

Đấu Thần

Contents

Đấu Thần	19
1. Q.1 - Chương 1: Không Thể Dừng Lại	20
2. Q.1 - Chương 2: Thế Giới Đấu Khí	23
3. Q.1 - Chương 3: Sát Khí	26
4. Q.1 - Chương 4: Gia Chủ	29
5. Q.1 - Chương 5: Cơ Duyên	31
6. Q.1 - Chương 6: Thiên Ma Cửu Biến	34
7. Q.1 - Chương 7: Huyết Sát Chi Đạo	37
8. Q.1 - Chương 8: Phiên Phúc Tới Cửa	40
9. Q.1 - Chương 9: Huyền Vũ Cao Cấp	43
10. Q.1 - Chương 10: Chợ	47
11. Q.1 - Chương 11: Mạnh Mẽ Tranh Đoạt	50
12. Q.1 - Chương 12: Đùa Giỡn	53
13. Q.1 - Chương 13: Xà Tôn Giả	56
14. Q.1 - Chương 14: Vũ Khí Phân Thành Chín Cấp	59
15. Q.1 - Chương 15: Vân Hoang Giới Chỉ	63
16. Q.1 - Chương 16: Na Na Muội Muội	66
17. Q.1 - Chương 17: Tinh Tạp	69
18. Q.1 - Chương 18: Phòng Đấu Giá	72
19. Q.1 - Chương 19: Chu Tước Trung Cấp	75
20. Q.1 - Chương 20: Âm Húc	78
21. Q.1 - Chương 21: Chặn Đường Cướp Đoạt	82
22. Q.1 - Chương 22: Theo Đuôi	85
23. Q.1 - Chương 23: Sát Tâm	89
24. Q.1 - Chương 24: Vu Oan	92
25. Q.1 - Chương 25: Huyết Ma Đại Trận	95
26. Q.1 - Chương 26: Điện	98
27. Q.1 - Chương 27: Đột Phá	102
28. Q.1 - Chương 28: Hồi Phong Chương	105
29. Q.1 - Chương 29: Đại Hội Tông Tộc	108
30. Q.1 - Chương 30: Đối Trận	111
31. Q.1 - Chương 31: Lý Bằng	114
32. Q.1 - Chương 32: Lý Phách	117
33. Q.1 - Chương 33: Chấn Động	120
34. Q.1 - Chương 34: Cuộc Đấu Giành Chức Gia Chủ	124
35. Q.1 - Chương 35: Dung Nhan Kiều Diễm	127
36. Q.1 - Chương 36: Định Cục	130
37. Q.1 - Chương 37: Bạch Y Tế Ty	133
38. Q.1 - Chương 38: Tế Thần Điện	136
39. Q.1 - Chương 39: Tập Kích Trong Đêm	140
40. Q.1 - Chương 40: Ẩn Sát	143

41. Q.1 - Chương 41:	Phá Vỡ Cục Thế	146
42. Q.1 - Chương 42:	Mầm Đấu Khí	149
43. Q.1 - Chương 43:	Thăng Cấp Đấu Giả	153
44. Q.1 - Chương 44:	Nhã Hứng	155
45. Q.1 - Chương 45:	Hành Hạ Đến Chết	159
46. Q.1 - Chương 46:	Làm Chó	162
47. Q.1 - Chương 47:	Sao Có Thể Bỏ Được	167
48. Q.1 - Chương 48:	Mẹ Người Gọi Người Về Ăn CƠM	171
49. Q.1 - Chương 49:	Đại Sảnh Mạc Gia	174
50. Q.1 - Chương 50:	Phá Cửa Vào	178
51. Q.1 - Chương 51:	Bách Bộ Hoàn Hành	182
52. Q.1 - Chương 52:	Nhất Trụ Kinh Thiên	186
53. Q.1 - Chương 53:	Điên Cuồng Càn Rỡ	190
54. Q.1 - Chương 54:	Cường Giả Vi Tôn	190
55. Q.1 - Chương 55:	Biến Cố	190
56. Q.1 - Chương 56:	Tập Kích	190
57. Q.1 - Chương 57:	Động Thủ	190
58. Q.1 - Chương 58:	Lời Hẹn Ba Năm	190
59. Q.1 - Chương 59:	Hậu Chúc	190
60. Q.1 - Chương 60:	Phản Gian Loạn	190
61. Q.1 - Chương 61:	Không Phải Người Tốt	190
62. Q.1 - Chương 62:	Các Lão	190
63. Q.1 - Chương 63:	Long Gia	190
64. Q.1 - Chương 64:	Toái Cốt Chưởng	194
65. Q.1 - Chương 65:	Thanh Các Lão	198
66. Q.1 - Chương 66:	Tinh Vân Quả	202
67. Q.1 - Chương 67:	Tu Luyện Thanh Vân Thủ	206
68. Q.1 - Chương 68:	Long Ngạo Thiên Đến Cửa	209
69. Q.1 - Chương 69:	Thiên Hương Lầu	214
70. Q.1 - Chương 70:	Phong Nguyệt	217
71. Q.1 - Chương 71:	Âm Thiên Kiệt	221
72. Q.1 - Chương 72:	Họa Thủy Đông Lưu	224
73. Q.1 - Chương 73:	Yêu Cầu	228
74. Q.1 - Chương 74:	Thâm Tình	232
75. Q.1 - Chương 75:	Nguyệt Hắc Phong Cao Dạ	236
76. Q.1 - Chương 76:	Ngày Giết Người Phóng Hỏa	241
77. Q.1 - Chương 77:	Hai Tấm Lòng	245
78. Q.1 - Chương 78:	Đó Là Gì	249
79. Q.1 - Chương 79:	Biến Số	253
80. Q.1 - Chương 80:	Niềm Vui Của Huyết Lang Trấn	257
81. Q.1 - Chương 81:	Phong Lâu	261
82. Q.1 - Chương 82:	Yêu Tinh Ngô Hình Dư	265
83. Q.1 - Chương 83:	Mắc Cầu	269
84. Q.1 - Chương 84:	Vào Bẫy	273
85. Q.1 - Chương 85:	Huyết Lang Bảo	277
86. Q.1 - Chương 86:	Đấu Sư Đối Chiến Đấu Sư	281
87. Q.1 - Chương 87:	Đấu Khí Thành Tơ	285
88. Q.1 - Chương 88:	Áp Lực	289
89. Q.1 - Chương 89:	Giao Dịch	293
90. Q.1 - Chương 90:	Cạm Bẫy Trong Dung Giới	297
91. Q.1 - Chương 91:	Khinh Nhờn	301
92. Q.1 - Chương 92:	Tin Giật Gân	305
93. Q.1 - Chương 93:	Ở Bên Hồ Trong Hậu Sơn	309
94. Q.1 - Chương 94:	Bạch Hồ Hạ Cấp, Huyết Nguyệt Cuồng Cường	314

95. Q.1 - Chương 95: Lại Đột Phá	318
96. Q.1 - Chương 96: Diệp Kinh Vũ	322
97. Q.1 - Chương 97: Chấp Sự Trưởng Lão	325
98. Q.1 - Chương 98: Kinh Sợ Rút Lui	329
99. Q.1 - Chương 99: Xuất Hành	334
100. Q.1 - Chương 100: Nạp Gia Trần	339
101. Q.2 - Chương 1: Ai Là Con Dê Béo?	339
102. Q.2 - Chương 2: Tàn Ngọc	339
103. Q.2 - Chương 3: Sự Thay Đổi	339
104. Q.2 - Chương 4: Thương Đội	339
105. Q.2 - Chương 5: Tiến Vào Sơn Mạch Nạp Gia	339
106. Q.2 - Chương 6: Nạp Lan Bình	339
107. Q.2 - Chương 7: Ra Tay	339
108. Q.2 - Chương 8: Cung Vô Song	339
109. Q.2 - Chương 9: Chiêu Nào Cũng Vô Hiệu	339
110. Q.2 - Chương 10: Phát Điền	339
111. Q.2 - Chương 11: Cơ Duyên Đột Phá	339
112. Q.2 - Chương 12: Tình Hoa Nguyên Khí	339
113. Q.2 - Chương 13: Đùa Giỡn	339
114. Q.2 - Chương 14: Đột Biến	339
115. Q.2 - Chương 15: Ai Lật Ngược Tình Thế	339
116. Q.2 - Chương 16: Quán Quýt	339
117. Q.2 - Chương 17: Thiên Ma Hóa Thân Đan	339
118. Q.2 - Chương 18: Mục Tiêu Ván Thủy Thành	339
119. Q.2 - Chương 19: Đấu Hoàng Mộ Địa	339
120. Q.2 - Chương 20: Phong Hoàng Hải Kim	339
121. Q.2 - Chương 21: Đấu Hoàng Đấu Với Đấu Hoàng	339
122. Q.2 - Chương 22: Liệt Không	339
123. Q.2 - Chương 23: Tàn Ngọc Không Gian	339
124. Q.2 - Chương 24: Truy Sát	339
125. Q.2 - Chương 25: Đảo Hoàng Ba Lâm	339
126. Q.2 - Chương 26: Ngũ Đại Đấu Vương	339
127. Q.2 - Chương 27: Đối Trận	339
128. Q.2 - Chương 28: Đại Chiến Tứ Phương	339
129. Q.2 - Chương 29: Bên Dưới Đồng Tàn Tích	339
130. Q.2 - Chương 30: Phá Vỡ Cấm Chế	339
131. Q.2 - Chương 31: Cửu Đầu Quái Xà	339
132. Q.2 - Chương 32: Mộ Thất	339
133. Q.2 - Chương 33: Lợi Ích	339
134. Q.2 - Chương 34: Tàn Hồn Đoạt Thể	339
135. Q.2 - Chương 35: Luyện Hóa Tàn Hồn	339
136. Q.2 - Chương 36: Chuẩn Bị Nuốt Gọn	339
137. Q.2 - Chương 37: Luyện Hóa Đấu Khí Chủng Tử	339
138. Q.2 - Chương 38: Phá Vỡ Cục Diện	339
139. Q.2 - Chương 39: Phá Vỡ Cấm Chế Thoát Ra	339
140. Q.2 - Chương 40: Truy Sát	339
141. Q.2 - Chương 41: Tiền Mãi Lộ	339
142. Q.2 - Chương 42: Thương Đội Hàn Gia	339
143. Q.2 - Chương 43: Ma Khí Bảng	339
144. Q.2 - Chương 44: Thiên Khôn Địa Càn Châu	339
145. Q.2 - Chương 45: Hàn Trụ	339
146. Q.2 - Chương 46: Nạp Lan Gia Ở Vân Thủy Thành	339
147. Q.2 - Chương 47: Nhược Điểm	339
148. Q.2 - Chương 48: Giao Dịch	339

149.	Q.2 - Chương 49: Cuộc Chiến Với Hàn Trụ	339
150.	Q.2 - Chương 50: Tự Đam Đầu Vào Chỗ Chết	339
151.	Q.2 - Chương 51: Triêm Khuê Các	339
152.	Q.2 - Chương 52: Nạp Lan Lâm	339
153.	Q.2 - Chương 53: Ai Sưởi Ấm Giường	339
154.	Q.2 - Chương 54: Nạp Lan Khánh	339
155.	Q.2 - Chương 55: Thì Ra Là Người	339
156.	Q.2 - Chương 56: Thoái Hôn	339
157.	Q.2 - Chương 57: Ước Đâu	339
158.	Q.2 - Chương 58: Ba Món Lễ Vật	339
159.	Q.2 - Chương 59: Vân Bộ	339
160.	Q.2 - Chương 60: Nạp Lan Bá	339
161.	Q.2 - Chương 61: Lôi Đài Ở Quảng Trường	339
162.	Q.2 - Chương 62: Cuộc Chiến Bắt Đầu	339
163.	Q.2 - Chương 63: Con Bài Chưa Lật	339
164.	Q.2 - Chương 64: Trận Đấu Dai Dẳng	339
165.	Q.2 - Chương 65: Liệt Nhật Phần Thành	339
166.	Q.2 - Chương 66: Tiễn Người Lên Đường	339
167.	Q.2 - Chương 67: Phân Định Thắng Thua	339
168.	Q.2 - Chương 68: Mị Ảnh Ma Tông	339
169.	Q.2 - Chương 69: Trận Chiến Dai Dẳng	339
170.	Q.2 - Chương 70: Đại Bi Âm Ma Thú	339
171.	Q.2 - Chương 71: Diệt Sát	339
172.	Q.2 - Chương 72: Yến Thọ	339
173.	Q.2 - Chương 73: Trùng Trùng Biến Cố	339
174.	Q.2 - Chương 74: Thoái Vị Nhường Hiền	339
175.	Q.2 - Chương 75: Giia Chủ Là Ai	339
176.	Q.2 - Chương 76: Thiên Địa Hỗn Độn Biến	339
177.	Q.2 - Chương 77: Quỷ U Phong Đô	339
178.	Q.2 - Chương 78: Chuyện Năm Ấy Hôm Nay Biết	339
179.	Q.2 - Chương 79: Loạn Cục	339
180.	Q.2 - Chương 80: Tứ Hoàng Tự	339
181.	Q.2 - Chương 81: Liên Thủ	339
182.	Q.2 - Chương 82: Tu La Phá	339
183.	Q.2 - Chương 83: Ngũ Hoàng Loạn	339
184.	Q.2 - Chương 84: Ai Tiếp Nhận Truyền Thừa	339
185.	Q.2 - Chương 85: Chết?	339
186.	Q.2 - Chương 86: Huyền U Quyết	339
187.	Q.2 - Chương 87: Tử Cục	339
188.	Q.2 - Chương 88: Huyền U Thành	339
189.	Q.2 - Chương 89: Tuyệt Mệnh	339
190.	Q.2 - Chương 90: Huyền U Tu La Thú	339
191.	Q.2 - Chương 91: Tam Hoàng Đấu Huyền Thú	339
192.	Q.2 - Chương 92: Hồi Sinh	339
193.	Q.2 - Chương 93: Kết Cục	339
194.	Q.2 - Chương 94: Định Cuộc	339
195.	Q.2 - Chương 95: Lôi Kéo	339
196.	Q.2 - Chương 96: Tiểu Trấn Biên Giới	339
197.	Q.2 - Chương 97: Xà Tôn Giả Tỉnh Lại	339
198.	Q.2 - Chương 98: Thượng Cổ Hoàng Tộc	339
199.	Q.2 - Chương 99: Hoa Hoàng	339
200.	Q.2 - Chương 100: Trêu Đùa	339
201.	Q.3 - Chương 1: Liên Minh Tiệt Giáo	339
202.	Q.3 - Chương 2: Tư Đồ Thông Thiên	339

203.	Q.3 - Chương 3: Ba Điều Kiện	339
204.	Q.3 - Chương 4: Bi Kịch	339
205.	Q.3 - Chương 5: Lý Minh	339
206.	Q.3 - Chương 6: Cuộc Chiến Đầu Tiên	339
207.	Q.3 - Chương 7: Mộ Dung Vô Địch	339
208.	Q.3 - Chương 8: Ra Tay	339
209.	Q.3 - Chương 9: Mị Ảnh Ma Tông Ảnh Khôi Lỗi Tái Hiện	339
210.	Q.3 - Chương 10: Ảnh Thương Đột	339
211.	Q.3 - Chương 11: Kết Cuộc	339
212.	Q.3 - Chương 12: Đăng Cấp Tâm Pháp	339
213.	Q.3 - Chương 13: Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp	339
214.	Q.3 - Chương 14: Cha Con	339
215.	Q.3 - Chương 15: Lai Lịch Gì?	339
216.	Q.3 - Chương 16: Hai Con Đường	339
217.	Q.3 - Chương 17: Đêm Nhập Khuê Phòng	339
218.	Q.3 - Chương 18: Đêm Hôm Đó	339
219.	Q.3 - Chương 19: Một Ngày	339
220.	Q.3 - Chương 20: Huyết Sắc Tường Vi	339
221.	Q.3 - Chương 21: Hai Bên	339
222.	Q.3 - Chương 22: Chuẩn Bị	339
223.	Q.3 - Chương 23: Bên Dưới Núi Tam Thánh Sơn	339
224.	Q.3 - Chương 24: Rắc Rối Không Thể Tránh Được	339
225.	Q.3 - Chương 25: Một Chiêu	339
226.	Q.3 - Chương 26: Tất Cả Đều Kinh Hãi	339
227.	Q.3 - Chương 27: Hành Hạ Đến Chết	339
228.	Q.3 - Chương 28: Lang Các	339
229.	Q.3 - Chương 29: Nhập Các	339
230.	Q.3 - Chương 30: Gây Sự	339
231.	Q.3 - Chương 31: Ba Chiêu	339
232.	Q.3 - Chương 32: Thể Diện	339
233.	Q.3 - Chương 33: Ta Thích Cô Ta Rồi	339
234.	Q.3 - Chương 34: Mỹ Nữ Thần Thần	339
235.	Q.3 - Chương 35: Bắt Đầu Đấu Giá	339
236.	Q.3 - Chương 36: Cướp	339
237.	Q.3 - Chương 37: Thương Cổ Quyển Trục	339
238.	Q.3 - Chương 38: Nửa Bộ	339
239.	Q.3 - Chương 39: Giao Dịch Thành Công	339
240.	Q.3 - Chương 40: Ba Bên	339
241.	Q.3 - Chương 41: Phản Ứng Của Các Bên	339
242.	Q.3 - Chương 42: Giữa Vòng Vây	339
243.	Q.3 - Chương 43: Quảng Trường Tiểu Trấn	339
244.	Q.3 - Chương 44: Xuất Hiện	339
245.	Q.3 - Chương 45: Giao Chiến	339
246.	Q.3 - Chương 46: Đối Kháng Đấu Kỹ	339
247.	Q.3 - Chương 47: Hạ Màn	339
248.	Q.3 - Chương 48: Thử Thách Đầu Tiên	339
249.	Q.3 - Chương 49: Thử Thách Thứ Hai	339
250.	Q.3 - Chương 50: Thử Thách Thứ Ba	339
251.	Q.3 - Chương 51: Đấu Kỹ Vô Song	339
252.	Q.3 - Chương 52: Qua Khán	344
253.	Q.3 - Chương 53: Đấu Khí Dung Hợp	348
254.	Q.3 - Chương 54: Điều Khiển Đấu Khí Tinh Xảo	351
255.	Q.3 - Chương 55: Tạm Thời Kết Thúc	355
256.	Q.3 - Chương 56: Phục Điện	359

257.	Q.3 - Chương 57: Tàng Thư Điện	363
258.	Q.3 - Chương 58: Tàng Thư Đại Điện	366
259.	Q.3 - Chương 59: Thánh Khế Quyển Trục	370
260.	Q.3 - Chương 60: Đắc Thủ	374
261.	Q.3 - Chương 61: Di Chuyển Nghìn Dặm	377
262.	Q.3 - Chương 62: Tu La Đảo	380
263.	Q.3 - Chương 63: Huyết Ma Xuất Hiện	384
264.	Q.3 - Chương 64: Hương Hương Quận Chúa	387
265.	Q.3 - Chương 65: Tam Ma	391
266.	Q.3 - Chương 66: Huyết Nhân Linh Trì	394
267.	Q.3 - Chương 67: Quyết Chiến Với Phong Nhã	398
268.	Q.3 - Chương 68: Huyết Ảnh Đại Pháp	401
269.	Q.3 - Chương 69: Tiểu Bộ Lạc	405
270.	Q.3 - Chương 70: Tu Luyện	408
271.	Q.3 - Chương 71: Thế Giới Quyển Trục	412
272.	Q.3 - Chương 72: Dung Hợp	414
273.	Q.3 - Chương 73: Thánh Hồng Thiên	418
274.	Q.3 - Chương 74: Biến Số	421
275.	Q.3 - Chương 75: Tạm Thời Hợp Tác	425
276.	Q.3 - Chương 76: Tiễn Người Lên Đường	428
277.	Q.3 - Chương 77: Vào Thành	432
278.	Q.3 - Chương 78: Ngu Huyền Đại Đế	435
279.	Q.3 - Chương 79: Cùng Hồ Bàn Chuyện Lột Da	438
280.	Q.3 - Chương 80: ‘trường Sinh Quyết’	442
281.	Q.3 - Chương 81: Ai Là Kẻ Ngốc	445
282.	Q.3 - Chương 82: Cô Cô	449
283.	Q.3 - Chương 83: Vương Phủ	454
284.	Q.3 - Chương 84: Hư Tuyền	458
285.	Q.3 - Chương 85: Một Góc Thực Lực	462
286.	Q.3 - Chương 86: Khó Phòng Hoàng Thành	466
287.	Q.3 - Chương 87: Tự Hối Lòng	470
288.	Q.3 - Chương 88: Khách Đến	474
289.	Q.3 - Chương 89: Loạn Chiến	479
290.	Q.3 - Chương 90: Đã Chết?	483
291.	Q.3 - Chương 91: Bắc Đẩu Tông Thần Bí	487
292.	Q.3 - Chương 92: Thất Tinh Giới Chỉ	490
293.	Q.3 - Chương 93: Dẫn Dụ	493
294.	Q.3 - Chương 94: Màn Kịch	497
295.	Q.3 - Chương 95: Động Thủ	501
296.	Q.3 - Chương 96: Tẩy Tủy Binh Khí	504
297.	Q.3 - Chương 97: Ngu Xuẩn	509
298.	Q.3 - Chương 98: Dạ Hồ	514
299.	Q.3 - Chương 99: Thánh Địa	518
300.	Q.3 - Chương 100: Tìm Bảo Vật	522
301.	Q.4 - Chương 1: Cửa Lớn	525
302.	Q.4 - Chương 2: Trở Mặt	529
303.	Q.4 - Chương 3: Thực Lực Chân Chính	533
304.	Q.4 - Chương 4: Phá Chiêu	536
305.	Q.4 - Chương 5: Thủy Xà Bí Thuật	540
306.	Q.4 - Chương 6: Bi Kịch	543
307.	Q.4 - Chương 7: Chọn Lựa	547
308.	Q.4 - Chương 8: Mật Thất Khó Phòng	551
309.	Q.4 - Chương 9: Mở Hộp	555
310.	Q.4 - Chương 10: Tu Luyện Chi Địa	559

311.	Q.4 - Chương 11: Thiên Ma Quyết	559
312.	Q.4 - Chương 12: Nhất Chiêu Chi Uy	559
313.	Q.4 - Chương 13: Cửu Tinh Đấu Giả	559
314.	Q.4 - Chương 14: Tinh Vân Đấu Khí	559
315.	Q.4 - Chương 15: Náo Loạn	559
316.	Q.4 - Chương 16: Lưỡng Hoàng	559
317.	Q.4 - Chương 17: Huyết Nhân Linh Tuyền	559
318.	Q.4 - Chương 18: Linh Hư Hồ	559
319.	Q.4 - Chương 19: Hóa Huyết	559
320.	Q.4 - Chương 20: Tuồng Xiếc	559
321.	Q.4 - Chương 21: Kinh Biến	559
322.	Q.4 - Chương 22: Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp	559
323.	Q.4 - Chương 23: Phá Thiên Kiếm	559
324.	Q.4 - Chương 24: Huyết Phủ	559
325.	Q.4 - Chương 25: Huyết Ma Nguyên Sinh	559
326.	Q.4 - Chương 26: Thử Chiêu	559
327.	Q.4 - Chương 27: Tiểu Đảo Cổ Quái	559
328.	Q.4 - Chương 28: Lưỡng Phương	559
329.	Q.4 - Chương 29: Không Biết	559
330.	Q.4 - Chương 30: Phá Thiên Thủ Hộ Giả	559
331.	Q.4 - Chương 31: Đề Thăng Lục Tinh	559
332.	Q.4 - Chương 32: Hai Người	559
333.	Q.4 - Chương 33: Vân Hải Sinh Thú	559
334.	Q.4 - Chương 34: Kéo Dài	559
335.	Q.4 - Chương 35: Áp Chế Phong Ấn	559
336.	Q.4 - Chương 36: Nhất Kiếm Kinh Thiên	559
337.	Q.4 - Chương 37: Phân Ly	559
338.	Q.4 - Chương 38: Lôi Thần Điện - Quy Thiên Lôi Pháp	559
339.	Q.4 - Chương 39: Chuyển Hóa Đấu Khí	559
340.	Q.4 - Chương 40: Người Đến Là Ai?	559
341.	Q.4 - Chương 41: Rời Khỏi Tu La Quốc	559
342.	Q.4 - Chương 42: Tu La Thánh Đường	559
343.	Q.4 - Chương 43: Điều Kiện Rời Đi	559
344.	Q.4 - Chương 44: Tông Kiệt Khánh Cầu Cứu	559
345.	Q.4 - Chương 45: Vạn Phong	559
346.	Q.4 - Chương 46: Thiên Quang Phong Hỏa Luân	559
347.	Q.4 - Chương 47: Bốn Đánh Một	559
348.	Q.4 - Chương 48: Thiên Địa Dị Biến	559
349.	Q.4 - Chương 49: Sụp Đổ	559
350.	Q.4 - Chương 50: Kết Cục Đã Định	559
351.	Q.4 - Chương 51: Tế Thần Hậu Điển	559
352.	Q.4 - Chương 52: Hồng Vũ, Long Ngạo Thiên	559
353.	Q.4 - Chương 53: Không Đánh	559
354.	Q.4 - Chương 54: Kinh Chập	559
355.	Q.4 - Chương 55: Thành Thật	559
356.	Q.4 - Chương 56: Điên Rối?	559
357.	Q.4 - Chương 57: Yến Tiệc	559
358.	Q.4 - Chương 58: Lý Nhất Dương	559
359.	Q.4 - Chương 59: Ngoan Thủ	559
360.	Q.4 - Chương 60: Uy Hiếp	559
361.	Q.4 - Chương 61: Đấu Vương Vs Đấu Vương	559
362.	Q.4 - Chương 62: Giảng Hòa	559
363.	Q.4 - Chương 63: Đối Thoại	559
364.	Q.4 - Chương 64: Thiên Nhân Chi Cách	559

365.	Q.4 - Chương 65: Lý Dật Ca Ca	559
366.	Q.4 - Chương 66: Câu Chuyện Truyền Thuyết	559
367.	Q.4 - Chương 67: Bắc Đẩu Thất Kiếm Hạ Thiên Sơn	559
368.	Q.4 - Chương 68: Đối Chất	559
369.	Q.4 - Chương 69: Bắc Đẩu Động	559
370.	Q.4 - Chương 70: Bắc Đẩu Thất Tinh Trận	559
371.	Q.4 - Chương 71: Bắc Đẩu Tinh Thần Liên	559
372.	Q.4 - Chương 72: Thế Cục Thay Đổi	559
373.	Q.4 - Chương 73: Bắc Đẩu Hóa Thân	559
374.	Q.4 - Chương 74: Thế Lực Ngang Nhau	559
375.	Q.4 - Chương 75: Ngũ Hỏa Cầu Thần Giáo	559
376.	Q.4 - Chương 76: Hoa Gian Cuồng Cốt Liệt	559
377.	Q.4 - Chương 77: Bắc Đẩu Tru Tiên Trận	559
378.	Q.4 - Chương 78: Thiên Ma Hàng Lâm	559
379.	Q.4 - Chương 79: Một Chiêu Cuối Cùng	559
380.	Q.4 - Chương 80: Ba Bên	559
381.	Q.4 - Chương 81: Cái Giá Của Lực Lượng	559
382.	Q.4 - Chương 82: Vận May Và Số Phận	559
383.	Q.4 - Chương 83: Lấy Vật Đổi Vật	559
384.	Q.4 - Chương 84: Vân Gia Vân Nhân	559
385.	Q.4 - Chương 85: Đấu Giá Trường Vân Gia	559
386.	Q.4 - Chương 86: Đấu Giá Hội	559
387.	Q.4 - Chương 87: Tuyết Tinh Thủ Trạc	559
388.	Q.4 - Chương 88: Tứ Giai Ma Hạch Xuất Hiện	559
389.	Q.4 - Chương 89: Thiên Lô Dực	559
390.	Q.4 - Chương 90: Người Tranh Ta Đoạt	559
391.	Q.4 - Chương 91: Tranh Đoạt Công Pháp Chu Tước Cao Cấp	559
392.	Q.4 - Chương 92: Thánh Phẩm Đan Dược: Phá Thiên Thăng Long Đan	559
393.	Q.4 - Chương 93: Giá Trên Trời	559
394.	Q.4 - Chương 94: Đấu Giá Kết Thúc	559
395.	Q.4 - Chương 95: Nạp Gia Sơn Mạch Long Giác Sơn	559
396.	Q.4 - Chương 96: Liệt Diễm Long Mãng	559
397.	Q.4 - Chương 97: Hải Hoàng Đế Tề	559
398.	Q.4 - Chương 98: Đế Tề Vs Tuyết Lâm	559
399.	Q.4 - Chương 99: Hãm Phụ	559
400.	Q.4 - Chương 100: Long Tu Thảo, Thiên Yêu Quả	559
401.	Q.5 - Chương 1: Long Tu Thiên Yêu	559
402.	Q.5 - Chương 2: Đại Tiệp Nghi	559
403.	Q.5 - Chương 3: Mật Mưu	559
404.	Q.5 - Chương 4: Điều Chế Dược Dịch	559
405.	Q.5 - Chương 5: Thương Thần	559
406.	Q.5 - Chương 6: Không Chịu Nổi Một Kích	559
407.	Q.5 - Chương 7: Tìm Người Dẫn Đường	559
408.	Q.5 - Chương 8: Vân Gia	559
409.	Q.5 - Chương 9: Thú Triều	559
410.	Q.5 - Chương 10: Xà Phách	559
411.	Q.5 - Chương 11: Xà Bàn	559
412.	Q.5 - Chương 12: Linh Hồn Công Kích	559
413.	Q.5 - Chương 13: Ngự Không Phi Hành	559
414.	Q.5 - Chương 14: Thực Lực Đấu Tôn	559
415.	Q.5 - Chương 15: Giao Chiến	559
416.	Q.5 - Chương 16: Bắt Đi	559
417.	Q.5 - Chương 17: Giải Trừ Phong Ấn	559
418.	Q.5 - Chương 18: Linh Hồn Phan Liệt	559

419.	Q.5 - Chương 19: Vân Lôi Báo	559
420.	Q.5 - Chương 20: Lại Thêm Một Con	559
421.	Q.5 - Chương 21: Kích Đấu	559
422.	Q.5 - Chương 22: Tiên Thiên Lôi Khí	559
423.	Q.5 - Chương 23: Cướp Đoạt	559
424.	Q.5 - Chương 24: Thu Phục Đám Cướp	559
425.	Q.5 - Chương 25: Minh Chủ Dụ Thần	559
426.	Q.5 - Chương 26: Có Được Hắc Diệu Thạch	559
427.	Q.5 - Chương 27: Nhân Tài	559
428.	Q.5 - Chương 28: Băng Linh Thảo	559
429.	Q.5 - Chương 29: Mời Chào	559
430.	Q.5 - Chương 30: Thôn Phệ Tiên Thiên Lôi Khí	559
431.	Q.5 - Chương 31: Đấu Vương	559
432.	Q.5 - Chương 32: Toa Toa	559
433.	Q.5 - Chương 33: Kiếm Hoàng	559
434.	Q.5 - Chương 34: Kiếm Ý	559
435.	Q.5 - Chương 35: Vạn Tượng Sâm La Kiếm	559
436.	Q.5 - Chương 36: Đại Hoàng Tử	559
437.	Q.5 - Chương 37: Nữ Nô	559
438.	Q.5 - Chương 38: Ta Đồng Ý Với Người	559
439.	Q.5 - Chương 39: Dư Gia Mắt Đỏ	559
440.	Q.5 - Chương 40: Quyết Định	559
441.	Q.5 - Chương 41: Sắp Xếp	559
442.	Q.5 - Chương 42: Liệt Diễm Quyết	559
443.	Q.5 - Chương 43: Xuất Phát	559
444.	Q.5 - Chương 44: Phá Môn	559
445.	Q.5 - Chương 45: Vô Thiên Song Sát	559
446.	Q.5 - Chương 46: Cửu Châu Liên Bảo	559
447.	Q.5 - Chương 47: Thôn Thiên Thú	559
448.	Q.5 - Chương 48: Thôn Phệ Vô Tận	559
449.	Q.5 - Chương 49: Ngoài Ý Muốn	559
450.	Q.5 - Chương 50: Một Phần Trăm	559
451.	Q.5 - Chương 51: Công Năng Thôn Phệ	559
452.	Q.5 - Chương 52: Thiên Ứng Bang	559
453.	Q.5 - Chương 53: Tam Bang Ngũ Hội	559
454.	Q.5 - Chương 54: Hồng Mao Ứng	563
455.	Q.5 - Chương 55: Bang Chủ Xuất Hiện	567
456.	Q.5 - Chương 56: Trưởng Lão	571
457.	Q.5 - Chương 57: Diệt Sát	575
458.	Q.5 - Chương 58: Tiêu Tổng Quản	579
459.	Q.5 - Chương 59: Truyền Tống Phù	583
460.	Q.5 - Chương 60: Phân Phát	587
461.	Q.5 - Chương 61: Sông Bạc	591
462.	Q.5 - Chương 62: Lập Lại Chiêu Cũ	595
463.	Q.5 - Chương 63: Hành Động	599
464.	Q.5 - Chương 64: Từ Trên Trời Giáng Xuống	603
465.	Q.5 - Chương 65: Quy Thuận	607
466.	Q.5 - Chương 66: Cuồng Hoan	611
467.	Q.5 - Chương 67: Chu Nhan Quả	616
468.	Q.5 - Chương 68: Yên La Thú	620
469.	Q.5 - Chương 69: Thiết Kiếm Dong Binh Lệnh	624
470.	Q.5 - Chương 70: Ban Ân	628
471.	Q.5 - Chương 71: Lão Yên	632
472.	Q.5 - Chương 72: Kế Hoạch Mới	636

473. Q.5 - Chương 73: Hoàng Đầu To	639
474. Q.5 - Chương 74: Thần Dũng Quân	643
475. Q.5 - Chương 75: Địa Hoàng	648
476. Q.5 - Chương 76: Đấu Tôn Ngọc Phù	652
477. Q.5 - Chương 77: Một Kích Của Đấu Tôn	656
478. Q.5 - Chương 78: Đánh Lén	660
479. Q.5 - Chương 79: Hậu Thổ Tái Vật	665
480. Q.5 - Chương 80: Đại Địa Gợn Sóng	669
481. Q.5 - Chương 81: Bại Tẩu	672
482. Q.5 - Chương 82: Lấy Cứng Đối Cứng	677
483. Q.5 - Chương 83: Một Ngụm Thôn Phê	681
484. Q.5 - Chương 84: Kim Lan Dịch	685
485. Q.5 - Chương 85: Bí Mật	689
486. Q.5 - Chương 86: Gặp Trở Ngại	693
487. Q.5 - Chương 87: Kim Mang Châm	697
488. Q.5 - Chương 88: Gặp Lại Na Na	701
489. Q.5 - Chương 89: Gia Chủ Lý Gia	705
490. Q.5 - Chương 90: Học Viện La Lan	709
491. Q.5 - Chương 91: Động Tình	713
492. Q.5 - Chương 92: Trúng Kế	717
493. Q.5 - Chương 93: Thực Sự Đánh Không Chết	721
494. Q.5 - Chương 94: Phụ Tử Tình Thâm	725
495. Q.5 - Chương 95: Cương Thi Lòng Vàng	729
496. Q.5 - Chương 96: Vợ Vết Không Còn Gì	733
497. Q.5 - Chương 97: Huyết Hồn Ma Kiếm	738
498. Q.5 - Chương 98: Oán Linh	741
499. Q.5 - Chương 99: Phong Lưu Ngọc	745
500. Q.5 - Chương 100: Bị Thương	749
501. Q.6 - Chương 1: Lấy Một Dịch Hai	753
502. Q.6 - Chương 2: Đánh Chết	757
503. Q.6 - Chương 3: Tiền Bối Thần Bí	761
504. Q.6 - Chương 4: Chạy Trốn	765
505. Q.6 - Chương 5: Triệu Tập Nhân Thủ	769
506. Q.6 - Chương 6: Cự Mộc Oanh	773
507. Q.6 - Chương 7: Dẫn Hành	778
508. Q.6 - Chương 8: Vây Công	782
509. Q.6 - Chương 9: Ngưng Kết Trận Thế	786
510. Q.6 - Chương 10: Lực Lượng Tương Đồng	791
511. Q.6 - Chương 11: Sứ Giả Hoàng Thất	795
512. Q.6 - Chương 12: Đại Điện Hạ Tới Tìm Hiểu	800
513. Q.6 - Chương 13: Hợp Tác	804
514. Q.6 - Chương 14: Một Đánh Không Lầm	808
515. Q.6 - Chương 15: Vi Diệu Cân Đối	812
516. Q.6 - Chương 16: Huyết Mạch Chi Lực	816
517. Q.6 - Chương 17: Hoàng Đế Thiên Phong	820
518. Q.6 - Chương 18: Vua Muốn Thần Chết	824
519. Q.6 - Chương 19: Thần Mộc	827
520. Q.6 - Chương 20: Minh Tranh Âm Đấu	831
521. Q.6 - Chương 21: Tương Ngộ	836
522. Q.6 - Chương 22: Huỳnh Đệ	840
523. Q.6 - Chương 23: Tâm Ma	844
524. Q.6 - Chương 24: Phần Mộ Của Ai	847
525. Q.6 - Chương 25: Chuyện Lạ Phát Sinh	851
526. Q.6 - Chương 26: Ngàn Năm Tê Điển	855

527. Q.6 - Chương 27: Ước Định	859
528. Q.6 - Chương 28: Lý Dật, Người Lưu Lại	862
529. Q.6 - Chương 29: Tu Luyện Tại Bách Hoa Giới	867
530. Q.6 - Chương 30: Trí Đấu Với Đấu Thánh	870
531. Q.6 - Chương 31: Giới Tâm	874
532. Q.6 - Chương 32: Chiến Đấu Giới Linh	877
533. Q.6 - Chương 33: Tính Là Cái Gì	881
534. Q.6 - Chương 34: Miệng Đầy Thiên Hoa	885
535. Q.6 - Chương 35: Đế Đô Khói Mù	889
536. Q.6 - Chương 36: Bé Quan	892
537. Q.6 - Chương 37: Đạo Hữu Đạo, Vô Gian Đạo	896
538. Q.6 - Chương 38: Khảo Nghiệm	900
539. Q.6 - Chương 39: Kể Câu Chuyện Này Cho Người Nghe	903
540. Q.6 - Chương 40: Uống Rượu Tán Gái	907
541. Q.6 - Chương 41: Mưu Đồ	911
542. Q.6 - Chương 42: Đấu Vương Đỉnh Phong	914
543. Q.6 - Chương 43: Giải Thi Đấu Bất Đầu	918
544. Q.6 - Chương 44: Cử Tọa Phải Sợ Hãi	921
545. Q.6 - Chương 45: Đầu Tư Nhập Phần	925
546. Q.6 - Chương 46: Tám Trăm Tử Sĩ	929
547. Q.6 - Chương 47: Thỏa Hiệp	933
548. Q.6 - Chương 48: Tuyệt Cảnh	936
549. Q.6 - Chương 49: Vận Dụng Át Chủ Bài	940
550. Q.6 - Chương 50: Đối Thủ Cường Ngạnh	944
551. Q.6 - Chương 51: Trận Đấu Gian Khổ	947
552. Q.6 - Chương 52: Chuyển Bại Thành Thắng	950
553. Q.6 - Chương 53: Tấn Chúc Đấu Hoàng	954
554. Q.6 - Chương 54: Chiến Thắng Dễ Dàng	958
555. Q.6 - Chương 55: Thịnh Cầu Cửa Vô Song	962
556. Q.6 - Chương 56: Bắc Đấu Tứ Hoàng	965
557. Q.6 - Chương 57: Thần Mộc Thất Bại	969
558. Q.6 - Chương 58: Thể Diện Của Hồng Vũ	972
559. Q.6 - Chương 59: Phiền Muộn Của Lý Kỳ	976
560. Q.6 - Chương 60: Kế Hoạch Kỳ Quái	980
561. Q.6 - Chương 61: Sự Phẫn Nộ Của Vô Song	984
562. Q.6 - Chương 62: Tình Thế Đột Biến	986
563. Q.6 - Chương 63: Một Minh Đấu Tam Hoàng	990
564. Q.6 - Chương 64: Thiên Ma Tam Biến	994
565. Q.6 - Chương 65: Ta Đang Gấp	997
566. Q.6 - Chương 66: Trận Chung Kết	1001
567. Q.6 - Chương 67: Còn Có Thể Trở Minh Sao?	1005
568. Q.6 - Chương 68: Phong Hào Đại Điển	1009
569. Q.6 - Chương 69: Phong Hào Đại Điển 2	1011
570. Q.6 - Chương 70: Phá Trận	1013
571. Q.6 - Chương 71: Thấy Chất Cứu Điện	1017
572. Q.6 - Chương 72: Thiên Phong Điện Trận	1020
573. Q.6 - Chương 73: Không Gian Sụp Đổ	1024
574. Q.6 - Chương 74: Diên Cuồng Tấn Cấp	1027
575. Q.6 - Chương 75: Dưỡng Thương	1032
576. Q.6 - Chương 76: Chứng Minh Như Thế Nào	1035
577. Q.6 - Chương 77: Hạ Hậu Thuần	1038
578. Q.6 - Chương 78: Chia Tiền	1042
579. Q.6 - Chương 79: Bắc Đấu Mưu Đồ Bí Mật	1046
580. Q.6 - Chương 80: Gặp Gỡ Bất Ngờ	1050

581. Q.6 - Chương 81: Thân Thế Của Nhữc Lâm	1053
582. Q.6 - Chương 82: Bí Thất Bí Văn	1057
583. Q.6 - Chương 83: Lợi Thế Giao Dịch	1061
584. Q.6 - Chương 84: Xà Hoàng Hiện Thân	1065
585. Q.6 - Chương 85: Dị Giới	1069
586. Q.6 - Chương 86: Cục Diện Bể Tắc	1072
587. Q.6 - Chương 87: Liên Thủ	1076
588. Q.6 - Chương 88: Đàm Phán Nhất Định Thất Bại	1080
589. Q.6 - Chương 89: Bắc Đẩu Cẩm Địa	1084
590. Q.6 - Chương 90: Hiện Thân Hoa Lệ	1087
591. Q.6 - Chương 91: Tam Hoàng Phản Bội	1091
592. Q.6 - Chương 92: Khiêu Chiến Đấu Tôn	1095
593. Q.6 - Chương 93: Hóa Ma Đại Pháp	1098
594. Q.6 - Chương 94: Ngụy Cơ Chưa Từng Có	1102
595. Q.6 - Chương 95: Ma Thiên Tôn	1106
596. Q.6 - Chương 96: Át Chủ Bài Cuối Cùng	1109
597. Q.6 - Chương 97: Cứu Binh	1113
598. Q.6 - Chương 98: Huyết Quyển Cuồng Sa	1117
599. Q.6 - Chương 99: Độc Sức Chiến Đấu Tam Tôn	1121
600. Q.6 - Chương 100: Phì Phì	1124
601. Q.6 - Chương 101: Cáo Biệt Thiên Phong	1128
602. Q.6 - Chương 102: Tham Ăn Háo Sắc	1132
603. Q.6 - Chương 103: Một Đám Công Tử Ăn Chơi	1135
604. Q.6 - Chương 104: Đoàn Tham Quan Tọa Khắc Tư	1139
605. Q.6 - Chương 105: Tứ Nguyệt Hoa	1142
606. Q.6 - Chương 106: Bầy Bạo Lang	1146
607. Q.6 - Chương 107: Ma Chi Linh Vực	1150
608. Q.6 - Chương 108: Dưới Đáy Hồ Hắc Thủy	1153
609. Q.6 - Chương 109: Thăng Long Quyển Trục	1157
610. Q.6 - Chương 110: Yêu Quái Hồ Hắc Thủy	1160
611. Q.6 - Chương 111: Phòng Bán Đấu Giá Ở Đế Đô	1164
612. Q.6 - Chương 112: Đấu Giá Âm Kim Luân	1167
613. Q.6 - Chương 113: Hiện Trường Tẩy Luyện	1171
614. Q.6 - Chương 114: Thử Cung	1175
615. Q.6 - Chương 115: Truyền Tống Phong Ba	1179
616. Q.6 - Chương 116: Dương Danh Lập Vạn	1182
617. Q.6 - Chương 117: Học Viện La Lan	1186
618. Q.6 - Chương 118: Đấu Trường	1190
619. Q.6 - Chương 119: Lôi Bách	1194
620. Q.6 - Chương 120: Ngọc Băng Nhận	1197
621. Q.6 - Chương 121: Khảm Kì Hùng Khởi	1201
622. Q.6 - Chương 122: Sự Trùng Phùng Đây Xấu Hổ	1205
623. Q.6 - Chương 123: Thế Giới Đóng Băng	1208
624. Q.6 - Chương 124: Âm Toán	1211
625. Q.6 - Chương 125: Tinh Linh Sâm Lâm	1215
626. Q.6 - Chương 126: Một Chút Máu Tanh	1218
627. Q.6 - Chương 127: Thật Là Tức Chết	1221
628. Q.6 - Chương 128: Tổ Đoàn	1225
629. Q.6 - Chương 129: Thế Giới Đóng Băng	1228
630. Q.6 - Chương 130: Cổ Nhân Trùng Phùng	1231
631. Q.6 - Chương 131: Phong Vân Tế Hội	1234
632. Q.6 - Chương 132: Hãm Hại	1237
633. Q.6 - Chương 133: Con Éch Cánh Ve Sầu	1240
634. Q.6 - Chương 134: Ngự Ông Đắc Lợi.	1244

635. Q.6 - Chương 135: Ánh Vũ Tình	1247
636. Q.6 - Chương 136: Liên Thủ	1250
637. Q.6 - Chương 137: Lai Lịch	1255
638. Q.6 - Chương 138: Lữ Thị Huynh Muội.	1259
639. Q.6 - Chương 139: Ván Bài Đệ Nhất	1262
640. Q.6 - Chương 140: Trúng Chiêu	1265
641. Q.6 - Chương 141: Đế Na Phó Viện Trưởng	1268
642. Q.6 - Chương 142: Ma Thú Quân Đoàn	1272
643. Q.6 - Chương 143: La Tuyết Phong	1275
644. Q.6 - Chương 144: Xuất Hiện?	1279
645. Q.6 - Chương 145: Thạch Trận	1282
646. Q.6 - Chương 146: Tập Tục Ma Thành	1286
647. Q.6 - Chương 147: Qua Cửa.	1290
648. Q.6 - Chương 148: Nhân Sinh Đắc Ý	1293
649. Q.6 - Chương 149: Đệ Tứ Quan	1297
650. Q.6 - Chương 150: Không Gian Giam Cầm	1300
651. Q.6 - Chương 151: Vạn Thần Mộ	1304
652. Q.6 - Chương 152: Điều Có Át Chủ Bài	1308
653. Q.6 - Chương 153: Ta Là Đấu Tôn Ta Sợ Ai	1311
654. Q.6 - Chương 154: Đường Sống Trong Cõi Chết	1315
655. Q.6 - Chương 155: Thần Chi Linh Vực	1318
656. Q.6 - Chương 156: Thánh Khí	1322
657. Q.6 - Chương 157: Trận Đấu Gian Khổ	1326
658. Q.6 - Chương 158: Đào Xuất Thăng Thiên	1329
659. Q.6 - Chương 159: Người Có Câu Chuyện	1333
660. Q.6 - Chương 160: Long Tửu	1336
661. Q.6 - Chương 161: Con Bạc, Tửu Quỷ	1339
662. Q.6 - Chương 162: Tàu	1343
663. Q.6 - Chương 163: Đôn Thổ Quyết	1346
664. Q.6 - Chương 164: Thiên Ma Tầng Thứ Tư	1349
665. Q.6 - Chương 165: Tàu Xuất Phát	1353
666. Q.6 - Chương 166: Trị Thương	1357
667. Q.6 - Chương 167: Vô Song	1360
668. Q.6 - Chương 168: Lại Gặp Thành Chủ	1363
669. Q.6 - Chương 169: Giăng Co	1366
670. Q.6 - Chương 170: Hành Trình Qua Băng Hải	1369
671. Q.6 - Chương 171: Thanh Mĩ Thiếu Nữ	1372
672. Q.6 - Chương 172: Rất Nhiều Ma Sa	1376
673. Q.6 - Chương 173: Băng Đảo	1379
674. Q.6 - Chương 174: Phân Bón Hoa Của Đảo Chủ	1382
675. Q.6 - Chương 175: Sự Thịnh Cầu Của Băng Nữ	1385
676. Q.6 - Chương 176: Quà Sinh Nhật	1388
677. Q.6 - Chương 177: Hướng Đi Không Đúng	1392
678. Q.6 - Chương 178: Hành Trình Gian Nan Trên Biển	1395
679. Q.6 - Chương 179: Ngộ Nhập Long Đảo	1398
680. Q.6 - Chương 180: Long Sứ Tiên Sinh	1401
681. Q.6 - Chương 181: Cùng Long Sủng So Khí Lực	1404
682. Q.6 - Chương 182: Dương Cao	1408
683. Q.6 - Chương 183: Không Chết Không Ngừng	1411
684. Q.6 - Chương 184: Cây Hoa Cúc Hoàng Dây Đất Tàn	1415
685. Q.6 - Chương 185: Tù Thiên Động	1419
686. Q.6 - Chương 186: Ta Mới Là Người Tu Luyện Thiên Ma Đấu Khí	1421
687. Q.6 - Chương 187: Mẫu Tử Tình Thâm	1424
688. Q.6 - Chương 188: Long Chi Cẩm Chú	1429

689. Q.6 - Chương 189: Long Chú	1433
690. Q.6 - Chương 190: Ấu Long Sủng	1436
691. Q.6 - Chương 191: Thức Uống Long Huyết	1438
692. Q.6 - Chương 192: Lời Mời Của Băng Nữ	1442
693. Q.6 - Chương 193: Quả Nhiên	1445
694. Q.6 - Chương 194: Đánh Lén	1449
695. Q.6 - Chương 195: Giam Lồng	1452
696. Q.6 - Chương 196: Nghe Trộm Long Kinh Các	1456
697. Q.6 - Chương 197: Oan Gia Ngõ Hẹp	1459
698. Q.6 - Chương 198: Oan Gia Ngõ Hẹp (2)	1462
699. Q.6 - Chương 199: Thông Đạo Quỷ Dị	1465
700. Q.6 - Chương 200: Nguồn Gốc Địa Đạo	1469
701. Q.6 - Chương 201: Tù Thiên Thạch Hồn	1472
702. Q.6 - Chương 202: Thái Ngoại Công	1475
703. Q.6 - Chương 203: Đoạt Xá	1478
704. Q.6 - Chương 204: Mỗi Người Một Ngã	1481
705. Q.6 - Chương 205: Đục Nước Béo Cò	1484
706. Q.6 - Chương 206: Băng Đảo Tuyển Tế	1487
707. Q.6 - Chương 207: Kim Lan Chi Giao	1491
708. Q.6 - Chương 208: Thiên Cơ Hé Lộ	1494
709. Q.6 - Chương 209: Tư Đấu	1497
710. Q.6 - Chương 210: Vũ Tình Động Tình	1501
711. Q.6 - Chương 211: Tầng Hình Đấu Kỳ	1504
712. Q.6 - Chương 212: Khiêu Chiến Long Tộc Tộc Trưởng	1507
713. Q.6 - Chương 213: Đấu Sỏa Long	1510
714. Q.6 - Chương 214: Nhân Long Đại Chiến	1514
715. Q.6 - Chương 215: Thánh Nữ Rời Vị	1517
716. Q.6 - Chương 216: Bên Ngoài Tù Thiên Động	1520
717. Q.6 - Chương 217: Ánh Sáng Hòa Bình	1523
718. Q.6 - Chương 218: Ác Ma Xuất Thế	1526
719. Q.6 - Chương 219: Khuyên Can	1530
720. Q.6 - Chương 220: Hàng Hành Đại Hải Dựa Vào Đà Thủ	1533
721. Q.6 - Chương 221: Hiến Máu Quang Vinh	1536
722. Q.6 - Chương 222: Sát Khí Thật Lớn	1540
723. Q.6 - Chương 223: Chịu Thua Cũng Không Được	1543
724. Q.6 - Chương 224: Hạ Sát Thủ	1545
725. Q.6 - Chương 225: Đấu Tôn Tám Tinh	1549
726. Q.6 - Chương 226: Ba Người Tổ Giết Chóc	1552
727. Q.6 - Chương 227: Ca Đã Trở Lại	1554
728. Q.6 - Chương 228: Đãi Ngộ Phó Tướng	1558
729. Q.6 - Chương 229: Hôm Nay Nâng Ly Rượu Mừng Khánh Công	1560
730. Q.6 - Chương 230: Tình Thế Nghiêm Trọng	1563
731. Q.6 - Chương 231: Tác Hợp	1568
732. Q.6 - Chương 232: Lạc Thủy	1570
733. Q.6 - Chương 333: Huyết Long Châu	1575
734. Q.6 - Chương 334: Không Giải Thích Được Quyết Đấu	1577
735. Q.6 - Chương 335: Tướng Quân Mời Tiệc	1579
736. Q.6 - Chương 336: Lạc Kỳ Đem Bí Mật Nói Ra	1584
737. Q.6 - Chương 337: Tên Khất Cái Trung Châu	1587
738. Q.6 - Chương 338: Đại Thần Đế Đô	1590
739. Q.6 - Chương 339: Đánh Ta Cũng Không Hoàn Thủ	1594
740. Q.6 - Chương 340: Cái Tắt Vang Dội	1597
741. Q.6 - Chương 341: Bốn Đại Phú Thương	1600
742. Q.6 - Chương 342: Nhiệm Vụ Thứ Nhất	1604

743. Q.6 - Chương 343: Hoàng Trừ Mê Cục	1607
744. Q.6 - Chương 344: Ẩn Hình Nghe Trộm	1610
745. Q.6 - Chương 345: Gây Xích Mịch	1613
746. Q.6 - Chương 346: Công Tác Chuẩn Bị	1617
747. Q.6 - Chương 347: Mục Tiêu Đã Đến	1620
748. Q.6 - Chương 348: Thất Hoàng Tử	1623
749. Q.6 - Chương 349: Dừng Đấu Khí Nói Chuyện	1626
750. Q.6 - Chương 350: Long Uy	1630
751. Q.6 - Chương 351: Dừng Hiệp Hoàng Tử Làm Vương Gia.	1632
752. Q.6 - Chương 352: Có Chút Bí Mật Không Có Thể Biết	1636
753. Q.6 - Chương 353: Gây Hấn Vương Gia Phủ	1640
754. Q.6 - Chương 354: Đi Lấy Tiền.	1643
755. Q.6 - Chương 355: Đoạt Cửa.	1647
756. Q.6 - Chương 356: Kết Minh	1650
757. Q.6 - Chương 357: Hành Tung Bạo Lộ.	1653
758. Q.6 - Chương 358: Giết Chóc.	1657
759. Q.6 - Chương 359: Vĩnh Viễn Là An Ca Ca.	1661
760. Q.6 - Chương 360: Chạy Trốn	1665
761. Q.6 - Chương 361: Thì Ra Là Tam Hùng	1669
762. Q.6 - Chương 362: Liệp Hộ Nữ Nhi	1672
763. Q.6 - Chương 363: Cường Địch Hiện Thân.	1676
764. Q.6 - Chương 364: Duy Trì Giết Chóc Liên Tục.	1679
765. Q.6 - Chương 365: Đại Khai Sát Giới	1683
766. Q.6 - Chương 366: Hỏa Long Trảm.	1686
767. Q.6 - Chương 367: Thiên Mạc Thành	1690
768. Q.6 - Chương 368: Nữ Nhân Không Có Thể Làm Loạn	1693
769. Q.6 - Chương 369: Kiểm Kê	1697
770. Q.6 - Chương 370: Đấu Giá Huyết Long Châu	1700
771. Q.6 - Chương 371: Tạm Dừng Đấu Giá	1704
772. Q.6 - Chương 373: Vơ Vét Tài Sản	1707
773. Q.6 - Chương 374: Tàn Châu Giá Trên Trời	1711
774. Q.6 - Chương 375: Vừa Ăn Cướp Vừa La Làng	1715
775. Q.6 - Chương 376: Thiên Mạc Khách Điểm	1718
776. Q.6 - Chương 377: Cường Giả Ngọc Phong Lâu.	1723
777. Q.6 - Chương 378: Cứu Lý Na	1726
778. Q.6 - Chương 379: Tổng Động Viên Toàn Thành	1731
779. Q.6 - Chương 380: Ta Có Chút Lạnh.	1735
780. Q.6 - Chương 381: Hắc Bạch Song Sát.	1738
781. Q.6 - Chương 382: Hắc Viêm Bạo Hùng	1742
782. Q.6 - Chương 383: Cường Giả Liên Hợp	1746
783. Q.6 - Chương 384: Tấn Cấp Đấu Thánh	1749
784. Q.6 - Chương 385: Nuôi Dưỡng Thiên Hồ Ngự	1753
785. Q.6 - Chương 386: Băng Tuyết Liên Thiên Phá	1757
786. Q.6 - Chương 387: Nguyệt Hình Cung	1761
787. Q.6 - Chương 388: Liên Minh	1764
788. Q.6 - Chương 389: Đánh Lén	1767
789. Q.6 - Chương 390: Cuộc Chiến Đỉnh Phong.	1770
790. Q.6 - Chương 391: Người Đeo Mặt Nạ	1773
791. Q.6 - Chương 392: Tình Thế Phức Tạp	1777
792. Q.6 - Chương 393: Huyết Nhuộm Đỉnh Núi.	1780
793. Q.6 - Chương 394: Rơi Rụng	1784
794. Q.6 - Chương 395: Tru Sát An Đức	1788
795. Q.6 - Chương 396: Thành Toàn	1791
796. Q.6 - Chương 397: Hương Tiêu Ngọc Vắn	1795

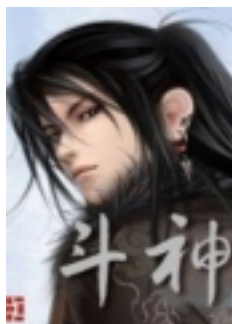
797. Q.6 - Chương 398:	Được Cứu Vớt	1799
798. Q.6 - Chương 399:	Vạn Dặm Tìm Lang Quân	1803
799. Q.6 - Chương 400:	Quân Tử Báo Thù Mười Năm Là Quá Nhiều	1807
800. Q.6 - Chương 401:	Thủ Hộ Thiên Sứ	1810
801. Q.6 - Chương 402:	Hiện Trạng Của Đại Lục	1814
802. Q.6 - Chương 403:	Tu Luyện Tại Thế Giới Tinh Linh	1818
803. Q.6 - Chương 404:	Phách Tuyệt Trần Thiên Cung	1821
804. Q.6 - Chương 405:	Tặng Cung	1825
805. Q.6 - Chương 406:	Tinh Linh Nữ Vương	1829
806. Q.6 - Chương 407:	Trận Đấu Ngày Thứ Nhất	1832
807. Q.6 - Chương 408:	Phát Hiện Manh Mối	1836
808. Q.6 - Chương 409:	Trận Đấu Ngày Thứ Ba	1840
809. Q.6 - Chương 410:	Bái Phỏng Hai Trưởng Lão	1843
810. Q.6 - Chương 411:	Hung Mạnh Đánh Cung Thủ	1847
811. Q.6 - Chương 412:	Đánh Tráo	1851
812. Q.6 - Chương 413:	Trận Chung Kết Bắt Đầu	1854
813. Q.6 - Chương 414:	Kết Cục Này Không Quan Hệ Thắng Bại.	1858
814. Q.6 - Chương 415:	Đánh Giá Trong Phòng Nghị Sự	1862
815. Q.6 - Chương 416:	Ai Là Thống Suất	1866
816. Q.6 - Chương 417:	Chuẩn Bị Trước Khi Chiến Đấu.	1870
817. Q.6 - Chương 418:	Đa Long Không Có Sừng	1873
818. Q.6 - Chương 419:	Thật Tình Nói Lời Mạo Hiểm	1877
819. Q.6 - Chương 420:	Chiến Đấu Bắt Đầu	1881
820. Q.6 - Chương 421:	Ẩn Thế Cường Giả	1884
821. Q.6 - Chương 422:	Ước Đấu	1888
822. Q.6 - Chương 423:	Thuyết Phục Nữ Vương	1892
823. Q.6 - Chương 424:	Trở Về La Lan Học Viện	1896
824. Q.6 - Chương 425:	Kế Hoạch Viện Trưởng Sống Lại	1900
825. Q.6 - Chương 426:	Xảo Trá.	1903
826. Q.6 - Chương 427:	Khảm Thị Gia Yến.	1906
827. Q.6 - Chương 428:	Che Tại Cổ Đồ Lạp	1910
828. Q.6 - Chương 429:	Lễ Thần Tế Điện	1913
829. Q.6 - Chương 430:	Giết Chết Tứ Thân Vương	1917
830. Q.6 - Chương 431:	Nhỏ Máu Nhận Thức Mạch.	1921
831. Q.6 - Chương 432:	Biến Cố.	1924
832. Q.6 - Chương 433:	Đại Khai Sát Giới	1928
833. Q.6 - Chương 434:	Vấn Đề Hẩn Chạy Thoát	1932
834. Q.6 - Chương 435:	Gặp Phục Kích	1936
835. Q.6 - Chương 436:	Đảo Tiên Chính Thức	1939
836. Q.6 - Chương 437:	Phẩm Tữu.	1943
837. Q.6 - Chương 438:	Nhà Cũ Đảo Tiên	1946
838. Q.6 - Chương 439:	Hai Nữ Tranh Phu	1950
839. Q.6 - Chương 440:	Đêm Tối Mập Mờ.	1953
840. Q.6 - Chương 441:	Ma Tông.	1957
841. Q.6 - Chương 442:	Thông Thiên Tông Chủ.	1961
842. Q.6 - Chương 443:	Trăm Tông Loạn	1964
843. Q.6 - Chương 444:	Hai Nữ Thống Quân Hùng.	1967
844. Q.6 - Chương 445:	Ân Mười Nương.	1971
845. Q.6 - Chương 446:	Nguy Cơ Chưa Từng Có	1975
846. Q.6 - Chương 447:	Thần Tôn Bồi Bàn	1978
847. Q.6 - Chương 448:	Nhân Tuyển Đánh Cuộc Đấu.	1981
848. Q.6 - Chương 449:	Sớm Đánh Cuộc Đấu	1985
849. Q.6 - Chương 450:	Long Sủng Tiến Hóa	1989
850. Q.6 - Chương 451:	Điện Các Lão.	1993

851. Q.6 - Chương 452: Trận Đầu Đánh Cuộc Đầu	1996
852. Q.6 - Chương 453: Tân Nhậm Ma Thành Thành Chủ.	1999
853. Q.6 - Chương 454: Thành Chủ Đền Tội.	2003
854. Q.6 - Chương 455: Chiến Tranh.	2007
855. Q.6 - Chương 456: Thanh Long Đấu Kỳ	2010
856. Q.6 - Chương 457: Nghỉ Ngơi Giữa Trận	2013
857. Q.6 - Chương 458: Trận Pháp Mới Thành Lập	2017
858. Q.6 - Chương 459: Cục Diện Bể Tắc	2020
859. Q.6 - Chương 460: Tổng Điện Biện Luận	2024
860. Q.6 - Chương 461: Tổng Điện Chủ Bội Ước	2027
861. Q.6 - Chương 462: Lý Na Còn Chưa Có Chết?	2031
862. Q.6 - Chương 463: Nghiền Xương Thành Tro	2035
863. Q.6 - Chương 464: Ma Thành Phó Ước.	2038
864. Q.6 - Chương 465: Không Hiểu Phong Tình Của Long Sủng.	2041
865. Q.6 - Chương 466: Thương Tâm	2045
866. Q.6 - Chương 467: Long Xà Diễn Nghĩa	2049
867. Q.6 - Chương 468: Thánh Vật Thôi Tình	2053
868. Q.6 - Chương 469: Truyện Tổng Trận Mở Ra	2057
869. Q.6 - Chương 470: Xông Lầm Cẩm Địa	2061
870. Q.6 - Chương 471: Thực Lực Của Trưởng Lão	2064
871. Q.6 - Chương 472: Giam Lồng	2068
872. Q.6 - Chương 473: Hồng Môn Yến	2071
873. Q.6 - Chương 474: Chém Giết	2075
874. Q.6 - Chương 475: Mỹ Nữ Tiểu La Ly	2078
875. Q.6 - Chương 476: Cửu Long Sơn	2082
876. Q.6 - Chương 477: Một Mảnh Xuân Quang Sáng Lạn.	2086
877. Q.6 - Chương 478: Đứng Vững Gót Chân	2089
878. Q.6 - Chương 479: Nhập Tông	2093
879. Q.6 - Chương 480: Luận Bàn	2096
880. Q.6 - Chương 481: Trải Qua Thiên Cơ Các	2100
881. Q.6 - Chương 482: Một Hệ Cuối Cùng.	2103
882. Q.6 - Chương 483: Lễ Vật Các Lão.	2107
883. Q.6 - Chương 484: Trở Về Thiên Khu Tông	2110
884. Q.6 - Chương 485: Âu Dương Tinh Miễn.	2114
885. Q.6 - Chương 486: Hết Thấy	2117
886. Q.6 - Chương 487: Tạt Tạt Hiện Thân	2121
887. Q.6 - Chương 488: Tứ Đại Thần Y	2124
888. Q.6 - Chương 489: Song Kiếm Môn Phế Vật	2128
889. Q.6 - Chương 490: Giết Chết La Trưởng Lão.	2131
890. Q.6 - Chương 491: Cục Tình Đại Trận	2135
891. Q.6 - Chương 492: Lương Bại Câu Thương	2138
892. Q.6 - Chương 493: Tu Vi Tiến Nhanh	2141
893. Q.6 - Chương 494: Biên Giới Đột Phá	2145
894. Q.6 - Chương 495: Mưu Quyền Soán Vị	2148
895. Q.6 - Chương 496: Nhận Chức Tông Chủ	2151
896. Q.6 - Chương 497: Phương Ấn Hợp Tông.	2155
897. Q.6 - Chương 498: Âm Mưu Của Song Kiếm Môn	2158
898. Q.6 - Chương 499: Năm Đánh Một	2162
899. Q.6 - Chương 500: Đêm Trước Hợp Tông.	2166
900. Q.6 - Chương 501: Hợp Tông Đại Hội.	2169
901. Q.6 - Chương 502: Thực Hư Phong Hào	2172
902. Q.6 - Chương 503: Tâm Hồn Thiếu Nữ Nảy Mầm	2176
903. Q.6 - Chương 504: Song Kiếm Môn	2179
904. Q.6 - Chương 505: Âu Hộ Pháp	2183

905. Q.6 - Chương 506: Tứ Đại Sát Thần	2187
906. Q.6 - Chương 507: Âu Dương Môn Chủ.	2190
907. Q.6 - Chương 508: Nhốt	2193
908. Q.6 - Chương 509: Cẩm Điện Tầng Thứ Hai	2197
909. Q.6 - Chương 510: Tai Họa	2200
910. Q.6 - Chương 511: Cuồng Bạo Địa Long.	2204
911. Q.6 - Chương 512: Long Phong Vân.	2207
912. Q.6 - Chương 513: Bên Ngoài Kiếm Thành.	2211
913. Q.6 - Chương 514: Phá Kén Thành Thần.	2215
914. Q.6 - Chương 515: Giả Gái.	2218
915. Q.6 - Chương 516: Phệ Thiên Lô Kích.	2221
916. Q.6 - Chương 517: Tị Nạn	2225
917. Q.6 - Chương 518: Cảnh Tượng Kỳ La	2229
918. Q.6 - Chương 519: Tiểu Thiên Ác Ma	2232
919. Q.6 - Chương 520: Lừa Dối Thành Công	2235
920. Q.6 - Chương 521: Ngải Du Buồn Rầu.	2239
921. Q.6 - Chương 522: Cẩm Địa Đắc Ý Ngoại.	2243
922. Q.6 - Chương 523: Trở Lại Truyện Tổng Trận.	2247
923. Q.6 - Chương 524: Bị Bọn Họ Lền Vào.	2250
924. Q.6 - Chương 525: Kết Giới	2254
925. Q.6 - Chương 526: Bách Hoa Tông Yến Hội	2257
926. Q.6 - Chương 527: Vô Hoa Cốc Hội Minh.	2261
927. Q.6 - Chương 528: Đa Nghi Rồi?.	2264
928. Q.6 - Chương 529: Nội Tâm.	2269
929. Q.6 - Chương 530: Lý Dật Cũng Không Nghĩ Tới.	2272
930. Q.6 - Chương 531: Bảy Sự Kiện Hoàn Thành	2276
931. Q.6 - Chương 532: Cốc	2279
932. Q.6 - Chương 533: Du Đấu Long Môn Đệ Tử	2282
933. Q.6 - Chương 534: Thiếu Nữ.	2285
934. Q.6 - Chương 535: Cốc.	2289
935. Q.6 - Chương 536: Cốc Quỷ Dị.	2292
936. Q.6 - Chương 537: Người Đàn Bà Xinh Đẹp Danh Đá.	2295
937. Q.6 - Chương 538: Nỗi Khổ Tâm Của Thần Y	2299
938. Q.6 - Chương 539: Cuộc Đấu Nhìn Như Có Hại.	2302
939. Q.6 - Chương 540: Còn Thiếu Tám Cái	2305
940. Q.6 - Chương 541: Cốc Chủ Phu Nhân.	2308
941. Q.6 - Chương 542: Hấp Dẫn.	2311
942. Q.6 - Chương 543: Âm Mưu	2315
943. Q.6 - Chương 544: Lam Băng Kết Giới	2318
944. Q.6 - Chương 545: Đơn Tông.	2321
945. Q.6 - Chương 546: Long Môn Bí Sử	2324
946. Q.6 - Chương 547: Phong Thiếu.	2328
947. Q.6 - Chương 548: Thần Bí Nhân	2331
948. Q.6 - Chương 549: Thực Lực Khủng Bố.	2334
949. Q.6 - Chương 550: Thiên Cơ Thử Bảo Vệ Chủ Nhân	2338
950. Q.6 - Chương 551: Trở Lại Cốc	2341
951. Q.6 - Chương 552: Cốc Chủ.	2344
952. Q.6 - Chương 553: Cốc	2348
953. Q.6 - Chương 554: Kẻ Điên.	2351
954. Q.6 - Chương 555: Thì Ra Cũng Vũ Mị.	2354
955. Q.6 - Chương 556: Chuyện Cũ Của Linh Môn	2357
956. Q.6 - Chương 557: Ích Khí Đan Làm Sao Tới	2360
957. Q.6 - Chương 558: Chuyện Xấu	2364
958. Q.6 - Chương 559: Càng Ngày Càng Loạn	2368

959. Q.6 - Chương 560: Âm Mưu Cửa Long Tà	2371
960. Q.6 - Chương 561: Tuyệt Đối Không Nghĩ Tới	2375
961. Q.6 - Chương 562: Một Chiêu Đánh Khắp Thiên Hạ	2378
962. Q.6 - Chương 563: Hủy Diệt Cốc	2381
963. Q.6 - Chương 564: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn	2385
964. Q.6 - Chương 565: Thay Đổi Chiến Cuộc	2389
965. Q.6 - Chương 566: Có Điểm Phiền Toái	2392
966. Q.6 - Chương 567: Đại Công Cáo Thành.	2395
967. Q.6 - Chương 568: Một Ngày Vui Sướng	2399
968. Q.6 - Chương 569: Lai Khách.	2402
969. Q.6 - Chương 570: Thiên Ứng Linh Dương Oai	2406
970. Q.6 - Chương 571: Đào Hoa Không Sai	2410
971. Q.6 - Chương 572: Chảy Hoàng Cốc Khí Tán	2413
972. Q.6 - Chương 573: Thu Phục Bát Đại Trưởng Lão	2417
973. Q.6 - Chương 574: Phong Tông Chủ	2420
974. Q.6 - Chương 575: Chiến Tranh Bộc Phát.	2424
975. Q.6 - Chương 576: Thỏa Hiệp	2427
976. Q.6 - Chương 577: Ba Huỳnh Đệ Ân Thị	2430
977. Q.6 - Chương 578: Bầu Trời Bao La Nhiệm Thành	2434
978. Q.6 - Chương 579: Đón Gió	2437
979. Q.6 - Chương 580: Tiêu Dao Tửu Khách	2441
980. Q.6 - Chương 581: Tu La Giới	2444
981. Q.6 - Chương 582: Ước Đấu	2447
982. Q.6 - Chương 583: Đỉnh Phong	2452
983. Q.6 - Chương 584: Lợi Nhuận Đầy Bát Doanh	2455
984. Q.6 - Chương 585: Bể Quan Chuẩn Bị Chiến Tranh.	2458
985. Q.6 - Chương 586: Quyết Đấu Trước Giờ	2461
986. Q.6 - Chương 587: Quyết Đấu Bắt Đầu.	2465
987. Q.6 - Chương 588: Bắt Được Rồi?	2469
988. Q.6 - Chương 589: Chúng Ta Trúng Chiêu Rồi	2473
989. Q.6 - Chương 590: Quyết Đấu Chính Thức.	2476
990. Q.6 - Chương 591: Long Khiếu Cứu Thiên	2480
991. Q.6 - Chương 592: Tu La Giới Tâm	2484
992. Q.6 - Chương 593: Tu La Giới Linh	2488
993. Q.6 - Chương 594: Tu La Môn Chủ	2492
994. Q.6 - Chương 595: Kẻ Dở Hơi Hiện Thân	2496
995. Q.6 - Chương 596: Chơi Lớn Một Chút	2499
996. Q.6 - Chương 597: Hai Con Đế Cực Lớn	2503
997. Q.6 - Chương 598: Tạo Sự Chú Ý Của Giới Linh	2507
998. Q.6 - Chương 598: Tạo Sự Chú Ý Của Giới Linh	2510
999. Q.6 - Chương 599: Vây Công Giới Linh	2514
1000. Q.6 - Chương 600: Niết Bàn Trọng Sinh	2517
1001. Q.6 - Chương 600: Niết Bàn Trọng Sinh	2521
1002. Q.6 - Chương 601: Cuộc Chiến Phong Hào	2524
1003. Q.6 - Chương 602: Cuộc Chiến Phong Hào 2	2527
1004. Q.6 - Chương 603: Cuộc Chiến Phong Hào 3	2529
1005. Q.6 - Chương 604: Cuộc Chiến Phong Hào 4	2532
1006. Q.6 - Chương 605: Đại Kết Cục	2534

Đấu Thần

Giới thiệu

“Nếu có một ngày, người xuyên qua , lại phát hiện chính mình đang ở Bá Vương ngành thượng cung.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-than>

1. Q.1 - Chương 1: Không Thể Dừng Lại

- Lý Dật! Người là tên hỗn đản... người... người... Mau buông ta ra! Bằng không...

Chữ “không” còn chưa thốt ra thì một tiếng “chat” thanh thủy vang dội, trên mặt Lý Dật nhất thời có một dấu bàn tay đỏ chói.

- Người kêu đi! Người kêu nữa đi! Người kêu rách yếm hầu cũng không có ai đến cứu người đâu!

Dưới loại tình hình này, dường như đây chính là câu trả lời tốt nhất, Lý Dật nở nụ cười dâm dăng, chỉ có điều khi nói lời này, đầu hắn liền cảm thấy có chút mơ hồ.

- Ta... ta... mẹ nó! Đây rốt cuộc là tình trạng gì?

Trong đầu Lý Dật vô cùng hỗn loạn, hắn không ngừng muốn bản thân tỉnh táo, thế nhưng trong cơ thể dường như có gì đó ngăn cản, không thể tỉnh lại được.

Tình trạng trước mắt này khiến trong đầu hắn lại rối loạn trở nên mơ hồ. Nếu như Lý Dật không nhầm, bản thân mình ở thế giới ngầm chính là một sát thủ nổi danh. Một giây đồng hồ trước, hắn còn thoải mái vì hoàn thành nhiệm vụ, đang ngồi trên máy bay, đang lúc tu luyện một môn Thần công thuần khiết nhất đó là “Sở mó tiếp viên hàng không bí tịch”, loại võ công vô tiền khoáng hậu.

Ngay lúc hắn cho rằng bản thân sắp hoàn thành mục đích, đem cánh tay nhỏ bé của vị tỷ tỷ đang nắm chặt cái váy gạt ra, sau đó kéo nó xuống, trước mắt bỗng “Ầm” một tiếng, ngay lập tức liền biến thành cái tình huống như thế này. Truyện “Đấu Thần ”

Đây là một nơi thoát nhìn không khác gì so với sơn cốc bình thường. Dưới sơn cốc, có một dòng suối nhỏ bằng bạc chảy, bốn phía cây cối xanh ngắt, hoa thơm cỏ lạ, chim hót ríu rít.

Mà bản thân... bản thân lúc này... lúc này đang trần truồng ghì sát vào trên một tảng đá trơn tuột.

Ách... bất quá nói như vậy lại có vài phần không thỏa đáng...

Bởi vì, nếu như con mắt của Lý Dật không có vấn đề gì quá lớn, khứu giác, xúc giác và hệ thống sinh lý cũng không có gì sai sót gì, lúc này hắn không phải là ghì trên lên tảng đá trơn tuột, mà là ghì lên trên người của một thiếu nữ...

Chuyện này càng nghĩ Lý Dật lại càng cảm thấy mơ hồ, hơn nữa loại mơ hồ này hắn cảm nhận được rõ ràng, cái bộ vị kia của mình, cái kia... dường như có chút cương cứng...

Nếu như lý trí vẫn còn, như vậy dưới tình huống này, có phải bản thân đang phi lễ hay không?

Điều này khiến Lý Dật dở khóc dở cười. Lý Dật không phải loại háo sắc, thế nhưng vừa rồi nếu không phải sau khi hoàn thành nhiệm vụ gặp được cô gái cực phẩm đó, hắn cũng không muốn dùng sức mạnh, dù sao

có một số việc miễn cưỡng cũng không thể đem lại được hạnh phúc. Thế nhưng lúc này tại sao lại như vậy? Lẽ nào mình nằm mơ?

Dường như muốn xác nhận một chút, Lý Dật chậm rãi đưa tay sờ đến trước ngực nữ nhân, tuy rằng chỉ nhẹ nhàng nắm chặt một chút, thế nhưng trong lòng hắn đã có thể khẳng định... thứ mềm mại đầy xúc cảm thế này... như thế nào có thể được gọi là mơ?

Thiếu nữ trước mắt, khuôn mặt lộ vẻ thanh tú, không biết là vì xấu hổ hay giận dữ và tuyệt vọng mà sắc mặt của nàng tái nhợt, nàng mở trừng mắt nhìn chăm chăm vào Lý Dật, tựa như muốn đem hắn nuốt chửng vậy. Truyện “Đấu Thần ”

Tuy nhiên, toàn thân nàng lại không có chút khí lực, cái tát vừa rồi, dường như đã làm nàng tiêu hao hết tia khí lực cuối cùng.

Thân thể của nàng cố gắng cử động – điều này làm Lý Dật càng thêm cảm nhận rõ ràng vóc dáng của nàng tuyệt đối ngạo nhân. Thế nhưng cử động này của nàng, không những không đẩy được Lý Dật ra, phản phát như còn khiến cho lửa dục của hắn nổi lên.

Lý Dật gầm lên một tiếng như dã thú, hắn phát hiện tình trạng của mình có chút không đúng, không hiểu tại sao nhìn nữ nhân xích lô trước mắt này, dưới tiểu phúc của hắn lại dâng lên một cỗ lửa nóng, bất luận dùng lý trí áp chế thế nào cũng không được.

Hơn nữa, dưới tình huống hương diễm trước mắt như thế này, liệu có bao nhiêu nam nhân có thể áp chế được ngọn lửa dục chứ?

Rốt cục, Lý Dật thở mạnh một tiếng, thứ che chở cuối cùng trên người thiếu nữ đã bị hắn lột xuống, chỉ là đến giờ khắc này, Lý Dật đột nhiên có một suy nghĩ kỳ quái: chẳng lẽ mình bị hạ được sao?

Loại suy nghĩ này khiến Lý Dật rất cuộc không còn tự chủ được trở nên cuồng loạn, có chút dở khóc dở cười.

Thiếu nữ phát ra một trận rên rỉ trầm thấp, lời nói tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng:

- Lý Dật... người dám... người dám...

Thế nhưng loại ngôn ngữ này lại càng khơi dậy dục hỏa tổng con người Lý Dật, một tia lý trí cuối cùng trong đầu hắn rốt cục cũng biến mất, cả người hung hăng ép xuống...

Tất cả mọi thứ lúc này, rốt cuộc, cũng không thể dừng lại...

oOo

Sơn cốc u tĩnh, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thở gấp và thanh âm rên rỉ. Âm thanh hỗn hển vang lên, một lúc lâu sau mới trở lại yên tĩnh.

Lý Dật không biết từ lúc nào đã chậm rãi đứng lên, thiếu nữ thanh tú trên tảng đá lớn đã hôn mê rồi, thế nhưng trong lúc hôn mê, nàng phản phát như nhìn thấy ác mộng, thỉnh thoảng lại kêu lên mấy tiếng:

-Dừng... cầu xin người... dừng lại...

Những lời nói này có chút khiến cho Lý Dật cảm thấy da đầu truyền đến những cơn nhức nhối. Lý Dật lúc này đã rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Thế nhưng có một điều hắn không minh bạch, đó là hắn từ trước đến nay vẫn là một người rất lý trí, dưới bất cứ tình huống gì đều có thể khống chế được cảm xúc của mình, không đến mức làm việc theo cảm tính. Cho dù là bản thân bị hạ được, hắn cũng không đến mức như vậy, dù sao cơ thể mình cũng kháng được tính, dưới vô số lần vào sinh ra tử đã luyện nên. Từ trước đến nay Lý Dật vẫn luôn lấy điều đó để kiêu ngạo... Thế nhưng tại sao cuối cùng lại làm ra loại chuyện như vậy? Đây là tình huống quỷ quái gì chứ?

Khổ sở suy nghĩ trong chốc lát, chỉ tìm thấy được vài phần ký ức hỗn loạn còn sót trong đầu, Lý Dật lúc này mới rõ ràng, bản thân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu như đoán không nhầm, lúc ấy máy bay phát ra tiếng “Rầm”, tám phần mười là máy bay gặp rủi ro rồi, chỉ là không biết tình huống bây giờ như thế nào, không ngờ bản thân mình vẫn chưa chết.

Mà cơ thể của mình lúc này lại không phải là của mình, mà thuộc về một người tên là “Lý Dật” nhưng xảo hợp thay, cơ thể của hắn đã bị mình “chiếm đoạt”.

Nơi này cũng không phải là địa cầu, mà là một nơi gọi là Đế quốc Thiên Phong.

Đế quốc Thiên Phong ở trên một mảnh đất gọi là Đại lục Đấu Thần, mà cụ thể ở đâu, bản thân Lý Dật kia hoàn toàn không rõ. “Hắn” chỉ biết, đây là thành thị phía Tây của đế quốc, là Vạn Triều Thành.

Về các loại tin tức khác, lúc này ký ức của Lý Dật vô cùng hỗn loạn, đến bây giờ hắn nghĩ rằng thân thể này đã bị bản thân chiếm dụng, có lẽ chính là nguyên nhân dẫn đến từng trận đau đầu, khiến Lý Dật không có cách nào tiếp tục nghĩ ngợi thêm được điều gì.

Có lẽ là liên quan đến việc linh hồn cường hoành dung hợp, có lẽ là liên quan đến việc ‘chiếm dụng’ hoặc có lẽ là bởi vì vừa rồi quá phóng túng...

Nói chung là bất kể vì cái gì, Lý Dật bằng chút tri thức y học cũng mơ hồ phát hiện, bản thân lúc này tuyệt đối không tốt.

Không nói đến việc đầu phát ra từng đợt đau nhức, chỉ thấy toàn thân hắn truyền đến cảm giác đau đớn, khiến hắn thiếu chút nữa không thể đứng vững. Mà vừa rồi sở dĩ không nhận ra mọi thứ, có lẽ là bởi vì dục hỏa che mờ lý trí. Truyện “Đấu Thần ”

Mặc kệ như thế nào cũng được, tình huống lúc này nếu bị ngoại nhân nhìn thấy đều vô cùng bất lợi.

Lý Dật tuy rằng không biết phong tục ở Đại lục Đấu Thần này như thế nào, nhưng có thể tưởng tượng được, bất luận ở nơi nào mà cường hoành làm chuyện đó với một nữ hài, đều là chuyện không thỏa đáng.

Nhất thời, Lý Dật thậm chí còn nổi lên một tia sát cơ, muốn giết người diệt khẩu.

Loại chuyện như giết người, bản thân Lý Dật đã làm không ít.

Thế nhưng hắn vẫn lắc đầu, tiện tay nhặt bộ y phục kỳ quái dưới đất lên phủ lên người mình, cũng tiện tay nhặt bộ y phục của thiếu nữ kia mặc vào cho nàng.

Đến lúc này, Lý Dật mới biết mình có vận khí tốt như thế nào.

Thiếu nữ kia mặc dù vẫn còn hôn mê, thế nhưng một thân băng cơ ngọc cốt, thanh thúy tao nhã, tuyệt đối không thể che giấu được.

Điều này khiến Lý Dật, trong lúc mặc quần áo cho nàng, có phần ngần ngại suy tưởng.

Lần này lý trí đã có tác dụng, nếu bây giờ mình lại làm chuyện xằng bậy nữa, nói không chừng thực sự sẽ bị cái gì mà tinh tấn nhân vong gì gì đó.

Lúc giúp thiếu nữ mặc lại y phục, Lý Dật không nhìn được nhìn đến đờ đẫn.

Tiếp theo nên làm thế nào, hắn vẫn chưa nghĩ ra cách gì khả thi. Không phải là hắn trong trường hợp này thiếu suy nghĩ, mà là tình huống lúc này có chút khó hiểu, căn bản là không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Điều quan trọng nhất, Lý Dật trước kia rốt cuộc có thân phận như thế nào? Hắn tại sao lại đem thiếu nữ kia đến địa phương này? Nếu như bản thân đoán không sai, làm loại chuyện này nếu không phải là con nhà phú quý thì cũng là đạo tặc liều mạng.

Thế nhưng phân tích từ tình huống này, ‘bản thân’ có khả năng lớn nhất là con nhà phú quý. Dù sao trong lúc mặc quần áo, Lý Dật cũng mơ hồ nhận thấy, y phục này tuy thoát nhìn cổ quái, thế nhưng chất lượng cực phẩm, đường may tinh xảo. So sánh với trang phục cổ đại ở địa cầu cũng có thể mơ hồ đoán ra, hắn là ở Đại lục Đấu Thần cũng như vậy...

Lý Dật đang muốn từ đầu mối này suy đoán tiếp theo, thế nhưng lúc này ở phía sau đột nhiên nghe thấy một tiếng quát đinh tai nhức óc từ xa truyền đến:

- Dâm tặc! Xem kiếm!!!

2. Q.1 - Chương 2: Thế Giới Đấu Khí

Một đạo kiếm quang giống như thiểm điện chém tới, trên thân kiếm mơ hồ còn có một cổ khí tức thanh sắc, cuộn cuộn mãnh liệt.

Người cầm kiếm thoát nhìn là một nam tử hai mươi tuổi, trên người hắn mặc một bộ trường bào trắng như tuyết, không nhiễm chút bụi, trên mặt xem như có vài phần tuần tú, nhưng lúc này khuôn mặt tuần mỹ lại tràn ngập sát cơ.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Lý Dật bỗng nhiên xuất hiện mấy danh tự: đấu khí! Đối phương không ngờ lại sử dụng đấu khí!

Loại suy nghĩ này bỗng nhiên xuất hiện, hiển nhiên là đối với ‘Lý Dật’ trước kia vô cùng quen thuộc.

Chỉ có điều, trong nháy mắt, lúc đạo kiếm quang bổ đến trước mặt Lý Dật thì hắn đã nhanh chóng tránh ra, thế nhưng dưới chân lại không có lấy một điểm khí lực, kỳ lạ là trong lòng hắn ngay một chút sợ hãi cũng không có, trái lại vẫn nghĩ đến: Đây... rốt cuộc là thế giới gì a!

Đình

Đột nhiên, một đạo kiếm quang từ bên cạnh Lý Dật phóng tới, bên trên bao trùm một cổ khí tức hồng sắc, hai kiếm giữa không trung va chạm cùng nhau, phát ra từng trận hỏa quang mãnh liệt.

Không ngờ kiếm của gã áo trắng kia lại bị bức lui vài phần, thân hình của hắn nhanh chóng hạ xuống đất, khí tức thanh sắc trên trường kiếm lại càng đậm. Mặc dù lúc này sát khí trên mặt hắn đã phai nhạt vài phần, chỉ có điều vẫn chăm chú nhìn vào Lý Dật, quả thật khiến người khác khiếp sợ.

Vài hắc y nhân nhanh chóng đáp xuống bên cạnh Lý Dật, vô tình đem Lý Dật bảo vệ bên trong, người cầm đầu, vừa rồi một kiếm bức gã áo trắng thối lui, hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Mạc Thanh, đừng tưởng rằng ngươi là Tam Tinh Đấu Sư thì có thể muốn làm gì thì làm, muốn động đến Thiếu gia nhà ta, ngươi còn phải hỏi xem kiếm trong tay ta có nguyện ý không đã.

Gã áo trắng tên là Mạc Thanh vẻ mặt tức giận, nhìn chằm chằm mấy người bọn họ, khế quát:

- Lý Nguyên, người khác sợ Vạn Triều Lý Gia các ngươi, nhưng Mạc Thanh chúng ta lại không sợ! Đừng tưởng rằng bằng vào Lý gia, các ngươi có thể một tay che trời! tên hỗn đản Lý Dật dám hạ thủ tiểu thư nhà ta, như vậy hậu quả như thế nào, chính bản thân hắn rõ ràng nhất!

Người gọi là Lý Nguyên kia vẫn bất động, thanh sắc quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt rơi trên người thiếu nữ còn hôn mê, khóe miệng hiện lên một tia cười nhạt, thoáng lóe lên một tia lãnh ý, ngoài trừ Lý Dật ở phía sau, không còn ai nhìn thấy.

Lý Nguyên ngoảnh đầu lại khế gật, ý bảo hắn lùi ra phía sau, lúc này mới quay đầu lại cười ha hả nói:

- Hay! Hay lắm! Mạc Thanh, Mạc tiểu thư nhà các ngươi câu dẫn Thiếu gia nhà chúng ta, bây giờ thành công rồi. Trước hết mời tiểu thư nhà người trở về, ta sẽ báo cáo Gia chủ, đến lúc đó rốt cuộc phải xử lý như thế nào, Lý Gia chúng ta sẽ để Mạc Gia các ngươi chịu trách nhiệm.

Mạc Thanh biến sắc, phẫn nộ quát:

- Vô sỉ!

Nói xong, ngón chân hắn điểm mạnh, cả người vọt tới, đồng thời thanh sắc đấu khí trên tay bạo tăng, mơ hồ tạo thành một con vệt màu xanh...

- Xà Văn Kiếm!

Đấu khí nhất thời giống như một con rắn hướng đến Lý Nguyên chạy tới, chiếc lưỡi thụt ra thụt vào, miệng rắn mở lớn, dường như muốn đem tất cả mọi người nuốt chửng.

Thấy một kiếm này, Lý Nguyên chỉ cười lạnh, trầm giọng nói:

- Mạc Thanh, ngươi chẳng lẽ cho rằng chỉ mình ngươi là Đấu Sư thôi sao!

Dù vẫn đang nói chuyện, nhưng trường kiếm trong tay Lý Nguyên đã có chút rung động, từng đạo hồng sắc đầu khí giống như hỏa diễm phát ra...

- Hỏa Liên Trảm!

Hồng sắc đầu khí mãnh liệt bắn ra, hướng về phía thanh xà được hình thành từ thanh sắc đầu khí nghênh đón.

Ầm

Một tiếng nổ vang dội, hai luồng đầu khí cùng lúc va chạm, gần như nổ tung cùng một lúc.

Những hắc y nhân đi theo Lý Nguyên thấy cuộc va chạm vừa rồi sắc mặt đều biến đổi, cấp tốc chần trước mặt Lý Dật.

Một cỗ lực lượng trùng kích mãnh liệt xoắn tới, thế nhưng đến trước mặt mấy người hắc y nhân thì đã bị chặn đứng lại.

Truyện “Đấu Thần ”

Mà hai người Mạc Thanh, Lý Nguyên tại đương trường đều bị chần lui cách xa nhau, tuy là như vậy, nhưng sắc mặt hai người mơ hồ đều có chút chật vật, không còn thoải mái như trước nữa.

Mạc Thanh nhìn Lý Nguyên chằm chằm nói:

- Người đã thắng cấp lúc nào, vì sao ta lại không biết?

Lý Nguyên thản nhiên nói:

- Ta thắng cấp lúc nào không quan trọng, vấn đề là người đã thua, bây giờ phải làm sao đây?

Trên mặt Mạc Thanh hiện lên một tia âm độc, vẫn điềm nhiên nói:

- Dù ta thua, thế nhưng muốn đánh bại ta, người chắc chắn cũng sẽ phải trả giá đắt.

Nói đến đây, cỗ thanh sắc đầu khí lần thứ hai lại xuất hiện trên trường kiếm của Mạc Thanh, bất quá so với vừa rồi, rõ ràng đã âm u hơn vài phần.

Lý Nguyên thở dài một hơi nói:

- Cần gì phải như vậy, không bằng trước tiên người đưa Mạc tiểu thư trở về, chỉ cần biết tiếp theo nên làm thế nào, ta nghĩ Gia chủ nhất định sẽ cho Mạc Gia các người một cái công đạo.

- Công đạo?

Sắc mặt Mạc Thanh thay đổi, ánh mắt âm lãnh lại rơi trên người Lý Dật, giọng đầy căm hận nói:

- Được! Ta muốn xem xem Lý Gia các người có thể xuất ra cái công đạo gì?

Dứt lời, hắn không thèm liếc mắt nhìn Lý Nguyên lấy một cái, mà nhanh chóng đến bên người thiếu nữ kia, một tay ôm nàng vào lòng, sau đó thân hình mới hướng về bên ngoài sơn cốc lao đi.

Lý Nguyên nhìn bóng dáng Mạc Thanh rời đi mới quay đầu lại nhìn Lý Dật, cười một tiếng nói:

- Thiếu gia, bọn ta đều biết người tham hoa háo sắc. chỉ vậy cũng không sao, nhưng tại sao người lại đánh chủ ý với Mạc tiểu thư? Gia chủ ngàn lần nhắc nhở, vạn lần không thể làm như vậy, tại sao Thiếu gia lại...

Lý Dật lúc này cũng không biết trả lời thế nào mới tốt, vừa định mở miệng, thế nhưng còn chưa kịp nói gì thì cả người đã ngã về phía sau...

- Thiếu gia! Thiếu gia!

oOo

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lý Dật lần thứ hai tỉnh dậy, lúc này hắn không còn cảm thấy toàn thân đau đớn nữa. Hắn chỉ cảm thấy bản thân mình mất vô cùng, có thể nói là ký ức của Lý Dật kia đã cùng

bản thân hẳn dung hợp lại cùng một chỗ. Lý Dật đối với Đại lục Đấu Thần đã có vài phần lý giải. Truyện “Đấu Thần ”

Đại lục Đấu Thần, đây là một thế giới trong truyền thuyết.

Trên thế giới này, không có ma pháp huyền lệ vô song, mà chỉ có duy nhất một thứ làm chủ - đó là đấu khí!

Trên mảnh đại lục này, mấy nghìn năm qua, dưới sự nỗ lực của vô số người, đấu khí đã phát triển đến trạng thái đỉnh phong. Bất kể là cường giả của quốc gia nào, bất kể là chiến tranh hay quyết đấu, tất cả đều dùng đấu khí. Có thể nói tầm quan trọng của đấu khí trong thế giới này là không thể thay thế được.

Đương nhiên, bởi vì đấu khí phát triển mạnh mẽ, phương pháp tu luyện đấu khí trên Đại lục Đấu Thần cũng có nhiều vô số, mặc kệ là phương pháp tu hành nhiều hay ít, đều dựa vào Công pháp mạnh hay yếu, được chia làm bốn tầng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Mà mỗi tầng của công pháp cũng được chia làm 3 cấp: thượng, trung, hạ.

Bởi vậy, pháp môn tu luyện đấu khí trên Đại lục Đấu Thần cũng bị chia thành 12 giai đoạn. Tất nhiên, dưới điều kiện thiên phú ngang nhau, Công pháp tu luyện càng cao thì thành tựu càng cao hơn.

Mà cùng tồn tại song song với Công pháp là Đấu kỹ.

Nếu như nói, tu hành Công pháp là cơ sở của Đấu khí, như vậy thì Đấu kỹ chính là đem đấu khí phát huy bằng kỹ năng đặc thù. Cũng giống như Công pháp, cấp bậc Đấu kỹ cũng chia làm 12 giai đoạn, hơn nữa, Đấu kỹ cấp bậc càng cao, uy lực lại càng cường đại.

Hiện nay, Công pháp và Đấu kỹ cao cấp trên Đại lục Đấu Thần là vô cùng hiếm hoi.

Công pháp và Đấu kỹ Huyền Vũ có thể xem như không tồn tại, lưu truyền trong dân gian rộng rãi, thế nhưng Công pháp và Đấu kỹ cấp Chu Tước thì chỉ có một số gia tộc có thực lực hoặc các bang phái mới có. Đến Công pháp và Đấu kỹ cấp bậc Bạch Hổ, loại như vậy thì chỉ có những gia tộc truyền thừa mấy nghìn năm hoặc là Hoàng thất đế quốc, tông phái thực lực hùng hậu mới đoạt được. Về phần Công pháp và Đấu kỹ Thanh Long, dường như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không ai biết dưới loại cơ duyên nào mới có người may mắn đoạt được Công pháp và Đấu kỹ Thanh Long...

Đương nhiên, lúc tu hành Công pháp và Đấu kỹ, người cũng phân thành cao thấp, mạnh yếu, phân chia độ mạnh yếu của người tu luyện, Đại lục Đấu Thần thời viễn cổ cũng truyền lại phương pháp phân đoạn.

Có người nói tu luyện đấu khí lúc ban đầu thì gọi là Đấu giả, lần lượt tiếp theo là Đấu Sư, Đấu Vương, Đấu Hoàng, Đấu Tôn và Đấu Thánh.

Có người nói, chỉ cần đạt đến cấp bậc Đấu Vương, như vậy đã có thể trở thành cường giả một phương rồi.

Mà nếu có thể tu luyện đến cấp bậc Đấu Hoàng, như vậy các gia tộc truyền thừa và Hoàng thất tuyệt đối không dám xem nhẹ nửa phần.

Đương nhiên, ngoài những điều đó, ở Đại lục Đấu Thần, còn lưu lại một truyền thuyết xa xưa. Đó chính là người nào có thể tu luyện đến cấp bậc Đấu Thánh, như vậy không những có thể dời núi lấp bể, còn có thọ mệnh vô hạn. Mà đạt đến cấp bậc đó, có người nói còn có thể đạt đến cảnh giới trong truyền thuyết – Đấu Thần.

Tới cấp bậc đó, trong mắt người thường không chỉ là cường giả được mộ vô hạn, mà là, đã trở thành tồn tại của Thần.

Trên Đại lục Đấu Thần, tất nhiên cũng có tín ngưỡng tôn giáo giống như của Lý Dật kiếp trước. Thế lực tôn giáo trải rộng khắp đại lục, tuy nhiên được thay thế bằng Đấu Thần Điện. Đấu Thần Điện tất nhiên là cung phụng những cường giả trở thành Đấu Thần trong lịch sử. Truyện “Đấu Thần ”

Thậm chí, còn có người nói, gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm, Hoàng thất... đều là những cường giả được xưng là Thần lưu lại truyền thừa, thế nhưng sự thực rốt cuộc như thế nào thì ai có thể biết được?

Nói chung, đây là một đại lục tràn ngập kỳ tích, chỉ cần người đủ mạnh, như vậy, mọi chuyện đều có thể đạt được.

Mạnh hiếp yếu! Cường giả vi tôn! Đây là quy luật tối cao của Đại lục Đấu Thần!

3. Q.1 - Chương 3: Sát Khí

Mà bản thân, có thể nói là ‘Lý Dật’ trước kia, chính là một người may mắn trong số những người của Đại lục Đấu Thần.

Hắn sinh ra trong một gia tộc truyền kỳ - Vạn Triều Lý Gia.

Có người nói, tổ tiên của Lý Gia cũng từng xuất hiện một Đấu Hoàng, bất quá tổ tiên không thích khai bang lập phái, mở rộng thế lực, cho nên chỉ để lại một phần cơ nghiệp cho con cháu, rồi không biết đã bỏ đi đâu.

Con cháu Lý Gia dựa vào các loại Công pháp và Đấu kỹ mà tổ tiên lưu lại, đứng vững chân ở vùng đất Vạn Triều Thành, trở thành một trong những gia tộc có thế lực.

‘Lý Dật’ trước kia là loại dựa vào gia thế, đáng lẽ phải thuận lợi trở thành cường giả mới đúng. Thế nhưng trong trí nhớ của hắn, Lý Dật nhớ rất rõ, tên kia không hề muốn trở nên mạnh mẽ, hắn chỉ là một tên công tử bột, không những thế còn tham lam, háo sắc chỉ biết dựa dẫm vào gia thế của mình, không biết đã gây nên bao nhiêu tai họa cho các nữ tử nhà lành.

Ngày hôm đó, vị công tử bột này không biết vì sao lại đánh chủ ý tới Mạc tiểu thư – là một tiểu thư của một đại gia tộc khác trong Vạn Triều Thành. Hơn nữa, vị tiểu thư đó còn bị hắn thuận lợi lừa đến sơn cốc, sau đó hạ mê được.

Bất quá, vị tiểu thư kia cũng là người tu luyện đấu khí, tuy rằng bị hạ mê được, thế nhưng trước lúc hư nhược đã hung hăng cho tên ‘Lý Dật’ kia một chưởng.

Nếu như Lý Dật đoán không sai, vì một chưởng kia, tên Lý Dật kia đã bị chết, mà bản thân hắn lại cơ duyên xảo hợp mà nhập vào thân phận Lý Dật để sống tiếp.

Chỉ có điều tuy rằng đã chết, nhưng bây giờ hắn đã để lại một cục diện vô cùng rắc rối...

Kiếp trước làm một sát thủ, Lý Dật dưới bất kỳ tình huống nào đều hành động bằng lý trí, loại tình huống mà thường nhân khó có thể tiếp thụ thì hắn chỉ hít một hơi dài đã tiếp thụ. Thậm chí, hắn đã bắt đầu lo lắng tương lai làm sao để sống sót ở một thế giới mà cường giả vi tôn như thế này.

Duy nhất chỉ có một điều khiến hắn phiền muộn đó là cái thân thể này không biết còn kém hơn cái thân thể trước kia bao nhiêu lần. Mà các công cụ được chế tạo tỉ mỉ của kiếp trước cũng không có biện pháp nào đem đến, bằng không, dựa vào vài thứ đó cũng có thể khai sáng một con đường riêng cho bản thân rồi.

Mà điều cấp thiết trước mắt là phải giả làm vị Thiếu gia ‘Lý Dật’ trước kia, sau đó tìm cơ hội thử tu luyện một chút đấu khí, đó mới là lựa chọn tốt nhất.

Lý Dật lắc đầu, rốt cuộc chậm rãi mở mắt, một gian phòng cổ kính xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Tất cả mọi thứ trong phòng đều làm bằng gỗ, tuy nhiên mọi thứ đều tinh mỹ vô cùng. Mà ở trong góc căn phòng còn có một cái đỉnh đang đốt, khói thơm ngào ngạt từ bên trong chậm rãi lơ lửng trong không trung.

Lý Dật hơi nhíu mày, loại mùi hương này kỳ quái không thể diễn tả, tuy rằng mùi vị rất tốt, còn có vài phần có tác dụng an thần dưỡng khí. Thế nhưng nó lại có vài phần độc tính, nếu sử dụng lâu dài thì sẽ có hại. Thân thể này yếu nhược như vậy cùng mùi hương này cũng có vài phần liên quan.

Bốn phía im lặng, hiển nhiên là Lý Dật thiếu gia trước kia ‘không được nhân tâm’ cho lắm, thời gian này căn bản không ai dám đến quấy rầy hắn nghỉ ngơi. Thế nhưng Lý Dật cũng thích nhất loại tình huống này. Truyện “Đấu Thần”

Hắn chậm rãi đứng lên, hoạt động thân thể một chút, loại suy nhược này khiến hắn không nhịn được cười khổ vài tiếng, đi tới lấy một chén nước trên bàn trong góc phòng, tiện tay dập tắt lửa trong cái đỉnh kia.

Lát sau, một trận tiếng bước chân rất nhỏ vang lên ở bên ngoài phòng.

Lý Dật trong lòng khẽ động, hần rất nhanh trở lại giường, tiếp tục giả vờ hôn mê nằm xuống.

Lát sau, một tiếng ‘két ~’ vang lên, cửa phòng đã bị người khác đẩy ra.

- Lý Dật thiếu gia...

Người đến khẽ gọi.

Lý Dật nằm trên giường, nhin không được hơi co người lại, người này ngữ khí thoạt nhìn tuy rằng cung kính, thế nhưng bất luận thế nào cũng không che giấu được sát khí lộ ra, khiến cho tinh thần Lý Dật trở nên căng thẳng.

Hắn cũng biết, tình trạng lúc này tuyệt đối không mấy lạc quan, thế nhưng nghĩ mãi cũng không ra, dưới tình huống như vậy, không ngờ lại có sát thủ đến tìm mình.

Người kia thấy Lý Dật vẫn nằm trên giường, không nhúc nhích, tựa hồ cười lạnh một tiếng. Nghe ‘tranh’ một tiếng, một đạo kiếm khí sáng rực lóe lên trong gian phòng, hướng về phía giường của Lý Dật hung hăng đâm xuống. Truyện “Đấu Thần ”

Đây là một kiếm đòn sức phát động, hiển nhiên bản lĩnh của đối phương không tệ, một kiếm này đã dự tính xuyên một lỗ trên người Lý Dật.

Lý Dật hừ một tiếng trầm thấp, cũng may là hắn đã sớm có chuẩn bị, hai chân mạnh mẽ đạp lên tường cả người liền từ trên giường lặn xuống.

Bất quá đối phương hiển nhiên là một cao thủ, một kiếm này đòn sức phát động, Lý Dật làm sao có thể hoàn toàn né tránh được?

Hắn vừa mới hạ xuống đất liền cảm thấy sau lưng mát lạnh, một đạo khí tức lạnh lẽo đã cắt lên y phục sau lưng hắn, nhất thời máu tươi lai láng.

Mồ hôi lạnh toàn thân Lý Dật trong nháy mắt đổ ra khiến áo hắn ướt đẫm, tuy rằng thời khắc sinh tử quan đầu này, lúc trước hắn đã trải qua vô số lần, thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy bất lực như vậy.

Nếu như đối lại là thân thể khiếp trước, đối phương sợ rằng còn chưa kịp chém trúng bản thân thì đã có thể khiến hắn đi gặp Diêm Vương rồi.

Thế nhưng trên thế giới này cũng không có chuyện nếu như, Lý Dật chỉ có thể thâm oán hận trong lòng, hần lặn trên mặt đất một vòng, liền thuận tay cầm một cái ghế ném về phía đối phương.

Chỉ thấy đối phương cười nhạt một tiếng, trường kiếm trong tay chém một đường, một đạo kiếm khí rực rỡ liên lên, liền nghe ‘bình’ một tiếng, chiếc ghế ngay lập tức bị chém vụn.

Tuy chỉ trong chốc lát, nhưng Lý Dật đã kịp đứng lên, hần lui lại vài bước, quay đầu nhìn bộ dạng đối phương.

Chỉ thấy đối phương một thân hắc y, trên mặt cũng che miếng vải đen, chỉ là trong ánh mắt ngập sát khí, trường kiếm trong tay sáng loáng chỉ vào bản thân, nhìn thấy động tác vừa rồi của mình, hần vẫn thản nhiên cười, muốn tiếp tục tấn công nữa.

Trường kiếm của đối phương lóe lên đầu khí cuộn cuộn mãnh liệt không ngừng, nếu như theo cách nói tiêu chuẩn của thế giới này, có thể đem đầu khí ngưng tụ trên vũ khí, đây đã là tiêu chuẩn của cấp bậc Đấu Sư rồi.

Lý Dật, tuy rằng không biết một Đấu Sư có thể lợi hại đến trình độ nào, thế nhưng nhớ lại trận đánh ngày đó trong sơn cốc của Lý Nguyên và Mạc Thanh, có thể thấy, Đấu Sư là tuyệt đối khó đối phó.

Bất quá cũng may là đối phương dường như cũng sợ làm kinh động tới người khác, cho nên không dùng những loại Đấu kỹ cường đại, nếu không phải như vậy thì cho dù bản thân có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Còn một điều tối quan trọng, đó là Lý Dật lúc này có thể rõ ràng nhận thấy đối phương cũng không phải là chuyên nghiệp.

Hắn có thể là một sát thủ, thế nhưng tuyệt đối không phải là một sát thủ chuyên nghiệp. Nói cách khác, vừa rồi người này muốn ám sát Lý Dật, trong mắt Lý Dật tuy rằng lợi hại, thế nhưng cũng tuyệt đối là một tên gà mờ.

Nếu như dưới tình huống thực lực ngang nhau, Lý Dật tự tin có thể khiến cho đối phương chưa kịp nhìn thấy hắn thì đã có thể đem hắn giết chết rồi, cũng không để đối phương gây rắc rối như vậy, có chút nào giống sát thủ sao? Truyện “Đấu Thần ”

Người nọ thấy Lý Dật vẫn không nhúc nhích, trường kiếm trong tay vung lên, chuẩn bị đột tấn công lần thứ hai.

Lý Dật lúc này vô cùng bình tĩnh, nhìn thấy một kiếm đâm tới của đối phương, hắn đá cái bàn trước mặt lên, nhân lúc cản trở đối phương một chút, cùng lúc đó hắn chớp lấy cái đỉnh đốt hương trầm mạnh mẽ nhằm vào đối phương ném tới.

Chỉ thấy đối phương cười lạnh liên tục, trường kiếm trong tay hiện lên đấu khí, sau hai tiếng ‘bình, bình’, cái bàn và cái đỉnh đã bị đánh vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. Thế nhưng lúc cái đỉnh vỡ thành nhiều mảnh thì có một đám tro bụi đổ ra, nhất thời trong phòng tràn ngập khói bụi, trước mắt hai người là một mảnh trắng xóa, ai cũng không nhìn thấy rõ đối phương.

Từ xa đã có âm thanh truyền đến, người kia trong phòng liên tục chém mấy kiếm, thế nhưng cũng không làm cho Lý Dật bị thương, nghe thấy âm thanh càng lúc càng gần, hắn dậm chân một cái, đẩy cửa phòng lao ra ngoài.

Một lúc lâu sau, tro bụi trong phòng mới chậm rãi rơi xuống, Lý Dật nửa dựa người trên giường, trong lòng chỉ thầm thở dài: không chuyên nghiệp, không chuyên nghiệp a... Tên sát thủ này đúng là không chuyên nghiệp, ngay cả ta nhảy lên giường cũng không biết sao? Người như vậy cũng làm sát thủ, gặp phải loại người dễ bị bắt nạt còn được, nếu như gặp phải người lợi hại, sợ rằng ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có. Quả thực là mất mặt giới sát thủ a.

Vài bóng người áo đen nhanh chóng lao vào phòng, người đi phía trước chính là Lý Nguyên, sắc mặt thoát nhìn khó coi, hắn nhìn thương thế của Lý Dật một chút, nhin không được trầm giọng nói:

- Thuộc hạ bảo hộ không chu toàn, xin Thiếu gia trách phạt.

Lý Dật hơi lắc đầu, bày ra bộ dạng phù hợp với thân phận hắn lúc này.

Hắn ‘hừ’ một tiếng, quát to:

- Mấy tên phế vật các ngươi làm gì thế hả? Để người khác tùy tiện vào trong phòng viên Lý Gia chúng ta thế hả? Nếu như ta chết có phải các ngươi cũng chôn cùng hay không? Còn không mau đuổi theo! Không giết được tên khốn đó, các ngươi cũng không cần trở về nữa!

Khóe miệng Lý Nguyên tựa hồ hiện lên một tia lãnh ý, thế nhưng hắn rất nhanh gạt đầu, tiện tay chỉ hai hắc y nhân phía sau, trầm giọng nói:

- Các ngươi hộ tống Thiếu gia đến phòng khác, những người khác cùng đi theo ta.

Dứt lời, thân thể hắn liền phóng ra ngoài, mấy bóng người khác cũng nhanh chóng phóng ra theo, chỉ để lại hai người vệ mặt cung kính đứng trong phòng.

Lý Dật trong lòng khẽ cười nhạt, thần tình tên Lý Nguyên kia toàn bộ đều rơi vào mắt hắn. Nếu như là tên ‘Lý Dật’ trước kia tất nhiên sẽ không hiểu đó là chuyện gì, thế nhưng Lý Dật vừa rồi đã nhìn thấy thần tình của đối phương mơ hồ lộ ra một tia sát ý.

Nếu như nói, chuyện kể vừa rồi ám sát mình và tên Lý Nguyên này không liên quan, vậy đúng là có quỷ rồi...

Nhớ lại chuyện trong sơn cốc trước đó...

Bất luận nhìn như thế nào, tên Lý Dật thiếu gia kia, ngày hôm đó chết dễ dàng như vậy, bản thân mình cũng đã nghĩ qua.

Mà mọi thứ tại sao lại như vậy, nếu như Lý Dật đoán không sai, hơn phân nửa là bởi vì thân phận người kế thừa Gia chủ!

4. Q.1 - Chương 4: Gia Chủ

Hai hắc y nhân còn lại nhìn thấy vẻ mặt không cam lòng của Thiếu gia, một tên cẩn thận nói:

- Thiếu gia, Gia chủ đại nhân có nói, nếu như thiếu gia tỉnh dậy, liền mời đến.

Lý Dật liếc mắt nhìn bọn họ, khẽ gật đầu nói:

- Giúp ta xử lý vết thương một chút, rồi hãy qua đó.

Hai hắc y nhân không dám chậm trễ, mau chóng gọi hạ nhân xử lý vết thương, thay đổi quần áo và đồ dùng hàng ngày, mới dẫn Lý Dật chậm rãi đi về phía phòng khách.

Phủ viện Lý Gia rất rộng, khắp nơi đều có thể nhìn thấy sự giàu có huy hoàng của nó, Lý Dật mặc dù muốn ngắm bố cục địa thế một chút, thế nhưng lại ngại thân phận của mình, cũng chỉ có thể lộ ra biểu tình thiếu kiên nhẫn của mình, chậm rãi bước đi.

Biểu tình này so với biểu tình của Lý Dật trước kia không có gì bất đồng, bản thân hẳn biết loại hành vi này hơn phân nửa sẽ khiến người khác chán ghét, thế nhưng nếu bị người khác phát hiện ra điều dị thường, như vậy ngược lại càng không ổn.

Theo hai hắc y nhân đến phòng khách có chút rộng rãi, hai hắc y nhân bước lên gõ nhẹ hai cái lên cánh cửa, mới nhanh chóng lui xuống.

Lý Dật hít một hơi, đối với hắn mà nói, một ải trước mắt có thể vượt qua được hay không mới có thể nói đến việc khác, nếu như bị người khác nhìn ra điều dị thường, nói không chừng sẽ phiền phức lớn.

Đẩy cửa chậm rãi bước vào, giương mắt lên nhìn, có thể thấy chính giữa căn phòng đặt một cái ghế tràn ngập bá khí, hai bên trái phải cái ghế đó đặt một dãy mấy cái ghế tựa.

Ngồi ở chính giữa là một người trung niên lạnh lùng, trên người mặc một cái áo choàng rộng thùng thình, thế nhưng vẫn không thể che dấu khí thế kinh người của ông ta. Tuy rằng chỉ ngồi một chỗ, vậy mà toàn bộ gian phòng khách mơ hồ đều bị khí tức của ông ta bao phủ. Dưới tình huống như vậy, không ai dám mở miệng nói gì.

Người này chính là phụ thân tiện nghi của Lý Dật, Gia chủ Lý Gia – Lý Hàn.

Lý Hàn không chỉ là Gia chủ của Lý Gia, mà còn là một vị Cửu tinh Đẩu Sư, có người nói, chỉ cần một chút nữa là có thể đột phá, tiến nhập vào cấp bậc Đẩu Vương.

Tuy rằng ông ta bây giờ còn chưa đột phá, thế nhưng cũng coi như là vậy. Bất kể là trong Lý Gia hay là trong Vạn Triều Thành cũng đều là cao thủ tuyệt đỉnh, có người nói vị Thành chủ của Vạn Triều Thành ở trước mặt Lý Hàn, ngay cả việc lên tiếng cũng không dám.

Mà ngồi hai bên trái phải của Lý Hàn là mấy lão già. Lý Gia còn bốn vị trưởng lão, một thân công lực cũng không thể xem thường. Tiếp theo chính là những nhân vật hậu bối tinh anh có tiềm lực trong Lý Gia, từ già đến trẻ, sắp xếp từ trên xuống dưới.

Những người này, Lý Dật có một chút ấn tượng. Chỉ có điều, trong mắt Lý Dật, những người này không hề che giấu vẻ khinh miệt, quả thật làm người khác nảy sinh phản cảm.

Loại ánh mắt này khiến Lý Dật có chút khó chịu, thế nhưng hắn chỉ ho khan một tiếng rồi rất nhanh đi vào bên trong, dựa theo trí nhớ làm động tác thi lễ, thản nhiên nói:

- Bái kiến phụ thân đại nhân, bốn vị trưởng lão.

Bốn vị trưởng lão hừ một tiếng, xem như là đáp lại, trong đó còn có người bĩu môi, thấp giọng nói:

- Phế vật chỉ biết đi khắp nơi rước họa.

Âm thanh của hần mặc dù nhỏ thế nhưng trong phòng khách lại chói tai vô cùng.

Lý Dật trong lòng cười thầm, xem ra thân phận của mình lúc này, vẫn khiến mọi người ganh ghét. Tuy rằng Lý Dật cũng biết đối phương cũng không phải mắng bản thân, nhưng tên ‘Lý Dật’ kia từ nay về sau đã mãi mãi biến mất, như vậy mắng hần và mắng bản thân mình có gì khác nhau chứ.

Lý Dật đã có vài phần thích ứng được với thân phận hiện nay, nghe vậy hần chỉ mỉm cười, ánh mắt rơi trên người lão già vừa mở miệng, giống như còn chờ hần nói tiếp nữa.

Lão già kia hơi sững sốt, hần như thế nào cũng không nghĩ ra, cái tên Lý Dật phé vật vô dụng hàng ngày, không ngờ lúc này lại dám nhìn hần như vậy, hơn nữa từ trong mắt đối phương, hần dường như cảm nhận được vài phần sát ý nhàn nhạt.

Tuy rằng loại cảm giác này khiến hần vô cùng kinh ngạc, thế nhưng hần cũng không nghĩ nhiều, chỉ hơi nhú mày.

Lý Hàn tuy rằng không nhìn về bên này, thế nhưng mọi việc xảy ra đều không lọt qua được cặp mắt hần, lập tức thản nhiên nói:

- Tam trưởng lão, người cầm miệng cũng không ai nói người cầm đầu. Lần này xem như cho qua, nếu còn lần sau, người biết hậu quả là gì rồi chứ? Truyện “Đấu Thần ”

Người gọi là Tam trưởng lão kia hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, hần vỗ mạnh tay lên tay vịn của ghế, phẫn nộ nói:

- Lý Hàn, tuy rằng người là Gia chủ của Lý Gia, thế nhưng cũng không phải muốn làm gì thì làm.

Lý Hàn mỉm cười, liếc mắt nhìn Tam trưởng lão một cái, thản nhiên nói:

- Tam trưởng lão, nếu không ngại nói một chút xem, Lý Hàn ta, nếu vẫn muốn làm gì thì làm thì sao?

Mấy trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, Tam trưởng lão kia vẫn mở miệng:

- Người dung túng cho Lý Dật làm xằng bậy, những năm gần đây làm mất mặt Vạn Triều Lý Gia chúng ta. Những chuyện này còn chưa tính, thế nhưng hôm nay không ngờ ngay cả Mạc Gia tiểu thư cũng...

Nói đến đây, hần khẽ nhú mày, nói tiếp:

- Bây giờ, người của Mạc Gia đã tìm đến tận cửa, Lý Hàn người nói xem, chúng ta làm sao cho bọn họ một cái công đạo đây?

Lý Hàn cười khê một tiếng, lạnh lùng nói:

- Công đạo? Không bằng Tam trưởng lão người đi Mạc Gia một chuyến, đưa Mạc Nhu Tâm nhập vào Lý Gia là được. Truyện “Đấu Thần ”

Dật nhi bất tài như thế nào thì cuối cùng cũng là Gia chủ của Vạn Triều Lý Gia, như vậy thân phận của Mạc Gia bọn họ cũng không bị bôi nhọ. Tam trưởng lão và Mạc Gia có quan hệ tốt như vậy, việc này không phải càng tiện sao?

- Tam trưởng lão có chút sững sốt, khuôn mặt liền cứng đờ, dường như cũng không ngờ rằng Lý Hàn lại nói ra những lời này.

Tộc nhân Lý Gia xung quanh hiển nhiên lúc này mới biết, Lý Dật đã đem Mạc Gia tiểu thư – Mạc Nhu Tâm ‘nuốt chửng’, lời này vừa nói ra, nhất thời đại sảnh trở nên ồn ào.

Lý Dật thậm chí còn có thể cảm thấy vô số nhãn thần khinh miệt lúc trước trở nên phức tạp không gì sánh được. Tuy rằng nói việc cường bạo nữ nhân cũng không phải là chuyện gì đáng đem ra khoe khoang, thế nhưng hiển nhiên rất nhiều người trong đại sảnh lúc này đều vô cùng muốn đổi vị trí với bản thân mình.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Lý Dật lại rơi trên người vị phụ thân tiện nghi của mình.

Trong trí nhớ của ‘Lý Dật’, Lý Dật rõ ràng thấy hần đối với vị phụ thân này có chút e ngại. Bình thường ở bên ngoài làm xằng bậy tùy ý, thế nhưng mỗi khi gặp vị phụ thân này, hần liền giống như thành con rùa đen rút đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thế nhưng Lý Hàn cũng kỳ quái, thê tử của ông ta lúc còn sống, ông ta đối với nhi tử của mình có chút nghiêm khắc. Nhưng từ khi thê tử qua đời ngoài ý muốn, hắn bỗng nhiên quan tâm đến nhi tử hơn vài phần. Ngay cả việc nhi tử suốt ngày chơi bời cũng xem như không có chuyện gì, đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Không thể không nói tên Lý Dật thiếu gia trước kia suốt ngày làm điều xấu cũng có vài phần tâm tư, là muốn phụ thân quan tâm đến mình hơn.

Thần sắc Lý Hàn lúc này không chút thay đổi, vẫn hờ hững như cũ, giống như những lời vừa rồi không phải là do hắn nói ra vậy.

Thấy thái độ của hắn như vậy, Lý Dật muốn mở miệng đành phải nuốt xuống.

Hắn ban đầu nghĩ rằng, tên Lý Dật kia làm ra nhiều chuyện xấu như vậy, nếu như nói phía sau không có người giật dây, đánh chết hắn cũng không tin. Không nói xa xôi gì, chuyện Mạc Nhu Tâm, chỉ sợ cùng với một số người trong đại sảnh có không ít quan hệ.

Hắn lúc này muốn tiến lên tìm vài lý do thoái thác, để mấy người này chờ đợi, rồi mới giải quyết chuyện khó khăn này, thế nhưng nhìn thấy thần tình của vị phụ thân tiện nghi kia, tám phần mười hắn đã có tính toán trong lòng rồi.

Điều này khiến Lý Dật bỗng nhiên có thêm vài phần tâm tư ngồi xem trò hay. Hắn lúc này tuy là diễn viên chính trong chuyện này, thế nhưng cũng không gây trở ngại việc hắn ở ngoài làm khán giả.

Một lão giả vẫn híp mắt đột nhiên nhàn nhạt nở nụ cười, cười xong hắn mới nhẹ nhàng nói: Truyện “Đấu Thần ”

- Gia chủ đại nhân, tuy rằng nói là Gia chủ luôn do dòng chính của các ông đảm nhiệm... Thế nhưng chiếu theo quy củ, người trong Lý Gia, nếu hai mươi tuổi vẫn không tu luyện được ít nhất trở thành một Đấu Giả, nếu như ngay cả Đấu Giả cũng không đạt được, như vậy sẽ bị ngoại phái quản lý mọi sự vụ và gia nghiệp của gia tộc, từ này về sau không còn tư cách nắm đại quyền Gia chủ... Lý Dật thiếu gia, nếu như là người thừa kế duy nhất của ông, nếu như lúc hắn hai mươi tuổi trở thành Đấu Giả, ta nghĩ hắn muốn trở thành Gia chủ, chắc cũng không phải là không có khả năng. Thế nhưng Lý Dật thiếu gia năm nay đã mười lăm tuổi rồi, nếu lúc hắn 20 tuổi mà ngay cả một tia đấu khí cũng không có, như vậy thì làm sao có thể trở thành Gia chủ đây?

Lý Hàn sắc mặt hơi đổi. Lý Dật không có chút đấu khí này, trong lòng ông ta cũng biết, mấy tên trưởng lão này nếu viện cớ đó, lúc đấy cũng đành bó tay, lập tức bất động thanh sắc nói:

- Đại trưởng lão sao lại nói đến chuyện này, người làm sao biết Dật nhi bây giờ không có một tia đấu khí chứ? Huống chi, lúc này nó có tư cách trở thành Gia chủ hay không, dường như là do ta định đoạt, mà không phải là chư vị trưởng lão các người, đúng không?

Đại trưởng lão ‘phụ’ một tiếng bật cười đắc ý, thản nhiên nói:

- Lý Dật thiếu gia có đấu khí hay không, chúng ta nếu không ngại có thể xem một chút sẽ biết. Ta cũng muốn biết xem Lý Dật thiếu gia sẽ biểu hiện như thế nào. Như vậy có phần hơi ép buộc, bất qua ba tháng sau là lúc Lý Gia tổ chức Đại hội Tông tộc hàng năm, Lý Dật thiếu gia nếu như thật sự có tư cách đó thì không ngại đến lúc đấy để đám trưởng lão chúng ta đại khai nhãn giới một phen. Còn bây giờ, vẫn mong muốn Gia chủ đại nhân không nên nhắc đến việc này, nếu không e rằng chúng nhân không phục!

Sắc mặt Lý Hàn trong nháy mắt trở nên âm trầm tới cực điểm. Đại trưởng lão trong gia tộc danh vọng khá cao, một thân bản lĩnh cũng không tầm thường. Mấy tên này hiện tại chỉ muốn mượn chuyện của Mạc Nhu Tâm, hòng phê thân phận kế thừa gia tộc của Lý Dật, thế nhưng hiện tại xem ra, mấy lão quỷ này cũng không phải đơn giản...

5. Q.1 - Chương 5: Cơ Duyên

Bất quá, Lý Hàn dù sao cũng không phải là nhân vật đơn giản, hắn thu lại bộ dáng tươi cười, cẩn thận quan sát vị Đại trưởng lão kia một chút, sau đó mới cười ha hả nói:

- Được! Nếu Đại trưởng lão đã nói như thế, vậy ba tháng sau nếu Dật nhi không thể biểu hiện ra được chút bản lãnh gì, như thế thì quả thật không được. Còn nếu ngược lại... vẫn mong Đại trưởng lão đến lúc đó không quên lời nói ngày hôm nay!

Vẻ mặt của mấy lão già đồng thời nổi lên nụ cười có chút mỉa mai. Một lát sau, Đại trưởng lão mới phất tay nói:

- Nếu như Lý Dật thiếu gia thật sự có vài phần bản lãnh, như vậy mấy lão quỷ chúng ta sẽ giúp đỡ hắn làm Gia chủ, được không? Thế nhưng nếu đến lúc đó, hắn vẫn không có tư cách đó thì...

Nói đến đây, Đại trưởng lão nhìn Lý Dật một cách đầy thâm ý, ho khan một tiếng nói:

- Tới lúc đó, ta nghĩ Gia chủ đại nhân ngài... cũng nên lo lắng chuyện khác một chút. Lý Gia chúng ta truyền thừa ngàn năm, thiên tài trong tộc cũng không ít, vẫn mong Gia chủ đại nhân ngàn vạn lần không nên vì một nhĩ tử phế vật mà làm hỏng cơ nghiệp của Lý Gia! Truyện “Đấu Thần ”

Rắc

~~Chén ngọc trong tay Lý Hàn nháy mắt đã biến thành bột phấn. Bầu không khí trong phòng nhất thời trầm xuống, ánh mắt bốn vị trưởng lão đồng thời rơi trên người Lý Hàn, muốn xem hắn nói gì.

- Đại trưởng lão, người muốn nói Lý Hàn ta vô năng, không có tư cách thừa kế Lý Gia sao?

Nghe thấy trong lời nói của Lý Hàn ẩn hiện sát khí nhàn nhạt, Đại trưởng lão hơi ho khan, một chút dời ánh mắt đi chỗ khác nói:

- Gia chủ đại nhân, lời này của ta có đúng hay không, ta nghĩ trong đại sảnh này, bất kỳ người nào cũng đều tự có đánh giá. Lý Gia cũng không phải của riêng phụ tử các người, Lý Gia... nếu như Lý Hàn người không có tư cách làm Gia chủ, như vậy thì liền đem vị trí nhường đi...

Lý Hàn cau mày lại, nhìn một lượt trong phòng khách, đa số mọi người trong đại sảnh khi tiếp xúc với ánh mắt của Lý Hàn đều nhanh chóng cúi đầu, một số người thì lộ ra biểu tình cung kính. Chỉ trong chốc lát, Lý Hàn đã vô cùng kinh ngạc, bản thân ông ta chỉ buông tay vài năm không quản, không ngờ bốn tên trưởng lão này đã bồi dưỡng thế lực của mình đến mức như vậy rồi.

Ánh mắt của ông ta rơi trên người Lý Dật, thấy trên mặt hắn biểu tình tựa cười tựa không, trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Nhĩ tử phế vật của hắn, thật sự là giống như lời đồn hay sao?

Ngay lập tức, trong lòng Lý Hàn đã quyết định, hắn nhìn Lý Dật một chút, đột nhiên cười nói:

- Dật nhi, bốn vị trưởng lão đều hoài nghi tư cách kế thừa của con, việc này ta cũng không muốn tranh luận thêm, nếu như con có gì muốn nói, không ngại hãy giải bày với bốn vị trưởng lão một chút đi.

Lý Dật vốn đang muốn tiếp tục xem màn kịch, nghe thấy lời nói này có chút sững sốt, đợi đến khi hắn nhìn thấy biểu tình trên mặt của Lý Hàn, trong lòng không nhịn được thầm mắng một tiếng cáo già.

Lý Hàn thoát nhìn có vài phần nóng nảy, thế nhưng không ngờ lại là người bề ngoài thô dã mà trong lại tinh tế. Vừa nghe lời của Đại trưởng lão nói xong, liền rất tự nhiên đá vắn đề Gia chủ sang phía khác, dưới loại tình huống này, chỉ sợ bốn vị trưởng lão cũng không thể ý kiến gì rồi.

Bất quá đây lại là một cơ hội của mình.

Tên Lý Dật trước kia quả thật bất kham, nếu như vẫn bảo trì bộ dáng trước kia, chỉ sợ bản thân có nhiều việc không thể làm thuận lợi, không bằng thay đổi hình tượng người con phế vật một chút vậy.

Nghĩ đến đây, Lý Dật cười:

- Phụ thân đại nhân, không phải vừa rồi bốn vị trưởng lão đã nói rồi sao? Ba tháng sau, Lý Gia diễn ra Đại hội Tông tộc hàng năm... Ta nghĩ đến lúc đó như thế nào, thì trong lòng chúng ta ai cũng không biết được. Bây giờ thảo luận việc này, sợ rằng sẽ tổn thương hòa khí của mọi người, không bằng đợi ba tháng nữa xem sao?

Lời này vừa nói ra, phòng khách nhất thời trở nên im lặng, mọi người trong phòng đều vô cùng ngạc nhiên.

Tộc nhân Lý Gia trong đại sảnh đều biết rõ bản tính của vị thiếu gia Lý Dật này, nếu nói đến việc hoành hành bá đạo đùa giỡn mỹ nữ, hẳn thật là đệ nhất Lý Gia, thế nhưng lúc hắn nói lời này, so với trước kia bất đồng quá lớn!

Tựa hồ nhìn thấy sự kinh ngạc vô cùng của những người khác, Lý Dật mỉm cười, cuối cùng nói một câu khiến mọi nghi hoặc của chúng nhân đều biến mất:

- Hơn nữa, ta nếu không làm Gia chủ Lý Gia, sợ rằng trong Vạn Triều Thành không biết sẽ có bao nhiêu người tới tìm ta tính sổ nữa, đúng không?

Nói xong, hắn quay đầu về phía Lý Hàn, chấp tay, trầm giọng nói:

- Bởi vậy, thừa phụ thân đại nhân, hài nhi ở đây thỉnh cầu người truyền thụ cho hài nhi phương pháp tu luyện đấu khí!

Xì xào

Trong phòng khách nhất thời trở nên hỗn loạn, không biết bao nhiêu người đều lâm vào trạng thái ngạc nhiên, Lý Dật thiếu gia lại chủ động yêu cầu tu luyện đấu khí? Phải biết rằng, trước kia Lý Hàn đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, hẳn đều cự tuyệt việc tu luyện, cuối cùng Lý Hàn cũng đành bất lực buông tay, thế nhưng ai có thể ngờ rằng hôm nay...

Bốn vị trưởng lão biểu tình cũng có chút khó coi, bọn họ vốn đã lường trước chuyện này, Lý Dật dưới tình huống không ngừng bị bức bách này, tất nhiên sẽ tự nguyện nhượng lại thân phận kế thừa Gia chủ cho người khác, thế nhưng tuyệt đối không ngờ...

Lý Hàn là người phản ứng đầu tiên, hắn cười ha ha nói:

- Tốt! Nếu như Dật nhi đã có lòng, như vậy ta truyền cho con phương pháp tu luyện của gia tộc! Về chuyện của Mạc Gia, phải làm phiền Tam trưởng lão đi nói một tiếng rồi, nói ba tháng sau, Lý Hàn ta sẽ cho bọn họ một cái công đạo mãn ý!

Bốn vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Lý Gia quy củ nghiêm ngặt, tuy rằng bốn vị trưởng lão bình thường có chút quyền thế, nhưng lúc này Gia chủ đã lên tiếng, bọn họ cũng không biết nói gì thêm.

Lý Hàn đứng lên vỗ tay, thản nhiên nói:

- Được rồi, mọi người trong tộc tản đi. Dật nhi, con theo ta!

Dứt lời, Lý Hàn liền xoay người đi về phía hậu phòng. Lý Dật khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn mấy vị trưởng lão đang chấp tay, nhanh chóng theo sau Lý Hàn.

Trong phòng khách, bốn vị trưởng lão vẻ mặt đều ngơ ngàng, một lát sau có người thấp giọng nói:

- Không ngờ con quỷ nhỏ Mạc Gia đánh hắn một chưởng không chết, ngược lại còn khiến hắn trở nên tỉnh táo, làm thế nào đây?

Vị tam trưởng lão kia mỉm cười, thản nhiên nói:

- Lão Nhị ngươi không cần gấp gáp, hắn không chết càng tốt. Mạc Gia há dễ đối phó sao? Cái phiền phức hôm nay sẽ để lại cho tự Lý Hàn giải quyết. Chúng ta cần phải chú ý tiểu tử Lý Dật kia... Nếu như hắn thực sự tu luyện trở thành Đấu Giả, như vậy kế hoạch nhiều năm của chúng ta... Truyện “Đấu Thần ” Truyện “Đấu Thần ”

Mấy vị trưởng lão nghe vậy sắc mặt đều khẽ biến, nhưng vị Đại trưởng lão vẫn khép hờ mắt đột nhiên mở bừng ra nói:

Ta nói các ngươi có phải đều hồ đồ rồi không... Đấu Giả? Cho dù đem Công pháp tối cao nhất gia tộc cho hắn, muốn trong ba tháng luyện thành Đấu Giả, đều là vọng tưởng... Cho dù hắn thật sự là thiên tài, sợ

rằng cũng không làm được điều đó, hướng hồ hấn lại ham mê tử sắc, không phải thân thể đã sớm trở thành phế vật rồi sao?

Lời này vừa nói ra, bốn vị trưởng lão đều cùng bật cười. Không sai, thiên tài trên Đại lục Đấu Thần mặc dù không ít, thế nhưng có ai không phải là tiềm hành khổ tu chứ? Loại nhân vật như Lý Dật thì có thể có thành tựu gì lớn?

oOo

Giữa phủ viện Lý Gia, trong một tiểu lâu của một căn nhà. Lý Hàn chấp tay đứng phía trước cửa sổ, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì, một lát sau mới chỉ vào cái ghế nói:

- Ngồi đi!

Lý Dật cau mày ngồi xuống, vị phụ thân tiện nghi này không biết đang nghĩ chuyện gì, từ lúc đến đây chỉ nói một câu như vậy.

Cũng không biết trầm mặc bao lâu, Lý Hàn mới thở dài một hơi rồi nói:

- Dật nhi, con thực sự muốn tu luyện đấu khí ư? Nếu như bây giờ con đổi ý, ta có thể nghĩ biện pháp đưa con đến quản lý sự nghiệp bên ngoài của gia tộc. Thế nhưng nếu như con thực sự muốn tu luyện đấu khí, con đường sau này chỉ sợ sẽ gặp không ít trắc trở.

Lý Dật chỉ cần nhắc chốc lát, dùng thân phận thích hợp nhất của hắn nói:

- Phụ thân đại nhân, hài nhi đã tỉnh ngộ rồi. Trước kia lãng phí nhiều thời gian như vậy, quả thật đã phụ sự trông cậy của phụ thân. Bắt đầu từ hôm nay, hài nhi sẽ nỗ lực gấp bội. Hướng hồ, nếu như ta có thực lực, người của Mạc Gia và mấy tên trưởng lão đó còn dám gây áp lực cho Người sao? Chỉ sợ, lúc đó họ còn ước nên sớm dâng nữ nhi lên cho ta rồi!

Nghe Lý Dật nói, Lý Hàn còn có vài phần nghi hoặc, thế nhưng nghe câu nói cuối cùng, Lý Hàn cười lớn không ngừng:

- Tốt! Hay lắm! Không hổ là con trai của Lý Hàn ta, có thể nhìn thấu âm mưu của mấy lão già bất tử đó. Xem ra, lần này mấy lão bất tử đó phải mở rộng tầm mắt rồi.

Nói xong, Lý Hàn nhìn chăm chăm Lý Dật, nói gần từng chữ:

- Dật nhi nói rất hay, con lúc này mới tu luyện đấu khí, như vậy trong ba tháng muốn trở thành Đấu Giả, quả thật vô cùng khó khăn, bằng vào Công Pháp thu thập từ xưa tới nay của Lý Gia, ta cũng không biết được bộ nào có khả năng làm được điều đó, cho nên...

Nói đến đây, chỉ thấy chiếc nhẫn trong tay Lý Hàn chợt lóe, một khối cốt phiến trắng tinh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Hắn trịnh trọng đem cốt phiến nhét vào trong tay Lý Dật rồi nói:

- Vật này là của mẫu thân con trước lúc mất để lại, nếu như có một ngày con muốn tu luyện đấu khí, như vậy thì Công Pháp thấp kém trong Lý Gia chỉ làm phí căn cốt của con, cho nên bà ấy sớm đã vì con mà tạo ra một bộ Công Pháp. Bộ Công Pháp này không biết là gì, thế nhưng với thực lực trước kia của mẫu thân con, ắt hẳn thứ Công Pháp này cũng không đến nỗi nào! Con nếu quyết tâm tu luyện đấu khí, như vậy thì bắt đầu từ hôm nay, con đến hậu sơn cấm địa một lòng tiềm tu. Nếu như ba tháng không có khả năng tu thành Đấu Giả, như vậy con cũng không cần đi ra nữa.

Bốp

~~Lý Dật nhẹ vỗ vào mảnh cốt phiến trắng tinh, có lẽ đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy hứng thú với thể giới này, đó chính là hứng thú với... đấu khí chăng?

6. Q.1 - Chương 6: Thiên Ma Cửu Biến

Một trận cuồng phong thổi qua, rừng cây muốn yên lặng nổi lên một trận xào xạc, những đàn chim xung quanh tựa bị thứ gì đó kinh động, toàn bộ đều hướng về bầu trời bay đi.

Ở một bìa rừng , có một cái ao trong suốt, ở chính giữa cái ao có một tảng đá tròn, cái bóng của tảng đá hắt lên mặt nước mờ nhạt, thấp thoáng lại rung động theo từng cơn gợn sóng.

Lý Dật ngồi khoanh chân trên một tảng đá, lúc cơn gió hắt mới thổi ra một rất nhẹ.

Âm thanh này cùng tiếng gió như dung hợp cùng nhau tạo thành một âm luật, nếu không tỉ mỉ lắng nghe, căn bản không nhận ra.

- Ba ngày rồi sao?

Lý Dật chậm mở mắt, khẽ thì thào.

Từ lúc nhận khối bạch cốt phiến từ trong tay Lý Hàn, Lý Dật liền được đưa tới gia tộc cấm địa, đó là mảnh thâm sơn hiện nay hắt ở. Truyện “Đấu Thần ”

ở nơi thâm sơn này, tất cả có vẻ an tĩnh, quả thực là một nơi thích hợp để người khác tiềm tu.

Loại nơi như vậy, ở kiếp trước lúc Lý Dật tiên hành huấn luyện đặc biệt cũng có trúc tượng tự không có gì mới mẻ. Cho nên đối với Lý Gia đại viên mãn mà hắt cảm thấy mơ hồ thì nơi này lại khiến hắt cảm thêm thoải mái hơn.

Lúc hắt đến đây, hắt không vội vàng nghiên cứu đấu khí, mà lựa chọn một nơi đặc biệt, để tâm linh rối loạn của mình trở lại bình tĩnh.

Hắt bây giờ đang dùng phương pháp hô hấp thổ nạp. Năm đó lúc hắt che giấu thân phận để hoàn thành nhiệm vụ, từ trên người của một lão tăng trăm tuổi học được phương pháp này. Nhiều năm làm sát thủ khiến hắt minh bạch một điều, phương pháp hô hấp thổ nạp tuy rằng không có tác dụng gì lớn, thế nhưng nó có thể khiến suy nghĩ của mình được thanh tĩnh, quả thật có giá trị.

Cuối cùng, hắt chậm rãi móc khối bạch phiến trong người ra, đặt trước mặt mình.

Quan sát từ gần, khối bạch phiến này ko có chỗ nào khác thường, tuy rằng thỉnh thoảng lại nổi lên vài tia nân sắc sang bóng, thế nhưng Lý Dật nghiên cứu một hồi lâu cũng không tìm ra được thứ này có chỗ nào đặc biệt.

Lập tức, hắt chỉ nhẹ nhàng thổi ra một hơi dài, dựa theo phương pháp Lý Hàn dạy, cắt đứt đầu ngón tay, đem một chút máu nhỏ lên bạch cốt phiến, sau đó đem giọt mới châm lên mi tâm của mình.

Theo động tác của Lý Dật, bạch sắc cốt phiến vốn không có chỗ nào kỳ dị đột nhiên chậm rãi bay lên. Lúc bay đến trước ngực Lý Dật mới chậm rãi ngừng lại.

Một tia sang màu xám trắng từ trong cốt phiến phát ra, trong đó mơ hồ có những văn tự liên tục bay ra.

Lý Dật tuy rằng đã dung hợp với ký ức của Lý Dật trước kia, đối với văn tự Đại Lục Đấu Thần cũng hiểu biết chút ít, thế nhưng lúc này hắt lại phát hiện ra mình không thể nhận ra được văn tự nào trong số đó.

Những văn tự này bắn ra càng lúc càng kịch liệt, về sau lại càng mãnh liệt, một đoàn ánh sang xám trắng đem xả cái ao bao phủ trong đó. Cùng lúc đó, những văn tự này nhanh như điên, ồ ạt mãnh liệt nhắm hướng mi tâm của Lý Dật cuốn cuộn đi vào.

Lý Dật thậm chí còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy ý niệm trong đầu đột nhiên chấn động, phảng phất như có vô số kim châm đâm vào đầu vậy. Truyện “Đấu Thần ”

Những văn tự này trong đầu Lý Dật không ngừng chuyển động, đến cuối cùng dường như giọt máu ở mi tâm có cảm ứng, đem toàn bộ những thứ trong đầu Lý Dật trấn áp hoàn toàn...

Lý Dật chậm rãi thổi ra một hơi, sau đó mở mắt. Truyện “Đấu Thần ”

Thứ vừa trải qua, nếu đổi lại là người khác, hơn phân nữa là không chịu đựng nổi, cũng may hắt là người trải qua huấn luyện về phương diện tinh thần mới có thể chịu được loại thống khổ tinh thần vừa rồi.

Thế nhưng chịu được loại thống khổ đó không phải là điều tốt đẹp gì.

Khối bạch cốt trước mặt đã bị nát thành bột phấn, thế nhưng những văn tự kia vẫn ở trong đầu Lý Dật vậy. Mặc dù không hiểu tại sao, hắt lúc này chỉ có thể nhớ một phần trong số những văn tự vừa rồi, còn lại

đa số những văn tự khác lại mơ hồ không rõ. Thế nhưng, điều này cũng không مان đến cho Lý Dật chút cảm giác thất bại nào.

Hắn đem những văn tự có thể nhớ hồi tưởng lại trong đầu, bốn văn tự đỏ hồng liền xuất hiện trong suy nghĩ của hắn:

Thiên Ma Cửu Biến!

Bốn chữ này dường như tản mát ra ma lực vô tận, khắc sâu trong suy nghĩ của Lý Dật.

Mà đoạn văn tự theo sau chính là giới thiệu về Thiên Ma Cửu Biến và phương pháp tu luyện.

- Ma giả, tùy tâm tùy ý hại người lợi ta, vừa có thể cắn nuốt tất cả cường giả, lại vừa có thể trở thành Thiên Ma Chi Biến...

Đây là một đoạn thuận miệng đọc ra, Lý Dật cười khổ một tiếng thâm than:

- Đây gọi là cái gì? Cắn nuốt tất cả cường giả đem người khác ăn tươi ư? Thiên Ma Cửu Biến này cũng quá khoa trương rồi...

Nghĩ đến đây, Lý Dật không nhịn được thâm lắc đầu.

Chỉ có điều lúc nàu hắn cũng không còn đường lựa chọn nào cả, dù sao tình thế hiện nay của hắn cũng không tốt lắm, mặc dù có một vị phụ thân tiện nghi, lợi hại có thể bảo hộ ịnh, thế nhưng lúc này Lý Dật không hề có lòng tin, nếu lần tới bị người khác ám sát, bản thân chỉ em khó lòng trốn thoát.

Cho nên việc cần thiết lúc nàu đó là phải trở nên mạnh mẽ!

Chỉ có mạnh mẽ, chỉ có thực lực, như vậy mới có thể làm điều mình muốn!

Mạnh hiếp yếu! Cường giả vi tôn!

Đây là quy tắc tối cao ở Đại Lục Đấu Thần.

Nghĩ đến đây, Lý Dật không tiếp tục suy tư nữa, trở lại chuyện Thiên Ma Cửu Biến, đây rất có thể là Công pháp tối cao nhất lúc này bản thân có, tuy rằng không biết nó thuộc cấp bậc gì, thế nhưng trước hết dù sao vẫn nên luyện thử xem...

Vừa nghĩ tâm thần Lý Dật khẽ động theo lời hướng dẫn trong Công pháp ngồi khoanh hai chân, theo tiếng hô hấp vang lên, nguyên khí trong thiên địa theo nhịp hô hấp của hắn mà cuộn cuộn nhập vào cơ thể.

Đây là bước đầu tiên tu luyện, bất luận là loại Công pháp gì đều không khác biệt lắm.

Muốn tu luyện đấu khí, như vậy trước hết chỉ có thể hút nguyên khí trong thiên địa vào thân để tẩy đi tạp chất trong cơ thể, trở lại thể chất cơ bản của thường dân, để thích hợp việc tu luyện đấu khí.

Bất kể là ai, điều này trọng yếu vô cùng, bởi vì nếu kinh mạch bản thân yếu đuối, không chịu nổi việc chịu đựng nguyên khí thiên địa tẩy tủy, như vậy sợ rằng không khống chế nổi thiên địa nguyên khí dẫn đến bạo phát, toàn thân kinh mạch trong cơ thể đứt đoạn, suốt đời làm một phế nhân vô dụng!

Mà chỉ có sau khi trải qua việc này, kinh mạch cứng cõi không gì sánh được, mới có thể chịu được sự trùng kích của đấu khí, như vậy sẽ có cơ hội tiếp tục tu luyện đấu khí, bước tiếp trên con đường cường giả.

Đương nhiên người có thiên phú dị bẩm, lúc vừa sinh ra thì cường độ rắn chắc của kinh mạch khác hẳn với thường nhân, những người như vậy thiên tư có một không hai, trải qua việc thiên địa nguyên khí tẩy tủy lại càng trở nên cứng cõi hơn.

Mà kinh mạch càng cứng cõi, vậy thì thành tựu sau này cũng sẽ càng cao hơn.

Có thể nói, tẩy tủy kinh mạch là bước đầu tiên của tu luyện đấu khí, thế nhưng cũng là một bước quan trọng nhất.

Dứt bỏ những tạp niệm trong đầu, Lý Dật đem toàn bộ tinh thần đặt lên bước đầu tiên quan trọng nhất.

Theo thiên địa linh khí nhập vào cơ thể, hắn có thể cảm thấy kinh mạch trong cơ thể của mình, mơ hồ có một cỗ nhiệt lưu đang không ngừng di động.

Cổ nhiệt lưu này mỗi lần di động, từ trong cơ thể lại truyền đến cảm giác đau nhức khó có thể diễn tả bằng lời, khiến người khác nhìn không được run rẩy, mồ hôi lạnh cũng giọt xuống như mưa.

Thế nhưng Lý Dật không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ cắn răng chịu, dùng ý chí đem thiên địa nguyên khí chậm rãi vận hành theo Công pháp của Thiên Ma Cửu Biến.

Đây là một chuyện vô cùng khó khăn, rất ít người có thể chịu được loại thống khổ này...

Thời gian chậm rãi trôi qua, thiên địa nguyên khí trong kinh mạch theo hô hấp không ngừng di động, lúc bắt đầu có chút hỗn loạn, nhưng cuối cùng cũng dần trở nên ôn trở lại.

Những lỗ chân lông trên người Lý Dật đã có chút mồ hôi đen sì chảy ra, rất nhanh đã bị những đợt gió hong khô.

Vốn khuôn mặt bởi vì tử sắc quá độ mà có vài phần tái nhợt, dần dần trở nên trắng nõn như ngọc.

Lúc này nếu ngoại nhân nhìn thấy nhất định sẽ rất kinh ngạc, những điều này đã chứng minh Lý Dật đã đột phá cánh cửa tu luyện đấu khí đầu tiên, cũng là cửa ải khó khăn nhất.

Kinh mạch hắn đã tiếp nhận đầy đủ thiên địa nguyên khí, thiên địa nguyên khí lúc này dưới sự thúc động của Thiên Ma Cửu Biến, lần lượt tẩy tủy kinh mạch của hắn, chỉ cần việc tẩy tủy hoàn tất, như vậy hắn đã có thể tu luyện đấu khí rồi!

Vù

~Nguyên khí trôi nổi trong kinh mạch đều đã bị Lý Dật hấp thu vào cơ thể. Một lát sau, hai tròng mắt hắn đột nhiên bạo mở, trong con ngươi đen tuyền có những tia sáng kỳ dị, không ngừng lóe lên, đến khi những tia sáng hoàn toàn biến mất hắn mới thở ra một hơi, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị đang lan tỏa khắp mình...

- Đây là phương pháp tu luyện đấu khí ư? Quả nhiên huyền diệu không gì sánh được, theo tình huống hiện giờ, ta chỉ mới trải qua thiên địa nguyên khí tẩy tủy huyết quản kinh mạch cũng là vượt qua cửa ải đầu tiên, mà thể chất đã cải biến to lớn như vậy sao?

Lý Dật thì thảo luận bầm bầm một mình, phảng phất như không thể tin nổi, hắn từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên, tùy ý hướng về phía cái ao nhảy tới.

‘Ùm’ một tiếng, Lý Dật rơi vào trong nước, thế nhưng sau khi bọt nước tan đi lại lộ ra khuôn mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Phương pháp tu luyện đấu khí, quả nhiên huyền diệu, chỉ trải qua một lần tẩy tủy kinh mạch đơn giản đã có thể cải biến cái thân thể phế vật này như thế, vậy sau này chính thức tu hành thì sao?

Lý Dật không tiếp tục nghĩ đến vấn đề này nữa, hắn nhanh chóng trở về tảng đá vừa rồi, lần thứ hai khoanh chân ngồi xuống, trước mặt làm một cái thủ ấn kỳ dị, theo nhịp hô hấp của hắn, Công pháp Thiên Ma Cửu Biến trong cơ thể lại bắt đầu vận hành...

7. Q.1 - Chương 7: Huyết Sát Chi Đạo

Một cỗ khí tức hắc kỳ dị không ngừng cuộn cuộn trong lòng bàn tay Lý Dật, sau khi cỗ khí tức nồng hậu này bắt đầu loãng dần, tròng nháy mắt biến ảo nhiều lần, mà lúc mỗi khi tia khí tức đó sắp tiêu thất, Lý Dật lại khởi động cỗ khí tức khác bổ sung, có thể nói là cỗ khí tức hắc sắc trong bàn tay không bị tiêu tán.

- Đây là đấu khí sao?

Lý Dật thì thảo luận tự nói, chợt lắc đầu đáp:

- Không, theo quy tắc của Đại Lục Đấu Thần, lúc này ta từ trong thiên địa hấp thu nguyên khí chỉ có thể tẩy tủy kinh mạch, không có khả năng tồn trữ thời gian dài, chỉ có thể miễn cưỡng gọi là nguyên khí chứ không phải đấu khí. Mà chỉ có tẩy tủy nguyên khí đạt đến một mức độ nhất định mới có thể ngưng kết Đấu Khí Toàn, đạt đến cấp bậc Đấu Giả.

- Chỉ có điều, ta bây giờ rốt cuộc là nguyên khí mấy tinh rồi?

Trên Đại Lục Đấu Thần, bất luận là cấp bậc nào cũng đều chia làm chín giai đoạn, từ Nhất Tinh đến Cửu tinh, rất dễ nhớ.

Tu luyện nguyên khí cũng giống như vậy, cũng chia làm chín tinh.

Chỉ có điều, Lý Dật đối với điều này cũng không có khái niệm đặc biệt gì, cũng không biết tình huống này là thế nào, mặc dù trên đại lục có một loại tinh thạch đặc biệt có thể trắc thí cấp độ nguyên khí trong cơ thể, thế nhưng trên người hắn lại không có thứ đó.

Bất quá hắn cũng không phải con người không còn cách khác.

Trên mặt Lý Dật lộ ra một tia cười ý vị. Hắn chậm rãi đứng lên, hướng về phía bờ nhảy tới, lúc thân hình ổn định đáp trên bãi cỏ, một trận âm hưởng nhẹ nhàng phát ra.

Sau đó hắn khép chỉ thành chuông, liền hướng về một đại thụ đâm tới.

‘Rắc ~’ Một tiếng giòn giã vang lên, trên thân cây lưu lại mấy dấu ngón tay, tất nhiên là ấn vừa khít.

Nhìn thấy một màn này, Lý Dật không kìm được mà gật đầu. phương pháp tu luyện đấu khí quả nhiên xuất sắc, bản thân chỉ mới tiềm tu một tháng mà thân thể đạt đến tình trạng như vậy, so với thân thể kiếp trước đã bằng được ba bốn phần rồi.

Tuy rằng Lý Dật không hề thỏa mãn với cường độ như vậy, nhưng so với thân thể yếu nhược trước kia cũng tốt hơn nhiều rồi.

Chỉ có điều nếu tiếp tục tu luyện, trong vòng ba tháng không biết có thể ngưng kết thành Đấu Khí Toàn hay không đây? Truyện “Đấu Thần ”

Điểm này khiến Lý Dật cảm thấy thầm lo lắng. Bất quá hắn minh bạch một điều, đó chính là nếu như bản thân trong ba tháng không thể kết thành đấu khí toàn, như vậy mọi chuyện sẽ không đơn giản như suy nghĩ rồi.

- Mấy ngày gần đây nguyên khí tích lũy dường như đã đạt đến bình cảnh rồi, xem ra phải sử dụng cách đó thôi.

Pháp môn tu hành Thiên Ma Cửu Biến quỷ dị không gì sánh bằng, trong hướng dẫn tu luyện có đề cập đến một phương pháp rất nhanh có thể đề cao thực lực, đó chính là hấp thu khí huyết sát.

Phải biết rằng, pháp môn tu hành đấu khí là dựa theo cách thức bất đồng. Tu luyện thành đều có thuộc tính, mà nếu có thể hấp thu các loại đấu khí thuộc tính có lượng nguyên khí ngang nhau, như vậy tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn rất nhiều. Giống như nói, pháp môn tu hành của đấu khí Hỏa thuộc tính, như vậy nếu phối hợp với Hỏa linh khí là hiệu quả nhất, còn pháp môn tu hành Thủy thuộc tính tất nhiên nơi có Thủy linh khí nồng đậm tiến hành tu luyện là tốt nhất rồi, như vậy tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn vài phần...

Thế nhưng cái mà Thiên Ma Cửu Biến cần lại là khí Huyết sát.

Về điểm này, thiên ma cửu biến cũng đề cập nơi có loại khí Huyết sát nồng đậm đó, nhưng Lý Dật nhìn thấy những địa danh này liền cảm thấy nhức đầu. Trước tiên, không nói đến việc có thể tìm thấy những địa phương đó hay không. Cho dù tìm được, nhưng có thể tu luyện hay không là một vấn đề.

Bởi vậy lúc này nếu Lý Dật muốn đề cao thực lực, thì chỉ có biện pháp duy nhất là tạo ra một Huyết Sát Chi Địa.

Cũng may là điều này không khó, dựa theo ghi chép của thiên ma cửu biến, thông thường binh khí đã nhuộm qua máu cũng lưu lại khí Huyết sát, đương nhiên độ nồng đậm thì không giống nhau rồi.

oOo

lần thứ hai đặt chân đến phủ viện Lý Gia. Lý Dật đột nhiên có một cảm giác ngăn cách.

Hắn vốn tu luyện ở hậu sơn của Lý Gia, là nơi cấm địa của Lý Gia.

Thấy Lý Dật chậm rãi từ cấm địa đi ra, hai hắc y nhân vốn ẩn nấp ở một góc tối thoáng cái đã xuất hiện trước mặt Lý Dật.

Lý Dật tất nhiên biết những hắc y nhân này chính là thân vệ của Lý Gia, là dòng chính của Lý Hàn. Có thể nói đây là lực lượng mạnh nhất biểu hiện ra ngoài của Lý Gia, còn lực lượng ngầm có bao nhiêu, thì chỉ có thể hỏi vị phụ thân tiện nghi của mình thôi.

Hai người thân vệ của Lý Gia ở phía sau Lý Dật, hai cặp mắt rơi trên người Lý Dật đồng thời lóe lên, một người bên cạnh kinh ngạc nói:

- Chúc mừng Thiếu gia, chỉ hơn một tháng không gặp, không chỉ tẩy tủy thành công mà còn luyện đến tam tinh nguyên khí, nếu Gia chủ biết được chuyện này nhất định sẽ vô cùng mừng rỡ.

Lý Dật nghe vậy không nhìn được khẽ nhú mày. Hắn lúc này đã biết, phương pháp tu luyện đấu khí vừa bắt đầu thì dễ, càng tu luyện về sau, muốn đề thăng giai đoạn là vô cùng khó khăn, hắn cũng biết trình độ nguyên khí trong cơ thể của mình chắc hẳn không cai lắm, thế nhưng không nghĩ rằng chỉ đến tam tinh như vậy.

Lý Gia thân vệ thấy biểu tình của Lý Dật, cũng lơ mờ đoán được suy nghĩ của hắn, khẽ cười:

- Thiếu gia cũng đừng tự xem thường mình, có thể trong một tháng tu luyện đến Tam Tinh nguyên khí, trong Lý Gia có thể xem như thiên tài rồi. Nếu Gia chủ mà biết thành tựu của THiếu gia, chắc chắn ngày sẽ rất vui mừng...có điều...

Hắn vừa nói đến đây thì dừng lại, hơi lúng túng nói:

- Gia chủ còn phân phó, nếu Thiếu Gia vẫn chưa đạt đến cấp Đấu Giả thì hau chúng tôi không thể để Thiếu gia một mình rời khỏi hậu sơn cấm địa.

Khóe miệng Lý Dật khẽ nhếch, nhưng hắn không nghĩ là vị phụ thân tiện nghi đó lại lo lắng cho hắn vậy, lập tức thở dài một tiếng rồi nói:

- Ta cũng không gạt hai người, ta lần này ra ngoài là muốn tìm một số thứ hỗ trợ việc tu luyện. Ta đạt tới Tam Tinh nguyên khí đã vài ngày rồi, nếu như không tìm thấy thứ mình cần, sợ rằng sẽ ảnh hưởng lớn đến tốc độ tu luyện.

Hai thân vệ của Lý Gia đưa mắt nhìn nhau, đều âm thầm kinh ngạc, không ngờ Thiếu gia mới tu luyện một tháng, thế nhưng tính khí kiêu ngạo ương ngạnh đã sửa đổi trở thành nho nhã lễ độ như thế, quả thật giống như hai người khác nhau vậy. Tuy nhiên giật mình thì giật mình, hai người không dám đánh mất lễ số, cùng đồng thanh nói:

- Không dám! Gia chủ đã có phân phó, nếu Thiếu gia ra ngoài tìm vật để tu luyện, bất kể là cần vật gì, chúng tôi đều sẽ mua giúp cho Thiếu gia.

Dứt lời, hai người liền bày ra một bộ dạng chờ Thiếu gia phân phó, bọn ta nhất định sẽ hoàn thành. Phải biết rằng tu luyện đấu khí và Công pháp rất khác nhau, trong Công pháp tu luyện của Lý Gia, cũng có hai môn có thể mượn ngoại vật để có thể nhanh chóng đề thăng thực lực, cho nên đối với yêu cầu của Lý Dật hai người thân vệ đều không lạ gì. Truyện “Đấu Thần ”

Lý Dật hơi nhú mày, tính cách cẩn thận kiêu trước hắn đã quen rồi, loại chuyện này sao có thể giao cho người mà hắn chỉ vừa gặp mặt đầu tiên chứ?

Hắn vuốt vuốt mũi, rồi cười một tiếng rồi nói:

- Hai vị, hiện tại ta cũng không biết cần gì nữa, chính mình tự đi mua vậy. Nếu như các người sợ phụ thân đại nhân trách phạt, thì ta sẽ nói với ông ấy một tiếng.

hai người thân vệ Lý Gia lại chần chừ, bất quá họ không phải là người cố chấp, chỉ một lát sau một người đứng ra nói:

- Như vậy, nếu Thiếu gia đã căn dặn, hai người chúng tôi cũng không ngăn cản nữa, chỉ có điều nếu Gia chủ trách phạt, vẫn mong Thiếu Gia nói giúp vài câu.

Lý Giật khẽ cười đáp:

- Chuyện này là tất nhiên, chỉ có điều ta nghĩ phụ thân đại nhân không phải là người không biết nói lý lẽ, đúng không? Hai vị đại ca không cần lo lắng làm gì.

Dứt lời Lý Dật phát tay, rồi lại chậm rãi đi tiếp.

Sau khi rời khỏi cấm đại hậu sơn một lúc, đại viện của Lý Gia đã xuất hiện trong tầm mắt.

Vạn Triều Thành dựa vào núi mà xây nên, khí thế huy hoàng, là một trong những thành thị cỡ lớn của Đế Quốc Thiên Phong. Mà Vạn Triều Lý Gia lại là bá chủ một phương nơi này, tất nhiên là giành vị trí tốt nhất rồi. Bởi vậy nếu chậm rãi đi trong đại viện của Lý Gia thì có thể thấy đủ loại hoa cỏ, tiếng chim riu rít, vô cùng thoải mái.

Lúc Lý Dật bước đến vài bước, vón ban đầu định đến bình khí phổ của gia tộc để nhìn thử, thế nhưng vừa nghĩ lại thôi. Địa vị của hắn tại Lý Gia có chút miễn cưỡng, nếu như mang đi quá nhiều vũ khí, như vậy người nhiều chuyện nhìn thấy, nói không chừng còn xảy ra phiền toái.

Hơn nữa bởi vì có liên quan đến ký ức dung hợp, Lý Dật đối với thế giới này cũng hiểu đôi chút, thế nhưng có rất nhiều thứ chưa từng nhìn thấy, rất nhiều là có chút khác lạ, lập tức Lý Dật liền quyết định dạo một vòng quanh chợ ở trong Vạn Triều Thành.

Trong Lý Gia đại viện liên quan đến việc ký ức dung hợp, Lý Dật đối với thế giới này cũng hiểu đôi chút, thế nhưng có rất nhiều thứ chưa từng nhìn thấy, tất nhiên là có chút khác lạ, lập tức Lý Dật liền quyết định dạo một vòng quanh chợ ở trong Vạn Triều Thành.

Trong Lý Gia đại viện quang quất một hồi, cuối cùng cũng đến cửa chính của Lý Gia, Lý Dật trong lòng cảm thán sự rộng lớn của Lý Gia, ánh mắt thoáng thấy một cái sân rộng, mà ở đó lại là một khoảng không trống trải rộng lớn.

Chỉ thấy trên sân trống có hơn mười thiếu nam thiếu nữ đang tập dợt võ nghệ, có người cầm binh khí trong tay, cũng có người không cầm gì cả.

Có vài người trung niên thoát nhìn có uy vọng đứng một bên quan sát, thỉnh thoảng lại chỉ điểm một chút.

Lý Dật đứng ở bên cạnh sân nhìn vài lần, trong lòng cũng hiểu biết được thêm vài phần, đây có lẽ là tu luyện Đấu kỹ chăng? Chỉ có điều đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đấu kỹ, lúc này quan sát mấy thiếu nam thiếu nữ cũng không thấy có gì đặc biệt, chỉ có điều binh khí trong tay họ vung lên thấp thoáng ẩn hiện quang mang, quả thật có chút đẹp mắt. Truyện “Đấu Thần ”

Tuy rằng Lý Dật chưa từng nghiên cứu về đấu khó, thế nhưng không hẳn là không để ý, ngược lại càng quan tâm. Kiếp trước hắn dù sao cũng là một sát thủ nổi danh thế giới ngầm, một thân bản lĩnh cũng không tệ, lúc độ sức cùng người khác, ở thế giới ngầm cũng đứng hàng thứ ba. Cho nên chỉ cần nhìn vài lần, Lý Dật đã nhìn ra Đấu kỹ mà những người này sử dụng. Mặc dù uy lực thoát nhìn không tệ, nếu đánh trúng địch nhân cũng có thể khiến đối phương thổ huyết. Thế nhưng những chiêu này lại phân bố quá rộng, thoát nhìn có chút uy lực, nhưng lại kém tinh xảo, vừa nhìn đã thấy lộ đầy sơ hở. Cũng không biết nếu là chém giết thực sự những người này có tác dụng gì không nữa?

Nếu như, trong Đại hội Tông tộc, trên võ đài chỉ có mấy người này, như vậy thì dù muốn biểu hiện một phen dường như cũng không khó lắm a.

Nghĩ tới đây, khoe miệng Lý Dật không tìm được khe nhếch lên một tia tiêu ý nhàn nhạt ...

8. Q.1 - Chương 8: Phiền Phức Tới Cửa

Phía bên kia, đám thiếu niên thiếu nữ ở Luyện võ trường đã chú ý đến Lý Dật kể từ khi hắn xuất hiện.

Nam thì còn tốt, trong ánh mắt khi nhìn Lý Dật chỉ lộ ra vài tia châm biếm, dù sao chuyện Lý Dật muốn tu luyện đấu khí và sau hai tháng nữa sẽ là thi đấu Đại hội Tông tộc mọi người đều biết. Ở chỗ vắng người cũng thường xuyên thảo luận vài luận, như đến lúc đó phải làm nhục Lý Dật như thế nào, phải biểu hiện tốt trước bốn vị trưởng lão ra làm sao, không chừng sau này còn có khả năng thừa kế chức Gia chủ.

Về phần mấy nữ tử thoát nhìn có chút xinh đẹp vừa nhìn thấy Lý Dật xuất hiện, đều đồng loạt hét chói tai, trong đó có vài người khoa trương còn trốn phía sau mấy nam tử mạnh mẽ, dường như sợ hãi vô cùng.

Lý Dật nhìn không được thăm trợn mắt trắng dã, Thiếu gai ta tuy rằng danh tiếng không tốt, là một tên sắc lang, thế nhưng cũng không có hứng thú hạ thủ với mấy người nhan sắc bình thường như các người a. Chỉ có điều, việc này cũng khó mà tránh né được, dù sao tên Lý Dật trước kia tham hao hao sắc đứng đầu Vạn Triều Thành. Mà trong đám người của Lý Dật này cũng không có quan hệ huyết thống gần nào. Cho nên bọn họ mới sợ Lý Dật như vậy, biểu hiện như thế cũng không có gì là lạ.

Khẽ lắc đầu một chút, Lý Dật cũng lười không muốn nói chuyện với những người này, xoay người đi về phía cửa chính.

Thế nhưng có đôi khi, người không muốn gây chuyện với người khác, thế nhưng phiền phức vẫn luôn tìm tới cửa.

Lý Dật còn chưa bước được bao xa, đột nhiên nghe thấy một trận cười dài từ phía sau truyền đến. Không đến chốc lát sau, liền có một nam tử vòng đến trước mặt Lý Dật, bình thản nói:

- Thì ra là Lý Dật biểu đệ, trước đây không lâu nghe nói biểu đệ đến hậu sơn cấm địa tiềm tu, có người nói nếu không đạt đến dấu giả sẽ không xuất sơn. Hôm nay thấy biểu đệ người xuất hiện, như vậy ắt hẳn đột phá Đấu Giả rồi phải không?

Nam tử này khoảng chừng mười tám tuổi, thân hình cao lớn, khuôn mặt có vài phần thanh tú, có lẽ cũng không phải loại kém cỏi chỉ biết ăn cơm. Chỉ có điều loại thanh tú này không hiểu vì sao luôn khiến người ta cảm thấy có chút tiêu tụy. Mà loại tiêu tụy này cũng không phải vì hắn bệnh tật, ngược lại đó là vị khi chất khác thường trên người hắn tạo thành.

Người này là Lý Tiều, cũng là cháu trai của Đại trưởng lão ở Lý Gia, trong đám người đồng lứa với Lý Dật thì hắn lớn nhất, cho nên là biểu ca của Lý Dật.

- Thì ra là Đại biểu ca. Không ngờ biểu ca người cũng biết đùa tiểu đệ... Nên nhớ, loại nhân tài kiệt xuất như biểu ca chưa còn chưa tu luyện đến Đấu Giả, muốn tiểu đệ phế vật như ta có thể tu luyện thành Đấu Giả trong một tháng không phải là si tâm vọng tưởng sao? Tiểu đệ chỉ khổ tu một tháng trong lòng phiền muộn, nên muốn ra ngoài mua sắm chút đồ mà thôi.

Lúc này, đám thiếu nam thiếu nữ của Lý Gia đều đứng từ xa nhìn lại. Tuy rằng cả đám đều có cùng ngạc nhiên trước sự thay đổi của Lý Dật, thế nhưng nghe thấy hắn nói chuyện có vẻ yếu thế, cả đám phát ra một trận cười châm chọc.

Đám thiếu người này còn chưa có ai đột phá cấp Đấu Giả, cho nên nguyên khí ba động yếu ớt trên người Lý Dật, bọn họ căn bản không nhận ra được.

Nhưng trái lại mấy người trung niên chỉ điểm cho đám tiểu bối kia đều đã là Đấu Giả cấp cao, mặc dù còn ở rất xa nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn Lý Dật một cái là đã phát hiện nguyên khí đang vận hành. Hiển nhiên vị Lý Thiếu gia này cũng không phải là tệ hại như trong tưởng tượng, chỉ mới tu luyện một tháng đã có thể tẩy tủy thành công, đây là một chuyện vô cùng khó tin. Phải biết rằng đại đa số người ở Lý Gia đều nghĩ hắn ba tháng sau nhất định sẽ kinh mạch đứt đoạn, triệt để trở thành phế nhân, có thể thấy không một ai xem trọng hắn cả.

Lý Tiều nghe thấy Lý Dật mở miệng, bộ dáng tươi cười càng thêm thân thiết:

- Thì ra là thế, Lý Dật biểu đệ... Vì huynh còn tưởng rằng người đổi tính, lại muốn một lòng khổ tu, lúc này thấy người so với hai tháng trước không có gì thay đổi, vì huynh mới yên tâm a. Thế nào? Một tháng nay không tốt lắm hả? Có muốn ta tìm đám lão tao cũng người đến Thiên Hương Lâu vui vẻ không? Nghe nói gần đây xuất hiện mấy nữ tử dị tộc, mùi vị không tệ a.

Dứt lời, Lý Tiều liền đưa tay vỗ lên vai Lý Dật, hiển nhiên là muốn biểu thị sự thân thiết của mình.

Thế nhưng Lý Dật lại hơi nhú mày, bả vai hạ xuống theo một quy luật kỳ lạ, nhưng xảo diệu thay lại khiến bàn tay của Lý Tiều vô huyệt, lúc này hắn mới lui về phía sau vài bước, khẽ cười đáp:

- Đại biểu ca nếu thấy hứng thú với chuyện đó, không bằng tự mình đi, tiểu đệ hôm nay còn có chuyện, không thể phụng bồi rồi.

Dứt lời, Lý Dật hơi chấp tay, liền thẳng hướng đi về phía cửa lớn. Tuy rằng tên Lý Dật trước kia đối với vị biểu ca này còn có vài phần e ngại, thế nhưng với tính tình Lý Dật kiêu trước, cũng chẳng để loại tiểu nhân vật này vào mắt.

Thấy Lý Dật khinh thường bỏ đi, lại mất mặt vô cùng, Lý Tiều dường như cảm thấy các tộc nhân xung quanh nhìn hắn, nhiều hơn là vài chục chằm chọc.

Dù sao trong Lý Gia, mỗi tộc nhân đều không ngừng bị cạnh tranh, chỉ có uy vọng và thực lực cùng tài năng mới có thể giúp mình đạt được càng nhiều quyền thế hơn. Truyện “Đấu Thần ”

Cho nên, việc rơi xuống hạ phong bởi Lý Dật trước mặt nhiều người như vậy, Lý Tiều bất kể thế nào cũng không thể chịu nổi. Hắn không phải ngu ngốc, hơi suy nghĩ trong chốc lát đã nghĩ đến một việc khiến hắn vô cùng kinh ngạc. Chậm rãi hít một hơi, sắc mặt dữ tợn trong nháy mắt khôi phục như thường, sau đó thân ảnh chợt lóe, lần nữa chặn đường Lý Dật, ha hả cười nói:

- Lý Dật biểu đệ không ngờ tiến bộ như thế, biểu ca quả thực hài lòng a! Nhìn bộ dạng biểu đệ, chắc là đã tẩy tủy thành công, bắt đầu tu luyện đấu khí rồi, chỉ có điều không biết biểu đệ hôm nay mấy tinh rồi? Không bằng, chúng ta luận bằng một phen, để vi huynh giúp người kiểm tra một chút vậy. Truyện “Đấu Thần ”

Lời này vừa nói ra, tộc nhân Lý Gia đều ồ lên một trận. Mà mấy tộc nhân tu vi Đấu Giả cũng không lên tiếng, hiển nhiên cũng mơ hồ chấp nhận điều này.

Lý Dật khẽ nhíu mày, trong lòng cũng thở dài. Xem ra tên Lý Dật trước đây rước không ít rắc rối thì phải? Bản thân mình muốn nhanh chóng đi mua đồ một chút, nếu không thì tiếp tục tiềm tu không phải sẽ gặp rắc rối sao? Truyện “Đấu Thần ”

Bất quá lúc này hắn cũng hiểu rõ, nếu như tiếp tục tránh né, vị biểu ca trước mặt này hơn phân nửa sẽ không bỏ qua ỉnh, đành tới vậy, nếu như...

Lại nghĩ, Lý Dật cố ý lộ ra nụ cười khổ nói:

- Đại biểu ca nói đùa rồi, biểu tuy rằng có chút nguyên khí, thế nhưng sao có thể so sánh với người? Huống chi ta cũng chưa từng luyện qua Đấu kỹ, như vậy làm sao có thể là đối thủ của biểu ca được, phải không?

Lý Tiều tươi cười đáp:

- Như thế không phải vừa đúng lúc sao? Đại ca ta ngày hôm nay mới học được một Đấu kỹ Huyền Vũ cao cấp của gia tộc, chỉ cần Lý Dật biểu đệ người có thể tiếp được ba chiêu của ta, ta sẽ đem Đấu kỹ này truyền thụ lại cho đệ, được không?

Tộc nhân xung quang đều thầm hít một hơi khí lạnh, gia nghiệp Lý Gia tuy lớn nhưng trong tộc Đấu kỹ tối cao dường như chỉ có Chu Tước Trung cấp thôi, mà chỉ có tộc trưởng mới có tư cách tu luyện. Lúc này Lý Tiều đã học được Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp, xem ra thành tựu sau này của hắn không nhỏ, gia tộc kỳ vọng rất lớn ở hắn!

Càng có người nhìn Lý Dật một cách thêm thuồng, hắn không phải là bản thân mình có cơ hội tiếp được ba chiêu. Dù sao tộc nhân Lý Gia luyện tập đều là Huyền Vũ Hạ cấp Đấu kỹ, cho dù là Huyền Vũ Trung cấp Đấu kỹ cũng có thể khiến bọn họ chảy nước miếng rồi, huống hồ chỉ là Cao cấp chứ?

Thấy Lý Dật không đáp lời, Lý Dật vung tay lên, lộ ra nụ cười thân thiết hòa ái nơi:

- Không bằng ta nhường tiểu đệ một chút thế nào?

Dứt lời, hắn mãnh liệt vung lên, một cổ kinh khi theo động tác của hắn xuất ra. Tộc nhân phía sau hắn đều hốt hoảng lui lại vài bước, nhường ra một thông đạo.

- Tu vi của Lý Tiều biểu ca không ngờ đạt đến Cửu Tinh rồi sao?

- Như vậy không phải chỉ cần một chút cơ duyên nữa là Lý Tiều biểu ca sẽ trở thành Đấu Giả hay sao?

Những thanh âm xung quanh có chút ước ao và đổ kỵ, trong nhất thời khiến danh vọng của Lý Tiều được nâng cao cực điểm.

Lý Dật thấy loại tình hình này đã biết mình phải xuất tràng. Dưới loại tình huống này nếu như một mực né tránh, như vậy ngày hôm nay không biết sẽ còn bị vũ nhục như thế nào nữa.

Với tính tình Lý Dật, chắc chắn cũng không cam tâm chấp nhận điều này.

Lập tức ho khan một tiếng đáp:

- Nếu biểu ca người đã khách khí như vậy, xem ra biểu đệ cung kính không bằng tuân mệnh rồi.

Dứt lời hần khe chấp tay, hướng về trung tâm Luyện võ đường đi đến.

Tộc nhân xung quanh Lý Gia đều vô cùng sửng sốt, ai cũng không ngờ Lý Dật từ trước đến nay vẫn luôn nhu nhược lại thực sự đáp ứng...

Sắc mặt Lý Tiều cũng thay đổi mấy lần, thế nhưng cuối cùng tâm tình trở lại trở thành căm hận.

- Lý Dật, tiểu tử ngươi không biết tốt xấu, đã thế ra sẽ khiến chút nguyên khí mới luyện của ngươi toàn bộ biến thành hư vô! Ta hôm nay khiến ngươi ngay cả cơ hội tiếp tục đứng lên cũng không có!

- Hô

~Lý Dật châm rãi nhảy lên mộc tai, Lý Tiều cũng nhanh chóng nhảy lên, vừa phi thân đã lên tới mộc thai, điều này không thể nghi ngờ là đẹp hơn so với Lý Dật nhiều.

Nhìn một màn như vậy, rất nhiều thiếu nữ xung quanh đều hò hét. Dù sao Lý Tiều đứng trước một đại sắc lang như Lý Dật, lúc này cũng nghiễm nhiên trở thành hạng anh vũ bất phàm...

- Lý Dật biểu đệ, mời!

- Đại biểu ca, mời!

- Như vậy vi huynh cũng không khách khí nữa.

Lý Tiều tiểu ý càng đậm nói:

- Vẫn mong Lý Dật biểu đệ người cẩn thận...

Lời vẫn chưa dứt, thân hình Lý Tiều đã phóng về phía Lý Dật, tay phải hần khệp chỉ thành chưởng, giống như một lưỡi đao sắc bén.

- Huyền Vũ Trung cấp: Toái Cốt Chưởng!

9. Q.1 - Chương 9: Huyền Vũ Cao Cấp

-Rắc

~Một trận rắc rắc giòn giã của đầu khớp xương phát ra trong tiếng gió hỗn loạn, tạt đến trước mặt.

Hiển nhiên Lý Tiều cố tình ra vẻ khoe khoang, một chưởng vừa đánh ram thanh thể kinh nhân, lúc này đã gần đánh lên người Lý Dật.

Nhìn thấu một chưởng uy lực khủng khiếp như vậy, khóe miệng Lý Dật không nhịn được nổi lên một tia tiểu ý nhàn nhạt. Truyện “Đấu Thần ”

Đây là một chiêu uy lực cực đại, thế nhưng, cũng chỉ là gần cực đại mà thôi!

Nheo mắt nhìn một chưởng này đánh tới, mắt thấy sắp đánh lên ngực bản thân, mà sắc mặt Lý Tiều trở nên hưng phấn vô cùng, dưới đài cũng lác đác phát ra mấy tiếng kinh hô...

Mấy người trung niên hiếp mặt quan sát, trong mắt mỗi người đều phát ra những tia sáng kỳ dị. Với nhãn lực của họ tất nhiên có thể nhìn ra, nếu một chưởng này thực sự trúng đích, chỉ sợ Lý Dật không tỉnh dưỡng một tháng cũng đừng mơ có thể xuống giường được.

- Lý Dật này quả là phé vật! Chiêu đầu tiên đã bại!

Lời này vang lên trong lòng mỗi người đang đứng đây quan sát.

Thế nhưng, ý niệm này còn chưa dứt, Lý Dật ở trên đài đã bước qua một bước.

Cũng chỉ một bước, thân hình của hắn hơi nhoách lên, một chưởng thanh thể kinh người của Lý Tiều lại lướt qua bên mặt của hắn..

- Vù!

Tiếng gió nhẹ nhàng thổi bay những sợi tóc của Lý Dật, thế nhưng lại không làm hắn thương tổn chút nào.

Thân hình hơi nghiêng một chút, Lý Dật đã lách đến bên cạnh Lý Tiều, tay hắn tùy ý vung ra...

Chat

~Một âm thanh giòn giã vang lên, trên mặt Lý Tiều hiện lên một lòng bàn tay đỏ rực, bên khóe miệng chảy ra một tia máu tươi. Cái tát này khiến bản thân hắn cảm thấy mơ hồ. Hắn tuyệt đối không nghĩ rằng Lý Dật sẽ xuất chiêu với mình, hơn nữa... hơn nữa... hắn dám tát mình một cái ư?

Mọi người đang ở dưới quan sát dường như hóa đá, biểu tình hung phấn trên mặt cả đám thoáng chốc trì trệ, trong khoảng khắc này, tất cả đều cho rằng mình đã nhìn lầm rồi!

Thế nhưng dấu bàn tay đỏ rực trên mặt Lý Tiều kia, dường như đã vô thanh vô tức chứng minh những điều đó đều là sự thật.

Chậm rãi xoay người lại sắc mặt Lý Tiều đã tái xám lại.

Lý Dật cũng không quan tâm đến vẻ mặt của hắn, mà trong lòng lại tính toán, sau đó mới hơi gật đầu một chút.

Phương pháp tu luyện đấu khí ở thế giới này tuy rằng kỳ dị, thế nhưng những Đấu kỹ hạ cấp này dường như cũng không cường đại như tưởng tượng của mình. Lẽ nào những cường giả sáng tạo nên Đấu kỹ lại không nghĩ rằng, nếu chỉ có mỗi uy lực mà không thể đánh trúng người khác không phải vô dụng hay sao?

- Điều này sao có thể?

- Nhất định là may mắn! Nhất định là như thế!

Dưới đài sau một thời gian ngắn tĩnh lặng bỗng ồ lên.

Lý Tiều trong Lý Gia có thể xem như là một cao thủ trong lớp trẻ, huấn hồ vừa rồi hắn vừa sử dụng Huyền Vũ Trung cấp Đấu kỹ, thế nhưng không ngờ lại bị ăn phải một cái tát, điều này ai cũng không khó mà chấp nhận được.

Bởi vì mỗi người rõ ràng đều nhìn thấy, vừa rồi Lý Dật khộng sử dụng Đấu kỹ, ngay cả lực khí cũng không dùng bao nhiêu, chỉ thuật thể tát một cái tát mà thôi.

Những tên tiểu bối này tất nhiên không thể nhìn ra, trong chớp nhoáng thoáng lên vừa rồi nhìn có vẻ tùy ý nhưng rất cần thiết tài năng và kinh nghiệm chiến đấu thì mới có thể chuẩn xác như vậy. Cái tát nhẹ nhàng vừa rồi, không phải ai cũng có thể xuất ra được.

Thế nhưng rơi vào trong mắt mấy vị Đấu Giả kia lại có chút khác biệt.

Dù dao với thực lực của Lý Tiểu, nếu hắn sử dụng Toát Cốt Chưởng, những Đấu Giả này tuy rằng không sợ, nhưng hầu như tất cả chỉ nghiệm pháp đỡ đòn. Thế nhưng Lý Dật thoáng cái đã né tránh được, điểm này khiến bọn họ nổi lên một trận ngạc nhiên nghi ngờ.

Vừa rồi... chắc chắn là trùng hợp.

Trên võ đài lúc này.

Lý Tiều sắc mặt biến đổi không ngừng, cũng vừa không biết mất bao nhiêu khí lực hắn mới khôi phục lại được vài phần khí độ anh vũ. Chỉ là dấu bàn tay trên mặt vẫn đỏ rực vô cùng, hắn hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Lý Dật biểu đệ quả nhiên lợi hại, vì huynh nhất thời sơ sẩy, liền an quả đặng.

Biểu hiện như vậy khiến Lý Dật không khỏi ân thầm lắc đầu.

Lý Tiểu tuy rằng chỉ chịu chút thiệt thòi, thế nhưng suy nghĩ trong lòng thế nào, chỉ sợ người sáng suốt đều có thể nhìn ra. Với khí độ như hắn, không những tự phụ mà còn bất tài, ngày sau thành tựu ắt cũng không khá được bao nhiêu.

- Đại biểu ca, xin đa tạ.

Lý Dật mỉm cười đáp.

- Không bằng hôm nay dừng ở đây vậy...Đấu kỹ của đại biểu ca người cường đại đại như vậy, tiểu đệ ta cũng không có khả năng đón đỡ được. Vừa rồi trùng hợp tránh được, bằng không lúc này chỉ e tiểu đệ mặt đất không dậy nổi rồi.

Lý Tiểu hừ một tiếng nặng nề nói:

- Lý Dật biểu đệ ngươi chắc không quên quy

cử của Lý Gia chứ? Nếu như đã nói lên lời đài thì phải phân rõ thắng bại, nếu không không thể xuống đài... Tiếp theo vì huynh sẽ chú ý hơn, Lý Dật biểu đệ ngươi ngàn vạn lần nên cẩn thận!

- Hôm nay nếu không phân thắng bại ta làm sao xuống đài đây?

Trong lòng Lý Tiểu vang lên câu nói này, hắn mạnh mẽ hít một hơi thật sâu, sự xấu hổ tràn ngập trong đầu đã biến thành sát ý.

Hai tay hắn đồng thời cong lên...

- Huyền Vũ Cao cấp: Thất Toàn Trảm!

- Hít

Toàn trường đều hít một hơi khí lạnh, lúc trước mặc Lý Tiểu đã nói rằng hắn mới tu luyện một loại Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp, thế nhưng không ai ngờ rằng đó lại là Thất Toàn Trảm!

Thất Toàn Trảm, Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp! mỗi tinh lại tang thêm một bậc một trăm liền tạo ra một xoáy, tu luyện đến cảnh giới cuối cùng có thể tạo ra bảy xoáy, uy lực có thể sánh bằng Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp.

Chỉ có điều, không biết Lý Tiểu bây giờ đã luyện Thất Toàn Trảm tới xoáy thứ mấy.

Hai tay Lý Tiểu di động nhanh tạo ra vô số huyễn ảnh, theo từng động tác của hắn, hai tay trong lúc đó mơ hồ có một đạo khí tức hỏa hồng sắc chậm rãi hiện lên. Rất hiển nhiên, công pháp Lý Tiểu tu luyện chính là Hỏa Vân Quyết của gia tộc, có người nói loại công pháp này lúc luyện thành đấu khí, trong chiêu thức sẽ bùng lên hỏa khí, nếu như gặp người yếu một chút, sợ rằng vài lần giao thủ sẽ bị đốt thành than. Truyện “Đấu Thần ”

Một xoáy, hai xoáy...

Theo động tác của Lý Tiểu, trong tay hắn có hai cổ khí tức xoay cùng lúc càng nhanh, cuối cùng xoáy thứ ba cũng xuất hiện, thân hình hắn nhoáng lên, đã hướng về phía sau gáy của Lý Dật đánh đến!

Không khí xung quanh bàn tay hắn giao động không ngừng, mơ hồ có thể nhìn thấy từng đợt không khí di chuyển hỗn loạn...

- Không ngờ lại có ba xoáy!

Không biết ai dưới đài hô lên trước tiên.

Phải biết rằng nếu sử dụng Thất Toàn Trảm ngưng kết thúc được ba xoáy, như vậy uy lực đã lớn vô cùng rồi.

Chỉ có điều loại Đấu kỹ này tiêu hao đấu khí vô vùng, mặc dù Lý Tiều hiện nay đã luyện nguyên khí đến Cửu tinh, thế nhưng hắn vẫn còn chưa ngưng được Đấu Khí Toàn, một chiêu này có thể dùng được mấy lần, quả thực là không ai biết được.

Hơi bĩu môi, Lý Dật neho mắt nhìn hai tay Lý Tiều không ngừng tản máy ra sát khí dập dờn, nhẹ nở nụ cười rồi lầm bầm:

- Còn có chút thú vị a.

Lúc này hắn không chờ đợi, trái lại mãnh liệt lao tới, quả thật giống như muốn nghênh kháng một chiêu này của Lý Tiều như vậy. Truyện “Đấu Thần ”

Ầm

~Lý Dật tay trái hơi đưa ra cản, vừa vặn đem một quyền của Lý Tiều làm lệch đi, đồng thời tay phải hung hăng vung lên lần nữa!

Chát

~Âm thanh lúc này lại càng vang dội, càng giòn giã, Lý Tiều bị một tát khiến cho cả đầu đều cảm thấy choáng váng. Hắn chỉ thấy trước mặt mình đều biến thành màu đen, dưới chân đạp vào hư không, liền rút khỏi đài.

Mọi người vốn định chuẩn bị hoan hô Lý Tiều, lúc này bỗng nhiên kinh ngạc nhận ra hắn ngay một chút khí lực cũng không còn...

Lý Tiều tốt xấu gì cũng sử dụng Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp... thế nhưng... thế nhưng không lẽ lại kém hơn một cái tát của Lý Dật hay sao?

Trên đài, Lý Dật xoa xoa tay, nhìn hai cái dấu tay trên mặt Lý Tiều rất cân xứng, hắn lộ ra bộ dáng có chút khoa trương nói:

- Đại biểu ca quả nhiên lợi hại, da mặt dày khủng khiếp, biểu đệ ta chỉ tát hai cái mà đã cảm thấy tay đau nhức vô cùng. Xem ra trận này không thể đánh được nữa, không bằng Đại biểu ca người hãy nể mặt ta một chút, để tiểu đệ ta chịu thua được không?

Dứt lời, hắn cũng không quan tâm đến Lý Tiều sắc mặt tái nhợt phía dưới đài, từ trên đài cao nhẹ nhàng nhảy xuống, hướng về phía cửa lớn mà đi.

Lý Tiều tuy không thụ thương gì, thế nhưng lúc này hắn ngay cả một tia khí lực để đứng lên cũng không có, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lý Dật lúc này đã tràn ngập kinh ngạc và sợ hãi!

Đây, đây chính là tên biểu đệ phế vật kia sao?

Thế nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Lý Tiều, sau một lát toàn bộ đã biến thành oán hận.

Lý Dật a Lý Dật! Thì ra lần này người may mắn thắng ta, thế nhưng đợi đến khi Đại hội Tông tộc diễn ra, sẽ không còn chuyện tốt như vậy nữa đâu!

Lý Tiều bên này đang oán hận thì Lý Dật bên kia đang xoa bàn tay tê dại thầm tính toán.

Đấu kỹ chỉ kém một bậc không ngờ lại khác biệt lớn như thế, vừa rồi mặc dù bản thân mình ngăn cản một chương của Lý Tiều, thế nhưng lực lượng phản chấn gần như chấn gãy cổ tay của mình.

Ngoại trừ liên quan đến cường độ thân thể không đủ, sau khi Lý Tiều sử dụng Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp sợ rằng mới là nguyên nhân chính.

Đến lúc này, Lý Dật mới hiểu rõ đôi chút, Đấu kỹ hầu như không có chiêu thức gì, mà thuần túy chỉ là phương pháp sử dụng đấu khí. Có lẽ lúc đầu tu luyện đấu khí, muốn không chế sẽ tổn hao một phần công sức nhất định, mà muốn tạo thành chiêu thức, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Tuy rằng không biết Đấu kỹ Cao cấp thì sẽ như thế nào, nhưng chí ít ở cấp độ Huyền Vũ Đấu kỹ, hắn là không có chiêu thức nào tốt cả...

Loại Đấu kỹ này mặc dù có vài phần uy lực, thế nhưng không tránh khỏi có vài phần tầm thường kém cỏi. Dù sao trong mắt Lý Dật, nếu Đấu kỹ chỉ có uy lực không thôi thì không khác gì man hán vùng bổng, uy lực cực lớn, thế nhưng không đánh trúng người thì có tác dụng gì chứ?

Cho nên, không học cũng được.

Nếu như Lý Tiêu biết được bản thân tram khổ ngàn nhọc tu luyện Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp đến mức phản phệ, mà trong mắt Lý Dật thì lại không đáng quan tâm, chậm chạp không cần học cũng được, không biết hẳn có tức đến chết hay không...

10. Q.1 - Chương 10: Chợ

Trong Vạn Triều Thành huyền ảo không gì bằng, trên đường dòng người lũ lượt đi lại không ngớt.

Lý Dật kiếp trước tuy rằng đã từng nhìn qua những đô thị quốc tế góa, thế nhưng trong Vạn Triều Thành này vẫn không tìm được mà cảm thán một phen. Dù sao hẳn cũng hiểu, cái gọi là Đại Lục Đấu Thần cũng không khác gì so với Trung Quốc thời cổ xưa, đô thị lớn như vậy đều đơn thuần dựa vào nhân lực mà thành, chỉ cần như thế cũng đủ khiến cho hắn thẩm thấu sâu sắc rồi.

Thế nhưng trên con đường này, hấp dẫn Lý Dật nhất vẫn là các chủng tộc kỳ dị.

Tuy rằng từ trong đầu tên Lý Dật kia biết được, mảnh Đại Lục Đấu Thần này ngoài nhân loại ra còn có Yêu thú, Ám ma và các chủng tộc kỳ dị tồn tại, thế nhưng đến khi chứng kiến, cảm thấy khác biệt rất lớn.

Sau khi nhìn một chút, Lý Dật mới nhớ đến mục đích chính lần này của mình, nhíu mày một chút liền nhanh chóng đi đến chợ chuyên buôn bán các loại vũ khí.

Vạn Triều Thành là thành thị lớn nhất phía tây của Đế Quốc Thiên Phong, tất nhiên, trình độ mật dịch bên trong loại thành phố lớn như vậy cũng cực kỳ phát đạt. Bây giờ Lý Dật đã biết, trong Vạn Triều Thành này có ba đại gia tộc lớn đó là: Lý Gia, Mạc Gia và Long Gia, mà nắm giữ phần lớn các loại ngành nghề mật dịch phần lớn là ở trong tay ba đại gia tộc này, cũng là căn cơ của bọn họ, từ đó có thể khiến cho gia tộc càng lúc càng phát triển.

Dù sao, ở trên thế giới này, nếu muốn một cường giạt hay tất cả mọi thứ ra sức vì người, chỉ dựa vào miệng khẳng định là không có khả năng. Truyện “Đấu Thần ”

Bởi vì liên quan đến thân phận, Lý Dật cũng không muốn đến những khu chợ do Lý Gia quản hạt. Nếu như thế, tất cả hành vi của mình đều lọt vào mắt những người giám thị rồi, như vậy thì còn bí mật nữa?

Hắn lập tức hướng về một khu chợ lớn được nằm trong tay Thành chủ của Vạn Triều Thành mà đi, thế nhưng không đi được vài bước thì đã dừng lại nhíu mày.

Có thể là vì liên quan đến thân phận, Lý Dật bất kể đến nơi nào đều dồn tâm trí quan sát vài lần, cho nên một đường đi tới liền phát hiện ít nhất ba bốn người đang chăm chú nhìn mình chằm chằm. Hơn nữa, không ngoài dự liệu, những người này phần nữa đều thuộc về những thế lực khác, bởi vì họ chắc chắn sẽ không hợp tác, có khi còn có hành vi ngăn cản đối phương nữa.

Trong Vạn Triều Thành, bất luận thế nào đều không đơn giản a.

Lý Dật hơi lắc đầu, những người này cũng không để vào mắt, về phần thế lực phía sau bọn họ rốt cuộc thế nào, lúc này cho dù biết cũng không ích gì, không bằng cứ giả ngu không biết còn hơn.

oOo

Trong chợ người người tấp nập, các tiếng rao bán quát tháo to nhỏ đủ loại truyền đến tai Lý Dật, nhưng không ngờ lại khiến hắn cảm thêm hứng thú.

Ngoài Lý Dật ở đây, người đến nơi này tham quan phần lớn là các nam nữ một thân huyết khí.

Những người này trên người phần lớn đều mặt khô giáp tinh xảo hoặc kém tinh xảo, mà đeo phía sau cũng là vũ khí của bản thân họ.

Nếu Lý Dật đoán không sai, những người này là những thành viên của các Dong binh đoàn trên Đại Lục Đấu Thần này. Đối với tập thể những dong binh này, chỉ có lợi ích, như vậy mọi chuyện đều có thể làm, cho nên các thế lực lớn đều thích nhất là lợi dụng đám người này.

Tuy nhiên cường giả cũng đồng dạng, những đoàn người này cũng chiếm một vị trí nhiều nhất trong số các cường giả của Đại Lục Đấu Thần.

Dù sao cũng không phải mỗi người sinh ra đều trong các đại gia tộc, cũng không phải ai cũng có thể thuận lợi đi trên con đường cường giả, mà trở thành một dong binh không thể nghi ngờ có thể xem như là một con đường thuận lợi. Truyện “Đấu Thần ”

Thế nhưng lúc này, Lý Dật cũng không chú ý đến những dong binh đó, ánh mắt của hắn phần lớn tập trung trên những món binh khí của các Dong binh này.

Có thể là liên quan đến việc linh hồn dung hợp, năm loại cảm giác của Lý Dật lúc này so với kiếp trước còn miễn cảm hơn vài phần. Hơn nữa Thiên Ma Cửu Biến hắn tu luyện quỷ dị không gì sánh được, cho nên mặc dù những binh khí này chưa xuất khỏi vỏ mà Lý Dật cũng đã cảm giác được trên bề mặt của nó tản mát ra loại khí Huyết Sát rời.

Loại khí Huyết sát như vậy khiến nguyên khí trong cơ thể Lý Dật cuộn cuộn vận hành, tựa hồ nguyên khí lúc trước vẫn còn trì trệ đã có cảm giác đột phá vậy.

Loại cảm giác này khiến tâm tình Lý Dật trở nên sáng khoái. Đương nhiên hắn cũng không ngốc đến mức đánh chủ ý với mấy món binh khí đó. Dù sao, đối với mỗi một Dong binh thì vũ khí có khi còn quan trọng hơn tính mạng của mình nữa.

Ánh mắt của hắn chỉ tùy ý nhìn trên quầy hàng. Những thứ trên các quầy hàng này đủ hình dạng kỳ quái, từ vũ khí đến hải cốt các loại Ma thu như xương, da long, Tinh hạch, ngoài những thứ đó ra còn có được thảo và các loại Quyển trục gì đó.

Quang quất một hồi, Lý Dật trong lòng rõ ràng, kỳ thật cũng không có gì to tát, những Quyển trục này là Tàn phiến của các loại Công pháp và Đấu kỹ. Mấy thứ này không biết từ lúc nào đã truyền lưu trên Đại Lục Đấu Thần, có người nói bên trong có ghi chép Công pháp hay Đấu kỹ thần kỳ gì đó.

Chỉ có điều những mảnh Tàn phiến này thật sự là quá nhiều, cho dù một vài thế lực lớn tổn hao vài chục năm tâm huyết, cũng không nhất định có thể tìm ra một mảnh Công pháp và Đấu kỹ này. Cho nên dần dần về sau, mấy thứ này cũng không còn được bao nhiêu người xem trọng cả.

Mà những Dong binh trong quá trình mạo hiểm thì thỉnh thoảng trong một vài di tích có thể tìm thấy mấy mảnh Tàn phiến này. Bọn họ cũng biết tuyệt đối không có biện pháp thu được Công pháp và Đấu kỹ nên đều tùy ý bán đi, chỉ hy vọng trong các thành phố lớn sẽ có những người xem tiền như rác, mua nó về để nghiên cứu. Điều này đối với bọn họ mà nói đều là vui mừng ngoài ý muốn.

Đối với những mảnh Tàn phiến này, Lý Dật quả thật có vài phần hứng thú, hắn đối với các Công pháp và Đấu kỹ trên Đại Lục Đấu Thần này cũng không hiểu rõ lắm, những mảnh Tàn phiến này tuy rằng không thể tu luyện, thế nhưng dùng để nghiên cứu một chút nói không chừng có thể tìm ra vài chỗ tốt.

Hắn lúc này đang đấu tranh tư tưởng, Lý Dật kiếp trước là cấp bậc Tông sư, tuy rằng nói một thân công phu lúc trước cũng không xuyên việt đến đây, thế nhưng nhân lực và kiến thức thì không giảm đi chút nào.

Chỉ có điều mục đích chính của bản thân lúc này là khí Huyết sát, Tàn phiến của các loại Công pháp và Đấu kỹ có thể hoàn lại sau này tính.

Cuối cùng Lý Dật ngồi xổm trước một gian hàng bày đủ các loại binh khí và tạp vật, hắn vòng vo nửa ngày hôm nay rồi, cửa hàng này xem như là hợp ý nhất rồi.

Binh khí tại các quầy hàng lớn phần nhiều đều là những thứ mới tinh, mặc dù sắc bén, thế nhưng lại không có tác dụng nào với hắn. Quầy hàng trước mặt này bán đầy đủ các loại vũ khí đã có người dùng qua, có thể có chút keo kiệt, thế nhưng binh khí đã từng được sử dụng mới là thứ Lý Dật cần. Bởi vì chỉ có những binh khí đã nhuộm huyết quang mới có loại khí Huyết sát đó.

Tùy ý kiểm tra các loại tạp vật trong chốc lát, Lý Dật mới lấy ra một thanh chuỷ thủ, lăm ra vẻ vô ý nói:

- Vì sao những binh khí này đều đã có người sử dụng qua hết rồi vậy?

- Thích thì mua, không thích thì thôi, hỏi nhiều như vậy làm gì !

Một âm thanh trong trẻo lạnh lùng chậm rãi vang lên. Lý Dật hơi sững sốt, nhin không được hướng về phía âm thanh nhìn lại.

Người này hơi gầy, da trắng nõn nà một cách quá đáng, không biết hấn ngồi xổm ở đây từ lúc nào, nhưng lại đem khuôn mặt giấu ở phía trong bóng tối. Lý Dật ngửi một chút, ngửi thấy một mùi hương hoa lài nhàn nhạt, trong không khí tràn ngập mùi máu này.

Thì ra người này là một nữ nhân...

Bất quá điều này không liên quan gì đến Lý Dật, đừng nói đến việc đối phương là một nữ nhân, cho dù là một tuyệt thế mỹ nữ, thì trong mắt Lý Dật lúc này, giá trị của nàng còn kém xa so với một đồng binh khí trước mặt.

Lý Dật đưa tay vuốt mũi, lát sau mới thản nhiên nói:

- Những binh khí này bán thế nào?

Nữ nhân dường như ngẩng lên liếc Lý Dật một chút, thấy hấn không có vẻ không phải nói đùa mới nói:

- Một cái năm kim tệ, tùy tiện chọn đi...

Vũ khí giống như thế, một thanh mười kim tệ cũng không quá đáng. Mà vũ khí đã sử dụng giá năm kim tệ cũng xem như hợp lý. Chỉ có điều trong mắt bản thân, những vũ khí này hấp dẫn người khác như vậy, Lý Dật liền lo lắng không biết nếu đóng gói tấy cả mang đi, rốt cuộc có đủ tiền hay không nữa.

Vừa nghĩ đến chuyện tiền, Lý Dật đột nhiên sững sốt, nhin không được mà cười khổ.

Trên người hấn không có tiền!

Đây cũng không phải là chuyện đáng buồn cười, kiếp trước hấn ra ngoài chưa bao giờ đem theo một chút tiền nào, nỡ vì trước khi hoàn thành ủy thác, người quản lý đã sớm an bài tất cả rồi, cho nên Lý Dật quả thật đã quên mất điều này.

Thấy dáng vẻ cổ quái của Lý Dật, nữ nhân hơi chần chờ một lát, mới nói tiếp:

- Có phải quá đắt không... Nếu không thì bốn kim tệ vậy,... không không không ... ba kim tệ cũng được...

Thanh âm trong trẻo lạ lung, thế nhưng trong lời nói có vài phần khấn trương cấp bách.

Lý Dật không nhin được mỉm cười, nữ nhân này không có chút gì giống người làm ăn, ngược lại giống người cần tiền đến mức bán hết tất cả gia sản vậy...

Nghĩ đến đây, Lý Dật thở dài nói:

- Vị tiểu thư này, ta...

Hấn còn chưa nói xong, thì lập tức khựng lại tại chỗ, bởi vì lúc Lý Dật nói ra hai chữ tiểu thư thì nữ nhân ở phía đối diện đã dùng tốc độ cực nhanh vọt đến trước mặt Lý Dật, một thanh chủy thủ lam sắc sáng bóng không biết lúc này đã kề trên ngực Lý Dật...

Lý Dật thở dài, chậm rãi giơ hai tay lên, thấp giọng nói:

- Vị tiểu thư này, ta nghĩ người hiểu lầm rồi... Ta chỉ là một người bình thường, bình thường tới cực điểm. Người dùng chủy thủ bôi độc được như vậy, người có thể dùng run được không. Lỡ như không cẩn thận làm rách da của ta, vậy e rằng cái mạng nhỏ của ta...

Nữ nhân này một tay giữ chặt vai Lý Dật, một tay khác nắm chủy thủ hơi run run, thế nhưng đối với chuyện này hiển nhiên nàng rất quen thuộc, cho nên động tác này không khác gì hai người đang bí mật thảo luận bào sinh ý vậy.

Loại chuyện này ở chợ thường xuyên phát sinh, cho nên cũng không làm người khác chú ý gì.

Lý Dật hít một hơi thật sâu, trong hương thơm nhàn nhạt mơ hồ truyền đến một tia máu tươi...

11. Q.1 - Chương 11: Mạnh Mẽ Tranh Đoạt

Nữ nhân này bị thương, hơn nữa vết thương còn vô cùng trầm trọng nữa.

Ý niệm lóe lên trong đầu Lý Dật trước tiên, sau đó hắn rất nhanh liền suy nghĩ ra mấy biện pháp để thoát thân, thế nhưng cuối cùng lại từ bỏ. Những phương án này tuy rằng nhất định có thể thoát thân, thế nhưng như vậy sẽ khiến ọi người xung quanh chú ý. Bởi vì tên Lý Dật trước kia đã gây không ít phiền phức, vì thế, nếu có thể thì tốt nhất vẫn nên giữ một con bài tẩy thì hay hơn.

Huống hồ loại sát khí nồng đậm tản máy từ trên người nữ nhân này lại khiến cho Lý Dật nổi lên vài phần hứng thú. Truyện “Đấu Thần ”

Lẽ nào, lần này gặp phải người cùng nghề sao?

Dù nghĩ, nhưng Lý Dật vẫn nhẹ nhàng thở ra một hơi, thấp giọng nói:

- Vị tiểu thư này, người đối xử với khác như vậy sao? Trách không được sinh ý nơi này không được tốt lắm.

Lời này của Lý Dật là có hai ý tứ, cũng không biết nữ nhân này nghe thấy có tác dụng gì không.

Nữ nhân hình như nhẹ nhàng thở ra một hơi, lát sau mới nhẹ giọng nói: Truyện “Đấu Thần ”

- Người là ai?

Thanh âm mặc dù trong trẻo nhưng lại rất lạnh lung, lạnh đến mức tùy thời đều có thể đem người ta đóng băng lại vậy.

Lý Dật mỉm cười nói:

- Ta có thể là ai chứ? Chỉ là một khách hàng bình thường thôi. Ta nghĩ tiểu thư cũng có thể cảm nhận được, mặc dù bản thân ta có chút bản lĩnh, thế nhưng ngay cả Đấu giả còn chưa đạt tới. Ta nghĩ trong mắt tiểu thư chắc cũng không khác gì con gà, đúng không? Ta thấy không bằng trước hết người hãy thả ta ra... Chúng ta từ từ nói chuyện, được chứ?

Nữ nhân trầm mặc trong chốc lát, mới nói tiếp:

- Người làm thế nào có thể nhìn ra thân phận của ta?

Lý Dật trợn mắt nói:

- Mùi hương trên người người như vậy, muốn ta không nhận ra thân phận của người cũng không khó a.

- Thì ra là thế.

Nữ nhân gật đầu:

- Ta còn tưởng người là người do lão già kia phái tới. Hừ... Chỉ có điều, người cũng đừng trách ta, ai bảo cái mũi của người thính như vậy làm gì?

Lời còn chưa dứt, thanh chủ thủ trong tay nữ nhân đã đâm về phía ngực Lý Dật.

‘Đinh~’ một tiếng trầm muộn vang lên, ngón tay Lý Dật hơi cong lại rồi bắn ra. Viên đạn bắn trúng mũi chủ thủ, vừa vụn gạt thanh chủ thủ của nàng ra, chột tay phải của hắn vỡ nhẹ, hướng về phía cổ tay nữ nhân chộp tới.

Nữ nhân kêu lên một tiếng đau đớn, chủ thủ trong tay thay đổi một góc lớn, nhắm về phía lòng bàn tay của Lý Dật rạch một đường.

Lý Dật cuối đầu nở nụ cười, tay phải hắn mãnh liệt rút lại, đầu vai hút mạnh về phía ngực nữ nhân.

Nữ nhân tựa hồ cũng đã nhận ra ý đồ của Lý Dật. Thân hình nàng hơi nghiêng, liền tránh được cú hút của Lý Dật, đồng thời tay trái hướng về phía dưới yết hầu của Lý Dật. Thế nhưng vai của Lý Dật còn nhanh hơn, lay động một cái, liền khiến lần tấn công này của nàng thất bại...

Mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng hai người đã giao thủ không dưới mấy mươi lần. Thế nhưng bất kể như thế nào Lý Dật đều hóa giải thế công của nữ nhân trong nháy mắt. Khu chợ này phát sinh trường hợp như vậy. trong lòng hai người ngầm thỏa thuận, cho nên cũng không định mở rộng quy mô chiến đấu. Thậm chí ngay cả một tia đấu khí cũng không sử dụng, mà đơn thuần chỉ dựa vào kỹ xảo để giết chết đối phương.

Đánh nhau trong phạm vi chật hẹp này không biết so với chính diện liều mạng đối địch còn hung hãn hơn bao nhiêu lần. Chỉ cần một người không cẩn thận, như vậy cái mạng nhỏ e rằng sẽ lưu lại ở nơi này mãi mãi.

Mắt thấy thế công của chủ thủ trong tay nữ nhân càng ngày càng sắc bén, chiêu thức cũng càng ngày càng tinh xảo, thế nhưng trong mắt Lý Dật lại lóe lên một tia hưng phấn.

Trước đây mặc dù đã giết người vô số, trong đó có vài lần gặp phải nguy hiểm, cùng đối phương quyết đấu sinh tử. Thế nhưng cũng có ít người có thể đánh hấn đến nông nổi như vậy, cho nên đối với thế công của nữ nhân này trong suy nghĩ của hắn, phẳng phất như gặp được đối thủ chân chính vậy.

Động tác của hai người càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng thì chỉ còn lưu lại những bóng mờ, chỉ là càng như vậy, cơ hội hai người có thể xuất chiêu lại càng ít, hầu như thời gian đều dùng để biến hóa chiêu thức, đối phương liên tục thay đổi thế công nên hai người cũng không áp dụng phương thức phòng thủ, mà đơn thuần là lấy công đổi công.

- Kịch

~Hai ngón tay Lý Dật kẹp lấy thanh chủ thủ trong tay nữ nhân, hắn nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói:

- Người thua!

Nữ nhân hừ một tiếng nói:

- Chưa chắc!

Nàng tiện tay buông chủ thủ, ngón tay hơi gấp lại, chợt nghe ‘Xẹt~’ một tiếng một tia thanh sắc đấu khí đã hướng tới mi tâm của Lý Dật phóng đi.

Lý Dật kêu lên một tiếng đau đớn, đầu vai co giật mạnh, hung hăng đánh bật tay trái của nữ nhân ra còn mình thì ngã đầu về phía sau...

Một cổ đấu khí lướt sát rạt qua trán của Lý Dật phóng về phía chân trời. Chỉ cần động tác của Lý Dật chậm lại nửa phần, sợ rằng cái mạng nhỏ của hắn đã phải để lại nơi này rồi.

Với tâm trí kiềm định của Lý Dật, lúc này cũng không tìm được lúc này trên lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thân thể hai người dán sát cùng một chỗ. Lý Dật thậm chí mơ hồ cảm thấy được những đường cong lả lướt trên người nữ nhân này. Chỉ có điều vừa rồi suýt mất mạng, nên hắn thực sự cũng không còn tâm tư nghĩ đến việc này.

- Người... không thể giết được ta.

Lý Dật đột nhiên thở dài một hơi nói:

- Ta thừa nhận ngươi rất lợi hại, trong số những nữ nhân mà ta biết, ngươi tuyệt đối là lợi hại nhất. Thế nhưng ngươi vẫn không thể giết được ta... Bởi vì, nếu như ngươi muốn giết người diệt khẩu, có lẽ nghĩ biện pháp khác đi.

Nữ nhân cười nhạt một tiếng, thản nhiên nói:

- Nếu như không phải bản thân ta bị trọng thương, loại như ngươi ta có thể tùy tiện giết chết, chẳng lẽ còn để cho ngươi đứng đây lăm nhăm mấy lời vô nghĩa sao?

Lý Dật gật đầu nói:

- Điều đó ta thừa nhận, giống như vừa rồi, nếu như không phải ta tránh nhanh, thì bây giờ chắc ngay cả đầu cũng không còn nữa... Thế nhưng, thế giới này cũng không có chuyện nếu như, ngươi đã bị thương, vậy

người cũng chỉ còn hai lựa chọn. Thứ nhất, giết ta, sau đó bại lộ chỗ của mình, đương nhiên nếu người muốn giết ta, cũng không dễ dàng như thế đâu, thứ hai, người không ngại thì hãy cầu xin ta...

- Muốn chết!

Hét lên một iêng, thanh sắc đầu khí trên tay phải của nữ nhân lại một lần nữa bạo phát. Thế nhưng lần này, thân thể nàng đột nhiên run rẩy kịch liệt, sau đó ‘Phụt’ một tiếng, phun ra ngoài một ngụm máu tươi đỏ sẫm.

Lý Dật trong chót lát đã nhặt thanh chủy thủ của nữ nhân, đặt bên hông nàng. Có lẽ vừa rồi mới cùng Lý Dật độ sức một hồi nên đã làm tiêu hao khí lực của nàng, lúc này đây, nữ nhân này rất cuộc cũng không còn biện pháp né tránh nào nữa.

Mặt Lý Dật hơi áp lại gần, tiện tay chụp lấy tay phải của nàng, thanh nhiên nói:

- Ta nghĩ đạo lý này người cũng hiểu rõ. Người đã muốn giết ra, như vậy ta cũng có thể giết người, mà bây giờ người lại rơi vào tay ta... cho nên, người không ngại thì hãy cầu xin ta đi, nói không chừng ta sẽ thả người.

Nữ nhân cười nhạt một tiếng, nhưng không đáp lời. Chỉ có điều đầu đầu khí trên ngón tay của nàng cũng đã tan đi, hiển nhiên nàng cũng biết, biết rõ cuộc bản thân mình đã lật thuyền trong mương. Từ biểu hiện của Lý Dật vừa rồi, nếu như mình không phản kháng, còn có thể có một đường sống còn nếu như chống cự lại ... Tên hỗn đản này thoát nhìn chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, thế nhưng động thủ thì ngoan lạt hiểm độc, tuyệt đối sẽ trừ khử mình trước tiên.

- Người rất thông minh...

Lý Dật thở dài nói:

- Ta nghĩ ta sẽ giết người, dù sao vừa rồi người cũng muốn lấy mạng ta. Mà với thân phận của ta, nếu giết người trong thành này cũng sẽ không có người nào ngăn cản. Thế nhưng vận khí của người rất tốt, Thiếu gia ta ngày hôm nay tâm tình tốt, rất có hứng thú với những thứ mà người bán... Cho nên, ta quyết định mua cả người và đồng hàng này luôn... Bản năng sắc lang của ta nói cho ta biết, một nữ nhân thơm như vậy, tuyệt đối sẽ không xấu xí...

- Đương nhiên.

Bộ dáng tươi cười trên mặt Lý Dật lại càng rực rỡ nói tiếp:

- Trên người ta không có tiền, cho nên ta cũng sẽ không trả một kim tệ nào cả...

Nữ nhân thần nhiên nói:

- Ta nếu như đã rơi vào tay người, tất cả còn không phải do người định đoạt hay sao? Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?

Lý Dật mỉm cười đáp:

- Đây không phải là nói những điều vô ích, con người của ta từ trước đến nay không thích ép buộc người khác. Nếu như người không cam tâm tình nguyện đi theo ta, như vậy chẳng phải là ta ép buộc hay sao? Như vậy không phải rất không tốt sao? Cho nên, người không ngại thì hãy cầu xin ta, cầu xin ta mang người đi, được không?

Nữ nhân hừ một tiếng không nói thêm gì nữa.

Lý Dật hơi lắc đầu, đối với nữ nhân này bắt đầu có vài phần hứng thú.

Đương nhiên, Lý Dật cũng không phải là sắc lang, chỉ là hấn đối với biểu hiện thân thủ của nữ nhân này lại có vài phần hứng thú. Mà đối với Lý Dật, chỉ cần có thể trở nên mạnh mẽ, như vậy cho dù ép buộc nữ nhân... Cũng không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng.

Chủy thủ trong tay Lý Dật được giấu trong áo rộng thùng thình, hấn ha hả cười, trước những con mắt vô cùng kinh ngạc của những Dong binh ở nơi này, bễ nữ nhân kia chạy đi.

Một màn kỳ dị như vậy, nhất thời hấp dẫn vô số mục quang hướng lại.

Mà Lý Dật lúc này rất muốn loại hiệu ứng này xảy ra.

Nếu như vừa rồi hẳn không muốn bị người khác nghi ngờ. như vậy lúc này hẳn ước gì toàn bộ mọi người trong Vạn Triều Thành đều biết hẳn đang cường đoạt một nữ tử. Truyện “Đấu Thần ”

Tất nhiên ngàn vạn lần không nghĩ ra, thì ra cái thân phận sắc lang tại thời điểm đặc thì này lại có tác dụng như vậy.

- Các người nghe thấy rồi chứ.

Lý Dật thân nhiên nói:

- Ta vừa mới mua tất cả quầy hàng này, tất nhiên, cũng bao gồm vị tiểu thư trong lòng ta. Đây là giao dịch công bằng, chứ không phải Lý Dật ta cưỡng đoạt dân nữ, mong mọi người ở đây có thể làm chứng a!

- Được rồi, người... người... và cả người nữa...

Lý Dật tiện tay chỉ mấy Dong binh thoát nhìn bình thường nói:

- Các người giúp ta đem mấy thứ này về Vạn Triều Thành Lý Gia đi. Về phần thù lao, mỗi người mười kim tệ, được không?

Dứt lời, dưới vô số ánh mắt phức tạp, Lý Dật nhanh chóng đi về phía Lý Gia.

12. Q.1 - Chương 12: Đùa Giỡn

Ở hậu sơn Lý gia, lúc này ngoại trừ Lý Dật còn có thêm một vị khách nữa.

Quầy hàng của nữ nhân kia đều được mấy người thân vệ của Lý Gia mang đến, về phần nữ nhân Lý Dật ôm vào trong cấm địa, mặc dù có người muốn ngăn cản, nhưng Lý Dật lại nói một câu: đây là thứ cần thiết cho việc tu luyện của ta.

Cũng không biết nữ nhân kia có phải tức đến mức ngất xỉu không, trong lòng Lý Dật đột nhiên nghĩ đến một ý tưởng cổ quái. Xem ra, mình quả thật là sắc lang hàng đầu, càng ngày càng giống thật rồi a.

Vừa nghĩ đến điều này, Lý Dật tiện tay đem khăn che vẫn phủ trên mặt nàng kéo xuống, trong nháy mắt, ánh mắt Lý Dật có phần ngây dại ra.

Đây thoát nhìn là một nữ hài mười tám, mười chín tuổi, mái tóc nàng màu nâu nhạt, da thịt trắng trẻo trong suốt, khuôn mặt toát ra vẻ diễm lệ không thể tả xiết. Cảm giác nói không nên lời, đối với bất luận nam nhân vào, đều là sát thương cực mạnh! Loại khuôn mặt này nếu như của một nữ tử bình thường, như vậy đối với nàng mà nói, tuyệt đối sẽ là một hồi bị kích.

Lý Dật thoáng chần chờ, rồi tiện tay đem cái áo khoác nhìn có hơi bẩn của nàng kéo ra. Trước mắt liền xuất hiện một bộ bì giáp bó sát người. Bì giáp này hiển nhiên là hàng thượng đẳng, cũng không biết dùng da lông của Ma thú gì chế thành, tản mát ra một ít quang mang lam sắc yếu ớt. Hơn nữa trên bì giáp còn vẽ một số hoa văn kỳ quái. Những hoa văn này Lý Dật chưa từng nhìn thấy, trong nhất thời có vài phần kỳ quái. Bì giáp này cũng giống như áo lót, chỉ bảo vệ một bộ phận ngực của nàng. Ở phía trên lộ ra một mảnh tuyết trắng, ở giữa là một rãnh vực sâu vút, phía dưới là vòng eo mềm mại tinh tế chỉ có thể nhẹ nhàng nắm chặt. Vùng bụng phẳng lý sáng loáng, toát ra từng cơn rung động mê người. Mà cái rốn dễ thương nhỏ nhỏ thật khiến người khác vừa nhìn đã muốn hôn một cái.

Mà nhìn xuống phía dưới lại càng làm người khác phát hỏa. Một cái tiểu khó bằng da cực ngắn bảo vệ bộ vị then chốt của nàng, đem cái bắp chân trắng mịn mơn đậy lộ ra bên ngoài. Đùi bên phải cột một cái đai da, trên cái đai da treo một thanh chủy thủ. Bất quá chủy thủ lúc này lại rơi vào tay Lý Dật. Bên hông của nàng còn treo một thanh loan đao, chỉ là vị trí có chút kỳ quái.

Lý Dật cau mày, tháo loan đao ra, dưới loan đao là một vết thương được tùy ý băng bó, mà vết thương lúc này lại chảy ra từng đợt máu tươi, hiển nhiên là nàng thụ thương không nhẹ.

Lý Dật đem thanh loan đao này tháo xuống, sau đó lục lọi toàn thân nàng một chút, rút cuộc từ bì giáp trước ngực nàng lấy ra một cái nhẫn hình thù kỳ dị.

Cái nhẫn màu đen này có phong cách cổ xưa, trên nhẫn có hai con rắn cuốn lại với nhau. Mà ở vị trí miệng của hai con rắn, có một viên tinh hạc nhỏ bằng hạt gạo ở trên. Chỉ có điều khối tinh hạc này giống như hấp thụ quang mang, cũng không thấy có quang mang gì tản mát ra.

Thế nhưng thấy nữ nhân này đem cái nhẫn giấu kỹ như vậy, Lý Dật liền biết cái nhẫn này chắc chắn là vật bất phàm. Hắn cũng lười suy nghĩ vấn đề này, tiện tay bỏ chiếc nhẫn vào ngực sau đó hắn mới mở lớp vải nữ nhân băng bó quan loa ra.

Một vết thương dài hơn nửa tấc, sâu đến tận xương hiên ra trước mặt Lý Dật. Vùng thịt bên cạnh vết thương có chút thối rữa, theo mỗi lần hô hấp của nữ nhân đều chảy ra một chút máu loãng màu vàng nhạt. Lý Dật thoáng nhìn qua liền có thể xác định, vết thương này nhất định đã bị nhiễm trùng rồi. Hơn nữa vết thương này chắc chắn đã tạo thành gánh nặng cực lớn đối với thân thể nữ nhân này, bằng không với thực lực của nàng, chắc chắn sẽ không suy yếu đến mức như vậy.

Nhìn bộ dáng này của nữ nhân, cân nhắc một chút, khóe miệng Lý Dật hơi giật giật một chút. Hắn đột nhiên đưa tay điểm mạnh lên huyệt thái dương của nữ nhân, chủy thủ trong tay cũng đồng thời kề lên cổ nàng.

Theo động tác của hắn, nữ hài tử yếu ở từ trong hôn mê tỉnh lại.

Thế nhưng rất hiển nhiên, nàng cũng không phải là tiểu cô nương chưa từng trải qua sự đời, Ánh mắt nàng chỉ lóe lên trong chốc lát, hơn nữa đã biết rõ tình trạng của mình lúc này, ánh mắt nhìn Lý Dật đã có vài phần hồ hững nói:

- Người muốn gì?

- Ta muốn gì chứ?

Khóe miệng Lý Dật cũng khẽ cười:

- Người xem, người là một thiếu nữ mỹ lệ như vậy, mà ta cũng là một nam nhân khí huyết phương cương. Lúc này xung quanh không một bóng người, người lại vô lực phản kháng, còn ta thì có thể muốn làm gì thì làm... Người cho rằng ta sẽ làm cái gì?

- Vô sỉ!

Thiếu nữ cúi đầu rít lên một tiếng, thanh âm trong trẻo vẫn lạnh lùng đến cực điểm.

Trong mắt Lý Dật lóe lên từng tia sáng kỳ dị nói:

- Vô sỉ? Thế giới này có nhiều chuyện vô sỉ hơn, không phải cũng có người làm sao? Tiểu thư... người bây giờ phải phối hợp với ta, để ta có thể chuẩn bị thuận lợi một chút. Sau đó chúng ta cùng chơi một trò đặc sắc, được không? Còn nữa, ta cảnh cáo người, nếu như người còn làm động tác mờ ám, thanh chủy thủ này sẽ cắt đứt yết hầu người... Ta nghĩ người so với ta rõ ràng hơn, như vậy sẽ có hậu quả gì...

Lúc đang nói chuyện, tay trái Lý Dật đã chụp được cổ tay của thiếu nữ, đem cánh tay trái đặt trên chuôi loan đao kéo về, đồng thời ném loan đao ra xa một chút.

Thiếu nữ hừ một tiếng, đột nhiên lãnh đạm nói:

- Người nghĩ như thế là ta không có cách gì giết người được sao?

- Ta biết người có thể/

Lý Dật gạt đầu, con mắt nheo lại thành một đường thẳng, nói tiếp:

- Cho nên, lúc này không ngại chúng ta làm một cái giao dịch, chỉ cần giao dịch thành công, như vậy, tiếp theo, ta đảm bảo không động đến ngón tay của người. Truyện “Đấu Thần ”

Thiếu nữ hít một hơi, bộ ngực cao vút phập phồng, chỉ sau chốc lát nàng mới cắn răng thản nhiên nói:

- Người muốn giao dịch cái gì?

Nhìn nàng bởi vì mất máu quá nhiều mà môi vó vài phần tái nhợt, Lý Dật nhin không được vươn đầu lưỡi liếm môi, thật vất vả mới nén được vọng vọng xuống.

Hắn cũng không phải là không muốn ăn con mèo này, loại thiếu nữ tuyệt sắc như vậy, hắn có thể ăn được cũng không nhiều. Truyện “Đấu Thần ” Truyện “Đấu Thần ”

Tựa hồ nhìn thấy một tia biến hóa sinh lý của Lý Dật, thiếu nữ cười lạnh nói:

- Thế nào? Nhin không được rồi sao?

Lý Dật hơi lắc đầu, bộ dáng tươi cười rực rỡ. Hắn hít một hơi thật sâu, phảng phất như muốn đem toàn bộ hương thơm toát ra từ người thiếu nữ này hít vào, mới thấp giọng nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thư mỹ lệ, không bằng trước hết người nói cho ta biết, người tên là gì?

Thiếu nữ ngẩn người, thế nhưng không đáp.

Lý Dật thần nhiên nói:

- Người tốt nhất nên nói thật, chắc người cũng rõ, hai chung ta là cùng một loại người. Loại chuyện này có gạt được ta hay không. Người hẳn so với ra còn rõ ràng hơn.

Thiếu nữ trừng mắt nhìn Lý Dật, giống như muốn nuốt sống hắn vậy, một lát sau từ trong hàm răng cắn chặt mới thốt ra hai chữ:

- Nhược Lâm.

- Nhược Lâm sao? Quả thực là một cái tên rất hay.

- Tên của người quả thật cũng đẹp như người... Tiểu thư Nhược Lâm, ta hỏi người, rốt cuộc là có chuyện gì khiến người rơi vào hoàn cảnh như vậy, đến mức còn xuất thủ với người thường vô tội như ta?

Người thường vô tội?

Nhược Lâm nghe thế tức tức thốc huyết, nếu Lý Dật là người thường, như vậy trên thế giới cũng không có người bình thường nữa rồi.

Nhược Lâm vốn không định tiếp tục trả lời, nhưng nhìn bộ dáng cười tủm tỉm của Lý Dật lại khiến trong lòng nàng dấy nên từng cơn ớn lạnh. Tuy rằng biết rõ tên gia hỏa đáng ghê tởm này thực lực còn không bằng một phần thực lực của mình. Nhưng không hiểu tại sao, trên người hắn lại phát ra một loại khí tức nhàn nhạt. Loại khí tức này khiến người ta có một loại cảm giác hít thở không thông, sợ đến nói không nên lời.

- Bị truy sát.

Nhược Lâm rốt cuộc nhẹ giọng nói:

- Bởi vì bị người khác truy sát, ta không còn đường nào để đi, cuối cùng mới phải như vậy... Về chuyện của người... Ta nghĩ người là do phía đối đầu của ta phái tới, cho nên...

- Cho nên mới muốn giết ta đúng không?

Lý Dật thần nhiên nói:

- Bất quá chỉ tiếc rằng, con người ta vừa vặn có vài phần bản lĩnh, bằng không hôm nay e rằng đã mơ hồ mà chết trong tay người rồi. Bởi vậy, để bù đắp tâm linh bị tổn thương của ta... Có phải người nên bồi thường cho ta một chút gì không?

Nhược Lâm khẽ cắn môi nói:

- Người cũng thấy rồi đấy, trên người ta cũng không có gì đáng giá cả, chỗ kim tệ cuối cùng cũng đã đi đổi một quầy hàng cũ nát, cho nên bây giờ trên người ta không còn cái gì tốt, người có muốn cũng không thể.

Lý Dật lắc đầu nói:

- Ai nói người không có bất kỳ chỗ tốt nào?

Nhược Lâm biến sắc, thấp giọng nói:

- Trừ phi ta chết! Bằng không người đừng mơ chạm vào một ngón tay của ta!

Lý Dật vươn tay lên đặt lên mặt nàng, khẽ vuốt nhẹ, sau đó mới thu hồi, đặt lên mũi người chốc lát, vẻ mặt sau sưa nói:

- Thơm quá...

Nhược Lâm nhìn thấy động tác của hắn cũng không biết là tức giận hay xấu hổ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Thế nhưng, Lý Dật giống như không nhìn thấy điều này, tựa cười mà không phải cười nhìn nàng, một lát sau mới nói:

- Ta ngay cả mặt người cũng có thể sờ, như thế nào người còn chưa chết đi?

Nhược Lâm thiếu chút nữa tức đến thổ huyết, nàng ghen hờn nửa ngày, mới thấp giọng nói:

- Hỗn đản!

Lúc này thanh âm trong trẻo của nàng đã không còn lạnh lùng, mà có vài phần tức giận, mặc dù như vậy, thanh âm đó lại càng dễ nghe hơn vài phần.

Lý Dật buồn cười nhìn nàng, một lát sau mới khẽ thở dài nói?

- Được rồi, nếu như ta thực sự có hứng thú với người, ta còn phải mất công như vậy sao? Trong thời gian người hôn mê, ta cũng có thể làm một số chuyện tình... Bây giờ đùa giỡn xong rồi, chúng ta lại nói chính sự đi... Lúc cùng ta giao thủ, có phải người đã sử dụng một loại Đấu kỹ hay không? Theo như ta được biết, Đấu kỹ Huyền Vũ, cũng không có bất kỳ chiêu thức gì đáng nói, thế nhưng người sử dụng... Không biết, đến tận cùng là người sử dụng Đấu kỹ cấp bậc gì vậy?

Nhược Lâm toàn thân chấn động, trên mặt lộ ra thần tình khó tin, nàng nhìn chằm chằm Lý Dật, dường như muốn một hơi nuốt tươi hắn vậy.

13. Q.1 - Chương 13: Xà Tôn Giả

- Mơ tưởng!

Một tiếng gào tức giận mà lạnh lùng vang lên. Nhược Lâm ngoảnh đầu sang một bên, không nhìn Lý Dật thêm lần nào nữa.

Lý Dật lộ ra nụ cười khiến cho bất cứ kẻ nào cũng không thể bắt bẻ được, nhẹ giọng nói:

Bây giờ người nghĩ thế, thế nhưng vài ngày nữa sẽ thế nào, vậy thì ta cũng không biết. Con người của ta không có bản lĩnh gì đặc biệt, thế nhưng muốn moi thông tin từ người khác, tuyệt đối không phải là việc khó khăn gì

Nhược Lâm lần này trực tiếp nhắm mắt lại, ngay cả nhìn hắn một cái cũng không thèm.

Lý Dật hơi lắc đầu, hắn tuy rằng muốn moi ra Đấu kỹ mà Nhược Lâm đã từng sử dụng, nhưng mà chuyện này cũng không thể nóng vội, bây giờ mình có rất nhiều thời gian để cùng nàng thi gan.

Nghĩ đến đây, Lý Dật liền cầm tay Nhược Lâm đưa về phía sau rồi dùng dây thừng trói lại, cuối cùng thuận lợi bôi một ít thuốc trị thương lên vết thương của nàng. Hắn đưa tay vỗ vỗ lên đầu Nhược Lâm, thần nhiên nói:

- Người không cần lo lắng, nếu như người đồng ý đem Đấu kỹ mình sử dụng dạy cho ta, như vậy có lẽ ta sẽ thả người. Nếu như người không muốn, vậy thì giết người cũng không khó khăn gì, điều này hẳn là người còn rõ ràng hơn ta.

Nhược Lâm vẫn như cũ không đáp.

Lý Dật cũng không quan tâm, ha hả cười, xoay người nhìn những binh khí nằm chồng chất trên mặt đất. Khí Huyết sát từ trên binh khí toát ra nồng nặc, khiến cho nguyên khí trong cơ thể hắn bắt đầu vận hành.

Hắn chắn chở một lát, rồi đem những binh khí này chuyển đến cái ao mà hắn vẫn thường tu luyện. Bỗng nhiên hắn vung tay, ném những binh khí này xuống ao. Một lát sau, cỗ khí tức Huyết sát chậm rãi từ dưới nước tản mát ra xung quanh, mơ hồ đem tất cả nguyên khí trong thiên địa đều dung hòa.

Lý Dật không quản gì nữa, hắn vội nhảy lên tảng đá ở giữa ao, khoanh chân ngồi xuống, tùy ý để Thiên Ma Cửu Biến trong cơ thể vận hành theo Công pháp. Khí Huyết sát xung quanh liền cuộn cuộn hướng về phía hắn.

Không biết trải qua bao lâu, Lý Dật mới thở dài một hơi, chậm rãi mở mắt, hắn có thể cảm thấy nguyên khí trong cơ thể của mình so với lúc dồi dào nhất còn hơn mấy lần. Tuy rằng chỉ mới tu luyện lần đầu, thể nhưng hiệu quả dường như so với trước kia còn mạnh hơn nhiều.

Mà chuyện tu hành trì trệ không tiến triển tựa hồ cũng theo việc nguyên khí tăng trưởng mà tiến bộ rất nhiều. Chỉ có điều dù sao Lý Dật cũng không có nhiều kinh nghiệm, cho nên lúc này hắn cũng không có cách nào kiểm chứng xem hiện tại nguyên khí của mình rốt cuộc đã đạt đến mấy tinh.

Một cỗ nguyên khí nồng đặc đến cực điểm chậm rãi xuất hiện trên đầu ngón tay Lý Dật. Bất quá nguyên khí ban đầu vốn màu đen đã mơ hồ ẩn hiện vài tia huyết khí, tuy rằng không rõ ràng lắm, thể nhưng quả thật tồn tại. Truyện “Đấu Thần ”

Lý Dật nhìn chằm chằm tia nguyên khí này chốc lát mới lắc đầu thấp giọng lầm bầm:

- Thiên Ma Cửu Biến thật kỳ quái, hấp thu khí Huyết sát mặc dù có thể khiến tu vi tăng tiến, thể nhưng nguyên khí lại có vài phần tạp nham hỗn loạn hơn trước. Xem ra phương pháp này mặc dù tiến bộ nhanh, thể nhưng đối với căn cơ lại không tốt lắm. Nếu thỉnh thoảng, thì có thể dùng để tăng cường tu vi, thể nhưng nếu sử dụng lâu dài thì... E rằng sẽ ảnh hưởng đến thành tựu sau này cũng không chừng...

- Hừ, nhai con không hiểu lại làm ra vẻ tinh tướng. Phương pháp tăng cường tu vi các loại đấu khí đều rất đặc sắc, không biết tiên nhân phải mày mò bao nhiêu lâu mới có thể nghiên cứu ra. Nếu mà ảnh hưởng đến thành tựu sau này thì đã sớm bị người ta loại bỏ, nguyên khí của người có huyết khí nhân nhật là bởi vì Công pháp tu luyện của người đặc biệt mới có hiệu ứng như thế. Người bây giờ còn chưa nhìn ra được điều gì, ngày sau lúc ngưng kết thành Đấu Khí Toàn, chỉ cần một trong những tia đấu khí có một tia hóa thành huyết khí, như vậy thì tu vi của người liền tăng trưởng một bậc. Loại chỗ tốt như vậy chẳng lẽ người lại cho rằng sẽ ảnh hưởng đến căn cơ sau này ư? Truyện “Đấu Thần ”

Ngay lúc Lý Dật còn đang thì thầm tự nói thì bỗng nhiên một tiếng cười lạnh lùng vang lên bên tai. Tiếng cười có vẻ rất già nua, thể nhưng trong tiếng cười lại hàm chứa vị đạo gì đó rất khó có thể hình dung, khiến cho thân thể không tự chủ được dâng lên từng cơn ớn lạnh.

- Người nào!

Lý Dật vừa quát một tiếng đã nhanh chóng đứng lên, ánh mắt như điện xẹt qua bốn phía xung quanh dò xét một lần, thể nhưng đã khiến hắn thất vọng rồi, xung quanh ngay cả một người cũng không có.

Thể nhưng Lý Dật rất rõ ràng, vừa rồi bản thân tuyệt đối không nghe lầm, thanh âm cổ quái như vậy, khi nói chỉ xuất ra một phần âm thanh, tuyệt đối không phải người thường...

- Hà hà. người không cần tìm nữa, ta đang ở bên trong người.

Một trận cười nhân nhật vang lên lần thứ hai, thể nhưng lần này Lý Dật nghe rất rõ, quả thực thanh âm truyền đến từ trong người hắn.

Sắc mặt Lý Dật biến đổi mấy lần, rốt cuộc đưa tay móc ra cái nhẫn trong ngực lúc trước cướp từ chỗ Nhược Lâm, nhìn nó chằm chằm hỏi:

- Là người đang nói chuyện ư?

Trong giới chỉ truyền đến tiếng cười trầm thấp:

- Không sai, phản ứng nhanh như vậy, cũng không chút sợ hãi. Xem ra tiểu tử người quả thật có vài phần khả năng thành tài

Lý Dật hơi nhíu mày, với tâm tính của hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin loại chuyện như vậy. Thế nhưng từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh, cũng sẽ không nhất thời đánh mất chừng mực, cũng không quản vì sao chiếc nhẫn có thể nói chuyện, trái lại nhíu mày trầm giọng quát:

- Chính vì người cho nên Nhược Lâm kia mới bị người ta truy sát đúng không? Xem ra, người quả nhiên không phải chiếc nhẫn bình thường

- Rất thông minh.

Tiếng cười khe vang lên:

- Thế nhưng ta cũng không phải chỉ là chiếc nhẫn, chiếc nhẫn chỉ là nơi dung thân hiện tại của ta mà thôi
.....

Đang lúc nói chuyện, chỉ thấy chiếc nhẫn phong cách cổ xưa từ trong lòng bàn tay Lý Dật chậm rãi lơ lửng bay lên. Một đám quang mang huyết sắc từ bên trong bắn ra rất nhanh đoàn ánh sáng đã tụ lại thành hình, biến thành một lão giả một thân mặc huyết sắc trường bào gần như trong suốt.

Khuôn mặt lão giả toát lên vẻ tang thương không thể hình dung, phẳng phất như một lão già bình thường tới cực điểm. Bất quá, nhãn thần ông ta sắc bén lợi hại như chim ưng, đáng cười nhàn nhã nhưng có vài phần nghiêm nghị, ẩn tàng sát khí bên trong. Lão ta mặc dù lơ lửng giữa không trung, thế nhưng lại khiến trong lòng người khác dâng lên một cổ cảm giác kích động muốn quỳ xuống triều bái

Nhưng Lý Dật chỉ mới nhìn một màn quỷ dị này xảy ra trong chớp lát, cơ mặt liền có chút co giật, một lát sau mới mang theo một tia do dự xen lẫn kỳ quái nói:

- Linh hồn thể?

- Ha ha ha. quả nhiên là tiểu tử thú vị.

Lão giả cười to nói:

- Không ngờ Xà Tôn Giả ta ngủ say vừa tỉnh lại thì đã gặp một tên thú vị như vậy. Xem ra lần này ra ngoài cũng không tệ, so với trốn bên này tránh bên kia còn tốt hơn.

- Xà Tôn Giả?

Lý Dật cau mày, con mắt hơi khép lại, ánh mắt kỳ dị đánh giá Xà Tôn Giả một lượt, chợt nói:

- Nếu đã như vậy, xin hỏi lão nhân gia người ra ngoài có chuyện gì? Lẽ nào trách ta đoạt chiếc nhẫn từ tay Nhược Lâm? Như vậy ta trả lại cho nàng là được.

- Nhược Lâm? Nói thể tiểu nữ oa kia là người đã trộm chiếc nhẫn kia ra sao?

Xà Tôn Giả dường như có chút nhếch miệng nói:

- Tiểu nữ oa không biết trời cao đất dày đó có thể có quan hệ gì với Bản Tôn đây? Chỉ có điều dù sao lần này nàng cũng đã đem Bản Tôn từ địa phương kia ra ngoài. Bản Tôn cũng chịu cái ân tình này của nàng. Cho nên... tiểu tử giảo hoạt kia, người muốn bức nàng lấy ra bộ Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp đó thì Bản Tôn mặc kệ, thế nhưng người muốn giết người diệt khẩu, như vậy thì đừng trách Bản Tôn không khách khí!

Lý Dật thẩm trợn mắt một cái, đối với lão đầu kiêu ngạo như vậy, hắn một chút hảo cảm cũng không có, về phần có sợ lão ta hay không, hắn một chút cũng không có, mà nhiều hơn là vài phần hiếu kỳ. Chỉ có điều tạm thời bỏ qua không đề cập đến, lúc này trong mắt Lý Dật chỉ còn một tia lửa nóng, gấp gáp nói:

- Đấu kỹ nàng sử dụng là Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp sao?

- Bất quá cũng chỉ là một Chu Tước Trung cấp mà thôi, chẳng lẽ Bản Tôn có nhìn nhầm được sao?

Xà Tôn Giả thản nhiên nói:

- Được lắm.

Lý Dật gật đầu đáp:

- Nếu như vậy ta càng phải có được nó, bất quá ta sẽ không hại đến tính mạng của nàng là được.

Xà Tôn Giả khẽ gật đầu, thế nhưng ánh mắt quỷ dị lại tập trung trên người Lý Dật, trong mắt hần giống như bốc lên một cỗ huyết sắc hỏa diễm, một lát sau mới lạnh lùng nói:

- Bộ Thiên Ma Cửu Biến trên người ngươi... Là kẻ nào dạy cho ngươi?

Những lời này vừa nói ra, bỗng nhiên một cỗ áp lực vô hình từ đâu áp đến, tập trung lên người Lý Dật. Lý Dật chỉ cảm thấy cả người khó chịu, hô hấp trở nên nặng nề. Giờ khắc này, từ đáy lòng Lý Dật bỗng nhiên dâng lên một tia suy nghĩ đó là không có cách nào chống lại được lão già quỷ dị này. Phải biết rằng, Lý Dật kiếp trước xưng hùng ở thế giới ngầm, tâm trí kiên định biết bao nhiêu? Phát sinh loại tình huống này trên người hần, hần ngay cả chuẩn bị cũng không kịp. Truyện “Đấu Thần ”

- Là mẫu thân ta lưu lại.

Sau khi nuốt một ngụm nước bọt. Lý Dật mới chậm rãi nói:

- Mẫu thân của ngươi?

Khí thế của Xà Tôn Giả chậm rãi thu hồi. Hần chỉ trầm mặc trong chốc lát, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng nhẹ nhàng cười:

- Mà thôi, ngươi đã có cơ duyên tu luyện Thiên Ma Cửu Biến, thì đó cũng là vận khí của ngươi. Bản Tôn truy cứu để làm gì chứ?

Lý Dật ngẩn người, trong lòng đột nhiên nghĩ đến một chuyện khó có khả năng xảy ra, hần hơi chần chờ một chút, chậm chậm nói:

- Lẽ nào... Thiên Ma Cửu Biến, và ông...

- Tiểu tử, biết được càng nhiều thì sẽ chết càng sớm. Ta nghĩ đạo lý này, ngươi không thể không biết chứ?

Xà Tôn Giả đột nhiên nở nụ cười u ám nói.

Trong lòng Lý Dật thầm cười khổ, từ trước đến nay vẫn là hần uy hiếp người khác, có khi nào đã từng bị ăn quả đắng như vậy bây giờ chứ?

Bất quá, bản năng sát thủ nói cho hần biết, lão già trước mắt này mặc dù chỉ là linh hồn thể, thế nhưng nếu muốn bóp chết hần, phỏng chừng so với bóp chết một con kiến cũng giống nhau. Trên Đại Lục Đấu Thần này, cường giả nhiều vô số, Xà Tôn Giả này khẳng định cũng là một trong số những vị cường giả đó. Còn vì sao hần chỉ còn lại một linh hồn thể, đồng thời lại ẩn giấu trong chiếc giới chỉ kia, cùng bản thân mình không có quan hệ gì.

- Tiểu tử, ta thấy ngươi cũng là người thông minh, lại tu luyện Thiên Ma Cửu Biến hiếm có, cùng xem như Bản Tôn và ngươi có duyên... Cho nên, ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi có hứng thú làm một cuộc giao dịch với Bản Tôn hay không?

Trong lòng Lý Dật lúc này đang suy nghĩ mông lung, âm thanh Xà Tôn Giả lần thứ hai lại vang lên.

14. Q.1 - Chương 14: Vũ Khí Phân Thành Chín Cấp

Vũ khí phân thành chín cấp - Giao dịch?

Lý Dật vuốt vuốt mũi, cúi đầu cười, thì thào lầm bầm:

- Quả thực là mọi chuyện đảo lộn, vừa rồi ta còn muốn cùng Nhược Lâm kia làm một cái sinh ý, không ngờ bây giờ lại... Lão nhân gia, ngươi không ngại thì nói một chút xem, rốt cuộc giao dịch cái gì?.

- Là Tôn giả, không phải lão nhân gia.

Xà Tôn Giả hừ một tiếng, thân thể bán trong suốt tựa hồ hơi lay động một chút:

- Tiểu tử ngươi đã nhìn ra Bản Tôn là linh hồn thể, như vậy chắc ngươi cũng biết, tình huống quỷ dị của Bản Tôn lúc này. Bất quá tại sao lại biến thành như vậy, tiểu tử ngươi không cần phải biết. Ngươi chỉ cần biết một điều, đó chính là. Thiên Ma Cửu Biến mà ngươi tu luyện cùng Bản Tôn có quan hệ rất lớn. Đấu khí mà Thiên Ma Cửu Biến tu luyện thành đối với Bản Tôn mà nói rất có lợi, cho nên nếu nguyên ý dùng đấu khí mà ngươi tu luyện bồi bổ cho Bản tôn. Bản Tôn sẽ dạy dỗ ngươi thành cường giả. Bằng không với niên kỷ này mới bắt đầu nguyên khí tẩy tủy, như vậy sợ rằng thành tựu sau này cũng rất có hạn!

Lý Dật chần chờ trong chốc lát, mới lắc đầu nói:

- Không cần!

- Ngươi nói cái gì!

Theo tiếng quát trầm thấp, một cổ khí tức cường liệt bộc phát ra, toàn thân Lý Dật bị cổ khí tức ép tới. “Bốp” một tiếng liền phi thân lên, từ mặt ao phóng lên vách núi trơn tuột hơi nghiêng.

Thân hình quỷ dị của Xà Tôn Giả chậm rãi bay đến trước mặt Lý Dật, bàn tay bán trong suốt bóp chặt vết hằn Lý Dật, nói gần từng chữ:

- Ngươi muốn đồng ý thì đồng ý, không đồng ý cùng phải đồng ý. Yêu cầu của Bản Tôn, đến lúc nào mới đến lượt ngươi quyết định?

Sắc mặt Lý Dật trong nháy mắt trở thành tái nhợt, khí lực hần hao cạn gần hết mới dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Nếu như ta đoán không sai, vừa rồi không phải ta tu luyện Thiên Ma Cửu Biến bị ngươi cảm ứng được, ngày hôm nay ngươi căn bản là không thể ra ngoài được! Cái gì mà dạy dỗ ta thành cường giả chứ? Sau đó muốn ta dùng đấu khí bồi bổ ngươi ư? Điều là lời rắm chó... Con đường trở thành cường giả có vô số, ta hà tất cùng ngươi làm loại chuyện giao dịch này? Nếu như không có ta tu luyện Thiên Ma Cửu Biến rồi sau đó bồi bổ ngươi, sẽ xảy hậu quả gì trong lòng ngươi rõ ràng nhất... Cho nên, ngươi muốn cùng ta giao dịch không bằng trước hết cầu xin ta!

Sắc mặt Xà Tôn Giả trong nháy mắt biến đổi liên tục, ánh mắt âm lạnh nhìn kỹ Lý Dật, thế nhưng Lý Dật cũng không lùi bước chút nào mà vẫn cứng rắn đối mặt.

Cuối cùng, Xà Tôn Giả rốt cuộc cùng thả Lý Dật ra, ngửa đầu cười ha ha nói:

- Được! Tốt! Tiểu tử ngươi quả nhiên có chút thông minh, cũng có vài phần khí phách! Nếu như vừa rồi ngươi khuất phục ta như vậy ta liền một chưởng đánh chết ngươi! Bản Tôn không muốn truyền thụ bản lĩnh cho người chỉ biết khom lưng uốn gối!

Lý Dật ở trên vách núi ho khan vài tiếng, lại bóp bóp vết hằn đau nhức, nói với giọng khàn khàn:

- Lão già này, muốn giết cứ giết, không cần nhiều lời vô ích! Xà Tôn Giả cười một tiếng âm hiểm nói:

- Ai nói ta muốn giết ngươi chứ? Ta thương ngươi còn không kịp nữa a!

Cái chữ ‘thương’ này do một lão đầu tùy ý phát ra thật khiến người ta rét run, trong lòng Lý Dật thầm nổi lên một tia sợ hãi hiểm có... Loại lão già biến thái như vậy, không phải là loại có ham muốn đặc biệt chứ... Truyện “Đấu Thần ”

Xà Tôn Giả tất nhiên không nhìn thấu suy nghĩ của Lý Dật lúc này. Hắn chỉ nhẹ nhàng vung tay lên. Lý Dật liền rơi xuống trên bãi đá, còn hần vẫn lơ lửng giữa không trung thấp giọng nói:

- Tiểu tử, ta bây giờ cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống bái ta làm sư phụ, như vậy một thân bản lĩnh của ta sẽ truyền cho ngươi, thế nào?

Con mắt Lý Dật nheo lại thành một đường thẳng, tuy rằng trong lòng hắn biết vị Xà Tôn Giả này một thân bản lĩnh khẳng định không tầm thường, bản thân hắn cũng khó lòng gặp được cơ duyên như vậy. Thế nhưng thân là một nam nhân, trong lòng Lý Dật ít nhiều cũng có một vài phần ngạo khí, hắn lạnh lùng cười, thân nhiên nói: Truyện “Đấu Thần ”

- Không bái, ngươi đi tìm người khác đi.

Xà Tôn Giả sững sốt, một lát sau mới âm trầm nói:

- Tiểu tử, ngươi có tin rằng bây giờ ta sẽ giết ngươi hay không?

Lý Dật hừ một tiếng nói:

- Ngươi dám giết sao? Ngươi có chắc sau khi giết ta sẽ tìm ra người khác có luyện Thiên Ma Cửu Biến ư?

Đến lúc này, Xà Tôn Giả nhất thời cũng không có biện pháp gì với Lý Dật. Với người từng trải như hắn sao có thể không nhìn ra tên tiểu hồn đản trước mặt này đang muốn bày trò bắt chẹt.

- Như vậy ngươi nói thử xem, ngươi muốn thế nào?

Con mắt Lý Dật hơi khép lại, nhìn chằm chằm Xà Tôn Giả giữa không trung, một lát sau mới thản nhiên nói:

- Giao dịch, vẫn là giao dịch như cũ. Ngươi đã nói Thiên Ma Cửu Biến và ngươi có quan hệ rất lớn, như vậy ngươi ắt có biện pháp khiến ta tu luyện nhanh hơn. Hơn nữa, ta còn muốn Đấu kỹ nữa, nhưng không phải là loại Đấu kỹ cấp thấp, ít nhất cũng phải như Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp của Nhược Lâm kia. Cuối cùng, việc sử dụng đấu khí để tẩm bổ ngươi, là lúc ta đã tu luyện thành đấu khí. Chỉ khi nào ta đồng ý thì ta mới dùng đấu khí tẩm bổ ngươi, nếu như ta không muốn, ngươi cũng đừng mong sử dụng. Những điều kiện này, ngươi hãy cân nhắc cẩn thận xem đáp ứng hay không đáp ứng. Đương nhiên, nếu muốn hoàn thành cái giao dịch này thì ngươi phải làm một việc, đó là giúp ta trong vòng hai tháng trở thành một Đấu Giả! Bằng không, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện giao dịch!

- Được... Hảo tiểu tử... Ngươi được lắm...

Xà Tôn Giả nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nhớ năm xưa Xà Tôn Giả ta tung hoành Đại Lục Đấu Thần, loại tiểu tử như ngươi muốn bái ta làm sư phụ nhiều không đếm xuể, ta ngay cả liếc mắt cũng không thèm! Không ngờ rằng hôm nay nầy lòng muốn thu đồ đệ, ngươi lại còn dám yêu cầu nhiều như vậy...

- Nghe rõ rồi chứ, ta nói là giao dịch, không phải là bái sư. Lý Dật ngắt lời Xà Tôn Giả, thản nhiên nói:

Xà Tôn Giả lại chăm chú nhìn Lý Dật trong chớp lát, đột nhiên ha hả cười:

- Được! Tiểu tử, ta đáp ứng với yêu cầu của ngươi. Bất quá ta tin rằng một ngày nào đó, ngươi sẽ phải khóc lóc cầu xin ta thu nhận ngươi làm đồ đệ!

Lý Dật bĩu môi nói:

- Đợi đến lúc đó, chúng ta hãy bàn cũng không muộn... Còn hiện tại, trước hết làm chính sự quan trọng hơn, ngươi đã đáp ứng yêu cầu của ta như vậy tính chuyện thứ nhất đi. Trong hai tháng khiến ta trở thành một Đấu Giả, nếu như ngươi lợi hại như vậy, ắt hẳn việc này cũng không khó.

Xà Tôn Giả cười nhạt một tiếng nói:

- Tiểu tử ngươi quả là một người thực tế, xem ra ta nếu không xuất ra chút bản lĩnh, ngươi còn không tin... Như vậy đi, ta hỏi ngươi... ngươi có biết “Ma” là cái gì không?

Lý Dật chậm rãi lắc đầu nói:

- Ta nếu biết, còn phải hỏi ngươi sao?

Xà Tôn Giả nhìn hắn một cái rồi nói:

Cái gọi là Ma đơn giản chính là hại người lợi ta. Cũng là điều then chốt của tu luyện Thiên Ma Cửu Biến. Phương pháp tu luyện Thiên Ma Cửu Biến lúc đầu chia làm hai đường. Cách thứ nhất là theo trình tự từng bước chậm rãi tu luyện. Đương nhiên, ngươi cũng có thể dùng loại biện pháp hấp thụ một chút khí Huyết sát, như vậy sẽ nhanh hơn một chút... Thế nhưng biện pháp này có nhanh như thế nào thì cũng chẳng nhanh được bao nhiêu, về phần biện pháp thứ hai, chính là pháp môn tu hành Thiên Ma Cửu Biến nhanh nhất, cũng chính là pháp môn an toàn nhất... Chỉ có điều...

- Chỉ có điều gì?

Xà Tôn Giả cười hắc hắc, đột nhiên nói sang chuyện khác:

- Tiểu tử, ngươi thấy việc giết người như thế nào?

Lý Dật tròn mắt nói:

- Còn phải xem đó là ai. Nếu như là người uy hiếp đối với ta thì phải giết, còn nếu không quan hệ gì với ta, ta giết hắn để làm gì chứ? Chẳng lẽ sợ rảnh rỗi quá sao? Truyện “Đấu Thần ”

- Ngươi quả nhiên rất thú vị. Xà Tôn Giả thản nhiên nói:

- Ngươi nếu đã không ngại việc giết người, thì bây giờ ta sẽ chỉ dẫn ngươi cách để khiến thực lực tăng nhanh... Ngươi hãy qua bên kia giết tiểu cô nương kia đi.

Lý Dật nhú chặt hai hàng lông mày nói:

- Giết nàng? Giết nàng thì có chỗ tốt gì? Xà Tôn Giả cười lạnh lùng:

- Giết nàng, sau đó dùng Thiên Ma Cửu Biến thôn phệ linh hồn của nàng, như vậy là ngươi sẽ nhận được một phần mầm mống đấu khí tu luyện cả đời của nàng ta. Chỉ cần ngươi có thể luyện hóa được mầm mống đấu khí trong cơ thể, như vậy việc muốn ngưng kết thành Đấu Khí Toàn, bất quá cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt. sao nào? Có muốn thử hay không?

- Luyện hóa linh hồn người khác ư? Ngươi cho rằng ta bị biến thái à!

Lý Dật hừ một tiếng nói tiếp:

- Huống hồ, không phải vừa rồi ngươi muốn bảo vệ nàng sao? Như thế nào chỉ trong chớp mắt đã vong ân phụ nghĩa rồi?

Xà Tôn Giả cười lạnh lùng, nói một cách thâm độc:

- Bản Tôn nếu đã đáp ứng giao dịch với ngươi, tất nhiên phải sớm hoàn thành một chút, về phần người khác xảy ra chuyện, thì liên quan gì đến Bản Tôn chứ?

Lý Dật nhướn mày, thản nhiên nói:

- Ta mặc kệ, ngươi hãy đổi biện pháp khác đi... Huống hồ trên người nữ nhân kia có Đấu kỹ ta muốn đoạt lấy, giết nàng không phải đáng tiếc quá hay sao?

Xà Tôn Giả cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử, ngươi quả nhiên có vài phần phong phạm của Bản Tôn năm đó, tham hoa háo sắc không kém gì Bản Tôn, ngươi đã không muốn, như vậy chúng ta sẽ đổi cách khác... vẫn như cũ là dựa vào khí Huyết sát để nâng cao tốc độ tu luyện của ngươi vậy.

Nói xong, chỉ thấy tay của Xà Tôn Giả hơi rung động, những binh khí trong ao liền phóng lên, dừng lại giữa khoảng không.

Ánh mắt Xà Tôn Giả liếc qua một cái, liền bật cười, tùy ý ném binh khí lại vào trong ao, mới thản nhiên nói:

- Tiểu tử, mấy thứ ngươi kiếm được mặc dù có vài phần khí Huyết sát, thế nhưng quá yếu ớt, ngươi muốn dùng mấy thứ đó để nâng cao tốc độ tu luyện sao? Đừng chọc cười chết Bản Tôn chứ... Với cấp bậc vũ khí thấp như vậy cùng đem ra, không phải là quá mất mặt hay sao? Một đồng đồ này, so ra còn kém hơn so với thanh loan đao cấp bốn trong tay tiểu nha đầu kia!

Lý Dật nhú mày nói:

- Nghĩa là sao?

Xà Tôn Giả nhìn Lý Dật khinh thường, cúi đầu cười:

- Xem ra ngươi quả thật không hiểu, tiểu tử à. Ta nói cho ngươi biết, binh khí trên thế gian này được phân thành chín cấp, trên chín cấp thì gọi là Thần khí... cấp bậc binh khí càng cao, như vậy nhìn thấy máu càng

nhieu, khí Huyết sát càng nặng! Nếu như ngươi có thể có luyện hóa được khí Huyết sát của Thần khí trên Thần Bình Bảng thì tốc độ tu luyện ít nhất sẽ tăng nhanh hơn so với bây giờ gấp mười lần!!!

15. Q.1 - Chương 15: Vân Hoang Giới Chỉ

- Thì ra là thế.

Lý Dật gật gật đầu nói:

- Được rồi, lão gia hỏa, ta nghĩ với thân phận của ngươi chắc biết nơi nào có Thần khí phải không? Ngươi đi chém giết cướp đoạt về cho ta dùng được không?

- Cướp đoạt?

Xà Tôn Giả mặc dù là linh hồn thể nhưng cũng tức giận đến mức phun ra một ngụm máu, chữ lớn:

- Tiểu tử không biết trời cao đất rộng. Đại Lục Đấu Thần này tuy lớn, thế nhưng Thần khí có thể xếp trên Thần Bình Bảng cũng chỉ có mười chín bộ mà thôi. Mà mười chín bộ Thần khí này ngoại trừ những bộ thất lạc ở ngoài ra, những Thần khí kia có thứ nào không phải nằm trong tay cường giả cơ chứ? Lấy khả năng ở trạng thái đỉnh phong của Bản Tôn cũng không dám khinh thường chém giết, tiểu tử ngươi còn trẻ, nhưng khẩu khí không ngờ không vừa a...

Lý Dật tỏ ra kinh hãi vô cùng, chân thành nói:

- Thì ra ngay cả Tôn giả như ngươi cũng không có được Thần khí à? Ta còn tưởng rằng ngươi khẩu khí lớn như vậy, chắc hẳn hơn phân nửa là có thể làm ra một thanh Thần khí để giúp ta tu luyện khí Huyết sát nữa chứ!

Xà Tôn Giả khó khăn lắm mới hừ một tiếng rồi nói:

- Tên tiểu tử này... Được rồi, Bản Tôn không nói nhảm với ngươi nữa, chúng ta tiếp tục trọng tâm câu chuyện, cấp bậc vũ khí càng cao, nhìn thấy máu càng nhiều thì khí Huyết sát lại càng nồng đậm. Như vậy lúc ngươi tu luyện nếu hấp thu tất nhiên hiệu quả sẽ càng tốt... Mà với tiêu chuẩn Tứ Tinh nguyên khí hiện nay của ngươi, muốn trong vòng hai tháng ngưng kết thành Đấu Khí Toàn, trừ phi ngươi có vũ khí cấp bảy đã uống máu vô số. Nói cách khác, ngươi hơn phân nửa là không có khả năng. Cho nên, rốt cuộc có làm được điều này hay không ta cũng không dám chắc, chỉ có thể trông chờ vào vận khí của ngươi thôi.

Lý Dật nhún mày nói:

- Trông chờ vào vận khí của ta? Là sao?

Xà Tôn Giả cười hắc hắc một tiếng nói:

- Bình khí cấp bậc cao đối với một cường giả mà nói, là vô cùng trọng yếu. Bình khí cấp bảy, trên Đại Lục Đấu Thần này quả thật là ngàn vàng khó mua, tiểu tử ngươi sẽ không nghĩ rằng kiếm được một thứ như vậy là dễ dàng chứ? Hơn nữa cho dù là tới tay ngươi rồi, chỉ cần để lộ chút phong thanh, như vậy ta nghĩ ngươi còn chưa kịp luyện hóa khí Huyết sát xong, phỏng chừng đã bị một đám người tham lam giết người đoạt bảo rồi

- Vậy theo ngươi nên làm thế nào bây giờ? Lý Dật trầm giọng nói:

- Rất đơn giản, đánh cược... đánh cược với vận khí... Xà Tôn Giả cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử kia, nếu như ta nhớ không lầm, trong Vạn Triều Thành của các ngươi có một Phòng đấu giá nhỏ. Loại Phòng đấu giá này mặc dù thoát nhìn không tốt lắm, thế nhưng, bên trong cũng đôi khi gặp được những vũ khí cao cấp. Tỷ lệ cũng rất lớn, nếu vận khí ngươi tốt, nói không chừng sẽ kiếm được vũ khí cấp bảy... Chỉ có điều...

Lý Dật nghi hoặc nói:

- Chỉ có điều gì?

Chỉ có điều ta vừa rồi đã dò xét qua, tiểu tử ngươi mặc dù ăn mặc cũng không giống kẻ què mùa, thế nhưng trên người cũng không có thứ gì đáng giá. Ngay cả một kim tệ cũng không có, với bộ dạng này của ngươi, còn muốn tìm được bảo khố trong Phòng đấu giá sao? Ta thấy hay là thôi đi...

Một tràng cười trầm thấp vang lên

Một lát sau. Lý Dật cắn chặt răng phun ra một câu:

- Lão quý! Ngươi lừa ta!

- Hơn nữa.

Trong mắt Xà Tôn Giả lộ ra một tia tiểu ý giống như âm mưu đã thực hiện được:

- Còn một điều này ta muốn báo trước cho ngươi... Ngoại trừ Thần khí ra, xem như còn có vũ khí cấp chín cũng có thể ngoại lệ, còn lại thì sau khi luyện hóa khí Huyết sát trên bề mặt của nó, như vậy thì thứ vũ khí này sẽ biến thành một khối sắt vụn, điểm này, ngươi ngàn vạn lần đừng quên!

- Chỉ có thể dùng một lần thôi ư?

Lấy tâm tính như Lý Dật cũng không nhịn được mắng một câu:

- Lão quý! Ngươi cho rằng nhà ta là mỏ vàng à! Ta còn lo lắng không biết đi đâu tìm được tiền để vào Phòng đấu giá, ngươi không ngờ lại nói với ta, phải mua được vũ khí cấp cao, nhưng chỉ có thể dùng một lần sao?

Xà Tôn Giả lạnh lùng cười, thản nhiên nói:

- Tiểu tử ngươi muốn trở nên mạnh mẽ, phải trả một cái giá rất đắt, trên thế giới này làm gì có chuyện dễ dàng là được. Mà lúc ngươi trở thành cường giả, tiền tài, quyền thế, vũ khí ư? Ngươi muốn cái gì mà chẳng có chứ? Đến lúc đó chỉ sợ ngươi chỉ cần mở miệng nói một câu, sẽ có vô số người dâng lên trước mặt ngươi... Cứ xem như là vì điều này mà cố gắng một chút không được hay sao? Tiểu tử ngươi ngay cả việc này cũng không hiểu ư?

Lý Dật cười khổ một tiếng, thấp giọng nói:

- Lão quý, ta tất nhiên hiểu được điều này. Chỉ có điều... nói thì dễ, nhưng làm được lại làm một chuyện khác. Ta sẽ nghĩ biện pháp xoay sở kiếm tiền, sau đó đến Phòng đấu giá thử thời vận vậy.

- Được rồi, nữ tử kia...

Xà Tôn Giả hướng về phía Nhược Lâm thoáng nhìn một cái mới thản nhiên nói:

- Ngươi cứ yên tâm, nhất thời nàng không chết được. Nếu ngươi đã luyện tiếu không giết nàng, vậy thì Bản Tôn cũng nói trước luôn, thân phận tiểu nữ oa này không đơn giản, ngay cả Bản Tôn cũng không đoán ra bối cảnh phía sau của nàng. Nên nhớ rằng, Bản Tôn vốn ẩn thân trong giới chỉ tại một nơi bí mật, người bình thường ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, nàng ắt hẳn không phải thường nhân. Nếu ngươi chỉ muốn đùa giỡn nàng, tất nhiên là có thể, nhưng nếu động chân tình, như vậy Bản Tôn phải nhắc nhở ngươi một chút, tốt nhất không nên vọng tưởng nhiều quá...

Khóe miệng Lý Dật nhếch lên mỉm cười nói:

- Vậy sao? Như vậy thì ta đối với Đấu kỹ của nàng lại càng hứng thú. Nếu lai lịch của nàng ta đã bắt phạm như thế, như vậy nếu ta moi ra được nhiều Đấu kỹ một chút, chắc cũng không phải là chuyện khó khăn nhỉ?

Xà Tôn Giả nghe thấy liền tròn mắt, đối với hành vi vô cùng vô sỉ này của Lý Dật, hắn nhất thời không biết nên bình phẩm thế nào nữa.

- Được rồi, lão quý.

Lý Dật nhìn chiếc nhẫn lơ lửng giữa không trung hỏi:

- Ngươi nương thân trong chiếc nhẫn này đến tột cùng là để làm gì? Với trình độ của Nhược Lâm có thể đoạt được chiếc nhẫn này, nói vậy chắc không đơn giản đúng không? Truyện “Đấu Thần ”

Xà Tôn Giả tựa hồ đã quen với cách xưng hô của Lý Dật, hần chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, thản nhiên nói:

- Chiếc nhẫn này rốt cuộc có tác dụng gì, người bày giờ không cần phải biết. Bất quá tên của chiếc nhẫn ta có thể nói cho người biết, nó là Vân Hoang Giới Chỉ.

- Vân Hoang Giới Chỉ u? Lý Dật bĩu môi nói:

- Quả thật là một cái tên kỳ quái a!

Xà Tôn Giả còn muốn nói gì đó, đột nhiên nhú mày, thân hình liền nhoáng lên, cả người hóa thành một luồng hồng quang nhập vào Vân Hoang Giới Chỉ. Sau đó trên Vân Hoang Giới Chỉ lóe lên một chút hồng quang, tiếp theo chuẩn xác gắn lên trên ngón áp út của Lý Dật Truyện “Đấu Thần ”

- Tiểu tử, không có đấu khí của người bồi dưỡng. Bản Tôn cũng không có biện pháp hiện thân trong thời gian dài. Người chuẩn bị tiền đến Phòng đấu giá đi, tốc độ tu luyện có tiến bộ nhanh được hay không thì phải trông chờ vào chính bản thân người rồi, điểm này Bản Tôn cũng không thể giúp người được.

Thanh âm trầm thấp vang lên, trực tiếp xuất hiện trong đầu Lý Dật.

Lý Dật hơi sững sốt, bất quá ngay cả việc linh hồn thể hần còn có thể tiếp nhận, thì cái loại cảm ứng kiểu như liên lạc tinh Thần cũng không khiến cho hần kinh ngạc nhiều lắm. Hần đưa tay bóp bóp trán, trong lòng một trận cười khổ.

Bản thân mình kiếp trước hầu như không bao giờ phát sầu vì tiền, thế mà không ngờ kiếp này lại khổ khổ vì nó, thật sự là một chuyện khiến người khác phiền muộn vô cùng...

Chỉ có điều đối với loại sự tình này có phiền muộn cũng vô dụng, cái cần làm lúc này, đó chính là với thân phận này của mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

000

Một, hai, ba...

Lý Dật bóp bóp trán nhìn cái rương lớn trước mặt mình, khoe miệng cười không phải là cười khổ, mà là cười bất đắc dĩ.

Trong gian phòng hần đang đứng lúc này, là do hần theo ký ức của Lý Dật kiếp trước tìm ra, toàn bộ tài sản mà “hần” cất giấu, kết quả chỉ có ba kim tệ...

Ba kim tệ... mẹ kiếp, chỗ này còn chưa đủ để hần vào cửa Phòng đấu giá nữa! Hần đã từng thăm dò qua, muốn đến Phòng đấu giá phải tra năm kim tệ tiền thuế, mà bản thân lúc này chỉ có vền vện ba kim tệ...

Lý Dật đột nhiên trào dâng một cỗ tâm tình kích động muốn đập đầu tự vẫn.

Tình huống lúc này, bản thân so với kiếp trước cũng không giống nhau. Thiếu tiền thì liền có mấy người ủy thác cấp, với thân phận của mình lúc này, tựa hồ ngoài ngửa tay xin tiền vị phụ thân tiện nghi kia ra cũng không còn biện pháp nào khác rồi.

Dùng sức lắc mạnh đầu, không để tâm tới Xà Tôn Giả đang truyền ra từng tiếng cười đắc ý, Lý Dật rời khỏi gian phòng sau đó hướng về thư phòng của Lý Hàn đi đến.

Thỉnh thoảng lại gặp mấy người thị vệ tuần tra có thể là bởi vì chuyện ngày ấy ở Luyện võ trường, nên thái độ của những thị vệ này đối với Lý Dật đã trở nên cung kính hơn rất nhiều. Loại cung kính này so với loại kỳ quái trước kia không biết còn hơn bao nhiêu lần.

Vừa đi vài bước, lại đột nhiên nghe thấy một trận cười đùa của thiếu nữ từ phía sau truyền đến.

Lý Dật cầu mày quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện đó là những thiếu nữ trong gia tộc đang chậm rãi đi đến. Những thiếu nữ này hơn phân nửa hần đều biết. đều là những biểu tỷ biểu muội của Lý Dật trước kia. Thế nhưng đối với Lý Dật lúc này mà nói, những người này cùng với những người xa lạ chẳng khác gì nhau.

Lý Dật nhìn thoáng qua, liền dời ánh mắt của mình đi.

- Lý Dật biểu ca!

Lúc Lý Dật xoay người, một tiếng kêu khê từ phía sau truyền đến, thanh âm mềm mại đáng yêu, dễ nghe tới cực điểm.

Lý Dật hơi khựng lại. hần rất rõ ràng, quy củ của Lý Gia rất nghiêm khắc, vừa rồi nếu không ai mở miệng thì thôi, lúc này lại có người mở miệng chào hỏi, hần không thể ra vẻ như không nhìn thấy gì được.

Lý Dật lộ ra một tia tiểu ý nhàn nhạt, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt rơi trên người một thiếu nữ. Thiếu nữ kia giống như là mặt trăng được những vì sao xung quanh chiếu rọi, càng thêm rực rỡ lấp lánh. Thiếu nữ này vóc người cao gầy, mặc một bộ váy tím. Nàng có dung mạo thanh nhã. tuy rằng tuổi còn nhỏ, thể nhưng nhìn nàng đã mơ hồ có vài phần tư sắc khuynh quốc khuynh thành rồi, chỉ có điều thiếu nữ lại có vài phần thiếu kém, đó là vùng đất bằng phẳng trước ngực, thật sự là... là một chuyện đáng tiếc vô cùng...

Vùng đất bằng phẳng này, dường như là tài nguyên hiếm có a...

16. Q.1 - Chương 16: Na Na Muội Muội

Thiếu nữ vừa gọi Lý Dật tên là Lý Na Na.

Có người nói vị Na Na tiểu thư này thiên phú tu luyện cực cao, tuy rằng so với Lý Dật nhỏ hơn một tuổi, thể nhưng một năm trước nàng đã luyện đến Bát Tinh nguyên khí, nếu như thuận lợi, trong ba năm sẽ kết thành Đẩu Khí Toàn cũng không phải là không có khả năng.

Thiếu nữ có thiên phú tu luyện cao, hơn nữa dung mạo cũng không tầm thường, cho nên đừng nói là trong Lý Gia, cho dù là toàn bộ Vạn Triều Thành, thì danh khí của vị Na Na tiểu thư này cũng đều rất lớn. Ngay cả vị phụ thân tiện nghi của Lý Dật cũng rất cưng chiều Na Na tiểu thư này, có người nói ông ta còn đem Đẩu kỹ cao cấp trong gia tộc lên truyền thụ cho nàng nữa. Truyện “Đấu Thần ”

Về phần tên Lý Dật trước kia, với tính cách háo sắc của hần đối với vị muội muội này cũng có vài phần tâm tư. Chỉ có điều tên Lý Dật đó mặc dù vô dụng, nhưng cũng rất rõ ràng, chơi đùa với nữ tử bình thường thì được, nhưng nếu hần dám chạm vào vị Na Na muội muội này, sợ rằng thân phận Gia chủ đời kế tiếp hần cũng nắm chắc được, cho nên tâm tư của hần đối với vị muội muội này đều chỉ đặt trong lòng, chưa từng biểu hiện ra ngoài.

Mà Lý Na Na Tiểu thư này đối vị biểu ca tham hoa háo sắc cũng không có hảo cảm gì, cho nên hai người trước kia không hề qua lại. Lúc này đột nhiên nàng gọi Lý Dật lại, cũng khiến hần có chút kỳ quái

Vị thiên chi kiều nữ này trong lòng giả vờ kêu một tiếng Lý Dật mà đầy ý tứ sâu xa châm chọc lại có chút nhạt nhẽo, nàng chớp mắt nhìn chăm chăm Lý Dật, sau đó mới thản nhiên nói:

- Lý Dật biểu ca, nghe nói lúc trước ngươi ở Luyện Võ Trường, không biết dùng thủ đoạn gì đã đánh bại Lý Tiểu biểu ca. Xem ra sau một tháng tiềm tu ở hậu sơn cấm địa. Lý Dật biểu ca đã có vài phần bản lĩnh rồi

Lý Dật nhìn kỹ Lý Na Na vài lần, lộ ra bộ dáng tươi cười, thản nhiên nói:

- Đây là do biểu ca ta may mắn, mà Đại biểu ca lại nhường ta vài phần thôi. Nếu như thực sự động thủ, Lý Dật ta làm sao có thể là đối thủ của biểu ca chứ?

- Thật sao?

Lý Na Na lạnh lùng nói:

- Thế nhưng nghe người ta nói Lý Dật biểu ca ngươi lại quyết mũi vênh mặt a. Đại biểu ca rõ ràng đã nhường ngươi, nhưng ngươi còn năm lần bảy lượt vũ nhục hần, lẽ nào ngươi thực sự cho rằng ngươi là dòng chính thì có thể muốn làm gì thì làm, không kiêng nể gì sao?

Lý Dật nhìn không được trợn mắt, không ngờ trong mắt vị Na Na Tiểu thư này. bản thân mình lại tội tệ đến vậy. Mà vị Na Na tiểu thư này đối với tên Lý Tiểu - kẻ được xưng là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Lý Gia, dường như cũng không phải chỉ đơn thuần là tình cảm huynh muội a.

Loại chuyện này trong mắt Lý Dật chẳng khác gì chuyện cười, hần nheo mắt cười xem thường:

- Na Na muội muội, người cho rằng như thế nào thì sẽ như vậy... Biểu ca ta hôm nay còn có việc quan trọng phải làm, không rảnh cùng người thảo luận về vấn đề này. Không bằng... lần sau chúng ta lại nói tiếp được không?

Dứt lời, Lý Dật cũng không thêm quan tâm đến biểu tình của vị Na Na tiểu thư này, chỉ hơi lắc đầu rồi xoay người đi đến hướng thư phòng của Lý Hàn.

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận hơi lun rẩy, nhìn bóng lưng Lý Dật. Trong mắt Lý Na Na có vài phần ngạc nhiên, với dung mạo và thiên tư của nàng trong Lý Gia, đã có lúc nào bị xem thường như thế? Nhưng tình hoa kiệt xuất, nhân tài trẻ tuổi của Lý Gia có lúc nào không xem nàng như mặt trăng trên bầu trời mà hết lòng nâng niu che chở? Thế nhưng tại sao tên biểu ca nổi danh tham hoa háo sắc này lại... Truyện “Đấu Thần ”

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Na Na dâng lên một cổ cảm giác tức giận không thể ngăn cản. Thân hình nàng nhoáng lên, đã bay đến trước mặt Lý Dật, nàng cắn bờ môi kiêu kiêu ướm ướm, trầm giọng nói:

- Lý Dật biểu ca...

Lý Dật hơi khựng lại, một lát sau mới khẽ cười một tiếng nói: Truyện “Đấu Thần ”

- Thế nào? Còn tìm biểu ca có chuyện gì thế?

Lý Na Na hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra bộ dáng tươi cười, trầm giọng nói:

- Biểu ca gần đây lợi hại như vậy, ngay cả Đại biểu ca cũng không phải là đối thủ của người, xem ra đệ nhất cao thủ trẻ tuổi trong Lý Gia chúng ta, người là người mạnh nhất rồi? Thế nhưng Lý Na Na ta hết lần này đến lần khác đều không phục, hôm nay muốn lĩnh giáo Lý Dật biểu ca chỉ điểm một phen xem sao.

Nhìn thiếu nữ trước mặt bởi vì tức giận mà khuôn mặt đỏ bừng. Lý Dật nhìn không được trong lòng cảm thấy buồn cười. Nói thật, hắn không có hứng thú cùng một tiểu cô nương dây dưa, thế nhưng hắn liếc mắt nhìn xung quanh mà không tìm được chỗ nào để dừng lại.

Nhưng thiếu nữ đi theo Lý Na Na này tản ra mọi hướng, chặn tất cả lối đi của Lý Dật lại. Tuy rằng nói nếu Lý Dật muốn bỏ chạy thì họ không thể ngăn cản được. Thế nhưng hắn cũng hiểu rất rõ đạo lý này, nếu không đuổi mấy Tiểu cô nương phiền phức này đi, sau này không chừng sẽ gặp nhiều phiền toái lớn hơn. Huống chi lúc tên bạch mã vương tử trong lòng các nàng lúc này lại bị một tên đại sắc lang hạ nhục, các nàng không tìm mình tính sổ mới là chuyện lạ.

Nghĩ đến đây, Lý Dật mỉm cười nói:

- Ngay tại chỗ này sao? Lý Dật gật đầu nói:

- Ngay tại chỗ này, Lý Dật biểu ca nên cẩn thận!

Vừa nói xong, chỉ thấy thân hình của Lý Na Na bỗng nhiên giống như một chiếc lá rụng, hướng về phía Lý Dật nhẹ nhàng lướt tới, nhưng cũng không thấy nàng sử dụng Đấu kỹ gì, mà tay phải hơi chuyển bàn tay hướng về phía yết hầu Lý Dật chộp lại.

Một chiêu này khiến trong Lý Dật hơi kinh ngạc. Chiêu này thế tới mặc dù không mấy hung mãnh, thế nhưng lại khiến Lý Dật sinh ra một loại cảm giác tuyệt đối không thể phá giải được.

Thế nhưng, cũng chỉ là hơi kinh ngạc mà thôi

Lúc một trảo này sắp chộp được yết hầu Lý Dật, hai chân của hắn đột nhiên hơi nghiêng đi. Thân hình như quỷ dị ngã về bên trái, liền nhanh chóng đứng lên. Trong sát na hai người lướt qua nhau, ngón giữa tay phải Lý Dật nhẹ nhàng lướt qua mặt Lý Na Na...

- Mặt của Na Na muội muội quả thực rất thơm a...

Lý Dật quay người lại, đưa ngón giữa đặt dưới mũi người, quả nhiên người thấy một mùi hương nhàn nhạt không thể nói nên lời.

- Người... hỗn đản!

Khuôn mặt Lý Na Na trong nháy mắt đỏ bừng không gì sánh được. Chỉ có điều không biết là vì ngượng ngùng hay vì tức giận, nàng nhanh chóng xoay người lại, tay phải lóe ra một trận hồng quang nhàn nhạt, ngay sau đó một chưởng đã hướng về phía Lý Dật bổ đến.

- Huyền Vũ Cao cấp, Liệt Hỏa Nhu!

Liệt Hỏa Nhu, Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp, chỉ có người tu luyện Hỏa hệ Công pháp mới có thể luyện tập. Đấu kỹ này huyền diệu vô cùng, phối hợp với Hỏa hệ Công pháp, có thể tưởng tượng được hiệu quả như thế nào.

Theo đó, thân hình Lý Na Na lần thứ hai lao tới Lý Dật. Chỉ bất quá do phần nộ, nên động tác của nàng mặc dù nhanh, nhưng dường như đã thiếu mất cái huyền diệu của nó.

Nhìn một chưởng nhằm vào mặt mình, Lý Dật trong lòng thở dài một hơi. Nếu như một chưởng này có thêm chút huyền diệu thì đã có thể đánh bại mình rồi, còn hiện tại thì...

Lý Dật không hề chậm trễ, đạp về bên trái một cái, vừa vặn tránh được một chiêu uy thế hung mãnh đó, tay phải thuận thế đánh ra giống như loan đao, chớp mắt đã kết thúc.

Phốc phốc phốc-

~Vài tiếng “phốc” vang lên. Lý Na Na Trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng, sau đó hét lên một tiếng kinh hãi. Trên lòng bàn tay của nàng vừa hiện lên một luồng hồng quang nhàn nhạt đã tiêu thất, mà bởi vì mạnh mẽ sử dụng đấu khí, nên thân thể của nàng liền trở nên suy nhược, rồi ngã về phía sau.

Lý Dật mỉm cười, tay trái đặt trên eo Lý Na Na, chỉ nhẹ nhàng rung một chút Lý Na Na đã nằm trong lòng hắn rồi

Lúc này Lý Dật mới cảm nhận được rõ ràng, dưới tầm quần lụa hơi mỏng, cảm nhận được thân hình lả lướt của Na Na muội muội. Cái eo nhỏ tinh tế, chân dài mỏng mảnh, nếu như không phải trước ngực thực sự hơi “phẳng” thì có thể xem như hoàn mỹ. Mà quan trọng nhất là trên người nàng toát ra hương vị nhàn nhạt, pha chút mùi vị khiến người khác như mê như say.

Nhìn thấy vẻ xấu hổ và giận dữ vô cùng của Lý Na Na. Lý Dật lộ ra một tia mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Na Na muội muội lẽ nào ngươi không biết, nếu chưa ngưng kết thành Đấu Khí Toàn mà mạnh mẽ sử dụng Đấu kỹ cao cấp, rất có thể làm bản thân bị thương sao? Đến đây... để biểu ca vuốt ve xoa bóp một chút, tránh cho sau này lưu lại di chứng gì...

Dứt lời, tay Lý Dật chậm rãi sờ lên ngực Lý Na Na.

Lý Na Na hét toáng lên một tiếng, đẩy Lý Dật ra, lảo đảo lùi về sau.

Mà nhưng thiếu nữ cùng nàng đến tìm Lý Dật tính sổ về mặt cũng kinh ngạc vô cùng.

Nên nhớ, lúc đầu Lý Tiều bại trong tay Lý Dật các nàng cũng không có ở đó, thế nhưng lúc này thấy thân thủ biến hóa như quỷ mị của Lý Dật, lại khiến các nàng kinh ngạc vô cùng. Vì sao Lý Dật có được thân thủ như thế? Đây chính là tên Thiếu gia phế vật của Lý Gia sao?

Trong nhất thời nhưng thiếu nữ này không biết nói gì, ngoại trừ tiếng thở dốc sợ hãi của Lý Na Na ra, ngay cả một chút thanh âm cũng không nghe thấy.

Lý Dật nở nụ cười tươi rói nói:

- Xem ra Na Na muội muội ngươi đã hiểu lầm rồi Biểu ca ta quả thực không có chủ ý xấu gì. Mà là Đấu kỹ của ngươi bị gián đoạn, nguyên khí trong cơ thể phản phệ lại, lúc này ngực nhất định là rất đau, đúng không? Biểu ca giúp ngươi xoa bóp để giảm chút đau đớn mà thôi, không biết ngươi nghĩ đi đâu rồi?

Lý Na Na lúc này mới chậm rãi điều hòa hơi thở, nàng nhìn chăm chăm Lý Dật, một lát sau mới dậm chân một cái, thấp giọng nói:

- Lý Dật biểu ca quả nhiên lợi hại chỉ mong rằng không phải là ngẫu nhiên. Biểu ca hãy yên tâm! Tại Đại hội Tông tộc, Na Na nhất định sẽ đòi lại nhưng gì xảy ra ngày hôm nay!

Mặc dù như vậy, nhưng trong ánh mắt của nàng đã có vài phần sợ hãi xem ra nàng thực sự sợ Lý Dật giúp nàng “xoá bóp” rồi

Đối với tuyên bố cuối cùng của tiểu mỹ nữ “ngực phẳng”. Lý Dật chỉ bĩu môi liền bỏ đi. Chỉ cần lúc mình làm chính sự, vị tiểu mỹ nữ này đừng tới tìm mình gây phiền phức là tốt lắm rồi

Lý Dật vừa rời đi, thư phòng của Lý Hàn đã xuất hiện trong tầm mắt. Cùng lúc đó, thanh âm của Xà Tôn Giả lại vang lên trong đầu Lý Dật:

- Không ngờ tiểu tử ngươi còn trẻ mà kinh nghiệm chiến đấu đã phong phú như vậy, ngay cả một tia đấu khí cũng không sử dụng lại có thể đối phó với một đối thủ Bát Tinh nguyên khí sử dụng Đấu kỹ. Xem ra ta đã chọn không sai người. Bất quá, tiểu tử ngươi tuy rằng đối phó với địch nhân vô cùng xảo diệu, nhưng đó là đối với người không phải trong nghề- Nếu gặp đối thủ dưới cấp bậc Đấu Sư, ngươi có thể dùng mưu thủ thắng, thế nhưng nếu như đối phương đã tấn cấp đến cấp bậc Đấu Sư, như vậy trò phi thực lực của ngươi và hấn tương đương, bằng không thì ngươi cũng không dễ dàng chiếm tiện nghi như vậy đâu...

17. Q.1 - Chương 17: Tinh Táp

Lý Dật cười nhẹ nói:

- Nếu đã như vậy, lão quỷ ngươi không bằng hãy dạy ta đi, lỡ như gặp phải cường giả cấp Đấu Sư cũng có thể có biện pháp để thủ thắng, đúng không?

Xà Tôn Giả nghe xong liền nheo mắt, một lát sau mới cười hắc hắc nói:

- Ta tất nhiên có biện pháp, chỉ có điều nếu ngươi muốn biết phương pháp đó, không bằng hãy bái sư trước đi. Nếu không, ta hà cớ gì phải đem những bản lĩnh này dạy cho ngươi

Lý Dật hừ một tiếng, thấp giọng nói:

- Tham nhiều sẽ không tốt, cái gọi là biện pháp của ngươi e rằng hơn phân nửa là sử dụng Đấu kỹ đẳng cấp cao, đúng không? Thế nhưng, theo ta được biết, đẳng cấp Đấu kỹ càng cao thì yêu cầu đối với đấu khí sẽ càng lớn. Lấy Tứ Tinh nguyên khí của ta hiện nay đừng nói là sử dụng cao cấp Đấu kỹ, phỏng chừng còn chưa kịp sử dụng, thì đã cạn kiệt nguyên khí rồi, ta sẽ không ngu xuẩn như mấy người đó đâu, căn cơ không tốt, mấy thứ này có học cùng chỉ là quyền hoa tú cước mà thôi.

Xà Tôn Giả dường như sững sốt trong chớp lát, thanh âm của hắn trong đầu Lý Dật lần thứ hai vang lên:

- Tiểu tử, ngươi đừng tưởng ngươi và những người khác giống nhau. Bộ đấu kỹ kỳ dị của ngươi ta thấy không cần tiêu hao một chút đấu khí nào.

Hiển nhiên, thân thủ của Lý Dật là do kiếp trước từ trong huấn luyện mà có được. Tuy rằng chỉ mới hồi phục ba bốn phần, thế nhưng trong mắt Xà Tôn Giả cũng đã là một bộ Đấu kỹ kỳ dị rồi. Đương nhiên, Lý Dật cũng không nhận ra đến mức nói cho hắn biết, đây rốt cuộc là cái gì

Chỉ có điều ngay cả lão quỷ thần bí này cũng không nghĩ ra bản thân mình kiếp trước phải trải qua thiên chuy bách luyện mới có thể luyện thành thân thủ kỳ dị như vậy, xem ra, mình lúc rảnh rỗi phải đem nó cải tiến một lần a.

Bộ công phu của Lý Dật kiếp trước chính là do lúc hắn trải qua chém giết trong thời gian dài mà sáng tạo ra, hắn gọi nó là “Huyền Sát”. Trong thế giới ngầm kiếp trước, bộ “Huyền Sát” này của Lý Dật có thể nói là đại danh鼎鼎, không ít cao thủ của thế giới ngầm đều nuốt hận bỏ mình vì nó.

Chỉ có điều tuy rằng bộ Huyền Sát này lợi hại, nhưng trong nhận thức của Lý Dật, nó cũng không hoàn mỹ lắm, rất nhiều chiêu số còn chưa lợi hại đến tận cùng. Thế nhưng mặc dù là như vậy, nhưng chỉ với thủ đoạn và lực sát thương nó đem lại thì cũng đã có thể đi lại trên Đại Lục Đấu Thần rồi.

Những tiểu bối ở Lý Gia này hầu như không có kinh nghiệm chiến đấu gì, sao có thể là đối thủ của Lý Dật chứ?

Đang lúc hai người nói chuyện thì thư phòng của Lý Hàn đã xuất hiện trước mắt. Xà Tồn Giả cùng thức thời im lặng, chỉ còn lại một mình Lý Dật đang ho khan mấy tiếng sau đó gõ nhẹ lên cửa thư phòng.

- Là Dật nhi sao? Vào đi!

Thanh âm trầm ồm của Lý Hàn truyền ra ngoài.

Lý Dật chậm rãi đẩy cửa ra đi vào, bày một bộ dáng tươi cười nhàn nhạt phù hợp với thân phận hiện tại của hắn lúc này, nhẹ giọng nói:

- Bái kiến phụ thân đại nhân.

Thư phòng của Lý Dật cũng không xa hoa như trong tưởng tượng. Hai bên của thư phòng để một loạt các giá sách, trên đó có một vài quyển sách không có tên, còn ở chính giữa thư phòng đặt một cái bàn rộng, trên đó tùy tiện sắp đặt các loại văn thư.

Lý Dật tùy ý nhìn một chút liền nhìn ra trong số đó có văn thư về tài chính lưu thông của gia tộc. Người bố trí các loại văn thư này tựa hồ càng cẩn thận đối với những loại văn thư này hơn, trên bề mặt văn thư này không biết có một tia sáng kỳ dị gì phủ lên, đây có lẽ cũng là một loại bảo mật nào đó. Truyện “Đấu Thần ”

Lý Hàn ngồi ở phía sau bàn học, tay trái cầm một văn thư màu đen, tay phải nhẹ nhàng lật, thấy Lý Dật đi đến, hắn chỉ tùy ý cười rồi nói:

- Thế nào, ngày hôm qua đem nữ nhân đến phía sau hậu sơn cấm địa đùa giỡn, mà trong ngày hôm nay lại đùa giỡn với nữ nhân ở hậu sơn cấm địa tiếp, có phải ngày mai khi xuất hiện sẽ đạt đến Ngũ Tinh hay không?

Đối với việc Lý Hàn chỉ vừa liếc mắt đã nhìn ra cảnh giới của mình, và biết hôm qua mình đã làm chuyện gì, trong lòng Lý Dật cũng không chút kinh ngạc. Nếu vị phụ thân tiên nghi này không làm được những điều đó, như vậy bản thân mình cũng không cần phải quá xem trọng ông ta làm gì

Nghĩ đến điều này, Lý Dật hít một hơi thật sâu mới thấp giọng nói:

- Phụ nhân nói đùa rồi... Hôm qua đưa nữ nhân kia đến hậu sơn cấm địa là vì nữ nhân đó có vật mà ta muốn, cho nên...

Vùng lông mày giữa trán Lý Hàn hơi giãn ra, trên mặt lộ ra một tia tiểu ý, một lát sau mới nhẹ giọng nói:

- Ta mặc kệ con đem nữ nhân kia vào hậu sơn cấm địa để làm gì, chỉ cần không ảnh hưởng quá trình tu luyện của con là được rồi... Bất quá cũng phải nói, ta thật không ngờ chỉ trong một tháng mà con đã đạt đến cảnh giới Tứ Tinh nguyên khí. So với những thiên tài trong gia tộc còn nhanh hơn rất nhiều. Mẫu thân con không phải để lại cho con là Công pháp cấp Bạch Hổ chứ? Nếu không làm sao có thể nhanh như vậy được?

Nói đến đây, trong mắt Lý Hàn cũng xuất hiện một tia lửa nóng.

Phải biết rằng, Công pháp mà lúc trước hắn tu luyện cũng chỉ là Chu Tước Trung cấp, nếu như nhi tử của hắn luyện một Công pháp cấp bậc Bạch Hổ, nói vậy sau này thành tựu khó mà hạn lượng.

Lý Dật hơi sững sốt, bản thân hắn cũng không biết rõ Thiên Ma Cửu Biến rốt cuộc là Công pháp cấp bậc gì, nghe thấy câu hỏi của Lý Hàn nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng không ngờ Lý Hàn nhìn về mặt của hắn. lại hiểu lầm. đột nhiên thờ dài một hơi nói:

- Cũng đúng, mẫu thân của con lại lịch thần bí, Công pháp mà nàng để lại cho con hơn phân nửa có điều gì đó bí ẩn, ta cũng không hỏi nữa... Chúng ta nói chuyện khác đi... Nghe nói hôm qua con đã đánh bại tên tiểu tử Lý Tiêu phải không?

Lý Dật lộ ra biểu tình có chút xấu hổ nói:

- Phụ thân đại nhân lại nói đùa ta rồi, ngày hôm qua ta làm sao có thể đánh bại được Đại biểu ca chứ? Đó là do biểu ca nhường ta mà thôi...

Nói đến đây, trong lòng Lý Dật cũng âm thầm cảnh giác, dù sao tên tiểu tử Lý Dật trước kia cũng là một phế vật, có rất nhiều người đều biết điều này. Thế nhưng bản thân mình hai hôm nay dường như có chút quá phô trương, nếu để bị vị phụ thân tiện nghi này nhìn ra được điều gì đó e rằng, sẽ không tốt.

Không ngờ Lý Hàn phảng phất như không để ý thấy vẻ mặt của hắn, đột nhiên thở dài một hơi nói:

- Mới vừa rồi con cùng Na Na động thủ, thân thủ cùng với của mẫu thân của con năm đó không khác biệt lắm. Phỏng chừng hôm qua lúc cùng động thủ với Lý Tiều, con cũng dùng nó phải không? Mẫu thân của con năm đó vẫn không chịu nói rốt cuộc bản thân sử dụng Đấu kỹ cấp bậc gì, thế nhưng nàng đã đem tất cả truyền cho con. Trái lại, phụ thân như ta lại không có bản lĩnh gì truyền dạy cho con.

Lý Dật ngẩn người, lần này không phải hắn giả vờ, hắn tuyệt đối không ngờ Huyền Sát của mình lại giống với Đấu kỹ mà vị mẫu thân kia sử dụng.

Nếu đem những chiêu số này so sánh với Đấu kỹ, xem chừng ít nhất cũng phải là cấp bậc Chu Tước. Mà Thiên Ma Cửu Biến Công pháp vô cùng quý dị vô cùng, còn mơ hồ còn có quan hệ không nhỏ với lão biến thái kia. Xem ra vị mẫu thân tiện nghi đó của mình, lai lịch chỉ sợ cũng không đơn giản.

Thấy bộ dáng sững sờ của Lý Dật, Lý Hàn nhẹ giọng cười nói:

- Bất quá, Dật nhi à, có chuyện này ta phải nói trước với con. Tên Lý Tiều đó con muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết, chỉ cần còn có ta ở đây, bốn tên trưởng lão kia cũng không thể làm gì được con...

Nói đến đây thì Lý Hàn đổi giọng, bỗng trở nên nghiêm nghị:

- Thế nhưng ta cảnh cáo người. Na Na là một cô gái tốt, bản tính của người như thế nào, làm cha như ta có thể không rõ ràng sao? Nếu như người chỉ muốn đùa giỡn, thì liền rút khỏi gia tộc cho ta... Trừ phi người đối với nàng thật tâm, bằng không nếu lần sau người còn khinh bạc nó như thế, làm cha như ta sẽ là người đầu tiên không tha cho người!

Lý Dật cười có chút xấu hổ, thấp giọng nói:

- Ta biết rồi

Lý Hàn gật đầu, lúc này mới thản nhiên nói:

- Được rồi, ngày hôm nay con chắc sẽ không vô duyên vô cớ đến tìm ta, nói đi, có chuyện gì?

Lý Dật ho khan một chút, rồi thấp giọng nói:

- Điều này... Phụ thân đại nhân à... chuyện này... Có thể cho ta một chút... một chút... tiền...

Việc này tuy rằng cũng không phải to tát gì, thế nhưng Lý Dật vẫn có chút xấu hổ. Thế nhưng Lý Hàn lại bày ra bộ dạng tựa cười mà không phải cười nói:

- Tiểu tử ngươi không phải trước đây mỗi lúc thiếu tiền đều chạy đến cửa hàng của Lý Gia để cầm đồ sao? Như thế nào lần này lại biết mà tìm đến ta vậy?

Lý Dật vuốt vuốt mũi, cười hắc hắc nói:

- Số tiền này... có chút... có chút... hơi lớn... cho nên...

Lý Hàn gật đầu nói:

- Xem ra muốn tốc độ tu luyện của ngươi nhanh hơn, ngươi cần mua thứ gì đó rồi, đúng không? Ta cùng không hỏi ngươi muốn mua cái gì... Nói đi, cần bao nhiêu?

Lý Dật chần chờ một chút, mới mở năm ngón tay ra.

- Năm mươi kim tệ?

Lý Dật lắc đầu.

- Năm trăm?

Lý Dật vẫn lắc đầu, có chút lúng túng nói:

- Là... năm vạn kim tệ.

Phụt—

Lý Hàn mới uống một ngụm trà, còn chưa kịp nuốt đã vội phun ra, một lát sau mới hừ một tiếng nói:

- Người há miệng lớn thật, năm vạn kim tệ ư? Đây chính là thu nhập nửa năm của Lý Gia... Người quả thật không đơn giản, một lần mà đã muốn nhiều như vậy rồi... Truyện “Đấu Thần ”

Lý Dật thầm trợn mắt, nhưng trong lòng chỉ biết cười khổ.

Chuyện này quả thực không còn biện pháp a. Muốn tăng tốc độ tu luyện Thiên Ma Cửu Biến thì cần vũ khí cao cấp, mà những vũ khí cao cấp đó có loại nào không phải nghìn vàng khó cầu chứ? Bản thân mình muốn năm vạn kim tệ cùng chỉ là thử thời vận mà thôi, nếu như thực sự gặp được vũ khí cấp bảy, như vậy trong hai tháng đột phá được Đấu Gia, có lẽ cũng không quá khó khăn.

Thấy biểu tình của Lý Dật. Lý Hàn nhẹ lắc đầu rồi thở dài một tiếng nói:

- Được rồi, được rồi... Tiểu tử ngươi từ lúc có được Công pháp mẫu thân để lại, liền trở nên thần thần bí bí, ta cũng không biết ngươi đang suy nghĩ gì nữa. Năm vạn kim tệ này ta sẽ cho ngươi, ta cũng không quan tâm ngươi dùng nó thế nào... Thế nhưng ta có một yêu cầu, đó là trong Đại hội Tông tộc hai tháng sau, ngươi ngàn vạn lần không được làm mất mặt Lý Gia ta.

Dứt lời, Lý Hàn gõ lên bàn một cái, một cái Tinh Táp nhỏ màu trắng liền xuất hiện trong tay ông ta, ông ta tiện tay ném cho Lý Dật, thản nhiên nói:

- Đây là Tinh Táp chứa hơn năm vạn kim tệ, về phần dùng như thế nào, chắc không cần ta dạy con nhỉ? Truyện “Đấu Thần ”

Lý Dật hơi gật đầu, hẩn nhanh chóng bỏ Tinh Táp vào trong ngực, sau đó mới lộ ra khuôn mặt rạng rỡ nói:

- Phụ thân đại nhân, có thứ này, ta nghĩ trong hai tháng tới sẽ không khiến người thất vọng đâu.

18. Q.1 - Chương 18: Phòng Đấu Giá

Đi trên con đường sóng người cuộn cuộn, lúc này Lý Dật đã mua một bộ áo choàng màu đen khoác lên người, ngay cả khuôn mặt cũng giấu trong bóng tối. Đây là thủ đoạn cải trang mà đại đa số các Dong binh đều thích dùng nhất, cho nên ở trong Vạn Triều Thành này tuyệt đối sẽ không khiến người khác chú ý. Truyện “Đấu Thần ”

Dù sao đã quyết định đi mua vũ khí cao cấp. nếu như bị người trong gia tộc phát hiện ra điều gì đó, chắc chắn sẽ không tốt, cho nên mới phải cải trang thế này, chuyện này cũng có chút bất đắc dĩ.

Dưới lớp áo choàng rộng thùng thình, mảnh Tinh Táp trong ngực không ngừng xóc nảy, lúc này, Lý Dật đối với thứ Tinh Táp này đã có vài phần lý giải.

Có người nói Tinh Táp là do một tổ chức thần bí nào đó trên Đại Lục Đấu Thần tạo ra, chỉ cần bản thân có loại Tinh Táp này, như vậy lúc giao dịch. chỉ cần trực tiếp đem những chữ số trên đó giao cho đối phương, là phương pháp tiện lợi và nhanh nhất.

Dù kim tệ có tốt như thế nào, nhưng khi mang theo thì rất bất tiện. Giao dịch thông thường thì còn được, thế nhưng giao dịch ngàn vạn trở lên nếu không có Tinh Táp này thì quả thật khó khăn vô cùng

Huống hồ, có người còn nói loại Tinh Táp này có thể đổi thành kim tệ tại bất cứ thành thị nào trên Đại Lục Đấu Thần, cho nên khi sử dụng nó cũng không phải lo lắng gì.

Một trận thanh âm cổ quái vang lên trong đầu Lý Dật:

- Tiểu tử, không ngờ nhà của ngươi cũng có Tiền à, không ngờ một hơi đã xuất ra nhiều như vậy. Xem ra hình như ngươi bất luận như thế nào cũng phải trong hai tháng trở thành Đấu Giả thì phải?

Lý Dật hừ một tiếng, cúi đầu nói:

- Nói nhảm!

Xà Tôn Giả thần nhiên nói:

- Đã như vậy, người nên cầu khẩn ở Phòng đấu giá tìm được vũ khí cao giai đi. Nói cách khác, bằng không, nếu người muốn đột phá cũng có thể sử dụng biện pháp thứ hai... Trong Vạn Triều Thành này cũng có vài cường giả, nếu như thực sự không được thì ta giúp người xử lý toàn bộ bọn chúng, để người luyện hóa bọn chúng thành mầm mống đấu khí là được

Lý Dật trợn tròn mắt

Buồn cười. Vạn Triều Thành này quả thật là có vài cường giả, thế nhưng loại cường giả cấp bậc này, có thể nói giết là giết sao? Vạn nhất đến lúc đó trộm gà không xong còn mất nắm gạo, e rằng lúc đó muốn khóc cũng không được. Lý Dật còn chưa tự đại đến mức cho rằng mình là thiên hạ vô địch

Huống hồ, chuyện thôn phệ linh hồn để luyện hóa đấu khí người khác. Lý Dật có chút không hài lòng, tuy rằng kiếp trước hắn là một sát thủ, thế nhưng loại chuyện này mơ hồ có chút ghê rợn, đáng khinh bỉ.

Lúc hai người nói chuyện, xa xa ở phía đầu đường, một kiến trúc hình mái vòm đã xuất hiện trong tầm mắt.

Kiến trúc mái vòm này chiếm một phần vị trí của con đường này, người thường ngay cả tư cách đến gần cũng không có. Người ra vào loại địa phương này, nếu như không có bối cảnh thần phận gì, như vậy thì ít nhất cũng phải là một cường giả cấp Đấu Sư, nếu như chỉ là một Đấu Giả, sợ rằng cũng không có tư cách đi vào nơi này

Có người còn nói Phòng đấu giá này không thuộc về bất kỳ thế lực nào trong Vạn Triều Thành này, mà thuộc về sở hữu của một gia tộc Thần bí trải rộng trên khắp toàn bộ Đế Quốc này. Nghe nói thực lực của gia tộc này cũng rất kinh người, cùng với Hoàng thất Thiên Phong cũng có quan hệ rất lớn. Cho nên mở loại địa phương này ở Vạn Triều Thành lâu như vậy mà còn chưa thấy ai dám đến Phòng đấu giá này để làm loạn

Chậm rãi đi đến cuối đường, bị binh khí của một đám thị vệ chặn lại. Lý Dật đem Tinh Tạp trong tay xuất ra, cười nhẹ nói:

- Phí vào cửa vẫn là năm kim tệ như trước sao?

Một tên thoát nhìn như là thủ lĩnh của đám thị vệ, ánh mắt rơi trên Tinh Tạp Lý Dật đang cầm trong giây lát, trong mắt liền hiện một tia dị sắc. Phải biết rằng, người có thể sử dụng loại Tinh Tạp này không phải cường giả cấp Đấu Vương thì cũng là nhân vật có thế lực một phương. Mặc kệ đây là loại người nào thì mấy tên thị vệ nhỏ nhỏ như bọn họ đều không thể vào.

Tên thủ lĩnh kia lập tức lộ ra bộ dáng tươi cười, ân cần nói:

- Vị đại nhân này nói đùa rồi, Phòng đấu giá chúng ta sớm đã có quy định, quý khách đến đây mà cầm Tinh Tạp trong tay thì không chỉ không thu thuế kim tệ, mà còn dùng ghế khách quý để chiêu đãi. Đại nhân, mời...

Dứt lời, tên thủ lĩnh thị vệ này liền đưa tay kéo một sợi dây gần cửa.

Một tiếng “đình đình” nho nhỏ vang lên, chỉ thấy một tấm màn trên cửa chậm rãi kéo lên. Một người ăn mặc một thân phục sức thị nữ, khuôn mặt có chút thanh tú đi lại, đến nơi liền thi lễ rồi nói:

- Để tiểu nữ dẫn đường cho đại nhân.

Y phục thị nữ mặc dù có chút bảo thủ, nhưng ở vị trí phần ngực lại có một lỗ hổng, chỉ cần khi khom người xuống hành lễ, thì người khác có thể dễ dàng nhìn thấy cái khe sâu hun hút hấp dẫn mê người kia.

Lý Dật tất nhiên biết đây là một loại thủ đoạn để hấp dẫn khách nhân của Phòng đấu giá, đa số các nam nhân đều thích loại suy nghĩ như vậy.

Lý Dật cũng không lên tiếng, mà để thị nữ này dẫn vào trong.

Lúc vào cửa, thì thấy một phòng khách có chút trống trải, hai bên có một cái thông đạo, thỉnh thoảng lại có người ra vào. Thế nhưng thị nữ này cũng không dẫn Lý Dật vào thông đạo, mà dẫn Lý Dật lên một cái cầu thang rộng rãi, vừa đi vừa giải thích:

Đại nhân, lầu một là nơi của những khách nhân bình thường, khó tránh khỏi có vài phần thô tục tồi tệ. Lầu hai đều là ghế dành cho khách quý, mong rằng đại nhân sẽ hài lòng. Không biết đại nhân lần này đến Phòng đấu giá chúng ta là muốn mua gì? Chúng ta sẽ cung cấp một số tin tức tốt có liên quan đến thứ ngài cần.

Thấy thị nữ này mặt không đổi sắc, nghiêm chỉnh nói trong lòng Lý Dật khẽ cười. Hẳn tất nhiên biết, đây cũng là một thủ đoạn của Phòng đấu giá, dùng để thăm dò các khách nhân, dù sao nhưng khách nhân ở đây trong mắt Phòng đấu giá đều là những con dê béo a.

Lý Dật thần nhiên nói:

- Chỉ là tùy tiện nhìn một chút mà thôi.

Thị nữ kia hơi sửng sốt, thế nhưng liền nhanh chóng lộ ra bộ dáng tươi cười nói:

- Xem ra vị đại nhân này cũng nghe nói ở Phòng đấu giá của chúng ta vừa xuất hiện hai món đồ tốt đúng không? Ta cũng không gạt đại nhân làm gì, ngày hôm nay rất nhiều đại nhân vật đều tới đây vì hai thứ đó.

- Ồ!

Lý Dật cố gắng lộ ra một chút ngữ khí khiếp sợ hỏi:

- Không biết đây là vật gì mà có thể làm nhiều người quan tâm như vậy?

Thị nữ cười hi hi đáp:

- Chuyện này ư, nếu đại nhân đã không biết thì ta cũng không dám nói lung tung, bất quá ta có thể nói cho đại nhân biết, bất luận là ai cũng sẽ động tâm vì hai thứ đó...

Đang lúc nói chuyện thì thị nữ đã dẫn Lý Dật đến một cái bậc nhỏ. Cái bậc chỉ khoảng mười mét, ở phía trên có đặt bảy tám cái ghế dựa có thể nằm thoải mái, đến gần một chút có thể thấy trên những chiếc ghế đều có khách nhân. Từng khách nhân đều có mấy người mặc trang phục thị nữ đứng bên cạnh, phía sau mấy người đó còn có một đám thị vệ.

Trong Phòng đấu giá có chút âm u, cho nên từ góc độ của Lý Dật cũng không thể nhìn thấy rõ nhưng đại nhân vật này là ai. Huống hồ hẳn cũng không quá hứng thú với bọn họ, vừa ngồi xuống một góc tối liền quan sát xung quanh.

Phòng đấu giá này là một căn phòng hình tròn, ở tầng thứ nhất có vô số người đang hò hét, tạo thành một trận âm thanh đinh tai nhức óc. Loại âm thanh này khiến cho Lý Dật cảm thấy buồn bực, thế nhưng cũng biết đây là chuyện không có biện pháp.

Ở trung tâm tầng thứ nhất có một cái đài hình bán nguyệt rộng rãi, trên đài là một lão già khuôn mặt gầy gò đang thấp giọng giới thiệu cái gì đó.

Hiển nhiên lão già này phụ trách bán hàng đấu giá này cũng có tu luyện đầu khí. Hẳn tuy rằng chỉ nhỏ giọng nói thế nhưng thanh âm phát ra lại vang vọng vô cùng, trong Phòng đấu giá phát ra rõ ràng không gì sánh được.

Với tu vi này, hiện nay Lý Dật cũng không đạt đến, cho nên hẳn chỉ có thể từ xa nhìn thoáng qua thứ mà lão già kia đang bán đấu giá.

Thị nữ bên cạnh chu đáo dọn một chút điểm tâm trái cây cho Lý Dật rồi rót cho hắn một chén rượu nho màu hổ phách, sau đó mới nhẹ giọng nói:

- Đại nhân, không biết là ngài có muốn thị nữ phục vụ hay không, nếu như có, chỉ bằng để ta...

Lý Dật gật đầu không đáp, khuôn mặt thanh tú của thị nữ kia liền lộ ra thần sắc kinh hãi, bất quá nàng cũng không dám làm gì quá phận, chỉ đến phía sau Lý Dật, đặt tay lên vai hắn khẽ bóp.

Hiển nhiên thủ pháp của thị nữ này đã qua huấn luyện đặc thù, tuy rằng không dùng khí lực nhiều, nhưng lại khiến người khác cảm thấy rất thoải mái. Đối với loại cảm giác này Lý Dật cũng không kháng cự, hần chỉ tiện tay nâng chén rượu đưa trước mặt, ánh mắt thì rơi trên đài đấu giá.

Lúc này, lão già ở trên đài đang cố gắng giới thiệu một viên Tinh hạch Ma thú cấp ba. Loại Tinh hạch này có rất nhiều tác dụng. Bất kể là chế tạo loại trang bị vũ khí gì, thậm chí là tu luyện một số Công pháp Đấu kỹ đặc thù cũng đều cần dùng nó. Mà Ma thú cũng chia làm chín cấp, dựa theo cấp bậc tu luyện đấu khí cũng tương đương. Ma thú cấp ba tuy rằng chỉ thuộc cấp Đấu Sư, thế nhưng cũng đã hiếm có rồi. Dù sao Ma thú trời sinh đều có một số kỹ năng Đấu kỹ, ngoài ra thể lực lại cường hãn, muốn săn được cũng không dễ dàng. Truyện “Đấu Thần ”

Bất quá, Tinh hạch của Ma thú cấp ba mặc dù tốt, thế nhưng giá tiền hiển nhiên cũng không thấp, cho nên ở lầu một cũng không có mấy người dám ra giá. Cuối cùng bị một khách quý ở lầu trên thoát nhìn về mặt có chút lo lắng mua được với giá ba nghìn kim tệ. Truyện “Đấu Thần ”

Lão già này Lý Dật cũng thoáng nhìn qua, nhưng cũng không biết lão ta là ai, cuối cùng đành dời tầm mắt về phía đài đấu giá.

Theo thời gian trôi qua, từng kiện vật phẩm không ngừng bị người khác mua, trong đó có một số vũ khí cấp hai cấp ba. Tuy rằng khí Huyết sát toát ra từ nó cũng khiến Lý Dật có chút động tâm, thế nhưng hần cũng không mở miệng, dù sao Xà Tôn Giả cũng đã từng nói nhưng thứ vũ khí này không tốt được bao nhiêu ỉnh

- A, a. thứ được đấu giá tiếp theo hình như có chút nặng thì phải. Lão già trên đài vỗ vỗ tay, trên mặt lộ nụ cười có chút đắc ý nói:

- Ta nghĩ mọi người hôm nay đến đây, hơn phân nửa là vì hai thứ cuối cùng, cho nên ta cũng sẽ không thừa nước đục thả câu, thứ đầu tiên chính là...

Nói rồi hần nhẹ nhàng vung tay lên, một người hầu đi theo nhanh chóng đem một cái hộp đưa đến trước mặt hần, tiện tay mở nắp hộp ra, một cái Quyển trục liền xuất hiện trong mắt mọi người.

Nhất thời, ánh mắt toàn trường đều bùng lên một tia lửa nóng.

- Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp: Thanh Vân Thủ!

19. Q.1 - Chương 19: Chu Tước Trung Cấp

Ánh mắt nóng bỏng của toàn trường khiến lão già đứng trên đài lộ ra vài phần đắc ý. Theo tình huống này tiếp tục phát triển, thì Quyển trục Đấu kỹ này tuyệt đối sẽ được người khác mua với một cái giá cao.

Cũng không thể trách được, vật này vừa xuất hiện thì đã khiến cho toàn trường trở nên sôi nổi.

Phải biết rằng, trên Đại Lục Đấu Thần, thực lực mạnh hay yếu phụ thuộc vào ba thứ: Được phân biệt theo đẳng cấp của mình, ngoài ra việc cấp bậc Công pháp và Đấu kỹ mạnh yếu cũng rất quan trọng.

Thân là một cường giả, điều quan trọng nhất đầu tiên chính là đẳng cấp, một Đấu Vương tuyệt đối lợi hại hơn một Đấu Sư, đạo lý này bất cứ ai cũng đều hiểu được. Thế nhưng nếu hai người đều là cấp bậc Đấu Vương, dưới tình huống số tinh bằng nhau, như vậy không cần nói cũng biết, người tu luyện Công pháp cấp bậc cao, như vậy thì sẽ lợi hại hơn. Mặc dù Công pháp cũng có một chút thuộc tính tương sinh tương khắc, thế nhưng nếu đẳng cấp vượt trội, thì cũng không đáng lo lắng. Cuối cùng, Đấu kỹ đối với cường giả rất quan trọng, chỉ có Đấu kỹ đẳng cấp cao, mới có thể khiến cho thực lực của một cường giả phát huy hoàn mỹ được, một số Đấu kỹ kỳ dị thậm chí còn có thể lấy yếu thắng mạnh.

Huống hồ loại Công pháp Đấu kỹ này, trong gia tộc còn có thể truyền lưu về sau, tạo thuận lợi cho hậu nhân.

Cho nên trên Đại Lục Đấu Thần này, bất kể là Công pháp hay Đấu kỹ thì từ trước đến nay nó vẫn là thứ khiến mọi người đều muốn tranh đoạt.

- Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp, Thanh Vân Thủ, sau khi tu luyện, hai tay sắc bén như đao, xuất thủ như hành vân lưu thủy, đối với người thích chiến đấu kiểu tay không đối địch mà nói thì không có nhiều loại Đấu kỹ quý bí tương tự như vậy.

Lão già trên đài thuận miệng kể ra điểm lợi hại của nó, ánh mắt nhìn về phía chỗ khách quý nhẹ nhàng nói:

- Không biết chư vị ở đây, đối với nó có bao nhiêu hứng thú a?

- Chu Tước Trung cấp à...

Lý Dật đang ngồi trong góc nhắm mắt lại, thở nhẹ một hơi, trách không được thị nữ kia lại nói thứ hôm nay nhất định sẽ khiến cho các đại nhân vật hứng thú.

Phải biết rằng, Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp bí truyền của Lý Gia, từ trước đến nay đều chỉ có Gia chủ mới được tu luyện, mà lúc này xuất hiện trước mặt mọi người cũng chính là Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp. Nói cách khác, nếu như đoạt được đến tay, thì còn đường trở thành cường giả của người tu luyện xem như đã xuất hiện đường tắt. Nói không chừng mấy năm sau, còn có tư cách xếp ngang hàng với Lý Gia. Truyện “Đấu Thần”

Huống hồ đối với phần giới thiệu của Đấu kỹ, Lý Dật cũng có vài phần hứng thú. Với tâm tính của hắn cũng không nhận được xuất hiện ý đồ muốn có được thứ đó.

- Chỉ là một Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp mà thôi, có gì ghê gớm mà người cảm thán chứ? Nếu như người bán Bản tôn làm sư phụ. Bản tôn sẽ cho người một quyển Đấu kỹ Chu Tước Cao cấp...

Âm thanh của Xà Tôn Giả nhàn nhạt chậm rãi vang lên trong đầu Lý Dật.

- Quên đi...

Lý Dật trợn trắng mắt, liền mặc kệ lão quỷ này, lại đem ánh mắt của mình dời lên đài bán đấu giá.

Trên đài, bộ dáng tươi cười của lão già kia càng lúc càng đậm, hắn chậm rãi vươn tay cầm quyển Đấu kỹ đó trong tay rồi nói:

- Đây là một quyển Đấu kỹ mà một Dong binh đã mất nửa đời đi tìm nó, dùng các Tàn phiến Đấu kỹ ghép lại. Nói vậy hẳn chư vị cũng biết. Tàn phiến Đấu kỹ trên Đại Lục Đấu Thần này tuy chẳng đáng giá bao nhiêu tiền, thế nhưng có thể ghép được một phần Đấu kỹ, há có thể dễ dàng sao? Hơn nữa, điều đó lại càng bảo chứng đây là một quyển Đấu kỹ còn nguyên chưa được sử dụng, chư vị có thể yên tâm mua nó!

- Đừng nói nhảm nữa! Nhanh báo giá đi!

Trong Phòng đấu giá đã có người gấp gấp rống lên.

Lão già cười hà hà, thản nhiên nói:

- Phải biết rằng Đấu kỹ cấp bậc Chu Tước là vô cùng hiếm có, bởi vậy lão hủ cũng không nhiều lời nữa. Vật này, tất nhiên phải có một cái giá phù hợp với thân phận của nó, chư vị nói có đúng không? Vậy đi, giá mà Phòng đấu giá quy định là... Mười vạn kim tệ!

Sau khi ngưng lại một chút thì lão già liền báo ra một cái giá khiến người khác kinh hãi khiếp sợ.

Giá này vừa báo ra, toàn trường liền truyền đến một trận hô hấp khó khăn. Với giá như vậy, cho dù là các Dong binh có liều mạng dốc sức làm việc hơn nửa đời người, cũng chưa chắc là có thể mua được.

Cho nên, lúc lão già nói ra những lời này, ánh mắt liền hướng lên chỗ của các vị khách quý.

Điều này rất rõ ràng là nói chỉ có khách quý mới có tư cách giành được.

Ở trên đó, Lý Dật cũng không nhận được lác đầu cảm thán. Hắn vốn còn cho rằng trên người mình có năm vạn kim tệ sẽ có một chút tư cách tranh đoạt quyển Trung cấp Đấu kỹ này, không nghĩ rằng, lúc này ngay cả ngưỡng cửa giành được Đấu kỹ này cũng không đạt tới, điều này thật khiến trong lòng hắn có chút phiền muộn.

Tràng diện sau một thời gian im lặng thì có một nam tử ngồi ở ghế khách quý dẫn đầu, thản nhiên nói:

- Mười hai vạn kim tệ!

Lý Dật nhắm mắt lại nhìn qua, lần này hắn đã nhìn thấy rõ. Nam tử đó còn trẻ, thoát nhìn tuyệt đối không quá hai mươi tuổi, tên là Long Ngạo Thiên, là một trong tam đại thế gia ở Vạn Triều Thành - Đại Thiếu gia của Long Gia. Bản tính người này và Lý Dật trước kia cũng không khác nhau nhiều lắm. đều là nhân vật tham hoa háo sắc. chỉ bất quá có một điều khác biệt đó là vị Long Ngạo Thiên này sớm đã là một Nhất Tinh Đầu Giả rồi

Lúc này bên cạnh Long Ngạo Thiên còn có hai nữ nhân mặc quần áo diễm lệ đang ở bên cạnh hầu hạ hắn. trên mặt hắn lộ ra Thần sắc thản nhiên như không, tựa như cũng không đem lần bán đấu giá này để vào mắt.

Thế nhưng từ con ngươi hơi co rút lại của hắn. Lý Dật đã phát hiện tên Long Ngạo Thiên Thiếu gia này đã có chút khẩn trương rồi.

Bất quá nếu có người của Long Gia đến đây. vậy không biết Lý Gia và Mạc Gia có đến hay không.

Lúc Lý Dật đang còn suy nghĩ thì đã có một trung niên nam nhân khề cười. hắn liếc mắt nhìn Long Ngạo Thiên, sau đó đứng lên hướng về phía sàn đấu giá. thản nhiên nói:

- Mười lăm vạn kim tệ!

Mí mắt của Long Ngạo Thiên cũng không nháy lắt một cái. đem rượu nho màu hổ phách nhẹ nhàng uống một hơi. mới nhẹ giọng nói:

- Hai mươi lăm vạn kim tệ!

Trung niên nam nhân liếc mắt nhìn Long Ngạo Thiên, đột nhiên khề cười một tiếng nói:

- Xem ra quyển Đầu kv này đối với Long Đại Thiếu gia rất quan trọng a! Long Ngạo Thiên liếc mắt nhìn hắn một chút mới thản nhiên nói:

- Thì ra là Mạc Nhị gia. Ta còn tưởng rằng tên hỗn đản nào không có mắt muốn cùng tranh đoạt với Long Ngạo Thiên ta chứ. Thì ra là người của Mạc Gia... Mạc Nhị gia à. nếu như tiểu thư của người đến cầu xin ta. ta còn có thể cấp một chút mặt mũi, nếu như là người... ta thấy tốt nhất là quên đi.

Người gọi là Mạc Nhị gia kia nghe nói như vậy, cũng không tức giận gì, chỉ nhẹ nhàng hừ một tiếng, lầm bầm nói:

- Tiểu tử không biết trời cao đất dày. cho rằng trong nhà có chút tiền là có thể tùy ý tiêu xài sao?

Mặc dù nói vậy, nhưng vị Mạc Nhị gia này vẫn tiếp tục ra giá. thản nhiên nói:

- Hai mươi tám vạn kim tệ!

Phòng khách của lầu một trong nháy mắt đã bị số tiền đấu giá khiến cho nhất thời im

Nhóm dịch biack

lặng. Rất nhiều người đều nhìn lên phía trên chỗ ngồi của khách quý. trên mặt một số người còn lộ ra Thần sắc phức tạp pha lẫn ước ao và đổ kị.

Còn Lý Dật thì nghiêng người không ngừng nhìn hai người đang cạnh tranh nhau. đặc biệt là Long Ngạo Thiên, hắn nhìn vài lần mới thì thào khề lầm bầm:

- Long Gia và Mạc Gia đều có người tới. như vậy không biết người của Lý Gia có đến đây không?

Quả nhiên. Lý Dật ở bên này còn chưa nói xong thì phía sau đã phát ra một hận cười hà hà, một lão già dẫn theo một thị nữ chậm rãi đi đến. tùy ý ngồi xuống một cái ghế. lão ta liếc mắt nhìn lên sàn đấu giá. thản nhiên nói:

- Ba mươi vạn kim tệ!

Sau đó mới nhìn Long Ngạo Thiên và Mạc Nhị gia. hắc hắc cười nói:

- Mạc Nhị gia. Long Thiếu gia... Phòng đấu giá có đồ tốt như vậy cũng không báo một tiếng, nếu như lão hũ bò lờ lẩn này, chẳng phải là tiếc nuối cả đời sao?

Lý Dật nhìn về phía âm thanh phát ra. thăm bùi mòi. người đó chính là Tam trưởng lão của LÝ Gia.

Long Ngạo Thiên tùy ý liếc mắt nhìn Tam trưởng lão một cái rồi thản nhiên nói:

- Thì ra là lão già người. Tuổi lớn sẽ không chạy lung tung. nơi này không thích hợp với người lớn tuổi như ngài ă...

Phía Mạc Nhị gia lại lộ vẻ tươi cười. sau đó nhẹ giọng nói:

- Tam trưởng lão. đã lâu không gặp rồi

Tam trưởng lão chấp tay đáp lễ, nhưng ánh mắt thì lại nhìn lên đài. ánh mắt nóng rực chợt lóe lên. Hiển nhiên hấn đối với Đấu kv Chu Tước Trang cấp này trong lòng cũng muốn giành được.

Lão già bán đấu giá thấy một màn như vậy, trong mắt lại càng trở nên nóng bỏng cuồng nhiệt hơn. Nếu như không có tam đại gia tộc cạnh tranh, như vậy thì làm sao có thể nâng giá cao đến như vậy được? Truyện “Đấu Thần ”

- 1

Thấy trên chỗ khách quy có chút xu thế ôn lại chuyện xưa. hấn hơi ho khan rồi cất tiếng:

- Ba mươi vạn kim tệ! Còn có ai ra giá cao hơn không?

Lời này vừa nói ra thì bầu không khí hòa hoãn ở chỗ khách quý nhất thời liền nóng trở lại.

Vị Mạc Nhị gia vẫn đang chần chờ. Long Ngạo Thiên đẩy thị nữ bên người ra. chậm rãi đứng lên. hấn nhìn Tam trưởng lão một cái lạnh lẽo. mới lạnh lùng nói:

- Ba mươi bảy vạn kim tệ!

Khóe mắt Tam trưởng lão co giật một trận. một lát sau mới thấp giọng nói:

- Ba mươi tám vạn kim tệ!

- Bốn mươi vạn kim tệ!

Long Ngạo Thiên sau khi báo ra cái giá này thì ngồi xuống.

Đến lúc này, Tam trưởng lão và Mạc Nhị gia đều không dám tùy ý tăng giá. dù sao cái giá này đối với tam đại gia tộc cũng không phải là một con số nhỏ. Nếu như xuất ra cái giá như thế. vậy sợ rằng cuộc sống sau này sẽ không còn tốt đẹp nữa.

Thấy thái độ của hai người kia. trong ánh mắt của Long Ngạo Thiên đã xuất hiện vài phần đắc ý. Cái giá bốn mươi vạn kim tệ này đã là cực hạn mà tài sản hấn có thể điều động được. Thế nhưng thân là một Đầu Già, Long Ngạo Thiên cũng rất rõ ràng, một quyền Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp đối với bản thân trọng yếu như thế nào. Không có tiền còn kiếm được. còn cơ hội có được Đấu kv Chu Tước Trang cấp này, nói không chừng cả đời cùng chỉ có lúc này mà thôi!

Ngay lúc hấn sắp bật cười. đột nhiên có một thanh âm lạnh lẽo tử trong góc phòng truyền ra.

- Năm mươi vạn kim tệ!

20. Q.1 - Chương 20: Âm Húc

Trong phòng khách liền nổi lên một trận xô xao, ngay cả người của tam đại gia tộc trên phòng khách quý cũng xuất hiện vẻ mặt kinh ngạc. Truyện “Đấu Thần ”

Ánh mắt của mỗi người đều đồng loạt hướng về phía góc phòng.

Một lát sau người trong góc phòng chậm rãi đứng lên, lộ ra khuôn mặt đầy sẹo chẳng chịt, vẻ mặt lạnh lùng hiện lên một tia tiếu ý, liếc mắt nhìn Long Ngạo Thiên rồi trầm giọng nói:

- Long Thiếu gia, lẽ nào người đã quên Âm Húc ta cũng ở đây hay sao?

Hai chữ Âm Húc vừa phát ra, trong ánh mắt của Tam trưởng lão và Mạc Nhị gia đều lộ ra vài phần chăm chọc. Bọn họ vốn cho rằng Long Ngạo Thiên lần này chắc chắn đã giành được Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp rồi, thế nhưng không ngờ nửa đường lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim như vậy.

Sắc mặt Long Ngạo Thiên biến đổi mấy lượt, rốt cuộc hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống trầm giọng nói:

- Âm Húc! Người được lắm!

Hiển nhiên, hắn đã quyết định từ bỏ rồi. Người gọi là Âm Húc này cúi đầu cười đáp:

- Còn phải cảm ơn Long Thiếu gia không cùng tranh đoạt với ta nữa. Dứt lời, hắn ngẩng đầu nhìn lên sàn đấu giá, thản nhiên nói:

- Lão già kia, bây giờ không còn ai tranh đoạt với ta, thứ đó có phải là của ta rồi hay không?

Lão già trên đài bán đấu giá cũng không vì cách xưng hô của hắn mà lộ ra thần sắc dị dạng gì. Hắn quét mắt nhìn dò xét qua Phòng đấu giá một lượt, phát hiện không có ai ra giá, liền gõ búa, chậm rãi nói:

- Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp Thanh Vân Thủ đã là của người - Phó Đoàn trưởng Âm Húc, xin đợi sau khi bán đấu giá kết thúc thì đến hậu trường nhận.

Lý Dật vuốt vuốt trán, lúc này mới nhớ ra Âm Húc này là ai.

Gã Âm Húc này hình như là một tên Thất Tinh Đấu Giả, thành viên của nhóm Dong binh đoàn Huyết Lang. Nhóm Dong binh đoàn Huyết Lang có thể xem như là thế lực lớn nhất ở Vạn Triều Thành ngoại trừ tam đại gia tộc

Nghe nói, Đoàn trưởng của Dong binh đoàn Huyết Lang là phụ thân của tên Âm Húc này. Ông ta là một cường giả Đấu Sư đỉnh phong, hơn nữa trong Dong binh đoàn này còn có vài người Đấu Sư nữa. Có thể thấy thế lực của Dong binh đoàn Huyết Lang này rất lớn. Hơn nữa, thành viên của Dong binh đoàn Huyết Lang không người nào không phải kiếm ăn trên đầu đao ngọn kiếm, không ngày nào không động thủ, không chết không dừng, cho nên phụ cận Vạn Triều Thành, cũng không có mấy người dám đụng chạm vào đám người này. Truyện “Đấu Thần”

Chỉ có điều, người của Dong binh đoàn Huyết Lang cũng biết mình biết người, biết rằng không có khả năng nhúng tay vào chuyện ở trong Vạn Triều Thành, cho nên tổng bộ của bọn họ mới đặt ở một tòa trấn nhỏ phụ cận biên cảnh Vạn Triều Thành

Bất quá, Lý Dật đối với Dong binh đoàn Huyết Lang lại có vài phần hứng thú. Không phải bởi vì điều gì khác, mà bởi vì trong tay vị Đoàn trưởng đó có một thanh vũ khí cấp sáu, nhiều năm như vậy, vũ khí trên tay hắn không biết đã hấp thu bao nhiêu khí Huyết sát a!

Trên đài khách quý vẫn đang nổi lên phong ba, thì Quyển trực Thanh Vân Thủ trên sàn đấu giá đã được đưa xuống, lần này hai tên bồi bàn lại đặt một chiếc hộp lớn khác lên bàn.

- Hà hà, vật đấu giá tiếp theo đây, tuy rằng không trân quý bằng quyển Đấu kỹ vừa rồi, thế nhưng tin rằng sẽ có rất nhiều người hứng thú với nó.

Nói xong, tay của lão già đó lại vỗ vỗ lên cái hộp một chút, cái hộp nhất thời bị nứt một vết nhỏ, một cổ khí tức Huyết sát nồng nặc theo đó tràn ra, cổ khí tức này khiến Lý Dật chấn động vô cùng, hắn biết rằng lần này đến đây đã không uống công rồi.

Ngay cả Xà Tôn Giả cũng rất ngạc nhiên, thanh âm kèm theo vài phần nghi hoặc vang lên trong đầu Lý Dật:

Cổ khí tức này...

Mở nắp hộp gỗ ra, một thanh loan đao hình dáng cầu tạo cổ xưa xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Trong ánh mắt của lão già bán đấu giá nóng rực lên, hắn chậm rãi cầm thanh đao lên, trầm giọng nói:

- Lang Nha Đao, binh khí cấp năm!

Ồ ...

Tràng diện trở nên sôi sục, so với quyển Đấu kỹ vừa rồi lại càng mãnh liệt hơn vài phần. Truyện “Đấu Thần”

Nguyên nhân rất đơn giản, binh khí cấp cao không chỉ ngàn vàng khó mua, hơn nữa lại không giống với Công pháp Đấu kỹ. Công pháp Đấu kỹ đều cần một thời gian dài tu luyện mới có thể tăng trưởng thực lực của người luyện, thế nhưng nếu một thanh vũ khí tốt rơi vào tay một cường giả, như vậy thực lực của hắn có thể nói là tăng vọt trong nháy mắt.

Cho nên mới nói, vũ khí tốt chưa chắc dễ xuất hiện hơn Công pháp đấu khí hiếm có.

Hơn nữa điều quan trọng nhất đó là, Lang Nha Đao trên sàn đấu giá tuy rằng là binh khí cấp năm, đẳng cấp không thấp, nhưng một vài gia tộc chưa chắc đã hứng thú với nó. Cho nên, một số gia tộc bình thường hoặc một vài người cùng có cơ hội đoạt được nó.

Tuy rằng không hiểu tại sao Phòng đấu giá lại xem vũ khí cấp năm là món hàng bán cuối cùng, thế nhưng ít nhất, đối với rất nhiều người mà nói, giá của Lang Nha Đao sẽ không cao như quyển Đấu kỹ Thanh Vân Thủ vừa rồi

Bởi vậy, trận đấu giá này lại càng thêm gay gắt quyết liệt.

Thế nhưng, lão già kia dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của mọi người, hắn mỉm cười rồi nói:

- Ta nghĩ rất nhiều người đều không rõ, tại sao món vũ khí cấp năm này Phòng đấu giá lại đem bán cuối cùng phải không? Đó là bởi vì Lang Nha Đao này có điểm đặc thù, đó là nguyên nhân mà chúng ta cảm thấy nó đáng giá như vậy. Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là... Thanh đao này chính là của Đao Hoàng Ba Lâm lúc còn trẻ sử dụng, Ba Lâm năm đó đã cầm thanh Lang Nha Đao này khiêu chiến cường giả tứ phương, cuối cùng đã đột phá, trở thành Đệ nhất Đấu Hoàng của Đế Quốc Thiên Phong chúng ta!

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều trở nên im lặng!

Đao Hoàng Ba Lâm, cường giả Đấu Hoàng trong truyền thuyết, là đỉnh à mọi người đều ngưỡng mộ!

Tuy rằng không biết tại sao thanh đao năm xưa của nhân vật này lại xuất hiện ở đây, thế nhưng quả thực nó có giá trị đáng để xuất hiện sau cùng trong lần bán đấu giá này.

Ha ha, để biểu thị sự tôn kính đối với Đao Hoàng, chúng ta không thể xem thanh đao này như món vũ khí cấp năm bình thường được. Không biết giá khởi điểm tám ngàn kim tệ thì như thế nào?

Lão già bộ dạng cười nhạt, thế nhưng không ngờ lại xuất ra cái giá giết người không thấy máu này a!

Phải biết rằng, vũ khí cao cấp tuy rằng đáng giá, thế nhưng vũ khí cấp năm bình thường cũng chỉ một vạn kim tệ mà thôi, hơn nữa đó còn là giá của vũ khí mới nữa.

Mặc dù nói vũ khí cấp bậc này sẽ không dễ dàng bị hư tổn, thế nhưng rất hiển nhiên, đồ mới khẳng định có giá trị hơn đồ cũ nhiều.

Chỉ có điều, danh tiếng của Đao Hoàng quá lớn, cho nên cái giá này cũng không thể ngăn cản được nhiệt tình sôi sục trong Phòng đấu giá.

- Tám ngàn năm trăm kim tệ!

Lão già vừa dứt lời, liền có người rống lên.

- Cút! Năm trăm kim tệ cùng dám ra giá hay sao? Chín ngàn kim tệ!

Thanh âm ra giá vang lên không ngớt, thế nhưng rất hiển nhiên, trong phòng dù có nhiều người ra giá đến đâu, thì giá cũng không cao quá nhiều, rất nhanh giá đã lên hơn một vạn kim tệ.

Nhưng thanh Lang Nha Dao này đối với những người ngồi trên dãy khách quý cũng không lộ ra quá nhiều hứng thú, mỗi người chỉ bình thần nhìn.

Nhưng ngược lại hai chữ cấp năm lại khiến Lý Dật cảm thấy có chút thất vọng, hần thấp giọng nói:

- Lão quý, người thấy thanh đao này..,

Thanh âm quái dị của Xà Tôn Giả vang lên bên tai:

- Khí Huyết sát trên thanh vũ khí này nồng nặc không gì sánh được, e rằng tên Đấu Hoàng gì gì đó, năm xưa đã dùng thanh vũ khí này giết không ít người. Vật này rất thích hợp để tu luyện Thiên Ma Cửu Biến. Phải đoạt được nó, ngày hôm nay dù phải trả bao nhiêu người cũng phải đoạt nó đến tay.

Quen biết Xà Tôn Giả lâu như vậy (Đã: Mới gặp có một tẹo mà đã lâu), đây là lần đầu tiên Lý Dật cảm thấy thanh âm của lão trở nên bức thiết cấp bách đến vậy. Hơn nữa khí Huyết sát trên Lang Nha Dao này, quả thực khiến hần chấn động. Thứ tốt như vậy, hần nhất định sẽ không bỏ qua

Ngay lập tức, Lý Dật ngẩng đầu lên, nhìn Lang Nha Dao trên sàn đấu giá, một lát sau dùng thanh âm bình thần nói:

- Hai vạn kim tệ!

Giá này vừa phát ra, trong phòng liền trở nên an tĩnh, phía dưới ồn ào nửa ngày cũng không qua được giá một vạn năm ngàn kim tệ, Lý Dật vừa ra giá, một hơi đã khiến giá tiền tăng lên như vậy.

Hơn nữa trang phục của Lý Dật có vài phần bí mật kín mít, trong phòng có một số người còn suy đoán rằng, hần có phải là người của Phòng đấu giá giả trang hay không.

Đối với hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, vài người ở dãy khách quý đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Chỉ có điều đối với người của tam đại gia tộc mà nói, lực hấp dẫn của vũ khí cấp năm cũng không lớn, huống hồ, bọn họ cũng không hứng thú với nó mà đi đắc tội với một người thoát nhìn thần bí cổ quái.

Thế nhưng tên Âm Húc nghe thấy Lý Dật ra giá, trong mắt liền hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng, chần chờ một lát, sau đó hần mới thần nhiên nói:

- Hai vạn năm nghìn kim tệ!

Cái giá này vừa ra, trong phòng lại càng ngạc nhiên, ngay cả ánh mắt lão già trên sàn đấu giá cũng lộ ra vài tia dị dạng, phải biết rằng, giá của một thanh vũ khí cấp sáu đã là hai vạn năm ngàn kim tệ rồi.

Lý Dật hít một hơi, nhìn tên Âm Húc một cái rồi nói:

- Năm vạn kim tệ!

Đây là giá cao nhất mà hần có thể xuất ra rồi.

Cái giá này khiến cho những người của tam đại gia tộc mở trừng mắt, khóe miệng giật giật, họ đã gặp qua nhiều kẻ bại gia, nhưng còn chưa gặp qua kẻ bại gia điên cuồng như thế, năm vạn kim tệ, với giá này đã có thể mua một thanh vũ khí cấp bảy được rồi

Nghe thấy Lý Dật báo giá, vẻ kỳ quái trong ánh mắt của Âm Húc càng hiện lên rõ rệt. Sống cuộc sống giang hồ nhiều năm, cảm giác của Âm Húc vô cùng nhạy bén, hần mơ hồ cảm thấy, thanh Lang Nha Dao này nhất định có chỗ tốt gì đó. Hơn nữa, thanh đao của Đao Hoàng năm xưa, dường như cũng xứng với thân phận của mình a.

Hần liếc mắt nhìn Lý Dật một cái, rồi nói:

- Sáu vạn kim tệ!

Lý Dật đứng bật dậy, lạnh lẽo nhìn về phía Âm Húc, một lát sau nhẹ nhàng cười:

- Thanh Lang Nha Dao này là của người rồi

Dứt lời, hần bỏ đi cũng không quay đầu lại một lần nào nữa.

Thế nhưng người của tam đại gia tộc thấy bộ dạng của Lý Dật, trong lòng họ đều dâng lên một cảm giác cổ quái. Bọn họ đều là hạng lão lưvện, là nhân vật không tầm thường. Tuy rằng Lý Dật chỉ xoay người bỏ đi, thế nhưng mỗi người đều biết, trong lòng Lý Dật lúc này hiển nhiên đã tràn ngập phần nộ.

Dong binh đoàn Huyết Lang vì một thanh vũ khí không đáng giá mà đắc tội với một người lai lịch bất minh, xem ra, có vẻ không phải là chuyện vui gì rồi...

Bọn họ cùng với những người ở lâu một bất đồng. Mỗi người đều rõ ràng, kẻ được mời tới ngồi ở đây khách quý, không có nhân vật nào là đơn giản hết.

21. Q.1 - Chương 21: Chặn Đường Cướp Đoạt

- Tiểu tử, thanh Lang Nha Dao này người cứ từ bỏ như vậy sao?

Giọng nói của Xà Tôn Giả vang lên trong đầu của Lý Dật.

Lý Dật tiện tay kéo người thị nữ trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, thấp giọng nhàn nhạt nói:

- Ai nói ta từ bỏ vậy?

- Vậy ý của ngươi là...

- Ta vốn không muốn tốn nhiều tiền như vậy để có thanh Lang Nha Dao đó. Nếu như đã có người giúp ta tiết kiệm tiền, vậy thì ta cần gì phải khách sáo nữa? Huống hồ ta cũng hứng thú với Thanh Vân Thủ trong tay hân.

- Tiểu tử, ý của ngươi là...

Giọng nói của Xà Tôn Giả lộ ra một tia ngạc nhiên, sau một hồi mới bật cười ha ha:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên thú vị, lại có ý định đánh cướp nữa? Ha ha ha...

Lý Dật hừ một tiếng, nhưng không đáp lời.

Xà Tôn Giả ngừng lại chốc lát. mới nói tiếp:

- Ta nói tiểu tử ngươi này. có một chuyện ngươi không biết rồi, hân không phải là tiểu nha đầu mà lúc trước ngươi đối phó. Tuy hân không có bản lĩnh gì, nhưng tốt xấu gì cũng là Thất Tinh Đẩu Giả, chỉ với bản lĩnh của Tứ Tinh nguyên khí hiện nay của ngươi, đi nhét kẻ rằng cho người khác còn không đủ! Hơn nữa vừa rồi ta đã ngầm dò xét qua, trong mấy người thị vệ đi sau hân, chỉ ít cũng phải có ba Đẩu Giả. Hơn nữa. tốt xấu gì hân cũng là đến để mua Đẩu kỹ Chu Tước Trung cấp, ta không tin hân chỉ có đội hình đơn giản như vậy.

- Lão quỷ, ý của ngươi là vẫn còn Đẩu Sư đến bảo vệ hân sao?

Khẽ cười, giọng nói của Lý Dật chợt lạnh lẽo:

- Thế nhưng, cho dù như vậy thì đã sao? Ta tuyệt không tin trong Phòng đấu giá này chỉ mình ta mới có hứng thú với quyền Đẩu kỹ Chu Tước Trung cấp ấy...

oOo

Ngoài Vạn Triều Thành, khói bụi từng trận mù mịt trên con đường rộng lớn, ánh mặt trời chói chang khiến mọi người lúc nào cũng có thể bốc hỏa.

Trong lùm cây bên con đường, các Ma thú cấp thấp chốc chốc lại ra vào. rồi chậm chậm đi trên đường cái. Nhưng bất chợt; những Ma thú này như cùng cảm ứng được điều gì, chỉ 'soạt' một tiếng, toàn bộ đã chạy về trong lùm cây, có con thậm chí còn khẽ run lên.

Chỉ chốc lát sau. một đội nhân mã chừng bảy, tám người đã chậm chậm xuất hiện trên con đường. Trong đội nhân mã này, người cầm đầu chính là Âm Húc kia.

Âm Húc vóc dáng to cao, khuôn mặt âm lạnh, tuy được gọi là Phó Đoàn trưởng, nhưng độ tuổi thực tế của hân tuyệt đối không vượt quá ba mươi.

Lúc này, hắn đang cười trên một con tuấn mã, thích thú vuốt ve thanh Lang Nha Dao trong tay.

Từng tia hàn quang loang loáng trên lưỡi Lang Nha Dao, cho dù đang ở trong ngày hè chói chang, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự băng lạnh trên lưỡi dao.

Mấy thị vệ đi bên cạnh nhìn bộ dạng của hắn, đều khẽ cười, một tên trong đó lớn tiếng nói:

- Phó Đoàn trưởng, cũng chỉ có loại vũ khí cao cấp này mới có thể xứng với thân phận của ngài a!

Tâm trạng của Âm Húc hiển nhiên vô cùng tốt, khuôn mặt đầy vết sẹo lúc này hiện ra một nụ cười:

- Đây là điều tất nhiên, các người cũng không nghĩ xem đây là đao của ai năm xưa sử dụng?

Tên thị vệ vừa lên tiếng lại nói:

- Đao của Dao Hoàng Ba Lâm, đây không phải là vật phẩm bình thường a! Phó Đoàn trưởng ngài nhìn kỹ xem, nói không chừng phía trên còn có bí mật gì, có thể khiến ngài bước lên lĩnh vực Đấu Hoàng đó!

Đấu Hoàng, một từ đầy mê lực thu hút người khác!

Với tâm tính của Âm Húc. nghe vậy trong lòng thầm rung động. Nếu như trên Lang Nha Dao này thật sự có bí mật gì đó, vậy thì sáu vạn kim tệ bỏ ra cũng không thiệt chút nào.

- Ha ha...

Đúng lúc này, một trận cười khẽ vang lên trước mặt, theo đó một giọng nói uể oải vang lên:

- Âm Phó Đoàn trưởng quả nhiên tham vọng cao hơn trời a! Ngay cả Đấu Sư cũng không đến, còn nghĩ mình có thể trở thành cường giả Đấu Hoàng ư? Người cho rằng Đấu Hoàng là gì vậy?

Theo giọng nói ấy, mười mấy thân ảnh 'loạt soạt' vụt hiện ngay trước mặt đội người của Âm Húc, chặn ngay đường đi của họ. Trong tay những người này ngoài vũ khí ra, còn có trọng nỏ mà chỉ có quân đội Đế Quốc Thiên Phong mới được trang bị. Loại trọng nỏ này nếu kết hợp với đấu khí. lực sát thương cực kỳ kinh người. Hơn nữa đám người xuất hiện bất chợt này trong tay đã có sẵn ưu thế, thực lực của hai bên nếu thử so sánh cơ hồ có chênh lệch quá lớn.

Sắc mặt của Âm Húc theo đó càng trở nên âm trầm. Hắn chậm rãi bỏ Lang Nha Dao trong tay vào trong vỏ, rồi vẫy tay có ý bảo thị vệ trước mặt mình lui ra, nhân thần hướng về đám người vừa xuất hiện.

- Thì ra là Long Thiếu gia!

Sắc mặt của Âm Húc lộ ra một tia cười lạnh:

- Không biết Long Thiếu gia người có ý gì vậy? Dong binh đoàn Huyết Lang chúng ta cùng Vạn Triều Long Gia các người, trước nay vô oán vô thù. Long Thiếu gia người đem một đám người chặn đường đi của ta, lẽ nào muốn tiếp mấy chiêu của Âm mỗ ta chăng?

Long Ngạo Thiên chậm rãi bước ra khỏi đám người. Hắn vẫn trong bộ dạng lười nhác, dường như là bất cứ thứ gì cũng không thể tạo hứng thú với hắn* nhưng nhân thần trong đôi mắt đang hấp háy nhìn thẳng về Âm Húc. lại vẫn phát ra một tia tinh mang.

- Đâu có, đâu có...

Long Ngạo Thiên khẽ chấp tay:

- Kỳ thực hôm nay chặn đường Âm Phó Đoàn trưởng, cũng không có chuyện gì lớn lao, chỉ có điều Long Gia ta có một món đồ đã rơi vào tay của Âm Phó Đoàn trưởng. Phó Đoàn trưởng chỉ cần trả món đồ đó lại, vậy thì dĩ nhiên sẽ để nói chuyện bằng không...

- Bằng không thì thế nào?

Âm Húc hừ một tiếng.

- Bằng không, sau này gần Vạn Triều Thành, e rằng sẽ không có Dong binh đoàn Huyết Lang nữa!

- Chỉ dựa vào người?

Âm Húc cười ha hả:

- Long Ngạo Thiên à Long Ngạo Thiên người khác sợ Long Gia các người Dong binh đoàn Huyết Lang chúng ta thì không đâu. Chỉ dựa vào người mà muốn đập bằng Dong binh đoàn Huyết Lang chúng ta? Còn chưa đủ tư cách đâu!

Long Ngạo Thiên thờ dài, nói:

- Ta có đủ tư cách hay không, chỉ sợ không phải Âm Phó Đoàn trưởng người nói là được. Phải động thủ mới biết được... Tuy biết không có nhiều khả năng, nhưng ta vẫn hỏi thử xem đã, Âm Húc, người hãy ngoan ngoãn giao quyền Thanh Vân Thủ ra đây, thế nào?

Âm Húc nhếch miệng cười:

- Cũng được! Chỉ cần Long Thiếu gia người mang cái mạng ra đòi. quyền Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp này sẽ cho người, thế nào?

- Quả thực như vậy sao?

Long Ngạo Thiên dường như lộ ra vẻ chán nản:

- Ta vốn dĩ đã không muốn chém giết rồi. Nếu đã như vậy, Âm Phó Đoàn trưởng người cũng đừng trách ta. Người đem theo mấy Đấu Giả mà cho rằng có thể dễ dàng thắng được thủ hạ của Long Gia ta sao?

Âm Húc cười lạnh, nói:

- Người có thể thử xem!

Long Ngạo Thiên khẽ lắc đầu. Hắn chậm rãi rút kiếm giắt ở hông ra, chỉ thẳng về phía Âm Húc, nhàn nhạt nói:

- Vậy thì mời Âm Phó Đoàn trưởng lên đường thôi. Giết!

Theo tiếng quát, mười mấy người được Long Ngạo Thiên đem đến cùng lúc nhấc trọng nỏ trong tay lên, bắn thẳng về hướng Âm Húc. Chỉ nghe thấy một chuỗi âm thanh vun vút xé gió vang lên, cung thuật của những thị vệ Long Gia này cực tốt. Nơi trọng nỏ chọn bắn đi đều là vị trí chí mạng, khiến cho những người trong Dong binh đoàn Huyết Lang tinh thần vốn đang căng thẳng phải phi thân vọt tránh..

Chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, thị vệ của Long Gia đã cùng lúc bỏ trọng nỏ trong tay. nhấc vũ khí lao đến.

Có đợt nỏ tiễn tấn công vừa rồi, người của Dong binh đoàn Huyết Lang đã có vài phần luống cuống. Một người đập mặt xuống đất, đã có thêm vài người bị chém ngã trên đất. Bốn năm người còn lại co lại thành một đoàn, vây chặt bảo vệ Âm Húc ở chính giữa.

Thần sắc trên mặt Âm Húc lại không chút biến đổi. Hắn rút lên một tiếng trầm muộn, đã rút ra Lang Nha Dao vừa mới có được, vung tay một cái. Chỉ nhìn thấy lưỡi đao vọt đi, một thị vệ của Long Gia đã bị hắn chém chết tươi thành hai nửa.

Màn huyết hoa tung tóe này, khiến mấy Dong binh vừa rồi còn vài phần sợ hãi cùng lúc quát lên một tiếng. Những Dong binh vốn kiếm sống trên lưỡi đao ngọn kiếm này có người nào không có chút bản lĩnh của mình? Dưới nhát chém kích động của Âm Húc, từng người ngay lập tức dùng hết sức mạnh bình sinh, liều mạng lao vào giết thị vệ của Long Gia trước mặt mình.

Dưới đợt công kích này, Long Gia lại có mấy thị vệ bị chém ngã xuống đất. Những Dong binh kia tuy đều bị thương, nhưng không ai rút lui.

Long Ngạo Thiên nheo mắt nhìn phía trước trong chốc lát, rồi nhàn nhạt nói:

- Bốn Đấu Giả cùng lúc xuất thủ, quả nhiên là lợi hại. Những thân vệ gia tộc có lẽ cũng đã cố hết sức rồi, hai người cũng lên đi!

- Vâng!

Ba người vốn dĩ đang đứng sau Long Ngạo Thiên, trong đó có hai người gật đầu, rút đao ở hông ra, lao về chiến đoàn. Thực lực của hai người này có lẽ cao hơn một bậc so với những thân vệ bình thường của Long Gia, hai người vừa mới xông vào, thân vệ Long Gia đã cảm thấy áp lực giảm mạnh.

Hai người này một người chặn một Đẩu Giả trong Dong binh đoàn. Tuy nhất thời chẳng ai làm gì được ai, nhưng chiến tuyến mà những Dong binh này kết hợp thành, lúc này đã gặp phải nguy cơ trùng trùng...

Trên con đường, tiếng hô giết ngập trời, máu tươi tóe khắp nơi. Nhưng trong rừng rậm cách nơi này không quá mấy chục thước, Lý Dật đang nửa ngồi nửa quỳ trên một nhánh cây. Hắc bào rộng thùng thình vẫn chụp trên người hắn, khiến người ngoài nhìn không rõ bộ dạng của hắn.

Hắn nắm một chiếc lá, xoa nhẹ trong chốc lát mới nhàn nhạt nói:

- Lão quỷ, người không phải nói là Âm Húc sẽ không chỉ có chút đội hình như vậy thôi sao? Sao hiện tại ta lại cảm thấy, hắn sắp xong đời rồi vậy? Người xem chúng ta đã đến lúc xuất thủ chưa? Hiện giờ xuất thủ nói không chừng còn có thể chiếm được lợi thế, nếu đợi đến lúc thứ đó rơi vào tay Long Ngạo Thiên, e rằng muốn lấy về cũng không dễ dàng như bây giờ đâu.

- Tiểu tử người đứng là rất tự tin! Rõ ràng bản thân còn không bằng một Đẩu Giả...

Bên trong giọng nói Xà Tôn Giả không biết là châm biếm hay có ý vị gì:

- Có điều sao người lại cho rằng, thứ đó rơi vào tay của Long Ngạo Thiên sẽ lại càng khó lấy được hơn? Nói không chừng sau khi hắn giết người, ngay cả Lang Nha Đao cũng không cần, há chẳng phải người sẽ chiếm được tiện nghi hay sao?

Lý Dật trợn mắt, nhàn nhạt nói:

- Nếu như dễ dàng như vậy thì tốt. Đáng tiếc con người của Long Ngạo Thiên này, tuyệt đối khó đối phó hơn Âm Húc. Không nói cái khác, chỉ nhìn việc người của Lý Gia và Mạc Gia còn chưa xuất thì Long Ngạo Thiên hắn đã đem người đi cướp trắng trợn rồi. Chỉ một điểm này, đã chứng tỏ hắn có một tự tin tuyệt đối. Phải biết rằng, trong tình hình này, trừ phi có thể giết sạch gọn người của Dong binh đoàn Huyết Lang, nếu không để Đoàn trưởng chúng biết được. Long Gia sau này đừng hòng qua được một ngày yên ổn.

22. Q.1 - Chương 22: Theo Đuôi

- Ta thấy chưa chắc.

Xà Tôn Giả lặng lẽ cười:

- Tên Âm Húc đó tuyệt đối có con bài tẩy chưa lật. Người xem, từ đầu đến cuối hắn chỉ xuất thủ một lần. Nếu như ta đoán không nhầm, hắn có lẽ đang muốn dựa vào ba thủ hạ Đẩu Giả kia làm tiêu hao vốn liếng của Long Ngạo Thiên, sau đó hắn mới đánh ra con át chủ bài. Nếu không tin người cứ xem đi.

Ly Dật khẽ gật đầu, đối với lão đầu cổ quái này, hắn vẫn tin tưởng phần nào. Huống hồ lúc này hai người có phân tích nhiều hơn nữa cũng vô nghĩa, cục diện lúc này đích thực không thích hợp để xuất thủ. Cho dù muốn chiếm lợi thế, cũng không phải lúc này.

Nghĩ vậy, ánh mắt của Lý Dật lại hướng về trên con đường.

Xoẹt~ xoẹt~ xoẹt~

Mỗi người trong trận chiến đấu chém giết điên cuồng. Dong binh bên cạnh Âm Húc chỉ còn lại ba người, hai người trong số đó còn bị hai Đẩu Giả của Long Gia vây bủa lấy. Dong binh cuối cùng thủ hộ bên cạnh Âm Húc tuy người đầy vết thương, nhưng trong tiếng gầm rống giận dữ lại thuận tay chém trúng một thân vệ của Long Gia.

Lúc này, người bên cạnh Âm Húc đã tử thương quá nửa, nhưng bên Long Ngạo Thiên cũng tuyệt đối không tốt hơn. Hơn mười thị vệ lúc này chỉ còn lại ba bốn người, nhưng lại bị người Dong binh cuối cùng bám chặt lấy, không ai có thể phân thân để đối phó với Âm Húc.

Thế nhưng trong tình hình này. Âm Húc lại vẫn không xuất đao. Nhãn thần của hắn nhìn chăm chăm vào Long Ngạo Thiên ở phía trước. Không biết tại sao, bộ dạng uể oải lười nhác của Long Ngạo Thiên luôn làm cho hắn cảm thấy có mấy phần phát lạnh.

Chỉ có điều với tình hình này, cũng không phải là lúc để do dự nữa. Dong binh theo Âm Húc đến lần này đều là thành viên tổ chức trong Dong binh đoàn Huyết Lang. Ba Đẩu Giả còn lại càng là người hắn trước nay đều coi trọng. Nếu như ngay cả ba người này cũng chết ở đây, vậy thì cho dù bản thân có đem quyền Đẩu kỹ Chu Tước Trung cấp về, e rằng thực lực trong đoàn cũng sẽ có tổn thất rất lớn.

Dù gì phụ tử Âm Húc tuy là Đoàn trưởng trong Dong binh đoàn Huyết Lang, nhưng Dong binh đoàn Huyết Lang cũng không phải là thứ mà hai cha con họ có thể khống chế hoàn toàn được.

- Liều vậy!

Ý niệm này vụt qua trong đầu của Âm Húc. Hắn cười lạnh một tiếng. Lang Nha Đao trong tay chợt chém liên ba nhát. Chỉ nghe thấy ba tiếng ‘vút vút vút’, hai tên thân vệ Long Gia đã kêu lên thảm thiết rồi ngã gục trong vũng máu. Hai người còn lại mất đi hai trợ thủ, ngay lập tức liên tiếp bại lui.

Chém xong. Âm Húc mới cười lạnh một tiếng, tiện tay vỗ một cái, một thanh côn đen như mực đã xuất hiện trong tay hắn.

Bộ dạng vốn đang biếng lười của Long Ngạo Thiên vừa nhìn thấy chiếc côn, liền giật mình kinh hãi, lạnh lùng nói:

- Âm Hỏa Côn? Không hay! Tên hỗn đản này còn có hậu thủ! Giết hắn cho ta!

Người cuối cùng phía sau Long Ngạo Thiên thân hình như huyền ảnh lao về phía Âm Húc. Nhưng còn chưa kịp lao đến bên cạnh Âm Húc. Âm Hỏa Côn trong tay Âm Húc đã bốc lên một chùm pháo hoa, lao thẳng lên bầu trời, trên bầu trời hình thành một Lang nha ấn huyết sắc, sắc mặt của Long Ngạo Thiên đã trở nên lạnh lẽo vô cùng.

- Bùm!

Người cuối cùng của Long Gia xuất thủ khi sắp tiếp cận đến Âm Húc, đột nhiên có một đạo hắc ảnh từ bên cạnh lao ra, chặn ngay đòn tấn công sát sát của hắn. Trong cơn chấn động, khiến trận chém giết bị gián đoạn lại vài phần.

Người nọ của Long Gia đáp xuống đất, lộ ra một khuôn mặt già nua, sắc mặt lại mang theo một luồng lãnh ý:

- Cường giả Đẩu Sư? Không biết người đến là vị nào trong Dong binh đoàn Huyết Lang?

Hắc ảnh vừa xuất hiện bước sang bên một bước, chặn ngay trước mặt Âm Húc. Lúc này mới nhìn rõ được khuôn mặt của người mới đến. Gã trung niên tràn ngập sự lo lắng, nhãn thần của hắn hướng về lão nhân của Long Gia, chợt cười lạnh một tiếng, nói:

- Phạm lão quý, tuổi tác người cũng không nhỏ rồi, còn cùng người khác làm chuyện đánh cướp chặn đường, không sợ một lúc nữa gãy lưng, không thể bò về được sao?

Lão nhân được gọi là Phạm lão quý nhàn nhạt nói:

- Thì ra là Phương Phong Phó Đoàn trưởng? Sao Phương Phong người càng sống càng tụt lùi vậy, hiện giờ lại phải phụ mệnh bảo vệ một tên tiểu bối? Người không sợ mất mặt sao?

Phương Phong cười hăng hắc:

- Phạm Nam, người khác sợ người, ta thì không sợ người đâu... Nào nào nào, nếu như người muốn gây khó dễ cho Dong binh đoàn Huyết Lang chúng ta, vậy thì hôm nay ta cũng không khách khí nữa!

Dứt lời, chỉ thấy khí tức trên người Phương Phong bành trướng lên, một tầng đầu khí mỏng chụp lên người hắn, tạo ra hình dáng của một chiếc sa y thanh lam sắc. Sa y Đầu khí, đây chính là biểu hiện của người bước vào cấp bậc Đầu Sư.

Phạm Nam nhìn thấy cảnh này, cũng hừ một tiếng nặng nề, một chiếc sa y thổ hoàng sắc hiện lên người lão, lão nhìn Phương Phong cười gằn một tiếng, nói:

- Chẳng qua chỉ là Nhất Tinh Đầu Sư, cũng dám ngang tàng trước mặt lão phu? Tiểu tử! Hôm nay ta phải dạy ngươi biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

Dứt lời, trong tay Phạm Nam chợt bùng lên một ngọn hỏa diễm đầu khí, trùm lên thanh đao trong tay hắn, sau đó thân hình lao vút đến Phương Phong.

Hai tay Phương Phong vung lên liên hồi, một chùm đầu khí thanh lam từ từng đạo lưu quang bắn ào ạt về hướng Phạm Nam, miệng lại thấp giọng quát:

- Thiếu chủ, ngươi đi trước! Chỉ cần đến Huyết Lang Trấn, cho dù là người của Long Gia có dốc toàn bộ lực lượng, chúng ta cũng không sợ!

Vừa dứt lời, một kiếm của Phạm Nam đã đến trước mặt hắn, đầu khí hai bên ngay lập tức chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang trời!

Âm Húc tựa hồ như đã sớm nghĩ đến Long Ngạo Thiên mang theo cường giả Đầu Sư tới, vì vậy cảnh này không khiến hắn quá ngạc nhiên, mà còn thấp giọng quát:

- Vậy thì ở đây giao cho Phương đại thúc người rồi!

Dứt lời, thân ảnh của hắn vụt biến, hướng về phía tây lao đi.

Ở sau lưng hắn, trên thanh đao trong tay Phạm Nam, đầu khí đã bành trướng ra, chớp mắt đã bỏ ra vô số đạo, còn Phương Phong đối diện lão lại không hề có hành động lùi bước nào, thân hình hắn biến thành chiếc bóng thanh sắc mờ ảo, rồi mạnh mẽ lao vào.

Lúc này, người của Long Gia đã tận số, bị người của Dong binh đoàn Huyết Lang vây lấy, lúc này không có người nào có thể chặn lại đường rút của Âm Húc.

Long Ngạo Thiên nhìn lại vòng chiến, sắc mặt không ngừng biến đổi, rồi cũng tung mình, phóng theo hướng mà Âm Húc vừa rời khỏi.

- Đánh đi, đánh đi, đánh càng lâu càng tốt, ta lại đang mong chờ đây!

Nhìn theo thân ảnh của hai người rời đi, Lý Dật cười lạnh một tiếng, không còn nhìn vào trận chém giết đang tàn khốc đến cực điểm, thân hình xoay chuyển cũng đi theo về hướng hai người Âm Húc và Long Ngạo Thiên bỏ đi.

Cũng may hai người này tuy là Đầu Giả, nhưng hiển nhiên hai bên đều cố ý khống chế tốc độ của mình. Lý Dật chỉ đi cách xa ở phía sau, tuy rằng có vài lần đã mất dấu của hai người, nhưng Lý Dật dựa vào khả năng nhận biết nhạy bén của ngũ quan, vẫn có thể phát hiện ra hướng đi của hai người, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Lý Dật phi thân trong lùm cây được mười mấy giây, bỗng nhiên, cơ thể đang phóng theo của hắn khựng lại, chậm rãi tiềm phục ở sau một gốc cây lớn.

Ở phía trước không xa, là một bãi đất trống trong rừng rậm, hai người Âm Húc và Long Ngạo Thiên một trước một sau đứng ở đó.

Chỉ thấy Âm Húc chậm rãi quay đầu lại, liếc nhìn Long Ngạo Thiên, lạnh lùng nói:

- Long Thiếu gia, lẽ nào ngươi thật sự cho rằng ngươi là đối thủ của ta? Ngươi bức ép truy sát ta như vậy, đã chọc giận lão tử rồi. Cứ giải quyết ngươi trước rồi trở về cũng không muộn! Ngươi đừng bao giờ quên rằng, bốn Thiếu gia ta tốt xấu gì cũng là Thất Tinh Đầu Giả, còn ngươi ở trước mặt ta, cũng chẳng là thứ gì!

Long Ngạo Thiên nhàn nhạt nói:

- Dĩ nhiên ta biết Âm Phó Đoàn trưởng người lợi hại. Chỉ có điều là, ta nghĩ chẳng bao lâu nữa, đám người của người cũng sẽ bị giết gọn. Phương Phong tuy cũng là Đấu Sư, nhưng chỉ là Nhất Tinh mà thôi còn Phạm trưởng lão lại là Tam Tinh Đấu Sư! Mạnh yếu thế nào, người cũng rõ hơn ta! Vì vậy ta cũng không cần làm gì, chỉ cần có thể giữ chân Âm Phó Đoàn trưởng người, vậy thì một lát nữa thôi, dĩ nhiên sẽ có người đến lấy mạng người cho ta!

- Người cứ thử xem!

Âm Húc cười nhạt một tiếng, một tầng đấu khí nhàn nhạt hiện bên ngoài cơ thể, ở phần ngực, thấp thoáng hiện ra một đầu sói đang tru lên.

Huyết Lang Quyền. Công pháp Huyền Vũ Cao cấp, sau khi tu thành tốc độ như sói, hung sát vô cùng!

Đối mặt với động tác của Âm Húc, ứng biến của Long Ngạo Thiên cũng cực nhanh. Hắn cười lạnh một tiếng, tiện tay vung ra, một đạo đấu khí nhàn nhạt xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn, ở vị trí lòng bàn tay, như có một dòng thủy lưu đang chảy.

Lưu Vân Pháp, Công pháp Chu Tước Hạ cấp. Thủy hệ. Sau khi tu thành đấu khí như trường giang đại hà, cuộn cuộn không ngừng, liên miên không dứt.

Điều này cũng chẳng trách mà Long Ngạo Thiên dám đơn độc truy kích Âm Húc. Tuy rằng hắn chỉ là Nhất Tinh Đấu Giả. nhưng chỉ dựa vào công pháp cao hơn đối phương một cấp, lại có thể ít nhiều bù đắp được chênh lệch của bậc cấp.

Thấy động tác của Long Ngạo Thiên, Âm Húc chỉ cười lạnh lẽo, thân hình hắn vọt đến trước mặt Long Ngạo Thiên, ngón tay khê co lại thành trảo.

- Huyết Lang Trảo!

Long Ngạo Thiên đau đớn hừ một tiếng trầm muộn. Tuy đã cố gắng tránh né, nhưng vẫn bị một trảo của Âm Húc lướt qua cánh tay trái. Ngay lập tức trên cánh tay trái có một vết máu tươi bắn ra.

Thấy cảnh này, Âm Húc cười nhạt:

- Long Ngạo Thiên xem ra hôm nay không những ta có thể giết người, trước khi chết còn có thể bức người nói ra bí mật Lưu Vân Pháp của Long Gia nhà người. Xem ra cũng không khó a!

Long Ngạo Thiên hừ một tiếng, nói:

- Có bản lĩnh đó. người cứ thử xem!

Trong lúc nói chuyện tay phải của Long Ngạo Thiên vọt chuyển trong tay có thêm một thanh trường kiếm. Trường kiếm được hắn chém đến, trên lưỡi kiếm đã có một đạo hàn khí tràn ra, cơ hồ có thể khiến không khí đông kết lại.

- Thanh Vân Băng Phong Kiếm!

Con người của Âm Húc co lại. không nén được bật thốt:

- Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp!

Đến lúc này, hắn cũng có vài phần hối hận đã động thủ với Long Ngạo Thiên. Nhưng bây giờ hối hận cũng không còn ý nghĩa gì, hắn liền nghiêng rằng, một tay rút ra Lang Nha Dao ở bên hông, khí tức huyết sắc trên người không ngừng bốc lên.

- Lang Nha Trảm!

Keng—

Trường kiếm và Lang Nha Dao chạm vào nhau, trong không khí chợt bắn ra những tia lửa. Khí tức huyết sắc và hàn khí không ngừng giằng xé nhau, cuối cùng bạo nổ mãnh liệt rồi ly khai!

- Đây chính là thời cơ tốt nhất!

Theo giọng nói của của Xà Tôn Giả, thân hình của Lý Dật nhanh chóng lao vút đến phía hai người đang giằng co với nhau.

23. Q.1 - Chương 23: Sát Tâm

Hai tiếng kêu thảm thiết khàn đặc cùng lúc vang lên. Âm Húc và Long Ngạo Thiên dưới va chạm mãnh liệt của Đấu kỹ, cơ hồ cùng lúc lùi nửa bước, một búng máu tươi phun ra.

Lần chém giết này của hai người đều không để lại chút dư địa nào, vì vậy nên hai bên ai cũng không chiếm được nửa phần lợi nào.

Đúng lúc này, một hắc ảnh đã lao vút vào giữa hai người, một quyền một cước tấn công hai người.

-Phụt...

Âm Húc và Long Ngạo Thiên đang trong trạng thái suy nhược thực chất không có cơ hội né tránh. Một quyền một cước lần lượt trúng thẳng vào ngực họ. Hai người tuy đều là Đấu Giả, đấu khí vốn có trong cơ thể cũng có một tác dụng bảo vệ nhất định. Nhưng lúc này đấu khí của họ đã tiêu hao quá nửa, ngay cả quyền cước bình thường này cũng không thể nào chặn lại. Hai người đều lui về sau vài bước, cùng lúc phun ra một búng máu tươi.

Thân hình của Lý Dật chậm chậm hạ xuống giữa hai người, nhân thần nhàn nhạt nhìn vào Lang Nha Dao trong tay Âm Húc, sau một hồi hẩn mới thấp giọng cười, nói:

- Hai vị, đã lâu không gặp rồi!

Âm Húc trong chớp mắt đã hồi tỉnh lại, sắc mặt hẩn chợt trở nên âm trầm. Bộ dạng này của Lý Dật dĩ nhiên hẩn nhận ra, chính là người đã đấu giá thanh Lang Nha Dao trong Phòng đấu giá với hẩn. Hẩn khẽ sững người, mới thấp giọng nói:

- Là người?

Lý Dật nhàn nhạt nói:

-Tại sao không phải là ta? Âm Phó Đoàn trưởng, Lang Nha Dao này ngươi dùng cảm giác có tốt không?

Sắc mặt Âm Húc không ngừng biến đổi, cuối cùng hẩn khẽ nâng Lang Nha Dao trong tay lên, lắc lư chỉ về Lý Dật, điềm nhiên nói:

-Cút! Nhân lúc hiện giờ ta không có thời gian để xử Lý ngươi, tốt nhất ngươi cút cho ta! Bằng không đợi ta giải quyết được Long Ngạo Thiên rồi, người chết sẽ là ngươi!

Âm Húc dù gì cũng là Đấu Giả, tuy rằng đang ở trong tình trạng bị thương, nhưng vẫn lơ mờ phát giác ra, thực lực của Lý Dật không mạnh như trong tường tượng của hẩn. Sở dĩ hẩn đánh lén đắc thủ cũng là vì đã chiếm được lợi thế. Nhưng thực lực của hẩn và Long Ngạo Thiên người tám lạng, kẻ nửa cân, kẻ lạ mặt lúc này lại xen chân vào, vậy thì đối với bản thân mà nói không có điều gì tốt đẹp.

Lý Dật khẽ lắc đầu. nói:

-Chuyện này thì không được a, Lang Nha Dao trong tay của Âm Phó Đoàn trưởng ngươi, ta đã có ý muốn có bằng được, vậy không chừng sẽ phải để ngươi chịu ầm ức rồi.

- Quả nhiên ngươi là vì Lang Nha Dao mà đến?

Âm Húc chợt cất tràng cười lạnh buốt, chậm rãi đứng dậy khỏi đất:

-Xem ra bốn Thiếu gia cũng không nhìn nhầm. Trong Lang Nha Dao này quả nhiên có bí mật gì đó, xem ra sau khi trở về phải để phụ thân từ từ nghiên cứu một chút. Nói không chừng bốn Thiếu gia sẽ có tư cách đạt đến cấp bậc Đấu Hoàng rồi!

Lý Dật thờ dãi, nói:

- Người không có cơ hội đó đâu. Hơn nữa cho dù có cơ hội, ta cũng có thể nói cho người biết, người sẽ phát hiện Lang Nha Dao này ngoài việc khiến người mất mạng ra, cũng không có bất cứ điều tốt gì.

Âm Húc chỉ cười lạnh liên hồi, Lang Nha Dao trong tay khẽ rung, một luồng đầu khí nhàn nhạt đã trong về phía trước.

Hắn dùng sức đập mạnh chân, bỗng nhiên cả thân hình như một mũi tên rời khỏi cung, bắn thẳng về Lý Dật. Đồng thời thanh Lang Nha Dao trong tay hắn vụt chuyển một luồng khí tức huyết sắc chọt bành trướng ra.

- Lang Nha Trảm!

Đối mặt với một trảm uy thế kinh người này, Lý Dật cười lạnh một tiếng, thân hình khẽ nghiêng về bên trái. Cơ hồ trong khoảnh khắc không thể nào ấy đã né khỏi đòn tấn công sát sát kia, đồng thời vai phải hắn nhoáng lên, bả vai đã húc mạnh vào phần ngực của Âm Húc.

-Phụt...

Âm Húc lại phun ra một búng máu, cơ thể lắc lư vài lần, liên tiếp thối lui. Cuối cùng, trên mặt hắn trắng bệch dị thường, hơn nữa sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

- Không! Không thể nào!

Vừa rồi đã khiến Âm Húc cảm giác ra. Lý Dật ngay cả Đầu Khí Toàn cũng không thể ngưng kết ra, không thể xem là một Đầu Giả, trong mắt hắn hiện ra một vẻ khó có thể tưởng tượng, chỉ gằm nhẹ lên:

- Sao người có thể tránh được đòn tấn công của ta, còn có sức để phản kích!?

Lý Dật chỉ khẽ nhếch môi. Người luyện đầu khí. sự mạnh mẽ của cơ thể quá nhiên rất lớn. Vừa rồi vốn dĩ mình đã nghĩ có thể lấy được mạng của hắn, không ngờ lại cũng chỉ có thể khiến hắn thổ huyết mà thôi. Xem ra muốn giải quyết Âm Húc này, còn cần phải tiêu tốn thêm mấy phần sức lực a. nhưng tình thế hiện tại...

Nhân thần của Lý Dật nhìn về Long Ngạo Thiên, trên khuôn mặt hắn lúc này đang hiện ra một nụ cười cổ quái vài phần ý vị, chọt khẽ cười, nói:

- Long Thiếu gia, hai chúng ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?

Sắc mặt Âm Húc thoáng chốc đã trở nên càng khó coi hơn.

Long Ngạo Thiên cũng chậm rãi đứng dậy, nhưng hiển nhiên hắn có vài phần kiêng kỵ với Lý Dật xem bộ dạng có vẻ cao thâm khó đoán này. Lập tức hắn lui về sau vài bước, ba người lại thoáng hình thành một cục diện giới bị lẫn nhau, sau đó hắn mới cười khổ, nói:

-Vị huynh đệ này, nếu như Long mỗ lúc này không bị chút thương tích nào, vậy thì hợp tác với người cũng không có gì. Chỉ có điều thân thủ của huynh đài người quá thực rất cao, tuy rằng Long mỗ cũng có mấy phần tự phụ, nhưng lại không dám đảm bảo lúc này mình có thể chặn được thế công của người. Vì vậy ta thấy chuyện hợp tác này dường như đã muộn, ta không muốn mất đi Quyền trực lại mất cả tính mạng.

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt Long Ngạo Thiên, Lý Dật nhàn nhạt nói:

-Long Thiếu gia. muốn có được thứ gì đó không thể nào không chịu một chút mạo hiểm chứ? Ta chỉ có hứng thú với Lang Nha Dao, còn về quyền Đầu kỹ Chu Tước Trung cấp kia, chính là thuộc về Long Thiếu gia người, thế nào?

Long Ngạo Thiên lại cười khổ một tiếng, trầm giọng nói:

-Quả thực không phải ta không muốn hợp tác, chỉ là mạo hiểm quá lớn a...

Lý Dật thoáng nhíu mày. hắn lại không ngờ tên Long Ngạo Thiên này lại cẩn thận đến mức này, vừa nhìn tình hình bất lợi với bản thân, đã không dám mạo hiểm thêm chút nào. Có điều hành động không phân địch ta vừa rồi của mình, quả thực cũng khiến đối phương không thể tin tưởng. Hơn nữa nếu như đoán không nhầm, Long Ngạo Thiên này có lẽ còn đang cố dự tính kéo dài thời gian.

Nếu như thật sự để người của Long Gia đến kịp đây, vậy thì mình cũng không còn cơ hội để lấy hai món đồ đó nữa rồi!

Nghĩ tới đây, trong nhãn thần của Lý Dật đã phát ra mấy phần sát ý. Hắn cơ hồ có thể khẳng định, hai người Âm Húc và Long Ngạo Thiên vốn dĩ muốn liều sinh tử, bởi vì sự xuất hiện của mình đã lơ mờ đứng trên cùng một chiến tuyến. Tuy rằng sự liên minh này rất nhỏ, cũng không biết lúc nào liên minh lại biến thành kẻ địch, nhưng hiên nhiên với tình hình này đối với bản thân mà nói là cực kỳ bất lợi.

-Tiểu tử, không bằng lúc này ngươi bái Bản tôn làm sư phụ. Bản tôn sẽ xuất thủ giúp ngươi xử Lý hai tên phế vật này, thế nào?

Giọng nói của Xà Tôn Giả lại vang lên trong đầu Lý Dật không đúng lúc.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói:

-Không cần thiết, chẳng qua chỉ là hai tên Đấu Giả mà thôi, cho dù ta không giải quyết được họ, muốn đi cũng không phải không thể.

- Cái gì?

Có lẽ Xà Tôn Giả cũng hiếm có lúc trợn ngược mắt lên như vậy, một người ngay cả Đấu Khí Toàn cũng không thể ngưng kết ra lại có khẩu khí như vậy, có lẽ cũng chỉ có một mình Lý Dật mà thôi.

-Lão quỷ, ngươi cứ ngồi yên mà xem đi, muốn giết hai người này, ta không cần phải dùng một chút đấu khí nào. Thực lực của chúng có mạnh thế nào, cũng không thể nào chạm vào ta vậy thì có khác biệt gì với phế vật đâu!

- Rầm

~~Mũi chân của Lý Dật chợt điểm, cả người đã lao về phía Long Ngạo Thiên, nhưng khi trên mặt Âm Húc còn chưa kịp hiện ra nụ cười, thân hình của Lý Dật đã vụt chuyển hướng thẳng về phía Âm Húc.

Nhìn Lý Dật đang bất thành linh lao tới. Âm Húc tuy thấp thỏm trong lòng, nhưng dù gì hắn cũng là một nhân vật không đơn giản. Biết lúc này không thể thối lui, đao vừa rồi của hắn không làm gì được Lý Dật, lúc này hắn tiện tay vỗ một cái. Lang Nha Đao trong tay đã biến mất trong không khí. huyết khí trên hai tay bốc lên.

- Huyết Lang Trảo!

Đối mặt với một trảo khí thế mãnh liệt này, trong nhãn thần của Lý Dật lại chỉ hiện lên vẻ khinh thường nhạt nhẽo:

-Nhiều nhất chỉ là Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp mà thôi.

- Âm~~ Âm

~~Chỉ vỗ nhẹ một cái, thủ chương của Âm Húc đã bị Lý Dật đẩy ra nửa phần. Hắn cơ hồ trong nháy mắt vụt chuyển thân đến lòng của Âm Húc, hai tay liên hoàn kích đánh ra như đạn pháo liên thanh.

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, thân hình của Âm Húc bị đánh văng đi như sợi bông:

Cốp~ một tiếng, lưng hắn đã va vào một gốc đại thụ lớn.

Thế nhưng Lý Dật vẫn chưa dừng tấn công ở đó, thân hình hắn lại bắn đi, hai tay biến thành trảo, đồng thời bổ vào đốt ngón tay yếu ớt nhất ở hai tay Âm Húc. Còn vai phải hắn lại một lần nữa huých vào phần ngực của Âm Húc.

Một âm thanh thê lương thấm thiết đến cực điểm vang lên. Âm Húc dưới đòn tấn công liên hoàn kích của Lý Dật, không những hai tay bị phế, hơn nữa gân cốt ở ngực đã không biết bị đứt đi bao nhiêu đoạn. Đến khi Lý Dật ngừng tấn công rồi, hắn chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, cơ hồ ngay cả sức để kêu thảm thiết cũng không có.

Mặt khác, nhìn thấy phương thức tấn công tàn bạo cực điểm của Lý Dật. Long Ngạo Thiên cũng toát mồ hôi lạnh. Với kiến thức của Long Ngạo Thiên ít nhiều cũng nhìn ra phần nào. Lý Dật vừa rồi hoàn toàn

không dùng một chút đầu khí nào, cho dù chỉ là một tia. Hắn chỉ đơn thuần dựa vào Đấu kỹ quy dị kia, mà đã bức Âm Húc đến mức như vậy.

- Đợi... đợi một chút...

Giọng nói của Âm Húc khô khốc vang lên:

- Cho... cho người tất cả... cái gì cũng cho người... tha... tha mạng cho ta...

Tay phải của Lý Dật chậm chậm kẹp vào yết hầu của Âm Húc, thấp giọng cười nói:

-Món đồ của người dĩ nhiên ta sẽ thu lại. Chỉ có điều, lẽ nào ta lại nuôi hổ làm họa? Vì vậy, vẫn phải tiễn người lên đường trước vậy...

Lời còn chưa dứt, móng tay của Lý Dật đã nhẹ nhàng rạch đứt yết hầu của Âm Húc, để lại một vết máu sâu hoắm ở phía trên. Nhân thân của Âm Húc lộ ra một thân sắc khó tin cơ hồ đang định nói gì đó, nhưng chỉ phát ra một chuỗi âm thanh 'khò khè' quỷ dị.

- Như vậy được rồi.

Lý Dật khẽ mỉm cười:

-Hiện giờ đến lượt người rồi... Long Ngạo Thiên, Long Thiếu gia...

Thấy Lý Dật chậm chậm xoay người, sắc mặt của Long Ngạo Thiên chợt biến, nụ cười trên mặt đã chuyển thành mỉa.

24. Q.1 - Chương 24: Vu Oan

Thò tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán cơ hồ cảm giác được sát ý nhàn nhạt phát ra từ trên người Lý Dật. Long Ngạo Thiên bất giác lùi về sau mấy bước, mới cười khổ một tiếng nói:

- Vị đại nhân này, vừa rồi ta đã mạo phạm. Có điều Vạn Triều Long Gia chúng ta và đại nhân trước nay vô oán vô thù, hà tất phải phân sinh tử? Chi bằng xin đại nhân giờ cao đánh khẽ, được không?

Lý Dật cười ha hả, nhàn nhạt nói:

- Chúng ta quả thực không có bất cứ oán thù nào, có điều hôm nay dù gì ta cũng đã giết Âm Húc trước mặt người. Nếu truyền ra ngoài, bị người của Dong binh đoàn Huyết Lang biết được, lại cũng là một phiền phức lớn. Chẳng bằng sau khi ta giết người rồi bố trí một phen, để người khác hiểu lầm cho rằng là hai người người và Âm Húc đồng quy vu tận không phải tốt hơn sao?

Mí mắt của Long Ngạo Thiên chợt nhướng lên, nụ cười trên mặt càng lúc càng đáng chất. Tên hắc y nhân đáng chết này, không những muốn giết mình, còn muốn Dong binh đoàn Huyết Lang và Long Gia từ nay đầu nhau không chết không thôi, thật là hỗn đản!

Thế nhưng, suy nghĩ này Long Ngạo Thiên nào dám lộ ra ngoài nữa phần?

Hắn thận trọng nâng trường kiếm trong tay lên, mới nuốt nước bọt nói:

- Đại nhân, chúng ta có thể bàn bạc kỹ hơn... Hôm nay vì muốn mua được quyển Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp, trên người Long mỗ còn một số kim tệ, chi bằng tặng cho đại nhân, coi như là quà... quà gặp mặt... quà gặp mặt của chúng ta đi...

Trong thời khắc sinh tử, Long Ngạo Thiên đã sớm mất đi loại ngạo khí lười nhác đó. Có điều đối với hạng Đại thiếu gia như hắn mà nói, chuyện xin tha mạng cơ bản hắn chưa từng làm. Vì vậy lời này khi nói ra, lại khó tránh khỏi có vài phần lắp bắp.

Nhưng Lý Dật lại nhìn trường kiếm đầu khí đang chớp động của hắn, sắc mặt không hề thay đổi lắc đầu, nhàn nhạt nói:

- Có lẽ người biết, người không thể ngăn được ta.

Long Ngạo Thiên nhìn động tác của Lý Dật, miệng thầm kêu khổ. Hắn cũng rõ con người trước mặt kia lần này tuyệt đối không có lý do tha cho bản thân. Cảm giác thất bại theo kiểu bọ ngựa bắt ve sào lại không biết có chim sẻ đứng đằng sau này, khiến Long Ngạo Thiên càng hối hận khôn cùng. Nếu như không phải bản thân tự cao tự đại mà sợ ý, thì há lại lâm vào tình cảnh như bây giờ?

Lý Dật đi lên trước một bước, ánh mắt nhìn chăm chú vào Long Ngạo Thiên. Tuy không có oán thù gì với vị Long Đại Thiếu gia này, nhưng lúc này không giải quyết đối phương, cơ hồ lại không thể được.

Đúng lúc này, giọng nói của Xà Tôn Giả chợt gấp gáp vang lên:

- Tiểu tử, đi mau! Tên Đấu Sư của Long Gia đã kịp đến rồi! Người không phải là đối thủ của hắn đâu!

Trong lòng chợt căng thẳng, đôi mắt của Lý Dật nhắm lại, vừa rồi sau khi nhìn thấy Đấu Sư xuất thủ, lúc này dĩ nhiên hắn hiểu rõ, tầng Sa Y Đấu khí trên người Đấu Sư với tình trạng của mình lúc này tuyệt đối không thể nào phá vỡ được. Đấu Giả thì bản thân có thể dựa vào Huyền Sát mà dẫn hắn xuống đất, còn trước mặt Đấu Sư, tầng cảnh giới đó hiện nay bản thân chỉ có thể ngưỡng vọng mà thôi.

Có điều càng là tình hình này, lại càng không thể để Long Ngạo Thiên nhìn ra bất cứ sơ hở nào, nếu không cái tên đang sợ hãi lúc này, nói không chừng đột nhiên sẽ bạo phát, cản ngược lại bản thân.

Lý Dật bất động thanh sắc lui về sau một bước, mới nhàn nhạt nói:

- Muốn ta tha cho người cũng không phải không được, bất quá có một điều kiện.

Long Ngạo Thiên nghe thấy lời này, trong lòng mừng rỡ. Nhưng hắn cũng thận trọng, rồi cũng lui về sau mấy bước, mới trầm giọng nói:

- Có chuyện gì, xin đại nhân phân phó.

Lý Dật hừ một tiếng, lại không đáp lời, mà nhãn thần nhìn về thi thể của Âm Húc.

Lúc này hắn đã nhìn rõ, Lang Nha Dao và Đấu kỹ Quyển trục đáng lẽ phải ở trên người Âm Húc, lúc này cơ hồ lại không cánh mà bay, điểm này khiến hắn bất giác phải nhíu mày, tình hình hiện tại. không cho hắn có chút thời gian nào để lục soát.

- Trên tay Nhẫn!

Giọng nói của Xà Tôn Giả nhanh chóng vang lên trong đầu của Lý Dật.

Lý Dật cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên ngón tay phải của Âm Húc lấp ló một chiếc nhẫn ngân sắc nhàn nhạt quỹ dị. Tuy hắn nhất thời không hiểu tại sao, nhưng vẫn tiện tay tháo chiếc nhẫn xuống, nhét vào trong lòng, thấp giọng hỏi:

- Đây là gì?

- Dung Giới! Tuy rằng chỉ là cấp thấp nhất, nhưng hiển nhiên là đối phương đã giấu món đồ vào trong đó.

Xà Tôn Giả nói, giọng ẩn chứa sự khinh miệt.

Lý Dật cười cười, Dung Giới này hắn cũng biết. Bên trong chiếc nhẫn quỹ dị này chứa một không gian to nhỏ khác nhau, ngoài vật sống ra, bất cứ thứ gì cũng đều có thể giấu bên trong. Chỉ có điều Dung Giới có cấp bậc càng cao, thì càng khó có được mà thôi. Khi vừa bắt đầu biết được thứ đồ vật này, Lý Dật cũng có mấy phần hứng thú với nó, chỉ có điều với thân phận của hắn, cũng không thể nào có được một kỳ vật hiếm thấy như vậy.

Không ngờ lần này vì Lang Nha Dao ra tay đánh cướp, ngoài Đấu kỹ Quyển trục Chu Tước Trung cấp ra, còn có món quà bất ngờ là chiếc Dung Giới này.

Thu lại Dung Giới, Lý Dật mới liếc nhìn Long Ngạo Thiên, mỉm cười nói:

- Điều kiện này, kỳ thực nói ra cũng đơn giản, chỉ cần Long Thiếu gia nhớ kỹ, ta chưa từng xuất hiện ở nơi này. Vậy thì... Ta sẽ nể mặt của Long Gia các người mà tha cho người, thế nào? Nhưng nếu như người

không làm được, ta nghĩ rằng Long Thiều gia người cũng hiểu, ta muốn giết người, ở nơi nào, lúc nào cũng có thể.

Thấy chiếc Dung Giới được Lý Dật thu vào lòng, nét mặt Long Ngạo Thiên hiện ra thần sắc đau lòng. Phải biết rằng hãn bố trí đã lâu, không tiếc tiêu phí thân vệ của gia tộc, chịu mạo hiểm để đắc tội với Dong binh đoàn Huyết Lang, mục đích không ngoài vì chiếc Dung Giới này cùng món đồ trong đó... Nhưng lúc này, tất cả mọi thứ đều chỉ là làm hộ cho người khác. Nếu như không phải trong lòng Long Ngạo Thiên còn vài phần lý trí, thì đã lao qua để cưỡng đoạt lại rồi.

Thế nhưng cảm giác thấy nhân thần ẩn đầy sát ý của Lý Dật, Long Ngạo Thiên cũng chỉ có thể đau khổ nhanh chóng gạt đầu.

Thấy động tác của hãn, Lý Dật cũng không phí lời, tiện tay ấn một chương vào thi thể của Âm Húc. Đợi nghe thấy tiếng xương sọ của hãn phát ra tiếng kêu khiến lòng người tê dại, hãn đã chết không còn cơ hội để sống lại. Lý Dật mới cười lạnh một tiếng, thân hình chậm rãi biến mất vào trong lùm cây.

Long Ngạo Thiên ngây dại nhìn thấy cảnh trước mặt, trong lòng cảm thấy vui mừng may mắn. Vừa rồi mình đã không bộc phát xuất thủ, nếu không thì... E rằng bản thân chết không toàn thây a!

Cứ như vậy sau khi trôi qua hơn mười phút đồng hồ, có mấy thân ảnh nhanh chóng vụt ra khỏi lùm cây, đáp xuống bên cạnh Long Ngạo Thiên.

Người đi đầu hiển nhiên là Phạm Nam, phía sau là hai Đẩu Giả. Chỉ có điều lúc này ba người họ đều thương tích khắp mình, hiển nhiên tuy đã thuận lợi giải quyết được người bên đó, nhưng ba người cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Nhìn thấy Long Ngạo Thiên đứng nguyên tại chỗ, còn thi thể của Âm Húc nằm ở phía không xa trong mắt Phạm Nam hiện ra một tia hỉ sắc, hãn không nén được thấp giọng nói:

- Thiều gia, đã đắc thủ chưa? Vậy chúng ta mau chóng rút thôi, bên Dong binh đoàn Huyết Lang e rằng không bao lâu nữa sẽ phát giác ra có điều không ổn đó.

Sắc mặt của Long Ngạo Thiên khó coi đến cực điểm, cơ thịt trên mặt hãn giật giật một hồi, mới thấp giọng nói:

- Phạm lão, phiền người xử lý thi thể của Âm Húc đi, bảo đảm cho người của Dong binh đoàn Huyết Lang không phát hiện ra điều gì. Hai người các người, đi về trong gia tộc tìm người đến cũng xử lý thi thể trên đường đi. Nhớ kỹ, tất cả xem như hôm nay như chưa từng xảy ra điều gì.

Hai vị Đẩu Giả đó cũng không hỏi nhiều, mà cùng ứng tiếng, rồi nhanh chóng lao về hướng Vạn Triều Thành.

Còn Phạm Nam lại khẽ mỉm cười, không nén được liếc nhìn Long Ngạo Thiên nói:

- Thiều gia, điều này há chẳng khác với kế hoạch sao, theo kế hoạch...

Long Ngạo Thiên lắc đầu, thấp giọng nói:

- Không có kế hoạch gì nữa rồi, chúng ta lần này xem như đã thiệt lớn. Phạm lão người tốt hơn vẫn nên xử lý gọn thi thể của Âm Húc đi, ta không muốn đã không có được lợi ích gì, ngược lại còn chuốc vạ vào thân.

Phạm Nam lúc này cuối cùng cũng nhìn ra tình trạng của Long Ngạo Thiên quá thực không tốt, hãn thấp giọng nói:

- Thiều gia, rốt cuộc...

Long Ngạo Thiên nuốt nước bọt, chỉ về thi thể của Âm Húc, nhưng không nói một câu.

Phạm Nam vẻ mặt đầy ngờ vực bước lại gần vài bước, liếc nhìn một cái, sắc mặt chợt biến, rồi không nén được thò tay khám xét thi thể của Âm Húc một hồi, sau đó miệng lưỡi khô khốc nói:

- Xương cốt toàn thân đã bị gãy, hai tay bị phế, thiên linh cái bị nát vụn... Cho dù là những tên biến thái của Đẩu Thần Điện xuất thủ cùng lắm cũng chỉ như vậy thôi. Thiều gia... Rốt cuộc người đã gặp phải người nào? Lê nào là mấy lão quái vật của những gia tộc khác sao?

Long Ngạo Thiên biến sắc. cuối cùng lạnh lẽo nói:

- Nếu như là người của Lý Gia và Mạc Gia, ta còn có thể không nhận ra sao? Rốt cuộc ta đã gặp chuyện gì người đừng hỏi nữa. bằng không, hai chúng ta e rằng đều...

Phạm Nam cũng biến sắc. thân là Tam Tinh Đấu Sư, tuy rằng trong Vạn Triều Thành có thể hô phong hoán vũ, nhưng Phạm Nam lại càng hiểu rõ rằng, đừng nói là Đấu Sư, ở cả Đại Lục Đấu Thần này, cho dù là đặt ở Đế Quốc Thiên Phong, cũng chẳng có gì ghê gớm. Nếu như không cẩn thận gặp phải nhân vật biến thái nào đó, đừng nói là thực lực của bản thân, cho dù có thêm thực lực của Long Gia, nói không chừng chỉ lật tay cũng có thể diệt cả gia tộc nhà mình, dù gì, đây cũng là một thế giới cường giả vi tôn!

Phạm Nam nhanh chóng oanh kích vào mặt đất, đào ra một cái hố sâu vài thước, tiếp theo đó hắn tiện tay mang thi thể của Âm Húc ném vào trong đó, rồi lấp lại, sau đó cẩn thận che đậy những vết tích mà vừa rồi Âm Húc và Long Ngạo Thiên chiến đấu để lại, xong xuôi mới kéo theo Long Ngạo Thiên sắc mặt đang vô cùng khó coi, hai người nhanh chóng rời khỏi. Nơi này họ cho dù là chỉ trong chốc lát cũng không muốn tiếp tục ở lại.

Không bao lâu sau. lại có người từ từ bước ra từ trong lùm cây, chính là Lý Dật vừa rồi đã bỏ đi, nhân thân của hắn lúc này đã hướng về nơi che giấu thi thể của Âm Húc, lộ ra một nụ cười, khẽ giọng nói:

- Xem ra Long Ngạo Thiên đã thật sự sợ hãi rồi, ta còn lo lắng hắn đem chuyện nói ra, sau này sẽ có người nghĩ đến ta.

Giọng nói của Xà Tôn Giả nhàn nhạt vang lên:

- Ai biết hắn vừa rồi có làm như vậy không, nói không chừng hắn cũng nghĩ đến người đang ẩn thân ở gần đó để theo dõi.

- Có thể.

Lý Dật mỉm cười:

- Hắn sẽ không có cơ hội để nói ra đâu, ta nghĩ tiếp sau đây làm thế nào để ứng phó với việc Dong binh đoàn Huyết Lang báo thù, mới là chuyện Long Ngạo Thiên phải suy nghĩ.

Nói rồi, Lý Dật tiện tay đảo loạn tất cả mọi thứ mà Phạm Nam đã bố trí xong, rồi nhanh chóng lao về hướng Vạn Triều Thành.

Về phần nơi này, tất cả cũng không cần phải quá rõ ràng, dù gì như vậy sẽ có thêm sự hiềm nghi vu oan giá họa, còn hiện tại chỉ lộ ra một kẻ hồ nhỏ, chỉ cần người của Dong binh đoàn Huyết Lang không ngốc quá, thì sẽ có thể nhìn ra điểm gì đó...

25. Q.1 - Chương 25: Huyết Ma Đại Trận

Trở về trong Vạn Triều Thành, Lý Dật tìm một góc kín đáo để cởi bỏ áo choàng màu đen trên người, rồi loanh quanh vài vòng trong thành với thân phận Lý Dật, sau đó mới thông thả bước về đại viện Lý Gia. nhanh chóng bước vào hậu sơn.

Hậu sơn nơi Lý Dật tu luyện, tất cả vẫn bình lặng như vậy. Nhược Lâm bị Lý Dật bắt sống lúc này vẫn đang chìm trong cơn hôn mê, không hề có chút phát giác Lý Dật đã từng rời khỏi đó.

Lý Dật tiện tay kiểm tra một lượt, rồi cũng mặc kệ nàng, sau đó đi đến ngồi lên thạch đài trong ao nước mà hắn vẫn hay tu luyện, sau đó cẩn thận lấy chiếc Dung Giới từ trong lòng ra.

Quang mang ngân sắc yếu ớt không ngừng lấp lóe trong lòng bàn tay của Lý Dật, không ngừng kích thích thần kinh của hắn.

Lý Dật hít một hơi thật sâu, sau đó mới thấp giọng nói:

- Lão quỷ, thứ này dùng thế nào?

Giọng nói của Xà Tôn Giả nhàn nhạt vang lên trong đầu Lý Dật:

- Điều này không phải quá đơn giản sao? Chủ nhân ban đầu của nó đã chết rồi, vậy thì người chỉ cần trích huyết nhận chủ là được rồi.

Lý Dật gật đầu, không hề chần chừ, cắn rách ngón tay của bản thân, tiếp đó nhỏ một giọt máu lên trên Dung Giới.

Theo giọt máu được nhỏ xuống, quang mang ngân sắc quỷ dị trên Dung Giới từ từ biến mất, cuối cùng đã biến thành một chiếc nhẫn bạc bình thường. Nhưng khi tay của Lý Dật chạm lên phía trên, ngay lập tức có thể cảm ứng được, trong Dung Giới có một không gian rộng mênh mông. Bên trong đựng đầy tạp vật, trong đó bắt mắt nhất chính là Quyển trực Đấu kỹ Thanh Vân Thủ Chu Tước Trung cấp, cùng với Lang Nha Dao không ngừng phát ra khí Huyết sát nồng đặc.

Đối với các tạp vật khác, Lý Dật hoàn toàn không đếm xỉa đến, đầu tiên hắn lấy Quyển trực Đấu kỹ Thanh Vân Thủ ra, khuôn mặt hiện ra một nụ cười. Phải biết rằng, với thể lực của Lý Gia, Đấu kỹ đẳng cấp cao nhất trong gia tộc, chẳng qua cũng chỉ là Chu Tước Trung cấp mà thôi, còn lúc này một quyển Đấu kỹ cùng đẳng cấp khác lại rơi vào trong tay mình. Với tâm tính của Lý Dật, trong lòng cũng không kìm được vui mừng điên cuồng một trận.

Đúng lúc này, giọng nói của Xà Tôn Giả cũng không khách khí vang lên:

- Tiểu tử, đừng nói ta không báo trước cho người. Đấu kỹ của Chu Tước Trang cấp này tuy là tốt, nhưng người ngay cả Nhất Tinh Đấu Giả cũng không phải, e rằng không có tư cách gì để có thể tu luyện a.

Nghịch trong tay một hồi, Lý Dật mới tiếc nuối cất lại Quyển trực Đấu kỹ vào trong Dung Giới, nhàn nhạt nói:

- Dĩ nhiên ta biết, Thanh Vân Thủ này tuy là hiếm thấy, nhưng dù gì cũng là thứ cướp được, lúc này cho dù có thể tu luyện tạm thời cũng không thể nào dùng nó, nhưng thứ này...

Trong lúc nói chuyện, Lý Dật đã lấy thanh Lang Nha Dao ra, ngay lập tức, một luồng khí Huyết sát nồng đặc đến cực điểm tràn ra. Loại khí tức này đối với việc tu luyện Thiên Ma Cửu Biến của Lý Dật mà nói, khiến cho nguyên khí cả người hắn không ngừng rung động.

Vân Hoang Giới Chỉ trên tay Lý Dật chợt lóe lên, thân ảnh mờ ảo của Xà Tôn Giả hiện ra. nhân thần hắn hướng về Lang Nha Dao, mắt cũng sáng lên:

- Xem ra tên Đấu Hoàng cái gì Lâm đó của Đế Quốc Thiên Phong các người, cũng miễn cưỡng xem là một nhân vật. Một thanh vũ khí cấp năm bình thường có thể bị hắn làm cho khí Huyết sát nồng đặc như vậy, có thể thấy người bị hắn giết năm xưa tuyệt đối không ít a. Tiểu tử, có thứ này rồi, trong vòng hai tháng người ngưng kết được Đấu Khí Toàn cũng không phải không có khả năng, chỉ có điều...

- Chỉ có điều gì?

- Chỉ có điều có chút đáng tiếc mà thôi.

Bên trong lời nói của Xà Tôn Giả lại có thêm vài phần ý vị bất lực:

- Nếu như người chịu đi làm thịt tiểu nữ oa ngoài kia, rồi luyện hóa mầm mống đấu khí của cô ta, vậy thì trong hai tháng, việc người trở thành một Đấu Giả, sẽ tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

Lý Dật nhếch môi lên, nhàn nhạt nói:

- Ta không có sở thích biến thái như người. Huống hồ, ta sớm đã nói qua rồi, Nhược Lâm đó còn có ích với ta há có thể nói giết là giết.

- Được rồi, không giết thì không giết.

Xà Tôn Giả lộ ra một nụ cười cổ quái:

- Có điều sẽ có một ngày người sẽ phát hiện, luyện hóa mầm đầu khí của người khác, không hoàn toàn ác tâm như trong tưởng tượng của người, đến lúc đó mà...

Lý Dật hừ một tiếng, nói:

- Không cần nói nhiều lời như vậy, tiếp theo nên làm thế nào? Trực tiếp hấp thu khí Huyết sát trên Lang Nha Dao ư?

Xà Tôn Giả lắc đầu, nói:

- Đâu có dễ như vậy, Lang Nha Dao này dù gì cũng là vật hiếm có, dùng nó để bố trí, có thể làm thành một Huyết Sát Chi Địa nhỏ. Chỉ có điều Huyết Sát Chi Địa muốn thành hình phải mất một ngày, thời gian này người cứ chờ đợi đi.

Dứt lời, đã nhìn thấy tay Xà Tôn Giả đã đánh một hư trảo vào không khí, ngay lập tức đã nhìn thấy Lang Nha Dao từ trong tay Lý Dật tuột ra bay lơ lửng trên trời. Nhìn thấy cảnh này, Xà Tôn Giả lộ ra một nụ cười cổ quái, hai tay hắn không ngừng điểm vào hư không, chỉ nhìn thấy từng đạo đường thẳng tựa như huyết tơ bay ra từ ngón tay hắn tiếp sau đó bao trọn lên Lang Nha Dao.

Đường tơ giống như mạng nhện, đem cả nước ao chụp vào bên trong, trong nước ao cũng nổi lên khí Huyết sát, giống như dòng nước đang sôi sục cuộn cuộn. Trong thoáng chốc một nơi vốn dĩ non xanh nước biếc, đã biến thành chốn tựa như địa ngục Tu La.

Cảnh này khiến Lý Dật phải nhíu mày, hắn nhìn trong chốc lát rồi mới thấp giọng nói:

- Lão quỷ, người đang làm gì vậy?

Có thể là vì nguyên nhân bố trí trận pháp quỷ dị này, thân hình của Xà Tôn Giả càng trở nên mờ ảo, hắn cười khê nói:

- Tiểu tử, người đừng thấy Huyết Ma Đại Trận này nhìn thì tà ác vô bì, nhưng nếu không như vậy, thì sao có thể kích phát toàn bộ khí Huyết sát trong Lang Nha Dao ra ngoài? Lúc này cũng chỉ vậy thôi, đợi một ngày sau. Huyết Ma Đại Trận này thành hình, người kinh ngạc cũng không muộn.

Dứt lời, thân ảnh của Xà Tôn Giả chợt lóe, rồi thu lại vào trong Vân Hoang Giới Chỉ trong tay Lý Dật.

Lý Dật khê nhíu mày, nói thực, hắn cũng không có quá nhiều tin tưởng với Xà Tôn Giả này, có điều hắn lại biết một điều, chính là với thực lực của đối phương, nếu muốn bóp chết mình, thì còn dễ hơn bóp chết một con kiến. Vì vậy Huyết Ma Đại Trận xem chừng quỷ dị vô cùng này, cũng có lẽ không có vấn đề gì mới đúng, dù gì Xà Tôn Giả nếu thật sự muốn hại chết mình, hoàn toàn không cần phải tốn nhiều công phu như vậy.

Khê khàng lắc đầu, Lý Dật nhảy đến bên bờ, quay đầu nhìn cảnh tượng kỳ dị khí Huyết sát không ngừng phát ra từ Lang Nha Dao đang lơ lửng trong không trung, hắn chỉ có thể lặng yên chờ đợi, thứ này chỉ một ngày sau có thể mang đến cho hắn điều bất ngờ gì.

Còn về hiện tại, cơ hồ bản thân còn có một chút chuyện cần đi xử lý.

Chậm rãi bước đến lùm cây vừa rồi, đến trước mặt người thiếu nữ tay chân đang bị trói, sắc mặt của Lý Dật hiện ra một nụ cười. Hắn tiện tay cởi bỏ dây trói trên người Nhược Lâm, rồi thò tay ấn vào huyệt nhân trung của nàng vài cái, sau đó mới nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp này yếu ớt tỉnh lại.

Nhược Lâm khê ho vài tiếng. Mấy ngày bị trói, khiến người nàng mềm nhũn, từng trận cảm giác suy nhược yếu ớt lan đến khắp người. Vì vậy, tuy Lý Dật lúc này đã cởi trói cho nàng, nhưng nàng vẫn không có quá nhiều sức lực để cử động tay chân.

Chậm chậm quằn quại trên đất một hồi. Nhược Lâm mới ngồi dậy. Nàng cơ hồ đã nhận ra vết thương ở eo mình đã được Lý Dật xử lý lại, trong nhãn thần hiện lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh biến mất. Sự kinh ngạc ấy đã bị nàng gạt phắt đi, nhãn thần nàng nhặt nhẻo nhìn Lý Dật, lạnh lùng nói:

- Có chuyện gì?

Lý Dật cười một tiếng, ngồi xổm xuống trước mặt Nhược Lâm, nhàn nhạt nói:

- Ta nghĩ mấy ngày nay người đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? Điều kiện của ta, người có đồng ý hay không?

Nhược Lâm cười lạnh một tiếng, nói:

- Người quên đi. với thực lực của người, cho dù ta đồng ý với điều kiện của người thì sao? Lẽ nào người không sợ ta giả đọc khẩu quyết Đấu kỹ cho người, cũng không cần nhiều, chỉ cần ta cố ý nói sai một chữ, vậy thì nói không chừng người sẽ bị đấu khí phản phệ mà chết trong quá trình tu luyện!

Lý Dật sững người, không nén được cười khổ.

Điểm này Nhược Lâm nói không hề sai, cho dù là Công pháp hay là Đấu kỹ, trong quá trình tu luyện nếu chỉ có một sai sót thôi, vậy thì đấu khí thường thường sẽ nuốt ngược lại tính mạng của người tu luyện. Đây cũng là nguyên nhân Công pháp và Đấu kỹ Quyền trực đáng giá đến như vậy, dù gì thứ trong Quyền trực so với khẩu quyết truyền miệng không biết lúc nào mới có lỗi sai, sẽ an toàn hơn nghìn vạn lần.

Vừa nghĩ tới đây, ham muốn có được Đấu kỹ từ chỗ Nhược Lâm của Lý Dật đã nhạt đi rất nhiều.

Đối với Lý Dật mà nói, Vân Hoang Giới Chỉ có được từ trên người Nhược Lâm, thực ra đã là một lợi ích lớn nhất rồi. Tuy rằng bên trong còn có mấy phần xảo hợp, nhưng cũng đủ để chứng minh vận may của hắn rồi.

Thấy bộ dạng của Lý Dật như vậy, Nhược Lâm thờ phào một hơi, nài nỉ nhìn Lý Dật một cái, chợt thở dài nói:

- Có điều, nếu người thật sự muốn học bộ Đấu kỹ đó của ta, cũng không phải không được, chỉ có điều, ta có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Lý Dật chợt có vài phần hứng thú.

Nhược Lâm biến đổi sắc mặt mấy lần, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, trầm giọng nói:

- Ta có một kẻ thù, không ngừng truy sát ta, bị hắn truy sát, ta đã chạy nửa năm rồi, nhưng mãi vẫn không thể nào thoát khỏi hắn. Lần này nếu như không phải bị người xảo hợp bắt được, nói không chừng ta đã rơi vào tay hắn rồi. Ta thấy thân thủ của người tuyệt đối không dưới ta nếu như người và ta liên thủ có lẽ sẽ có cơ hội giết được kẻ thù đó, chỉ cần người giúp ta giải quyết hắn, vậy thì xem như ta cho người bộ Đấu kỹ này, thế nào hả?

Thân thủ của mình không dưới nàng ta? Nếu như Nhược Lâm này không ngốc, có lẽ biết trình độ của mình cũng chỉ là bậc nguyên khí, ngay cả một Đấu Giả cũng chưa thể đạt đến. thì có thể lợi hại đến đâu? Hay là nàng ta cho rằng mình lúc này đang che giấu thực lực?

Thầm đảo mắt một cái, Lý Dật vẫn cười, nói:

- Vậy người có thể nói thử xem, kẻ thù của người là người nào, vì Đấu kỹ cấp bậc Chu Tước của người, ta cũng sẽ chấp nhận.

- Chấp nhận?

Nhược Lâm trong miệng kêu khổ, nhưng nàng vẫn thở dài, thấp giọng nói:

- Người biết Đấu Thần Điện không?

26. Q.1 - Chương 26: Điện

Nghe thấy ba chữ Đấu Thần Điện, Lý Dật bất giác biến sắc mặt, ngay cả Xà Tôn Giả trong Vân Hoang Giới Chỉ cũng phát ra một trận cười lạnh.

Nói đến Đấu Thần Điện, ở Đế Quốc Thiên Phong có thể nói là không người nào là không biết, không người nào là không hay. Sự tồn tại của tổ chức tôn giáo tương tự như Thiên Chúa Giáo ở kiếp trước của Lý Dật.

Ở Đế Quốc Thiên Phong có thể nói là quyền thế khuynh trời. Nếu như nói người chưởng quản Hoàng thất Đế Quốc Thiên Phong là thứ quyền lợi tục thế của Đế Quốc, vậy thì thứ mà Đấu Thần Điện chưởng quản chính là quyền tôn giáo.

Thần linh mà Đấu Thần Điện thờ phụng đều là những cường giả cấp Đấu Thần có danh có tính trên lịch sử Đại Lục Đấu Thần. Thêm vào đó các Thần Côn trong Đấu Thần Điện đa phần đều lợi hại vô cùng, so với truyền thừa của Hoàng thất cũng không hề thua kém một chút nào. Vì vậy trên một phạm vi rất lớn, do liên quan đến Đấu Thần Điện, quyền lực phân hóa trong nước của Đế Quốc Thiên Phong có xu hướng phân thành hai cấp.

Vì sự cuồng nhiệt của tín đồ, sức ảnh hưởng tôn giáo của Đấu Thần điện, thậm chí ở một phương diện nào đó đã ảnh hưởng đến sự vững bền của Hoàng quyền Đế Quốc Thiên Phong.

Chỉ là cường giả trong Đấu Thần Điện đông đảo vô cùng, tín đồ vô số, vì vậy cho dù là Hoàng thất có nhiều bất mãn với Đấu Thần Điện, cũng không dám tùy tiện lộ ra ngoài mặt. Dĩ nhiên, hai thế lực lớn nhất về quyền thế của Đế Quốc Thiên Phong nếu nói là hòa thuận, thì tuyệt đối không thể.

Vì vậy mới nói, trong Đế Quốc Thiên Phong, cho dù là một đại gia tộc có một nghìn năm truyền thừa cũng tuyệt đối không dám đắc tội với người của Đấu Thần Điện, càng không cần nói đến một kẻ vai vế nhỏ như Lý Dật.

Thấy vẻ mặt của Lý Dật. Nhược Lâm khẽ hừ một tiếng, nói:

- Thế nào? Thấy sợ rồi sao?

Lý Dật cười khổ một tiếng, đưa tay sờ mũi, thấp giọng nói:

- Ta nghĩ trong cái Đế Quốc này, người không sợ Đấu Thần Điện thật sự chẳng có mấy người.

Nhược Lâm khẽ nhú mày, thấp giọng nói:

- Nói như vậy thì xem ra chuyện giao dịch của chúng ta không thể nào đạt thành rồi. Có điều cũng phải thôi, cho dù ngươi có bản lĩnh thế nào, gã truy sát ta cũng là cường giả cấp Đấu Vương, có lẽ ngay cả tư cách nhét kẻ rằng cho người ta người cũng không có.

- Đấu Vương?

Lý Dật như hít phải khí lạnh, cường giả cấp Đấu Sư lúc này hắn còn có mấy phần e sợ, càng không cần nói đến cường giả cấp Đấu Vương.

Tuy rằng hắn rất có hứng thú với Đấu kỹ của Nhược Lâm, nhưng kêu hắn vì một phần Đấu kỹ mà đi tìm phiền phức với một cường giả Đấu Vương... vẫn nên là đi tắm một cái rồi đi ngủ thôi...

Thế nhưng kẻ truy sát cô ta lại là một cường giả Đấu Vương, nhưng nàng ta còn có thể chạy được, vậy thì Nhược Lâm này...

Tựa hồ cảm thấy nhân thần của Lý Dật chớp mắt trở nên quỷ dị vô cùng. Nhược Lâm nhú mày, nhàn nhạt nói:

- Làm sao?

Nhân thần của Lý Dật nhẹ lướt đi trong chốc lát, rồi xoa tay nói:

- Chuyện này, Nhược Lâm tiểu thư, nếu như không ngại, ngươi có thể nói một chút, ngươi rốt cuộc là cấp bậc gì a?

Thấy bộ dạng trước giờ đều cao cao tại thượng của Lý Dật chợt biến đổi, hiếm thấy có thêm vài phần kính trọng như vậy, ngay như Nhược Lâm tính khí băng lạnh, cũng có vài phân đặc ý. Nàng lộ ra một nụ cười đặc ý hiếm thấy, tùy miệng nói:

- Cũng không lợi hại lắm, chẳng qua chỉ là Ngũ Tinh Đấu Sư thôi?

- Ngũ Tinh Đấu Sư?

- Thế nào? Sợ rồi sao?

Lý Dật như cảm thấy trước mặt tối sầm, hần vừa rồi đã nghĩ tới, tiểu nha đầu rơi vào trong tay mình là người cực kỳ lợi hại, nhưng không ngờ nàng lại là Ngũ Tinh Đấu Sư!

Tuy mình đã bắt sống được nàng ta, nhưng phần nhiều chỉ là nhờ vận may, nếu như thực lực bản thân của Nhược Lâm này vẫn còn, vậy thì mình muốn thu lợi từ tay nàng ta, e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, tiểu nha đầu độ chừng mười tám, mười chín tuổi này mà đã có thành tựu như vậy, xem ra ngoài thiên phú của nàng ta ra, cấp bậc Công pháp mà nàng ta tu luyện cũng cực cao. Điều này cũng chẳng trách mà trước đó Xà Tôn Giả đã nói. nói lai lịch của Nhược Lâm này tuyệt đối không bình thường.

Khẽ hít một hơi, không dễ dàng gì mới khiến sự kinh sợ trong đầu mình tan đi, chuyện này dĩ nhiên hần sẽ không tỏ ra yếu kém, mà lộ ra một nụ cười:

- Được thôi. Nhược Lâm tiểu thư, nếu như ngươi không ngại, chỉ bằng nói thử xem tại sao ngươi lại đắc tội với người của Đấu Thần Điện chứ?

Nhược Lâm nhìn kỹ khuôn mặt của Lý Dật trong chốc lát, rồi nhàn nhạt nói:

- Cũng không có gì, chẳng qua là ta xông vào Tàng Bảo Các của Đấu Thần Điện cướp một món đồ, bị hần phát hiện mà thôi.

Nhược Lâm tuy rằng nói rất bình thản, nhưng khóe miệng của Lý Dật lại co giật liên hồi.

Tàng Bảo Các của Đấu Thần Điện hần cũng nghe nói qua, nghe nói thứ được cất bên trong đó đều là vật phẩm của cường giả Đế Quốc Thiên Phong nhiều năm nay và của các đại gia tộc lớn cung phụng. Không ngờ tiểu nha đầu này lại dám chạy vào trong đó cướp đồ, đúng thật là chē mạng mình dài mà.

Về phần thứ nàng ta cướp là gì, Lý Dật cũng đã hiểu rõ trong lòng, có lẽ chính là Vân Hoang Giới Chỉ...

Nhớ lại đối phương không biết thứ mà đối phương phải mạo hiểm cướp về hiện giờ lại ở trên tay mình, còn mang đến ình vô số lợi ích. Lý Dật không biết trong lòng có nên cảm thán không.

Thế nhưng, nếu như lúc này kêu hần trả đồ lại cho Nhược Lâm, điều này là tuyệt đối không thể nào.

Lập tức, Lý Dật bất động thanh sắc che tay đang đeo Vân Hoang Giới Chỉ vào trong bóng tối, rồi lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, nói:

- Nếu như vậy, xin thứ cho ta không có khả năng rồi. Nhược Lâm tiểu thư, giao dịch của chúng ta không thể hoàn tất. Còn ta, hiện giờ lại không có gan lưu giữ ngươi lại. Dù gì người của Đấu Thần Điện không phải những kẻ nhân vật nhỏ như ta có thể đắc tội a! Vì vậy, nếu như không có chuyện khác, có thể mời người đi chưa?

Nhược Lâm thoáng ngây người, nàng không ngờ rằng Lý Dật lại dễ dàng tha ình như vậy. Có điều nàng cũng không quá vướng bận với vấn đề này, mà khẽ chấp tay, nhàn nhạt nói:

- Nếu đã vậy, vậy thì bỏ đi. Tuy rằng ngươi đã bắt ta, nhưng nhờ có ngươi mà ta cũng được tính là tránh được một kiếp nạn. Mối ân tình này có duyên ta sẽ đáp trả,. nơi này ta cũng nhất định sẽ trở lại.

Dứt lời, Nhược Lâm khẽ vung tay, thân hình như quỷ mị chớp mắt đã biến mất trong sơn lâm.

Nhìn theo hướng nàng ta rời khỏi khẽ ngây người trong chốc lát. Lý Dật mới thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Lão quỷ, điều nàng ta nói là thật chứ?

- A, cũng tương đối. Thật thật giả giả, đối với người hiện giờ có ảnh hưởng không?

Giọng nói của Xà Tôn Giả chậm rãi vang lên:

- Hay là ngươi thật sự thích người ta rồi, muốn giúp nàng ta đối phó lại với cường giả Đấu Vương?

- Cường giả Đấu Vương.

Khóe miệng của Lý Dật lại co giật:

- Tuy rằng ta tự phụ, nhưng còn chưa chê mệnh dài. Cho dù ta thật thích nàng ta, cũng sẽ không vì nàng ta mà đắc tội với Đấu Thần Điện...

- Thật không? Tiểu tử.

Xà Tôn Giả cười lạnh:

- Hiện giờ ngươi biết lai lịch của Vân Hoang Giới Chỉ này rồi, ta nghĩ ngươi cũng rõ, nếu như bị người khác biết được chiếc nhẫn này rơi vào trong tay ngươi, ngươi sẽ không ngày nào được yên thân đâu. Phải biết rằng vật này được cất trong Tàng Bảo Các của Đấu Thần Điện, cũng có thể tính là thượng phẩm hiếm có rồi.

Lý Dật bĩu môi, nhàn nhạt nói:

- Lão quỷ, ngươi cho rằng Nhược Lâm đó không biết hiện giờ chiếc nhẫn này ở trong tay ta sao? Trong lòng nàng ta đã rất rõ, vừa rồi nói nhiều như vậy, đơn giản nàng ta chỉ muốn ám thị cho ta biết lai lịch của Vân Hoang Giới Chỉ này mà thôi, chiếc nhẫn này tuy nàng ta muốn có, nhưng với sự tinh minh của nàng ta lúc này còn chưa nhìn thấu thực lực của ta, dĩ nhiên sẽ không đường đột xuất thủ hơn nữa, nếu như cường giả Đấu Vương đó là vì chiếc nhẫn mà tới đây, vậy thì đối với nàng ta mà nói, để lại một phiền phức lớn cho ta, cơ hồ là lựa chọn tốt nhất với nàng ta...

Xà Tôn Giả lặng lẽ cười, nhàn nhạt nói:

- Ngươi có thể nghĩ như vậy thì tốt, cho dù tiểu nữ oa đó hiện giờ không biết món đồ này rơi vào trong tay ngươi, nhưng không bao lâu sau nhất định cũng sẽ đoán được. Có điều ngươi cũng không cần lo lắng nàng ta sẽ trở về cướp. Theo ta thấy, tiểu nữ oa đó vào Tàng Bảo Các cướp đồ không phải thật sự có lòng tham với công phẩm trong đó, mà phần nhiều là do tính khí của nàng ta. Còn về cường giả Đấu Vương mà nàng ta dây phải, chỉ có thể nói do vận may của nàng ta không tốt mà thôi.

Lý Dật lắc đầu, nhàn nhạt nói:

- Lão quỷ, hiện giờ cũng không phải là lúc để suy nghĩ vấn đề này, cho dù thật sự vì chuyện này mà dây dưa với Đấu Thần Điện, lẽ nào ta sẽ ngoan ngoãn đưa Vân Hoang Giới Chỉ trả lại là xong chuyện sao? E rằng không chắc đâu? Cho dù ta có trả Vân Hoang Giới Chỉ về, cái gã của Đấu Thần Điện sẽ tha cho ta mới lạ! Hiện giờ điều cần suy nghĩ là làm thế nào để nâng cao thực lực, còn về phiền phức lớn đó, đợi khi nó thật sự bạo phát, sẽ suy nghĩ tiếp sau.

Xà Tôn Giả cười nhàn nhạt một tiếng:

- Vậy thì ngươi có cần phải suy nghĩ một chút cách làm của ta, luyện hóa mầm đấu khí của người khác không? Tiểu nữ oa đó tuy đã đi rồi, nhưng trong Vạn Triều Thành này còn có mấy nhân vật miễn cưỡng có thể dùng được, nếu ngươi cần ta sẽ đi giết họ, để ngươi luyện hóa mầm đấu khí của họ?

- Cứ chờ đợi xem sao đã.

Lý Dật khẽ lắc đầu, sự xuất hiện của Đấu Thần Điện, khiến hắn có một cảm giác nguy hiểm nặng nề, hoàn toàn không còn nghĩ sẽ thắng từng từ chối kiến nghị của Xà Tôn Giả như lúc trước:

- Tạm dùng Huyết Ma Đại Trận của người thử trước đã, nếu như không thể giúp ta đột phá cấp Đấu Giả... Vậy thì muốn ta luyện hóa mầm đấu khí của người khác, ta e rằng cũng không thể không làm rồi!

- Thật sao? Vậy thì ta sẽ đợi đến lúc đó...

Tiếng cười của Xà Tôn Giả nhàn nhạt vang lên, nhưng trong tiếng cười đó, cho dù nghe thế nào cũng có một vị đạo âm mưu đã đạt được ân chứa bên trong.

Nhéch môi, Lý Dật cũng không để ý lâu nữa, hắn trở về gần ao nước, nhìn Huyết Ma Đại Trận vẫn đang ngưng tụ khí Huyết sát, khẽ thở ra một hơi một, rồi ngồi khoanh chân lại, kết một thủ ấn quỷ dị rồi bắt đầu từ từ tu luyện.

Vút—

Một luồng thiên địa nguyên khí theo hô hấp của Lý Dật không ngừng trào động, do liên quan đến phụ cận ao nước, trong những thiên địa nguyên khí này có dính thêm vài tia khí Huyết sát, điều này khiến tinh thần của Lý Dật bị chấn động. Nguyên khí trong cơ thể nhanh chóng trào động, cảm thấy điểm này, hần áp chế cảm xúc kích động của mình, chậm rãi nhắm mắt lại...

Bốn bề trở nên yên tĩnh, cho dù là côn trùng chim chóc cơ hồ cũng cảm thấy một khí tức nặng nề ở nơi này, toàn bộ đều tránh ra xa.

27. Q.1 - Chương 27: Đột Phá

Một ngày sau. Lý Dật đang ngồi xếp bằng từ từ mở mắt ra, cảnh trước mặt khiến hần khẽ nhếch môi lên.

Chỉ thấy, những sợi tơ huyết sắc vốn giống như mạng nhện lúc này đã hoàn toàn biến mất, còn Lang Nha Dao đang lơ lửng trong không trung lúc này đã biến thành màu đen thui, một chút cũng không nhìn ra phía trên còn linh khí. Hiển nhiên thanh Lang Nha Dao trị giá mấy vạn kim tệ lúc này đã hoàn toàn trở thành phế thải.

Còn trên mặt ao bình lặng, lúc này đang có từng trận vụ khí huyết sắc nồng đặc đến cực điểm đang không ngừng bốc lên. Nhưng vụ khí này không ngừng ngưng kết thành hình mặt người, trong thoáng chốc lại biến thành đầu của một loại Ma thú nào đó.

Thế nhưng cho dù là mặt người hay là đầu Ma thú, đều phát ra một hung sát khí u nồng cực hạn, trước mặt luồng khí tức này, e rằng người tu vi thấp một chút, cũng sẽ không chịu được phải chạy trốn.

Đối mặt với cảnh quỷ dị đến cực điểm này, Lý Dật khẽ lắc đầu, rồi trầm giọng nói:

- Lão quỷ, đây chính là cái gọi là Huyết Ma Đại Trận sao?

- Không sai.

Giọng nói của Xà Tôn Giả nhàn nhạt vang lên:

- Huyết Ma Đại Trận này ngưng tụ phép môn khí Huyết sát, chỉ là một trong những con đường tắt tu luyện trong Thiên Ma Cửu Biến. Nếu như đẳng cấp vũ khí cao hơn một chút. Huyết Ma Đại Trận này sẽ càng quy dị hơn có điều hiện giờ... Tiểu tử ngươi nhìn kỹ xem, khí Huyết sát ngưng tụ trên Lang Nha Dao lúc này đã toàn bộ tràn ngập ở trong thiên địa nguyên khí xung quanh rồi, ngươi còn không nhân lúc này tranh thủ đột phá, còn muốn đợi đến lúc nào nữa?

Lý Dật ngẩng đầu lên, nhắm mắt nhìn phía trên Huyết Ma Đại Trận trong chốc lát, sau đó mới thả bước tiến vào trong.

Lúc này, khí Huyết sát trong Huyết Ma Đại Trận lại giống như thực chất, mặt nước vốn dĩ xanh trong, phía trên còn nổi lên một tầng như huyết khối, khiến khi Lý Dật đi lên phía trên như là đi trên đất bằng.

Thế nhưng lúc này Lý Dật hiển nhiên không chú ý đến một tầng biến hóa như vậy, hần chỉ bước đến ngồi xếp bằng ở vị trí trung tâm Huyết Ma Đại Trận, kết lại theo một thủ ấn quỷ dị, khí Huyết sát như thực chất ở xung quanh ngay lập tức sôi sục từng trận.

Theo động tác của hần. Lang Nha Dao vốn dĩ đang lơ lửng trong không trung khẽ rang lên, biến thành bột mịn biến mất trong không khí...

oOo

Thời gian trong những giây phút lơ đãng thấm thoát trôi qua, chớp mắt ánh mặt trời mùa hạ đã biến mất, thời tiết trong mát của mùa thu đã trải khắp Đại Lục Đấu Thần.

Phía rừng cây cắm địa ở hậu sơn phủ viện Lý Gia, nước ao vốn dĩ đang tràn ngập khí tức Huyết sắc, lúc này đã trở lại xanh trong, ánh mặt trời xuyên qua các tán cây chiếu xuống mặt nước ao, thoáng chốc tạo ra lốm đốm những vệt sáng lấp lánh trên mặt ao.

Lý Dật đang ngồi xếp bằng trên thạch đài giữa ao, lúc này đôi mắt khép hờ, trong từng hơi thở dài thườn thượt, tia Huyết sắc khí tức cuối cùng tràn ngập trên mặt nước ao đã hút vào trong cơ thể hắn.

Theo sự dung nhập của tia Huyết sắc khí tức, thân hình của Lý Dật bắt đầu phát ra một vòng sáng Huyết sắc nhàn nhạt. Trong vòng sáng ấy, cơ hồ có vô số nguyên khí đang giằng xé điên cuồng, sự giằng xé của thiên địa nguyên khí này mang theo thiên địa nguyên khí ở bốn bề nước ao, ngay lập tức thiên địa nguyên khí trên mặt ao chậm chậm chuyển động, dường như đang muốn hình thành một trận lốc nguyên khí.

Còn ở trung tâm cơn lốc nguyên khí, chính là Lý Dật vẫn đang nhắm mắt tu luyện.

Bình!

Một âm thanh xao động nhẹ vang lên, cả đất trời giống như cùng lúc bị chấn động, Lý Dật chợt thở ra một hơi, khí tức Huyết sắc trải khắp bên ngoài cơ thể hắn dữ dội đi vào trong cơ thể...

Thiên địa nguyên khí xung quanh trào động không ngớt lại quay về với tĩnh lặng. Lý Dật chậm rãi mở mắt ra, cảm nhận cảm giác tràn đầy của nguyên khí đang trải khắp cơ thể, cuối cùng mới nhẹ lắc đầu đứng dậy, lẩm bầm nói:

- Muốn ngưng kết Đấu Khí Toàn, đạt đến cấp Đấu Giả, quả nhiên không dễ dàng như vậy.

Trên Vân Hoang Giới Chỉ một trận rung động, thân hình của Xà Tôn Giả chậm rãi bay lên, hắn ngưng thần nhìn Lý Dật trong chốc lát, mới nhàn nhạt nói:

- Tiểu tử, ngươi cũng không cần tự coi nhẹ mình. Trong hai tháng này, ngươi đã tu luyện Thiên Ma Cửu Biến đến cảnh giới Thất Tinh nguyên khí, cho dù những kẻ được gọi là thiên tài trên Đại Lục Đấu Thần này nếu biết được, e rằng người nào người nấy cũng phải xấu hổ mà thôi.

Lý Dật nhú mày nói:

- Ta thì không có gì, chỉ có điều ngày mai chính là Đại hội Tông tộc trong gia tộc. Mấy lão bất tử trong gia tộc chắc chắn sẽ gây phiền phức cho ta. Nếu như vì ta không đạt đến cấp bậc Đấu Giả, mà mất đi thân phận người thừa kế Gia chủ, sau này e rằng sẽ không có cơ hội và nơi để an nhàn tu luyện như vậy đâu.

Chuyện liên quan đến Lý Gia, trong hai tháng này. Xà Tôn Giả đã biết được ít nhiều trong thời gian Lý Dật không ngừng tu luyện. Hai tháng này Xà Tôn Giả và Lý Dật cũng đã có được tiếng nói chung. Đó chính là bất luận thế nào, vì sự cần thiết cho tu luyện của Lý Dật, đều không thể để hắn mất đi thân phận người thừa kế Gia chủ của Lý Gia.

Vì vậy khi nghe thấy Lý Dật nói như vậy, Xà Tôn Giả suy nghĩ trong chốc lát, rồi tiếp đó nói:

- Ta không biết cái gọi là Đại hội Tông tộc của Lý Gia các người rốt cuộc thế nào, nhưng có một điểm có lẽ không sai, đó chính là thực lực... Người hiện tại tuy chỉ có Thất Tinh nguyên khí, nhưng dù sao ngươi cũng chỉ mới tu luyện ba tháng, thành tựu như vậy có lẽ mấy lão bất tử kia cũng không dám nói nhiều gì. Nhưng đám tiểu bối của Lý Gia các người có lẽ sẽ không phục. Vì vậy, chỉ cần ngươi có thể giải quyết toàn bộ những kẻ không phục ngươi, vậy thì vấn đề này dĩ nhiên sẽ được giải quyết dễ dàng rồi.

Lý Dật gật đầu nói:

- Chỉ cần không phải cường giả cấp Đấu Sư, thì ta cũng không sợ... Chỉ có điều ở đây có một vấn đề rất lớn.

Xà Tôn Giả nhú mày nói:

- Vấn đề gì?

Lý Dật chau chừ một hồi, rồi nói:

- Dựa vào thân thủ của ta. cho dù không động một chút nguyên khí nào để giải quyết đám tiểu bối của Lý Gia cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Nhưng dù gì trước đó khi ta cướp đoạt Lang Nha Dao và

Thanh Vân Thủ thứ ta dùng chính là Đấu kỹ giống như vậy. Chuyện này nếu như lọt vào mắt những người có chủ tâm, người ta lại liên tưởng chuyện đó với ta e rằng cũng không tốt lắm?

Lúc này, Lý Dật cũng đã mặc nhận bộ Huyền Sát đó của mình cũng là một loại Đấu kỹ, tuy nhiên, là một loại Đấu kỹ thời diễn còn chưa hoàn hảo mà thôi.

Xà Tôn Giả suy nghĩ trong chốc lát, rồi gật đầu, nói:

- Đúng vậy. trong Vạn Triều Thành này không có nhân vật lợi hại đặc biệt gì, nhưng bộ Đấu kỹ của người quá thực quá khoa trương, lại có thể vô địch thủ dưới cấp Đấu Sư. Bộ Đấu kỹ này nếu lọt vào mắt những người để tâm đến, nếu như chỉ nhìn thì không nói làm gì, ta chỉ sợ có người sẽ có chủ ý với bộ Đấu kỹ của người, điều này là một phiền phúc lớn, vì vậy...

Nghe vậy, Lý Dật cũng nhíu chặt mày.

Đúng vậy, bộ Huyền Sát của mình có thể không dùng một chút nguyên khí nào, đã có khả năng kích sát một Đấu Giả. Loại Đấu kỹ sát địch siêu cấp này, không có người nào động tâm mới là chuyện lạ. Xem ra sau này khi mình muốn dùng đến Huyền Sát, thì cần phải suy nghĩ kỹ một chút về trường hợp sử dụng rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Dật trầm giọng nói:

- Nếu nói như vậy, trên Đại hội Tông tộc ta càng không thể dùng bộ Đấu kỹ này rồi. Chỉ có điều ngoài bộ Đấu kỹ đó ra, ta lại không biết Đấu kỹ nào khác, không biết hiện giờ bắt đầu tu luyện Thanh Vân Thủ có còn kịp hay không...

Xà Tôn Giả lơ lửng trong không trung trợn mắt một cái, ngay cả bộ Đấu kỹ quý dị kia còn không thể dùng, Thanh Vân Thủ cướp được về sao có thể mang ra dùng? Tiểu tử này chẳng qua đang muốn ám thị hấn điều gì mà thôi...

Nghĩ tới đây, ngay như Xà Tôn Giả người già thành tinh, cũng chỉ biết thở dài, thấp giọng nói:

- Tiểu tử, không phải ta không giúp người, mà là với tu vi cấp nguyên khí của người, muốn tu luyện Đấu kỹ cao cấp, cơ bản là không thể nào được. Trong tay ta quả thực là không có Đấu kỹ hạ cấp nào cho người tu luyện a...

Lý Dật nhếch môi, nhàn nhạt nói:

- Vậy người kiếm một bộ Đấu kỹ cấp Thanh Long ra đây đi, ta sẽ không ngại đâu.

- Cấp Thanh Long?

Xà Tôn Giả cười khổ một trận ngay lập tức trong mắt lại hiện ra một tia ý vị:

- Bản tôn vẫn chưa gặp may để nhìn thấy Đấu kỹ cấp đó đâu. Nhưng bộ Đấu kỹ mà tiểu tử người sử dụng đó, không phải chính là cấp Thanh Long chứ?

- Nói đùa.

Lý Dật thở dài một tiếng:

- Được rồi, lão quỷ, chúng ta cũng không cần nhiều lời nữa... Tình hình trước mắt thế nào. người cũng có lẽ hiểu rõ hơn ta mới phải. Vì vậy, người nhanh chóng tìm một Đấu kỹ tốc thành cho ta dùng đi, ta cũng không cần cấp bậc gì, cho dù là Đấu kỹ Huyền Vũ hạ cấp, ta cũng chấp nhận...

- Đấu kỹ Huyền Vũ hạ cấp a.

Xà Tôn Giả âu sầu suy nghĩ, hiển nhiên muốn tìm loại Đấu kỹ hạ cấp này, khiến hấn có chút đau đầu, sau một hồi, hấn mới chần chừ nói:

- Nói đến Đấu kỹ hạ cấp, ta lại nhớ đến, rất lâu trước kia bản tôn đã từng gặp một gã không biết trời cao đất dày, dựa vào một Đấu kỹ vô cùng quý dị để tìm bản tôn khiêu chiến. Tuy rằng bị Bản tôn tiêu diệt như trở bàn tay, nhưng lại có vài phân tâm tư với bộ Đấu kỹ đó của hấn, rồi thu lại... Đây có lẽ là Đấu kỹ cấp thấp nhất trong tay ta rồi, còn về việc người có thể tu luyện hay không, thì ta không thể biết được.

- Được rồi, tìm được rồi.

Theo tiếng quát khê, một Quyển trục ó vàng từ trong Vân Hoang Giới Chỉ văng ra, rơi vào tay của Lý Dật. Lý Dật nhúu mày nhanh chóng mở Quyển trục ó vàng đó ra, sau một chốc lát, chợt mặt hắn không nén được lộ ra một nụ cười.

Hồi Phong Chương, Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp, dẫn động thể công của đối thủ mượn lực đánh lực, luyện đến tầng cao nhất, hồi thủ như lưu tinh, chớp mắt có thể diệt địch.

Tựa hồ nhìn thấy vẻ mặt của Lý Dật, Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Đấu kỹ mượn lực đánh lực tuy là tinh diệu, nhưng lại không phải là inh. Ví dụ như cái tên không biết trời cao đất dày kia, mới luyện Đấu kỹ này được ba, bốn thành, đã cho rằng bản thân thiên hạ vô địch thủ. Tuy rằng hắn đã đánh bại rất nhiều người, nhưng trước mặt Bản tôn ngay cả cơ hội mượn lực cũng không có... Vì vậy, người muốn học thì có thể học thử, nhưng đừng bao giờ để quá nhiều tâm trí vào cái thứ bàng môn tả đạo này...

28. Q.1 - Chương 28: Hồi Phong Chương

Lời này của Xà Tôn Giả nói ra tuy rằng kiêu ngạo, nhưng Lý Dật lại vẫn nghe ra được ý quan tâm bên trong, ngay lập tức hắn khê gật đầu, nhàn nhạt nói:

- Tạm dùng nó để ứng phó với ải trước mắt đã rồi nói sau, loại Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp này, quả thực không nên tốn quá nhiều tâm trí. Lão quý, đợi ta đạt đến cấp Đấu Giả rồi, ta lại muốn xem xem người có thể lấy ra Đấu kỹ gì cho ta luyện.

Xà Tôn Giả hừ một tiếng, nói:

- Ta lúc nào đã nói người đạt đến cấp Đấu Giả, sẽ cho người Đấu kỹ cao cấp vậy?

Lý Dật mỉm cười, nói:

- Lão quý, người đừng bao giờ quên rằng, bởi vì liên quan đến Đấu Thần Điện, hai chúng ta hiện giờ đã là kẻ ngồi trên cùng một chiếc thuyền a...

Lời này cơ hồ đã nói đến nỗi đau của Xà Tôn Giả., sắc mặt hắn chợt biến, cuối cùng thở dài, nói:

- Tiểu tử mồm mép sắc bén lắm, không cần phải nhiều lời nữa, thời gian không nhiều, người tốt hơn là tranh thủ tu luyện bộ Hồi Phong Chương này đi.

Lý Dật gật đầu, mở Quyển trục trong tay ra. sau đó hắn cắn rách một ngón tay nhỏ một giọt máu tươi lên Quyển trục.

Theo động tác của hắn, chỉ nhìn thấy trên Quyển trục chợt xuất hiện vô số nhân ảnh hư ảo, những nhân ảnh này chớp mắt đã toàn bộ đi vào trong thần niệm của Lý Dật, khiến hắn chấn động toàn thân.

Một khối lượng lớn thông tin tuôn chảy khiến đầu Lý Dật đau nhói, nhưng chỉ sau chốc lát cảm giác đau đớn này đã biến mất, cách tu luyện Hồi Phong Chương đã hiện ra rõ nét trong đầu của Lý Dật.

Dựa vào ghi chép bí quyết bên trong, Hồi Phong Chương này tuy cũng cần không ngừng tu luyện để mạnh lên, nhưng một khi quen tay rồi, thì có thể dễ dàng dẫn dụ thể công của đối thủ, may mà Hồi Phong Chương này không khó học, có lão quái vật Xà Tôn Giả ở bên cạnh chỉ điểm, không đến nửa giờ sau, Lý Dật đã thuận lợi đắc thủ bộ Đấu kỹ này.

Tốc độ này ngay cả Xà Tôn Giả cũng phải kinh ngạc một phen. Tuy Hồi Phong Chương này vốn dĩ quen tay cũng không phải quá khó. nhưng hắn lại không ngờ Lý Dật chỉ tốn ít thời gian như vậy đã thành.

Đứng trên thạch đài, Lý Dật nhẹ nhàng phát tay một cái, nguyên khí trong cơ thể theo động tác của hắn tràn ra, giữa chỉ chương của hắn hình thành một lốc khí nhỏ, sau đó mở rộng sang bên, cảm giác huyền diệu này khiến cả người hắn thư thái đến cực điểm.

Khẽ cười một tiếng rồi, Lý Dật mới liếc nhìn Xà Tôn Giả, nói:

- Lão quý, người có cần xem thử uy lực Hồi Phong Chưởng của ta thế nào không?

Xà Tôn Giả gật đầu nói:

- Cũng được, ta lại muốn xem xem người thật sự học được rồi, hay là giả.

Dứt lời, cũng không thấy Xà Tôn Giả có bất cứ động tác gì, hắn tùy tiện điểm tay, chỉ có một đạo đầu khí Huyết hồng sắc bổ vào Lý Dật.

Lý Dật phát tay một cái, nguyên khí lại theo kinh khí huyền diệu kia xuất hiện giữa chỉ chưởng của hắn...

- Hồi Phong Chưởng!

Vút—

Theo tiếng vang nhỏ, một đạo đầu khí do Xà Tôn Giả điểm ra, ở giữa chỉ chưởng của Lý Dật hơi nghiêng, rồi lao vút đi về hướng vách núi, cuối cùng phát ra một tiếng nổ vang, để lại một vết dài sâu hoắm trên vách núi giống như vết cắt đứt phụ.

Điều này khiến đôi mắt của Lý Dật sáng ngời lên.

Uy lực chiêu này của Xà Tôn Giả, từ trên vết tích ở vách núi có thể nhìn ra, nhưng bản thân chỉ tiện tay hóa giải thế công này, tuy rằng nhất thời không thể nào bắn ngược đạo đầu khí này lại, nhưng điều này chỉ ít có thể chứng minh, Hồi Phong Chưởng này thật sự cũng huyền diệu như tên của nó.

- Được! Lão quý! Chúng ta tiếp tục nào!

Theo một tiếng hô quát, đầu khí hồng huyết sắc trên mặt ao không ngừng xoay động, lúc mới đầu, những đầu khí này vẫn trượt về bốn phía, nhưng sau một thời gian, đầu khí Huyết hồng sắc đã bắt đầu bắn ngược lại về hướng Xà Tôn Giả.

oOo

Ngày hôm sau, khi ánh mặt trời lại hạ xuống trong khu rừng, Lý Dật nở một nụ cười rạng rỡ đứng dậy.

Sự khổ tu một ngày một đêm này khiến hắn vô cùng hài lòng, không những đã bước đầu nắm bắt được bộ Hồi Phong Chưởng kỳ diệu ấy, ngay cả nguyên khí trong cơ thể cũng vì được khổ tu, cơ hồ cũng lơ mơ có hiện tượng đột phá lần nữa.

- Chẳng trách những người đó cùng lúc tu luyện Công pháp lại cần tu luyện cả Đấu kỹ, thì ra còn có điểm lợi ích này...

Lý Dật lẩm bẩm nói, nhãn thần nhìn về vách núi đang bốn bề rồi mù, nụ cười trên khuôn mặt lại càng thêm sâu xa.

- Tiểu tử, tu luyện Đấu kỹ dĩ nhiên có lợi ích rất lớn với tu luyện Công pháp. Đồng thời, với việc chém giết sinh tử, đối với sự tu luyện của một người điều tốt lại càng nhiều, ta vốn dĩ cho rằng người hiểu đạo lý này, sao đến hiện tại người mới hiểu?

Giọng nói của Xà Tôn Giả thấp trầm vang lên, chỉ là không biết tại sao, giọng nói của lão hôm nay lại có một cảm giác suy nhược, thậm chí là vì sự khổ tu cả đêm cùng với Lý Dật, đối với lão quái vật này mà nói, cũng không phải là chuyện nhẹ nhàng gì.

Lý Dật đảo mắt, lẽ nào lại nói với lão quái vật này, mình bị xuyên việt tới, vì vậy không rõ chuyện của Đại Lục Đấu Thần sao?

Lập tức, hắn chỉ có thể phớt lờ câu nói của Xà Tôn Giả, nhàn nhạt nói:

- Được rồi lão quý, vậy hôm nay ta sẽ đi thử xem, xem trên Đại hội Tông tộc này chém giết, có thể mang đến lợi ích gì cho ta.

Xà Tôn Giả cơ hồ cười một tiếng, nói:

- Dựa vào Hồi Phong Chương người tu luyện được, tiểu bối Lý Gia các người có người là đối thủ của người mới lạ. Sự chém giết nghiêng về một bên này nếu có thể tăng cường tu vi, vậy thì đúng là gặp may rồi.

Lý Dật gật đầu, cũng không nói gì nhiều, mà từ trong Dung Giới lấy ra một bộ y bào bạch sắc mặc lên người.

Từ khi có được Dung Giới này, Lý Dật sớm đã bỏ tất cả đồ vật phải dùng vào bên trong. May mà loại Dung Giới cấp thấp này chỉ cần sau khi nhận chủ, sẽ biến thành hình dạng như một chiếc nhẫn thường, người ngoài cũng không thể nhìn ra điều gì lạ lùng. Vì vậy Lý Dật lúc này mỗi tay một nhẫn, cũng không sợ người nào nhìn ra điều gì.

Sau khi thay xong y phục. Lý Dật lại tiện tay quét một chương, phá hủy vết tích sau khi mình tu luyện để lại, tránh bị người lưu tâm nhìn ra điểm gì. Sau đó thân hình hắn nhanh chóng lướt qua lối ra vào ở cấm địa hậu sơn.

Chỉ có điều hậu sơn dù gì cũng vô cùng lớn. tốc độ lúc này của Lý Dật cũng đang nhanh hơn rất nhiều. Nhưng bản thân hắn lại không phải vô cùng hài lòng, đối với một sát thủ mà nói. Tốc độ mới là quan trọng nhất, chỉ có điều lúc này với cảnh giới của hắn, tốc độ như vậy đã là cực hạn rồi, vì vậy cũng không thể cường cầu.

Có điều nhớ lại những cường giả cấp Đấu Hoàng trong truyền thuyết có thể biến được đấu khí thành cánh, bay đi trong không trung như điện. Lý Dật nhất thời cũng không ngừng ngưỡng vọng. Dù gì cảnh giới đó mới có thể tính là tung hoành đại lục, chỉ có điều bản thân không biết còn cần bao lâu mới có thể đạt được cảnh giới ấy. Chỉ là không biết tên Xà Tôn Giả quý vị kia là cấp bậc gì, nếu hắn cũng là cường giả Đấu Hoàng...

Nghĩ tới đây, Lý Dật bất giác cảm thấy trong lòng nóng lên.

oOo

Bên ngoài hậu sơn cấm địa, hai tên thân vệ do Lý Hàn phái tới lúc này đã giống như đi trên đồng lửa, ở lối vào cấm địa lo lắng đến đầu mồ hôi.

Theo quy định, họ không có tư cách bước vào hậu sơn cấm địa, nhưng lúc này Đại hội Tông tộc của Lý Gia đã sắp bắt đầu rồi, nếu như Lý Dật không thể đi ra, vậy thì bỏ lỡ đại hội lần này, nói không chừng hắn sẽ bị bốn Đại trưởng lão của Lý Gia hủy bỏ thân phận người thừa kế Gia chủ.

Dù gì. Đại hội Tông tộc được tổ chức mỗi năm một lần của Lý Gia. đều sẽ mời các thế lực lớn trong Vạn Triều Thành đến tham dự. Trong tình hình này, cho dù Lý Hàn là Gia chủ của Lý Gia, cũng không thể dày mặt định đứa con trai phế vật không dám xuất hiện kia trở thành người thừa kế Gia chủ được.

Mà lúc này, Lý Dật lại vẫn chưa xuất hiện...

Nếu như không phải hai tháng trước Lý Dật đã từng xuất hiện một lần, hơn nữa còn ở trong gia tộc tạo ra một trận mưa gió, hai người thân vệ này cơ hồ cũng tưởng rằng Lý Dật đã tu luyện thất bại, kinh mạch đứt đoạn rồi.

Chính lúc hai người thân vệ này đang mồ hôi ngập đầu, một đạo nhân ảnh đã nhanh chóng vọt ra từ trong hậu sơn cấm địa, sau đó xuất hiện ngay trước mặt hai người họ. Người đến chính là Lý Dật, lúc này trên mặt hắn hiện ra một nụ cười rực rỡ, mỉm cười nhìn hai thân vệ, nói:

- Phiên hai vị đợi lâu rồi, thăm nghĩ Đại hội Tông tộc đó, cũng sắp bắt đầu rồi chứ.

Sự xuất hiện của Lý Dật khiến hai người thân vệ hai mắt sáng ngời. Nếu như nói Lý Dật của hai tháng trước, một thân nguyên khí trào động có thể khiến họ nhìn ra tu vi của hắn, thì Lý Dật lúc này một thân nguyên khí đã hoàn toàn thu liễm, ngay cả hai thân vệ đã là Đấu Giả từ lâu cũng không thể nào nhìn ra.

Đã đến bước này, hai người thân vệ dĩ nhiên sẽ không cho rằng Lý Dật tu luyện thất bại, mà chỉ có thể chứng tỏ, Lý Dật lúc này đã khống chế nguyên khí trong cơ thể đến mức vi diệu. Đạt đến bước này, vậy thì Lý Dật cho dù chưa thăng cấp làm Đấu Giả, vậy thì sau này muốn xung kích lên cấp bậc Đấu Giả, cũng sẽ không có khó khăn quá lớn.

Lý Dật lúc này, ngay cả trông mắt hai thân vệ tâm khí cao ngất, trong lòng cũng không nén được thâm thán phục. Dù gì ba tháng trước Lý Dật chỉ là một tên phế vật... Còn cảnh giới của hắn lúc này lại...

Muốn nói Lý Dật là một thiên tài. cũng tuyệt đối không có gì không được.

Những thân vệ của Lý Gia này hết mực trung thành với Lý Hàn, nhìn thấy Thiếu gia nhà mình có được tu vi như vậy dĩ nhiên trong lòng không khỏi vui mừng, ngạo khí nhàn nhạt vốn dĩ còn mấy phần, lúc này toàn bộ đã thu lại, người thân vệ bên tay trái chỉ khẽ cúi người, nói:

- Thiếu gia, đại đa số người trong gia tộc lúc này đều là ở huấn luyện trường sau phủ viện rồi. Gia chủ đại nhân đưa tin đến, nếu như Thiếu gia người ra, vậy thì xin người hãy lập tức qua đó. Thiết nghĩ, Đại hội Tông tộc của Lý Gia chúng ta đã bắt đầu rồi.

Lý Dật khẽ gật đầu, nói:

- Vậy thì hai vị...

Hai người thân vệ cùng lúc lộ ra một nụ cười bất lực, nói:

- Hai người chúng ta còn phải canh giữ ở lối vào hậu sơn cấm địa, dù gì đây cũng là chức trách, vì vậy...

Lý Dật nghe thấy lời này khẽ gật đầu. nhàn nhạt nói:

- Nếu là như vậy, phiền hai vị rồi.

Dứt lời, hắn bước đi về phía huấn luyện trường... Một trận cười nhạt nhẽo vang lên trong lòng hắn Đại hội Tông tộc này... cơ hồ cũng đáng để chờ đợi...

29. Q.1 - Chương 29: Đại Hội Tông Tộc

Huấn luyện trường ở hậu viện Lý Gia, lúc này tiếng người ồn ào huyên náo tới cực điểm.

Là một trong những gia tộc có danh thế trong Vạn Triều Thành, Đại hội Tông tộc của Lý Gia, năm nào trong Vạn Triều Thành cũng là một chuyện vô cùng quan trọng. Không những tộc nhân của Lý Gia đều chuẩn bị nhiều thời gian cho ngày này, mà những thế lực khác trong Vạn Triều Thành, đều rất xem trọng Đại hội Tông tộc của Lý Gia.

Dù gì, đại hội Tông tộc của Lý Gia này ngoài việc khảo nghiệm thành tựu của lớp trẻ trong gia tộc, còn có vị đạo muốn tạo áp lực với các thế lực khác trong đó. Dù gì trên Đại Lục Đấu Thần, mấu chốt tồn tại sự không ngừng thịnh vượng của một gia tộc, chính là trong gia tộc đó có cường giả thật sự hay không.

Và những người được gọi là cường giả này, phần lớn đều là khi còn niên thiếu đã có thể bộc lộ ra thiên phú kinh người.

Trong huấn luyện trường, những thiếu niên thiếu nữ tràn về từ sản nghiệp khắp nơi của Lý Gia, số lượng đạt gần hai trăm người. Những nhân vật tinh anh lớp trẻ trong Lý Gia, người nào người nấy cũng lần lượt treo lên biểu tình cao ngạo vút trời trên mặt.

Dù gì những nhân vật có thể được chọn ra tham gia Đại hội Tông tộc lần này, cũng chính là những nhân tài kiệt xuất trong các hệ tộc Lý Gia. Còn về một số nhân vật bình thường, cũng thật sự không có gan đến tham gia vào đại hội này, tránh mất mặt xấu hổ.

Ở ngay trước mặt huấn luyện trường, có một đài cao được dựng bằng đá xanh, xung quanh đài cao là một số nhân vật cao cấp của Lý Gia. Chính giữa đài cao ấy, lại là vị trí thượng đẳng thật sự. Người ngồi ở đó, ngoài Lý Hàn và bốn vị trưởng lão của Lý Gia ra, còn lại đều là nhân vật có máu mặt trong Vạn Triều Thành.

Chỉ là so với mọi năm, quý khách đến năm nay, lại nhiều hơn rất nhiều. Rất nhiều gia tộc vốn dĩ quan hệ không được tốt với Lý Gia, năm nay cũng chường mặt đến tham dự lễ. Nguyên nhân không vì lý do khác, chỉ có điều mấy tháng trước Lý Gia đã truyền ra một tin tức, vị Thiếu gia phế vật muốn tham gia Đại hội Tông tộc lần này, bên trong còn liên quan đến việc hắn có thể trở thành người kế thừa Gia chủ của Lý Gia hay không.

Điểm này, tất cả mọi người ở đây không một ai dám bỏ qua, Lý Gia xưng bá một phương trong Vạn Triều Thành này, thế lực trong gia tộc cho dù không thay đổi gì, nhưng đối với họ mà nói cũng là một chuyện đáng chú ý.

Vì vậy khách đến năm nay ngoài những người có ý muốn xem kịch ra, còn lại đều là muốn xem xem, thế lực của Lý Gia, sau Đại hội Tông tộc lần này sẽ có thay đổi gì, vẫn là lấy Lý Hàn vi tôn, hay là bốn vị trưởng lão của Lý Gia bắt đầu đoạt quyền.

Giống như vậy, tầm quan trọng của Đại hội Tông tộc lần này, những thành viên cao cấp trong nội bộ Lý Gia người nào cũng có tính toán riêng. Nhân mã các hệ đều có vẻ mặt khác nhau, chỉ có điều Đại hội Tông tộc lần này còn chưa kết thúc, ai cũng không thể nào biết kết cục sẽ ra sao.

Lý Hàn ngồi ở vị trí chính giữa bàn quý đẳng, vẻ mặt không biết là đang mừng hay đang lo lắng. Bên cạnh ông, vẻ mặt của Tam trưởng lão lộ ra một nụ cười nhàn nhạt:

- Gia chủ đại nhân, ta thấy Đại hội Tông tộc này có phải nên bắt đầu rồi không? Các vị khách mời, có lẽ đã đợi đến sốt ruột rồi?

Nghe vậy, nhân thần của Lý Hàn chỉ chột lóe, quét mắt nhìn bàn khách quý. Những nhân vật nhỏ khác Lý Hàn không cần để ý, nhân thần của ông chỉ nhìn về bên Long Ngạo Thiên. Thiếu gia của Long Gia, còn cả vị Mặc Nhị gia của Mặc Gia, cuối cùng nhìn về hai tên mặc bạch bào đang đứng trong góc.

Sao lại lần này ngay cả địa phương đó cũng có người đến rồi?

Lý Hàn khẽ nhíu mày lại, sau đó bất động thanh sắc cười một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Vội gì chứ? Thời gian còn chưa đến. Chư vị khách quý có lẽ cũng biết quy củ của Lý Gia chúng ta nếu thời gian chưa tới. Đại hội Tông tộc cũng sẽ không bắt đầu được.

Bị lời châm biếm của Lý Hàn châm chọc, sắc mặt của Tam trưởng lão có mấy phần khó coi, hần chột âm hiểm cười một tiếng, thấp giọng lẩm bẩm nói:

- Cho dù tên phế vật đó có thể đến, lẽ nào người thật sự mong chờ sau ba tháng hần trở biến thành một Đấu Giả thật sao?

Nghe vậy, sắc mặt của Lý Hàn chột biến đổi. Lời nói của Tam trưởng lão cũng không nhìn trường hợp, tuy rằng người ở đây có lẽ đều hiểu nội bộ Lý Gia bất hòa, nhưng đem chuyện này nói ra lộ liễu như vậy, cuối cùng người mất mặt không chỉ là một mình bản thân ông.

Chỉ có điều Lý Hàn rốt cuộc cũng biết dưới hoàn cảnh này, không cần thiết phải tức giận với những kẻ như Tam trưởng lão, chỉ hừ một tiếng, rồi không nói gì thêm.

Nhưng Tam trưởng lão lại nhìn thấy bộ dạng của Lý Hàn như vậy, trong lòng lại có phần đắc ý, khuôn mặt không nén được lộ ra một nụ cười âm mưu đắc thắng.

Lý Hàn à Lý Hàn! Người dù gì tuổi cũng đã cao rồi, sớm đã không phải nhân vật có sự cuồng vọng, hung hãn đến cực điểm của năm xưa nữa rồi!

Nghĩ rồi, nhân thần của Tam trưởng lão chậm chậm hướng về huấn luyện trưởng, nhưng nhân thần vừa quét qua, trong mắt hần đã vụt qua một tia lãnh ý.

Ở phía viên huấn luyện trưởng, Lý Dật thân mặc bạch bào, đang nheo mắt hứng chí chậm rãi bước tới. Nhìn thấy sự xuất hiện của hần, đám đông vốn có mấy phần huyền não xung quanh ngay lập tức yên ắng đi phần nào.

Đối với vị Lý Dật Thiếu gia trước nay nổi tiếng vì ngang tàng hống hách, tham hoa háo sắc này, thiếu niên thiếu nữ ở đây đều có cảm xúc phức tạp, đồ kỳ xen lẫn với sự khinh miệt. Đặc biệt là một số tộc nhân không sống ở trong Vạn Triều Thành, khi nhìn thấy Lý Dật xuất hiện, sự khinh thường trên mặt cơ hồ không cách nào có thể che giấu.

Nếu như người không phải kẻ sinh ra ở dòng chính, với thiên phú này của người, sớm đã bị đuổi khỏi gia môn rồi!

Trong lòng của tất cả mọi người cơ hồ đều nảy ra suy nghĩ như vậy.

Tộc nhân Lý Gia trong Vạn Triều Thành này, nhớ lại chuyện xảy ra cách đây hai tháng, mọi người tuy rằng vẫn còn khinh thường Lý Dật, nhưng không biết vì sao, nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt của Lý Dật, lại khiến họ cảm thấy trong lòng khẽ co lại.

Thấy tộc nhân xung quanh vì sự xuất hiện của mình mà lộ ra các thần sắc khác nhau, Lý Dật lại không có điều bộ gì. Nhân thân của hắn đảo quanh một vòng về bốn phía, cuối cùng mới nhìn về trên đài cao ở chính giữa huấn luyện trường. Nếu như mình dự liệu không sai. Đại hội Tông tộc này, có lẽ chính là để cho đám hậu bối của Lý Gia này, đi lên biểu diễn một phen.

Nhân thân của Lý Dật đảo quanh một vòng trong sân, cuối cùng lại nhìn về phía trên đài cao phía trước mặt. Nhân thân của hắn điếm qua từng vị khách quý, cuối cùng nhìn về Long Ngạo Thiên. Nhìn thấy thân tình khẽ nhú mày của Long Ngạo Thiên Thiếu gia. Lý Dật trong lòng lại thấy vui, xem ra Long Ngạo Thiên này, những ngày này sống không được thoải mái a. Chỉ là không biết Dong binh đoàn Huyết Lang đã gây phiền phức thế nào. Thật là tội lỗi... tội lỗi a...

Đang định thu ánh mắt lại. nhưng đúng lúc này, khóe mắt của Lý Dật lại chợt nhướng lên. Nhân thân của hắn vụt chuyển, một lần nữa lại nhìn về hai bạch bào nhân vừa rồi cơ hồ đã bị hắn bỏ qua.

Không biết vì sao, hai bạch bào nhân nhìn như rất đỗi bình thường này, trong khoảnh khắc lại mang đến cho Lý Dật một cảm giác nguy hiểm.

- Là họ sao?

Một tiếng kinh ngạc vang lên trong đầu Lý Dật.

Lý Dật bất động thanh sắc thu lại ánh mắt, mới thấp giọng nói:

- Lão quỷ, chuyện gì vậy?

Xà Tôn Giả im lặng trong chốc lát, rồi lạnh lẽo nói:

- Tiểu tử, không ngờ Lý Gia các ngươi còn có mấy phần thực lực, thân phận của hai bạch bào nhân đó không đơn giản một chút nào a.

Lý Dật nhú mày nói:

- Không đơn giản? Là ý gì?

Xà Tôn Giả cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Ngươi cảm thấy có nhân vật nào có thể khiến Bản tôn liếc nhìn như vậy không? Hai bạch bào nhân đó là Thần Côn của Đấu Thần Điện. Tuy rằng chỉ là loại đẳng cấp thấp nhất, nhưng nếu như ta đoán không nhầm, họ chỉ ít cũng là cấp bậc Đấu Sư... Chỉ có điều nhân vật này lại xuất hiện trong gia tộc các ngươi. Tiểu tử, hôm nay ngươi phải cẩn thận một chút đấy, nếu như bị họ phát hiện ra điểm gì đó, hai chúng ta coi như xong rồi!

Nghe thấy ba chữ Đấu Thần Điện, Lý Dật trong lòng cũng có chút run rẩy, thấp giọng nói:

- Vậy hiện giờ làm thế nào?

- Làm thế nào ư?

Xà Tôn Giả cười lạnh liên hồi:

- Cứ quan sát trước đi, tóm lại không thể phá hoại kế hoạch của chúng ta. Nếu như ngươi mất đi thân phận thừa kế Gia chủ, cũng là một phiền phức, còn về hai nhân vật kia... Nếu như hai tên đó chỉ là đến quan sát, vậy thì nghĩ cách tạo quan hệ với họ. Nếu như hai tên đó là đến gây phiền phức cho chúng ta, thì tìm cơ hội giết đi, bằng không nếu như để họ dẫn ra những cường giả cấp cao khác đến, vậy thì phiền phức càng nhiều rồi.

Lý Dật chần chờ trong chốc lát, mới trầm giọng nói:

- Nhưng cường giả cấp bậc Đấu Sư đó...

Xà Tôn Giả hừ một tiếng nói:

- Tiểu tử, đừng có phí lời nữa, nếu như ta nói có thể giết được họ, vậy thì dĩ nhiên có thể khiến ngươi tạm thời có thực lực đó... Ngươi tốt hơn hãy yên tâm suy nghĩ chuyện Đại hội Tông tộc cho ta. Chuyện Đấu Thần Điện tạm gác lại sau... Tiểu tử, hình như kẻ đối đầu của ngươi đến rồi, ngươi hãy im lặng cho ta...

Giọng nói của Xà Tôn Giả vừa dứt, đã nhìn thấy một đám người cười lớn bước về phía Lý Dật, người đứng đầu chính là vị Lý Tiểu Đại biểu ca đó.

Hai người mấy tháng không gặp, sắc mặt của vị Lý Tiểu Đại biểu ca này dường như càng tiều tụy hơn. Chỉ có điều nụ cười của hắn cũng ân cần hơn chỉ là trong sự ân cần ấy lại không thể che giấu được một luồng sát ý lạnh lạnh. Hắn bước đến trước mặt Lý Dật, giả như cười chấp tay, nhàn nhạt nói:

- Lý Dật biểu đệ a, đã nhiều ngày không gặp, biểu đệ ngươi dường như đã lợi hại hơn nhiều a... Xem ra lát nữa, còn phải xin biểu đệ ngươi thủ hạ lưu tình, đừng lại khiến đại ca ta mất mặt nữa...

Giọng nói tuy rất bình thản, nhưng vị đạo day nghiêng buột ruột bên trong cho dù thế nào cũng không thể che giấu được.

Lý Dật cũng hiểu rất rõ, với tính tình của hạng người như Lý Tiểu, hai cái tát của mình hắn có thể quên đi mới là chuyện lạ. Ngay lập tức hắn cũng lộ ra một nụ cười phù hợp nhất với thân phận hiện này của mình, khẽ giọng nói:

- Đại biểu ca ngươi đừng đùa nữa, biểu đệ ta há lại là đối thủ của Đại biểu ca ngươi? vẫn mong Đại biểu ca ngươi thủ hạ lưu tình mới phải.

Hai người đối mắt nhìn nhau, trong không khí cơ hồ tỏa ra những tia lửa va chạm, sau đó hai người cùng nhau cười phá lên ha ha...

30. Q.1 - Chương 30: Đối Trận

Lý Tiểu tựa hồ như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng đúng lúc này, chợt nghe thấy từng trận ho khan vang khắp toàn sân.

Lý Hàn trên đài cao đã đứng dậy, bước lên vài bước, đến bên bờ đài cao. Nhân thần của ông nhìn quanh sân một vòng, cuối cùng vui mừng nhìn về Lý Dật, rồi nhàn nhạt nói:

- Chư vị đều là máu mủ ruột rà của Vạn Triều Lý Gia chúng ta, cũng là gốc rễ nghìn năm nay để Lý Gia chúng ta đứng vững. Vì vậy mọi người cũng hiểu. Đại hội Tông tộc hôm nay đối với mọi người quan trọng như thế nào. Lý Gia chúng ta khác với các gia tộc khác, không thích những văn nhân yếu ớt, ở Lý Gia chúng ta chỉ có cường giả mới có được tất cả. Vì vậy, theo quy củ nhiều năm nay, tiến hành quyết đấu một đấu một. Người thắng, người này chính là nhân vật quan trọng của Lý Gia ta. Người bại, chỉ cần chưa đầy hai mươi tuổi, thì có thể tiếp tục khiêu chiến vào năm sau... Nếu như mọi người đã rõ, vậy thì hãy bắt đầu đi!

Theo tiếng nói của Lý Hàn vừa dứt, huấn luyện trường yên ắng vô cùng. Vì quyết đấu trên Đại hội Tông tộc của Lý Gia, đều lựa chọn cách tùy ý rút thăm, nên không ai biết đối thủ của mình sẽ là ai. Nếu như vận may tốt, gặp được kẻ yếu hơn thì cũng thôi, nếu như lại gặp kẻ mạnh hơn một chút, vậy thì cơ hồ chỉ có thể than vận may của mình không tốt.

Đại hội Tông tộc vừa bắt đầu, Lý Tiểu cũng không có hứng thú tìm Lý Dật gây phiền phức. Nhân thần của hắn cũng nhìn lên đài cao, đối với người có dã tâm trùng trùng như hắn, lôi kéo những cường giả của gia tộc dường như còn quan trọng hơn việc gây phiền phức cho Lý Dật.

Trên đài cao, một thân ảnh già nua gầy guộc chậm rãi bay ra, đáp xuống trên lôi đài giữa huấn luyện trường. Người này chính là Tứ trưởng lão của Lý Gia. Vị Tứ trưởng lão này trước nay cường quân Hình Pháp

Đường của Lý Gia, đối với mọi người có thể nói là thiết diện vô tư, vì vậy Đại hội Tông tộc bao nhiêu năm nay, đều là do lão chịu trách nhiệm phán định.

Công phu của Tứ trưởng lão vô cùng tinh thâm, hiển nhiên lão đã sớm có tu vi của cấp bậc Đấu Sư rồi. Hơn nữa, sự khống chế của lão với đấu khí trên người, chắc chắn đã đạt đến mức độ vô cùng thành thục.

Cho dù là những khách quý trên đài khách quý cũng đều nhìn mà gật đầu trầm trồ. Còn về những tiểu bối của Lý Gia thì lộ ra vẻ đầy ngưỡng mộ. Nếu có được thân thủ này, vậy thì cho dù là tộc nhân chi thứ thì cũng có cơ hội trở thành trưởng lão của Lý Gia, có tư cách quản lý đại quyền của Lý Gia.

Vị Tứ trưởng lão này trước nay đều trầm mặc ít lời, cơ hồ hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt xung quanh. Nhân thần của lão nhân nhật quét xuống lôi đài, từ trong túi lấy ra một danh sách, giọng nói tựa như băng lạnh vang lên, quyết định số phận của hai con người.

Theo dòng chảy của thời gian, đã có mấy chục tiểu bối của Lý Gia quyết định số phận của mình trên lôi đài. Người chiến thắng dĩ nhiên là vẻ mặt vui mừng hơn hớn, nhưng người bị bại ai cũng u ám mặt mày. Đối với những tộc nhân đây là cơ hội cuối cùng mà nói, sắc mặt lại càng khó coi đến cực điểm.

Đứng xa xa ở ven huấn luyện trường nhìn quyết đấu trên lôi đài, trong lòng Lý Dật chỉ vụt hiện một ánh cười nhàn nhạt. Đấu kỹ mà đám tiêu bối Lý Gia này dùng tuy có vẻ hô phong hoán vũ, nhưng trong mắt của Lý Dật lại đều rất khó nhìn, kẻ hở trùng trùng. Nhìn đến cuối cùng, hần cơ hồ như muốn tìm một nơi để đánh một giấc cho xong.

Chỉ có điều cách nghĩ kiêu ngạo vượt người ấy, cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi. Nếu trong không khí này còn làm ra những chuyện như vậy, vậy thì mình muốn không gây chú ý cũng khó.

- Lý Na Na! Lý An! Đối trận!

Giọng nói của Tứ trưởng lão lại lạnh lẽo vang lên. Cái tên này khiến Lý Dật phải nhíu mày hướng lên, hiềm khi có được mấy phân hứng thú. Nhân thần của hần chậm rãi hướng về lôi đài, sau đó nhìn thấy một thân ảnh yêu kiều lam sắc nhàn nhạt nhảy lên lôi đài trong tiếng hoan hô xung quanh, ở trước mặt thân ảnh này, một thiếu niên đang nở một nụ cười lấy lòng đứng đó. Chính là Lý An nhân thần của hần nhìn một vòng trên người Lý Na Na, trong nhân thần không hề che giấu sự ái mộ của mình, chỉ cao giọng nói:

- Có thể gặp được Na Na muội muội, quá thực là sự may mắn của vi huynh mong muội muội thủ hạ lưu tình, thủ hạ lưu tình.

Trên khuôn mặt yêu kiều của Lý Na Na lộ ra một nụ cười ngọt ngào:

- Phải là xin Lý An biểu ca người thủ hạ lưu tình mới phải... Na Na muốn vào Diễn Võ Các từ rất lâu rồi, không biết hôm nay biểu ca người có thể thành toàn cho ta không?

Diễn Võ Các, trọng địa của Lý Gia, năm nào cũng mở sau ba ngày Đại hội Tông tộc kết thúc. Thứ cất giấu bên trong Diễn Võ Các là những Đấu kỹ và Công pháp được Lý Gia thu cất trong nghìn năm nay. Những con em Lý Gia thắng cuộc trong Đại hội Tông tộc hàng năm mới có tư cách bước vào bên trong học Đấu kỹ. Còn về có thể có được thứ gì bên trong, thì phải xem vận may của mỗi người rồi.

Thấy vẻ mặt ủy mị của Lý Na Na, Lý An cũng mơ màng một trận. Có điều hần có thể xuất hiện ở trên trường đài này, nói cho cùng cũng là một nhân vật, dĩ nhiên rõ ràng nếu như vì một nữ nhân mà mất đi một cơ hội hiếm có này, vậy thì bản thân sẽ ngu xuẩn đến mức nào.

Hần khẽ lắc đầu ngay tại chỗ, nhân nhật nói:

- Điều này thì không được rồi, biểu ca ta cũng rất muốn vào Diễn Võ Các xem thử, vì vậy cơ hội này có lẽ không thể nhường cho Na Na muội muội rồi!

Lý Na Na mỉm cười không hề để ý, nói:

- Vậy thì cũng cần biểu ca người có bản lĩnh mới được a!

Lý An nhẹ nhàng lắc đầu, hai tay hần khẽ nâng lên, ôm vòng vào nhau, hình thành một tư thế kỳ lạ, miệng lại thấp giọng nói:

- Vậy thì chỉ cần thử qua là biết rồi!

Song chương võ nhẹ, dường như có một luồng nguyên khí nhàn nhạt trào ra từ lòng bàn tay của Lý An hấn hít sâu một hơi, thân hình đã phóng vọt về phía Lý Na Na.

Song chương vũ động, đã chụp lên cả người của Lý Na Na, sau đó, quát vang một tiếng.

- Toái Cốt Chương!

Toái Cốt Chương rất lưu hành trong hàng tiểu bối của Lý Gia, rất nhiều người đều biết. Vì vậy Đấu kỹ này cũng không có điều gì kỳ lạ, chỉ là Lý An này hiển nhiên đã dồn rất nhiều tâm tư vào Đấu kỹ này, vì vậy một chương vừa võ ra, so với Lý Tiểu ngày trước dường như còn có thêm vài phần khí thế sắc bén trong đó.

Lý Na Na trên lôi đài nhìn thấy chương này lại lộ ra một vẻ chẳng đáng gì, tiện tay, chỉ nhìn thấy song thủ vung lên, từng đạo hỏa quang hồng sắc hiện ra từ các chỉ chương của nàng.

- Liệt Hỏa Nhu!

Chát

~~Lòng bàn tay của hai người khẽ chạm vào nhau. Lý An đã nhanh chóng lui về sau, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng thân ảnh vừa thối lui lại thấp thoáng có vài phần chật vật trong đó.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Na Na cơ hồ có vài phần kinh ngạc, nàng đưa mắt quan sát Lý An một lượt, rồi thấp giọng nói:

- Lý An biểu ca quả nhiên lợi hại, vô thanh vô tức đã đạt đến cảnh giới Bát Tinh nguyên khí rồi.

Lý An cười khở một tiếng, nói:

- Có lợi hại nữa cũng nào bằng với Na Na muội muội, chỉ một chương Liệt Hỏa Nhu, ta đã tự nhận không thể địch lại, có điều Na Na biểu muội cũng nên cân thận, biểu ca ta sẽ không nương tay nữa đâu!

Lúc nói chuyện Lý An khẽ lắc người, một luồng nguyên khí nhàn nhạt tràn ra, thân hình hấn một lần nữa vọt hiện đến bên cạnh Lý Na Na. Chỉ có điều lần này hấn không tiếp tục khinh thân vào, mà là không ngừng bước quanh Lý Na Na. Chiến thuật này, cũng là chiến thuật tốt nhất khi đối mặt với nhân vật lợi hại hơn mình vài phần.

Thế nhưng Lý Na Na hoàn toàn không bị mê hoặc bởi chiến thuật này, thân hình nàng vọt chuyển, cơ hồ đã tính xong thế tiến của Lý An. Tay phải chuyển động khẽ chặt một cái, đã cắt đứt thế tiến của Lý An ở cửa ải cuối cùng Lý An vội bứt ra, nhưng bộ dạng lại càng chật vật hơn.

Thấy công phu vi diệu của Lý Na Na. Lý Dật khẽ gật đầu, trong lòng đã rõ, sự thất bại của Lý An chỉ là chuyện sớm muộn.

Quả nhiên, ý nghĩ này của hấn còn chưa dứt, đã nhìn thấy Lý Na Na đột nhiên nhanh chóng vọt người lao lên, bàn tay trắng ngần như bạch ngọc vươn tới, quang mang hỏa sắc nhàn nhạt vọt lóe qua. Đến lúc quang mang hỏa sắc đó biến mất, tay phải của nàng đã ấn vào ngực của Lý An.

Phụt— một tiếng. Lý An phun ra một búng máu, thân hình không ngừng thối lui về sau vài bước, cuối cùng cũng không đứng vững, ngã phịch xuống phía dưới. Có điều hấn cũng được coi là một nhân vật, tuy rằng đã bại trận, thần sắc trên mặt vẫn rất bình thường, hấn nhìn Lý Na Na gật đầu, trầm giọng nói:

- Lý Na Na muội muội quả nhiên là đệ nhất nhân trong lớp trẻ, biểu ca ta thua tâm phục khẩu phục!

Dứt lời, hấn khẽ lắc đầu, chậm rãi bước xuống lôi đài.

Phía này Lý Na Na nhìn theo thân hình của hấn lộ ra một vẻ mặt đôi chút suy tư, sau chốc lát mới thấp giọng cười nói:

- Biểu ca người cũng rất lợi hại!

Nụ cười yêu kiều trên khuôn mặt thiếu nữ khiến cho vô số người trong thoáng chốc như tan chảy ra. Ngay như Lý An đã bại trận, lúc này trong lòng cũng không hề nảy sinh ra một tia oán hận nào. Đám nam tử

của gia tộc ở xung quanh nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của nàng, người nào người nấy như muốn nhỏ dãi ra.

Chỉ có Lý Dật ở phía xa xa lắc đầu, trong lòng có mấy phần cảm thán. Vì Lý Na Na này có thái độ cực tốt với người khác, nhưng nhìn thấy mình, nụ cười ấy không biến thành mướt đáng mới lạ. Nhớ lại ngày đó nàng ta không chịu để mình xoa, cũng có chút đáng tiếc a.

Nghĩ vậy, tầm mắt của Lý Dật lại nhìn về phần ngực phẳng lì của Lý Na Na, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Lý Na Na trên lời dài chợt cảm thấy rùng mình, nàng nhanh chóng xoay người lại, khi tầm mắt bắt gặp Lý Dật, ngay lập tức nàng như con nai nhỏ bị giật mình lao vọt xuống lời dài.

Lý Dật không nhìn được trọn mắt, mình có khùng khiếp như vậy không?

Đúng lúc này, một giọng nam nhu hòa vang lên:

- Lý Dật biểu đệ, xem ra ngươi giống vi huynh có hứng thú với Lý Na Na muội muội, cũng không kém chút nào nhi. Vi huynh thấy ngươi vừa rồi không hề đề ý đến cuộc đấu của những người khác, nhưng đến trận của Lý Na Na muội muội lại vô cùng để tâm a... Ha ha ha ha...

Đang nói chuyện một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt cực kỳ thanh tú, đang bước đến trước mặt Lý Dật, chỉ có điều khoe miệng hân hân lại lộ ra một nụ cười đầy ý vị sâu xa.

31. Q.1 - Chương 31: Lý Băng

Nhìn thấy vẻ mặt của thiếu niên, Lý Dật bắt chợt nhíu mày.

Tên có nụ cười bình thản này tên Lý Thần, là cháu của Tam trưởng lão.

Nói ra quan hệ của hai người Lý Thần và tên Lý Dật trước kia cực kỳ tốt. Ngoài việc Lý Thần là một trong những nhân vật thiên tài hiếm có trong gia tộc, còn Lý Dật là một tên phế vật trừ danh ra, thì Lý Thần và Lý Dật đó có thể nói là tâm đầu ý hợp. Có thể nói, người này là một trong những kẻ có quan hệ tốt nhất với Lý Dật trong Lý Gia.

Thậm chí, mấy ngày nay Lý Dật cũng đã nghe thông một chuyện, chuyện hân cường bức Mạc Đại tiểu thư ngày đó, cơ hồ có liên quan không nhỏ đến tên Lý Thần này, vì vậy hiện giờ...

Nghĩ tới đây, Lý Dật khẽ mỉm cười, nói:

- Tam biểu ca, hôm nay có ngọn gió nào, để ngươi hứng tìm đến tiểu đệ ta vậy.

Nhân thần Lý Thần khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng eo của những thiếu nữ mảnh mai trong gia tộc. Hân liếm môi, lộ ra một bộ dạng giống trư ca, thấp giọng nói:

- Lý Dật biểu đệ a, không phải mấy ngày nay kẻ làm biểu ca ta không đi tìm ngươi, mà là Gia chủ đại nhân có lệnh, ai dám đi hậu sơn cấm địa gần căn người tiềm tu, sẽ xử trí theo gia pháp. Vì vậy những ngày này biểu đệ ngươi phải chịu nhiều uất ức rồi, có điều...

Trên mặt Lý Thần lộ ra một bộ dạng mà chỉ cần là nam nhân thì đều hiểu, giọng nói càng hạ thấp xuống:

- Đại hội Tông tộc của Lý Gia chúng ta lần này, chi thứ có rất nhiều biểu muội xinh đẹp đến a. Lát nữa đại hội kết thúc, có cần cùng vi huynh đi tìm các biểu muội đến tạo quan hệ không? Dù gì chúng ta nói thể nào đều là người trong tông tộc... Họ mà... Hắc hắc hắc...

Lý Dật trong lòng thầm cười một trận. Bộ dạng háo sắc của tên Lý Thần này cũng không biết là thật sự như vậy, hay là giả tạo ra như vậy. Nhưng cho dù thế nào, hành vi của hân như thế, lại khiến rất nhiều người trong gia tộc giảm đi lòng cảnh giác với hân a. Nếu như hân có mấy phân dã tâm, tên Lý Thần này sẽ lại càng khó ứng phó hơn với Lý Tiểu kia rất nhiều.

Đối với vị biểu ca nhiệt tình này, Lý Dật cũng không cần biểu hiện quá mức lạnh nhạt, hẳn lộ ra một nụ cười bình thản, nhàn nhạt nói:

- Đợi lát nữa hãy nói đi, nếu như chúng ta đều bại trong tay đối thủ vậy thì có lẽ các biểu muội đó cũng sẽ không có hứng thú có quan hệ với chúng ta..

Lý Thần khẽ sững sốt. sau một hồi mới cười ha hả nói:

- Xem ra Lý Dật biểu đệ quả nhiên có tiến bộ rồi. Người nói không sai, nếu như chúng ta bại trong tay đối thủ cái đám lỗ mũi nhếch cao hơn trán kia muốn tạo quan hệ với chúng ta mà lạ. Vì vậy...

Nói rồi. Lý Thần khẽ lắc đầu, cơ hồ như đang cảm thán. Nhìn bộ dạng của hắn, tựa như kiểu biểu đệ của mình đã tiến bộ phần nào, mình cũng vô cùng vui mừng vì điều đó vậy.

Lý Dật nhìn bộ dạng của hắn, tuy rằng trong lòng cười lạnh. Có điều với gã này cũng không tiện biểu hiện quá thờ ơ, hiện giờ cũng chỉ có thể mặc cho hắn tùy ý lôi kéo.

- Hả, sao nàng ta cũng về đến rồi?

Sắc mặt vốn dĩ đang cười mỉm của Lý Thần chợt biến đổi, lộ ra một bộ dạng như vừa gặp quỷ.

-Ai?

Theo hướng mắt của Lý Thần mà nhìn qua. Lý Dật khẽ sững người, sau chốc lát chỉ thốt ra tiếng cười khổ.

Chỉ thấy nơi hai người đang nhìn, có một mỹ nữ chân dài mặc y phục trắng phau. Eo của mỹ nữ đeo một thanh trường kiếm, vóc người cao gầy, khuôn mặt tú lệ. Nhưng điều thu hút người khác nhất lại chính là thân sắc băng lạnh trên khuôn mặt nàng. Vô hình chung, những nơi xung quanh nàng vài thước, đều bị khí tức băng lạnh trên người nàng phát ra làm cho đông cứng lại.

Nàng chỉ đứng ở đó, những thiếu nữ gia tộc xung quanh khi so sánh với nàng, ngay lập tức phải buồn bã thất sắc. Một số thiếu niên vẻ mặt giống tra ca đều nặn ra một nụ cười ám muội muốn đi qua bắt chuyện một phen, nhưng từng người phách âm sâm mặt đi về.

- Lý Băng...

Lý Thần khó nhọc thốt ra hai chữ, vẻ mặt rõ ràng có mấy phần sợ sệt:

- Người nữ nhân biến thái này, không phải đã đi Học viện La Lan tiến tu rồi sao? Sao còn chạy về đây tham gia Đại hội Tông tộc nhẽo này? Nghe nói, nàng ta sớm đã ngưng kết thành Đấu Khí Toàn. Có lẽ trong những người đồng lứa với chúng ta, nàng ta là người đầu tiên thăng cấp làm Đấu Giả. Nếu lát nữa lên lời đòi gặp phách nàng ta, tốt hơn là dứt khoát nhận thua luôn... Người nữ nhân biến thái này...

Theo cái tên mà Lý Thần đã thốt ra, vẻ mặt của Lý Dật càng lúc càng rục rỏ. Nếu như, trong ký ức hắn đã dung hợp không sai, thì vị Lý Băng trước mặt này, dường như là mối tình đầu của tên tiểu tử Lý Dật kia a... Tất nhiên, chỉ là một thứ tình cảm đơn phương...

Dường như năm xưa, tiểu tử Lý Dật trong mối tình đầu chớm nở đã cùng Lý Thần chạy đến hậu sơn nhìn trộm vị Lý Băng biểu tỷ này tắm. Kết quả không nhìn trộm được lại bị truy sát hơn nửa tháng, nếu như cuối cùng không phách Lý Hàn ra mặt, hai người Lý Thần và Lý Dật nói không chừng đã sớm bị nấu cháo rồi.

Hiển nhiên chuyện năm xưa, khiến Lý Thần có một ấn tượng sâu sắc. Vì vậy cho dù hiện tại đã nhiều năm qua đi. Lý Thần với bản tính phong lưu khi nhìn thấy Lý Băng, cũng tràn ngập sự sợ hãi.

- Không phải nói, Đại hội Tông tộc sau hai mươi tuổi thì không thể tham gia sao?

Cười khổ một tiếng, Lý Dật mới trầm giọng hỏi.

- Ta làm sao biết được?

Lý Thần thần sắc cũng lộ ra sự cổ quái:

- Nếu như ta nhớ không nhầm, người nữ nhân biến thái này đã qua hai mươi từ lâu rồi. Hôm nay nàng ta đến tham gia Đại hội Tông tộc này...

Lời còn chưa dứt, cơ thịt trên mặt của Lý Thần đã co giật, bộ mặt sợ hãi của hắn đã biến thành nụ cười ân cần.

Chỉ thấy, Lý Bằng vốn đang đứng ở phía xa đường như đã chú ý đến hai người Lý Thần và Lý Dật. Nàng do dự trong chốc lát, rồi cười lạnh một tiếng bước tới. Sau khi đến trước mặt hai người Lý Dật và Lý Thần, đôi mắt mỹ lệ nhưng cơ hồ không mang chút sắc thái tình cảm nào của nàng chậm rãi quét qua hai người, rồi lạnh lùng nói:

- Thì ra là hai người các ngươi, xem ra gia tộc mấy năm nay càng lúc càng xuống dốc rồi. Ngay cả hai tên phế vật như các ngươi cũng có thể tham gia Đại hội Tông tộc, thật không biết nên vui hay nên buồn.

Lý Thần ho khan một tiếng, nhân thần khê chúc xuống, tầm mắt lại nhìn xuống khe hở trước ngực của Lý Bằng, rồi thấp giọng cười cầu tình nói:

- Lý Bằng biểu tỷ nói đùa rồi, những nhân vật như chúng ta, dĩ nhiên không thể nào so sánh với biểu tỷ người rồi... Chỉ có điều Đại hội Tông tộc này, chúng ta không thể không tham gia a, đây dù gì cũng là quy định của gia tộc, vì vậy...

Lý Bằng hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Lý Thần một cái, sau đó nhân thần lại nhìn về Lý Dật, chợt cười lạnh một tiếng nói:

- Lý Thần thì bỏ đi, nghe nói hắn ở trong Lý Gia chúng ta cũng được xem như một thiên tài. Chỉ có Lý Dật người, không ngờ một tên phế vật nổi tiếng nhất Vạn Triều Thành cũng có thể tham gia Đại hội Tông tộc, thật không sợ làm mất mặt của Gia chủ đại nhân sao?

Giọng điệu như kẻ trên nhìn kẻ dưới của Lý Bằng, khiến Lý Dật trong lòng cảm thấy khó chịu. Hắn khê hừ một tiếng, nhân thần thoáng liếc qua khuôn mặt hoàn mỹ như tạc tượng của Lý Bằng, sau một hồi mới khê mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Lý Bằng biểu tỷ, nếu như ta nhớ không nhầm, năm xưa biểu tỷ người đã từng nói một câu...

Lý Bằng dường như không ngờ Lý Dật lại dám tranh luận như vậy. Nàng nhìn Lý Dật một lượt, trong mắt hiện ra sự ngạc nhiên. Hiển nhiên người biểu đệ nổi tiếng là phế vật này, lại biến thành bộ dạng đó, quá thực đã ngoài sự dự liệu của nàng.

Nàng khê hít vào một hơi, nhân nhạ nói:

- Câu gì?

Lý Dật liếc nhìn Lý Thần bên cạnh, chợt cười nói:

- Lý Thần biểu ca chắc cũng còn nhớ chứ, năm đó biểu tỷ đã từng nói qua... Hai tên phế vật chúng ta, nếu ai có thể đánh bại người, người sẽ làm trâu làm ngựa cho chúng ta mặc chúng ta làm gì thì làm. Chỉ là không biết, câu nói này, biểu tỷ người lúc này có còn nhớ không!

Nụ cười trên mặt Lý Thần đan lại, tiếp đó ngay cả cười cũng không thể cười nổi.

Lý Bằng sắc mặt khê biến đổi, cơ hồ chớp mắt có một luồng hàn khí tràn ra từ người nàng, khiến tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều đông cứng lại. Câu nói này của Lý Dật hiển nhiên khiến nàng vô cùng khó chịu, chỉ là Lý Bằng cũng là một nhân vật tâm cao khí ngạo, nàng cười lạnh nhìn chăm chăm vào Lý Dật, nói rành mạch từng chữ một:

- Đương nhiên còn nhớ! Lý Bằng ta là nhân vật thế nào, nói lời lẽ nào lại không tính? Nếu như người lúc này có thể đánh bại ta, người muốn thế nào đều được! Nhưng nếu như người thua, lần này ngay cả Gia chủ đại nhân cũng không bảo vệ được người đâu!

Bộ dạng giận dữ của Lý Bằng tựa hồ như rất đáng được thưởng thức. Lý Dật lộ ra một nụ cười hòa ái, nói:

- Vậy thì ta sẽ chờ đợi, lát nữa khi lên lôi đài có thể gặp biểu tỷ người rồi.

Thái độ này khiến Lý Bằng cảm thấy khó chịu. Chỉ có điều trong trường hợp này, nàng lại không thể không ngậm cục tức này, nếu không có lẽ nếu bị Lý Dật khiêu chiến ở trường hợp khác, thì Lý Bằng này tám phần sẽ rút kiếm ra chém người.

Nhìn Lý Dật thái độ có thay đổi lớn, Lý Thần trong lòng cũng không khỏi ngạc nhiên. Hắn tuyệt đối không ngờ, với tính khí của Lý Băng còn có thể dễ dàng bị Lý Dật khơi mào làm cho tức giận.

Thế nhưng không khí này quả thực không tốt, Lý Thần đứng ở đây cảm giác như đứng trên đồng lửa, nói gì cũng không ổn. Bất chợt, Tứ trưởng lão trên lôi đài đọc ra một cái tên Lý Thần như được đại xá, hắn vội nói:

- Đúng lúc đến lượt ta lên đài rồi, Lý Băng biểu tở, Lý Dật biểu đệ, các người tiếp tục, tiếp tục, không cần để ý ta đâu...

Lời còn chưa nói dứt, Lý Thần đã nhanh chóng vọt lao về hướng lôi đài, giống như không có một chút can đảm nào để đứng nguyên tại đây vậy.

Hừ lạnh một tiếng, bàn tay đang nắm trên chuôi kiếm của Lý Băng chợt hạ xuống. Nàng lại quay đầu nhìn Lý Dật trong chốc lát, rồi thấp giọng nói:

- Tiểu quý, xem ra mấy năm nay cũng tiến bộ một chút. Chỉ có điều phế vật vẫn chỉ là phế vật, điểm này sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi. Nếu như ngươi thông minh, thì nên tự động rời khỏi Lý Gia. Vạn Triều Lý Gia không phải là nơi mà loại phế vật như ngươi có thể ở lại!

Nói xong câu đó, tựa hồ như vừa giải thoát được cục tức trong lòng, vẻ mặt của Lý Băng lại trở lại sắc thái băng lạnh, nàng khẽ xoay người, bước vào trong đám đông...

Lý Dật buồn cười sờ mũi mình, trong lòng không biết nên cảm thán hay kỷ lạ. Với sự từng trải của hắn dĩ nhiên có thể nhìn ra, ẩn tượng mà tiểu Lý Dật năm xưa để lại cho Lý Băng này, dường như không sâu sắc đến như vậy a...

32. Q.1 - Chương 32: Lý Phách

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Đại hội Tông tộc của Lý Gia đã bước vào đoạn cao trào trong từng tiếng hò reo ầm ĩ. Những tiểu bối trẻ tuổi nổi danh, hiển nhiên đều giành phần thắng trên Đại hội Tông tộc, chẳng hạn những nhân vật như Lý Tiều, Lý Thần đều thắng lợi dễ dàng.

Người Lý Tiều dụng độ là một thiếu nữ chỉ thứ chưa đến chiều thứ ba, người thiếu nữ đã bại dưới Thất Toàn Trảm của hắn. Còn Lý Thần tuy có bộ dạng biếng lười háo sắc, nhưng bản lĩnh cơ hồ cũng không tồi. Đối diện với một cường thủ cấp Tam Tinh nguyên khí khác trong gia tộc, sau một hồi lâu du đấu, đã một chiều giành thắng lợi. Còn trong Đại hội Tông tộc lần này, tâm điểm thu hút nhất dĩ nhiên là Lý Băng kia...

Sau khi Lý Băng thượng đài, cũng không thấy có động tác gì, chỉ thấy đầu khí trên người phát ra, cả lôi đài lạnh lẽo giống như những ngày mùa đông. Đối thủ của nàng ngay cả một chút suy nghĩ phản kháng cũng không có, chỉ vừa đối mặt, đã tự động nhận thua. Điểm này khiến Lý Dật đang rất hết sức để tâm Lý Băng thoáng chút thất vọng. Xem ra người nữ nhân lạnh lẽo này, đã tạo cho Lý Dật một chút hứng thú.

Cuối cùng, như đã được sắp xếp từ lâu, từng nhóm đối trận của Lý Gia đều đã kết thúc, chỉ còn lại một trận cuối cùng.

Tứ trưởng lão trên lôi đài nhìn danh sách trong tay, tựa hồ lộ ra một nụ cười hiểm hoi:

- Lý Dật! Lý Phách! Đối trận!

Giọng nói vừa dứt, huấn luyện trường vốn ban đầu còn có chút huyền ảo, ngay lập tức trở nên yên ắng vô cùng. Đài chủ tịch vốn dĩ còn mấy ánh mắt uể oải lúc này thoáng chốc đã trở nên nhạy bén.

So với những đối trận có thể có hoặc không lúc trước, vị Lý Dật Thiếu gia ba tháng trước còn là phế vật này, rốt cuộc có thể giành được thành tích gì trên Đại hội Tông tộc của Lý Gia lần này. Điều này dường như là tâm điểm mà mọi người quan tâm nhất.

Còn tiểu bối Lý Gia dưới huấn luyện trường nghe thấy cái tên này, người nào cũng lộ ra một vẻ mặt đầy ý vị. Lý Phách đó tuy là một nhân vật thuộc mạch chi thứ của Lý Gia, nhưng người trong Lý Gia đều biết, Lý Phách tuy chỉ có tu vi Thất Tinh nguyên khí, nhưng vì trời sinh ban cho hần thần lực, vì vậy võ lực của hần vô cùng cường hãn. Trong hàng tiểu bối của Lý Gia, cũng tính là một nhân vật khó nhằn.

Còn Lý Dật là nhân vật thế nào, trong lòng mọi người đều hiểu rõ vô cùng. Một phế vật đấu với một tên biến thái, cho dù là không phải sự sắp xếp hữu ý của nhân vật cấp cao trong Lý Gia, cơ hồ kết cục của Lý Dật cũng không thể tốt đi đâu được.

Con người chính là như vậy, nhìn thấy những tên phế vật có thân phận địa vị cao hơn bản thân nhiều lại bị nhục nhã trước mặt mình, còn chuyện gì có thể vui hơn việc này không?

Thờ ơ với những ánh mắt hoặc là đổ kỵ hoặc là mỉa mai hay đầy ý vị xung quanh mình, Lý Dật khẽ nhắm mắt lại, chậm rãi bước về phía lối đi. Nơi mà hần đi qua, đám tiểu bối của Lý Gia đều cười cợt tránh ra vài bước. Đường như tất cả mọi người đều trông chờ thời khắc Lý Dật lên lối đi...

Trên đài khách quý, nhân thần của Lý Hàn chợt lóe lên một tia hàn ý, ông nghiêng đầu nhìn Đại trưởng lão bên cạnh mình, lộ ra một vẻ mặt như cười như không:

- Đại trưởng lão giỏi lắm a, sắp xếp trận đấu cuối cùng này, quá thực đúng là đáng quý a! Ta nghĩ không chỉ là ta, mà khách quý ở đây cũng đều mong mỗi giây phút này từ rất lâu rồi, đúng không?

Đại trưởng lão lặng lẽ cười, nhàn nhạt nói:

- Gia chủ đại nhân, lời này của người có chút quá đáng rồi. Đại hội Tông tộc của Lý Gia chúng ta, trước nay đều hết sức công bằng. Lý Dật Thiếu gia nếu như đã gặp Lý Phách, vậy thì chỉ có thể nói vận may của hần không tốt mà thôi. Gia chủ đại nhân hà tất phải động nộ?

Lý Hàn cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói:

- Lúc nào ta nói vận may của Dật Nhi không tốt? Trái lại, vận may của hần lại cực tốt... Nếu như không phải chế phục được một đối thủ khó nhằn, làm sao có thể thấy được sự lợi hại của hần chứ?

Thấy biểu tình trên mặt của Lý Hàn, Đại trưởng lão và Tam trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều đang đánh trống thành thành. Rốt cuộc cái gì khiến Lý Hàn tự tin đến như thế? Phải biết rằng, Lý Phách tuy chỉ có tu vi cấp Thất Tinh, nhưng lực chiến đấu của hần tuyệt đối không kém hơn với những tên cấp Cửu Tinh a!

Còn những người khác trên đài khách quý, nghe thấy Lý Hàn và mấy trưởng lão khác tranh cãi, cũng không lộ ra vẻ mặt gì khác thường. Cho dù thế nào, trước khi trận đấu này chưa phân thắng bại, nói thêm điều gì cũng là vô ích.

Vị Mạc Nhị gia kia đưa tay vuốt chòm râu ngắn ngủi dưới cằm, liếc nhìn Lý Dật ở phía xa xa, trong lòng hần đột nhiên có vài phần căng thẳng... Chỉ cần hôm nay Lý Dật bị bại trận, vậy thì kế hoạch tiếp theo...

Nghĩ rồi, nhân thần của hần khẽ nháy với Tam trưởng lão, lộ ra một nụ cười đôi bên biết trong lòng mà không cần nói ra.

Nhưng Long Ngạo Thiên ở bên cạnh Mạc Nhị gia lại chăm chú nhìn Lý Dật đang chậm rãi bước đi. Không biết tại sao, tên phế vật của Lý Gia trong trận này, lại mang lại một cảm giác đáng sợ đến cực điểm cho hần. Cảm giác này khiến trong lòng Long Ngạo Thiên phiền muộn, nóng ruột vô cùng.

Về phần hai bạch bào nhân của Đấu Thần Điện khi nhìn thấy Lý Dật thượng đài, lại vẫn trong bộ dạng bất động thanh sắc. Chỉ là nhân thần của họ dường như đang phát ra những tia thâm sâu khó lường.

Trong huấn luyện trường. Lý Dật đã từ tốn bước lên lối đi, kẻ đứng đối diện hần là một tráng hán cao gần hai thước. Cơ bắp trên cơ thể rắn chắc, làn da ngăm đen, luồng nguyên khí nhàn nhạt như không thể không chế đang hiện nổi trên người hần. Sát khí khắp người, ngay cả đứng cách đó mấy thước, cũng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

Đây chính là Lý Phách, kẻ có biệt danh là ‘Cuồng Hán’ trong Lý Gia sao?

Lý Dật nở một nụ cười, đôi mắt nheo lại, xem ra mấy cái lão bất tử kia đúng thật là đã sắp xếp ỉnh một đối thủ tốt a!

Tứ trưởng lão đứng ở giữa hai người liếc mắt nhìn Lý Dật. Với nhãn lực của hắn dĩ nhiên có thể nhìn ra Lý Dật lúc này đã vượt qua ải đầu tiên trong quá trình tu luyện nhưng cụ thể là nguyên khí mấy tinh, trong nhất thời hắn cũng không thể nhìn ra. Không biết tại sao, lúc này trong lòng vị Tứ trưởng lão này lại có một suy nghĩ kỳ quặc: Lẽ nào phệ vật còn có thể trở thành thiên tài? Cá chép đã hóa rồng chẳng?

Trong ánh mắt dõi theo của tất cả mọi người. Tứ trưởng lão nhanh chóng thu lại cảm xúc kỳ lạ của mình, thờ ra một hơi, nói:

- Các người bắt đầu đi. Nhớ kỹ đây, nếu như cảm thấy bản thân không thể địch lại, thì ngay từ lúc đầu hãy nhận thua, đừng bao giờ miễn cưỡng mà mất đi tính mạng của mình!

Lý Dật thản nhiên gật đầu, khoe miệng lại nhếch lên một cách quy dị.

Còn Lý Phách mặt đầy sát khí, lại chỉ khe hờ một tiếng, xem như đã đáp lời.

Thấy cảnh này, Tứ trưởng lão ngược lại còn cười lạnh trong lòng. Nếu như Lý Phách có thể đánh chết Lý Dật trong một chiêu, thì hắn đúng là không còn cầu mong gì hơn!

Ý niệm này vừa vụt qua trong đầu Tứ trưởng lão, ngay lập tức hắn đã vụt thân lui xuống góc lồi đài.

Tứ trưởng lão vừa lui ra, không khí trên lôi đài ngay lập tức căng như dây đàn.

Lý Phách nghênh ngang cúi nhìn Lý Dật, lộ ra một nụ cười âm trầm:

- Lý Dật Thiếu gia, đừng trách ta không nói rõ trước. Nếu như bắt đầu động thủ rồi, ta cũng không thể nào bảo đảm không làm tổn thương Thiếu gia một chút nào. Thiếu gia nếu như sợ hãi, lúc này có thể nhận thua cũng không muộn.

Lý Dật lắc đầu, nhàn nhạt nói:

- Điều này không cần thiết, nếu như ngươi đã thương ta, cứ xem như ta đen đủi.

-Tốt!

Lý Phách gật đầu:

- Nếu đã vậy, Lý Dật Thiếu gia, mời!

- Mời!

Tiếng nói vừa dứt, hai tay Lý Phách khe co lại, nguyên khí nhàn nhạt trên ngón tay chớp mắt đã trở nên nồng đặc. Ngừng trong chốc lát, ngón chân của Lý Phách chợt điểm trên mặt đất, cơ thể như mũi tên bắn thẳng về Lý Dật. Đồng thời, nguyên khí trên song quyền của hắn càng lại tăng vọt, phi thẳng theo quỹ đạo thẳng tắp về ngực của Lý Dật:

- Khai Sơn Quyền!

Khai Sơn Quyền Huyền Vũ Trung cấp Đẩu kỹ, sau khi tu luyện thành, sức có thể khai sơn phá thạch!

Đối mặt với một quyền sức mạnh kinh người này, nét mặt của Lý Dật lại điềm tĩnh vô cùng. Nhưng khi nắm quyền của Lý Phách sắp đập vào ngực của hắn, hắn mới nhẹ nhàng lui về sau một bước, tay phải từ từ vung ra, đúng lúc chặn lại nắm quyền của Lý Phách đang ở phía trước.

- Hồi Phong Chuông!

Một đạo nguyên khí huyết sắc nhàn nhạt hiện ra ở chỉ chưởng của Lý Dật, quay một vòng theo một quy đạo quỹ dị. sau đó chéch chéo đi...

Không hề tiên liệu trước, nắm quyền của Lý Phách giống như đám phải bột biển, ngay lập tức lại thấy ngực đau nhói. Nhưng còn chưa kịp phản ứng, cả người đã ngã soài về bên phải, nguyên khí ngưng tụ trong tay âm một cái đánh xuống đất, khiến nền đất kiên cố kia có thêm vài khe nứt.

Lý Phách theo quán tính, cơ thể lui về sau mấy bước, cuối cùng mới chật vật giữ vững người lại.

Toàn trường đều kinh ngạc!

Nhìn thấy cú đâm khai sơn của Lý Phách bị Lý Dật dễ dàng đẩy ra như vậy, trong thoáng chốc mọi người đều cho rằng mình bị hoa mắt.

Trên đài cao, đám người ban đầu cho rằng Lý Dật sẽ bại chỉ trong vòng một chiêu, ngay lập tức ai cũng há mồm trợn mắt. Điều này... điều này sao có thể được...

Lý Phách mặt đỏ phùng phùng thở gấp, rồi mới khôi phục lại mấy phần bình thường, với sự cuồng ngạo của hắn, lúc này mới thật sự nhìn lại Lý Dật, trầm giọng nói:

- Người đã dùng Đấu kỹ gì?

Lý Dật đưa tay sờ mũi, nhàn nhạt nói:

- Điều này rất quan trọng sao?

- Đúng vậy.

Lý Phách cười lạnh liên hồi:

- Chỉ cần có thể đánh bại người, vậy thì cái gì cũng không còn quan trọng nữa. Nếu như Lý Dật Thiếu gia quá có mấy phần bản lĩnh như vậy, vậy thì ta cũng không khách sáo nữa!

Dứt lời, Lý Phách tay phải hơi co lại, ngón tay như ưng trảo, hình thành một hình dạng quái dị, sau đó cơ thể hắn vụt chuyển một lần nữa lại phóng về Lý Dật.

Trong lúc cơ thể phóng tới, lòng bàn tay phải của Lý Phách nhanh chóng ngưng tụ một luồng phong áp dữ dội. Theo chuyển động của tay phải hắn, một luồng khí thể nặng nề bổ vào phía Lý Dật.

- Liệt Thi Trảo!

Liệt Thi Trảo. Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp, trảo kỹ quý dị khó đoán, tốc độ nhanh như điện.

Khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận khí thể ghê người của Lý Phách, và còn thủ trảo như bay của hắn. Lý Dật lắc đầu nhạt nhẽo, thấp giọng nói:

- Vẫn là... chậm quá...

Lời còn chưa dứt, hữu chưởng của hắn đã một lần nữa phát vào người Lý Phách...

33. Q.1 - Chương 33: Chấn Động

- Kết

~~Vẫn là một tiếng vang nhẹ, trảo thủ sắc bén của Lý Phách đập xuống trước ngực của Lý Dật, một lần nữa lại bị trượt nghiêng đi. Nhưng hiển nhiên, lần này Lý Phách sớm đã có chuẩn bị, cơ thể vừa lướt qua khe chuyển động, tay trái của hắn đã nắm thành quyền đâm thẳng về ngực của Lý Dật.

- Lần này! Ta xem ngươi chặn thế nào!

Đối mặt với biến cố bất chợt này, Lý Dật lúc này đã không kịp dùng lại Hồi Phong Chưởng, tay trái hắn khẽ vỗ một cái, trong lúc nguyên khí tràn ra, lòng bàn tay đã vỗ vào nắm quyền của Lý Phách.

Chỉ nghe thấy 'ầm' một tiếng, hai người chột tách ra lui về sau mấy bước. Lý Dật lộn một vòng trên không, rồi nhẹ nhàng đáp xuống viên loi đài, nhân thần vụt lóe lên, cười mỉm nói:

- Quả nhiên có bản lĩnh, chỉ có điều nếu không dùng Đấu kỹ, cho dù đánh được ta, cũng không có hiệu quả gì đâu.

Lý Phách cười lạnh một tiếng, nói:

- Cần gì nhiều lời, thử thì biết ngay thôi!

Dứt lời. Lý Phách đã lại bỏ người đến.

Chi có điều, Lý Phách này hiển nhiên cũng đã biết được rằng, Đấu kỹ của mình hơn nửa đều sẽ bị Đấu kỹ quỹ dị của Lý Dật sử dụng hóa giải, vì vậy hắn không sử dụng một chút Đấu kỹ nào, chỉ muốn dựa vào nắm quyền đến đánh bại Lý Dật.

Đối mặt với từng quyền đang ập tới của Lý Phách. Lý Dật chán nản nhếch môi lên. Hồi Phong Chưởng tuy rằng kỳ diệu, nhưng khi dùng lại cần dựa vào nguyên khí, dùng để đối với phó nắm quyền của gã này quả thực là dư thừa. Nếu như đổi lại vào tình huống khác, Lý Dật cũng muốn quyết đấu một trận thoải mái với Lý Phách, nhưng trong trường hợp này, hắn nhất thiết không được dùng Huyền Sát. Ngay lúc này Lý Dật chỉ có thể từng bước từng bước lách người né tránh.

Dưới thế công cuồng bạo bão táp của Lý Phách, cơ thể của Lý Dật chớp động liên hồi như huyền ảnh, mỗi lần nhìn thấy nắm quyền của Lý Phách sắp đến người mình, nhưng cơ hồ trong phút cuối cùng lại luôn bị hắn né được.

Thế công được kéo dài trong một hồi. Lý Phách dường như cũng phát giác cứ tiếp tục như vậy cũng không có tác dụng gì. Hắn khựng người lại, nhãn thần như sói đói nhìn hăm hăm vào Lý Dật, sau một hồi mới rút lên một câu:

- Lý Dật Thiếu gia! Lẽ nào ngươi là chuột sao? chỉ biết né tránh?

Lời này khiến Lý Dật không khỏi cảm thấy buồn cười, hắn lắc đầu, nói:

- Lý Phách, đây là trận quyết đấu công bằng, mỗi người dùng thủ đoạn gì, lẽ nào còn phải chú ý cặn kẽ sao?

Lý Phách lạnh lùng nói:

- Chỉ biết né né tránh tránh, còn được xem là nam nhân không?

Lý Dật bật cười một trận, Lý Phách này quá thực có chút thú vị, xem bộ dạng của hắn cũng không giống như tên đầu óc ngu si tứ chỉ phát triển, không ngờ lại cũng biết nói ra câu này.

Quay đầu nhìn lên đài chủ tịch, chỉ thấy những ánh mắt đầy ý vị khó chịu. Lý Dật khẽ lắc đầu, dường như trận quyết đấu này cũng không cần thiết phải tiếp tục nữa, cho dù giả thấp kém, e rằng mình cũng diễn đủ rồi.

- Được rồi.

Lý Dật cười:

- Vậy thì tiếp sau đây ta sẽ không tránh nữa. Có điều Lý Phách à, tốt nhất ngươi cũng lấy chút bản lĩnh của mình ra đi, nếu không ta tin rằng ngươi sẽ phải hối hận đấy!

-Phí lời!

Lý Phách bực bội hừ một tiếng, người chợt lui lại vài bước, tay trái chợt nâng cao lên. Theo động tác của hắn, những cơ thịt rắn chắc trên người hắn từng trận nhúc nhích, xương cốt trên người phát ra một chuỗi âm thanh 'rắc rắc'. Sau một hồi, cánh tay phải của hắn tràn ra một luồng huyết khí nhật, sau đó cánh tay trong chớp mắt căng phồng lên mấy phần giống như vừa được bơm khí vào.

Giọng nói của Xà Tôn Giả chợt vang lên trong đấu Lý Dật:

- Tiểu tử, tên tiểu quỷ đó dường như đang dùng một Bí pháp gì đó trong chớp mắt tăng cường tu vi. Thực lực của hắn lúc này đã gần kề với Cửu Tinh nguyên khí đỉnh phong. Ngươi vẫn nên cẩn thận một chút đi, nếu không bị bại rồi, thì không dễ thu thập đâu.

Lý Dật khẽ nhíu mày, nhãn thần hướng về nắm quyền Lý Phách đang giơ cao lên. Sát khí đang lan ra phía trên đó lúc này lại khiến Lý Dật thâm gặt đầu, xem ra tên Lý Phách này cũng thật sự có chút bản lĩnh.

Nhìn bộ dạng bình thản của Lý Dật, trong lòng Lý Phách không biết vì sao lại dâng trào cảm giác phần nộ diên tiết. Hắn hít sâu một hơi nguyên khí vốn đang tràn ngập cơ thể chợt tăng vọt lên. Bàn chân đạp mạnh lên đất, loạn thạch tung bay, cơ thể hắn đã vọt bỏ về phía Lý Dật.

- Khai Sơn Quyền!

Cùng một Đấu kỹ như vậy, nhưng trên nắm quyền của Lý Phách lúc này lại tràn ngập sát khí và sự sắc bén. So với chiêu vừa rồi, không biết còn cuồng bạo hơn bao nhiêu lần.

Sự thay đổi đột ngột trong sân, khiến cả huấn luyện trường kinh ngạc. Long Ngạo Thiên vốn đang đầy vẻ chán nản trên mặt ngồi ở đài khách quý, lúc này cũng biến sắc, thất thanh nói:

- Bí pháp Cuồng Huyết Loạn?

Bí pháp, một loại Công pháp bí mật có thể khiến tu vi của cường giả trong chớp mắt sẽ tăng vọt. Loại Công pháp này khác với Công pháp bình thường, sau khi luyện thành, bình thường sẽ không có tác dụng gì, nhưng chỉ trong thời khắc then chốt mới được dùng, sẽ khiến tu vi của người luyện tăng lên mấy phần, chỉ có điều những Bí pháp này tuy rằng lợi hại, nhưng sau khi sử dụng chắc chắn sẽ để lại di chứng. Vì vậy các đại gia tộc tuy thường thưởng đều có truyền thừa Bí pháp, nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sống chết cận kề, thì không có ai sử dụng loại Công pháp này.

Cuồng Huyết Loạn, Bí pháp Huyền Vũ Trang cấp, có thể kích phát huyết khí của người luyện khiến tu vi của họ tăng hai tinh trong chớp mắt. Nhưng sau khi sử dụng, sẽ tổn thương nguyên khí, ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện sau này.

Cuồng Huyết Loạn được truyền thừa trong Lý Gia, nhưng những con em thuộc chi thứ như Lý Phách, trừ phi lên cấp bậc Đấu Giả, nếu không sẽ không có tư cách tu luyện.

- Hỗn đản!

Lý Hàn ngay từ đầu đã nhìn ra Bí pháp này, tay phải của ông đập bộp một tiếng vào chiếc bàn đá bên cạnh, ngay lập tức trên chiếc bàn xuất hiện những vết nứt chằng chịt như mạng nhện.

Theo tiếng đập bàn, Lý Hàn cơ hồ cũng thờ phào một hơi, hắn cười lạnh một tiếng, khẽ quát:

- Người đâu!

Mấy thân vệ của Lý Gia nhanh chóng bước tới, cung kính cúi người xuống.

Lý Hàn lạnh lùng nói:

- Xem ra trong Lý Gia có người trong mắt không coi kẻ Gia chủ như ta ra gì,. ngay cả Bí pháp cũng có thể tự truyền riêng xuống dưới. Các người đi tra xem rốt cuộc chuyện này do ai làm, nếu tra ra rồi, không cần biết là người nào, giết không tha!

Giọng nói lạnh lẽo của Lý Hàn khiến tộc nhân Lý Gia trên đài cao thoáng biến đổi sắc mặt, rất nhiều người đã nhìn ra, Lý Hàn lần này thật sự đã phát nộ rồi.

Nhân thần của Đại trưởng lão cũng chợt giật ngược lên, lớn tiếng quát:

- Ngu xuẩn! Dừng tay!

Mà trong sân, biến cố ở đài khách quý hoàn toàn không ảnh hưởng đến họ. Dưới thực lực bạo tăng đột ngột của Lý Phách, nắm quyền của hắn đã mang theo từng trận kinh phong, khiến y phục của Lý Dật phần phật tung bay.

Đối với mặt đòn tấn công mạnh mẽ này, nụ cười trên khóe miệng của Lý Dật càng lúc càng thịnh. Hắn nhắc tay phải lên, huyết khí ở chỉ chưởng thấp thoáng ẩn hiện. Khi hiện ra, lại là một luồng nguyên khí hắc sắc nồng đậm đến cực điểm, chỉ có điều trong luồng hắc khí đó, vẫn ẩn hiện vài tia huyết sắc.

Nắm quyền của Lý Phách khi vừa đến trước mặt Lý Dật, tay phải của hắn chợt nhanh chóng phát ra, nguyên khí ở chỉ chưởng vọt phóng ra ngoài...

- Hồi Phong Chuông!

Chiêu quyền này của Lý Phách, một lần nữa bị hóa giải, nhưng hần dường như cũng sớm đã tiên liệu được điều này, đang muốn tiếp tục biến chiêu...

Lý Dật trước mặt hần chợt nheo mắt lại, khóe miệng hiện ra một nụ cười thâm sâu:

- Nếu như người đã muốn lấy mạng ta, vậy thì cũng đừng trách ra không khách sáo nữa... Người có biết cái gì gọi là, gây ông đập lưng ông không...

Đang nói chuyện, thủ chương đang đang ra của Lý Dật khẽ chuyển động, động tác vốn đang phát ra bên cạnh bị đẩy ngược trở lại. sắc mặt Lý Phách chợt biến, một cảm giác đau đớn truyền đến, nhưng hần vẫn chưa kịp kêu thảm, Lý Dật đã lạnh lùng quát ra:

- Khai Sơn Chương ư? Ta cũng biết!

Một tiếng nổ vang, nắm quyền của Lý Phách đã co quắp về sau với một góc độ quái dị. Uy lực đáng gờm của chiêu quyền không những không đánh vào người của Lý Dật, ngược lại còn tự đánh vào chính ngực mình.

Một chuỗi âm thanh tiếng xương gãy 'rắc rắc' vang lên nhói tai, cổ tay của Lý Phách đã bị đánh gãy, xương ngực của hần không biết đã bị gãy bao nhiêu chiếc vì cú đâm của bản thân. Nhưng vừa há miệng, một búng máu tươi đã phun trào ra ngoài, tiếp đó cả người hần mềm nhũn ngã gục trên lôi đài...

Lý Phách trân trối nhìn hần, thua một cách khó hiểu. Toàn huấn luyện trường như chết lặng, cảnh tượng tuyệt đối không thể nào tưởng tượng ra này, đã kích thích dây thần kinh của tất cả mọi người.

Lý Phách, người được xưng danh 'Cuồng Hấn' trong Lý Gia kia, một khi đã nổi cuồng ngay cả Đấu Giả cũng phải nhường ba phần, lại bại trận một cách trực tiếp như vậy? Vượt ra ngoài dự liệu như vậy?

Nếu như không phải chứng kiến tận mắt, cảnh tượng này nói ra ai sẽ tin được?

Dù gì Lý Dật ở ba tháng trước, vẫn còn là một tên phế vật!

Cảnh tượng này, so với hai cái tát mà Lý Tiều phải hứng chịu hai tháng trước, còn khiến người khác phải kinh tâm động phách hơn. Dù gì lúc đó Lý Tiều tuy bị mất mặt, nhưng còn không bị tổn thương gì, còn lúc này...

Trên đài khách quý, biến cố trong sân dường như khiến mọi người không thể thích ứng kịp. Tên phế vật ba tháng trước, lúc này lại đánh bại một cường giả tu luyện nhiều năm? Lẽ nào tên phế vật đã thành danh của Vạn Triều Thành, thật ra là một thiên tài sao? Trong ba tháng mà có được thành tựu như vậy, sau này sự trưởng thành của hần, không phải vô hạn lượng sao?

Xem ra Lý Gia lần này phát rồi!

Nhất thời, vẻ mặt của mọi người trên đài khách quý đều trở nên hóm hỉnh, đặc biệt là những khách mời thân phận không tính là cao quý cho lắm, lúc này lại chương mặt ra chúc mừng tộc nhân Lý Gia xung quanh mình.

Long Ngạo Thiên thần sắc lộ ra sự khó tin, nói rành mạch từng câu từng chữ:

- Lý Dật... lại thắng sao? Đó là Đấu kỹ gì? Lý Gia có bộ Đấu kỹ đó từ lúc nào? Đó là Đấu kỹ cấp gì? Chu Tước ư? Sao có thể như vậy...

Mọi người trên đài khách quý nhãn lực dĩ nhiên vô cùng cao, rất nhiều người đều nhìn rõ, hoàn toàn không phải là một quyền của chính bản thân Lý Phách đánh vào mình, mà là Đấu kỹ quý dị của Lý Dật đã khiến cú đâm đó của Lý Phách đánh thẳng vào ngực của mình. Thủ đoạn như vậy, khiến ọi người đều cảm thấy rợn gáy!

Sau một hồi kinh ngạc, vị Long Ngạo Thiên Thiếu gia mới nghiêng đầu nhìn Lý Hàn ở phía không xa thấp giọng nói:

- Lý Gia chủ, không biết Lý Gia các người có bộ Đấu kỹ quý dị đó từ lúc nào vậy, thật đúng là đáng vui đáng mừng!

- Rầm

~~Trên mặt của Lý Hàn dường như cũng lộ ra một tia ngạc nhiên, nhưng lại nhớ ra điều gì đó, đột nhiên ông khẽ thở dài một tiếng, cảnh này lọt vào mắt của những cường giả xung quanh, người nào cũng lộ ra vẻ hết sức khó hiểu...

34. Q.1 - Chương 34: Cuộc Đấu Giành Chức Gia Chủ

Long Ngạo Thiên là Đại Thiếu gia của Long Gia, thân phận cũng vô cùng cao quý, thấy hắn hỏi Lý Hàn cũng không tiện không đáp, chỉ khẽ lắc đầu, nói:

- Long Thiếu gia nói đùa rồi, bộ Khai Sơn Quyền này có gì mà quý dị chứ? Nếu như Long Thiếu gia có hứng thú, rảnh rỗi có thể đến Lý Gia ta tham tường một chút.

Nghe thấy Lý Hàn giải thích bộ Đấu kỹ quý dị đó thành Khai Sơn Quyền, Long Ngạo Thiên không những không tức giận, ngược lại còn thâm kinh ngạc. Xem ra Lý Hàn này không muốn giải thích lai lịch của chiêu này, lẽ nào tên gia hỏa kia...

Nghĩ vậy, nhân thần của Long Ngạo Thiên lại hướng về hai bạch bào nhân vẻ mặt bí hiểm đang đứng ở một góc kia.

Chứng kiến cảnh tượng quý dị đó, người kinh ngạc không chỉ có một mình Long Ngạo Thiên, Tam trưởng lão và Đại trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, đôi bên đều lộ ra bộ dạng như gặp phải quỷ. Sau một hồi Tam trưởng lão mới cất tiếng nói đáng chất:

- Không ngờ Gia chủ đại nhân lại có được bộ Đấu kỹ lợi hại như vậy, xem ra Diễn Võ Các của Lý Gia chúng ta lại phải tăng thêm vài tầng phòng vệ rồi.

Lý Hàn cười lạnh đáp:

- Đấu kỹ trong Diễn Võ Các của Lý Gia nhiều vô số, nhưng ta nghĩ từ nay về sau, phòng vệ ở nơi đó đích thực nên tăng cường mấy tầng phòng vệ, tránh có kẻ lấy quyền riêng làm việc tư, đem Công pháp của gia tộc tự truyền ra bên ngoài!

Lời nói lạnh lùng của Lý Hàn khiến Tam trưởng lão biến sắc mặt. Nếu như là bình thường, chắc chắn hắn sẽ phản bác chầm biếm lại vài câu, chỉ có điều tình hình lúc này đã hoàn toàn khác với vừa rồi!

Lý Dật, tên phế vật ba tháng trước đã có một sự thay đổi lớn như vậy, cũng tức là nói, thân phận Gia chủ đời sau của hắn, cơ hồ đã có thể xác định. Điểm này một khi được xác định, vậy chi thứ của Lý Gia sẽ mất đi cơ hội đoạt quyền trong mấy chục năm nữa. Hơn nữa, Lý Dật còn giành được thắng lợi, vậy thì kế hoạch ban đầu của hôm nay...

Trong lòng Tam trưởng lão nhất thời lo được lo mất, ngồi thẩn thờ ở nguyên vị, không nói ra được lời nào.

Chậm rãi lắc đầu, trong lòng Lý Hàn cũng không biết là tư vị gì, ông thân là Gia chủ của Lý Gia, dĩ nhiên biết rõ Lý Gia chưa từng có bộ Đấu kỹ kỳ dị đó, lẽ nào đây là thứ mà mẫu thân hắn để lại?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Hàn mới thoải mái hơn đôi chút.

Trên đài, Lý Dật nhẹ nhàng thu tay lại, đến lúc tia nguyên khí cuối cùng ở chỉ chương của hắn tan đi, hắn nhìn khuôn mặt u ám của Lý Phách, lộ ra một nụ cười như ánh nắng ấm ngày đông, khẽ giọng nói:

- Người thua rồi.

Lý Phách cứng nhắc gật đầu, dường như còn muốn nói gì, nhưng vừa mới mở miệng, một tia máu lại ộc ra ngoài.

Lý Dật khẽ lắc đầu, nói:

- Bí pháp đó sau này người nên ít dùng thì tốt hơn. Với thực lực của người, cần gì phải dựa vào thứ này?

Lý Phách cuối cùng đã nuốt được ngụm máu tươi trong miệng, giọng khàn khàn nói:

- Lý Dật Thiếu gia quá nhiên lợi hại, chỉ có điều Lý Phách ta không phục, đợi sau khi ta thắng cấp làm Đấu Giả, nhất định sẽ lại thỉnh giáo Thiếu gia người.

Lý Dật cười nhàn nhạt, nói:

- Ta lúc nào cũng chờ.

Lý Phách hít vào một hơi, khó khăn bỏ dây khỏi đất, sau đó chân lão đảo bước xuống lôi đài, trong ánh mắt khó ngờ của mọi người, đã chen vào trong đám đông.

- Tứ trưởng lão, ta có thể xuống được chưa?

Lý Dật nhìn bộ mặt đang thần thờ của Tứ trưởng lão. nhợt nhạt lên tiếng hỏi.

- Ồ, a...

Tứ trưởng lão đang rơi vào trạng thái bàng hoàng bị giọng nói của Lý Dật làm giật mình tỉnh lại. Vừa rồi theo dõi ở khoảng cách gần, hắn lại càng nhìn rõ hơn chỗ quỷ dị từ chiêu Hồi Phong Chưởng của Lý Dật, nhớ lại thể công sắc bén cuối cùng của Lý Phách lại đánh vào người mình, cảm giác quỷ dị này khiến một người kiến thức sâu rộng như Tứ trưởng lão nhất thời cũng không kịp phản ứng:

- Theo quy tắc, trận đấu đã phân thắng bại, Lý Dật Thiếu gia dĩ nhiên có thể xuống, chỉ có điều...

Nói đến đây, Tứ trưởng lão liếc nhìn đài khách quý ở phía xa xa rồi mới nói tiếp:

- Chỉ có điều Lý Dật Thiếu gia thân phận đặc biệt, vì vậy, e rằng lát nữa...

Nói đến đây, Tứ trưởng lão thu lại sắc mặt khác thường của mình, trong lòng hắn thầm thờ dài, lặng yên lui về sau một bước, bất động thanh sắc nhường vị trí chính giữa ra, nhãn thần lại hướng về đài khách quý.

Trên đài, Lý Hàn chậm chậm thở ra một hơi, cho dù Lý Dật tu luyện đến mức nào, nhưng nếu nói về kết quả, lại không thể nào tốt hơn được. Ngay như Lý Hàn tâm trí kiên định, trong lòng lúc này cũng dâng tràn một niềm vui lâng lâng. Hôm nay Lý Dật giành được phần thắng thật ra cũng vượt ra ngoài dự liệu của ông, dù gì sự cường hãn của Lý Phách, một Gia chủ như ông cũng đã được nghe nói qua.

Khẽ lắc đầu, ném bỏ tất cả các suy nghĩ hỗn loạn trong đầu sang một bên, ánh mắt chăm chọc của Lý Hàn chĩa thẳng vào khuôn mặt âm u lạnh lẽo của Đại trưởng lão. Sau đó hắn chợt chống tay, từ từ đứng dậy, mọi ánh mắt trong huấn luyện trường đều hướng về đài khách quý.

- Đại hội Tông tộc đến đây đã kết thúc trọn vẹn, người giành thắng lợi, bắt đầu từ ngày mai có thể bước vào Diễn Võ Các học Công pháp Đấu kỹ. Kỳ hạn là ba ngày! Còn về học được gì, thì phải xem vận may của mỗi người! Ngoài ra, ta còn chuyện muốn tuyên bố... Bắt đầu từ ngày hôm nay. Dật nhi chính là người thừa kế Gia chủ Lý Gia của ta, hắn chính là Gia chủ đời sau!

Câu nói cuối cùng của Lý Hàn vừa dứt, trong huấn luyện trường lại vang lên tiếng xì xào.

Ngay cả người sớm đã nghĩ đến cảnh này ở trên đài khách quý, ai cũng như hít phải khí lạnh. Trong tình hình này Lý Hàn lại nói ra lời đó, đã là khiêu khích với những lão già đang có chủ ý hướng tới vị trí Gia chủ của Lý Gia.

- To gan!

Đại trưởng lão sắc mặt âm trầm chợt lên tiếng:

- Lý Hàn, tuy rằng ngươi là Gia chủ, nhưng cũng không có quyền quyết định việc này. Huống hồ, Lý Dật thiếu gia lúc này rõ ràng còn chưa ngưng kết được Đấu Khí Toàn. không có quyền kế thừa thân phận Gia chủ!

Lời này của Đại trưởng lão nói theo quy tắc, đích thực không sai. Nhưng rất nhiều người ở đây lại đều hiểu, với khả năng Lý Dật tu luyện ba tháng mà có thể đánh bại một đối thủ có thực lực Thất Tinh nguyên khí, tốc độ tu luyện khủng khiếp này, muốn kết thành Đấu Khí Toàn, trở thành Đấu Giả thực chất là một việc có thể, còn sự khác biệt chỉ là nhanh chậm mà thôi.

Có một nhân vật thiên tài như vậy kế thừa vị trí Gia chủ, vị Đại trưởng lão này còn có điều gì bất mãn?

Lý Hàn cơ hồ đã đoán biết được cảnh này, ông khẽ cười, nói:

- Đại trưởng lão. Ý của người ta cũng hiểu. Quy củ của Lý Gia chúng ta là, chưa trở thành Đấu Giả, thì không có tư cách kế thừa vị trí Gia chủ... Thế nhưng, lúc này ta chỉ là định danh phận cho Gia chủ đời sau, có điều gì không thỏa đáng? Nếu như người cứ muốn nói, không phải Đấu Giả thì không có tư cách được danh phận này, vậy thì ta thấy trong các tiểu bối Lý Gia chúng ta, cũng chưa thấy bất cứ ai có tư cách này rồi. Lẽ nào... Đại trưởng lão người muốn để Lý Gia chúng ta vô hậu sao?

Đại trưởng lão khẽ nhíu mày, nói:

- Cho dù như vậy, Gia chủ đời sau sao có thể dễ dàng xác định như vậy?

Lý Hàn cười nhạt nói:

- Dật nhi là người thừa kế duy nhất của dòng chính chúng ta, ta xác định danh phận này, có gì không được? Nếu chỉ thứ có người hơn thì cũng thôi, chỉ có điều tiểu bối của chi thứ cũng chỉ vậy mà thôi.

- Hừ, Lý Hàn! Ai nói chi thứ ta không có người.

Tam trưởng lão tức giận đứng dậy:

- Bằng nhi sớm đã là Tam Tinh Đấu Giả rồi! Nếu nói tư cách, ai có thể so bì với nó? Chư vị nói xem, có phải không?

Nhân thần của Tam trưởng lão quét một lượt trên đài khách quý, rất nhiều người có thái độ như cười như không, duy chỉ có Mạc Nhị gia ho khan một tiếng, nói:

- Đúng vậy... Chuyện này... Lý Gia chủ đúng là thiếu nghĩ rồi...

Lý Hàn nhìn chằm chằm vào Mạc Nhị gia, rồi mỉm cười nói:

- Xem ra quan hệ của Tam trưởng lão và Mạc Gia quả nhiên không bình thường, chỉ có điều ta muốn hỏi người, Tam trưởng lão... ý của người là, gia chủ đời sau của chúng ta, sẽ để ột nữ tử đảm nhận sao? Vậy nếu như đến lúc Bằng nhi xuất giá. Lý Gia có từ nghìn năm nay của chúng ta có cần đem làm của hồi môn luôn không?

Tam trưởng lão biến sắc, nhìn thái độ của Lý Dật, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Nhưng Đại trưởng lão bên cạnh sắc mặt cũng hiện ra sự phiền muộn. Trong lòng hấn thầm chửi mấy tiếng ngu xuẩn, rồi ho khan một tiếng, ánh mắt của tất cả mọi người lại hướng về hấn, hấn nhàn nhạt nói:

- Gia chủ đại nhân, thật ra... Người muốn để Lý Dật Thiếu gia có danh phận Gia chủ đời sau, thật ra cũng không phải không thể... chỉ có điều, tất cả vẫn phải làm theo quy củ của Lý Gia chúng ta. Muốn trở thành Gia chủ, phải chấp nhận sự khiêu chiến của người đồng bối phận trong gia tộc. Nếu như đánh thắng, lão phu cũng không còn gì để nói. nếu như đánh bại, vậy thì...

- Nếu như đánh bại, Dật nhi dĩ nhiên sẽ mất đi thân phận này.

Lý Hàn nhàn nhạt nói:

- Nếu như Đại trưởng lão đã nói như vậy, vậy thì cứ làm theo quy củ đi.

Dứt lời, nhân thần của Lý Hàn hướng về Lý Dật đang ở trên lôi đài. khuôn mặt hiện ra một nụ cười.

- Dật nhi à Dật nhi, nếu như người bại rồi, vi phụ cũng bảo đảm, không ai có thể động đến thân phận người thừa kế Gia chủ của người!

Một trận cười lạnh vang lên trong lòng Lý Hàn, ông bước đến bên ghế ngồi chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt bình thản nhìn vào huấn luyện trường, cơ hồ như sớm đã tính được kết cục.

Thái độ của Lý Hàn khiến mấy trưởng lão phải nghiêng răng ken két. Nếu như không phải trước mặt người ngoài không tiện động thủ mấy tên trưởng lão này chắc cũng đã xuất thủ rồi.

Sau một hồi, mấy trưởng lão trao đổi ánh mắt với nhau. Đại trưởng lão mới hít một hơi thật sâu, cao giọng nói:

- Vậy thì theo quy củ, chỉ cần là người của Lý Gia, thì có tư cách khiêu chiến với Lý Dật Thiếu gia. Kể thắng, chính là Gia chủ đời sau của Lý Gia!

Lời nói vừa dứt, trong huấn luyện trường chỉ còn nghe thấy tiếng thở... Tuy cơ hội chỉ có một lần, nhưng thân phận Gia chủ Lý Gia...

Không biết trong lòng bao nhiêu người đều cảm thấy nóng bừng. Có điều đám tiểu bối của Lý Gia này, cũng không bị cái danh phận kia làm cho nóng đầu phát sốt. Tuy ai trong số họ cũng đều muốn làm Gia chủ, nhưng họ lại càng hiểu rõ, ngay cả Lý Phách cũng không phải là đối thủ của hắn, Lý Dật lúc này, đã không phải là tên Thiếu gia phế vật lúc trước nữa. Nếu như dễ dàng bước lên, vậy thì chỉ có thể mất mặt trước mọi người mà thôi!

Lý Dật cũng không ngờ còn có sự thay đổi này, hắn đứng trên lôi đài thở dài, ánh mắt hướng về đám đông, không biết vị Lý Bằng biểu tỷ kia, có khi nào...

Ý niệm này còn chưa kịp chuyển đổi, đã chợt nghe thấy một tiếng cười lạnh vang lên trong đám đông:

- Nếu đã vậy, ta xin ra thử!

35. Q.1 - Chương 35: Dung Nhan Kiều Diễm

Tiếng nói vừa dứt, một đạo thân ảnh vụt bay lên lôi đài. ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào Lý Dật.

Nhìn thấy người này, cả huấn luyện trường đều ồ lên, trong tiểu bối của Lý Gia, rất nhiều người đều cho rằng chỉ có người này mới có tư cách có được danh phận Gia chủ đời sau.

Chỉ có Lý Dật nhìn thấy hắn, không nhịn được cười một tiếng, nói:

- Xem ra Đại biểu ca hôm nay lại ngứa mắt rồi?

Lời vừa nói ra, Lý Tiều vừa rồi còn khí thế cao vút chợt thấy đắng miệng, thiếu chút nữa hộc máu ra. Lần trước hắn bại dưới tay của Lý Dật, bị ăn hai cái tát, đã là một mối nhục nhã lớn trong đời hắn. Trong hai tháng nay, thực chất không có người nào dám nhắc lại chuyện hôm đó trước mặt hắn. Lúc này Lý Dật lại nhắc đến, ngay lập tức trên khuôn mặt vốn có mấy phần anh tuấn của Lý Tiều trở nên dữ tợn vô cùng.

Thấy bộ dạng của Lý Tiều như vậy, Tứ trưởng lão khẽ nhíu mày. Trong tình hình như vậy mà bị một câu nói của đối phương làm cho biến sắc, tâm tính của Lý Tiều này xem ra cũng chỉ đến vậy thôi. Huống hồ, thân thủ của Lý Dật vừa rồi thể hiện ra đã chứng tỏ, hắn sớm đã không còn là tên phế vật năm nào, còn hành vi cử chỉ của Lý Tiều như vậy, nếu hôm nay hắn bại trận, há chẳng phải...

Nghĩ tới đây, trong lòng Tứ trưởng lão càng lúc lại càng lo lắng, hắn liếc nhìn đài khách quý phía xa, sau khi có được một ám thị nào đó, hắn chỉ có thể trầm giọng nói:

- Lý Dật, Lý Tiều khiêu chiến, ngươi có chấp nhận không?

Lý Dật gật đầu không đáp, nhãn thần liếc nhìn vị Đại biểu ca này vài cái, rồi nở ra một nụ cười.

Thái độ điềm nhiên vô sự của Lý Dật khiến trong lòng Lý Tiều như bốc hỏa. Hắn không biết đã tổn bao nhiêu công sức mới có thể trấn áp cảm giác đang muốn bùng nổ của mình, âm trầm nói:

- Lý Dật biểu đệ, hôm nay đừng trách biểu ca ta nhé! Hôm nay ta phải để tất cả mọi người biết rằng, chỉ có Lý Tiều ta, mới có tư cách trở thành Gia chủ đời sau. Còn Lý Dật ngươi, ba tháng trước ngươi là một phế vật, ba tháng sau, ngươi vẫn là như vậy!

-Ngu ngốc...

Ý nghĩ này thoáng vụt qua trong đầu của Lý Dật, hấn chán nản đảo mắt. Đối với vị Đại biểu ca Lý Tiều trước mắt này đúng là không còn gì để nói.

Thái độ của Lý Dật khiến các cơ thịt trên mặt Lý Tiều giãn gập, sát khí trên người hấn càng lúc càng mạnh, cả người trở nên âm trầm đến cực điểm.

Động tác của hai người rơi vào mắt của Tứ trưởng lão, hấn chỉ có thể hiện ra một nụ cười khó coi, thấp giọng nói:

- Vậy thì bắt đầu đi... chỉ có điều hai vị nhớ kỹ cho ta, đánh có điểm dừng!

Lý Tiều cười lạnh một tiếng, nhân thần đã hướng về phía Lý Dật.

Lý Dật chỉ lắc đầu thở dài, dường như trong trận chiến hết sức quan trọng này, đối với hấn mà nói lại chẳng có nghĩa lý gì.

Tứ trưởng lão vừa lui về sau, không khí trên lôi đài bất chợt đã căng thẳng trở lại.

Lý Dật tuy vẫn đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt như không có chuyện gì, nhưng Lý Tiều đối diện hấn lại lộ ra một bộ dạng âm trầm, chậm rãi bước quanh Lý Dật một vòng. Hiển nhiên sau lần bị thiệt lớn lần trước, tên Lý Tiều tâm cao khí ngạo này cũng đã biết điều hơn, không vừa mới bắt đầu đã lao bổ tới.

Thấy bộ dạng của Lý Tiều như vậy, Lý Dật khẽ lắc đầu. Hiển nhiên vị Đại biểu ca này cũng không phải kẻ ngu đặc, có lẽ hấn đã suy nghĩ cách đối phó với chiêu Hồi Phong Chưởng của mình lúc ở dưới lôi đài, chỉ cần hấn không chủ động tấn công trước, vậy thì hiển nhiên. Hồi Phong Chưởng của mình cũng không phát huy được nhiều tác dụng.

Nhìn bộ dạng thận trọng hết sức của Lý Tiều. Lý Dật chỉ khẽ thở dài, sau đó chân phải hấn khẽ đạp một xuống bước, cơ thể đã nghiêng nghiêng lao về phía Lý Tiều.

Nhìn Lý Dật đang hung mãnh lao tới. Lý Tiều cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói:

- Tiểu vương bát đản, ta đã đoán ngươi không chịu được mà. Đấu kỹ cổ quái đó của ngươi, ta không tin trong tình huống này, ngươi còn có thể sử dụng?

Lúc nói chuyện, lòng bàn tay hấn bốc lên một luồng nguyên khí hỏa hồng sắc, tiếp đó hấn dựng bàn tay tạo chưởng. Những nguyên khí đó không ngừng trào ra, cuối cùng luồng nguyên khí hỏa hồng sắc đó lan ra, theo cú vỗ của Lý Tiều, một đợt sóng lửa trào ra...

- Toái Cốt Chưởng!

Một chưởng bổ vào ngực của Lý Dật, lúc này, cú chưởng của Lý Tiều đã không biết lợi hại hơn lần giao thủ trước không biết bao nhiêu lần. Có lẽ vì thứ hấn tu luyện là Công pháp đấu khí thuộc Hỏa hệ, vì vậy dưới sự tuôn trào của nguyên khí, xung quanh đã biến thành một khoảng đất nóng cháy.

Người Lý Dật chợt khựng lại trong giây phút Lý Tiều xuất chưởng. Hấn hơi nghiêng người sang trái, dễ dàng tránh được chiêu này của Lý Tiều, trong khoảnh khắc hai người lướt qua nhau, tay phải của Lý Dật phát ra một cách hết sức thuần thực.

- Chát

~~Một tiếng vang giòn tan! Như cái tát của hai tháng trước!

Lý Tiều lần này cảm thấy trước mắt mình tối ngòm, khóe miệng ộc ra máu tươi. Cơ thể còn đang phi thân theo cái tát của Lý Dật mà xoay một vòng đẹp mắt trên không trung, rồi thất thiếu đáp đất lui về sau mấy bước, cuối cùng bị ngã ngồi phịch xuống viên lôi đài.

Cùng một động tác, cùng một vị trí, cùng một thủ đoạn, trên khuôn mặt anh tuấn của Lý Tiều một lần nữa lại hiện ra một dấu tay đỏ rực, chỉ là sức lực lần này của Lý Dật hiển nhiên đã mạnh hơn trước mấy lần, khiến mặt của Lý Tiều sưng vù lên như bánh mật.

Tứ trưởng lão đang ở một bên theo dõi, cơ mặt co gập, sau đó cũng chỉ biết cười chán nản.

Nhưng Lý Dật lại coi như không có chuyện gì, nhẹ nhàng lắc tay, cười nhạt nói:

- Hai tháng không gặp, da mặt của Đại biểu ca vẫn dày như vậy, khiến biểu đệ ta đây đánh mà lòng bàn tay còn phải tê dại a.

Sắc mặt của Lý Tiều trắng bệch từng hồi, một lát sau mới lão đảo đứng dậy, nghiêng răng rít ra mấy chữ:

- Lý Dật... Người được lắm! Rất được!

- Ta quả thực rất được.

Lý Dật gật đầu, nụ cười lại càng thêm rạng rỡ:

- Chỉ có điều Đại biểu ca người, lại muốn nhận thua như vậy sao? Hay là... Muốn tiếp tục đánh đây?

Cơ thịt trên mặt của Lý Tiều tê dại, hắn nghiêng răng ken két, phát ra từng tiếng 'két két'. Cuối cùng hắn đập chân, người vụt bay về phía Lý Dật, nguyên khí hỏa hồng sắc trên hai tay đã hình thành ba lốc khí.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Dật thở dài, nhàn nhạt nói:

- Lại là Thất Toàn Trảm? Hà tất phải như vậy?

Chỉ thấy hai người càng lúc càng gần, Lý Tiều hiện ra một nụ cười lạnh. Hai tay hắn đồng thời chém ra, lốc khí hình thành từ nguyên khí ở lòng bàn tay ngay lập tức tràn ra, tạo ra một âm thanh xé gió, ba lốc khí cùng lúc bay về phía Lý Dật.

Lý Dật nhắm mắt nhìn ba lốc khí với thể công hung mãnh, khoe miệng lại lộ ra một nụ cười. Hai tay hắn cùng lúc khê phát ra phía trước, nguyên khí hắc sắc ở chỉ chưởng khê rung động...

- Vút

~~Ba lốc khí đã bị hóa giải sang bên, Lý Dật phi thân đến gần Lý Tiều đang phát ra thể công hung mãnh, tay phải lại một lần nữa phát ra.

- Chát

~~Mặt của Lý Tiều và bàn tay của Lý Dật gặp nhau trên không, không khí cơ hồ thoáng chốc đã đông cứng lại. Sau chốc lát, Lý Tiều bị văng mạnh người ra sau, trong ánh mắt kinh ngạc sợ hãi của mọi người, hắn bị đập văng xuống lôi đài như một tảng đá bị ném đi.

Lý Dật đang giữ nguyên động tác tát mặt của mình chậm rãi thu tay lại, xoa lòng bàn tay tê nóng của mình, lẩm bẩm nói:

- Ngu ngốc, ta không tin người có thể luyện nguyên khí đến lên cả mặt! Có điều, da mặt này quả nhiên rất dày a, lần nào đánh cũng khiến Thiếu gia ta đau tay muốn chết!

Lời này của Lý Dật tuy rằng rất khê, nhưng Tứ trưởng lão trên lôi đài vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Nhân thân của hắn co lại, bất chợt hít sâu vào một hơi, vừa rồi Lý Phách bị đánh bại đã đủ khiến ọi người kinh ngạc rồi, nhưng không ngờ ngay cả Lý Tiều cũng lại bại trận một cách trắng trợn như vậy, lại vô cùng thể thảm...

Gã kia, thậm chí ngay cả Đấu kỹ hắn cũng chưa sử dụng!

Nhân thân của Tứ trưởng lão hướng xuống lôi đài, nhìn Lý Tiều đang không biết sống chết, cơ thịt trên mặt co giật. Cuối cùng hắn không biết đã tốn bao nhiêu sức lực để cất giọng chua chát nói ra lời:

- Lý Dật đấu với Lý Tiều... Lý Dật... thắng!

Lý Dật khê mỉm cười, hắn chậm rãi bước tới viên lôi đài, cười lạnh một tiếng, lần này nhàn nhạt nói:

- Dựa vào người mà dám thượng đài để mất mặt ư? Lẽ nào người không biết, người còn không bằng cả Lý Phách sao?

Nói xong câu đó, Lý Dật bĩu môi, hắn nhìn Tứ trưởng lão sắc mặt lúc này đang rất khó coi, mỉm cười nói:

- Tứ trưởng lão, lần này, ta có thể đi được chưa?

Gượng gạo cười một tiếng, vị Tứ trưởng lão này cũng không biết nói gì cho phải chỉ có thể cầu cứu liếc nhìn trên đài cao phía xa xa. Nhưng hiển nhiên, những người nào đó trên đài lúc này còn chưa tỉnh lại sau cảnh tượng vừa rồi.

- Tứ trưởng lão không nói gì, vậy thì ta coi như là có thể rồi... Dù gì, cơ hội mà tộc nhân khiêu chiến ta, đã bị Lý Tiêu dùng mất rồi, đúng không?

- Chậm đã!

Tứ trưởng lão đang định đáp lời, một tiếng quát phẫn nộ vang lên từ dưới lôi đài.

Sau đó chỉ thấy một thân ảnh lam sắc nhàn nhạt vụt lao đến bên cạnh Lý Tiêu, đỡ Lý Tiêu đang không biết sống chết dậy, nàng mới ngẩng đầu nhìn Lý Dật, cảm hận nói:

- Lý Dật! Lý Tiêu ca ca nói thế nào cũng là biểu ca của ngươi! Sao ngươi có thể hạ độc thủ như vậy?

Nhìn người thiếu nữ đột nhiên chạy đến hỏi tội này, Tứ trưởng lão như bắt được cứu tinh, chợt dạ liếc nhìn Lý Dật, rồi cùng giả bộ quát:

- Lý Na Na! Đây là hoàn cảnh gì, đâu cho phép ngươi làm như vậy!

Nhìn Lý Na Na đang hỏi tội mình, và cả Tứ trưởng lão làm bộ làm dạng, trong lòng Lý Dật cảm thấy rất buồn cười. Hắn nhìn kỹ lại Lý Na Na, mới lộ ra một vẻ mặt bất ngờ, thấp giọng nói:

- Na Na muội muội, ta chẳng qua chỉ đánh hai cái tát mà thôi. Hơn nữa ngươi xem, Lý Tiêu biểu ca da mặt hằn dầy như vậy, đâu có thể xảy ra chuyện gì chứ? Ta nghĩ chỉ cần nghỉ ngơi thêm vài ngày, thì lại có thể đến để ta tát thêm vài cái rồi. Hay là nói, nhìn thấy dung nhan 'kiều diễm' của Lý Tiêu biểu ca bị tổn hại, Na Na muội muội ngươi đau lòng sao?

36. Q.1 - Chương 36: Định Cục

Tâm tư của người thiếu nữ này vốn dĩ đã vô cùng phức tạp, Lý Na Na tuy rất có cảm tình với vị Đại biểu ca anh tuấn tiêu sái Lý Tiêu này, nhưng với tính tình của nàng cùng sự thẹn thùng, tuyệt đối không dễ để lộ ra điểm này.

Nhưng lần này, chỉ vì Lý Tiêu bị bại dưới tay Lý Dật, thê thảm không biết sống chết, nàng mới đường đột xông ra như vậy.

Nghe thấy Lý Dật bờn cợt như thế, Lý Na Na chỉ cảm thấy ánh mắt xung quanh dường như cùng lúc tập trung về phía nàng. Cảm giác này khiến nàng cảm thấy xấu hổ trong lòng, vốn dĩ nàng còn có vài phần sợ sệt Lý Dật, nhưng lúc này trước sự xấu hổ, sự sợ hãi ấy sớm đã bị vứt bỏ lên chín tầng mây.

Nàng cẩn thận giao Lý Tiêu vào trong tay của một vị tỷ muội, nhẹ nhàng nhảy lên lôi đài. Ánh mắt tràn đầy sự tức giận nhìn khuôn mặt như cười như không của Lý Dật, rành mạch từng chữ nói:

- Lý Dật, hôm nay nếu như ngươi ngoan ngoãn để ta tát ngươi, báo thù cho Lý Tiêu ca ca thì ta sẽ bỏ qua. Nếu ngươi không đồng ý, vậy thì hôm nay Lý Na Na ta quyết sẽ không dễ dàng để yên chuyện này.

Lý Dật khẽ lắc đầu, nói:

- Ta không phải Lý Tiêu ca ca của nàng, không có sở thích bị người ta tát vào mặt. Nếu như Lý Na Na muội muội thích, chỉ bằng ta giúp nàng đánh thức Lý Tiêu ca ca của nàng dậy. Ta nghĩ cho dù nàng tát hắn vài cái, chắc chắn hắn cũng không tức giận đâu.

Lý Na Na chỉ cảm thấy một cục tức nặng chịch như muốn bốc lên, thiếu chút nữa đã tức Lý Dật đến mức ngất đi. Nàng cắn chặt bờ môi đang trắng bệch, không biết phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể để hơi thở của mình bình thường. Nàng gắng nén nộ hỏa đang ngập đầu xuống, thấp giọng nói:

- Lý Dật, cho dù người giảo biện thế nào! Nhưng người đã đả thương Lý Tiều ca ca, ta tuyệt đối không thể bỏ qua! Hiện giờ ta sẽ khiêu chiến người, nếu như người có bản lĩnh, thì hãy nhận lời đi!

Lý Dật nhìn có vẻ như đang ngạc nhiên và lo lắng, nói:

- Thật sao? Na Na muội muội người thật sự muốn động thủ với ta sao? Có điều, chuyện này dường như không hợp với quy củ... Na Na muội muội a, đây dù gì cũng là Đại hội Tông tộc của Lý Gia chúng ta, không phải là nơi mà người có thể tùy tiện giở cái tính khí tiểu thư của mình ra, Tứ trưởng lão, người nói đúng không?

Nói rồi, nhân thần của Lý Dật nhìn về Tứ trưởng lão.

Tứ trưởng lão bị Lý Dật đem mấy chữ Đại hội Tông tộc ra trấn áp, không thể không gượng gạo ho khan một tiếng, quát:

- Lý Na Na! Đi xuống! Đây là Đại hội Tông tộc, có thể để người làm loạn sao? Nếu như người thật sự muốn khiêu chiến Lý Dật, cũng phải đợi đến lúc Đại hội Tông tộc kết thúc!

Lý Na Na cắn môi, không thèm nhìn về Tứ trưởng lão, mà hằm hằm nhìn Lý Dật, lạnh lùng nói:

- Lý Dật, không phải người rất lợi hại sao? Sao ngay cả một cô gái khiêu chiến mà cũng không dám chấp nhận? Lẽ nào gan của người nhỏ vậy sao? Lẽ nào Gia chủ đời sau của Lý Gia chỉ có chút bản lĩnh như vậy sao? Người như người mà trở thành Gia chủ đời sau ư? Nực cười! Lý Na Na tuyệt đối không thừa nhận!

Nụ cười trên mặt của Lý Dật hơi ngưng lại, rồi càng lúc càng rạng rỡ, nhìn khuôn mặt vì tức giận mà đỏ rần của Lý Na Na, hắn cũng không nhịn được nhàn nhạt nói:

- Chính vì người là nữ nhân, ta mới không đánh với người. Nếu truyền ra ngoài, nói Lý Dật ta ức hiếp một nữ tử như người, ta mới thật sự không cần phải làm Gia chủ đời sau nữa.

Nhân thần của Lý Na Na càng lúc càng lạnh lẽo, nàng hằm hừ nhìn Lý Dật, cuối cùng cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu đã vậy, ta sẽ khiến người không có cơ hội để làm Gia chủ đời sau nữa.

- Đủ rồi!

Đúng lúc hai người đang lôi thôi chưa dứt, phía đài khách quý đã vang lên một tiếng quát. Lý Hàn vụt bay lên đài như thiểm điện, liếc nhìn Tứ trưởng lão, thấp giọng mắng một câu ‘phế vật’, rồi đưa mắt nhìn dưới đài, nhàn nhạt nói:

- Na Na, Lý Tiều chỉ là bị thương nhẹ thôi, không có chuyện gì lớn. Còn về vết thương trên mặt, chút nữa kêu hần đi hiệu thuốc của gia tộc lấy chút thuốc tốt về chữa thương, có lẽ không đến mấy ngày sẽ khỏi. Còn về hiện tại, đây dù gì cũng là Đại hội Tông tộc của Lý Gia chúng ta, Na Na, cho dù người muốn làm loạn cũng phải có mức độ... Bây giờ người lui xuống, ta sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì, nếu không, người cũng đừng trách ta.

Bị Lý Hàn mắng một trận, Lý Na Na mặt đầy ầm ức, dường như còn muốn nói gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Lý Hàn, nàng cuối cùng chỉ biết dậm chân, trừng mắt nhìn Lý Dật, thấp giọng nói:

- Lý Dật! Người cứ đợi đấy! Lý Na Na ta nhất định sẽ cho người biết!

Nói rồi, nàng bay xuống đài, luống cuống tay chân chạy đến bên cạnh Lý Tiều, bắt đầu chăm sóc hần.

Thấy Lý Tiều bị thua còn có thể được vị Na Na tiểu thư như cô công chúa trong gia tộc này chăm sóc, nhất thời mọi ánh nhìn xung quanh đều có thêm mấy phần ý vị.

Lý Dật lại cười lạnh trong lòng, Lý Na Na à Lý Na Na, người cho rằng như vậy là Lý Tiều nổi tiếng sao, ai biết chính vì như vậy, hần mới càng lúc càng bị người khác căm ghét...

Thấy Lý Na Na đã chịu rời đi, Lý Hàn thờ phào một hơi, ông đưa mắt nhìn xung quanh, rồi trầm giọng nói:

- Như vậy, thân phận Gia chủ đời sau của Dật nhi, cũng không còn dị nghị gì chứ? Nếu đã như vậy, mọi người hãy nhớ kỹ, bắt đầu từ mai, tộc nhân đã giành thắng lợi có thể bước vào Diễn Võ Các để lựa chọn Công pháp và Đấu kỹ. Nếu bỏ lỡ thời gian, vậy thì đừng có trách ta, tất cả mọi người! Giải tán!

Tộc nhân trong huấn luyện trường sau câu nói cuối cùng ấy, người đã thắng, dĩ nhiên phải đi chuẩn bị, để ngày mai bản thân có thể thuận lợi có được thứ mình cần, còn những kẻ bại trận đều chán nản bỏ đi. Ngoài Đại hội Tông tộc ngày này năm sau ra, bằng không, họ không có tư cách tiếp tục đến đây.

Nhưng cho dù là ai, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lý Dật đang đứng trên lôi đài, ngoài sự sững sờ trong ánh mắt ra, nhiều hơn đó là sự sợ hãi...

Nhìn theo các tộc nhân đang tản đi, Lý Hàn lại nhìn Lý Dật, sau một hồi khẽ thở dài, nói:

- Dật nhi ta cũng không trách người, có điều sau này làm chuyện gì ta hy vọng người nhớ kỹ, phạm chuyện gì cũng không được quá tuyệt tình, làm người phải để lại một con đường... Hôm nay người làm như vậy, sau này làm sao sống với Lý Tiêu? Nói thế nào hắn cũng là cháu ruột của Đại trưởng lão, sau này trong gia tộc có lẽ sẽ có một vị trí của hắn, nếu người và hắn bất hòa, e rằng...

Lý Dật lộ ra một nụ cười, nhàn nhạt nói:

- Vậy thì phụ nhân đại nhân, cho dù hôm nay ta nương tay, không để hắn khó nhìn như vậy, người cảm thấy với con người của Lý Tiêu, hắn sẽ chung sống hòa bình với ta sao? Ta lại đang muốn để hắn đoạn tuyệt ý nghĩ làm Gia chủ a!

Lý Hàn thoáng ngậy người, sau chốc lát cuối cùng lại cười một tiếng, nói:

- Người nói cũng đúng... Cho dù người nương tay, có lẽ kết quả cũng là như vậy, chỉ bằng cứ làm như thế, lại khiến mấy lão già đang có ý nghĩ khác trong đầu, trong lòng phải có tính toán nhiều hơn.

Lý Dật gật đầu, nói:

- Nếu Đại hội Tông tộc đã kết thúc rồi, mấy vị trưởng lão chắc cũng không còn gì để nói chứ, vậy thì có phải ta có thể...

Nói rồi, Lý Dật làm một cái thủ thế như muốn rời đi.

Lý Hàn nhìn về hướng đài khách quý, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Không vội, Dật nhi người đừng bao giờ quên rằng, ba tháng trước nói thế nào thì người cũng đã tạo ra một phiền phúc lớn. Mấy lão bắt tử kia không gây sóng gió vì việc này mới lạ. Đến đây, cùng vi phụ lên đài cao kia, xem thử họ còn có thể nói gì...

Dứt lời, Lý Hàn liếc nhìn bộ mặt đang xấu hổ của Tứ trưởng lão, nhàn nhạt nói:

- Người cũng cùng đi đi.

Khi ba người chậm rãi bước lên đài khách quý, thái độ của từng người trên đó mỗi người một khác. Sau một hồi, mới có vài vị khách khẽ chấp tay nói:

- Chúc mừng Lý Gia chủ, có nhi tử như vậy, quả thật là chuyện đáng vui đáng mừng a!

Lý Hàn mỉm cười nói:

- Không dám, chư vị quá khen rồi.

Lúc nói chuyện Lý Hàn tùy ý giới thiệu cho Lý Dật vài nhân vật, sau đó mới dẫn Lý Dật đến thượng tọa trên đài khách quý, nhàn nhạt nói:

- Dật nhi, hai vị này là đại nhân vật của Vạn Triều Thành chúng ta, sau này người còn cần phải giao lưu nhiều với họ a.

Vừa dứt lời, Long Ngạo Thiên đang ngồi ngay ngắn ở đó cũng đã đứng dậy, khẽ chấp tay với Lý Dật, cười nói:

- Đây chính là Thiếu gia của Lý Gia đó sao, đã nghe tiếng Thiếu gia từ lâu, chỉ là mãi chưa có cơ hội gặp mặt, có thời gian mời Thiếu gia đến Long Gia ngồi chơi.

Lý Dật đưa mắt nhìn Long Ngạo Thiên, trong lòng tuy thầm cười, nhưng vẫn lộ ra một nụ cười như có được điều tốt, nhân nhạ nói:

- Long Thiếu gia khách sáo rồi, sớm đã nghe Long Thiếu gia là nhân vật thiên tài trăm năm khó gặp trong Vạn Triều Thành chúng ta, còn chưa đến hai mươi mà đã là Nhất Tinh Đầu Giả rồi, sau này vẫn mong Long Thiếu gia chỉ giáo nhiều mới phải.

Long Ngạo Thiên cười khở, lắc đầu nói:

- Lúc trước ta còn cho rằng mình cũng là một nhân vật, nhưng hôm nay so với Lý Thiếu gia người, quả thực chẳng đáng là gì.

Nhìn bộ dạng của Long Ngạo Thiên, Lý Dật sẽ không cho rằng vị Long Thiếu gia này thật sự ngĩ như vậy. Dù gì trước đây hai người đã từng gặp nhau một lần. Long Ngạo Thiên còn chịu thiệt lớn dưới tay Lý Dật, chỉ có điều hắn hoàn toàn không biết, người đó chính là Lý Dật mà thôi.

Nhìn thấy hai người đã bước đầu làm quen với nhau, Lý Hàn lại chỉ về người trung niên bên cạnh Long Ngạo Thiên, nhân nhạ nói:

- Vị đây là Mạc Nhị gia, Mạc Nhị gia hôm nay hiếm có được hứng thú, muốn xem thử Lý Dật người là nhân vật thể nào, Dật nhi, người cũng không thể thất lễ a.

Ngày trước ở Phòng đấu giá, dung mạo của vị Mạc Nhị gia này Lý Dật cũng chưa nhìn được rõ, lúc này Mạc Nhị gia gương mặt đầy vẻ cao ngạo ngồi đó, lại để Lý Dật nhìn rõ bộ dạng của hắn.

Vị Mạc Nhị gia này tuổi có lẽ chưa đến bốn mươi, khuôn mặt tái nhợt lại hiện ra sắc đỏ kỳ dị, tay phải đang không ngừng vuốt chòm râu ngắn cũn của mình, sự hèn mọn không thể tả hiện ra trên khuôn mặt, khiến Lý Dật nhìn kỹ một lần, đã không khỏi cảm thấy ác cảm, nhưng hắn vẫn không thể không kìm chế sự ác cảm ấy, khẽ chấp tay, nhân nhạ nói:

- Tham kiến Mạc Nhị gia...

37. Q.1 - Chương 37: Bạch Y Tế Ty

Nhìn thấy Lý Dật bước tới như vậy, sắc mặt của Mạc Nhị gia hiển nhiên có vài phân khó coi. Nhưng dù gì hắn cũng là một nhân vật, vội nặn ra một nụ cười, khẽ chấp tay, ngay cả đứng lên cũng trong dáng vẻ uể oải, chỉ nhân nhạ nói:

- Lý Dật Thiếu gia quả nhiên là tài năng ngút trời xem ra Lý Gia chủ lần này đã nhặt được vàng a... chỉ có điều...

Nói đến đây, Mạc Nhị gia chợt lộ ra một dáng vẻ cao thâm khó đoán, sắc mặt trắng bệch của hắn lại đỏ phừng, sau đó cũng bớt đỏ đi, hắn mới ho khan một tiếng, nhân nhạ nói:

- Chuyện đó, cho dù Lý Dật Thiếu gia khiến Mạc Gia ta hài lòng, nhưng lại cũng không phải dễ giải quyết như vậy. Hôm nay thế nào, khi về nhất định ta sẽ bẩm báo với Gia chủ đại nhân, còn về Gia chủ đại nhân có thể chấp nhận hay không, đó không phải chuyện ta có thể biết rồi!

Nghe thấy hắn nói như vậy, Lý Hàn khẽ tiến thêm một bước, thấp giọng nói:

- Vậy thì phải phiền Mạc Nhị gia rồi.

Nói rồi, chỉ thấy tay phải của Lý Hàn khẽ rang một cái, ngón tay tựa hồ có một vệt huỳnh quang lóe lên, tiếp đó ống tay rộng của hắn nhanh chóng lướt qua ống tay của Mạc Nhị gia.

Cơ hồ cảm thấy trong tay mình có thêm vật gì, Mạc Nhị gia hài lòng cười, rồi sau đó đứng dậy, nói tiếp:

- Lý Gia chủ có lòng rồi.

- Không dám.

Lý Hàn gật đầu:

- Vậy thì chuyện này phải phiền Mạc Nhị gia nói giúp cho vài câu rồi.

- Đây là chuyện dĩ nhiên, mong Lý Gia chủ yên tâm, vậy ta đi trước đây.

Nói rồi, Mạc Nhị gia đứng dậy, chậm rãi vỗ tay, mấy thị vệ đang ở trong góc đi theo hắn cũng từ từ bước xuống đài.

Tam trưởng lão chần chừ trong chốc lát, cũng ho khan một tiếng, nhanh chóng bước lên theo.

Nhìn bóng hai người cơ hồ cùng lúc biến mất, khóe miệng của Lý Hàn hiện ra một nụ cười lạnh. Có điều bộ dạng này chỉ là thoáng qua rồi liền biến mất.

Nhưng Long Ngạo Thiên ở bên cạnh lại nhìn thấy cảnh này, sắc mặt chợt biến đổi, sau chốc lát, hắn cười nhàn nhạt, nói:

- Xem ra quan hệ của Lý Gia và Mạc Gia, quả thực không tồi...

Nghe thấy giọng điệu nhạt nhẽo ấy, Lý Hàn lại khẽ mỉm cười. Phải biết rằng, ba đại gia tộc trong Vạn Triều Thành trước nay đều là bằng mặt không bằng lòng, bất cứ nhà nào trong ba nhà cũng đều muốn thôn tính hai nhà còn lại. Thế nhưng, cho dù là bất cứ nhà nào, cũng không có thực lực tự mình chống đối với hai nhà kia, còn khi liên thủ với một nhà trong đó, lại sợ một lúc nào đó sẽ bị cắn ngược lại. Đồng thời bất cứ một gia tộc nào, cũng đều sợ hai gia tộc kia liên thủ để đối phó mình, hơn nữa cũng phải tăng cường đề phòng và phá hoại chuyện này, vì vậy ba đại gia tộc trong Vạn Triều Thành này nhiều năm nay, quan hệ vẫn luôn quỷ dị như vậy.

Còn giọng điệu của Long Ngạo Thiên lúc này, rõ ràng là đang ám chỉ điều gì. Điểm này Lý Hàn hiểu rõ trong lòng, hướng hồ hắn cố ý thể hiện mối quan hệ kỳ quái đó với Mạc Nhị gia trước mặt Long Ngạo Thiên chẳng qua chính là muốn để vị Long Thiếu gia này nhận ra được điều gì đó mà thôi.

Sau đó, Lý Hàn quét mắt nhìn Đại trưởng lão đang sa sầm mặt ở bên cạnh, nhàn nhạt nói:

- Quan hệ của Lý Gia và Mạc Gia cũng chỉ như vậy mà thôi, chỉ là nếu Long Thiếu gia về, có thể nói với Long Gia chủ, cứ nói Lý Hàn ta mời ông ta đến phủ làm khách, có chuyện quan trọng muốn bàn.

Long Ngạo Thiên lộ ra vẻ mặt vốn có của hắn, lập tức cười ha hả, nói:

- Nếu đã như vậy, Long mỗ cũng xin cáo từ, còn về lời này, Long mỗ nhất định sẽ nói với gia phụ.

Lý Hàn cười ha hả, thân thiết vỗ vai Long Ngạo Thiên, rồi tiện miệng định ngày, sau đó sai người tiễn Long Ngạo Thiên, về phần các khách mời khác, nhìn thấy thái độ của Lý Hàn như vậy, từng người cũng lần lượt đứng dậy cáo từ. Không bao lâu sau, trên đài khách quý trước còn đông nghịt người, đã trở nên vắng hoe.

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão, Tứ trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, dường như muốn nói gì, nhưng nhìn thấy thái độ của Lý Hàn, cũng bất chợt vung tay áo, rồi dẫn người rời khỏi.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lý Dật không hiểu ra sao, hắn nhìn người cha cao thâm khó đoán của mình, chỉ khẽ nhíu mày lại.

Bộ dạng ấy đã lọt vào mắt của Lý Hàn, ông lại cười ha hả, nói:

- Thế nào? Không hiểu ta đang làm gì sao?

Lý Dật gật đầu nói:

- Quả thực không hiểu.

Lý Hàn cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Nếu như ta đoán không nhầm, giả sử hôm nay ngươi bị thua trong Đại hội Tông tộc này, bốn lão quỷ kia sẽ liên kết một số người ở đây mượn chuyện ba tháng trước của ngươi, tạo áp lực cho ta, chỉ là họ tuyệt

đôi không thể ngờ, cuối cùng người đã thắng, vậy trong tình hình đó, kế hoạch của họ dĩ nhiên là thất bại rồi... Ta nhét mấy nghìn kim tệ cho tên tham tài háo sắc Mạc Nhị gia kia, rồi lôi kéo quan hệ với Long Ngạo Thiên bốn lão quỷ kia sao có thể nhìn không hiểu rốt cuộc ta muốn làm gì. Với trí thông minh của họ, trong tình hình yếu thế như vậy, dĩ nhiên là sẽ không làm gì cả, chỉ có điều, sau này sẽ còn nhiều phiền phức đấy... Những ngày này người cũng đừng đi hậu sơn cấm địa tu luyện nữa, ngoan ngoãn ở trong nhà đi, cùng đợi xem bốn lão quỷ kia còn chuẩn bị diễn thêm vở kịch gì nữa.

Lý Dật lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Chuyện này xin phụ thân đại nhân yên tâm, cho dù họ có chủ ý đánh lén ta, e rằng cũng không dễ như vậy đâu.

- Thật sao?

Lý Hàn liếc nhìn Lý Dật, khẽ lắc đầu?

- Tiểu quỷ nhà ngươi, càng lúc ta càng không thể nhìn thấu rồi... Có điều chỉ cần ngươi có thể sống và bình an là được.

Nói đến đây, Lý Hàn chuyển đề tài, nhân thần nhìn về một góc ở đài khách quý, trầm giọng nói:

- Dật nhi, ngươi cùng Long Gia và Mạc Gia có quan hệ tốt thế nào cũng là giả dối, nhưng chỉ là hai người kia, ngươi có thể có quan hệ tốt với họ, mới thật sự là điều tốt a...

Lý Dật nhìn theo hướng mà Lý Hàn nhìn, đúng lúc bắt gặp nhân thần với hai bạch bào nhân kia, khóe mắt chợt nhướng lên. Hai tên thuộc Đấu Thần Điện này, tuyệt đối không đơn giản!

Lý Dật khẽ rút tay đang đeo Vân Hoang Giới Chỉ lại, rồi cố ý lộ ra vẻ nghi hoặc, nói:

- Phụ thân đại nhân, hai vị này là?

- Đã nghe nói Đấu Thần Điện chưa?

Lý Hàn lộ ra thần sắc cẩn trọng hiếm gặp:

- Hai vị này là Bạch Y Tế Ty của Đấu Thần Điện, tuy là người có chức vị thấp nhất trong Đấu Thần Điện, nhưng cũng không phải nhân vật dễ dây vào đâu...

Nói rồi, Lý Hàn lại ra dấu tay, kéo Lý Dật nhanh bước tới trước mặt hai bạch bào nhân, lộ ra một nụ cười, nói:

- Không ngờ hôm nay Hạ Thần các hạ và Bối Đức Song các hạ cũng chịu đến thăm, khiến Lý Gia ta được phần vẻ vang, chỉ có điều vừa rồi người ngoài quá nhiều. Lý mỗ sợ làm lộ thân phận của hai vị các hạ, vì vậy vẫn cố ý lạnh nhạt với hai vị, vẫn mong hai vị đừng trách.

Hai người đều mặc bạch y, sắc mặt hiện ra một nét điềm tĩnh khó tin nhưng chính sự điềm tĩnh ấy, lại phát ra một thứ khí tức nguy hiểm khiến người khác phải sợ hãi.

Người ngồi bên trái, là một trung niên độ ngoài ba mươi, dung mạo của hắn hết sức bình thường, là kiểu nhìn đến mấy trăm lần, cũng khiến người khác không thể nhớ được dung mạo. Còn nam nhân ở bên phải, dung mạo lại vô cùng tuấn mỹ, trên làn da trắng một cách khác thường có một thứ ánh sáng bóng nhàn nhạt, đôi mắt vô thanh nheo lại, cơ hồ chẳng quan tâm đến cái gì, nhưng thỉnh thoảng trong khóe mắt lại hiện ra sát ý, khiến người khác phải run sợ.

Hai tên có tướng mạo khác biệt này cơ hồ rất hài lòng với thái độ của Lý Hàn, sau chốc lát, người nam nhân trung niên mới gật đầu, nói:

- Lý Gia chủ nói đùa rồi, hôm nay chúng ta không mời mà đến, mong Lý Gia chủ đừng trách. Nói ra trong Vạn Triều Thành này nơi có thể khiến chúng ta quan tâm, cũng quá thực không có nhiều a...

Giọng điệu của người này tuy rất bình thản, nhưng lại có một sự ngạo mạn ẩn hiện trong đó, cơ hồ hẳn không cần phải cố ý như vậy, cũng đã cao hơn người khác một bậc vậy.

Tuy rằng người trung niên có thái độ như vậy, nhưng Lý Hàn lại vẫn lộ ra một nụ cười, nói:

- Bối Đức Song các hạ nói đùa rồi, có thể được chư vị Tế Ty các hạ của Đấu Thần Điện để ý, đây là một vinh hạnh biết bao... chỉ là không biết, lần này Bối Đức Song các hạ và Hạ Thần các hạ đến đây, có chuyện gì chăng?

Bối Đức Song cười ha hả, nói:

- Nói chuyện với Lý Gia chủ ta thật sự thấy rất thoải mái. Hôm nay hai chúng ta đến là có hai chuyện muốn nhờ Lý Gia chủ giúp đỡ, sau khi thành công, Đấu Thần Điện chúng ta sẽ hậu báo!

Lý Hàn thoáng ngây người, nhưng lại nhanh chóng nói:

- Không biết là chuyện gì?

- Chuyện thứ nhất.

Bối Đức Song liếc nhìn Lý Dật bên cạnh, rồi nói tiếp:

- Quý công tử là nhân vật như vậy, đúng là một kỳ tài trăm năm mới gặp một lần. Nếu như hần có hứng thú, có thể đến Đấu Thần Điện chúng ta xem thử, thủ hạ của ta đang có một chỗ trống khuyết, quý công tử nếu không ngại...

Lý Hàn khẽ biến sắc mặt, rồi thấp giọng nói:

- Bối Đức Song các hạ, chuyện này quá thực trọng đại, tuy mỹ ý của các hạ Lý Hàn không dám cự tuyệt, nhưng chuyện lớn như vậy, vẫn phải để Lý mỗ suy nghĩ thêm.

Bối Đức Song gật đầu, nhàn nhạt nói:

- Có thể, dù gì Tế Thần Điện ba tháng sau mới bắt đầu, trong thời gian đó Lý Gia chủ cứ từ từ suy nghĩ. Đến hạn thì cho Bối mỗ một tin chính xác là được rồi. Có điều ta còn cần phải nói thêm một câu Long Gia và Mạc Gia đều đã có người rồi, nếu như hai nhà này có người vào được Đấu Thần Điện, e rằng tình cảnh của Lý Gia...

Nói đến đây, Bối Đức Song lại nhìn chằm chằm Lý Hàn, trong ánh mắt hiện ra nụ cười, nói tiếp:

- Chuyện thứ hai, chúng ta muốn nhờ Lý Gia dùng tất cả thể lực trong Vạn Triều Thành này, tìm cho chúng ta một người, chỉ cần tìm được người này, coi như Đấu Thần Điện chúng ta nợ Lý Gia một món nợ ân tình...

Lý Hàn mỉm cười, nói:

- Không biết Bối Đức Song các hạ muốn ta tìm ai?

Bối Đức Song và Hạ Thần đưa mắt nhìn nhau, sau một hồi, Hạ Thần từ nãy giờ chưa nói mới chậm rãi lấy ra một quyển da dê đặt lên trước bàn, ngón tay khẽ chỉ vào, nhàn nhạt nói:

- Chính là người này.

Lý Dật nhìn xuống theo hướng ngón tay của Hạ Thần, khóe mắt bất chợt khẽ giật. Người trên họa quyển không phải ai khác, chính là Nhược Lâm!

38. Q.1 - Chương 38: Tế Thần Điện

Động tác này của Lý Dật tuy rất nhỏ, hần nghĩ cũng không ai phát hiện ra điều gì, nhưng không ngờ Hạ Thần như có mắt trên đỉnh đầu, tuy đang cúi đầu, nhưng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lý Dật, thấp giọng nói:

- Lý Dật Thiếu gia lẽ nào biết người này?

Giọng nói của Hạ Thần vô cùng nhu hòa, chỉ là tuy nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng bên trong giọng nói có một thứ hàn ý khó tả ẩn chứa bên trong.

Lý Dật thầm kinh hãi, nhưng không dám không đáp lời, ngay lập tức lộ ra một nụ cười mà chỉ cần là nam nhân thì sẽ hiểu, thấp giọng nói:

- Người nữ nhân này ta không quen, chỉ có điều nàng ta xinh đẹp như vậy, nếu có thể gần gũi thì...

Hạ Thần hiển nhiên cũng biết danh tiếng tham hoa háo sắc của Lý Dật, ngay lập tức hấn nhú mày, nhàn nhạt nói:

- Người nữ nhân này đúng là quốc sắc thiên hương, nhưng ta phải khuyên Lý Dật Thiếu gia người, vẫn nên đừng có chủ ý gì với nàng ta. Nếu như Lý Gia các người may mắn có thể tìm được nữ nhân này, tốt nhất người cũng đừng động vào nàng ta, nếu không đến lúc đó có hậu quả gì, thì không phải điều mà ta có thể nói cho người biết đâu.

Lý Dật cảm thấy chấn động. Tuy lúc trước Xà Tôn Giả đã từng nhắc thân phận của Nhược Lâm này không đơn giản, nhưng lại không ngờ ngay cả người của Đấu Thần Điện cũng coi trọng nàng ta như vậy, chỉ có điều chuyện này Lý Dật cũng không tiện hỏi nhiều, tránh để bản thân bị lộ. Hiện tại hắn chỉ có thể lộ ra một nụ cười ám muội phù hợp với thân phận lúc này của hắn, thấp giọng nói:

- Hạ Thần các hạ giáo huấn rất đúng, nếu Lý Gia tìm thấy người này, Lý mỗ tuyệt đối sẽ không làm bừa.

Tuy biết lời nói này của Lý Dật phần nhiều là nói một đằng làm một nẻo, nhưng Hạ Thần cũng không bày tỏ gì thêm, hắn chỉ tùy tiện gật đầu, tiếp đó đứng dậy nhàn nhạt nói:

- Nếu đã như vậy, chuyện này phải làm phiền Lý Gia chủ rồi. Nhớ kỹ nếu có tin tức thì đến Thánh đường trong Vạn Triều Thành tìm ta. Còn hiện giờ, ta và Bối Tế Ty còn có chuyện phải làm, không thể ở lại lâu được.

Nói rồi, hai vị bạch y Tế Ty này cũng không nói gì thêm, chỉ khẽ vụt thân, đã lao đi về phía con đường ngoài đại viện của Lý Gia.

Vốn dĩ với địa vị của Lý Gia trong Vạn Triều Thành mà nói, ai dám có hành vi như vậy? Nhưng đám thị vệ Lý Gia nhìn thấy nhân ảnh vút qua trong không trung, người nào người nấy cũng chỉ có thể làm như không nhìn thấy. Địa vị của Đấu Thần Điện ở Đế Quốc Thiên Phong không phải đơn giản, cho dù là đắc tội với người của Hoàng thất, cũng đừng bao giờ đắc tội với người của Đấu Thần Điện, đây chính là nhận thức chung của tất cả mọi người.

Lý Hàn nhìn theo hướng hai người biến mất, sau một hồi mới vỗ tay, thở dài nói:

- Người đâu!

Rất nhanh, đã có mấy thân vệ chạy tới.

Lý Hàn tiện tay ném họa tượng đi, nhàn nhạt nói:

- Lập tức sắp xếp nhân thủ toàn thành tìm kiếm, nếu như phát hiện tung tích của người này, phải báo ngay cho ta.

Mấy thị vệ kia nhận lệnh lui xuống, cơ hồ các tộc nhân khác trong Lý Gia cũng đã nhận được mệnh lệnh, từng người lui xuống như nước thủy triều.

Chỉ thoáng sau, trên đài khách quý chỉ còn lại hai cha con Lý Hàn và Lý Dật.

Lý Hàn chấp tay nhìn về chân trời không biết đang suy nghĩ gì, còn Lý Dật trong lòng lại thấp thỏm không yên. Quyền lực của Lý Gia ở Vạn Triều Thành cực lớn, muốn tìm ra một Nhược Lâm e rằng cũng không phải là một chuyện khó khăn gì. Tiểu nha đầu đó nếu lúc này đã hồi phục thân thủ rồi thì thôi, nếu vẫn trong bộ dạng sống dở chết dở kia, rơi vào tay của Lý Gia, e rằng kết cục cũng không tốt được là bao.

Nghĩ tới đây, Lý Dật lại cảm thấy đau đầu. Nói đến Nhược Lâm, Lý Dật thì không có tình cảm gì với nàng, chỉ là dù gì Lý Dật cũng có được một lợi ích lớn từ nàng, nếu như trở mặt nhìn nàng bị người của Đấu Thần Điện bắt đi như vậy, dường như không được hay lắm...

- Thế nào? Suy nghĩ về người nữ nhân trên họa tượng sao?

Lý Hàn vô cùng thấu hiểu bản tính của con trai mình, không biết lúc nào ông đã quay đầu nhìn thấy bộ dạng của Lý Dật, rồi hỏi một câu nửa đùa nửa thật.

Có điều Lý Dật lẽ nào lại nói chuyện này ra? Lúc này hắn chỉ khẽ lắc đầu, nói:

- Không phải, ta chỉ đang nghĩ, vị Bối Đức Song Tế Ty vừa rồi rốt cuộc là có ý gì, để ta vào Đấu Thần Điện?

Nghe thấy ba chữ Đấu Thần Điện, sắc mặt của Lý Hàn khẽ biến đổi, sau một hồi mới thở dài một tiếng, nói:

- Dật nhi, nếu như ngươi có thể vào Đấu Thần Điện, vậy thì Lý Gia chúng ta dĩ nhiên có thể theo đó mà đi lên. Có Đấu Thần Điện làm chỗ dựa, Mạc Gia và Long Gia há lại đối đầu với chúng ta? chỉ có điều, Đấu Thần Điện này lẽ nào lại dễ vào vậy sao? Người muốn vào Đấu Thần Điện hàng năm lên đến hàng nghìn hàng vạn, nhưng có thể thật sự bước vào được thì có mấy người?

Lý Dật khẽ nhú mày, nói:

- Nghĩa là sao? Chỉ vì Tế Thần Điển đó?

Lý Hàn gật đầu nói:

- Chính là Tế Thần Điển. Nghe nói Tế Thần Điển vào cuối mùa thu hàng năm, đều là cơ hội duy nhất để Đấu Thần Điện lựa chọn Tế Ty. Cho dù là người của các đại gia tộc trong Đế Quốc muốn con em mình vào Đấu Thần Điện, cũng phải qua được cửa này. Nhưng bên trong Tế Thần Điển rốt cuộc lựa chọn Tế Ty thế nào, người bên ngoài lại chưa từng hay biết... Một chuyện mà ta biết chính là, chỉ có người dưới cấp bậc Đấu Sư mới có tư cách tham gia. Hơn nữa, người đi tham gia Tế Thần Điển mỗi năm, trong một trăm người nếu có một người sống sót trở ra, đã là một tỷ lệ rất cao rồi. Tuy nói là người sống sót đi ra, thì có thể vào Đấu Thần Điện, tiềm tu Công pháp và Đấu kỹ cao thâm trong Đấu Thần Điện. Nhưng cái tỷ lệ một phần một trăm ấy, quả thực là... Dật nhi, với thiên tư và căn cốt của ngươi, chính là chỗ dựa lớn nhất để dòng chính chúng ta áp chế được mấy lão quái vật kia. Tuy hai tên kia đã mở miệng, nhưng phải tìm cơ để thoái thác việc này, ngươi cũng không cần quá lo lắng.

oOo

Ánh trăng thanh vắng như dòng nước chảy tràn vào trong gian phòng. Lý Dật đang ngồi xếp bằng trên giường đã thở ra hơi cuối cùng, chỉ thấy nguyên khí lay động trên người hắn chậm chậm thu lại vào trong cơ thể.

Tuy rằng nguyên khí vẫn dâng trào, nhưng Lý Dật lại không hề có cảm giác đột phá nào, tiến độ này khiến hắn bực bội trong lòng, bất giác thở dài một tiếng.

Một đạo hồng quang nhàn nhạt phát ra từ trong Vân Hoang Giới chỉ ở ngón tay hắn, nhanh chóng tạo thành một hình người già nua, Xà Tôn Giả ngược xuống nhìn Lý Dật khẽ lắc đầu nói:

- Tiểu tử ngươi đúng là tham vọng, ngươi còn thật sự cho rằng hôm nay ngươi đánh thắng hai trận thì có thể khiến người đột phá sao?

Lý Dật hừ một tiếng, nói:

- Lão quỷ, cũng là ngươi nói, chỉ cần ở thời khắc sinh tử, mới có thể tôi luyện thêm tâm tính của người tu luyện, nói không chừng có thể đột phá. Nhưng vừa rồi ta đã thử một chút cảm giác đối với nguyên khí trong cơ thể ta cũng không có, không khác biệt gì với lúc trước.

Xà Tôn Giả cười khở một tiếng, nói:

- Ngươi gọi hôm nay là quyết đấu sinh tử sao? Ta thấy là ức hiếp người khác thì đúng hơn. Nếu như vậy mà có thể đột phá, vậy thì cường giả trên đại lục cũng không đáng tiền nữa rồi.

Lý Dật đưa tay lên sờ mũi mình, lẩm bẩm nói:

- Nói cũng phải xem ra nếu muốn tăng nhanh tốc độ tu luyện, vẫn phải kiếm thêm nhiều binh khí có nhiều khí Huyết sát, đó mới là chuyện chính a. Đúng rồi, lão quỷ, hai tên của Đấu Thần Điện hôm nay, ngươi thấy, rốt cuộc là cấp bậc gì vậy?

- Hai gã đó ư?

Xà Tôn Giả lưỡng lự một hồi, rồi nói:

- Lúc đó ta ở trong Vân Hoang Giới chỉ sợ chúng nhìn ra điều gì, nên không có dò xét kỹ, chỉ có điều nếu như cảm giác của ta không sai, hai người này chỉ ít có một người là cường giả Đấu Vương.

- Đấu Vương...

Lý Dật hít vào một hơi khí lạnh chẳng trách lúc đó hai người ấy chẳng làm gì, nhưng lại vẫn tạo ra một áp lực vô hình với mình, thì ra trong hai người có một người là cường giả Đấu Vương, chỉ không biết là Hạ Thần hay Bối Đức Song...

Phải biết rằng, bất cứ ai trong ba đại gia tộc của trong Vạn Triều, cường giả mạnh nhất cũng chỉ là Đấu Sư mà thôi, cho dù mạnh như Lý Hàn, là Đấu Sư Cửu Tinh đỉnh phong, nhưng Đấu Sư rốt cuộc vẫn là Đấu Sư, sự chênh lệch giữa Đấu Sư và Đấu Vương, không phải chỉ là một từ đơn giản.

Cũng chẳng trách, thái độ của Lý Hàn lại có vài phần giới bị khi đứng trước mặt hai người đó.

- Tiểu tử.

Đúng lúc Lý Dật đang cảm thán sức mạnh của Đấu Vương, Xà Tôn Giả chợt nở một nụ cười cổ quái:

- Hai người của Đấu Thần Điện hôm nay, có phải đã nhắc Tế Thần Điện với người không?

Nhìn thấy nét mặt của Xà Tôn Giả, Lý Dật thoáng ngây người, nói:

- Lão quý, người biết Tế Thần Điện ư?

- Tế Thần Điện? Tế Thần Điện! Hắc...

Bộ dạng của Xà Tôn Giả hiện ra vài phần cảm khái, sau một lúc hần mới nhàn nhạt nói:

- Tế Thần Điện với người khác không biết là thể nào, nhưng ta lại biết rất rõ. Những tên Thần Côn trong Đấu Thần Điện lựa chọn ra người thích hợp nhất trong vô số thiên tài để tiếp nhận truyền thừa của Đấu Thần Điện, hàng năm chỉ có một lần. Còn cái gọi là Tế Thần Điện, nói thật dễ nghe, nhưng trên thực tế, chính là đấu tranh sinh tồn!

- Nghĩa là sao?

Lý Dật bất giác nhíu mày.

Xà Tôn Giả lặng lẽ cười, nói:

- Rất đơn giản, đem tất cả người tham gia Tế Thần Điện đến cùng một nơi hung hiểm, sau đó tốp người cuối cùng còn sống bên trong sẽ có tư cách tiếp nhận truyền thừa của Đấu Thần Điện, chỉ vậy thôi...

Lý Dật khẽ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo:

- Thì ra là vậy, chắc rằng chuyện này, người vào Đấu Thần Điện cũng sẽ không nói ra. Nếu như bị người ngoài biết, e rằng sẽ không có ai tình nguyện đi tham gia cái gọi là Tế Thần Điện nữa? Đấu Thần Điện này cũng có chủ ý hay thật a.

- Không sai, người khác nếu biết nơi này, e rằng chỉ sợ hãi mà trốn còn không kịp... Chỉ có điều tiểu quý, Tế Thần Điện này người đừng bao giờ bỏ lỡ a.

- Sao lại nói vậy?

- Rất đơn giản.

Nhân thân của Xà Tôn Giả chợt lóe lên một tia lửa nóng:

- Chúng ta dùng khí Huyết sát trên vũ khí để tạo ra Huyết Ma Đại Trận tuy cũng gọi là Huyết Sát Chi Địa, nhưng cũng khó tránh còn nhiều thiếu hụt. Nhưng nơi tổ chức Tế Thần Điện ấy, nghìn năm nay cũng không biết đã tích lũy bao nhiêu oan hồn, đó mới là Huyết Sát Chi Địa thật sự a...

39. Q.1 - Chương 39: Tập Kích Trong Đêm

- Lão quỷ, ý của ngươi là, chỉ cần tham gia cái gọi là Tế Thần Điện, ta sẽ có nhiều lợi ích hơn?

Lý Dật động sắc nói.

- Đây là dĩ nhiên.

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Huyết Sát chi Địa trong thiên hạ, chỉ có chín nơi mà thôi. Còn chín nơi Huyết Sát Chi Địa này nếu không phải bị các thế lực lớn nào đó chiếm cứ, thì cũng là nơi vô cùng nguy hiểm chín phần chết một phần sống. Với năng lực của ngươi hiện nay, cho dù biết được chín nơi này, cũng chỉ là đi tìm cái chết mà thôi. Có điều, nơi Tế Thần Điện của Đấu Thần Điện, nếu ngươi vào đó mà may mắn, cho dù đột phá lên Đấu Sư ở bên trong đó cũng không phải không thể.

- Đấu Sư!?

Lý Dật hai mắt sáng lên, bất chợt đưa tay sờ mũi, lẩm bẩm:

- Nói như vậy, Tế Thần Điện bất luận thế nào thì ta cũng phải đi tham gia rồi.

- Dĩ nhiên rồi. Huống hồ, nếu ngươi thật sự vào được Đấu Thần Điện, cho dù là với ngươi hay với ta, cũng đều có nhiều lợi ích.

Xà Tôn Giả cười hăng hắc nói:

- Những tên Thần Côn ấy sao có thể ngờ. Bản tôn khó khăn lắm mới từ chỗ chúng chạy ra đây, hiện giờ lại chạy về?

Lý Dật gật đầu, hừ một tiếng, nói:

- Lão quỷ, chủ ý của ngươi không tồi... chỉ có điều, dựa vào chiêu Hồi Phong Chương này mà muốn sống sót trong Tế Thần Điện, e rằng không dễ dàng gì.

Xà Tôn Giả lúc này cũng đã hiểu ít nhiều về bản tính của Lý Dật, nghe thấy Lý Dật nói vậy, hắn chỉ biết bất lực lắc đầu, nói:

- Nếu muốn tham gia vào Tế Thần Điện, đừng nói là chiêu Hồi Phong Chương, cho dù thêm cả bộ Đấu kỹ kỹ dị ấy của ngươi, cũng không đủ... Tuy nói, Tế Thần Điện chỉ người dưới cấp Đấu Sư mới có thể tham gia, nhưng những nguy hiểm ở Tế Thần Điện lại trùng trùng, so với sự nguy hiểm tồn tại của con người nơi nào cũng có. Vì vậy ba tháng tiếp theo, ngươi không những phải nghĩ cách ngưng kết Đấu Khí Toàn thân cấp làm Đấu Giả, mà còn phải học thêm một số Đấu kỹ mới.

Lý Dật nhếch môi, nói:

- Nếu như vậy, ngày mai ta đi Diễn Võ Các của gia tộc, còn phải tìm kỹ một chút rồi. Nếu không chẳng may lại lấy một quyển Đấu kỹ Huyền Vũ Trung cấp ra, có lẽ cho dù luyện thành cũng sẽ mất mặt vì xấu hổ mất.

- Diễn Võ Các dĩ nhiên phải đi.

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Nhưng gia tộc các ngươi có lẽ cũng không có Đấu kỹ gì cao thâm. Có điều xem thử cũng tốt, nếu không há chẳng phải để cho người khác nhìn ra điều gì sao? Còn nữa, Đấu kỹ Thanh Vân Thủ mà lần trước ngươi cướp được, có thời gian cũng có thể chuẩn bị luyện tập rồi. Tuy rằng bộ Đấu kỹ ấy cũng không có gì ghê gớm, có điều nếu ngươi đã cướp được, không luyện thì cũng lãng phí.

Lý Dật gật đầu nói:

- Dĩ nhiên rồi, Quyển trục Thanh Vân Thủ này ta cũng đã xem qua, nếu sau khi luyện thành, phối hợp với bộ Đấu kỹ đó của ta, uy lực của nó chắc chắn bất phàm.

- Có điều tiểu tử à, Lý Gia các người cơ hồ chuyện phiền phức cũng không ít, có lẽ ba tháng tiếp đây, người muốn yên ổn tu luyện cũng không thể được rồi.

Xà Tôn Giả chần chừ trong giây lát, rồi trầm giọng nói.

- Phiền phức của Lý Gia sao? Chuyện này ta biết.

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Mấy cái lão bất tử kia nếu không làm phiền ta tu luyện thì thôi, nếu như họ đến gây phiền phức cho ta, cùng lắm ta chịu khổ một chút, giải quyết hết đồng phiền phức đó là được rồi. Mấy cái lão bất tử ấy tuy đều là Đấu Sư, nhưng Lý Dật ta chưa chắc đã sợ họ.

- Người nắm chắc sẽ đối phó được với cường giả Đấu Sư?

Xà Tôn Giả sắc mặt cổ quái.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, nói:

- Dĩ nhiên ta không nắm chắc, có điều lão quỷ à, người đừng nói với ta, người không nắm chắc nhé? Ngay cả cường giả Đấu Thần Điện người còn có bản lĩnh đánh lại, huống hồ mấy lão bất tử đó?

Bị Lý Dật đay nghiến một câu, sắc mặt vốn dĩ âm lạnh của Xà Tôn Giả hiện ra sự bất lực. Hắn khẽ lắc đầu, rồi thấp giọng nói:

- Tuy ta có thể chắc chắn diệt gọn chúng, nhưng phải trả giá quá đắt, nếu làm không tốt thì chút linh hồn thể còn lại của ta tiêu tán mất, như vậy cũng được sao?

Lý Dật lộ ra một nụ cười đắc ý nói:

- Nếu như ta bị mấy lão bất tử đó hành chết, vậy thì lão quỷ người cũng sẽ không thể gặp người thứ hai luyện Thiên Ma Cửu Biến rồi, như vậy cũng được sao?

Xà Tôn Giả cất tiếng cười khỏ, gặp một tên tiểu quỷ còn giảo hoạt hơn cả mình, hắn có cảm giác như mình bị bóc lột đến chết. Tên tiểu quỷ này rõ ràng không có bản lĩnh gì, nhưng lại mềm nắn rắn buông, cực kỳ khó đối phó. Điểm này khiến Xà Tôn Giả trước giờ đều tính khí cao ngạo, lúc này cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Thấy thái độ của Xà Tôn Giả. Lý Dật thầm cười trong lòng. Tuy lúc ban đầu, quan hệ của hai người hết sức cổ quái, nhưng sau mấy tháng ở cùng nhau, Lý Dật cũng có thêm chút tính thầy trò với lão quỷ này, chỉ có điều hai người đều là những kẻ có tâm khí cao ngạo, điểm này tuy đều biết rõ trong lòng, nhưng lại tuyệt đối không có ai đi vạch trần nó ra.

Lý Dật còn định nói gì, cơ thể của Xà Tôn Giả khẽ lay động, vụt bay vào trong Vân Hoang Giới Chỉ, sau đó có một giọng nói đầy ý vị vang lên trong đầu Lý Dật:

- Tiểu quý, có tiểu cô nương đến tìm người gây rối kia.

Tiểu cô nương?

Lý Dật ngưng thần lắng nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ từ bên ngoài vọng vào. Hắn thầm tính toán trong chốc lát rồi đã có quyết định, ngay lập tức hắn nằm xuống giường, bộ dạng làm như đã chìm trong giấc ngủ say.

Tiếng bước chân từ xa tiến lại gần, hiển nhiên người đến không có kinh nghiệm tiềm hành, nếu không phải là kẻ gà mờ, thì hoặc là quá tự cao. Nhưng cho dù là loại người nào, trong tình hình này muốn tạo rắc rối cho Lý Dật, có lẽ cũng đều là vọng tưởng.

Kết—

Một tiếng động khẽ vang lên, cánh cửa phòng của Lý Dật đã bị chậm chậm mở ra, gió mát trong vườn thổi tới, không khí trong gian phòng thanh mát hơn vài phần, ánh trăng vốn đang chiếu tỏa bên cửa sổ, lúc này lại càng phát sáng trong gian phòng.

Một thân hình yếu điệu xuất hiện ở cánh cửa, y phục lam sắc nhạt trên người nàng không ngừng chấp chờn trong gió., mùi u hương thoang thoang trên người nàng chốc chốc lại lan tỏa khắp phòng.

Lý Dật ánh mắt lên nhìn một cái, ban đầu còn chưa nhận ra người đến là ai, nhưng khi nhãn thần của hắn hướng lên phần ngực bằng phẳng của đối phương, ngay lập tức đã hiểu. Người nửa đêm thanh vắng đến gây rắc rối ỉn không phải ai khác, chính là vị Lý Na Na tiểu thư kia.

Gương mặt của Đại tiểu thư lúc này đang tràn ngập sát khí, giống như mình là kẻ thù tiền kiếp của nàng. Có lẽ hai cái tát Lý Dật tặng cho Lý Tiểu ngày hôm nay, đã khiến Lý Na Na tiểu thư thống hận hắn vô cùng.

Nhìn thấy vị Đại tiểu thư kia đến tìm mình gây phiền phức, trong lòng Lý Dật lại thở phào một hơi. Hắn vốn dĩ còn cho rằng sẽ là Lý Băng, nếu là nàng ta với mức độ quen biết của nàng với tên Lý Dật trước kia, nói không chừng sẽ nhìn ra kẻ hở gì đó. Bất quá Lý Na Na này và tiểu tử Lý Dật trước giờ không có giao thiệp gì quá sâu, bản thân mình không cần phải sợ.

Lý Na Na đẩy cửa bước vào, rõ ràng có vài phần lưỡng lự. Sau một hồi, nàng mới chậm rãi bước vào, vẻ mặt kỳ quái khó tả, dường như có vài phần xấu hổ, nhưng nhiều hơn đó là nộ sắc.

Khi nàng bước tới bên cạnh giường của Lý Dật, nhìn thấy Lý Dật đang ngủ say, nàng cắn cắn môi, sắc mặt lại đỏ bừng lên.

Phải biết rằng, khoảng cách nam nữ trên Đại Lục Đấu Thần tuy không quá nghiêm khắc, nhưng một nữ tử vẫn chưa xuất giá lại tự mình xông vào phòng của một nam tử, cũng là một chuyện khó có thể tưởng tượng. Huống hồ còn là lúc nửa đêm như thế này, nếu bị người ngoài phát hiện ra, Lý Na Na có lẽ ngoài việc gả cho Lý Dật ra, cũng chỉ còn con đường nhảy lầu là có thể chọn mà thôi.

Nàng ở bên giường chăm chú nhìn Lý Dật.

Lý Dật thầm cảm thấy thật buồn cười, nhưng lại rất phối hợp mà xoay người một cái, rồi lẩm bầm tiếng nói mơ trong giấc mơ.

Hắn lần này thì hay rồi, khiến Lý Na Na đang nom nớp lo sợ giật bắn mình ngồi sụp xuống, thiếu chút nữa chui vào gầm giường. Qua một hồi nàng phát hiện Lý Dật không có động tác nào khác, mới chậm rãi đứng dậy, ngưng thần nhìn khuôn mặt Lý Dật một hồi, sau đó khẽ thở dài, nói:

- Người... Người tại sao lại làm nhục Lý Tiểu ca ca như vậy... Người tốt như Lý Tiểu ca ca, người lại đối với hắn như vậy trước mặt mọi người, người khiến hắn sau này làm sao có thể ngẩng đầu làm người? Người... người... người... Ta hận người!

Câu nói này, khiến vẻ mặt của Lý Na Na đã hiện lên sự quyết đoán tay của nàng ghì vào chuôi ngón chủ thủ trên hông, nói tiếp:

- Lý Dật biểu ca, người đừng trách ta... Chỉ cần người chết. Lý Tiểu ca ca mới có thể ngẩng đầu sống tiếp... người... người... người yên tâm. sau khi ta giết người, nhất định sẽ đền mạng cho người!

Dứt lời, chỉ nghe thấy 'xoạt' một tiếng, ngón chủ thủ ở hông Lý Na Na đã được nàng rút ra, nguyên khí trên ngón chủ thủ trào ra, hiển nhiên nếu đường kiếm này thật sự đâm xuống, Lý Dật đến tám phần là chết chắc.

Lý Dật đang nhắm mắt nghe thấy câu nói này, trong lòng chỉ biết cười khổ. Tiểu nha đầu này đúng là phiền phức, chỉ vì mình tát Lý Tiểu vài cái, lúc trước không những đã gây phiền toái ỉn, bây giờ còn hay hơn, lại nửa đêm chạy đến đây thích sát mình...

Chuyện này... Chuyện này con mẹ nó rốt cuộc có thể cho là chuyện gì chứ.

Lúc này muốn đối phó với Lý Na Na, Lý Dật có trăm nghìn cách, hơn nữa bất kể là cách nào cũng có thể đùa bốn chết vị Đại tiểu thư gà mờ này. Trước đó Lý Hàn đã dặn trước, với thân phận lúc này của Lý Dật, rất nhiều chuyện quá đáng không thể làm được, ngay lập tức trong lòng hắn thoáng thay đổi, lại nghĩ ra một cách vô cùng tuyệt diệu.

Chủy thủ trong tay Lý Na Na đã từ từ đâm xuống, chỉ có điều hiển nhiên trong lòng nàng cũng đang do dự giằng xé, chủy thủ đã áp sát tới ngực của Lý Dật, nhưng lại không thể tiếp tục đi xuống thêm nữa phân.

Đúng lúc này, Lý Dật cơ hồ đang ngủ say đột nhiên lại động dậy, cử động này, ngược lại còn khiến cho Lý Na Na càng hạ thêm quyết tâm. Chủy thủ trong tay nàng một lần nữa được nâng lên, đang chuẩn bị đâm xuống, Lý Dật chợt khê thở dài, dùng giọng nói như đang ngủ mơ khê khàng nói:

- Na Na muội muội, lẽ nào ta làm nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không tình nguyện nhìn ta đến lấy một lần sao?

Lời nói này nghe rất đổi u sầu, Lý Dật không biết phải áp ử bao nhiêu cảm xúc mới nói ra được. Hắn lúc này lại lọt vào mắt của Lý Na Na là trạng thái đang ngủ say, lời này nói ra, ngay lập tức khiến Lý Na Na đỡ dẫn người lại, chủy thủ trong tay ‘coong’ một tiếng rơi xuống nền nhà...

40. Q.1 - Chương 40: Ẩn Sát

Lý Na Na cho dù có thông minh hơn nữa, có thiên phú đến đâu, có tài năng như thế nào...

Nhưng trên một ý nghĩa nào đó, kỳ thực nàng vẫn là một nữ tử trong độ thanh xuân còn chưa trưởng thành, luôn có một giấc mơ vô cùng cố chấp với tình yêu, vì vậy nàng mới luôn có cảm tình với Lý Tiêu trước nay đều tỏ ra vô cùng phong độ, thậm chí còn vì người mình thương, nàng còn chuẩn bị đao để giết Lý Dật.

Tuy rằng đao này, có thể tiếp tục đâm xuống hay không, thật sự rất khó nói...

Nhưng lúc này, câu nói mê của Lý Dật, ngay lập tức khiến Lý Na Na không biết làm thế nào.

Nàng không ngốc, nghe thấy Lý Dật trong mơ nói như vậy, hiển nhiên đối với mình...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt của Lý Na Na như bị lửa đốt, trong đầu rối loạn. Nếu như trước khi Lý Dật nói câu đó, kêu nàng động thủ giết Lý Dật, nàng còn phải lưỡng lự rất lâu, vậy thì lúc này kêu nàng động thủ, có lẽ cho dù thế nào nàng cũng không thể ra tay.

Bên này nàng vẫn còn do dự chưa dứt khoát, Lý Dật bên kia đã trở người lại, tay phải đúng lúc nắm lấy tay trái của Lý Na Na, nhưng Lý Dật lại giống như không hề phát hiện ra, thuận tay kéo, miệng lại lâm bầm nói:

- Na Na muội muội, nàng rất đẹp!

Thuận đà theo lực kéo, cơ thể đang cứng ngắc của Lý Na Na đã bị Lý Dật kéo xuống giường, nửa người phục sát vào người hắn, phần ngực bằng phẳng kia cũng áp vào lên ngực Lý Dật, mặt nàng thiếu chút nữa chạm vào mặt Lý Dật.

Rất rõ ràng, động tác này của Lý Dật khiến Lý Na Na ngây ra như phỗng, thiếu chút nữa là kêu lên thành tiếng. Nhưng may mà trong lúc rối loạn nàng vẫn còn chút tỉnh táo, biết rằng lúc này mình nếu như kêu lên, kinh động đến người khác, thì với tình trạng ám muội như vậy của hai người, vậy thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan.

Nàng thoáng lưỡng lự, tay trái của Lý Dật đã thuận tay quơ tới, một cô gái như Lý Na Na có thể nặng bao nhiêu? Trong sự cố ý của Lý Dật, ngay lập tức cả người nàng đã bị Lý Dật thuận tay kéo xuống giường.

Hai tay Lý Dật ôm chặt eo Lý Na Na, cảm nhận được sự kinh hãi hồn bay phách lạc của nàng, ngửi thấy mùi hương xữ nữ thoang thoảng, và sự mềm mại khi hai người kề sát bên nhau, ngay lập tức khiến cho bộ vị nào đó của Lý Dật cứng lên.

Lý Dật hẳn dù gì cũng không phải con mèo không ăn cá tanh, nếu như không phải trong tình hình đặc biệt lúc này, hẳn đã không ngại mà nuốt gọn Lý Na Na rồi.

Chỉ có điều, cho dù không có động tác dư thừa nào, lúc này Lý Dật cũng đang cười rách bụng, Lý Na Na e rằng trăm tính nghìn tính cũng không ngờ, nàng muốn đến lấy cái mạng nhỏ của mình, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy?

- Lý Dật! Người buông ta ra!

Lý Na Na mặt đỏ bừng, tuy đang muốn giằng tay của Lý Dật ra, nhưng không biết tại sao, nàng bị Lý Dật ôm, ngay lập tức lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn một chút sức lực nào. Thế nhưng nàng sợ đánh thức Lý Dật tỉnh lại, nên chỉ có thể khẽ hét ra một tiếng.

Thế như món ngon dâng đến tận miệng, lẽ nào mình lại ăn chay. Lý Dật nào chịu buông tha, hắn vẫn ở trong bộ dạng ngủ say, tay phải lại đã chậm chậm di chuyển xuống dưới, chậm chậm sờ soạn phần hông yêu kiều của Lý Na Na.

- A...

Lý Na Na khẽ rên một tiếng, trên mặt nóng phùng phùng, cả người càng lúc càng mềm nhũn, cả đời này của nàng đã bị người nam nhân nào đối xử như vậy đâu? Nếu như lúc bình thường Lý Dật đối với nàng như thế, sớm đã bị nàng tát chết rồi. Nhưng lại đúng lúc này, nàng tự mình chạy đến phòng của Lý Dật, nào dám vùng cái tát ra? Nếu như đánh thức Lý Dật, e rằng không biết sẽ có hậu quả gì?

Cảm giác kỳ lạ này, lại khiến lòng nàng vô cùng hỗn loạn, vốn dĩ thông minh lanh lợi, nhưng lúc này trong đầu nàng cũng rất mơ hồ, nhất thời không nghĩ ra được cách nào để mình thoát khỏi thảm cảnh này.

Cũng may Lý Dật tuy đang ‘ngủ say’, nhưng lại là nhân vật có quy củ khuôn phép, ngoài việc sờ soạn vài lần, cũng không làm ra chuyện gì quá đáng. Nói vậy vị Lý Dật ca ca này hoàn toàn cũng không tham hoa háo sắc như trong lời đồn.

Lý Na Na đang thầm cảm thấy vui mừng. Lý Dật bất chợt lại ôm lấy nàng trở người, đè cơ thể đang mềm nhũn của Lý Na Na xuống dưới thân mình, tay Lý Dật đồng thời đã leo lên ngực của Lý Na Na, dường như đang muốn tiện tay cời bỏ y phục của Lý Na Na.

Lý Na Na trong lòng kinh hãi đến cực điểm, chuyện đến bước này, đã không cho phép nàng không phản ứng lại. Dù gì nàng cũng hiểu biết đôi chút, nếu chuyện cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng bản thân sẽ bị Lý Dật hồ đồ làm trò gì đó...

Trong lòng Lý Dật cũng đang cảm thấy vô cùng kỳ quái, hắn thật không ngờ tiểu nha đầu gan to bằng trời này lại ngốc đến mức này... Bị mình làm như vậy mà nàng lại không nhìn ra mình đang giả bộ ngủ...

Đúng lúc này, ánh trăng vốn dĩ đang chiếu sáng trong gian phòng chợt ảm đạm, Lý Dật chỉ cảm thấy một luồng khí tức rợn người bất chợt đâm vào mình, luồng sát khí trong chớp mắt khiến hắn rợn tóc gáy!

Lúc này, hắn biết bản thân không thể tiếp tục giả vờ, ngay lập tức hắn chỉ kịp ôm Lý Na Na lăn xuống đất, chỉ nghe thấy ‘rắc’ một tiếng, một đạo kiếm quang sắc bén đã chém bổ chiếc giường của Lý Dật ra làm hai đoạn.

Lý Dật cười khở trong lòng, hắn tiện tay bắt lấy chủ thủ của Lý Na Na vừa rồi làm rơi trên đất, giờ ngang trước ngực, một tay che chắn cho Lý Na Na ở bên cạnh, tiếp đó mới cảnh giác nhìn bốn phía.

Vừa rồi nếu không phải mình phản ứng nhanh, nói không chừng hôm nay mình và Lý Na Na đã cùng nhau làm đồng mệnh uyên ương rồi.

Lại nói, căn phòng này với mình đúng là đối đầu nhau a. Gian phòng này mình mới ở hai lần nhưng hai lần đều gặp phải thích sát, chuyện này khiến Lý Dật cảm thấy phiền muộn.

Bốn bề vẫn vô thanh vô tức, ánh trăng sáng vừa rồi giống như bị chặn lại, khiến Lý Dật không thể nhìn thấy gì trong gian phòng.

Nhưng Lý Na Na dường như lại hiểu ra điều gì, giận dữ quát:

- Người giả vờ ngủ!

Vút—

Một đạo kiếm quang từ mé trái đâm tới, Lý Dật trong lòng giật dữ, biết là câu nói của Lý Na Na đã làm lộ nơi mình đang đứng. Nhưng lúc này hắn còn chưa kịp mắng người, chỉ biết kéo Lý Na Na lăn sang một bên, nhưng lần này hắn lại né chậm hơi y phục trên cánh tay trái đã bị cắt một đường. May mà phản ứng của hắn nhanh nhạy, cánh tay nhanh chóng chuyển động, cơ hồ trong lúc không thể nào ngờ lại tránh được đòn đó.

Đấu khí!

Lý Dật trong lòng sáng như gương, biết trên lưỡi kiếm của đối phương đã vận hàm đấu khí, nếu không mình cũng không đến nỗi không phản ứng kịp, chỉ là không biết đối phương rốt cuộc là cường giả cấp bậc gì, mình không biết có trốn được không.

- Người nào?

Lý Dật khẽ quát một tiếng, chợt nhấc chiếc ghế bên cạnh mình đập về phía trước, đồng thời hắn đẩy Lý Na Na đang như một sợi dây trời buộc lớn trong lòng lăn về sau, dựa vào vách tường, rồi hắn một tay che miệng Lý Na Na không để nàng kêu lên, sau đó nheo mắt quan sát hoàn cảnh trong phòng.

Thế nhưng bốn phía vẫn là một vùng đen tối, ngay như Lý Dật nhãn lực có hơn người, cũng không thể nhìn ra chỗ nào khác thường.

Gặp quỷ! Lẽ nào lần này thật sự gặp người trong nghề sao?

Nếu như là trong nghề, vậy thì lúc này có lẽ hắn đang ẩn nấp trong bóng tối đợi mình lộ ra sơ hở rồi!

Hồn dẩn! Nếu như bên cạnh không có cục nợ Lý Na Na này, mình đã có thể chơi cùng đối phương một phen. Nhưng lại có thêm một Lý Na Na, bản thân đã rơi vào thế yếu hơn, còn đối phương cũng đã tính kỹ, mình lúc này chắc chắn sẽ không vứt bỏ Lý Na Na, nếu không đối phương chỉ cần tiện tay giết Lý Na Na là xong, vậy thì ngày mai mình có thêm vài cái miệng cũng không thể giải thích rõ.

Lý Na Na trong lòng Lý Dật lúc này dường như cũng đã cảm giác được điều gì, nàng vốn dĩ đang không ngừng giãy dụa, nhưng lúc này cuối cùng đã yên lặng.

Lý Dật trong lòng lúc này mới nhẹ nhõm phần nào, hắn áp người thấp xuống quan sát bên trong căn phòng. Lúc này trong phòng cơ hồ dường như vụt sáng, lơ mơ có một bóng người vụt qua, lập tức tất cả lại trở về yên ắng, dường như có thể nghe thấy được cả tiếng của một cây kim bị rơi xuống vậy.

Lý Dật thậm chí rủa một tiếng, nếu như không nhìn thấy gì. mình sẽ bị rơi và hoàn cảnh nguy hiểm tuyệt đối.

Ý niệm này còn chưa kịp chuyển, trong bóng tối lại có một đạo kinh phong vô hình ập tới. Lý Dật lúc này tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể vận chuyển nguyên khí cả người dồn vào chủy thủ, rồi chặn lại ở phía trước.

Chỉ nghe thấy ‘đinh’ một tiếng, đấu khí của đối phương như một mũi nhọn, chém rách nguyên khí trên chủy thủ của Lý Dật. Một luồng khí tức âm lạnh, luồn vào lòng bàn tay của Lý Dật, Lý Dật trong lúc bức bách chỉ có thể vận tâm pháp Hồi Phong Chưởng, chủy thủ trong tay vung mạnh một cái, hóa giải luồng đấu khí kia sang một bên.

Chỉ nghe thấy ‘ầm’ một tiếng, mặt đất như ngưng kết một tầng băng tinh.

Cảnh tượng này khiến Lý Dật trong lòng nặng xuống, may mà mình không trực tiếp dùng Hồi Phong Chưởng đỡ chiêu này của đối phương, nếu không một khi hóa giải, bản thân e rằng cũng bị rơi vào thế bị động.

Còn về bộ Huyền Sát của mình, trong tình hình không thể nhìn rõ cái gì, mình có thể giả quỷ sao? Không nhìn rõ chiêu số của đối phương, mình ứng phó thế nào?

Xem ra đối phương dường như vô cùng hiểu rõ về mình, vì vậy mới nghĩ ra cách mình tự đối phó mình. Hơn nữa trong đại viện Lý Gia động thủ lâu như vậy, đám thân vệ của Lý Gia lại không có một động tĩnh nào, như vậy, đối phương e rằng đã tính toán vẹn toàn để đối phó mình, tính chuẩn trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng có thể giết mình, đúng thật là gặp quỷ rồi!

Lý Dật tiện tay đưa chủn thủ sang tay trái, thả Lý Na Na bên cạnh ra, nghiêng rắng nhìn xung quanh. May mà Lý Na Na lúc này cũng xem như ngoan ngoãn, nếu nàng phát ra một chút tiếng động nào, e rằng hai người sẽ nằm xuống cùng nhau ở đây rồi.

- Đấu kỹ ẩn thân? Còn là cấp Chu Tước nữa!

Giọng nói của Xà Tôn Giả vội vã vang lên:

- Tiểu tử, Đấu kỹ ẩn thân này ngay cả Bản tôn cũng không nhìn ra, tốt nhất người hãy cẩn thận một chút. Nếu quả thực không được thì đem tiểu nha đầu kia đi, ở đây dây dưa với đối phương cũng không có lợi gì!

- Cẩn thận cái con khỉ!

Lý Dật khẽ mắng một tiếng trong đầu, tình hình này đối phương ỉnh đi mới là lạ!

Chỉ có điều, rốt cuộc người nào đã phái sát thủ mạnh như vậy đến đối phó mình? Mấy lão bất tử kia ư? Nếu như mấy lão bất tử đó lại ngang nhiên động thủ như vậy, há chẳng phải nói người cha tiện nghi kia của mình lúc này tình hình cũng không tốt hơn hay sao?

Ý niệm vụt chuyển nhanh trong đầu Lý Dật, cùng lúc đó hẩn lại cảnh giác nhìn bốn phía. Trong tình hình này, tâm trạng đang rối loạn của hẩn ngược lại đã bình lặng lại, cảnh trước mắt khiến trong lòng hẩn tràn lên một luồng hào khí khó tả, Lý Dật ta lẽ nào lại chết ở đây?

41. Q.1 - Chương 41: Phá Võ Cực Thể

Bất chợt lại có thêm một đạo hàn phong ập tới, hiển nhiên đối phương vốn không muốn tạo bất cứ cơ hội chuẩn bị nào cho Lý Dật né tránh được.

Lý Dật khẽ nghiêng rắng, chỉ có thể đối mặt xông lên, trên ngọn chủn thủ trong tay chợt bốc lên luồng nguyên khí hắc sắc, trong hắc khí còn có vài tia huyết sắc đang không ngừng chớp động. Lý Dật trong lúc gấp gáp đã vận nguyên khí, cơ thể dán vào mặt đất bổ ra sau, chỉ nghe thấy ‘keng’ một tiếng, chủn thủ trong tay hẩn như đụng phải vật kim loại gì đó. Lý Dật vui mừng trong lòng, chủn thủ trong tay tiện đà đâm đi, một trận âm thanh va chạm ken két phát ra, hiển nhiên lần này hẩn đã đâm trúng vào hộ giáp trên người đối phương.

Lý Dật một chiêu đắc thủ, đang muốn thuận đà phản kích, nhưng còn chưa kịp phản ứng, chợt cảm thấy ngực mình đau nhói, một luồng sức mạnh cực lớn đâm vào ngực mình. Chỉ có điều hiển nhiên đối phương cũng là gấp rút ra tay, không vận nhiều đấu khí. Nhưng chỉ như vậy, Lý Dật cũng đã hừ nặng một tiếng, cơ thể lui lại liên hồi, huyết khí trên ngực hẩn chuyển động, đấu khí lạnh buốt xâm nhập vào cơ thể giống như mũi dao đang không ngừng đâm phá trong cơ thể hẩn, cuối cùng hẩn thấy cổ họng mình ngòn ngọt.

Ôc— hẩn đã hộc ra một búng máu tươi.

Trong bóng tối cơ hồ vang lên tiếng cười lạnh. Lý Dật hừ lạnh một tiếng, nguyên khí trên người không ngừng vận hành theo kinh mạch của Thiên Ma Cửu Biến, huyết khí không ngừng bốc lên đó mới dần dần chậm lại. Nhưng Lý Dật trong lòng lại hiểu rõ, vừa rồi mình ăn phải một chiêu của đối phương, nhất thời muốn khôi phục lại là không thể nào.

Đấu kỹ ẩn thân của đối phương quả nhiên diệu kỳ. Đến lúc này, Lý Dật cũng không có cách nào phát hiện ra đối phương rốt cuộc ở đâu, hẩn chậm rãi lui về sau mấy bước, ngọn chủn thủ trong tay lại để ngang ngực, hít vào vài hơi thật sâu, sau đó hẩn khép chặt hai mắt lại, dù gì mình cũng không nhìn thấy đối phương, tình hình, này thì chỉ bằng bỏ thẳng thị lực, chỉ dựa vào thính lực để ngheh địch.

Bỗng nhiên từ bên phải có một tiếng xé gió vang lên, Lý Dật vụt mở hai mắt ra, chủn thủ trong tay phi thẳng ra.

‘Đinh’ một tiếng, trong bóng tối lóe lên vài tia lửa, hiển nhiên nhất chém của đối phương đã va chạm chủ thủ của Lý Dật ném ra.

Lý Dật lại nhân cơ hội đó, thân hình vọt mạnh tới, không cần biết phía trước có người hay không, một chưởng đã bổ mạnh xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng hự nặng nề, Lý Dật cảm giác tay mình đã chạm vào một bì giáp. Nhưng đối phương cũng đồng thời đánh trúng vào ngực Lý Dật, lại một tiếng ‘ộc’, Lý Dật chỉ cảm thấy gân cốt ở ngực mình không biết đã đứt bao nhiêu chiếc, một búng máu tươi lại phun mạnh ra.

Nhưng chỉ nghe thấy một tiếng hô kinh hãi, máu của Lý Dật phun ra lại ngưng kết trong không trung, không khí bắt đầu hiện ra một gương mặt người quỷ dị.

Nhìn thấy nửa người trên của đối phương hiện ra trên không trung. Lý Dật cười lạnh một tiếng. Đối phương nếu như đã hoàn toàn ẩn đi hình tích, dĩ nhiên hẳn cũng hết cách với đối phương, nhưng lúc này đối phương đã lộ ra hình hài, hẳn lẽ nào còn sợ nữa?

Lý Dật chợt vọt thân, đã đến bên cạnh của người đó, tránh khỏi một kiếm mang theo dấu khí của đối phương. Lý Dật một chưởng bổ vào các đốt tay của đối phương.

Chỉ nghe thấy một tiếng hự nặng nề, trường kiếm của người đó tuột khỏi tay, Lý Dật tiện tay đón lấy, mấy kiếm trong tay không nhanh không chậm bổ vào đối phương. Trong nhãn thần của đối phương cơ hồ hiện ra vẻ kinh ngạc, nhưng hắn liền lùi lại rồi bổ vào người Lý Dật. Lý Dật vung trường kiếm trong tay, chỉ nghe thấy ‘đinh’ một tiếng, lưỡi kiếm ngay lập tức bị gãy làm đôi.

Mơ hồ có một tiếng cười lạnh vang lên. Lý Dật lại nhếch miệng, tiện tay vứt thanh kiếm gãy trong tay đi, hai tay hắn cùng vung ra, xen vào thế công của đối phương như hoa bay lá rụng, song chưởng ngay lập tức đã đâm mạnh vào ngực của đối phương.

Người kia cơ hồ không thể ngờ thân thủ của Lý Dật lại tinh diệu như vậy, song chưởng của Lý Dật vừa đánh xuống, ngay lập tức một bùm máu tươi đã phun mạnh ra ngoài, cơ thể lão đảo lui về sau.

Lý Dật chợt vọt người, đã áp sát đối phương bổ tới, đầu vai hắn khẽ dùng lực. Chỉ nghe thấy ‘rắc rắc’ vài tiếng xương gãy, đối phương đã bị hắn đùng gãy mấy chiếc xương, rồi văng thẳng vào vách tường.

Ngón chân Lý Dật khẽ rang một cái, búng chiếc chủ thủ trên đất lên, tiếp đó nhanh chóng kề vào cổ đối phương, sau đó khẽ quát một tiếng:

- Quy xuống!

Bất chợt Lý Dật chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, một cơn đau nhói truyền từ sau lưng tới, sau đó chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn thấp giọng quát:

- Lý Dật Thiếu gia, ngươi mới phải quy xuống đi!

Âm thanh lạnh lùng đến cực điểm, cơ hồ còn như không mang theo chút tình cảm nào của con người.

- Chúng có hai người?

Lý Dật thoáng hiện ý nghĩ này trong đầu, nhưng hắn lại càng rõ, lúc này mình nếu như có hành vi vọng động nào, vậy thì cũng xong đời. Ngay lập tức chủ thủ trong tay hắn khẽ rung động, nguyên khí trên chủ thủ tuôn trào, dường như trong hắc khí sáng lên mấy phần, làm xong động tác này, Lý Dật mới cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi rút ra đây, nếu không ta sẽ giết đồng bọn của ngươi.

Người sau lưng nhàn nhạt nói:

- Muốn giết thì giết đi, có Đại Thiếu gia của Lý Gia đèn mạng, đồng đảng của ta cho dù có chết, cũng là đáng rồi.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, chủ thủ trong tay khẽ vận lực, người phía trước đã hự một tiếng, chủ thủ đâm rách da hắn, một tia máu bắn ra ngoài.

Thế nhưng theo động tác này, người phía sau lại cười lạnh. Lý Dật ngay lập tức cảm thấy lưng mình mát lạnh, đầu khí của đối phương xuyên vào cơ thể mình, cảm giác lạnh băng đó khiến người khác cảm thấy rợn gáy.

Giọng nói lạnh lẽo đó như đang cười, nói:

- Lý Dật Thiếu gia, chúng ta có cần thử xem, rốt cuộc người giết được đồng đảng của ta trước, hay là ta giết người trước hay không?

Lý Dật thở dài một tiếng, chỉ có thể chậm rãi dời chủ thủ trong tay ra, miệng nhàn nhạt nói:

- Ai phái các người tới? Mấy lão bất tử kia? Hay là người của Mạc Gia?

- Một người chết không cần thiết phải biết nhiều như vậy.

Người sau lưng cười lạnh nói:

- Huống hồ, cho dù người biết là ai phái chúng ta tới, thì có thể làm gì?

- Không thể làm gì, chỉ có điều....

Lý Dật lời còn chưa nói dứt, chợt nghe thấy một tiếng quát khê, trong phòng chợt sáng lên ánh lửa.

- Liệt Hỏa Nhu!

Người phía sau cơ hồ kinh hô một tiếng, cơ thể đã lui vài bước. Lý Dật mừng rỡ trong lòng, biết Lý Na Na trong lúc quan trọng nhất đã xuất thủ. Đối phương vừa rồi không nhìn thấy Lý Na Na ra tay, có lẽ tưởng nàng là một cô gái bình thường, nếu không lúc này cũng sẽ không bị thiệt lớn như vậy.

Với tình hình này, Lý Dật cũng không còn do dự, chủ thủ trong tay khê rung động, đã rạch một đường vào họng người trước mặt, tiện tay hất vung ngược về sau đâm thẳng tới.

Chỉ nghe thấy trong bóng tối có một tiếng hự nặng nề, sau đó dường như có người bị đánh văng vào vách tường, trong phòng lại rơi vào bóng tối.

Lý Dật nhanh chóng lui về sau nửa bước, trong lòng thầm kêu khổ. Ngực hắn phát ra từng cơn đau đớn, vừa rồi bị đối phương đánh gãy xương sườn lúc này hắn chỉ cần cử động một chút, ngực lại dâng lên một cơn đau dữ dội. Còn đối phương hiển nhiên sử dụng đầu khí, mình lúc này sao có thể là đối thủ của đối phương?

Huống hồ, Lý Na Na sống chết bất minh, điều này lại khiến Lý Dật lòng trĩu nặng. Nếu mình đã cực kỳ khó như vậy, Lý Na Na vẫn chết trong tay đối phương, vậy thì đúng thật ra quá đen đủi rồi.

Lúc này, mùi máu tanh đã lan khắp phòng, người còn lại cơ hồ cũng đã phát giác ra điều gì, chỉ nghe thấy một tiếng kinh hô, giọng điệu mang theo sự bất ngờ không thể tưởng tượng:

- Lý Dật! Người thật sự đã giết hắn?

Lý Dật cười lạnh, một tiếng, thấp giọng nói:

- Các người muốn giết ta, tại sao ta lại không thể giết các người?

Người kia rít lên một tiếng bi phẫn, chỉ nghe ‘vút’ một tiếng, trong bóng tối bùng lên một tia quang mang ngân sắc. Một thanh trường kiếm mang theo khí tức lạnh buốt bổ vào mặt Lý Dật.

Hiển nhiên đối phương đã thật sự phẫn nộ, ngay cả thân hình cũng không cần che đậy, chỉ muốn một chiêu lấy mạng Lý Dật.

Lý Dật lúc này ngay cả sức để tránh cũng không còn, hắn chỉ có thể lui về mấy bước, dựa vào vách tường, mắt nhìn thấy đối phương lao đến, trong phút cuối hắn khê lách người sang một bên, chủ thủ trong tay đâm thẳng vào ngực của đối phương.

Phụt~ Phụt—

Hai âm thanh cùng lúc vang lên, kiếm của đối phương đã đâm vào vai trái của Lý Dật, cả người hắn bị đóng chặt vào tường, đồng thời đầu khí lạnh buốt trên kiếm đã chui hết toàn bộ vào người Lý Dật, khiến nửa thân người của Lý Dật đông cứng lại.

Nhưng đồng thời, chủy thủ của Lý Dật đã cắm vào ngực của đối phương, trong lúc cuồng nộ, đối phương lại không hề phòng bị chiêu lấy mạng của Lý Dật, bên trong chiêu này phần lớn là nhờ vào may mắn.

Qua một lúc sau, cảm giác được đối phương đang từ từ gục trước mặt mình, nhân thần hiện ra tia không cam lòng. Lý Dật mới thở phào một tiếng. Nhưng thần kinh đang căng như dây đàn vừa chùng xuống, ngay lập tức hắn cảm thấy nửa thân người của mình đã mất đi tri giác, phần ngực lan ra từng cơn đau dữ dội, máu tươi không ngừng trào ra từ cổ họng.

Lý Dật đã phải bỏ ra sức lực lớn nhất, hắn nghiêng người rút thanh trường kiếm đang cắm ở ngực mình ra, nhưng sau đó trước mắt hắn lại trở nên u tối, máu tươi không ngừng ộc ra, đến cuối cùng hắn chỉ có thể mềm nhũn trên đất, thở ra một hơi, nói:

- Lão quỷ, người đứng là hồn dẫn... Mạng nhỏ của ta thiếu chút nữa không còn rồi, người lại không ra giúp đỡ.

Thân hình của Xà Tôn Giả bay ra từ trong Vân Hoang Giới Chỉ, hắn cúi đầu nhìn Lý Dật, khe vung tay một cái, theo động tác của hắn, ngọn đèn trong phòng đã sáng bừng lên, tất cả mọi thứ đã xuất hiện ra trong mắt của Lý Dật.

Chỉ thấy, trên người của hai tên đến thích sát mình mặc hắc bào, trên mặt cũng dùng vải đen che lại, chỉ lộ ra đôi mắt. Còn bên kia, Lý Na Na đang nằm sõng soài trên giường, cũng không biết là còn sống hay đã chết. Máu tươi từ người hai hắc y nhân đã lenh lảng khắp nền đất, hiển nhiên đã không còn cơ hội sống sót nào.

42. Q.1 - Chương 42: Mầm Đầu Khí

Nhìn dáng vẻ suy yếu của Lý Dật, trên mặt của Xà Tôn Giả hiện ra một tia ý vị, hắn thấp giọng nói:

- Người sợ gì chứ? Chút thương thế này nhiều nhất chỉ cần dưỡng thương nửa tháng, người không chết được đâu.

Lý Dật lại thổ ra một búng máu, rồi thấp giọng nói:

- Phỉ lời, ta cũng biết thương thế này không chết nổi, nhưng nếu có người đến tìm ta hạ sát thủ người cho rằng sẽ chỉ một đám này thôi sao? E rằng một lúc nữa không thấy hai người này về, ngay lập tức sẽ có người gây phiền phức cho ta. Đến lúc đó, người cảm thấy bộ dạng hiện tại của ta còn có thể đối phó được mấy người?

Xà Tôn Giả cười hăng hắc nói:

- Đến lúc đó, Bản tôn dĩ nhiên sẽ ra tay, chúng muốn động đến một sợi lông tơ của người, cũng không thể đâu.

Lý Dật bĩu môi, cũng chẳng thèm đôi co thêm với Xà Tôn Giả, mà gắng gượng đứng dậy, bước về phía Lý Na Na đang nằm, thò tay chạm vào mũi nàng, cảm nhận được hơi thở lúc có lúc không của nàng, Lý Dật mới yên lòng phần nào. Nếu phải trả giá lớn như vậy, mà Lý Na Na vẫn chết, vậy thì thật sự ngay cả khóc cũng không còn chỗ mà khóc rồi.

- Sao? Lo lắng cho người ta rồi ư?

Xà Tôn Giả hé nở một nụ cười ý vị:

- Tiểu nha đầu này không chết được đâu, người yên tâm đi, vừa rồi tên sát thủ đó đúng là thủ hạ nường tình, chỉ đánh nường ta ngất đi mà thôi. Xem ra hai tên sát thủ này quan hệ với Lý Gia các người không nhỏ đâu.

- Có quan hệ gì với Lý Gia, xem thử là biết rồi.

Lý Dật hừ một tiếng, chậm rãi bước tới trước hai tử thi, dờ bỏ mạng che mặt của họ xuống, khi nhìn thấy hai khuôn mặt ấy, Lý Dật bất chợt cười lạnh, nói:

- Hóa ra là người ngoại hệ của Lý Gia chúng ta, xem ra người động thủ đúng là mấy lão bất tử kia rồi.

Hai tên sát thủ đã chết này, Lý Dật loáng thoáng có vài phần ấn tượng, hình như lúc ở Đại hội Tông tộc, mơ hồ đã gặp qua hai người này.

Hơn nữa từ biểu hiện vừa rồi của hai người này, họ phần nhiều là cường giả cấp Đấu Giả, mấy lão bất tử ấy lại phái hai cường giả đi đối phó mình, đúng thật là hào phóng.

Xà Tôn Giả nhìn sắc mặt khó coi của Lý Dật, cười nhàn nhạt, nói:

- Tiểu tử, tiếp sau đây người định làm thế nào?

Lý Dật lắc đầu, nói:

- Còn có thể thế nào? Lẽ nào lại ở đây chờ chết sao? Lão quỷ, người có cách nào nhanh chóng chữa trị vết thương, bộ dạng hiện giờ của ta, cho dù muốn chạy cũng không chạy được.

Xà Tôn Giả lắc đầu, nói:

- Muốn xử lý vết thương này của người, không dăm bữa nửa tháng thì sao có thể chữa khỏi được? Người coi ta là đám Thần Côn của Đấu Thần Điện chắc, biết sử dụng Đấu kỹ Phụ trợ hệ sao? Vì vậy người đừng nghĩ có chuyện nhanh chóng chữa trị thương thể... Có điều...

Nói đến đây, Xà Tôn Giả đổi ngay đề tài, nhân thần hướng về Lý Dật, khuôn mặt mang một bộ dạng cực kỳ quái dị:

- Có điều, tuy ta không có cách nào nhanh chóng chữa trị vết thương của người, nhưng người lại có cách đấy...

-Ta?

Lý Dật cười khổ một trận rồi lại ngồi xuống đất, hần xoa xoa vùng ngực đang đau đớn từng trận của mình, thấp giọng mắng:

- Lão quỷ, nếu ta thật sự có cách tự chữa thương, ta còn ở đây phí lời với người làm gì?

- Sao lại không có?

Về mặt của Xà Tôn Giả càng lúc càng quái dị:

- Chỉ cần người lúc này có thể thăng cấp lên Đấu Giả, trong cơ thể người ngưng kết được Đấu Khí Toàn, vậy thì chút thương tích trên người người dĩ nhiên ngay lập tức sẽ khỏi rồi.

- Thối lắm!

Lý Dật khẽ chữi một tiếng:

- Nếu như có thể dễ dàng thăng cấp Đấu Giả như vậy, hôm nay ta còn cần phải bị đánh thê thảm như vậy sao? Sớm đã đánh cho hai tên kia sang tận cực bắc rồi! Huống hồ gì! Ta cũng chưa từng nghe thấy thăng cấp Đấu Giả thì có thể thuận tiện hồi phục luôn thương thể của mình!

Xà Tôn Giả cười ha hiếm nhân thần hướng về trên hai tử thi, nhàn nhạt nói:

- Công pháp khác khi thăng cấp Đấu Giả, dĩ nhiên không thể hồi phục thương thể, nhưng thứ mà người tu luyện lại là Thiên Ma Cửu Biến. Với sự hiểu biết của Bản tôn về Thiên Ma Cửu Biến mà nói, chỉ cần người thăng cấp thành công, thì có khả năng rất lớn hồi phục được thương thể trên người... Chỉ cần Thiên Ma Cửu Biến của người, có thể tiến hóa thành công...

- Tiến hóa?

Lý Dật mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Thế nào? Lẽ nào Bản tôn còn có thể gạt người sao?

- Không... Không phải...

Lý Dật mặt dần thộn ra:

- Lão quỷ, ý của người là, Thiên Ma Cửu Biến còn có thể tiến hóa?

- Đúng vậy.

Xà Tôn Giả thản nhiên gật đầu:

- Thiên Ma Cửu Biến, nhìn tên suy ra ý nghĩa, bộ Công pháp Đấu kỹ này tổng cộng có chín biến, mỗi một lần tiến hóa, thì là một biến... Chỉ cần người có thể song song với việc thăng cấp, thúc đẩy Công pháp tiến hóa, đạt đến Thiên Ma Nhất Biến, vậy thì thương thế của người ngay lập tức sẽ hồi phục, hơn nữa. Thiên Ma Cửu Biến lại còn tiến hóa thành Công pháp Chu Tước Hạ cấp... Tiểu tử, Công pháp cao thâm nhất của Lý Gia các người cũng chẳng qua chỉ là Chu Tước Trung cấp, ta nghĩ người cũng hiểu, Công pháp Chu Tước Hạ cấp này có lợi như thế nào chứ...

- Thiên Ma Cửu Biến, còn có thể tiến hóa? Biến thứ nhất đã là Công pháp Chu Tước Hạ cấp?

Lý Dật lộ ra sự cổ quái trên khuôn mặt:

- Lão quỷ, người không lừa ta chứ? Ta chưa từng nghe nói qua, có Công pháp nào có thể tiến hóa.

- Ta cần gì phải lừa người?

Xà Tôn Giả trợn ngược mắt:

- Có thể tiến hóa hay không, tự bản thân người thử xem không phải được rồi sao...

- Nhưng ta lại nghĩ...

Lý Dật hừ một tiếng:

- Hiện giờ lấy cái gì mà đẩy nhanh tốc độ tu luyện? Hay là người nghĩ ta bế quan mấy tháng ở đây? Vậy có lẽ không đợi đến lúc ta luyện xong, mấy lão bất tử kia đã giết ta không biết bao nhiêu lần rồi.

Xà Tôn Giả nhìn lại Lý Dật kỹ càng, rồi nhàn nhạt nói:

- Tiểu quỷ, người thật sự không biết? Hay là giả vờ không biết?

- Là sao?

Lý Dật nhíu mày, đợi đến lúc nhãn thần của Xà Tôn Giả nhìn về hai tử thi kia, không nhịn được liền nói:

- Lão quỷ, người không phải định cho ta...

- Chính là định như vậy.

Xà Tôn Giả xua xua tay, ngón tay phát ra hai luồng đấu khí hồng sắc, vây quanh hai tử thi trên đất, ngay lập tức nhìn thấy một ngọn lửa nhỏ bạch sắc, bay ra từ đan điền khí hải của hai thi thể.

Hai ngọn lửa bạch sắc ấy rơi vào trong lòng bàn tay của Xà Tôn Giả, chiếu sáng khiến khuôn mặt vốn dĩ mờ ảo của hắn càng lúc càng quỷ dị.

Nhìn hai ngọn lửa trong lòng bàn tay, Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Nghe nói, trên Đại Lục Đấu Thần, sau khi một người chết đi sẽ hình thành lửa linh hồn trong cơ thể, bên trong lửa linh hồn thường có mầm đấu khí mà người ấy lúc sống tu luyện có được. Lửa linh hồn này thường chỉ có thể ở trong cơ thể người ba ngày, trong ba ngày này, nếu như bị người khác tìm được lửa linh hồn, vậy thì vận dụng được nhiều. Vì vậy trên Đại Lục Đấu Thần có một câu nói là, mỗi một thi thể của một

cường giả, bản thân nó chính là một kho báu vô cùng lớn... Tiểu tử, với tình trạng hiện giờ của ngươi, nếu như có thể thành công luyện hóa được mầm đầu khí bên trong hai ngọn lửa linh hồn này, vậy thì không những có thể thăng cấp Đầu Giả, bước vào cánh cửa của cường giả, ngay cả thúc đẩy Thiên Ma Nhất Biến, cũng không phải là chuyện khó khăn gì... ngươi... muốn thử xem không?

Thần sắc trên mặt Lý Dật đã trở nên khó đoán, cuối cùng khi nhận thần của hắn hướng về thi thể nằm trên nền đất, mới nghiêng răng nói:

- Được! Ta sẽ thử xem sao... Dù gì cũng không có cách thăng cấp Đầu Giả, vậy thì tiếp đó ta cũng có thể chạy được. Nhưng nếu như có thể thăng cấp Đầu Giả, ta nhất định sẽ khiến cho bốn lão bất tử kia cười còn khó nhìn hơn cả khóc!

- Rất tốt.

Xà Tôn Giả gật đầu:

- Nếu như ngươi ngay cả tâm tính này cũng không có, vậy thì Thiên Ma Cửu Biến ngươi cũng đừng luyện nữa... Có điều nếu như ngươi đã đồng ý rồi. Bản tôn sẽ giúp ngươi một tay!

Vừa dứt lời, chỉ thấy Xà Tôn Giả khẽ nắm tay, ngọn lửa trên lửa linh hồn từ từ dập tắt, chỉ còn lại hai lốc khí cực nhỏ đang không ngừng xoay tròn trên không trung. Hai lốc khí ấy nhanh chóng hợp lại với nhau, hình thành một lốc khí lớn hơn một vài phân, theo ngón tay của Xà Tôn Giả, đã nhẹ nhàng bay đến trước mặt.

- Bản tôn đã giúp ngươi lấy mầm đầu khí trong lửa linh hồn ra, chuyện này có thể tiết kiệm một phần lớn thời gian cho ngươi. Còn về tiếp sau đây có thể thành công hay không, vậy phải xem bản thân ngươi rồi.

Lý Dật nhìn bộ mặt nghiêm túc hiện ra hiềm hoi của Xà Tôn Giả, hắn chậm rãi thở ra một hơi, cũng không để tâm đến mớ hỗn loạn xung quanh, ngay lập tức ngồi xếp bằng lại, hai tay kết thành một thủ ấn kỳ dị.

- Tiếp theo nên thế nào?

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nhìn Lý Dật, nói:

- Nuốt vào, hiện giờ trong cơ thể ngươi không có đầu khí, vì vậy không thể nào trực tiếp luyện hóa mầm đầu khí này, Cách duy nhất chính là nuốt mầm đầu khí này vào, sau đó dùng nguyên khí trong cơ thể ngươi luyện hóa nó. Nhớ kỹ, bước này vô cùng nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục ngay. Đến lúc đó, ngay cả ta cũng không thể giúp ngươi đâu.

- Lão quỷ, hiện giờ mới nói lời thừa thãi này, còn có tác dụng gì?

Lý Dật hừ một tiếng, ngón tay hắn bốc ra một luồng nguyên khí hắc sắc, chậm chậm bao lấy mầm đầu khí trước mặt, sau đó hắn nghiêng răng, nhét mầm đầu khí đó vào trong miệng.

Mầm đầu khí vừa vào bụng. Lý Dật toàn thân chấn động, nửa thân người vốn đang bị đông cứng cũng từ từ có lại tri giác, Thiên Ma Cửu Biến trong cơ thể nhanh chóng vận hành, một luồng nguyên khí hắc sắc chợt va chạm mạnh với mầm đầu khí ở đan điền.

-Hự...

Lý Dật phát ra tiếng rên khẽ, những giọt mồ hôi lạnh, trên đầu không ngừng chảy. Mầm đầu khí trong cơ thể giống như một màn đêm vô tận, đang vô thanh vô tức nuốt chửng nguyên khí trong cơ thể hắn.

Những nguyên khí có lẽ dùng để luyện hóa mầm đầu khí, nhưng vừa đến gần cạnh mầm đầu khí, ngay lập tức đã bị nuốt vào trong lốc khí được mầm đầu khí tạo ra.

Lý Dật chỉ cảm thấy trước mắt sa sầm tối lại, vừa rồi đã tổn thất nguyên khí nghiêm trọng thực chất không thể nào chịu được sự hấp thụ này. Hắn chỉ có thể khẽ quát một tiếng, đường vận hành của Thiên Ma Cửu Biến thay đổi, ngay lập tức không khí xung quanh hắn xao động lại, thiên địa nguyên khí nhàn nhạt theo hơi thở của hắn đi vào cơ thể...

43. Q.1 - Chương 43: Thăng Cấp Đấu Giả

Trong gian phòng quỹ dị, không khí xung quanh không ngừng trào động theo hơi thở của Lý Dật, một lượng lớn thiên địa nguyên khí được hắn hấp thụ, tràn ngập kinh mạch của hắn.

Từ từ, Lý Dật điều khiển nguyên khí trong cơ thể lại vây quanh mầm đấu khí một lần nữa. Có lẽ là vì lần này nguyên khí dư thừa, hai vật ngay lúc vừa tiếp xúc nhau, đã gây ra một cơn chấn động mãnh liệt. Lần này khiến tinh thần của Lý Dật cơ hồ thất thủ may mà hắn cũng không phải người bình thường, nghiêng rằng một cái, nguyên khí trong cơ thể giống như nước thủy triều tuôn trào vào mầm đấu khí kia. Cuối cùng, lần này nguyên khí đã kháng cự được hấp lực của mầm đấu khí, khiến cả mầm đấu khí đều bị bao trọn lại.

Được Lý Dật thúc động, nguyên khí chậm chậm hấp thụ năng lượng thuần khiết bên trong mầm đấu khí, bắt đầu luyện hóa từng chút một. Luồng đấu khí lạnh lẽo vô bi tràn ra từ trong mầm đấu khí, ngay lập tức bị nguyên khí xung quanh luyện hóa, trở thành năng lượng thuần khiết nhất.

Thế nhưng đấu khí trong mầm đấu khí giống như không có hạn định, càng luyện hóa, đấu khí tràn ra từ bên trong lại càng nồng đậm. Chỉ có điều đến lúc cuối, Lý Dật đã bắt đầu dần dần thích ứng với tình trạng luyện hóa đấu khí này, vì vậy tốc độ luyện hóa đã nhanh hơn rất nhiều, một khắc cuối cùng, đan điền khí hải của Lý Dật đã đầy ắp nguyên khí nồng đậm kia.

Nguyên khí tràn đầy bắt đầu chậm chậm đi vào trong kinh mạch. Cơ thể của Lý Dật dường như đang tiến hành lần tẩy tủy cuối cùng, theo sự di chuyển của nguyên khí, những hạt mồ hôi có sắc đen không ngừng tuôn ra từ lỗ chân lông, sau đó nhanh chóng bốc hơi trong không khí. Mồ hôi cuối cùng đã biến thành hơi nước, Lý Dật ngay lập tức cảm thấy, nguyên khí ở toàn thân mình tràn đầy đến nỗi như đang muốn nổ tung. Còn mầm đấu khí trong đan điền, cũng đã bị bản thân luyện hóa bảy, tám phần, nếu như không phải còn một chút ấn ký băng lạnh tồn tại, vậy thì ngay cả bản thân hắn cũng không dám xác định, ở đó vừa rồi còn có mầm đấu khí.

Sự dư thừa của nguyên khí, khiến Lý Dật cảm thấy khắp người tuôn trào sức mạnh, nửa người trái vừa rồi bị đấu khí đông cứng cơ hồ cũng đang từ từ hồi phục lại trong từng cơn đau nhức. Chỉ là cảm giác dư thừa này lại không quá kỳ lạ, khiến Lý Dật bất chợt phải nghi ngờ, người mình có khi nào sẽ bị nổ tung không.

Từ bên ngoài nhìn vào, da của Lý Dật đã trở nên đỏ bừng, mồ hôi hột không ngừng tuôn rơi, nhưng rất nhanh đã bị bốc hơi trong không khí. Cảnh tượng này khiến Xà Tôn Giả từ nãy giờ vẫn luôn quan sát Lý Dật phái khê nhíu mày, lầm bầm nói:

- Lẽ nào tiểu tử này không biết làm thế nào để xung kích cấp Đấu Giả?

Lời vừa nói ra, ngay cả bản thân Xà Tôn Giả cũng có mấy phần không tin, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Lý Dật. cuối cùng hắn không nhận được quát:

- Nhanh! Ngưng tụ Đấu Khí Toàn, luyện hóa ấn ký của mầm đấu khí, bằng không thì ngươi xong đời!

Lý Dật khó nhọc mở mắt ra nhìn Xà Tôn Giả, trong lòng chỉ biết cười khổ, ta rất muốn ngưng tụ Đấu Khí Toàn, nhưng ngươi không nói cho ta, ta làm thế nào?

Nghĩ tới đây, Lý Dật khê rung động trong lòng, hắn nhắm mắt lại, tạm thời không để ý đến nguyên khí dư thừa trong cơ thể, mà dồn tâm trí xâm nhập vào thần niệm của bản thân, chỉ thấy, luồng tin tức của Thiên Ma Cửu Biến cơ hồ đã rõ hơn phần nào, mấy chữ đang nhảy nhót cơ hồ như đang nhảy thẳng vào mắt của Lý Dật.

Thấy được nội dung mới này, Lý Dật bất giác nhoẻn miệng cười, quả nhiên Thiên Ma Cửu Biến theo sự thăng tiến tu vi của mình, vậy thì sẽ tự nhiên nhìn thấy tầng tâm pháp này, còn phương pháp xung kích cấp bậc Đấu Giả, chính là trong tâm pháp mới nhất này.

A—

Khê hừ một tiếng, Lý Dật vụt đảo hai tay, chỉ chưởng trong chớp mắt biến thành bảy, tám ấn ký, cuối cùng hình thành một thủ ấn kỳ dị, tay trái nắm chặt ngón cái của tay phải.

Theo sự biến đổi thủ ấn của Lý Dật, nguyên khí ban đầu đang lan tràn khắp phía trong cơ thể Lý Dật, lúc này dường như đã chịu sự thu hút nào đó, điên cuồng trào tới vị trí trung tâm đan điền. Khi tất cả nguyên khí đều được dẫn tới một điểm, những nguyên khí ban đầu như chất khí, lúc này lại giống như chất lỏng vô cùng dính, trong đan điền của Lý Dật chậm chậm chuyển động.

Thủ ấn của Lý Dật lại thay đổi, ấn ký trong tay không ngừng biến hóa với tốc độ nhanh nhất. Theo động tác của hân chất lỏng dính dính kia tiếp tục thu nén lại, cuối cùng đã xoay tít trong thủ ấn cuối cùng của Lý Dật...

Cả người Lý Dật chấn động, một đạo khí tức hắc sắc vô cùng nồng đặc chớp mắt ôm trọn lấy toàn thân của hân, theo hơi thở của hân, đạo khí tức hắc sắc ấy vụt chui luồn vào trong lớp da của hân.

Ầm—

Cơ hồ trong đan điền của Lý Dật vang lên một trận nổ, khi Lý Dật cảm giác lại được tình trạng của cơ thể bản thân, hân kinh ngạc phát hiện, nguyên khí vốn đang dư thừa lúc này đã hoàn toàn biến mất trong cơ thể hân. Thay vào đó là sự tồn tại của một lốc khí hắc sắc nhỏ lơ lửng trong đan điền, nhanh chóng xoay tròn...

Lý Dật có thể cảm giác được, sức mạnh của mình lúc này đã mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần. Hân khẽ bấm tay, một luồng khí tức hắc sắc tràn ra từ trong mầm lốc khí hắc sắc trong đan điền, truyền theo kinh mạch đến ngón tay hân, rồi vụt lao ra ngoài.

Khí tức hắc sắc vô cùng sắc bén, so với nguyên khí trước đây không biết đã thuần khiết hơn bao nhiêu lần, cũng càng dễ điều khiển hơn. Đến lúc này, trong lòng Lý Dật dấy nên sự vui mừng, khoe miệng hiện ra nụ cười...

Mình cuối cùng đã thăng cấp lên Đấu Giả, bước lên bậc cửa của cường giả rồi!

Lại ngồi xếp bằng trong chốc lát, cảm giác đầu khí trong cơ thể nhanh chóng lưu chuyển, Lý Dật mới hài lòng hít vào một hơi, chậm rãi đứng dậy.

Thế nhưng vừa mới đứng lên, hân không nhịn được phải sững người. Xương sườn bị gãy ở ngực không biết đã lành lại từ lúc nào, nửa thân bên trái bị đông cứng, lúc này cũng hoàn toàn trở lại bình thường... Điều này không phải nói là...

Lý Dật chợt ngẩng vụt đầu lên nhìn Xà Tôn Giả đang lơ lửng trên không trung, nói:

- Lão quỷ, Công pháp của ta có phải...

Xà Tôn Giả sắc mặt cổ quái gật đầu, sau chốc lát rồi mới nhàn nhạt nói:

- Tiểu quỷ ngươi may mắn lắm, không những lần đầu tiên xung kích Đấu Giả đã thành công, hơn nữa Thiên Ma Nhất Biến thúc đẩy Công pháp, cũng được xem như là đã bước vào cảnh giới hoàn toàn mới rồi... Tiểu tử, hiện giờ ngươi còn lợi hại hơn trước mấy lần a.

Lý Dật khẽ nheo mắt lại, sự tiến hóa của Công pháp rất cuộc có hiệu quả gì, lúc này trong lòng hân không có một chút nắm chắc nào. Ngay lập tức hân từ từ hít vào một hơi, cơ thể khẽ vút sang bên, chưởng thủ vỗ bộp vào vách tường.

Bộp

~~Một âm thanh nặng nề vang lên, Lý Dật thậm chí ngay cả một tia đầu khí cũng không dùng, trên bức tường đã xuất hiện một lòng bàn tay rõ nét, thậm chí ngay cả đường vân trên đó cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, cảnh tượng trước mặt khiến Lý Dật trong lòng đại ngộ.

Lâu như vậy rồi, cuối cùng hân đã hoàn toàn khôi phục được thân thủ của kiếp trước, sẽ không còn là một Thiếu gia phế vật mà bất cứ ai cũng ức hiếp được, mà là một tuyệt thế vương giả tung hoành ở thế giới ngầm!

Nụ cười từ từ hiện ra trên khoe miệng, sau một hồi, cuối cùng Lý Dật khẽ cười...

- Thế nào, Công pháp tiến hóa rồi tiểu tử ngươi lại vui mừng đến điên rồi hả?

Xà Tôn Giả như cười như không nhìn Lý Dật.

Lý Dật cười một hồi, sau đó mới khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói:

- Công pháp tiến hóa có gì đáng vui mừng? Chẳng qua chỉ là Công pháp Chu Tước Hạ cấp mà thôi... Thế nhưng, lúc này ta đã là cấp bậc Đấu Giả rồi, tuy rằng chỉ là Nhất Tinh Đấu Giả, nhưng cũng là lúc để mấy lão bất tử kia đẹp mặt rồi... Mấy lão bất tử đó nếu như đã phái người tiễn ta lên đường, ta không đích thân tiễn từng người bọn chúng lên đường, sao có thể xứng đáng với sự kỳ vọng của bọn chúng chứ?

Xà Tôn Giả khẽ ngậy người, nói:

- Tiểu tử, tuy ngươi đã thăng cấp Đấu Giả, nhưng tìm mấy Đấu Sư gây phiền phức cũng có chút không biết tự lượng sức a...

- Lão quý, nếu như ngươi lúc trước đã nói, ngay cả người của Đấu Thần Điện cũng có thể giữ lại, vậy thì mấy lão bất tử ở Lý Gia chúng ta, sẽ không phiền phức hơn mấy tên ở Đấu Thần Điện chứ?

Lý Dật cười lạnh một tiếng:

- Huống hồ, ai nói ta hết cách với chúng?

Xà Tôn Giả cười khở một tiếng, sau chốc lát hần lắc đầu, thân hình vọt chui vào trong Vân Hoang Giới Chỉ trên tay Lý Dật.

- Tiểu tử, nếu như lúc thật sự không chống đỡ được, vậy thì cứ gọi Bản tôn dậy, Bản tôn tuy hiện giờ thực lực không bằng một phần mười lúc trước, nhưng mấy Đấu Sư kia, Bản tôn cũng không coi là gì đâu...

Nghe thấy câu nói này của Xà Tôn Giả, Lý Dật khẽ nở ra một nụ cười.

Nắm được lão quý này, để mình lúc nào cũng có thể lật con át chủ bài, vậy thì chuyện tiếp sau đây mình phải làm, sẽ dễ hơn nhiều. Những ngày này của mình, đã phải nhịn tức đủ rồi, hôm nay mình phải dùng thực lực để người của Vạn Triều Thành biết, muốn có ý đồ với Lý Dật, chính là tìm cái chết!

Có điều tiếp sau đây...

Lý Dật nhìn Lý Na Na vẫn còn đang hôn mê, tiểu nha đầu này nếu ở đây, không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, chỉ bằng đưa nàng ta theo bên cạnh sẽ tiện hơn phần nào.

Nghĩ tới đây, Lý Dật tiện vung tay, một luồng đấu khí bắn ra từ ngón tay hần, trúng vào phần ngực của Lý Na Na.

Chỉ thấy người của Lý Na Na khẽ động, sau đó là một trận ho kịch liệt, nàng yếu ớt tỉnh lại.

Lý Na Na hiển nhiên còn đang rất nghi hoặc, nàng cố gắng ngồi dậy, nhìn Lý Dật, sau đó nhàn nhạt lại nhìn về bốn phía, cơ hồ lúc này mới nhớ ra vừa rồi xảy ra chuyện gì, bất giác hỏi:

- Hai tên sát thủ đó, đều bị ngươi giết rồi ư?

44. Q.1 - Chương 44: Nhã Hứng

Lý Dật cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Phí lời, nếu không phải ta giết chúng, lẽ nào ngươi giết chúng sao?

Lý Na Na sắc mặt cổ quái nhìn Lý Dật, cơ hồ còn hiện ra vài phần không tin. Nhưng nàng dù gì cũng có chút suy nghĩ, sau đó chậm chậm đứng dậy, bước tới bên hai thi thể liếc nhìn, bỗng nhiên không nhin được nói:

- A! Hai người này là người của Lý Gia chúng ta, sao họ lại...

Lý Dật tùy tiện nói:

- Nếu không phải là người của Lý Gia chúng ta người cho rằng chúng có thể tùy tiện đi vào Nội viện để giết người sao? Na Na muội muội, tiếp sau đây người sẽ tìm chỗ để trốn đây? Hay là chuẩn bị đi cùng ta hả?

- Tìm chỗ trốn? Có ý gì?

Lv Na Na chợt biến sắc.

- Chuyện này ư, nói ra cũng không phức tạp lắm, tiếp sau đây ta...

Nói đến đây, Lý Dật sắc mặt khẽ biến đổi, cười lạnh một tiếng, nói:

- Quả nhiên đến rồi!

Dứt lời, hần tiện tay vung một cái, thổi tắt ngọn nến trong gian phòng, rồi một tay bắt lấy Lý Na Na đang mù mịt không hiểu chuyện gì, người đã lao bắn ra ngoài cửa sổ, tiếp đó khẽ vụt một cái, hai người đã đến trên nóc nhà.

Kéo Lý Na Na trốn vào góc tối trên nóc nhà, Lý Dật mới thả lỏng tay, khẽ tiếng nói:

- Đừng nhiều lời. nhìn là được rồi.

- Nhìn cái gì? Hơn nữa thân thủ của người...

Câu nói của Lý Na Na còn chưa dứt, Lý Dật đã lấy tay che miệng nàng lại, hai người cứ như vậy áp sát trên nóc nhà, sau đó hần mới kể vào tai Lý Na Na khẽ tiếng nói:

- Đừng nói chuyện nghe kỹ đây, chuyện hôm nay sẽ rất thú vị đấy!.

Lý Dật vừa dứt lời, cũng không biết là hữu ý hay vô tình, đã thuận miệng phả vào tai Lý Na Na một ngụm hơi thở. Cơ thể Lý Na Na ngay lập tức mềm nhũn ra, cả người nóng rực, vốn còn đang muốn phản bác vài câu, không biết tại sao lại không nói ra lời.

Xa xa thấp thoáng có tiếng bước chân chậm chậm vang lên, khi đến gần hơn mới nghe rõ trong tiếng bước chân, còn kèm theo tiếng cười vui đùa.

Một giọng nói đầy vẻ nịnh nọt xa xa vọng lại:

- Đại biểu ca... A... Không không không... phải là Thiếu Gia chủ. Chúng ta vẫn nên tiếp tục uống rượu mua vui đi, đến cái nơi heo hút này làm gì? Dù gì nhị vị thúc thúc xuất thủ, Lý Dật cho dù hôm nay có may mắn đến đâu, cũng phải chết chắc thôi.

Sau một hồi, lại có một âm thanh nhàn nhạt vang lên:

- Tên tiểu quỷ đó vô cùng狡 hoạt, tuy lần này Lý Hàn chết chắc rồi, nhưng nếu như để tên tiểu quỷ đó chạy thoát, sau này chắc chắn là hậu họa vô cùng... Nếu như không tận mắt trông thấy thi thể của hần, sao ta có thể yên tâm được.

Nghe thấy giọng nói đó. Lý Na Na khẽ run người, trong mắt hiện ra một tia khó tin.

Nhưng Lý Dật sớm đã đoán ra phần nào, khoe miệng hần hiện ra một nụ cười lạnh, lấy ngón tay viết vào trên ngói của nóc nhà:

- Lý Tiều ca ca của người, xem ra thật sự muốn lấy mạng của ta a, chỉ có điều không biết hần có khi nào lại thuận tiện lấy mạng của người không...

Sau khi Lý Dật thăng cấp Đẩu Giả, thực lực hiện nay đã hoàn toàn khác trước một trời một vực. Viết chữ trên ngói, lại không vang lên một tiếng động, công phu này khiến Lý Na Na cho dù đang chấn động, cũng phải nhìn mà thâm kinh ngạc.

Lý Na Na bình thường tuy rằng tính hay làm bậy, nhưng cơ hồ cũng biết lúc này là lúc quan trọng. Nàng khẽ giẫy người ra, thị ý Lý Dật thả tay ra, sau đó lại do dự một hồi, rồi nắm tay Lý Dật, chậm rãi viết trong lòng bàn tay:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Lý Tiều ca ca hần, tại sao lại làm như vậy? Hần luôn phân minh...

Làn da tay của Lý Na Na vô cùng mềm mại, nõn nà, chỉ khe khẽ đưa đẩy, dường như còn mang theo một mùi hương nhàn nhạt, thật vô cùng dễ chịu.

Lý Dật trong tình hình này, trong lòng vẫn cảm thấy kích động vô cùng.

Chỉ có điều trong tình hình này, hiển nhiên không cho phép Lý Dật suy nghĩ nhiều, hắn nắm lấy tay Lý Na Na viết nhanh:

- Nghe kỹ thì biết rồi.

Ánh mắt Lý Na Na hiện lên một tia cô quái, nhưng nàng vẫn gật đầu, cẩn rằng nhìn về phía dưới.

Chỉ thấy dưới ánh trăng nhàn nhạt, Lý Tiều dẫn theo ba tử đệ chi thứ trong gia tộc đang từ từ bước tới phòng của Lý Dật. Thân vệ gia tộc vốn dĩ phải giới bị ở xung quanh lúc này không biết tại sao đã hoàn toàn biến mất, không có lấy một người chặn bước hắn lại.

Giọng nói nịnh nọt kia lại vang lên:

- Thiếu Gia chủ, chỉ cần tên Lý Dật đó chết rồi, tương lai ngài sẽ làm Gia chủ của Lý Gia này là danh chính ngôn thuận rồi... Hơn nữa ngay cả Na Na muội muội cũng trao cả trái tim cho ngài, xem ra Thiếu Gia chủ ngài quá nhiên là có điểm phúc a!

Lúc này Lý Dật mới nhìn rõ, người vừa nói chuyện chính là Lý Lâm, là một tử đệ không có danh tiếng lắm ở chi thứ Lý Gia, trước giờ đều chạy sau chân của của Lý Tiều để làm sai vặt, làm chó săn.

Lời này của Lý Lâm khiến Lý Tiều khe khẽ ngáy người, sau chốc lát hắn cười ha hả nói:

- Lý Lâm, tiểu tử ngươi không phải đã ngấm con nhỏ Lý Na Na đó chứ? Nếu như thích, lát nữa ngươi đi chơi đi...

Lý Lâm khe khẽ sững người, nói:

... A ừ

- Thiếu Gia chủ, ý của người là...?

Lý Tiều cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Lý Na Na cho dù có xinh đẹp hơn nữa, có mùi vị thế nào đi nữa, ả rốt cuộc vẫn là người của dòng chính Lý Gia. Chỉ cần đêm nay Lý Hàn chết, người của dòng chính dĩ nhiên sẽ đều chết hết, cho dù là Lý Na Na cũng không ngoại lệ... Chỉ có điều con nhỏ đó lại có chút mùi vị, hơn nữa ngạo khí ngút trời, ả theo ta lâu như vậy, trước kia, ngay cả tay ả ta cũng chưa từng nắm... Vì vậy, đêm nay Thiếu gia ta cũng phải vui vẻ với ả một phen còn về mấy người các người, Thiếu gia ăn thịt, nói thế nào các người cũng có canh uống thôi.

Lý Lâm cơ hồ còn có mấy phần không tin, chần chừ nói:

- Thiếu Gia chủ, chúng ta không phải muốn đi xem tên Lý Dật đó đã chết chưa sao? Sao Lý Na Na cũng?

- Lý Na Na thì sao?

Lý Tiều cười lạnh liên hồi:

- Con nhỏ đó chấp tối có đến tìm ta, nói cái gì an ủi ta, đề ta đừng buồn. Ta tùy tiện nịnh ả vài câu, có lẽ ả đang chuẩn bị đi giải quyết Lý Dật rồi. Tuy rằng với tính tình của ả, chắc chắn là không hạ thủ được, nhưng ta đã nói với hai vị thúc thúc, khi thấy ả thì tiện tay đánh ngất... Lát nữa sau khi chúng ta gặp ả, chơi đủ rồi thì tiện tay thủ tiêu, cuối cùng gán tội lên đầu Lý Dật là được rồi. Dù gì tên háo sắc đó cũng không biết đã hại bao nhiêu nữ nhân, giúp hắn tăng thêm một người, cũng không có ai nghi ngờ.

Mấy người Lý Lâm đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng cười ha hả nói:

- Thiếu Gia chủ quá nhiên anh minh! Ha ha ha ha...

Lúc nói chuyện, mấy người bất chợt bước nhanh hơn vài bước, hiển nhiên lời của Lý Tiều, khiến từng người trong số chúng đều động sắc tâm.

- Lý Dật! Ngươi ra đây chịu chết cho ta!

Lý Lâm quát tháo một tiếng, đã đá mạnh vào cửa phòng của Lý Dật. Trong phòng tối om, nhưng mùi máu tanh nồng nặc tản phát ra khi cánh cửa bị mở ra.

Đám người Lý Lâm trong lòng mừng rỡ, kẻ đi sau cùng cúi đầu khom lưng nói với Lý Tiều:

- Thiếu Gia chủ, xem ra tên tiểu tử Lý Dật đã chết không thể chết hơn nữa rồi! Chúng ta đi vào từ từ hưởng thụ thôi, Thiếu Gia chủ, xin mời trước...

Lý Tiều cười ha hả, nói:

- Dĩ nhiên là ta trước, lẽ nào các người còn muốn giành với ta!

Lúc nói chuyện đám người này đã chậm rãi bước vào bên trong phòng, tuy chúng không nhìn rõ tình hình trong gian phòng, nhưng từng chuỗi cười dâm dăng đã vang lên.

Trên nóc nhà, nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Lý Dật cũng không biết nên tức hay nên cười. Bản thân lại bị loại người này đâm sau một lần, quá thực là chuyện có thể nào cũng không thể ngờ.

Hắn liếc nhìn Lý Na Na đang chờ dẫn cả người, khẽ tiếng nói:

- Nhìn ra chưa, người tốt Lý Tiều ca ca của người đang ở phía dưới, nàng có cần xuống đó hầu hạ người ta không?

Dứt lời, hắn cũng không nhìn rõ bộ dạng của Lý Na Na, đã vụt phóng người đến cửa gian phòng, khuôn mặt mỉm cười nhìn vào trong phòng.

Ngọn đèn trong phòng đã sáng lên, ngay lập tức một tiếng thét kinh hãi vang lên.

- Sao lại có thể!

- Cha! Thúc thúc! Mọi người làm sao vậy!

Một giọng nói khác vang lên, cơ hồ hai sát thủ này đều là người có quan hệ thân thiết với bọn chúng.

Trong gian phòng vang ra đủ loại hô quát cổ quái. Sau một hồi, cuối cùng nghe thấy bộp một tiếng, sau đó Lý Tiều giận dữ rống lên:

- Đừng ồn nữa! Tình huống hiện giờ đã chứng tỏ tên hỗn đản Lý Dật kia chưa chết, tình thế không ổn, đi mau!

Khẽ lắc đầu, Lý Dật thông thả bước vào cửa, vừa bước chân vào, nhãn thần của hắn đã nhìn một lượt bộ dạng kinh ngạc của đám người bên trong, như cười như không nói:

- Chư vị biểu ca, không biết nửa đêm canh ba, các người chạy đến phòng tiểu đệ đây làm gì vậy? Hình như gian phòng này của ta, chư vị cũng không có tư cách bước vào thì phải.

Bộ dạng bình tĩnh của Lý Dật khiến Lý Tiều trong lòng lo sợ, nhưng hắn dù gì cũng là một nhân vật, hít vào vài hơi rồi lộ ra nụ cười nói:

- Lý Dật biểu đệ hiểu lầm rồi, chúng ta ngẫu nhiên đi qua, ngửi thấy mùi máu trong gian phòng này, không nhịn được phải vào xem thử, không ngờ biểu đệ người lại có nhà hững ngược đãi tộc nhân a.

- Không dám đâu có thể sánh với Đại biểu ca người nửa đêm canh ba, cùng mấy huynh đệ cùng tộc khác có nhà hững đoạt hoa thưởng nguyệt chứ?

Lý Dật nở ra nụ cười tươi tắn:

- Nếu như Đại biểu ca người có nhà hững như vậy, chi bằng các người cứ tiếp tục... Ta tuyệt đối không cản các người nửa bước...

Lý Tiều cười ha hả, nói:

- Lý Dật biểu đệ nói chơi rồi, chúng ta cho dù có nhà hững gì, khi nhìn thấy biểu đệ người, cũng đều không còn... Ta thấy biểu đệ người có thể giải thích một chút hay không, vết máu khắp phòng của người, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nhân thần của Lý Dật nhân nhạ quét qua thi thể trên mặt đất, nhạ nhẹo nói:

- Chẳng qua chỉ là hai con chó không biết tốt xấu, muốn cắn chủ nhân mà thôi. Kẻ chủ nhân như ta, dĩ nhiên phải dạy dỗ một trận rồi... Đúng rồi, Đại biểu ca, trong phòng này của ta không biết lúc nào lại có thêm bốn con chó nữa, người có cần giúp ta dạy dỗ chúng một chút không?

Trong mắt của Lý Tiều hiện ra một tia sát ý, nhân thần của hai người chạm nhau, đôi bên cùng bật cười ha hả.

45. Q.1 - Chương 45: Hành Hạ Đến Chết

- Lý Dật, người hỗn đản!

Lý Dật và Lý Tiều đôi bên đang mỉm cười, một thiếu niên mặt tái xanh đứng phía sau Lý Tiều đã lao vụt về phía Lý Dật, nguyên khí trong tay hấn chợt lóe, sau đó ngưng tụ thành quang mang hoàng sắc nhân nhạ.

- Toái Cốt Chưởng? Dựa vào chút bản lĩnh của người mà muốn động thủ với ta? Nếu như là chó, thì phải ngoan ngoãn trông cửa, sủa điên với chủ nhân là không đúng đâu!

Nhìn quyền chưởng đang ập đến, Lý Dật thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói, sau đó chỉ thấy hấn tùy tiện đưa tay ra bắt, bắt đúng vào cổ tay của người thiếu niên đang lao đến, sau đó hấn khẽ bẻ một cái, một âm thanh ‘rắc rắc’ rợn người vang lên.

Sau đó, người này còn chưa kịp kêu lên. Lý Dật tiện đập tay xuống, chỉ nghe thấy ‘ầm’ một tiếng, đầu của hấn đã bị đập mạnh vào đất, tiếng kêu thảm ư ử tắc ở cổ họng.

- Lý Dật, người có ý gì?

Lý Tiều đang đứng đối diện nhìn thấy Lý Dật cường thế như vậy, trong lòng bất chợt tim đập thành thịch. Tộc nhân vừa mới xong ra vừa rồi tên Lý Hưng, tuy là tử đệ chỉ thứ của Lý Gia, nhưng lại cũng có tu vi Lục Tinh nguyên khí. chỉ là không ngờ hấn ở trước mặt của Lý Dật ngay cả một chút chống cự cũng không được.

Sắc mặt Lý Dật hiện ra một nụ cười ôn hòa, đập chân lên lưng của Lý Hưng, tùy tiện dẫm vài đập, cảm giác xương sườn của hấn phát ra tiếng vỡ vụn, mới liếc nhìn Lý Tiều, nhân nhạ nói:

- Đại biểu ca, người xem chó mà Lý Gia ta nuôi, không những không biết cả người chủ nhân là ta, lại còn dám sủa điên với ta, ta không dạy dỗ một chút, có phải không ôn không?

Khóe mắt Lý Tiều khẽ giật, sát khí trong mắt tràn ra:

- Lý Dật, người muốn nói chúng ta là chó sao!

- A. Đại biểu ca người sao lại nói mình như vậy chứ?

Lý Dật khẽ dùng lực dưới chân, hấn nhẹ nhàng thay đổi hướng. Lý Hưng trong tiếng kêu thảm thiết, hai tay đã bị hấn dẫm nát vụn:

- Trong mắt của Lý Dật ta, các người đều là những biểu ca mà ta kính yêu đến cực điểm a... Ta sợ các người còn không kịp, nào dám gọi các người là chó chứ? Đại biểu ca người cứ yên tâm! Tốt xấu gì người cũng là cháu trai của Đại trưởng lão Lý Gia chúng ta a! Nếu có người dám nói người là chó, vậy thì chắc chắn ta sẽ ngay lập tức giết hấn, tranh đấu cho Lý Gia chúng ta, giống như vậy...

Vừa dứt lời. Lý Dật lại dùng thêm vài phần lực dưới chân, hấn dẫm từng chút một trên lưng của Lý Hưng, sau đó từng trận âm thanh tiếng xương gãy nứt vang lên. Lý Hưng vốn dĩ còn đang ra sức giãy dụa lúc này ngay cả sức để giãy đập cũng không có, mặt hấn bị đập xuống đất, khiến người khác không thể nhìn rõ bộ dạng, nhưng một dòng máu đang không ngừng chảy ra từ đầu hấn, rất nhanh đã hòa vào vết máu vốn có ở xung quanh.

Rắc

~~Cuối cùng, Lý Dật đá bay Lý Hung đi, rồi đập vào tường, hắn cũng không thèm nhìn, chỉ cười càn lúc càn rạng rỡ nói:

- Đại biểu ca, người yên tâm được rồi, sau này nếu có người dám lăng nhục người, chính là lăng nhục Lý Dật ta. Lý Dật ta nói được làm được, người cứ việc yên tâm được rồi.

Cơ thịt trên mặt Lý Tiều khê co giật, cảnh tượng trước mắt khiến lung hấn toát mồ hôi. Con người trước mắt này, còn là tên biêu đệ phế vật đó không? Nếu như nói lúc trước hấn còn không tin Lý Dật có thể sống sót trong tay hai Đầu Giả, vậy thì lúc này trong lòng hấn đã xác nhận lại điểm này.

Hấn nặn ra một nụ cười cổ quái, thấp giọng nói:

- Vậy thì biêu ca ta phải cảm tạ biêu đệ trước rồi... chỉ có điều biêu ca ta còn có chút chuyện, phải đi xử lý, vì vậy phải đi trước, ngày khác nhất định sẽ cảm tạ biêu đệ người tử tế.

Hai chữ cảm tạ này Lý Tiều lại nói một cách bình thản, nhưng dù thế nào cũng không thể che giấu được tiếng nghiêng răng ken két trong đó, khiến người khác nghe mà cảm thấy khó chịu.

Hai người còn lại sau lưng Lý Tiều sắc mặt tái nhợt, nghe thấy Lý Tiều nói như vậy, cùng phụ họa theo:

- Ngày khác nhất định sẽ cảm tạ Lý Dật biêu đệ tử tế!

- Người mà cũng xứng gọi ta biêu đệ sao?

Lý Dật vốn dĩ khuôn mặt đang nở nụ cười lúc này khê biến đổi, thân hình hấn như quy mị trong chớp mắt đã lao vút hiện trước mặt tộc nhân chỉ thứ Lý Gia đứng ở sau cùng, tay trái đặt lên cổ hấn, tay phải tát thẳng mấy cái xuống.

- Bốp bốp bốp bốp

Một chuỗi tiếng tát đôm đốp, mặt của người này đã bị sưng lên như mặt lợn. Nhưng Lý Dật cơ hồ vẫn chưa hết ý, hấn đập một cước vào bụng của đối phương, khi cơ thể hấn từ từ mềm nhũn xuống, lại nghiêng người co chân một cái, ngay lập tức huých người này văng ra, đập vào vách tường rồi từ từ rơi xuống, nhìn hấn đa phần như không thở nổi.

Làm xong tất cả. Lý Dật bước tới cánh cửa phòng như không có việc gì, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, lộ ra một nụ cười còn rạng rỡ hơn cả tia nắng mặt trời đang đưa người bình thản nói:

- Đại biểu ca, xin lỗi nhé... Chó Lý Gia chúng ta nuôi không những không nghe lời, còn không biết thân phận, lại muốn xưng huynh gọi đệ với chủ nhân, ta không thể không dạy dỗ một chút... Để biêu ca người nhìn thấy cảnh khó coi này, quá thực là có lỗi quá. Sau này xem ra phải sai đám hạ nhân trong nhà trông coi lũ chó này rồi. Tất cả con chó nào mà cũng biến thành thế này, đối với Lý Gia chúng ta mà nói đúng là một chuyện phiền phức a.

Hai người trong chớp mắt đã thẳm tử dưới tay của Lý Dật, chuyện này khiến Lý Tiều trong lòng chột dạ. Nếu như Lý Dật mặt đầy sát khí xuất hiện, hấn lại không thấy đáng sợ, nhưng bộ dạng Lý Dật cười cợt như vậy, quả thực khiến cho hấn trong lòng run sợ.

Thấy Lý Tiều và Lý Lâm sắc mặt vô cùng khó nhìn, Lý Dật cuối cùng như đã chú ý tới chuyện gì, hấn đưa tay ngoáy tai, khuôn mặt lộ ra sự chân thành nói:

- Lý Tiều Đại biểu ca, Lý Lâm biểu ca, tại sao sắc mặt của hai người lại khó coi như vậy a? Có phải nửa đêm còn chạy ra ngoài tản bộ hóng gió, bị cảm lạnh rồi không? Ai da... Vậy thì không tốt a, các người đều là nhân vật thiên tài của Lý Gia chúng ta, khác với kẻ phế vật như ta. Nếu như không chăm sóc kỹ ỉnh. Đại trưởng lão há chẳng phải sẽ đau lòng sao? Chi bằng... Tiểu đệ gần đây cũng học được một chút y thuật, hay đệ tiểu đệ giúp hai vị biểu ca chữa trị, sau đó hai vị đi cũng không muộn, thế nào?

Thấy bộ dạng của Lý Dật, Lý Tiều và Lý Lâm trong lòng lạnh buốt, sắc mặt của Lý Lâm nan rây một hồi, mới thấp giọng nói:

- Thiếu... Thiếu Gia chủ, ta... Chúng ta có phải...

Lý Tiều nghiêng răng, nói:

- Cùng xông ra ngoài, Lý Dật đúng là một kẻ biến thái! Giết!

Thân hình hai người vọt lao vào Lý Dật, nhưng khi đến được nửa đường, trong ánh mắt của Lý Tiêu chợt lóe lên một tia sát ý!

- Lý Lâm, xin lỗi!

Bốp

~~Hắn bổ một chưởng vào sau lưng Lý Lâm, đánh người hắn bay về hướng Lý Dật, còn bản thân hắn khẽ vọt chuyển thân hình, nhảy về hướng cửa sổ.

-Ồ, Lý Tiêu biểu ca tại sao người lại đi bên đó? Lẽ nào thật sự bị bệnh đến đầu óc choáng váng rồi. Muốn đập đầu vào cửa sổ? Không được, không được, tốt hơn người nên quay lại đi...

Lý Dật khẽ vọt thân người, đã chặn ngay trước cửa sổ, nụ cười trên khuôn mặt lại càng ôn hòa đến ám người.

Thế nhưng thấy bộ dạng của hắn, Lý Tiêu lại như hít phải khí lạnh, quát lớn:

- Lý Dật, người đừng ức hiếp người thái quá! Người tưởng rằng ta thật sự sợ người sao! Thất Toàn Trảm!

Một đạo hỏa quang hiện ra trong lòng bàn tay của Lý Tiêu, lần này hắn đã có vài phần muốn liều mạng trong đó, dùng ra Thất Toàn Trảm, lại sắc bén hung sát hơn bất cứ lần nào!

- Hồi Phong Chưởng.

Trong lòng nhàn nhạt thốt ra ba chữ, tay phải của Lý Dật khẽ phất một cái, đúng lúc chặn ngay trước chưởng của Lý Tiêu, tiếp đó lại khẽ dẫn sang bên, chỉ thấy người của Lý Tiêu chọt va sang bên cạnh, may mà hắn cũng được xem như có mấy phần bản lĩnh, trước khi đụng tường đã kịp trụ lại thân hình. Nhưng cho dù là vậy, huyết khí ở ngực hắn vẫn nhận nhạo một trận, một búng máu tươi phun ra.

- Ai da da, Đại biểu ca người quả nhiên bệnh không nhẹ, người xem xem, người còn thổ máu nữa rồi, không phải là tuyệt chứng gì chứ?

Lý Dật sắc mặt sừng sốt pha lẫn sự thân thiết, giống như là một tiểu đệ đệ đang quan tâm đến biểu ca của mình:

- Ta thấy biểu ca người phải nghỉ ngơi một chút thôi, nếu cứ vọng động, cơ thể không tốt lắm đâu a!

Lý Tiêu từ từ hồi tỉnh lại, cổ quái nhìn Lý Dật, nghiêng răng nói:

- Lý Dật! Người độc lắm!

- Ta độc?

Bộ mặt kinh hoàng của Lý Dật như không biết làm gì:

- Đại biểu ca người thật sự nói oan cho ta a! Ta rõ ràng nhìn thấy người tự tay đánh bay Lý Lâm biểu ca, người lại còn nói ta độc? Đại biểu ca người nên hiểu rõ, tàn sát tộc nhân cũng là đại tội a! Người xem xem, người xem xem, người dày vò Lý Lâm biểu ca thành ra bộ dạng gì rồi?

Lý Dật từ từ lui về sau vài bước, đỡ Lý Lâm đang quần quai kêu la thảm thiết dậy, nhắc bàn tay phải chưa bị tổn thương gì của hắn lên, kinh ngạc nói:

- Lý Tiêu Đại biểu ca, người lại đánh gãy tay của Lý Lâm biểu ca rồi!

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy rắc một tiếng, đôi tay của Lý Lâm cơ hồ như cùng lúc bị Lý Dật đánh gãy, hắn chưa kịp kêu gào, đã trợn ngược mắt bất tỉnh.

Lý Dật lắc đầu thở dài:

- Đại biểu ca. người như vậy không đứng đâu, Lý Lâm biểu ca tốt xấu gì cũng là tử đệ chỉ thứ của Lý Gia chúng ta, cho dù hắn có đắc tội với người, người cũng không nên đối với hắn như vậy a. Người xem xem, người xem xem, xương sườn của hắn không biết đã gãy bao nhiêu chiếc rồi!

Nói rồi, hắn tiện tay vỗ một cái, một chưởng đập vào ngực của Lý Lâm, chỉ nhìn thấy ngực của Lý Lâm bị hõm sâu xuống. Tuy hắn đã ngắt đi, nhưng lúc này lại khiến hắn đau đớn tỉnh lại, chỉ là ngay cả kêu la thảm thiết hắn cũng không đủ sức nữa.

Đỡ lấy Lý Lâm như đang hấp hối, Lý Dật sắc mặt buồn bã:

- Ài, Lý Tiều Đại biểu ca, thủ đoạn của ngươi quá độc rồi, ngay cả tộc nhân của mình cũng đối phó như vậy... Nếu như Đại trưởng lão biết được, cũng không biết sẽ có hậu quả gì... chỉ có điều biểu ca ngươi cử yên tâm được rồi, cho dù thế nào ngươi cũng là Đại biểu ca ta tôn kính nhất, ta quyết sẽ không để người khác biết chuyện này đâu... Vì vậy, chuyện này chỉ có trời biết đất biết, người biết ta biết, còn về Lý Lâm, hắn cũng sẽ không biết cái gì cả!

Lý Dật từ từ đưa tay lên cổ Lý Lâm. Hắn khẽ dùng lực, khoe miệng Lý Lâm hiện ra một chuỗi bọt máu, chiếc đầu nghiêng quẹo sang một bên một cách quỷ dị.

Lý Dật tiện tay ném văng thi thể của Lý Lâm, rút ra một chiếc khăn tay trong Dung Giới lau sạch vết máu trên tay mình, rồi sau đó nghiêm nghị nhìn Lý Tiều, lưỡng lự nói:

- Lý Tiều Đại biểu ca, ngươi xem, ngươi đã giết nhiều tộc nhân như vậy, có phải cũng giết đủ rồi, có thể tha cho tiểu đệ ta một con đường sống được không?

sau lưng Lý Tiều ướt đầm mồ hôi. Tất cả mọi thứ xảy ra trước mắt, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, sao hắn có thể tin được?

Tên biểu đệ bị gọi là phế vật kia, lại có thể dễ dàng hành hạ đến chết ba thủ hạ của mình. Tuy họ đều chỉ là tộc nhân chưa đến Thất Tinh nguyên, khí, nhưng nói thế nào cũng tính là một cao thủ, nhưng tại sao trước mặt Lý Dật, họ ngay cả sức đánh trả cũng không có?

Hơn nữa, một chiêu vừa rồi của mình đã dốc toàn lực, lại bị Lý Dật dễ dàng chặn lại một cách nhẹ nhàng như vậy. Lẽ nào... Tiểu tử này, thật sự đã thăng cấp Đấu Giả rồi?

Nghĩ tới điểm này, Lý Tiều chỉ cảm thấy hơi thở của mình khó khăn mấy phần, nếu như điều mình đoán là sự thật, vậy thì thiên phú của tiểu tử này quả thực vô cùng khủng khiếp!

- Lý Dật! Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

Lý Tiều nghiêng răng hỏi, chỉ là không biết bản thân hắn có phát hiện ra, giọng nói của hắn đã có thêm vài phần run rẩy.

- Ta muốn thế nào ư?

Lý Dật vẽ mặt đầy sự vô tội và nghi hoặc:

- Đại biểu ca, ta không muốn thế nào cả... chỉ có điều ta thấy Đại biểu ca ngươi bệnh không nhẹ, có lòng tốt muốn xem bệnh cho ngươi mà thôi. Nếu như Đại biểu ca ngươi không bằng lòng, vậy thì bỏ đi. chỉ đáng tiếc, Đại trưởng lão sau này chỉ có thể giúp Đại biểu ca nhặt xác mà thôi. Có điều chết vì bệnh cấp tính, cũng là không còn cách nào khác a...

46. Q.1 - Chương 46: Làm Chó

Lý Tiều sắc mặt biến đổi liên hồi, cuối cùng hắn cười khổ một tiếng, trầm giọng nói:

- Lý Dật, rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới tha cho ta!

- Tha cho ngươi? Đại biểu ca lại đùa rồi.

Lý Dật nhìn như đang rất khiếp sợ và chân thành nói:

- Lý Tiều Đại biểu ca người được xưng là đệ nhất cao thủ trong tiểu bối Lý Gia, lại là một nhân vật thiên tài hiếm có, cũng là Thiếu Gia chủ gì đó. Một tên nhìn thế nào cũng thấy giống phé vật như ta, lẽ nào lại là đối thủ của người? Ta thấy, Đại biểu ca người bị bệnh quả nhiên không nhẹ, xem ra tiểu đệ không giúp người xem bệnh quả nhiên là không được rồi.

Lý Tiều chần chờ trong chốc lát, cuối cùng hần từ từ quỳ xuống, quỳ trong vũng máu, dùng một giọng nói âm trầm đến cực điểm, khàn khàn nói:

- Lý Dật biểu đệ... Không không không... Là Lý Dật Thiếu gia, Lý Dật Thiếu gia, ta cầu xin người, cầu xin người tha cho ta đi... Ta biết trong mắt người, ta chính là một con chó, người đại nhân đại lượng, cần gì phải tính toán với một con chó chứ? cầu xin người, người hãy tha cho mạng chó của ta đi!

- Đại biểu ca lại là một con chó sao?

Lý Dật vẽ mặt sững sốt. hần nhìn Lý Tiều một lượt, rồi nói tiếp:

- Đại biểu ca người nói đùa rồi, con chó không phải là giống bộ dạng của người, mấy con chó nhà ta đều là đi bằng bốn chân. Đại biểu ca người...

Lời Lý Dật còn chưa nói hết, Lý Tiều đã phục xuống đất, bò khắp nơi trong chốc lát, rồi vẽ mặt nịnh nọt nói:

- Lý Dật Thiếu gia... người xem, người xem, ta chính là chó, chính là một con chó mà Lý Gia các người nuôi.

Vẽ mặt tựa hồ hồn nhiên của Lý Dật lộ ra một tia nghi hoặc, hần nhíu mày nói:

- Không giống, chó còn biết sủa, còn biết lè lưỡi...

- Gâu~~ Gâu

~~Lý Tiều đã lớn tiếng kêu lên, hần thè lưỡi ra, bộ mặt nịnh bợ nhìn Lý Dật.

Lý Dật cuối cùng gật đầu, cười nhàn nhạt, nói:

- Đây quả nhiên là một con chó. Nào, thử xem... Giơ tay, giơ chân, thè lưỡi... Đi, nhặt nó về đây, nhớ là phải dùng miệng...

Nói rồi. Lý Dật tiện tay quăng ra một khúc gỗ ném về góc phòng, thân hình Lý Tiều nhanh chóng lao tới, hai tay túm lấy khúc gỗ đó.

- Đại biểu ca, chó không biết dùng tay bắt đồ đâu.

Giọng nói Lý Dật nhàn nhạt vang lên.

Lý Tiều biến đổi sắc mặt liên hồi, cuối cùng hần nghiêng răng, nhét khúc gỗ trong tay vào miệng, lúc quay đầu lại, đã là bộ mặt nịnh bợ lấy lòng.

- Ha ha ha...

Lý Dật khẽ cười một tiếng, cuối cùng lại cất tiếng cười lớn, cười không thể dừng lại...

Không biết nụ cười ấy kéo dài bao lâu. Lý Dật mới vỗ tay, nói:

- Tuyệt vời, quả nhiên tuyệt vời... Đại biểu ca quả nhiên là đệ nhất nhân trong Lý Gia, giả làm cái gì cũng giống. Cho dù là giả làm một con chó, cũng vô cùng giống chó, nếu không phải trên người người có y phục, ta còn thật sự tưởng rằng là chó của Lý Gia ta... chỉ bằng như vậy đi, Đại biểu ca sau này cứ đi theo trước ta làm chó đi, còn về cái mạng chó của người, dĩ nhiên ta sẽ giữ lại, thế nào?

Lý Tiều nở ra một nụ cười nịnh bợ, nói:

- Đa tạ Lý Dật Thiếu gia đã tha ạng chó của tiểu nhân, đa tạ Lý Dật Thiếu gia đã tha ạng chó của tiểu nhân...

Lý Dật gật đầu, nói:

- Nếu như vậy, người hãy rút đi!

Thấy vẻ mặt cuồng ngạo của Lý Dật, Lý Tiều trong lòng cười lạnh một trận.

- Lý Dật a Lý Dật! ngươi cũng chỉ như vậy mà thôi!

Chỉ có điều thái độ trong lòng hắn dĩ nhiên không thể lộ ra ngoài đến nửa phần, mà vẫn chậm chậm bò trên mặt đất, khi đi qua người Lý Dật, hắn vẫn còn thè lưỡi ra nịnh bợ, sau đó mới bò chậm chậm đến sau lưng hắn.

Bò được vài bước, thân hình hắn khẽ bật dậy, bổ vào người Lý Dật, nguyên khí ngưng tụ ở lòng bàn tay không biết bao lâu chợt bắn ra.

- Chu Tước Hạ cấp, Vô Nha Phá!

Vô Nha Phá, bí truyền của Lý Gia, Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp, ngưng tụ đấu khí toàn thân thành đòn tấn công, khí kinh quy dị, giống như răng của độc xà.

Đấu kỹ này thường chỉ có những người có thân phận trưởng lão trở lên trong gia tộc mới có tư cách tiềm tu nhưng Lý Tiều lại biết chiêu này, hiển nhiên là không hợp quy củ.

Không khí xung quanh phát ra tiếng nổ theo đòn tấn công của Lý Tiều. Quyền phong của hắn vung tới, trong không khí đã tràn ra một lốc khí nhỏ, tay áo hắn đã vì chiêu này của bản thân mà toàn bộ biến thành mảnh vụn, quyền chưởng nhìn tựa hồ như lặng lẽ này, lại mang một khí thế kinh người.

- Ngươi lại biết chiêu này?

Lý Dật khuôn mặt vốn đang thản nhiên cũng khẽ biến sắc, lúc này hắn đã thăng cấp Đấu Giả, cảm ứng sự lưu động của thiên địa nguyên khí xung quanh càng mật thiết hơn, vì vậy tuy hắn đã sớm biết Lý Tiều còn chuẩn bị một chiêu để đối phó mình, nhưng lại không ngờ, chiêu này lại mang một uy lực mờ mờ đột phá cấp bậc nguyên khí.

Xem ra Đấu kỹ cao cấp, quả nhiên có đặc sắc riêng của nó, cũng chẳng trách người nào cũng thêm nhỏ giải với Đấu kỹ cao cấp! Có điều...

- Đừng cho rằng chỉ có ngươi mới biết Đấu kỹ mà thôi!

Lý Dật vụt xoay người, thủ chưởng vung ra tóm bắt lấy chưởng của Lý Tiều, đấu khí không ngừng lóe hiện trong chưởng, hình thành một lốc khí nho nhỏ.

Bùm

~~Trong lúc quyền chưởng chạm nhau, trên bàn tay phải của Lý Dật có một tia đấu khí hắc sắc vụt qua, một luồng thủy triều khí lưu trào tới. Nguyên khí đang xâm nhập của Lý Tiều đã bị hắn hóa thành vô hình, theo đó một tiếng nổ bùm vang lên, rồi chỉ nghe thấy một chuỗi âm thanh ‘rắc rắc’, tay phải của Lý Tiều đã bị cong queo sang một hướng khác, cuối cùng xương cốt nát vụn, một tay bị cong như bánh quai chèo vậy.

- Á

~~Một tiếng kêu thán thiết kinh thiên động địa vang lên. Lý Tiều dội ngược về sau, chạm vào vách tường mới dừng lại, khóe miệng rỉ máu.

Tay trái của Lý Tiều đã đỡ lấy vai phải, vẻ mặt vì đau đớn mà trở nên dữ tợn vô cùng. Bản thân hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, trong cơ thể quá đầy đặn cuồng ấy, xương và kinh mạch ở tay phải của mình đã bị gãy đứt hết, tay phải của bản thân xem như đã bị phế.

Hắn hất hùng kinh ngạc nhìn Lý Dật, chiêu át chủ bài của mình, tự nhận là vô địch thủ với người dưới cấp Đấu Giả, nhưng biểu hiện vừa rồi của Lý Dật, quả nhiên là...

Hắn nghiêng răng nhìn chăm chú vào Lý Dật, nói rành mạch từng chữ:

- Hồn dẫn... Hồn dẫn... Hồn dẫn... Sao có thể, sao có thể được, mới ba tháng, ba tháng... Ngươi lại đã là Đấu Giả rồi! Sao có thể như vậy! Sao có thể như vậy!

Lý Dật khẽ thở dài, trong lòng lại cảm thấy vài phần may mắn. Giảo kinh tầng thứ hai của Hồi Phong Chương, mình cũng là lần đầu tiên dùng ra, may mà kết quả vô cùng rõ rệt, chỉ có điều so với hóa kinh tầng thứ nhất, giảo kinh này tuy rằng uy lực kinh người, nhưng phải chịu khí kinh của đối phương xâm nhập cơ thể, cơ hồ có vài phần không thỏa đáng a. Nếu như gặp phải đối thủ mạnh hơn mình, không thể nào để lúc khí kinh vào cơ thể rồi mới hóa giải khí kinh của đối phương được. E rằng trong một chiêu mình ngược lại còn bị thiệt lớn, xem ra giảo kinh này về sau nếu dùng, còn cần phải thận trọng a.

- Đẩu Giả?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lý Tiều, Lý Dật khẽ lắc đầu:

- Đẩu Giả, chẳng qua chỉ là một bắt đầu thôi... Con đường cường giả còn dài, người nào có thể hiểu điểm này?

Tựa hồ cảm giác như mình đã nói một câu phí lời, Lý Dật nghiêng đầu nhìn Lý Tiều đang dính, chặt trên tường, thở dài một tiếng, nói:

- Đại biểu ca, nếu ban đầu ngươi yên phận làm một con chó, ta sẽ thật sự tha mạng chó cho ngươi... Nhưng ngươi lại không nghe lời, làm chó vẫn còn muốn cắn ngược lại chủ nhân. Xem ra ta không giết ngươi, cũng không được rồi... Vì vậy xin lỗi nhé, Đại biểu ca...

Dứt lời, tay phải Lý Dật khẽ nâng lên, một luồng đầu khí hắc sắc bắn ra từ ngón tay hắc, phát ra một luồng sát khí kinh người.

Có lẽ đã hiểu rõ, Lý Dật tuyệt đối sẽ không tha mạng ỉnh, Lý Tiều ngược lại còn bình tĩnh hơn, hắc liếc nhìn Lý Dật một hồi rồi cười lạnh, nói:

- Ngươi muốn giết ta thì giết đi, dù gì Lý Hàn cũng sắp chết rồi... Sau khi Lý Hàn chết, gia gia tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu! Lý Dật a Lý Dật! Lý Tiều ta sẽ đợi ngươi dưới tuổi vàng! Ta chẳng qua chỉ đi trước ngươi một bước mà thôi!

- Uy hiếp ta ư?

Lý Dật cười nhàn nhạt:

- Có điều Đại biểu ca hãy yên tâm, tuy ra biết ngươi là một hảo hán, ngươi không sợ chết một chút nào... nhưng lẽ nào ta lại dễ dàng giết ngươi dễ dàng như vậy? Phải biết rằng ngươi không phải là đám phế vật như Lý Lâm, Lý Hưng kia. Ngươi là cháu trai của Đại trưởng lão a! Ngươi không những còn có thể lợi dụng nhiều, hơn nữa những thứ biết được chắc chắn cũng không ít ỏi? Ta còn nhiều chuyện còn chưa hỏi ngươi, lẽ nào lại để ngươi chết?

Lý Tiều biến sắc, dường như nghĩ đến điều gì, nguyên khí trào động trên tay trái của hắn, rồi vỗ vào ngực của mình!

Bốp

~Thân hình, của Lý Dật như quỷ mị chớp mắt đã vụt đến người của Lý Tiều, hắn tiện tay vỗ vào vai trái của Lý Tiều, bàn tay hắn nâng lên đã yếu ớt vô lực chúc xuống.

Lý Dật chậm rãi vươn tay kẹp vào cổ của Lý Tiều, lộ ra một nụ cười vô cùng tươi tắn:

- Đại biểu ca... Muốn chết, tưởng dễ lắm sao? Nháy mắt đã kết thúc rồi, nhưng chết thì dễ, sống thì lại càng khó a... Ngươi, có cần thử xem không?

Lý Tiều cười lạnh, liên hồi, lúc này hắn cũng tự biết không phải là đối thủ của Lý Dật, liền nhắm chặt mắt lại.

Lý Dật nắm bàn tay đang duỗi xuống của Lý Tiều, nhẹ nhàng xoa, vừa nắn vừa xoa, rồi nhàn nhạt nói:

- Đại biểu ca, chúng ta hiện tại chơi một trò chơi thú vị nhé? Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ hỏi ngươi một chuyện, nếu đáp án của ngươi không khiến ta hài lòng, ta sẽ bẻ gãy từng chiếc xương của ngươi... Ngươi đừng bao giờ nghi ngờ ta có thực lực này hay không, bởi vì nếm thử điều này, không phải là chuyện thích thú gì đâu.

Lý Tiều mở mắt ra nhìn Lý Dật, lạnh lùng nói:

- Ta khinh!

Lý Dật sắc mặt không hiện ra vẻ gì, chỉ khẽ lắc đầu thở dài nói:

- Đáng tiếc rồi, đáp án này ta không thích, Đại biểu ca, xin lỗi nhé!

Trong chốc lát, một âm thanh khiến người khác tê dại chậm chậm vang lên trong gian phòng, Lý Dật cơ hồ đang hưởng thụ chuyện như vậy, hần chậm chậm, chậm rãi bé nát vụn một ngón tay của Lý Tiều, thấy đầu hần ướt đầm mồ hôi, đôi môi tái nhợt, mới nói:

- Vậy thì tiếp sau đây, trò chơi hỏi đáp sẽ tiếp tục... Đại biểu ca, ta nghĩ người cũng đã hiểu rồi. Tuy ta thích chơi với người, nhưng cũng không muốn mãi chơi như vậy, vì vậy, xin đừng thử lòng nhẫn nại của ta...

- Câu hỏi đầu tiên, chiêu Vô Nha Phá của người học được từ đâu?

Lý Dật nhàn nhạt nói.

- Diễn Võ Các...

Chần chừ một hồi, Lý Tiều mới khẽ nói tiếp:

- Đại hội Tông tộc năm ngoái, tuy ta không tham gia, nhưng gia gia dựa vào quyền hạn của ông ấy, để ta vào bên trong tìm thấy Đấu kỹ Vô Nha Phá đó. Thế nhưng, ông ấy bắt ta bất luận lúc này cũng không được sử dụng chiêu này.

Lý Dật cười nói:

- Vậy thì người há chẳng phải rất bất hiểu rồi sao, một nỗi khổ tâm của Đại trưởng lão, nghĩ rằng muốn để người sau này có được thân phận Gia chủ đời sau, sau đó quang minh chính đại cho người học bộ Đấu kỹ này, tiếp đó, để người sáng tạo ra một thần thoại của gia tộc đúng không? Chỉ đáng tiếc người không làm được a... Được rồi câu thứ hai, hai người đó, chuyện như thế nào?

Dứt lời, Lý Dật chỉ vào hai hắc y nhân trên đất.

- Hai... hai người đó...

Lý Tiều nuốt nước bọt, thấp giọng nói:

- Đó là gia gia sai tới đối phó người. Nếu người chết, dĩ nhiên sẽ không còn ai tranh giành danh phận Gia chủ đời sau với ta rồi.

- Người của gia tộc chúng ta?

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Có điều nếu ta nhớ không nhầm, gia tộc chúng ta dường như không có ai biết sử dụng Đấu kỹ ẩn thân, vậy hai người đó xem ra đúng là thiên tài a, lại có thể tự mình tìm ra bộ Đấu kỹ đó...

Nhìn bộ dạng nhợt nhèo của Lý Dật, Lý Tiều không biết tại thấy chột dạ trong lòng, hần hít vào một hơi, vội nói:

- Mấy năm trước, cháu trai của Tam gia gia khi ra bên ngoài lịch luyện, đã có được bộ Đấu kỹ ẩn thân trong một phế tích cổ xưa. Sau đó hần giao cho Tam gia gia. Tam gia gia dùng Đấu kỹ ẩn thân đó huấn luyện một nhóm tộc nhân...

- Một phế tích cổ xưa? Lý Thần?

Lý Dật nhíu mày, Tam biểu ca trông như không được trọng dụng gì lại có được một cơ hội như vậy?

- Được rồi, vậy thì bộ Đấu kỹ ẩn thân đó...

Nhìn nhân thân của Lý Dật, đầu Lý Tiều lắc nguầy nguậy, chỉ nói:

- Ta không biết, ta không biết. Gia gia đã nói, bộ Đấu kỹ đó khi tu luyện phải trả giá quá đắt, vì vậy trong gia tộc chỉ có mấy người dòng tộc của Tam gia gia mới tiềm tu chiêu này, muốn dùng làm sát chiêu vào lúc quan trọng nhất thôi!

47. Q.1 - Chương 47: Sao Có Thể Bỏ Được

Lý Dật nhìn chăm chăm vào Lý Tiều một hồi rất lâu, dường như đã xác định hẳn không gạt mình, mới nhàn nhạt gật đầu:

- Được rồi, vậy thì câu tiếp theo... Vừa rồi người nói phụ thân đại nhân sống không còn lâu nữa, rốt cuộc là ý gì, giải thích một chút đi?

Sắc mặt của Lý Tiều nhẵn lại, sau đó lại cười lạnh, nhưng nhìn thấy nhân thần vô cùng bình tĩnh của Lý Dật, cả người hắn run lấy bầy, rồi mới nuốt cơn cười lạnh xuống, giọng nói chát chúa:

- Chuyện này nói cho người cũng không sao. Lý Hàn... Không... Là Gia chủ đại nhân. Gia chủ đại nhân đêm nay đã được hẹn làm khách ở Mạc Gia sơn trang, trên danh nghĩa là thương lượng chuyện hôn sự của người và Mạc Gia Đại tiểu thư, coi như là giải quyết chuyện ba tháng trước, nhưng trên thực tế...

Thoảng nhìn vẻ mặt âm lạnh, của Lý Dật, Lý Tiều nuốt nước bọt, tiếp đó nói:

- Trên thực tế, Mạc Gia đã lập ra kế hoạch, nếu lần này Gia chủ đại nhân đi, tuyệt đối sẽ không thể trở về...

Lý Dật hừ một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Ta nghĩ, không phải là Mạc Gia lập ra kế hoạch, mà là mấy vị trưởng lão của Lý Gia chúng ta đã có thỏa thuận gì đó với Mạc Gia. Còn về tính mạng của phụ thân đại nhân, chỉ là một phần trong kế hoạch của họ thôi... chỉ có điều, phụ thân đại nhân là nhân vật thế nào, há lại bị mấy lão bất tử kia tính toán được? Kết quả thế nào, còn rất khó nói!

Lý Tiều cơ hồ như nhớ ra điều gì, chợt gật đầu nói:

- Đúng vậy, Gia chủ đại nhân quả thực rất lợi hại, ta nghĩ ông ấy sớm đã biết rõ các gia gia rốt cuộc muốn làm gì... Thế nhưng, ông ấy lại quên mất một chuyện, các gia gia cũng không hề ngốc, tại sao lại dễ dàng bị Gia chủ đại nhân nhìn ra như vậy. Phải biết rằng, sự phản bội có thể nhìn thấy hoàn toàn không đáng sợ, chỉ có sự phản bội không thể nhìn thấy mới là đáng sợ nhất!

- Ồ?

Lý Dật như cười như không nhìn Lý Tiều:

- Xem ra Đại biểu ca người đứng là thông minh a, lại có thể nói ra được lời này, chỉ bằng người nói cho ta biết, cái gì là sự phản bội nhìn thấy được, còn cái gì là sự phản bội không nhìn thấy được đi, thế nào?

Lý Tiều lắc đầu. nói:

- Ta cũng không rõ rốt cuộc là ý gì, có điều, đây là gia gia nói như vậy.

- Thật không?

Lý Dật đưa tay lên sờ mũi:

- Xem ra chỉ có đích thân đi đến Mạc Gia một lần, mọi người mới có thể biết, cái gì gọi là sự phản bội không nhìn thấy được, đúng không... Vậy thì Đại biểu ca, hôm nay phiền người đi cùng ta một chuyến rồi, chỉ có điều trước khi đi, để bảo đảm an toàn... Ta vẫn phải phỉnh người đã...

Lời nói này của Lý Dật khiến sắc mặt của Lý Tiều biến đổi, hắn vội lắc đầu, nói:

- Đừng mà! Đừng mà! Đừng mà! Lý Dật Thiếu gia! Lý Dật Thiếu gia! người cứ giết chết ta đi, người giết ta đi!

- Giết người? Sao có thể chứ? Đại biểu ca, người là tấm bùa hộ thân lớn nhất lúc này của ta a, sao ta lại nỡ giết người chứ?

Lý Dật vỗ tay, tay phải chậm chậm ấn vào đan điền của Lý Tiều, nhàn nhạt nói:

- Nếu như ta không nhớ nhầm, chỉ cần khí hải của ngươi bị nát, thì cả đời này của ngươi sẽ không thể nào hấp thu thiên địa nguyên khí để tẩy tủy kinh mạch, đó là phế ngươi rồi chứ?

Lý Tiều chỉ không ngừng lắc đầu, nhân thần tràn đầy sự tuyệt vọng.

Dù gì, nếu như Lý Dật không giết hắn, vậy thì có lẽ hắn còn có cơ hội, nhưng nếu Lý Dật trực tiếp phế hắn, vậy thì đối với người có dã tâm trùng trùng như hắn mà nói, cho dù có sống tiếp, cũng còn đau khổ hơn là chết.

Lý Dật nhìn bộ dạng của Lý Tiều, chần chừ trong chốc lát, sau đó vỗ vài cái vào khí huyết ở ngực hắn, tạm thời phong bế nguyên khí trong cơ thể hắn, rồi lắc đầu nói:

- Thôi bỏ đi.

Lý Tiều khẽ sững người, vội vàng nói:

- Đa tạ Lý Dật Thiếu gia! Đa tạ Lý Dật Thiếu gia!

- Ngươi không cần cảm tạ ta.

Lý Dật lắc đầu:

- Ta không động vào ngươi, không phải vì ta không dám, mà ta ta bất chợt cảm thấy, một

người khác ở đây có tư cách hạ thủ ngươi hơn ta. Còn về việc nàng ta sẽ làm thế nào, ngay cả ta cũng không biết.

Lý Tiều khẽ biến sắc, vẫn chưa kịp nói gì. Lý Dật đã vỗ tay nhàn nhạt nói:

- Na Na muội muội, nếu đã xem đủ rồi, ta nghĩ ngươi có thể xuống được rồi. Đêm tối gió lạnh, ở lâu bên ngoài cũng không tốt lắm a!

Một đạo thân ảnh lam sắc nhạt chậm chậm bước vào từ ngoài cửa, mùi hương thoang thoảng trên người Lý Na Na dường như không bị ảnh hưởng của mùi máu tanh ngập tràn khắp gian phòng. Nàng nhẹ nhàng bước vào, bước chân khẽ bước qua khẽ hở cửa vũng máu, không hề chạm chút máu nào, thân hình phiêu dật giống như một con huyết hồ điệp.

Nàng từ từ bước tới trước mặt Lý Tiều đang mềm nhũn tê dại người, nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt ôn hòa nhìn Lý Tiều, rồi nhẹ than, nói:

- Lý Tiều ca ca, sao ngươi lại rơi vào đến bước này, không phải ngươi luôn tự phụ là đệ nhất nhân trong tiểu bối Lý Gia sao? Sao hôm nay ngay cả một tên phế vật như Lý Dật cũng không đối phó được?

Thấy Lý Na Na xuất hiện. Lý Tiều dường như thấy được tia hy vọng cuối cùng của mình, hắn nuốt nước bọt, vui mừng nói:

-Na Na! Là nàng! Là nàng ư! Quá tốt rồi, nàng không sao! Ta còn cho rằng nàng đã chết trong tay tên tiểu quỷ kia rồi, không ngờ nàng vẫn bình an vô sự, quả thực quá tốt rồi.

Lý Dật ở bên cạnh chợt cười lạnh một tiếng. Lý Tiều bất chợt run bắn người, cơ hồ lúc này mới nhớ ra, tên tiểu quỷ trong miệng hắn nói, đang ở ngay bên cạnh mình.

Lý Na Na chậm rãi lắc đầu, bàn tay trắng ngần như ngọc của nàng chỉ vào khuôn mặt của Lý Tiều, khẽ lướt qua:

- Lý Tiều ca ca, trong mắt ta, ngươi là trời, là đất, là tất cả của ta... Vì ngươi, thậm chí ta đã mấy lần bỏ đi cơ hội đi Học viện La Lan tiến tu. Ta luôn nghĩ, chỉ có như vậy, khoảng cách của ta và ngươi sẽ không quá lớn, có lẽ như vậy, chúng ta mới có một tương lai... nhưng không ngờ, trong mắt ngươi, ta chỉ là một kẻ ngu ngốc a!

Lý Na Na tự cười chế giễu mình, tình ý trong ánh mắt dần dần đã biến thành âm lạnh, nàng nhìn ba tên tộc nhân bị thảm tử dưới tay Lý Dật, lạnh lùng nói:

- Nếu bản thân người muốn làm nhục ta, ta cũng không trách người... Ai bảo ta lại yêu người như vậy? Nhưng người lại tìm mấy tên phé vật kia đến, muốn cùng vũ nhục ta... Lý Tiều ca ca, người cũng độc ác lắm!

Lý Tiều run bắn người, hấn cố sức nặn ra một nụ cười:

- Na Na... Na Na... Đó đều là đùa, chỉ là đùa mà thôi. Lý Tiều ca ca thương nàng như vậy, sao có thể nở chứ? chỉ cần, chỉ cần hôm nay nàng cứu ta khỏi nơi này, vậy thì sau này ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, ta xin thề, ta xin thề trước các Chư Thiên Đẩu Thần!

- Thật sao?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Na Na hiện ra một nụ cười nhàn nhạt:

- Vậy thì vì câu nói này của người, thật sự ta phải cứu người ra rồi!

Câu nói này của Lý Na Na đã khiến Lý Tiều đang rơi vào bi kịch cuồng vui trong lòng, nhân thần của hấn liếc về Lý Dật ở bên cạnh, sự phẫn hận không thể che đậy trong mắt:

- Lý Dật! Việc người làm hôm nay, sau này Lý Tiều ta nhất định sẽ trả gấp trăm gấp nghìn lần!

Nhìn thái độ của Lý Tiều, Lý Dật bất giác phải đưa tay sờ mũi. Tên phé vật quả nhiên là phé vật a, ngay cả tình hình của mình cũng không biết rõ, còn nghĩ đến chuyện báo thù?

Nhìn bộ dạng cổ quái của Lý Dật, Lý Tiều chợt sững người, bỗng nhiên dường như đã hiểu ra điều gì, hấn ra sức giơ tay nắm lấy cổ tay của Lý Na Na, vội nói:

- Na Na, có phải gã đó cũng đã bắt nàng không, nếu phải thì nàng mau chạy đi! Đừng lo cho ta nữa!

Hình tượng của hấn thay đổi lớn, trông cũng có mấy phần giống một nam tử hán tự mình chống đỡ nguy hiểm.

Nhưng Lý Na Na lại nhú mày một cách căm ghét, rút bàn tay ra khỏi tay của Lý Tiều, nàng quay đầu nhìn Lý Dật, nhàn nhạt nói:

- Lý Tiều thật sự giao cho ta xử trí sao?

Lý Dật gật đầu nói:

- Cứ tự nhiên.

Lý Na Na gật đầu, nàng quay đầu nhìn sắc mặt của Lý Tiều, chợt đưa tay ra sờ đầu hấn, mỉm cười nói:

- Lý Tiều ca ca, vừa rồi lúc người làm chó không phải làm rất tốt sao? Có điều làm chó cho Lý Dật biểu ca, quả thực đã làm nhục thân phận của người, chỉ bằng bắt đầu từ ngày hôm nay, người sẽ làm chó của Na Na ta đi.

- Được, được...

Lý Tiều nghiêm mặt. vội nói:

- Chỉ cần, chỉ cần nàng có thể cầu xin tiểu tử kia tha cho ta, vậy thì nàng muốn ta làm chó, thì ta sẽ làm chó...

Dường như lúc này, Lý Tiều mới hiểu, trong hai người Lý Dật và Lý Na Na, ai nói cũng như nhau, cũng không biết hấn thật sự gốc như vậy, hay là cố ý giả vờ gốc.

Lý Na Na lộ ra một nụ cười ngọt ngào trong sáng như một đóa hoa bách hợp. nói:

- Nói như vậy, Lý Tiều biểu ca, người đồng ý rồi?

- Đồng ý! Đồng ý!

- Quyết không hối hận?

- Quyết không hối hận!

- Vậy thì Na Na sẽ thành toàn cho người!

Theo một tiếng thở dài, thủ chương của Lý Na Na đã đặt vào vị trí đàn điền khí hải của Lý Tiều, phát ra một tia quang mang chói mắt.

Lý Tiều kêu thảm một tiếng, giống như con vịt bị bóp cổ. Quang mang ở vị trí đàn điền nhát dần đi, tiếng kêu khắc khắc của hắn cũng ngừng lại, cả người giống như trong chớp mắt đã già đi mấy tuổi, sắc mặt càng lúc càng tiêu tụy.

Vừa rồi Lý Na Na đã đánh vỡ đàn điền khí hải của hắn, nguyên khí mà hắn cực khổ tu luyện ra lúc này đã tiêu tán sạch, kiếp này sẽ không bao giờ còn cơ hội tu luyện lại nữa. Từ đây, Lý Tiều chính là một người bình, thường, không thể đứng vào hàng ngũ cường giả nữa.

- Lý Na Na... Ly Na Na... Người hay! Người hay lắm!

Lý Tiều bất chợt hét lên như bị phát cuồng:

- Ta biết rồi! Ta biết rồi! Người nhất định là gian tình của tên hỗn đản kia! Chẳng trách! Chẳng trách! người bán đứng ta! Người hãm hại ta! Lý Na Na... Chỉ cần Lý Tiều ta còn sống một ngày, vậy thì ta sẽ nghĩ ra tất cả mọi cách để báo thù người! Người hãy đợi đấy cho ta!

Bốp

~~Lý Na Na tát một cái, khiến nửa câu nói sau của Lý Tiều bị nuốt trôi vào bụng hắn, rồi lại đánh ngược tay một cái tát nữa, đã đánh hắn ngất đi. Lý Tiều đáng thương, không dễ gì mới khôi phục lại khuôn mặt như xưa, lúc này lại một lần nữa bị sưng lên như đầu heo.

- Con nhỏ này khủng khiếp thật...

Giọng nói của Xà Tôn Giả vang lên trong đầu Lý Dật, nghĩ lại hành động của Lý Na Na, khiến lão quái vật tuyệt thế như hắn cũng phải có mấy phần cảm thán.

Lý Dật cũng đưa tay sờ mũi, xem ra sau này đắc tội với người nào cũng được, nhưng đừng bao giờ đắc tội với nữ nhân... Nữ nhân mà phát điên lên, còn khủng khiếp hơn trong tưởng tượng của người gấp trăm lần, gấp ngàn lần...

Lý Na Na đã chậm rãi đứng dậy, nàng không còn để ý đến Lý Tiều, mà nhãn thần nhìn sắc mặt của Lý Dật khê than, nói:

- Lý Dật ca ca, lần này thật sự may là có người, nếu không kết cục của Na Na chắc chắn sẽ không thể thể thắm hơn... Na Na hôm nay đã biết ai đối với ta tốt, ai đối tệ với ta... Vì vậy, nếu Lý Dật ca ca không ghét bỏ...

Lý Dật bị hai câu Lý Dật ca ca của Lý Na Na làm cho tê dại người, lúc này tuy miếng mồi ở ngay trước mắt, liên miêng gọi ca ca, nhưng cho dù Lý Dật có một trăm lá gan, hắn cũng không dám lại động vào người Lý Na Na đến nửa phần, người nữ nhân này, quá thực là... khủng khiếp...

Có điều chuyện này, cũng không tiện từ chối ngay trước mặt. Lý Dật chỉ hừ một tiếng, lắc đầu nói:

- Na Na muội muội, lúc này không phải lúc nói nhiều, bất luận thế nào ta cũng phải đi đến Mạc Gia một chuyến... Người đi cùng ta chứ? Hay là tìm nơi nào trốn một đêm? Ta nghĩ đến ngày mai, tất cả đã có định cục rồi, nếu như mấy lão bất tử kia không chết, người cứ đi tìm một nơi để trốn đi.

Lý Na Na nhàn nhạt nói:

- Tính mạng này của ta cũng là được Lý Dật ca ca cứu, nếu như Lý Dật ca ca đã muốn đi Mạc Gia một chuyến, Lý Na Na ta dĩ nhiên cũng sẽ theo đến cùng. Lý Dật ca ca xin yên tâm, nếu như Lý Na Na liên lụy người rút lui, người cứ bỏ mặc ta lại đi.

Trong lòng Lý Dật chỉ biết cười khổ một trận. Nếu mình thật sự mang tiểu nha đầu này đi Mạc Gia, nửa đường lại khiến bản thân nàng ta tìm đến cái chết, vậy thì e rằng người đầu tiên đánh chết mình, chính là người cha tiện nghi của mình rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Dật chỉ có thể lắc đầu, nói:

- Không được, người cứ ở sau lưng ta giúp ta cầm vũ khí đi. Hôm nay xem ra không đem hết kho vũ khí của Lý Gia đi, thì sẽ không đủ để ta dùng rồi. Còn về con chó của người, cũng tiện thể mang theo đi, cho dù thể nào, hần cũng là tấm bùa hộ thân lớn nhất của chúng ta lần này a...

48. Q.1 - Chương 48: Mẹ Người Gọi Người Về Ăn Cơm

Mạc Phủ nằm ở phía tây Vạn Triều Thành, vừa đứng đối diện với đại viện Lý Gia từ phía xa. So với hành vi bá đạo Lý Gia chiếm cứ hậu sơn của Vạn Triều Thành, phủ viện của Mạc Phủ ở thành tây lại hiện ra vài phần mộc mạc đơn sơ.

Chỉ có điều, trong Vạn Triều Thành mà tác đất là tác vàng này, diện tích đất chiếm của Mạc Gia kỳ thực lại lớn hơn Lý Gia, chỉ là Mạc Gia nổi lên khá muộn, khi bắt đầu phát triển. Lý Gia và Long Gia đã chiếm cứ hết phần đất tốt nhất trong thành này, vì vậy việc định cư ở thành tây, cũng chỉ là một việc bất đắc dĩ.

Nhưng dù là vậy, trên mấy con phố gần Mạc Phủ, người bình thường lại không dám bước vào cho dù là nửa bước. Việc này tuy khoa trương, nhưng trong Vạn Triều Thành cũng được mặc nhận như vậy.

Cổng chính của Mạc Phủ đối diện là một quảng trường lớn, lúc này trên quảng trường đang đốt lên một đống lửa khổng lồ, chiếu sáng xung quanh. Có một đội thân vệ của Mạc Gia đang không ngừng tuần tra, ánh mắt của họ thỉnh thoảng lại nhìn về hướng Mạc Phủ. Có thể nghe thấy một trận cười loáng thoáng vang lên, cơ hồ trong Mạc Gia đang mở một yến hội lớn gì đó.

Thân vệ đang tuần tra ai cũng hiện ra vẻ mặt ao ước, một tên trong số đó thở dài, nói:

- Thật xúi quẩy, Mạc Phủ chúng ta hiếm khi bày đại yến như vậy, người của Lý Gia và Long Gia đều đã đến hơn nửa, như vậy mà chúng ta lại vô duyên được gặp, lần sau không biết phải đợi đến lúc nào.

Một người nhìn trông ra dáng đội trưởng quay đầu liếc mắt nhìn hần, quát:

- Ngậm miệng! Hôm nay chúng ta được sắp xếp tuần tra, không có tư cách oán trách. Nếu người thật sự muốn gặp, đợi sau khi thay ban, ta đưa người đến Thiên Hương Lâu xem xem, để người biết cái gì gọi là từu yến.

Những thân vệ này hiển nhiên đều biết Thiên Hương Lâu là chỗ nào, nghe thấy câu nói này của đội trưởng, người nào cũng đều khẽ cười.

Một thân vệ khác sau khi cười, rồi nói:

- Hôm nay Nhị Thiếu gia cũng không biết là gặp chuyện gì vui lại phát ổi người vài kim tệ. xem ra đội trưởng còn được thưởng nhiều hơn, buổi yến tiệc hôm nay, chắc chắn sẽ được no bụng rồi.

Những người khác nghe thấy vậy, đều trầm trồ khen ngợi, đội trưởng đó nghe thấy vậy, cũng chỉ có thể biết cười khổ lắc đầu.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy một tràng cười lạnh lẽo theo làn gió vang lên từ phía xa. Một thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi, toàn thân mặc đồ trắng tinh, chấp tay như đang dạo bước trong hoa viên, chậm rãi thả bước về hướng cửa chính bên cạnh quảng trường.

Thân vệ trong đội tuần tra đưa mắt nhìn nhau, ai nấy cũng hết sức kinh ngạc. Nhiều năm như vậy rồi, họ vẫn chưa thấy ai xuất hiện trước cửa Mạc Phủ như vậy.

Tên đội trưởng kia cũng có vài phần hiểu biết, hần nhìn ra người đến tuy nhỏ tuổi, nhưng khí độ lại bất phàm, thị ý các thân vệ thuộc hạ lui ra, rồi trầm giọng quát:

- Người đến là ai! Người có biết bên trong đây là địa giới của Mạc Gia, nếu người không có phận sự, xin mời đi cho! Hôm nay Mạc Gia chúng ta mở đại yến. chúng ta không muốn giết người.

Bạch y thiếu niên dường như nghe thấy câu nói của tên đội trưởng, chỉ khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói:

-Na Na muội muội, chi bằng chúng ta cứ bắt đầu từ đây đi... Dù gì một khi đi vào, chắc chắn là núi xác biển máu, nhiều thêm một đám cũng không sao.

Hắn vừa dứt lời, mọi người mới nhìn thấy bóng dáng của một thiếu nữ mặc y phục lam sắc nhạt đi đằng sau hắn. Khuôn mặt của thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt khiến người khác phải mê say. Nhưng không biết tại sao, người thiếu nữ khí chất như một tiên nữ này, lúc này trong tay lại dắt theo một sợi dây cũ kỹ, một đầu khác của chiếc dây thừng đang trói một người, người này tay trái bị buộc sau lưng, tay phải lại duỗi thẳng xuống một cách quỷ dị, trên đầu chụp một tấm vải đen, cả người treo đầy các loại vũ khí.

Ba người này, thật vô cùng quỷ dị.

Thiếu nữ đó nhìn cục diện trước mắt, rồi khẽ lắc đầu nói:

- Ta nói ngằm lên vào đi, ngươi lại không muốn. Cho dù ngươi đã thăng cấp Đấu Giả, cũng không có nhiều sức để lãng phí như vậy chứ.

- Không sao.

Bạch y thiếu niên lộ ra một nụ cười rạng rỡ:

- Nếu như chúng ta đến làm khách, dĩ nhiên phải đi vào quang minh chính đại rồi, há lại có hành vi của kẻ tiêu nhân chứ? Huống hồ, đám phệ vật trước mặt, cũng không mất đi bao nhiêu sức lực của ta, ngươi đưa kiếm đây!

Thiếu nữ khẽ thở dài, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn rút một thanh trường kiếm trên người của kẻ bị trói kia quăng vào tay của thiếu niên, thấp giọng nói:

- Cần thận nhé.

Ba người cổ quái này, dĩ nhiên chính là Lý Dật, Lý Na Na, và cả Lý Tiều - kẻ lúc này đã nhận làm chó.

Lý Dật tiếp lấy trường kiếm cầm trong tay, khẽ búng ngón tay lên phía trên, nghe thấy tiếng ngân, hắn mới thở dài nói:

- Binh khí cấp ba, quả nhiên là sắc bén, vậy thì mời chư vị hãy thử kiếm cho ta đi!

Đội thân vệ của Mạc Gia nhìn thấy cảnh tượng này, đều rất đổi ngạc nhiên, sau đó lại cất tiếng cười lớn, một người trong đó như có lòng tốt, vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử, nếu chỉ là một Đấu Giả thì về nhà uống sữa đi! Phải biết rằng đại gia chúng ta ai cũng là Đấu Giả, còn về tiểu cô nương đằng sau ngươi thì có thể ở lại, các thúc thúc mời nàng ta ăn kẹo, ha ha ha ha...

Lý Dật khẽ lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Chết đến nơi rồi còn không biết sao? Đáng thương, đáng thương...

Dứt lời, hắn nhắc trường kiếm trong tay, thả bước đi đến đội thân vệ.

- Ngươi rốt cuộc là ai!

Người đội trưởng ấy vẫn còn có chút nhân lực, Lý Dật đã khiến cho hắn dâng lên một cảm giác nguy hiểm mờ ảo, hắn không nhận được thấp giọng hỏi.

Thế nhưng thứ trả lời hắn lại là một đạo kiếm quang, trên kiếm quang thậm chí không có chút đấu khí nào, chỉ là mũi kiếm vốn rất nhỏ, chợt xuất hiện ngay trước mắt tên đội trưởng. Khi hắn vẫn còn chưa kịp kêu thảm thì lưỡi kiếm đã 'phụt' một tiếng đâm vào trong cổ họng của hắn.

Từ từ rút ra trên cổ họng của thi thể trước mắt. mặc áo tươi đỏ thắm vây lên bộ y phục trắng tinh của mình, Lý Dật quay người nhếch miệng cười nhìn đội thân vệ, nói:

- Đây là người đầu tiên! Người tiếp theo là ai?

Một nhát kiếm như quỷ mị vừa rồi của Lý Dật, khiến đám thân vệ còn lại phải há mồm trợn mắt, thế nhưng cũng chỉ là trong chớp lát mà thôi, họ nay lập tức rút binh khí bên hông lao vào Lý Dật.

Lý Dật khẽ nheo mắt lại, nụ cười trên khuôn mặt càng lúc càng tươi, đối mặt với đám thân vệ này, hẳn không thềm dùng đến Đấu kỹ. Trường kiếm trong tay vừa nhấc lên, đã chém nghiêng về một phía, tên thân vệ đang chuẩn bị dùng Đấu kỹ chỉ cảm thấy trước mắt đỏ rực, đường kiếm đã đâm đúng vào mi tâm của hắn.

Lúc này, đã có bảy, tám đường kiếm cùng chém về phía Lý Dật. Trên lưỡi kiếm đấu khí vụt hiện, hiển nhiên đám thân vệ này đã dùng được Đấu kỹ, nhưng Lý Dật chỉ khẽ lắc đầu, thân hình không lui mà tiến, chớp mắt đã lao vụt vào bên trong vùng dao quang kiếm ảnh.

Trường kiếm trong tay hắn khẽ co lại, đã quăng đúng vào mặt của một tên thân vệ, sau đó lại vung ngược tay kiếm, ngay lập tức hai chiếc đầu lớn bay lên không trung. Ba bốn người còn lại lúc này đã kề sát vào nhau, trường kiếm trong tay Lý Dật tiện đà chém ra, hiếm khi phải dùng đến vài phần đấu khí, trường kiếm ngay lập tức như thiểm điện đâm vào cơ thể, chớp mắt đã xuyên qua mấy tên thân vệ còn lại giống như một chuỗi kẹo hồ lô.

Chỉ trong nháy mắt, mười tên thân vệ đã toàn bộ chết trong tay của Lý Dật. trong đám người lại không có một ai ngăn chặn được một chiêu nửa thức của hắn.

Rút chiếc khăn tay từ từ lau sạch sẽ máu trong lòng bàn tay. Lý Dật mới quay đầu cười với Ly Na Na, nói:

- Ngây người cái gì? Đây chẳng qua chỉ mới là bắt đầu thôi, hiện tại ngươi đã không theo được, lát nữa ta lại không bảo vệ được ngươi đâu.

Ly Na Na mỉm cười ngọt ngào, nhưng trong lòng sự kinh ngạc lại khó có thể dùng lời nói để hình dung, trên Đại Lục Đấu Thần không phải không có chuyện một chiêu diệt địch, nhưng tình hình đó thường đều là một bên sử dụng Đấu kỹ cường đại, khiến đối thủ hoàn toàn không thể chống đỡ.

Thế như giống như Lý Dật, ngay cả một chút đấu khí cũng không dùng, thân hình như quỷ mị xuyên vào trong đám người, chớp mắt đã diệt toàn bộ đối phương, tình hình như vậy dường như chưa từng nghe qua.

Tuy rằng Lý Na Na biết. Lý Dật lúc này đã thăng cấp Đấu Giả... Nhưng những tên thân vệ này có người nào không phải là Đấu Giả? Cho dù Công pháp và Đấu kỹ của họ tu hành đều thô tục khó nhìn, nhưng cũng không đến nỗi kém đến mức đó chứ?

Phải biết rằng, đây chính là thân vệ của Mạc Gia!

Chỉ có điều Lý Dật đã không cho Lý Na Na cơ hội để tiếp tục kinh ngạc, hắn nhấc một cây trường thương ở trên đất, tiện tay cầm, rồi đi thẳng về hướng cửa chính của Mạc Gia.

Vì đám thân vệ của Mạc Gia chết quá đột ngột, không có người nào có thời gian đi thông báo vào trong Mạc Phủ, nếu như không phải vậy. Lý Dật muốn bước tới cánh cửa của Mạc Phủ, chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Cổng chính của Mạc Phủ vô cùng lớn, trên bậc thang cao ngất, hai bên còn có hai pho tượng Ma thú không biết tên, nhưng lại vô cùng uy nghiêm. Có lẽ vì đang mở đại yến. lúc này cánh cổng chính của Mạc Gia hơi mở rộng, hai bên đều có hai thân vệ đứng đó, chỉ có điều ánh mắt của họ đều nhìn về bên trong Mạc Phủ.

Lý Dật chậm rãi bước tới ngoài cửa. trường thương trong tay chúc xuống mặt đất, bốn tên thân vệ vốn nên phải cảnh giác, lúc này lại không hề để ý đến mình, điểm này khiến Lý Dật cảm thấy gượng gạo. hắn khẽ ho khan một tiếng, mới nhàn nhạt nói:

- Chư vị...

Bốn thân vệ cùng lúc quay đầu lại, hiển nhiên sắc mặt còn mờ mịt, không biết người này làm thế nào lại đột ngột xuất hiện ở đây? Mấy tên phế vật đang tuần tra kia tại sao lại không thông báo một tiếng? Lẽ nào đều chết hết cả rồi?

Ý niệm này của họ còn chưa dứt, Lý Dật lại càng gượng gạo ho thêm một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Chư vị, mẹ các ngươi đang gọi các ngươi về ăn cơm kia!

Lời nói vừa dứt, trường thương trong tay Lý Dật quét ngang, đập ngay vào đầu gối của tên thân vệ đầu tiên bên tay phải. Tên thân vệ này hự một tiếng rồi thân hình quỵ xuống, hắn còn chưa kịp kêu, Lý Dật đã

nâng đùi huych vào ngực hắn, một búng máu lớn phun ra, tên thân vệ vẫn chưa kịp chạm đất, đã chết tươi ở trong không trung.

Bốn tên thân vệ ở cánh cổng chính này hiển nhiên lợi hại hơn đám thân vệ tuần tra lúc trước vài phần. Gặp phải chuyện đột biến phản ứng cũng nhanh hơn vài phần, một người trong số đó ngay lập tức lao vào trong phủ, hai người còn lại cùng lúc rút trường kiếm bên hông lao vào Lý Dật.

Lý Dật khẽ nghiêng đầu, cơ hồ có vài phần nghi hoặc, nói:

- Thực sự chạy về nhà ăn cơm sao? Vậy Thiếu gia ta tiễn người một đoạn!

Trường thương trong tay hắn được ném lên, thân hình vụt chuyển, một chân đá vào cuối đuôi thương, trường thương lơ lửng trong không trung ngay lập tức giống như một mũi tên bắn ra khỏi nỏ, xuyên, qua ngực của người đang chạy khỏi, cắm thẳng người hắn vào trên một vách tường.

Lý Dật đáp người xuống đất, tay phải vụt vươn ra như thiểm điện, đặt ngay vào vết hầu của người góc bên phải; cả người huych đến, bả vai đụng vào ngực của đối phương. Nghe thấy tiếng xương gãy, hắn mới hài lòng gật đầu, tiện tay đoạt lấy trường kiếm trong tay người đó rồi đâm thẳng về phía sau.

Một âm thanh nặng nề vang lên, trường kiếm của người phía sau rơi xuống đất, tay hắn nan rây muốn ấn vào cổ họng mình, nhưng nào biết từ lúc nào đã có một thanh trường kiếm, bọ máu nhỏ không ngừng chảy ra, nhưng hắn ngay cá tiếng kêu thảm cũng không thể nào phát ra.

Lý Dật khẽ lắc đầu, trong lòng cũng không có cảm giác gì đặc biệt, vào lúc hắn khôi phục lại mười thành thân thủ của kiếp trước, hắn đã hiểu, những Đấu Giả vẫn chưa thể ngưng kết thành Sa y Đấu khí, ở trước mặt mình chỉ giống như loài kiến hôi. Trừ khi Công pháp Đấu kỹ của hắn tu luyện đều từ cấp Chu Tước trở lên, nếu không ở trước mặt mình, vốn chẳng thể nào địch lại.

Khẽ vỗ tay một cái, đẩy hai cái xác đang mềm oặt bên cạnh mình ra, Lý Dật cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Đưa thương!

Hai trận chém giết ở cửa chỉ là món khai vị, muốn cứu được Lý Hàn, cơ hồ con đường phải đi vẫn còn dài.

49. Q.1 - Chương 49: Đại Sảnh Mạc Gia

Trong Mạc Phủ vẫn rất náo nhiệt, dường như chuyện cái chết của bốn thân vệ ngoài cửa chỉ là một viên đá ném xuống biển, không thể gây ra một cơn sóng lớn nào.

Lý Dật trong tay lại cầm trường thương, mũi thương chậm chậm kéo lê trên đất, không ngừng phát ra tiếng 'xèn xẹt', theo tiếng âm thanh phát ra, trên mặt đất bắn ra những tia lửa nhỏ, kích thích đôi mắt của người khác.

Một thị nữ mặt đầy hoảng hốt bước qua trước mặt hắn, nhãn thần đột nhiên nhìn thấy máu tươi trên người hắn, người thị nữ kêu hãi hùng một tiếng, trợn ngược hai mắt rồi ngất đi.

Lý Dật mỉm cười, nhàn nhạt nói:

- Ta lại đáng sợ như vậy sao?

Ly Na Na phía sau nở một nụ cười ám muội, nhưng lại đẹp mê người:

- Lý Dật ca ca người không những không đáng sợ, mà còn vô cùng thu hút người khác nữa kìa!

Hồi đáp nàng chỉ là một tiếng cười khỏ, sau đó Lý Dật vỗ tay, trầm giọng nói:

- Na Na muội muội, lui về sau đi, người của Mạc Phủ tới rồi...

Theo tiếng cười vang, phía trước chợt có mấy mươi người cùng lúc lao ra, chặn lại đường đi của Lý Dật. Người dẫn đầu thân mặc chiếc áo bào hoa lệ. phía góc áo còn thêu hoa văn khéo léo, trên người hần cơ hồ còn phảng phất mùi rượu, tay đeo một đôi găng màu trắng, nhân thần nhàn nhạt nhìn về Lý Dật, rồi lắc đầu nói:

- Ta còn tưởng là ai dám đến Mạc Gia chúng ta ra oai, thì ra là Thiếu gia của Lý Gia. Như vậy cũng tốt, ta vốn còn định đích thân đi đến Lý Gia mời Đại Thiếu gia đến, nếu như Đại Thiếu gia không mời tự đến, vậy thì cũng đỡ tốn thời gian cho ta.

Dứt lời, hần tùy tiện xua tay, trầm giọng nói:

- Đưa Đại Thiếu gia đến tiền sảnh, ta nghĩ Lý Gia chủ cũng đợi hần rất lâu rồi. Có điều phải chú ý kỹ, đừng bao giờ tổn thương đến một cọng tóc của Đại Thiếu gia, bằng không Lý Gia chủ sẽ đau lòng đấy!

Mấy mươi thị vệ cùng ứng tiếng, lúc này chuyển ở trước cửa Mạc Gia sớm đã truyền vào tai họ, họ dĩ nhiên sẽ không cho rằng vị Lý Thiếu gia người đầy sát khí này sẽ ngoan ngoãn buông trường thương trong tay xuống, càng huống hồ cho dù muốn buông, đám thân vệ này có đồng ý hay không còn rất khó nói!

Không biết ai lại cười lạnh, dấu khí trên thanh trường kiếm trong tay tràn ra, đã lao vút đến Lý Dật. Theo động tác của hần, mấy mươi thân vệ cơ hồ cùng lúc bỏ tới, trong chớp mắt, ánh sáng dấu khí đẹp hoa mỹ cơ hồ đã chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Lý Na Na bên cạnh Lý Dật lộ ra tia kinh sợ. Cảnh tượng như vậy, cho dù là một Đấu Sư e rằng cũng muốn tránh né nhượng bộ, sau đó mới nghĩ cách tiêu diệt từng phần.

Thế nhưng Lý Dật lại chỉ khẽ lắc đầu, cơ hồ thờ dãi:

- Chỉ là nhiều người thì sẽ hữu dụng sao?

Dứt lời, tay phải của hần khẽ vung lên, trường thương trong tay vút quăng ra, mũi thương đập vào mũi của người đứng đầu tiên, theo tiếng kêu thảm thiết của hần, trường thương đã khẽ trượt qua, đâm thẳng vào tròng mắt trái của hần.

Lý Dật tăng lực trong tay, thì thể đó đã bị hần đập vào trong đám người, gây ra một trận tán loạn. Nhưng chỉ là trong chớp mắt, họ đã hợp thân lao lên, trong thân vệ của Mạc Gia, trường thương của Lý Dật không hề mang chút dấu khí nào, chỉ là điên cuồng đâm ra như bạo vũ lê hoa, trong từng kẻ hử tưởng chừng không thể, đã đâm vào trùng trùng dấu khí.

Trong bóng thương dồn dập, chốc chốc lại có vài tia máu đỏ sậm bắn ra, từng tên thân vệ hoặc là mi tâm hoặc là vết hằn hay vị trí tim chốc chốc lại bắn ra tia máu, trong mấy mươi tên thân vệ, lại không có ai thoát được mũi thương của Lý Dật.

Sau một hồi, bóng thương biến mất, Lý Dật một tay chấp sau lưng, một tay cầm cán thương, xa xa chỉ vào gã cả người nồng mùi rượu, nhàn nhạt cười nói:

- Bây giờ đèn người rồi.

Trong mắt người nọ thoáng hiện ra sự kinh ngạc, vẻ mặt bình thản trên khuôn mặt đã hoàn toàn biến mất hoàn toàn, hần nhíu mày suy nghĩ một hồi, rồi ngừng nói:

- Lý Thiếu gia, người đang dùng Đấu kỹ gì vậy.

Lý Dật lắc đầu, nói:

- Đối phó với một đám phế vật còn cần dùng Đấu kỹ sao? Đúng là chuyện cười!

Người kia khẽ thờ dãi, lẩm bẩm nói:

- Thường nghe nói Thiếu gia của Lý Gia là đệ nhất phế vật trong Vạn Triều Thành, hôm nay được gặp, xem ra người trong toàn thành đều mù cả rồi. Công phu của Lý Thiếu gia quá thực hiếm có, có lẽ cái gọi là đệ nhất nhân Lý Tiều trong Lý Gia cũng không chịu nổi một chiêu của người... Có điều Lý Thiếu gia, có một chuyện có lẽ người đã quên chăng?

- Chuyện gì?

Lý Dật khẽ nheo mắt lại.

Người kia vỗ tay, quét mắt vài lần trên đất, nhàn nhạt nói:

- Chính là cảnh giới. Đám phế vật này tuy đều là Đấu Giả, nhưng một thân đấu khí có thể dùng được đã là cực hạn rồi, đối với sự bảo vệ bản thân cơ hồ không có, vì vậy mới bị Lý Thiểu gia người một thương đâm chết. Ngoài việc tránh né ra, bằng không ai có thể không chết? Nhưng nếu có một Đấu Sư đến, chỉ cần ngưng kết ra Sa y Đấu khí bên ngoài, vậy thì Lý Dật Thiểu gia người sẽ không phải đối thủ rồi.

Lý Dật gật đầu, nói:

- Nói không sai, có điều lúc này không có Đấu Sư ở đây, cho dù là có, cũng không cứu được người!

-Ha ha ha ha...

Người đó cất giọng cười lớn:

- Lý Dật Thiểu gia người có lẽ không biết, tuy chỉ là Nhất Tinh, nhưng tại hạ cũng là Đấu Sư, vậy thì chỉ bằng để ta lĩnh giáo một chút cao chiêu của Lý Thiểu gia đi!

- Cứ tự nhiên!

- Vậy thì Lý Thiểu gia, người phải nhìn kỹ đây, ta...

Lời sau đó còn chưa nói hết, không biết lúc nào trường thương trong tay Lý Dật đã phóng ra khỏi tay, xuyên qua vết hầu của hắn, chỉ lưu lại một lỗ máu sâu hoắm.

Người đó nét mặt hiện ra sự khó tin, cho dù thế nào hắn cũng không dám tin, Lý Dật chỉ thuận tay quăng đi, trường thương lại có thể có sức mạnh và tốc độ như vậy.

Lý Dật bước tới bên cạnh hắn, đưa tay vỗ vào vai hắn, khẽ sát vào tai, khẽ giọng nói:

- Huynh đệ, nếu như còn có lần sau, người phải nhớ kỹ, đó chính là Lý Dật ta không ngốc đến nỗi để người khác kịp ngưng kết xong Sa y Đấu khí... Còn nếu như người không có Sa y Đấu khí bảo vệ, thì trước mặt ta, người vẫn chỉ là loài sâu bọ...

Dứt lời, Lý Dật tiện tay vuốt mắt cho người đó, nhặt trường thương trên đất lên, nhìn về hướng đại sảnh Mạc Gia, ở đó còn có mấy chục thân vệ đang tuần thị.

Khóe miệng Lý Dật nở ra một nụ cười, hắn chậm rãi hít vào một hơi, nhậ nheo nói:

- Vậy thì tiếp sau đây, chính là đại sảnh sao?

000

Trong đại sảnh Mạc Gia. lúc này đang giống như bầy đại yến.

Một nam nhân chừng hơn bốn mươi đang ngồi ở vị trí chính giữa phía trước, khuôn mặt hắn vô cùng uy vũ. Có lẽ vì biết cách tu dưỡng, làn da cơ hồ láng bóng, trên mặt hắn hiện ra một nụ cười hòa ái, tạo cảm giác ọi người như được tắm trong gió xuân.

Người này chính là Gia chủ Mạc Dịch của Mạc Gia, một trong ba đại gia tộc của Vạn Triều Thành.

Lúc này trong tay Mạc Dịch đang nâng một ly rượu cổ, nhân thần hắn nhìn vào mỹ tửu hồ phách trước mặt, dường như chỉ nhìn thì đã có thể ngửi thấy hương vị rượu nho trong đó.

Trong đại sảnh vô cùng yên ắng, người nào cũng nhìn về chỗ ngồi bên cạnh Mạc Dịch ở phía không xa.

Người ngồi ở bên trái phía trên đó ở đại sảnh chính là người của Lý Gia. Lúc này Lý Hàn đang ngồi ở vị trí chính giữa, bốn vị trưởng lão của gia tộc cũng cố ý ngồi cách hắn một đoạn khoảng cách. Mười mấy thân vệ đi theo hắn đều lại đứng sát bên cạnh, chỉ có đều sắc mặt của từng người đều hiện ra sự tức giận.

Duy chỉ có Lý Hàn vẫn bất động thanh sắc, ông chậm rãi nhắc ly rượu trước mặt lên nhấp một ngụm, sau đó nhàn nhạt nói:

- Quả nhiên là hảo tửu, thiết nghĩ trong Vạn Triều Thành này, ngoài Mạc Gia ra cũng không có người nào có thể lấy ra loại hảo tửu như vậy?

Mạc Dịch đứng đầu ở đây nghe vậy, chỉ cười ha hả, nói:

- Lý huynh nếu như thích, ngày khác ta sẽ sai người đem tặng mấy vò, bảo đảm Lý huynh, sẽ hài lòng.

Lý Hàn lắc đầu, nói:

- Thứ mà Mạc huynh tặng. Lý mỗ thật không dám nhận, nhưng mấy vị trưởng lão của Lý Gia ta, hôm nay lại đứng cùng một phía với Mạc huynh, Mạc huynh tặng thứ gì cho họ, chắc rằng cũng không tệ.

Trong mắt Mạc Dịch hiện ra tia sát ý, nhưng rất nhanh nụ cười lại càng thêm hòa ái:

- Lý huynh nói đi đâu vậy, chỉ cần người đồng ý với điều kiện của Mạc mỗ, vậy thì sau này hai nhà chúng ta chính là người một nhà rồi, còn phân biệt này kia làm gì?

Lý Hàn cười ha hả, nói:

- Nói ra, điều kiện của Mạc huynh cũng không quá đáng chút nào a. Có điều ta muốn hỏi một câu, nếu như là ở nơi khác, Mạc huynh có khi nào đồng ý với điều kiện như vậy của Lý mỗ không?

Mạc Dịch suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu nói:

- Nếu đổi làm Mạc mỗ, điều kiện này tại hạ cũng vạn lần không đồng ý đâu.

Lý Hàn gật đầu nói:

- Nếu đã vậy, Mạc huynh hà tất phải hỏi nhiều, đồng ý hay không, Mạc huynh không phải sớm đã rõ trong lòng rồi sao?

Mạc Dịch thở dài đáp:

- Chỉ cần Lý huynh người có thể từ chức vị Gia chủ Lý Gia, rồi để Lý Dật nhập vào ở rể Mạc Gia ta, vậy thì Mạc mỗ cũng sẽ bỏ qua chuyện cũ. Điều kiện tốt như vậy lẽ nào Lý huynh thật sự không chịu đồng ý? Nếu Lý huynh không đồng ý, vậy thì hậu quả thế nào, người chắc sẽ rõ hơn ta chứ?

Lý Hàn cười lạnh, một tiếng, nói:

- Để ta từ bỏ chức vị Gia chủ Lý Gia, sau đó gia nghiệp nghìn năm của Lý Gia giao vào tay của bốn lão bất tử tư thông ngoại dịch kia? Mạc Dịch, người coi Lý Hàn ta là tên ngốc? Còn cho rằng mình lại quá thông minh ư?

Mạc Dịch mỉm cười, không đáp lời.

Nhưng Đại trưởng lão của Lý Gia lại hừ một tiếng, nói:

- Lý Hàn, là Lý Dật Thiếu gia tham hoa háo sắc, gây ra phiền phức lớn. Mạc Đại tiểu thư là người thừa kế chức vị Gia chủ của Mạc Gia, thân phận như vậy, lại hạ thấp mình gả vào Lý Gia ta. Nếu người không đồng ý, thân phận sau này của Lý Dật Thiếu gia lẽ nào sẽ còn thấp hơn sao? Cho dù không phải Gia chủ Lý Gia, nhưng lúc đó hấn cũng vẫn xem như là nửa Gia chủ của Mạc Gia, lẽ nào như vậy không tốt sao?

Lý Hàn cười lạnh, một tiếng, không thèm nhìn hấn đến một lần, mà nhàn thản nhìn về chiếc ghế đối diện, nhàn nhạt nói:

- Long Phi, xem ra người cũng đứng về bên Mạc Gia rồi a.

Người trung niên được gọi là Long Phi sắc mặt vô cùng tái nhợt, hấn nhắm mắt, nằm nghiêng trên bàn rượu, uê oái uống vài hớp mỹ tửu, rồi cười nói:

- Lý huynh đây là chuyện của Mạc Gia và Lý Gia các người, Long Gia chúng ta quả thực không dám quản. Huống hồ mấy vị trưởng lão của Lý Gia đã đồng ý, chỉ cần lần này ta không nhúng tay vào việc của hai nhà, họ sẽ tặng Long Gia chúng ta hai con đường, hơn nữa để Long Ngạo Thiên con trai ta vào Diễn Võ Các của Lý Gia các người mặc sức lựa chọn mười bộ Đấu kỹ... điều kiện như vậy nên ta không đồng ý, ta há chẳng phải là một tên ngốc sao?

Long Phi chính là Gia chủ đương nhiệm của Long Gia, phụ thân của Long Ngạo Thiên.

Nghe thấy vậy, Lý Hàn lặng lẽ cười, khoe mắt hiện ra một tia sát ý, hần xoay người nhìn Đại trưởng lão, lạnh lùng nói:

- Đúng là giỏi lắm a, Đại trưởng lão, hai con đường thì cũng không nói làm gì, lại còn đồng ý tặng Long Gia mười bộ Đấu kỹ... Xem ra Đại trưởng lão người tuổi cũng cao rồi, trí nhớ cũng kém... Người làm như vậy, chính là khi sư diệt tổ, sẽ có kết cục gì không cần ta dạy người chứ?

Đại trưởng lão lặng lẽ cười, nhàn nhạt nói:

- Lý Hàn, hiện giờ người còn quản được nhiều vậy sao? Nói thực nhé, điều kiện này hôm nay, người đồng ý thì đồng ý, không đồng ý thì cũng phải đồng ý. Tốt nhất người tự mình nghĩ kỹ, nếu người đồng ý điều kiện này. Lý Gia còn có thể giữ lại vài phần nguyên khí, nếu như không đồng ý, e rằng hôm nay người có ra được Mạc Gia này, Lý Gia từ này cũng nguyên khí đại thương... Còn về người con trai phế vật đó của người, người đừng cho rằng hần tu luyện, ra một chút nguyên khí, thì có thể lật tay hô mưa gọi gió sao? Lúc này hần không ở bên cạnh người, Lý Gia có mấy người tình nguyện bảo vệ hần thật lòng? Nếu bên này người vẫn chưa thể nhẹ nhõm được, đợi đến lúc về Lý Gia lại phát hiện ái tử của mình đã biến thành một phế nhân, như vậy há không phải là buồn cười sao?

Ầm

~~Lý Hàn vụt trào ra một luồng đấu khí trên người, thoáng chốc lại tiêu tán trong không khí, hần hiển nhiên đã phần nộ đến cực điểm, nghiêng rằng một hồi, rồi lạnh, lùng nói:

- Nếu như Dật nhi có mệnh hệ gì, ta đánh liều mất cả cơ nghiệp nghìn năm của Lý Gia, cũng phải để con chó già người tuyệt tử tuyệt tôn.

Sát khí trong ánh mắt của Lý Hàn khiến Đại trưởng lão cứng đờ người. Hần dĩ nhiên hiểu rõ, trừ phi bốn vị trưởng lão bên mình liên thủ, bằng không tuyệt đối không phải đối thủ. Nếu như không phải lần này Mạc Gia và Long Gia đồng ý hiệp trợ, vậy thì cho dù Đại trưởng lão có một trăm lá gan, hần cũng không dám tạo phản như vậy.

50. Q.1 - Chương 50: Phá Cửa Vào

- Nếu như là thương lượng hôn sự của ta và Mạc Đại tiêu thư, bản thân ta lại không có mặt, há chẳng phải đáng cười sao?

Một tiếng cười nhàn nhạt vang lên, sau đó đã nhìn thấy ở cánh cửa chính, đầu tiên là một trường thương xuất hiện trong tầm mắt của mọi người trong đại sảnh trên trường thương lúc này vẫn còn xuyên mấy đầu người, đang rung rinh theo cán thương.

Phía sau, Lý Dật trong y phục trắng tinh đã chậm rãi tiến vào, lúc này áo trắng trên người hần đã bị nhuộm đỏ hoàn toàn, máu tươi như được vẩy lên đó, trên áo còn để lại màu sắc diễm lệ.

Hần khẽ rung tay, trường thương trên tay khẽ văng ra, tất cả đầu người trên mũi thương đã rớt xuống, khi đến trước mặt Mạc Dịch lại rơi xuống thảng thàng, xếp thành một hình dạng dễ nhìn.

- Nhạc phụ đại nhân, nếu như muốn bàn chuyện hôn sự của tiểu tể, thì xin nhận món hậu lễ này trước đi!

Lý Dật bước nhanh vào trong đại sảnh khuôn mặt hiện ra nụ cười nhàn nhạt, vô cùng tươi tắn. Nếu không phải lúc này hần cả người toàn vết máu, đầu người rải khắp trong đại sảnh, ai cũng đều cho rằng hần thật sự là một tiểu tể đang đến bái kiến nhạc phụ vậy.

Trong phòng khách hai bên ngồi xuống. Bên trái ngồi, đều là các nhân vật của Lý Gia, còn bên phải ngồi, lại là người của Long Gia, còn người của Mạc Gia lại ngồi ở phía chính giữa, người thật sự ra để bồi tiếp khách thật sự không nhiều.

Lúc này sự xuất hiện đột ngột của Lý Dật, cơ hồ khiến không khí trong đại sảnh hoàn toàn đông cứng lại. Người nào cũng đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, Lý Thiếu gia giết đến vào cả đại sảnh Mạc Gia? Vậy thì đám thân vệ của Mạc Gia lẽ nào đều đã bị diệt tận rồi sao?

Lý Dật xuất hiện quá ư đường đột, bên ngoài thậm chí không có người đến thông báo một tiếng, hắn đã đạp cửa đại sảnh của Mạc Gia mà xông vào, rồi ném xuống mấy mươi đầu người nhuốm máu, không biết là muốn lập uy hay tìm chết. Cách xuất hiện này, khiến các thị vệ của Mạc Gia trong đại sảnh nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Mấy người trên bục, vốn dĩ còn đang long tranh hổ đấu, sự xuất hiện của Lý Dật dường như vô cùng bất ngờ. Có điều họ dù gì cũng là những nhân vật đã thấy nhiều cảnh tượng lớn, dĩ nhiên sẽ không bị chấn động, mà người nào cũng lộ ra biểu tình riêng biệt. Bao gồm cả Lý Hàn trong đó.

Người nào cũng bắt đầu chăm chú quan sát Lý Dật đảo ngược trường thương, khuôn mặt mỉm cười. Sau lưng Lý Dật, còn có Lý Na Na hai mắt sáng rực, nhưng trong tay vẫn dắt theo ‘kho vũ khí di động’ giống như con chó chết.

Họ dĩ nhiên đều cho rằng, Lý Dật thật sự đến làm tiểu tể.

Thấy thái độ của Lý Dật, nụ cười trên mặt của Mạc Dịch thu lại. Thân là cường giả cấp bậc Đấu Sư, lúc này hắn dĩ nhiên có thể cảm nhận rõ ràng được, gần trăm thân vệ cấp bậc Đấu Giả mà vốn dĩ đang bố trí bên ngoài đại sảnh lúc này không còn lại một ai. Còn người đến bên phía Lý Dật rõ ràng chỉ có ba người, nếu như nói một đồng người Lý Gia đánh giết vào đây, thì cũng không có gì, nhưng nếu một mình Lý Dật giết sạch thân vệ của Mạc Gia, vậy thì...

Nghĩ tới đây, nhãn thần của Mạc Dịch khẽ co lại.

- Ha Ha, đúng là thú vị. Lý huynh con trai người đúng là ngạo khí hơn Ngạo Thiên nhà ta nhiều. Biết hôn sự của mình sắp bị quyết định rồi, lại có thể tự mình chạy đến Mạc Gia, sự tự phụ và cao ngạo này, đúng là có mấy phần giống với Lý huynh lúc trẻ a.

Long Phi đã chậm rãi ngồi xuống, nhãn thần của hắn thích thú quan sát Lý Dật. Với nhãn lực của hắn dĩ nhiên có thể nhìn ra, Lý Dật lúc này nhiều nhất chỉ là cường giả cấp bậc Đấu Giả. Tuy hắn cũng biết, Lý Dật dường như biết một bộ Đấu kỹ quý dị tên ‘Hồi Phong Chương’, nhưng cho dù nói thế nào, một cường giả cấp bậc Đấu Giả lại xông vào giết tận đến đây trong rừng cường giả cấp bậc Đấu Giả, còn giết đối phương không chừa một ai, vậy thì xét từ bất cứ góc độ nào, cũng đều khiến người khác phải giật mình kinh hãi.

Sự xuất hiện của Lý Dật vốn dĩ cũng khiến Lý Hàn thầm sửng sốt, đợi đến lúc nhìn thấy sự xuất hiện của Lý Na Na, ông lại càng giật bản mình. Nếu tiểu nha đầu này xảy ra chuyện gì, vậy thì Lý Gia thật sự xong đời rồi. Sau đó nhãn thần của hắn lại nhìn về Lý Dật, lúc này dấu khí trên người Lý Dật dư thừa, giết tận vào đại sảnh Mạc Gia, ngoài việc khiến người hắn nóng người ra, cũng không có chuyện gì. Những cường giả cấp bậc Đấu Giả của Mạc Gia, người nào cũng đều tự thị hơn người, trong mắt của Lý Dật, họ không bằng cả loài kiến hôi, giết họ chẳng qua chỉ giống như ức hiếp đứa trẻ nhỏ mà thôi.

Thấy bộ dạng thản nhiên của Lý Dật, sự lo lắng lúc ban đầu, không biết đã tan đi trong lòng Lý Hàn từ lúc nào, ông chợt cười ha hả, nói:

- Hồn xược! Dật nhi, Mạc Gia chủ không có mời người đến yến hội của Mạc Gia, người không mời tự đến, có biết rất thất lễ không?

Lý Dật mỉm cười, hắn khom người, tạo một một độ cong như hòa, chỉ nhàn nhạt nói:

- Phụ thân đại nhân, Dật nhi không thích chuyện hôn nhân sắp đặt. Tuy Mạc Đại tiểu thư là tuyệt sắc hiếm có, nhưng kêu Dật nhi vì một nữ nhân mà làm kẻ nhút nhát. Dật nhi thật không đồng tình... Vì vậy tại đây Dật nhi vẫn xin phụ thân đại nhân chấp nhận, hôn sự này đừng bao giờ đồng ý a!

Lý Hàn khẽ lắc đầu, nói:

- Điều này không phải ta muốn chấp nhận, mà là bốn vị trưởng lão lại muốn người làm tiểu tể của Mạc Gia, chỉ bằng Dật nhi người hãy nói với Đại trưởng lão đi.

Lý Dật mỉm cười, nói:

- Lý Dật đã biết rồi.

Dứt lời, nhân thần của hắn hướng về phía Đại trưởng lão, chột nói:

- Đại trưởng lão nếu như ta không nhớ nhầm, ba tháng trước ta đã từng nói qua, hôm nay nhất định sẽ phái tặng cho Đại trưởng lão một bất ngờ... ông trời ban phúc, Lý Dật hôm nay đúng lúc vừa thăng cấp Đẩu Giả, chỉ bằng trong yến hội lớn thế này, mượn đất của Mạc Gia thỉnh giáo Đại trưởng lão một phen

Đến lúc này, mâu thuẫn của Lý Gia đã hoàn toàn bày ra trước mặt của Mạc Gia và Long Gia. Lời vừa rồi trong đại sảnh, Lý Dật dĩ nhiên đã nghe rất rõ. Lúc này Lý Dật lại nói khách khí như vậy, kỳ thực bộ mặt thật của dòng chính và chi thứ của Lý Gia đã bị xé xuống, thứ để lại chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Đại trưởng lão nhìn thấy bộ dạng điềm nhiên của Lý Dật, tuy không biết tại sao hắn lại lợi hại như vậy, nhưng hắn dù gì cũng là trưởng bối, ở trường hợp này không thể mất đi thân phận, chỉ có thể nhàn nhạt nói:

- Lý Dật Thiếu gia, trường hợp này không phải lúc ngươi nên đến rồi! Người tốt nhất hãy nhanh chóng rời khỏi đây đi, bên ta dĩ nhiên sẽ thỉnh tội với Mạc Gia chủ!

Mạc Dịch lúc này trong lòng đã tức giận đến cực điểm. Hành động của Lý Dật, khiến trong lòng hắn nổi đầy sát cơ, chỉ có điều với thân phận và cách cư xử của hắn, sát khí này dĩ nhiên không thể lộ ra ngoài. Hắn cơ hồ không thèm liếc nhìn Lý Dật lấy một cái, nhàn nhạt nói:

- Lý Dật Thiếu gia nếu đã đến rồi, vậy thì vào ngồi đi, hôn sự này phái bàn tiếp, thành hay không, cũng phải cần một câu nói...

Đầu người ngấp trong đại sảnh hắn lại như không nhìn thấy gì, ngược lại còn điềm nhiên nâng nửa ly rượu lên trước mặt, rồi uống một ngụm.

Sự xuất hiện của Lý Dật, đã đảo loạn tất cả kế hoạch của hắn, một kế hoạch vốn dĩ hoàn mỹ không một sơ hở. Bên trong đã có thêm vài biến số, có cần tiếp tục tiến hành tiếp không, chính là vấn đề lớn nhất.

Nghe thấy lời này của Mạc Dịch. Lý Dật chỉ khẽ lắc đầu, nói:

- Đa tạ Lý Gia chủ, có điều ghế này ta không ngồi cũng được, vẫn phải đợi ta thỉnh giáo xong Đại trưởng lão hãy nói tiếp!

Đại trưởng lão khẽ biến sắc mặt, hắn không nhịn được đập bàn, quát:

- Hỗn xược!

Long Phi bên kia lại cười ha hả, nói:

- Quả nhiên thú vị, Đại trưởng lão, tiểu bối Lý Gia các người ai cũng vô lễ với người như vậy sao?

Nhìn thần thái như đang xem diễn kịch của Long Phi, Đại trưởng lão nghiêng rằng, nhàn nhạt nói:

- Đây là chuyện của Lý Gia ta, hình như không liên quan đến Long Gia chủ chứ?

- Phải không?

Nhân thần của Long Phi chứa đầy sự mỉa mai.

Đại trưởng lão chấp tay nói với Mạc Dịch:

- Phải xin mượn địa phương của Mạc Gia chủ, để ta từ từ nói chuyện với tiểu bối vậy.

Mạc Dịch nhàn nhạt nói:

- Được, Đại trưởng lão xin cứ tự nhiên.

Đại trưởng lão lúc này mới khẽ gật đầu, đang muốn nói gì đó.

Lý Dật trước đại sảnh đã đợi đến chán nản. Hắn vốn dĩ cho rằng mình giết vào trong đại sảnh, thứ chờ đợi mình sẽ lại là một trận tàn sát, hắn đã chuẩn bị tiện tay giải quyết bốn lão bất tử kia, rồi sẽ nói chuyện

khác. Không ngờ tâm tính những người này lại như vậy, phá hoại gần hết không khí mà mình khó khăn lắm mới tạo ra. Ngay cả tên Mạc Gia chủ kia, mình đã giết bao nhiêu người của hắn, lẽ nào cũng không có một người nào chủ động ra tay sao?

Kỳ thực Lý Dật đã nhìn nhầm về điểm này. Nếu như không phải có Lý Hàn ở đây, e rằng Mạc Dịch sớm đã tận tay lấy mạng của hắn, chỉ là Lý Hàn ở đó, với thân phận Đẩu Sư của hắn, bản thân chính là một biến số lớn nhất trong đại sảnh này, sự xuất hiện của Lý Dật khiến cho biến số này càng để người khác không thể đoán ra. Với tính tình gian xảo giáo hoạt của hắn, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng ra tay.

- Được rồi.

Lý Dật lắc đầu:

- Đại trưởng lão, sao người lẩm lời vậy, nếu người không muốn ra tay, vậy thì để ta lên trước, thế nào?

- Na Na! Đóng cửa! Thả chó!

Lý Na Na đằng sau Lý Dật âm ỉ nhìn Lý Dật, khẽ tiếng nói:

- Lý Dật ca ca... cửa... cửa không đóng được.

- Vậy thì, cử thả thẳng chó đi.

Lý Dật cười thật ha hả.

Lý Na Na nhẹ nhàng gạt đầu, lộ ra một nụ cười nhạt, sau đó đây thừng trong tay nàng khẽ văng ra. Người trên dây đã bị quăng đến trước mặt nàng, sau động tác đó. nàng mới khẽ tiếng nói:

- Chó chó, nhanh! cắn người! cắn chết lão già đó!

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Nếu như nói cách xuất hiện của Lý Dật khiến người khác kinh ngạc, vậy thì hành vi của Lý Na Na lúc này lại khiến họ không còn gì để nói. Nàng coi tất cả mọi người ở đây dui mù sao? Đó rõ ràng là một con người, nàng lại nói là chó?

Hai người của Lý Gia này, thật đúng là không coi vô số cao thủ ở đây ra gì!

Đại trưởng lão ngồi trên bục bên trái biến sắc mặt, không nhịn được quát:

- Lý Dật! người bốn cột ta!

Lý Dật mỉm cười, nói:

- Đại trưởng lão, người nói gì vậy? Tổ huấn của Lý Gia, nếu lừa dối trưởng bối sẽ bị cấm túc ba tháng. Lý Dật ta tuy gan to bằng trời, nhưng lại không dám nhận hình phạt của Lý Gia đâu! Na Na, nàng hãy để mọi người xem thử, con chó này rốt cuộc là bộ dạng gì đi!

Lý Na Na gạt đầu, nàng nhìn quanh bốn phía, đợi đến lúc mọi ánh mắt tập trung vào nàng rồi, nàng mới cười nhạt, đặt tay lên miếng vải đen trên đầu người đó, kéo soạt một tiếng...

Khuôn mặt xanh mét của Lý Tiều hiện ra trong đại sảnh bộ dạng trên khuôn mặt quỷ dị khó tả, nhân thân dờ dẩn, cơ hồ người khác kêu hắn làm gì thì hắn sẽ làm việc đó.

Mọi người trong đại sảnh đều nhận ra Lý Tiều, lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, đều như hít phải khí lạnh.

Thế nhưng còn chưa đợi họ hết kinh ngạc. Lý Dật đã co người đá vào bụng Lý Tiều, khiến hắn đau đớn mềm oặt ngã xuống đất, rồi lạnh lùng nói:

- Là chó, thì phải giống chó, không biết cắn người thì thôi, chí ít cũng phải kêu một tiếng chứ!

Lý Tiều về mặt u ám, nhưng hắn vẫn nghiêng rằng không kêu thâm thiết, mà ngược đầu lên bục, khàn tiếng nói:

- Gia gia! Cứu ta!

- Lý Dật! Người hỗn đản!

Đấu khí trên người Đại trưởng lão vụt bùng lên, một đạo hỏa quang nhạt vụt qua, thứ hần tu luyện chính là hỏa Vân Quyết. Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp.

Lời còn chưa dứt, Đại trưởng lão đã muốn bỏ vào Lý Dật. Nhưng Lý Hàn lúc này khẽ vụt thân hình, đã đến trước mặt của Đại trưởng lão, đấu khí trên người ông ta đồng thời hiện ra, một lớp Sa y Đấu khí hình thành bên ngoài cơ thể, Sa y Đấu khí chứa đầy sắc huyền ảo, giống như là khí nước.

Thứ Lý Hàn tu luyện chính là Công pháp bí truyền của Lý Gia, Thủy Ảnh Quyết. Công pháp Chu Tước Trung cấp.

Thủy Ảnh Quyết, Công pháp Chu Tước Trung cấp; lấy nước là gốc, hóa nước thành ảnh, sau khi luyện thành, có thể thành Vô Thượng Thủy Thể.

Cùng sự xuất hiện của Lý Hàn, ông ta tiện tay phát ra, ống tay áo rộng đã rung động:

- Lão quỷ! Người muốn làm gì!?

Ba trưởng lão còn lại sắc mặt khẽ biến đổi, cùng lúc bỏ ra, Sa y Đấu khí hỏa hồng sắc trên người họ cũng đồng thời xuất hiện, ai cũng nghiêng răng nói:

- Lý Hàn! Người muốn thế nào?

Mười mấy thân vệ Lý Hàn đem theo sắc mặt cũng biến đổi, từng người nhanh chóng rút ra trường kiếm bên hông, ngay lập tức bao vây bốn vị trưởng lão lại.

Tình hình trong đại sảnh thay đổi lớn, vốn dĩ còn là cảnh tượng miễn cưỡng cho là hòa ái, lúc này ngay lập tức biến thành sát khí đằng đằng...

51. Q.1 - Chương 51: Bách Bộ Hoành Hành

Tình thế ở trên bực của Lý Gia đã có biến đổi lớn như vậy. tộc nhân Lý Gia ở dưới bực nhất thời không phản ứng kịp. Rất nhiều tộc nhân chỉ thứ tuy biết hôm nay bốn vị trưởng lão muốn đoạt quyền, nhưng tuyệt đối không thể ngờ tới mâu thuẫn lại bành trướng như vậy.

Nhìn tình thế giương cung bạt kiếm như thế Mạc Dịch bất giác khẽ nhíu mày. Tuy rằng nội đấu trong Lý Gia là điều hắn đã nghĩ tới. nhưng nếu như Lý Gia vì nội đấu mà các tinh anh bị hao tổn. và tình thế sẽ trở thành chỉ còn là nhị lưu thế lực. điều này đối với Mạc Gia mà nói lại không có chút lợi ích gì.

Mất đi sự ràng buộc của Lý Gia, mâu thuẫn của Mạc Gia và Long Gia cũng sẽ lộ ra hoàn toàn. Đến lúc đó, việc tranh đấu của hai nhà chắc chắn sẽ không chết không thôi còn Mạc Gia thì chưa có sự chuẩn bị vẹn toàn nào cho lúc đó.

Vừa nghĩ tới đây, Mạc Dịch bèn cười ha hả. cất cao giọng nói:

- Lý huynh, bốn vị trưởng lão. . . Các người hà tất phải kích động như vậy? Trước mặt chẳng qua chỉ là một số mâu thuẫn giữa đám tiểu bối. cứ để bọn chúng tự giải quyết với nhau là được rồi chúng ta nhúng tay vào làm gì? Há chẳng tự mình làm mất đi thân phận hay sao?

Đại trưởng lão mặt đang hầm hầm tức giận, liếc nhìn Mạc Dịch, đang định nói gì thì Lý Dật đứng trước đại sảnh đã nhẹ lắc đầu. nói:

- Mạc Gia chủ, đây là chuyện của Lý Gia chúng ta. ngài vẫn nên dừng nhúng tay vào thì tốt hơn. Lý Gia chúng ta quản dưới không nghiêm, nuôi mấy con chó đều muốn phản chủ. hôm nay chỉ bằng Lý Dật sẽ mượn đại sảnh này của Mạc Gia để giáo huấn ấy con chó già trong nhà một trận, mong Mạc Gia chủ đừng để tâm.

Nụ cười trên mặt Mạc Dịch chợt héo hắt lại. lời hắn nói vừa rồi đã chuẩn bị một bậc thang tốt cho Lý Hàn bước xuống, nhưng không ngờ lại bị một câu nói của Lý Dật chặn lại. Trong tình hình này. hắn quả thực không thể nói thêm được điều gì.

Tuy rằng Lý Dật đã giết vô số người của Mạc Gia. nhưng lúc này Mạc Dịch ngược lại còn có hứng thú với hắn. Cái tên Lý Dật thường bị gọi là phế vật này. rốt cuộc có căn cơ thể nào mà dám xằng ngôn như vậy?

- Chó già ư?

Sắc mặt của Đại trưởng lão tái lại, càng lúc càng hiện ra vẻ dữ tợn:

- Được lắm! Được lắm! Hôm nay ta lại muốn xem xem. người chuẩn bị dạy dỗ ta thể nào! Các người còn nhìn gì? Tất cả lên cho ta!

Sau câu nói ấy. Đại trưởng lão đã rống lớn với tộc nhân của Lý Gia.

Lý Hàn nghe vậy. lại cười lạnh một tiếng nói:

- Ai dám động thủ. sẽ bị coi là phản nghịch của Lý Gia. từ nay đời đời kiếp kiếp, sẽ bị Lý Gia truy sát. diệt cỏ tận gốc. không có đường sống!

- Cho dù lúc này các người không động thủ. để Lý Hàn đoạt mất cơ hội hắn sẽ để các người dễ sống sao?

Tam trưởng lão tử nãy giờ im lặng lúc này đã lạnh lùng quát.

Trong những tộc nhân Lý Gia vốn dĩ còn đang do dự không quyết bất chợt có mấy mươi người đứng dậy. Những người này đều là tâm phúc của tứ vị trưởng lão trong chi thứ của Lý Gia. bất cứ trường hợp nào họ đều vạn bất từ nan.

Mười mấy người còn lại hiện ra vẻ do dự trên mặt những người này đều không phải là tâm phúc của tứ vị trưởng lão. trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Thấy cảnh tượng như vậy. Lý Hàn cười lạnh một tiếng, nhân thần hướng về phía mấy thân vệ bên cạnh, đang muốn nói gì đó.

Ở dưới. Lý Dật lại khẽ mỉm cười, nói:

-Nhiều như vậy sao? Xem ra ta phải chỉnh đốn lại gia phong không nghiêm trong nhà rồi

Nhìn thấy vẻ thản nhiên như không của Lý Dật. Lý Hàn thoáng ngây người. Bàn tay ông đang nâng lên chậm chậm hạ xuống, rồi liếc nhìn sang bên. sau đó lặng lẽ nhìn về phía trước đại sảnh.

Người con trai này của mình, lúc nào lại có bản lĩnh và sự can đảm như vậy? Hắn làm được như vậy sao? Điểm này khiến Lý Hàn chợt cảm thấy kỳ vọng vô cùng.

Nhìn thấy Lý Hàn không có động tác thừa thãi nào. mấy chục tộc nhân Lý Gia đứng dậy vừa rồi mới thả lỏng người, đưa mắt nhìn Lý Dật lại càng không kiêng nể gì.

Nhưng Lý Dật lại phớt lờ thẳng ánh mắt đầy sát ý của mấy vị trưởng lão phía trên, mà nhìn về mấy chục tộc nhân vừa đứng lên. Người Lý Gia đến đây hôm nay vô cùng khéo chọn không thấy ai là tộc nhân của dòng chính. Mà tộc nhân của chi thứ thì chiếm đến hơn nửa, trong năm. sáu mươi người đứng dậy. thấp thoáng có mấy người sắc mặt trầm tĩnh, khiến Lý Dật không nhìn ra thực lực cao thấp. Còn mấy chục người còn lại cơ hồ đều là cường giả cấp Đấu Giả. đấu khí của từng người đều cực kỳ cường hãn trong tình hình này, vốn dĩ không cần che giấu.

Những tộc nhân Lý Gia này khác với đám thân vệ của Mạc Gia bên ngoài người có thể đạt đến cấp Đấu Giả trong Lý Gia. Công pháp và Đấu kỹ mà họ tu luyện lại không hề kém.

Vì vậy tuy cũng là Đấu Giả. nhưng những tộc nhân của Lý Gia về căn bản có thể đấu được với vài tên thân vệ của Mạc Gia.

• •

Những người này phần lớn đều là những tinh anh trong chi thứ của Lý Gia. thân phận và bốn sự trong Lý Gia dĩ nhiên không thấp, bằng không cũng chẳng có tư cách tham gia vào yến tiệc này. Lúc này ánh mắt

của mấy chục người này đang cùng nhìn về Lý Dật. có ý vị. có châm biếm, có nghi ngờ. có sát cơ. cũng có sự đố kỵ. . . Các loại trạng thái, đều hội tụ đủ ở đây.

Hơn nữa, khí tức của mấy chục Đấu Giả cùng lúc tràn ra, luồng sát khí lạnh lẽo như có thể dờn non lấp biển cùng ập đến Lý Dật.

Trận thế này đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với những thân vệ của Mạc Gia phía bên ngoài. Có lẽ thực lực của Lý Gia trong đại sảnh này. đã chiếm đến gần một nửa. hơn nữa đều là một phần thực lực mà tứ vị trưởng lão trước này đều nắm chắc. Xem ra bốn vị trưởng lão tuy đã có thỏa thuận với Mạc Gia. nhưng hiển nhiên cũng sợ đối phương cản lại cả mình.

Hơi thở của Lý Dật thoáng ngừng lại. sau đó hắn lại không nhận được bật cười. Cảnh tượng này hắn không phải chưa từng gặp, ở tiền kiếp, khi hắn xâm nhập vào Đảo quốc đề thích sát lãnh tụ của họ. trước khi động thủ chỉ ít cũng phải đối mặt với mấy trăm cường giả thân thủ hơn người. Cái cảm giác không biết thắng thua lúc đó. khiến Lý Dật đã khơi dậy tiềm năng của toàn thân. Cũng sau lần đó. hắn mới tự tay sáng tạo ra bộ Huyền Sát mà các cường giả trong thế giới ngầm nghe thấy đã sợ mất mặt.

Chỉ là không biết hôm nay. Tình hình tương tự như vậy có thể mang đến lợi ích gì không?

Lý Dật thở dài một tiếng, ra dấu tay thị ý Lý Na Na lui ra sau. Trường thương trong tay hắn được nâng lên nhẹ nhàng, mũi thương dính đầy máu thịt không ngừng rung động, lúc này hắn đã bỏ đi tất cả tạp niệm, trong đầu chỉ còn lại một niềm hào hứng!

-Lý Dật ta hôm nay sẽ dựa vào một người một thương lấy đầu của bốn con chó già các ngươi xuống làm bô!

Ánh mắt của Lý Na Na phía sau khi nhìn Lý Dật, đã không giấu được sự ngưỡng mộ. Nếu như Lý Tiêu lúc trước đem lại cho nàng một cảm giác oai vũ. vậy thì Lý Dật lúc này lại là một con người anh dũng chân chính trong lòng nàng.

Rốt cuộc là cái gì khiến hắn có gan lớn như vậy. lại dám đơn thương độc mã giết tận vào đây? Là vì phụ thân của hắn sao?

Trường thương trong tay Lý Dật vừa hướng lên, bầu không khí vốn đã kỳ dị ngay lập tức lại bị sát khí âm trầm làm rối loạn.

• • •

- Lý Dật Thiếu gia! Hôm nay ta sẽ xin lĩnh giáo cao chiêu của ngươi một phen vậy!

Một đạo kiếm quang bao trọn đầu khí hòa hồng sắc vùng đến Lý Dật. ngay lập tức phong tỏa đường thoái lui của Lý Dật. Đường kiếm này tuy vẫn chưa đến. nhưng sát khí lạnh buốt trên lưỡi kiếm đã khiến người khác phải kinh sợ.

Lý Dật khẽ nheo mắt lại. khuôn mặt thoáng hiện chút kinh ngạc, người trước mặt tuyệt đối chưa đến hai mươi, nhưng đường kiếm vùng ra. đã không còn cảm giác giống như Đấu kỹ tầm thường, chỉ có uy lực mà không có chiêu số. Đường kiếm này tuy không dùng Đấu kỹ gì. nhưng Lý Dật lại có thể nhìn ra lực sát thương của nó rất đáng sợ. Kiếm pháp thiên chuy bách luyện này là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy từ sau khi đến thế giới này. Chỉ một người như vậy. nhưng sự rắc rối đã vượt qua trăm người đã giết vừa rồi.

Chẳng trách Lý Gia có thể đứng vững được nghìn năm không ngã. Công pháp và Đấu kỹ của Lý Gia. quả nhiên cũng có chỗ đáng nhìn!

Có điều. Lý Dật cũng không vì vậy mà tránh né, trường thương trong tay hắn vùng một cái. đã lướt qua yết hầu của người này. cách lấy sát đối sát này. đúng thật là độc đến cực điểm.

Người kia khẽ nhủ mày, hắn có kinh nghiệm chiến đấu dày dạn, dĩ nhiên có thể cảm giác được, cho dù đường kiếm này của mình có thể đánh bị thương Lý Dật. nhưng e rằng yết hầu của mình sẽ cũng phải có thêm một lỗ máu.

Ngay lập tức hắn không thể không khựng lại thân hình đang bỏ tới. thu trường kiếm trong tay về phòng thủ. chặn lại ngay trên đầu mũi thương.

Keng—

Một tiếng kim loại giao nhau vang lên. bắn ra một tia lửa trong không trung. Người đó sắc mặt mừng rỡ. Chớp mắt hắn đã cảm giác được trên thương của Lý Dật không có chút dấu khí nào. Ngay lập tức hắn định chiếm lấy lợi thế. trong thoáng chốc, đã thúc động đầu khí toàn thân men theo trường thương của Lý Dật bỏ đến với sức mạnh dời non lấp bể.

Thế nhưng đúng lúc này. Lý Dật chợt nhường người tới. Trường thương trong tay đã bị hắn buông lỏng ra thân người của hắn đã vọt đến trước mặt của người đó. đảo tay VUNG chưởng vào ngực của người đó.

Hai tiếng cơ hồ cùng lúc vang lên. Trường thương bị Lý Dật ném ra không chịu được sự thúc kéo của đầu khí. đã bị nát vụn trên không trung, phát ra một tiếng nổ lớn. Còn sau một chưởng của Lý Dật. hắn lại đảo tay tát một bạt tai vào mặt người kia người đó ngay lập tức bị đánh văng đập vào vách tường, không biết sống chết.

Mọi người trong đại sảnh lúc này vẫn chưa hết kinh ngạc, đã có thêm mấy người lao vào Lý Dật.

Lý Dật không lui mà tiến, chỉ nhàn nhạt nói:

-Đưa rìu!

Lý Na Na đang né ra nửa bước, nghe thấy vậy. đã từ trong đồng vũ khí ngập người trên thân Lý Tiêu rút ra một chiếc rìu dài ném cho Lý Dật. Lý Dật tiện tay đón lấy. Chiếc rìu dài vung lên như gió lốc. chặn lại hai đường kiếm đang bổ đến. Đồng thời kéo dẫn chiếc rìu trong tay. thân hình của hai người đã đập vào nhau, ai cũng bị thổi ra một búng máu tươi.

Thế nhưng tất cả chỉ là mới bắt đầu. sau đó ba người bị đánh lui, người càng nhiều ở phía sau cùng lúc bổ tới, Lý Dật khê nhếch môi. chiếc rìu trong tay vung sang tả hữu đánh bật ra tất cả các đường kiếm vận hàm đầu khí

Mỗi lần đánh bật ra. thì có một người thổ huyết lui ra. không phải Lý Dật không muốn giết người, mà là hắn phát hiện, thực lực của những người này quả thực không tồi muốn giết họ lại hết sức khó khăn, vì vậy bằng với việc phí sức để đuổi cùng giết tận. chỉ bằng tiết kiệm vài phần sức lực.

Bán Nguyệt Trảm!

Một tiếng rít vô cùng thấp trầm vang lên, một đạo ánh sáng hình cung bắn ra từ trong đám người, bổ thẳng đến Lý Dật.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, chiếc rìu trong tay vung vọt ra. chỉ thấy đạo ánh sáng hình cung sau một tiếng 'kịch' đã bị hóa giải, bay thẳng lên nóc đình, rồi đâm ầm một tiếng. Chiếc rìu trong tay Lý Dật cũng xuất hiện các vết nứt rạn.

Hắn tiện tay vứt chiếc rìu trong tay đi, thấp giọng nói:

-Đưa kiếm!

Lý Na Na lúc này đã nhìn đến mơ hồ. nàng cơ hồ vô thức rút kiếm ra ném cho Lý Dật.

Lý Dật một tay đỡ kiếm, khuôn mặt thoáng hiện vẻ tức giận. Thân hình hắn vọt biến, chớp mắt đã lao vào trong đám người. Hắn vốn dĩ còn muốn che giấu vài phần thân thủ. nhưng vừa rồi chiêu 'Bán Nguyệt Trảm' của người đó đã kích phát lửa giận trong lòng hắn.

Keng— Keng— Keng— ,

Mấy thanh trường kiếm trước mặt đã bị hắn đánh văng, mấy người đó toàn thân chấn động, cơ hồ cùng lúc thối lui.

Lý Dật đã đáp xuống trước mặt của người có khuôn mặt âm trầm ấy. lúc này hắn đang nhìn Lý Dật đánh lui mười mấy người đề đến bên cạnh mình, sắc mặt lộ ra vẻ khó tin.

-Chiêu Đầu kỵ đó vừa rồi là ngươi dùng?

Lý Dật nhàn nhạt hỏi.

Người này vô thức gật đầu.

Lý Dật lạnh lùng nói:

-Được lắm. người muốn lấy mạng ta. dĩ nhiên ta cũng sẽ lấy mạng người, điều này rất công bằng, chết rồi cũng đừng trách ta!

Dứt lời. trên lưỡi kiếm của Lý Dật đã hiện ra một đạo quang mang hắc sắc trường kiếm trong tay hắn giờ cao lên. rồi lại rơi xuống.

Keng—

Phụt—

Trường kiếm được người này giơ lên trong lúc hoảng loạn đã bị chém làm đôi tiếp đó, không còn vật cản Lý Dật bổ kiếm xuống mi tâm của hắn nháy mắt đã chém người hắn ra làm hai. Một luồng máu tươi phun ra xối xả như suối nước, khiến những cục máu đông trên người Lý Dật lại biến thành dòng một lần nữa.

Mấy mươi người xung quanh, lại không một ai có cơ hội chặn được đường kiếm sát của hắn.

Đường kiếm lúc này của Lý Dật đã làm chấn động tất cả mọi người, trong lòng mọi người đều không thể ngờ. trên thế gian này còn có loại người này. lấy yếu đánh mạnh, lấy ít đánh nhiều, bách bộ hoành hành, nhất trụ kinh thiên!

52. Q.1 - Chương 52: Nhất Trụ Kinh Thiên

- Hảo thủ đoạn! Hảo thân thủ! Hảo tâm cơ!

Long Ngạo Thiên vốn đang uể oải dựa người vào bàn, hai mắt chợt sáng lên, bất chợt thấp giọng lầm bầm.

Sắc mặt Long Phi ở bên cạnh khê sững sốt. Dĩ nhiên hắn biết, thiên phú người con trai bảo bối của mình cực cao. mấy lão quái vật trong gia tộc cũng rất xem trọng hắn. Mắt hắn sớm chỉ biết ngẩng mặt nhìn trời, nhưng không ngờ, tên phế vật Lý Dật lại có thể khiến hắn đánh giá như vậy.

Lòng Long Phi vội chuyển, nhưng bên này lại khê tiếng hỏi:

- Có ý gì?

Thần sắc trên khuôn mặt của Long Ngạo Thiên hiếm có lúc nghiêm túc, thân thủ của Lý Dật trước mặt khiến hắn có một cảm giác sợ hãi kỳ lạ. nhưng lại không thể nói ra chỗ nào đáng sợ. Hắn thấp đầu suy nghĩ trong chốc lát, nhìn thấy tộc nhân xung quanh cũng tỏ ra hiếu kỳ. mới thấp giọng giải thích:

- Đấu khí trên người của tên Lý Dật này tuy rằng sung mãn, nhưng lại hoàn toàn không nội liễm, hiển nhiên nhiều nhất cũng chỉ có tu vi của Nhất Tinh Đấu Giả. Nói không chừng hắn vừa ngưng kết được Đấu Khí Toàn thì đến Mạc Gia. Nhưng thân thủ của hắn thì lại vô cùng sắc bén dứt khoát, trong khi động thủ không cần bất cứ hư chiêu gì. Chỉ cần một chiêu đánh bại địch. Thậm chí ngay cả một phân sức lực cũng không muốn bỏ phí. Từ lúc hắn xuất thủ đến này, chỉ dùng một lần đấu khí. nhưng đám Đấu Giả của Lý Gia lại không có người nào có thể chạm đến hắn nửa bước. Thân thủ như vậy đừng nói là một Đấu Giả, cho dù là xuất hiện một Đấu Sư cơ hồ cũng chưa chắc có thể đựng được đến tà áo của hắn. Lại liên tưởng đến thân vệ của Mạc Gia đến giờ vẫn chưa xuất hiện, nếu như ta đoán không sai, tên Lý Dật này chắc chắn là một người một kiếm, nhuộm máu trăm bước mà giết tận vào đây. . . Đến trong đại sảnh này. hắn còn có thể còn tinh lực như vậy, quả thực khiến người khác phải thán phục, đó là thứ nhất.

- Lý Dật tiện tay xuất chiêu, thoát nhìn trông như vô cùng đơn giản, thậm chí không thể coi là Đấu kỹ. nhưng một chiêu một thức của hắn lại vừa đúng lúc khắc chế được thân thủ của đám người Lý Gia kia. Nhiều lúc. giống như đám Đấu Giả của Lý Gia tự mình đập vào vũ khí của hắn, hơn nữa vẻ mặt hắn rất ung dung, trong đạo quang kiếm ảnh lại không hề có chút dao động tâm trí nào. Tâm tính như vậy. nhân lực như vậy. lẽ nào lại là một tên phế vật mới chỉ tu luyện ba tháng? Kinh nghiệm chiến đấu của hắn có lẽ

còn khủng khiếp hơn một cường giả Đấu Vương vài phân, đây mới là vốn gốc rễ thực lực khủng khiếp của hắn, đó là thứ hai.

- Lý Dật một mạch giết tận vào đây, giết đến độ đầu người lẫn lốc. thi thể khắp nơi. Người nghĩ hắn thật sự là không thể hạ thủ với tộc nhân của Lý Gia sao? Không phải, hắn chỉ là không muốn hạ thủ mà thôi. Nên biết, những Đấu Giả của Lý Gia sao có thể so sánh với thân vệ của Mạc Gia. những nhân vật thiên tài ấy. người nào không có mấy phần bản lĩnh giữ mạng của mình? Nếu như Lý Dật ép họ rồi lên, mọi người sẽ đồng quy vu tận, há chẳng phải xong rồi sao? Vì vậy Lý Dật tuy chiêu nào cũng đả thương người, nhưng lại đều nương tay. Huống hồ đám Đấu Giả của Lý Gia bị bại dưới tay hắn. lúc này lòng sớm đã dao động, người tâm chí không kiên định, e rằng lúc này đã mất đi lòng tin. Phải biết rằng, trong một trận chiến đấu. đánh vào người là hạ sách, đánh vào lòng người mới là thượng sách. Lý Dật luôn nương tay với tộc nhân, hiển nhiên mục đích cũng là vì điều này. Nhưng có người lại không biết tốt xấu. muốn dùng Đấu kỹ ám toán hắn, vậy thì hắn sẽ không cần khách khí. sẽ dùng thủ đoạn đáng sợ nhất để tiêu diệt đối phương. Chiêu này vừa la, những tộc nhân của Lý Gia chắc rằng trong lòng đều đã rõ. nếu như trong một trận chém giết bình thường, Lý Dật nhiều nhất chỉ làm bị thương họ mà thôi; nhưng nếu như chọc giận Lý Dật. vậy thì Lý Dật sẽ lấy mạng của hắn. Như vậy. sát tâm vốn dĩ đã không kiên định của những tộc nhân đó sẽ bị hóa giải hoàn toàn. Ý chí chiến đấu bị tiêu biến, bản lĩnh mười thành cũng chỉ còn lại dưới tám thành. Theo ta thấy. thuật công tâm này của Lý Dật, không hề kém chút nào với thân thủ của hắn, đó là thứ ba. Thủ đoạn như vậy, thân thủ như vậy. tâm tính như vậy. . . Sao lại bị người khác gọi là phế vật?

Long Ngạo Thiên sắc mặt hiện ra sự khó tin:

- Lê nào hắn vẫn luôn che giấu thực lực của mình, muốn dựa vào một chuyện như vậy, để tạo ra một uy vọng vô thượng trong gia tộc của mình? Nếu thật sự như vậy, thành tựu trong tương lai của người này chắc chắn sẽ không thể nào tưởng tượng!

Nói đến đây, cơ hồ ngay cả Long Ngạo Thiên cũng không tin vào phân tích của mình. Hắn không nên nổi phải thở dài, rồi lại lắc đầu. nhưng ánh mắt lại chăm chăm về hướng Lý Dật mãi không dời.

- Nếu Lý Dật có tâm cơ như vậy, vậy thì hôm nay. Bốn vị trưởng lão của Lý Gia hòng chắc rồi.

Long Phi rất tin tưởng vào lời của con trai mình, nhìn về Lý Dật vẫn đang một bước một kiếm, kiếm vung ra ắt đả thương người, bất chợt hít một luồng khí lạnh.

Long Ngạo Thiên cũng không đáp lời của hắn. mà nhân thần chợt sáng lên. sau chốc lát thấp giọng nói:

- Phụ thân đại nhân, người biết Lý Gia có bộ Công pháp nào mà đấu khí tu luyện có màu đen không?

Long Phi suy nghĩ một hồi, sau đó chậm rãi lắc đầu:

- Không biết. Thủy Ảnh Quyết nổi danh nhất của Lý Gia. cũng là Thủy hệ Đấu kỹ. đấu khí đương nhiên là màu lam. không phải màu đen. . . Đấu khí hắc sắc của Lý Dật. quả thực khiến người khác không nhìn ra lai lịch.

Long Ngạo Thiên khẽ gật đầu. hắn còn muốn suy nghĩ thêm một hồi, nhưng Lý Dật trong trận hào chiến lúc này dường như đã chú ý đến nhân thần của hắn. Lý Dật tiện tay điểm một kiếm vào cổ tay của một Đấu Giả, sau đó lại đảo tay vỗ một cái, đập người đó văng xa vài thước, rồi quỳ đầu liếc nhìn Long Ngạo Thiên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Thế nhưng không biết tại sao. nụ cười ấy lại khiến Long Ngạo Thiên bất chợt cảm thấy tê dại, một cảm giác khủng bố không tên trong lòng dâng trào, nhân thần cuối cùng không cầm được phải chuyển dời sang một bên, không dám nhìn tiếp.

Mạc Dịch ngồi trên bục vốn dĩ đang lắng nghe phân tích của Long Ngạo Thiên, chú ý đến việc Long Ngạo Thiên bị một cái liếc mắt của Lý Dật mà giật mình thoái lui. Hắn cũng lắc đầu. khuôn mặt lộ ra vẻ khó hiểu. Đấu khí mà Lý Dật đang dùng hết sức quý dị, có lẽ là hiệu quả một Công pháp cao cấp nào đó, nhưng Lý Gia lúc nào lại có bộ Công pháp này. bốn lão quy kia lại cũng không biết?

Tên Lý Dật này hiện giờ đã chém hơn ba mươi Đấu Giả. nhưng đấu khí lại không dùng đến mấy lần, hiển nhiên mỗi lần hắn đều chỉ dựa vào sức lực cơ bắp để đánh lui địch. Nhân lực của Mạc Dịch vô cùng tốt. Chiêu số bình thần không nóng vội của Lý Dật lọt vào mắt hắn, ngay lập tức khiến trong lòng hắn sôi trào.

Cho dù thế nào hấn cũng không thể tin. một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, lại có thể luyện kiếm pháp thành thực đến mức này.

Lẽ nào nói, đây lại là một Đấu kỹ kỳ diệu vô bì nào đó sao?

Trong trận chiến lúc này. đám tử đệ của chi thứ Lý Gia đã bị chém mất hai phần ba, Lý Dật đã ở trong đại sảnh bước liền hơn bốn mươi bước. Mỗi lần kiếm của hấn đã thương một người, hấn lại tiến lên một bước, chỉ trong nháy mắt, những người được gọi là thiên tài lúc bình thường hay điều võ giương oai của Lý Gia đã bị hấn chém ngã giữa sông soài, nhưng điều quý dị là, cho dù trong bất cứ tình huống nào. cũng không có ai dám sử dụng một chiêu Đấu kỹ.

Nếu như người người đều dùng Đấu kỹ. Lý Dật cũng sẽ không tiến lên nhẹ nhàng như vậy. Nhưng hiển nhiên đám tử đệ của Lý Gia này đều bị sự tàn bạo vừa rồi của Lý Dật làm cho chấn động, người nào cũng vô thức không dám dùng những Đấu kỹ có uy lực cực lớn.

Lúc này trên ghế ngồi của Lý Gia. tình thế rút kiếm giương cùng đã nhạt dần đi. Ánh mắt của bốn vị trưởng lão nhìn Lý Dật. giống như họ đang gặp phải quỷ. thân thủ của chi thứ Lý Gia thế nào. họ rõ hơn bất cứ ai. Nhưng những người này dâng lên như nước thủy triều, lại bị Lý Dật chém đổ như chém lúa mạch, quả thực khiến người khác không dám tin.

- Chuyện này. . . Rốt cuộc là chuyện gì? Lý Hàn! Có phải người đã cho hấn Đấu kỹ gì không? Lẽ nào? Là Đấu kỹ cấp Bạch Hổ?

Tam trưởng lão nhìn thấy một người cháu của mình bị chém xuống đất. hấn biết người cháu này của mình sớm đã là Ngũ Tinh Đấu Giả. nhưng ngay cả một chiêu của đối phương cũng không thể cản được, đến lúc này hấn không tìm được mà rút lên.

- Đấu kỹ cấp Bạch Hổ?

Lý Hàn cười lạnh một tiếng:

- Bốn lão quy các ngươi không phải rất quen thuộc với Diễn Võ Các sao? Lẽ nào không biết, Đấu kỹ cao nhất của Lý Gia chúng ta. cũng chẳng qua chỉ là Chu Tước Trung cấp mà thôi, Đấu kỹ cấp Bạch Hổ ư? Nếu thật sự có Đấu kỹ đó để ta tham tường một lượt, ta sớm đã đột phá rồi, còn cần mấy lão quy các ngươi dùng tâm kế sao?

Chỉ có Đại trưởng lão lúc này đã bình tĩnh trở lại, hấn nhìn thân ảnh của Lý Dật. ánh mắt thay đổi liên hồi:

- Lão Tam, đừng phí lời. Lý Gia không có bộ Đấu kỹ nào quý dị như vậy, nếu thật sự có. vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất chính là người của dòng chính tự mình cất giấu. Phải biết rằng, gia tổ Lý Gia chúng ta là cường giả cấp Đấu Hoàng, Công pháp và Đấu kỹ của cường giả đó để lại, chẳng lẽ chỉ có Chu Tước Trung cấp thôi sao?

Hấn vừa dứt lời, rất nhiều ánh mắt trong đại sảnh cùng đổ dồn về Lý Hàn, bởi vì nếu chuyện này là thật, vậy thì Lý Hàn chắc chắn là người biết rõ nội tình đầu tiên.

- Công pháp mà Đấu Hoàng để lại?

Lý Hàn khẽ cười một tiếng, trong mắt hiện ra một tia châm biếm:

- Lẽ nào các ngươi còn chưa nhìn ra sao, trên lưỡi kiếm của Dật nhi, không dùng một chút đấu khí nào. Cái dựa vào chỉ là kỹ xảo và sức mạnh cơ bắp, các ngươi cho dù là người có kiến thức, nhưng đã từng nghe qua có Đấu kỹ nào không cần dùng đấu khí chưa?

Đấu kỹ. Tên như ý nghĩa, là kỹ năng cần phải dùng đấu khí thúc động, đây là chuyện mà người người trên đại lục đều biết. Lúc này bị Lý Hàn hỏi nh vậy. nhiều ánh mắt vốn dĩ đang bùng cháy đều nhạt đi rõ rệt.

Nếu thật sự là một bộ Đấu kỹ khiến người luyện có thể lấy yếu đánh mạnh vậy thì cục diện hôm nay e rằng sẽ càng phức tạp hơn. Nhưng đó nếu như chỉ là kinh nghiệm chiến đấu của bản thân Lý Dật đã tích lũy được, vậy thì chỉ có thể nói Lý Dật khủng bố mà thôi.

Rất nhiều lời dối thoại đã lọt vào tai Lý Dật, trong lòng hắn không nén được cười lạnh một tiếng. Kiếp trước của mình thân là sát thủ siêu cấp, tung hoành trong thế giới ngầm, có vũ khí gì mà không biết dùng? Đừng nói là vũ khí, cho dù chỉ là một cây côn, mình cũng có thể phát huy được uy lực vốn có của nó. Chỉ cần những người này không ngưng kết ra được Sa Y Đẩu khí. vậy thì cơ thể con người kia cho dù mạnh đến đâu, cũng tuyệt đối không thể chặn được trường kiếm trong tay mình.

Cũng tức là nói, người dưới cấp Đẩu Sư, bản thân sẽ là vô địch thủ. nhưng nếu như gặp phải Đẩu Sư. . .

Lý Dật trong lòng khẽ se lại, hắn vẫn chưa từng chính diện đối chọi với Đẩu Sư. dĩ nhiên không rõ cường giả cấp bậc này lợi hại thế nào. nhưng chỉ cần tưởng tượng một chút, chỉ thắng cấp Đẩu Giả, mình đã khôi phục lại thân thủ mười thành của kiếp trước, vậy thì sự khủng khiếp của Đẩu Sư có thể nghĩ mà biết.

Chi hy vọng, những Đẩu Sư của Lý Gia sẽ giống như hán tử bi thảm kia của Mạc Gia.

Nghĩ tới đây. Lý Dật lắc đầu, trường kiếm trong tay hắn vạch một vòng tròn trong không khí, khẽ vỗ một cái, đúng lúc vỗ vào chuôi kiếm của một người. Nhưng người này cơ hồ đã nắm bắt được vài phần quy luật xuất thủ của Lý Dật. hắn hoàn toàn không ngưng kết đẩu khí trên lưỡi kiếm, mà bố trí khắp cơ thể, dựa vào đó để ngăn lại chiêu này của Lý Dật.

Một luồng lực phản chấn dữ dội xoay lại, cánh tay của Lý Dật tê rần, cơ hồ không nắm được trường kiếm trong tay. hắn vội thúc động đẩu khí trong cơ thể thuận theo kinh mạch tuôn ra, cảm giác trên tay mới tốt hơn phần nào.

Cùng lúc đó, trường kiếm trong tay hắn đánh chéo, mạnh mẽ đánh xuyên qua khỏi cánh tay của đối thủ. Chỉ nghe thấy một tiếng hự nặng nề, người này đã lui xuống phía sau.

Tình hình này Lý Dật không phải lần đầu tiên gặp, những tên được gọi là thiên tài trong Lý Gia. người nào cũng có chỗ độc đáo riêng. Tuy rằng trong sự tấn công của Lý Dật. họ đều bị dao động tâm trí, nhưng vẫn có mấy người nhìn ra được nhược điểm lúc này của Lý Dật, đó chính là hắn muốn giữ thực lực. tuyệt đối không dám dùng những thủ đoạn cứng chọi cứng, mà chỉ dựa vào xảo kinh để phá địch.

Bị nhìn ra điểm này. Chỉ cần toàn lực phòng thủ. Không cần nhanh chóng tấn công, vậy thì thân thủ quỷ dị của Lý Dật sẽ không còn tác dụng quá lớn.

Chi tiếc rằng. Lý Dật tuy chỉ dựa vào xảo kinh, nhưng dù gì hắn cũng đã là cấp Đẩu Giả. Nếu như lúc trước, gặp phải tình trạng này dĩ nhiên hắn chỉ có thể chạy thoát thân, nhưng đã đạt được Thiên Ma Nhất Biến, Thiên Ma Cửu Biến đã thăng cấp lên Chu Tước Hạ cấp, điều bất ngờ với hắn cơ hồ là vô hạn. Tuy hắn chỉ là Nhất Tinh Đẩu Giả, nhưng đẩu khí trong cơ thể lại sánh được với Tam Tinh Đẩu Giả, không hề thua kém chút nào.

Điểm này mới là mấu chốt để Lý Dật lúc này có thể bách bộ vô địch, nhất trụ kinh thiên.

Những cao thủ nhìn ra được nhược điểm của Lý Dật, đều bị Lý Dật trong chớp mắt dùng đẩu khí bạo phát đả thương, cũng không thể không lui đi. Lý Dật cười lạnh liên hồi, chớp mắt đã tiến thêm lên vài bước, trường kiếm trong tay giống như thiểm điện xé gió phóng ra, một bước là một người, đến lúc trường kiếm nứt vỡ. người hắn đã không còn nằm trong vòng vây nữa.

Lý Dật tiện tay bỏ thanh trường kiếm đã nứt vỡ trong tay đi, tộc nhân Lý Gia ở trước mặt chỉ còn lại không đến mười người, cự ly hắn cách ghế ngồi của Lý Gia cũng chưa đến mười bước.

53. Q.1 - Chương 53: Điền Cường Càn Rỡ

54. Q.1 - Chương 54: Cường Giả Vi Tôn

55. Q.1 - Chương 55: Biến Cố

56. Q.1 - Chương 56: Tập Kích

57. Q.1 - Chương 57: Động Thủ

58. Q.1 - Chương 58: Lời Hẹn Ba Năm

59. Q.1 - Chương 59: Hậu Chước

60. Q.1 - Chương 60: Phản Gian Loạn

61. Q.1 - Chương 61: Không Phải Người Tốt

62. Q.1 - Chương 62: Các Lão

63. Q.1 - Chương 63: Long Gia

Phủ viện của Long Gia nằm ở phía đông Vạn Triều Thành, xa xa đối diện với đại viện của Lý Gia, là một trong những thế lực lâu đời trong Vạn Triều Thành, Long Gia dĩ nhiên có căn cơ riêng của nó, Dù gì có thể làm tam cường thịnh lập trong Vạn Triều Thành này, thực lực của Long Gia tuyệt đối sẽ không kém hơn Lý Gia hay Mạc Gia.

Trong đại sảnh của Long Gia lúc này, cánh cửa đang đóng kín, trong ngày thu đẹp dễ này, không khí trong đại sảnh lại ngột ngạt khiến người khác cảm thấy khó thở.

Không ít người đang ngồi trong đại sảnh lúc này, từ khi tức lộ ra trên người họ, cơ bản những người xuất hiện ở đây đều là cường giả Đấu Giả trở lên.

Long Phi sắc mặt lạnh lùng ngồi trên vị trí thượng thủ, còn Long Ngạo Thiên lại không có bộ dạng uể oải như ngày thường, sắc mặt có vài phần khó coi nhìn chăm chăm vào một tộc nhân đang quỳ dưới đất.

Trên người tộc nhân này có mấy vết thương lớn nhỏ, cả người như đã được tắm qua máu, nhưng lúc này hắn đang quỳ một gối dưới đất, không dám ho he nhúc nhích.

- Người nói là, hàng nhập vào lần này của Long Gia chúng ta lại bị Dong binh đoàn Huyết Lang cướp rồi ư?

Long Phi nhíu mày lạnh lẽo nhìn tộc nhân trước mắt, nhàn nhạt nói.

- Vâng.

Tộc nhân này nghiêng răng nói:

- Chúng ta bị cướp ở khu rừng rậm ngoài thành, các tộc nhân ngoài ta ra, những người khác đều bị giết sạch, tiểu nhân sở dĩ có thể sống được, chỉ là vì Âm Thiên Kiệt muốn để ta chuyển lời về mà thôi!

- Lời gì?

Tộc nhân chần chờ chốc lát, rồi ngập ngừng nói

- Hắn... hắn nói...

- Rốt cuộc hắn nói gì! Người nói thẳng đi! Ta sẽ không trách người!

Long Phi hừ một tiếng.

Tộc nhân này lại ngẩng đầu lên nơm nớp nhìn Long Phi, chú ý đến sắc mặt của hắn không đến nỗi nào, mới lấp bắp nói:

- Hắn, hắn nói... Gia chủ ngài nên rửa sạch đầu, đợi hắn đến mang về làm... làm bò...

- Hồn dân!

Long Phi khẽ quát một tiếng, nhưng có thể làm chủ của một gia tộc, xét cho cùng hắn vẫn có mấy phần quyết đoán, ngay lập tức hắn xua tay với tộc nhân kia, nói:

- Người lui xuống trước đi, đến phòng sổ sách lấy năm mươi kim tệ, từ từ dưỡng thương đi... Còn về những tộc nhân bị tử thương khác, mỗi nhà được phát một trăm kim tệ, xem như là phủ tuất.

Tộc nhân đỏ mặt lộ hi sắc, luôn miệng tạ ơn rồi lui xuống.

Đội tộc nhân này lui ra, không khí trong đại sảnh lại càng ngột ngạt hơn.

Long Phi nheo mắt, lấy ngón tay day vào thái dương, hồi lâu mới nhàn nhạt nói:

- Năm lần rồi! Trong tháng này đã năm lần rồi... Long Gia chúng ta vì vậy mà đã tổn thất mấy chục vạn kim tệ, ta thấy tên hồn dân Âm Thiên Kiệt, lần này muốn đối đầu với Long Gia chúng ta rồi! Tên hồn dân kiếm tiền bằng đao này thật là xược!

Nói rồi, Long Phi đập mạnh tay xuống bàn, chỉ nghe thấy ‘ruỳnh’ một tiếng, chiếc bàn đã bị đánh nát báy.

Nhìn thấy vậy, Long Ngạo Thiên khẽ lắc đầu, nói:

- Phụ thân đại nhân, người hà tất phải lo lắng, chẳng qua chỉ là một đám Dong binh mà thôi, chỉ cần chúng ta ra tay, lúc nào cũng có thể thu thập chúng.

- Thu thập chúng?

Long Phi cười lạnh một tiếng:

- Với thực lực của Long Gia chúng ta, muốn thu thập một Dong binh đoàn Huyết Lang đích thực không khó, Nhưng tên cáo già Âm Thiên Kiệt đâu có dễ đối phó như vậy? E rằng cho dù đến cuối cùng khi chúng ta diệt được chúng, thực lực của Long Gia cũng bị tổn thất nặng nề, Đến lúc đó, Lý Gia và Mạc Gia không liên thủ diệt chúng ta mới lạ, Huống hồ, với tình trạng của Lý Gia và Mạc Gia hiện tại, họ sắp trở thành kẻ ngồi cùng thuyền rồi! Nếu không phải suy nghĩ đến điểm này, ta sớm đã chém cái đầu của Âm Thiên Kiệt xuống! Đâu cho phép hắn hống hách như vậy!

Long Ngạo Thiên nét mặt hiện ra một tia mờ mịt, hắn chần chừ trong chốc lát, nhìn Phạm Nam trường lão đang ngồi đối diện, rồi thấp giọng nói:

- Phụ thân đại nhân, thật ra... Chúng ta không cần thiết phải ra tay với Dong binh đoàn Huyết Lang, bởi vì hài nhi đã tìm thấy người giết Âm Húc rồi giá họa cho chúng ta hôm đó

Cơ thịt trên mặt Long Phi co giật, chuyện của Long Ngạo Thiên hôm đó, dĩ nhiên không giấu nổi hắn, vì vậy người đó mà Long Ngạo Thiên nói với hắn, cũng đã chú ý từ lâu.

Im lặng một chốc lát, Long Phi mới thấp giọng nói:

- Rất cuộc là ai, cứ nói không cần ngại.

Long Ngạo Thiên do dự một hồi, ánh mắt hiện ra một tia cổ quái, cơ hồ hắn cũng vài phần không tin vào bản thân, cuối cùng thở ra một hơi, rồi chậm chậm thốt ra hai chữ:

- Lý Dật.

Rắc—

Tách trà Long Phi đang cầm bị hắn bóp vỡ, sắc mặt cổ quái, nhìn chằm chằm Long Ngạo Thiên, rành rọt từng chữ nói:

- Người nói, hôm đó khi chúng ta định cướp Đấu kỹ Quyển trục, kẻ đã giết người rồi chiếm tiện nghi chính là Lý Dật? Người xác định chứ?

Long Ngạo Thiên cười khỏ một tiếng, nói:

- Phụ thân đại nhân, hài nhi tuy bản lĩnh không đến đâu, nhưng vẫn có vài phần nhân lực. Tuy thứ mà Lý Dật dùng trong đại sảnh của Mạc Gia là kiếm, nhưng thân hình và thủ pháp của hần, lại không khác biệt gì với hắc y nhân hôm đó, cũng không cần dùng chút đấu khí nào như vậy, cũng là một đòn diệt địch... E rằng, cho dù Lý Dật không phải là hắc y nhân đó, thì hần cũng có quan hệ mật thiết với hắc y nhân đó.

- Lý Dật, Lý Dật, Lý Dật...

Sắc mặt Long Phi biến đổi khó dò, sau chốc lát lại hiện ra tia âm hiểm:

- Nếu là vậy, ngươi cứ nghĩ cách để truyền tin này ra ngoài, để Âm Thiên Kiệt biết rốt cuộc ai là kẻ đã giết con trai bảo bối của hần, sau đó để hần đánh với Lý Gia người sống ta chết đi.

Long Ngạo Thiên cười khỏ một tiếng, nói:

- Phụ thân đại nhân, e rằng chuyện không dễ như vậy.

Long Phi khẽ nhú mày, nói:

- Là thế nào?

Bất lực lắc đầu, Long Ngạo Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Cho dù chúng ta biết hắc y nhân hôm đó chính là Lý Dật, nhưng xét đến cùng vẫn là Long Gia chúng ta ra tay với Âm Húc trước, Nếu chúng ta không có bằng chứng nào khác, chắc rằng Âm Thiên Kiệt cũng sẽ không tin lời chúng ta, Huống hồ... Tên tiểu tử Lý Dật, nhiều năm như vậy đều giả trừ ăn thịt cợn, tối qua hần lại có thực lực như vậy ở Mạc Gia, nếu không cần thận dây vào hần, nếu hần lại đến Long Gia chúng ta chơi lại cái trò bách bộ hoành hành...

Nói đến đây, Long Ngạo Thiên cũng rùng mình một cái.

Những thành viên cao cấp của Long Gia ở đây, đại đa số hôm qua đều đã nhìn thấy thân thủ của Lý Dật, lúc này nghe Long Ngạo Thiên nói như vậy, trong lòng đều kinh sợ không ngớt, Họ thà rằng dây vào Dong binh đoàn Huyết Lang, cũng không muốn dây dưa với Lý Dật.

Dù gì Dong binh đoàn Huyết Lang có độc thể nào, cũng chỉ làm những chuyện chặn cướp nửa đường, nhưng nếu gây sự với Lý Dật, chắc chắn hần sẽ lại đích thân chém giết đến

Nghe thấy Long Ngạo Thiên nói vậy, khóe mắt của Long Phi bất giác nhăn lại, tổn thất mấy ngày nay của Long Gia khiến hần bốc lửa trong lòng, muốn hần lúc này đè nén cơn tức, chắc chắn là điều không thể.

- Như vậy, ý của ngươi là cứ bỏ qua như vậy sao?

Long Phi lạnh lẽo nói.

Thấy phụ thân mình phần nộ, Long Ngạo Thiên khẽ lắc đầu, nói:

- Đương nhiên không thể bỏ như vậy... Lý Dật ngày đó hãm hại chúng ta, ta khắc cốt ghi tâm, Tuy tự biết ta không phải là đối thủ của hần, nhưng cũng không thể bỏ như vậy được, Cho dù không có chuyện hắc y nhân hôm đó, chỉ riêng biểu hiện của hần tối qua, ta cũng tuyệt đối không thể để hần sống tiếp... Lý Dật con người này, trong mắt ta, hần đã có khả năng thăng cấp Đấu Hoàng... Nếu thật sự hần thăng cấp Đấu Hoàng, vậy thì trong Vạn Triều Thành này, còn đâu là ba đại gia tộc nữa? E lắng cục diện của cả Đế Quốc Thiên Phong này cũng sẽ thay đổi. Vì vậy, Lý Dật tuyệt đối không thể lưu lại! Cách tốt nhất để đối phó với hần, chính là trước khi hần trưởng thành, phải triệt để giết được hần, bằng không sau này hậu hoạn vô cùng!

Lời nói của Long Ngạo Thiên, khiến các thành viên cao cấp của Long Gia trong đại sảnh, đều khẽ biến sắc mặt.

Ngược lại Long Phi lại lộ ra một nụ cười nồng nhiệt, nói:

- Nói như vậy, Thiên nhi ngươi đã có cách đối phó hần?

Long Ngạo Thiên khẽ lắc đầu, nói:

- Dĩ nhiên ta không có cách đối phó hần, ta cũng không thể đối phó hần...Chỉ có điều, ta không phải là đối thủ của hần, dĩ nhiên sẽ có người khác là đối thủ của hần, Tối qua ta đã truyền tin cho sư môn ngay trong đêm, chắc rằng hôm nay sẽ có trà lời, Nếu ta đoán không lầm, sư tôn sẽ phái Đại sư huynh đến giúp ta xử lý việc này, nếu là Đại sư huynh của ta, thì cho dù là mười tên Lý Dật, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hần.

- Đại sư huynh của người, sư tôn người thật sự sẽ phái hần tới sao?

Nghe thấy Long Ngạo Thiên nói như vậy, thần sắc của Long Phi hiện ra vẻ vô cùng cổ quái:

- Chính là người của Diệp Gia ở Đế Đô... Diệp Thanh Mã!

Cái tên này vừa phát ra, không khí đang đông cứng trong đại sảnh, ngay lập tức đã được ôn hòa hơn.

- Diệp Thanh Mã, Diệp Thanh Mã...

Long Phi cười vài tiếng, chậm rãi nói:

- Nếu là người này, Lý Dật, hần thật sự chết chắc rồi...

Những thành viên cao cấp trong Long Gia đưa mắt nhìn nhau, lộ ra hi sắc trong ánh mắt, Nếu sư môn đứng sau lưng Long Ngạo Thiên chịu ra tay, vậy thì một tên Lý Dật nhỏ nhoi có đáng là gì? Cho dù là diệt cả Lý Gia, cũng không phải không có khả năng!

Chỉ có Long Ngạo Thiên dường như vẫn khẽ thở dài, hần ngàng đầu nhìn trần nhà, thần sắc có một nét cổ quái khó tả.

- Lý Dật, Diệp Thanh Mã... Nếu như hai người bọn chúng cùng chết, vậy thì tốt biết mấy a...

000

--

Đặt chân vào cửa Diên Võ Các đầy bá khí, đi vào sơn động sau nó, trước mắt là một màu ảm đạm, có chút khó thích ứng, Nhưng sau khi bước vài bước, lại phát hiện một nơi có ánh sáng ôn hòa chiếu từ đỉnh xuống, khiến sơn động thâm u càng trở nên thần bí.

Ngàng đầu nhìn lên phía nóc động, những viên đá nhỏ đang phát ra những tia sáng dịu nhẹ, Lý Dật bất giác mỉm cười, nói:

- Xem ra Lý Gia chúng ta đúng là có tiền, Dạ Minh Châu đáng giá nghìn vàng này đều có thể tùy tiện gắn trong sơn động như vậy, không sợ bị người khác trộm hay sao?

Lý Na Na bên cạnh bị Lý Dật đùa liên bật cười, nói:

- Lý Dật ca ca, người lại đùa rồi, Diên Võ Các này đừng nói là người ngoài không thể vào, cho dù là vào được, cho dù muốn trộm, cũng sẽ trộm những Công pháp Đấu kỹ Quyên trực quý giá kia, Còn về số Dạ Minh Châu này, với những cường giả có thể vào đây, ai sẽ để tâm tới chứ?

Lý Dật sờ mũi, nhàn nhạt nói:

- Đối với ta, số Dạ Minh Châu này còn tốt hơn nhiều với Công pháp Đấu kỹ kia, chí ít còn có thể đem đi bán, tấu tán còn dễ hơn nhiều a...

Lời này của Lý Dật không phải giả dối, hần muốn tăng tốc độ tu luyện, thì hoặc là đi Huyết Sát Chi Địa, hoặc là tìm một sổ vũ khí cao cấp để luyện hóa, cái thứ nhất thì với thực lực của hần rất khó đạt tới, còn cái thứ hai, quả thực lại rất đắt tiền.

Tuy rằng lần trước hần không tổn một xu nào đã cướp được vũ khí cấp năm, nhưng hần không tin, mình còn có vận may tốt như thế nữa, lần nào cũng có thể cướp được đồ.

Vì vậy, đối với hần mà nói, tiền chính là thứ tốt nhất a!

Lúc hai người nói chuyện, đã đi đến tận cùng trong sơn động, một không gian vô cùng trống trải hiện ra trước mặt mọi người.

Không gian này rộng đến mấy trăm trượng, vị trí trung tâm của không gian, có một quang thể đang phát sáng chậm chậm chuyển động, được quang thể chiếu sáng, tất cả xung quanh đều xuất hiện rõ nét trong mắt mọi người.

Không gian này có lẽ là đào hết một ngọn núi, gần quang thể là một đài cao, sau đó ở trên vách núi, lại xây tầng tầng lớp lớp vô số thạch ốc và hành lang, những gian thạch ốc này vươn dài từng vòng lên phía trên, đi thẳng lên đỉnh sơn động.

Lý Dật tùy tiện đếm thử phát hiện những thạch ốc tầng lớp này có chín tầng, Chỉ có điều những thạch ốc càng cao thì càng ít, tầng cao nhất, trong vòng hành lang chỉ có một gian thạch ốc trống trải, chỉ có không hề nổi bật mà thôi.

Hai Các lão đi phía trước không hề để ý đến những ánh mắt hiếu kỳ này, chỉ chậm chậm chỉ vào một gian thạch ốc trong số đó, nhàn nhạt nói:

- Bên trong những thạch ốc này, mỗi gian đều có một Công pháp hay Đấu kỹ, còn về cấp bậc cao thấp, cách dùng, bên trong Quyển trục đều ghi rõ, các người nhớ kỹ, cho dù các người xem bao nhiêu Quyển trục đều được... Nhưng nếu muốn mang Quyển trục đó ra ngoài, thì đừng trách hai lão bắt từ chúng ta không khách khí... Nếu đã hiểu rồi, vậy thì ta cũng không lãng phí thời gian của các người, các người tự mình đi đi!

64. Q.1 - Chương 64: Toái Cốt Chưởng

Tiếng huyền oán vang lên, gần trăm tộc nhân ngay lập tức đã tản đi xung quanh, từng người chọn một gian thạch ốc đi vào, hiển nhiên vô cùng kích động.

Dù gì, nếu có thể tìm thấy Công pháp đẳng cấp cao trong này, vậy thì thay đi Công pháp ban đầu của mình, sẽ có thể bước thêm một bước trên con đường tu luyện của mình, Còn nếu có thể tìm được Đấu kỹ lợi hại, vậy thì có thể khiến bản thân có thêm mấy phần bản lĩnh, chuyện này, bất cứ người nào cũng sẽ không cự tuyệt.

Lý Dật lại không vội đi vào gian thạch ốc nào, dù gì hắn vào đây với tâm lý có thể có, có thể không, đối với những chuyện này hắn cũng không quá gấp gáp, Hắn nhìn vào quang thể đang quay tròn giữa sơn động, khẽ nhíu mày, hỏi trong đầu:

- Lão quỷ, thứ này là gì?

Giọng nói của Xà Tôn Giả nhàn nhạt vang lên:

- Đây có lẽ là Pháp trận dùng Ma hạch của con Ma thú nào chế thành, nhìn mật độ đấu khí bên trong, có lẽ cũng là một trong những con bài bí mật mà tổ tiên Lý Gia các người để lại, Xem ra Diễn Võ Các này của Lý Gia các người, đúng là không ít bí mật đấy.

Lý Dật khẽ lắc đầu, cũng không nói thêm gì, hắn chỉ nhìn hai Các lão sắc mặt không lộ ra vẻ gì, rồi quay đầu nói với Lý Na Na:

- Na Na, nếu nàng muốn đi tìm Đấu kỹ, thì tự mình đi tìm xem đi, ta đi vài vòng xung quanh.

Lý Na Na nghiêng đầu, cau lại chiếc mũi đáng yêu, hừ nói:

- Không cần, ta sẽ đi cùng Lý Dật ca ca.

Nàng ta nói như vậy Lý Dật cũng không tiện nói gì, chỉ khẽ lắc đầu, rồi đi về một bên, tùy tiện đi vào một gian thạch ốc.

Trong thạch ốc rất trống trải, có lẽ chỉ rộng mấy thước, ở chính giữa gian phòng, một Quyển trục cổ được treo lơ lửng trong không trung, xung quanh Quyển trục được phủ bằng một quang mang hình tròn, bao trọn Quyển trục lại.

Lý Dật chỉ nhìn một cái, đã nhìn ra vòng sáng ấy được phát ra từ ngay bản thân Quyển trục, Chắc rằng, đây là một cách bảo vệ nào đó của Lý Gia làm, đồng thời, cũng là một khảo nghiệm với tộc nhân, Dù gì nếu ngay cả vòng sáng này cũng không thể nào đánh vỡ, vậy thì chứng tỏ người đó cũng không có tư cách để có được Quyển trục.

- Thật đúng là thú vị.

Lý Dật khẽ cười, tiện tay bỏ xuống, thủ Chương lại chém nghiêng về trên vòng sáng.

Chi nghe thấy một tiếng vang lên, vòng sáng ngay lập tức vỡ vụn ra như thủy tinh, còn Quyển trục cũng chủ động rơi vào tay Lý Dật.

Lý Dật hứng thú ném quyển trục lên, trao cho Lý NaNa nói:

- Nàng có muốn xem thử không?

Lý Na Na cò quái nhìn Lý Dật, nói:

- Lý Dật ca ca, thứ này nhiều nhất cũng chỉ là Huyền Vũ Trung cấp, ta còn không thèm nhìn, lẽ nào người lại để ý đến?

Lý Dật nhếch miệng nói:

- Xem thử thì biết ngay mà.

Lúc nói chuyện, hần chằm chằm mở Quyển trục ra, mấy chữ lớn đầu tiên khiến hần bực bội.

Chỉ thấy phía trên viết rõ ràng:

- Toái Cốt Chương, Đấu kỹ Huyền Vũ Trung cấp!

Chiều này Lý Dật đã nhìn thấy vô số lần ở trong gia tộc, quả thực không phải là Đấu kỹ nhất lưu gì, không ngờ lúc này mình mới có thể nhìn thấy nó.

Có điều Lý Dật cũng không có ý khinh thường, ngược lại còn mở Quyển trục ra xem một lượt.

Quyển trục Toái Cốt Chương này không có nhiều chữ, chỉ là giảng giải tỉ mỉ một lượt cách vận hành kinh mạch sử dụng đấu khí khi dùng Toái cốt Chương, Lý Dật xem đến cuối cùng mới biết, chiều này muốn dùng ít nhất cần phải có tu vi Thất Tinh nguyên khí, dĩ nhiên tu vi càng cao, uy lực sử dụng chiều này lại càng lớn.

Đồng dạng, như bản thân đã đoán nghĩ, bên trong chiều này chỉ dạy pháp môn vận dụng Toái cốt Chương, nhưng lại không có một chút chiều số nào, xem ra Đấu kỹ cấp Huyền Vũ quả nhiên là như vậy.

Thúc động đấu khí của bản thân đi theo kinh mạch được chỉ định, trên lòng bàn tay phải của Lý Dật chợt hiện ra quang mang màu thổ hoàng nhạt, hần tiện tay vung mạnh, đã đập vào vách đá.

- Toái cốt Chương!

Bình— Một âm thanh nặng nề vang lên, vách tường Sụp xuống như đậu phụ, để lại một

chương ần sâu hoắm, thủ chương của Lý Dật thu lại, ngay lập tức nhìn thấy vô số bột đá rơi xuống như cát.

Phải biết rằng, một chương đánh vỡ đá thì dễ, nhưng chỉ để lại một chương ần mà thôi, thì lại khó hơn nhiều, chỉ nhìn từ điểm này, Lý Dật đã tu luyện thành công Toái cốt Chương.

Lý Na Na ở bên cạnh khẽ há miệng, thở dài:

- Lý Dật ca ca người quả nhiên lợi hại, chiều này người bình thường cũng phải mất mười ngày nữa tháng mới có thể luyện thành, không ngờ người chỉ cần xem một lần đã...

Lý Dật sờ mũi, nhàn nhạt nói:

- May mắn mà thôi.

Dứt lời, hần thả Quyển trục ra, nhìn Quyển trục tự thu lại, dần dần lại phát ra quang mang hoàng sắc nhàn nhạt, rồi lại bao trọn lấy Quyển trục

- Ô! Dạng gia tộc nhỏ như Lý Gia các người cũng dùng cách này, xem ra lão tổ tôn g của Lý Gia các người, quả nhiên là không đơn giản a!

Giọng nói của Xà Tôn Giả lại vang lên, lần này, giọng điệu của hắn lại tràn đầy sự thần phục.

Lý Dật nhàn nhạt nói trong lòng:

- Là thế nào?

Xà Tôn Giả cười hăng hắc, nói:

- Cách chỉ dùng một lần, thật sự thú vị, Bất cứ Quyển trục nào trừ phi bản thân có thực lực mở ra, bằng không cho dù là có người mở ra cho người, ngay lập tức cũng sẽ bị khôi phục lại nguyên trạng, Điểm này bắt buộc phải để tộc nhân vì tu luyện không thể không thường xuyên ép buộc mình tăng cao thực lực, Muốn dựa vào cách khác để lấy Đấu kỹ, cơ hồ không thể nào, Cách này nhìn sơ thì có vẻ ảnh hưởng thực lực của gia tộc, nhưng trải qua tích lũy theo năm tháng của gia tộc, cách này dĩ nhiên sẽ tạo ra những thiên tài tinh anh của Lý Gia các người.

Lý Dật gật đầu, trong lòng cũng hiểu chính là như vậy, Nếu làm như vậy, những tên bình thường không cố gắng tu luyện, dĩ nhiên không thể nào đánh vỡ lớp bảo vệ, có được Đấu kỹ hoặc Công pháp càng cao thâm, cắt đứt khả năng mạnh lên của mình, Phải biết rằng, không phải người nào cũng giống mình, có thể gặp được lão biến thái như Xà Tôn Giả, Công pháp Đấu kỹ của gia tộc đối với Lý Dật mà nói chỉ là đồ tham khảo, nhưng đối với rất nhiều người trong gia tộc, thì lại là vốn liếng để đứng vững.

- Được rồi, chúng ta đi nơi tiếp theo đi.

Lại quay đầu nhìn Quyển trục đang lơ lửng trong không trung, Lý Dật ra dấu tay, tùy ý đi vào một gian thạch ốc khác.

Trước cửa gian thạch ốc này có rất nhiều người, nhìn kỹ lại, thì thấy một thiếu niên trong gia tộc đang đỏ bừng mặt, dùng nguyên khí yếu ớt của mình không ngừng đánh vào lớp phòng vệ của Quyển trục trước mặt.

Vòng sáng lam sắc nhạt thoạt nhìn như đang lung lay, nhưng lại không chịu vỡ, thiếu niên đó không biết đã phí bao nhiêu sức lực, nhưng cuối cùng vẫn là tay không.

Lý Dật tiện đà hỏi thăm, mới biết rất nhiều người đã ngắm Quyển trục này, nhưng đến nay vẫn chưa có ai đánh vỡ được.

Lý Dật dĩ nhiên sẽ không đi góp vui, hắn nhìn cầu thang ở phía không xa, cười cười rồi nói:

- Na Na, chúng ta đi lên tầng hai xem thử có thứ gì đi.

Nói rồi, Lý Dật đi về hướng cầu thang lên tầng hai.

Những bậc thang này được xây dựa vào núi, chắc rằng khi xây dựng Diễn Võ Các này, đã chọn sẵn được vị trí, điểm này khiến Lý Dật phải trầm cảm thán.

Dù gì Đại Lục Đấu Thần không có khoa học phát triển như tiền thế của Lý Dật, vì vậy xây dựng nơi này đơn thuần chỉ dựa vào nhân lực, quả thực cũng có vài phần không thể tưởng tượng.

Người trên tầng hai của Diễn Võ Các cũng không ít hơn tầng thứ nhất bao nhiêu, dù sao đây cũng là lần đầu tiên họ vào đây, có lẽ hơn phân nửa là có vận may ở Đại hội Tôn g tộc, gặp được những kẻ yếu hơn, vì vậy, họ cũng tự hiểu rõ, đến những nơi cao thì sẽ được Công pháp cao hơn một chút, Dù gì Lý Gia đã nhiều năm như vậy, người bước vào Diễn Võ Các này cũng không ít, về chuyện Công pháp Đấu kỹ ở nơi càng cao thì cấp bậc càng cao, chắc rằng cũng rất nhiều người biết.

Thấy phía đám người đông đúc, Lý Dật nhú mày, hắn không muốn đi cướp nhưng Đấu kỹ Công pháp xem chừng có vẻ rất dễ có được, ngay lập tức hắn tìm một thạch ốc ít người tìm tới để đi vào.

Vừa bước vào, ngay lập tức đã cảm nhận được một cảm giác nóng nực, một Quyển trục treo lơ lửng trong không trung, vòng sáng hỏa hồng sắc xung quanh nó lớn hơn bả, bốn lần so với cái mà hắn gặp lúc này, cũng dày đặc hơn ba bốn lần, Điều quan trọng nhất là, trên vòng sáng lúc này còn có một ngọn lửa không ngừng chấp chờn, giống như lúc nào cũng có thể bốc cháy.

Thấy vậy Lý Dật vô cùng phấn khích, nhìn bộ dạng của Quyển trực, không phải là món đồ cấp bậc Chu Tước chứ?

Nghĩ tới đây, hần khê nheo mắt lại, thấp giọng nói:

- Na Na, thứ này dường như là Hoả thuộc tính a, nếu ta nhớ không nhầm, đầu khí của người hình như là Hoả thuộc tính, có muốn thử xem không?

Lý Na Na khê cười, nói:

- Chi bằng Lý Dật ca ca người thử xem trước đây rốt cuộc là gì đi, nhớ là Đấu kỹ mà Na Na đã học qua, vậy thì không phải phí sức lực của Na Na sao?

- Vậy ta không phí sức à?

Lý Dật cười khở một tiếng, có điều hần cũng không chần chừ, mà vận khởi quang mang hàng sắc nhàn nhật trong tay, đánh một chuông ra.

- Toái Cốt Chuông!

Hữu chuông nằm gọn trên vòng sáng, thối ngọn lửa đang cháy phía trên không ngừng dập chờn, nhưng...

Vòng sáng chỉ khê lay động vài cái, một vùng sóng như sóng nước lặn tẩn nổi lên nhưng không tan đi.

- Ách...

Cảnh tượng này khiến Lý Dật có đôi chút xấu hổ, hần vốn dĩ cho rằng đòn này của mình, tuy vẫn chưa dùng ra đến một nửa thực lực, nhưng không ngờ, chỉ là Công pháp tầng thứ hai

đã có cấp bảo vệ như vậy, điều này hần không thể ngờ tới.

Bộ dạng của Lý Dật khiến Lý Na Na cười, nói:

- Xem ra bản lĩnh của Lý Dật ca ca cũng không ra sao cả, có cần Na Na ra tay giúp người không?

Cảnh này lọt vào mắt những người đứng đó không xa, ánh mắt của họ không nén được những tia cô quái.

Nhưng Lý Dật lại thở dài:

- Xem ra ta đã xem thường thứ này rồi, lần này nghiêm túc một chút thử xem!

Dứt lời, hần hít một hơi thật sâu, chân phải khê đạp về sau, quang mang hoàng sắc nhàn nhật lại hiện ra trong tay, nhưng lúc này, thủ chuông của hần dường như còn phát ra tiếng 'tạch tạch'.

Tiếp đó hần vụt xoay người, hữu chuông đã quét ra một đường cong quỷ dị, đánh thẳng vào vòng sáng.

- Toái Cốt Chuông ?!

Đồng dạng thanh âm xuất chiều lần thứ hai vang lên, Nhìn chiều xem ra rất có thanh thế này, thế nhưng khi đánh, vào vòng sáng, lần này ngay cả một gợn sóng cũng không thấy.

Thế nhưng Lý Dật lại chậm rãi thu lại thủ chuông, sắc mặt đã dễ nhìn hơn nhiều,

Cảnh tượng này khiến Lý Na Na rất thắc mắc, nàng tò tò liếc nhìn Lý Dật, nói:

- Hả... Lý Dật ca ca... Sáng nay người có phải chưa ăn gì không?

Lý Dật ngây người, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười, thở dài nói:

- Tiểu nha đầu, nàng nói gì vậy!?

- Nếu không phải người chưa ăn cơm, không có sức, sao một chuông đánh xuống, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có?

- Ai nói nó không có động tĩnh?

Lý Dật khê cười một tiếng:

- Toái Cốt Chưởng, Toái cốt Chưởng, nếu đã thương xác thịt thì sẽ không gọi là Toái Cốt Chưởng rồi, chỉ có một chưởng đánh xuống, đầu xương vỡ vụn, nhưng bề ngoài lại như không bị tổn hại gì, đó mới là Toái cốt Chưởng a!

- Nhưng! Đây là vòng sáng, không phải là thân xác con người!

Lý Na Na có chút bực mình nói.

Lý Dật thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Hiểu thấu một điều, thì sẽ thấu hiểu được trăm điều khác, tiểu nha đầu, không phải ngay cả điều này nàng cũng không hiểu chứ? Nào nào nào... Lý Dật ca ca sẽ cho nàng thể nghiệm một chút, Toái Cốt Chưởng thật sự, rốt cuộc là thế nào.

Dứt lời, Lý Dật thò tay ra, trong ánh mắt kinh ngạc của vô số người, từ từ, từ từ đưa xuyên vào vòng sáng, nắm Quyển trục đó, theo động tác của hắn, bề mặt của vòng sáng bắt đầu hiện ra vô số vết nứt nhỏ, cuối cùng khi tay hắn rút về, vòng sáng đã vô thanh vô tức biến thành bột vụn...

Lý Dật dường như không nhìn thấy sự sững sờ trên khuôn mặt của Lý Na Na, hắn khẽ lắc lư Quyển trục trên tay, khẽ cười nói:

- Nào, nha đầu, chúng ta xem thử đây rốt cuộc là thứ gì đi...

65. Q.1 - Chương 65: Thanh Các Lão

- Ách... Hỏa... Hỏa Vân Quyết?

Lý Dật méo miệng lại, cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Nói đến Hỏa Vân Quyết này, người muốn tu luyện Công pháp này của Lý Gia quá nhiều, vì đấu khí Hỏa thuộc tính là cuồng bạo nhất trong tất cả các đấu khí, cũng có uy lực lớn nhất, Hơn nữa, trên cơ bản người nào cũng có thể tu luyện đấu khí Hỏa thuộc tính, không giống như đấu khí Lôi thuộc tính, Quang thuộc tính khác, tư chất với mỗi người còn có các yêu cầu hà khắc khác.

Chỉ có điều Hỏa Vân Quyết tuy tốt, nhưng đối với người luyện Thiên Ma Cửu Biến như Lý Dật mà nói, lại giống như phế vật.

Lập tức, Lý Dật chỉ có thể cười một tiếng, tiện tay ném Công pháp Quyển trục đó đi, để nó phục hồi nguyên trạng.

Cảnh tượng này khiến một số tộc nhân đã có ý với Hỏa Vân Quyết từ lâu, không biết đã phải nghiêng rằng như thế nào.

- Được rồi, chúng ta lại đi nơi khác xem thử đi.

Chán nản lắc đầu, Lý Dật chỉ có thể bước tới một thạch ốc khác.

Dứt lời, hai người đã tùy ý đi vào một thạch ốc khác.

Lý Dật chỉ cần gặp được thạch ốc mình có vẻ thích, thì lại bước vào quan sát một vòng, tuy những vòng sáng to nhỏ khác nhau, nhưng cơ bản đều dưới thực lực Đấu Giả của hắn, đều một kích phá được, điều khác biệt là sức lực hắn bỏ ra là bao nhiêu mà thôi.

Một ngày sau, Lý Dật và Lý Na Na đã đi dạo tám tầng của Diễn Võ Các, các loại Công pháp gặp được trong đó dĩ nhiên rất nhiều, nhưng gặp được Đấu kỹ cũng không ít, đối với những Đấu kỹ có thể tu thành tại chỗ, Lý Dật tiện thì học, nhưng một số Đấu kỹ vô cùng phiền phức, cần các điều kiện hà khắc mới có thể tu luyện, hắn chỉ tùy ý xem thử, cũng không để tâm.

về phần Lý Na Na, không biết tại sao, cơ hồ cũng không để ý đến những thứ trong Diễn Võ Các, nàng chỉ có hứng thú chút ít với một số Quyển trục mà Lý Dật đã xem qua, nàng mới phá vòng sáng ra xem thử, chỉ có điều nàng khác với Lý Dật, Lý Dật thỉnh thoảng còn thử xem có thể luyện thành Đấu kỹ đó không, nhưng nàng chỉ nhìn thử mà thôi.

Nhưng điều khiến Lý Dật ngạc nhiên nhất là, tiểu nha đầu Lý Na Na tuy rằng còn chưa ngưng kết được Đẩu Khí Toàn, nhưng thực lực của bản thân lại không hề kém mình bao nhiêu nàng đưa tay thì đã có thể phá đi các vòng sáng bảo vệ của các loại Quyển trục, so với rất nhiều người được gọi là thiên tài của Lý Gia, còn lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc nói cười, hai người đã đến tầng thứ chín của Diễn Võ Các, nhìn thạch ốc trống trải ở phía cuối cầu thang, Lý Dật nở một nụ cười:

- Nói vậy, thứ được cất bên trong này chính là Công pháp hoặc Đấu kỹ cao cấp nhất của Lý Gia chúng ta đúng không? Không phải là Thủy Anh Quyết chứ? Nếu phải thì ta không có hứng thú để phá.

Lý Na Na nhìn về phía xa xăm, nói:

- Lý Dật ca ca, gian phòng này không phát ra khí tức thủy thuộc tính, xem ra người không cần lo lắng rồi.

Lý Dật khẽ gật đầu, nói:

- Vậy chúng ta qua đó xem thử thôi.

Hai người chậm bước đi về phía trước thạch ốc, chỉ thấy một vòng sáng bạch sắc nhàn nhạt lớn hiện trong thạch ốc, Vòng sáng lớn đến độ có thể chặn cả cánh cửa lại, hiện ra vô cùng mờ ảo, khiến người khác không thể nhìn rõ trạng thái bên trong.

Chỉ nhìn thoáng qua, Lý Dật bất chợt liếm môi, nói:

- Xem ra, bên trong này thật sự có thứ tốt rồi.

Lý Na Na nhìn vòng sáng, nói:

- Đúng vậy, thứ mà chúng ta gặp lúc trước đều là Công pháp hoặc Đấu kỹ cấp Huyền Vũ, nhưng thứ bên trong này, đến tám phần là cấp Chu Tước... chỉ có điều không biết Lý Dật ca ca có thể có được không mà thôi.

Lý Dật nhìn khuôn mặt nàng đang cười nhạt, trong lòng không biết là cảm giác gì, Xét từ góc độ tâm lý, Lý Dật có vài phần sợ hãi và kháng cự với Lý Na Na, thế nhưng, từ khi đến thế giới này, có thể nói chuyện vui vẻ với mình như một người bạn, cơ hồ cũng chỉ có một mình Lý Na Na.

Nghĩ tới đây, Lý Dật bất giác thầm đỏ mặt, Tuy hẳn biết Lý Na Na phần lớn là có tâm tư khác với bản thân, nhưng hẳn lại chỉ có thể giả vờ như không biết.

Lập tức, Lý Dật nghiêng răng, nhếch miệng ụ hiếp nói:

- Nha đầu, đồ ăn có thể ăn bữa, nhưng lời nói thì không được nói bữa, nàng cần thận lời nói lú lẫm!

Nhìn vẻ mặt của Lý Dật, Lý Na Na không nhịn được mỉm cười, nói:

- Vậy Lý Dật ca ca hãy chứng minh cho Na Na xem, người rất lợi hại...

Lý Dật lặng lẽ cười, nói:

- Vậy thì tiểu nha đầu xem cho kỹ nhé, có điều nhìn thấy sự lợi hại của ta, nàng đừng bao giờ yêu ta!

- Người... người... người nói bậy bạ gì vậy!

Lý Dật cười trêu chọc một tiếng, rồi ra dấu tay lui về sau, tay phải khẽ nắm chưởng, đến lúc đẩu khí hắc sắc phát ra trên nắm quyền, hẳn mới đâm mạnh một quyền xuống.

- Khai Sơn Quyền!

Ầm—

Quyền chưởng của Lý Dật vừa đánh xuống, vòng sáng bạch sắc nhạt bị rang mạnh một cái, phát ra một âm thanh nặng nề, Quyền kinh của Lý Dật nhanh chóng bị hoá giải, nhưng vòng sáng lại không hề có một chút tổn hại nào.

Lý Na Na đang định lên tiếng trêu chọc, nhưng bất chợt, nàng khẽ biến sắc mặt, rồi lao bổ vào Lý Dật.

Mí mắt của Lý Dật cùng co giật, trong chớp mắt, hắn đã cảm giác được, quyền kinh của mình không biết bị thứ gì bắn ngược lại, thế nhưng uy lực còn mạnh hơn mấy lần bắn từ vòng sáng tới.

Vừa rồi mình đã dùng đến bảy phần thực lực, nếu lực bật lại này đánh vào người mình, nói không chừng bản thân xong đời rồi!

Nghĩ tới đây, Lý Dật không còn dám sơ ý nữa phần, hắn toàn lực thúc động đầu khí trong cơ thể, phóng ra theo tay phải...

- Hồi Phong Chưởng, Hoả kinh!

- Vù

Kinh lực bị đánh bật lại bị Lý Dật Hoả giải sang bên, nhưng hắn chưa kịp thu tay lại, sắc mặt lại biến.

Hắn cảm nhận được rõ ràng, kinh lực bị mình gạt đi lại bị bắn lại lần nữa.

- Lý Dật ca ca, mau lui!

- Tiểu tử! Dùng giáo kinh!

Giọng nói của hai người cùng lúc vang lên, Lý Dật không kịp suy nghĩ nhiều, đã hít vào một hơi, đầu khí hắc sắc toàn thân đã vụt hiện ra, một chưởng lại được đánh ra.

- Hồi Phong Chưởng, giáo kinh!

- Bùm

~~Kính lực bắn ngược lại va chạm với đầu khí của Lý Dật, ngay lập tức, sự năng động thành từng vòng trên vòng sáng bị nhện nhạo lên, trên vòng sáng lại hiện ra vết rạn nứt hình xoắn ốc.

-Phá!

Lý Dật khẽ quát một tiếng, thân hình lui mạnh về mấy bước, mới giảm đi xung lực chiêu này mang đến.

Động tĩnh lúc này, đã làm chấn động cả Diễn Võ Các.

Trong Diễn Võ Các, lúc này không biết bao nhiêu ánh mắt ước ao, đổ kị, thù hận nhìn về Lý Dật, Ai cũng không ngờ, Lý Dật lại có thể phá được lớp bảo vệ của tầng cao nhất.

Chậm chậm thở ra một hơi, thủ Chưởng của Lý Dật khẽ run lên, đầu khí hắc sắc nhẹ nhàng xoay chuyển trên ngón tay hắn, mới gạt đi hoàn toàn kinh lực còn sót lại.

Thân hình của Lý NaNa đã khựng lại, võ bàn tay nhỏ, nhỏ giọng nói:

- Lý Dật ca ca quả nhiên lợi hại, nhưng lại quá mức kích động, Tình hình này người bình thường đều là chủ động lui ra, nào có ai giống người như vậy?

Lý Dật cười ha hả, nói:

- Biết mình có thực lực đánh vỡ nó, thì cần gì phải lui? Được rồi, nàng đừng lo nữa, chúng ta vào trong xem rốt cuộc đây là thứ gì ghê gớm.

Nhìn vào thạch ốc, Lý Dật lơ đi về giận dữ của Lý NaNa, chậm rãi bước vào.

Sau khi bước vào thạch ốc, gian phòng hiển nhiên tối hơn bên ngoài một chút, nhưng lại không đến nỗi khiến người ta không thể nhìn rõ thứ gì, Nhưng khi Lý Dật nhìn về chính giữa gian phòng, lại không nén được sự ngạc nhiên.

Chỉ thấy, chính giữa gian phòng không có Quyền trục gì, ngược lại có một thạch đài, trên thạch đài, một lão nhân râu tóc bạc phơ ngồi xếp bằng trên đó, cơ hồ cảm giác được vòng bảo vệ bị người khác phá vỡ, lão khẽ mở mắt ra, nhãn thần nhìn về phía Lý Dật, khóe mắt lộ lên một tia tinh quang.

Lý Dật vừa nhìn đã nhận ra, lão nhân này chính là vị không hề nói chuyện trong hai Các lão xuất hiện hôm qua ở cửa Diễn Võ Các, hơn nữa, hiển nhiên là thân phận của lão trong Lý Gia cực cao.

Lý Dật dù thế nào cũng không thể ngờ, tầng cao nhất trong Diễn Võ Các này, không những không có Quyển trực, lại có một lão già biến thái đang ngồi ở đó.

Hắn và Lý Na Na đi theo phía sau đưa mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, rồi nhất tề khom người với độ cong vô cùng nhu hòa, cung kính nói:

- Bái kiến Các lão, Lý Dật không biết nơi này là nơi tu luyện của Các lão, đã đắc tội, vẫn mong lượng thứ...

Dứt lời, Lý Dật kéo Lý Na Na một cái, hai người đã dắt tay nhau chậm chậm lui xuống, trước mặt nhân vật này, Lý Dật sợ sẽ bị nhìn thấy bí mật trong lòng, hắn không muốn ở lại quá lâu.

Vị Các lão này khẽ gật đầu, nhân thần khẽ chuyển về hướng Lý Dật, nhàn nhạt nói:

- Người chính là Lý Dật? Nếu đã đến rồi, vậy thì không cần đi gấp như vậy!

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hắn khẽ giơ tay lên, trong ống tay áo rộng thùng thình, ngay lập tức có một luồng hàn khí bay về phía Lý Dật.

Lý Dật thoáng ngây người, nhưng lúc này cũng không cho phép hắn ngơ ngẩn, chỉ thấy trong mắt hắn tinh quang vụt hiện, đã giơ tay chém một chưởng xuống.

- Toái Cốt Chưởng!

Ầm một tiếng, trong không khí rung chuyển dữ dội, Lý Dật tuy đã toàn lực chặn lại điểm hàn khí này, Nhưng nữa thân người cơ hồ vẫn bị đông cứng lại, hắn không chịu được phải lui về sau vài bước, không biết tổn bao nhiêu sức mới đứng vững được người, chỉ nghiêng nhìn vị Các lão trước mặt, không nói một lời.

Hiển nhiên, động tác này của Lý Dật khiến Các lão phải ‘ồ’ một tiếng, lão chậm chậm đứng dậy, trong ánh mắt lộ ra tia sáng:

- Rất tốt, người lại có thể chặn được một đòn của ta, phải biết rằng, đòn của ta trông không có thanh thế gì, nhưng Đấu Sư bình thường khi gặp phải cũng chưa chắc đã đỡ được, Hơn nữa chưởng lực của Toái cốt Chưởng của người, Trong nhu có cương, đã luyện được tinh túy của chiêu này rồi, Không tồi... Quả nhiên người có chút bản lĩnh... Nhìn thân thủ của người, tuy chỉ là Nhất Tinh Đấu Giả, nhưng chắc rằng Đấu Giả từ Ngũ Tinh trở xuống, đều không phải là đối thủ của người, Chẳng trách, hôm đó người có thể bách bộ hoành hành ở Mạc Gia, ngay cả A Đại cũng không phải là đối thủ của người... Ta còn cho rằng chỉ là khoác lác, nhưng nhìn thân thủ của người, xem ra chuyện này là thật... Không ngờ, không ngờ, Lý Gia chúng ta lại xuất hiện một quái thai như người, Không tồi, khi xưa để tên tiểu tử Lý Hàn lên làm Gia chủ quả nhiên không chọn lầm.

Ánh mắt của Lý Dật hiện ra một tia quái dị, tuy rằng trong lòng hắn có vài phần tức giận, nhưng trước mặt nhân vật như vậy cũng không dám biểu hiện ra.

Lập tức Lý Dật chỉ khẽ gật đầu, nói:

- Các lão quá khen rồi, bản lĩnh của Lý Dật cũng chỉ hơi hợt mà thôi...

- Bản lĩnh của người nếu chỉ có hơi hợt, vậy thì Lý Gia chúng ta cũng chẳng có thiên tài gì rồi.

Các lão khẽ cười một tiếng, sau đó lão nhìn khuôn mặt đang lộ ra vẻ cổ quái của Lý Na Na, nhàn nhạt nói:

- Tiểu nha đầu, sau đây ta muốn nói chuyện riêng với Lý Dật, nếu người không có chuyện gì, chỉ bằng đi ra bên ngoài đợi một lát đi?

Lý Na Na chần chờ một lúc, rồi khẽ gật đầu, chậm bước đi ra ngoài.

Thấy Lý Na Na lui ra ngoài, Các lão tiện tay vung một cái, ngay lập tức chỉ thấy một đạo đầu khí bạch sắc bay ra từ trong tay áo của lão, loáng cái đã bao trọn cả gian phòng vào bên trong.

Thấy cảnh tượng này, Lý Dật bất giác cười khổ trong lòng, chẳng trách mà vừa rồi khi bản thân xuất chiêu lại như gặp phải lực cản lớn như vậy, thì ra đây là lớp phòng hộ của cường giả cấp bậc Đấu Vương, Một Đấu Giả nhỏ bé như mình, có thể phá được đúng là vô cùng may mắn.

Các lão nhìn phảng phất như nhìn thấy sự khó chịu của Lý Dật, khẽ mỉm cười:

- Trong tên ta có một chữ Thanh, người có thể gọi ta là Thanh Các lão.

Lý Dật vội thấp tiếng nói:

- Đệ tử Lý Dật, bái kiến Thanh Các lão.

Thanh Các lão cười ha hả:

- Miễn lễ, miễn lễ... Nhiều năm như vậy rồi, ta đúng là lần đầu tiên gặp một tiểu quý thú vị như ngươi, Cho dù là phụ thân ngươi, năm xưa khi hấn phá được lớp phòng vệ này, cũng không được vẻ vang như ngươi, Ngươi thì tốt, lại có thể đường đường phá được lớp phòng vệ của ta, xem ra thành tựu sau này của ngươi, chắc chắn sẽ không kém hơn Lý Hàn.

66. Q.1 - Chương 66: Tinh Vân Quả

Lý Dật trong lòng thầm kêu khổ, bản thân vừa rồi cố gắng để phá được lớp bảo vệ này, vậy thì trên cơ bản bí mật về Đấu kỹ và đấu khí của mình, e là đều bị vị Thanh Các lão này nhìn thấy rõ ràng, Trong gia tộc không có Đấu kỹ Công pháp giống như vậy, lát nữa đối phương nếu hỏi đến, thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Đôi mắt trong veo của Thanh Các lão như nhìn rõ được những gì mà Lý Dật vừa nghĩ, ánh mắt dò xét của lão đã hướng thẳng về Lý Dật, tiếp đó nói:

- Chỉ có điều, đấu khí trên người ngươi rất kỳ lạ, lão phu cũng coi là một nhân vật đã từng xông pha trên Đại Lục Đấu Thần, lại không thể nào nhìn ra đấu khí của ngươi thuộc tính gì, chỉ có điều dòng khí sắc bén trong đấu khí của ngươi, lại không yếu hơn bất cứ đấu khí nào, Chắc rằng Công pháp mà ngươi tu luyện cũng có chỗ không đơn giản chứ? Tiểu tử, lẽ nào đằng sau ngươi có nhân vật nào chỉ dẫn cho ngươi sao? Nếu thật sự có, ngươi có thể mời hấn đến Diễn Võ Các này ngồi...

Lý Dật tim đập thình thịch, những lão biến thái tu luyện nhiều năm này thật lợi hại, chỉ nhìn vài lần cơ hồ đã nhìn ra tất cả bí mật trên người mình, Chỉ có điều muốn Lý Dật thành thật nói ra toàn bộ, đó tuyệt đối không thể nào.

Lập tức Lý Dật lộ ra một nụ cười phù hợp với trạng thái lúc này nhất, thấp giọng nói:

- Thanh Các lão nói đùa rồi, đằng sau Lý Dật có thể có nhân vật nào chứ? Còn về Công pháp tu luyện, đó là của mẫu thân đại nhân để lại, chỉ có điều mẫu thân đại nhân cũng không nói rõ đây là Công pháp gì, vì vậy...

- Mẫu thân của ngươi? Thê tử của Lý Hàn...

Nói một câu vô ích, Thanh Các lão bất giác thu ánh mắt lại, trong con mắt hiện ra một tia cuồng nhiệt quỷ dị, chỉ có điều trong chớp lát, sự cuồng nhiệt ấy cơ hồ đã được lý trí áp chế xuống.

- Nếu là bà ấy, có thể để lại loại Công pháp này cũng không kỳ lạ, Xem ra Đấu kỹ quy dị của ngươi, cũng là do mẫu thân ngươi để lại chứ... Nếu đã vậy, lão phu cũng không hỏi nhiều, chúng ta hãy nói cái khác đi, Tiểu tử, theo quy củ của Lý Gia ta, người có thể đánh vỡ được lớp bảo vệ tầng thứ chín, sẽ có tư cách tu luyện Thủy Ảnh Quyết, Công pháp cao thâm nhất của Lý Gia chúng ta, cũng có thể tùy ý lựa chọn Đấu kỹ trong gia tộc, chỉ có điều, ta thấy công phu tu luyện hiện tại của tiểu tử ngươi không hề thua kém một chút nào với Thủy Ảnh Quyết, Vì vậy, Công pháp trong gia tộc xem ra đến tám phần là ngươi không thích, Còn Đấu kỹ của ngươi cũng vô cùng quỷ dị, gia tộc cũng không thể nào tìm ra thứ gì tốt hơn cho ngươi... Bỏ đi... Tiểu tử, lão phu sẽ cho ngươi một chút lợi ích vậy!

Nói đến đây, Thanh Các lão đã giơ tay ra, trong tay đã có thêm một chiếc hộp ngọc, lão tiện tay ném chiếc hộp ngọc cho Lý Dật, nhàn nhạt nói:

- Ngươi có được thứ này, nhưng đừng bao giờ để lộ ra một chút tin tức nào, bằng không, cho dù là lão phu cũng không bảo vệ được ngươi.

Lý Dật vỗ tay phải một cái, một luồng đấu khí nhu hòa đã luồn ra từ giữa chỉ chưởng, truyền vào hộp ngọc, đến lúc hộp ngọc đến tay Lý Dật, khóe mắt hấn bắt chợt co giật.

Bởi vì chỉ là cách qua lớp hộp ngọc, hắc lỗ mờ cũng có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh cuồng bạo truyền ra từ bên trong chiếc hộp... Cơ hồ là thứ gì đó tốt!

Lý Dật ngẩng đầu nhìn Thanh Các lão vẻ mặt đang rất bình thản, không nén được thấp giọng nói:

- Thanh Các lão, đây rốt cuộc là...

Thanh Các lão nhàn nhạt nói:

- Người tự mình mở ra thì biết rồi.

Lý Dật liếm môi, nhìn vẻ mặt bình thản của Thanh Các lão, cuối cùng hắc không nén được một tay cảm nấp trên cửa chiếc hộp ngọc, từng chút kéo nó ra.

Theo động tác của Lý Dật, ngay lập tức có một luồng sức mạnh vô cùng cuồng bạo bùng phát ra ngoài, một trận quang mang vàng óng đến chói mắt, khiến người khác phải nhắm mắt lại.

Lý Dật nhắm mắt, tổn nhiều thời gian mới có thể nhìn rõ, thứ đang nổi trên không trung, là một quả nhìn như trong suốt, năng lượng bên trong loại quả này khiến người khác phải mê đắm, nhưng thân quả như thủy tinh, lại lộ ra mấy phần khác lạ.

- Vật này được gọi là Tinh vân Quả, là một thứ thần kỳ được trời sinh đất dưỡng, ngoài việc có thể tăng cường đấu khí ra, tác dụng lớn nhất, chính là uống khi người thăng cấp Đấu Sư, vậy thì sẽ làm tăng tính an toàn và ổn định khi người đột phá... Nói ra, giá trị của vật này lại không hề thấp hơn với một bộ Đấu kỹ cao cấp, tiểu tử, đây cũng là lời cho người rồi.

Thanh Các lão nhìn Tinh Vân Quả, trong ánh mắt hiện ra vài phần luyến tiếc, chỉ có điều từ trong lời nói của lão có thể nghe ra, thứ này tuy có ích với lão, nhưng hiển nhiên lại có tác dụng lớn hơn với Lý Dật.

Dù gì từ Đấu Giả thăng cấp lên Đấu Sư cũng cực khó, nếu dùng lúc này có thể tăng thêm vài phân tỷ lệ, vậy thì giá trị của vật này đã không nhỏ rồi.

Lý Dật lúc này chỉ sợ Thanh Các lão thu lại vật này, hắc đảo tay một cái, cất Tinh Vân Quả vào lại chiếc hộp ngọc, rồi lại đảo tay, ngay lập tức hộp ngọc được nhét vào trong Dung Giới.

Nhìn thấy cảnh này, Thanh Các lão có vài phần kinh ngạc, hắc gật đầu, nói:

- Không ngờ tầm tuổi của ngươi lại cũng có Dung Giới, Không tồi, ta vốn định tặng ngươi một chiếc, như vậy xem ra không cần thiết nữa... Được rồi, từ nay về sau, Diễn Võ Các này ngươi có thể đến bất cứ lúc nào, muốn học Đấu kỹ gì, thì tự mình đi tìm, tuy rằng không nhất định ngươi sẽ thích, nhưng người nào có thể vào được cửa này đều có quyền lợi này, vì vậy ta cũng sẽ không loại bỏ ngươi... Được rồi, tiểu tử, đã cho ngươi lợi ích rồi, ngươi có thể lui xuống.

Dứt lời, Thanh Các lão khẽ phất tay, xé một lỗ hổng nhỏ ngăn giữ vòng bảo vệ ra.

Lý Dật chần chừ trong chốc lát, rồi vẫn bay ra ngoài từ lỗ hổng đó.

Một lát sau, lỗ hổng lại biến mất, trong ánh mắt Thanh Các lão lóe lên vài tia cổ quái, lão cơ hồ chần chừ một hồi lâu, rồi khẽ lắc đầu, nói:

- Bỏ đi, cho dù ta cướp được Công pháp của hắc, cũng không nhất định có thể đột phá từ Đấu Vương đạt đến cấp Đấu Hoàng... Huống hồ, gia tộc đứng sau lưng người nữ nhân đó quả thực quá khủng bố, làm không tốt, nếu bị phát hiện ra điều gì, cơ nghiệp nghìn năm của Lý Gia lại hòng hết...

Dứt lời, lão lại cất tiếng thở dài.

000

Sau khi ra khỏi thạch ốc, Lý Dật ra dấu tay với Lý Na Na mặt đang đầy vẻ sốt ruột, rồi nhanh chóng đi xuống dưới, mãi đến khi đến tầng cuối cùng, nhìn thấy những tộc nhân thưa thớt xung quanh, Lý Dật mới thẩm thấu phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi trong gian phòng đó, hắc đã cảm nhận được rõ ràng, Thanh Các lão mấy lần đã động sát cơ với mình, tuy không biết tại sao cuối cùng lại từ bỏ ý nghĩ ấy, nhưng cũng khiến Lý Dật phải toát mồ hôi lạnh.

Lý Dật trong thạch ốc chỉ có thể giả vờ như không biết gì cả, bằng không bị lão hồ ly kia phát hiện ra điều gì, mình coi như xong.

về Diễn Võ Các này, sau khi ra lần này, kẻ nào mà còn vào lại thì là hỗn đản.

Nhưng Lý Na Na lại tỉ mỉ nhìn Lý Dật, khẽ nói:

- Lý Dật ca ca, đã xảy ra chuyện gì?

Lý Dật nặn ra một nụ cười, nói:

- Vị Các lão đó nói ta tham lam không biết chừng mực, mấy ngày nay đã xem quá nhiều Đấu kỹ, nhưng lại không có ý tinh tu, hẳn vốn định đưa Đấu kỹ cao thâm nhất cho ta, nhưng chắc vì bộ dạng lười nhác của ta, lại khiến lão chán ghét rồi.

Nghe thấy lời giải thích có cũng như không của Lý Dật, Lý Na Na khẽ gật đầu, nói:

- Lý Dật ca ca cũng không cần buồn, thực ra Đấu kỹ trong Diễn Võ Các này, cũng chẳng có gì...

Vài chữ cuối cùng, Lý Na Na lại nuốt xuống, có điều nàng đảo mắt một vòng, lại khẽ tiếng nói:

- Nếu Lý Dật ca ca không chê, Na Na sẽ tặng người một quyển Đấu kỹ nhé?

Nói rồi, chỉ nhìn thấy nàng lật tay một cái, trên tay đã có một Quyển trục vàng óng, đang phát ra quang mang nhàn nhạt.

Con mắt Lý Dật co giật, trong lòng lại không nén được nghi ngờ, Tiểu nha đầu này rốt cuộc có lai lịch gì, lại có thể tùy ý lấy ra một quyển Đấu kỹ, thủ bút này còn phóng khoáng hơn cả mình a.

- Đấu kỹ Chu Tước Cao cấp, Liệt Diễm Phệ Thiên.

Lý Na Na khẽ vuốt Quyển trục, thấp giọng nói, sắc mặt của nàng có vài phần ửng đỏ, cũng không biết tại sao:

- Đây là Đấu kỹ cao cấp nhất trong tay của Na Na rồi, tuy Đấu kỹ này nếu là người tu luyện đấu khí Hoả thuộc tính thì hiệu quả sẽ cao nhất, nhưng nếu Lý Dật ca ca tu luyện, có lẽ cũng không khó đâu.

Nhìn món đồ có giá trị liên thành ấy, Lý Dật nói không động tâm thì chắc chắn là nói dối, Sự xuất hiện của một quyển Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp, đã có thể khiến người khác chặn đường cướp bóc rồi, quyển Đấu kỹ Chu Tước Cao cấp này, có lẽ bất cứ người nào nhìn thấy, tròng mắt cũng muốn lờ ra ngoài.

Thế nhưng nhìn vẻ mặt xấu hổ của Lý Na Na, Lý Dật cho dù thế nào cũng không thể nhận thứ đồ này.

Tuy rằng đây là tâm ý của tiểu nha đầu, nhưng... Lừa đồ của người khác thì cũng thôi. nhưng lừa mất trái tim của người ta thì làm thế nào?

Thứ này không phải không thể cần, chỉ là nếu cần... E rằng sau này bản thân không thể nào phụ lòng của tiểu cô nương người ta, Dù gì Lý Dật cũng không phải là mèo không ăn cá.

một người duyên dáng như Lý Na Na, nếu nói hẳn không động lòng thì cũng là giả, Nhưng Lý Dật lại càng hiểu rõ, tiền thế của mình chính là một hoa đồ lãng tử, kiếp này mình cũng tuyệt đối không phải là một thiên tài si tình, vì vậy, thùmà Lý Na Na cần, bản thân lại không thể cho...

Cảm giác rối rắm này khiến lòng hắn buồn bực, nếu Lý Na Na cố ý đùa cợt hắn thì thôi.

ai sợ ai a? Giống như Mạc Nhu Tâm, Lý Dật chơi thì cũng chơi rồi, nhưng Lý Na Na lúc này rõ ràng đã động chân tình, lại khiến hắn chần chừ không dám tiến.

Thấy sắc mặt cổ quái của Lý Dật, Lý Na Na thở ra một hơi, nhỏ giọng nói:

- Lý Dật ca ca người còn không mau thu món đồ này lại, nếu bị người khác nhìn thấy thì không hay...

Lý Dật nhú mày, sau chốc lát mới không đành lòng nói:

- Na Na, thứ này nàng vẫn nên giữ lại, ta không thể cầm...

- Người chê thứ này cấp bậc quá thấp ư?

Lý Na Na trề miệng ra, phụng phịu đáng thương, cơ hồ như sắp khóc.

Lý Dật cười khổ trong lòng, nở một nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Không phải, Na Na nàng cũng biết, Công pháp mà ta tu luyện hoàn toàn không phải là gia truyền, mà là của mẫu thân đại nhân để lại, Trong bộ Công pháp này còn phối hợp với mấy bộ Đấu kỹ, có thể phát huy đấu khí đến mức cao nhất, vì vậy, nếu ta tu luyện Đấu kỹ

khác, ngược lại còn ảnh hưởng đến tu vi... Nàng không nhìn thấy hai ngày nay ta luôn chỉ là cười ngửa xem hoa sao? Vì vậy, không phải ta không thích Đấu kỹ của nàng, mà là thứ này đến tay ta, sẽ khiến ta phân tâm, vì vậy...

- Thi ra là vậy.

Lý Na Na nín khóc mà cười:

- Na Na nghe nói, duy chỉ có Công pháp cấp Bạch Hổ trở lên mới có Đấu kỹ phối hợp.

không ngờ thứ mà Lý Dật ca ca tu luyện chính là loại này, xem ra là Na Na đường đột rồi.

Lý Dật cười ha hả, rồi ánh mắt không tự nhiên ra chỗ khác, ánh mắt hồn nhiên của Lý Na

Na, quả thực tạo cho hắn áp lực rất lớn.

000

Hai ngày sau.

Bước ra khỏi cánh cửa dày của Diễn Võ Các, hít vài hơi không khí mát mẻ, Lý Dật bất giác có cảm giác như được trở lại làm người.

Phải biết rằng, hai ngày trong Diễn Võ Các, Thanh Các lão cũng đã xuất hiện vài lần, tuy vài lần ấy đều là từ xa nhìn Lý Dật, nhưng lại khiến Lý Dật có cảm giác tê rần, Trong sự theo dõi của lão, thậm chí ngay cả nói với Xà Tôn Giả một lời Lý Dật cũng không dám, hắn không muốn lộ ra sơ hở gì trước mặt Thanh Các lão, tránh gây ra mầm họa vô cùng.

Mặt khác, thái độ càng lúc càng thân thiết của Lý Na Na lại khiến hắn thối than, hắn không muốn để Lý Na Na tiếp tục đắm chìm như vậy, bằng không đến lúc để hắn chịu trách nhiệm, chắc chắn hắn sẽ không thể làm được.

Lúc này, ra tới bên ngoài, ý nghĩ đầu tiên của Lý Dật chính là tìm một cơ bẽ quan tu luyện, muốn dứt khỏi Lý Na Na đang có xu hướng biến thành cái đuôi đi theo kia, những ngày như vậy, hắn đã chịu đủ rồi.

Bên ngoài Diễn Võ Các, tộc nhân của Lý Gia sớm đã đợi ở đó, nhìn thấy con cháu của mình ra, tộc nhân của Lý Gia nhanh chóng đi lên đón, Nhìn thấy Lý Hàn đang chấp tay đứng ở phía không xa, Lý Dật vội rào bước tới, thấp giọng nói:

- Phụ thân đại nhân.

Lý Hàn nhìn Lý Na Na ở đằng sau Lý Dật, mỉm cười, nói:

- Thế nào, người đã phá được tầng thứ chín chưa?

Lý Dật khẽ gật đầu, nói:

- Phá được rồi, cũng đã gặp Thanh Các lão.

Cái tên này tựa hồ khiến Lý Hàn phải thở dài, hắn cười ha hả, đưa tay vỗ vai Lý Dật, khẽ tiếng nói:

- Vậy thì từ nay, người có thể tự do đi vào Diễn Võ Các rồi, lợi ích bên trong, không thể tưởng tượng a...

Nói đến đây, hai cha con đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng cười ha hả.

67. Q.1 - Chương 67: Tu Luyện Thanh Vân Thủ

Trong gian phòng u tối, thấp thoáng có vài tia sáng từ vàng trắng chiếu xuống ngay trên đất trước mặt thiếu niên.

Hắn ngồi xếp bằng ở đó, Đấu khí trên tay phải tràn rạ vây quanh một loại quả trong suốt biểu tình trên mặt vô cùng phức tạp.

Một lát sau, cuối cùng hắn thở nhẹ ra một hơi, tay phải khẽ vỗ một cái, quả đó ngay lập tức bị một hộp ngọc che lên, đến lúc này, sức mạnh cuồng bạo không ngừng tràn ra từ trong quả mới từ từ biến mất.

- Lão quỷ, thứ này thật sự giống như lời của Thanh Các lão đó nói có hiệu quả thần kỳ vậy sao?

Lý Dật khẽ vuốt ve hộp ngọc trước mặt, Đấu khí ở ngón tay không ngừng vây quanh phía trên, chốc chốc lại bao quanh cả hộp ngọc, không để năng lượng cuồng bạo của nó thoát ra ngoài một chút nào.

Hồng quang trên Vân Hoang Giới Chỉ ở tay khẽ lóe lên, thân ảnh của Xà Tôn Giả ngay lập tức lơ lửng trong không trung, hắn nhíu mày nhìn hộp ngọc trước mặt, rồi bắn một điểm Đấu khí từ mi tâm ra, sau khi đấu khí vào hộp ngọc, hắn mới lộ ra nụ cười, nói:

- Không sai thứ này quả nhiên là Tinh Vân Quả, Phải biết rằng, giá trị của thứ này cực cao, trong một cuộc bán đấu giá quy mô lớn, có giá bán một, hai trăm vạn kim tệ, tuyệt đối cũng không phải vấn đề, Bản tôn vốn định tìm một quả cho người, để giúp cho việc sau này người đột phá Đấu Sư, nhưng không ngờ một Các lão trong gia tộc các người lại có được thứ này, quả thực là hiếm có...

Lý Dật khẽ nhíu mày nói:

- Thứ này không có vấn đề gì sao?

Xà tôn Giả nhàn nhạt lắc đầu nói:

- Có thể có vấn đề gì chứ? Thứ này là kỳ vật trời sinh đất dưỡng, cho dù có người muôn trăn lặn thứ khác vào, cũng chỉ có thể phá hủy nó, vì vậy, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, Thế nào? Người lo lắng ư?

Lý Dật lưỡng lự nói:

- Ta quả thực lo lắng, bởi vì Thanh Các lão đó khi cho ta thứ này, trên người rõ ràng có thêm vài phần sát khí... Tuy ta không biết sát ý từ đâu mà đến, nhưng...

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Điều này có khó đoán gì? Ta thấy tên Thanh Các lão đó của gia tộc các người, tuổi tác có lẽ cũng mấy trăm rồi, tuổi tác này đã là cực hạn của cấp Đấu Vương rồi, Nếu hắn không thể nào đột phá trong mấy chục năm nữa, e rằng sẽ phải chết... Hắn có sát ý với người, đơn giản là đã ngấm vào Thiên Ma Cửu Biến mà thôi, Dù gì Công pháp Đấu kỹ cao cấp, không phải tùy tiện có thể có được, Chỉ có điều, mẫu thân của tiểu tử người dường như có một bối cảnh ghê gớm lắm, khiến hắn không dám vọng động, Còn về Tinh Vân Quả này, có lẽ hắn lấy ra để người yên tâm cũng có thể là mua chuộc người... Dù gì hắn cũng nhìn ra, tiểu tử người sau này thành tựu tuyệt đối bất phàm, lúc này có thể lôi kéo quan hệ với người, vậy thì dĩ nhiên là tốt nhất.

- Thì ra là vậy.

Lý Dật gật đầu:

- Chỉ có điều, cho dù hắn có giết ta tại chỗ, lẽ nào còn có cách có được Thiên Ma Cửu Biến sao?

- Tiểu quỷ ngây thơ.

Xà Tôn Giả lặng lẽ cười:

- Đừng nói là Bản tôn, cho dù là một Đấu Vương nhỏ nhoi, có lẽ sau khi người chết thì cũng có một trăm cách để làm rõ bí mật Công pháp của người... Vì vậy Đại Lục Đấu Thần có một câu nói mỗi một vị cường giả chết đi, đều là một bảo khố trời cho, Chính vì như vậy, các thế lực lớn trên Đại Lục Đấu Thần, khi bên mình có cường giả chết đi, đều phải nghĩ cách mang thi thể về, bằng không cho dù là thi thể bị hủy diệt tại

chỗ, cũng sẽ không dễ lọt vào tay người khác, Vì vậy, điểm này cũng là nguyên nhân thường có hung sát vô duyên vô cớ trên Đại Lục Đấu Thần, Dù gì người giết một người, thì có cơ hội để mạnh hơn sự mê hoặc này đối với nhiều người mà nói đều là tuyệt đối.

Lý Dật bất giác cười khổ, chẳng trách mà Đại Lục Đấu Thần cường giả vi tôn, kẻ yếu bị kẻ mạnh nuốt trọn, Vì chỉ cần người có chút thực lực, người không có ý với người khác, thì cũng sẽ có người có ý với người.

- Được rồi người cũng không cần lo lắng nữa, Thanh Các lão của các người tuy cần một bộ Công pháp cao cấp đến phát điên, nhưng chỉ cần hắn có chút lý trí, thì sẽ không có ý gì với người đâu, Cho dù hắn thật sự không có mắt, lẽ nào người cho rằng Bản tôn để làm cảnh sao?

Xà Tôn Giả cười lạnh một tiếng:

- Vì vậy, chúng ta hãy chuyên tâm tu luyện đi, Tế Thần Điển hai tháng sau, tuyệt đối không thể Bỏ lỡ, Còn mức độ nguy hiểm bên trong, cho dù với thực lực hiện giờ của người mà vào đó, việc sinh tử cũng là một nữa mà thôi, vì vậy, tu luyện Đấu kỹ cao cấp, chính là việc phải làm.

- Người nói đúng, lão quỷ...

Lý Dật xòe tay ra:

- Nếu đã vậy, người hãy ta ột bộ Đấu kỹ cấp Thanh Long để luyện đi.

- Cấp Thanh Long?

Tuy Lý Dật không phải lần đầu tiên nói như vậy, nhưng Xà Tôn Giả vẫn như bị ghen nữa ngày trời, hần ho khan một tiếng, rồi cười mắng nói:

- Cho dù Bản tôn có Đấu kỹ cấp Thanh Long thật, lẽ nào người có thể tu luyện được sao? Trong truyền thuyết, Đấu kỹ Thanh Long Hạ cấp, chỉ ít cũng cần cấp Đấu Hoàng trở lên mới có tư cách tu luyện... Thực lực hiện tại của người, tu luyện Đấu kỹ cấp Bạch Hổ nói không chừng còn không làm được.

- Nói như vậy, lão quỷ người có Đấu kỹ cấp Bạch Hổ sao?

Lý Dật hai mắt sáng ngời, giống như mèo nhìn thấy cá.

Xà Tôn Giả thần nhiên nói:

- Có hay không có, đến lúc người sẽ biết... Có điều Bản tôn có thể nói cho người biết, Bản tôn có một bộ Đấu kỹ vừa vặn có thể phối hợp với Công pháp của người, phát huy uy lực lớn nhất, chỉ có điều bộ Đấu kỹ này, phải cần một món đồ phụ trợ.

- Vật gì vậy?

- Huyết Nhân.

Xà Tôn Giả chậm rãi nói:

- Thứ này ta cũng không biết ở đâu có, vì vậy có thể tìm thấy hay không, phải xem cơ duyên của người rồi... Nhưng bất luận thế nào, cũng nhất định phải tìm thấy, bởi vì vật này không những có thể giúp người luyện thành bộ Đấu kỹ này, hơn nữa còn có ích lợi rất lớn với tu vi của người.

Huyết Nhân, Lý Dật khắc sâu hai chữ này vào lòng.

Hắn chậm chậm thở ra một hơi, rồi thấp giọng nói:

- Vậy lúc này, ta nên luyện gì mới được?

- Lúc này ư, bộ Thanh Vân Thủ mà người cướp được, nhất định không thể bỏ, Mấy ngày nay Bản tôn đã tham tường qua, sau khi luyện thành Thanh Vân Thủ này, một khi dùng ra, hai tay của người sẽ như lưỡi dao sắc bén, uy lực có thể sánh với binh khí cấp năm, Bộ Đấu kỹ này đối với người khác mà nói, có lẽ có mấy phần yếu... Nhưng nếu là người, phối hợp với bộ Đấu kỹ quy dị của người, dường như uy lực vô cùng a.

Lý Dật thoáng ngáy người, điểm này hẳn lại chưa từng nghĩ qua, ngược lại lão hồ ly Xà Tôn Giả này có lẽ đã tính đến bước này từ lâu rồi, Quá thực, sau khi luyện thành Thanh Vân Thủ này, nếu phối hợp với Huyền Sát của bản thân, cơ Hổ uy lực càng lớn a.

- Vậy thì, Thanh Vân Thủ này có thể phá Sa ý Đấu khí của Đấu Sư không?

- Đây dù gì cũng là Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp, nếu ngay cả chút bản lĩnh này cũng không có, thì nó chẳng đáng được gọi là Chu Tước rồi.

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Chỉ có điều cụ thể được hay không, thì cần xem thử thực lực của người, và thực lực của đối thủ.

Lý Dật khẽ gạt đầu, hẳn tiện đảo tay một cái, hộp ngọc trên tay đã bị hắn thu lại, thay vào đó lại là Quyển trực đang phát ra một quang mang lục sắc nhàn nhạt.

Bộ Đấu kỹ này Lý Dật đã có từ lâu, nhưng vì nguyên nhân nào đó lại mãi vẫn chưa có cơ hội tu luyện nó, không ngờ hôm nay lại có thể thật sự bắt đầu tu luyện.

Nghĩ tới hai tay mình sẽ giống như hai lưỡi dao sắc bén, rồi phối hợp với bộ Đấu kỹ quy dị của mình, e rằng đừng nói bách bộ hoành hành gì đó, cho dù là có thêm mấy trăm người, bản thân cũng có thể đánh cho họ gục ngã trên đất tìm răng.

- Tiểu tử, đưa Quyển trực cho ta.

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói.

Lý Dật khẽ gạt đầu, Quyển trực trong tay đã ném ra.

Chỉ thấy Xà Tôn Giả tùy ý điểm tay một cái, Quyển trực đã từ từ mở ra, ánh mắt hư ảo của hắn liếc nhìn lên phía trên vài cái, rồi gạt đầu, nói:

- Thanh Vân Thủ này tuy chỉ là Chu Tước Trung cấp, nhưng không hổ là Đấu kỹ để lại từ thời thượng cổ, cũng xem như có huyền diệu.

- Tiểu tử, người tự mình lo mà tu luyện đi.

Dứt lời, Xà Tôn Giả tiện tay điểm một cái, quyển Đấu kỹ ngay lập tức Hoả thành bột vụn, trong bột vụn ấy có từng tinh điểm phát sáng, cuối cùng hội tụ thành một nhóm dòng thông tin, đi vào mi tâm của Lý Dật, không đến lát sau đã hoàn toàn biến mất dạng.

- Thanh Vân Thủ, Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp, sau khi luyện thành, hai tay sắc như lưỡi dao, xuất thủ giống như nước chảy, đối với những người có thói quen tay không đánh địch mà nói, là một Đấu kỹ quỷ bí vô song.

Tuy đã biết tác dụng của Thanh Vân Thủ từ lâu, nhưng mở đầu của dòng thông tin này, vẫn khiến Lý Dật khẽ rùng động toàn thân, tiếp đó hắn giành hết tâm trí vào trong dòng thông tin ấy, ý đồ nắm vững tất cả chiêu Đấu kỹ này trong thời gian nhanh nhất có thể.

Không biết bao lâu sau, Lý Dật mới từ từ mở mắt ra, hắn nhìn xung quanh một vòng, sắc mặt hiện ra vài phân cô quái:

- Quyển trực Thanh Vân Thủ đó là vật tiêu hao trong một lần sao?

Xà Tôn Giả lắc đầu, nói:

- Dĩ nhiên không phải, chỉ có điều làm như vậy, so với việc người từ từ xem Đấu kỹ, không biết có thể giảm được bao nhiêu thời gian, người không có nhiều thời gian để lãng phí đâu.

Lý Dật không nhịn được cười khổ, hẳn vốn định còn chuẩn bị sau khi tu luyện xong, còn tìm một nơi bán Thanh Vân Thủ lấy tiền, Xà Tôn Giả thì hay rồi, loáng cái đã cắt đứt ý nghĩ đó của mình.

- Đừng âu sầu mặt mũi nữa, còn không nhanh thử xem, vừa rồi có lẽ người đã hiểu hết hoàn toàn tinh hoa của chiêu Đấu kỹ này rồi chứ.

Giọng nói của Xà Tôn Giả lại nhàn nhạt vang lên.

Lý Dật hừ một tiếng, trong lòng hẳn hiểu ra, Xà Tôn Giả làm như vậy là muốn tốt ỉnh, dù sao vì Phản Gián Loạn, cho nên bản thân không có nhiều thời gian để tuần tự tu luyện Đấu kỹ, vì vậy cách tốc thành nhất, cũng là bắt đắ dĩ mà dùng.

Khẽ lắc đầu, Lý Dật vứt những suy nghĩ bát nháo ấy ra khỏi đầu, dưới sự quan sát của Xà Tôn Giả, bắt đầu tu luyện.

Lý Dật vươn hai tay ra, đấu khí được bản thân thúc động, chậm chậm tràn ra khỏi chỉ Chưởng, chỉ là đấu khí lần này lại vô cùng mỏng manh, đối với hàm lượng đấu khí trong cơ thể của Lý Dật mà nói, đây chỉ là một phân rất nhỏ.

Thế nhưng với sự khổng chế nhỏ của đấu khí này, thực ra lại càng khảo nghiệm một người với yêu cầu cao hơn, Có một số người chỉ có thể dùng ra đấu khí phạm vi lớn, nhưng nói đến tinh diệu, tuyệt đối không thể làm được, Người giống như vậy, tuy có thể tu luyện một số Đấu kỹ uy lực cực lớn, nhưng Đấu kỹ ấy, thường đều là cần lượng lớn đấu khí để duy trì, hiển nhiên không thích hợp với việc chiến đấu thời gian dài, dù gì đấu khí của mỗi người cũng đều có hạn.

Thế nhưng Thanh Vân Thủ này hiển nhiên lại đi theo một hướng khác, yêu cầu của Thanh Vân Thủ, là ở bề mặt hai tay ngưng kết thành một tầng đấu khí mỏng, sau đó dưới sự tu luyện, khiến đấu khí này trở thành sắc bén như lưỡi dao, giống như đôi tay được biến thành hai lưỡi dao vậy.

Sự tu luyện này, điểm khó đầu tiên chính là khổng chế đấu khí ở một điểm giới hạn, không thể nhiều cũng không thể ít.

Nếu quá nhiều, đấu khí không đủ sắc bén, nếu quá ít, đấu khí không đủ chắc chắn, điểm giới hạn này phụ thuộc vào người luyện, tìm ra cũng có chút khó khăn.

Viu—

Một âm thanh nhẹ vang lên, đấu khí giữa chỉ chưởng của Lý Dật chớp mắt tiêu tán đi, hẳn khẽ nhú mày, nói:

- Đã là lần thứ mười ba rồi, Đấu khí lần này cơ hồ quá ít, ta lại thử nhiều hơn một chút.

Hừ một tiếng, Lý Dật lại điều chỉnh đấu khí của bản thân, cẩn thận khổng chế nó.

Xà Tôn Giả ở một bên nhìn thấy động tác của hắn, không những không châm biếm, ngược lại còn lộ ra một nụ cười nhạt.

000

Sáng qua sáng, chiều qua chiều.

Bảy ngày sau, Lý Dật vẫn ngồi xếp bằng trên giường chợt cười một tiếng, chỉ thấy trên đôi tay hắn lúc này đã hiện ra một tầng hắc quang nhàn nhạt, khẽ nhấp chồn theo động tác của hắn.

Tầng hắc quang móng manh ấy trông như không hề có uy lực, nhưng bên trong cơ hồ lại ẩn hiện một luồng hung sát khí, tạo ra một áp lực rất lớn.

- Cuối cùng cũng làm được rồi!

Lý Dật cười ha hả:

- Lão quý! Cuối cùng ta đã luyện thành Thanh Vân Thủ rồi!

68. Q.1 - Chương 68: Long Ngạo Thiên Đến Cửa

- Luyện thành?

Xà Tôn Giả bắt giác lắc đầu:

- Tiểu tử, ngươi chẳng qua chỉ mới bước một chân vào cửa thôi, đâu có thể xem là luyện thành? Hay là để ta thử xem ngươi đã luyện đến mức nào rồi nhé.

- Thử thế nào?

Lý Dật cảm nhận được lời nói của Xà Tôn Giả không mang ý tốt, Lý Dật không nén được hỏi.

Xà Tôn Giả cười, nhàn nhạt nói:

- Ngươi thấy sao nào? Ngươi phải chú ý đây, lần này, ta sẽ không nương tay với ngươi đâu!

Dứt lời, tay phải mờ ảo của Xà Tôn Giả khẽ vung lên, chỉ nhìn thấy một đạo đầu khí hồng sắc giống như một bím tóc quăng thẳng đến Lý Dật.

Lý Dật khẽ vung hai tay lên, hữu chưởng đã cắt vào trên luồng đầu khí đó.

Đinh—

Một âm thanh trong veo vang lên, Lý Dật chỉ cảm thấy cả người rung động, nhưng bản thân lại không gặp phải thương tổn quá lớn, cơ hồ hai tay của bản thân lúc này thật sự đã kiên cố như binh khí vậy.

- Được! Lại nào!

Hắn khẽ quát một tiếng, hai tay lại vung ra, ngay lập tức hai tay như huyền ảnh hình thành một đợt sóng triều tràn về hướng Xà Tôn Giả.

- Tiểu quỷ hồng hách.

Xà Tôn Giả thở dài một hơi, một đạo đầu khí hồng sắc vụt hiện, ngay lập tức trước người hắn ngưng kết thành một tấm chắn.

Keng—

Hai tay của Lý Dật đánh mạnh lên đó, tấm chắn được đầu khí hồng sắc ngưng kết thành khe rung một cái, chậm chậm biến mất trong không khí.

Xà Tôn Giả gật đầu nói:

- Không tồi, tiểu tử ngươi cũng xem như có chút thành tựu rồi, chỉ có điều loại Đầu kỷ này, cho dù ngươi đã lĩnh ngộ rồi, cũng phải thường xuyên tu luyện vậy thì đến lúc cần mới có thể dùng đến độ thuận tâm ứng thủ, Hiện tại tuy ngươi đã biết chiêu này, nhưng vẫn còn chưa đủ... chỉ có điều chuyện tiếp theo đây, lại vô cùng gấp gáp, ngươi phải tu luyện nhiều

Hiểu rõ gật đầu, Lý Dật cuối cùng thở ra một hơi, mấy ngày nay căng thẳng thần kinh tu luyện, vừa rồi còn chưa cảm thấy gì, nhưng lúc này vừa thả lỏng một cái, Lý Dật ngay lập tức cảm thấy trên người không có chỗ nào là không đau.

Hắn yếu ớt rê người lên giường, đang chuẩn bị nằm xuống, Xà Tôn Giả bên kia đã nhàn nhạt nói:

- Tiểu tử, lúc này tu luyện đối với ngươi mà nói, có ích nhiều nhất, ta thấy vẫn phải vất vả một chút đi.

Lý Dật thoáng ngây người, nhưng sau đó hắn cười khổ một tiếng, gật đầu, ngồi xếp bằng lại, ngón tay khẽ biến đổi, một kết ấn quy dị xuất hiện trước mặt hắn, theo từng tiếng thở, thiên địa nguyên khí xung quanh bắt đầu sôi sục, Lý Dật lại bắt đầu bước vào tu luyện.

000

Từng tiếng hô hấp dài, lại trôi qua một ngày một đêm.

Khi Lý Dật mở mắt ra, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, đầu khí trong cơ thể mình đã vô cùng sung mãn, khiến thân trí của bản thân được sáng khoái, Hơn nữa nhìn đầu khí trào động, lại hình thành một vòng khí xoay tròn, cơ hồ bản thân bản thân đột phá Nhị Tinh đã không còn là chuyện xa xôi.

Cảm giác quy dị này khiến Lý Dật tâm trạng rất tốt, hắn liếc nhìn Xà Tôn Giả vẫn luôn chực chờ ở bên cạnh, không nén được khẽ tiếng nói:

- Đa tạ người, lão quý.

- Tiểu tử, nếu người đã bái ta làm vi sư, dĩ nhiên ta phải chăm sóc tốt cho người rồi, bằng không nếu người xây ra chuyện gì, há chẳng phải ta mất một đệ tử ưu tú sao?

Xà Tôn Giả mỉm cười, sau đó hần khê lắc người, đã biến mất trong không khí:

- Tiểu tử, cơ hồ có người đến tìm người rồi, người có thể ra ngoài xem thử.

Quả nhiên, không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Lý Dật chậm rãi bước qua, kéo cánh cửa ra, chỉ nhìn thấy một người thân vệ của gia tộc đang cung kính đứng ở đó, nhìn thấy hần bước ra, người thân vệ vội khê tiếng noi:

- Thiếu Gia chủ, Long Ngạo Thiên của Long Gia hôm nay đến nhà viếng thăm, nói là muốn đến thăm Thiếu Gia chủ người.

- Long Ngạo Thiên?

Lý Dật khê cau mày, hần với Long Ngạo Thiên không thể nói là có ác cảm hay thiện cảm

gì, chỉ CỐ điều giao thiệp với hần cũng rất hơi hợt, làm thế nào cũng không thể ngờ tới người này lại tìm đến tận cửa.

Lẽ nào ở Mạc Gia tối hôm đó, hần đã nhận ra mình rồi sao?

Suy nghĩ này khiến Lý Dật rất buồn bực, Ngày đó tuy bản thân đã che giấu rất tốt rồi, nhưng người đã từng nhìn thấy thân thủ của mình, chỉ cần nhãn lực không kém, thì có thể từ thân thủ tương đồng mà suy đoán ra chút gì đó.

Xem ra, cũng phải xem xem vị Long Ngạo Thiên Thiếu gia này muốn làm gì, Nếu hần muốn dùng chuyện này uy hiếp mình, vậy thì mình cũng không ngại để Long Gia mất đi một Gia chủ đời sau.

Nghĩ tới đây, Lý Dật khê gật đầu, nói:

- Biết rồi, người đi nói một tiếng với Long Thiếu gia đi, lát sau ta sẽ tới.

Nhìn thấy thân vệ này nhanh chóng lui xuống, Lý Dật mới lắc đầu, tìm một bộ ý phục trắng tinh, rồi lại tắm một hồi, thân trí mới thoải mái bước đi đến đại sảnh của Lý Gia.

Trong đại sảnh, Long Ngạo Thiên đang ngồi ở vị trí ghế bên, khuôn mặt tươi cười ấm áp.

Với thân phận của hần mà nói, người trong Lý Gia có thể tiếp đãi hần, cũng chỉ có nhân vật trong hàng trường lão, Ba đại gia tộc của Vạn Triều Thành, tuy rằng các bên bằng mặt không bằng lòng, nhưng vì các nguyên nhân khác nhau, công phu về mặt này của các nhà đều vô cùng tốt.

Lúc này, Nhị trưởng lão trước giờ luôn không nổi bật đang nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt với Long Ngạo Thiên, bất chợt khóe mắt của hần gân gật, đã nhìn thấy Lý Dật đang nhẹ nhàng bước tới cửa bên đi vào đại sảnh.

Lúc này, thân phận của Lý Dật sớm đã không giống như trước, Nhị trưởng lão cũng không dám sơ ý, vội vàng đứng dậy từ xa, khê chấp tay, nói:

- Bái kiến Thiếu Gia chủ.

Với vị trưởng lão này, Lý Dật lại không có ác cảm gì, hần khê mỉm cười, nói:

- Khách của ta lại phiền Nhị trưởng lão tiếp đón, quả thực áy náy quá, Nhị trưởng lão có việc thì đi làm đi, một mình ta sẽ tiếp đón Long Thiếu gia là được rồi.

Nhị trưởng lão cũng không nhiều lời, chỉ khê mún cười, rồi nhanh chóng lui đi.

Lý Dật tùy ý ngồi xuống một chiếc ghế, rồi xua tay để thị nữ hầu lui xuống, nhân thần như cười như không chậm chậm hướng về phía Long Ngạo Thiên, nhân nhạ nói:

- Không biết Long Thiều gia đến nhà thăm có chuyện gì chẳng? Nếu như Lý mỗ không nhớ nhầm, cơ hồ giao tình của ta và Long Thiều gia rất hời hợt thì phải?

Nụ cười trên mặt Long Ngạo Thiên không mất đi, cơ hồ đã phát giác được sự nghi ngờ của Lý Dật, hần khe lắc đầu, nói:

- Lý Thiều gia nói không sai, giao tình của hai chúng ta quả đúng là hời hợt... Nhưng ngày đó ở Mạc Gia, Lý Thiều gia bách bộ hoành hành, nhất trụ kinh thiên, sự hào tình ấy thật khí phách, thật sự làm kinh ngạc người khác, Long mỗ cũng tự nhận là một nhân vật, nhưng so với Lý Thiều gia, lại chẳng đáng là gì a, Sự hào tình của Lý Thiều gia, khiến trong lòng ta rất khâm phục, Long mỗ hôm nay đến cũng không có chuyện gì khác, chỉ là một kết bạn với một người bằng hữu như Lý Thiều gia!

Kết bằng hữu?

Nhân thần của Lý Dật khe lóe lên, quan hệ của Lý Gia và Long Gia, nói thế nào cũng không tốt, Chuyện này kết thù còn dễ, nhưng kết bạn, e rằng có vấn đề quá lớn.

Long Ngạo Thiên biết rõ vẫn làm sao? Hay thật sự đang giả vờ ngu ngốc?

- Lý Thiều gia không cần sưng sốt.

Long Ngạo Thiên cười khở một tiếng:

- Kỳ thực một nhân vật nhu Lý Thiều gia, trong lòng ta nói không sợ thì chắc chắn là giả dối, Chỉ là có một người cho dù thế nào cũng muốn gặp được Lý Thiều gia, Long mỗ cũng hết cách, cũng chỉ có thể làm người ở giữa, vẫn mong Lý Thiều gia đừng khiến ta khó xử.

- Có người muốn gặp ta?

Lý Dật không nén được khe nhíu mày, với quyền thế của Lý Gia ở Vạn Triều Thành mà nói, muốn gặp Lý Dật, tuy rằng không khó, nhưng lại cũng không hề dễ, Thế nhưng, có thể khiến một nhân vật như Long Ngạo Thiên đến nhà mời, có thể thấy người muốn gặp mình, thân phận e rằng không phải đơn giản.

Lý Dật dĩ nhiên cũng rõ, việc làm của mình ở Mạc Gia hôm đó không giấu được tai mắt của rất nhiều người, vì vậy, e rằng các thế lực gần Vạn Triều Thành, nhiều ít gì cũng sẽ chú ý tới mình, thậm chí một số thế lực lớn sau khi nhìn thấy tiềm lực của mình, muốn đến lôi kéo Lý Gia cũng không biết chừng, chỉ là không biết, người đến hôm nay rốt cuộc là ai mà thôi.

Nghĩ tới đây, Lý Dật đã hiểu, lời mời khách khí như vậy, bản thân tuyệt đối không tiện từ chối, Đối phương nếu như có thể để Long Ngạo Thiên làm người trung gian, vậy thì chắc rằng, cũng có thực lực khiến Long Ngạo Thiên phải cam tâm tình nguyện.

Lý Dật suy nghĩ một hồi, rồi khe mỉm cười, nói:

- Nếu như Long Thiều gia đã nói như vậy, vậy thì Lý mỗ cũng không khách khí nữa.

- Như vậy hay nhất.

Long Ngạo Thiên cười ha hả:

- Xe ngựa bên ngoài đã chuẩn bị xong rồi, Lý Thiều gia, mời.

000

Một Cỗ xe ngựa hào nhoáng đang chậm chậm chạy trên con đường của Vạn Triều Thành, người đi xung quanh nhìn thấy ký hiệu gia tộc trên chiếc xe, vô thức lại lui nhường đường ra một phía.

Bên cạnh xe ngựa có hai thị vệ mình đeo bội kiếm đang theo sát, nhân thần cảnh giác nhìn về xung quanh.

Trong khoang xe, Lý Dật có chút vô vị dựa vào một bên, phóng mắt qua bức rèm nhìn cảnh bên ngoài Vạn Triều Thành, cũng không biết đang nghĩ gì, Ngược lại, Long Ngạo Thiên lại tươi cười, nhìn bộ dạng của Lý Dật như vậy, lại không nhịn được cười, nói:

- Lý Thiều gia sao lại rầu rĩ không vui như vậy, lẽ nào sự sắp xếp của Long mỗ khiến người không hài lòng?

Lý Dật lắc đầu, nói:

- Chi là nhớ lại ta vừa bế quan tu luyện đã qua mấy tháng, đã rất lâu rồi không ra ngoài du ngoạn, trong lòng khó tránh khỏi có chút cảm thán.

Lời này phù hợp nhất với thân phận của Lý Dật lúc này, Long Ngạo Thiên cũng không nghi ngờ, hần chỉ nhàn nhạt cười nói:

- Lý Dật Thiếu gia đã cố gắng như vậy, ngày sau chắc chắn sẽ là tuyệt thế cường giả, Long mỗ quả thực tự thấy không bằng... Còn có một chuyện nữa... Lần này ra đây, ngoài việc thay người khác mời Lý Dật Thiếu gia ra, bản thân ta còn có lời muốn nói với Lý Dật Thiếu gia.

Lý Dật nghĩ một lát, cười nói:

- Long Thiếu gia cứ nói đừng ngại.

-Như vậy thì tốt...

Long Ngạo Thiên khẽ mỉm cười:

- Vậy thì ta còn cần cảm tạ Lý Dật Thiếu gia ơn tha mạng của người a...

Lý Dật tim đập thình thịch, tiểu tử này quả nhiên đã nhìn ra rồi!

Chỉ có điều nhìn ra thì nhìn ra, bản thân của nhận hay không lại là chuyện khác.

Nhìn vẻ mặt như cười như không của Long Ngạo Thiên, Lý Dật lại không hề thay đổi sắc mặt, chỉ khẽ cười nói:

- Long Thiếu gia nói đùa rồi, ơn tha mạng cái gì, cơ hồ hai chúng ta vẫn chưa xảy ra chuyện gì thì phải.

Long Ngạo Thiên nhàn nhạt nói:

- Như vậy sao? Xem ra Long mỗ đã nhận lầm người rồi, vẫn mong Lý Thiếu gia đừng để ý ,, Ha ha...

Nhân thần của hai người khẽ chạm nhau, cơ hồ đang muốn nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, nhưng chỉ là sau cái nhìn ấy, đôi bên lại nhanh chóng rời mắt đi, cơ hồ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đúng vào lúc bầu không khí trong khoang xe đang gượng gạo khó tả, chiếc xe ngựa đang chạy chợt khẽ dừng lại.

Một người thán vộ từ từ kéo cửa xe ra, vẻ mặt cung kính nói:

- Thiếu Gia chủ, Lý Thiếu gia, chúng ta tới rồi.

Cửa xe được mở ra, ngay lập tức một luồng gió nhẹ thổi vào, cùng lúc đó có một giọng oanh vàng thổ thè vang lên, chỉ cần là nam nhân nghe thấy, sẽ không nhịn được trong lòng ngứa ngáy.

Đây... Đây rốt cuộc là...

Trong lòng Lý Dật đã có mấy phần rõ ràng, đây tốt cuộc là nơi nào, nhưng nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Long Ngạo Thiên, hần lại bất chợt ho khan một tiếng, nói:

- Long Thiếu gia đúng là sắp xếp tốt thật a!

Long Ngạo Thiên nhàn nhạt cười, nói:

- Lý Thiếu gia khách khí rồi... Nơi này không phải trước giờ Lý Thiếu gia rất thích sao? Vì vậy, mời...

Tới bước này, Lý Dật cũng không thể nói nhiều được gì, hần chỉ khẽ lắc đầu, rồi nhảy xuống xe.

Cảnh đầu tiên lọt vào mắt chính là một quảng trường rộng lớn, xung quanh quảng trường có rất nhiều xe ngựa các loại, còn phía trước quảng trường, có một tòa kiến trúc vô cùng xa hoa.

Cánh cửa của tòa kiến trúc mở rộng, nền đất được trải thảm đỏ thẫm, ở trước cửa có mấy nữ nhân ăn mặc hở hang đứng đó, chiếc khăn lụa trong tay khẽ quơ lên.

- Đại gia! Rảnh rồi thì tới chơi a!

- Đại gia, người ta nhớ người a!

- Ai da ôi, đại gia người xấu à...

Âm thanh này truyền tới, Lý Dật ngay lập tức cảm thấy cả người nan rẩy, đây đây đây... Đây hình như quá tục tũn thì phải?

69. Q.1 - Chương 69: Thiên Hương Lầu

Trên tòa kiến trúc xa hoa ấy, ba chữ lớn ‘Thiên Hương Lầu’ đang không ngừng nhấp nháy ánh sáng bóng, dường như đang thể hiện cái bất phàm của nó vậy.

Nhìn thấy ba chữ này, Lý Dật đã hiểu, tại sao đối phương lại chọn nơi này gặp mình.

Nơi này, không phải là nơi lúc trước tiểu Lý Dật thường lui tới sao?

Cảm giác này khiến Lý Dật dở khóc dở cười, chỉ là không biết tiểu Lý Dật trong Thiên Hương Lầu này có tiếng tăm gì không, những cái khác thì bỏ đi, nếu cổ nhân nào đó nhắc lại chuyện nửa đêm không có việc gì cùng nhau ngắm trăng sao, cười nói ngọt ngào, không biết có khi nào bản thân lại lộ ra sơ hở gì không.

Bên kia, Long Ngạo Thiên lại không suy nghĩ nhiều như Lý Dật, hắn chỉ thân thiết kéo Lý Dật bước trên tấm thảm đỏ thẫm nhanh chóng bước về cửa của Thiên Hương Lầu.

Hai người vừa tới đây, ngay lập tức đã có bảy, tám nữ tử mặt hoa da phấn ào đến, từng người cơ hồ chỉ hận một nỗi không áp ngay được đầu của Long Ngạo Thiên và Lý Dật vào ngực họ vậy, Từng cơ thể mềm mại dựa dẫm vào, mùi nước hoa nhàn nhạt xộc tới, những nữ tử này từng người nũng nịu ánh mắt gọi tình vô cùng nóng bỏng, Lý Dật tuy không phải là mèo không ăn vụng cá, nhưng hắn lại không có nhiều hứng thú với sự dung tục này, chỉ là hắn không biết biểu hiện của tiểu Lý Dật ở đây rốt cuộc thế nào, sau đó chỉ có thể mỉm cười, lại không làm những chuyện dư thừa gì.

Ngược lại Long Ngạo Thiên dường như lại rất không quen với tình trạng này, khuôn mặt anh tuấn đã đỏ rực lên, lại cơ hồ không thể nào vứt người nữ tử bên cạnh mình ra vậy.

Cảnh tượng này khiến Lý Dật không nén được lắc đầu, Long Ngạo Thiên này không phải còn là xử nam đó chứ...

- Đi đi đi! Ra bên ngoài đón tiếp khách đi! Long Thiếu gia và Lý Thiếu gia lẽ nào lại thích đắm dung tục các cô chứ? Còn không mau đi!

Đúng lúc chuyện bên này đang náo nhiệt, một trung niên nữ tử đã chạy ra từ trong Thiên Hương Lầu, nhanh chóng phe phẩy tay đuổi đám nữ tử này đi, đôi mắt ti hí cơ hồ đang nheo thành một sợi chỉ.

Nữ tử này chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt phong trần, người nàng phát ra một vị đạo của thực nữ, Đặc biệt là đôi mắt hoa đào khê nhướng lên, vô cùng mê hồn, Nhất là phần ngực trần trề trước mặt, rất cuốn hút con mắt của người khác, chắc rằng khi còn trẻ cũng là một mỹ nữ có nhan sắc.

- Ai da ôi, Lý Thiếu gia của ta a! Sao người lại đành lòng như vậy a... Đã hơn nửa năm nay không đến, nữ nhi của ta sắp bị tương tư đến phát bệnh rồi, Nếu người còn không đến thăm nàng ta, ta lại phải đi Lý Gia các ngài để tìm người rồi!... Long Thiếu gia? Hôm nay ngài đến gặp Hải Tịch sao? Đúng lúc a, Hải Tịch hôm nay vừa sáng sớm tỉnh mơ đã nhắc đến Long Thiếu gia ngài rồi, Nếu ngài không đến, nàng ta còn sắp phát khùng nữa kia... Hôm nay hai vị quý khách đến cửa, Thiên Hương Lầu chúng ta đúng là được thom lây a!

Lời nói của nữ tử này cơ hồ đều rất quen với hai người, mà nhìn cách nói của bà ta, cơ hồ Lý Dật và Long Ngạo Thiên đều rất có tiếng tăm ở đây, điểm này khiến Lý Dật trong lòng thầm nơm nớp, có điều đến cũng đến rồi, lúc này không thể đi như vậy được.

Lý Dật bên này đang suy tư, Long Ngạo Thiên bên kia đã cười mắng một câu:

- Lan Ma Na, người lại đùa chúng ta rồi, người thấy hôm nay không phải ta đã đưa Lý Thiếu gia đến rồi sao? Nơi cũ đã chuẩn bị xong chưa?

Người nữ nhân được gọi là Lan Ma Ma cười khanh khách, nói:

- Long Thiếu gia cứ yên tâm, Lan Ma Ma ta làm việc, ngài có thể yên lòng, không những chỗ cũ đã chuẩn bị xong, quý khách của ngài cũng đã được ta dặn người tiếp đãi cẩn thận rồi.

Long Ngạo Thiên cười ha hả, đi lên phía trước nắm vào vòng eo nhỏ nhắn của Lan Ma Ma, trêu đùa nói:

- Những tiểu cô nương ấy thi hiểu phong tình gì? vẫn là Lan Ma Ma nàng có vị đạo nhất, chỉ bằng hôm nay cứ để Hải Tịch cút sang một bên đi, Lan Ma Ma nàng ở lại cùng ta thế nào?

- Ai da, Đại Thiếu gia của ta a! Ngài không sợ nữ nhi của ta lát nữa sẽ đá ngài xuống giường sao!?

Lan Ma Ma bật cười khanh khách:

- Ngay cả Lan Ma Ma cũng đùa giỡn, ngài không sợ Lan Ma Ma tát ngài sao?

Tay phải của Long Ngạo Thiên nhẹ nhàng hướng lên trên, rồi bóp chặt một cái, mới khẽ cười nói:

- Lan Ma Ma đánh chết, làm quy cũng phong lưu a!

- Ngài đó, cho dù không làm quy cũng rất phong lưu rồi!

Lan Ma Ma đưa ngón tay khẽ điểm vào ngực của Long Ngạo Thiên, rồi bất động thanh sắc đẩy tay của hắn ra, đi trước vào bên trong:

- Hai vị Thiếu gia xin mời, đừng để đám nữ nhi của ta đợi quá lâu.

Long Ngạo Thiên khẽ gật đầu, đang định đi theo, nhưng hắn nhìn thấy Lý Dật mặt đầy quỷ dị đứng đó, không nén được nói:

- Lý Thiếu gia, có vấn đề sao?

Lý Dật nhìn Long Ngạo Thiên một lượt, trong lòng không nén được thở dài, Minh lần này thật sự là mù mắt rồi, vừa rồi nhìn bộ dạng luống cuống của hắn, còn cho rằng hắn là một thiếu niên ngây thơ nữa kia, không ngờ sau một lát đã lộ ra bộ mặt thật, người nam nhân này a...

- Không sao, chỉ là không ngờ, Long Thiếu gia lại cũng có hứng thú với Lan Ma Ma a... Khẩu vị này... Chắc chắc...

Lý Dật lắc đầu, vẻ mặt tươi cười nói.

Nụ cười này khiến Long Ngạo Thiên rất gượng gạo, hắn hừ một tiếng, khẽ tiếng nói:

- Lan Hữu Dung người nữ nhân này, người đừng thấy nàng ta tuổi đã lớn rồi, nhưng công phu lên giường... Chắc chắc, đừng nhắc nữa... Nếu có cơ hội, Lý Thiếu gia chỉ bằng cũng thử xem.

Lý Dật khẽ nhướng mắt lên, cười khổ một tiếng, nói:

- Ta thì thôi đi, khẩu vị này nặng quá...

Lúc nói chuyện hai người đã đi theo Lan Hữu Dung bước vào trong đại sảnh.

Lý Dật tuy không phải lần đầu tiên bước vào chốn phong nguyệt, nhưng lúc này vào bên trong, hai mắt lại sáng lên, cảnh trí ở trong này khác xa với những nơi phong nguyệt mà mình thường đi kiếm trước.

Chỉ thấy trong đại sảnh là một hồ nước hình tròn, trong ao nước cơ hồ được hứng đầy mỹ tửu, từng mùi hương thơm truyền ra từ bên trong, Mấy thiếu nữ thân hình mảnh khảnh, khuôn mặt xinh đẹp, lúc này đang phả thân hình về kiều của mình trong hồ rượu, mười mấy nam nhân đang cười nham nhở, Một kẻ trong số đó tay cầm một túi kim tệ lớn, chỉ thấy hắn khẽ quăng một cái, đã có mấy kim tệ bay đến trước mặt một nữ tử.

Nữ tử này nhận lấy kim tệ, nụ cười trên khuôn mặt lại càng trở nên ám muội, nàng chậm chậm ngụp đầu vào trong rượu, khi xuất hiện lại, đã đến bên cạnh nam nhân ấy, nàng chậm chậm quẩn lấy cổ của nam nhân đó, rồi đã hôn nhẹ nhàng lên.

Hiển nhiên, đây hoàn toàn không phải chỉ đơn giản là hôn, chắc chắn đây có lẽ còn được gọi là mớm rượu.

Xung quanh hồ rượu có đặt một chiếc bàn dài, gần một nửa bàn đã ngồi đầy các khách nhân, trong những khách nhân này, có người là Dong binh người đầy huyết khí, người thì là thương nhân có máu mặt, còn có những nhân vật trông chừng rất có tiếng tăm, Nhưng những nhân vật ấy lúc này không ai không ngồi ở đó, đưa tầm chú ý của mình đến trên người nữ tử, người nào cũng thương hạ kỳ thủ, bận bịu đến say sưa.

Lý Dật liếc nhìn vài cái, đã phát hiện những nữ tử này cơ hồ đều có đặc sắc riêng, so với đám dung tục ngoài cửa, đúng là một trời một vực, Hẳn lại không ngờ, trong Vạn Triều Thành lại có nơi như vậy.

Thế nhưng hiển nhiên, với thân phận của Lý Dật và Long Ngạo Thiên dĩ nhiên sẽ không vui vẻ ở nơi này, hai người được Lan Ma Ma dẫn đường, đưa lên cầu thang, đi qua hành lang, Đã bước vào một gian phòng nhỏ.

Gian phòng này ở trên đại sảnh, cơ hồ có thể thoáng thoáng trông thấy cảnh dưới lầu, nhưng lại không hề có chút âm thanh ồn ào nào, hiển nhiên được cách âm vô cùng tốt.

Lý Dật sau khi chầm chậm bước vào, chỉ nhìn thấy một nam tử trông khoảng hơn hai mươi tuổi đang ngồi ở vị trí chủ vị, Người hẳn mặc ý phục màu xanh, sắc mặt có vài phần tái tái, vẻ mặt vô cùng tuấn mỹ kèm theo nụ cười tà mị, mái tóc dài ngang vai, hiện ra có mấy phân phiêu dật bất phàm, cùng với sự tự tin mãnh liệt lộ ra trên người hẳn, lại càng tôn thêm vẻ bất phàm của hẳn.

Sự xuất hiện của người này khiến trong lòng Lý Dật khẽ giật mình, hẳn có thể cảm nhận được, khí tức trên người đối phương bản thân lại hoàn toàn không thể nhìn thấu, cũng không biết rốt cuộc là cường giả cấp bậc nào.

- Tên này tuổi còn trẻ, mà đã là Nhị Tinh Đấu Sư rồi!

Giọng nói của Xà Tôn Giả vang lên trong đầu Lý Dật, hiển nhiên hẳn cũng rất đổi kinh ngạc.

Cho dù Lý Dật nghe thấy lời này, cũng không nhịn được thắm hít vào một hơi, Tên này xem ra lớn hơn mình vài tuổi, nhưng đã là một Đấu Sư rồi, đây mới là thiên tài thực thụ.

Thấy có người tới, người này khẽ ngẩng đầu lên nhìn, nhân thần hướng về Lý Dật, hẳn từ từ đẩy hai nữ tử xinh đẹp đang hầu hạ bên cạnh mình ra, rồi lộ ra một nụ cười, nhàn nhạt nói:

- Vị này chắc hẳn là Lý Dật Thiếu gia rồi? Quả nhiên bất phàm.

Lý Dật cũng nhàn nhạt cười, nói:

- Không biết vị này là...

Lúc này, Long Ngạo Thiên đã từ phía sau bước vào, hẳn nhìn người đó, khẽ gật đầu, rồi cười ha hả nói:

- Lý Thiếu gia, nào, để ta giới thiệu cho người một chút... Vị này là Diệp Thanh Mã của Diệp Gia ở Đế Đô, Diệp Thiếu gia.

Diệp Gia ở Đế Đô!?

Khóe mắt của Lý Dật khẽ giãn giãn, không nhịn được phải cau mày.

Theo hẳn biết, Diệp Gia của Đế Đô này, cơ hồ là một trong tứ đại thế gia của Đế Quốc Thiên Phong, Bốn đại thế gia ở Đế Quốc Thiên Phong có truyền thừa từ rất lâu, chẳng hạn như Diệp Gia, nghe nói truyền thừa của họ còn cổ xưa hơn cả Hoàng thất của Đế Quốc Thiên Phong vài phân, Bốn đại thế gia này, trước nay đều nắm giữ hơn nửa tài nguyên của Đế Quốc, ngay cả Hoàng thất cũng phải có mấy phần sợ họ, chỉ có điều bốn đại thế gia này trước giờ cũng đều là bất hòa, tranh đấu không ngừng nghỉ, vì vậy thực lực mới có có bước nhảy vọt.

Diệp Gia, một trong bốn đại thế gia của Đế Quốc, có người lại muốn đến gặp mình, rốt cuộc là vì cái gì?

Cảnh tượng trước mắt khiến Lý Dật hết sức ngờ vực, có điều hẳn cũng không dám chậm trễ, ngay lập tức chỉ là khẽ chấp tay, khẽ tiếng nói:

- Thì ra là Diệp Thiếu gia, Lý Dật thất lễ.

Diệp Thanh Mã nhếch miệng cười nhu hòa, chỉ nhàn nhạt nói:

- Lý Thiệu gia không cần khách khí, Diệp mỗ hôm nay mạo muội cầu kiến, phải là ta xin lỗi mới đúng, chỉ có điều nếu đã tới rồi, chỉ bằng mời Lý Thiệu gia ngồi xuống trước đi, Bằng không Diệp Thanh Mã ta lại thất lễ rồi sao?

Diệp Thanh Mã miệng nói xin lỗi, thế nhưng lại không hề có ý tạ lỗi, lại tiện tay chỉ xuống, giống như đang ban chỗ ngồi cho người khác vậy.

Lý Dật lòng đầy nghi hoặc, hần lờ mờ có thể phát giác ra, Diệp Thanh Mã này cơ hồ có chút địch ý với mình, chỉ có điều hai người lần đầu tiên gặp mặt, địch ý này từ đâu mà tới, thật sự không thể nào biết.

Nhưng Long Ngạo Thiên lại sợ không khí ngột ngạt, vội kéo lấy Lý Dật, rồi ngồi xuống ghế.

Đã đến nước này, Lý Dật dĩ nhiên sẽ không vì chuyện nhỏ mà làm mất vui, hần lại rất muốn biết, Diệp Thanh Mã này hôm nay muốn gặp mình, rốt cuộc là vì cái gì.

Lý Dật đang muốn hỏi, Diệp Thanh Mã bên này đã vỗ tay, nhàn nhạt nói:

- Nếu đã đến đủ rồi, Ngạo Thiên, có tiết mục gì cứ để Lan Ma Ma của người sắp xếp đi.

Long Ngạo Thiên cười ha hả, lại chỉ nhìn Lan Hữu Dung đang đứng ở cửa gian phòng một cái.

Lan Hữu Dung dĩ nhiên hiểu ý của Long Ngạo Thiên, còn chưa đợi lên tiếng, nàng đã đưa tay khẽ vỗ hai cái.

Chỉ thấy theo động tác của nàng, ngay lập tức có hai nữ tử từ cánh cửa nhỏ hai bên bước tới.

Người bên trái, cả người mặc ý phục màu trắng, dung nhan tú lệ, thần sắc không hề có chút dâm dật nào, ngược lại còn có vẻ thuần khiết của một nữ nhi nhà lành, chỉ có điều, bên chiếc váy của nàng lại có một đường xẻ tà như có như không, đường xẻ tà dường như chạy đến tận bắp đùi, lúc này bước đi, có thể thấp thoáng nhìn thấy đôi chân ngọc, thậm chí còn có một chiếc quần nhỏ màu đen, chốc chốc lại tinh nghịch chạy ra, khiến người khác hơi thở gấp gấp.

Cảnh tượng này cho dù là Lý Dật cũng không nhìn được thắm gật đầu, Thiên Hương Lầu này quả nhiên không hổ là nơi phong nguyệt đệ nhất của Vạn Triều Thành, chính như nữ tử mặc váy trắng này, đặt ở nơi khác, tuyệt đối là đứng đầu trong tốp đầu.

70. Q.1 - Chương 70: Phong Nguyệt

Vừa nghĩ, nhân thần của Lý Dật lại hướng về người nữ tử bên phải.

Nữ tử bên phải này, là một hình ảnh hoàn toàn tương phản với người bên trái, Nàng mặc một chiếc áo giáp ngực trên người, trong kẽ hở lộ ra màu da thịt nhàn nhạt, còn thân dưới mặc một chiếc quần siêu ngắn, đôi chân thon dài thẳng tắp lồ lộ hiện ra trước mặt mọi người, Vóc dáng nàng cao ráo đầy đặn, làn da hồng hào hiện ra vẻ khoẻ mạnh. Điều hiếm thấy là, cả người nàng phát ra một cảm giác đẹp hoang dã, khiến bất cứ nam nhân nào nhìn thấy, đều có một cảm giác muốn đi chinh phục.

Hai nữ tử từ một người thuần khiết một người hoang dã đứng bên cạnh nhau, ngay lập tức hình thành một tuyến phong cảnh tươi đẹp, khiến người khác phải mở to mắt nhìn.

Diệp Thanh Mã hiển nhiên rất động tâm, có điều hần vẫn nhìn Long Ngạo Thiên và Lý Dật, mỉm cười nói:

- Hai vị nếu có hứng thú, có thể lựa chọn trước đi?

Lý Dật khẽ lắc đầu, nói:

- Hay là Diệp Thiệu gia chọn trước đi, quân tử không đoạt thứ tốt của người, Diệp Thiệu gia nếu có hứng thú, có thể chọn cả hai người luôn.

Diệp Thanh Mã cười ha hả, lại liếc nhìn Long Ngạo Thiên, nói:

- Người thế nào?

Long Ngạo Thiên hiển nhiên không có hứng thú với hai nữ tử này, hần chỉ gật đầu nói:

- Diệp Thiều gia không cần khách khí, tự ta sớm đã có an bài rồi!

Diệp Thanh Mã lại không ngờ hẳn sẽ nói như vậy, nhân thần của hẳn khẽ dịch chuyển, rồi sáng lên:

- Xem ra Long Ngạo Thiên người là kim ốc tàng kiều rồi! Xem ra hôm nay phải xem thử, Ngạo Thiên người rốt cuộc đang nuôi mỹ nhân nào.

Long Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên là không thể so bì với hai vị rồi, Diệp Thiều gia thật sự không cần khách khí đâu.

Diệp Thanh Mã gật đầu, nói:

- Được, nếu các người không để ý, vậy thì ta cũng thật không khách khi nữa.

Nói rồi, hẳn ra dấu tay, hai nữ tử vốn đang hầu hạ hẳn đã ngoan ngoãn lui ra, còn hai nữ tử trong phòng đưa mắt nhìn nhau, rồi chậm rãi đều bước đi đến ngồi xuống bên cạnh Diệp Thanh Mã, dốc lòng hầu hạ.

Cảnh tượng này khiến Long Ngạo Thiên vô cùng hài lòng, hẳn khẽ mỉm cười, lại liếc nhìn Lan Hữu Dung.

Lan Hữu Dung sắc mặt thản nhiên, chỉ khẽ tiếng nói:

- Long Thiều gia, Hải Tịch đang thay ý phục tắm rửa, lát nữa sẽ đến.

Nói rồi, sắc mặt nàng có chút cổ quái nhìn Lý Dật, nói:

- Lý Thiều gia, người đang chuẩn bị thử hương vị mới sao? Hay là...

Lý Dật bên này chưa đáp lời, Long Ngạo Thiên đã cướp lời trước:

- Đừng nhiều lời nữa, nếu đã đến rồi, dĩ nhiên là quy củ cũ, Lý Thiều gia, người không có ý kiến chứ.

Lý Dật có thể có ý kiến gì? Hẳn chỉ khẽ mỉm cười, coi như là đã ứng lời.

Lan Hữu Dung vẻ mặt lộ ra vẻ như cười như không, nàng dường như nhìn xa xăm về Lý Dật một cái, rồi mỉm cười lui xuống...

Nhân thần đầy thâm ý ấy khiến Lý Dật tê rần đầu, hẳn thật sự không biết, tiểu Lý Dật trước đây rốt cuộc đã gây ra chuyện gì ở đây, Kỷ ức của hai người sau khi dung hợp, tuy hẳn đã biết rất nhiều chuyện, nhưng những chuyện nhỏ nhặt như vậy, hẳn thật sự hoàn toàn không biết.

Lý Dật đang đau đầu, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vang lên bên cửa, sau đó ‘rầm’ một tiếng, cánh cửa bên bị đẩy mạnh ra.

Sau đó chỉ nhìn thấy một thân hình yếu điệu nhanh chóng lao vào.

Nữ nhân này dĩ nhiên không giống với hai nữ tử trước, nàng đẹp như vầng trăng non, đôi mắt như hoa đào, khóe miệng hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, Con mắt của nàng cơ hồ là màu lam, long lanh giống như lúc nào cũng có thể tuôn ra nước, mái tóc nâu chấm ngang vai, tạo ra một vẻ đẹp vô cùng khác lạ.

Lúc này, nàng đang mặc một chiếc váy dài tinh xảo, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ tức giận, Đứng đó chỉ nhìn trừng trừng vào Long Ngạo Thiên, sau chốc lát nàng nghiêng rằng, đi lên vài bước, nghiêng rằng ken két, trầm giọng nói:

- Long Thiều gia, hôm nay người mới nhớ đến Địch Hải Tịch ta rồi...

Trên khuôn mặt thoáng hiện ra vẻ tức giận, nhưng lại không hề làm mất đi vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn khiến nàng càng trở lên thu hút.

Cho dù là Long Ngạo Thiên hiển nhiên cũng không ngờ, Địch Hải Tịch lại bước ra như vậy.

Hẳn hơi xấu hổ nhìn Diệp Thanh Mã, rồi ho khan một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Hải Tịch, hôm nay có khách quý đến, đừng làm bừa.

Địch Hải Tịch hừ một tiếng, hiển nhiên rất khó chịu với Long Ngạo Thiên, có điều may mà nàng vẫn còn nhớ thân phận của mình, chỉ bấu môi ngồi xuống bên cạnh Long Ngạo Thiên, không ho he tiếng nào.

Long Ngạo Thiên hiển nhiên rất hiểu tính cách của nàng, ngay lập tức hấn chỉ coi như không nhìn thấy, tự mình nâng ly rượu trước mặt lên uống.

Thế nhưng rượu vừa được nâng lên, sắc mặt của Dịch Hải Tịch đã dịu đi, cổ quái nhìn Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên nhìn thấy bộ dạng của nàng, lại cười ha hả, nói:

- Con mèo say nàng thật dễ dỗ, chỉ cần vừa nhìn thấy rượu, đã có tinh thần rồi.

Cảnh tượng này khiến Lý Dật không còn lời nào để nói, khẩu vị của Long Ngạo Thiên cũng thật đặc biệt, không những có hứng thú với Lan Hữu Dung, ngay cả người hiện tại hấn tìm, cũng vô cùng có cá tính.

Nghĩ tới đây, Lý Dật bắt đầu thẩm cầu khẩn, khẩu vị của tiểu Lý Dật đừng bao giờ quá đặc biệt, bằng không, bản thân cũng không biết có thể gánh nổi không a!

Lúc này Diệp Thanh Mã và Long Ngạo Thiên đều đã có người ngồi cùng, dự chỉ có Lý Dật một mình ngồi đó, so sánh một chút, lại có mấy phần gượng gạo.

Long Ngạo Thiên bên kia đã khê cười nói:

- Diệp Thiếu gia, thực ra nếu hôm nay không phải có Lý Thiếu gia ngồi đây, chúng ta còn không được gặp vị Nhược Vân tiểu thư của Thiên Hương Lầu đâu.

Diệp Thanh Mã khê nhướng mày lên, cơ hồ đang muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra điều gì.

Nhưng trong lòng Lý Dật lại giật thót tim, cơ hồ lát nữa đây người sắp đến là Nhược Vân tiểu thư gì đó? Nếu khẩu vị không quá nặng, vậy thì bản thân có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, sau đó trở lại yên tĩnh.

Sắc mặt của người trong gian phòng này đều rất cổ quái, Lý Dật biết lúc này, bản thân quả thực không thể tiếp tục giả vờ nữa, ngay lập tức hấn chỉ ho khan một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Vào đây đi.

Cánh cửa bên được nhẹ nhàng mở ra, sau đó có một nữ tử chậm rãi bước vào từ bên cạnh.

Nàng bước đi nhẹ nhàng, cơ hồ sớm đã biết Lý Dật ở chỗ nào, từng bước đi đến, ánh mắt si dại nhìn về Lý Dật, khiến người khác có cảm giác chua xót khó tả.

Nữ tử này chỉ mặc một chiếc váy màu đen, trên người không có quá nhiều đồ trang sức, vô cùng giản dị, mái tóc nàng được vén bừa lên, khuôn mặt đẹp không hề trang điểm, mặt mộc hướng lên cao, nhưng chỉ là như vậy, dung mạo vô song ấy cũng khiến người khác phải đắm say.

Nữ tử này vừa lộ diện, những nữ tử khác trong gian phòng ngay lập tức đã ảm đạm thất sắc, cho dù là Dịch Hải Tịch có mấy phần cá tính, cũng thoáng chốc bị nhạt nhòa.

Diệp Thanh Mã nhìn nữ tử này bước ra, nhân thần vụt hiện tinh quang, Long Ngạo Thiên cơ hồ như sớm đã biết như vậy, vẻ mặt cổ quái trên mặt, khiến người khác không nhìn ra hấn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Còn về những nữ nhân kia, vừa nhìn thấy nữ tử này ngay lập tức đã lộ ra vẻ ngưỡng mộ xen lẫn đổ kỵ.

Nữ tử này cứ chậm chậm bước tới trước mặt Lý Dật, chỉ si dại nhìn hấn, đôi mày khê cau lại, nhưng lại không có vẻ gì thừa thãi, nhưng cho dù là vậy, vẻ mặt của nàng lại khiến người khác cảm giác tan nát cõi lòng.

Nữ tử này cứ nhìn Lý Dật như vậy, cũng không biết đã nhìn bao lâu, nhìn đến độ khóe mắt của Lý Dật cứ giãn giãn, cuối cùng dường như nàng lại thở dài, Chậm bước tới trước mặt Lý Dật, ngón tay thon dài chỉ vào trán của Lý Dật, chỉ oán hận nói:

- Lý Dật! Hay cho Lý Dật! Chàng thật là nhẫn tâm a!

Lý Dật đảo mắt nhìn, thiếu chút nữa là ngất ra đấy!

Xong rồi! Nữ tử này với tiểu Lý Dật đúng là có quan hệ cùng ngắm trăng sao trò chuyện ngọt ngào rồi!

Những người khác không nhìn ra sự thay đổi của mình, nhưng nhân tình vừa xuất mã, còn có gì mà không thể nhìn ra?

Chi là nữ tử trước mặt sắc nước nghiêng trời, dù Lý Dật tụ phụ hai kiếp làm người, mỹ nữ đã gặp nhiều không đếm xuể, nhưng cho dù là người nào, cũng không thể so sánh với người này.

Đặc biệt là vẻ mặt nhân nhạ của tuyệt sắc giai nhân trước mặt, càng khiến người ta đau lòng đến cực điểm, Lý Dật bị cứng họng, nhất thời không biết nói gì cho dặng.

Vốn dĩ hần còn muốn nói câu gì đó, nhưng cho dù là lời nào, đến lúc ra đến miệng, cũng lại bị hần nuốt ghen lại.

Trong đầu Lý Dật hoàn toàn trống rỗng, lúc này trong lòng hần chỉ còn lại một âm thanh, nữ nhân này, tại sao lại đẹp đến mức này!

Đúng lúc mọi người đang sững sờ vì vẻ đẹp của Nhược Vân, đột nhiên nghe thấy ‘rắc’ một tiếng, cánh cửa của gian phòng bị đập văng ra, thoáng chốc đã bay vào bên trong.

Long Ngạo Thiên vẻ mặt thoáng hiện dị sắc, hần cười lạnh một tiếng, tiện tay vỗ một cái, ly rượu trong tay đã bay ra ngoài, đúng lúc đập vào cánh cửa đang bay ra, hai vật đập vào nhau, ngay lập tức vang lên tiếng nổ lớn, từng mảnh của cánh cửa rơi sầm xuống đất.

Ba người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng các bên đều sững sờ, với thân phận của Lý Dật và Long Ngạo Thiên, trong Vạn Triều Thành còn có ai dám gây gỗ với họ, đúng là một chuyện không thể tưởng tượng!

Cho dù là người của Mạc Gia, biết người của Lý Gia và Long Gia ở đây, cũng không dám có hành vi ngang tàng như vậy.

Chỉ có điều trong ba người không có nhân vật nào đơn giản, ba người đưa mắt nhìn nhau, nhãn thần nhân nhạ lại cùng nhìn về hướng cánh cửa, đang muốn xem thử, rốt cuộc người nào dám làm việc này.

Một lát sau, chỉ thấy một tráng hán râu ria huyền hoang bước vào, người hần cao gần hai thước, mặc một bộ thiết giáp, sau lưng đeo một cự kiếm cao bằng người hần, vẻ mặt hung ác như ác quy của hần hiện ra một nụ cười dữ tợn, đảo mắt trong phòng, rồi nhìn thấy Nhược Vân, đôi mắt sáng lên, rồi càng cạc cười nói:

- Mấy con quy nhỏ Lan Hữu Dung còn dám nói với ta nàng không có ở đây? Hiện tại không phải đang ở đây sao? Cô em, ta nói cho nàng biết, Đoàn trưởng chúng ta muốn nàng hầu hạ, là phúc khí của nàng, nếu nàng không đến, có tin đại gia ta hôm nay sẽ đập Thiên Hương Lầu của các nàng không.

Bộ dạng hung ác của hần, khiến những nữ tử trong phòng đều thét lên thất thanh, rồi co rúm vào góc tường, cho dù là Nhược Vân nét mặt cũng hiện ra vẻ sợ hãi, nhưng nàng lại không kêu thét như các nữ tử khác, Mà lui về sau hai bước, ở sau lưng của Lý Dật.

Diệp Thanh Mã ngồi ngay chính giữa, nhãn thần nhân nhạ nhìn tên tráng hán, chợt khẽ cười một tiếng, nói:

- Tuy tên này cơ hồ là đến vì nữ nhân của Lý Thiếu gia, nhưng hôm nay dù gì cũng là Diệp Thanh Mã ta mời khách...

Nói đến đây, hần khẽ mỉm cười, nhìn tráng hán nói:

- Nếu ngươi lúc này lui ra, tâm trạng ta đang tốt, còn có thể tha mạng cho ngươi, Nếu ngươi không biết tốt xấu, ta bảo đảm không chỉ là ngươi, ngay cả Đoàn trưởng gì đó của ngươi, hôm nay cũng phải đầu rơi xuống đất...

Lý Dật trợn ngược mắt, tuy hần biết với bối cảnh thực lực của Diệp Thanh Mã mà nói, lời này không hề khoa trương, nhưng hần nói chuyện như vậy, đối phương mà lui xuống thì đúng là lạ!

Quả nhiên, tráng hán kia cười lạnh một tiếng, điềm nhiên nói:

- Mấy tên tiểu quỷ không biết tốt xấu, nếu như hôm nay các người bỏ qua háng của đại gia ta, đại gia sẽ tha cho các người thế nào?

Diệp Thanh Mã khẽ cười một tiếng, bất chợt vỗ tay, nói:

- Gan lớn thật! Lời này nhiều năm nay chưa từng có người nào nói với ta, xem ra hôm nay ta cũng không thể nhìn ra tay với một nhân vật nhỏ rồi.

Long Ngạo Thiên bên kia chợt cười nhạt nói:

- Diệp Thiếu gia cần gì phải động nộ? Loại hề kịch này, tự khắc sẽ có người thay chúng ta giải quyết, chúng ta cứ ăn uống no say là được rồi.

Dứt lời, hắn nâng ly rượu lên kính trước, rồi uống cạn một hơi.

Lý Dật cũng không biết lúc này vị Long Ngạo Thiên Thiếu gia này có chủ ý gì, nhưng hắn cũng không sợ hãi, nhân thần hướng về tráng hán, rồi khẽ mỉm cười...

71. Q.1 - Chương 71: Âm Thiên Kiệt

-Người nào dương oai ở Thiên Hương Lầu!

Một tiếng quát khẽ từ bên cạnh vang lên, sau đó có bảy, tám thân vệ của Long gia từ cửa bên xông vào.

Khí tức trên người mấy thân vệ đều tăng vọt, mặt người nào cũng đầy nộ khí. Dù gì với thân phận của Long gia, trong Vạn Triều Thành này vốn không có mấy thể lực có thể dây dưa vào.

Hướng hồ hôm nay còn có Lý Gia và người của Diệp Gia ở Đê Đô, vì vậy tính khí của mấy thân vệ cũng có mấy phần nắm chắc.

Long Ngạo Thiên nhìn thấy thân vệ của Gia tộc mình, lại cười lạnh, nói:

-Không cần nhiều lời với hắn! Giết ... có chuyện gì bản Thiếu gia ta chịu trách nhiệm.

Tráng hán đó cười lạnh một tiếng, lại không đáp lời, hắn chỉ khẽ lui về sau một bước, nhường sang một bên.

Lúc này, bên ngoài lại có người bước vào. Người này khá cao, trên người mặc một trường bào Huyết sắc, mái tóc đen rối bù, nhưng nụ cười trên mặt lại vô cùng bình thản. Khuôn mặt hắn vuông vức, nhưng vết sẹo trên mặt lại rất nhiều. Chỉ là những vết sẹo ấy không khiến hắn xấu đi ngược lại còn tạo ra khí chất nam nhân vô cùng đặc biệt. Người này chỉ lạnh lùng đứng đó, trên người toát ra một luồng sát khí vô tận, gây ra áp lực với những người trong gian phòng. Lý Dật cực kỳ quen thuộc với loại khí chất này, chỉ có những cường nhân chém giết từ trong núi đao rừng kiếm, mới có thể cho người khác một áp lực như vậy.

Ánh mắt bình thản của người này quét một lượt trong phòng, sắc mặt lộ ra một nụ cười khinh thường, nhân dịp nói:

-Giết chúng ta ? chỉ dựa vào hai thằng nhãi con Long Gia và Lý Gia sao?

Long Ngạo Thiên khẽ biến sắc mặt, hắn nhìn người vừa đến vài cái, giọng nói như rít lên:

-Âm Thiên Kiệt ! là người...

-Ha ha ha...

Nam nhân được gọi là Âm Thiên Kiệt ngửa mặt cười lớn, nhân thần âm lạnh của hắn nhìn Long Ngạo Thiên, điềm nhiên nói:

-Hôm nay vốn dĩ ta định đến tìm Nhược Vân để vui chơi một chút, không ngờ lại gặp Long đại thiếu gia người a! Rất tốt ! Hôm nay nếu không lấy được đầu của ngươi, cái tên Âm Thiên Kiệt ta sẽ đọc ngược lại!

Âm Thiên Kiệt?

Lý Dật lòng khẽ rung động, đã biết người này là ai. Người này chính là Đoàn trưởng của Dong binh đoàn Huyết Lang, cha của Âm Húc đã chết trong tay hắn ngày đó. Hơn nữa nhìn bộ dạng của hắn lúc này, cơ hồ ngày đó mình vu oan giá họa vô cùng thành công a.

Chỉ là không biết, Long Ngạo Thiên đó đã đoán ra mình là hắc y nhân hôm đó, nhưng có đoán ra mình giả họa cho Long Gioa họ không? Với sự thông minh của hắn, muốn đoán ra điểm này cũng không khó chứ?

Nếu như vậy hôm nay Âm Thiên Kiệt xuất hiện ở đây, e rằng không phải là chuyện ngẫu nhiên rồi!

Lý Dật trong lòng cười lạnh, nụ cười trên mặt lại càng tươi hơn, tình trạng kẻ lừa ta dối này mới đúng là thú vị nhất a.

Lý Dật bên này lòng thầm cười lạnh, sắc mặt của Long Ngạo Thiên bên kia lại vô cùng khó chịu. Cơ hồ hắn vô cùng dễ tâm đến hình tượng của mình trước mặt Diệp Thanh Mã, ngay lập tức quát lớn một tiếng, đã vỗ xuống bàn, lạnh lẽo nói:

-Còn ngây ra đó làm gì! Lên cho ta, toàn bộ giết hết!

Mấy người thân vệ nghe thấy đại danh Âm Thiên Kiệt đã vô cùng chần chừ, lúc này nghe thấy lời của Long Ngạo Thiên, cũng không dám đợi tiếp, từng người rút trường kiếm bên hông rồi lao lên.

Thế nhưng đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười nhẹ nhàng hiền dịu vang lên:

-Ai da ôi! Mấy vị đại gia ... Thiên Hương Lầu chúng tôi là nơi nhỏ bé, các ngài động thủ ở đây, Thiên Hương Lầu chúng tôi đừng nói không chừng sẽ bị hủy mất. Huống hồ, quy củ của Thiên Hương Lầu chúng tôi trước nay không cho phép động thủ, mấy vị Đại gia lẽ nào lại gây khó dễ ột nữ tử yếu đuối như ta sao?

Lan Hữu Dung nghiêng người vào cánh cửa thấp giọng nói.

Nàng vừa xuất hiện, không khí vốn đang đông cứng lại, ngay lập tức đã dịu hơn một chút. Long Ngạo Thiên khẽ nhíu mày, ra dấu tay, ngăn các thân vệ Long Gia lại.

Chỉ có Âm Thiên Kiệt cười lạnh một tiếng, nhìn Lan Hữu Dung nói:

-Lan ma ma, giao tình của chúng ta cũng được coi như không tồi, có điều nàng muốn ngăn ta lại, thì phải suy nghĩ một chút đi. Nàng nên biết rằng Âm Thiên Kiệt ta và Long Gia có mối thù bất cộng đái thiên!

Lan Hữu Dung nhàn nhạt nói:

-Ngài có thù hay không ta không biết, nhưng nếu như ngài động thủ ở nơi này, ngài định để Thiên Hương Lầu chúng ta sau này làm ăn như thế nào đây?

Âm Thiên Kiệt hừ một tiếng, nói:

-Không làm ăn được thì chuyển đến Huyết Lang Trấn của ta đi, còn về tổn thất hôm nay, bao nhiêu ta sẽ bồi thường là được.... Vừa rồi nàng nói với ta Nhược Vân không rảnh, món nợ này lát nữa ta sẽ từ từ tính với nàng!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Long Ngạo Thiên cũng không còn chần chừ, hắn cười lạnh một tiếng, nói:

-Âm Thiên Kiệt, đợi sau khi ngươi chết, huênh hoang tiếp cũng không muộn, động thủ!

Lần này, thân vệ của Long gia đã không còn chần chừ, đầu khí trên trường kiếm của từng người trào ra, hú lên xông tới.

Những thân vệ của Long gia vừa xuất thủ, người nào cũng có thực lực cấp Đấu giả. Nhưng cảnh tượng này lại khiến Lý Dật cười lạnh, đám thân vệ này ngay cả mình cũng không sợ, huống hồ một nhân vật Đấu Sư đỉnh phong như Âm Thiên Kiệt, lúc nào cũng có thể bước lên cấp bậc Đấu Vương.

Quả nhiên, mấy thân vệ vừa xông đến trước mặt Âm Thiên Kiệt, đã nhìn thấy tráng hán vừa rồi bước lên trước nữa bước. Bàn tay phải to bè của hắn khẽ vung một cái, đầu khí trong tay trào ra, đã có mấy quyền đánh vào ba thân vệ đầu tiên. Ba thân vệ này một kiếm còn chưa bổ ra, đã bị một quyền đâm thẳng vào ngực. Họ dù gì cũng là cấp Đấu giả, còn chưa thể ngưng kết ra sa y đầu khí. Hai người trong số đó, mỗi người bị đâm một quyền phải lui về sau vài bước, thổ ra một bún máu tươi rồi ngã quỵ xuống đất. Người còn lại, lợi hại hơn một chút, bị một quyền đâm trúng ngực, hắn còn muốn kháng cự lại, nhưng tráng hán lại một lần nữa quăng tay ra, ngay lập tức cả người hắn bị đánh văng vào vách tường, một lúc sau cũng từ từ quỵ xuống.

Mấy người còn lại thoáng ngáy người, đứng đó vô cùng gượng gạo. Thực lực của thân vệ Long Gia đều sàng sàng như nhau, nếu tiếp tục lên, cơ bản là tìm cái chết, nhưng nếu không lên ...

Tráng hán cười lạnh một tiếng, cũng không để ý đến sắc mặt của mấy thân vệ này. Hắn tiện tay lại từng quyền đâm ra, mấy người còn lại đã bị đánh đến thổ huyết, nằm gục trên đất. Người cuối cùng cũng bị hắn kẹp chặt cổ, rồi khê quăng một cái, đã bị đập xuống nền đất trước mặt ba người Lý Dật.

Cổ của thân vệ này bị ngheo một cách quái dị, thất khiếu máu ồ ạt chảy ra. Tuy nhất thời chưa thể chết, nhưng cũng chắc chắn không thể cứu sống.

Công phu này là của tráng hán rõ ràng là muốn thị uy.

Mấy người nữ nhân đã bị dọa đến kêu thét chói tay, cảnh tượng máu tanh trước mắt khiến họ thiếu chút nữa ngất lịm người. Còn Lan Hữu Dung dựa vào tường, sắc mặt tái nhợt. Tuy nàng là người từng trải, nhưng lại thể ngờ, song phương nói động thủ là động thủ, vốn không có chút ý muốn hòa giải nào.

Nàng cũng là người thông minh, biết mình còn xem tiếp, có lẽ cũng không có kết cục tốt đẹp gì. Ngay lập tức nàng khê biến sắc mặt, cũng không lo đến đám “nữ nhi” của mình, nhanh chóng lui xuống.

Nhược Vân không biết từ lúc nào một tay đã khê nắm vào vạt áo của Lý Dật. Tuy nàng là một tuyệt Đại giai nhân, tính cách cũng rất kiên cường, nhưng làm thế nào nàng cũng là một nữ nhân, cảnh tượng trước mắt, nàng cũng chỉ biết nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thêm.

Ngược lại chỉ có Diệp Thanh Mã vẫn thản nhiên uống rượu, nhản thần của hắn nhìn mấy người đang nằm trên sàn nhà, đột nhiên khê cười, nói:

-Ngạo Thiên, xem ra thân vệ của nhà các người quả thực không ra gì. Thế nào? Có cần ta ượn vài tên thân vệ để người dùng không?

Sắc mặt của Long Ngạo Thiên đã vô cùng khó chịu. Hắn chậm rãi đứng dậy, bước tới bên mấy thân vệ, một chân đạp lên ngực hắn, tuyệt nốt đường sống cuối cùng của hắn, rồi quay đầu nhìn tráng hán, nói:

-Các hạ có sát tính lớn thật a! lẽ nào thật sự cho rằng Long Gia chúng ta không có ai sao?

Tráng hán nhếch miệng cười, nói:

-Mấy ngày nay, hàng của Long Gia các người. Lão tử không cướp mười cũng cướp đến tám rồi đúng không? Có lần nào không giết sạch gọn đâu? “Thực lực” thân vệ của Long Gia các người cao tuyệt như vậy, lẽ nào lại không có ai chứ? Đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Lúc trước ta còn có lòng tốt tha ột người chuyển lời cho Long Gia các người, không biết Long Gia các người đã nhận được chưa?

Long Ngạo Thiên hừ gần một tiếng, trầm giọng nói:

-Người đừng kiêu ngạo, thực sự cho rằng Long Ngạo Thiên ta không dám giết người sao?

Sắc mặt của hắn càng lúc càng khó nhìn. Tay phải từ từ đưa ra, nắm vào chuôi kiếm bên hông, lúc đó hiển nhiên trong lòng còn đang lưỡng lự có nên rút kiếm hay không.

-Thế nào, Long Đại Thiểu Gia muốn động thủ sao? Nếu Long Phi đích thân tới đây, có lẽ còn có thể đánh với ta, nhưng Long Thiểu gia thì.... Có lẽ còn không xứng xách giày cho ta nữa a!

Âm Thiên Kiệt khê cười, nhản thần khê lóe lên, hiển nhiên đã nhìn thấu sự khiếp đảm của Long Ngạo Thiên.

-Có điều nói ra cũng thật kỳ lạ, dạng phé vật như Long Thiểu gia, cho dù có thêm một Phạm Nam, ngày đó sao có thể giết được Húc nhi chứ?

Âm Thiên Kiệt khê nhú mày:

-Với thực lực Nhất Tinh đầu giả của người, có thể giữ chân Húc nhi thì miễn cưỡng còn được. Nhưng ta đã kiểm tra thi thể của Húc nhi, mấy vết thương đều sắc bén gọn sạch, hiển nhiên người bình thường không có thể làm được. Còn về Long thiếu gia người thì không thể nào làm được. Xem ra chuyện hôm đó, đúng thật có chút nội tình a...

Nói rồi, Âm Thiên Kiệt cười lạnh mấy tiếng, nhản thần nhìn về phía Diệp Thanh Mã, điềm nhiên nói:

-Nếu là tiểu tử người, lại có thực lực đó... xem ra chuyên hôm đó, người cũng có phần a!

Diệp Thanh Mã lại không biết chuyên hôm đó là gì, nhưng hắn cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ từ trong lời đối thoại đã đoán ra bảy tám phần. Ngay lập tức hắn chỉ khẽ cười, nói:

-Không biết Húc nhi của nhà người là chó hay là mèo. Kiếp này chó mèo mà bản thiếu gia ta giết cũng đủ nhiều rồi. Húc nhi gì đó nếu thật sự bị ta giết, cũng nói không chừng... thế nào ... vị Trưởng đoàn gì gì đó? Người chuẩn bị báo thù sao?

-Lớn mật!

Nhân thần của Âm Thiên Kiệt nhìn về phía Diệp Thanh Mã, sắc mặt sáng tối bất định.

Dù gì hắn cũng không phải là nhân vật đơn giản, dĩ nhiên có thể nhìn ra, lai lịch của Diệp Thanh Mã này e rằng bất phàm. Những người sinh sống trên lưỡi dao như hắn dĩ nhiên biết rõ, những người nào có thể dây vào, những người nào không thể. Huống hồ cảm giác mà Diệp Thanh Mã tạo ra cho hắn, chính là cơ bản không thêm giải thích. Thái độ của hắn như vậy, hiển nhiên đã xóa bỏ nghi ngờ trong lòng của Âm Thiên Kiệt.

Nhân thần của hắn lại di chuyển, nhìn về phía Lý Dật, nhìn thấy Lý Dật chỉ mỉm cười nhìn, hắn cũng khẽ nhún mày.

Âm Thiên Kiệt tuy huênh hoang, nhưng tuyệt đối không ngu xuẩn tới mức cùng lúc gây gổ với cả Long gia và Lý gia. Huống hồ vị Lý Dật thiếu gia này gần đây danh tiếng lẫy lừng trong Vạn Triều Thành. Tuy không biết cái gọi là bách bộ hoành hành có phải là đồn thổi không, nhưng nhân vật như vậy, vẫn nên ít dính vào thì tốt hơn.

Long Ngạo Thiên nhìn ánh mắt của Âm Thiên Kiệt hướng về Lý Dật, hắn đột nhiên nghiêng răng, trầm giọng nói:

-Âm Thiên Kiệt! Có phải ta nói hôm đó rốt cuộc là ai hạ thủ với Âm Húc, thì từ nay người sẽ không gây khó cho Long Gia chúng ta nữa phải không?

Âm Thiên Kiệt cười lạnh một tiếng, nói:

-Được! Ta hứa với người! Nếu người có thể lấy chứng cứ ra, ta sẽ đồng ý với người. Không những không gây khó dễ cho Long gia, những thứ mà mấy ngày nay cướp được, cũng trả lại hết cho Long Gia các người.

Long Ngạo Thiên gật đầu, nói:

-Được! Âm Đoàn trưởng, ta cũng là một người giữ chữ tín... vậy thì ta sẽ không dấu người. Ngày hôm đó quả thực ta truy sát Âm Húc, muốn đoạt lấy Đấu Kỹ Quyển Trục của hắn. Nhưng lúc then chốt nhất, lại có một hắc y nhân xuất hiện, không những đã giết Âm Húc, còn cướp đi Đấu kỹ. Những ngày nay ta luôn điều tra người đó là ai, nhưng mãi đến mấy hôm trước, ta mới có một chút manh mối.... Người đó chính là ....

Nói đến đây, Long Ngạo Thiên nhanh chóng đưa mắt đến trên người Lý Dật, câu nói cuối cùng cũng không cần nói ra.

Âm Thiên Kiệt nhìn theo động tác của Long Ngạo Thiên hướng về Lý Dật, hắn chợt cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Thật vậy sao?

72. Q.1 - Chương 72: Họa Thủy Đông Lưu

Long Ngạo Thiên hừ một tiếng, nặng nề nói:

-Long mỗ chỉ nói đến đây, rốt cuộc là thật là giả, trong lòng Âm đoàn trưởng tự có tính toán.

Long Ngạo Thiên đột nhiên nói ra lời này, cũng khiến Âm Thiên Kiệt thầm nhủ trong lòng. Nhân thần của hắn hướng về phía Lý Dật, cũng không biết đang nghĩ gì.

Nhưng Lý Dật lại không hề động nộ, hần nhìn Long Ngạo Thiên một cái thật sâu, không nhìn được khẽ lắc đầu.

Vị Long thiếu gia này, quả nhiên không bình thường!

Hắn biết, cho dù là tùy tiện giải thích gì với Âm Thiên Kiệt, với tính cách của Âm Thiên Kiệt, chắc chắn sẽ không tùy tiện tin. Thế nhưng, hôm nay hắn làm như vậy, ngay lập tức sẽ khiến Âm Thiên Kiệt nảy sinh nghi ngờ: Một phế vật như vậy, sao có thể đối phó với con trai mình? Đến lúc này, trong lòng Âm Thiên Kiệt đã có nghi ngờ, vậy thì hắn sẽ thuận nước đẩy thuyền giải thích mấy câu, dường như tỏ ra yếu ớt, nhưng kế họa thủy đông lưu này, đúng ra là rất xảo diệu a!

Âm Thiên Kiệt cho dù không tin lúc này, nhưng sau khi về nhà suy nghĩ, chắc chắn sẽ điều tra lại. Chuyện này lại kéo dài, có thể khiến Âm Thiên Kiệt làm rõ chân tướng hay không thì khoan nói, nhưng chí ít cũng có thể giảm bớt mấy phần tổn thất cho Long gia của hắn a ...

Tính toán giỏi thật a! thật sự là tính giỏi!

Thế nhưng hắn không sợ mình lúc nào cũng có thể lấy mạng hắn sao?

Lý Dật lại liếc nhìn Long Ngạo Thiên, một tia sát ý hiện ra trong mắt.

Long Ngạo Thiên này, còn cho rằng hắn có Diệp Thanh Mã, mình sẽ không dám hạ thủ với hắn sao? Hay hắn cho rằng mình vừa hạ thủ với hắn, Âm Thiên Kiệt sẽ nghi ngờ mình ngay lập tức?

Cho dù nói thế nào, hôm nay âm mưu này của Long Ngạo Thiên đã được cho là thành công đến tám phần. Bản thân không hề hay biết đã trúng kế, chỉ có thể nói mình không cẩn thận mà thôi. Xem ra sao này mình có cơ hội, Long Ngạo Thiên này phải trừ bỏ tức thì, bằng không, người này sao này sẽ là một kẻ địch rất lớn.

Lý Dật chạm vào ánh mắt của Long Ngạo Thiên, lúc này hai người đã động sát tâm với đối phương, nhưng khi bốn mắt chạm nhau, đôi bên lại khẽ cười.

Diệp Thanh Mã ngồi trên thượng tọa khẽ nghiêng đầu, tình trạng trước mắt cơ hồ đã nằm trong sự tính toán của sư đệ mình. Chỉ có điều, Lý Dật rốt cuộc có thể nhẫn nại thoát khỏi kế này không? Nếu hắn có thể thoát ra được, vậy thì có lẽ có tư cách để mình xuất thủ rồi.

Cao thủ cô đơn a!

Diệp Thanh Mã khẽ thở dài, nụ cười trên mặt lại càng hiện ra đầy ý vị!

Sắc mặt của Âm Thiên Kiệt không biết biến đổi bao nhiêu lần, cuối cùng hắn khẽ cười, nói:

-Xem ra chuyện hôm đó, bản tọa còn phải từ từ điều tra lại một lần nữa mới phải. Long thiếu gia, nếu hôm nay ngươi lừa dối ta... vậy thì ta bảo đảm, đích thân ta sẽ giết tận vào Long gia, khiến ngươi chết một cách khó coi...

-Còn về ngươi?

Nói rồi, nhãn thần của Âm Thiên Kiệt lại nhìn về Lý Dật.

Lý Dật khẽ mỉm cười, nói:

-Thế nào? Âm đoàn trưởng lại muốn động thủ với ta sao?

-Âm Thiên Kiệt ta tuy lỗ mãng, nhưng lại không hề ngốc.

Âm Thiên Kiệt nhàn nhạt nói, bất chợt, nhãn thần của hắn nhìn về Nhược Vân đứng đằng sau Lý Dật, khóe mắt hiện ra vẻ ngờ ngẩn. Sau đó hắn cười, nói:

-Hôm nay ta đến, chỉ muốn tìm Nhược Vân tiểu thư... Chuyện khác không nói nữa, chỉ cần giao nàng cho ta, Lý thiếu gia, dĩ nhiên ta không gây phiền phức cho ngươi lúc này.

Âm Thiên Kiệt khẽ ra dấu tay, ánh mắt thềm thuông lại hướng về Nhược Vân.

Lý Dật rất rõ trong lòng, cho dù Nhược Vân này và tiểu Lý Dật có quan hệ thế nào, nhưng hôm nay nếu để mặt nàng bị người khác mang đi như vậy, vậy thì cục diện mình khổ tâm tạo ra, e rằng sẽ một chốc tan biến.

Huống hồ, một tuyệt sắc giai nhân như vậy, nếu rơi vào tay của nhân vật như Âm Thiên Kiệt, sẽ có hậu quả gì quả thực không cần nói cũng biết.

Lập tức Lý Dật không nhìn Âm Thiên Kiệt, mà quay đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Nhược Vân, nhàn nhạt nói:

-Nàng hãy yên tâm, người này không thể nào đưa nàng đi được đâu.

Trong ánh mắt của Nhược Vân vốn đã có mấy phần quả quyết, nhưng lời nói của Lý Dật lại khiến nàng sững sốt trong lòng, không nhìn được nhìn Lý Dật, trong ánh mắt lộ ra sự kinh ngạc.

-Tránh ra !

Bên kia, Âm Thiên Kiệt đã bước nhanh tới, cơ hồ muốn kéo Nhược Vân đi.

Lý Dật cơ hồ cố tình đi lên trước một bước, nhàn nhạt nhìn Âm Thiên Kiệt, nói:

-Nếu người rút ra, ta sẽ không đích thân đuổi người đi.

-Đuổi ta đi?

Âm Thiên Kiệt cười ha hả:

-Nếu Lý Hàn ở đây nói lời này, có lẽ còn có vài phần chắc chắn, nhưng nếu là người thì.... Tiểu tử, người không sợ chết sao?

Lý Dật khẽ cười nói:

-Cường giả cấp bậc Đấu Sư, Lý Dật ta không phải chưa từng giết, Âm đoàn trưởng cùng lắm cũng chẳng qua chỉ là Đấu Sư đỉnh phong mà thôi, Lý Dật hôm nay lại muốn thử xem, khi động thù, rốt cuộc là ai muốn chết.?

-Được lắm!

Âm Thiên Kiệt sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc:

-Xem ra người người đồn rằng tên phế vật Lý Dật ngày nay không giống lúc trước, ta còn cho rằng là giả. Hiện tại xem ra, chí ít đã cứng cỏi hơn trước nhiều.... Ta cũng không ức hiếp người, nếu người có thể đánh thắng được thủ hạ của ta, vậy thì hôm nay ta sẽ tha cho người, thế nào?

Lý Dật nhàn nhạt nói:

-Lời này của người sai rồi, phải là ta tha cho người, không phải người tha cho ta!

-Tiểu tử mềm mết lắm!

Âm Thiên Kiệt lộ ra một nụ cười âm độc:

-Ma Phàm, chăm sóc tử tế cho Lý thiếu gia chúng ta đi. Chú ý nhẹ tay một chút, đừng làm hắn bị thương, tránh Lý Hàn tìm ta tính sổ!

Nói rồi, hắn lui về sau vài bước, hứng chí nhìn Lý Dật. Với nhãn lực của hắn dĩ nhiên có thể nhìn ra, Lý Dật nhiều nhất cũng chỉ là Nhất Tinh Đấu Giả. Nhân vật như vậy, có thể có vốn liếng gì để huênh hoang?

Tráng hán tên Ma Phàm cười lạnh một tiếng, hắn bước lên trước vài bước, lạnh lẽo nói:

-Lý thiếu gia, người hãy dùng vũ khí đi, ta không muốn chiếm lợi thế!

Lý Dật cũng không khách khí. Hắn bước lên trước một bước, tay phải lật một cái, một thanh trường thương từ không khí đã hiện vào tay hắn. Mũi thương của hắn khẽ điểm, nhàn nhạt nói:

-Nhiều lời quá, cuối cùng cũng không phải là đánh sao? Đến đây đi.

Ma Phàm hừ một tiếng, cũng không phí lời thêm. Hắn vỗ tay một cái, một quyền đã đâm thẳng vào ngực của Lý Dật.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, ta phải vùng ra, một đường thương đã lướt qua cánh tay của hắn. Chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, đường thương đã đâm vào cánh tay của Ma Phàm, nhưng lại không hề hấn gì, ngay cả một vết hằn cũng không có.

-Tiểu tử, thứ tên này luyện là Đấu khí Thổ hệ, rất có khả năng là loại phòng ngự mạnh nhất trong Thổ hệ. Chỉ có điều đẳng cấp công pháp của hắn có lẽ không được cao, với thực lực của ngươi, nếu cẩn thận một chút, không khó để ứng phó.

Giọng nói của Xà Tôn Giả vang lên trong đầu Lý Dật.

Lý Dật khẽ gật đầu, hắn cũng nghe nói mỗi loại Đấu khí của mỗi hệ đều có những đặc sắc riêng, và đấu khí Thổ hệ, sau khi luyện thành thân thể sẽ còn cứng hơn cả đá vài phần. Lý Dật đã từng nghe nói, Dong binh đoàn Huyết Lang có người luyện một bộ Công Pháp tên Thiết Bích Huyết, nói là hai tay luyện đến mức còn cứng hơn cả Kim thiết. Chắc rằng người được nói đến chính là gã Ma Phàm trước mặt này.

Loại Công pháp này đối với người khác mà nói thì không có gì, nhưng đối với Lý Dật mà nói, lại đúng là một loại khó đối phó nhất. Thứ mà Lý Dật giỏi nhất chính là có thể trong chớp mắt lấy tính mạng của người khác, nhưng sau khi luyện thành Thiết Bích Huyết, sơ hở trên người cực ít, với thực lực Đấu Giả của Lý Dật, muốn phá được lớp phòng vệ này, coi như cực khó.

Đối phương nhìn thấy đòn đầu tiên của mình thất bại, hai tay cùng vỗ, một luồng đấu khí trào ra, đã một chiêu đánh đến.

-Phá Nham Loạn!

Lý Dật khẽ co mắt lại, chiêu này cho dù là hắn cũng không dám nghênh tiếp trực diện. Ngay lập tức chỉ vụt người, tránh sang một bên. May mà tốc độ của Lý Dật rất nhanh, chỉ thoáng vụt một cái, đòn của Ma Phàm đã đánh vào không khí.

Ầm ....! Một tiếng, một chân bàn bị Ma Phàm đánh vỡ, thức ăn trên bàn văng đi tung tóe.

Lý Dật lại khẽ vụt thân hình, đến đằng sau hắn, trường thương trong tay vùng ra, lại đâm đúng vào giữa lưng của hắn.

Đình ....

Lại một tiếng trong vất vang lên, trường thương của Lý Dật đâm vỡ khỏi giáp của hắn, nhưng lại một lần nữa bị trượt ra, giống như đánh vào kim thiết vậy.

Thiết Bích Huyết của hắn, lại luyện đến toàn thân sao?

Lý Dật lòng thầm kinh hãi, nếu như vậy, thực lực của đối phương sợ rằng là Tam Tinh đấu sư trở lên! Thân xác vững chắc như vậy lại cộng thêm sa y đấu khí, đây là tình huống hiện nay mình không thể nào đối phó được.

Trừ phi dùng Thanh Vân Thủ, cơ hồ còn có một tia cơ hội!

Thế nhưng lúc này lại dùng Thanh Vân Thủ, há chẳng phải thừa nhận mình giết Âm Húc sao?

Ý nghĩ này của hắn còn chưa dứt, Ma Phàm đã xoay người đâm tiếp một quyền.

Lý Dật trong lòng thầm than khổ, ngay lập tức hai mắt lại sáng lên. Công pháp của hắn lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể nào luyện đến cả hai mắt chứ?

Nghĩ tới đây, trường thương trong tay Lý Dật rít lên một tiếng, đấu khí hắc sắc đã giống như một ngọn lửa bốc lên. Người hắn nhanh chóng xoay người Ma Phàm, trường thương trong tay như lê hoa bạo vũ đâm tới.

Chỉ nghe thấy “đình đình đình...” cũng không biết là bao nhiêu tiếng, mỗi đường thương của Lý Dật đều đâm vào mặt của Ma Phàm. Nhưng Ma Phàm dường như cũng biết nhược điểm của bản thân chính là ở mặt, hắn thà không tấn công, cũng quyết giữ chắc phòng thủ ở mặt.

Lý Dật lui nữa bước, chân phải đạp mạnh một cái, cả người bốc lên cao. Đấu khí trên trường thương trong tay lại càng thịnh, rồi trong không trung đâm thẳng xuống Ma Phàm.

Khỏe mắt của Ma Phàm vụt lóe tinh quang, hần khê đạp chân, một luồng đấu khí thổ hoàng sắc chớp mắt bao trọn cả người hần, hình thành một chiếc Sa Y Đấu Khí không ngừng chấp chớn trong không khí.

-Ầm ....

Đường thương của Lý Dật lại đâm vào tay của Ma Phàm, trong không khí tóe ra một chuỗi tia lửa. Đường thương này của Lý Dật đầy khí thế, uy lực kinh người, nhưng lại chỉ có thể đánh Ma Phàm lui vài bước!

Đấu khí Thổ hệ, quả nhiên không hổ là phòng thủ Đệ nhất.

Đường thương của Lý Dật đánh xuống, lại không hề có ý buông tha. Hần nhân lúc Ma Phàm liên tiếp thối lui về sau, đã nhanh chóng tung một cước đến, dùng cả tay chân, đấu khí toàn thân ngay lập tức như một ngọn lửa bùng cháy!

-Toái Cốt Chưởng ...

-Khai Sơn Quyền ...

-Liệt Thi Thảo...

-Điệp Tiên Thối ...!

Những đấu kỹ hạ cấp học được ở Diễn Võ Các lúc trước, được đánh túi bụi về phía Ma Phàm. Lý Dật hết chiêu này đến chiêu khác, cơ thể mỗi lúc một nhanh. Khi mới bắt đầu hần chỉ dùng Đấu kỹ cấp thấp, nhưng theo thời gian, đấu kỹ của hần rất tự nhiên đánh vào theo chiêu số của Huyền Sát, ngay lập tức những đấu kỹ cấp thấp ấy, uy lực lại tăng vọt lên vài thành.

Thế nhưng, cho dù là vậy, hiệu quả cơ hồ lại cực nhỏ.

Lý Dật cảm nhận được rõ ràng, bản thân tuy liên tiếp đánh từng chiêu đấu kỹ xuống, đều đánh mạnh vào trên Sa Y Đấu Khí của Ma Phàm. Nhưng Sa Y Đấu Khí của hần vẫn vô cùng vững chãi, từng chiêu đánh xuống, bản thân bị lực phản chấn làm cho tay chân tê rần. Đến cuối cùng, hần tự biết cứ tiếp tục như vậy, ngoài việc tiêu hao đấu khí ra, vốn không có lợi ích gì khác.

Lập tức hần khựng người lại, rồi nhanh chóng lui về sau, trường thương trong tay đã sớm biến dạng. Lý Dật tiện tay vứt trường thương đi, nhân thần hướng về phía Ma Phàm.

Một cường giả Đấu Sư nếu sớm đã có chuẩn bị, bản thân quả nhiên không thể nào phá được lớp phòng ngự của hần.

Ma Phàm chậm rãi thả hai cánh tay đang bảo vệ mặt xuống, lúc không có người nhìn thấy, đôi tay không tự nhiên khê rung rẩy vài cái, trong ánh mắt nhìn Lý Dật lại tràn ngập hung sát khí, cơ hồ chỉ hận rằng không thể ngay lập tức xé nát Lý Dật ra.

-Tiểu tử, trừ phi ngươi dùng Thanh Vân Thủ, bằng không muốn đánh bại tên này sẽ không dễ dàng đâu. Tên này kinh nghiệm chiến đấu dày dặn, lại vô cùng cảnh giác, khác hẳn với Đại trưởng lão mà ngươi đã giết!

Giọng nói nhàn nhạt của Xà Tôn Giả lại vang lên.

Lý Dật khê tiếng cười, trong lòng đáp:

- Không sao, cho dù ta không thắng nổi hần, với tốc độ của ta, ta cũng không thể thua ... ta lại không tin lâu như vậy, gai tộc còn không nhận được tin. Ta lại muốn xem xem, rốt cuộc ai có thời gian để lãng phí tiếp!

73. Q.1 - Chương 73: Yêu Cầu

Nhìn về mặt bình tĩnh của Lý Dật, Ma Phàm lạnh lẽo, nói:

-thế nào, Lý thiếu gia đánh đủ rồi à? Nếu đã đánh đủ rồi, chi bằng để ta đến.

Lý Dật nhàn nhạt cười, đáp:

-Mời ... dù gì ta cũng đánh mệt rồi, đến lúc thay đổi một chút rồi.

Âm Thiên Kiệt bên kia mặt vẫn hiện ra nụ cười mỉa mai, cơ hồ hắc hắc lắc đầu, nói:

-Lý thiếu gia, bộ Thiết Bích Huyết của Ma Phàm được gọi là Công pháp phòng thủ mạnh nhất. Với thực lực của ngươi, cho dù trong tay có một vũ khí cấp 7, cấp 8 cũng không thể nào phá được lớp phòng ngự của hắn .... Hay là ngươi nhận thua đi, lúc này vẫn chưa muộn, bằng không hắn thật sự nổi giận rồi, vậy thì cho dù là ta cũng không có cách ngăn hắn lấy mạng của ngươi đâu.

Lý Dật cười cười, lại không đáp lời, chỉ nhàn nhạt nhìn Ma Phàm, hiện ra một vẻ khinh thường không màng khó tả.

Ánh mắt này của Lý Dật khiến Ma Phàm đã động nộ. Trong mắt hắn, đòn tấn công của Lý Dật vốn không thể nào gây thương tích thực tế nào với hắn, nhưng đối phương lại còn dùng ánh mắt ấy nhìn mình, giống như là muốn hắn bốc hỏa trong lòng.

Cuối cùng, hắn khẽ hít một hơi, lạnh lùng nói:

-Đây là tự ngươi tìm cái chết, đừng trách ta!

Chỉ thấy Ma Phàm vừa dứt lời, hắn đã khẽ hít vào một hơi, cả người khẽ bước lên trước một bước, Sa Y Đầu Khí trên người không ngừng trào động.

Lý Dật khẽ nheo mắt lại, trong lòng đã nảy sinh sự cảnh giác. Đối phương tuy chỉ lên trước một bước, nhưng khí thế đã hoàn toàn khác. Nếu mình đoán không nhầm, lúc này đối phương đã thật sự động sát tâm rồi.

Chớp mắt khí tức trên người Ma Phàm khựng lại, ánh mắt vụt hiện tinh quang. Sau đó, đầu khí cả người cùng lúc trào ra từ trong lòng bàn tay của hắn! Ánh sáng trong phòng ngay lập tức tối đi, cơ hồ tất cả ánh sáng đều bị hút đến lòng bàn tay của Ma Phàm...

Đầu khí vốn là màu thổ hoàng sắc, lúc này lại nhấp nháy ánh vàng nhàn nhạt.

Âm Thiên Kiệt thoáng ngây người thất thanh nói:

-Ma Phàm, ngay cả chiều này ngươi cũng biết.

Ngồi trên thượng tọa, Diệp Thanh Mã hai mắt cũng sáng lên, bắt giác lắm lắm:

-Cấp Chu Tước! Có thể thay đổi tính chất của Đầu Khí, đây chắc chắn là cấp Chu Tước!

Trong trận đấu, Lý Dật chỉ cảm thấy chói mắt, thoáng cái, cả người Ma Phàm đã bỏ đến nhanh như thiểm điện, còn chưa kịp cho hắn phản ứng gì, một quyền đã đánh xuống ...

-Thiết Sư Khiếu!

Đầu Khí kim sắc nhàn nhạt trên quyền của Ma Phàm đã hình thành một đầu sư tử dữ tợn. Đầu sư tử cơ hồ vô thanh gầm một tiếng, sau đó giống như huyền ảnh lao bổ vào Lý Dật...

-Đến hay lắm!

Lý Dật khẽ quát một tiếng:

-Hôm nay để ta xem xem, Đầu sư có thực lực như thế nào!

-Hồi Phong Chương! Giảo kinh.

Đầu khí hắc sắc ở chỉ chương của Lý Dật hình thành một lỗ xoáy nhỏ, theo chương của Lý Dật đánh ra, chặn ngay vào quyền của Ma Phàm...

-Âm !...

Một tiếng nổ lớn vang lên, quyền chưởng trong thoáng chốc va chạm vào nhau, tạo ra một cơn chấn động dữ dội. Rắc một tiếng, còn chưa ai nhìn rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khôi giáp của Ma Phàm đã bị nát vụn, rơi xuống đất. Hắn kêu thảm một tiếng, cả người đang đứng tại chỗ phải lui về sau nữa bước. Bỗng nhiên cả người bay văng đi đập mạnh vào vách tường, còn chưa rơi xuống đã học ra một bùm máu tươi.

Lại nhìn thêm, y phục trên người hắn lúc này đã bị xé thành mảnh nhỏ, tay phải vùng quyền đã quẹo đi một cách quỷ dị, giống như là bánh quay chèo. Cả người hắn toàn vết máu, hiển hiện trên làn da bên ngoài là những vết thương lớn nhỏ khác nhau.

Cả người Ma Phàm rung lên, hắn cơ hồ đã dùng hết sức để đứng dậy, nhưng chưa đứng hẳn dậy, người đã cứng đờ, rồi cứ như vậy ngã đi.

Âm Thiên Kiệt cuối cùng đã lộ ra vẻ thất kinh. Hắn chỉ nhìn Ma Phàm một cái, không nén được trầm giọng nói:

-Hay! Hay! Lý thiếu gia, chiêu này của ngươi, không những đánh vỡ xương tay của hắn, còn làm gãy mấy chiếc xương sườn của hắn! Xem ra tin đồn gần đây về Lý thiếu gia không hề giả chút nào, bản tọa coi như đã lĩnh giáo rồi.

Lý Dật một chiêu đánh ra, khí quyết ở ngực bụng cũng không ngừng nhộn nhạo. Chiêu Hồi Phong Chưởng vừa rồi của hắn đã đánh Đấu khí của Ma Phàm trở về, nhưng vì đấu khí của đối phương xâm nhập vào cơ thể, cánh tay của hắn lúc này đã tê đến độ muốn đứt lìa. Nếu không phải lúc then chốt Xà Tôn Giả trong Vân Hoang Giới Chỉ tiếp sức vài tia đấu khí, lúc này nói không chừng hắn đã bị đánh văng rồi.

Thực lực của đấu sư! Quả nhiên không hề nhỏ!

Chỉ có điều tuy rằng như vậy, nụ cười trên mặt của Lý Dật vẫn không hề biến đổi, hắn nhàn nhạt nói:

-Âm đoàn trưởng, người lại muốn đánh với ta một trận nữa? Hay là chuẩn bị rút ngay bây giờ.

Âm Thiên Kiệt lộ ra vẻ kinh ngạc trên mặt. Hắn nhìn Lý Dật một lượt, rồi gật đầu, nói:

-Được, Lý Thiếu gia quả nhiên có thứ để huênh hoang! Quả nhiên danh bất hư truyền! Ta đã nhớ rồi.

Bên ngoài cửa có thêm mấy tên Dong Binh lao vào, luống cuống khiến Ma Phàm ra ngoài. Âm Thiên Kiệt lại nhìn chăm chăm vào Lý Dật một lần nữa, cũng không nói gì thêm, xoay người bỏ đi.

Diệp Thanh Mã ngồi trên thượng tọa cơ hồ mỉm cười, hắn vỗ tay, khẽ tiếng nói:

-Bản lĩnh giỏi lắm! Bản lĩnh giỏi lắm! Hôm nay nếu không tận mắt nhìn thấy, Diệp mỗ tuyệt đối không thể tin, lại có Đấu giả có thể đấu lại với cấp Đấu Sư, còn một chiêu đánh bại, không tồi, không tồi...

Lý Dật nhàn nhạt cười:

-Diệp thiếu gia quá khen rồi, chút bản lĩnh của ta, sao có thể so bì được với hai vị? Ngươi nói đúng không? Long thiếu gia!

Long Ngạo Thiên gượng gạo cười, cơ hồ không ngờ đến Lý Dật lại có thể dọa, khiến Âm Thiên Kiệt đi mất như thế. Ánh mắt nhàn nhạt của Lý Dật lúc này nhìn hắn, khiến hắn giật thót tim, nhưng lại không nói ra được gì.

Lúc này không khí trong phòng cực kỳ cổ quái, ánh mắt của mấy nữ tử nhìn Lý Dật đã tràn ngập ánh sao. Còn Long Ngạo Thiên nhìn qua còn có chút gượng gạo. Còn về Diệp Thanh Mã, vẫn luôn là biểu hiện bình thản. Đường như cuộc chiến ngầm của Long Ngạo Thiên và Lý Dật, không hề có chút liên quan nào đến hắn.

Về phần Nhược Vân, lúc này nhìn vào bóng lưng của Lý Dật, trong khóe mắt hiện ra mấy phần tâm tư.

Lý Dật khẽ hít vào một hơi, cũng biết tình hình này cũng không phải là lúc ra tay với Long Ngạo Thiên. Hắn biết mình có thể lấy được mạng của hắn, nhưng có thể sắp xếp như vậy, hắn tám phần là đã tính kỹ, cho dù mình động thủ, cũng không thể nào làm gì được hắn.

Những người khác không biết, chỉ riêng Diệp Thanh Mã nhìn không rõ cao thấp, nếu thật sự động thủ, bản thân có lẽ không phải là đối thủ của hắn.

Vì vậy, lúc này không phải lúc trở mặt.

Có điều Lý Dật cũng đã tính kỹ, chốn phong nguyệt như Thiên Hương Lầu nhiều người phức tạp, nếu bản thân không trở mặt, nhất thời Long Ngạo Thiên cũng hết cách với mình.

Lập tức, hắn không còn nhìn Long Ngạo Thiên nữa, nhân thần chỉ hướng về Diệp Thanh Mã, nhàn nhạt nói:

-Được rồi, rượu đã uống rồi, kịch cũng đã xem hết rồi.... Không biết hôm nay diệp thiếu gia có ý mời ta tới có chuyện gì, có phải cũng có thể nói rõ rồi không?

Diệp Thanh mã nâng ly rượu trước mặt lên uống một hơi, hắn thở dài một tiếng, trầm giọng nói:

-Ta mới đến Vạn Triều Thành này, đã nghe nói sự tích của Lý thiếu gia, vốn dĩ chỉ có rằng là lời đồn mà thôi, vì vậy muốn gặp thử cho biết. Hôm nay được gặp, đúng là danh bất hư truyền, vì vậy.... Diệp mỗ thật sự có việc muốn Lý Thiếu Gia suy nghĩ một chút.

Lý Dật mỉm cười, nói:

-Diệp thiếu gia cứ nói, đừng ngại.

Diệp Thanh Mã nhìn Lý Dật, sau chốc lát khẽ cười nói:

-Yêu cầu này có lẽ sẽ gây khó cho ngươi, nhưng lợi ít bên trong lại rất nhiều, vì vậy vẫn mong Lý thiếu gia ngươi nhất định phải suy nghĩ cho kỹ.... Không biết, Lý Dật thiếu gia nếu bắt đầu từ ngày hôm nay, bỏ đi một chữ Lý, từ nay gia nhập vào Diệp gia ta thì thế nào? Ta đúng lúc có một muội muội tương xứng với Lý thiếu gia, Diệp mỗ nhận thấy, hai người thật rất xứng đôi....

Sắc mặt của Long Ngạo Thiên khẽ biến đổi, cơ hồ không ngờ đến chuyện lại phát triển theo hướng như vậy.

Ngay cả Lý Dật cũng không ngờ, cái gọi là yêu cầu của Diệp Thanh Mã lại là chuyện này.

-Diệp gia ở Đê Đô à!? một trong Tứ đại thế gia ở Đê đô à...

Lý Dật đưa tay sờ mũi, lẩm bẩm nói:

-Không biết rằng nếu ta gia nhập vào Diệp Gia, cũng được tính là đệ tử chi thứ của Diệp Gia chứ? Cũng có thể tu luyện Đấu kỹ cao thâm của Diệp Gia sao?

Diệp Thanh Mã nhàn nhạt cười nói:

-Dĩ nhiên không dễ dàng như vậy. Nhưng với thiên tư của Lý Thiếu gia, ở Diệp Gia ta e rằng chưa đầy mấy năm, thì sẽ có tư cách này. Còn về lợi ích khi vào Diệp Gia ta, ta cũng không cần phải giải thích nhiều chứ?

Lý Dật nhàn nhạt cười, khẽ tiếng nói:

-Diệp Thiếu gia.... Người muốn ta bỏ đi thân phận thiếu gia chủ của Lý Gia, để vào Diệp Gia người, đi làm một người chi thứ không khác nô bộc.... Người có thấy? Đầu óc người có vấn đề không? Hay là đầu óc ta có vấn đề?

Diệp Thanh Mã thở dài, lẩm bẩm nói:

-Người đã nói như vậy, xem ra đầu óc của hai chúng ta không có vấn đề.... Chỉ có điều Lý thiếu gia không biết đã nghe nói qua một câu nói hay chưa, cây cao đứng giữa rừng tất sẽ bị gió mạnh thổi.... Lý Thiếu gia thiên tài như vậy, nếu không tìm một thế lực có bối cảnh tốt một chút để làm chỗ dựa, nếu như ngày nào đắc tội với một người nào đó, giữa đường bị chết đi, há chẳng phải đáng tiếc hay sao? Ta thấy thành tựu sau này của Lý Thiếu gia người, chắc chắn là bất phàm a.

Lý Dật nhàn nhạt nói :

-Chỉ là không biết, người mà ta đắc tội, lúc này có bao gồm cả Diệp Gia ở Đê Đô không?

-Chuyện này à?

Diệp Thanh Mã cười ha hả:

-Chuyện này thì phải xem sự lựa chọn của Lý Thiếu gia người rồi.... Đương nhiên ta cũng biết sự lựa chọn này rất khó khăn.... Nhưng, con người nhiều lúc lại không thể không lựa chọn. Vì vậy ta cho Lý thiếu gia ba ngày thời gian. Sau ba ngày, ta ở đại sảnh của Long gia cung hầu. Đến lúc đó quan hệ của chúng ta như thế nào, tất cả đều phụ thuộc vào suy nghĩ của Lý thiếu gia người thôi.

Lý Dật nở một nụ cười nhàn nhạt:

-Vậy thì thật sự phải cảm tạ hảo ý của Diệp thiếu gia rồi.... Người yên tâm, cho dù là Diệp Thiếu gia hay Long Thiếu gia, ba ngày sau Lý Dật nhất định sẽ cho các người một lời nói hoàn mỹ ...

Ánh mắt của hai người chạm nhau, rồi đôi bên khẽ mỉm cười, sau đó nhanh chóng rời mắt đi. Sát ý nồng nặc ấy, dường như chưa từng tồn tại.

-Nếu đã như vậy, hôm nay Lý Dật xin cáo từ trước.

Lý Dật khẽ chấp tay, rồi tư thế chuẩn bị muốn đi.

Thế nhưng Diệp Thanh Mã còn chưa nói gì, Nhược Vân bên cạnh đã đi lên trước một bước, cắn răng nói:

-Lý Dật, hôm nay chàng lại đi sao? Chàng .... Chàng...hôm nay nếu chàng không giải thích cho ta, chàng đừng mong đi được.

Lý Dật thoáng ngây người. Nữ nhân này sẽ không ngu ngốc đến mức đó chứ? Biết rõ bầu không khí không ổn rồi, còn đưa ra yêu cầu này...

Thế nhưng khi Lý Dật nhìn vào nàng, nàng nhanh chóng chớp mắt, chỉ có điều động tác của nàng hết sức bí mật, chỉ có một mình Lý Dật nhìn rõ.

Lý Dật thoáng chần chừ, hẳn không biết tiểu Lý Dật và nữ nhân này có chuyện gì, nhưng lúc này Nhược Vân hiển nhiên còn có suy nghĩ khác. Ngay lập tức Lý Dật ho khan một tiếng, nói:

-Vậy thì...

Nhược Vân không để ý đến ánh mắt của người khác, chỉ kéo tay áo của hắn, rồi bước qua cánh cửa bên...

Phía sau, Diệp Thanh Mã cười ha ha, giọng nói từ xa xa vang tới:

-Nếu như Lý thiếu gia đã có hẹn với giai nhân, Diệp mỗ dĩ nhiên sẽ không làm ác khách rồi...

oOo

Lý Dật chỉ khẽ nhún mày, mặc cho Nhược Vân đưa mình vào một gian phòng được trang trí vô cùng tinh tế trang nhã, rồi ngồi bừa lên giường.

Mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ bên trong giường, khiến Lý Dật tâm trí rối loạn. Ở trên chiếc bàn không xa còn có một lư hương, bên trong tỏa ra một làn khói uốn lượn.

Nhược Vân chậm chậm đi một vòng bên giường, nhân thần đầy vẻ hoài nghi. Lý Dật cũng không lên tiếng, chỉ là muốn xem thử nữ nhân này muốn làm gì.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy không biết bao lâu sau, Nhược Vân mới khẽ thở dài. Tiếng thở dài còn mơ hồ mang theo một nỗi niềm sâu ai và tâm sự chất chồng. Sau đó, nàng lấy một hộp ngọc từ trong một chiếc tủ trong góc phòng, đưa cho Lý Dật, nhàn nhạt nói:

- Thứ này là người khác tặng cho ta, nghe nói rất có ích với các loại thương thế, chàng uống vào đi.

74. Q.1 - Chương 74: Thâm Tình

Lý Dật đón lấy hộp ngọc, nhất thời lại có chút thất thần.

Thần sắc ấy lọt vào đôi mắt của Nhược Vân, nàng dường như lại càng thêm u uất, nàng khẽ khàng than thở, nói:

-Lúc trước chàng hay nói với ta, trên vai chàng gánh vác trọng trách chấn hưng gia tộc, đời này đã định là sẽ phụ ta .... Ta vẫn luôn không tin.... Ta biết tính cách chàng muốn kiên cường, lòng chàng muốn một tiếng kinh người, cũng biết chàng than hoa háo sắc cũng là giả tạo ra, trong lòng chỉ có một mình ta.... Nhưng từ ngày hôm đó, chàng bị Mạc gia tiểu thư gọi ra ngoài, ta vẫn luôn thấy tâm thần bất an. Những ngày nay, chuyện nào của chàng mà ta không biết? Không biết đã bao lần, ta muốn lao đến Lý Gia để tìm chàng, lại sợ làm lộ bí mật của chàng.... Trời thương chàng lại làm ra từng chuyện từng chuyện.... Nhưng, chàng có biết, ta đã lo lắng thế nào không...

Khuôn mặt của Lý Dật cứng đờ lại, nhất thời không biết phản ứng thế nào cho được. Hắn tuyệt đối không thể ngờ, hôm nay đến Thiên Hương Lầu lại dính vào chuyện này!

Có điều vẽ mặt của Lý Dật, lại khiến Nhược Vân càng đau lòng, tựa hồ nàng muốn bước qua để tận tay bón thuốc cho hắn, nhưng vẫn do dự một hồi, rồi dựa vào cửa sổ khẽ nói:

-Trong Đế Quốc Phong vân biến hoá, quyền thế khinh áp, cho dù một Vạn Triều Thành nhỏ nhoi này cũng nào ngoại lệ? Chỉ là người tranh ta cướp, đâu có dễ dàng gì? Chàng muốn chấn hưng danh tiếng nghìn năm của Gia tộc, lại khó khăn biết mấy? Chỉ là ta đã nói, đời này, kiếp này Nhược Vân ta vẫn yêu Lý Dật chàng. Chàng muốn làm gì, ta sẽ không cản chàng.... Nhưng nếu ngày nào đó, chàng mệt rồi, hãy nhớ rằng, ở Thiên Hương Lầu này có một cô gái yếu mềm đang đợi chàng.

Lý Dật miệng thầm kêu khổ, lúc này đã không thể không nói gì, hắn chần chờ trong chốc lát, mới khẽ tiếng nói:

-Xin lỗi...

Nhược Vân từ từ bước tới, đưa tay vuốt tóc trên đầu hắn, rồi ôm đầu hắn vào ngực mình, một hồi lâu mới si dại, nói:

-Chàng có lỗi với ai? Người mà chàng có lỗi, chính là bản thân chàng mà thôi.... Còn nữa, Diệp gia ở Đế Đô kia tuyệt đối không phải là thế lực mà chàng lúc này có thể tùy tiện đắc tội, chàng phải cẩn thận đấy....

Dứt lời, Nhược Vân chậm chậm buông tay ra, lui về sau vài bước, ánh mắt đờ đẫn nhìn bên ngoài cửa sổ, dường như những lời vừa rồi, đều là không phải nàng nói.

Thế như kiếp trước Lý Dật dù gì cũng là một nhân vật tung hoành Hoa đô, lúc này nếu như Nhược Vân nói những câu khác, đời chuyện này chuyện kia với hắn, đòi giao vãng hay hợp thể cái gì đó, chắc chắn hắn sẽ không có chút áp lực nào.

Nhưng lúc này thái độ của Nhược Vân như vậy, tuy rằng bình lặng, nhưng lại ẩn chứa một mối tình sâu đậm đằng sau sự bình lặng ấy, một mối tình vô cùng nồng ấm.

Trong lúc nhất thời, không biết tại sao, trong lòng Lý Dật lại nảy sinh một cảm giác đổ kỵ.

Hắn dĩ nhiên biết rõ, toàn bộ tâm tư của tuyệt đại giai nhân trước mắt đây đều dồn vào cho tiểu Lý Dật không may đã chết, chứ không phải là bản thân hắn.

Trong đầu đột nhiên có một suy nghĩ hoang đường: nếu là mình có thể khiến cho nữ nhân này yêu say đắm như vậy không?

Hiếm khi trong đầu lại có cảm giác hồ đồ như vậy, Lý Dật cũng không biết đã bước ra khỏi khuê phòng của Nhược Vân như thế nào, rồi đến gian phòng vừa rồi.

Diệp Thanh Mã và Long Ngạo Thiên cơ hồ không vội đi, lúc này còn đang nói cười uống rượu trong đó. Những thi thể của đám thân vệ vừa rồi, không biết đã được thu dọn sạch sẽ từ lúc nào, ngay cả bàn rượu thịt của Lý Dật cũng được thay mới.

Thấy Lý Dật bước vào, Diệp Thanh Mã cười ha hả, nói:

-Lý Thiếu gia sao lại nhanh như vậy? Ta còn cho rằng Lý thiếu gia thế nào cũng ở hết cả đêm kia!

Hộp ngọc Lý Dật cầm trong tay, trong lòng không biết đang có cảm giác gì. Nhìn hai người trước mặt, ngay cả mấy câu khách khí trước mặt cũng chán không thèm nói, chỉ tiện tay cất chiếc hộp ngọc vào trong lòng, rồi bước nhanh xuống lầu.

Chỉ có Diệp Thanh Mã và Long Ngạo Thiên đưa mắt nhìn nhau, đôi bên đều lộ ra vẻ không hiểu gì.

Mọi người đều nói rằng Lý Dật là người duy nhất nhiều năm nay được phép bước vào trong khuê phòng của Nhược Vân kia, sao hôm nay lại lên chạy ra?

Lẽ nào, nguyên nhân thật sự mấy ngày nay thực lực của Lý Dật tăng tiến, lại vì luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, Tịch Tà Kiếm Phổ trong truyền thuyết sao?

Trong lòng hai người đều cười thầm, chỉ có điều đoán đúng cũng chỉ là đoán mà thôi, cũng không ai nói ra. Chỉ nhìn Lý Dật rời khỏi, hai người cũng chán ngồi tiếp, mà đưa mắt nhìn nhau cũng bước xuống lầu.

oOo

người của Lý Gia, Long Gia và Dong Bình đoàn Huyết Lang động thủ ở Thiên Hương Lầu, còn có người nào không có mặt ở lại tìm cái chết?

Vì vậy, Lý Dật khi bước xuống đại sảnh dưới lầu, mọi người đã đi sạch. Ngoài cửa, thân vệ của Long Gia và Lý Gia lần lượt đứng ở một phía, trong ra đều là vẻ mặt thân thiết, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, mùi thuốc súng ở trong nụ cười của hai bên vô cùng nồng nặc.

Người đi đầu của Lý gia chính là Lý Nguyên, lúc này vẻ mặt của hắn rất nôn nóng. Nhìn thấy Lý Dật hoàn chỉnh không sút mẻ đi ra từ trong Thiên Hương Lầu, hắn mới thở phào bước lên đón, nói:

-Thiếu gai chủ không sao thì tốt, nếu có chuyện gì, thuộc hạ nhất định sẽ hủy đi cái Huyết Lang trấn kia?

Lý Dật khẽ lắc đầu, xem như đã đáp lời, lại chán nản không lên tiếng.

Thân vệ bên cạnh cơ hồ nhìn thấy tâm trạng của Lý Dật đại thiếu gia nhà mình không tốt, người nào cũng ngậm miệng không nói một lời.

Đi được vài bước, đột nhiên có người vòng ra từ đám người, chính là Lý Na Na. nàng ngẩng đầu nhìn Lý Dật, thoáng ướm ước nói:

-Lý Dật ca ca, sao ngươi .... Sao ngươi... sao ngươi có thể đi đến nơi này?

Bộ dạng này khiến trong lòng Lý Dật cảm thấy ảm áp. Tâm trạng vốn rất sợ hãi với Lý Na Na lúc đầu, nhưng không biết tại sao, hôm nay sau khi gặp Nhược Vân, tâm trạng ấy của hắn thay đổi phần nào. Hắn đưa tay cốc vài cái vào đầu Lý Na Na, rồi khẽ tiếng cười:

-Nếu nàng không thích ta tới... Sau này ta ít lui tới là được rồi...

Hắn vốn muốn nói câu sau này không đến nữa, nhưng không biết tại sao, vẻ mặt si tình của Nhược Vân thoáng chốc lại ủa vào tâm trí hắn, câu nói không đến nữa, cho dù thế nào cũng không nói ra lời.

Lý Na Na nhìn vẻ mặt của Lý Dật khác lạ, vốn dĩ định truy vấn, nhưng dù gì nàng cũng là một nữ tử thông minh, nghĩ một hồi rồi cố gắng nhẫn nhịn, chỉ cùng Lý Dật lặng lẽ bước đi.

Cho dù là thân vệ của Lý Gia hay là thân vệ của Long Gia, nhìn thấy hai người bước qua đều cung kính né sang một bên.

Chớp mắt, sắp bước ra quảng trường, đột nhiên phía sau lại vang lên một tiếng “ý” kinh ngạc, sau đó một thân ảnh như gió lốc lao đến trước mặt hai người.

Ánh mắt của Diệp Thanh Mã hiện ra tia ngạc nhiên, nhưng niềm vui trên khuôn mặt lại không hề che giấu. Hắn đắm đuối nhìn Lý Na Na khẽ cười, nói:

-Na Na, không ngờ được gặp nàng ở nơi nhỏ bé này.... Xem ra, hai chúng ta đúng là rất có duyên a !

Lý Na Na sắc mặt không thay đổi, nàng chán chường nhìn Diệp Thanh Mã, chỉ nhàn nhạt nói:

-Ngươi nhận lầm người rồi!

Diệp Thanh Mã cơ hồ đã quen với thái độ này của nàng, hắn chỉ nhàn nhạt nói:

-Na Na, nếu ta nhớ không nhầm, ngày trước nàng liên mồm nhắc Lý Tiều ca ca... từ lúc nào đã biến thành Lý Dật ca ca rồi? Nếu muốn chọn một cường giả, ta nghĩ ngay trước mặt, còn có một sự lựa chọn tốt hơn đây.

Lý Na Na biến sắc mặt, ánh mắt nhìn sắp phát điên.

Thế nhưng Lý Dật lại cốc đầu nàng, nhàn nhạt nói:

-Diệp Thiếu gia, thời gian ước định của chúng ta còn chưa tới chứ? Hay là Diệp Thiếu gia muốn tiếp chiêu của Lý mỗ trước, rồi mới thảo luận đến chuyện khác?.

Nhìn cử chỉ thân mật của Lý Dật và Lý Na Na, ánh mắt của Diệp Thanh Mã hiện ra một tia lạnh giá. Hắn lộ ra một nụ cười thâm độc, nhàn nhạt nói:

-Không sao, đợi ba ngày sau đi. Ta hy vọng Lý Dật thiếu gia sẽ lựa chọn đúng đắn .... Bằng không ....

Nghe thấy vậy, Lý Dật khẽ lắc đầu, hắn kéo bàn tay của Lý Na Na, hai người đi vòng sang một bên, sau đó một giọng nói nhàn nhạt vang lên:

-Bằng không, người có thể khiến ta thế nào chứ?

Diệp Thanh Mã chợt biến sắc mặt, cơ hồ không nén được, muốn giết Lý Dật ngay tại chỗ.

Thế nhưng, trước khi hắn đến, gia tộc đã có mệnh lệnh, phải nghĩ đủ cách để thu phục người này, không thể để các gia tộc khác cướp tay trên. Lúc này hắn cũng không thể không nghiêng rằng chịu đựng, chỉ khẽ tiếng nói:

-Lý Dật à Lý Dật, ta thật sự hy vọng ba ngày sau, người có thể cho ta một câu trả lời mãn ý... ha..ha..ha.. ha.....

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo phía sau, nhưng Lý Dật lại như không phát hiện, hắn chỉ kéo tay Lý Na Na chậm chậm bước đi, chỉ là trong lòng không biết đang bay về đâu.

oOo

Lý Gia.

Trong thư phòng của Lý Hàn.

Lý Hàn khẽ đặt quyển sách trong tay xuống, nhíu mày nói:

-Diệp Gia ở Đế Đô?

Lý Dật gật đầu nói:

-Không sai, người đến tên là Diệp Thanh Mã....

-Diệp Thanh Mã....

Sắc mặt của Lý Hàn thoáng biến đổi, sau chốc lát thở ra một tiếng, nói:

-Nếu là người khác, thì còn dễ đối phó, nhưng Diệp Thanh Mã này ... không đơn giản a!

Lý Dật nhàn nhạt, nói:

-Là thế nào?

Lý Hàn hít vào một hơi, nheo mắt nói:

-Dật nhi, người có lẽ biết Bắc Đẩu Tông chứ?

-Bắc Đẩu Tông! Là Bắc Đẩu Tông của Đế Quốc?

Lý Hàn gật đầu, nói:

-Không sai, chính là Bắc Đẩu Tông trong Đế Quốc, thân phận địa vị cực cao ấy....thực lực của Bắc Đẩu Tông thế nào, sơn môn ở đâu, chuyện này ta không rõ. Nhưng điều duy nhất mà ta biết chính là, Tông chủ của Bắc Đẩu Tông là cường giả cấp Đẩu Hoàng. Còn Diệp Thanh Mã kia, nghe nói chính là đệ tử quan

môn của Tông chủ Bắc Đẩu Tông. Thêm vào đó hẳn lại là con cháu dòng chính của Diệp Gia Đế Đô, thân phận càng không bình thường. Trong hai thân phận này, cho dù là cái nào cũng vô cùng kinh người. Còn nếu hai thân phận này cùng nhau, e rằng ngay cả một số thế lực trung đẳng trong Đế Quốc, cũng không dám dễ dàng đắc tội với Diệp Thanh Mã. Vì vậy, nếu Lý Gia chúng ta không đồng ý với yêu cầu của Diệp Thanh Mã, e rằng dưới sự chèn ép của hai thế lực siêu nhiên này.... Lý Gia chúng ta tuyệt đối không thể tốt đến đâu ...

Lý Dật cười nói:

-Vậy ý của phụ thân đại nhân chính là để ta vào gia môn của Diệp Gia sao?

-Dĩ nhiên không phải.... Chỉ có điều ta lại không ngờ, chỗ dựa của Long Gia lại là Diệp Gia ở Đế Đô.... Chỉ có điều chỉ có Long Gia các người có chỗ dựa thôi sao...?

Lý Dật cười. Dĩ nhiên hẳn biết rõ, Lý Gia nhiều năm nay có thể ngồi ngang hàng cùng Long Gia, dĩ nhiên cũng có chỗ dựa của mình, hơn nữa có lẽ là một trong Tứ Đại Thế Gia, bằng không Lý Hàn cũng sẽ không có khẩu khí này... chỉ có điều, đối với Lý Dật mà nói, cơ hồ đây lại là một cơ hội tuyệt hảo a.

-Phụ thân Đại nhân.

Lý Dật nhàn nhạt, nói:

-Ta nghĩ, Bắc Đẩu Tông này có mạnh thế nào, cũng không thể chống lại Đấu Thần Điện chứ?

Lý Hàn gật đầu nói:

-Đây là dĩ nhiên.... Đừng nói là Bắc Đẩu Tông, cho dù là Tứ đại Thế gia và Bắc Đẩu Tông, Hoàng Thất của Đế Quốc cùng liên kết lại, e rằng cũng không dám đắc tội với Đấu Thần Điện. Chỉ có điều Đấu Thần Điện cũng không để ý đến quyền lực thế tục, vì vậy nhiều năm nay, những hòn đá tảng khổng lồ ấy vẫn có thể bình an vô sự.

Bình an vô sự? E rằng chưa chắc đâu?

Có điều lời này dĩ nhiên Lý Dật không nói ra, hẳn chỉ khẽ cười nói:

-Nếu đã như vậy, vậy thì Dật nhi lại có một suy nghĩ khác.

-Người nói.

-Chỉ bằng để ta tham gia Tế Thần Điện hai tháng sau... chỉ cần có thể vào được Đấu Thần Điện, đến lúc đó còn sợ Diệp gia sao?

Nhìn vẻ mặt bình thản của Lý Dật, Lý Hàn khẽ nhíu mày:

-Với thực lực hôm đó người biểu hiện ra, Tế Thần Điện này cũng không phải không thể đi .... Chỉ có điều, có cần thiết không? Ta nghĩ, thứ mà mẫu thân đại nhân người để lại cho người, đã đủ rồi chứ?

Lý Dật nhàn nhạt, nói:

-Đóa hoa trong nhà ẩm ướt cuộc cũng không thể lớn ra được.... Ta muốn trở nên mạnh mẽ, dĩ nhiên phải liều vài phần. Một cơ hội tốt như vậy, nếu bỏ qua như vậy không phải đáng tiếc sao? Nếu thật sự ta vào được Đấu Thần Điện, trong Vạn Triều Thành này, lẽ nào còn có chuyện Lý Gia và Mạc Gia sao?

Lý Hàn thoáng biến sắc mặt, hẳn không biết đã suy nghĩ bao lâu, rồi gật đầu nói:

-Được, nếu như người muốn đi, ta cũng không ngăn cản người... chỉ có điều chuyện gì cũng phải cẩn thận, người phải biết rằng, Gia chủ đời sau của Lý Gia, sớm đã là người rồi...

75. Q.1 - Chương 75: Nguyệt Hắc Phong Cao Dạ

-Diệp Gia? Bắc Đẩu Tông?

Lý Dật chấp tay đứng trước cửa sổ, nhìn ánh trăng nhàn nhạt bên ngoài phòng mình, thần sắc bình thản dị thường.

-Lão quỷ, người nói thế lực hai nhà này, rốt cuộc đến mức nào?

Thân ảnh hư ảo của Xà Tôn Giả bay ra khỏi Vân Hoang Giới Chỉ, hắc nhân nhạ nói:

-Bắc Đẩu Tông này ta đã từng nghe nói qua. Lão Quỷ Bắc Sơn đó, khi còn trẻ, đã là Tam Tinh Đẩu Hoàng rồi. Hiện tại cho dù là có thể đột phá đến Đẩu Hoàng đỉnh phong, có lẽ cũng không khoa trương. Nhưng muốn thăng cấp Đẩu Tôn, ta thấy vẫn còn chấp chới lắm. dù gì thực lực đến mức này, muốn bước thêm bất kỳ bước nào, chỉ dựa vào tu luyện thì không thể đủ được, nhiều hơn nữa là cơ duyên và sự linh ngộ. Chỉ có điều ... truyền thừa của Bắc đẩu Tông đã có gần nghìn năm nay, trong Tông có mấy cường giả Đẩu Hoàng, cũng sẽ không khoa trương. Còn về Diệp gia gì đó, ta lại chưa từng nghe nói qua. Có điều, nếu như có thể xưng hùng trong Đế Quốc, trong gia tộc nếu như không có một vài Đẩu Vương, cũng không thể giữ được cơ nghiệp lớn như vậy a!

-Đẩu Vương? Đẩu Hoàng?

Lý Dật khẽ nhú mày:

-Đây không phải nói là hai thế lực này, muốn bóp chết ta, thì còn dễ hơn bóp chết một con kiến sao?

-Tiểu tử, người trơn tuộc như vậy, đâu dễ chết thế!

Xà Tôn Giả nhàn nhạ nói:

-Huống hồ nếu họ muốn thế nào, lẽ nào coi bản Tôn là bùn nặn sao?

Khẩu khí này Xà Tôn Giả có thể nói là lớn, nhưng khi hắc nói ra, lại không khiến người khác sinh lòng nghi ngờ.

Lý Dật im lặng trong giây lát, rồi khẽ lên tiếng nói:

-Nếu ta dốc toàn lực, có mấy phần cơ hội giết chết Diệp Thanh Mã đó?

-Thế nào, muốn giết hắc?

Vẻ mặt của Xà Tôn Giả vô cùng rạng ngời:

-Quả nhiên là tiểu tử gan to bằng trời, người ta chẳng qua mới ép ngươi một chút, ngươi đã muốn lấy mạng hắc ... người quả nhiên rất độc ác! Có điều ta lại thích!

-bằng không thì làm thế nào? Đợi ba ngày sau, hắc tiếp tục huênh hoang như vậy sao?

Lý Dật cười lạnh một tiếng:

-Thế lực đằng sau hắc quá kinh người, nếu ta đối kháng trực diện với hắc, cho dù bản thân ta có thể chạy được, nhưng gia tộc lại không chạy được. Vì vậy, nếu hắc biến mất khỏi nhân gian này... Vậy thì tất cả đều dễ nói rồi. Huống hồ, có thêm hai tháng nữa ta sẽ đi Tế Thần Điện. Đợi sau khi ta vào Đẩu Thần Điện, cho dù Bắc Đẩu Tông và Diệp gia biết được gì đó, lẽ nào còn có cách đối phó ta sao?

-Tiểu tử ngươi cũng tinh tường đấy...

Xà Tôn Giả nhàn nhạ nói:

-Nói như vậy, nếu gã đó chỉ có thực lực như ngày hôm nay hắc biểu hiện ra, vậy thì ngươi dốc toàn lực, có lẽ có bảy tám phần cơ hội có thể giết hắc tại chỗ. Nhưng nếu như hắc còn giữ lại thực lực, vậy thì tỷ lệ này sẽ tuột xuống nghiêm trọng. Nếu hắc lại có Đẩu kỷ cao cấp gì đó, vậy thì nói không chừng ngươi không đánh được rần, ngược lại còn bị rần cắn.

-Cũng tức là nói, ta không thể nào giết được hắc?

Lý Dật nhú mày, nhân thân khẽ di chuyển, cuối cùng nhìn về phía Xà Tôn Giả:

-Lão Sư...

Thân hình hư ảo của Xà Tôn Giả khẽ run lên, không nhịn được tròn tròn mắt, nói:

-Được rồi, được rồi người hãy gọi Bản Tôn là “Lão Quỷ” được rồi. cách xưng hô của người đột nhiên chuyển biến như vậy, bản tôn thực sự không thích ứng kịp. Nói đi, muốn làm gì...

Lý Dật nở một nụ cười nhàn nhạt, khẽ tiếng nói:

-Nếu ta nhớ không nhầm, cơ hồ đấu khí của Lão quỷ người có thể truyền vào trong cơ thể của ta, để ta xử dụng đúng không? Nếu như vậy, với thực lực của ta lúc này mà nói, cộng với sự giúp đỡ của Lão quỷ người, ta có thể đạt đến cảnh giới nào?

-Cảnh giới gì?

Nhân thần của Xà Tôn Giả vụt lóe lên, sau chốc lát mới hàm hồ nói:

-Ta chưa thử nghiệm qua, dĩ nhiên cũng không rõ. Nhưng Đấu khí của người và Thủy Nhũ đấu khí của ta. Sau khi được dung hợp, muốn giải quyết con tiểu tạp ngư kia cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Diệp Thanh Mã là tiểu tạp ngư? Vậy mình há chẳng phải là tạp ngư trong tạp ngư sao?

Lý Dật ngẫm đảo mắt, trong lòng lại không nói gì.

-Thế nào, người vẫn thật sự muốn giết hấn sao?

Lý Dật trầm giọng nói:

-Lẽ nào còn đùa hay sao? Có điều nếu như thực lực của bản thân không đủ. Lão quỷ, lần này phải trông vào người rồi.

Xà Tôn Giả lặng lẽ cười, nói:

-Dựa vào ta, thì dựa vào ta đi, ai kêu người lúc này là đệ tử của ta chứ... Cũng được, tiểu tử người muốn động thủ khi nào?

Lý Dật cười lạnh một tiếng, nói:

-Chọn ngày không bằng được ngày... Nếu như hôm nay Diệp Thanh Mã đến gây phiền phức cho ta, vậy thì đêm nay ta sẽ giải quyết mối rắc rối là hấn, tránh lát nữa lại ngủ không ngon, còn phải nghĩ đến chuyện của hấn, nếu muốn động thủ, vậy thì động thủ đi.

Xà Tôn Giả cũng không thích nhiều lời, ngay lập tức hấn gật đầu.

-Có điều. nếu đã động thủ, chúng ta cũng không thể đi vào quang minh chính đại chứ? Tuy ta thì không sợ người khác phát hiện, nhưng nếu người bị người khác nhìn thấy mặt, vậy thì không được tốt đâu.

Lý Dật gật đầu nói:

-Ta cũng không đến nổi huênh hoang như vậy đâu.

Lúc nói chuyện, Lý Dật đã lấy một chiếc áo choàng đen từ trong dung giới ra mặc vào người. Chỉ nguy trang đơn giản như vậy, ngay lập tức đã biến thành người đơn giản trên đường hay gặp nhất. tư thái này cho dù là bị người khác nhìn thấy, cũng không phát hiện ra điều gì.

-Được rồi, an toàn là đầu, đêm nay người dùng dùng đấu khí gì, toàn bộ cứ nhìn Bản Tôn đi.... Nhớ kỹ đây, người thả lỏng tinh thần, để bản tôn không chế cơ thể người ...

Thân hình của Xà Tôn Giả bay vào trong Vân Hoang Giới Chỉ, nhưng giọng nói vẫn truyền ra ngoài.

Nghe vậy, Lý Dật khẽ hít một hơi, tinh thần thả lỏng mấy phần. đột nhiên hấn cảm giác được một luồng đấu khí nồng đậm đến cực điểm tràn ra từ trong Vân Hoang Giới Chỉ, trong chớp mắt bao lấy cả người Lý Dật, khiến người hấn có chút cảm giác kỳ dị. Cảm giác khó tả này khiến Lý Dật trong lòng kinh hãi. Dĩ nhiên hấn có thể cảm giác được, luồng đấu khí này bên trong rốt cuộc ẩn chứa khí tức hung sát nồng đậm đến mức nào.

-Tiểu tử, bản tôn đã nói từ trước rồi, bản tôn chỉ là trạng thái linh hồn. Tuy những ngày nay vì được người nuôi dưỡng, đấu khí đã hồi phục lại mấy phần, nhưng dù gì ta cũng không có thân thể, những đấu khí này đều là nước vô tận, tuy nhiều, muốn dùng bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu. Vì vậy, mỗi lần ta dùng đấu khí,

người cần phải dùng đầu khí cho tốt để nuôi dưỡng linh hồn của Bản tôn, bằng không, một khi đầu khí của bản Tôn bị hao kiệt, linh hồn này, cũng không thể duy trì được lâu a...

Có lẽ lo lắng rằng sau này Lý Dật sẽ quá ỷ lại vào sức mạnh này, vì vậy Xà Tôn Giả không nhịn được phải nhắc hẳn một tiếng.

Lý Dật hít một hơi, khẽ tiếng nói:

-Lão quý, còn cần người nhiều lời sao?

Cười ha hả một tiếng, Xà Tôn Giả cơ hồ đã yên tâm phần nào, rồi lại chìm vào im lặng.

Thế nhưng Lý Dật lại cảm giác được, luồng đầu khí nồng đậm trong cơ thể mình đột nhiên khẽ rung động, ngay lập tức cả người hắt lao bắn ra khỏi phòng như thiếu điện, chớp mắt đã biến mất trong bầu trời đêm. Vô số thân vệ tuần tra của Lý Gia, lại không có ai phát hiện ra động tĩnh gì.

Màn đêm đen như mực ...

Bầu trời u tối, gió thổi vi vu, ngày giết người phóng hỏa, đây chính là một ngày tốt a...

oOo

Ở sảnh bên của Long Gia, lúc này có một ngọn đèn đang sáng, mấy thị nữ dung mạo xinh đẹp trong sảnh đang nhẹ nhàng múa máy thân hình mềm mại của mình.

Ngồi trên thượng thủ, một ánh mắt thô thiển đang nhìn khắp người của thị nữ. Mấy thị nữ này đều cảm giác cả người lạnh buốt. Trong ánh mắt dòm nhìn này, y phục mỏng tang trên người cũng như là không hề tồn tại.

Chỉ có điều là các nàng cũng không dám nói nhiều gì, chỉ có thể tiếp tục nhẹ nhàng lắc lư thân hình uyển chuyển của mình. Nếu hai vị trên thượng thủ ngắm được mình, cho dù là làm một thê thiếp, cũng đã là bay lên cảnh cao làm Phụng Hoàng rồi, so với những thị nữ mặc cho người khác chà đạp, không biết đã tốt hơn bao nhiêu lần....

Ánh mắt nhàn nhạt của Long Ngạo Thiên chiếu thẳng lên người của mấy thị nữ, hẳn cơ hồ đã ấp ủ một hồi lâu, rồi khẽ cười, nói:

-Diệp sư huynh, mấy thị nữ này nếu như người hài lòng, đêm nay chi bằng để họ hầu hạ nhé? Sư đệ ta bảo đảm những thị nữ này đều là hàng thượng đẳng, Long gia ta nuôi dưỡng mười mấy năm rồi, đều là thân thể hoàn bích. Lát nữa tặng hết cho Diệp sư huynh người. Nói thực, tiểu đệ ta cũng có vài phần đau lòng đấy.

Diệp Thanh Mã chậm chậm thu ánh mắt lạnh lẽo lại, nhìn Long Ngạo Thiên đã mỉm cười, rồi nhàn nhạt nói:

-Long sư đệ khách khí rồi, lần này Sư tôn sai ta đến giúp người một tay, đâu có chuyện chưa làm xong chuyện gì, đã lấy lợi của sư đệ rồi. Huống hồ giữa huynh đệ chúng ta vốn không cần câu nệ nhiều như vậy, người nói đúng không?

Nếu không có lợi ích, cái tên mặt song song với trời như người có giúp tên “sư đệ” như ta mới là lạ.

Long Ngạo Thiên thâm oán một câu, nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm cung kính.

-Diệp sư huynh nói đi đâu rồi? nếu Diệp sư huynh từ ngàn dặm xa xôi đến nơi hoang vu này, tiểu đệ lại tiếp đãi không chu đáo, đó không phải là đáng chết sao? Vì vậy sư huynh đừng bao giờ khách khí, mấy thị nữ kia người cứ thu nhận đi. Nếu thích, tiểu đệ sau này sẽ nuôi cho sư huynh, sư huynh lúc nào cần, chỉ cần gửi thư tới, tiểu đệ đích thân đưa người tới.

Diệp Thanh Mã ở gật đầu nói:

-Tùy người vậy, nhưng khẩu phong nên kín một chút, người cũng biết thứ mà sư tôn ghét nhất là gì ...

-Điều này dĩ nhiên, tiểu đệ sau này trong tông, vẫn còn nhờ Diệp sư huynh chiếu cố nhiều, nào có thể không biết tốt xấu như vậy.

Long Ngạo Thiên cười ha hả, tay phải khẽ đảo một cái, bất động thanh sắc, đã có một chiếc Tinh tạp rơi ra trước mặt Diệp Thanh Mã.

Diệp Thanh Mã khẽ quét mắt nhìn, nhú mồm nói:

-Đây là ý gì?

Long Ngạo Thiên nhàn nhạt cười nói:

-Đây là Tinh tạp không ký tên, bất cứ người nào đều có thể sử dụng. bên trong có hai mươi vạn kim tệ, là ý của phụ thân đại nhân ta. Lần này làm phiền Diệp sư huynh như vậy, nếu không có chút tấm lòng, há không phải là Long Gia chúng ta không nói đạo lý sao?

Diệp Thanh Mã cười ha hả nói:

-Nếu như sư đệ đã khách khí như vậy, vậy thôi sư huynh ta cũng không khách khí nữa.

Nói rồi, Diệp Thanh Mã lật tay một cái, hắn đã thu Tinh tạp lại, hiển nhiên trong tay của Diệp thiếu gia này cũng có một Dung giới.

Cái tên chưa thấy lợi thì không làm việc này! Nếu cùng Lý Dật chết đi thì tốt quá.

Long Ngạo Thiên lại thầm oán một lần nữa, nhưng nụ cười trên mặt không đổi, nhìn kỹ bộ dạng của Diệp Thanh Mã, đợi đến lúc tâm trạng hắn tốt hơn một chút, mới cẩn thận nói:

-Có điều, Diệp sư huynh, tiểu đệ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo...

Diệp Thanh Mã nhàn nhạt liếc nhìn hắn nói:

-Nói đi.

Long Ngạo Thiên trong lòng suy nghĩ chốc lát, mới chậm chậm nói:

-Diệp sư huynh, Lý Dật đó hôm nay ngang tàng như vậy, cứ như là không coi sư huynh ra gì... Tại sao sư huynh không giết hắn ngay tại chỗ? Trong Thiên Hương Lâu hôm nay, tiểu đệ đã mai phục bốn Đại trưởng lão của gia tộc, nếu sư huynh động thủ, vậy thì Lý Dật chắc chắn không có đường về ...

-Người đang trách ta sao?

Diệp Thanh mã như cười như không nói.

Long Ngạo Thiên khoé mắt giần giật, vội khẽ tiếng nói:

-Tiểu đệ không dám, mong Diệp sư huynh đừng hiểu lầm.

-Ta không hiểu lầm.

Diệp Thanh Mã xua tay, nhàn nhạt nói:

-Ta vốn dĩ muốn giết Lý Dật ngay tại chỗ, giải quyết một phiền phức lớn... Nhưng không ngờ, chuyện của Vạn Triều Thành các ngươi hôm đó, đã được báo đến tai một thế lực nào đó bằng một đường đặc biệt. Thế lực đó đang dự định tiếp xúc với hắn. Lão tổ tông của Diệp gia chúng ta không biết tại sao cũng biết chuyện này, vì vậy trước khi ta tới đây, ông ấy đã đích thân hạ mệnh lệnh, nghĩ cách lôi kéo Lý Dật. nếu như việc thành là tốt nhất, nếu không thể thành công ...

Diệp Thanh mã nói rồi, ra dấu cắt cổ.

Long Ngạo Thiên sắc mặt mừng rỡ, nói:

-Vậy thì ý của sư huynh là... ba ngày sau... người sẽ giết Lý Dật ngay tại chỗ rồi. Nhưng mà nếu hắn đồng ý với Diệp gia, há không phải...

-Vào Diệp gia ta?

Diệp Thanh Mã khẽ biến sắc mặt, sau chốc lát nhàn nhạt nói:

- Vốn dĩ, nếu hấn bằng lòng làm chó của Diệp Gia ta, ta sẽ tha cho hấn một con đường sống. Nhưng hấn lại không biết tốt xấu ... Vì vậy, ba ngày sau, cho dù hấn có đồng ý hay không, kết cục của hấn, sớm đã được quyết định rồi....

76. Q.1 - Chương 76: Ngày Giết Người Phóng Hỏa

Cả người Long Ngạo Thiên khê chấn động, hấn cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, ngay lập tức đã hiểu ngay, bắt giác nói:

- Diệp sư huynh, lẽ nào ngươi và Lý Na Na ...

Diệp Thanh Mã nhàn nhạt nói:

- Có Vấn đề sao?

Long Ngạo Thiên khê biến sắc mặt, sau chốc lát chần chừ nói:

- Có điều ngày hôm đó ở Mạc gia, Lý Na Na luôn đi phía sau Lý Dật, cùng hấn bách bộ hoành hành... Nữ nhân này ... Diệp sư huynh nếu có nghĩ ngợi gì, có phải nên suy nghĩ kỹ lại không ...

Diệp Thanh Mã lấy ngón tay khê gõ vào bàn:

- Với bối cảnh thân phận của Lý Na Na, một tên Lý Dật có thể xứng với nàng ta sao? Tuy rằng ta không biết với thân phận của nàng ta tại sao xuất hiện ở chốn này? Nếu như đã gặp rồi, lần này cho dù thế nào ta cũng cần có được người nữ nhân này... Vì vậy Long sư đệ, ta muốn sẽ sắp xếp cho tốt một chút...

- Sắp xếp cái gì?

- Sắp xếp cái gì? Đây không phải là phí lời sao?

Diệp Thanh Mã nhàn nhạt nói:

- Ba ngày sau, Lý Dật nhất định sẽ từ chối lời mời Diệp Gia ta, hơn nữa nhục mạ Bắc Đẩu Tông sư môn chúng ta. Hai người chúng ta vì chuyện này, phải giết hấn ngay tại chỗ. Vì diệt cỏ tận rễ, sẽ phải diệt toàn bộ cả dòng họ Lý Gia... lúc này đối với Long Gia các ngươi sẽ có nhiều lợi ích nhất, lẽ nào không cần chuẩn bị một chút sao?

Khóe mắt giật mạnh, Long Ngạo Thiên đêm nay chỉ muốn giết dây để Diệp Thanh Mã giải quyết Lý Dật, nhưng không ngờ Diệp Thanh Mã lại muốn diệt cả nhà Lý Gia. Đến lúc đó, thuận thế diệt Lý Gia, thuận tiện diệt luôn cả Mạc Gia. Lúc đó cái gọi là Tam Cường tịnh lập của Vạn Triều Thành, cũng sẽ không còn tồn tại.

Đến lúc đó Long Gia độc đại ở Vạn Triều Thành, không phải có thể hô mưa gọi gió sao?

Kết quả này khiến trong lòng Long Ngạo Thiên đã có cảm giác vui mừng điên loạn. Hấn khó khăn lắm mới có thể bình tĩnh lại, vội nói:

- Diệp sư huynh dặn dò, tiểu đệ dĩ nhiên không dám chậm trễ. Tiểu đệ sẽ đi sắp xếp, bảo đảm ba ngày sau. Lý Dật đó không có đường về ...

- Chờ chút .... Còn một chuyện nữa ta muốn ngươi làm rõ...

Diệp Thanh Mã nhàn nhạt nói:

- Lý Na Na đó tại sao lại tốt với Lý Dật, chuyện này ngươi phải điều tra rõ cho ta...

- Vâng! Tiểu đệ sẽ đi làm ngay...

Long Ngạo Thiên cũng không ngồi tiếp nữa, hấn ra dấu tay với các thị nữ còn đang nhảy múa, rồi lại thỉnh tội, rồi nhanh chóng lui ra ngoài đại sảnh.

Nhìn theo bóng dáng Long Ngạo Thiên rẽ vào góc, Diệp Thanh Mã chợt cười lãnh một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Long sư đệ thông minh tuyệt đỉnh của ta ơi.... Người có phải nghĩ sai rồi không? Ta muốn diệt Lý Gia thì không sai, nhưng ta không chuẩn bị giao cả cơ nghiệp của Lý Gia cho người a .... Diệt Gia ta mấy năm nay, cũng sớm đã phát triển thế lực bên ngoài Đế Đô rồi.

Long Ngạo Thiên bước ra bên ngoài đại sảnh, khẽ quay đầu lại nhìn Diệp Thanh Mã còn ở bên trong, khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh:

- Diệt sư huynh à Diệt sư huynh! Người đúng là một thiên tài, người rất lợi hại.... nhưng người lại quá thích chơi với đàn bà rồi, sẽ có một ngày người sẽ phải chết trên bụng của đàn bà thôi. Đến lúc đó, sư đệ ta sẽ chiếm lấy vị trí của người, làm đại đệ tử tông môn Bắc Đẩu Tông. Đến lúc đó, người có thể kêu ngạo chính là ta chứ không phải người nữa rồi... chỉ hy vọng, ngày đó không quá muộn...

Hai người trong ngoài đều cười lạnh một tiếng, cũng không biết ai có chủ ý với ai...

Bọ ngựa bắt ve sầu không biết chim sẽ ở đằng sau. Chỉ là nhiều khi, con bọ ngựa ấy lại biến thành chim sẻ, chim sẻ lại biến thành ve sầu...

oOo

Bên ngoài Long Phủ, một thân hình giống như tàn ảnh khẽ điểm trên nền đất, ngay lập tức giống như chim ưng lướt tới chân trời. Khi mây đen che lấp ánh trăng, mới chậm rãi đáp xuống mái hiên của Long phủ.

Thân hình của Lý Dật đang ẩn nấp kỹ càng trong bóng tối của ánh trăng, nhìn xuống từ góc độ của hẻm, sẽ có thể nhìn bao quát tình hình của Long phủ, nhưng đám thân vệ cấp đầu giả của Long gia, đừng mơ rằng sẽ nhìn thấy bóng dáng của hắn.

- Vị trí của Long phủ không hề thua kém Lý gia các người a!

Giọng nói của Xà Tôn Giả nhàn nhạt vang lên trong đầu của Lý Dật.

Lý Dật nhìn xuống bao quát một lát, rồi khẽ khàng nói:

- Phong thủy đúng là không tồi. xem ngoại viên bên trong Long phủ, cho dù là thế nào cũng giống một bàn trà, phong thủy này chắc chắn là cực tốt.

- Có ý gì?

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Lão quỷ người thật sự không biết hay là giả vờ không biết, trên bàn trà dĩ nhiên là bày đầy công cụ rồi.

Xà Tôn Giả không nói một lời nào, sau một hồi mới nói:

- Người biết Diệp Thanh Mã đó đang ở đâu không?

Lý Dật cười một tiếng nói:

- Dĩ nhiên là ta không biết, nhưng sẽ có người biết...

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng chỉ tay xuống mấy thân vệ tuần tra.

Xà Tôn Giả nói:

- Mấy người này không được. Thân phận của họ quá thấp, cho dù biết gì cũng là vô cùng hạn hữu, nếu muốn hỏi người khác, ta lại có một sự lựa chọn không tồi.

- Ở đâu!?

- Dĩ nhiên là ở đây.

Một lúc sau, Xà Tôn Giả điều khiển thân thể của Lý Dật khẽ đạp bước trên nóc nhà. Chỉ nghe thấy một tiếng huyên nhẹ vang lên, miếng gỗ dưới chân đã tan biến hoàn toàn thành bụi.

Lý Dật chui vào đó, đồng thời hắn giơ tay lên, một đạo đầu khí hồng sắc đã bao trùm cả gian phòng vào trong đó, giọng nói và ánh sáng bên trong, đã không thể tiết lộ ra ngoài.

Gian phòng vô cùng tinh tế, hiển nhiên là nơi ở của nhân vật rất có quyền thế nào đó của Long Gia.

Vị trí chính giữa có một chiếc giường lớn, trên giường có một đôi nam nữ trẻ đang quấn lấy nhau. Họ kinh hãi ngồi phắc dậy, họ nhìn cả người Lý Dật mặc hắc bào, ngay lập tức không nhịn được kêu lên.

Lý Dật khẽ vỗ tay, đầu khí hồng sắc trên lòng bàn tay đã bốc lên một trận cuộn cuộn, sau đó. một giọng nói già nua của Xà Tôn Giả vang lên:

- Tốt nhất các người đừng kêu, có kêu lớn hơn nữa, người bên ngoài cũng không ai nghe thấy đâu, chỉ lãng phí sức lực mà thôi. Nếu kêu nhiều khiến Bản Tôn thấy phiền, Bản tôn tiện tay giết các người cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Lời này khiến đôi thanh niên nam nữ kia im lặng, hai người ôm lấy nhau. Chỉ khẽ rung rẩy, nhưng không còn dám lên tiếng nữa.

Giọng nói của Xà Tôn Giả chậm chậm vang lên trong đầu Lý Dật:

- Bản tôn không thích những lời khách sáo này, chuyện tiếp theo giao cho người đó.

Đầu khí trên người Lý Dật khựng lại, chớp mắt hắn đã hồi phục quyền khống chế của cơ thể.

Hắn khẽ mỉm cười, dùng âm thanh khàn khàn nói:

- Hai vị đừng căng thẳng, ta là người tốt... hôm nay đến đây cũng không muốn làm chuyện gì, chỉ là chỉ muốn hỏi thăm hai vị một người thôi...

Dứt lời, hắn lại cười lạnh một tiếng, đôi mắt dưới chiếc mũ trùm đầu hiện ra vài tia sát khí, khiến người khác lạnh buốt người.

Nhìn thế nào lúc này hắn đâu có bộ dạng của người tốt?

Có điều, dưới áp lực lớn mà Lý Dật tạo ra, đôi nam nữ thanh niên này cũng không thể không mở miệng

Không biết run rẩy bao lâu, người nam thanh niên mới mở miệng nói:

- Anh.... Anh hùng.... Người muốn thứ gì.... Đều.... đều.... lấy hết đi.... Chỉ cần.... chỉ cần .... đừng giết chúng ta

- Không phải đã nói rồi sao? Ta chỉ muốn hỏi thôi?

Lý Dật nhàn nhạt nói.

Chỉ là tiếp đó, đôi nam nữ này không ngừng run rẩy, lại không nói ra được lời nào.

Lý Dật khẽ lắc đầu, đôi nam nữ này phế vật như vậy, cho dù biết chút gì, có lẽ cũng có giới hạn.

Hắn tiện tay chỉ một cái, hai điểm đầu khí đã bắn ra, bay vào trong cơ thể của hai người, hai người không kịp kêu tiếng nào, đã ngất lịm đi.

Lý Dật đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, từ góc độ này nhìn ra, tuy vẫn có thể nhìn thấy quá nửa Long Gia, nhưng hắn lại không biết Diệp Thanh Mã ở chỗ nào, cũng không có chút ý nghĩa gì.

Lúc này xem ra việc tìm từng nơi ra, cũng không còn cách nào khác, lẽ nào Diệp Thanh Mã còn ngoan ngoãn chạy ra ỳnh sao?

Đúng lúc này, khóe mắt của Lý Dật giật giật, hắn chợt xoay người lại, hữu chưởng đã vung xuống.

Nam tử trong đôi nam nữ đó không biết từ lúc nào đã đến đằng sau của Lý Dật, nếu như hắn không phải đột nhiên phát ra một luồng sát khí, nói không chừng Lý Dật đã bị hắn ám toán rồi.

Bùm

Nam tử bị một chưởng đánh văng đi, cả người lặn vài dòng trên không trung rồi đập xuống đất, một bùm máu tươi bắn ra.

Lý Dật xoay người khẽ cười, nhàn nhạt nói:

- Ta lại thiếu chút nữa sơ ý, thì ra là cao thủ đã luyện ra đầu khí rồi. Xem ra thân phận của người ở Long gia thật không bình thường.... Chỉ có điều, với bản lĩnh của người mà muốn động thủ, cơ hồ còn thiếu một chút nữa thì phải...

Lý Dật đi lên trước một bước, đá văng chân ra, lần này đá thẳng vào mặt của nam tử nằm trên đất. Hắn bị đá văng đi, đập vào vách tường, khi từ từ trượt xuống, hơi thở đã gần như hấp hối.

Nữ tử kia không thể giả vờ được thêm nữa, nàng ta lăn bò đến trước mặt của Lý Dật, rồi sau đó quỳ xuống, khẽ tiếng nói:

- Ta nói! Ta nói ! người hỏi gì ta đều nói! Nhưng cầu xin người đừng đánh hấn nữa!

Lý Dật nhàn nhạt nhìn nữ tử đó, dung mạo nàng diễm lệ, thân hình nóng bỏng, lại rất có sức thu hút. Chỉ có điều tâm tình của Lý Dật lúc này hoàn toàn không đặt vào việc này, sự dụ dỗ như vô tình của nàng đã bị phớt lờ hoàn toàn.

Hắn ha hả cười, trầm giọng nói:

- Nàng rất thông minh, nếu là nàng và hấn cùng xông lên, vậy thì kết cục cũng không khác biệt gì với hấn, thậm chí còn tệ hơn vài phần.... Có điều nàng thông minh như vậy, ta cũng sẽ không gây khó dễ cho nàng.... Ta chỉ hỏi nàng một câu, nếu nàng ngoan ngoãn trả lời, ta sẽ coi như chưa từng xuất hiện. Diệp Thanh Mã... đang ở nơi nào...

Nữ tử cả người rung động, sau chốc lát rung rẩy nói:

- Diệp.... Diệp thiếu gia... được bố trí ở trong lầu khách quý ở hậu viện ... có điều ... có điều nơi đó canh phòng cẩn mật, cho dù người cũng...

- Nàng thông minh như vậy, có lẽ biết ta muốn làm gì, còn về ta có thể làm được hay không... cơ hồ không cần nàng quan tâm chứ?

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Nàng có thể nói cho ta biết, là gian phòng đó đúng không?

Hắn khẽ vung tay, cửa sổ hướng hậu viện từ từ mở ra.

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Hy vọng nàng đủ thông minh, vì nàng phải biết, nếu ta muốn giết hai người, chẳng khác nào dẫm nát một con kiến.

Nữ tử rung rẩy đứng dậy, chỉ về một lầu phòng vô cùng bắt mắt, sau đó lại ngã quỵ xuống đất.

Lý Dật khẽ cười nói:

- Đa tạ rồi... đã làm phiền hai vị làm việc, quả thực rất xin lỗi, ta đi đây ... các người cứ tiếp tục đi...

Vừa dứt lời, Lý Dật đã lao thân ra khỏi cửa sổ. trong lúc đóng cửa sổ lại, vòng bảo vệ của gian phòng cũng từ từ biến mất.

Đôi nam nữ lúc này còn có thể tiếp tục? cho dù có khả năng, tâm trạng ấy e rằng cũng không còn.

oOo

Người của Lý Dật lại hiện ra một luồng đầu khí hồng sắc, quyền điều khiển cơ thể của hắn lại rơi vào tay của Xà Tôn Giả.

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Thế nào? Không giết hai người đó diệt khẩu? đây không phù hợp với phong cách hành sự của người.

Lý Dật cười, nói:

- Không cần thiết, nếu hai người họ đủ thông minh, dĩ nhiên sẽ giữ mạng lại. Bằng không, Long Ngạo Thiên sẽ giúp ta xử lý họ, cần gì phí sức của ta?

- Người không sợ Long Ngạo Thiên biết người đối phó với Diệp Thanh Mã sao?

Lý Dật lạnh lạnh nói:

- Cùng một đạo lý, cho dù thủ pháp của ta có bí mật hơn nữa, hắn cũng sẽ biết là ta hạ thủ ...

Chỉ có điều hắn cũng phải hiểu, nếu ăn bữa nói bữa, ta có thể giết một Diệp Thanh Mã, dĩ nhiên cũng có thể giết Long Ngạo Thiên...

Xà Tôn Giả cơ hồ cười khở một tiếng nói:

- Tiểu tử, thật sự chuyện gì cũng được người tính kỹ a!

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Đây không phải là ta tính kỹ, mà là ta không có quá nhiều thời gian từ từ chơi trò với Long Gia họ... nếu hắn đủ thông minh, vậy thì phải hiểu, không phải ta không giết hắn, mà là lười giết hắn. Chỉ cần hắn học được một bài học, dĩ nhiên ta tốn sức một lần, hưởng nhàn nhã cả đời. Nhưng nếu hắn không đủ thông minh, ta có đến một lần, dĩ nhiên cũng có thể đến lần thứ hai... hy vọng Long Ngạo Thiên đừng để ta thất vọng...Bằng không con mèo say của hắn, sẽ phải thành quả phụ rồi...

77. Q.1 - Chương 77: Hai Tấm Lòng

Tiểu lâu độc môn độc hộ vô cùng tinh tế, xung quanh chỉ ít cũng tiềm phục mấy mươi thân vệ cấp bậc cường giả của Long Gia đã ngằm bảo vệ. Những người này có lẽ là lực lượng tinh anh của Long Gia, lúc này toàn bộ đặt ở đó, lộ ra tầm quan trọng ở nơi này.

-Chắc... chắc....

Lý Dật khẽ tán thưởng.

-Xem ra Long Gia cũng rất coi trọng Diệp Thanh Mã này. Ta thấy có lẽ bản thân Long Ngạo Thiên cũng không có được sự bảo vệ chắc chắn như vậy chứ?.

-Dĩ nhiên rồi, với thân phận của Diệp Thanh Mã mà nói, nếu hắn có chuyện gì ở nơi này. Long Gia tuyệt đối sẽ phải cuốn gói đi. Không bố trí bảo vệ chắc chắn như vậy, người của Long Gia sao có thể yên tâm được?.

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói.

Lý Dật nhàn nhạt nói:

-Nếu như vậy, không biết lão quỷ người có bản lĩnh vô thanh vô tức xâm nhập vào hay không?

Xà Tôn Giả hừ một tiếng, nói:

-Tiểu quỷ, hôm nay bản tôn sẽ cho người chiêm ngưỡng một chút, cái gì gọi là không biết kiêng kỵ, người xem kỹ đi...

Dứt lời chỉ thấy thân hình của Lý Dật đang được Xà Tôn Giả điều khiển, vụt một cái quỷ dị trong không trung. Khi xuất hiện lại, người hắn đã ở đằng sau hai tên thân vệ Long Gia sắc mặt đang đầy cảnh giác.

Thậm chí không cần sử dụng một chút đấu khí nào, chỉ thấy Lý Dật vung bữa tay ra, hai chương đã đánh vào người của hai thân vệ. Họ cùng lúc thổ ra một búng máu, rồi vô thanh vô tức nằm gục xuống đất.

Sau khi làm xong tất cả. Xà Tôn Giả cơ hồ còn nán nhìn thì thể trên đất, hắn điều khiển Lý Dật tiếp tục bước lên trước. Trên đường, chỉ ít cũng có gặp bảy, tám thân vệ Long Gia, nhưng trong lúc vô thanh vô tức, những người này đã bị giải quyết hoàn toàn, ngay cả thời gian phát tín hiệu cũng không có.

Khi Lý Dật đẩy cửa sổ của tiểu lâu rồi nhảy vào trong, vẫn không có người nào phát hiện ra tông tích của hắn.

Có điều, cũng chỉ đến lúc này mà thôi.

Mấy nữ tử mặc xiêm lụa mỏng tang, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắc y nhân vừa chui vào từ cửa sổ. Họ quả thực rất đổi kinh ngạc, thậm chí còn không kịp để kêu la.

Lý Dật thở dài một hơi, khẽ tiếng nói:

-Ta nghỉ, cho dù ta kêu các người quên chuyện nhìn thấy lúc này đi, các người cũng không làm được phải không? Vì vậy ta cũng chỉ có thể xin lỗi...

Dứt lời, hắc bần chỉ tay một cái, mấy tia đầu khí bay ra, bắn đến người của mấy nữ nhân này. Những người này chỉ khẽ rung mình một cái, rồi lập tức ngã gục xuống đất.

Lý Dật, khẽ cười nói:

-Lão quỷ, người dùng đầu khí gì, xem ra rất lợi hại.

-Người không cần có ý với chiêu này, đây không phải là đầu kỷ, mà là đầu khí tu luyện đến cảnh giới nào đó, mới có thể lĩnh ngộ được đầu pháp này, thủ pháp này gọi là đầu khí thành tơ.

-Đầu Khí Thành Tơ?

Lý Dật khẽ nhún mày, hắc khá lạ lẫm với cái tên này.

-Được rồi, tiểu tử người cũng đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, đợi đến lúc người có cấp bậc Đấu Hoàng, bản thân sẽ có cơ hội nghiên cứu thủ pháp này. Còn về người lúc này, cho dù có nghĩ nhiều cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, người hãy cứ làm chuyện chính đi.

Lúc nói chuyện, đầu khí bao trùm lấy Lý Dật từ từ tan đi.

Lý Dật thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nhìn mấy nữ tử nằm trên đất, chỉ có thể đảo mắt đi.

Vận động thể lực một chút tuy rằng không sao, nhân mà bản thân tốt xấu gì cũng là một nam nhân chân chính a.....

Đưa từng nữ tử người đầy sức sống này lên chiếc giường lớn mé bên gian phòng, Lý Dật khẽ vệt thân hình, ngay lập tức đã ẩn nấp vào một góc mái hiên. Chuyện cần làm, đã làm được một nửa, những điều phải làm sau đây, cơ bản chỉ là chờ đợi thôi.

-Gã đó đã trở về!

Giọng nói của Xà Tôn Giả chợt vang lên trong đầu của Lý Dật, đồng thời, đầu khí nồng nặc lại trào ra từ Vna6 Hoang Giới Chỉ, bao trọn cả người Lý Dật vào trong.

Lý Dật trong lòng ứng một tiếng, đã nheo mắt nhìn về hướng cửa phòng.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của vài người khách sáo nịnh bợ lẫn nhau. Những lời sáo rỗng này kéo dài một lúc, sau một hồi, cánh cửa mới được mở kết một tiếng, thân hình tiêu sái của Diệp Thanh Mã chậm chậm bước vào phòng.

Hắn tiện tay đóng cửa lại, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, đến lúc nhìn thấy mấy thị nữ cơ hồ đã ngủ say trên giường, sắc mặt hiện ra một nụ cười mà chỉ cần là nam nhân đều sẽ hiểu.

-Tên tham hoa háo sắc, lão quỷ, lát nữa khi hắn lên giường, chúng ta tiện tay giải quyết hắn đi. Để hắn chết dưới mẩu đơn hoa, làm quỷ cũng phong lưu.

Lý Dật nhàn nhạt nói trong lòng.

Lời này của Lý Dật nói ra lại không đỏ mặt. Hắn lại quên rằng, danh tiếng tham hoa háo sắc này, trước nay đều là danh tiếng của bản thân hắn.

-Không thành vấn đề, người muốn ra tay lúc nào cũng được....

-Chờ một chút.... Có biến cố!

Lời của Xà Tôn Giả chưa dứt, Lý Dật đang theo dõi Diệp Thanh Mã, trong lòng lại nóng vội nói.

Chỉ thấy, Diệp Thanh Mã ấy không vội đi giải quyết mấy nữ tử trước mặt, ngược lại hắn lấy ra một bình ngọc trong Dung giới ở tay, sau đó đưa chiếc bình lần lượt đặt lên mũi của mấy nữ tử.

Mấy nữ tử đang hôn mê, bị hắn làm như vậy, cơ hồ lại càng ngủ say hơn.

Sau khi làm xong, Diệp Thanh Mã mới lộ ra vẻ hài lòng.

-Đây là thứ gì?

Lý Dật vội hỏi trong lòng.

-Có lẽ là một loại mê hương nào đó, xem ra tối nay, Diệp Thanh Mã này cũng là có ý đồ a....

Xà Tôn Giả dường như nhìn ra điều gì, chợt khẽ cười một tiếng.

Lý Dật cũng không hề ngốc, nụ cười trên mặt hắn khẽ rung lên, trong lòng khẽ tiếng nói:

-Không phải trùng hợp như vậy chứ...

-Nói không chừng chính là trùng hợp như vậy đấy!

-Được rồi Lão quỷ, phí nhiều lời như vậy, chúng ta xem tiếp không phải biết rồi sao?

Dứt lời, Lý Dật lại liếc nhìn Diệp Thanh Mã, cách hành sự của Diệp thiếu gia này, đã khiến hắn càng lúc càng hứng thú.

Diệp Thanh Mã lúc này đã thu lại bình ngọc, hắn chấp tay đi một vòng quanh phòng, rồi chợt cười lạnh một tiếng nói:

-Lý Dật à Lý Dật! ngươi đừng có trách ta.... Vốn dĩ ta còn muốn cho ngươi thời gian ba ngày, có điều ta đột nhiên phát hiện ra không thể đợi được nữa rồi. Ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của Lý Dật ngươi rồi.

Nói đến đây, hắn chợt vỗ mạnh vào chiếc bàn trước mặt, chỉ nghe thấy rắc một tiếng, chiếc bàn lớn ngay lập tức bị biến thành tro bụi.

Hắn chậm chậm hít vào mấy hơi, cơ hồ khó khăn lắm mới bình tĩnh lại. Sau khi làm xong, hắn mở rút ra một thanh trúc hình thù quái dị ở trong túi ra, sau đó hắn khẽ vung lên, đã có một tiếng “u, u” khẽ truyền ra.

Theo âm thanh ấy, hai nhân ảnh mơ hồ lần lượt lao vào từ cửa sổ.

Trên người họ, đều bao phủ đầu khí, khiến người khác không nhìn rõ bộ dạng của họ, nhưng họ vừa xuất hiện, Xà Tôn Giả cơ hồ khẽ kinh hãi, nói:

-Hai người này đã là Đấu Sư đỉnh phong, cách cường giả Đấu Vương chỉ còn một bước nữa thôi. Xem ra Diệp Thanh Mã lần này tới đây, con bài bí mật mang theo quả thật không ít a...

-Sao! Lão Quỷ ngươi sợ rồi?

-Bản Tôn lại sợ? đúng là chuyện cười của thiên hạ ... có cần bản tôn lúc này đánh ba chuông giết chết họ không?

Lý Dật nhàn nhạt nói:

-Không cần, tiếp tục nhìn xem Diệp Thanh Mã muốn làm trò gì đi?

Hai thân ảnh mơ hồ kia cung kính đứng trước mặt Diệp Thanh Mã, sau chốc lát một giọng nói khô khan đến cực điểm khẽ vang lên trong gian phòng:

-Thiếu gia, có gì phân phó...

Diệp Thanh Mã ngồi đại xuống một chiếc ghế, suy nghĩ một hồi rồi mới chậm rãi nói:

-Chuyện ta sai các ngươi điều tra rõ, điều tra thế nào rồi?

-Vâng, thiếu gia.

Giọng nói khô khốc ấy lại vang lên:

-Vạn Triều Lý Gia, Tổ thượng cơ hồ là cường giả cấp bậc Đấu Hoàng. Có điều truyền thừa đến đời này, Gia chủ cũng chẳng qua cũng chỉ là Đấu Sư đỉnh phong mà thôi. Có điều khi thuộc hạ thám thính, lỡ mớ phát hiện trong Lý Gia cơ hồ có hai luồng khí tức mật mờ, nếu thuộc hạ đoán không lầm, có lẽ là hai cường giả cấp Đấu Vương.

-Hai vị đấu Vương!

Diệp Thanh Mã cơ hồ cũng thoáng kinh hãi, có điều sau chốc lát hấn lấy lại bình tĩnh.

-Không ngờ Lý Gia lại che dấu sâu như vậy. có điều xem ra hai vị Đấu Vương này có lẽ sẽ không dễ dàng lộ diện, chỉ vào lúc Lý Gia cận kề sống chết, mới xuất hiện đúng không? Nếu không, với thực lực Đấu Vương, thể lực khác trong Vạn Triều Thành sau có thể chống lại Lý Gia? Vì vậy hai người này không cần quá chú ý. Nếu quả thực không được, ta sẽ truyền tin cho Sư Tôn, để ông ấy phái trưởng lão trong tông đến. cho dù là trưởng lão nào, có một cường giả Đấu Hoàng tọa trấn, chắc rằng hai Đấu Vương kia cũng không dám vọng động. Chuyện khác thì sao?

Diệp Thanh Mã gò bàn, vẽ mặt bình lặng hỏi.

Giọng nói khô khốc kia lại nhanh chóng nói:

-Chúng ta đã điều tra qua rồi, Lý Na Na tiểu thư, cơ hồ mấy năm trước vẫn thường xuyên xuất hiện trong Vạn Triều Lý Gia. Nhưng Lý Gia này này, cơ hồ ngoài Lý Hàn ra, không có ai biết được thân phận thật sự của nàng ta.... Nếu chúng thuộc hạ đoán không sai, nếu không phải Lý Na Na tiểu thư có chút quan hệ huyết thống với Vạn Lý Triều Gia, thì chính là Vạn Lý Triều Gia và thể lực đứng sau Lý Na Na tiểu thư có mối quan hệ với nhau. Chỉ có điều, mấy năm nay trong Đế Quốc, chưa từng nghe nói qua có tiểu gia tộc nào có quan hệ với thể lực đứng sau lưng Lý Na Na tiểu thư. Vì vậy, chúng thuộc hạ cho rằng.... nguyên nhân Lý Na Na tiểu thư xuất hiện ở đây. Có lẽ là có chút quan hệ huyết thống với Lý gia này. Thậm chí quan hệ của người đó và nàng ta, cực kỳ thân mật.

-Quan hệ huyết thống sao?

Diệp Thanh Mã sờ mũi, cười lạnh một tiếng nói:

-Nếu như vậy, không chừng chuyện này chính là một điểm đột phá. Các người đi phân phó xuống, nhất định phải tìm ra người có quan hệ huyết thống với nàng ta, nhất định phải chăm sóc cẩn thận một chút. Đó là người thân chủ mẫu tương lai của các người đó... ha ha ha...

-Thuộc hạ hiểu rõ.

-Còn Lý Dật thì sao?

Giọng nói khô khan kia nói tiếp:

-Còn về Lý Dật kia, chúng ta đã điều tra được bảy tám phần rồi. Lý dật từ nhỏ đã hiểu được đạo lý khư khư giữ mình. Lúc trước bộ dạng tham hoa háo sắc của hắn có lẽ chỉ là giả. Thực lực lúc này của hắn, có lẽ là ở giữa khoảng Nhất tinh đến Tam tinh Đấu giả. Có điều cơ hồ hắn nắm giữ hai loại Đấu kỹ có uy lực cực lớn, hơn nữa đấu kỹ vô cùng huyền diệu. rất có khả năng là đấu kỹ của vị tổ tiên cấp Đấu Hoàng năm xưa để lại. Theo sự tính toán của hai người chúng ta, đấu kỹ ấy chí ít cũng là cấp bậc Chu Tước.

-Chỉ là cấp Chu Tước thôi sao?

Diệp Thanh Mã cười lạnh:

-Tuy ta chưa tận mắt chứng kiến bộ dạng hấn bách bộ hoành hành, nhưng hôm nay ở Thiên Hương Lầu, hắn có thể đánh bại Ma Phàm kia, đã chứng tỏ rất nhiều vấn đề. Phải biết rằng, sự chênh lệch giữa Đấu Giả và Đấu Sư là rất lớn. Đấu giả chỉ có thể ngưng kết lốc xoáy đấu khí, trên góc độ lượng đấu khí, sao có thể so sánh với Đấu Sư ngưng kết ra Tinh vân đấu khí được? nếu có thể còn mạnh hơn đấu sư, vậy thì chỉ có thể chứng tỏ, Công pháp mà hắn tu luyện tuyệt đối không đơn giản. nếu thêm vào cả vài bộ Đấu kỹ cao cấp nữa, khiêu chiến vượt cấp, cũng là không khó hiểu.... vì vậy, Lý Dật này chúng ta nhất định phải cẩn thận, hai người có hiểu ý ta không?

Giọng nói khô khan kia, do dự nói:

-Thiếu gia, ý của người là...

Diệp Thanh Mã điềm nhiên nói:

-Công Pháp và Đấu kỹ có thể khiến một Đấu giả khiêu chiến vượt cấp, thứ này lẽ nào lại để rơi vào tay của người khác sao? Huống hồ tiểu tử đó còn dám cướp Lý Na Na của ta, ta lại càng khiến hắn chết không có chỗ chôn thây... ha ha... cứ để chúng ta đêm nay, mời Lý Dật đó đến đây, rồi từ từ chăm sóc hắn đi ...

Lời vừa dứt, một tiếng cười nhàn nhạt vang lên:

-Nếu như Diệp thiếu gia muốn gặp ta, cứ nói thẳng ra, đừng ngại? Ta nào dám để Diệp thiếu gia đích thân đến nhà mời, Lý Dật, không phải đã đến rồi sao?

Trong nháy mắt, Diệp Thanh Mã biến sắc mặt!

78. Q.1 - Chương 78: Đó Là Gì

Âm thanh bất chợt ấy, khiến hai nhân ảnh mơ hồ kia đều kinh hãi, sau đó nhanh chóng đứng chặn ngay trước mặt Diệp Thanh Mã.

Diệp Thanh Mã còn khể cứng người lại. Hắn khó nhọc quay đầu, sau chốc lát giọng nói đã khô khốc đến cực điểm, gằn giọng nói:

-Lý .... Lý Dật....

Thân hình được choàng áo choàng đen chậm chậm đáp xuống từ mái hiên, bàn tay khẽ giơ lên. Trong chốc lát, Diệp Thanh Mã đã nhìn rõ khuôn mặt trẻ tuổi dưới chiếc áo choàng đen kia.

-Ha ha ... Diệp thiếu gia không phải không đợi được đến ba ngày sau mới gặp mặt ta sao? Muốn để hai vị đây đi đón ta .... Có điều, ta cũng sớm đã nhận được tâm trạng gấp gáp của Diệp thiếu gia rồi. Hay không, Diệp thiếu gia vừa mở miệng, Lý Dật ta đã chạy thẳng tới đây rồi. Thế nào? Lẽ nào lúc này Diệp thiếu gia ngược lại không hài lòng sao?

Giọng nói châm chọc của Lý Dật vang lên, khiến Diệp Thanh Mã biến đổi sắc mặt.

Hắn chần chờ một hồi, rồi khẽ tiếng nói:

-Người xuất hiện từ lúc nào?

-Tại sao ta phải nói cho người?

Lý Dật nhàn nhạt nói:

-Có điều, người cũng là người sắp chết.... Để người chết được hiểu rõ cũng được.... ta à, có lẽ từ lúc người nói cái câu “ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ta”, ta đã có mặt ở đây rồi. Chỉ có điều nhãn lực của Diệp thiếu gia cơ hồ không được tốt a, ta người to lớn như vậy, người lại cũng không nhìn thấy.

Diệp Thanh Mã biến sắc mặt, Lý Dật nếu như vừa rồi đã ở đây, vậy thì không phải lời nói của mình, đều bị hắn nghe hết rồi sao!?

Hơn nữa, lúc này hắn xuất hiện ở đây, nếu chỉ là vì nói chuyện với mình vài câu, vậy thì đúng là có quỷ!

Thất thần một hồi lâu, Diệp Thanh Mã chớp mắt đã bình tĩnh lại, cơ hồ cảm nhận được khí tức kinh người trên cơ thể của Lý Dật, hắn cười lạnh nói:

-Ta còn cho rằng rốt cuộc là chuyện gì, xem ra Lý thiếu gia đã nắm vững một loại Đấu kỹ vô cùng kỳ ảo nào đó. Đấu kỹ này lại có thể khiến thực lực của người tăng đến mức này... Thật khiến người khác ngưỡng mộ a...Chỉ có điều, Đấu kỹ để tăng thực lực này, dù gì cũng không phải là thực lực vốn có, cho dù lợi hại cũng có giới hạn! Nếu như người đã tự mình tìm đến cái chết, vậy thì đừng trách ta không khách khí!

-Động thủ...

Bùm, một tiếng, cơ hồ đúng lúc hần vừa dứt lời, hai thân ảnh mơ hồ đã lao bổ vào Lý Dật. Còn Diệp Thanh Mã lại chột xoay người, lao bổ ra hướng ngược lại gian phòng, hần chỉ khẽ khựng chân lại, thân hình đã như thiểm điện bắn đi.

Diệp Thanh Mã dù gì cũng không phải là người ngu. Bên mình có ba đấu sư, hơn nữa có hai đấu sư đỉnh phong, nhưng Lý Dật đó lại dám ngênh ngang xuất hiện như vậy, hiển nhiên không coi đám người của mình ra gì. Hần chắc chắn có con bài chưa lật, nếu mình còn ở đây liều mạng với hần, mới đúng là thật sự ngu xuẩn.

Thế nhưng, chỉ cần ra khỏi gian phòng này, kêu một tiếng, dĩ nhiên sẽ có vô số người của Long Gia đến đối phó Lý Dật. Đến lúc đó mình tọa sơn xem hổ đấu, không phải tốt hơn sao?

Nói thì chậm, làm thì nhanh, biến cố trong nháy mắt, cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi.

Nói ra, phản ứng của Diệp Thanh Mã không thể không tính là cực mạnh.

Thế nhưng, đúng vào lúc hần sắp lao đến cửa, một bóng đen chột xuất hiện trước mặt hần. Chỉ thấy theo tiếng vỗ khẽ của hần, đã có một đạo đấu khí hồng sắc lao ập tới Diệp Thanh Mã giống như một ngọn lửa đang cháy.

Diệp Thanh Mã thực chất không kịp xuất chiêu, chỉ có thể ổn định thân hình đang lao đi của mình, nhưng cho dù là vậy, chưởng này vẫn đánh thẳng vào ngực hần...

Phụt ...

Diệp Thanh Mã hộc ra một búng máu tươi, cả người giống như đá rụng, bị đập mạnh xuống đất.

Hai thân ảnh mơ hồ kia lúc này cũng lo đến việc tấn công Lý Dật, mà nhanh chóng lui đến bên cạnh Diệp Thanh Mã. Một người trong đó đưa tay vỗ vào người Diệp Thanh Mã hai cái, truyền qua mấy phần đấu khí.

Diệp Thanh Mã lúc này mới nghiêng răng ken két đứng dậy. Chỉ thấy ngực hần có thêm một chưởng ấn đen kịt, giống như đang bị rửa ra, không ngừng bốc ra khói trắng. Ngực cũng hơi bị sụp xuống, e rằng đòn vừa rồi đã khiến hần bị gãy vài chiếc xương sườn.

Lại “phụt” một tiếng, lần này mấy chiếc răng của Diệp Thanh Mã bị bắn ra theo động tác của hần, bộ dạng vô cùng tội tã.

-Đáng chết! đáng chết! đáng chết! người thật đáng chết!

-Diệp thiếu gia, người không sợ gió lớn cắt lưỡi sao?

Lý Dật lắc đầu, ngữ điệu châm chọc vô cùng:

-Ta nghĩ, với thực lực Đấu sư của người, nếu ngưng kết ra Sa y Đấu khí, cho dù ta muốn đả thương người cũng phải phí phần nào sức lực chứ? Nhưng người quá gấp gáp rồi, gấp gáp đến nỗi không kịp ngưng kết ra sa y đấu khí. Điều này, rõ ràng là đang nhường ta sao? Thực ra... Tuy một mình ta người ít, đánh ba người các người, nhưng Diệp thiếu gia cũng không cần khách khí như vậy a!? hay là nói, người của Diệp thiếu gia các người, trước nay đều có nho nhã lễ độ như vậy, đến lúc liều mạng rồi, vẫn không muốn chiếm lợi thế với người khác?

Giọng điệu mỉa mai của Lý Dật khiến sắc mặt của Diệp Thanh Mã tái nhợt, sau một hồi lâu, cơ hồ hần mở chậm chậm bước tới, đè nén nói:

-Lý Dật, ta thừa nhận đã xem thường người. Nhưng người cũng không cần huênh hoang như vậy. vừa rồi hành động của chúng ta lớn như vậy, người của Long Gia rất nhanh phát hiện đã có chuyện. Đến lúc đó, cho dù người mọc cánh cũng không bay ra nổi.

-Ha, ha ... nếu có ý nghĩ này, Diệp thiếu gia người e rằng phải thất vọng rồi... Vừa rồi, trước khi xuống, ta đã dùng đấu khí bao trọn cả tiểu lầu này lại. Trừ phi Long Gia có cường giả cấp Đấu Vương, bằng không,

cho dù có người phát hiện ra điều gì, lẽ nào lại vào đây được sao? Mà nếu như Long Gia có cường giả cấp Đấu Vương, hấn dám vào đây sao?

Nhàn nhậ nhìn Diệp Thanh Mã, bàn tay phải sạch sẽ của Lý Dật khẽ giơ lên, giữa chỉ chưởng, đấu khí Huyết hồng sắc không ngừng thay đổi hình dạng, cơ hồ đang thể hiện sự ngang tàng của chủ nhân nó.

Diệp Thanh Mã biến sắc mặt, sau chốc lát, hấn nghiêng răng nói:

-Lý Dật, nếu ngươi cho rằng không có người khác giúp đỡ, thì ta cũng hết cách với ngươi. Ngươi đừng bao giờ quên rằng, ba người bên ta dù gì cũng là Đấu sư, còn ngươi, cũng chỉ là một Đấu giả nhỏ nhoi mà thôi.

-Thế nhưng ba đấu sư lại chạy trần trối trước mặt một Đấu giả nhỏ nhoi như ta, các ngươi không cảm thấy mất mặt sao?

Lời này, lại khiến sắc mặt của Diệp Thanh Mã tái xanh lại, cơ hồ hấn đã cắn nát cả môi mình, rít lên:

-Động thủ, giết chết hấn!

Vù!

Ba luồng đấu khí cơ hồ đồng thời tràn ra từ trên ba người họ, sau đó đấu khí nhanh chóng kết lại, hình thành một chiếc sa y bên ngoài cơ thể họ.

Hai người thân ảnh mơ hồ đó, lúc này đã nhìn rõ được khuôn mặt. Người bên trái là một nam tử trung niên trên dưới bốn mươi tuổi, sa y đấu khí trên người hấn vô cùng tinh xảo, giống như một chiếc áo hỏa hồng sắc che phủ cả người hấn. Còn người bên phải lại là một nữ nhân hơn ba mươi, sa y đấu khí trên người nàng ta giống như một chiếc váy, không ngừng phiêu dật. Sau lưng nàng, sa y đấu khí giống như mọc ra một đôi cánh, không ngừng phát phơ trong gió.

Hiển nhiên, trong hai người, nam nhân tu luyện Đấu khí Hỏa thuộc tính, còn người nữ nhân lại tu luyện Đấu khí Phong thuộc tính.

Còn về Diệp Thanh Mã, sa y đấu khí trên người hấn lại có vài phần mơ hồ, chỉ có thể nhìn ra bộ dạng của sa y. Nhưng Sa y đấu khí của hấn lại là màu trắng, phát ra tia sáng kì dị.

Chỉ nhìn từ điểm này, cấp bậc của Diệp Thanh Mã tuy không thể so bì với hai người bên cạnh, nhưng hiển nhiên, công pháp đấu khí của hấn cũng có chỗ độc đáo.

-Bộp bộp bộp

Lý Dật bất giác vỗ tay vài cái, hấn rút trong lòng ra cả nửa ngày trời, cuối cùng cũng rút ra được một đồng tề ném ra, nhàn nhậ nói:

-Trò kịch hề này, đúng thật là hay ho. Diệp thiếu gia có thể chơi cả hai tay, lát nữa bản thiếu gia còn có giải thưởng, nói không chừng sẽ cho ngươi một kim tề đấy!

-Ngươi hỗn đản ! Ngươi đáng chết!

Vút

Ba đạo thân ảnh màu sắc khác nhau giống như thiểm điện đồng thời bổ tới Lý Dật. Đấu khí trên người họ không ngừng trào động, hiển nhiên từng người đã áp ủ chiêu Đấu kỹ kinh người.

-Chẳng qua chỉ là ba đấu sư mà thôi!

Lý Dật chợt chậm chậm thò dài, sau đó người hấn khẽ bay về sau, tay phải đã khê khàng tát xuống.

-Bốp ~ Bốp ~ Bốp

~Ba cái tát đánh xuống, hai vị đấu sư đỉnh phong không kịp kêu lên tiếng nào đã bị đánh văng sang một bên, thò ra một búp máu tươi, đấu khí trên người vỡ vụn.

Diệp Thanh Mã bị ăn tát văng lên cao, nhưng đấu khí của hấn lại vẫn kiên cố như vậy, không hề bị nứt lìa. Nhưng Lý Dật lại nhàn nhậ đá ra một cước, đánh thẳng vào hạ thể của hấn.

Đinh~~. Một tiếng, sa y đầu khí của Diệp Thanh Mã giống như thủy tinh bị vỡ vụn, thân hình của hắn lộn vài vòng trên không trung rồi đập mạnh vào góc tường. nhưng hắn lại chưa ngã đi, chỉ không ngừng dấy dựa bờ dấy.

-Không tồi à....

Lý Dật nhàn nhạt nói:

-Cường giả Đấu sư đỉnh phong mà không chịu nổi một chiêu của ta, Diệp thiếu gia lại đã tiếp được ba chiêu rồi. chỉ nhìn vào điểm này, người đã mạnh hơn hai tên phế vật kia vài phần. Quả nhiên không hổ là thiên tài, thứ phế vật như ta, đúng là có vài phần ngưỡng mộ a!

-Người.... Người rốt cuộc muốn làm gì? Người muốn gì? Tiền? Công Pháp? Đấu Kỹ? người muốn gì ta đều cho người! Chỉ cần người tha cho ta!

Nhìn thấy Lý Dật chậm chậm bước tới, một chút tự tôn trong lòng Diệp Thanh Mã cuối cùng đã sụp đổ. Sự uy hiếp của cái chết, khiến một kẻ tâm cao khí ngạo như hắn, không thể không nói ra những lời cầu xin này.

-Ta muốn làm gì? Yên tâm đi, người không phải nữ nhân, ta sẽ không làm gì người...

Lý Dật nhàn nhạt nói:

-Có điều, người muốn giết ta, tại sao ta lại phải tha cho người chứ? Hôm nay, lúc ở Thiên Hương Lầu, không phải người rất huênh hoang sao... sao lúc này lại biến thành bộ dạng này...

Diệp Thanh Mã nuốt nước bọt, khó nhọc run rẩy nói:

-Phải ... là Diệp mỗ có mắt không trông...mong Lý thiếu gia... giờ...giờ cao đánh khẽ...tha... tha cho ta đi.

-Người nói cái gì? Sao ta nghe không rõ?

Lý Dật ngoáy ngoáy lỗ tai, lộ ra vẻ mặt như cười như không.

-Lý ... Lý thiếu gia... Cầu xin người, tha cho ta đi!

Diệp Thanh Mã hít vào một hơi, giọng nói đã to hơn một chút.

Lý Dật hài lòng gật đầu, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, vỗ tay nói:

-Muốn ta tha cho người cũng được, nhưng ta có thể có lợi ích gì? Cái mạng của Diệp thiếu gia người đáng giá bao nhiêu, cứ nói ra một cái giá đi... Chỉ cần người nói gì, vậy thì tất cả đều dễ nói. Dù gì, thiếu gia ta cũng là người tốt, bản thiếu gia không thích giết người một chút nào...

Ánh mắt của Diệp Thanh Mã khẽ vụt lên một tia hy vọng, hắn khó nhọc gượng tay, rút ra một chiếc tinh tạp trong Dung giới, đưa tới trước mặt của Lý Dật, run rẩy nói:

-Đây ... đây là hai mươi vạn kim tệ... hy vọng ... hy vọng...

-Đầu của người chỉ đáng giá chút tiền thế này thôi sao?

Lý Dật nhàn nhạt nói.

-Không .... Không....

Diệp Thanh Mã vội lắc đầu, hắn lại rút ra một thứ, vội nói:

-Đây...đây là... Danh Bài của Diệp gia. Dùng cái này, có thể lấy ra không nhiều hơn một trăm vạn phí dụng ở bất cứ nơi nào có tên của Diệp Gia.

-Xem ra đúng là thứ tốt a!

Lý Dật gật đầu:

-Còn nữa không?

Vẽ mặt của Lý Dật khiến Diệp Thanh Mã run rẩy, ánh mắt hiện ra tia hận thù, nhưng hắn vẫn nghiêng rặng, lấy một quyển trục trong Dung giới ra, cẩn rằng nói:

-Đây...đây là Công Pháp bí truyền của Diệp gia ta, Vạn Mộc Quyết...hy vọng... hy vọng...

-Xem ra thứ đồ tốt trên người Diệp Thiếu gia đúng là không ít nhỉ?

Lý Dật thở dài, trong ánh mắt hiện ra tia châm chọc:

-Ta cũng đúng là đồ ngốc a...Chỉ cần giết người, thứ trong Dung giới của người, không phải đều là của ta rồi sao?

-Người, người không thể giết ta! Nếu người giết ta! Diệp gia ở Đế Đô, Bắc Đẩu Tông ... Đều sẽ không tha cho người đâu.

Diệp Thanh Mã chợt ré lên, vẽ mặt tái nhợt dị thường.

-Diệp Gia Đế Đô? Bắc Đẩu Tông?

Lý Dật khẽ cười:

- Đó là gì?

79. Q.1 - Chương 79: Biến Số

Nghे vậy, trên mặt Diệp Thanh Mã hiện ra vẻ khó tin, tiếng cười thấp thoáng dưới chiếc mũ trùm của Lý Dật khiến hắn lạnh buốt cả người.

-Diệp thiếu gia cứ yên tâm, đêm nay quả thực ta rất vội, không có thời gian chơi trò hành hạ người. Nếu so với Lý Tiêu, vận may của người không biết tốt hơn hắn bao nhiêu lần rồi. Vì vậy, người cứ yên tâm lên đường cho ta đi.

Dứt lời, Lý Dật tiện tay vỗ một cái, một chưởng ấn đã đánh vào ngực của Diệp Thanh Mã. Hắn lại thổ máu ra lần nữa, đòn tấn công chí mạng này khiến con người hắn co lại, sắc mặt tái xanh, cơ hồ còn đang nói điều gì không cam lòng.

Nhặt nhẻo nhìn bộ dạng của Diệp Thanh Mã, khi đã xác định hắn không còn hơi thở, Lý Dật mới tiện tay gỡ Dung giới của hắn xuống, nhét vào trong Dung giới của mình. Đứng dậy, khẽ lắc đầu, sự sống chết của một tên Diệp Thanh Mã, không thể mang đến cho hắn bất cứ cảm giác dư thừa nào.

Chỉ có điều, chưa đến một lát sau. Lý Dật lại càng phát hiện ra, sức mạnh quan trọng như thế nào.

Đêm nay, nếu không phải Xà Tôn Giả xuất thủ, vậy thì cho dù Huyền sát của mình cộng với Thanh Vân Thủ, e rằng cũng chưa chắc là đối thủ của đám người Diệp Thanh Mã.

-Tiểu tử! nếu đã xong chuyện rồi, có phải nên đi rồi không?

Lý Dật khẽ lắc đầu nói:

-Không vội, nếu như Diệp Thanh Mã đã chết rồi, vậy thì dĩ nhiên ta cũng phải cho Long Ngạo Thiên một phiền phức lớn...Lần này nếu không thể khiến hắn không thể ngóc đầu lên, há chẳng phải là ta đến đây uống phí sao?

-Vậy người muốn làm gì?

-Nếu đã có thể giết người rồi, lại không phóng hỏa sao?

Lý Dật nhàn nhạt cười, một tay tóm lấy thi thể của Diệp Thanh Mã, thoáng chốc đã phá cửa đi ra.

Vòng Đẩu khí bảo vệ vừa rồi của Xà Tôn Giả, khiến thân vệ bên ngoài không hề phát giác ra điều gì. Nhưng lúc này Lý Dật phá cửa đi ra, ngay lập tức những thân vệ ở gần đó hoàn toàn bị sửng sốt!

Ngón chân của Lý Dật khẽ điểm trên đất, thân hình vọt lao lên phía trước, sau khi lướt qua mấy chục thước, mới đáp xuống đại sảnh của Long Gia.

Bộp

Thi thể của Diệp Thanh Mã bị ném vào trong đại sảnh, thi thể đã không còn sinh cơ, bị khê ném quăng như vậy, ngay lập tức cái đầu bị quẹo về một bên vô cùng quái dị.

Nhìn thi thể một cái, Lý Dật lại tiện tay gạt đuốc lửa trong đại sảnh, lại lớn tiếng kêu lên:

-Giết người rồi! Diệp thiếu gia bị người ta giết rồi!

Lời còn chưa dứt, hần khê vụt người, rồi biến mất trong không khí.

Đại đa số ánh mắt của người trong Long gia, lúc này đều bị thu hút bởi ánh lửa trong đại sảnh. Huống hồ trong đại sảnh còn có một Diệp Thanh Mã không biết sống chết? Những thân vệ theo đuôi Lý Dật đến. lúc này thoảng chân chừ, tất cả đều dừng lại, lao vào trong đại sảnh cứu hỏa.

Những người bọn họ vô cùng thông minh, dĩ nhiên hiểu rõ một chuyện... Đó chính là...Lúc này bản thân lao lên là tìm cái chết, không bằng ở đây ngoan ngoãn cứu hỏa, nói không chừng còn có thể đỡ qua được.

Đứng trên gian phòng đối diện với Long Phủ, lặng lẽ nhìn Long Phủ đang huyền não, Lý Dật trong ánh mắt không nén nổi có vài phần đắc ý. Tuy lần này được Xà Tôn Giả giúp, nhưng lại làm cho Long Phủ long trời lở đất, còn giết được ba cường giả đầu sư, đây là chuyện vui mừng biết mấy.

Điều duy nhất đáng tiếc là, mình lại không có thời gian đi hấp thu mầm móng Đấu khí của họ, còn Xà Tôn Giả cũng lại không nhắc đến chuyện này, cơ hồ lúc này cũng không cần thiết.

-Được rồi, tiểu tử, nếu đã làm xong việc rồi, chúng ta cũng phải trở về thôi. Tuy tiểu tử ngươi thì vui vẻ rồi, nhưng đấu khí của Bản tôn thì không phải vô hạn đâu.

Giọng nói có chút chán nản của Xà Tôn Giả nhàn nhạt vang lên.

Lý Dật khê cười nói:

-Lão quỷ, ngươi vội gì chứ... chúng ta còn chuyện chưa làm xong mà! Diệp Thanh Mã tuy đã xử lý rồi, nhưng Long Ngạo Thiên và Âm Thiên Kiệt, vẫn còn đang sống tốt kìa.

Xà Tôn Giả cơ hồ hít phải khí lạnh nói:

-Tiểu tử! không phải ngươi còn định giải quyết cả hai người đó chứ?

-Dĩ nhiên là không...

Lý Dật nhàn nhạt cười:

-Diệp Thanh Mã khác với họ, một Diệp Thanh Mã chết thì cũng chết rồi, nhưng Long Ngạo Thiên và Âm Thiên Kiệt, cho dù họ có chết, nhưng thế lực sau lưng họ cũng là mối uy hiếp lớn đối với Lý Gia. Nếu không để cho họ lưỡng bại câu thương, sao ta có thể xứng đáng với sự vất vả hôm nay.

-Ý của tiểu quỷ ngươi là....

-Ta có thể có ý gì? Dĩ nhiên là muốn cho Âm Thiên Kiệt một chút lợi ích lớn rồi... ngươi nói một quyển Công Pháp cấp cao, có thể khiến hần mắc bẫy không?

Khê cười một tiếng, Lý Dật tiện tay đảo một cái, một quyển trục quang mang lục sắc đã xuất hiện trong tay hần.

-Vạn Mộc Quyết, Công Pháp Chu Tước cao cấp, một thuộc tính! Tên của Công Pháp lấy ý là trăm cây sinh trưởng, sau khi luyện thành Công Pháp này, đấu khí dày đặc, giống như vạn mộc cùng lớn lên. Nếu quán vào đối thủ, thì là không chết không thôi!

Khê đọc lời giới thiệu của Vạn Mộc Quyết ra, Lý Dật bất giác than một tiếng, nói:

-Chắc, chắc ... đây là Công Pháp Chu Tước Cao cấp. thứ này giá trị liên thành, cho dù đến nơi nào, e rằng cũng dẫn đến một trận mưa máu gió tanh. Xem ra Diệp gia có thể truyền thừa nghìn năm, cũng có chút vốn gốc của họ. Vô duyên vô cớ đem thứ này ra tặng cho Âm Thiên Kiệt, đúng thật là lãng phí a ... xem ra

Diệp Thanh Mã lần này chết quá nhanh, trong tay hắn có thứ tốt như vậy, nói không chừng còn có thể moi ra mấy công pháp cao cấp khác nữa kia!

Nghe thấy lời nói bực tức của Lý Dật, Xà Tôn Giả bắt lực nói:

-Tiểu tử, đừng có kiêu được rồi còn khoe mẽ. Dung giới của Diệp Thanh Mã không phải trong tay ngươi sao? Thứ bên trong đều là của ngươi rồi.

Lý Dật cười hi hi hi nói:

-Chuyện này dĩ nhiên ta biết... chỉ có điều hiện tại không phải là lúc để kiểm tra đồ, lão quỷ, chuyện tiếp theo, lại phải tiếp tục nhờ ngươi rồi...

-Lẽ nào ta sinh ra để làm chân chạy cho ngươi sao? Sư tôn ta đây đúng thật là khổ a?

Xà Tôn Giả lẩm bẩm một câu, sau đó thân hình thoáng vụt về hướng ngoại thành.

oOo

Đại sảnh Long Gia.

Lúc này ngọn lửa trong đại sảnh đã được dập tắt, Long Phi và Long Ngạo Thiên đang đứng ở trước cửa đại sảnh, sắc mặt đã âm trầm đến đáng sợ.

Đặc biệt là khí tức âm lạnh toát ra trên người Long Phi, làm thân vệ Long Gia xung quanh sợ hãi, đều nhất tề quỳ xuống.

Ánh mắt âm lạnh nhìn một vòng trong đại sảnh, Long Phi mới lãnh đạm nói:

-Nói đi! Đây rốt cuộc là chuyện gì?

-Gia chủ đại nhân, chúng thuộc hạ quả thực không biết. Chúng ta chỉ là nhìn thấy có người cấp Diệp thiếu gia lao ra khỏi lầu khách quý, sau đó ném Diệp thiếu gia vào đây, sau đó phóng hỏa. Chúng ta lo lắng cho sự an nguy của Diệp thiếu gia, chỉ có thể ngay lập tức đi cứu hỏa...

Một thân vệ nơm nớp lo sợ thấp giọng nói.

-Phế Vật ! Phế Vật! con mẹ nó tất cả đều là Phế vật!

Long Phi dùng dùng nổi giận, một cước đá bay người thân vệ đó sang bên cạnh.

-Mấy chục người các ngươi, ngay cả một người cũng không bảo vệ được, không phải phế vật thì là gì? Lão tử nuôi các ngươi có ích gì? Có phải nói ngày nào đó có người giết đến Long Gia chúng ta rồi, khi các ngươi bị chém hết đầu xuống rồi, vẫn không biết chuyện gì không?

Người thân vệ bị đá văng đi thổ ra một bún máu, nhưng hắn lại không dám kêu lên, chỉ hự một tiếng bò dậy, rồi lại quỳ xuống trước mặt của Long Phi.

-các ngươi còn quỳ đó làm gì?

Cảnh tượng này khiến Long Phi càng động nộ.

-Lẽ nào còn không biết đi tìm! Đi điều tra sao? Người đó nếu còn vẫn trốn ở Long Gia thì làm thế nào? Long phi ta không tin, Long Phủ ta thật sự là nơi đối phương muốn đến thì đến muốn đi thì đi!

Những thân vệ này nhất tề ứng tiếng, đang định lui xuống.

Thế nhưng Long Ngạo Thiên lại khẽ xua tay, nói:

-Dừng lại...

Sau đó hắn liếc nhìn Long Phi nói:

-Phụ thân đại nhân, phải biết rằng, bên cạnh Diệp sư huynh trước nay đều có thân vệ của Diệp Gia bảo vệ. người lần này theo hắn tới, lại là hai cường giả Đấu sư đỉnh phong. Trận doanh như vậy, cho dù là hắn tung hoành ở Vạn Triều Thành này còn được, huống hồ bản thân hắn cũng là cường giả Đấu sư? Người đến có

thực lực để đối phó với họ, vậy thì thân vệ của chúng ta không phát giác ra, cũng rất bình thường... Vì vậy, lúc này để họ đi lục soát cũng không có ý nghĩa gì, còn có chuyện khác phải làm...

Long Phi nhíu mày, nói:

-Nói thế nào?

Long Ngạo Thiên chậm rãi bước lên vài bước, ngồi xổm xuống trước thi thể của Diệp Thanh Mã đưa ngón tay ấn vài cái, rồi thở dài, nói:

-Diệp sư huynh e rằng không thể cứu rồi. nhưng hần dù gì cũng xảy ra chuyện ở Long Gia ta, vì vậy tin này chúng ta không thể trấn áp được, lát nữa ta sẽ cho người đưa tin đến chỗ Sư Tôn, rồi sai người phi ngựa nhanh đưa thi thể của Diệp sư huynh về Bắc Đẩu Tông, xem thử Sư tôn có cách gì...

Lời tuy là vậy, nhưng trong giọng điệu của Long Ngạo Thiên lại có mấy phần lạnh nhạt. Hiển nhiên hần cũng rõ, trừ phi Đẩu Thần giáng lâm, bằng không, Diệp Thanh Mã này chắc chắn chết.

Chỉ có điều, nếu Diệp Thanh Mã xảy ra chuyện, hần không nhanh chóng truyền tin đi, e rằng sẽ...

-Còn về lúc này...

Long Ngạo Thiên trầm tư trong giây lát:

-Hai cường giả Đẩu sư có lẽ cũng chết rồi. Phụ thân đại nhân, người hãy phái người đi giấu kỹ thi thể của họ, đừng bao giờ để lộ phong thanh gì ra... Bằng không, Diệp gia không những đã chết đi một Đại thiếu gia, lại chết cả hai vị cường giả Đẩu sư đỉnh phong, Long Gia chúng ta không biết phải đền như thế nào a....

Lời này nói thật khéo, nhưng Long Phi và Long Ngạo Thiên đưa mắt nhìn nhau, đã hiểu rõ ý trong lời nói của hần.

Diệp Thanh Mã xảy ra chuyện ở Long Gia, tuy là tai nạn của Long Gia, nhưng chưa chắc không phải là cơ hội? Phải biết rằng, trên thi thể của Cường giả thường có thể tìm thấy rất nhiều bí mật. nếu có thể xử lý tốt thi thể của hai đấu sư đỉnh phong này, Long Gia nói không chừng lại có thể có được Đẩu kỹ hay Công Pháp tốt gì đó!

-Còn nữa! Dung giới của Diệp sư huynh bị người khác lấy đi rồi. Nếu ta nhớ không nhầm, thứ tùy thân mang theo bên người Diệp sư huynh đều vô cùng có giá trị. Người đến có lẽ biết sử dụng. Lúc này, với việc sai thân vệ lục soát khắp thành, chúng ta chỉ bằng phái thêm người đi khắp nơi do thám tin tức ... Gần Vạn Triều Thành này, người và thế lực khác có thể đối phó với Diệp sư huynh, cũng không có mấy người mà thôi... Mà thế lực có khả năng ra tay nhất, cũng tuyệt đối không nhiều...

Long Phi nhàn thần khẽ thu lại, sau chốc lát khẽ tiếng nói:

-Vậy thì..... Ngạo Thiên, người đã biết người nào hạ thủ rồi, đúng không?

Long Ngạo Thiên cười khổ một tiếng:

-Trong lòng ta tuy đã có vài phần suy đoán, nhưng ... cường giả đấu sư đỉnh phong, đâu có thể dễ đối phó như vậy? cho dù là Phụ thân đại nhân người cũng không thể nào tiêu diệt sạch sẽ gọn gàng hai cường giả đấu sư đỉnh phong như vậy chứ? Huống hồ còn là một chiêu giết địch... Thậm chí ta còn hoài nghi người đến... là một Cường Giả Đẩu Vương. Hơn nữa Đẩu Vương bình thường, muốn đối phó với hai cường giả Đẩu Sư đỉnh phong, e rằng cũng không thể nào làm sạch sẽ dứt khoát như vậy chứ... Vì vậy ta cho rằng không phải là người đó....

-Người đó....

Long Phi thoáng ngây người:

-Người sẽ không cho rằng, là tên Lý Dật đó chứ?

-Ta vốn dĩ cũng cho rằng là hần có khả năng nhất...

Long Ngạo Thiên thở dài một tiếng:

-Nhưng mà, hai cường giả Đấu Sư đỉnh phong ấy lẽ nào lại chết trong tay một Đấu Giả? Dù thế nào ta cũng không tin được! cho dù thứ mà Lý Dật tu luyện là Công Pháp cấp cao Thanh Long, nhưng với một Nhất tinh đấu giả mà muốn giết được cường giả đấu sư đỉnh phong, thì sau có thể được? Phụ thân đại nhân đã từng thấy kiến đánh chết voi chưa? Dù gì, đến cấp bậc Đấu sư, sự chênh lệch của một tinh, đã là cực lớn. Bất cứ Công Pháp và Bí Pháp nào, đều tuyệt đối không có cách để bù đắp khuyết điểm này .... Nhìn từ đây, người đến có lẽ không phải là Lý Dật. Nếu như hần thực sự có thực lực này, ta lúc này, cũng sẽ không đứng ở đây rồi.... Vì vậy, trong lòng ta lại có một nghi ngờ khác, hơn nữa tính khả năng còn lớn hơn Lý Dật....

-Người nào?

-Dong Binh Đoàn Huyết Lang... Tên điên xác xược ấy... Cái gã vì muốn mạnh lên mà không từ thủ đoạn ấy ... Âm Thiên Kiệt....

Ba chữ này được nhàn nhạt nói ra từ miệng của Long Ngạo Thiên, cho dù là Long Phi sắc mặt cũng tái xanh lại!

Dong Binh Đoàn Huyết Lang!? Âm Thiên Kiệt!!!

80. Q.1 - Chương 80: Niềm Vui Của Huyết Lang Trấn

Huyết Lang Trấn cách phía tây Vạn Triều Thành năm mươi dặm, là một trấn nhỏ nằm giữa hai ngọn núi. Vì nguyên nhân này, Huyết Lang Trấn cơ bản chính là đường giao thông quan trọng ở phía tây Đế Quốc Thiên Phong. Bất cứ người nào muốn vào giữa bụng Đế Quốc từ phía tây. Đều bắt buộc phải đi qua trấn này.

Dù gì, trong ngọn núi hoang vu hai bên trấn nhỏ. lúc nào cũng rập rình đầy nguy hiểm. Đừng nói là các chủng tộc kỳ dị và các loại Ma thú đáng sợ. cho dù là môi trường hiểm ác thiên nhiên, cũng không phải thứ mà bao nhiêu người có thể ứng phó được.

Thế nhưng, sự thực chính là như vậy. Nơi càng nguy hiểm, thì lại càng có nhiều cơ hội.

Ở những nơi thâm sơn trong truyền thuyết đều có các cao thủ cường giả ở lại tu hành. Có một số nơi, bên trong còn cất giấu các loại Công pháp và Đấu kỹ mà các cường giả nuốt hận mà chết để lại.

Trong Huyết Lang Trấn, thỉnh thoảng lại có người có thể tìm được một quyển Công pháp trong một động huyết nào đó ở thâm sơn. Có được thì bán ở Huyết Lang Trấn, người đó cơ bản cả đời sau cũng không cần khổ nữa.

Nhưng những thứ giống như vậy, thứ càng đắt giá. không phải người nào cũng có tư cách có được. Có một số người có nó trong tay, thứ đổi lại được lại chính là tính mạng của mình mà thôi.

Trong Huyết Lang Trấn, người chiếm cứ địa vị thống trị, dĩ nhiên là Dong binh đoàn Huyết Lang. Ngay cả quan viên được phái đến nơi này của Đế Quốc, cũng có mối giao tình không nhạt với Dong binh đoàn Huyết Lang. Từ đó có thể thấy. Dong binh đoàn Huyết Lang có thể so bì với Tam đại gia tộc lớn trong Vạn Triều Thành, tuyệt đối không phải không có lý do.

Có điều, Âm Thiên Kiệt con người tuy cuồng ngạo, nhưng hần lại biết, muốn phát triển thế lực của mình, chỉ dựa vào cưỡng đoạt và cướp bóc thì không được. Ngược lại, hần lại thường tạo một sự bảo vệ ở một mức độ thích hợp nhất định với thương đội hay số người khi đi qua tuyến đường Huyết Lang Trấn này. Đương nhiên, sự bảo vệ này là phải xem người giao nộp bao nhiêu phí bảo vệ.

Về phần những người tự giữ thân phận, không giao nộp phí bảo vệ sẽ có kết cục gì, Dong binh đoàn Huyết Lang hoàn toàn không chịu trách nhiệm.

Dưới con đường mang lại lãi kếch sù này, Dong binh đoàn Huyết Lang trở nên vô cùng giàu có. Cũng vì Dong binh đoàn Huyết Lang có mấy phần thế lực, con đường giao thông chủ chốt này được bảo vệ chặt, vì vậy, Huyết Lang Trấn ngoài thiên đường của Dong binh ra, càng là một hồ vàng khiến người khác tiêu hồn.

Trong một gian tử điểm lớn ở Huyết Lang Trấn, một đám Dong binh đang mặc dù loại khôi giáp, bên hông giắt đủ loại vũ khí khuôn mặt đằng đằng sát khí đã lớn tiếng hò hét.

Có người khoe khoang Ma thú mà mình săn được hung dữ như thế nào. có người lại tăng bốc mình đã cường hiếp nữ tử trên đường như thế nào. Nhiều người khác, lại không ngừng uống cạn chén rượu của mình.

Những đồng tiền dùng tính mạng để đổi lấy này, giống như những hạt châu nhỏ lăn vào trong tử quán.

Dong binh chính là một chức nghiệp như vậy. Không ai biết mình có thể sống đến lúc nào. vì vậy, kịp thời hành lạc mới là quy tắc duy nhất của họ. cũng là nguyên tắc cao nhất của họ.

Lúc này, có một Dong binh vóc người cao lớn đã uống say khướt, đứng lên trên bàn, lớn tiếng khoe khoang, lần này khi hắn vào núi săn Ma thú, gặp được một nữ Dong binh, nữ Dong binh ấy bị sự ‘anh vũ’ của hắn chinh phục, cuối cùng không thể không ‘chiến đấu’ với hắn ở một trận trong hoang dã!

Người Dong binh này nói nước miếng tuôn bay, không biết hưng phấn đến mức nào. Dong binh gần đó bất luận là nam nữ. Đều nghe đây ý vị. Tuy có một số nhịu mày, có điều những người này cũng sẽ không đi lo những chuyện không dính dáng đến mình, chỉ lặng lẽ uống rượu mạnh trong chén của mình!

- Hắc! Con quỷ nhỏ ấy chân dài a! Chỉ kẹp nhẹ một cái, lão tử đã giống như lên thiên đường rồi! Khựa! Sướng chết lão tử rồi! Chỉ là con nhỏ đó không hay làm. lão tử còn chưa sướng xong, ả đã tắt thở rồi. . . Ha ha ha. . .

Tên Dong binh ấy lớn tiếng rống lên, cơ hồ thật sự đang rất sung sướng.

Lúc này mọi người nghe thấy lời này. người nào còn chưa hiểu cái gọi là chinh phục là gì? Thế nhưng, lại không có ai nói ra mà thôi!

Dù sao mọi người đều là kiếm sống trên lưỡi đao, những chuyện nói không hợp với làm còn rất nhiều, hà tất phải sinh chuyện với người khác?

Có điều, tên Dong binh này khoe khoang được một nửa, đang nói đến thân hình của cô gái ấy đẹp thế nào, từ một chiếc bàn phía không xa chợt vang lên tiếng cười khê:

- Chẳng qua chỉ là chơi một nữ nhân mà thôi, có gì đáng khoe khoang! ?

Mọi người trong quán rượu đều ngậy người, ánh mắt nhìn qua đó. Những người có chút kiến thức đã bắt đầu chờ đợi, đêm nay lại bắt đầu có một trận quyết đấu sinh tử.

Ông chủ của quán rượu chỉ chậm rãi thu dọn rượu trên quầy, hiển nhiên là trường hợp này, ông đã nhìn quen rồi!

- Tiểu tử! Người nói gì! ? Lão tử khoe khoang! ? Lão tử thấy bộ dạng của ngươi, không phải vẫn còn chưa phá trình đấy chứ? Ngưỡng mộ đồ kị oán hận rồi? Nếu đúng thì nói thẳng, lão tử sẽ không trách ngươi đâu!

Tên Dong binh vẫn đang khoe khoang kia nhảy xuống bàn, bước nhanh đến bên cạnh người vừa nói chuyện, một tay nắm lấy cổ áo của hắn, nhắc hắn dậy.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ, người này chưa đầy hai mươi, Y phục trên người rất luộm thuộm. Rượu trong chén cũng là thứ rượu mạnh rẻ mạt nhất, bên hông giắt một trường đao cũ nát. trên người không có bì giáp nào. Vừa nhìn đã biết đó là một Dong binh không biết kiếm sống.

Có điều, Dong binh trẻ ấy lúc này lại hoàn toàn không bị tên cao to kia dọa sợ, hắn giật tay của tên kia ra, mơ hồ nói:

- Không phải là chơi đàn bà sao? Có cái gì ghê gớm? Thiếu gia. . . Thiếu gia ta ngày mai sẽ gọi một trăm cô đến! Chơi luân phiên! Chơi cho các người xem! Để các người ngưỡng mộ đồ kị cảm tức!

Xung quanh chỉ cười ồ lên một trận, tên cao lớn kia cũng cười ha hả. nói:

- Tiểu tử, ta thấy tiền rượu tối nay của ngươi không thể nào trả được, còn đòi chơi một trăm con đàn bà! ? Người cho rằng ngươi là Đoàn trưởng Dong binh đoàn Huyết Lang sao?

- Ha ha ha. . .

Dong binh trẻ say khướt đứng dậy, chỉ ngón tay giữa, lẩm bẩm nói:

- Thiếu gia ta. . . Tuy không phải Đoàn trưởng. . . Đoàn trưởng Dong binh đoàn Huyết Lang. . . Nhưng, cũng na ná rồi. . . Lần. . . Lần này Thiếu gia ta phát tài. . . Các người. . . Đám phế vật các người, cứ. . . ngưỡng mộ đồ đồ kị cảm tức suốt đời đi!

Xung quanh khẽ im lặng, ánh mắt nhìn Dong binh trẻ cũng thay đổi. Tiểu tử này. lẽ nào không sợ chết sao?

Ngược lại tên cao lớn kia lại phì nhỏ một tiếng, nói:

- Chỉ dựa vào người? Nếu người có bản lĩnh như vậy, cứ nói ọi người nghe thử a! Người có gì có thể khiến chúng ta ngưỡng mộ đồ đồ kị cảm tức? Tiểu tử người nếu không nói ra được, lão tử ta sẽ bẻ gãy tay chân của người, rồi vứt ra ngoài trấn cho chó tha!

- Nói! Nói thì nói. . . Ai sợ ai chứ!

Dong binh, trẻ lẩm bẩm nói.

Sau đó. hần găng gượng bò lên chiếc bàn bên cạnh, lão đảo đứng dậy. ánh mắt mông lung nói:

- Các người. . . Các người nghe kỹ cho ta. . . Thiếu gia ta. . . Thiếu gia ta. . . Hôm nay vốn dĩ đi bắt. . . Bắt một con Dã cầu Thú để bán. . . Bán lấy tiền. . . Nhưng rồi. . . Nhưng rồi Thiếu gia ta gặp may. . . Khi Thiếu gia ta bắt được Dã cầu Thú. đột nhiên. . . Rơi. . . Rơi vào một động huyệt. . . Người. . . Các người đoán là gì! ?

Nói đến đây. Dong binh trẻ ‘oa’ một tiếng, nhưng thần tình lại vô cùng mê say.

Lời này của hắn, khiến mọi người đầu óc còn tỉnh táo trong quán rượu, có mấy phần nín thở. . .

Nhìn bộ dạng của tiểu tử này, lẽ nào. . .

Đã có người cố ý quát nói:

- Có thể là gì? Nhiều nhất bên trong có thi cốt của Ma thú khiến tiểu tử người kiếm lời chứ gì!

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh cũng phối hợp cười ha hả.

- Ma thú? Thi cốt?

Dong binh trẻ vẻ mặt đầy khinh bỉ:

- Những thứ đó là gì? Có thể đổi được tiền sao! ? Nói cho các người biết. . . Thiếu gia ta. . . Thứ mà Thiếu gia ta nhìn thấy. . . Là thi thể người. . . ở trên thi thể đó còn có. . . còn có một Quyển trục Công pháp! ! !

Rít!

Trong tửu quán ngay lập tức như hít phải khí lạnh. Trong Huyết Lang Trấn này, chuyện tương tự như vậy tuy không nhiều, nhưng tuyệt đối không ít. Chỉ có điều người có thể có được những thứ này, thường sau khi chuyện đã xong mới nói ra. nhưng gã Dong binh ngu xuẩn này lại. . .

Không biết nhiều người đã ngằm nắm vào vũ khí bên hông mình, cho dù là người đang say, lúc này cũng đã lãnh tỉnh lại. Trong không khí, một trận sát khí tràn ra. thoáng chốc, đã không biết bao nhiêu người sắp động thủ.

Thế nhưng gã Dong binh trẻ trên bàn lại không hề phát giác, dường như còn rất hài lòng với sự sững sốt của mọi người, hần nắc một tiếng, rồi nói tiếp:

- Những tên không có kiến thức các người. . . Nhất định, nhất định không biết. . . Thiếu gia ta có được. . . có được thứ gì phải không. . . Đó. . . Đó là Công pháp. Công pháp cấp Chu Tước đấy. . . Giá trị liên thành a. . .

Ào

Không biết bao nhiêu người cùng lúc rút ra vũ khí, người nào cũng cảnh giác nhìn người bên cạnh mình. Gặp được một tên ngu ngốc này. cơ hội như vậy, nếu mà không cướp, bản thân còn là Dong binh không! ?

Không cướp được, cùng lắm là chết!

Có đến tay. bản thân từ nay sẽ có thể bước trên con đường cường giả! Cho dù không tu luyện thành công, bán ra. cũng là giá trị liên thành!

Cái tên ngu ngốc vận may tốt nhưng lại ngu xuẩn này a!

Có người cẩn thận vài phần, vội nói:

- Tiểu tử! Người khoác lác gì thế! Nếu có Quyền trục, cứ đưa ra cho chúng ta xem thử nào!
- Đúng vậy! Đúng vậy! Người lấy ra đi!
- Chắc chắn chắc. . . Chắc chắn chắc. . . Một đám không có kiến thức a!

Gã Dong binh trẻ thở dài:

- Các người nhất định cả đời này chưa từng nhìn thấy Quyền trục cấp Chu Tước chứ gì? Nào nào nào. . . Hôm nay Thiếu gia ta đại phát từ bi, sẽ để các người chiêm ngưỡng một chút!

Vừa dứt lời. gã Dong binh trẻ đã rút một Quyền trục quang mang thanh sắc nhàn nhạt ra khỏi túi, giơ cao lên!

- Quả nhiên là Quyền trục!
- Phát tài rồi!
- Giết hắn! Giết hắn!
- Cút ngay! Món đồ này là của lão tử!

Trong chớp mắt. không biết bao nhiêu giọng nói cùng lúc vang lên. Đấu khí trong quán rượu va chạm nhau. Chỉ là trong chớp mắt. Đã có nửa số người ngã trong vũng máu. người còn lại giống như phát điên bỏ về phía trước. Khi lao tới. còn tiện tay chém một đao sang người bên cạnh!

- Quyền trục của ta!

Gã Dong binh trẻ kêu thảm một tiếng, cuối cùng đã tỉnh táo lại!

Nhưng tên Dong binh cao lớn trước mặt hắn đã cướp lấy Quyền trục ấy. Sau khi đá văng hắn đi, mới mở Quyền trục ra nhìn, rồi cười ha hả:

- Chu Tước Cao cấp! ? Lại là Chu Tước Cao cấp! ? Ha ha ha. . . Lão tử đã là thiên hạ vô địch rồi!

Phụt—

Chữ cuối cùng vừa dứt, đầu của tên Dong binh cao lớn kia đã bay ra. Quyền trục trong tay hắn bị một Dong binh mặc khôi giáp ngăn sắc cướp vào tay. Tên Dong binh này hiển nhiên còn có chút đầu óc, sau khi cướp đến tay. thân hình hắn đã lao ra ngoài quán rượu.

- Là gã Ngân Nha! Chém chết hắn! Lão tử sớm đã không thuận mắt với hắn rồi!
- Các người có bản lĩnh thì đến đây a! Lão tử. . . Á—

Tay của tên Ngân Nha kia bị người khác chém p hắng trong không trung, Quyền trục trong tay ngay lập tức bay ra, không biết rơi vào tay người nào.

Thế nhưng cho dù là ai có được Quyền trục này, ngay lập tức đã trở thành mục tiêu của mọi người.

Trong quán rượu hạ đẳng này. người xuất hiện ở đây sẽ là nhân vật ghê gớm nào? Bản lĩnh của mọi người có lẽ là kẻ tám lạng người nửa cân, có người nào có thể chống chọi lại với một đồng người cơ chứ?

Người thông minh một chút, đã bình tĩnh lại trong cơn cuồng loạn. Dĩ nhiên họ biết, với thực lực của bản thân cho dù thế nào cũng không thể nào có được Quyền trục. Cho dù có được, cũng không thể nào giữ

nó. Những người này nhanh chóng đi tìm một số thế lực lớn trong Huyết Lang Trấn. Ngay lập tức, tin tức Huyết Lang Trấn xuất hiện Quyển trục Công pháp Chu Tước Cao cấp, không bao lâu sau đã lọt vào tai vô số người. . .

Đêm nay, Huyết Lang Trấn chắc chắn người người sẽ không ngủ.

000

Rất nhiều Dong binh sớm đã chậm rãi rời bước khỏi quán rượu vào các con phố, nhưng lại thu hút càng nhiều Dong binh khác bước vào trong cuộc tranh cướp này, trong mắt mỗi người, chỉ có Quyển trục!

Một hồi lâu sau, trong vũng máu trên đất mới có người chầm chậm bò dậy. Chính là gã Dong binh trẻ đó. lúc này vẻ mặt hắn vô cùng sợ hãi, nhưng hắn vẫn run rẩy bước tới một góc tối ở quán rượu:

- Tiên. . . Tiên sinh. . . Chuyện người muốn ta làm. ta làm tốt chứ. . . Chuyện đó. . . Chuyện này. . .

Hắc y nhân trong góc tối cơ hồ khẽ mỉm cười, nói:

- Không tồi, người làm rất tốt, ta rất hài lòng.

81. Q.1 - Chương 81: Phong Lâu

Dong Binh trẻ ngay lập tức hiện ra một vẻ mặt hy vọng, vội nói:

- Theo ước định của chúng ta. . .

Hắc Y nhân thần nhiên nói:

- Người rất thông minh, không làm ra những chuyện thừa thãi, cũng không bị lòng tham làm mờ lý trí. . . Nếu vừa rồi người có chủ ý mang Quyển trục đi, vậy thì ta bảo đảm kết cục của người sẽ tệ hơn những người kia rất nhiều. . . Vì vậy, cầm lấy đi, đây là thứ người đáng có. Có điều người cũng nên hiểu, là một Dong Binh, có những chuyện có thể nói có những chuyện người phải giả vờ như không biết. Bằng không kết cục của người, cũng không cần ta nói cho người biết chứ?

Dứt lời. Hắc Y nhân quét tay một cái, đã có mấy mươi kim tệ đặt thẳng tắp trên bàn, phát ra ánh vàng lấp lánh.

Gã Dong Binh trẻ tuổi có lẽ cả đời này chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy, nhãn thần của hắn dính chặt trên đồng kim tệ, ánh mắt lộ lộ sự phấn khích.

Thế nhưng chần chờ một lát sau, hắn cũng không thò tay lấy số tiền ấy, ngược lại còn lăm lét nhìn Hắc Y nhân, cơ hồ như muốn nói rồi lại thôi.

Hắc Y nhân khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Thế nào? Chê ít sao?

- Không phải. . .

Dong Binh trẻ rụt rè nói:

- Chỉ có điều, tiên sinh. . . Tiểu nhân, có câu nói, không biết có nên nói hay không. . .

Hắc Y nhân như cười như không nói:

- Muốn nói thì nói đi, không có cái gì nên hay không nên cả.

Không Biết phải mất đi bao nhiêu sức lực, gã Dong Binh trẻ mới cắn răng nói:

- Tiểu nhân tuy không có nhân lực gì, nhưng lại vẫn có thể nhìn ra, tiên sinh tất nhiên không phải người tầm thường. Vì vậy, tiểu nhân không cần số tiền này. Chỉ muốn xin tiên sinh ột cơ hội, để ta đi theo làm tay chân cho ngài!

Hắc Y nhân khẽ cười một tiếng, nói:

- Người cảm thấy điểm nào của ta không giống người bình thường! ?

- Tuy rằng không Biết tiên sinh định làm gì, nhưng có thể tùy ý quăng một quyển Công pháp Chu Tước Cao cấp ra như vậy. Đâu phải người bình thường có thể làm được?

Dong Binh trẻ lí nhí nói:

- Huống hồ, ta có thể nhìn ra tiên sinh có ý đồ gì. Cho dù thế nào. tiểu nhân cũng là Địa Đầu Xà của Huyết Lang Trấn này, nếu có tiểu nhân giúp đỡ, cho dù tiên sinh muốn làm gì, chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay!

- Người đang uy hiếp ta sao?

Hắc Y nhân cơ hồ cười lạnh một tiếng.

Dong Binh trẻ bủn rủn cả người, nhưng vẫn cắn răng nói:

- Ta biết với những người như tiên sinh mà nói, một tên phế vật không có bất cứ ý nghĩa gì. . . Nhưng, ta không chỉ là một con Địa Đầu Xà, ta còn là một 'Bàn tay vàng'. . . Ta nghĩ, điểm này đối với tiên sinh mà nói, còn có tác dụng chứ? Tiên sinh, xin hãy thu nhận ta đi!

Dứt lời, hắc toát mồ hôi lạnh lấy một Tinh Táp từ trong tay áo ra, chậm chậm đặt trước mặt Hắc Y nhân.

Hắc Y nhân tựa hồ như thoáng kinh ngạc, nói:

- Người từ lúc nào lấy thứ này ra khỏi túi của ta vậy? Nếu ta đoán không lầm, chính là khi lần đầu tiên gặp mặt. phải không?

- Vâng. . . Đúng vậy. . .

- Có chút thú vị.

Hắc Y nhân gật đầu:

- Người có thể trộm đồ trong tay ta, chứng tỏ công phu này của người quả thực không tệ. Một lúc nào đó, cũng có thể có chỗ dùng. . . Nếu đã như vậy, người hãy đi theo ta đi. . . Có điều, người cần phải biết rõ một điểm, đó chính là nếu đi theo ta, tính mạng của người không được bảo đảm đâu.

Dong Binh trẻ nghiêng răng nói:

- Kiếm giàu sang trong nguy hiểm. Ngay cả lá gan này cũng không có, ta cần gì phải làm một Dong Binh? ở nhà trông ruộng không phải tốt hơn sao! ?

- Người tên là gì?

- Bĩ Lợi, ta tên Bĩ Lợi.

Dong Binh Bĩ Lợi lộ vẻ vui mừng:

- Nếu tiên sinh đã thu nhận tiểu nhân rồi, sau này cái mạng của ta. chính là của tiên sinh ngài rồi!

- Bĩ Lợi sao? Đó cũng là một cái tên hay.

Hắc Y nhân cười nhạt, sau đó hắc từ từ kéo Chiếc mũ chùm đầu của mình xuống, lộ ra một khuôn mặt trẻ:

- Người nhớ kỹ đây, Bĩ Lợi. tên ta là Lý Dật. . . Từ nay, ta chính là chủ nhân của người. Người có thể phản bội ta. nhưng tốt nhất, đừng để ta biết được!

- Lý Lý Lý Lý. . . Lý Dật. . .

Bĩ Lợi chợt lập cập lú lú nói.

- Không có nhiều Lý như vậy.

Lý Dật nhàn nhạt nói.

- Chính là Vạn Vạn Vạn Vạn Vạn. . . Vạn Triều Thành. . . Lý Lý Lý Lý Lý Lý Lý Dật đó sao! ?

- Cũng không có nhiều Vạn như vậy đâu. Nếu người nói là tên Thiếu gia phế vật Lý Dật của Vạn Triều Thành đó. vậy thì chính là ta. Chỉ có điều không có nhiều Lý như vậy mà thôi.

Lý Dật như cười như không nói.

Được Lý Dật thừa nhận, vẻ mặt còn đang kinh ngạc của Bĩ Lợi đã hoàn toàn biến mất. Hai mắt hấn sáng trưng, cơ hồ như bỏ đến:

- Lý Thiếu gia. à không! Chủ nhân! Chủ nhân ngài là thần tượng của ta a! Bách bộ hoành hành! Một đấu một nghìn! Trời ơi! ông trời ơi!

Bốp!

Lý Dật tiện đà đá một cước, khiến Bĩ Lợi lảo đảo trên đất. Đương nhiên, hắn đã điều chỉnh lực đạo của mình rất tốt, không làm tên kia bị thương.

Đá xong, Lý Dật mới nhàn nhạt nói:

- Được rồi, ở đâu ra mà nói nhảm nhiều thế. Tối nay ta còn rất nhiều chuyện phải làm, không phải người nói người là Địa Đầu Xà của Huyết Lang Trấn sao? Vậy thì. . . Địa Đầu Xà Bĩ Lợi. . . Đêm nay người hãy cùng ta làm loạn tung trời cái Huyết Lang Trấn này, thế nào?

Bĩ Lợi vội bò dậy, hấp tấp nói:

- Chủ nhân cứ việc dặn dò.

Lý Dật tiện tay thu Tinh Tập trên bàn lại, lấy một bộ Hắc Y từ trong Dung giới ném lên bàn, nhàn nhạt nói:

- Thu hết kim tệ lại, người đáng có được nó. Mặc bộ y phục này lên. . . Còn nữa phải nhớ. sau này gọi ta là Thiếu gia. đừng gọi chủ nhân. . . Người đã hiểu chưa. . .

000

Trên con đường tăm tối. lúc này ánh lửa đã sáng trưng, trên mặt đất chất đầy thây xác. máu chảy thành sông, nhưng vẫn có vô số người lục tục chạy tới.

Người của Dong Binh đoàn Huyết Lang đáng ra phải bảo vệ trật tự Huyết Lang Trấn này, lại không biết tại sao không hề để ý đến trận hỗn loạn này, mà lui về một góc tường để lạnh lùng quan sát.

Chốc chốc lại có người bước ra từ trong bóng tối, không biết đã nói gì, rồi nhanh chóng lui xuống. Người đang theo dõi, cơ hồ thờ ơ với trận chém giết kịch liệt này.

Trên một khu lầu phòng cao chót vót, Lý Dật đang ẩn mình trong bóng tối, hấn nheo mắt nhìn cảnh tượng máu me văng đầy trên con phố. bất giác thở dài, nói:

- Đúng là đám người ngu xuẩn, cho dù các người có cướp được thứ này thì đã sao? Lẽ nào Âm Thiên Kiệt lại sẽ cho các người đem nó ra khỏi sao? Phải biết rằng. . . Đây là Công pháp Chu Tước Cao cấp a. đừng nói là một Dong Binh đoàn Huyết Lang, cho dù là Hoàng thất Đế Quốc cũng muốn có được nó. chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn nào!

- Thiếu gia cao kiến, nhưng đám Dong Binh đó đâu có hiểu được những chuyện này? Chúng chỉ biết, chỉ cần cướp được Quyển trục, vậy thì từ nay hấn sẽ được đổi đời rồi!

Bĩ Lợi ở bên cạnh hiển nhiên không phải lần đầu tiên nhìn thấy cảnh chém giết, thế nhưng cảnh chết chóc điên cuồng trước mắt vẫn khiến mắt hấn giật liên hồi. Chỉ là trước mặt Lý Dật. hấn không dám Biểu hiện ra chút sợ hãi nào.

Lý Dật thần nhiên nói:

- Đừng nịnh hót, không có ý nghĩa gì đâu. . . Ta hỏi người, người nhận thấy sau bao lâu nữa trận rối loạn này mới kết thúc?

Bỉ Lợi nhíu mày:

- Nếu là bình thường, người của Dong Binh đoàn Huyết Lang đã đến duy trì trật tự từ lâu. Nhưng đêm nay vẫn chưa có người tới, nếu tiểu nhân đoán không sai, người của Dong Binh đoàn Huyết Lang có lẽ sẽ đợi những người này chết gần hết. Lúc đó mới xuất hiện, một tay khổng chế cục diện. . . Còn về đám người này có lẽ đều sẽ bị diệt khẩu, dù gì Công pháp Chu Tước Cao cấp. đủ để không biết bao nhiêu thế lực phải phát điên lên rồi. Chẳng hạn như Tam đại gia tộc của Vạn Triều Thành. . .

Nói đến đây. Bỉ Lợi nơm nớp nhìn Lý Dật. Loại người như hắn, tin tức là nhanh chóng nhất, dĩ nhiên biết vị Thiếu gia của mình, Thiếu Gia chủ của Vạn Triều Lý Gia những ngày nay đã vẻ vang như thế nào. cũng khí phách như thế nào. Còn cục diện trước mắt cũng là một tay hắn tạo ra, nếu nói hắn để ý đến Công pháp Chu Tước Cao cấp này. . . Cơ hồ có chút không ổn.

Lý Dật như cười như không nhìn hắn, dường như đã nhìn thấu tâm tư của hắn, mới nhàn nhạt nói:

- Người nói không sai, Công pháp Chu Tước Cao cấp này. giống như một miếng thịt tanh máu. Ném vào trong bầy sói. dĩ nhiên sẽ khiến đám sói phải tranh cướp với nhau. . . Và con sói có được nếu không muốn nó rơi vào tay người khác, cách tốt nhất, chính là nuốt chửng nó. Chỉ có điều thứ này quá lớn. nếu không nuốt chửng được, chỉ có một điều sơ sót thì cũng không thể không nôn nhả ra. Vì vậy lúc này Âm Thiên Kiệt có lẽ đang suy nghĩ. . . Có điều ta nghĩ hắn cũng suy nghĩ không lâu nữa đâu. Dù gì đồ vật này. còn lợi hại hơn Huyết Lang Quyết mà hắn tu luyện không biết bao nhiêu lần. Âm Thiên Kiệt đã ở cấp Đấu Sư đỉnh phong nhiều năm nay, nhưng mãi vẫn dậm chân tại chỗ. Nếu hắn có được quyền Công pháp này, lại có cơ hội đột phá lên cấp Đấu Vương thậm chí là Đấu Hoàng. . . Bỉ Lợi. nếu đổi lại là người, người sẽ từ bỏ cơ hội trước mặt chứ?

- Chắc chắn là không.

Bỉ Lợi nghiêng răng nói:

- Thiếu gia! Nói thực lòng! Cho dù là hiện tại, ta cũng chỉ hận rằng không thể cướp quyền Công pháp ấy đến tay!

Lý Dật khẽ ‘ồ’ một tiếng, khoe miệng hiện ra một nụ cười khó hiểu:

- Nếu người có hứng thú. cũng chưa chắc không có cơ hội. . . Vỡ kịch lớn đêm nay, không kết thúc nhanh như vậy đâu! Chúng ta cứ đợi Âm Thiên Kiệt có được món đồ này vào tay đã!

Bỉ Lợi do dự chốc lát. rồi thấp giọng nói:

- Thiếu gia, ta nghĩ, Dong Binh đoàn Huyết Lang nếu muốn có được món đồ này. e rằng cũng không thuận lợi như vậy chứ!

Lý Dật nhíu mày, nói:

- Nghĩa là thế nào? Không phải Dong Binh đoàn Huyết Lang độc đại trong Huyết Lang Trấn sao?

Bỉ Lợi lặng lẽ cười, nói:

- Thiếu gia, vậy thì ngài không biết rồi. Ngài không phải là người của Dong Binh đoàn Huyết Lang, dĩ nhiên không biết tổ tông. Cứ nói lúc bình thường. Dong Binh đoàn Huyết Lang dĩ nhiên là độc đại một nhà. . . Nhưng cũng chỉ là tình hình bình thường mà thôi. Chỉ là ta đã sống trong Huyết Lang Trấn nhiều năm, lại biết được trong Huyết Lang Trấn, ngoài Dong Binh đoàn Huyết Lang ra. còn tiềm ẩn một thế lực lớn khác a!

Lý Dật gật đầu. nói:

- Thì ra là vậy. Nhưng với con người của Âm Thiên Kiệt, tại sao còn để người khác Chiếm địa bàn của hắn?

Bỉ Lợi vội giải thích:

- Chuyện này không thể trách hần. Thế lực lớn đó, cơ hồ có quan hệ với một thế lực lớn nào đó ở Đế Đô, Âm Thiên Kiệt biết mình không thể đắc tội. dĩ nhiên sẽ không dính vào đối phương. Huống hồ thế lực này trước giờ đều không hay lo chuyện khác, không có xung đột lợi ích nào quá lớn với Dong Binh đoàn Huyết Lang. Vì vậy đối với sự xuất hiện của nó. Âm Thiên Kiệt trước nay cũng là khịt mũi thừa nhận. Chỉ có điều. . . Món đồ đêm nay dù gì cũng có giá trị liên thành, ta không tin thế lực đó không có hứng thú. . . Thiếu gia. ta nghĩ Âm Thiên Kiệt lúc này vẫn chưa động thủ. ngoài việc sợ tiết lộ tin tức ra, cũng là do phải phòng bị thế lực đó!

- Là như vậy sao?

Lý Dật cười nhàn nhạt:

- Ta đúng là không biết, thì là Huyết Lang Trấn còn có thế lực như vậy. Thế lực này tên là gì? Bên trong có những nhân vật thế nào?

Bỉ Lợi nghĩ một lát, rồi nói:

- Thế lực này rất cuộc tên là gì, tiểu nhân quả thực không biết. . . Có điều thỉnh thoảng ta nghe người của Dong Binh đoàn Huyết Lang nói qua. cơ hồ họ đều gọi cái thế lực đó tên là Phong Lâu gì đó. . . Mà cơ hồ chủ nhân của các nàng ấy, còn là một tuyệt đại giai nhân nữa.

- Phong Lâu? Các nàng ấy? Tuyệt đại giai nhân? Chủ nhân của thế lực này là nữ nhân sao?

Lý Dật ngạc nhiên hỏi.

- Đúng vậy.

Bỉ Lợi vẽ mặt quỷ dị:

- Thế lực này tuy không phải toàn bộ là nữ nhân, nhưng người quản việc của nó là một nữ nhân, hơn nữa vô cùng xinh đẹp. Nghe nói, lúc trước tên tử quỷ Âm Húc chính là kẻ theo đuổi nàng ta điên cuồng. Chỉ có điều, bối cảnh của nữ nhân này quá ghê gớm, với tính ương ngạnh của Âm Húc mà cũng không dám làm bừa. . .

- Xem ra người rất có hứng thú với nàng ta nhỉ?

Lý Dật như cười như không nhìn Bỉ Lợi:

- Phong Lâu đó bình thường hay làm gì?

- Họ cái gì cũng làm, thu thập các thứ kỳ dị. cũng bán các loại tạp vật. . . Thế nhưng bình thường lại gây cho người khác cái cảm giác, bọn họ không có hứng thú với chuyện làm ăn, mà là cái khác. . . Còn về h họ muốn g họ muốn làm gì thì tiểu nhân không biết được.

- Phong Lâu sao?

Lý Dật gật đầu:

- Được rồi. . . Vậy thì người quản việc của họ tên là gì?

- Hình như tên là. . . Ngô Hình Dư. . .

82. Q.1 - Chương 82: Yêu Tinh Ngô Hình Dư

- Ngô Hình Dư sao? Đúng là một cái tên hay a. . .

Lý Dật đưa tay sờ mũi:

- Xem ra đêm nay sẽ không được bình lặng, cơ hồ lại còn thú vị hơn rồi!

- Thiếu gia anh minh!

Bỉ Lợi vội khom người đáp lời. sắc diện không dám lộ ra chút dị thường nào.

Lý Dật khẽ mỉm cười, đột nhiên hắt nheo mắt lại, đưa mắt nhìn về phía cuối con đường:

- Màn mở đầu đã kết thúc rồi, nhân vật chính, cũng sắp ra diễn rồi đây. . .

Vừa dứt lời. đã nghe thấy tiếng vó ngựa như sấm rền từ xa vọng tới. Nhìn xa xa, một luồng không khí sắc mùi sát khí ào đến.

Đám Dong Binh còn đang chém giết lẫn nhau nghe thấy âm thanh này thoáng ngáy người ra. người nào cũng bất giác thả tay xuống, thậm chí có người còn lộ ra vẻ sợ hãi.

Bỉ Lợi đứng bên cạnh Lý Dật đột nhiên rùng mình, nói:

- Thiếu gia, là Âm Thiên Kiệt dẫn theo Tứ Đại Sát Thần đến!

- Tứ Đại Sát Thần?

Lý Dật lẩm bẩm một câu, ánh mắt trở nên lãnh đạm vô cùng.

Cuối cùng cũng đã nhìn rõ mặt đội kỵ Binh đang đến. Chỉ thấy có khoảng hai trăm kỵ sĩ đang lao đến từ phía cuối con đường. Những kỵ sĩ này người đều mặc khôi giáp, sau lưng khoác áo choàng huyết sắc, trong tay cầm trường thương lóe ra tia hàn mang.

Trên áo choàng của họ có in một đầu sói hắc sắc trông rất nổi bật. Chắc rằng đây là lực lượng trung kiên của Dong Binh đoàn Huyết Lang.

Lý Dật lơ mơ cảm giác được đầu khí trên người những kỵ Binh này. có lẽ họ đều là cấp Đấu Giả. Những người có cấp bậc này khi tụ lại với nhau, hình thành một trận thế giống như trong quân đội, e rằng cho dù là một cường giả Đấu Sư cũng phải nhường ba phần.

Người đi đầu trong đám kỵ Binh chính là Âm Thiên Kiệt, sắc mặt hắt đang đầy vẻ lo lắng, hắt lúc này so với bộ dạng lúc trước ở Thiên Hương Lâu trông đã kém hơn rất nhiều. Trên người hắt chỉ mặc một trường bào huyết sắc, nhưng sát khí toát ra từ người hắt lại mạnh hơn vài phần so với khí thế mà mấy trăm Đấu Giả sau lưng hắt tạo ra.

Âm Thiên Kiệt này, quả nhiên không hổ là cường giả Đấu Sư Đình phong, thậm chí so với hai người đã chết trong tay của Lý Dật còn lợi hại hơn vài phần.

Sau lưng Âm Thiên Kiệt, còn có mấy gã hộ vệ, chắc rằng đây chính là Tứ Đại Sát Thần gì đó.

Bỉ Lợi đôi mắt rất sắc bén, cảnh tượng này khiến hắt khẽ ‘ý’ lên một tiếng, nói:

- Sao Tứ Đại Sát Thần chỉ có hai người đến? Lẽ nào Âm Thiên Kiệt còn có hậu chước hay sao?

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Tứ Đại Sát Thần gì chứ?

Bỉ Lợi thấp giọng nói:

- Cái gọi là Tứ Đại Sát Thần trong Dong Binh đoàn Huyết Lang, thực ra chính là bốn Phó Đoàn trưởng của họ. Nếu Dong Binh đoàn Huyết Lang thế lực lớn mà có xung đột gì với các thế lực nhỏ xung quanh, thường đều là bốn Phó Đoàn trưởng này ra tay. Bốn người này tay nhuộm máu vô số, lâu dần rồi, bị người gọi là Tứ Đại Sát Thần!

- Còn có cách gọi này sao? Bốn người nào?

Nhìn vẻ mặt như cười như không của Lý Dật, Bỉ Lợi nuốt nước bọt, rồi nói tiếp:

- Bốn người đó chính là Phương Phong, Ma Phàm, Bạch Tú Thiên và Đan Nhi Nhĩ.

- Thì ra là vậy sao? Vậy thì ta Biết rồi. . . Phương Phong đã chết từ rất lâu rồi. Ma Phàm cũng đã bị tàn phế. Chỉ là không Biết Bạch Tú Thiên và Đan Nhi Nhĩ này đêm nay còn có thể sống sót trở về không. Nếu không thể, Âm Thiên Kiệt sắp biến thành kẻ chỉ huy đơn độc rồi!

Nói rồi, Lý Dật lại khẽ cười.

Bỉ Lợi bị tiếng cười của Lý Dật làm cho gai người. Hắn không dám nói nhiều thêm điều gì, Chỉ chăm chăm nhìn về phía con đường.

Trên con đường ấy, sự xuất hiện của Dong Binh đoàn Huyết Lang khiến bầu không khí trở nên vô cùng lạnh buốt. Âm Thiên Kiệt đi đầu trong đội kỵ Binh khẽ vung roi, đến khi toàn bộ ánh mắt đều hướng về hắn, hắn mới nhàn nhạt nói:

- Ta nghĩ, quy củ của Huyết Lang Trấn này, chư vị còn hiểu rõ hơn ta! Lúc đầu khi các người muốn vào Huyết Lang Trấn, thì phải hiểu rõ, trong Huyết Lang Trấn, cho dù là chuyện gì. cũng đều không thể động thủ. Nếu đã thấy máu rồi, hai bên không cần biết ai đúng ai sai, đều giết không bàn! Còn về việc các người có đánh nhau sống chết ở bên ngoài Huyết Lang Trấn này thì ta không cần lo. . . Hôm nay, các người coi quy củ của Âm Thiên Kiệt ta không ra gì, có phải nên có lời giải thích gì không. . .

Đám Dong Binh lúc này cũng đã bình tĩnh lại. Quy củ của Huyết Lang Trấn dĩ nhiên họ biết, nhưng thứ quy củ này, trước mặt một lợi ích quá lớn, thường chỉ là cứt chó.

Trong chốc lát, trong đám người đã bình tĩnh lại vì sự xuất hiện của Dong Binh đoàn Huyết Lang, đột nhiên có người rống lên một tiếng:

- Âm Thiên Kiệt! Người nói thật là hay! Bản thân người không phải cũng có ý đồ với quyền Công pháp này sao! Người đợi đến lúc này mới xuất hiện, nhất định là muốn tọa sơn xem hổ đấu mà thôi!

- Tọa sơn xem hổ đấu?

Âm Thiên Kiệt nhàn nhạt cười:

- Các người xứng không? Trong mắt Âm mỗ, đám hề các người chẳng qua chỉ là lũ kiến hôi mà thôi. . . Nếu ta muốn gì, lẽ nào lại cướp trong tay các người? Chắc rằng rất nhiều người biết rằng, lúc trước Dong Binh đoàn Huyết Lang ta cũng đã mua Công pháp Đấu kỹ mấy lần, lần nào không phải đổ máu? Người nào bán Công pháp Đấu kỹ cho chúng ta, không phải chất đầy đi về? Các người nói không sai, Quyền trực này Dong Binh đoàn Huyết Lang chúng ta muốn có, nhưng chúng ta sớm đã đặt mua từ tiểu huynh đệ kia rồi, cũng đã bàn xong giá tiền với hắn. Nhưng các người lại giết người cướp đồ trước mặt ta, bản tọa nếu không báo thù cho vị tiểu huynh đệ kia chính là có lỗi với hắn rồi. . . Hiện giờ bản tọa cho các người một cơ hội. đưa hung thủ giết tiểu huynh đệ đó và cả Quyền trực Công pháp kia giao ra đây. chuyện hôm nay sẽ coi như chấm dứt. . . Bằng không. . . Tư cách của bản tọa, mọi người cùng hiểu được phần nào rồi. Có phải đã lâu rồi ta không ra tay, nhiều người lại quên, chủ nhân của Huyết Lang Trấn này là ai rồi sao?

Đám Dong Binh như hít phải khí lạnh. Họ đều biết rõ, tuy rằng trong đám người này còn có mấy Đấu Sư, nhưng so với Âm Thiên Kiệt, người nào cũng chỉ là phế vật mà thôi, sao có thể dám phản kháng hắn! ?

Người người nhìn nhau, không Biết ai đột nhiên quát lớn một tiếng:

- Mọi người đừng mắc bẫy của hắn! Nếu hôm nay ngoan ngoãn đưa Quyền trực ra, chúng ta cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu! Chỉ cần xông lên giết ra ngoài, bên ngoài còn là đất rộng trời cao! Đến lúc đó, Dong Binh đoàn Huyết Lang có là gì chứ!

Tiếng nói vừa dứt. bên đó có người phi nhỏ. nói:

- Hồn dẫn! Quyền trực nằm trong tay người, người lại nói không sợ thụt lưỡi! Người đưa Quyền trực cho lão tử, lão tử sẽ xông ra ngoài ngay!

Vừa dứt lời, Dong Binh vốn còn đang tỉnh táo thiếu chút nữa lại rút đao đâm vào nhau.

May mà Dong Binh đoàn Huyết Lang có mấy người đang hằm hè nhìn, những người này cũng hiểu, nếu còn nội đấu, chắc chắn Chỉ có kết cục tử vong.

Âm Thiên Kiệt khẽ day day mi tâm, ánh mắt nhàn nhạt quét qua đám người.

Hắn rất hiểu tính cách của những Dong Binh này. nếu có lợi ích thập toàn, họ có thể vứt tính mạng ở đây. Nhưng nếu có mười phần nguy hiểm, họ lại sẽ đều co chân lại.

Đám ô hợp này không khó đối phó, nếu là tình hình bình thường, bản thân có cả trăm cách để đám người này ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. . . Chỉ là hôm nay, lại không thể như vậy, vì kế hoạch hôm nay. Chỉ có cách tốc Chiến tốc thắng mà thôi!

Nghĩ rồi, hần thở dài, thấp giọng nói:

- Có đường sống lại không đi. các người đừng nói Âm Thiên Kiệt ta ra tay độc ác! Là các người phá đi quy củ của ta. đừng bao giờ trách ta!

- Lên đi!

Hần nhẹ nhàng vung tay, mấy trăm kỵ Binh sau lưng đã cùng giờ cao trường thương trong tay. đầu khí trên trường thương trào ra, hình thành một cơn lũ đầu khí vô cùng dữ dội.

Bỉ Lợi nhìn thấy cảnh này, khẽ kinh ngạc nói:

- Đây là bản lĩnh giữ nhà của Dong Binh đoàn Huyết Lang, Chiến trận Thủy triều. Không ngờ họ lại dùng trong trường hợp này? Xem ra Âm Thiên Kiệt thật sự muốn đuổi cùng giết tận rồi!

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Đuổi cùng giết tận hay lắm, nếu hần không đuổi cùng giết tận, ta còn phải giúp hần nữa kìa!

Bỉ Lợi nghe LÝ Dật nói mà đại người, càng không dám mở miệng ăn nói hồ đồ. Vị chủ nhân này của mình cơ hồ đều nhìn mọi chuyện một cách hết sức bình đạm a!

Đây. . . Đây mới là phong cách của nhân vật lớn!

Bỉ Lợi thâm ca tụng trong lòng, ánh mắt nhìn Lý Dật càng thêm cung kính xen lẫn sự sùng bái.

Lý Dật lúc này không hơi đâu để ý đến suy nghĩ của một nhân vật nhỏ bé. Ánh mắt hần nhàn nhạt nhìn Âm Thiên Kiệt, trong lòng pháp phòng không yên.

Với trận thế mà Dong Binh đoàn Huyết Lang bày ra lúc này. tuy không thể sánh bằng Tam đại gia tộc của Vạn Triều Thành, nhưng lại không kém hơn bao nhiêu. Hơn nữa, với hạng người như Âm Thiên Kiệt, chắc chắn sẽ còn giữ lại chuẩn bị đằng sau gì đó. vì vậy thực lực trên thực tế của Dong Binh đoàn Huyết Lang, có lẽ cũng vô cùng khủng khiếp.

Thế lực như vậy, trong Huyết Lang Trấn vẫn có người có thể đối kháng trực diện với nó?

Điều này. . . Có chút không thể tưởng tượng nổi a!

Nhân quang của Lý Dật dĩ nhiên khác với Bỉ Lợi, hần có thể nhìn ra, nếu giết đám Dong Binh phế vật kia. Đâu cần phiền phức như vậy? Âm Thiên Kiệt bày ra trận thế này, ngược lại rõ ràng là đang phòng bị người nào đó mà thôi!

Người hần phòng bị. chính là Phong Lâu đó sau?

Đúng lúc này, một tiếng cười trong trẻo thánh thót xa xa truyền tới, sự mỉa ý trong âm thanh ấy khiến xương cốt người khác thiếu chút nữa mềm xuống

- Ai da, Âm Đại Đoàn trưởng quả nhiên là sát khí thật lớn! Uy phong quá a! Chắc chắc. . . Âm Đoàn trưởng, người nhân tâm như vậy, có phải ngay cả tiểu nữ tử ta, cũng sẽ bị người tiện tay diệt nốt không? Ai da, nếu như vậy, trước khi giết ta, có thể để người ta để lại mấy lời di ngôn không! ?

Theo tiếng nói đầy ý châm chọc vang lên, một nữ nhân mặc hồng bào chậm rãi từ phía bên con đường đi tới.

Thân hình này mang một dáng vẻ thành thực gợi cảm, eo thắt đầy lưng ong, khuôn mặt kiều diễm vô cùng thanh tú, kết hợp với thân hình bốc lửa kia, tạo ra một sức hút kỳ lạ hết sức lôi cuốn.

Nàng chưa đến hai mươi tuổi, nhưng vẻ phong tình ủy mị đầy thành thực toát ra trên người nàng, khiến một bộ vị nào đó trên cơ thể người đó cứng lên. Thân hình lả lơi của nàng giống như rặng liễu khẽ khàng đưa đẫy. Điều thu hút nhất chính là bộ ngực đầy đặn của nàng, có sức dụ dỗ người khác đến cùng cực. . .

Nàng vừa thoáng xuất hiện, không biết bao nhiêu nam nhân phải nuốt nước bọt. ngay cả trong ánh mắt của Âm Thiên Kiệt, cũng có một sự ái mộ lơ mờ lóe lên. Đương nhiên, đối với người như hắn, dĩ nhiên sẽ không vì tình yêu gì đó. thứ hắn đang nghĩ có lẽ lại là làm sao để trêu ghẹo người nữ nhân đồng nhan cự nữ này.

Nữ nhân này vừa bước ra. bên cạnh nàng đã có mấy mươi hộ vệ ẩn mình trong bóng tối chậm bước theo nàng. Tuy Chỉ là mấy mươi người, nhưng khí thế của những người này cơ hồ đã có thể đối kháng với người của Dong Binh đoàn Huyết Lang rồi.

Về phần đám Dong Binh kẹt ở giữa, lúc này cơ hồ đã bị hai bên nhất tề bao vây.

Âm Thiên Kiệt biến sắc vài lần. có điều cơ hồ hắn sớm đã liệu đến đối phương sẽ xuất hiện, ngay lập tức hắn ngửa mặt cười ha hả. lớn tiếng nói:

- Ngô tiểu thư, nàng không ở Phong Lô hưởng phúc. Chạy ra phố làm gì? Nàng xem thì thể khắp nơi. sao lại để một tuyệt đại giai nhân như Ngô tiểu thư đến đây được? Mong Ngô tiểu thư hãy mau về đi. . . chuyện trên phố này, dĩ nhiên ta có thể xử lý thỏa đáng.

Nữ nhân vừa xuất hiện, quả nhiên Chính là Ngô Hinh Dư.

Nàng khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn về con đường, cuối cùng nhìn về một chỗ. Nàng khẽ thở dài, nói:

- Âm Đại Đoàn trưởng! Hôm nay chúng ta không cần phải nói những lời sáo rỗng như vậy! Ta nói rõ luôn, nếu là những thứ khác, nhường cho Âm Đại Đoàn trưởng thì đã sao? Dù gì mấy năm nay, hai nhà chúng ta đã hợp tác nhiều lần rồi! Thế nhưng. . . Món đồ hôm nay dù gì cũng là Công pháp cấp Chu Tước a! Nói thực lòng, ngay cả ta cũng phải động tâm. . . Âm Đại Đoàn trưởng nếu nhường món đồ này cho tiểu nữ tử. . . Tiểu nữ tử sẽ dùng thứ quý giá nhất trên người báo đáp Đại Đoàn trưởng. . . Thế nào. . .

Hơi thở quyền rũ ấy ập đến. cho dù là Âm Thiên Kiệt cũng không khỏi tâm thần điên đảo.

Lý Dật từ trên cao nhìn thấy cảnh này, cũng không nhịn được cười khỏ, trong lòng mắng một tiếng: Ngô Hinh Dư này, quả nhiên là yêu tinh!

83. Q.1 - Chương 83: Mắc Câu

- Thứ quý giá nhất trên người nàng. . .

Ánh mắt thâm ô của Âm Thiên Kiệt thoáng lướt qua bầu ngực đầy đà của Ngô Hinh Dư, ánh mắt thoáng hiện nét thâm dục. Hiển nhiên, điều kiện của Ngô Hinh Dư đã khiến hắn phải miên man suy nghĩ. Hắn khẽ liếm môi. khóe miệng hiện ra một nụ cười khó hiểu:

- Ngô tiểu thư, thứ quý giá nhất trên người nàng, dĩ nhiên lúc nào ta cũng muốn. . . Chỉ có điều, muốn ta vì nó mà vứt bỏ Công pháp Chu Tước Cao cấp. người cũng quá xem thường ta thì phải?

Ngô Hinh Dư khẽ thở dài, nhẹ giọng nói:

- Tiểu nữ tử vốn dĩ cho rằng Âm Đại Đoàn trưởng cũng là một người tao nhã. không ngờ cũng không Biết phong tình như vậy. . . Nói như vậy, chuyện hôm nay. Chỉ có hạ tay trắng mới có hồi kết?

Âm Thiên Kiệt cười lạnh một tiếng, cũng không phí thêm lời. Chuyện đã rõ ràng đến bước này, lời nói nào cũng không còn ý nghĩa. Muốn có được lợi ích thập toàn, dĩ nhiên Chỉ có thể dựa vào thủ đoạn của mình.

- Cũng được.

Ngô Hinh Dư khẽ cười:

- Vậy thì tiểu nữ tử cũng không khách khí nữa!

Đầu ngón chân khê điểm, nhẹ nhàng lắc eo trong không trung, thân hình của Ngô Hình Dư đã vụt lao đến Âm Thiên Kiệt như thiểm điện. Cùng lúc đó tay phải nàng giơ lên. trong ống tay áo bắn ra một Chiếu roi giống như con độc xà quấn lấy Âm Thiên Kiệt.

Cảm nhận được kinh phong vận hành bên trong của Ngô Hình Dư, với thực lực của Âm Thiên Kiệt có thể cảm giác ra, người nữ nhân trước mặt này, chỉ ít cũng là cấp Đấu Sư. Cho dù còn thấp hơn bản thân mấy tinh, nhưng e rằng cũng rất khó đối phó.

Âm Thiên Kiệt khê lách người sang bên, rồi lui về sau nửa bước, người hắn tránh khỏi đòn tấn công thăm dò của Ngô Hình Dư. Cùng lúc đó đôi chân hắn khê vẩy, cả người giống như một con quay, xoay theo một quỹ đạo quỹ dị trong không trung. Đấu khí trên người trào ra, theo tiếng vỗ của hắn, một quyền đã đánh vào hậu tâm của Ngô Hình Dư.

Đòn tấn công từ phía sau này khiến Ngô Hình Dư thoáng rùng mình. Nàng lách người sang bên, cổ tay khê rung lên, Chiếu roi giống như con độc xà đã nhanh chóng đập vút về sau!

Ẩm

~Chiếu roi và thủ chưởng chạm vào nhau, đấu khí bốc lên một trận, cơ thể hai người thoáng sượt qua nhau. Ngoài việc thay đổi vị trí đôi bên ra. cơ bản không khác gì so với lúc chưa động thủ.

- Âm Đại Đoàn trưởng quá nhiên rất lợi hại!

Ngô Hình Dư hé miệng khê cười một tiếng, nét phong tình trong khoảnh khắc ấy thật mê lòng người.

Thế nhưng còn chưa đợi Âm Thiên Kiệt đáp lời. nàng đã búng người tới, trường tiên trong tay đã đứng thẳng lên. Đấu khí hỏa hồng sắc trên trường tiên không ngừng sôi sục, hình thành một dòng hỏa lưu bổ vào đầu Âm Thiên Kiệt.

- Con đàn bà chết tiệt này!

Âm Thiên Kiệt trong lòng giận dữ chửi thề một tiếng. Hắn đã bị thất thần bởi nụ cười yêu kiều của Ngô Hình Dư lúc vừa rồi, không ngờ đối phương lại không khách khí như vậy.

Khí kinh cường hãn trên đỉnh đầu tuy rằng ghê người, nhưng không đến mức khiến Âm Thiên Kiệt phải phát hoảng. Chỉ thấy hắn tiện tay vỗ một cái. trong tay đã có thêm một thanh đại đao. đại đao vung thẳng lên phía đỉnh đầu.

Keng—

Trường tiên và đại đao va chạm vào nhau, phát ra một âm thanh thanh trong. Trong không khí lóe ra một chuỗi tia lửa, khiến mắt người khác giật giật không ngừng.

Hai người vừa chạm đã tách ra. Nhìn từ bên ngoài, cơ hồ ai cũng không hề bị tổn hại, nhưng trên thực tế, lòng bàn tay của Ngô Hình Dư lại tê rần. Hiển nhiên đòn vừa rồi. ít nhiều nàng cũng phải chịu chút thiệt thòi.

Ở nơi cao, Lý Dật nhìn thấy hai người quyết đấu vô cùng đặc sắc, chột khê lắc đầu, nói:

- Thật phiền phức. . . Hai người này xem ra không có ý định đánh lớn, nếu cứ tiếp tục thế này, ta không có nhiều thời gian ở đây mà theo dõi. vốn dĩ ta đã không muốn lộ diện, có điều tình hình này, cơ hồ ta không lộ diện một chút, chuyện sẽ không thể nào thuận lợi được a.

Bỉ Lợi ở bên cạnh nói:

- Thiếu gia, có chuyện gì để ta đi làm được rồi. còn về ngài thì. . .

- Bị mấy cường giả Đấu Sư truy bắt, người có lòng tin sẽ chạy thoát không?

Lý Dật nhàn nhạt nói.

- Chuyện này. . . Chuyện này. . .

Đừng chuyện này chuyện kia nữa. . .

Lý Dật như cười như không nhìn Bỉ Lợi:

- Nếu như người đã muốn theo ta vậy thì ta sẽ để người đi làm thêm một chuyện nữa vậy. . . Lát nữa đi, người nghĩ cách phát tán tin tức. Cứ nói Âm Thiên Kiệt không biết từ đâu kiếm được một quyển Công pháp Chu Tước Cao cấp, Vạn Mộc Quyết. Vì cái này, hắc cơ hồ còn bị thương không nhẹ. . . Người nhớ kỹ tin tức này, cần một chút 'vô tình' lọt vào tai người của Vạn Triều Long Gia. . . Người có hiểu ý của ta không?

Sắc mặt Bỉ Lợi thay đổi liên hồi. ít nhiều gì hắn cũng có chút thông minh, đã nhìn ra mục tiêu của Lý Dật đêm nay. có lẽ không chỉ là một Dong Binh đoàn Huyết Lang mà thôi, thậm chí ngay cả Long Gia của Vạn Triều Thành cũng nằm trong kế hoạch của hắn. Tuy không biết kế hoạch cụ thể của hắn rốt cuộc là gì. nhưng Bỉ Lợi không nhịn được phải nuốt nước bọt. Dĩ nhiên hắn biết rõ cái gì nên hỏi. cái gì không nên hỏi, Chỉ là trong ánh mắt khó dò của Lý Dật hắn cũng không nhìn ra được cái gì, nên đành gắng gượng gật đầu.

Lý Dật khẽ cười một tiếng, sau đó Chỉ khẽ vung tay về phía hắn, một đạo dấu khí đã chụp lên người hắn, thân hình hắn như huyền ảnh lao xuống dưới, khí thế kinh người từ từ phát ra từ trên người hắn.

Crắc

~~Thân hình của Lý Dật khẽ khàng đáp xuống giữa Âm Thiên Kiệt và Ngô Hình Dư. Hắn mặc hắc bào che phủ cả người mình, thêm vào khí tức nhân nhật trên người, khiến người khác càng cảm thấy quý dị.

Sự xuất hiện của Lý Dật, khiến Âm Thiên Kiệt và Ngô Hình Dư đều khẽ khựng người lại. Đôi bên đưa mắt nhìn nhau, rồi đều lui về sau nửa bước.

Thế lực hai bên này kỳ thực đều hiểu rõ, cho dù muốn cướp thứ gì đó, cũng không cần phải cật lực xuất thủ. Những chuyện sau khi quyết đấu rồi để người khác có lợi. họ cũng sẽ không bao giờ làm.

- Các hạ là ai? Muốn nhúng tay vào chuyện của Dong Binh đoàn Huyết Lang chúng ta sao?

Liếc nhìn Lý Dật vài lần, Âm Thiên Kiệt lộ ra vẻ nghi hoặc. Với nhãn lực của hắn, lúc này lại không thể nhìn ra thực lực cao thấp của hắc y nhân trước mặt mình.

Lý Dật nhân nhật cười, cổ hạ giọng mình thấp xuống rồi chậm rãi nói:

- Ai muốn nhúng tay vào chuyện của các người. . . Đưa món đồ ra đây. các người có thể tiếp tục đánh!

- Món đồ gì?

Âm Thiên Kiệt khẽ nheo mắt lại.

- Đây không phải phí lời sao?

Giọng nói của Lý Dật cơ hồ có chút châm chọc:

- Dĩ nhiên chính là quyển Công pháp Chu Tước Cao cấp rồi. Ngoan ngoãn giao nó ra Đây. Bản tôn sẽ tha cho các người một con đường sống!

- Người nói cái gì!

Sắc mặt của Âm Thiên Kiệt khẽ nâng lên, trong lòng không biết đang có cảm giác gì.

Vốn cho rằng chỉ cần giải quyết được Phong Lâu kia thì tất cả đều dễ nói, nhưng không ngờ lúc này lại chạy ra một hắc y nhân không biết thực lực thế nào. Âm Thiên Kiệt dĩ nhiên không cho rằng, đối phương là kẻ không biết tốt xấu. Khi hai thế lực lớn đang xung đột với nhau, còn xuất hiện một người thần bí dám nghênh ngang đến cướp đồ như vậy, nguyên nhân duy nhất e rằng chính là hắn có một thực lực tuyệt đối. có thể tiêu diệt được người của hai bên mình.

Suy nghĩ này khiến Âm Thiên Kiệt trong lòng u ám, hắn bắt đầu có chút thấp thỏm không yên lòng.

- Vị các hạ này. Lê nào người còn chưa xem xong thế trận đã chạy ra đây sao?

Ngô Hình Dư phía đối diện khẽ cười một tiếng, ánh mắt mị tình quét qua Lý Dật chứa đầy vẻ mê hoặc.

Thế nhưng Lý Dật lại cười hăng hắc âm thầm một tiếng:

- Tiểu nha đầu. người hãy tiết kiệm sức lực đi, công phu quyền rũ của người nếu có tác dụng với Bản tôn, Bản tôn lẽ nào lại chạy đến để mất mặt sao? Có điều nhìn bộ dạng của các người, cơ hồ thứ đó còn chưa đến tay phải không? Cũng tốt! Cũng đỡ tiết kiệm chút công sức cho Bản tôn. . . Xem ra thứ đó ở. . .

Nói rồi. Ánh mắt của Lý Dật nhàn nhạt nhìn về đám Dong Binh sớm đã lui về một bên. Đột nhiên mắt hắn sáng lên, thân hình như quỷ mị bổ vào đám Dong Binh. Theo một tiếng kêu thất thanh, trong tay của Lý Dật đã có thêm một Quyển trục đang nhấp nháy những tia quang mang thanh sắc.

Hắn khẽ vụt người sang bên, xòe Quyển trục một cách nghênh ngang ra xem, rồi gật đầu nói:

- Quả nhiên là nó. . . Được rồi, các người tiếp tục đi, Bản tôn không có thời gian ở lại chơi với các người.

Dứt lời. hắn khẽ đập lòng bàn chân một cái, thân hình đã bốc lên, lao vụt về một bên đường.

Cảnh tượng bất ngờ, khiến người của Dong Binh đoàn Huyết Lang và Phong Lâu đều ngơ ngác nhìn nhau. Hai bên đã ấp ủ từ lâu. Chỉ đợi đến việc diệt xong đối phương, thì sẽ lấy được thứ đó, nhưng không ngờ nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, không nói nhiều lời đã cướp món đồ đi. . .

Cảm giác này, quả thực khiến người khác quá sức sững sờ.

Sắc mặt của Âm Thiên Kiệt biến đổi liên hồi. cuối cùng hắn nghiêng rằng, thân hình lao vút về hướng hắc y nhân biến mất.

Ngô Hình Dư đứng nguyên tại chỗ. sắc mặt cũng biến đổi khó dò. Nhưng nàng Chỉ cần đôi môi đầy gợi cảm của mình, không giống như Âm Thiên Kiệt không để ý tất cả lao đi.

- Lâu Chủ, chúng ta phải làm thế nào! ? Thứ đó giá trị liên thành. . .

Một thị vệ đằng sau lưng vội đi lên, gấp gáp nói.

Ngô Hình Dư nghiêng rằng nói:

- Món đồ tuy tốt, nhưng cũng cần có mạng mới được. . . Nếu ta không cảm nhận nhầm, dấu khí trên người hắc y nhân đó. e rằng là Đấu Vương, thậm chí trên cả Đấu Vương mới có thể toát ra khí tức như vậy. . . Ta không có hứng thú đi tìm cái chết! Còn về Âm Thiên Kiệt lần này, nếu hắn không theo kịp đối phương thì thôi, nếu mà đuổi kịp, cũng chỉ có con đường chết mà thôi!

- Vậy hiện giờ chúng ta làm thế nào?

- Còn có thể thế nào? Dĩ nhiên là rút rồi!

Ngô Hình Dư hừ một tiếng, nói:

- Còn nữa, đi chuẩn bị, nếu như đêm nay Âm Thiên Kiệt không thể trở về, từ nay Huyết Lang Trấn cũng có thể đổi tên rồi. Sự xuất hiện của người thần bí ấy. tuy rằng khiến chúng ta mất đi một quyển Công pháp Chu Tước, nhưng nếu có thể nhân lúc này mà tiêu diệt Dong Binh đoàn Huyết Lang, cũng là một điều quá tốt a. . .

000

Âm Thiên Kiệt nghiêng rằng đuổi theo trong Huyết Lang Trấn, hắc y nhân ở không xa phía trước, mang đến cho bản thân hắn một áp lực quá sức lớn.

Chỉ có điều, hắn đã ở cấp Đấu Sư Đỉnh phong bao nhiêu năm nay, quyển Công pháp Chu Tước Cao cấp này, thật sự vô cùng có sức mê hoặc với hắn. Dĩ nhiên hắn rõ, Huyết Lang Quyết mà bản thân tu luyện Chỉ là Huyền Vũ Cao cấp, có thể khiến hắn lên đến mức này đã là điều cực khó, muốn đột phá đến cấp Đấu Vương, không có cơ duyên lớn thì Tuyệt đối không thể làm được.

Còn lúc này. thứ mà hắc y nhân trước mặt đã cướp được này. thực ra chính là một cơ duyên lớn nhất.

So với những thứ khác, quyển Công pháp này trong mắt của Âm Thiên Kiệt quả thực rất đồi quan trọng.

- Vù—

Thân hình của hắc y nhân chợt dừng lại trên gác chuông của Huyết Lang Trấn, hắc xoay người Chỉ dùng giọng nói khàn đặc khô khốc nhàn nhật nói:

- Thế nào? Người cho rằng Bản tôn không dám giết ngươi sao? Hay là cho rằng Bản tôn không phải là đối thủ của ngươi? Con tiểu nha đầu đó thông minh hơn ngươi, tự biết không địch lại. đã ngoan ngoãn rút lui rồi, ngươi lại đuổi theo đến đây. Đây không phải bức Bản tôn phải hạ sát ngươi sao?

Âm Thiên Kiệt nghiêng rằng nói:

- Âm mỗ tự biết không phải là đối thủ của các hạ. hiện tại đuổi theo, dĩ nhiên không dám cướp. Chỉ có điều muốn hỏi các hạ, muốn điều kiện thế nào, mới chịu cho ta quyển Công pháp Chu Tước Cao cấp ấy!

Quả nhiên mắc câu rồi!

Lý Dật trong lòng khẽ thả lỏng, nhưng ngữ khí lại không đổi:

- Điều kiện? Người thấy rằng ngươi có thể ra điều kiện sao?

Âm Thiên Kiệt trầm giọng nói:

- Âm mỗ không phải kẻ ngu dốt. với thân thủ của các hạ, muốn vô thanh vô tức cướp đi quyển Công pháp ấy, chắc chắn dễ như trở bàn tay. Nhưng các hạ lại cố ý hiện thân, hơn nữa còn là ở lúc quan trọng nhất, nếu không phải có mục đích khác, thì cần gì phải vậy? Âm mỗ tự phụ mình cũng có nhãn quang, điểm này chắc rằng sẽ không nhìn lầm! Đối với Âm mỗ, quyển Công pháp Chu Tước tuy huyền diệu, nhưng lại không đáng là gì trong mắt của các hạ. thậm chí thứ này, thực chất chính là các hạ đã thả ra đúng không? Ta không cần biết các hạ có mục đích gì, nhưng nếu như mọi người đều có mục đích rồi, điều kiện này, dĩ nhiên không thể không bàn rồi!

84. Q.1 - Chương 84: Vào Bẫy

Ta muốn người đi đánh Long Gia một trận, lưỡng bại câu thương, ngươi chịu không! ?

Ta muốn lấy đầu ngươi để đá bóng, ngươi chịu không! ?

Ta muốn ngươi làm một con chó của Lý Dật ta, ngươi chịu không! ?

Lời này dĩ nhiên Lý Dật sẽ không nói ra. hắc chỉ im lặng trong chớp lát, rồi sau đó vỗ tay, dùng một giọng điệu âm lạnh phù hợp nhất trong lúc này. nhàn nhật nói:

- Âm Đại Đoàn trưởng quả nhiên có chút to gan và nhãn lực, điểm này lại tốt hơn là tiểu nha đầu vừa rồi rất nhiều. Người đoán không sai, thứ này đích thực là Bản tôn tung ra. . . Còn về mục đích của Bản tôn. ngươi có thể đoán xem sao?

- Nếu gặp các hạ ở nơi khác, Âm mỗ chắc chắn sẽ không đoán ra các hạ có mục đích gì, nhưng đây lại là một nơi nhỏ bé Huyết Lang Trấn, thứ mà các hạ chú ý tới sẽ không quá nhiều, nếu ta đoán không nhầm. . . Thứ tạo hứng thú cho các hạ khiến các hạ có tâm tư. . . Các hạ, lẽ nào là vì Phong Lâu mà đến! ?

Âm Thiên Kiệt đã coi Lý Dật như là nhân vật thần bí cao thâm khó đoán, mở miệng là nói ra thứ trong lòng mình nghĩ.

Lý Dật như cười như không nói:

- Xem ra Đoàn trưởng như ngươi cũng không làm uống phỉ, cũng có chút đầu óc. . . Sao ngươi lại đoán vậy ?

Âm Thiên Kiệt cười lạnh một tiếng, nói:

- Lúc Phong Lâu mới nổi. Âm mỗ chưa từng có ý với nó nữa, chỉ là thế lực đằng sau Phong Lâu này quá kinh người. Âm mỗ tự biết không dây vào được, vì vậy bao năm nay vẫn phải nuốt cục tức này, coi như

mặc nhận Phong Lâu đã tồn tại. Có điều, các hạ nếu muốn Âm mỗ đối phó với Phong Lâu, Âm mỗ nếu từ chối thì đúng là bất kính rồi!

-Ồ. người lại không cần Bản tôn khuyên nhủ, đã đồng ý rồi?

Trong ánh mắt của Lý Dật hiện ra vẻ gì đó châm chọc.

- Âm mỗ bao năm nay cùng Phong Lâu đều giả tình giả nghĩa, cũng đã phiền lắm rồi. Thêm nữa hôm nay ta đã gỡ mặt với Ngô Hình Dư, nàng ta không nuốt gọn Dong binh đoàn Huyết Lang, thì đúng là lạ. Huống hồ, hôm nay nếu như ta đã gỡ mặt với nàng ta, tiếp sau đây hai bên dĩ nhiên là không chết không thôi rồi. vì Vậy các hạ nếu muốn đối phó với Phong Lâu. Điều kiện này sao ta lại có thể không đồng ý! ?

Âm Thiên Kiệt lạnh giọng nói. thần sắc khuôn mặt biến đổi khó dò.

Lý Dật cơ hồ lắc đầu, chỉ nhàn nhạt nói:

- Nếu như người đã gỡ mặt với Phong Lâu rồi, Bản tôn hà tất cần đưa điều tốt này cho người?

Âm Thiên Kiệt ôn hòa nói:

- Các hạ dĩ nhiên có thể làm như vậy. cũng có thể không cho Âm mỗ bất cứ điều tốt gì. Nhưng trừ phi các hạ giết chết ta lúc này, bằng không. Âm mỗ lúc nào cũng có thể rời đi. Chỉ cần Âm mỗ đem theo Dong binh đoàn Huyết Lang, thiên hạ này nơi nào mà không thể đến? Chỉ có điều nếu thiếu đi Dong binh đoàn Huyết Lang, các hạ muốn đối phó với Phong Lâu, e rằng cũng sẽ có nhiều phiền phức đúng không?

Lý Dật khẽ cười, nói:

- Người uy hiếp ta?

- Không dám.

Âm Thiên Kiệt lui về sau nửa bước, sắc mặt cảnh giác:

- Âm mỗ nói. chẳng qua là sự thật mà thôi. . . Sự xuất hiện của quyển Công pháp ấy, thứ mà các hạ muốn chẳng qua Chỉ là kết quả Âm mỗ và Phong Lâu trở mặt mà thôi, nếu lúc quan trọng nhất lại thất bại, há chẳng phải đáng tiếc sao?

Lý Dật nhìn Âm Thiên Kiệt chằm chằm, rồi khẽ tiếng nói:

- Người nói cũng có mấy phần có lý. nếu như người chuẩn bị đối phó với Phong Lâu, Bản tôn coi như cho người thứ này, thế nào? Dù gì kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. . . Chỉ có điều, có chuyện này hy vọng người nhớ. . . Lợi ích đã có rồi, nếu không làm việc, Bản tôn có thể cho người thứ gì, dĩ nhiên cũng có thể thu về, người hiểu ý của Bản tôn không?

Âm Thiên Kiệt trầm giọng nói:

- Âm mỗ tuy bản lĩnh tầm thường, nhưng vẫn còn thủ tín, các hạ có thể yên tâm.

Lý Dật cười ha hả, tay phải khẽ vỗ một cái, rồi lại quăng nhẹ. một Quyển trục lấp lánh quang mang thanh sắc đã bay về hướng Âm Thiên Kiệt.

Âm Thiên Kiệt t uy ánh mắt hiện ra vài tia thèm thuồng, nhưng hấn vẫn vung ra đầu khí, bắt lấy Quyển trục, đợi đến lúc dò xét một hồi, phát hiện nó không có vấn đề, Âm Thiên Kiệt mới tóm nó vào tay.

- Người cũng cảnh giác lắm!

Lý Dật như cười như không nói.

- Không dám, chỉ là sống trên lưỡi dao. không cẩn thận thì sẽ phải bị thiệt lớn.

Âm Thiên Kiệt nhàn nhạt đáp một câu, nhưng hấn vẫn không nhịn được phải xòe Quyển trục ra nhìn.

Chỉ liếc mắt nhìn, ánh mắt hấn như đã bốc ra lửa!

- Công pháp Chu Tước Cao cấp. Vạn Mộc Quyết! Đây. . . Đây không phải là Đế Đô. . .

Giọng nói của Âm Thiên Kiệt khàn đặc lại, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Giọng nói nhàn nhạt của Lý Dật vang lên:

- Nếu như ngươi không cần, có thể trả lại cho ta. . . Thứ này ban đầu ở đâu đối với ngươi mà nói, có ý nghĩa không?

Âm Thiên Kiệt khước mắt khê giật, sau một hồi mới trầm giọng nói:

- Các hạ dạy rất phải, con đường của cường giả vốn chính là không cho phép có sự do dự. Chỉ cần có thể mạnh lên, mặc thứ này từ đâu tới!

- Ngươi lại có thể hiểu thấu. . .

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Ba ngày sau, ta lại đến tìm ngươi, liên thủ cùng giải quyết Phong Lô. Còn nữa, còn ả nha đầu đó ta cần, đến lúc đó ngươi không được động vào, còn về thứ khác, đều là của ngươi, ngươi có hiểu ý ta không?

Âm Thiên Kiệt suy tính nhanh chóng, tuy hẳn biết mình như vậy là bị người thần bí cướp trước rồi, nhưng Quyển trục đang lấp lánh ánh xanh trong tay lại đang nói với hắn, chuyện này sau khi thành công, lợi ích sẽ thế nào?

Nếu dựa vào thứ này đột phá đến cấp Đấu Vương, vậy thì đã có thể đi khắp nơi trong thiên hạ rồi!

- Vâng, Âm mỗi mấy ngày này nhất định sẽ sắp xếp tất cả mọi chuyện một cách thỏa đáng, nhất định sẽ khiến các hạ hài lòng!

Sau khi trong lòng hạ quyết tâm, Âm Thiên Kiệt cuối cùng nghiêng răng nói.

- Tốt lắm! Ba ngày sau ta tất sẽ tìm ngươi.

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Hy vọng đến lúc đó ngươi sẽ không làm ta thất vọng!

Dĩ nhiên, Chỉ cần đến lúc đó ngươi vẫn còn sống!

Trong lòng Lý Dật nói thêm một câu, vừa dứt lời, hắn đã như quỷ dị tan biến trong không khí.

ở tại đó, chỉ còn lại Âm Thiên Kiệt vẻ mặt đầy phức tạp đang đứng tại chỗ. Quyển trục trong tay giống như hạt dẻ minh châu đang không ngừng tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc. . .

- Có vật này rồi, ta đã là thiên hạ vô địch rồi!

Một âm thanh vô cùng đáng cười vang lên trong lòng Âm Thiên Kiệt, vang lên từng hồi, cuối cùng hắn lại không nhịn được ngẩng mặt lên cười lớn ha ha.

Cách đó vài dặm, Lý Dật nhẹ nhàng đáp xuống trên một ngọn cây đại thụ tán rộng, thân hình không ngừng lắc lư theo ngọn cây.

Ánh mắt hắn dõi về hướng Vạn Triều Thành, lẩm bẩm:

- Bên Huyết Lang Trấn đã ổn thỏa rồi, chỉ còn đợi Long Gia lúc nào mới chịu ra ta mà thôi. . .

Thân hình hư ảo của Xà Tôn Giả bay ra, thoáng cười nói:

- Tiểu tử, hôm nay ngươi bố trí phức tạp như vậy, không cảm thấy mệt sao? Vừa rồi giết luôn Âm Thiên Kiệt đi có phải tiện hơn không? Ngược lại sắp xếp lại thực lực bên Phong Lô, nếu giải quyết Âm Thiên Kiệt, Dong binh đoàn Huyết Lang cũng không cần cựa nấp bao lâu.

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Ta đã tốn nhiều công sức như vậy, sắp xếp nhiều như vậy, nếu như khiến Âm Thiên Kiệt dễ dàng chết như vậy, há chẳng phải là quá lời cho hắn? Huống hồ, Bắc Đấu Tông và Diệp Gia cần một mục tiêu để xả giận, Dong binh đoàn Huyết Lang không phải là đối tượng tốt nhất sao. . . Chuyện này không những cần làm, mà còn phải làm cho kín kẽ không có sơ hở, để Long Gia và Dong binh đoàn Huyết Lang đánh đến không hiểu thế nào. Ta lại không tin, khi Long Phi biết Vạn Mộc Quyết của Diệp Gia ở trong tay Âm Thiên Kiệt,

Âm Thiên Kiệt lại bị thương, hấn lại không động tâm một chút nào? Phải biết rằng, những ngày nay Long Gia đã bị thiệt thòi lớn thế nào trong tay của Dong binh đoàn Huyết Lang a! Long Ngạo Thiên có lẽ còn lưỡng lự, nhưng Long Phi, chắc chắn sẽ không!

000

Trong đại sảnh của Long Phủ vẫn đang đốt đèn sáng trưng.

Đã trôi qua hơn nửa canh giờ từ lúc xảy ra chuyện, chuyện mà Long Gia nên làm để đã làm, thi thể của Diệp Thanh Mã đã được thân vệ giỏi nhất cười khoái mã tức tốc đi về Đế Đô. Chuyện còn lại, thực ra nhiều hơn chính là cần đợi quyết định của Bắc Đẩu Tông và Diệp Gia.

Dù gì thân phận của Diệp Thanh Mã rất đặc biệt, một Long Gia nhỏ bé lúc này hoàn toàn không thể quyết định quá nhiều chuyện, mà chuyện cần hơn, chỉ là bày tỏ thái độ mà thôi.

Long Phi ngồi trên vị trí thượng thủ, nhìn đại sảnh đã cháy đến hơn nửa, lúc này hấn không có chút tâm tư nào để gọi người đến giải quyết đồng hoang tàn này, chỉ lặng lẽ chờ đợi tin tức.

Long Ngạo Thiên ngồi ở hạ thủ vẫn trong bộ dạng uể oải biếng lười, nhưng ánh mắt lại cũng vụt hiện ra sự căng thẳng lúc này của hấn.

Cộp cộp cộp—

Tiếng bước chân dồn dập gấp gấp vang lên ở cửa trước, một thị vệ vẻ mặt bình đạm nhanh chóng chạy vào, hấn phục xuống đất. trầm giọng nói:

- Gia chủ đại nhân, Thiếu Gia chủ, hai bên Ly Gia và Mạc Gia đưa tin về, đêm nay không hề có bất cứ động tĩnh gì, không có khác biệt gì lớn so với ngày thường. . . Nhưng bên Dong binh đoàn Huyết Lang. . .

- Bên Dong binh đoàn Huyết Lang thế nào?

Long Phi và Long Ngạo Thiên đưa mắt nhìn nhau, sau đó Long Ngạo Thiên mới chậm rãi lên tiếng hỏi.

Thị vệ đó chần chờ một lát. rồi nói:

- Bên Huyết Lang Trấn cơ hồ có loạn, chết rất nhiều Dong binh, gián điệp mà chúng ta cài vào trong cũng chết sạch, nhất thời không có cách nào có được tin tức! Chỉ có điều, thuộc hạ đã phái người đi tiếp cận người của Dong binh đoàn Huyết Lang thám tính tin tức, chắc rằng không lâu sau sẽ có kết quả!

- Huyết Lang Trấn đại loạn?

Long Phi nhíu mày. tay gõ vào chỗ chống của ghế, rồi nhìn Long Ngạo Thiên nói:

- Người nói thế nào?

Nhân thần của Long Ngạo Thiên vụt lóe. nói:

- Huyết Lang Trấn trước giờ là địa bàn của Dong binh đoàn Huyết Lang, thế lực khác không thể nhúng tay vào. Đâu có thể rối loạn tùy tiện như vậy được? Chỉ có điều. . . Nếu có người muốn che đậy chuyện gì đó, cái loạn này. cơ hồ là cách làm tốt nhất. . .

- Vậy ý của ngươi là?

- E rằng, chuyện lần này già nửa là Âm Thiên Kiệt làm.

Long Ngạo Thiên nhíu mày:

- Chỉ có điều, bên trong đó còn có mấy điểm kỳ lạ. Với bản lĩnh của Âm Thiên Kiệt, cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể nào cùng lúc giết được ba cường giả Đẩu Sư chứ? Trừ phi, hấn đã đột phá rồi. . . Nhưng nếu hấn đã đột phá, sao có thể tha cho chúng ta. . . Dù gì nhìn từ bên ngoài, chúng ta chính là kẻ thù giết con của hấn a! Bên trong chuyện này lại có điều không đúng, chỉ có điều, tất cả phải đợi tin tức mới có thể chắc chắn được. . .

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi lại chìm vào im lặng.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, lại nửa canh giờ nữa qua đi.

Đột nhiên, lại có một thị vệ nữa vội lao vào, thị vệ lần này đến nói cũng không kịp nói. Chỉ vội vàng đưa Quyển da dê trong tay trình lên cho Long Phi.

Long Phi tiện tay đón lấy, mở ra xem. sau một hồi mắt hiện vệt hiện tinh quang:

- Đúng là Âm Thiên Kiệt! ?

Dứt lời. hắn tiện tay ném một cái, Quyển da dê đã rơi vào tay của Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên khẽ liếc mắt nhìn, không nhịn được nói khẽ:

- Âm Thiên Kiệt bị trọng thương? Quyển trực Công pháp Vạn Mộc Quyết đang ở trong tay hắn! ?

Vừa dứt lời. con mắt hắn hơi nheo lại. Ngày đó, Âm Húc chỉ là đấu giá được một Đấu kỹ Chu Tước Trung cấp. hắn đã không chịu được phải mang người đi cướp. Lúc này. thứ xuất hiện lại là Vạn Mộc Quyết. Công pháp Chu Tước Cao cấp đã truyền thừa nghìn năm của Đế Đô Diệp Giai?

Khẽ hít vào một hơi. áp chế tiếng tim đập loạn nhịp của mình.

Long Ngạo Thiên không nhịn được liếc nhìn Long Phi, hai cha con sau khi trao đổi nụ cười trong lòng tự biết với nhau rồi, Long Ngạo Thiên mới thở ra một hơi, nói:

- Xem ra, chuyện lần này, quả nhiên là Âm Thiên Kiệt làm rồi! Phái người đưa tin đến Diệp Giai và Sư tôn trước đã! Tuy rằng không biết Âm Thiên Kiệt tại sao lại hạ thủ với sư huynh, nhưng cho dù thế nào. Lần này chúng ta cũng không thể ngồi nhìn nữa rồi! Âm Thiên Kiệt nhiều lần đã gây rắc rối cho Long Gia chúng ta, lần này lại làm ra chuyện này! Đã đến lúc chúng ta phải khai trừ cái tên Dong binh đoàn Huyết Lang rồi!

Đương nhiên! Quyển Vạn Mộc Quyết này. cũng nhất định, phải cướp tới tay!

Những lời này cơ hồ cùng lúc vang lên trong lòng hai cha con khiến nụ cười trên khuôn mặt họ lại càng nồng nhiệt.

85. Q.1 - Chương 85: Huyết Lang Bảo

Tổng bộ của Dong binh đoàn Huyết Lang nằm ở giữa trung tâm Huyết Lang Trấn. Tòa thành cao lớn này giống như con mãnh hổ đứng trong lòng Huyết Lang Trấn liếc nhìn xuống tất cả mọi người.

Nơi này, có tên là Huyết Lang Bảo.

Trong tiền sảnh của Huyết Lang Bảo. Âm Thiên Kiệt đang ngồi chéch trên một chiếc ghế lên phía thượng thủ.

Hắn nhè nhẹ gõ ngón tay vào chỗ chống tay, khẽ nhíu mày, sau chốc lát mới nhàn nhạt nói:

- Bạch Tú Thiên, hiện tại Dong binh đoàn chúng ta còn có bao nhiêu chiến lực trong Huyết Lang Trấn?

Phía dưới tả thủ của Âm Thiên Kiệt, một nam tử chừng hơn ba mươi tuổi cũng cau mày, dung mạo của hắn cực kỳ thanh tú, cả người toát ra một vẻ bệnh nhược, nhưng trong ánh mắt thính thoảng lại lóe lên tinh quang, cơ hồ như đang nói cho người khác biết, hắn là một cường giả.

Bạch Tú Thiên chau chừ một lát rồi nói:

- Đoàn trưởng, Dong binh đoàn chúng ta trước nay có nhiều nhiệm vụ, vì vậy trừ đi những người đi làm nhiệm vụ, nhân thủ còn lại còn chưa tới một nửa. Hơn nữa, cường giả từ Đấu Sư trở lên cũng chỉ còn lại ta và Đan Nhi Nhĩ mà thôi... Ma Phàm tuy còn ở trong Huyết Lang Bảo, nhưng với tình trạng của hắn hiện nay, cơ bản không thể nào động thủ được!

- Long Gia chết tiệt!

Âm Thiên Kiệt đập tay thật mạnh vào tay vịn, nghiêng răng ken két:

- Nếu không phải Long Gia, lúc này bên chúng ta ít nhất cũng có thêm hai vị Đẩu Sư, chứ không phải rơi vào tình trạng hiện nay!

Bạch Tú Thiên cau mày, nói:

-Đoàn trưởng, thật ra với thực lực của chúng ta hiện nay, trong Huyết Lang Trấn này cũng không có ai dám chạm vào ta. ngài cần gì phải sầu lo quá như vậy?

Âm Thiên Kiệt cười lạnh một tiếng, đáp:

- Người chắc chắn không có ai chạm vào chúng ta? Đám nữ nhân của Phong Lâu ấy lẽ nào không phải người?

Bạch Tú Thiên bị Âm Thiên Kiệt làm cho cứng họng, ngay lập tức sượng sùng không dám mở miệng.

Nhưng nam tử đầu trọc phía đối diện lại trầm giọng nói:

- Đoàn trưởng, lẽ nào ngài muốn hạ thủ với đám nữ nhân đó?

Giọng nói của nam tử này rất khó nghe, thân hình cao lớn, khuôn mặt đanh như thép, cơ hồ khiến người khác không dám ngược nhìn. Không cần nói, người này chính là Đan Nhi Nhĩ.

Âm Thiên Kiệt khẽ gật đầu, nói:

- Chuyện hôm nay, các người cũng hiểu rõ... Nếu không phải đám nữ nhân đó nhúng tay vào giữa chừng, chúng ta lẽ nào lại rơi vào cảnh này? Dù gì cũng đã trở mặt với họ rồi, nếu không tiên hạ thủ vi cường... Bây giờ các người hãy đi điều phái nhân thủ. Những người đang xuất thành làm nhiệm vụ, ngoài việc đặc biệt khẩn cấp ra, còn lại gọi về hết đi. Ta muốn bảo đảm ba ngày sau, chúng ta sẽ đi giải quyết đám nữ nhân đó bằng chiến lực mạnh nhất.

- Vâng, Đoàn trưởng.

Bạch Tú Thiên trầm giọng nói:

- Chỉ là Đoàn trưởng.. .Theo tin tức đáng tin cậy, thế lực bên Phong Lâu, trước giờ đều tương đương với chúng ta, nhưng lúc này chúng ta lại mất đi hai Đẩu Sư... Nếu thật sự động thủ, e rằng...

Chuyện này Âm Thiên Kiệt đúng là đã suy nghĩ qua, có điều hắn vừa nghĩ đến thực lực và thủ bút của hắc y nhân thần bí đó, không nhịn được cười lạnh một tiếng, nói:

- Không sao, cho dù trận doanh hiện nay của chúng ta, muốn giết chúng cũng không khó... Nếu các người không yên tâm, hãy phái người đi mời mấy người cấp Đẩu Sư trong Dong binh đoàn tới, cứ nói sau khi chuyện thành, nữ nhân và các thứ trong Phong Lâu để họ mặc sức lựa chọn!

Bạch Tú Thiên biến sắc, sau một hồi lại vui mừng nói:

- Đoàn trưởng anh minh, nói thực lòng, đám quỷ nhỏ của Phong Lâu đó ta đã muốn từ lâu rồi! Đặc biệt là Ngô Hình Dư đó...

- Ngô Hình Dư?

Âm Thiên Kiệt khẽ cau mày, sau chốc lát mới thở dài, nói:

- Nói thực lòng, ta cũng rất có hứng thú với ả, nhưng... Lần này các người phải nhớ kỹ, người nào cũng có thể chạm đến, nhưng Ngô Hình Dư thì không thể chạm vào bằng không, sẽ có hậu quả gì ngay cả ta cũng không biết được...

Nhìn sắc mặt cổ quái của Âm Thiên Kiệt, Bạch Tú Thiên và Đan Nhi Nhĩ đưa mắt nhìn nhau, lại không dám hỏi ra nghi vấn trong lòng. Có điều từ tình hình lúc của này của Âm Thiên Kiệt có thể nhìn ra, cơ hồ xuất thủ với Phong Lâu lần này còn có thể lực khác đang đứng đằng sau a!

Tuy rằng làm cướp cho người khác quả thực không tốt nhưng một cơ hội hiếm có để trừ bỏ đi Phong Lâu lẽ nào lại bỏ qua?

Âm Thiên Kiệt xua tay, nói:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, các người hãy cứ đi làm chuyện chính quan trọng đi, đám Dong binh kia tuy khó thuần phục, nhưng ta lại không tin điều kiện như vậy, chúng lại không động tâm!

Bộp bộp-

Đúng lúc này tiếng gõ cửa khê khàng chợt vang lên trong Huyết Lang Bảo, ngay lập tức một tiếng cười nhạt cũng truyền tới.

- Quả nhiên là điều kiện lớn a! Đừng nói là đám Dong binh ấy, nói thực lòng, lúc này ngay cả ta cũng rất động tâm a! Ta nói Âm đoàn trưởng, có phải người cũng nên thương xót, tính thêm cả ta vào không?

Tiếng cười đột ngột ấy, khiến mọi người trong sảnh đều cả kinh, vụt quay người lại, mọi tầm mắt ở bên trong sảnh đều hướng ra phía tiền môn ở đại sảnh. Nơi đó hai Dong binh đang trấn giữ ở cửa đều đã gục trong vũng máu. mấy nhân ảnh nhàn nhạt chiến lực của bên đó chậm rãi bước vào, người đi đầu chính là hai cha con!

- Long Ngạo Thiên! Long Phi?

Nhìn hai người đi đầu, Bạch Tú Thiên và Đan Nhi Nhĩ đã cười lạnh. Âm Thiên Kiệt đang ngồi trên thượng thủ lúc này sắc mặt lại vô cùng âm trầm...

Tại sao? Tại sao? Tại sao lại vào đúng lúc này...

Chỉ có điều, vào lúc này, suy nghĩ không có chút ý nghĩa nào ấy thực chất không thể nào thay đổi được cục diện. Âm Thiên Kiệt hít vào một hơi sau đó đã bình tĩnh trở lại.

Hắn vỗ tay nện một nụ cười nhàn nhạt nói:

- Thì ra là Long Gia chủ và Long Thiếu gia... Cũng không biết ngọn gió nào hôm nay lại dẫn hai vị dắt tay nhau đến đây vậy? Xem ra, Huyết Lang Bảo của ta hôm nay đúng là vinh hạnh a...

- Không dám.

Long Phi cười ha hả:

- Âm Đoàn trưởng uy phong biết bao, sát khí biết bao, chúng ta đến có đáng là gì, nhiều nhất cũng chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi. Sự vinh hạnh này, đúng là không dám nhận a... Có điều, vừa rồi cơ hồ nghe Âm Đoàn trưởng nói muốn hạ thủ với Phong Lâu gì đó? Nếu ta nhớ không nhầm, Huyết Lang Trấn này không phải một mình Dong binh đoàn Huyết Lang độc đại thì phải? Từ lúc nào mà Âm Đoàn trưởng lại hào phóng như vậy? Lại nhường vị trí cho kẻ khác? Nếu như vậy, chỉ Âm Đoàn trưởng người cũng nhường một vị trí cho chúng ta thì thế nào?

- Được thôi.

Âm Thiên Kiệt cười lạnh một tiếng:

- Chỉ cần hôm nay Long Gia chủ người có thực lực san bằng Huyết Lang Bảo của ta, vậy thì đừng nói là nhường một vị trí ta nghĩ sau này Huyết Lang Trấn này cũng là của người... Thế nào hả?

Long Ngạo Thiên cười nhạt, nói:

- Âm Đoàn trưởng, lời này của người nói quá rồi... Sao lại nói giống như hôm nay Long Gia chúng ta đến nhà bá phóng lão nhân gia người, chẳng khác nào đến chém chém giết giết vậy.

- Ô? Các người không phải đến chém chém giết giết sao?

Âm Thiên Kiệt như cười như không nói:

- Vậy thì Long Thiếu gia chỉ bằng hãy nói thử xem, hôm nay muốn đến làm gì?

- Đòi nợ.

Long Ngạo Thiên nhàn nhạt nói:

- Những ngày qua, Âm Đoàn trưởng đã lấy đi không ít thứ của Long Gia chúng ta a, lúc trước Long Gia ta mãi có chuyện khác, không thể đến làm phiền Đại Đoàn trưởng. Chỉ có điều, hôm nay Đại Đoàn trưởng lại làm việc thái quá, Long Gia nếu không đến đòi nợ, e rằng cũng không được nữa rồi...

Âm Thiên Kiệt sắc mặt thoáng hiện vẻ u tối. với tâm tính của hắn, lúc này sớm đã bạo nộ. Chỉ là sau hai lần liên tiếp bị thiệt, tính cách của hắn đã cẩn thận hơn phần nào, ngay lập tức chỉ cười lạnh, nói:

- Không biết Long Thiếu gia chuẩn bị đòi nợ thế nào?

- Ha ha ha... Điều này không phải phí lời sao?

Long Ngạo Thiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Thiếu nợ trả tiền, giết người đền mạng, đây là điều thiên kinh địa nghĩa a... Đại Đoàn trưởng, những ngày nay ngươi đã giết không ít người của Long Gia chúng ta nhỉ? Ta thấy cứ để tất cả người của Dong binh đoàn này đền mạng được không? Còn về đêm nay, ngươi đã xuất thủ với Diệp Thiếu gia, vậy thì cứ lấy ba cái mạng trong đại sảnh ra đền đi!

- Hồn xược! Hồn dân!

Đan Nhi Nhĩ cùng Bạch Tú Thiên cùng cất tiếng quát lớn.

Nhưng sắc mặt của Âm Thiên Kiệt lại chợt biến, nói:

- Ta ra tay với Diệp Thanh Mã lúc nào?

Long Ngạo Thiên nhàn nhạt nói:

- Diệp sư huynh ta hôm nay đã có xung đột với với Âm Đại Đoàn trưởng người ở Thiên Hương Lâu, tối nay hắn đã chết trong phòng. Nghĩ ra, xung quanh Vạn Triều Thành này người có lý do có thực lực giết Diệp sư huynh nhất, cũng chỉ có một mình Âm Đoàn trưởng người thôi.... Chỉ đáng tiếc. Âm Đoàn trưởng, người giết tộc nhân của Long Gia ta, chúng ta nghĩ tới đại cục có thể tạm thời không tính toán với ngươi, nhưng ngươi đã giết Diệp sư huynh của ta, phía sư môn ta chắc chắn sẽ không từ bỏ chuyện này. Vì vậy ta không thể không động thủ a! Ngươi muốn trách! Cứ trách mình có mắt không trông! Đã động vào người không nên động tới!

- Ha ha ha! Hay! Hay lắm!

Âm Thiên Kiệt lạnh lùng nói:

- Muốn vu oan cho Âm Thiên Kiệt ta, cũng rất dễ, có điều nếu vu oan thành công, ngươi cũng có thực lực giết được ta mới được chứ? Bằng không, bắt đầu từ ngày mai Vạn Triều Thành này sẽ không còn Long Gia gì đó đâu!

Long Phi lạnh lùng nói:

- Âm Thiên Kiệt đừng phí lời, nếu ngươi thức thời, lấy thứ đó đưa ra đây bằng không... Hừ hừ...

- Thứ đó?

Sắc mặt của Âm Thiên Kiệt biến đổi, ngay lập tức bật cười ha hả:

- Thì ra là vậy, thì ra là vậy! Long Gia các ngươi cũng là vì thứ đó mà tới thôi. Xem ra mũi của các ngươi cũng thính lắm a, thứ đó mới đến tay ta, các ngươi đã muốn đến cướp rồi. Cái gì mà đòi nợ báo thù chứ chỉ là mượn cớ mà thôi, mục đích thật sự chính là thứ đó a! Long Phi, uống cho người sống ở Vạn Triều Thành này nhiều năm như vậy làm người làm đến kiếp này, ngươi cũng quá thất bại nhỉ? Cũng chẳng trách Long Gia mãi bị Lý Gia và Mạc Gia áp chế! Có một tên Gia chủ phế vật như ngươi còn có thể trách ai? Chuyện này muốn động thủ thì động thủ, việc gì tìm nhiều lý do như vậy ta phải nhỏ...

Long Phi run run mặt ngay lập tức lạnh lùng nói:

- Xem ra không thể nói chuyện tiếp rồi, có điều chắc rằng với tính cách của Âm Thiên Kiệt người người tuyệt đối sẽ không buông tay, nếu đã vậy thì... Giết...

Theo tiếng quát đánh chất ấy chỉ nghe thấy tiếng hô giết ngay lập tức vang lên từ bốn phương tám hướng của Huyết Lang Bảo. Hiển nhiên Long Gia sớm đã bố trí nhân thủ ẩn nấp ở các nơi trong Huyết Lang Bảo.

Không phải nói người của Dong binh đoàn Huyết Lang quá sơ ý, mà là bao nhiêu năm nay chưa từng có người có ý đánh vào Dong binh đoàn Huyết Lang, vì vậy việc phòng thủ của Dong binh đoàn Huyết Lang khó tránh việc sơ sài bị Long Gia đã tính toán kỹ càng đánh vào chỗ hổng lớn nhất.

Nghe thấy tiếng hô giết từ khắp nơi vang lên, Âm Thiên Kiệt biến sắc, nói:

- Tú Thiên người đi chỉ huy đại cục, phát tín hiệu để tất cả mọi người quay về. Lần này nhất định phải trừ khử Long Gia!

Long Phi nghe vậy cười lớn, nói:

- Nếu đã vào rồi hà tất phải ra ngoài chứ? Sớm đã nghe dưới tay của Âm Đoàn trưởng có Tứ Đại Sát Thần, ta vô cùng ngưỡng mộ có điều Tứ Đại Sát Thần chỉ còn lại hai... Xem ra, ta lại chuẩn bị nhiều quá rồi! Chư vị trưởng lão, mời!

Dứt lời, Long Phi khê lách sang bên, ba người đằng sau vụt lao vào trong đại sảnh. Ba người này sắc mặt đều điềm tĩnh, trông ra giống như những người bình thường nhất trong Long Gia.

Thế nhưng chỉ là ba người đã khiến Âm Thiên Kiệt phải trầm rùng mình. Hẳn dĩ nhiên rất rõ, những người có thể gọi bằng hai chữ ‘trưởng lão’ trong Long Gia đều là những tên cấp Đấu Sư. Tuy bên mình cũng có ba người, ba đấu ba không đến nỗi bại trận, nhưng đừng quên rằng còn có một Long Phi đang hăm he dòm ngó và một Long Ngạo Thiên nghe nói là thông minh tuyệt đỉnh!

Có sự tồn tại của hai người này, ngay lập tức trong đại sảnh đã biến thành cục thế xấu.

Hướng hồ Dong binh bên ngoài nếu không có người chỉ huy, chắc chắn sẽ không thể nào chặn được đợt tập kích sớm đã có chuẩn bị của Long Gia. Nghĩ tới đây trong lòng Âm Thiên Kiệt thoáng có chút rối loạn. Hẳn không lo lắng cho sự sống chết của những Dong binh đó người chết rồi, thì có thể thu nạp lại thứ hẳn lo lắng chỉ là nếu người lần này đều chết sạch, ba ngày sau không thể nào ăn nói với người kia. E rằng, miếng thịt đã đến tận mồm vẫn phải nhả ra!

Nghĩ tới đây sự điềm tĩnh hiếm có của Âm Thiên Kiệt đã hoàn toàn biến mất, hắn nghiêng răng thấp giọng nói:

- Người ra đi! Ta và Đan Nhi Nhĩ dĩ nhiên có thể chặn được!

Dứt lời đấu khí Huyết sắc trên người Âm Thiên Kiệt trào ra trong chớp mắt một chiếc Sa Y Đấu khí tinh diệu đã trùm lên người hắn. Khê khê vụt thân hình, không nhìn đến ba trưởng lão của Long Gia mà lại bỏ đến Long Ngạo Thiên.

86. Q.1 - Chương 86: Đấu Sư Đối Chiến Đấu Sư

Mắt thấy Âm Thiên Kiệt đang lao đến cơ hồ đã liệu tới cảnh tượng này, Long Ngạo Thiên chỉ khê cười một tiếng, nói:

- Ba vị trưởng lão cứ làm theo kế hoạch của chúng ta đi!

- Vâng!

Ba trưởng lão nhất tề hô lớn, một người trong đó bỏ vào Đan Nhi Nhĩ, nhưng hai người còn lại lại lao về hướng Bạch Tú Thiên.

Sa y Đấu khí đôi bên ngay lập tức xuất hiện, đấu khí hoa mỹ giống như các dải dây đủ màu va chạm mạnh vào nhau.

- Hay lắm! Hay lắm! Thì ra các ngươi đã có ý đánh từng người! Có điều ta nghĩ nếu là Long Thiếu gia người rơi vào trong tay ta, Long Gia các ngươi cũng không thể không lui chứ!

Âm Thiên Kiệt sắc mặt âm lạnh, thân hình trong không trung không biến đổi tay phải vỗ một chưởng vào hư không rồi lại biến thành trào.

Chỉ thấy một đạo đầu khí Huyết hồng sắc trào ra từ lòng bàn tay của hắn, ngay lập tức hình thành một khí kình kỳ dị hút về hướng Long Ngạo Thiên đang đứng.

Long Ngạo Thiên khê biến sắc mặt với thực lực Đầu Giả của hắn, không thể nào chặn lại hành động của Âm Thiên Kiệt. Theo động tác của Âm Thiên Kiệt, người hắn đã bị Âm Thiên Kiệt lôi nghiêng sang bên theo một cách quỷ dị.

Chát

Đột nhiên một đạo băng trụ giống như lưới đao chặn ngay trước mặt của Long Ngạo Thiên, gạt kình lực kỳ dị của Âm Thiên Kiệt đi đồng thời Long Phi trong không trung nhanh chóng lao tới, miệng cười ha hả nói:

- Âm Thiên Kiệt! ước hiếp một tiểu bối, ngươi không biết thẹn sao?

Ào

Âm Thiên Kiệt khựng người lại trong không trung, rồi lui sau nửa bước với thân pháp cực kỳ quỷ dị tay vỗ một cái một thanh đại đao đã xuất hiện trong tay hắn.

Thế nhưng đúng lúc này Long Phi lại vụt người, băng trụ trong tay biến thành một tia hàn mang lao đi như một chiếc bóng phóng vào mi tâm của Âm Thiên Kiệt.

Biến cố bất ngờ khiến Âm Thiên Kiệt khê biến sắc mặt. Dĩ nhiên hắn rất rõ, Long Phi thực lực tuy có kém hơn hắn vài phần, nhưng hắn cũng là Lục, Thất Tinh Đầu Sư nếu bị hắn một chiêu đánh hạ đất e rằng không chết cũng trọng thương.

Ngay lập tức, không kịp để nghĩ nhiều Âm Thiên Kiệt chặt vật lặn người về sau, thoát được đòn tấn công của Long Phi trong gang tấc.

Long Phi một chiêu đánh thất bại lại quả đoán vung tay một cái. Chỉ nhìn thấy băng trụ trong tay hắn ngay lập tức tuột khỏi tay lao thẳng đến Âm Thiên Kiệt với đầu khí bao phủ trên đó.

Đinh

Băng trụ chạm ngay vào Sa y Đầu khí trên người Âm Thiên Kiệt, khiến hắn hơi thở nặng nề. Tuy Sa Y Đầu khí của Âm Thiên Kiệt không bị phá vỡ, nhưng hắn lại không chịu được phải lui về sau vài bước, hít phải một luồng khí lạnh.

- Đây chính là Lưu Vân Quyết của Long Gia các ngươi?

Âm Thiên Kiệt bị thất thế một chút, nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Âm Đoàn trưởng quả nhiên có nhãn lực. Có điều Lưu Vân Quyết của Long Gia chúng ta trong mắt ngươi cũng có tính là gì chứ!

Long Phi cười lạnh một tiếng, tay phải khê vỗ một cái, một luồng đầu khí lạnh buốt lại trào ra trong lòng bàn tay hắn, dần dần hình thành ra dáng dấp của một thanh trường kiếm.

Sau đó hắn vung mạnh, trường kiếm bằng băng trong tay đã thoát khỏi tay một lần nữa.

Thế nhưng lần này Âm Thiên Kiệt đã có sự chuẩn bị. Thanh đại đao trong tay hắn đập nhẹ xuống, chỉ nghe thấy một tiếng thanh trong vang lên, thanh trường kiếm bằng băng đã bị đánh sang một bên không mây may tổn thương đến hắn.

- Bản lĩnh giỏi lắm! Âm Đoàn trưởng có thể đứng vững trong Huyết Lang Trấn nhiều năm như vậy. quả nhiên có mấy phần bản lĩnh.

Long Phi nhàn nhạt nói:

- Có điều, nếu bản lĩnh của ngươi chỉ có vậy, e rằng hôm nay cơ nghiệp đồ sộ này sẽ chỉ đến đây mà thôi?

Âm Thiên Kiệt lạnh lùng nói:

- Chuyện này không cần Long Phi người quan tâm. Hôm nay Âm mỗ bảo đảm người có đến mà không thể về! Dựa vào thực lực của người, cho dù là tu luyện Công pháp cấp Chu Tước, lẽ nào vẫn có thể thắng được ta sao?

Long Phi khẽ lắc đầu. hai tay khẽ vỗ nhẹ, lần này đấu khí của hắn đã ngưng kết thành một thanh trường thương bằng băng, xa xa ngấm thẳng vào hướng Âm Thiên Kiệt đang đứng:

- Một mình ta tuy không thể đánh thắng người, nhưng muốn giữ chân người lại không phải chuyện khó khăn gì. Trái lại, hai thủ hạ của người nếu lát nữa mà chết, chỉ cần các trưởng lão của Long Gia ta cùng xuất thủ, ta lại không tin người còn có thể mọc cánh chạy thoát!

-Người!

Âm Thiên Kiệt quay đầu nhìn ở giữa Đan Nhi Nhĩ còn đang chiến đấu ngang cơ với một trưởng lão của Long Gia. nhưng Bạch Tú Thiên đã bị hai trưởng lão của Long Gia giáp công, cơ hồ đang có thấp thoáng sự nguy ngập cận kề.

Tiếng hô giết bên ngoài đại sảnh, cơ hồ cũng đang chứng tỏ Dong binh đoàn Huyết Lang đã rơi vào cảnh khổ chiến từ lúc nào, Âm Thiên Kiệt dường như đã rơi vào cảnh yếu thế.

Tình thế này khiến sắc mặt của Âm Thiên Kiệt tái xanh lại, đột nhiên hắn cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta vốn dĩ không muốn tổn quá nhiều sức để giải Quyết các người, nhưng hiển nhiên hiện tại nếu như ta không lấy chút thực lực ra người còn tưởng Dong binh đoàn Huyết Lang chúng ta đều là hàng bất tài thật!

Cùng lúc này. trong bóng tối xà ngang trên đại sảnh, một bóng đen như u linh đang đứng đó nhân thần đầy ý vị dõi nhìn xuống cảnh phía dưới. Sau chốc lát khóe miệng hắn hiện ra một nụ cười khó hiểu.

Người này dĩ nhiên chính là Lý Dật.

- Thế nào? Tiểu quỷ, đây không phải chính là kết quả mà người muốn sao? Hiện giờ Long Gia và Dong binh đoàn Huyết Lang đã đánh lớn rồi, người chuẩn bị sau đó thế nào? Nhân lúc chúng đánh trận sống còn giải quyết toàn bộ bọn chúng chứ?

Giọng nói của Xà Tôn Giả vang lên trong đầu Lý Dật.

Lý Dật mỉm cười, trong đầu đáp lại một câu:

- Dĩ nhiên không cần phiền phức như vậy, hiện giờ chúng đang đánh vui vẻ như vậy ta lẽ nào lại làm kẻ ác ngăn cản? Chỉ có điều ... Dong binh đoàn Huyết Lang cơ hồ có tiếng mà không có miếng a có phải ta nên giúp chúng, tránh để hai tên Đấu Sư đều bị giải quyết rồi, Âm Thiên Kiệt một mình không ứng phó được a...

- Tiểu tử phiền phức!

- Nếu không để chúng lưỡng bại câu thương, ta sao có thể xứng đáng với chúng chứ? Lão quỷ người giúp ta đối phó người kia đi!

Nói rồi, hắn tiện tay chỉ xuống hai người đang đánh ngang nhau kia.

Xà Tôn Giả cơ hồ vạn phần bất đắc dĩ khi hạ thủ với bên này, chỉ có điều cũng không có lý do để cự tuyệt. Lúc này quyền không chế người của LÝ Dật lại nằm trong tay của Xà Tôn Giả.

Chỉ thấy Lý Dật giơ tay khẽ búng một cái, đã có một tia giống như lưỡi đao đâm thẳng vào đỉnh đầu trưởng lão Long Gia đang đánh ngang cơ với Đan Nhi Nhĩ.

Đình

Một âm thanh cực nhỏ khẽ phát ra, trưởng lão Long Gia cả người lạnh buốt. Sa Y Đấu khí trên người ngay lập tức hóa thành bột vụn một cách khó hiểu.

Thế nhưng Đan Nhi Nhĩ không cần biết rốt cuộc tại sao Sa Y Đấu khí của hắn bị vỡ ra. Hắn quát lớn một tiếng, trường đao trong tay đã vung mạnh, một đao chém trúng vào ngực của trưởng lão Long Gia, chém

bay hần nghiêng sang một bên, đập mạnh vào tường, phun ra một búng máu tươi. Khi muốn đứng lên lại, hần đã không còn chút sức lực nào !

Cảnh tượng này khiến trong đại sảnh thoáng loạn lên, Đan Nhi Nhĩ vốn dĩ còn muốn lao tới giải Quyết tên trưởng lão của Long Gia đó, nhưng nhìn thấy Bạch Tú Thiên đang nguy cơ trùng trùng, hần vẫn nhanh chóng lao tới.

Bản lĩnh của Bạch Tú Thiên vốn bất phàm, nhưng vì hai trưởng lão của Long Gia liên thủ, tuy hần không ngừng bị nguy ngập, nhưng lại không bị thương quá nghiêm trọng. Lúc này Đan Nhi Nhĩ đến ngay lập tức đã thu hút một trưởng lão trong đó. Lúc này bốn người thoáng chốc đã tách nhau ra đánh.

- Hình như là dự định đánh lẻ từng người của người đã bị thất bại rồi!

Biến cố bên này dĩ nhiên Âm Thiên Kiệt đã chú ý thấy. Hần nhìn trưởng lão Long Gia đã bị thương vô cùng thê thảm ấy, như cười như không nhìn Long Phi nói.

- Một đám ngu xuẩn! Bình thường chỉ biết uống rượu chơi gái đến lúc quan trọng thì không được tích sự gì!

Long Phi trong lòng giận dữ quát một tiếng, nhưng hần lại không biểu hiện quá thừa ra bên ngoài. Chỉ khẽ hít vào một hơi đấu khí trên người ngay lập tức càng nồng đặc hơn, ngay cả Sa Y Đấu khí trong suốt ấy, cũng lờ mờ lóe sáng.

- Đừng có phí lời! Đánh hết thực lực đi!

- Ta thật không tin dựa vào một mình ngươi lại là đối thủ của Âm Thiên Kiệt ta! Đừng quên ta là Đấu Sư Đỉnh phong!

Quát gần một tiếng, Âm Thiên Kiệt đập mạnh chân, thân hình đã bắn mạnh ra, đại đao trong tay vung ra xa, bổ thẳng vào đầu của Long Phi.

Âm thanh xé gió sắc bén khiến Long Phi không dám có chút sơ ý nào hần lách người sang bên, thanh trường thương bằng băng trong tay đã giống như con độc xà đập vào cổ tay của Âm Thiên Kiệt.

Lần này Âm Thiên Kiệt sớm đã có chuẩn bị. đòn đánh của Long Phi không thể khiến hần bất ngờ, thanh đại đao trong tay chỉ khẽ xoay chuyển, đã đập vào trên trường thương bằng băng.

Keng

Đại đao và thanh trường thương bằng băng đập vào nhau tạo ra một tiếng kim loại chói tai, tia lửa và băng tuyết cùng lúc bắn ra trong không trung.

Đấu khí thủy sắc và Huyết sắc va mạnh vào nhau rồi tách ra ngay sau đó.

- A

Long Phi hô một tiếng, hung sát đấu khí trên trường thương khiến hần lui liền mấy bước mới thoát được luồng sát khí bên trong đó.

Khí thế so với Long Phi, Âm Thiên Kiệt lại nhẹ nhàng hơn nhiều, hần chỉ lui về sau nửa bước, thân hình đã đứng vững lại.

- Lưu Vân Quyết danh bất hư truyền, lại có thể đối chọi với đấu khí Huyết Lang của ta?

Ánh mắt lộ ra tia kinh ngạc, tuy Âm Thiên Kiệt cũng biết, đẳng cấp Công pháp càng cao càng tốt, nhưng hần nghĩ không thể hiểu, chỉ là chênh lệch của một đẳng cấp, lại có thể một Lục Tinh Đấu Sư đánh được với mình, phải biết rằng, bên trong này có sự chênh lệch đến ba tinh a!

Có điều kinh ngạc chỉ là thoáng vút qua, cảm giác này chỉ càng làm Âm Thiên Kiệt kiên định thêm về sự mong mỏi Vạn Mộc Quyết đã trong tay. Lúc này hần đã hạ quyết tâm, khi xong chuyện sẽ tìm một nơi tiềm tu đấu khí mới là quan trọng. Còn về cơ nghiệp của Huyết Lang Trần, đợi có thực lực rồi còn sợ không cướp về được sao?

Khẽ nheo mắt lại trong lòng Âm Thiên Kiệt đã có quyết định, hần nhìn Long Phi một hồi lâu chậm rãi nói:

- Có điều nếu ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, sẽ tuyệt đối không phải là đối thủ của ta! Long Phi, dù gì người cũng sống an nhàn đã lâu rồi, đâu thể so bì với kẻ cả đời liều chết trên lưỡi đao như ta? Vì vậy! Ngươi hãy chết đi cho ta!

Lại đạp chân một cái lần này mặt đất bị nứt ra, khiến thân hình của Âm Thiên Kiệt nhanh hơn vài phần, uy thế kinh người trên thanh đại đao trong tay hấn chém thẳng xuống.

- Ngươi không cho rằng Long Phi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi chứ?

Nhìn Âm Thiên Kiệt đang nhanh chóng bổ tới, Long Phi cười lạnh một tiếng, thanh trường thương bằng băng trong tay hấn khê rung lên, lại hóa ra hình thù của trường kiếm, khí băng tuyết trên trường kiếm không ngừng trào ra, giống như ngày đông đang đến bất ngờ...

- Thanh Vân Băng Phong Kiếm!

Theo tiếng quát lớn, cơ hồ hơi nước trong không khí đã điên cuồng ngưng kết thành một tầng khối băng toái nhỏ. Theo đường kiếm vũ động của Long Phi, vô số đầu khí buốt lạnh đã nhanh chóng tụ lại vào nhau, cuối cùng hình thành một đạo băng phong tuyến lớn!

- Đấu kỹ cấp Chu Tước?

Âm Thiên Kiệt trong lòng thoáng ngạc nhiên, nhưng sau chốc lát, hấn lại cười lạnh:

- Long Phi lẽ nào ngươi cho rằng chỉ có ngươi mới có con bài giữ mạng, chỉ có ngươi mới có Đấu kỹ cấp Chu Tước sao?

Theo tiếng quát đánh thép, đầu khí trong cơ thể của Âm Thiên Kiệt đã trào ra điên cuồng. Cơ hồ chỉ trong một hơi thở đầu khí Huyết hồng sắc đã trải khắp người hấn. Đầu khí trào động hình thành vô số đầu sói trong Huyết sắc vô biên, như đang vô thanh gầm rít!

- Vạn Lang Phệ Thi!

Theo một đường chém ra của Âm Thiên Kiệt, đầu sói niêm trù trong Huyết sắc đầu khí đã nhanh chóng thoát ra, hình thành vô số con sói đầu khí Huyết hồng sắc bổ tới đạo băng phong trước mặt!

Băng phong và Huyết lang chạm vào nhau, trong không khí vang lên âm thanh nhu bì bộp, giống như vô số lôi điện đang va chạm rồi ngưng tụ lại với nhau. Sau đó, lại một trận rung chuyển kịch liệt, khiến cả mặt đất lắc mạnh dữ dội.

87. Q.1 - Chương 87: Đấu Khí Thành Tơ

Ầm

Một tiếng nổ lớn vang lên nơi Đấu kỹ của hai người va chạm, nền đá xanh trên mặt đất đã bị nổ thành tro bụi, các đồ vật bày trí xung quanh cũng bị vỡ nứt thê thảm dưới sự giằng xé của trận gió.

Ngay sau đó, một thân hình tơ tã vụt lui lại trong màn khói bụi. Sau khi lui được mấy mươi thước, hấn mới khựng người lại, chỉ đứng nguyên ở đó. trên người hấn đã nhếch nhác một cách khó tả.

Mọi người vốn còn đang đấu lúc này cũng không đồng mà hẹn cùng dừng tay lại. Dù gì, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, lúc này nếu một trong hai người Long Phi và Âm Thiên Kiệt thắng, vậy thì cơ bản đã có thể đoán ra đại cục đêm nay.

- ộc

Người đang đứng chợt thổ ra một búng máu lớn, vụ khí nhàn nhạt trên người hấn biến mất. mọi người đều đã nhìn ra, người vừa lui ra này chính là Âm Thiên Kiệt.

Sắc mặt của Âm Thiên Kiệt tái nhợt. Hiển nhiên đòn song đầu vừa rồi, hắn cũng không được nhẹ nhàng gì. Sa Y Đẩu khí trên người lúc này cơ hồ có mấy phần chao đảo lung lay, nó đã mất đi sự vững vàng lúc trước.

Hắn cười lạnh một tiếng, lau đi vết máu trên miệng, rồi điềm nhiên nói:

- Cút ra đây! Ta biết ngươi chưa chết!

- Ha ha... Xem ra. Âm Đoàn trưởng ngươi quả nhiên rất lợi hại!

Một giọng nói yếu ớt vang lên trong bụi mù. Sau chốc lát đã thấy Long Phi lê người chậm rãi bước ra từ bên trong.

Chỉ thấy trên khóe miệng của Long Phi lúc này loang lỗ máu. Tay phải của hắn bị chúc xuống một cách quỷ dị, sắc mặt đỏ rùng rục. Sa Y Đẩu khí trên người đã sớm bị nứt vỡ, trên người chẳng chịt vết thương lớn nhỏ. hiện ra rất đáng sợ.

Ai cũng không biết, hai chiêu đầu khí uy lực cường đại vừa rồi, đã phát ra một uy lực kinh khủng thế nào trong đòn đánh đối đầu Quyết liệt.

Cho dù cấp bậc của Công pháp cao hơn một chút ! Nhưng Lục Tinh Đẩu Sư, dù gì cũng không phải là đối thủ của Đẩu Sư Đỉnh phong!

Hiện thực này người nào cũng có thể hiểu.

Âm Thiên Kiệt cười lạnh một tiếng, nói:

- Thắng thua đã phân... Xem ra Vạn Triều Thành này, lúc này sẽ không còn Long Gia gì rồi! Long Phi, hôm nay để ta tiễn ngươi lên đường thôi!

Xoẹt-

Âm Thiên Kiệt vụt người tới. ánh mắt hắn đầy phấn khích, đầu khí Huyết hồng sắc trong lòng bàn tay không ngừng bốc lên...

Ầm

Vào lúc chưởng của Âm Thiên Kiệt hạ xuống, một người nhanh chóng lao đến trước mặt Long Phi, chặn lại chưởng này của hắn.

Chỉ có điều người đỡ chiêu này cũng bị lui về sau vài bước, rồi phun ra một búng máu tươi.

Người trong đại sảnh đưa mắt nhìn rõ, đây chính là Long Ngạo Thiên.

- Thì là Long Thiếu gia cũng muốn vội tìm cái chết sao?

Âm Thiên Kiệt cười âm độc:

- Cũng được, vậy thì ta tiễn Long Thiếu gia ngươi xuống đó trước còn về Long Gia chủ, lát nữa ta cũng sẽ cho phụ tử ngươi được đoàn viên!

Bên kia. hai trưởng lão còn lại của Long Gia đều biến sắc mặt, muốn lao đến cứu viện, nhưng Đan Nhi Nhĩ và Bạch Tú Thiên lại cười lạnh một tiếng, bám chặt lấy hai người. Trong thoáng chốc tiếng đầu khí va chạm nhau lại vang lên không ngừng, nhưng không có người nào ảnh hưởng đến tình thế của bên này.

Long Ngạo Thiên cười thầm một tiếng, hắn chỉ có thực lực của Nhất Tinh Đẩu Giả, tuy rằng có Công pháp cao. gặp phải Đẩu Sư bình thường thì có thể miễn cưỡng đánh một trận, nhưng gặp phải một Đẩu Sư Đỉnh phong như Âm Thiên Kiệt, cho dù đối phương chỉ còn lại một phần bản lĩnh, bản thân cũng không thể nào giết được.

- Hồn dân! Rốt cuộc là ai nói cho ta biết. Âm Thiên Kiệt bị trọng thương?

Suy nghĩ này hiện ra trong đầu Long Ngạo Thiên, hắn đã lơ mơ đoán ra chuyện đêm nay có điều không ổn. Khi mình đem người vào Huyết Lang Bảo, cơ hồ tất cả đều quá thuận lợi... Thuận lợi đến độ khiến người khác quá khích...

Thế nhưng lúc này bình tĩnh suy nghĩ lại cảm thấy bên trong sự thuận lợi này có đầy thứ cảm giác cổ quái, cứ như là tất cả đã được người khác sắp xếp hết...

Đúng lúc này, một tiếng cười gằn vang lên:

- Âm Thiên Kiệt... Đây chính là cái người gọi là sắp xếp đó sao?

Một bóng đen quỷ dị đột ngột xuất hiện giữa ba người, bên trong chiếc áo bào màu đen ấy, cơ hồ phát ra một khí tức khiến lòng người bủn rủn.

Hình bóng quen thuộc này khiến Long Ngạo Thiên phải co mắt lại, một suy nghĩ khó tin đang hiện ra trong đầu hắn...

Điều này... Điều này không thể nào...

Chỉ có Âm Thiên Kiệt thoáng hít phải một hơi khí lạnh, trong lòng hắn không ngớt nghi ngờ, nhưng vẫn cung kính nói:

- Thì ra là các hạ... Các hạ hãy yên tâm, đây chỉ là những tên hề nhả nhép mà thôi Âm mỗ sẽ nhanh chóng giải Quyết sạch sẽ bảo đảm không làm lỡ chuyện ba ngày sau của các hạ!

Hắc y nhân lạnh lùng nói:

- Không cần nữa, bản thân người chắc cũng cảm thấy, lực lượng tinh nhuệ của Dong binh đoàn Huyết Lang các người đã chiến đấu gần hết với đám người này rồi cho dù người gắng gượng thu thập chúng, ba ngày sau cũng sẽ không phải là đối thủ của Phong Lâu... Âm Thiên Kiệt... Người đứng là làm bản tôn thất vọng a!

Tựa hồ cảm nhận được sự lạnh giá trong lời nói của hắc y nhân, Âm Thiên Kiệt vô thức lui về sau nửa bước, sau khi liếm môi mới trầm giọng nói:

- Các hạ vậy ý của người là...

Hắc y nhân cười hăng hắc, nói:

- Dưới tay bản tôn, không cần thứ phế vật... vốn dĩ bản tôn còn muốn thử xem người có năng lực làm việc dưới tay bản tôn không, hiện tại xem ra... Phế vật chỉ là phế vật... Người chắc hiểu ý bản tôn chứ?

Âm Thiên Kiệt nheo mắt lại, chậm rãi nói:

- Các hạ, lẽ nào tất cả đều là do người sắp xếp...

- Phải thì sao?

Âm Thiên Kiệt run mặt lạnh giọng nói:

- Cũng tức là nói chỉ vì muốn thử xem bản lĩnh của Âm mỗ các hạ đã bày ra trò hề này?

- Người rất thông minh.

Hắc y nhân gật đầu:

- Chỉ có điều, người càng thông minh, thường lại chết càng nhanh, đạo lý này ta còn tưởng người hiểu chứ!

Sắc mặt của Âm Thiên Kiệt thoáng chốc đã trở lên âm lạnh, hắn cười lạnh một tiếng, nghiêng răng nói:

- Các hạ, nếu đã vậy thì... Người đi chết đi!

Còn chưa dứt lời. Âm Thiên Kiệt đã vỗ tay vào ngực của mình, theo cái vỗ này. chỉ nghe thấy ộc một tiếng, rồi lại thổ ra một búng máu.

Chỉ là sau khi thổ Huyết máu lại không tan mà ngưng kết lại trong không trung hóa thành một vùng yên vụ Huyết sắc, nhanh chóng hòa nhập vào Sa Y Đấu khí trên người hắn.

Sa Y Đấu khí sau khi hợp lại với búng máu đã từ từ biến đổi hình dạng, tuy có chút hư ảo nhưng thấp thoáng vẫn có thể nhìn ra, Sa Y Đấu khí cơ hồ đã biến thành một Áo giáp Đấu khí!

Áo giáp Đấu khí! Chính là tiêu chí đã thăng cấp đến Đấu Vương!

Âm Thiên Kiệt lại không biết dựa vào bí pháp gì, đã đề thăng thực lực của mình lên cấp Đấu Vương.

Chỉ có điều tuy là vậy, nhưng sắc mặt của hắn vẫn trở nên tái nhợt.

- Bí pháp cũng không tồi đâu... Thế nhưng chắc rằng nếu dùng ra, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nhỉ.

Hắc y nhân nhàn nhạt nói:

- Có điều, người cũng rất thông minh, người tăng cảnh giới của mình, quả đúng là có thực lực đấu với ta, thế nhưng, cũng chỉ là liều mạng mà thôi...

- Lấy đâu ra nhiều lời vô ích vậy?

Âm Thiên Kiệt nghiêng răng nói:

- Nếu Âm Thiên Kiệt ta chết! Vậy thì cũng sẽ để người chết trước!

Vù

Huyết sắc đấu khí lại bốc ra một lần nữa, giống như một bức tường Huyết sắc xuất hiện sau lưng Âm Thiên Kiệt. Một đầu sói Huyết sắc khổng lồ lại vô thanh vô thức rít gào, giống như cảnh tượng trong địa ngục, khiến người khác rợn mình.

Cảm nhận được đấu khí sung mãn trong người, Âm Thiên Kiệt ngửa mặt cười vang, chớp mắt đấu khí cuộn đi theo bàn tay phóng ra!

- Vạn Lang Phệ Thi! Phá!

Lần này, bảy sói Huyết sắc không cùng nhau ập tới, mà toàn bộ ngưng kết lại vào nhau, hình thành một đầu sói Huyết sắc khổng lồ, sau đó bổ thẳng vào người hắc y nhân.

Vào lúc đấu khí phun trào, hắc y nhân từ từ gạt đầu trong cơn cuồng phong thổi phàn phật, khuôn mặt thanh tú của hắn lúc ẩn lúc hiện.

- Đây... Đây là tên tiểu tử của Lý Gia! Lý Dật?

Cảm giác quỷ dị này khiến Âm Thiên Kiệt sửng sốt trong lòng, ngay lập tức sát ý ngập trời trào ra.

- Chết đi!

Cả người Âm Thiên Kiệt hòa vào trong cự lang, thanh đại đao trong tay đã như thiểm điện chém vụt xuống.

- Có chút thú vị, nhưng không có ý nghĩa...

Lý Dật khinh khỉnh thở dài một tiếng, tiện tay búng ra một tia Huyết sắc giống như sợi liễu rủ bay nhẹ nhàng tới vây quanh Âm Thiên Kiệt.

Như lưu tinh vút qua đường chân trời, chỉ khẽ vụt qua tia Huyết sắc ấy đã phá lớp phòng ngự của Huyết sắc cự lang và Áo giáp Đấu khí, rồi dễ dàng xuyên qua người Âm Thiên Kiệt.

Thời gian tựa hồ dừng lại trong lúc này, Âm Thiên Kiệt khựng người lại trong không trung, vẻ mặt hắn lộ ra một vẻ khó tin, cơ hồ đang muốn nói gì. nhưng lại chỉ chợt nghe thấy tiếng 'phụt'. Máu đã bắn ra từ người hắn, người hắn đã bị cắt ra làm hai mảnh, cơ hồ thân người còn đang giãy dụa quằn quại đập trên đất.

- Chúng ta vốn không có thù oán gì, nhưng từ khi Âm Húc chết trong tay ta, chúng ta sớm đã trở thành kẻ thù không chết không thôi rồi!

Lý Dật thở dài một tiếng, sau đó hắn khẽ xoay người, nhãn thần lạnh lẽo nhìn xoáy vào Long Ngạo Thiên và Long Phi.

Long Ngạo Thiên sớm đã đỡ đỡ người, còn Long Phi lại vô cùng cổ quái, cảnh tượng trước mắt khiến hắn không thể nào có phản ứng kịp đợi đến lúc xác của Âm Thiên Kiệt đập xuống đất hắn mới cất một tiếng cười cổ quái:

- Đa... Đa tạ các hạ ra tay tương trợ trợ...

- Ta có nói muốn giúp các người sao?

Lý Dật lạnh, lòng nói.

- Vậy... Ý của các hạ là...

-Nếu như Âm Thiên Kiệt đã chết rồi. vậy thì hai vị, cũng lên đường đi...

Lý Dật khẽ mỉm cười, đang định ra tay nhưng chớp mắt hần đột nhiên lại cau mày. nói:

- Các người thật may mắn... Cơ hồ các người được giữ cái mạng lại rồi đó!

Dứt lời, chỉ thấy tay phải của hần khẽ vung ra. một luồng đầu khí hóa thành một bàn tay lớn tóm vào xác của Âm Thiên Kiệt, nhặt lấy Quyên trục trong lòng của Âm Thiên Kiệt.

Hần lạnh lùng nhìn Long Ngạo Thiên, rồi khẽ vụt người, thân hình hần như quỷ mị biến mất trong không khí.

Long Ngạo Thiên và Long Phi đưa mắt nhìn nhau, rồi ngồi quỳ xuống đất, cơ hồ đến lúc này. họ vẫn không tin, bản thân đã vớt vát được mạng của mình về.

Về phần Đan Nhi Nhĩ và Bạch Tú Thiên, vào lúc mà Âm Thiên Kiệt bại chết, họ đã biết đại cục đã mất, hai người cùng hét một tiếng, rồi lao ra ngoài đại sảnh. Hai trưởng lão của Long Gia lúc này cũng không có tâm trạng truy đuổi họ, mà nhanh chóng đến bên cạnh Long Ngạo Thiên và Long Phi. Hiển nhiên, biến cố vừa rồi khiến họ phải ớn lạnh trong lòng.

Dù gì, chỉ trong một chiêu, đã có một Đẩu Sư... Có lẽ nên nói là Đẩu Vương... Đã giết gọn một Đẩu Vương, điều này chỉ có thể nói thực lực của hắc y nhân đó đã đạt đến mức khó có thể ngờ.

Tuy rằng không biết tại sao đột nhiên hần lại bỏ đi, nhưng nếu đối phương còn có sát tâm... Vậy thì...

Một hồi lâu sau. Long Phi mới từ từ đứng dậy vuốt ngực mình cười khổ một tiếng, nói:

- Đêm nay... Chúng ta dường như bị người cướp trước rồi... Ngạo Thiên, thân phận của người vừa rồi, người cảm thấy...

Long Ngạo Thiên thổ ra một búng máu, cũng chậm rãi bò dậy; ánh mắt lạnh lẽo phút cuối của đối phương, khiến hần mềm nhũn cả người, tuy trong lòng hần đã đoán ra phần nào, nhưng cho dù thế nào cũng không dám tin.

Mà là hần tin chắc rằng, nếu mình nói điều bản thân suy đoán ra, lần này cho dù là người nào cũng không thể giữ được mạng cho bản thân.

Long Ngạo Thiên dù gì cũng đã vào Bắc Đẩu Tông, nhãn lực hoàn toàn khác với người khác, vì vậy hần đã nhận ra chiêu vừa rồi của hắc y nhân...

Đầu khí thành tơ! Chính là đầu khí thành tơ?

88. Q.1 - Chương 88: Áp Lực

Thân ảnh Huyết hồng đang lướt qua trong không trung, nhanh chóng hạ xuống một góc tối trên con phố ở Huyết Lang Trấn, tiếp theo đó, đầu khí Huyết sắc nhàn nhạt trên người hần đã thu hết vào trong Vân Hoang Giới Chỉ.

- Lão quỷ! Người làm trò gì vậy? Chỉ cần một cái vung tay nữa thì đã có thể lấy mạng của cha con Long Gia rồi! Ta đã sắp xếp lâu như vậy, chính là đợi đến lúc này!

Lý Dật trong lòng giận dữ gầm một tiếng, vừa rồi khi bỏ đi, hần không biết muốn quay người lại đánh một chưởng giết chết hai cha con của Long Gia nhưng vẫn bị Xà Tôn Giả kéo thẳng ra ngoài.

- Đừng phí lời! Hiện tại người phải bình tĩnh cho ta! Bước vào trong đường này, bằng không lát nữa có chết cũng đừng có oán ta!

Giọng nói của Xà Tôn Giả nhanh chóng vang lên lần này trong giọng nói đã mang một ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

Lý Dật tim đập thình thịch ngữ khí này cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy Xà Tôn Giả nói, ngay lập tức hắn cũng biết Xà Tôn Giả làm như vậy chắc chắn là có lý do của hắn. Hắn không hé miệng đến nửa lời mà chỉ khẽ vụt người, hòa nhập vào đám Dong binh trong phố.

Đột nhiên, một luồng uy áp đè nén lớn đến cực điểm ập vào mọi người trên phố. Chỉ là một cơn đè nén, đã khiến cho vô số người cảm thấy khó thở, những người yếu hơn đã không nhịn được phun một bùm máu ra.

Lý Dật tim đập loạn nhịp, hắn cơ hồ vô thức muốn đè nén cảm giác muốn thở Huyết nhưng trong lòng lại vụt suy nghĩ. Hắn đã thô một búng máu ra, giống như những người khác, hắn tái nhợt mặt ngã quỵ xuống đất.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều hướng vào không trung.

Chỉ thấy, một thân ảnh bạch sắc hư ảo đang hiện lơ lửng trong không trung, đối nhìn vào tất cả mọi người trong Huyết Lang Trấn. Khí tức phát ra trên người hắn, khiến người khác mềm nhũn người, không còn chút sức lực nào phản kháng.

Ánh mắt dò xét của hắn chậm chậm lướt qua từng người, từng người bị hắn nhìn đều mồ hôi toát ra như tắm.

Lý Dật cũng khẽ rung mình, hắn không dám để bản thân nhìn vào đối phương, mà lại phun ra một búng máu, giống như không thể chống đỡ lại được uy áp của đối phương.

Tuy rằng tất cả đều là hắn cố ý làm, nhưng với thực lực Nhất Tinh Đấu Giả của mình, tình trạng này cũng là bình thường.

Đợi đến lúc áp lực nặng nề ấy chuyển dời ra chỗ khác, Lý Dật mới thở phào một tiếng. Cảm giác như gặp phải thiên địch vừa rồi, khiến trong lòng hắn hiểu rõ, trong mắt đối phương, bản thân chẳng khác nào lũ kiến hôi. Cho dù mình ở trạng thái Đỉnh phong, cũng không thể nào đỡ được đến nửa chiêu.

Cảm giác này khiến Lý Dật cảm thấy phiền muộn.

Một lát sau, thân hình bạch sắc ấy mới khẽ lắc đầu, thân hình trong không trung khẽ điểm một cái, người đã lao thẳng về hướng bắc.

Đợi đến lúc hắn rời đi, Dong binh xung quanh mới cơ hồ thở ra một hơi dài thườn thượt.

- Trời ơi! Người đó lại đứng trong không trung... Đó... Đó là cảnh giới gì? Đấu Vương? Đấu Hoàng?

- Cái tên không có kiến thức nhà nguời. cho dù là Đấu Hoàng muốn bay trong không trung, cũng cần phải để đấu khí hóa thành cánh... Người đó nay cả việc biến đấu khí thành cánh cũng không cần... Há không phải...

Nói đến đây, người nói đấy cũng đầy vẻ sợ hãi. Thực lực của đối phương khủng khiếp như vậy, bản thân nếu còn tự ý bàn tán, rất khó nói rằng đối phương không nghe thấy.

Trên cả Đấu Hoàng?

Lý Dật chỉ còn biết cười khổ trong lòng, chẳng trách đối phương lại tạo inh một uy áp cường đại như vậy, chỉ một cái nhìn, đã khiến bản thân không thể chịu được... Nếu hắn đoán không sai, thân ảnh bạch sắc này có lẽ chính là người mà Xà Tôn Già nói tới.

Tuy rằng không biết Xà Tôn Già lúc này đã tổn bao nhiêu sức lực, nhưng chắc rằng đã dùng hết sức cũng chưa chắc là đối thủ của đối phương, bằng không, với tính của Xà Tôn Già. cũng sẽ không dùng lại đột ngột như vậy.

Để bảo đảm cẩn thận an toàn, Lý Dật cũng không dám hỏi Xà Tôn Giả vào lúc này. Hắn chỉ giống như một Dong binh bình thường, loanh quanh một vòng rồi tìm một lữ quán giá rẻ thuê phòng, trốn đến nửa đêm. Khi hắn xác định cơ bản không có nguy hiểm gì, mới khẽ gõ Vân Hoang Giới Chỉ. thấp tiếng nói:

- Lão quỷ, người hôm nay là ai?

Qua một hồi lâu sau. thân ảnh hư ảo của Xà Tôn Giả mới từ từ bay ra. hắn nhắm mắt cảm ứng một hồi. mới nhíu mày nói:

- Cũng không phải ai, chẳng qua chỉ là một ‘lão bằng hữu’ mà thôi...

Ba chữ ‘lão bằng hữu’ này được Xà Tôn Giả nhấn mạnh, cho dù là Lý Dật cũng có thể nghe ra sát ý nồng nặc trong ba chữ ấy.

Hắn không nhịn được nói:

- Lão quỷ. người đó, rốt cuộc là ai... Sao hắn có thể đi trong không trung như vậy. rốt cuộc hắn...

- Hắn là ai, người biết rồi có ý nghĩa gì không? Đợi sau khi người có đủ thực lực, những chuyện này tự nhiên người sẽ biết...

Xà Tôn Giả nở một nụ cười khó hiểu nhìn Lý Dật:

- Còn về cảnh giới của hắn... Vừa rồi ta cũng không dám dò xét kỹ, nhưng nếu đã có thể làm được đến độ không cần biến đầu khí thành cánh mà vẫn dừng lại được trong không trung, chắc rằng đã trên Đẩu Hoàng rồi. Nhưng rốt cuộc là đến mức nào. nếu hắn không toàn lực xuất thủ, ta cũng không thể nhìn ra a... Có điều người cần phải biết một chuyện, đó chính là trừ phi là lúc Bán tôn toàn thịnh, bằng không với trạng thái hiện nay của Bán tôn, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

- Như chính là nói vừa rồi...

Xà Tôn Giả gật đầu, nói:

- Không sai, Bán tôn dù gì cũng là trạng thái linh hồn, cảm ứng dĩ nhiên nhạy bén hơn người thường mấy phần. Sau khi lỡ mở cảm nhận được khí tức của hắn, ta cũng không thể không lui. Tuy không phải không có cơ hội giết cha con Long Gia, nhưng một khi chần chừ ở lại, nếu bị hắn phát hiện, hai chúng ta e rằng đều không thể thoát thân. Đến lúc đó thì cái gì cũng hỏng bét rồi. Còn về hiện tại, tuy vẫn chưa giải quyết được phụ tử Long Gia. sau này chúng ta nghĩ cách là được rồi... Chỉ có điều...

- Chỉ có điều cái gì?

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Lão bằng hữu đó có lẽ có được tin tức gì, biết ta lưu lạc đến nơi này, hắn mới xuất hiện. Có điều, nếu ta không hiện thân, hắn cũng không thể tìm thấy ta... Tiểu tử xem ra sau này ta không thể nào tùy tiện giúp người rồi, người làm chuyện gì cũng phải dựa vào bản thân. Qua chuyện này rồi thì nhanh chóng tu luyện đi. Tế Thân Điện hai tháng sau vô cùng quan trọng, hướng hồ nếu người có thể vào được Đẩu Thần Điện, đối với người cũng có lợi ích rất lớn. Vốn dĩ ta còn muốn từ từ bồi dưỡng người, không cần đến thứ khác, nhưng hiện tại xem ra không có một thân phận tốt che đậy, sớm muộn cũng có vấn đề thôi.

Dứt lời, Xà Tôn Giả vụt người thu vào trong Vân Hoang Giới Chỉ. Sự cẩn thận của hắn, khiến Lý Dật cảm thấy gai lạnh. Dĩ nhiên hắn cũng biết, với thực lực lúc này của mình mà nói nếu muốn đấu với người đó thì quả thực không bằng một con kiến.

Xem ra thời gian trước mình đã quá thuận lợi cơ hồ đã có suy nghĩ không coi ai ra gì, đến lúc này Lý Dật mới rõ bản thân trên con đường cường giả còn phải bước những bước rất dài...

Không còn sự giúp đỡ của Xà Tôn Giả. nếu lúc này mình muốn thu thập Long Phi và Long Ngạo Thiên e rằng là chuyện không thể nào. Chẳng nói đến điều khác, khi một Đẩu Sư đánh nghiêm túc, bản thân đã không phải là đối thủ của hắn nữa rồi, huống hồ. Long Gia còn có ba Đẩu Sư.

Chỉ có điều, mình đã bố trí lâu như vậy, khó khăn lắm mới giải Quyết được Âm Thiên Kiệt, nếu cơ nghiệp đồ sộ của Huyết Lang Trấn lại rơi vào trong tay của Long Gia, vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Dù gì, mục đích lần này của mình là trấn áp Long Gia chứ không phải vô hình chung để họ lớn mạnh lên. Lúc này không thể dựa dẫm để giết chết được Long Phi và Long Ngạo Thiên, cơ hồ bản thân chỉ có thể tìm một cách nào khác.

Nhìn hắc bào bên cạnh mình, Lý Dật bất chợt vỗ nhẹ tay, một Quyển trục quang mang thanh sắc hiện ra trong tay hắn... Xem ra, muốn trấn áp Long Gia, còn phải dựa vào thế lực khác a...

000

- Xem ra, trời sinh ta mệnh khổ a!

Đứng trước mặt Phong Lâu, Lý Dật bất giác nhíu mày. trong lòng cảm thấy bất lực.

Ngẩng đầu nhìn tòa Phong Lâu trước mặt. Lý Dật khẽ hít vào một hơi.

Với việc gọi Phong Lâu là 'lâu', chẳng bằng nói nó là một tòa kiến trúc nổi liền. Nét kiến trúc tinh xảo, thanh nhã với nhau, hình thành một vùng rộng lớn không bé hơn Huyết Lang Bảo.

Thị vệ mặc khôi giáp đứng ngay trước cửa chính tòa kiến trúc dõi nhìn những người đi đến, thỉnh thoảng lại có người bước vào Phong Lâu, hiển nhiên là những vị khách cũ, đám thị vệ đều tươi cười cung kính chào họ.

Nhưng cũng có nhiều người chỉ biết ngẩn nhìn cánh cửa hoa lệ kia một cách ngưỡng mộ rồi ảm đạm bước đi.

Phong Lâu này. rốt cuộc làm ăn gì a!

Lý Dật không khỏi tò tò. có điều ngay lập tức hắn đã vút ngay suy nghĩ vẩn vơ này đi, rồi rảo bước đi vào trong Phong Lâu.

Có lẽ bộ dạng ngơ ngẩn của Lý Dật đã bị đám thị vệ chú ý từ trước, lúc này thấy Lý Dật bước tới. hai tên thị vệ đều nhất tề đi lên trước một bước, vung nhẹ trường thương trong tay ra, một tên nhàn nhạt nói:

- Vị tiên sinh này, chỗ chúng ta không phải là nơi người bình thường có thể vào đâu, nhìn dáng dấp tiên sinh đây cũng chắc là lần đầu tới, nếu không có người tiễn cử. xin hãy về cho.

Lý Dật đưa tay sờ mũi, gương mặt vẫn được trùm bởi mũ choàng khiến đám thị vệ không thể nhìn rõ:

- Ý của người là, ta không thể vào sao?

- Dĩ nhiên, nếu Phong Lâu chúng ta, loại chó mèo nào đó mà cũng có thể tùy tiện đi vào, há chẳng phải mất mặt sao?

Nói rồi, tên thị vệ đó lộ ra một vẻ mặt cao ngạo vút lên tận mây xanh.

Lý Dật trong lòng thấy buồn cười, tên thị vệ này tuy có thực lực Đẩu Giả. nhưng trong mắt của Lý Dật. cho dù có một trăm kẻ như vậy xuất hiện thì bản thân cũng chỉ cần vung tay là diệt gọn. lúc này hắn dĩ nhiên cũng chán phi lời với họ, chỉ lắc đầu. nhàn nhạt nói:

- Nếu như ta không thể đi vào. vậy thì các người gọi Ngô Hình Dư ra gặp ta đi!

- To gan! Dám gọi thẳng tên của Lâu Chủ!

Hai tên thị vệ đồng thanh quát lớn một tiếng. Trường thương trong tay đã đánh xuống.

- Keng! Keng!

Sau hai tiếng động vang lên. trường thương bị văng vào không trung, rồi rơi soài trên đất.

Khẽ thoải ngón tay rồi nhìn đám thị vệ đang lộ vẻ khó tin, Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Ta nói lại lần nữa gọi Ngô Hình Dư ra gặp ta... Nếu nàng ta không chịu ra ta sẽ không ngại mà xông vào trong đâu. Chỉ có điều, đến lúc đó là địch hay là bạn, không phải do ta quyết định nữa rồi...

Giọng nói nhàn nhạt của Lý Dật khiến hai tên thị vệ kinh hãi không yên hai tay của họ lúc này đã tê rần. Vừa rồi Lý Dật chỉ búng tay bắn trường thương của họ, lại khiến họ bị thương nghiêm trọng như vậy sao?

Đúng lúc này, trong Phong Lâu truyền ra những tiếng bước chân dồn dập, sau đó, mấy đạo nhân ảnh đẩy cửa đi ra.

- Ha ha đây không phải là vị các hạ trên phố hôm nay sao? Không biết, các hạ tìm tiểu nữ có chuyện gì phân phó chăng?

Thoáng lướt nhìn Lý Dật. khi nhìn rõ chiếc hắc bào đã in sâu trong đầu nàng ở trên người Lý Dật. Ngô Hình Dư bất chợt khẽ bật cười.

Nàng cũng là người thông minh, dĩ nhiên hiểu rõ, nếu đối phương đến gây chuyện, lẽ nào lại khách khí như vậy? Lúc này lại khách khí như vậy, chắc hẳn đôi bên có thể hợp tác chuyện gì đó.

Nghe thấy giọng nói êm dịu của đối phương, Lý Dật thâm mắng một tiếng yêu tinh, sau đó mời từ từ liếc nhìn Ngô Hình Dư.

Đây là lần đầu tiên Lý Dật nhìn thấy Ngô Hình Dư ở khoảng cách gần như vậy. Nữ nhân này có khuôn mặt thuần khiết đến cực điểm, đôi mắt trong veo thoáng có vẻ mơ màng khiến người khác đắm say, nhưng cơ hồ mang theo một ánh cười giảo hoạt. Bộ y phục bó sát người lại nổi lên thân hình gợi cảm mặn mà để người khác chiêm ngưỡng được vẻ hoàn mỹ đến tột đại, người nàng còn thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt chốc chốc lại lan tỏa ra theo từng câu nói của nàng.

Chẳng trách mà cha con Âm gia lại có hứng thú với nàng a...

89. Q.1 - Chương 89: Giao Dịch

Con yêu tinh dụ dỗ người này, khiến Lý Dật không nhận được phải liếc nhìn vài lần, có điều hắn đã che giấu kỹ gương mặt của mình, Ngô Hình Dư không thể nào nhìn rõ được vẻ mặt của hắn.

Khẽ hít vào một hơi đề nèn lại tạp niệm với gợn lên trong lòng, Lý Dật cất giọng khàn khàn nhàn nhạt nói:

- Ngô tiểu thư, nơi này e rằng không phải chỗ nói chuyện.

- Chuyện này dĩ nhiên.

Ngô Hình Dư che miệng khẽ cười một tiếng:

- Mời các hạ đi theo ta đi.

Lý Dật ậm ờ gật đầu, coi như đã chấp nhận.

Ngay lập tức, những người xung quanh đều đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Lý Dật theo Ngô Hình Dư từ từ bước vào trong Phong Lâu.

Cái đập vào mắt đầu tiên chính là một đại sảnh rộng rãi nhiều hạng người trông ra cũng có thân phận đang cầm ly rượu trong tay nói nói cười cười. Nhìn Ngô Hình Dư từ xa bước vào, họ đều nở một nụ cười khiêm nhường, sau đó nâng ly rượu trong tay lên.

Lý Dật liếc nhìn vài lần, ở nơi này lại có thể nhìn thấy cảnh như vậy. khiến hắn rất đổi ngạc nhiên.

Ngô Hình Dư có lẽ nhìn thấy sự hiếu kỳ của Lý Dật, nàng khẽ cười, thấp giọng nói:

- Người ở đây, chính là những người xưng là thượng đẳng nhân trong và xung quanh Huyết Lang Trấn... Chuyện làm ăn của Phong Lâu chúng ta. chính là phục vụ tốt những thượng đẳng nhân này. Thứ mà họ muốn, chúng ta nhất định sẽ nghĩ cách để có được. Thứ họ muốn bán, chúng ta sẽ bảo đảm cho họ có một giá tiền tốt nhất. Trong Phong Lâu, không có thứ gì không thể mua, cũng không có thứ gì không thể bán, chỉ cần người có thể trả được giá.

Lý Dật thoáng liếc nhìn người nữ nhân này. trong lòng có vài phần sững sốt.

Có thể làm được những chuyện như vậy, thế lực bình thường sao có thể làm? Nhưng nữ nhân này lại nói những chuyện đó nhẹ như lông hồng, xem ra thế lực đứng đằng sau nàng ta, thật đúng là không đơn giản a...

Chẳng trách với tính cách của Âm Thiên Kiệt, lại có thể chấp nhận một thế lực như vậy trong Huyết Lang Trấn.

Không phải vì hấn bằng lòng, mà là vì hấn không còn cách nào mà thôi.

Lý Dật đang thầm cảm thán. Ngô Hình Dư đã đưa hấn lên lầu hai, vào trong một gian phòng thanh nhã.

Thị ý thị vệ đi theo lui ra rồi đóng cửa phòng lại, Ngô Hình Dư khẽ cười, nói:

- Được rồi, các hạ... Gian phòng này có thể nói là nơi an toàn nhất trong Phong Lâu này, ta có thể bảo đảm, nói chuyện ở đây sẽ không có bất cứ ai biết, vì vậy các hạ có gì phân phó, mong cứ nói ra...

Lý Dật nhàn nhạt nhìn người nữ nhân này, rồi trầm giọng nói:

- Âm Thiên Kiệt đã chết rồi. chắc rằng ngươi cũng biết chứ?

Ngô Hình Dư sắc mặt không đổi, nàng khẽ cười nói:

- Dĩ nhiên rồi, Phong Lâu chúng ta ở Huyết Lang Trấn nhiều năm, tin tức cũng được xem như là linh thông. Chúng ta còn biết, không những Âm Thiên Kiệt đã chết, e rằng, người này còn là chết trong tay của các hạ...

Lý Dật gật đầu, nói:

- Đúng là ta giết hấn.

- Như vậy các hạ hôm nay đến đây có ý gì chẳng? Lẽ nào giết Âm Thiên Kiệt rồi. muốn đến Phong Lâu chúng ta lĩnh thưởng?

Ngô Hình Dư cười nhạt châm chọc nói.

Đúng là nữ nhân gan to bằng trời! Xem ra muốn thuần phục nàng ta không dễ a!

Lý Dật khẽ lắc đầu, sau chốc lát nhàn nhạt nói:

- Sau khi Âm Thiên Kiệt chết. Dong binh đoàn Huyết Lang cũng coi như đã tan thành mây khói rồi. Cũng tức là nói trong thời gian này trong Huyết Lang Trấn sẽ khuyết trống quyền lực. Chuyện này cho dù là với ta hay với Phong Lâu các ngươi mà nói e rằng cũng không phải là chuyện tốt gì chứ?

Ngô Hình Dư khẽ cười, nàng lấy ngón tay trò đùa mái tóc của mình, một hồi lâu mới mím cười nói:

Các hạ, nói thật nhé... Điều này không ảnh hưởng quá lớn đến Phong Lâu chúng ta. Dong binh đoàn Huyết Lang tan thành mây khói, dĩ nhiên sẽ có thế lực khác thay thế vị trí của nó. Nhưng ta lại tin rằng, cho dù là thế lực nào cũng sẽ không có gan đánh với Phong Lâu chúng ta. Những thứ tranh quyền đoạt lợi này, Phong Lâu chúng ta không có hứng thú!

Lý Dật cau mày, chăm chăm nhìn người nữ nhân này, rồi nói tiếp:

- Phong Lâu chưa từng nghĩ qua sẽ tiếp nhận quyền lực này sao?

Ngô Hình Dư thần nhiên cười nói:

- Dĩ nhiên là không rồi, chuyện phiền phức như vậy. ta còn lâu mới có hứng thú.

- Vậy nếu là ta muốn ngươi đi tiếp nhận quyền lực trống này thì sao?

Yêu cầu đột ngột của LÝ DẬT khiến không khí trong gian phòng như đông cứng lại.

Một hồi lâu sau, Ngô Hình Dư mới khẽ giọng nói:

- Nói thực, cho dù là các hạ yêu cầu nhưng Phong Lâu chúng ta cũng sẽ không làm chuyện này. Dù gì các hạ chắc cũng rõ hơn chúng ta, lần này Vạn Triều Long Gia cũng xuất hiện trong Huyết Lang Trấn, nếu chúng ta đoán không nhầm, Long Gia năm đến tám, chín phần cơ hội sẽ tiếp nhận quyền lực trống này của Huyết

Lang Trấn. Nếu chỉ có một Long Gia. muốn cướp chặn ngay trước mặt họ, thì cũng không có gì, nhưng mà dù sao, đằng sau Long Gia còn có một Đế Đô Diệp Gia, còn cả Bắc Đẩu Tông bí ẩn kia... Thế lực như vậy, nếu có thể không đắc tội. ta nghĩ trong Đế Quốc rộng lớn này, cũng không có ai muốn đắc tội với họ.

Lý Dật khẽ gật đầu, điểm này dĩ nhiên hẳn hiểu rõ.

Với tính cách của Long Phi mà nói, lần này nếu như đã tấn công Huyết Lang Bảo hẳn không thu nạp Huyết Lang Trấn vào phạm vi thế lực của Long Gia mới là lạ.

Và lần này sờ dĩ hẳn dám to gan lớn mật như vậy, cũng xem là kết quả mà mình đã ‘giúp’ hẳn. Cái chết của Diệp Thanh Mã sẽ gây ra một cú sốc lớn với Diệp Gia và Bắc Đẩu Tông, kết quả gây bàng hoàng này, khiến Long Gia vừa phải cân thận dặt dè nhưng lại vừa có thể mượn vào cơ này, công khai mở rộng thế lực của Long Gia.

Về chuyện này cho dù là Lý Gia và Mạc Gia cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Chuyện này Long Gia dĩ nhiên sẽ không gây rối hai nhà đó, nhưng hai nhà đó cũng không ngu xuẩn đến độ làm những chuyện thừa thãi.

Còn cảnh này chính là điều mình không mong nhìn thấy nhất, nếu lúc đó ra tay giết Long Phi và Long Ngạo Thiên trước, có lẽ sẽ không có nhiều phiền phức như vậy.

Lý Dật khẽ cảm thán trong lòng, ngay lập tức hẳn đưa tay gõ vào mặt bàn, sau một hồi lâu rồi nhàn nhạt nói:

Ta biết Phong Lâu không muốn đắc tội với thế lực đằng sau Long Gia. Thế nhưng...

Chúng ta có thể đôi một cách nói khác... Không để cho Long Gia chiếm lợi ở Huyết Lang Trấn, tạo một thế lực mới do hai bên chúng ta xây dựng để chiếm cứ quyền lực trống của Huyết Lang Trấn, thế nào?

Ngô Hình Dư khẽ hít vào một hơi bộ ngực đầy đặn cũng phập phồng theo hơi thở của nàng:

- Nếu là giao dịch... Dĩ nhiên là có thể, thế nhưng các hạ, chắc rằng ngài cũng hiểu, chuyện này làm cực kỳ phiền phức, cũng rất mệt mỏi... Nếu không có một cái giá tốt, e rằng...

Nói rồi, Ngô Hình Dư liếc nhìn Lý Dật. ý tứ trong ánh mắt hai bên dĩ nhiên đều hiểu.

Khẽ cười lạnh một tiếng, Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Giá tiền, ta đúng là không trả nổi... Chắc rằng muốn hoàn thành chuyện này, không có gần trăm vạn kim tệ thì không thể làm được nhỉ? Có điều, ta lại có một thứ, cũng có thể tương đương với giá làm chuyện này. chỉ là không biết, các ngươi có dám có không!

Lúc nói chuyện, Lý Dật đảo tay một cái, quyền trục lấp lánh quang mang thanh sắc đã hiện ra trong lòng bàn tay của hẳn, không ngừng dao động theo đầu khí của hẳn.

Ngô Hình Dư thu mắt kinh ngạc nhìn Lý Dật. rồi thấp giọng nói:

- Các hạ, nếu là vật này đừng nói là giao dịch vừa rồi cho dù muốn Phong Lâu chúng ta rút ra khỏi Huyết Lang Trấn, cái giá này cũng đã đủ...

Lý Dật vờ về quyền trục, cười lạnh một tiếng, rồi quăng quyền trục lên bàn, nhàn nhạt nói:

- Không sao... Nếu các ngươi có thể đưa một thế lực tiếp quản vào vị trí này, thứ này chính là giá mà ta chỉ ra, nhưng nếu như không làm được... E rằng, Phong Lâu này sẽ không còn mai sau đâu...

- Ha ha. chuyện mua bán này ta nghĩ chẳng ai muốn bỏ qua cả.

Ngô Hình Dư khẽ nhướng chiếc cằm trắng ngần của mình lên nói:

- Có thứ này, đúng nói là đắc tội Đế Đô Diệp Gia cho dù là chuyện làm ăn đắc tội với Đẩu Thần Điện, ta cũng phải làm a... Chỉ có điều, muốn nâng đỡ thế lực nào, trong lòng các hạ đã quyết chưa?

- Nâng đỡ thế lực nào thì ta không cần biết, nhưng ta chỉ cần người làm được một điểm này, chính là thế lực đó sau này duy chỉ có người này mới có quyền chấp chưởng. Chỉ vậy thôi là đủ rồi.

Nói rồi, Lý Dật vỗ bộp tay, lần này lại có một quyển da dê xòe ra trên bàn.

Ngô Hình Dư liếc nhìn, sau đó cười ha hả. nói:

- Các hạ, chuyện này của ngài xem ra quả nhiên có chút khó đấy.

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Nếu không khó ta có cần phải trả một cái giá lớn như vậy không? Thứ này rốt cuộc hiểm có thể nào, chắc rằng người còn rõ hơn ta? Được rồi, ta còn có chuyện, không ở lại thêm nữa, về chuyện này, ta hy vọng người nhanh chóng hoàn thành.

Lý Dật khẽ gật đầu. đứng dậy bước ra khỏi gian phòng.

Nhìn theo bóng Lý Dật rồi đi. Ngô Hình Dư không đuổi theo, chỉ nhẹ ấn tay vào quyển trục trên bàn, ánh mắt hiện ra vẻ do dự không quyết.

Một lát sau, nàng mới nhẹ nhàng lau mồ hôi trên vầng trán trơn mịn, rồi nhàn nhạt nói:

- Ni Thành thúc thúc, người nhìn ra cấp bậc của hắc y nhân đó không?

Từ một góc của gian phòng, một cánh cửa vô cùng bí mật chậm chậm mở ra. Sau đó, một người trung niên mặc bạch bào chậm chậm bước tới, vẻ mặt hẩn dầy vẻ ngờ vực. thoáng cau mày rồi nói:

- Kỳ lạ, khí tức người này được che giấu rất kỹ nhìn thấp thoáng cơ hồ chỉ là gã có cấp bậc Đấu Giả mà thôi. Thế nhưng dưới khí tức Đấu Giả ấy, cơ hồ lại đang ẩn giấu một luồng khí tức vô cùng cường đại. E rằng, khí tức cấp Đấu Giả này, chỉ là hắc cố ý phát ra, còn về thực lực thật của hắc, có lẽ khủng khiếp đến độ khiến người khác khó tin. Tiểu thư... Suy nghĩ của người là đúng, nhân vật này chúng ta nên cố gắng lôi kéo không nên đắc tội với hắc. Dù gì, một cường giả Đấu Vương có thể mang lại cho chúng ta lợi ích vô cùng lớn. Huống hồ người này rất có khả năng không chỉ là một Đấu Vương mà thôi... Phải biết rằng, thực lực của Âm Thiên Kiệt không kém chúng ta thế nhưng hắc vẫn không thể tiếp nổi một chiêu...

Ngô Hình Dư im lặng một hồi. rồi khẽ giọng nói:

- Cũng tức là nói. chuyện giao dịch của hắc, chúng ta không đồng ý cũng phải đồng ý rồi? Hơn nữa, còn phải giúp hắc nâng đỡ một nhân vật nhỏ bé như Vậy... E rằng vô cùng khó a!

Có thứ này rồi chuyện giao dịch đã có cũng không thể từ chối được.

Nhìn quyển trục lấp lánh quang mang thanh sắc trên bàn, trong mắt của Ni Thành vụt ra một tia háo hức sau một hồi mới nhàn nhạt nói:

- Huống hồ. nâng đỡ nhân vật nhỏ bé như vậy, cũng không phải không có lợi ích gì. Chỉ ít loại nhân vật này so với Âm Thiên Kiệt, sẽ dễ đổi phò hơn nhiều. Xem chừng ý của người thần bí kia, hắc không có hứng thú với cơ nghiệp của Huyết Lang Trấn, hắc nâng đỡ một nhân vật nhỏ bé như vậy, e rằng chỉ là chuyện tùy tiện mà thôi. Chúng ta không chừng còn có lợi ích khác trong chuyện này nữa kia. Huống hồ, nếu sau này muốn điều tra người thần bí ấy, có nhân vật nhỏ bé này, nói không chừng, cũng có thêm một tia manh mối...

- Hy vọng là vậy...

Ngô Hình Dư lẩm bẩm nói, sau đó nàng tiện tay cầm lấy quyển trục trên bàn, lật giở thoáng nhìn qua, sắc mặt chợt biến. Quyển trục trong tay rơi xuống đất.

- Sao... Sao lại là thứ này...

Ngô Hình Dư vẻ mặt kinh hãi, lộ ra tâm trạng phức tạp đến cực điểm.

- Thứ gì mà khiến người kinh ngạc vậy? Cho dù là Công pháp Chu Tước Cao cấp, cũng không đến nỗi như vậy chứ? Tiểu thư thứ mà người đang tu luyện cũng chính là Công pháp Chu Tước Cao cấp mà?

Ni Thành nhìn thấy sắc mặt của Ngô Hình Dư, không nhịn được nói.

- Không... Không phải...

Ngô Hình Dư hít vào một hơi thật sâu, rồi cười khổ nói:

- Tóm lại, Ni Thành thúc thúc ngươi xem thì biết rồi.

Ni Thành nghi hoặc nhặt lấy quyển trục vào trong tay, rồi chỉ thoáng nhìn qua, hắn không khỏi thất thanh nói:

- Vạn Mộc Quyết? Đây là bộ Công pháp được truyền thừa lâu đời của Diệp Gia? Sao lại...

90. Q.1 - Chương 90: Cạm Bẫy Trong Dung Giới

- Còn gì nữa? Hiện giờ cuối cùng ta đã biết Diệp Thanh Mã đã chết như thế nào.

Ngô Hình Dư cười khổ nói:

- Xem ra vị Diệp Đại Thiểu gia đó, cho dù không chết trong tay người thần bí vừa rồi, e rằng cũng có quan hệ với lớn với hắn a! Phải biết rằng, người có tư cách mang thứ này chạy đi khắp nơi không quá năm người, nhưng kẻ xuất hiện gần đây cũng chỉ có mình Diệp Thanh Mã mà thôi... Xem ra lần này Diệp gia bị thảm lớn rồi!

Ni Thành khẽ biến sắc mặt nói:

- Tiểu thư, nếu như là vật này, giá trị tuy lớn, có điều... Cũng khó tránh có thêm nguy hiểm a!

Ngô Hình Dư nhếch môi suy nghĩ một hồi rồi khẽ giọng nói:

- Không sao, thứ này tuy có nguy hiểm cao. nhưng giá trị của nó lại lớn hơn, ta nghĩ bên trên chắc chắn sẽ không bỏ qua vật này... Huống hồ, người đó ngay cả vật này cũng tiện tay quăng ra, vì một nhân vật như vậy đắc tội với một Diệp Gia thì có đáng là gì?

Ni Thành nhíu mày nói:

- Diệp Gia chúng ta không sợ, nhưng còn Bắc Đẩu Tông kia...

Ngô Hình Dư tiện ý nói:

- Bắc Đẩu Tông trước giờ tự phụ mình có thân phận hơn người, những chuyện này, họ có tâm lo không? Huống hồ đối với Bắc Đẩu Tông mà nói chuyện quan trọng nhất chính là giữ được sự cân bằng của các thế lực trong Đế Quốc, họ sẽ không ngu xuẩn đến mức làm ra những chuyện ảnh hưởng tới sự cân bằng ấy a...

000

- Tiểu nha đầu kia rất thông minh!

Lý Dật lướt trong không trung theo một đường cong quỹ dị rồi chậm chậm hạ xuống đất. giọng nói của Xà Tôn Giả vang ngay lên trong đầu hắn.

Lý Dật mỉm cười, nói:

- Ở nơi như Huyết Lang Trấn này, cho dù sau lưng có thế lực lớn thế nào, nhưng ả có thể tạo ra một cơ nghiệp lớn như vậy, có thể không thông minh sao?

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

Ngươi không sợ ả nuốt trọn luôn quyển trục Công pháp của ngươi sao?

- Ắ dám sao?

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Ắ là người thông minh thì phải hiểu rằng, nếu như ta có thể giết được Âm Thiên Kiệt, vậy thì giết thêm ắ cũng không khó khăn gì. Nếu ắ làm tốt chuyện này cho ta vậy thì sau này dĩ nhiên sẽ an nhàn vô sự, nếu ắ còn có ý đồ khác, lẽ nào không sợ ta bằng mọi giá sẽ lôi ắ ra sao? Huống hồ, hiện tại có thứ này trong tay chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa nếu ta vẫn giữ lại, nói không chừng ngày nào đó sẽ vì nó mà bị thiệt lớn. Nếu ném nó ra thì lại là một chủ ý tuyệt diệu, dù gì ta đã có Thiên Ma Cửu Biến, ta cũng không thể nào đi tu luyện Vạn Mộc Quyết gì đó.

Xà Tôn Giả lặng lẽ cười:

- Người cũng biết thứ đó nguy hiểm, lẽ nào người không sợ tiểu nha đầu đó bán đứng người? Phải biết rằng, nếu ắ đem trả thứ đó cho Diệp Gia có lẽ có thể kiếm được không ít lợi ích mà.

Lý Dật hừ một tiếng, nói:

- Ắ không phải kẻ ngu. chắc chắn biết giá trị của thứ này lão quỷ nếu đổi lại là người thứ đó đến tay người liệu người có dễ dàng trả lại cho người ta không?

- Không...

Xà Tôn Giả không cần suy nghĩ mà đáp luôn.

- Chẳng phải cũng vậy sao.

Lý Dật bĩu môi:

- Huống hồ, thế lực đứng sau Phong Lôu này, có lẽ chính là một trong mấy gia tộc của Đế Đô. Cho dù không phải là kẻ thù đối đầu với Diệp Gia nhưng e rằng quan hệ cũng chẳng tốt đến đâu họ mà không cần thứ này mới lạ đấy.

- Đúng vậy, chỉ có điều tiểu quỷ người để họ nâng đỡ tên Bĩ Lợi này, không sợ hấn bán đứng người sao?

Lý Dật cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta nhìn người còn khá chính xác. tiểu tử đó đúng là thông minh, có vài phần giống ta lúc còn trẻ, nhân vật như vậy lẽ nào không biết cân nhắc nặng nhẹ sao? Ta cho hấn một cơ hội lớn như vậy, nếu hấn biết trân trọng, sau này ở Huyết Lang Trấn sẽ có thêm thế lực, đối với Lý Gia cũng là điều vô cùng tốt. Nhưng nếu hấn không biết giữ gìn ta có thể diệt cả Dong binh đoàn Huyết Lang, dĩ nhiên cũng có thể diệt thêm một kẻ nhu vậy nữa!

Xà Tôn Giả lẩm bẩm nói:

- Nói như là người động thủ vậy.

Lý Dật cười ngượng nghịu, nhưng lại không đáp lời. hấn lại tăng tốc lao về hướng Vạn Triều Thành.

000

Vạn Triều Thành lúc này đang sôi sục, Huyết Lang Trấn và Vạn Triều Thành cách nhau không xa, các quan hệ của đôi bên đều vô cùng chặt chẽ cũng rất phức tạp rắc rối.

Chuyện Long Gia ra tay với Dong binh đoàn Huyết Lang, Âm Thiên Kiệt đã chết, lúc này sớm đã truyền vào trong Vạn Triều Thành qua mọi ngõ đường. Lúc này thế lực các bên đều đang theo dõi chuyện này rồi cuộc sẽ ảnh hưởng thế nào đến cục diện của Vạn Triều Thành, thế lực các bên đã phải vô số thám tử tràn vào Huyết Lang Trấn.

Lý Dật không biết phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể đi vòng qua đám thám tử này để trở vào thành.

Vốn dĩ nếu là Xà Tôn Giả ra tay, muốn tránh đám người này cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Nhưng hiện giờ vì nguyên nhân đó, Xà Tôn Giả đã không còn tùy tiện sử dụng sức mạnh của mình, điều này khiến Lý Dật cảm thấy khó có thể quen ngay.

Sau khi trở về Lý Gia, hấn lén lút lén về phòng của mình, rồi cẩn thận kiểm tra khắp lượt, khi đã xác định không có người ngoài vào lúc mình không có mặt Lý Dật mới yên tâm hơn phần nào.

‘Tình hình’ của Lý Dật lúc này vẫn đang tiềm tu vì vậy người ngoài mới không đoán những chuyện này có liên quan tới hắn. Bằng không, nếu để người khác biết một gã mới chỉ tu luyện được ba tháng mà ngay cả Đấu Sư Đỉnh phong cũng có thể giết được thì thật không biết sẽ gây ra tai họa gì.

Ngồi xếp bằng trên giường, tạo một ấn ký tu luyện, cùng với nhịp hô hấp. Lý Dật đã chìm vào trạng thái tu luyện.

Những chuyện xảy ra trong hai ngày ở Huyết Lang Trấn khiến tâm cảnh của hắn có chút thay đổi, Lý Dật thậm chí còn thoáng cảm thấy, bản thân nói không chừng lại có đột phá.

Mới bước vào cấp Đấu Giả chưa được mấy ngày, đã lại có cảm giác sắp đột phá. Chuyện này nếu bị người khác biết được, không biết sẽ có bao nhiêu người đổ kỵ đến ói máu mà chết.

Đến lúc trời hừng sáng, Lý Dật từ từ thở ra một hơi rồi tỉnh lại thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Thoáng đo dự một lát, Lý Dật đã cởi áo ra vết thương mấy ngày trước lúc này cơ hồ đã khỏi hoàn toàn, có điều chưởng ấn ở ngực lại vẫn như một hình xăm trên người, khiến hắn phải nhíu mày lại.

Có điều Lý Dật cũng biết hiện tại nghĩ về những chuyện này cũng không có tác dụng gì, ngược lại hắn khẽ hít vào một hơi rồi lấy hai chiếc Dung giới ra.

Hai chiếc Dung giới này một là của Diệp Thanh Mã để lại, một là của Âm Húc mà hắn cướp ngày đó, hắn vẫn luôn bận rộn nên không có thời gian kiểm tra bên trong rốt cuộc có những thứ gì.

Còn về khi Âm Thiên Kiệt chết, có lẽ trên tay cũng có Dung giới, chỉ có điều lúc đó Xà Tôn Giả đang vội rời khỏi, nên quên mất chuyện này, có lẽ lúc này đã để cho Long Gia chiếm được rồi.

Khẽ cười khổ một tiếng, Lý Dật lấy những thứ có trong Dung giới của Âm Húc ra.

Chỉ thấy gia tài của Âm Húc rất nhiều, ngoài một số thứ linh tinh ra, còn có một đồng kim tệ trong đó thứ còn lại chính là các loại dược vật. Nhưng điều khiến Lý Dật hết sức kinh ngạc chính là trong những đồ vật mà Âm Húc cất giấu còn có một đồng sách nham nhỡ. Không ngờ thế giới này cũng có thứ này.

Nhìn những họa sách ấy, Lý Dật chỉ biết cười khổ lắc đầu, rồi quăng đồng đó sang một bên.

Chần chờ một hồi. hắn cầm Dung giới của Diệp Thanh Mã lên, đang định dùng thần niệm để dò xét thử bên trong, đột nhiên giọng nói của Xà Tôn Giả vang lên:

- Khoan đã.

Tiếng nói vừa dứt. thân hình hư ảo của hắn đã bay ra, nhíu mày nhìn chiếc Dung giới của Diệp Thanh Mã.

- Sao vậy lão quỷ, ngươi ra đây không sợ bị người khác phát hiện sao?

- Không sao.

Xà Tôn Giả lắc đầu:

- Nếu ta không sử dụng chút sức mạnh nào. vậy thì cho dù đứng trước mặt lão bằng hữu của ta cũng sẽ không phát hiện ra đâu...

Lý Dật thoáng sững sờ, ngay lập tức bắt động thanh sắc trợn mắt. uống phỉ ình cẩn thận như vậy, không ngờ lão quỷ này lại lừa cả mình.

- Thứ này... Cơ hồ có chút vấn đề a!

Phốt lờ cái nhìn trợn trừng của Lý Dật Xà Tôn Giả chăm chăm nhìn vào Dung giới của Diệp Thanh Mã rồi nhàn nhạt nói.

- Nghĩa là sao?

Lý Dật cau mày:

- Không phải nói, chủ nhân của Dung giới vừa chết, Dung giới sẽ trở thành vật vô chủ sao? Còn có thể có vấn đề gì?

- Tiểu tử nông cạn.

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Vừa rồi nếu ngươi nhỏ máu nhận chủ, e rằng đời này của ngươi đừng mong thoát khỏi việc truy đuổi của Diệp Gia.

Lý Dật toát mồ hôi lạnh, nói:

- Có cần khoa trương như vậy không?

Xà Tôn Giả khẽ gật đầu nói:

- Chính là khoa trương như vậy đây nếu ta đoán không sai, bên trong Dung giới có lẽ giấu một mảnh linh hồn của Diệp Thanh Mã. Nếu như vậy, cho dù thứ này rơi vào tay bất cứ người nào vậy thì chỉ cần vừa mở nó ra, dĩ nhiên người của Diệp Gia sẽ cảm ứng được ngay. Còn ngươi à, với thực lực lúc này của ngươi, nếu bị người khác cảm ứng được, trong lúc Bản tôn không thể nào giúp ngươi, người ngoài con đường chết ra thì chẳng còn đường nào có thể đi rồi.

Con ngươi của Lý Dật như rút lại hẩn lại không ngờ rằng, bên trong Dung giới này lại có một cái bẫy như vậy, nếu không phải có Xà Tôn Giả nhắc nhở bản thân nói không chừng đã bị rơi vào bẫy rồi.

Xem ra, người của những gia tộc này quả nhiên vô cùng xảo hoạt, không có ai là dễ đối phó a.

- Vậy hiện tại làm thế nào?

Lý Dật nhìn chằm chằm vào Dung giới nói. Tuy hẩn không có nhãn lực gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra, chất lượng của Dung giới này tốt hơn nhiều so với chiếc mà hẩn cướp được của Âm Húc. Huống hồ, với thân phận của Diệp Thanh Mã mà nói nói không chừng bên trong còn có thứ gì tốt nữa. Dù gì thứ mà hẩn tùy tiện lấy ra, cũng đã khiến người khác kinh tâm động phách rồi.

Thân phận Diệp Gia thiếu chủ và đại đệ tử của Bắc Đẩu Tông này để ở đâu Lý Dật cũng không tin hẩn chỉ có chút thứ mang theo người như vậy.

- Còn có thể làm gì? Thử đi.

Xà Tôn Giả nở ra một nụ cười:

- Nếu ngươi không sợ chết thì có thể thử mở nó ra, nhưng nếu ngươi cẩn thận, có thể đợi đến khi ngươi có thực lực đấu trực diện với Diệp Gia rồi hãy mở nó ra.

Lý Dật cười khổ mấy tiếng, đấu trực diện với Diệp Gia? Vậy e rằng phải cấp Đẩu Hoàng mới có thể làm được? Đến lúc đó cũng không biết là ngày tháng năm nào rồi.

Cơ hồ vô cùng thích thú với vẻ sầu khổ của Lý Dật sau chốc lát, Xà Tôn Giả mới cười ha hả nói:

- Dĩ nhiên, ngươi muốn mở nó ra cũng không phải hết cách. Cách đầu tiên chính là để Bản tôn mở ra giúp ngươi, có điều nếu như vậy chúng ta sẽ có nguy hiểm bị người khác phát hiện. Còn về cách thứ hai... Ngươi phải chọn một nơi mà người của Diệp Gia không thể nào đi vào, mở ra bên trong đó rồi lấy sạch đồ trong đó và vứt Dung giới đi... Ngươi lựa chọn cách nào?

Cách thứ nhất được Lý Dật bỏ qua trực tiếp, hẩn vẫn còn thương tiếc cái mạng của mình, hẩn khẽ nhún mày nói:

- Vậy nơi nào Diệp Gia không thể nào bước vào?

- Tiểu tử ngốc, trước mắt không phải là một cơ hội sao?

Xà Tôn Giả như cười như không nói.

- Cơ hội?

Lý Dật hai mắt sáng lên:

- Đẩu Thần Điện... Tế Thần Điện...

Cơ hồ lúc này mọi thứ của Tế Thần Điện đều rất có sức cuốn hút người khác.

- Tiểu tử, muốn sống sót đi ra khỏi Tế Thần điện tiếp sau đây ngươi phải tu luyện cho tốt rồi!

Lý Dật khẽ gật đầu, điều này không cần Xà Tôn Giả nói, hắn cũng rất rõ. Hơn nữa hắn cũng biết, mình còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, đó chính là hòa nhập các loại Đấu kỹ cấp thấp vào trong Huyền Sát, nếu như vậy, Huyền Sát sẽ không còn là những chiêu số khô khan.

Uy lực của Đấu kỹ kết hợp với sự tinh diệu của Huyền Sát khi hai thứ này kết hợp với nhau, ngay cả bản thân Lý Dật cũng không thể tưởng tượng, đến lúc đó sẽ có kết quả gì. Nói không chừng lúc đó cho dù là Đấu Sư đứng trước mặt mình cũng chỉ là một trò đùa.

Đang lúc phân chấn, đột nhiên hắn nghe thấy có tiếng gõ cửa mạnh, sau đó một giọng nói nhàn nhạt vang lên từ bên ngoài cửa:

Lý Dật, hôm nay nếu ngươi còn trốn ta, có tin ta phá thẳng cái cửa nát này ra không ?

- Lý Dật.

91. Q.1 - Chương 91: Khinh Nhờn

Một giọng nói trong trẻo vang lên khiến Lý Dật phải nhíu mày hắn rất rõ ràng, nếu là nữ nhân đó đang ở bên ngoài, nói không chừng sẽ thật sự đá phăng cánh cửa của phòng mình ra.

Nghĩ tới đây, hắn nhanh chóng lấy quần áo ra mặc rồi dùng chăn che đậy đồng đồ loạn xạ trên giường.

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, hắn mới từ từ bước ra mở cửa.

Ánh mặt trời bên ngoài từ từ chiếu tới mang theo những hơi ấm vào, nhưng nữ nhân đứng ở cửa chỉ cười lạnh một tiếng, luồng hơi ấm ấy đã giống như bị đóng băng lại.

Lý Dật méo xệch miệng, sau một hồi mới cười khổ nói:

- Thì ra là Lý Băng biểu tỷ, không biết biểu tỷ hôm nay vội đến tìm tiểu đệ có chuyện gì dặn dò chăng?

Lý Băng khẽ hừ một tiếng, đưa mắt ra hiệu Lý Dật lui sang một bên, sau đó nàng mới chậm rãi bước vào phòng của Lý Dật nhìn xung quanh rồi lạnh lẽo nói:

- Hai ngày nay ta đến tìm ngươi, ngươi bị điếc sao? Không nghe thấy sao? Hay là trong phòng đang giấu nữ nhân, sợ bị ta biết?

- Hừm...

Lý Dật nhất thời như bị cứng lưỡi lại, đây là thế nào a? Từ lúc nào mà bản thân lại có quan hệ tốt với mỹ nữ băng sơn này vậy nhỉ.

Chần chờ một lát, sau khi ánh mắt dò xét của Lý Băng lướt qua người, Lý Dật mới khẽ cười một tiếng, nói:

- Đa tạ biểu tỷ quan tâm, có điều mấy ngày nay ta đang tu luyện đến lúc quan trọng, quả thực không thể phân tâm vì vậy tuy biểu tỷ có gõ cửa nhưng quả thực là...

- Bỏ đi.

Lý Băng nhàn nhạt nói:

- Ta không muốn biết chuyện của ngươi... Chỉ có điều hôm nay...

Nàng không muốn biết chuyện của ta, vậy phí lời nhiều như vậy làm gì?

Lý Dật trầm trợn trừng mắt trong lòng lại cảm thấy buồn cười. Chỉ là so với lúc gặp Lý Băng lần trước, thái độ của nàng đã khác đi phần nào khiến hắn cảm thấy hết sức kỳ lạ.

Lý Dật bên này đang cười thầm, Lý Băng bên kia lại cũng lộ ra vẻ cổ quái hiếm hoi trên khuôn mặt nàng cổ hất sâu một hơi, rồi nói tiếp:

- Hôm đó, ta nói ngươi là phế vật, nhưng không ngờ, ngươi lại có thể đạt tới mức này... Chắc rằng hiện giờ ta cũng không phải là đối thủ của ngươi nữa rồi chứ?

Trong lòng LÝ DẬT trào ra một cảm giác cổ quái. Cơ hồ năm đó có người nào đã nói qua, chỉ cần đánh bại nàng, thì có thể mặc sức thị uy a.

Nhìn mỹ nhân băng sơn trước mắt, LÝ DẬT không khỏi nuốt nước bọt, muốn đánh bại nàng cơ hồ không phải khó a... Chỉ có điều, chỉ là không biết, lời thề này có thể biến đổi không!

- Nhìn cái gì mà nhìn! Tiểu quỷ đầu!

Có lẽ ánh mắt lộ liễu của LÝ DẬT khiến nàng cảm thấy khó chịu, vẻ mặt của LÝ BĂNG lúc này lại hiện ra sắc đỏ.

LÝ DẬT cười hì hì nói:

- Nhiều năm không gặp. biểu tỷ càng lúc càng khiến người khác phải động lòng... Chỉ là không biết, lời hứa hôm đó của chúng ta có thể thực hiện không, nếu có thể ta hiện giờ thật muốn lãnh giáo biểu tỷ một phen!

- Muốn chết!

Giậm chân quát một tiếng, LÝ BĂNG đã đá cước sang bên người LÝ DẬT.

LÝ DẬT đang muốn tiện tay bắt lấy, nhưng đột nhiên hấn lại động tâm, làm tan đầu khí trên người, mặc cho LÝ BĂNG đá vào bụng của mình.

- A

~~LÝ DẬT kêu thảm một tiếng, cả người bay phi như đạn bay rồi đập mạnh vào tường ngã xuống, cả người đau điếng khó thở.

LÝ BĂNG vốn dĩ nhận định cước đá của mình chắc chắn sẽ bị LÝ DẬT cản lại, nhưng không ngờ lại xuất hiện cảnh này, nàng thoáng biến sắc. vội lao đến, đưa tay chạm nhẹ vào mũi của LÝ DẬT sắc mặt biến đổi. nói:

- LÝ DẬT! LÝ DẬT ngươi làm sao rồi? Ta vô ý! Ta nghĩ ngươi có thể chặn được, sao lại... sao lại... sao lại...

- Phụt—

LÝ DẬT cơ hồ trong cơn hôn mê thổ ra một búng máu tươi, đôi mắt mơ màng mờ ra, vẻ mặt đau đớn.

- Biểu... Biểu tỷ... Nếu... Nếu... Nàng đánh ta có thể trút giận... Vậy thì... Vậy thì cho dù nàng đánh chết ta... Ta cũng không oán hận...

LÝ DẬT cơ hồ không biết phải tốn bao nhiêu sức lực, mới nói ra được câu này nhưng vừa nói ra hấn đã bị ho dữ dội, khóe miệng lại rỉ ra máu tươi.

LÝ BĂNG nhất thời tay chân luống cuống, chỉ biết ôm LÝ DẬT vào ngực, hoảng loạn nói:

- Làm thế nào? Làm thế nào? LÝ DẬT, ngươi không thể chết! Ngươi không thể chết! Nếu ngươi chết, thứ ngươi nợ ta sẽ trả thế nào đây? Trả thế nào đây?

Theo động tác của LÝ BĂNG, đầu của LÝ DẬT bị áp vào bộ ngực đầy đặn mềm mại của nàng, cuối cùng, có lẽ vì LÝ BĂNG ôm quá chặt khiến LÝ DẬT cơ hội còn cảm thấy ngạt thở.

- Biểu... Biểu tỷ...

LÝ DẬT suy nhược ngẩng đầu, khuôn mặt tái nhợt.

- Chuyện... Chuyện gì...

Vị mỹ nhân băng sơn này lo sốt vó thiếu chút nữa bật khóc. LÝ DẬT lại ho ra vài ngụm máu, lẩm bẩm nói:

- Biểu tỷ... Hôm nay ta, e... E rằng không xong rồi... Nhưng... Nhưng... Trước khi chết, ta vẫn còn một tâm nguyện, hy vọng biểu tỷ có thể giúp ta thực hiện...

- Tâm nguyện gì? Người nói đi! Ta nhất định sẽ làm!

- Đó... Đó chính là... Cho ta... Cho ta sờ một chút...

Cơ hồ đã không còn sức tay phải của Lý Dật chậm chậm đưa về phía ngực của Lý Băng.

Sắc mặt của Lý Băng tái xanh lại, cơ hồ bị yêu cầu của Lý Dật khiến kinh hãi không nói ra lời. Đến lúc cảm thấy tay phải của Lý Dật chạm vào ngực của mình, nàng cơ hồ nhớ ra điều gì, nàng chột cứng người lại, sau đó ném phăng Lý Dật ra, người lùi về sau vài bước, vẻ mặt xấu hổ giận dữ nói:

- Lý... Lý Dật! Người lừa ta! Người lại dám lừa ta!

Lý Dật tiếc nuối thu tay về, tuy được chạm vào rồi, nhưng cơ hồ vẫn chưa đủ a...

Hắn chậm rãi lau vết máu trên khóe miệng, để giả vờ thật giống, hắn có thể chịu đau để cắn nát đầu lưỡi a, có điều may mà không bị thiệt a! Không bị thiệt!

Hắn nhanh chóng đứng dậy, cười hì hì nói:

- Biểu tỹ, ta không có lừa nàng, vừa rồi ta đúng là sắp chết rồi!

Nói đến đây, Lý Dật đưa tay phải lên mê say hít ngửi, lẩm bẩm nói:

- Đúng vậy! sắp chết! Nhưng là chết sung sướng a!

- Lý Dật. người hỗn đản! Hỗn đản! Hỗn đản!

Lời còn chưa dứt chân ngọc thon dài của Lý Băng đã vung lên lần nữa, có điều lần này lại vận hàm vài tia đầu khí, thậm chí còn tạo ra một âm thanh xé gió.

Lần này Lý Dật không dám lấy tính mạng của mình ra để đùa, hắn khẽ lách người sang bên tránh khỏi cước đó, cười khô một tiếng nói:

- Lý Băng biểu tỹ, hà tất phải thế... Tiểu đệ chẳng qua chỉ là đùa mà thôi... Hơn nữa. có thể thấy biểu tỹ nàng rất quan tâm đến ta mà... Hà tất phải vậy...

- Người vô sỉ!

Lý Băng ngượng quá hóa giận, chân phải khẽ xoay, cả người đã như một cơn gió lốc lao vào Lý Dật, cùng lúc đó song cước của nàng liên hoàn đá ra, đầu khi đã hình thành từng đạo khí lốc thổi về phía Lý Dật.

Chỉ có điều, chiêu này tuy xem chừng vô cùng ghê gớm, thế nhưng Lý Dật lại có thể cảm giác được, Lý Băng hoàn toàn không dùng hết sức của nàng.

Bốp

~Lý Dật khẽ vung tay. đã đánh vào ngón chân của Lý Băng, một luồng lốc khí điên cuồng đã bị hắn hóa giải, sau đó Lý Dật lại đẩy một cái. Lý Băng đã bị lui lại ngay về vị trí cũ.

Lý Băng đáp xuống đất về mặt tức tối hai mắt trợn trừng nhìn Lý Dật, cơ hồ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Lý Dật đưa tay sờ mũi hắn cảm thấy rất hối hận. Tuy hắn có ý nghĩ muốn dò thử tâm tư của vị Lý Băng biểu tỹ này nhưng lại gây thành độ này, cơ hồ cũng không tiện thu dọn chiến trường a.

Ngay lập tức hắn ngượng nghịu cười, giả như chưa hề có chuyện gì nói:

- Được rồi, Lý Băng biểu tỹ, nàng còn chưa nói hôm nay đến tìm ta muốn làm gì?

Lý Băng thoáng ngây người, nhìn bộ dạng của Lý Dật, nhất thời nàng vừa tức vừa buồn cười, cắn răng một hồi, nàng mới bực dọc nói:

- Tiểu hỗn đản! Lần sau nếu người còn như vậy, ta nhất định sẽ lột da người!

- Biểu tỹ nàng đành lòng sao?

- Người cứ thử xem!

vv

Lý Băng hừ lạnh một tiếng.

Lý Dật thầm rùng mình một cái, hắn có thể nhìn ra, vị Lý Băng biểu tỷ này tuy rằng có chút tình cảm với mình, thế nhưng, cơ hồ những chuyện đi quá mức cũng không thể có quá nhiều a... Có một số chuyện làm quá thì lại không hay.

Lý Dật dĩ nhiên hiểu đạo Lý này ngay lập tức hắn nghiêm mặt lại, trầm giọng nói:

- Được rồi, biểu tỷ nàng còn chưa nói rõ cuộc có chuyện gì!

Lý Băng cắn môi, rồi chậm rãi nói:

- Gia chủ đại nhân sai ta đến tìm người qua đó, nói là có chuyện muốn bàn.

Lý Dật gật đầu, trong lòng đã đoán biết được phần nào nguyên nhân mà người cha hồ muốn tìm mình tới, chỉ có điều tại sao lại sai Lý Băng đến tìm mình a!

Trong lòng thoáng ngờ vực, nhưng Lý Dật vẫn gật đầu nói:

- Ta biết rồi, ta sẽ đi ngay!

Vừa dứt lời, hắn đã vụt lách qua người của Lý Băng, rồi nhanh chóng biến mất khỏi gian phòng, nhìn thế nào cũng thấy hắn đi có phần gấp gáp.

Nhìn thấy vậy, Lý Băng bất lực lắc đầu vừa rồi bản thân bị Lý Dật dụ lừa, làm ra chuyện như vậy, hiện tại nghĩ lại cơ hồ đúng là xấu hổ a.

Chính nàng cũng không biết tại sao bản thân lại quan tâm đến tên tiểu quỷ này như vậy, một cảm giác kỳ lạ khó hiểu khiến nàng ngơ ngẩn một lúc lâu, rồi bất giác cười khổ một tiếng, nói:

- Tên tiểu quỷ này... Đúng là càng lúc càng không ra gì rồi!

Đề nén cảm giác khó hiểu trong lòng, Lý Băng khẽ lắc đầu, đang định rời bước đi.

Thế nhưng bất chợt, nàng nhìn thấy một đồng sách trong góc tường, mặt nàng đỏ ửng lên, ngay lập tức lại trở lên băng lạnh.

- Tên tiểu quỷ háo sắc này!

000

- Hắt xì!

nói:

Lý Dật đang ngồi ở ghế chột hắt xì hơi một cái to đùng, hắn phải đưa tay xoa mũi của mình, vẻ mặt phiền muộn.

Lý Hàn ngồi sau chiếc bàn ngang đầu nhìn hắn, nhàn nhạt nói:

- Thế nào? Ồm rồi à?

Lý Dật cười khổ một tiếng.

- Không có, có lẽ là có người đang nhớ ta thôi. Phụ thân đại nhân, ai bảo con trai của người anh tuần tiêu sai như vậy, dù đồ được mấy vị tiểu cô nương cũng là chuyện bình thường a!

- Thật vậy sao?

Lý Hàn nhàn nhạt cười, sau đó ông khẽ quăng một quyển da dê trong tay ra, nói:

- Các người cũng xem đi.

Ba trưởng lão ngồi đối diện với Lý Dật lần lượt nhìn quyển da dê một lần, sau đó vẻ mặt khó coi đưa lại cho người sau.

Cuối cùng, quyền da dê được chuyển tới tay của Lý Dật hần liếc nhìn vài lần, trong lòng thầm nhủ quả nhiên là vậy.

Đợi bốn người xem xong, Lý Hàn mới cau mày nói:

- Thế nào, các người có suy nghĩ gì không? Long Gia trải qua chuyện này e rằng sẽ lại càng lớn mạnh hơn. Đến lúc đó, cục diện thế chân vạc của ba nhà Vạn Triều Thành sẽ có thay đổi phần nào, e rằng đối với Lý Gia chúng ta mà nói không có lợi ích gì a!

Đưa mắt nhìn nhau rồi ba trưởng lão đều đồng loạt lắc đầu, sau một lát, Nhị trưởng lão mới cau mày nói:

- Gia chủ đại nhân, theo ta thấy, chuyện chưa chắc đã tệ như tưởng tượng. Phải biết rằng, người của Diệp Gia Đế Đô. dù gì cũng chết ở Long Gia, Long Gia lúc này tuy mượn thể nuốt gọn Dong binh đoàn Huyết Lang, nhưng cũng cần phải có giải thích với Diệp Gia. Bằng không, thứ đã nuốt vào, e rằng họ sẽ phải nhả ra... Một chuyện làm không tốt thậm chí có thể dẫn đến kết cục người mất nhà tan.

- Huống hồ. ở nơi như Huyết Lang Trấn, các thế lực phức tạp rối ren, vị khẩu của Long Gia có lớn nữa, e rằng cũng không thể nào nuốt gọn nơi đó được... Lý Gia chúng ta có phải nên sắp xếp người đi kiểm chút lợi ích không, không thể chỉ trông mắt nhìn Long Gia làm lão đại chứ?

Tam trưởng lão bên kia chậm rãi nói.

Lý Hàn chậm rãi lắc đầu. nói:

- Không ổn, lúc này nếu chúng ta tùy tiện ra tay, chính là tạo cơ để Đế Đô Diệp Gia và Bắc Đẩu Tông gây khó dễ cho ta. Nếu chúng ta không làm gì cả ta nghĩ Diệp Gia cũng sẽ không gây phiền phức cho Lý Gia chúng ta, thế nhưng chúng ta tùy tiện ra tay, nói không chừng sẽ cho Diệp Gia và Long Gia một cái cơ, đến lúc đó lại mất cả chì lẫn chài.

92. Q.1 - Chương 92: Tin Giật Gân

- Vậy ý của Gia chủ đại nhân là...

Tam trưởng lão chần chờ nói.

- Tạm thời cứ theo dõi đi.

Lý Hàn trầm giọng nói:

- Các người nhớ kỹ cho ta, những ngày này phải lặng lẽ một chút. Nghe nói mấy ngày nữa người của Đế Đô Diệp Gia sẽ đến, các người đừng bao giờ gây chuyện cho ta. Đặc biệt là người! Đã hiểu chưa!

Thấy ánh mắt đầy ý vị của Lý Hàn quét tới, Lý Dật trong lòng chột dạ nhìn người cha hờ của mình, hình như cũng không phải chuyện gì hần cũng đều không biết a!

Ngay lập tức Lý Dật chỉ có thể khẽ gật đầu, nói:

- Vâng... Phụ thân đại nhân...

- Nếu các người đã hiểu thì tốt.

Lý Hàn gật đầu:

- Ba người các người lui xuống sắp xếp trước đi, để mọi người trong gia tộc đừng quá phô trương.

Ba trưởng lão cùng lúc đứng dậy, khẽ khom người rồi sau đó chậm rãi lui xuống.

Trong thư phòng, chỉ còn lại hai cha con.

Ánh mắt quỷ dị của Lý Hàn quét qua Lý Dật, đến lúc hần cảm giác trong lòng mình giật thót, mới nhàn nhạt nói:

- Diệp Thanh Mã chết thật rồi sao?

Lý Dật như ngừng thở, sau chốc lát mới khẽ tiếng cười nói;

- Phụ thân đại nhân người lại đùa giỡn ta rồi, Diệp Thanh Mã đó chết hay chưa, cơ hồ... ta không rõ a. Phải biết rằng, mấy ngày nay ta đều mài tu luyện, đến hôm nay mới bị Lý Băng biểu tỳ đánh thức a.

- Thật sao?

Lý Hàn khẽ gật đầu:

- Có điều, hôm đó sau khi người đi Thiên Hương Lầu gặp hấn, bị hấn uy hiếp, thì tối đó hấn lại chết... Muốn nói chuyện này không có liên quan đến người, người cảm thấy bao nhiêu người sẽ tin?

Lý Dật khẽ hít vào một hơi, quả thực nếu suy nghĩ từ điểm này, bản thân sẽ bị hiềm nghi lớn nhất. Nhưng cũng giống như vậy, vì tuổi tác và cấp bậc của mình, việc hiềm nghi cũng sẽ trở thành nhỏ nhất.

Thế nhưng vị phụ thân đại nhân này lại nói như vậy, xem ra hấn chắc chắn đã biết được chuyện gì đó.

Nghĩ tới đây, Lý Dật chỉ biết gật đầu một cách vô tội, nói:

- Ta đã xác nhận, Diệp Thanh Mã đã thật sự chết rồi.

- Chết thật rồi thì tốt... Dù gì hạ thủ với người của Diệp Gia nếu bị nắm được thóp, Lý Gia chúng ta không chịu được nộ hỏa của họ đâu. Dật nhi, không phải ta nói người làm chuyện này không tốt, mà là muốn nói cho người biết, sau này nếu người muốn làm chuyện gì tốt nhất phải xử lý sạch sẽ đằng sau. Nếu có điều sơ sẩy, thường thường sẽ đẩy bản thân vào chỗ vạn kiếp bất phục. Người cần phải nhớ người không chỉ có riêng người, đằng sau người còn có một Lý Gia khổng lồ, còn có cả nghìn người, người có hiểu ý của ta không?

Lý Hàn biến sắc mặt, nghiêm túc nói.

Lý Dật sờ mũi trầm giọng nói:

- Hải nhi hiểu, chuyện đằng sau đã giải quyết sạch sẽ rồi. Người có thể đoán chuyện này liên quan đến ta có lẽ cũng chỉ có một mình Long Ngạo Thiên mà thôi... Có điều, ta nghĩ hấn không có gan bán đứng ta đâu.

- Thật sao?

Lý Hàn như cười như không nhìn Lý Dật:

- Nếu nói như vậy, chuyện của Huyết Lang Trấn, cũng là một tay người sắp xếp rồi? Âm Thiên Kiệt chết trong tay của người?

Lý Dật biết lúc này có phủ nhận cũng không có ý nghĩa gì, chỉ có thể khẽ thở dài, nói:

- Phải...

- Vậy thì đã xử lý gọn chuyện sau đó chưa?

- Phụ thân đại nhân xin hãy yên tâm, Long Gia không thể nào nuốt chửng được Huyết Lang Trấn đâu.

-Vậy thì tốt.

Lý Hàn khẽ lắc đầu, trong lòng không biết đang có cảm giác gì, sau chốc lát lại cười mắng một tiếng:

- Tên tiểu quỷ người, đừng nói Diệp Thanh Mã cứ nói Âm Thiên Kiệt đi, đến ta cũng không có bao nhiêu phần nắm chắc sẽ giết được hấn... Tiểu tử người thì hay rồi, vừa ra tay là đã giết được người ta rồi... Có điều, nếu nói người có bản lĩnh đó, ta lại không tin được, tiểu quỷ, nói thực đi... Xem ra ngoài việc người tu luyện Công pháp mà mẫu thân người để lại ra còn có được kỳ ngộ khác phải không? Là gặp được một lão sư tốt sao? Hay là có được truyền thừa của tiền nhân rồi?

Lý Hàn nhìn chăm chăm vào LÝ DẬT nói.

Lý Dật lại không thể ngờ, người cha của mình lại thông mình đến mức này, lúc này giấu ông cũng không còn ý nghĩa, ngay lập tức hấn chỉ có thể thở dài, nói:

- Đúng vậy, ta quả thực đã có chút kỳ ngộ gặp được một lão sư không tồi... Còn về Diệp Thanh Mã và Âm Thiên Kiệt, ta không có thực lực dễ dàng để giết họ, đó đều là lão sư ra tay.

- Vậy bộ Đấu kỹ kỳ dị của người, cũng là ông ta truyền cho người sao?

Nâng ly trà lên, Lý Hàn tiện miệng hỏi.

- Đúng vậy.

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Có điều phụ thân đại nhân nếu người có hứng thú...

- Miễn đi!

Lý Hàn xua tay, tuy ông quả thực rất có hứng thú với bộ Đấu kỹ của Lý Dật. nhưng ông cũng sẽ không muốn mạo hiểm đắc tội với vị lão sư thần bí của Lý Dật. Phải biết rằng, người có thể dạy dỗ Lý Dật trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi đạt đến mức này, lại có thể dễ dàng giết được cường giả Đấu Sư Đỉnh phong, người như vậy ai dám đắc tội?

Lại suy nghĩ một hồi, Lý Hàn mới đo dự nói:

- Chỉ có điều, nếu có cơ hội. chỉ bằng người thử xem có thể mời được lão sư của người đến Lý Gia chúng ta gặp mặt không... Người làm phụ thân như ta cũng phải cảm tạ ông ta một lần.

Lý Dật chậm rãi lắc đầu. nói:

- Phụ thân đại nhân, tính cách của lão sư ta có chút cổ quái, người muốn gặp ông ấy, có lẽ là không thể nào... Có điều người có thể yên tâm, nếu ông ấy có ý đồ xấu nào với ta chỉ vung tay là có thể lấy mạng ta rồi, có cần phải dốc lòng dạy dỗ ta như vậy chứ?

Lý Hàn khẽ gật đầu, rồi gõ bàn nói:

- Nếu đã vậy thì thôi, chỉ có điều Dật nhi, nếu người đã có lão sư vậy thì Tế Thần điện kia chi bằng đừng đi nữa.

Thấy vẻ quan tâm của Lý Hàn, Lý Dật hết cách lắc đầu. nói:

- Chuyện này e rằng không được, lão sư đã phân phó qua, tu luyện ở nơi tổ chức Tế Thần điện, sẽ rất có lợi để ta đột phá lên Đấu Sư. Nếu như ở đó ta có thể rút ngắn rất nhiều thời gian, vì vậy...

Lý Hàn ánh mắt vụt hiện một tia kinh ngạc.

Đấu Sư? Phải biết rằng bản thân năm đó khi đột phá Đấu Sư đã là lúc tuổi cận kề ba mươi. Thế nhưng bộ dạng của Lý Dật lúc này, cơ hồ nắm chắc trong thời gian ngắn có thể đột phá Đấu Sư, phải biết rằng, Lý Dật mới chỉ là Nhất Tinh Đấu Giả.

Thế nhưng vừa nghĩ tới việc chỉ ba tháng mà từ một phế vật biến thành một Đấu Giả. Cơ hồ hẳn nói muốn đột phá Đấu Sư cũng trở thành việc rất có khả năng.

Cảm giác cổ quái này khiến LÝ Hàn cảm thấy thất vọng đau khổ, ngay lập tức ông chỉ biết lắc đầu, nói:

- Nếu lão sư người đã có phân phó rồi vậy thì bỏ đi... Mấy ngày nữa ta sẽ đi báo một tiếng với mấy gã của Đấu Thần Điện. Nếu người muốn đi vậy thì chuẩn bị cho kỹ đi, chuyện của gia tộc này, tạm thời người không cần lo liệu, tự nhiên sẽ có người xử lý. Người chỉ cần một lòng tu luyện là được rồi. Còn một việc nữa...

Lưỡng lự một lát. Lý Hàn mới khẽ tiếng nói:

- Hôm nay... người đã gặp Băng nhi chưa?

Lý Dật gật đầu nói:

- Đã gặp qua Lý Băng biểu tỷ rồi.

- Vậy thì... Băng nhi đã nói với người chưa?

Lý Hàn sắc mặt cổ quái nhìn Lý Dật.

- Nói cái gì?

Lý Dật mù mờ không hiểu.

Lý Hàn nhìn chằm chằm vào Lý Dật xác định hẳn thật sự không biết gì, rồi do dự nói:

- Vốn dĩ... chuyện của đám trẻ các ngươi ta không nên lo. Nhưng lần này... cơ hồ không lo cũng không được rồi... Bỏ đi, nếu như con bé đó không muốn nói, thì để ta nói vậy. Người biết lần này tại sao Bằng nhi lại phải trở về không?

Lý Hàn trầm giọng nói.

Lý Dật cười khỏ một tiếng đáp:

- Phụ thân đại nhân, người có chuyện cứ nói thẳng đi, đừng bắt ta phải lòng vòng như vậy.

Được rồi, ta nói thẳng vậy.

Lý Hàn gật đầu nói:

- Vốn dĩ Bằng nhi đang tiến tu ở Học viện La Lan, nếu không thăng cấp Đấu Sư thì không thể nào tốt nghiệp...

- Vậy thì rốt cuộc nàng ta...

- Có điều, lần này là tình hình đặc biệt.

Lý Hàn chậm rãi nói:

- Phụ mẫu của Bằng nhi vốn là thành viên cao cấp trong Lý Gia chúng ta, có điều mấy năm trước khi đi làm nhiệm vụ, đã cùng qua đời... Nhưng lúc hai người họ còn tại thế, đã định hôn sự cho Bằng nhi, lần này Bằng nhi thật ra là về để thành thân...

cốp

~~Tách trà trong tay của Lý Dật ngay lập tức biến thành bụi, một cảm giác cổ quái đến cực điểm trào lên đầu, khiến Lý Dật cảm thấy vô cùng khó tả.

Sau một hồi hẳn mới hít vào một hơi, nói:

- Nàng ấy... Lúc nào thành hôn?

- Một tháng sau.

-Đối phương là ai...

- Nhị Thiếu gia của Gia tộc Nạp Lan, Nạp Lan Hạ, ở Vân Thủy Thành cách Vạn Triều Thành hơn trăm dặm.

- Ta biết rồi.

Lý Dật chậm rãi đứng dậy:

- Còn phải cảm tạ phụ thân đại nhân, hôm nay đã nói chuyện ta cho ta biết.

Lý Hàn cười khỏ một tiếng, nói:

- Dật nhi, vốn dĩ chuyện này nên để tự Bằng nhi nói... Có điều, từ nhỏ nó đã hiểu thuận, tính cách lại bướng bỉnh... Ta sợ nó mãi không nói, người lại không lo đến chuyện gia tộc nếu một tháng sau mới biết, quấy mới biết người sẽ làm ra chuyện gì. Vì vậy ta đây mới... Có điều tiểu tử, ta có chuyện cảnh cáo người trước, người đừng có nghĩ đi giải quyết Nạp Lan Hạ là xong. Người phải biết, gia tộc lớn thường trọng thể diện, nếu Nạp Lan Hạ chết, e rằng Bằng nhi gả qua đó, cũng chỉ có thể làm quá phụ mà thôi. Còn về việc hủy Bỏ hôn ước thì không thể nào... Vì vậy tiểu tử người đừng bao giờ làm bừa a!

Lý Dật nhàn nhạt cười, nói:

- Phụ thân đại nhân hãy yên tâm, còn một tháng nữa, ta đâu cần thiết phải làm bừa... Mỹ nhân như băng sơn ấy chịu gả đi, cũng là chuyện tốt, tại sao ta phải làm bừa chứ? Phụ thân đại nhân người đứng là suy nghĩ nhiều quá rồi!

Dứt lời, Lý Dật đứng lên khẽ khom người, rồi thân hình lao ra khỏi phòng như một cơn gió lốc.

Thấy bộ dạng của hắn, Lý Hàn cũng chỉ biết dở khóc dở cười. Người con trai bảo bối của mình, mình đúng là càng lúc càng không thể hiểu rồi.

- Bỏ đi, con cháu cũng có phúc của con cháu... Chuyện này lão tử muốn lo, cũng không thể lo được a!

Dứt lời Lý Hàn khẽ bóp lá thư trên bàn ra, ngay lập tức lá thư đã hóa thành mảnh nhỏ bay khắp nơi loáng thoáng có thể nhìn thấy hai chữ Nạp Lan...

000

- Nữ nhân chết tiết này! Nữ nhân chết tiết! Nữ nhân chết tiết!

Lý Dật vẻ mặt đầy giận dữ, miệng lẩm bẩm chửi, tuy chỉ gặp người mỹ nhân giống như ngọn băng sơn ấy hai lần, nhưng không biết tại sao, sau khi nghe xong tin này. Lý Dật chỉ cảm thấy lửa giận đầy mình mà không chỗ phát tiết. Việc đầu tiên mà hắn muốn làm lúc này chính là tìm nữ nhân đó, giáo huấn một trận nên thân.

Về mặt hầm hầm quay về trong phòng của mình. Nhìn thấy bên trong không có bóng người. Lý Dật giống như kẻ mất phương hướng chạy loạn trong đại viện Lý Gia. Lý Dật lúc này, sớm đã có một sự uy hiếp rất tự nhiên, cho dù là tiểu bối hay là thị vệ của Lý Gia nhìn thấy bộ dạng phát khùng của hắn cũng đều vòng tránh xa, không ai dám đến trước mặt của vị Thiếu Gia chủ này tìm cái chết.

Sau khi vòng vèo hơn nửa vòng, Lý Dật vẫn không tìm thấy người đâu, cảm giác này khiến trong lòng hắn càng âm ỉ lửa cháy, cuối cùng hắn không nhịn được tóm lấy một tên thị vệ qua đường, âm trầm nói:

- Có nhìn thấy Lý Băng không.

- Lý Băng tiểu thư, ... ở hậu sơn...

Người thị vệ cơ hồ cảm nhận được sự gấp gáp của Lý Dật, không dám nói phí lời.

- Hậu sơn? Được lắm!

Lý Dật cười lạnh một tiếng, người khẽ vụt một cái, lao thẳng về hướng hậu sơn.

Lúc này, có mấy thị vệ vây lại. Nhỏ to thì thầm với nhau.

- Thiếu Gia chủ không biết tại sao lại nổi giận như vậy.

- Có phải Lý Băng tiểu thư đã đắc tội hắn?

- Điều này cũng phải, cơ hồ lúc trước hai người họ đã là kẻ đối đầu a... Lần này lúc Đại hội Tông tộc, nghe nói trước lúc đại hội. Lý Băng tiểu thư còn châm chọc Lý Dật Thiếu gia, chỉ có điều không ngờ. Lý Dật Thiếu gia lại mạnh đến mức này, e rằng lúc này Lý Băng tiểu thư phải ân hận lắm?

- Suyt, nhỏ tiếng, Na Na tiểu thư đến rồi, đừng nhiều lời...

Tiếng nói của thị vệ này vừa dứt, đã nhìn thấy Lý Na Na từ chỗ rẽ đi ra, cơ hồ nhìn thấy thân ảnh lướt qua của Lý Dật nàng khẽ nhíu mày, trong ánh mắt vẻ xa xăm...

93. Q.1 - Chương 93: Ở Bên Hồ Trong Hậu Sơn

Trên cấm địa hậu sơn của Lý Gia, người bình thường vốn không thể nào đặt chân vào, lúc này lại bị người khác chạy sục sạo điên cuồng, không biết bao nhiêu muông thú đã phải chạy tán loạn trong rừng cây.

Trong sơn cốc ở hậu sơn, nơi cuối đầu có một hồ nước lạnh lẽo. Ven hồ trồng những khóm hoa quế, có lẽ đang là cuối thu, hoa quế nở rộ lúc này đã rơi rụng tiêu điều rơi xuống rồi nổi thành từng cụm trên mặt hồ.

Một thân ảnh xinh đẹp đang dựa vào một gốc cây hoa quế, đưa mắt nhìn xa xăm về mặt hồ, nhưng phảng phất như nàng chẳng chú ý đến điều gì.

Bùm

~~Đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, giống như có vật gì lớn rơi xuống, khiến cả sơn cốc này chao đảo.

Nữ tử ấy lúc này mới khẽ quay đầu lại nhìn, sau chốc lát mới nhàn nhạt nói:

- Đã lớn bằng ấy rồi sao vẫn giống tên tiểu quỷ như vậy? Người tìm ta có chuyện sao? Hay là khoe khoang mình lợi hại thế nào.

Lý Dật cảm thấy hơi thở như ngừng lại, một mạch chạy điên loạn tới đây, đã khiến nộ khí của hắn bành trướng đến cực điểm, lúc này nếu có người dám dính vào hắn, có lẽ ngay lập tức sẽ bị hắn tát chết.

Thế nhưng khi đứng trước người nữ nhân trước mặt này, không biết tại sao nộ khí bị ầm ứ đã lâu thoáng chốc đã bị tiêu tan hết, ánh mắt trong veo của nàng khẽ lướt qua khiến hắn còn có cảm giác hoang mang muốn chạy trốn.

Lý Băng lúc nào nào còn dáng vẻ băng lạnh nào, cơ hồ ở nơi này nàng đã tháo bỏ toàn bộ lớp ngụy trang của mình, sự lạnh giá đã bị tan chảy đi toàn bộ, hóa thành một nụ cười đầm ấm.

Thế nhưng bên trong nụ cười ấy, cơ hồ lại khiến người khác có cảm giác cách xa nghìn dặm.

Lý Dật nhất thời không biết nói gì mới phải, vốn dĩ trăm mối tơ vò trong lòng hắn đang muốn lao đến để hỏi rõ, nàng muốn thành thân sao lại không nói rõ với mình? Nhưng đến lúc này, hắn chỉ biết đứng đờ đẫn người.

Mình có tư cách gì hỏi nàng? Có thân phận gì để chất vấn chuyện này?

Đừng nói, ta và nàng hoàn toàn không có mối giao tình nào quá sâu sắc, cho dù là gặp mặt, hai người thật ra cũng chưa gặp được mấy lần.

Bản thân sao có thể mở lời! Dù gì hai người trên danh nghĩa, chỉ là biểu tỷ và biểu đệ a... Tuy rằng, hai người lại không có chút quan hệ máu mủ nào.

Lý Dật cứng họng một hồi lâu, cuối cùng khẽ thở dài, nói:

- Biểu tỷ... Lê nào, nàng không có chuyện gì muốn nói với ta sao?

Lý Băng khẽ cười, nói:

- Ta có gì đáng nói với người... Lý Dật biểu đệ, người đừng quên rằng, quan hệ của hai chúng ta thật ra cũng không tốt như vậy.

Lý Dật nhướng mày lên, sau một hồi khẽ giọng nói:

- Vậy sáng nay tại sao nàng...

- Nghe nói người đã chà đạp Đại tiểu thư của Mạc Gia?

Lý Băng đột nhiên lạnh lùng nói.

- Chuyện này... Chuyện này...

Lý Dật cười khở một tiếng:

- Nếu như ta nói với nàng, ta bị người khác hãm hại, nàng có tin không?

- Ta tin!

Lý Băng khẽ giọng nói:

- Những quan hệ gần đây của người và Na Na cơ hồ cũng rất tốt a!

- Ta chỉ coi nàng ấy như muối muối mà thôi.

- Vậy Nhược Vân thì sao?

- Nhược Vân...

Lý Dật sắc mặt cổ quái, sau chốc lát khẽ than, nói:

- Nhược Vân đối với ta tình thâm ý trọng, ta không thể phụ nàng ấy... Nhưng, nhưng...

- Không nhưng gì cả.

Lý Băng chợt cười khỏ một tiếng:

- Người giải thích những chuyện này với ta làm gì...

-Bởi vì, bởi vì...

Lý Dật sắc mặt cổ quái, trong lòng không biết đang có cảm giác gì, bởi vì ta đã thích nàng? Thế nhưng cảm giác này bản thân cũng không biết có phải là thích không, nếu không phải là thích, thì đó là gì?

Tựa hồ rất thích thú với vẻ quần bách của Lý Dật. Lý Băng chăm chú nhìn hắn, rồi khẽ cười, nói:

- Được rồi, ta không hỏi người những chuyện này nữa. Có điều, coi như là bồi thường cho ta, người đến cùng ta ngắm nhìn hoa quế trong hồ đi.

Lý Dật nào dám nói chữ không? Ngay lập tức hắn bước lên trước, đứng bên cạnh Lý Băng, nhìn theo ánh mắt của nàng về trong hồ nước.

Chỉ nhìn thấy những cánh hoa quế trắng thuần khiết đang bông bênh trên mặt hồ, thấp thoáng có cơn gió thổi nhẹ tạo ra những gợn sóng dập dềnh lẫn tẩn.

Cũng không biết bao lâu sau, Lý Dật mới chợt than một tiếng, nói:

- Đẹp quá.

Lý Băng u uất thở dài, nói:

- Đúng là rất đẹp.. .Ta vẫn rất thích ở nơi này. Lúc trước, ta luôn thích một mình tắm ở đây, thế nhưng tiểu quỷ người lại gan to bằng trời, hôm nay người có phải nên nói thật cho ta biết, rốt cuộc người đã nhìn lên ta mấy lần rồi.

Lý Dật cảm thấy như ngừng thở, vấn đề này hắn không thể trả lời, chỉ có thể cười khỏ một tiếng, coi như đã đáp lời.

Cũng may Lý Băng cũng không cần vặn chuyện này, nàng chỉ ngồi xuống, đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình vẩy nước, chợt hồn nhiên cười, nói:

- Nếu không phải nước hồ quá lạnh, hôm nay có thể tắm một lần nữa rồi.

Lời nói này, giống như giữa hai người không có chuyện để nói, bầu không khí thoáng chốc trở nên vô cùng kỳ quặc.

Lý Băng nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Lý Dật, khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Tiểu quỷ, không phải trước giờ người đều gan to bằng trời sao? Có chuyện gì cứ nói người như vậy không giống bộ dạng thường ngày chút nào a!

- Ta... ta...

Lý Dật lắc đầu, sau chốc lát cuối cùng mới quyết tâm, nói:

- Lý Băng biểu tỳ... Nghe nói, nghe nói tháng sau nàng... sắp thành thân rồi...

Lý Băng khẽ rùng mình một cách kín đáo, sau chốc lát nàng dụ dằng cười, nói:

- Chuyện này người cũng biết rồi? Chắc là Lý Hàn thúc thúc nói cho người đúng không? Thế nào? Hôm nay chỉ đến nói chuyện này thôi sao?

Lý Dật gật đầu, rồi lại lắc đầu, sau một hồi, cuối cùng chĩnh sắc nói:

- Phải! Chính là vì chuyện này! Biểu tỹ nàng là nhân vật thể nào! Tên Nạp Lan Hạ đó quỷ mới biết hần là người thể nào. nếu nàng lấy hần, ta... Ta ngàn vạn lần không cho phép!

Lý Băng im lặng một hồi. rồi từ từ thở ra một hơi, thấp giọng nói:

- Nạp Lan Hạ đó, ta đã gặp từ lâu rồi. So với tên tiểu quỷ như ngươi, không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Bản thân ta cũng rất hài lòng... Càng huống hồ, hình như ngươi cũng không có tư cách nói không cho phép nhỉ?

Lý Dật nghiêng rằng nói:

- Ta nói không được là không được!

Lý Băng không nhịn được cười nói:

- Thế nào, tiểu quỷ sáng nay chiếm lợi từ tỹ tỹ, như vậy cũng muốn chịu trách nhiệm rồi?

Lý Dật nhìn dáng vẻ của LÝ Băng, cảm giác xung động không biết trào lên thế nào, hần nghiêng rằng, khê giọng nói:

- Tóm lại, không cho phép là không cho phép! Nếu hiện giờ nàng cần lý do gì, ta sẽ lập tức cho nàng Lý do đó!

Lý Băng lắc đầu, dịu dàng nói:

- Tiểu quỷ, ngươi có thể cho ta lý do gì, ngươi... Uhm...

Thấy bộ dạng của Lý Băng, Lý Dật trong lòng đã quyết, hần ôm chặt vào eo của nàng rồi bỏ tới, cứ như vậy hôn lên môi của Lý Băng, khiến nàng không thể nào nói nốt câu còn lại...

Lý Dật làm như vậy đã vô cùng to gan lớn mật. Lý Băng khê run như người bị điện giật, có lẽ cho dù nàng trăm tính ngàn tính cũng không thể nào ngờ Lý Dật lại làm như vậy. Nàng gắng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi vòng tay của Lý Dật thế nhưng tựa hồ như lúc này nàng đã quên mình là một Đẩu Sư. Đôi tay yếu ớt đánh vào ngực của Lý Dật nhưng chỉ một lát sau, sự giãy dụa yếu ớt ấy cuối cùng đã biến mất nàng khê rên rĩ một tiếng, hai cánh tay vúi vào cổ của Lý Dật.

Sau đó, hai người cứ như vậy nằm xuống nền cỏ...

Lý Dật ôm chặt Lý Băng vào trong lòng mình, chỉ cảm thấy thân người ấm áp ngọt ngào đầy mùi hương thơm trong lòng mình có đầy sự mê hoặc. Đôi môi của Lý Băng lạnh giá nhưng mềm mại thấp thoáng có mùi hương của hoa quế. Lý Dật chỉ cảm thấy khắp người mình nóng ran, ý niệm đó trong đầu càng rục rịch sục sôi.

Đề người Lý Băng xuống, hần thả lỏng hôn nhẹ vào đôi môi của nàng, động tác của Lý Dật càng lúc càng cần quấy, đôi bàn tay của hần dần trượt xuống vai của LÝ Băng, sau chốc lát đã xé rách áo nàng một cách thành thực, đôi tay từ từ luôn vào trong.

Dưới lớp y phục mỏng manh, làn da láng mịn của Lý Băng mềm bóng như một dải lụa, nhưng thoáng có phần lạnh lẽo. Lý Dật chỉ cảm thấy cảm giác ấy quá sức tuyệt diệu, nữ nhân đã qua tay hần ở kiếp trước nhiều không đếm xuể, nhưng chưa từng có người nào đem lại cho hần cảm giác như vậy.

LÝ Băng không nhịn được khê rên một tiếng, chỉ là đôi môi nàng đã bị Lý Dật dính chặt, tiếng rên chỉ phát khê ra như giọng hừ hừ, thế nhưng chỉ như vậy lại càng khiến ngọn lửa trong lòng Lý Dật bùng cháy!

Bàn tay của Lý Dật trượt xuống eo của Lý Băng, có lẽ vì quanh năm tu luyện mà thân thể của Lý Băng vừa mềm mại vừa rắn rồi, eo bụng nhỏ nhắn phẳng lì không một vết nhăn. Lý Dật chỉ đưa một tay đã ôm chặt nàng, tay kia nhanh chóng dịch lên trên, nhẹ nhàng chạm vào bộ ngực đầy đà của nàng.

Cảm giác lần này hoàn toàn khác với lúc sáng, chỉ thoáng chốc khiến Lý Dật trở lên phát cuồng.

Hần cơ hồ mang theo cơn điên cuồng ấy, muốn cởi bỏ hết y phục của Lý Băng ra, bàn tay còn đang đặt ở eo đã nhanh chóng luồn xuống dưới.

Lý Băng rùng mình, cơ hồ biết được Lý Dật đang muốn làm gì, nàng cọ quảy một một trận, khuôn mặt đưa sang bên, khẽ tiếng nói:

- Không... Không được... Lý Dật đệ đệ. không được...

Lý Dật lại hừ một tiếng, giống như không nghe thấy gì, đôi môi lại chuyển xuống dưới, nhẹ nhẹ hôn xuống ngực nàng.

- Uhm

~~Lại một tiếng rên dài, Lý Băng co rụt người lại như một chú mèo con, nhưng sau chốc lát. nàng lại giãy dụa dữ dội:

- Đứng! Đứng như vậy... Lý Dật đệ đệ, đừng như vậy... Đứng như vậy... Tỷ tỷ cầu xin người, đừng mà... Đứng như vậy được không...

Lý Dật khẽ cứng người lại, cuối cùng hắn đã dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Lý Băng.

Lúc này Lý Băng sắc mặt đỏ bừng, nào còn dáng vẻ của một băng sơn mỹ nhân?

Nàng đưa mắt nhìn, cắn đôi môi của mình, nhưng không nói lời nào.

Lý Dật thở dài một tiếng, nói:

- Xin lỗi, là ta mạo phạm nàng rồi. ..Ta...Ta...

Nói đến đây, hắn cũng không nói được tiếp nữa, chỉ buông lỏng tay ra, khẽ nhắm mắt lại.

Nhìn bộ dạng của Lý Dật. Lý Băng lại vội khẽ tiếng nói:

- Không... Không phải như người nghĩ. Chỉ là... Chỉ là...

Nói tới đây, Lý Băng đột nhiên u uất thở dài, nói:

- Chỉ là... Chỉ là ta không thể... Lý Dật đệ đệ. người phải biết... Ta gả vào Gia tộc Nạp Lan, là đại diện cho danh dự của Lý Gia... Nếu như... Nếu như... vậy, thể diện của Lý Gia chúng ta sẽ bị mất toàn bộ!

Lý Dật chợt động nộ, lạnh giọng nói:

- Đã như vậy rồi! Nàng còn muốn gả vào Gia tộc Nạp Lan! Nàng không phải cần một lý do để không thành thân sao? Hiện tại nàng đã là nữ nhân của Lý Dật ta rồi, còn muốn chạy sao? Nếu người còn nghĩ như vậy, vậy thì ta... Ta cũng không khách khí nữa!

Nói rồi, Lý Dật lại đẩy Lý Băng nằm xuống đất, không nói không rằng bá đạo cưỡng ép.

Lý Băng cả người chấn động, sau chốc lát nàng chợt thở dài, nói:

- Tiểu quý, nếu người muốn làm chuyện ấy với ta, vậy thì làm đi... Chỉ có điều, nếu sau khi người làm xong, sẽ có hậu quả gì, người đừng bao giờ trách ta!

- Nói như vậy, nàng vẫn muốn gả đến Gia tộc Nạp Lan sao?

Trong ánh mắt của Lý Dật như bắn ra tia lửa.

- Phải!

- Tại sao?

- Tại sao?

Ánh mắt của Lý Băng thoáng hiện ra tia buồn vương, sau đó u uất thở dài, nói:

- Đó là di nguyện của cha mẹ ta... Nếu ta không làm được, không phải là bất hiếu sao... Vì vậy Lý Dật đệ đệ. tỷ tỷ ta... Tỷ tỷ ta...

Nói tới đây nàng từ từ đẩy cơ thể cứng đờ của Lý Dật ra, chậm chậm mặc lại y phục, rồi cúi đầu nhìn Lý Dật. Đột nhiên nàng phục xuống đất hôn nhẹ vào đôi môi của Lý Dật sau đó thở dài, mang theo nỗi buồn ảm đạm bỏ đi...

Lý Dật vẻ mặt lạnh lẽo, cảm giác được mùi hương còn vương trên khóe miệng, sau đó hần vung một chưởng ra, một luồng đầu khí móng tanh chợt đánh ầm vào mặt nước!

Nạp Lan Hạ! Cướp nữ nhân của Thiếu gia? Người chết chắc rồi!

94. Q.1 - Chương 94: Bạch Hổ Hạ Cấp, Huyết Nguyệt Cuồng Cường

- Toái cốt Chưởng!

Trong một góc nào đó ở cấm địa hậu sơn, Lý Dật thân hình như quỷ mị từ một góc bay lên một tảng đá lớn, hữu chưởng khê vung xuống, một đạo chưởng lực hùng hậu đã đánh vào trên tảng đá lớn.

Một âm thanh nặng nề vang lên, nơi Lý Dật hạ chưởng lại không có vết tích gì, thế nhưng đối diện với tảng đá ấy, lại nổ thành một vốc đá vụn, chỉ thấy một chưởng ấn lôm xuống ở trên tảng đá.

Sau khi đánh ra chưởng này, Lý Dật mới chậm chậm đáp đất, khê gơ tay lên chỉ thấy giữa chưởng đầu khí vô cùng mỏng manh đang không ngừng trào động.

Ở bên, Xà Tôn Giả lơ lửng trong không trung khê lắc một cái, sau một lát, mới nhàn nhạt nói:

- Tiểu tử, Bản tôn biết người đem những Đấu kỹ này dung hòa vào bộ Đấu kỹ kỳ dị của người. Nhưng chuyện này đừng nói là người, ngay có Bản tôn mà làm, e rằng cũng không phải trong một lúc đã thành công. Bản tôn thấy chi bằng người nghỉ đi một chút, tiềm tu một thời gian rồi tính đi, giống như người bây giờ cũng không có kết quả gì đâu.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, nói:

- Lão quỷ, người cảm thấy ta còn thời gian từ từ tiềm tu sao?

-Hắc...

Xà Tôn Giả khê cười:

- Tiểu nha đầu đó đối với người mà nói quan trọng như vậy sao? Người thật sự muốn giết Nạp Lan Hạ ở Vân Thủy Thành ấy sao? Bản thân người cũng đã điều tra qua. Vân Thủy Thành là một mình Gia tộc Nạp Lan độc đại, Lý Gia các người không phải là đối thủ của người ta. Người muốn đi giết người, cũng không dễ như vậy đâu. Phải biết rằng, Bản tôn hiện tại không thể nào giúp người được gì.

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Ta biết, ta lại càng biết rằng, Gia chủ của Nạp Lan Gia đó, còn là cường giả Đấu Vương, ta muốn giết người con trai bảo bối của hắn, hắn không xuất đầu lộ diện vì con trai của hắn mới lạ... Nhưng lẽ nào vì vậy mà ta sẽ không đi sao?

Xà Tôn Giả cười cổ quái, nói:

Lý Dật hừ một tiếng, nói:

- Đầu tiên để bọn họ thoái hôn trước, nếu không bằng lòng, thì lại nghĩ cách khác... Tóm lại, đến cuối cùng nếu thật sự không được, thì giết Nạp Lan Hạ đi là xong. Nghe nói Nạp Lan Hạ cũng là một Đấu Sư... Hừ, một Đấu Sư, tạm thời ta cũng không coi là gì.

- Tiểu quỷ kiêu ngạo!

Xà Tôn Giả lắc đầu:

- Nếu không phòng bị gì thì người giết một Đấu Sư quả thực không khó nhưng nếu đối phương có phòng bị, vậy thì không dễ như vậy đâu. Tiểu tử, suy nghĩ kỹ đi... Lần này, khác với lần quyết định giết Diệp Thanh Mã và Âm Thiên Kiệt a!

- Không cần nghĩ nữa, nếu nhìn nữ nhân của mình rơi vào tay kẻ khác, nếu ta còn thờ ơ, vậy thì còn đáng là một nam nhân không?

Lý Dật lạnh lùng nói:

- Đến lúc đó, e rằng đến cả Tế Thần điện ta cũng không còn hứng thú nữa.

- Tiểu tử, ngươi lại uy hiếp Bản tôn!

Xà Tôn Giả cười khỏ một tiếng:

- Bỏ đi, bỏ đi, ai bảo Bản tôn lại đen đui như vậy, lại chọn ngay một đệ tử như ngươi... Có điều, trong tình huống không thể nào xuất thù, Bản tôn cũng không thể nào giúp ngươi được nhiều... Bỏ đi. Bỏ đi, cứ truyền chiêu này cho ngươi vậy!

- Tiểu tử, ngươi nhìn kỹ cho Bản tôn đây! Để an toàn, Bản tôn chỉ xuất thủ một lần, ngươi phải nhìn kỹ đây, đây là Đấu kỹ cấp Bạch Hổ a!

Cấp Bạch Hổ?

Lý Dật hai mắt sáng trung, những ngày qua hần khổ tu, muốn kết hợp Đấu kỹ vào trong Huyền Sát, sau đó nâng cao thực lực của mình. Nhưng có lẽ vì tâm trạng của mình nên hần không có quá nhiều tiến bộ. Nhưng lúc này, ý của Xà Tôn Giả rõ ràng là muốn dạy hần một chiêu Đấu kỹ cấp Bạch Hổ!

Chỉ là Đấu kỹ cấp Chu Tước, đã có thể khiến người khác có thực lực để khiêu chiến rồi, nhưng bộ Đấu kỹ cấp Bạch Hổ này, e rằng không dám tưởng tượng.

Nhàn nhạt cười, thân hình của Xà Tôn Giả từ từ dịch chuyển đã bay đến giữa tầng không. Hần khẽ neho mắt lại sau chốc lát khẽ cười một tiếng. Theo tiếng cười của hần, xung quanh núi rừng vốn còn đang xào xạc lúc này trở nên im ắng. Lý Dật chỉ cảm thấy có một luồng uy áp cường đại ập tới, khiến bản thân hần không khỏi cảm thấy mình nhỏ bé như một hạt cát.

Không khí xung quanh chớp mắt đã trở nên nặng nề, ngay cả con suối đang lăn tăn chảy cơ hồ cũng đang ngừng chảy.

Bầu không khí khiến người khác ghê rợn ấy khiến Lý Dật cảm thấy hô hấp khó khăn. Hần neho mắt nhìn Xà Tôn Giả đang cúi nhìn xuống trong không trung, không khỏi lẩm bầm nói:

- Lão quỷ này, sao nhìn thế nào trông ra còn khủng khiếp hơn cả bạch y nhân của hôm đó... Nếu hần không phải là trạng thái linh hồn, mà là lúc toàn thịnh, e rằng...

Nói đến đây LÝ Dật không khỏi cảm thấy như hít phải một luồng khí lạnh.

Trong ánh mắt của hần lại vụt hiện ra sự cuồng nhiệt khác thường. Đối với người như Lý Dật mà nói, trở nên mạnh hơn vốn dĩ chính là giấc mơ mà hần thời khắc nào cũng đều theo đuổi, ở tiền kiếp, hần cho rằng cảnh giới của mình đã là mạnh nhất, còn đến kiếp này, hần mới biết mình vẫn chỉ là ếch ngồi đáy giếng!

Lúc này, cái thế giới đầy những truyền kỳ này lại càng khiến hần trở nên mong chờ!

Trong không trung, thân hình hư ảo của Xà Tôn Giả từ từ hiện ra vài tia đấu khí huyết hồng sắc nhàn nhạt. Đấu khí này mỏng đến cực điểm, nhưng chỉ một chút như vậy, thân hình đang lừng lững trong không trung của Xà Tôn Giả đã giống như một con măng xà khai sơn bổ hải!

Cảnh tượng đấu khí biến thành hình dạng như vậy khiến Lý Dật càng không rời mắt.

Cuối cùng, đấu khí nhàn nhạt chậm chậm thu lại, giống như quay lại trong cơ thể của Xà Tôn Giả. Quang mang xung quanh lúc này khẽ nhạt xuống, rồi lại sáng bừng lên, những nơi mắt thường có thể nhìn thấy toàn một màu huyết hồng.

Từng tia vụ khí huyết sắc giống như sợi dây quấn quanh người của Xà Tôn Giả. Xà Tôn Giả khẽ nâng tay phải lên, khẽ vung lắc vào không gian xung quanh, hần tiện tay khẽ vung ra, một chưởng đã đánh bổ vào vách núi trước mặt.

- Bạch Hổ Hạ cấp, Huyết Nguyệt Cuồng Cương!

Ầm

~~Một tiếng nổ dữ dội vang lên, theo một chưởng võ xuống của Xà Tôn Giả, đấu khí huyết sắc cả người hấn giống như cùng lúc trào ra hình thành một vầng trắng trong lòng bàn tay hấn.

Vầng trắng điên cuồng đánh xuống, nơi mà Huyết Nguyệt đánh vào, không gian bốn bề đã biến thành hư ảo. Đến lúc nó rơi vào vách núi, ngược lại lại biến thành vô thanh vô tức, chỉ là ở những nơi mà Lý Dật có thể đưa mắt nhìn, hấn đã thấy rõ ràng, cho dù là cây cối hay là sơn thạch toàn bộ đã bị biến thành tro bụi trong khoảnh khắc bị đấu khí hồng sắc chạm tới.

Đấu khí hồng sắc ấy không tiêu tán ngay sau đó, mà chúng sau khi đánh vào một vị trí khác lại điên cuồng xoay tròn lại. Lúc này vầng trắng huyết sắc ban đầu, đã giống như con mắt của bão, xoay tròn điên cuồng, tất cả mọi thứ xung quanh, cho dù là không khí bị sự điên cuồng ấy tàn phá bị hút sạch vào trong đó.

Thế nhưng điều quý dị chính là Huyết Nguyệt trong cơn lốc xoáy không to lên, mà càng lúc càng nhỏ. Lý Dật neho mắt nhìn, thế nhưng vào lúc này, cho dù hấn với đôi mắt thường của hấn cũng có thể thấp thoáng nhìn thấy sự điên cuồng bên trong Huyết Nguyệt ẩn chứa một lực sát thương vô cùng lớn!

-Phá!

Theo tiếng quát khê của Xà Tôn Giả, thủ ấn trong tay chợt biến đổi. vốn dĩ là Huyết Nguyệt đấu khí đã thu lại hết cỡ chợt bị nổ tung ra!

Một tiếng nổ vang vút lên tận trời cao.

Bùm

~~Bùm~~ Bùm~~ Bùm

~~Nguyệt đấu khí huyết sắc giống như vầng thái dương nổ tung ra, khí tức âm lạnh chớp mắt trào ra, bao phủ khắp đất trời.

Lần này, vách núi vốn đã đổ ghe sau trận nổ ấy, đột nhiên xuất hiện một huyết động tròn lớn, giống như đã bị hắc động nuốt chửng vậy.

Trong cảnh tượng kinh người ấy, theo sự xuất hiện của huyết động khổng lồ, vầng Huyết Nguyệt đó mời dần dần tan đi, cuối cùng đã biến mất trong không khí. Còn trên vách núi, cơ hồ còn thấp thoáng có huyết sắc thiểm điện tạp loạn đang không ngừng vụt lóe.

Trong hậu sơn cấm địa của Lý Gia, đã bị hoàn toàn biến dạng.

Lý Dật bịt tai nhìn cảnh tượng trước mặt, đã hoàn toàn bị ngây ngất...

Đây... Đây chính là uy lực của Đấu kỹ cấp Bạch Hổ sao?

Nhìn lên huyết động tròn khổng lồ trên thân núi, Lý Dật thực chất không dám tin vào mắt của mình.

Trong không trung, Xà Tôn Giả khê vụt thân hình trở lại bên cạnh Lý Dật nhìn về mặt của Lý Dật, hấn nhàn nhạt cười, nói:

- Thế nào? Không phải vẫn luôn muốn Bản tôn truyền thụ Đấu kỹ cao cấp cho ngươi sao? Sao nhìn thấy Đấu kỹ này, bản thân ngược lại còn ngây người ra?

Diễn Võ Các của Lý Gia hai Các lão đang ngồi xếp bằng trong đó sắc mặt cũng biến đổi cơ hồ cùng lúc xuất hiện bên ngoài Diễn Võ Các nhìn về một hướng khác ở hậu sơn, về mặt kinh ngạc đến cực điểm.

Sau chốc lát, Thanh Các lão toàn đầy mồ hôi lạnh trên trán, tay hấn không khỏi run rẩy, nhưng vẫn nhìn theo hướng đó, chậm rãi nói:

- Đây... Đây là... Đây là...

Lý Gia, trong thư phòng của Lý Hàn.

Lý Hàn vốn đang yên lặng nhìn văn thư trong tay, một khắc nào đó, đột nhiên ông chấn động cả người, ngay cả cửa cũng không mở, mà đá văng ra rồi nhìn về hướng hậu sơn.

Khuôn mặt ông chợt lộ ra vẻ khác thường, không nhịn được nói:

- Đây... Đây không phải là nơi tên tiểu quỷ đang tu luyện sao? Sao lại... Sao lại... Đây... Đây là Đấu kỹ cấp Bạch Hổ? Sao... Sao có thể? Người đâu! Người đâu mau tới đây!

Vẻ mặt của Lý Hàn cơ hồ hiện ra tia điên cuồng, đợi đến lúc thân vệ của Lý Gia chạy tới, ông tóm lấy áo của một tên trong đó. Gần giọng nói:

- Truyền lệnh xuống, bắt đầu từ giờ này phút này, ngoài thiếu gia ra, bất cứ người nào cũng không được bước vào hậu sơn cấm địa nửa bước! Cho dù người nào tới! Toàn bộ đều giết chết không tha!

Trong tiền sảnh của Long Gia, Long Phi đang ngồi ủ dột ở đó, hiển nhiên đột tập kích Huyết Lang Trần mấy ngày nay của Long Gia không được thuận lợi như trong tưởng tượng.

Đột nhiên, hần biến sắc mặt, lao vụt ra khỏi đại sảnh, nhìn chằm chằm về hướng Lý Gia, sắc mặt biến đổi khó dò, lẩm bẩm nói:

- Đây... Đây là... Lý Gia ...Lý Gia quả nhiên...

Ở Thánh Đường Đấu Thần Điện trong Vạn Triều Thành.

Là nơi thần thánh nhất cũng là nơi thần bí nhất trong Vạn Triều Thành, lúc này hiện ra trông có vài phần mộc mạc.

Trong Thánh Đường mang phong cách của cổ đại, ở vị trí chính diện treo một Thần tượng lớn, chỉ là Thần tượng trông có vài phần hư vô mờ mịt, khiến người khác không thể nào nhìn thẳng vào nó.

Trong Thánh Đường rộng rãi, một hàng Bạch Y Tế Ty đang nhắm mắt tu trên nền đất.

Chớp mắt, Bối Đức Song ngồi xếp bằng ở vị trí thượng thủ đột nhiên mở mắt ra, vẻ mặt hần hiện ra vẻ tức mịch cổ quái, khẽ cau mày nói:

- Chư vị có cảm giác được gì không?

- Đúng vậy, Tế Ty các hạ, chúng ta đều cảm nhận được... Đó có lẽ là cường giả cấp Đấu Hoàng, sau khi dùng Đấu kỹ cấp Bạch Hổ mới có thể xuất hiện cảm giác này...

Bối Đức Song lộ ra vẻ nghi hoặc, nói:

- Trong Thiên Phong Đế Quốc này, cường giả Đấu Hoàng đếm trên đầu ngón tay. Đếm đi đếm lại cũng chỉ có vài người, thế nhưng ta chưa từng nghe nói người nào có Đấu kỹ cấp Bạch Hổ. Cho dù là Điện Chủ đại nhân cũng không có... Đây rất cuộc...

Nói rồi, hần lại đưa mắt nhìn Hạ Thần vẫn đang nhắm mắt ngồi đối diện hần.

Hạ Thần im lặng một hồi lâu, rồi nhàn nhạt nói:

- Cho dù là ai dùng Đấu kỹ này, thế nhưng trong Đấu kỹ lại không có sát ý. Hiển nhiên là có người đang dạy đệ tử của mình. Nếu ta đoán không sai, người này đến tám phần có quan hệ với Lý Gia. Thậm chí còn có thể là vị cường giả Đấu Hoàng tối thượng của Lý Gia quay về. Chắc rằng chư vị đều hiểu rõ, thực lực đến mức này sinh mệnh sẽ trường tồn thế nào. Có thể không dây vào thì đừng dây, người đến cấp bậc đó có ai là ngọn đèn trước gió đâu...

Bối Đức Song im lặng trong chốc lát, nói:

- Vậy ý của ngươi là...

Hạ Thần nhàn nhạt nói:

- Giả như không biết gì cả, phong tỏa tin tức, tiếp tục chuẩn bị cho Tế Thần điện... Nếu ta đoán không sai, lần này chúng ta còn có thể tìm được một nhân tài cho Đấu Thần Điện rồi...

- Nếu như vậy thì cứ theo ý của ngươi đi...

Bối Đức Song lại cười nhàn nhạt, rồi lại nhắm mắt tu luyện.

Các Tế Ty còn lại nhìn thấy vậy cũng tự nhắm mắt lại, cơ hồ tất cả cảm ứng vừa rồi đều là giả...

95. Q.1 - Chương 95: Lại Đột Phá

Lý Dật đưa tay xoa xoa khuôn mặt cứng đờ của mình, đợi đến lúc vẻ mặt đã tự nhiên hơn, hắn mới cười khổ nói:

- Lão quỷ... Người...Người làm cho thanh thể lớn như vậy, lẽ nào không sợ lão bằng hữu của người biết sao?

Xà Tôn Giả thản nhiên nói:

- Không sao, chiêu này của ta cũng là cướp lại từ tay người khác, trước nay đều chưa dùng lần nào, cho dù hắn cảm ứng được khí tức này cũng sẽ không cho rằng là ta.

Lý Dật lại vỗ mặt, lắc đầu nói:

- Vậy người biến thành như vậy, còn không sợ người của Vạn Triều Thành không biết sao?

Xà Tôn Giả cười lạnh một tiếng, nói:

- Đấu kỹ cấp Bạch Hổ, chiêu nào tu luyện mà không kinh thiên động địa khắp quỷ thần? Trừ phi là tu luyện trong thâm sơn cùng cốc, bằng không người còn muốn che giấu sao? Thế nhưng với tình hình lúc này của người mà nói, chắc là không có thời gian để tiềm tu trong sơn mạch nào chứ? Bản tôn dùng chiêu này, một là để người nhìn thấy uy lực của nó, còn cái thứ hai, cũng là để cảnh cáo, bằng không khi người tu luyện, đám tiểu bối không có mắt ấy lại chạy đến đây đục nước béo cò, e rằng đây cũng không phải chuyện người muốn chứ?

Lý Dật khẽ lắc đầu, cảm thấy không còn gì để nói, với khí thế và uy áp mà Xà Tôn Giả phát ra vừa rồi, có lẽ những người có chút đầu óc sẽ không chạy tới đây tìm cái chết.

Vì vậy chiêu này tuy rằng có vài phần lộ liễu, nhưng xét từ một góc độ nào đó, lại giảm tính khả năng có người có ý đồ với Lý Dật trong lúc hắn tiềm tu.

Dù gì, chiêu này của Xà Tôn Giả đã công khai thừa nhận đang có sự tồn tại của một tuyệt đại cường giả trong Vạn Triều Thành này.

- Được rồi, đừng phí lời nữa, tập trung lại cho Bản Tôn!

Xà Tôn Giả nhíu mày, tiện tay búng nhẹ, một luồng đầu khí hồng sắc đã điểm vào trán của Lý Dật, sau đó, trong dòng ý thức cuộn trào ngay lập tức đã nhấn chìm Lý Dật vào trong biển thông tin.

- Huyết Nguyệt Cuồng Cương, Đấu kỹ Bạch Hổ Hạ cấp! Lấy đầu ngưng hình, lấy khí thành cương. Hình cương cùng tụ, biến thành Huyết Nguyệt! Huyết Nguyệt vừa xuất hiện, thiên địa cùng than.

Lời giới thiệu đơn giản như vậy, hoàn toàn không nói quá về sự lợi hại sau khi tu luyện thành Đấu kỹ này, thế nhưng, chỉ là lời giới thiệu đầy sát khí này, đã khiến Lý Dật phải rùng mình.

Chiêu vừa rồi của Xà Tôn Giả đã để lại cho hắn một ấn tượng vô cùng sâu sắc!

Nhìn vẻ mặt của Lý Dật, Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Tiểu tử ngươi cũng may mắn lắm, Huyết Nguyệt Cuồng Cương được coi như là dễ tu luyện nhất trong các Đấu kỹ cấp Bạch Hổ. Thế nhưng tiền đề của nó là phải cực kỳ khắc khổ, đó chính là yêu cầu, trong đầu khí của người tu luyện phải ẩn chứa khí Huyết sát... Thế nhưng khí Huyết sát trong Thiên Ma Cửu Biến của tiểu tử ngươi tu luyện lại chính là nhất đẳng trong Công pháp thiên hạ. Vì vậy chiêu này để người tu luyện đúng là không còn gì thích hợp hơn... Chỉ có điều, chiêu này muốn tu luyện cũng không dễ dàng như vậy a...

Nói tới đây, Xà Tôn Giả không khỏi nở nụ cười đầy âm mưu:

- Người thấy huyền động ta để lại vừa rồi không?

Lý Dật liếc nhìn huyết động trên vách núi, không khỏi nuốt nước bọt, nói:

- Nhìn rõ rồi...

- Đó. những tia huyết sắc thiểm điện đó, ngươi cảm thấy có đẹp không?

- Lý Dật cười khỏ một tiếng, lơ mơ cảm thấy chút không ổn, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Đẹp...Đẹp...

- Đẹp thì tốt.

Xà Tôn Giả cười cười nói:

- Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi phải tu luyện trong huyết động đó. Nhớ kỹ, khi tu luyện, đầu khí của ngươi không thể bảo vệ được da thịt của ngươi, chỉ có thể bảo vệ tâm mạch thôi...Những tia huyết sắc thiểm điện ấy, chỉ cần chạm đến người ngươi, ngươi phải nghĩ cách luyện hóa nó, để chúng trở thành của mình...Lúc nào ngươi luyện hóa thành công huyết sắc thiểm điện ấy, vậy thì, ngươi đã có vốn để tu luyện Huyết Nguyệt Cuồng Cương rồi. Nếu ngươi không qua được ải này, vậy thì e rằng ngươi cũng không thể sử dụng được Huyết Nguyệt Cuồng Cương đó đâu. Tiểu tử... Ta đã tốn nhiều công sức như vậy mới chuẩn bị môi trường tốt này cho ngươi, ngươi đừng bao giờ lãng phí nó a...

Khẽ gật đầu rồi nhìn những tia thiểm điện lớn đang lưu động giống như linh xà, Lý Dật không nhin được nói:

- Thứ đó vừa vào người, ta có bị điện giật không...?

- Đến tám thành đấy.

Xà Tôn Giả nhàn nhạt cười:

- Bằng không tiểu tử ngươi lại tưởng rằng Đấu kỹ cấp Bạch Hổ đều dễ dàng tu luyện như vậy? Nếu ngươi không qua được ải này, cho dù ngươi miễn cưỡng dùng được Huyết Nguyệt Cuồng Cương, vậy thì cơ thể của ngươi chắc cũng sẽ bị nổ tung thôi! Tiểu tử, khẩu quyết tâm pháp ta đều cho ngươi rồi. Khi luyện hóa huyết sắc thiểm điện, cùng lúc còn phải tu luyện Đấu kỹ này, sự khổ tâm của Bản tôn, hy vọng ngươi đừng bỏ phí a...

Về đau khổ trên mặt Lý Dật đã dần dần biến mất, hắn khẽ nheo mắt lại, sau chốc lát nhàn nhạt nói:

- Lão quỷ, chỉ hy vọng sau khi luyện xong chiêu này, có thể giúp ta đạt được tâm nguyện a!

Lý Dật nhàn nhạt cười, rồi đạp mạnh chân, cả người đã bắn vào trong huyết động khổng lồ ở vách núi.

Đặt chân vào trong huyết động, Lý Dật liếc nhìn xung quanh, huyết sắc thiểm điện đang lưu động trên đất khiến hắn tê rần người.

Chần chừ một hồi, hắn mới nhẹ nhàng nhảy vào vị trí trung tâm của huyết động.

Vừa hạ chân xuống, những tia huyết sắc thiểm điện lúc này giống như có linh tính vọt lao mạnh tới Lý Dật.

Lý Dật giống như bị sét đánh trúng, cả người bật nảy lên cao!

- Á!

Lý Dật kêu thảm một tiếng, chỉ ít có mười đạo huyết sắc thiểm điện cùng lúc đánh vào người hắn, khiến hắn tê dại khắp người. Đầu khí trong tay chớp mắt tiêu tán, hắn vừa định ngưng kết đầu khí để chống lại những tia thiểm điện, giọng nói của Xà Tôn Giả đã nhàn nhạt vang lên:

- Tiểu tử ! Không được dùng đầu khí chặn lại ! Tập trung tinh thần!

Lý Dật méo xệch miệng, cả người tê dại. Cảm giác tê tê này khiến giọng nói của hắn lập cập:

- Lão...Lão quỷ...Ngươi...Ngươi chắc chắn cố ý hành hạ ta!

Ầm

~~Lại có một đạo huyết sắc thiểm điện đánh vào người hắn, khiến hắn lại bật lên cao.

Xà Tôn Giả lạnh giọng nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi muốn thiểm điện đánh người thành tro bụi, có thể tiếp tục phí lời thêm đi!

- Muốn Thiểu gia chết! Đâu có dễ dàng vậy?

Lý Dật chợt giận dữ quát một tiếng, chỉ quyết trong tay thay đổi, lại đã xếp bằng ngay ngắn trong không trung, mặc cho dòng điện lưu bên người, cứ như vậy mà bày ra tư thế tu luyện.

Ầm

~~Hắn vừa ngồi đúng tư thế, lại bị thiểm điện đánh vào.

- Mày nghĩ ta dễ ức hiếp phải không?

Khẽ quát một tiếng, Lý Dật tiện tay vỗ ra, một đạo đầu khí mỏng bắn mạnh vào luồng điện lưu ấy, thế nhưng bị dòng điện lưu đánh ngược lại còn men theo đầu khí của hắn tràn vào trong cơ thể.

Ầm

~~Lại bị bật cao lên lần nữa.

- Ta không tin mày lại còn tiếp tục như vậy?

Ầm

~~Xà Tôn Giả lững lờ trên không trung nở ra một nụ cười nhàn nhạt, nhìn Lý Dật đang bị chuỗi điện quang đánh chết đi sống lại, hắn chợt khẽ than, nói:

- Cho dù là một Đấu Sư, trong tình huống này mà chỉ sợ xảy ra một chút, e rằng cũng bị đánh tan thành tro bụi. Tiểu tử này xem ra đã có chút nắm bắt về cách đối phó với thiểm điện...Xem ra Bản tôn lần này đã không chọn nhầm người a!

Ầm

~~Lúc nói, Lý Dật đã lại bị giật tung người lên cao, chỉ điều nếu nhìn kỹ, lần này đã khác với mấy lần trước, cơ hồ đã có chút khác biệt. Lý Dật đã bắt đầu điều khiển được hình tích cơ thể của mình, không cho nhiều thiểm điện đánh vào người mình.

oOo

- Ầm~~ Ầm~~ Ầm

~~Đã bảy ngày bảy đêm trôi qua, huyết sắc thiểm điện vẫn không ngừng đánh trong huyết động khổng lồ ấy. Nhưng những tia thiểm điện ấy vừa đến vị trí trung tâm, đều bị gạt ra sang bên một cách quỷ dị, cơ hồ có thứ gì đó đã chặn lại bước đi của chúng.

Nếu nhìn kỹ, sẽ có thể phát hiện, ở chính giữa huyết động, một thiếu niên đang để ngực trần ngồi xếp bằng tu luyện, trong tay hắn kết thành một ấn ký kỳ dị, làn da lấp lánh tia hồng sắc quỷ dị. Nhưng điều khiến người ta phải kinh ngạc chính là, thân hình của hắn giống như đang trôi nổi lênh đênh trên không trung.

Mỗi lần những tia huyết sắc thiểm điện ấy đánh vào bên người hắn, trên người hắn luôn hiện ra những tia hồng quan vô hình gạt những tia thiểm điện sang bên.

- Hôm nay là ngày thứ mấy rồi...

Thiếu niên trong lúc tu luyện khẽ nheo mắt lại, tự mình lẩm bẩm.

Ở nơi mà hắn nhìn thấy, toàn bộ đều là huyết sắc thiểm điện, không đưa ra cho hắn một đáp án nào.

Hắn khẽ lắc đầu, rồi lại nhắm mắt điều tức.

Thế nhưng theo động tác của hắn, có vài tia điện quang huyết sắc từ từ luồn vào trong lỗ mũi hắn, sau đó nhanh chóng đi vào trong kinh mạch.

Những tia thiểm điện vốn dĩ vô cùng điên cuồng, khi vào trong cơ thể của hắn, đột nhiên lại ngoan hiền hơn, men theo kinh mạch của hắn từ từ trượt xuống, đến vị trí của khí hải đan điền, giống như gặp phải hắc động, từng tia bị hút vào trong lỗ xoáy đầu khí.

Cảnh tượng này nói một cách chân thực, trải qua mấy ngày nỗ lực, thiếu niên lúc bắt đầu chỉ có thể khó nhọc tránh né khỏi những tia huyết sắc thiểm điện ấy, hiện tại đã có thể luyện hóa chúng từng chút một rồi.

Đương nhiên luyện hóa những tia thiểm điện này, lúc bắt đầu cực kỳ hao phí tâm sức. Mấy lần hắn cơ hồ cảm thấy gân mạch như bị hủy bởi sự xung điện. Thế nhưng, mỗi lúc như thế này, Lý Dật lại phải khổ sở bảo vệ tâm mạch của mình, mặc cho huyết điện chạy loạn trong người mình, mãi đến lúc bản thân chúng ngừng lại.

Đương nhiên, quá trình này là một việc vô cùng đau khổ, thế nhưng sự đau khổ ấy cũng không phải không tác dụng. Ngoài việc khiến cơ thể của Lý Dật trở nên mạnh mẽ hơn, người hắn lúc này đã có vài phần miễn dịch với những tia huyết sắc thiểm điện ấy. Trong lúc đã quen với quỹ đạo chuyển động của huyết sắc thiểm điện, hắn mới bắt đầu thử luyện hóa những tia thiểm điện này.

Bước này có thể nói là một bước tiến bộ lớn.

Thiên địa nguyên khí vận hành trong huyết sắc thiểm điện này sung mãn đến đâu? Có lẽ vì thuộc tính cuồng bạo của thiểm điện, càng thích hợp với Công pháp của Lý Dật. Vì vậy cùng lúc với việc hắn luyện hóa những tia thiểm điện này, thực lực của bản thân cũng không biết từ lúc nào đã có tiến bộ.

- Lần này, chơi to một chút đi!

Lý Dật cười lạnh một tiếng, ánh mắt hướng nhìn về một đạo huyết sắc thiểm điện to bằng cánh tay ở phía không xa.

- Lão quỷ! Đại lễ của ngươi ta đây sẽ nhận!

- Xoẹt

~~Lý Dật khẽ vùng tay lên, một đầu khí mỏng manh được bắn ra, chớp mắt đã bao trọn lấy huyết sắc thiểm điện ấy. Thiểm điện vốn dĩ đang cuồng bạo vô cùng, giờ giống như mất phương hướng xoay chuyển loạn lên. Đang không có chỗ di chuyển, lúc này đầu khí của Lý Dật vừa chạm tới, ngay lập tức nó thò ra giống như một con linh xà.

Lý Dật thu hết sự tập trung, mặc cho đạo huyết sắc thiểm điện ấy chui vào người mình, rồi chạy loạn trong kinh mạch. Đến khi nó chạy vào khí hải đan điền, lỗ xoáy đầu khí đang im hơi kia chợt vụt chuyển, hút tia huyết sắc thiểm điện này vào.

Huyết sắc thiểm điện giống như có linh tính, xoay người bỏ chạy, thế nhưng Lý Dật hự một tiếng, hấp lực của lỗ xoáy đầu khí chợt lớn mạnh hơn, cứ như vậy kéo huyết sắc thiểm điện lại.

Huyết sắc thiểm điện vừa mới chạm vào lỗ xoáy đầu khí, đầu khí hắc sát có thêm vài tia huyết quang đã giống như một chiếc cối xay nghiền nát nó. Đạo thiểm điện tuy rằng mạnh hơn rất nhiều so với những mảnh thiểm điện lúc trước, thế nhưng qua những ngày tu luyện gian khổ, Lý Dật sớm đã quen với nó. Hắn dùng đầu khí bao phủ cả tia thiểm điện, đưa nó vào trong lỗ xoáy đầu khí đang không ngừng nghiền xé. Cho dù đạo huyết sắc thiểm điện ấy có mạnh, kháng cự quyết liệt, thế nhưng với sự nghiền nát bền bỉ nước chảy đá mòn cũng đã dần biến thành thiên địa nguyên khí, hòa nhập vào bên trong lỗ xoáy đầu khí.

Không biết bao lâu sau, đợi đến lúc đạo huyết sắc thiểm điện ấy đã hoàn toàn bị luyện hóa, Lý Dật chấn động toàn thân. Lỗ xoáy đầu khí lúc co lại lúc lại bùng ra, tuy kích thước không đổi, thế nhưng lúc này huyết sắc trong lỗ xoáy đầu khí, đã từ một đạo phân làm hai, không ngừng uốn lượn xung quanh bên trong lỗ xoáy đầu khí.

Lý Dật trong lòng sững sờ, sau chốc lát không khỏi bật cười, thấp giọng nói:

- Lại đột phá rồi...

96. Q.1 - Chương 96: Diệp Khinh Vũ

Lúc đang tu luyện Huyết Nguyệt Cuồng Cương, chiêu này còn chưa luyện thành, bản thân lại đột phá một cấp, đạt đến cấp Nhị

Tinh Đầu Giả, điểm này khiến Lý Dật không ngờ tới.

Hắn cũng không biết chuyện này có phải là niềm vui bất ngờ hay không.

Chỉ có điều sau khi luyện hóa đạo huyết sắc thiểm điện này, Lý Dật cũng biết bản thân có luyện hóa tiếp cũng không còn ý nghĩa nữa. Nếu luyện hóa những tia huyết sắc thiểm điện này, thực lực của bản thân chắc chắn sẽ tăng vọt, thế nhưng chiêu Huyết Nguyệt Cuồng Cương cũng sẽ không thể luyện thành.

Chỉ vì, luyện hóa huyết sắc thiểm điện khiến cơ thể và kinh mạch thích ứng với trạng thái ấy, chỉ mới là sự bắt đầu quá trình tu luyện Huyết Nguyệt Cuồng Cương mà thôi.

Chầm chậm khép mắt lại, dồn tâm trí của mình vào trong việc tu luyện Huyết Nguyệt Cuồng Cương. Sau chốc lát Lý Dật mở mắt ra, lầm bầm nói:

- Không ngờ thế này tu luyện lại phiền phức như vậy, còn cần phải dẫn khí nhập thể, cũng không biết lão quỷ kia làm được thế nào... Chẳng trách hắn bắt mình luyện hóa thứ huyết sắc thiểm điện trước.

Dứt lời, Lý Dật từ từ đứng dậy, chỉ có điều hoàn cảnh lúc này vẫn quỷ dị như vậy, hắn phát hiện bản thân đang lơ lửng trong không trung, bốn bề vẫn là những tia thiểm điện vô cùng quỷ dị.

- Lão quỷ này đã tạo ra một nan đề cho ta, xem ra hoặc là ta luyện hóa toàn bộ huyết sắc thiểm điện này, hoặc là luyện thành Huyết Nguyệt Cuồng Cương, nếu không thì không có cách nào bước ra khỏi nơi này!

Nói rồi, chỉ quyết trong tay Lý Dật khẽ gạt sang bên, khẽ tiếng nói:

- Dẫn!

Lúc này, một đạo huyết sắc thiểm điện cuồng bạo giống như gặp phải thiên địch của mình, ngoan ngoãn bị Lý Dật hút qua, uốn lượn trong lòng bàn tay hắn, không chịu rời đi.

Chỉ quyết trong tay Lý Dật lại thay đổi, đồng thời một luồng đầu khí chạy theo kinh mạch của hắn trào ra chỉ chưởng.

Lúc này, đầu khí và huyết sắc thiểm điện của hắn đều đã dung hợp vào nhau. Dần dần, quang mang huyết sắc trên thủ chưởng của hắn lại vụt tràn ra. Theo sự tuôn trào của quang mang này, tay phải của Lý Dật đẩy mạnh về phía trước, theo động tác của hắn, một đạo quang mang huyết sắc quỷ dị đã bỏ về phía trước.

- Huyết Nguyệt Cuồng Cương!

Lý Dật quát lớn một tiếng, hắn cảm nhận được rõ ràng đầu khí trong cơ thể của mình giống như bị thứ gì đó hút một cách điên cuồng, rồi đánh mạnh về phía trước, cảm giác này khiến cả người hắn yếu ớt, có điều hắn vẫn cắn răng kiên trì tiếp tục.

- Vút!

Ở nơi Huyết Nguyệt đánh xuống, điện quang xung quanh co quấy trong chốc lát, rồi nhanh chóng biến thành tro bụi, sau đó quang mang đó bắt đầu ngưng tụ lại, hình thành một Huyết Nguyệt đầu khí hồng sắc!

- Phá!

Chỉ quyết trong tay Lý Dật lại biến, đến lúc này mới là lúc then chốt nhất, uy lực của Huyết Nguyệt Cuồng Cương không phải ở chỗ nó biến tất cả các quang mang lúc đầu thành tro bụi, mà chỗ thật sự lợi hại của nó chính là thu nạp lại thiện địa nguyên khí vô cùng tận ngay sau đó!

Thế nhưng tiếng quát của Lý Dật cũng không đem lại bất cứ hiệu quả gì.

Sắc mặt hắn tái nhợt, chỉ quyết trong tay lại biến đổi, đồng thời một búng máu tươi bị phun ra:

- Phá! Phá! Phá!

- Bùm!

Rốt cuộc theo âm thanh cuối cùng của Lý Dật vừa dứt, vàng trắng huyết sắc ấy đã như vàng mặt trời nóng bỏng nổ tung ra, nuốt chửng điện quang huyết sắc xung quanh vào trong đó.

Thế nhưng trận nổ này so với chiêu của Xà Tôn Giả đánh ra thì không biết yếu hơn bao nhiêu lần.

Huyết sắc thiểm điện chỉ trong chớp mắt đã trống trơn, thế nhưng sau một lát, vùng trống đó lại bị một vùng huyết sắc thiểm điện trùm lên.

Lý Dật trong không trung biến sắc mặt liên hồi, rồi lại thổ ra một búng máu. Hắn chặt vật ngã ngồi xuống, không nhịn được cười khổ một tiếng. Không ngờ lực phản chấn của Huyết Nguyệt Cuồng Cương lại dữ dội như vậy, đến lúc cuối cùng cơ hồ bản thân không cách nào có thể điều khiển nó. Hơn nữa, đấu khí cần tiêu hao cho chiêu này quả thực quá nhiều, chỉ một chiêu mà mình đã có cảm giác như bị kiệt sức.

- Đúng rồi, tiểu tử, ta thiếu chút nữa quên nói với ngươi.

Giọng nói của Xà Tôn Giả xa xa truyền tới:

- Thường mà nói, Đấu kỹ cấp Bạch Hổ cần phải là cấp Đâu Sư mới có thể tu luyện. Tuy Đấu Giả miễn cưỡng cũng có thể tu luyện, thế nhưng với thực lực của ngươi mà nói, Đấu kỹ này nhiều nhất người chỉ có thể dùng được một lần, sau đó sẽ phải điều tức ngay để khôi phục đấu khí. Nếu gắng gượng sử dụng lần thứ hai, tiểu tử ngươi nói không chừng sẽ bị Đấu kỹ này đánh ngược lại, hút thành xác khô. Vì vậy, nếu không phải là trạng thái Đỉnh phong, tốt nhất đừng tùy tiện sử dụng, cho dù là trạng thái Đỉnh phong, cũng cần phải cẩn thận a!

- Lão quỷ này, chắc chắn là cố ý mà!

Câu nói của Xà Tôn Giả khiến Lý Dật nghiêng răng ken két. Có điều hắn cũng biết, Xà Tôn Giả làm như vậy có lẽ là để mình có một bài học sâu sắc, bằng không mình còn thật sự cho rằng, tu luyện chiêu này xong sẽ là thiên hạ vô địch.

- Ài, xem ra muốn tiếp tục tu luyện phải đợi đến lúc hồi phục đấu khí rồi!

Khẽ thở dài một tiếng, Lý Dật lại gắng gượng người ngồi xếp bằng, đồng thời hắn tiện vung tay, giăng lấy một tia huyết sắc thiểm điện, chỉ quyết trong tay biến ảo, sau đó lại bước vào trạng thái tu luyện.

Không biết bao lâu sau, Lý Dật vụt mở mắt. khi tức trên người cơ hồ tăng vọt vài phần.

- Lần này, để ta thử xem sao!

Chỉ quyết trong tay lại biến đổi, một tiếng quát vang lên:

- Huyết Nguyệt Cuồng Cương! Phá!

o0o

Lý Hàn ngồi trong đại sảnh, âu sầu day mi tâm của mình. Hơn nửa tháng nay, hắn gặp không ít phiền phức. Đầu tiên là các thế lực lớn nhỏ trong Vạn Triều Thành, đều công khai hoặc âm thầm do thám tin tức, tiếp đó là hai vị Các lão của Lý Gia gọi Lý Hàn đến tra hỏi một lượt.

Hiển nhiên, cảnh tượng kinh dị ở hậu sơn cấm địa Lý Gia đã không biết khiến bao nhiêu người động tâm a.

Về mặt phiền muộn nhìn về hướng hậu sơn, chỉ thấy ở hậu sơn vốn dĩ vô cùng tươi đẹp, lúc này ngọn núi chính của nó đã bị biến mất một nửa, nơi biến mất thay vào đó là một vùng huyết sắc thiểm điện.

Trong vùng huyết sắc thiểm điện ấy rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh cuồng bạo và nồng đặc như vậy, e rằng chỉ cần người có tâm là có thể nhìn ra. Cảnh đất trời dị dạng này, nghe nói chỉ khi Ma thú cao cấp hóa hình mới xuất hiện, hoặc là có người tu luyện Công pháp hay Đấu kỹ cấp ới xuất hiện.

Lý Hàn dĩ nhiên biết rõ, trên hậu sơn của nhà mình ngay cả một con Ma thú cấp một cũng không có. Muốn nói là Ma thú hóa hình, đúng là chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ, vì vậy khả năng lớn nhất, dĩ nhiên là có người đang tu luyện Công pháp hay Đấu kỹ cấp cao.

Mà nếu nhìn từ ngày tên tiểu tử hỗn đản ấy biểu hiện đáng sợ ra, khả năng lớn nhất chính là tiểu tử hỗn đản ấy đã cầu xin lão sư của hắn truyền thụ cho hắn một Đấu kỹ nghịch thiên!

Tên tiểu tử hỗn đản này lẽ nào không biết, lúc này Lý Gia vì hắn mà rơi vào cảnh đầu sóng ngọn gió sao?

Ài, chỉ hy vọng hắn vô sự thì tốt!

Lý Hàn không biết có cảm giác gì trong lòng, sau khi hắn thở dài một tiếng, ánh mắt hướng về những người trước mặt.

Đúng là càng sợ phiền phức, thì phiền phức càng đến a!

Lúc này, trong đại sảnh ngoài Lý Hàn ra, ba vị trưởng lão của Lý Gia cũng ngồi một bên, những người có thân phận lúc này cơ bản cũng đang ngồi trong đó, có thể thấy, lúc này Lý Gia chắc chắn đang gặp chuyện lớn rồi.

Ở vị trí khách ngồi, lúc này đang có bốn người vẽ mặt bình thần đang ở đó.

Người ngồi dưới phía thủ hạ chính là hai cha con Long Gia, lúc này vẽ mặt của hai người cực kỳ quỷ dị, giống như không biết hôm nay đến đây làm gì, mắt nhìn xuống đất, vẽ mặt như chuyện không liên quan tới mình.

Hai người còn lại, là một lão nhân mặc bạch sắc trường bào, một thiếu nữ chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Lão nhân kia râu tóc bạc trắng, xem chừng có vẻ già nua, nhưng đôi mắt ti hí thỉnh thoảng lại vụt hiện tinh quang. Người khác nhìn lão cũng biết là hạng không dễ đối phó. Lúc này lão đang nở nụ cười nhàn nhạt trên mặt, trong tay cầm một chiếc chén ngọc, đang từ từ vân vê.

Chỉ có điều khi liếc nhìn Lý Hàn, trong mắt hiện ra vài phần ý vị.

Còn thiếu nữ ở bên cạnh lão nhân này lại vẽ mặt đầy sát khí. Chỉ có điều cho dù là vậy, vẫn có thể nhìn ra dung nhan kiều diễm của nàng không hề thua kém Lý Na Na một chút nào.

Làn da trắng nõn nà như ngọc khiết nhưng có hây hây đỏ càn khôn lên vẻ duyên dáng của nàng. Nàng mặc một bộ y phục lục sắc thất eo, bờ eo nhỏ nhắn cùng bộ ngực thoáng lộ khe hở của nàng được tôn lên vẻ hoàn mỹ.

Nàng đeo một đôi bông tai sáng lấp lánh có hình dạng như hai chiếc lá, đôi bông tai không ngừng lắc lư tỏa sáng lấp lánh,

Đôi bông tai phối điệu cùng dung nhan của nàng khiến cả người nàng toát ra một khí chất giống như cô công chúa nhỏ, cao ngạo, lạnh lùng khiến nam nhân nào cũng phải điên đảo.

Trong đại sảnh không biết có bao nhiêu ánh mắt của thiếu niên Lý Gia đã len lén nhìn nàng. dù thế nào cũng không chịu rời đi, ngay cả ánh mắt của Long Ngạo Thiêu thỉnh thoảng liếc nhìn nàng cũng lộ vài tia dị sắc.

Chỉ có điều, với tính cách của Long Ngạo Thiêu mà nói, ánh mắt này đã được hắn che giấu kín đáo, e rằng ngay cả thiếu nữ cũng không hề phát hiện ra nét ngưỡng mộ trong ánh mắt hắn.

Trong đại sảnh vô cùng yên ắng, giống như một đêm đông buốt giá.

Sau một hồi, thiếu nữ mặt đầy sát khí mới lạnh lùng nói:

- Lý thúc thúc...Không biết yêu cầu của Diệp Khinh Vũ vừa rồi, ngươi suy nghĩ thế nào rồi!

Lý Hàn cười khổ một tiếng, nói:

- Diệp tôn nữ, quả thực không phải kẻ làm thúc thúc như ta không chịu giúp người...Chỉ có điều người cũng nhìn thấy rồi đấy, lúc này hậu sơn cấm địa của Lý Gia chúng ta đang có người tu luyện, nếu có người mạo muội xông vào, nói không chừng sẽ có hậu quả gì đó...Vì vậy, Diệp tôn nữ nếu không để ý có thể đợi thêm vài ngày không?

- Đợi? Đợi? Lại là đợi?

Diệp Kinh Vũ khẽ gấp một tiếng:

- Lý Hàn! Ta tôn trọng gọi người một tiếng thúc thúc, người đừng cho rằng bản thân mình ghê gớm lắm! Nói thực à biết!

Đại ca ta lần này vô duyên vô cớ chết ở Vạn Thiên Thành này, dĩ nhiên ta phải đến điều tra rõ ràng. Những ngày này, Vạn Triều Thành Huyết Lang Trấn, trong ngoài ta đều đã điều tra một lượt rồi, chỉ còn lại hậu sơn cấm địa của Lý Gia các người là chưa điều tra thôi! Lý Hàn, người mãi không chịu cho ta vào trong, lẽ nào vì trong lòng người có quỷ sao?

Lý Hàn trong lòng thoáng rung mình, thế nhưng dù gì hắn cũng là một lão hồ ly, tâm sự sẽ không bao giờ để lộ ra mặt, mà chỉ thở dài một tiếng, nói:

- Diệp tôn nữ, ra biết người thương xót huynh trưởng, chắc chắn muốn nhanh chóng tìm ra hung thủ thật sự! Thế nhưng ta nói thật, ta còn chưa từng gặp qua Diệp Thiếu gia! Thế nhưng danh tiếng của hắn ta đã từng nghe đến. Một nhân vật thiên tài như hắn, lại là truyền nhân của Bắc Đẩu Tông và Diệp Gia. Ta nghĩ đừng nói là Lý Gia chúng ta, cho dù là Vạn Triều Thành này, cũng không có ai dám có ý đồ với hắn. Diệp tôn nữ, không phải ta nói người phí công phí sức... Mà là kẻ làm thúc thúc này muốn khuyên người, có phải nên suy nghĩ một chút về kẻ có đại thù với Diệp Gia và Bắc Đẩu Tông nghe chừng thực tế hơn không? Còn về việc người muốn vào hậu sơn Lý Gia ta, Lý Hàn ta có làm trái với giáo huấn tổ tiên cũng có thể để người vào, thế nhưng lẽ nào đợi mấy ngày cũng không thể đợi sao?

Diệp Kinh Vũ gào lớn nói:

- Đừng nhiều lời! Những chuyện mà người nói, Diệp Gia chúng ta lẽ nào chưa suy nghĩ tới? Thế nhưng dù gì đại ca ta cũng xảy ra chuyện ở Vạn Triều Thành các người, ta không điều tra căn cứ thì sao có thể được? Lý Hàn, hôm nay ta nói thật cho người biết, ta nhất định phải vào hậu sơn cấm địa, người cho cũng được, không cho cũng phải được!

Nói đến đây, Diệp Kinh Vũ đã cười lạnh một tiếng, tay phải ấn vào chuôi trường kiếm giắt ở eo.

Lý Hàn khẽ co mắt lại, lạnh lùng nói:

- Nói như vậy, Diệp Gia các người ý thế ức hiếp người, đến cướp sao? Nói thực vậy, người khác sợ Diệp gia các người, Lý Gia chúng ta chưa chắc đã sợ. Chỉ có điều có phải vì chút chuyện nhỏ này mà ra tay không, mong Diệp tiểu thư suy nghĩ cho kĩ a!

Diệp Kinh Vũ hừ một tiếng, đang định đáp lời, đúng lúc này, một tiếng cười khẽ vang lên:

- Vị tiểu mỹ nữ này, muốn vào hậu sơn Lý Gia ta thì cứ nói thẳng, hà tất phải động đao thương chứ?

Đúng lúc bầu không khí như muốn vỡ ra thì một thân hình đột nhiên hiện trong đại sảnh Lý Gia, trong ánh mắt bao người, bước tới Diệp Kinh Vũ, tay phải ấn lên bao tay đang định rút kiếm của nàng...

97. Q.1 - Chương 97: Chấp Sự Trưởng Lão

Ánh mắt xung quanh đều giật thột, sau đó mọi người đều lộ ra rất nhiều cảm xúc trong ánh mắt.

Thiếu niên xuất hiện bất ngờ này, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt như gió thoảng mây bay, bàn tay phải đang ấn vào tay của Diệp Kinh Vũ, dường như luyến tiếc không nỡ rời đi. Nụ cười nhàn nhạt của hắn như không đổi, nhân thần hướng về Diệp Kinh Vũ, giống như muốn nhìn thấu cả người nàng!

- Hồn xược!

Sự thay đổi bất ngờ này, khiến Diệp Kinh Vũ nhất thời thoáng ngây ngời, thế nhưng sau chốc lát sắc mặt nàng ửng đỏ, rồi quát một tiếng lạnh lạnh.

Phải biết rằng, Đại tiểu thư Diệp Kinh Vũ cả đời này có hồ còn chưa bao giờ nhìn nam nhân đồng lứa với mình, lúc này lại bị tên hỗn đản trước mặt chạm vào tay?

Lý Dật nhàn nhạt cười nói:

- Hồn xược! Nói đúng lắm, ta nói tiểu mỹ nữ, ta nhìn thế nào cũng thấy nàng xuất thân danh môn. Theo lý mà nói, cho dù không phải yếu điệu thực nữ, cũng chí ít phải hiểu lễ nghi chút...Thế nhưng bộ dạng hồn xược của nàng, nào có giống khuê nữ của danh gia!

- Người?

Diệp Kinh Vũ như ngừng thở, vô thức định rút trường kiếm bên hông ra. Thế nhưng lúc này nàng mới phát hiện, tên khốn trước mắt này thủ trường ấn vào tay mình như không chút sức lực nào, thế nhưng mình làm thế nào cũng không thể đẩy ra được.

Tên này...Chính là Lý Dật?

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ xong, mọi người trong đại sảnh đã định thần lại sau trận kinh ngạc.

Lý Hàn khẽ biến sắc mặt, quát:

- Dật nhi! Không được vô lễ! Đây là Diệp Đại tiểu thư của Đế Đô Diệp Gia, muội muội của Diệp Thiếu gia...Người có quan hệ không tồi với Diệp Thiếu gia, lẽ nào lại vô lễ với người ta?

Muội muội của Diệp Thanh Mã? Không ngờ Diệp Thanh Mã trông bộ dạng nhân hậu như vậy mà lại có muội muội xinh đẹp thế này a!

Lý Dật trong lòng thoáng giật mình, rồi vội buông tay ra, lui về sau nửa bước, chấp tay nói:

- Thì ra là muội muội của Thanh Mã huynh, đúng là Lý Dật vô lễ rồi...Lý mỗ vừa xuất quan, nghe nói có ác khách tới nhà, liền đến đại sảnh xem thử. Ban đầu còn tưởng kẻ nào không có mắt đến gây chuyện, không ngờ là muội muội của Diệp Gia. Ra tay đường đột, quả thực xin lỗi! Lần này xem như Lý mỗ không phải, xin nhận sai với Diệp Gia muội muội!

Lời nói của Lý Dật mang đầy ý châm chọc mỉa mai, cũng có chút ý muốn lôi kéo quan hệ trong đó. Thuận tiện đổ hành vi của mình do lỗi của đối phương, quả thực vô cùng sạch sẽ, gọn gàng.

Diệp Kinh Vũ tuy xuất thân từ một đại gia tộc, thế nhưng trước giờ đều được cưng nựng như cô công chúa nhỏ, thiếu niên của Diệp Gia đứng trước mặt nàng nịnh hót còn không kịp? Cho dù là Thiếu gia của gia tộc khác, hoặc là môn đệ của Bắc Đẩu Tông nhìn thấy nàng cũng đều rất khách khí nào có ai giống như tên Lý Dật này.

Nhất thời nàng không biết phản ứng ra sao, chỉ trừng mắt nhìn Lý Dật, không nói ra được một lời nào.

Lý Dật trong lòng cười thầm, nhưng khuôn mặt vẫn nở một nụ cười chân thành:

- Thế nào...Diệp Gia muội muội không muốn tha lỗi cho tiểu huynh sao? Ài...Ta và Diệp huynh quana hệ rất tốt, lần đầu tiên gặp đã cùng tâm hoan ở Thiên Hương Lầu. Hắn còn nói muốn giới thiệu muội muội của hắn cho ta, để thân càng thêm thân. Không ngờ Diệp huynh tuổi trẻ đã từ già cỗi đời...Ài, có điều là bằng hữu, chúng ta cũng phải hoàn thành tâm nguyện của hắn ngày đó chứ...Người nói đúng không, Long huynh?

Lý Dật vừa nói lời này ra, đều khiến mọi người há mồm trợn mắt, ý của câu thân càng thêm thân này, mọi người trong đại sảnh dĩ nhiên đều hiểu.

Ngay cả Long Ngạo Thiên bị Lý Dật liếc mắt nhìn qua, cũng cười khổ một tiếng, nhất thời nói phải cũng không được, nói không phải cũng chẳng xong.

- Khục...

Một tiếng ho khan nhẹ nhàng vang lên, ánh mắt chú ý của mọi người trong đại sảnh lại chuyển hướng.

Lão nhân mặc nguyệt bạch sắc trường bào vừa rồi vẫn không nói gì, lúc này lão mới khẽ nheo mắt nhìn nói:

- Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên. Khi ở Đế Đô, lão phu đã gặp qua không ít nhân vật thiên tài, nhưng với độ tuổi của Lý Thiếu gia đây, có thể đạt đến cảnh giới Tam Tinh Đẩu Giả, đúng là không có mấy người...Chắc rằng, chân động lớn ở hậu sơn Lý Gia chính là Lý Thiếu gia người tạo ra đúng không?

- Tam Tinh Đẩu Giả?

Trong đại sảnh mọi người như hít phải khí lạnh. Khác hẳn với hai người ngoại lai Diệp Khinh Vũ, những người này đều biết, từ lúc Lý Dật tu luyện đến nay chỉ mới ba, bốn tháng mà thôi. Trong thời gian ba, bốn tháng này có thể đột phá Đấu Giả thì bỏ đi. Không ngờ bẽ quan nửa tháng, lại đột phá liền hai tinh?

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu người đang muốn đập đầu mà chết!

Lẽ nào sự ra đời của gã chính là để đả kích những người khác sao?

Long Phi và Long Ngạo Thiên đưa mắt nhìn nhau. Đôi bên đều nhìn ra sự kinh hãi trong mắt đối phương, đặc biệt là Long Ngạo Thiên vốn tâm cao khí ngạo lúc này cũng vẻ mặt đầy chua chát. Hắn tự nhận rằng mình thiên phú cực cao, nhưng ở cấp Nhất Tinh Đấu Giả đã một năm rồi, đến nay vẫn chưa thể đột phá. Thế nhưng Lý Dật mới chỉ chưa gặp nửa tháng đã đột phá liền hai cấp...Đúng...Đúng là con mẹ nó hỗn đản!

Ba trưởng lão của Lý Gia cũng đưa mắt nhìn nhau, cũng nhìn ra sự kinh hãi của đối phương. Vị Lý Dật Thiếu gia này không những tâm tư cẩn thận, ngay cả thiên phú cũng cao như vậy, xem ra chi thứ của Lý Gia, đúng là không có hỵ vọng vùng lên rồi.

Duy chỉ có một mình Lý Hàn sắc mặt bình thường. Hắn đã sớm biết Lý Dật muốn thăng cấp Đấu Sư trong Tế Thần Điện, từ sau sự biến hóa lớn ở hậu sơn Lý Gia, hắn đã sớm đoán được sẽ có kết quả như vậy.

Lý Hàn khẽ liếc nhìn về phái hậu sơn, quả nhiên, theo sự xuất hiện của Lý Dật, nơi đó đã dần trở lại bình thường. Vùng trời nhỏ đầy sắc máu, cũng theo cả mảng điện quang lớn từ từ biến mất trong tầm mắt.

- Vị lão tiên sinh này quá khen rồi.

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Còn chưa được thỉnh giáo, lão tiên sinh là...

Lão nhân khẽ mỉm cười, nói:

- Lão phu Miêu Khả, trong Bắc Đẩu Tông, cũng miễn cưỡng được coi là Chấp sự bên ngoài. Đồng thời, cũng là Khách khanh Trưởng lão của Diệp Gia. Lão phu lần này cùng Đại tiểu thụ đến đây, chính là điều tra rõ chuyện của Thanh Mã Thiếu gia...Đại tiểu thụ tuổi trẻ bồng bột, lại thường xót huynh trưởng, nói lời khó tránh nhiều chỗ nóng nảy, vì vậy mong Lý Thiếu gia và cả Lý Gia chủ đừng bao giờ trách cứ! Đừng trách cứ!

Lý Dật khẽ trợn mắt nhìn, vừa rồi sao không thấy lão quỷ người nói chuyện, hiện giờ mới đi ra làm lão già hòa giải?

Có điều, Chấp sự bên ngoài Bắc Đẩu Tông, Khách khanh Trưởng lão của Diệp Gia...Xem ra hai thế lực này, quả nhiên là gắn liền một khối với nhau a!

Bên kia, Diệp Khinh Vũ đã từ từ hoàn toàn hồn lại, cũng biết lúc này không phải là lúc phát tác. Nàng trừng trừng nhìn Lý Dật, rồi khẽ tiếng nói:

- Miêu Khả gia gia, sao người lại...

Miêu Khả trừng mắt nhìn nàng, ám thị nàng không được nói nữa, rồi mới tiếp tục nói:

- Vừa rồi nghe Lý Thiếu gia nói, ngươi và Thiếu gia nhà ta sinh tiền còn là hảo hữu...Không biết...Có thể cho phép lão phu hỏi vài vấn đề không.

Lý Dật vẻ mặt đau khổ, nói:

- Dĩ nhiên là được rồi! Nếu có thể điều tra ra ai giết Diệp Thiếu gia, Lý Dật ta nhất định sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn! Miêu trưởng lão xin cứ hỏi tự nhiên! Lý mỗ nhất định sẽ nói hết những điều mình biết!

Bộ dạng của Lý Dật khiến Miêu Khả khẽ gật đầu, lão suy nghĩ một hồi, rồi chậm rãi nói:

- Theo như Long Thiếu gia nói, Thiếu gia nhà ta lúc sinh tiền đã từng gặp mặt Lý Thiếu gia, đã nói một số chuyện...Không biết là chuyện gì?

Lý Dật khẽ biến sắc mặt, nói:

- Thật sự phải nói sao?

Miêu Khả gật đầu, nói:

- Dĩ nhiên rồi, chuyện này là đại sự, mong Lý Thiếu gia đừng che giấu!

Lý Dật thoáng lộ vẻ khó xử nhìn xung quanh, rồi quay đầu nhìn Lý Hàn, vẻ mặt khó xử nói:

- Chuyện này...Chuyện này không tiện lắm...Dù gì cũng liên quan đến bí mật của Diệp huynh...

- Cứ noi đừng ngại!

Miêu Khả nhú mày nói.

Lý Hàn cũng ho khan một tiếng, nói:

- Dật nhi, người cứ nói thẳng đi, những ngày qua người bề quan có lẽ không biết, Miêu Khả trưởng lão và Diệp Kinh Vũ tiểu thư chỉ còn thiếu nước chưa lật tung và Vạn Triều Thành lên trời, thế nhưng vẫn chưa tìm được manh mối có ích nào. Nói không chừng đối đối thoại của người và Diệp Thiếu gia còn có thể có manh mối gì đó!

- Như vậy a!

Lý Dật đưa tay sờ mũi, rồi chấp tay đi vài bước, thở dài một tiếng, nói:

- Được rồi...Chuyện này vốn dĩ ta hứa với Diệp huynh sẽ không nói ...Hôm đó khi chúng ta cùng vui vẻ ở Thiên Hương Lâu, Diệp huynh đã nói riêng với ta vài câu, cảnh này rất nhiều người đều nhìn thấy, người nói đúng không, Long Thiệu gia...

Long Ngạo Thiên cười khỏ một tiếng, nói:

- Phải!

Lý Dật như cười như không nhìn Diệp Kinh Vũ, rồi nói tiếp:

- Lúc đó Diệp huynh nói với ra, hẳn rất thích kẻ có thiên phú như ta, muốn ta gia nhập chí thứ của Diệp Gia, hơn nữa, còn hứa gả muội cho ta...Hắn bảo đảm trong vòng năm năm ta có thể vào được tông hệ của Diệp Gia, thậm chí vào Bắc Đẩu Tông, lúc đó hẳn cho ta ba ngày sau trả lời hắn...Thế nhưng không ngờ thế sự vô thường, Diệp huynh hẳn...Ài...

Lời vừa dứt, mọi người trong đại sảnh đều như ngừng thở, từng người lộ ra vẻ háo hức.

Diệp Kinh Vũ khẽ biến sắc mặt, nhãn thần của Lý Dật khiến nàng khó chịu vô cùng, nàng không nhìn được giậm chân, nói:

- Nói nhảm! Người nhất định là nói dối! Đại ca thương ta như vậy, sao có thể nói những lời vớ vẩn đem ta gả cho hạng người như người được!

- Hạng người như ta làm sao?

Lý Dật nhàn nhạt nói.

- Người...Người...Người vô sỉ!

Diệp Kinh Vũ quát.

- Ta vô sỉ thế nào?

Lý Dật khẽ mỉm cười.

- Người...Người...

- Được rồi!

Miêu Khả quát vang một tiếng, chặn lại câu nói sau của Diệp Kinh Vũ, ánh mắt dò xét lại nhìn về Lý Dật. Lão khác với Diệp Kinh Vũ, dĩ nhiên biết trước khi Diệp Thanh Mã đến đây, vị Lão tổ tông của Diệp Gia đã sai hẳn toàn lực lôi kéo vị Lý Thiếu gia này. Với hắn, Diệp Thanh Mã đưa ra những điều kiện như vậy

cũng không phải là quá. Dù gì với biểu hiện lúc này của Lý Dật mà nói, nếu vào trong Diệp Gia, e rằng không bao lâu sau có nhiều đất dụng võ, Diệp Thanh Mã hứa gả muội muội của mình cho hần, từ là đã để nhân vật này trở thành người trong hệ của hần.

Nhìn từ điểm này, vị Lý Thiếu gia này đến tám phần là không nói dối!

Chỉ có điều, điểm này không có quá nhiều quan hệ với chuyện Diệp Thanh Mã bị chết.

Miêu Khả im lặng trong chốc lát, rồi nhàn nhạt nói:

- Còn chuyện khác không?

Lý Dật suy nghĩ một hồi, rồi nhíu mày, nói:

- Tiếp sau đó không có chuyện gì quan trọng, chỉ toàn nói đến chuyện phong tuế nguyệt thôi...Đúng rồi, ta còn quan tâm Diệp Thiếu gia, nói bản thân hần đến Vạn Triều Thành này sao lại không sợ nguy hiểm, hần nói hần có hai hộ vệ gì đó, chắc chắn không có ai có thể động đến một sợi tóc của hần...Nói nghĩ những chuyện này không có quan hệ gì chứ?

Miêu Khả ánh mắt thoáng giật, sau chốc lát như không có chuyện gì, nói:

- Thiếu gia đã từng nói, bên cạnh hần có hai hộ vệ?

Lý Dật gật đầu nói:

- Đúng vậy? Có vấn đề gì không?

Miêu Khả cười lạnh một tiếng, nói:

- Thế nhưng đêm Thiếu gia bị tập kích, chỉ phát hiện thi thể thiếu gia thôi, Lý Thiếu gia, xem ra, người nói chuyện có chỗ không đúng sự thực a!

Lời vừa dứt, ánh mắt của Long Phi và Long Ngạo Thiên đều chấn động.

Chỉ có Lý Dật lạnh lùng nói:

- Miêu Khả trưởng lão, Lý Dật ta là người thế nào, có cần phải nói gạt người không? Nói thật ra! Quan hệ của ta và Diệp huynh rất tốt, có lời của hần, ta mới có cơ hội vào Bắc Đẩu Tông! Hần chết rồi, ta còn sót ruột hơn người! Ta còn muốn tìm ra người đó phân thân nghìn mảnh! Vì hần đã phá hoại tiền đồ tốt của Lý mỗ! Chuyện này ta há phải lừa người!

Nói rồi, Lý Dật hừ một tiếng nặng nề, hần không thèm nhìn Miêu Kha, rồi tiện ngồi xuống một chiếc ghế, nâng tách trà bên cạnh lên tức tối uống.

Lý Dật làm như vậy, ngược lại còn khiến Miêu Khả bỏ đi nghi ngờ, lão cười ha hả nói:

- Lý Dật Thiếu gia mong đừng trách, chỉ có điều chuyện bên cạnh Thiếu gia nhà ta còn có hai hộ vệ, ta không ngờ hần lại nói cho người biết...Nếu nói như vậy, Lý Thiếu gia đúng là có quan hệ tốt với Thiếu gia nhà ta a! Chỉ bằng như vậy đi, vì để bù đắp cho Lý Thiếu gia, những điều kiện mà Thiếu gia nhà ta đã hứa với người trước đây, ta thay mặt cho Lão tổ tông Diệp Gia đều đồng ý đến, thế nào?

Lời vừa nói ra, bầu không khí trong đại sảnh đã khê biến đổi!

98. Q.1 - Chương 98: Kinh Sợ Rút Lui

Diệp Khinh Vũ cả kinh, không nhịn được nói:

- Miêu Khả gia gia! Người! Người nói cái gì? Muốn gả ta cho người này? Không được! Nói gì cũng không được!

Miêu Khả hừ một tiếng, nói:

- Hồ đồ! Lý Thiếu gia tuổi này đã là Tam Tinh Đẩu Giả, thành tựu sau này không hề lường trước được. Nếu hấn bằng lòng lấy người, không biết phúc phận lớn thế nào! Người còn cãi gì mà cãi?

Diệp Kinh Vũ cong miệng lên, vẻ mặt uất ức, thế nhưng ánh mắt nhìn Lý Dật lại càng tràn ngập sự tức giận.

Thế nhưng, những thiếu niên của Lý Gia lúc này đều nhìn Lý Dật với ánh mắt cổ quái.

Trong những ánh mắt này, còn có của Lý Na Na và Lý Bằng.

Lý Na Na chỉ nhú mày nhìn Diệp Kinh Vũ, không nói gì nhiều, dường như nàng đã tính rõ nữ nhân này sẽ không đồng ý. Chỉ có nhãn thần của Lý Bằng thoáng lộ vẻ buồn bã, khi chạm phải ánh mắt của Lý Dật, nàng vội vã cúi đầu xuống.

Về phần Lý Hán cũng chỉ nhàn nhạt cười, cơ hồ như không nghe thấy gì, ngón tay gõ nhẹ vào chiếc bàn bên cạnh, phát ra những âm thanh nhè nhẹ.

Lúc này, không biết bao nhiêu ánh mắt hướng về Lý Dật, ai cũng hiểu, Lý Dật nếu đồng ý với điều kiện như vậy, tiền đồ tương lai quả thực không thể hạn lượng!

Thế nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Lý Dật lại mỉm cười, nói:

- Miêu Khả trưởng lão...Ta nghĩ điều kiện này ta không đồng ý thì tốt hơn! Lúc đầu, Diệp huynh tuy nhiệt tình mời, ta cũng đã động tâm...Thế nhưng, hôm nay không giống trước! Ngày đó ta muốn đồng ý với Diệp huynh, chỉ vì hấn xem trọng một tên phế vật như ta...Thế nhưng, hôm nay Diệp huynh bất ngờ qua đời, ta sao có thể nhân cơ hội này để đồng ý chuyện này? Người biết chuyện thì không sao, người không biết lại nói không chừng bảo là lấy người bạn đã quá cố của mình ra để gỡ chuyện, để có được mục đích mờ ám của mình! Vì vậy ý tốt của Miêu Khả trưởng lão, Lý mỗ đã tâm lĩnh rồi! Vẫn mong chư vị ở đây làm chứng cho, Lý mỗ hôm nay không những không đồng ý với những điều kiện này, mà đời này kiếp này cũng không bao giờ đồng ý!

Miêu Khả thoáng ngây người, hấn không thể ngờ, một điều kiện tốt như vậy lại có người từ chối.

Diệp Kinh Vũ cũng kinh ngạc không kém, trước giờ chỉ có nàng từ chối người khác, chưa từng có ai từ chối nàng. Cảm giác bị người khác từ chối lúc này, khiến trong lòng nàng không biết có cảm giác gì, vốn dĩ nên phát hỏa, nhưng không biết tại sao, nàng lại không thể nào giận dữ được, chỉ ngây người đứng đó.

Về phần Lý Dật, trong lòng chỉ thoáng cười lạnh, hấn rõ hơn bất cứ người nào, Diệp Thanh Mã chết trong tay của mình, chuyện này nếu bị người khác biết, e rằng Lý Gia sẽ xong đời! Hấn không có lòng tin có thể giữ được bí mật dưới sự chú ý của Diệp Gia và Bắc Đẩu Tông.

Phải biết rằng Diệp Thanh Mã có rất nhiều thứ đang ở trong tay mình.

Những chuyện vào Bắc Đẩu Tông và Diệp Gia mặc người khác sai bảo, hấn cũng sẽ không làm.

Sau một hồi, Miêu Khả khẽ lắc đầu, hấn vốn dĩ không phải không nghi ngờ Lý Dật, chỉ có điều lời nói của Lý Dật lúc này đã khiến hấn bớt nghi ngờ phần nào, ngay lập tức hấn khẽ thở dài nói:

- Nếu đã vậy, đúng là đáng tiếc...Chỉ có điều, những chuyện hôm nay, ta sẽ trở về bẩm báo đúng sự thực với Lão tổ tông Diệp Gia. Nếu Lão tổ tông có lệnh, đến lúc đó vẫn mong Lý Thiếu gia lại suy nghĩ thêm...Còn về hôm nay...Chúng ta xin cáo từ trước!

Diệp Kinh Vũ ở bên cạnh nhú mày, khẽ giọng nói:

- Miêu Khả trưởng lão, hôm nay chúng ta đến đây là vì...

Miêu Khả nhàn nhạt nói:

- Không cần nữa, ta tin vào con người của Lý Thiếu gia, chuyện đó chấm dứt ở đây thôi!

Diệp Kinh Vũ còn định nói gì đó, nhưng ánh mắt của Miêu Khả khiến nàng không thể không im miệng.

Ngược lại Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Mục đích đến của hai vị, ta cũng hiểu phần nào, có điều nếu đã đến rồi, vậy thì cũng không thể trở về tay không...Chỉ bằng, cứ để ta cùng hai vị đến hậu sơn cấm địa xem thử đi, Lý Gia chúng ta không gánh được mối hiềm nghi này!

Diệp Khinh Vũ khẽ chớp động ánh mắt.

Miêu Khả cũng suy nghĩ một hồi, sau chốc lát gật đầu nói:

- Được rồi, vậy thì...Lý Gia chủ, đặc tội mong đừng trách!

Lý Hàn cười hả hả, nói:

- Nên làm! Nên làm! Lúc này cũng không phải Lý Mỗ muốn từ chối hai vị, mà là tiểu nhi Lý Dật đang tu luyện bên trong, ta thật sự sợ quấy nhiễu hễ sẽ có sai sót gì đó thôi. Nếu hiện giờ Dật nhi đã ra rồi, vậy thì Miêu Khả trưởng lão hãy đi kiểm tra rõ, đây là chuyện nên làm!

- Mời!

- Mời!

oOo

- Vút vút vút!

Mấy đạo nhân ảnh lướt qua không trung ở hậu sơn cấm địa Lý Gia, sau đó nhẹ nhàng đáp đất.

Người đi đầu tiên chính là Lý Hàn, hắn nhìn hậu sơn vốn dĩ cảnh trí vô cùng nên thơ lúc đầu rồi, sau đó cười khổ một tiếng nói:

- Năm đó tổ tiên Lý Giá ta sở dĩ chọn nơi này lập cơ nghiệp nghìn năm của Lý Gia, ngoài việc nơi này thiên địa nguyên khí nồng hậu, thế núi dễ thủ khó công. Nguyên nhân lớn hơn là vì tổ tiên rất thích cảnh trí nơi này, nên mới đặt nó làm hậu sơn cấm địa...Không ngờ hôm nay...

Lý Hàn quét mắt qua hậu sơn đã bị tàn phá thảm hại, vẻ mặt lộ ra sự đau khổ, đến lúc hắn nhìn vào huyết động khổng lồ trên vách núi, bất giác như hít phải luồng gió lạnh.

Với kiến thức của hắn, cũng chưa từng nhìn thấy Đấu kỹ nào có thể phá núi thành bộ dạng này. Xem ra người con bảo bối của mình, lần này đã bắt được vàng rồi.

Miêu Khả ở bên cạnh chậm rãi nhìn xung quanh, rồi cười nói:

- Xem ra hậu sơn cấm địa này cũng không mạnh mẽ gì, cho dù có, e rằng cũng đã bị phá hoại rồi...Có điều Lý Gia chủ cứ yên tâm, Diệp Gia chúng ta không phải nghi ngờ các người, chỉ là không đến xem thì không thể yên tâm mà thôi.

Lý Hàn khoát tay nói:

- Đâu có, đâu có...Cảnh trước mặt cho dù bị Miêu Khả trưởng lão nghi ngờ, e rằng cũng là điều dễ hiểu a...

Miêu Khả khẽ lắc đầu, không còn quán vào chuyện này, mà nhìn mà huyết động khổng lồ trên vách núi, sau chốc lát thờ dài nói:

- Lão phu cũng noi như được tai nghe mắt thấy...Tình hình như vậy, e rằng ngoài việc Ma thú hóa hình ra, chỉ xuất hiện cường giả Đấu Vương hoặc trên Đấu Vương thì triển Đấu kỹ cao cấp mà thôi...Hơn nữa cấp bậc Đấu kỹ này e rằng vượt qua tưởng tượng của chúng ta a...Xem ra Lý Thiếu gia có thể tiến bộ nhanh như vậy, cũng không phải không có nguyên nhân a!

Lý Dật sớm đã có chuẩn bị về điểm này, hắn nhàn nhạt cười, nói:

- Miêu Khả trưởng lão nói đùa rồi...Đây không phải ta tạo thành, chỉ có điều là vị lão tiên sinh đó khi diễn luyện Đấu kỹ cho ta đã tạo ra thôi.

- Diễn luyện Đấu kỹ!

Miêu Khả thoáng vụt tinh quang trong ánh mắt, tuy muốn hỏi gì đó, nhưng vẫn thông minh ngậm miệng lại.

Đến được địa vị như hần, dĩ nhiên hiểu rõ, những lão quái vật cơ hồ nghịch thiên tuy thỉnh thoảng có thu nhận đệ tử, hoặc là truyền thụ chút gì đó cho nhân vật mà hần thích. Thế nhưng người khác tốt nhất là đừng truy cứu, bằng không những lão quái vật đó mà nổi giận, hậu quả khó có thể tưởng tượng...

Nghĩ tới đây, trong lòng Miêu Khả lần đầu tiên trào ra chút sợ hãi.

Lúc này hần đã hiểu mục đích Lý Dật để hần tới đây. Không phải muốn chứng minh điều gì, mà là muốn thể hiện uy áp với hần và Diệp Gia...

Điểm này cơ hồ đang nói, nếu hần muốn giết Diệp Thanh Mã, dựa vào người đằng sau này, vốn không cần phải che dấu như vậy.

Dù gì, lão quái vật có thể tạo thành cảnh tượng như vậy, cho dù ở Thiên Phong Đế Quốc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay a!

- Miêu Khả tiên sinh có nhìn ra điều gì không ổn không?

Thấy Miêu Khả im lặng một hồi lâu, Lý Dật chợt khẽ tiếng hỏi.

Miêu Khả lắc đầu, rồi lại nhìn Diệp Kinh Vũ mãi không mở lời, đột nhiên khẽ cười nói:

- Không có...Như vậy, sau này Lý Gia cũng coi như đã thoát hiểm nghi rồi. Chuyện này ta sẽ báo lên trên sự thật...Hôm nay đúng là đã làm phiền Lý Gia chủ và Lý Thiếu gia rồi.

Lý Hàn cười ha hả, nói:

- Đâu có! Đâu có! Chi bằng mời hai vị ở lại dùng bữa cơm rồi hãy đi.

- Không cần đâu!

Miêu Khả cười lạnh một tiếng:

- Còn phải đa tạ Lý Thiếu gia nhắc nhở, bằng không ta quên mất, ngoài Thiếu gia nhà ta ra, có lẽ còn có hai thi thể nữa. Người nào đó cơ hồ đã tính toán chuyện này từ lâu a...Như vậy coi lão phu thành kẻ ngốc rồi!

- Nếu đã vậy, Lý mỗ cũng không tiện giữ chân.

Lý Hàn chấp tay nói.

Miêu Khả khẽ lắc đầu, rồi nhìn Lý Dật, nói:

- Lý Thiếu Gia sau này nên có đến Đế Đô, có thể đến Diệp Gia ta nói chuyện. Diệp Gia rất chào đón người a...Vậy thì, chúng ta đi đây!

Nói rồi, Miêu Khả đưa mắt ra hiệu cho Diệp Kinh Vũ, hai người khẽ gật đầu, thân hình đã phóng thẳng ra bên ngoài, nhìn theo hướng hai người biến mất, Lý Hàn mới thở phào một tiếng, ông nhắm mắt cảm nhận một hồi, rồi nhàn nhạt nói:

- Xem ra hôm nay Long Phi và Long Ngạo Thiêu vô duyên vô cớ lại bị người hãm hại rồi!

Lý Dật sờ mũi nói:

- Tại sao nói là lại?

Lý Hàn cười ha hả nói:

- Người nói xem? Thế nào...Không giải thích gì với cha sao?

Lý Dật thần nhiên nói:

- Cũng không có gì đáng giải thích, chẳng qua là ta đã đoán biết, Long Phi và Long Ngạo Thiêu đã giữ thi thể hai hộ vệ của Diệp Thanh Mã lại...Với môn phong của Diệp Gia, chắc chắn sẽ không để những thứ quan trọng ở lại Long Gia. Long Gia lần này xem ra sẽ bị đổ máu rồi...Có điều muốn diệt tận thì chưa tới nỗi...Chỉ có điều Diệp Gia không dễ đối phó a...

Lý Hàn nhú mày nói:

- Nói như vậy là sao?

Lý Dật nhếch miệng nói:

- Miêu Khả đó thì không nói nữa, có lẽ cũng là tên sắp đột phá đến Đấu Vương... Thế nhưng Diệp Kinh Vũ lại không đơn giản a... Ta thấy tuổi tác của nàng chẳng qua cũng tương đương ta, nhưng đã là Tứ Tinh Đấu Giả rồi... Thiên phú này, quả thực khủng khiếp a! Tứ đại thế gia, danh bất hư truyền!

Lý Hàn không nhịn được trợn ngược mắt, trong lòng thầm nói:

- Tên tiểu tử khủng bố nhà người, có tư cách nói người khác sao?

- Đúng rồi...

Lý Hàn chợt nói:

- Tiểu quỷ, ta còn có chuyện cần cảnh cáo người...

Lý Dật nói:

- Chuyện gì vậy?

- Không phải ta muốn nói người, mà là hai vị Các lão của gia tộc chuyển lời... Van người lần sau cho dù tu luyện Đấu kỹ gì, thì cút vào trong sơn mạch cho họ nhờ. Nếu không tìm được chỗ, hai người họ sẽ tìm cho người! Thế nhưng đừng bao giờ tu luyện ở hậu sơn gia tộc nữa... Lý Gia chúng ta, không có nhiều hậu sơn cho người phá hoại đâu!

Nhìn vẻ mặt như cười như không của Lý Hàn, Lý Dật gượng cười nói:

- Điều này dĩ nhiên... Lần này cũng là chuyện quá đột ngột mà... Nếu không phải... Ta cũng không vội tu luyện Đấu kỹ ở đây.

Nói đến đây, vẻ mặt của Lý Dật nghiêm chỉnh lại, nói:

- Đúng rồi, phụ thân đại nhân... Sau khi Diệp Kinh Vũ và Miêu Khả đến hôm nay, chuyện Diệp Thanh Mã coi như chấm dứt. Được ám thị của chúng ta, Diệp Gia cũng không ngốc, sẽ không đến gây phiền phức cho Lý Gia chúng ta nữa... Trừ phi họ có chứng cứ gì. Vì vậy, chuyện này chúng ta không cần lo lắng... Điều ta muốn hỏi người là, khả năng Nạp Lan Gia chủ động thổi hồn có lớn không...

Lý Hàn khẽ biến sắc mặt, sau chốc lát thở dài một hơi, nói:

- Quả nhiên là vậy... Người vẫn muốn đi sao? Ta nói tiểu tử người, sao lại tạo thanh thế lớn ở hậu sơn Lý Gian như vậy, không giống với tính cách

của người chút nào... Nói thực nhé, muốn họ thoát hôn, e rằng cơ hội không đến một phần...

- Không đến một phần sao?

Lý Dật khẽ nhếch miệng:

- Vậy thì, chỉ có thể nghĩ cách khác rồi...

Lý Hàn nhíu mày, nói:

- Dật nhi, vì phụ biết người chắc chắn đã giấu điều gì đó, thậm chí thực lực của người có lẽ có thể đối phó với cường giả Đấu Sư. Thế nhưng, Gia chủ của Nạp Lan Gia lại là một Đấu Vương danh đứng với người a... Nếu người cứ đi như vậy...

Lý Dật nhàn nhạt nói:

- Phụ thân đại nhân, người đừng quên rằng, ta còn có một hảo lão sư đó...

Lý Hàn khẽ ngây người, sau đó chốc lát cười khở một tiếng, tiện tay quăng ra một vật:

- Nhiều năm kinh doanh, Lý Gia chúng ta cũng có mấy phần căn cơ ở Vân Thủy Thành. Có thứ này, người có thể điều động tất cả thế lực của Lý Gia ta trong Vân Thủy Thành. Đây là điều duy nhất mà vì phụ có thể giúp người!

Lý Dật tiện đón lấy nhìn.

Chỉ thấy một miếng thiết bài nhỏ ở tròn tay hấn, trên thiết bài có khắc một chữ Lý rất to.

- Nếu như vậy, cảm tạ phụ thân đại nhân đã thành toàn...

99. Q.1 - Chương 99: Xuất Hành

Trong sảnh bên cửa Lý Gia.

Một thị vệ Lý Gia mang theo đám thị tùng, đặt một đồng đồ loạn xa trước mặt của Lý Dật, sau đó khẽ khom người, rồi nhanh chóng lui xuống.

Lý Dật chỉ nhàn nhạt gật đầu, đưa mắt nhìn đồng hồ, thỉnh thoảng lại nhìn ra thứ trong chùng hữu dụng, nhét nó vào trong Dung giới của mình.

Ở phía sau hấn, Lý Na Na ngồi trên ghế, khẽ đưa đôi chân thon dài của mình, nàng cơ hồ chỉ im lặng nhìn theo Lý Dật, sau một hồi khẽ giọng nói:

- Xem ra, Lý Dật ca ca sắp đi xa nhà rồi!

Lý Dật khẽ mỉm cười, nói:

- Cũng không coi là xa nhà, nhanh thì mười ngày, chậm thì một tháng, cơ bản thì ta có thể trở về...

- Nếu lúc đó mà Lý Dật ca ca vẫn chưa trở về thì sao?

Lý Dật nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, sau đó nhàn nhạt nói:

- Vậy thì chứng tỏ ta quá tự cao tự đại, kết quả tự mình làm tự mình chịu rồi...

Lý Na Na nhíu chặt mày lại, không nhin được nói:

- Lý Dật ca ca, rốt cuộc người muốn làm chuyện gì, có cần Na Na giúp người...Người...Người không thể nào có chuyện gì được.

- Tiểu nha đầu.

Lý Dật bước qua vuốt đầu Lý Na Na, nhàn nhạt nói:

- Ta muốn đi làm gì, trong lòng ta đã quyết...Nếu lúc này ta không làm, e rằng cả đời này sẽ hối hận, còn về việc ta muốn làm gì, nàng đừng hỏi nữa.

- Được rồi.

Lý Na Na chán nản gật đầu:

- Có điều Lý Dật ca ca phải nhớ kỹ! Nếu sau một tháng người chưa trở về, cho dù người đi đâu! Na Na cũng nhất định tìm thấy người!

Lý Dật nhẹ nhàng cười, không nhin được lắc đầu, nói:

- Ngốc quá...

Chỉ đáng tiếc...Nàng ấy lại không lo lắng cho ta...

Lý Dật ánh mắt phiêu đảng cũng không biết đang trôi về nơi nào.

Một lúc lâu sau, hấn mới khẽ thở dài, nói:

- Na Na, lần này ta đi, cũng có thể xem như chuyện bí mật. Nàng giúp ta trông chừng cái miệng của hạ nhân, ta không muốn gây sóng gió gì a!

- Biết rồi!

Lý Na Na khẽ hất mặt nói.

- Vậy thì ta đi đây!

Lại khẽ thở dài, Lý Dật lại nhét vài thanh binh nhận sắc nhọn vào trong Dung giới, rồi vỗ đầu của Lý Na Na, sau chốc lát, hắn đã phóng người ra khỏi sảnh bên.

Nhìn theo thân ảnh của Lý Dật, Lý Na Na đột nhiên u uất thở dài, sau một hồi, nàng lẩm bẩm nói:

Lý Dật ca ca... Lẽ nào người thật sự cho rằng Na Na không biết gì sao? Tại sao... Tại sao Na Na muốn thứ gì đều gặp nhiều khó khăn như vậy?

Ở bên ngoài sảnh, một ánh mắt khác đang nhìn Lý Dật, nàng cơ hồ muốn lao ra để ngăn cản, nhưng cuối cùng lại không bước ra được...

oOo

- Từ nơi này, đến nơi này, lại đến nơi này...Mẹ nó, cái Vân Thủy Thành này sao lại đi phức tạp như vậy?

Trong màn đêm, một chiếc lều được dựng tùy tiện dưới một gốc đại thụ. Trước lều có một đồng lửa, chiếc nồi sắt trên đồng lửa đang lay động từng nhịp.

Lý Dật lại nắm lấy miếng bản đồ da dê, một tay gạch gạch lên phía trên, sau chốc lát phát ra một tiếng chữ thề.

Chỉ thấy, trên bản đồ vẽ một cách rõ ràng về hoàn cảnh giữa Vạn Triều Thành và Vân Thủy Thành. Chỉ có điều, hai tòa thành này khoảng cách không phải là xa, thế nhưng lại bị một sơn mạch khổng lồ ngăn cách. Nếu phải đi vòng qua sơn mạch này để đến Vân Thủy Thành, Lý Dật đã tính, nếu như vậy, chỉ ít hần cũng phải mất một tháng mới tới nơi.

Đến lúc đó, e rằng gạo đã thành cơm rồi.

- Hồn damn!

Lý Dật tiện tay đập bản đồ lên đất, ánh mắt nhìn xuống, trán nhăn nhúm lại.

- Thế nào? Tiểu tử...Lần này tốt xấu gì người cũng đi làm chút “đại sự”, chút khó khăn này đã gây khó cho người rồi sao?

Thân ảnh của Xà Tôn Giả bay ra khỏi Vân Hoang Giới Chỉ, ngồi khoanh chân bên cạnh Lý Dật, ánh mắt đầy ý vị nhìn xoáy vào Lý Dật.

Lý Dật chỉ vào bản đồ, nhíu mày nói:

- Lão quỷ, người có cách gì không?

Xà Tôn Giả thần nhiên nói:

- Cách thì không phải không có...Chỉ có điều không được thực tế lắm mà thôi!

- Nghĩa là thế nào?

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Vân Thủy Thành và Vạn Triều Thành cũng chỉ cách nhau hơn trăm dặm, thực ra không phải là xa. Nếu đi thẳng, mất khoảng năm ba ngày thì đủ. Thế nhưng muốn đi thẳng tới, vấn đề lớn nhất chình là tòa sơn mạch này...Ta thấy, Sơn mạch Nạp Gia...Chỉ cần người có cách xuyên qua Sơn mạch Nạp Gia, vậy thì, trong mấy ngày có thể đến Vân Thủy Thành vốn không có vấn đề gì.

Lý Dật cười khổ một tiếng nói:

- Chuyện này ta có thể không biết sao? Sơn mạch Nạp Gia là đệ nhất sơn mạch của Thiên Phong Đế Quốc. Bên trong không những vô cùng nguy hiểm, hơn nữa còn nhiều Ma Thú. Nếu lão quỷ người có thể tùy ý sử dụng thực lực, ta cũng còn có cơ hội sống sót đi ra. Thế nhưng thực lực lúc này của ta mà đi vào thì đúng

là chỉ là tìm lấy cái chết mà thôi! Nghe nói trong Sơn mạch Nạp Gia này còn có Ma thú cấp năm...Đây là sự tồn tại tương đương với cường giả Đấu Hoàng của nhân loại. Nếu gặp phải, với sự thù địch của Ma thú với nhân loại mà nói, ta không tin ta có thể chạy thoát...Lão quỷ, tuy trước giờ ta đều tự phụ, nhưng cũng không phải không biết người biết ta a!

Xà Tôn Giả như cười như không nói:

- Nếu Bản tôn tùy tiện sử dụng thực lực thì đâu cần phiền phức như vậy? Trực tiếp đưa người bay lên không trung là được rồi...Thế nhưng tình hình lúc này người còn rõ hơn ta, vì vậy người đừng mơ nữa. Chỉ có điều, ta vẫn khuyên người...Xuyên qua Sơn mạch Nạp Gia này!

Lý Dật nhú mày hỏi:

- Tại sao?

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Càng là nơi nguy hiểm càng có thể rèn luyện ý chí của con người, nói không chừng còn có bảo vật thiên nhiên nào giúp người có thể tăng tu vi! Thế nhưng điều quan trọng nhất là, với thực lực của người, đi Vân Thủy Thành cũng là đã chín phần chết một phần sống rồi...Đi vào Sơn mạch Nạp Gia có khác biệt gì sao?

Lý Dật suy nghĩ một hồi, sau đó lại thở dài, nói:

- Lão quỷ, tuy người nói dễ nghe lắm, nhưng ta vẫn còn biết sức mình...Một mình đi vào đó? Đây không phải là tự tìm cái chết thì là gì?

- Ai nói người đi tìm cái chết? Lại có ai nói người phải đi vào một mình?

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Tạm không nói Vân Thủy Thành, sau này người muốn đi Tế Thần Điện, đến lúc đó nguy hiểm bên trong ấy so với Sơn mạch Nạp Gia này chỉ có hơn chứ không có kém a! Người coi như mình rèn luyện trước khi đi Vân Thủy Thành cũng được, coi như diễn luyện trước khi đi Tế Thần Điện cũng được...Tóm lại, Sơn mạch Nạp Gia này, người không đi cũng phải đi! Ta tin chắc rằng, chỉ cần người có thể an toàn rời khỏi Sơn mạch Nạp Gia, vậy thì vào Vân Thủy Thành, người cơ bản có thể yên ngang bước đi rồi! Tiểu tử, người đừng bao giờ quên rằng, Đấu kỹ mà ta dạy người, không phải để người trở thành kẻ có lá gan chuột nhắt đâu!

Lý Dật nhú mày một hồi, mới cười khổ nói:

- Lão quỷ, người nói đến như thế rồi, xem ra Sơn mạch Nạp Gia này, ta không đi cũng phải đi rồi! Hơn nữa người nói đúng! Nếu ta muốn đến Vân Thủy Thành kịp lúc, ngoài cách này ra, cũng không còn cách khác rồi! Nếu có thời gian đi vòng qua sơn mạch này, ta hà tất phải khổ sở như vậy...

- Người nghĩ thông suốt là tốt rồi!

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói, sau đó, hất tiện tay chỉ về một phương hướng:

- Nếu Bản tôn nhớ không sai, cách nơi này ngoài hai mươi dặm, có một tòa tiểu trấn, ở đó thường có Dong binh đoàn hoặc người mà thương đội chiêu mộ cùng nhau qua Sơn mạch Nạp Gia, chúng ta không quen lối ở Sơn mạch Nạp Gia này, nếu gặp một thương đội tốt một chút, nói không chừng còn có thể tiết kiệm thời gian cho người nữa kìa.

Lý Dật nhú mày, nói:

- Sơn mạch nguy hiểm như vậy, lại vẫn có đoàn người đi qua, đúng là chưa thấy quan tài...

Xà Tôn Giả nhàn nhạt nói:

- Xuyên qua sơn mạch, có thể giảm hành trình hai bên sơn mạch, đối với phần lớn thường nhân mà nói, đây là chuyện có lợi nhuận cực lớn, vì vậy dĩ nhiên sẽ có người làm chuyện này, có điều gì mà kỳ lạ? Huống hồ, đối với tiểu tử người mà nói, lẽ nào không phải chuyện tốt sao?

- Người nói đúng...

Lý Dật chợt khẽ cười một tiếng:

- Tại sao họ phải làm như vậy, có liên quan gì đến ta? Chỉ cần có thể đảm bảo ta an toàn đi qua Sơn mạch Nạp Gia là được rồi.

- An toàn? Người đừng có vọng tưởng, người hãy cầu khẩn, không gặp phải Ma thú cấp bốn trở lên đi, Ma thú cấp ba thì với thực lực của người còn có thể miễn cưỡng đối phó, còn nếu là cấp bốn mà...E rằng...

Nhìn nụ cười âm độc của Xà Tôn Giả, Lý Dật không khỏi thở dài. Cơ hồ bản thân đã rơi vào trong kế hoạch của lão quỷ này a!

Khẽ lắc đầu, Lý Dật tiện tay đánh tắt đám lửa trước mặt. Nếu đã quyết định hành trình, vậy thì hắn cũng không phí thời gian, mà vào trong lều ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện.

Nhìn bộ dạng của Lý Dật, Xà Tôn Giả hiện ra niềm vui trên khuôn mặt, hắn tiện vung tay, một đầu đầu khi huyết hồng sắc mỏng manh từ từ nổi lên xung quanh, tạo ra một lớp phòng vệ cho Lý Dật, sau đó hắn mới khẽ lắc người thu vào trong Vân Hoang Giới Chỉ.

oOo

Một đêm yên ắng.

Sáng hôm sau, sau khi Lý Dật thu dọn xong đồ, đi theo chỉ dẫn của Xà Tôn Giả, từ từ đi về một góc ở chân Sơn mạch Nạp Gia.

Trên dọc đường, thỉnh thoảng hắn gặp Dong binh đơn thân hoặc là một đại đội kỵ binh đoàn gặm rú đi qua.

Có điều vì cách ăn mặc lúc này của Lý Dật chẳng khác nào với một Dong binh nghèo túng bình thường, vì vậy rất ít người liếc mắt nhìn hắn. Dĩ nhiên, điều này đối với hắn mà nói là một chuyện vô cùng tốt.

Dù sao, cái cảm giác ra vào Vạn Triều Thành một chút đã có vô số người lên nhìn, khiến hắn rất ghét.

Từ một góc độ nào đó, Lý Dật thích hợp làm một sát thủ che ẩn mình ở sau hơn là một cường giả bị người khác để ý.

Cứ như vậy hắn đi được gần nửa ngày, một thị trấn nhỏ đã xuất hiện trong tầm mắt của Lý Dật.

Vì ở gần với Sơn mạch Nạp Gia, tiểu trấn này được gọi là Nạp Gia Trấn. Nghe lúc ban đầu, là do một Dong binh tàn phế dựng một lữ quán ở đây, sau đó theo dòng thời gian, tiểu trấn này được dần dần hình thành.

Trong tiểu trấn này, không có dân cư bình thường, ngoài một số người định cư để làm ăn ở đây ra, những người tập trung ở đây phần lớn là những Dong binh đơn thân hoặc đi theo đội, thế nhưng người thường ra vào nơi này nhất chính là các đoàn thương đội.

Chỉ vì Nạp Gia Trấn này chính là nơi tốt nhất để họ tuyển mộ vệ.

Lý Dật quét mắt trên con phố, tuy rằng giống với Huyết Lang Trấn, nơi này cũng là nơi Dong binh sinh sống, thế nhưng khác với sự phồn hoa đã mất của Huyết Lang Trấn, Nạp Gia Trấn này hiện ra có phần xơ xác tiêu điều.

Dong binh trên phố khi gặp nhau, thỉnh thoảng chạm mắt nhau đều bắn ra tia lửa, đặc biệt là một số Dong binh đeo huy chương có màu kỳ dị trên ngực, khi gặp người đeo huy chương không giống, ánh mắt đều lộ ra vẻ hung sát.

- Ha ha...Nạp Gia Trấn này đúng là nơi long xa hỗn tạp thành danh của Thiên Phong Đế Quốc. Dong binh các cấp chiếm giữ nơi này không có mười người cũng có tám người, vì vậy chuyện làm ăn của họ luôn bị xung đột. Không có mấy Dong binh đoàn nào là hòa thuận...Dĩ nhiên, giữa họ cũng có quy củ riêng của mình, cho dù đôi bên có thù hận lớn thế nào, thế nhưng trong Nạp Gia Trấn này sẽ tuyệt đối không động thủ, chỉ khi đôi bên xuất hành làm nhiệm vụ, vô tình đụng nhau, vậy thì nói không chừng sẽ là một trận sinh tử...Vì vậy Nạp Gia Trấn có một câu nói rằng, Sơn mạch Nạp Gia này thứ nguy hiểm không phải là Ma thú, mà là lòng người...

Trong lúc Lý Dật cảm thán, giọng nói nhàn nhạt của Xà Tôn Giả có chút cảm thán vang lên, dường như hắn rất quen thân với nơi này.

Nghe vậy, Lý Dật nhìn kĩ lại, quả nhiên không khí của cả tiểu trấn này tuy không được tốt lắm, thậm chí như đông cứng lại... Thế nhưng lại không có chỗ nào có người động thủ, thậm chí ngày cả rất nhiều “Bàn tay vàng” ở nơi khác cơ hồ cũng không nhìn thấy... Chắc rằng, những “Bàn tay vàng” này cũng không ngóc đến mức đến nơi này tìm cái chết...

100. Q.1 - Chương 100: Nạp Gia Trấn
101. Q.2 - Chương 1: Ai Là Con Dê Béo?
102. Q.2 - Chương 2: Tàn Ngọc
103. Q.2 - Chương 3: Sự Thay Đổi
104. Q.2 - Chương 4: Thương Đội
105. Q.2 - Chương 5: Tiến Vào Sơn Mạch Nạp Gia
106. Q.2 - Chương 6: Nạp Lan Bình
107. Q.2 - Chương 7: Ra Tay
108. Q.2 - Chương 8: Cung Vô Song
109. Q.2 - Chương 9: Chiêu Nào Cũng Vô Hiệu
110. Q.2 - Chương 10: Phát Diên
111. Q.2 - Chương 11: Cơ Duyên Đột Phá
112. Q.2 - Chương 12: Tinh Hoa Nguyên Khí
113. Q.2 - Chương 13: Đùa Giỡn
114. Q.2 - Chương 14: Đột Biến
115. Q.2 - Chương 15: Ai Lật Ngược Tình Thế
116. Q.2 - Chương 16: Quấn Quýt
117. Q.2 - Chương 17: Thiên Ma Hóa Thân Đan
118. Q.2 - Chương 18: Mục Tiêu Vân Thủy Thành
119. Q.2 - Chương 19: Đấu Hoàng Mộ Địa
120. Q.2 - Chương 20: Phong Hoàng Hải Kim
121. Q.2 - Chương 21: Đấu Hoàng Đấu Với Đấu Hoàng
122. Q.2 - Chương 22: Liệt Không
123. Q.2 - Chương 23: Tàn Ngọc Không Gian
124. Q.2 - Chương 24: Truy Sát
125. Q.2 - Chương 25: Dao Hoàng Ba Lâm
126. Q.2 - Chương 26: Ngũ Đại Đấu Vương
127. Q.2 - Chương 27: Đối Trận

Thần Thần lộ ra một nụ cười khê khàng.

Thế nhưng lúc này, nụ cười ấy hiện ra trong mắt của Hoàng Đông lại độc hơn răng nanh độc xà đến mấy phần.

Bên dưới lôi đài, rất nhiều người đang đợi xem trò cười lúc này cũng đều tỏ ra kinh ngạc. Trong suy nghĩ của họ. Thần Thần ngày đó nếu không có Lý Dật giải vây, nói không chừng đã đại bại trong tay của Tề Phóng rồi. Họ đâu thể ngờ. nếu như nàng động thủ lại có thể lợi hại đến như vậy?

Nếu nói như vậy, Lý Dật đó. há chẳng phải càng lợi hại hơn sao?

Có điều nói đi thì cũng phải nói lại. những người tham gia Tế Thần Điển này, có kẻ nào là phế vật cơ chứ?

Trong thoáng chốc, cả lôi đài rơi vào trong một bầu không khí cổ quái. Sau chốc lát mới có một bạch y nhân làm trọng tài nhàn nhạt gật đầu nói:

Trận này, Thần Thần thắng! Cặp tiếp theo!

Lời vừa dứt, Thần Thần mỉm cười, sau đó thu lại trường kiếm trên người Hoàng Đông, xoay người nhảy xuống lôi đài.

Dưới lôi đài, Lý Dật đưa ánh mắt kinh ngạc của mình nhìn Thần Thần mấy lượt, sau đó nở một nụ cười đầy ý vị.

Thế nào. ta rất mạnh phải không?

Thần Thần bước tới bên cạnh Lý Dật, khê giọng hừ một tiếng nói.

Đúng là rất mạnh!

Lý Dật thật lòng nói:

Tên Hoàng Đông đó nhân phẩm tuy rằng chẳng ra gì, có điều cho dù là ta, trong lúc bị ức chế sức mạnh, muốn dễ dàng đánh bại hắn như vậy cũng là cực khó... Đúng là ta đã xem nhẹ người rồi!

Hừ hừ. bây giờ thì biết sự lợi hại của bản cô nương này rồi chứ!

Thần Thần bước tới bên cạnh Lý Dật, sau đó vỗ vào vai hắn trong ánh mắt đầy kinh ngạc của hắn, sau đó kề sát vào tai Lý Dật thấp giọng nói:

Lý Dật, người nói nếu như hai chúng ta liên thủ, có phải có thể bình yên rời khỏi Tế Thần Điển hay không?

Khó nói lắm...

Lý Dật cười nói:

Nghe nói Tế Thần Điển này được tổ chức cùng lúc trên toàn bộ Đấu Thần Đại Lục, cũng không biết sẽ có bao nhiêu người tham gia. Nói thật, ta cũng không có quá nhiều lòng tin!

Người không có lòng tin?

Thần Thần nhìn Lý Dật rồi sau đó mới bỏ tay xuống, nhàn nhạt nói:

Nếu như người không có lòng tin, vậy thì đưa thứ người đã kiếm được cho ta. chúng ta cùng nghiên cứu một chút rồi chia nhau mỗi người một ngả!

Lý Dật sững người, sau đó cười khổ một tiếng. Hắn không ngờ Thần Thần này lại tự cho rằng thân thiết với mình như vậy. Hai người mới quen nhau chưa lâu, nàng ta lại có ý với những tin tức Tế Thần Điển mà mình có được rồi.

Chỉ có điều, thứ này bản thân có chiếm một mình cũng không có ý nghĩa gì. Huống hồ. mấy ngày nay cùng ở với Thần Thần. Lý Dật lại có được sự nhẹ nhõm hiếm hoi. Ngay lập tức hắn mỉm cười nói:

Cho người xem cũng có thể... Có điều không phải bây giờ...

Dứt lời. Lý Dật quét mắt nhìn xung quanh. Ý tứ bên trong rất dễ hiểu.

Thần Thần cũng là người thông minh, dĩ nhiên hiểu được ý trong lời nói của Lý Dật. Ngay lập tức nàng cũng chỉ khẽ cười một tiếng, nói:

Vậy thì xem ra. chúng ta vẫn phải tiếp tục theo dõi tiếp rồi... Có điều nói ra, cũng gần đến lúc người lên lời đài rồi... Đừng nói người sẽ không bại trận như vậy chứ?

Lý Dật nhàn nhạt cười, nói:

Người nói thử xem?

Lúc hai người nói chuyện, ánh mắt lại hướng về phía lôi đài. Lúc này, Hoàng Đông trên lôi đài đã lui xuống, đổi bằng một đám người khác đang động thủ.

Thực lực của hai người trên lôi đài đều là ở khoảng Cửu Tinh Đấu Giả. thế nhưng khi hai bên động thủ đều là đấu khí tung hoành. Đấu kỹ vô song.

Thuộc tính đấu khí của hai người này không tương khắc lẫn nhau. Một người là đấu khí Hỏa thuộc tính hồng sắc. một người là đấu khí Phong thuộc tính lam sắc nhạt. Đấu khí Hỏa thuộc tính nặng về việc sát phạt, còn Phong thuộc tính lại rất coi trọng về sự nhanh nhẹn linh hoạt, được xưng là đệ nhất tốc độ trong chín hệ đấu khí.

Đẳng cấp của hai người tương đương nhau, thuộc tính đấu khí cũng là ưu điểm nòng, vì vậy trận đấu này hiện ra vô cùng đặc sắc.

Tên có đấu khí Phong thuộc tính ấy tận dụng sự lạnh lẽo của thân hình, Ngay từ lúc động thủ. đã luôn lách xung quanh người đối phương, sau đó vừa tìm được cơ hội. thế công sắc bén đã chớp mắt được phát ra. Thế nhưng thế công của hắn tuy rằng dày đặc và sắc bén. có điều đối thủ của hắn cũng không phải kẻ ngốc. Đối mặt với các đòn tấn công, hắn không tránh né, chỉ vận đấu khí Hỏa thuộc tính của mình đối chọi trực tiếp lại với bất cứ thế công kích nào của đối thủ.

Cứ như vậy. một người muốn dựa vào sự khéo léo để giành chiến thắng, một người lại muốn dùng sức đánh lại sức. khiến trận đấu này nhất thời rơi vào trạng thái giằng co.

Có điều trong lúc giằng co, thấp thoáng, tên có đấu khí Hỏa thuộc tính cơ hồ lại rơi vào thế hạ phong. Chỉ vì hắn chỉ có sức đánh trả. nhưng lại không sức xuất thủ. Nhưng mà nếu như nhìn kỹ có thể phát hiện, tên có đấu khí Hỏa thuộc tính tuy rằng không có sức xuất thủ thế nhưng từng chiêu từng thức của đối thủ hắn đều có thể vững vàng đối chọi lại.

Từ một góc độ nào đó mà nói. cơ hồ như vậy hắn ngược lại còn chiếm được thế chủ động. Chỉ cần gã có đấu khí Phong thuộc tính bị hao kiệt đấu khí. e rằng lúc đó chỉ còn một trận đấu nghiêng hẳn một phía về bên hắn.

Trận này đánh vô cùng cam go, so với trận đấu nghiêng hẳn về một bên lúc vừa rồi không biết còn gay cấn hơn bao nhiêu lần. Những người quan chiến ở đây đều là những cao thủ trong lớp trẻ, đối với trận quyết đấu hồi hộp cam go này đều rất chăm chú theo dõi.

Nhất thời, cả sân lôi đài không hề có chút tạp âm nào khác, chỉ có những tiếng va chạm kịch liệt của thủ chưởng và đấu khí giao nhau.

Có chút thú vị... Chỉ bằng vào thực lực của hai người này, e rằng một Đấu Sư bình thường cũng không phải đối thủ của họ?

Chấp tay nhìn lên lôi đài, Lý Dật tán thưởng nhàn nhạt nói.

Vậy người cảm thấy hai người đó ai sẽ chiến thắng?

Ở bên cạnh, Thần Thần cũng theo dõi một cách chăm chú, nghe thấy Lý Dật nói. nàng cũng thấp giọng ứng tiếng.

Chuyện này à...

Lý Dật tỉ mỉ nhìn vài lượt, rồi nói tiếp:

Gã vận dụng đấu khí Phong thuộc tính, thân hình linh hoạt. Đấu kỹ cũng vô cùng sắc bén. Nếu như để cho hắn tìm được cơ hội. rất có thể một chiêu đánh thắng... Thế nhưng nếu như hắn không thể nào tìm được cơ hội. tiếp tục dùng dằng như vậy, người chiến thắng sẽ là gã có đấu khí Hỏa thuộc tính. Tuy nhiên, hai gã này đều không phải kẻ thích phòng thủ thế nhưng loại thân pháp cao tốc của gã dùng đấu khí Phong thuộc tính sẽ phải tiêu hao rất nhiều đấu khí. Nhìn ngược lại gã sử dụng Hỏa thuộc tính, tuy rằng hắn vẫn ở trong trạng thái bị động hứng chịu công kích, thế nhưng trong tình hình này, ngược lại hắn có thể bảo toàn thực lực của mình ở mức cao nhất... Chỉ cần đấu khí của gã sử dụng Phong thuộc tính hao kiệt hết. vậy thì hắn chắc chắn sẽ thua!

Sẽ không có chuyện bất ngờ chứ?

Thần Thần cười nói.

Có, dĩ nhiên là có... Nếu như trong hai người này ai có Đấu kỹ cao cấp, vậy thì dĩ nhiên người đó sẽ chiến thắng rồi!

Lý Dật nhìn lên lời dài. rồi thấp giọng nhàn nhạt nói.

Có điều, cơ hồ cũng sắp phân thắng bại rồi...

Thần Thần khẽ gật đầu, sau chốc lát lại đột nhiên kinh ngạc nói.

Lý Dật nhanh chóng nhìn lên lời dài.

Quả nhiên, đã nhìn thấy gã sử dụng đấu khí Phong thuộc tính, lúc này tốc độ đã chậm lại. Thế công vốn vô cùng sắc bén, lúc này đã chậm hơn rất nhiều, uy lực cũng thấp hơn trước. Còn gã sử dụng đấu khí Hỏa thuộc tính thân hình từ lúc nào đột nhiên đã nhanh hơn trước mấy lần, khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, một chiêu đã đánh thẳng vào ngực của đối phương, khiến gã sử dụng đấu khí Phong thuộc tính phun ra một búng máu, sau đó mê mẫn người ngã xuống mặt đất.

Không tệ...

Lý Dật dưới lời dài bất giác vỗ tay, ánh mắt nhìn gã chiến thắng vài lượt. Gã đó lúc bình thường trông rất đối bình thường, không ngờ lại có thứ tâm tính này, trong chiến đấu tranh thủ từng tia chiến thắng một, dù cho là nhỏ nhất cũng tuyệt đối không bỏ qua...

Trong ánh mắt tán thưởng của Lý Dật, nhóm người này đã nhanh chóng lui xuống, tiếp đó theo âm thanh lạnh lùng của bạch y nhân, lại có hai người nhảy lên lời dài.

Trận đấu của nhóm người này vẫn có mấy phần đặc sắc, tuy không sánh được với trận đấu trước, thế nhưng vẫn khiến Lý Dật sáng mắt lên.

000

Thời gian dần trôi qua, từng nhóm người không ngừng đi lên. Có người chiến thắng lấy tư cách tham gia Tế Thần Điển, dĩ nhiên cũng có người thua trận buồn bã rời khỏi nơi này.

Trong quá trình đó, Lý Hạo và Tông Kiệt Khánh dĩ nhiên cũng đã trải qua một trận, hai người đã dùng những phương thức nòng của mình giành thắng lợi.

Tông Kiệt Khánh có đấu khí Băng thuộc tính vô cùng bén nhọn, chỉ trong một chiêu đã đánh bại đối thủ. Thế nhưng đấu khí Phong thuộc tính của Lý Hạo lại nhu hòa hơn phần nào, dùng một phương thức mềm mại đánh bại đối thủ.

Có điều Lý Dật có thể nhìn ra, nếu như Lý Hạo muốn, có lẽ cũng có thể dùng một chiêu đánh bại đối thủ của mình. Chỉ có điều người này không huyênh hoang như Tông Kiệt Khánh, thế nên mới làm một cách nhẹ nhàng như vậy mà thôi.

Những người tham gia Tế Thần Điển bao năm nay, tuy rằng đa phần đều là những người không được chào đón trong gia tộc hay thế lực của mình, thế nhưng, nếu là người bình thường, nào ai có dũng khí để tham gia Tế Thần Điển này? Còn về những người như Lý Hạo. Tông Kiệt Khánh. Diệp Kinh Vũ. họ càng coi Tế Thần Điển lần này như một nơi huấn luyện để tôi luyện bản thân... Tuy nói rằng việc tu luyện thế này vô cùng nguy hiểm, thế nhưng người có thể sống đi ra sau khi kết thúc Tế Thần Điển, đa phần đều có được

những bước tiến bộ cực lớn. Vì vậy, các đợt Tế Thần Điện cơ hồ đều tập trung được đa phần nhân tài trong Đế Quốc. Lời nói này không hề giả dối chút nào... Bởi vì kẻ yếu còn chưa bước tới Tam Thánh Sơn đã bị khiêng ra ngoài rồi! Cho dù may mắn lên được, trong từng vòng tuyển chọn cũng không thể không buồn bã rời khỏi!

Giọng nói cổ quái ấy vang lên bên cạnh Lý Dật, Lý Dật quay đầu nhìn, đã nhìn thấy ánh mắt Thần Thần đang hướng về lôi đài càng lúc càng nghiêm trọng hơn.

Tuy rằng chưa từng hỏi nàng, Lý Dật cũng có thể lờ mờ hiểu, nàng tham gia Tế Thần Điện này cũng có suy nghĩ và mục đích của mình. Chỉ nghe nàng nói ra lời này thì có thể biết, nàng và những kẻ điếc không sợ súng chạy đến tham gia như mình hoàn toàn khác biệt.

Cơ hồ cảm giác được ánh mắt cổ quái của Lý Dật, Thần Thần quay đầu khẽ cười, nói tiếp:

Ta nói những thứ này không có ý gì khác, ta chỉ muốn nói với người... tuy rằng thực lực của người rất mạnh, thế nhưng đối thủ của người, lại không có kẻ nào được phép khinh thường!

Lời cảnh cáo này khiến Lý Dật nhú mày. Có điều hắn lại ghi nhớ trong lòng, dù gì hắn cũng không phải kẻ tâm cao khí ngạo tự coi mình là giỏi. Hơn nữa, thời gian trôi đi. Lý Dật cũng không có lòng khinh thường những người này.

Tuy rằng đều là cấp Đấu Giả, thế nhưng những người này so với những tên phế vật mà mình tiện tay chém giết như bổ dưa mà nói, người nào cũng đều mạnh hơn vô số lần!

Nếu như bản thân lại nhìn những người này như những kẻ phế vật đó. nói không chừng sẽ tự gây thiệt thòi mình!

Lúc Lý Dật và Thần Thần đang nói chuyện, vòng đấu trên lôi đài lại kết thúc. Lần này cơ hồ hai người đều bị trọng thương, người giành phần thắng cũng đã bị hủy bỏ tư cách tiếp tục tham gia Tế Thần Điện.

Trong lời nghị luận xôn xao, bạch y nhân trên lôi đài đã bữu môi, nhàn nhạt nói:

Vòng thứ hai mươi hai, Qua Khán đấu với Lý Dật! Mời lên đài!

Bạch y nhân vừa dứt lời, diễn võ trường đang huyền não ngay lập tức im ắng trở lại. Sau đó, cho dù là người đã chiến thắng hay bại trận, ánh mắt đều đổ dồn về phía Lý Dật.

Trong những ánh mắt này có đủ các loại cảm giác khác nhau, có điều những ánh mắt không có ý tốt dĩ nhiên lại chiếm phần nhiều hơn.

Xem ra, rất nhiều người đang mong chờ người lên đài đấy... Qua Khán này ta biết một chút, hắn cơ hồ là một dong binh độc hành, trong giới dong binh danh tiếng cực kỳ vang dội. Hơn nữa bản lĩnh của hắn cũng không hề tầm thường, người đừng bao giờ bị thua trong tay hắn đó...

Nghe thấy Lý Dật sắp lên lôi đài, Thần Thần thoáng sững người, rồi vội lên tiếng nhắc nhở.

Dong binh sao?

Lý Dật mỉm cười, sau đó nhàn nhạt nói:

Cái gọi là dong binh, nói thế nào cũng dễ đối phó với hơn một số tên chạy ra từ những Đại gia tộc a... Xem ra, vận may của ta cũng không tệ mà!

Dứt lời, đôi tay Lý Dật đang chấp sau lưng cũng từ từ buông xuống, trong ánh mắt của bao người, thân hình vụt lóe, rồi đáp xuống lôi đài.

Hắn vừa lên lôi đài, đã nhìn thấy một chiếc bóng hòa hồng sắc chớp mắt cũng lao lên lôi đài, sau đó đáp xuống đất một cách nặng nề...

252. Q.3 - Chương 52: Qua Khánh

Trên lôi đài, thân ảnh hỏa hồng sắc xuất hiện trước mắt Lý Dật là một gã trẻ tuổi mặc trường bào hồng sắc. Mái tóc đen nhánh của hắn buông tự do xuống, trên khuôn mặt anh tuấn kia hiện ra vẻ anh kiệt cao ngạo. Thân người hắn mảnh khảnh, làn da trắng dị dạng, thế nhưng không biết tại sao mọi người lại luôn cảm nhận thấy mùi máu tanh nhàn nhạt phảng phất trên người hắn.

Mùi máu tanh này có lẽ với những người khác sẽ không thể thích ứng. nhưng Lý Dật khi đối mặt với khí tức này cũng không khỏi phải cau mày, trong lòng sáng như gương...

Khí huyết sát...

Trên người tên Qua Khánh này lại có luồng khí huyết sát nặng như vậy, hiển nhiên hắn là nhân vật đã bò ra từ trong biển máu, từ trong một núi thi hài.

Một nhân vật như vậy, tuyệt đối không thể xem thường!

Người chính là Lý Dật... Kể đã phế đi Tề Phóng và Lan Vũ ở Lang Các hay sao?

Khi Lý Dật đang quan sát thăm dò đối phương, kẻ đó cũng nhẹ nhàng nở ra một nụ cười hòa ái.

Có điều nụ cười ấy cho dù nhìn thế nào cũng cảm thấy có vài phần âm lạnh tê buốt người.

Có lẽ nếu gương mặt tươi cười này của hắn đặt vào lúc bình thường, chắc cũng có thể khiến trẻ con khóc thét trong đêm mất.

Vậy thì đã sao?

Nhìn đối phương cười, Lý Dật cũng mỉm cười, nhàn nhạt nói.

Không tệ...

Qua Khánh vỗ vỗ tay:

Ta tưởng rằng ngươi cũng xuất thân trong Đại gia tộc, nên cũng chỉ giống đám phế vật kia. Thế nhưng không ngờ cách hành sự của ngươi lại rất hợp với ta... Không tệ, nhìn vào điểm này, lát nữa khi động thủ ta tuyệt đối sẽ thủ hạ lưu tình, sẽ không để ngươi bị thương... Dĩ nhiên, nếu lúc này ngươi nhận thua, hai chúng ta cũng bớt được không ít phiền phức, thế nào?

Hừm...

Lời nói này của Qua Khánh hoàn toàn khác so với hình tượng của hắn, những lời nói ấy khiến Lý Dật phải lặng im, sau chốc lát hắn mới thờ dài, nói:

Vị... Qua Khánh các hạ này, đúng là phải đa tạ hảo ý của ngươi rồi... Chỉ có điều đối với việc tham gia Tế Thần Điển này, ta đã quyết chí phải đạt được. Nếu các hạ thật sự có lòng này, chi bằng hiện giờ tự nhận thua thế nào?

Quyết chí phải đạt được?

Qua Khánh mỉm cười, tay phải khẽ vung lên rồi nói tiếp:

Xem ra chuyện chúng ta gặp nhau trên lôi đài đã sớm định rõ không có cách nào để hòa giải rồi... Đối với ta mà nói ta nhất định phải tham gia Tế Thần Điển! Nếu như ngươi bằng lòng nhận thua, ta sẽ bớt được chút phiền toái... Có điều, nếu ngươi đã quyết tâm như vậy, vậy thì chúng ta chỉ có thể đánh hết mình một trận thôi!

Về mặt của Qua Khánh tuy rất âm lạnh, nhưng giọng nói vẫn giữ được sự ôn hòa. khiến Lý Dật không hề thấy phản cảm. Ngay lập tức hắn ra dấu mời đối phương, nhàn nhạt nói:

Vậy thì cứ đánh hết mình đi!

Được rồi, bắt đầu đi! Nhớ kỹ, chỉ có thể sử dụng thực lực bản thân của mình.

Bạch ỵ nhân ở một bên cơ hồ gai mắt khi thấy hai người nói nhiều, Ngay lập tức nhàn nhạt lên tiếng nói.

Nghe vậy. Lý Dật khẽ cười một tiếng, tay phải rang nhẹ một cái, một chiếc xích đã nhanh chóng rũ xuống từ ống tay áo của hắn. Bình nhận cổ quái ở đầu chiếc xích toát ra những tia sát khí âm lạnh lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Vù—

Theo động tác của Lý Dật, đầu khí tử sắc nhàn nhạt đã vụt sôi trào ra khỏi cơ thể hắn, sau đó trùn hắn lại vào trong.

Hung sát khí lan tràn khắp nơi!

Qua Khánh các hạ, mời!

Cảm nhận được khí thể hung sát tràn ngập trên người Lý Dật, Qua Khánh cũng thoáng sửng người, sau chốc lát khẽ cười nói:

Những người phía dưới đều nói. mấy ngày nay người ngang tàng huyênh hoang đều là dựa vào ngoại lực, hôm nay được gặp, người tuyệt đối không đơn giản...

Những người xem thường người, đều là kẻ dân dộn cả... Nhìn khí thể hiện giờ của Lý Dật các hạ, e rằng Đấu Sư bình thường cũng không phải đối thủ của người đứng không?

Lý Dật mỉm cười, nhàn nhạt nói:

Lẽ nào Đấu Sư cường giả bình thường lại là đối thủ của Qua Khánh các hạ được sao?

Ha ha...

Qua Khánh khẽ cười, chậm rãi nói:

Cho dù nói thế nào, ta rất hứng thú khi tham gia Tế Thần Điện lần này. Đối với Công pháp Đấu kỹ của Đấu Thần Điện, ta cũng quyết chí nhất định phải có... Vì vậy, lần này e rằng ta sẽ không nhường người, mà sẽ toàn lực xuất thủ đấy!

Còn chưa dứt lời, Qua Khánh đã tiện tay búng ra. Chỉ thấy lúc hắn vung tay, một thanh Chủy thủ nhỏ dài ngắn bằng nửa cátih tay vụt hiện trên tay phải của hắn. Khi hắn vung tay lên, một luồng khí thể cường hãn cũng đột ngột bùng phát khỏi cơ thể. cuối cùng biến thành một luồng đầu khí hỏa hồng sắc cường hãn, chụp hắn lại vào bên trong.

Chỉ là loại đầu khí hỏa hồng sắc này, cho dù cảm nhận thế nào cũng không có cảm giác nóng rẫy bức áp người như đầu khí Hỏa thuộc tính bình thường, ngược lại có một cảm giác âm lạnh giống như đầu khí Băng thuộc tính...

Qua Khánh này không phải cũng là kẻ song thuộc tính chứ...

Một cảm giác kỳ lạ hiện ra trong đầu Lý Dật. Có điều lúc này cũng không có thời gian nghĩ nhiều, hắn chỉ khẽ nheo mắt nhìn Qua Khánh ở phía không xa, từ từ thở ra một hơi.

Ánh mắt của hai người trên lôi đài thoáng chạm vào nhau, khí thể cường hãn trên người đôi bên cũng va đụng Ngay sau đó, ngay lập tức trong không khí bốc ra một trận gió xoay, bầu không khí trong thoáng chốc đã căng đến cực điểm...

Lúc này, cơ hồ có thể cảm nhận được cực thể hết sức căng thẳng trên lôi đài, xung quanh đó cũng vụt im ắng lại.

Danh tiếng của Lý Dật thì không cần nói nữa, còn Qua Khánh, trong lớp trẻ cũng là người có danh tiếng lẫy lừng, lúc này rất nhiều người đang muốn xem xem, rốt cuộc kẻ nào lợi hại hơn.

Hai luồng khí thể cường hãn xung kích vào nhau trong chốc lát, thời gian sau đó, thân hình của hai người hóa thành huyền ảnh, cùng lao vụt về phía trước, sau đó tiếng va chạm kim loại vang lên. theo đó một chuỗi tia lửa tóe lên ở giữa lôi đài.

Hai đạo thân hình một tím một đỏ như tên bay đâm sầm vào nhau rồi chớp mắt lại múa tít lên. Đấu khí sôi trào không ngừng vang ra khắp phía theo từng đòn oanh tạc của hai người, khiến trong không khí nổi dậy từng trận cuồng phong.

Nền lát đá trên lôi đài vì sự va đụng liên tiếp của đấu khí mà chớp mắt hiện ra các vết nứt rạn cảnh tượng này cơ hồ như đang nói trận đấu của hai người rất cuộc đã kịch liệt đến mức độ nào.

Keng—

Bất chợt một âm thanh trong vút vang lên, thân hình của hai người tách mạnh khỏi nhau, rồi từ từ đáp đất, sau đó chỉ thấy Lý Dật vụt quàng tay phải, một luồng đấu khí tử sắc đã ập thẳng tới hướng Qua Khánh đang đứng.

Thân hình của Qua Khánh nhanh chóng xoay chuyển, cả người đã bốc thẳng lên không trung, hai chân nhanh chóng tung ra liên hoàn cước, chỉ nhìn thấy từng đạo quang ảnh hỏa hồng sắc đánh mạnh vào sóng đấu khí mà Lý Dật bắn ra.

Đấu khí tử sắc và hồng sắc lại nổ tung ra lần nữa, một góc nền đá trên đất đã bị nung cháy đen, trên đó còn lấp lóe những tia điện quang tử sắc.

Cảnh tượng này khiến thân hình hai người chợt ngừng lại. Lý Dật chỉ khẽ cười, tay phải lại quăng ra. Chỉ nghe thấy âm thanh kim loại đánh vào nhau. Đoạn Hôn Nhận đã uốn thành một đường cong kỳ dị. rồi lao thẳng xuống trước mặt Qua Khánh, giống như một con ưng đang mổ mãng xà, lần kiếm sơ hở của đối phương.

Còn chủy thủ trong tay Qua Khánh tuy vừa ngắn vừa nhỏ, thế nhưng lại nhanh chóng múa tít chặn lại hết từng đòn tấn công của Lý Dật, phương thức tấn công đằng xa của Lý Dật lại khiến hắn mất đi cơ hội tấn công trả lại, vì vậy trong lòng hắn cảm thấy bức bối.

Hơn nữa, cách tấn công trong tích tắc của Lý Dật lại tinh diệu đến cực điểm.

Bất chợt, chỉ nhìn thấy tia sáng đỏ ở chủy thủ trên tay Qua Khánh vụt lóe, lần này hắn đã chặn được và đánh văng Đoạn Hôn Nhận của Lý Dật lên cao, thừa lúc Lý Dật không kịp thu lại vũ khí, thân hình hắn đã bắn thẳng về phía Lý Dật.

Đến hay lắm!

Lý Dật cười lạnh, một tiếng, tay phải khẽ văng ra. Trên cánh tay phải vang lên tiếng xương răng rắc. đấu khí sôi trào đã ào ra từ lòng bàn tay của hắn sau đó khi chuồng của Qua Khánh đánh tới, hắn cũng nhanh chóng vung ra một chuồng!

Bùm

~~Một tiếng nổ ầm vang lên. theo âm thanh ấy, một trận đấu khí dữ dội đã bắn ra ra khắp bốn phía, giống như một trận cuồng phong đang quét sạch mọi thứ xung quanh.

Thân hình của hai người chớp mắt lại tách khỏi nhau, rồi nhanh chóng lui về sau. khí tức đấu khí bị phát tán ra. hai người thấp thoáng đã lui về mép lôi đài.

Cách tấn công ưng mổ mãng xà cổ quái của tên này quả thật khó nhằn... Những kẻ nói hắn chỉ dựa vào ngoại lực chắc chắn đều là kẻ ngu dốt! Đánh lâu như vậy rồi. với tốc độ của ta lại không thể nào chạm vào một sợi tóc của hắn sao?

Qua Khánh ánh mắt cổ quái nhìn Lý Dật đang mỉm cười, trong lòng rất đổi ngạc nhiên.

Phải biết rằng, thân là dong binh, bao năm nay hắn đều bước ra từ trong núi thây biển máu. cũng không biết đã trải qua bao nhiêu trận kịch chiến. Với người thường, e rằng kể cả Đấu Sư cường giả cơ hồ cũng không đánh nổi với hắn mấy chiêu, chỉ vì cách tấn công độc địa và kinh nghiệm chiến đấu phong phú của hắn tuyệt đối là thứ người thường không thể nào sánh được.

Thế nhưng không ngờ, cách tấn công độc địa ấy lại không có chút hiệu quả nào. ngược lại cơ hồ bản thân còn bị Lý Dật áp chế liên hồi...

Vù

~~Ánh mắt cổ quái nhìn về phía Lý Dật, Qua Khánh khẽ cười, nói:

Lý Dật các hạ người quá nhiên có mấy phần bản lĩnh... Đáng để ta nghiêm túc đối phó!

Mặt khác, Lý Dật lại nhẹ nhàng xoay Đoạn Hồn Nhận trong tay, nhàn nhạt cười nói:

Nếu như người muốn nói với ta lúc này người mới chuẩn bị nghiêm túc thì miễn đi!

Người rất thông minh! Chuyện này đều bị người đoán được rồi!

Qua Khánh mỉm cười:

Nếu là người bình thường, những thủ đoạn vừa rồi nghe chừng đã đủ. Có điều nếu là Lý Dật các hạ, có lẽ còn chưa được a... Vậy thì ta cũng nên nghiêm túc hơn mấy phần rồi!

Vừa dứt lời, Qua Khánh thở thườn thượt ra, sắc mặt thản nhiên của hắn dần dần biến thành ngưng trọng. Tay phải của hắn khẽ động, đầu khí hỏa hồng sắc quán quanh người đã nhanh chóng trào ra từ Chủy thủ trong tay. Trong chốc lát, trên chủy thủ đã có một tầng lửa từ từ bùng cháy, chỉ có điều, tầng lửa này vẫn vô cùng buốt lạnh...

Theo sự thay đổi của Chủy thủ, sắc mặt của Qua Khánh cơ hồ cũng tái đi một chút, chỉ nhìn thấy thân hình hắn chợt động, chớp mắt hắn đã lao đến trước mặt Lý Dật. Chủy thủ trong tay vung mạnh ra, cơ hồ có thể biến tất cả mọi thứ xung quanh trở nên buốt lạnh.

Hỏa diễm đầu khí quỷ dị thật!

Lý Dật trong lòng chợt động, thế nhưng sự thay đổi của Qua Khánh khiến hắn không thể không coi trọng. Sau đó, chỉ nhìn thấy tay phải của hắn đưa ra chặn lại, đầu khí tử sắc đã nhanh chóng quán quanh Đoạn Hồn Nhận, sau đó bắn mạnh ra phía trước.

Keng—

Chủy thủ hỏa hồng sắc và Đoạn Hồn Nhận tử sắc đã va mạnh vào nhau, hai bên đều chấn động, thế nhưng Ngay sau đó, chủy thủ hỏa hồng sắc đã vụt chéch ngang, chém xéo xuống cánh tay của Lý Dật.

Cánh tượng này khiến con người của Lý Dật chợt co lại, tay phải hắn vụt thu lại. Đoạn Hồn Nhận đã được hắn buông lỏng, còn khí tức thanh sắc trên tay phải đột nhiên sôi trào, sát khí sắc bén chớp mắt đã khiến người khác phái tê buốt người.

Cơ hồ đã cảm nhận được uy lực chiêu thức này của Lý Dật, sắc mặt của Qua Khánh thoáng hiện nét cay độc. Sau đó chỉ nhìn thấy Chủy thủ của hắn bất chợt vung lên, trong không trung khẽ động, ngay lập tức biến thành vô số bóng râm hỏa hồng sắc, sau đó giống như vô số chiếc bóng hợp nhất lại rồi đâm thẳng vào ngực của Lý Dật.

-Độc Xà Nha Thứ!

Xuy—

Thấy một đòn đâm thẳng tới, Lý Dật nhíu mắt lại, thế nhưng hắn không hề kinh ngạc, bao ngày qua, hắn đã chứng kiến vô số cảnh tượng hoàng tráng hiểm nguy tột độ rồi, lẽ nào lúc này lại sợ chút chuyện này sao.

Lập tức, bàn tay phải lấp lóe quang mang thanh sắc của hắn hóa chưởng thành quyền, đập mạnh vào một đòn của Qua Khánh!

Thanh Vân Thủ!

253. Q.3 - Chương 53: Đấu Khí Dung Hợp

Ầm—

Nắm đầm lấp láy quang mang thanh sắc đầm thẳng vào đòn đâm tràn ngập khí tức băng lãnh của Qua Khánh. Đột nhiên một tiếng nổ lớn dữ dội chợt vang lên. sau đó, hai luồng đấu khí đột nhiên bốc trào ở điểm hai luồng đấu khí chạm vào nhau...

Đấu khí quán vào nhau, cọ xát, cuối cùng cơ hồ cùng một lúc nổ tung.

Xuy—

Hai luồng đấu khí va chạm trong chớp lát sau đó bắn sang xung quanh, đấu khí kịch liệt bốc lên tạo ra vô số sóng khí.

Trong một chớp mắt, thân hình của Lý Dật đột nhiên lui về sau nửa bước, nắm quyền đang đặt trên chủy thủ của Qua Khánh chợt rung lên. Đấu khí được hãm ngưng kết trên quyền phong thoáng chớp trào ra như nước lũ!

Đình

—Chi là một tiếng vang nhỏ, Chủy thủ trong tay của Qua Khánh đã đột nhiên rung động trên cơn sóng đấu khí ào ra trong thoáng chớp. Mà chi là một kẻ hở trong chớp mắt. nắm quyền của Lý Dật đã đột ngột biến đổi. nắm quyền hóa thành một chưởng, sau đó chém thẳng xuống đối phương.

Qua Khánh vẫn đang kinh ngạc, nhát chém của Lý Dật chém đúng vào mạch môn của hắn. Ngay lập tức. đã nhìn thấy cánh tay cầm Chủy thủ đột nhiên mềm nhũn, một cảm giác tê dại đã lan khắp nửa người của Qua Khánh.

Đình

—Chủy thủ rơi xuống đất, vẻ mặt của Qua Khánh còn không kịp biến chuyển, thân hình của Lý Dật đã bốc lên, bả vai huých mạnh xuống ngực của Qua Khánh.

Hay lắm!

Sắc mặt Qua Khánh chợt biến, thế nhưng trong tình hình này hắn cũng rõ bản thân không thể thuận lợi tiếp chiêu này của Lý Dật. Ngay lập tức hắn chặt vật lặn tròn sang bên. khó khăn lắm mới tránh được cú va chạm sát thủ của Lý Dật.

Cả đời này của Qua Khánh đều lăn lộn trên đầu mũi dao để sống, dĩ nhiên hắn biết rõ trong tình hình này, bản thân cho dù có đấu khí hộ thân, thế nhưng nửa thân người lại bị tê liệt. Nếu còn bị Lý Dật đâm vào như vậy, nói không chừng sẽ phải gãy thêm vài đoạn xương nữa.

Một đòn thất bại, Lý Dật cũng không thừa thắng truy kích. Thân thể khẽ dừng lại. thoáng chớp đã lui về sau mấy bước, đáp xuống đất. Hắn như cười như không nhìn Qua Khánh, vừa rồi không biết gã đã phải lăn mấy vòng.

Sự thay đổi diễn ra cực nhanh, chỉ là trong nháy mắt. thậm chí vào lúc rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng. tình thế trên lôi đài đã biến đổi vô số lần. Sự giao phong này chỉ có thể dùng hai chữ đặc sắc để hình dung.

Những người dưới lôi đài nhìn thấy Qua Khánh vốn dĩ đang ở thế thượng phong, cơ hồ trong chớp mắt đã phải dùng tuyệt chiêu lăn lông lốc này, mọi người không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt của bọn họ nhìn Lý Dật lúc này bắt giác lại biến đổi.

Không vì nguyên nhân khác, chỉ vì họ vốn dĩ cho rằng Lý Dật hoàn toàn không có nhiều bản lĩnh, thế nhưng lúc này nhìn thấy màn giao phong đặc sắc kia mới hiểu, e rằng Lý Dật không cần dùng những con bài bí mật của mình, ở đây cũng không có bao nhiêu người là đối thủ của hắn!

Hảo bản lĩnh! Hảo thủ đoạn! Hảo tốc độ!

Khẽ vẩy cổ tay đang tê rần của mình, Qua Khánh ngạc nhiên nhìn Lý Dật, sau chốc lát bất giác lại khẽ thờ dài một tiếng.

Lý Dật mỉm cười, nhàn nhạt nói:

Thế nào. nếu như lúc này ngươi nhận thua, cơ hồ cũng chưa muộn lắm đâu...

Ái chà... Lời này vốn dĩ nên là ta nói, hiện tại nghe ngươi nói, sao lại cảm thấy cò quái thế nhỉ?

Qua Khánh thờ dài, cảm giác tê dại ở tay phải cơ hồ đã tiêu tan phần nào. hần nhẹ xoa cô tay của mình rồi thấp giọng nói:

Đến lúc này... Trò chơi đã kết thúc rồi! Tiếp sau đây, ta nhất định sẽ không đo dự để

Lý Dật sờ mũi. nhàn nhạt nói:

Những câu tương tự như vậy, vừa rồi ngươi cũng nói rồi, cũng không thấy ngươi lợi hại hơn mà...

Lần này hoàn toàn khác với vừa rồi...

Dứt lời, Qua Khánh đạp mạnh chân phải xuống, một luồng đấu khí băng lam sắc đã tràn ra từ người hắn. sau đó lan đến nửa thân người hắn. Ngay lập tức hơi nước trong không khí xung quanh đã ngưng kết mấy phần. Thậm chí, thấp thoáng còn có băng tinh từ trên không rơi xuống đất.

Luồng hàn khí kịch liệt này khiến thiên địa nguyên khí bên cạnh Qua Khánh thoáng chốc trở nên hư ảo, trông vô cùng quỷ dị.

Cánh tượng này khiến ánh mắt của Lý Dật vụt lóe, sau đó hắn mới thờ dài nói:

Vừa rồi ta còn cảm thấy kỳ lạ, tại sao đấu khí Hỏa thuộc tính của ngươi lại lạnh như vậy, thì ra ngươi quả nhiên là người có thể chất song thuộc tính... Chỉ có điều Qua Khánh, vô ích thôi... Ngươi dùng đấu khí Hỏa thuộc tính không phải là đối thủ với tay, dùng Băng thuộc tính cũng giống như vậy thôi! Ngươi nên biết, thuộc tính đấu khí của ta là Lôi thuộc tính khó đối phó nhất!

Ha ha... Điều này ta hiểu chứ, cho dù ta dùng loại nào trong hai thuộc tính đấu khí của ta, tuyệt đối đều không phải là đối thủ của ngươi... Thế nhưng nếu ta sử dụng đấu khí hai thuộc tính thì sao?

Khẽ cười một tiếng, chân trái của Qua Khánh cũng khẽ đạp nhẹ, lần này luồng đấu khí hỏa hồng sắc đột nhiên trào ra từ lòng bàn chân của hắn, sau đó nhanh chóng lan đến nửa thân người còn lại.

Chớp mắt, hai đấu khí Băng thuộc tính lam sắc và Hỏa thuộc tính hồng sắc vốn dĩ tương khắc với nhau lại cùng lúc xuất hiện trên cùng một người, lần này đã khiến Lý Dật bất giác nhú mày...

Có chút thú vị...

Lý Dật cuối cùng thở ra một hơi, khẽ tiếng nói.

Ha ha ha... Lý Dật các hạ, chuyện thú vị còn lâu lắm mới kết thúc! Nếu như chỉ là đồng thời sử dụng đấu khí hai thuộc tính, cũng không có gì hay ho... Lý Dật các hạ ngươi nên hiểu, hàm lượng đấu khí trong cơ thể một người có một định lượng nhất định, một thuộc tính thì nhiều thế này, nhiều thuộc tính thì nhiều thế khác... Vì vậy, nếu như người có song thuộc tính muốn phát huy toàn bộ sức mạnh của mình, cách tốt nhất chính là... dung hợp!

Nói tới đây, Qua Khánh hiện ra một nụ cười cổ quái, sau đó chỉ nhìn thấy hai tay hắn khẽ chớp động, một thủ ấn quỷ dị đã hiện ra trước ngực hắn, đấu khí một lam một hồng từ từ thu lại trên người hắn sau đó nhanh chóng chạm vào nhau.

Đây là cảnh vô cùng kích thích thị giác người nhìn, giống như có đấu khí của hai cường giả đang va chạm vào nhau. Thế nhưng khi đấu khí tiếp xúc với nhau, hai loại đấu khí vốn dĩ nên bài xích lẫn nhau lại gắn chặt với nhau. Thuộc tính băng hàn và hỏa nhiệt hài hòa xen vào nhau, hình thành một đấu khí vô cùng băng lạnh và nhu hòa, rồi lại biến thành một ngọn lửa màu u lam chớp mắt thu lại vào trong người Qua Khánh.

Khí tức trên người Qua Khánh trong chớp mắt đã tăng vọt. Đồng thời, một ngọn lửa u lam nhàn nhạt từ từ hiện ra trên hai bàn tay hắn, ngọn lửa vô cùng âm lạnh, nhưng cơ hồ có thể thiêu rụi tất cả!

Dung hợp sao?

Nhìn đấu khí đang hiện ra trên người Qua Khánh, Lý Dật thoáng hiện ra vẻ cổ quái. Trong cơ thể của hắn cũng có đấu khí song thuộc tính, thế nhưng hắn trước giờ đều tách ra sử dụng, lại chưa từng thử dung hợp đấu khí lại với nhau. Dù gì chuyện như vậy, cho dù là nghĩ cũng cảm thấy phiền phức! Thậm chí khi làm chuyện này, nếu không cẩn thận, người tu luyện nói không chừng sẽ vì đấu khí xung kích khiến cơ thể nổ tung mà chết!

Thế nhưng, Qua Khánh lại có thể làm được, mà lại còn làm một cách hoàn hảo.

Lý Dật các hạ, người phải cẩn thận đấy... Đấu khí Băng Hỏa sau khi dung hợp của ta, đã từng đã thương một cường giả Đấu Sư!

Khuôn mặt hiện ra một nụ cười quỵ dị. Qua Khánh đưa ánh mắt đầy ngạo khí của mình nhìn Lý Dật.

Đích thực bản lĩnh này của hắn cũng có căn cứ để kiêu ngạo!

Nhìn Qua Khánh một hồi. Lý Dật cuối cùng khẽ thờ dài, trầm giọng nói:

Qua Khánh, ta không thể không thừa nhận, công phu của ngươi rất mạnh, rất mạnh... Ngay cả ta cũng bị ngươi làm cho sững sốt... Chỉ có điều, ngươi cho rằng chỉ có ngươi là đấu khí song thuộc tính sao? Tuy rằng ta không thể nào làm được giống ngươi, thế nhưng... Ta tự tin tuyệt đối không yếu hơn ngươi nửa phần!

Vừa dứt lời, Lý Dật khẽ vung tay, ấn kỹ trên tay từ từ biến đổi. Theo động tác của hắn, đấu khí tử sắc trên người hắn từ từ thu lại, sau đó một luồng đấu khí hồng sắc đột ngột hiện ra trên người hắn, trong chớp mắt sắc khí bốc cao. Khí huyết sát ù ù ập tới...

Thậm chí, khí tức âm lạnh trên người Qua Khánh đã hoàn toàn bị vùi lấp đi!

Hắn... lại cũng là người có thể chất song thuộc tính... Đấu khí hồng sắc này là Hỏa thuộc tính sao?

Âm thanh chấn động vang lên dưới lời đài, sau đó ánh mắt của mỗi người đều kinh ngạc nhìn Lý Dật, vì họ đều cảm nhận được một cách rõ ràng, khí tức lần này của Lý Dật còn mạnh hơn lúc trước!

Mà vừa rồi, hắn đã có thể đấu trực diện với Qua Khánh, vậy thì lúc này thì sao?

Nhất thời, bầu không khí ở đây trở nên cổ quái.

Lý Dật đó sao lại là người có song thuộc tính, hơn nữa đấu khí hỏa hồng sắc của hắn rốt cuộc là gì? Sao lại hoàn toàn khác với bất cứ một đấu khí nào trong chín hệ chứ?

Lẽ nào tên này giống như Qua Khánh, đều có thể dung hòa đấu khí trong cơ thể với nhau? Nếu như vậy thì thật là khủng khiếp!

Đúng vậy! Tuy nói đấu khí trong cơ thể mỗi người đều có một định lượng, thế nhưng, đấu khí song thuộc tính nếu có thể dung hợp lại với nhau, thì có thể tạo ra một sức mạnh cực lớn... Trận chiến này khó phân định được thắng thua rồi!

Vốn dĩ ta còn tưởng Lý Dật toàn dựa vào ngoại lực! Hiện giờ xem ra, tên này không đơn giản như trong tưởng tượng của chúng ta. Nói không chừng, hắn chính là kẻ ứng cử lớn nhất trong Tế Thần Điện lần này!

Nếu gặp hắn ở trong Tế Thần Điện, phải cẩn thận hơn một chút!

Các âm thanh hòa lẫn vào nhau. Tuy rằng lúc này mọi người ở đây đều là những người nổi bật trong lớp trẻ của Thiên Phong Đế Quốc, thế nhưng cảnh tượng này lại khiến họ không khỏi bàn tán xôn xao.

Thực lực bản thân của tên này cũng mạnh như vậy sao? Ta nhớ lần đầu gặp hắn ở Vạn Tiêu Thành cũng đã vô cùng lợi hại rồi, khi ở Vân Thủy Thành, có lẽ hắn dùng ngoại lực... Thế nhưng bây giờ...

Nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Kinh Vũ vốn dĩ đang mỉm cười nhìn lên lời đài, sắc mặt cũng nhanh chóng biến đổi. Sau đó nàng dường như đã hạ quyết tâm gì đó, nghiêng chặt rằng, thấp giọng lầm bầm:

Xem ra, lần này cho dù thế nào cũng phải tìm cơ hội lôi kéo tên Lý Dật này... Bằng không, nói không chừng sau này không còn cơ hội nữa! Nhân vật như vậy, nếu không nhân lúc hắn còn chưa quật khởi mà lôi kéo, sau này thì quá muộn! Nếu không thể...

Nói tới đây, sắc mặt của Diệp Kinh Vũ thoáng hiện tia sát khí âm độc, hoàn toàn không hợp với khuôn mặt hiền từ của nàng!

Ở một góc khác của lôi đài, ánh mắt âm lãnh của Tông Kiệt Khánh cũng thoáng biến đổi. Hắn dĩ nhiên biết rõ con bài của Lý Dật, thế nhưng lại không ngờ, hắn chỉ dùng thực lực của bản thân cũng có thể đạt tới mức độ này.

Hắc hắc... Tông Thiếu gia không cần lo lắng, tên này cho dù có lợi hại thế nào, cũng chỉ là Lục Tinh Đấu Giả mà thôi! Thực lực như vậy cho dù may mắn thắng được Qua Khánh tham gia Tế Thần Điện, thế nhưng trong Tế Thần Điện cũng tự tìm đường chết mà thôi! Tên này cho dù thế nào đều sẽ không phải là đối thủ của ngài!

Khi Tông Kiệt Khánh biến sắc, một âm thanh nịnh nọt vang lên sau lưng hắn. Hắn quay đầu nhìn, thì ra là người trong tiểu gia tộc bình thường bám víu vào Tông Gia.

Đối với sự lấy lòng vô vị này, Tông Kiệt Khánh hoàn toàn không có biểu tình gì. Chỉ nhàn nhạt nói:

Qua Khánh đó nói không chừng ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hắn. Nếu như Lý Dật có thể thắng hắn Tế Thần Điện lần này chúng ta phải nghĩ cách khác rồi... Nhân vật như vậy, nếu không nhân lúc hắn yếu nhất mà giải quyết hắn, đợi đến lúc hắn mạnh lên, chúng ta sẽ hối hận không kịp mất!

Nghe vậy, mấy người cố ý lấy lòng ấy đều liếc nhìn nhau, nhất thời không dám tiếp lời.

Tông Kiệt Khánh chỉ cười lạnh một tiếng rồi lại nhìn lên lôi đài.

254. Q.3 - Chương 54: Điều Khiển Đấu Khí Tinh Xảo

Ở một mặt khác, Lý Hạo cũng khoanh hai cánh tay nhàn nhã nhìn Lý Dật trên đài, trong đôi mắt lóe lên mấy phần ý vị thương xót.

Thiếu gia... tên Lý Dật này, quả nhiên rất mạnh, lần này chúng ta có lẽ thật sự không nên ra tay với hắn.

Một thanh niên đứng sau người Lý Hạo, thấp giọng vội vàng nói.

Hắn xác thực rất mạnh thậm chí là còn mạnh hơn ta... Chẳng qua là, ta cũng không xem trọng hắn!

Lý Hạo thần nhiên nói.

Vì sao?

Lý Hạo cười cười nói:

Bây giờ hắn có lẽ không biết, nhưng đợi đến sau khi hắn nhìn thấy vũ khí bí mật của ta, có lẽ sẽ hiểu rõ. Nếu tham gia vào Tế Thần Điện, không phải dựa vào vũ dũng của một người là có thể tạo thành chuyện gì được... Nhưng mà, đến lúc đó mới hối hận có thể đã quá muộn rồi!

Như vậy ý của Thiếu gia là...

Thanh niên đó thấp giọng nói.

Lý Hạo chậm rãi nhắm hai mắt lại. một lát sau mới mỉm cười nói:

Người hãy chú ý một chút tên Qua Khánh đó, tên đó là một nhân tài... Nếu hắn thất bại, người hãy đi liên hệ với hắn một phen, vận dụng một chút lực lượng của gia tộc. Nếu có thể kéo hắn về phía Lý Gia chúng

tạ cho dù hao tổn bao nhiêu nhân tình cũng phải tìm mọi cách để mua chuộc cho bằng được, người hiền ý của ta chứ?

Vâng, Thiếu gia...

Tên thanh niên trầm giọng nói:

Nhưng Thiếu gia, cậu cảm thấy tên Lý Dật đó sẽ giành được phần thắng sao?

-Khó nói lắm...

Lý Hạo cười cười:

Nhưng mà, ta không hy vọng hắn sẽ thất bại! Nếu hắn thất bại. Tế Thần Điển lần này sẽ mất đi rất nhiều thú vị! Ta đang rất chờ đợi, hắn làm cho tên Tông Kiệt Khánh đó bị phế bỏ trong Tế Thần Điển... Nếu Tông Gia Đại Thiếu gia tiến vào Tế Thần Điển mà không ra được, vậy chuyện đó không phải sẽ thú vị hơn nhiều sao? Ha ha ha...

Nụ cười châm biếm thản nhiên này khiến tên thanh niên phía sau người Lý Hạo tựa hồ hơi biến đổi sắc mặt, nhưng hắn không nói gì nhiều, chỉ là mí mắt nhanh chóng sụp xuống.

Ở một chỗ khác, Thần Thần cũng bị các loại biến hóa thành linh xảy ra trong trận đấu khiến cho kinh hãi phải cẩn thận nháy loạn lên, nhãn thần thoáng mang chút cổ quái của nàng rơi xuống trên người Lý Dật, không biết niệm đọc nhỏ cái gì, nhưng biểu hiện trên mặt ngược lại thành kính vô cùng.

Có chút thú vị...

Ở một góc khác của lôi đài, một vị bạch y mỹ nhân và ba bạch y nhân khác đều đang chấp tay đứng xem. Nhìn thấy màn này, vị bạch y mỹ nhân lại để lộ ra một vẻ tươi cười khó mà có được, thản nhiên mỉm cười.

Bạch Tế Ty... Sao vậy? Đấu khí của Lý Dật có chút cổ quái sao?

Một bạch y nhân đứng bên cạnh bạch y mỹ nhân đột nhiên thấp giọng nói.

Bạch y mỹ nhân được gọi là Bạch Tế Ty để lộ ra một nụ cười, nói:

Bách Hy các hạ... Đấu khí huyết sắc này không thuộc về bất cứ một hệ nào trong chín hệ đấu khí... Nhưng nếu đây là kết quả của hai loại đấu khí dung hợp thì cũng không có gì! Nếu không phải, ha ha ha... Thân phận của tên Lý Dật này đáng để cân nhắc đấy...

Bạch y nhân được gọi là Bách Hy hơi ngậy người sững sốt, nhưng vẫn cẩn thận nhìn Lý Dật mấy lần, mới nói tiếp:

Đấu khí huyết sắc, ngoài dung hợp đấu khí đánh ra, dựa vào kỹ ức của thuộc hạ, tựa hồ cũng không có môn Công pháp nào có thể tu luyện ra loại đấu khí có màu sắc này? Hơn nữa, thuộc hạ quan sát thấy tính chất của đấu khí này, trong âm lãnh mang theo mấy phần máu tanh, thực sự là bén nhọn đến cực hạn... Đấu khí có thuộc tính như vậy, sợ rằng so với Công pháp tông môn của mấy Đại Ma Tông còn quý dị hơn mấy phần!

Thật sao?

Bạch Tế Ty mỉm cười, lại quay đầu lại liếc mắt nhìn hai bạch y nhân khác, thản nhiên nói:

Các người có ý kiến gì không?

Hai bạch y nhân này liếc mắt nhìn nhau, vội vàng nói:

Chúng ta cũng có cùng suy nghĩ như Bách Hy các hạ!

Vậy sao?

Bạch Tế Ty chậm rãi lắc đầu. tựa hồ nhắm mắt trầm tư suy nghĩ chốc lát, mới nói tiếp:

Đấu khí huyết sắc cũng không phải không tồn tại. Nghe nói thời kỳ Thượng cổ, đấu khí cũng không phải chỉ có chín hệ, mà là mười tám hệ... Chẳng qua là theo dòng chảy của năm tháng, chín hệ trong đó vì yêu cầu tu luyện quá hà khắc, thậm chí mấy trăm năm không tìm được một người nào thích hợp tu luyện đã thất

truyền rồi... Và trong chín hệ đấu khí thất truyền đó, có một hệ, gọi là Ma Hệ... hệ Công phép này, đấu khí sau khi tu luyện có màu sắc chính là huyết sắc!

-Ma Hệ?

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt của bạch y nhân nào cũng nhanh chóng biến đổi. Trên mặt Bạch Tế Ty lộ ra nụ cười mấy phần cổ quái, thản nhiên nói:

Có lẽ, các người cũng nghe nói qua về Tam Đại Ma Công trong truyền thuyết trời chứ? Nghe nói màu sắc đấu khí sau khi tu luyện Tam Đại Ma Công, chính là huyết sắc... Hơn nữa người tu luyện sẽ biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ... Từ điểm này mà nhìn, tên Lý Dật này có lẽ không phải tu luyện Tam Đại Ma Công này? Rất có thể đấu khí hắc tu luyện có mấy phần cổ quái nên mới như vậy... Ba Lâm không phải truyền lời lại nói, hoài nghi hắc có Sư tôn trên cấp bậc Đấu Hoàng sao? Nếu là những lão quái vật đó, có thể tạo ra Công phép như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Bách Hy khẽ nhún mày. một lát sau mới thấp giọng nói:

Bạch Tế Ty, vậy theo ý của người... chúng ta nên...

Chúng ta không làm gì cả!

Bạch Tế Ty khẽ mỉm cười:

Bất kể hắc rút cuộc đã tu luyện được Công phép gì, cũng không liên quan đến chúng ta. Nếu hắc có thể thông qua khảo nghiệm, gia nhập vào Đấu Thần Điện của ta, vậy cũng là số mệnh của bản thân hắc thôi... Còn chúng ta bây giờ chỉ cần đứng yên quan sát! Tên Lý Dật và Qua Khánh này, đều là những nhân tài khó gặp...

000

Trên lôi đài, Qua Khánh cũng dần dần rơi vào tình cảnh chấn động do thuộc tính đấu khí trên người Lý Dật đột nhiên biến hóa. Sau khi hắc liếc nhìn Lý Dật một lúc. mới cười cười nói:

Ta luôn cho rằng, bản thân ta chính là người bảo lưu thực lực sâu sắc nhất, không ngờ... Lý Dật các hạ cũng là đem bản lĩnh cất kỹ dưới đáy hòm lưu lại đến lúc cuối cùng!

Lý Dật cười cười, thản nhiên nói:

Cũng không phải là bản lĩnh thật sự của ta... Nếu ta dùng đến những con bài chưa lật cuối cùng, phòng chừng ngay cả một đòn người cũng không đỡ được!

Không sai...

Qua Khánh hơi ngậy người sững sốt, một lát sau thấp giọng nói:

Ngay cả Đấu Vương cường giả. người cũng có thể đánh bại, điều này chỉ có thể nói con bài cuối của người xác thực rất mạnh! Nhưng mà... lẽ nào ta chưa nói qua, đối với ta Đấu Vương cường giả cũng không xem là gì cả?

Sau khi nhìn thấy nụ cười của Lý Dật hơi biến đổi, Qua Khánh mới cười ha ha nói:

Lý Dật à Lý Dật! Chúng ta hôm nay đều là dựa vào thực lực của bản thân mà nghênh chiến, làm gì có kết quả như vậy... Ta thấy, người vẫn nên lấy bản lĩnh thật sự của mình ra, khiến ta chấn động một phen đi!

Lời nói vừa dứt, ấn kỹ trong tay Qua Khánh đã chậm rãi biến đổi. nhìn thán hòa diễm đấu khí lam sắc vốn đang quán lấy trên tay hắc, lúc này đã từ từ nhẹ nhàng bay lên, sau đó biến hóa theo động tác của hắc. Hai luồng đấu khí quỹ dị lam sắc giống như hòa diễm đã hóa thành một dây xích đấu khí giống như giao long, xoay quanh quán lấy thân hình của hắc.

Màn này khiến Lý Dật lộ vẻ kinh ngạc mấy phần hắc trái lại tự nhận, bản thân hắc không có thủ đoạn khống chế đấu khí tinh diệu giống như Qua Khánh...

Nhưng mà, đó chỉ là đấu khí Lôi thuộc tính tương đối mà thôi! Còn đấu khí ngậy sát của bản thân mình...

Nghe tới đây, Lý Dật khẽ giơ tay phải lên, chậm rãi chỉ về hướng Qua Khánh đang đứng, sau đó nhìn thấy ngón tay giơ lên của hắn mãnh liệt phát ra một tiếng nổ lớn...

Ầm—

Theo một tiếng nổ giòn tan, sáu luồng đầu khí ngậy hồng sắc nhanh chóng từ trên cánh tay của Lý Dật lan ra, sau đó hình thành sáu sợi tơ. Các sợi tơ này chậm rãi quấn vào nhau, sau đó nhanh chóng ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một chiếc roi huyết sắc...

Chiếc roi đầu khí ngậy sắc nhẹ nhàng vung lên. khẽ vút mấy cái ở trên không trung. Mỗi khi roi xuống, giữa không trung lại vang lên những tiếng nổ chói chói khiến da đầu người ta tê dại.

Đội tiếng nổ vang dội qua đi. Lý Dật mới nhẹ nhàng cười nói:

Nếu Qua Khánh các hạ đã không cần vũ khí, vậy thì ta cũng không cần... Nếu người muốn so đấu tinh diệu và tinh thuần của đầu khí! Ta cũng không sợ người!

Dưới lời đài, sự khồng chế đầu khí tinh diệu đến cực điểm của hai người khiến rất nhiều người vô cùng kinh ngạc, sau đó toàn bộ những ánh mắt quỷ dị rơi xuống trên thân thể hai người.

Điều khiển của hai người với đầu khí tinh diệu như vậy, nguyên nhân duy nhất chính là bọn họ đã đem tinh hoa đầu khí tinh thuần nhất ngưng tụ lại ở một chỗ. Loại kỹ xảo đầu khí thành sợi này giống như là Đấu Hoàng cường giả mới có thể thi triển thể nhưng có rất nhiều người suốt đời cũng không sử dụng được.

Động tác này của Lý Dật, khiến những tia sáng quỷ dị xuất hiện liên tục trong đôi mắt của Qua Khánh. Hắn thật sự không ngờ. Lý Dật không những có thể có đầu khí song thuộc tính giống như mình, hơn nữa điều khiển đối với đầu khí cũng tinh diệu đến mức độ này...

Nhưng mà, nếu chỉ như vậy thì hắn vẫn không phải là đối thủ của mình!

Trên mặt hiện lên nụ cười có mấy phần giễu cợt, bàn chân của Qua Khánh dậm mạnh lên mặt đất, thân hình đã mãnh liệt xông về phía trước. Trong nháy mắt khi hắn sắp rơi xuống đất. sợi dây xích đầu khí lam sắc siêu nhiên trên người đã mạnh mẽ xông về phía Lý Dật.

Tới đây đi!

Đối mặt với thế tiến công của Qua Khánh, khóe miệng của Lý Dật khẽ nhếch lên. thân hình cũng không hề tránh né, chỉ là cô tay phải run lên, trường tiên đầu khí huyết sắc đã mãnh liệt hóa thành huyễn ảnh, tiếp đón sợi dây xích đầu khí của Qua Khánh.

Xuy

~~Trong nháy mắt khi hai người va chạm vào nhau đột nhiên bốn phía tối đen, nguyên khí thiên địa bốn phía cũng tựa hồ sôi trào mấy phần. Theo đó, hai luồng đầu khí mãnh liệt va chạm vào nhau, đầu khí song sắc đã hình thành một cơn sóng mãnh liệt khuếch tán ra bốn phía.

Loại giằng co này chỉ duy trì trong chốc lát, thân hình của Qua Khánh đã nhanh chóng co rút lại, bắn mạnh về phía sau. Đồng thời, sợi dây xích đầu khí lam sắc cũng rút mạnh về.

Lý Dật khẽ nhíu mày. cò tay run lên. cũng đem đầu khí trường tiên thu hồi về. Va chạm trong nháy mắt vừa rồi mặc dù nhìn không có chỗ nào đặc sắc, nhưng trong lòng hai người đều biết rất rõ, nếu khi chống đỡ, chỉ cần điều khiển đầu khí yếu đi nửa phần, vậy thì không dễ gì ngưng kết ra đầu khí, nói không chừng đầu khí sẽ tiêu tán trong không khí.

Và ở thời khắc này, kết cục duy nhất khi đầu khí tiêu tán... chính là thất bại... Tuyệt đối không còn con đường nào khác để đi!

Khóe miệng chợt hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, nhân thần cổ quái của La Thần rơi xuống trên người Qua Khánh, một lát sau mới thấp giọng nói:

-Qua Khánh, nêu đây chính là năng lực bạo phát của người... vậy thì ta chỉ có thể nói cho người biết, người thực sự khiến ta thất vọng!

Vậy sao?

Qua Khánh cười cười:

Bản thân ta cũng cảm thấy như vậy, không có tác dụng gì... vậy thì chi bằng như vậy đi... chúng ta hãy phân thắng bại ở chiêu tiếp theo đi!

Vừa dứt lời, thân hình của Qua Khánh đã một lần nữa mãnh liệt xông về hướng của Lý Dật, đồng thời lần này tay phải của hắn vung lên mãnh liệt, sợi dây xích đầu khí lam sắc cũng giống như roi da mạnh mẽ quăng về phía Lý Dật.

Khóe miệng Lý Dật hiện lên nụ cười có mấy phần thần nhiên, sau đó nhìn thấy tay phải của hắn vung lên, đầu khí trường tiên huyết sắc cũng theo đó mà nghênh đón.

Ầm—

Lần này, hai luồng đầu khí mãnh liệt va vào nhau, nhưng đã vướng mắc kịch liệt vào cùng một chỗ trong không trung.

Khi tất cả những người ở đây đều cho rằng loại dây đưa này phải duy trì hồi lâu, thì trên tay của Qua Khánh đột nhiên ngưng kết ra một thủ ấn hai tay hợp lại thành một. Sợi dây xích đầu khí đó đã bị hắn quăng ra, còn thân hình của hắn lại nhanh chóng va vào bên người của Lý Dật. Trên hai tay hắn không biết từ lúc nào đã hiện ra một luồng lam sắc quỷ dị, luồng lam sắc này giữa lúc hắn bùng lên, giống như hóa thành hai cái cánh hung hăng đập vào ngực của Lý Dật!

Lý Dật các hạ, ngươi có tiếp được chiêu này của ta không? Tên nó là Băng Hỏa Cộng Vũ!

Tiếng vang xé gió kịch liệt vang lên, nguyên khí thiên địa bị đông kết lại đồng thời cũng bị thiêu đốt thành những mảnh nhỏ. Theo đó, trong ánh mắt kinh ngạc của vô số người, đòn tấn công này của Qua Khánh đã hướng tới chỗ ngực của Lý Dật còn chưa kịp buông tay, hung hăng đập xuống...

Trong nháy mắt, sát khí sôi trào đột ngột tràn ra. tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, sát khí này mang theo mùi vị tiếc nuối.

Và con người của Lý Dật khi đối đầu chính diện với chiêu này lại hơi co rút lại. tựa hồ là theo bản năng, hắn đã mãnh liệt quăng ra đầu khí trường tiên trong tay mình, một nụ cười giấu cợt hiện ra trên khóe miệng của hắn, và tựa hồ đồng thời, cánh tay trái vốn vẫn đang buông thõng xuống đã mạnh mẽ tấn công về phía Qua Khánh, đập xuống chính diện!

255. Q.3 - Chương 55: Tạm Thời Kết Thúc

Bàn tay của hai người hầu như chạm vào nhau trong nháy mắt. Bất thành linh, một tiếng nổ mạnh phát ra, kéo theo một vòng khí lưỡng sắc phát ra mạnh mẽ từ chỗ họ đứng. Trong phút chốc, sát khí tràn khắp sàn đấu. Đó là do luồng khí điên cuồng phát ra từ trên hai đối thủ đang giao chiến đang tác động trực tiếp tới những người ở dưới.

Trên sàn đấu hiện lên hai nhân ảnh mờ ảo đang giằng co nhau, dường như có thể nhìn thấy nét cười ẩn ý trên mặt của Qua Khánh. Nhưng trong phút chốc nụ cười trên mặt hắn bỗng cứng đờ...

Hầu như là cùng một lúc, trên mặt của Lý Dật cũng phát ra một tiếng cười nhàn nhạt, mang một ngữ điệu quỷ dị khác thường, hắn chậm rãi đứng lên đi lại.

Qua Khánh, ngươi cũng cảm nhận được đúng không? Chiêu này của ngươi quả nhiên rất mạnh, đáng tiếc là ta lại mạnh hơn ngươi.

Phốc

~~Nhìn sang phía Qua Khánh, đôi tay đang sôi trào khí sắc hơi run lên nhè nhẹ. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, rít giọng nói:

Chiêu này của ngươi là...

Chiêu này của ta cũng có tên tuổi - Hồi Phong Chương... Giáo Kinh!

Vừa dứt lời, bàn tay trái vốn đang mở ra của Lý Dật đột nhiên nắm chặt lại. Qua Khánh tức thời cảm nhận được rõ ràng luồng đấu khí của hắn vốn đang chảy vào cơ thể của Lý Dật lúc này đột nhiên mất kiểm soát, càng lúc càng tuôn trào dữ dội hơn về phía chính hắn, mà bản thân hắn có thể cảm nhận được rõ rệt mùi vị chết chóc của nó.

Hồồn dẫn!!!

Cùng với tiếng quát khê phát ra, một thân hình màu xanh đột ngột hiện ra, sau khi bàn chân xoa trên mặt đất trượt hơn mười thước thì thân hình mới hiển thị rõ ràng.

Qua Khánh với vẻ mặt khó coi ngẩng đầu nhìn lên chỗ hai người vừa giao đấu. Hắn thầm nghĩ, nếu vừa rồi không động tác của mình không nhanh hơn vài phần thì hậu quả thật khôn lường!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Qua Khánh lại hướng về nơi vừa giao đấu. Sau một hồi, đấu khí như triều dâng tựa hồ đã yếu đi mấy phần, nhưng nơi đó hiện tại không hề có bóng người nào.

Nhìn thấy cảnh này, Qua Khánh hơi sững sốt. Vừa định nhìn ra xung quanh thì bất chợt cả người hắn cứng đờ. Cảm giác lạnh lẽo đã bao phủ đến phía sau lưng hắn. Hắn có thể cảm nhận được rõ rệt có một ngón tay đặt sau cổ mình, trong đó ẩn chứa sức mạnh...

Trong nháy mắt bản thân mình có thể sẽ biến thành một phế nhân!

Cảm giác này khiến cho cả người Qua Khánh cứng đờ. Một lát sau, mới nghe được một giọng nói nhàn nhạt từ thân ảnh phía sau truyền đến:

Không được cử động... Nếu không thì nửa đời còn lại của ngươi chỉ có thể nằm trên giường...

Trong thanh âm nhàn nhạt đó tựa hồ còn ẩn chứa tiểu ý, thế nhưng lại khiến cho nét mặt của Qua Khánh biến đổi liên tục. Sau một lát, rốt cục hắn chậm rãi thở ra một hơi, thấp giọng nói:

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Kỳ thực cũng chẳng có gì...

Lý Dật cười lớn:

Chẳng qua vừa rồi ngươi tự làm mất mặt mình rồi. Ngay cả việc ta đứng sau lưng ngươi mà ngươi cũng không biết... thế cho nên ngươi thua rồi...

Cái này...

Thân ảnh này không chỉ nhanh nhạy mà di chuyển còn không hề phát ra tiếng động. Cũng may đây chỉ là cuộc tv thí, nếu là trận tàn sát thì chi e là...

Ý nghĩ này chợt hiện lên trong đầu Qua Khánh khiến cho hắn lại dờ ra lần nữa. Đến lúc này, với tình hình của Qua Khánh thì cũng không thể không thừa nhận là bản thân đã thật sự thua cuộc.

Lúc này dưới sàn đấu, mọi người đều nhìn chăm chăm vào màn đấu khác thường đang diễn ra và đều có cảm giác sợ tái xanh mặt. Bởi vừa rồi trong chớp mắt, dĩ nhiên không ai thấy rõ được rốt cục làm thế nào mà Lý Dật lại có thể xuất hiện sau lưng Qua Khánh.

Lúc này, mọi người đều đang nghĩ nếu đổi lại là bản thân đang đứng ở đó thì liệu có thể phát hiện ra tung tích của Lý Dật không, nếu không thể phát hiện ra thì hậu quả gì sẽ xảy ra?

Suy nghĩ này khiến ọi người đều có cảm giác không rét mà run. Ngay cả những người như Lý Hạo, Diệp Khinh Vũ và Tông Kiệt Khánh cũng không ngoại lệ.

Tốc độ thật là nhanh... Đây không thể là Đấu khí mà chỉ có thể dựa vào sức mạnh của thân thể mới có thể làm được như vậy. Cái tên Lý Dật này cũng thật là quá khoa trương... Thế mà cũng có thể làm được như vậy? Thế nhưng cũng phải nói rằng nếu hắn sử dụng đấu khí thì tuyệt đối không thể làm được dễ dàng như

vậy... Xem ra, lần này có tên Lý Dật này thì Phân điện Thiên Phong chúng ta có thể nở mày nở mặt rồi, không chừng... ha ha ha...

Trên mặt Bạch Tế Ty hiện lên vài phần tán thưởng, gật đầu liên tục nói.

Ba người áo trắng đứng sau nàng ta liếc mắt nhìn nhau chần động, sau đó đều lộ ra nét mặt vui mừng.

000

- Ta thua rồi...

Mãi lúc sau, Qua Khánh rốt cục cũng thở dài một hơi, thấp giọng nói.

Nghe vậy, Lý Dật chậm rãi thu hồi tay, thân hình cũng lùi lại phía sau mấy bước và dừng lại cách đó không xa, chấp tay về phía Qua Khánh nói:

-Đa tạ... đây chẳng qua chỉ là cuộc tỷ thí, nếu là trận chiến sinh tử thì không chừng ta không phải là đối thủ của các hạ...

Lời này của Lý Dật khiến cho Qua Khánh lại cười khổ một tiếng

Chẳng qua, mặc dù thắng nhưng Lý Dật cũng không hề coi thường Qua Khánh. Cái khác không nói, chỉ riêng đơn thuần ngay cả đấu pháp với khí đấu dung hợp của hắn, Lý Dật cũng không dám coi thường.

Đồng thời, trong lòng hắn có vài suy nghĩ, nếu là khi tham gia Tế Thần Điện bản thân có thể nghiên cứu ra cùng một cách thức dung hợp như vậy thì thực lực chắc chắn sẽ càng cao hơn nữa...

Nhìn lên hai bên đã phân rõ thắng bại, bạch y nhân - trọng tài của ván đấu cũng có chút chần động, sau khi đã dần dần lấy lại bình tĩnh, hắn mới nhẹ nhàng cười nói:

- Kết thúc! Lý Dật thắng...

Cùng với thanh âm truyền xuống, trong sân, bầu không khí nhất thời yên lặng. Rốt cục, vào giờ khắc này, những chần động mà Lý Dật mang lại cho họ quả thực là rất lớn, rất lớn...

Rất nhiều người vốn coi thường Lý Dật thì lúc này trong lòng cũng e ngại vài phần. Lúc này trên mặt Lý Dật lại có biểu tình tựa như nửa cười nửa không, hiện ra hai chữ 'nguy hiểm' trên mặt.

Trong không khí quỷ dị đó. Qua Khánh lại bất chợt nghiêng đầu, cười khổ sở một tiếng:

- Xem ra Tế Thần Điện năm nay ta không thể tham gia, nhưng năm sau ta chắc chắn sẽ trở lại... Lý Dật các hạ, dựa vào bản lĩnh của ngươi, nói không chừng ngươi có thể còn sống trở về từ Tế Thần Điện và trở thành thành viên của Đấu Thần Điện. Nếu thực sự như vậy, đến lúc đó ta sẽ quay lại lĩnh giáo.

Dứt lời Qua Khánh lại quay về phía bạch y nữ nhân chấp tay vái, thân hình thoát một cái đã đi về hướng con đường ven núi.

Nhìn theo thân ảnh của Qua Khánh, Lý Dật nhất thời cũng có chút băng khuâng...

Tên Qua Khánh này thoát nhìn qua thì lạnh lùng, tràn ngập sát khí, thật không ngờ lại là một con người hào hiệp như vậy. Hắn lập tức lắc lắc đầu, trong lòng không nhịn được thở dài một cái:

Con người như vậy quả không tệ... Nếu có cơ hội có thể kết giao với nhau... Ép người như vậy phải rời đi thì cũng thật là đáng tiếc.

Suy nghĩ rồi lại lắc lắc đầu, trong ánh mắt khó hiểu của những người xung quanh, Lý Dật chậm rãi đi xuống dưới lồi đài.

Ngươi cũng không tệ mà...

Nghiêng đầu nhìn Lý Dật đi tới, Thần Thần nhin không được mỉm cười nói.

Lý Dật vịn cổ tay, mặt cười khổ nói:

Chẳng qua chỉ là không tệ thôi, Qua Khánh cũng là một đối thủ cực kỳ khó đối phó. Vừa rồi nếu như không cẩn thận thì ta đã có thể thua rồi!

Rất khó nói! Ta lại nghĩ rằng người thắng một cách dễ dàng!

Thần Thần thấp giọng nói.

Cũng tốt.

Lý Dật cười, ánh mắt lại hướng lên trên sàn đấu, nơi đó lại có một cặp đôi khác đang bắt đầu giao đấu:

- Chúng ta tiếp tục quan sát xem. Thông thường, những người này có thể đều là đối thủ của chúng ta khi tham gia Tế Thần Điện...

Thần Thần khẽ gật đầu, sau đó cũng hướng mắt lên phía trên sàn đấu, nơi đó có hai thân ảnh đang ra chưởng về phía nhau một cách kịch liệt...

Những pha kịch liệt diễn ra vài lần, hơn nữa mỗi lần xuất thủ thì đều không phải là những pha tầm thường, đều khiến cho kẻ khác phải nhìn chăm chú.

Đương nhiên trong những trận giao đấu kiểu này, kẻ thắng đều thuộc loại lợi hại.

Chẳng qua, do chỉ có 53 người có đủ tư cách tham gia Tế Thần Điện, sau khi đã giao đấu một chọi một thì chỉ còn lại duy nhất một người. Hắn bối rối đứng trên sàn đấu, bởi hắn ta là người may mắn, không hề có đối thủ.

Hình ảnh này khiến cho rất nhiều người đều cười thầm trong lòng.

Nhưng bao nhiêu năm nay, những chuyện tương tự cũng đã xảy ra. Đấu Thần Điện có thể xử Lý rất thỏa đáng đối với tình huống này.

Sau khi Bạch Tế Ty và ba vị bạch y nhân phía sau thương lượng một hồi, mới phi thân lên võ đài, ngăm bào người cuối cùng đó lui ra rồi thần nhiên nói:

- Căn cứ theo quỹ định vốn có của Đấu Thần Điện, người tham gia Tế Thần Điện phải qua ba lần kiểm tra, sau đó mới có tư cách tham gia đại lễ chính thức... Tuy nhiên, nhiều năm qua quy tắc vẫn là như thế, sau khi đối chiếu danh sách, nếu là người không có đối thủ thì tự được coi là đủ tư cách tham gia Tế Thần Điện... Như vậy lần này có tổng cộng 27 người tham gia Tế Thần Điện.

Lời vừa dứt, cả võ trường vang lên tiếng ồ, những người thắng cuộc thì chẳng có gì để nói nhưng trong số những kẻ thua cuộc lại có tiếng hô to:

- Như vậy không công bằng! Tại sao người cuối cùng này không tham gia giao đấu lại đủ tư cách tham gia Tế Thần Điện? Tế Ty các hạ, người hãy cho chúng ta khiêu chiến với hắn... Người thắng cuộc thì có thể đoạt lại vị trí của hắn, như vậy mới đúng!

Bạch Tế Ty cười nhạt:

- Các người đã thua, làm sao có tư cách yêu cầu này nọ? Huống hồ, hắn có được đặc quyền này cũng là vận may của hắn... Mà vận may cũng là một phần của thực lực... Điều này không thể nghi ngờ.

Những người dưới sàn đấu vẫn còn muốn biện hộ. Bạch Tế Ty đã thần nhiên nói:

- Được, bốn người hãy đem những kẻ bại trận xuống núi! Còn những người khác thì đi theo ta!

Dứt lời, Bạch Tế Ty không thềm để ý tới những lời năn nỉ của những kẻ bại trận, thân hình chợt lóe lên một cái rồi bay về phía cạnh sàn đấu.

Theo động tác của nàng ta, sàn đấu vốn đang nhô lên cao đột ngột hạ xuống, nhưng cũng không biến mất hoàn toàn vào trong sàn đấu mà Bạch Tế Ty đã chậm rãi đi tới vị trí trung tâm cao nhất, chính là tại cái đỉnh nghi ngút khói.

Chậm rãi ngừng đầu từ trong làn khói bay nghi ngút, Bạch Tế Ty quay đầu lại về phía mọi người và nhẹ giọng cười:

- Đầu tiên, để ta giới thiệu, ta là Bạch Khiết, là Bạch Y Tế Ty của Phân điện Thiên Phong. Hiện tại, ta chúc mừng các vị đã trải qua ba vòng đấu... Ba vòng đấu đã cho thấy các vị đều là những người nổi bật

trong Tế Thần Điện lần này. Hàng năm Đấu Thần Điện đều phát ra hàng nghìn quyển Thánh Thư, cũng chỉ có thể lưu lại hơn 20 người các người mà thôi.

- Mà tiếp đây, các người sẽ có tư cách vào Phân điện Thiên Phong... ở đó, các người sẽ có thời gian ba ngày tu luyện đề đấu khí của các người đạt trạng thái đỉnh phong. Đồng thời, trong thời gian ba ngày, các người cũng có tư cách tiếp cận với các loại Công pháp và Đấu kỹ cất chứa trong Đấu Thần Điện... Sau ba ngày, các người sẽ bị đưa tới một nơi đặc thù để có thể chính thức tham gia Tế Thần Điện, cũng chính là các người đã tham gia nghi thức Tế Thần... Trong nghi thức này, người còn sống trở về và đạt yêu cầu thì về sau sẽ gia nhập Đấu Thần Điện.

- Do đó, đây là cơ hội cuối cùng của các người. Nếu như có người hối hận và muốn bỏ cuộc thì lúc này là cơ hội tốt nhất! Nếu như sau này hối hận thì cũng đã quá muộn!

Ngữ điệu lạnh lẽo của Bạch Khiết chậm rãi vang lên khiến cho bầu không khí vốn đã bức bối càng trở nên ngột ngạt hơn. Chẳng qua, đã đến nước này thì không có ai muốn rút lui cả.

Hướng ánh mắt hơi quĩ dị trên sàn đấu chậm rãi đảo qua, một lát sau, Bạch Khiết nhẹ nhàng cười:

- Rất tốt... nếu đã không có ai muốn rời đi, vậy thì với tư cách là Phó Điện chủ ta hoan nghênh các người tới Phục Điện...

Dứt lời, tay phải Bạch Khiết nhẹ nhàng vung lên, những làn khói vốn đang nghi ngút trên cái đỉnh lớn nhanh chóng bay lên. Một lát sau, chỉ thấy có một lối đi đen kịt hiện ra trước mắt mọi người. Trò chơi càng lúc càng hấp dẫn, đợi các người đến khám phá!

256. Q.3 - Chương 56: Phục Điện

Thông đạo này vừa xuất hiện, Bạch Khiết cũng chẳng muốn nói nhảm, mà tiến vào trước. Những người khác sau khi do dự một lát, cũng nối đuôi nhau nhanh chóng đi vào.

Thông đạo này tối đen như mực, chỉ có thể lơ mờ nhìn thấy vệt ánh sáng nhàn nhạt từ đỉnh đầu chiếu vào. khiến thông đạo càng thêm âm u.

Cái gọi là Phục Điện, tuy nhìn sơ qua chỉ cách sân luyện võ một bức tường, nhưng giờ bắt đầu đi sâu vào không ngờ lại phiền toái như vậy, khiến nhiều người trong lòng một trận nghi hoặc.

Sau một lộ trình dài, cuối cùng cũng nhìn thấy phần cuối thông đạo hiện ra ở tầm mắt.

Bước đến cuối thông đạo, Lý Dật chỉ cảm thấy trước mắt hơi sáng, bị ánh sáng đâm vào mắt khiến mọi người nhìn không được nhắm mắt lại. Qua một lúc lâu, mọi người mới hơi thích ứng được, sau đó các ánh mắt bắt đầu chậm rãi quét ra xung quanh.

Xuất hiện trước mắt mọi người là một bình đài to lớn. Bình đài này giống như một ngọn núi mà đỉnh núi được khéo léo gọt đi, rộng rãi vô cùng.

Trên bình đài sừng sững rất nhiều công trình kiến trúc, mà ở vị trí trung tâm nhất, là một đại điện to lớn được tạo hình theo phong cách cực kỳ cổ xưa.

Đại điện này đứng sừng sững ở nơi đó, khiến cho người ta bất giác nảy sinh cảm giác cổ quái muốn quỳ bái.

Nơi đó, hẳn là nơi được gọi là Phục Điện rồi?

Trong lòng Lý Dật không khỏi nảy sinh một chút cảm giác cổ quái, mới chỉ một Phân điện đã có uy thế như thế, vậy bên trong Đấu Thần Điện này, hẳn là rất thâm hậu.

Nhớ tới ngày đó Xà Tôn Giả từng nói, Đấu Thần Điện này được coi là có uy danh lừng lẫy trên khắp Đấu Thần Đại Lục, điều này lại khiến lòng Lý Dật nhìn không khỏi nảy sinh vài phần cảm giác cổ quái.

Ở nơi cực kỳ trống trải này, chốc chốc lại xuất hiện vài đạo thân ảnh màu trắng lướt qua. Nhưng những người đó đối với sự xuất hiện của đám người Lý Dật cũng lười không muốn nhìn đến, chẳng qua vẫn từ xa chấp chấp tay với Bạch Khiết, sau đó nhanh chóng rời đi.

Một màn này dường như thu hút sự hứng thú của nhiều người. Bạch Khiết cũng là một kẻ nhạy cảm, ngay lập tức nâng cười cười, lãnh đạm nói:

- Những người này đều là người của Đấu Thần Điện. Nhưng họ không giống với những người bình thường các người gặp ở bên ngoài, đại đa số đều chỉ chuyên tâm khổ tu mà không hiểu chuyện nhân tình thế sự, cho nên có chỗ thất lễ, vẫn là mong các người bỏ qua. Chẳng qua những người này là những Đấu Sư yếu nhất trong những cường giả Đấu Sư Đỉnh phong của Đấu Thần Điện chúng ta, chúng ta từ trước tới nay không lưu phế vật!

Nghe Bạch Khiết nói những lời này, Lý Dật khẽ cười lạnh, còn Tông Kiệt Khánh tựa như ỷ vào mối quan hệ tốt đẹp của gia tộc và Đấu Thần Điện, cao giọng nói:

- Bạch Khiết Tể Ty các hạ, không biết bây giờ chúng ta nên làm gì?

Bạch Khiết khẽ mỉm cười, đưa tay áp lên mái tóc hai bên tai, nhẹ giọng:

- Hiện tại, các người tự nhiên chưa có đủ tư cách vào Đấu Thần Điện, nhưng các người có thể vào Tàng Thư Các của Đấu Thần Điện chúng ta, mỗi người đều có thể chọn một quyển Công pháp hoặc Đấu kỹ.

Hơi ngừng cước bộ, Lý Dật nét mặt lộ ra tia cười lãnh đạm.

Tàng Thư Các của Đấu Thần Điện, hình như trước đây rất lâu chính mình đã để ý đến nó rồi. Tàng Thư Các này, bản thân cũng mong đợi từ lâu, hy vọng nó sẽ không để mình thất vọng.

000

Giữa căn phòng rộng rãi sáng sủa các giá sách đan xen nhau, trên giá xếp đủ loại Quyển trục, trên mỗi quyển đều tỏa phát quang sắc đấu khí.

Một màn này, khiến cho nhiều người trong những người vào đây, trong mắt không ngừng phát dị sắc. Nguyên nhân không có gì, đơn giản là loại trường hợp này quả thực dọa người đến cực điểm.

Đứng ở giữa phòng Bạch Khiết cười nhẹ ánh mắt lướt qua bốn phía một lượt, mới lãnh đạm nói:

- Nơi này là Tàng Thư Các tầng thứ nhất của Phục Điện, ai có hứng thú có thể tự tìm kiếm Công pháp hoặc Đấu kỹ phù hợp. Nhưng hãy nhớ kỹ, bất luận các người lật xem bao nhiêu Quyển trục, nhưng các người chỉ có thể mở một quyển mà thôi. Sau khi mở Quyển trục, tất nhiên sẽ có người sắp xếp chỗ ăn nghỉ cho các người, ba ngày sau chính là Tế Thần Huyết Điển...

Lời nói vừa dứt, trên mặt những người đi theo sau Bạch Khiết đều hiện lên thần sắc chần chừ. Đối diện với tình cảnh này, Bạch Khiết cũng không thúc giục, chỉ mỉm cười nhìn.

Qua một lúc lâu sau, mới có một người do dự đi đến một bên giá sách, sau chốc lát, kinh ngạc kêu lên:

- Chu Tước Trung cấp Đấu kỹ?!

Lời vừa thốt ra, những người còn lại vốn đang chần chừ đều lộ thần sắc kinh hãi thảng thốt. Tiếp đó từng tốp hai ba người, nhanh chóng hướng tới những giá sách xung quanh, theo sau chốc chốc lại truyền đến các âm thanh kinh hãi, tựa như có người lại tìm được vật mơ ước trong lòng vậy.

Rất nhanh sau đó, theo sau Bạch Khiết chỉ còn lại Lý Hạo, Tông Kiệt Khánh, Diệp Khinh Vũ cùng Thân Thần và Lý Dật năm người.

Nhìn năm người này ngay đến mí mắt nửa điểm cũng không giật, Bạch Khiết cười cười, lãnh đạm nói:

- Xem ra đồ vật ở đây không có thứ nào vừa ý các người. Nếu đã như vậy ta cũng không nói nhiều, vẫn còn một nơi khác ngoài Tàng Thư Các. Nhưng ta nói trước, những thứ ở đó chưa chắc đã tốt hơn nơi này!

Nói rồi, Bạch Khiết đã sớm đưa tay ra hiệu, đưa năm người chậm rãi tiến sâu vào phòng trong. Tiếp sau tùy tay phát ra vài vòng đầu khí, tức thì nghe thấy tiếng ầm ầm trầm muộn vang lên, chợt trên vách tường chậm chậm hiện ra một động khẩu đen kịt.

- Đi theo ta!

Vẫy vẫy tay, Bạch Khiết trước tiên bước vào. Tiếp đó, Diệp Kinh Vũ cười lạnh một tiếng cũng chậm bước theo sau, mà Lý Hạo và Tông Kiệt Khánh, hai kẻ oan gia đưa mắt nhìn nhau, rồi mới nhanh chóng bước vào.

Đợi bốn người bước vào trước, Lý Dật mới mỉm cười với Thần Thần đang đứng một bên nói:

- Hai chúng ta cũng vào thôi!

Thần Thần nhẹ nhàng cười, theo sau hai người cũng chậm bước tiến vào trong động.

Trong động khẩu, một thông đạo tối đen như mực, bốn phía giống như ầm ầm có vài phần đầu khí thâm hậu tản mát, cũng không biết đầu khí này được phong ấn ở xung quanh khi nào. Trên đầu khí bị phong ấn lại như có như không phát ra luồng ánh sáng rực rỡ nhàn nhạt, luồng ánh sáng rực này tuy yếu ớt, nhưng cũng đủ để người ta nhìn rõ sự vật trong thông đạo rồi.

Trong thông đạo, không khí yên tĩnh tới cực điểm, tựa hồ ngoài đầu khí bị phong ấn chậm chậm xoay tròn thỉnh thoảng phát ra âm thanh cổ quái, chỉ nghe thấy nhiều hơn là tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Ánh mắt Lý Dật chậm rãi tập trung trên người Bạch Khiết, lòng cảnh giác được đề cao đến cực điểm.

Ở nơi như thế này khiến Lý Dật không thể không cảnh giác, ngay sau đó thật cẩn thận bước đi. Đồng thời, một tia đầu khí bắt đầu chậm chậm quay tròn quanh tay Lý Dật, để có thể bảo đảm trước bất kỳ tình huống nào xảy ra, bản thân đều có thể phản ứng lại.

Bạch Khiết ở phía trước tựa như cảm ứng được điều gì, nằng ngoảnh đầu liếc mắt nhìn Lý Dật chỉ cười nhẹ, rồi quay người đi tiếp.

Điều này. Khiến Lý Dật có chút ngưng ngù, thật ra hiểu được hành động của mình hơn phân nửa rơi vào trong mắt nàng ta, kết quả là người ta cái gì cũng không nói trái lại khiến mình có vài phần xấu hổ.

Hít nhẹ một hơi, Lý Dật vẫn như cũ không thu hồi đầu khí giữa ngón tay, chỉ là tăng thêm vài phần cước bộ.

Cứ như vậy đi trong thông đạo có chút quỷ dị này hơn nửa tiếng, tại một góc ngoặt, cuối cùng cũng xuất hiện một cửa ra.

Mọi người đều tăng thêm vài phần cước bộ sau khi bước ra khỏi thông đạo, mới chậm rãi thở ra một hơi, bắt đầu nhìn ra xung quanh.

Cảnh tượng xuất hiện trước mắt. khiến ai nấy đều có chút kinh ngạc.

Nơi này hẳn là ở bên trong núi, mọi người đang đứng ở dưới đáy của một khe sâu, chỉ là khe này có vẻ rất sâu, từ nơi này nhìn lên trên, chỉ nhìn thấy những vệt ánh sáng yếu ớt, hai bên khe sâu hun hút, tựa như từ bên trong còn mơ hồ truyền đến một chút hơi thở âm ngoan. Hiển nhiên, hai bên khe đều cực kỳ không an toàn.

Đối diện vùng đất trống nơi mọi người đang đứng là một tòa kiến trúc cổ cao vút, trên đỉnh tòa kiến trúc đó mơ hồ tản mát ra khí tức cuộn cuộn, làm khuấy động tâm tư mọi người.

Ánh mắt hơi đảo qua phía trên tòa kiến trúc, nhưng không hiểu tại sao. Lý Dật luôn cảm thấy phía trên đó mang chút cảm giác hư ảo cổ quái, phẳng phất như tòa kiến trúc này không hề tồn tại.

Những thứ ở Đầu Thần Điện này, quả nhiên cổ quái!

Lý Dật trong lòng thầm mắng một tiếng, ánh mắt lại chậm rãi rơi xuống người Bạch Khiết. Lý Dật tin tưởng rằng, Bạch Khiết này khẳng định có lời muốn nói.

Trên mặt Bạch Khiết vẫn như cũ mang theo chút đáng vẻ nửa cười nửa không, nàng tùy ý đưa tay ra tỏ ý mời, tiếp tục đưa đám người Lý Dật chậm bước đi đến tòa kiến trúc.

Cách phía trước quần thể kiến trúc ngoài trăm mét, thân hình Bạch Khiết bất chợt dừng lại tiếp đó chỉ thấy Bạch Khiết hơi hạ thấp người hướng tới phương hướng tòa kiến trúc, nhẹ nhàng nói:

- Phục Điện Điện phó, Bạch Y Tế Tỵ Bạch Khiết, đưa những người có duyên đến tham dự Tế Thần Điện lần này, thỉnh tứ lão mở cửa!

Âm thanh của Bạch Khiết tuy nhẹ nhàng nhưng cũng chậm chậm ngân nga trong khe núi, rõ ràng đã sử dụng một loại mật pháp thôi động cảm giác nào đó.

Một màn này khiến cho trước mắt Lý Dật hơi phát sáng. Lý Dật thật ra đang mơ hồ nhớ lại, Bạch Y Tế Tỵ của Đấu Thần Điện hình như là cường giả cấp Đấu Vương, Bạch Khiết người này nhìn sơ qua có bộ dạng rất bình thường, nói không chừng Thiên Phong Thập Đại Đấu Vương gì đó cũng không phải là đối thủ của nàng. Đấu Thần Điện này quá không hổ với danh hiệu đệ nhất thế lực tại Thiên Phong Đế Quốc. Thậm chí thực lực còn có thể nói là đứng hàng đầu trên Đấu Thần Đại Lục nữa.

Thanh âm vang vọng của Bạch Khiết dần dần tiêu thất trong không khí. Ngay sau đó, liền nhìn thấy bốn đạo nhân ảnh màu xám chợt đột ngột hiện ra trên bãi đất trống giữa đám người Lý Dật và tòa kiến trúc.

Một màn này khiến đồng tử Lý Dật hơi co lại, một lát sau mới do dự lăm lăm trong lòng:

Đấu Tôn!?

Hai chữ này xuất hiện làm tâm tư Lý Dật rung động mạnh! Nhưng loại trừ cách nghĩ này ra. Lý Dật không thể nghĩ ra cách giải thích nào khác cho một màn không thể tưởng tượng nổi diễn ra trước mắt này được!

Nhưng mà, phải biết rằng Đấu Hoàng cường giả tại Thiên Phong Đế Quốc đã có thể tự xưng là đệ nhất cường giả rồi, không biết Đấu Tôn cường giả...

Nghĩ tới đây, tâm tư Lý Dật hơi co rụt lại, ngón tay vốn đeo Vân Hoang Giới Chỉ cũng hơi thu lại.

Không biết mình đi kiểu gì lại dẫm phải đồng cút chó này, bất tri bất giác lại đắc tội với Đấu Thần Điện.

Nếu bị người của Đấu Thần Điện phát hiện trong tay mình có Vân Hoang Giới Chỉ, lại còn tu luyện Thiên Ma Cừu Biến nữa chỉ sợ đến lúc đó mình xong đời mất.

Tuy trong lòng kịch liệt rung động, nhưng đương nhiên, những người khác lại không hề chú ý đến chút biến hóa nhỏ trong lòng Lý Dật.

Trong khi đó, Bạch Khiết vẫn hạ thấp mình, vẻ mặt mỉm cười thận trọng.

Một màn này khiến đám người Lý Hạo, Tông Kiệt Khánh, Diệp Khinh Vũ nhanh chóng ngậm miệng lại, ở đây cũng không có kẻ nào ngu ngốc cả, tự nhiên hiểu được, bốn người này có thể xuất hiện với phương thức quỷ dị như thế, hiển nhiên thực lực của bốn vị lão nhân này hẳn đã đạt đến mức kinh thế hãi tục rồi.

Đương nhiên tuyệt đối không có kẻ nào nguyện ý trước khi tham dự Tế Thần Huyền Điện lại đi đắc tội với đám gia hỏa này.

Nhưng mà tuy trong lòng căng thẳng, thế nhưng mỗi người vẫn có vài phần hy vọng. Những Công pháp và Đấu kỹ do những nhân vật như thế này trông coi, thật không biết rốt cuộc là thứ quan trọng như thế nào!

Loại tình huống yên tĩnh đến quỷ dị này giằng co trong chốc lát, sau đó trong số bốn lão giả áo xám đột nhiên xuất hiện kia, một lão giả gầy yếu mới thở ra một hơi nhàn nhạt nói:

- Hóa ra là Bạch nha đầu! Miễn lễ đứng lên đi, mấy lão bắt tử chúng ta dù sao cũng là thuộc hạ của ông nội người, người hà tất mỗi lần gặp chúng ta phải kính cẩn đến như thế.

Dứt lời, ánh mắt lão giả từ từ đảo qua đám người Lý Dật, một lúc sau mới thấp giọng nói:

- Đây đều là những người tham gia Tế Thần Điện đợt này à? Cũng có thể coi như có chút năng lực? Không tệ. so với những kẻ lần trước tới nơi này còn tốt hơn nhiều lắm! Bạch nha đầu. ánh mắt của người quá nhiên không tệ đó.

Âm thanh hơi nhỏ chậm chậm vang lên, mang theo vài phần tán thưởng.

Những kẻ đứng trước một màn này đều không phải kẻ ngốc rất nhanh hạ mình, nói:

- Tham kiến tiền bối!

257. Q.3 - Chương 57: Tàng Thư Điện

Lão giả gầy yếu mang ánh mắt có vài phần thường thức chậm rãi đảo qua đám người Lý Dật, tựa như sau vài khắc trầm ngâm, mới nói tiếp:

- Nếu đã là người Bạch nha đầu mang đến đây, mấy lão tử chúng ta cũng không làm chuyện dư thừa, hết thấy hãy dựa theo quỹ củ mà làm đi.

Nghe lời lão giả nói, Bạch Khiết mới thở nhẹ một hơi trầm giọng nói:

- Nếu đã như vậy, còn thỉnh tứ lão mở Không Gian cầm cố!

- Không Gian cầm cố?

Danh từ xa lạ này làm cho Lý Dật có chút sửng sốt, Lý Dật nhanh chóng quay đầu nhìn Thần Thần đứng bên cạnh, lại chỉ thấy Thần Thần cũng mang vẻ mặt nghi hoặc cùng mờ mịt.

Trái lại, bốn lão giả áo xám lại giống như không nhìn thấy sự kinh ngạc của đám Lý Dật, chỉ nhìn nhau mấy cái, tiếp đó chỉ thấy hơi hơi gật đầu.

Tiếp đó, nhìn thấy thân hình ba lão giả áo xám khác hơi chột lóe lên, rơi xuống một bên bãi đất án, còn một người vẫn tại chỗ cũ. Tiếp theo chỉ thấy bốn người cơ hồ đồng thời nhấc tay, chậm rãi kết ra từng cái từng cái ấn kỳ kỳ lạ...

Xuỵ—

Một luồng âm thanh cực kỳ cổ quái chậm rãi phát ra. Tòa kiến trúc thoạt nhìn có chút hư ảo. giờ này lại giống như đang trôi nổi lung lay trên mặt nước. Nhưng rất nhanh, Lý Dật đã nhận ra, vật đang lắc lư kia hoàn toàn không phải tòa kiến trúc, mà hẳn là không gian phía trên tòa kiến trúc kia...

Cũng chính là, cái gọi là Không Gian cầm cố!

Theo thủ ấn không ngừng biến hóa của bốn lão giả áo xám, không gian vốn hơi lay động dần dần khôi phục trạng thái bình tĩnh, thế nhưng những sóng dập dềnh trôi nổi trên không gian lại quỷ dị đánh xuống vị trí trung tâm bốn người, tạo thành một ‘quang điểm’ quỷ dị.

Một màn này khiến trong mắt bốn lão giả chọi lóe tinh quang. Tiếp đó thân ảnh bốn người cơ hồ đồng thời thoát ra, nhanh chóng hạ xuống quang điểm trước đó, bàn tay khô gầy chộp trên nó, lùi mạnh về phía sau!

-Mở!

Theo sau một tiếng quát nhẹ, không gian kia giống như một tầng ‘lớp vỏ’ bị bốn lão giả gỡ xuống, một cánh cửa lớn lóe lên sau không gian bị gỡ bỏ cũng chậm rãi mở rộng ra. Giờ phút này, xuyên thấu qua cánh cửa mà nhìn, tòa kiến trúc cổ xưa mới hiện ra vô cùng rõ nét.

Một màn này khiến, đám Lý Dật đều cảm thấy có chút cứng họng. Kể cả Lý Dật hiểu biết sâu rộng, Đấu Hoàng cường giả cũng từng đắc tội qua vài người, thời điểm này cũng không khỏi cảm thấy cứng họng khó nói thành lời. Nguyên nhân thực sự ở đây là vì một màn này quả thực kinh người tới cực điểm.

Tựa hồ cảm giác được sự kinh ngạc của đám người Lý Dật, Bạch Khiết đứng ở phía trước cười cười, lãnh đạm giải thích:

- Cái gọi là Không Gian cầm cố, chính là bên ngoài một địa phương nào đó, thiết lập một tầng không gian phong bế, khiến người ngoài không cách nào vào được... Nơi này là chỗ tuyệt mật của Đấu Thần Điện chúng

ta, ngoại trừ Tầng Thư Điện bị không gian phong bế mà bị ẩn giấu bên trong ra, phía trên này còn vô số cái Không Gian Cầm cố khác... Phải biết rằng, cái gọi là Không Gian Lực chỉ có Đấu Thánh cường giả mới có thể sử dụng được... Không Gian Cầm cố nơi này cũng là do một vị Đấu Thánh cường giả lưu lại cách đây hàng trăm năm trước. Ngay đến cả Đấu Tôn cường giả muốn mạnh mẽ đi vào cũng tuyệt đối không có khả năng... Mà Tứ lão nếu không phải có truyền thừa đặc thù, cũng không cách nào mở được Không Gian cầm cố này!

Hai chữ Đấu Thánh vừa xuất nhất thời khiến mọi người cảm giác có chút cứng miệng.

Đừng nói là Đấu Thánh, ngay đến Đấu Tôn cường giả chân chính cũng chưa nhìn thấy qua nửa người, mà Lý Dật lại cực kỳ quen thuộc lực lượng của Đấu Hoàng cường giả. Thử so sánh một chút, thật khó có thể tưởng tượng Đấu Thánh cường giả đến tột cùng là loại lực lượng cấp độ như thế nào.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua vài lượt trên cái gọi là Không Gian cầm cố. Lý Dật mới xót xa nhận ra rằng, cho dù lúc này Xà Tôn Giả không có ngủ say, bản thân có thể mượn lực lượng của ông ta như vậy khả năng nếu bản thân mình muốn xâm nhập vào nơi này, cơ bản là con số không...

Tựa hồ sợ đám người Lý Dật còn chưa đủ rung động, ánh mắt Bạch Khiết lại lần lượt đảo qua hai bên trái phải lãnh đạm nói:

- Vẫn còn một điều, tại nơi này, các người không nên chạy loạn khắp nơi. Ngoài Tầng Thư Điện ra, hai bên trái phải đều là nơi nhốt Dị đoan và phản đồ của Đấu Thần Điện chúng ta. Người ở trong này, yếu nhất cũng là cấp Đấu Hoàng cường giả, nếu như mấy tiểu quỷ các người lạc vào trong đó, phòng chừng lại trở thành đồ ăn cho họ cũng nên.

Lời này vừa xuất, biểu tình trên mặt mỗi người ở đây lại lần nữa chấn động.

Phía trước, bốn lão giả áo xám đã không biết tự lúc nào đã tiêu thất trong không khí Bạch Khiết lúc này tựa như cũng không muốn đám người Lý Dật tiếp tục chấn động, năng ngay lập tức nhẹ nhàng cười, nói:

- Đi thôi... Thời gian Không Gian cầm cố này mở ra cũng không nhiều, nếu như các người không nhân thời gian hiếm hoi này mà đi vào và đi ra trong thời gian quy định, lần sau mở chính là một năm sau... Các người cũng cần chú ý điểm này!

Nói xong, Bạch Khiết cười cười, chính mình trước tiên bước vào trong cánh cửa đột ngột vừa xuất hiện kia.

Những người khác sau giây lát chần chừ, cũng nhanh chóng theo sau. Lý Dật cùng Thần Thần đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi cũng nhanh bước theo.

Vừa đặt chân bước vào bên trong cánh cửa, Lý Dật nhất thời cảm thấy một trận hoa mắt. Một loại cảm giác choáng váng đầu óc quỷ dị xuất hiện, nhưng rất nhanh loại cảm giác này nhanh chóng biến mất. Đợi đến khi Lý Dật lại nhìn rõ ràng, thì tòa kiến trúc cổ đã rõ ràng xuất hiện trước mắt mọi người không quá mười bước.

Giờ phút này mới nhìn rõ, tòa kiến trúc này cũng là hình dáng điện phủ, chẳng qua nó có hình tròn. Phía trên sàn lát kín gạch màu trắng, trong đó đặt vô số cột trụ La Mã to lớn hình tròn. Nóc tòa điện được xây dựng dựa theo phong cách Gothic.

Nơi này, chính là Tầng Thư Điện của Đấu Thần Điện...

Chỉ là cái gọi là Tầng Thư Điện này nhìn qua lại vô cùng rõ ràng. Chỉ nhìn thấy bên trong vô số cột trụ, một mảnh đất án tương đối lớn, nhưng trên mảnh đất trống đó đến nửa mảnh đồ vật cũng không thấy, nhìn thế nào cũng không có chút đáng đáp của một Thư viện.

Nhưng Bạch Khiết lại không giải thích chút gì, chỉ đưa năm người đến cửa Tầng Thư Điện, rồi thản nhiên nói:

- Nhớ kỹ, nơi này là nơi bí ẩn nhất trong Đấu Thần Điện chúng ta. Người ngoài đến đây, nếu như không thể vào Đấu Thần Điện, cả đời phải giữ kín bí mật nơi này. Nếu làm trái, những kẻ đó nhất định sẽ bị giáo huấn! Còn nữa, công phép Đấu kỹ chỗ này có nhiều vô số, nhưng lấy được vật gì, đều dựa vào cơ duyên mỗi người... Ngoài cơ duyên ra, còn cần chút vận khí nữa! Các người nhớ kỹ, hành sự ở nơi này, không nên tham

lam, nếu như nỗi lòng tham, kết cục như thế nào ta cũng không dám đảm bảo! Còn một điều phải nhớ kỹ! Thời gian chỉ có một tiếng, một tiếng sau bất luận như thế nào, chúng ta đều phải rời đi... Các người, đi đi!

Dứt lời, Bạch Khiết đã chỉ tay hướng về thang gác phía trước Tàng Thư Điện.

Nghe vậy, đám Lý Dật đều khẽ gật đầu. Lúc này cũng không phải thời gian để chần chờ, lập tức mỗi người đều đưa mắt nhìn nhau một cách quý dị tiếp đó nhấc chân đi đến chỗ thang lầu trước Tàng Thư Điện.

Hàng gạch lát thành một lối nhỏ phía trước Tàng Thư Điện cũng không dài, trong chốc lát mọi người đã đến trước Tàng Thư Điện.

Mới vừa rồi đứng ở chỗ xa còn không nhìn thấy gì, thế nhưng lúc này đứng ở trước cửa Tàng Thư Điện, một loại cảm giác sợ hãi không tên rất nhanh quán lấy tim mỗi người.

Trước mặt này, Bạch Khiết ở phía sau lại giống như không nhìn thấy, chỉ khoanh tay cười nhẹ, tựa hồ cho dù năm người có một mạch ở đó đứng rồi rời đi, cũng chẳng liên quan đến nàng ta.

Bộp

~~Đột nhiên một tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, sau đó chỉ thấy Diệp Kinh Vũ đã đi trước dẫm lên bậc đá, chậm rãi đi vào trong Tàng Thư Các.

Một màn này khiến bốn người đứng lại ở phía sau trên mặt hơi đỏ lên. Ngay sau đó Lý Hạo và Tống Khánh Kiệt hai người cũng cắn răng đi theo.

Mà Lý Dật cùng Thần Thần hai người vẫn như cũ đứng lại cuối cùng, cách một cự Lý nhất định, sau khi phát hiện ba người đi trước không gặp bất cứ nguy hiểm gì, hai người mới nhanh chóng bước theo.

Trong đại điện trống trải lộ chút âm u, mặc dù bên ngoài tràn ngập ánh nắng, nhưng bị chi chít cột La Mã to lớn che khuất, trong đại điện lại có vẻ không khác gì đêm tối.

Vẫn may hai bên đường đều có một hàng nền chỉ đường, nên năm người mới không đến nỗi mất phương hướng trong đại điện.

Dát tháp tháp

~~Lúc này, không ai nói thừa nửa câu, chỉ còn lại tiếng bước chân rõ ràng quanh quẩn trong đại điện. Cứ đi như vậy một lát sau, năm người mới tới mảnh đất trống đã nhìn thấy ở bên ngoài.

Cái được gọi là mảnh đất trống tựa như một quảng trường hình tròn, trên quảng trường ẩn hiện tản ra quang mang màu trắng mờ mờ, hình thành các loại đường vân quý dị.

Mà xung quanh quảng trường, tựa hồ có rất nhiều cột La Mã đều đã đổ nát cũng không biết do cái gì tạo ra khung cảnh này.

Một màn nhìn có chút cổ quái này, khiến năm người có chút cảm giác bất lực, đưa mắt nhìn nhau, trong nhất thời không có ai dám hành động trước, đến phá vỡ cục diện bế tắc này...

- Khụ khụ

~~Ngay khi năm người ngơ ngác nhìn nhau, một tiếng tăng háng nhẹ đột nhiên vang lên, tại nơi không người nhìn thấy đồng thời chuyển động, không biết từ lúc nào, bốn lão giả áo xám đã phân biệt ngồi trên nửa thanh cột nghiêng ngả.

Một màn này khiến đám người Lý Dật trong lòng có chút hưng phấn, nhanh chóng hạ thấp người hành lễ.

Nhìn thấy hành động của đám người Lý Dật, lão giả gầy gò mới lãnh đạm nói:

- Nơi này là Tàng Thư Đường của Đấu Thần Điện chúng ta, năm người các người hãy nhanh chóng bước vào trong quảng trường đi... Nhưng các người phải nhớ kỹ một chút đó chính là những vật trong Đấu Thần Điện này không phải là thứ dễ dàng lấy được. Nếu muốn kiếm được thứ tốt, có những lúc các người phải trả bằng một cái giá cực cao, thậm chí trả giá bằng cả tính mệnh của các người nữa... Cho nên, nếu xảy ra chuyện bất khả kháng, các người có thể lớn tiếng kêu cứu, mấy lão bất tử chúng ta tự nhiên sẽ ra tay tương

trợ. Tuy nhiên, nếu như đã phát ra tiếng kêu cứu, cũng đại biểu cho việc các người đã mất đi tư cách có được Đấu kỹ hoặc Công pháp... Vậy đi, chú ý thời gian, bắt đầu được rồi!

Lão giả áo xám nói xong, liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, tựa hồ cũng không để ý đến chuyện đám người Lý Dật có hành động hay không.

Một lát sau, Diệp Khinh Vũ mới khẽ hít nhẹ một hơi nói:

- Ta không quan tâm các người ở ngoài kia có bất cứ ân oán tình cừu gì, nhưng đã tới nơi này rồi, năm người chúng ta cùng chung lợi ích... Thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta... không bằng chúng ta cùng nhau đi vào, nếu có chuyện gì phát sinh, tương trợ lẫn nhau là được! Chung quy không thể để vào trong bảo khố tay không mà về, phải không?

Tông Kiệt Khánh cười lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Trái lại Lý Hạo lại ha ha cười, nói:

- Diệp Tiểu thư nói rất đúng... Vừa rồi vị tiền bối đã nói rồi, nếu muốn có được Đấu kỹ Công pháp, thì phải trả bằng một cái giá nhất định. Ta nghĩ, muốn cầm được vật ở đây hẳn là không hề dễ dàng, tuy không biết rốt cuộc là cái gì đang chờ chúng ta, nhưng nếu là năm người chúng ta phối hợp hẳn là tốt hơn nhiều.

- Ha ha, Lý Thiệu gia nói rất đúng...

Lý Dật cười nhẹ, chấp tay hướng Lý Hạo nói:

- Lý Thiệu gia thân thủ cao cường, trong tình huống này, không bằng thỉnh Lý Thiệu gia đánh trận đầu, cùng ba người liên thủ. Lý Dật ta bất tài, cứ để ta áp trận này thế nào? Nếu như vậy, cho dù lát nữa có xảy ra sự cố gì, chúng ta có thể kịp thời ứng phó!

Lý Hạo có đôi chút sững sốt, hẳn thật không ngờ lời vừa ra khỏi miệng đã bị Lý Dật xoáy vào. Tuy nhiên hẳn cũng là người quyết đoán, ngay lập tức chỉ cười cười, nói:

- Được! Cứ như vậy đi, cũng không có dư thừa thời gian cho chúng ta lãng phí nữa!

Dứt lời Lý Hạo cũng là kẻ thức thời, đã bước trước vào bên trong quảng trường.

Trên quảng trường ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi lên người Lý Hạo, vẫn không mấy may biến hóa chút gì. Một màn này khiến những người khác yên tâm một chút, sau đó đều nhanh chóng đi vào.

Cứ đi như vậy chỉ trong chốc lát, sau một hồi năm người đã đến vị trí trung tâm quảng trường. Chỉ là cảnh tượng xung quanh vẫn như cũ không có chút gì biến hóa, cả năm người đều là những kẻ thận trọng, rất nhanh lập tức chậm rãi tản ra, tỉ mỉ tìm tòi xung quanh.

Tuy nhiên, sau một đoạn thời gian, đột nhiên nghe thấy Tông Kiệt Khánh cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Không cần tìm nữa... đồ vật cần tìm, tựa hồ đã xuất hiện rồi!

- Đi ra!

258. Q.3 - Chương 58: Tàng Thư Đại Điện

Những từ ngữ này vừa vang lên, khiến khuôn mặt bốn người khác lộ vẻ sững sốt, sau đó nhanh chóng dò xét xung quanh, nhưng vẫn không thấy gì.

Lý Dật khẽ nhíu mày, vừa định lên tiếng thế nhưng lúc này hắn chợt thấy căng thẳng, quay ngoắt đầu lại, liền nhìn thấy một đạo quang mang đỏ nhạt chậm chậm xuất hiện trên mặt đất cách chỗ năm người đang đứng không đến mười mét.

Đạo quang mang màu đỏ vừa xuất hiện mơ hồ ngưng kết thành bóng dáng một bóng người hư ảo. Tại thời khắc bóng người hoàn toàn hiện ra, một đạo quang mang màu hồng hung bạo đánh về phía năm người.

- Cẩn thận!

Sự xuất hiện bất ngờ của bóng người hư ảo, làm cho năm người đều cảm thấy có chút cổ quái, tại nơi đạo quang mang màu hồng vừa bắn ra sau chốc lát, năm người nhanh chóng tản ra.

Nhưng Tông Kiệt Khánh đột nhiên cười lạnh một tiếng, thân ảnh trái lại không lùi mà tiến tới, nhanh chóng vọt tới bóng người hư ảo màu đỏ. Tiếp đó chỉ nhìn thấy hấn lật tay vỗ một chưởng, một đạo Băng đấu khí lam sắc chợt hiện lên, đông kết bóng người hư ảo tại giữa không trung.

- Hạnh!

Cười lạnh một tiếng, Tông Kiệt Khánh hung hăng lao tới bóng người hư ảo đang bị đông kết. Trong nháy mắt dừng phải, tay phải đã mạnh mẽ chụp tới, đem quang sắc màu đỏ nắm chặt trong tay.

Quang sắc màu đỏ trong lòng bàn tay Tông Kiệt Khánh tựa hồ chỉ vùng vẫy trong chốc lát, rồi giống như cam chịu số phận dần xuống, sau đó bàn tay Tông Kiệt Khánh chậm rãi mở ra, chỉ thấy một Quyển trục tản phát quang sắc màu đỏ hồng nằm trên tay Tông Kiệt Khánh.

Tông Kiệt Khánh nhìn thoáng qua Quyển trục, cười lạnh một tiếng, ném Quyển trục về phía mọi người. Diệp Kinh Vũ nhanh nhẹn chụp lấy Quyển trục vào trong tay, đưa mắt nhìn, sau đó âm thanh có chút chấn động vang lên:

- Công phép Chu Tước Hạ cấp, Hòa Vân Lưu Quang Pháp?

- Công pháp?

Mặc dù những người ở đây đều là những người rất có nhãn lực. thế nhưng nghe được những lời này, đều có chút sửng sốt. Lát sau. mọi người đều rõ ràng, bóng người hư ảo khi nãy chính là do một Quyển trục biến thành. Có thể đoán được, Quyển trục Công phép Đấu kỹ ở nơi này, hơn phân nửa đều hóa thành những hư ảnh nhân thể, muốn đoạt được Công phép Đấu kỹ, chỉ có một phương thức duy nhất, giống như Tông Kiệt Khánh, đánh bại những bóng người đó!

Mà lão già áo xám khi đó có nói, muốn có được thứ tốt phải trả một giá lớn, nói như vậy những bóng người hư ảo do những Quyển trục Công pháp. Đấu kỹ này hóa thành tất nhiên cũng phân mạnh yếu, dựa theo đạo lý thông thường Công pháp Đấu kỹ cấp càng cao, tự nhiên sẽ càng mạnh!

Lúc này, Tông Kiệt Khánh đã lui trở lại về mặt hấn lộ vẻ khinh thường, nhàn nhạt nói:

- Thế nào? Có hứng thú với vật này không? Nếu ai thích cứ cầm đi!

Tuy nhiên những người ở đây, Lý Hạo cùng Diệp Kinh Vũ đều là thế gia đệ tử, nhãn lực rất cao, khó có thể đặt vào mắt những thứ như thế này. Mà Lý Dật Ngay đến Công pháp cấp Bạch Hổ cũng dám cầm đi bán, tất nhiên là thân thể thâm hậu cho dù là Thần Thần, có thể đến được nơi này tất nhiên là tâm tính khác hẳn người thường. Mọi người ở đây tuy không biết rõ về năng nhưng cũng thừa biết, năng tuyệt đối sẽ không coi trọng vật này.

Lập tức Diệp Kinh Vũ chỉ khẽ cười lạnh một tiếng, buông Quyển trục trong tay ra.

Chợt nghe thấy một tiếng:

-Bá—

Quyển trục đã mau chóng bay ra khỏi lòng bàn tay Diệp Kinh Vũ, sau đó không chui xuống mặt đất mà biến mất đi đâu không thấy.

Tuy nhiên, sau khi Quyển trục đó biến mất, liền nhìn thấy từ bốn phương tám hướng các bóng người hư ảo nhiều màu sắc chậm rãi chui ra khỏi mặt đất. Những bóng người này tựa như huyền ảnh, không ngớt qua lại trên quảng trường, mà chỉ nhìn tốc độ thôi, cũng nhanh đến nỗi khiến người ta phải lú lẫm.

Nhìn thấy nhiều bóng người hư ảo như vậy, mỗi người một sắc mặt, chỉ là một lát sau, lại có một bóng người hư ảo màu đen chạy về phía không người.

Lần này không đến lượt Tông Kiệt Khánh biểu hiện. Lý Dật đã cười nhạt một tiếng, thân ảnh nhanh chóng vọt tới, trong nháy mắt tiếp cận một cước quét ngang, theo đó thân hình nhanh chóng lùi về phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người hư ảo màu đen đã hóa thành một đoàn tàn ảnh bị Lý Dật chụp vào trong tay. Sau khi thân ảnh Lý Dật nhanh chóng dừng lại, xuất hiện một Quyển trục xoay tròn trong tay, ánh mắt chậm rãi nhìn xuống.

Đại Bi Âm Ma Thị Chu Tước Trang cấp Đấu kỹ!

Cái tên này làm Lý Dật có chút sững sốt, đối với chiêu Đấu kỹ này, hẳn lại quá quen thuộc, hơn nữa uy lực của một chiêu này, hẳn cũng đã trải nghiệm qua.

Ngày đó tại Quỷ u Phong Cốc. La Bản dựa vào một chiêu này cùng Ma Thủ Vạn Biến đã khiến Nạp Lan Phi bị ép tới mức cơ hồ không kịp thở, có thể thấy được điểm lợi hại của bộ Đấu kỹ này.

Chỉ là Lý Dật không nghĩ tới, ngay cả Đấu kỹ của Mị Ảnh Ma Tông mà Đấu Thần Điện cũng có.

Tuy chiêu Đấu kỹ này tốt, nhưng Lý Dật cũng không quá hứng thú, liền cầm Quyển trục hướng về phía trước mặt Thần Thần vẫy vẫy mấy cái, nhìn thấy Thần Thần không có đến nửa phần hứng thú đối với Quyển trục, hẳn mới từ từ từ buông tay.

Sau khi buông tay, Quyển trục mau chóng thoát ra chui vào trong mặt đất.

-Ha ha ha. Lần này phát tài rồi!

Trải qua dò xét của hai người, những người còn lại rốt cục cũng xác định cách nghĩ vừa rồi. Vào lúc này, cái liên minh vốn đã không có gì bền vững nháy mắt tan rã, Tông Kiệt Khánh đã một mình hướng một phương vọt đi.

Oanh— oanh~~ oanh—

Từ bốn phía quảng trường truyền lại một chuỗi âm thanh do đấu khí phát ra, khiến đám người Lý Dật luống cuống chân tay.

Những bóng người hư ảo này tuy phân mạnh yếu, lại không có chút ý thức chiến đấu, nhưng thực lực của mỗi cái đều không kém. Với bản lĩnh của đám người Lý Dật muốn đánh bại một cái thì dễ, nhưng đánh bại nhiều cái thì có chút phiền phức.

Chỉ là, tìm được Đấu kỹ và Công pháp mà bản thân mong muốn cũng không dễ, sau khi phá tan một bóng người hư ảo, cái đạt được chỉ là sự thất vọng

Hơn nữa, sau khi những bóng người hư ảo yếu bị đánh bại, những bóng người còn lại cũng không dễ đối phó nữa. Chưa kể một số trải qua năm tháng buồn chán tựa hồ có chút thần trí, lại có thể kết trận chiến đấu giống như nhân loại, khiến đám người Lý Dật càng về cuối càng thêm phiền phức.

Chẳng qua, loại phiền phức này dưới sự hấp dẫn của đấu khí và Công pháp thượng thừa tựa hồ có vẻ cực kỳ vô dụng.

-Ha ha ha! Công pháp Bạch Hổ Trung cấp?... Ha ha ha... Xem ra Bản Thiếu gia vận khí không tệ, nói không chừng sau khi luyện thành, sẽ trở thành thiên hạ vô địch!

Một tràng cười lớn đột nhiên vang lên trong quảng trường. Lý Dật ngoái lại liền nhìn thấy Tông Kiệt Khánh cầm một Quyển trục màu xanh biếc đang phát ra một tràng cười ngạo nghễ.

Tông Kiệt Khánh vừa cười vừa chậm chậm hạ xuống đất, thấy bộ dạng cấp bách của hắn, tựa hồ muốn Ngay lập tức mở Quyển trục đó ra.

-Xuy—

Trong nháy mắt. đột nhiên hàng chục bóng người hư ảo quỷ dị lao về phía hắn. Khi hắn còn chưa có phản ứng gì, cả người hắn đã bị đánh đến chấn động Quyển trục trong tay hắn cũng bị tuột mất khỏi tay.

Nhìn thấy cảnh này, mấy chục bóng người hư ảo mới nhanh chóng tập trung tại một chỗ rồi rút lui về phía sau.

-Khốn kiếp!

Nhìn vật trên tay bị cướp mất, gương mặt Tông Kiệt Khánh chợt tối sầm lại. Chỉ nhìn thấy hắc phát ra một tiếng gầm giận dữ, thân ảnh đã hóa thành một luồng sáng, hung hăng lao về hướng mấy chục bóng người hư ảo.

Thân ảnh Tông Kiệt Khánh vừa nhảy đến trước mấy chục bóng người hư ảo, mấy chục bóng người hư ảo bảo vệ Quyển trực kia đột nhiên cùng lúc xuất thủ. Chỉ nhìn thấy vô số đầu khí sắc bén đồng loạt đánh về phía Tông Kiệt Khánh. Hung hăng nện xuống ngực hắn.

Phốc

~~Thân hình Tông Kiệt Khánh bị đánh văng xuống đất hộc máu mồm, mặt hắn tỏ ra dữ tợn càng hãi người tới cực điểm.

Đám người Lý Dật có phần quỷ dị nhìn Tông Kiệt Khánh, trong nhất thời hai bên nhìn nhau, xem ra Thiếu gia Tông Kiệt Khánh này, thật đúng là không may... Chẳng trách, lão giả áo xám nói, muốn lấy được đồ tốt thì phải trả một giá lớn xem bộ dạng lúc này của Tông Kiệt Khánh, hắn còn chưa lấy được gì nhưng đã phải trả một cái giá lớn rồi.

-Ha ha ha...

Lý Hạo đột nhiên dừng tay, cười lớn nói:

- Tông Thiếu gia, có cần ta giúp không, xem ra người ngay cả một Quyển trực cũng lấy không nổi!

Hanh!

Lại cười lạnh một tiếng, Tông Kiệt Khánh trong mắt hiện lên một tia thâm độc, thế nhưng cũng không trách, chỉ xoa xoa ngực thân ảnh lại một lần nữa vọt tới đám bóng người hư ảo.

Nhìn thấy màn này, Lý Dật cũng cười nhạt, thân ảnh hắn lại lùi lại mấy bước, hạ xuống bên cạnh Thần Thần, thấp giọng nói:

- Nhìn tình hình bây giờ, tựa hồ muốn lấy được đồ tốt, không dễ dàng như vậy... Có điều một màn giáo huấn Tông Kiệt Khánh vừa rồi cho chúng ta biết, đích thị là đồ tốt, thông thường đều có các Quyển trực khác che chở... Giống như Đại Thiếu gia xuất môn luôn có mấy tay chân bên người, nếu lúc này hạ thủ chúng ta muốn lấy được vật mong muốn cũng có chút khó khăn...

- Như vậy sao? Vậy thì chúng ta bây giờ...

Thần Thần nhú mày, hạ giọng nói.

Lý Dật cười cười, lướt nhìn đám người Lý Hạo còn đang bận rộn, thản nhiên nói:

- Nói thật lòng, trong năm người ở đây, ta chỉ tin một mình ngươi, vì vậy nếu hai ta liên kết lại, hắn sẽ chiếm được không ít thuận lợi về phần ba người họ... để họ đi ăn bụi đi!

- Ân, tùy ngươi định đoạt!

Thần Thần cười cười, cũng ngừng tay lại.

Lý Dật cười cười, đôi mắt lại nhanh chóng chăm chú quan sát bóng người hư ảo hỗn loạn tứ phía. Lúc này có vài bóng người hư ảo tiến lại, nhưng đều bị hai người liên thủ đánh bại, nhưng tất cả những thứ đoạt được đều không có thứ gì có tác dụng lớn cả.

Sau năm sáu phút như vậy, đồng tử Lý Dật đột nhiên co lại sau đó hắn đã nhìn thấy nơi cách hai người hơn mười bước, tựa hồ có một đạo thân ảnh màu lam nhạt khoanh tay đứng, ở bên cạnh hắn ít nhất cũng có mấy chục đạo thân ảnh dị sắc bảo trợ.

Màn này khiến Lý Dật trong lòng xao động, hắn đưa tay ra hiệu Thần Thần, đạp mạnh chân xuống mặt đất thân ảnh như thiểm điện tiến về thân ảnh hư ảo kiêu ngạo kia.

Hành động này của Lý Dật cực nhanh đến nỗi những bóng người bao quanh bóng người hư ảo kia tựa hồ không cảm giác được gì khác lạ, nhưng lúc này hắn đã vỗ mạnh một chưởng xuống đỉnh đầu bóng người kia.

Ngao—

Một tiếng kêu thê lương truyền lại, bóng người kia bị Lý Dật đánh cho tan tành, sau đó bị hắn nắm lại trong tay.

Khi hắn mạnh mẽ lùi về sau, đám người Lý Hạo cũng cảm thấy có gì khác lạ đều nhanh chóng nhìn đến.

- Phốc

~~Thân ảnh Lý Dật nhanh chóng hạ xuống mặt đất, cùng lúc đó theo sau mấy chục đạo bóng người hư ảo đồng loạt phát ra tiếng khóc thê lương hung hăng đánh tới.

Hắc—

Cách đó không xa, Tông Kiệt Khánh cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không có ý định giúp đỡ.

Lý Hạo cùng Diệp Kinh Vũ đưa mắt nhìn nhau, cũng không hề động thân.

Trái lại, sắc mặt Lý Dật không lộ chút gì khác lạ, hắn chỉ đem Quyển trục trong tay nhét vào tay Thần Thần, thân ảnh như thêm điện lui lại tiếp đó chỉ nghe một chuỗi tiếng nổ liên tiếp vang lên...

Một lát sau, thân ảnh Lý Dật chậm rãi hạ xuống mặt đất, trái phải hai tay cầm mấy Quyển trục, trên mặt lộ ra một điệu cười cổ quái.

- Ta cùng đồng phệ vật nào đó, luôn là bất đồng!

259. Q.3 - Chương 59: Thánh Khế Quyển Trục

Lý Dật lời này vừa nói ra, sắc mặt Tông Kiệt Khánh liền khó coi đến cực điểm.

Tuy rằng Lý Dật không chỉ đích danh, nhưng vừa rồi Tông Kiệt Khánh kết cục vì một Quyển trục mà thổ huyết, trong khi Lý Dật lại dễ dàng đột phá vòng vây đi ra, khác biệt này thực sự rất lớn...

Huống chi hai người quan hệ vốn đã không tốt Lý Dật dưới tình huống như vậy tất nhiên sẽ không lưu lại chút thể diện nào cho hắn.

-Đều là rác rưởi!

Lý Dật tùy ý liếc nhìn những Quyển trục trên tay, khinh thường đem những Quyển trục này vứt ra, sau đó hắn mới đi tới bên cạnh Thần Thần, tiếp nhận Quyển trục trong tay nàng nhìn thoáng qua. Bỗng nhiên vẻ mặt hắn hơi sững lại, lát sau vẻ mặt mang vài phần may mắn thản nhiên nói:

- Quả nhiên... là đồ tốt!

Quyển trục màu lam nhạt bị Lý Dật cầm trong tay mơ hồ có vài đạo cuồng phong phát ra làm cho Lý Dật cơ hồ không có biện pháp nắm chắc Quyển trục, thế nhưng thời điểm ánh mắt hắn chậm rãi rơi xuống mấy chữ lớn chói mắt trên Quyển trục lại không nhận được con ngươi hơi có chút co rụt lại.

- Phong Hành Thiên, Bạch Hổ Trang cấp...

Đơn giản mấy chữ như vậy nhưng nếu đặt ở bất kỳ một Phòng đấu giá nào bên ngoài, tuyệt đối đều có thể gây ra một trận đại chấn động. Mà một thế gia nào đó cất dấu đồ vật bậc này nếu như không phải thế gia có chiến lực cực kỳ mạnh mẽ cùng bối cảnh thâm hậu, như vậy sợ rằng không tới ba ngày cái thế gia này sẽ bị những người nghe tin lập tức diệt môn.

Với ánh mắt như của Lý Dật, thời điểm thấy được vật này cũng không nhận được co rụt lại. Loại này có thể gặp chứ không thể kiếm lại trong một phương thức có chút quý dị như vậy rơi vào trong tay mình, thực sự là... quá sức tưởng tượng.

Dùng sức giữ chặt Quyển trục trên tay, Lý Dật có một loại cảm giác kỳ diệu giống như đang nằm mơ, nếu như không phải trong tay có cảm giác rất thực thì Lý Dật cơ hồ cho rằng tất cả chỉ là hư ảo.

Nhưng khi cảm giác quỷ dị qua đi lại là một hồi rung động.

Tàng Thư Điện trong Đấu Thần Điện quá nhiên danh bất hư truyền ngay cả đồ vật bậc này đều có, hơn nữa nhìn những bóng người hư ảo xung quanh, đồ vật cùng loại, nói không chừng thật sự có không ít...

Chỉ là không biết, có hay không những thứ cấp Thanh Long?

Nghĩ tới đây, Lý Dật cũng thẫn cười chính mình tham lam.

Thần Thần quay sang, ánh mắt khẽ lướt qua Quyển trục, sắc mặt cũng lộ ra vẻ chán động. Dù sao Bạch Hồ Trung cấp bậc này đồ vật ở trong tay thật sự là làm người ta có vài phần cảm giác khó tin.

Đám Lý Hạo ba người ánh mắt cổ quái cũng tập trung trên người Lý Dật, bọn họ không hèn mà cùng lúc ngừng tay, tựa hồ mỗi người đều rõ ràng đồ vật trên tay Lý Dật tuyệt đối sẽ không phải cái gì đơn giản.

Hít một hơi thật sâu làm cho tâm tình mình một lần nữa ổn định xuống, Lý Dật lúc này mới xoay Quyển trục trong tay, thản nhiên nói:

- Thế nào? Ba vị không muốn tự mình vất vả một chút, muốn đoạt đồ trong tay Lý Dật ta sao?

- Ha ha... Lý Dật các hạ nói đùa rồi, mấy vị tôn lão đã nói nhận được thứ gì phải dựa vào cơ duyên, nếu có thể đắc thủ dĩ nhiên là dựa vào bản lĩnh của Lý Dật các hạ...

Lý Hạo ha ha cười:

- Đối với điểm này, ta rất tán thành, ta cũng sẽ không có ý nghĩ gì khác, nhưng người khác thì... Ha ha...

Dứt lời ánh mắt Lý Hạo nửa cười nửa không hướng về Tông Kiệt Khánh liếc nhìn qua.

Cái liếc mắt này khiến Tông Kiệt Khánh cười lạnh một tiếng, nói:

- Lý Hạo, ngươi có ý gì? Ngươi nghĩ ta sẽ ra tay cướp đoạt sao?

Lý Hạo thản nhiên nói:

- Lấy bản lĩnh Tông Kiệt Khánh ngươi, chuyện như vậy chẳng lẽ làm còn ít sao?

Tông Kiệt Khánh nặng nề hừ một tiếng, quay đầu không thèm nhìn Lý Dật. Hắn cũng không phải không muốn cướp đoạt nhưng dù sao cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên nhìn ra được, Lý Dật lúc này cùng Thần Thần tám phân là cùng một nhóm. Hắn nếu tùy tiện ra tay tuyệt đối không được gì tốt đẹp, về phần nếu hắn ra tay. Lý Hạo cùng Diệp Khinh Vũ có khả năng ra tay can thiệp hay không, hắn nghĩ cũng không cần nghĩ!

Nghĩ đến đây, Tông Kiệt Khánh cười lạnh một tiếng xoay người hướng về bóng người hư ảo gần nhất vọt tới.

Lý Hạo cùng Diệp Khinh Vũ mỉm cười hướng về Lý Dật chấp tay, tuy rằng trong mắt cũng có chút hâm mộ, nhưng bọn họ cũng không làm chuyện gì dư thừa, mà thật nhanh xoay người tìm kiếm con mồi của chính mình.

- Thật đúng là phải chúc mừng ngươi nha...

Thần Thần nhẹ nhàng cười, trên mặt không lộ ra vẻ gì khác lạ.

Lý Dật cười cười nói:

- Đấu khí của ngươi là thuộc tính gì?

- Phong thuộc tính... làm sao vậy?

Thần Thần nghiêng nghiêng đầu, nghi hoặc nói.

Lý Dật ha ha cười, tiện tay đem Quyển trục nhét vào trong tay Thần Thần, thản nhiên nói:

- Vậy thì vừa lúc Công pháp này chính là Phong thuộc tính, ta tu luyện không được, hai người chúng ta đã hợp tác đoạt được vật này, người hãy cầm đi.

- Ách...

Hành động này của Lý Dật cũng làm cho Thần Thần thoáng sửng sốt, một lát sau nàng mới lắc mạnh đầu nói:

- Thế sao được, vật này thật sự quá quý giá, ta không thể nhận...

- Người mới cần đến nó, ta cầm nó thực sự cũng không có lợi ích gì... Huống hồ ta tu luyện Công pháp có chút cổ quái, ta cũng không có biện pháp thay đổi. Để ở chỗ ta cũng không có ý nghĩa gì, còn không bằng một lần nữa tìm một Đấu kỹ cấp cao để sử dụng!

Lý Dật nhẹ nhàng cười một tiếng, chân thành nói.

Nhìn Lý Dật trên mặt không có giống đang như làm bộ, Thần Thần mới cắn cắn môi nói:

- Ta vừa lúc cần một bộ Công pháp Phong Hệ đẳng cấp cao... Như vậy, ta liền cung kính không bằng tuân lệnh.

Lý Dật cười cười, nhìn thấy Thần Thần đem Quyển trục cất vào trong người, hẳn mới an tâm vài phần.

- Người cần Đấu kỹ thuộc tính gì, ta giúp người tìm...

Chần chờ chốc lát, Thần Thần mới nhẹ giọng hỏi.

Lý Dật cười cười, thản nhiên nói:

- Ta vốn là muốn tìm một vài bộ Đấu kỹ, nhưng mà ta nhớ mình còn mấy bộ Đấu kỹ chưa có tu luyện, cho nên cũng không cần vội... Chẳng qua, ta đối với một thứ đồ vật có vài phần hứng thú, không biết nơi này có hay không...

-Thứ gì?

Thần Thần vẽ mặt nghi hoặc:

-Rốt cuộc là cái gì?

Lý Dật suy nghĩ một chút, mới thấp giọng nói:

- Lúc ta tiến vào Tam Thánh Sơn, người dẫn đường kia từng thử ta ba chiêu. Hai chiêu đầu cũng bình thường thôi, nhưng chiêu cuối cùng tựa hồ là dùng vật gì đó họa lên trên không trung, sau đó liền phát chiêu, hơn nữa không mang theo chút đấu khí nào... Người biết đó là cái gì không?

Nghe vậy Thần Thần sắc mặt bỗng trở lên cổ quái, một lát sau nàng thờ dãi một hơi nói:

- Lý Dật, người thực sự không biết hay là giả vờ không biết?

- Cái gì mà thật không biết, giả không biết?

Xem ra người thực sự không biết... Người cũng thật lạ, cái gì cũng không biết, lại còn tới tham gia Tế Thần Điện...

Thần Thần vẽ mặt bất đắc dĩ, một lát sau mới thấp giọng nói:

- Người nói vật kia, chính là kỹ năng đặc biệt của Đấu Thần Điện, gọi là Thánh Khế. Nghe nói là dùng một phương phép kỹ khế ước đấu khí gì đó tạo thành các loại trận pháp. Các loại trận pháp này căn cứ vào kỹ hiệu Thánh Khế mà có uy lực khác nhau... Nghe nói trước kia, đấu khí cửu hệ cũng đều có khế ước ẩn kỹ của nòng mình, nhưng vì niên đại quá xa xưa, hơn nữa dường như uy lực không rõ ràng nhìn thấy như các Đấu kỹ, cho nên dần dần cũng chấm dứt truyền thừa, mà Đấu Thần Điện thì vẫn còn bảo tồn pháp môn về Thánh Khê...

Nói đến đây, Thần Thần lại trầm ngâm một lát, sau đó mới thấp giọng nói:

- Lại nói, loại Thánh Khế Quyển trực này thực sự hiếm thấy, nếu là cấp thấp, phòng chừng có thể tìm được một ít. Nhưng với nhãn lực của người thì tuyệt đối nhìn không vừa mắt, còn loại cao cấp lại cực kỳ khó tìm, phòng chừng trong Tầng Thư Điện cũng không có bao nhiêu... Haizzz, người nếu muốn tìm vật kia, chỉ có thể thử chút vận khí thôi.

Lý Dật khẽ gật đầu. Có Thần Thần giải thích, hẳn đối với thứ mà người áo xám sử dụng mấy ngày trước cũng có vài phần manh mối. Hắn lập tức lần thứ hai ngưng thần hướng về bốn phía nhìn lại, ở xung quanh những bóng người hư ảo lại lần nữa rơi vào trong tầm mắt.

Có vài lần kinh nghiệm, Lý Dật đối với những bóng người hư ảo này cũng có vài phần hiểu rõ.

Những bóng người hư ảo này thực lực của cái nào càng mạnh thì cấp bậc Quyển trực càng cao. Mà màu sắc của những bóng người này tượng trưng cho thuộc tính của Công pháp hoặc Đấu kỹ...

Tỷ như nói, màu đỏ tượng trưng cho Hỏa thuộc tính, màu xanh lục tượng trưng Mộc thuộc tính....

Như vậy, nếu như dựa theo hình dạng Thánh Khế mà Lý Dật trông thấy ngày đó, giả dụ nơi này thực sự có loại Quyển trực kia, như vậy có khả năng nhất chính là hình thái không có màu sắc gì!

Đạo Lý này nói thì đơn giản, nhưng khi tìm kiếm Quyển trực tu luyện Thánh Khế thì không dễ dàng như vậy. Dù sao những bóng người kia mặc dù đã bị tiêu diệt rất nhiều nhưng số lượng vẫn rất kinh người.

Mà để trong vô số bóng người như vậy tìm ra vật mình muốn thật không khác gì mò kim đáy bể, muốn làm được quả thực vô cùng khó khăn...

Lý Dật bên này còn đang tỉ mỉ tìm kiếm, ở bên kia đám người Lý Hạo sau một thời gian dài cố gắng cũng có chút thành quả. Tông Kiệt Khánh tựa hồ đoạt được một Quyển trực màu băng lam sắc, Lý Hạo đoạt được chính là Quyển trực màu xanh lục, mà Diệp Khinh Vũ đoạt được vật gì thì không ai thấy rõ. Chẳng qua sau khi cướp được đồ vật ai cũng không lên tiếng, lặng lẽ thu vào trong người. Thực ra chẳng ai ngu gì mà đi nói cho người khác mình chiếm được vật gì cả.

Sau khi đoạt được vật mình cần, đám người Lý Hạo tốc độ cũng chậm đi vài phần, cũng không có tiếp tục tìm kiếm thêm nữa.

Trái lại Thần Thần bên cạnh Lý Dật nhìn thấy vậy thân hình lại nhanh chóng chớp động, thỉnh thoảng đem những bóng người hư ảo ở bốn phía tiến tới gần đánh tan, sau đó xả ra một Quyển trực. Nhưng muốn lấy được Thánh Khế mà Lý Dật cần cũng không có dễ dàng như trong tưởng tượng.

Hô—

Thần Thần thân hình nhanh chóng hạ xuống trước mặt Lý Dật, trong tay nàng cầm một Quyển trực màu đỏ, chỉ thoáng nhìn qua đã cười khổ nói:

- Liệt Diễm Phi Phượng Chương. Chu Tước Cao cấp Đấu kỹ, vật này cũng không tệ... Lý Dật. ta thấy thời gian không còn nhiều, không bằng người hãy...

Lý Dật thờ dãi một hơi, hẳn đương nhiên biết hiện tại cách kỳ hạn một canh giờ cũng không còn nhiều, hẳn đang muốn từ bỏ nhận lấy Chu Tước Cao cấp Đấu kỹ. Dù sao tu luyện Chu Tước Cao cấp Đấu kỹ này cũng không phức tạp gì nhiều, chí ít có thể giúp cho lúc mình tham gia Tế Thần Điển có vài phần bảo đảm...

Thế nhưng Ngay khi hắn sắp sửa bỏ cuộc, bỗng nhiên ánh mắt hắn đang nhắm hờ chợt co rụt lại.

- Đây là!

Chỉ sững sờ trong chốc lát, thân hình Lý Dật đã mạnh mẽ hướng về giữa không trung phóng đi. Tại chỗ đó, một bóng người hư ảo đến cực điểm đang lặng lẽ lẳng du.

Thân hình Lý Dật phóng tới gần, trở tay xuất một chương, tiện tay đem vật kia tới tay, thân hình hắn nhanh chóng hạ xuống.

Thế nào? Kiểm được không?

Nhìn thấy hành động của Lý Dật, Thần Thần vội hỏi.

Lý Dật khẽ gật đầu chậm rãi xòe tay ra, ánh mắt rơi xuống vật trên tay, một lát sau mang vẻ thất vọng, thản nhiên nói:

- Thánh Khế, Huyền Vũ Cao cấp... Đúng là vật này, chỉ có điều Thánh Khế này nếu cùng với phân cấp Đấu kỹ giống nhau thì vật ta lấy được phỏng chừng không được tốt lắm! Cũng tốt rồi, tu luyện vật này cùng đấu khí hoàn toàn bất đồng, có một quyển cấp thấp coi như là nhập môn cũng tốt chứ sao.

Thần Thần cũng cười khỏ một tiếng, sau đó thấp giọng an ủi.

Cũng đúng, thời gian không đủ... Chờ sau này có thể vào Đấu Thần Điện lại nghĩ biện pháp vậy, dù sao ba ngày cũng không làm gì...

Dứt lời, Lý Dật cười khỏ một tiếng, tiện tay đem Thánh Khế Quyển trực nhét vào trong ngực.

Một màn này rơi vào trong mắt đám người Lý Hạo, đối lại được một trận cười cồ quái. Chỉ cần nhìn biểu tình hai người kia, ba người bọn họ đều hiểu thứ Lý Dật lấy được tuyệt đối không phải thứ gì tốt.

Đối với một màn này, Lý Dật coi như không nhìn thấy, hẩn trong lòng tính toán thời gian không sai biệt lắm, đang muốn rời khỏi. Nhưng đúng lúc này toàn thân hẩn chợt chấn động, ánh mắt mang theo vài phần bất khả tư nghị trừng trừng nhìn về một đạo hư huyền thân ảnh phía trước đang hướng mình đánh tới.

260. Q.3 - Chương 60: Đắc Thủ

Đây là... Thánh Khế... Hơn nữa đẳng cấp tuyệt đối không thấp!

Suy nghĩ này đầu tiên xuất hiện trong đầu Lý Dật, còn không đợi chính hẩn phản ứng, thân ảnh hẩn đã vụt phi thẳng về phía trước, đấu khí trên hai tay sôi trào hướng về phía bóng người hư ảo tung ra!

Phốc

~~Một trận trầm đục lắng xuống, bóng người hư ảo kia tựa hồ chỉ vung nhẹ tay lên, liền nhìn thấy một đợt sóng vô hình đánh về phía Lý Dật, còn đấu khí Lý Dật vờ ra hầu như trong nháy mắt bị phá hủy.

Biến hóa bất thành linh này khiến bốn người còn lại có chút sửng sốt, sau đó từng biểu hiện kỳ quái đổ về phía Lý Dật. Nhìn bộ dạng khẩn trương của hẩn ai cũng hiểu, sợ rằng Lý Dật đã gặp được đồ mong muốn rồi...

Chỉ là đồ này tựa hồ không dễ dàng đến tay như vậy đâu!

Trong sự quan sát của những người còn lại, tốc độ thân ảnh LÝ Dật đề thẳng đến cực hạn, vừa tránh những bóng người hư ảo, vừa lật tay đánh chưởng như vũ bão xuống bóng người hư ảo kia!

Phốc~ phốc~ phốc~ phốc~ phốc

~~Một chuỗi âm thanh vang lên, nhưng bóng người hư ảo tựa hồ cười một tiếng, thân ảnh ở trên không, lại tung tiếp trường vào Lý Dật.

Chỉ một chưởng nhẹ này, Lý Dật cũng nhận thức được khí lực bóng người kia mang đến cho hẩn không kém gì một vị cường giả cấp Đấu Sư.

Cảm giác này khiến đồng tử Lý Dật hơi co lại, thân hình nhoáng lên đã biến đến sau bóng người kia, chậm chậm giơ tay phải lên, ánh sáng thanh sắc chói mắt cực điểm...

-Thanh Vân Thủ!

Một tiếng quát khẽ trong lòng Lý Dật vang lên, ánh sáng thanh sắc trên tay phải hẩn phóng nhanh về phía bóng người hư ảo kia. Nhưng lúc này, bóng người hư ảo tựa hồ luôn nhẹ nhàng ứng phó với công kích Lý Dật, giờ khắc này cũng phẳng phất cảm thấy nguy cơ gì đó, nguyên bản dừng thân ảnh hướng về một bên tung chưởng!

Nếu đã xuất hiện rồi, thì đừng chạy!

Cảm giác được hành động của bóng người hư ảo, Lý Dật cười nhạt một tiếng, thân ảnh lúc này nhanh cực điểm, kết hợp Thanh Vân Thủ và Huyền Sát khiến tốc độ hần tăng gấp bội, khi bóng người hư ảo kia còn chưa kịp tránh, tay phải đã xuyên qua bụng nó...

Phốc

~~Bóng người hư ảo kia tựa hồ lộ ra những biểu hiện kỳ quái, sau khi thân ảnh tiêu tán trong không khí, hình thành một đường quang mang không màu, bị Lý Dật nhanh chóng nắm trong tay, sau đó hần chậm chậm hạ xuống đất.

Đã lấy được thứ đúng như mình mong muốn, Lý Dật bèn bỏ những thứ trong người ra. Thân ảnh Lý Dật vừa hạ xuống đất liền tiến đến bên cạnh Thần Thần.

Lúc này, những bóng người hư ảo vẫn ở chung quanh tứ phía quảng trường, lúc này tựa hồ nhận được tuyện hoán nào đấy, trong nháy mắt phóng thẳng xuống mặt đất, sau đó chui vào lòng đất, biến mất không còn gì nữa...

Còn bốn lão giả áo xám vốn ngồi ở bốn bên lúc này cũng đã hoàn toàn biến mất.

Nếu không phải mỗi người trong tay đều có một Quyển trục, không chừng không ai tin một màn lúc này là thật.

Xem ra hết thời gian rồi! Rốt cuộc lấy được vật gì đều dựa vào vận khí của bản thân.

Nghĩ đến đây, Lý Dật nhanh chóng xoay Quyển trục trong tay, khi nhìn xuống những chữ lớn trên nó, khoe miệng lộ ra nét cười nhàn nhạt:

- Thánh Khế, Bạch Hồ Sơ cấp...

Chỉ mấy chữ hơi chói mắt này khiến Lý Dật thỏa mãn. Nói thật, hần cực kỳ có hứng thú với cái gọi là Thánh Khế. Nhưng thứ này, nếu là cấp bậc quá thấp, hần cũng không có hứng thú xem nhưng nếu là cấp bậc cao trong tình huống không có người chỉ dẫn nói không chừng hần cũng không có cách nào tu luyện. Quả thật với cấp bậc như thế này cũng khá thích hợp...

Tuy rằng, thời gian ba ngày không thể luyện thành, nhưng học được một chút thôi, đối với bản thân cũng rất hữu dụng!

Thần Thần cũng đi qua, thoáng nhìn sắc mặt lộ ra nét vui mừng, nói:

- Chúc mừng, vật này là vật khó có được... nếu ở bên ngoài cũng là bảo vật khó cầu!

Lý Dật chậm rãi thở dài một hơi nhét Quyển trục vào trong người, cười cười nói:

- May mắn thôi, cứ xem tình trạng này thời gian sắp hết rồi, chúng ta mau đi ra ngoài thôi!

Nghe vậy Thần Thần khẽ gật đầu hai người cùng cười, nhanh chóng theo đường cũ đi ra.

Hanh!

Nhìn thấy hành động của Lý Dật, Tông Kiệt Khánh hơi nhếch mép, sau đó cũng đi ra theo sau Lý Dật, còn Lý Hạo cùng Diệp Khinh Vũ cũng mau chóng theo ra.

Sau khi năm người cùng nhau rời đi, đại diện vốn đang tản phát ánh sáng mờ nhạt, dần dần ảm đạm lại, tựa như tất cả mọi chuyện chưa từng phát sinh, Một lúc lâu sau mới nghe thấy mơ hồ âm thanh xé gió tựa hồ có mấy người cùng hạ xuống quảng trường.

Lão Tam... Lần này những tiểu tử đó cầm đi vật gì vậy?

Một âm thanh khô khốc nhàn nhạt vang lên.

Những thứ khác không có gì đáng nói, nhưng có một tiểu tử mang Thánh Khế Quyển trục đi... Ha ha, đã bao nhiêu năm nay chưa có ai làm chuyện này rồi?

Một âm thanh khác chậm rãi vang lên, trong ngữ khí có vài phần cổ quái.

Xem ra Tế Thần Điện lần này thú vị hơn lần trước nhiều, chỉ tiếc mấy lão đầu chúng ta không chứng kiến được rồi...

000

Trong Tàng Thư Điện u ám, thân ảnh năm người nối tiếp nhau, nhanh chóng đi ra điện phủ ở ngoài.

Lúc này, Bạch Khiết đứng cách đó không xa nhìn lại. ánh mắt khẽ lướt qua đám người Lý Dật. cười cười nói:

- Thế nào? Nhìn bộ dạng của các người, có vẻ đều lấy được thứ mình muốn rồi... Vận khí cũng không tệ!

Nghe vậy đám người Lý Dật lộ ra vài phần tươi cười.

Bạch Khiết cười cười, thán nhiên nói:

- Nếu đã như vậy, thời gian cũng tới rồi chúng ta rời khỏi đây thôi... Nhưng các người nhớ kỹ, tất cả những gì các người nghe thấy, nhìn thấy ở đây, các người nếu như tiết lộ một chút tin tức nào. thì không chỉ có một người các người xảy ra chuyện mà còn liên lụy đến thể lực phía sau cùng gia tộc của các người, ha ha ha...

Nói xong, Bạch Khiết lại quay về phía Tàng Thư Điện hạ người, sau đó khẽ cười nói:

- Được rồi chúng ta đi thôi...

Dứt lời đám Lý Dật cũng theo sau Bạch Khiết, chậm rãi theo đường cũ đi ra, khi đến trước cánh cổng đột ngột xuất hiện lúc này, mọi người đều cẩn thận bước qua.

Khi đã ngoài cánh cổng, Lý Dật cố ý quay đầu nhìn lại nhưng chỉ thoáng qua trong lòng chợt run lên, chỉ thấy cánh cổng trước đó đã biến mất ngay sau khi mọi người vừa bước ra. Không chỉ có thế, ngay cả Tàng Thư Điện vốn có thể mơ hồ nhìn thấy cũng biến mất trong tầm mắt.

Đây chắc là một loại phép môn quỷ dị nào đó, có lẽ cũng là một loại Không Gian cầm Cốt... Đấu Thần Điện quả nhiên nơi vô cùng quỷ dị! Nơi này không chỉ là Tàng Thư Các... Lúc trước, cô nàng Nhược Lâm dùng cách nào để trộm đồ ở nơi đó? Đấu Thần Điện này có thể trở thành thể lực nhất đẳng khắp Đấu Thần Đại Lục, quả nhiên cũng có chỗ khác thường...

Suy nghĩ cỡ quái này thoát ra trong đầu Lý Dật, tay phải hắn hơi run run, ngón tay mang Vân Hoang Giới Chỉ tựa hồ nóng bỏng đến cực điểm.

Cũng không biết nha đầu Nhược Lâm rốt cục có bị thần kinh không mà ngay đến đồ của Đấu Thần Điện cũng dám trộm. Chỉ hy vọng là nếu như cô ả bị bắt sẽ không khai ra mình...

Dưới sự dẫn đường của Bạch Khiết, đám Lý Dật lại đi được hơn nửa tiếng mới quay về gian phòng rộng rãi, vốn là nơi mọi người lựa chọn Quyển trục, nhưng đã tản đi một nửa rồi chỉ còn một nửa vẫn đang chọn tới chọn lui.

Bạch Khiết không để ý đến đám người này, chỉ quay lại nhìn đám Lý Dật cười cười, lãnh đạm nói:

- Năm người các người xem như vận khí cực tốt, lần này đều đạt được thứ tốt. Cho nên trong ba ngày này, các người tốt nhất nên chuyên tâm tu luyện... Ta tuy không thể nói cho các người biết trong Tế Thần Huyết Điện sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng thực lực mạnh hơn vài phần xưa nay luôn đúng. Chẳng may nếu chết đi, cũng không biết kêu ai!

- Bạch Tế Ty vậy Tế Thần Huyết Điện rốt cục là cử hành ở đâu, thật sự nguy hiểm như vậy sao?

Tông Kiệt Khánh chần chừ trong chốc lát thấp giọng hỏi.

- Ha ha ha, lẽ nào nha đầu Tông Băng chưa cảnh báo người sao?

Bạch Khiết cười cười, mới nói tiếp:

- Cụ thể Tế Thần Huyết Điện rốt cục như thế nào, cử hành ở đâu, tin này ta cũng không thể nói cho các người được... Nếu ba ngày sau các người đến được điểm đầu, tự nhiên sẽ rõ ràng hơn! Được rồi bây giờ ta sẽ cho người sắp xếp cho các người nghỉ ngơi... nhưng hãy nhớ kỹ, trong Phục Điện này không cho phép chuyện

các thí sinh tự ý động thủ nếu như để ta nhìn thấy những chuyện như thế có hậu quả gì ta cũng không cần phải nói... Nếu như hiểu rồi, các người đi đi!

000

Trong hậu viện hoa lệ, chung quanh bày những kiện vật trang trí tinh khiết, bốn phía được bài trí vô cùng trang trọng. Trong hậu viên, từng dương thụ lá lác đác rơi, khiến cả hậu viên thêm vài phân phong tình mỹ cảm.

Quả nhiên là một nơi không tệ!

Một thiếu niên khoanh chân ngồi trên mặt đất, chậm rãi thở ra một hơi mở mắt, cùng với tâm tư kia khẽ động, chỉ thấy một tia đấu khí chậm chậm tràn ra từ ngón tay quanh quẩn trong không trung.

Sau một ngày đêm tu luyện, thân thể đã hồi phục trạng thái đỉnh phong, nhưng đấu khí vẫn không có gì tiến bộ... Dù sao ta mới đột phá không lâu loại chuyện này cũng không thể gấp được, còn về những đấu khí này...

Nghĩ tới đây, Lý Dật liền thu lại đấu khí vỗ nhẹ lên Dung Giới trên tay, lập tức ba Quyển trục hình dáng kỳ dị xuất hiện trước mặt hắn.

Ba Quyển trục này, bất kỳ một quyển nào xuất hiện, phòng chừng có thể hù chết vô số người. Nguyên nhân không có gì, đơn giản là trong ba quyển đã có một quyển Bạch Hồ Sơ cấp Công pháp Nam Minh Lưu Hòa Quyết, một quyển Bạch Hồ Đấu kỹ không rõ cấp bậc cùng với một quyển Đấu kỹ có chút đặc thù, Kỳ Thiên Phá Không Kiểm...

Ánh mắt Lý Dật chậm rãi đảo qua ba Quyển trục, một lúc sau mới thờ dãi một hơi nói:

Đấu kỹ cấp Bạch Hồ này bây giờ không thể phá được phong ấn Kỳ Thiên Phá Không Kiểm lúc này cũng không luyện được, còn Nam Minh Lưu Hòa Quyết...

Nói đến đây, Lý Dật không nhịn được cười khổ một tiếng, trong tay hắn hiện có rất nhiều đồ tốt, nhưng hiện tại cũng không thể tu luyện thử hỏi làm sao mà hắn không phiền muộn?

Giống như một phú gia có cả một kho vàng trong tay, nhưng lại không có chìa khóa để mở vậy.

Khốn kiếp, sớm biết thế này không bằng lúc đầu đã trộm vài quyển Đấu kỹ trong Tàng Thư Điện ra rồi.

Lý Dật lắc nhai những câu vô nghĩa, nhưng hắn cũng rõ ràng, nếu như thật sự làm như vậy, nói không chừng giờ này đã biến thành một đồng thịt nát rồi...

Suy nghĩ một lát, Lý Dật có chút khổ não đem ba Quyển trục nhét vào trong Dung Giới, sau khi do dự một lúc lâu hắn lại vỗ vào Dung Giới, lần này hiện ra là Thánh Khế Quyển trục hắn lấy được ở Tàng Thư Điện...

Thánh Khế, Thánh Khế... Nếu tu luyện thành vật này chính là vũ khí tuyệt diệu của sát thủ, chỉ là không biết, mình có cơ hội này hay không thôi!

Nghĩ đến đây mắt Lý Dật lóe sáng, sau đó chỉ thấy hai tay hắn vùng mạnh, vài đạo đấu khí tuôn ra phủ kín lối ra vào hậu viên. Sau đó hắn vỗ mạnh một chưởng, một cỗ đấu khí bao phủ trên Thánh Khế Quyển trục, chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục vang lên, Quyển trục lơ lửng trên không trung từ từ mở ra, từng ký tự huyền ảo trong Quyển trục hiện ra trước mặt Lý Dật.

261. Q.3 - Chương 61: Di Chuyển Nghìn Dặm

Ba ngày sau.

Khi Lý Dật và Thần Thần đến trước Phục Điện thì ở đó đã chật ních người. Phần lớn những người này đứng thành từng nhóm, nói thì nhỏ mà cười thì to.

Đương nhiên trong số đó, người bên cạnh bọn Lý Hạo là nhiều nhất. Dù sao thì nhiều kẻ tham gia Tế Thần Điện bình thường cũng là người của những thế lực nhỏ sống dựa vào các Đại thế lực khác, lúc này chúng túm tụm lại là chuyện bình thường.

Hơn nữa, chỉ nhìn qua là Lý Dật thấy, chỉ ba ngày không gặp mà khí thế của chúng đã tăng hơn rất nhiều. Thậm chí có kẻ còn sắp đột phá, chắc chắn là có được không ít lợi lộc từ Tàng Thư Các.

Nhưng có lẽ vì biểu hiện quá xuất sắc của Lý Dật trên sàn đấu mà ánh mắt chúng nhìn Lý Dật còn có một vài ý khác nữa.

Lý Dật hoàn toàn mặc kệ điều đó, hần chỉ từ tốn đứng bên cạnh đám người nửa cười nửa không nhìn Phục Điện.

Trong Phục Điện đang có vài luồng khí thế đang quần lấy nhau, hình như đang giao lưu gì đó. Nhưng khí thế mà sự giao lưu này tỏa ra lại khiến những kẻ đứng trước Phục Điện không lạnh mà run.

Cái cảm giác này Lý Dật thấy rất quen thuộc, thậm chí hần còn cảm nhận thấy một người quen của hần cũng đang ở trong Phục Điện... Đạo Hoàng Ba Lâm.

Đấu Thần Điện quả nhiên lợi hại, một cái Tế Thần Huyết Điện mà điều động được cả nhân vật đỉnh cao này.

Hơn mười phút trong tâm trạng cổ quái, cuối cùng những đợt khí thế cuộn cuộn tuôn ra từ trong Phục Điện, rồi Bạch Khiết dẫn theo một vài Tế Ty toàn thân cũng mặc ỵ phục trắng toát từ từ đi ra.

Nhìn thấy bộ dạng của những người đó, hơn hai mươi người đang có mặt bỗng im lặng nhìn Bạch Khiết.

Nàng ta cười nửa miệng nhìn lướt qua một lượt rồi nói:

- Chư vị, có thể nói Tế Thần Điện hôm nay chính là mục tiêu mà nhiều người theo đuổi cả đời, đồng thời cũng là con đường duy nhất để gia nhập Đấu Thần Điện. Ta và những vị đằng sau đây đều là những người sống sót trở về từ Tế Thần Điện! Đấu Thần Điện không cần những kẻ vô dụng! Vì thế mọi người hãy nhớ, tham gia Tế Thần Điện, ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ, mục tiêu lớn hơn chính là giữ mạng sống! Chỉ có giữ được mạng mới làm được nhiều việc hơn mới có cơ hội gia nhập Đấu Thần Điện. Ta nghĩ, đạo Lý này chắc mọi người đều đã rõ, hà hà!

Nghe Bạch Khiết nói vậy, sắc mặt của tất cả đều có vài phần cổ quái. Cái danh Tế Thần Huyết Điện bách từ vô sinh ai cũng biết. Tuy tất cả đều tin tưởng mình sẽ không bỏ mạng nơi đây nhưng họ cũng đều rõ, đến khi Tế Thần Điện kết thúc thì những người còn sống chắc chắn không quá năm người!

Về mặt của mọi người khiến sắc mặt Bạch Khiết ngày càng thú vị, cô ta khẽ cười:

- Tế Thần Điện là tuyệt mật của Đấu Thần Điện. Nơi cử hành Tế Thần Điện cũng là trung tâm của Đấu Thần Điện. Để bảo mật, trước khi đến đó, ta không thể nói ọi người biết nơi đó là đâu. Nhưng bây giờ đã có thể tuyên bố điều kiện để thông qua Tế Thần Điện.

Nói rồi Bạch Khiết vỗ tay:

- Lâm Tế Ty, mời!

Một lão giả áo trắng đứng sau Bạch Khiết khẽ gật đầu. tiến lên vài bước, nhìn xung quanh với ánh mắt lạnh lùng rồi bỗng nói:

- Kết trận!

Sau tiếng hét nhẹ đó, mấy chục kẻ áo trắng trong bóng tối nhảy ra. Sau đó mỗi người đều làm những động tác gì đó trong không trung, rồi trên đỉnh đầu mỗi người bọn Lý Dật xuất hiện màn sương dần dần ngưng tụ lại thành hình...

Đây là Thánh Khế?

Lý Dật vội vàng nhìn ra xung quanh, trên ngón tay của mỗi kẻ áo trắng đó đều có thứ ánh sáng trắng chớp chớp, cứ sau một động tác của họ là có một chút ánh sáng đi vào đám sương.

Sau mấy ngày nghiên cứu và học tập, tuy Lý Dật vẫn chưa nắm hết được kỹ thuật trong Thánh Khế nhưng cũng biết được vài cách thức của nó.

Cái gọi là Thánh Khế chính là dùng đầu khí làm chất dẫn, hội chế phù văn trận pháp, từ đó hội tụ Khế Ấn trong không trung. Khế Ấn có tác dụng đặc biệt giống như một vài Đấu kỹ có thể dẫn động sự biến hóa của nguyên khí thiên địa, từ đó tạo ra những hiệu dụng đặc thù.

Ví dụ như loại Khế Ấn tấn công sát phạt, hoặc Khế Ấn phòng thủ có vô số loại gì cũng có. Cách thức tu luyện của nó tuy không rắc rối như tu luyện Đấu kỹ nhưng cũng không phải thoải mái gì.

Lý Dật tiềm tu ba ngày đương nhiên không tu luyện được cái gì, nhưng cũng có thêm vài phần nhân lực. Từ động tác của những kẻ áo trắng kia hẳn có thể nhận ra được những Thánh Khế đang hình thành kia mang khí tức kỳ lạ, dường như đang kết nối với sự tồn tại nào đó trong bóng tối.

Những động tác mà Lý Dật hiểu được vài phần kia, nhiều người hoàn toàn không hiểu gì, nhưng trong hoàn cảnh này chẳng có kẻ nào ngu mà lên tiếng hỏi.

Đám sương trên đầu mỗi người lại thay đổi, hình thành một thứ giống như cái gương.

Trong ‘gương’ xuất hiện hình ảnh một thung lũng rộng lớn, diện tích nó thế nào không thể đoán được nhưng có thể thấy, trên mặt đất dường như có rất nhiều người đang di động.

Lý Dật đầu tiên hơi ngẩn ra rồi lập tức có phản ứng.

Thánh Khế lúc này giống như Thiên Lý Nhân trong truyền thuyết, có thể nhìn thấy tình hình của một nơi nào đó. Nếu hẳn không nhầm thì đây chắc chắn là nơi diễn ra Tế Thần Huyết Điển.

Trong lúc Lý Dật đang ngẩn ra thì cảnh vật trong ‘gương’ đột ngột thay đổi, khi xuống đến một khoảng đất án nào đó thì dừng lại.

Một thiếu nữ khoảng mười bốn tuổi đang chạy thực mạng trên bình địa, sắc mặt kinh hãi, đuổi đằng sau là một kẻ đang cưỡi ngựa cười điên cuồng.

Tuy không nghe được hẳn đang nói gì nhưng qua nét mặt có thể đoán chắc là hẳn nói những câu đại loại như:

- Hôm nay ngươi không chạy thoát được đâu!

Bối cảnh chuyển qua người đang cưỡi ngựa, giống như có hiệu ứng đặc biệt khiến mọi người có thể nhìn rõ.

Hắn tuy là con người, nhưng lại có những điểm chẳng giống người.

Cách nói này rất mâu thuẫn nhưng giải thích thì không hề khó. Tướng mạo của ‘người’ này không có gì dị thường, nhưng màu da hắn thì trắng toát, trắng đến mức có thể nhìn thấy cả màu đỏ của huyết quản. Mồm hắn cực to, khỏe miệng dường như có thể kéo đến tận mang tai. Những chiếc răng kỳ dị hình tam giác, vô cùng sắc nhọn. Hai con mắt tí hí như có máu chảy trong đó.

Lâm Tế Ty cười cười rồi nói:

- Chắc các vị nhìn cảnh này thấy vài phần không đúng? Có một loài tên Huyết Ma, nghe nói là dị chủng của thời Thượng cổ, giờ trên Đấu Thần Đại Lục không còn nữa. Loại Huyết Ma này có một đặc điểm, đó là trước khi không biến thân thì hình dạng tướng mạo giống như người bình thường. Nhưng khi biến hình thì sẽ thành như thế kia. Hơn nữa chúng cũng giống như Ma thú, có cách tu luyện của mình. Ví như con trước mắt các vị, chỉ là thứ cấp một Vô dụng, thực lực tương đương người mới tu luyện đầu khí ở nơi diễn ra Tế Thần Huyết Điển có rất nhiều loài Huyết Ma này, hơn nữa lại sống chung với người bình thường. Nhiệm vụ của mọi người là sống ở đó trong vòng một trăm ngày. Sau một trăm ngày, những người có Thánh Thư chúng ta đương nhiên sẽ dẫn trở về. Nhưng hãy nhớ, ngoài việc sống sót ở đó, mục tiêu lớn hơn của mọi người chính là tiêu diệt Huyết Ma, số lượng giết được càng nhiều đẳng cấp càng cao, tỷ lệ được vào Đấu Thần Điện càng lớn!

Lúc này, cảnh tượng trong ‘gương’ đã kéo dài ra, con Huyết Ma cười hung tợn ném cây thương xuyên qua người thiếu nữ và cắm xuống đất.

Cả người nó lao tới nhảy lên người cô thiếu nữ và bắt đầu ăn, vào lúc đó cảnh tượng dường như dừng lại rồi tiêu biến. Lâm Tế Ty nói:

- Cảnh cuối cùng mọi người cũng đã thấy. Loài Huyết Ma này giống như Ma thú. tập tính cũng tương tự Ma thú. Ta cũng không muốn nói điều này, nhưng lần này coi như là tiết lộ một chút cho các người biết, thịt của cường giả là thứ đại bổ đối với Huyết Ma, tất cả nên cẩn thận, hiểu ý ta chứ?

Nói đến đây Lâm Tế Ty mỉm cười kỳ lạ, vẫy tay ra hiệu cho đám người áo trắng lui xuống rồi mới lui về.

Tuy những người có mặt ở đây đều khá trải sự đời nhưng cảnh cuối cùng ban nãy khiến họ phải gai hết sống lưng, đặc biệt là câu cuối cùng của Lâm Tế Ty nói thịt cường giả là thứ đại bổ.

Dường như đến lúc này mới có nhiều người hiểu tại sao Tế Thần Huyết Điển lại có cái danh bách tử vô sinh!

Còn những câu hỏi thừa thãi như tại sao lại dùng cách này, địa điểm tốt cuộc ở đâu thì chẳng ai hỏi.

Vì cái gọi là thông tin? Đầu Thần Điện đương nhiên không thể nói thậm chí là cố tình không nói đây cũng là một trong các thử thách.

Nhìn đám người với đủ kiểu nét mặt, Bạch Khiết cười cười rồi nói:

- Thật ra mọi người cũng không cần phải lo lắng như vậy. Nơi đó nhiều Huyết Ma nhưng người tham gia Tế Thần Huyết Điển cũng không phải ít. Nếu cẩn thận thì tỷ lệ sống sót không nhỏ đâu. Thời gian không nhiều, chư vị mời tiến lên trước!

Nói rồi Bạch Khiết đứng tránh ra một bên, hai hàng Bạch Y Tế Ty lui sang hai bên để lộ ra một con đường.

Phía cuối con đường đó là một cánh cổng lớn đang mở bên trong lại là một không gian hư ảo khiến người ta phải lạnh gáy.

Bạch Khiết nhìn một cái rồi nói:

- Chỉ cần có Thánh Thư trong tay, bước vào Không Gian Chi Môn sẽ không có trở ngại gì cả. Không Gian Chi Môn sẽ đưa mọi người tới một nơi nào đó là nơi nào thì phải xem vận khí của mọi người thôi. Nhưng cần nhớ Tế Thần Huyết Điển, là thử thách, cũng là cơ duyên. Vậy ai sẽ đi trước?

Nghe hỏi tất cả lộ vẻ lưỡng lự, nhưng một lúc sau cũng có người can đảm tiến lên trước.

Nhìn từng người từng người đi vào trong. Lý Dật gãi gãi mũi cười nhẹ nói với Thần Thần:

- Tế Thần Huyết Điển cũng thú vị thật. Người cũng xem thông tin trong Ngọc bài rồi chắc cũng không có trở ngại lớn lắm. Có điều, dù ở đâu thì cũng đầy rẫy nguy hiểm, người nhất định phải tự lo mình đó!

Thần Thần cười nhẹ:

- Người yên tâm, ta thể nào thì cũng không chết được đâu.

262. Q.3 - Chương 62: Tu La Đảo

Trong đại điện âm u, bốn bề là vô số thứ kỳ quái, từ những bức tượng Ma thú đến đầu lâu người, rồi cả loại Quyền trục và họa sách khiến tòa đại điện nên có sự thánh khiết giờ trở nên rất cổ quái.

Ở trung tâm đại điện là một viên thạch bàn cổ xưa lơ lửng giữa không trung, nó tỏa ra thứ ánh sáng mà trong đó chính là quan cảnh tình hình của Phục Điện lúc này, mọi người đang đi vào Không Gian Chi Môn, kỳ quái vô cùng...

Phía trước thạch bản có hai người đang đứng chấp tay, nét mặt lạnh lùng, sau khi nhìn chăm chú một lúc người đứng phía trước mới từ từ quay người lại.

Đó đương nhiên là nam nhân gương mặt rất bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng nếu nhất định phải nói ra thì đôi môi hơi mỏng một chút. Có điều hần dường như khiến người khác không thể đoán được tuổi tác, nói hần mười bảy mười tám cũng được, nói hần bảy tám mươi tuổi cũng chẳng có gì là không được, nói hần ba bốn mươi tuổi hình như cũng chẳng có gì sai.

Nhưng nam nhân có gương mặt bình thường này trên người lại mặc một chiếc áo rộng thùng thình, gương mặt bình thường ấy có một phong thái rất khó tả. Dường như chỉ đứng đó thôi nhưng hần có thể khiến vô số người phái thần phục.

Hần khẽ thở ra một chút rồi nói:

- Ba Lâm, xem ra những người chọn lần này đều mạnh hơn những lần trước đây... Chỉ có điều, có bao nhiêu người có thể sống trở về đây?

Đứng đối diện nam nhân này đương nhiên là Đào Hoàng Ba Lâm!

Thân là một trong Thiên Phong Thất Hoàng. Ba Lâm từ trước tới nay luôn cuồng ngạo, nhưng khi nhìn gã nam nhân kia, ánh mắt lại có vài thân thái kỳ lạ. Hần chỉ khẽ gật đầu rồi nói:

- Cái khác ta không biết, nhưng Đại Tế Ty các hạ, ta cho rằng những người của các Đại gia tộc sẽ sống sót!

Nam nhân được gọi là Đại Tế Ty mỉm cười, với sự xưng hô này hần không có điều gì phản đối.

Trong Đế Quốc Thiên Phong, những người có vài phần quyền uy khi nghe thấy kiểu xưng hô này e là sắc mặt sẽ phái tái đi.

Trong cả Đế Quốc Thiên Phong, những người xứng với cách gọi này chỉ có những Phân Điện Chủ của Đấu Thần Điện - Hồng Y Đại Tế Ty Bách Bái.

Thân là người đứng đầu Phân điện Thiên Phong của Đấu Thần Điện. Bách Bái không hề có cuộc sống quá nổi bật, nhưng trong mắt nhiều lão quái vật, hần mới là một lão quái vật chân chính nhất.

Nghe nói, ngay cả Tông Chủ vô cùng thần bí của Bắc Đẩu Tông khi gặp Bách Bái thì cũng phải chạy mất dép. Đương nhiên, đây chỉ là tin đồn mà thôi.

Mà tin đồn có phải sự thật không thì dường như chẳng có ai có thể xác minh. Dù gì những năm gần đây tuy Đấu Thần Điện và Bắc Đẩu Tông tranh chấp liên miên nhưng cũng không đến mức sống còn.

Những cuộc tranh giành nhỏ nhặt đó mà phải động tới hai người đứng đầu của thế lực siêu nhiên thì những thế lực đó cơ bản là không cần phải tồn tại nữa.

Bách Bái khẽ cười:

- Người của Tứ Đại Gia Tộc ấy mà... các lần Tế Thần Điện trước chúng cũng có tham gia. sống sót tuy chẳng được mấy người nhưng xem ra chúng cũng không dám tiết lộ tin tức phải không?

Ba Lâm cười cười:

- Tuy chúng không dám tiết lộ tin tức nhưng chuẩn bị một vài thứ cho người trong gia tộc đề phòng các tình huống khác nhau cũng dễ hiểu... Dù sao. Tu La Đảo tuy nói dưới Đấu Sư không được vào nhưng nếu ở đó đột phá thì không có cái hạn chế này rồi...

Tu La Đảo sao? Hừ... những năm gần đây. Đấu Thần Điện ngày càng không ra sao, cứ phát triển theo cái đà này, sớm muộn gì Tu La Đảo cũng mất kiểm soát... Đáng tiếc những kẻ trên đó, hề hề...

Nghe những lời này của Bách Bái, Ba Lâm cũng không dám nói tiếp, chỉ khẽ cười rồi lại nhìn viên thạch bản lúc này hình như người cuối cùng đã vào rồi...

Bách Bái khẽ nhíu mày rồi lẩm bẩm than thở:

“Chỉ hy vọng lần này không xảy ra đại sự gì nữa... Có điều có hai lão quỷ trấn thủ trên Tu La Đảo, đám Huyết Ma kia dù có bản lĩnh đến đâu đi nữa thì cũng không làm gì được!”

Vừa bước vào cái gọi là Không Gian Chi Môn. Lý Dật cảm thấy mắt mình hoa lên, nhưng chỉ một thoáng hần đã lại thấy cảm giác chân chạm đất.

Vào lúc chân chạm đất hần cũng cảm nhận được rõ ràng, nguyên khí thiên địa vốn nồng đậm giờ đã tan biến, thay vào đó là thứ không khí tanh tanh.

Có điều, trong thứ mùi khiến người ta buồn nôn này đối với Lý Dật lại cảm thấy điều gì đó đặc thù...

Thứ huyết khí này không hiểu sao hần cảm thấy như khí huyết sát...

Có điều, thứ cảm giác này chỉ có trong một lúc, rồi sau đó hần cảm nhận được dường như có sát khí kinh người đang tràn tới.

Lý Dật mở trừng mắt, nhìn lướt qua xung quanh bất giác chau mày.

Lúc này Lý Dật đang ở một nơi giống như sơn trang, các con đường xung quanh không có một bóng người mà chỉ thấy những ngôi nhà u ám, khiến người ta có cảm giác lạnh lạnh. Mà sát khí dường như tràn ra từ những ngôi nhà đó...

Bên cạnh Lý Dật còn có ba bốn mươi người xem ra tuổi không cao nam nữ đều có ai nấy đều có vài phần cao ngạo.

Nhận thấy ánh mắt Lý Dật, họ đều trừng mắt nhìn lại.

Nhưng điều khiến Lý Dật chán nản hơn đó là trong đám người đó lại có không có nổi một người hần từng gặp... Vậy theo cách nói đưa đến bất cứ chỗ nào... Cũng có nghĩa là những người này từ nơi khác đến tham gia Tế Thần Huyết Điển... Lại không gặp một ai mình quen, vận khí của mình cũng không phải bình thường à!

Khi Lý Dật đang nhìn xung quanh thì có một người trẻ tuổi tướng mạo ôn hòa mỉm cười tiến lại nói:

- Xem ra bị huynh đệ đây là người cuối cùng của lượt này... Dù thế nào thì từ lúc này chúng ta coi như là đồng minh rồi... Vì thế ta xin hoan nghênh huynh đệ gia nhập đội ngũ!

Lý Dật chỉ khẽ gật đầu:

- Không dám... Không biết nên xưng hô với các hạ thế nào?

- Tại hạ Cổ Thiên từ Xuất Vân Sơn của Đế Quốc Đại Phong, không biết tiểu huynh đệ xưng hô ra sao?

“Đế Quốc Đại Phong? Xuất Vân Sơn?”

Lý Dật nhú mày, hần chẳng có chút ấn tượng gì với những địa danh xa lạ này. Tuy tên Cổ Thiên này có vẻ như xuất thân từ Đại thế lực hoặc Đại gia tộc nhưng hần chưa nghe bao giờ thì vẫn là chưa nghe bao giờ. Nếu có Xà Tôn Giả thì chắc lão biết, còn giờ thì...

Nghĩ đến đây Lý Dật cười khổ rồi cung tay:

- Đế Quốc Thiên Phong, Lý Dật!

Rõ ràng là Cổ Thiên cũng chẳng biết Đế Quốc Thiên Phong là gì, hai người bối rối một chút rồi Cổ Thiên cười:

- Lý Dật huynh đệ, không biết ngươi có hiểu gì về Tu La Đảo này không?

- Tu La Đảo?

Lý Dật hơi khựng lại, tuy trong Ngọc bài có thông tin về nơi này nhưng hần không có thời gian xem, hần định đến nơi rồi xem, nhưng lúc này Cổ Thiên nhắc đến hần cũng làm về ngạc nhiên.

Rõ ràng nét mặt này khiến Cổ Thiên rất hài lòng, hần cười ha ha rồi nói:

- Xem ra Lý Dật huynh đệ cũng không biết... Cổ Thiên ta vừa may có một vài thông tin, sau này mọi người cùng hợp tác, ta cũng nên ọi người biết vài điều thì tốt hơn.

Nghe vậy, những người còn lại cũng tiến lại gần, ngay Lý Dật cũng tỏ ra vài phần khâm phục, nguyên nhân không gì khác, làm vậy sẽ có thông tin sao lại không làm chứ?

Cổ Thiên rõ ràng có tác phong của Thiếu gia thế gia hẳn khê cười rồi nói:

- Theo thông tin ta có được thì nơi chúng ta đang đứng đã không còn là Đấu Thần Đại Lục nữa rồi! Nghe nói, phía Đông của Đấu Thần Đại Lục có một vùng biển mênh mông vô tận, giữa biển có một hòn đảo khổng lồ. chính là Tu La Đảo mà chúng ta đang có mặt đây!

- Cái gì? Đây không phải Đấu Thần Đại Lục?

- Sao có thể? Chúng ta chỉ vào Không Gian Chi Môn, bước không quá một bước, sao lại xa đến thế được?

- Xa như thế không về được thì làm thế nào?

Vô số âm thanh giọng nói vang lên. Cũng may tố chất của những người này người thường không so sánh được nếu không thì không biết đã nói ra những lời thế nào.

Có điều, động thái này lại khiến Cổ Thiên rất hài lòng, hẳn khê ho hắng rồi nói tiếp:

- Điều này không có gì đáng sợ cả. Chỉ cần trong tay mọi người có Thánh Thư thì một trăm ngày sau tự nhiên có thể trở về thôi... Mọi người có muốn nghe tiếp không?

Câu này vừa thốt ra thì tất cả lập tức im lặng, Cổ Thiên cười nhẹ:

- Tuy gọi là Tu La Đảo, nhưng nghe nói diện tích cực kỳ lớn. Nhưng vì bốn bề đều là núi cao. chỉ có ở một vùng thung lũng ở trung tâm có người và xây dựng đất nước. Đất nước này theo cách nói thông thường thì gọi là Tu La Quốc... Trong Tu La Quốc, chỗ khác chúng ta có thể không quan tâm, nhưng Quốc Đô của nó được ở đây gọi là Đại Đô. Nghe nói mức độ phồn hoa của nó có thể so sánh với những thành phố lớn trên Đấu Thần Đại Lục... ở đó Huyết Ma rất nhiều, mà nhiệm vụ của chúng ta là giết càng nhiều Huyết Ma càng tốt. Nếu ta không nhầm thì giết càng nhiều, cơ hội vào Đấu Thần Điện càng lớn... Hà hà, quả nhiên là đại điển đẫm trên máu tanh, chẳng trách mà gọi là Tế Thần Huyết Điện.

Tuy lời của Cổ Thiên nói thẳng ra là chẳng có mấy tin tức hữu dụng, nhưng ít nhất cũng khiến những người còn mơ hồ biết được tình hình hiện tại của mình.

Dù gì không phai là ai cũng có cách gì đó để có được thông tin. Nếu không có những thông tin này, cứ làm bừa thì e là cũng chẳng có được tác dụng gì cụ thể.

- Vậy chúng ta giờ đang ở đâu?

Sau một lúc trầm mặc có người lên tiếng hỏi.

Cổ Thiên hơi khựng lại rồi cười khổ:

- Cái này thì ta không biết... Dù sao đây cũng là lần đầu ta đến đây. Hơn nữa theo cách nói của Đấu Thần Điện là xuất hiện ở bất cứ chỗ nào, vì thế không thể xác định được chúng ta đang ở nơi nào... Có điều ta có một ý kiến.

Quét mắt nhìn xung quanh, Cổ Thiên cười cười nói tiếp:

- Chúng ta đến từ các Đế Quốc khác nhau, mục tiêu của mọi người là gia nhập Đấu Thần Điện. Do mục đích giống nhau nên chúng ta không cạnh tranh với nhau mà là hợp tác... Cũng có nghĩa là trên Tu La Đảo chúng ta có chung một lợi ích! Vì thế chúng ta hợp tác với nhau không phải rất tốt sao? Mọi người đều là cường giả, nhiều người cùng nhau luôn an toàn hơn hành động đơn lẻ, dù sao đám Huyết Ma không phải loài ăn chay mà!

- Người nói không sai, có điều nếu cùng hành động thì nhiều vấn đề lắm.

Bên khác có người nói nhỏ.

- Vấn đề? Sẽ không có đâu...

Cổ Thiên cười:

- Nếu là là một đội thì chúng ta phải có người dẫn đầu, một Đội trưởng để chỉ huy và phân phối. Vì thế ta nghĩ trong mấy chục người chúng ta nên chọn ra một Đội trưởng, chỉ huy một cách thống nhất. Vì một đội ngũ mà rời rạc không ăn ý nhau thì thà tách ra hành động còn tốt hơn!

263. Q.3 - Chương 63: Huyết Ma Xuất Hiện

Nghe nói thế tất cả đều khựng lại một chút rồi có người gục gặc.

Những người có thể đến Tu La Đảo đều không có kẻ nào ngu cả, đương nhiên họ hiểu những điều Cổ Thiên nói cũng không sai. Dù trong hoàn cảnh nào thì đội ngũ có chỉ huy đương nhiên mới có thể phát huy sức chiến đấu mạnh nhất. Nếu chỉ là một nắm cát rời rạc thì đúng là chia nhau ra hành động tốt hơn.

Có điều, tất cả đều không ai biết ai, căn bản là không thể có cái gọi là tín nhiệm. Nếu nói đến phục thì càng khó hơn, vì thế nếu muốn chọn ra Đội trưởng thì...

- Thế ai sẽ làm Đội trưởng đây?

Một lúc sau, cuối cùng cũng có người nói ra câu hỏi hóc búa nhất.

Lời đó vừa nói ra mấy chục người lập tức trầm mặc, một lúc sau thì có tiếng cười cổ quái vang lên:

- Ta nghĩ, nếu mọi người không chê, chức Đội trưởng này để Cổ mỗ ta tạm thời đảm đương được không? Nếu sau này mọi người thấy người khác thích hợp hơn thì chúng ta sẽ thay đổi.

Cổ Thiên vừa dứt lời thì mấy chục người biến đổi đủ mọi kiểu sắc mặt, trầm ngâm một lúc thì có người lắc đầu nói:

- Thôi được rồi, dù sao thì ta cũng chẳng biết gì về Tu La Đảo này người đã hiểu về nó thì tạm thời ta tin tưởng người!

Người vừa lên tiếng là một người trung niên có khuôn mặt bình thường. Nghe vậy có vài người khác cũng lưỡng lự gật đầu:

- Cũng phải, nể mặt người đã cung cấp thông tin, ta tạm tin người vậy!

Nhưng những người tỏ thái độ như thế không nhiều, đa số là trầm ngâm, rõ ràng là không tán đồng lắm với việc Cổ Thiên làm Đội trưởng.

Lý Dật chỉ cười cười, người khác chẳng đoán được hắn nghĩ gì. Hắn cũng chẳng muốn tranh giành cái chức Đội trưởng vớ vẩn này làm gì. Có điều, mọi thứ hiện nay đều xa lạ. đi theo đoàn đội tạm thời cũng không phải là không được.

Nhưng lần này tham gia Tế Thần Huyết Điển, chuyện Lý Dật muốn làm không ít, lại còn muốn đột phá lên Đấu Sư, lại phải tu luyện Đấu kỹ, còn cả tìm những thứ khiến Xà Tôn Giả thức tỉnh lại nữa. Có thể nói một trăm ngày tham gia Tế Thần Huyết Điển chưa chắc đã đủ. Hắn nghĩ một lúc mà cũng cảm thấy đau đầu.

Với những người khác thì một trăm ngày quá thật quá dài, nhưng với hắn thì lại quá ngắn.

Không khí bỗng trở nên yên ắng, một lúc sau Cổ Thiên cười với những người không lên tiếng:

- Thế nào? Chư vị không tin Cổ Thiên ta sao? Lý Dật huynh đệ người... thấy sao?

Lý Dật cười khỏ, hắn không ngờ sự tranh chấp cái gọi là 'quyền lợi' lại động chạm đến cả hắn. vì dù thế nào thì thực lực của hắn là yếu nhất ở đây. Nhưng Cổ Thiên đã lên tiếng hỏi thì Lý Dật không thể không nói gì. Hắn chỉ mỉm cười:

- Đương nhiên ta nghe ý kiến của mọi người rồi!

Lời nói nửa vờ của Lý Dật khiến sắc mặt Cổ Thiên khẽ biến, ánh mắt hình như mang sát ý nhưng hẩn vẫn gượng cười nói:

- Như vậy thì tốt rồi. Không biết những người khác nghĩ thế nào?

Ánh mắt hơi đe dọa của Cổ Thiên khiến vài người còn do dự trả lời, nhưng vẫn có hơn nửa số người không nói gì.

Dù sao tất cả đều không phải đồ ngốc, nếu để Cổ Thiên làm Đội trưởng thì mọi người sẽ bị hẩn khống chế, không biết lúc nào sẽ bị hẩn biến thành vật hy sinh!

Một lúc sau bỗng có người đứng ra nhìn Cổ Thiên cười lạnh rồi đề cử ra người khác, rồi lại có người khác đứng ra nhận làm Đội trưởng, hoặc đưa ra ý kiến chọn dựa vào thực lực... Đội ngũ vốn có vẻ đoàn kết giờ đã bắt đầu hỗn loạn, tiếng chửi bới bắt đầu xuất hiện, khiến những người khá trầm tính cũng phải chau mày.

Còn Lý Dật chỉ cười mỉm nhìn cảnh tượng đó, quả nhiên nơi nào có người là có tranh chấp...

Nhưng đột nhiên mí mắt Lý Dật giật mạnh lên một cái, hẩn vội quay người lại...

-Ồ, đúng là loài người nhàn hạ thật... Lẽ nào các người không biết Tu La Đảo là nơi nào hay sao mà lại nhàn rỗi ở đây cãi nhau? Con người ngày nay ấy mà, đúng là càng ngày càng tệ hại...

Từ trong làng bỗng vang lên một tràng cười chế giễu khiến những người đang tranh cãi khựng lại quay ra nhìn.

Trên con đường không một bóng người lúc này có một đám đông người, cánh cổng lớn cũng đã mở ra, từ bên trong đi ra một đoàn người đông đúc, khiến ngôi làng rộng rãi thoáng đảng bỗng trở nên chật cứng...

Có điều, những cái gọi là ‘người’ này sắc mặt đều trắng toát, thậm chí ánh mắt nhìn bọn Lý Dật còn có vài phần thêm thường nữa...

Răng nhọn sắc, mặt trắng bệch, mắt đỏ quạch, cổ quái...

- Các người chính là Huyết Ma Tộc phải không?

Cổ Thiên cười lạnh tiến lên phía trước, nhìn đám Huyết Ma với ánh mắt lạnh tanh, rồi cười nhạt:

- Không tệ, số lượng đủ nhiều, chưa biết chừng giết sạch các người là bọn ta đã có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Những người tham gia Tế Thần Huyết Điển đương nhiên phải có bản lĩnh. Tuy đám Huyết Ma có vẻ như phải có đến hàng trăm tên nhưng không thể dọa Cổ Thiên sợ được.

- Vậy sao?

Vẫn giọng nói giễu cợt ấy, rồi đám Huyết Ma tránh ra hai bên ột gã nam tử gương mặt lạnh băng u ám chậm rãi bước ra.

Trang phục của hẩn vô cùng hoa lệ. hoa lệ đến mức chói mắt, nhưng làn da thì trắng như trong suốt, cộng thêm hai hốc mắt đỏ quạch kia đã đủ nói về thân phận của hẩn - Huyết Ma.

Con Huyết Ma này tay đang phe phẩy quạt, mỉm cười nhẹ:

- Bọn Đấu Thần Điện cũng thú vị thật. Người năm sau còn không biết trời cao đất dày hơn năm trước... Hà hà, nghĩ là Tu La Đảo bọn ta ai cũng đến được hay sao?

Tia nhìn lạnh lẽo lướt qua rồi dừng lại ở cổ Thiên, nó cười rồi nói:

Giết hẩn đi!

Vâng!

Hẩn vừa dứt lời, một cái bóng màu xám lao về Cổ Thiên một luồng đấu khí xé tan không khí chém xuống cổ Thiên.

Huyết Ma quả nhiên cũng biết đấu khí!

Trong đầu mỗi người cùng lúc thoáng qua ý nghĩ này.

Nhưng ý nghĩ đó chưa chấm dứt thì Cổ Thiên chỉ cười lạnh, chân phải vung lên, trước khi cái bóng xám đó lao tới nơi thì cổ Thiên đã đá trúng ngực đối phương.

Cái bóng đó bắn ngược ra sau, đâm sầm xuống mặt đất. máu từ miệng phụt ra giã giữa một lúc thì không đứng dậy được nữa.

-Ồ, xem ra người cũng có chút bản lĩnh nhỉ...

Thấy người của mình bị tấn công, tên đầu lĩnh đó lại không hề nổi giận mà ngược lại có phần thích thú. Hắn vỗ tay cười:

- Không tệ, xem ra Phong Nhã ta lần này gặp may lớn rồi... Nếu tất cả các người đều có thực lực như người này thì... ha ha ha...

Huyết Ma có tên Phong Nhã này cười vô cùng sảng khoái rõ ràng là gặp được chuyện gì rất vui, khiến bọn Lý Dật chẳng hiểu chuyện gì.

Nhưng đã gặp phải Huyết Ma thì không có chuyện rút lui. Trên tay ai nấy cũng đều đã tỏa ra dấu khí chỉ còn chờ thời cơ ra tay mà thôi.

Sau khi cười một lúc lâu, Phong Nhã nhìn một lượt rồi nói:

Chư vị, giờ ta cho các vị một cơ hội... Cơ hội gia nhập Huyết Ma Tộc vĩ đại, trở thành thuộc hạ của Phong Nhã đại nhân ta... Nếu các người đầu hàng thì Phong Nhã ta sẽ dùng cách ôn hòa nhất để các người trở thành Huyết Ma. Nhưng nếu các người không chịu hợp tác thì đây chính là kết cục!

Dứt lời, chân phải hắn dậm mạnh xuống đất. lập tức một đạo ánh sáng cong cong hình lưỡi liềm màu đỏ huyết lao về phía Cổ Thiên.

Cổ Thiên hừ một tiếng, gương tay phải được bao bọc bởi dấu khí lên đỡ. Nhưng ngay sau đó. dấu khí trên tay hắn bị đánh tiêu tán hết, cả người hắn lùi sau mấy bước và phun ra một ngụm máu sắc mặt tái đi trông thấy.

Nhìn Cổ Thiên ban nãy vừa một chiêu đánh chết một Huyết Ma, lúc này cũng thua chỉ trong một chiêu, những người tham gia Tế Thần Huyết Điển ai nấy đều biến sắc mặt.

Lý Dật từ từ chuyển sang nhìn Phong Nhã với ánh mắt cổ quái. Tên Phong Nhã này chiêu vừa rồi có thực lực của Đẩu Sư, nhưng Lý Dật lại không thể xác định được đẳng cấp của hắn... Có điều, với tình hình lúc này dường như Lý Dật không phải đối thủ của hắn!

Hơn nữa chuyện mà hắn nói thu nạp người làm thủ hạ cũng chẳng hiểu gì, có lẽ những chuyện này đều có trong Ngọc bài, nhưng bây giờ thì...

Hình như tìm cách bỏ chạy mới là thỏa đáng nhất... Toàn một lũ ngu ở cùng nhau chưa biết chừng tự đưa đầu vào chỗ chết!

Có lẽ nếu ý nghĩ này của Lý Dật mà bị người khác biết thì chắc chắn hắn sẽ bị đánh chết!

Dù gì thì ở đây có ai là không phải là nhân tài một thế hệ trẻ của các Đại thế lực?

- Các người đã quyết định chưa?

Trong nụ cười cổ quái của Phong Nhã có thêm một vài phong vị khác, hắn hơi liếm môi, gương mặt tươi cười.

- Đừng có nghe hắn!

Cổ Thiên giờ dường như đã hồi phục lại, hắn cắn răng nói với giọng run rẩy:

- Cái gọi là gia nhập Huyết Ma Tộc chính là biến chúng ta thành lũ quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ như các người. Nếu như thế thì đừng nói chuyện khác, ngay cả tư cách trở về chúng ta cũng không còn nữa! Chư vị cách duy nhất lúc này chỉ có liều chết mới có đường sống! Nếu biến thành loại quái vật đó thì Cổ Thiên ta có chết cũng không làm!

- Lắm lời!

Phong Nhã gầm lên giận dữ, tay phải vung lên, lại một đạo đầu khí màu đỏ lao về phía Cổ Thiên.

Lần này cổ Thiên rút kinh nghiệm không đỡ trực diện nữa, hấn lặn một vòng trên đất rồi hét:

- Liều!

Dứt lời, Cổ Thiên rút ra thanh trường đao bên hông, khẽ điểm chân lên đất và lao về phía con Huyết Ma gần nhất.

Đầu khí trên trường đao chấp chới, vẽ lên không trung một đường vòng cung, rồi thấy con Huyết Ma đầu một nơi thân một nẻo. Cái đầu máu me bay ra lặn lông lốc trên đất, hai hốc mắt vẫn còn sự khinh thường.

Hành động này của cổ Thiên khiến Phong Nhã hơi sững người, nhất thời chưa phản ứng kịp, hoặc có thể hấn không thêm phản ứng.

- Động thủ!

Lúc này những người vẫn chỉ nhú mày quan sát đã không còn sự lựa chọn nào khác. Bảo những thiên tài này biến thành quái vật Huyết Ma, có ai chịu chứ? Mà không chịu thì dường như ngoài việc xông lên liều thì chẳng còn lựa chọn nào khác...

264. Q.3 - Chương 64: Hương Hương Quận Chúa

Sau một tiếng hét, đầu khí các màu nhất thời bùng nổ, những người tham gia Tế Thần Điện đều rút vũ khí ra xông vào đám Huyết Ma và bắt đầu chém giết.

Huyết Ma và con người dường như không có gì quá khác biệt, khi không kịp đề phòng bị chém máu cũng tuôn ra. khung cảnh xung quanh lập tức bị nhuộm một màu đỏ chết chóc.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, những kẻ bị thương ngã xuống dù là người hay Huyết Ma dường như đều bị dẫn đến chết.

Hình như bọn Huyết Ma quen với những bộ dạng khác của con người, sự hung hãn của những người tham gia Tế Thần Điện này khiến chúng sững sờ chốc lát.

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Không biết ai đột nhiên hét lên, rồi vài tia máu bắn ra lập tức vùi tiếng hét đó trong vũng máu.

Chỉ chốc lát mà toàn thân Cổ Thiên toàn là máu và thịt, cũng không biết hấn đã chém chết bao nhiêu Huyết Ma rồi nữa.

Tay cầm một cái đầu HuyếtMa, hấn hét lớn:

- Chỉ đám Huyết Ma này thôi là chúng ta có thể vào Đầu Thần Điện rồi!

Tiếng hét của hấn dường như khiến những người đang điên cuồng chém giết ngày càng cuồng dại hơn.

Dường như trừ Phong Nhã ra, thực lực của đám Huyết Ma còn lại đều chẳng ra gì. Tuy số lượng chiếm ưu thế nhưng dưới cục diện hỗn loạn này, số lượng có lúc chẳng nói lên được điều gì.

Chỉ thấy từng con từng con Huyết Ma trong ánh sáng đầu khí biến thành hai nửa, rồi lại có vài con Huyết Ma xông tới xô ngã người vừa xuất chiêu, rồi lại một tiếng kêu thảm đến buốt óc vang lên.

Trận chiến này thật đột ngột nhưng cũng vô cùng kịch liệt. Hai bên không biết có coi là ngẫu nhiên gặp nhau hay không, dường như chỉ chốc lát mà xông vào chém giết lẫn nhau quyết liệt đến cực hạn.

Điểm này e là dù người của Đầu Thần Điện cũng không thể tưởng tượng được.

Lý Dật đập ngã một con Huyết Ma gần mình, chân phải vung lên đá nó bay vào đám người. Nhưng tâm tư hẳn lúc này không hề để ở trận chiến, hẳn đang đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Không biết Phong Nhã rốt cuộc đã biến mất từ lúc nào?

Từ khi trận chiến bắt đầu hay là khi Cổ Thiên bắt đầu xông lên?

Nhưng dù vậy Lý Dật vẫn cảm nhận được ở cạnh mình có một thứ áp lực rất lớn. Dường như hẳn cảm nhận được, Phong Nhã lúc này chỉ đang xem trò vui, hoặc có lẽ chỉ có kẻ nào lọt vào mắt hẳn thì mới trở thành bộ thuộc của hẳn. Còn những kẻ khác chẳng qua chỉ là đồ vô dụng trong mắt hẳn! Chẳng không có gì đáng tiếc!

Vậy lúc này mình nên làm gì? Đi hay ở lại?

Một lúc sau. Lý Dật nhếch mép cười, rồi khi trận chiến vào lúc cao trào nhất, như một đạo quang ảnh, hẳn tạo ra một mặt đất đầy máu và thịt.

Cách nơi hỗn loạn khoảng vài chục dặm có một đỉnh núi cao. Ngọn núi này nhô lên ở trong thung lũng của Tu La Đảo, có vài phần kỳ dị.

Đứng trên đó dường như có thể nhìn được toàn bộ thung lũng rộng lớn. Ngay Đại Đô nằm ở trung tâm thung lũng cũng nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Nếu có nhãn lực tốt thì nhìn cả cái Đại Đô này cũng chẳng phải là điều không thể.

Vài cơn gió lạnh lẽo thổi trên ngọn núi trọc lốc. một lúc sau, trên vách núi đứng đứng dường như không thể có người bỗng xuất hiện một cái bóng màu trắng.

Dáng vẻ người này khá thon thả, gương mặt thanh tú. nói là đẹp như tranh vẽ cũng chẳng phải quá lời. Có điều điểm quyến rũ của nữ nhân áo trắng này là thứ khí độ ung dung khó tả.

Đôi mắt thanh nhã kia dường như không phải của người trần tục, dường như ai nhìn cũng đều bị cuốn hút vài đó.

Ánh mắt sâu thẳm tĩnh mịch của nữ nhân này nhìn về hướng Đại Đô, một lúc sau thì cười nhạt, ánh mắt khẽ rung động rồi dừng lại ở nơi đang diễn ra trận chiến hỗn loạn.

Xem ra... Tế Thần Điện lần này bắt đầu rồi. Đám lão quỷ của Đấu Thần Điện vẫn dùng thủ đoạn cũ à?

Giọng nói trong trẻo vang lên rồi từ từ tan đi trong không khí nhưng lại cảm giác như đang nói với ai đó.

Có điều khi lời nói dứt thì chẳng có gì đáp lại ngoài sự im lặng kỳ quái.

Đứng như thế một lúc nữ nhân áo trắng mỉm cười, chân dậm nhẹ lên đất, một đợt sóng đấu khí phát tán ra tứ phía nghiền nát hết những thứ trên mặt đất.

Sau đó là một tràng cười nhẹ:

- Sao vậy Kim Bằng, đến ta mà cũng không dám gặp nữa sao?

Bùm

~~Trong một chỗ tối nào đó trên đỉnh núi, dường như có thứ gì đó nổ tung, rồi một đám khói đen biến thành một bầy quạ bay ra. Đám khói tan dần, một dáng người gầy gò chậm rãi đi ra.

Hắn dường như chỉ tiến lên một bước nhưng đã đến mép vách núi đứng ngang với nữ nhân áo trắng, có điều giữ một khoảng cách nhất định.

Ha ha...

Tiếng cười có phần ngượng ngập, rồi một giọng nói trầm vang lên:

- Hương Hương Quận chúa cho gọi. Kim Bằng ta nào dám không đến?

Vậy sao?

Nữ nhân áo trắng được gọi là Hương Hương Quận chúa nửa cười nửa không, sắc mặt lạnh đến xương tủy khiến khuôn mặt Kim Bằng khẽ giật giật.

Kim Bằng, ta hỏi chàng, một năm nay chàng trốn trong Xích Huyết Cương này, chàng tưởng ta không biết gì sao?

Làn gió thu thoảng qua, thổi bay mái tóc của gã nam tử gầy gò, để lộ ra nụ cười dịu dàng mà âm u, nhìn thoảng qua Hương Hương Quận chúa, hần ôn tồn nói:

- Kim Bằng ta trốn ở đây còn làm gì được nữa? Ngoài tu luyện ra thì cũng chỉ còn tu luyện mà thôi. Nếu không đột phá được, đánh không lại hai lão bất tử kia, muốn rời khỏi nơi chôn chết này cũng phí công mà thôi!

A

~~Hương Hương Quận chúa quay lại nhìn hần một cái, dường như muốn nhìn rõ nét mặt hần rồi thờ dài:

- Sao? Cùng với ta tu luyện ở Tu La Đảo này, chàng thấy rất bất mãn sao?

- Đâu dám!

Kim Bằng cười nhẹ:

- Chỉ là nơi này dù thế nào cũng không phải địa bàn của hai ta. Trốn ở đây ngoài việc khó chịu với đám Huyết Ma buồn nôn kia còn phải lo lắng hai lão bất tử ở Đâu Thần Điện lúc nào đó đến tìm ta tính sổ, Quận chúa thấy nơi này tốt sao?

Hương Hương Quận chúa cười nhạt:

- Nếu chàng dọn đến Phủ Quận chúa, ta nghĩ có cho hai lão quỷ kia trăm lá gan thì chúng cũng không dám gây chuyện.

Kim Bằng cười khổ:

- Hương Hương, không phải ta không muốn đến chỗ nàng, chỉ là Kim Bằng Yêu Vương ta dù thế nào cũng là một nhân vật có tiếng tăm. Chuyện như thế ta không làm nổi, huống hồ ở trong Xích Huyết Cương ta sống cũng rất tốt!

- Rất tốt sao? Ý chàng là quan hệ rất tốt với mấy tiểu yêu tinh đó hả?

Hương Hương Quận chúa dứt lời, cũng không biết cô ta làm gì chỉ thấy tay áo khẽ phất lên một trận đầu khí đậm vào vách núi. Rồi một tiếng nổ lớn vang lên, đá một bên núi biến thành vụn để lộ ra một động phủ khá hoa lệ.

Lúc này mấy nữ nhân trong đó sắc mặt đầy khủng hoảng, mắt tìm kiếm xung quanh, rồi như chết đuối vớ được cọc cùng kêu lên:

- Đại vương! Cứu mạng! Đại vương! Cứu mạng!

- Cái này... à... cái đó...

Kim Bằng toát mồ hôi lạnh, nhất thời lắp bắp không nói nên lời.

Chàng không nở chữ gì? Rất tốt! Ta cần là cần cái không nở này!

Nói rồi cô ta vung tay áo, một đám đầu khí bay ra mấy nữ nhân kia người rung lên rồi nằm vật ra đất máu mũi tuôn trào.

Kim Bằng dường như muốn ra tay ngăn cản nhưng không biết nhớ ra cái gì, chỉ thờ dài không nói gì.

- Không tệ!

Hương Hương Quận chúa đảo mắt. nhưng vẻ đẹp kiều diễm kia lại khiến Kim Bằng toát mồ hôi:

- Khẩu vị của chàng ngày càng tốt đấy nhỉ? Trước đây chỉ là nữ nhân con người thì thôi, không ngờ bây giờ đến Huyết Ma mà chàng cũng để mất tới. Sao không đến chỗ hai lão bắt tử đó phá phong ấn cứu Huyết Ma Vương Nữ đi? Nghe nói đó mới là tuyệt đại giai nhân của Huyết Ma Tộc đấy!

Kim Bằng thở dài, nhìn mấy thi thể kia một cách bất lực rồi nói:

- Hương Hương, nàng cần gì phải nổi nóng như thế. Ta không nói không muốn ở cùng nàng, chỉ là ta đã nói rồi, những kẻ ở Đấu Thần Điện không đứng nhìn ta và nàng kết hợp lại đâu. Trừ phi rời khỏi nơi chết tiệt đó, nếu không thì chúng ta không thể ở bên nhau được. Nếu không kết quả chỉ có chết!

- Đây là chàng nói đấy nhé!

Hương Hương Quận chúa cười cười, bỗng cô ta tiến lên mấy bước, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán Kim Bằng, mỉm cười:

- Ngay trước mắt đây hai ta có một cơ hội rất lớn có thể rời khỏi nơi này. Không biết chàng có hứng thú không?

- Cơ hội?

Mắt Kim Bằng giật mấy cái ánh mắt bỗng sáng lên:

- Ta đợi cơ hội này lâu lắm rồi! Sao lại không có hứng thú được cơ chứ? Khốn kiếp, có quỷ mới muốn ở cả đời tại cái nơi chết tiệt này!

- Vậy sao?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười không nói gì mà bỗng nhiên sà vào lòng hắn. Khi Kim Bằng cứng đờ người thì Hương Hương thả lỏng thân thể nét mặt vẫn tươi cười:

- Trước đây không lâu ta cảm nhận được khí tức của một bằng hữu cũ. Mà người này dường như từ trước tới nay vẫn không hòa hợp với Đấu Thần Điện... Khí tức của hắn xuất hiện lúc này e là Đấu Thần Điện không thể không quan tâm. Thủ đoạn hai ta chuẩn bị nhiều năm nay nếu đồng thời dùng thì chỉ cần cơ hội đến là có thể thoát được khỏi đây. Muốn đại sự thành ta còn cần một người trợ giúp!

-Ai?

Kim Bằng nhú mày.

Huyết Ma Vương Nữ.

Chỉ bốn chữ này phát ra từ miệng Hương Hương Quận chúa mà khiến nguyên khí thiên địa vốn khá loãng lập tức chấn động.

Dường như bốn chữ này mang một ma lực kỳ dị nào đó có thể chấn động thiên địa.

Kim Bằng sững người một lúc mới trầm giọng nói:

- Nhưng mà cô ta bị hai lão bắt tử Đấu Thần Điện áp chế rồi. Dù chúng ta ra tay cũng e là cũng không có nhiều cơ hội cứu được cô ta. Hơn nữa dù có cứu sống thì lẽ nào bọn chúng không biết là do chúng ta làm sao? Bao năm nay. Đấu Thần Điện không hạ thủ với chúng ta chẳng qua là mượn tay hai chúng ta mà áp chế Huyết Ma Tộc, để con người không diệt tận gốc đám Huyết Ma đó, như thế cái nơi huấn luyện mà bọn chúng khổ sở mới xây dựng nên mới không mất tác dụng. Nếu chúng ta hợp tác với Huyết Ma Vương Nữ thì e là...

- Thế nào, chàng sợ rồi à?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười.

- Không, chỉ là...

Nếu đã không sợ thì cứ đứng xem trò chơi này đi, nó vốn đã bắt đầu từ lâu rồi. Hai ta đợi hàng trăm hàng nghìn năm nay, lẽ nào lại bỏ qua cơ hội lần này sao?

265. Q.3 - Chương 65: Tam Ma

Trong khu rừng rậm rạp, một bóng đen luồn lách qua những khóm cây. Thỉnh thoảng chiếc áo choàng đen lại chạm vào những cành cây mọc ngang ra, khi chiếc áo bay lên lại để lộ ra gương mặt trẻ tuổi, người này đương nhiên là Lý Dật, vừa thoát ra từ trận hỗn chiến.

Chạy suốt nửa ngày trong rừng, cẩn thận chuyển hướng mấy lần rồi xác định sau lưng không có ai đuổi theo thì Lý Dật mới dừng lại trên một nhánh của cây đại thụ.

Cùng với sự lay động theo quy luật của cành cây. Lý Dật quan sát kỹ xung quanh rồi mới chắc chắn là gần chỗ hắn lúc này đừng nói Huyết Ma. Ngay một sinh vật sống cũng không có.

Hít sâu vào một hơi. xua đi cảm giác bức bối vì phải chạy quá nhanh, Lý Dật nhìn xuống bãi cỏ phía dưới bất giác mỉm cười.

Nói ra thì lần này hắn chạy như thế không thể coi là quang minh chính đại, nhưng ở nơi như Tu La Đảo này nếu hắn mà nhân từ cứu người thì kẻ chết trước sẽ chính là hắn.

Mà hắn lúc này thì tuyệt đối không được chết!

Cũng may đám ngốc đó chặn bọn Huyết Ma lại nếu không mình đâu có thoát dễ dàng vậy, đáng nhẽ nên xem thông tin từ sớm!

Sau một lúc thất thần Lý Dật chán nản lẩm bẩm.

Sau đó hắn vỗ lên chiếc Dung Giới, hai miếng Ngọc bài bay ra, một miếng ghi chép các thông tin về nơi này, miếng còn lại là thông tin mà Xà Tôn Giả để lại cho Lý Dật hôm đó.

Nghĩ một lúc Lý Dật cầm miếng thứ nhất lên, lưỡng lự một chút mới dùng thần niệm đi vào trong.

Tu La Đảo tồn tại từ thời Thượng cổ. Ban đầu nơi đây không có con người sinh sống, mãi đến khi có một vị cường giả phát hiện ra và biến nó trở thành trọng địa Tông môn từ đó nó mới bắt đầu được biết đến.

Nhưng cảnh vui thì không được lâu, Tông môn ban đầu chiếm cứ đảo này không lâu sau đã sụp đổ. Có điều những người mà nó mang đến đã định cư lại nơi đây dần hình thành nên một quốc gia, chính là đất nước có tên Tu La Quốc.

Sau này, trên Đấu Thần Đại Lục bùng nổ cuộc đại chiến giữa con người và Ma thú, rất nhiều dị chủng từ thời Viễn cổ đều bị hủy diệt trong cuộc đại chiến này. Mà một nhánh của Huyết Ma Tộc coi như thông minh, tìm được đến nơi này và định cư luôn ở đây.

Huyết Ma Tộc tu luyện và tiến hóa cần phải hút tinh huyết của con người mới làm được, vì thế sau khi chiếm cứ nơi này. Huyết Ma Tộc coi con người là thức ăn.

Nhưng không lâu sau, người của Đấu Thần Điện phát hiện Huyết Ma Tộc đã thoát ly và tìm được đến đây.

Khi ấy, Đấu Thần Điện và Huyết Ma Tộc lại xảy ra đại chiến. Đấu Thần Điện đã phải trả một cái giá vô cùng lớn thì cường giả của Huyết Ma Tộc mới gần như bị diệt sạch sẽ.

Nhưng kẻ đứng đầu Huyết Ma Tộc khi đó thấy tộc mình gần như bị diệt vong thì yêu cầu nghị hòa với Đấu Thần Điện.

Kết quả của cuộc nghị hòa là từ giờ Huyết Ma Tộc sẽ nằm dưới sự trấn áp của Đấu Thần Điện. Huyết Ma Tộc cũng chỉ được sống trên Tu La Đảo, không được để cư dân trên đảo biết chân tướng.

Thời gian dần trôi đi, ban đầu Đấu Thần Điện hàng năm đều phái người đến tuần thị, nhưng dần dần nhiệm vụ này đã bị bỏ quên mất, ngoài việc sai người đến trấn thủ thì những việc khác rất ít khi nào làm.

Nhưng không biết từ bao giờ, có người đề xuất lợi dụng nơi này để sàng lọc nhân tài. Dù gì thì Đấu Thần Điện muốn phát triển mở rộng cũng cần một lượng lớn nhân tài, nhưng dùng các phương pháp khác thì thật sự quá phiền phức, mà biến nơi Huyết Ma quần sinh thành nơi tuyển chọn lại được coi là cách tốt nhất.

Từ đó, Tu La Đảo biến thành nơi tuyển chọn của Đấu Thần Điện. Có điều tuy nói vậy nhưng Huyết Ma Tộc lại có chiến lực và thể lực rất lớn ở Tu La Đảo. Vì thế số người mỗi năm đến đây không ít nhưng lượng sống sót trở về lại không nhiều.

Đây chính là bộ mặt thật sự của Tế Thần Huyết Điện.

Tu La Quốc ngoài trừ những tiểu thành ở biên giới ra thì nơi quan trọng nhất là Đại Đô, ở đó có hàng trăm vạn người sinh sống, mà Huyết Ma Tộc cũng ẩn thân ở trong số đó.

Ngoài ra điều lợi hại ở Huyết Ma Tộc là cơ thể gần như có thể tái sinh vô hạn, trừ khi đầu lia khỏi cổ nếu không thì Huyết Ma không dễ dàng gì bị chết.

Hơn nữa, Huyết Ma Tộc có cách biến con người thành Huyết Ma. Thủ đoạn này đương nhiên không phải thủ đoạn cấp thấp là cần có con người như Lý Dật tưởng tượng. Nó lợi dụng một bí thuật nào đó đổi toàn bộ máu huyết của Huyết Ma sang cơ thể của con người, như vậy mới coi như hoàn thành việc gọi là ‘Thôn Phệ’.

Đương nhiên thực lực của người bị ‘Thôn Phệ’ càng mạnh, thiên phú càng cao thì sau khi biến thành Huyết Ma sẽ càng lợi hại hơn.

Đây cũng là thủ đoạn quan trọng nhất để Huyết Ma Tộc tồn tại từ đời này sang đời khác. Nghe nói Huyết Ma Tộc không hề có khả năng sinh sản.

Nói riêng về số lượng, số lượng Huyết Ma từ trước đến nay gần như không thay đổi, thậm chí không ngừng giảm xuống, nhưng thực lực các cá thể thì càng ngày càng mạnh hơn.

Có điều, hình như để quản Lý sự phát triển vô hạn của Huyết Ma, Đấu Thần Điện còn chuẩn bị những việc khác nữa, nhưng không được ghi lại trong Ngọc bài. Rõ ràng là người ghi chép những chuyện này cũng không biết cụ thể cho lắm.

Những thông tin khá kỳ quái này, Lý Dật chỉ xem một lượt đã thấy tê hết cả da đầu. Tuy hắn không biết tại sao Đấu Thần Điện lại tạo ra cái nơi này nhưng lấy nó làm nơi huấn luyện thì đúng là đầy tính chết chóc.

Cảm thán một lúc Lý Dật cất miếng Ngọc bài này vào Dung Giới, lưỡng lự một hồi mới dùng thần niệm đi vào miếng Ngọc bài kia.

Hà hà tiểu quỷ, nhìn ngươi hình như đã đến Tu La Đảo thuận lợi rồi nhỉ? Thế nào, ấn tượng về nơi này thế nào?

Ngay khi thần niệm của Lý Dật đi vào Ngọc bài, một bóng dáng mờ nhạt hiện lên rồi Xà Tôn Giả hiện ra trước mặt Lý Dật.

Á? Lão quỷ ngươi tỉnh rồi sao?

Lý Dật sững người lại nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Hà hà, Bản Tôn đã ngủ rồi đâu có dễ mà tỉnh vậy? Đây là chút tàn hồn mà Bản Tôn để lại. Đừng nói nhiều nữa nếu không tí nữa Bản Tôn biến mất ngươi muốn khóc cũng chẳng có nơi mà khóc đâu!

Xà Tôn Giả khẽ cười nói.

Thì ra là vậy.

Lý Dật cũng biết thời gian quý giá vậy nên cũng không khách khí nữa mà hỏi luôn:

- Thôi được rồi lão quỷ vậy cho ta biết nên tu luyện thế nào? Đi đâu tìm Huyết Nhân? Đấu kỹ ngươi đưa ta tu luyện ở nơi nào?

- Hà hà, đúng là tiểu tử nóng vội!

Xà Tôn Giả cười nhẹ:

- Ngươi đã vào đây rồi thì để ta nói cho ngươi biết đây là đâu đấy!

Lý Dật nhếch mép:

- Đây là đầu không cần nói nữa cơ bản là ta đã biết rồi.

-Ồ người biết gì rồi? Nói xem nào!

Xà Tôn Giả cười cười.

Lý Dật khẽ gật đầu rồi nói lại những gì mình đã biết một lượt.

Nghe xong Xà Tôn Giả chỉ cười cười nói:

- Không tệ không có Bản Tôn trợ giúp mà người có được những thông tin như thế đúng là rất tốt! Có điều chỉ với chút thông tin đó thì muốn giữ mạng ở đây không khó, nhưng muốn làm được mấy việc kia thì cực kỳ khó!

Lý Dật hừ mũi nói:

- Lão quỷ có gì thì nói luôn đi đừng có mà vòng vo nữa!

Xà Tôn Giả trầm ngâm một lúc mới nói tiếp:

- Những điều người vừa nói cơ bản là đều đúng, nhưng người đã để lọt mất một điểm quan trọng. Tuy là dưới sự áp chế của Đấu Thần Điện. Huyết Ma Tộc không phát triển mấy, nhưng những năm gần đây, Huyết Ma Tộc đã khống chế được Tu La Quốc này rồi. Cũng có nghĩa là dân Tu La Quốc từ lâu đã coi Huyết Ma Tộc như Thần vậy. Địa vị của Huyết Ma Tộc rất cao, ở đây, đừng nói là Huyết Ma Ngay cả một người bình thường người cũng không được tin, điểm này người phải nhớ kỹ đấy!

- Thứ hai, thiên phú tu luyện của Huyết Ma Tộc cực cao. Huyết Ảnh Đại Pháp truyền qua các đời của chúng đẳng cấp không hề thấp. Bộ Công pháp đó nghe nói có vài điểm thần bí. Nếu có cơ hội thì kiếm nó về tu luyện, rất tốt với Thiên Ma Cừu Biến của người.

- Thứ ba, từ trước tới giờ chưa bao giờ Đấu Thần Điện lại thả lỏng giám sát nơi này. Cái khác không nói, theo ta biết thì hai kẻ đang trấn thủ Tu La Đảo hiện nay ít nhất là Đấu Hoàng Đỉnh phong, có thể coi là hai kẻ mạnh nhất Tu La Đảo này. Chúng luôn ở trong thâm sơn, trừ phi Huyết Ma Tộc làm loạn, nếu không thì chúng sẽ không xuất hiện. Ngoài chúng ra trên Tu La Đảo còn có ba người cần chú ý nữa!

- Ba người?

Lý Dật hơi nhú mày.

- Đúng thế, là người. Nhưng ba người này không đơn giản!

Xà Tôn Giả cười hề hề:

- Ba kẻ đó, thứ nhất là Huyết Ma Vương Nữ, nhưng ả chắc là đã bị trấn áp rồi. Bản Tôn cũng không biết ả đã chạy thoát ra ngoài chưa? Kẻ thứ hai chính là Kim Bằng Yêu Vương.

- Huyết Ma Vương Nữ ta biết, còn Kim Bằng Yêu Vương?

Xà Tôn Giả nói:

- Kim Bằng Yêu Vương là cường giả của tộc Kim Bằng Ma thú. Thực lực khoảng trên cấp năm. Ma thú cấp năm tương đương với cấp Đấu Hoàng cường giả của con người và ở mức này mới biến được thành người. Chúng biến thành người càng triệt để có nghĩa là cấp số càng cao. Vài trăm năm trước, Kim Bằng Yêu Vương đã biến thành người tự do hoạt động trên Tu La Đảo này. Vì thế nếu gặp phải hắn thì phải chú ý trốn được là tốt nhất.

-Ma thú biến hình...

Lý Dật nhếch môi. Đương nhiên hắn biết sự khủng bố của Ma thú sau khi biến thành người. Trừ việc nó có thể tu luyện đấu khí ra thì ma pháp Thiên Phong lại càng sắc bén. Ma thú biến hình dù là Đấu Hoàng cường giả cũng không muốn động vào, hướng chỉ là một Đấu Giả nhỏ nhoi?

Thấy sắc mặt của Lý Dật. Xà Tôn Giả cười cười rồi nói tiếp:

- Trừ hai kẻ này ra trên Tu La Đảo còn có một cường giả tuyệt đỉnh khác, nếu ta nhớ không nhầm thì người ta gọi cô ta là Hương Hương Quận chúa! Nghe nói Hương Hương Quận chúa này là tuyệt sắc giai nhân nhưng ra tay cực kỳ tàn độc. Chuyện về cô ta nếu người muốn biết thì lát ta sẽ từ từ kể người nghe. Nhưng người chỉ cần biết, trên Tu La Đảo ba kẻ này là khủng bố nhất, thậm chí chúng còn khủng bố hơn cả Huyết Ma Tộc. Người rõ chưa?

Môi Lý Dật giật giật vài cái, rồi hần cười khổ:

-Vận khí của ta không tệ đến mức gặp phải ba kẻ này đây chứ?

266. Q.3 - Chương 66: Huyết Nhân Linh Trì

-Ai bảo người sẽ không gặp phải?

Xà Tôn Giả nửa cười nửa không nói.

Quả thực là Lý Dật đã sợ cái nét mặt này của Xà Tôn Giả rồi hần bất giác thở dài:

-Lão quỷ có gì thì nói thẳng ra đi... Người cứ như thế khiến ta sợ đó!

Hà hà...

Xà Tôn Giả cười nhẹ rồi tiếp tục:

-Thiên Ma Cửu Biến mà người tu luyện nếu như muốn tăng tốc thì có hai cách. Một là tìm Huyết Sát Chi Địa, cách hai chính là thôn phệ Mầm mống Đấu khí của kẻ khác. Điểm này Bản Tôn nghĩ chắc người hiểu rõ hơn ta?

Lý Dật hơi ngẩn ra, bất lực nói:

-Cái này không phải ta biết từ rất lâu rồi sao?

-Đúng là người biết rồi, có điều...

Xà Tôn Giả khẽ lắc đầu rồi nói tiếp:

-Tu La Đảo này chính là một trong chín Huyết Sát Chi Địa trên Đấu Thần Đại Lục! Cũng là nguyên nhân mà Huyết Ma Tộc định cư ở đây, vì chúng tu luyện cũng cần khí huyết sát... Phàm là Huyết Sát Chi Địa đều có Huyết Nhân Linh Trì. Nếu người muốn tăng tốc độ tu luyện cách tốt nhất là ngâm mình trong Huyết Nhân Linh Trì. Bản Tôn nghĩ người chỉ cần ngâm mười ngày đến nửa tháng thì tăng cấp lên Đấu Sư không phải vấn đề...

Lý Dật nhướng mày:

-Thế Huyết Nhân Linh Trì ở đâu?

-Bản Tôn cũng không biết...

Xà Tôn Giả nhún vai cười cười:

-Năm đó Bản Tôn cũng từng tham gia Tế Thần Điển nhưng không tìm thấy Huyết Nhân Linh Trì có điều Bản Tôn có thể khẳng định một điều...

-Điều gì?

-Đó là Huyết Nhân Linh Trì chắc chắn ở Đại Đô.

-Đại Đô...

Mắt Lý Dật như tóe lửa gù sao thẳng cấp lên Đấu Sư là điều hần khiến hần đến đây.

Chỉ cần thăng lên Đấu Sư, rồi tận dụng Thiên Khôn Địa Càn Châu là hẳn có được thực lực cấp Đấu Vương. Cộng thêm với Đấu kỹ nữa, dù không mượn sức mạnh của Xà Tôn Giả hẳn cũng có thể có được thực lực của Đấu Hoàng cường giả.

-Nhưng người cũng đừng mừng vội...

Xà Tôn Giả thản nhiên:

-Kỳ vật Huyết Nhân Linh Trì không chỉ có tác dụng với người mà với người khác tác dụng cũng rất lớn. Vì thế nó cũng rất hấp dẫn các thế lực và cường giả khác. Muốn tìm được nó đừng nói đến Huyết Ma Tộc, ta nghĩ người còn phải đắc tội với cả Kim Bằng Yêu Vương và Hương Hương Quận chúa nữa đó... Hề hề tiểu quỷ... mục tiêu lần này không dễ mà đạt được đâu!

-Lão quỷ, người lại lừa ta!

Hơi khựng lại một lúc Lý Dật hét lên. Nhưng điều này hẳn cũng đã nghĩ tới lần này đến đây có lẽ hoàn thành mọi mục tiêu không dễ dàng gì đâu.

Hít vào một hơi rồi Lý Dật chép miệng:

-Thôi được rồi lão quỷ còn chuyện gì lừa ta nữa thì nói hết trong một lần đi!

Xà Tôn Giả nhìn Lý Dật một cách kỳ quái rồi gật đầu nói:

-Tiểu quỷ người ngày càng thoảng đấy... Thôi được, người nhớ cho kỹ đây, cái gọi là Huyết Nhân thực ra chính là tinh hoa trong Huyết Nhân Linh Trì. Nó có hình cầu tác dụng vô cùng lớn. Người tu luyện Đấu kỹ cần nó. Bản Tôn tỉnh lại cũng cần nó... Vì thế mục tiêu của người bây giờ chính là Đại Đô...

-Đại Đô à?

Lý Dật khẽ gật đầu rồi thờ ra một hơi:

V-ậy lão quỷ, người có chuyện gì giấu ta không?

-Không có...

Xà Tôn Giả cười cười rồi nói tiếp:

- Nhưng có một kiến nghị không được tính là kiến nghị, người có muốn nghe không?

-Nói đi!

Lý Dật nhếch mép.

Xà Tôn Giả cổ quái nhìn Lý Dật một cái rồi nói:

-Không biết người có làm theo lời dặn của ta tìm trong Tàng Thư Các của Đấu Thần Điện vài cuộn Công pháp Quyển trục thuộc tính Thần Thánh không? Nếu người không làm được thì giờ người vẫn còn một cơ hội... Tế Thần Huyết Điển đã được tổ chức hàng trăm năm nay số người chết mỗi năm cũng vô số... Mà những thứ chúng để lại, bao gồm cả Công pháp. Đấu kỹ Quyển trục. Bản Tôn đoán là đều cất giữ trong Hoàng thất của Tu La Quốc. Tốt nhất là người kiếm lấy một quyển, tăng cường tu luyện... Nếu không, việc người tu luyện Thiên Ma Cửu Biến không che giấu được bao lâu nữa đâu. Đến lúc đó người nói gì cũng là quá muộn rồi!

Lý Dật cười khổ nói nhỏ:

-Ta đúng là không tìm được Công pháp Quyển trục Thần Thánh Hệ...

Ta biết mà...

Xà Tôn Giả trợn mắt, một lúc sau nói tiếp:

-Vậy người tu luyện cuộn Nam Minh Lưu Hỏa Quyết đi. Nhớ là trước khi vào Đại Đô ít nhiều cũng phải tu luyện được vài phần nếu không thì không đối phó nổi đâu... hà hà...

-Ta biết rồi.

Lý Dật gục gặc mặt đầy nghiêm túc.

-Thế thì Bản Tôn yên tâm rồi!

Xà Tôn Giả cười ha ha rồi nói:

-Thôi được rồi thời gian của Bản Tôn cũng đủ rồi việc cần nói cũng đã nói kha khá rồi... Tiểu tử, người làm cho tốt đây! Ta tin là người sẽ không bỏ mạng ở nơi nhỏ bé này đâu! À phải, tí nữa thì quên, ta còn để một chút đầu khí trong Vân Hoang Giới Chỉ, nếu khẩn cấp thì người có thể sử dụng. Bản Tôn chỉ giúp người được từng đó thôi... Hy vọng lần sau gặp mặt người sẽ mạnh hơn cả ta tưởng tượng nữa! Ha ha...

Sau một tràng cười, bóng dáng Xà Tôn Giả tan biến dần trong không khí, khung cảnh bỗng chấn động. Lý Dật bừng mở mắt thì thấy mình vẫn đang đứng trên cành cây, đồng thời hàng loạt thông tin chảy vào trong não, trong đó có thông tin chi tiết về Huyết Nhân Linh Trì cũng có thông tin khác về Tu La Đảo giúp Lý Dật hiểu được thêm rất nhiều điều...

Hắn hiểu đây chính là sự trợ giúp lớn nhất của Xà Tôn Giả rồi. Lần này hắn có thể thuận lợi tìm được Huyết Nhân Linh Trì hoàn thành việc của mình hay không thì đều phải dựa vào chính bản thân hắn thôi!

000

Ngồi xếp bằng trên nhánh cây cả buổi chiều thì Lý Dật mới coi như xem hết được một lượt thông tin Xà Tôn Giả để lại. Các loại thông tin về tình hình Tu La Đảo tuy không thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng cũng không còn mơ hồ như trước nữa.

Lý Dật thờ ra một hơi rồi đứng dậy, mắt nhìn về hướng Đại Đô. Nơi đó có Huyết Nhân Linh Trì mà mình cần...

Suy nghĩ một lúc Lý Dật vạch rõ ra trong đầu lộ trình rồi bắt đầu lên đường.

Điều quan trọng nhất lúc này không phải lập tức chạy vào Đại Đô. Tế Thần Điện vừa mới bắt đầu. Huyết Ma Tộc chắc chắn sẽ rất cảnh giác. Dù mình làm gì thì e là cũng không dễ dàng gì. Nhưng chỉ cần qua vài ngày, khi kẻ đáng chết đều đã chết hết thì vào Đại Đô không còn nguy hiểm gì nữa.

Thần Thần lúc này ra sao thì Lý Dật cũng không quan tâm nữa. Từ sau khi đến Tu La Đảo. sống chết đã có số mệnh cả.

Mà điều quan trọng nhất với Lý Dật lúc này chính là tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết. Tuy Xà Tôn Giả không nói thẳng nhưng Lý Dật hiểu đến tám phần là lão có ý đó.

Dù sao trong tay hắn, Công pháp có thể lấy ra mà chơi với kẻ khác cũng chỉ có Nam Minh Lưu Hỏa mà thôi.

Dù rằng không biết tu luyện nó có gì tốt nữa.

Hơi nghiêng đầu cười rồi Lý Dật lại luồn lách trong những lùm cây.

Sau khi đi được khoảng một tiếng đồng hồ thì Lý Dật mới coi như đã đến vùng ven rừng. Có điều, khi hắn vừa chạm đất thì sắc mặt đột ngột thay đổi vội vàng quay đầu sang trái...

Lúc này, cách chỗ Lý Dật về bên trái vài chục mét là một nam tử phe phẩy quạt rất phong độ. Cảm nhận được ánh mắt của Lý Dật, hắn quay đầu lại mỉm cười:

-Rất tốt ta còn tưởng người sẽ trốn trong rừng cả đời không ngờ nửa ngày mà đã ra rồi... Hà hà trong rừng chơi vui không?

-Sắc mặt Lý Dật hơi thay đổi một lúc sau hắn hỏi lưỡng lự:

-Phong Nhã?

Bộp bộp bộp—

Phong Nhã vỗ tay mấy cái rồi nói với vẻ tán thưởng:

-Không tệ vừa nhìn đã nhận ra ta quá nhiên nhân lực rất tốt! Cộng thêm với việc trước đó người chạy thoát được khỏi tay Phong Nhã ta.. hà..hà... ta càng thấy hứng thú với người đó...

Chạy thoát?

Môi giật giật mấy cái, Lý Dật trầm giọng nói:

-Ý người là trừ ta ra, những người khác đều...

Phong Nhã vỗ vỗ cái quạt nói:

-Người cũng không cần phải lo lắng, yên tâm đi đám người đó đương nhiên không chết hết. Vẫn chạy mất vài gã cường giả thực lực cao cường, còn những kẻ vô dụng thì đương nhiên trở thành thức ăn cho các anh em rồi... Còn người? Tiểu tử... người chuẩn bị ngoan ngoãn chịu trời hay để ta biến người thành thức ăn đây?

-Tại sao?

Lý Dật chau mày giọng trầm xuống.

-Tại sao?

Phong Nhã cười ha hả:

-Thật ra nguyên nhân rất đơn giản. Ta vẫn chưa gặp con người vừa chạm mặt là đã chạy. Đám người tham gia Tế Thần Điển các người có kẻ nào mà mũi không hếch lên trời? Có kẻ nào là khi những kẻ đồng hành chết vô số rồi mới nghĩ đến chuyện chạy trốn? Nhưng người rất thú vị, chạy ngay khi tình hình còn khá tốt. Ta cũng không biết nên nói người thông minh hay nhất chết nữa...

Lý Dật cười nhẹ:

-Còn phải nói sao? Đương nhiên là vì ta nhất chết rồi!

-Vậy sao?

Phong Nhã liềm liềm môi cười nham hiểm:

-Vậy thì anh bạn nhất chết, ta hỏi người một câu... Giờ người đầu hàng trở thành thuộc hạ của ta? Hay là tiếp tục chạy trốn...

-Xin lỗi ta không có hứng thú trở thành bộ dạng nửa người nửa quỷ như các người, ta cũng không có hứng thú chạy trốn..

Lý Dật cười:

-Lần này ta muốn thử xem cái gọi là Huyết Ma cường giả rốt cuộc mạnh đến mức nào?

-Ồ? Người muốn chiến với ta sao?

Phong Nhã liềm môi...

-Ha ha... Tiểu quỷ không biết trời cao đất dày! Người mà cũng muốn đánh với ta? Ha ha ha ha...

- vốn không hứng thú đánh nhau với người...

Lý Dật thán nhiên:

-Nhưng Huyết Ma Tộc các người hình như có cái gì mà Huyết Ảnh Đại Pháp. Ta rất hứng thú với nó... Không biết nếu đánh cho người tàn phế thì có thể bức cung được không?

-Huyết ảnh Đại Pháp...

Nghe thấy bốn chữ này sắc mặt Phong Nhã tối sầm lại rồi hần mỉm cười:

-Ta vốn định giữ lại mạng người, nhưng giờ xem ra người nhất định phải chết rồi!

Ai chết vẫn chưa biết chắc được đâu!

Vừa dứt lời, Lý Dật dậm mạnh chân thân hình lao về Phong Nhã như một tia thiểm điện.

Hừ nếu người đã hứng thú với Huyết Ảnh Đại Pháp thì ta sẽ cho người biết thế nào là Huyết Ảnh Đại Pháp!

Phong Nhã cười lạnh, tay vỗ mạnh, chiếc quạt tỏa ra một huyết quang, rồi phóng thẳng về phía thân ảnh đang xông tới kia.

Lúc này ngay không khí ở xung quanh trở thành một màu đỏ đáng sợ, nguyên khí thiên địa dường như cũng bị bóp méo.

Ting

~~Cái bóng đen bỗng dừng lại tay phải vung lên một cái bóng màu bạc bay ra đập vào cây quạt trong tay Phong Nhã tóe lửa.

-Thú vị thật!

Thân hình hơi rung lên chân bước lùi về sau nửa bước, sắc mặt âm u của Phong Nhã ngày càng đậm hơn, hần hơi lùi sau một chút, chân dậm mạnh xuống đất chiếc quạt đem theo những đợt sóng cuộn cuộn ập về phía Lý Dật...

267. Q.3 - Chương 67: Quyết Chiến Với Phong Nhã

Đăm đăm nhìn chiêu thức có phần điên cuồng của Phong Nhã, cánh tay Lý Dật khẽ rung lên. Đoạn Hồn Nhận quay trở lại, hần cầm ngược Đoạn Hồn Nhận, thân hình bay vọt lên tiếp chiêu của Phong Nhã.

Ầm—

Hai thân hình một đỏ một tím đâm vào nhau, nguyên khí thiên địa xung quanh tỏa ra như sương mù. Bên trong màn sương mù đó là hai thân hình đang di chuyển với tốc độ cực nhanh không ngừng va đập vào nhau.

Hàng chuỗi đòn công kích, hàng loạt những tiếng nổ lớn và vô vàn những tia lửa bắn tóe dường như đã nói lên được mức độ quyết liệt của cuộc chiến.

Uỳnh—

Hai thân hình lại đâm vào nhau lần nữa, tiếng nổ kinh thiên động địa đem theo từng đợt sóng đấu khí cuộn trào ra tứ phía. Mọi sự vật trên mặt đất đều bị thổi bay đi và nát vụn thành cám.

Trong làn sóng đấu khí mạnh mẽ đó, vào khoảnh khắc đâm vào nhau dường như hai bên đã ra đến hàng chục chiêu, rồi nhanh chóng bay lùi ra phía sau.

Hai bên lùi lại về sau, sau khi bàn chân kéo lê để lại trên mặt đất những vệt dài đến mười mấy mét thì mới dừng lại...

-Ha ha, rất tốt! Người quả nhiên có chút bản lĩnh! Tên Cổ Thiên gì đó nhìn bề ngoài có vẻ là cường giả Đấu Giả Đỉnh phong, nhưng so với người thì đúng là đồ vô dụng. Chẳng trách mà người lại có thể ngông nghênh như thế...

Soạt một tiếng, Phong Nhã mở chiếc quạt ra khẽ phe phẩy dường như để che giấu đi sự thảm hại của mình. Một lúc sau hần cười lạnh, nói với vẻ tán thưởng.

Lý Dật quay quay Đoạn Hồn Nhận, hơi thở khá gấp gáp. Tên Phong Nhã này đúng là kinh địch. Trước đây dù chỉ dựa vào thực lực bản thân thì cũng rất ít khi Lý Dật bị chịu áp lực như bây giờ.

Phong Nhã xem ra chỉ tương đương Nhất, Nhị Tinh Đấu Sư của con người, nhưng tốc độ và sức mạnh của hần mạnh hơn rất nhiều so với Đấu Sư cường giả thông thường. Có lẽ hần có thiên phú đặc thù của Huyết Ma Tộc...

Hơn nữa, sức dẻo dai mà trước nay Lý Dật khá tự hào lại không phát huy được bao nhiêu tác dụng trước kẻ không phải người cũng chẳng phải phải quỷ này. Lý Dật có thể cảm nhận được rằng hấn vốn giỏi trong việc giả yếu đánh mạnh, nhưng tên Phong Nhã này, căn bản là không thêm dùng thực lực thật sự mà đánh với hấn...

Nếu không tốc chiến tốc thắng thì chưa biết chừng Lý Dật thật sự không phải là đối thủ của hấn.

Tình hình này dường như Phong Nhã cũng rất rõ ràng, hấn mỉm cười nham hiểm, tay phe phẩy quạt, một luồng đầu khí màu huyết sắc bùng lên trên đó rồi bắn tóe ra bốn phía.

Đầu khí chạm vào bất cứ cái gì dường như đều làm tan rã nó ra. Nguyên khí thiên địa hình như cũng không chịu nổi mà bắt đầu rang lên dữ dội.

Cùng với sự thay đổi đó, gương mặt khá anh tuấn của Phong Nhã đột nhiên trở nên tà ác, hai con mắt cũng biến thành đỏ quạch.

Ta cho ngươi một cơ hội... Tốc chiến tốc thắng đi, để xem cường giả nhân loại các ngươi mạnh đến mức nào!

Phong Nhã bỗng gấp chiếc quạt lại lao về phía Lý Dật. Khóe miệng Phong Nhã kéo dài đến tận mang tai, làn da trắng biến thành trong suốt, chân dẫm mạnh xuống mặt đất, thân hình như một cái bóng màu đỏ lao về phía Lý Dật

Đầu khí màu đỏ bao trùm quanh hấn bỗng biến thành hình một đám mây, rồi dần tạo thành hình một con chim đầu thú kỳ dị.

Trên con thú kỳ dị đó có một uy lực khiến người ta phải kinh hãi, run run mà không phải là do lạnh.

Mắt Lý Dật co lại rồi lầm bầm:

-Cái này chính là Huyết Ảnh Đại Pháp sao? Nhìn thế nào nhìn lại thấy giống con dơi hút máu vậy nhỉ...

Lầm bầm mang theo chút chế giễu, nhưng chế giễu thì chế giễu, sát khí mạnh mẽ đó dù thế nào Lý Dật cũng không dám coi thường.

Đầu khí màu tím trên người hấn bỗng thu lại, một đám đầu khí màu đỏ bao trùm lấy toàn thân Lý Dật, rồi hấn cười:

-Nếu Phong Nhã ngươi không dùng Đấu kỹ thì Lý Dật ta cũng không dùng! Phá!

Lý Dật hét lên. đầu khí toàn thân nhanh chóng tụ lại trên Đoạn Hồn Nhận, ánh sáng chói lòa trên lưỡi dao rồi hấn chém xuống!

-Xoẹt

~~Đầu khí sắc lẹm đem theo hung uy muốn chém hết tất cả chém xuống, nó chưa rơi xuống mà mặt đất đã nứt ra những vết dài.

Rồi tại một lúc nào đó, Đoạn Hồn Nhận với đầu khí màu đỏ đâm thẳng vào con chim đầu thú.

-Uỳnh—

Vào khoảnh khắc hai bên va vào nhau, tiếng nổ vang trời, nguyên khí bị xé tan từng đợt từng đợt đầu khí như những con sóng trên mặt nước tràn về bốn phương tám hướng. Những thứ trên đường đi của nó chỉ cần hơi chạm vào nó thôi là sẽ bị hủy diệt sạch sẽ...

Phong Nhã với vẻ mặt vừa tà ác vừa hiểm độc, tay phải của hấn nắm chặt lấy cán quạt, nhanh chóng thúc động đầu khí trong cơ thể nhưng nó cũng không ngừng run lấy lấy. Rõ ràng là hấn cũng không kiên trì được lâu nữa.

Ở bên kia, Lý Dật sắc mặt cũng trắng bệch, hấn ít khi chiến đấu không dựa vào ngoại lực, vì thế lúc này hấn đã bắt đầu cảm thấy tê dại. Hấn biết lúc này hấn và Phong Nhã đo nhau chỉ là ai chịu đựng được lâu hơn mà thôi!

Mà ở phương diện này ưu thế của hấn không được rõ ràng cho lắm!

Cuộc độ lực này kéo dài một lúc thì Lý Dật bỗng bật cười lạnh, khoe miệng vẽ nên một đường cong kỳ quái.

-Phùng—

Tay trái vẫn đang thu lại đằng sau lưng bỗng đánh ra đẩu khí màu tím trên bàn tay đang chấp chờn điện quang.

Đây chính là ưu thế của Lý Dật trong người hắn có hai loại đẩu khí có thuộc tính khác nhau, trong trạng thái độ lực này thì loại đẩu khí còn lại vẫn có thể sử dụng.

-Bốp—

Phong Nhã còn chưa kịp phản ứng thì Lý Dật đã đánh một chưởng vào ngực hắn, đẩu khí Lôi thuộc tính bắn ra từ lòng bàn tay Lý Dật không hề khách khí đánh thẳng vào thân thể của hắn.

-Phụt—

Dù Phong Nhã có là thiên tài của Huyết Ma Tộc thì trúng phải đòn tấn công này cũng không thể không phụt máu chiếc quạt trong tay bỗng rung mạnh lên.

Chỉ một tích tắc đó Lý Dật thả lòng tay phải, nắm chặt lại thành nắm đấm, đem theo luồng khí tức mạnh mẽ đâm thẳng vào mặt Phong Nhã trong ánh mắt kinh hãi của hắn.

-Bốp

~~Chim thú bốn bề chạy tứ tán. Phong Nhã bắn ra lăn vài vòng trên đất rồi đâm sầm vào một cây đại thụ cách đó vài chục mét không biết sống chết ra sao...

Cảnh tượng này nếu bọn người trong Huyết Ma Tộc mà nhìn thấy thì không biết sẽ kinh ngạc đến mức nào.

Phải biết rằng thân phận của Phong Nhã trong Huyết Ma Tộc rất cao. Mà Huyết Ma từ trước tới nay luôn dựa vào thực lực để phân cao thấp. Bao năm nay, cường giả nhân loại chết trong tay Phong Nhã có thể nói là không đếm xuể, thật không ngờ hôm nay lại đến lượt hắn.

Lý Dật cười lạnh lùng, hắn rũ rũ tay phải để xua đi cái cảm giác đau do đâm vào mặt Phong Nhã. Mũi chân khẽ điểm lên mặt đất rồi xuất hiện trước mặt Phong Nhã.

Khụ~ khụ~ khụ

~~Phong Nhã khẽ cựa lật người lên nhưng chỉ vậy thôi khiến hắn ho sặc sụa, có thể thấy lần này hắn bị thương không hề nhẹ.

Lý Dật cười lạnh, tay phải hắn lại vung lên. Đoạn Hồn Nhận bay ra cắm vào cổ Phong Nhã. Hắn cười:

-Phong Nhã, ngươi không cần phải làm bộ nữa. Với thể chất của Huyết Ma chút thủ đoạn vừa rồi của ta thì có tác dụng gì cơ chứ...

Phong Nhã sắc mặt trắng lại, rồi lại ho sù sụ lần này đồng máu ho ra còn có vài mẩu thịt. Một lúc sau hắn nuốt nước bọt, giọng khàn đặc:

-Không tệ... ngươi quá nhiên lợi hại. Có điều đây dù sao cũng là địa bàn của Huyết Ma Tộc người ngoài như ngươi... hà hà...

-Bốp—

Chân Lý Dật vung lên khi Phong Nhã còn chưa kịp phản ứng thì Lý Dật đã đá hắn bay đi. Khi rơi xuống đất thì Lý Dật dậm chân ấn sâu đầu Phong Nhã xuống đất.

Phong Nhã, ngươi đừng có bày trò với ta. Ta biết, năng lực hồi phục của Huyết Ma rất mạnh. Trừ phi đầu lìa khỏi cổ, nếu không thì không thể dễ chết như vậy. Giờ ngươi đang muốn kéo dài thời gian để hồi phục chứ gì?

Lý Dật cười nhạt:

-Nhưng ta không ngu như ngươi nghĩ đâu!

-Á

~~Một tiếng kêu thảm thiết vang lên Đoạn Hồn Nhận của Lý Dật đã cắm vào lưng Phong Nhã, khi rút ra quả nhiên vết thương từ từ phục hồi lại.

-Quả nhiên...

Lý Dật lại cười lạnh:

-Nhưng ta nghĩ thế này thì ngươi không thể hồi phục được đâu nhỉ?

Lý Dật tung chân đá Phong Nhã bay lên trời rồi quay người đá một phát nữa. Phong Nhã bay lên cành cây. Lý Dật nhặt chiếc quạt Phong Nhã đánh rơi rồi cắm thẳng nó vào ngực Phong Nhã như vậy hắc đã bị đóng đinh trên cây.

-Hự...

Hàng loạt sự dày vò khiến gương mặt Phong Nhã nhăn tít một lúc sau hắc cười hung dữ:

-Rất giỏi! Nhân loại, ngươi làm rất tốt... Ta phục rồi! Nói đi rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

Nhìn bộ dáng hắc như thế Lý Dật cười nhẹ:

-Không tệ kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Dù là con người hay Huyết Ma thì cũng vậy thôi... Giờ lập tức có thể giết ngươi, nhưng ta sẽ giữ lại cái mạng ngươi. Ngươi đoán thử xem là tại sao?

Phong Nhã cười lạnh:

-Loại người các ngươi chỉ có vậy thôi, chẳng qua là muốn thăm vấn tin tức chứ gì... Ngươi còn coi như thông minh. Ta cũng gặp những kẻ không biết sống chết muốn thăm vấn ta nhưng có kẻ nào bị gây ông đập lưng ông. Hừ... nhân loại, nhân loại...

-Xoẹt

~~Đoạn Hồn Nhận trong tay Lý Dật lại bay ra lần này nó để lại trên ngực Phong Nhã một vết cắt sâu hoắm, thậm chí còn thoáng thấy được cả nội tạng bên trong.

Sắc mặt Lý Dật không chút thay đổi, chỉ thản nhiên nói:

-Ta khác với những kẻ ngu ngốc kia. Vì thế ngươi không có bất kỳ cơ hội lật ngược ván cờ nào đâu. Nếu muốn sống thì hãy hợp tác tử tế... Nếu tin tưởng, hợp tác với ta ngươi chắc chắn sẽ không chết...

268. Q.3 - Chương 68: Huyết Ảnh Đại Pháp

-Huyết Ma các ngươi biết được những gì về Tế Thần Huyết Điển?

Khoanh tay đứng dựa vào một cái cây Lý Dật nửa cười nửa không nhìn Phong Nhã.

Không biết Phong Nhã đã chấp nhận số phận rồi hay tính cách hắc như thế chỉ nhìn cơ thể không ngừng uốn éo một cách cổ quái rồi nói:

-Tế Thần Huyết Điển của con người các ngươi ta không hiểu. Nhưng ta biết mỗi năm Tế Thần Huyết Điển đều là cơ hội tốt nhất cho Huyết Ma chúng ta tăng cường thực lực. Trừ những kẻ có thực lực cực mạnh, nhưng kẻ khác chỉ cần rơi vào tay bọn ta là bọn ta có cách để cải tạo cơ thể hắc để mở rộng Huyết Ma Tộc.

Lý Dật cười cười:

-Cách cũng không tệ nhỉ? Dù là đồ bỏ đi thì cũng phải tận dụng hết công dụng của nó, không phải sao? Chỉ có điều, thực lực những năm nay của Huyết Ma các ngươi hình như không có gì tăng thì phải? Nếu không thì lẽ nào lại bị phong ấn suốt ở Tu La Đảo này sao?

-Hừ!

Phong Nhã hừ mũi:

-Đó không phải vì đám Huyết Ma biến đổi từ những nhân loại vô dụng đó hay sao? Dù cho chúng tu luyện ở nơi tốt nhất thì thực lực cũng tăng chậm rì!

Lý Dật nhìn nhìn Phong Nhã rồi cười nhẹ:

-Nhắc đến cái này, ta cũng muốn hỏi một câu. Không biết Phong Nhã các hạ là huyết chủng thuần hay là...

Phong Nhã cười lạnh:

-Phong Nhã ta thân là người của Huyết Ma Tộc lẽ nào lại so sánh với bọn hạng bét kia?

Lý Dật cười cười, quan sát Phong Nhã kỹ hơn một chút rồi nói:

-Nhưng thân Huyết Ma Tộc người hình như cũng không mạnh hơn bọn hạng bét kia bao nhiêu nhỉ?

-Không mạnh hơn bao nhiêu?

Phong Nhã bật cười, rồi nói tiếp:

-Đám hạng bét đó không phải người chưa từng gặp. Mấy trăm kẻ ta đem theo hôm đó đều là hạng bét người thấy chúng lợi hại hay là đồ vô dụng?

-Ồ?

Lý Dật khẽ nhún mày rồi trầm giọng nói:

-Có điều, nếu ta nhớ không nhầm thì tham gia Tế Thần Điển đều là kẻ có thực lực cao cường. Nhưng những kẻ người đem theo nhiều nhất chỉ có sức mạnh của Đấu Giả, người nói thế nào đây?

Phong Nhã cười nhạt, ngữ khí đầy sự coi thường:

-Phương phép tu luyện đấu khí của con người các người đúng là vứt đi! Nhiều kẻ sau khi biến thành Huyết Ma đều phải tu luyện lại từ đầu. Hơn nữa tốc độ vô cùng chậm chạp. Dù thỉnh thoảng có kẻ tu luyện nhanh cũng là đám ngu độn. Nhưng người thì không tệ, nếu có người làm thuộc hạ thì ta rất hài lòng!

-Bốp—

Lý Dật vung tay, một đạo đấu khí vụt qua đánh lên mặt Phong Nhã một nhát.

Rồi hắn cười lạnh lùng:

-Muốn sống thì ăn nói chú ý một tí!

Nói xem, hôm đó tại sao người lại đem nhiều người như vậy đến chỗ bọn ta xuất hiện? Nếu ta không nhầm thì người đã phục kích ở đó lâu rồi?

Phong Nhã nhổ một ngụm máu, nhếch mép nói:

-Có gì đâu chứ. Hàng năm con người các người đều đến đây. Tuy địa điểm không xác định nhưng Huyết Ma bọn ta không phải đám vô dụng, đương nhiên nắm được một vài nơi các người sẽ xuất hiện. Hàng năm bọn ta đều sai người trấn thủ để tóm gọn. Nếu để các người trà trộn vào trong dân chúng thì vô cùng rắc rối. Rắc rối bớt được tí nào thì hay tí ấy!

-Thì ra là vậy!

Lý Dật gục gặc:

-Lẽ nào các người không phân biệt được bọn ta với người dân Tu La Quốc sao?

Phong Nhã ngoan ngoãn ngoài dự tính, hắn nói:

-Những kẻ ngoại lai các người có cùng mùi với người bản địa, làm sao mà phân biệt được? À đương nhiên người bản địa ít kẻ biết đấu khí, nếu dùng để phân biệt thì chỉ có điểm đó là dùng được!

Lý Dật hơi ngẩn một chút rồi thờ dài:

-Thôi được rồi vậy câu hỏi cuối cùng. Huyết Ma Tộc các người rốt cuộc có thực lực ra sao?

-Thực lực ra sao?

Phong Nhã cười lạnh:

-Tuy Phong Nhã ta đánh giá mình rất cao, nhưng trong Huyết Ma Tộc cũng chẳng là gì. Cường giả thật sự có ai lại ra mặt làm mấy chuyện vớ vẩn này? Người hỏi ta Huyết Ma Tộc có thực lực thế nào? Nếu ta biết thì đã không rơi vào tay người!

Câu trả lời này của Phong Nhã cũng nằm trong dự liệu của Lý Dật.

Lý Dật lo tên Phong Nhã này sẽ lôi kéo mình nên dùng cả buổi chiều để tiến hành thẩm vấn. Cùng những câu hỏi đó hắn cố ý đảo lộn thứ tự hỏi mấy lượt liền, sau khi xác định câu trả lời đều thống nhất thì sắc mặt hắn trở nên thú vị.

Thế lực Huyết Ma Tộc tuy mạnh nhưng dường như không phiền phức như Lý Dật tưởng tượng. Hắn vốn tưởng rằng cường giả của Huyết Ma rất nhiều, nhưng từ những lời của Phong Nhã thì cường giả thật sự của Huyết Ma đều là kẻ có huyết chủng thuần. Còn những kẻ biến đổi thì cơ bản là lũ vô dụng. Vì thế hắn không lo đi Đại Đô một lần mà bị vô số người nhấn chìm.

Nghĩ trong đầu vài lần về hành trình trong mấy ngày tiếp theo thì Lý Dật mới coi như đã an tâm vài phần, ít ra thì sau khi khai thác được vài thông tin từ Phong Nhã thì hắn càng an tâm hơn.

Lý Dật mỉm cười, thà hai tay đang khoanh ra, nhìn Phong Nhã với ánh mắt lạnh băng.

Dường như cảm nhận được sát khí từ ánh mắt Lý Dật, Phong Nhã giật mình, rồi hét lên:

-Tiểu tử, hai ta đã nói rõ rồi! Nếu ta thành thật nói hết thì người tha mạng cho ta!

-Ta từng nói thế sao?

Lý Dật cười, tiến lên vài bước, đầu khí trên tay chậm chậm bùng lên.

-Rõ ràng người đã nói thế! Người đã nói!

Phong Nhã hét lên:

-Người nói chỉ cần hợp tác với người ta chắc chắn sẽ không chết!

Lý Dật cười, nhún vai:

-Thế... chúng ta có tính là hợp tác à?

Lời của Lý Dật khiến Phong Nhã chết sững.

Đúng là vừa rồi chỉ có thể nói là Lý Dật thẩm vấn chứ không thể coi là hợp tác!

Nhìn sát khí trong mắt Lý Dật cuối cùng Phong Nhã cũng biết sợ rồi. Hắn run rẩy rồi vội nói:

-Huyết ảnh Đại Pháp! Người không phải muốn Huyết ảnh Đại Pháp sao? Ta có thể cho người tâm pháp của Huyết Ảnh Đại Pháp, chỉ cần người tha cho ta!

-Giao dịch này cũng không tệ!

Lý Dật cười cười, lấy tay gãi mũi:

-Vậy, tâm pháp đó giấu ở đâu?

Cơ mặt Phong Nhã giật mấy cái. một lúc sau cắn răng nói:

-Ta không có toàn bộ Huyết Ảnh Đại Pháp. Nhưng Huyết Ảnh Đại Pháp của Huyết Ma Tộc dù trong tay ai cũng không có đủ. Trừ phi tu luyện đến cấp bậc nào đó thì mới được tiếp xúc với cấp bậc cao hơn. Với thực lực của ta trong tay chỉ có Huyết Ảnh Đại Pháp với tâm pháp tầng thứ ba!

-Đưa ra đây!

Lý Dật lạnh lùng.

-Người thả ta ra đã! Chỉ cần thả ta ra ta đảm bảo nhất định sẽ giao Huyết Ảnh Đại Pháp cho người!

Lý Dật cười nhẹ:

-Được, ta thả người ra nhưng sự kiên nhẫn của ta cũng có hạn người đừng có thử thách lòng kiên nhẫn của ta!

Vừa nói Lý Dật vừa vung tay, một đạo đầu khí đập vào chiếc quạt. Phong Nhã rên lên một tiếng rồi thấy chiếc quạt đã chìm sâu vào cái cây sau lưng Phong Nhã. Cả thân hình rơi xuống đất, hắn chỉ khó nhọc hít thở.

Lý Dật cười lạnh lùng nói:

-Thả người rồi tâm phép đâu?

Phong Nhã nghiêng rằng, mò mẫm một lúc run rẩy lấy ra một cuộn Quyển trục màu đỏ ném cho Lý Dật.

Lý Dật cười thầm, đầu khí trong bàn tay nhanh chóng vận hành...

Vèo—

Bồng đầu khí bùng lên trên người Phong Nhã, thân hình hắn vọt đi Thần tốc như tên bắn. Chỉ nháy mắt hắn đã biến thành một đường kẻ đỏ biến mất trong tầm mắt Lý Dật. Sau đó là giọng nói đầy oán hận vọng lại:

-Nhân loại, nhân loại đáng chết! Ta sẽ nhớ kỹ món nợ này! Hy vọng số người tốt lần sau đừng có rơi vào tay ta!

Khi chữ cuối cùng vang lên Lý Dật cảm nhận được rằng Phong Nhã ít nhất đã cách đây vài dặm rồi.

Tốc độ này quả thật là nhanh đến kinh thiên động địa.

Nhưng đồng thời Lý Dật cũng cảm thấy vài phần cổ quái. Không ngờ Phong Nhã lại có thể chạy thoát. Hắn vốn nghĩ chắc chắn Phong Nhã trước khi chết sẽ vùng dậy, nhưng không ngờ lại nháy mắt đã thoát mất. Chắc là hắn đã chuẩn bị rất lâu cho thời khắc này.

Chạy nhanh thật, chắc là dùng thứ bí thuật nào đó. Hừm Huyết Ma Tộc? Cũng không tệ... không tệ!

Lý Dật cười lạnh, ánh mắt toát lên sát khí nhưng lưỡng lự một chút hắn quyết định không đuổi theo. Dù sao thì để chạy mất một tên Huyết Ma nho nhoi cũng chẳng có ảnh hưởng gì mấy.

Nhìn chăm chú vào cuộn Quyển trục dưới đất dùng đầu khí thăm dò vài lượt Lý Dật mới yên tâm nhặt nó lên rồi mở ra.

Huyết Ảnh Đại Pháp, do Chân Tổ Huyết Ma Tộc sáng tạo uy lực có thể so sánh với Công pháp cấp Bạch Hổ của con người. Tu luyện tầng thứ tâm pháp này càng cao thì đẳng cấp càng cao. Nhưng tu luyện Huyết Ảnh Đại Pháp yêu cầu rất cao về huyết mạch. Nếu là người không có huyết mạch gì với Chân Tổ tu luyện không có bất cứ tác dụng gì. Nếu có huyết mạch với Chân Tổ thì tác dụng vô cùng lớn!

Những con chữ phức tạp xuất hiện trước mắt Lý Dật chỉ trong chốc lát Lý Dật đã xác định thật giả.

Nguyên nhân là vì dù Phong Nhã có lợi hại nữa thì cũng không thể giây lát là ngụy tạo được một bộ Công pháp cao cấp thế này.

Mở được một nửa, xem kỹ một lúc Lý Dật phát hiện dường như Huyết Ảnh Đại Pháp có vài điểm tương đồng với Thiên Ma Cửu Biến của hắn.

Trong hai thứ công pháp này, đầu khí đều có màu huyết sắc hơn nữa khi tu luyện đều có thể dựa vào ngoại vật để tăng tốc. Ví dụ như hai thứ Công pháp này đều có thể tăng tốc khi luyện hóa khí huyết sát, chúng đều có thể thôn phệ ngoại vật.

Nhưng sự khác biệt là ở chỗ Huyết Ảnh Đại Pháp chuyên thôn phệ tinh huyết của con người còn Thiên Ma Cửu Biến thì thôn phệ Mâm mống Đầu khí

Lý Dật vốn cảm thấy Công pháp mình tu luyện có vài phần tà ác, nhưng so với Huyết Ảnh Đại Pháp này thì chẳng là cái gì hết.

Có điều Huyết Ảnh Đại Pháp yêu cầu rất cao về huyết mạch, người bình thường căn bản là không thể tu luyện. Điều này cũng chẳng trách mà Phong Nhã lại dễ dàng giao nó ra như vậy! Chắc hẳn cũng biết Lý Dật không thể tu luyện được, nếu không chẳng lẽ lại dễ dàng giao nộp cho kẻ địch như thế?

Nhưng mà, tuy không tu luyện được Huyết Ảnh Đại Pháp nhưng dùng nó với Thiên Ma Cửu Biến để kiểm chứng lẫn nhau có lẽ cũng có hiệu quả không tệ. Chưa biết chừng khi quan trọng còn có thể dùng Huyết Ảnh Đại Pháp xử lý vấn đề.

Nghĩ đến đây Lý Dật lại cảm thấy hài lòng về thứ này. Hắn chậm rãi cuộn nó lại cất vào Dung Giới rồi nhìn về hướng Đại Đô...

Đại Đô chắc chắn mình phải đến đó chỉ là... giờ chưa phải lúc...

269. Q.3 - Chương 69: Tiểu Bộ Lạc

Đứng trong bóng râm của tán cây, Lý Dật nhìn vọng về một tiểu bộ lạc cách đó không xa.

Đây đã là tiểu bộ lạc thứ ba mà hắn gặp từ sau khi rời khu rừng quyết chiến với Phong Nhã rồi.

Giống như những tiểu bộ lạc trước đó, tiểu bộ lạc này cũng tràn đầy một thứ sức sống đặc biệt. Nếu không phải biết đây là Tu La Đảo thì Lý Dật gần như đã tưởng rằng đây là vùng đại thảo nguyên nào đó ở Đế Quốc Thiên Phong.

Do dự một lúc Lý Dật nhón chân lên mặt đất, thân hình như một cái bóng đen đi băng băng về hướng tiểu bộ lạc.

Việc hắn cần làm lúc này vốn là tìm một nơi bí mật để tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết. Nhưng hắn cũng không phải kẻ ngốc, hắn hiểu ở nơi như Tu La Đảo này thì đáng sợ nhất chính là không biết tin tức bên ngoài. Vì thế dù là cần tu luyện thì cũng phải tìm một nơi có thể dễ dàng có được thông tin chứ không phải một cái sơn động.

Dù sao thì điều này hoàn toàn khác với việc bế quan trước đây.

Được một khắc, bộ lạc đã xuất hiện hoàn toàn trước mắt Lý Dật hắn khẽ hít một hơi, kéo áo choàng che mặt lại rồi chậm rãi tiến về cổng lớn của bộ lạc đó.

Nhìn gần bộ lạc này thật ra cũng không nhỏ các công trình kiến trúc, lều trại liên tiếp nhau, có lẽ cũng to bằng một thành trì ở bên ngoài. Hơn nữa các âm thanh huyền ảo truyền ra chứng tỏ sinh hoạt ở đây cũng không tệ!

Mà điều Lý Dật cần chính là một bộ lạc như thế này. Bộ lạc như vậy, vì thường có người ngoài vào nên sẽ dễ dàng che giấu thân phận, mà nó cũng dễ dàng tiếp nhận người ngoài.

Nếu mà đến một bộ lạc vắng vẻ lạnh lẽo thì e là chỉ một lúc là bị nhìn ra ngay.

Đến cổng lớn sắc mặt Lý Dật bỗng thay đổi hắn vội vàng lùi sau nửa bước, một mũi tên xé gió bay tới cắm phập vào chỗ hắn vừa đứng. Rõ ràng là nếu lúc này mà hắn chậm một giây thôi là toi rồi.

Nhưng mũi tên này không hề mang chút đầu khí nào, dường như là do người bắn với sức của cánh tay mà thôi...

Người của bộ lạc này không đơn giản a!

Khi Lý Dật đang suy nghĩ thì từ phía trong bộ lạc vang lên tiếng kinh ngạc, rõ ràng là đối phương không ngờ Lý Dật lại có thể tránh được sự tấn công của mình.

Lý Dật cười nhạt, nhìn về phía cổng nói:

-Các hạ có ý gì vậy? Nếu không giải thích rõ ràng, có tin là hôm nay ta sẽ san bằng bộ lạc của các người không?

-Giải thích?

Người đứng trong bóng tối hơi khựng lại rồi bật cười ha ha:

-Xem ra người cũng là những con gà từ trong rừng ra nhỉ? Đến quy tắc của bộ lạc cũng không biết! Tiểu tử người có Lộ Dẫn không?

Lý Dật chau mày, Lộ Dẫn?

-Nhìn người là biết không có rồi...hề...hề...quả nhiên là từ trong núi ra.

Đối phương cười lạnh:

-Không có Lộ Dẫn cũng được thôi, nộp năm mươi kim tệ làm lộ phí là người có thể vào bộ lạc của bọn ta!

Môi giật giật mấy cái Lý Dật cười khổ một tiếng, thông tin hắn biết rất nhiều vậy mà chuyện nhỏ như thế này lại không hề có.

Nhưng cũng may Lý Dật đã có chuẩn bị từ trước, hắn lấy ra trong Dung Giới một túi tiền rồi ném đi.

Kẻ đứng trong bóng tối tung tung túi tiền, gục gặc rồi nói:

-Số lượng đủ người có thể vào!

Sau đó cánh cổng đang đóng kín từ từ được mở ra bên trong là một đám người chen chúc.

Chỗ cánh cổng là một tên cao lớn để trần nửa thân trên nhìn Lý Dật một cách kỳ quái, thấy Lý Dật lưỡng lự một lúc mới vào hắn ha ha cười:

-Lão tử trước nay luôn hành sự khoan dung, tiểu tử người không mặc cả này nọ, ta tặng cho người một cuộn Lộ Dẫn!

Rồi hắn lấy ra từ sau lưng một cuộn giấy da dê đã ngả vàng rồi ném cho Lý Dật.

Lý Dật bắt lấy, nhìn thì thấy đó là một văn bản chứng minh thân phận, giống như chứng minh thư vậy. Khóe môi giật mấy cái Lý Dật nhún vai cất nó vào Dung Giới.

Tuy nó không có mấy ý nghĩa đối với Lý Dật nhưng cũng không phải không có tác dụng gì.

Lý Dật quan sát xung quanh, phát hiện những người đang tản bộ đều là con người bình thường, còn hai bên đường thì có vô số sạp hàng bán đủ mọi thứ kỳ quái. Điều này cũng khiến hắn yên tâm xem ra Tu La Quốc cũng không khác mấy với Đế Quốc Thiên Phong.

-Vị huynh đệ...

Dường như nhìn thấy ánh mắt của Lý Dật, tên cao lớn kia lại gần cười cười:

-Chắc người từ phía Tây đến?

Lý Dật nhìn hắn cổ quái nhưng vẫn gật đầu.

Thế người có học được đấu khí trong truyền thuyết từ hai vị Đấu Thần các hạ đó không?

-Đấu Thần? Đấu khí trong truyền thuyết?

Lý Dật ngăn người hỏi lại.

Kẻ kia hơi biến sắc mặt lùi lại nửa bước nhìn Lý Dật cảnh giác:

-Lẽ nào người không phải đến từ núi phía Tây?

Vấn đề này nhất thời Lý Dật không trả lời được. Không phải hắn không muốn trả lời chỉ là gì mà Đấu Thần với đấu khí trong truyền thuyết khiến hắn có cảm giác kỳ quái vô cùng.

Quả nhiên như Xà Tôn Giả đã nói thân phận của Huyết Ma ở đây rất kỳ lạ. Ngay đấu khí cũng thành trong truyền thuyết. Phải biết cái gọi là đấu khí ở ngoại giới có thể mua cách tu luyện ở ngay bên đường, chỉ là rác rưởi mà thôi! Không ngờ ở đây lại biến thành thứ trong truyền thuyết.

Còn cái gọi là Đấu Thần có lẽ là hai Đấu Hoàng cường giả trong Đấu Thần Điện.

Hoặc có lẽ trong mắt người dân Tu La Quốc chưa biết sự đời này. Đấu Hoàng cường giả có đấu khí hóa cánh chính là Thần!

Cười thầm trong bụng, Lý Dật lắc đầu:

-Ta không phải đến từ phía Tây người đừng hiểu lầm... Có điều, cảm ơn Lộ Dẫn của người...

Nói rồi Lý Dật định bước vào bộ lạc thì bỗng trước mặt xuất hiện ba tên cầm trường kiếm sáng loáng, mặt đầy sát khí chặn đường.

-Hừ không phải truyền nhân Đấu Thần từ phía Tây, tiểu tử người tưởng rằng Lộ Dẫn của lão tử dễ lấy thế sao?

Một chuỗi tiếng cười khắc khắc khó nghe vang lên từ phía sau, Lý Dật quay lại nhìn, tên cao lớn ban nãy tay cầm dao găm nhìn Lý Dật lạnh tanh.

Lý Dật khựng người lại rồi bất giác cười khổ xem ra Tu La Quốc cũng không khác ngoại giới mấy nhỉ.

Lý Dật nhìn hẩn thản nhiên:

-Vậy xin hỏi ta làm thế nào thì mới lấy được Lộ Dẫn của người?

-Giao thứ trên người người ra đây! Tiền, vũ khí, hoặc bất cứ thứ gì đáng tiền. Nếu tâm trạng lão tử tốt thì sẽ không bắt người, còn tặng người Lộ Dẫn thế nào hả?

Hẩn cười nham hiểm.

Lý Dật thở dài:

-Nếu ta trả Lộ Dẫn cho người có phải là sẽ xong không?

Hẩn cười lạnh:

-Thứ ta đã đưa làm gì có chuyện để người trả lại?

-Thế nếu ta nói ta không muốn trả Lộ Dẫn cũng không giao nộp thứ đáng tiền thì sao?

Hẩn cười lạnh, lùng:

-Vậy lão tử sẽ cho người biết, nếu làm sai thì sẽ phải trả giá thế nào!

Quả nhiên ở đâu thì cũng là cá lớn nuốt cá bé cường giả vi tôn!

Lý Dật quét mắt nhìn xung quanh, thấy ai cũng có vẻ mặt xem trò vui rõ ràng là nếu hẩn chờ đợi có người đứng ra nói công lý thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Khẽ thở dài, Lý Dật nhìn tên kia với ánh mắt thương hại:

-Ta mới đến không hề muốn gây chuyện, cũng không muốn vô duyên vô cớ giết người. Nếu giờ các người rút đi thì ta sẽ giữ lại cho tính mạng!

-Không biết điều!

Hẩn cười lạnh lùng rồi hét:

-Chém chết hẩn cho lão tử!

-Tiểu tử đi chết đi!

Lão tử một đao chém chết người!

-Không biết sống chết!

Ba kẻ đứng trước mặt Lý Dật vung binh khí lên chém về Lý Dật không hề nương tay.

Lý Dật khẽ nhắm mắt, hẩn nhận ra những kẻ này căn bản là không tu luyện đấu khí ra tay như vậy cũng chỉ là dựa vào sức của bản thân mà thôi.

Bốp—bốp—bốp—

Chiêu thức của ba kẻ kia chưa kết thúc thì Lý Dật đã vung tay đánh ba phát, ba kẻ kia thấy trăng sao bay vòng vòng trước mắt. mặt cảm thấy đau rồi Ngay rằng cũng văng ra mấy cái, rồi đâm sầm xuống đất...

Ba đại hán hung hãn thua trong chớp mắt khiến ánh mắt xung quanh trở nên thú vị.

-Khốn kiếp!

Ba kẻ kia cùng lúc bại trận khiến tên cao lớn thấy sợ hãi, nhưng hắn không còn đường lui nữa, nắm chắc con dao găm nghiêng rằng xông lên.

-Bụp~~•

Một âm thanh nhẹ vang lên hai ngón tay Lý Dật kẹp lấy con dao găm, cười cười:

-Sau này muốn động thủ với ai tốt nhất nên tìm hiểu xem mình có thể giải quyết được đối phương hay không... Không phải chỉ có người từ núi phía Tây mới lợi hại hơn người! Có điều, có lẽ người không còn lần sau rồi!

Rắc—

Vừa dứt lời Lý Dật vịn ngón tay một âm thanh giòn tan vang lên con dao găm lập tức gãy đôi. tay phải Lý Dật đánh xuống, rồi một tiếng thét thảm thiết vang lên, lưỡi dao gãy đã cắm vào mạch máu của tên kia.

-Á

~~Hắn hét lên ôm lấy tay phải loạng choạng lùi ra sau. Hắn khổ sở nhìn cổ tay mình, hắn biết mạch máu bị cắt đứt, sức toàn thân không còn được bao nhiêu nữa, từ giờ hắn là phế nhân rồi...

Hắn nhìn bóng dáng Lý Dật quay người đi, ánh mắt không có sự oán hận mà chỉ có sự sợ hãi tột cùng...

Lướt mắt ra xung quanh, thấy ai cũng nửa cười nửa không. Lý Dật cũng không nói gì bước nhanh chân hòa vào dòng người.

Sau khi đi lòng vòng quanh tiểu bộ lạc khá phồn hoa này ánh mắt Lý Dật trở nên thú vị.

Trong bộ lạc này có vài lữ quán, nhưng cái nào cũng đã chật cứng khách, dường như có người đã tính đến việc Lý Dật sẽ dừng chân ở đây vậy.

Có điều, khả năng đó quả thực quá thấp, vì vậy nguyên nhân chính là thời gian này là ngày lễ lớn gì đó của Tu La Quốc...

Mà mình lại xui xẻo gặp phải nó, cũng chẳng trách ai được.

270. Q.3 - Chương 70: Tu Luyện

Lắc đầu chán nản, Lý Dật chuẩn bị rời khỏi đây, dù sao thì có cái gọi là Lộ Dẫn đến tiểu trấn khác ở đường như cũng không gặp vấn đề gì, vả lại hắn cũng không vội gì cả.

Đúng lúc hắn chuẩn bị rời khỏi tiểu bộ lạc này thì phía trước bỗng có một bóng người lướt qua, một nam nhân trung niên gầy guộc, mặt tươi cười xuất hiện trước mặt hắn...

-Vị các hạ đây muốn tìm nơi ở phải không? Vừa rồi ta thấy người đi vòng quanh các lữ quán.

Không đợi Lý Dật mở mồm, nam nhân đó nói.

-Nói vậy có nghĩa là người theo ta từ này đến giờ?

Lý Dật mỉm cười:

-Nói đi, có chuyện gì?

Kể kia cười khan, cung tay nói:

-Nếu các hạ muốn tìm chỗ ở thì ta có thể cung cấp một nơi khá tốt...

-Có điều kiện gì?

Lý Dật đương nhiên hiểu trên thế giới này chẳng có gì là miễn phí nên nói luôn.

-Hà hà, các hạ quá nhiên là người thông minh. Vậy ta cũng xin nói thẳng. Các hạ có mặt ở đây vào thời gian này chắc là tham gia Thu Nhật Tế ở Đại Đô? Mỗi năm vào lúc này là Hoàng thất đều bắt các địa phương tiến cống những thứ quý giá. Bây giờ các lữ quán đã bị đội tiến cống và thương đội thuê hết rồi... Vì thế, nếu các hạ muốn hãy cùng ở với thương đội nhỏ của ta hơn nữa có thể cùng đi các hạ thấy sao? Hà hà đương nhiên, bọn ta cũng không có yêu cầu gì quá đáng. Nghe nói mỗi năm nơi này đều khá bất ổn, vì thế trên đường nếu chẳng may có chuyện gì mong các hạ ra tay trợ giúp!

Gã nam tử kia nói.

Tại sao lại là ta?

Lý Dật bình thản.

-Khà khà... Nói thật, chắc các hạ cũng biết, trong nước, ngoài Thần Nhân và truyền nhân của Đấu Thần ra, người bình thường đều không có mấy bản lĩnh. Người có bản lĩnh như các hạ đây thì hiếm thấy vô cùng. Ban nãy thấy các hạ động thủ ở ngoài cổng, ta còn ngỡ là Thiên Nhân. Nếu có các hạ đồng hành thì đường đến Đại Đô chắc chắn không còn gì an toàn bằng!

Hắn vội vàng giải thích, đồng thời cũng không quên nịnh nọt thêm vào.

Lý Dật trầm ngâm một lúc, hắn đương nhiên là hiểu nếu dựa vào bản thân đến Đại Đô tuy không khó nhưng trên đường chưa biết chừng sẽ có rắc rối gì đó. Nhưng nếu có một thương đội bản địa che chắn thì đường như... cũng không phải là lựa chọn tồi.

Dù có hơi chậm nhưng rất may bây giờ cũng không vội cho lắm, thậm chí nếu muốn thăm dò tin tức gì còn phải dựa vào thương hội như thế này!

Nghĩ vậy Lý Dật không lưỡng lự nữa, hắn gật đầu:

-Được thôi, nhưng ta cũng nói trước, ngoại trừ những rắc rối thực sự những chuyện khác đừng có mong ta động thủ!

Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi!

Kể kia cười cười, nhưng lúc sau sắc mặt có vẻ khó xử:

-Có điều, thương đội bọn ta cần mua một vài thứ, ba ngày sau mới lên đường, không biết các hạ...

Lý Dật thản nhiên:

-Ta thế nào cũng được, nhưng các ngươi cần sắp xếp cho ta một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, ta không thích ồn ào!

Hắn lúc này mới thở phào, vội nói:

-Đương nhiên rồi! Các hạ, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ! Các hạ có thể gọi ta là Triệu Quang.

Người có thể gọi ta là Long Ngao Thiên...

Lý Dật cười cười nói ra một cái tên tuyệt đối không có thật.

Vậy thì mời Long Ngao Thiên các hạ...

000

Trong căn phòng tĩnh mịch âm u, Lý Dật ngồi khoanh chân trên giường, hai tay đang bắt ấn kỹ tu luyện mắt nhắm hờ nhìn cuộn Quyển trục màu đỏ trước mặt.

Triệu Quang đã sắp xếp cho Lý Dật một căn phòng kín đáo yên tĩnh. Hai bên đã giao hẹn ba ngày sau lên đường, Lý Dật cũng bảo Triệu Quang thăm dò một số tin tức. Hắn thì nhân cơ hội này tu luyện một, hai tầng của Nam Minh Lưu Hỏa Quyết.

Lưỡng lự một lúc. Lý Dật vung tay dùng đầu khí bịt cửa sổ lại, rồi khẽ hít vào một hơi ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cuộn Quyển trực.

Nam Minh Lưu Hỏa Quyết công pháp Bạch Hổ Sơ cấp Hỏa Hệ vô cùng quý giá. Hơn nữa Công pháp Hỏa Hệ trước nay có tên Đệ Nhất Sát Phạt, nếu tu luyện thành công thì khi đối diện với kẻ địch hắn sẽ có thêm vài thủ đoạn nữa.

Mà Lý Dật cũng mơ hồ biết được tại sao Xà Tôn Giả muốn hắn tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết. Vì sau này khi tu luyện Ý Thiên Phá Không Kiếm cần ít nhất trong cơ thể có hai thuộc tính đầu khí. Mà với tình hình hiện nay, nếu đầu khí trong cơ thể nhiều hơn chút nào thì uy lực của chiêu số sẽ mạnh hơn chút ấy...

Có điều, Lý Dật vẫn thấy không hiểu thể chất của mình rốt cuộc thuộc loại thuộc tính gì. cũng không biết có tu luyện được Nam Minh Lưu Hỏa Quyết hay không nữa...

Nhưng hắn cũng có những V nghi cở quái, đó chính. là sau khi tu luyện Thiên Ma Cửu Biến, ngay thuộc tính đầu khí cũng đổi được, huống hồ là luyện thêm một thứ Công pháp!

Có lẽ chưa biết chừng hắn lại đi được trên những con đường mà kẻ khác phải bỏ tay...

Nghĩ ngợi một lúc tâm Thần Lý Dật dần dần ổn định, rồi hắn dùng tay phải khẽ ấn lên huyệt nhân trung, một sợi đầu khí màu đỏ được hắn kéo ra rồi rơi xuống cuộn Quyển trực...

Xẹt

~~Những âm thanh nhỏ vang lên. Quyển trực chậm rãi mở ra, năm chữ Nam Minh Lưu Hỏa Quyết đỏ đến đau cả mắt.

Nam Minh Lưu Hỏa Quyết. Công pháp Bạch Hổ Sơ cấp Hỏa Hệ, đầu khí Hỏa Hệ tu luyện từ Công pháp này quá cường bạo người bình thường khi chưa tu luyện được đã bị lửa đoạt mất tâm chí phát nổ mà chết... Nếu tu luyện thì phải vô cùng cẩn thận, người thuộc tính nào cũng có thể tu luyện, chỉ có người Hỏa thuộc tính là không được...

Bên trong cuộn Quyển trực viết tuy đơn giản nhưng chỉ vài câu đó thôi cũng khiến Lý Dật vừa mừng vừa lo. Mừng là bất cứ ai không phải Hỏa thuộc tính đều có thể tu luyện lo là vì câu nói lửa cường bạo đoạt tâm chí...

Có điều cách nói này cũng không phải sai, nếu không phải Nam Minh Lưu Hỏa Quyết có vấn đề gì đó thì cũng không bị vị Đẩu Hoàng cường giả kia phong ấn.

Chỉ có điều, có lẽ không đến mức muốn thử tu luyện cái này cũng phải thành thái giám đâu nhỉ?

Hơn nữa, từ điểm người Hỏa thuộc tính không được tu luyện có thể thấy chắc đầu khí tu luyện thành từ Công pháp này sẽ bộc phát đến cực điểm, nếu không Công pháp bình thường thể chất có thuộc tính tương đồng tu luyện là tốt nhất.

Do dự một lúc Lý Dật quyết định tu luyện thử xem cái gọi là Nam Minh Lưu Hỏa Quyết này rốt cuộc cường bạo đến mức nào. Dù sao thì hắn còn tu luyện Thiên Ma Cửu Biến, cũng không sợ vì tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết mà sai sót gì đó.

Nhưng muốn tu luyện một loại Công pháp thuộc tính khác thì bây giờ cũng không phải thời điểm tốt nhất. Lý Dật chậm chậm nhắm mắt lại, tạm thời không để ý đến cuộn Quyển trực trước mặt, bắt đầu vận hành Thiên Ma Cửu Biến.

Sau trận chiến với Phong Nhã hôm nay, đầu khí của Lý Dật vốn đã cạn kiệt, vì thế muốn hồi phục lại trạng thái tốt nhất không phải dễ. Cũng may sự tích lũy trong cơ thể hắn khá hùng hậu nên không cần mất nhiều thời gian như người bình thường để phục hồi đầu khí.

Tu luyện được khoảng nửa tiếng. Lý Dật cảm thấy đầu khí trong cơ thể bắt đầu dồi dào trở lại, hơn nữa dường như trận đại chiến hôm nay cũng khiến căn cơ của hắn ổn định hơn. Tuy còn cách sự đột phá lên Đấu Sư rất xa, nhưng Lý Dật cũng biết thực chiến rất tốt cho việc rèn luyện đầu khí.

Đến lúc này, Lý Dật coi như đã hiểu được vài phần nguyên nhân Xà Tôn Giả muốn hắn tham gia Tế Thần Huyết Điển. Dù sao thì nếu hắn ở bên ngoài lẩn lộn mà cứ mượn sức mạnh của Xà Tôn Giả chắc chắn sẽ lơ là việc tu luyện. Mà cứ cho là đăng cấp tăng lên nhưng không có sự cảm ngộ và thể nghiệm thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Thăng cấp qua chiến đấu mới là thực lực thật sự, mà như đám con cháu thế gia như hoa trong lồng kính, trải nghiệm ít đăng cấp có cao cũng chỉ là đồ vô dụng!

Cách nghĩ đó Lý Dật rất hiểu, với thân phận tuyệt đỉnh sát thủ thế giới ngằm ở kiếp trước của hắn, đương nhiên là hắn biết chỉ có chiến đấu mới là con đường tốt nhất để tăng cường thực lực.

Xà Tôn Giả nghĩ cho hắn như vậy khiến hắn cũng thấy cảm động.

Nói ra thì từ sau khi biết hắn, Xà Tôn Giả đã bỏ ra quá nhiều thứ, quá nhiều rồi...

Trong đầu thì nghĩ như vậy, nhưng đầu khí trong người Lý Dật vẫn đang di chuyển. Sau khi tràn tới lượt quanh Thiên Khôn Địa Càn Châu một vòng rồi đầu khí đi vào xoáy đầu khí ở đan điền khí hải. Cuối cùng đầu khí màu đỏ chậm chậm chuyển động trên xoáy đầu khí khiến kinh mạch toàn thân Lý Dật thấy dễ chịu...

Cảm nhận được mình đã dần hồi phục lại trạng thái tốt nhất. Lý Dật khẽ thở ra. Hồi phục và bồi bổ cho đầu khí đều cần không ít thời gian, nhưng hình như mình đã rút ngắn được rất nhiều à...

Thiên Khôn Địa Càn Châu, quá nhiên không hổ là thứ dùng để tăng tốc tu luyện...

Cảm nhận trạng thái kỳ lạ của mình, tâm Thần Lý Dật ngày càng vững chắc. Cứ tu luyện như vậy hai tiếng sau. Lý Dật cảm thấy mình đã ở trạng thái tốt nhất, thậm chí mơ hồ có cảm giác chạm được vào bậc cửa của Thất Tinh. Nhưng cảm giác này đến nhanh mà đi cũng vội. Đương nhiên Lý Dật hiểu lúc này không phải thời cơ đột phá. trong lòng hắn cũng không nóng vội...

Phù-

Thở ra một hơi dài, Lý Dật nhìn bàn tay một sợi đầu khí đang chuyển động trên ấn kỹ huyền ảo, rồi dần dần đi vào người hắn...

Nguyên khí thiên địa ở xung quanh đang sôi sục bỗng lắng xuống.

Hình như đã đến lúc rồi!

Lý Dật mừng thầm, hắn biết với trạng thái của mình lúc này, nếu tu luyện tiếp thì rất nhiều cái lợi. Nhưng trạng thái lúc này phải dùng để tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết!

Vậy là hắn không do dự, điểm nhẹ tay lên Nam Minh Lưu Hỏa Quyết rồi từ từ thu tay lại đặt lên huyệt nhân trung...

Ừnh

~~Trên cuộn Quyển trục màu đỏ đang lơ lửng trong không trung, ánh sáng đỏ lóe lên bao trùm cả căn phòng. Từ cuộn Quyển trục hiện ra vô số những ký tự kỳ lạ rồi chìm vào trong mắt Lý Dật.

-Ừ... ừ...

Tiếng rên rỉ vang lên, Lý Dật đang ở trạng thái tu luyện bỗng giống như bị vô số kẻ tấn công, toàn thân run lẩy bẩy, chữ vào càng nhiều người hắn càng rung lên dữ dội.

Cuối cùng toàn thân Lý Dật cũng ngừng run rẩy, cuộn Quyển trục thì như mất đi linh tính, rung lên một lúc rồi biến mất trong không khí.

Lý Dật vẫn giữ nguyên trạng thái tu luyện nhưng không biết ấn kỹ trong tay hắn đã thay đổi bao nhiêu lần rồi...

271. Q.3 - Chương 71: Thế Giới Quyền Trục

Trong một đám sương hư vô ẩn hiện, bốn bề là những đám mây, đám khói màu đỏ máu bay qua bay lại không ngớt. Mỗi lần một đám mây bay qua đường như bầu trời lại bị ngọn lửa nóng bỏng đốt cháy, tuy chỉ là ảo ảnh nhưng lại khiến cho người ta cảm giác rất chân thực.

-Đây là...

Đang lơ lửng trong không trung Lý Dật lẩm bẩm. Tuy nhiên hắn không còn là con gà trong việc tu luyện nữa rồi nên chỉ nghĩ một lát là hắn hiểu ra. Có lẽ Nam Minh Lưu Hỏa Quyết không chỉ dùng tu luyện tâm pháp. Rất có thể là người để lại cuộn Quyền trục này đã lưu lại kinh nghiệm cả đời tu luyện vào trong nó. Thậm chí trong Thế giới Quyền trục này có thể còn có loại sức mạnh kế thừa kỳ dị nào đó.

Có điều cách ghi chép lại phép quyết tu luyện như thế rất hiếm, vì người thường căn bản là không thể dùng cách này. Chỉ vì nếu thế thì tu vi của người chế tạo sẽ bị giảm hẳn một nửa. Hơn nữa cuộn Quyền trục đó chỉ dùng được một lần. Nó rất có tác dụng với người đọc chứ với việc truyền thừa thì không có mấy.

Thứ này chắc là do cường giả nào đó để lại. Nếu không thì đã không có tình trạng kỳ quái này! Có điều, với ta đây cũng là chuyện tốt, ít nhất thì không phải tu luyện bừa không phương pháp...

Khẽ thở dài một tiếng, Lý Dật bắt đầu quan sát đám mây lửa.

Không biết qua bao lâu rồi một đột nhiên đám sương khói kia tiêu tan sạch sẽ không còn gì. Trên bầu trời, một làn sóng lửa như con giao long đang lao xuống, phía sau nó là một bóng người mờ ảo màu đỏ, thứ ẩn kỹ cổ quái không ngừng biến đổi.

Thấy vậy tâm thần của Lý Dật khẽ động, hắn hiểu mình đã tình cờ nhìn thấy kinh nghiệm mà vị cường giả kia để lại trong cuộn Quyền trục này.

Cái bóng mơ hồ màu đỏ kia không ngừng biến đổi thân hình, cùng với sự thay đổi đó. con rồng lửa khổng lồ đang uốn lượn xung quanh biến cả bầu trời thành một màu đỏ chói lọi.

Bỗng cái bóng đó dẫm mạnh chân và con giao long khổng lồ kia lập tức biến thành một ngọn lửa rừng rực cháy trong không trung. Cái thân hình trong đám lửa đó đập hai tay, ngọn lửa lan tỏa ra bốn bề với những đường huyền diệu.

-Xoẹt

~~Vào lúc đó không khí dường như cũng bị lửa thiêu đốt bầu trời vốn không có gì bỗng xuất hiện những đường nứt mảnh kỳ lạ. Trên đó thậm chí còn có vài đốm lửa giống như ở ngoại giới.

Có phản ứng ở mức độ này với Hỏa nguyên khí trong nguyên khí thiên địa, Nam Minh Lưu Hỏa Quyết quá nhiên sắc bén! Cũng cuồng bạo vô cùng!

Lý Dật lẩm bẩm kinh ngạc.

Cảnh tượng này dù hắn có tu luyện Thiên Ma Cừu Biến cũng không làm được. Từ đó có thể thấy, đánh giá về sự cuồng bạo của Nam Minh Lưu Hỏa Quyết trước đây không hề sai.

Bóng người kia dường như cảm nhận được gì đó, hắn điểm tay vào không khí những con sóng lửa thu lại về đầu ngón tay hắn hình thành một ngọn lửa nhỏ. Nhưng chỉ nhìn từ xa thôi người ta cũng có thể cảm nhận thấy một sức mạnh vô cùng cuồng bạo của ngọn lửa đó.

Những vết nứt trong không khí dường như ngày một nhiều lên. Ngọn lửa lan tỏa trên những vết nứt đó và trên đầu ngón tay kẻ kia phối hợp với nhau chặt chẽ. Dường như chỉ cần hắn khẽ động thôi là toàn bộ trời đất sẽ bị thiêu cháy.

Nam Minh Lưu Hỏa Quyết này thậm chí không cần phối hợp với Đấu kỹ, chỉ cần tu luyện được đấu khí trong đó là có được sức công phá siêu nhiên rồi? Cái tên Đấu kỹ cửu hệ Đệ Nhất Sát Phạt không phải chỉ để nói thôi...

Lý Dật vẫn cảm thán, tuy kiến thức của và Công pháp hắn tu luyện không phải bình thường, nhưng uy lực của Nam Minh Lưu Hỏa Quyết thể hiện khiến hắn phải kinh ngạc.

Khi Lý Dật đang ngẩn ra, bỗng một giọng nói già nua vang lên:

Nam Minh Lưu Hỏa Quyết. Công pháp Bạch Hổ Sơ cấp Hỏa Hệ nhưng nếu nói đến uy lực sau khi tu luyện thậm chí không kém Công pháp Bạch Hổ Cao cấp... Chỉ là nó quá cuồng bạo tổn hại tâm trí người tu luyện. Những kẻ tâm chí không kiên định mà tu luyện chắc chắn sẽ bị đoạt mất tâm thần. Do đó mà Công pháp này mới hạ xuống còn Bạch Hổ Sơ cấp.

-Nam Minh Lưu Hỏa là một trong Thất Đại Chân Hỏa trên thế gian, có thể thiêu đốt vạn vật trong trời đất, trăm năm không tắt. Nam Minh Lưu Hỏa Quyết tạo ra dựa vào ngọn lửa đó. Khi tu luyện đến mức thành thực, người tu luyện có thể biến ra Nam Minh Lưu Hỏa có thể phối hợp với Nam Minh Lưu Hỏa từ xa người không chết, lửa không tắt, uy lực vô tận... Nếu không thành thực đấu khí của người tu luyện vẫn có uy lực thiêu đốt vạn vật nhưng việc tu luyện Công pháp này tổn hao tâm thần rất lớn. Tâm chí không kiên định chắc chắn sẽ bị đấu khí Nam Minh Lưu Hỏa thôn phệ, hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ... Tiếp theo là những điểm cần chú ý khi tu luyện tâm pháp Nam Minh Lưu Hỏa Quyết. Nếu tiếp tục tu luyện thì nghe... Hối hận thì đây là cơ hội cuối cùng để từ bỏ!

Giọng nói vừa dứt, phía trước Lý Dật xuất hiện một vòng sáng mờ nhạt. Hẩn hiểu, chỉ cần hẩn bước vào đó là có thể rời khỏi cái thế giới kỳ lạ này, nhưng đã quyết định rồi lẽ nào lại từ bỏ?

Dường như biết được ý nghĩ của Lý Dật cái vòng sáng đó từ từ biến mất. Giọng nói kia lại vang lên, nhưng lần này là nói về những điểm quan trọng khi tu luyện và tâm pháp của Nam Minh Lưu Hỏa Quyết.

Lý Dật nhắm mắt nín thở, ghi nhớ tâm pháp Nam Minh Lưu Hỏa Quyết không sót chữ nào. Còn cách tu luyện thì càng kỹ lưỡng hơn.

Một lúc sau, hẩn thở ra một hơi dài và mỉm cười. Nam Minh Lưu Hỏa Quyết quả nhiên không phụ những gì hẩn đã hy vọng. Phương pháp tu luyện vô cùng huyền diệu, chắc người sáng tạo ra nó phải là một thiên tài...

Hơn nữa LÝ Dật cũng đã hiểu tại sao giọng nói kia lại nhấn mạnh không được tùy tiện tu luyện nó vì phương pháp tu luyện đúng là rất khùng bố...

Có điều, nếu đã có nó trong tay dù thế nào cũng phải thử xem sao!

Trước mặt Lý Dật lại xuất hiện một cái vòng ánh sáng, lần này không chút do dự. Lý Dật bước ra.

Trước mắt khung cảnh bỗng vụt qua và rồi hẩn cảm nhận được rằng mình đã rời khỏi Thế giới Quyền trục.

Ngồi khoanh chân trên giường. Lý Dật từ từ mở mắt ra nhìn, quả nhiên, Quyền trục Công pháp kia đã biến thành tro bụi không còn gì.

Lần nào ta cũng xui xẻo như vậy muốn giữ lại để bán cũng khó đến như vậy...

Lắm bầm vài câu, Lý Dật lại hít một hơi dài:

Vậy thử xem rốt cuộc Nam Minh Lưu Hỏa Quyết bá đạo hay vận khí của Lý Dật ta tốt!

Phương pháp tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết hơi khác so với các Công pháp khác. Thường thì tu luyện Công pháp Đấu kỹ đều cần hấp thụ nguyên khí thiên địa để tới luyện rồi hấp thụ tinh hoa của nó để thành đấu khí cũng có nghĩa là người tu luyện tuy sau này có thể bổ sung đấu khí bị tiêu hao nhưng muốn mạnh hơn thì phải không ngừng tới luyện nguyên khí thiên địa.

Điểm này thì ngay Thiên Ma Cửu Biến của Lý Dật, hay Huyết Ảnh Đại Pháp của Huyết Ma Tộc cũng không ngoại lệ, đều cần tới luyện tinh hoa trong nguyên khí thiên địa. Mà khí huyết sát đối với hai loại Công pháp này chẳng qua là nguyên khí đã tới luyện mà thôi.

Còn tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết lại không đơn thuần là hấp thụ nguyên khí thiên địa rồi hấp thụ tinh hoa đấu khí trong đó.

Còn tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết thì cần ở chỗ có nguyên khí Hỏa thuộc tính đậm đặc nhất, lấy ra Nam Minh Lưu Hỏa dẫn vào trong cơ thể để nó trở thành một phần của cơ thể. Cuối cùng mới biến lửa thành nguồn, hình thành một cái gần như xoay đấu khí.

Có hai điểm rắc rối nhất khi tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết. Thứ nhất là làm thế nào để lấy ra Nam Minh Lưu Hỏa từ trong nguyên khí thiên địa. Thứ hai là khi dẫn nó vào cơ thể, việc đảm bảo kinh mạch không bị một trong Thất Đại Chân Hỏa này phá hủy và biến nó thành dấu khí của mình được không thì chưa biết chắc được...

Nhưng cũng may Lý Dật vào Thế giới Quyển trục, ngoại trừ tâm phép ra hắn còn có được thứ quan trọng mà Nam Minh Lưu Hỏa Quyết cần đó chính là Nam Minh Lưu Hỏa quý giá được để lại trong Thế giới Quyển trục...

Đây cũng là một trong các thứ kế thừa mà người để lại Quyển trục này lưu lại, để hậu nhân bớt được chút phiền phức khi tu luyện. Nếu không thì chỉ việc tôi luyện ra Nam Minh Lưu Hỏa thôi e là rất nhiều người không thể qua được chứ chưa nói chuyện khác.

Khê hít một hơi chỉ quyết biến đổi nhanh chóng, nguyên khí thiên địa trong phòng bỗng rung lên dữ dội.

Căn phòng bỗng ẩn hiện màu đỏ rực, cuối cùng trong không trung như xuất hiện vô số ngọn lửa cháy rực...

Những ánh lửa này không phải nguyên khí Hỏa thuộc tính bình thường mà là Nam Minh Lưu Hỏa vốn được phong ấn trong Công pháp Quyển trục Nam Minh Lưu Hỏa Quyết.

Nếu lần này Lý Dật từ bỏ tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết thì Nam Minh Lưu Hỏa tự nhiên sẽ tan biến cùng Quyển trục. Nhưng Lý Dật đã quyết định tu luyện thì có thể tận dụng số Nam Minh Lưu Hỏa này...

Dường như người chế tạo ra Quyển trục cũng để lại một chút thử thách với hậu nhân. Mất đi cơ hội này thì không còn đường mà tu luyện nữa, hoặc dù có đi nữa thì cũng rất khó có thể có được.

Nhìn những ngọn lửa trong không trung Lý Dật hít vào một hơi, tay phải thay đổi chỉ quyết rồi chỉ ngón tay trở về phía trước.

Vô số ngọn lửa bỗng ào ạt tràn về phía ngón tay Lý Dật.

Nhưng khi đến trước ngón tay Lý Dật, chúng không đi vào cơ thể hắn mà nhanh chóng ngưng tụ lại, biến thành một đốm lửa nhỏ chuyển động trong không trung...

Nhìn đốm lửa nhỏ đó. Lý Dật hiểu được sự quý giá cũng như sự khủng bố của nó. Nhưng đến lúc đó hắn không có thời gian để do dự, khẽ thở ra chỉ quyết trên tay hắn lại biến đổi.

Xoẹt

~~Đốm lửa rơi xuống ngón tay Lý Dật, rồi bao trùm lấy tay hắn, một lúc sau đã phủ toàn bộ cơ thể Lý Dật...

Trên người Lý Dật lúc này, lửa cháy rừng rực...

272. Q.3 - Chương 72: Dung Hợp

Nhiệt độ trong phòng tăng nhanh và trở nên nóng cực độ, đồ đạc trong phòng bắt đầu đen xạm đi.

Nhưng may mà cái gọi là Nam Minh Lưu Hỏa đã được người chế tạo Quyển trục luyện hóa đã không còn hình thức như ban đầu nữa mà đã biến thành hỏa điểm dấu khí. Vì thế mà tuy nhiệt độ có cao nhưng dù không được khống chế thì cũng không thể tùy ý thiêu đốt ngoại vật.

Trong sự bao trùm của những ngọn lửa này, Lý Dật cảm nhận được rõ ràng mỗi thớ thịt trên người hắn đều có cái cảm giác nóng cháy, thậm chí hắn còn nghĩ chỉ cần không cẩn thận chút thôi là sẽ bị cái nóng này giày vò đến phát điên.

Dù sao thì cái cảm giác bị lửa nuốt chửng không dễ chịu chút nào.

Hắn cũng muốn sử dụng đấu khí trong cơ thể thôn phệ đám Nam Minh Lưu Hỏa kia, nhưng hắn cũng biết nếu vậy thì sẽ bỏ lỡ cơ duyên hiếm có tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết.

Lý Dật nghiêng chặt răng, phát ra những tiếng ken két, rồi thấy một đốm lửa tản ra bao phủ lấy toàn thân Lý Dật.

Lý Dật chờ khoảnh khắc này lâu lắm rồi, hắn khẽ hét lên, chỉ ấn tiếp tục thay đổi!

-Xoẹt

~~Cùng với sự thay đổi của ấn kỹ Nam Minh Lưu Hỏa bao bọc toàn thân hắn bay lên lơ lửng, tuy chỉ cách cơ thể hắn chưa đến nửa tấc nhưng cũng giúp cho Lý Dật dễ chịu hơn vài phần.

-Đã đến lúc rồi!

Rồi hai tay hắn nhập lại Nam Minh Lưu Hỏa đang lan tỏa khắp người thu lại một lát sau hình thành nên hình một con giao long nhỏ!

-Đấu khí hóa hình!

Đây là cảnh giới mà người thường không thể đạt đến vậy mà lúc này Nam Minh Lưu Hỏa vẫn chưa thuộc về Lý Dật đã xuất hiện sự thay đổi này cũng chỉ vì quán tính mà thôi!

Dù sao theo một ý nghĩa nào đó thì Nam Minh Lưu Hỏa cũng có thể gọi là Mầm mống Đấu khí!

Con giao long nhỏ bằng lửa uốn lượn quanh người Lý Dật như một loại thuật phép huyền ảo nào đó vô cùng kỳ lạ! Rồi một lúc sau con giao long đó rống lên rồi đâm về hướng ngực Lý Dật.

-Thành hay bại phải xem lần này đây!

Lý Dật hiểu, nếu lần này mà không thành công, hậu quả của việc Nam Minh Lưu Hỏa xâm nhập cơ thể là sẽ trọng thương, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng!

Nhưng nếu luyện hóa được chúng ra đấu khí hỏa diễm thì thực lực của hắn ít nhất cũng tăng lên gấp đôi!

-Ừnh—

Con giao long nhỏ bé đem theo uy lực có thể thiêu đốt trời đất chui vào ngực Lý Dật, áo hắn nổ tung, vùng da thịt phía trước ngực đen xạm đi, sắc mặt hắn trắng bệch, một ngụm máu phun ra.

-Thất bại rồi?

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu Lý Dật, nhưng chỉ một lúc hắn xua đi cái ý nghĩ làm suy sụp tinh thần ấy, ấn kỹ biến đổi theo tâm pháp của Nam Minh Lưu Hỏa Quyết.

Những gì có thể làm, hắn đã làm cả rồi, còn lại phải xem vận khí thế nào thôi!

-Xoẹt

~~Mang theo thứ âm thanh kỳ quái, con giao long lửa chui vào kinh mạch ở ngực Lý Dật, cái cảm giác xé toạc nóng bỏng ấy khiến kinh mạch Lý Dật dường như muốn nổ tung.

Nhưng may mắn khi tu luyện Thiên Ma Cửu Biến, kinh mạch hắn đã vô cùng kiên cố nên cũng tiếp tục kiên trì được.

Lý Dật nghiêng răng đến bật máu, cuối cùng cũng qua được cửa ải đầu tiên quan trọng nhất. Hắn cũng không kịp vui mừng đã phải điều động con giao long hình thành từ Nam Minh Lưu Hỏa theo tâm pháp của Nam Minh Lưu Hỏa Quyết...

Bước thứ nhất của Nam Minh Lưu Hỏa Quyết là dẫn Nam Minh Lưu Hỏa ra khỏi nguyên khí thiên địa.

Bước thứ hai là dẫn lại nó vào cơ thể, tôi luyện kinh mạch. Nếu không vượt qua được thì Nam Minh Lưu Hỏa sẽ mất khống chế, khiến người tu luyện phát điên hoặc nổ tung mà chết.

Bước thứ ba mới là luyện hóa Nam Minh Lưu Hỏa, ngưng tụ lại thành đấu khí tinh túy nhất rồi biến thành xoáy đấu khí...

Tuy nhiên trong cơ thể Lý Dật đã có xoáy đầu khí từ lâu rồi...

Việc Lý Dật đang làm là bước thứ hai vô cùng quan trọng. Nếu bước này mà không thành công thì bước cuối không cần nói nữa.

Dưới sự dẫn dắt của tâm thần Lý Dật, con giao long Nam Minh Lưu Hỏa chảy như một dòng suối trong cơ thể hắn. Trong khi chảy thì nó tôi luyện kinh mạch, cơ bắp và xương cốt của Lý Dật...

Nói ra thì quá trình này rất dài, rất cực khổ. Nếu trước đó Lý Dật không tu luyện Công pháp khác rồi thì việc này có lẽ sẽ rất khó khăn...

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân Nam Minh Lưu Hỏa Quyết bị phong ấn.

Có điều, nếu nói thì dường như vận khí của Lý Dật cũng không tệ...

Quá trình này tiếp diễn gần nửa ngày trời, đến khi toàn bộ kinh mạch đã được Nam Minh Lưu Hỏa tôi luyện xong thì tinh thần Lý Dật khẽ rung lên...

Hình như hắn đã làm được bước thứ hai rồi.

Có điều, bước thứ ba có vẻ dễ nhất, đối với Lý Dật lúc này lại có vài phần khó nhằn nhất.

Dù sao thì những người khác khi tu luyện không có xoáy đầu khí, còn hắn không những có mà trong xoáy đầu khí còn có tận hai loại đầu khí...

Sau khi lưỡng lự một lát hắn cắn răng dùng tâm thần rút ra một sợi Nam Minh Lưu Hỏa từ từ nhét vào xoáy đầu khí...

-Ừnh—

Trong cơ thể hắn như trải qua một trận chiến đấu, khi Nam Minh Lưu Hỏa đến gần xoáy đầu khí thì bị thứ đầu khí màu đỏ nghiền vụn mất...

-Xem ra phiền phức rồi đây...

Lý Dật lẩm bẩm, nhưng hắn không từ bỏ vẫn cắn môi, lại thêm một chút Nam Minh Lưu Hỏa đưa vào...

-Ừnh—

Lại một tiếng nổ lớn, lần này không chỉ đan điền khí hải của Lý Dật, ngay cả ngoại giới dường như cũng bị chấn động, nguyên khí thiên địa rung chuyển dữ dội.

-Phụt—

Lý Dật phun ra một ngụm máu sẫm, giờ hắn cảm thấy cười không nổi mà khóc cũng chẳng xong.

Dù trước mặt Đẩu Hoàng cường giả thì hắn cũng chẳng dễ dàng thổ huyết như vậy. Không ngờ bây giờ lại tu luyện đến mức thổ cả huyết, đúng là oan nghiệt...

Tự trào phúng mình xong, Lý Dật cũng chẳng có cách nào khác, nếu có Xà Tôn Giả thì còn có thể hỏi ý kiến, chứ bây giờ Lý Dật chỉ có thể dựa vào bản thân thôi!

Cổ cầm cự được nửa tiếng sau, cảm thấy Nam Minh Lưu Hỏa vốn đã bị ‘thu phục’ lại đang muốn trỗi dậy, bất giác hắn có cảm giác thảm hại. Hắn hiểu, nếu không luyện hóa chỗ Nam Minh Lưu Hỏa này nữa thì hắn sẽ gặp phải bi kịch...

-Khốn nạn! Thử lại vậy!

Nghĩ ngợi một lúc Lý Dật một lần nữa điều động một chùm Nam Minh Lưu Hỏa từ từ tiến vào Thiên Không Địa Càn Châu.

-Xẹt—

Một âm thanh nhỏ vang lên, dường như Thiên Không Địa Càn Châu đã thôn phệ Nam Minh Lưu Hỏa một cách hoàn hảo, nhưng một lúc sau lại nhả ra...

Nhưng trong Nam Minh Lưu Hỏa lúc này có sự thay đổi gì đó. Nam Minh Lưu Hỏa dường như đã đủ tinh thuần càng trở nên càng tinh thuần hơn.

Lý Dật thử điều động chỗ Nam Minh Lưu Hỏa đó đi vào xoáy đầu khí...

-Ầm

~Lần này Nam Minh Lưu Hỏa không bị bài trừ nữa mà được dung hợp vào xoáy đầu khí của Lý Dật...

Điều này khiến Lý Dật mừng đến phát điên. Tuy hắn không biết lý do tại sao nhưng cũng không ảnh hưởng việc hắn tiếp tục. Sau đó đám Nam Minh Lưu Hỏa phía sau khí hải dần bắt đầu chuyển động...

Trong căn phòng, nguyên khí thiên địa Hỏa thuộc tính không ngừng trào ra. Sau khoảng hai tiếng đồng hồ thì sự chấn động này mới dần bớt đi...

Và khi Lý Dật đã luyện hóa những Nam Minh Lưu Hỏa cuối cùng, nguyên khí thiên địa lại trở về với trạng thái yên tĩnh ban đầu...

Lý Dật từ từ mở mắt ra, chỗ đen trên ngực dần trở về nguyên trạng, ngực cũng không hề lên xuống, dường như không còn hít thở nữa vậy. Chỉ có điều, trên người hắn, ba thứ ánh sáng màu máu, màu đỏ và màu tím không ngừng nhấp nháy, vô cùng kỳ quái...

Trạng thái này duy trì một lúc sau thì Lý Dật khẽ thở ra một hơi dài, rồi từ từ mở mắt, ánh sáng biến mất.

Trên người Lý Dật lúc này dường như thêm vài phần sát khí

Nhưng thứ sát khí ấy cũng chỉ tồn tại một lúc rồi biến mất. Lý Dật đập tay lên giường một cái thân hình đã ở trên mặt đất. Nếu có ai đó thấy hắn lúc này thì chắc sẽ không tin hắn là con người bình thường trước đây.

Khẽ giơ tay phải lên rồi hai tay đập vào nhau, một chùm đầu khí Thiên Ma màu máu tràn ra.

Ắn kỹ thay đổi đầu khí Thiên Ma nhanh chóng thu lại. thay vào đó là đầu khí chấp chới điện quang trên đầu ngón tay hắn.

Chỉ quyết lại thay đổi, lần này tia điện kia biến thành một ngọn lửa cháy rực trên tay hắn...

Coi như đã tu luyện xong Nam Minh Lưu Hỏa Quyết!

Lý Dật mỉm cười, nhưng cũng có vài phần lưỡng lự.

Trong khí hải dần dần của hắn lúc này, xoáy đầu khí vốn màu tím đã có hai luồng đầu khí màu đỏ và tím cùng chuyển động. Nhưng hai thứ đầu khí này dường như lúc hợp lúc phân, lại thêm đầu khí Thiên Ma lơ lửng bên trên khiến Lý Dật hiểu, thuộc tính đầu khí trong người hắn đã chia làm ba rồi...

Hơn nữa, do luyện hóa Nam Minh Lưu Hỏa mà hàm lượng đầu khí trong cơ thể tăng mạnh khiến hắn đã đột phá hai tinh ngay trong quá trình luyện hóa.

Cũng có nghĩa là hắn lúc này đã là Bát Tinh Đầu Giả rồi...

Mà hàm lượng đầu khí trong cơ thể không chỉ tăng gấp đôi...

Tuy nhiên, dù vậy thì Lý Dật vẫn chưa hiểu rốt cuộc đã tu luyện được Nam Minh Lưu Hỏa chưa. Vừa rồi hắn tu luyện theo tâm pháp của Thiên Ma Cửu Biến thấy không có vấn đề gì, theo tâm pháp của Nam Minh Lưu Hỏa Quyết cũng không có vấn đề.

Dường như hai loại Công pháp này rất hòa hợp với nhau trong cơ thể hắn.

Cứ cho giờ hắn đã không còn gà nữa nhưng tại sao lại có hiện tượng này thì hắn vẫn không hiểu...

Có lẽ tất cả là do tác dụng của Thiên Khôn Địa Càn Châu...

Khẽ mỉm cười, hắn chuẩn bị xử lý những vết tích trong phòng.

Nhưng đúng lúc đó thì nguyên khí thiên địa bỗng rung chuyển, đầu khí Hỏa thuộc tính bùng nổ, dường như là mọi nguyên khí thiên địa bỗng mất đi sự khống chế vậy...

Khi Lý Dật còn đang sững người thì một tiếng cười lạnh lẽo vang lên từ trong hư không...

273. Q.3 - Chương 73: Thánh Hồng Thiên

-Kẻ nào?

Cái cảm giác lạnh lẽo cực điểm bỗng bao trùm lấy toàn thân Lý Dật, hắn bắt giác hét lên thất thanh.

Với tính cách của hắn thì chuyện này vốn dĩ không thể xảy ra, nhưng lúc này hắn lại như thế, có thể thấy hắn đã bị chấn động đến mức nào.

-Hà hà hà...

Chuỗi tiếng cười u ám vang lên, cảnh sắc trong căn phòng bỗng chốc thay đổi. Căn phòng vốn dĩ vô cùng bình thường bỗng biến thành một cái hồ dung nham sôi sùng sục. mà chỗ Lý Dật đang đứng lại là mép của nó.

Sự thay đổi này khiến sắc mặt Lý Dật tái đi, toàn thân hắn run rẩy, muốn lùi lại đằng sau nhưng hắn nhận ra có một sức mạnh kỳ lạ nào đó đã đóng đinh hắn tại chỗ. Dù là muốn nhấc một ngón tay lên hắn cũng không làm nổi.

Sắc mặt hắn thay đổi liên tục, khi đang nghĩ làm thế nào mà thoát khỏi đây thì dung nham đỏ rực đang cuộn cuộn trào lên, dường như đồng thời lúc đó có một thứ dần dần xuất hiện.

Khi thứ đó xuất hiện hoàn chỉnh, dòng dung nham dần rút xuống để lộ ra một thân ảnh già nua.

Người đó mặc chiếc áo choàng đỏ, dù là da thịt hay tóc cũng là một màu đỏ rực lửa, trên gương mặt già nua là một nụ cười mỉm, trong con mắt đen tuyền dường như lóe sáng. Cái bóng đỏ này chỉ xuất hiện thôi đã khiến Lý Dật cảm thấy một áp lực vô cùng lớn. dường như muốn Thần phục ngay dưới chân hắn.

Đương nhiên hắn không ngốc đến mức lại đi hỏi những câu như ngươi là ai, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào người đó.

Nếu hắn không nhầm thì hắn xuất hiện là do mình tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết!

Bát Tinh Đẩu Giả? Không ngờ cuộn Quyển trực Bạch Hổ Đẩu kỹ đó lại có thể hấp dẫn được một Đẩu Giả nhỏ nhoi. Tiểu bối vận khí người cũng tốt đấy, có được Công pháp mà lão phu đã dày công chuẩn bị!

Người đó nhìn Lý Dật cười mỉm, chỉ có điều giọng nói của lão lại không có chút cảm xúc nào.

Nghe vậy Lý Dật hơi giật mình, kẻ kia chắc chắn không phải thực thể, có lẽ giống như Xà Tôn Giả. Mà xem ra nơi ẩn thân của lão là cuộn Công pháp Quyển trực Nam Minh Lưu Hỏa Quyết.

Tiền bối phải chăng là Tiên Nhân trong Nam Minh Lưu Hỏa Quyết? Như vậy cũng coi như là ân sư của tiểu bối rồi... Không biết tiền bối có dặn dò hoặc di mệnh gì? Tiểu bối đã tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết đương nhiên sẽ tận lực hoàn thành!

Tuy có những ý nghĩ khác nhưng biểu hiện của Lý Dật không cao ngạo cũng không tự ty. rất phù hợp với thân phận 'Đẩu Giả' của hắn.

Hề hề, di mệnh... hề hề...

Cái bóng đó cười, nhìn Lý Dật một lúc lâu rồi giơ một ngón tay cũng đỏ rực ra vẫy vẫy gọi Lý Dật.

Lý Dật giật mình nhận ra rằng cơ thể hắn đang bay theo cái vẫy tay của lão lơ lửng trước mặt lão và đang ở phía trên của hồ dung nham,

Tiền bối, không biết tiền bối có ý gì?

Tuy cảm thấy nặng nề nhưng Lý Dật nói một cách cung kính.

Tình trạng lúc này đúng là kỳ quái cực điểm, tuy Lý Dật có thể khống chế được cơ thể nhưng hẳn lại cảm nhận được rõ ràng là không thể làm bất cứ động tác nào. như là đã bị kẻ trước mặt phong ấn vậy.

Thậm chí Lý Dật cảm thấy nếu mình mà muốn làm loạn là kẻ trước mặt lật tay một cái là có thể bóp chết mình.

Mà hẳn chưa làm là vì chưa có sát tâm mà thôi.

-Không tệ thể chất không phải Hỏa thuộc tính nhưng vẫn luyện được Nam Minh Lưu Hỏa Quyết. xem ra tiểu bối ngươi có thiên phú đấy!

Đường như cảm nhận được ý nghĩ của Lý Dật, lão giả hững hờ quét mắt một cái rồi nói:

-Có điều, cũng chỉ là thiên phú không tệ thôi! Lão phu để lại nhiều Nam Minh Lưu Hỏa như vậy, nếu cường giả có thiên phú rất cao hoặc Đấu Hoàng tu luyện thì ít nhất cũng có thể đột phá Đấu Tôn, tiết kiệm cho lão phu rất nhiều thời gian! Nhưng giờ thì đáng tiếc thật! Nhưng thôi vậy, cơ hội hiếm có mà!

-Đấu Tôn?

Lý Dật bất giác nuốt nước bọt, khẩu khí của lão già này khiến hẳn phải lạnh lạnh, một lúc sau hẳn cười khan nói:

-Tiểu tử không thể khiến tiền bối hài lòng, thật xin lỗi! Chỉ là không biết tiền bối có gì dặn dò? Dù tài mọn nhưng tiểu bối sẽ nỗ lực hết sức làm!

-Vậy sao?

Lão giả vẫn cười nhẹ, nhìn Lý Dật một lúc mới nói tiếp:

-Có điều, tuy ngươi chỉ là Đấu Giả nhưng vẫn làm được... Lão phu ở trong cái Thế giới Quyền trục này lâu quá rồi, lâu đến mức lão phu không còn kiên nhẫn nữa. Vì thế lần này đành miễn cưỡng vậy!

Lời nói của lão già khiến sắc mặt Lý Dật không ngừng biến đổi, hẳn mơ hồ đoán được gì đó nhưng không dám khẳng định, chỉ nhìn với ánh mắt cổ quái.

Thấy ánh mắt của Lý Dật lão giả ha ha cười rồi nói:

-Tiểu bối. có phải ngươi rất muốn hỏi rốt cuộc ta muốn làm gì à?

Lý Dật hơi tái mặt nhưng vẫn nói:

-Đấy là đương nhiên!

-Khà khà...

Lão giả cười:

-Nếu ngươi đã muốn biết thì lão phu nói cho ngươi! Không thể nào lại để ngươi chết mà không rõ Lý do nhỉ!

-Chết? Tiền bối rốt cuộc là có ý gì?

Tâm tư Lý Dật thay đổi nhanh gấp gấp nhưng sắc mặt lại rất bình tĩnh.

-Ý gì?

Lão giả nửa cười nửa không:

-Người có thể tu luyện được Nam Minh Lưu Hỏa Quyết có ai không phải thiên tài. Tiểu bối, ta nghĩ ngươi đã sớm đoán được lão phu muốn làm gì rồi phải không? Có điều, lão phu cũng không thích cái trò đoán câu đố, nên từ bi mà nói cho ngươi biết rằng ta ở trong này lâu quá rồi, chán lắm rồi! Bao nhiêu năm nay chẳng có kẻ nào khởi động được Quyền trục này, ngươi đã mở được vậy thì lão phu miễn cưỡng dùng cơ thể ngươi vậy!

Sắc mặt Lý Dật tái đi, một lúc sau hẳn nói với vẻ không thể tin được:

-Đoạt Xác?

Cái gọi là Đoạt Xác chính là sau khi cường giả chết, linh hồn mạnh mẽ vẫn tồn tại, khi gặp được một cơ thể thích hợp thì sẽ chiếm cứ, giống như hồi sinh vậy.

Có điều thủ đoạn này quá thực quá tàn độc, đã thất truyền trên Đấu Thần Đại Lục nhiều năm. Lý Dật không ngờ rằng lão giả trước mặt mình đây lại giở thủ đoạn đó.

Lão giả cười ha ha nói:

-Không sai, chính là Đoạt Xác! Nếu không tiểu tử ngươi thật sự cho rằng có người lại để lại đấu khí và kinh nghiệm cả đời vào một cuộn Quyên trục hay sao? Nếu không phải vì cơ hội hồi sinh thì ta nghĩ có chết cũng chẳng ai muốn làm! Hơn nữa, tiểu tử ngươi thông minh như vậy lẽ nào không cảm thấy Nam Minh Lưu Hỏa mà ngươi luyện hóa có vài phần không thích hợp với cơ thể ngươi sao? Đó chính là vì chủ nhân của nó là ta đây vẫn chưa biến mất. Mà ngươi dùng Nam Minh Lưu Hỏa Quyết của lão phu để luyện hóa Nam Minh Lưu Hỏa mà lão phu để lại, ngươi cảm thấy có thể luyện hóa hoàn toàn sao?

Lý Dật tối sầm mặt:

-Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao lại hại ta?

-Hại ngươi?

Lão giả cười:

-Ta đâu có ý hại ngươi, tiểu bối ngươi yên tâm, tuy lão phu chuẩn bị Đoạt Xác ngươi, nhưng ta nhất định cho ngươi chết sạch sẽ, rõ ràng. Dù khi còn sống ngươi có oán khí hay tâm nguyện gì thì lão phu cũng cố gắng hoàn thành giúp ngươi!

-Phì!

Lý Dật nhỏ nước miếng, trong đầu suy nghĩ rất nhanh, nhưng sắc mặt vẫn nặng nề:

-Rốt cuộc ngươi là ai?

-Lão phu ấy à...

Lão giả cười, nụ cười ấy tỏa ra thứ khí thế khiến người ta phải kinh hãi:

-Lão phu tên Thánh Hồng Thiên, nhiều người cũng gọi ta là Hồng Thiên Thánh Giả!

-Thánh Giả?

Nghe cách xưng hô này mép Lý Dật giật giật mấy cái, hần hiểu hai chữ này có ý nghĩa gì.

-Đấu Thánh cường giả.

Theo truyền thuyết, đó là sự tồn tại gần với Đấu Thần nhất. Trên Đấu Thần Đại Lục hồi ấy bảo đó là thiên hạ vô địch cũng không ngoa.

Có lẽ, cường giả cấp này nếu xuất hiện ở Đế Quốc Thiên Phong thì Thiên Phong Thất Hoàng muốn xách dép cho người ta cũng không được.

Nghĩ đến đây Lý Dật cười khổ.

Người ta thường ở cảnh giới nào thì gặp nhân vật cấp bậc đó, hần thì hay rồi một Đấu Giả nhỏ nhoi lại kết oán với Đấu Hoàng cường giả, giờ thì chỉ tu luyện Công pháp thôi lại động đến cả một Đấu Thánh cường giả, dù chỉ là linh hồn!

Hồng Thiên Thánh Giả này, chưa nói việc Đoạt Xác, dù là ăn sống nuốt tươi mình cũng chẳng khó khăn gì.

Nghĩ thông điểm này, bỗng Lý Dật lại thấy mơ hồ, rốt cuộc tình cảnh gì lại khiến một Đấu Thánh cường giả rơi vào hoàn cảnh này.

Không biết là do hiểu Lý Dật hay đang hoài niệm, ánh mắt Hồng Thiên Thánh Giả trở nên kỳ quái, một lúc sau nói:

-Năm đó trên Đấu Thần Đại Lục, lão phu cũng là người có tiếng tăm. Cái gì mà Đấu Thần Điện. Thiên Ma Tông, Tông chủ của những thế lực hàng đầu này đều phải cung kính lão phu vài phần! Nhưng lão phu bị mắc ở cấp Đấu Thánh nhiều năm. Dù trên Đấu Thần Đại Lục không còn đối thủ nhưng lão phu biết Đấu Thánh không phải điểm cuối, thậm chí mới chỉ là bắt đầu! Chỉ khi đột phá cửa cuối cùng, lên cấp Đấu Thần thì mới là đột phá cảnh giới ‘người’!

Có điều tu luyện muốn đột phá thì vô cùng khó! Lão phu nghĩ đủ mọi cách mà vẫn không làm được! Sau này ta phát hiện, không phải mình không đủ thiên phú, cũng không phải nỗ lực chưa đủ mà là Công pháp mình tu luyện có vấn đề. Tuy nó là Công pháp Bạch Hổ Trung cấp nhưng dù sao cũng chỉ là Công pháp của con người chứ không phải Thần! Vì thế sau nhiều năm nghiên cứu, lão phu đã mô phỏng theo Nam Minh Lưu Hỏa. một trong Thất Đại Chân Hỏa, sáng tạo ra Nam Minh Lưu Hỏa Quyết. đồng thời chuyển đổi đấu khí trong người thành đấu khí Nam Minh Lưu Hỏa!

Lão phu vốn tưởng rằng chỉ cần như vậy là có thể đột phá Đấu Thánh thăng cấp lên Đấu Thần! Nhưng khi sắp đột phá thì lại thất bại. Nguyên nhân chính là vì Nam Minh Lưu Hỏa quá cuồng bạo! Thân thể lão phu vốn có Hỏa thuộc tính, tu luyện Công pháp này chỉ khiến lửa thêm cuồng bạo, khiến tâm ma trở dậy, từ đó mất đi cơ hội tốt nhất để thăng cấp, nổ tung mà chết!

274. Q.3 - Chương 74: Biến Số

-Có điều, lão phu dù gì thì cũng không phải người bình thường, trước khi vong mạng đã nghĩ đến cách tốt nhất, cũng là cách có khả năng đột phá nhất, đó chính là...

-...Là để lại Mầm mống Đấu khí và linh hồn phong ấn trong Quyết trực, sau đó nếu có người tu luyện Công pháp của người thì người sẽ nhận cơ hội Đoạt Xác hồi sinh!

Không đợi Hồng Thiên Thánh Giả nói hết Lý Dật đã nói thay hần.

-Không sai, ta đúng là có ý định đó. Hơn nữa ta tin dù là kẻ nào trong hoàn cảnh đó cũng sẽ lựa chọn như ta... Vì thế tiểu tử ngươi đừng trách ta âm mưu hại người! Muốn trách thì chỉ có thể trách vận khí ngươi lại xấu đến mức rơi vào tay ta!

Hồng Thiên Thánh Giả cười nhạt, nói với vẻ đương nhiên chuyện phải vậy.

Lý Dật thở dài, Hồng Thiên Thánh Giả nói nhiều như vậy, tuy là để giải thích ngọn ngành cho Lý Dật nhưng phần nhiều chính là tỏ ý dù thế nào hần cũng sẽ không bỏ cuộc. Vì thế Lý Dật cũng hiểu, với loại cường giả này mà nói thì chẳng có đạo lý nào là có tác dụng hết, chỉ có nắm đấm mới là đạo lý...

Nhưng nói chuyện nắm đấm với một Đấu Thánh cường giả thì... dường như ngay cả cọng tóc của người ta mình cũng chẳng động vào nổi thì phải?

Nhưng Lý Dật cũng không có ý định bỏ cuộc, hần cười khổ rồi nhếch mép nói:

-Tiền bối... Ta hiểu nỗi khổ của tiền bối nhưng dù gì ta cũng chỉ là một Đấu Giả nhỏ bé, trong mắt tiền bối ta không bằng một con kiến... Sao tiền bối lại làm khó ta? Ta biết gần đây còn có hai Đấu Tôn cường giả, chỉ bằng ta đưa tiền bối đến đó kiếm họ, tiền bối thấy sao?

-Đấu Tôn cường giả? Khả khả, cũng không tệ...

Hồng Thiên Thánh Giả gục gặc.

-Nói thế là tiền bối đồng ý rồi?

Lý Dật vội nói.

Hồng Thiên Thánh Giả khê thờ ra, nói một cách cổ quái:

-Ta cũng muốn đồng ý với người, nhưng người ta tuy là Đấu Tôn cường giả nhưng không tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết của ta, cũng không hấp thụ Nam Minh Lưu Hỏa người bảo ta làm sao mà thôn phệ? Đấu Tôn cường giả có ai là không có bản lĩnh, chẳng lẽ đến tìm cái chết hay sao? Với trạng thái hiện giờ của lão phu, lại không có Nam Minh Lưu Hỏa khống chế chúng, làm sao mà Đoạt Xác?

Lý Dật cười méo xẹp:

-Thế Đấu Hoàng cường giả thì sao?

-Không có hứng thú...

Hồng Thiên Thánh Già cười hề hề:

-Tiểu tử, người không cần phải nghĩ cách khác nữa đâu. Vào thời khắc người tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết vào giây phút mà người luyện hóa Nam Minh Lưu Hỏa, hoặc có thể nói vào lúc người có được cuộn Quyển trục này, thì kết cục này đã định sẵn rồi... Tuy giờ lão phu chỉ còn lại một cái tàn hồn, thậm chí cũng không còn mấy sức mạnh bằng một phần một trăm khi còn nguyên vẹn, nhưng mà... muốn đối phó với một Đấu Giả như người thì dễ như trở bàn tay! Tiểu tử, giờ ta cho người một cơ hội, có tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì nói ra, sau này lão phu sẽ hoàn thành giúp người!

Lý Dật cười rồi lắc đầu:

-Ta chẳng có nhiều tâm nguyện... Có điều, con người ta trước nay theo đuổi con đường cường giả, nếu đã sắp chết rồi thì chi bằng tiên bối nói cho ta biết sao tiên bối có thể chắc chắn sẽ Đoạt Xác thành công?

-Tiểu tử thú vị đấy...

Hồng Thiên Thánh Già cười:

-Nếu vậy thì nói người biết cũng chẳng sao... Tiểu tử, trong Nam Minh Lưu Hỏa mà người luyện hóa có dấu ấn của lão phu với thực lực của người không thể nào loại bỏ nó được. Hơn nữa, một khi dấu ấn của linh hồn đã vào trong xoáy dẫu khí của người thì càng không thể loại trừ... Huống hồ, nếu lão phu không nhầm thì trước khi tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết, người đã phế hết đi nguyên khí vốn có của mình, cũng có nghĩa là toàn bộ dẫu khí trong người người đều có dấu ấn linh hồn của lão phu! Vậy thì đương nhiên người không thể điều động được chút dẫu khí nào... Tiểu tử, đã không có dẫu khí thì người chỉ là một người phạm bình thường mà thôi! Người như vậy làm sao có thể chống lại ta được?

-Thì ra là vậy!

Lý Dật đầy vẻ bình tĩnh:

-Thế là ta đã ngu ngốc rồi... Ta còn một câu hỏi hiện giờ ta đang ở đâu?

-Nơi này chẳng qua là Thế giới Linh hồn do lão phu tạo ra thôi... Có điều, cuối cùng thì lão phu cũng có thể rời khỏi đây rồi! Ha ha ha ha ha!!!

Hồng Thiên Thánh Già ngửa mặt bật cười điên dại.

Một lúc sau thân hình lão ta bay lên cao, nhìn xuống Lý Dật nói:

-Lời thừa thãi nói vậy là đủ! Tiểu tử thân thể của người, lão phu lấy đây!

Dứt lời, hai tay Hồng Thiên Thánh Già đẩy mạnh về phía trước, cơ thể Lý Dật co giật, lửa dẫu khí bùng lên trên người hắn.

Thấy bộ dạng Lý Dật như vậy, Hồng Thiên Thánh Già tuy từ nãy đến giờ luôn giữ hình tượng tuyệt thế cao nhân cũng cười lạnh, thân hình lao về phía huyết nhân trung của Lý Dật.

Lý Dật biết lão Hồng Thiên Thánh Già này muốn giết hắn rồi Đoạt Xác...

Nhưng lúc này hắn cũng cảm thấy mình thật may mắn...

Vào thời khắc Hồng Thiên Thánh Già sắp chui vào huyết nhân trung, toàn thân Lý Dật rung lên dữ dội rồi bỗng nhiên dẫu khí màu lửa đỏ rút xuống như thủy triều, thay vào đó là thứ dẫu khí màu huyết sắc dày đặc...

-Uỳnh—

Vào lúc sắp chui vào người Lý Dật, thân hình Hồng Thiên Thánh Giả bỗng chuyển hướng rơi thẳng xuống hồ dung nham.

Dung nham bao phủ, nhấn chìm thân hình hư ảo của Hồng Thiên Thánh Giả rồi lại rút đi.

Nhưng Hồng Thiên Thánh Giả không quan tâm, hắn chỉ nhìn Lý Dật với sự cổ quái rồi nghiêng rằng:

-Nói mau, rốt cuộc thế là thế nào?

-Là thế nào?

Lý Dật mỉm cười:

-Nói thật, tiền bối à ta cũng không rõ lắm!

-Nói mau!

Hồng Thiên Thánh Giả vung tay phải lên, Lý Dật bay thành vòng tròn đâm rầm vào vách núi phía trên hồ dung nham!

-Nói mau, rốt cuộc chuyện này là sao? Rõ ràng lão phu đã cảm thấy Nam Minh Lưu Hỏa đã dung nhập vào xoáy đầu khí của ngươi, dấu ấn linh hồn cũng ở đó hoàn toàn! Tại sao ngươi lại có thể khống chế nó? Và tại sao ngươi lại có hai loại đầu khí?

Hồng Thiên Thánh Giả dù gì cũng là tuyệt thế cường giả, sau khi kinh ngạc trong giây lát lão đã lấy lại được bình tĩnh, có điều tâm trạng lúc này không thể tốt được.

Chỉ là sự thay đổi trong chốc lát nhưng Lý Dật biết tạm thời hắn đã ở thế thượng phong!

Nguyên nhân chính là vì trong người hắn có đầu khí thuộc tính khác, như vậy là có thể chống lại việc Đoạt Xác của Hồng Thiên Thánh Giả.

Hơn nữa, dù Lý Dật không phản kháng thì lão hồ ly kia chắc cũng không hành động tùy tiện...

Cũng có nghĩa là trước mặt vị Đấu Thánh cường giả này, Lý Dật đã lật ngược tình thế rồi!

Hồng Thiên Thánh Giả cười méo xệch, rồi thở ra:

-Không tệ, sắp bị Đoạt Xác mà ngươi vẫn có thể bình tĩnh như vậy, thì ra là đã có tính toán... Tiêu tử, vừa rồi Bản Thánh đã cho người hiểu rõ ngọn ngành, có phải giờ ngươi nên báo đáp rồi không?

-Báo đáp?

Lý Dật ha ha cười rồi nói:

-Tiền bối, giờ ta đến động đây còn không nổi... Bảo ta báo đáp thế nào đây?

Khóe miệng Hồng Thiên Thánh Giả giật giật, rồi nói:

-Không tệ, tuy không biết ngươi có thủ đoạn gì khiến đầu khí khác trong người không bị linh hồn của ta xâm chiếm, nhưng chỉ cần ngươi ở đây thì lão phu sẽ có hàng vạn cách đối phó với ngươi... Đầu khí của ngươi không tệ, có thể chống lại ta! Nhưng chỉ cần ta mài mòn đầu khí của ngươi từng chút, từng chút một thì sẽ có ngày ta sẽ đoạt được cơ thể của ngươi!

Sắc mặt Lý Dật dần trở nên lãnh đạm, một lúc sau hắn nói:

-Thánh Hồng Thiên, không phải là ngươi nghĩ ta sẽ ngoan ngoãn bó tay chịu trói đấy chứ?

Hồng Thiên Thánh Giả cười lạnh:

Thế với tình hình hiện nay thì ngươi có thể làm được gì? Dù ngươi có thủ đoạn khác thì cũng chỉ là giấy chết mà thôi!

-Cũng chưa chắc!

Lý Dật cười nhẹ:

-Ta đã gặp nhiều hoàn cảnh tương tự rồi... Nhưng lần này đúng là khó khăn hơn một chút! Nhưng ta vẫn chưa chết Thánh Hồng Thiên chỉ bằng ngươi cũng thử xem sao đi!

Đứt lời, đầu khí màu đỏ máu trên người Lý Dật bỗng bùng phát, một lực hấp thụ kỳ lạ xuất hiện. Thứ hấp lực này khiến sắc mặt Hồng Thiên Thánh Giả hơi biến sắc, lúc sau lão dường như nhớ ra chuyện gì đó thân hình vội vàng bay về phía sau.

-Khụ khụ...

Không bị sự cầm cố của Hồng Thiên Thánh Giả thân hình Lý Dật rơi tự do, trong khi rơi hắn đập mạnh tay lên vách rồi rơi xuống mép hồ dung nham.

Đến lúc này hắn mới có thời gian nhìn ra xung quanh thì thấy đây giống như một cái động huyệt, trong đó cái hồ dung nham là bắt mắt nhất... Mà Hồng Thiên Thánh Giả lại nói đây là Thế giới Linh hồn của lão...

Nghĩ đến đây, trong đầu Lý Dật đã có tính toán. Hắn nhanh chóng thúc động đầu khí Thiên Ma trong cơ thể, đầu khí màu đỏ máu rừng rực cháy dần dần tụ lại thành hình trong bàn tay hắn.

Hồng Thiên Thánh Giả vốn dĩ không cần quan tâm đến một chút thay đổi này, nhưng lúc này đây ánh mắt có vài phân cổ quái, rồi lão nói với giọng lạnh lùng:

-Thiên Ma... Cửu Biến... Tiểu tử, ngươi đã tu luyện được biến thứ mấy rồi?

Lý Dật cười cười:

-Đệ Cửu Biến!

Sắc mặt Hồng Thiên Thánh Giả đanh lại, rồi cười kỳ quái:

-Tiểu tử, coi như ta đã hiểu tại sao ngươi lại có nhiều loại đầu khí rồi... Thì ra ngươi tu luyện Thiên Ma Cửu Biến! Cũng có nghĩa là Nam Minh Lưu Hỏa Quyết của ta tuy ngươi đã luyện thành nhưng ngươi vẫn tu luyện Thiên Ma Cửu Biến là chính... Ha ha... Là lão phu đã tính nhầm! Có điều, với trình độ của ngươi thì nhiều nhất cũng là Đệ Nhị Biến mà thôi! Nếu ngươi là Thiên Ma Đại Thánh thì có thể ta sẽ sợ vài phần, nhưng tên tiểu quỷ ngươi dù có biết Thiên Ma Cửu Biến thì có thể làm gì chứ?

-Đúng là không thể làm gì...

Lý Dật cười mỉm:

-Năm đó tiền bối đúng là thiên hạ vô địch, nhưng lúc này ấy mà... Ta đoán dù lợi hại nhưng sức mạnh linh hồn cũng có hạn mà thôi. Nếu ngươi hao phí quá nhiều sức lực thì e là sẽ mất cơ hội Đoạt Xác phải không? Đây cũng là nguyên nhân mà ngươi rút lui khi biết trong người ta có hai loại đầu khí nhỉ? Nếu đã vậy thì tại sao ta phải sợ ngươi chứ... Cùng lắm là cả hai ta cùng chết mà thôi! Có thể kéo một vị Đẩu Thánh cùng xuống mồ. ha ha ha ha, ta thật là lợi hại!! Hơn nữa, tiền bối đã biết Thiên Ma Cửu Biến thì chắc chắn biết đầu khí Thiên Ma mà nó tu luyện ra bản nguyên và chính là khắc tinh của sức mạnh Âm thuộc tính... Âm Hệ đầu khí trong cửu hệ đầu khí chính là bị nó khắc chế, mà linh hồn cũng thế...

Lời của Lý Dật khiến Hồng Thiên Thánh Giả khẽ biến sắc mặt, lão không ngờ Lý Dật lại hiểu rõ điều này.

-Mà...

Lý Dật gãi gãi mũi:

-...linh hồn không tồn tại đơn độc, chắc chắn phải dựa vào thứ gì đó... Nếu ta không nhầm thì thứ đó nằm trong hồ dung nham này phải không? Tiền bối có muốn đánh cược xem liệu ta có thể tìm được và phá hủy nó không? Hoặc là trực tiếp dùng Thiên Ma Cửu Biến luyện hóa ngươi?

Lý Dật dứt lời, sắc mặt Hồng Thiên Thánh Giả lập tức tái mét!

275. Q.3 - Chương 75: Tạm Thời Hợp Tác

Không khí nặng nề kéo dài hồi lâu, lúc này thời gian dường như đã dừng lại.

Một lúc sau Hồng Thiên Thánh Giả nhìn Lý Dật nói:

-Tiểu bối chung ta giao dịch, ngươi thấy sao?

-Giao dịch?

Lý Dật cười nhẹ:

-Không biết cái gọi là giao dịch đó là như thế nào?

Hồng Thiên Thánh Giả cười:

-Với tình hình trước mắt, nếu lão phu muốn Đoạt Xác thì sẽ nguy hiểm ở mức nhất định, chưa biết chừng sẽ cùng chết với tiểu bối nhà ngươi... Mà kết cục như thế chắc cả ta và ngươi đều không muốn... Vì thế chỉ bằng chúng ta hợp tác một lần!

-Ngươi có ý gì?

Lý Dật nhún mày.

Hồng Thiên Thánh Giả bình thản:

-Ta từ bỏ lần Đoạt Xác này Nam Minh Lưu Hỏa coi như tặng ngươi, nhưng ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện!

-Điều kiện gì?

Lý Dật trầm cười nhạt, mặt không chút cảm xúc.

Hồng Thiên Thánh Giả nói:

-Điều kiện này chắc ngươi cũng đoán được rồi... Ta đã bỏ qua lần Đoạt Xác này thì ngươi phải tìm cho lão phu thứ gì khác có thể hồi phục lại sức mạnh linh hồn. Nếu không thì... với việc mất đi Nam Minh Lưu Hỏa lão phu cũng không thể tồn tại được lâu nữa!

Lý Dật cười cười:

-Nếu ta nói không thì sao?

Hồng Thiên Thánh Giả cười lạnh:

-Nếu ngươi nói không thì chỉ bằng chúng ta đánh cược xem rốt cuộc lão phu cùng chết với ngươi hay Đoạt Xác thành công... Tin ta đi chắc chắn không có kết quả khác đâu!

Đồng tử hơi thu hẹp lại Lý Dật thầm thấy may mắn. Hắn đương nhiên hiểu lúc này tuy có vẻ hắn ở thế thượng phong nhưng nếu thật sự động thủ thì cũng lắm hắn chỉ có một nửa cơ hội cùng chết với Hồng Thiên Thánh Giả và dường như là không có cơ hội sống mà ra khỏi đây...

Hồng Thiên Thánh Giả sở dĩ không động thủ ngược lại muốn nghị hòa với Lý Dật không phải lão sợ hắn, mà là loại lão quái vật như lão thì dù làm chuyện gì cũng không dựa vào cái gọi là may mắn nếu không chắc chắn mười phần thì lão tuyệt đối không làm!

Do đó Hồng Thiên Thánh Giả mới chọn cách từ bỏ. Vì lão còn con đường khác, đó là tự cứu mình.

Nhưng nếu mình mà đồng ý với điều kiện của lão, trong tình cảnh không có sự lựa chọn khác, chộc cho lão Hồng Thiên Thánh Giả này phát điên lên, đúng là chẳng còn kết quả nào khác ngoài hai cái lão vừa nói.

-Khà khà, tiểu tử ngươi yên tâm. Nếu như ngươi đồng ý điều kiện, lão phu từ giờ không những không gây bất lợi cho ngươi mà chưa biết chừng khi tâm trạng tốt sẽ cho ngươi chút lợi ích ấy chứ!

Thấy Lý Dật trầm ngâm Hồng Thiên Thánh Giả vẫn cười nói.

Một lúc sau Lý Dật đo dự nói:

-Cứ cho là ta đồng ý nhưng nếu không tìm được thứ giúp người hồi phục sức mạnh linh hồn thì người sẽ làm gì ta?

Hồng Thiên Thánh Giả bình thản:

-Nếu người không làm được thì vào lúc linh hồn lão phu sắp tiêu tan sẽ thử Đoạt Xác người một lần xem sao, cái này ta không giấu diếm người... Nhưng nếu người tìm được những thứ đó và giúp lão phu hồi phục sức mạnh linh hồn thì những điều lợi mà ta cho người không kể hết được đâu!

Những lời nói thẳng thắn đó của Hồng Thiên Thánh Giả khiến Lý Dật yên tâm được vài phần. Nếu mà Hồng Thiên Thánh Giả nói những câu kiểu như dù không tìm thấy đồ nhưng không trách hấn thì căn bản là hấn sẽ không tin. Nhưng Hồng Thiên Thánh Giả đã thẳng thắn như vậy có nghĩa là quá thật hấn có tâm ý muốn hợp tác.

Nghĩ vậy, Lý Dật cẩn thận nói:

-Được, nếu đã vậy thì coi như chúng ta giao dịch thành công! Không biết sức mạnh linh hồn của tiền bối người còn duy trì được bao lâu nữa? Và cần thứ gì để hồi phục sức mạnh linh hồn?

Hồng Thiên Thánh Giả cười mỉm:

-Tuy không được ổn lắm, nhưng duy trì trạng thái này ba hay năm năm nữa cũng không rắc rối cho lắm. Còn thứ phục hồi sức mạnh linh hồn cũng không phải dễ tìm đâu, lát nữa ta đưa danh sách cho người... Hơn nữa, người chỉ cần để linh hồn lão phu trong Dung Giới và luôn đem theo người, lão phu sẽ có cảm ứng như vậy cũng coi như giảm cho người rất nhiều khó khăn rồi!

Nghe cách nói của Hồng Thiên Thánh Giả, khoe miệng hấn giật giật, rồi nói:

Nếu ba đến năm năm thì cũng không quá đáng... Chỉ có điều, ta đã vì tiền bối như thế, lợi ích...

Chưa nói hết thì đã thấy Hồng Thiên Thánh Giả làm một động tác tay vẫy về phía hồ đung nham, một chiếc nhẫn cũ kỹ hiện lên.

Hắn khẽ điểm về chiếc nhẫn đó một cuộn Quyển trục phát ra ánh sáng đỏ bay ra rồi đến trước mặt Lý Dật.

-Đây là Đấu kỹ phối hợp với Công pháp Nam Minh Lưu Hỏa Quyết, tên là Lưu Hỏa Liệt. Từ giờ nó thuộc về người... Tuy người không tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết là chính nhưng chỉ khi tu luyện Đấu kỹ này rồi phối hợp với Đấu kỹ Lưu Hỏa mới phát huy được tác dụng lớn nhất... Tiêu tử, thành ý của lão phu như thế đã đủ chưa?

Lý Dật khẽ nhíu mày, thái độ trước sau của Hồng Thiên Thánh Giả này thay đổi quá nhanh khiến hấn có cảm giác không thích ứng kịp. Nhưng hấn cũng biết giờ không phải lúc mình làm loạn. Vậy là hấn cẩn thận lấy ra một sợi đầu khí thăm dò cuộn Quyển trục, xác định nó không có vấn đề gì rồi mới mở ra.

Lưu Hỏa Liệt. Đấu kỹ đồng bộ với Nam Minh Lưu Hỏa, có thể biến Đấu kỹ Lưu Hỏa thành hình tấn công địch. Nếu tu luyện tốt có thể điều động sử dụng Hỏa thuộc tính trong nguyên khí thiên địa. Có uy năng thiêu cháy mọi vật nếu tu luyện đạt đỉnh cao, biến cả hay núi non thậm chí cả hư không cũng có thể thiêu cháy hết... Đẳng cấp Bạch Hổ Trung cấp...

Lại là Đấu kỹ Bạch Hổ?

Ánh mắt găm chặt lấy bốn chữ này, trong lòng Lý Dật lúc này quá thật thấy cổ quái vô cùng. Những thứ Đấu kỹ. Công pháp đẳng cấp cao dường như người khác tìm cả đời cũng chẳng có nổi nửa cái nhưng hấn thì lại cả đống. Bây giờ lại có thêm một CUỘN không biết có thời gian mà tu luyện hay không, đúng là khiến hấn dở khóc dở cười.

Có điều cái lợi này đương nhiên Lý Dật sẽ không từ chối. Hơn nữa đến thứ này mà cũng lấy ra, Lý Dật coi như đã tin vào thành ý của Hồng Thiên Thánh Giả. Hấn gạt đầu:

-Được rồi, nếu đã vậy ta đồng ý! Chắc chắn ta sẽ tìm cho tiền bối những thứ tiền bối cần. Nhưng cũng mong tiền bối giữ đúng giao hẹn!

-Lão phu đã nói không động vào người là không động, làm gì mà nói lảm nhảm thế?

Hồng Thiên Thánh Giả gục gặc đầu, một lúc sau lại nhìn Lý Dật một cách kỳ quái:

-Những lời ta nói người đừng có quên đó... khà khà...

Dứt lời Hồng Thiên Thánh Giả chỉ tay một cái, một đốm sáng đỏ chui vào huyệt nhân trung của Lý Dật, thân hình hắn rung lên rồi biến mất trong chiếc nhẫn màu đỏ kia.

Lý Dật chỉ cảm thấy một loạt những thông tin đang ào ào chảy vào đầu hắn. Trong đó là tên, hình dáng và nơi xuất hiện của đủ các thứ. Chúng đều là thứ cần để hồi phục sức mạnh linh hồn. Trong đó có nhiều thứ khớp với những thứ Xà Tôn Giả bảo tìm, điều này khiến Lý Dật thoải mái hơn vài phần.

Dù gì thì thời gian của hắn có hạn, nếu phải tìm quá nhiều thứ thì thật sự không thể hoàn thành trong ba đến năm năm. Nhưng nếu hai việc hợp làm một thì tỷ lệ thành công cao hơn rất nhiều!

Sau khi mở mắt ra, mọi thứ trước mặt Lý Dật đã trở về bình thường, vẫn là một căn phòng bình thường.

Nhưng nếu không thấy chiếc nhẫn đỏ không biết đeo trên tay mình từ khi nào và cuộn Quyển trục màu đỏ trong tay thì dường như Lý Dật không thể tin được những chuyện vừa xảy ra.

-Hà hà không ngờ lão phu lại có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài rồi... hơn nữa lại là với trạng thái linh hồn!

Khi Lý Dật còn đang ngạc nhiên thì từ chiếc nhẫn hiện ra một bóng người màu đỏ.

Đây đương nhiên là hư ảnh của Hồng Thiên Thánh Giả.

May mà Lý Dật cũng đã thấy nhiều thứ thế này rồi nên không ngạc nhiên gì cả, chỉ cười cười:

-Tiền bối sức mạnh linh hồn của tiền bối không phải rất yếu sao? Nếu cứ chạy ra ngoài như vậy thì ta không thể chắc chắn sẽ tìm được đồ cho tiền bối trong thời gian ngắn như thế đâu!

-Người yên tâm đi ra ngoài một chút, chỉ cần không ra tay là không có ảnh hưởng gì hết.

Hồng Thiên Thánh Giả nói:

-Chỉ có điều, tiểu tử nếu bây giờ chúng ta đã hợp tác thì ta phải hỏi rõ một chuyện.. Theo bố trí hôm đó của lão phu. Nam Minh Lưu Hỏa mà ta để lại thì tuyệt đối không thể dung hợp được với dấu khí khác, rốt cuộc người làm thế nào vậy?

Lý Dật thản nhiên:

-Tiền bối có nghe nói đến Thiên Khôn Địa Càn Châu chưa...

Cái tên này vừa nói ra Hồng Thiên Thánh Giả đã hơi biến sắc, rồi thở dài:

-Chả trách, tuy thứ đó có thể nói là vô dụng nhất trong Tam Thập Tam Ma Khí nhưng lại có tác dụng lớn nhất là tịnh hóa và cô đọng nguyên khí thiên địa. Chắc khi người hấp thụ đã dùng Thiên Khôn Địa Càn Châu luyện hóa Nam Minh Lưu Hỏa của lão phu, nó đã loại bỏ dấu ấn linh hồn của lão phu trong Nam Minh Lưu Hỏa... Khà khà, đúng là người tính không bằng trời tính!

Lý Dật nói:

-Tiền bối đã biết nguyên nhân rồi thì có cần thử lại không?

Hồng Thiên Thánh Giả cổ quái nhìn Lý Dật, rồi cười:

-Tiểu tử được lắm, người không cần thăm dò lão phu có gì nói thẳng đi. Tuy lão phu có ý định đó thật nhưng đã đồng ý với người rồi đương nhiên không ra tay! Dù gì lão phu cũng là Hồng Thiên Thánh Giả, không phải loại tiểu bối vô sỉ nói lời không giữ lời!

Nghe vậy Lý Dật mỉm cười:

-Vậy thì phải đa tạ tiền bối rồi!

Hồng Thiên Thánh Giả khẽ gật đầu, chun chun mũi hít vào một hơi cười:

-Là Tu La Đảo... Không ngờ tiểu tử người lại ở trên Tu La Đảo... Đám người Đấu Thần Điện quả nhiên đã biến nơi đây thành bãi luyện tập rồi! Tiểu tử, với thực lực của người muốn sống sót ở đây cũng không khó...

Lý Dật không ngờ Hồng Thiên Thánh Giả lại có vài phần hiểu biết về Tế Thần Huyết Điển. Hắn giữ vẻ mặt thản nhiên nói:

-Nếu chỉ để luyện tập thì đúng là không khó, nhưng lần này ta đến vì Huyết Nhân Linh Trì...

-Huyết Nhân Linh Trì? Hề hề. quả nhiên là truyền nhân của Thiên Ma Cửu Biến, kẻ nào cũng nhằm vào nó...

Hồng Thiên Thánh Giả cười lạnh:

-Nếu người thật sự vì nó thì với chút bản lĩnh của người cơ hội đạt được không nhiều đâu...

Lý Dật cười cười, nhìn Hồng Thiên Thánh Giả nói:

-Vốn không nhiều, nhưng lúc này ta có thêm vài phần tự tin rồi...

Ánh mắt cổ quái của Lý Dật khiến khuôn mặt Hồng Thiên Thánh Giả khẽ giật giật mấy cái. Với nhãn lực của lão, đương nhiên lão biết Lý Dật đang nghĩ gì. Lão cười nói:

Tiểu tử, người đừng có nghĩ linh tinh, tuy lão phu có chút bản lĩnh nhưng nếu muốn ta làm tay sai cho người thì đừng có mơ!

276. Q.3 - Chương 76: Tiễn Người Lên Đường

Lý Dật khẽ mỉm cười:

-Huyết Nhân Linh Trì là thứ nhất định ta phải có được. Nếu tiền bối ra tay trợ giúp thì ta đảm bảo, chỉ cần ra khỏi đây dù có vào núi đao biển lửa ta cũng đi tìm đồ cho tiền bối ngay lập tức!

Hồng Thiên Thánh Giả lắc lắc đầu:

-Điều đó là không thể. Vừa rồi lão phu đã cảm ứng được trên Tu La Đảo có ít nhất là năm kẻ phiền phức. Nếu người muốn kiếm Huyết Nhân Linh Trì thì ít nhất có năm kẻ này sẽ không tha cho người. Nếu là trước đây đương nhiên lão phu chẳng coi chúng là gì hết, nhưng lúc này ta mà ra tay bừa thì chưa biết chừng sẽ hao phí nốt chỗ sức mạnh linh hồn còn lại. Đến lúc đó thì cả ta và người đều xong đời!

Hồng Thiên Thánh Giả từ chối không chút do dự, Lý Dật chỉ có thể cười khổ.

Cũng may hắn không phải người bình thường, có rất nhiều tuyệt chiêu. Đương nhiên nhiều chuyện hắn không thể nói rõ ràng cho Hồng Thiên Thánh Giả biết, vì dù sao thì quan hệ hợp tác này cũng quá miễn cưỡng.

Thấy nét mặt hờ hững của Lý Dật Hồng Thiên Thánh Giả cười nói:

-Tuy ta không ra tay nhưng tiểu tử à trước mắt người chính là cơ hội để trở nên mạnh hơn, sao lại không nắm lấy?

Lý Dật khựng lại một lúc sau mới tỉnh ra, hắn nhìn cuộn Quyển trục màu đỏ trong tay do dự nói:

-Không phải tiền bối bảo ta bây giờ tu luyện Lưu Hỏa Liệt đấy chứ?

Hồng Thiên Thánh Giả nói:

-Có gì mà không được?

Lý Dật cười méo xẹo:

-Tiền bối, ta cũng không phải lần đầu tiên tu luyện Đấu kỹ Bạch Hổ, đương nhiên biết tu luyện Đấu kỹ đẳng cấp này rắc rối đến thế nào. Lưu Hỏa Liệt của tiền bối đẳng cấp cũng rất cao nữa bảo ta tu luyện, nếu không bế quan mười ngày đến nửa tháng thì không thể nào luyện thành được!

-Ai bảo vậy?

Hồng Thiên Thánh Giả cười cười:

-Lẽ nào lão phu lại lừa ngươi? Nói thật, nếu trong trạng thái bình thường, cho ngươi ba tháng cũng chưa chắc thành công. Nhưng tình hình hiện nay khác, Nam Minh Lưu Hỏa trong người ngươi rất cuộc là do lão phu tu luyện ra. Nếu ngươi dùng chúng để tu luyện Lưu Hỏa Liệt, cộng với việc ta ở bên cạnh chỉ điểm, có lẽ chỉ một hai ngày là ngươi có thể biết qua loa. Như vậy, tuy thực lực ngươi không tăng được bao nhiêu nhưng tác dụng lại vô cùng lớn!

Nghe vậy Lý Dật có vài phần động lòng rồi, hẳn không do dự nhiều nữa, chỉ cẩn thận mở Quyển trục Lưu Hỏa Liệt ra, lập tức thứ ánh sáng màu đỏ trên nó nhanh chóng chui vào huyết nhân trung của mình.

-Thả lòng tâm thần thu lại hết các loại đấu khí khác, ngưng tụ đấu khí Lưu Hỏa ở đầu ngón tay, khởi động tâm pháp!

Hồng Thiên Thánh Giả nói không có cảm xúc.

Chỉ trong chớp lát Lý Dật đã ghi nhớ yếu quyết tâm pháp của Lưu Hỏa Liệt.

Nói ra cũng kỳ lạ, nếu là thường ngày tu luyện Đấu kỹ này chỉ cần hiểu được những cái đó phải mất rất nhiều thời gian, thế mà hôm nay tu luyện Lưu Hỏa Liệt thì Lý Dật lại có cảm giác đã từng tu luyện nó từ lâu rồi.

Làm theo lời của Hồng Thiên Thánh Giả, Lý Dật nhanh chóng vận chuyển đấu khí rồi từ từ mở mắt ra, trên đầu ngón tay hắn là một đốm lửa đang nhảy nhót.

Hồng Thiên Thánh Giả khẽ gục gặc:

-Không tệ bước thứ nhất coi như ngươi đã làm được rồi. Có điều bước tiếp theo khó hơn ngươi ngưng kết đấu khí Lưu Hỏa thành bất cứ loại đấu khí gì ngươi muốn đi!

Lý Dật khẽ gật đầu, tâm niệm nhanh chóng chuyển động.

Đấu khí Lưu Hỏa nhanh chóng biến thành hình một con giao long uốn lượn trên ngón tay Lý Dật.

-Không tệ! Ngươi có thể theo tiến độ này tiếp tục tu luyện, tất cả phải làm theo tâm pháp!

Lý Dật khẽ gật đầu rồi nhanh chóng tiếp tục tu luyện.

Cơ bản là Lý Dật trải qua một ngày một đêm chìm sâu trong trạng thái tu luyện.

Quá trình tu luyện Lưu Hỏa Liệt khiến Lý Dật có vài phần cảm giác được mở mang tầm mắt.

Vì quá trình tu luyện Lưu Hỏa Liệt yêu cầu phải có sự khống chế đấu khí Lưu Hỏa một cách tinh diệu. Mà cách khống chế thì bình thường Lý Dật đều không thể làm được. Dù là những cách mà tự hắn cảm thấy khá tinh diệu rồi khi đối mặt với những cách này thì chẳng là gì hết.

Nhưng có lẽ vì đấu khí Lưu Hỏa không thuộc về Lý Dật nên bên trong chúng có sự khống chế của Hồng Thiên Thánh Giả nên Lý Dật mới có thể thuận lợi như vậy.

Tuy là Lý Dật biết việc đó, nhưng không hiểu tại sao lại như vậy nhưng dù thế nào đi nữa trải nghiệm này cũng khiến hắn bỗng như được mở mang kiến thức.

Giống như lần tu luyện này đã mở ra một con đường hoàn toàn mới cho hắn trên con đường cường giả vậy.

Khi Lý Dật tu luyện Lưu Hỏa Liệt Hồng Thiên Thánh Giả không rời đi mà vẫn lơ lửng trong không trung, chăm chú nhìn quá trình tu luyện của Lý Dật.

Vốn dĩ, lúc mới bắt đầu Lý Dật còn nghĩ Hồng Thiên Thánh Giả sẽ nhân cơ hội làm chuyện gì đó, nhưng sau một khoảng thời gian cảnh giác, hắn phát hiện ngoài việc thỉnh thoảng lên tiếng hướng dẫn ra thì lão ta chẳng làm chuyện gì khác, dần dần Lý Dật cũng yên tâm hơn.

Dù gì trước khi Hồng Thiên Thánh Giả chưa hồi phục sức mạnh linh hồn, hình như mối quan hệ đồng minh giữa hai người cũng chẳng có vấn đề gì lớn lắm.

Còn chuyện khi Hồng Thiên Thánh Giả hồi phục thì Lý Dật chưa lo được, chỉ đành đi bước nào tính bước ấy vậy. Nhưng trước mắt nhất định phải trở nên mạnh hơn đây là điều tuyệt đối không bao giờ sai!

Trong căn phòng nóng ngột ngạt, một con giao long lửa to khoảng bằng cánh tay đang bay lượn theo vòng tròn. Theo sự thay đổi của ấn ký trên tay Lý Dật, con giao long dần ngưng tụ lại thành hình ngọn lửa rơi vào bàn tay hắn.

Lý Dật phẩy tay dập ngọn lửa đi rồi nhìn Hồng Thiên Thánh Giả đang khoanh chân giữa không trung cười:

-Tiền bối xem ra coi như ta đã miễn cưỡng luyện thành Lưu Hỏa Liệt rồi!

-Coi như được bước đầu rồi!

Hồng Thiên Thánh Giả bình thản nói rồi lão nhú mày:

-Hình như có người đến giờ ta tránh đi đây!

Nói rồi Hồng Thiên Thánh Giả chui vào Dung Giới, im lặng.

-Một lát sau thì có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Lý Dật vươn vai một cái rồi lên giọng:

-Ai đó?

Bên ngoài truyền đến giọng nói vô cùng cung kính:

-Các hạ hôm nay là ngày khởi hành rồi. Ta đến cung tiễn các hạ lên đường!

Lý Dật hơi khựng lại nhẩm tính, thì ra đã đến thời hạn ba ngày rồi, mình phải cùng đi với thương đội Triệu Quang.

Khẽ xoa nhẹ khuôn mặt có cảm giác tê dại của mình Lý Dật nhanh chóng đứng dậy thay y phục rồi mới mở cửa.

000

Trên vùng bình nguyên có địa thế khá phức tạp đội xe lúc đi lúc ngừng, nói chung là đi về phía trước.

Trong chiếc xe ngựa khá xóc Lý Dật ngồi khoanh chân nhưng không bồi dưỡng đấu khí mà chỉ lặng lẽ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Dù là kiếp trước hay kiếp này thì những ngày nhàn hạ thế này hắn cũng không có nhiều. Vì thế ba ngày này, tuy tốc độ của đội xe rất chậm nhưng hắn không cảm thấy phiền mà vẫn rất bình thản.

Triệu Quang phía trước mặt hắn thì vẻ mặt đầy cung kính, miệng không ngừng nói ngay cả những lời nhin nọt cũng bắn ra liên tục.

Tính ra thì thực lực của thương đội của hắn thật chẳng ra sao nhưng thứ mang theo lại có vẻ khá quý giá. Dọc đường đã gặp phải ba bốn lần có kẻ muốn cướp.

Ngoài một lần thương đội dựa vào hộ vệ của mình giải quyết thì còn lại cơ bản đều do Lý Dật ra mặt, thân thủ của hắn thì đương nhiên chẳng phải nói. Điều này khiến Triệu Quang mấy lần nghĩ mình may mắn vui mừng ngoài mức mong đợi, đương nhiên càng cung kính với Lý Dật hơn rồi.

Có điều, khi ra tay thì Lý Dật không để lộ đấu khí, vì hắn phát hiện một điều khác lạ. Suốt dọc đường, đừng nói người thường, ngay là thổ phỉ thì cũng chỉ là những người bình thường khá lợi hại mà thôi. Còn Huyết Ma hay người tu luyện đấu khí cũng chẳng có một tên nào.

Nếu không phải lúc trước đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng kia thì lúc này Lý Dật còn tưởng đây là thế ngoại đào viên, là thiên đường an bình chứ không phải Tế Thần Huyết Điện bách tử vô sinh như trong truyền thuyết!

Triệu Quang lúc này đang nghiên cứu tỉ mỉ tấm bản đồ trên bàn ở giữa hai người. Có thể thấy tấm bản đồ này được vẽ bằng tay và có lẽ cũng là đồ riêng của Triệu Quang.

Tay Triệu Quang chỉ lên một nơi trên bản đồ rồi lại chỉ vào khu vực trung tâm, mỉm cười tít mắt:

-Các hạ, đây là nơi chúng ta sẽ đến Đại Đô. Với tốc độ hiện nay thì có lẽ ngày mai sẽ đến nơi.

Lý Dật nhìn nơi gọi là Đại Đô một lúc rồi nói:

-Triệu Quân sự à, nói ra thì ta vẫn chưa hỏi thương đội các người đi cống nạp cho Hoàng thất hay đi buôn bán vậy?

Triệu Quang cười hì hì:

-Các hạ, thương đội bọn ta đâu có đủ tư cách đi cống nạp cho Hoàng thất? Bọn ta chỉ tranh thủ đến bán vài thứ thôi. Tính ra thì ở Đại Đô có một chuyện kỳ lạ không biết các hạ có biết không?

Lý Dật hờ hững:

-Người nói xem.

Triệu Quang gục gặc:

-Hình như bắt đầu từ lâu lắm rồi mỗi năm vào thời gian này tại chợ đen của Đại Đô lại bán rất nhiều vũ khí thượng phẩm. Nghe nói nếu may mắn thì còn có thể tìm được trong số đó cái gì mà gọi là Công pháp ấy. Đấu Thần ở trên núi phía Tây tu luyện cái đó đấy. Chỉ có điều, Hoàng thất và Thần Nhân quản Lý rất nghiêm ngặt, có người mua được rồi cũng bị lấy lại. Vì thế, nếu các hạ muốn mấy thứ đó thì phải rất cẩn thận!

Lý Dật nhú mày:

-Nói ra thì ta không biết gì cả. Triệu Quân sự à ta hỏi một câu người đừng bảo ta không biết gì. Ta cứ thấy người nói Thần Nhân Tộc gì đó rất cuộc đó là cái gì vậy?

-Ha ha!

Triệu Quang cười thần bí, nhìn xung quanh rồi nói nhỏ:

-Nhắc đến cái này các hạ hỏi đúng người rồi đấy. Nếu hỏi người khác có lẽ họ không biết đâu. Nhưng ta vừa hay lại biết rõ chuyện này. Nghe nói Thần Nhân Tộc không khác gì với người thường chúng ta nhưng học biết một số Thần pháp...

-Thần pháp?

Lý Dật chau mày.

-Đúng thế!

Triệu Quang gật đầu rồi minh họa bằng tay:

-Ta từng tận mắt nhìn thấy một Thần Nhân chỉ vung tay thế này là có một ngọn lửa rồi đánh cho kẻ khác học máu. Mà cũng lạ, hắn bị đánh ngã rồi nhưng không bị thiêu cháy mà chỉ học máu thôi.

Nói đến đây Triệu Quang tỏ ra mơ hồ, có lẽ không hẳn không hiểu tại sao lại thế.

Thần pháp? Chẳng qua là đấu khí mà thôi.

Lý Dật cười thâm, cảm giác cũng thật cổ quái, cũng không biết Huyết Ma dùng thủ đoạn gì mà khiến người của Tu La Đảo về cơ bản đều không biết cái gì là đấu khí.

Thủ đoạn này... khá thú vị à!

277. Q.3 - Chương 77: Vào Thành

Đoàn xe cứ chậm rãi tiến về phía trước như vậy. Có lẽ vì ngày càng gần Đại Đô nên đường cũng ngày một bằng phẳng hơn đi rất thuận lợi.

Đại Đô tọa lạc chính giữa vùng trung tâm của thung lũng Tu La. Tòa đô thành này dựa vào núi, ba mặt là bình nguyên, dòng sông chảy từ trên núi xuống là sông hộ thành cho tòa đại thành hiểm gặp này, khiến cho nó càng trở nên hùng vĩ hơn.

Trong xe ngựa Lý Dật vén rèm lên quan sát Đại Đô, cảm giác trong lòng phức tạp đến khó tả nhưng vẻ mặt vẫn không hề thay đổi.

-Hà hà, lần này may nhờ các hạ tương trợ chút hàng hóa của bọn ta mới có thể giữ toàn vẹn như vậy, nếu không thì chưa biết chừng đến mạng cũng phải đền rồi!

Thấy đã đến gần Đại Đô Triệu Quang vui mừng thấy rõ, không kìm được mà nói với Lý Dật.

Lý Dật khẽ lắc đầu:

-Có gì đâu, ai cũng có được điều mình cần mà.

-Hà hà...

Triệu Quang cười nhẹ rồi nhìn kỹ về hướng Đại Đô, sau khi đã xác định chuyện gì đó mới nói nhỏ:

-Long Ngao Thiên các hạ ta thấy các hạ tuổi đời còn trẻ mà đã có bản lĩnh như vậy chắc chắn không phải người bình thường. Nhưng Đại Đô vẫn là nơi long xà lẫn lộn rất phức tạp, lại là nơi của Thần Nhân Tộc và truyền nhân Đấu Thần tồn tại. Vì thế đi lại trong Đại Đô các hạ phải cực kỳ cảnh giác, hướng hồ mỗi năm vào lúc này thế cục Đại Đô đều rất hỗn loạn. Nếu các hạ vào Đại Đô việc gì cũng phải cẩn thận, dù có thiệt thòi một chút nhưng đừng tùy tiện gây chuyện. Dù sao thì người ở đây cũng không động vào được đâu!

-Xin cảm ơn Triệu Quân sự đã chỉ giáo!

Nghe ngữ khí của Triệu Quang, Lý Dật cũng thấy được vài phần quan tâm, hần cười cười Triệu Quang thấy Lý Dật như vậy cũng yên tâm vài phần.

Cứ như thế đội xe lại tiến lên một lúc, phía cuối con đường là một khu đô thị rộng lớn, bây giờ đã xuất hiện nguy nga hùng vĩ khiến người ta phải kinh ngạc.

-Hy vọng chuyện gì cũng thuận lợi!

Nhìn bức tường thành của Đại Đô, Lý Dật khẽ thờ dài rồi nói nhỏ.

Nhưng đồng thời hần cũng biết chuyện hần muốn làm không hề dễ dàng gì.

Những người khác tham gia Tế Thần Huyết Điển đều chỉ muốn tránh xa cái gọi là Đại Đô này được tí nào hay tí ấy, vậy mà hần thì lại hùng hổ xông vào nộp mạng.

Lý Dật còn đang suy nghĩ thì đoàn xe của Triệu Quang đã hòa vào dòng người nhập thành, chậm rãi đi vào cánh cổng thành khổng lồ.

Vén rèm lên, Lý Dật quan sát kỹ thấy trên bức tường thành đen xì không có chút vết nứt nào. Cả cái thành bị một màu đen bao trùm tạo cảm giác thật u ám, nhưng những binh sĩ đi gác trên tường thành cũng đem lại cho cái thành này chút sức sống.

Ánh mắt Lý Dật dần chuyển xuống chỗ cổng thành thì thấy một hàng binh sĩ mặc áo giáp đang kiểm tra từng người, từng đội xe vào thành.

Mà ai cũng phải đưa ra cái gọi là Lộ Dẫn thì mới được vào an toàn.

Thỉnh thoảng có người hình như không có Lộ Dẫn liền bị binh sĩ phía sau mặt tối sầm đưa đi, cũng không biết đưa đi đâu nữa.

Hình như mọi người quen với cảnh này quá rồi nên ai cũng chỉ nhìn hờ hững, còn Lý Dật đương nhiên sẽ không nhảy ra mà làm chuyện bao đồng.

Đội ngũ cứ từ từ tiến lên như thế, được hơn nửa giờ đồng hồ thì đội xe Triệu Quang cuối cùng cũng đến cổng thành.

Hắn nhanh nhẹn giao một chồng Lộ Dẫn cho tên binh sĩ lĩnh đội. Lý Dật cũng nhìn thấy rõ trên đó còn có một túi kim tệ nhỏ.

Tên binh sĩ mặt lạnh lùng đó cũng chẳng nói nhiều, lật lật đóng Lộ Dẫn tung tung túi tiền rồi vẫy tay ra hiệu cho thương đội Triệu Quang nhập thành.

Thuận lợi như vậy cũng khiến Lý Dật yên tâm, ít nhất thì việc mình đi theo thương đội này không phải là sự lựa chọn sai lầm.

Nếu không thì khi nhập thành mình chưa biết chừng mình đã bị bại lộ thân phận.

-Khà khà, Long Ngao Thiên các hạ, không biết các hạ định đi đâu? Nếu chưa có nơi nào thì tạm thời đến chỗ thương đội chúng ta nghỉ ngơi một chút!

Sau khi vào Đại Đô Triệu Quang cười nói.

Lý Dật cũng đoán được vài phần ý của Triệu Quang, hắn lắc đầu:

-Ta định đi xung quanh xem thế nào, dù sao thì Thu Nhật Tế cũng sắp đến rồi. Ta nhớ người từng nói thời gian này chỗ nào đó ở Đại Đô có bán các loại vũ khí thượng phẩm, không biết đó là đâu?

-Ồ các hạ nói cái đó hả? Nó ở Linh Lung Các chỉ cần các hạ đủ tiền thì có thể mua ở đây vô số thứ. Thậm chí ngay cái gọi là Công phép cũng có cơ hội gặp.

Nghĩ một lúc Triệu Quang nói.

-Vậy xin đa tạ!

Lý Dật khẽ cung tay:

-Nếu sau này gặp lại chúng ta chưa biết chừng lại có cơ hội hợp tác!

Nói rồi Lý Dật cũng không cho Triệu Quang cơ hội tỏ ra khách khí, liền nhanh nhẹn biến mất trong dòng người.

Triệu Quang khựng người, một lúc sau mới lắc lắc đầu cười khổ:

-Là ta vọng tưởng rồi nhân vật đẳng cấp như thế sao có thể ở lại với tiểu thương đoàn này chứ? Hy vọng hắn không đến đây vì thứ đó!

Nói rồi Triệu Quang thở dài, vẫy tay cho đội xe đi về hướng khác.

000

Chậm rãi bước trên con đường phồn hoa. Lý Dật quan sát xung quanh một lúc thì thấy không biết phải nói gì. Dù là sạp hàng, cửa hiệu riêng lẻ hay nhóm người đông đúc, tất cả dường như đều rất bình thường, chẳng có gì dị thường cả.

Nhưng so với bên ngoài thì Lý Dật cảm thấy từ đám người thỉnh thoảng có khí tức của đấu khí nhưng cũng chỉ thoáng qua khiến hắn muốn theo dõi cũng không kịp.

Tuy không khẳng định được những người này là người Tu La Quốc hay những kẻ tham gia Tế Thần Điện, nên tinh thần Lý Dật cũng căng thẳng tột độ.

Tế Thần Huyết Điện đã diễn ra mấy ngày rồi. đám vô dụng kia cơ bản đã chết sạch, còn lại thì không phải là những cây đèn thiếu dầu! Hơn nữa Huyết Ma Tộc chắc chắn phòng hộ Đại Đô rất nghiêm ngặt. Hắn ở đây dù làm gì cũng phải cực kỳ cẩn thận.

Sau khi thận trọng tìm hiểu, cuối cùng Lý Dật đến phía trước một cửa tiệm khá lớn, trên tấm biển lớn, ba chữ Linh Lung Các có vài phần cổ kính.

Có lẽ là ở đây?

Lý Dật lưỡng lự một chút rồi đi vào trong, lập tức vô số loại âm thanh tràn tới như ruồi.

Bên trong có bày biện khá nhiều giá gỗ trên đó là các loại đồ vật nhìn chúng là Lý Dật thấy khá ngạc nhiên.

Kinh ngạc nhìn những thứ đó một lúc Lý Dật lẩm bẩm:

Thanh đao này ít nhất cũng là binh khí cấp bốn, Áo nội giáp này không phải cấp sáu thì cũng là cấp năm?

Do dự một chút Lý Dật gọi người đến hỏi giá.

Hắn nói ra cái giá khiến mép Lý Dật co giật không ngừng.

Binh khí cấp bốn năm vạn kim tệ. Nội giáp cấp năm, mười vạn!

Hắc điếm! Chắc chắn là hắc điếm! Cái cửa hàng này sao không đi cướp luôn cho xong!

Lý Dật thầm chửi rủa, nhưng vẫn nhìn ra xung quanh.

-Không có gì lạ cả trên Tu La Đảo này không có ai biết thuật rèn vũ khí. Dù sao những thứ này cũng phải cần đầu khí mới tạo ra được. Với trình độ của nơi này, vũ khí cấp bốn cũng có thể coi là Thần binh rồi. Giá như thế cũng không quá đáng!

Giọng nói cổ quái vang lên trong đầu Lý Dật.

Một lúc sau thì Lý Dật mới chợt nhớ lúc này không phải Xà Tôn Giả mà là Hồng Thiên Thánh Giả trong chiếc Dung Giới.

Vốn dĩ Lý Dật còn tưởng Hồng Thiên Thánh Giả không thể nói chuyện với mình như thế này. Giờ xem ra việc Xà Tôn Giả làm được thì Hồng Thiên Thánh Giả kia cũng làm được!

Chỉ không biết lần này mình xui xẻo to hay là may mắn lớn đây!

Gật gật đầu chán nản, rồi Lý Dật nói trong đầu mình:

-Tiền bối nếu những thứ này không phải có từ bản địa thì chúng ở đâu ra?

Hồng Thiên Thánh Giả cười:

-Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là những kẻ xui xẻo tham gia Tế Thần Điển sau khi chết để lại thôi. Nhưng Lý Dật à ta kiến nghị, tốt nhất là người đừng động vào những thứ trong Linh Lung Các này. Người có cần Công pháp hay Đầu kỹ thì cũng đừng tìm ở đây. Ta cứ cảm thấy có gì đó không đúng lắm!

-Sao lại nói vậy?

Hồng Thiên Thánh Giả nói:

-Người thấy đấy, người của Huyết Ma Tộc ngu hóa con người ở đây đến mức độ nào? Đến đầu khí cũng không biết, lẽ nào lại hiểu sự quý giá của những thứ vũ khí này? Ta thấy, nhiều người bản địa ở đây chỉ đến góp vui, những kẻ đến đây vì đồ quý có lẽ đều là người tham gia Tế Thần Điển. Mà sự tồn tại của nơi này một người bình thường cũng biết, người không thấy rất mâu thuẫn với đối sách của Huyết Ma Tộc sao?

Lý Dật chau mày:

-Ý tiền bối là đây là nơi mà Huyết Ma cố tình để lại dụ dỗ những người tham gia Tế Thần Huyết Điển đến?

Chắc là vậy! Nếu không thì lão phu cũng không nghĩ ra lý do nào khác tại sao ở đây lại xuất hiện nhiều vũ khí thượng phẩm đến như vậy. Vì thế Lý Dật à nếu người tin lão phu thì nghe ta một câu. Không thể ở lại nơi này được, tốt nhất là lập tức rời khỏi đây!

-Đợi đã!

Lý Dật nhíu mày:

-Ta vốn chẳng có chút đầu mối gì Huyết Nhân Linh Trì, như vậy nếu bắt đầu từ đây thì có phải là một con đường đúng hay không?

-Con đường? Người nghĩ cái bẫy này có gì liên quan với Huyết Nhân Linh Trì sao?

Hồng Thiên Thánh Già dường như cười lạnh:

-Ta thấy ngươi mà định làm gì với nơi này thì chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả! Ngươi không ngu ngốc đến mức đó đâu chứ?

Lý Dật cười khổ không nói gì, giả vờ hứng thú với mấy thứ đồ kia, lượn lờ vài vòng rồi cẩn thận hỏi giá.

Sau khi nghe những cái giá không ngoài dự đoán Lý Dật cố ra vẻ bối rối rồi vội vàng rời khỏi Linh Lung Các trong vài ánh mắt nhìn kỳ quái. May mà bộ dạng hắn cũng khá giống với nhiều người đến đây nên không gây chú ý cho lắm.

Dưới ánh mắt cổ quái của đám hộ vệ Linh Lung Các. Lý Dật vội vã rời đi, sau khi vào một con ngõ nhỏ thì về mặt coi như đã bình tĩnh hơn vài phần.

Trong Đại Đô, khu phía Đông phần lớn là chỗ ở của các vương hầu quý tộc quan lại của Tu La Quốc, ở nơi này, dù là thời gian nào trong ngày cũng rất náo nhiệt, bận rộn từ khi mặt trời bắt đầu ló dạng đến khi trăng lên cao đều là cảnh tượng xe cộ người ngựa đi lại tấp nập.

278. Q.3 - Chương 78: Ngu Huyền Đại Đế

Ở Đại Đô này đã mười mấy ngày rồi thời gian này, dựa vào những thông tin biết lúc trước và tìm hiểu thông tin các nơi, Lý Dật cũng coi như đã hiểu được đại khái về nơi này.

Dù nhìn từ phương diện nào đi nữa thì Đại Đô cũng không khác gì các đô thị ở ngoại giới. Có lẽ điểm khác biệt duy nhất là không có sự uy hiếp của các thế gia cường đại, cho nên quyền thế của đám quan lại Đại Đô vô cùng cao.

Đồng thời, ngoài những quan lại quý nhân ra, trong Tu La Quốc thân phận cao hơn nữa chính là Thần Nhân Tộc, cũng chính là Huyết Ma Tộc.

Có điều, tung tích Huyết Ma Tộc trước nay đều rất cổ quái, ngoài việc nghe nói đến và hôm trước gặp qua Phong Nhã dường như Lý Dật chẳng cảm nhận được một chút nào về bọn này cả.

Điều này hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn là cả thành tràn ngập Huyết Ma. Nhưng tình hình này lại càng khiến hắn cảm thấy kỳ quái hơn.

Nấp trong bóng tối Lý Dật quan sát người đi kẻ lại, hắn tin khu phía Đông này chắc chắn sẽ có thông tin hắn cần chỉ là không dễ dàng tìm hiểu mà thôi.

Lý Dật biết Huyết Nhân Linh Trì ở trong Đại Đô nhưng nếu không có chút tin tức gì thì có bảo hắn tìm mọi góc ngách Đại Đô cũng chưa chắc tìm được.

Huống hồ dù hắn có cách lật cả cái Đại Đô này lên thì cũng không dám làm bừa.

Mười mấy ngày nay Hồng Thiên Thánh Già đã cho Lý Dật biết lão có vài lần cảm nhận được sức mạnh khá lớn, e là trong Đại Đô có một hai nhân vật cường đại.

Mà Lý Dật thì biết rõ cái gọi là nhân vật cường đại, chắc chỉ là Tam Ma mà Xà Tôn Già từng nói.

Với ba nhân vật này Lý Dật hắn đã chắc chắn là có thể không động thì không động vào chúng. Đương nhiên hắn sẽ không làm những chuyện gây chú ý cho Tam Ma.

Có điều sự cẩn thận này khiến hơn mười ngày nay Lý Dật cũng không có được chút thu hoạch gì, thậm chí chẳng giết nổi một tên Huyết Ma nào cả. Nếu mà cứ thế này thì Tế Thần Huyết Điển lần này hắn đi công toi. Thậm chí dù hắn có sống sót trở về thì cũng chẳng đủ tư cách vào Đấu Thần Điện.

Đây đâu phải kết quả mà hắn muốn!

Tình hình này vẫn tiếp diễn, Lý Dật đã bắt đầu thấy sốt ruột. Hắn thậm chí còn muốn xông vào Hoàng cung, như thế có lẽ sẽ ép người Hoàng thất nói ra cái gọi là Huyết Nhân Linh Trì ở đâu. Dù gì hắn tin là Hoàng thất Tu La Quốc chắc chắn có quan hệ mật thiết với Huyết Ma Tộc.

Chỉ là chắc chắn việc trực tiếp xông vào là không thể. Mấy ngày nay hấn đến khu phía Đông tìm vận may xem có thể trà trộn vào không, nhưng dường như không gặp được cơ hội nào...

Nếu không phải trong đầu còn vài tính toán khác thì chưa biết chừng Lý Dật đã bức bối đến chết rồi.

Trong lúc Lý Dật đang chán nản khu phía Đông vốn rất đông người không biết từ lúc nào có một đám đông người tò ra gạt Lý Dật sang bên đường.

Nhiều ngày ở đây Lý Dật biết như thế này có nghĩa là sắp có ‘nhân vật lớn’ nào đó đi qua.

Mấy ngày qua hấn cũng biết được Hoàng thất Tu La Quốc là loại vô dụng. Quốc Vương là một lão già tuổi đã cao lại không có con trai hay con gái gì cả, nhưng có một huynh đệ được phong vương gì đó.

Hai người này có thể nói là nhân vật nắm giữ mọi thứ trong Đại Đô, có lẽ dù là Huyết Ma Tộc cũng phải coi trọng một chút.

Lý Dật nghĩ mãi không biết hai kẻ này có phải người trong Huyết Ma Tộc không. Nhưng nếu không nhìn tận mắt thì hấn không thể chắc chắn được. Có điều với thân phận của hấn thì khó lòng có thể nhìn thấy hai kẻ này...

Dù gì thì hành sự ở nơi này không giống như ngoài kia, chỉ không cẩn thận chút thôi là có nguy cơ thịt nát xương tan.

Rất nhanh có một đội vệ binh mặc giáp ra đẩy hết người ra hai bên đường. Rồi có một tiếng hô, cái gì mà ‘Đại Đế đi qua nơi đây’.

Cũng không biết ai dẫn đầu, khi nghe thấy danh hiệu Đại Đế thì tất cả đã vội vàng quý rạp xuống. Lý Dật khẽ nhíu mày nửa quý nửa ngồi xuống, tuy không quý hấn nhưng cũng thấy không thoải mái cho lắm.

Có điều, dân chúng của Tu La Quốc này cũng chẳng có chút lòng tôn kính nào đối với Đại Đế của họ. Tuy quý xuống đấy nhưng miệng họ thì bắt đầu bàn tán xôn xao.

Nghe một lúc thì Lý Dật hiểu được khá nhiều.

Thì ra Đại Đế Tu La Quốc có tên là Ngu Huyền, nghe nói khi còn trẻ cũng là nhân vật phong lưu tuấn nhã, có biệt hiệu ‘Ngu mỹ nhân’ gì đó.

Đương nhiên loại biệt hiệu này đối với các Đế Vương mà nói là một sự sỉ nhục lớn, nhưng mà vị Ngu Huyền Đại Đế này thì lại không chút bận tâm, thậm chí còn có vẻ tự hào về nó.

Nghe nói vị Ngu Huyền Đại Đế này có biệt hiệu như thế là vì hấn từ trước tới giờ không thích nữ nhân mà chỉ thích nam nhân, vì thế mà chẳng có nỗi đến nữa đứa con, khiến Đế Quốc lớn vậy mà không có người kế thừa.

Nhưng cũng có người nói không phải vì hấn thích nam nhân chứ không thích nữ nhân, mà là vì tiêu chuẩn quá cao, khi còn trẻ quá tuấn mỹ nên cho rằng thế giới này không có ai đẹp bằng mình, dù là nữ nhân đi chăng nữa... Vì độ tự sướng quá cao như thế mà Ngu Huyền không có hứng thú với người khác.

Tin đồn như thế tuy không phải hoàn toàn hoang đường nhưng nghe thì có vẻ chế giễu. Lý Dật nghe mà không ngừng gục gặc.

Đang nghe rất thú vị thì mấy người bên cạnh Lý Dật nhìn đoàn xe ngày càng gần bèn hèm một tiếng nói nhỏ:

-Quả nhiên là Ngu Huyền Đại Đế. Nói ra thì mấy năm nay Đại Đế rất ít khi xuất hiện ở Đại Đô, không biết hấn bận bịu cái gì?

Người khác nói luôn:

-Ta nghe nói Đại Đế vì tuổi ngày càng cao không lo công việc nữa mà không ngừng phái người đến bên núi phía Tây, hy vọng có người có được truyền thừa của Đấu Thần rồi truyền lại ỉnh.

-Truyền thừa của Đấu Thần? Đại Đế cần thứ đó làm gì?

-Hề hề các người không hiểu rồi! Nghe nói truyền thừa của Đấu Thần không những có thể khiến người có uy lực vô tận quan trọng nhất là có thể trường mệnh trăm tuổi. Nghe nói tu luyện được nó biến thành cao lớn như hai Đấu Thần ở núi phía Tây cũng không khó!

Nhắc đến cái này ta cũng nghe nói. Đại Đế cũng đã phái gần trăm người đi rồi nhưng chẳng có ai quay về. Nhưng cảnh tượng hôm nay không phải là có ai đó đi cầu truyền thừa về rồi đó chứ?

=Hề hề các người đúng là thông tin kém nhanh nhạy. Nghe nói ba ngày trước Lưu Hoa Quận chúa đã về rồi, hơn nữa cô ấy còn có được truyền thừa và linh dược kéo dài tuổi thọ... Các người không phải đến cái này cũng không biết đấy chứ?

Lời vừa dứt bốn bề đều kinh ngạc Lý Dật cũng hơi khựng lại, ánh mắt lóe lên chút kỳ lạ.

Cái tên Lưu Hoa Quận chúa hẳn đã từng nghe rồi. Nghe nói người này là con gái của huynh đệ kết giao sinh tử của Ngu Huyền Đại Đế. Sau khi người đó chết Ngu Huyền thương nhớ người cũ liền phong cho vị Lưu Hoa Tiểu thư này tước hiệu Quận chúa.

Trong truyền thuyết, vị Lưu Hoa Quận chúa này dung mạo đẹp như hoa như nguyệt, nếu người này thật sự có được cái gọi là truyền thừa...

Lý Dật không tin là Đấu Thần Điện lại truyền Công pháp cho người của Tu La Quốc.

Nếu Lưu Hoa Quận chúa có được Công pháp thật thì e là không thoát khỏi quan hệ với Huyết Ma Tộc...

Vất vả hơn nữa tháng cuối cùng cũng có đầu mối Lý Dật mừng thầm, rồi hắn nhìn về phía cuối con đường.

-Bái kiến Đại Đế!

Những tiếng chúc mừng vang lên so le không đồng đều, rồi hình thành một đợt sóng tỏa ra bốn bề.

Lý Dật nhìn thấy một cỗ xe hoa lệ đang tiến tới.

Phía trước là tám con tuần mã và các võ sĩ mở đường, cỗ xe hoa lệ với màu tím khiến người ta phải nhức mắt.

Lý Dật chuyển ánh mắt sang một chiếc xe thanh lệ đi cách xe của Ngu Huyền Đại Đế chưa đến nửa thước. Sự hoa mỹ của nó có lẽ không bằng xe của Ngu Huyền nhưng nói về khí chất thì hơn hẳn xe ở phía trước.

Phía sau Ngu Huyền Đại Đế là ai vậy?

Có lẽ là xe của Lưu Hoa Quận chúa!

Đại Đế đi đón Lưu Hoa Quận chúa thật sao?

Mọi người bắt đầu xôn xao, Lý Dật lập tức đã có được thông tin mình cần.

Lý Dật hẳn không phải lũ ngu dân bị Lưu Hoa Quận chúa dung mạo phi phàm kia thu hút hoàn toàn sự chú ý.

Hắn nhìn cỗ xe của Ngu Huyền Đại Đế. thì thấy cửa sổ của cỗ xe không biết được phủ bao nhiêu lớp rèm nữa. Dù với nhãn lực của Lý Dật cũng chẳng nhìn được một chút bóng dáng nào.

Sự thần bí này thì Đế Vương thời đại nào cũng làm như vậy, cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Nhưng khi Lý Dật dùng đấu khí để thăm dò thì không thể nào thăm dò ra được chút đấu khí nào...

Đường đường là Ngu Huyền Đại Đế chẳng lẽ lại là người bình thường?

Lý Dật nhìn chiếc xe phía sau với ánh mắt nghi hoặc.

Đập vào mắt hắn quả nhiên lại là một lớp rèm cửa, nhưng lần này không khoa trương như xe của Ngu Huyền Đại Đế, người khác có thể nhìn được bóng dáng thướt tha của Lưu Hoa Quận chúa ở bên trong.

Cảm giác này khiến Lý Dật cảm thấy chán nản hắn chỉ mãi nhìn, đấu khí toàn thân hơi hơi rung động.

Dân chúng xung quanh đương nhiên không chịu được sự rung động đó, lập tức mấy người quanh đó rung rinh như sắp ngã.

Lập tức hấn phát hiện ra không xong rồi.

Lúc này hấn không khác gì một con thiên nga đứng giữa bầy vịt quá rõ ràng, vì thế chẳng tốt chút nào?

Vậy là hấn lập tức cứng người lại, như bị rần độc nhìn chăm chăm vậy, không động đậy chút nào. Được một lúc thì mồ hôi lạnh đã toát ra!

-Không hay rồi!

Tiếng Hồng Thiên Thánh Giả vang lên khiến toàn thân Lý Dật rung lên rồi chợt bừng tỉnh.

Lần này không cần Hồng Thiên Thánh Giả phải nói Lý Dật cũng biết mình phải làm gì. Hấn khẽ dậm chân xuống đất, rồi trong ánh mắt kinh ngạc của vô số người, Lý Dật nhanh chóng lùi về phía sau, nấp trong bóng tối của một tòa nhà...

-Ủa?

Đúng lúc Lý Dật lùi đi, toàn thân hấn bỗng như ngâm mình trong băng đá thảng sáu, lạnh buốt đến thấu xương...

Hấn hiểu rõ đường như mình đã không cẩn thận động vào nhân vật gì đó rồi!

Tuy là điều này cũng nằm trong dự liệu...

279. Q.3 - Chương 79: Cùng Hổ Bàn Chuyện Lột Da

Nơi này không thể ở lại lâu!

Vừa chen trong dòng người Lý Dật vừa nghĩ.

Tuy không xác định được Lưu Hoa Quận chúa rốt cuộc là nhân vật như thế nào, nhưng từ cảm giác vừa rồi Lý Dật phán đoán được cô ta tuyệt đối không đơn giản, mà cấp bậc của cô ta thậm chí không dưới Thiên Phong Thất Hoàng.

Nhân vật như vậy xuất hiện ở Đại Đô, nếu mình ‘động’ vào đối phương, nếu như cô ta không có hứng thú gì thì thôi, chẳng may mà có hứng thú với mình thì hậu quả thật khó lường...

Sự việc diễn biến quá nhanh, dường như hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của Lý Dật. khiến hấn có cảm giác khóc không nổi mà cười cũng không xong.

Cũng giống như con mèo đi bắt trộm cá. Sau khi dạo quanh hồ cá rất lâu, đến lúc chuẩn bị giơ móng ra thì lại phát hiện xung quanh có rất nhiều chó dữ vậy.

Tuy so sánh này không đúng lắm nhưng rất hình tượng, trong đầu Lý Dật bất giác có cái ý nghĩ này.

-Tiền bối, tiền bối có ý kiến gì không?

Với dáng vẻ của một người dân bình thường nhất Lý Dật từ từ đi về phía cổng thành.

-Không phải người muốn tìm Huyết Nhân Linh Trì sao? Lão phu dám đảm bảo, kẻ vừa rồi chắc chắn có thông tin về Huyết Nhân Linh Trì.

Giọng nói như nửa cười nửa không của Hồng Thiên Thánh Giả vang lên. bên trong mang theo chút ý tứ chế giễu.

Lý Dật hừ một tiếng:

-Đương nhiên ta biết điều đó, nhưng tiền bối lại không chịu ra tay, mà trước mặt kẻ đó ta chẳng có cơ hội ra tay... Tìm đồ là một chuyện, nhưng tự nộp mạng lại là chuyện khác!

-Vậy thì chi bằng hãy ra khỏi Đại Đô tránh sóng gió trước đã!

Hồng Thiên Thánh Giả vẫn hờ hững nói.

Lý Dật hơi khựng lại trong đầu cũng có ý nghĩ này. Nói ra thì lựa chọn đó là tốt nhất rồi, nhưng không hiểu sao hắn cứ cảm giác có chỗ nào đó không ổn.

Nhưng dù sao Lý Dật cũng là người quyết đoán hắn đương nhiên biết tin tức về Huyết Nhân Linh Trì quan trọng nhưng hắn mà cứ liều mạng ở lại Đại Đô thì chưa biết sẽ có kết cục thế nào!

Có lẽ một ngày nào đó xác hắn nằm phoi giữa đường chưa biết chừng! Dù gì thì nơi này cũng chẳng phải nơi an toàn!

Còn chuyện Huyết Nhân Linh Trì thì có lẽ hắn phải dùng cách khác, thậm chí lần này từ bỏ cũng không phải không thể. Không biết tiến lùi mới là kẻ ngu ngốc.

Trong đầu đã quyết định, Lý Dật tăng tốc dần rời khỏi dòng người đi về góc tường thành rồi tiếp tục đi ra cổng phía Tây.

Đại Đô vẫn phồn hoa như vậy, nhìn thế nào thì cũng là cảnh trí nhân gian tuyệt đẹp, chỉ là Lý Dật cảm thấy đầu óc có đôi mắt cứ nhìn mình, khiến hắn không rét mà run.

Hắn phải chuyển hướng ít nhất năm sáu lần, chui vào mấy sạp hàng thì cảm giác kỳ quái đó mới biến mất.

Nhưng như thế thì tốc độ ra khỏi thành chậm đi vài phần, vốn chặng đường chỉ cần nửa tiếng nhưng hắn đã đi mất mấy tiếng đồng hồ mới coi như đã đến cổng phía Tây.

Cũng may trời lúc này đã khá muộn kiểm soát lúc vào tuy rất nghiêm ngặt nhưng khi đi ra thì đã lơ lỏng hơn nhiều.

Sau khi trình Lộ Dẫn và vài kim tệ Lý Dật mới thuận lợi ra khỏi thành.

Đi qua con đường tối tăm thỉnh thoảng ngoảnh đầu lại nhìn. Lý Dật chỉ cảm thấy bao trùm phía trên tòa thành Đại Đô phía sau lưng mình là một tầng huyết sắc.

May mà tạm thời mình không cần vào nơi này nữa!

Lý Dật mừng thầm, tuy không thoải mái vì sự tháo chạy của mình nhưng là tuyệt đỉnh sát thủ xã hội đen kiếp trước, trong bản năng của Lý Dật an toàn là trên hết.

Nguyên tắc của hắn từ trước tới nay, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào đều phải bảo vệ sự an toàn mình, nếu không thì mọi thứ đều rất khó nói.

Khi chết đi rồi thì những chuyện khác chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Chỉ có tiếp tục sống thì chuyện khác mới có thể tiếp tục được.

Đến khi ra chỗ không còn nhiều người đi lại, Lý Dật mới coi như thoát khỏi ánh mắt của tất cả mọi người, hắn thở ra một hơi rồi lấy tấm bản đồ mà Triệu Quang tặng ra quan sát một lúc lâu, xác định hướng của núi phía Tây rồi nhanh chóng lên đường.

Rời khỏi Đại Đô đến núi phía Tây tìm hiểu thông tin về Huyết Nhân Linh Trì cũng có thể là một cách. Ít ra thì hai lão ở Đâu Thần Điện cũng không giết cả người tham gia Tế Thần Điện đâu nhỉ?

-Thế nào người cứ đi như thế à?

Đúng lúc đó bỗng một tràng cười nhẹ vang lên. Tiếng cười này không có chút sát khí nào mà giống như đại tỷ tỷ hàng xóm chào hỏi thân mật vậy.

Nhưng lại là lời chào hỏi thân mật vô cùng đột ngột khiến Lý Dật toàn thân cứng đờ, khóe mắt không ngừng co giật.

Hắn cười khan, trong đầu suy nghĩ vô số điều, nhưng cuối cùng tất cả lại biến mất, hắn từ từ quay người lại nhìn về hướng phát ra giọng nói.

Trên đỉnh núi cách đó khoảng hơn mười mét một nữ nhân áo trắng tuyệt sắc đang chấp tay đứng đó. Chỉ đứng đó nhưng lại có khí chất ung dung khiến người ta có cảm giác ngưỡng mộ.

Cái bóng dáng đó thướt tha gương mặt thanh tú nói đẹp như tranh vẽ cũng không ngoa. Nhưng điều hấp dẫn của nữ nhân này lại là khí độ ung dung tỏa ra từ toàn thân.

Trong đôi mắt thanh nhã đó có cảm giác như không vương khối bụi nhân gian, chỉ cần đôi mắt đó nhìn là dường như sẽ bị hút vào không dứt ra được.

Lập tức Lý Dật nghĩ đến một nhân vật - Lưu Hoa Quận chúa... Cái không tránh được cuối cùng thì cũng không thể tránh được...

Lý Dật cười khỏ, hoi cung tay nói:

-Xin chào Lưu Hoa Quận chúa...

Cách xưng hô này khiến nữ nhân áo trắng khẽ mỉm cười, cô ta tiến lên vài bước, mắt vẫn nhìn Lý Dật, rồi nói:

-Người biết ta?

Tuy câu nói rất nhẹ nhàng, nhưng bên trong đó dường như lại có ý tứ gì đó không rõ ràng, khiến toàn thân Lý Dật cứng đờ. Mà Hồng Thiên Thánh Giả vốn phải luôn có mặt thì lúc này không biết đã đi đâu mất.

Thấy Lý Dật không trả lời được nữ nhân áo trắng cũng không giận, chỉ cười khẽ nói:

-Trên người người không có mùi buồn nôn của bọn Huyết Ma biết đâu khí, bên cạnh lại có khí tức của mấy lão bất tử ở Đẩu Thần Điện... Xem ra người là kẻ đến tham gia Tế Thần Huyết Điển phải không?

Lý Dật không thấy kỳ lạ khi đối phương lại biết rõ lai lịch của mình như vậy, hắn chỉ khẽ gật đầu, muốn cười nhưng không cười nổi.

Nữ nhân áo trắng nhìn Lý Dật, lại tiến lên một chút nói tiếp:

-Những tên tiểu tử tham gia Tế Thần Điển từ trước tới nay có kẻ nào là không muốn trốn sâu trong rừng sâu núi thẳm, mong thỉnh thoảng sẽ giết được vài Huyết Ma coi như hoàn thành nhiệm vụ... Chẳng có mấy kẻ dám đến thành phố lớn... Gan người đúng là lớn thật, dám chạy thẳng đến Đại Đô... Nói đi người muốn gì? Người thường sẽ không làm như vậy!

-Ta...

Lý Dật hé miệng, hắn biết trước mặt cô ta mình nói dối chắc chắn chẳng có ý nghĩa gì hết, thậm chí còn đẩy nhanh cái chết đến tìm mình. Nhưng dù sao hắn cũng không phải người bình thường, phản ứng rất nhanh, lời ra đến miệng lập tức biến thành cười khỏ:

-Ta... ta cũng không muốn...

Nói vậy cũng giống như chẳng nói gì, nhưng trong hoàn cảnh này rất có ích giúp Lý Dật có chút không gian để ứng biến.

Nhưng bộ dạng hắn càng khiến nữ nhân kia hiếu kỳ. Cô ta vốn chỉ muốn biết rốt cuộc là kẻ nào lại cả gan tìm đến Đại Đô nạp mạng, nhưng lúc này cô ta đã có chút hứng thú hiếm thấy.

Khẽ mỉm cười, cô ta nói:

-Không phải chỉ là đến Đại Đô thôi sao? Người đã dám đến lẽ nào lại không dám nói?

Lý Dật tỏ vẻ cổ quái, cứ như thật sự có điều khó nói vậy, hắn ngẩng đầu nhìn cô ta rồi lại vội vàng lắc đầu.

Cô ta nhìn bộ dạng hắn trong lòng có vài phần coi thường, rồi cười nói:

-Nếu người có chuyện gì thật, nói ra chưa biết chừng ta có thể giúp. Còn không nói có hậu quả gì ta cũng không biết đâu...

Ngữ điệu uy hiếp khiến Lý Dật chửn thẳm, nhưng đó cũng là điều hắn đang cần nhất.

Lý Dật suy nghĩ nhanh, hắn cần môi rồi nghiêng răng nói:

-Ta đến vì Huyết Nhân Linh Trì...

Vừa dứt lời, Lý Dật đã cảm nhận rõ rằng ánh mắt nhìn mình của nữ nhân kia đã thêm phần lạnh lẽo. Hắn cũng biết coi như hắn nói đúng rồi.

Quả thực cũng chỉ có thứ đó mới khiến người ta chạy đến nơi như Đại Đô này. Nếu không vì thứ đó thì cái cơ sẽ không thích đáng.

Nhân cơ hội này hắn nhanh chóng kể lại chuyện xảy ra với Hồng Thiên Thánh Giả. Đương nhiên phần lớn câu chuyện không thay đổi, chỉ có điều nhiều chi tiết được thay đổi rất thần tình.

Qua lời kể của Lý Dật, hắn đã trở thành một tiểu tử vô ý gặp được một cái Thượng cổ Quyển trục, dưới sự bức ép của tàn hồn trong Quyển trục, hắn bắt buộc phải vào Tu La Đảo để tìm Huyết Nhân Linh Trì chỉ vì thứ gì đó ở nơi đó sẽ có thể hồi phục sức mạnh linh hồn cho tàn hồn đang ụ hiếp hắn.

Có điều, ở chỗ quan trọng Lý Dật đã thay đổi thành tàn hồn đó đang đợi hắn ở chỗ nào đó ngoài Tu La Đảo, nếu đến khi hắn trở ra mà không có thứ ở Huyết Nhân Linh Trì thì cái tàn hồn đó sẽ tiến hành Đoạt Xác của hắn. Đến cuối cùng hắn còn thể hiện đấu khí Lưu Hỏa càng giải tỏa được nghi ngờ trong lòng nữ nhân áo trắng kia.

Khi Lý Dật nói xong, cô ta mỉm cười, nhìn Lý Dật nói:

-Thì ra là vậy, chẳng trách mà với chút bản lĩnh đó mà người cũng dám đến Đại Đô nộp mạng... Cũng thú vị thật...

Lý Dật cảm thấy không nói gì chỉ hy vọng vì cái thú vị đó mà cô ta không quan tâm rốt cuộc thì hắn muốn làm gì.

Nhưng những gì cô ta nói tiếp khiến Lý Dật sửng người:

-Nhưng với bộ dạng người, trong vòng một trăm ngày muốn tìm Huyết Nhân Linh Trì căn bản là không thể... Nếu người đã cần đến Huyết Nhân Linh Trì như thế thì ta sẽ giúp người. Dù là giúp người có được thứ kia cũng không phải là không thể... Có điều, gần đây ta cần làm một việc, bên cạnh vừa đúng lúc thiếu một trợ thủ người có đồng ý giúp ta không?

Lý Dật sửng người, hắn quả thật không ngờ đối phương lại nói ra những lời như thế. Có điều tuy lời nói khách khí nhưng lại không cho Lý Dật có quyền đề lựa chọn. Huống hồ bốn chữ Huyết Nhân Linh Trì cũng khiến Lý Dật hít thở có chút khó khăn...

Hắn hiểu, nếu kẻ trước mặt đây đồng ý ra tay cơ hội mình đến được Huyết Nhân Linh Trì là không hề nhỏ... Nhưng độ nguy hiểm của việc bàn chuyện lột da với hổ này thì quá thực quá lớn!

Chưa biết chừng lúc nào đó mình sẽ bị đối phương nuốt chửng, đến xương trắng cũng chẳng còn...

Đương nhiên những lời này Lý Dật sẽ không nói ra, hành vi phù hợp với thân phận hắn nhất trong lúc này là...

Lý Dật khẽ khom người, ngẩng đầu lên vẻ mặt vui vẻ:

-Vâng xin đa tạ Quận chúa!

Hai chữ Quận chúa thốt ra khiến cô ta khẽ cười, một lúc sau nói:

-Xưng hô Quận chúa cũng không sai, nhưng sau này người nhớ ta không phải Lưu Hoa Quận chúa... Người hãy gọi ta là Hương Hương Quận chúa...

Gương mặt Lý Dật cứng lại, khóe mắt giật liên hồi...

280. Q.3 - Chương 80: ‘trường Sinh Quyết’

Hoàng cung ở Đại Đô cũng giống như Hoàng cung ở ngoại giới, đều là nơi mà người thường không thể bước chân vào.

Ở ngoại giới, ngoài các quý tộc quan lớn, hoàng thân quốc thích, dù là người của các Đại thế gia muốn ra vào Hoàng cung cũng không phải dễ dàng gì. Những nơi như thế với thân phận Lý Dật thì cũng chẳng thể nào tới được.

Nhưng như thế cũng không gây trở ngại đến cái cảm giác ở trên cao kỳ diệu đó của hắn.

Nói ra thì Lý Dật không phải người khoa trương, dù hắn trước nay ra tay hắn luôn hiểm độc nhưng không phải vì khoa trương, nhiều lúc hắn chỉ xem trọng cái lợi ích mà thôi.

Nhưng lúc này đây, đi sau vị Hương Hương Quận chúa, một trong Tam Ma của Tu La Quốc, Lý Dật lại có chút cảm giác khác lạ.

Cũng không biết vị Hương Hương Quận chúa này làm gì ở Tu La Quốc mà Ngu Huyền Đại Đế lại sủng ái và tín nhiệm đến như vậy.

Hai người lúc này một trước một sau, ánh mắt của các hầu cận và cung nữ đứng xung quanh khiến Lý Dật có rất nhiều suy nghĩ.

Những ánh mắt ấy không phải là kính sợ hay sợ hãi mà là một sự sùng kính từ tận đáy lòng...

Tuy với Lý Dật mà nói nghe theo một cách tôn kính và một cách mù quáng chẳng khác nhau là mấy.

Nhưng ai cũng biết, khiến người ta sợ hãi không khó còn khiến người khác sùng kính thật sự thì lại là một việc vô cùng khó...

Vậy mà Hương Hương Quận chúa này lại làm được điều đó, khiến Lý Dật không thể không thâm thán phục.

Nói cho cùng, lúc này hắn theo sau cô ta không phải vì sợ hãi mà là vì Huyết Nhân Linh Trì... Tuy biết thủ đoạn của vị này rất tàn độc nhưng lúc này Lý Dật lại thoải mái được như vậy là vì hắn có tự tin có thể thoát khỏi tay cô ta!

Dù sao qua lại tiếp xúc mấy ngày nay cũng không phải không có tác dụng gì, ít nhất thì Lý Dật có thể xác định được thực lực của cô ta... Bát Tinh Đấu Hoàng! Thực lực đủ để khiến người khác phải ngưỡng vọng!

Tuy không biết cô ta che giấu bao nhiêu thực lực nhưng ít ra cũng không đến nỗi không dò nổi như Lý Dật tưởng. Vậy thì dựa vào thủ đoạn bảo mệnh mà Xà Tôn Giả để lại, chạy trốn cũng không khó...

Chỉ là, lúc này đi theo cô ta chưa biết chừng còn có cơ hội bước chân tới Huyết Nhân Linh Trì có được mọi thứ mình cần...

Đây mới là nguyên nhân tại sao Lý Dật vẫn rất bình tĩnh như vậy. Nếu không phải vì những cái đó thì hắn đã quay người bỏ đi lâu rồi!

Dù sao thì trong hoàn cảnh không có thực lực tuyệt đối, giao lưu với những loại biến thái này đều phải chuyện dễ dàng gì!

Có điều, vị cao thủ trước mặt đây dường như lại rất tin tưởng vào hắn! Mấy ngày nay theo cô ta Lý Dật coi như đã biết được thế nào là trận doanh của một đô thành lớn!

Cái khác không nói Huyết Ma Tộc trước không gặp xuất hiện vô số ở phủ cô ta, nhiều đến mức Lý Dật cảm thấy gai cả người.

Cũng may mà hắn không cần phải động thủ với chúng, vì lúc này dường như hắn lại đứng cùng trận tuyến với đám Huyết Ma Tộc đó...

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì không biết mình còn có thể vào Đấu Thần Điện nữa không?

Lý Dật nghĩ, bất giác mỉm cười...

-Sao thế, vui lắm à?

Hương Hương Quận chúa đang bước đi bỗng dừng lại nói.

Lý Dật bất ngờ vội dừng bước, chỉ cách vài phân nữa là đâm vào lưng Hương Hương Quận chúa. Tuy hắn đã dừng bước rồi nhưng vẫn cảm nhận được mùi hương thoang thoảng.

Tuy biết là không ổn nhưng thứ mùi hương này khiến hắn có chút dao động.

Dường như không biết Lý Dật đang nghĩ gì, đôi vai Hương Hương Quận chúa khẽ rung lên, chiếc cổ trắng dường như cũng hơi lắc lắc, cứ như đang bị chọc cười gì vậy...

Một lúc sau cô ta nói:

-Huyết Nhân Linh Trì mà ngươi quan tâm, chính là ở trong Hoàng thành này...

Câu đó vừa được thốt ra đã khiến toàn thân Lý Dật cứng đờ.

Nhưng muốn có nó thì không dễ như ngươi tưởng đâu. Nói tới nói lui Huyết Nhân Linh Trì cũng là chí bảo của Huyết Ma Tộc. Nhưng vì một vài lý do luôn bị Quốc Vương Tu La Quốc quản lý... Có điều, chắc chắn cũng không biết cái nằm trong tay hắn rốt cuộc là cái gì!

-Thế Ngụ Huyền Đại Đế không phải Huyết Ma Tộc à?

Lý Dật không kìm được mà lên tiếng hỏi.

-Đương nhiên không phải...

-Vậy Huyết Nhân Linh Trì ở đâu?

Lý Dật hỏi nhưng sau khi thốt ra câu hỏi mới nhận ra mình hỏi thật ngu xuẩn.

Quả nhiên, Hương Hương Quận chúa ngoảnh lại cười cổ quái với Lý Dật rồi quay người lên...

Những chuyện thế này, kẻ thông minh không nên hỏi Lý Dật hiểu ý tứ từ trong ánh mắt cô ta. Vậy là hắn chỉ có thể cười cười cúi nhìn xuống đất. Nhưng trong đầu hắn lập tức có một ý nghĩ.

Nhìn bộ dạng của Hương Hương Quận chúa này chắc tám phần là có ý định gì rồi. Đã có một trong Tam Ma đến rồi, lẽ nào Kim Bằng Yêu Vương và Huyết Ma Vương Nữ lại không có động tĩnh gì?

Và hai lão quỷ của Đấu Thần Điện cũng chỉ đứng nhìn thôi sao?

Bỗng Lý Dật phát hiện mình ở trong thời cơ rất kỳ quái đã liên quan đến một chuyện cực kỳ lạ. Chỉ là, hắn không thể không đến...

Cái ý nghĩ này một khi đã xuất hiện thì nó cứ quẩn lầy không chịu đi. Hắn nhìn bóng dáng phía sau của vị Quận chúa kia mà nghĩ mãi không hiểu rốt cuộc cô ta định làm gì.

Mang trong lòng tâm tư đó Lý Dật theo sau Hương Hương Quận chúa đi trên hành lang xa hoa rồi ngoặt sang một con đường và đến một cái đình nhỏ bên hồ.

-Hương Hương, rốt cuộc ngươi cũng đến rồi...

Còn cách cái đình khoảng mười bước thì có một nam tử trung niên đang ngồi trong đó chậm chậm đứng dậy.

Thân hình hắn rất cao to gương mặt rất thanh tú văn nhã, ngay cả tư thế đứng cũng thanh tao vô cùng. Chỉ là giọng nói có mấy phần yếu ớt, rõ ràng là cơ thể không được khỏe mạnh như vẻ ngoài.

Lý Dật nghe nói người này cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi nhưng lúc này nhìn chỉ có vẻ hơn ba mươi, có thể coi là giữ gìn sức khỏe rất tốt

Đây chính là Ngụ Huyền Đại Đế?

Lý Dật trầm nghĩ, liếc nhìn người đó.

Hai người Lý Dật và Hương Hương Quận chúa đi vào gương mặt Ngụ Huyền Đại Đế dần nở nụ cười.

Khi đến gần Hương Hương Quận chúa mới nở nụ cười kỳ lạ khẽ gật đầu nói:

-Ngu Huyền thúc thúc gần đây có khỏe không vậy?

Ngu Huyền Đại Đế không hề để ý thái độ không chút cung kính của cô ta, chỉ xua tay cười:

-Có gì mà khỏe chứ? Già rồi càng ngày càng yếu làm sao mà khỏe được như bọn trẻ các người?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười không nói gì, chỉ vào Lý Dật rồi nói:

-Đây là cháu trai của ta họ Lý, cũng là người tiềm tu trong núi phía Tây...

Ngu Huyền Đại Đế thực ra đang suy nghĩ đến lai lịch của Lý Dật, lúc này nghe Hương Hương Quận chúa giới thiệu thì cười ha ha:

-Thì ra là người thừa kế của Đấu Thần...

Một câu nói có thể nói là ý tứ sâu xa khiến Lý Dật khẽ nhú mày.

Đến lúc này hẳn mới chắc chắn Ngu Huyền Đại Đế nhìn có vẻ chẳng có gì nhưng thực ra tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Hắn khẽ cúi người:

-Từ lâu đã nghe danh Đại Đế là người tuần tú nhất đẳng thế gian, nay được gặp, quả thực bất phàm!

Ngu Huyền Đại Đế nghe vậy chỉ ha ha cười không nói gì hơi đưa tay ra ý cho hai người ngồi xuống.

Có thể thấy được rằng Ngu Huyền Đại Đế không thật sự rất hứng thú, Hương Hương Quận chúa mỉm cười:

-Ngu Huyền thúc thúc không phải luôn muốn gặp môn hạ của Đấu Thần Điện sao? Chỗ của ta vì một vài lý do nên không thu nhận đồ đệ... nhưng đứa cháu trai của ta đây địa vị ở Đấu Thần Điện cũng không phải tầm thường. Hơn nữa lần này hẳn xuống núi cũng có được một vài thứ dưỡng sinh trường mệnh, nếu thúc thúc có hứng thú...

Nói đến đây thì Hương Hương Quận chúa không nói gì nữa, ánh mắt chuyển ra theo dõi những chú cá nhỏ đang bơi lội trong hồ.

Ngu Huyền Đại Đế lúc này không quan tâm đến vẻ mặt của Hương Hương Quận chúa, chỉ nghe mấy chữ ‘dưỡng sinh trường mệnh’ là ánh mắt khẽ động, nhìn Lý Dật cũng thân thiết hơn mấy phần.

Có điều, dù sao cũng là Đế Vương chí tôn vị Ngu Huyền Đại Đế này cũng không thể hiện điều gì thái quá. Chỉ thuận miệng hỏi mấy câu về phép môn tu luyện đấu khí phải biết rằng, tu luyện đấu khí tuy không có tác dụng dưỡng sinh, nhưng người ngoại đạo thì có mấy kẻ quan tâm đến điều đó chứ?

Bị Ngu Huyền Đại Đế hỏi Lý Dật cũng không thể không trả lời. Hắn cũng biết có lẽ là vị Hương Hương Quận chúa kia đang thăm dò mình, vậy là hắn trả lời cặn kẽ mấy câu, nhưng cũng cố tình trả lời sai vài chỗ.

Ngu Huyền Đại Đế nghe không biết được chỗ nào sai, thấy Lý Dật tận tình thì rất vui.

Rồi Đại Đế lệnh cho người đem đến một cuộn Quyển trục bao ngoài màu bạch kim đưa ra trước mắt Lý Dật muốn hắn chỉ giáo. Ánh mắt đầy cuồng nhiệt nhưng giọng nói lại hồ hững:

-Đây là cuộn Công pháp Đấu Thần mà Bản Hoàng có từ lâu nhưng không có ai hướng dẫn nên Bản Hoàng chẳng hiểu gì cả. Hôm nay có tiên sinh chỉ giáo thì cũng không tệ, hy vọng tiên sinh chỉ dẫn nhiều, Bản Hoàng sẽ hậu tạ...

Chỉ một chút mà ngay chữ ‘tiên sinh’ cũng nói ra Lý Dật nghe mà muốn bật cười.

Nhưng vẫn cố kiềm chế, cẩn thận mở Quyển trục ra xem.

Nhưng khi nhìn thấy ba chữ ‘Trường Sinh Quyết’ hắn không kiềm được mà phì cười, may mà âm thanh rất nhỏ nên che giấu được ngay.

Đến khi xem kỹ tâm pháp thì hắn càng có cảm giác hoang đường. Đây cũng lắm là Công pháp Huyền Vũ, mà còn thiếu sót, không đầy đủ. Tu luyện cái này thì được cái gì chứ? Tu luyện nó đừng nói ngưng tụ xoáy đấu khí, ngay việc tẩy rửa kinh mạch cũng không làm nổi...

Lý Dật ‘cẩn thận’ xem cả nửa ngày trời rồi nhìn qua Hương Hương Quận chúa, thấy cô ta khẽ gật đầu thì Lý Dật mới tự quyết định, chỉ vào những chỗ không ổn của phép quyết, bảo Ngu Huyền Đại Đế sửa lại rồi hãy tu luyện.

Nhưng sự sửa chữa đó chỉ là bề ngoài, cùng lắm là khiến Ngu Huyền Đại Đế cảm nhận được chút ít nguyên khí thiên địa, những cái khác thì cũng không cần nghĩ đến nữa.

Nhưng Ngu Huyền Đại Đế thì hưng phấn vô cùng, lập tức khoan chân lại tu luyện.

Cũng coi như hần may mắn, tu luyện một lúc đã cảm nhận được gì đó. không tìm được mà cười:

-Hương Hương, người xem. Bản Hoàng hôm nay đã luyện được ra cái gì mà người gọi là khí cảm ấy rồi! Cái cảm giác trong lành mát mẻ này đúng là khiến người ta thư thái, thoải mái vô cùng... Lý Dật tiên sinh quả nhiên là môn nhân Đấu Thần!... Hương Hương, người thấy cứ tu luyện thế này thì bao lâu sẽ đến cảnh giới của người?

Hương Hương nghe vậy nhìn hần khẽ cười:

-Chúc mừng Đại Đế! Khiếm khuyết của Trường Sinh Quyết ta còn không nhìn ra mà cháu trai ta lại thấy, đó cũng là may mắn của Đại Đế... Chỉ có điều, tu luyện Thần pháp quan trọng là phải luôn kiên trì không được lơ là. Nếu Đại Đế muốn đạt đến trình độ của ta thì chắc phải cần nửa đến một năm...

-Nửa đến một năm?

Ngu Huyền Đại Đế nhăn mặt, rồi lắc lắc đầu:

-Sao Lý tiên sinh không đến sớm vài ngày, nếu sớm thì chưa biết chừng Bản Hoàng đã luyện thành Thần pháp rồi... Không được, ta phải chăm chỉ tu luyện!

Nói rồi Ngu Huyền nhấc áo quay người bỏ đi.

Lý Dật ở bên cạnh buồn cười đến vỡ bụng...

281. Q.3 - Chương 81: Ai Là Kẻ Ngốc

-Ừm!

Đối với màn này Hương Hương Quận chúa tựa hồ giống như đã sớm đã dự đoán được, nàng chỉ khẽ ho khan một tiếng, tựa hồ biểu thị sự bất mãn của mình.

Ngu Huyền Đại Đế vốn đang háng hái hào hứng, thấy nàng khẽ ho một tiếng như vậy, thân hình tạm dừng chốc lát, quay người lại nói:

-Hương Hương, người còn có chuyện gì sao?

Hương Hương Quận chúa khẽ mỉm cười, cẩn thận liếc nhìn Ngu Huyền Đại Đế mấy cái, rồi mới thản nhiên nói:

-Ngu Huyền thúc thúc, người tựa hồ đã quên chuyện gì rồi?

-Chuyện gì?

Trên mặt của Ngu Huyền Đại Đế lóe lên vài tia nghi hoặc, nhưng hần vẫn một lần nữa ngồi xuống, khẽ nhú mày trong chốc lát, mới giống như nghĩ ra gì đó, đột nhiên vỗ bàn trầm giọng nói:

-Đúng rồi! Bản Hoàng nghĩ ra rồi, Hương Hương người từng nói, tu luyện của Thần pháp này, ngoài Công pháp thích hợp ra, còn có một số ngoại vật có thể tăng cường tốc độ tu luyện... Người gọi là gì đó... Đan dược đúng không?

Thấy Ngu Huyền Đại Đế ‘bỗng nhiên tỉnh ngộ’. Hương Hương Quận chúa chỉ mỉm cười không nói gì.

Ngu Huyền Đại Đế vỗ tay cười to một lát, mới gật đầu nói:

-Đúng rồi! Đúng rồi! Hương Hương, nếu người không nhắc nhở, Bồn Hoàng thật sự đã quên chuyện này rồi... Ta nhớ người từng nói qua, mặc dù người không có cách nào giúp đỡ Bồn Hoàng tu luyện Thần pháp, nhưng mà, không phải người biết Thuật luyện đan gì đó sao? Ta nhớ người từng nói, có một loại đan được tên là Tụ Khí Tán gì đó, tựa hồ có thể tăng cường tiến độ tu luyện của Thần pháp... Không biết nếu có được Tụ Khí Tán muốn đạt đến trình độ này của người, cần mất bao nhiêu lâu?

Hương Hương Quận chúa khẽ mỉm cười, nói:

-Nếu có Tụ Khí Tán vậy thì ba tháng có lẽ đã thành công rồi.

Trong lòng Lý Dật lại khẽ mỉm cười, người của Đại lục Đấu Thần ai mà không biết, đan dược chung quý là ngoại vật, nếu sử dụng trong thời gian dài, đối với tu luyện cũng không có bao nhiêu ích lợi. Cái gọi là Tụ Khí Tán hẳn cũng đã từng nghe qua rồi, nghe nói không chỉ có thể giúp con người tăng nhanh tốc độ tẩy tủy nguyên khí thiên địa, đối với ngưng tụ xoáy đấu khí cũng có tác dụng tương tự...

Chỉ là, Ngu Huyền Đại Đế cho dù có một đồng Tụ Khí Tán thật sự sẽ luyện thành được sao?

Ngưng tụ đấu khí? Tẩu hòa nhập ma thì chắc sẽ có phần?

Hương Hương Quận chúa và Ngu Huyền Đại Đế đương nhiên không biết được suy nghĩ trong lòng Lý Dật, biểu tình của hai người vẫn là một người nóng bỏng, tha thiết, một người lãnh đạm thờ ơ.

Ngu Huyền Đại Đế nghe thấy chỉ cần ba tháng là có thể đạt được cảnh giới của Hương Hương Quận chúa, đột nhiên trước mắt như sáng bừng lên nói:

-Nếu đã như vậy, Hương Hương người hãy giúp Bồn Hoàng chế tạo ra mấy viên Tụ Khí Tán đi? Nếu bào luyện chế tạo hoàn thành... Yêu cầu gì của người ta cũng sẽ đáp ứng?

Hương Hương Quận chúa tựa hồ nhú mày trong chốc lát, mới thở ra một hơi nói:

-Ngu Huyền thúc thúc, vốn bây giờ ta cũng không muốn ra tay, nhưng thúc thúc và phụ thân ta dù sao cũng có tình nghĩa huynh đệ... Chỉ nhìn ở một mình điểm này, ta phải miễn cưỡng ra tay rồi, nhưng việc này quan hệ vô cùng trọng đại, vì vậy hy vọng thúc thúc chắc chắn phải giữ bí mật.

Điều đó là đương nhiên rồi! Vậy thì lúc nào mới có thể bắt tay chế luyện?

Trong đôi mắt của Ngu Huyền Đại Đế sự vui mừng kinh ngạc, kỳ dị không nói ra lời liên tục xuất hiện. Hiển nhiên vị Lão Hoàng đế này đã rất lâu rồi không gặp được chuyện vui mừng như vậy.

Hương Hương Quận chúa suy tư trong chốc lát, mới thản nhiên nói:

-Thu Tế Lễ sắp đến rồi, cống phẩm của các nơi cũng sẽ được đưa vào rất nhiều... Chỉ cần đợi đến lúc những cống phẩm đó mang tới hết, đương nhiên có thể từ trong đó lựa chọn ra những chất liệu để luyện chế đan dược rồi.

Ngu Huyền Đại Đế đột nhiên vỗ bàn nói một tiếng 'tốt', hiển nhiên là vui mừng đến cực hạn.

Nói ra, ngày hôm nay của Ngu Huyền Đại Đế liên tục gặp những chuyện vui mừng, ngoài chuyện có thể bắt đầu tu luyện Thần pháp khó có được ra, còn khiến người ta đồng ý giúp mình tu luyện Tụ Khí Tán, hiển nhiên nguyện vọng cả đời đó, muốn đạt thành là không khó.

Nhưng mà, vui mừng thì vui mừng Ngu Huyền Đại Đế vẫn cẩn thận hỏi thời gian có thể luyện thành Tụ Khí Tán.

Hương Hương Quận chúa xem ra rất có mấy phần hứng thú nhàn nhạt, một lát sau mới chậm rãi nói:

-Thời gian chọn nguyên liệu kể cả chế tạo thuốc, thể nào cũng phải mất một tháng rưỡi... vẫn xin Ngu Huyền thúc thúc đừng quá nóng ruột, những ngày tháng vô sự, không lo nghĩ này hãy tu luyện Trường Sinh Quyết trước, sau này dùng Tụ Khí Tán. hiệu quả sẽ càng cao.

Ngu Huyền Đại Đế liên tục gật đầu nói:

-Được! Được! Đã đợi được hơn nửa cuộc đời rồi, một tháng rưỡi này há lại không đợi được hay sao? Bắt đũa từ hôm nay, tất cả mọi thứ trong Hoàng thành này, Hương Hương người có thể tùy ý sử dụng... Bổng Hoàng chỉ cần Tụ Khí Tán luyện thành là được!

Hương Hương Quận chúa khẽ mỉm cười gật đầu.

Sau khi có được sự khẳng định này, Ngu Huyền Đại Đế lại càng vui vẻ, tiếp theo ra lệnh cho người hầu mang rượu và thức ăn lên, liên tục mời rượu hai người. Cũng xem như là hiếu khách tới cực hạn.

Lý Dật nhìn đáng dáp của hắn, trong lòng không biết làm sao lại nổi lên mấy phần bi ai.

Vị Ngu Huyền Đại Đế này, tựa hồ đến lúc này cũng không biết tình cảnh của mình.

Nếu là thế giới bên ngoài Đế vương một nước, mặc dù thân phận không bằng cường giả Đấu Hoàng, nhưng dù sao với thân phận như vậy đặt ở nơi đây, có ai lại tới lừa gạt chứ?

Nhưng không ngờ rằng, bậc chí tôn một nước của Tu La Quốc cũng chỉ có như vậy...

‘Trường Sinh Quyết’, rất nhiều người ngay cả nhìn cũng không nhìn. ‘Tụ Khí Tán’ rất nhiều người ngay cả nghe cũng lười nghe, lại có thể khiến hắn vui vẻ đến mức độ này hay sao?

Lời nói này nếu truyền ra bên ngoài, không biết có bao nhiêu người sẽ cười đến chết mất.

Trái lại đối với loại vật tầm thường này Hương Hương Quận chúa tất nhiên không thể không biết, nhưng thấy nàng tỏ vẻ chân thật, đem vị Ngu Huyền Đại Đế này ra đùa giỡn với đáng dáp như vậy, nhìn thế nào cũng có mấy phần buồn cười.

Nàng rút cuộc muốn làm gì trong Hoàng thành này chứ?

Tựa hồ cảm nhận được suy nghĩ cổ quái trong lòng Lý Dật giữa lúc uống rượu, ánh mắt của Hương Hương Quận chúa nhiều lần rơi xuống trên người Lý Dật.

Nhưng Lý Dật trái lại thờ ơ lãnh đạm, giả vờ như không nhìn thấy.

Bữa ăn này ăn rất không thoải mái sau khi uống qua một tuần rượu, mới có một người hầu vội vàng chạy vào phục trên mặt đất chần chờ đứng lên.

Ngu Huyền Đại Đế hiển nhiên vô cùng vui vẻ, chỉ cười cười nói:

-Có chuyện gì cứ nói đi, Hương Hương và tiên sinh đây đều không phải người ngoài.

Người hầu đó lúc này mới cẩn thận liếc nhìn Hương Hương Quận chúa và Lý Dật, thấp giọng nói:

-Bẩm báo bệ hạ, bên ngoài Vương gia và Tướng quân đến báo, nói là liên quan đến chuyện bao vây truy quét ‘người bên ngoài’ đã tiến hành được một phân đoạn rồi, sự tình cụ thể, bọn họ sẽ bẩm báo tỉ mỉ sau.

Ba chữ ‘người bên ngoài’ khiến lỗ tai của Lý Dật khẽ dựng lên, cảm giác cổ quái trong lòng dâng lên đến cực hạn.

Chẳng lẽ Ngu Huyền Đại Đế còn muốn hợp tác với Huyết Ma Tộc để đối phó với người tham gia Tế Thần Huyết Điển sao?

Nhưng mà, Ngu Huyền Đại Đế chần chẫn là có mối quan hệ bất minh không rõ ràng với Huyết Ma Tộc, không biết có phát triển ra cái gì kỳ quái không.

Nghe vậy Ngu Huyền Đại Đế chỉ cười lạnh lùng, nói:

-Ngu xuẩn! Không thấy Bổng Hoàng đang vui vẻ sao? Làm gì có thời gian nghe bọn chúng phí lời. Mỗi năm vào thời điểm này, chuyện đối phó với người bên ngoài, đi đi lại lại chẳng qua chỉ là mấy câu nói mà thôi! Dù sao những thứ tốt cũng bị những kẻ đó chọn hết rồi, những thứ còn lại cũng không cần nói với ta... Những thứ rác rưởi đó, Bổng Hoàng không có bao nhiêu hứng thú.

Người hầu đó nghe vậy chỉ thấy toàn thân ớn lạnh, nhưng cũng không dám tiếp tục lui xuống, chỉ sợ hãi chết đứng ở đó.

Trái lại Hương Hương Quận chúa lại khẽ mỉm cười, thản nhiên nói:

-Ngu Huyền thúc thúc, chuyện của Đế quốc mới là chuyện quan trọng chân chính, không thể xem thường được... Những kẻ bên ngoài đó nếu xử lý không tốt, chúng ta tuyệt đối sẽ không sống yên ổn như vậy. Thúc thúc nên biết rằng, những tên đó không có nhân vật nào là dễ đối phó... Ta vẫn nên cùng cháu trai của mình tạm thời lui ra, về chuyện chế luyện Tụ Khí Tán, thúc thúc cũng không cần quá mức lo lắng. Nhưng các nơi tiến công, xin thúc thúc hãy thúc giục nhanh lên một chút.

Ngu Huyền Đại Đế khẽ nhíu mày trong chốc lát, rồi mới cười ha ha nói:

Nếu Hương Hương người đã nói như vậy, vậy thì cứ làm như vậy đi... Bổng Hoàng quả thật cũng cần gặp mặt mấy người bọn chúng! Một số chuyện không thúc giục một phen, làm sao có thể nhanh chóng được?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười, cũng không phí lời thêm, chỉ là đứng dậy cáo từ. Lý Dật đương nhiên cũng không thể ở lại lâu, lúc này cùng với Hương Hương Quận chúa rời khỏi.

Nhưng khi rời khỏi, nhãn thần của Lý Dật chậm rãi rơi xuống chỗ của Ngu Huyền Đại Đế, liền nhìn thấy trong ánh mắt hẩn chăm chú nhìn Hương Hương Quận chúa nổi lên mấy phần lửa nóng.

Nhưng mà, như vậy mới xem là chuyện bình thường, nếu Ngu Huyền Đại Đế không có nửa phần hứng thú đối với một tuyệt thế giai nhân như Hương Hương Quận chúa, vậy thì hẳn thật sự giống như trong lời đồn đãi rồi!

Hai người nhanh chóng rời khỏi đình tự, chậm rãi bước đi trong lâm viên. Các người hầu cung nữ xung quanh vẫn giữ vẻ mặt cung kính, khiến tâm tình trong lòng rất thoải mái.

Nhưng trong lòng Lý Dật lại có một chút cổ quái, hẳn thật sự không hiểu. Hương Hương Quận chúa này rút cuộc là muốn làm chuyện gì.

Mặc dù nàng nói chuyện nàng phải làm cần Lý Dật làm trợ thủ, nhưng cho đến bây giờ, ngoài các loại chuyện nhảm chán ra, những chuyện khác Lý Dật tiếp xúc cũng không nhiều.

Ví dụ như hôm nay gặp mặt Ngu Huyền Đại Đế, mới nhìn tựa hồ có rất nhiều ý tứ khác trong đó, nhưng nếu suy nghĩ sâu xa, lại khiến người ta không hiểu ra sao cả, căn bản không biết nàng tại sao lại làm vậy.

Tựa hồ là cảm giác được tâm tư cổ quái của Lý Dật, Hương Hương Quận chúa bỗng nhiên nhẹ nhàng cười nói:

-Người có suy nghĩ gì về Ngu Huyền Đại Đế?

-Sao?

-Ta hỏi người, người có suy nghĩ gì về Ngu Huyền Đại Đế? Ngu Gia từ trước đến giờ vẫn là gia tộc chủ nhân của Tu La Quốc do Huyết Ma Tộc chọn ra. Ngu Huyền này cũng có mấy phần bản lĩnh... Người hãy thử nói thật lòng xem, hôm nay người thấy hẳn có chỗ đặc biệt gì?

-Cái này...

Lý Dật chần chờ trong chốc lát mới thản nhiên nói:

-Ta chỉ cảm thấy, Ngu Huyền Đại Đế thực sự là dễ gạt...

-Dễ gạt là sao?

-Một quyển Công pháp cấp Huyền Vũ rác rưởi cũng khiến hắn hưng phấn như vậy, lẽ nào không phải dễ gạt hay sao?

-Nếu ta nói cho người biết hẳn có thực lực cấp bậc Đấu Vương, người có còn cảm thấy hắn dễ gạt hay không?

Hương Hương Quận chúa đột nhiên xoav người, hơi thoáng hiện ra mấy phần thích thú liếc nhìn Lý Dật.

Thân hình của Lý Dật hơi sững lại, sau một lát lại bỗng nhiên đỡ ra, Ngu Huyền Đại Đế có thực lực cấp bậc Đấu Vương sao? Nếu như vậy, vậy rút cuộc ai mới là kẻ gốc chứ?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười, tựa hồ lại có thêm mấy phần thích thú, ngay sau đó nàng chỉ phẩy phẩy tay, hiện ra mấy phần cổ quái nói:

-Hoàng thành này dù sao cũng là nơi cực kỳ trọng yếu, đừng nói là Huyết Ma Tộc, cho dù là ta cũng sẽ không để một người bình thường quản lý nơi này... Nhưng mà Ngu Huyền Đại Đế trái lại cũng không tệ, giả vờ ngốc nghếch tới mức độ này... Hừ hừ, nếu không phải ta sớm biết được chân tướng thực lực của hắn, nói không chừng cũng thật sự bị hắn lừa rồi.

Lời nói của Hương Hương Quận chúa đã hoàn toàn xác định thực lực của Ngu Huyền Đại Đế. Bỗng nhiên Lý Dật nhớ ra dáng dấp giống như vui mừng vì một quyền Công pháp cấp Huyền Vũ của hắn, một luồng khí lạnh không tìm được thâm nhập khắp cả cơ thể...

Trong Đại Đô này, quả nhiên không có nhân vật nào đơn giản.

Tựa hồ sau khi nhắc nhở Lý Dật một câu, Hương Hương Quận chúa đã mất đi hứng thú tiếp tục nói. và chủ đề Lý Dật quan tâm nhất, nàng nửa câu cũng không nhắc tới, lại xoay người chậm rãi hướng về phía trước.

Lúc này phía trước đã có một đoàn người bước nhanh tới.

Lý Dật hơi nhíu mày nhìn, vốn là còn mang mấy phần thờ ơ, không để ý nhưng sau một khắc, hắn đã giết chết hoàn toàn cái cảm giác vừa rồi, lại một lần nữa bị sự ớn lạnh xâm chiếm - Người dẫn đầu đó khuôn mặt khê cười, trong tay một chiếc quạt giấy chậm rãi chớp động, tự có vài phân phong thái, khí phách.

Loại người này, là loại nhân vật đến bất cứ đâu cũng sẽ ung dung thoải mái.

Chỉ liếc mắt như vậy, Lý Dật đã không tìm được dâng lên mấy phần cảm giác oan gia ngõ hẹp - Phong Nhã?

Nhưng mà rất nhanh, một tia cảm giác này của Lý Dật đã tiêu tán, vì hắn đã nhìn rõ người này mặc dù có vẻ giống Phong Nhã nhưng tuổi tác phảng phất giống như lớn hơn mấy phần...

Thế nhưng, người này mặc dù không phải Phong Nhã, Lý Dật càng xác định, hắn và Phong Nhã tuyệt đối có quan hệ gì đó. Vậy thì thân phận của người này, rút cuộc là như thế nào...

Nhưng mà người trước mặt lúc này lại không đem lực chú ý đặt trên người hắn, trái lại lại chấp tay với Hương Hương Quận chúa, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng:

-Thì ra là Hương Hương tiểu diệp, sao hử, hôm nay lại tới tìm Hoàng huynh sao?

Hương Hương Quận chúa xua xua tay, biểu tình trên mặt khiến người ta thấy không phân biệt rõ vui buồn, chỉ nghe nàng nói cũng rất thần nhiên:

-Thì ra là Phong Thân Vương... Chắc hẳn, ngài cũng là tới tìm Hoàng thượng rồi!

Nói xong câu này, Hương Hương Quận chúa phảng phất không muốn tiếp chuyện tiếp, thân hình khẽ tránh sang một bên, nhường ra nửa con đường.

Phong Thân Vương đó cũng không nói gì thêm, chỉ cười cười, dẫn theo một đoàn người phía sau, nhanh chóng rời khỏi.

282. Q.3 - Chương 82: Cô Cô

Nghe nói, trong Đại Đô có hai nơi cấm địa, một nơi chính là Hoàng thành, người thường muốn vào đều không thể vào. Nơi còn lại chính là Quận Chúa Phủ của Hương Hương Quận chúa. Có người nói nơi này có thể tùy ý tiến vào, nhưng trong những người tiến vào, không có mấy người có thể đi ra.

Giống như Lý Dật vậy, hai ngày nay luôn đi bên cạnh Hương Hương Quận chúa, nhưng vẫn là người không biết một chút sự tình gì, sợ rằng một người giống như hắn, muốn tìm đường ra cũng khó đến cực hạn...

Lúc này đứng ở phía sau người nàng, nhìn nàng ngồi trên ghế đá trong hoa viên, tay cầm tách trà thơm ngát trắng, giống như dáng dấp của đại tỷ tỷ nhà bên vậy, không biết làm sao, Lý Dật lại cảm thấy một luồng khí lạnh từ trong tim bốc lên...

Nữ nhân này, khi thì trong sáng giống như bích ngọc thể gia, khi thì phong hoa tuyết đại như tuyết thể yêu nhiên, và có lúc lại chỉ có một nhân thân lãnh đạm đủ khiến người ta toàn thân ớn lạnh...

Ngoại trừ hai chữ khiếp sợ ra, Lý Dật tuyệt đối không nghĩ ra được từ hình dung nào khác. Hơn nữa, sự hiểu biết của Lý Dật đối với nàng còn nhiều hơn bất cứ người nào tưởng tượng...

Tu La Đảo, là địa phương bị Đấu Thần Điện phong ấn người bên ngoài không vào được, người bên trong không ra được, giống như nơi này tự hình thành nên một thế giới riêng biệt vậy. Trong thế giới này, các nhân vật đứng trên đỉnh cao, đại diện cho Đấu Thần Điện là hai lão gia hỏa bình thường không xuất thế, còn lại xếp ở cấp bậc trên cũng chỉ có ba người - Tu La Tam Ma...

Trong Tu La Tam Ma, người nổi tiếng nhất có lẽ chính là Huyết Ma Vương Nữ, nghe nói nàng ta là hậu đại của Chân Tô Huyết Ma hàng vạn năm trước, đương nhiên có huyết mạch tinh thuần nhất. Có người nói Huyết Ảnh Đại Pháp của nàng ta sớm đã luyện đến mức độ trở thành Huyết Ảnh Đại Thánh.. Nếu năm đó không phải nàng ta tự nguyện bị phong ấn sợ rằng Đấu Thần Điện cho dù có xuất động thiên quân vạn mã, cũng chưa chắc có thể bắt được nàng ta.

Nhưng mà, Huyết Ma Vương Nữ mặc dù không có sở thích chém giết, nhưng dù sao tâm tính cũng thuộc về Huyết Ma Tộc, không thể nói là không có chút nguy hiểm nào... Nhưng mà từ đó đến nay vẫn bị phong ấn cho dù là kinh khủng, cũng là cực kỳ hữu hạn.

Còn Kim Bằng Yêu Vương, thì lại thua kém hơn Huyết Ma Vương Nữ mấy phần. Nghe nói hắn là sắc lang nổi tiếng trong thế giới nhỏ của Tu La Đảo. Chỉ là ngoài diêm háo sắc ra, hắn ngược lại không có làm chuyện gì xấu xa quá lớn. Thế nhưng, chuyện chà đạp lên hàng trăm người, cướp đoạt trinh tiết của con gái nhà lành ngoài ngàn dặm, hắn cũng làm rất nhiều, khiến rất nhiều nữ tử mới nghe tiếng đã sợ vỡ mật.

Nhưng mà, trong Tu La Tam Ma người ẩn giấu năng lực nhiều nhất cũng là người cổ quái nhất vẫn là Hương Hương Quận chúa.

Nghe nói vị Hương Hương Quận chúa này được gắn thêm một chữ 'ma' trên người, không phải vì nàng có nhiều sở thích giết chóc tàn nhẫn... Mà là bởi vì thái độ lúc nào cũng tỏ ra không quan tâm đến chuyện gì của nàng ta.

Trong mắt nàng ta tất cả thế gian đều giống như một món đồ chơi ngay cả Xà Tôn Giả cũng không rõ, nàng rút cục quan tâm đến cái gì, muốn làm cái gì...

Nếu bản thân một người có dục niệm, vậy thì muốn làm gì người ngoài sẽ nhìn thấy rất rõ ràng, sự đáng sợ toát ra cũng rất hữu hạn.

Thế nhưng, vị Hương Hương Quận chúa này vẫn cứ thần bí như vậy, dường như trên người nàng phủ lên một tầng voan mỏng mờ mờ ảo ảo, đương nhiên là khiến người ta không cách nào hiểu rõ dã tâm của nàng.

Mà loại mùi vị chưa biết này, phối hợp với thân phận thần bí của nàng, mới hù dọa người khác đến cực hạn.

Nghe nói vị Hương Hương Quận chúa này vốn cũng sẽ không bị phong ấn trên Tu La Đảo. nhưng không biết ban đầu nàng ta có mục đích gì, mà lại tự nguyện tiến nhập vào nơi này... Điều này, sợ rằng ngay cả người của Đấu Thần Điện cũng đoán không ra.

Có thể người của Đấu Thần Điện còn tưởng rằng, lúc này nàng đang kín đáo tu luyện ở một nơi nào đó, chờ đợi cơ hội rời khỏi. Nhưng Lý Dật ở cùng với nàng mấy ngày hôm nay lại phát hiện, nàng đối với chuyện rời khỏi nơi này, tựa hồ không có một chút nào hứng thú nào. Thậm chí trái lại, nàng tựa hồ rất thích thú với chuyện bản thân có thân phận như của Lưu Hoa Quận chúa, hàng ngày đều tận hưởng cảm giác vui vẻ khi đặt mình vào trong tình trạng này... Nàng ta, rút cuộc là muốn cái gì?

Nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng, mùi vị cổ quái trong lòng Lý Dật lại dâng lên đến cực hạn, nhưng hắn cũng không ngốc ngếch đến mức đi hỏi.

Sự yên lặng này duy trì một hồi lâu. Một lát sau, Hương Hương Quận chúa mới buông chén trà trong tay xuống, tựa hồ khẽ nhủ nhủ mảy, thần nhiên nói:

-Người có chuyện gì cứ nói đi, đừng kìm nén như thế... không tốt cho cơ thể đâu...

Thân hình của Lý Dật 드러 trong giây lát, chần chờ một lúc rồi mới thấp giọng nói:

-Cô cô...

Từ sau khi quay về Quận Chúa Phủ, Hương Hương Quận chúa liền căn dặn hần thay đổi lại cách xưng hô, nói là không nên để người khác nhìn ra chỗ sơ hở.

Nhưng mà, Lý Dật trái lại cảm thấy, nàng tựa hồ có tâm tư đùa giỡn nhiều hơn. Nhưng mà, sự dặn bảo của người này, hần cũng không dám tùy ý cự tuyệt lúc này cũng chỉ có thể âm lao phải theo lao. Huống hồ, dưới tình huống này cách xưng hô này tựa hồ là thỏa đáng nhất.

Hương Hương Quận chúa cũng không có thần tình kỳ quái gì, chỉ chỉ vào chiếc ghế đá gần đó thản nhiên nói:

-Ngồi đi!

Lý Dật chậm rãi thở ra một hơi, ngồi xuống, nhân thần rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của Hương Hương Quận chúa. Hương Hương Quận chúa lúc này không trang điểm, nhưng vẫn có mùi vị xinh đẹp tuyệt thế ẩn ở bên trong.

Nhìn một lát, khóe mắt của Lý Dật mới hơi nheo lại, thấp giọng nói:

-Cô cô... Phong Thân Vương đó, là người của Huyết Ma Tộc sao?

Ngón tay mảnh khảnh của Hương Hương Quận chúa nhẹ nhàng xoa xoa lên mặt bàn trong chốc lát, đột nhiên vươn ngón tay ra, chậm rãi chạm lên mặt của Lý Dật, thuận thế trượt xuống hai má hần, cho đến khi tới chỗ cằm, mới từ từ gạt ra...

Động tác này cực kỳ cổ quái, xúc cảm lạnh lẽo khiến ý nghĩ trong lòng Lý Dật như chảy trôi đi...

Nếu không phải biết vị tuyệt thế giai nhân trước mặt này, từ bất cứ ý nghĩa nào mà nói, đều là kẻ giết người không chớp mắt, Lý Dật tin rằng, bản thân lúc này chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn ngồi yên như vậy.

Đáng tiếc, trên thế gian này không có chữ 'nếu'...

-Sao vậy... Nếu là một Huyết Ma, ngươi cảm thấy sợ sao?

-Không phải, nhưng...

Lý Dật chần chờ trong giây lát. mới thấp giọng nói:

Không dám giấu cô cô, trước khi ta tới Đại Đô, đã gặp phải một người, người đó tự xưng là Phong Nhã... Ta luôn cảm thấy giữa hần và vị Phong Thân Vương đó, có mấy chỗ giống nhau!

Nói xong, Lý Dật đã đem sự tình sau khi tới Tu La Đảo một hơi nói ra, đương nhiên đoạn gặp được Hồng Thiên Thánh Giả, đã bị hần cắt đi.

Nhân Thần của Hương Hương Quận chúa lộ ra vẻ cổ quái khó nói ra lời, chỉ là nghe Lý Dật nói xong, mới nhẹ nhàng mỉm cười, nói:

-Thì ra là như vậy... Hôm đó Phong Nhã chân nam đá chân xiêu trở về, chính là vì chịu thương tổn dưới tay người sao? Rất tốt... Tên tiểu tử Phong Nhã đó từ rất lâu rồi ta đã muốn đập chết hần, không ngờ người lại giúp ta đánh một trận hả giận đến như vậy.

Lý Dật lúc này hơi có chút ớn lạnh, phải một lát sau mới thấp giọng nói:

-Nói như vậy. Phong Nhã đó quả nhiên là...

Hương Hương Quận chúa cười cười nói:

-Hần đương nhiên chính là con trai của Phong Thân Vương... Cũng là Tiểu Điện hạ hiện nay!

Khóe miệng Lý Dật khẽ giật, nói:

-Hần là Huyết Ma Tộc... Sao có thể như vậy chứ?

Hương Hương Quận chúa thản nhiên nói:

-Phong Thân Vương là Huyết Ma, tại sao Phong Nhã lại không thể chứ?

-Vậy thì Ngu Huyền Đại Đế hẳn...

-Hắn đương nhiên không phải rồi! Ta không phải nói qua rồi sao?

Vẻ mặt của Hương Hương Quận chúa lộ ra nụ cười châm biếm:

-Người cứ luẩn quẩn ở vấn đề này, có dụng ý gì sao?

Lý Dật đắn đo một lát, mới trầm giọng nói:

-Ta chỉ là không hiểu rõ, nếu đã nói Ngu Huyền Đại Đế và Phong Thân Vương là huynh đệ...

-Ta nói Ngu Huyền Đại Đế và Phong Thân Vương là huynh đệ lúc nào?

Hương Hương Quận chúa cắt đứt lời Lý Dật, một lát sau mới tiếp tục nói:

-Tu La Quốc này, vốn chính là địa bàn của Huyết Ma Tộc, bọn chúng muốn kêu ai là huynh đệ, thì người đó là huynh đệ, muốn kêu ai là Đế vương thì người đó là Đế vương... Người cho rằng hàng vạn Huyết Ma đều thật sự giống như Thần sao, không cần ăn uống bồi dưỡng gì cả? Huyết Ma, Huyết Ma, nói chung chỉ kéo theo một chữ 'huyết' mà thôi... Nếu bọn chúng không giấu mình ở trong hàng vạn quốc dân ở Đại Đô này, thì làm sao mà tồn tại? Nếu muốn nấu thân, trên triều đình này, lại há chấp nhận để bị người khác điều khiển? Nhân vật thông minh như người, tại sao lại không hiểu rõ được điều này chứ?

Lý Dật suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, cuối cùng cũng thoáng hiểu rõ được điều này, trải qua sự phát triển nhiều năm như vậy, Huyết Ma Tộc đã sớm hợp thành một thể với toàn bộ Tu La Quốc. Có thể nói, trên biểu hiện là bọn chúng bỏ mặc tất cả, nhưng trên thực tế bọn chúng lại đang âm thầm điều khiển tất cả. Huyết Ma lúc này, muốn phân biệt rõ ràng, cũng không hề dễ dàng...

Như vậy chẳng trách, sau khi tiến vào Đại Đô bản thân không phát hiện ra nhiều sự dị dạng, nguyên nhân sợ rằng chính là vì như vậy. Nhưng mà điều này mặc dù hiểu rõ, tựa hồ không có liên quan nhiều đến mục đích của mình!

Tựa hồ nhìn ra biểu tình quái dị trên mặt Lý Dật, Hương Hương Quận chúa cười cười, mới thản nhiên nói:

-Bây giờ, người hiểu rõ tại sao Huyết Nhân Linh Tuyền lại ở trong Hoàng thành rồi chứ?

-A!

Lý Dật hơi ngậy người sững sốt, sau một lát cũng hiểu rõ.

-Huyết Nhân Linh Tuyền... Hắc hắc hắc... Huyết Nhân Linh Tuyền!

Hương Hương Quận chúa cười lạnh một tiếng, sau đó mới thản nhiên nói:

-Tu La Đảo là nơi ẩn chứa một trong chín Huyết Sát iĐịa trong thiên hạ, tất cả mọi người đều biết... Vậy thì chỗ trọng yếu nhất của của Huyết Sát Chi Địa. Huyết Nhân Linh Tuyền, người cảm thấy sẽ có hình thái gì?

Lý Dật cẩn thận nhìn Hương Hương Quận chúa, phát hiện nàng không có ý tứ gì khác, mới suy tư chốc lát, nhú mày nói:

-Ta... quả thực không biết...

-Ngay cả điều này cũng không biết, vậy mà người cũng muốn đi tìm Huyết Nhân Linh Tuyền sao?

Hương Hương Quận chúa như cười như không, một lát sau mới nói:

-Được rồi, hôm nay ra sẽ nói rõ với người, còn về chuyện có muốn làm hay không, còn phải xem người quyết định thế nào...

Dứt lời, Hương Hương Quận chúa chậm rãi đứng lên, nhắm mắt lại trong chốc lát, tựa hồ đang suy xét cẩn thận không biết qua bao lâu mới nói:

-Chuyện đại sự ta muốn làm cũng có liên quan đến Huyết Nhân Linh Tuyền... Mục đích của hai người chúng ta tựa hồ tương đồng. Nhưng mà, nếu muốn thực hiện thành công chuyện này, nếu chỉ dựa vào một mình

ta thì tuyệt đối không làm được... Cho nên, ta mới yêu cầu người hiệp trợ... Sau khi làm xong chuyện này, kết quả rất đơn giản, chính là phong ấn trên Tu La Đảo này sẽ bị triệt để phá vỡ, ta cũng có thể thông thả thoát ra ngoài! Nhưng mà, Huyết Nhân Linh Tuyền sẽ không bị thương tổn... Cần bản chỉ cần ta vừa rời đi, Huyết Nhân Linh Tuyền liền lập tức thuộc về người rồi, thế nào hả?

Sắc mặt của Lý Dật hơi cau lại, trong lòng ngược lại đang âm thầm mắng chửi một trận. Đã tới bước này rồi, bản thân còn có khả năng rút lui được sao? Phỏng chừng nếu bản thân nói ra một câu 'không', cũng không cần Hương Hương Quận chúa động thủ Huyết Ma trong ngoài Đại Đô này cũng đã đủ để mình tiêu rồi.

Nhưng mà, chuyện này cũng không thể tùy ý đáp ứng, chần chờ một lát, Lý Dật mới cười nhẹ một tiếng, nói:

-Vậy không biết, trước khi cô cô người bắt đầu làm việc, ta có thể tới Huyết Nhân Linh Tuyền một lần hay không? Chỉ cần ta làm xong chuyện của mình, những chuyện khác đương nhiên để nói hơn...

Hương Hương Quận chúa lạnh lùng nói:

-Đương nhiên có thời gian cho người làm việc, lẽ nào ta còn có thể hãm hại người sao?

Cảm giác được trong đôi mắt của Hương Hương Quận chúa sát ý âm u lạnh lẽo, trong lòng Lý Dật hơi trầm ngâm, sau khi làm đủ tư thái, mới hơi chấp tay nói:

-Nếu đã như vậy, vậy tất cả mọi chuyện cứ dựa vào sự an bài của cô cô là được rồi...

Trên khóe miệng của Hương Hương Quận chúa hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, một lát sau nàng lại cười, nói:

-Được rồi, người đi với ta!

Nói xong, nàng đứng lên đi thẳng về phía bên ngoài phủ viện.

Trong lòng Lý Dật dâng lên cảm giác cổ quái, nhưng cũng vẫn nhanh chóng đi cùng, đi được một lát, hắn mới trầm giọng nói:

-Không biết cô cô muốn đi đâu?

Không phai người muốn tới Huyết Nhân Linh Tuyền sao?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười:

-Ta dẫn người đi xem, thế nào hả?

Cơ thể của Lý Dật hơi cứng đờ. Mục đích hắn tới Đại Đô chính là vì việc này, lúc này lại được Hương Hương Quận chúa nói ra muốn dẫn hắn đi dễ dàng như trở bàn tay như vậy, khiến trái tim hắn đập nhanh lên mấy lần. Thậm chí trong nháy mắt. Lý Dật lại có sự kích động giống như lần đầu tiên đánh chết một người vậy.

Nhưng mà, dù sao hắn cũng không phải người bình thường, chỉ trong nháy mắt, lý trí đã chiến thắng được dục niệm.

Trong nhãn thần của hắn lộ ra hết sức mấy phần nhiệt huyết, mới nhanh chóng nói:

-Vậy thì thật sự cảm tạ cô cô rồi...

-Người đừng cảm tạ ta sớm như vậy!

Hương Hương Quận chúa mỉm cười, mùi vị trong nụ cười vẫn cổ quái:

-Thứ đó, chỉ là nhìn thôi khẳng định rất dễ dàng, nhưng nếu người muốn có được trong tay... Hắc hắc!

Trong nụ cười cuối cùng, bao hàm rất nhiều mùi vị khiến Lý Dật hơi hơi nhúm mày.

Nhưng sự tình đã đến bước này, hắn đương nhiên cũng sẽ không lùi bước, lập tức đi theo Hương Hương Quận chúa, hai người chậm rãi bước ra Quận Chúa Phủ...

283. Q.3 - Chương 83: Vương Phủ

Bước đi trên đường phố rộng lớn của Đại Đô, thân hình của hai người tựa hồ hoàn toàn tách biệt với thế giới xung quanh.

Những cái khác không nói làm gì, chỉ riêng nói về vẻ đẹp tuyệt thế của Hương Hương Quận chúa, khi vừa xuất hiện đã tạo ra sự náo động vô kể.

Cũng may người có thể ở Đông thành Đại Đô đều ít nhiều có mấy phần nhân lực hơn người, mặc dù có một vài kẻ không chú ý muốn tới gần để bắt chuyện, đùa giỡn, nhưng đều bị tôi tớ bên cạnh gắt gao kéo đi. Lại thêm có một số người đã nhận ra, người này không phải là ai khác, mà chính là Lưu Hoa Quận chúa có thân phận cực kỳ cao trước mặt Ngu Huyền Đại Đế, khiến nhất thời khắp đường phố như hỗn loạn cả lên.

Có người xuống xe lại chào hỏi, có người ân cần tiễn chân, đây vốn là Đại Đô có quý khí dày đặc, nhưng lúc này lại không có khác biệt gì quá lớn so với đô thị của thế giới bên ngoài.

Điều này khiến Lý Dật dở khóc dở cười.

Hắn cũng không quan tâm Hương Hương Quận chúa rút cuộc muốn dẫn mình tới chỗ nào. Dù sao, tình cảnh của hắn bây giờ cũng chẳng còn chỗ nào để đi, cho dù có gặp thêm xui xẻo gì chẳng nữa, thì cũng có sao chứ?

Dù sao dưới tình huống bình thường, người đang ở trước mặt muốn lấy cái mạng của mình thì đã sớm ra tay rồi. Hà tất phải đợi đến lúc này?

Nhưng đến bây giờ nàng vẫn không ra tay, chứng tỏ bản thân mình ít nhiều cũng có một chút tác dụng đối với nàng.

Thậm chí, trong lòng Lý Dật mơ hồ có mấy phần suy nghĩ, tác dụng của việc bản thân lưu lại nơi này, nói không chừng còn quan trọng đến cực hạn.

Mang theo suy nghĩ này Lý Dật bước nhanh tiến về phía trước, thấp giọng nói:

-Cô cô, chúng ta cứ đi như vậy sao?

Nếu không người còn muốn đi thế nào nữa? Chỗ đó nói cho cùng cũng không phải là nơi không ai thấy cả, lẽ nào người còn muốn làm ra vẻ thần Thần bí bí cổ cổ quái quái nữa sao?

Cách nói của Hương Hương Quận chúa là trong lời nói có hàm chứa ý tứ khác, khiến Lý Dật hơi hơi bĩu môi, lập tức không nói thêm gì nữa. Nhưng mà, ý niệm cổ quái trong lòng vẫn không dừng lại...

Huyết Nhân Linh Tuyền này, nói là ở trong Hoàng thành, nhưng rút cuộc là ở chỗ nào chứ?

Mang theo ý niệm này, Lý Dật chậm rãi bước đi ở phía sau Hương Hương Quận chúa.

Sau khi đi được hơn nửa tiếng, hai người cuối cùng cũng tới được trước một ngôi nhà có chút phong cách trang nghiêm cổ xưa.

Trên ngôi nhà, bốn chữ lớn 'Phong Thân Vương Phủ' khiến Lý Dật hơi ngấy người sững sốt, không kịp được nói:

-Cô cô, không phải người nói Huyết Nhân Linh Tuyền ở trong Hoàng thành sao? Sao lại đến đây?

Hương Hương Quận chúa quay đầu lại quét mắt liếc nhìn hắn, rồi mới thản nhiên nói:

-Nơi này lẽ nào không phải là Hoàng thành sao?

Lý Dật hơi sững sốt, trong nhất thời không biết nói gì. Phong Thân Vương Phủ này nói thật ra cũng là nơi ở của Hoàng tộc, nếu nói là Hoàng thành cũng không có gì quá đáng.

Nhưng mà, nơi này thật sự có Huyết Nhân Linh Tuyền sao? Bản thân mình có thể nhìn thấy dễ dàng như vậy sao?

Hương Hương Quận chúa không nghĩ Lý Dật rút cuộc nghĩ như thế nào, chỉ là giống như đến trước cửa nhà của mình, khẽ mỉm cười rồi chậm rãi bước vào trong.

Thị vệ hai bên tựa hồ có phản ứng, vừa định ngăn cản đã bị nhãn thần lạnh lùng của Hương Hương Quận chúa liếc nhìn khiến toàn thân đờ ra, binh khí trong tay từng người loạng choạng rơi xuống đất.

Lý Dật ở phía sau nhìn thấy khoe miệng khe giật giật, hiển nhiên thủ đoạn này của Hương Hương Quận chúa không phải mới sử dụng lần đầu tiên. Với thực lực Đấu Hoàng cường giả của nàng, những kẻ bình thường làm sao có thể chịu nổi một cái liếc mắt của nàng? Không bị hù chết đã là rất may mắn rồi.

Nhưng mà, hiển nhiên Hương Hương Quận chúa sẽ không suy nghĩ tới sự tình này. Mặc dù nàng đi rất chậm rãi, nhưng không đến khoảng khắc, đã dẫn theo Lý Dật hướng về vùng nội phủ của Phong Thân Vương Phủ mà đi. Trên đường đi phàm là những kẻ hạ nhân không biết thân phận muốn ngăn cản tất cả đều bị nhãn thần của nàng nhàn nhạt liếc nhìn khiến toàn thân phát đờ ra, có những kẻ sùi bọt mép tại chỗ cũng không ít.

Còn Lý Dật từ sau khi tiến vào trong Phong Thân Vương Phủ này, toàn thân lại đột nhiên chấn động, hắn cảm nhận rõ ràng được rằng, lúc này khí huyết sát trong không khí nồng nặc đến cực hạn, hắn tựa hồ không cần bất cứ thủ đoạn nào chỉ nhẹ nhàng hô hấp, là có thể có được vô số lợi ích rồi.

Khí huyết sát nồng nặc như vậy, cho dù là Huyết Sát Chi Địa mà bản thân hắn chế tạo ra lúc đầu cũng không nồng nặc như vậy.

Hướng hồ, càng đi sâu vào bên trong, Lý Dật càng ngày càng phát hiện khí huyết sát giống như thực thể đập thẳng vào mặt mình.

Lý Dật thậm chí còn có cảm giác muốn được ngồi xếp bằng tu luyện ngay tại chỗ.

Tâm tư của hắn đang bốc lên cuộn cuộn nên không nhìn thấy Hương Hương Quận chúa ở trước mặt đã dừng lại. Lý Dật trong lúc nhất thời không thu thể kịp đã đụng phải nàng.

Chỉ là trong một khắc trước khi da thịt hai bên tiếp xúc với nhau, trên người Hương Hương Quận chúa tựa hồ lay động một luồng đấu khí nhàn nhạt, đẩy thân hình của hắn ra, sau đó cười nhẹ một tiếng:

-Sao vậy, người tu luyện Thiên Ma Cửu Biến như các người, đụng phải khí huyết sát lại có bộ dạng kém cỏi như vậy sao?

-Xuy—

Lý Dật vốn còn có mấy phần tâm tư khác, nhưng trong nháy mắt khi Hương Hương Quận chúa nói ra câu này, hắn lộ vẻ cả kinh sợ hãi, mồ hôi lạnh trong nháy mắt đã khiến sau lưng hắn ướt đầm...

-Cô cô... Đã sớm biết sao?

Trong lúc nhất thời Lý Dật cũng không biết trong lòng rút cuộc đang suy nghĩ gì. Thiên Ma Cửu Biến - Bí mật lớn nhất của bản thân, tựa hồ ở trước mặt bất cứ một cường giả nào cũng có thể bị nhìn thấu triệt để.

Loại cảm giác bị người ta nhìn thấu này, nói thật không có một chút thoải mái nào...

Nhưng mà, sau khi Hương Hương Quận chúa nói xong câu đó, lại phảng phất giống như không có ý tiếp tục truy hỏi đến cùng, nàng chỉ khe khẽ ngẩng đầu, nhìn bầu trời trong chốc lát rồi mới thản nhiên nói:

-Xem ra thời cơ rút cuộc đến không muộn...

Sau khi Lý Dật cả kinh, đã trấn định tinh thần trở lại, nhìn thấy Hương Hương Quận chúa không có ý tứ truy hỏi đến cùng, hắn cũng giả vờ làm như chưa có gì phát sinh, liền theo nàng ngẩng đầu nhìn lên.

Khi vừa mới bắt đầu Lý Dật vẫn chưa có bất cứ cảm giác gì nhưng sau khi nhìn một lát, Lý Dật đã phát hiện, bầu trời trong Phong Thân Vương Phủ giống như nồng nặc huyết khí, đang không ngừng lưu động. Loại huyết sắc đó đã vượt qua cực hạn của sự tưởng tượng. Hồng tới phát tím, tím tới phát đen!

Trong thời khắc này Lý Dật đã hiểu rõ, nơi này chắc chắn là một trong chín nơi Huyết Sát Chi Địa trong truyền thu vết... Ngoài khả năng đó ra, không còn khả năng nào khác!

Và nếu bản thân có thể ở nơi này bế quan tu luyện khoảng trăm ngày, nói không chừng, khẳng định có thể tấn cấp lên cấp bậc Đấu Sư!

Chỉ là, tuyệt đối sẽ không có người an tâm ngồi nhìn mình tu luyện ở nơi này!

Loại cảm giác nhìn thấy nhưng không sờ được này khiến trong lòng Lý Dật dâng lên sự cổ quái đến cực hạn. Hắn tựa hồ mơ hồ cảm giác được mấy phần ý tứ của Hương Hương Quận chúa khi dẫn mình tới nơi này.

Hương Hương Quận chúa khẽ mỉm cười quay đầu lại:

-Bây giờ ngươi đã tin chưa?

Lý Dật khẽ gật đầu, nhưng cảm thấy khí huyết sát xung quanh đã nồng nặc tới mức độ muốn nuốt chửng hết tất cả. Hắn hít vào một hơi thật sâu, mới khó khăn kìm chế được sự kích động muốn khoanh chân ngồi xuống nơi này tu luyện.

Nhìn thấy dáng dấp này của Lý Dật, trong đôi mắt của Hương Hương Quận chúa lóe lên một tia châm biếm, nhưng chỉ lác lác đầu rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Lý Dật cười hắc hắc cũng nhanh chóng đi theo, tận lực để bản thân không nghĩ đến ích lợi khi tu luyện ở nơi này nữa.

Thân hình của hai người tựa hồ lại gia tăng tốc độ thêm mấy phần, càng ngày càng tiếp cận với vùng gần trung tâm của Phong Thân Vương Phủ, nhưng khi tới chỗ rẽ của một hành lang, lại nhìn thấy một đoàn người chậm rãi đi ra, đụng đầu với hai người.

Lý Dật khẽ nhíu mày, người đi đầu đương nhiên chính là Phong Thân Vương rồi.

Nhưng lúc này, so sánh với lần gặp lúc ban ngày. Lý Dật chỉ cảm thấy sắc mặt của vị Phong Thân Vương này trắng đến mức dị dạng, trên đôi môi hơi mỏng vô cùng đỏ sẫm, cũng không biết vừa làm cái gì.

Trên sắc mặt của Phong Thân Vương không có một chút biểu hiện vui buồn nào, đi tới trước mặt Hương Hương Quận chúa, mới cười ha ha nói:

-Hương Hương tiểu diệt, sao hôm nay lại có nhã hứng tới nhà Bồn Vương một chuyến vậy? Trước đó không phải cho dù có mời người, người cũng không tới sao?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười, thái độ không nhìn ra được mùi vị gì. Nàng chỉ khẽ gật đầu:

-Bây giờ không phải ta đã tới rồi sao?

Lý Dật đứng ở sau người Hương Hương Quận chúa, nghe vậy khóe miệng chỉ khẽ cau lại. Mùi thuốc súng trong cuộc đối thoại của hai người cực kỳ nồng nặc.

Nhưng mà, với thân phận của Hương Hương Quận chúa, làm ra sự tình này nhìn thế nào cũng cảm thấy có mấy phần quái dị?

Và vị Phong Thân Vương ở trước mặt này không biết có biết thân phận thật sự của nàng không? Nếu biết, hắn sẽ chọn lựa thái độ này hay không? Nếu không biết thì sẽ có thái độ như thế này sao?

Cũng may biểu hiện của La Thần mặc dù cổ quái, nhưng vị Phong Thân Vương đó lại không có chút hứng thú với hắn, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Hương Hương Quận chúa, để lộ ra một nụ cười nói:

-Hương Hương tiểu diệt Bồn Vương mấy năm trước đã thay mặt tiểu nhi đề nghị cầu hôn với người nhiều lần, nhưng người chưa từng đáp ứng... Sao vậy, hôm nay lại đến tận nhà sao?

Lý Dật chợt nheo mắt lại, trong đôi mắt hiện ra nụ cười châm biếm, hắn thật sự không ngờ còn có chuyện như vậy.

Nhưng chỉ riêng câu nói này thôi cũng khiến hắn nhận ra, Phong Thân Vương mặc dù biết Hương Hương Quận chúa là người bất phàm, nhưng phỏng chừng cũng không biết thân phận thật sự của nàng. Nếu không thì có cho hắn gan trời, phỏng chừng hắn cũng không dám nói ra những lời như vậy.

Nghe vậy, Hương Hương Quận chúa chỉ hơi ngẩng đầu lên liếc nhìn Phong Thân Vương, tựa hồ giống như muốn nhìn xem trong lòng hắn rút cuộc đang nghĩ cái gì, sau một lát mới nhẹ nhàng cười nói:

-Muốn lấy được ta, Phong Nhã còn chưa có bản lĩnh đâu... Hôm nay ta đến đây, chỉ là muốn dẫn cháu trai tới mở rộng tầm mắt một chút trước phong quang của Phong Thân Vương Phủ thật ra cũng không có quan

hệ quá lớn với Phong Thân Vương, cho nên Thân Vương cũng không cần quan tâm, chúng ta xem qua rồi sẽ đi!

Ý tứ trong lời nói này quá thực rất buồn cười! Trong Phong Thân Vương Phủ, đương nhiên Phong Thân Vương là người lớn nhất. Nhưng Hương Hương Quận chúa lại nói rõ như vậy, biểu thị chỉ xem nơi này như là chỗ du ngoạn, tới xem một chút, đối với Phong Thân Vương cũng không có một chút ý tứ kính trọng, có thể nói là không khách khí đến cực hạn.

Nhưng vị Phong Thân Vương này lại phẳng phát giống như rất hiểu tính cách của Hương Hương Quận chúa, hần chỉ cười lạnh lùng nói:

-Nếu đã như vậy, Bồn Vương cũng không quấy rầy nữa, Quận chúa tự đi là được!

Dứt lời, hần vẫy mạnh tay áo, chậm rãi rời khỏi.

Đối với thái độ của hần, Hương Hương Quận chúa phẳng phát giống như không nhìn thấy, chỉ quay đầu lại mỉm cười với Lý Dật, vẫn chậm rãi hướng về phía trung tâm của Phong Thân Vương Phủ bước tới.

Trong lòng Lý Dật mặc dù cảm thấy cổ quái đối với quan hệ phức tạp giữa Hương Hương Quận chúa và những vị Quyền quý của Tu La Quốc nhưng hần không có một chút hứng thú nào tìm hiểu.

Nếu đã như vậy hần cũng có thể nhìn ra, quan hệ của Hương Hương Quận chúa và Tu La Quốc, thậm chí với Huyết Ma Tộc rất thú vị.

Giữa lúc đang suy nghĩ, thân hình của hai người đã xuyên qua một lầu các đình đài, tới nơi hậu hoa viên của Phong Thân Vương Phủ mới dừng lại.

Đứng ở ngoài cửa này, Lý Dật thậm chí cảm nhận rõ ràng được rằng lúc này ngay cả bất cứ một tia hơi nước nhỏ trong không khí đều bị khí huyết sát thay thế!

Bản thân mình luôn chuyên tâm đi tìm Huyết Nhân Linh Tuyền, bây giờ thật sự đã đứng trước nó rồi sao?

Nhưng mà, sau khi tới cửa hoa viên thân hình của Hương Hương Quận chúa lại dừng lại, thản nhiên nhìn vào trong hoa viên Lý Dật liền nhìn theo nhãn Thần của nàng.

Cánh trí trong hậu hoa viên mặc dù đẹp dễ tinh xảo, nhưng cũng chỉ là đẹp dễ tinh xảo mà thôi, ngay cả trong hồ nước có chút to lớn, cũng giống như thế giới bên ngoài, có cá nhỏ đang chơi đùa trong đó.

Nếu không phải trong không khí nồng nặc khí huyết sát đến cực hạn, thì nơi này và thế giới bên ngoài đâu có chỗ nào khác biệt? Đừng nói hồ nước nhỏ bình thường này lại chính là Huyết Nhân Linh Tuyền chứ?

Trong lòng Lý Dật khẽ buồn cười, bản thân hần sẽ không tin vào phán đoán này.

Hương Hương Quận chúa ở phía trước chậm rãi quay đầu lại, nhãn thần vẫn giữ vẻ như cười như không, chỉ thản nhiên nói:

-Không phải ngươi muốn tới nơi này sao? Lẽ nào bây giờ lại cảm thấy sợ rồi?

Lý Dật há hốc mồm, còn chưa trả lời Hương Hương Quận chúa đã một bước dẫn đầu tiến vào bên trong.

Lý Dật hơi hơi bĩu môi, sau một lát suy tư cũng chậm bước vào bên trong.

Trong nháy mắt bước vào cửa hậu hoa viên, đầu khí trên người hần hơi hơi nhộn nhạo, hình thành lên một tầng phòng hộ.

Mặc dù bản thân hần cũng biết, phòng hộ này kỳ thực không có chút tác dụng nào.

Lý Dật lại tiến thêm một bước, thân hình đã hoàn toàn đứng trong hậu hoa viên. Giữa không gian tràn đầy khí huyết sát. lúc này đã không cần bản thân hần điều khiển, tự phát hình thành một luồng sóng trào, cuốn về phía hần, theo sự hô hấp của hần tiến nhập vào trong kinh mạch của hần, xâm nhập vào Thiên Khôn Địa Càn Châu, sau đó dung nhập vào trong luồng xoáy đầu khí...

284. Q.3 - Chương 84: Hư Tuyền

Hành động của hai người trong hậu hoa viên đã sớm có người thông báo tới tai của Phong Thân Vương.

Trong thư phòng xa hoa, Phong Thân Vương ngồi ngay ngắn trên ghế, khẽ gõ vào tay vịn, một lát sau mới thản nhiên nói:

-Hai người bọn họ tới hậu hoa viên làm cái gì?

Ở đối diện với Phong Thân Vương, Phong Nhã vẻ mặt dữ tợn đang ngồi ở đó, hần chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Bất kể bọn chúng rút cuộc tới làm cái gì, Phụ vương kẻ đi theo Lưu Hoa Quận chúa tiến vào đây, ta đã nhận ra rồi hần chính là kẻ đến từ bên ngoài. Theo quy củ của Huyết Ma Tộc chúng ta những người này hoặc là giết chết, hoặc là đồng hóa tuyệt đối không có ngoại lệ! Xin phụ thân đại nhân phải người ra tay!

-Sao chứ? Hần chính là kẻ đến từ bên ngoài đã đánh người bị thương sao?

Phong Thân Vương thản nhiên nói.

Phong Nhã hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Huyết Ảnh Đại Pháp của ta cũng rơi vào trong tay hần, Phụ vương người nhất định phải vì con mà báo thù cho vinh dự liên quan đến tộc ta.

Phong Thân Vương lại phảng phất không chú ý tới điều này, chỉ là suy nghĩ một lát rồi mới thấp giọng nói:

-Nếu hần là người tới từ bên ngoài, vậy vì sao lại ở cùng với người đó chứ?

Phong Nhã hơi ngây người, nhưng không biết trả lời thế nào.

Phong Thân Vương cười lạnh một tiếng, rồi mới lắc đầu nói:

-Bất kể hần rút cuộc có quan hệ gì với người đó, cũng bất kể hần mắc phải chuyện gì, nhưng Lưu Hoa Quận chúa mặc dù không phải là người của Huyết Ma Tộc ta. nhưng trong Tộc mấy vị Trưởng lão sớm đã nói rõ. không được tùy ý đắc tội với người đó! Cho nên, chuyện hôm nay người hãy giả vờ như không nhìn thấy đi?

Sắc mặt của Phong Nhã biến chuyển nói:

-Phụ vương, chuyện này có liên quan đến vinh dự của Tộc ta, huống hồ hậu hoa viên đó, cũng liên quan đến đại diện của tộc ta.

Phong Thân Vương phất phất tay áo, thản nhiên nói:

-Chính vì liên quan đến đại diện Huyết Ma Tộc ta, ta mới kêu người tạm thời nhẫn nại. Còn về tên kia, cho dù là có quan hệ với Lưu Hoa Quận chúa như thế nào? Người cho rằng hần có thể sống sót dễ dàng rời khỏi nơi đây sao? Lưu Hoa Quận chúa từ bất kỳ ý nghĩa nào đó mà nói, còn phiền phức hơn tộc ta mấy phần!

Phong Nhã cắn răng, cũng không biết đang nghĩ cái gì, hừ lạnh một tiếng cũng không nói gì thêm nữa.

Chỉ còn lại vẻ mặt cổ quái của Phong Thân Vương, nhãn thần của hần hướng về phía hậu hoa viên, một lát sau một ý niệm mới nảy ra trong lòng:

-Không phải cô ta có chủ ý gì với Huyết Nhân Linh Tuyền chứ?

000

Trong hoa viên, khí huyết sát nồng nặc đến cực hạn vẫn không ngừng lưu chuyển.

Một lát sau, Lý Dật mới nghe thấy một tiếng cười khê, mang theo mấy phần cổ quái:

-Hương Hương, không phải đã nói, đừng dẫn người ngoài vào gặp ta rồi sao? Sao người không những dẫn vào, mà còn là một tiểu tử loài người? Ta thấy khí tức này, trái lại rất thú vị!

Theo thanh âm này, nhìn thấy ở bốn phương tám hướng có vô số con quạ màu đen kịt bay rất nhanh, ngưng tụ lại cùng một chỗ. Không đến một khoảnh khắc, đám quạ màu đen đó đã biến thành một bóng người gầy gò.

Nhân thần của Lý Dật khẽ nhảy dựng lên, nhân thần đã ngưng kết trên bóng người trước mặt khí thể tựa hồ ngang tài ngang sức với Hương Hương Quận chúa, tựa hồ khiến hắn có mấy phần cảm giác đôi chân như nhũn đi.

Khí thể này...

Đứng ở bên cạnh, Hương Hương Quận chúa ngược lại khẽ mỉm cười, nói:

-Kim Bằng, đây không phải là người ngoài gì cả, vị tiểu bằng hữu Lý Dật này đã đồng ý hiệp trợ chúng ta hoàn thành đại sự, cái giá phải trả là sau khi chuyện thành công, là Huyết Nhân Linh Tuyền của ngươi sẽ thuộc về hắn! Ngươi cảm thấy thế nào?

Kim Bằng? Kim Bằng Yêu Vương?

Quả nhiên là hắn!

Trong lòng La Thần nhất thời không biết có mùi vị gì. Ba người không thể đụng vào nhất mà Xà Tôn Giả từng nói với hắn, không đến mấy ngày hắn đã đụng phải hai người rồi. Xem ra muốn đụng phải người thứ ba, cũng không phải là chuyện gì quá khó.

Trong chốc lát, trong lòng Lý Dật cảm giác sự quỷ dị, loại cảm giác này không phải cổ quái, ngược lại là một loại kinh hãi kỳ dị. Có thể, không không phải là có thể mà là khẳng định. Bản thân mình lần này muốn có được Huyết Nhân Linh Tuyền, chắc chắn không dễ dàng như vậy.

Trong hoa viên, ánh mắt của Kim Bằng Yêu Vương khẽ vờn trên người Lý Dật, sau một lát mới mang ngữ điệu có mấy phần cổ quái, thần nhiên nói:

-Không sai! Vị này xác thực là người được chọn thích hợp nhất, thậm chí chúng ta không tìm được người nào thích hợp hơn hắn, cứ quyết định như vậy đi!

Hương Hương Quận chúa thần nhiên nói:

-Quyết định thì đã quyết định rồi, nhưng giống như kinh doanh vậy, không có tiền đặt cọc, ngươi nghĩ người ta sẽ toàn tâm vì ngươi mà xuất thủ sao? Kim Bằng, ngươi hãy trả một chút tiền đặt cọc đi!

-Tiền đặt cọc?

Kim Bằng Yêu Vương hơi ngậy người sững sốt, nhưng sau một lát đã phản ứng lại, hắn cười ha ha, bước nhanh về phía Lý Dật, cũng không nhìn biểu tình trên mặt Lý Dật chỉ là đột nhiên vung tay.

Sau đó, hồ nước phía sau người hắn giống như nước sôi nhanh chóng cuộn cuộn.

Trong nước ao, vốn còn có cá nhỏ chơi đùa, trong nháy mắt đã hóa thành một đồng máu loãng, khiến toàn bộ hồ nước bị nhiễm một màu huyết hồng.

Tầm mắt của Lý Dật dừng lại trên mặt nước, lúc này, hắn rút cuộc đã xác định chắc chắn, những khí huyết sát nồng nặc cực hạn ở xung quanh này chính là từ nơi này khởi điểm phát ra!

Huyết Nhân Linh Tuyền, thật sự chỉ là một hồ nước bình thường như vậy thôi sao?

Trong nháy mắt, Lý Dật tựa hồ có mấy phần cảm giác muốn tan vỡ.

Cũng may, một mặt khác, Kim Bằng Yêu Vương đã cười ha ha, thần nhiên nói:

-Tiểu bằng hữu ngươi cũng không cần hoảng sợ, nếu nơi này chính là Huyết Nhân Linh Tuyền, vậy thì chúng ta khó tránh khỏi xem thường Huyết Ma Tộc rồi! Phải biết rằng những năm nay, đừng nói là hai người ta và Hương Hương, cho dù là người của Đấu Thần Điện, ở trong Đại Đô này đều bị đám khốn kiếp của Huyết Ma Tộc áp chế mấy phần, Huyết Nhân Linh Tuyền là vật quý giá như vậy, há lại bày ra ở nơi này hay sao?

Lý Dật khẽ mỉm cười, may mà hắn đã từng nhìn thấy không ít Đấu Hoàng cường giả, cho nên không bị khí thể kinh người của Kim Bằng Yêu Vương áp chế, ngược lại chỉ thần nhiên nói:

-Vậy thì nơi này rút cuộc là nơi nào?

Kim Bằng Yêu Vương hơi có chút cổ quái liếc nhìn Lý Dật, hiển nhiên hắn cũng không đoán được, vì sao một Đấu Giả nhỏ bé lại có thể dễ dàng đứng ở trước mặt hắn như vậy. Nhưng hắn tựa hồ có mấy phần e ngại Hương Hương Quận chúa, lúc này nghe vậy chỉ cười cười, nói:

-Đại đa số Huyết Sát Chi Địa đều có Huyết Nhân Linh Tuyền, nhưng suối nguồn đó chưa hẳn chỉ có một chỗ. Nơi này chẳng qua chỉ là một chỗ Hư Tuyền mặc dù khí huyết sát cũng nồng nặc, nhưng muốn từ nơi này tìm được nơi hạch tâm của Huyết Nhân Linh Tuyền cũng khó đến cực hạn.

-Hư Tuyền?

Lý Dật khẽ nhún mày.

Kim Bằng Yêu Vương khẽ gật đầu, giải thích:

-Tu La Đảo bị Đấu Thần Điện phong ấn nhiều năm nay, thân là một trong chín Huyết Sát Chi Địa trong thiên hạ, nhiều năm qua khí huyết sát tụ lại chứ không tiêu tan. Cho nên ngoài hạch tâm còn có vô số Hư Tuyền, tác dụng của những Hư Tuyền này mặc dù không lớn, nhưng đối với những Huyết Ma mà nói, lại là bổ phẩm lớn nhất cho việc tu luyện. Hư Tuyền trong Đại Đô này ít nhất có hơn mười chỗ, có nơi nào không có những Huyết Ma trông coi chứ?

-Vậy còn chỗ hạch tâm thì sao?

Lý Dật nhanh chóng nói.

Kim Bằng Yêu Vương cổ quái liếc nhìn hắn, mới cười nhẹ nhàng nói:

-Nếu chúng ta biết hạch tâm cụ thể nằm ở nơi nào, còn cần người làm cái gì? Người thật sự cho rằng, chúng ta tìm người tới làm trợ thủ là quá mức nhảm chán hay sao?

Lý Dật khẽ nhún mày, trong lòng cũng không biết có suy nghĩ gì, nhưng trên mặt vừa đúng lại lộ ra một biểu tình nghi hoặc.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Hương Hương Quận chúa ở bên cạnh mới thản nhiên nói:

-Hạch tâm của Huyết Nhân Linh Tuyền, chắc chắn là ở trong Hoàng thành, không cần nghi ngờ gì cả... Nhưng ta và Kim Bằng đều là người bị phong ấn ở Tu La Đảo nhiều năm qua, từ lâu đã rất quen thuộc với nơi này, nếu muốn tìm ra Huyết Nhân Linh Tuyền sớm đã tìm được rồi. Nhưng đến bây giờ vẫn không tìm ra, đó chính là vì chúng ta không có cơ duyên. Ta đã thử qua rất nhiều lần, duy nhất chỉ có người đến từ bên ngoài mới có cơ hội tiếp xúc với Huyết Nhân Linh Tuyền, nhưng lúc này thời cơ vẫn chưa đến. Cụ thể nên làm như thế nào, người cũng tạm thời không cần để ý, người chỉ cần biết, chúng ta sẽ không hãm hại người là được rồi!

Lý Dật khẽ gật đầu, nhưng không trả lời.

Hương Hương Quận chúa nói đến đây cũng không nói tiếp nữa, mọi người đều là người thông minh, đương nhiên đều sẽ hiểu rõ.

Hôm nay tới xem Huyết Nhân Linh Tuyền thật ra là giả, dụng ý thật sự của Hương Hương Quận chúa, mặc dù cũng chỉ là thể hiện phần nôi của tảng băng chìm, thế nhưng ý tứ trong đó cũng cực kỳ rõ ràng, đó chính là mưu kế của nàng, bất luận thế nào, cũng cần dùng đến Lý Dật.

Điểm này khi bình thường mặc dù xem ra không quan trọng, nhưng trong lúc này lại ám chỉ cho Lý Dật biết, tính mệnh của hắn lúc này tuyệt đối không có chút vấn đề.

Đây chính là điều quan trọng nhất!

Nếu hai người này thật lòng muốn hợp tác với Lý Dật, vậy thì chắc chắn phải bảo đảm an toàn cho hắn, vậy thì Lý Dật mới có thể toàn tâm toàn lực.

Và tối nay, ý tứ mà bọn họ biểu hiện ra chính là một điểm này mà thôi! Nhưng mà, chỉ cần một điểm này thôi cũng khiến Lý Dật cảm thấy hài lòng.

Hắn trái lại biết rất rõ, bản thân hắn không có thân phận và tư cách biết nhiều hơn nhưng chỉ là biết một điểm vẫn tốt hơn so với cái gì cũng không biết.

Chí ít, mưu kế của hai người này cũng là Huyết Nhân Linh Tuyền, hoặc là muốn dựa vào Huyết Nhân Linh Tuyền để mưu kế chuyện riêng.

Thế nhưng bất kể như thế nào, điều này cũng không xung đột với mục đích của mình, đây mới là chuyện tốt nhất!

Mặc dù cụ thể nên như thế nào, trong lòng Lý Dật vẫn có suy nghĩ, nhưng so với khi không có đầu mối gì lúc đầu, còn tốt hơn vô số lần.

Nhìn thấy biểu tình của Lý Dật, Hương Hương Quận chúa mới xem như khẽ gật đầu tựa hồ mang mấy phần do dự, nàng đột nhiên nhẹ nhàng cười nói:

-Xem ra người rất có hứng thú với nơi này, có cần ta kêu Kim Bằng đem địa điểm này tặng cho người không?

Lý Dật hơi ngây người sửng sốt, nhưng vẫn biết người ta ở nơi này có thực lực bảo đảm, bản thân mình ở nơi này, chẳng khác gì đưa thân vào chỗ chết!

Lập tức hắn khẽ lắc đầu, thản nhiên nói:

-Hay là thôi đi Phong Thân Vương Phủ này không phải chỗ ta nên ở!

Hương Hương Quận chúa tựa hồ cũng rất hài lòng với sự tự biết mình biết ta của hắn, lúc này mỉm cười nói:

-Những ngày này, ta và Kim Bằng phải chuẩn bị một số thứ, không gặp khách lạ người càn nên phải ở lại trong Quận Chúa Phủ của ta nếu có chuyện tùy người xử lý.

Lý Dật hơi sửng sốt, một lát sau trong miệng mới có mấy phần phát khổ, ứng phó với những Huyết Ma khác thì cũng được rồi, nhưng xem ý tứ của Hương Hương Quận chúa, rõ ràng muốn bắt hắn đi ứng phó với Ngu Huyền Đại Đế giả ngốc kia rồi?

Bản thân hắn không phải là Hương Hương Quận chúa, sao có thể có bản lĩnh trợn mắt nói dối như nàng được!

Ngu Huyền Đại Đế thì bản thân Hương Hương Quận chúa có thể chống lại được, nhưng bản thân mình chạy đi lừa dối hắn, nói không chừng chết như thế nào đều rất khó nói!

Nhưng mà, xem ý tứ trong ngoài lời nói của Hương Hương Quận chúa, bản thân giống như không thể không làm những chuyện này. Lý Dật hơi suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng mới gật đầu đồng ý.

Thấy Lý Dật gật đầu, Kim Bằng và Hương Hương Quận chúa đều khẽ mỉm cười, hai người lại không biết thấp giọng nói gì đó, sau đó nhìn thấy Kim Bằng khẽ chấp tay, thân hình đã biến mất vào trong hư không.

Còn hồ nước vốn đang sôi trào, cũng ngay lập tức hồi phục lại trạng thái yên tĩnh.

Nhìn thấy màn này, Hương Hương Quận chúa cười nhẹ nhàng, lắc lắc đầu, dẫn theo Lý Dật bước ra khỏi hoa viên.

000

Ở cửa hoa viên, Phong Thân Vương không biết đã đứng ở đó từ lúc nào, sau người hắn lúc này còn có thêm một người là Phong Nhã, bất luận nhìn như thế nào cũng chường mắt vô cùng.

Thấy hai người đi ra, Phong Thân Vương lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, thấp giọng nói:

-Không biết hai vị có hài lòng với phong cảnh nơi này hay không?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười nói:

-Cảm ơn sự quan tâm của Phong Thân Vương, nơi này cũng rất tuyệt.

Dứt lời, hai người đều nhìn nhau cười, phẳng phất giống như không có gì xảy ra.

Trái lại ánh mắt của Lý Dật dừng lại trên người của Phong Nhã, nghiền ngẫm đến cực hạn.

Một lát sau, Phong Thân Vương mới phảng phất chú ý đến ánh mắt của hắn, cười ha ha nói:

-Vị này là tiểu nhi Phong Nhã, không biết hai người đã từng gặp qua chưa?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười, không trả lời.

Lý Dật trái lại nghiêng đầu sang bên, cười tự giễu một tiếng nói:

-Không những gặp qua, mà còn biết bản lĩnh của Phong Nhã Điện hạ nữa.

Phong Nhã lúc này cũng vẫn giữ bộ dạng giống như trước đó, hắn cũng nhẹ nhàng cười với Lý Dật nói:

-Lý Dật các hạ, trước đây là ta đắc tội trước, lần này ta cùng với gia phụ tới đây là vì muốn xin lỗi người, xin các hạ chớ trách những chuyện trước đây.

Lý Dật khẽ cười, chấp tay cúi người:

-Không dám không dám.

Hai người cùng mỉm cười, trong ánh mắt sự châm biếm càng nhiều đến cực hạn.

285. Q.3 - Chương 85: Một Góc Thực Lực

Đó chính là phong cách hành sự của Huyết Ma Tộc sao?

Lý Dật khẽ cau mày, vươn ngón tay nhẹ nhàng xoa vào chỗ giữa hai đầu lông mày của mình:

Theo Lý mà nói, với lần quan sát tại Phục Điện ở Đấu Thần Điện hôm đó Huyết Ma Tộc phải là tàn nhẫn hiếu sát mới đúng... Nhưng hôm nay gặp Phong Thân Vương và Phong Nhã, lại cảm thấy có mấy phần không phù hợp.

Trong gian phòng âm u, mơ hồ dâng lên một luồng sóng động, một lát sau mới nhìn thấy trong chiếc nhẫn màu hỏa hồng trên tay Lý Dật, một thân hình chậm rãi bay ra.

Thân hình của Hồng Thiên Thánh Giả từ trong hư ảo ngưng kết thành thực thể, thân hình bay lơ lửng trong không trung, tựa hồ chỉ là khẽ mỉm cười, chậm rãi nói:

-Huyết Ma Tộc vốn chính là tàn nhẫn hiếu sát, đây chính là thiên tính của bọn chúng, bất luận thế nào cũng không thay đổi được... Nhưng mà, ở trên Tu La Đảo bọn chúng lại muốn xây dựng một hình ảnh giả dối là nơi vui sướng trong nhân gian, rất nhiều chuyện ở ngoài sáng đều không làm được... Nếu bị người ta biết được, cái gọi là 'Tộc Thần Nhân', kỳ thực thích nhất là hấp thu tinh huyết của con người, người cảm thấy cái quốc gia này còn có thể giống như lúc này hay không?

-Hình ảnh giả dối sao?

Lý Dật khẽ gật đầu, đột nhiên nhớ lại hôm đó màu đỏ sẫm trên đôi môi nhợt nhạt của Phong Thân Vương, đột nhiên trong lòng có dự cảm kỳ lạ... Hiện tại, hắn cũng sẽ không cho rằng màu đỏ sẫm đó tại sao lại vô cùng cổ quái như vậy.

Nhưng đồng thời, một ý niệm cổ quái vẫn nảy ra trong đầu của Lý Dật, hắn hơi suy tư trong chốc lát, mới thở dài một hơi nói:

-Huyết Ma Tộc mặc dù bị phong ấn trên Tu La Đảo, nhưng vì sao Đấu Thần Điện cũng lưu lại con người ở đây... Haizz...

-Chuyện này, ai mà biết được chứ?

Hồng Thiên Thánh Giả khẽ cười, nhân thần vờn quanh người của Lý Dật trong chốc lát, mới thản nhiên nói:

-Tiểu tử, ta xem như cho ngươi một đề nghị... Ngươi ngàn vạn lần đừng có suy nghĩ đến chuyện tiếc nuối thời thế thương cảm con người đau khổ gì cả. Ví dụ như nghĩ xem, làm thế nào giải cứu được con người trên Tu La Quốc... Loại chuyện này ngươi không làm được đâu, cho dù ngươi làm được người mà ngươi đắc tội cũng không chỉ có một mình Đấu Thần Điện thôi đâu.

Lý Dật lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Thấy Lý Dật không nói gì, Hồng Thiên Thánh Giả vẫn cười khẽ nói:

-Còn nữa, hai ngày nay ngươi tiếp xúc với Hương Hương Quận chúa và Kim Bằng Yêu Vương, trong hai người này, lão phu vẫn không cảm giác được sát khí trên người bọn họ. Nhưng hai người này đều không phải là nhân vật đơn giản, bản thân ngươi phải cẩn thận mấy phần, đừng vì một Huyết Nhân Linh Tuyền mà bỏ mạng! Nếu xảy ra chuyện gì, ngay cả lão phu cũng không giúp được ngươi!

Lý Dật chậm rãi lắc đầu suy tư một lát, mới thấp giọng nói:

-Tiền bối, vậy theo người thấy trong Đại Đô này ngoài nơi của Hương Hương Quận chúa và Kim Bằng Yêu Vương ra, còn có nơi nào người nào ta cần đặc biệt chú ý không?

-Tạm thời không có...

Trong thanh âm của Hồng Thiên Thánh Giả mang theo mấy phần do dự:

-Nhưng mà, vẫn là câu nói đó của ta, lần này hành sự ngươi tiến triển đột ngột quá mức, tất cả đều phải thật cẩn thận... Biện pháp ổn thỏa nhất, vẫn là rời khỏi!

Lý Dật cười cười, nụ cười cổ quái không nói ra lời:

-Đã đến bước này rồi, muốn đi là đi được sao?

000

Thoáng cái, đã ở lại Đại Đô hơn một tháng, ngoài những khi tu luyện buồn chán ra, phần lớn thời gian của Lý Dật đều dành để quan sát tỉ mỉ các loại nhân vật ở trong Đại Đô.

Huyết Ma Tộc, ẩn náu cực kỳ kín đáo.

Trong rất nhiều lúc, Lý Dật vẫn hoài nghi, một màn nhìn thấy ở Phục Điện hôm đó là một loại hướng dẫn hết sức sai lầm của Đấu Thần Điện đối với những người tham gia Tế Thần Điện.

Nếu thật sự tin vào những tin tức đó, sau này dù có chết bởi người của Tu La Đảo, bộ mặt của Tế Thần Điện tuyệt đối sẽ không đáng tiếc!

Để xác nhận điều này, Lý Dật dựa vào phương pháp của Hương Hương Quận chúa, bằng nhiều phương diện hỏi thăm các loại tin tức của những người tham gia vào Tế Thần Huyết Điện lần này.

Mặc dù những tin tức này cũng không đầy đủ, nhưng cũng không thể gây trở ngại cho những phán đoán của Lý Dật.

Đó chính là, một người tham gia Tế Thần Huyết Điện bình thường căn bản không có gan thâm nhập tới gần Đại Đô, cho dù là hắc cực kỳ quan tâm tới đám người Diệp Khinh Vũ, Tống Khánh Kiệt, cũng chỉ là xuất hiện một lần trong thành trấn với một số lần tương đối lớn, sau đó lập tức biến mất.

Còn về chuyện rút cuộc còn sống hay đã chết, thì không có ai biết.

Nhưng Lý Dật cũng có thể khẳng định, những người tới tham gia vào Tế Thần Huyết Điện, ít nhất đã chết tám phần rồi!

Đây cũng không phải là con số kinh người gì trong Tế Thần Điện, từ trước đến nay tới một trăm người thì chết một trăm, chỉ có người thứ một trăm lẻ một là có thể còn sống, cũng không biết là vận khí gì.

Cũng may, từ trong những tin tức có được từ nhiều con đường có thể biết được, Thần Thần vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Nàng tựa hồ đã ẩn núp ở nơi nào đó, cẩn thận giết chết Huyết Ma, điều này so với hành vi lúc này của Lý Dật hoàn toàn nằm ở hai thái cực hoàn toàn đối lập.

Nhưng mà, như vậy càng tốt, cũng có thể khiến hấn an tâm thêm mấy phần!

Còn về có người to gan giống như mình tới trong Đại Đô này hay không, đây chính là chuyện mà ngay bản thân Lý Dật cũng không phán đoán chính xác được. Dù sao, có năng lực tiến vào Đại Đô, với thủ đoạn có chút lạc hậu của Huyết Ma Tộc mà nói, muốn tìm được tin tức gì đó cũng cực kỳ khó...

Nhưng mà, những điều này cũng không liên quan đến mình!

Tiện tay vứt bỏ các loại tài liệu ghi chép tin tức trong tay mình, Lý Dật khoanh chân ngồi ở trên giường, mê mẩn tu luyện.

Mặc dù, phụ cận Quận Chúa Phủ không có khí huyết sát nồng nặc giống như Phong Thân Vương Phủ nhưng ít nhiều cũng có một chút.

Mấy ngày nay những khi tiềm tu buồn chán, trái lại khiến tiến giai của Lý Dật hơi có chút vững chắc. Mặc dù nói không đến mức lập tức có thể đột phá được cấp bậc Cửu Tinh Đẩu Giả, nhưng cũng có thể mơ hồ cảm nhận được, ngày đó chắc chắn không còn xa.

Cảm giác được khí huyết sát sau khi chú nhập vào xoáy đầu khí, chậm rãi ngưng kết thành một luồng đầu khí, sau đó lại khuếch tán ra.

Loại cảm giác này cực kỳ tốt.

Cũng không biết qua bao lâu, Lý Dật mới từ trong trạng thái tu luyện hồi tỉnh lại, hấn mở mắt nhìn, lúc này sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối sầm, trong gian phòng toàn một màu đen kịt.

Lý Dật nhú nhú mày, đang định thấp đèn nhưng đúng vào lúc này, trước mặt hấn đột nhiên sáng bừng, nhìn thấy Hương Hương Quận chúa không biết từ lúc nào đã xuyên phòng mà vào, rơi xuống chỗ đối diện hấn.

Thân hình yếu diệu được che kín trong một luồng ánh sáng thanh trong, nhãn Thần có hứng thú của Hương Hương Quận chúa chậm rãi vờn trên người của Lý Dật trong chớp lát, rồi mới cười nhẹ nhàng nói:

-Quả nhiên là người được chọn lựa tham gia Tế Thần Điển, cho dù là lúc này cũng có tâm trạng dụng công tu luyện.

Trên mặt Lý Dật nổi lên một nụ cười, chỉ là khe khẽ gật đầu.

Đối với người ở trước mặt lúc này, hấn phát hiện bản thân đã không có cách nào để tìm hiểu thêm mấy phần về nàng.

Con người này, kể từ khi lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mình đã gần hơn một tháng. Trước đó chuyện gì muốn giao phó ỉn làm, cũng chỉ là kêu một người hạ nhân nói lại mà thôi, còn về bản thân mình rút cuộc có làm hay không, nàng phảng phất cũng không để ý nhiều. Chỉ là, tại sao nàng lại xuất hiện vào lúc này chứ?

Trong lòng Lý Dật mơ hồ có thêm mấy phần chờ mong, sau khi hấn hơi chấp tay với Hương Hương Quận chúa, mới cười cười nói:

-Cô cô, hôm nay người có thời gian rảnh rồi hay sao?

Hương Hương Quận chúa gật đầu, một lát sau mới chậm rãi nói:

-Những ngày này, người sống ở trong Đại Đô có thoải mái không?

Trong lòng Lý Dật cũng không biết có cảm giác gì, chỉ cười nhẹ nhàng nói:

-Khá tốt.

Vậy là tốt rồi... Đến hôm nay mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ còn thiếu chuyện quan trọng cuối cùng... Chuyện chúng ta phải làm cũng không còn nhiều nữa, tối nay hãy đi theo ta!

Lý Dật hơi sững người, chợt nhanh chóng đứng lên, hần đợi lâu như vậy, đơn giản chỉ vì thời khắc này mà thôi.

Nếu lúc này Hương Hương Quận chúa tới tìm hắn, vậy thì phòng chừng chuyện đã chuẩn bị được rất nhiều rồi, còn về sau đó như thế nào thì...

Theo Hương Hương Quận chúa đi ra khỏi Quận Chúa Phủ, thân hình của hai người nhanh chóng lướt qua trong Đại Đô.

000

Đại Đô trong đêm khuya có một số chỗ không giống với ban ngày, chỉ ít luồng khí tức âm lạnh cổ quái đó, chính là vào ban ngày bất luận thế nào cũng sẽ không có.

Thân hình của hai người sau khi lướt qua trong chốc lát, cuối cùng đã tới dưới Hoàng thành - Trung tâm Đại Đô. Nhưng lần này, Hương Hương Quận chúa không có tiến nhập vào cửa trước giống như từ trước đến nay, ngược lại một tay nắm lấy bả vai của Lý Dật chỉ là trong nháy mắt, thân hình cao hơn mười thước đã bị vút lại phía sau hai người.

Hoàng thành vào lúc đêm khuya cũng không có nhiều người hoạt động, cho dù là binh sĩ tuần tra ban đêm, lúc này cũng không biết đi đâu rồi.

Lý Dật theo Hương Hương Quận chúa chậm rãi bước đi, trong lòng hơi có mấy phần cổ quái.

Lần này tiến vào Hoàng thành không giống với tất cả những lần tiến vào trước đó, nhìn bộ dạng thân bí của Hương Hương Quận chúa, chẳng lẽ tối nay phải hạ thủ với Huyết Nhân Linh Tuyền sao?

Nếu thật sự như vậy, thời gian của bản thân, không biết có đủ hay không!

Nhưng mà, Hương Hương Quận chúa không giải thích gì nhiều, Lý Dật cũng không ngóc đến mức đặt câu hỏi vẫn như cũ chậm rãi bước theo.

Đi như vậy sau một lát, thân hình của Hương Hương Quận chúa mới chậm rãi dừng lại. Lý Dật đi sau người nàng cũng thuận thế dừng lại mượn tình thế này nói đùa một câu:

-Chúng ta đi giết Ngu Huyền Đại Đế phải không?

Hương Hương Quận chúa khẽ lắc đầu, chỉ là đột nhiên nở nụ cười nói:

-Lý Dật, ta hỏi ngươi... Đấu kỹ Công pháp, trang bị vũ khí, nếu những thứ đó tập trung lại một chỗ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ngươi có động tâm không?

Lý Dật lắc lắc đầu, một lát sau mới chậm rãi nói:

-Chuyện này rất khó nói nếu là vật bình thường, ta thật sự không có nhiều hứng thú, nếu là thứ tốt thì không giống như vậy.

Hương Hương Quận chúa mỉm cười nói:

-Đáp án này của ngươi thật sự rất thú vị... Như vậy nói cho ngươi biết, ngươi hãy tính thử xem những năm gần đây, con người tham gia vào Tế Thần Điển có thể có mấy người?

Lý Dật suy nghĩ một lát mới nói:

-Không đến một vạn cũng phải bảy tám ngàn?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười một tiếng, mới thấp giọng nói:

-Ngươi không dám đoán sao? Vẫn là phòng chừng muốn làm cho ta vui vẻ à? Nói thật cho ngươi biết. Tế Thần Huyết Điển này ít nhất đã có gần ngàn năm lịch sử rồi tựa hồ mỗi năm đều có gần ngàn người được đưa tới nơi này, người có thể ra ngoài có được mấy người chứ? Và có thể tiến vào nơi này lại há không có mấy phần trang bị hay sao... Những năm nay, người tiến vào được ra không được, bọn họ đều mang theo người Công pháp, Đấu kỹ, vũ khí, trang bị... Mặc dù, những thứ tốt thật sự đã bị Huyết Ma Tộc cướp đi rồi, những thứ còn lại mới được đưa tới trong Hoàng thành. Nhưng ngươi thử nghĩ xem, tích lũy cả ngàn năm nay, sẽ là một khối niệm như thế nào cơ chứ?

Hồ hấp của Lý Dật đột nhiên mãnh liệt, trong nhất thời có mấy phần cảm giác kỳ lạ không nói nên lời...

Nếu thực sự giống như Hương Hương Quận chúa nói, vậy thì tích lũy nhiều năm như vậy, số lượng khủng khiếp kia sợ rằng không thể nào tưởng tượng nổi...

Tựa hồ nhìn ra sự kinh ngạc của Lý Dật. Hương Hương Quận chúa lúc này lại mỉm cười nói:

-Vậy thì đối diện với lượng tài bảo như thế này, người có động tâm hay không?

Lý Dật suy tư một lát mới gật gật đầu.

-Với số lượng những tài bảo như vậy, nếu nói là không động tâm thì thật sự là nói dối rồi.

Nghe vậy, Hương Hương Quận chúa chỉ chậm rãi cười nói:

-Đúng vậy! Những thứ này không những người động tâm mà ngay cả ta cũng sẽ động tâm... Thậm chí, chỉ cần là người nghe thấy tin tức này đều sẽ động tâm! Người hiểu ý tứ của ta chứ?

Lý Dật nhú nhú mày, nhưng không trả lời.

Hương Hương Quận chúa cũng không giải thích thêm gì cả, chỉ nhẹ nhàng cười nói:

-Người đi theo ta!

Dứt lời, thân hình của nàng đã giống như mây bay nước chảy chậm rãi bay về phía trước, giống như chậm bước trong đêm, động tác này thực sự là hấp dẫn người khác tới cực hạn.

Lý Dật đột nhiên phát hiện ra gì đó, hồ hấp của hắn hơi khấn trương, sau đó nhìn thấy hai bóng người đột nhiên từ trên nóc nhà chật vật lăn xuống. Sa y Đấu khí trên người bọn họ vẫn còn chưa tiêu tán, nhưng tiên huyết trong thất khiếu đã giống như nước suối ào ạt chảy ra.

Khi thi thể đập xuống mặt đất, phát ra một tiếng co giật cổ quái, sau đó hoàn toàn im ắng. Nhưng chết kiểu này, bất luận nhìn như thế nào đều quý đi đến mức khiến da đầu người ta tê dại.

Trong quá trình này, Hương Hương Quận chúa tuyệt đối không để lại vết tích đã ra tay, nhưng hai người này chắc chắn là chết hoàn toàn rồi.

Đột nhiên Lý Dật lại nhớ lại đánh giá của Xà Tôn Giả với người này, mặc dù trước đó Bát Tinh Đấu Hoàng chỉ là một danh xưng mà thôi! Nhưng trong thời khắc này, Lý Dật đột nhiên hiểu ra, giữa một Đấu Giả và một Đấu Hoàng có cái vực sâu đến mức không cách nào có thể bù đắp được. Cho dù là bản thân muốn nhảy qua cũng tuyệt đối không thể được!

Lúc này, Lý Dật cuối cùng đã nhìn ra được một góc thực lực sâu đến mức khó lường này của một trong Tu La Tam Ma.

286. Q.3 - Chương 86: Khố Phòng Hoàng Thành

Đối với hai thi thể trên mặt đất, Hương Hương Quận chúa nhìn qua như không hề xem trọng, phẳng phất như đó không phải là hai người chết, mà là hai chiếc lá rụng.

Cước bộ của nàng vẫn chậm rãi ung dung, vẫn hướng về khối kiến trúc âm u ở trước mặt chậm rãi đi tới.

Thế nhưng, nếu Hương Hương Quận chúa có thể không nhìn, thì Lý Dật trái lại không làm được. Nhãn thân của hắn hơi quét qua, đã có thể khẳng định, hai người đã chết này tuyệt đối không phải là Huyết Ma mà là con người.

Cường giả nhân loại, đấu khí Sa y Đấu khí...

Các loại tin tức tổng hợp lại cùng một chỗ, thân phận của hai người chết này có thể nói là miêu tả sinh động.

Đối với cái chết thảm tại chỗ của những kẻ cùng mình tiến nhập, nếu nói bản thân hoàn toàn không có cảm giác gì, Lý Dật tuyệt đối không làm được.

Nhưng mà, lúc này hắn cũng không thể làm được điều gì khác ngoài thở dài hai tiếng trong lòng.

Nếu như không gặp phải đúng sát tinh Hương Hương Quận chúa này, phỏng chừng bọn họ cũng sẽ không chết nhanh như vậy! Nhưng mà chết thì nhất định vẫn phải chết!

Mấy ngày nay thực lực của Huyết Ma Tộc mà hắn quan sát được trong Đại Đô có thể xác định là rất mỏng manh. Chỉ là hai cường giả Đấu Sư, trong Đại Đô không có bất cứ chút uy hiếp gì cả. Cho dù là bản thân hắn nếu không phải dựa vào cây đại thụ là Hương Hương Quận chúa thì bây giờ vẫn không biết đã gặp phải kết cục gì rồi.

Những suy nghĩ đó chỉ lóe qua trong lòng Lý Dật, sau đó hắn hít một hơi thật sâu, bước nhanh đuổi theo thân hình của Hương Hương Quận chúa ở phía trước.

Nhưng mà ngay lúc này, hắn rõ ràng nghe thấy Hương Hương Quận chúa khẽ cười nhẹ một tiếng, sau đó cùng với nụ cười này của nàng, giống như kịch câm, từ bên cạnh một góc tối tăm của ngôi nhà, một bóng người đã lão đảo ôm cổ xông ra. Nhìn bộ dạng của hắn, tựa hồ muốn tìm Hương Hương Quận chúa tính sổ, chỉ là thân hình mới chạy được một nửa, đã co quắp nằm trên mặt đất, muốn đứng dậy cũng không đứng nổi.

-Người có biết hay không? Nhiều năm như vậy, luôn có một số người tự mình cho rằng đã kiểm chế và thao túng biết được một chút tình huống trên Tu La Đảo. Cho dù là tiến nhập vào, cũng không phải vì Tế Thần Huyết Điển chó má gì cả, mà là vì những thứ tích lũy trong ngàn năm qua...

Thanh âm không hẵn là nhu hòa của Hương Hương Quận chúa mang theo mấy phần rừng mình khó hiểu:

-Những kẻ đó luôn cho rằng, có thực lực của cấp bậc Đấu Sư, cộng thêm một chút thủ đoạn, là có thể ở nơi này đi tới đi lui. Bọn họ thật tình không biết, đừng nói là ta, cho dù là Huyết Ma Tộc, cũng không hề xem trọng những tâm tư của bọn chúng... Nhưng mà, cho dù là như vậy, vẫn có kẻ làm không biết chán.

Lời này vừa nói ra, đã nhìn thấy có thêm một bóng người chọt từ trên một cây đại thụ ngã xuống, nhưng không lập tức chết ngay, mà lão đảo xông về phía Lý Dật.

Khóe mắt của Lý Dật khẽ dựng lên, nhưng hắn phản ứng cực kỳ nhanh, trong nháy mắt khi người đó xông tới người, hắn đã dùng một chiêu ấn đánh lên ngực hắn!

-Phụt

~~Từ miệng của bóng người đó máu tươi phun ra, giống như bùn nhão nhẹ nhàng rơi xuống đất, trên người giống như không có chút xương cốt nào vậy.

Trong lòng Lý Dật dâng lên một cảm giác nghiêm nghị. Vừa rồi trong lúc tiếp xúc hắn đã biết được, trước khi bản thân động thủ người trước mặt đã chết hoàn toàn rồi... Bản thân hắn chẳng qua chỉ là vỗ một chưởng lên một cổ thi thể mà thôi!

Nhìn bốn thi thể trước mặt, nhất thời trong lòng Lý Dật cũng không biết có mùi vị gì.

Người có thể tới tham gia vào Tế Thần Huyết Điển, có mấy người là phế vật? Hơn nữa bốn người này, sau khi tiến vào Tu La Đảo, người nào cũng tấn cấp đến cấp bậc Đấu Sư, đều là nhân tài hiếm gặp trong vạn người.

Lý Dật trái lại biết rất rõ, phải động thủ trước khi người ta đụng đến mình, mặc dù bản thân không sợ bọn họ nhưng muốn thắng lợi không có trăm chiêu biến hóa thì tuyệt đối không làm được.

Thế nhưng, những nhân vật khó có thể đối phó này lại chết dễ dàng sạch sẽ ngay trước mặt mình...

Thủ đoạn của con người trước mắt hắn, quả thực vô cùng quý dị!

Lý Dật đương nhiên biết, trong hành vi lần này của Hương Hương Quận chúa có mấy phần mùi vị ra oai phủ đầu trong đó.

Hắn cũng là người thông minh, cho nên mới có thể ra tay một lần vào lúc bước ngoặt cuối cùng này.

Hai người đều hiểu rõ, những việc này cũng không nên công khai nói ra và cũng lười nói ra.

-Những tên này thật không biết trời cao đất dày, thật là phiền phức!

Ánh mắt của Hương Hương Quận chúa chuyển tới trên người Lý Dật, sau một lát đột nhiên mỉm cười:

-Người đã ở Đại Đô một tháng nay rồi, từ đó đến nay vẫn chưa từng động thủ qua với người nào. Một chưởng vừa rồi có phải đánh rất thoải mái không?

Khóe miệng Lý Dật khẽ co lại vẫn là thở dài một hơi nói:

-Khá tốt...

Nhưng mà, chủ đề này khó tránh khỏi không tự nhiên Lý Dật sau một tiếng trả lời hàm hồ, mới chuyển chủ đề:

-Cô cô, những người này là ai vậy? Người bình thường tới tham gia Tế Thần Huyết Điển cũng sẽ không nghĩ quá nhiều như vậy...

-Đều là những kẻ của các Đại tông Đại phái của thế giới bên ngoài mà thôi...

Hương Hương Quận chúa giống như cười nhưng không phải cười:

-Chỉ có những kẻ này mới không có cảm giác gì với chuyện gia nhập hay không gia nhập vào Đấu Thần Điện... Nhưng mà, đối với những thứ trong Đại Đô, bọn chúng lại quan tâm đến cực điểm! Phải biết rằng, ai có thể đem những thứ này một lần thanh lọc lại, thì thế lực của tông môn hẳn có thể tăng vọt đến mấy bậc! Mỗi năm vào thời gian này, luôn có một đám như vậy tới làm phiền... Nói ra trái lại cũng rất không thú vị! Lý Dật, ta thấy thân thủ của ngươi không tệ, sau này những kẻ đó sẽ giao lại cho ngươi luyện tập?

Lý Dật cười khổ một tiếng, suy nghĩ một lát vẫn lắc đầu nói:

-Hay là thôi đi! Những thế lực mà ta đắc tội đã đủ nhiều rồi...

Hương Hương Quận chúa nửa cười nửa không nói:

-Chuyện này trái lại ngươi không cần phải sợ, những người này chết thì cũng chết rồi, có ai biết ngươi có ra tay hay không? Trái lại nếu ngươi hành động không sạch sẽ dứt khoát, để lại nhân chứng sống để bọn chúng chạy đi, thì khó nói rồi...

Lý Dật lắc đầu, một lát sau mới thản nhiên nói:

-Những Đại tông Đại phái này... Ta tin rằng, Đấu kỹ Công pháp bình thường, bọn chúng tuyệt đối sẽ không để ý, trong Hoàng thành này còn có thứ gì tốt, đáng để bọn chúng trở nên như vậy chứ?

Hương Hương Quận chúa cười cười, giải thích:

-Những thứ tốt thật sự mặc dù đã bị Huyết Ma Tộc lấy đi rồi, nhưng gặp trở ngại về giới hạn của huyết mạch và thể chất, Công pháp và Đấu kỹ tu luyện của loài người, Huyết Ma Tộc cũng không thể tu luyện... Cho nên, những thứ này luôn luôn được liệt vào phạm vi hàng phế phẩm, cùng được lưu lại trong Hoàng thất của Tu La Quốc... Công pháp mà Ngu Huyền Đại Đế tu luyện chính là chọn lựa ra từ trong đó, người hiểu rồi chứ?

Lý Dật nhún nhún mày, một lát sau mới tiếp tục nói:

-Nhưng mà, cho dù là như vậy, sợ rằng cũng không có thứ gì tốt cả? Người có thể tham gia vào Tế Thần Huyết Điển, cho dù đem những thứ tốt trong Tầng Thư Các của Đấu Thần Điện mang vào được... Nhưng loại người đó ngã xuống, tuyệt đối là không nhiều? Cho dù là những loại này thật sự cực kỳ nhiều, nhưng mà tựa hồ từ mặt ý nghĩa nào đó mà nói, cũng không đáng để những Đại Tông môn không ngừng hy sinh những thiên tài của mình?

Đối với những vấn đề này, Hương Hương Quận chúa không trả lời mà chỉ mỉm cười, thân hình hơi lướt qua, đã dẫn theo Lý Dật bước tới trước một kiến trúc âm u lạnh lẽo.

Hương Hương Quận chúa không đáp, Lý Dật cũng không hỏi nhiều chỉ ngẩng đầu mà nhìn.

Lúc này hắn mới nhìn rõ tòa kiến trúc trước mặt nhìn bên ngoài giống như một khổ phòng.

Hương Hương Quận chúa bước lên bậc thang, đối với cửa lớn của khổ phòng âm u này chỉ tiện tay phát tay một cái, đã nhìn thấy cửa phòng chậm rãi mở ra.

Sau khi đi vào, là một căn phòng cực kỳ lớn khắp nơi đều chứa đầy vàng bạc châu báu. Những thứ này có lẽ người khác nhìn thấy sẽ không động tâm, nhưng Lý Dật trái ngại nhìn thấy lại hừng hực trong lòng, những ngày tháng sinh sống của hắn có thể nói là nghèo khó đến phát điên.

Nhưng may mà hắn cũng biết, những thứ này hắn không có tư cách để lộn xộn.

Hương Hương Quận chúa cũng không dừng lại ở đây, nàng chỉ là tiện tay nhẹ nhàng phát một cái, đã nhìn thấy mấy tia đầu khí tuôn ra chậm rãi uốn lượn trong không trung. Chỉ nghe thấy ở nơi bóng tối bên cạnh truyền đến một trận tiếng kim loại, sau đó để lộ ra một cửa địa đạo.

Còn có phòng ngầm khác nữa sao!

Mặc dù biết những chuyện này là khẳng định là có, nhưng trong lòng Lý Dật vẫn khẽ cười một tiếng.

Hắn mơ hồ đoán được vài phần dụng ý Hương Hương Quận chúa đem mình tới đây, lập tức hắn cũng không nói thêm phí lời.

Trong địa đạo mơ hồ có mấy bóng người, nhìn thấy cửa lớn của địa đạo đột nhiên mở rộng, đều giật mình kinh hãi.

Lúc này Hương Hương Quận chúa chỉ thản nhiên liếc nhìn qua, tên thị vệ đầu lĩnh đã bộ dạng sợ hãi cả kinh, sau đó vội vàng phục xuống trên mặt đất:

-Ra mắt Lưu Hoa Quận chúa... Chỉ là, nơi này là khổ phòng của Hoàng thất Quận chúa...

Hắn còn chưa nói xong, toàn thân đã đột nhiên co rút, nằm cơ quắp trên đất thị vệ đứng ở bên cạnh cũng toàn thân co rút, sau đó ngã xuống đất.

Đối với một màn này, khóe mắt của Lý Dật chỉ hơi nheo lại, trái lại Hương Hương Quận chúa phảng phất giống như không biết gì cả, vẫn dẫn đường tiến về phía trước đi thẳng vào bên trong.

Trong địa đạo còn có mười mấy đường phân nhánh, xem ra nơi này có lẽ là nơi giống như một mê cung vậy.

Hương Hương Quận chúa tùy ý đi vào một đường thông đạo trong đó, vẫn cười nói thản nhiên:

-Trong khổ phòng này, ở phía trên chính là vàng bạc, còn ở phía dưới xem ra cũng tương đối đáng tiền. Nếu người trên đường đi nhìn thấy cái gì cứ tùy ý cầm lấy, không cần khách khí với ta...

Cũng không phải là thứ của người, đương nhiên không cần khách khí với người rồi!

Trong lòng Lý Dật khẽ vang lên một tiếng trả lời, nhưng ngoài mặt thần tình vẫn không có chút gì biến động, chỉ cười cười.

Tựa hồ cảm giác được sự không coi trọng của Lý Dật, Hương Hương Quận chúa lại cười nói:

-Đương nhiên những thứ đó phần lớn là một số phế vật cấp bậc Huyền Vũ, ta nghĩ cho dù là người cũng sẽ không có hứng thú quá lớn. Nếu là đầu kỹ Công pháp cấp bậc Chu Tước trở xuống, sợ rằng hấp dẫn không nổi người rồi... Nhưng có mấy đồ vật trong này trái lại khá tốt, nếu người giúp ta làm việc thật tốt thì ta sẽ đưa cho người một thứ phế vật trên người lấy ra từ Đầu Thần Điện trước đây, thế nào hả?

Lý Dật lúc này mới hứng thú, hắn cười cười nói:

-Không biết, đó là cái gì?

Hương Hương Quận chúa hơi có chút không để ý, một lát sau mới khẽ cười nói:

-Chỉ là một quyển Công pháp mà thôi!

Nghe vậy đồng tử của Lý Dật khẽ co rút lại, nhưng hắn không có biểu hiện gì quá nhiều, chỉ chậm rãi cười.

Giữa lúc đang nói chuyện hai người đã xuyên qua mây đường ngâm, tới một không gian dưới đất cực lớn, nơi này ít nhất cũng phải cách mặt đất mười mấy thước, công trình này coi như cũng to lớn.

Hương Hương Quận chúa dẫn theo Lý Dật đi lượn một vòng, nhìn thấy các loại đồ vật được phân loại đặt trong đó, nhưng không giống với trong tưởng tượng của Lý Dật, nơi này nhiều nhất vẫn là các loại kỳ trân dị bảo.

Mấy thứ này tốt thì cũng có tốt, nhưng tựa hồ không có giá trị quá lớn.

Theo như Lý Dật thấy, những thứ hơi có chút tính thường thức đó, so sánh với một quyển Công pháp Đấu kỹ còn đáng giá hơn.

Sau khi đi lượn một vòng, hai người cuối cùng cũng tới được nơi thấp nhất của nơi này, ở đây giống như trong tưởng tượng của Lý Dật, khắp nơi đều là giá sách, trên giá sách chất đầy các loại Quyển trục đủ màu sắc...

Những thứ này chính là những vật được tích lũy cả ngàn năm qua, mỗi một Quyển trục, căn bản chính là một mạng người... Nếu lấy ra bên ngoài, sợ rằng trong nháy mắt có thể tạo ra một trận oanh động cực lớn... Nhưng mà, thứ tốt nhất ở nơi này cũng chỉ là những món Chu Tước Hạ cấp... Cho dù có thất thoát ra ngoài, nói cho cùng, cũng đều chỉ là rác rưởi mà thôi!

Hương Hương Quận chúa cười cười, đối với những thứ này trái lại phát ra sự khinh thường từ tận đáy lòng, nhưng nàng lại tiện tay chỉ, kéo theo nhân Thần của Lý Dật chuyển về phía đó:

-Người nhìn chỗ đó đi!

Nơi mà Hương Hương Quận chúa chỉ, trên mặt bày ra ba món đồ vật.

Món thứ nhất, chính là một bình thủy tinh trong suốt, trong bình tựa hồ có một viên dịch thể hồng sắc, đang chậm rãi chuyển động. Quang mang trên dịch thể vô cùng kỳ quái, khiến người ta không nhìn thấy hoàn toàn được.

Món thứ hai lại là một miếng sắt bị gỉ sét ăn mòn có mấy phần không nhìn rõ, bất luận nhìn như thế nào cũng chỉ là một phế vật mà thôi.

Món cuối cùng chính là một miếng ngọc phiến lục sắc nho nhỏ, đồng dạng khiến người ta nhìn không thấy có chỗ nào cổ quái.

Nhưng ba món đồ vật này đặt ở nơi này lại có một loại cảm giác hài hòa tinh tế, khiến Lý Dật theo bản năng cảm thấy bốn chúng là những thứ đồ bất phàm. Nhưng dù sao hắn vẫn chưa có nhiều kiến thức, vì vậy nhìn không ra chỗ bất phàm của những thứ này.

Ở bên cạnh, Hương Hương Quận chúa chỉ khẽ cười nói:

-Thời cơ sắp đến rồi, mấy ngày nay ta và Kim Bằng phải đi chuẩn bị mấy chuyện, có thể phải rời khỏi Đại Đô. Ba món đồ vật này là những vật quan trọng, những ngày này người phải chú ý trông coi cẩn thận thêm mấy phần...

287. Q.3 - Chương 87: Tự Hối Lòng

Lý Dật hơi sửng sốt, nhưng ngay lập tức che giấu cảm giác kinh ngạc trong đôi mắt, chỉ thản nhiên nói:

-Không biết cô cô và Kim Bằng Yêu Vương, hai người phải đi đâu?

Lúc này hai chữ 'cô cô' so với khi xưng hô sấm vai trước mặt người khác vào thường ngày, tựa hồ có thêm vài phần cảm xúc, khéo léo đến cực hạn.

Nhưng mà, Hương Hương Quận chúa lại giống như không nghe, không hiểu, chỉ khẽ mỉm cười. Trong nụ cười, mùi vị trong sáng không giảm bớt:

-Chỉ là một chút phiền toái nhỏ mà thôi thời gian cấp bách việc chúng ta cần phải làm còn rất nhiều, nhưng những chuyện này lại không phải là chuyện người có thể làm được.

Lý Dật nhũu mầy, hấn trái lại có chút hy vọng, bất kể là chuyện gì vị Hương Hương Quận chúa này cũng có thể nói ra cho hấn biết. Nhưng mà, quan hệ của hai bên cũng không tốt đến mức độ thành thật với nhau như vậy. Hương Hương Quận chúa không muốn nói, hấn đương nhiên không thể hỏi thêm.

Nhìn thấy dáng dấp của Lý Dật như vậy, Hương Hương Quận chúa tựa hồ cũng cảm thấy có vài phần không hợp đạo lý, nàng ho khan một tiếng rồi mới giải thích:

-Người cũng không cần lo lắng, chuyện mà ta và Kim Bằng phải làm mặc dù phiền phức thế nhưng với thủ đoạn của hai chúng ta, nhiều nhất cũng chỉ tiêu tốn thêm một chút thời gian mà thôi... Trái lại người nhất định phải chiếu cố nơi này thật tốt, ba món đồ vật này đều là vật then chốt để mở ra Huyết Nhân Linh Tuyền ngàn vạn lần không thể để bọn chúng bị đánh mất!

-Mở ra?

Từ ngữ vô cùng bình thường này, lại xuất hiện vào lúc này có vẻ có mấy phần đột ngột, Hương Hương Quận chúa tựa hồ cũng biết mình lỡ lời, chỉ cười cười, không giải thích gì thêm nữa.

Lý Dật quay đầu lại nhìn tỉ mỉ, hai dạng đồ vật khác hấn vẫn không nhìn ra được nguyên do vì sao lại vậy, nhưng một điểm đồ tươi trong chiếc bình thủy tinh lúc này bất luận nhìn như thế nào cũng giống như tiên huyết vậy, mạnh mẽ đâm vào khóe mắt người ta vô cùng đau đớn...

Tựa hồ phát giác ra nghi hoặc của Lý Dật, Hương Hương Quận chúa lại cười cười, bồi thêm một câu chậm rãi:

-Vốn với ba món đồ vật quý giá này, đương nhiên mang theo bên mình là tốt nhất. Nhưng mà, khổ phòng này vẫn có mấy chỗ đặc dị, rời khỏi nơi này ba món đồ vật này ngay sau đó sẽ mất đi hiệu dụng. Cho dù là ta, muốn khôi phục lại cũng cực kỳ khó... Cho nên chỉ có thể phiền toái người trông coi cẩn thận thêm một chút! Nhưng người cũng không cần lo lắng, người của Huyết Ma Tộc, ta có cho bọn chúng gan trời bọn chúng cũng không dám tiến vào nơi này gây chuyện. Người có lẽ chỉ phải phòng bị một số kẻ không biết trời cao đất dày mà thôi... Ta nghĩ thế nào người cũng ứng phó được...

Lý Dật cười cười, thần nhiên nói:

-Nếu không khác lắm với những phế vật hôm nay gặp phải chỉ cần không phải quá nhiều, ta vẫn có thể miễn cưỡng ứng phó được.

Hương Hương Quận chúa chậm rãi gật đầu nói:

-Vậy thì tốt, lần này chúng ta đi nhiều nhất thì mất ba đến năm ngày, ít thì một hai ngày... Chuẩn bị một ngày sắp xếp, sẽ tiến hành đại sự của chúng ta... Cho nên trong hai ngày này nếu người không có việc gì, tốt nhất là ở lại trong khổ phòng này trông coi!

Không có chuyện gì? Bản thân hấn có thể có chuyện gì chứ?

Lời nói này của Hương Hương Quận chúa mặc dù là lời thỉnh cầu, nhưng trên thực tế chính là yêu cầu mình phải ở lại nơi cách mặt đất đến mười mấy thước này.

Bất kể nói như thế nào đối với yêu cầu này Lý Dật vẫn hơi có chút kháng cự.

Tựa hồ nhìn ra được sự bất mãn của Lý Dật, Hương Hương Quận chúa quay đầu lại liếc nhìn hấn một cái, lộ vẻ như cười như không trên mặt, rất là khéo léo.

Một lát sau, nàng mới thần nhiên nói:

-Đương nhiên những ngày này người tuyệt đối sẽ không buồn chán quá mức... Người như ta từ trước đến nay làm việc luôn phân trước sau, việc nào ra việc đó... Hôm nay muốn người tới trông coi nơi này, mặc dù có quan hệ với việc hợp tác của chúng ta sau này, thế nhưng như vậy khó tránh khỏi cảm giác người bị chúng ta sai khiến người... Coi như lần này ta trả tiền thuê cho người vậy!

Dứt lời, Hương Hương Quận chúa đã tiện tay vỗ một cái, trên tay liền xuất hiện một Quyển trục, tiện tay quăng về phía Lý Dật.

Quyển trục này cầm trên tay có chút nặng. Lý Dật cầm vào trong tay cảm giác được phía trên có một chút khí tức đậm thẳng vào người, chần chừ trong giây lát mới nói:

-Công pháp của Đấu Thần Điện sao?

Có lẽ là Công pháp của Thánh Hệ, sau khi tìm được từ trên người một gã phế vật, ta cũng không có tí mĩ nghiên cứu. Nhưng xem ra đối với những người tu luyện Thiên Ma Cửu Biến như các ngươi mà nói, nó có vài phần tác dụng đúng không?

Hương Hương Quận chúa thản nhiên nói.

Đầu óc Lý Dật có vài phần cực kỳ mơ hồ, trong lúc nhất thời không rõ ý tứ bên trong lời nói này của Hương Hương Quận chúa, ma xui quỷ khiến, hắn trả lời lại một câu:

-Cô cô nói vậy là có ý tứ gì?

Nghe thấy vậy, trên mặt của Hương Hương Quận chúa hiện lên một tia thần sắc kinh ngạc không chút nào che giấu được, nhưng tia kinh ngạc này lóe lên rất nhanh rồi biến mất. nàng chỉ cười cười nói:

-Ta tưởng ngươi biết... Xem ra ngươi thật sự không biết rồi!

Nói xong lời này, biểu tình trên mặt của Hương Hương Quận chúa càng phát ra sự đặc sắc.

Lý Dật khẽ nhíu mày, hắn mơ hồ cảm nhận được, trong câu hỏi của mình có mấy phần không thích hợp nhưng lại không biết chỗ không thích hợp nằm ở đâu.

Trong nháy mắt hai người đều im lặng, bầu không khí trong khổ phòng nhất thời có chút xấu diệu... Cũng có chút xấu hổ...

Trạng thái này duy trì sau một lát, Hương Hương Quận chúa mới nhẹ nhàng cười nói:

-Được rồi, nếu không có chuyện gì an nguy của nơi này đều giao hết cho ngươi. Nhớ kỹ, ba món đồ vật này có liên quan đến chuyện đại sự. không thể để mất được...

Lời còn chưa dứt, thân hình của Hương Hương Quận chúa đã chậm rãi biến mất trong không trung, chỉ để lại một mùi hương nhàn nhạt.

Lý Dật khẽ nhíu mày, đối với thủ đoạn này trong lòng cũng không biết có mùi vị gì. Hắn chỉ quay đầu lại nhìn ba món đồ vật ở sau người mình, trong giây lát có mấy phần ngầy ngậy...

Khoanh chân ngồi xếp bằng ở trong khổ phòng, trong tay cầm một Quyển trục hiện ra bạch quang nhàn nhạt, trong lòng Lý Dật cũng không biết có cảm giác gì.

Xung quanh đây tựa hồ có đến hàng ngàn hàng vạn Quyển trục đang muốn chôn vùi mình... Mặc dù những thứ này đều không phải là thứ gì tốt cả. Thế nhưng loại cảm giác này vẫn rất kỳ diệu.

Khẽ thở ra một hơi. ánh mắt của hắn chậm rãi rơi xuống trên một phiến đá mang phong cách cổ xưa bên cạnh.

Trên phiến đá, cảnh tượng các màu không ngừng biến hóa, nếu không phải quan sát tỉ mỉ sẽ không cách nào phát hiện ra. Những cảnh trí biến hóa không ngừng này chính là cảnh trí bên ngoài và bên trong khổ phòng.

Khi phát hiện ra Hương Hương Quận chúa để lại đồ vật này. Lý Dật có mấy phần ngạc nhiên, nhưng chỉ trong chốc lát đã hiểu rõ, đây khẳng định là thủ đoạn cùng loại với Thánh Khế rồi.

Nếu Đấu Thần Điện đã biết sử dụng loại thủ đoạn này, vậy thì với thực lực của Hương Hương Quận chúa, biết sử dụng thủ đoạn này, cũng không có chỗ nào đáng ngạc nhiên.

Tỉ mỉ nhìn đi nhìn lại vài lần sau khi phát hiện tầm mắt có thể đạt được của mình không có chút nào dị dạng, Lý Dật mới thở ra một hơi, lại một lần nữa đem tâm trạng yên lặng đặt trên Quyển trục ở trước mặt.

Thánh Thiên Quyết, Chu Tước Cao cấp... đây là Công pháp bí truyền của Đấu Thần Điện ta, ai cũng có thể tu luyện...

Lời giới thiệu hơi có chút đơn giản, khiến trong lòng Lý Dật có mấy phần suy nghĩ dở khóc dở cười.

Mặc dù những thứ mà hắn biết cũng không ít, nhưng thứ rác rưởi trong miệng của Hương Hương Quận chúa lại là một thứ tốt như vậy, bất luận như thế nào hắn cũng không ngờ được.

Xà Tôn Giả trước đây đã từng kêu hắn đi tới Đấu Thần Điện lấy một vài Công pháp Thánh Hệ để tu luyện, chỉ là hắn tuyệt đối không ngờ rằng, món đồ này lại tự nhiên đến tay mình bằng phương pháp này mà thôi!

Nhưng mà tâm tư lúc này của Lý Dật trái lại không đặt ở việc tu luyện Công pháp Thánh Hệ này đối với Thiên Ma Cửu Biến mà nói, có mấy phần tác dụng chứ?

Hương Hương Quận chúa để lại mấy câu nói đã khiến Lý Dật suy xét rất lâu, ở trong lời nói đó rút cuộc có ý tứ gì, hắn nhất thời căn bản không hiểu rõ. Nhưng mà trong lời nói của Hương Hương Quận chúa, hình như là còn có ý tứ gì khác, khiến hắn tin rằng nàng nói như vậy khẳng định không phải không có nguyên nhân...

Chỉ là nguyên nhân đó rút cuộc là gì?

Lý Dật đương nhiên hiểu rõ, bộ Thiên Ma Cửu Biến trong đầu mình ẩn chứa bí mật cực kỳ nhiều, so với những gì bản thân biết chỉ là hạt cát giữa sa mạc. Có lẽ Xà Tôn Giả sẽ biết nhiều hơn một chút, nhưng lúc này nếu muốn hỏi, tuyệt đối cũng không hỏi được.

Còn Hồng Thiên Thánh Giả...

Lý Dật không có nhiều tín nhiệm đối với hắn, hơn nữa với quan hệ hợp tác cổ quái của hai người, cho dù bản thân có hỏi hắn, nếu hắn biết một chút gì đó, cũng tuyệt đối không nói rõ ràng. Như vậy so với việc để lộ ra chân tướng của mình, chỉ bằng tự bản thân suy xét còn thực tế hơn.

Thánh Thiên Quyết trong tay, bị Lý Dật tung lên bắt lấy. Hắn đột nhiên nhớ ra, quyển công pháp này, tâm pháp đầy đủ bất luận nhìn như thế nào cũng không có bất cứ vấn đề gì. Vậy thì người có tư cách mang theo loại Công pháp này tới Tu La Đảo dạo chơi, phải là người thế nào?

Không phải là hai lão gia hỏa của Đấu Thần Điện trấn định nơi này chứ? Nếu là một trong hai lão gia hỏa đó thì sao? Vậy thì ý tứ chính là, một người trong đó đã chết?

Không đúng! Nếu một người đã chết, người còn lại chắc chắn sẽ mang chuyện này báo lên. Còn thế giới bên ngoài vẫn không biết hai lão gia hỏa đã chết rồi, nguyên nhân duy nhất chính là, người của Đấu Thần Điện ở nơi này đã bị tiêu diệt hết rồi!

Suy đoán này mặc dù quá mức to gan, nhưng tựa hồ lại gần nhất với sự thực, liên hệ với thời gian Hương Hương Quận chúa và Kim Bằng Yêu Vương mưu định đại sự. Lý Dật nhất thời có một cảm giác toàn thân ớn lạnh.

Mặc dù không biết mục đích cụ thể của bọn họ, nhưng nếu hai lão gia hỏa của Đấu Thần Điện bị tiêu diệt rồi, vậy thì ít nhất bọn họ phải muốn rời khỏi chứ! Không có ai nguyện ý bị hạn chế ở một nơi mãi như vậy, và cường giả tuyệt thế lại càng không như vậy!

Còn mình, trong cuộc chiến tranh đấu này rút cuộc bản thân có thể có được lợi ích gì cơ chứ?

Vấn đề này khiến Lý Dật cảm thấy phiền muộn một phen, may mà hắn đối với Đấu Thần Điện cũng không có cảm giác mong cầu nào, việc khiến hắn suy nghĩ chỉ là khi Hương Hương Quận chúa và Kim Bằng Yêu Vương làm chuyện đại sự, bản thân có thể có được mấy phần lợi ích, có được thứ mà bản thân hắn muốn có hay không?

Tiến nhập Huyết Nhân Linh Tuyền, tiến cấp Đấu Sư, tu luyện Đấu kỹ, tìm được sự vật có thể khiến Xà Tôn Giả thức tỉnh. Những việc này nói ra đều đã thấy có mấy phần phức tạp, huống hồ là làm?

Trong khoảnh khắc này, trong lòng Lý Dật cũng không có kế hoạch gì, tình huống trước mắt tựa hồ chỉ có thể tạm thời đi từng bước từng bước mà thôi.

Cười cười, nhanh chóng đem những suy nghĩ phức tạp trong đầu mình quăng đi một lần nữa, tâm trí của Lý Dật lại lần thứ hai rơi xuống Quyển Thánh Thiên Quyết trong tay.

Theo tình huống bình thường mà nói, bất cứ người này tu luyện Đấu kỹ, đều phải dựa vào thuộc tính của bản thân mình mà tu luyện Công pháp đồng bộ.

Thế nhưng, trên người mình, điều này tựa hồ bị bỏ qua rồi!

Thuộc tính Đấu khí của bản thân vốn là Thiên Ma đấu khí, nhưng mà, lúc này trong xoáy đấu khí có Tử Lôi đấu khí và Lưu Hỏa đấu khí, tựa hồ cũng không có ảnh hưởng gì đến việc tu luyện của bản thân, ngược lại khiến, bản thân càng ngày càng cường đại hơn...

Tựa hồ, đây là quy củ cơ bản nhất của việc tu luyện đấu khí, vận dụng trên người cũng không phù hợp.

Là vì đặc thù của Thiên Ma Cửu Biến, cho nên thể chất của bản thân, phù hợp với tu luyện nhiều loại đấu khí?

Vậy thì nếu lúc này lại tu luyện Thánh Thiên Quyết, đấu khí trong cơ thể mình cuối cùng sẽ có biến hóa gì?

Ai—

Lý Dật thở dài một hơi, hơi có chút phiền muộn thấy thấy Quyển trục trong tay, nếu thật sự giống như mình đã đoán, vậy thì tu luyện đương nhiên tốt hơn nhiều, nhưng nếu bản thân đoán sai, vậy thì tất cả đều hỏng hết...

Trong lúc trầm mặc khẩu quyết tâm pháp của Thiên Ma Cửu Biến đã nhanh chóng hiện ra nhiều lần trong đầu kiểu chữ quen thuộc đến cực điểm, nhanh chóng hiện ra trong đầu hắn...

Ma giả, tùy theo lòng mình, hại người ích ta chỉ có chiến đấu mạnh mẽ với cường giả mới có thể luyện thành Thiên Ma Cửu Biến...

‘Hại người ích ta chiến đấu mạnh mẽ với cường giả’, điểm này ta hiểu rồi... Nhưng ‘tùy theo lòng mình’, há không phải là tùy tâm mà tu luyện đấu khí sao?’

Nhớ tới điểm này, trong lòng Lý Dật cũng có mấy phần cổ quái.

Suy nghĩ này mặc dù hoang đường, thế nhưng, tựa hồ từ tình huống bản thân tu luyện Lưu Hỏa đấu khí mà nhìn, suy nghĩ này có lẽ có khả năng tồn tại.

Nghĩ đến đây, Lý Dật đã nhanh chóng mở ra Quyển trục trước mặt, tâm pháp bên trong nhẹ nhàng lưu chuyển vào trong đôi mắt của Lý Dật, mang theo kiểu chữ lộng lẫy quỷ dị, chậm rãi lóe lên không ngừng...

-Được rồi! Nếu như ý nghĩ của ta chính xác vậy thì tu luyện Công pháp càng nhiều, ích lợi của ta sẽ càng nhiều... Nếu một lát tu luyện phát hiện có gì sai lầm thì đem đấu khí tu luyện ra từ Thánh Thiên Quyết này phế bỏ đi là được, dù sao phỏng chừng cũng không phải là chuyện gì quá khó!

Suy nghĩ này vừa hiện ra trong đầu, lúc này Lý Dật không còn do dự, hai tay đã nhanh chóng kết ra một ấn kỹ tu luyện. Nhưng mà vào lúc này, trên phiến đá mang phong cách cổ xưa từ nãy giờ đang bay lơ lửng bên cạnh người, tựa hồ có một bóng người hơi lóe lên trong đó...

-Khốn khiếp! Muộn không đến sớm không đến, lại đến vào đúng lúc này!

Khóe mắt của Lý Dật khẽ nháy dựng lên, sau một lát mới nhanh chóng đem Quyển trục trong tay nhét vào trong Dung Giới, thân hình hơi lóe lên, hướng về phía bên ngoài đi ra.

288. Q.3 - Chương 88: Khách Đến

Trong Hoàng thành âm u, một cái bóng có chút quỷ dị khẽ chuyển động ở xung quanh, lập tức chậm rãi hướng về phía khối phòng âm thầm đi tới. Nhìn tốc độ và thân thủ của hắn, hoặc là không phải lần đầu tiên

đến nơi này hoặc chính là cực kỳ quen thuộc với nơi này.

Bóng người này sau khi âm thầm tiến lên một lúc, cuối cùng cũng tới trước khổ phòng, nhân thân khẽ chuyển động ở trên, đã bật ra một tiếng cười hắc hắc.

Sau đó chỉ thấy hắc cực kỳ quen thuộc mở cửa lớn của khổ phòng, thân hình nhanh chóng chui vào trong khổ phòng. Tiếp theo mục tiêu của hắc không đổi, sau khi lục lọi ở trên bức tường bên cạnh một lát, trong tiếng kim loại, một đường thông đạo đen kịt nhanh chóng hiện ra.

Xem ra tư liệu trong tay không sai, mấy lão quỷ đó quả nhiên không có gạt ta!

Bóng người đen kịt thì thảo tự nói, sau đó lại cười nhạt một tiếng, tiếp theo thân hình hắc cũng đã nhanh chóng chui vào trong mật đạo hiện ra ở trước mặt.

Trong nháy mắt khi thân hình của hắc chui vào trong địa đạo, đột nhiên toàn thân hơi chấn động, sát khí trên người nhất thời sôi trào cuộn cuộn.

Xin lỗi đường đi phía trước ngươi không thể đi tiếp được! Đương nhiên nếu ngươi không nghe lời khuyên bảo muốn tiếp tục đi vào, vậy thì cũng không thể trách tại sao ta lại giữ cái mạng của ngươi ở lại!

Ngay trong nháy mắt bóng người đó tiến nhập vào trong mật đạo, một trận cười nhàn nhạt vang lên. Sau đó nhìn thấy một thân hình chậm rãi từ trong mật đạo bên cạnh đi ra.

Bộ y phục màu đen bao phủ cả người hắc, thế nhưng cũng để lộ ra một cặp mày kiếm thanh tú, trên mặt mang theo vài phần vẻ tươi cười. Chỉ là nụ cười này nhìn thế nào cũng thấy mang theo mấy phần sát khí nhàn nhạt trong đó.

-Huyết Ma? Không đúng! Đấu khí... Ngươi cũng là người tới tham gia Tế Thần Điển sao?

Bóng người màu đen lên vào hơi ngậy người sừng sột, một lát sau mang theo mây phen kinh ngạc, thất thanh nói.

-Ồ, ngươi có thể nhìn ra ta không phải là người của Huyết Ma Tộc?

Lý Dật hơi có chút nghiêng ngả nhìn chăm chú vào người trước mặt. Thân hình của hắc rất bình thường, trên người mặc một bộ y phục dạ hành màu đen tinh khiết, khiến khuôn mặt của hắc tận lực được che giấu trong đó. Bất luận nhìn thế nào, đều là dáng vẻ của nhân vật trộm cắp.

Đối phương nhìn thấy Lý Dật hỏi ngược lại, hừ lạnh, một tiếng, nhân Thần giống như đao nhỏ vờn trên người Lý Dật trong chớp lát, mới mang theo vài phần lạnh lùng chậm rãi nói:

-Ta thấy ngươi cũng là con người, nên không muốn động thủ với ngươi, tốt nhất ngươi hãy tránh ra đi!

Lý Dật thở dài một hơi sờ sờ mũi, rồi mới chậm rãi nói:

-Ta vốn cũng muốn tránh ra, dù sao ngươi và ta vốn cũng không có thù hận gì? Đáng tiếc, ta đã đồng ý với ngươi ta, mấy ngày nay sẽ trông coi khổ phòng này. Đương nhiên không thể để người ngoài tiến vào, chỉ bằng ngươi hãy đợi khoảng mười ngày hoặc nửa tháng nữa rồi hãy đến, có được không? Lúc đó ta tuyệt đối sẽ không chặn đường ở nơi này nữa!

Khóe mắt của đối phương tựa hồ hơi dựng lên trong chớp lát, rồi mới lạnh lùng nói:

-Ta vốn không muốn động thủ với ngươi, thế nhưng nếu ngươi đã muốn chết, vậy cũng đừng trách ta!

-Động thủ?

Lý Dật cười cười, thản nhiên nói:

-Với thực lực mới tiến nhập vào cấp bậc Đấu Sư của ngươi, ngươi cảm thấy có thể là đối thủ của ta sao?

Có phải là đối thủ của ngươi hay không, cứ thử xem không phải sẽ biết sao! Nhưng mà, ta hy vọng một lát nữa trong cái miệng của ngươi, đừng nói ra những lời xin khoan dung gì đó!

Nhìn thấy đám phản thất bại, đối phương cũng không có tiếp tục phí lời, mà mạnh mẽ bước trên mặt đất. Trên người một luồng đầu khí hắc ám nhanh chóng từ trong cơ thể mãnh liệt xông ra, trong nháy mắt đã bao vây toàn bộ cơ thể của hắn ở bên trong.

Và tay của hắn nhẹ nhàng nhoáng một cái một thanh trường thương đen như mực đã hiện lên trên tay hắn, trên thanh trường thương, đầu khí sôi trào cuộn cuộn.

-Đầu khí Âm Hệ?

Nhìn đầu khí màu đen như mực trên thanh trường thương này, Lý Dật hơi hơi nhíu mày. Hắn và cường giả có đầu khí Âm Hệ giao thủ không phải chỉ một lần hai lần, đương nhiên biết đặc điểm của loại đầu khí này.

Sắc bén, âm hiểm, độc ác... Khi động thủ với người tu luyện đầu khí Âm Hệ, bất luận là lúc nào đều cần phải hết sức cẩn thận, điều này quả nhiên không sai.

Hơn nữa nhìn thực lực của đối phương, phòng chừng là ở giữa Nhị Tinh đến Tam Tinh Đấu Sư, theo quy củ tiến nhập vào nơi này Lý Dật phòng chừng, người này sau khi tiến vào vừa lúc đột phá, đồng thời hơn phân nửa là dùng được vật gì đó, mới có thể đột phá nhanh như vậy. Nhưng mà, đột phá như vậy mặc dù tốt tác dụng phụ cũng là không ít!

Khẽ cười lạnh một tiếng, Lý Dật cũng cảm thấy bản thân đã lâu rồi không động thủ, lập tức hắn hơi vận người, một luồng đầu khí hỏa hồng sắc đã nhanh chóng từ trong cơ thể hắn tuôn ra.

Mặc dù, Thiên Ma đầu khí dùng để đối phó với đầu khí Âm Hệ có hiệu quả tốt nhất, thế nhưng Lý Dật vừa mới tu luyện được Nam Minh Lưu Hỏa Quyết, cũng phải thử một chút hiệu quả xem thế nào, xem xem Lưu Hỏa đầu khí mà mình tu luyện khi sử dụng sẽ có hiệu quả như thế nào.

Cảm nhận được khí tức trên người Lý Dật sôi trào có mấy phần quá mức, đối phương cũng hơi ngậy người sững sốt, trong đôi mắt lóe lên một tia ngưng trọng:

-Xem ra, ngươi cũng không phải là người không có bản lĩnh, tại sao lại làm việc cho Huyết Ma Tộc?

Lý Dật mỉm cười nói:

-Ta có làm việc cho Huyết Ma Tộc hay không, không cần ngươi quan tâm. Nhưng nếu ngươi đã biết nơi này, chắc hẳn cũng sẽ không mang lòng muốn gia nhập vào Đấu Thần Điện gì đó! Giết chết ngươi, trái lại cũng sẽ không tạo ra phiền phức gì quá lớn. Hắc hắc hắc.

-Vậy sao? Còn chưa biết là ai giết ai đâu!

Đối phương cười lạnh lùng, cảm nhận được khí tức sôi trào trên người Lý Dật, sau đó nhìn thấy trường thương màu đen như mực được nắm chặt trong tay hắn, sau khi đứng song song trong chớp lát. Trong nháy mắt, một tiếng quát lớn từ trong miệng hắn vang lên!

Bàn chân mạnh mẽ bước đi trên mặt đất, thân hình của đối phương đã hóa thành một luồng hắc ảnh, ở đầu mũi thương của trường thương đen như mực, đầu khí nhanh chóng ngưng kết lại mang tới lực đạo dữ dội xông lên cùng một chỗ với thân hình của hắn, hình thành nên một loại tuôn trào quỷ dị, hung hăng đánh về phía Lý Dật.

-Xuy—

Trong không khí truyền đến một trận âm thanh bạo liệt, mơ hồ có mấy tia hỏa quang bắn ra, khiến trực giác người ta có một loại xung động muốn trốn tránh.

Trùng trùng như vậy, thậm chí có mấy phần trùng lực xẻ núi phá đá ở trong đó, quả nhiên khiến người ta không thể coi thường.

Chiêu thức cường hãn như vậy Lý Dật cũng không có ý định chống đỡ chính diện. Thân hình của hắn khẽ run lên, đã nhanh chóng thoái lui về một bên, thân pháp Huyền Sát. vào lúc này lại được hắn vận dụng đến cực hạn.

Thân hình hư huyền của Lý Dật tựa hồ chỉ trong nháy mắt đã biến mất trước mặt đối thủ.

Trong đôi mắt đen kịt của đối phương, lóe lên một vẻ ngạc nhiên hiển nhiên cũng bị tốc độ này của Lý Dật hù dọa. Nhưng mà, mặc dù tâm như điện chuyển, người này tựa hồ cũng không phải là người bình thường, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Trong nháy mắt điện quang lửa thạch, trường thương đen như mực trong tay hắn đột nhiên ngăn lại, mạnh mẽ quăng về phía sau!

-Keng—

Một tiếng giòn tan, theo tia lửa khuếch tán ra xung quanh, chiếu sáng rực cả mật đạo. Đối phương sau khi quăng trường thương, lại bị Đoạt Hồn Nhận trong tay áo của Lý Dật chui ra ngăn cản, sức mạnh của hai bên vừa tiếp xúc đã lập tức phân ra, nhanh chóng thối lui dữ dội.

Động thủ lần này của hai người chỉ mang tính chất thăm dò, trong nháy mắt tiếp xúc đã đẩy lui lẫn nhau. Nhưng mà, một tia hỏa quang giữa không trung đã khiến hai người hiểu rõ được rất nhiều sự tình.

Sắc mặt của bóng người màu đen chợt biến đổi, một lát sau mới mang theo mấy phần kinh ngạc nói:

-Lý Dật!

-Người biết ta sao?

Bị người đó gọi đúng tên mình, Lý Dật cũng hơi kinh hãi, nhưng hắn đã nhanh chóng bình tĩnh lại. Vào lúc này, hắn thật sự đã động sát tâm!

Nếu vừa rồi hắn còn có mấy phần dự định khác, vậy thì lúc này hắn đã không còn lưu lại ý nghĩ muốn giữ lại mạng sống cho người ở trước mặt!

-Là ta!

Đối phương chần chờ trong giây lát, mới chậm rãi kéo miếng vải đen trên mặt xuống, để lộ ra một khuôn mặt có chút trẻ tuổi.

Nhân thần của Lý Dật nhẹ nhàng liếc nhanh trên khuôn mặt này, do dự nói:

-Cổ Thiên?

Người xuất hiện trước mặt lúc này không phải là ai khác, mà chính là Cổ Thiên, người mà hắn đã gặp lúc đầu khi mới tiến vào nơi này.

Nhưng mà, biểu tình của Cổ Thiên lúc này tuyệt đối không hề vui vẻ!

-Quả nhiên là người?

Lý Dật nhíu mày, một lát sau mới chậm rãi lắc đầu nói:

-Người đi đi! Nể tình người hôm đó đã cho ta mấy phần tin tức, ta sẽ không giết người!

Tên này nhìn thế nào so với thực lực gặp phải hôm đó cũng khác biệt nhiều như vậy? Ngay cả thuộc tính đấu khí cũng không giống?

Trong lòng Cổ Thiên cũng đầy nghi hoặc, hắn khẽ nhíu mày, một lát sau mới thản nhiên cười nói:

-Lý Dật, chúng ta không phải lần đầu tiên tiếp xúc, lại không có xung đột lợi ích lẫn nhau, cho nên chỉ bằng chúng ta hãy nói chuyện một phen thế nào hả? Ví dụ nói, những thứ ở phía sau đó chúng ta mỗi người một nửa!

-Không có hứng thú!

Lý Dật cau mày:

-Bây giờ hoặc là người lui! Hoặc là phải chết! Không có chọn lựa nào khác! Còn về chọn lựa như thế nào, quyền chọn lựa nằm trong tay người!

- nói như vậy, có nghĩa là không còn con đường nào khác sao!?

Trong đôi mắt của Cổ Thiên lóe lên mấy phần sát ý.

-Không có!

-Vậy thì đừng trách ta!

Cổ Thiên cười lạnh một tiếng, thân hình lại một lần nữa bổ về hướng Lý Dật. trường thương trong tay liên tục quét ra.

Đối mặt với một màn này Lý Dật chỉ cười lạnh một tiếng. Đoạt Hồn Nhận trong tay đã rời khỏi tay, hung hăng đập lên trường thương đen như mực trong tay Cổ Thiên.

Trường thương của Cổ Thiên mặc dù xảo diệu nham hiểm, nhưng so với Đoạt Hồn Nhận của Lý Dật vẫn kém hơn vài phần. Cộng thêm vào đó Lý Dật đã động sát tâm, dưới khí thế tiến công giống như cuồng phong bão táp, Cổ Thiên dần dần vì trở tay không kịp mà hiện ra mấy phần tay chân luống cuống.

Nhưng mà, người này cũng thật sự có chút bản lĩnh. Sau khi bắt đầu hoảng loạn, rất nhanh, thế tiến công của hắn đã ổn định trở lại. Đồng thời trường thương trong tay hắn theo sự quen thuộc đối với thế tiến công của Lý Dật, đã nhanh chóng phản công, giống như một con độc xà nham hiểm, mỗi một kích đều có chút tàn nhẫn.

Trong mật đạo, thân hình của hai người giống như tia chớp, chạm vào là nổ ngay, nhưng lại không ngừng va chạm vào nhau. Hai luồng đầu khí một hồng một đen không ngừng tuôn ra, trong không khí nổi lên từng trận rung động, tựa hồ ngay cả những viên gạch dưới mặt đất cũng nhanh chóng bị đánh tan!

-Ầm—

Vũ khí của hai người cùng rơi xuống trong nháy mắt, Cổ Thiên một quyền đánh ra Lý Dật cũng nhanh chóng tiện tay chụp lấy. Chỉ nghe thấy trong tiếng nổ cực lớn, thân hình của hai người đều ngừng lại sau chốc lát, đều có chút chật vật lùi về sau mấy bước.

-Ha ha! Nếu người chỉ có chút bản lĩnh này, vậy thì mau rút đi! Ta không có hứng thú dây dưa với người!

Khẽ lung lay tay, Cổ Thiên có mấy phần xem thường nói.

Lý Dật lắc lắc bàn tay có chút tê dại. Vừa rồi trong lúc tiếp xúc, đầu khí Âm thuộc tính của Cổ Thiên cực kỳ thâm độc đã chui vào trong kinh mạch của hắn. Nếu không phải hắn luyện Thiên Ma Cửu Biến, thì nói không chừng thật sự bị ám hại rồi.

Đối mặt với màn này hắn chỉ cười lạnh lùng, Đoạt Hồn Nhận hơi co rút lại, đã quay về trong tay áo.

Sau đó, ẩn kỹ trong tay Lý Dật nhanh chóng biến hóa, hỏa diễm hồng sắc vốn đang bốc lên đã nhanh chóng ngưng kết lại một chỗ. Cuối cùng, trên đầu ngón tay của Lý Dật chậm rãi hình thành một hỏa diễm bé nhỏ!

Cảm nhận được nhiệt độ của luồng hỏa diễm trên đầu ngón tay Lý Dật khẽ cười nhạt, thấp giọng nói:

-Vừa rồi chẳng qua chỉ là làm nóng người mà thôi, bây giờ mới là thật sự đùa giỡn... Cổ Thiên, người phải cẩn thận một chút bằng không sẽ chết đấy!

-Muốn ta chết! Không có chuyện dễ dàng như vậy đâu! Người đừng ngại cẩn thận một chút với bản thân!

Cổ Thiên cười lạnh một tiếng, bàn chân mạnh mẽ bước lên. đầu khí sôi trào trên người đã chậm rãi co rút lại, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành một Sa y Đầu khí cực kỳ tinh xảo.

Trong lúc Sa y Đầu khí ngưng tụ hình thành, bàn chân của hắn lại một lần nữa dẫm mạnh, hướng về phía Lý Dật chạy tới.

Hôm nay, ta nhất định phải thử xem, một chiêu Lưu Hỏa Liệt của Hồng Thiên Thánh Giả, rút cuộc lợi hại đến mức độ nào. Đầu khí đồng bộ của Công pháp Bạch Hổ, phòng chừng như thế nào cũng sẽ không quá kém!

Thấp giọng thì thào một tiếng, nhân thần rơi xuống người Cổ Thiên, một lát sau hai tay Lý Dật đã mạnh mẽ vỗ, nhìn thấy một chút ngọn lửa đã nhanh chóng bị kéo dài, sau đó ngưng tụ thành hình dạng một hỏa diễm cự thú, hung hãn dẫm vào thân thể của Cổ Thiên.

289. Q.3 - Chương 89: Loạn Chiến

-Gào.

Hỏa diễm Cự Thú ngưng kết mà thành đó phát ra tiếng rít gào, hư ảo nghênh đón thân hình của Cổ Thiên bay nhào tới đụng phải.

Trong thời khắc này, khí tức nóng rực cứ nhăm vào mặt trước mà đi, khiến lông và tóc của Cổ Thiên đều có mấy phần cảm giác bị đốt cháy.

Nhìn thấy Hỏa diễm Cự Thú tạt vào mặt mà đến. Thần sắc âm u, lạnh lẽo trên mặt Cổ Thiên không tìm được chột biến đổi. Đối với chiêu thức này của Lý Dật, hẳn vốn không xem trọng lắm. Dù sao, Hỏa Hệ đấu khí mặc dù được xưng là đệ nhất sát phạt trong Cửu Hệ đấu khí, thế nhưng khi chiến đấu thật sự, so với sự thâm độc của đấu khí Âm Hệ, còn kém hơn rất nhiều. Cho nên, đối với thực lực của một Đấu Giả như Lý Dật, Cổ Thiên ngay từ khi bắt đầu đã không thêm để ý.

Chỉ là tới lúc này, ý niệm vốn có chút khinh thường trong lòng lại có vài phần hoảng hốt, khiến Cổ Thiên có mấy phần dao động.

Có lẽ... tên Lý Dật này dám cả gan ngăn cản trước mặt mình cũng có bản lĩnh của hắn! Bản thân dù cho hối hận, vào lúc này, cũng không có bất luận tác dụng gì cả!

Hung hăng cản rằng, trường thương trong tay lại một lần nữa bị Cổ Thiên nắm chặt, tốc độ thân hình phóng tới nhanh chóng của hắn vào lúc này lại càng tăng vọt. Nhưng trong nháy mắt, trong đôi mắt lại lóe lên mấy tia sát ý âm u lạnh lẽo.

Cổ Thiên đương nhiên hiểu rõ, chiến đấu lúc này tuyệt đối không phải là sự trao đổi kinh nghiệm như bình thường, cũng không phải loại kiếm chuyện giống như trò đùa trẻ con ở thế giới bên ngoài! Chuyện hôm nay, là va chạm chính diện về lợi ích của hai bên, đối diện loại chuyện này, không có ai có thể nương tay. Vì vậy, nếu không may bị thua, cái bị mất không chỉ là thể diện mà thôi... Mà ngay cả tính mạng của bản thân cũng sẽ rơi vào trong tay đối phương!

Mà bản thân lần này trước khi đến Đại Đô đã có rất nhiều dự định, bây giờ há lại có thể thất bại ở nơi này sao? Chết trong tình trạng này sao?

Cho nên, bất kể Lý Dật biểu hiện ra thực lực cường hãn gì, bản thân nhất định cũng phải đánh bại hắn, tiêu diệt hắn! Trên con đường trước mặt của mình, bất cứ kẻ nào nào ngăn cản mình, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi!

Tên làm bộ làm tịch kia! Hôm nay ta phải để ngươi nhận thức một chút, sự chênh lệch thật sự giữa Đấu Sư và Đấu Giả!

Vẻ lạnh lùng chột lóe lên trên mặt, đấu khí màu đen giống như thủy triều nhanh chóng từ trên người Cổ Thiên tuôn ra. Đến lúc cuối cùng, bao trùm toàn bộ cơ thể của hắn ở bên trong, hình thành nên một đám sương mù đen kịt.

Bên ngoài đám sương mù, theo sự chuyển động nhanh chóng xoáy tròn cấp tốc, không ngừng nuốt chửng tất cả.

Theo sự hình thành của hắc động, đột nhiên một tiếng quát khê truyền ra ngoài, sau đó chỉ nhìn thấy một chuỗi trường thương đen kịt từ trong đó phi ra, hung hăng đâm về phía trước.

Và trong đòn tấn công này, lại mang theo một mảnh tàn ảnh đen kịt, giống như trong nháy mắt không biết đâm ra bao nhiêu đòn, vền vẹn trong nháy mắt, vô số luồng thương ảnh đã nhanh chóng hòa hợp thành một thể.

Tựa hồ như hình thành một thể với trường thương, sau đó lại phối hợp với đám sương mù đen kịt, hình thành nên một làn sóng thủy triều đấu khí cuồng bạo hung hăng đâm về phía Hỏa diễm Cự Thú do Lý Dật điều khiển.

-Ầm—

Thương ảnh đen kịt hung hăng đánh vào trên thân Hỏa diễm Cự Thú dưới sự điều khiển của Lý Dật, nhưng chỉ trong nháy mắt, đã đem Hỏa diễm Cự Thú xé rách tan tành. Còn thể đi của luồng thương ảnh đen kịt lại không hề có chút suy giảm, chỉ là khẽ run lên trong không trung, rồi hướng về ngay trước mặt Lý Dật rơi xuống.

Đòn công kích thứ hai này, chỗ sắc bén tuyệt đối không thua kém gì đòn công kích đầu tiên, thậm chí vì nguyên nhân xé rách tan tành Hỏa diễm Cự Thú của Lý Dật, mà càng lộ ra sát khí kinh người.

-Xuy

~~Theo sự rơi xuống của một thương này, không khí xung quanh giống như bị xé rách mảnh liệt, lay động về bốn phía, tiếng xé gió bén nhọn, phối hợp với khuôn mặt kiêu ngạo hung hăng đến cực hạn của Cổ Thiên nhìn thế nào cũng thấy uy lực kinh người!

Một đòn tàn bạo này, khiến cho con người của Lý Dật hơi co rút lại. Những người có thể tới tham gia Tế Thần Huyết Điển, đến lúc này vẫn còn sống quả nhiên không có người nào đơn giản.

Chỉ là chiêu này, trong những người của Thiên Phong Đế quốc tới tham gia vào Tế Thần Huyết Điển lần này, chỉ sợ rằng không có mấy người có thể chống đỡ nổi! Đáng tiếc, trong mấy người đó bao gồm cả Lý Dật hẳn.

Nhãn Thần hơi lóe lên trong chốc lát, Lý Dật cuối cùng thở ra một hơi, trên mặt lộ ra biểu tình nửa cười nửa không nói:

-Người không cho rằng, một chiêu đó của ta sẽ dễ dàng bị người phá hủy như vậy chứ?

Vừa dứt lời, đã thấy tay phải của Lý Dật vốn đang khép lại khẽ vung lên, vô cùng tự nhiên phóng khoảng đánh ra...

-Ba

~~Đối với tiếng vang này, Hỏa diễm Cự Thú vốn bị một thương của Cổ Thiên đánh cho nát bấy, đã nhanh chóng ngưng kết lại một chỗ, trong nháy mắt cũng đồng dạng ngưng tụ thành một luồng hỏa diễm thương ảnh trong không trung...

Sau đó, thương ảnh cực lớn không mang theo một chút màu sắc rực rỡ nào, cứ như vậy hung hăng tiến về một thương kinh thiên động địa của Cổ Thiên mà bổ xuống!

-Ầm

~~Một thương bình thường không có gì kỳ quái trong một khắc rơi xuống, vẫn cứ giống như mang theo mấy phần khí thế phá núi nứt biển, ngay cả nguyên khí thiên địa xung quanh tựa hồ trong lúc này cũng sản sinh ra cộng minh!

Mặt đất vốn kiên cố không gì sánh được, dưới sự đè nén nhất thời hiện ra một vết nứt!

-Keng— Keng~~ Keng

~~Hai người tựa hồ trong nháy mắt lại va chạm vào nhau, nhất thời giữa không trung nổi lên một trận âm thanh kim thiết. Thương ảnh hòa hồng và thương ảnh đen kịt không ngừng va chạm vào nhau giữa không trung hình thành nên một tầng sóng gợn đầu khí!

Kinh phong không ngừng quét qua, trên bức tường cứng rắn trong mật đạo để lại từng đường vết tích nhỏ bé, những vật vỡ nát ở xung quanh tựa hồ chỉ trong nháy mắt đã bị thổi bay toàn bộ...

Cùng với sự không ngừng va chạm của hai người, một mảng lớn thương ảnh đen kịt của Cổ Thiên tựa hồ dưới sự đối kháng này tiêu tán triệt để. Đến cuối cùng, ngay cả đám sương mù bao trùm lên toàn bộ cơ thể của Cổ Thiên tựa hồ cũng mất đi mấy phần trạng thái vốn có.

-Ahhhh!!!

Trên khuôn mặt mờ nhạt của Cổ Thiên tựa hồ nổi lên một tia tức giận, sau đó chỉ thấy hắc bào tay ra sau lưng, dĩ nhiên vút bỏ hỏa diễm trường thương đang dây dưa làm phiền mình, trường thương trong tay ngưng kết đã hóa thành một luồng tia chớp, mãnh liệt đánh xuống ngực của Lý Dật.

Trong nháy mắt khi trường thương tuột tay mà rã Cổ Thiên đột nhiên vùng mạnh chân một cước đá vào đoạn cuối cùng của trường thương. Trường thương nhất thời thoát ra giống như tia chớp, tốc độ càng nhanh hơn vài phần.

-Thủ đoạn giỏi!

Lý Dật không kịp được khê hô lên một tiếng, hai tay lại một lần nữa mạnh mẽ ngưng tụ. Lần này, hỏa diễm trường thương vốn bỏ về phía Cổ Thiên nhất thời tiêu tán trong giây phút tiếp theo ngưng kết thành một tấm lá chắn tinh xảo cực lớn trước người Lý Dật.

-Ầm—

Không mang theo bất cứ hư ảnh gì, trường thương đen kịt cứ hung hăng như vậy rơi xuống trên tấm chắn hỏa diễm trước mặt Lý Dật. Hai người chạm nhau, nhất thời nổi lên một luồng khí tức bạo phát mạnh mẽ, với chấn động giống như sóng to gió lớn!

Dưới luồng khí tức này, Lý Dật kêu rên một tiếng, bàn chân lại lướt trên mặt đất hướng về phía sau mười mấy thước mới dừng lại, còn tấm chắn hỏa diễm ở trước mặt, khi khí tức trên trường thương của Cổ Thiên tiêu tán hết, cũng đã hóa thành bột phấn...

-Hừ—

Cười lạnh lùng một tiếng, ấn kỹ trong tay Lý Dật nhanh chóng biến hóa, những hỏa diễm hóa thành bột phấn vẫn nhanh chóng quay về, trên đầu ngón tay hắc ngưng kết thành một luồng hỏa diễm rất nhỏ. Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, thì vẫn có thể nhận ra, đoàn hỏa diễm này tựa hồ so với lúc trước thì ảm đạm hơn mấy phần.

-Thu!

Mũi chân của Cổ Thiên nhẹ nhàng đi chuyển trên mặt đất, thân hình đã thuận thế bỏ nhào về phía trước, đúng lúc đem thanh trường thương đang bay tới gần trong tầm tay. Hắc cũng là người để ý, không buông tha, tay phải vừa nắm được đoạn cuối của trường thương, cánh tay hơi run lên, khí tức màu đen trên trường thương liền bành trướng lên, giống như khí tức của làn sương dày, lại một lần nữa bao phủ lên toàn bộ cơ thể của hắc.

-Lý Dật! Ngươi đi chết đi cho ta!

Theo tiếng cười điên cuồng này, hắc vọt tung vọt trên trường thương đã nhanh chóng ngưng tụ thành dáng dấp của một con mãng xà, hung hăng lao về phương hướng Lý Dật đang đứng!

-Muốn ta chết? Dựa vào ngươi? Không xứng!

Lý Dật cũng cười nhạt một tiếng, tay phải mãnh liệt vỗ, đem một đoàn hỏa diễm trong tay bắn ra ngoài. Hỏa diễm lén chui vào giữa không trung, đã hình thành lên bộ dạng một con giao long, rất nhanh hướng về phía con mãng xà đen kịt mà lao tới!

-Ầm~~ Ầm

~~Tiếng bạo hưởng liên tiếp bạo phát ra trong nháy mắt hai luồng khí tức va chạm vào nhau, từng đường đầu khí cuộn sóng giống như nước sôi, mãnh liệt cuộn cuộn hướng ra xung quanh. Còn mặt đất vốn đã tràn ngập vết nứt, lúc này lại càng có thêm nhiều vết tích giống như mạng nhện, không ngừng khuếch tán ra bốn phía.

-Đi chết đi!

Trường thương trong tay Cổ Thiên lại một lần nữa giương lên, lại có một con mãng xà đen kịt oanh kích ra, trong khi Lý Dật còn chưa kịp phản ứng đã hung hăng lao vào giao long hỏa diễm.

Trong thời khắc ba luồng kinh khí va chạm vào nhau, giao long hỏa diễm vốn ngưng kết thành hình đã nhanh chóng bị nghiền nát thành cát bụi! Trong ánh mắt có chút điên cuồng của Cổ Thiên. Lý Dật mở mắt trừng trừng nhìn giao long hỏa diễm trước mặt mình, cũng không cách nào hồi phục lại được hỏa diễm này.

Ha ha ha ha...

-Trong một tràng cười điên cuồng, Cổ Thiên mạnh mẽ vẩy trường thương trong tay, con măng xà đen kịt cũng đã nhanh chóng co rút trở lại.

Thân hình của Cổ Thiên nhảy lên trên mặt đất, mang theo mấy phần quỷ dị nhìn chằm chằm vào Lý Dật cười, nói:

-Ngay cả đấu khí cũng bị ta đánh tan rồi, ngươi sẽ đánh như thế nào đây? Như vậy tiếp theo ngươi muốn tự mình động thủ? Hay là ta ra tay?

Lý Dật khẽ nhú mày, cũng không thể không thừa nhận, Cổ Thiên này thật sự vượt ra ngoài dự liệu của bản thân, loại thủ đoạn công kích cường thế này, trong những kẻ đồng lứa cũng rất hiếm thấy!

Nhưng mà, mới như vậy mà đã muốn đánh bại mình sao, tựa hồ cũng chưa đủ năng lực...

Trong lòng suy nghĩ nhanh chóng chuyển động, trên mặt Lý Dật vẫn rất ung dung bình thản, chỉ thản nhiên nói:

-Ngươi sẽ không cho rằng, như vậy là ngươi thắng được ta rồi chứ?

-Quả thật, ta còn chưa thắng!

Sau một lát ngậy người sững sốt, Cổ Thiên lại cười nhạt một tiếng:

-Xem ra, không giết chết ngươi, ta có làm thế nào cũng không được tính là chiến thắng thật sự! Vậy thì Lý Dật, đành phải có lỗi với ngươi rồi!

Ngay khi một chữ cuối cùng vừa dứt, tay phải của Cổ Thiên mạnh mẽ vung lên trường thương lại nhanh chóng hướng về phía ngực của Lý Dật đánh xuống. Kinh khí bén nhọn trên mũi thương, nháy mắt đã rơi xuống trước ngực của Lý Dật.

-Xuy

~~Một thương này hung hăng từ chỗ ngực của Lý Dật đâm vào, khiến thần sắc dữ tợn trên mặt Cổ Thiên khẽ run lên. Hắn đang muốn thuận thế đem cơ thể của Lý Dật quăng ra, thế nhưng ngay trong giờ khắc này, thân thể của Lý Dật đã chậm rãi lay động, tiêu tán ở trong không khí...

-Đây là...?

-Vân Bộ, đấu kỹ thân pháp ... khiến Cổ Thiên các hạ ngươi chê cười rồi!

Thanh âm nửa cười nửa không của Lý Dật nhàn nhạt vang lên, khiến Cổ Thiên đột nhiên quay đầu lại.

Hắn nhìn thấy trên mặt của Lý Dật vẫn là loại biểu tình thản nhiên đó, khiến trong lòng hắn không biết nên làm thế nào mới dâng lên được cảm giác buồn phiền...

Nhưng mà, Lý Dật trái lại không để ý đến biểu tình của Cổ Thiên. Hắn chỉ có mục đích tự cười bản thân mình, thản nhiên nói:

-Vẫn là câu nói kia, ngươi không thực sự cho rằng, như vậy là đã được thắng ta rồi chứ?

Khóe miệng của Cổ Thiên khẽ co lại, cũng không nói gì nhiều, trường thương trong tay giương lên, lại một lần quăng về phía Lý Dật.

Đối mặt với chiêu này, Lý Dật chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, chân phải đột nhiên nhẹ nhàng bước lên, Lưu Hỏa đấu khí trên cơ thể vốn mỏng manh đến cực hạn nháy mắt tiêu tán, trong khoảnh khắc Cổ Thiên cất nụ cười điên cuồng, một luồng đấu khí tử sắc đã nhanh chóng thoát ra, bao trùm lên toàn bộ cơ thể hắn.

-Lôi thuộc tính? Tên này quả nhiên là đấu khí song thuộc tính!

Màn trước mặt khiến trong lòng Cổ Thiên kinh hãi đến cực hạn, một màn khó mà tưởng tượng này khiến hân hơi có mấy phần phản ứng.

Nhưng mà, dù sao hân cũng là một nhân vật không tầm thường, sự hoảng sợ trong nháy mắt đã bị hân nhanh chóng ngăn chặn. Thế đi của trường thương trong tay vẫn không giảm đi phần nào, trái lại còn bao trùm lên một tầng khí tức màu đen dày đặc. Trong nháy mắt, đã hình thành lên một luồng thương ảnh ập ập kéo đến, mạnh mẽ quăng về phía đầu của Lý Dật!

290. Q.3 - Chương 90: Đã Chết?

Đối mặt với chiêu này, Lý Dật chỉ khẽ cười một tiếng, cũng không mở miệng nói gì. Hai tay hân đột nhiên vỗ mạnh, một luồng quang mang thanh sắc đã bao phủ trên cánh tay hân. Chợt thân hình của hân đột nhiên nhảy lên, trực tiếp né tránh được thương ảnh của Cổ Thiên, ngược lại trong nháy mắt còn lén đến bên cạnh Cổ Thiên, một chuỗi phản đòn đã chặt mạnh về phía sau đầu của hân.

-Xuy—

Một tiếng động rất nhỏ vang lên, trong không khí phảng phất cũng cảm giác được sát khí kinh người. Đồng tử của Cổ Thiên mạnh mẽ co rút, tựa hồ ý thức được, nguy hiểm đang đến từ phía sau lưng mình.

Xuy—

Tất cả hành động này của Lý Dật tựa hồ là muốn cắt mạnh xuống cổ của Cổ Thiên, khiến tóc gáy trên mặt hân nháy mắt đều dựng đứng lên.

Tốc độ của kẻ đó, tại sao lại khủng khiếp như vậy? Ta rõ ràng không cảm nhận được một chút khí tức đấu khí nào?

Một màn có chút cổ quái này khiến Cổ Thiên toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng dâng lên một phần cảm giác chẳng lành.

Hân đương nhiên không biết, Lý Dật kiếp trước thân là sát thủ tuyệt đỉnh, bản thân đã đào sâu nghiên cứu ra Huyền Sát. nhưng hoàn toàn dựa vào sức mạnh của cơ bắp mà phát động. Hết lần này đến lần khác, loại chiêu thức này đã vượt qua giới hạn của cơ thể con người, khiến tốc độ của hân có thể đạt đến một mức độ cực kỳ kinh người. Hơn nữa không giống với Đấu kỹ Công pháp bình thường, một khi dùng thì sẽ có dấu vết đấu khí. khiến người ta tra xét ra được hành tung.

Lại phối hợp với lực sát phạt sắc bén của Thanh Vân Thủ, khiến lực chiến đấu của Lý Dật đương nhiên đã đạt đến mức độ kinh người.

Lý Dật nhìn thấy đòn chém của mình không trúng, nhưng cũng không để cho Cổ Thiên có thời gian phản ứng, tựa hồ chỉ trong nháy mắt, trên chân trái của hân lôi điện tử sắc lóe lên. Theo sự vung chân của hân, một luồng điện mang tử sắc đã mãnh liệt quăng về phía đầu của Cổ Thiên.

-Đập Tiên Thoái!

Mặc dù chỉ là Đấu kỹ rác rưởi trong Huyền Vũ Trung cấp, nhưng sử dụng trong một khoảnh khắc nhỏ bé này, khí thế đó đông dạng kinh người đến cực hạn.

Cảm thụ được một chiêu kinh người này của Lý Dật, Cổ Thiên giữa không trung không kịp làm động tác khác, chỉ có thể trở tay tung ra một chuỗi. Cuối cùng, trong nháy mắt khi Lý Dật đang quăng ra một cước, đúng lúc đập vào trên bàn chân của Lý Dật.

-Ầm—

Một tiếng giòn tan vang lên, thanh âm đấu khí va chạm vào nhau ngưng kết lại một chỗ, nhanh chóng tản ra.

Thế nhưng, một chưởng tiếp xúc với bàn chân của Lý Dật, Cổ Thiên triệt để cảm nhận được rằng, trên một cước này của Lý Dật ẩn chứa sức mạnh uy mãnh, và lực lôi điện cuồng bạo lại càng khiến sắc mặt hắn trắng bệch.

-Phù phù

~~Khẽ hé miệng ra, một ngụm máu tươi từ trong miệng Cổ Thiên phun ra. Thân hình cuối cùng ở dưới một cước này của Lý Dật, hung hăng rơi xuống mặt đất, ở nơi rơi xuống, từng đường vết nứt bị đập bể sinh sôi nảy nở.

Điện quang trên người Cổ Thiên hơi chớp động, điều này thật ra cũng không có gì, nhưng hiệu quả đặc biệt tê liệt của đấu khí Lôi thuộc tính, khiến ngay cả khí lực nhúc nhích cử động của nửa phần cơ thể tựa hồ cũng không còn.

Lý Dật cười nhạt một tiếng, cũng không ngưng trệ trong nháy mắt, chỉ là thân hình đột nhiên xoay tròn trong không trung, một luồng đấu khí tử sắc lại một lần nữa ngưng kết, theo một cước của hắn lại hướng về đầu của Cổ Thiên hung hăng bổ xuống.

Nhìn trùng thể của một chiêu này, nếu bị Lý Dật một chiêu đánh trúng, cho dù có Sa y Đấu khí hộ thể, Cổ Thiên phỏng chừng ngay lập tức cũng phải thổ huyết bỏ mình.

Kinh khí bén nhọn của chiêu này khiến Cổ Thiên toàn thân toát mồ hôi lạnh, hắn lập tức bất chấp những cái khác, một tay có thể hoạt động đột nhiên đập lên mặt đất, thân hình bay vút sang bên cạnh.

-Ầm—

Lúc này, một cước của Lý Dật đã hung hăng rơi xuống trên mặt đất, khiến mặt đất kiên cố đập thành một hố sâu, nếu không phải phản ứng của Cổ Thiên đủ nhanh, vậy thì lúc này cái đầu của hắn đã trở thành bùn nhão rồi.

Nhưng cho dù như vậy, kinh phong đấu khí lướt qua trên mặt cũng khiến mồ hôi lạnh trên người hắn lại điên cuồng toát ra.

Nhưng trong nháy mắt, Cổ Thiên đã mấy lần cảm nhận được cảm giác cái chết, điều này khiến mùi vị phiền muộn trong lòng hắn dâng lên đến cực hạn.

Đặc điểm của Tử Lôi đấu khí là cuồng bạo, đặc điểm của Lưu Hỏa đấu khí là tinh diệu và sắc bén... Chỉ đáng tiếc ta không có đấu khí Phong Hệ kiêm tu, nếu không vừa rồi tốc độ cực nhanh, kẻ đó tuyệt đối sẽ không chạy thoát được!

Trong lòng âm thầm phân tích một lát, Lý Dật trái lại có mấy phần phiền muộn nhỏ. Nhưng hắn vẫn xác định được một điều, đó chính là Lưu Hỏa đấu khí vừa mới tu luyện ra, uy lực mặc dù không bằng Tử Lôi đấu khí và Thiên Ma đấu khí, nhưng đó là liên quan đến thời gian tu luyện của bản thân quá ngắn nếu tiềm tu thêm một thời gian nữa, loại đối thủ giống như Cổ Thiên cũng không cần vận dụng hai loại đấu khí để giải quyết.

Chật vật lùi lại mấy bước trên mặt đất, cảm giác được Lý Dật không có tiếp tục truy sát. Cổ Thiên mới đột nhiên vỗ tay một cái, thân hình từ dưới đất nhảy lên. Lúc này, biểu tình trên mặt hắn đã khó coi đến cực hạn. Sau một lúc lâu, tựa hồ sự tê liệt trên người bị đánh tan đi mấy phần, hắn mới hung hăng nhìn chằm chằm vào Lý Dật, xốt xa nói:

-Hảo tiểu tử, quả nhiên ngươi có mấy phần bản lĩnh! Nhưng mà, cho dù ngươi lợi hại cũng chỉ là chó trông cửa của Huyết Ma Tộc! Đợi đến lúc ra bên ngoài, ta nhất định sẽ bầm bả phương diện này với Đấu Thần Điện! Ta bảo đảm từ nay về sau, ngươi sẽ không còn nơi nào để chạy nữa!

-Ngươi cảm thấy ngươi vẫn có thể sống đi ra ngoài sao?

Nghiêng đầu sang một bên Lý Dật thản nhiên cười.

Lời nói này của hắn khiến sắc mặt của Cổ Thiên đột nhiên biến đổi, tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng không đợi hắn nói xong, thân hình của Lý Dật đã lóe lên, một lần nữa rơi xuống trước mặt hắn, và hai tay hiện ra thanh quang hung hăng hướng về phần ngực và bụng của hắn cắt xuống.

Trong nháy mắt, thanh quang mãnh liệt trên hai tay của Lý Dật, làm cho Cổ Thiên phải thối lui từng bước. Nhưng mà, đã một lần ăn phải Tử Lô đầu khí, Cổ Thiên cũng học được sự thông minh. Hắn cũng không dám trực tiếp tiếp chiêu, mà là trường thương trong tay hung hăng quăng ra, nhanh chóng múa động.

Động tác này của hắn cũng không phải không có hiệu quả, khiến thân hình của Lý Dật chậm rãi lại, hắn cũng khó khăn lắm mới né tránh được thế tiến công của Lý Dật.

Tình thế đột nhiên chuyển biến xấu, sau khi Cổ Thiên mãnh liệt hít vào một hơi, trường thương trong tay lại nhanh chóng quăng ra. Đến giờ khắc này hắn cũng hiểu rõ, nếu chỉ đứng bị đánh mà không trả chỉ phí gì cả để giành được thắng lợi, vậy thì hôm nay bản thân không còn con đường sống mà đi rồi!

Cách duy nhất để rời khỏi, hoặc là giành được thắng lợi thì chính là phải liều mạng!

Đối mặt với thủ đoạn lấy công đổi công đột nhiên này của Cổ Thiên, Lý Dật chỉ mỉm cười một tiếng. Tình cảnh như vậy, hắn không biết đã gặp phải bao nhiêu lần rồi, há còn sợ sao?

Lập tức thân hình của hắn hơi mãnh liệt lùi về sau nửa bước, lại đột nhiên tiến tới giữa lúc đang tiến tiến lui lui, trường thương sắc không ngừng hướng về phương vị Cổ Thiên đang ở mà phóng tới.

Hai bóng người nhanh chóng vọt đến, mặc dù phần lớn thời gian đều là đan xen mà thôi, nhưng mỗi lần đầu khi va chạm, đều sẽ dẫn tới một trận bạo hưởng, và kinh khí cũng mãnh liệt lan tràn ra xung quanh, khiến vết nứt trên mặt đất cũng không ngừng khuếch tán...

-Ầm- ầm- ầm- ầm

~Giữa không trung hỏa quang lóe lên, khiến mặt đạo phía sau sáng sáng tối tối, các loại ánh sáng không ngừng lóe lên.

-Choang choang

~~Trong nháy mắt Lý Dật đã một trường rơi xuống trên bàn tay nắm trường thương của Cổ Thiên, lực lôi điện cuồng bạo này khiến tay phải của Cổ Thiên đột nhiên ran cầm cập, trong nháy mắt trường thương rời khỏi tay vung ra, đã bay đến đỉnh mặt đạo, sau khi đâm vào vẫn còn không ngừng lay động.

Vũ khí bị đánh bay, sắc mặt của Cổ Thiên bỗng nhiên biến đổi rất nhiều, không có vũ khí cầm chân, muốn đối phó với Lô thuộc tính đầu khí của Lý Dật không dễ dàng như vậy!

-Liều mạng!

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Cổ Thiên, tay trái của hắn đã dồn sức một trảo, đầu khí màu đen nhanh chóng ngưng kết trên bàn tay hắn, cuối cùng hình thành lên một bàn tay cực lớn, hung hăng oanh kích về phía Lý Dật!

-Đại Bi Âm Ma Thủ!

Bàn tay màu đen cực lớn mang theo khí tức hắc ám cuồng bạo, mãnh liệt đập về phía Lý Dật. Mặc dù bàn tay này không lớn như trước đó Lý Dật nhìn thấy, nhưng uy lực cũng kinh người đến cực hạn.

Nhìn thấy một chiêu cực kỳ quen thuộc này, Lý Dật nhất thời có mấy phần cảm giác dở khóc dở cười...

-Lẽ nào bản thân thật sự chính là kẻ thù kiếp trước của Mị Ảnh Ma Tông sao?

Ở bên ngoài không nói làm gì, ngay cả tiến nhập vào trong Tế Thần Huyết Điển, người phiền phức gặp phải đầu tiên cũng là người của Mị Ảnh Ma Tông.

Nhưng mà, dở khóc dở cười vẫn là dở khóc dở cười, Lý Dật ngược lại không có thả lỏng tâm Thần. Trái lại, hắn hiểu biết cực nhiều về Đại Bi Âm Ma Thủ đương nhiên hiểu rõ chiêu này nên ứng phó như thế nào.

Khí tức thanh sắc trong tay nhanh chóng tán đi, một luồng đầu khí tử sắc đã nhanh chóng quấn lấy các ngón tay của Lý Dật, hình thành nên một dòng suối cực nhỏ!

Nhìn thấy Lý Dật có dáng dấp như vậy, Cổ Thiên đương nhiên biết đối phương cũng đang muốn sử dụng Đấu kỹ uy lực cường đại gì đó!

Lập tức hấn càng nhanh chóng thúc giục đấu khí trong cơ thể, nắm tay màu đen cực lớn, theo động tác của hấn, hung hăng đánh về phía Lý Dật!

Trong đôi mắt tiêu ý chợt lóe lên, tay phải của Lý Dật khẽ võ, giống như lá rụng, rơi xuống trước nắm đấm màu đen của Cổ Thiên. Trong nháy mắt, một luồng khí tức bạo lực phóng thẳng lên trời...

-Hồi Phong Chương!

-Ầm—

Bàn tay của hai bên hung hăng cùng đánh vào một chỗ, Cổ Thiên có thể cảm nhận rõ ràng được rằng, tất cả những đấu khí cuồng bạo trong bản thân, đều tận lực hướng về trong cơ thể của Lý Dật mà tuôn ra. Sự hiểu biết đối với đấu khí Âm thuộc tính, khiến hấn hiểu rõ, nếu tiếp tục trúng chiêu này, Lý Dật cho dù không chết cũng trở thành phế vật!

Thế nhưng, trong nháy mắt nụ cười trên mặt của Lý Dật lại càng ngày càng đậm đà, và sau nụ cười đó là một thanh âm lạnh lùng:

-Giảo kinh!

Theo một tiếng quát nhẹ của Lý Dật, sắc mặt của Cổ Thiên đột nhiên biến đổi, hấn đã cảm giác rõ ràng được rằng, đấu khí vốn đang cuồng bạo tuôn trào của mình, vào lúc này lại mang theo chút khí tức cuồng bạo. mãnh liệt tuôn ngược trở lại. Khoảng cách và tư thế của hai người lúc này khiến hấn dừng nói là chống lại mà ngay cả khí lực chạy trốn cũng không có...

-Ầm—

Đầu tiên là một âm hưởng quỷ dị, Sa y Đấu khí trên người Cổ Thiên chậm rãi hóa thành từng mảnh nhỏ, không chút sót lại, sau đó biến thành không còn gì cả...

Sau đó một tiếng nổ tung lại vang lên, chỉ nghe thấy một trận tiếng ‘răng rắc răng rắc’, tay trái của Cổ Thiên đột nhiên vặn vẹo hướng về một phương hướng, sau đó khớp xương toàn bộ vỡ nát, một cánh tay lại vặn lại giống như bánh quai chèo.

Còn thân hình của hấn cũng đột nhiên lay động, hung hăng đập lên trên bức tường ở phía sau, lưu lại ở trên mặt một hố động cực lớn. Sau một hồi lâu, thân hình của hấn mới chậm rãi ma sát với bức tường rơi xuống. Trong khoảng khắc rơi xuống, từ miệng hấn, máu tươi lại phun ra.

Nhưng mà, Cổ Thiên cũng không phải là một nhân vật tầm thường, mặc dù lúc này tay trái của hấn đã bị phế bỏ, nhưng hấn vẫn cắn răng, không rên một tiếng nào.

Lý Dật chậm rãi đi tới, từ trên cao cúi xuống nhìn hấn, nhẹ nhàng cười nói:

-Thế nào hử, vừa rồi ta kêu ngươi đi trong lòng ngươi lại không đi? Có phải hối hận rồi không?

Cổ Thiên cười lạnh lùng, lại ói ra một ngụm máu tươi rồi mới nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Lý Dật, ngươi yên tâm đi... Mặc dù... Mặc dù lần này ta rơi vào trong tay ngươi... nhưng... nhưng... ta... ta... Mị Ảnh Ma Tông...

Nói đến đây, thân hình của hấn đột nhiên co rút lại đã mềm oặt rồi, chỉ còn lại máu tươi từ trong miệng chảy ra...

-Chết rồi sao?

Lý Dật trong lúc nhất thời có cảm giác vài phần quỷ dị, mặc dù giữa hai người không có cảm tình gì, nhưng vừa rồi rõ ràng còn đang đánh rất vất vả, nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt, Cổ Thiên đã chết rồi?

Loại cảm giác này khiến Lý Dật nhất thời không biết nói gì, hấn cẩn thận đánh giá lại thân hình của Cổ Thiên, bất kể là hô hấp hay là thân hình không ngừng co quắp, hoặc là máu loãng tựa hồ đều là một chuyện miêu tả rất chân thực...

-Cổ Thiên chết rồi! Đã chết hoàn toàn rồi!

Lý Dật khẽ thở dài một hơi ngồi xổm xuống đưa tay vuốt mặt Cổ Thiên một cái, chỉ cười khổ một tiếng:

-Đi cẩn thận trên đường xuống hoàng tuyền...

Ngay vào lúc này, hai mắt vốn đã nhắm lại của Cổ Thiên đột nhiên mở ra, tay phải còn đang co lại ở bên cạnh, đột nhiên đập vào ngực của Lý Dật.

291. Q.3 - Chương 91: Bắc Đẩu Tông Thần Bí

Một chương này của Cổ Thiên có thể nói là vô cùng bất ngờ, lại là toàn bộ đấu khí còn sót lại trong người hắn, uy lực kinh người.

Nếu bị trúng một chiêu này, e rằng coi như là với thực lực của Lý Dật, thì cũng chưa chắc giữ được toàn thân.

Nhưng may mà Cổ Thiên đột nhiên ra đòn, Lý Dật tuy không kịp tránh, nhưng đã nhanh chóng sử dụng ra Thiên Ma đấu khí

-Oanh

~~Một chương này của Cổ Thiên tàn nhẫn giáng xuống ngực của Lý Dật, Đấu khí Âm thuộc tính sôi sục toàn thân dường như điên cuồng hướng vào Lý Dật.

‘Bang’ một tiếng, Thiên Ma đấu khí trong cơ thể Lý Dật lập tức vận khí nhờ vào tác dụng khắc chế trời cho của Thiên Ma đấu khí đối với đấu khí Âm thuộc tính. Lý Dật đã quay một vòng dòng âm hàn đấu khí trong cơ thể mình, sau đó dòng âm hàn đấu khí xuống tới chân, nháy mắt phóng ra.

Một chân của Lý Dật đá ra, đá bay Cổ Thiên ra xa 4-5 mét. Khi rơi xuống đất, lục phủ ngũ tạng của hắn đã vỡ nát hết, có thể nói là chết chắc rồi.

Khốn khiếp! Như vậy mà còn có thể phản kích! Mị Ảnh Ma Tông! Hay! Mị Ảnh Ma Tông! Lý Dật cười nhạt, tay phải xoa nhẹ ngực mình, chương ấn đen như mực dần dần biến mất.

E rằng Cổ Thiên đến trước lúc chết cũng không hiểu, tại sao dưới một đòn đốc toàn lực của mình mà Lý Dật không những không sao mà còn có thể mượn thế, đá lại một cước giết chết mình.

Nói cho cùng, Lý Dật nếu không phải là đã tu luyện Thiên Ma Cửu Biến, một chương với đấu khí âm hàn như vậy đi qua người hắn, e rằng hắn không chết thì cũng thành tàn phế.

Cũng may có Thiên Ma Cửu Biến!

Lý Dật mừng thầm, ánh mắt lần nữa rơi xuống trên người của Cổ Thiên.

Nói cho cùng, những việc trong mấy ngày này của mình quả thực đã quá thuận buồm xuôi gió rồi, thời khắc quan trọng lại có thể quên phòng bị, xem ra sau này bất luận thế nào cũng phải cảnh giác hơn. Lý Dật tự nhắc nhở mình, sau đó ngồi xuống cẩn thận nhìn thi thể Cổ Thiên. Cổ Thiên lần này nhìn thế nào cũng là chết chắc rồi, chỉ là không biết hắn rốt cục là vì cái gì mà đến đây, lại còn liều mạng đến như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Dật hơi dao động, lục lọi khắp người hắn, sau khi tìm một lúc lâu, Lý Dật mới coi như tìm được một Dung Giới. Dung lượng của Dung Giới này thật không tồi, vì chủ nhân của nó đã chết, dấu ấn trong đó cũng đã không còn nữa.

Lý Dật không chút suy nghĩ trong nháy mắt đã phá tan dấu ấn linh hồn trong Dung Giới. Sau đó lấy những đồ vật bên trong ra.

Những đồ vật mà Cổ Thiên mang theo, đa số đều vô dụng giống như son hồng phấn thủy dùng để dỗ dành nữ nhi vậy, tiếp đó là mấy đồng bạc vụn.

Lý Dật lấy một mớ vàng bạc châu báu trong kho phòng nhét đầy vào trong Dung Giới, để lại đồng đồ bỏ đi của hắn lại chỗ cũ. Trong lúc tìm tòi, coi như là tìm ra được hai thứ đồ vật đáng để ý.

Thứ nhất là thẻ bài màu trắng rất kỳ lạ, cũng không thể nhìn ra rốt cục nó có tác dụng gì. nhưng trên mặt trước của chiếc thẻ có khắc đồ văn cổ quái, mặt sau là hai chữ ‘Ảnh Vệ’.

Thứ hai là một bản đồ tương đối chi tiết, nhưng những địa điểm hiện trên bản đồ vô cùng lạ, chính là trong Hoàng thành của Đại Đô này...

Còn những đồ vật như Công pháp Đấu kỹ mà Lý Dật vốn mong muốn thì lại một chút cũng không có. Xem ra lúc Cổ Thiên đi vào để tham gia Tế Thần Huyết Điển đã sớm để những đồ vật đáng tiền bên ngoài rồi.

Lý Dật cũng không để ý nhiều, chỉ lấy ngọc bài và Dung Giới, còn những đồ vật khác thì nằm lung tung dưới đất, sau đó hắn cầm bản đồ lên, nhìn thật kỹ.

Bản đồ này vô cùng tỉ mỉ, không có chút khác biệt nào so với Hoàng thành trong trí nhớ của Lý Dật. Đặc biệt ở chỗ, chỗ nào có thị vệ canh gác, chỗ nào có cơ quan đều ghi chép rõ ràng, rất nhiều chỗ trong Hoàng thành đều đánh dấu ký hiệu kỳ lạ.

Những địa điểm này, trong đó có một chỗ là vị trí của một kho phòng, ngoài ra còn có bản đồ thu nhỏ, giải thích tỉ mỉ các loại cơ quan phòng mật trong kho phòng. Những chỗ khác nhất thời Lý Dật không nhìn ra là nó ở đâu, nhưng những chỗ đó cũng có bản đồ chi tiết.

Xem xong, trong lòng Lý Dật hơi chấn động. Mình đã đến đây lâu như vậy, cũng không nắm rõ hết những nơi bí ẩn trong Hoàng thành, nhưng không ngờ, trên người Cổ Thiên còn có bản đồ chi tiết này, Theo Lý mà nói, bản đồ này chắc chắn không phải chỉ vẽ trong một đêm. Xem ra, Mị Ảnh Ma Tông này chắc chắn quyết tâm lấy những thứ trong này, nếu không cũng sẽ không có bản đồ như vậy.

Nhưng tốt rồi, dù thế nào thì bản đồ này đã rơi vào tay mình, không chừng mình phải đến những nơi khác được đánh dấu xem thế nào.

Sau khi nghĩ như vậy thì Lý Dật cho bản đồ vào trong Dung Giới, hắn gọi một thị vệ gần đó ra xử Lý cái xác. Từ sau ngày đội thị vệ canh gác bị Hương Hương Quận chúa giải quyết, đội thị vệ mới đến hình như rất nghe lời Quận chúa. Mấy ngày nay Lý Dật dùng cũng thấy rất tốt, lúc này có người thu dọn xác chết, hắn cũng cảm thấy đắc ý.

Bay về tầng cuối cùng của kho phong, Lý Dật lại nghĩ đến một chuyện chính là sau khi tự tay giết Diệp Mã Thanh. Dung Giới của hắn vẫn còn trong tay mình, chưa có cơ hội mở nó ra, hiện tại đây chẳng phải là cơ hội tốt hay sao.

Nghĩ vậy, Lý Dật đã tìm tòi trong Dung Giới của mình, sau đó lấy ra Dung Giới của Diệp Mã Thanh, ngắm nghía kỹ lại một lần.

Dung lượng Dung Giới của Diệp Mã Thanh rất lớn, hơn nữa chế tác rất tinh xảo, so với đồ rách nát mà Lý Dật đang dùng, quả thật không thể so sánh nổi.

Đối với những vật chế tác tinh xảo như này, Lý Dật cũng không dám mạnh tay, chỉ cẩn thận phá dấu ấn trên Dung Giới, linh hồn xuất ra bay vào trong. Tâm trí vừa nhập vào nó, Lý Dật đã cảm nhận được không gian bên trong Dung Giới, hiện ra một tầng ánh lên màu bạc mong manh. Đây đúng là không thể so sánh với Dung Giới loại kém cỏi của mình. Hơn nữa, không gian trong Dung Giới này so với những Dung Giới trước đây ta từng xem lớn hơn rất nhiều.

Xem ra, Dung Giới này ít nhất cũng là vật phẩm cấp 5, thật không ngờ Diệp Gia lại cất giữ thứ đồ vật này...

Lý Dật mỉm cười nhàn nhạt. Từ trước đến nay, yêu cầu của hắn đối với Dung Giới không cao, chỉ cần đủ không gian đặt đồ vật vào là được rồi, cho nên hắn luôn dùng Dung Giới đoạt từ trong tay Âm Húc ngày đó, chưa từng đổi lần nào.

Nhưng mà, cùng với thực lực tăng lên, đồ vật bên người hắn cũng ngày càng nhiều, Dung Giới bình thường đó cũng không cách nào chứa nhiều đồ như vậy.

Dung lượng Dung Giới của Diệp Mã Thanh rất lớn, hay là đổi sang dùng cái của hắn.

Quyết định xong, Lý Dật dung nhập linh hồn vào trong Dung Giới, để lại dấu ấn linh hồn của mình. Vì Diệp Mã Thanh đã chết không thể lại chết nữa, hành động này cũng không có bất cứ khó khăn nào.

Sau đó, linh hồn của Lý Dật bay một vòng trong Dung Giới, nhưng bay xong một vòng, Lý Dật có chút thất vọng. Trong Dung Giới này, đồ vật đáng tiền quả nhiên không ít, nhưng những thứ mà Lý Dật thích

lại không có mấy loại, ngoài hai Quyển Đấu kỹ ra, chẳng có thứ gì làm người ta thích cả.

Nhưng mà, hai quyển Đấu kỹ Mộc thuộc tính này cũng chỉ là Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp mà thôi, cũng không lọt vào con mắt của Lý Dật.

Sau khi tùy ý tra xét một lúc, Lý Dật mới chán nản bay ra. Nhưng chán nản thì chán nản hẳn vẫn chuyển hết đồ trong Dung Giới của hắn sang Dung Giới tinh xảo kia, sau đó mới thở một hơi.

Sau khi giải quyết mọi họa trong lòng, Lý Dật mới thở dài một hơi thoải mái. Hắn lại nhìn ảo ảnh trên phiến đá cổ, sau khi thấy không có bất kỳ hình dạng lạ nào mới nhắm mắt bí mật tu luyện.

000

Khoảng cách giữa Tu La Đảo và Đế quốc Thiên Phong vô cùng xa, trên một ngọn núi đen hùng vĩ gần Đế quốc Thiên Phong, trên núi mây đen lơ lửng, nguyên khí trời đất vô cùng ngào ngạt.

Đó chính là nơi ở của Bắc Đẩu Tông Đế quốc Thiên Phong, là thế lực mạnh nhất trong Đế quốc Thiên Phong. Thực lực của Bắc Đẩu Tông không đơn giản như người thường thấy, lực lượng nghìn năm truyền từ đời này sang đời khác có thể làm rất nhiều người kinh sợ.

Bao năm qua, rất nhiều thế lực trong Đế quốc Thiên Phong lên lên xuống xuống, nhưng chỉ duy nhất có Bắc Đẩu Tông đứng vững trong Đế quốc Thiên Phong. Cho dù là Hoàng thất Thiên Phong nhiều đời, cũng không dám bất kính với Bắc Đẩu Tông, trái lại đều có ý lôi kéo, dựa dẫm.

Lúc này trong điện đường bí mật của Bắc Đẩu Tông, có hai người ngồi dưới đất, đang chậm rãi luyện.

Trong nháy mắt, người ngồi bên trái, là một người diện mạo bình thường, da mặt ông ta hơi rung nhẹ, đã nhanh chóng mở mắt ra.

Người ngồi đối diện ông ta chính là Phong Hoàng Hải Kim, một trong Thiên Phong Thất Hoàng.

Hải Kim bình thường vốn luôn oai phong, thế nhưng cũng không dám có nửa phần bất kính với lão giả ngồi trước mặt.

Hắn dường như cũng cảm thấy được sự bất thường của ông ta, chỉ hơi sững sốt, nhỏ tiếng cung kính nói:

-Tông chủ! Có chuyện gì vậy?

Khuôn mặt hơi biến dạng của vị Tông chủ kia có vài phần không giải thích được, nhưng ngay lập tức ông ta thần nhiên nói:

-Trước đây, ta ban cho Mã Thanh tín vật của Tông môn là Thất Tinh Giới Chỉ, không phải trước đây tìm mãi cũng không được sao? Vừa rồi, ta cảm nhận được, có người đã mở nó ra, khắc dấu ấn linh hồn của mình vào Dung Giới đó!

Sắc mặt Hải Kim vốn bình thường, nghe vậy cũng lấy làm kinh hãi, nói:

-Tông chủ! Thất Tinh Giới Chỉ đối với Bắc Đẩu Tông chúng ta mà nói không gì sánh được, không những là tín vật Tông chủ truyền lại, mà còn là vật quan trọng để mở ra Bắc Đẩu Giới. Nếu như nó rơi vào tay người ngoài, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được... Tông chủ có biết là kẻ nào đã lấy Thất Tinh Giới Chỉ của Tông môn chúng ta hay không?

Lão giả Tông chủ kia cảm ứng một chút, lát sau lắc đầu nói:

-Có một vật gì kỳ lạ đã ngăn cản cảm ứng của ta, làm ta không biết rốt cục kẻ nào đã lấy Thất Tinh Giới Chỉ. Nếu như ta đoán không nhầm, kẻ đó chắc chắn đã đi vào một chỗ phong ấn nào đó, mới có thể làm được như vậy... Mà trong Đế quốc Thiên Phong, nơi có thể làm được việc này hiện tại cũng không có, vì vậy ta nghi ngờ, kẻ lấy Thất Tinh Giới Chỉ lúc này đang ở trên Tu La Đảo!

-Tu La Đảo! Tế Thần Huyết Điển!

Hải Kim hít một hơi, nhưng lại hơi nghiến răng nói:

-Xem ra cũng chỉ là người tham gia Tế Thần Huyết Điển, nhưng nếu như đã có thể thận trọng như vậy, ngay cả Tông chủ cũng không cảm ứng được, thật là cao tay. Tông chủ! Vậy chúng ta phải làm sao?

Hải Kim gấp gấp hỏi.

-Làm sao? Nơi đó đến chúng ta cũng không vào được, còn có thể làm gì đây? Nhưng nếu như kẻ đó biết được chỗ thần bí của Bắc Đẩu Tông ta, nhất định sẽ sử dụng Thất Tinh Giới Chỉ đi vào Bắc Đẩu Giới, còn nếu không biết, cũng chỉ xem Thất Tinh Giới Chỉ đó là một cái Dung Giới bình thường thôi... Hải Kim, người mau đi thám thính, xem những người vào Tu La Đảo lần này là những ai... Nếu ta đoán không nhầm, vật quan trọng đó nằm trên người những kẻ đi vào.

Tế Thần Huyết Điển? Diệp Mã Thanh lại chết ở phương Bắc? Những người đó... Nhưng mà, cũng có thể là vài tên đối đầu muốn làm hỏng hình tượng của Bắc Đẩu Tông chúng ta mới phải đến một tiêu bối như vậy...

Hải Kim tự nói một mình, hình như cực kỳ phiền muộn. Cuối cùng, hắn chỉ thở dài một tiếng, đứng dậy cung kính chấp tay cáo biệt vị lão giả, nhanh chóng đi ra.

Vị lão giả Tông chủ kia lắc đầu, cũng không nhìn thấy ông ta làm thế nào, thân người khẽ nghiêng một cái, quay về phía bức tường đen.

Một lúc sau, trên bức tường dần dần lóe lên một ánh sáng màu xanh thẫm, trong ánh sáng, có một vòng xoáy ngậm đang không ngừng xoay tròn...

292. Q.3 - Chương 92: Thất Tinh Giới Chỉ

Lý Dật lúc này tự nhiên không biết, mình chỉ đối đầu một cái Dung Giới thôi, lại có thể làm cho Tông chủ vô cùng thần bí của Bắc Đẩu Tông và cả vị trưởng lão oai phong phiến muộn đến như vậy. Hắn chỉ xem một chút phiến đá cổ trước mắt, vẻ mặt vô cùng cổ quái, không biết phải nên nói gì, chỉ là biểu hiện này, hiện tại vô cùng phức tạp. Vì lúc này, trên phiến đá cổ lại lần nữa hiện ra hình ảnh của vài người, thông báo cho hắn biết, đã có người đột nhập vào kho phòng. Hình ảnh trên phiến đá nhanh chóng thay đổi, nhưng lại làm Lý Dật nhìn rõ được cảnh tượng trong nó.

Không phải bốn người đến mà là năm. Hơn nữa, trong năm người này, có đến bốn người Lý Dật quen, Tông Kiệt Khánh, Diệp Khinh Vũ, Lý Hạo, còn một người không quen, cuối cùng còn lại một người, chính là Thần Thần.

Có trời mới biết vì sao họ lại đi cùng nhau như vậy! Tuy nhiên biết Thần Thần không bị gì, Lý Dật cảm thấy hơi kỳ lạ. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Dật lại càng thấy kỳ lạ hơn.

Ngoại trừ người không quen biết kia, ngoại trừ cả Thần Thần, trong ba người còn lại cũng không có một người dễ đối phó.

Coi như dễ đối phó đi, vẫn còn có một vấn đề rất nghiêm trọng, chính là nếu mình xuất hiện chặn đường trước mặt họ thì tình huống sẽ thế nào đây.

Việc này không giống như uy hiếp Cổ Thiên, Lý Dật tin chắc, khi nhìn rõ hình dạng của mình, trong năm người đó, ít nhất có ba người ngay tức khắc sẽ nói chuyện này ra bên ngoài. Sau đó. Đẩu Thần Điện bao nhiêu năm nay, không chừng sẽ lần đầu tiên xuất hiện một kẻ không bình thường như mình, tham gia Tế Thần Huyết Điển, sau đó lại hợp tác với Huyết Ma Tộc... Đến lúc đó, e rằng mình cũng bị truy sát rồi.

Coi như mình đứng ra giải thích, đối tượng mà mình hợp tác cũng không phải là Huyết Ma Tộc thì làm sao? Tu La Tam Ma đó chẳng lẽ lại là đối tượng hợp tác hợp pháp sao? Hơn nữa, coi như mình ra tay bất ngờ, giải quyết hết bốn người còn lại, vậy còn Thần Thần thì phải xử lý thế nào đây?

Giết nàng? Mình chắc chắn không làm được, nhưng không giết nàng thì sao? Huống chi, lúc này ra tay giải quyết bọn họ, dựa vào thực lực của mình chắc chắn sẽ không làm được.

Nhưng nếu dùng Thiên Khôn Địa Càn Châu hoặc đấu khí Xà Tôn Giả lưu lại, vậy thì chẳng khác nào để lộ bí mật trước mặt Hồng Thiên Thánh Giả.

Còn ngược lại, để mất đi những vật kia, mình làm sao ăn nói với Hương Hương Quận chúa, còn có Kim Bằng Yêu Vương nữa. Nếu như hấn xử lý không tốt, đừng nói là muốn có được lợi ích, e rằng mình có chết cũng chẳng toàn thây.

Lúc này, Lý Dật vô cùng đau đầu, căn bản nghĩ không ra cách giải quyết tốt nhất. Tuy lúc này có cách thông báo cho Hương Hương Quận chúa chạy đến, nhưng chẳng lẽ gọi nàng đến để giết người hay sao?

Không được, cách duy nhất lúc này là làm ấy người này kinh hãi bỏ đi, bảo vệ ba món đồ vật này. Chỉ cần qua được đêm nay, thì lập tức báo tin cho Hương Hương Quận chúa, mình không thể tiếp tục đợi ở đây nữa.

Trong lòng đã có kế hoạch, Lý Dật tức khắc bình tĩnh lại. Hấn lại nhìn thật kỹ hình ảnh trên phiến đá, xác định được một điều, trên tay năm người này chắc chắn cũng có bản đồ chi tiết, vì họ không ngừng phóng người đi về hướng này.

Lý Dật thờ nhẹ một cái, ung dung lấy một cái trường bào màu đen từ trong Dung Giới ra, choàng vào người, sau đó nhét phiến đá vào trong người, sau khi hít thở sâu một cái, nhanh chóng lén ra ngoài.

Nói ra cũng lạ, phiến đá nhét vào trong người, cảnh tượng trên nó lại biến mất. Bóng Lý Dật hơi hiện trên mặt đất, dần trên mặt đạo chui ra ngoài, trong nháy mắt đã đến nơi rộng rãi của khổ phòng. Khoảng cách nơi này với căn phòng bí mật để ba món đồ vật đó cũng không quá mấy chục mét.

Lý Dật ép sát người vào tường, nghe được tiếng bước chân, sau đó liền có một giọng nói lạnh lùng khá quen thuộc vang lên:

-Diệp Tiểu thư, sao chỗ này nhìn thế nào cũng là khổ phòng của Hoàng thất, không có nơi nào lạ sao. Lần này liên minh của chúng ta đến Đại Đô, có việc lớn phải làm mà không phải là giống như bây giờ, cùng với Diệp Tiêu thư đi giải sầu!

Giọng nói lạnh lùng này chính là của Tông Kiệt Khánh, hấn chỉ mở miệng là Lý Dật đã biết rồi, hơn một đám người bọn họ không phải đến đây để tìm ba món đồ vật mà mình phải trông coi, mà bọn họ đến Đại Đô còn có mục đích khác, nhưng mục đích đó là gì thì lại rất khó nói.

Hơn nữa, thực lực của năm người này, mình cũng hiểu đôi chút, nếu không phải may mắn gặp người của Tu La Tam Ma ở Đại Đô này, không chừng cho dù làm chuyện gì cũng sẽ không có trở ngại lớn. Coi như gặp phải Phong Thân Vương, chỉ cần họ đừng chạy đến Phong Thân Vương Phủ liên thủ lại cũng sẽ không có vấn đề lớn. Suy cho cùng, tiến vào Tu La Đảo, những người này đều là người tham gia Tế Thần Huyết Điển!

Lập tức, Lý Dật thờ nhẹ một cái, nhưng không có ý định lộ diện, chỉ cần những người này có thể ngoan ngoãn rời đi, việc sau này thì hãy để sau này nói đi!

Giáp mặt bọn họ ở một nơi tế nhị như thế này, giải thích thế nào cũng không thỏa đáng. Trong chốc lát, nghe thấy thanh âm của Diệp Khinh Vũ vang lên, chậm chậm nói:

-Ta vừa cảm ứng được khí tức, chắc là không nhầm, chính là khí tức của Thất Tinh Giới Chỉ của ca ca ta. Hai huynh muội chúng tôi có cảm ứng tương thông đặc biệt, cảm ứng này tuyệt đối không sai! Hơn nữa, Thất Tinh Giới Chỉ này là tín vật của Tông chủ Bắc Đẩu Tông, nếu có thể tìm lại được. Bắc Đẩu Tông tuyệt đối sẽ không bạc đãi Tông Thiếu gia. Nếu Thiếu gia ngài không muốn, vậy thì đi đi không ai giữ ngài lại đâu!

Nghe đến ba chữ Thất Tinh Giới Chỉ, những người này dường như yên lặng lại, ngay đến Lý Dật cũng hơi ngẩn người ra... Chẳng lẽ cái Dung Giới đang nằm trên ngón tay của mình, theo lời cô ta nói chính là... Thất Tinh Giới Chỉ?

-Quả nhiên là Thất Tinh Giới Chỉ!

Ở Đế quốc Thiên Phong, ai mà không biết người đeo Thất Tinh Giới Chỉ chính là nhân vật tiếp nhận kế thừa của Bắc Đẩu Tông?

Chỉ có điều tạo hình của Thất Tinh Giới Chỉ rất bình thường, không có chỗ nào đặc biệt cả, vì vậy Lý Dật mới không nhận ra.

Lý Dật không ngờ, trong lúc không cẩn thận lại lấy được vật này. Nếu thật sự đây là Thất Tinh Giới Chỉ, vậy nó là Dung Giới cấp chín rồi, không phải là cấp năm. Đồ tốt như vậy thì, thật là vô giá.

Chỉ có điều, ý nghĩ này vừa tiêu tan Lý Dật lại giật mình, một tầng ý nghĩa trong lời nói của Diệp Khinh Vũ làm cho hắn hơi căng thẳng.

Cảm ứng khí tức? Cô ta lại có thể cảm ứng được khí tức của Thất Tinh Giới Chỉ?

Nhưng ngay sau khi căng thẳng, hắn lại bình tĩnh ngay. Không chừng loại cảm ứng tương thông này, chỉ vào lúc mình ghi linh hồn ẩn kỹ lên nó thì mới có thôi! Nếu không, Diệp Khinh Vũ đã sớm đến bên cạnh mình rồi, không cần phải đi tìm loạn xạ như vậy!

Nghĩ đến đó Lý Dật bình tĩnh lại nín thở, nghe kỹ cuộc đối thoại của họ.

Dường như bị lời nói của Diệp Khinh Vũ làm chấn động, ngay lập tức nghe thấy tiếng Lý Hạo nhàn nhạt vang lên:

-Lúc ta ở Đế Đô cũng nghe đồn Thất Tinh Giới Chỉ đó cũng mất tích cùng với cái chết bí ẩn của Diệp Mã Thanh ... Thất Tinh Giới Chỉ sao có thể xuất hiện trên Tu La Đảo này? Hơn nữa, còn ở ngay trong khổ phòng của Hoàng thất Tu La Quốc... Diệp Tiêu thư nói như vậy... Tôi nghĩ, đây không phải là âm mưu chứ?

-Âm mưu?

Diệp Khinh Vũ hơi nhú mày:

-Nhưng mà, nếu ta đoán không sai, thì phải là người của Đế quốc Thiên Phong mang Thất Tinh Giới Chỉ đến đây. Hắn cũng rất thận trọng, cho nên mới ra tay mở Thất Tinh Giới Chỉ ở đây! Tưởng là Bắc Đẩu Tông sẽ không có người biết sao?

-Ha ha ha, ra là vậy.

Tông Kiệt Khánh lạnh lùng cười:

-Vậy như nhận xét của cô Diệp Tiểu thư, cô cảm thấy ai đã lấy Thất Tinh Giới Chỉ của Bắc Đẩu Tông các cô, sau đó mang lên Tu La Đảo này?

-Nếu tôi đoán không nhầm, người đó chính là Lý Dật!

Diệp Khinh Vũ nói mà không cần suy nghĩ.

Lý Dật giật mình một cái suýt nữa thì kêu lên, tuy biết cũng chỉ là suy đoán của Diệp Khinh Vũ, nhưng vẫn bị lời suy đoán này dọa cho hoảng sợ!

Trực giác của nữ nhân, quả nhiên là chính xác nhất, nhưng cũng là thứ không đáng tin nhất!

-Diệp Khinh Vũ ta cảnh cáo cô, nếu cô không có chứng cứ rõ ràng thì đừng nói linh tinh, bằng không thì đừng trách ta không khách khí với cô!

Tiếng nói lạnh lùng của Thần Thần đột nhiên vang lên. Đến lúc này, hắn mới có cảm hứng với cuộc đối thoại này.

Nghe nàng ta nói vậy, Diệp Khinh Vũ chỉ lạnh, lạnh lùng cười cũng không nói nhiều vô ích.

Nhưng Tông Kiệt Khánh lại lạnh lùng nói:

-Lý Dật? Đừng nói là hắn. Mấy người chúng ta đều được truyền tống cùng nhau, chỉ có hắn là không biết bị đưa đến nơi nào, bây giờ không chừng đã bị Huyết Ma thôn phệ rồi! Sao có thể là hắn?

Diệp Khinh Vũ lạnh lùng nói:

-Không phải hắn thì là ai? Là Tông Kiệt Khánh người sao?

Lý Dật trong bóng tối nhếch mép, Thần Thần lại rất quan tâm đến ta, Tông Kiệt Khánh đó, lại chỉ mong mình chết đi!

Dường như không khí hơi căng thẳng, một lúc sau mới nghe tiếng của người lạ lạnh lùng nói:

-Được rồi, chửi mọi người cãi nhau ở đây lúc này cũng không có ý nghĩa gì. Tôi tuy không biết rốt cục ai đã lấy Giới Chỉ của Diệp Tiểu thư, nhưng tôi khẳng định một điều, thay vì cãi nhau ở khổ phòng, chúng ta vẫn là nên đi tìm người đó đi!

Người này là người cuối cùng mà Lý Dật không quen biết, hần đột nhiên mở miệng nói.

Trong khi hần nói, Lý Dật bí mật quan sát hần đột nhiên hần chợt dẫm mạnh lên một bước.

Lý Dật vốn thấy rất kỳ lạ, đang quan sát kỹ người này nhưng nhìn thấy động tác của hần, trong lòng thầm kêu lên:

-Một kẻ rất phiền phức!

Lý Dật còn chưa kịp phản ứng, thì đã nhìn thấy một dòng máu đỏ cùng với bước chân của hần, trong nháy mắt hướng ra bốn phía, hình thành một tiếng gầm kỳ quái. Những ánh lửa có sẵn trong khổ phòng nhanh chóng lay động, làm cả khổ phòng bỗng nhiên bừng sáng lên.

Chỉ với động tác này, những góc tối trong khổ phòng ngay lập tức hiện ra, bao gồm cả chỗ Lý Dật ẩn thân, cũng không còn bóng tối bao phủ nữa. Thân thể Lý Dật lúc này đã rơi ào tầm mắt của năm người bọn họ. Cũng may mà khuôn mặt của hần đã được tấm áo choàng đen che lại.

Lúc này hai bên đều ngẩn người ra, hiển nhiên đám người của Diệp Khinh Vũ không ngờ. Lý Dật không những không cao chạy xa bay, mà còn đứng cách bọn họ không xa. Sau khi thoáng lúng túng một chút, hai bên bắt đầu hành động.

Bên Diệp Khinh Vũ phản ứng trước, gã người lạ kia hình như đã phát hiện ra tung tích của Lý Dật, vung mạnh một lưỡi kiếm hướng về phía hần.

Lý Dật tiện tay vẽ ra một ấn kỹ, hai tay hai cái, một ngọn hỏa diễm xuất hiện, hình thành một đạo trảm kích, mạnh mẽ đánh về phía đối phương. Cũng chẳng hề xem đến kết quả, thân ảnh của hần chợt lóe lên, đã chui vào một mật đạo gần đó chui ra ngoài.

Chỗ này tuyệt đối không phải chỗ ra tay, mình bị lộ hay không là một chuyện nhưng nếu để những người này làm tổn hại ba món đồ vật đó thì rất là phiền phức!

Đến lúc này, máu đỏ của hai bên đụng vào nhau, nổ ra ầm ầm.

Đám người kia ngẩn người một lúc, nhưng chỉ một lúc sau, có một tiếng quát lớn vang lên:

Đuổi theo! Thất Tinh Giới Chỉ nhất định ở trong tay hần!

Nhưng lời này vừa phát ra, thân ảnh Lý Dật đã không còn trong gian phòng nữa rồi. Thế nhưng Lý Dật đã bị lộ hành tung, khí tức trên người của hần cũng đã bị phát hiện. Tuy hần bỏ chạy rất nhanh, nhưng cũng cảm giác được đã có người đuổi theo.

Gã người lạ đó, rốt cục là đi theo đường nào? Ý nghĩ này làm Lý Dật hơi rùng mình, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, hai tay nhanh chóng vẽ ra mấy ấn kỹ, ném mạnh về phía sau.

293. Q.3 - Chương 93: Dẫn Dụ

Con đường trong mật đạo này, mấy ngày nay có thể nói là Lý Dật đã rất quen thuộc rồi, hần dường như trong nháy mắt đã chui vào được bên trong một cái đại sảnh nhỏ. Đương nhiên, đây tuyệt đối không phải là nơi có thể dừng chân. Nhưng mà, nơi này ít nhất cũng có đến hàng chục cửa mật đạo, thông ra bốn phương tám hướng. Cho dù là người nào, nhìn thấy nơi này, muốn tiếp tục truy bắt, cũng đều phải suy nghĩ. Đối với những người đi đuổi bắt, nhất định là rất phiền phức, nhưng đối với người trốn chạy, thì lại quá tốt rồi.

Lý Dật không chần chờ nửa giây, hơi nghiêng mình, đã chui vào một cửa mật đạo sau bức bình phong.

Hình như cùng lúc đó, phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn.

Lý Dật biết, đó chính là Lưu Hỏa đầu khí của mình đã phát nổ, đặc tính của Lưu Hỏa đầu khí là có thể điều khiển theo ý muốn của chủ nhân. Những ngày nay Lý Dật đã nghiên cứu ra được vài thủ pháp, làm cho Lưu Hỏa đầu khí ngưng đọng lại mà không phát nổ, vốn dĩ hắn cũng không thể nghiên cứu thành công nhanh như vậy, nhưng bên cạnh hắn còn có một đại tông sư tu luyện Lưu Hỏa đầu khí là Hồng Thiên Thánh Giả. Kỹ năng này hắn tùy tiện phát ra một lần, liền có thể sử dụng theo ý mình.

Chỉ có điều, đầu khí ngưng tụ này rốt cục cũng không phải là Đầu kỷ, uy lực rất có hạn, nếu đối phương có đề phòng, chiêu này cũng không dễ trúng như vậy. Nhưng mà nếu không hề đề phòng, trúng một quả cũng không phải là không có khả năng.

Nếu bị chúng ta bắt được, nhất định phải cho người biết tay!

Cũng không biết ai vừa mắng chửi, chắc chắn là đã trúng một quả rồi.

Lý Dật chỉ cười nhạt trong lòng, dồn hết sức từ trong mật đạo chui ra ngoài, quay đầu nhìn lại sảnh, thân hình hắn nhanh chóng lóe lên. Trong chốc lát, hàng chục cửa mật đạo đều đã có vết tích của hắn.

Sau khi làm xong những việc phức tạp này, hai chân hắn mới đáp nhẹ trên mặt đất, cả người cẩn thận nhảy lên không trung, bám vào một cái cột trụ gỗ ngang trên nóc sảnh lạnh lùng nhìn xuống.

Cũng trong thời gian nửa giây, từ cửa của mật đạo mà hắn vừa mới lao ra, có một luồng sát khí cuồng bạo phóng ra, theo sau là năm bóng người chui vào đại sảnh nhỏ, khí thế kinh người.

-Ngu xuẩn!

Đây là bình lời bình luận duy nhất của Lý Dật dành cho bọn này. Hầu như những nơi này vẫn còn các loại cơ quan theo dõi, bọn họ chạy vào thế này, còn sợ những Huyết Ma kia không biết chúng đến đây làm gì hay sao.

Năm bóng người rơi vào trong đại sảnh nhỏ, nhìn thấy vô số cửa mật đạo đều lay động đầu khí, khí thế vốn có chợt giảm xuống vài phần.

-Thủ đoạn thật!

Diệp Khinh Vũ lạnh lùng cười, trong tiếng cười tuyệt đối không có chút âm áp nào.

Lý Dật ở bên trên mỉm cười lạnh lùng. Hắn và Diệp Khinh Vũ tuy không có oán thù gì, nhưng cô ta lại nghi ngờ Thất Tinh Giới Chỉ kia đang ở trong tay mình, phải tìm cơ hội giết người này, tránh sau này phát sinh nhiều vấn đề. Dù sao Diệp Mã Thanh mình cũng đã giết rồi, cũng không sợ nhiều thêm một Diệp Khinh Vũ!

-Quả nhiên thật thủ đoạn!

Tông Kiệt Khánh cũng lạnh lùng cười:

Người này sắp xếp như thế này, chúng ta đuổi theo cũng vô ích, Diệp Tiểu thư tôi có một ý kiến, không biết cô có muốn nghe hay không?

Diệp Khinh Vũ hơi nhú mày, nhưng vẫn thấp giọng nói:

-Nói đi!

Tông Kiệt Khánh thản nhiên nói:

-Trong tay người đó đã có Thất Tinh Giới Chỉ, vậy thì nhất định là người của Đế quốc Thiên Phong ta! Hơn nữa, xem thủ đoạn của người này, Tể Thần Huyết Điện này cũng không thể nào làm khó hắn! Nếu ta đoán không nhầm, người này chắc chắn hôm sau sẽ sống sót rời khỏi nơi đây! Đến lúc đó, ta lại suy nghĩ cách đối phó người đó là được rồi. Nếu như muốn dùng năng lực của Bắc Đẩu Tông để đối phó thì không khó chứ!

Diệp Thanh Vũ trầm tư một lúc, mới lắc đầu nói:

-Không được! Nếu người này chết ở đây, há không phải là Thất Tinh Giới Chỉ từ nay sẽ thất lạc trên Tu La Đảo này hay sao?

-Vậy ý của cô là. bất luận thế nào chúng ta cũng phải tìm ra người này à?

Tông Kiệt Khánh vung mạnh tay một cái, sắc mặt có vài phần cổ quái:

-Nếu như vậy thì Tông Kiệt Khánh ta cũng không đi cùng rồi!

Diệp Khinh Vũ lạnh, lòng cười, không nói gì.

Lý Hạo trầm giọng nói:

-Tông Kiệt Khánh, năm người chúng ta sớm đã hẹn trước cùng đi, người muốn phá vỡ ước hẹn đó hay sao?

Nghe lời nói của Lý Hạo, Tông Kiệt Khánh vẫn liên tục lạnh lùng cười, biểu hiện trên gương mặt tựa hồ không cho là đúng.

Chỉ có Thần Thần vẫn hơi hơi mỉm cười, dường như tất cả đều không liên quan đến cô ta vậy.

Nhưng gã thanh niên xa lạ kia thì hơi nhú mào, nói nhanh:

-Các vị đừng cãi nhau, người này quả thực khá xảo quyệt, nhưng sắp xếp được như thế này cũng không phải là trong nháy mắt mà có thể làm được! Lúc này, cho dù hấn chạy hướng nào, chắc chắn không thể chạy xa được, nếu như ta đoán không nhầm, hấn là...

Hấn chưa nói hết, trong lòng Lý Dật lại hơi chấn động. Lý Dật làm sao không biết cách sắp xếp của mình đã bị đối phương nhìn ra chỗ sơ hở? Lúc này, cũng không thể đối phương suy nghĩ xong, Lý Dật đã nhanh chóng kết thành mấy thủ ấn. Cùng với sự thay đổi thủ ấn của hấn, mấy dòng Lưu Hỏa đấu khí đều hình thành hình dáng của măng xà, gào thét dữ dội hướng xuống phía dưới, lại hướng về phía Thần Thần và Diệp Khinh Vũ.

Mấy dòng Lưu Hỏa đấu khí ập xuống, làm cho nhiệt độ trong sảnh bỗng nhiên tăng lên. Dưới sự điều khiển của Lý Dật, Lưu Hỏa đấu khí bốc cháy giống như hòa nguyên tố trong thiên địa nguyên khí, âm ỉ tiếp tục hướng về hai nữ nhi phía dưới, thanh thế kinh người.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hấn, Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo hai người đều nhanh chóng di chuyển đến bên Thần Thần, giúp cô ấy đỡ lại dòng Lưu Hỏa đấu khí.

Còn gã người lạ thì lại chạy đến bên cạnh Diệp Khinh Vũ, hai tay nhanh chóng đẩy ra một luồng đấu khí.

-Đám người nam và nữ này, quả nhiên là có kẻ hở!

Trong lòng Lý Dật lạnh lùng cười một tiếng, chân phải bám mạnh vào trụ gỗ ngang, nhanh chóng hướng về phía một cửa mật đạo lao ra ngoài.

Thấy Lý Dật tung ra Lưu Hỏa đấu khí, trong nháy mắt đã biến mất, lại không thể phản công, gã người lạ kia gầm lên một tiếng như hô, thanh thế kinh người.

Thấy cảnh này, Lý Dật đã chui ra một cửa mật đạo chỉ cười dài một tiếng, cũng không cần nói gì nhiều, ý công kích trong tiếng cười làm cho sắc mặt Diệp Khinh Vũ biến sắc.

Điều Lý Dật cần chính là kết quả này, chỉ có chọc cho bọn họ tức giận lên, bọn họ mới đuổi theo bất chấp tất cả, và những đồ vật bên trong kho phòng tự nhiên sẽ được an toàn.

Chỉ có điều, những người này không phải tất cả đều ngu ngốc! Lúc Lý Dật tiến vào cửa mật đạo, một tiếng cười lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

Tiếng cười vừa vang lên, Lý Dật đã cảm thấy một dòng đấu khí vô cùng mạnh mẽ từ phía sau truyền đến, Lý Dật chỉ cảm thấy, dòng đấu khí này giống như cuồng phong, làm người ta vô cùng kinh sợ.

Lúc này thân thể của Lý Dật ở trên không trung, tránh cũng không thể tránh, cho dù trong lòng có cách gì, lúc này chỉ có thể xoay người đánh ra một chiêu.

Lưu Hỏa đấu khí ngay lập tức chuyển động vòng quanh bàn tay Lý Dật, nhiệt độ không khí xung quanh ngay lập tức tăng lên. Nhiệt độ của nó đã đạt đến mức độ có thể nung chảy kim loại rồi. Nhưng mà, trong khí tức này, lại mang vài phần mùi vị cuồng bạo, làm người ta từ trong ra ngoài, đều cảm thấy một trận nhột nhạo.

Uy lực của một chiêu này, bất luận nhìn thế nào đều không thua kém một chiêu của đối phương.

-Hắc hắc! Là Hỏa thuộc tính!

Đối phương quả nhiên trong tiếng cười lạnh lùng như vậy thì động tác lại càng nhanh hơn.

-Oanh

~~Thanh âm va chạm với một chuông của đối phương vang lên, một dòng đầu khí bất chợt bùng nổ ra bốn phía, bên trong còn ẩn chứa tiếng răng rắc của khớp xương, vô cùng kỳ dị.

Tay phải của Lý Dật hơi run lên, cảm giác tê liệt, làm Lưu Hỏa đầu khí trong tay hắn giảm đi vài phần.

Trong nháy mắt, Lý Dật biết rõ đầu khí của mình đã bị đối phương áp chế rồi.

Với kiến thức của Lý Dật, ngay tức khắc đã hiểu ra, cơn tức giận của hắn biến thành tiếng cười lạnh lùng:

-Cuồng phong hải hùng, kéo dài không dứt, là đầu khí Thủy thuộc tính!

Trong lúc đang nói, Lưu Hỏa đầu khí trong tay Lý Dật đã bị tiêu tán hết.

Thời gian hắn luyện Lưu Hỏa đầu khí không dài, gặp phải khắc chế trời sinh này thì cũng hết cách.

Đầu khí trong tay tiêu tán, sau đó Lý Dật cảm thấy đầu khí Thủy thuộc tính điên cuồng dọc theo kinh mạch phát tán ra.

Hắn cười hắc một tiếng, cũng không phản kháng. Chỉ trong nháy mắt, toàn thân lực lượng nổi mạnh lên, mượn lực của một chuông đối phương, lùi lại ba phân, chỉ trong nháy mắt lại trốn vào bên trong mật đạo.

Đối phương dường như không ngờ Lý Dật lại chạy nhanh như vậy, tuy muốn đuổi theo ngay lập tức, nhưng ở trong mật đạo thần bí này, hắn cũng không dám làm bậy, tốc độ cũng chậm lại theo.

Lúc này, mấy người phía sau dường như đã đuổi kịp, nghe tiếng Diệp Khinh Vũ nói:

-Lý đại ca, huynh bắt được người đó chưa?

Lý Dật nghe rõ câu này, hơi ngẩn người ra, 'Lý đại ca?' Xem ra người trong đó, vẫn là người trong gia tộc mình.

Chỉ có điều, lúc này hắn cũng không nghĩ nhiều, một lúc sau, đầu ngón chân đã giẫm mạnh xuống đất, tiếp tục trượt trên mặt đất cổ tình lưu lại vết tích. Sau khi đó xét một lúc, đối phương hình như xác định được đường trốn chạy của mình, liền đuổi theo.

-Chỉ là không biết, người đang chạy đến có phải là 'Lý đại ca' hay không?

Chỉ là Lý Dật lúc này cũng mặc kệ đối phương có phải là 'Lý đại ca' gì đó không, hắn chỉ biết, mình đã làm cho đoàn người của Diệp Khinh Vũ vô cùng tức giận, sau đó dẫn họ ra ngoài khỏi phòng này, thì sự tình sau đó đơn giản hơn rất nhiều.

Tuy mình phải làm rõ thủ đoạn và mục đích của họ, nhưng nghĩ lại hiện tại tuyệt đối không phải là thời cơ tốt nhất!

Đầu ngón chân dẫm mạnh lên mặt đất một chút, Lý Dật đã chui vào trong một địa đạo, bám lên nóc phòng có chút ánh sáng.

Trong mật đạo phía dưới hắn, kinh phong vẫn tiếp tục ập đến.

Hai tay Lý Dật nhanh chóng kết ấn kỹ. Lần này Lưu Hỏa đầu khí trong tay lại phân làm hai dòng, chỉ có điều hai dòng đầu khí lần này tuyệt đối không phải là hư ảo. Cùng với động tác của hắn, một dòng đầu khí nhỏ hơn đã bám lên nóc phòng, một dòng lớn hơn lại rơi vào bên trong mật đạo.

Trong mật đạo truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó là tiếng quát khê của 'Lý đại ca'. Ánh lửa trong mật đạo tiêu tan, năm người nhanh chóng chui vào.

Chỉ có điều, trong Hoàng thành lúc này đã bốc cháy rừng rực, thị vệ bốn phương tám hướng chạy loạn cả lên. Có người đến dập lửa, có người hô to gọi cứu hỏa.

Sau khi đoàn người Diệp Khinh Vũ phóng ra ngoài, chỉ cần nhìn một cái là biết, việc tối hôm nay coi như thất bại rồi! Người có Thất Tinh Giới Chỉ trong tay đó. lúc này chắc chắn cũng nhập vào đám người chạy loạn này rồi.

Mà phải tìm một người từ trong đám hỗn loạn này. thật là một việc khó khăn, ai cũng biết điều này. Những vị này đều là người có thủ đoạn, nhưng một lúc sau, cũng không biết ai động thủ trước, sau đó nhìn thấy bóng năm người, nhanh chóng xông ra Hoàng thành.

000

Trên một cây đại thụ, Lý Dật miệng ngậm một chiếc lá cây, nhìn năm người đó bỏ đi. Đám thị vệ của Hoàng thành vẫn tiếp tục hét to, nhưng vẫn đều là đồ bỏ đi thôi. Hắn nheo mắt nhìn một lát, lúc sắp rời đi khuôn mặt chợt lóe lên, sau đó nhìn về một hướng, ở nơi đó vài huyết ảnh đã nhanh chóng rời đi, hình như bàn bạc xong chạy ra bốn phương tám hướng.

Huyết Ảnh Đại Pháp?

Lý Dật hơi nheo mắt, cái tên này phút chốc hiện lên trong đầu hắn. Hắn suy nghĩ một lát. cũng không đuổi theo. Lúc này hắn cần phải xử Lý rất nhiều việc, vẫn còn nhiều màn kịch phải diễn, càng không phải là lúc rời đi.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Lý Dật đã lao về phía Hoàng cung.

294. Q.3 - Chương 94: Màn Kịch

Trước khi Lý Dật chui vào một chỗ bị che khuất trong thâm cung, hắn còn nghe thấy tiếng thét vô cùng tức giận của Ngu Huyền Đại Đế, cũng không biết có bao nhiêu cung nữ chạy theo hầu hạ. Màn kịch này, diễn thật là tuyệt!

Lý Dật lúc này tự nhiên hiểu rõ, năng lực của người này là đúng là cấp bậc Đấu Vương, ở thế giới bên ngoài thì cũng đã là rất khó lường, huống hồ nơi này lại là trên Tu La Đảo.

Huyết Ma Tộc nếu như muốn áp chế Ngu Huyền Đại Đế này, sợ rằng chỉ một chương thì có thể xóa bỏ sạch sẽ rồi.

Mà trong nhân tộc của Tu La Quốc này, cảnh giới của người này không phải là thứ nhất thì cũng là thứ hai. Nhưng ít nhất cũng phải đứng trước thứ ba!

Một nhân vật như vậy, Lý Dật cũng không tin với một màn chiến đấu lúc này, hắn lại không biết chút gì? Mà lúc này xuất hiện với vẻ mặt đáng sợ như vậy, là biểu hiện cho ai xem đây?

Chỉ có điều, trong lòng tuy không ngừng cười thầm, nhưng Lý Dật vẫn đi đến chỗ phía trước lầu các. Khi thị vệ hai bên trái phải còn chưa kịp lên tiếng, thì hắn đã gõ cửa trước rồi.

Mấy ngày này cơ hội cho Lý Dật đi lại trong Hoàng cung cũng rất nhiều, mấy gã thị vệ này tự nhiên cũng hiểu rõ, vị Lý tiên sinh này là phúc nhân của Ngu Huyền Đại Đế, là kẻ không thể đắc tội. Kẻ không thể đắc tội, thì không đắc tội vẫn là tốt nhất!

-Ai đó?

Cùng với tiếng gõ cửa của Lý Dật, bên trong truyền ra tiếng quát, sau đó cánh cửa bị một người đá tung ra.

Đi ra đằng trước chính là Ngu Huyền Đại Đế.

Nhưng mà, lúc này bộ dạng của Ngu Huyền Đại Đế rất khó coi, vẻ mặt hốt hoảng, hai mắt đỏ ngầu! Nhưng dường như vừa nhìn thấy Lý Dật, tinh thần của hắn mới thoáng ổn định lại một chút. Màn kịch này hắn diễn thật sự không tồi!

-Thì ra là Lý tiên sinh đến chơi, không biết là có chuyện gì? Điều này...

Trong mắt của vị Đại Đế này dường như đang hồi tưởng lại quá khứ. Lý Dật nhìn vào trong mắt của hắn, cũng không lộ ra bất kỳ sự khác thường nào, mà chỉ lạnh lùng nói:

-Tôi nghe nói trong Hoàng thành xảy ra một số việc, sợ Đại Đế có chuyện nên đến thăm.

Lời này của Lý Dật vô cùng dối trá, nhưng Ngu Huyền Đại Đế lại cười ha ha, nói:

-Thì ra là vậy, thì ra là vậy... Có Lý tiên sinh đến trấn thủ, ta còn có gì phải lo lắng nữa đây? Còn về đám loạn quân đó, cho thị vệ đi giải quyết là được rồi. Nếu đến những việc này mà không giải quyết được thì cũng không cần đến chúng nữa.

Dứt lời, Ngu Huyền Đại Đế đã nhanh chóng kéo Lý Dật vào bên trong lầu các, sau đó có người hầu mang thịt rượu vào, khách chủ cùng thưởng thức.

Lý Dật chậm rãi uống rượu, mắt chậm chậm nhìn khắp người Ngu Huyền Đại Đế.

Người này, hành vi bí ẩn như vậy là vì cái gì? Nếu hần ngu ngốc như vậy cũng không sao. nhưng hần vốn không ngu, lại giả bộ như vậy thì thật là làm khó hần rồi. Nhưng mà, cũng làm khó hần rồi!

Xem tình huống vừa này, trong Hoàng thành này lúc nào cũng nằm dưới sự điều khiển của Huyết Ma Tộc.

Trong tình huống này cũng không thể không giả ngu, vậy thì, người này đang tính toán điều gì? Tìm thế lực che chở? Hay là đánh lạc hướng người khác? Mà việc Hương Hương Quận chúa muốn làm, trong lòng người này có cảm giác yên tâm được hay không?

Trong lòng cười nhẹ một cái Lý Dật biết, việc này mình có muốn lo cũng không lo được. Hần nhú mày, ánh mắt chậm chậm nhìn ra ngoài cửa sổ. Hôm nay gặp mấy người đó, rốt cục là vì cái gì? Đến lúc đó Lý Dật đột nhiên nhớ ra, hôm nay mình đã đoạt được bản đồ từ trong tay Cổ Thiên, cũng có miêu tả chi tiết về nơi này. Đột nhiên đúng lúc này, Lý Dật chợt có chút kích động muốn lôi tấm bản đồ ra...

Sau khi ngồi tâm tình cùng với Ngu Huyền Đại Đế như vậy đến nửa đêm, vị Ngu Huyền Đại Đế 'sợ hãi' này mới cảm thấy mệt, đã thiếp ngủ trong sự hầu hạ của đám cung nữ.

Lý Dật diễn kịch thì phải diễn cho đến hết, hần ở bên ngoài tấm cung của Ngu Huyền Đại Đế lưu lại một chút thân pháp, sau đó mới nhanh chóng rời đi.

Những việc khác không đáng kể, chỉ có điều ba món đồ vật trong kho phòng nhất định không được để mất, nếu không cũng không biết ăn nói thế nào với Hương Hương Quận chúa. Hơn nữa Lý Dật cũng tin tưởng rằng, nếu mình không thể ăn nói với Hương Hương Quận chúa, thì nàng ấy nhất định sẽ cấp lệnh một lý do hợp lý để giết chết mình.

Sốt ruột, Lý Dật lại trở về kho phòng, đến đó hần mới phát hiện ra những thị vệ ở trong kho phòng đều bị ngắt hết. Nhìn bọn họ, cũng không biết là đã ngắt bao lâu đoán là do bọn người Diệp Thanh Vũ ra tay.

Lý Dật cũng không tìm hiểu nguyên nhân bọn họ bị ngắt, mà nhanh chóng chạy sâu vào trong kho phòng, đẩy cửa ra khi nhìn thấy ba món đồ vật ấy vẫn còn nguyên vẹn thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Cái cửa này, xem như mình đã bị phát hiện rồi, bất luận thế nào kho phòng này mình cũng không thể ở đây trông giữ nữa, nếu không cũng sẽ xảy ra chuyện bất trắc lần nữa.

Lần này, việc trong Hoàng thành xảy ra ồn ào như vậy, chắc hẳn Hương Hương Quận chúa nhất định cũng đã biết rồi. Chỉ là không biết công tác chuẩn bị của nàng ấy và Kim Bằng Yêu Vương thế nào rồi.

Lý Dật ngẫm nghĩ, hơi nhú mày, nhưng việc này nghĩ mãi cũng vô ích. Hần như có hòn đá nặng trong lòng, đang muốn cùng Hồng Thiên Thánh Giả nghiên cứu cách sử dụng pháp môn của Lưu Hỏa đấu khí.

Đúng vào lúc này, có một thanh âm trầm thấp vang lên:

-Không tệ!

Giọng nói này Lý Dật đã quá quen thuộc rồi, hần co người, lập tức quay người, đúng lúc nhìn thấy Hương Hương Quận chúa đang dựa vào tủ sách, thần thái tùy tiện nhưng vẫn rất phong nhã.

Nhìn thấy Quận chúa, Lý Dật thờ nhẹ một cái cười nói:

-Quận chúa đã trở về?

Câu nói này của hắn có thể nói là rất không khách khí, nhưng Hương Hương Quận chúa lại nghe rất bình thường, đôi mắt dừng lại trên ba món đồ vật, mới gật đầu nói:

-Lần này làm khó cho người rồi. Ta vốn nghĩ rằng, coi như là có người cố ý đến khổ phòng, nhiều nhất cũng chỉ là nhân vật nhỏ như chuột. Nhưng từ dấu vết người để lại, đàn chuột này lại là một đàn chuột lớn!

Lý Dật cười khổ nói:

-Thật xấu hổ, ta không phải là đối thủ của năm người họ, chỉ có thể dùng cách này để che mắt bọn họ, xin đừng trách tội.

-Ồ, lần này người đến là ai? Không phải là bọn Huyết Ma Tộc chứ?

Hương Hương Quận chúa nửa cười nửa không nói.

Biểu hiện cao thâm này của nàng ta làm Lý Dật hơi thót tim. Tuy hai bên là quan hệ hợp tác, nhưng đối với Hương Hương Quận chúa, Lý Dật cũng không dám tùy tiện trêu đùa.

Hơn nữa, rất khó nói ngoài mình ra, Hương Hương Quận chúa còn có tai mắt trong Hoàng thành này hay không? Cũng may trên đường cũng không để lộ kẽ hở gì... Hy vọng...

Nghĩ đến đây, Lý Dật cười lạnh một tiếng nói:

-Lại nói, người đến lần này có ba người là đối thủ luôn đối đầu với ta, hai người còn lại thì ta không quen biết, chắc chắn họ hợp tác với nhau chạy đến đây!

-Địch thủ luôn đối đầu? Chính là bọn người đến để tham gia Tế Thần Huyết Điển à?

Hương Hương Quận chúa thản nhiên nói.

-Cũng gần như thế!

-Thế nào? Gặp người của mình, không nở ra tay phải không?

Nhìn vẻ mặt của Hương Hương Quận chúa, Lý Dật chỉ lạnh lùng cười, nói:

-Nếu ba người đó chết đi, ta vui mừng không sao nói hết hết, làm sao mà không nở ra tay chứ?

Dứt lời, Lý Dật đem việc xảy ra trong mật đạo hôm nay kể sơ lược lại, thậm chí cả chuyện Thất Tinh Giới Chỉ cũng không giấu diếm.

Hắn cũng không biết Hương Hương Quận chúa trở về đã bao lâu rồi, dù sao trong cả quá trình, mình cũng không có bất kỳ chỗ bất thường nào, cho dù có nói ra chắc cũng sẽ không có trở ngại gì lớn. Tất nhiên, đó là những gì Lý Dật nghĩ, cũng không có nói ra.

Đợi cho Lý Dật nói xong, biểu hiện của Hương Hương Quận chúa rất kỳ diệu.

Nàng ta chỉ mỉm cười, nói:

-Thất Tinh Giới Chỉ? Thất Tinh Giới Chỉ của Bắc Đẩu Tông?

Vừa nói, ánh mắt nàng ta dường như hướng về phía bàn tay của Lý Dật, Lý Dật hơi giật mình, nhưng sắc mặt vẫn rất tự nhiên, thản nhiên nói:

-Phải... Có vấn đề gì không?

Đối mặt với câu hỏi ngược lại của Lý Dật, Hương Hương Quận chúa có phần hơi nghi ngờ, mới thản nhiên nói:

-Thất Tinh Giới Chỉ... Hầy... Nếu thật sự mất đi vật đó, lão lập dị của Bắc Đẩu Tông kia chắc chắn đêm đêm sẽ mất ngủ rồi.

-Chắc chắn là vậy...

Lý Dật gật đầu. chợt giật mình nói:

-Cô cô, cô cũng biết Bắc Đẩu Tông?

-Sao ta lại không thể biết Bắc Đẩu Tông chứ?

Hương Hương Quận chúa mỉm cười, ánh mắt nhìn vào mắt Lý Dật, càng kỳ lạ hơn.

Lý Dật cũng thấy sợ hãi trong lòng, chỉ lắc nhẹ đầu, lúc sau mới chuyển chủ đề nói:

-Không biết việc đại sự đó, cô cô và Kim Bằng Yêu Vương đã chuẩn bị đến đâu rồi?

-Xong đến 8.9 phần rồi, mấy ngày nay chúng ta có thể ra tay rồi...

Hương Hương Quận chúa thần nhiên nói:

-Chỉ có điều...

-Chỉ có điều gì?

-Chỉ có điều trước khi làm việc này, phải giải quyết trước một phiền phức nhỏ bên cạnh chúng ta...

Hương Hương Quận chúa nửa cười nửa không, nói:

-Lão quỷ đó trong Đế Đô của Huyết Ma Tộcm hãy để ta và Kim Bằng đối phó. Còn về năm người mà người nói, người hãy nghĩ cách giải quyết đi. Theo như người nói, họ không chừng sẽ tiếp tục thâm nhập vào Hoàng thành này. Nếu làm hỏng việc tốt của ta, thì không ổn rồi.

Lý Dật hơi nhú mày, lát sau, hắn đã hiểu ra, đây có lẽ là Hương Hương Quận chúa đang thử hắn.

Nếu hắn đoán không nhầm, việc đại sự mà Hương Hương Quận chúa và Kim Bằng Yêu Vương muốn làm, chắc hẳn là rất quan trọng, vì vậy tuy nàng ấy có là tuyệt thế ma đầu thì cũng phải rất thận trọng. Chắc hẳn nếu không phải là bọn họ cần mình, bản thân mình cũng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi...

Vì vậy thì trước khi sử dụng mình, họ tất nhiên dùng trăm cách để thử mình rồi. Nói không chừng, việc tới hôm qua, cũng là để thử mình. May mà mình cũng có chút thủ đoạn ít nhất cũng đã giết được Cổ Thiên năng lực cũng đã biểu hiện hết ra. Chỉ hy vọng Hương Hương Quận chúa chú ý đến điều này, coi mình như con kiến, vậy thì những ngày sau này mới có cơ hội ra tay.

Lý Dật không tin, Hương Hương Quận chúa và Kim Bằng Yêu Vương đó sẽ có lòng tốt để mình dễ dàng đạt được Huyết Nhân Linh Tuyền. Không chừng sau khi bị lợi dụng xong, thì mình cũng đã xương cốt không còn rồi.

Vì vậy thì trước khi bị lợi dụng cũng phải chuẩn bị trước. Tuy những chuẩn bị này có lẽ vẫn chưa thể nói là có hiệu quả cho lắm.

Thở chậm ra một cái, Lý Dật đón lấy ánh mắt của Hương Hương Quận chúa, một lúc sau, hắn mới cười nhẹ nói:

-Cho dù thế nào năm người đó hãy để tôi giải quyết.

Hương Hương Quận chúa cười nhẹ một cái, trong nụ cười vài phần hàm ý, nhưng lại rất phức tạp cuối cùng chỉ nói một câu:

-Vậy thì... Ta ở đây đợi tin tốt của người...

Lý Dật gật nhẹ đầu, ánh mắt lại rơi vào phiến đá, sau đó thân hình lóe lên lại biến mất không thấy vào trong bóng tối phía sau.

Một lúc sau...

Hương Hương Quận chúa mới thở dài nhẹ một cái, thần nhiên nói:

-Lý Dật này, rốt cục có đáng tin hay không!

Bóng tối dần dần bao phủ bốn phía, lát sau hình thành hư ảnh một cái mặt người, sau đó nghe thấy tiếng của Kim Bằng Yêu Vương thần nhiên vang lên:

-Những điều hắn nói, đều giống những điều ta thấy được khi vừa đến... Chỉ có điều...

-Chỉ có điều gì?

Hương Hương Quận chúa lạnh lùng hỏi.

Kim Bằng Yêu Vương suy tư trong chốc lát, mới chậm rãi nói:

-Chỉ có điều, theo như tôi thấy hần rất quan tâm đến một người trong số đó...

Nghe vậy, Hương Hương Quận chúa chỉ thoáng gật nhẹ đầu, một lúc sau lại mỉm cười, chỉ mỉm cười, nhưng vô cùng vi diệu...

295. Q.3 - Chương 95: Động Thủ

Cuối năm tại Đại Đô trên Tu La Đảo cũng không có quá nhiều khác biệt so với bên ngoài. Sắc thu dần qua, thời tiết bắt đầu lạnh, đoàn người đến đây vì Thu Tế Lễ nhiều hơn bình thường. Nhưng mà, những người đi lại trên đường Đại Đô lại ít hơn so với ngày bình thường.

Lý Dật chấp tay sau lưng đi dạo trên đường, con mắt chậm chậm nhìn xung quanh nhưng lại không chú ý lâu vào chỗ nào.

Đã là ngày thứ ba sau buổi tối hôm đó, Đại Đô dường như tất cả đều vẫn không có gì thay đổi, ít nhất bề ngoài thì vẫn như vậy. Nhưng bên trong lại ngầm thay đổi, không phải người nào cũng biết điều này.

Lý Dật chỉ chậm chậm đi dạo, đồng thời hần cũng rất rõ nhiệm vụ của mình, chính là trong thời gian này, phải nhanh chóng giải quyết sạch sẽ ‘phiên phúc nhỏ’ kia, không được để ảnh hưởng đến việc đại sự sau này.

Chỉ có điều, Hương Hương Quận chúa lại không quy định hần phải giải quyết những phiên phúc vô vị đó trong khoảng thời gian bao lâu, vậy thì hần càng không cần phải vội.

Để hần chủ động đi tìm đoàn người Diệp Khinh Vũ, là tuyệt đối không thể... Nhưng để họ tìm ra mình, thì không phải là việc khó...

Lúc đi dạo trên đường Lý Dật không hề có ý che giấu khí tức đấu khí trên người mình. Nếu nhìn trong đám người bình thường, thì Lý Dật dường như nổi bật hơn hần làm người khác khó có thể tiếp cận.

Mà trong con mắt những người tu luyện đấu khí, loại cảm ứng này không phải chỉ là muốn bắt chuyện thôi.

Lúc những người khác nói chuyện, có một người có đấu khí đi ngang qua, ở bên ngoài thì không ít gặp, nhưng bên trong Đại Đô này, chắc cũng chỉ có một Lý Dật là to gan lớn mật như vậy.

Trong hai ngày đầu, Lý Dật đã bí mật linh cảm được, đoàn người Diệp Khinh Vũ không bị dẫn dụ đến, mà lại dẫn dụ đến mấy gã Huyết Ma nhãi nhép khác. Chỉ có điều mấy người này hình như biết quan hệ giữa hần và Hương Hương Quận chúa, chỉ thoáng nhìn trộm một cái rồi nhanh chóng bỏ đi. Cho đến hôm nay, hần vẫn đi lại như vậy, đám Huyết Ma đó cũng không có hứng thú với hần nữa rồi.

Nhưng điều quan trọng là, có thể dẫn dụ đám người của Diệp Khinh Vũ đến hay không?

Lý Dật mỉm cười, tốc độ và động tác của chân hần dần chậm lại đi về phía người thừa thốt khu Đông thành.

Sau khi đi qua vài con phố, trong đầu hần liền hiện ra giọng nói của Hồng Thiên Thánh Giả:

-Tiểu tử, có người đuổi kịp ngươi rồi!

-Ta đợi bọn người này đã lâu rồi!

Trong lòng Lý Dật kêu lên một tiếng đắc thắng, bước chân chậm dần rồi dừng lại.

Chỉ vì phía trước đã có thêm một người nữa. Người này mấy ngày trước Lý Dật vừa gặp qua, rất quen thuộc với hình dáng của người này.

Người này xuất hiện trước mắt, đứng ở giữa con đường phía trước, trên người là áo khoác màu xanh, thân hình cao to, khuôn mặt hơi gầy, hình dáng như một lát cắt, vô cùng rõ ràng. Chỉ có điều, ánh mắt người này có chút kỳ quái, pha lẫn thú vị nhìn về phía Lý Dật.

Trên khuôn mặt của Lý Dật cũng hiện lên một nụ cười tự nhiên. Một lúc sau, nụ cười biến mất, lại trở về nửa cười nửa không.

Sau đó từ phía sau, trên nóc nhà, hình như cùng lúc đó có những khí tức huyền diệu truyền tới, hiển nhiên đường lùi của mình cũng đã bị phong tỏa.

Tuy nhiên trong tình huống này, vẫn còn có một ánh mắt phức tạp chú ý đến mình.

Nhưng Lý Dật lại biết rất rõ hắn đã bị năm người bao vây. Hơn nữa, bất kỳ người nào ở đây năng lực thể hiện đều mạnh hơn hắn.

Tuy nhiên, đây là kết quả mà mình mong muốn. Nhưng vào lúc này, Lý Dật không kìm được lạnh lùng cười trong lòng một tiếng.

Bốn người còn lại, cũng không cần phải nghĩ xem họ là ai nữa. Ánh mắt của Lý Dật chậm chậm nhìn vào người phía trước, người này chắc là... ‘Lý đại ca’?

Ánh mắt hai người có phần kỳ quái nhìn nhau một lúc, Lý Dật mới thản nhiên cười, nói:

-Các hạ chắc không phải là người của Huyết Ma Tộc? Không biết, vì sao lại muốn cản đường ta?

‘Lý đại ca’ kia hơi nhíu mày nhìn Lý Dật. Trên thực tế, ba ngày trước họ đã linh cảm được khí tức của Lý Dật, chỉ có điều lúc đó có Huyết Ma Tộc đột nhiên xuất hiện, bọn họ không thích hợp lộ diện. Nhưng lúc này sau khi đã lộ diện, lại đổi lại một câu nói này của Lý Dật?

‘Lý đại ca’ này đối với phong cách, hành vi của Lý Dật đã rõ bảy tám phần rồi, coi như là hắn không rõ, có thêm hai người Tông Kiệt Khánh và Diệp Khinh Vũ, hắn không muốn biết cũng khó.

Theo như hắn biết, thì Lý Dật tuyệt đối không phải là thằng ngốc, cũng không phải là một người dễ đối phó... Thậm chí hắn cũng khẳng định, người mà Diệp Khinh Vũ nghi ngờ chưa chắc không phải là Lý Dật. Vì vậy mới có cuộc phục kích ngày hôm nay.

Chỉ có điều, cục diện vốn định sẵn lại không xảy ra, đối phương lại hỏi một câu như vậy thì làm cho ‘Lý đại ca’ trở tay không kịp.

‘Lý đại ca’ nghi ngờ trong chốc lát trầm giọng nói:

-Lý Dật các hạ, ta đúng không phải là Huyết Ma Tộc... Chỉ là...

-Đã không phải người Huyết Ma Tộc, vậy tại sao lại cản đường ta?

Con mắt của Lý Dật đảo qua người ‘Lý đại ca’ một cái, như cười như không, ‘Lý đại ca’ chưa nói xong, đã bị chặn họng.

‘Lý đại ca’ hơi cay mũi, nhưng mà cũng không bị lời nói của Lý Dật làm lúng túng, mà chỉ thản nhiên cười, nói:

-Tại hạ người Đế quốc Vân Đế, Lý Dẫn Chứng!

Cái tên này không có bất kỳ ấn tượng nào trong lòng Lý Dật, hắn chỉ lộ ra một chút sắc thái, thản nhiên cười một cái nói:

Vậy thì tốt, Lý Dẫn Chứng các hạ, tại sao hôm nay ngài lại dẫn người chặn đường ta? Muốn chặn đường cướp của hay là có chuyện gì muốn nói?

Dường như không ngờ thái độ của Lý Dật lại dứt khoát như vậy Lý Dẫn Chứng cười nói:

-Lý Dật các hạ không cần phải quá lo lắng, hôm nay năm người chúng tôi xuất hiện, không phải là đến gây phiền phức cho các hạ. Chỉ có điều, có vài chuyện muốn làm rõ để tránh hiểu nhầm!

Nghe vậy thì Lý Dật lại từ từ quay người, nhìn quanh một vòng, cố ý dừng lại phía Diệp Khinh Vũ một lúc, mới biểu lộ vẻ mặt tự nhiên, nói:

-Thì ra là Diệp Đại Tiểu thư Tông Thiếu gia... đều là bạn cũ! Nhưng mà, Lý Dẫn Chứng các hạ, coi như ta và họ có dây dưa qua lại gì đó, cũng là việc của chúng ta hình như không liên quan gì đến ngài?

Những người khác đều lạnh lùng cười, không nói gì. Lý Dật cố ý nhìn qua phía Thần Thần, thấy sắc mặt nàng ấy trắng bệch, cũng không biết đang nghĩ đến cái gì.

Lòng Lý Dật hơi dao động, nhưng giả bộ như không biết chuyện gì cả, vẫn quay đầu nhìn Lý Dẫn Chứng.

Lý Dẫn Chứng dường như hơi lúng túng, nhưng biểu hiện này lại càng làm cho Lý Dật cảnh giác. Xem biểu hiện của người này tối hôm đó, hắc hắc nhiên không phải là người bình thường, rõ ràng là đóng kịch...

Sau một hồi lúng túng, Lý Dẫn Chứng ho khan một tiếng, nói:

-Mấy người chúng tôi chặn đường các hạ, tất nhiên không phải là vì việc ngài với Diệp Tiêu thư trước đây ở Đế quốc Thiên Phong. Nói ra, cũng là việc của hai người, tôi quả không nổi... Nhưng mà... Tôi có một chuyện, không thể không hỏi rõ, muốn xin các hạ một câu trả lời thích đáng.

Lý Dật lạnh lùng cười:

-Nếu tôi không trả lời?

Lý Dẫn Chứng không tiếp lời, chỉ cười nói:

-Không biết Lý Dật các hạ vì sao lại đến Đại Đô này?

Lý Dật lạnh lùng nói:

-Ngài có thể đến Đại Đô, còn ta thì không thể sao?

Nghe vậy Lý Dẫn Chứng chỉ cười, không nói gì. Tông Kiệt Khánh phía sau lạnh lùng cười, nói:

-Lý Dật, người không phải giả bộ như vậy, chúng ta hỏi gì thì trả lời nấy, nếu không, ta bảo đảm ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người!

Lý Dật từ từ quay đầu, ánh mắt hắc đảo qua người Tông Kiệt Khánh, mới thản nhiên nói:

-Không ngờ đường đường là Đại Tiểu thư của Đế Đô Tông Gia lại làm con chó cho kẻ khác. Nếu mấy lão già bắt tử trong nhà người biết, không biết có xấu hổ mà thất cổ tử hay không!

-Người nói gì?

Tông Kiệt Khánh mặt biến sắc tức giận quát.

Lý Dật vẫn thản nhiên như cười như không nói:

-Mấy lời vừa nãy, đều là lời do tỷ tỷ mỹ nữ của người nói, ta vẫn có vài phần sợ ... Nhưng do Tông Kiệt Khánh người nói thật sự không có chút khí thế nào... Tông Thiếu gia, ta cho người một lời khuyên nhé! Người không có việc gì làm thì hãy ngoan ngoãn về nhà làm em ngoan đi! Ta nghĩ tỷ tỷ mỹ nữ đó thế nào cũng sẽ không ngược đãi thẳng em bảo bối như người đâu! Không chừng, một ngày nào đó đồ phế vật nhà người được một bước thăng thiên. Do quá mức yêu thương nên vị tỷ tỷ mỹ nữ kia thậm chí sẽ lấy luôn người làm chồng. Tông Gia các người không phải lo tuyệt hậu rồi! Nói như vậy, vẫn còn tốt hơn là phải làm chó đi theo người ta như người bây giờ phải không?

Đoàn người Diệp Khinh Vũ đều biết hiềm khích giữa Tông Kiệt Khánh và Lý Dật, nhưng không ngờ Lý Dật lại nói những lời cay độc như vậy.

Sự việc phát triển đến tình trạng này, dường như đã bắt đầu mất kiểm soát. Trong tiếng cười lạnh lùng của Lý Dật, ánh mắt của Tông Kiệt Khánh đột nhiên vô cùng sắc bén nhìn Lý Dật một cách căm thù, nghiêng răng nói:

-Lý Dật, người đừng có khinh người quá đáng!

-Ta khinh người đấy, thì làm sao?

-Khốn kiếp! Ngươi hãy chết đi!

Tông Kiệt Khánh hét lên chân đạp mạnh một cái, toàn thân nhanh chóng phóng về phía Lý Dật. Trong lúc đó hai tay hắn vung mạnh, một luồng hàn băng nhỏ lan tràn trên bàn tay hắn, sau đó hắn ra một chưởng vô cùng mạnh.

-Hàn Băng Chưởng!

Một chưởng này của Tông Kiệt Khánh hoàn toàn nằm trong dự liệu của Lý Dật, hắn trong lòng chỉ cười thầm. Đồng thời cũng có vài phần kinh ngạc, vị Thiếu gia Tông Kiệt Khánh trước mắt này lại chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, lại đạt được cấp bậc Đấu Sư?

Nhưng mà, cũng chỉ là Nhất Tinh Đấu Sư mà thôi!

Lý Dật cười thầm, tay phải đã nắm chặt nắm đấm, ánh điện màu lam tím nổi lên trong nắm đấm của hắn. Sau đó, hắn đón lấy chưởng của Tông Kiệt Khánh, đánh ra một chưởng tàn nhẫn.

Một tiếng rên khê vang lên, quyền chưởng của hai người trong nháy mắt đụng vào nhau. Một dòng hàn băng lạnh lẽo từ lòng bàn tay Tông Kiệt Khánh lan ra dưới ánh chớp cuồng bạo trong nắm đấm của Lý Dật ầm ầm vỡ vụn.

-Phốc

~~Một dòng máu phun ra! Toàn thân Tông Kiệt Khánh lùi về phía sau mười mấy bước, mới thất tha thất thểu đứng lại!

Trong con mắt hắn rõ ràng hiện lên vài tia kỳ quái. Hắn tuy biết Lý Dật không dễ đối phó, nhưng lại không ngờ hắn lại lợi hại đến mức này! Tên tiểu tử này, coi như là chưa đạt đến đến lực lượng cấp Đấu Sư, cũng đã khó đối phó như vậy sao? Hay là nói, hắn cũng đột phá rồi?

Nghĩ đến đây khóe mắt của Tông Kiệt Khánh đã kịch liệt nhảy dựng lên.

Mặt khác, Lý Dật cũng bị một lực lượng cường hãn trong một chưởng của Tông Kiệt Khánh đánh xuống mặt đất lùi lại mấy mét. Sau khi hắn dừng lại chỉ lạnh lùng cười, tay phải nắm chặt, đang định muốn đánh tiếp.

Nhưng vào lúc này, Lý Dẫn Chứng ở phía sau thở dài một tiếng, trầm giọng nói:

-Hai vị dừng tay! ở đây là Đại Đô tuyệt đối không phải là nơi để ra tay! Lý Dật các hạ, xin hãy nể tình dừng tay!

Lý Dật thản nhiên cười, lần này hắn chỉ làm bộ vậy thôi. Nói thế nào thì đối với hắn, gã Tông Kiệt Khánh này còn sống vẫn còn có chỗ dùng, sau này khi tìm Tông Băng tính sổ. hắn có thể giúp đỡ được, Lý Dật làm sao nỡ giết hắn ngay bây giờ!

Nghe vậy thì Lý Dật vừa may có đường lui, chỉ lạnh lùng cười một cái nói:

Vậy thì ta nể mặt Lý Dẫn Chứng các hạ, nhưng Tông Kiệt Khánh ta cảnh cáo ngươi! Kiêu ngạo cũng phải có cái giá của kiêu ngạo! Một kẻ thực lực tầm thường như ngươi, chỉ dựa vào thể lực gia tộc mà bắt nạt người khác, một chút bản lĩnh cũng không có, còn đòi lên mặt với mọi người... Ta nói cho ngươi biết... Đây không phải là làm đáng, mà là ngu ngốc...

296. Q.3 - Chương 96: Tẩy Tủy Binh Khí

Sắc mặt của Tông Kiệt Khánh biến đổi dữ dội, tựa hồ như nằm ở ranh giới có thể bạo phát bất cứ lúc nào, nhưng hình như ánh mắt lạnh lùng của Lý Dẫn Chứng khiến hắn trong nháy mắt phải trấn định trở lại.

Màn kịch này lọt vào tầm mắt của Lý Dật, nhãn thần của hắn hơi có chút lóe lên. Tên Lý Dẫn Chứng này là nhân vật không hề đơn giản...

Nếu không phải có nhân cách mị lực và thân thủ cao cường thì việc gì một kẻ vốn luôn luôn kiêu ngạo như Tông Kiệt Khánh phải nghe lời hăn như vậy chứ?

Còn về khả năng Tông Kiệt Khánh muốn lợi dụng hăn? Chỉ cần suy nghĩ đến đầu óc của vị Tông Đại Thiếu gia này, Lý Dật cảm thấy, khả năng này cực thấp, cực kỳ thấp...

Sau một phen làm ra vẻ ta đây, Lý Dẫn Chứng lại một lần nữa chấp tay với Lý Dật. Tựa hồ vì quan hệ đến thực lực của Lý Dật, thái độ của hăn đã cung kính thêm mấy phần, nhưng vẫn mang theo mấy phần cổ quái, thản nhiên nói:

-Lý Dật các hạ, xung đột vừa rồi của chúng ta hãy bỏ qua không nhắc đến. Nhưng mà...vấn đề ta hỏi, Lý Dật các hạ vẫn nên trả lời một chút thì tốt hơn. Phải biết rằng, sở dĩ chúng ta chất vấn các hạ chuyện đó, chẳng qua là không muốn gây ra hiểu lầm mà thôi! Hơn nữa, nếu nói rõ sự tình ra, mọi người cũng đều là người đến tham gia Tế Thần Huyết Điển, nói không chừng còn có thể linh động hợp tác nữa, đúng không?

Những lời này nói rất hợp tình hợp lý, nhưng trong lòng Lý Dật mặc dù cười giễu liên tục, ngoài mặt vẫn lộ ra biểu hiện có chút suy nghĩ, một lát sau mới thở dài một hơi nói:

-Lý Dẫn Chứng các hạ nói cũng đúng, chúng ta dù sao đều là nhân loại, ở nơi như Đại Đô này, nếu vì hiểu lầm mà động thủ há không phải càng tiện nghi cho những tên Huyết Ma đó sao. Vậy thì xin các hạ hãy hỏi đi... Nhưng mà, ta phải nói trước, hỏi là hỏi nhưng nếu có người nào đó hỏi mà có chủ ý khác, thì đừng trách ta không khách khí!

-Lý Dật! Người nói vậy là có ý gì?

Lý Hạo lúc này tựa hồ cũng không nhịn được, nghe vậy liền lạnh lùng nói.

Lý Dật cười cười nói:

-Thủ đoạn của ta, có lẽ Lý Dẫn Chứng các hạ không biết, nhưng bốn người các vị có lẽ phải biết rõ ta có ý gì chứ, còn cần ta phải nói rõ ra nữa sao?

Sắc mặt của Lý Hạo hơi có chút biến đổi, nhưng không thềm nói lại, sắc mặt của Tông Kiệt Khánh lại khó coi vô cùng. Trái lại hai người Diệp Khinh Vũ và Thần Thần, sắc mặt lại mang theo mấy phần cổ quái, chẳng qua, phỏng chừng cũng có chút suy nghĩ.

Lý Dẫn Chứng nhìn thấy bầu không khí lại trở nên căng thẳng, hăn vội dẫn dắt vào chủ đề câu chuyện, mau chóng nói:

-Lý Dật các hạ vẫn là câu hỏi đó, không biết vì sao người phải tới Đại Đô chứ?

Mặc dù đồng dạng vẫn là câu hỏi này, nhưng ngữ khí của câu hỏi lúc này hoàn toàn khác so với lúc vừa rồi, tôn kính thêm mấy phần, ít đi mấy phần tự cao tự đại.

Lần này, Lý Dật ngược lại cũng không tránh né câu hỏi, chỉ cười thản nhiên nói:

-Vì một chuyện đại sự!

-Không biết là chuyện gì?

Lý Dẫn Chứng nhíu mày nói.

Lý Dật liếc nhìn Lý Dẫn Chứng một hồi, mới thản nhiên nói:

-Người thật sự muốn biết sao?

Lý Dẫn Chứng gật đầu nói:

-Lý Dật huynh đệ cứ nói đừng ngại, ta bảo đảm bắt kẻ người vì chuyện gì mà đến, chúng ta cũng sẽ không ngăn cản người!

Lý Dật cười lạnh một tiếng, trong nụ cười có rất nhiều sự khinh bỉ:

-Cho dù là muốn ngăn cản ta, sợ rằng các người cũng không làm được?

Dứt lời, Lý Dật đã tiện tay lên, Đoạt Hồn Nhận trong tay áo nhất thời xé gió bay ra, đâm lên mặt đất trước mặt Lý Dẫn Chứng.

Đối với thứ binh khí cổ quái này của Lý Dật, Lý Dẫn Chứng hiển nhiên cũng có nghe nói qua, nhân Thần của hắn hơi sáng lên nói:

-Đây chính là vũ khí... của Lý Dật huynh đệ?

-Đoạt Hồn Nhận!

Lý Dật dùng lời nói thần nhiên trả lời.

Lý Dẫn Chứng liếc nhìn vài lần, trước mặt sáng ngời, nói:

-Quả nhiên là thần binh lợi khí! Nếu ta không nhìn nhầm, có lẽ là vũ khí cấp 8 đúng không? Vũ khí như vậy, cho dù là trong Tông môn của ta cũng không có được mấy cái, Lý Dật huynh đệ thật là có phúc khí cực tốt!

Nói xong, trong mắt của Lý Dẫn Chứng lóe lên mấy tia tham lam.

Còn mấy người ở phía sau, khí tức trong nhân Thần lại càng thêm phức tạp, ngoài sự ước ao, đổ kỵ, hận thù ra, tựa hồ còn có chứa nhiều tình cảm.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, tiện tay nhặt Đoạt Hồn Nhận về, thần nhiên nói:

-Chắc hẳn, Lý Dẫn Chứng các hạ ngươi cũng biết, Tu La Đảo này là một trong chín đại Huyết Sát Chi Địa trong truyền thuyết!?

Khuôn mặt của Lý Dẫn Chứng hơi sáng lên nói:

-Cái này, ta đương nhiên là biết... Chẳng qua, nghe nói nơi Huyết Sát Chi Địa này là nơi tu luyện cực kỳ tốt đối với rất nhiều Công pháp thâm độc... Nhưng Đấu khí Lôi thuộc tính của Lý Dật huynh đệ, đường đường là đấu khí quang minh chính đại, tựa hồ không cần...

Lý Dật hừ một tiếng nói:

-Ai nói là ta tới tu luyện? Đừng nói là ngươi không nhìn ra ý tứ của ta?

Lý Dẫn Chứng ngây người sửng sốt, ánh mắt liếc nhìn về nơi vừa rồi Đoạt Hồn Nhận đâm xuống, mới chần chừ nói:

-Lý Dật huynh đệ chẳng lẽ... Ngươi muốn đem Đoạt Hồn Nhận... Cái này...

Trong lòng Lý Dật khẽ cười thầm, ngoài mặt cười lạnh lùng nói:

-Nhân lực của ngươi quả nhiên không tệ! Không sai! Lần này ta tới Đại Đô, chính là vì muốn tìm Huyết Nhân Linh Tuyền, sau đó lợi dụng nước suối của nó, tẩy tủy Đoạt Hồn Nhận của ta, xem nó có thể có cơ hội tiến hóa thành vũ khí cấp 9 hay không!

Mặc dù sớm đã đoán được mấy phần, nhưng sắc mặt của Lý Dẫn Chứng vẫn biến đổi, một lát sau mang theo sắc mặt phức tạp nói:

-Nếu đúng là như vậy thì hy vọng Lý Dật các hạ sẽ có vận khí tốt. Phải biết rằng, xác suất tẩy tủy binh khí thành công không đến một phần mười, nếu thất bại, binh khí tốt như vậy sẽ...

Lý Dật lạnh lùng cắt lời nói:

-Nhưng nếu như thành công, sẽ trở thành binh khí cấp 9... Sự khác biệt giữa binh khí cấp 8 và binh khí cấp 9 như thế nào, ắt hẳn Lý Dẫn Chứng các hạ cũng biết rất rõ chứ!

Sắc mặt của Lý Dẫn Chứng chùng xuống, một lát sau khẽ gật đầu nói:

-Thì ra là vậy, xem ra chúng ta đã hiểu lầm Lý Dật các hạ ngươi rồi... vấn đề này hãy bỏ qua không đề cập tới nữa...

Lý Dật thần nhiên nói:

-Người còn vấn đề gì cứ tiếp tục hỏi đi!

Lý Dẫn Chứng khẽ gật đầu, mới chậm rãi nói:

-Vậy thì không biết vì sao, trong ba ngày nay Lý Dật huynh đệ người lại không ngừng phát ra khí tức, tựa hồ giống như muốn dẫn dụ người nào đó, điều này là vì sao?

Sắc mặt cổ quái của Lý Dật liếc nhìn Lý Dẫn Chứng mấy lần, sau khi làm đủ tư thái, mới thở dài một hơi nói:

-Nói thật ra, cũng không có chuyện gì quan trọng, nhưng đi cùng ta tới Đại Đô này còn có một đồng bạn, tên là Cổ Thiên. Chỉ là từ ba ngày trước hắn đột nhiên biến mất. Thứ quan trọng để ta tìm ra Huyết Nhân Linh Tuyền lại nằm ở trên người hắn... Bây giờ hắn lại biến mất không thấy, ta đương nhiên chỉ có thể dùng cách này để thử xem sao, chỉ muốn tìm ra hắn... Bằng không, những ngày tháng vất vả này sợ rằng sẽ trở nên vô ích!

Biểu hiện của Lý Dật khéo léo đến cực hạn, tựa hồ như mang mấy phần đau xót và nghi hoặc, cũng giải thích vô cùng khéo léo những biểu hiện không thích hợp mấy ngày hôm nay. Hơn nữa cách nói này của hắn cũng khiến người ta không thể không tin. Mặc dù ai cũng biết trong lời nói này của hắn khẳng định có chỗ nào đó mơ hồ không thật, nhưng mà, nếu người ở dưới tình huống như vậy, còn chờ đợi người ta ăn nói thể nào nữa chứ?

Sắc mặt Lý Dẫn Chứng trở nên quái dị, một lát sau mới liếc nhìn sau người Lý Dật, thản nhiên nói:

-Nếu đã như vậy thì vấn đề cuối cùng này tựa hồ không hỏi cũng biết!

Lý Dật gật gù đầu nói:

-Nếu đã như vậy thì vậy thì ta xin cáo từ trước...

-Chờ một lát, người vẫn không thể đi!

Khi Lý Dật đang chuẩn bị tư thế rời đi, nhưng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Diệp Kinh Vũ đã nhanh chóng vang lên.

-Ta đang chờ người đây!

Lý Dật đương nhiên biết chỗ quan trọng cuối cùng này cũng là chỗ quan trọng nhất trong hành động lần này của hắn. Lập tức, hắn chậm rãi xoay người, trên mặt vừa vịn để lộ ra một nụ cười châm chọc:

-Không biết, Diệp Tiểu thư người còn có vấn đề gì cần hỏi sao?

Sắc mặt Diệp Kinh Vũ khẽ biến đổi, một lát sau mới cắn răng nói:

-Lý Dật, ta hỏi người! Tối ba ngày trước! Người ở đâu?

-Ở đâu sao?

Nhân thần của Lý Dật hơi hơi nheo lại, sau đó mới nói:

-Vấn đề này ta không tiện nói! Lý Dẫn Chứng các hạ, không biết, vấn đề này ta có thể không trả lời có được không?

Lý Dật không trả lời Diệp Kinh Vũ, nhưng quay đầu lại liếc nhìn Lý Dẫn Chứng, điệu bộ này khiến Diệp Kinh Vũ tựa hồ run rẩy toàn thân.

Biểu hiện của Lý Dẫn Chứng cũng có chút xấu hổ, hắn ho khan một tiếng rồi mới nói:

-Chuyện này, Lý Dật các hạ, nếu không phải là chuyện gì đáng ngại, người cứ nói thẳng ra không phải ngại ngần gì!

Lý Dật cười lạnh một tiếng, mới quay đầu lại đưa mắt liếc nhìn Diệp Kinh Vũ, thản nhiên nói:

-Tối hôm đó, có lẽ nên nói là từ tối hôm đó cho đến nay, ta luôn ở trong Hoàng thành...

Nghe vậy thì tựa hồ nhân thần của từng người ở đây đều hơi nheo lại, đối với tình cảnh mấy ngày này của Lý Dật, bọn họ cũng đã điều tra qua mấy phần, bọn họ vốn đã định liệu. Lý Dật thế nào cũng chối bỏ chuyện này, chỉ là không ngờ rằng, Lý Dật lại trả lời lưu loát như vậy.

Nhân Thần của Diệp Khinh Vũ cũng lóe lên, chỉ là cắn răng nói:

-Vậy người ở trong Hoàng thành làm chuyện gì?

Lý Dật cười cười, màn kịch này đương nhiên phải diễn cho trọn vẹn, hắn tiện tay hơi vỗ nhẹ lên Thất Tinh Giới Chỉ. Cũng may mà Thất Tinh Giới Chỉ này bình thường đến cực hạn. căn bản không có bất cứ chỗ nào đặc thù, ở trước mặt Diệp Khinh Vũ, từ trong Dung Giới rút ra một Quyển bản đồ hôm đó lấy được từ tay của Cổ Thiên, hơi hơi giơ lên rồi mới thản nhiên nói:

-Căn cứ vào tin tức ta có được, Huyết Nhân Linh Tuyền tám phần là ở trong Hoàng thành, ta không ở đó, vậy người cảm thấy ta nên ở chỗ nào mới đúng chứ?

Sắc mặt của Diệp Khinh Vũ hơi lạnh lùng, nói:

-Nói như vậy thì, buổi tối ba ngày trước, người quả nhiên ở trong Hoàng thành...

Nói đến đây, nhân thần của Diệp Khinh Vũ hung hăng hạ xuống trên tay Lý Dật, nhìn quét qua ba chiếc Dung Giới trên tay hắn, nhân thần có ý tứ hạ xuống trên Thất Tinh Giới Chỉ, thoáng lộ ra vài phần cực kỳ giận dữ nói:

-Lý Dật, nếu bây giờ người giao Thất Tinh Giới Chỉ ra, vậy thì ta có thể để cho người chết toàn thân! Bằng không thì...!

-Thất Tinh Giới Chỉ?

Trên mặt của Lý Dật thoáng hiện ra một tia kinh ngạc, vội xua tay nói:

-Đợi đã! Đợi đã... Diệp Tiểu thư người nói tín vật của Bắc Đẩu Tông, Thất Tinh Giới Chỉ sao?

Diệp Khinh Vũ cười lạnh một tiếng,

-Nếu đã biết, vậy thì người hãy đem thứ đó giao ra đây!

-Giao ra đây?

Sắc mặt của Lý Dật lộ vẻ nghi hoặc, tựa hồ không có chút nào giống như giả bộ:

Diệp Tiểu thư, lời nói này của người thật là kỳ quái! Đế quốc Thiên Phong chúng ta ai mà không biết, ai mà không hiểu. Thất Tinh Giới Chỉ đó chính là tín vật Tông môn của Bắc Đẩu Tông, từ trước đến nay là do Tông chủ chủ quản... Sao bây giờ lại đến tìm ta đòi chứ? Phải biết rằng, ta và Bắc Đẩu Tông các người không có chút quan hệ nào cả!

Sắc mặt của Diệp Khinh Vũ trắng bệch, nhìn chằm chằm vào Dung Giới trong tay Lý Dật, một lát sau tựa hồ mới bình tĩnh lại một chút, nhàn nhạt nói:

-Được rồi, người hãy đem Dung Giới trong tay người ra cho ta kiểm tra một phen, nếu đó không phải là Thất Tinh Giới Chỉ, vậy thì ta sẽ để cho người đi!

-Giao Dung Giới ra, sẽ thả cho ta đi!?

Lý Dật cười lạnh một tiếng, sắc mặt hiện ra biểu hiện ngốc nghếch, nhân thần của hắn như quần lấy khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Khinh Vũ, rồi mới lạnh lùng nói:

-Diệp Khinh Vũ! Không nên khiến cho ta không để lại cho người một chút thể diện nào, nhưng người thật sự làm ta không chịu được! Nếu không phải nể mặt Mã Thanh huynh. chỉ cần người nói một câu như vậy thì ta đã giết chết người ngay tại đây rồi! Muốn ta giao Dung Giới ra sao? Đầu óc người có vấn đề không đấy?

Lời nói này của Lý Dật thực sự cũng không sai. Trong Đại Lục Đấu Thần này, trong Dung Giới của bất cứ ai cũng đều cất giấu những đồ vật của riêng mình, thậm chí là một số đồ vật không thể thấy lộ diện ra ngoài cho người ta biết được, vì vậy trên Đại Lục Đấu Thần có một quý tắc bất thành văn chính là, không

thể tùy tiện đưa ra yêu cầu giống như Diệp Khinh Vũ vừa rồi được. Bởi vì nếu như đưa ra yêu cầu này, nói không chừng hai bên sẽ động thủ đánh nhau to!

Cho nên, hành vi này của Lý Dật cũng có thể hiểu được.

Trên mặt Diệp Khinh Vũ trắng bệch, một lát sau mới hít một hơi, thấp giọng nói:

-Lý Dật, hôm nay nếu ngươi không giao Dung Giới ra, ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện còn sống sót rời khỏi đây!

-Chỉ dựa vào ngươi sao?

Lý Dật liếc nhìn hai bên, mới lạnh lùng mỉm cười, nói:

-Đương nhiên, ta không đánh lại năm người các ngươi! Nhưng mà, nếu động thủ ở đây, kết quả của tất cả chúng ta đều là cái chết mà thôi! Trong những ngày này ta đã biết được, ở Đại Đô này, số lượng đám người Huyết Ma Tộc tuyệt đối không ít, cấp bậc Đẩu Vương cũng không phải không có! Nếu muốn chết, thì tất cả cùng chết, ai sợ ai chứ?

Lời vừa này vừa nói ra, sắc mặt của tất cả mọi người đều hơi biến đổi, vẫn là Lý Dẫn Chứng phản ứng nhanh nhất, hắt thở dài một hơi, tựa hồ có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Diệp Khinh Vũ rồi mới hạ thấp giọng nói:

-Diệp Tiểu thư, Lý Thiếu gia chi bằng... Các ngươi hãy nghe ta nói một câu thể nào hả?

297. Q.3 - Chương 97: Ngu Xuân

Loại tình huống này phát sinh giữa Lý Dật và Diệp Khinh Vũ khiến mọi người đều có chút kiêng kỵ, đương nhiên không có cách nào động thủ, Lý Dẫn Chứng nói ra lời này đúng lúc lại giảm bớt tình tự khó xử của bọn họ.

Diệp Khinh Vũ cười lạnh, một tiếng, không nói lời nào.

Lý Dật cũng lộ vẻ lạnh lùng trên mặt, liếc nhìn Lý Dẫn Chứng, muốn xem xem hắn muốn nói ra những lời gì.

Lý Dẫn Chứng chần chờ trong chốc lát, rồi mới thở dài nói:

-Không giấu gì Lý Dật huynh đệ, tối ba ngày trước, năm người chúng ta đã tới Hoàng thành một lần.

Lý Dật lộ ra nhãn thần quả nhiên là các ngươi, nhú mày nói:

-Nói như vậy thì đám lửa đó cũng là do các ngươi phóng ra?

Lý Dẫn Chứng khẽ lắc đầu nói:

-Ta không biết Lý Dật các hạ ngươi cảm ứng được bao nhiêu, nhưng tình hình lúc đó rất là tế nhị... Mấy người chúng ta vốn là muốn tiến vào trong Hoàng thành của ngươi làm một chuyện đại sự.

-Đại sự gì?

Lý Dật đã nhanh chóng cắt đứt lời nói của hắn, Lý Dẫn Chứng chần chờ trong giây lát, chỉ là chậm rãi nói:

-Chuyện này...

-Cái gì mà chuyện này chuyện kia chứ, chuyện ta phải làm thì có thể nói? Còn chuyện các ngươi phai làm thì không thể nói sao? Lý Dẫn Chứng người... lẽ nào thật sự muốn đùa giỡn Lý Dật ta sao?

Thấy Lý Dật lộ vẻ tức giận, sau khi Lý Dẫn Chứng trao đổi ánh mắt với mấy người đứng phía sau, mới thở dài một hơi, nói:

-Chuyện này thật sự nói ra không có gì hay ho... Năm người chúng ta vốn đã sẵn sẵn giết chết được Huyết Ma, nhiệm vụ sớm đã hoàn thành rồi! Nhưng chúng ta tình cờ biết được từ trong miệng một con Huyết Ma bị giết chết, trong Hoàng thành có mật thất, bên trong cất giấu vô số vật phẩm cực kỳ có giá trị, cho nên chúng ta...

Lý Dật cười nhạt:

-Vậy thứ đó chính là Thất Tinh Giới Chỉ sao?

-Cái này... đương nhiên không phải!

Sắc mặt của Lý Dẫn Chứng lộ vẻ xấu hổ:

-Căn cứ vào tin tức có được, có lẽ là mấy bộ Công pháp cấp Bạch Hổ... Lần này chúng ta tới Đại Đô, chính là vì thứ này.

-Công pháp cấp Bạch Hổ?

Lý Dật trái lại thật sự bị cái tên này dọa cho hoảng sợ, hẩn suy tư một hồi, rồi mới gật gật đầu nói:

-Được rồi, các người phải làm chuyện gì không liên quan đến ta, người tiếp tục đi!

-Được...

Lý Dẫn Chứng khẽ gật đầu, tựa hồ như tỏ chức lại ngôn từ, rồi tiếp theo mới nói:

-Sau khi chúng ta vào Hoàng thành, vốn phải đi làm chuyện đại sự đó, nhưng khi đang đi được nửa đường, Diệp Tiểu thư đột nhiên cảm ứng được khí tức của Thất Tinh Giới Chỉ. Chúng ta liền theo khí tức tiến vào một khổ phòng, nhưng ở đó gặp được một người vô cùng bí ẩn, Thất Tinh Giới Chỉ chính là một cái Dung Giới cấp 8 trên tay hắn!

-Thì ra là như vậy thì vậy thì các người hãy đi tìm người đó, tìm ta làm cái gì?

Lý Dật nửa cười nửa không nói, Lý Dẫn Chứng thở dài một hơi, nói:

-Thật xấu hổ, người đó tu luyện Công pháp Hỏa Hệ, quỹ địa đến cực điểm, năm người chúng ta liền thủ cũng vẫn dễ hẩn đào thoát được, không biết đi về hướng nào!

-Vẫn là câu đó! Chuyện này có liên quan gì đến ta?

Lý Dật vẫn dùng những lời đó nói.

-Lý Dật, người đừng giáo biện! Sau khi chúng ta rời khỏi Hoàng thành, không bao lâu sau thì cảm ứng được khí tức của người. Huống hồ, người cũng luôn ở trong Hoàng thành, ngoài người ra, người cảm thấy còn có thể có ai khác nữa sao?

Diệp Khinh Vũ đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

-Đồ ngu ngốc nhà người!

Lý Dật mạnh mẽ quay người lại, chỉ vào Diệp Khinh Vũ nói nhấn mạnh từng chữ:

-Người ta hay nói loại người ngực lớn thường không có não, ngực người cũng không lớn! Tại sao não cũng không có luôn thể? Lão tử tu luyện là Công pháp Lôi thuộc tính! Người có hiểu không? Các người lại nói người đó dùng đầu khí Hòa thuộc tính cái đó một chút liên quan đến ta cũng không có? Đúng là không biết nói gì nữa!

Diệp Khinh Vũ cắn cắn vào đôi môi mọng mọng, hồng hào:

-Nói không chừng người biết Công pháp Hỏa thuộc tính thì sao? Điều này ai mà biết được?

Trong lòng Lý Dật khẽ toát mồ hôi, mặc dù biết điều này tuyệt đối là đối phương già mồm át lễ phải, nhưng cũng vì loại trực giác này của Diệp Khinh Vũ mà cảm thấy xấu hổ một phen.

Sự tình đã đến bước này, Lý Dật liền ngửa đầu cười ha ha nói:

-Không sai! Người đó chính là ta! Đầu khí Hỏa thuộc tính gọi là Nam Minh Lưu Hỏa Quyết!? Sao hử, uy lực không tệ chứ? Nhưng người có thể làm gì ta chứ? Cần ta à!

Diệp Kinh Vũ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, tựa hồ hận không thể xông đến dùng một dao chém chết Lý Dật. Nhưng đúng lúc này, Thần Thần đã nhanh chóng lên đến bên cạnh nàng, thấp giọng khuyên bảo.

Sự tình đã đến mức độ này, đã có mấy phần không khống chế được, Lý Dẫn Chứng ngậy người ra một lát, sau đó mới thở dài một hơi, thấp giọng nói:

Lý Dật các hạ, ta tin người đó không phải là người, nhưng người vẫn nên giải thích rõ ràng hành tung của người tối hôm đó! Bằng không, Diệp Tiêu thư sẽ không chịu để yên đâu! Xin người thông cảm!

-Ha ha, thông cảm!

Lý Dật cười cổ quái, liếc nhìn Diệp Kinh Vũ từ xa, mới hừ một tiếng nói:

-Nói cho người biết cũng không có gì đặc biệt... Không chỉ là hôm đó, mà tối nào bốn Thiếu gia cũng ở trong Hoàng thành... Trong Hoàng thành có rất nhiều mỹ nữ, Ngu Huyền Đại Đế lại chỉ thích nam sắc, cứ bày ra như vậy thì... thật là quá lãng phí!? Danh tiếng của bốn thiếu gia ta ở Vạn Triều Thành người cũng không phải không biết, còn cần Bốn Thiếu gia ta giải thích, ta ở đó làm gì hay không?

-Lý... Lý Dật! Người... Người thật là vô sỉ!

Diệp Kinh Vũ tức giận đến mức bộ ngực nhỏ không ngừng phập phồng, hiển nhiên là tức giận đến cực hạn.

Lý Dật cười ha ha nói:

-Cảm ơn Diệp Tiêu thư quá khen! Đáng tiếc người không có quyền để quản lý ta! Ngày đó Mã Thanh huynh vì người mà ấn định chuyện hôn sự gả cho ta, người lại không đồng ý. Thế nào hử, hôm nay thấy Bốn Thiếu gia anh tuấn, phóng khoáng, cảm thấy tiếc nuối ghen tuông hay sao?

-Ta phải giết người! Ta phải giết chết người! Ta nhất định phải giết chết người!

Diệp Kinh Vũ tức giận đậm chân, không nhịn được lớn tiếng nói.

Lý Dật thốt ra lời này, hắc cũng rõ ràng cảm nhận được, không khí xung quanh đã nhanh chóng biến chuyển.

Ngay cả Lý Dẫn Chứng vốn có nhân thần thần nhiên, tựa hồ cũng lóe lên mấy phần sát khí!

-Hắc hắc! Nữ nhân!

Trong lòng Lý Dật liên tục cười nhạt, nhưng ngoài mặt vẫn biểu lộ vẻ mặt người có giới thì hãy cần ta đi. Diệp Kinh Vũ tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng bên cạnh có Thần Thần lôi kéo, nàng đương nhiên không làm được chuyện gì.

Chẳng qua là, sự tình mặc dù phát triển đến bước này, nhưng sự hoài nghi của mọi người đối với Lý Dật lúc này tựa hồ đã tiêu tán trong vô hình. Điều này dường như là kết cục tốt nhất, chẳng qua là Lý Dật muốn sự việc đi xa thêm, không muốn dừng lại mà thôi.

Nếu muốn thoát khỏi sự 'phiền phức' của mấy người trước mặt, chỉ dựa vào chút thủ đoạn này, vẫn chưa được. Nhưng mà, có một số lời bản thân không thể nói ra được, đương nhiên. Lý Dật cũng tin tưởng, lần này bản thân đã đưa ra đủ mọi nhử rồi, với tâm tính của Lý Dẫn Chứng có lẽ vẫn còn chịu được, nhưng có một số người, lại chịu không nổi!

Giữa lúc trong lòng đang cười khẩy, Lý Dật lại biểu lộ ra mặt sắc thái khinh bỉ, hơi chấp tay nói với Lý Dẫn Chứng:

-Lý Dẫn Chứng các hạ, hôm nay muốn ta giải thích sự tình, xem như ta đã giải thích xong rồi! Sau này nếu có chuyện gì, làm phiền các người đừng đến tìm ta nữa! Các người có đại sự phải làm, ta cũng có đại sự phải làm. Mục đích của chúng ta mặc dù không giống nhau, nhưng chắc chắn chuyện của bản thân đều quan trọng đến cực điểm, ta phải cáo từ rồi! Hy vọng các người có thể thoải mái rời khỏi nơi này!

Dứt lời, Lý Dật cười lạnh một tiếng, đã xoay người bước nhanh rời khỏi.

Chẳng qua, mặc dù xoay người, hắn vẫn phàng phất có thể ngờ cảm nhận được, trong các nhân thân đang giao nhau ở sau lưng, có đủ loại tin tức đang được truyền qua... Thật là thú vị! Đem tất cả cảm giác tính toán ở bên trong, sao có thể thú vị bằng việc khiến người ta trực tiếp đánh tan nó.

Cảm giác trong lòng Lý Dật cũng thật là cổ quái, nếu không phải ẩn giấu thực lực trước mặt Hương Hương Quận chúa và Kim Bằng Yêu Vương, một kẻ giống như Lý Dẫn Chứng này, cả gan dám ngăn cản đường đi của mình, không biết đã bị hắn giết bao nhiêu lần rồi! Làm gì giống như bây giờ, còn cần phải dùng đến mưu kế hạ lưu này để đối phó với hắn.

Chẳng qua là, cho dù là hạ lưu, chỉ cần có hiệu quả là được rồi.

Quả nhiên, khi Lý Dật đi chưa được hơn mười bước, Lý Dẫn Chứng ở đằng sau đã một lần nữa ho khan một tiếng, nói:

-Lý Dật huynh đệ. xin dừng bước trong chốc lát!

-Còn bắt ta phải đợi sao!?

Trong lòng Lý Dật khẽ cười thầm một tiếng, nhưng trên mặt vẫn biểu lộ một biểu hiện như cười như không, chậm rãi xoay người lại nói:

-Sao vậy? Lý Dẫn Chứng ngươi muốn thay nữ nhân hỗn đản đó ra mặt hay sao?

-Lý Dật các hạ thật biết nói đùa!

Lý Dẫn Chứng phẩy phẩy tay, mới chậm rãi nói:

-Ta chỉ là đột nhiên nhớ ra, Lý Dật các hạ ngươi phải vào Hoàng thành làm việc, chúng ta cũng phải tới Hoàng thành làm việc, mọi người đều là nhân loại, đi cùng nhau không phải sẽ an toàn thêm mấy phần sao? Chỉ bằng chúng ta hãy liên thủ thể nào hả?

-Liên thủ?

Lý Dật cau mày nhưng trong lòng lại cười lạnh một trận. Tên này muốn tìm người chỉ đường miễn phí còn ra vẻ bộ dạng muốn hợp tác với người ta. Tên này, quả nhiên cũng không phải người tốt.

Cũng may, lúc này thứ mà bản thân mình đang cần chính là tâm tư này của hắn.

Nhìn thấy biểu hiện lúc này của Lý Dật, Lý Dẫn Chứng nhanh chóng cười cười, nói:

-Ha ha... Lý Dật các hạ cứ suy nghĩ thật kỹ, không việc gì phải ngại. Cho dù ngươi ở trong Hoàng thành tìm được Huyết Nhân Linh Tuyền, vậy thì ngươi phải tiến vào đó tiến hành tẩy tủy binh khí, chỗ đó khẳng định là có người trông coi? Nếu có chúng ta vì ngươi mà dẫn dắt những người trông coi đó đi? Không phải ngươi có thể bình yên làm việc hay sao? Như vậy, ngươi có phải cũng không cần phải tìm đồng bạn hợp tác với ngươi?

Lý Dật tựa hồ suy nghĩ một hồi lâu, mới cười lạnh một tiếng nói:

-Làm sao ta biết được các ngươi muốn thật tâm hợp tác hay không? Nếu đến lúc đó các ngươi vứt ta ở lại đó một mình, sau đó bỏ trốn mất dạng để đi tìm Công pháp cấp Bạch Hổ của các ngươi, ta há không phải một mình tìm đến chỗ chết sao?

Nghe vậy thì Lý Dẫn Chứng khẽ nhún mày, một lát sau phảng phất giống như đã quyết định điều gì đó, mới thấp giọng nói:

-Chuyện này đương nhiên sẽ không phát sinh! Lý Dật các hạ, không gạt gì ngươi, mấy người chúng ta không có chút hiểu biết gì về tình hình trong Hoàng thành. Mặc dù biết được trong đó có bảo bối, nhưng ngại là không có cách nào để ra tay. Còn Lý Dật các hạ ngươi lại hiểu biết về Hoàng thành, nếu hai bên chúng ta liên thủ há không phải...

Lý Dật thờ ơ liếc nhìn hắn, cười lạnh, nói:

-Như vậy, chính là kêu ta làm người dẫn đường miễn phí cho các ngươi sao? Phải biết rằng, ta mặc dù dựa dẫm vào Lưu Hoa Quận chúa để mà trà trộn vào trong Hoàng thành, nhưng cái giá phải bỏ ra không hề nhỏ,

nếu các người trực tiếp kêu ta đưa các người đi? Thật là tính toán quá tốt! Huống hồ, cho dù là hợp tác Lý Dẫn Chứng các hạ người không nói làm gì, nhưng ba vị sau lưng người đều có đại ân oán với ta! Người cho rằng ta sẽ tin tưởng hợp tác với bọn họ sao?

Lý Dẫn Chứng hơi ngây người ra vì sửng sốt, quay đầu lại nhìn thoáng qua, vì nghe thấy Lý Dật nói là ba người.

Lý Dật thản nhiên nói:

-Người không cần nhìn, Thần Thần Tiểu thư và ta từng có sự giao hảo, nên chỉ hợp tác với hai người các người cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu thêm vào ba người đó, nói thật ta không làm được!

Nghe vậy thì sắc mặt của Lý Dẫn Chứng lại biến đổi, một lát sau hắn mới chần chừ nói:

-Ta biết Lý Dật huynh đệ người đang lo lắng điều gì, nhưng chúng ta có thể làm hiệp định. Nếu người giúp chúng ta, vậy thì sau khi đến địa điểm, gặp phải bất cứ nguy hiểm gì, đều do bên chúng ta ra tay, tuyệt đối sẽ không để người đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm, thế nào hả?

Lý Dật vẫn cười lạnh như cũ nói:

-Nhưng nếu sau khi các người đoạt được vật về tay mình, lại liên thủ diệt ta thì làm thế nào? vẫn là câu nói đó, ba người đó ta không tin được!

Nghe thấy Lý Dật nói vậy thì, sắc mặt của Lý Dẫn Chứng cũng dần dần trở nên khó coi.

-Lý Dật, rút cuộc phải thế nào người mới bằng lòng đáp ứng, chỉ bằng cứ nói thẳng ra đi!

Tựa hồ nhìn thấy bầu không khí trở nên căng thẳng, Thần Thần vội vàng nói.

Nhìn thấy Thần Thần mở miệng, mặt Lý Dật vẫn không biến sắc liếc nhìn nàng, sau một lát chần chừ, mới cười lạnh một tiếng, nói:

-Được! Nếu Thần Thần Tiểu thư đã mở miệng, nể mặt người, chỉ cần các người đáp ứng một yêu cầu của ta ta sẽ dẫn các người vào Hoàng thành!

-Yêu cầu gì!

Lý Dẫn Chứng trầm giọng nói.

Lý Dật cười cười nói:

-Ta sẽ dẫn các người tới nơi các người muốn đi, nhưng bên trong bất kể có thứ gì, cái đầu tiên nhất định là của ta! Ta cũng chỉ cần một điều như vậy! Sau khi tìm bảo bối kết thúc, ta cần Thần Thần cùng với ta đi tới Huyết Nhân Linh Tuyền, trong số đám người các người, ta cũng chỉ tin tưởng một mình nàng ta thôi!

Sắc mặt của Lý Dẫn Chứng hơi biến đổi, một lát sau hắn mới cắn răng nói:

-Được! Cứ làm như người nói!

Nhưng khi lời này vừa dứt, một tia lạnh lùng chợt lóe lên trong đôi mắt hắn.

Lý Dật lại giống như không biết gì cả chỉ thản nhiên cười, mang theo nụ cười có mấy phần hạ quyết tâm phải làm cho bằng được.

-Ngu xuẩn!

Thanh âm này đồng thời cùng vang lên trong lòng mấy người, nhưng cũng không biết rút cuộc là ai nói ai ngu xuẩn.

298. Q.3 - Chương 98: Dạ Hồ

Ánh trăng trên không trung nhàn nhạt chiếu rọi xuống không gian, khiến toàn bộ Đại Đô đều chìm ngập trong ánh sáng mờ ảo. Từ chỗ cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy đại khái những thứ ở lân cận.

Trong sắc trời như vậy, đám người Lý Dật gồm sáu người, nhanh chóng thoát ra khỏi chỗ âm u trên đường cái. Mục tiêu của bọn họ là Hoàng thành,

Mặc dù nói lệnh cấm đi lại ban đêm trong Đại Đô đối với thân phận hiện tại của Lý Dật ở Đại Đô mà nói cũng không có tác dụng gì, nhưng tối nay chuyện cần phải làm, dù sao cũng có mấy phần bí mật. Bất luận là nói từ ý nghĩa nào, hắn cũng không thể đi lại quang minh chính đại như bình thường.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu. Trong đám người này, chỉ có một mình hắn biết, lần đi này mục đích thực sự là phải tìm bảo vật gì đó, nhưng người có thể còn sống để thoát ra, tuyệt đối sẽ không vượt qua hai người. Một người trong số đó, tất nhiên vẫn là người mà Lý Dật không nỡ giết - Thần Thần...

Nếu những người khác biết được điều này, không biết bọn họ sẽ có suy nghĩ như thế nào? Có phải là sẽ liên thủ lại giết chết hắn không?

Suy nghĩ này khiến Lý Dật cảm thấy hơi buồn cười, may mà với thân phận đặc thù của hắn, cho dù biểu hiện ra biểu tình đặc dị, người khác cũng không dám nói gì.

Âm thầm dẫn theo năm người này vòng vèo ở ngoài Hoàng thành mấy vòng, Lý Dật mới dẫn bọn họ từ một góc nhanh chóng chui vào trong Hoàng thành. Sau đó vội vàng tới gần khổ phòng.

Từ một chỗ trên nóc nhà chậm rãi hạ xuống, Lý Dật cười cười, thấp giọng nói:

-Chư vị, dưới đây chính là khổ phòng các người gây sự lần trước? Nơi này có những bảo vật mà Hoàng thất Tu La Quốc đã cất giấu bao nhiêu năm qua. Nếu các người có hứng thú, thì hãy vào trong xem một vòng, chắc chắn sẽ thu được không ít chiến lợi phẩm...

Diệp Khinh Vũ cười lạnh một tiếng, không nói gì mặt khác cũng có mấy phần biểu hiện cổ quái, hiển nhiên không có nhiều trông mong vào lần đột nhập này.

Ngược lại Lý Dẫn Chứng ho khan một tiếng, rồi thấp giọng nói:

-Lý Dật huynh đệ, mục tiêu hôm nay của chúng ta không phải là khổ phòng nhỏ bé này!

Lý Dật bực bội liếc nhìn hắn, thần nhiên nói:

-Các người chỉ nói tiến vào để tìm bảo bối, chứ không cho ta tư liệu nào khác, ta ngoài việc dẫn các người tới khổ phòng này còn có thể đi đâu được nữa chứ?

Lý Dẫn Chứng cười xấu hổ nói:

-Đây thật sự là sơ sót của ta... Đây chính là địa đồ chúng ta có được, vẫn xin Lý Dật huynh đệ chỉ điểm một phen.!

Dứt lời, theo một cái khoát tay của Lý Dẫn Chứng, có một Quyển trục phong cách cổ xưa hiện ra trong lòng bàn tay của hắn, sau đó hắn đem Quyển trục này chậm rãi mở ra trước mặt Lý Dật.

Trong lòng Lý Dật liên tục cười khẩy. Hắn đương nhiên hiểu rõ, kẻ trước mặt căn bản không tin nhiệm mình, hành động lần này đơn giản là vì muốn xác định bản thân hắn có dẫn đường lung tung không mà thôi.

Nhưng trong lòng mặc dù chế giễu không ngừng, Lý Dật cũng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ đối với nơi cất giấu cái gọi là Đấu kỹ cấp Bạch Hô gì đó.

Ngay lập tức, hắn liền chậm rãi xem qua tấm bản đồ.

Lọt vào trong ánh mắt của hắn là một cái Quyển trục phong cách có chút cổ xưa, Quyển trục này hơi có chút ố vàng, còn mang theo mấy phần mùi vị khác thường, hiển nhiên là kết quả sau khi tồn trữ biết bao nhiêu năm tháng.

Nhưng mà, mở Quyển trục ra, bên trong lại dùng bút pháp rõ ràng miêu tả địa đồ của Hoàng thành. Mặc dù toàn bộ địa đồ trong này và Hoàng thành hiện tại có một vài điểm khác biệt rất nhỏ, nhưng chỉ cần xem qua, Lý Dật đã có thể xác định được, thứ này rút cuộc là ở chỗ nào.

Tựa hồ nhìn ra được biểu hiện của Lý Dật, Lý Dẫn Chứng cười cười nói:

-Thế nào? Lý Dật huynh đệ có manh mối gì chưa?

-Manh mối? Đương nhiên là có!

Lý Dật cười thản nhiên, ánh mắt tùy ý quét qua Hoàng thành, mới chỉ vào một phương hướng nào đó, nói:

-Có lẽ chính là hồ Đại Minh trong Hoàng thành... Nhưng mà, Lý Dẫn Chứng các hạ, địa đồ này của người không phải là giả chứ? Sao ta nhìn thế nào cũng cảm thấy có mấy phần không thích hợp vậy?

-Có chỗ nào không thích hợp?

Lý Dẫn Chứng suy nghĩ một lát rồi mới trầm giọng nói:

-Sau khi chúng ta có được thứ này đã ép hỏi gã Huyết Ma rất nhiều, bằng không cũng sẽ không có kế hoạch này...

Lý Dật không ngừng cười thản nhiên nói:

-Nếu đã như vậy thì chúng ta đi thôi!

Dứt lời, Lý Dật đã một lần nữa khoát tay, dẫn theo đám người Lý Dẫn Chứng theo hướng hồ Đại Minh mà đi.

Ở chỗ hồ Đại Minh đó, Lý Dật trái lại biết rất rõ, chính là nơi mà hắn và Hương Hương Quận chúa lần đầu tiên gặp mặt Ngu Huyền Đại Đế khi vừa mới vào Hoàng thành, nơi đó là nơi rất tuyệt diệu!

Mặc dù mục đích lần này của Lý Dật là giải quyết một đồng phiền phức phía sau người, nhưng mà, đối diện với thứ hay ho như Công pháp cấp Bạch Hổ này, hắn cũng không thể không có chút hứng thú nào. Trước tiên phải xem qua trước đã, rồi đến lúc đó như thế nào hãy tính tiếp. Dù sao chỉ cần là nơi ở một nơi bí ẩn, muốn giải quyết những kẻ này hắn vẫn có mấy phần nắm chắc.

Mọi người nhanh chóng tiến vào trong Hoàng thành mang phong cách cổ xưa, trang nhã này. Trên đường đi đều né tránh đại đội thị vệ tuần tra trong thành,

Việc hành tẩu tối nay vẫn xem như có chút thuận lợi, chỉ ít ở trên đường này ngay cả một người của Huyết Ma Tộc cũng không gặp phải, thế nhưng thỉnh thoảng lại thấy một số cung nữ xinh đẹp xách đèn lồng chậm rãi đi qua, điều này trái lại khiến Diệp Khinh Vũ tỏ vẻ khinh thường.

Về phần Thần Thần, phảng phất lại giống như đang lo sợ gì đó, cũng không nói chuyện nhiều với Lý Dật, chỉ là lẳng lặng đi theo mà thôi.

Dưới tình huống như vậy, Lý Dật đương nhiên cũng không thể hỏi gì nhiều, lúc này chỉ có thể bước nhanh dẫn đường.

Sau hơn nửa giờ cẩn thận tiến vào, hồ Đại Minh cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mấy người bọn họ.

Lý Dẫn Chứng lại lần thứ hai mở địa đồ ra cho Lý Dật xem qua.

Lý Dật ngẩng đầu nhìn cái hồ lớn có chu vi mười mấy mét, lại nheo mắt tỉ mỉ nhìn tấm địa đồ, rồi mới cười khổ một tiếng nói:

-Nếu ta đoán không nhầm, bảo vật mà tấm địa đồ này chỉ chính là nằm ở đây, có lẽ là vị trí giữa hồ, ta nhớ ở đây có một cái đảo giữa hồ... Không biết là nằm đâu rồi?

Lý Dẫn Chứng ở bên cạnh hắn cúi đầu nói:

-Hơn phân nửa là ở đó... Điều này xem ra cũng hợp lý. Nếu là ở chỗ khác, cũng không giấu được tai mắt của kẻ khác.

Trong lòng Lý Dật cười lạnh một tiếng, chỉ nói:

-Ở chỗ đó mặc dù cũng tốt, nhưng trong số chúng ta ở đây đều không có Đẩu Hoàng cường giả, muốn đi qua đó sợ rằng sẽ phiền phức một chút!

Lý Dẫn Chứng nhú mày, không nói gì cả.

Trái lại Tông Kiệt Khánh đứng ở bên cạnh lại cười lạnh một tiếng, chỉ về phía một góc khác.

Ở đó có mấy cái thuyền hoa nhỏ nhỏ đang đậu lại, tạo hình khéo léo độc đáo, hiển nhiên là thuyền mà Ngu Huyền Đại Đế vẫn thường dùng để đi du ngoạn trên hồ thường ngày.

Tông Kiệt Khánh chỉ chỉ vào chiếc thuyền, lạnh lùng nói:

-Có thứ như vậy còn lo lắng chúng ta không đi tới giữa hồ được sao?

Lý Dật cười lạnh một tiếng, nói:

-Ngu ngốc vẫn là ngu ngốc, người tưởng chỗ này là hoa viên nhà người sao? Chúng ta lên đi trên nóc nhà đương nhiên không có ai biết, nhưng chèo thuyền qua, chỉ cần là người hơi tinh mắt sẽ nhìn ra chỗ không đúng... Kinh động đến nội thị trong Hoàng thành không nói làm gì, nếu kinh động đến mấy con Huyết Ma đó, người có mấy cái mạng để đền hả?

Những lời này của Lý Dật vừa nói ra khiến những người khác đều hơi ngậy người sửng sốt. Dù sao tất cả bọn họ đều đã tiếp xúc qua Huyết Ma Tộc, đương nhiên biết chỗ khó đối phó của những sinh vật đó.

Lý Dật chỉ cười lạnh lùng, dù sao hắn cũng không vội, tối nay cho dù tình hình như thế nào, hắn cũng có mấy trăm cách để giải quyết đám người trước mặt. Còn về chuyện đầu đầu lúc này, đương nhiên là để tự bọn họ đầu đầu, không liên quan gì đến mình?

Sau một lát, mấy người kia tựa hồ dùng ánh mắt trao đổi với nhau xong, Lý Dẫn Chứng mới cẩn thận liếc nhìn hai bên trái phải nói:

-Ta vừa mới quan sát, ở đây đại khái khoảng mười lăm phút lại có một đội thị vệ tuần tra qua, chúng ta chỉ cần nắm bắt tốt thời gian, tất nhiên có thể vô thanh vô tức tiến vào. Chỉ cần tiến vào trong giữa hồ, đêm tối như thế này, tầm nhìn của bọn họ có tốt như thế nào cũng không cách nào phát hiện ra chúng ta đâu?

Lý Dật không ngừng gật đầu.

Những người khác đương nhiên cũng sẽ không đi ngăn cản Lý Dẫn Chứng. Dù sao lực hấp dẫn của Công pháp cấp Bạch Hổ cũng quá lớn.

Đã hạ quyết tâm, tốc độ của mọi người không có chút nào chậm trễ, sau khi đoàn binh sĩ đi tuần tiếp theo đi ngang qua, mọi người đã hợp lực mở dây chèo của chiếc thuyền nhỏ, sau đó mấy người nhanh chóng nhảy lên thuyền, vô thanh vô tức rời khỏi bờ.

Lúc này bóng đêm đã đen kịt, tốc độ của mấy người này lại không chậm, chỉ trong chốc lát đã đến được vị trí giữa hồ. Cảnh sắc bên bờ dần dần nhìn không thấy nữa, trái lại càng cảm thấy an toàn thêm mấy phần.

Nhưng mà, không biết vì sao, Lý Dật ở trên hồ nước luôn cảm thấy có mấy phần lạnh lẽo.

Bầu không khí xung quanh yên tĩnh đến mức kỳ dị. Theo đạo lý thông thường mà nói. trong hồ nhỏ này cho dù là dọn dẹp sạch sẽ đến đâu đi chăng nữa, cũng phải luôn có thủy điều, cá nhỏ ẩn mình trong đó. Nhưng mà, Lý Dật cau mày cố gắng lắng nghe, cũng không nghe thấy gì cả, ngoài nghe thấy thanh âm chèo thuyền chậm rãi của mấy người bọn họ...

Những người khác lúc mới đầu cũng không có cảm giác gì, nhưng dần dần đều bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, dù sao người ở đây cho dù là ngu xuẩn cũng không đến mức ngốc không còn thuốc chữa, loại tình huống quỷ dị này, cũng là cảm giác đến trước hay sau mà thôi.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, rất nhanh tản ra sát hai bên mép thuyền nhỏ. Dựa theo ước định ban đầu. Lý Dật ở bất cứ tình huống nào cũng đều không cần ra tay, hắn cũng không khách khí ngồi yên một chỗ, chỉ là nhân thân lại rơi xuống trên người Lý Dẫn Chứng.

Mặc dù hắn biết thực lực của người này kỳ thực không hề kém cỏi, nhưng rút cuộc mạnh đến mức độ nào, nếu không nhìn rõ bản thân bất luận như thế nào cũng không thể yên tâm được.

Còn về khi giao thủ trong bóng tối lúc đầu, nhiều nhất chỉ là một phần cực nhỏ trong thực lực của hắn mà thôi.

Cứ chèo như vậy trong chốc lát, mắt có thể mơ hồ nhìn thấy cách đó không xa một dáng dấp của tiêu đảo. Chính vào lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng rầm, từ dưới mặt nước, hai bên chiếc thuyền nhỏ đột nhiên chui ra mấy cái bóng huyết hồng sắc.

-Huyết Ma!

Không biết ai thấp giọng kêu lên, nhưng lại khiến trong lòng tất cả mọi người đều trở nên trầm trọng.

Tốc độ chui lên của những cái bóng huyết hồng sắc này cực nhanh, sau khi chui ra khỏi mặt nước, đã hung hăng lao đến hướng con thuyền nhỏ đang ở giữa hồ nước.

Chỉ thấy mấy người trên thuyền đều kêu lên một tiếng kinh hãi, sau đó là dấu khí các màu lóe lên. Tiếp theo nghe thấy một trận thanh âm ‘phù phù phù phù’, mấy cái bóng huyết sắc đã phân biệt bị đẩy lùi, nhanh chóng rơi xuống hồ nước. Nhưng cũng không biết được rút cuộc có bị giải quyết hay không.

Không đợi những người trên thuyền mở miệng, lại nhìn thấy mặt nước một lần nữa xao động, tựa hồ lại có huyết ảnh sắp lao ra.

Sắc mặt của Lý Dẫn Chứng đã trầm trọng nói:

-Đừng dừng lại!

Dứt lời, thân hình của hắn mạnh mẽ rung chuyển, sau đó nhanh chóng rơi xuống trên mặt nước, dấu khí trên hai chân nhanh chóng ngưng tụ lại, theo động tác của hắn hung hăng đánh xuống mặt nước.

-Ầm—

Sau khi một trận tiếng vang nặng nề qua đi, Lý Dẫn Chứng đã nhanh chóng động thân hình lại một lần nữa rơi xuống trên thuyền.

Nhưng mà, trên mặt nước lại phẳng phất không có bất kỳ động tĩnh nào. Một lát sau, lại nhìn thấy trong làn nước ở chỗ sâu, tựa hồ mơ hồ có mấy gợn sóng thật sâu đẩy ra, khiến thân thuyền hơi chuyển động.

Sau một lát, nhìn thấy dưới nước có mấy luồng máu màu đỏ sẫm nổi lên, sau đó nhìn thấy ba bốn thân ảnh tái nhợt hiện ra đã chết hoàn toàn.

Một màn này khiến mấy người trên thuyền đều hơi biến sắc, nhưng sắc mặt của Lý Dẫn Chứng lại mang mấy phần thản nhiên chẳng đáng nói:

-Đây là Đấu kỹ bí truyền của tổ tông ta Thủy Tuyền Thuật, chỉ là chút tài mọn, không đáng để khoe khoang.

Lý Dật khẽ nhíu mày, liếc nhìn tỉ mỉ thi thể của mấy con Huyết Ma đó. Mặc dù nhìn thế nào thì những con Huyết Ma này cũng không quá lợi hại, nhưng mà tên Lý Dẫn Chứng này thực sự cũng có chút bản lĩnh, cho nên mới làm được một chiêu tất sát như vậy?

Mặc dù không biết Lý Dẫn Chứng rút cuộc làm điều này như thế nào, nhưng cũng không khỏi khiến sự cảnh giác trong lòng Lý Dật đối với hắn nhiều thêm mấy phần... Người này, trái lại có mấy phần tài năng thật sự!

Suy nghĩ này còn chưa chuyển hết, lại đã nghe thấy tiếng hai luồng nước ‘ùm ùm’. Lần này lại nhìn thấy có hai thân ảnh huyết hồng sắc nhanh, chóng từ dưới hồ nháy ra, xoay chuyển mãnh liệt trong không trung, phân biệt rơi xuống chỗ đầu và đuôi thuyền, nhưng hai nhân ảnh này lại không giống với mấy thân ảnh vừa rồi, cũng không trực tiếp ra tay, mà sau khi rơi xuống, đồng thời đều cười lạnh một tiếng...

Nhưng ánh mắt của Lý Dật chậm rãi nhìn qua. không tìm được hơi có chút sững sốt...

Sa y Đấu khí huyết sắc... cấp bậc Đấu Sư...

Sa y Đấu khí huyết sắc chậm rãi lướt lơ trên người hai thân ảnh, sát khí lạnh lẽo khiến cơ thể của từng người đều bất giác cảm thấy ớn lạnh.

299. Q.3 - Chương 99: Thánh Địa

Lý Dật lúc này mới nhìn thấy rõ dáng dấp của những Huyết Ma đột nhiên xuất hiện.

Trên người bọn họ đều mặc áo choàng huyết sắc, nhưng có vài chỗ phù hợp với tên của bọn họ, những áo choàng huyết sắc này không giống với những áo choàng bình thường, tựa hồ cực kỳ rộng rãi, lại có cảm giác mấy phần mờ ảo.

Phơi bày ra ở trên lớp da thịt bên ngoài, mơ hồ có mấy tia máu loăng đang lưu chuyển, khuôn mặt trắng bệch còn hơn giấy trắng mấy phần, khóe miệng nứt ra đến tận sau lỗ tai, lộ ra một hàm răng rậm rạp trắng bóc và con mắt đỏ tươi, tà ác không nói ra lời.

Lúc này, con Huyết Ma đứng ở mũi thuyền cười lạnh một tiếng, dùng ngữ điệu khô khan nói:

-Lập tức dừng thuyền! Cút!

Lý Dật chỉ nhìn cười thản nhiên, không nói gì cả.

Ngược lại Lý Dẫn Chứng cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói:

-Tối cũng đã tối rồi, các người kêu đi thì chúng ta phải đi hay sao?

Nhìn thấy người đến không muốn rời đi, hai con Huyết Ma đó tựa hồ cũng không muốn phí lời. Chỉ nhìn thấy hai gã đều đồng thời rút ra vũ khí ở bên hông, cũng không quát lớn, cũng không nói thêm lời nào, sau khi đồng thời cười lạnh một tiếng, nhanh chóng giơ đao đánh về phía Lý Dẫn Chứng.

Còn những người khác, tựa hồ đều bị bọn chúng bỏ qua không thèm để ý đến.

Đầu khí huyết hồng dài nhỏ từ trên đao mang tràn ra, khiến trong không khí nhất thời tràn ngập đầy mùi máu tanh nồng mũi, làm người ta tựa hồ muốn phát nôn.

Trên thuyền Lý Dẫn Chứng đã cười nhạt một tiếng nói:

-Các người dừng ra tay! Phòng bị cẩn thận!

Sau đó thấy hấn cũng không dùng đến vũ khí, chỉ là hai tay đột nhiên vỗ vào nhau, hai luồng đầu khí thủy lam sắc đã nhanh chóng tràn lên trên cánh tay hấn, hình thành dáng dấp của một cái găng tay, bao trùm lên khắp bàn tay của hấn.

Tiếp theo, lại là một tiếng cười lạnh, khi hai luồng đao quang đỏ tươi rơi xuống trên người, hai tay của hấn đã như tia chớp rơi xuống trên lưỡi đao chém tới, sau đó dùng lực quay tay đã cướp được trường đao huyết sắc của đối phương về trong tay mình.

Cuối cùng nhân lúc gã Huyết Ma vẫn còn chưa kịp phản ứng, Lý Dẫn Chứng đã cười lạnh một tiếng, dùng một cước đá văng đi.

Chỉ thấy theo động tác của hấn, trên người gã Huyết Ma ở trước mũi thuyền vốn có một chút Sa y Đầu khí mỏng manh nhất thời đã bị hấn dùng một cước đá vỡ, sau đó ngay cả động tác né tránh cũng không kịp làm, đã bị một chân của hấn nện vào ngay ngực. Nghe thấy mấy tiếng 'răng rắc' vang lên, hiển nhiên gã Huyết Ma này ngay cả xương cốt cũng không biết đứt thành bao nhiêu đoạn. Tiếp theo thân hình của hấn đột nhiên bay đi thật xa, nện xuống mặt nước.

Con người của Lý Dật không tìm được khe nứt lại... Từ thân thủ sắc bén này của Lý Dẫn Chứng mà nhìn, người này không phải đơn giản là mới tiến nhập vào cấp bậc Đầu Sư! Sợ rằng, cấp bậc Công pháp mà hấn tu luyện tuyệt đối không hề thấp, nếu không sao có thể có lực bạo phát và tốc độ mạnh mẽ như vậy?

Phải biết rằng, Huyết Ma Tộc luôn luôn lấy tốc độ mà nổi danh! Thế nhưng lúc này hai gã Huyết Ma ở trước mặt Lý Dẫn Chứng, ngay cả cơ hội tránh né cũng không có, vấn đề ở đây có thể nói là chênh lệch thực lực cực lớn!

Bên này trong lòng Lý Dật đang âm thầm kinh ngạc, còn bên kia, gã Huyết Ma ở phía sau thuyền tựa hồ không ngờ rằng đồng bạn của mình lại bị những loài người ‘yếu ớt’ một chiêu đánh bại. Hắn đột nhiên bạo phát ra một tiếng quát dữ dội, thân hình đã hóa thành một đoàn huyết ảnh, đột nhiên lùi về phía hậu phương.

Cùng với sự về ra của huyết ảnh, tốc độ của gã Huyết Ma này ít nhất cũng tăng cường thêm ba bốn lần, chỉ là trong chớp mắt đã lùi vào ven hồ, sau đó nhanh chóng biến mất trong làn nước.

Còn Lý Dẫn Chứng vốn đánh xong một kích quay người trở lại, thế nhưng lại rơi xuống khoảng không.

Lần này tựa hồ Lý Dẫn Chứng cũng không ngờ. hần cau mày. không nhin được thấp giọng mắng một câu:

-Những tên Huyết Ma này, đánh không lại liền bỏ chạy!

Diệp Kinh Vũ ở bên cạnh tựa hồ thở dài một hơi nói:

-Những tên Huyết Ma này chính là như vậy, thi gặp khó khăn thì liền bỏ chạy, mấy ngày nay không phải chúng ta đã gặp qua không ít rồi sao? Nhưng mà, nhìn tình hình này, xem ra hành động tối nay của chúng ta đã thất bại rồi... vẫn nên nhanh chóng suy nghĩ đường rút lui.

Lý Dẫn Chứng cau mày, liếc nhìn Lý Dật.

Lý Dật chỉ mỉm cười thản nhiên, vốn hắn đã tính ra, thực lực mà Lý Dẫn Chứng biểu hiện ra, ít nhất tương đương với Đẩu Sư Đỉnh phong, nhưng vừa rồi một động tác tự nhiên rơi xuống khoảng không của hắn, càng chứng tỏ thực lực của người này cũng không đạt đến mức độ như trong tưởng tượng của mình. Có lẽ Công pháp hoặc là Đẩu kỹ của hắn có chỗ đặc thù, cho nên mới có loại hiệu quả đó.

Nếu nói như vậy, thực lực của Lý Dẫn Chứng nhất thời đã hạ xuống một bậc, bản thân ở dưới tình hình không dùng bất cứ con át chủ bài nào, có thể không phải là đối thủ của hắn, nhưng chỉ cần tung ra át chủ bài của mình, có lẽ vẫn có thể giành được phần thắng! Kết luận này của hắn có lẽ là chắc chắn đến tám chín phần.

Trong lòng thoáng cười nhạt, sau giây lát Lý Dật mới thản nhiên nói:

-Như vậy chưa hẳn không phải là chuyện hay. Nếu nơi này không có bất cứ thứ gì canh phòng, chứng tỏ bản đồ cất giấu kho báu mà các người có được là giả! Có mấy người phòng vệ, mới chứng tỏ tính chân thực của thứ đó... Đương nhiên mọi chuyện là do các người quyết định, cho dù là muốn đi, cũng không có gì... Ta trái lại không có ý kiến gì! Nhưng theo ước định, sau khi đi ra ta sẽ dẫn Thần Thần đi.

Nghe vậy, sắc mặt của Lý Dẫn Chứng biến đổi, một lát sau hắn mới cắn răng nói:

-Nếu đã tới rồi. như vậy không thể tay không mà về được! Chúng ta chỉ cần gia tăng thêm tốc độ, hắn cũng không có gì đáng ngại!

Mấy người còn lại hiển nhiên cũng không muốn rời đi như vậy, lập tức sau khi ánh mắt của mấy người khê giao nhau Tông Kiết Khánh đã cười lạnh nói:

-Đã đi tới được đây rồi, muốn quay lại cũng không còn kịp nữa...

Lý Dật cười cười, mang theo mấy phần không để ý nói:

-Tùy các người thôi.

Lý Dẫn Chứng nhíu mày nói:

-Được rồi, các người chèo thuyền nhanh một chút, ta sẽ đi đối phó với mấy Huyết Ma đó, bảo đảm bọn chúng trong một khoảng thời gian không cách nào ra tay được với chúng ta!

Dứt lời, Lý Dẫn Chứng đã hơi lùi xuống, rơi xuống vị trí đầu thuyền.

Hai người Tông Kiết Khánh và Lý Hạo chia nhau chèo thuyền, chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng tiến lên.

Còn Lý Dẫn Chứng đứng trên đầu thuyền, nhanh chóng biến hóa ra thủ ấn.

Thủ ấn của hắn còn chưa biến hóa được mấy phần, Thần Thần này giờ vẫn chưa lên tiếng đã kêu lên một tiếng ‘ồ’, hiển nhiên thoáng hiện ra mấy phần kinh ngạc.

Lý Dật liếc nhìn nàng nói:

-Người biết hắn đang làm gì không?

-Àn...

Thần Thần chần chờ trong chốc lát mới nói không chắc chắn lắm:

-Nhìn ấn kỹ mà hắn kết xuất, có lẽ là loại Đấu kỹ Sóng âm, nhưng lại có chút không giống với Đấu kỹ Sóng âm bình thường...

Lý Dật gật đầu, không nói gì chỉ neho mắt tỉ mỉ nhìn động tác của Lý Dẫn Chứng.

Chỉ thấy ấn kỹ trên hai tay của Lý Dẫn Chứng nhanh chóng biến hóa, cuối cùng mơ hồ có mấy luồng bạch quang hiện lên trong đó, sau đó thân hình của hắn đột nhiên chấn động, dùng một chương tấn công xuống phía dưới.

Theo một chương đánh xuống này của hắn, nhìn thấy trên mặt hồ hai bên sườn của chiếc thuyền nhỏ, từng đợt sóng mạnh mẽ khuếch tán ra bốn phía. Nhưng sau một đợt sóng khuếch tán này, lại không có chút phản ứng nào, chỉ sau chốc lát mặt nước lại đã yên tĩnh trở lại.

Nhưng mà, loại yên tĩnh dị dạng này chỉ duy trì trong giây lát, sau đó nhìn thấy từng thi thể của Huyết Ma từ dưới mặt nước nổi lên, rồi cứ bồng bềnh trên mặt nước như vậy, quỷ dị đến cực hạn.

Hiển nhiên, đấu khí được gọi là sóng âm này đã trực tiếp giết chết đám Huyết Ma ẩn núp ở dưới mặt nước, nếu không thì cũng không có hiệu quả đáng sợ như vậy.

Lý Dẫn Chứng còn sợ chưa ổn thỏa, mặc dù sắc mặt đã có mấy phần trắng bệch, nhưng hắn vẫn nhanh chóng kết xuất ra hai lần ấn kỹ, đánh xuống mặt hồ sau đó hắn mới ngồi ngay ngắn trên đầu thuyền, chỉ là hơi thở dốc một chút.

Nhưng mà sau một lúc, bầu không khí của hồ Đại Minh trái lại phẳng phất có sự biến đổi, khí tức vốn hơi âm u lại lạnh lẽo thêm mấy phần, theo sự tiến lên nhanh chóng của con thuyền cũng không có thêm gã Huyết Ma nào xuất hiện ngăn cản đoàn người tiến lên.

Lập tức, Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo cũng gia tăng thêm tốc độ, không ai biết tình hình yên tĩnh như vậy có thể duy trì được bao lâu.

Trong đoàn người Lý Dật dù sao cũng không có người nào có bản lĩnh biến đổi đấu khí,

nếu gặp phải đối thủ cường đại hơn, tựa hồ ở trên thuyền không thể nào thi triển được, chính là tình thế bất lợi cực lớn mà thôi.

Nhưng mà, sự yên tĩnh như vậy cũng không kéo dài lâu. Trong nháy mắt, bỗng nhiên nhìn thấy trên mặt hồ trào dâng một trận sóng lớn, từ đằng xa bổ tới tựa hồ như muốn ném quăng con thuyền nhỏ. Sau đó chỉ thấy một thân hình huyết sắc gần như đỏ hồng từ mặt hồ chui lên, tiếp theo nhanh chóng bổ nhào về nơi Lý Dẫn Chứng đang đứng.

Trong không trung, một luồng đao quang hẹp dài lóe lên, mang theo mấy phần khí tức lạnh lẽo.

Lý Dẫn Chứng trong lúc nhất thời căn bản không kịp né tránh, chỉ là vô thức đánh ra một quyền, đã nhìn thấy đấu khí thủy lam sắc hung hăng rơi xuống trên đao quang đó.

Thế nhưng mà, một quyền chắc chắn của hắn lại nghe thấy một tiếng ‘bang’, toàn bộ kinh lực tự nhiên rơi vào khoảng không, tàn dư của đấu khí nhất thời đều rơi xuống trên mặt nước biến mất không thấy.

Và thân hình đó đột nhiên lóe lên, xuất hiện từ một phương hướng khác, đột nhiên đâm về hướng Lý Dật.

Lý Dật vốn không muốn ra tay, nhưng không ngờ kẻ đột nhiên xuất hiện này lại có thể không thuận mắt động thủ với mình như vậy. Đến lúc này, hắn đương nhiên không thể nhắm mắt chờ chết, chỉ là cười lạnh

một tiếng, tay phải mạnh mẽ vung lên Đoạt Hồn Nhận trong tay áo đã bay ra đâm về phía luồng tàn ảnh đó!

-Đinh

~~Một tiếng vang giòn tan lên, không trung phảng phất như bạo phát một tia hỏa quang. Tàn ảnh huyết sắc mãnh liệt lóe lên, đã rơi xuống chỗ đuôi thuyền, chậm rãi ngưng tụ thành một thân ảnh.

Gã Huyết Ma này xuất hiện bất luận là thanh thế hay là khí thế, đều không so sánh được với hai gã Huyết Ma trước đó, Lý Dật nhìn hắn cười lạnh một tiếng nói:

-Hay ột chiêu Huyết Ảnh Đại Pháp!

Gã Huyết Ma này kêu lên một tiếng, trường đao hẹp dài trên tay từ xa chỉ về hướng Lý Dật, trầm giọng nói:

-Lý Dật các hạ, nể mặt Lưu Hoa Quận chúa, chuyện ngươi dẫn một đám người nhân loại này xông vào Thánh Địa của Huyết Ma Tộc chúng ta, chúng ta sẽ không nhắc đến nữa! Ngươi hãy nhanh chóng dẫn bọn chúng rời khỏi! Bằng không, đừng trách ta không khách khí!

-Thánh Địa?

Lý Dật hơi sửng sốt, không ngờ một địa phương nhìn qua vô cùng bình thường này lại có lai lịch bất phàm như vậy! Lập tức, hắn cười lạnh một tiếng nói:

-Ngươi là ai?

Đối phương lạnh lùng nói:

Ta là ai LÝ Dật các hạ ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần nói với ta một câu ngươi có đồng ý rút lui hay không là được!

Lý Dật cười cười, ánh mắt quét qua mấy người ở sau lưng, rồi mới thản nhiên nói:

-Thật là xin lỗi! Nếu là tới đây để du ngoạn, ngươi ra mặt khách khí như vậy ta khẳng định sẽ rút lui! Đáng tiếc chúng ta tới tiểu đảo giữa hồ là cũng có đại sự phải làm. Nếu lúc này bỏ đi như vậy, nói không chừng sau này cũng không còn cơ hội nào nữa... Cho nên chỉ có thể xin lỗi thôi!

-Muốn chết!

Gã Huyết Ma đó cười lạnh một tiếng, đã biết không cần phí lời tựa hồ chỉ trong chớp mắt, thân hình của nó đã hóa thành một đoàn huyết ảnh. Sau đó, Lý Dật lập tức cảm nhận thấy một đoàn tàn ảnh từ bốn phương tám hướng đánh về phía mình.

Thế tấn công này hầu như tương đương với vô số người cùng nhau bao vây tấn công về phía Lý Dật, vào lúc này tốc độ của gã Huyết Ma này đã thi triển đến cực hạn, ở trong luồng huyết ảnh đó tựa hồ có vô số ánh đao cùng bổ nhào về phía Lý Dật.

-Xuy

~~Lý Dật sau khi miễn cưỡng né tránh mấy luồng đao quang, cuối cùng bị một đao đâm trúng vào ngực.

Huyết Ma đó cười lạnh một tiếng, thân hình hóa thành huyết ảnh cũng đã nhanh chóng ngưng kết lại thành hình.

Nhưng đến lúc này, tâm lý của hắn cũng dâng lên cảm giác mấy phần cổ quái, làm sao giết chết người này, một chút cảm giác thực sự cũng không có.

Chính trong lúc này, thân ảnh Lý Dật ở trước mặt hắn đã biến mất nhanh chóng, và khi gã Huyết Ma vẫn còn chưa kịp phản ứng thân hình của Lý Dật đã lại hiện ra bên cạnh hắn, giống như chớp lấy cổ hắn, lạnh lùng nói:

Chỉ dựa vào ngươi mà cũng muốn giết ta sao? Bản lĩnh của ngươi còn không bằng một nửa của Phong Nhã, động thủ với ta còn quá non nớt!

300. Q.3 - Chương 100: Tìm Bảo Vật

Nói ra, bản lĩnh của gã này trái lại không hẳn không bằng một nửa Phong Nhã, nhưng Lý Dật đã đại khái nhìn qua Huyết Ảnh Đại Pháp, đương nhiên biết được, bộ Công pháp này của Huyết Ma Tộc mặc dù lợi hại, nhưng cũng có chút nhược điểm.

Ví dụ nói, sau khi thi triển Huyết Thân Ảnh Tuyền, không có cách nào lập tức thi triển lại một lần nữa, và thời gian gián đoạn này chính là thời kỳ suy yếu nhất của Huyết Ma Tộc. Còn về yếu điểm khác của Huyết Ma Tộc, hẳn cũng biết từ lâu.

Lập tức, trong tay Lý Dật lại tăng cường thêm chút lực, nhất thời trên khuôn mặt trắng bệch của gã Huyết Ma này lại lóe lên một tia biểu hiện cổ quái.

Lý Dật thản nhiên nhìn bộ mặt tà dị tái nhợt của hắn, thở dài một hơi nói:

-Nếu như ta đoán không nhầm, với phong cách hành sự của Huyết Ma Tộc các ngươi, trừ phi trước mặt các ngươi căn bản không có mai phục gì, nếu không thì các ngươi há sẽ không khách khí đuổi ta đi nhanh như vậy. Mặc dù không biết tại sao lại như vậy, nhưng ta hỏi ngươi! Thánh Địa, rút cuộc là cái gì?

Trong mắt gã Huyết Ma đó lóe lên một tia sáng sốt kinh ngạc, nhưng hắn vẫn trầm mặc không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Lý Dật.

Lý Dật kỳ thực biết rất rõ ràng, nguyên nhân gã Huyết Ma này tại sao lúc này lại im lặng như vậy.

Ngày hôm trước Hương Hương Quận chúa đã từng nói, nàng sẽ giải quyết mấy lão quái vật của Huyết Ma Tộc. Phỏng chừng, đây chính là nguyên nhân ở đây lại im lặng như vậy! Nếu không, với phong cách hành sự của Huyết Ma Tộc mà nói, bản thân một đoàn người có thực lực không ra gì, tiến vào Thánh Địa mà không bị thôn phệ mới là lạ!

Còn về cái gọi là Thánh Địa gì đó, Lý Dật trái lại cảm thấy có chút hứng thú, nhưng không biết đối phương có đồng ý nói ra hay không.

Lý Dật lại hỏi mấy câu, nhưng gã Huyết Ma này vẫn trầm mặc không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Lý Dật, ánh mắt ác độc tới cực điểm.

Sau một lát, Lý Dật cũng không còn kiên nhẫn, hắn cười lạnh một tiếng, trên tay phải đột nhiên vận lực, chỉ nghe thấy một trận thanh âm 'lộp cộp', gã Huyết Ma đã nghiêng đầu trong tay hắn. hoàn toàn tuyệt khí

Lý Dật biết rất rõ, yếu điểm của Huyết Ma Tộc chính là cái đầu, lúc này nhìn bộ dạng của hắn là đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

Lập tức, hắn cau mày tiện tay đem thi thể của gã Huyết Ma đó quăng xuống hồ nước.

Nhưng mà, sau khi Lý Dật làm xong động tác này, lại cảm giác được, ánh mắt Lý Dẫn Chứng nhìn mình tựa hồ lại phức tạp thêm mấy phần.

Cười cười, Lý Dật mới quay đầu lại thản nhiên nói:

-Nếu ta đoán không nhầm, có lẽ các ngươi biết rất rõ những thứ đó được cất giấu trong Thánh Địa của Huyết Ma Tộc. Nếu tiến vào Thánh Địa của Huyết Ma Tộc, tiếp theo chúng ta ở trên Tu La Đảo này, sẽ phải nhận phải sự truy sát không ngừng nghỉ! Nhưng mà, nếu các ngươi vẫn muốn tiến vào thì tối nay chính là cơ hội tốt nhất! Mặc dù không biết tại sao, nhưng phỏng chừng lúc này chắc chắn là đang ở trong thời kỳ suy yếu nhất, chúng ta phỏng chừng cũng không tìm được cơ hội tốt như vậy lần thứ hai!

Mấy người trên thuyền khẽ liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên trong đôi mắt của người nào cũng đều chứa đầy lòng tham lam và đấu tranh vật lộn. Sau một lát, lại nghe thấy Lý Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Đã làm được đến bước này rồi, cho dù chúng ta không làm gì, lẽ nào Huyết Ma Tộc sẽ bỏ qua hay sao? Mặc kệ thế nào, chúng ta chỉ cần có được thứ đó lập tức bỏ chạy, nếu không được sẽ đi nhờ vả nhân vật ở chỗ Đấu Thần Điện. Chỉ cần chống đỡ được đến đủ 100 ngày, Tể Thần Huyết Điển sẽ kết thúc, lúc đó Huyết Ma Tộc cũng không có thực lực phá vỡ phong ấn chạy ra bên ngoài đâu!

-Điều đó chưa hẳn!

Trong lòng Lý Dật cười lạnh một tiếng, trên mặt đương nhiên sẽ không có nửa phần biến sắc.

Lý Dẫn Chứng nhìn thấy những người khác đều hạ quyết tâm, tình hình như vậy, hẳn đương nhiên cũng không nỡ bỏ đi, lập tức chuẩn bị, chiếc thuyền tiếp tục nhanh chóng tiến về phía trước.

Có thể là vì quan hệ đến việc gã đầu lĩnh đó đã bị giải quyết, tiếp theo trên đường đi rất là an toàn, cũng không có thêm gã Huyết Ma nào chạy ra đánh lén. Tiến về phía trước với tốc độ nhanh như vậy đại khái một phút sau, một cái đảo nhỏ tràn ngập hơi nước bao phủ cuối cùng cũng đã hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Tiểu đảo này nhìn từ xa, diện tích cũng không được xem là lớn lắm, chung quanh đều trồng một số hoa cỏ và cây cối, thoạt nhìn có chút tràn trề sự sống, đầy xinh đẹp nhìn thế nào cũng không thấy có chỗ nào khác thường.

Khi thuyền cập bờ, đám người Lý Dẫn Chứng sau khi nhanh chóng kiểm tra một phen mới nhảy xuống.

Lý Dật trái lại cau mày nhìn trong chốc lát. Từ sau khi hắn tu luyện Thiên Ma Cửu Biến, đối với Huyết sát Chi Khí cực kỳ mẫn cảm, đương nhiên cảm nhận được, khí Huyết sát nơi này mặc dù nồng nặc nhưng còn xa mới có thể nồng nặc như trong Phong Thân Vương Phủ lúc trước.

Theo Lý mà nói, nơi này nếu là Thánh Địa của Huyết Ma Tộc, nói thế nào khí huyết sát cũng sẽ không loãng như vậy mới đúng?

Lý Dật hơi hơi cau mày, đưa mắt nhìn quét qua bốn phía, mới bắt động thanh sắc đi tới sau người của Thần Thần, thấp giọng nói:

-Một lát nữa người hãy đi sau ta gần một chút, ngàn vạn lần đừng chạy lung tung chỗ khác!

Thần Thần không ngờ Lý Dật lại đột nhiên chạy đến sau người mình, nàng khẽ giật mình, quay người lại nói:

-Chỗ này có gì không thích hợp sao?

Lý Dật gật đầu nói:

-Với thực lực của Huyết Ma Tộc, nếu đã được gọi là Thánh Địa, sao có thể dễ dàng để chúng ta tiến vào trong như vậy? Cho dù là phòng vệ bên ngoài có bạc nhược cũng không đến mức bị chúng ta giải quyết toàn bộ như vừa rồi?

Thần Thần suy nghĩ một lát, cũng hơi gật đầu.

Lúc này, Lý Dẫn Chứng ở phía trước cũng quay đầu lại. Tới được chỗ này tác dụng của Lý Dật tựa hồ cũng phai nhạt đi ít nhiều. Lý Dẫn Chứng đương nhiên lại trở thành nhân vật dẫn đầu. Đối với điểm này, Lý Dật chỉ cười nhạt mấy tiếng cũng không nói gì.

Tựa hồ sau khi đánh giá chỉ tiết xung quanh, Lý Dẫn Chứng mới quay đầu lại trầm giọng nói:

-Gần đây cũng không phát hiện ra thứ gì dị dạng, nhưng phạm là chuyện gì đều phải cẩn thận một chút, nếu có biến cố gì, xem tình thế mà hành sự.

Những người đi phía sau Lý Dẫn Chứng đều khẽ gật đầu, sau đó mọi người cùng chậm rãi bước đi về hướng bên trong của tiểu đảo.

Bước chân dẫm lên con đường nhỏ trong rừng cây, không khí yên tĩnh đến cực hạn. Dưới tình huống này, cho dù là người nhiều chuyện đến đâu đi nữa, phỏng chừng cũng không dám tùy ý mở miệng. Cho nên ngoài tiếng sột soạt của mấy người khi đi trên đường ra, cũng không có bất cứ thanh âm nào khác.

Lúc này tựa hồ đã không cần Lý Dật chỉ dẫn, sau khi Lý Dẫn Chứng móc ra tấm địa đồ nhìn qua trong chốc lát, đã dẫn theo mấy người đi trên con đường chính xác.

Sau khi đoàn người đi không nhanh không chậm này đi được mười mấy thước, tầm nhìn trước mặt cuối cùng đã rộng mở sáng tỏ. Tiếp đó, một vùng đất trống cực lớn hiện lên trong tầm nhìn của mọi người.

Lúc này trên mảnh đất trống cũng không có bất cứ bóng người nào, nhưng ở bốn phía lại bày ra mấy chiếc bồn được tưới dầu hỏa, đang chậm rãi đốt cháy. Ngoài những chậu lửa này ra, tựa hồ cũng không có thứ nào khác.

Nhìn thấy màn này, cả đoàn người đều hơi sững sờ.

Một lát sau, Lý Dẫn Chứng mới quay đầu lại liếc nhìn Lý Dật nói:

-Lý Dật các hạ, người có tính nhảm chỗ không vậy, nơi này sao cái gì cũng không có thể?

Lý Dật nhú mày nói:

-Gã Huyết Ma đó vừa rồi đã nói, nơi này là Thánh Địa gì đó, vậy thì khẳng định có chỗ nào đó không bình thường.

Nghe vậy thì sắc mặt của Lý Dẫn Chứng tựa hồ hơi khê lay động, nhưng sau một lát hắn vẫn đột nhiên vùng tay lên nói:

-Tản ra! Tầm!

Tầm như vậy hơn nửa tiếng, kết quả là tất cả mọi người đều hai tay trống không.

Đối mặt với kết quả này, lông mày của Lý Dẫn Chứng đã nhíu lại, Lý Dật cũng hơi hơi nghi hoặc.

Hiển nhiên, mặc dù hắn không để tâm đến hành động tìm bảo bối này, nhưng cũng không tin nơi này thật sự không có gì cả.

Nghĩ đến đây, Lý Dật liền thủ thế, biểu thị Lý Dẫn Chứng hãy đem địa đồ giao lại trong tay mình, sau khi xem kỹ mấy phút, mới thản nhiên nói:

-Nơi này cũng không có kiến trúc đặc thù và sơn động kỳ dị, nhưng mà địa đồ này có lẽ không phải giả đâu, trên mặt đất không có phía trên cũng không có, vậy thì có thể thứ đó nằm ở đây!

Nói xong, Lý Dật bước tới trung tâm của mấy chậu lửa kia, sau đó tùy ý giậm giậm chân mấy cái.

-Lý Dật các hạ, ý tứ của ngươi là, thứ đó ở dưới mặt đất?

Nhìn thấy động tác này của Lý Dật, Lý Dẫn Chứng ngạc nhiên nói.

Lý Dật thản nhiên nói:

-Có lẽ là cách mặt đất không đến mười thước.

Lý Dẫn Chứng nhíu mày, lại thở dài một hơi nói:

-Cho dù thứ đó thật sự ở dưới đất, vậy thì chúng ta cũng không có thời gian mà đào bới?

Hơi dầm nhẹ lên mặt đất, Lý Dật suy tư chốc lát mới thản nhiên nói:

-Nếu thứ đó đã ở dưới đất, hà tất không cần đào bới phiền phức như vậy làm gì, nếu ta đoán không lầm có lẽ là...

Dứt lời, đầu khí trên chân của Lý Dật đột nhiên hơi hơi ngưng tụ, sau đó theo một cái dẫm chân đột nhiên của hắn, một luồng đầu khí đã khuyếch tán ra.

-Ầm

~~Một tiếng nổ cực lớn, đầu khí đã vang vọng bốn phía trên mặt đất, sau đó nhìn thấy lớp bụi bặm vừa dày vừa nặng bị hất lên, mặt đất cũng lờ mờ rạn nứt ra mấy đường, đồng thời, từ dưới đất truyền tới một trận thanh âm vang vọng!

Nhìn thấy màn này, mọi người đều hơi sững người, chợt cười khở.

Không ai ngờ được, Huyết Ma Tộc lại đem thứ đó cất giấu ở dưới mặt đất này chứ?

Sau khi thử một cái, Lý Dật đương nhiên cũng không xuất lực nữa, hắn chỉ vọt sang bên cạnh, sau đó nhìn thấy ba người Lý Dẫn Chứng và Tông Kiệt Khánh, Lý Hạo cùng nhau nhanh chóng oanh kích xuống dưới. Sau khi đám người kia mệt gần chết, cuối cùng mới hiện ra một hầm ngầm đen kịt.

Đi tới chỗ cửa động liếc nhìn, nhân thần của Lý Dật có chút giật mình. Hắn có thể cảm giác được, khí huyết sát gần giống như thực chất đã từ bên trong thoát ra.

Loại cảm giác này khiến tinh thần của hắn chấn động, tựa hồ chỉ là hô hấp mấy cái, đầu khí vừa rồi bị tiêu hao đã được hắn nhanh chóng hồi phục lại đầy đủ.

Khí huyết sát nồng nặc này, những người khác đương nhiên cũng cảm nhận ra, Lý Dẫn Chứng hơi hơi mỉm cười, mới hít một hơi nói:

-Xem ra, nơi này tựa hồ thật sự sẽ tìm được thứ đó, nhưng chúng ta cần phải động thủ nhanh một chút. Lý Dật huynh đệ, nơi này người quen thuộc, vậy chỉ bằng vất vả cho người một phen, người đi thăm dò một chút trước đi?

Đối với lời nói này của Lý Dẫn Chứng, Lý Dật chỉ thu lại một nụ cười lạnh lùng, rồi chấp tay lui sang một bên.

Lý Dẫn Chứng nhìn thấy màn này, cũng không có cách nào. Bọn họ đương nhiên cũng không có ý tứ kêu hai nữ nhân đi xuống trước thăm dò, lập tức chỉ có thể ba người liếc mắt nhìn nhau, sau đó ba người nhanh chóng phóng thích Sa y Đầu khí trên người, tiếp theo mới cẩn thận tiến vào bên trong.

Sau khi ba người đi xuống, qua một lúc bên trong mới vang lên tiếng động vang vọng, hiển nhiên bên trong cũng không có nguy hiểm gì quá lớn.

Nhìn thấy một màn này, Lý Dật mới cười cười với Diệp Khinh Vũ thản nhiên nói:

-Xem ra phía dưới an toàn, Diệp Tiểu thư, mời!

Diệp Khinh Vũ hừ một tiếng, cũng không nói nhiều lời vô ích, tiến đến cửa động, sau đó nhanh chóng nhảy vào trong, ở phía sau Lý Dật cũng không hề khách khí, dẫn theo Thần Thần hai người cũng nhanh chóng chui vào cửa động.

Vừa mới tiến vào động, từ chỗ có ánh sáng tiến vào nơi bốn phía hơi âm u, khiến người ta đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp. Lý Dật tiện tay móc ra trong Dung Giới một cái mỗi lửa, quăng đi sau khi nhìn thấy ánh sáng rọi xuống sau chốc lát, hắn mới kéo Thần Thần hai người bay xuống về hướng bên cạnh, ở cự ly cách xa đám người Lý Dẫn Chứng mấy thước mới dừng lại.

Sau khi tiến vào địa động này mới phát hiện, nơi này cũng không phải sâu lắm, phỏng chừng chỉ là cách mặt đất mười mấy thước. Nơi mấy người tiến vào, tựa hồ lại chính là nơi tiến vào của cái địa động, ba mặt đều là vách núi, và chỉ có một mặt có một đường thông đạo.

Sau khi trải qua mấy phút thích ứng ngắn ngủi, Lý Dật đã có thể thích ứng với ánh sáng nhàn nhạt phía trên, rất nhanh đã nhìn ra, trên sơn động bốn phía cũng không có cái gì, mà chỉ có một số ký hiệu cổ quái. Những ký hiệu này cũng không biết là dùng thứ có tính chất gì để làm ra, lại có thể có mấy phần ánh sáng nhàn nhạt từ trên mặt lóe ra, cảnh tượng này khiến toàn bộ địa động có chút mờ ảo thê lương.

Đứng ở một góc, Lý Dẫn Chứng quay đầu lại liếc nhìn Lý Dật có chút cổ quái, chỉ là thản nhiên nói:

-Có thể đến được chỗ này, tất cả đều dựa vào công lao của Lý Dật các hạ, một lát nữa có thứ gì, đương nhiên là làm theo ước định, vẫn xin các hạ cứ yên tâm, xin mời!

301. Q.4 - Chương 1: Cửa Lớn

Đoàn người chậm rãi tiến vào hầm ngầm. Lý Dật đưa tay kéo Thần Thần ra phía sau, ánh mắt hướng về bốn người đi trước, sau đó nhìn Thần Thần, đầu khí trong cơ thể vốn đã tiêu hao lại vận chuyển khôi phục lại toàn bộ.

Dưới tình hình này, Lý Dật cũng không tin tưởng rằng vật nhìn thấy đầu tiên sẽ được làm theo thỏa hiệp, thuộc về quyền sở hữu của hắn.

Thậm chí hắn cũng rất tin tưởng rằng, đến khi nhìn thấy một đồ vật gì tốt, thì chính là lúc Lý Dật và bọn người Lý Dẫn Chứng trở mặt.

Tuy nhiên trong nhóm người này, Lý Dật mơ hồ có khả năng sẽ tìm cách lôi kéo Lý Hạo, nhưng mà dưới tình hình thế này, bản thân hắn nói thế nào thì cũng nằm ở thế bất lợi.

Chính vì vậy cẩn thận thêm một chút nữa, tựa hồ cũng không có gì là sai.

Theo bước chân chậm rãi của đoàn người, hầm ngầm khúc khuỷu đã ở phía dưới, càng đi tiếp, những ký hiệu quỷ dị trên vách núi càng nhiều. Chỉ là những ký hiệu này mơ hồ mang theo vài phần hung khí, quả nhiên không phải là vật bình thường.

Nhưng mà, sự tình đã phát triển đến lúc này, những ký hiệu này cho dù cổ quái như thế nào đi nữa, cũng không có khả năng ngăn cản được đoàn người Lý Dật.

Ánh mắt Lý Dật nhìn xung quanh, trong lòng có vài phần nghi hoặc.

Mấy thứ này, sao lại có cảm giác hơi giống với Thánh Khế? Tuy đến nay Lý Dật cũng chưa hề nghiên cứu cẩn thận Quyển trực Đẩu kỹ Thánh Khế lấy được tại Tàng Thư Đường ở Đẩu Thần Điện, nhưng mà về điểm này hắn chắc chắn không thể nhìn nhầm được.

Chỉ là, ở Thánh Địa của Huyết Ma Tộc lại tồn tại cái gọi là Thánh Khế... Bí ẩn nằm trong đó đúng là rất vi diệu!

Đương nhiên nghi hoặc này hắn không thể nói ra, mà giữ trong lòng, bề ngoài chỉ im lặng đi theo đoàn người Lý Dẫn Chứng.

Cứ đi như vậy trong hầm ngầm khoảng mười phút, hầm ngầm này dường như đã đến chỗ tận cùng, trước mặt mọi người xuất hiện một không gian lớn, ở bên kia, một cánh cổng lớn đang đóng hiện ra.

Cánh cổng này cũng không biết được làm từ chất liệu gì, nhưng bên trên phủ đầy rêu xanh, mơ hồ phảng phất một mùi hương quỷ dị.

Đối mặt với cái này, đoàn người Lý Dẫn Chứng cũng không dám tùy tiện đi vào, mà chỉ đứng từ xa, cẩn thận xem xét.

Bốn người đi trước cúi đầu thương lượng với nhau, sau đó Lý Dẫn Chứng quay đầu cười nói:

-Lý Dật các hạ, nơi đây có lẽ là nơi chúng ta cần tìm... Chỉ là nơi này cũng có vài phần cổ quái, Lý Dật các hạ đã ở Đại Đô này lâu như vậy rồi, không biết đã nhìn thấy nơi nào như vậy chưa?

Lý Dật hơi chau mày, khi chưa nhìn thấy bảo vật mọi người đều hợp tác với nhau, vì vậy hắn cũng không khách khí, chỉ chau mày nói:

-Nơi như thế này quả thật ta chưa nhìn thấy bao giờ, người đưa ta xem bản đồ kia một chút!

Nghe vậy thì Lý Dẫn Chứng đưa bản đồ cho Lý Dật.

Lý Dật nhận lấy, cẩn thận nghiên cứu, liền phát hiện, theo miêu tả trên bản đồ nơi này chính là nơi bọn họ cần tìm chỉ là...nơi bản đồ này chỉ dẫn, có chút không giống với nơi này.

-Theo miêu tả trên bản đồ, Công pháp cấp Bạch Hổ mà đoàn người quan tâm, đáng lý ra là phải nằm ở nơi này mới đúng, nhưng trên thực tế chỗ này lại xuất hiện một cái cánh cổng lớn.

-Nguyên nhân xuất hiện tình trạng này, có lẽ do Huyết Ma Tộc đã phát hiện ra tấm bản đồ đã bị thất lạc, những đồ vật ấy nằm ở đây cũng không còn an toàn, nên đã mang những đồ vật ấy giấu đi ở chỗ khác rồi... Hoặc là, đem những thứ đó giấu ở phía sau cánh cổng này?

Lý Dật ngẩng đầu nhìn về phía cánh cổng quỷ dị, nhưng vẫn không xác định được bí ẩn của nó. Sau đó hắn mới thở dài, tiện tay vứt trả bản đồ trong tay cho Lý Dẫn Chứng, rồi nói:

-Trong các người ai tu luyện đẩu khí Thổ Hệ?

Đoàn người Lý Dẫn Chứng hơi sững sốt, nhưng vẫn chậm rãi lắc đầu.

Lý Dật hơi nhú mào, lại nói:

-Thôi vậy... Nếu không tu luyện đấu khí Thổ Hệ, đấu khí Phong Hệ cũng được... Lý Hạo Thiều gia, nếu ta nhớ không nhầm, người tu luyện chính là đấu khí Phong Hệ?

Lý Hạo khẽ gật đầu, thế nhưng cũng không hiểu rõ ràng ý của Lý Dật.

Lý Dật hít một hơi mới nói nhanh:

-Không quản trước đây nơi này là cái gì, nhưng rõ ràng hiện tại bí mật ở đây có lẽ nằm sau cánh cổng này... Nhưng mà, nếu chúng ta tùy tiện mở ra, cũng không biết sẽ xảy ra điều gì... Lý Hạo Thiều gia. Công pháp Phong Hệ sở trường nhất là Cách Không Thấu Vật, nếu không ngại người thử xem, có thể tìm hiểu thứ gì giấu phía sau cánh cổng này không?

Lý Hạo chần chờ chốc lát, sau đó mới gật gù đầu. Hắn cũng không kéo dài thời gian, ra hiệu ọi người lùi lại, còn tự hắn đi nhanh lên phía trước. Tay phải hơi run lên, đấu khí màu lam nhạt quán quanh đầu ngón tay, sau đó dưới sự khống chế của hắn, chầm chầm hướng về phía cánh cổng.

Chỉ thấy cùng với sự ăn mòn của đấu khí màu lam nhạt, rêu xanh phủ trên nó nhanh chóng biến mất, một cánh cổng màu bạch ngọc xuất hiện trước mặt mọi người.

Đối với sự biến hóa này, đoàn người Lý Dật chỉ nhìn nhau, nhưng cũng không nói gì.

Dần dần theo thời gian, đấu khí màu lam nhạt đã bao trùm toàn bộ cánh cổng, sau đó như nước suối, chậm rãi chui qua khe hở của cánh cổng.

Một lúc sau, sắc mặt Lý Hạo hơi tái nhợt chìm đắm đấu khí xuyên thấu bên ngoài cơ thể rất nhanh quay ngược trở về, hắn thở ra một hơi, sắc mặt dị thường.

Lý Dật nhìn hắn, nói:

-Thế nào?

Trên cánh cổng không có bất thường gì khác, phía sau nó là một thứ giống như một phòng ốc...

Lý Hạo lắc đầu cười khổ:

-Nhưng mà, ta thăm dò ra phía sau khoảng vài chục mét, liền phát hiện xa hơn nữa cũng không dễ thăm dò được. Nếu ta cứ tùy tiện, không biết sẽ có kết quả thế nào... Thăm dò của ta đã tới cực hạn rồi!

-Dò xét không được nữa?

Lý Dật hơi ngẩn người, khó khăn nhìn Lý Dẫn Chứng, trong ánh mắt hai người đều lộ vẻ cổ quái. Nơi này, nếu nói nơi này không có gì cổ quái, thì chắc chắn là có quỷ rồi! Mà những nơi cổ quái, mới chứng minh được nơi đó có bảo bối!

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Lý Dật và Lý Dẫn Chứng nhìn nhau cười, Lý Dẫn Chứng nói:

-Nếu đã như vậy thì chúng ta cứ vào xem, nếu có gì bất ổn, thì nhanh chóng chạy ra... Mọi người không có ý kiến gì chứ?

Lý Dật mỉm cười lắc đầu, những người khác đương nhiên không thể làm mất mặt Lý Dẫn Chứng.

Công việc tiếp theo, đã cơ bản được quyết định rồi.

-Chỉ là...

Lý Dẫn Chứng xoay người nhìn cánh cửa màu bạch ngọc một lát nói:

-...Nếu muốn vào, phải mở cánh cổng này ra nhưng lại không dễ dàng...

Lý Dật cười cười nói:

Cánh cổng này quá thực không dễ mở ra, chỉ là thời gian hiện tại của chúng ta, chắc chắn cũng không đủ để suy tính nhiều, theo ta cứ làm cần đi!

-Làm càn?

Lý Dẫn Chứng nhìn Lý Dật khó hiểu, ánh mắt chần chờ.

Đương nhiên, hắn cũng biết, cái Lý Dật gọi là làm càn, đó là trực tiếp đánh vỡ cánh cổng. Chỉ là, làm việc này cần hao tổn rất nhiều đấu khí. Dưới tình hình ai cũng cảnh giác như vậy thì cách làm xem chừng đơn giản này, lại rất khó đưa ra quyết định,

Theo biểu hiện của đoàn người Lý Dẫn Chứng, vừa rồi bọn họ đánh vỡ cửa hầm ngầm, rồi suốt quãng đường cảnh giác, tiêu hao sức lực không phải ít, nếu lại tiêu hao ở đây một lần nữa, một lát nữa nếu có phát sinh tranh đấu gì, đương nhiên sẽ không có lợi. Hai bên đều biết rõ điều đó, nên bầu không khí lúc này lại yên lặng.

Đối với việc này, Lý Dật chỉ cười lạnh một tiếng, theo hiệp định ban đầu của hai bên, thì Lý Dật chỉ chịu trách nhiệm dẫn đường, còn những việc phí sức này, đương nhiên là do bọn Lý Dẫn Chứng sẽ phải làm. Do dự này kéo dài rất lâu, Lý Dẫn Chứng mới cười cười, nói:

-Lý Dật các hạ, thời gian có hạn chúng ta cứ im lặng như vậy không hay, hay là chúng ta bàn bạc một chút?

Lý Dật cười cười, nói:

-Bàn bạc gì?

Lý Dẫn Chứng nhìn Lý Dật:

Cánh cổng lớn này, sẽ do Lý Dật các hạ phụ trách mở ra... Còn lại dù bên trong chúng ta tìm được vật gì, Lý Dật các hạ sẽ được chọn thêm một phần nữa, có được không?

Lý Dật cười cười, nói:

-Không được! Ta không có lòng tham đó, theo ước định ban đầu của chúng ta, những việc này cũng không phải là do ta ra tay!

Thấy Lý Dật đã nói như vậy, ánh mắt của Lý Dẫn Chứng thoáng hơi cổ quái, hắn hơi cắn răng, nói:

-Nếu không... dù bên trong có gì, Lý Dật các hạ sẽ được chọn thêm hai phần nữa!

Lý Dật lắc đầu, nói:

-Có thể thì có thể, nhưng mà ước định này không ổn thỏa! Nếu không may, chỉ tìm được hai thứ thì phải làm sao?

Lý Dẫn Chứng suy nghĩ một lát mới nói:

-Nếu là như vậy thì coi như chúng tôi không may đi, Lý Dẫn Chứng ta lấy danh nghĩa Chư Thiên Đấu Thần mà thề, ước định lúc này, Lý Dật nhất định sẽ tuân thủ, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục, chết không chỗ chôn!

Thấy Lý Dẫn Chứng đã nói như vậy, trong lòng Lý Dật rất vui mừng. Nhưng mà hắn cũng biết, kéo dài thêm nữa cũng không phải là biện pháp. Hơn nữa, nơi Huyết sát Chi Khí nồng nặc như vậy, tốc độ bổ sung đấu khí đối với Lý Dật mà nói, vấn đề cũng không phải khó... Hắn chỉ muốn xem nếu bên trong chỉ có hai thứ vị này sẽ hành động như thế nào.

Lúc này, Lý Dật làm ra vẻ chần chờ, hơi do dự nói:

-Nếu đã vậy thì ta đồng ý với người. Nhưng Lý Dẫn Chứng các hạ phải nhớ kỹ, ta chỉ ra tay một lần này thôi đó!

-Nhất định! Nhất định!

Lý Dẫn Chứng khẳng định chắc chắn.

Nghe thấy lời này, Lý Dật dường như hơi tin tưởng, sau khi do dự một chút, mới bước về hướng cánh cổng.

Nhưng Lý Dẫn Chứng ở phía sau, trong lòng thì lại cười thầm:

Tiểu tử không biết trời cao đất dày! Dù bên trong có thứ gì, người cũng không có phúc cảm được! Ngu xuẩn!

Ánh mắt Lý Dật bất động thanh sắc gì liếc nhìn về phía sau, khi nhìn thấy biểu hiện trong mắt của Lý Dẫn Chứng, trên mặt cũng lộ ra nụ cười bí ẩn. Đối với Lý Dật mà nói thể hện không quan trọng, nếu hắn đã nhận lời đương nhiên sẽ dốc sức ra mà làm. Nhưng mà nếu như có ai đã nhận lời với hắn, nhưng lại muốn giở mặt với hắn, thì hậu quả sẽ rất khó lường...

Hít một hơi dài, khi cảm nhận được Huyết sát Chi Khí nồng nặc bên trong cơ thể nhanh chóng lưu chuyển, Lý Dật mới bước nhanh hơn, đến trước cánh cổng. Sau đó, hắn đưa tay phải ra, chậm rãi ấn nhẹ lên cánh cổng, nhãn thần chợt nhạt đi, một luồng đầu khí màu tím dâng lên, đã tuôn ra theo cánh tay hắn, sau đó nện mạnh xuống cánh cửa đá...

-Bùm

~~Khi đá vụn bay ra, cánh cổng đá xuất hiện những vết nứt nhỏ, rất nhanh những vết nứt này nổ tung ra bốn phía theo tốc độ cực nhanh. Trong sự rung động mạnh đó, cánh cổng đá đó sụp xuống.

Lúc sụp xuống, một luồng quang mang nhúc nhích từ bên trong phát ra. Quang mang bất chợt xuất hiện này, khiến mọi người đều neho mắt lại theo phản ứng.

Nhưng chính lúc này, liền nghe thấy một âm thanh nhỏ phía sau:

-Lý Dật! Cẩn thận!

Tiếng quát của Thần Thần vừa dứt, một đạo kinh phong cũng từ phía sau lao tới, đánh mạnh về sau lưng Lý Dật, sự sắc bén của đầu khí đã lên tới cực điểm...

-Hừ!

Biến cố đột ngột này, Lý Dật đã sớm dự liệu được. Hắn không hề kinh hoảng, nhanh chóng quay người, quang mang nhạt nhạt trên tay phải đột nhiên lóe lên mạnh mẽ đánh về phía sau...

302. Q.4 - Chương 2: Trở Mặt

Ầm

~~Hai luồng đầu khí mạnh mẽ chạm nhau trên không trung, đầu khí nổ tung vỡ ra tứ phía. Cùng với âm thanh đó, hai luồng đầu khí nữa lại bổ về phía Lý Dật.

Lý Dật cười nhạt, đầu khí trên tay phải mạnh lên, đầu ngón chân dẫm lên trên mặt đất đã mạnh thêm vài phần, thân hình chồm về phía trước, nhẹ nhàng tránh được hai luồng đầu khí công kích kia, trong tay lại xuất hiện thêm hai luồng đầu khí

Xuy

~~Dường như đoán được sát ý trong lúc Lý Dật ra tay, ba người bên phía đối phương cũng nhanh chóng lánh đi, hai chiêu công kích của Lý Dật rơi vào không trung, phát ra một tiếng nổ vang dội khắp hang động.

Nhưng công kích bộc phát trong chốc lát, đã khiến tình thế thay đổi, luồng quang mang chói mắt phía sau cánh cổng đã dần dịu đi, khiến khung cảnh xung quanh chợt sáng bừng lên.

Tuy rằng, ai cũng muốn quay đầu xem bên trong căn phòng kia rốt cục có cái gì, nhưng lúc này, tuyệt đối không có ai dám quay đầu lại xem.

Trên khoảng đất trống kia, lúc này Lý Dật đã đứng dựa vào tường, vẻ mặt trầm lặng. Còn Lý Hạo, Tông Kiệt Khánh và Lý Dẫn Chứng đứng trước mặt hắn, hình thành thể bao vây hắn lại ở giữa.

Còn phía sau, Diệp Kinh Vũ cũng bước đến, ngăn Thần Thần lại, nói nhạt:

-Thần Thần Tiểu thư, ta biết nàng và Lý Dật đã từng có giao hảo... Nhưng năm người chúng ta lúc này là liên minh, cùng tiến cùng lùi. Người có lẽ không vì một người ngoài mà phá vỡ quan hệ giữa chúng ta chứ?

-Người... Vô liêm sỉ!

Sắc mặt Thần Thần thay đổi, đã hơi nhích chân, nhanh chóng bỏ về phía trước.

Nhưng Diệp Kinh Vũ chỉ cười nhạt một tiếng, tay phải đột nhiên vung lên chỉ thấy đường như chỉ trong nháy mắt, sau lưng nàng hiện ra một rừng dây leo dày đặc, kết thành một vòng đai, khóa hai người lại...

Nhìn thấy vòng đai dây leo này, sắc mặt Thần Thần hơi thay đổi thấp giọng hô lên:

-Thiên Mộc Độc Hỏa Vồng của Diệp Gia...

Kiến thức khá rộng rãi...

Diệp Kinh Vũ vỗ vỗ tay, một luồng hỏa quang đã bao trùm vòng đai dây leo, khiến nó bốc cháy rừng rực.

-Thần Thần Tiểu thư, người nếu như đã hiểu biết như vậy, có lẽ cũng biết. Thiên Mộc Độc Hỏa Vồng của Diệp Gia ta mặc dù không có tính công kích gì, nhưng mà hôm nay có Thiên Mộc Độc Hỏa Vồng ở đây, trừ phi người có thực lực cấp bậc Đấu Vương, nếu không... người sẽ không thoát ra nổi. Thiên Mộc Độc Hỏa Vồng một khi đã dính vào người, nhất định sẽ đốt sạch toàn bộ đấu khí trên người người, khiến người biến thành phế nhân. Kết cục như vậy, có lẽ người cũng không muốn đâu? Vì vậy... xin người hãy nghĩ lại! Thần Thần Tiểu thư ta không hề có ý định động thủ với người!

Diệp Kinh Vũ mỉm cười, chậm rãi nói.

-Vô sỉ! Đê tiện! Bi ổi! Mất mặt!

Thần Thần chửi nhỏ:

-Ly Dật một lòng giúp các người, các người lại đánh lén như vậy? Lẽ nào không hổ thẹn sao? Đê Đô Tứ Đại Gia Tộc? Vô liêm sỉ!

Diệp Kinh Vũ, thở một hơi dài nhìn Lý Dật chậm rãi nói:

-Nếu như được chọn lựa, ta cũng không muốn làm như vậy... Chỉ là, Thất Tinh Giới Chỉ ở trong tay người này... Thù của đại ca ta, ta nhất định phải báo! Việc này không thể trách ta được, có trách, chỉ có thể trách hán quá ngu ngốc mà thôi!

-Người... Hồn dân!

Quát xong, thân hình Thần Thần lóe lên, bỏ về phía Diệp Kinh Vũ. Nhìn thấy vậy, Diệp Kinh Vũ chỉ cười nhạt, rút trường kiếm ra, đánh về phía Thần Thần. Trong chớp lát, hai luồng đấu khí một lam một lục cùng lúc bay lên.

Đảo mắt nhìn ba người trước mặt, Lý Dật cười, nói:

-Ha ha... Lý Dẫn Chứng các hạ, người giỏi mặt còn nhanh hơn người khác giỏi sách đấy, ta thật khâm phục, khâm phục... Vừa rồi còn lấy danh nghĩa Chư Thiên Đấu Thần mà thề... Còn bây giờ, lại cùng với Tông Kiết Khánh và Lý Hạo ra tay với ta... Ha ha ha, nói thật ta luôn cho rằng Tông Kiết Khánh đã đủ bi ổi rồi, không ngờ, người còn vô sỉ hơn cả hán... Chẳng trách Tông Kiết Khánh lại thần phục người, đây gọi là núi cao còn có núi cao hơn vô sỉ còn có kẻ vô sỉ hơn!

Nghe ý tứ châm chọc của Lý Dật, biểu hiện trên mặt Lý Dẫn Chứng cũng không có thay đổi gì. hán chỉ lắc đầu nói:

-Kẻ mạnh hiếp yếu cường giả vi tôn, kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc... Đạo lý từ trước đến nay vẫn vậy... Lý Dật các hạ, có trách cũng không thể trách ai! Chỉ có thể trách người quá tham lam, cũng quá ngu xuẩn. Nhưng mà, dù sao cũng phải cảm ơn người vì quá ngu xuẩn, nếu không, chúng ta cũng không dễ dàng có cơ hội giết người như vậy!

-Thật không?

Lý Dật cười nhạt, ánh mắt bình thản nhìn Tông Kiết Khánh và Lý Hạo, nói:

-Nói ra việc này... Ta không biết hai gã phé vật bên cạnh ngươi đã nói gì với ngươi, nhưng mà, Tông Kiệt Khánh, Lý Hạo... Các ngươi không quên chứ, kết cục của lão bất tử Bốc Lang đó như thế nào? Lúc đó thấy các ngươi chạy cũng nhanh, nên ta tha cho các ngươi một lần... Thế nào, bây giờ lại đến tìm chết sao? Nếu muốn chết, cũng không nên vội như vậy chứ?

Sắc mặt Lý Hạo hơi hơi đổi, chỉ cười khổ một tiếng, vòng tay lại nói:

-Lý Dật Thiếu gia, thật xin lỗi... Hiện nay ngươi đã có thực lực như vậy, nếu để ngươi sống mà rời khỏi đây, vào được Đấu Thần Điện rồi, hai người chúng ta sẽ không dễ sống... Có lẽ tự ngươi biết rõ, nếu ngươi đắc thế, những người như chúng ta, ngươi chắc chắn sẽ không bỏ qua!

Lý Dật mỉm cười, nói:

-Lý Hạo Thiếu gia quả thật nói rõ ràng rồi... Nhưng ta cũng không ngại nói thật với các ngươi, ta thật không có ác cảm gì với Lý Hạo Thiếu gia, dù sao Vạn Triều Lý Gia ta và Đế Đô Lý Gia các ngươi cũng có chút quan hệ, cứ cho là ta báo thù cũng không nhằm vào các ngươi... Lý Hạo Thiếu gia ngươi hà tất phải như vậy?

Nghe vậy, sắc mặt Lý Hạo hơi đổi, sau đó cười khổ. Nhưng Tông Kiệt Khánh lại cười lạnh một tiếng:

-Lý Hạo, lẽ nào ngươi tin những lời hắn nói là thật? Hơn nữa, tuy ở bên ngoài hắn lợi hại, nhưng vào trong Tu La Đảo này hắn tuyệt đối không thể vận dụng ngoại vật được. Nếu như có thực lực cấp bậc Đấu Vương, tại sao hắn lại chịu chạy đến nơi này? Nhất định hắn có thủ đoạn bí ẩn gì đó! Mà ở Tu La Đảo này, ngoại trừ thực lực của bản thân, nếu không những ngoại lực khác dù mạnh đến đâu cũng bị hạn chế! Nếu chúng ta muốn giết hắn chỉ có thể giết được ở nơi này. Mà nếu giết hắn rồi, có được những ngoại vật của hắn trong tay, hai người chúng ta cũng sẽ có thực lực cấp bậc Đấu Vương! Đến lúc đó, ngươi còn sợ gì nữa?

Nghe vậy, sắc mặt Lý Hạo vốn dĩ đã nhợt nhạt lại hồng hào lên một chút.

Nhưng mà, rõ ràng Tông Kiệt Khánh này cũng không thông minh cho lắm, những lời này rõ ràng hắn chưa từng nói với Lý Dẫn Chứng, lúc này lại nói ra, khiến cho sắc mặt gã này chợt sáng lên một cách kỳ lạ. Hắn cẩn thận nhìn Lý Dật trong chớp lát, đột nhiên bật cười, nói:

-Tuy ta không biết Tông Kiệt Khánh rốt cục giấu diếm ta điều gì, nhưng mà Lý Dật các hạ ngươi dường như có thủ đoạn gì đó, khiến ngươi có thể phát huy thực lực lên cấp bậc Đấu Vương...

Lý Dật cười cười, cũng không phủ nhận, chỉ cười nói:

-Chỉ là một chiêu Đấu kỹ Bạch Hổ Hạ cấp thôi, có lẽ Lý Dẫn Chứng các hạ cũng không để mắt đến...

-Đấu kỹ Bạch Hổ... Thiên địa dị biến... Tốt lắm, Tông Kiệt Khánh... Ngươi quả nhiên giấu ta nhiều lắm!

Sắc mặt Lý Dẫn Chứng thay đổi, ánh mắt nhìn Tông Kiệt Khánh hơi có chút băng lạnh, Tông Kiệt Khánh hơi run lên nói:

-Lý đại ca, lúc này không phải lúc truy cứu chuyện này, chỉ cần giải quyết xong tên tiểu tử này, Công pháp cấp Bạch Hổ trên người của hắn, chẳng phải là của chúng ta rồi sao?

-Hừ lát nữa ta sẽ tính chuyện này với ngươi...

Lý Dẫn Chứng rốt cục cũng là một nhân vật không tầm thường, trong nháy mắt đã bình tĩnh lại, thản nhiên nói:

-Lý Dật, tên Tông Kiệt Khánh này tuy không có bản lĩnh gì, nhưng cũng không tồi...

Trên Tu La Đảo này vì bị Đấu Thần Điện phong ấn, những sức mạnh không thuộc về mình đều không thể triển khai được... Còn Đấu kỹ cấp bậc Bạch Hổ, dường như cần phải phối hợp với thiên địa nguyên khí? Ở nơi này, có lẽ ngươi cũng không thể tìm thấy nhiều thiên địa nguyên khí đến như vậy... Vậy thì ngươi tự mình nhận thua đi, thành khẩn đem món đồ vật đó ra ta sẽ suy nghĩ để giữ mạng ngươi lại? Hay là muốn chúng ta động thủ?

Lý Dật mỉm cười nói:

-Người nói xem! Có phải người đàn độn nên nghĩ mọi người trên thế giới này đều đàn độn như người? Lý Dẫn Chứng các hạ...

-Tốt lắm! Tốt lắm...

Lý Dẫn Chứng cười lạnh:

-Nếu người đã muốn tìm chết, ta cũng không khách khí nữa!

Lý Dật thản nhiên nói:

-Muốn chết hay không, không phải người nói là xong... Hai tên phế vật bên cạnh người, đối với ta cũng không là gì cả, người hiểu rõ chưa?

Cảm giác được vị trào phúng trong lời nói của Lý Dật, nụ cười trên mặt Lý Dẫn Chứng cứng đờ, vẻ mặt vốn mang nét cười chột lạnh băng lại, sát ý sôi trào... Như một con sói đói lột cừu, lúc này đã vứt bỏ vẻ hiền lành của mình hóa thành thâm hiểm vô song...

Dường như cảm nhận được sát ý đó, vẻ mặt Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo cũng nghiêm nghị, sau đó lướt ngang nửa bước, phong kín toàn bộ khu vực Lý Dật đang đứng. Quả nhiên, trong kế hoạch của bọn họ, chủ lực đối phó với Lý Dật vẫn là Lý Dẫn Chứng, còn bọn họ bọn chỉ phụ trách khống chế không cho Lý Dật bỏ chạy mà thôi...

Trầm mặc trong chốc lát, thân hình Lý Dẫn Chứng hơi chấn động, bàn chân giẫm mạnh, giống như một mũi tên rời nỏ bắn tới, hướng thẳng về hướng Lý Dật. Đồng thời, một luồng đầu khí mãnh liệt cũng cùng lúc xông tới.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, dường như trong nháy mắt. đầu khí màu lam tím trên người tuôn trào ra. Hắn không hề tránh né, tay phải hơi xoay tròn, đã hóa thành một quyền chưởng, sau đó sắc bén đâm mạnh về phía Lý Dẫn Chứng.

Ầm

~~Một âm thanh vang lên, đầu khí cường hãn giao nhau, đất đá xung quanh vỡ tan, tung lên mù mịt.

Kinh khí trên nắm tay của Lý Dẫn Chứng quá mạnh khiến Lý Dật phải thối lui mấy bước, mới hóa giải được đòn công kích, nụ cười trên mặt cũng âm trầm hơn một chút.

Nhìn thấy Lý Dẫn Chứng cũng đang thối lui giống như vậy, ánh mắt Lý Dật có thêm vài phần ngưng trọng, Lý Dẫn Chứng này... Cũng thú vị...

Khóe miệng hắn nheo lại, đầu khí màu tím trên người Lý Dật xoay tròn, đã bao trùm toàn bộ cơ thể hắn, sau đó đầu mũi chân hắn điểm mạnh, toàn thân đánh về phía Lý Dẫn Chứng.

Lý Dẫn Chứng này, đã khiến hắn cảm thấy hơi nguy hiểm, trong lòng hắn sự cảnh giác dâng lên... Đối mặt với những người như vậy, cái nguyên tắc tiên hạ thủ vi cường, cũng không có gì là sai!

-Lý Dật, người quả nhiên cũng chỉ là như vậy!

Cười lạnh nhìn Lý Dật chủ động đánh tới, Lý Dẫn Chứng cũng nhanh chóng khởi động đầu khí màu thủy lam trên người mình. Sau đó, tư thế cánh tay phải của hắn biến đổi, chộp vào hư không, vừa nhìn thấy Lý Dật từ phía trước đánh tới, cú chộp tay đó đã nhanh chóng quét ra...

-Liệt Thi Hóa cốt Trảo!

Cánh tay chộp ra, trong không khí có chút thủy ngân trào ra, cùng với cú chộp tay của Lý Dẫn Chứng, kinh khí hung hãn hướng về Lý Dật, uy lực mạnh tới cực hạn. Lúc này, không khí dường như đều bị hắn xé rách.

Đối mặt với chiêu này, thân hình Lý Dật cũng không lách đi. Cả cơ thể đang lơ lửng ở giữa không trung, hắn chỉ cười lạnh một cái, nháy mắt hai cánh tay hắn phát ra quang mang lam sắc sáng chói tột độ kinh khí lợi hại vô cùng, bay nhanh lên phía trước.

Lúc cơ thể Lý Dật bay tới bên cạnh Lý Dẫn Chứng, hai tay Lý Dật đã nắm thành quyền, không một chút lưu tình đánh thẳng vào nắm tay của Lý Dẫn Chứng...

Đã đoán trước được động tác của Lý Dật, Lý Dẫn Chứng cũng chỉ cười nhạt, hai bàn tay hần khê chuyển không chút nhân nhượng đánh thẳng về phía quyền phong của Lý Dật...

303. Q.4 - Chương 3: Thực Lực Chân Chính

Ầm

~~Một lần nữa, quyền chưởng của hai người lại chạm vào nhau, sau đó đầu khí sôi trào lại bắn ra bốn phía, dao động mạnh đến cực điểm, khiến hai người đều cảm thấy thân thể bị chấn động cực mạnh, không tự chủ lại thối lui lần nữa.

Sau sự tiếp xúc lần này, Lý Dẫn Chứng lại cười lớn một tiếng, nắm tay hung hãn của hần giống như mang theo điện quang lại đánh về phía Lý Dật.

Hướng đi của luồng quang điện này hơi nghiêng, nắm tay của hần hình như muốn đánh vào mang tai Lý Dật, kinh khí quá mạnh khiến da Lý Dật có cảm giác khô nóng.

Nhưng cảm giác này cũng không làm cho động tác của Lý Dật chậm lại. Trong lúc hần quay người, bờ vai đã run mạnh lên. đã đánh mạnh vào các huyết đạo chủ chốt trên cánh tay của Lý Dẫn Chứng, khiến thân thể đối phương hơi run lên, toàn thân trượt xuống một cách quỷ dị. Cùng lúc đó, hai tay Lý Dật ẩn mạnh lên mặt đất, thân hình xoay mạnh, hai chân đã vẽ ra một vòng cung kỳ dị, hung hăng đánh ập vào phía sau lưng Lý Dẫn Chứng!

-Có chút ý vị...

Đối diện với phương thức công kích có chút tinh diệu như vậy, ánh mắt của Lý Dẫn Chứng thoáng kinh ngạc, sau đó thấp giọng tán dương một tiếng.

Nhưng mà, hần cũng không định tránh né, thân hình dừng lại giữa không trung, trên lưng nhanh chóng xuất hiện một luồng đầu khí màu lam nhạt...

Xuy

~~Hai chân Lý Dật nện mạnh xuống lưng Lý Dẫn Chứng, rồi có tiếng hét cổ quái vang lên, kinh lực ẩn chứa trên bàn chân Lý Dật, lại còn mang theo từng đạo lôi quang đánh xuống, khiến Lý Dẫn Chứng không chịu nổi phải tiến lên trước mấy bước.

Nhưng mà, Lý Dẫn Chứng này rõ ràng không phải nhân vật bình thường, lúc thân hình hần tiến lên trước, hần thuận thế nhào ra, lặn nhẹ một vòng, tay phải ẩn mạnh lên mặt đất, hai chân đã nhanh chóng đạp mạnh về phía đầu của Lý Dật.

Động tác bất ngờ này của Lý Dẫn Chứng khiến Lý Dật hơi kinh ngạc, nhưng cũng chỉ hơi kinh ngạc mà thôi. Hai tay hần dùng lực ẩn mạnh trên mặt đất, thân hình đã bay cao lên. Đồng thời, một luồng đầu khí màu lam tím đã xuất hiện trên cánh tay, ngay sau đó, lúc thân hình rơi xuống, nắm tay của hần đã hung hăng đánh mạnh xuống bàn chân của Lý Dẫn Chứng.

Trước ánh mắt kinh ngạc của đám người Tông Kiệt Khánh, một quyền của Lý Dật đã hung hăng đánh mạnh vào bàn chân đang đạp tới của Lý Dẫn Chứng...

Ầm

~~Hai luồng đầu khí tiếp xúc, lại một lần nữa bộc phát, khiến mặt đất xung quanh đều lộ ra vài vết nứt, sau đó lan tràn ra bốn phía.

-Hừ!

Chỉ là một tiếng cười lạnh, thân hình Lý Dật run lên, lộn mấy vòng rồi rơi xuống mặt đất. Lúc tiếp đất, mặt đất kiên cố dưới chân hắn đột nhiên nổ tung, cùng với lực quán tính chưa kết thúc, Lý Dật di chuyển nhanh trên mặt đất mấy bước, mới coi như đã hóa giải hết kinh lực phản chấn của chiêu đánh vừa rồi.

Sau khi hóa giải hết kinh lực còn lại, ánh mắt Lý Dật mới nhìn về phía Lý Dẫn Chứng, nhìn thấy Lý Dẫn Chứng cũng dùng cách tương tự để hóa giải kinh lực. Lúc này hắn hơi thâm trầm ngồi trên mặt đất, cánh tay phải hình thành trảo, đang tỳ mạnh lên một phiến đá, chỉ hơi dùng lực, phiến đá đó đã bị hắn biến thành bột vụn...

Chỉ trong thời gian chưa đầy nửa phút, cuộc chiến của hai người có thể nói kinh tâm động phách, mà những người khác không có cách nào tham gia vào, bởi vì trong cuộc chiến này, bất kỳ một sơ suất nào không chừng cũng sẽ mang lại hậu quả khó lường.

Trước tình hình quỷ dị như vậy, ánh mắt hai bên đều hơi lạnh đậm một chút. Còn Diệp Khinh Vũ và Thần Thần đánh nhau ở bên ngoài, cũng vì chấn động quá lớn từ bên này truyền qua mà đều dừng tay lại, cả hai người đều quan sát cuộc chiến với vẻ mặt cổ quái.

Đặc biệt là Diệp Khinh Vũ càng kinh ngạc hơn khi nhìn Lý Dật. Trong mắt nàng ta, Lý Dật tuy có vài phần bản lĩnh, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Lý Dẫn Chứng. Dù sao, bản lĩnh của Lý Dẫn Chứng mấy hôm nay nàng đã tận mắt thấy, vị huynh trưởng kết nghĩa có chút kiêu ngạo này của nàng, cũng có thể được coi là nhân vật thiên tài!

Nhưng không ngờ nổi, Lý Dật xem ra vốn vô cùng bình thường này, lại có thể đánh ngang tay với Lý Dẫn Chứng?

Chỉ là lúc đó, thực lực mà Lý Dật thể hiện ở Vân Thủy Thành, còn có lúc xuất thủ ở chân núi Tam Thánh Sơn, Diệp Khinh Vũ đều nhanh chóng nhớ lại, khiến sắc mặt nàng biến đổi...

Không thể nào! Không thể nào! Hai lần trước sở dĩ hắn lợi hại như vậy thì, là vì hắn nhờ vào ngoại lực, thực lực của bản thân hắn thật sự không ra gì! Trên Tu La Đảo này, hắn là người thấp kém nhất! Muốn đối phó với hắn, đoạt lại Thất Tinh Giới Chỉ, chính là cơ hội duy nhất!

Thanh âm này vang lên trong đầu Diệp Khinh Vũ, khiến sắc mặt nàng biến đổi.

-Thế nào? Người cũng không ngờ, thì ra Lý Dật không cần nhờ ngoại lực, sức chiến đấu cũng không kém hơn Lý Dẫn Chứng phải không?

Dường như biết được cảm giác trong lòng Diệp Khinh Vũ, Thần Thần đang đứng sau lưng, đột nhiên mỉm cười nói.

Nghe vậy, Diệp Khinh Vũ thoáng chau mày. Dù sao nàng cũng không phải người bình thường, cảnh tượng trước mắt tuy khiến nàng kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, cười lạnh nói:

-Tuy rằng sức chiến đấu của hắn hung hãn không kém gì Lý Dẫn Chứng, nhưng mà người đừng quên, bên đó còn có Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo luôn sẵn sàng ra tay... Ba người bọn họ liên thủ ngay cả Đấu Vương cường giả cũng khó ứng phó, huống hồ là Lý Dật kia!

-Ha ha, cũng có thể...

Thần Thần chỉ cười, đến lúc này nàng dường như đã qua khỏi cơn giận dữ lúc nãy, trong lời nói đã có vài phần lòng tin đối với Lý Dật. Lúc này, ngược lại là Diệp Khinh Vũ có phần lo lắng hơn.

Nói ra, cả hai người này đều là những mỹ nữ gây tai họa, sau khi gặp nhau trên Tu La Đảo, hai người lúc nào cũng đối đầu nhau. Đến lúc này, hai người cũng không buông tha cho sự tranh đấu đó, tuy không tiếp tục đối đầu, nhưng mũi vị súng hỏa trong lời nói, thì vẫn như vậy...

-Không tồi quả nhiên còn hơn ta tưởng tượng rất nhiều...

Chậm rãi đứng lên, Lý Dẫn Chứng nhìn Lý Dật, vẻ quỷ dị trong ánh mắt, vẫn không thay đổi...

-Ha ha,... Lý Dẫn Chứng các hạ cũng mạnh mẽ ngoài dự liệu của ta!

-Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm .

Mỉm cười, Lý Dật cũng vòng tay đáp lời.

Lúc vòng tay, bàn tay Lý Dật vẫn nắm chặt, lúc này trong lúc giao nhau, hân cũng bị thương, lòng bàn tay lúc này vẫn còn cảm giác đau đớn tê dại...

Người này, thực lực quả nhiên rất mạnh. Khi còn chưa thể hiện thực lực chân chính, đã có thể khiến ta bị thương như vậy rồi, nếu như hân thể hiện ra trạng thái đỉnh phong... Người này, không dễ đối phó!

Cảm giác được lòng bàn tay bị thương, Lý Dật không khỏi hừ nhẹ một tiếng.

-Chỉ là... đấu khí của người này tuy kỳ lạ, nhưng mà đấu khí Lôi thuộc tính cũng không dễ đối phó! Người này, e là lúc này nửa người đã bị tê rồi?

Nhìn bàn tay Lý Dẫn Chứng hơi hơi cong lại, Lý Dật cười lạnh trong lòng.

Lý Dẫn Chứng mặt đầy sát khí nhìn Lý Dật, dường như Lý Dật đã đoán đúng, lúc này nửa người hân đều có cảm giác tê dại, khiến khi khoe miệng hân co lại, cả người hân cũng run lên theo.

Tuy nhiên, do đấu khí dâng trào, bao phủ toàn bộ cơ thể, nên Lý Dật cũng không gây cho hân thương tổn lớn nào, nhưng mà cái cảm giác nửa thân tê dại này, cũng không dễ chịu cho lắm...

Nghỉ ngơi trong chốc lát, sau khi cảm thấy cảm giác tê trong cơ thể đã giảm bớt, Lý Dẫn Chứng cười nói:

-Không tồi! Có bản lĩnh như vậy, chẳng trách người có thể vui vẻ quấy phá ở Đại Đô này, quả nhiên ta bị hai phế vật này đánh lừa, đã xem thường người rồi...

Bị Lý Dẫn Chứng gọi là phế vật, trên mặt Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo đều hiện lên vẻ cổ quái, nhưng bọn họ không cãi lại.

Có lẽ bọn họ tâm cao khí ngạo, nhưng cũng không thể không thừa nhận, tuổi tác mọi người không chênh lệch nhau bao nhiêu, nhưng về thực lực, so với Lý Dẫn Chứng mà nói, bọn họ bị coi là phế vật, cũng không quá đáng! Tuy nhiên đối với rất nhiều người, bọn họ lại là thiên tài.

Nghe vậy, Lý Dật cũng chỉ mỉm cười, nói:

-Sao rồi? Luân độn vừa rồi không làm người gốc đi, mà lại làm cho người tỉnh táo ra vài phần hay sao?

-Tiểu tử ngạo mạn!

Lý Dẫn Chứng cười:

Đừng cho rằng người có thể chặn được mấy chiêu, là đã hay lắm... Trong mắt ta, tuy người mạnh hơn hai tên phế vật này nhiều, nhưng mà người cũng chỉ là phế vật mà thôi!

-Ngay cả một phế vật cũng không đối phó được, người cũng chẳng phải là một phế vật sao?

Lý Dật cười nhạt, thản nhiên nói.

Nụ cười trên mặt biến mất, Lý Dẫn Chứng bước mạnh một bước, đấu khí hung hãn đã từ bên trong cơ thể bốc ra, trong lúc đấu khí bốc ra, một Sa y Đấu khí màu lam nhạt gần như thực thể đã dần hiện ra trên người hân.

Nhìn Sa y Đấu khí này của Lý Dẫn Chứng, Lý Dật chau mày. Hân quá thực không ngờ, Sa y Đấu khí của người này lại ngưng đọng đến như vậy, thậm chí có vài phần đã gần như ngưng kết thành Áo giáp Đấu khí nữa... Nhưng trong chốc lát, thực lực thật sự của Lý Dẫn Chứng, trong lòng Lý Dật đã nhanh chóng hiểu rõ.

-Đấu Sư Đỉnh phong? Không ngờ người trước mặt hân, lại là cường giả cấp bậc Đấu Sư Đỉnh phong!

Chẳng trách những người có tâm tính như Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo, lại có thể thần phục hân như vậy! Phải biết rằng, những ai tham gia Tế Thần Điện, cao nhất cũng chỉ là cường giả Đấu Giả Đỉnh phong, điều này tuyệt đối cũng không có ngoại lệ!

Như vậy, sau khi vào Tu La Đảo có thể đột phá đến cảnh giới nào, thì còn phải xem thiên phú của người đó đến đâu!

Mà Lý Dẫn Chứng này, sau khi vào đây chỉ không đến hai tháng đã đạt đến cấp bậc Đấu Sư Đỉnh phong? Phải biết rằng, giữa các cấp bậc mỗi lần muốn tấn cấp, đều phải trả giá rất lớn!

Vậy mà chỉ trong hai tháng đã đạt đến trình độ này! Cho dù hấn dùng cách gì, thực lực và thiên phú của Lý Dẫn Chứng này, chỉ có thể dùng hai từ kinh người và khủng bố để hình dung! So sánh với Lý Dật sau khi vào đây chỉ tăng thêm được hai bậc, đối với đối phương mà nói, hấn quả nhiên chỉ là phế vật mà thôi...

Cách nghĩ này khiến Lý Dật không khỏi cười khổ, trong lòng cũng không biết có suy nghĩ gì, chỉ là thấy đối phương ngưng kết thành Sa y Đấu khí, thần sắc hấn đã cổ quái cực điểm...

Người này, e là phải dùng con bài tẩy rồi!

Lý Dật nghĩ thầm, sắc mặt ngưng trọng lại, trong lúc đó tâm ý nhanh chóng vận chuyển từng sợi Thiên Ma đấu khí đã tách khỏi xoáy đấu khí của hấn, sau đó nhanh chóng chui vào đan điền khí hải, thông qua Thiên Khôn Địa Càn Châu.

Cùng với đấu khí chui vào, Thiên Khôn Địa Càn Châu cũng phát sinh những thay đổi lạ thường. Trong chớp mắt, đấu khí của nó nhanh chóng chui vào xoáy đấu khí, rồi vô cùng xảo diệu kết hợp lại.

Sau đó, đấu khí sôi trào bùng lên trong các kinh mạch của Lý Dật.

Lúc này, Lý Dật vô cùng cẩn thận vì vậy dù là Lưu Hỏa đấu khí, hay là Tử Lôi đấu khí, đều bị hấn thu hồi hết về, mà vận chuyển trong người hấn, chỉ còn lại duy nhất có Thiên Ma đấu khí mà thôi.

Sau khi vận chuyển mấy vòng, Thiên Ma đấu khí đã bùng phát ra bên ngoài. Lúc mọi người còn đang kinh ngạc, một Sa y Đấu khí Huyết sắc cũng nhanh chóng ngưng kết trên người Lý Dật.

Phong ấn của Tu La Đảo, tuy có thể hạn chế những sức mạnh không thuộc về cường giả. nhưng mà đối với Thần Binh Ma Khí, thì lại không có biện pháp nào...

304. Q.4 - Chương 4: Phá Chiếu

Đấu khí trên người Lý Dẫn Chứng đã lên đến cực hạn, đấu khí hung hãn đó lộ ra từ bên trong cơ thể hấn, khiến Lý Hạo và Tông Kiệt Kháng thối lui mấy bước, sau đó hai người cũng ngưng kết Sa y Đấu khí, sắc mặt mới tốt hơn được một chút.

Quả nhiên, hai người này đều đã tấn cấp lên cấp bậc Đấu Sư, nhưng nhìn Sa y Đấu khí mơ hồ như vậy thì có lẽ cũng chỉ mới bước vào cảnh giới Nhất Tinh Đấu Sư mà thôi.

Lúc này, Lý Dật cười khổ trong lòng, tuy trên người mình có rất nhiều bảo bối, nhưng nói về thực lực, còn kém hơn cả hai người này. Xem ra lần này, bất luận thế nào cũng phải có được Huyết Nhân Linh Tuyền trong tay! Nếu không, sẽ không thể can tâm được!

Nhưng mà, chỉ trong chốc lát, Lý Dật đã gác cái tâm tư chán chường vừa mới thoáng qua đó sang một bên, chỉ cảnh giác nhìn Lý Dẫn Chứng trước mặt.

Mặc kệ Lý Dẫn Chứng vì sao đạt được cảnh giới này, nhưng mà cũng không tránh khỏi sự thật lúc này hấn là một địch thủ rất mạnh.

Thậm chí Lý Dật còn hoài nghi, ngay cả vận dụng Thiên Khôn Địa Càn Châu, liệu mình có thể là đối thủ của hấn hay không!

Tuy rằng, chính mình luôn dùng Đấu kỹ và Công pháp cao cấp mà áp chế người khác, nhưng gã cường giả trước mắt này, Công pháp và Đấu kỹ của hấn không chắc đã kém hơn mình bao nhiêu, mà cấp bậc thực lực của hấn cũng cao hơn mình một bậc.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt kinh ngạc của Lý Dẫn Chứng nhìn Lý Dật, đợi đến lúc thấy dấu khí màu đỏ máu trên người Lý Dật, hắt hơi kinh ngạc một chút, nhưng kiến thức của hắn cũng khá phong phú, chỉ sững người một lúc rồi nói:

-Đấu khí Song thuộc tính? Không tồi thú vị đấy!

Lý Dật cười cười, thản nhiên nói:

Dù thú vị hơn nữa, thực lực cũng còn kém Lý Dẫn Chứng các hạ nhiều.

-Thực lực? Bất Tinh Đấu Sư?

Lại ngẩn người trong chốc lát, Lý Dẫn Chứng mới thì thào, hắt nhìn Lý Dật một lúc lâu mới nói:

-Ta thu lại lời nói ban đầu, ta vốn tưởng người chỉ là một phế vật, nhưng xem ra ta đã sai lầm rồi! Ta nghe nói lúc bắt đầu tham gia Tế Thần Điển, người chỉ có thực lực là Lục Tinh Đấu Giả mà thôi, lúc này lại tu luyện đến được thực lực Bất Tinh Đấu Giả, ngay cả ta cũng phải cảm thán không thôi! Ta tin tưởng rằng, nếu cho người thêm thời gian, chắc chắn còn lợi hại hơn ta nữa.

Lý Dật nói:

-Điều này, Lý Dẫn Chứng các hạ cũng không cần phải cảm, thực lực hiện tại mà ta dùng chỉ là nhờ lợi dụng ngoại lực mà thôi!

-Ở trên Tu La Đảo này, người vẫn còn có cách để lợi dụng ngoại lực, đó cũng là bản lĩnh của người!

Sau một thoáng kinh ngạc, Lý Dẫn Chứng nói tiếp:

-Chỉ là, cho dù người có lợi hại hơn nữa, thì lúc này kết cục của người chỉ có thể là chết! Bởi vì Lý Dật người chưa từng làm sai chuyện gì, nhưng cái sai duy nhất của người là đã đắc tội với ta!

Lý Dật cười cười, chỉ nhẹ vung tay, ánh mắt đạm mạc nhìn Lý Dẫn Chứng, giọng nói lạnh lùng:

-Câu nói này, ta trả người không sót một chữ...

Diệp Khinh Vũ vẻ mặt thay đổi cổ quái tới cực hạn:

-Chỉ hai tháng mà thôi, thực lực của hai người này đều gia tăng một cách điên cuồng như vậy... Đó không phải là điên cuồng, chỉ là ai cũng có con át chủ bài mà thôi!

Thần Thần cười lạnh, nói:

-Không cần nói đến Lý Dật, con bài tẩy của hắn luôn luôn rất nhiều... Còn Lý Dẫn Chứng, người không thực sự cho rằng hắn thật sự dựa vào khả năng tu luyện của mình mà đạt đến cấp bậc này chứ?

Diệp Khinh Vũ hơi hơi sững sốt, chậm rãi nói:

-Lẽ nào không phải?

Phải hay không, người không nhìn ra sao? Nữ nhân vờ ngu ngốc thì đáng yêu, nhưng lúc nào cũng giả vờ ngu ngốc, thì đúng là ngu thật!

Thần Thần lạnh lùng nói.

-Nói đến giả ngu, Thần Thần Tiểu thư người lẽ nào kém hơn ta sao?

Diệp Khinh Vũ cười nhạt.

Thần Thần lắc đầu:

-Giả ngu thì ta không bì được với Diệp Tiểu thư, nhưng mà, cứ cho là người muốn tiếp cận để Lý Dẫn Chứng tiết lộ bí mật tấn cấp cho người, thì không có khả năng!

Lời vừa nói ra, sắc mặt Diệp Khinh Vũ thay đổi, nàng khẽ cắn môi nói:

-Thần Thần, hôm nay người nhất định gây chuyện với ta sao? Đừng cho rằng ta không ra tay với người, là do sợ người đó!

-Không dám, Diệp Tiểu thư người tất nhiên không sợ ta, chỉ là người sợ hấn!

Vừa nói Thần Thần vừa chỉ về hướng Lý Dật. Lúc này sắc mặt Diệp Kinh Vũ thay đổi lớn.

Lý Dẫn Chứng đang nhìn chằm chằm về phía Lý Dật, cười lạnh một tiếng nói:

-Người lần trước nói với ta câu này, đã biến thành năm xương khô dưới đất rồi!

Bàn chân hấn giẫm mạnh xuống đất, từng vết nứt hiện ra, rồi lan tràn như mạng nhện. Thân hình Lý Dẫn Chứng run run, lúc này, đã biến thành cái bóng thủy lam sắc phóng về phía Lý Dật! Trên đường hấn đi chuyển, từng khe nứt lớn hiện ra rồi lan rộng dần ra hai bên.

Toàn bộ sơn động, lúc này tràn ngập kinh phong sắc bén đến cực hạn, không gian cũng sáng tỏ vô cùng.

Tuy Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo vốn bao vây Lý Dật, nhưng mà tình hình lúc này cứ cho rằng bọn họ muốn bao vây, cũng tuyệt không tìm thấy thời cơ ra tay.

Vì vậy cái gọi là bao vây, hiện tại đã hoàn toàn biến thành cuộc đối chiến chỉ riêng của Lý Dật và Lý Dẫn Chứng mà thôi.

Tên khốn kiếp Lý Dật, lần này chết chắc!

Suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Tông Kiệt Khánh, vẻ mặt không khỏi vui mừng.

Nhưng phía bên kia, vẻ mặt của Lý Hạo lại nhợt nhạt hẳn đi, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cuộc chiến, quả nhiên cũng vô cùng khẩn trương.

Cảm nhận được khí thế hung hãn trên người Lý Dẫn Chứng đang lao đến, vẻ mặt Lý Dật ngưng trọng chốc lát. Cuộc chiến này, có thể nói là cuộc chiến đầu tiên hấn không nắm chắc được từ trước đến nay.

Tay phải hấn khẽ phát nhẹ, vài luồng đầu khí hình vòng cung xuất hiện, rồi lại xoay tròn.

Tốc độ của Lý Dẫn Chứng cực kỳ hung hãn dường như chỉ trong chớp mắt, đã xuất hiện trước mặt Lý Dật. Thân hình của hấn khẽ rung động, đã ở giữa không trung, trên chân phải xuất hiện những đạo quang mang. Sau luồng quang mang, một ẩn kỹ huyền sắc hiện lên ở bàn chân Lý Dẫn Chứng, sau đó hấn vung mạnh chân, đập mạnh về hướng Lý Dật.

-Lưu Thủy Vô Tận Thiên Tăng Diệp!

Một tiếng gầm nhẹ phát ra từ yết hầu Lý Dẫn Chứng, mang theo một khí thế kinh người, hướng về Lý Dật.

Thủy nguyên tố trong không gian lúc này dường như đều bị Lý Dẫn Chứng dẫn động, cùng với động tác của hấn, nhanh chóng ngưng tụ lại.

Lúc này Lý Dật cũng chỉ lạnh lùng nhìn chiêu đánh dường như kinh thiên động địa kia của Lý Dẫn Chứng, còn kinh phong cực mạnh phát ra kia dường như cũng không hề khiến Lý Dật dị động. Cái mà ánh mắt hấn đang nhìn một cách chăm chú, chính là bàn chân Lý Dẫn Chứng vừa đá ra.

Lúc này, cũng không phải là thời cơ tốt để ra tay.

Trong một tích tắc sau đó, lúc bàn chân Lý Dẫn Chứng đã kề cận Lý Dật, tay phải hấn giơ lên, chộp mạnh về trước.

-Hồi Phong Chương! Hóa Kinh!

Đầu khí hình xoắn ốc màu đỏ máu, trong phút chốc ngưng tụ lại, cùng với cú chộp của Lý Dật, đã rơi xuống chỗ bàn chân Lý Dẫn Chứng, cùng với đầu khí hung hãn của hấn, va chạm mạnh cùng nhau...

Bình

~~Một âm thanh vang dội vang lên, sắc mặt Lý Dật khẽ thay đổi. Đầu khí phát ra vốn hình xoắn ốc, trong nháy mắt văng ra tung tóe, từng luồng Thiên Ma đầu khí dưới áp lực một cước của Lý Dẫn Chứng, phát tán ra bốn phía.

Âm

--Đấu khí cường hân bị áp chế, đột nhiên bộc phá, khiến sắc mặt Lý Dật cũng thoáng nhả lại. Trong nháy mắt, hân vung mạnh tay phải, thân hình lùi về phía sau.

Bình, bình, bình

--Hầu như mỗi một bước chân Lý Dật thối lui lại đều để lại trên mặt đất một dấu chân rất sâu, những tảng đá bị hân dẫm phải, trong nháy mắt đều biến thành bột.

Phốc

--Bước chân cuối cùng tiếp đất, lưng Lý Dật đã đụng vào vách núi. Thân hình hân chấn động mạnh, một luồng đấu khí vô hình bị hân đẩy ra, đụng vào vách núi. Nhất thời vách núi sau lưng Lý Dật vỡ vụn, còn hân hé miệng phun ra một ngụm máu.

Sắc mặt Lý Dật nhợt nhạt vài phần. Sa y Đấu khí trên người cũng loãng đi một chút, hân nhìn lên cánh tay, trong lòng có chút kinh ngạc.

Từ trước đến nay, Hồi Phong Chương của hân luôn là chiêu đánh tất thắng, không biết bao nhiêu người đã bại dưới chiêu này, vậy mà hôm nay, không ngờ lại bị Lý Dẫn Chứng phá được.

Bất chợt, Lý Dật chợt nhớ đến lời bình luận hôm nào Xà Tôn Giả đã nói về chiêu đánh này: Mượn lực đánh lực, nếu đúng lúc gặp phải người yếu hơn mình, dùng chiêu này, chắc chắn dễ dàng thắng lợi, nhưng nếu gặp người mạnh hơn chiêu thức này đã thành trò cười. Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi cười khổ một tiếng.

Lúc đó, hân cũng không lưu ý đến lời nói của Xà Tôn Giả, Hồi Phong Chương này hân đã vất vả mới tu luyện được, chỉ là không ngờ lại có ngày như hôm nay.

Lúc này mất đi Hồi Phong Chương, có lẽ nếu dùng Thanh Vân Thủ cũng không thể là đối thủ của Lý Dẫn Chứng. Mà nếu muốn dùng Huyết Nguyệt Cuồng Cương, điều kiện thời gian lại quá hà khắc, nơi này liệu có dẫn động thiên địa nguyên khí được hay không?

Nhất thời, cảm giác không có chiêu gì để dùng lúc này khiến Lý Dật phiền muộn.

Dù thế nào, sau này ta nhất định phải tu luyện mấy chiêu Đấu kỹ bảo vệ mạng sống mới được! Nhưng cục diện trước mắt!!!!

Lý Dật chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lý Dẫn Chứng, nhân thần mang chút quỷ dị, đang đứng trước mặt, Lý Dẫn Chứng nhìn Lý Dật hân hơi phỉ tay, nói:

-Đấu kỹ không tồi, chỉ tiếc là trước một sức mạnh tuyệt đối, muốn lấy tinh xảo để giành chiến thắng cũng không phải dễ dàng. Lý Dật, nếu ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Nhổ ra một ngụm máu, Lý Dật lắc đầu cười nhạt nói:

-Quả nhiên đã làm trò hề cho Lý Dẫn Chứng các hạ, chỉ là nếu muốn ta chết, e là không dễ dàng như vậy!

-Còn già mồm!

Lý Dẫn Chứng cười lạnh, bữu môi nói:

-Thời gian không còn sớm nữa, việc ta cần làm còn nhiều, không có thời gian dây dưa với ngươi nữa, Lý Dật một chiêu này ta tiễn ngươi lên đường!

Vừa nói xong, Lý Dẫn Chứng đã vung tay lên, trên cánh tay phải, đầu khí thủy lam sắc đã nhanh chóng ngưng kết.

Nhìn thấy vậy, Lý Dật cũng thoáng nhú mào. Lẽ nào, đối mặt với người này, hẳn lại phải dùng ra con bài tẩy sau cùng hay sao?

Nếu là như vậy, mọi việc sau này cũng không còn thuận lợi nữa.

Còn phía bên kia, sắc mặt của Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo đều thoáng vui mừng. Dù sao giải quyết được tên Lý Dật phiền phức này, đối với bọn họ mà nói, đều là một việc rất đáng mừng.

Mặt khác, sắc mặt Diệp Khinh Vũ cũng biến đổi. ánh mắt nàng nhìn Lý Dật có thêm mấy phần cảm xúc phức tạp, thở dài nói:

-Ta không thể không thừa nhận Lý Dật quả thực rất mạnh, thậm chí trong lớp trẻ của Đế quốc Thiên Phong, ngoại trừ Hồng Vũ ra cũng sẽ không còn ai là đối thủ của hắn. Nhưng dù sao, hôm nay hắn cũng chết chắc rồi!

-Nếu như hắn chết rồi, ngươi thật sự hài lòng sao?

Thần Thần thần nhiên nói, Diệp Khinh Vũ cười lạnh:

-Hắn chết rồi, Lý Dẫn Chứng cũng sẽ giải quyết ngươi thôi, với tính cách của hắn, ngươi còn không hiểu sao? Lúc quan trọng nhất, ngươi lại phản bội hắn!

Phản bội thì sao? Không phải ngươi thực sự cho rằng, Lý Dật chỉ có chút bản lĩnh đó chứ? Hiểu biết nhiều về hắn, tuy ta không bằng Diệp Tiểu thư, nhưng ngay cả Đấu Vương cường giả cũng không phải là đối thủ của hắn, ngươi cho rằng, một Đấu Sư Đỉnh phong này lại có thể là đối thủ hay sao?

-Lẽ nào tình huống xảy ra trước mắt cũng không phải là một chứng cứ tốt nhất sao?

305. Q.4 - Chương 5: Thủy Xà Bí Thuật

Chau mày nhìn đầu khí thủy lam sắc lan tràn trên bàn tay của Lý Dẫn Chứng, Lý Dật có thể cảm nhận rõ ràng, nếu chiêu này của Lý Dẫn Chứng xuất ra. dựa vào thực lực của mình lúc này, căn bản không đối phó nổi. Tình hình này, dường như không dùng con bài tẩy cuối cùng cũng không được nữa rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Dật không khỏi cười khổ một tiếng. Hắn cũng coi như đã tính toán kỹ, nhưng không ngờ thực lực của Lý Dẫn Chứng này lại cường hãn đến mức độ như vậy.

Trong lúc Lý Dật chần chờ đưa tay ấn vào Vân Hoang Giới Chỉ trên tay, một giọng nói lạnh lùng đã vang lên trong đầu hắn:

-Sao vậy? Ngươi ngay cả một chút cục diện này cũng đối phó không nổi sao?

Giọng nói này vừa xuất hiện, Lý Dật chỉ hơi kinh ngạc, sau đó rất vui mừng.

Cho tới nay, bởi vì quan hệ phức tạp với Hồng Thiên Thánh Giả. Lý Dật chưa bao giờ xem đối phương là chiến lực mà mình có thể vận dụng. Thậm chí, vào lúc quan trọng như thế này, hắn cũng không nghĩ tới nhờ vả hắn. Bởi vì hắn vẫn không quên, vị cường giả này trước đây đã từng có ý định muốn thôn phệ hắn.

Nhưng nếu lúc này hắn đã chủ động lên tiếng, tựa hồ như không còn gì tốt hơn nữa!

Ý nghĩ trong đầu thay đổi, Lý Dật đã mừng thầm trong lòng, vui mừng nói:

-Tiền bối, đây quả là một việc khó giải quyết, vốn dĩ trên Tu La Đảo này cũng không thể xuất hiện nhiều cường giả cấp bậc Đấu Sư. Thế nhưng không ngờ, Lý Dẫn Chứng này không những đã là cấp bậc Đấu Sư, mà còn là Đấu Sư Đỉnh phong nữa!

Hồng Thiên Thánh Giả cười khẽ, nói:

-Người nói cũng không sai, nơi này vốn dĩ không nên có cường giả nhân loại xuất hiện. Nhưng mà, tiểu tử này lại không tồi, quả nhiên có thể phong ấn đấu khí của người khác vào bên trong cơ thể của mình. Ta nghĩ, hẳn sở dĩ có thể đột phá nhanh như vậy, có lẽ do Công pháp Tông môn truyền thừa của hắn có điểm đặc biệt nào đó, có thể dẫn nhập đấu khí của tiền nhân vào người hắn. Hẳn tiến bộ nhanh như vậy, người chắc chắn không phải đối thủ của hắn, cũng không có gì là lạ.

Lý Dật suy nghĩ một lát, rồi gật gật đầu:

-Vậy thì không biết tiền bối có cách gì để đối phó không?

-Đối phó? Tại sao ta phải đối phó?

Trong giọng nói của Hồng Thiên Thánh Giả mang vài phần lãnh ý:

-Sau khi người chết, ta trực tiếp cướp lấy cơ thể người, không phải tốt rồi sao?

-Ha ha, nếu tiền bối nghĩ vậy, vậy thì cũng là chết, ta sẽ dùng chiêu làm cơ thể nổ tung, tiền bối có muốn thử không?

Lý Dật cười lạnh, nói:

Dường như không đoán trước được tình huống này, bản thân mình ngược lại bị Lý Dật uy hiếp. Hồng Thiên Thánh Giả cũng người trong chốn này, sau đó mới nói:

-Đúng là người thông minh... Thôi được, trong lúc người tìm kiếm Huyết Nhân Linh Tuyền, ta cũng có phận sự phải bảo vệ người. Lần này, ta sẽ giúp người một tay!

Lý Dật vui mừng, nói:

-Vậy cách của tiền bối ra sao?

Hồng Thiên Thánh Giả hừ một tiếng, nói:

-Nếu người muốn ta ra tay, thì nhanh nhanh một chút. Mặc dù thực lực lão phu có thể vận dụng được cũng không phải quá nhiều, nhưng mà muốn giải quyết gã phế vật trước mắt này, cũng không có gì khó. Lúc này người không cần phải làm gì cả, chỉ cần thả lỏng cơ thể lão phu tự nhiên sẽ truyền sức mạnh của mình cho người!

-Được!

Đối với những việc như thế này, trước đây Xà Tôn Giả đã làm qua không ít lần, Lý Dật vừa nghe Hồng Thiên Thánh Giả nói vậy, đã chậm rãi nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể.

Còn ở phía đối diện, Lý Dẫn Chứng lúc này cũng đang ngưng đọng đấu khí, nhưng cũng không quên chăm chú nhìn Lý Dật. Rốt cục hắn cũng biết rõ, Lý Dật không phải là nhân vật dễ đối phó.

Đột nhiên đúng lúc đó, hắn nhìn thấy đấu khí trên người Lý Dật chậm rãi thu hồi, cặp mắt cũng nhắm lại, Lý Dẫn Chứng hơi hơi sửng sốt. Hẳn cũng có thể nhận thấy có mấy phần bất ổn lập tức ẩn kỹ trong tay hắn cũng chuyển hóa nhanh hơn vài phần.

Còn những người bên ngoài thấy hành động của Lý Dật lại rất sửng sốt, Tông Kiệt Khánh chợt cười lạnh, nói:

-Sao vậy? Lý Dật Thiếu gia người bây giờ đang định nhắm mắt chờ chết sao?

Lý Dật dường như không nghe thấy hắn nói gì, hai mắt vẫn nhắm chặt, những thay đổi trước mắt của Lý Dẫn Chứng, dường như không hề ảnh hưởng gì đến hắn.

Bộ dạng của hắn như vậy, khiến Lý Dẫn Chứng càng thêm khó hiểu. Hẳn tự nhiên biết rõ, với tâm tính của những cường giả như Lý Dật, đương nhiên sẽ không dễ dàng nhắm mắt chờ chết. Còn hành động hiện tại của Lý Dật, khiến hắn cảm thấy có chút không thích hợp, khiến cảm giác tự phụ trong lòng hắn bỗng chốc tan biến hết.

Đúng lúc này, Lý Dật dường như đã nghỉ ngơi đủ, hắn mở mắt ra, ánh mắt mang vài phần quỷ dị, nhìn chằm chằm về phía Lý Dẫn Chứng.

Sau đó, cái giới chỉ màu hồng hồng trên tay hắn chợt xuất hiện một luồng đầu khí màu hỏa hồng, rồi theo cánh tay Lý Dật, tràn ra toàn bộ cơ thể hắn như thủy triều lan rộng.

Cùng với đầu khí hỏa hồng đó, quanh người Lý Dật dường như bốc cháy, thậm chí ngay cả không gian xung quanh cơ thể hắn, đều bị đốt cháy lên. Sau đó, một cặp cánh do hỏa diễm tạo thành nhanh chóng xuất hiện sau lưng hắn, khiến cho vách núi sau lưng hắn đều biến thành nham thạch nóng chảy, tí tách rơi xuống! Mà lúc này, một luồng đầu khí ngập trời trên cơ thể Lý Dật chợt lan tỏa ra khắp nơi, giống như một Đế vương sau một hồi ngủ say, chỉ cần mở mắt, đã mang theo khí thế quân lâm thiên hạ mà xuất hiện!

Đối diện với một màn quái dị này, Lý Dẫn Chứng đứng ở đối diện, Tông Kiệt Khánh đang cười lạnh một bên, Lý Hạo về mặt cổ quái, cùng với Diệp Khinh Vũ và Thần Thần đứng ở ngoài, đều đồng loạt ngẩn người, sau đó một cảm giác sợ hãi không thể ngăn chặn chợt dâng lên trong lòng, bao trùm lấy bọn họ.

Một lúc sau, hai nữ nhân đứng ở bên ngoài mới có phản ứng lại, Diệp Khinh Vũ quay đầu nhìn thấy Thần Thần về mặt đang rất bình thản, cất giọng nói hơi khô khốc:

-Thần Thần Tiểu thư... Có phải là do mắt ta có vấn đề...

Câu hỏi này, tự nhiên cũng không có ai trả lời được.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm .

Chỉ là vào lúc này, khí thế dâng trào đã quán quanh người Lý Dật, còn không gian toàn bộ sấm động lúc này đều đã sáng rực lên.

Những thực vật sinh sôi trên mặt đất dường như đang kêu rên dữ dội rồi hóa thành tro tàn, còn vách núi vốn lạnh lẽo lúc này lại vì quá nóng bức mà nứt ra.

-Đầu khí hóa cánh? Đầu Hoàng cường giả?

Lúc này, ánh mắt đã đại ra của mọi người đều nhìn vào cặp cánh hỏa diễm phía sau lưng của Lý Dật.

Khí thế có thể làm giả, cảnh giới có thể làm giả, thậm chí ngay cả Công pháp cũng có thể làm giả! Nhưng trên Đại Lục Đầu Thần, tiêu chí của cảnh giới này không có cách nào làm giả được!

Lúc này, cặp cánh Đầu khí trên lưng Lý Dật đã chứng minh thực lực của hắn tuyệt đối đã đạt đến cấp bậc Đầu Hoàng cường giả.

Khí thế trên người của hắn đã hòa hoãn bớt vài phần Lý Dật cũng đã thích ứng được với sức mạnh này, hắn hơi kinh ngạc quay đầu, dường như cảm thấy cơ thể mình có gì đó không ổn ánh mắt hắn mới dừng lại ở trên người Lý Dẫn Chứng đang sững sờ trước mặt, nói:

-Vừa rồi ngươi đã nói một chiêu tiếp theo của ngươi chính là muốn tiễn ta lên đường?

Tuy chỉ một câu nói, nhưng khí thế bao hàm trong câu nói đó, khiến Lý Dẫn Chứng phải thối lui mấy bước, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân, sau đó nhanh chóng bị không khí nóng bức khủng khiếp xung quanh khiến cho nhanh chóng bốc hơi. Cái cảm giác này, khiến cho linh hồn của Lý Dẫn Chứng cũng phải run lên.

Tiểu tử này rốt cuộc là đã làm gì? Hắn rõ ràng là thực lực cấp bậc Bát Tinh Đầu Sư, cũng bị thương rồi, nhưng tại sao đột nhiên lại trở nên mạnh như vậy? Thực lực này ít nhất cũng là cấp bậc Đầu Hoàng, dù ta có là Đầu Sư Đỉnh phong đi chăng nữa, thì ở trước mặt hắn, cũng chỉ là kiến hôi mà thôi! Thậm chí khí thế này, còn hơn cả những Trưởng lão trong Tông môn rất nhiều... Thực lực này rốt cuộc là thật hay giả! Chết tiệt! Lần này bị tên phế vật Tông Kiệt Khánh kia hãm hại rồi!

Sắc mặt Lý Dẫn Chứng bất định, nhưng mà, dù sao hắn cũng là một nhân vật bất phàm, thực lực Lý Dật đột nhiên tăng vọt cũng chỉ khiến hắn kinh ngạc một lúc, sau đó hắn đã bình tĩnh trở lại.

Nhưng mà, chính vì bình tĩnh lại hắn mới cảm thấy thực lực của Lý Dật quả nhiên không thể nào hiểu nổi. Mà cái cảm giác này, hắn quả thật là đã từng cảm thụ được trên người của những Đầu Hoàng cường giả.

Nhưng mà, thực lực tăng vọt nhanh chóng như thế này, hắn cơ bản là không tiếp thu nổi!

Phải biết rằng, Lý Dẫn Chứng tuy biết một vài bí thuật khiến thực lực tăng vọt, nhưng mà, có thể khiến hắn tấn cấp lên đến cấp bậc Đầu Vương, đã là đến cực hạn rồi!

Mà cái loại bí thuật này, trên Đại Lục Đấu Thần đã là loại bí thuật cao cấp nhất rồi! Nhưng mà Lý Dật trong nháy mắt đã có được thực lực tăng vọt lên đến mức này, trở nên khủng bố đến như vậy, thật sự là một việc hết sức hoang đường!

Cho dù là tận mắt nhìn thấy, Lý Dẫn Chứng cũng không thể tin đây là sự thật.

Nghi vấn này vừa xuất hiện, đã khiến Lý Dẫn Chứng trấn tĩnh lại vài phần, hẳn tuyệt đối không tin tưởng sự việc này tồn tại, vì vậy trong lòng hắn cũng tự nghĩ ra một cái cớ để giải thích.

Cứ coi như bí thuật cấp bậc Thanh Long trong truyền thuyết, e là cũng không thể nào khủng bố đến như vậy. Sức mạnh của khí thể này, chỉ là biểu hiện bề mặt bên ngoài mà thôi? Cặp cánh Đấu khí đó, cũng chỉ là huyền thuật mà thôi!

Không thể không nói, Lý Dẫn Chứng không hổ là có nhãn lực và kinh nghiệm, dường như chỉ trong mấy phút, đã có thể nghĩ ra cách giải thích này...

Nếu quả thực như vậy, vậy thì hẳn chẳng qua chỉ là hổ giấy mà thôi! Không có gì đáng sợ cả. Lẽ nào Lý Dẫn Chứng ta, lại không bì nổi với một tên Lý Dật giả tạo?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lý Dẫn Chứng hiện lên tia dữ tợn ẩn kỹ vốn tốc độ rất nhanh của hắn cũng dừng lại, chỉ thấy hắn hơi cắn răng một cái, nhổ ra một ngụm máu, rơi xuống trước mặt hắn.

Những giọt máu này phun ra cũng không tiêu tán, mà là cùng với tay phải hắn nắm lại, nhanh chóng ngưng kết lại trên Sa y Đấu khí của hắn, khiến Sa y Đấu khí vốn màu thủy lam sắc, trong phút chốc biến thành màu đỏ như máu.

Sau đó một tiếng quát nhẹ vang lên:

-Thủy Xà Bí Thuật, Cuồng Huyết Bạo!

Ầm

Trong lúc âm thanh đó vang lên, Sa y Đấu khí trên người Lý Dẫn Chứng nổ mạnh, sau đó trong nháy mắt, đã nhanh chóng ngưng kết thành Áo giáp Đấu khí. Trong nháy mắt đã khiến thực lực của hắn đã tăng vọt lên đến cấp bậc Đấu Vương!

Đột phá này có thể giúp hắn miễn cưỡng chống đỡ lại khí thể của Lý Dật. Ánh mắt hiện lên một tia hung hãn, bàn tay Lý Dẫn Chứng nắm chặt giữa không trung, Thủy đấu khí nhanh chóng ngưng tụ lại thành một trường thương, rơi vào tay hắn.

Bốn Thiếu gia hôm nay phải xem thử, thực lực cấp bậc Đấu Hoàng của người, rốt cuộc là thật hay giả!

Nói xong, đầu mũi chân Lý Dẫn Chứng giảm mạnh, thân hình đã bỏ về phía Lý Dật. Còn trường thương thủy lam sắc trên tay hắn cũng mạnh mẽ vung lên, đánh mạnh xuống thân thể của Lý Dật.

Bên này, Lý Dật vô cùng bình thản nhìn Lý Dẫn Chứng. Nói thế nào thì Đấu Hoàng cường giả hắn cũng đã từng gặp qua vài người, hiện tại đối với thực lực lúc này của Lý Dẫn Chứng, trong lòng hắn không hề có chút suy nghĩ gì, chỉ là hơi kinh ngạc, gã này quả nhiên có vài phần dũng khí, ở vào hoàn cảnh này mà còn dám chủ động ra tay?

Nhưng mà, cũng chỉ là hơi kinh ngạc mà thôi, hắn nhìn Lý Dẫn Chứng từ phía trước lao đến, tay phải Lý Dật phát mạnh, cùng với động tác của hắn, một luồng đấu khí ngưng đọng trên cánh tay hắn nhanh chóng hình thành một đoàn hỏa diễm quỷ dị. Hắn phát tay một cái, đoàn hỏa diễm đó đã tung mạnh về phía trước.

306. Q.4 - Chương 6: Bi Kịch

Xuy

~Cùng với động tác của Lý Dật, một đoàn hỏa cầu đầu khí giống như một khóa lưu tinh bắn tới chỗ Lý Dẫn Chứng, ngay còn ở giữa không trung đã mạnh mẽ bạo nổ ra.

Sau đó, một đạo thân ảnh vô cùng chặt vật lù lại giữa không trung, nhưng trong nháy mắt chặt vật đó, thanh trường thương thủy sắc trong tay hắn đã quăng ra ngoài, thế nhưng trong nháy mắt lúc tiếp xúc với hỏa cầu đầu khí đó, thanh trường thương do đầu khí ngưng tụ kia đã âm âm nổ tung.

Ngay trong lúc thối lui cực nhanh đó, vẻ kinh ngạc trong mắt Lý Dẫn Chứng đã lên đến cực điểm. Qua một chiêu vừa rồi khiến hắn hoàn toàn hiểu rõ, khí thể hiện tại của Lý Dật cũng không phải là giả tạo như hắn tưởng tượng, mà hoàn toàn là thực lực chân thật...

Trên Tu La Đảo này, dưới sự phong ấn của Đầu Thần Điện, lại còn có thể dùng ra thực lực cấp bậc Đầu Hoàng! Bản thân hắn đã có thực lực này sao? Không phải... Cứ cho là bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ, cũng không thể đạt đến được!!! Lẽ nào là nhờ mượn ngoại lực? Rốt cục là thứ ngoại lực gì có thể đạt đến trình độ này? Tiểu tử này! Rốt cuộc là sử dụng cách gì? Lần này quả thực đã bị tên phế vật Tông Kiệt Khánh hại chết rồi!

Trong lòng Lý Dẫn Chứng vang lên thanh âm chấn động đến cực điểm. Từ lúc cùng Lý Dật giao thủ cho đến nay, thực lực của đối phương tuy dù sao cũng kém hơn mình một chút, nhưng hề lúc nào cảm thấy mình sắp giành phần thắng, thực lực của đối phương lại tăng vọt lên...

Hắn giống như một ngọn núi vĩnh viễn không có cách nào để leo đến đỉnh vậy!

Thậm chí Lý Dẫn Chứng còn hoài nghi, nếu như lúc này hắn cũng có thể sử dụng ra thực lực cấp bậc Đầu Hoàng, đối phương cũng sẽ lại cực kỳ tinh diệu dùng ra một cấp bậc thực lực khác cao hơn nữa!

Cái cảm giác này, khiến trong lòng hắn chợt dâng lên một tia tuyệt vọng!

Mặc kệ hắn rốt cục là đã làm như thế nào... Ta tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của hắn! Hơn nữa, loại thủ đoạn mượn ngoại lực tăng cấp như vậy, khẳng định sẽ có hạn chế... Lúc này cũng không thích hợp liều mạng với hắn, như vậy chẳng khác nào tự sát, đành chờ cho thực lực của hắn suy giảm xuống rồi hãy tính!!!

Trong lòng thoáng suy nghĩ một chút, thân hình vốn đang bay lên của Lý Dẫn Chứng chợt nhanh chóng lùi về. Chỉ trong chớp mắt, đầu khí dâng trào của hắn đã va chạm vào Thiên Mộc Độc Hỏa Vồng. Trước ánh mắt kinh ngạc của đám người Kiệt Tông Khánh, đã phá vỡ một lỗ lớn trên cái Thiên Mộc Độc Hỏa Vồng, còn thân hình của hắn đã nhanh chóng hướng về phía cái lỗ lớn kia mà chui đi.

Một màn này xảy ra chỉ trong khoảnh khắc như điện quang lửa thạch, khiến cho đám người Diệp Khinh Vũ ở phía dưới hiểu rõ ràng, tình huống lúc này có nghĩa là tất cả tính toán trước đây đều đã thất bại, chỉ có cách chạy trốn chết mà thôi!

Chết tiệt! Tên Lý Dật này... Tên Lý Dật này... Đầu Hoàng... Đầu Hoàng... Đầu Hoàng...

Trong lòng Tông Kiệt Khánh tức giận run người trong lòng mắng một tiếng. Thân là người của một trong Đệ Đô Tứ Đại Gia Tộc, hắn tự nhiên hiểu rõ, một vị Đầu Hoàng cường giả có thực lực như thế nào! Nói đơn giản, muốn giải quyết hết đám phế vật bọn hắn ở đây, cũng là một chuyện dễ như trở bàn tay...

Cái cảm giác ghen uất trong lòng này khiến cho hắn gần như phát cuồng, thế nhưng Tông Kiệt Khánh rốt cục cũng không phải là một tên tuyệt đỉnh ngu ngốc. Hắn và Lý Hạo thoáng liếc mắt nhìn nhau, đều đã bình tĩnh lại, thân hình hai người cũng nhanh chóng bay lên, xuyên qua cái lỗ thủng Lý Dẫn Chứng đã đâm thủng mà bỏ chạy.

Nói ra cũng buồn cười, Thiên Mộc Độc Hỏa Vồng vốn dĩ dùng để ngăn chặn Lý Dật chạy trốn, lúc này lại trở thành vật cản cho bọn họ bỏ chạy. Cái trò mèo vờn chuột này bị đối vai, quả nhiên nhanh đến nỗi khiến người ta có vài phần kinh ngạc.

-Thế nào? Chẳng phải muốn xem thực lực của ta rốt cục là thật hay giả sao? Sao bây giờ lại chạy rồi?

Nhìn thấy đám người Lý Dẫn Chứng chạy trốn, Lý Dật đột nhiên cười lạnh một tiếng. Lúc này thực lực của hắn là mượn của Hồng Thiên Thánh Giả, hắn cũng không phải hoàn toàn tin tưởng được. Hơn nữa lần sau Hồng Thiên Thánh Giả có đồng ý ra tay nữa hay không, hắn cũng không chắc chắn cho lắm, vì vậy, về công về tư cũng vậy, lúc này nếu đã ra tay rồi, vậy thì đám người này tuyệt đối không thể giữ lại!

Dù sao hần cũng sớm đã định phải giải quyết phiền phức này, nếu lúc này bọn họ đã biết bí mật của mình, vậy để bọn họ cùng chết ở đây tốt hơn!

Trong lòng sát ý tuôn ra, Lý Dật đã nhấc tay phải lên, hướng về phía Lý Dẫn Chứng đang lùi nhanh đằng kia, nắm tay nắm chặt lại...

Cùng với nắm tay của Lý Dật nắm lại, trong không gian chợt nổi lên một đạo hỏa quang thiêu đốt, sau đó nhanh chóng hình thành một bức tường hỏa diễm, chặn trước mặt Thiên Mộc Độc Hỏa Vồng. Bức tường hỏa diễm này chính là do Nam Minh Lưu Hỏa tạo thành, ngay vào lúc nó vừa xuất hiện, ngay cả Thiên Mộc Độc Hỏa Vồng cũng bị thiêu rụi sạch sẽ.

Ngay tại thời khắc này. Lý Dẫn Chứng vốn đang thi triển tốc độ lên đến cực hạn cũng phát hiện ra trước mặt mình đột nhiên xuất hiện một bức tường lửa, trong ánh mắt hần hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng thân hình cũng không kịp dừng lại, vẫn như cũ đâm sầm vào đó!

Có lẽ là biết rõ ràng nếu như lúc này lưu lại, hoàn toàn không có khả năng sống sót, cho nên hiện tại tốc độ của Lý Dẫn Chứng còn thi triển ra nhanh hơn mấy phần, dĩ nhiên là khi đâm vào bức tường hỏa diễm kia còn mạnh hơn mấy phần!

Binh

~~Đầu khí trên người Lý Dẫn Chứng trong nháy mắt tuôn trào, nhưng ngay khi thân hình hần va chạm mạnh vào bức tường lửa, chỉ trong chốc lát, đầu khí trên người hần đã bị thiêu đốt giảm bớt vài phần, khiến hần kêu thảm một tiếng, rất nhanh đã lùi về phía sau!

Va chạm này, khiến cổ họng hần ngọt ngọt, một ngụm máu trào ra, nhưng hần cắn răng, đem ngụm máu loãng đó mạnh mẽ nuốt xuống...

Thân hình vừa lùi lại mấy bước, Lý Dẫn Chứng lại nhìn về hướng khác. Đường như hần biết bức tường lửa đó không có cách nào đột phá được, thân hình hần run nhẹ lên, rồi trốn chạy về hướng nội động đang phát ra quang mang sau lưng.

Nhưng mà, thân hình hần vẫn chưa đi đến được chỗ động khẩu, một thân ảnh hỏa hồng đã nhoáng lên trong hư không, đi tới trước mặt hần. Thân ảnh đó chỉ thoáng phát tay một cái, một đạo hỏa diễm đầu khí dâng trào mang theo một cỗ áp lực khủng khiếp đã đô áp xuống đầu hần.

Những nơi hỏa diễm đầu khí đi qua, không gian bốn bề đều vì bị đốt nóng mà hiện lên từng đợt sóng gợn gấp khúc, thể hiện rõ ràng sự nóng bức đến cực hạn của một chiêu này, thế nhưng lại khiến kẻ nhìn thấy khắp người đều phải đổ mồ hôi lạnh!

Đối mặt với một màn này, sắc mặt của Lý Dẫn Chứng đã vô cùng khó coi. Hần hừ nhẹ một tiếng, đầu khí bên trong người đã tuôn trào ra, hình thành một tấm chắn bằng nước lớn, chặn trước mặt hần...

Xuy

~~Hỏa diễm đầu khí hung hăng đụng vào tấm chắn bằng nước, nhiệt lực bên trong Lưu Hỏa đầu khí nhất thời khiến cho tấm màn chắn do Thủy Hệ đầu khí tạo thành bị nứt ra, trên tấm chắn hơi nước bốc lên ngàn ngút...

Tuy nói rằng, trong chín hệ đầu khí, Thủy Hệ đầu khí đối với Hỏa Hệ đầu khí có tác dụng khắc chế trời sinh, nhưng mà cái tác dụng này chỉ tồn tại khi hai lực lượng phát ra với cường độ tương đương, cho dù là có chênh lệch thì cũng là một khoảnh vừa phải mà thôi.

Còn với tình huống chênh lệch cực lớn như thế này, cái gọi là tác dụng khắc chế trời sinh đó. hiệu quả hầu như là không có.

Vèo

~~Sau một hồi giằng co, tấm chắn bằng nước của Lý Dẫn Chứng đã bị Lưu Hỏa đầu khí cực mạnh nghiền nát. Một ngụm máu tươi phun ra, thân hình Lý Dẫn Chứng đã bị Lưu Hỏa đầu khí oanh tạc lùi về sau. Thân thể hần đâm mạnh vào vách núi, xung quanh hần trong nháy mắt xuất hiện những vết nứt lớn...

Sau khi mượn dùng lực lượng của Hồng Thiên Thánh Giả, Lý Dật cảm thấy thực lực của mình dường như còn cao hơn lúc mượn dùng thực lực của Xà Tôn Giả. Nói như vậy, ít nhất cũng đã là thực lực Thất Tinh hay Bát Tinh Đẩu Hoàng rồi...

Còn về phần Lý Dẫn Chứng, coi như bạo phát mạnh mẽ đến thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ là thực lực Nhất, Nhị Tinh Đẩu Vương mà thôi!

Thực lực này so với Lý Dật hiện tại, khoảng cách của hai người không cần nói cũng biết. Cho dù hắn muốn liều mạng với Lý Dật, Lý Dật cũng chỉ cần tùy tiện ra chiêu là có thể ngăn cản được rồi. Kết quả hiện tại, không cần nói cũng biết...

Phốc

~~Lại một ngụm máu phun ra, Lý Dẫn Chứng mới ngoan cố gương dậy khỏi vách núi. Tuy hắn chỉ bị đầu khí của Lý Dật lướt sát qua thân thể, nhưng chỉ như vậy thôi cũng đã khiến hắn bị thương không nhẹ. Tình huống nội ngoại giáp công như thế này, khiến hắn cực kỳ không ổn...

Nếu cứ như vậy nữa, ta chắc chắn sẽ chết trong tay tên tiểu tử này... Khốn... Khốn kiếp...

Ánh mắt oán độc lóe lên, trong lòng Lý Dẫn Chứng cũng không biết nên làm thế nào, tình hình trước mắt, đối phương chắc chắn sẽ không tha cho mình...

Ý niệm trong đầu hắn vẫn chưa kịp thay đổi, đã thấy thân hình màu hỏa hồng của Lý Dật lóe lên giữa không trung, lại xuất hiện ra trước mặt hắn. Khoảng cách giữa hai người lúc này không quá mười thước, Lý Dẫn Chứng dường như cảm nhận được sức nóng kinh thiên phát ra trên người của Lý Dật.

-Lý Dật, nếu ngươi giết ta sư môn Long Không Sơn của ta chắc chắn không bỏ qua cho ngươi!

Nhìn thấy tia sát ý rõ ràng trong mắt Lý Dật, trong lòng Lý Dẫn Chứng hoảng sợ, run run nói.

-Long Không Sơn? Chắc là Đại thế lực trong Đế quốc của ngươi phải không? Nhưng mà... Thiểu gia ta ngay cả người của Mị Ảnh Ma Tông cũng đều giết không ít rồi, ngươi cảm thấy... Ta sẽ sợ Long Không Sơn của ngươi sao? Huống hồ, ngươi cho rằng ta ngu ngốc à? Lúc này ta bỏ qua cho các ngươi, lẽ nào các ngươi có thể bỏ qua chuyện cũ, sau này không quay lại đối phó với ta?

Lý Dật nhìn Lý Dẫn Chứng cười nhẹ, mà biểu hiện lạnh lùng này, lại càng khiến Lý Dẫn Chứng run run...

-Rất cực ngươi muốn như thế nào mới chịu buông tha ta? Chỉ cần ngươi nói ra điều kiện...

Lời còn chưa nói hết, thân hình vốn dĩ xem ra không còn một chút sức lực nào của Lý Dẫn Chứng lại run lên, đầu khí trên tay phải tràn đầy, đã bỏ mạnh về phía Lý Dật...

-Hừ!

Một tiếng cười nhạt vang lên. Lý Dật chỉ tùy tiện phát tay. một đạo đầu khí tinh thuần quét ngang qua, nhất thời phá vỡ chiêu công kích của Lý Dẫn Chứng, thể đánh của tia đầu khí vẫn còn chưa hết, không một chút thương tiếc nện thẳng vào ngực Lý Dẫn Chứng!

Vèo

~~Lý Dẫn Chứng lại phun ra một ngụm máu, thân người lại dựa vào trong tường. Lúc này hắn chỉ há miệng thở, dường như biết cầu xin tha thứ cũng vô dụng, hắn cười lạnh một tiếng, nói:

-Long Không Sơn ta, cứ cho là cần phải san bằng Đế quốc Thiên Phong các ngươi, cũng nhất định sẽ báo thù cho ta! Lý Dật... Ngươi...

-Đừng nói lời vô ích nữa! Tất cả đã kết thúc rồi!

Cười lạnh một tiếng, tay phải Lý Dật chậm rãi vươn ra, đánh một chưởng về phía Lý Dẫn Chứng...

-Ngươi...

Nghĩ rằng Lý Dật sẽ xuất chiêu cường hãn gì, Lý Dẫn Chứng nhắm mắt chờ chết, thế nhưng sau một lát, lại phát hiện không có gì bất thường. Chỉ là, lúc hắn mở miệng ra định nói gì đó, trong nháy mắt, một tia hỏa diễm chọt từ trong miệng hắn chui ra...

-Á...

Trong tiếng gầm rú thê lương, vô số hỏa diễm đã bốc lên chôn vùi thân thể Lý Dẫn Chứng vào trong. Cả người hắn lúc này giống như có một khí lực gì đó, mạnh mẽ từ trong vách núi đẩy ra, rơi ‘ầm’ xuống phía dưới, lăn mấy vòng trên mặt đất. Nhưng cho dù hắn làm thế nào thì hỏa diễm đó cũng không biến mất...

Một trong Nam Minh Lưu Hỏa, một trong Thất Đại Chân Hỏa, đâu có dễ dàng đối phó như vậy?

-Giết ta đi... Giết ta đi... Giết ta đi... Van xin người... Giết ta đi... Van xin người...

Tiếng kêu thảm thiết đến cực hạn, quanh quẩn trong sơn động, nhưng cùng với hỏa quang đại thịnh, tiếng kêu đó nhạt dần, nhạt dần, sau cùng biến thành một tiếng hú...

-Lý Dật! Ta dù biến thành Tu La Lệ Quỷ, cũng không tha cho người!

-Hừ! Tu La Lệ Quỷ! Người cứ mơ tưởng đi!

Trong tiếng cười lạnh, Lý Dật đã chụp mạnh về phía Lý Dẫn Chứng, Hỏa diễm nhanh chóng tụ lại trên lòng bàn tay hắn. Cùng với sự di chuyển của hỏa diễm, thi thể của hắn nhanh chóng biến thành tro tàn.

Mà ở bên dưới hỏa diễm, lại lộ ra một ngọn lửa nhỏ có màu tái nhợt, đó chính là Mầm móng Đấu khí mà suốt đời Lý Dẫn Chứng tu luyện.

Đối với thứ này, Lý Dật chưa từng có ý định bỏ qua. Hắn lấy một bình ngọc từ trong Dung Giới ra, bỏ đống hỏa diễm nhỏ này vào. Sau khi đập chặt nắp bình, cất lại vào Dung Giới, ánh mắt của hắn mới lạnh lùng nhìn về phía Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo, lúc này mặt đã tái nhợt...

Xuỵ

~~Nhẹ nhàng vung tay lên, bức tường lửa biến mất trong hư không, chỉ còn lại nụ cười nhàn nhạt của Lý Dật, quanh quẩn trong sơn động...

Chư vị, dường như... đã đến lúc tính sổ rồi...

307. Q.4 - Chương 7: Chọn Lựa

Nụ cười nhàn nhạt của Lý Dật, quanh quẩn trong cái hầm ngầm nóng nực, nhưng mà, một nụ cười này lại khiến những người ở đó, dường như đều tê dại, băng lạnh đến cực điểm.

Kết cục của Lý Dẫn Chứng trước mắt, không những chết không toàn thân, hơn nữa, hồn phi phách tán, ngay cả Mầm móng Đấu khí cũng bị Lý Dật cướp đi, như vậy từ nay Lý Dẫn Chứng xem như đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này rồi.

Thân hình phiêu phù giữa không trung của Lý Dật rốt cục cũng đáp xuống, nhưng hỏa diễm trên người hắn không tiêu tán đi. Hắn chỉ là bước chậm rãi về phía Tông Kiệt Khánh đang run cầm cập, lúc đứng trước mặt Tông Kiệt Khánh, Lý Dật lắc đầu, nói:

-Tông Thiệu gia lần trước, thấy người chạy nhanh quá, ta đã tha cho người... Tại sao người lại còn ngu xuẩn như vậy?

-Ta... Ta... Ta...

Nuốt nước bọt, Tông Kiệt Khánh ‘ta... ta’ nửa ngày cũng không nói nổi một câu hoàn chỉnh, nhưng trên trán mồ hôi lạnh toát ra. Lúc ngẩng đầu lên, hắn có thể nhìn thấy rõ, sát ý băng hàn trong nụ cười của Lý Dật! Lúc này, hắn đột nhiên hiểu rõ khoảng cách giữa hắn và Lý Dật lớn như thế nào! Mà khoảng cách ấy, khiến hắn cảm thấy từ đầu ngón chân lên đến đỉnh đầu, là một cảm giác lạnh toát, ngay cả một tia sức lực để run cũng không có!

Còn Lý Hạo bên kia còn tốt hơn một chút. Hắn miễn cưỡng nặn ra nụ cười nhợt nhạt, không đến nỗi mồ hôi đầm đìa như Tông Kiệt Khánh.

Về phần Diệp Khinh Vũ cũng là vẻ mặt quỷ dị không tin nổi, nàng cũng muốn chạy trốn thế nhưng lúc này, ngay cả một chút sức lực để cử động cũng không có.

Chỉ có Thần Thần vẫn còn đủ bình tĩnh. Dù sao nàng cũng biết rõ, thực lực Lý Dật lúc này tuy biểu hiện kinh người, nhưng với tâm tính của hắn, cũng sẽ không ra tay với nàng!

Trong bầu không khí cổ quái ấy, thân hình Tông Kiệt Khánh, run mạnh trong chớp mắt, hắn dường như nghĩ ra điều gì, đôi chân nhũn ra, quỳ xuống trước mặt Lý Dật, ngữ điệu run run, cuối cùng cũng nói ra:

-Lý... Lý Dật Thiếu gia... Nể... Nể... Nể mặt Tông Gia ta... cầu xin người, cầu xin người xem ta như đồ phế vật bỏ đi, tha cho ta!

Ánh mắt nổi lên một tia châm chọc, Lý Dật nhìn Tông Kiệt Khánh, một lúc sau, hắn cười nhẹ. nói:

-Tha cho người? Sau đó người lại tiếp tục tìm ta gây rắc rối?

Tông Kiệt Khánh lắc đầu như điên, nói nhanh vô cùng:

-Không dám! Không dám! Chỉ cần Lý Dật Thiếu gia tha cho ta... Ta... Ta... Ta dù có gan trời, cũng không dám đối đầu với Thiếu gia nữa! Thiếu gia! Thiếu gia! Chỉ cần tha cho ta người nói điều kiện gì, ta cũng chấp nhận!

-Thực sự là điều kiện gì cũng đáp ứng sao?

Lý Dật cười cười, ánh mắt cổ quái hiện lên tia lãnh ý:

-Vậy thì nếu ta muốn Tông Băng tỷ tỷ của người lên giường cùng ta?

Nghe vậy thì sắc mặt Tông Kiệt Khánh chấn động, sau đó hắn mới nghiêng rằng nói:

-Chỉ cần... Chỉ cần Lý Dật Thiếu gia tha cho ta, ta nhất định... Nhất định tìm ra cách!

-Tông Kiệt Khánh! Vô liêm sỉ!

Diệp Khinh Vũ đứng phía sau rốt cục không im lặng nổi nữa, mở miệng quát lớn.

-Người cầm miệng cho ta! Nữ nhân khốn kiếp!

Tông Kiệt Khánh quay đầu lại, sắc mặt biến đổi phần nộ quát:

-Nếu không phải nữ nhân khốn kiếp người, luôn bảo ta đến đây tìm bảo tàng gì đó. Sau khi gặp phải Lý Dật Thiếu gia, lại xúi giục ta và Lý Hạo ra tay với Lý Dật, ta đâu phải đến nỗi này? Chính là tiện nữ đáng chết nhà người! Thất Tinh Giới Chỉ! Thất Tinh Giới Chỉ! Thất cái khốn kiếp nhà người thì có!

Lý Dật nghe nói vậy, thoáng chau mày nói:

-Nói vậy, ngay từ đầu Tông Thiếu gia đã không định đối đầu với ta?

-Đối đầu với người! Đâu dám chứ! Nếu không phải tên quỷ Lý Dẫn Chứng bức bách, ta sẽ không đời nào làm chuyện ngu ngốc như vậy! Rõ ràng đã đạt đủ điều kiện cần thiết rồi, chỉ cần chờ tới thời gian Tế Thần Huyết Điển kết thúc, tự nhiên có thể gia nhập Đấu Thần Điện! Ai còn dám nhiều chuyện làm cản cơ chứ?

Tông Kiệt Khánh nhìn chằm chằm Diệp Khinh Vũ nói một hơi.

Diệp Khinh Vũ sắc mặt nhợt đi, một lát sau mới thấp giọng nói:

-Tông Kiệt Khánh, nếu không phải người có lòng tham đối với Công pháp cấp Bạch Hổ đó, thì sao phải động thủ chứ! Đừng tìm cớ biện minh cho mình nữa!

Hừ! Nữ nhân đáng chết! Nếu không phải người thông đồng cùng Lý Dẫn Chứng, bức bách ta đến đây, người cho rằng ta cũng ngu ngốc như người sao? Đại Đô là nơi nào? Là nơi tụ tập của Huyết Ma Tộc! Chỉ có loại nữ nhân ngu xuẩn như người và Lý Dẫn Chứng kia mới chạy đến đây chịu chết! Nếu không đến, cho dù Lý Dẫn Chứng có ra tay với ai đi nữa, ta cần gì phải quản cơ chứ?

Nghe Diệp Kinh Vũ cãi lại, Tông Kiệt Khánh càng nổi giận mắng lớn. Tựa hồ, trong lúc này sự sợ hãi đối với Lý Dật, đã biến thành lửa giận trút xuống đầu Diệp Kinh Vũ...

Lý Dật chỉ nhìn qua, thấy bọn họ đã cãi nhau xong, mới nói:

-Đặc sắc! Đặc sắc! Hai vị không hổ là nhân vật trong Đế Đô Tứ Đại Gia Tộc, quả nhiên có vài phần tài trí... Các người chắc cũng biết thực lực của ta lúc này chịu sự hạn chế của thời gian, vì vậy nếu muốn kéo dài thời gian, định tìm cơ hội phản công đúng không? Ý nghĩ này, thật không tồi...

Nghe được thanh âm châm chọc của Lý Dật, sắc mặt hai người đều biến đổi. Quả nhiên, bọn họ đang có Ý định này, lúc này lại bị Lý Dật đoán đúng, sắc mặt bọn họ liền kịch liệt biến hóa, khó coi tới cực hạn.

Dường như cảm nhận được sát ý lại nổi lên một lần nữa trong mắt Lý Dật, Tông Kiệt Khánh và Diệp Kinh Vũ lại khiếp sợ vô cùng.

Sau một lát, Diệp Kinh Vũ mới cắn răng, trầm giọng nói:

-Lý Dật, ta biết với tính cách của ngươi, hôm nay nhất định sẽ hạ thủ không lưu tình! Nhưng mà, ta chỉ muốn trước khi chết hỏi ngươi một việc... Đại ca Diệp Thanh Mã của ta, rốt cục có phải do ngươi giết không?

-Thanh Mã huynh à?

Lý Dật cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận:

-Nếu ngươi nói phải, thì phải không phải thì không phải với tình hình này, chắc chắn ta nói gì ngươi cũng không tin!

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Kinh Vũ thoáng nhăn lại, một lát sau mới trầm giọng nói:

-Lý Dật, chuyện này chúng ta tạm thời không nói đến... Nhưng ba người chúng ta không giống với tên Lý Dẫn Chứng, thực lực sau lưng chúng ta chính là Đế Đô Tứ Đại Gia Tộc hơn nữa còn có Bắc Đẩu Tông và Đẩu Thần Điện... Lý Dẫn Chứng chết thì chết rồi, thế lực sau lưng hắn không nhất định sẽ có thể tìm ra người mà báo thù! Nhưng nếu ba người chúng ta đều chết trong tay ngươi, thế lực sau lưng chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi! Lý Dật, giết ba người chúng ta thì rất dễ dàng, nhưng dựa vào thực lực của ngươi, đơn độc đối kháng với thực lực sau lưng chúng ta, chắc chắn cũng không có cách nào làm được! Cứ cho rằng ngươi không sợ, nhưng Lý Minh mà ngươi vừa thành lập, lẽ nào không sợ?

Lý Dật chau mày, nhìn Diệp Kinh Vũ rồi lại nhìn Tông Kiệt Khánh và Lý Hạo, nói:

-Ngươi đang uy hiếp ta sao?

-Không phải! Ta chỉ đang đàm phán với ngươi thôi!

Diệp Kinh Vũ nói nhanh:

-Chỉ cần Lý Dật Thiếu gia tha cho chúng ta, vậy thì chúng ta sẽ lập tức rời khỏi sự phân tranh của Tế Thần Huyết Điển này. Hơn nữa chúng ta lấy danh dự của ba gia tộc mà thề, từ nay về sau sẽ không tìm Lý Dật Thiếu gia mà báo thù, hơn nữa coi như là đã nợ Lý Dật Thiếu gia một mạng! Còn về phần Lý Minh, chúng ta cũng sẽ tác động thế lực sau lưng mình, hết mình giúp sức!

Lý Dật vỗ vỗ tay, nói:

-Điều kiện quả nhiên không tồi, nhưng mà, nếu ta tha các ngươi, các ngươi lại đổi ý thì sao?

Diệp Kinh Vũ suy nghĩ nói:

-Chỉ cần Thiếu gia tha chúng ta, nhất định chúng ta sẽ không đổi ý. Hơn nữa nếu có đổi ý. Lý Dật Thiếu gia muốn tìm chúng ta tính sổ, cũng đâu có khó khăn gì? Dựa vào thực lực Thiếu gia thể hiện lúc này, cho dù là Thiên Phong Thất Hoàng, ngươi cũng chưa chắc đã sợ!

-Nếu ta nói không thì sao?

Biểu hiện của Lý Dật cũng không có bất cứ thay đổi gì.

-Nếu Lý Dật Thiếu gia không nhận lời...

Diệp Kinh Vũ cắn răng, nói tiếp:

-Trước lúc hành động, ta đã sắp xếp kỹ nếu ta chết, người của Bắc Đẩu Tông sẽ biết ta chết trong tay người... Nếu vậy, ta nghĩ Thiếu gia còn biết rõ kết quả hơn ta nữa!

-Người lại uy hiếp ta rồi! Nhưng ta không thể không nói sự uy hiếp của người quả nhiên hữu hiệu...

Lý Dật gật đầu, nói.

Trong lòng hắn có vài phần chần chờ, vốn dĩ ba người này nếu giết thì đã giết rồi, nhưng nếu Diệp Kinh Vũ có bố trí khác, bản thân mình cũng không có việc gì, nhưng mà còn Lý Gia, chắc hẳn là sẽ xong đời rồi! Dù sao, loại thế lực ngàn năm như Bắc Đẩu Tông, tuyệt đối không dễ đối phó!

Suy nghĩ vòng vo một lúc, Lý Dật đột nhiên cảm thấy, ba người này cho dù là giết hay không, tác dụng cũng không lớn lắm. Ba Lâm và Hải Kim đều đã biết rõ thực lực của hắn rồi, lúc này có thêm ba người này nữa, hình như cũng không có gì quá quan trọng...

Thế lực mà hắn đắc tội đã nhiều rồi, lại đắc tội thêm với ba người này nữa, tựa hồ như không được tốt... Chỉ là, nếu cứ để cho bọn họ đi như vậy thì cũng không tốt!

Nghĩ tới đây, Lý Dật lại cười lạnh một tiếng. Việc như vậy, hắn đã từng làm qua rồi... Sau đó, hắn chỉ vờ nhẹ lên Dung Giới, tiện tay lấy ra một lọ Hồi Khí Đan bình thường, nhưng lúc lấy ra, hắn vận dụng Lưu Hỏa đấu khí thiêu đốt đến nỗi lọ Hồi Khí Đan này bị biến dạng, biến thành một mớ đan dược dị dạng.

Nắm đan dược có chút khác thường này, trong lòng Lý Dật cười thầm, biểu hiện trên mặt âm lãnh đến cực hạn. Hắn vung tay lên, ba viên dược hoàn đã rơi xuống trước mặt ba người...

-Nếu muốn đi, thì tự nuốt dược hoàn này, còn muốn chết, thì cứ tự nhiên... Nên chọn lựa như thế nào, các người có lẽ không cần ta dạy chứ!

Đối với thủ đoạn này của Lý Dật, sắc mặt ba người đều thay đổi, nhưng bọn họ đều biết nếu không chọn lựa, Lý Dật sẽ hạ thủ không lưu tình!

Dường như không do dự, Tông Kiệt Khánh đã nhanh chóng chộp lấy viên dược hoàn nuốt xuống, còn Lý Hạo và Diệp Kinh Vũ chần chờ chốc lát, rồi cũng nuốt dược hoàn phế vật đó.

Nhìn thấy vậy, Lý Dật cười nhạt, nói:

-Sau này nửa năm một lần đến Lý Gia ta lấy thuốc giải, nếu không, kết cục của Lý Dẫn Chứng, cũng chính là kết cục của các người... Cút đi!

Lời này của Lý Dật, khiến ba người cùng nhìn nhau, vẻ mặt khổ sở. Có lẽ khi đến đây, cũng không ai ngờ rằng, kết quả rốt cục không hề có được chút tốt đẹp gì, mà còn phải nuốt một thứ đan dược không biết là cái gì này...

Nhưng so với kết cục của Lý Dẫn Chứng chết không toàn thây mà nói, ba người này cũng tốt hơn vài phần.

Cổ quái liếc mắt nhìn nhau, ba người mới vòng tay với Lý Dật, sau đó chờ Lý Dật phát tay ra hiệu, bọn họ mới chậm rãi thối lui.

Lý Dật cũng không sợ ba người này sẽ làm ra chuyện gì. Dù sao, ba viên dược hoàn này không hề có độc, e là cho dù có nói ra bọn họ cũng không tin!

Vừa nghĩ đến việc bọn họ sau khi ra ngoài, sẽ tìm những cường giả để tìm hiểu, nhưng rốt cục lại không có kết quả gì. Lý Dật không khỏi cười thầm trong lòng.

Nhắm mắt trong chốc lát, cảm ứng được ba người này đều đã đi ra khỏi động, Lý Dật mới cười cười, khẽ điểm nhẹ lên lông mày.

Cùng với động tác này của hắn, Lưu Hỏa đấu khí nồng đậm cực hạn trên người nhanh chóng quay trở về cái giới chỉ màu hồng trong tay, còn thực lực của Lý Dật lúc này cũng hồi phục về trạng thái Đấu Giả bình thường. Chỉ là, ngoại lực mượn dùng lúc này đối với Lý Dật mà nói, quả nhiên có lợi rất nhiều, ít nhất đối với sự lý giải Lưu Hỏa đấu khí, hắn cũng đã tăng thêm một cấp bậc mới...

Mang theo một nhân vật như Hồng Thiên Thánh Giả, tuy giống như một quả bom hẹn giờ, nhưng nhiều lúc cũng là một lá bùa hộ mệnh tốt! Chỉ là, lá bùa hộ mệnh dù có tốt hơn nữa, cũng không bằng thực lực bản thân chân chính. Hiện tại xem như giải quyết được phiền phức nhỏ này rồi, Huyết Nhân Linh Tuyền này, tuyệt đối không thể bỏ lỡ nữa!

308. Q.4 - Chương 8: Mật Thất Khó Phòng

-Tiểu tử, thực lực của ngươi tuy yếu nhưng việc lợi dụng thực lực của người khác lại cực kỳ quen thuộc. Xem ra, đây cũng không phải lần đầu ngươi tiếp xúc với loại tồn tại như lão phu có đúng không?

Lúc Lý Dật đang suy nghĩ, giọng nói của Hồng Thiên Thánh Giả đột nhiên vang lên.

Lý Dật chỉ cười nhẹ, rồi nói như nghiền ngẫm:

-Việc này, tiền bối không cần phải biết... Nhưng dù sao, cũng cảm ơn tiền bối lần này đã ra tay giúp ta!

-Tiểu quý giáo hoạt!

Hồng Thiên Thánh Giả dường như chửi thề một hồi, mới nói tiếp:

-Lãng phí lực lượng lần này, lão phu ít nhất phải tiềm tu ba ngày mới hồi phục lại được. Tiểu tử, ba ngày này ngươi phải hảo hảo tự lo cho chính mình. Hương Hương Quận chúa và Kim Bằng Yêu Vương, tuyệt đối không phải nhân vật dễ đối phó. Nếu như tình huống có gì bất trắc, ngươi phải gọi lão phu tỉnh lại, có lão phu chúng ta không chắc sẽ thắng, nhưng ít nhất cũng không bị thua thiệt gì nhiều.

Nói xong lời này, giọng nói của Hồng Thiên Thánh Giả nhanh chóng trầm xuống.

Việc này khiến Lý Dật hơi sững sốt, hẳn quả thật không ngờ, Hồng Thiên Thánh Giả này lại nói ra những lời như vậy.

Nhưng suy nghĩ kỹ, cũng không phải không có đạo lý, Huyết Nhân trong Huyết Nhân Linh Tuyền đối với những Linh hồn thể như Hồng Thiên Thánh Giả mà nói, dường như có lực lượng khôi phục linh hồn thần kỳ vô cùng.

Hồng Thiên Thánh Giả thấy vật này sắp đến tay, mà Lý Dật sử dụng sức mạnh của hắn lại có thể đạt đến trình độ như vậy, tự nhiên cũng trở nên rộng rãi hơn vài phần!

Lắc lắc đầu, Lý Dật bỏ qua những suy nghĩ quỷ dị đó trong đầu, sau đó mới mở mắt ra.

-Thế nào? Ngươi hồi phục rồi ư?

Vừa mở mắt, đã nhìn thấy Thần Thần đang mỉm cười nhìn hắn.

Nghe Thần Thần mở miệng Lý Dật cũng vui vẻ lên một chút, hắn gật đầu nói:

-Thấy ngươi không có việc gì ta yên tâm rồi, ta còn sợ rằng ngươi sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc, việc ngươi cần làm ở Tu La Đảo, đã hoàn thành xong chưa?

-Coi như xong rồi!

Thần Thần nói ba phải sau đó nhìn chăm chú Lý Dật, cười cười:

-Không ngờ, ngươi còn có con bài tẩy đó, ngay cả Lý Dẫn Chứng cũng không phải là đối thủ của ngươi. Vừa rồi ta còn nghĩ ngươi không xong rồi!

-Nam nhân mà! Bất kỳ lúc nào cũng không thể nói không thể!

Lý Dật cười cười, mới nói tiếp:

-Dù sao, việc này xem như miễn cưỡng giải quyết xong rồi. Chúng ta nên xem kỹ nơi mà Lý Dẫn Chứng tìm kiếm là nơi như thế nào trước, rồi hãy tính đến những chuyện khác!

-Cũng đúng!

Trông mắt xinh đẹp vừa chuyển, Thần Thần dường như cũng đã cảm nhận được, Lý Dật không muốn dây dưa thêm với chủ đề này, nên nàng khẽ gật đầu.

Nghe vậy, Lý Dật cũng cười cười. Ánh mắt hần thoảng quét trên mặt đất, trong lòng dâng lên vài tia đáng tiếc, vừa rồi chỉ vì không khống chế tốt Lưu Hỏa đấu khí, nên đã đốt luôn cả Dung Giới của Lý Dẫn Chứng. Những bảo vật bên trong tự nhiên cũng không còn nữa, nếu không, nói không chừng còn có thu hoạch khác!

Cảm thán một lúc, Lý Dật khoát tay ra hiệu một cái, sau đó mang theo cả Thần Thần tiến vào bên trong sơn động.

Hai người cẩn thận đến cửa động, mới phát hiện trước mắt hai người, là một căn khổ phòng rộng rãi. Bên trong khổ phòng có treo nhiều viên Dạ Minh Châu vô giá, khiến ánh sáng bên trong cực kỳ sáng rọi.

Mà bốn phía khổ phòng, dường như đều dùng loại đá vô cùng kiên cố xây nên, chỉ liếc mắt nhìn một cái, đã cảm nhận được khí phách sát phạt toát ra mạnh mẽ.

Trong khổ phòng bày ra không ít giá gỗ, trên giá gỗ. từng Quyển trục Huyết sắc được xếp ngay ngắn. Mà một bên, lại là các loại chai thủy tinh, bên trong chứa đầy các dịch thể màu đỏ thẫm.

Một màn tà dị này khiến toàn bộ khổ phòng tràn ngập một khí tức Huyết tinh nhân nhát.

Chậm rãi đảo mắt khắp khổ phòng, còn có thể thấy tại trung tâm căn phòng còn có một hồ nước chừng nửa mét, thứ chất lỏng trong hồ có màu Huyết sắc, đang chậm rãi sôi trào.

Nhưng loại khí tức này khi Lý Dật vừa cảm ứng một chút, không khỏi có vài phần thất vọng.

Khí Huyết sát mà loại dịch thể huyết sắc trong hồ nước nhỏ trước mắt phát ra tuy vô cùng ngưng trọng, nhưng có vài phần cổ quái, quả nhiên không thích hợp dùng để tu luyện. Phần lớn nó chỉ là một cái Hư Tuyền nào đó của Huyết Nhân Linh Tuyền. Chỉ không biết, Huyết Ma Tộc bố trí thứ này ở đây làm gì.

-Ta có thể biết, nơi này vì sao lại là Thánh Địa của Huyết Ma Tộc rồi.

Thần Thần đột nhiên thở dài, đi đến trước một giá gỗ, tiện tay lấy lên một Quyển trục, ném về phía Lý Dật, Lý Dật tiện tay đón lấy, xem qua, không khỏi cười khổ.

Đây quả nhiên là một Quyển trục Đấu kỹ đẳng cấp cao, chỉ là theo miêu tả bên trong, e là loại Đấu kỹ này chỉ có người trong Huyết Ma Tộc mới có thể luyện được. Nếu là người ngoài tu luyện e là hậu quả sẽ vô cùng thê thảm!

-Xem ra những Quyển trục ở này đều giống nhau?

Ánh mắt Lý Dật nhìn lướt qua bên trên, sau đó dừng lại ở một chỗ khác:

-Vậy thì thứ ở bên trong bình thủy tinh là gì?

Thần Thần nhìn kỹ vài lần, mới chau mày, nói:

-Nếu ta đoán không nhầm, những thứ này đều là truyền thừa của Huyết Ma Tộc!

-Truyền thừa?

Thần Thần gật đầu:

-Người chắc cũng biết, Huyết Ma Tộc này muốn biến nhân loại thành Huyết Ma, cách duy nhất chính là dùng máu tươi của Huyết Ma trực tiếp thay thế máu hiện có của nhân loại. Nhưng để làm được loại thay thế này, lại phải tốn một sinh mạng Huyết Ma. Ta nghĩ, thứ chúng ta nhìn thấy, có thể là máu rút ra từ những Huyết Ma đã chết... Chắc chắn, đều là thứ truyền thừa của những cao thủ của Huyết Ma Tộc!

-Thứ này...

Lý Dật chau mày, sau đó mới thở dài, nói:

-Đáng tiếc, lúc này thời gian kết thúc Tế Thần Huyết Diễn còn đến gần một tháng nữa, nếu không ta thật sự muốn hủy hết những Quyển trục cùng những tinh Huyết của Huyết Ma gì đó!

Thần Thần mỉm cười nói:

-Nếu người hủy những thứ này, cắt đứt hẳn truyền thừa của Huyết Ma Tộc, như vậy e là Huyết Ma Tộc thực sự phát điên lên mất! Huống hồ, chúng ta cũng không có thời gian làm những chuyện này!

-Người nói cũng đúng!

Lý Dật gật đầu, ánh mắt không cam lòng nhìn lướt qua những thứ quý dị kia, sau đó hắn mới ra hiệu, cùng Thần Thần đi sâu vào bên trong khổ phòng.

Đi tiếp một lúc, Lý Dật mới phát hiện ra, căn cứ của Huyết Ma Tộc này sâu vô cùng. Không nói những thứ khác, chỉ những Đấu kỹ chuyên dụng của Huyết Ma Tộc thôi cũng đã nhiều đến mức hoa cả mắt.

Nhưng điều này cũng không có gì kỳ quái. Lịch sử của Huyết Ma Tộc lâu dài như vậy, nếu không phải nguyên nhân Thượng cổ Đấu Thần Đại chiến, hà tất đến nông nổi bị phong ấn ở một hòn đảo nhỏ bé như vậy! Vì vậy, có một căn cơ lớn mạnh như vậy, cũng không có gì kỳ quái.

Còn những bình đựng máu kia, cũng không nhiều như Lý Dật tưởng tượng, xem ra việc huyết mạch của Huyết Ma Tộc đang dần dần héo rũ, cũng là chuyện có thật.

Hai người cứ đi chậm rãi như vậy, cuối cùng cũng đến điểm tận cùng của khổ phòng. Nhưng suốt trên quãng đường, lại không có các thứ phiền phức như cơ quan hay Thủ hộ giả như hai người tưởng tượng xuất hiện. Nhưng mà, nơi này dường như một bảo khố lại được rộng mở hoàn toàn điều này khiến hai người có chút nghi hoặc.

Chỉ là, nghi hoặc thì vẫn là nghi hoặc, điều này không thể ngăn cản hai người tiếp tục hành động.

Chỉ thấy tại điểm đầu của khổ phòng, cũng không giống như ở phía trước, chỉ bày những cái giá gỗ bình thường. Mà nơi này, có ba ngọc đài bạch sắc tồn tại. Trên mỗi ngọc đài, đều bày một hộp gỗ với phong cách cổ xưa.

Gần như những cái ngọc đài này không bao giờ bị ngoại nhân xâm nhập, cho nên trên nó cũng không có bố trí bất cứ phòng vệ gì. Mà ở xung quanh, những đạo huyết sắc hình vòng cung hiện lên, bao phủ ba cái ngọc đài đó vào bên trong.

Khí tức cường đại ẩn chứa bên trên đạo Huyết sắc hình cung cũng không nồng nặc, nhưng chỉ nhìn qua, Lý Dật cũng biết rõ, những thứ này không chỉ đơn giản như biểu hiện bên ngoài.

Ý niệm này khiến Lý Dật và Thần Thần cùng nhìn nhau, hai người không vội xâm nhập vào những vòng cung đó, mà chỉ cẩn thận quan sát ba cái hộp gỗ đó.

Trên hộp gỗ mang đầy vết tích của năm tháng, nhìn qua vô cùng bình thường, nhưng Lý Dật lại tin chắc, vật này không phải bình thường như những thứ đã thấy lúc trước.

-Có chút thú vị!

Đảo ánh mắt qua những vòng cung kỳ dị bên trên, Lý Dật cười nhạt, nói:

-Không biết cường giả mạnh nhất của Huyết Ma Tộc hiện tại là cấp bậc gì?

Ánh mắt Thần Thần dường như sáng hơn một chút, thấp giọng nói:

-Nếu ta nhớ không nhầm, dường như Huyết Ma Tộc chỉ có một nhân vật bị phong ấn là cấp bậc Đấu Hoàng. Những người khác dường như không có ai vượt qua được cấp bậc Đấu Vương? Nếu không, những người của Đấu Thần Điện, sao lại có thể phong ấn toàn bộ Huyết Ma Tộc ở nơi này được?

Hơi gật đầu, Lý Dật thản nhiên nói:

-Như vậy có nghĩa là, phong ấn này là do người có cấp bậc Đấu Hoàng của Huyết Ma Tộc tạo nên? Như vậy... đáng lẽ cũng không quá phiền phức như vậy mới đúng!

Nói xong, Lý Dật đã bấm tay bắn ra, một đạo lôi quang nhỏ đã chạm vào đạo quang mang hình cung kia.

Xuy

--Cùng với âm thanh cổ quái vang lên, chợt thấy đạo quang mang hình vòng cung nhất thời tạo nên một màn huyết sắc quang mang. Quang mang này dường như có tính đồng hóa cực cao, đạo lôi quang của Lý Dật bắn vào chỉ trong tích tắc, đã toàn bộ bị đồng hóa mất.

Thấy vậy, Lý Dật khẽ nhú mày, hai tay đồng thời bùng ra, lại có thêm hai luồng quang điện bắn ra. Nhưng cũng như trước, cả hai luồng quang điện đồng thời đều bị đồng hóa. Mà đạo quang mang hình vòng cung bất luận thể nào cũng không có chút biến đổi gì.

-Huyết Ma Tộc bố trí quả nhiên cẩn thận. Ta đoán ngoài Huyết Ma Tộc, người ngoài không có cách nào phá vỡ được phong ấn này. Nếu vậy, cũng không thể biết được bên trong có vật gì. còn những vật khác thì lại đều là phế vật.

Thần Thần thấy vậy, dường như cũng đã hiểu rõ vấn đề, không nhin được lắm bầm.

Nghe vậy, Lý Dật hơi hơi kinh ngạc, nói:

-Người vừa nói gì?

Những thứ khác đều là phế vật, sao vậy?

Thần Thần vẻ mặt nghi hoặc:

-Không phải câu trước nữa!

Ngoại trừ Huyết Ma Tộc ra, không ai có thể phá vỡ cái phong ấn này!

Thần Thần chần chờ nói.

-Đúng rồi, là câu này!

Lý Dật vỗ trán, nói:

-Sao ta không nghĩ tới điểm này nhỉ?

Nói xong, hần nhanh tay kết thành một chỉ ấn trước ánh mắt kinh ngạc của Thần Thần, một luồng đấu khí huyết sắc đã nhanh chóng bao trùm khắp bàn tay hần.

Lý Dật cũng là đột nhiên nghĩ tới một khả năng, đó chính là phong ấn này có lẽ chỉ có tác dụng với các loại đấu khí khác, còn đối với Huyết Ma đấu khí của Huyết Ma Tộc, chắc là không có tác dụng.

Mà Thiên Ma Cửu Biến hần tu luyện, từ góc độ nào đó mà nói, dường như cùng nguồn gốc với Huyết Ảnh Đại Pháp. Như vậy liệu có thể nói hần có thể xuyên qua được phong ấn này không?

Nghĩ tới đây, Lý Dật không chần chờ nữa, mà nhanh chóng giơ tay, sau đó chậm rãi dò xét quanh đạo quang mang hình vòng cung.

Cùng với sự thăm dò của Lý Dật, trước ánh mắt kinh ngạc của Thần Thần, tay phải bao phủ Thiên Ma đấu khí của hần hầu như không hề gặp phải trở ngại gì, dễ dàng tiến nhập vào đạo quang mang hình vòng cung kia, sau đó cầm lấy cái hộp gỗ, rút nhanh ra.

-Cái này! Người tại sao có thể làm được vậy?

Thần Thần vẻ mặt chấn động.

-Vận may thôi!

Lý Dật vui mừng, đã vươn tay về phía hai chiếc hộp còn lại, quả nhiên không ngoài dự liệu, hai chiếc hộp còn lại cũng bị hần dễ dàng lấy được.

Thấy ba chiếc hộp cổ xưa đặt ở trước mặt, Thần Thần ngẩn người trong chốc lát nói:

-Con người của người quả thật bí ẩn, phong ấn của Huyết Ma Tộc, người cũng có thể nhẹ nhàng phá vỡ, ta thật sự phục người!

Lý Dật hơi gật đầu, chỉ mỉm cười. Sau đó hần phát tay phải, một luồng đấu khí chậm rãi bao trùm lấy một chiếc hộp gỗ rồi Lý Dật mới giơ tay chậm rãi mở ra.

309. Q.4 - Chương 9: Mở Hộp

Chiếc hộp vừa mở ra, một luồng Huyết sắc nồng đậm cực hạn bay ra, sau đó dường như có vật gì đó bên trong mạnh mẽ bay ra.

Đồ vật vừa bay ra đó, giống như một bóng người Huyết sắc, khiến người ta có cảm giác dựng tóc gáy.

Tuy nhiên Lý Dật và Thần Thần đều biết, trong chiếc hộp này chắc chắn không có vật sống, nhưng chỉ trong nháy mắt. bọn họ có thể cảm giác được sát khí bốc ra mạnh mẽ đến kinh người.

-Hừ! Còn muốn chạy!

Lý Dật cười nhạt một tiếng, đã nhanh tay bắt lấy, chợt nghe thấy trong không trung một trận âm thanh chói tay vang lên, sau đó bóng dáng Huyết ảnh ấy biến thành một cái Quyển trục rơi xuống tay Lý Dật.

Chất liệu của cái Quyển trục này có chút kỳ dị, nhìn qua giống như kết tinh đỏ như máu, bên ngoài còn có vài vết máu di chuyển chậm rãi, giống như những sợi tơ máu thật nhỏ...

Nhìn Quyển trục không có chút tầm thường, Lý Dật và Thần Thần liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều toát ra cảm giác kinh ngạc.

Sau lúc chần chờ, Lý Dật mới chậm rãi mở Quyển trục kỳ dị đó ra...

Huyết Ảnh Đại Pháp, do Chân Tổ Huyết Ma Tộc sáng chế, uy lực có thể sánh bằng Công pháp đấu khí cấp bậc Bạch Hổ của nhân loại, hơn nữa trình độ tâm pháp tu luyện càng cao, đẳng cấp càng cao... Chỉ là tu luyện Huyết Ảnh Đại Pháp, yêu cầu đối với huyết mạch cực cao, nếu là người không có huyết mạch Chân Tổ, cho dù tu luyện cũng không có chút tiến bộ, nếu có Huyết mạch Chân Tổ, đã thành công một nửa...

Dòng chữ có chút quen thuộc hiện lên trước mắt Lý Dật, khiến mắt hắn phát ra những tia quang mang liên tục, càng nhìn thêm, tia kỳ lạ trong mắt càng nồng đậm hơn.

Lý Dật vẫn luôn có hứng thú với Huyết Ảnh Đại Pháp của Huyết Ma Tộc, tuy không thể tu luyện, nhưng dùng nó để hỗ trợ cho Thiên Ma Cửu Biến của hắn cũng không tệ. Vì vậy, hắn thật không ngờ, mình có thể có được toàn bộ Huyết Ảnh Đại Pháp trong tay.

-Đây chính là thứ tốt!

Ngẩng đầu cười với Thần Thần, LÝ Dật thấy thấy Quyển trục Huyết Ảnh Đại Pháp trong tay.

Ánh nhìn của Thần Thần cũng có chút thay đổi, mới mỉm cười nói:

-Huyết Ảnh Đại Pháp của Huyết Ma Tộc... Không ngờ nơi này lại có vật này! Nhưng vật này, dường như không có tác dụng quá lớn đối với chúng ta!

-Có thể...

Lý Dật cười cười, cũng lười giải thích, rồi tiện tay nhét cả cái hộp vào trong Dung Giới.

Thấy hành động của Lý Dật, Thần Thần cũng không nói gì thêm, chỉ cười cười, nói:

-Nếu thứ bên trong hai cái hộp còn lại cũng như vậy thì thì phiền phức rồi...

Lý Dật cười cười, nói:

-Hai người chúng ta không đến nỗi xui xẻo vậy chứ!

Nói xong, hắn chần chờ chốc lát, rồi cũng mở chiếc hộp thứ hai ra.

Lần này, động tác của Lý Dật khá nhanh, Huyết ảnh bên trong còn chưa kịp phóng ra, hắn đã vỗ tay, để huyết ảnh xuống trong hộp, sau đó hắn chậm rãi buông tay, một cái Quyển trục Huyết sắc kỳ dị khác đã hiện lên trước mắt của hắn...

Nhưng không biết tại sao, khí tức trên Quyển trục này lại khiến hắn có cảm giác vài phần quen thuộc... Ánh mắt nhìn lướt qua dòng chữ quen thuộc, Lý Dật chỉ hơi hơi kinh ngạc, rồi thốt lên:

-Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp!

Lời vừa nói ra, trong lòng hắn không biết là chấn động hay phiền muộn. Khí tức trên Quyển trục này khiến hắn hiểu rõ ràng, hắn đã đoán đúng tám chín phần mười. Quyển trục này là Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp, giống như thứ trước đây hắn đã có được từ hai gã Giáo chủ quá cố của Tiệt Giáo...

Nhưng mà, Quyển trục trước đây, bởi vì hắn không tu luyện Ảnh Ma Đại Pháp, vì không có Ảnh Ma Chi Khí, căn bản không thể tu luyện càng không nói đến Quyển trục này nữa...

Nhưng phiền muộn vẫn là phiền muộn Lý Dật cũng bất đắc dĩ cầm nó trong tay, tiện tay mở ra liếc nhìn...

-Ồ!

Ngay lúc Lý Dật định thu hồi lại, ánh mắt hắn chợt sáng lên, nhìn vào một chữ trên Quyển trục.

-Thật? Là thật? Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp thật!

Nhìn chữ vừa mới hiện ra này, Lý Dật nhất thời sửng sốt rồi nhúu mày. Chẳng lẽ Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp mà hắn lấy được từ tay Mộ Dung Vô Địch là giả? Nhưng mà từ một chữ 'Thật' ghi lại trong Quyển trục này, tám phần có lẽ là như vậy.

Nhúu mày chốc lát, Lý Dật cũng không quan tâm đến Thần Thần đang kinh ngạc, nhanh chóng mở Quyển trục ra, cẩn thận đọc những dòng chữ bên trong.

Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp chính là thuật bí truyền của Mị Ảnh Ma Tông, nhờ Ảnh Ma Chi Khí dẫn dắt, lấy thân thể cường giả làm căn bản, có thể luyện thành một khôi lỗi thể, như một hóa thân thứ hai của cao thủ mặc dù không thể vận dụng đấu khí, nhưng sự mạnh mẽ của cơ thể vô cùng cường đại, cùng cấp bậc tuyệt đối không có đối thủ... Nếu có thể luyện hóa trên cơ thể Đấu Vương cường giả, khôi lỗi thể có thể giữ lại Công pháp đấu khí mà cường giả vốn có, càng thêm quý dị hơn, quý thần nan địch... Công pháp này tuy tinh diệu, nhưng Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp là Công pháp Âm Hệ, thiên sinh vốn chịu sự khắc chế của đấu khí Thánh Hệ, cho nên Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp có thiếu sót cực lớn. Bốn Hoàng năm xưa từ lúc có được Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp, nhưng vì quan hệ của Huyết mạch Thánh Tộc, nên không có cách nào tu luyện Ảnh Ma Đại Pháp, tự nhiên không thể luyện ra Mị Ảnh Khôi Lỗi. Nhưng mà Bốn Hoàng cũng không can tâm như vậy... Vì vậy, qua nhiều năm nghiên cứu, Bốn Hoàng đã bỏ ra tâm huyết rất nhiều, đã thành công nghiên cứu ra một phương pháp không tu luyện Ảnh Ma Đại Pháp nhưng vẫn có thể luyện chế Mị Ảnh Khôi Lỗi. Cách này chính là dựa vào Huyết Ma Chi Khí dẫn dắt, nghĩ rằng Huyết Ảnh Đại Pháp Thánh Tộc của chúng ta, lẽ nào lại thua kém Ảnh Ma Đại Pháp? Nếu dùng đấu khí này để thay thế Ảnh Ma Chi Khí... Hiệu quả sẽ như thế nào? Chỉ là, sau khi nghiên cứu xong Bốn Hoàng phát hiện, muốn dùng Huyết Ma Chi Khí thay thế Ảnh Ma Chi Khí, quá trình càng phức tạp, phương pháp luyện chế khôi lỗi cũng càng phức tạp hơn, thậm chí không thể dùng thi thể cường giả, mà cần phải dùng một cường giả vừa chết nhưng chưa chết hẳn mới có thể tu luyện... Tuy nói phương pháp này sau khi cải tiến càng phiền phức thêm nhiều, nhưng sau khi Mị Ảnh Khôi lỗi tu luyện được, lại có thể có thần trí không kém... như người còn sống. Chỉ là, khó mà kiếm được một cường giả vừa mới chết nhưng chưa chết hẳn...

Ánh mắt chậm rãi lướt qua, Lý Dật dùng tốc độ nhanh nhất để xem Quyển trục, tới phần sau cùng không khỏi vài phần động dung.

Cũng không biết vị nào của Huyết Ma Tộc lại có tài trí như vậy thì có thể nghĩ ra cách dùng thân thể cường giả để luyện chế Mị Ảnh Khôi Lỗi. Tuy nói, cường giả như vậy rất khó tìm, phương pháp này tuyệt đối là thương thiên hại lý, nhưng mà đã loại bỏ được sự hạn chế chỉ có thể sử dụng Ảnh Ma Chi Khí.

Từ trên một góc độ nào đó, Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp sau khi cải biên, tính thực dụng lại ở trên cách luyện chế Mị Ảnh Khôi Lỗi. Bởi theo suy luận của người cải tiến phương pháp này, chính là bất luận sử dụng đấu khí nào, đều có thể luyện chế được Mị Ảnh Khôi Lỗi, chỉ khác nhau ở chỗ hiệu quả tốt hay xấu mà thôi.

Nếu Lý Dật muốn tu luyện, chọn lựa tốt nhất chính là dùng Thiên Ma Cửu Biến, đổi Huyết Ma Chi Khí trở thành Thiên Ma đấu khí.

Không ngờ trong Huyết Ma Tộc này quả nhiên lại có bậc thiên tài như vậy, ngay cả Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp cũng có thể cải biến lại đến bậc này... Cũng không biết bậc nhân tài nào đã để lại phương pháp cải biến tuyệt hảo này? Nếu ta có thể tu luyện ra một Mị Ảnh Khôi Lỗi, vậy chẳng phải nói, sau này sẽ nhiều thêm một hậu thuẫn cực lớn rồi sao? Nếu có được cơ thể một Đấu Hoàng cường giả để tu luyện thì...

Nghĩ đến đây, Lý Dật cười thầm sự ngây thơ của mình. Theo những miêu tả trên Quyển trực, muốn chế luyện Mị Ảnh Khôi lỗi, cần có thiên thời và nhân hòa phối hợp, không phải mình muốn luyện là luyện được. Chỉ là dù thế nào, lần này mình cũng đã có lợi lớn, có được thứ tốt như vậy trong tay, đương nhiên sẽ không bao giờ đem cho.

Nghĩ tới đây, Lý Dật cười hắc hắc, nhét Quyển trực này vào Dung Giới, sau đó ánh mắt hẩn rơi xuống cái hộp sau cùng. Cũng giống như hai thứ trước, không biết thứ tiếp theo sẽ là gì!

Liếc mắt nhìn Thần Thần, cảm thấy ánh mắt chờ đợi của nàng, Lý Dật cũng nhanh tay vung lên, đã mở chiếc hộp sau cùng ra.

Hộp gỗ mở ra lộ ra đồ vật bên trong, lần này không giống như những lần trước, xuất hiện những tình huống quỷ dị, nhưng mà đồ vật lộ ra, lại khiến người ta không khỏi hít một ngụm lương khí.

Vật sau cùng này, là một vật thể Huyết sắc, kẹo kẹo như bột hồ, không ngừng dao động bên trong hộp. Nhưng mà, mỗi lần thứ bột kia dao động như vậy, lại có thể khiến nguyên khí trong thiên địa từng đợt chấn động.

Ánh mắt Lý Dật dừng lại trên vật thể này, hẩn có thể rõ ràng cảm giác được, Huyết sát Chi Khí bên trên hộp nồng đậm đến thế nào. Thậm chí Lý Dật có vài phần hoài nghi, nếu hẩn có thể hấp thụ những huyết sát Chi Khí bên trong, ngay lập tức hẩn có thể tấn cấp cấp bậc Đấu Sư.

-Đây là...

Lý Dật nhìn chằm chằm vào món đồ vật sau cùng, chau mày thấp giọng nói.

-Ma hạch à?

Thần Thần ở bên cạnh, cũng có vài phần không xác định.

Lý Dật lắc đầu, nói:

-Vật này tuyệt đối không thể là Ma hạch, dường như ta đã nghe nói qua...

Nói đến đây, hẩn cũng thỉnh thoảng suy nghĩ, vật này mang lại cảm giác vô cùng quen thuộc, hẩn có lẽ đã từng nghe nói đến vật này, nhưng mà, trong chốc lát không thể nhớ ra.

Suy tư như vậy chốc lát. Lý Dật đột nhiên nhớ lại, không khỏi thất thanh:

-Huyết Nhân! Đây là Huyết Nhân!

-Huyết Nhân?

Thần Thần quả nhiên đã từng nghe nói đến vật này, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Lý Dật vẻ mặt cổ quái, nói:

-Người có lẽ cũng biết, Tu La Đảo là một trong chín Huyết Sát Chi Địa trong thiên hạ. Phàm là nơi Huyết Sát Chi Địa, đều sẽ có Huyết Nhân Linh Tuyền, mà trong mỗi một Huyết Nhân Linh Tuyền đều có một cái Huyết Nhân như vậy... Nhưng mà, vật trước mắt này, dường như chưa hoàn toàn thành hình...

Lúc thấp giọng, cũng không để ý đến Thần Thần đang hoài nghi, Lý Dật suy nghĩ một lúc rồi vung mạnh tay, một loạt đầu khí tuôn ra, hấp thụ vật này vào trong tay hẩn.

Cùng với đầu khí dẫn động của Lý Dật, vật giống như bột hồ này nhanh chóng ngưng tụ lại trong tay Lý Dật, rồi ngưng kết thành một vật như hồng sắc mã não. Chỉ là vật này có hình dạng giống như một con mắt.

Với biến hóa này, Lý Dật chỉ hơi kinh ngạc, sau đó trong lòng đã vui mừng. Biến hóa của vật này, giống hệt như trong ngọc giản mà Xà Tôn Giả đã đưa cho hẩn, miêu tả về sự thành hình của Huyết Nhân.

Nhìn theo tình hình trước mắt, có lẽ Huyết Ma Tộc không biết đã dùng thủ đoạn gì, lấy được Huyết Nhân bên trong Huyết Nhân Linh Tuyền, sau đó lưu lại ở đây, nhưng không ngờ, hắn lại lấy được vật này... Thật không ngờ, lại có được toàn bộ mà không mất chút sức lực nào...

Nhất thời, trong lòng Lý Dật cũng không biết cách nào. chỉ cầm chặt Huyết Nhân trong tay.

Hắn rốt cục cũng đã hiểu, lần này vận khí của hắn là tốt như thế nào! Có được vật này trong tay, e là trong mấy ngày này hắn cũng đã có thể tấn cấp cấp bậc Đấu Sư rồi! Hơn nữa có được Huyết Nhân, Ý Thiên Phá Không Kiếm do Xà Tôn Giá lưu lại cũng có thể tu luyện rồi...

Mà có hai vật này bảo đảm, thực lực của hắn cũng đã mạnh hơn như vậy sau này, việc hợp tác với mấy người Hương Hương Quận chúa, tỷ lệ sinh tồn cuối cùng của hắn cũng cao hơn rồi! Nghĩ đến đây, Lý Dật cũng thở ra một hơi, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hắn cũng không để ý về cổ quái của Thần Thần lúc này, mà lấy từ Dung Giới ra một hộp ngọc, cẩn thận đặt Huyết Nhân vào bên trong. Sau đó, hắn mới cười nói với Thần Thần:

-Ba món đồ vật này, đều có tác dụng lớn với ta, người chịu oan ức rồi...

Thần Thần lắc đầu, thần nhiên nói:

-Vật bên trong này vốn dĩ của ngươi, ta cũng không biết chúng có tác dụng gì, không dùng được... Bây giờ những vật này đều là của ngươi, phần nhân tình hôm ở Tầng Thư Đường, coi như đã trả xong rồi nhé!

- 310. Q.4 - Chương 10: Tu Luyện Chi Địa
- 311. Q.4 - Chương 11: Thiên Ma Quyết
- 312. Q.4 - Chương 12: Nhất Chiêu Chi Uy
- 313. Q.4 - Chương 13: Cửu Tinh Đấu Giả
- 314. Q.4 - Chương 14: Tinh Vân Đấu Khí
- 315. Q.4 - Chương 15: Náo Loạn
- 316. Q.4 - Chương 16: Lưỡng Hoàng
- 317. Q.4 - Chương 17: Huyết Nhân Linh Tuyền
- 318. Q.4 - Chương 18: Linh Hư Hồ
- 319. Q.4 - Chương 19: Hóa Huyết
- 320. Q.4 - Chương 20: Tuồng Xiếc
- 321. Q.4 - Chương 21: Kinh Biến
- 322. Q.4 - Chương 22: Mị Ảnh Khôi Lỗi Pháp
- 323. Q.4 - Chương 23: Phá Thiên Kiếm
- 324. Q.4 - Chương 24: Huyết Phủ
- 325. Q.4 - Chương 25: Huyết Ma Nguyên Sinh
- 326. Q.4 - Chương 26: Thử Chiêu
- 327. Q.4 - Chương 27: Tiểu Đảo Cổ Quái
- 328. Q.4 - Chương 28: Lưỡng Phương
- 329. Q.4 - Chương 29: Không Biết
- 330. Q.4 - Chương 30: Phá Thiên Thủ Hộ Giả
- 331. Q.4 - Chương 31: Đề Thăng Lục Tinh
- 332. Q.4 - Chương 32: Hai Người
- 333. Q.4 - Chương 33: Vân Hải Sinh Thú
- 334. Q.4 - Chương 34: Kéo Dài
- 335. Q.4 - Chương 35: Áp Chế Phong Ấn
- 336. Q.4 - Chương 36: Nhất Kiếm Kinh Thiên
- 337. Q.4 - Chương 37: Phân Lũ

Thần sắc của Toa Toa biến hóa, tự nhiên lọt vào trong mắt của Lý Dật.

- Toa Toa, cái Thiên Ứng Bang này, là bang phái như thế nào?

Lý Dật thấp giọng hỏi một câu.

- Thiếu gia, tại bên trong Đế Đô, ngoại trừ có Tứ Đại Gia Tộc, Dong binh đoàn Thiết Kiếm thuộc về thế lực nhất lưu bên ngoài, còn có Tam bang Ngũ hội. Tam bang Ngũ hội này thế lực tuy rằng không bằng Tứ Đại Gia Tộc, nhưng ở bên trong Đế Đô cũng là thế lực nhị lưu. Ở sau lưng của Tam bang Ngũ hội, đều có một nhân vật tương đối lợi hại chống lưng. Thiên Ứng Bang chính là một bang trong Tam bang Ngũ hội đó, Bang chủ Thiên Ứng Bang, có thực lực Bát Tinh Đẩu Vương, ở tại Đế Đô cũng là đại nhân vật.

Toa Toa nghe thấy Lý Dật hỏi, mang tất cả những điều mình biết đều nói ra.

- A!

Sau khi Toa Toa nói xong, Lý Dật lập tức suy nghĩ, thế lực nhị lưu ở Đế Đô, coi như là không tệ, nếu tính toán một chút, những thế lực nhị lưu này có thực lực hẳn tương đương với Lý Minh do Lý gia thành lập?

Nếu như có thể nói, trong đầu Lý Dật lúc này hiện lên một ý niệm, nếu có thể đem Tam bang Ngũ hội thu phục, liên hợp lại thế lực mấy người đang có trong tay, ở tại Đế Đô đứng vững hẳn không phải là việc gì khó.

- Tiểu tử, nghe được danh tiếng của Mã đại gia, ngươi sợ rồi sao?

Mắt thấy biểu hiện của Toa Toa, sau đó hai người thì thầm to nhỏ như vậy, Mã Hoài Ân thoáng suy nghĩ một chút, khẳng định nữ nhân này đã từng nghe qua danh tiếng của Thiên Ứng Bang, nếu là đã biết danh tiếng hàng đầu của Thiên Ứng Bang thì chuyện kế tiếp cũng đơn giản hơn rất nhiều.

- Tiểu tử, cho ngươi hai con đường đi, một là để cho Diệp thiếu gia đánh ngươi một trận, sau đó ngươi lưu lại toàn bộ gia sản rồi rút đi! Hai là, Mã đại gia ta đích thân động thủ thu thập ngươi, sau đó chiếm lấy tất cả những thứ của ngươi tại Đế Đô, hắc hắc, hai con đường tùy ngươi lựa chọn, cũng không cần ta dạy cho ngươi đi?

Mã Hoài Ân cười lớn nói.

- Chủ nhân, xảy ra chuyện gì?

Trong lúc Mã Hoài Ân đập cửa xông vào, Tạ Vũ cùng mọi người đang tu luyện ở đằng sau cũng đã nghe được, nhất loạt chạy tới, thì thấy Mã Hoài Ân cùng Lý Dật đang dây dưa, Tạ Vũ liền mang theo người đi tới đứng đằng sau Lý Dật.

Nhìn thấy Tạ Vũ cùng với khoảng ba mươi người đột nhiên xuất hiện, Mã Hoài Ân trong lòng lập tức cảm thấy hồi hộp.

Đột nhiên xuất hiện gần ba mươi người, ai nấy cũng đều là tu vi Đẩu Sư, bản thân hẳn cũng có tu vi Đẩu Sư, cho nên Mã Hoài Ân tự nhiên cảm thụ được khí tức trên người của những người này.

Gần ba mươi người, không ai tu vi trên người so với hẳn thấp hơn. Gần ba mươi vị Đẩu Sư, đội hình như vậy, không sai biệt lắm tương đương với một nửa Đẩu Sư của Thiên Ứng Bang. Hơn nữa trên người ba mươi vị Đẩu Sư này đều toát ra khí tức nhanh nhẹn dũng mãnh. Mã Hoài Ân cũng biết, những người này cũng không phải là những người chỉ biết trốn trong nhà một lòng tu luyện đến trình độ Đẩu Sư là có thể so sánh, mà những khí tức lừng lừng trên người những Đẩu Sư này đều chứng minh, bọn họ đều là trong thực chiến từng bước tấn thăng lên.

Mã Hoài Ân đúng là người trong Thiên Ứng Bang. Bất quá trong Thiên Ứng Bang cũng chỉ là một gã nông cốt của Hồng Đường mà thôi. Nhìn thấy bên phía Lý Dật đột nhiên xuất hiện nhiều người như thế, hơn nữa thoạt nhìn cũng đều là những hán tử cường giả cả, gã Mã Hoài Ân này lập tức trợn tròn cặp mắt lên.

- Ngươi không phải nói, tiểu tử kia chỉ vừa mới từ bên ngoài vào Đế Đô sao? Làm sao dưới tay có nhiều hảo thủ đến như vậy?

Mã Hoài Ân giảm thấp thanh âm xuống, hỏi Diệp thiếu gia.

Chi thứ của Diệp gia, đối với một thế lực lớn như Diệp gia, thực sự cũng không bằng một phân bộ bình thường của gia tộc. Trên cơ bản, chi thứ chỉ cần không bị người ta đến nhà giết hại, chi chính của Diệp gia cũng sẽ không ra mặt.

Có thể kéo tới nhân vật nòng cốt của Hồng Đường Thiên Ứng Bang, Diệp thiếu gia có thể nói là đã xuất ra một con bài tẩy, vốn mang trong lòng tin tưởng tràn đầy, cùng với Mã Hoài Ân tới giúp mình báo thù, bây giờ xem ra, nhìn bộ dáng Mã Hoài Ân thậm chí có còn ý định rút lui nữa.

Diệp thiếu gia cũng không có tu luyện qua, bởi vậy cũng không biết sau lưng Lý Dật đột nhiên xuất hiện một đám người là có cảnh giới như thế nào, nhưng từ trong miệng Mã Hoài Ân, Diệp thiếu gia biết rõ, đám người kia xem ra đều là cường giả. Mà còn là cường giả mà Mã Hoài Ân đều không thể đối phó!

Đã từng chứng kiến Mã Hoài Ân ra tay, trong mắt Diệp thiếu gia, Mã Hoài Ân không sai biệt lắm chính là thuộc loại tuyệt thế cường giả, như vậy, nhiều tuyệt thế cường giả như thế xuất hiện, Diệp thiếu gia cũng có chút tròn tròn mắt.

- Mã đại ca, những người này xác thực là vừa mới đến Đế Đô không lâu, không tin người hãy nghe khẩu âm của hắn đi, đều là đám người quê mùa mới đến.

Bị Mã Hoài Ân hỏi, Diệp thiếu gia có chút ấp úng nói, tình huống như vậy hỏi hắn, hắn cũng là không có biện pháp giải thích.

Nếu sự tình đã đến bước này, Mã Hoài Ân cũng không thể lui bước, bằng không sau này tin tức này truyền ra bên ngoài, Mã Hoài Ân chính là đã làm mất thể diện của Thiên Ứng Bang, khẳng định phải bị bang quy trừng phạt.

- Người tuổi trẻ này!

Mã Hoài Ân sau khi nhìn thấy sau lưng Lý Dật xuất hiện nhiều cường giả như vậy, hắn lập tức thay đổi ngữ khí.

- Việc Diệp thiếu gia bị người đánh, cũng không thể bỏ qua dễ dàng được. Như vậy đi, Thiên Ứng Bang đứng ra làm trung gian, người bồi thường Diệp thiếu gia một ít tiền thuốc men có được không?

Mã Hoài Ân nói ra những lời này, đã đem luôn chiêu bài Thiên Ứng Bang ra.

- Người tuổi trẻ, coi như cấp cho Thiên Ứng Bang chúng ta một cái mặt mũi, chuyện này giải quyết xong, từ nay về sau mọi người gặp lại sẽ là bằng hữu.

Mã Hoài Ân thậm chí còn tận tình khuyên bảo, bộ dáng này cùng với bộ dáng ngang tàng hống hách vừa rồi, căn bản là hai người khác nhau.

- Mã đại ca, người có ý gì?

Nghe Mã Hoài Ân nói vậy, Diệp thiếu gia có chút sốt ruột, mình bị người ta hung hăng đánh một trận, kết quả chỉ có thể mang theo một đám người đến đòi tiền thuốc men, chuyện như vậy truyền ra ngoài, từ nay về sau sẽ không thể lẫn lộn được nữa, bị người khác chê cười.

- Người ý kiến cái gì? Cứ nghe theo sắp xếp của ta là được!

Mã Hoài Ân thấp giọng hung hăng nói, Diệp thiếu gia này, lần này đã mang đến ỉn không ít phiền toái. Nhìn lại đằng sau mình, chỉ có vài người là Nhất Tinh Đầu Sư, mười mấy Đầu Giả, có hai mươi mấy người là căn bản là người bình thường chỉ là chân tay có chút nhanh nhẹn mà thôi. Một tổ hợp như vậy, hoàn toàn không phải là đối thủ của đám người trước mắt.

Mã Hoài Ân chỉ sợ Diệp thiếu gia nhất thời xung động, phá hỏng sắp xếp của mình. Mã Hoài Ân chính là muốn nhờ danh tiếng của Thiên Ứng Bang, sau đó cho Lý Dật một cái thang tốt nhất để leo xuống. Như vậy, Mã Hoài Ân nghĩ, nếu như mấy người này biết thức thời một chút, hắn là có thể xuống đài a! Sau đó đến khi đàm luận về tiền thuốc men, Mã Hoài Ân sẽ có thể nhìn sắc mặt của Lý Dật để quyết định xem đòi tiền ít hay nhiều.

Đang lúc Mã Hoài Ân đang suy nghĩ xem một lát sẽ đòi tiền như thế nào, Lý Dật đã một lần nữa mở miệng.

Nhìn vẻ mặt khê mỉm cười của Lý Dật, Mã Hoài Ân có cảm giác, chuyện lần này, hẳn là có thể dễ dàng giải quyết. Người tuổi trẻ này nếu như biết thức thời, bản thân mình sẽ báo một cái giá thấp một chút, dù sao, bị thương chính là Diệp thiếu gia, tiền thuốc men mà thôi, cho dù nhiều lắm thì cũng có bấy nhiêu chứ, cũng không liên quan gì đến mình nữa.

Chỉ thấy Lý Dật miệng hé ra, trong lúc Mã Hoài Ân rất chờ mong, Lý Dật vừa cười vừa nói:

- Thiên Ưng Bang là cái thứ gì? Ta tại sao phải cấp cho Thiên Ưng Bang mặt mũi?

Lý Dật nói ra những lời này, Mã Hoài Ân lập tức có cảm giác chóng mặt, Mã Hoài Ân dù thế nào cũng không nghĩ ra, Lý Dật có thể nói ra một câu khó nghe như vậy.

Rất nhanh, Mã Hoài Ân cũng thanh tỉnh lại, Lý Dật đã dám nói ra như vậy, hơn phân nửa là chuyện cũng không thể cứu vãn được. Còn những người hiện tại mà hắn mang đến cũng không có thể đối phó được, xem ra nhiệm vụ trước mắt là rút lui rồi tính sau.

- Hảo tiểu tử, ngươi ngay cả Thiên Ưng Bang cũng không để ở trong mắt, tốt tốt, ngươi có gan lớn, lá gan ngươi rất to!

Mã Hoài Ân nghiêm nghị nói, sau đó đột nhiên nói một câu:

- Các huynh đệ, chúng ta đi!

Người này thấy tình thế không ổn, nghĩ bỏ đi trước, sau đó lại nghĩ biện pháp lấy lại danh dự là được.

Bất quá, những thủ đoạn này Lý Dật làm sao có thể nhìn không thấu?

- Muốn đi ư, có thể, bất quá đã vào đây, không để lại chút gì đó, cứ như vậy đi, không được tốt lắm a?

Lý Dật âm trầm nói.

Những người như Tạ Vũ đều có xuất thân từ tầng lớp đao kiếm, trong lời nói của Lý Dật có ý tứ gì, Tạ Vũ làm sao có thể nghe không hiểu chứ, lập tức Tạ Vũ quát to một tiếng.

- Đã đến đây, liền lưu lại cùng với chủ nhân nhà ta hảo hảo vui đùa một chút!

Lúc này, Tạ Vũ như là một cơn gió lốc lao đến chặn tại cửa ra vào, ngăn cản đám Mã Hoài Ân.

- Các ngươi muốn làm gì?

Lý Dật một chút cũng không cấp cho Thiên Ưng Bang mặt mũi, Mã Hoài Ân liền lo lắng sự tình hôm nay không xong, hiện tại Tạ Vũ mang theo vài người ngăn ở trước cửa, Mã Hoài Ân lập tức khẩn trương lên.

- Tiểu tử, chủ nhân đã muốn các ngươi lưu lại, các ngươi nhất định phải lưu lại!

Tạ Vũ chậm rãi nói, cầm thanh đại kim đao đứng chắn ở cửa ra vào, mục quang hướng về phía Lý Dật.

- Thiên Ưng Bang phải không? Thiên Ưng Bang là cái thứ gì, dù cho đương kim Hoàng đế Đế quốc Thiên Phong, một cước đạp vào cửa chính nhà ta, muốn cứ như vậy rời khỏi cũng không thể nào.

Lý Dật vẫn đứng ở nơi đó, giờ phút này Lý Dật trong miệng nói ra những lời này, làm ọi người có cảm giác vô cùng tự tin. Người có thể có được Đấu Sư làm thủ hạ, khẳng định cũng không phải là người tùy tiện mạnh miệng nói chơi.

- Hôm nay, tâm tình của đại gia ta không tệ, mỗi người lưu lại một cánh tay, sau đó cút đi!

Lý Dật nói.

- Tiểu tử, ngươi đừng hiếp người quá đáng!

Nghe Lý Dật nói, Mã Hoài Ân lớn tiếng kêu lên.

- Ngươi không sợ Thiên Ưng Bang...

Mã Hoài Ân còn chưa nói hết, Tạ Vũ một bên đã sớm hung hăng nắm một cánh tay của một gã bang chúng Thiên Ưng Bang, dùng sức kéo mạnh, một cánh tay của hắn mang theo máu chảy đầm đìa bị Tạ Vũ bẻ xuống.

- Aaaaaa!

Bị kéo rơi cánh tay, tên bang chúng kia thét nên thảm thiết, đám người Thiên Ưng Bang căn bản không có nghĩ đến Tạ Vũ lại dám động thủ. Những người này tại Đế Đô hoành hành quen thói, căn bản là không thể tưởng tượng được, bên trong Đế Đô, có người dám đối phó với người của Thiên Ưng như vậy. Tên bang chúng bị Tạ Vũ kéo rơi cánh tay cũng căn bản không có nghĩ đến Tạ Vũ một lời không nói, liền động thủ như vậy, không có nửa điểm phòng hộ đã bị Tạ Vũ xé toang cánh tay.

Nhìn các Đấu Sư khác đều đã xông tới, Mã Hoài Ân rống lớn một tiếng.

- Phóng tín hiệu!

Một tên bang chúng Thiên Ưng Bang nghe Mã Hoài Ân nói, ngay lập tức đưa tay vào trong túi, xuất ra một cái ống đen sì sau đó toàn lực vỗ vào.

Một đạo bạch quang theo từ trong cái ống đen xì trong tay tên bang chúng kia sáng rực lên, bay thẳng vào bầu trời, tại trên không trung hóa thành một con Ưng rất sống động, thẳng tắp hướng bầu trời bay đi.

- Ta xem các người ai dám động đến chúng ta!

Sau khi phóng ra tín hiệu cầu cứu triệu tập bang chúng, Mã Hoài Ân lại có chút lo lắng, quay sang nhìn đám người của Lý Dật đang phóng đến, gào thét lớn một tiếng.

- Động thủ, mỗi người một cánh tay!

Giống như là không có nghe thấy Mã Hoài Ân nói, Lý Dật dùng sức vung tay lên, đám thủ hạ vốn là bọn cướp hăn thu phục được từ Xích Thủy Trấn nhanh như hổ đói vồ mồi, hung hăng đánh về phía bang chúng Thiên Ưng Bang.

Những người này ở trong Xích Thủy Trấn vốn là một đám cướp, trước kia mỗi người đều là giết người không chớp mắt, đều là những nhân vật lợi hại, chém rơi một cánh tay, trong mắt bọn họ xem ra thật sự bất quá là chuyện bình thường, thậm chí tại trong nội tâm, còn tưởng rằng Lý Dật có tâm địa Bồ Tát, làm sao chỉ để lại một cánh tay ở đây?

Bang chúng Thiên Ưng Bang tại bên trong Đế Đô cũng có một ít nhân vật lợi hại, nhưng mà những người già bang chúng chỉ sinh hoạt bên trong Đế Đô, làm sao có thể so cùng với đám người Tạ Vũ, những người suốt ngày lăn lộn trên đầu đao mũi kiếm, sinh hoạt trong Sơn mạch Nạp Gia cơ chứ? Đám Tạ Vũ một khi đã động thủ, lập tức sẽ biến thành những tên cướp liều mạng, đem tánh mạng mình vắt sau đầu, mỗi người này đều là những nhân vật có tâm ngoan thủ lạt, rất nhanh, tại trong nội viện không ngừng vang lên những tiếng kêu thảm thiết, theo những này tiếng kêu thảm thiết này không ngừng vang lên, từng cánh tay không ngừng rơi rơi trên mặt đất.

454. Q.5 - Chương 54: Hồng Mao Ưng

Rất nhanh, Mã Hoài Ân đã hoảng sợ phát hiện, bên cạnh mình chỉ còn lại hai người là Nhất Tinh Đấu Sư, những người khác đều thống khổ té trên mặt đất, ôm lấy cánh tay cụt của chính mình kêu to thảm thiết.

Nhìn vòng vây gần ba mươi vị Đấu Sư cường giả, trên mặt Mã Hoài Ân lúc này đều là mồ hôi.

Hiện tại Mã Hoài Ân biết rõ, những người này tuyệt đối dám động thủ đối với chính mình. Những người này căn bản không coi Thiên Ưng Bang để ở trong mắt, hiện tại Mã Hoài Ân hy vọng duy nhất, chính là cánh tay mình không bị chặt đứt trước khi viện quân của Thiên Ưng Bang xuất hiện.

- Tất cả xông lên!

Mã Hoài Ân quơ đại đao trong tay mình, nghiêm nghị nói, bất quá bất cứ ai đều có thể nghe được, thanh âm Mã Hoài Ân có một cổ hương vị run rẩy, quả thật Mã Hoài Ân chính là miệng cộp gan thỏ.

Một kiện Sa y Đấu khí lực sắc choàng lên trên người Mã Hoài Ân, Mã Hoài Ân tu luyện chính là đấu khí Mộc hệ. Đấu khí Mộc hệ công kích tương đối quý dị, có năng lực phòng ngự cũng không tệ, hơn nữa trong chín hệ đấu khí, đấu khí Mộc hệ còn có tác dụng trị liệu.

- Tiểu tử, hy vọng miệng ngươi cũng cứng như vậy.

Lạnh lùng nhìn Mã Hoài Ân, Tạ Vũ trong mắt giống như là nhìn một người chết.

Xích Thủy Trần cách Đế Đô không xa, cho nên đám người cướp bóc như Tạ Vũ tự nhiên cũng nghe nói đến danh tiếng của Thiên Ưng Bang ở trong Đế Đô. Bất quá, đám người kia trước kia đều là những kẻ muốn tiền không muốn mạng, Thiên Ưng Bang có vang danh đến đâu, đám Tạ Vũ cũng sẽ không để ở trong lòng, huống chi hiện tại có Lý Dật, có một chỗ dựa lớn như vậy sau lưng!

Có Đấu Hoàng cường giả làm chỗ dựa, trong mắt đám người Tạ Vũ lúc này càng thêm không đặt Thiên Ưng Bang vào trong mắt.

- Nhanh lên, đừng làm cho chủ nhân ta chờ lâu!

Tạ Vũ trầm thấp nói, hướng phía sau vung tay lên, một đám Đấu Sư cường giả lập tức đánh về phía ba người Thiên Ưng Bang còn lại.

- Vạn Mộc Triều Xuân.

Nhìn thấy đám Đấu Sư lao tới, Mã Hoài Ân rống lớn một tiếng, phóng ra một Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp.

Cái Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp này, chính là thủ đoạn lợi hại nhất mà Mã Hoài Ân có thể xuất ra.

Mã Hoài Ân lúc này giờ hai tay không ngừng kết xuất thủ ấn, từng cây từng cây cọc gỗ bén nhọn đâm không ngừng xuất hiện, lao tới, bắn về phía phía đám người Tạ Vũ.

Đây là một cái Đấu kỹ quần công, sử dụng trong lúc này chính là phi thường thích hợp.

Bất quá, Mã Hoài Ân có tu vi quá thấp, hơn nữa kỹ năng quần công, lực công kích càng thêm phân tán. Nhưng mà những Đấu Sư này tu vi so với Mã Hoài Ân cũng không thấp hơn, chỉ thấy tiếng hét không ngừng vang lên, đám Đấu Sư này đều thi triển ra Đấu kỹ, đem cái Đấu kỹ công kích của Mã Hoài Ân về phía mình đánh cho tan rã.

Dù cho có một hai cái cọc gỗ lọt ra ngoài, đâm vào Sa y Đấu khí trên người của đám Đấu sư cũng không có tác dụng gì, cũng không làm cho tầng Sa y Đấu khí bị đâm mà tan vỡ.

Hai gã Nhất Tinh Đấu Sư bên cạnh Mã Hoài Ân rất nhanh bị bốn gã Tam Tinh Đấu Sư vây công. Cứ hai gã Tam Tinh Đấu Sư đối phó một gã Nhất Tinh Đấu Sư, hơn nữa bên cạnh đều có các Đấu Sư khác nhìn chăm chăm, hai gã Nhất Tinh Đấu Sư còn chưa có động thủ, về mặt khí thế đã bị đánh bại. Rất nhanh cả hai đều đã bị mỗi bên một gã Tam Tinh Đấu Sư chụp cứng hai tay. Trong đám người Tạ Vũ, một người nhảy ra, trong tay cầm theo thanh đao sáng loáng, vung đao chém rớt một cánh tay của hai gã Nhất Tinh Đấu Sư kia.

Cứ như vậy liên tục đem cánh tay hai người Nhất Tinh Đấu Sư chặt bỏ, Mã Hoài Ân cho dù có can đảm đến đâu, lúc này cũng có cảm giác rung mình. Mã Hoài Ân biết rõ, kế tiếp, đến phiên cánh tay của mình bị chặt xuống.

- Đằng Mạn Quán Lấy!

Mã Hoài Ân lại quát to một tiếng, trên mặt đất xung quanh Mã Hoài Ân, đột nhiên vươn lên số lượng không ít dây leo, những dây leo này đều do đấu khí của Mã Hoài Ân hóa thành, dây leo này sau khi đi ra, nhanh chóng hướng về phía đám người Tạ Vũ quán lấy.

Chiêu Đấu kỹ này rất là quý dị, bảy tám người trong đám Đấu Sư của Tạ Vũ bị trúng chiêu, đều cầm binh khí trong tay bỏ về phía những đám dây leo kia. Chứng kiến tình hình như vậy, Mã Hoài Ân trong nội tâm thầm thở dài một hơi.

Bất quá, tuy rằng có mấy người chân bị quán quanh, nhưng đám người Tạ Vũ còn có tới hơn hai mươi người. Nhìn thấy công kích quý dị của Mã Hoài Ân ngăn trở, thoáng cái có bảy tám Đấu Sư phi thân, đồng thời đánh về phía Mã Hoài Ân.

Bảy tám người này đều là Tam Tinh Đấu Sư, Mã Hoài Ân can bản không thể chống đỡ được hết. Có người tấn công phần ngực, có người tấn công đầu, có người tấn công về phía tứ chi, Mã Hoài Ân chống đỡ được

cái này, ngăn không được cái kia, giao thủ bất quá hai ba chiêu, Mã Hoài Ân đã bị đánh quỵ rạp trên mặt đất.

Hai cánh tay, hai cái chân bị bốn người đồng thời giẫm trên mặt đất, Mã Hoài Ân ngã bổ nhào xuống, chỉ có thể không ngừng ngang ngạch ngẩng đầu lên, lớn tiếng hét:

- Các người đều đợi đấy, Để cho Đường chủ đến đây, đem các người toàn bộ giết chết hết!

Đến lúc này, Mã Hoài Ân vẫn còn kiên cường một chút. Dù sao đào tẩu đã không có hi vọng, trong lòng Mã Hoài Ân không cam tâm.

Soạt!

Thoáng một cái, Tạ Vũ phóng đến trước mặt Mã Hoài Ân, từ bên người rút ra một cây đao sáng loáng. Một cước đạp trên đầu Mã Hoài Ân, Tạ Vũ lạnh lùng nói.

- Không cần biết ngươi là cái gì của Thiên Ưng Bang, hay là Gà Rừng Bang, đắc tội với chủ nhân chúng ta, coi như là các người xui xẻo!

Nói xong câu đó, Tạ Vũ nhắc thanh đao trên tay, muốn đem cánh tay của Mã Hoài Ân chặt bỏ.

- Dừng tay!

Tại thời điểm Tạ Vũ muốn chặt bỏ cánh tay của Mã Hoài Ân, bên ngoài cửa truyền tới một tiếng hét to, xuất hiện một trung niên y phục toàn thân màu đỏ bước vào.

- Đường chủ, nhanh cứu ta!

Nhìn thấy người mới tới, Mã Hoài Ân lập tức kêu lớn lên.

- Thả người ra cho ta!

Người vừa tới trong giọng nói mang theo ngữ khí mệnh lệnh, xem ra là người thường xuyên ra lệnh.

Nghe thấy Mã Hoài Ân trong miệng hô một câu Đường chủ, khóe miệng Tạ Vũ lộ ra một cổ cười lạnh, bất quá chỉ là một gã Đường chủ Thiên Ưng Bang mà thôi, không có nghe thấy Lý Dật mở miệng nói chuyện, Tạ Vũ trong tay giơ lên thanh đao không chần chờ chút nào, một đao như trước bổ về phía bả vai của Mã Hoài Ân.

Ánh đao lóe lên, máu tươi chảy ra, Mã Hoài Ân hét thảm lên một tiếng, một cánh tay trên người Mã Hoài Ân rơi xuống.

- Ngươi!

Đường chủ Hồng Đường Thiên Ưng Bang vươn ngón tay chỉ về phía Tạ Vũ, có chút run rẩy.

Rất hiển nhiên, Tạ Vũ không có đem lời nói của Đường chủ Hồng Đường đặt ở trong tai, điều này làm ột kẻ thường xuyên tác oai tác phúc như Đường chủ không tiếp thụ được, tại bên trong Đế Đô này, người không nhìn sắc mặt của hắn mà hành động như vậy quả thực là không nhiều lắm.

Tạ Vũ cười khinh miệt, vung tay lên, đem theo gần ba mươi thủ hạ cấp Đấu Sư cường giả rời khỏi hiện trường chém giết. Một đám đặng đặng sát khí hán tử quay về đứng ở sau lưng Lý Dật cùng đối mặt với Đường chủ Hồng Đường Thiên Ưng Bang.

Đường chủ Hồng Đường cũng không nói tiếp câu nào. Hiển nhiên, vị Đường chủ này trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm ra từ ngữ gì để miêu tả được sự phẫn lộ của bản thân mình. Rất nhanh, ngoài cửa không ngừng truyền đến những tiếng bước chân, từng người từng người của Hồng Đường Thiên Ưng Bang lần lượt xuất hiện.

- Lão Mã!

Nhìn thấy Mã Hoài Ân nằm trong vũng máu, không ít người thất kinh kêu lên. Rất nhanh, những người Thiên Ưng Bang này đem đám đồng môn từ trong vũng máu dìu lên, bôi đan dược vào trong miệng vết thương.

- Gọi thêm nhân thủ đến đây, đem những huynh đệ bị thương này trở về trị liệu.

Đường chủ Hồng Đường thấp giọng phân phó.

- Các người nghĩ biện pháp thông báo cho huynh đệ các Đường khác, yêu cầu bọn họ giúp đỡ. Nhớ kỹ, chỉ chọn những người tu vi Đấu Sư trở lên.

Nhìn thấy những người này vừa mới đến, Đường chủ Hồng Đường ngay lập tức đem sự tình an bài xuống. Làm một thủ lĩnh một phương của Thiên Ưng Bang, Đường chủ Hồng Đường vẫn có chút năng lực, lập tức nắm bắt tình huống, chuyện tình trọng yếu trước mắt là cứu trợ cho các huynh đệ, sau đó mới cho người triệu tập nhân thủ, đối phó với đám người Tạ Vũ.

Mã Hoài Ân nhìn thấy không rõ lắm, nhưng mà Đường chủ Hồng Đường lại xem phi thường tinh tường.

Ở trong mắt của hắn, rõ ràng phân biệt ra được, Toa Toa là Nhất Tinh Đấu Vương cường giả, mà Lý Dật, thì là Tam Tinh Đấu Vương cường giả.

Bên người có thêm khoảng trăm vị huynh đệ bang chúng Hồng Đường Thiên Ưng Bang, làm cho lòng tin của vị Đường chủ Hồng Đường này tăng vọt. Cả người hướng về phía trước đạp mạnh, một thân đấu khí âm âm phát ra.

Từng đạo đấu khí trên thân thể hắn vòng quanh rất nhanh, liền tạo thành một bộ áo giáp màu lam nhạt, đấu khí hóa giáp. Đường chủ Hồng Đường này là một Đấu Vương cường giả.

Đường chủ Hồng Đường có hành vi như vậy, đối với đám người Tạ Vũ cũng không tạo thành ảnh hưởng gì, đám người kia trong nội tâm đều rất rõ ràng, chủ nhân của bọn hắn là Đấu Hoàng cường giả.

- Tạ Vũ, các người tất cả lui ra, trước mắt người này các người không thể đối phó được!

Thanh âm của Lý Dật từ phía sau vang lên.

Lý Dật tự nhiên thấy rõ, gã Đường chủ Hồng Đường này, này có tu vi là Tam Tinh Đấu Vương, cùng với tu vi chân thật của Lý Dật là giống nhau. Tam Tinh Đấu Vương, mặc dù đám người Tạ Vũ xông lên, cũng có thể xử lý được gã Đường chủ Thiên Ưng Bang này, bất quá đám người Tạ Vũ cũng phải trả giá rất lớn. Còn thứ hai là sau lưng Đường chủ Hồng Đường, cũng có trên dưới một trăm bang chúng Thiên Ưng Bang, trong những người này, cũng có mười vị Đấu Sư cường giả.

Nghe thấy Lý Dật nói, đám người Tạ Vũ có chút không cam lòng hướng về phía sau lui lại, trước mắt là mặt dù là một Đấu Vương cường giả, nhưng mà đám người Tạ Vũ tại Xích Thủy Trấn, cũng không phải là không có gặp qua Đấu Vương cường giả, hơn nữa cũng đã từng hạ qua một gã Đấu Vương cường giả nữa.

Tạ Vũ dẫn mọi người lui về phía sau, Lý Dật cùng Toa Toa trực tiếp đứng ở trước mặt Đường chủ Hồng Đường.

- Tiểu tử, đã dám đắc tội Thiên Ưng Bang, người chết cũng không được tử tế, chuẩn bị đi.

Nhìn Lý Dật, Đường chủ Hồng Đường trầm giọng nói.

Một người là Tam Tinh Đấu Vương, hơn nữa một người là Nhất Tinh Đấu Vương, còn có gần ba mươi vị Đấu Sư, thế lực bọn này dù cho đặt ở bên trong Đế Đô, coi như là không tệ, nhưng mà thế lực như vậy tại trong mắt Đường chủ Hồng Đường xem ra, cũng không đủ cùng Thiên Ưng Bang chống lại.

Đường chủ ba Phân Đường của Thiên Ưng Bang, đều là Đấu Vương cường giả, hơn nữa Bang chủ và hai vị Trưởng lão trong Bang cũng là Đấu Vương cường giả, như vậy Thiên Ưng Bang có tất cả sáu vị Đấu Vương cường giả, ở trong Đế Đô cũng là thế lực nhị lưu, Thiên Ưng Bang quả thật có vốn để kiêu ngạo.

- Hình như là các người trước đắc tội với ta à?

Nhìn vẻ mặt của Đường chủ Hồng Đường căng cứng, Lý Dật cười cười, Tam Tinh Đấu Vương, khi nào được Lý Dật để ở trong mắt? Xem hắn như là người vừa mới xuyên việt đến nơi này à?

Một gã Đấu Vương ở trước mặt Lý Dật nói như vậy, quả thật Lý Dật có một điểm áp lực đều không có.

- Hắc hắc, ở bên trong Đế Đô, Thiên Ưng Bang chúng ta đã từng đắc tội nhiều người, nhưng mà giống như người, dám xuất thủ đối với người của Thiên Ưng Bang chúng ta, ta còn không có gặp qua a.

Đường chủ Hồng Đường lạnh lùng cười nói.

- Đó là người của Đế Đô có lá gan quá nhỏ đi, bất quá chỉ là một Thiên Ưng Bang mà thôi!

Lý Dật khinh thường nói.

- Tiểu tử, nói cho người biết, dám cùng Thiên Ưng Bang chúng ta đối địch, sớm đã bị băm nát ném xuống sông cho cá ăn rồi. Bất quá, các người rất nhanh cũng sẽ nhận được đãi ngộ như vậy!

Đường chủ Hồng Đường phá lên cười, nhớ tới những thế lực trước kia bị Thiên Ưng Bang giải quyết, Đường chủ Hồng Đường trong nội tâm kích động một hồi. Cảm giác liếm máu trên lưỡi đao, hình như đã thật lâu không có trải qua a.

Nhìn đám người Lý Dật, Đường chủ Hồng Đường đột nhiên có ý nghĩ, những người này đến lúc đó nên cho chết như thế nào đây? Hắc hắc, bất quá cô gái này, huynh đệ trong bang nhất định là phi thường cảm thấy hứng thú, nếu Bang chủ hào phóng, rất nhiều các huynh đệ có thể hảo hảo sung sướng một hồi.

Nhìn Đường chủ Hồng Đường, Lý Dật tự nhiên không biết Đường chủ Hồng Đường này trong lòng đang nghĩ gì, khóe miệng hơi nhẩy lên. Lý Dật cười nói:

- Đó là do những người trước đây các người gặp phải quá vô dụng, hôm nay gặp phải Lý đại gia ta, Thiên Ưng Bang chỉ sợ sẽ phải xóa tên tại Đế Đô.

- Tiểu tử, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng! Hiện tại khiến cho ta thử xem, một kẻ dám khiêu chiến uy nghiêm của Thiên Ưng Bang, là một chuyện ngu ngốc đến mức nào.

Đường chủ Hồng Đường quát to một tiếng, thủ ấn trong tay liên tục kết xuất, trên tay xuất hiện quang mang màu lam nhạt cực thịnh, rất nhanh Đường chủ Hồng Đường Thiên Ưng Bang rống lớn một tiếng, giơ hai tay lên, vô số phong nhận màu lam nhạt hướng về phía Lý Dật cùng Toa Toa công kích tới.

455. Q.5 - Chương 55: Bang Chủ Xuất Hiện

Những cái phong nhận này, cũng không phải là Đấu kỹ gì, mà là một phương thức công kích cơ bản nhất của những kẻ tu luyện đấu khí Phong hệ, bất quá, cảnh giới đến cấp bậc Đấu Vương, lực sát thương của những phong nhận này cũng là hết sức kinh người!

Nếu như ngăn cản ở trước người của Đường chủ Hồng Đường là đám người Tạ Vũ, những cái phong nhận này thì triển xuống, chỉ sợ sẽ có không ít người bị thương.

Những Đấu kỹ tương đồng nhau, do cường giả cảnh giới bất đồng sử dụng hiệu quả cũng hoàn toàn không giống nhau.

- Toa Toa, có vấn đề gì không?

Lý Dật thấp giọng quay đầu lại, nhẹ nhàng hỏi một câu.

Nhẹ gật đầu, Toa Toa đứng ở trước mặt Lý Dật.

Tu vi Tam Tinh Đấu Vương, nếu như khiến cho Lý Dật ra tay, cũng là có điểm không đáng.

Nhìn thấy Toa Toa đứng ở trước mặt mình, Lý Dật khẽ mỉm cười, có Hậu Sơn Giáp bảo vệ, Toa Toa đối phó với Đường chủ Hồng Đường, hẳn là không có vấn đề gì, Tam Tinh Đấu Vương cùng Nhất Tinh Đấu Vương, cũng chênh lệch không tính là lớn, hơn nữa có Hậu Sơn Giáp, dù cho đánh không lại, tự bảo vệ mình cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa còn có Lý Dật đứng ở một bên lược trận, Toa Toa muốn xảy ra tình huống gì, cũng là rất khó.

Đi đến trước mặt Lý Dật, Toa Toa nâng trường kiếm lên, không ngừng đâm về phía trước, mỗi lần thanh trường kiếm đánh ra, đều có một đoàn đấu khí hỏa hồng sắc hướng về phía phong nhận mà đi.

Tốc độ nhanh chóng tăng lên, những phong nhận kia còn chưa tới trước mặt, Toa Toa đã rất nhanh đâm kiếm, tạo thành ngàn vạn mũi kiếm, hóa ra vô số đóa đầu khí hỏa hồng sắc không ngừng đánh tới.

Vô số phong nhận cùng cùng với kiếm khí hỏa diễm hỏa hồng sắc va chạm với nhau, Lý Dật xem mười phần rõ ràng, mỗi một đóa đầu khí Hỏa hệ đều cùng một với một ngọn phong nhận đụng vào với nhau, gió gặp hỏa, tạo thành một đóa hoa lửa thật lớn. Sau đó vang lên một tiếng nổ, trực tiếp nổ tung.

Toa Toa cùng với Đường chủ Hồng Đường đầu nhau tạo thành bông hoa lửa nổ mạnh, giống như đám pháo hoa không ngừng giữa hai người nổ tung, rất là xinh đẹp, hai người công kích toàn bộ theo kiểu phân tán, phạm vi công kích của những pháo hoa này cũng không lớn, cũng không thể tạo thành ảnh hưởng bao nhiêu đối với chung quanh.

- Mũi Khoan Xoắn Ốc!

Đường chủ Hồng Đường quát to một tiếng, song chưởng mạnh mẽ hợp lại, lôi kéo, một đạo gió lốc mãnh liệt tạo thành một mũi khoan cực lớn, đạo lốc xoáy này như một mũi khoan cao tốc xoay tròn liên tục, gió xoáy rít ầm ầm lên trong không khí chung quanh, truyền ra không còn là tiếng gió thổi ù ù, mà là từng trận tiếng âm thanh bạo liệt ầm ầm.

Một cái máy khoan hình cái phễu cực lớn hình thành, mà Đường chủ Hồng Đường là cái miệng phễu, còn Toa Toa bên này là cái đáy phễu. Trên cái phễu mang theo từng đạo từng đạo gió lốc mạnh mẽ, tạo thành từng trận từng trận tiếng bạo liệt, làm ọi người có cảm giác da đầu cũng phải run lên.

- Bạo Viêm Kiếm!

Thanh trường kiếm trên tay Toa Toa lúc này đỏ rực lên, một lượng đầu khí Hỏa hệ ngưng kết tại trên thân kiếm, nhẹ buông tay, trường kiếm nhằm thẳng vào cái đáy của phễu gió, hung hăng đâm xuống.

Một tiếng nổ cường liệt tạo lên tiếng nổ mạnh truyền ra, từng đạo đầu khí hỏa hồng sắc lao thẳng vào cái phễu gió năng lượng nổ tung, biến thành từng đợt hỏa hoa, bay tán loạn khắp bốn phía.

Những đạo hỏa hoa này rơi trên mặt đất, như từng đoàn từng đoàn hỏa dược nổ mạnh. Trên mặt đất tạc ra một loạt những cái hố nhỏ.

- Thật là lợi hại!

Nhìn thấy hai người Toa Toa đánh nhau cùng với Đường chủ Hồng Đường, trong lòng những người quan sát chung quanh đều sinh ra ý nghĩ như vậy. Chiến đấu cấp bậc Đấu Vương cường giả, quả nhiên không phải là những Đấu Sư bọn hắn có thể so sánh được. Đấu Vương cùng Đấu Sư chỉ hơn kém nhau một cảnh giới, nhưng chênh lệch khác nhau một trời một vực.

May mắn là trang viện này rất rộng lớn, khí tức hai người đánh nhau, cũng không có lan đến gần các căn nhà chung quanh. Về phần Thi Lương cùng các huynh đệ bình thường của hắn, đã sớm chạy núp cách đó rất xa. Những người kia cùng với Thi Lương giống nhau đều là những người bình thường, nếu đứng gần chỗ Đấu Sư và Đấu Vương đánh nhau, rất dễ dàng bị thương tổn.

Nhìn hiện trường chiến đấu này, những người bình thường này càng thêm há to miệng. Bình thường cùng người khác động thủ, đều chẳng qua nhìn xem ai quyền to cước nhanh, nhìn xem ai khí lực lớn. Hiện tại những chiến đấu như thế này, ở trong mắt bọn họ, đều chính là kinh thiên động địa!

Mọi tình huống trên hiện trường, Lý Dật đều nắm trong lòng bàn tay, nhìn về phía hai người đang đấu nhau, trong nội tâm Lý Dật nhẹ nhàng hít một hơi. Toa Toa mới vừa thắng tiến vào cảnh giới Đấu Vương, xem ra vẫn còn kém một chút.

Quả nhiên, ngay khi ý niệm trong đầu Lý Dật vừa mới phát ra, cái mũi khoan gió cùng với trường kiếm va chạm vào nhau đã tạo thành một hồi âm thanh chói tai, năng lượng Hỏa hệ sinh ra trên thân kiếm đã bị tiêu hao không còn. Ngay sau đó, cái mũi khoan gió cường đại đem thanh trường kiếm xoắn thành từng mảnh nhỏ, bắn nhanh ra khắp bốn phía xung quanh.

Những mảnh kiếm vỡ nhỏ mang theo năng lượng cường đại, bắn ra loạn xạ bốn phía, thân hình Lý Dật vừa động, bắn về phía đám người Thi Lương đang núp, hai vung tay lên, vô số lôi quang sinh ra, đem những mảnh nhỏ đều đánh rơi trên mặt đất.

Tuy rằng bọn người Thì Lương đứng cách nơi đánh nhau rất xa, bắt quá những mảnh nhỏ kia bắn ra như vậy, giống như là từng đạo phi đao, nếu như bắn vào những người bình thường, không chết cũng muốn trọng thương.

Phần lớn những mảnh vỡ còn lại đều bay về phía đám người Tạ Vũ, bắt quá, những phiến mảnh vỡ mang theo chút năng lượng này đối với những Đấu Sư cường giả như đám người Tạ Vũ cũng không thể tạo thành thương tổn gì.

Mũi khoan gió sau khi hủy diệt xong thanh trường kiếm của Toa Toa, tuy rằng thể tích nhỏ đi không ít, nhưng mà vẫn như trước là một mũi khoan gió ẩn chứa vô số năng lượng cực mạnh. Mũi khoan sau khi hủy xong thanh trường kiếm, thì không còn bất cứ chương ngại nào nữa, lao nhanh về phía trước, biến thành mạnh mẽ vô cùng, bay thẳng đến trước ngực Toa Toa mà đâm thẳng vào.

Một luồng đầu khí rất nhanh dâng trào xung quanh người, khi mũi khoan gió lao đến, Áo giáp Đấu khí hiện ra trên người Toa Toa, đem mũi khoan gió hoàn toàn ngăn trở lại.

Tuy rằng công kích mũi khoan gió kia bị chặn lại, nhưng mà vẫn còn sót lại một lực lượng đầu khí mạnh mẽ, ngay cả Áo giáp Đấu khí cũng ngăn cản không nổi, mũi khoan gió giống như một cánh tay lớn đem thân thể Toa Toa đẩy lùi về phía sau.

Vừa lúc đó, Đường chủ Hồng Đường hóa thành một cơn gió lốc, hướng về phía Toa Toa cuốn tới, những kẻ tu luyện đầu khí Phong hệ, tốc độ so với những người tu luyện cùng cảnh giới thì chiếm ưu thế tuyệt đối, đạo gió lốc kia phóng tới gần Toa Toa, chính giữa đột nhiên hiện ra một cánh tay màu lam nhạt, hướng phía trước ngực Toa Toa đánh xuống.

- Liệt Phong Thủ!

Đường chủ Hồng Đường thấp giọng quát một tiếng, cánh tay màu lam nhạt giống như là một thanh lợi đao màu lam nhạt chớp động tỏa ra hào quang, đem Áo giáp Đấu khí trên người Toa Toa dễ dàng đánh tan.

Nhìn chiếc áo giáp hỏa hồng sắc vỡ ra, trên mặt Đường chủ Hồng Đường lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Chiến thuật thành công, sau khi giải quyết xong ả Nhất Tinh Đấu Vương này, Đường chủ Hồng Đường phải đối mặt, cũng chỉ là một gã Tam Tinh Đấu Vương Lý Dật mà thôi. Cứ như vậy, hắn không cần đồng thời đối mặt với hai gã Đấu Vương cường giả giáp công.

Đối với kinh nghiệm chiến đấu của mình, Đường chủ Hồng Đường rất có lòng tự tin. Hắn tin tưởng rằng, tuy rằng đều cùng là Tam Tinh Đấu Vương, nhưng đối mặt với Lý Dật, hắn khẳng định có thể chiếm được thượng phong.

Ngay trong lúc Đường chủ Hồng Đường chờ đợi cảm giác Liệt Phong Thủ xé tan thân thể kia, trên người Toa Toa chợt truyền đến cảm giác kỳ lạ, làm cho Đường chủ Hồng Đường có chút nghi ngờ.

Mặc dù đã phá tan Áo giáp Đấu khí của Toa Toa rồi, nhưng mà tại bên trong Áo giáp Đấu khí, truyền đến không phải là cái cảm giác tràn ngập co giãn của cơ thể. Đường chủ Hồng Đường dùng Liệt Phong Thủ giống như chém thẳng vào một tảng đá khổng lồ vậy, chém xong Áo giáp Đấu khí, thế nhưng cũng không thể tiến thêm được nửa phần nữa.

Ngay trong lúc Đường chủ Hồng Đường trong lòng đầy nghi hoặc, chợt trong nháy mắt, Toa Toa khẽ quát lên một tiếng:

- Lưu lại một cánh tay!

Chỉ thấy đôi tay của Toa Toa có chút vung ra, xuất hiện ra một chủy thủ có chút tối tăm, thừa dịp Đường chủ Hồng Đường còn không có kịp phản ứng lại, Toa Toa đã nhẹ nhàng vung lên, một cánh tay màu lam nhạt đã rơi thẳng xuống mặt đất.

Khi cánh tay rơi xuống mặt đất, Đường chủ Hồng Đường mới có thể phản ứng lại. Lúc này, Đường chủ Hồng Đường mới mang theo một sự sâu thẳm mãnh liệt kêu lên một tiếng, chụp lấy vết thương đang không ngừng phun máu trên cánh tay, mạnh mẽ lui về phía sau.

Đằng sau là bang chúng của Hồng Đường Thiên Ứng Bang, nhìn thấy thế, lập tức móc ra thuốc chữa thương cầm máu, rất nhanh đặt lên trên vết thương của Đường chủ Hồng Đường.

- Toa Toa, làm tốt lắm!

Lý Dật vỗ tay thật mạnh, nhìn thấy Toa Toa có thể trong nháy mắt chuyển bại thành thắng, Lý Dật vẫn thấy có chút vui vẻ.

Đường chủ Hồng Đường Thiên Ứng Bang cũng là do chủ quan. Trong phán đoán của Đường chủ Hồng Đường đã xuất hiện hai lần sai lầm. Một là Đường chủ Hồng Đường không ngờ rằng trên người Toa Toa còn có một kiện chiến giáp có thể ngăn cản được Liệt Phong Thủ. Thứ hai, ở trong mắt Đường chủ Hồng Đường, Toa Toa và Lý Dật, hẳn là con cháu của gia tộc nào đó ở các địa phương bên ngoài Đế Đô, cũng chỉ là những cái bình hoa có vẻ mà thôi. Tuy rằng có thể tu luyện tới cảnh giới Đấu Vương, nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu khẳng định không đủ, Đường chủ Hồng Đường Thiên Ứng Bang vì thế nên đã có điểm khinh địch.

Lúc này Đường chủ Hồng Đường lui ra phía sau, con mắt đỏ rực lên nhìn về phía Toa Toa, lúc này bên ngoài có truyền đến một giọng nam hùng hồn.

- Hồng Mao Ưng, ngươi làm sao?

Một hán tử có hàm râu quai nón, sắc mặt nghiêm túc từ ngoài cửa đi đến, cau mày nhìn Đường chủ Hồng Đường, mở miệng hỏi.

- Bang chủ, ngài cũng tới?

Nhìn thấy người mới tới, Đường chủ Hồng Đường Thiên Ứng Bang lập tức không để ý đến thương thế của chính mình, xoay người quỳ rạp xuống đất, cung kính nói.

- Là người thả ra tín hiệu, tìm các huynh đệ giúp đỡ, ở đây nhất định là xảy ra chuyện lớn, vừa vặn ta đang ở gần đây, cho nên tới đây nhìn một chút.

Bang chủ Thiên Ứng Bang nói, nhìn bang chúng Thiên Ứng Bang đang thống khổ lẫn lộn đầy đất, Bang chủ Thiên Ứng Bang hít một hơi lương khí, thật sự không biết là ai, dám đối với Thiên Ứng Bang hạ tay độc ác như vậy.

- Bang chủ!

Từ Đường chủ Hồng Đường, theo như lời của gã hán tử mặt râu quai nón thì tên là Hồng Mao Ưng, những bang chúng Thiên Ứng Bang chung quanh đều quỳ rạp xuống đất, cùng hô lên một tiếng Bang chủ. Trên trăm người ở đây như cùng kêu lên như vậy, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

- Tất cả đứng lên!

Bang chủ Thiên Ứng Bang đối với thanh thế như vậy rất là hài lòng, trên mặt lộ ra vui vẻ, vội vàng cho tất cả mọi người đứng dậy.

Chứng kiến tình huống trước mắt, Lý Dật trong nội tâm cảm thấy rất là buồn cười. Bang chủ Thiên Ứng Bang, xuất hiện thật sự rất hoành tráng! Không ngờ đều làm cho tất cả bang chúng Thiên Ứng Bang đều quỳ xuống. Cái tràng cảnh này, không phải là kiếp trước khi xem truyền hình chứng kiến Hoàng đế Bệ hạ xuất hiện rất là giống nhau sao?

- Bang chủ Thiên Ứng Bang phải không, thật là hoành tráng a, người không biết, còn tưởng rằng là Hoàng đế Đế quốc Thiên Phong đến đây đó.

Ngay lúc Bang chủ Thiên Ứng Bang đang rất là đắc ý, Lý Dật ở một bên trào phúng nói.

- Người là người ở phương nào? Bên trong Đế Đô, hình như chưa từng có nhân vật như các hạ.

Bang chủ Thiên Ứng Bang nghe thấy Lý Dật nói, lập tức trầm giọng hỏi.

Trước khi động thủ, Bang chủ Thiên Ứng Bang muốn hỏi rõ thân phận của đối phương, nói cách khác, xem xem có phải là đối tượng mà mình không thể đắc tội hay không, nếu đúng như vậy thì thật sự không ổn. Điều này chứng tỏ Bang chủ Thiên Ứng Bang cũng không phải một hạng người lỗ mãng.

- Ta là người như thế nào, người hiện tại không cần biết, hiện tại bốn đại gia ta đây cho người một con đường sáng, mang theo toàn bộ người của Thiên Ưng Bang các người đầu nhập vào dưới trướng của bốn đại gia, từ nay về sau đi theo bốn đại gia, tự nhiên các người sẽ có nhiều chỗ tốt.

Không có trả lời câu hỏi của Bang chủ Thiên Ưng Bang, Lý Dật ngược lại vút cho Bang chủ Thiên Ưng Bang một sự lựa chọn.

- Tiểu tử, người nói cái gì, thú vị lắm?

Những lời Lý Dật nói làm cho Bang chủ Thiên Ưng Bang cảm thấy vô cùng phẫn nộ, không để ý được thân phận nhất bang chủ, vậy mà mở miệng liền nói toàn câu thô tục.

- Người nghĩ rằng ta nói với người thú vị lắm sao?

Nghe thấy Bang chủ Thiên Ưng Bang nói như vậy, Lý Dật biến sắc.

- Hừ, tiểu tử, người cho rằng người là ai? Vậy mà nói muốn Thiên Ưng Bang đầu nhập vào dưới trướng của người, sẽ không sợ nói quá gió cắt đầu lưỡi hay sao?

Bang chủ Thiên Ưng Bang khinh thường cười, trong mắt hấn, Lý Dật bất quá chỉ là một Tam Tinh Đấu Vương mà thôi, dùng thân phận như vậy mà dám nói ra những lời như vậy, xác thực là có vẻ chán sống.

- Ta cuối cùng nói lại lần nữa, người mang theo Thiên Ưng Bang đầu nhập vào dưới trướng ta, bằng không, người hôm nay chuẩn bị vĩnh viễn nằm tại nơi này đi.

Lý Dật lạnh lùng nói.

456. Q.5 - Chương 56: Trường Lão

- Hừ, tiểu tử, người thật sự là rất ngang ngược!

Lý Dật nói những lời này, làm cho Bang chủ Thiên Ưng Bang cực kỳ nổi giận.

- Ha ha ha ha, mọi người có nghe thấy tiểu tử này gì không, nó muốn đem ta vĩnh viễn giữ lại nơi này.

Bang chủ Thiên Ưng Bang giận dữ, ngược lại phá lên cười. Nghe Bang chủ hỏi, lúc này toàn bộ bang chúng Thiên Ưng Bang tự nhiên phụ họa theo.

- Ha ha, Bang chủ, tiểu tử này đoán chừng là đêm qua nằm sấp trên người đàn bà mà vận động quá mức, nên lúc này còn nói mê sảng.

Đám bang chúng nhất thời đều lớn tiếng cười to.

- Bang chủ, tiểu tử này chưa từng nhìn thấy qua sự uy phong của người, Bang chủ không được lưu tình, một chưởng đem hấn đập chết đi.

- Bang chủ, tiểu tử này thật sự là quá kiêu ngạo, Bang chủ hãy ra lệnh một tiếng, các huynh đệ lập tức đem hấn bằm vằm ra thành từng mảnh.

Nghe đám thuộc hạ của mình không ngừng nịnh nọt, Bang chủ Thiên Ưng Bang có cảm giác phiêu diêu vô cùng. Hấn cảm giác mình là ai? Ở bên trong Đế Đô, người người đều kính ngưỡng Bang chủ Thiên Ưng Bang a!

- Tiểu tử, người ngàn vạn lần không nên, người không nên đắc tội ta, đắc tội với Thiên Ưng Bang, hiện tại cho dù là Hoàng đế Đế quốc Thiên Phong có đến đây, cũng không thể nào cứu được mạng nhỏ của người, vừa rồi người chặt bỏ bao nhiêu cánh tay của huynh đệ Thiên Ưng Bang ta? Hiện tại, một cái cánh tay của huynh đệ ta, bắt các người trả giá một cái mạng đi.

Bang chủ Thiên Ưng Bang thách thức nói.

Trong mắt Bang chủ Thiên Ưng Bang, hắn có nói như vậy trước một đám Đấu Sư, hơn nữa thêm một Nhất Tinh Đấu Vương, Tam Tinh Đấu Vương cũng hoàn toàn bình thường. Tổ hợp này nếu như đặt ở bên ngoài, cũng coi như là có chút phân lượng, nhưng mà tại trong mắt Bang chủ Thiên Ưng Bang, thì lại hoàn toàn không là cái gì cả.

- Hai vị Trưởng lão, phiền toái các người ra tay, đem một nam một nữ kia giải quyết!

Bang chủ Thiên Ưng Bang ra lệnh cho hai Trưởng lão đứng sau lưng mình.

- Tuân lệnh, Bang chủ!

Hai Trưởng lão đứng sau Bang chủ Thiên Ưng Bang ngay lập tức đáp ứng.

Hai người này, một vừa người cao, mà còn béo, còn một người dáng dấp cường tráng, toàn thân có khí tức làm cho người ta rét run lên.

Phái ra hai vị Trưởng lão này, Bang chủ Thiên Ưng Bang có lòng tin tuyệt đối, hai vị Trưởng lão Thiên Ưng Bang, đều là cảnh giới Ngũ Tinh Đấu Vương. Hai người Ngũ Tinh Đấu Vương, còn là bằng hữu nhiều năm của nhau, hai người liên thủ đối địch, là phi thường ăn ý. Có hai vị Trưởng lão ra tay, Bang chủ Thiên Ưng Bang tin tưởng, không mất bao lâu thời gian, là có thể đem đôi nam nữ đối diện này bắt lấy.

Chỉ cần đem đôi nam nữ này trấn áp, còn lại những Đấu Sư kia, căn bản là không chịu nổi một kích của hắn.

- Hai vị, chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể dùng máu tươi hai vị, để rửa sạch sỉ nhục cho Thiên Ưng Bang!

Trưởng lão Cao Cá Tử chậm rãi nói. Trong mắt hắn, số lượng bang chúng Thiên Ưng Bang bị chặt tay nhiều như vậy, thật sự là một sự kiện vô cùng nhục nhã, vấn đề này truyền ra ngoài, từ nay về sau tại bên trong Đế Đô, gặp gỡ Tam bang Ngũ hội, chắc cũng bị người ta chế nhạo một phen.

- Toa Toa, người lui ra, hai người kia, để cho ta đối phó!

Lý Dật nhìn thấy hai vị Trưởng lão Thiên Ưng Bang muốn động thủ, lập tức kêu Toa Toa lui xuống.

Lúc này Lý Dật muốn động thủ trước. Lý Dật có cảm giác, không thể nói trước, sau này mình sẽ gặp phải nhiều đối thủ là cường giả cấp bậc Đấu Vương. Tuy rằng hiện tại thủ hạ của mình có Toa Toa là cảnh giới Nhất Tinh Đấu Vương cường giả, nhưng mà Toa Toa bắt quả vừa mới tấn thăng đến cấp bậc Đấu Vương mà thôi, gặp được cảnh giới Đấu Vương hơi ột chút, Toa Toa sẽ không có tác dụng, nếu như gặp gỡ Đấu Vương cường giả, chính mình cứ phải tự mình ra tay sao, cũng có chút không đáng.

Lý Dật biểu hiện ra tuy rằng chỉ là cảnh giới Tam Tinh Đấu Vương, nhưng mà hắn có Thiên Khôn Địa Càn Châu, Lý Dật có thể lập tức tăng lên tới cảnh giới Tam Tinh Đấu Hoàng. Đối diện với một Đấu Vương cường giả, mà cứ phải sử dụng thực lực Đấu Hoàng cường giả mà đối phó, như vậy có chút không đáng, đối với sự gia tăng tu vi sau này của Lý Dật cũng không phải là chuyện gì tốt.

Nhìn thấy Lý Dật chuẩn bị một mình đồng thời đối phó hai người bọn họ, hai vị Trưởng lão sắc mặt đồng thời sầm lại. Hành vi của Lý Dật ở trong mắt bọn họ, quả thật không coi hai người bọn họ ra cái gì.

Nếu là như vậy, hai người cũng không khách khí, đối phương muốn nhanh tìm chết, vậy nhanh thành toàn cho hắn.

- Chu Tước Hạ cấp, Thủy Long Đào!

Trưởng lão Cao Cá Tử hét lên, trong tay thủ ấn liên tục kết xuất, lập tức một con Thủy long oai dũng hiện ra, mở miệng rộng, giương nanh múa vuốt hướng về phía Lý Dật lao tới.

Nhìn thấy Trưởng lão Cao Cá Tử dùng Thủy Long Đào thi triển ra, Trưởng lão Trung Thân Tài cũng quát to một tiếng, trên tay kết ấn liên tục kết xuất.

- Chu Tước Hạ cấp, Nộ Lôi Oanh.

Một đạo năng lượng lôi điện màu tím từ trong tay Trưởng lão Trung Thân Tài kích xạ ra.

Tốc độ lôi điện nếu so với Thủy long thì nhanh hơn, lôi điện màu tím tuy rằng thi triển sau, nhưng mà tia chớp tại trong nháy mắt liền đuổi theo Thủy long, một đạo lôi điện màu tím mãnh liệt trực tiếp chui vào bên trong Thủy long, thân thể Thủy long trong suốt lập tức chớp động lên vô số lôi điện, những lôi điện này trong thân thể Thủy long, rất nhanh, đem một thân Thủy long biến thành lôi quang màu tím lóng lánh.

Hai cái Đấu kỹ lại có thể kết hợp cùng một chỗ? Kết hợp năng lượng, Lý Dật phán đoán, so với hai người đều tự thi triển Đấu kỹ thì uy lực lớn hơn rất nhiều.

Nếu như nói vừa rồi chỉ là hai đạo Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp, nhưng mà dung hợp với nhau, hai đạo Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp hóa thành Điện long, dù cho chống lại Đấu kỹ Chu Tước Cao cấp đều không chút thua kém.

Người bị công kích hiện tại chẳng những phải đối phó Thủy long mà còn phải đối phó lôi điện lực chất chứa đầy bên trong Thủy long.

Đấu khí tại Thiên Khôn Địa Càn Châu vừa chuyển, Lý Dật từ cảnh giới Tam Tinh Đấu Vương lập tức biến thành Bát Tinh Đấu Vương, liền thừa dịp chốc lát, Lý Dật tiện tay đánh ra một đạo Âm Dương Thần Lôi, đạo Âm Dương Thần Lôi này hướng về phía Điện long nhào tới.

Âm Dương Thần Lôi chui vào trong thân thể Điện long, những tia lôi điện màu tím giống như là gặp phải khắc tinh, lập tức vô ảnh vô tung biến mất.

Âm Dương Thần Lôi là Tiên Thiên Lôi Khí, tại bên trong các loại lôi khí nó có phẩm chất cao nhất, những tia lôi điện màu tím bất quá chỉ là lôi điện phổ thông mà thôi, lôi điện bình thường này gặp phải Âm Dương Thần Lôi, lập tức tỏ vẻ thần phục, bị Âm Dương Thần Lôi thôn phệ không còn gì cả.

Sau khi thôn phệ xong những tia lôi điện màu tím, Âm Dương Thần Lôi ở bên trong Thủy long chợt lóe lên, Thủy long giống như là bị một kiện lợi khí hung hăng xuyên qua, lập tức trên không trung vỡ vụn, biến thành hàng ngàn vạn giọt nước, tiêu tán trên không trung.

Lý Dật bất quá tay khẽ vẫy, đem chiêu số của hai vị Trưởng lão Thiên Ứng Bang liền thủ công kích phá tan không còn lại chút gì.

Nhìn hai người tử mị chuẩn bị chiêu thức, Lý Dật tiện tay phá vỡ, hai vị Trưởng lão Thiên Ứng Bang trong mắt đều lộ ra thần sắc khó mà tin được. Người đối diện kia rõ ràng chính là tu vi Tam Tinh Đấu Vương, mà hắn ta chỉ tùy ý phát tay, căn bản cũng không có sử dụng Đấu kỹ.

Điều này sao có thể?

Hai vị Trưởng lão, cùng với Bang chủ Thiên Ứng Bang tự nhiên là không nhìn thấy lúc Lý Dật phóng xuất ra Âm Dương Thần Lôi, đã lợi dụng Thiên Khôn Địa Càn Châu đem thực lực của mình trong nháy mắt tăng lên tới Bát Tinh Đấu Vương.

Hơn nữa, Âm Dương Thần Lôi là loại thể gian dị vật, những người này cũng không biết, Lý Dật tuy rằng bất quá là tùy ý vung tay lên, nhưng công kích này chính là Đấu kỹ Bạch Hổ Âm Dương Thần Lôi.

Bát Tinh Đấu Vương thích phóng Đấu kỹ Bạch Hổ, phá vỡ hai người Ngũ Tinh Đấu Vương liền thủ công kích, bất quá chỉ là Đấu kỹ Chu Tước Cao cấp, kỳ thật một chút cũng không có gì là lạ cả.

Trong lúc hai vị trưởng lão còn đang giật mình, thì Âm Dương Thần Lôi vẫn như trước công kích hướng về phía trước mặt hai người. Đối mặt công kích của Lý Dật, hai người phải nghĩ biện pháp ngăn cản.

Trưởng lão Cao Cá Tử ở phía trước, thân là Trưởng lão Thiên Ứng Bang, Ngũ Tinh Đấu Vương cường giả, ông ta lập tức quát to một tiếng, đấu khí màu lam đột nhiên tán phát ra, lúc này trên người Trưởng lão Cao Cá Tử kết xuất một tầng áo giáp màu lam.

Áo giáp Đấu khí xuất hiện, tạo thành một vòng lá chắn màu lam to lớn, trên tấm chắn lam quang trảm tĩnh, Trưởng lão Cao Cá Tử đưa tay duỗi ra, lá chắn lớn kia lập tức đón nhận Âm Dương Thần Lôi.

Luồng tia chớp hai màu trắng đen đan xen, va chạm vào lá chắn màu lam bắn ra vô số luồng thiểm điện hắc bạch giao nhau, làm cho cả lá chắn thoát nhìn cảm thấy đầy mỹ cảm.

Luồng thiểm điện mãnh liệt chớp động vài cái, chính diện lá chắn liền biến thành một tầng vụ khí, lớp lá chắn màu lam trực tiếp bị Âm Dương Thần Lôi đánh cho bốc hơi.

Đánh tan tấm lá chắn, Âm Dương Thần Lôi hung hăng đánh lên người Trưởng lão Cao Cá Tử, Âm Dương Thần Lôi trực tiếp đem Trưởng lão Cao Cá Tử chấn bay về phía sau, đập vào người Trưởng lão Trung Thân Tài, hai người tiếp tục bị chấn bay ra hơn mười thước xa, mới ầm ầm rơi xuống mặt đất.

- Lão Cao! Người có cảm giác thế nào?

Trưởng lão Trung Thân Tài sau khi rơi xuống đất, lập tức xoay người đứng lên, trong ngực ôm Trưởng lão Cao Cá Tử đang thổ huyết lớn tiếng kêu lên.

- Khá tốt, ta tu luyện chính là đấu khí Thủy hệ, năng lực chữa thương không tệ, không chết được đâu!

Trưởng lão Cao Cá Tử dùng sức vỗ lồng ngực của mình, một đoàn máu tươi phun tới, dùng sức thở hỗn hển mấy hơi, sau đó Trưởng lão Cao Cá Tử mới gian nan nói.

- Mau tới, đem Cao Trưởng lão về Tổng bộ nghỉ ngơi!

Trưởng lão Trung Thân Tài vội vàng nói.

- Cao Trưởng lão!

Hai bang chúng Thiên Ứng Bang lập tức chạy ra, giơ lên khênh Trưởng lão Cao Cá Tử chạy đi.

- Bang chủ, tiểu tử này khó đối phó a, nếu như ta đoán không sai, tiểu tử này trên người khẳng định có Đấu kỹ cao cấp.

Trưởng lão Trung Thân Tài vội vàng đi đến bên cạnh Bang chủ Thiên Ứng Bang, thấp giọng nói.

Lý Dật đột nhiên tăng lên tu vi của bản thân mình, bất quá là trong tích tắc thời gian, Trưởng lão Trung Thân Tài căn bản không cảm giác được.

- Ta xem như thế nào!

Bang chủ Thiên Ứng Bang suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu, Bang chủ này cũng không có nhìn thấy Lý Dật trong nháy mắt đem tu vi của mình tăng lên.

- Lý Đường chủ, Vương Đường chủ, chúng ta cùng lên đi!

Bang chủ Thiên Ứng Bang lúc này không dám khinh địch, xoay người lại gọi hai vị Đường chủ, hai vị Đường chủ này đều là Đấu Vương cường giả, bởi như vậy, liền tạo thành bốn vị Đấu Vương cường giả cùng một chỗ giáp công Lý Dật.

Chứng kiến Bang chủ cùng các cường giả trong bang vây công Lý Dật, bang chúng Thiên Ứng Bang lập tức kích động.

Bang chủ, Trung Trưởng lão, hai vị Đường chủ, bốn người này bình thường đều là nhân vật cao cao tại thượng, bây giờ bốn người lại đồng thời liên thủ, đối phó với một người, người này nhất định là bị chết chứ không sai.

Bốn Đấu Vương cường giả, tách ra bốn phương vị, trong tay thủ ấn không ngừng kết xuất, xem bộ dáng là muốn đồng thời phát động tiến công Lý Dật.

Đột nhiên, Bang chủ Thiên Ứng Bang nhướng mày, có chút cảm giác không ổn, về phần có chỗ nào không ổn, Bang chủ Thiên Ứng Bang lại không rõ ràng.

Ngẩng đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt của Toa Toa như là đi xem náo nhiệt, Bang chủ Thiên Ứng Bang trong nội tâm cả kinh.

Toa Toa lộ ra vẻ mặt như thế, đã nói lên Toa Toa đối với Lý Dật mười phần có lòng tin, nói đúng hơn, bốn Đấu Vương Thiên Ứng Bang bọn họ đồng thời liên thủ, trong con mắt của Toa Toa xem ra, cũng không thể đối với Lý Dật tạo thành uy hiếp.

Lông mày Bang chủ Thiên Ưng Bang nhú lại, hần nhìn về phía đám người Tạ Vũ, trên mặt đám người Tạ Vũ, cũng thể hiện bộ dáng xem náo nhiệt.

Trường hợp như vậy làm cho Bang chủ Thiên Ưng Bang phi thường kỳ quái, thậm chí có cảm giác quỷ dị, Toa Toa cùng đám người Tạ Vũ đều tin tưởng rất cuộc là cái gì đây? Như thế nào mà làm cho bọn họ đối Lý Dật có lòng tin như thế?

Bang chủ Thiên Ưng Bang dù thế nào cũng không nghĩ ra, kỳ thật, Lý Dật là có thể tấn thăng đến cảnh giới Đấu Hoàng Đấu Hoàng cường giả.

Cũng khó trách, trong Đế quốc Thiên Phong, Đấu Hoàng cường giả rải rác không có bao nhiêu, những Đấu Hoàng cường giả kia, Bang chủ Thiên Ưng Bang cho dù chưa từng gặp mặt, cũng đã được nghe nói đến, nếu như trước mắt tiểu tử này nếu như là một trong Thiên Phong Thất Hoàng, hẳn không có lý do gì không biết.

Huống chi, nếu nói Lý Dật còn trẻ tuổi như vậy đã là Đấu Hoàng cường giả, đánh chết Bang chủ Thiên Ưng Bang cũng không tin. Nếu là như vậy, chẳng lẽ tiểu tử trước mắt này đã bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ?

457. Q.5 - Chương 57: Diệt Sát

- Mọi người chú ý, trên người tiểu tử này có cái gì đó rất cổ quái.

Bang chủ Thiên Ưng Bang thấp giọng kêu lên, tuy rằng không biết Lý Dật có con bài tẩy là gì, nhưng từ sắc mặt Toa Toa cùng với đám người Tạ Vũ xem ra, người trước mắt này khẳng định không đơn giản, chính mình bốn người phải cẩn thận một chút, vừa rồi kết cục Cao Trưởng lão chính là một cái cảnh cáo.

- Rõ, thưa Bang chủ!

Ba người đều cùng kêu lên đáp ứng.

Một chiêu có thể đem Đấu kỹ Dung hợp của Cao, Trung, hai vị Trưởng lão phá vỡ, hơn nữa làm cho Cao Trưởng lão bị trọng thương, Lý Dật trong mắt bọn họ, là nhân vật phi thường nguy hiểm.

- Tiểu tử, đi chết đi!

Bang chủ Thiên Ưng Bang quát to một tiếng,

- Mãnh Hổ Khiếu!

Bang chủ Thiên Ưng Bang hét lớn, sau đó phi thân tiến lên, nắm tay mãnh liệt hướng phía Lý Dật đánh tới, lập tức tạo thành một tầng đấu khí màu vàng, Bang chủ Thiên Ưng Bang tu luyện chính là đấu khí Thổ hệ, những đấu khí này được Bang chủ Thiên Ưng Bang ngưng kết thành một cái đầu hổ to lớn, há mồm hướng về phía Lý Dật cắn tới.

- Nộ Lôi Oanh!

Trung Trưởng lão dùng Đấu kỹ như trước là Đấu kỹ Nộ Lôi Oanh, Trung Trưởng lão chưa nhận thức ra Âm Dương Thần Lôi, còn muốn đối mặt với Tiên Thiên Lôi Khí của Lý Dật, hẳn không có khả năng sử dụng một chiêu như vậy nữa.

- Khai Sơn Chuông!

- Liệt Địa Quyền!

Mặt khác hai Đường chủ đều phóng xuất Đấu kỹ của chính mình, bốn đạo Đấu kỹ đồng thời công kích về phía Lý Dật, công kích còn chưa có rơi xuống, thân thể Lý Dật bốn phía bốc lên đấu khí ba động vô cùng lớn.

Bốn đại Đấu Vương đồng thời công kích, cộng lại uy lực cũng không như bình thường.

Nhìn thấy công kích trên người mình bốn đạo Đẩu kỹ, Lý Dật khước miệng có chút co lại, lộ ra một tia khinh thường, bộ dáng tươi cười. Vừa lúc đó, toàn thân Lý Dật vận khởi đẩu khí tại Thiên Khôn Địa Càn Châu, trong nháy mắt đem thực lực của chính mình tăng lên tới Tam Tinh Đẩu Hoàng.

Đối với lôi điện màu tím ở trước mặt, Lý Dật không thêm để ý chút nào, mặc cho lôi điện màu tím nện trên người của mình, lôi điện màu tím nhập vào cơ thể sau, trực tiếp bị Âm Dương Thần Lôi thôn phệ hoàn toàn, hóa thành một đạo đẩu khí Lôi hệ yếu ớt, dung hợp tiến vào bên trong thân thể Lý Dật.

Thân thể có chút lóe lên, Lý Dật tránh khỏi Khai Sơn Chưởng công kích, bắt quả Liệt Địa Quyền nhưng lại tránh không khỏi, trực tiếp đánh lên phía sau lưng trên Lý Dật.

Nhìn thấy một quyền của mình đánh vào phía sau lưng Lý Dật, Đẩu Vương sử dụng ra Liệt Địa Quyền trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Ở trong mắt hẩn xem ra, Lý Dật bị chiêu Liệt Địa Quyền trực tiếp đánh bay về phía Bang chủ Thiên Ứng Bang.

Lý Dật bị Liệt Địa Quyền đánh trúng, bất quá, Lý Dật cũng không có bị thương, mà Lý Dật bị đánh bay, bất quá là làm trò.

Tam Tinh Đẩu Hoàng, dù có đứng ở nơi nào cũng không bị Tam Tinh Đẩu Vương Thiên Ứng Bang đánh trúng, cũng không bị thương. Hai người có thực lực sai biệt quá lớn, tựa như một người lớn đứng ở nơi đó, để ột hài nhi ba bốn tuổi đánh, tiểu hài tử kia làm sao có khả năng đả thương người lớn kia được.

Lý Dật bay về phía Bang chủ Thiên Ứng Bang, nhìn thấy Lý Dật bị đánh trúng, lại bị đánh bay về phía cạnh mình, Bang chủ Thiên Ứng Bang trên mặt cũng lộ ra sắc mặt vui mừng.

Trên nắm tay đầu hổ đột nhiên hé miệng, đánh lên về phía Lý Dật, miệng hổ truyền đến tiếng hổ gầm làm rung động lòng người. Mãnh Hổ Khiếu, nguyên lai còn có một chữ ‘khiếu’.

Thanh âm của lão hổ truyền vào trong lỗ tai của Lý Dật, làm cho tinh thần Lý Dật thậm chí có điểm hoảng hốt. Con hổ lại có thể mang theo âm ba công kích, có thể trực tiếp công kích vào linh hồn.

Cảm giác được linh hồn của mình có chút chấn động, nhưng Lý Dật lại khôi phục như bình thường, linh hồn công kích của Đẩu Vương cường giả, đối với Đẩu Hoàng cường giả như Lý Dật căn bản không có bất luận uy hiếp nào. Lý Dật tu luyện Thiên Ma Cửu Biến, tại phương diện linh hồn đều là cường đại dị thường.

Nhìn thấy trên mặt Lý Dật có thần sắc hoảng hốt, trên mặt Bang chủ Thiên Ứng Bang lộ ra thần sắc tàn nhẫn, hẩn dùng chiêu Mãnh Hổ Khiếu này, không biết đã lấy đi bao nhiêu tánh mạng cường giả rồi.

Tưởng tượng thấy chính mình đánh thẳng vào lồng ngực Lý Dật, sau đó đem Lý Dật đánh cho thổ huyết bay đi, Bang chủ Thiên Ứng Bang thậm chí có chút say mê.

Lúc này Bang chủ Thiên Ứng Bang có cảm giác hưng phấn không thể tưởng tượng nổi, nhưng đột nhiên Lý Dật duỗi ra tay phải, hung hăng chộp vào đầu hổ.

- Nam Minh Lưu Hỏa, đốt cho ta!

Lý Dật hét lớn một tiếng, Nam Minh Lưu Hỏa trong thân thể vọt xông ra, bao vây lấy nắm tay của Bang chủ Thiên Ứng Bang, không ngừng thiêu đốt.

Nam Minh Lưu Hỏa, trong thiên địa là một loại hỏa diễm có cấp bậc cao nhất, Nam Minh Lưu Hỏa thiêu đốt trên người Bang chủ Thiên Ứng Bang, gần như là bạch sắc hỏa diễm, đem thân thể Bang chủ Thiên Ứng Bang trong nháy mắt bao trùm.

Rất nhanh, Nam Minh Lưu Hỏa thiêu đốt thân thể Bang chủ Thiên Ứng Bang, không ngừng phá hoại sinh cơ của Bang chủ Thiên Ứng Bang.

Cuối cùng, Nam Minh Lưu Hỏa đem thân thể Bang chủ Thiên Ứng Bang, hóa thành một đoàn hỏa cầu, thống khổ kêu to giãy dụa.

Chứng kiến Bang chủ vô địch đột nhiên chịu một kết cục như vậy, toàn bộ bang chúng Thiên Ứng Bang đều ngây dại, bốn đại cường giả trong bang liên thủ đều chế phục không được một người tuổi còn trẻ, người trẻ tuổi này thực lực cũng thật sự là quá cường hãn.

Đối mặt với nhân vật như vậy, bang chúng Thiên Ưng Bang đều cảm thấy ngây ngốc, không biết tiếp theo nên làm gì.

- Tất cả Thiên Ưng Bang nghe đây, nếu không đầu nhập vào dưới trướng của ta, thì cùng chung kết cục với Bang chủ của các người.

Lý Dật lớn tiếng kêu lên.

Sở dĩ ngạnh kháng Nộ Lôi Oanh, cùng với Liệt Địa Quyền, chính là Lý Dật cũng muốn một kích giết chết Bang chủ Thiên Ưng Bang. Lý Dật chính là muốn dùng sức mạnh cứng rắn, làm kinh sợ bang chúng Thiên Ưng Bang, tại thời điểm bốn đại cường giả vây công, Lý Dật trực tiếp một chiêu giết chết Bang chủ Thiên Ưng Bang. Lý Dật muốn làm cho hình tượng của mình cường ngạnh vô cùng, anh dũng vô địch, làm cho bang chúng Thiên Ưng Bang hoàn toàn kinh sợ. Lý Dật đối với thu phục bang chúng Thiên Ưng Bang, rất có tin tưởng.

Bang chúng bình thường của Thiên Ưng Bang đều không phải dạng ngu ngốc, mà ngay cả ba người vừa liên thủ công kích Lý Dật cũng không phải là người ngu ngốc, vừa rồi đạo Nộ Lôi Oanh, cùng với Liệt Địa Quyền đều đánh vào trên người Lý Dật. Công kích như vậy mà người trẻ tuổi này cũng không việc gì. Đây là người sao?

Lý Dật đột nhiên chiêu hàng bang chúng Thiên Ưng Bang hàng phục, những người này tuy rằng đều bị Lý Dật dùng thủ đoạn làm cho kinh sợ, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn cũng có phản ứng không kịp, tính cả ba đại Đấu Vương cường giả, đều có cảm giác ngu ngốc, chỉ có Bang chủ Thiên Ưng Bang đang ở trong ngọn lửa thống khổ kêu thảm thiết là đang hoạt động, bầu không khí tại hiện trường quái dị đến cực điểm.

Đấu khí không ngừng tại Thiên Khôn Địa Càn Châu lưu chuyển, Lý Dật trong nháy mắt đấu khí hóa cánh, Song dực Đấu khí mở ra, Lý Dật chậm rãi đứng trên không trung, lạnh không, lạnh lùng nói.

- Lần cuối cùng, ta hỏi các người, có lựa chọn đầu nhập vào ta không, hay là, lựa chọn đi tìm chết!

- Đấu khí hóa cánh!

Tất cả bang chúng Thiên Ưng Bang ở phía dưới không ngừng kêu lên sợ hãi, đấu khí hóa cánh chứng tỏ là cái gì, những người này đều mười phần tinh tường. Đây là Đấu Hoàng cường giả a!

Phốc! Phốc!

Bang chúng Thiên Ưng Bang rất nhanh quỳ xuống trước mặt Lý Dật, những người này cuối cùng cũng bị biểu hiện thực lực vừa rồi của Lý Dật triệt để thu phục. Đầu nhập vào một Đấu Hoàng cường giả, đây là một sự kiện phi thường quang vinh.

Một Đấu Hoàng cường giả, tại bên trong Đế quốc Thiên Phong có thể hưởng dụng vô tận vinh quang, bên trong Thiên Phong Thất Hoàng bất luận người nào, đều hơn gấp vạn lần Bang chủ Thiên Ưng Bang?

Có thể đi theo một vị Đấu Hoàng, những người này đều tin tưởng, không bao lâu sau, thế lực của Thiên Ưng Bang có thể cùng Tứ Đại Gia Tộc, và Dong binh đoàn Thiết Kiếm so sánh.

Nhìn thấy Lý Dật là một vị Đấu Hoàng cường giả, ba Đấu Vương cường giả kia càng thêm ngây ngốc, ba người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt như là tại trao đổi với nhau, vừa lúc đó, tiếng thống khổ kêu thảm thiết cũng đình chỉ. Bang chủ Thiên Ưng Bang âm âm té xuống mặt đất, vẫn không nhúc nhích. Xem ra, đã bị Nam Minh Lưu Hỏa thiêu đốt chết cháy rồi.

- Tham kiến Bang chủ!

Bang chủ Thiên Ưng Bang chết đi như vậy là nhắc nhở bọn họ, bốn người liên thủ, đều có thể một kích đánh chết Bang chủ Thiên Ưng Bang, kế tiếp, nếu như ba người này còn muốn phản kháng, chỉ sợ không có ai trốn thoát khỏi vận mệnh.

- Tốt, các người đã đều đầu phục ta, các người mạo phạm ta liền bỏ qua. Bất quá, kế tiếp, ta tuyên bố các người từ bây giờ là thành viên của Lý Minh. Ta là Thiếu chủ của các người. Ta tên là Lý Dật, các người gọi ta là Thiếu chủ thì được rồi!

Lý Dật lớn tiếng nói, rốt cục đem lý lịch của chính mình nói ra.

- Lý Dật!

Nghe được tên này, rất nhiều người trong nội tâm đều cả kinh, cái tên này rất nhiều người đều nghe nói qua, đặc biệt là tầng lớn lãnh đạo của Thiên Ứng Bang. Kể năm nay vừa mới gia nhập Đấu Thần Điện, một tay xử lý Bắc Đẩu Thất Kiếm, những chuyện này đã sớm nổi danh tại Đế Đô.

Nghe nói đến Lý Dật, đám bang chúng Thiên Ứng Bang này càng cảm thấy có thể đi theo Lý Dật, chính là đi theo Đấu Thần Điện, Thiên Ứng Bang, có thể cùng so sánh với Đấu Thần Điện sao?

Về phần Lý Dật nói tới Lý Minh, bọn chúng cũng không quan tâm đây là tổ chức gì? Chỉ cần theo Lý Dật là tốt rồi, Đế quốc Thiên Phong có người nào không biết, Lý Dật chính là người của Đấu Thần Điện.

- Tham kiến Thiếu chủ!

Bang chúng Thiên Ứng Bang cùng kêu lên hô, những người này trước kia tại Thiên Ứng Bang đều trải qua huấn luyện, khi đồng thời hô lên, thực sự có loại khí thế ngất trời.

- Tốt lắm, ta cho lưu lại hai người, những người khác thì trở về thu thập toàn bộ Thiên Ứng Bang chờ Thiếu chủ đến tiếp thu!

Lý Dật lập tức phân phó, lúc này mới chậm rãi từ không trung hạ xuống.

Rất nhanh, Lý Dật ra mệnh lệnh xuống dưới, bang chúng Thiên Ứng Bang lưu lại hai người, còn những người khác đều tán đi. Khi rời đi ai lấy đều có ý niệm kỳ quái trong đầu, từ nay về sau, không còn có Thiên Ứng Bang, mà chỉ có một tổ chức gọi là Lý Minh.

- Hai người các ngươi tại Thiên Ứng Bang nắm chức vụ gì?

Lý Dật lập tức hỏi hai người lưu lại.

- Chúng tôi là cận vệ của Bang chủ!

Hai bang chúng Thiên Ứng Bang cung kính trả lời.

Nhìn hai người đều là Bát Tinh Đấu Sư, Lý Dật thản nhiên nói:

- Các ngươi đi trước xử lý hậu sự Bang chủ của các ngươi, sau đó trở về, đi theo Tạ Vũ, có chuyện ta sẽ tìm đến các ngươi!

- Tạ Vũ!

Lý Dật quay đầu lại hô to một câu.

Nghe thấy Lý Dật gọi, Tạ Vũ lập tức chạy tới.

- Chủ nhân, có chuyện gì?

Tạ Vũ liền vội vàng hỏi.

- Hai người kia giao cho ngươi, ngươi tự an bài, ta đi nghỉ ngơi đây!

Vung tay lên, Lý Dật mang theo Toa Toa đi vào trong nội viện.

- Hai người các ngươi, dựa theo chủ nhân phân phó, trước lo liệu hậu sự của Bang chủ các ngươi, sau đó rồi hãy tới tìm ta.

Tạ Vũ nói.

oOo

Đầu cũng không quay lại, Lý Dật cùng với Toa Toa đi tới sân ở của mình.

Vừa mới tiến tới cửa sân, Toa Toa chỉ nghe thấy Lý Dật oa một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra.

- Thiếu gia, ngài làm sao vậy!

Nhìn thấy Lý Dật nhỏ một ngụm máu tươi, Toa Toa kinh hoảng thốt lên.

- Không được hoảng sợ, ta không có việc gì!

Lý Dật vội vàng ngăn lại Toa Toa.

Nguyên lai, vừa rồi ngành kháng với công kích của hai vị Đẩu Vương, Lý Dật cũng không phải không bị thương. Trong thân thể Lý Dật cũng bị thương tổn, bất quá trong tràng diện vừa rồi, Lý Dật đã đem thương thể của mình mạnh mẽ ngăn chặn.

458. Q.5 - Chương 58: Tiêu Tổng Quản

Đẩu Vương cùng Đẩu Hoàng kém một cảnh giới, nhưng mà Đẩu Vương công kích vào người Đẩu Hoàng, vẫn có thể mang đến một chút thương tổn cho Đẩu Hoàng. Một đám Đẩu Vương vây công Đẩu Hoàng, cũng có thể làm cho Đẩu Hoàng cường giả ngã xuống, lượng biến có thể khiến cho chất biến, đây là một đạo lý.

Lý Dật ngăn lại tiếng kêu của Toa Toa, Toa Toa lập tức liền hiểu rõ, Lý Dật vừa rồi ngăn chặn thương thể trong thân thể của hắn, chính là không muốn làm cho người khác biết được mình bị thương.

Ở trước mặt những người kia, Lý Dật muốn tạo cho bản thân mình một hình tượng anh dũng vô địch, quang mang chói lọi. Muốn được hình tượng như vậy khắc thật sâu trong nội tâm của những người kia. Lúc trước đám người Xích Thủy Trấn, nay là Thiên Ung Bang, đều không phải là những người lương thiện, nếu như không thể cường lực trấn áp, những người này có khả năng trở giáo chống lại.

Lý Dật muốn tại trước mặt bọn họ bảo trì hình tượng như vậy, chính là muốn làm cho hình tượng của mình anh dũng vô địch, chiến thắng áp đảo bọn họ, không có khả năng xuất hiện tâm lý phản loạn. Muốn làm cho bọn họ biết rõ, phải tuyệt đối nghe lời chủ nhân, nếu phản kháng chỉ có con đường chết. Chỉ cần đi theo chủ nhân thì chuyện khó khăn như thế nào cũng có thể vượt qua.

- Thiếu gia, ta dìu người vào trong nghỉ ngơi a!

Toa Toa vội vàng dìu Lý Dật, muốn đỡ Lý Dật đi vào trong phòng của mình.

- Toa Toa, một mỗi một ngày rồi, người cũng đi nghỉ ngơi đi!

Lý Dật nhẹ nhàng nói.

- Lúc trước ới ra ngụm máu, ta cũng không có gì đáng ngại!

Lý Dật cũng nói thật, vừa rồi, Lý Dật đã dựa vào năng lực chữa thương cực kỳ cường hãn của Thiên Can Địa Can Châu, chữa lành tất cả những nội thương bên trong cơ thể. Một ngụm máu vừa rồi của hắn, chính là những máu bầm còn tích tụ trong cơ thể.

Sau khi phun ra ngụm máu kia, trong cơ thể của Lý Dật, đấu khí lôi điện, Liệt Địa Quyền công kích hình thành thương thế, đều đã được thanh trừ.

- Ta không yên tâm, ta vẫn muốn dìu người đi vào!

Toa Toa quật cường nói.

Nữ nhân một khi đã nhận thức rồi, đều tuyệt đối cố chấp, so với nam nhân thì quật cường hơn rất nhiều.

- Người không sợ vào phòng ta, thiếu gia đã đem người ăn luôn sao?

Nhìn thấy Toa Toa có bộ dáng cố chấp, Lý Dật trên khóe miệng lộ ra vẻ mặt xấu xa vui vẻ.

- Thiếu gia, từ khi ngài trả thù cho Toa Toa, Toa Toa đã là người của thiếu gia. Thiếu gia muốn Toa Toa làm cái gì, Toa Toa tự nhiên là không thể cự tuyệt!

Nói đến đây, khuôn mặt của Toa Toa mặt trở nên càng ngày càng hồng, đến cuối cùng, giống như là một quả đào chín mọng, chỉ cần nhẹ nhàng sờ, sẽ chảy ra nước ngon vô cùng.

Chẳng những là như vậy, thanh âm của Toa Toa cũng càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng, biến thành như tiếng muỗi kêu. Nếu như không phải Lý Dật đứng gần bên người Toa Toa, thanh âm này Lý Dật căn bản là không nghe được.

- Toa Toa, có sự tình này ta muốn nói rõ ràng với người!

Nhìn bộ dáng của Toa Toa cũng làm cho trong lòng Lý Dật run lên, như vậy là nữ tử này cam tâm tình nguyện, ở bên cạnh mình sao? Ở xã hội trước, cho dù là một đôi vợ chồng, đều cũng có thể đề phòng đối phương.

- Thiếu gia có lời gì nói thẳng đi, Toa Toa nghe đây!

Nghe thấy Lý Dật có lời nói trọng yếu, Toa Toa vội vàng tập trung tinh thần.

- Ân, Toa Toa, người theo thiếu gia, thiếu gia cũng không cấp được cho người vị trí chính thất, hơn nữa bên người thiếu gia từ nay về sau khẳng định không chỉ có một nữ nhân!

Lý Dật trực tiếp nói, Lý Dật cũng có ý muốn thu Toa Toa, muốn vị mỹ nữ tóc vàng mắt xanh này sẽ đi theo bên cạnh của mình, nhưng Lý Dật cũng không muốn bởi vì Toa Toa, mà buông tha cho các mỹ nữ khác.

- Thiếu gia nói là chuyện này?

Lý Dật nói làm cho Toa Toa sững sờ, làm cho nội tâm Toa Toa không dễ chịu, nhưng mà Toa Toa giờ phút này cố nén. Lý Dật đã như vậy nói ra, như vậy tại trong mắt xem ra, Lý thiếu gia đối với chính mình cũng không phải là rất xem trọng a.

- Toa Toa đã sớm đối với thiếu gia hứa hẹn, thiếu gia giúp Toa Toa báo thù, Toa Toa liền là nữ nô của thiếu gia, thiếu gia đối với Toa Toa còn cần gì làm ra hứa hẹn!

Nói ra những lời này, Toa Toa có cảm giác như bị đao cắt. Nữ tử nào không hy vọng giữ lấy nam nhân của mình, che chở cho chính mình một đời? Nữ tử nào không hy vọng, trong mắt tình lang, cũng giống như chính mình đối với hắn, đều là toàn tâm toàn ý?

- Toa Toa!

Nghe xong lời nói của Toa Toa, trong lòng Lý Dật cũng thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói:

- Người yên tâm, người đi theo thiếu gia, đến lúc đó thiếu gia sẽ cho người một cái danh phận.

- Thiếu gia!

Lý Dật nói những lời này, thanh âm Toa Toa lập tức có điểm nghẹn ngào, cũng không biết lúc này trong nội tâm Toa Toa rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

- Được rồi, Toa Toa, người cũng đi nghỉ ngơi đi, thiếu gia còn muốn yên tĩnh để dưỡng thương.

Lý Dật nói.

- Vâng, thiếu gia, người bảo trọng!

Toa Toa lưu luyến nói, thấy Lý Dật muốn tĩnh dưỡng, nàng mới chậm rãi đi về phòng của mình.

- Lợi hại a, thật sự là lợi hại a!

Toa Toa vừa mới đi, thanh âm Hồng Thiên Thánh Giả vang bên tai Lý Dật.

- Nhớ năm đó, lão tử tu vi thông thiên tuyệt đỉnh, lại tuyệt không có có một hồng nhan tri kỷ, tuy rằng không ít người ưa thích, nhưng cuối cùng cũng chạy đi theo người khác, nếu lão tử có được thủ đoạn như người vậy, hắc hắc...

Hồng Thiên Thánh Giả trong tiếng cười có điểm tục tĩu.

- Tiền bối vội cái gì? Đến lúc sau khi cải tạo thân thể, tiền bối lại có thể đền bù những tiếc nuối trước kia.

Lý Dật phá lên cười.

- Nếu như không thu được nhân tâm, thiếu gia cũng không tùy thời mang theo Toa Toa bên người.

Cùng với Hồng Thiên Thánh Giả nói chuyện, Lý Dật trong lòng thầm nghĩ.

Dù cho vừa rồi Lý Dật cho Toa Toa đi vào trong phòng của mình, Lý Dật cũng không biết trong nội tâm Toa Toa rốt cuộc là nghĩ như thế nào, như vậy thử một phen, Lý Dật lúc này đã xác định, Toa Toa quả thật quyết tâm đi theo mình.

- Không tệ, không tệ, người như vậy có thể coi là tuyệt đối tâm phúc, hơn nữa...

Trong lòng Lý Dật cười.

- Bỏn thiếu gia đêm dài tịch mịch, tùy thời đều có cái làm ấm giường người a!

- Lão tử thật không biết, tiểu tử ngươi tuổi còn trẻ, làm sao tâm cơ thâm bất khả trắc như thế

Hồng Thiên Thánh Giả cảm khái nói.

- Cái này, có thể là do ta có thiên phú dị bẩm!

Lý Dật thuận miệng trả lời, Lý Dật đương nhiên sẽ không nói ra, kỳ thật mình đã có hai kiếp làm người.

- Ủm, lão tử cũng chỉ có thể nghĩ như vậy!

Hồng Thiên Thánh Giả cũng tạm chấp nhận.

oOo

Trở lại trong phòng nghỉ ngơi, trong vòng một ngày hắc đã trải qua trận đánh nhau kịch liệt, bây giờ Lý Dật cũng hết sức mệt mỏi rất, ngã xuống giường, trực tiếp ngủ đến ngày hôm sau hùng đông mới dậy.

Quý phủ hiện tại giao cho Thì Lương quản lý, hết thảy mọi chuyện đều có hiệu suất phi thường cao. Đợi cho Lý Dật tỉnh lại, sửa sang lại một phen, lập tức có hạ nhân đem bữa sáng tinh mỹ mang đến.

Lúc này Lý Dật gọi Toa Toa đến cùng dùng cơm, khi ăn không đến một nửa thời gian, Thì Lương vội vã chạy tới.

- Thiếu gia, bên ngoài đến đây một đám người, nói là người của Đại Hoàng tử, đưa tới chiến lợi phẩm Thanh Phong Sơn, xin thiếu gia đến kiểm kê.

Thì Lương nhìn thấy Lý Dật, lập tức cung kính nói.

- A, nếu là người của Đại Điện hạ đến, ta cũng không thể thất lễ.

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Thì Lương, người đi chuẩn bị một phần lễ vật, cùng một ít đưa cho quân sự của Đại Điện hạ.

Lý Dật phân phó một câu, lập tức lau miệng, liền đi ra.

Toa Toa cũng dùng không hết bữa sáng, lập tức đi theo sau lưng Lý Dật.

oOo

- Lý thiếu gia, chào ngài, tại hạ là tổng quản của Đại Điện hạ trong nội cung, Đại Điện hạ công vụ bề bộn, không thể tự mình đến tiếp Lý thiếu gia, mong rằng Lý thiếu gia bỏ qua!

Nhìn thấy Lý Dật đi ra, một nam nhân khoảng hơn ba mươi tuổi vội vàng cao giọng kêu lên.

Nghe người này cao giọng kêu, nhìn thân nam nhân hùng hậu năng lượng, Lý Dật liếc một cái là có thể nhận ra, người này là Đẩu Vương cường giả.

Nhìn người này mặt trắng không râu, có vẻ mặt tinh anh, Lý Dật trong nội tâm suy nghĩ, vị Tổng quản của Đại Điện hạ, có phải là thái giám trong truyền thuyết?

Kiếp trước nghe nói qua thái giám, nhưng lại chưa từng có nhìn thấy, chẳng lẽ hiện tại, nhân vật này chính là thái giám trong truyền thuyết?

Lý Dật nghĩ ở trong lòng, nhưng trên mặt tự nhiên cũng không có biểu hiện ra, vị tổng quản nhìn thấy Lý Dật nhìn mình chăm chăm như vậy, trong nội tâm cảm thấy sợ hãi. Vị công tử này, làm sao có thể dùng

ánh mắt như vậy nhìn mình? Chẳng lẽ, Lý thiếu gia này có chút không bình thường sao? Cũng yêu thích những cái không bình thường?

Trong nội tâm mặc dù đang suy nghĩ một ít xấu xa gì đó, nhưng vị tổng quản của Đại Điện hạ lúc này có vẻ mặt cung kính. Đại Hoàng tử muốn lôi kéo vị nhân vật này, Đại Hoàng tử nó đây là Đấu Hoàng cường giả a. Đấu Hoàng cường giả, tuyệt đối là nhân vật mà hắn phải cung kính.

- Ha ha, không biết xưng hô Tổng quản đại nhân như thế nào?

Nhìn thấy vị tổng quản này, Lý Dật rất nhanh đi tới trước mặt hắn.

- Tại hạ tên là Tiêu Thống, xin tham kiến Lý thiếu gia.

Thấy Lý Dật hỏi tên của mình, Tiêu tổng quản lập tức báo danh.

- Nguyên lai là Tiêu tổng quản, Lý Dật hữu lễ.

Lý Dật vội vàng hướng Tiêu tổng quản thi lễ.

- Không dám nhận, không dám nhận!

Tiêu Thống nhìn thấy Lý Dật hành lễ, lập tức có điểm luống cuống tay chân, mặc dù mình thân là tổng quản của Đại Điện hạ, tuy không thật sự là chức quan, nhưng mà các đại thần trong triều nhìn thấy hắn, đều muốn nhượng lễ ba phần. Đại Điện hạ, là người kế thừa ngôi vị Hoàng đế của Đế quốc Thiên Phong. Nhưng Tiêu Thống cũng không thể nhận lễ của Đấu Hoàng cường giả. Đối với Đấu Hoàng cường giả, khi đạt được cảnh giới Đấu Hoàng, đã không còn ở trong phạm trù quyền lực ở thế tục, dù cho nhìn thấy Hoàng đế Đế quốc Thiên Phong, họ cũng không cần đa lễ.

- Lý thiếu gia, đây là chiến lợi phẩm mà ngài cùng Uy Vũ Quân quét sạch sơn trại Thanh Phong Sơn. Dựa theo quy củ, Đại Điện hạ phân phó ta đem một nửa đưa đến cho Lý thiếu gia, ngài tự mình xem qua.

Tiêu Thống chỉ vào năm chiếc xe ngựa sau lưng mình nói.

- Thanh Phong Sơn gia sản không ít a!

Nhìn chiến lợi phẩm chất đầy năm xe thùng xe ngựa, Lý Dật có chút kinh ngạc nói.

- Lý thiếu gia có chỗ không biết, Vô Thiên Song Sát chiếm giữ Thanh Phong Sơn vài chục năm nay, dưới tay có mấy trăm cường giả, bắt người cướp của, việc ác gì cũng làm, theo đánh giá sơ lược, giá trị chiến lợi phẩm tại Thanh Phong Sơn tổng cộng khoảng ba ngàn vạn kim tệ.

Tiêu Thống vừa cười vừa nói.

- Nhiều như vậy!

Nghe thấy Tiêu Thống nói, Lý Dật cũng lắp bắp kinh hãi, ba trăm vạn, chia ình một nửa, thì những thứ kia giá trị khoảng một ngàn năm trăm vạn ư.

- Đúng vậy, Lý thiếu gia, Vô Thiên Song Sát có không ít dược liệu quý, cũng có không ít Công pháp Đấu kỹ bí tịch, còn có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật, có một ít bảo vật hiếm thấy... Hai lão này trong vài chục năm cất chứa, xác thực là rất nhiều!

Tiêu Thống vừa cười vừa nói.

Quét sạch Thanh Phong Sơn, Đại Điện hạ cũng thật không ngờ bảo tàng của Vô Thiên Song Sát lại phong phú như vậy, những chiến lợi phẩm chở về quý phủ, Đại Điện hạ cũng cao hứng phi thường, cũng thưởng cho Tiêu Tổng quản không ít.

- Ha ha, nếu là như vậy, ta xin nhận, trở về thay ta hướng tới Đại Điện hạ vấn an!

Có người đưa tới tiền tài, Lý Dật tự nhiên sẽ không cự tuyệt, lập tức tươi cười tiếp nhận.

459. Q.5 - Chương 59: Truyền Tống Phù

- Thì Lương!

Lý Dật đột nhiên lớn tiếng kêu.

- Đến đây, thiếu gia!

Rất nhanh, khi Lý Dật vừa cất tiếng kêu, Thì Lương đã chỉ huy một số người mang tới trong tay mấy cái hộp tinh mỹ.

- Tiêu tổng quản lần đầu tới đến chỗ ở của ta, những lễ vật này, kính xin Tiêu tổng quản nhận lấy!

Lý Dật vừa cười vừa nói.

Nghe thấy Lý Dật nói, Thì Lương vung tay lên, vài hạ nhân đem trong tay lễ vật đưa đến cho Tiêu tổng quản.

Nhìn thấy mấy cái hộp tinh mỹ ở trước mặt, Tiêu tổng quản cũng cười ha ha nói:

- Lý thiếu gia thật sự là đa tâm, tại hạ nếu như không thu, khó tránh khỏi bị Lý thiếu gia xem là khách sáo với người.

Bàn tay cầm đến cái hộp, rất nhanh, cái hộp kia đã không thấy tăm hơi. Đấu Vương cường giả, lại là tâm phúc của Đại Điện hạ, có được Dung giới cũng là chuyện bình thường.

Nhìn thấy Tiêu tổng quản đã nhận lấy lễ vật, những người khác đi theo cũng không khách khí đều nhận lấy quà lễ của mình.

- Lý thiếu gia, đây là một phần thiệp mời, ba ngày sau, Đại Điện hạ trong Vương cung mời một ít nhân vật trọng yếu, Đại Điện hạ hy vọng Lý thiếu gia có thể nể mặt tham dự.

Tiêu Thống vừa cười vừa nói, đem một phần thiệp mời từ trong túi lấy ra.

- A, nếu là Đại Điện hạ mời, Tiêu tổng quản trở về nói với Đại Điện hạ, Lý mỗi lúc đó nhất định đến đúng giờ.

Lý Dật cười nhận lấy thiệp mời.

- Tốt, không có chuyện gì khác, Tiêu Thống xin cáo từ!

Tiêu Thống thấy mọi chuyện xong xuôi, lập tức cáo từ đứng lên.

- Tiêu tổng quản không ngồi một chút uống trà?

Lý Dật hỏi.

- Đa tạ Lý thiếu gia, tại hạ sự vụ bận rộn, lần sau có thời gian, nhất định sẽ tìm Lý thiếu gia uống trà.

Tiêu Thống vừa cười vừa nói.

- Nếu là như vậy, ta sẽ không giữ lại, Tiêu tổng quản.

Lý Dật làm một cái thủ hiệu mời.

Đưa tiễn Tiêu tổng quản xong, Lý Dật lập tức gọi lớn một tiếng.

- Tạ Vũ!

- Chủ nhân!

Nghe thấy Lý Dật tiếng kêu, Tạ Vũ rất nhanh chạy tới.

- Thì Lương, người làm ngay một cái kho hàng, đem những vật phẩm này nhập kho, sau đó giao cho người đi xử lý, những vật quý này đổi được bao nhiêu tiền, người nói cho ta biết là được.

Lý Dật chỉ vào năm chiếc xe ngựa nói.

- Tạ Vũ, người an bài huynh đệ, trông coi kho hàng, sau đó, lại mang theo vài huynh đệ, đi với ta đến Tổng bộ Thiên Ưng Bang.

Lý Dật phân phó.

- Vâng, thưa chủ nhân!

Tạ Vũ lập tức đáp ứng.

Lý Dật lưu lại hai gã bang chúng Thiên Ưng Bang lại, là muốn dẫn đường đi nhanh tới Tổng bộ Thiên Ưng Bang.

Bất quá, bằng hiệu Tổng bộ Thiên Ưng Bang lúc này đã bị hạ xuống. Ngày hôm qua Lý Dật chính thức tuyên cáo Thiên Ưng Bang giải tán, tạo thành phân bộ Lý Minh, những bang chúng Thiên Ưng Bang sau khi trở về, đã đem bằng hiệu Thiên Ưng Bang hạ xuống. Nhưng bằng hiệu Lý Minh cũng chưa treo lên.

Thiên Ưng Bang tuy rằng mất, nhưng mà người của Thiên Ưng Bang đều còn, nhìn thấy đoàn người Lý Dật đi tới, hai người trông cửa sắc mặt bối rối.

Tuy rằng không biết người tới là ai, nhưng thấy hai vị cận vệ Bang chủ lúc trước, hai người gác cửa này cũng có thể đoán, chính vị tuổi trẻ thiếu niên này, chính là người trong truyền thuyết, bốn đại cường giả trong bang liên thủ, mà một chiêu kích chết Bang chủ.

- Người này là Đấu Hoàng cường giả!

Nguyên lai hai người này đối với Thiên Ưng Bang đều có cảm tình, hai người này không giống như những bang chúng ngày hôm qua theo Lý Dật trở về Tổng bộ, được chứng kiến thủ đoạn Lý Dật, đã bị hoàn toàn chinh phục. Hai người này nhìn Lý Dật đến, trên mặt biểu lộ rất phức tạp, có bối rối, có hận ý, trong khoảng thời gian ngắn, còn có chút luống cuống.

- Mau hướng Thiếu chủ nhân vấn an!

Đi vào, nhìn hai bảo vệ ở cửa, hai thân vệ kia lập tức lớn tiếng quát. Bị hai thân vệ kia quát, hai người đứng trông cửa như tỉnh lại.

- Xin vấn an Thiếu chủ nhân!

Hai người đồng thời quỳ xuống.

- Tốt lắm, đứng lên đi, từ nay về sau nhìn thấy ta, gật gật đầu chào là được, không cần quỳ xuống.

Lý Dật nhú mày nói.

Quỳ lễ, tại trong mắt Lý Dật xem ra là phi thường trọng lễ. Đàn ông dưới gối có hoàng kim, đây là quan niệm kiếp trước của Lý Dật đã thâm căn cố đế, Lý Dật không muốn nhìn thấy thủ hạ của mình thường xuyên quỳ xuống, như vậy bọn họ làm gì có ngạo khí.

Rất nhanh, Lý Dật đi tới hành lang của Thiên Ưng Bang.

- Thiếu chủ nhân!

Theo lời chào, rất nhiều người muốn quỳ xuống.

- Không cần quỳ, ta không thích!

Lý Dật nói một câu, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng lại truyền rất rõ ràng vào lỗ tai của từng người.

Nghe thấy Lý Dật nói, những người này sắp quỳ xuống lập tức cảm thấy sững sờ.

- Từ nay về sau, nhìn thấy ta đều không cần quỳ xuống, cái quy củ này, ta hủy bỏ!

Lý Dật nói.

- Vâng, thưa Thiếu chủ nhân!

Nhìn thấy Lý Dật nghiêm túc những người kia đều cùng kêu lên.

- Tốt, từ hôm nay trở đi, các người cũng không phải là người của Thiên Ưng Bang, mà là người của Lý Minh. Các người triệu tập tất cả người của Thiên Ưng Bang tới, nhớ rõ, là tất cả mọi người.

Lý Dật nói.

- Vâng, thưa Thiếu chủ nhân!

Nghe thấy Lý Dật phân phó, bọn họ đều đi triệu tập toàn bộ người của Thiên Ưng Bang.

Đem tất cả mọi người triệu tập tới, tốn không ít thời gian, bình thường thành viên đều đi tìm người, còn lại vài thành viên nồng cốt của Thiên Ưng Bang cùng ngồi với Lý Dật tại đại sảnh.

- Họ Lý kia, trả mạng cho Bang chủ ta đây!

Lúc này Lý Dật vừa ngồi không được bao lâu, có một tiếng hét to ở bên trái cửa truyền vào.

Theo tiếng quát lớn, có một thanh niên thân hình to lớn rất nhanh chạy tới. Trong tay cầm theo một thanh đao sáng loáng, gươm đao nhọn hướng về phía Lý Dật bổ tới.

- Lớn mật!

Tạ Vũ nhìn thấy người trẻ tuổi này đánh về phía Lý Dật, quát to một tiếng, cổ tay run lên, một thanh trường thương hiện ra trong tay Tạ Vũ. Hai tay cầm thương, hướng phía người trẻ tuổi kia đâm tới.

Trường thương cùng đao nhọn va chạm vào nhau tạo ra những đốm lửa, Tạ Vũ cùng người trẻ tuổi kia lập tức tách ra.

Nhìn thấy người này, trong nội tâm Lý Dật lập tức kêu một tiếng đáng tiếc.

Người này bất quá mười tám mười chín tuổi, đã là tu vi Lục Tinh Đấu Sư, tuổi trẻ như vậy có thể có tu vi như vậy, cũng coi là nhân vật thiên tài. Hơn nữa, dùng đao nhọn đối với trường thương, vũ khí trên tay đã ở vào bất lợi như vậy vẫn liều mạng cùng với Tạ Vũ ngang tay, không thể không nói người trẻ tuổi này có thiên phú dị bẩm.

Tạ Vũ được Lý Dật ban thưởng cho Công pháp Chu Tước Trung cấp, tu vi đã đạt đến Bát Tinh Đấu Sư đỉnh phong, chỉ một chút là có thể tiến vào Cửu Tinh. Mà Tạ Vũ vốn là cường đạo, khả năng đánh nhau rất nhanh nhẹn dũng mãnh.

- Kẻ cướp! Người giết Bang chủ, hiện tại lại muốn chiếm đoạt Thiên Ưng Bang, người quả thật giỏi!

Người trẻ tuổi kia đứng vững, sau đó lớn tiếng quát.

- Tiểu tử, cái gọi là thắng làm vua, thua làm giặc. Đạo lý này người cũng không hiểu sao? Bang chủ Thiên Ưng Bang tài nghệ không bằng người, hết lần này tới lần khác còn muốn trêu chọc ta, đây không phải là muốn chết?

Lý Dật cười cười nói.

- Ta đã giết chết Bang chủ của các người, nên vì đường lui của các người mà suy nghĩ. Đã giết chết Bang chủ của các người, làm cho các người tìm không thấy sinh kế, đây chẳng phải là tội của ta sao? Cho nên, giết chết Bang chủ của các người, ta tự nhiên phải phụ trách tương lai của các người, tiếp nhận Thiên Ưng Bang, đây là theo lý lẽ bình thường.

Lý Dật hai tay vung lên nói.

Lý Dật chiếm lấy Thiên Ưng Bang, nói ra đạo lý hùng hồn đầy lý lẽ, cho dù là Tạ Vũ, cũng có chút bội phục Lý Dật cường từ đoạt lý. Nhưng mà hết lần này tới lần khác chính là cường từ đoạt lý như vậy, làm ọi người trong khoảng thời gian ngắn phản bác không được.

- Người nói thú vị lắm!

Người tuổi trẻ kia tìm không thấy được lời phản bác, hung hăng mắng một câu thô tục.

- Tiểu tử, ta rất bội phục đảm lượng của người!

Lý Dật không biến sắc, mỉm cười nói.

- Ha ha, tiểu tử? Tiểu gia nhìn ngươi so với tiểu gia còn nhỏ tuổi hơn, cũng dám gọi tiểu gia là tiểu tử?

Thiếu niên kia phá lên cười ha ha.

Không thể không nói, Lý Dật tuổi còn rất trẻ, thoát nhìn thậm chí so với thiếu niên kia còn nhỏ hơn một chút.

- Ngươi là gì của Bang chủ Thiên Ưng Bang?

Lý Dật trầm giọng hỏi.

- Ta là sư đệ của hần!

Thiếu niên kia cổ tay không ngừng lật qua lại, trong tay cầm đao nhọn sáng loáng cũng không ngừng lật qua lật lại, không ngừng bắn ra ánh đao, làm cho sắc mặt đung đưa.

- A, các ngươi là sư huynh đệ? Nói như vậy, các ngươi cùng một sư phụ?

Nghe thấy thiếu niên nói như vậy, Lý Dật thoáng chút đăm chiêu hỏi.

- Sư phụ ta tên như thế nào, ngươi còn không đủ tư cách để biết!

Thiếu niên kia đột nhiên chớp mắt, đem đao nhọn trong tay dựng lên, vung đao hướng về phía Lý Dật đâm xuống.

- Muốn chết!

Tạ Vũ hung hăng mắng một câu, nâng cao trường thương nghênh về phía thiếu niên kia.

- Giết!

Trường thương của Tạ Vũ bỗng chốc bị chặt đứt. Xem ra, thanh đao trong tay thiếu niên kia phẩm giai so với trường thương trong tay Tạ Vũ cao hơn.

Trường thương của Tạ Vũ bị hủy, Lý Dật tay vừa nhấc, thân thể có chút động, đột nhiên vươn tay ra, đánh ra một trảo.

Năm đó Lý Dật còn là Đấu Giả cũng không phải chỉ dựa vào Huyền Sát, Vân Bộ cũng có thể tùy ý hành hạ Đấu Vương đến chết, hiện tại đã có thực lực Đấu Vương thì triển ra Huyền Sát, càng làm cho người ta có cảm giác mê huyền.

Đưa bàn tay đến trực tiếp bắt được cổ tay thiếu niên, dùng sức hất lên, có một cổ lực lượng mạnh đem thiếu niên văng ra ngoài.

Thiếu niên kia trên không trung đột nhiên mở rộng hạ thân, cả tư thế huyền ảo vô cùng, cứ như vậy đột nhiên khôi phục quyền khổng chế thân thể, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống mặt đất.

- Các ngươi đều là người của Thiên Ưng Bang, chẳng lẽ cứ như vậy khuất phục sao?

Quơ ngang thanh đao nhọn trong tay, thiếu niên chất vấn mọi người Thiên Ưng Bang chung quanh.

Đối mặt với câu hỏi của thiếu niên này, tất cả bang chúng Thiên Ưng Bang không biết trả lời như thế nào.

- Mọi người cùng nhau xông lên đi, đem mấy người kia giết chết. Thiên Ưng Bang vẫn là Thiên Ưng Bang!

Thiếu niên kia lớn tiếng quát.

Thiếu niên này nói ra những lời này, hiện trường lan tràn một bầu không khí quỷ dị, Thiên Ưng Bang rơi vào trong hỗn loạn, có nên nghe thiếu niên này không đây?

- Các ngươi hiện tại đều là người của Lý Minh ta, ai đi giết thiếu niên kia, ta có phần thưởng!

Những người này còn đang dao động, Lý Dật lập tức quát to một tiếng.

- Nếu không nghe lời, Bang chủ Thiên Ưng Bang chính là kết cục mà các ngươi lấy đó làm gương!

Lý Dật nói ra như sấm sét giữa trời quang, lập tức đánh thức tất cả mọi người.

Ngày hôm qua, Lý Dật đánh bại bốn đại Đấu Vương vây công, trực tiếp một chiêu giết chết Bang chủ Thiên Ưng Bang, sau đó, phô bày ra đấu khí hóa cánh. Đấu khí hóa cánh là cái gì? Đó là Đấu Hoàng cường giả.

Lúc này nghe theo thiếu niên Đấu Sư này nói, hay là nghe theo Đấu Hoàng cường giả nói, bang chúng Thiên Ưng Bang rất nhanh đưa ra quyết định.

- Lý Tiểu Hổ, người đi chịu chết đi!

Một Đường chủ quát to một tiếng.

- Liệt Địa Quyền!

Vị Đường chủ này quát to một tiếng, Đấu kỹ đánh về phía thanh niên trước mặt.

- Đều là lũ phế vật!

Lý Tiểu Hổ rất là tức giận nói một tiếng.

Trong tay vừa bấm, Lý Tiểu Hổ không biết lấy ra vật gì đó, cả thân thể quang hoa lóe lên, lập tức không thấy bóng dáng.

- Truyền Tống Phù?

Nhìn thấy Lý Tiểu Hổ đột nhiên không thấy đâu, trong ý thức Lý Dật truyền tới một thanh âm kinh ngạc.

460. Q.5 - Chương 60: Phân Phát

- Truyền Tống Phù, chỉ có Đấu Thánh cường giả sau khi linh ngộ quy tắc không gian mới có thể luyện chế. Đương nhiên, Đấu Tôn có chút linh ngộ đối với quy tắc không gian cũng có thể luyện chế, thiếu niên này có thể xuất ra vật như vậy, tiểu hữu, chỉ sợ người đã chọc phải một nhân vật khó lường.

Hồng Thiên Thánh Giả trầm trọng nói.

- Ha ha, nếu như người này thật sự có Đấu Tôn hoặc là Đấu Thánh cường giả làm chỗ dựa, như vậy sư huynh của hắn cũng sẽ không khinh địch như vậy mà bị ta giết chết, xem ra Truyền Tống Phù, hơn phân nửa là do mua ở Đấu giá trường, hoặc là có kỳ ngộ gì đó lấy được mà thôi.

Lý Dật cười cười.

Lý Dật đương nhiên rất khó tin tưởng rằng đứng đằng sau hai huynh đệ Bang chủ Thiên Ưng Bang là một vị Đấu Tôn hoặc là Đấu Thánh cường giả.

- Hy vọng là như thế!

Hồng Thiên Thánh Giả cũng cười cười nói.

- Chủ nhân, Tạ Vũ làm việc bất lực, thỉnh chủ nhân trách phạt!

Sau khi không thấy Lý Tiểu Hổ đâu nữa, Tạ Vũ lập tức thỉnh tội.

- Tiểu tử kia có điểm kỳ quái, đây cũng không phải là lỗi của người, người không cần để ở trong lòng.

Lý Dật thần nhiên nói.

- Các người có biết Lý Tiểu Hổ là lai lịch như thế nào không?

Lý Dật quay sang hỏi bang chúng Thiên Ưng Bang.

- Thưa Thiếu chủ nhân, về lai lịch của Lý Tiểu Hổ chúng ta đều không rõ ràng lắm. Nửa năm trước Bang chủ từ bên ngoài trở lại bang, mang theo Lý Tiểu Hổ, nói Lý Tiểu Hổ là sư đệ của hắn. Lý Tiểu Hổ bình thường trong bang rất ít xuất hiện, chúng ta đều không rõ ràng lai lịch của hắn.

Nhìn thấy Lý Dật hỏi, những người này thương lượng một cái, trả lời ngay.

Đối với những câu trả lời này, Lý Dật không hài lòng, xem ra, Lý Tiểu Hồ có thân phận rất thần bí, từ nay về sau không thể không đề phòng.

- Thiếu chủ nhân, tất cả mọi người đều triệu tập đến đây.

Lý Dật vẫn còn đang suy tư những chuyện vừa xảy ra, bên ngoài đột nhiên có một người tiến đến bẩm báo.

- Tốt, tìm một chỗ có thể dung nạp tất cả mọi người, ta có chuyện muốn nói.

Lý Dật nói.

oOo

Trong sân Tổng bộ Thiên Ưng Bang, cũng có rất nhiều khoảng đất trống.

Trên khoảng đất trống, lúc này đứng đông nghịt một người, những người này đều là bang chúng Thiên Ưng Bang, nhìn những người này, Lý Dật ước chừng khoảng hơn nghìn người.

- Ta là Lý Dật!

Lý Dật cùng đám người Tạ Vũ đứng ở phía trước, trực tiếp mở miệng nói.

- Bang chủ của các người không cẩn thận bị ta giết chết, hiện tại, ta chính thức tiếp nhận Thiên Ưng Bang. Từ nay về sau, các người sẽ không gọi là Thiên Ưng Bang nữa, các người từ nay về sau là người của Lý Minh tại Phân bộ Đế Đô! Đương nhiên, ta biết rõ trong lòng các người có người không muốn đi theo ta, cho nên, hôm nay ta tới nơi này, chính là an trí các người, ai đồng ý thì lựa chọn lưu lại. Đầu tiên, là những người không có tu luyện qua đấu khí, ta cũng không lưu lại.

Lý Dật lớn tiếng nói.

Nghe được Lý Dật nói, trong đám người xuất hiện một hồi bất an. Hiển nhiên tại Thiên Ưng Bang, không phải người nào cũng tu luyện qua đấu khí, những người này đứng ở Thiên Ưng Bang, đơn giản chỉ là một thủ đoạn mưu sinh. Nhưng mà những người này đối với Lý Dật mà nói, không có một điểm tác dụng.

- Nhưng mà các người yên tâm, đối với những người này, ta sẽ phân phát mỗi người năm mươi kim tệ.

Lý Dật nói tiếp, nghe được Lý Dật nói những lời này, mọi người ở phía dưới đều yên tĩnh trở lại.

Ở Đế quốc Thiên Phong, mười kim tệ đủ ột nhà ba miệng ăn đủ chi dùng trong một năm. Năm mươi kim tệ, cũng đủ ột người có cuộc sống ổn định rất lâu. Tại thời điểm này, cầm số tiền này đi mua bán nhỏ, cũng là lựa chọn không tệ.

- Tốt, hiện tại, người không có tu luyện đấu khí, đều đứng ở bên trái.

Lý Dật lớn tiếng an bài, rất nhanh, từ trong đám người phân ra hơn hai trăm người, đứng ở vị trí bên trái.

- Ta nghĩ rất nhiều người đối với ta còn chưa quen thuộc, cho nên, nhất định có người cũng không muốn theo ta. Cho nên, không muốn đi theo của ta, cũng có thể đi ra bên trái, nhưng mà ta thanh minh một điều là, các người đi theo ta, mặc kệ từ nay về sau kinh tế như thế nào, mỗi người mỗi tháng có thể lĩnh thấp nhất là ba kim tệ. Đương nhiên, ở trong Lý Minh chức vị càng cao, lĩnh tiền cũng càng nhiều hơn.

Lý Dật lại lớn tiếng nói.

Vốn không ít người đều hướng bên trái đi, nghe được Lý Dật nói như vậy, mỗi người mỗi tháng ít nhất ba kim tệ tiền lương, rất nhiều người lại dừng bước.

Một tháng cho dù thấp nhất là ba kim tệ, một năm trôi qua cũng có ba mươi sáu kim tệ, như vậy tại Đế Đô cũng tính là người có thu nhập cao. Mặc dù là như vậy, cũng có hơn một trăm người đi ra bên trái, xem ra, những người này đều có cảm tình không nhỏ với Thiên Ưng Bang, không muốn đi theo Lý Dật.

Nhìn những người còn lại còn hơn bảy trăm người, Lý Dật trong lòng cũng rất hài lòng, đột nhiên có hơn bảy trăm nhân thủ, đối với Lý Dật mà nói, đúng là sự đáng chúc mừng.

- Trong bang tiền tài để nơi nào? Trước đem phân phát cho những người này.

Lý Dật nói với một vị Đường chủ.

Rất nhanh, vị Đường chủ này chạy đi tìm.

- Thiếu chủ, người này chính là chủ quỹ tiền tài trong bang, bắt quá tiền Bang chủ là tiền của ông ta cất riêng, muốn thỉnh Thiếu chủ chính mình đi vào phòng Bang chủ tìm.

Vị Đường chủ kia nói.

- Tốt, người xem xem trong bang tiền tài có đủ hay không cho phân phát luôn!

Lý Dật chỉ vào hơn ba trăm người phải lý khai nói.

- Thiếu chủ nhân, cái này, khải khải, nói thật, trong bang còn khoảng sáu ngàn kim tệ, tiền tài chủ yếu trước kia do đích thân Bang chủ quản lý, muốn dùng tiền là phải chờ Bang chủ lấy ra. Ta bắt quá chỉ chủ quỹ quản một ít tiền chi tiêu hằng ngày cũng không có cái gì dư thừa.

Vị chủ quỹ tiền tài Thiên Ứng Bang nói.

Hơn ba trăm người, gần bốn trăm người, toàn bộ cho phân phát, tổng cộng gần hai vạn kim tệ, người này trên tay còn thiếu một vạn bốn ngàn kim tệ.

Trên tay hào quang lóe lên, một cái túi kim tệ lớn được Lý Dật mang ra.

- Nếu là phân bộ Lý Minh, cũng không thể thiếu tiền xài được, nơi này là mười vạn kim tệ, người trước cầm lấy dùng đi.

Lý Dật đem cái túi to phóng trên mặt đất.

Túi to vừa để xuống, bên trong kim tệ va chạm vào nhau tạo thành thanh âm nghe rất vui tai, nhìn túi lớn kim tệ, vị trông nom tiền tài Thiên Ứng Bang có điểm tròn tròn mắt.

Mười vạn kim tệ, đúng là số lượng kim tệ lớn nhất hắn từng chủ quỹ, trước kia Bang chủ quá cẩn thận, dư thừa tiền bạc chưa bao giờ cho hắn quản lý.

Nhìn Lý Dật còn chưa có thu phục Thiên Ứng Bang thu về chỗ tốt gì, ngược lại trước còn móc ra mười vạn kim tệ, những người kia trong ý nghĩ bắt đầu có một ít biến hóa.

Đối với phần lớn người Thiên Ứng Bang mà nói, gia nhập Thiên Ứng Bang, đơn giản là muốn một chút chỗ tốt, nhìn Lý Dật thay đổi một cái Bang chủ, cảm giác Thiếu chủ nhân này hình như là một đại tài chủ. Đi theo tài chủ lớn như vậy, từ nay về sau sợ là tốt hơn trước một chút.

Những người quyết định rời, thậm chí đã bắt đầu có điểm hối hận. Bắt quá, Lý Dật nói tiếp một câu làm cho bọn họ tuyệt vọng.

- Người đi phân phát phí, cho bọn họ sớm trở về đi.

Lý Dật nói đơn giản.

- Tất cả phân đường mọi người trở về đi.

Lý Dật lần nữa phân phó.

Rất nhanh, mang theo nòng cốt của Lý Minh, Lý Dật đi vào đại sảnh của Thiên Ứng Bang.

- Thiên Ứng Bang trước kia là làm sao có được thu nhập?

Lý Dật ngồi xuống, uống một ngụm trà, chậm rãi hỏi.

- Thừa Thiếu chủ nhân, Thiên Ứng Bang, bình thường dựa vào thu một ít bảo vệ phí, xuất động nhân thủ bang giải quyết một chút sự tình, nói đơn giản chính là... sau đó chính là... chính là...

Người này có điểm không nói thẳng ra.

- Nói thẳng đi, ta không để ý!

Lý Dật nói.

- Đôi khi, chúng ta cũng sẽ đi diệt một ít tiểu bang phái, đem tiền của bọn hần thu vào.

Người này ngưỡng ngừng nói.

Vốn dĩ, Thiên Ưng Bang ở Đế Đô Đế quốc Thiên Phong là thế lực nhị lưu, chỉ kém tại Tứ Đại Gia Tộc và Dong binh đoàn Thiết Kiếm. Cho tới nay, chỉ có Thiên Ưng Bang chiếm đoạt các tiểu bang phái khác mà chưa từng nghĩ đến, hôm nay Thiên Ưng Bang bị người khác chiếm đoạt.

- A, thì ra là như vậy!

Lý Dật nhủ mày. Xem ra, Thiên Ưng Bang trước kia kiếm tiền vất vả a, đều phải đi cướp của giết người.

- Trước kia Thiên Ưng Bang một tháng có thể thu được bao nhiêu tiền?

Lý Dật tò mò hỏi.

- Thiếu chủ nhân có chỗ không biết, nếu sinh ý thăm dạm, không ai mời chúng ta, dựa vào thu bảo vệ phí, chúng ta chỉ có thể duy trì thu chi bình thường mà thôi. Bình thường một năm thu được mười vạn kim tệ.

Người này có điểm cười khổ nói.

- Thu được có mười vạn?

Vừa rồi Lý Dật tùy tiện đưa ra mười vạn kim tệ, thật sự là nói không nên lời a.

- Xác thực lại một chút đi!

Lý Dật nghĩ đến, Thiên Ưng Bang xem ra là phải tìm cách kinh doanh, nói cách khác, mỗi người thấp nhất mỗi tháng ba kim tệ, Lý Dật thu phục Thiên Ưng Bang, chính là thâm hụt lớn. Kiếp trước hắn là vương giả thế giới ngầm, Lý Dật tự nhiên biết rõ thế giới ngầm kiếm tiền như thế nào.

Mở kỹ viện? Không được, Lý Dật không có ham mê như vậy. Buôn bán súng ống đạn dược? Nhưng thế giới này không có súng ống đạn dược tồn tại. Mở một ít cửa hàng, cùng với các thương gia cạnh tranh, mình có cần thiết phải buôn bán như vậy không. Cần làm cái gì đây?

Lý Dật suy nghĩ.

Hắc hắc, Lý Dật lập tức làm ra một cái quyết định, mở sòng bạc, cho vay nặng lãi!

Nghĩ được chủ kiến này, Lý Dật lộ ra một tia nụ cười quỷ dị.

Sòng bạc, cho vay nặng lãi, hai thứ kết hợp cùng một chỗ, đây là một vốn bốn lời. Dựa vào vũ lực duy trì, mà bên trong Đế quốc Thiên Phong không có cấm mở sòng bạc, bởi vì tại Đế quốc Thiên Phong, còn không có sòng bạc tồn tại.

Không có chính quyền quản chế, trong mắt Lý Dật xem ra, bên trong Đế quốc Thiên Phong mở sòng bạc, quả thực không thể tốt hơn. Cho vay nặng lãi, ở nơi này lại càng không có khái niệm như vậy, đến lúc đó lợi tức làm sao tính. Đầu là Lý Dật quyết định, dân cờ bạc thua đổ con mắt, có dạng vay nặng lãi nào cũng dám vay a.

Đúng đưa trong tay cái chén trà màu đen, Lý Dật uống một ngụm, không biết từ nơi nào lấy ra một khối kim chúc đen sì, tay vừa động, Nam Minh Lưu Hỏa nhanh chóng đem khối kim chúc kia hòa tan thành hình xúc xắc.

- Các người, đều tới đây một chút.

Lý Dật chỉ vào nòng cốt Thiên Ưng Bang, tổng cộng có mười mấy người.

- Thiếu chủ nhân!

Những người này nhìn Lý Dật cử động kỳ quái, nhưng mà không dám hỏi thăm cái gì, cũng chỉ là thuận theo đi tới trước mặt Lý Dật.

- Các người có thấy vật này không?

Lý Dật giơ tay lên một cái xúc xắc có sáu mặt có khắc lỗ nhỏ bất đồng, mặc dù có chút khó coi, nhưng vẫn có thể thấy rõ.

- Thấy được!

Mười mấy người đồng thời trả lời.

- Vật này có sáu mặt, trên mặt phân biệt có khắc một lỗ, hai lỗ, cho đến sáu lỗ. Một ba năm là lẻ, hai bốn sáu là chẵn.

Lý Dật giải thích. Sau đó đem xúc xắc ném vào trong chén, nhẹ nhàng lay động.

Lý Dật đem xúc xắc đặt ở trong chén.

- Hiện tại, các người đều nhìn không thấy, nhưng mà ta cho các người đoán, bên trong là mặt chẵn hay mặt lẻ.

Trên khóe miệng Lý Dật nhảy lên, mọi người đều nghĩ cơ bản là đoán chẵn lẻ, nhưng đây là thủ đoạn Lý Dật học được ở hai kiếp làm người a.

- Ta đoán chẵn!

Có người nói ra.

- Ta đoán lẻ!

Cũng có người đoán như vậy.

Còn có người nhìn Lý Dật, suy đoán ý đồ của Lý Dật, rất hiển nhiên, bọn họ suy đoán Lý Dật kêu muốn bọn họ tiến đến, chắc hẳn không chỉ là chơi một trò đơn giản như vậy.

- Đoán nhanh lên, để cho trò hay này bắt đầu!

Lý Dật thần bí cười nói.

461. Q.5 - Chương 61: Sòng Bạc

Lý Dật nhìn thấy đám người có bộ dáng rất là tò mò, Lý Dật rất nhanh thúc dục đám người này nói ra những suy đoán của mình.

- Tốt lắm, hiện tại ta lấy ra cái chén, cho các người nhìn thấy rõ ràng, mặt này là chẵn hay là lẻ.

Lý Dật cười rồi cầm cái chén mạnh mẽ xóc lên.

Trong thời gian Lý Dật xóc lên cái chén mọi người kia đều mở to hai mắt, dù sao ai nấy đều rất hiếu kỳ, đều muốn nhìn xem mình suy đoán có phải là đúng không.

Lý Dật xóc chén, viên xúc sắc bên trong vang lên những tiếng vui tai, khi mở ra hiện lên mặt bốn lỗ lên trên.

- Bốn, đoán chẵn là đúng, đoán lẻ là sai.

Lý Dật vừa cười vừa nói.

Những người đoán đúng không khỏi hưng phấn, người đoán sai thì có điểm mất mát. Bất quá những người này cũng không biết Lý Dật muốn làm cái gì, Cho nên trên mặt mỗi người có thần sắc nghi vấn.

- Trên người các người có tiền không?

Lý Dật đột nhiên hỏi.

- Có một chút!

- Có tiền!

- Có tiền, nhưng không nhiều lắm!

Mỗi người trả lời đều không giống nhau, những người này biểu lộ càng thêm nghi hoặc, càng thêm tò mò, không biết vị Thiếu chủ này muốn đòi tiền sao? Nhìn xem vừa rồi Thiếu chủ tiện tay liền ném ra mười vạn kim tệ, chắc hẳn là không phải thiếu tiền chứ?

- Được rồi, ta bắt quá là nghĩ ra và cùng các người làm một cái trò chơi mà thôi.

Lý Dật thần nhiên nói.

- Tại này trò chơi, kim tệ chính là một chất xúc tác! Chờ một chút các người đều lần lượt đoán chẵn lẻ, mỗi người một lần. Người đoán đúng, thì đứng cạnh ta nhận lấy mười kim tệ, người đoán sai, phải trả cho ta mười kim tệ.

Lý Dật giải thích đơn giản.

Đối với thời giá, bốn kim tệ, một nhà ba người sinh hoạt trong vòng một năm, lấy mười kim tệ mang đi đặt cược, tính như vậy là tương đối lớn. Khi Lý Dật nói ra những lời này có rất nhiều người trên mặt lộ ra khó xử, mười cái kim tệ đối với bọn họ mà nói không phải một con số nhỏ.

Nhìn những người này gương mặt lộ ra thần sắc xấu hổ, Lý Dật lập tức có thể đoán được họ suy nghĩ cái gì.

- Nếu không, như vậy đi, mỗi lần các người nguyện ý lấy ra bao nhiêu kim tệ thì đặt bấy nhiêu, cái này gọi là đặt cược, đặt cược nhiều sau khi thắng cũng được nhiều, đặt cược ít, sau khi thắng thì được ít.

Lý Dật giải thích.

- Các người đặt cược nhiều hay ít, khi đoán đúng, ta trả cho các người bằng số kim tệ các người đã đặt, các người đoán sai, các người sẽ bị mất tiền đặt cược. Tất cả đều minh bạch chưa?

Lý Dật lại ngẩng đầu lên hỏi.

- Minh bạch!

Tất cả mọi người đều đồng thanh trả lời.

Đoán chẵn lẻ vốn chính là một cách đánh bạc, những người này cũng rất nhanh hiểu rõ phương thức đánh bạc mà Lý Dật truyền đạt.

- Tốt, tất cả đều minh bạch, chúng ta bắt đầu chơi!

Lý Dật khẽ mỉm cười, nắm trong tay xúc xắc.

- Mọi người nhớ kỹ, vật này từ nay về sau kêu là xúc xắc!

Cho xúc xắc vào trong chén trà, đặt ở trên mặt bàn, Lý Dật rất nhanh lay động vài cái, đợi cho xúc xắc dừng lại, Lý Dật dùng đầu ngón tay chỉ ở trên mặt bàn một bên là chữ cái 'lẻ', một bên là chữ cái 'chẵn'.

- Tốt lắm, hiện tại ai muốn đặt chẵn, hoặc là đặt lẻ, thì đến đặt đi.

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Chờ ta mở ra cái chén, các người sẽ biết, các người ai thắng, ai thua!

Mọi người nghe thấy Lý Dật nói, những người này đều do dự cầm kim tệ bắt đầu đặt cược.

Bất quá vừa mới bắt đầu không biết Lý Dật lắc ra cái gì, mọi người đặt cược đều có chút lung túng cả lên.

- Tạ Vũ, người tới đây!

Lý Dật trước khi mở chén, đối với Tạ Vũ hô một tiếng.

- Chủ nhân!

Tạ Vũ nghe thấy Lý Dật kêu lên, vội vàng chạy tới.

Đưa tay vào trong Dung giới lấy ra gần hơn vạn kim tệ, Lý Dật đem những kim tệ đặt ở trên mặt bàn.

- Tạ Vũ, những người nào thắng tiền, người đem tiền phân cho bọn họ, đương nhiên, nếu ai thua tiền, người đi thu hồi tiền của bọn họ!

- Đã biết, chủ nhân!

Tạ Vũ dứt khoát nói.

Những người này hiện tại là người của Lý Minh, Lý Dật trong lòng cảm thấy buồn cười, những người này đặt cược có bộ dáng rõ ràng không sáng khoái. Bất quá, hắc hắc, Lý Dật trong lòng đều biết rõ bọn họ sớm muộn đều sẽ thích cái loại trò chơi này.

Lý Dật rất có lòng tin, bởi vì Lý Dật biết rõ, đối với nam nhân, đánh bạc nó dường như được ăn sâu vào cốt tủy rồi, khi có cơ hội nó sẽ bùng phát.

Nhẹ nhàng mở đĩa xúc xắc.

- Hai, đặt chặn thắng, đặt lẻ thua.

Lý Dật thản nhiên nói.

- Tạ Vũ, lấy tiền trả cho người đặt chặn, thu tiền người đặt lẻ.

- Vâng, chủ nhân!

Tạ Vũ nói xong, Tạ Vũ đem hết tiền đặt ở cửa lẻ đều thu hết về, đếm tại chặn bao nhiêu kim tệ liền đem tiền trả lại.

Lúc này đột xúc đầu tiên kết thúc, hiện trường thay đổi rất nhiều, những người thua tiền không khỏi có điểm tâm lý không thoải mái, mà những thắng tiền, trên mặt đều cảm thấy vui mừng. Những người thắng tiền, trong lòng nghĩ rằng, nguyên lai kiếm tiền là chuyện dễ dàng như vậy? Lần sau xuống nhất định phải đặt nhiều hơn.

Khi đánh bạc đều mang đến cảm giác kích thích, càng làm cho những người này bắt đầu có điểm cảm giác mê muội. Cảm thụ được hiện trường có chút biến hóa, Lý Dật trong lòng thầm cười, nhìn trên chiếu bạc đã bắt đầu, không lo các người không mắc câu a.

Rất nhanh, giống như trong tưởng tượng của Lý Dật, theo thời gian trôi qua, có người thua không ít, có người thắng không ít, có người thì hòa vốn.

Bất quá, bất kể là loại trạng thái nào, những người này trên mặt đều có một loại trạng thái hưng phấn, thua tiền thì nghĩ gỡ lại, thắng tiền thì muốn thắng càng nhiều, về phần những người không lỗ, thì muốn có cơ hội có thể thắng được tiền.

Xem ra, những người này cùng với những người ở kiếp trước của mình cũng đều là giống nhau, đều ưa thích đánh bạc. Nhìn thấy tình huống như vậy, Lý Dật biết rõ, xem ra mình mở sòng bạc tại Đế quốc Thiên Phong tuyệt đối là chính xác.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc này Lý Dật thấy những người này đánh bạc mắt đã đỏ ngầu, Lý Dật đột nhiên thu tay lại.

- Tạ Vũ, đem hết tiền còn lại cho bọn hắn.

Lý Dật khẽ quơ chén trà trong tay, thần thái rất là thoải mái.

- Các người đều đã học xong chưa?

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Mọi người đều đã học xong!

Mọi người khi nghe thấy Lý Dật muốn đem số tiền còn lại cho bọn hắn, thần thái rốt cục cũng bình tĩnh.

- Nhớ kỹ là tốt rồi, các người đem cái trò chơi này dạy cho người phía dưới. Sau đó, chúng ta bắt đầu hướng dẫn cho toàn bộ người Đế Đô, cùng chơi cái trò chơi này!

Lý Dật lớn tiếng nói.

- Đến lúc đó, các người hôm nay chơi thua ta, cho nên những người ở Đế Đô này chơi trò chơi cũng sẽ đem tiền thua cho Lý Minh, trò chơi này chính là đánh bạc.

- Đánh bạc?

Những người này nghe thấy danh từ mới lạ, trong miệng đều thì thào nhớ kỹ.

- Không sai! Từ nay về sau chúng ta mở địa điểm chơi những trò chơi này gọi là sòng bạc. Hiện tại nhiệm vụ của các người là, tại khu vực Lý Minh các người không chế, mở mười sòng bạc. Mỗi một sòng bạc ít nhất phải có thể chơi đồng thời được hai trăm người.

Lý Dật hung hăng nói.

- Về phần thuê sân bãi, bố trí sân bãi, còn có một số phí tổn khác, các người đều đi tìm Thì Lương. Nhớ kỹ, Thì Lương chính là quản gia, tuy rằng hắn không có tu luyện đấu khí, nhưng là các người nhất định phải tôn trọng hắn.

Lý Dật không ngừng nhắc nhở những kẻ tu luyện kia tôn trọng Thì Lương, là có đạo lý của hắn. Trong thế giới này, hết thảy đều dùng thực lực vi tôn, mà thực lực tiêu chuẩn, chính là tu vi cao thấp. Thì Lương trong người không có tu luyện đấu khí, chính là người ở tầng dưới chót nhất.

Lý Dật muốn Thì Lương quản lý buôn bán, nhất định phải cho Thì Lương địa vị cao, như vậy mới có thể nắm được Thì Lương trong tay. Mà làm như vậy thì Đấu Sư, thậm chí là Đấu Vương cường giả phải tôn trọng Thì Lương. Đây là làm cho Thì Lương cảm thấy bản thân mình luôn được tôn trọng.

- Hết thảy đều nghe Thiếu chủ nhân!

Những người kia ầm ầm trả lời, rất rõ ràng, đi theo Lý Dật, so với trước kia đi theo Bang chủ Thiên Ưng Bang phải tốt hơn nhiều.

- Tốt, các người đã đều phục ta, như vậy cùng giống như các thủ hạ của ta.

Lý Dật chậm rãi nói, từ trong lòng lấy ra một lọ dược hoàn.

- Nơi này là độc dược do ta bí chế, hàng năm chỉ có ăn vào giải dược đặc chế mới có thể áp chế độc tính, nếu không, toàn thân thối rữa mà chết, các người mỗi người ăn vào một viên.

Giống như là lần trước thu phục đám người Tạ Vũ, Lý Dật đem bình dược hoàn đặt ở trên mặt bàn, dùng một loại ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người kia.

- Thiếu chủ nhân, chúng ta chắc chắn sẽ không phản bội Thiếu chủ nhân, cái này, ta xem cũng không cần đi.

Một Lục Tinh Đấu Sư ngượng ngùng nói.

Nghe thấy lời của người này, Lý Dật lập tức thần sắc biến đổi, chén trà không ngừng lay động trong tay lập tức dừng lại. Ngắc đầu, Lý Dật đem ánh mắt nhìn về phía người vừa mở miệng nói.

- Thiếu, Thiếu chủ nhân...

Nhìn thấy ánh mắt Lý Dật nhìn về phía mình, người này cảm thấy hối hận vì lời nói vừa rồi của mình.

Bất quá Lý Dật không cho người này cơ hội giải thích, trực tiếp xòe bàn tay ra, một chưởng hung hăng đập vào ngực hắn.

Đột nhiên bạo phát thực lực Đấu Hoàng, người nọ lại không có phòng bị, Lý Dật một chưởng này không hề ngoài ý muốn trực tiếp đánh chết hắn. Thân thể người này lập tức bay ra thật xa, trực tiếp biến thành một khối thịt nhão, thi thể rất xuống.

Chứng kiến thủ đoạn của Lý Dật như lời đình, mọi người cảm thấy da đầu run lên, những người này hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, chỉ cần mình hơi chút tỏ vẻ không muốn, kết cục khẳng định chính là như vậy.

- Nuốt hay không nuốt được, chính các người nhìn người này làm gương.

Ra tay giết người xong, Lý Dật trở lại chỗ ngồi của mình, trong tay lần nữa cầm lấy chén trà, thản nhiên lay động.

- Ừc... ực...

Không ngừng có người nuốt vào, Lý Dật vừa rồi có tác phong như lôi đình, chấn nhiếp toàn bộ những người này.

Người thứ nhất tiến lên là một vị Đường chủ, Đường chủ này chính là lần trước sử dụng Liệt Địa Quyền đả thương Lý Dật. Trong lòng Đường chủ biết rất rõ Liệt Địa Quyền uy lực của mình như thế nào, đánh trực tiếp lên người của Lý Dật, vậy mà một chút hiệu quả đều không có. Hắn biết, thực lực của Lý Dật đạt đến tình trạng khủng bố.

Lý Dật này trong mắt hắn, chính là thiên thần tồn tại. Vị Đường chủ đi đến cái chai phía trước, không nói một lời lấy ra một khóa được hoàn, ngửa đầu nuốt xuống.

Được hoàn nuốt vào trong bụng, vị Đường chủ cũng không có cảm thấy có dị trạng hay có điều gì, bất quá nên trong nội tâm cũng thư thái rất nhiều, nếu đã phục dụng được hoàn, cũng không cần sợ Lý Dật ra tay giết mình, tối thiểu, lập tức là có thể còn sống.

- Tốt, người tên là gì?

Nhìn thấy Đường chủ phục dụng hoàn, Lý Dật lập tức mở miệng hỏi.

- Thiếu chủ nhân, tại hạ Lý Kỳ.

Nhìn thấy Lý Dật hỏi, Đường chủ Lý Kỳ vội vàng trả lời.

- Tốt, người sau này chính là người phụ trách phân bộ Lý Minh, toàn bộ nhân mã của Thiên Ứng Bang cũ đều do người quản hạt.

Lý Dật thản nhiên nói.

Sau khi Lý Dật nói xong, lập tức những người kia trong nội tâm cảm thấy tiếc nuối, Đường chủ Lý Kỳ, cũng bởi vì lên trước phục dụng hoàn, cho nên trở thành người thủ lĩnh.

462. Q.5 - Chương 62: Lập Lại Chiêu Cũ

Lý Kỳ trở thành thủ lĩnh, chức vụ tương đương Bang chủ lúc trước. Bang chủ cùng Đường chủ tuy rằng chỉ là khác nhau một chữ, nhưng tất cả mọi người đều biết, muốn từ Đường chủ mà leo lên vị trí Bang chủ, đúng là chuyện không thể nào. Lúc này Bang chủ đã chết rồi, muốn leo lên vị trí này còn đồng thời còn có hai vị Trưởng lão, hai vị Đường chủ khác nữa cũng đều muốn cạnh tranh vị trí Bang chủ.

Lý Kỳ căn bản cũng không có nghĩ đến, bởi vì một khóa được hoàn nho nhỏ, mà bản thân mình trở thành thủ lĩnh phân bộ Lý Minh, địa vị thoáng chốc bay lên.

- Đa tạ Thiếu chủ nhân!

Lý Kỳ rất nhanh tỉnh lại, vội vàng hướng về phía Lý Dật hành lễ.

- Trước hết người hẳn phải đứng vững ở vị trí mới, người phải chứng minh giá trị cao nhất.

Lý Dật tùy ý vung tay lên, bắn một lọ được hoàn về phía Lý Kỳ bay tới.

Lý Kỳ vươn tay bắt được bình được hoàn, ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ ình trở thành thủ lĩnh, còn muốn bắt mình nuốt một bình độc được sao?

- Lý Kỳ, đó là giải được, những ai nuốt phải độc được, người phụ trách hàng năm phát giải được ọi người.

Lý Dật nói.

Đem giải được cho Lý Kỳ, không thể nghi ngờ là coi Lý Kỳ là người có vị trí cao nhất trong mắt mình.

Lý Kỳ cảm lo giải được trên tay, những người này đối mặt với Lý Kỳ phải rất cẩn thận, không thể không nghe theo mệnh lệnh của Lý Kỳ. Nếu Lý Kỳ không phát giải được cho ai, thì tánh mạng của người đó sẽ không giữ được.

Nhìn những người này dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Lý Kỳ, Lý Dật trong lòng thầm cười hắc hắc. Những viên thuốc kia căn bản không phải là độc được hoặc là giải được, những được hoàn này bất quá là do Lý Dật nói phét thôi, nhưng những được hoàn này đối với thân thể cũng không tạo thành bất kỳ thương tổn gì. Bất quá nói với mọi người là bị đầu độc, để lừa gạt những người này nghe lời mà thôi.

Đương nhiên, những người này cũng không nghĩ tới, Lý Dật biết sử dụng những thủ đoạn này, tại trong mắt những người này xem Lý Dật là Đấu Hoàng cường giả, tiện tay quăng ra mười vạn kim tệ, căn bản không khả năng làm ra giả được để lừa gạt mọi người.

Đã có người bắt đầu dùng được hoàn, quá trình này đơn giản hơn rất nhiều, Rất nhanh, những thành viên nòng cốt cũng đã dùng xong độc được.

- Tốt, vẫn còn một việc, ngày mai các người triệu tập hết các Đấu Sư cường giả, ta muốn mang theo các người làm một chút chuyện!

Lý Dật nói.

- Vâng, Thiếu chủ nhân!

Nghe thấy Lý Dật nói, mọi người đều đồng thanh trả lời. Sau khi nuốt độc được, những người này đối với lời nói của Lý Dật càng thêm vâng lời.

Sau khi phân phó hết công việc, Lý Dật trực tiếp đi về chỗ ở, trong mắt Lý Dật, bảy trăm người Lý Minh mới gia nhập thật sự không thể toàn bộ phục dùng độc được được, chỉ cần nắm giữ những nòng cốt là đủ rồi.

oOo

Diệp gia, Diệp gia vốn có rất nhiều phân chi, một trong phân chi chính là người bị Lý Dật cho người chém đứt một cánh tay.

Thiếu gia Diệp gia, trên bả vai quần dày đặc vải trắng, đang ở trong phòng bọc phát ra cơn phẫn nộ của mình.

Ngoài cửa có một người trung niên đi vào, người nam nhân này khuôn mặt có ba chòm râu.

- Phụ thân, người có gặp được Đại lão gia không.

Nhìn thấy trung niên nam nhân đi vào, Diệp thiếu gia vội vàng hỏi to.

- Hừ, vô ích, người cho rằng Đại lão gia vì một cái bả vai của người mà báo thù sao?

Nhìn nhi tử kém cỏi của mình, người trung niên kia tức khí tràn ngực.

Lý Dật chém rơi con mình một cánh tay, việc này Diệp lão gia cũng biết, sau Diệp lão gia cũng đã cho người điều tra, biết được Thiên Ứng Bang bị giải tán, Lý Dật ra lệnh chém rơi cánh tay con của hắn chính là Đấu Hoàng cường giả.

Đấu Hoàng cường giả, cho dù là Đại lão gia cũng không dám đắc tội a. Huống chi hắn một phân chi nhỏ nhỏ của Diệp gia.

Trong mắt hắn xem ra, nhi tử bị người chém rơi một cánh tay, cứ như vậy phải bỏ qua. Dù sao, Đấu Hoàng cường giả không phải mình có thể trêu chọc được.

- Phụ thân, sự tình như vậy không thể coi như xong a, một cánh tay của ta. Nửa đời sau, nhi tử chính là một người tàn phế!

Diệp gia thiếu gia rồng lớn nói.

Khi sáng sớm Diệp lão gia đã bị Đại lão gia cho người mời đến Diệp gia, tại trong mắt Diệp thiếu gia, khi gặp được Đại lão gia, không chừng đại thù của mình có thể báo. Nào ngờ phụ thân về đến nhà lại giáo huấn một phen như vậy.

- Đủ rồi, nếu bình thường không có việc gì người lại đi gây chuyện thị phi, bị chặt một cánh tay là tốt, như vậy có thể cho người một bài học. Chẳng lẽ người không biết, toàn bộ bên trong Đế Đô, không biết ngoại hồ tàng long bao nhiêu nhân vật không. Chỉ bằng vào người cũng dám ở tại Đế Đô kiêu ngạo như vậy. Lần này người học được bài học này, từ nay về sau người đã biết trời cao đất rộng như thế nào.

Diệp lão gia lớn tiếng quát mắng nói.

Tại trong mắt Diệp lão gia xem ra, Diệp thiếu gia lần này xảy ra chuyện như vậy, cũng không phải là chuyện không tốt. Tiểu tử này nếu cứ như vậy tại Đế Đô tỏ ra kiêu ngạo ương ngạnh, vạn nhất ngày nào đó gặp gỡ một người tâm ngoan thủ lạt, nói không chừng có thể mất đi tánh mạng.

Càng khó đoán trước là Diệp thiếu gia nếu đi đắc tội với một nhân vật không thể đắc tội, bị họ truy cứu, chỉ sợ lúc đó Diệp gia phân chi nhỏ nhỏ cũng xong rồi.

- Phụ thân lần này đi gặp Đại lão gia, là vì cái gì?

Nhìn thấy bộ dáng phụ thân, Diệp thiếu gia biết rõ chuyện của mình không có hi vọng, thuận miệng hỏi một câu.

- Bắc Đẩu Tông yêu cầu Tứ Đại Gia Tộc đồng thời hiệp trợ điều tra một người.

Nghe thấy nhi tử hỏi, Diệp lão gia chậm rãi nói, đồng thời đem chuyện này nói ra.

- Người này cùng con của Đại lão gia, Thanh Mã thiếu gia chết đi có quan hệ rất lớn. Thanh Mã thiếu gia ở Bắc Đẩu Tông là Đại đệ tử của Tông chủ, nghe nói người này gần đây muốn tới đến Đế Đô, Bắc Đẩu Tông yêu cầu Tứ Đại Gia Tộc tùy thời chú ý, có tin tức gì, lập tức hợp thành báo lên.

Diệp lão gia nói.

Nhìn thấy bức hình quyền trục trong tay Diệp lão gia, Diệp thiếu gia hét to một tiếng.

- Phụ thân, chính là người này! Chính là người này!

- Người nhận ra người này?

Diệp lão gia nghi hoặc nhìn bức hình trong tay, người này chính là Lý Dật.

- Chính là người này chém mất một cánh tay của con!

Diệp thiếu gia lớn tiếng kêu lên.

Diệp lão gia nghe thấy lời của con trai, nhẹ gật đầu, Đại lão gia triệu tập tất cả nhân thủ của Diệp gia âm thầm điều tra người này, trong mắt Đại lão gia xem ra phi thường trọng yếu. Nếu chính mình là người thứ nhất đem hành tung Lý Dật báo lên. Nói không chừng, đối với phân chi của hắn có không ít chỗ tốt. Không biết trong lòng Diệp lão gia nghĩ như thế nào, chuyện cánh tay nhi tử bị chặt đứt vốn không giải quyết được. Hiện tại xem ra...

- Hắc hắc, người đáng chết.

Diệp lão gia trong nội tâm nghĩ đến người này số mạng không tốt? Hết lần này tới lần khác đắc tội với Bắc Đẩu Tông cùng Tứ Đại Gia Tộc, đắc tội với thế lực như vậy, cho dù là Đẩu Hoàng cường giả có thể may mắn thoát khỏi sao?

- Nếu là như vậy, người ở trong nhà dưỡng thương cho tốt. Ta ngay lập tức đi tìm Đại lão gia báo cáo.

Diệp lão gia về đến nhà, còn không kịp ngồi vào ghế, đã vội vàng vàng hướng ra phía ngoài đi đến.

- Phụ thân, đừng quên báo thù cho ta!

Diệp gia thiếu gia ở phía sau lớn tiếng hô.

- Ta biết rồi!

Diệp lão gia không kiên nhẫn nói.

oOo

Phân bộ Lý Minh, Lý Dật lấy trụ sở cũ của Thiên Ưng Bang thay bằng chiêu bài Lý Minh treo tại cửa chính, hai bên treo đèn lồng chiếu rọi xuống. Lý Minh hai chữ có điểm gương nanh múa vuốt, ý tứ rất là kiêu ngạo ương ngạnh.

- Thiếu chủ nhân!

Lần này người giữ cửa nhìn thấy Lý Dật, lập tức cúi đầu hành lễ.

Nhẹ gập đầu, Lý Dật đi vào cửa chính, tiến vào bên trong, có hơn một trăm người đứng ở tại đó.

Lý Dật liếc nhìn qua, có hơn một trăm người. Trong đám người, đó, ngoại trừ ba vị Đấu Vương còn đâu đều là Đấu Sư cường giả.

Vốn là, Thiên Ưng Bang có sáu vị Đấu Vương cường giả, tại Đế Đô là thế lực nhị lưu, nhưng mà trải qua trận chiến cùng với Lý Dật, một người là Bang chủ bị giết chết, Cao Trưởng lão trọng thương, Đường chủ Hồng Đường bị chặt một cánh tay. Sáu Đại Đấu Vương cường giả chỉ còn lại ba người.

Nhìn những Đấu Vương cùng Đấu Sư cường giả, Lý Dật trong lòng thầm đánh giá, cho những người này đi đánh Thần Long Hội, sợ là không đủ, xem ra chính mình còn phải tự mình ra tay một chuyến.

Thần Long Hội, thế lực nhị lưu Đế Đô, một trong Tam bang Ngũ hội, địa bàn ở gần Thiên Ưng Bang, là đối tượng Lý Dật chuẩn bị ra tay thu phục.

Tứ Đại Gia Tộc như là những con quái vật khổng lồ, Lý Dật tự nhiên sẽ không đi thu phục... Nếu là thế lực nhất lưu, Lý Dật tin tưởng, những gia tộc truyền thừa ngàn năm, khẳng định có một ít bí mật. Bản thân mình nếu tùy tiện trêu chọc, nói không chừng có thể bị ăn trái đắng.

Nhưng mà có kinh nghiệm cùng với Thiên Ưng Bang giao thủ, Lý Dật đối với việc thu phục Tam bang Ngũ hội nắm chắc hơn rất nhiều. Những thế lực này, sau lưng hẳn là không có siêu cấp cường giả. Nếu như có thì cũng không đứng ở vị trí thế lực nhị lưu.

Lý Dật có ý định là muốn đem Tam bang Ngũ hội toàn bộ thu phục, đem những thế lực nhị lưu hợp vào một chỗ. Hơn nữa bản thân Lý Dật là Đấu Hoàng cường giả, đến lúc đó tại bên trong Đế Đô, khẳng định có đủ năng lực để đối đầu với Tứ Đại Gia Tộc. Thậm chí, Lý Dật có ý nghĩ, nếu sự tình tiến triển thuận lợi, Tứ Đại Gia Tộc chưa chắc đã là đối thủ của Lý Minh.

Lý Dật nhìn đám người trước mặt, Cao Trưởng lão cũng ở trong đám người đó, sắc mặt ông ta mặc dù có chút tái nhợt, nhưng nhìn chung cũng không có gì đáng ngại.

Về phần Đường chủ Hồng Đường giờ đây đã ly khai. Lúc trước Lý Dật chém hấn mất một cánh tay, Đường chủ Hồng Đường tuy rằng không thể báo thù, nhưng mà cũng không có lựa chọn trở thành thủ hạ của Lý Dật.

Lúc trước Lý Dật có nói, nếu ai rời đi Lý Dật cũng sẽ không đi truy cứu. Đường chủ Hồng Đường rời đi Lý Dật cũng không truy cứu. Cũng giống như những người khác, Lý Dật cũng cho người phát năm mươi kim tệ, bất quá Đường chủ Hồng Đường cũng không có lĩnh.

Đối với Đấu Vương cường giả, năm mươi kim tệ sẽ không đặt trong mắt, huống chi Lý Dật là thù nhân chặt cụt tay hấn.

- Các huynh đệ, các người hiện tại đều là người của Lý Minh. Tổng bộ Lý Minh ở tại Vạn Triều Thành, ta chính là Thiếu chủ nhân các người, Lý Dật.

Lý Dật lớn tiếng nói.

- Lý Minh tại Tây bộ Đế quốc, đó là siêu thế lực nhất lưu tuyệt đối, hiện tại Lý Minh chúng ta ở Đế Đô quyết định phát triển. Các người rất may mắn, trở thành thành viên đầu tiên của Lý Minh tại Đế Đô. Sau này, Lý Minh khẳng định sẽ không bạc đãi các người.

- Cảm ơn Thiếu chủ!

Mọi người cùng đồng thanh hô lớn.

- Tốt, ta cũng nói thẳng, hiện tại địa bàn này, còn không có đặt ở trong mắt Lý Minh ta. Lý Minh ở tại Tây bộ Đế quốc, có được quyền khống chế mấy tòa thành. Hiện tại đi tới Đế Đô, Lý Minh chúng ta chắc chắn sẽ không chỉ là một thế lực nhị lưu. Lý Minh, sớm muộn cũng siêu việt hơn Tứ Đại Gia Tộc, trở thành siêu thế lực nhất lưu ở Đế Đô.

Lý Dật hùng hồn nói.

Lúc này Lý Dật đem những lời nói đầy tình cảm mãnh liệt nói ra, ngay lập tức đem khí thế dâng lên đến cực điểm.

- Chúng ta muốn khuếch trương địa bàn, chúng ta muốn khuếch trương thế lực. Kế tiếp ta muốn các huynh đệ bắn rơi Thần Long Hội, làm cho Thần Long Hội phụ thuộc vào chúng ta, là một bộ phận của Lý Minh. Thần Long Hội chính là bàn đạp để Lý Minh thành siêu thế lực nhất lưu.

- Vâng, Thiếu chủ nhân!

Dưới mặt đất lập tức ầm ầm rung lên.

Thần Long Hội cùng Thiên Ưng Bang đều là thế lực nhị lưu, hai bang hội này địa bàn giao thoa cùng một chỗ, bình thường hai bang hội vì đều tranh giành lợi ích, không biết nổi lên bao nhiêu xung đột.

Đối với Thần Long Hội, Thiên Ưng Bang luôn nhìn chằm chằm, và đều mang theo ánh mắt căm thù.

Khi mọi người nghe nói Lý Dật muốn dẫn bọn họ san bằng Thần Long Hội, những người này tự nhiên là rất hưng phấn.

463. Q.5 - Chương 63: Hành Động

Đối ngược với những bang chúng bình thường vô cùng hưng phấn, các Đấu Vương cường giả thì sắc mặt đều sầu lo. Những người này trước kia đều là cao tăng của Thiên Ưng Bang, tự nhiên biết rõ Thần Long Hội không phải dễ dàng tiêu diệt như vậy.

Thần Long Hội có năm vị Đấu Vương cường giả, trong đó Đấu Sư cường giả so với Thiên Ưng Bang không thể ít hơn. Thiên Ưng Bang cùng Thần Long Hội đã nhiều lần xung đột, trên cơ bản đều là sự xung đột tầng thấp giữa các bang chúng cấp thấp. Cao tăng cũng không có xung đột nhiều, sự khác biệt giữa hai bên căn bản là không nhiều lắm.

Cao tăng hai bên cũng biết, hai đại bang phái có thực lực ngang bằng nhau, nếu tranh đấu, chính là lâm vào cục diện người chết ta sống, đối với song phương đều tạo thành thương tổn nghiêm trọng, đến lúc đó sẽ khiến cho những bang phái khác ngồi không mà thu lợi.

- Tốt, mọi người có sĩ khí cao như vậy, Thiếu chủ quyết định, khuya hôm nay mang theo các người đánh vào Tổng bộ Thần Long Hội. Bắt được Hội trưởng Thần Long Hội, Thiếu chủ phát ôi người một trăm kim tệ, cho các người đi giải trí một phen.

Lý Dật cũng không buộc mọi người lúc này phải đi đánh ngay Thần Long Hội, cho nên rất nhanh đưa ra một ít tiền để cho bọn họ giải trí một chút.

- Tốt quá!

- Thật tốt quá!

- Đi theo Thiếu chủ thật là có tiền đồ!

Bên dưới nghe Lý Dật nói đánh Thần Long Hội, lại có một trăm kim tệ tiền thưởng, mọi người càng thêm hưng phấn lên.

- Mẹ kiếp, có một trăm kim tệ, lão tử có thể đi Thiên Hương Lầu chơi với cô nương hoa khôi ở đó. Lão tử muốn chơi trên một tuần lễ không về!

Một gã hán tử lớn tiếng kêu lên.

- Tiểu Thúy. Đợi đến ngày mai, ca ca mang theo lễ hỏi đến nhà cầu hôn muội!

Nghe được những thanh âm bát nháo ở bên dưới, Lý Dật ngược lại ngây ngẩn cả người, mình chỉ cấp ới người có một trăm kim tệ, có phải nhiều quá rồi không? Gần đây đối với tiền tài Lý Dật không có cảm giác gì, Lý Dật không biết một trăm kim tệ đối với mỗi người bình thường nó lớn dường nào.

- Tốt lắm, các người ưa thích tiền như vậy, buổi tối nay đi cùng với Thiếu chủ đánh Thần Long Hội!

Lý Dật lớn tiếng nói.

- Tạ Vũ, tới đây!

Lý Dật lập tức gọi Tạ Vũ. Lấy ra một đồng kim tệ, Lý Dật nói.

- Mỗi người tới lĩnh mười kim tệ, có cái gì cần chuẩn bị, các người đi chuẩn bị trước, buổi tối bảy giờ tập hợp ở đây.

- Vâng, Thiếu chủ!

Được phát tiền ngay, mọi người đều hưng phấn dị thường, Lý Dật vung tay bảo tất cả mọi người đều chạy tới chỗ Tạ Vũ nhận tiền.

- Thiếu chủ, có điểm gì cần dặn dò, chúng ta muốn đi an bài trước một chút?

Lý Kỳ nhìn thấy mọi người đều chạy tới nhận tiền, lập tức đến bên người Lý Dật nói.

- Người đối với việc đánh Thần Long Hội không có có lòng tin à?

Nghe thấy Lý Kỳ nói, Lý Dật biết Lý Kỳ đang cố kỵ cái gì.

- Thiếu chủ, đối với Thần Long Hội thuộc hạ biết rất rõ, Thần Long Hội cùng với Thiên Ứng Bang chúng ta trước kia thực lực chênh lệch không nhiều. Nhưng mà hiện tại Cao Trưởng lão thương thế không có tốt, Đường chủ Hồng Đường thì đã ra đi, tiền Bang chủ cũng đã chết rồi. Ta xem, tình hình không lạc quan lắm...

Lý Kỳ cũng nói thẳng.

- Người yên tâm, ta đã nói rồi, lần này thiếu gia đích thân ra tay, đối với Thần Long Hội, Thiếu chủ ta bắt buộc phải thu phục!

Lý Dật mạnh mẽ nói.

- Nếu là Thiếu chủ ra tay, ta thấy không có vấn đề gì!

Đến lúc này, Lý Kỳ cũng không thể phản bác cái gì. Lý Dật là Đẩu Hoàng cường giả, có Đẩu Hoàng cường giả ra tay, Thần Long Hội nhất định là chống cự không nổi.

- Đến lúc đó người mang theo thuộc hạ xung phong, ta tại thời điểm thích hợp sẽ xuất hiện!

Lý Dật thần nhiên nói. Tuy rằng không biết Lý Dật có ý gì, nhưng Lý Kỳ vẫn bình tĩnh đáp ứng.

oOo

Tổng bộ Thần Long Hội nằm ở một con đường cái. Đám người Lý Minh di chuyển trên con đường đó, phát hiện ra hiện tại cũng không có lấy một người đi đường nào xuất hiện cả.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Lý Kỳ trong lòng có cảm giác không ổn. Tổng bộ Thần Long Hội ở trên con đường này, bình thường lúc này là chợ đêm, hẳn phải là tiếng người huyên náo mới đúng.

Ba vị Đấu Vương cường giả mang theo hơn một trăm Đấu Sư cường giả, chậm rãi đi vào con đường tọa lạc của Tổng bộ Thần Long Hội. Lúc này đã là tám giờ tối, ven đường treo rất nhiều đèn lồng, những đèn lồng này đem con đường này chiếu sáng giống như ban ngày vậy. Gió đêm thổi tới nhẹ nhàng, làm cho cây cối hai bên đường cành lá khẽ lung lay, thế nhưng lúc này lại gây cho người khác một loại cảm giác lạnh lẽo nhàn nhạt.

Bình thường trên con đường này vốn là rất náo nhiệt, hiện tại lại không có ai. Lý Kỳ rất nhanh ý thức được, tin tức Lý Minh sẽ tấn công Thần Long Hội, khẳng định đã bị lộ, tình huống hiện tại chứng minh, Thần Long Hội đã có phòng bị.

Rất nhanh, tại cuối con đường cái, tại cánh cổng chính có treo ba chữ to Thần Long Hội, trước mặt đại môn, từ lúc nào đã đứng đó hơn mười người. Đứng chính giữa là một gã hán tử mặc quần áo cẩm y, lúc này đang lạnh lùng nhìn đám người Lý Minh dần dần tiến tới.

- Lý Kỳ, người mang theo nhiều người như vậy đi vào Thần Long Hội, đến tột cùng là muốn làm gì?

Hán tử kia nhìn thấy Lý Kỳ, chậm rãi nói.

- Nguyễn Hội trưởng đã xếp đặt trận thế như vậy, chắc hẳn đã biết ý của chúng ta rồi?

Tình huống trước mắt, nhìn thấy Nguyễn Hội trưởng nói như vậy, Lý Kỳ khẳng định, Hội trưởng Thần Long Hội nhất định là đã biết được tin tức, cố ý đứng chờ ở cửa.

- Ha ha ha ha, không thể tưởng được a, thật sự là không thể tưởng được, Bang chủ Thiên Ưng Bang các người vừa chết, các người lập tức liền biến thành tay sai của người khác, bắt các người làm gì thì phải làm sao? Cho là Thần Long Hội chúng ta cùng một loại với Thiên Ưng Bang các người sao? Đều là cùng một trứng à?

Hội trưởng Thần Long Hội cười lớn chế giễu nói.

- Nguyễn Hội trưởng, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Thiếu chủ nhà ta chính là Đấu Hoàng cường giả, người đầu phục Thiếu chủ nhà ta, cũng không phải là chuyện mất mặt gì.

Lý Kỳ chậm rãi nói.

- Ta nhỏ vào!

Hội trưởng Thần Long Hội đột nhiên nặng nề nhỏ một bãi nước bọt.

- Lý Kỳ, người đây là cái thá gì. Mẹ! Chó má, Đấu Hoàng cường giả? Nếu người vừa nói như vậy, chỉ cần là Đấu Hoàng cường giả đi ra, Nguyễn Văn ta liền phải đi quỳ xuống dưới chân hắn à, làm chó giữ nhà à?

- Nguyễn Văn, trước kia ta và người cũng xem như là có quen biết, ta hảo tâm khuyên người quy thuận Thiếu chủ nhà ta, đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt!

Nhìn thấy Nguyễn Văn mở miệng mắng chửi, sắc mặt Lý Kỳ cũng thay đổi.

- Lý Kỳ, lão tử chính là không uống rượu mời của người, người làm được gì ta? Bằng những người các người, muốn đánh Thần Long Hội ta à? Lão tử nói cho người biết, khuya hôm nay các người nếu đã đến đây, thì đừng có nghĩ đến chuyện quay về.

Nguyễn Văn sắc mặt cũng đại biến.

Nguyễn Văn vừa nói xong, bên cạnh một người hán tử tay giương lên, một tiếng cười thê lương vang lên.

Rất nhanh, bốn phía đường cái, đi ra rất nhiều người, những người này bao vây Lý Kỳ và hơn một trăm Đấu Sư cường giả vào giữa.

- Lý Kỳ tiểu tử, tranh thủ thời gian dập đầu quỳ Nguyễn gia gia ta, Nguyễn gia gia hôm nay sẽ tha cho người, thế nào?

Nhìn thấy người của mình xuất hiện, Nguyễn Văn cười ha hả.

- Nguyễn Văn, người như vậy mà lại âm hiểm thế sao?

Nhìn thấy Thần Long Hội bày ra trận thế, trong lòng Lý Kỳ cảm thấy kinh hãi. Bên mình chỉ mang theo hơn một trăm người, nhưng nhìn xem nhân thủ của Thần Long gần ngàn người. Xem ra Nguyễn Văn đã đem toàn bộ các hội viên của Thần Long Hội tập trung lại, để đối phó với Lý Minh lần này.

- Ha ha, các người sợ rồi sao?

Nguyễn Văn ha ha cười.

- Lý Kỳ, nể tình trước kia quen biết, người đập đầu quỳ xuống, Nguyễn gia gia thả người đi, thế nào?

Nguyễn Văn đem lời nói vừa rồi của Lý Kỳ trả lại cho Lý Kỳ.

- Lão Đại, xem nên làm sao bây giờ?

Gặp phải tình huống như vậy, những người Lý Minh đều hướng ánh mắt nhìn về phía Lý Kỳ.

- Sợ cái gì? Thiếu chủ còn chưa có xuất hiện. Hừ, ta xem Nguyễn Văn không muốn sống nữa rồi. Nếu là như vậy, chúng ta cũng không khách khí, mọi người đợi lát nữa đánh nhau, đều tụ lại cùng một chỗ, không được tản ra.

Lý Kỳ lớn tiếng hô lên.

Bên mình vốn ít người, đánh nhau nếu tản ra, cũng sẽ bị Thần Long Hội chia ra đánh bại, Lý Kỳ rất rõ ràng, nhân thủ của mình tuy rằng thiếu, nhưng mà thủ hạ toàn bộ đều là Đẩu Sư cường giả, Thần Long Hội chưa hẳn có thể chiếm được tiện nghi.

- Vâng, Lão Đại!

Mọi người ở phía dưới đều hô to một tiếng.

Theo âm thanh kêu to, người của Lý Minh đều đồng loạt rút binh khí ra, tràng diện lúc này lập tức giương cung bạt kiếm lên.

- Lý Kỳ, cho người cơ hội người không nắm lấy, người đừng nên oán ta!

Nguyễn Văn cũng lớn tiếng kêu lên.

- Các huynh đệ, Thiên Ứng Bang hỗn láo không sợ chết, các huynh đệ làm thật toàn bộ bọn họ cho ta. Đến lúc đó chúng ta đoạt địa bàn Thiên Ứng Bang. Trong Tam bang Ngũ hội, Thần Long Hội ta chính là lớn nhất.

Nguyễn Văn lớn tiếng hô, Nguyễn Văn cho rằng Lý Kỳ đã trở thành cá nằm trên thớt.

- Giết!

Đám người Thần Long Hội lớn tiếng hô, hướng về phía Lý Kỳ hung hăng đánh tới.

Trong Thần Long Hội có không ít người cùng với Thiên Ứng Bang trước kia rất hay xung đột, bất quá song phương tận lực áp chế, cũng không có bạo phát. Lúc này Hội trưởng tự mình hạ lệnh xử lý Thiên Ứng Bang, những người này tinh thần phấn khởi, xông vào đánh giết.

Hai bên đánh nhau cùng một chỗ, binh khí va vào nhau tạo thành những thanh âm sát phạt, các loại Đẩu kỹ thích phóng ra, đủ mọi màu sắc rất là huyền ảo. Hỗn chiến cùng một chỗ, lập tức những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên. Thế nhưng ngược lại là đám hội chúng của Thần Long Hội bên kia lâm vào hoàn cảnh xấu.

Cũng không có gì kỳ quái, Lý Kỳ mang theo đều là Đẩu Sư cường giả, đều có thể phóng thích ra một ít Đẩu kỹ. Nhưng bên kia, đám hội chúng Thần Long Hội đều là cảnh giới Đẩu Giả lao tới phía trước, đã bị Đẩu Sư cường giả bên Lý Minh công kích, tự nhiên bị thiệt thòi.

- Các huynh đệ, không có tu vi Đẩu Sư, trước không được đi lên, Đẩu Sư cường giả lên trước, đánh cho ta!

Nhìn thấy tình huống trước mắt, Nguyễn Văn lập tức lớn tiếng kêu lên.

Rất nhanh, dưới sự chỉ huy của Nguyễn Văn, những hội viên không phải Đẩu Sư của Thần Long Hội đều lui xuống, chỉ còn lại có hơn một trăm Đẩu Sư cường giả, cùng đám người Lý Kỳ giằng co tại đó.

- Chúng ta lên!

Nói với đám người đứng bên cạnh mình, Nguyễn Văn lập tức hai chân đạp xuống mặt đất, cả người như khóa đạn pháo lao tới trước mặt Lý Kỳ.

- Lý Kỳ, để cho ta tự tay kết liễu ngươi!

Nguyễn Văn lạnh lùng nói, tại trong mắt Nguyễn Văn, trước kia khi toàn bộ Thiên Ưng Bang tấn công thì chỉ có Bang chủ miễn cưỡng có thể là đối thủ của mình, còn Lý Kỳ này, Nguyễn Văn căn bản không có để ở trong mắt.

Nhìn thấy Nguyễn Văn phía trước, Lý Kỳ cùng với Trung Trưởng lão, và một vị Đường chủ lập tức lao tới, ba người bao vây Nguyễn Văn lại.

- Hội trưởng, người trước xử lý Lý Kỳ, hai người khác giao cho chúng ta!

Lúc này bên cạnh Lý Kỳ có thêm Trung Trưởng lão cùng một Đường chủ, thì bên phía Nguyễn Văn lại xuất hiện đến bốn người, bốn người này cũng đều là Đấu Vương cường giả!

Nguyễn Văn chống lại Lý Kỳ, như vậy, Trung Trưởng lão cùng một vị Đường chủ đồng thời đối mặt với bốn vị Đấu Vương, hai người bọn họ mỗi người đồng thời đối mặt với hai vị Đấu Vương cường giả.

- Tốt, Thừa dịp Thiếu chủ bọn chúng chưa có xuất hiện, chúng ta sớm giải quyết ba người này.

Nguyễn Văn lớn tiếng nói, trong lúc Nguyễn Văn nói chuyện, trong tay thủ ấn liên tục kết xuất, một đôi tay cứ như vậy mà biến thành màu vàng.

- Rống!

Nguyễn Văn rống lớn một tiếng, một quyền hướng về phía Lý Kỳ đánh tới, nắm tay trên không trung biến thành to lớn, trực tiếp biến thành một nắm tay kim hoàng, hướng về phía đỉnh đầu của Lý Kỳ mà rơi xuống.

- Tốt lắm!

Nhìn thấy nắm tay của Nguyễn Văn, Lý Kỳ mạnh mẽ quát to một tiếng, hai mắt trợn lên, cũng một quyền đánh ra.

Hai nắm tay trên trời chạm vào nhau, một tiếng nổ vang thật lớn truyền đến, chung quanh tràn ngập, Đấu Sư cường giả đều mạnh mẽ lay động vài cái đầu, những tiếng nổ vang đều chấn động màng tai mọi người.

464. Q.5 - Chương 64: Từ Trên Trời Giáng Xuống

Nắm tay của hai người đụng vào nhau, lập tức phân ra. Nguyễn Văn thì không có việc gì, còn tảng đá dưới chân Lý Kỳ lại vỡ vụn ra, hai chân lún xuống mặt đất sâu gần nửa thước.

- Lý Kỳ, ngươi thấy nắm tay của Nguyễn gia gia ta thế nào?

Nhìn thấy một quyền của mình đem Lý Kỳ nện vào mặt đất, Nguyễn Văn rất là đắc ý kêu lên.

- Cũng không làm gì được ta đâu!

Lý Kỳ lạnh lùng nói.

Nguyễn Văn đánh một quyền, lực lượng vô cùng lớn, nhưng mà cũng không làm cho Lý Kỳ bị thương, Lý Kỳ rút chân từ trong đất ra, hai tay rất nhanh kết thủ ấn.

- Liệt Địa Quyền!

Lý Kỳ hai tay kết ấn hoàn thành, hét lớn lên một tiếng. Hắn đem Đấu kỹ của mình phóng thích ra, nắm tay mang theo đấu khí gợn sóng, không ngừng xoay tròn làm ọi người có cảm giác không gian bị vỡ vụn.

- Bất quá là Đấu kỹ Chu Tước Hạ cấp mà thôi!

Nhìn Lý Kỳ thích phóng ra Đấu kỹ, ánh mắt Nguyễn Văn lộ ra vẻ khinh thị:

- Tiếp ta một chiêu, Hải Khiếu Sơn Băng!

Nguyễn Văn hét lớn một tiếng, hai tay đẩy ra phía trước, có một cỗ lực lượng mênh mông theo tay của Nguyễn Văn tán phát ra.

Đối mặt với Đấu kỹ của Nguyễn Văn, Lý Kỳ có cảm giác bị hãm sâu vào trong biển rộng, cảm giác đối mặt lực lượng khủng bố như vậy, bản thân mình nhỏ bé cỡ nào.

Đấu khí thổ hoàng sắc, nháy mắt biến thành hải dương thổ hoàng sắc vây Lý Kỳ vào trong. Lý Kỳ thi triển ra chiêu Liệt Địa Quyền, đem một mảnh hải dương thổ hoàng sắc trước mặt hung hăng đánh vỡ thành một khối lớn, nhưng mà hải dương thổ hoàng sắc mênh mông rộng lớn rất nhanh kết hợp lại, hơn nữa hình thành một sóng biển màu vàng lớn, hung hăng áp sát vào Lý Kỳ.

Khí thế này giống như núi lở, hung hăng ép Lý Kỳ vào trong hải dương thổ hoàng sắc. Đợi cho sóng triều chấm dứt, Lý Dật bị thương phun máu tươi nằm trên mặt đất.

- Lý Kỳ, tuy rằng ngươi cũng là Đấu Vương cường giả, nhưng ngươi bất quá là Tam Tinh Đấu Vương mà thôi. Còn ta, đã là Đấu Vương đỉnh phong rồi, Công pháp và Đấu kỹ của ta đều là Chu Tước Cao cấp, ngươi như thế nào là đối thủ của ta?

Nguyễn Văn ha ha cười lớn.

- Kế tiếp, ngươi an tâm đi chết đi, đi theo Bang chủ quá cố của ngươi, thật ra cũng không tịch mịch cho lắm.

Nguyễn Văn đắc ý cười lớn, vị Hội trưởng Thần Long Hội này nặng nề bước về phía trước, đấu khí trên người đại thịnh, nắm tay lại bắt đầu phát ra quang mang màu vàng. Xem ra, Hội trưởng Thần Long Hội muốn một quyền giải quyết Lý Kỳ.

- Lão Đại!

Những người khác nhìn Lý Kỳ đối mặt với hiểm cảnh, đều lớn tiếng hô lên.

- Đáng chết!

Trung Trưởng lão hung hăng hét lên, lôi điện màu tím trong tay đại thịnh, hướng về phía hai vị Đấu Vương vây công hấn mà công kích tới.

- Lão Trung, không cần liều mạng như vậy, muốn từ trong tay hai ta thoát ra để cứu Lý Kỳ, nằm mơ đi!

Một gã Đấu Vương vây công Trung Trưởng lão nói.

- Lão Trung, ngươi cũng không cần gấp, rất nhanh ngươi sẽ theo Lý Kỳ, đi chết cùng với Bang chủ các ngươi!

Một gã Đấu Vương khác lớn tiếng nói.

- Thật là đáng chết!

Trung Trưởng lão hung hăng nói một câu. Bất quá, Trung Trưởng lão nghĩ, Thiếu chủ làm sao còn không hiện chứ?

Nguyễn Văn giương lên nắm tay.

- Lý Kỳ, có di ngôn thì nói rõ, có thể ta giúp ngươi hoàn thành!

Nhìn Lý Kỳ, Nguyễn Văn chậm rãi nói.

- Di ngôn? Ha ha ha.

Lý Kỳ đưa tay ôm lấy lồng ngực của mình, dùng sức cười nói, nụ cười này lại là một ngụm máu tươi phun ra.

Bất quá một ngụm máu tươi phun ra, Lý Kỳ ngược lại có cảm giác khá hơn một chút.

- Di ngôn ư?

Lý Kỳ tiếp tục nói.

- Ta xem hắn là lưu lại di ngôn chính là người đó, Nguyễn Văn, người chưa từng gặp qua Thiếu chủ, tự nhiên cũng không biết Thiếu chủ là nhân vật như thế nào!

Nói ra những lời này, Lý Kỳ cũng cảm thấy ù ù cạc cạc, vì cái gì mình đối với vị thiếu niên kia lại tràn ngập tin tưởng như thế chứ? Đột nhiên, Lý Kỳ có cảm giác, Lý Dật không có khả năng để ỉn chết như vậy. Một Đấu Hoàng cường giả bị bốn đại Đấu Vương công kích, có thể một chiêu đánh gục một Đấu Vương đỉnh phong cường giả. Lý Dật không giống như loại người lỗ mãng làm vậy, Lý Dật khẳng định có chuẩn bị ở đằng sau.

- Vậy người đi chết đi!

Nghe thấy Lý Kỳ mỉa mai hắn, Nguyễn Văn rất là tức giận, một quyền mạnh mẽ đánh về phía Lý Kỳ đang nằm mà đập xuống.

Nguyễn Văn nắm tay còn chưa đánh xuống, một đạo lôi điện hắc bạch sắc phát sau mà đến trước, hung hăng nện vào nắm tay của Nguyễn Văn.

Bùm!

Đạo lôi điện hắc bạch sắc đó đã đem nắm tay màu vàng phát hào quang của Nguyễn Văn đánh thành phần vụn.

- A!

Nguyễn Văn kêu lên một tiếng thảm thiết, rất nhanh lại găm lên giận dữ:

- Là ai? Cút ra đây cho ta.

Thu hồi nắm tay, Nguyễn Văn cúi đầu xem xét, trên mu bàn tay phải máu chảy đầm đìa, hiển nhiên đạo thiểm điện vừa rồi chẳng những đánh tan Đấu kỹ của Nguyễn Văn, còn đánh cho Nguyễn Văn bị thương.

Tức giận cực kỳ, Nguyễn Văn cũng thầm giật mình, Nguyễn Văn tu luyện chính là đấu khí Thổ hệ, đấu khí Thổ hệ lực phòng ngự phi thường kinh người. Trên nắm tay của Nguyễn Văn có một tầng đấu khí Thổ hệ. Tầng đấu khí này, lực phòng ngự của nó Nguyễn Văn mười phần rõ ràng.

Cho dù là như vậy, đạo thiểm điện kia cũng có thể đột phá được tầng đấu khí, như vậy chứng tỏ đạo thiểm điện kia ẩn chứa năng lượng cực kỳ kinh người a!

- Hội trưởng Thần Long Hội, Nguyễn Văn! Tốt, bốn thiếu gia cho ngươi một cơ hội, cũng là cơ hội duy nhất, ngươi hiện tại mang theo toàn thể thành viên Thần Long Hội thần phục ta. Nếu không thì, nói một cách đơn giản, gã Bang chủ đã chết đi của Thiên Ưng Bang, chính là tấm gương của các ngươi đó!

Thanh âm của Lý Dật đột nhiên từ phía trên truyền tới.

- Buồn cười, chỉ bằng một câu nói của ngươi mà muốn ta thần phục ngươi à? Quả thực là khiến thiên hạ chê cười mà!

Nghe thấy Lý Dật nói, Nguyễn Văn lập tức phá lên cười.

- Vậy được rồi!

Chỉ nghe thấy Lý Dật nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Đã như thế, ngươi muốn nhanh chết, ta cũng không có cách nào!

- Các hạ mạnh miệng như vậy, có bản lĩnh thì hãy xuất hiện đi!

Nguyễn Văn lớn tiếng kêu lên.

- Chỉ sợ ngươi vừa thấy được, sẽ bị mất đi tánh mạng rồi!

Trên bầu trời, thanh âm Lý Dật như trước mang theo một tia tiếu hạo.

- Các hạ nếu là có năng lực, cứ việc tới lấy tánh mạng Nguyễn Văn ta đi.

Nguyễn Văn hướng về phía bầu trời, về phía thanh âm của Lý Dật.

Lúc này Nguyễn Văn lớn tiếng nói như vậy, bên trong bầu trời đột nhiên xuất hiện một bóng người, bóng người này từ trên bầu trời cấp tốc bay xuống phía dưới, thẳng tắp hướng về phía Nguyễn Văn mà hạ xuống!

Nhìn bóng người đang hướng về phía mình, đồng tử Nguyễn Văn một hồi co rút lại, có thể từ phía trên xuất hiện, tám chín phần mười là Đấu Hoàng có thể đấu khí hóa cánh. Mặc dù mình là cường giả Đấu Vương đỉnh phong, nhưng mà chống lại Đấu Hoàng cường giả, Nguyễn Văn ngay cả một điểm nắm chắc cũng không có a!

Từ trên không trung trực tiếp rơi xuống, Lý Dật đem lực lượng linh hồn của Nguyễn Văn hoàn toàn khóa lại. Ở bên dưới, Nguyễn Văn phát hiện có một người đang rơi xuống, hẳn có thể đoán rằng bóng người này mà hạ xuống sẽ là phát động một kích lôi đình. Thế nhưng rất kỳ quái, Nguyễn Văn nói thế nào nhưng lại không thể nhúc nhích được. Toàn thân giống như bị một loại năng lực kỳ quái bao quanh lấy mình, tinh thần bị khống chế hoàn toàn không thể nhúc nhích được.

- Hải Khiếu Sơn Băng!

Nguyễn Văn hét to một tiếng, vận dụng đấu khí toàn thân có thể có, ngay lập tức phóng thích ra Đấu kỹ lợi hại nhất của mình.

Giống như biển gầm, giống như núi lở, một đạo đấu khí màu vàng đất giống như đại giang, cuộn cuộn hướng lên, nghênh đón về phía bóng người đang rơi xuống kia.

Nhìn bóng người kia giống như sao băng rơi rụng. Trong lòng Nguyễn Văn cũng đã là một mảnh lạnh băng

Lý Dật thấy Nguyễn Văn điên cuồng đưa lực lượng toàn thân tăng lên tới một loại cực hạn, Lý Dật giống như là nghĩ tới điều gì, liền mượn năng lực thân thể của mình, cố gắng chịu đựng một kích toàn lực của Nguyễn Văn.

Cảm nhận được hai cổ năng lực kinh người sắp chạm vào nhau, chẳng những là Lý Kỳ, mà ngay cả những người đang đánh nhau, đều có bản năng cố gắng chạy ra xa trốn tránh chỗ vị trí của Nguyễn Văn.

Những Đấu Sư cường giả của Lý Minh, liền lao tới đem Lý Kỳ khiêng đi.

Mà ngay cả sáu Đấu Vương cường giả lúc này đều ngừng tranh đấu, mang theo ánh mắt kinh hoàng nhìn lực lượng khủng bố sắp va chạm vào nhau.

Trên đường cái rộng lớn, lập tức chỉ còn lại một mình Nguyễn Văn, cùng với một bóng người đang giống như khóa lưu tinh trên trời rơi xuống kia.

- Nguyễn Văn, ngươi tự tìm chết đi!

Lý Dật hét lớn, từ trên không trung rơi xuống, tốc độ đạt đến cực hạn, khi xuống phía dưới thân hình đã hoàn toàn thấy không rõ, nhưng mờ có thể trông thấy, trên tay của hắn có bốn loại năng lực đang không ngừng tập kết, dung hợp lại.

- Ý Thiên Phá Không Kiếm, phá cho ta, phá phá phá!

Đạo năng lực màu vàng giống trường giang đại hà nháy mắt bao trùm vào thân thể của Nguyễn Văn. Lý Dật rống lớn một tiếng, bốn loại năng lực dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một thanh trường kiếm màu xám, hung hăng đem đạo năng lực như trường giang đại hà phá tan hoàn toàn.

Vừa rồi chống lại Liệt Địa Quyền của Lý Kỳ, Hải Khiếu Sơn Băng giống như đấu khí hải dương, áp chế núi cao, nhưng mà hiện tại gặp Phá Không Kiếm của Lý Dật, giống như là một khối thiên thạch cực nóng rơi vào băng tuyết, những đấu khí màu vàng bị Phá Không Kiếm chém ra, đều hóa thành khí vụ màu vàng, nhanh chóng biến mất không thấy dấu nữa.

Trường giang đại hà do Hải Khiếu Sơn Băng hình thành rất nhanh bị Phá Không Kiếm chém ra, đạo kiếm phong giống như mãnh thú không thể ngăn trở, đem Hải Khiếu Sơn Băng phá vỡ, sau đó một kiếm xuyên suốt, chui luôn vào trong thân thể của Nguyễn Văn.

Ngón tay Nguyễn Văn run run một chút, Lý Dật đem năng lượng công kích còn thừa lại của Phá Không Kiểm toàn bộ đều đưa vào trong thân thể Nguyễn Văn, sau đó Song dực Đẩu khí sau lưng khẽ chớp động mấy cái, thân thể phiêu nhiên tránh ra xa.

- Thật là lợi hại!

Nguyễn Văn đứng trên mặt đất, mở miệng nói một câu như vậy.

Nghe thấy Nguyễn Văn nói, ngoại trừ Lý Dật ngoài miệng lộ vẻ khinh thường ra, những người khác đều không hiểu vì sao hắn lại còn có thể đứng được như thế.

Nguyễn Văn khiến người khác có điểm cảm giác khó hiểu, thật là lợi hại, cái gì lợi hại? Nguyễn Văn tại sao phải nói thật là lợi hại?

Đây chính là câu nói lưu lại cuối cùng trên thế giới của vị Hội trưởng Thần Long Hội, một Đẩu Vương cường giả đỉnh phong, ngay sau khi những lời này chấm dứt, thân thể Nguyễn Văn đột nhiên bành trướng lên mãnh liệt.

Cả khuôn mặt đỏ bừng, thân thể có thể trông thấy từng sợi gân xanh không ngừng tăng vọt. Năng lượng của Phá Không Kiểm mà Lý Dật đưa vào trong thân thể Nguyễn Văn, rất nhanh đã phát tác.

Năng lượng khổng lồ này căn bản không phải cơ thể của Nguyễn Văn hiện tại có thể hấp thu được, trực tiếp đem thân thể của Nguyễn Văn nứt căng ra.

Bùm một tiếng, Nguyễn Văn không có bất kỳ âm thanh thống khổ hay tiếng quát tháo nào, cả người giống như một khối thuốc nổ, nổ bùm một cái, huyết nhục tung bay tứ phía.

Hai tay vung lên, trên người Lý Dật xuất hiện một vách ngăn huyết hồng sắc, những huyết nhục bay đến đều bị vách ngăn huyết hồng sắc kia đốt thành tro bụi.

Rất nhanh, hiện trường yên tĩnh trở lại, trước đó chính là một trường tử vong khủng bố, hiện tại đã là một mảnh tĩnh lặng.

Vừa rồi một màn Lý Dật ra tay giết chết Nguyễn Văn, thật sự là quá mức rung động nhân tâm!

Loại thủ đoạn sát nhân bá đạo này đã đạt tới cực điểm, một cường giả Đẩu Vương đỉnh phong, vậy mà không có chút sức phản kháng, cứ vậy mà chết đi!

Một chiêu, chỉ cần một chiêu, Lý Dật đã đem Hội trưởng Thần Long Hội, một cường giả Đẩu Vương đỉnh phong đánh chết. Giết chết cường giả Đẩu Vương đỉnh phong thậm chí không còn đầy đủ thân thể, chỉ còn là một mảnh huyết nhục mà thôi!

Quá kinh khủng, cảnh tượng như vậy tại trong mắt hội viên Thần Long Hội xem ra, quả thực chính là tình cảnh của Tu La Địa Ngục. Một người trong lòng mình chính là tồn tại vô địch, Hội trưởng Thần Long Hội đại nhân, cứ như vậy nổ thành một mảnh huyết nhục, chết không thể chết thêm lần nữa.

465. Q.5 - Chương 65: Quy Thuận

Trong Tổng bộ Thần Long Hội, Lý Dật đi lại như là đi tại nhà của mình, những cường giả Thần Long Hội ở trong mắt của Lý Dật, đều giống như là bùn đất vậy.

Nhìn thấy Lý Dật đi tới gần, tất cả hội viên Thần Long Hội đều dạt ra hai bên mở ra một con đường. Lý Dật, ở trong mắt bọn họ, chính là người không thể chiến thắng, là Tu La Ma Quỷ.

Trong lòng của bọn họ ngoại trừ sự rung động, còn lại cũng chính là sợ hãi!

Đối mặt với Lý Dật, những người này hoàn toàn không có nửa điểm dám chống cự. Một chiêu đánh chết Hội trưởng Thần Long Hội, là người hoàn toàn không thể chiến đấu. Huống chi, còn có lời đồn đãi, lúc trước Bang chủ Thiên Ứng Bang và bốn vị Đẩu Vương cường giả vây công, Lý Dật cũng chỉ cần một chiêu

đã đánh chết Bang chủ Thiên Ưng Bang. Thực lực của Bang chủ Thiên Ưng Bang đó cùng với Hội trưởng Thần Long Hội vốn là ngang nhau...

Xuyên qua đại môn của Tổng bộ Thần Long Hội, Lý Dật đi tới trước mặt Lý Kỳ.

- Người có khỏe không?

Lý Dật nhẹ nhàng hỏi, tuy rằng chỉ là nhẹ nhàng hỏi, nhưng mà lúc này lặng ngắt như tờ, bốn chữ này rõ ràng truyền vào tất cả lỗ tai mọi người.

- Thiếu chủ nhân, ta không có việc gì!

Lý Kỳ rất là kiên cường nói.

Lý Kỳ cũng là người tu luyện đấu khí Thổ hệ, đại địa sinh vạn vật, đấu khí Thổ hệ cũng có khả năng trị liệu. Lý Kỳ tuy rằng thương thể không nhẹ, dù sao hắn cũng là Đấu Vương cường giả, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, thương thể rất nhanh có thể khỏi hẳn.

Bất quá, Lý Kỳ hiện tại bị thương, tại trong mắt Lý Dật xem ra, coi như là vì Lý Minh mà nhận lấy tai nạn lao động này.

Duỗi tay phải ra, chậm rãi chống đỡ phía sau lưng Lý Kỳ, Lý Dật điều động Thiên Khôn Địa Càn Châu tiến hành chữa thương. Một cỗ khí tức thanh lương theo cánh tay Lý Dật, chuyển vận nhanh vào trong thân thể Lý Kỳ.

Rất nhanh, Lý Kỳ cảm thấy trên cánh tay Lý Dật truyền đến từng trận từng trận khí tức thanh lương, những khí tức kia sau khi tiến vào trong cơ thể của hắn, theo kinh mạch không ngừng chữa trị thương thể của Lý Kỳ.

- Oa!

Lý Kỳ há miệng lại phun ra một ngụm máu tươi. Ngụm máu này vừa phun ra, trên gương mặt tái nhợt của Lý Kỳ bắt đầu khôi phục huyết sắc.

Tiếp tục đem năng lượng truyền tống đến thân thể của Lý Kỳ, năng lượng rất nhanh ở trong thân thể Lý Kỳ vòng vo vài vòng, Lý Dật cảm giác được Lý Kỳ hô hấp cũng vững vàng hơn rất nhiều, qua một thời gian, Lý Dật mới đem cánh tay của mình dời đi.

- Đa tạ Thiếu chủ!

Lý Kỳ cảm kích nói.

- Người vì ta mà bị thương, sau khi trở về, người đi lĩnh một ngàn kim tệ, làm phí tổn chữa thương!

Lý Dật nặng nề nói, nhìn Lý Kỳ, ánh mắt Lý Dật lộ ra thần sắc kỳ quái.

Vừa rồi vì một kích giết chết Nguyễn Văn, Lý Dật bay trên trời, không ngừng điều chỉnh vị trí, vì rơi xuống đúng vào chỗ của Nguyễn Văn, cho nên cũng tốn không ít thời gian cùng với tinh lực của Lý Dật.

Vừa rồi một kích giết chết Nguyễn Văn, Lý Dật đã phá vỡ Đấu kỹ Hải Khiếu Sơn Băng, đại bộ phận nhờ mượn lực từ trên không trung rơi xuống. Khi rơi xuống, dần dần gia tăng lực lượng cùng tốc độ, đều đã đạt đến một loại tình trạng khó có thể tưởng tượng được.

Sau khi phá vỡ Đấu kỹ Hải Khiếu Sơn Băng, năng lượng của Phá Không Kiếm cơ bản không có tiêu hao bao nhiêu.

Nguyễn Văn mặc dù là Đấu Vương đỉnh phong, nhưng mà bất quá cũng chỉ là một Đấu Vương mà thôi, Lý Dật có Phá Không Kiếm, vốn do bốn loại năng lượng dung hợp hình thành, đã có thể so sánh với một ít Đấu kỹ Bạch Hổ Hạ cấp rồi.

Đánh từ trên xuống dưới một kích, Lý Dật sử dụng lực lượng tương đương với tu vi Đấu Hoàng cường giả, lại sử dụng ra Đấu kỹ Bạch Hổ, trực tiếp đánh vào người Đấu Vương cường giả.

Một kích như vậy đánh vào người Nguyễn Văn, thì hắn làm sao còn sống được nữa? Kế hoạch của Lý Dật như vậy là vô cùng hoàn hảo. Thế nhưng ở trên bầu trời điều chỉnh vị trí rất khó khăn, tổn hao không ít

thời gian. Trong đoạn thời gian này thiếu chút nữa làm cho Lý Kỳ bị chết trong tay Nguyễn Văn. Lý Kỳ đối những điều này tự nhiên là không biết, nhưng trong nội tâm còn tưởng rằng Lý Dật cố ý khảo nghiệm hắn.

Bởi vậy, Lý Dật nhìn Lý Kỳ, ánh mắt có chút kỳ quái, chính có cảm giác áy náy.

- Những ai bị thương, sau khi trở về đều có chi phí chữa thương!

Thanh âm của Lý Dật đột nhiên vang lên. Khi Lý Dật nói những lời này, các thành viên của Lý Minh khí thế càng thêm tăng vọt.

- Đa tạ Thiếu chủ, làm việc cho Thiếu chủ, là vinh quang của chúng tôi!

Nghe thấy lại có tiền phát, các cường giả Lý Minh khí thế càng gia tăng tới cực điểm.

Lý Kỳ có thể được lĩnh tới một ngàn kim tệ, mọi người nghĩ đến chính mình có thể được lĩnh kim tệ, cũng không thể quá ít a?

Nhìn thấy các thành viên Lý Minh khí thế tăng vọt, những hội viên Thần Long Hội lộ ra thần sắc hâm mộ.

Lần này đánh nhau với Lý Minh, so sánh với người của Lý Minh, Thần Long Hội xem như nghĩa vụ xuất công, chống đỡ cho bản hội, cho dù bị thương, sau khi trở về trong hội cũng chỉ đơn giản băng bó một chút, tại trong hội nghỉ ngơi vài ngày, làm gì có cái gì gọi là phí chữa thương chứ?

Nhìn người bên này khí thế tăng vọt, lại cảm thụ được Thần Long Hội kia mất hết khí thế, Lý Dật trong lòng thầm cười. Xem ra, chỉ có một chút tiền nhỏ, lại có thể có tác dụng cực lớn như thế a.

Đã có thói quen tại Đấu giá trường hô trăm vạn, ngàn vạn kim tệ, Lý Dật, dùng một trăm, dùng một nghìn mà tính toán số lượng kim tệ, thật là có điểm vô cùng lạ lẫm.

Nhìn thấy số tiền ít, nhưng hiệu quả đều không tệ cho lắm, sắc mặt Lý Dật đột nhiên biến đổi.

- Thần Long Hội nghe đây, hoặc là quy thuận ta, như vậy các người từ nay về sau đều là thành viên Lý Minh, đãi ngộ mà các người có được, tự nhiên cùng với bọn họ đều như nhau. Nếu như các người lựa chọn tiếp tục phản kháng... Như vậy, kết cục của Hội trưởng Nguyễn Văn các người chính là tấm gương!

Lý Dật vừa rắn vừa đe nói. Lý Dật nói ra những lời này chọn thời điểm là có chủ ý.

Trước tiên một chiêu giết chết Hội trưởng Thần Long Hội, tại trong mắt hội viên Thần Long Hội hình thành hình tượng không thể chiến thắng, cường hãn tới cực điểm, hình thành một đại uy hiếp.

Sau đó lại biểu hiện ra đãi ngộ ưu việt của các thành viên Lý Minh. Những hành vi biểu hiện như vậy khiến mọi người vừa sợ hãi Lý Dật, nhưng trong lòng lại có ý nghĩ làm thủ hạ cho Lý Dật, cũng phi thường không tệ.

Lý Dật tự tay chữa thương Lý Kỳ, lại phát ra đại lượng phí chữa thương, như vậy, thủ đoạn lôi đình và thủ đoạn thu phục nhân tâm sử dụng cùng một chỗ, làm cho các hội viên Thần Long Hội kia đối với Lý Dật sinh ra một loại cảm giác phi thường kỳ quái.

Loại cảm giác này là nhận thấy được con người Lý Dật chính là trời sinh làm người lãnh đạo. Đi theo Lý Dật, bọn họ chắc chắn sẽ không đã bị ủy khuất gì!

Cường thế, rồi đưa ra những đãi ngộ tốt cho cấp dưới, đều là những ưu điểm của người lãnh đạo, trên người Lý Dật đều hội tụ đầy đủ.

Trong lúc đó, không ít hội viên Thần Long Hội đối mặt với Lý Dật, trong nội tâm sinh ra một loại cảm giác trung thành. Chỉ có đi theo lãnh đạo như vậy mới là một con đường tốt nhất!

Hướng chi, Lý Dật có một câu nhắc nhở bọn họ, nếu như tiếp tục đối nghịch. Như vậy, chính là muốn đối mặt với đả kích của Lý Dật.

Hội viên Thần Long Hội, có ai có thể mạnh hơn Nguyễn Văn sao? Đáp án đương nhiên là không có?

Nguyễn Văn bị một kích giết chết, bọn họ đối mặt với Lý Dật, có bao nhiêu lực chống cự đây?

Nghe những lời Lý Dật nói, không ít hội viên Thần Long Hội trầm ngâm suy nghĩ.

- Quyết định nhanh một chút đi, bọn thiếu gia không có bao nhiêu thời gian!

Lý Dật lạnh lùng nói.

Vừa lúc đó, đầu đường bên kia truyền đến một tiếng hét to:

- Lẽ mà làm cái gì? Đi theo chủ nhân chúng ta, các người tuyệt đối không cảm thấy hối hận, so với đi theo Hội trưởng trước kia còn tốt hơn rất nhiều.

Chỉ thấy đầu đường bên kia, Tạ Vũ mang theo gần ba mươi mấy Đẩu Sư cường giả xuất hiện.

Đám người Tạ Vũ nhân số không nhiều, tu vi cũng không cao lắm, nhưng mà đám người Tạ Vũ trước giờ thuộc dạng giết người không chớp mắt, trên người đều có một loại sát khí ngang nhiên lấn liệt. Cổ sát khí này, đám người Thần Long Hội tự nhiên không thể sánh được.

Chỉ có chừng ba mươi người, nhưng là chân chính đánh giá, thì gần ba mươi người này chống lại chừng trăm Đẩu Sư cường giả của Thần Long Hội, chắc chắn không có bại.

Huống chi, đi trước đám người Tạ Vũ, còn có một vị mỹ nữ tóc vàng mắt xanh.

Càng thêm rung động nhân tâm chính là, vị tóc mỹ nữ vàng mắt xanh này trực tiếp đấu khí hóa giáp! Rõ ràng chính là một Đẩu Vương cường giả!

Mỹ nữ xinh đẹp này tự nhiên chính là Toa Toa!

Toa Toa cùng với Lý Dật đã tính toán sẵn từ trước, nàng liền trực tiếp xuyên qua hội viên Thần Long Hội. Toa Toa đi đến đâu, từng luồng từng luồng hương khí tiến vào trong lỗ mũi hội viên Thần Long hội, khiến cho sát khí tràn ngập hiện trường bị hòa tan đi không ít.

Toa Toa đi xuyên qua hội viên Thần Long Hội, những điều này đều là do Lý Dật đích thân an bài từ trước.

Căn cứ phán đoán của Lý Dật, nếu như những hội viên Thần Long Hội có ý tứ quy thuận, thì cũng sẽ không động thủ đối với Toa Toa, trái lại, nếu như những người này động thủ đối với Toa Toa, liền chứng minh còn kém một mối lửa thu hút.

Bất quá, coi như là những người này đối với Toa Toa mà động thủ, thân là Đẩu Vương cường giả, trên người lại bận Hộ Sơn Giáp, Toa Toa cũng không có khả năng xảy ra chuyện gì. Đương nhiên, còn có một điểm mà Lý Dật không có nói với Toa Toa.

Nam nhân đối mặt với mỹ nữ, lúc nào cũng có chút lòng thương tiếc. Một gã nam nhân bình thường nhìn mỹ nữ Toa Toa như vậy mà có thể ra tay động thủ, thật sự là phải có một phần dũng khí. Cái gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đều là có ý tứ như vậy.

Những người này đã không có ý động thủ đối với Toa Toa, trong lúc Toa Toa đi xuyên qua đám hội viên Thần Long Hội, ý phòng bị trong lòng những người kia đối với Lý Dật cũng giảm đi rất nhiều, đều có ý muốn quy thuận Lý Dật.

Toa Toa xuyên qua đám người bên dưới, chân thành đi tới trước mặt Lý Dật, cả thân thể có chút nghiêng nhẹ, nháy mắt tựa luôn vào trong lòng ngực của Lý Dật, Toa Toa nói ra một câu làm cho ở đây không ít người cảm thấy muốn phún huyết:

Chỉ nghe thấy Toa Toa nũng nịu nói.

- Thiếu gia, nhanh xong một chút đi a, Toa Toa đang chờ thiếu gia trở về cùng Toa Toa!

Toa Toa nói mập mờ như vậy, khiến cho không ít người cảm thấy mơ màng. Ngay sau đó, rất nhiều tiếng nuốt nước bọt không ngừng vang lên. Cảm thụ được hết thảy chung quanh, trong lòng Lý Dật có cảm giác buồn cười. Mới vừa rồi còn sát khí phóng lên, trong nháy mắt, mình và Toa Toa nũng nịu âm yếm liền trở nên ngây ngốc đến như vậy.

Ngoại trừ đem sát khí nơi này hòa tan đi không ít, hình tượng của Lý Dật một lần nữa tại trong lòng những người này càng thêm củng cố. Có thể nắm bắt được trái tim của Toa Toa đẹp như vậy, rõ ràng Lý Dật có

được mị lực. Bằng không, một đại mỹ nữ tuổi còn trẻ, xinh đẹp, thực lực lại cấp bậc Đấu Vương cường giả, làm sao có thể mê mẩn Lý Dật như vậy chứ?

Có một phần nhân cách mị lực ở bên trong như vậy, hội viên Thần Long Hội càng thêm bội phục Lý Dật.

Bộ dáng có vẻ không kiên nhẫn, ánh mắt Lý Dật liếc trên người bốn Đấu Vương cường giả của Thần Long Hội.

- Các người, quy thuận, hoặc là lựa chọn tử vong. Lập tức cho ta đáp án!

Ở trong mắt bốn Đấu Vương cường giả, những lời nói của Lý Dật cường bạo vô cùng.

Bốn Đấu Vương cường giả hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần bọn họ không đáp ứng, người chết kế tiếp đúng là chính mình! Nguyễn Văn chết, khiến cho bọn họ hoàn toàn tin vào lời đồn đãi, Lý Dật bị bốn Đấu Vương cường giả vây công, chỉ dùng một chiêu liền kích chết Bang chủ của Thiên Ứng Bang. Như vậy, bọn họ cũng là bốn người, nhưng tu vi đều thấp hơn Bang chủ Thiên Ứng Bang, Lý Dật nếu như động thủ, xem ra kết quả cũng giống như Bang chủ Thiên Ứng Bang, đều là chết mà thôi.

Bốn Đấu Vương cường giả cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, qua nhiều năm hợp tác ăn ý làm cho bọn họ đã biết được lựa chọn của đối phương. Lý Dật không thể chiến thắng, như vậy bọn họ cũng chỉ còn có một con đường sống mà thôi.

- Chúng ta nguyện ý quy thuận Thiếu chủ!

Bốn Đấu Vương cường giả đồng thời quỳ xuống nói.

Những an bài kín kẽ vừa rồi của Lý Dật, đã triệt để phá hủy tâm lý phản kháng của những người có mặt ở đây.

Bốn Đấu Vương cường giả quy thuận, còn không đợi Lý Dật mở miệng nói chuyện, bên trong đám hội viên Thần Long Hội truyền đến một thanh âm.

Cái thanh âm này chỉ có một chữ, chính là chữ 'Tốt'! Lời nói không nhiều lắm, một chữ một câu trong lời nói này, nhưng tràn đầy cảm giác vui sướng.

Nghe thanh âm này truyền tới, Lý Dật phá lên cười!

Cái này mặc dù có chút đường đột, nhưng mà đại biểu cho nội tâm chân thật, hội viên Thần Long Hội đã thật sự quy thuận Lý Dật.

466. Q.5 - Chương 66: Cuồng Hoan

- Tốt, Từ nay về sau, các người cũng đều là một thành viên Lý Minh. Các người cũng như tất cả bọn họ đều gọi ta là Thiếu chủ. Ngày hôm nay thiếu chủ rất cao hứng, hôm nay tất cả mọi người ở đây, đều lĩnh mười kim tệ, buổi tối muốn làm gì thì làm, ha ha ha.

Lý Dật lớn tiếng nở nụ cười.

- Thật tốt quá!

- Thiếu chủ, ta sùng bái người a!

- Đi theo Thiếu chủ, so với đi theo Nguyễn Hội trưởng tốt hơn rất nhiều.

- Hử, không được nhắc lại Nguyễn Hội trưởng!

Lý Dật tuyên bố làm cho đám hội viên Thần Long Hội loạn thành một đoàn.

Hành động thu phục Thần Long Hội, cứ như vậy đã xong, tối hôm đó, thanh lâu Đế Đô các nơi đột nhiên phát hiện khách nhân của mình so với bình thường nhiều hơn rất nhiều.

Tất cả thành viên Lý Minh nhận tiền, muốn vui thoải mái một phen, không hện mà cùng đi tới thanh lâu, những người này kết thành từng đoàn mà tìm đến. Những người này lúc chiều giương cung bạt kiếm chém giết muốn lấy đi tánh mạng của nhau, nhưng bây giờ lại đi chơi cùng nhau, đã mang lại một loại hương vị khác lạ.

Trước kia xem là cừu nhân, hội viên Thần Long Hội cùng bang chúng Thiên Ưng Bang, lần này tại trong thanh lâu gặp mặt, vậy mà đều nhiệt tình chào hỏi, thậm chí còn nhường nhịn lẫn nhau nữa.

Điều này làm ột ít người biết rõ hai cái bang hội này đều có cảm giác ngây mờn ngạc nhiên. Hai cái bang hội này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

oOo

- Toa Toa, vừa rồi ngươi biểu diễn, thật đúng là không tệ đó!

Trở lại chỗ ở, Lý Dật cùng Toa Toa đi vào trong sân, Lý Dật vừa cười vừa nói.

Nghe thấy Lý Dật nói, Toa Toa vốn muốn đi vào phòng nghỉ ngơi, thân thể đột nhiên sững sờ lại.

- Thiếu gia, Toa Toa vừa rồi đều là thật tâm!

Không biết vì cái gì, Toa Toa trong miệng đột nhiên lại nói ra một câu nói như vậy.

Nghe Toa Toa nói, Lý Dật cũng thoáng ngây người, cái này gọi là cái gì? Như ở kiếp trước, đây là Toa Toa chủ động hướng chính mình thổ lộ tình cảm a!

- Tiểu tử, mau bắt lấy cơ hội!

Không đợi Lý Dật kịp phản ứng, thanh âm Hồng Thiên Thánh Giả lập tức rơi vào trong đầu Lý Dật.

- Ngươi, lão gia hỏa mắt nết này, chuyện của ta tự mình ta biết làm!

Hồng Thiên Thánh Giả nói như vậy, không khí vốn rất là không tệ, đột nhiên thoáng cái liền trở thành nhạt nhẽo đi không ít.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác của Lý Dật, bản thân Toa Toa hoàn toàn không biết bên người Lý Dật còn có sự tồn tại của Hồng Thiên Thánh Giả, càng không nghe được hai người bọn họ đối thoại với nhau.

- Nếu là như vậy, Toa Toa, khuya hôm nay đến phòng ta đi!

Lý Dật sau lúc sững sờ, sau đó lập tức nói.

- Thiếu gia ý nói...

Nghe thấy Lý Dật nói, Toa Toa quay đầu lại, hướng về phía Lý Dật, ánh mắt khê đưng đưa, sau đó khuôn mặt có chút đỏ, chậm rãi hướng phía gian phòng của mình mà đi tới.

- Mẹ kiếp, vừa rồi ánh mắt kia, thật sự là mê người a!

Nhìn thấy Toa Toa đưa ánh mắt câu dẫn, hạ thân lập tức nổi lên biến hóa, Lý Dật trong lòng hung hăng mắng một câu, cũng hướng phía gian phòng của mình mà đi.

Gần mười bảy tuổi tại bên trong Đế quốc Thiên Phong, Lý Dật là thiếu gia Đại gia tộc, thu nhận một thị nữ hầu hạ, là chuyện hoàn toàn bình thường. Sau khi thu phục Thần Long Hội hẳn rất hưng phấn, còn có Toa Toa tiếp cận thổ lộ chân tình, Lý Dật lúc này quyết định thu nhận Toa Toa.

Bất quá từ sau khi tại Thanh Phong Sơn trở về, Lý Dật cùng Toa Toa mấy ngày nay vẫn chỉ một mực đứng ở trong sân mà trò chuyện. Mỹ nữ đã bày tỏ thái độ như vậy, Lý Dật cũng là có điểm kềm nén không được. Huống chi, Toa Toa đã sớm có lòng chuẩn bị hầu hạ cho hắn.

Trở lại trong phòng của mình không bao lâu, ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

Lúc này gõ cửa, ngoại trừ Toa Toa còn có ai?

Lý Dật đi ra phía trước, nhẹ nhàng kéo cửa phòng, lập tức, một hồi làn gió thơm đánh úp lại, Toa Toa thân thể trực tiếp ngã vào trong ngực Lý Dật.

Hung hăng hôn hít một hơi, Toa Toa vừa mới tắm xong, người cực kỳ thơm tho, Lý Dật ôm Toa Toa bế lên giường.

- Thiếu gia, Toa Toa là lần đầu, thiếu gia nhẹ nhàng ôn nhu một chút a!

Toa Toa thấp giọng nói.

Toa Toa nói chưa dứt lời, vừa nói như vậy, Lý Dật phía dưới một hồi kích động, ngẩng cao đầu lên.

oOo

- Thì Lương, giúp ta chuẩn bị một chút, tối hôm nay ta muốn đi đến chỗ Đại Điện hạ dự tiệc.

Buổi sáng sau khi thức dậy, Lý Dật tìm Thì Lương.

Lần trước Tiêu Thống Tổng quản đưa thiệp mời, Lý Dật tự nhiên là nhớ rõ, hôm nay Đại Điện hạ thiết yến, chỉ là không biết, buổi tiệc này Đại Điện hạ có mời những nhân vật nào.

- Vâng ạ, ta phải đi chuẩn bị cho thiếu gia!

Nghe thấy Lý Dật nói vậy, Thì Lương lập tức trả lời.

- Giúp ta chuẩn bị một phần lễ vật, không cần quá quý trọng, nhưng mà nhất định phải có chút đặc sắc.

Lý Dật phân phó.

- Thiếu gia yên tâm, Thì Lương ngay lập tức đi làm!

Thì Lương đáp ứng, rất nhanh đi chuẩn bị lễ vật.

Một lúc sau Thì Lương đi ra ngoài, Toa Toa cũng đi vào. Nhìn bộ dáng Toa Toa đi lại có chút cứng ngắc, trong lòng Lý Dật thầm mỉm cười.

Đêm qua, xem ra mình hơi quá mức, bắt quá, nữ nhân như thế này, Lý Dật khó có thể bỏ qua được.

- Toa Toa, hay là người trở về nghỉ ngơi đi!

Nhìn Toa Toa đi đứng không được tự nhiên, Lý Dật nhẹ nhàng nói.

- Không được, vạn nhất thiếu gia có chuyện gì, Toa Toa không yên tâm!

- Ha ha, thật sự là lo xa rồi, thiếu gia ta có thể xảy ra chuyện gì đây? Hơn nữa, những chuyện thiếu gia không giải quyết được, Toa Toa có thể giải quyết nổi sao?

Nghe Toa Toa nói, Lý Dật nở nụ cười.

- Bắt quá, Toa Toa, tâm tư của người thiếu gia biết rõ, người nghỉ ngơi cho tốt, chính là giúp thiếu gia lớn nhất rồi.

- Nếu là như vậy, ta đi nghỉ ngơi!

Nhìn thấy Lý Dật nói rất là có đạo lý, Toa Toa mím môi, lại quay về phòng nghỉ ngơi.

Nhìn Toa Toa khêu gợi như vậy, khéo miệng Lý Dật lại lộ ra nụ cười.

Rất nhanh, Thì Lương cũng đã trở lại, trong tay cầm một cái chai tinh xảo, thần thần bí bí đi đến trước mặt Lý Dật.

- Thiếu gia, lễ vật đã chuẩn bị xong!

Thì Lương cầm trong tay cái chai nói.

- Trong đó là vật gì?

Lý Dật thấy cái chai trong tay Thì Lương muốn mở ra xem nó là cái gì.

- Thiếu gia không được mở ra!

Nhìn thấy Lý Dật muốn mở nắp bình, Thì Lương vội vàng ngăn lại.

- A, trong bình này rốt cuộc là vật gì?

Nhìn thấy Thì Lương kinh hoàng như vậy, Lý Dật rất là tò mò.

- Thiếu gia có chỗ không biết, đây là Thôi Tình Hương.

Thì Lương nhanh chóng nói ra.

- Thôi Tình Hương? Có tác dụng gì?

- Thiếu gia, Thôi Tình Hương là một loại thuốc nước kích dục, nam nhân ngửi qua lập tức sẽ cứng rắn như sắt, năng lực bền bỉ, hiệu quả tối thiểu hơn nửa giờ đồng hồ.

Thì Lương cười hắc hắc nói.

Nghe thấy Thì Lương chuẩn bị lễ vật đặc sắc như vậy, Lý Dật ngược lại có chút ngẩn ngơ.

- Người thử qua chưa?

Lý Dật tò mò hỏi.

- Thiếu gia nói gì chứ, một lọ nhỏ nhỏ như vậy, muốn mua cũng là trên năm nghìn kim tệ rồi, thứ đắt như vậy, làm sao ta có thể mua dùng được chứ?

Thì Lương ngượng ngùng nói.

- Hơn nữa, Thì Lương cho đến nay vẫn còn độc thân, cho dù có năng lực mua về, cũng không có chỗ để dùng mà!

Nhẹ nhàng gạt đầu, xem ra cái gã Thì Lương này vẫn còn là một thiếu nam thuần khiết a.

- Vậy được rồi, vậy ta liền mang theo cái này.

Lý Dật vừa cười vừa nói. Đại Điện hạ tuổi trẻ khỏe mạnh, bên người các phi tần lại không ít, loại dược vật như vậy, đúng là thứ Đại Điện hạ rất cần.

Quả nhiên cũng không mất nhiều tiền, nhưng lại có chút đặc sắc.

- A, đúng rồi, Thì Lương, việc người buôn muối, tình hình bây giờ thế nào?

Lý Dật nhớ tới một việc, liền hỏi luôn.

Nghe Lý Dật hỏi, Thì Lương mỉm cười nói:

- Thiếu gia đưa cho ta kim tệ, ta đã đem chín thành muối tại Đế Đô toàn thu mua hết, trải qua các huynh đệ của ta tích cực tuyên truyền, hiện tại giá muối đã cao hơn lúc chúng ta thu mua gấp năm lần rồi. Đợi đến ngày mai, ta sẽ bắt đầu chậm rãi bán ra từng chút một, đợi đến khi ta đem toàn bộ số muối kia bán hết, ta nghĩ ít nhất sẽ có lợi nhuận đến gấp mười lần a!

Suy nghĩ một chút, Thì Lương nói.

- Thật sự là lợi hại a, lãi được mười phần?

Nghe thấy Thì Lương nói, Lý Dật rất là kinh ngạc.

Ngắn ngủn vài ngày thời gian, giá muối lại bị Thì Lương làm cho tăng giá lên gấp năm lần, không thể không nói, Thì Lương xác thực là một kỳ tài buôn bán.

- Lần trước quét sạch Thanh Phong Sơn, những chiến lợi phẩm kia đều xử lý xong chưa?

Lý Dật lại hỏi.

- Thưa thiếu gia, chiến lợi phẩm Thanh Phong Sơn, có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật quý giá, những vật phẩm này trực tiếp bán đi cũng không phải là lựa chọn tốt nhất. Ta đã sai người đem những vật kia đưa vào Đấu giá trường, những vật kia trải qua đấu giá, có thể có nhiều người mua không ít tiền.

Thì Lương giải thích.

- Những gì có thể trực tiếp bán đi, ta đã đều bán đi, đây là Tinh tạp sáu trăm vạn kim tệ, do bán đi những vật kia có được!

Thì Lương sau khi nói xong, lập tức từ trên người của mình móc ra một cái Tinh tạp.

- Được rồi, chính người lưu lại một trăm vạn coi như vốn lưu động, còn lại cho vào Tinh tạp của ta.

Lý Dật lấy ra Tinh tạp, đưa cho Thì Lương.

- Ta không cần tiền gấp, còn lại những vật kia, người chậm rãi xử lý thì tốt rồi.

Lý Dật nói với Thì Lương.

- Thiếu gia xin yên tâm, Thì Lương đã đem những vật giá trị đi Đấu giá trường rồi!

Thì Lương nghiêm túc nói.

- Đúng rồi, Thì Lương, chúng ta không thể luôn làm theo kiểu đầu cơ như vậy. Có cơ hội người mua một ít cửa hàng, những cửa hàng mặc dù kiếm tiền tuy rằng ít hơn, nhưng mà rất ổn định.

Lý Dật đứng lên, cuối cùng nói với Thì Lương. Lý Dật nói làm cho Thì Lương chợt nhớ ra.

- Thiếu gia nhắc nhở, Thì Lương nhất định sẽ nhớ kỹ!

Thì Lương lập tức đáp ứng.

Lý Dật nhẹ gật đầu, hướng phía bên ngoài bước đi.

Cửa hàng các loại gì đó, tương đương với các loại bất động sản, muốn bị giảm giá trị, thì rất khó khăn, trừ phi là Đế Đô gặp đại biến cố, bên trong rất nhiều người dời đi, hoặc là chiến tranh thiên tai, toàn bộ Đế Đô đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

oOo

Ngày hôm nay Lý Dật rất nhàn nhã, vòng vo thoảng cái Lý Dật nghĩ đến chuyện phải mở sòng bạc, nên hẳn đi về phía Thần Long Hội.

Tại bên trong đại sảnh của Thần Long Hội, Lý Dật chứng kiến khắp nơi đều bận rộn, xem ra, đêm Thần Long Hội đầu năm đổi thành Lý Minh, những hội viên Thần Long Hội cũng không phải không vui vẻ.

Nhìn ngấm một chút, Lý Dật biết rõ, thời điểm mình thu phục Tam bang Ngũ hội cũng không còn xa nữa. Chỉ cần mình có thể đem những thế lực nhị lưu này thống nhất lại, dù cho có đối mặt với Bắc Đẩu Tông đi nữa, Lý Dật cũng không cần quá mức lo lắng.

Ít nhất, chính mình có sức đánh một trận, có căn cơ tương đương với Bắc Đẩu Tông.

Tính cả luôn cả Toa Toa, Lý Dật tại Đế Đô có thể điều động Đấu Vương cường giả tổng cộng có chín vị. Chín vị Đấu Vương, dù cho đối mặt một Đấu Hoàng cường giả, cũng có thể ứng phó được.

Giống như lần trước xử lý tại Thiên Ưng Bang, Lý Dật đã xử lý không ít người không muốn ở lại của Thần Long Hội, hiện tại trong Thần Long Hội, còn lại đều là những nhân vật tinh anh, trung thành.

Truyền thụ lại trò chơi đánh bạc ấy gã thủ hạ cấp cao trong Thần Long Hội, Lý Dật thấy thời gian không sai biệt lắm, lập tức xuất phát, hướng chỗ ở Đại Điện hạ mà đi.

Chỗ ở Đại Điện hạ cách Hoàng cung không xa, gọi là Đông cung.

Thân là người thừa hưởng ngôi vị Hoàng đế trong tương lai, Đại Điện hạ ở trong Đế quốc Thiên Phong trong Hoàng thất có địa vị gần với Hoàng đế nhất, đối với loại Thái tử Đế quốc, nơi ở của hắn cũng có thể gọi là cung.

Xa xa nhìn đi qua, quy mô của Đông cung so với Hoàng cung thì nhỏ không ít, nhưng mà so với trang viên của các đại phú hào, hiển nhiên là to lớn hơn không ít.

Hoàng cung là biểu tượng của Đế quốc tự nhiên cũng là một quần thể kiến trúc to lớn hào khí bậc nhất của Đế quốc, Đông cung quả thật không thể nào so sánh được.

467. Q.5 - Chương 67: Chu Nhan Quả

- Các hạ là ai? Đến Đông cung có chuyện gì?

Một gã binh lính gác cổng lạnh lùng hỏi. Nhìn bộ dáng của binh lính đó, Lý Dật có cảm giác quái dị. Bản thân mình khí độ và trang phục, khí chất cũng không giống như người bình thường, mà hai tên lính này còn có biểu hiện lạnh như băng như vậy, nếu là người bình thường thật sự, chỉ sợ bọn họ trực tiếp không cho tiến lại gần cửa chính nữa a!

Lý Dật nhìn thoáng qua hai gã binh lính này, bọn họ đều là tu vi Lục Tinh Đấu Sư cường giả.

Hai người là Lục Tinh Đấu Sư, vậy mà bất quá cũng chỉ là lính giữ cửa của Đông cung, điều này cho thấy thế lực Hoàng thất Thiên Phong khổng lồ đến bậc nào!

Lý Dật đột nhiên có một ý niệm kỳ quái trong đầu, chẳng lẽ, người giữ cửa của Hoàng cung có phải là hai Đấu Vương cường giả hay không?

- Ta tới tham gia yến tiệc của Đại Điện hạ!

Lý Dật cười cười, lấy ra thiệp mời.

- Nguyên lai là Lý thiếu gia. Mời vào, mời vào...

Vừa nhìn thấy thiệp mời, thái độ của hai tên binh lính lập tức chuyển biến.

Những binh lính trông cửa sớm đã được thông báo, hôm nay tới tham gia yến tiệc do Đại Điện hạ tổ chức, đều là những người mà Đại Điện hạ cực kỳ coi trọng, cho nên các binh lính phải chú ý tiếp đãi.

Nhìn thấy Lý Dật, tuy rằng không biết Lý Dật có thân phận gì, nhưng mà là khách do Đại Điện hạ mời tới, những binh lính này nhất định phải cực kỳ cung kính. Loại đãi ngộ này Lý Dật xác thực là có chút không quen.

- Không biết hiện tại ta nên đi bên nào?

Vừa vào cửa chính của Đông cung, Lý Dật nhìn thấy những kiến trúc bên trong rất là đẹp đẽ, hoành tráng, khê mĩ cười hỏi.

- Tiểu Kiên, tới đây một chút!

Một gã binh lính khê vẫy tay một cái. Rất nhanh, một tiểu tử mặc y phục nội cung chạy tới.

- Vị này Lý thiếu gia, đến tham gia yến tiệc của Điện hạ, người mau dẫn đường cho ngài!

- Vâng, tiểu nhân biết rồi!

Nghe thấy tên bảo vệ cửa phân phó, Tiểu Kiên lập tức vừa cười vừa nói.

- Lý thiếu gia, thỉnh người đi theo tiểu nhân!

Tiểu Kiên rất ân cần nói.

Xem ra, thân phận hai gã binh lính trông cửa này cũng không thấp a, Tiểu Kiên cũng phải cung kính như vậy, thân phận hai người này sao có thể thấp được?

Tiểu Kiên đi trước dẫn đường, rất nhanh đã dẫn Lý Dật đi vào một chỗ trống lẹ. Trên cửa gian phòng có viết ba chữ to: Dục Thúy Các.

- Lý thiếu gia, Điện hạ hôm nay thiết yến chính là ở nơi này, Lý thiếu gia ngài vào đi thôi!

Tiểu Kiên dẫn Lý Dật vào chỗ này, quay sang nhường đường rồi nói.

- Tốt lắm, đã làm phiền người!

Lý Dật nói một câu, sau đó đi vào bên trong. Vừa đi vào bên trong, lại có một nhân viên nội cung khác đi tới, nhưng lần này lại một nữ tử.

- Ngài là Lý thiếu gia phải không?

Nhìn thấy Lý Dật vừa đi đến, nữ tử lập tức đi ra đón, vừa cười vừa nói.

Quan sát nữ tử này, làn da trắng nõn, tuy nhìn không phải quá mức xinh đẹp, nhưng nhìn rất bắt mắt, đặc biệt nụ cười trên môi, có cảm giác rất là ngọt ngào.

- Không sai!

Lý Dật nói xong, đột nhiên chợt nghĩ đến một vấn đề.

- Người làm sao lại biết được ta là Lý thiếu gia?

- Lý thiếu gia có chỗ không biết, chúng ta sớm sẽ biết, Điện hạ lần này mở yến hội, nói là có Lý thiếu gia là một công tử thiếu niên vô cùng văn nhã!

Nữ tử này lại mỉm cười ngọt ngào.

- Là như vậy a?

Lý Dật có cảm giác hơi chóng mặt hồ hồ, Đại Điện hạ, rốt cuộc là muốn làm cái gì trong yến hội này?

- Lý thiếu gia, xin mời!

Vị thị nữ lại ngọt ngào mỉm cười, nhẹ nhàng lắc lắc cái móng đi phía trước Lý Dật, dẫn đường Lý Dật đi vào một cái sân u tĩnh.

Xuyên qua đại viện, đi vào một chỗ trong cung điện. Lý Dật mới phát hiện, trong điện lúc này đã ngồi đầy khách nhân. Những người này thoạt nhìn đều có khí chất ưu nhã, nếu không có diện mạo bất phàm, thì cũng là uy vũ bất khuất. Vừa nhìn đã biết những người này cũng không phải là những người đơn giản.

- Lý thiếu gia, mời người sang bên này!

Vị thị nữ dẫn Lý Dật hướng phía trước mặt đi đến, một mực đi đến vị trí chủ khách ở phía trước, chỉ vào vị trí số một bên trái mà nói.

- Lý thiếu gia vị trí của ngài ở chỗ này, thỉnh ngài ngồi a, đợi một chút Điện hạ sẽ xuất hiện!

- Tốt lắm, cảm ơn người!

Lý Dật thản nhiên nói, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, Lý Dật lập tức phát hiện, mọi người trong phòng đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn mình.

Lập tức, Lý Dật cũng biết, vị trí này, khẳng định không phải người bình thường có thể ngồi. Chính mình ngồi trên vị trí này, chứng minh vị trí của mình ở trong thâm tâm Đại Điện hạ trong cũng trọng yếu phi thường.

Người ngồi ở chỗ này, Lý Dật đại khái nhìn ra, trên cơ bản đều mang theo tác phong quan liêu, những người này hơn phân nửa là các đại quan của Đế quốc Thiên Phong.

Nhìn thấy Lý Dật ngồi ở vị trí này, mọi người bắt đầu suy đoán thân phận của Lý Dật.

Lỗi tai Lý Dật rất nhạy cảm, những người kia nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Lý Dật đều nghe rõ.

Có một điều làm cho Lý Dật dở khóc dở cười là, những người phần lớn có cái nhìn giống nhau, đều đoán là Lý Dật có lẽ là Hoàng tử một quốc gia nào đó.

Cũng khó trách những người này. Bọn họ đều có thân phận không phải tầm thường. Hơn nữa Lý Dật tuổi còn khá trẻ, như vậy chắc chắn sẽ không có chức vị quan trọng trong triều đình. Các Hoàng tử của một số quốc gia ngược lại có tuổi tác vừa vặn với Lý Dật.

Vừa lúc đó, vị tổng quản đứng bên cạnh một nữ tử lớn tiếng kêu lên.

- Điện hạ giá lâm!

Thanh âm vừa dứt, có nhiều tiếng bước chân từ phía sau vang lên.

Nghiêng lỗ tai, Lý Dật có thể nghe thấy bước chân, gồm có ba người.

Rất nhanh, sự thật xác minh điều Lý Dật suy đoán, từ phía sau đi ra ba người.

Trong đó hai người Lý Dật quen biết, một người là Đại Điện hạ, còn có một người chính là Kiếm Hoàng Vương Minh Dương, theo sau là một nữ tử xinh đẹp được Đại Điện hạ nhẹ nhàng cầm tay, cùng hướng phía đại điện đi tới.

- Ha ha, làm cho các vị đợi lâu rồi, thật có lỗi!

Đi vào trong điện, Đại Điện hạ ha ha cười nói. Nhìn thấy Đại Điện hạ đi ra, mọi người đều đứng lên hành lễ:

- Đại Điện hạ!

Nhìn thấy mọi người đều đứng lên, Lý Dật cũng không thể ngồi, cũng đứng lên nghênh đón.

- Lý Dật huynh đệ mau mau ngồi xuống, mau mau ngồi xuống!

Nhìn thấy Lý Dật cũng đứng lên, Đại Điện hạ lập tức kêu to.

Nữ tử bên người Đại Điện hạ nghe thấy hai chữ ‘Lý Dật’, trong mắt lập tức phát ra dị sắc, hai con mắt chăm chăm vào Lý Dật gần mấy giây đồng hồ.

Đại Điện hạ ở bên cạnh nữ tử, đi nhanh đến bên người Lý Dật, một tay bắt lấy tay Lý Dật đi đến đi đến chỗ ngồi của chủ nhân.

- Các vị, vị này chính là Lý Dật huynh đệ của ta, năm nay mới vừa tiến vào Đấu Thần Điện, đã là Bạch Y Tế Ty, từ nay về sau tại Đế Đô, có sự tình gì nhờ các người hỗ trợ, mọi người nhất định phải hết sức!

Đại Điện hạ lôi kéo tay Lý Dật, lớn tiếng nói.

Nghe thấy Lý Dật là Bạch Y Tế Ty của Đấu Thần Điện, mọi người trong điện đều lộ ra thần sắc thấu hiểu. Thì ra là thế, Bạch Y Tế Ty, đã là Đấu Vương cường giả rồi. Nghe thấy Đại Điện hạ nói câu nói kế tiếp, tất cả mọi người đều mỉm cười. Nếu là Bạch Y Tế Ty của Đấu Thần Điện, chỉ sợ cuộc sống sau này mọi người phải cầu cạnh Lý Dật, chứ đâu đến phiên Lý Dật cầu cạnh bọn họ.

- Bằng hữu của Đại Điện hạ là bằng hữu của chúng ta, chúng ta tự nhiên dốc hết toàn lực đáp ứng!

Trong điện mọi người đều cao giọng đáp ứng.

- Tốt, tốt hôm nay ta tổ chức yến tiệc mời các người, cũng không phải có đại sự gì, chính là hôm nay là sinh nhật của Dung phi, ta mời các hảo hữu đến, mọi người cùng uống chút rượu, thưởng thức ca múa một phen.

Đại Điện hạ nói.

- Đến đây, yến hội bắt đầu, trước là ca múa trợ hứng!

Đại Điện hạ lớn tiếng tuyên bố. Sau khi Đại Điện hạ tuyên bố, một đội vũ nữ y phục quyền rũ xếp thành đội ngũ chỉnh tề chậm chậm đi ra. Đi theo sau lưng những vũ nữ, là một nữ tử ôm cầm, một nữ tử cầm tiêu.

Hai nữ tử bước ra sân khấu cùng ngồi xuống, hai người một người đánh đàn, một người thổi tiêu. Rất nhanh, trong điện vang lên tiếng nhạc du dương cầm tiêu hợp tấu.

Cùng hòa theo âm nhạc, đội vũ nữ nhẹ nhàng nhảy múa.

Hoặc nhún vai, hoặc uốn éo hông, hoặc là run run bạo lộ cái bụng trần, những vũ nữ này từng động tác, đều hàm ẩn một loại ý tứ khiêu khích, sau một hồi công phu, trong điện vang lên những tiếng hít thở ồ ồ...

Ở đây tuy rằng rất nhiều người là quan lớn của Đế quốc Thiên Phong, nhưng mà những người này đều không có tu vi đấu khí, gặp phải tình huống như vậy, rất nhanh kiềm nén không được tâm tình của mình.

Tất cả những con mắt trong điện đều nhìn ngắm, ngoại trừ một người ngồi ngay bên cạnh của Đại Điện hạ. Người này có dáng người khô ngô, ngồi bất động như núi, mắt nhìn không chớp. Quan sát một chút khí tức trên người này, Lý Dật phát hiện, người này có tu vi Đấu Vương đỉnh phong.

Thân là quan viên, mà có tu vi Đẩu Vương đỉnh phong, người này xem ra không phải là người đơn giản.

Có một người trong đại điện đột nhiên đứng lên, hai tay bưng lấy một cái hộp chậm rãi đi đến.

- Tư Mã đại nhân, có chuyện gì sao?

Nhìn thấy người này đi tới trước mặt mình, Đại Điện hạ mở miệng hỏi.

- Hôm nay là sinh nhật của Dung phi, hạ quan có chuẩn bị một phần lễ mọn, hy vọng Dung phi có thể ưa thích.

Tư Mã quan viên vừa cười vừa nói.

- Ha ha, Tư Mã đại nhân thật sự là đa tâm, là vật gì vậy, nhanh cho ta nhìn một cái!

Không đợi Đại Điện hạ nói, nữ tử có dung mạo xinh đẹp, toàn thân lộ ra điểm mị hoặc, Dung phi kia, lập tức muốn nhìn xem lễ vật là cái gì.

- Cũng không là cái gì, chỉ là một trái Chu Nhan Quả thôi!

Nhìn thấy bàn tay Dung phi cầm lên hộp, muốn mở ra cái hộp, Tư Mã đại nhân vừa cười vừa nói.

- Chu Nhan Quả! Ta thật sự rất ưa thích!

Dung phi rất là cao hứng nói.

- Điện hạ, thật sự là quá tốt, Chu Nhan Quả có tác dụng định nhan, ta ăn vào từ nay về sau đứng trước mặt Điện hạ, vĩnh viễn có bộ mặt trẻ đẹp rồi!

Nghe thấy Tư Mã đại nhân nói, Lý Dật cũng là ngây ngẩn cả người. Chu Nhan Quả, Lý Dật biết rất rõ, đó là một vị thuốc chính trong phương thuốc khôi phục thân thể mà Xà Tôn Giả đã lưu lại cho hắn.

Kỳ thật, hiệu quả định nhan của Chu Nhan Quả chỉ là một công hiệu nhỏ, là một phần mà thôi. Chu Nhan Quả còn có thể có tác dụng khởi tử hồi sinh, chỉ cần không phải bị chặt đứt đầu, chỉ cần còn lưu một hơi thở, dùng Chu Nhan Quả, đều có thể đem tánh mạng cứu trở về.

Chu Nhan Quả, chính là thiên địa thể gian kỳ trân, là một trong những linh dược chủ yếu trong phương thuốc điều chế khôi phục thân thể mà Xà Tôn Giả đã lưu lại. Đột nhiên nhìn thấy Chu Nhan Quả, tâm tình Lý Dật hưng phấn vô cùng.

Bất quá, xem thần sắc kích động của Dung phi, muốn lấy Chu Nhan Quả từ trong tay Dung phi, khẳng định không phải một chuyện dễ dàng.

- Tiền bối, có hay không một loại đan dược định nhan gì đó?

Lý Dật đem một cổ ý niệm nói chuyện với Hồng Thiên Thánh Giả.

- Có, nhưng phối dược cũng có chút phiền phức!

Nghe thấy Lý Dật hỏi, Hồng Thiên Thánh Giả vội vàng nói.

- Đương nhiên, so với Chu Nhan Quả, những vật kia phải tìm kiếm khó hơn rất nhiều, theo ta phỏng đoán, trong Đế Đô người mới có thể mua đủ được.

Nghe thấy Hồng Thiên Thánh Giả nói, tâm tình Lý Dật rất hồi hộp, cùng lắm thì hắn nói với Đại Điện hạ một tiếng, làm cho Dung phi đợi một chút, mình bào chế đan dược định nhan, trao đổi Chu Nhan Quả với Dung phi.

Rất nhanh, lại có một vị hướng về phía Dung phi tặng lễ vật, ở đây rất nhiều người đứng lên, đem lễ vật chuẩn bị tốt đưa tặng Dung phi.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Lý Dật có điểm đứng ngồi không yên, Thì Lương chuẩn bị lại lễ vật kích dục Thôi Tình Hương, hiện tại chỉ sợ là không thể đem ra tặng được. Nếu tặng lễ vật như vậy cho Dung phi ở đây, nhiều người trong lòng họ nghĩ như thế nào?

Huống chi, Dung phi cũng là một người kỳ quái, bất kể là đưa lên lễ vật gì, đều nhận lễ và lập tức đem lễ vật mở ra, đồng thời tán thưởng một phen.

468. Q.5 - Chương 68: Yên La Thú

Tuy rằng Lý Dật biết Dung phi bất kể là ai tặng lễ vật, đều biểu hiện thần sắc là rất ưa thích. Nhưng mà, cho dù Lý Dật đưa ra Thôi Tình Hương, Dung phi cũng sẽ thật cao hứng nói là rất ưa thích, nhưng nhiều người như vậy có mặt, Lý Dật mình cũng không thể tặng lễ vật đó được.

Đứng trước mặt mọi người mà tặng cho ái phi của Đại Điện hạ một lọ thuốc kích dục Thôi Tình Hương này, như vậy sẽ có chuyện gì xảy ra? Ở đây toàn những là đại quan của Đế quốc Thiên Phong, quan lại quyền quý, bọn họ sẽ suy nghĩ như thế nào? Còn có trong lòng Đại Điện hạ suy nghĩ như thế nào?

- Dung phi, đây là Yên La Thú, tuy rằng ma thú này chỉ là ma thú Nhất giai, nhưng mà Yên La Thú có nhiều chỗ tốt. Yên La Thú thỉnh thoảng xông ra một cổ khói tím, khói tím có tác dụng nâng cao tinh thần, hơn nữa hương khí của nó mê người, được xưng tụng là hương khí tốt nhất. Có Yên La Thú, trong phòng Dung phi từ nay về sau không cần đốt hương, dùng Yên La Thú thay thế thì được rồi.

Một vị đại thần đưa lên một con ma thú hiếm thấy.

- Oa! Điện hạ người xem, thật là Yên La Thú đây? Ta rất thích a!

Nhìn ma thú trước mắt, thân chưa dài đến mười tấc, trên người có lân giáp màu tím, Dung phi rất là hưng phấn kêu lên, một tay ôm lấy Yên La Thú vào trong ngực của nàng.

Nhìn thấy mình đưa lên lễ vật được Dung phi tán thưởng, người kia rất hài lòng trở lại chỗ ngồi của mình, tiếp tục uống rượu, xem ca múa.

Mọi người trong điện cơ bản là tặng xong lễ vật rồi, Lý Dật có điểm không nhìn được, hiện tại ngay cả Kiếm Hoàng cũng đã đưa lên lễ vật, chính mình còn ngồi ở chỗ này thờ ơ, không khỏi có điểm không khỏi bề mặt?

Những suy nghĩ của Lý Dật tự nhiên Hồng Thiên Thánh Giả cũng biết.

- Tiểu hữu, cái này cho người!

Lúc này Hồng Thiên Thánh Giả đột ngột lên tiếng, Lý Dật cảm thấy trong Dung giới của mình có thêm một kiện đồ vật.

Ý niệm đi vào xem xét, thì thấy một chiếc cài tóc xinh đẹp đang yên tĩnh nằm tại đó.

- Tiền bối, trâm cài tóc này có hiệu quả đặc thù gì?

Nhìn chiếc trâm cài tóc tinh xảo xinh đẹp, Lý Dật lập tức hỏi.

- Cái trâm cài tóc có công hiệu là làm ái tóc không ngừng biến ảo màu sắc!

Hồng Thiên Thánh Giả mở miệng nói.

- Không tệ, sẽ đưa cái trâm cài tóc này làm lễ vật vậy!

Hồng Thiên Thánh Giả đem cái nan đề này giải quyết trọn vẹn, Lý Dật cũng ngay lập tức cảm thấy thoải mái không ít.

- Ha ha, Lý Dật huynh đệ cũng có lễ vật đưa đến à?

Nhìn thấy Lý Dật, Đại Điện hạ có cảm giác ngoài ý muốn.

- Dung phi, đây là một cái trâm cài tóc, nó có thể không ngừng biến ảo màu sắc của mái tóc, tuy rằng không phải là vật trân quý gì, nhưng mà cũng có chút kỳ lạ.

- Thật vậy chăng? Ta đây muốn xem thử xem sao!

Nghe thấy Lý Dật nói về cái trâm cài tóc thần kỳ, Dung phi lập tức kinh ngạc hô lên.

Nhận lấy trâm cài tóc trên tay của Lý Dật, Dung phi trực tiếp đem cài lên mái tóc của mình.

Rất nhanh, khi Dung phi cài lên mái tóc, cài tóc giống như là sống lại, quang hoa không ngừng lưu chuyển, tiếp theo là mái tóc Dung phi không ngừng biến hóa màu sắc, rất nhanh, mái tóc Dung phi đã trở thành tiêu điểm trên toàn đại điện.

- Ah! Thật sự là thần kỳ!

Dung phi cầm gương soi, nhìn mái tóc của mình không ngừng biến hóa màu sắc, cao hứng kêu lên.

- Dung phi ưa thích là tốt rồi!

Lý Dật vừa cười vừa nói, rồi trở về chỗ ngồi.

Chợt từ ngoài cửa tiến tới một người.

- Đại Điện hạ, chúc mừng sinh nhật Dung phi, làm sao không mời lão phu?

Người vừa đi đến, lập tức lớn tiếng nói.

Nhìn thấy người này tới, Lý Dật trong lòng cảm thấy sững sờ, người này chẳng phải là Phong Hoàng Hải Kim sao? Chỉ là Hải Kim, vì cái gì đột nhiên xuất hiện ở đây?

- Hải Kim, bản Điện hạ không có mời ngươi, ngươi tới làm cái gì?

Nhìn thấy Phong Hoàng Hải Kim đột nhiên xuất hiện, Đại Điện hạ sắc mặt cũng biến đổi.

- Bổng Hoàng không mời mà tới, Đại Điện hạ nghĩ như thế nào?

Hải Kim nhìn thấy Đại Điện hạ có chút tức giận, nhưng căn bản không để trong lòng, ngược lại tùy ý trêu chọc.

- Ngươi vào đây như thế nào?

Đại Điện hạ rất phẫn nộ hỏi, chẳng lẽ trong nội cung phòng hộ chỉ là để bài trí sao? Hải Kim muốn vào là vào, dám hộ vệ hoàn toàn không biết.

- Bổng hoàng tự nhiên là đi cửa chính vào.

Nghe thấy Đại Điện hạ hỏi, Hải Kim thách thức trả lời.

Nhìn song phương giương cung bạt kiếm, Lý Dật trong lòng suy nghĩ, xem ra Bắc Đẩu Tông cùng Hoàng thất, mâu thuẫn không nhỏ a.

Đại Điện hạ đối với Hoàng thất là nhân vật cực kỳ người trọng yếu, Hải Kim cũng là người vô cùng quan trọng của Bắc Đẩu Tông, hai người dù cho có gì xung đột, cũng không nên trực tiếp xung đột như vậy.

Cổ tay rung lên, trong tay Hải Kim xuất hiện một lệnh bài kim sắc, trên đó viết thật to một chữ ‘Giám’.

- Đại Điện hạ nhận ra vật này chứ?

Cầm lệnh bài trong tay, Hải Kim cười cười hỏi.

- Giám Sát Lệnh, Hải Kim, lão quỷ kia làm sao đem vật này cho ngươi.

Đại Điện hạ nhíu mày hỏi.

- Tông chủ cho ta mượn dùng mà thôi, Đại Điện hạ cũng không nên kích động như vậy. Bất quá, bổng hoàng yêu cầu Đại Điện hạ ngoài miệng nói lời sạch sẽ, không được xưng hô Tông chủ là lão quỷ. Dù cho phụ thân Điện hạ, đương kim Hoàng đế Đế quốc Thiên Phong, cũng sẽ không vô lễ như thế!

Hải Kim nhíu mày nói.

- Hừ!

Đại Điện hạ cũng không giải thích, chính là nặng nề hừ một tiếng.

- Lý Dật, không ngờ lại là ngươi!

Hải Kim đột nhiên đem chủ đề chuyển hướng về phía Lý Dật, nhếch môi cười rồi nói.

- Hải lão quỷ, Bắc Đẩu Tru Tiên Trận của các ngươi không thể giết chết ta được, có phải là rất thất vọng không?

Lý Dật nhìn Hải Kim, khoe miệng nhảy lên, vừa cười vừa nói.

- Lý Dật, ngươi thật đúng là to gan lớn mật, còn dám chạy vào Đế Đô, chẳng lẽ ngươi thật là loại không người sợ chết?

Nhìn Lý Dật, Hải Kim trên mặt lộ ra thần sắc tàn nhẫn.

Trước kia Hải Kim không thể giải quyết được Lý Dật, vì đó là tại bên ngoài Đế Đô. Hiện tại, Lý Dật tiến vào Đế Đô, thì chính là tiến nhập vào trong phạm vi thể lực của Bắc Đẩu Tông. Tại Đế Đô, Bắc Đẩu Tông muốn ra tay với Lý Dật, cơ hội cùng xác suất thành công rất cao. Tại trong mắt Hải Kim xem ra, hoàn cảnh trước kia với bây giờ không thể so sánh với nhau được.

- Hải Kim, ngươi trở về nói cho Tông chủ của các ngươi biết, bày Bắc Đẩu Tru Tiên Trận để đối phó với Lý Dật ta, thiếu chút nữa khiến ta mất đi tánh mạng. Một phần đại lễ như vậy, Lý Dật ta sớm muộn gì cũng sẽ trả lại cho Bắc Đẩu Tông.

Lý Dật mí mắt trợn lên, nói.

- Lý Dật, không nên ở chỗ này nói chuyện miệng lưỡi. Tuy rằng ngươi có thể thi triển ra thực lực Đẩu Hoàng. Nhưng mà ta nói cho ngươi biết, cho dù là một Đẩu Hoàng cường giả chính thức, Bắc Đẩu Tông chúng ta muốn xử lý hắn, cũng không phải là một chuyện khó khăn gì.

- Hải Kim, ta cũng nói cho ngươi biết, đắc tội với Lý Dật ta, cho dù là Bắc Đẩu Tông, sớm muộn cũng có một ngày, Bắc Đẩu Tông sẽ tan thành mây khói.

Cho dù tranh đấu bằng miệng lưỡi, Lý Dật cũng tuyệt không chịu rơi xuống hạ phong.

Lần trước bị Bắc Đẩu Tông phục kích, Lý Dật thiếu chút nguy hiểm đến tánh mạng. Lý Dật biết rõ, tuy rằng Bắc Đẩu Tông không bắt được mình, nhưng mà Bắc Đẩu Tông khẳng định biết rõ, Thất Tinh Giới Chỉ kia chính là ở trên người của mình. Lý Dật cũng không có kỳ vọng Bắc Đẩu Tông cùng mình hòa giải, mà cho có, Lý Dật cũng không hòa giải được. Như vậy, Bắc Đẩu Tông tại trong mắt Lý Dật, chính là một loại tử địch không chết không thôi.

- Tốt, tốt, thiếu niên có chí khí là một chuyện tốt, nhưng mà chí khí quá lớn, chính là cuồng vọng. Lý Dật, ta xem ngươi cũng là cuồng vọng mà thôi, ngươi vĩnh viễn không đoán được, Bắc Đẩu Tông là thể lực như thế nào đâu!

Hải Kim nghe được Lý Dật nói, muốn cho Bắc Đẩu Tông tan thành mây khói, lập tức phá lên cười. Nhìn thấy Hải Kim cười to, dường như là đang cười Lý Dật không biết tự lượng sức mình.

- Hải Kim, ngươi đi đi, trong tay ngươi có được Giám Sát Lệnh, ta không làm khó dễ ngươi.

Đại Điện hạ đột nhiên mở miệng. Vốn là, hắn thừa dịp sinh nhật Dung phi, Đại Điện hạ mở tiệc, là muốn vui vẻ một phen. Không thể tưởng tượng được, Phong Hoàng Hải Kim của Bắc Đẩu Tông đột nhiên xuất hiện, làm cho bầu không khí đang vui tự nhiên mất hứng.

- Ta muốn nhìn một chút, Đại Điện hạ có thể như thế nào làm khó ta?

Hải Kim nghe thấy lời Đại Điện hạ, lạnh lùng nói.

- Hải Kim, ngươi đừng quá làm càn!

Đại Điện hạ bị chọc giận, đột nhiên vỗ mạnh xuống mặt bàn, vang lên một tiếng thanh âm nặng nề, hai bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng Đại Điện hạ.

Hai người kia Lý Dật cũng nhận ra, đó là hai người ngày ở Tổng bộ Dong binh đoàn Thiết Kiếm, là hai tùy tùng luôn đi theo bên cạnh Đại Điện hạ, ngày đó Lý Dật không có chú ý tới hai vị tùy tùng này.

Hiện tại hai vị tùy tùng này từ trong bóng tối xuất hiện, khí tức trên thân tăng vọt. Lý Dật kinh ngạc phát hiện, hai vị tùy tùng của Đại Điện hạ, đều là Đẩu Hoàng cường giả.

Tuy rằng chỉ là Nhất Tinh Đấu Hoàng, nhưng mà Đấu Hoàng chính là Đấu Hoàng, đứng ở Đế quốc Thiên Phong đều là nhân vật không tầm thường.

- Tốt tốt, không thể tưởng tượng được hai vị đã đột phá đến cảnh giới Đấu Hoàng.

Đột nhiên xuất hiện hai Đấu Hoàng cường giả, Hải Kim lớn tiếng nói.

- Hải Kim, rất nhiều năm không cùng người động thủ, người đã tấn chức Đấu Hoàng nhiều năm, huynh đệ chúng ta không lâu trước đó mới tiến vào cảnh giới Đấu Hoàng, rất là hoà niêm, muốn cùng với người động thủ!

Một trong hai tùy tùng của Đại Điện hạ nói.

- Cáp Đại, Cáp Nhị, các người muốn cùng nhau động thủ với một mình ta sao?

Nhìn hai Đấu Hoàng cường giả trước mắt, Hải Kim trầm giọng hỏi.

- Hải Kim, người không phải nói nhảm sao? Huynh đệ chúng ta hai người, khi nào lại tách ra? Đối với người, một người chúng ta cũng hai người, cho dù đối phó với toàn bộ Bắc Đấu Tông, huynh đệ chúng ta vẫn là hai người.

Cáp Đại thản nhiên nói, không chút nào để cho Hải Kim phản bác lại.

- Ha ha, tốt, tốt! Không thể tưởng được loại lời nói vô sỉ này mà các người cũng nói ra. Bất quá, cho dù các người đều tấn thăng đến cảnh giới Đấu Hoàng thì như thế nào? Hải Kim ta chẳng lẽ lại sợ các người à?

Hải Kim ha ha phá lên cười.

Tiện tay vung lên, một ngọn gió hướng về phía huynh đệ họ Cáp mạnh mẽ bắn tới. Đạo phong nhận xuất hiện, mang theo khí thế kinh người, Cáp Đại nhìn phong nhận, sắc mặt lập tức thay đổi.

- Tàn Ảnh Nhận!

Hải Kim hét lên một tiếng. Tàn Ảnh Nhận là một trong những sát chiêu của Hải Kim. Lúc trước một chiêu Tàn Ảnh Nhận, Hải Kim đã đem Âm Hoàng La Bản đánh bại, Tàn Ảnh Nhận uy lực cực lớn, Cáp Đại bất quá vừa mới tấn chức cảnh giới Đấu Hoàng không có bao lâu, làm sao có thể ngăn trở sát chiêu của Hải Kim lúc này?

Nhìn Cáp Đại, Hải Kim trên mặt lộ ra thần sắc đắc ý. Hải Kim biết rõ, Cáp Đại Cáp Nhị hai huynh đệ hợp tác nhiều năm, ăn ý phi thường. Nếu để cho hai người này liên thủ, thì bản thân mình không chiếm được chỗ tốt.

Không chào hỏi liền động thủ, ra tay dã thương trước một người, kế tiếp, sự tình liền đơn giản hơn rất nhiều.

Lúc này Hải Kim đang mong đợi Cáp Đại trọng thương, một đạo hắc ảnh đột nhiên xuất hiện.

- Điệp Phong Thập Tam Kiếm!

Trong tay bóng đen có một thanh trường kiếm rất nhanh điểm ra, mỗi một kiếm đều chuẩn xác đánh vào phong nhận của Hải Kim, khi thập tam kiếm toàn bộ đánh ra, đạo phong nhận kia cũng tan biến trong vô hình.

Phá vỡ Tàn Ảnh Nhận, đạo nhân ảnh kia thu kiếm, cả người đứng thẳng, đúng là Kiếm Hoàng đứng ở nơi đó, hai mắt căm tức nhìn Hải Kim.

- Hải Kim, chẳng lẽ ngươi thực muốn động thủ tại chỗ này hay sao?

Nhìn Phong Hoàng, Kiếm Hoàng lạnh lùng nói.

- Vương Minh Dương, người có ý gì?

Nhìn thấy Kiếm Hoàng ra tay, Hải Kim sắc mặt biến đổi lớn. Đánh nhau với Cáp Đại Cáp Nhị vừa mới tấn thăng Đấu Hoàng cường giả, Hải Kim còn có nắm chắc có thể thủ thắng, nhưng mà hiện tại Kiếm Hoàng tiến đến, Hải Kim một điểm nắm chắc đều không có.

Ngay cả bên trong Thiên Phong Thất Hoàng, Kiếm Hoàng phi thường nổi danh là sức chiến đấu cực kỳ cường hãn. Kiếm Hoàng là loại nhân vật gặp mạnh càng mạnh, càng đánh càng hăng.

- Lão tử chỉ là nhìn không vừa mắt mà thôi. Hải Kim, người gặp lão tử ở trong này, cũng không cùng lão tử chào hỏi, trước mặt lão tử còn muốn động thủ dả thương người, người coi lão tử không tồn tại hay sao?

Kiếm Hoàng một tay nhắc thiết kiếm, sắc bén chỉ trích.

469. Q.5 - Chương 69: Thiết Kiếm Dong Binh Lệnh

- Kiếm Hoàng, người muốn cùng Bắc Đẩu Tông ta đối nghịch sao?

Hải Kim vẻ mặt biến sắc, Kiếm Hoàng cường từ đoạt lý như vậy, Hải Kim thật không có biện pháp gì, cho nên chỉ biết dựa hơi vào Bắc Đẩu Tông, Hải Kim muốn mượn thể lực Bắc Đẩu Tông để áp chế Kiếm Hoàng.

- Người khác sợ Bắc Đẩu Tông, lão tử không sợ. Hải Kim, Bắc Đẩu Tông các người dám ra tay đấu với lão tử, lão tử sẽ phát ra Thiết Kiếm Dong Binh Lệnh cho bọn họ vây công Bắc Đẩu Tông.

Kiếm Hoàng hung hăng nói.

- Người người, người là kẻ điên!

Hải Kim oán hận nói.

Thiết Kiếm Dong Binh Lệnh, ở trong giới Dong binh của Đế quốc Thiên Phong, giống như là thánh chỉ vậy. Thiết Kiếm Dong Binh Lệnh khiến cho Kiếm Hoàng tại giới Dong binh có quyền uy tuyệt đối.

Năm đó Kiếm Hoàng đã có công lao rất lớn đối với giới Dong binh, toàn bộ các tổ chức dong binh lớn của Đế quốc Thiên Phong và mấy quốc gia lân cận liên hợp lại cấp cho Kiếm Hoàng một đạo Thiết Kiếm Dong Binh Lệnh. Đạo Thiết Kiếm Dong Binh Lệnh này một khi Kiếm Hoàng đưa ra, những tổ chức dong binh này sẽ vô điều kiện nghe theo điều khiển của Kiếm Hoàng một lần, trợ giúp Kiếm Hoàng hoàn thành một việc.

Nếu như Kiếm Hoàng dùng đạo Thiết Kiếm Dong Binh Lệnh này để đối phó Bắc Đẩu Tông, như vậy Bắc Đẩu Tông không những đối mặt với dong binh của Đế quốc Thiên Phong còn đối mặt với dong binh của mấy Đại Đế quốc lân cận tổ chức liên hợp công kích.

Đối mặt với công kích như vậy, dù cho là Bắc Đẩu Tông cũng không dám nói mình có thể ngăn cản được tất cả các Dong binh đoàn của các Đại Đế quốc, số lượng cộng lại cũng lên đến hàng vạn người a.

Nghe nói Kiếm Hoàng muốn dùng Thiết Kiếm Dong Binh Lệnh hiệu lệnh giới Dong binh công kích Bắc Đẩu Tông, Phong Hoàng Hải Kim sắc mặt thay đổi.

- Kẻ điên? Người mới là kẻ điên, Hải Kim, người một thân một mình xông vào đây, người xem đây là nơi nào, người muốn tìm chết như thế, không phải là kẻ điên mới làm chuyện này sao?

Kiếm Hoàng mỉa mai nói.

- Tốt, tốt Kiếm Hoàng, Đại Điện hạ, các người đã quyết định gây khó dễ cho Bắc Đẩu Tông, vậy thì hãy chờ lửa giận của Bắc Đẩu Tông đi!

Hải Kim giận dữ nói.

Nặng nề vùng đôi ống tay áo hướng sau lưng, Phong Hoàng Hải Kim cả người hóa thành một đạo cuồng phong, trực tiếp lượn lên trên trời, rất nhanh liền biến mất không thấy đâu.

Phong Hoàng Hải Kim, am hiểu chính là đấu khí Phong hệ sở trường tốc độ, nếu hắn quyết định bỏ đi, ở đây không ai có thể ngăn được.

- Tốt lắm, Hải Kim cũng đã đi, mọi người tiếp tục!

Đại Điện hạ nhìn thấy Hải Kim rời đi, tâm tình lại rất tốt nói.

Tiếp theo, âm nhạc trong điện lại vang lên, theo tiếng nhạc, những vũ nữ càng nhảy càng thêm phong tình vạn chủng.

Nhìn xuống phía dưới rất nhiều người bộ dáng mặt đỏ, Đại Điện hạ ha ha phá lên cười.

- Các vị không nên nóng lòng, để cho yến hội chấm dứt, những vũ nữ này đều đưa cho các vị. Những cô gái này đều là từ Vương quốc Ma La phương Tây bỏ ra số tiền lớn mua về, sau đó mới cử danh sư đào tạo. Các vị cũng xin yên tâm hưởng dụng, những cô gái này mặc dù là vũ nữ, nhưng vẫn còn tấm thân xử nữ.

Vương quốc Ma La phương Tây, đó là một quốc gia có vũ nữ nổi danh, vũ nữ Vương quốc Ma La lúc này rất thịnh hành, có được vũ nữ cao cấp của Vương quốc Ma La làm thị nữ, thì thân phận quý tộc càng thêm hiển hách hơn nhiều.

Nghe thấy Đại Điện hạ nói vậy, mọi người đều có tâm tình hưng phấn.

Sau khi Hải Kim đi, hiện trường lại là bắt đầu náo nhiệt, giơ chén rượu trong tay, Lý Dật đi đến trước mặt Đại Điện hạ cùng Dung phi.

- Tốt! Lý Dật huynh đệ, chúng ta cùng ly!

Nhìn thấy Lý Dật, Đại Điện hạ lớn tiếng nói.

- Tốt! Tiểu đệ chúc Điện hạ dũng mãnh uy vũ, chúc Dung phi vĩnh viễn xinh đẹp động lòng người!

Lý Dật cũng lớn tiếng nói, giơ lên chén rượu trong tay, một ngụm uống cạn.

- Dung phi, Lý Dật có một chuyện muốn nhờ!

Uống xong chén rượu, Lý Dật lập tức mở miệng nói.

- Ah! Lý Dật huynh đệ có chuyện gì đây?

Nghe Lý Dật nói, Dung phi rất là chăm chú hỏi, Dung phi nói chuyện có cảm giác đáy lòng rất mềm yếu, khiến người khác phải phát sinh tâm lý muốn che chở.

Dùng sức lắc lắc đầu, Lý Dật đem loại thanh âm mỉa mai của Dung phi trực xuất khỏi lỗ tai, rồi mới mở miệng nói.

- Vừa rồi ta nhìn thấy có người đưa Chu Nhan Quả, Lý Dật cả gan, nếu như có thể, Dung phi đem Chu Nhan Quả kia nhượng lại cho tiểu đệ. Đương nhiên, tiểu đệ tuyệt đối sẽ không làm cho Dung phi thiệt thòi.

Nghe Lý Dật nói là muốn xin Chu Nhan Quả, Dung phi lộ ra thần sắc không muốn.

- Ô, Lý Dật huynh đệ, nếu người muốn những vật khác, đều dễ nói, chỉ là Chu Nhan Quả, đối với ta rất quan trọng!

- Tiểu đệ nghĩ rằng, Chu Nhan Quả kia, Dung phi hơn phân nửa lấy ra dùng làm định nham. Dung phi có chỗ không biết, công hiệu của Chu Nhan Quả, không chỉ là định nham mà thôi. Tại hạ có một vị trưởng bối, cần Chu Nhan Quả để cứu mạng, nếu như Dung phi có thể nhượng lại thứ yêu thích này, sau này Lý Dật tự nhiên có hậu tạ.

Lý Dật nghiêm túc nói.

Nghe nói Chu Nhan Quả quan hệ đến vị trưởng bối của Lý Dật, Dung phi ngẩng đầu lên, đem ánh mắt nhìn về phía Đại Điện hạ. Rõ ràng, Dung phi muốn hỏi ý kiến của Đại Điện hạ.

- Ha ha, nếu là chuyện của trưởng bối của Lý Dật huynh đệ thì cấp cho Lý Dật huynh đệ có ngại gì.

Đại Điện hạ cười ha hả.

- Như vậy đa tạ!

Lý Dật vội vàng nói.

- Bất quá Dung phi xin yên tâm, trong tay của ta có một phương thuốc đan dược định nhan, chờ lúc tiểu đệ có đủ tài liệu, chế tạo ra đan dược định nhan, tự nhiên sẽ đưa cho Dung phi một phần.

- Thật tốt quá, Chu Nhan Quả người lấy đi a!

Nghe Lý Dật nói còn có đan dược định nhan, Dung phi cũng là không keo kiệt, đưa hộp chứa Chu Nhan Quả đưa cho Lý Dật.

- Được! Từ nay về sau chuyện của các người chính là chuyện của Lý Dật ta, Đại Điện hạ sau này có cái gì muốn dùng đến Lý Dật, cứ mở miệng.

Lý Dật cũng không khách khí, nhận lấy Chu Nhan Quả, lập tức trình trọng nói.

Đại Điện hạ tổn hao tâm lực lôi kéo Lý Dật làm gì? Chính là muốn sau này mượn nhờ lực lượng Lý Dật, nghe được Lý Dật nói như vậy, Đại Điện hạ lập tức cười ha hả:

- Lý Dật huynh đệ quả nhiên là người sáng khoái. Người yên tâm, sau này có chuyện gì, tự nhiên sẽ làm phiền Lý Dật huynh đệ!

Lý Dật nói xong làm cho Đại Điện hạ rất là cao hứng, lôi kéo Lý Dật, chẳng những Lý Dật có thể so sánh với thân thủ Kiếm Hoàng, mà sau lưng Lý Dật còn có Đấu Thần Điện! Nếu Hoàng thất Thiên Phong có thể cùng Đấu Thần Điện liên thủ, dù chống lại Bắc Đẩu Tông, Bắc lão quỷ lại có thể đối với Hoàng thất Thiên Phong như thế nào?

- Điện hạ cứ việc phân phó!

Lý Dật sáng khoái trả lời.

oOo

- Hải Trưởng lão, có phát hiện được cái gì không?

Trong một góc của đại điện, Bắc Trác nhàn nhạt hỏi.

- Thừa Tông chủ, lần này ta xông vào đại yến của Đại Điện hạ, Lý Dật đích thực là ở bên trong, xem ra là cùng với Đại Điện hạ trò chuyện thật vui vẻ.

Hải Kim cung kính trả lời.

- Xem ra, Lý Dật quyết tâm đối nghịch với Bắc Đẩu Tông ta!

Bắc Trác cười cười, lúc này mọi người không nhìn ra trong lòng của hắn rốt cuộc nghĩ đến cái gì.

- Tông chủ, ta dám khẳng định, tông môn chí bảo của chúng ta khẳng định tại trên người Lý Dật!

Hải Kim quả quyết nói, Thất Tinh Giới Chỉ chắc chắn ở trên người Lý Dật.

- Ta cũng biết, nhưng mà chúng ta không có chứng cứ xác thực, Lý Dật là người của Đấu Thần Điện, mà tại bên trong Đế Đô, Bắc Đẩu Tông ra tay với hắn cũng không tiện cho lắm. Như vậy, Hải Trưởng lão, người cho người luôn để ý đến Lý Dật, chỉ cần không để vật kia rơi vào tay Đấu Thần Điện, người muốn làm cái gì thì làm cái đó a!

Bắc Trác nhắm mắt lại, thần nhiên nói.

- Vâng, Tông chủ, ta sẽ mau chóng giải quyết tiểu tử kia, đem Thất Tinh Giới Chỉ thu hồi!

Hải Kim nặng nề nói.

- Như thế rất tốt, Hải Trưởng lão nếu có thể truy hồi Thất Tinh Giới Chỉ, chính là công thần của Bắc Đẩu Tông. Đối với công thần, tông môn luôn luôn rất hào phóng. Đến lúc đó, ta mở ra Bắc Đẩu Giới thêm một lần, cho Hải Trưởng lão đi vào tu luyện một thời gian ngắn.

Bắc Trác nói ra.

- Tông chủ chuyện đó thật sao?

Nghe nói có thể đi vào Bắc Đẩu Giới tu luyện, Hải Kim trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng.

- Ta đã nói dối bao giờ chưa?

Bắc Trắc thần sắc biến đổi.

- Bất quá điều kiện tiên quyết là ngươi phải tìm về được Thất Tinh Giới Chỉ, lúc đó ta sẽ mở ra Bắc Đẩu Giới.

- Vâng, Tông chủ, thuộc hạ tự nhiên đem hết toàn lực!

Hải Kim lập tức đáp ứng.

oOo

Tan tiệc, Đại Điện hạ an bài xe ngựa, Lý Dật trong lòng thầm than, Hoàng thất quả nhiên là Hoàng thất, xe ngựa xa hoa hết sức, vàng ròng bao quanh, thủ công điêu khắc hoa văn tinh xảo, còn có dưới dày đặc thảm, những tấm thảm này không biết dùng chất liệu gì tạo thành, mềm mại tới cực điểm, ngồi lên có cảm giác thư sướng.

Tuy rằng Lý Dật không biết ngồi lên trên mây là có cảm giác gì, nhưng mà Lý Dật có thể tưởng tượng được loại cảm giác mỹ diệu khi ngồi trên xe ngựa, cũng giống như đang ngồi trên mây vậy. Lý Dật lúc này tự nhiên không thể tưởng được, Bắc Đẩu Tông đang một hồi âm mưu nhằm vào hắn, lặng lẽ triển khai bày rập.

Tại bên người Lý Dật, có một nữ tử thân thể xinh đẹp đang e lệ ngồi ở chỗ kia.

Nhìn thấy nữ tử, Lý Dật đột nhiên minh bạch, cái gì gọi là gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ, nữ tử này đúng là lời giải thích tốt nhất.

Nghiêm khắc huấn luyện vũ đạo, đã sớm luyện dáng người tinh xảo tới cực điểm, không quá lớn cũng không quá nhỏ, cái gì cần lồi thì lồi, cái gì cần lõm thì lõm, cái gì gọi là nhẹ nhàng nắm chặt, cái gì gọi là theo gió bày liễu, cô gái này dáng người hoàn toàn có thể đem những danh từ kia diễn giải hoàn mỹ nhất.

Nhưng mà, dáng người như vậy làm cho người ta nhìn đã nghĩ muốn phạm tội, nhưng gương mặt thì rất thuần khiết, trắng nõn, cặp mắt như cặp mắt trẻ con sáng ngời, bên trong không có một tia tạp niệm, ánh mắt như vậy, chính là vì trường kỳ tập luyện vũ đạo, mới có thể bồi dưỡng ra.

- Nữ nhân này rốt cuộc thu hay không thu đây?

Lý Dật đang tự hỏi bản thân vấn đề này.

Nếu là vũ nữ do Đại Điện hạ cấp ình, từ góc độ nào mà nói, vũ nữ chính là vật phẩm riêng tư của mình, mình đem nàng thu vào trong phòng, cũng không quá phận a.

Chương ngại duy nhất chính là, kiếp trước Lý Dật chỗ sống trong xã hội mới, nghiêm khắc chấp hành chế độ một vợ một chồng, tuy rằng có thể có rất nhiều người tình, nhưng mà đem hai mỹ nữ ở bên người, cùng với mỹ nữ sớm chiều tương ái, Lý Dật cảm thấy có điểm không quen.

- Mặc kệ, trước đem về trong nhà đã!

Lý Dật trong lòng thầm nghĩ.

- Lý thiếu gia, đã đến nơi rồi!

Rất nhanh, Lý Dật đang còn suy nghĩ, xe ngựa đã đi tới cửa ra vào phủ Lý Dật.

Đi xuống xe ngựa, Lý Dật tiện tay cầm một kim tệ, đặt trên tay gã xa phu.

- Làm phiền sư phó, sắc trời không còn sớm, sư phó hay trở về sớm một chút đi!

Lý Dật vừa cười vừa nói.

Đem kim tệ bỏ vào trong ngực, xa phu cười nói.

- Đa tạ Lý thiếu gia, thiếu gia thật sự là khách khí!

- Bái kiến chủ nhân!

Lý Dật đi tới cửa trước, hai thủ vệ bảo vệ cửa lập tức cung kính nói, nhẹ gật đầu, Lý Dật đi về phía bên trong.

- Chủ nhân, người rất cực đã trở về!

Nhìn thấy Lý Dật trở về, Tạ Vũ lập tức chạy vội tới trước mặt Lý Dật.

Nhìn thấy mỹ nữ bên cạnh Lý Dật, yết hầu Tạ Vũ khẽ giật giật mấy cái.

- Tạ Vũ, xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy bộ dáng Tạ Vũ, Lý Dật nhướn mày, Tạ Vũ thần sắc ngượng ngùng rất là kích động, xem ra lúc mình không ở nhà, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Chủ nhân, là chuyện tốt, Thanh Trúc Bang một trong Tam bang Ngũ hội hướng chúng thần phục.

Tạ Vũ nói.

- A, là sự tình này sao?

Lý Dật nhàn nhạt hỏi.

Nhìn thấy thần sắc Lý Dật, Tạ Vũ trong lòng cảm khái, nghe nói Thanh Trúc Bang muốn dựa vào chúng ta, Tạ Vũ trong lòng rất là hưng phấn. Nhìn thấy Lý Dật về đến nhà, Tạ Vũ gấp không thể chờ đem tin tức như vậy báo cáo Lý Dật, nào biết, nghe được tin tức Thanh Trúc Bang, Lý Dật phản ứng chính là bình bình đạm đạm như vậy.

470. Q.5 - Chương 70: Ban Ân

- Chủ nhân chính là chủ nhân a!

Nhìn biểu hiện của Lý Dật rất là yên bình, Tạ Vũ trong lòng thầm nghĩ, chuyện Thanh Trúc Bang thần phục, chủ nhân cũng không để trong lòng.

Suy nghĩ một chút, Tạ Vũ biết sau khi thu phục Thiên Ứng Bang cùng Thần Long Hội, chủ nhân cũng không còn phí công sức thì Thanh Trúc Bang cũng phải đến thần phục, chủ nhân muốn thu phục Thanh Trúc Bang, lúc này cũng là đơn giản cực kỳ.

- Tạ Vũ, ngươi phải nắm chặt thời gian đem cảnh giới tăng lên, tối thiểu cũng thăng đến cảnh giới Đấu Vương, từ nay về sau, những chuyện tình của bang hội này khả năng là giao cho ngươi đi quản lý.

Lý Dật trịnh trọng nói.

- Chủ nhân, ta sợ ta trông nom không tốt a!

Nghe thấy Lý Dật nói, Tạ Vũ có cảm giác bối rối.

- Cho nên ngươi cố gắng đột phá đến tu vi Đấu Vương đi!

Lý Dật nói.

- Chủ nhân, ngươi cũng biết, trước kia tại Xích Thủy Trấn, thủ hạ ta nhiều nhất là mấy chục người, đừng nói từ nay về sau. Chỉ là hiện tại, chủ nhân thu phục hai bang hội, đều có hơn hai ngàn người, nhiều người như vậy, ta một điểm nắm chắc đều không có.

Tạ Vũ khẩn trương nói.

- Ha ha, ta dạy cho ngươi một phương pháp tốt, nếu như ngươi thật sự chỉ có thể quản lý tốt mấy chục người như ngươi nói, thì ngươi đem mấy ngàn người kia phân chia thành hơn mười tổ nhỏ, sau đó đề bạt một đầu mục, quản lý hơn mười tổ nhỏ cho tốt, thế thôi!

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Như vậy cũng được sao?

Nghe thấy Lý Dật đưa ra phương pháp rất đơn giản, Tạ Vũ nghi ngờ hỏi.

- Người còn muốn thế nào?

Hai con mắt Lý Dật nhìn chăm chăm vào Tạ Vũ.

- Chẳng lẽ người nghĩ mấy ngàn người đều phải ăn cơm tiểu tiện, người đều một tay trông coi hết sao?

- Ha ha, kia cũng không phải!

Nghe thấy Lý Dật có ý nói giỡn, Tạ Vũ đưa sờ lên đầu, nói ra.

- Thử phỏng đoán xem khi nào thì người tu vi đột phá đến Đấu Vương, ta cho người quản lý những người này.

Lý Dật trịnh trọng nói.

- Chủ nhân, ta nghĩ, ta sắp đột phá rồi!

Tạ Vũ lại là sờ lên đầu của mình, có điểm thẹn thùng nói.

- Nhanh như vậy?

Nghe thấy Tạ Vũ vừa nói như vậy, Lý Dật trong lòng cũng cảm thấy kinh dị.

- Chủ nhân không biết...

Tạ Vũ chậm rãi nói.

- Lúc trước chưa gặp được chủ nhân, ta tu luyện bất quá là Công pháp Huyền Vũ, từ sau lần trước chủ nhân ban thưởng cho chúng ta Công pháp Chu Tước Trung cấp, chúng ta đều tu luyện Công pháp Chu Tước Trung cấp.

Nói đến đây, Tạ Vũ trên mặt thần sắc dần dần dần ra.

- Đẳng cấp Công pháp cao thấp khác nhau a!

Tạ Vũ trong miệng liên tục tán thưởng.

- Các huynh đệ tu luyện Công pháp Chu Tước Trung cấp, tu vi thăng tiến thật nhanh!

Tạ Vũ nói tiếp.

Nghe thấy Tạ Vũ vừa nói như vậy, Lý Dật có thể hiểu được. Đám người Tạ Vũ xuất thân có vấn đề, không có khả năng tìm được Công pháp cấp bậc Chu Tước, mọi người đều dựa vào Công pháp cấp bậc Huyền Vũ đã có thể tu luyện tới Đấu Sư. Không thể không nói, đám người Tạ Vũ tu luyện thiên phú coi như là thượng đẳng, dừng lại tại giai đoạn Đấu Sư, không phải những người này thiên phú không được, cũng không phải những này không khắc khổ tu luyện, mà là những người này trong tay không có Công pháp tu luyện tốt.

Đến lúc gặp gỡ Lý Dật, được Lý Dật ban thưởng cho bọn hắn Công pháp Chu Tước Trung cấp cùng Đấu kỹ đồng bộ, năng lực nhiều năm tích lũy lập tức bạo phát, tu vi đám người Tạ Vũ liền nhanh chóng tăng lên.

- Hiện tại đám người chúng ta, đã có sáu người tu luyện tới Đấu Sư đỉnh phong phong, chỉ cần có cơ hội thích hợp, nói không chừng lập tức là có thể đột phá đến cảnh giới Đấu Vương.

Tạ Vũ tiếp tục nói.

- Tốt tốt, thật là không tệ!

Thấy đám người Tạ Vũ tiến bộ như vậy, Lý Dật liên tục tán thưởng.

Lúc này tâm tình Lý Dật cũng không tệ, nếu như sáu người kia đều đột phá đến cảnh giới Đấu Vương, có thêm sáu Đấu Vương cường giả, coi như là một thế lực không tệ. Đối với đám người Tạ Vũ, Lý Dật cũng đã quen thuộc hơn một ít, nên cũng yên tâm hơn.

Dù sao những người này cùng Lý Dật ở cùng một chỗ, cho dù những người này có dị động, Lý Dật cũng có thể lập tức phát hiện.

Nếu như có chừng ba mươi người, cũng giống như Tạ Vũ, thiên phú tu luyện không tệ, mà còn rất chịu khó khắc khổ tu luyện, như vậy một đám người, này mình có thể coi như là tâm phúc trọng tâm bồi dưỡng.

- Chỉ cần có thời gian, ta nghĩ, những người này đều đột phá đến cảnh giới Đấu Vương cũng không có vấn đề gì.

Tạ Vũ tiếp tục nói, theo lời Tạ Vũ nói, Lý Dật cảm thấy rất tự tin. Xem ra, những người này dựa vào Công pháp Huyền Vũ Trung cấp hoặc là Sơ cấp liền đã tu luyện tới cảnh giới Đấu Sư, tiềm lực thật đúng là không tệ a.

- Ha ha, tốt, người trở về nói cho bọn hắn biết, đột phá đến cảnh giới Đấu Vương, chủ nhân ban cho Công pháp Chu Tước Cao cấp, các người phải biết rằng, Công pháp Chu Tước Cao cấp, dù cho Tứ Đại Gia Tộc trong Đế Đô có truyền thừa ngàn năm thế gia, đều coi như là bảo vật gia truyền!

Lý Dật tâm tình thật tốt, lập tức hứa hẹn.

Nghe thấy Lý Dật nói, Tạ Vũ hưng hăng nuốt từng ngụm nước bọt, Công pháp Chu Tước Cao cấp, đối với những người tu luyện mà nói, chính là có sức hấp dẫn trí mạng.

Không đợi Tạ Vũ kịp phản ứng, Lý Dật lại nói một câu làm cho Tạ Vũ hoàn toàn khiếp sợ:

- Nếu các người có thể cố gắng đột phá đến cảnh giới Đấu Hoàng, dù cho Công pháp cấp bậc Bạch Hổ, ta đều có thể cung cấp cho các người!

Công pháp cấp bậc Bạch Hổ a, Lý Dật nói những lời này, trong lòng Tạ Vũ như gặp phải cơn sóng ba đào lớn. Công pháp cấp bậc Bạch Hổ, tại trong mắt Tạ Vũ đó chính là truyền thuyết thần thoại!

Công pháp cấp bậc Bạch Hổ đối với đám người Tạ Vũ, tự hỏi cả đời cũng không có khả năng mà chạm tới. Bởi vì Tạ Vũ biết rõ, bọn hắn dựa vào ăn cướp, là một đám người không có bối cảnh, căn bản không có khả năng tiếp xúc đến loại Công pháp trong truyền thuyết đó.

Bất quá, hiện tại Lý Dật nói ra những lời này, Tạ Vũ tuyệt đối tin tưởng, chỉ cần mình đột phá đến cảnh giới Đấu Hoàng, Lý Dật khẳng định đưa cho Công pháp cấp bậc Bạch Hổ. Hình tượng của Lý Dật trong mắt đám người Tạ Vũ như là một vị thần tồn tại.

- Chủ nhân yên tâm, Tạ Vũ nhất định toàn lực tu luyện, sớm ngày đạt tới kỳ vọng của chủ nhân!

Tạ Vũ tâm tình bành trướng, lớn tiếng nói.

Nhẹ gật đầu, trong ánh mắt Tạ Vũ vô cùng kính ngưỡng. Lý Dật mang theo vũ nữ kia đi vào trong sân.

oOo

Đi vào trong sân, vừa vặn gặp được Toa Toa, nhìn thấy Lý Dật bên người có thêm nữ tử, Toa Toa lập tức ngây người xuống.

- Ha ha, Toa Toa, đây là...

Nói tới chỗ này, Lý Dật đột nhiên nghĩ tới, mặc dù nữ tử này đi theo mình, nhưng mà trên đường đi mình lại quên không hỏi qua tên của nàng.

- Người tên là gì?

Lý Dật cúi đầu hỏi nàng vũ nữ.

- Thưa Lý thiếu gia, nô tỳ gọi là Thanh Vũ.

Nghe thấy Lý Dật hỏi, Thanh Vũ vội vàng nói ra.

- Ân, Thanh Vũ, tên cũng không tệ!

Lý Dật nói.

- Toa Toa, Thanh Vũ vốn là vũ nữ của Đại Điện hạ, Đại Điện hạ bắt ta phải nhận, ta cũng không có cách nào từ chối, nghĩ Thanh Vũ làm một vũ nữ, từ nay về sau cũng sẽ không có ngày tốt lành, liền dẫn theo trở về.

Lý Dật vừa cười vừa nói.

Nghe được Lý Dật nói như vậy, Toa Toa trên mặt mới lộ ra vẻ tươi cười, Thanh Vũ xuất thân vũ nữ, tính cách lại là phi thường thông tuệ, lập tức đi đến bên người Toa Toa, nắm tay Toa Toa.

- Toa Toa tỷ tỷ, từ nay về sau chiếu cố cho ta nhé!

Bộ dáng của Thanh Vũ thoát nhìn làm cho người ta cảm thấy vô cùng thương tiếc, dù Toa Toa là nữ nhân, cũng hiểu được sao giờ phút này nhìn Thanh Vũ cũng cảm thấy thương tiếc vô cùng.

- Thanh Vũ muội muội đừng nói như vậy, thiếu gia đem người mang về nhà, chúng ta sau này sẽ là người một nhà. Không cần khách khí như vậy!

Toa Toa mang theo ngừ khí thương tiếc nói.

Nhìn thấy Thanh Vũ, ngoại trừ vừa mới giao tiếp lúc mới gặp mặt, Toa Toa cũng không có cảm giác ngoài ý muốn.

Dù sao, có một số việc Lý Dật đã sớm nói rõ với Toa Toa. Lý Dật cũng nói thẳng, từ nay về sau không có khả năng chỉ có Toa Toa là một nữ nhân duy nhất, thân phận Toa Toa chính là nữ nô của Lý Dật.

- Thì Lương!

Lý Dật hô to một tiếng.

Cho dù Thì Lương không có nghe thấy Lý Dật gọi, nhưng người ở phía ngoài nghe thấy Lý Dật quát tháo, cũng sẽ đi báo cho Thì Lương.

Rất nhanh, Thì Lương đi vào trong sân nhỏ gặp Lý Dật.

- Thiếu gia, ta tới!

Thì Lương nhìn thấy Lý Dật, rất là cung kính nói.

- Thì Lương, giúp Thanh Vũ tiểu thư an bài chỗ ở, ở đây cho nàng chọn lựa sau đó người phái người bố trí.

Lý Dật đơn giản nói.

- Vâng, thiếu gia!

Thì Lương đáp.

Nhìn thấy Lý Dật lại dẫn về một đại mỹ nữ, Thì Lương trong mắt tràn đầy sùng bái. Thiếu gia thật là có mị lực a!

Vì lôi kéo Lý Dật, Đại Điện hạ an bài cho Lý Dật, tự nhiên là vũ nữ nổi bật nhất. Kỳ thật, Thanh Vũ ở trong đám vũ nữ là một người có vẻ đẹp đứng nhất nhì.

- Toa Toa, chúng ta đi Thanh Trúc Bang xem sao.

Thu xếp xong Thanh Vũ, Lý Dật ngay lập tức đến Thanh Trúc Bang, đối với thế lực chủ động thần phục, Lý Dật dù sao cũng phải mau mau đi đến xem.

Thì Lương an bài chuyện tình Thanh Vũ, Lý Dật mang theo Toa Toa cùng với đám người Tạ Vũ, lên đường đi đến Thanh Trúc Bang đi.

Để Tạ Vũ dẫn đường, Lý Dật rất nhanh đi tới Tổng bộ Thanh Trúc Bang. Bất quá, Lý Dật trông thấy trước đại môn treo trên cao, không phải ba chữ to Thanh Trúc Bang, mà là treo chiêu bài Lý Minh.

- Không tệ lắm, động tác rất nhanh!

Nhìn thấy Thanh Trúc Bang đã treo lên chiêu bài Lý Minh, Lý Dật cười cười nói.

- Đó là đương nhiên, hiện tại thanh danh chủ nhân tại Đế Đô, ai mà không biết? Chủ nhân liên tục thu phục Thiên Ưng Bang cùng Thần Long Hội, đã cùng Tứ Đại Gia Tộc, Dong binh đoàn Thiết Kiếm thế lực tương đương. Bang chủ Thanh Trúc Bang coi như là thức thời, biết rõ sớm đầu nhập vào trường chủ nhân, bằng không, đợi cho chủ nhân đánh đến cửa, Bang chủ Thanh Trúc Bang chắc chắn còn toàn mạng!

Tạ Vũ nói.

Tạ Vũ vô cùng rõ ràng phương thức làm việc của Lý Dật, mỗi lần thu phục những bang hội kia, đều dùng thủ đoạn lôi đình trực tiếp xử lý Bang chủ hoặc là Hội trưởng, những nhân vật đầu não này, đều là người quyết định cao nhất. Người đứng đầu vừa chết, toàn bộ bang hội sẽ rơi vào hỗn loạn, thừa dịp lúc này thu phục, lực cản sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Hơn nữa nhân vật đầu não bang hội đều là cường giả, người đứng đầu chết đi, đối với sĩ khí bang hội bị đả kích lớn vô cùng, hơn nữa lúc này hình tượng Lý Dật cường hãn, tâm lý không thể chống lại cũng cắm vào trong nội tâm của thành viên bang hội, thu phục lúc này là chuyện quá đơn giản.

Nếu như Thanh Trúc Bang không có lựa chọn như vậy, đợi cho Lý Dật đánh đến cửa, Bang chủ Thanh Trúc Bang khẳng định cũng bị Lý Dật áp dụng thủ đoạn lôi đình giết chết.

- Không nói trước những người này, Tạ Vũ, chúng ta vào xem!

Lý Dật hướng phía cửa lớn đi đến, Lý Dật cũng không phải là người quân tử gì đó, kiếp trước là vương giả trong thế giới ngầm, Lý Dật ngược lại có thói quen âm thầm làm việc. Dù sao, coi như là vương giả trong thế giới ngầm, thì cũng không thể lộ diện ra ngoài ánh sáng.

Cửa ra vào có hai hán tử trông cửa, nhìn thấy Tạ Vũ đều rất ân cần chào hỏi, mặc dù không có gặp qua Lý Dật cùng Toa Toa, nhưng mà tại Thanh Trúc Bang, trong lúc Lý Dật đang ở chỗ Đại Điện hạ dự tiệc, Tạ Vũ liền đại biểu cho Lý Dật tới Thanh Trúc Bang tiếp nhận, cho nên hai tên hộ vệ này cũng biết Tạ Vũ là thành viên trọng yếu của Lý Minh, là đối tượng phải nịnh bợ.

Tùy tiện ứng phó, Tạ Vũ mang theo Lý Dật đi vào trong hành lang Thanh Trúc Bang.

Vừa đi vào đại đường, một người tráng hán đầu trọc lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, rất nhanh nghênh đón Tạ Vũ.

471. Q.5 - Chương 71: Lão Yên

- Ha ha, Tạ Vũ huynh đệ đã đến!

Tráng hán đầu trọc nhìn thấy Tạ Vũ, lập tức cười lên ha hả, rất nhanh, không đợi Tạ Vũ nói chuyện, đại hán đầu trọc lại nhìn sang Lý Dật cùng Toa Toa.

- Thuộc hạ bái kiến Thiếu chủ, chào Toa Toa tiểu thư!

Tráng hán đầu trọc chẳng những biết rõ người trước mắt chính là Lý Dật, còn biết rõ đại mỹ nữ chính là Toa Toa, chẳng những thế, vừa thấy mặt liền tự xưng là thuộc hạ, tự coi mình là thuộc hạ của Lý Dật, xem ra cái thái độ đó là phi thường không tệ.

- Làm sao người biết thân phận của ta?

Nghe thấy tráng hán đầu trọc nhận ra thân phận của mình, Lý Dật cười hỏi.

- Thiếu chủ là nhân trung long phượng, hơn nữa nhìn thấy thái độ Tạ Vũ huynh đệ tại trước mặt Thiếu chủ cung kính như vậy, thuộc hạ cũng biết là Thiếu chủ tự mình đến. Về phần Toa Toa tiểu thư đi theo sau lưng chủ nhân, lại là mỹ nữ tóc vàng mắt xanh, ngoại trừ Toa Toa chứ còn ai vào đây? Lão Yên tuy rằng tu vi không cao, nhưng ngồi vào vị trí Bang chủ rất nhiều năm, ánh mắt nhìn người vẫn phải có.

Bang chủ Thanh Trúc Bang vội vàng nói. Hắn tự xưng mình là Lão Yên.

- Tốt, Lão Yên, người đã đầu phục ta, như vậy phải tuân thủ quy củ của ta, đây là ta độc được đặc chế, để cho người triệu tập thành viên nồng cốt, mỗi người nuốt một viên.

Lý Dật lật cổ tay lấy ra một lọ được hoàn hiện ra trên tay.

Nhìn thấy lọ được hoàn, Lão Yên khẽ chau mày. Biến hóa thật nhỏ biểu lộ cũng lọt vào trong mắt Lý Dật, lập tức ngữ khí lạnh lẽo, Lý Dật nhàn nhạt hỏi:

- Làm sao, không muốn sao?

- Ha ha, đây cũng không phải, quy củ của Thiếu chủ ta hiểu!

Lão Yên cười cười, lập tức tiếp nhận cái lọ, đổ ra một viên được hoàn trước mặt Lý Dật rồi nuốt xuống.

- Thiếu chủ chờ một chút, ta đây sẽ đi triệu tập người!

Sau khi nuốt vào được hoàn, Lão Yên lập tức nói.

- Đi thôi, ta ở chỗ này chờ các người!

Lý Dật nói ra, cũng không nhìn Lão Yên, ở đại đường Thanh Trúc Bang nghỉ ngơi.

Xoay người sang chỗ khác, Lão Yên đối người đứng ở trong hành lang nói mấy câu, những người này rất nhanh đều đi ra. Chỉ trong chốc lát, có mười mấy người đi đến trong hành lang.

- Các người đều tới bái kiến Thiếu chủ!

Nhìn thấy những người kia đều đến, Lão Yên lập tức đối với những người này lớn tiếng nói.

- Bái kiến Thiếu chủ!

Nghe thấy Lão Yên trong nói, những người kia đều đối với Lý Dật thi lễ một cái.

Liếc mắt nhìn trên thân những người một cái, Lý Dật lập tức biết rõ, trong đám người có ba người là Đấu Vương cường giả, cộng thêm Lão Yên nữa là bốn gã Đấu Vương cường giả. Theo tình báo của Lý Dật, Thanh Trúc Bang có đến năm gã Đấu Vương cường giả.

- Lão Yên a, Thanh Trúc Bang không phải có năm vị Đấu Vương sao?

Lý Dật nhú mày hỏi.

Lý Dật đã muốn thu phục toàn bộ Tam bang Ngũ hội, muốn tại trong Đế Đô thành lập thế lực có thể cùng đẳng cấp với Tứ Đại Gia Tộc. Nhân thủ không cần nhiều, nhưng mà trong đó số lượng Đấu Vương cường giả mới là mấu chốt.

Một gã Đấu Vương cường giả, dù cho đối mặt với mười mấy gã Đấu Sư, cũng không nhất định thua, nếu như có vài Đấu Vương đứng cùng một chỗ, uy lực có thể trở nên gấp mấy lần.

Lý Dật đã có ý định ở bên trong Đế Đô cùng Tứ Đại Gia Tộc, thậm chí Bắc Đấu Tông tranh đấu một phen, có nhiều Đấu Vương cường giả rất là trọng yếu.

Có lẽ, từ nay về sau trong tranh đấu, liệu mạng là những Đấu Vương cường giả, Đấu Sư, Lý Dật cũng không quan tâm lắm, nhưng mà Đấu Vương cường giả, Lý Dật rất quan tâm.

- Cái này, bẩm Thiếu chủ...

Nghe thấy Lý Dật hỏi, Lão Yên biểu lộ có điểm không tự nhiên.

- Đường chủ Lực Đường nghe nói thuộc hạ muốn giải tán Thanh Trúc Bang, hấn lại không muốn, đêm qua ta liền nhận được tin tức, Đường chủ Lực Đường đã mang theo thuộc hạ bỏ đi mất tích.

Lão Yên buồn bực giải thích.

- Đường chủ Lực Đường tại Thanh Trúc Bang vài chục năm, so với tư cách của ta, lão đối với Thanh Trúc Bang cảm tình phi thường thâm hậu, ta xem, hấn chịu không được cảnh Thanh Trúc Bang giải tán.

- A, nếu là tự động rời đi, thì cho hấn đi a!

Nghe được Lão Yên giải thích, Lý Dật thản nhiên nói, dưa hái xanh không ngọt, đạo lý này Lý Dật rất là biết rõ.

- Các ngươi đều đã đầu phục ta, đương nhiên đãi ngộ ta cũng không bạc đãi các ngươi, nhưng quy củ của ta, cũng là không thể phá, Lão Yên cầm trong tay là độc dược đặc chế, các ngươi mỗi người nuốt một khẩu, thể hiện lòng trung thành đối với ta!

Lý Dật thản nhiên nói.

Theo Lý Dật nói, Lão Yên lấy độc dược trong tay Lý Dật đổ ra phân ổi người một viên.

- Tất cả mọi người ăn vào a, ta đã ăn rồi!

Lão Yên nhìn các bang huynh đệ, nghiêm túc nói.

Nghe thấy Lão Yên nói những người kia không do dự, đều nuốt được hoàn xuống, ngay cả Lão Yên đều nuốt rồi, những người này còn có lời gì nói?

Đương nhiên, những người này đã sớm được các thành viên của Thiên Ứng Bang cùng Thần Long Hội nói qua, muốn trở thành thủ hạ Lý Dật, trong đó các phần tử nòng cốt đều phải phục dùng độc dược để chứng tỏ trung thành. Nếu đã quyết định gia nhập Lý Minh, những người này đều có chuẩn bị tâm lý nuốt độc dược.

Đương nhiên, những người này có may mắn chuẩn bị tâm lý, có lẽ tại phương diện đãi ngộ, sẽ có một ít bất đồng a? Lý Dật quyết định thế nhưng lại làm cho bọn họ hơi có chút thất vọng.

Bất quá, nếu như những người này đã nuốt độc dược, Lý Dật cũng tin được, có độc dược hạn chế, Lý Dật nghĩ rằng, những người này cũng không có dị tâm.

- Tốt, các ngươi đều dùng độc dược, đã đối với ta tỏ vẻ trung thành, kế tiếp, Thiếu chủ muốn thu tóm các bang hội thế lực nhị lưu ở Đế Đô. Đến lúc đó, Lý Minh tại Đế Đô, và tại toàn bộ Đế quốc Thiên Phong, sẽ trở thành thế lực nhất đẳng, không ai có thể xem thường các ngươi!

Lý Dật nhìn thấy những thuộc hạ nuốt độc dược, lớn tiếng nói.

Đám bang hội thuộc Tam bang Ngũ hội này sở dĩ không thể trở thành thế lực nhất lưu tại Đế Đô, có một nguyên nhân rất trọng yếu, chính là những sinh ý của các bang hội này đều là bảo kê, bảo vệ hoặc đâm thuê chém mướn, cho nên bọn quý tộc tại Đế Đô, tự nhiên là xem thường.

Nơi này do các thế gia quý tộc làm chủ, nếu là bị các quý tộc đều xem thường, những thế lực bang hội này, tự nhiên cũng không thể tiến vào giới thượng lưu xã hội được.

Đương nhiên, gia nhập Lý Minh, Lý Dật đem những bang hội này thu phục, lấy việc mở sòng bạc làm chủ, mặc dù nói mở sòng bạc không phải là cái gì chuyện nghiệp, nhưng mà so với việc cưỡng chế thu bảo vệ phí, tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa Lý Dật có chiêu bài Lý Minh, Lý Minh hiện tại ở tây bộ Đế quốc Thiên Phong, coi như là thế lực lớn nhất. Như vậy chiêu bài này, so với Tam bang Ngũ hội mạnh hơn rất nhiều.

Lý Dật nói một câu, khiến cảm xúc mọi người có chút kích động, Lý Dật cùng Đại Điện hạ liên thủ, quét sạch Thanh Phong Sơn, giết chết Vô Thiên Song Sát, đã sớm truyền đến nơi này, có thể cùng Đại Điện hạ liên thủ, chứng minh Thiếu chủ là người không đơn giản a!

- Đi theo Thiếu chủ làm việc, chúng ta có lòng tin!

Mọi người phía dưới đều lớn tiếng nói.

- Tốt, kế tiếp, các ngươi đều nghỉ ngơi thật tốt, tùy thời chờ mệnh lệnh của ta! Đến thời cơ thích hợp, ta sẽ mang theo các ngươi đánh hạ toàn bộ các bang hội trong Đế Đô.

Lý Dật ngay lập tức đem những người này đều an bài xuống.

Cũng không có lựa chọn lập tức đánh những bang hội, tại trong mắt Lý Dật, thu phục nhiều người như vậy, đầu tiên là muốn đem những người này đều ổn định lại. Nói cách khác, bên trong còn chưa thể đem toàn

bộ các thế lực dung hòa lại, nếu như đã vội đi mở rộng thế lực đến lúc đó một ít mâu thuẫn đột nhiên phát sinh, toàn bộ cục diện sẽ rất khó khống chế.

- Nhiệm vụ hiện tại là nghỉ ngơi lấy lại sức đem các thành viên trong bang tử thương hảo hảo điều trị, sau đó nhìn đám người Tạ Vũ, rốt cuộc có thể đột phá đến cảnh giới Đấu Vương hay không.

Lý Dật trong lòng thầm nghĩ.

Nhân số ba bang hội ở cùng một chỗ, hơn hai ngàn người, thời gian mới bắt đầu thu phục Thiên Ứng Bang cùng Thần Long Hội, thành viên Thiên Ứng Bang cùng Thần Long Hội cũ đều có thói quen làm theo ý mình. Vừa mới bắt đầu, Lý Dật cũng thật không ngờ phát triển nhanh như vậy, hiện tại Thanh Trúc Bang gia nhập, Lý Dật có cảm giác lúc này không giống như trước, cho nên cần phải chỉnh đốn lại.

Nhất định phải có một tổ chức thống nhất, thống nhất lãnh đạo. Như vậy tiếp thời gian này, thu phục tiếp nhiều bang hội khác sớm muộn cũng bị phân liệt.

Đem chỗ ở của mình đổi thành Tổng bộ Lý Minh tại Đế Đô, Lý Dật đem toàn bộ Đấu Vương cường giả của ba bang hội đều tập trung ở bên trong Tổng bộ. Bởi như vậy, toàn bộ Tổng bộ thành nơi quan trọng nhất. Chính vì vậy, cũng làm cho đám người Thiên Ứng Bang cùng Thần Long Hội không thể làm theo ý mình.

Toàn bộ tổ chức hình thức biến thành ba cấp, cao nhất là Lý Minh Tổng bộ, sau đó dựa theo phạm vi thế lực phân chia, thiết lập ba phân đàn, phụ trách phân đàn chính là Đấu Vương cường giả, tầng dưới chót nhất là hệ thống sông bạc, bởi như vậy, toàn bộ tổ chức cơ cấu rất đơn giản rõ ràng.

Sau này, thu phục những bang hội khác, có thể dựa theo kết cấu này an bài xong xuôi, đem Đấu Vương cường giả đều tập trung vào Tổng bộ, sau đó ở dưới thiết lập một hệ thống sông bạc.

Các thành viên của Lý Minh, đánh bạc như vậy là hoạt động rất hấp dẫn, tại bên trong Đế Đô nhanh chóng triển khai mở rộng ra. Lý Minh mở thêm không ít sông bạc tạo điều kiện cho các con bạc trắng đêm không ngủ đánh bạc, có người ôm mộng tưởng phát tài, có tới tìm kích thích, có đến tham gia náo nhiệt.

Đối với tình huống như vậy, Đế Đô mọi người đối với sông bạc lại có một loại thái độ duy trì, nguyên nhân có là:

Thứ nhất, Lý Dật thu phục ba bang hội, ba bang hội này đem đánh bạc coi như sự nghiệp để làm, trước kia cường chế thu bảo vệ, bây giờ cũng không có đi làm nữa. Như vậy đến nay, tại Đế Đô mọi người nhìn Lý Minh trầm trồ khen ngợi, đem một bang lưu manh đều biến thành nhân viên bảo vệ an ninh, có nghề nghiệp của mình, không thông qua cường chế thu bảo vệ phí, mà còn, những người này vì công việc ở sông bạc, cũng rất ít đi ra ngoài gây chuyện thị phi.

Thứ hai, sau khi Lý Minh thành lập, người trên đường rảnh rỗi cũng ít đi rất nhiều, những người này bình thường ăn no không có sự việc gì, đặc biệt là một ít đệ tử nhà giàu quan lại, bình thường không có việc gì cũng ra ngoài gây chuyện thị phi. Nhưng mà từ khi sông bạc Lý Minh khai trương, những người kia cũng bắt đầu đến sông bạc chơi bạc, bởi vậy, Đế Đô trị an cũng tốt lên không ít.

Tóm lại, sau khi Lý Minh xuất hiện, rất nhiều người cho rằng, Lý Minh đã giải quyết một ít thế lực hung đồ ngoan cố bắt lương, thậm chí, rất nhiều người đều hy vọng, Lý Minh có thể thu phục các thế lực khác tại Đế Đô, đem việc thu bảo vệ phí triệt để hủy bỏ.

Sông bạc Lý Minh ở tại Đế Đô Đế quốc Thiên Phong được rất nhiều người hoan nghênh, tình huống này Lý Dật không có dự liệu trước được, hơn nữa người Đế Đô thấy Lý Minh đem tiền tài bang hội phát ra kinh doanh hợp pháp, làm cho tình trạng an ninh Đế Đô được cải thiện phạm vi lớn. Cho nên rất ủng hộ Lý Minh tiến hành thu phục các bang hội khác, tình huống như vậy khiến Lý Dật hoàn toàn không có dự liệu được.

472. Q.5 - Chương 72: Kế Hoạch Mới

- Thiếu gia!

Thì Lương đứng ở bên cạnh, nói với Lý Dật.

- Sòng bạc phát triển thật nhanh, trong vòng một tháng đến bây giờ, chúng ta đã mở sáu mươi ba sòng bạc, với nhân lực hiện nay có vẻ không đủ.

- Nhanh như vậy sao?

Nghe Thì Lương báo cáo, Lý Dật thoáng giật mình.

Một tháng trước, thu phục Thanh Trúc Bang, toàn bộ sòng bạc Lý Minh mới hơn hai mươi, không nghĩ tới chỉ trong một tháng phát triển, toàn bộ Lý Minh đã có sáu mươi ba sòng bạc.

- Vốn là không có nhanh như vậy, nhưng mà ta nhìn thấy sòng bạc là chuyên nghiệp, thu nhập lại rất cao và ổn định, cho nên tiền mà thiếu gia giao cho ta quản lý, đều dùng vào thu mua sơn bãi, mở sòng bạc.

Thì Lương nói ra.

- Như vậy a? Số tiền kia đủ không?

Nghe thấy Thì Lương giải thích, Lý Dật sửng sốt một chút, bất quá nghĩ tới, hình như mới giao cho Thì Lương gần hai trăm vạn kim tệ. Nhưng hai trăm vạn kim tệ, đủ mở bốn mươi sòng bạc sao?

- Đủ, thiếu gia, trải qua nghiên cứu của ta, sòng bạc không giống như những cửa hàng bình thường phải mở tại nơi đắc địa. Ta đầu tiên bàn tới sơn bãi, vị trí đều tương đối bình thường, nhưng mà diện tích không nhỏ, làm sòng bạc là lựa chọn không tệ.

Thì Lương giải thích nói.

Nghe thấy Thì Lương nói, Lý Dật nhẹ gật đầu, quả đúng như thế, nếu như mở sòng bạc vị trí mặt đường, xác thực rất tốn kém. Mở sòng bạc, cũng không phải mua bán, chỉ cần nơi có thể tụ tập nhiều người liền có khả năng mở lên.

- Thiếu gia, bất quá còn có một hiện tượng không tốt!

Thì Lương thoáng dừng, rồi tiếp tục nói.

- Không quan hệ, người nói đi!

Lý Dật khoát tay áo.

- Chúng ta mở sòng bạc đến nay, sinh ý phi thường náo nhiệt, hiện tại trong Đế Đô, đã xuất hiện các sòng bạc khác!

Thì Lương hơi lo lắng nói.

- A, điều tra xem là do nhà nào mở?

Nghe thấy Thì Lương nói, Lý Dật có điểm hứng thú, không nghĩ tới sáng ý của mình lại bị sao chép nhanh như vậy. Từ ngày sòng bạc khai trương đến nay, còn không tới hai tháng a.

- Đều là một ít tiểu bang hội!

Thì Lương nói ra.

- Đại bang hội đều có thu nhập ổn định, bây giờ cũng không tốn tâm tư làm sòng bạc, mà Tứ Đại Gia Tộc thế lực như vậy, trong mắt bọn họ, chúng ta bất quá là may mắn một chút mà thôi. Hơn nữa, những gia tộc kia cũng có sản nghiệp riêng, bởi vậy cũng không đem tinh lực kinh doanh sòng bạc, hiện tại ở Đế Đô xuất hiện sòng bạc khác, đều là do một ít tiểu bang hội.

- Vậy người nói, chúng ta nên phản ứng như thế nào đối với chuyện như vậy?

Nghe xong Thì Lương nói, Lý Dật hai tay vung lên, đem phiến toái đó hỏi Thì Lương.

- Ta xem những sòng bạc kia cũng không uy hiếp được cái gì, có thể không đi xử lý bọn họ.

Thì Lương suy nghĩ một chút, đem ý kiến của mình nói ra.

- A, bọn họ vì cái gì không thành tựu?

Nghe thấy Thì Lương nói như vậy, Lý Dật có chút tò mò hỏi, Thì Lương đến tận cùng từ chỗ nào nhìn ra những tiểu bang hội không kia mở sòng bạc không thành tựu?

- Đôi khi, bọn họ kinh doanh không tốt, thua tiền liền xù khách!

Thì Lương còn nói.

- Còn có, đôi khi họ làm xiếc, lừa gạt khách!

- Thật là không thể làm như vậy!

Lý Dật nhẹ gật đầu, cách làm như vậy, tại kiếp trước Lý Dật đã biết đến. Nhưng trong những sòng bạc lớn, đều sẽ không xuất hiện tình huống như vậy. Tuy rằng vừa mới bắt đầu sẽ có một ít thu vào, nhưng đến cuối cùng, toàn bộ danh dự sòng bạc mất đi do làm những điều bừa bãi, những chuyện bừa bãi làm cho sòng bạc mất đi nhân tâm, chính lúc đó sòng bạc đóng cửa cũng còn không xa.

- Thì Lương, người đem những vấn đề kiêng kỵ này đều sửa sang lại đi, hình thành quy củ, làm cho các huynh đệ phía dưới nhất định không được vi phạm.

Lý Dật kiên định nói.

- Vâng, thiếu gia, ta sau khi trở về, chậm rãi sửa sang lại!

Thì Lương vội vàng đáp ứng nói.

- Tốt, sửa sang lại, cuối cùng xong báo lại ta một tiếng!

- Đã biết, thiếu gia!

Thì Lương đáp ứng.

- Đúng rồi, Thì Lương, chúng ta chẳng những phải đặt ra quy định nào nên làm, quy định nào không nên làm, chúng ta còn muốn đem sòng bạc cao cấp hóa nữa!

Lý Dật đột nhiên nói một câu như vậy.

- Cao cấp hóa?

Nghe thấy Lý Dật nói, Thì Lương cũng rất là sửng sốt.

- Đúng, Thì Lương, ta ý định tạo dựng lên một cái sòng bạc to lớn, chuyên môn tiếp đãi một ít khách quý.

Lý Dật lại đem ý nghĩ của mình nói ra.

Lý Dật biết rõ, có một ít quan lại quyền quý có thể vung tiền như rác. Có thể kiếm lấy rất nhiều tiền từ túi tiền bọn họ. Dù sao, những người này vừa ra tay, tối thiểu nhất đều là ngàn vạn.

Nhưng mà, nếu như Lý Dật thiết lập hay là đại chúng hóa sòng bạc, những người này khả năng không lớn sẽ đến chơi. Chỉ có tạo dựng lên sòng bạc xa hoa tráng lệ lấp đặt thiết bị cùng trang sức, tuyển tiếp viên xinh đẹp phục vụ, còn có trải qua huấn luyện... chỉ có chuẩn bị như vậy mới thu hút được khách cao cấp nhiều tiền đến đánh bạc.

Rất nhanh, Lý Dật đem những ý định của mình cùng Thì Lương trao đổi, Thì Lương đối với Lý Dật cảm thấy vô cùng bội phục. Thì Lương hoàn toàn không ngờ, Thiếu chủ ngoại trừ tu vi cái thể, vậy mà đối với những phương pháp kiếm tiền cũng hiểu biết rõ ràng như vậy.

- Đánh bạc là một môn học vấn tinh thâm!

Lý Dật cuối cùng tổng kết nói.

- Trong đó phương pháp đánh bạc rất sâu, mà còn phi thường hấp dẫn người, ta tin tưởng, tại Đế quốc Thiên Phong, cho dù ở toàn bộ đại lục, mở sòng bạc, đều là... có tương lai. Thì Lương, rất nhiều tiền tài chờ chúng ta đi kiếm lấy.

- Thì Lương không cần rất nhiều tiền tài, Thì Lương chỉ muốn đi theo thiếu gia là tốt rồi!

Nghe Lý Dật nói, Thì Lương thành khẩn nói.

Thì Lương nói ra lời như vậy cũng làm cho Lý Dật sửng sốt một chút.

Kiểm tiền, cũng không phải là mục đích của mình à? Giống như ước nguyện ban đầu của mình chỉ là chứng tỏ mình hữu dụng mà thôi. Bất quá, tiền nhiều hơn cũng không phải là chuyện xấu à, nhưng về chuyện kiếm tiền, tất cả hãy giao cho Thì Lương.

- Ân, Thì Lương, cái này, tiền không phải đồ khổ nạn, người có nhớ người lúc trước không, lúc đó người không có tiền thì có biết bao gian nan, có tiền, chẳng những cuộc sống của người tốt hơn nhiều, mà còn tại lúc cần thiết, người có thể trợ giúp càng nhiều người.

Lý Dật nói ra.

- Thì Lương, phải bảo vệ thật tốt người thân bên cạnh mình, thì cần phải có thực lực, có tiền tài. Đương nhiên, người hiện tại tuổi tác đã không thích hợp tu luyện, cho nên về thực lực, giao cho thiếu gia. Về việc kiếm tiền phải nhờ vào Thì Lương người.

Lý Dật cũng là chân thành nói.

Tại trong mắt Lý Dật, đưa Thì Lương đứng bên cạnh mình, chính là mục đích Thì Lương giúp mình kiếm tiền. Nếu Thì Lương không có mục tiêu kiếm tiền, lãng phí vốn năng lực buôn bán trời cho, đối với Lý Dật mà nói, là một việc phi thường bất lợi.

Cho nên, Lý Dật nhất định phải làm cho Thì Lương nhận thức được, kiếm tiền, chính là bổn phận của hắn, kiếm được lợi nhuận càng nhiều, lại càng tốt.

Nhưng mà Lý Dật lại không thể nói trực tiếp nói với Thì Lương. Thì Lương, công tác của người chính là giúp thiếu gia ta kiếm tiền. Nói như vậy, Thì Lương sẽ biết, Lý Dật bất quá là đưa hắn biến thành công cụ kiếm tiền ỉn. Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Dật mới nghĩ ra cách nói như vừa rồi.

Quả nhiên, Thì Lương nghe xong Lý Dật nói, lập tức rơi vào suy nghĩ rất sâu xa bên trong.

- Bảo vệ người thân bên người!

Thì Lương lẩm bẩm nói, lúc này, Thì Lương tự nhiên nghĩ đến mẫu thân mình bệnh nặng, lúc trước bởi vì hắn không đủ tiền, mẫu thân bị khổ trong bệnh tật, còn mình không thể không đi làm tiểu thâu, không có tiền thì thật là cực khổ.

- Đúng, thiếu gia, ta phải bảo vệ tốt người thân bên cạnh. Cho nên, ta không thể tu luyện, ta muốn kiếm càng nhiều tiền tài!

Được Lý Dật nhắc nhở, Thì Lương rốt cục cũng đem mục tiêu của mình rõ ràng xác định.

- Tốt, Thì Lương, chính là như vậy, ta sẽ lo lắng về phương diện thực lực, chính là người giúp ta phụ trách kiếm tiền, từ nay về kinh doanh tất cả giao cho người. Lý Minh tại Đế Đô hết thấy về tài vật, toàn bộ giao cho người phụ trách, trừ phi chuyện trọng yếu phi thường, tất cả do người làm chủ thì tốt rồi.

Lý Dật rất nhanh nói, như là sợ Thì Lương thay đổi chủ ý.

Lý Dật hai tay vung lên, đem toàn bộ sự tình giao cho Thì Lương, đây là mục đích hiện tại của Lý Dật.

- Đúng vậy, Thiếu gia, những chuyện này, ngài liền giao cho Thì Lương ta!

Lý Dật cũng thật không ngờ, Thì Lương đáp ứng phi thường dứt khoát, xem ra, tại lúc trước sống trong hoàn cảnh khốn cùng, chỉ cần Lý Dật hơi chút chỉ bảo, liền lập tức biết rõ, tiền tài nặng cỡ nào.

o0o

Trong một tháng này, chẳng những là sông bạc náo nhiệt, Thì Lương trừ hàng muối, cũng đã đến giai đoạn cuối. Tại Đế Đô giá muối đã tăng rất cao, Thì Lương đem muối từng bước đưa lên chợ, giá muối đã tăng cao, hiện tại giá muối tăng lên hơn lúc bình thường gấp năm lần. Nhưng Thì Lương nhận định giá muối này so với thời kỳ đầu nhập muối, lợi nhuận đã vượt qua mười phần.

Tại sông bạc cũng càng ngày càng phát triển. Nhìn Tinh tập trên tay, kim tệ hiện lên một dãy số thiên văn, Lý Dật không khỏi thán hô lên, từ nay về sau, rốt cuộc không vì tiền tài mà phải lo lắng nữa.

Một tháng qua, không chỉ là những chuyện này, đám người Tạ Vũ luyện tập Công pháp Chu Tước Trung cấp, đã có năm người đột phá đến cảnh giới Đấu Vương, mà Tạ Vũ, đã là Tam Tinh Đấu Vương, những người này một khi tu luyện Công pháp cao giai, tu vi quả thực tiến triển cực nhanh.

Thậm chí Lý Dật đều có chút hâm mộ, đương nhiên, Lý Dật cũng biết, những người này hiện tại tu vi tiến triển nhanh như vậy, cũng do bọn họ trước kia vài chục năm khổ luyện Công pháp Huyền Vũ.

Công pháp Huyền Vũ tuy rằng làm cho bọn họ tu vi tiến triển thông thả, nhưng mà đồng thời, làm cho bọn họ có cơ bản phi thường hùng hậu. Rất nhiều người kỳ thật đã tích lũy đến bậc phát điểm, chỉ có điều thiếu khuyết một mối lửa mà thôi, mà Lý Dật ban thưởng cho Công pháp cấp cao, đúng là mối lửa đó.

Lửa đốt một điểm, liền hừng hực bốc cháy lên. Rốt cuộc ngăn không được.

Còn một chút sự tình chính là, năm người đột phá đến cảnh giới Đấu Vương cường giả, có ba người cũng không nằm trong dự đoán của Tạ Vũ, nhưng cũng đã một hơi đột phá lên đến cảnh giới Đấu Vương cường giả. Vì thế trong đám người Tạ Vũ đột phá Đấu Vương, tất cả là tám người.

Đám người Tạ Vũ đột phá đến cảnh giới Đấu Vương, Lý Dật một lần nữa vui mừng, đem quyền quản lý phân bộ Lý Minh, vung tay giao cho Tạ Vũ.

Trong tay cầm Công pháp Chu Tước Cao cấp do Lý Dật cấp, nghe Lý Dật thuyết giáo, nghĩ từ nay về sau có thể có Công pháp cấp bậc Bạch Hổ, Tạ Vũ cảm kích đến mức nước mắt nước mũi tràn ra.

- Đi theo thiếu gia, có tiền đồ a!

Tạ Vũ trong nội tâm kích động nghĩ đến.

Công pháp Chu Tước Cao cấp mà nói, đối với Tạ Vũ chính là một cái gì xa xôi, không thể có được. Nhưng mà hiện tại, Công pháp Chu Tước Cao cấp, Tạ Vũ đều không để tại trong mắt.

Trước đây, Công pháp Bạch Hổ, Tạ Vũ nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng mà hiện tại, Công pháp Bạch Hổ, sau này cũng sẽ có.

Trước đây, Đấu Vương, đối với Tạ Vũ mà nói, là cỡ nhân vật như thế nào. Nhưng mà hiện tại, Đấu Hoàng mới là mục tiêu của Tạ Vũ.

Tất cả là do người tuổi trẻ trước mặt mình ban tặng, chính là vì đi theo Thiếu chủ, Tạ Vũ hẳn mới có thành tựu như ngày hôm nay.

Đứng ở cấp bậc Đấu Vương, Tạ Vũ thấy các loại Công pháp Chu Tước Cao cấp đối với các thế gia đều coi như là bảo bối, hiện tại đều có cơ hội tu luyện. Lúc này tất cả, đều là do Thiếu chủ ban ân a!

473. Q.5 - Chương 73: Hoàng Đầu To

Như vậy, Thiếu chủ yêu cầu hẳn đảm nhận toàn bộ lực lượng Lý Minh tại Đế Đô, Tạ Vũ làm sao có thể cự tuyệt đây?

Lý Dật tươi cười ôn hòa giống như ngày xuân, Lý Dật khẽ vung tay, trong lòng Tạ Vũ cảm thấy cam tâm tình nguyện, một trăm, một ngàn lần nguyện ý tiếp nhận phân bộ Lý Minh tại Đế Đô, dốc sức phát triển.

Đồng thời, Tạ Vũ phát ra trọng thê, cục cung tận tụy cho đến máu chảy đầu rơi, cũng nhất định phải khiến cho thể lực của chủ nhân phát triển tốt, muốn đem thể lực của chủ nhân phát triển không ngừng, trở thành thể lực nhất lưu tại Đế Đô!

Lý Dật trong hai ngày nay vô cùng thoải mái, im lặng tu luyện, hơn một tháng đến nay, toàn thân vùi đầu vào xử lý công việc, thời gian tu luyện, thật sự là quá ít a.

Lý Dật rất hâm mộ Tạ Vũ rất nhanh đã đạt được trình độ Tam Tinh Đấu Vương, bởi vì Lý Dật chính mình từ lần trước thôn phệ Âm Dương Thần Lô đột phá, nay cũng đã lâu mà không có đột phá. Luận về thực lực chân thật, Lý Dật nhìn thấy Tạ Vũ như vậy, bất quá cũng đã là Tam Tinh Đấu Vương.

oOo

An tĩnh như vậy tu luyện hai ngày sau đó, Lý Dật rốt cục có cảm giác sắp đột phá đến Tứ Tinh Đấu Vương.

- Có cảm giác sắp sửa đột phá, thật đúng là không tệ!

Trong nội tâm Lý Dật lẩm bẩm vài câu.

Lúc này Lý Dật cũng tạm dừng tu luyện, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, nghe tiếng bước chân, Lý Dật cũng biết là Toa Toa đến đây.

Lý Dật an bài Toa Toa cơ bản trở thành thư ký của Lý Dật, ai muốn đi vào trong sân tìm Lý Dật, đầu tiên phải thông qua Toa Toa.

- Thiếu gia, đây là thư của Tạ Vũ Tổng quản!

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Toa Toa đang cầm một phong thư, đưa tới trước mặt Lý Dật.

- Tốt, ta xem xem!

Lý Dật tiếp nhận thư.

Càng xem, Lý Dật có cảm giác căng cứng, nhìn thần thái Lý Dật biến hóa, Toa Toa ân cần hỏi han.

- Thiếu gia, xảy ra chuyện gì?

- Ân, đây là ước chiến thư!

Thả ra lá thư trong tay, Lý Dật sắc mặt hòa hoãn.

- Tam bang Ngũ hội, còn lại một bang phái, bốn bang hội, hướng chúng ta phát khởi thư khiêu chiến, hẹn ba ngày sau tại phía nam Đế Đô trên Linh Sơn quyết chiến thắng bại. Lý Minh chúng ta thắng, bọn họ toàn bộ thuộc sở hữu của Lý Minh, nếu chúng ta thất bại, Lý Minh tại Đế Đô hết thấy, đều phụ thuộc vào bọn họ!

- Thật sự là không biết sống chết, Thiếu gia, đây không phải là vừa lúc sao? Bọn họ đều liên hợp ở cùng một chỗ, thiếu gia đưa bọn họ thu phục, cũng tránh khỏi sau này phải thu phục từng cái một.

Toa Toa nghe xong Lý Dật nói, cũng tức giận thốt lên.

Trong mắt của Toa Toa, những bang hội kia thật là không biết sống chết, cũng dám khiêu chiến Lý Dật. Lý Dật tại địa vị trong mắt Toa Toa là không có gì không thể chiến thắng.

Đương nhiên, Toa Toa là không có nhìn thấy Tuyết Lâm, Đấu Tôn cường giả. Bên trong Đế quốc Thiên Phong, lời đồn về cường giả phổ biến nhất, mọi người bình thường đều cho rằng cường giả lợi hại nhất chính là Thiên Phong Thất Hoàng. Lý Dật cũng là Đấu Hoàng cường giả, như vậy tại Đế quốc Thiên Phong, chính là tồn tại vô địch!

- Cũng không hoàn toàn như thế!

Nghe xong Toa Toa nói, Lý Dật ánh mắt thâm thúy lên.

- Ta nghĩ, bọn họ biết rõ ràng cảnh giới của ta, nếu đã như vậy, còn có dám lượng ước chiến, bọn họ khẳng định có con bài tẩy, bên kia khẳng định có gì tự tin khắc chế ta!

- Thiếu gia, chúng ta phải làm gì?

Lý Dật nói làm cho Toa Toa có điểm khẩn trương lên.

- Hừ, nếu chúng muốn ước chiến, chúng ta đương nhiên là ta muốn nghênh chiến, hơn nữa, Thiếu gia ta sợ ai chứ?

Lý Dật khê hừ cái mũi, mạnh mẽ nói.

Lý Dật nói ra lời nói tràn ngập khí phách, trong ánh mắt Toa Toa lại bắt đầu lập lòe vô số sao nhỏ.

oOo

Ba ngày thời gian, rất nhanh đã trôi qua, Liên minh Bang hội ước chiến Lý Minh, thời gian chỉ còn một ngày.

Linh Sơn, cách Đế Đô đại khái hai mươi mấy dặm đường.

Nếu như là ban ngày ban mặt tại Đế Đô phát sinh mấy ngàn người quyết đấu, hơn nữa là cường giả một bang, nhất định sẽ khiến cho chấn động không nhỏ.

Cách Đế Đô hơn hai mươi mấy dặm đường, ban ngày tại Linh Sơn, đã có không ít người đến đây.

Những ngày này, tại Đế Đô mọi người phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái, rất nhiều nhân vật bang hội, bắt đầu lục tục ra khỏi thành. Những người này hoặc là hơn mười người một tổ, hoặc là hơn trăm người một tổ, không ngừng từ cửa Nam Đế Đô đi ra.

Có một ít nhân sĩ tin tức linh thông, nhìn thấy tình huống như vậy, lập tức biết rõ Lý Minh cùng với vài đại bang hội ước chiến.

Rất nhanh, những tin tức này tại Đế Đô truyền ra, năm đại bang hội ước chiến Lý Minh, quyết chiến tại Linh Sơn. Một ít người bình thường, cũng rời Đế Đô, hướng về phía Linh Sơn đi tới.

Quy mô bang hội quyết đấu lớn như vậy, cũng không phải lúc nào cũng có thể phát sinh. Chuyện như vậy, mười năm, thậm chí trăm năm đều không nhất định có thể bộc phát một lần, nếu như có thể tận mắt nhìn thấy đại quyết đấu lần này, từ nay về sau tại trước mặt người khác có thể nói phết thoải mái.

Khi Lý Dật đi đến hiện trường quyết chiến, hai bên nhân mã cũng đã đến đông đủ.

Lý Minh cũng tập kết hai ngàn người.

Vốn là, các sông bạc không ngừng khuếch trương, nhân số Lý Minh cũng đã đạt tới hơn ba ngàn người. Không tính nhân viên sông bạc, rất nhiều người không có nửa điểm tu vi, Lý Dật toàn bộ cho ở lại bên trong Đế Đô. Theo cách nhìn của Lý Dật, trong trận quyết đấu này đã không thể có tác dụng gì, còn không bằng ở nhà giữ sông bạc, kiếm tiền.

Mà năm bang hội, lại xuất động hơn ba nghìn người, Lý Dật cũng có thể nhìn ra, những người này tu vi cũng không tệ, chính thể thực lực so với Lý Minh cũng không khác biệt lớn.

- Nhân số kém hơn một ngàn, hai ngàn chống lại ba ngàn, Lý Minh có thể áp chế được không?

Lý Kỳ đi đến bên cạnh Lý Dật nói ra.

Ba nghìn chống lại hai ngàn, rõ ràng Lý Minh bên này nhân thủ ít hơn rất nhiều, chứng kiến nhân thủ Lý Minh ít, Liên minh Bang hội sớm đã phấn khích lên.

- Không cần lo!

Lý Dật trầm tĩnh nói:

- Người vô dụng, nhiều hơn nữa cũng không có có làm được cái gì!

Lý Dật trong tay có rất nhiều con bài tẩy, cũng không cần phải sợ Liên minh Bang hội nhiều người, nói về cấp Đấu Sư, có nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chỉ sợ còn không đủ cho con khôi lỗi của mình giết.

Con khôi lỗi có cấp bậc Bát Tinh Đấu Hoàng, hơn nữa Thôn Thiên Thú thân là ma thú cao đẳng, tại trong mắt Lý Dật, trước mắt có hơn ba nghìn người này, thì chỉ có Đấu Vương cường giả mới là đáng giá coi trọng một chút.

Dù sao, đối phương năm bang hội liên minh, đã có hai mươi tám gã Đấu Vương cường giả, trái lại bên này Lý Dật, trước kia Thiên Ứng Bang có bốn Đấu Vương, Thần Long Hội cũng là bốn, hơn nữa Thanh Trúc Bang có bốn, vừa vặn mười hai Đấu Vương cường giả, hơn nữa Toa Toa, cùng đám người Tạ Vũ cùng vừa mới đột phá không lâu là năm Đấu Vương. Lý Minh bên này, cũng chỉ có mười tám Đấu Vương.

Đương nhiên, nhìn đội hình đối phương, Lý Dật rất rõ ràng ý đồ của đối phương, hai mươi tám Đấu Vương, chống lại mười tám Đấu Vương cùng với một gã Đấu Hoàng cường giả, tại ngoài sáng hay chỗ tối, mười tám Đấu Vương cường giả đối phó lẫn nhau. Còn bên trong liên minh bang phái còn có mười Đấu Vương cường giả, mười Đấu Vương này đối phó với một Đấu Hoàng cường giả, cơ hội nắm chắc thắng là rất lớn. Huống chi, mười Đấu Vương cường giả, còn có Bang chủ, Hội trưởng, đều là các nhân vật Đấu Vương trung giai, cao giai tồn tại.

Lý Dật sau khi có mặt, đối diện đám Liên minh Bang hội, trong đám người đột nhiên tách ra một con đường, từ đó đi ra năm Đấu Vương cường giả.

Chứng kiến năm người này tu vi thấp nhất đều có thực lực Bát Tinh Đấu Vương, Lý Dật lập tức biết rõ, năm Đấu Vương cường giả này chính là năm Bang chủ, Hội chủ của Liên minh Bang hội.

- Xin mời Lý Dật, Lý Minh đi ra nói chuyện!

Năm người kia đi đến, bên cạnh có một hán tử khôi ngô cao giọng hô.

Hán tử này cũng không biết dùng phương pháp gì, thanh âm giống như tiếng sấm, âm âm vang tới.

Những người tò mò đến xem lúc này cũng khá nhiều. Những người này cơ bản một ít đều là tu vi Đấu Giả, có đấu khí hộ thể, cũng cảm thấy thanh âm quá lớn, làm cho lỗ tai có điểm không thoải mái. Nhưng mà những vậy xem, so với là người bình thường thì lại bất đồng.

Người Đế Đô dân số rất lớn, những kẻ này không sợ, dám đến xem náo nhiệt không ít, bất quá những người này cũng không dám tới gần, chỉ là ở cự ly xa xa mà quan sát.

Cho dù là như vậy, thanh âm của tráng hán kia tạo ra âm thanh mãnh liệt, làm cho không ít người vây xem bị lấy lỗ tai, trên mặt lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Như thế xem ra, tráng hán kia hẳn là tu luyện có một loại Đấu kỹ sóng âm công kích. Người tu luyện Đấu kỹ như vậy rất là hiếm thấy, tại thời điểm đối địch, đột nhiên từng tiếng âm ba công kích phát ra, đang đối mặt đánh nhau, căn bản là không kịp phòng hộ, rất dễ dàng trúng chiêu.

- Chủ nhân, chúng ta muốn hay không trả lời?

Nghe thấy bên kia thét gào, Tạ Vũ lập tức hỏi.

- Không quan hệ, xem bọn hán có ý kiến gì!

Lý Dật thần nhiên nói.

Tạ Vũ ngay lập tức vung tay lên, người Lý Minh ào ào tránh ra một lối, nhường đường cho Lý Dật đi qua. Lý Dật bước chân trầm ổn, đi theo bên trái là Toa Toa, bên phải là Tạ Vũ, sau lưng là Đấu Vương cường giả của Lý Minh, chậm rãi đi tới trước mặt Liên minh Bang hội.

- Ha ha ha ha, người chính là Lý Dật sao? Ta còn tưởng là cái gì ba đầu sáu tay, nguyên lai chỉ là một mao đầu tiểu tử miệng còn hôi sữa.

Nhìn thấy Lý Dật đi ra, hán tử râu quai nón ở chính giữa lớn tiếng nói.

Lý Dật hiện tại cũng chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, mặc dù đã trải qua hai kiếp làm người, nhưng mà tướng mạo vẫn thể hiện ra là một người còn rất trẻ.

Hơn nữa hán tử râu quai nón cố ý hạ thấp danh tiếng Lý Dật một phen, Lý Dật tại trong miệng của hán tử trở thành một mao đầu tiểu tử miệng còn hôi sữa.

- A, nói như vậy, người nói miệng người không bao giờ hôi mùi sữa?

Nghe thấy hán tử râu quai nón nói, Lý Dật cũng không tức giận, mặt mỉm cười, thản nhiên nói.

Lý Dật nói làm cho hán tử kia sững sờ, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời thế nào, nửa ngày sau, mới nói ra một câu.

- Lão tử hôi sữa đương nhiên là cũng có lúc. Nhưng người cho rằng lão tử giống người, là một cái mao đầu tiểu tử không biết trời cao đất rộng sao?

- Ta xác thực không tin, như vậy đi, người tới làm cho thủ hạ ta nhìn xem người rốt cuộc có hôi sữa không. Lý Dật sờ lên cằm, con mắt đảo một vòng, nói.

- Ta...

Hán tử kia nghe thấy Lý Dật nói, đầu tiên là giận dữ lên. Rất hiển nhiên, Lý Dật nói như vậy đúng là miệt thị hán tử, rất nhanh, hán tử này cũng nghĩ tới cái gì, phá lên cười.

- Tiểu tử, người muốn xem trên người gia gia có hương vị gì sao? Tốt lắm, người tới đây, gia gia cho người xem đủ.

- Lớn mật!

- Muốn chết!

- Hoàng đại đầu, người có phải hay không cảm thấy sống đủ rồi?

Hán tử râu quai nón vừa thốt xong, lập tức hàng loạt tiếng mắng tới tấp vào mặt hán tử, hán tử này biệt danh gọi là Hoàng đại đầu.

- Ai hô lão tử là Hoàng đại đầu. Có gan tới đứng trước mặt lão tử mắng!

Hán tử râu quai nón giận dữ nói.

- Lý Dật tiểu nhi đối diện nghe cho kỹ đây, lão tử là Hội trưởng Tam Đường Hội, Hoàng Lập.

- Chính là Hoàng đại đầu đó! Lão tử nhận ra người! Người chính là Hoàng đại đầu!

Bên cạnh Lý Dật có người lớn tiếng hô.

Nghe thấy lời của người này, Lý Dật đánh giá cẩn thận, người này gọi là Hoàng đại đầu, quả nhiên đầu hán tử so với người bình thường lớn hơn rất nhiều.

Nghe thấy người kia tại trước mắt bao người, không ngừng hô biệt danh của hán tử, sắc mặt Hội trưởng Tam Đường Hội càng ngày càng khó coi.

474. Q.5 - Chương 74: Thần Dũng Quân

Biệt hiệu là Hoàng đại đầu cũng không phải khó nghe, nhưng vì Hoàng Lập là Hội trưởng của Tam Đường Hội, khi ở trước mặt biết bao nhiêu người, tai nghe thấy biệt hiệu của mình là Hoàng đại đầu cũng cảm thấy khó chịu.

Đường đường là một Hội trưởng, căn bản không có thể tha thứ người khác kêu bừa biệt hiệu của hán tử, đặc biệt đang ở Đế quốc Thiên Phong Đế Đô, trong Lý Minh lại lớn tiếng liên tục kêu to như vậy, làm cho Hoàng Lập cảm thấy, mình ở Đế Đô, thể diện đều mất sạch cả.

- Tiểu tử kia. Có bản lĩnh dám gọi tên của gia gia đến đây tiếp một chiêu của gia gia!

Hoàng Lập nổi trận lôi đình kêu lên.

- Ta không đi đâu. Hoàng đại đầu, người chỗ đó nhiều người như vậy, bảo ta qua, rõ ràng cho thấy muốn lấy nhiều đánh ít! Ta không qua đó!

Gã bên cạnh Lý Dật không ngừng hô Hoàng đại đầu, cất giọng đầy khinh thường.

- Người, người không có một chút lá gan sao?

Hoàng Lập nổi giận nói.

- Hoàng đại đầu, người lá gan rất lớn sao? Nếu người cho rằng lá gan của người rất lớn, cứ tới đây cùng Thiếu chủ của chúng ta đại chiến một phen. Nếu người thắng, ta từ nay về sau, sẽ không gọi người là Hoàng đại đầu nữa.

Cái thanh âm kia vẫn như trước khinh thường nói.

Vốn là một hồi đại chiến, lại biến thành hai người chửi mắng nhau, Tuy nhiên gã bên cạnh Lý Dật nói những lời này là cố ý chọc giận Hoàng Lập, làm cho Hoàng Lập một mình đấu với bên mình mà thôi.

Nếu như Hoàng Lập thật sự chịu không được, chạy đến, thì cũng chính là bị kích của Hoàng Lập.

- Không có khả năng!

Hoàng Lập nói.

- Hừ, ta biết người sợ Thiếu chủ ta, không dám tới!

Thanh âm kia tiếp tục nói.

Cái thanh âm này rốt cục khiến cho Lý Dật chú ý, quay đầu lại Lý Dật tìm được chủ nhân của cái thanh âm này, đó là một nam tử gầy gò, trong ánh mắt không ngừng lập lòe tinh quang, đang ăn nói lung tung.

- Thú vị lắm!

Hoàng Lập lớn tiếng kêu lên.

- Hoàng đại đầu, người đang phóng cái rắm, thật sự là kêu to, rất thối!

Hán tử gầy gò nói.

Nghe được câu này, tất cả mọi người Lý Minh đều nở nụ cười, Liên minh Bang hội tuy rằng không dám cười, nhưng mà nhìn ra được, không ít người trên bả vai đều không ngừng co rúm, cố nén cười.

- Lý Dật tiểu nhi, nếu là như vậy, chúng ta cũng không nhiều lời, khai chiến đi!

Hoàng Lập thật sự là có điểm chịu đựng không nổi, lớn tiếng kêu lên.

Lúc này Hoàng Lập hô to, xa xa truyền đến một thanh âm uy nghiêm.

- Các người lớn mật cuồng đồ, dám ở Đế Đô Đế quốc Thiên Phong khai chiến, muốn làm phản sao?

Thanh âm này rất uy nghiêm, nghe được thanh âm này, một ít người tu vi thấp trong lòng người cũng không tự chủ run lên, lời của người này có cảm giác không thể kháng cự, nghe xong thanh âm này, mọi người có cảm giác không dám động thủ.

- Người là người phương nào?

Hoàng Lập cao giọng kêu lên.

- Ta chính là Phó Thống soái Uy Vũ Quân, Trấn Bắc Đại tướng quân, Lôi Chiến!

Thanh âm này giống như tiếng sấm liên tục, âm âm nói.

Rất nhanh, theo thanh âm chấm dứt, một hồi tiếng vó ngựa dồn dập từ xa tới gần cuộn cuộn đến, không đến một lát công phu, mấy ngàn kỵ binh hạng nặng xuất hiện.

Chứng kiến Lôi Chiến, Lý Dật có cảm giác quen thuộc, nhớ lại người này không phải là ngày đó tại sinh nhật Dung phi, cũng là một thành viên trong điện sao?

Nhìn thấy mấy ngàn kỵ binh long tinh hổ mãnh, Lý Dật tin tưởng, người của Lý Minh cùng với Liên minh Bang hội cùng một chỗ, cũng không thể là đối thủ của mấy ngàn người này. Những kỵ binh hạng nặng này, mỗi người thoát nhìn đều là trải qua nghiêm khắc huấn luyện. Lý Dật có cảm giác những kỵ binh này trên người đều có một loại nhàn nhạt huyết sát chi khí, chứng tỏ những kỵ binh này trên chiến trường đã trải qua chém giết.

Mặc dù nói trong đám người đội ngũ kỵ binh, tu vi không ai cao hơn đám người Lý Minh và Liên minh Bang hội, nhưng mà dựa vào trọng giáp trang bị, hơn nữa được sự nghiêm chỉnh huấn luyện chiến thuật phối hợp. Lý Dật biết rõ, dù cho Lý Minh cùng với Liên minh Bang hội hợp lực lại, cũng không phải là đối thủ của mấy ngàn người này.

Bất quá, chứng kiến kỵ binh xuất hiện, Lý Dật trên mặt lộ ra tươi cười, nếu ngày đó xuất hiện ở chỗ yên tĩnh do Đại Điện hạ tổ chức, như vậy đám quân đội này đến đây nhất định là ủng hộ mình.

- Các người là một đám ô hợp, cũng dám tại phụ cận Đế Đô nháo sự. Còn không ngoan ngoãn chịu trói, trở về nhẹ nhàng xử lý!

Uy Vũ Quân Phó Thống soái, Lôi Chiến cao giọng kêu lên. Nói xong, Lôi Chiến còn hướng về phía Lý Dật mỉm cười. Xem ra, Lôi Chiến tới là giúp chính mình.

- Thiếu chủ, làm sao bây giờ?

Nhìn thấy Lý Minh cũng bị vây lại, Tạ Vũ trầm giọng hỏi.

- Mặc kệ bọn họ, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến!

Lý Dật thản nhiên nói.

Lý Dật biết rõ Lôi Chiến là người của Đại Điện hạ có ý đến trợ giúp mình, nhưng mà phía dưới Lý Minh rất nhiều người cũng không biết. Chỉ có vài nhân vật trọng yếu, biết rõ Lý Dật cùng Đại Điện hạ có quan hệ, biết rõ Uy Vũ Quân nghe lệnh Đại Điện hạ, mới không có xuất hiện dị trạng.

Sau khi Lôi Chiến xuất hiện, Lý Minh và Liên minh Bang hội khẩn trương lên, đem ánh mắt nhìn về phía đầu lĩnh, trong ánh mắt đều muốn hỏi ý kiến.

Vừa lúc đó, đằng sau Liên minh Bang hội cũng chuyển tới một thanh âm âm trầm.

- Lôi Chiến, đã lâu không gặp, dạo này người có vẻ rảnh rỗi, tới đây bắt mấy tên côn đồ?

Người này dám trực tiếp xưng hô danh tự Lôi Chiến, xem ra địa vị cũng không nhỏ

- Diệp Đông Lai, Diệp gia các người cũng muốn tham gia chuyện này?

Nghe được thanh âm âm trầm, Lôi Chiến trong lòng cả kinh.

- Lôi Chiến, các người đưa Uy Vũ Quân tham dự như vậy. Diệp gia Thần Dũng Quân vì cái gì không thể tham dự?

Thanh âm kia càng ngày càng gần. Theo thanh âm này càng ngày càng gần, một chi quân đội cũng xuất hiện đằng sau Liên minh Bang hội.

Chi quân đội này đều cầm trong tay trường thương, trường thương vừa vịn có thể khắc chế kỵ binh hạng nặng. Nhìn thấy Thần Dũng Quân phái tới là bộ binh trường thương, Lôi Chiến khóe mắt co rúm lại. Dem quân trường thương phái đi, xem ra việc mình xuất binh trợ giúp Lý Dật, đã bị tiết lộ.

- Diệp Lão Tam, người đây là ý gì?

Lôi Chiến lớn tiếng quát.

- Lý Kỳ, Diệp Đông Lai là ai?

Lý Dật nhíu mày, Diệp Đông Lai, Diệp gia, còn có Thần Dũng Quân, cái này có liên hệ gì sao?

- Thiếu chủ vừa tới Đế Đô không lâu, xem ra không biết...

Nhìn thấy Uy Vũ Quân đến, Lý Kỳ vốn trong lòng tâm trạng cũng không tệ, nhưng hiện tại lại xuất hiện Thần Dũng Quân, trong lòng Lý Kỳ cũng có chút lo lắng.

- Bên trong Đế quốc Thiên Phong, ngoại trừ quân đội bên ngoài, còn có tám chi quân đội đặc biệt, trong đó Thiên Võ Quân, Thần Vũ Quân trực tiếp nghe lệnh bởi Hoàng đế, Uy Vũ Quân nghe lệnh bởi Thái tử, Dũng Vũ quân thì là nghe lệnh bởi Huyết Thân Vương.

Lý Kỳ giải thích. Trước kia từng làm Đường chủ của Thiên Ứng Bang, Lý Kỳ đối với những chuyện này rất rõ ràng.

Mặt khác Thần Dũng Quân, Nghĩa Dũng Quân, Thiên Dũng Quân, Vũ Dũng Quân phân biệt thuộc về Diệp gia, Hồng gia, Tông gia, Lý gia.

Lý Kỳ tiếp tục nói.

Khó trách, Tứ Đại Gia Tộc có thể được xưng tụng tại Đế Đô, nguyên nhân là như vậy. Nghe xong Lý Kỳ giải thích, Lý Dật nhẹ gật đầu.

Có thể có được một chi quân đội tại bên trong Đế quốc Thiên Phong, mới trở thành một thế lực nhất lưu, xem ra sau này mình tổ hợp Tam bang Ngũ hội lại, muốn trở thành thế lực nhất lưu ngay, vẫn có chút không thực tế.

Kiểm Hoàng Vương Minh Dương có thể thống lĩnh dong binh trong khắp Đế quốc Thiên Phong, đồng thời còn có thể ảnh hưởng đến dong binh mấy quốc gia chung quanh. Thế lực như vậy tự nhiên cũng không sợ vài Đại gia tộc khác. Nếu như mình muốn trở thành thế lực nhất lưu tại Đế Đô, chỉ có thể điều tới toàn bộ thế lực Lý Minh ở Tây bộ Đế quốc mới được, hoặc là mình đem chiêu bài Đấu Thần Điện ra. Bằng không, muốn chống lại quân đội của Tứ Đại Gia Tộc, vẫn có chút khó khăn. Huống chi, sau lưng Tứ Đại Gia Tộc, còn có một Bắc Đấu Tông!

- Lôi Chiến, chủ tử của người cùng Lý Dật quan hệ không tệ, người sáng suốt xem xét sẽ biết các người đến giúp đỡ Lý Dật. Hừ! Diệp tam gia ta gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ!

Diệp Đông Lai trong giọng nói như trước có một loại hương vị âm trầm.

- Bạt con mẹ nhà người!

Lôi Chiến vắng tục mắng lên.

- Người cứ như vậy mà chen vào à?

Vừa vặn gặp gỡ vấn đề này, Lôi Chiến cũng có chút căm tức.

- Được rồi, Lôi Chiến, ta cũng nói thẳng, Lý Dật đắc tội Bắc Đấu Tông, cái này người cũng biết đến. Chúng ta hai bên đều không nhúng tay vào, để cho bọn họ tự giải quyết. Đương nhiên, nếu như người muốn nhúng tay vào, thì chính là khơi mào Tứ Đại Gia Tộc cùng Hoàng thất phân tranh.

Diệp Đông Lai nói đến đây, cũng không nói nữa.

- Không được, hai bên nhân số hơn kém quá lớn, không công bằng. Nếu không ta phái một ngàn người bổ xung cho Lý Minh!

Lôi Chiến nói ra.

- Người nếu phái một ngàn người đi, ta liền phái hai ngàn người cùng người đối chiến!

Diệp Đông Lai trợn mắt lên, hung dữ nói.

- Lôi Tướng quân, đa tạ quan tâm, ba nghìn người, chưa hẳn có thể thắng được chúng ta. Cảm ơn Lôi Tướng quân đã có hảo ý, Lôi Tướng quân yên tâm đi!

Lý Dật lớn tiếng kêu lên.

- Tốt lắm, Lý thiếu gia hãy cẩn thận rồi!

Nghe thấy Lý Dật nói, Lôi Chiến cũng yên lòng hơn.

- Tốt lắm, chúng ta đều tự thối lui năm trăm mét, để bọn họ tự do chém giết đi!

Diệp Đông Lai kêu lên.

- Cùng nhau thối lui!

Lôi Chiến lớn tiếng nói.

- Thần Dũng Quân nghe lệnh, lui về phía sau năm trăm mét!

Diệp Đông Lai lập tức hạ mệnh lệnh.

- Uy Vũ Quân nghe lệnh, lui về phía sau năm trăm mét!

Lôi Chiến cũng lớn tiếng truyền lệnh.

Rất nhanh, hai chi quân đội bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, chỉ chờ hai chi quân đội dừng bước, người của hai phe sẽ bắt đầu chém giết.

Những người vốn đang đợi xem cuộc chiến trực tiếp, thì thấy Uy Vũ Quân cùng Thần Dũng Quân đến, căn bản không thể nào thấy được hai bên đánh nhau, nhưng mà đối mặt với quân đội, những người này cũng không có ý kiến gì, cũng không dám nói ra.

Đối mặt với quân đội, những người này vốn ý định xem một hồi náo nhiệt cũng không có cách nào, rất nhiều người thậm chí bắt đầu bỏ đi về. Bang hội đấu tranh, hơn nữa quân đội hợp lại, vạn nhất thật sự hỗn chiến, chỉ sợ mình cũng bị tai ương a.

Rất nhanh, vốn đang có hơn ngàn người nhiệt tâm xem cuộc chiến, thoáng cái chỉ còn lại rải rác vài người.

- Ha ha, Lý Dật tiểu nhi, đừng tưởng rằng có Đại Điện hạ là có thể tại Đế Đô hoành hành không sợ, lão tử nói cho ngươi biết, Đế Đô thế lực lớn, hắc hắc!

Nhìn thấy hai bên quân đội toàn bộ lui xa, Hoàng Lập lớn tiếng kêu lên.

Tại trong mắt Hoàng Lập, không có quân đội trợ giúp, Lý Dật bên này nhất định không có kết quả tốt.

- Không phải là ý vào nhiều người sao?

- Lấy nhiều khi ít, có bản lãnh gì?

Lý Minh không ít người đều kêu lên.

- Không tệ, lão tử chính là ý vào nhiều người!

Hoàng Lập rống lớn một câu.

- Đồ vô liêm sỉ, cậy nhiều người là có thể khi dễ Lý Minh chúng ta sao?

Hoàng Lập vẫn chưa nói xong, từ phía sau Uy Vũ Quân chợt gầm lên một tiếng giận dữ.

Nghe được thanh âm này, Lý Dật lớn tiếng kêu lên:

- Phụ thân!

Vốn đang chuẩn bị ngăn cản Lý Hàn, nghe thấy Lý Dật hô một câu phụ thân, Lôi Chiến lập tức cho đám người Lý Hàn tiến đến.

Một đội ngũ chừng trăm người, rất nhanh hướng phía Lý Minh tới. Rất nhanh, Lý Hàn đi tới trước mặt Lý Dật.

- Phụ thân, người tới thật là đúng lúc a!

Nhìn thấy Lý Hàn, Lý Dật phá lên cười.

- Vốn còn chưa tới, nhưng mà nhận được tin tức của ngươi, chúng ta ngày đêm bồn ba, vội vàng cũng đã tới!

Lý Hàn cũng phá lên cười.

475. Q.5 - Chương 75: Địa Hoàng

Nguyên lai, từ lúc hơn mười ngày trước, Lý Dật đã đưa tin tức về Vạn Triều Thành, Lý Hàn vì muốn tận mắt xem những thành tựu của Lý Dật như thế nào, nên đã mang một số thủ hạ cường giả của Lý Minh đến Đê Đô.

Qua một thời gian, những tin tức mà Lý Dật tại Đê Đô chuẩn bị đối chiến với các bang hội liên hợp cũng đều đến tay Lý Hàn, Lý Hàn lập tức nhanh chóng gấp rút chạy đến nơi hai bên quyết chiến.

- Tất cả mọi người đều tới tham kiến Minh chủ!

Lý Dật lớn tiếng kêu lên.

Thấy Lý Dật hô lên phụ thân là Minh chủ Lý Minh, chắc chắn là không giả bộ, nghe được Lý Dật nói, tất cả thành viên Lý Minh Đê Đô quỳ xuống:

- Tham kiến Tổng Minh chủ!

Hai ngàn người đều nhất loạt kêu to, gầm rú một câu!

Vốn không cần lớn tiếng như vậy, nhưng mà đối đầu kẻ địch mạnh, những người này vì tại trước mặt Liên minh Bang hội, muốn thể hiện với Minh chủ, biểu hiện ra tinh thần của mình, cố ý lớn tiếng rống lên.

- Tốt, tốt, tất cả mọi người Lý Minh, đều là người một nhà a, mau đứng lên, mau đứng lên!

Lý Hàn ha ha phá lên cười.

Lý Dật rời khỏi Vạn Triều Thành mới có một ít thời gian, nhanh như vậy tại Đê Đô phong sinh thủy khởi, tại trong mắt Lý Hàn xem ra, thật là khó lường, cũng là trong lòng vô cùng hài lòng.

- Lôi Chiến, ngươi là làm sao như vậy, làm sao ném loạn người tiến đến! Không được, những người kia phải đi ra ngoài!

Diệp Đông Lai tức giận kêu lên.

Diệp Đông Lai rất rõ ràng, Lý Hàn mang đến hơn một trăm người, ngoại trừ năm vị Đấu Vương cường giả, những người khác đều là Đấu Sư cường giả. Như vậy một thế lực đi vào, Liên minh Bang hội cơ bản không có bao nhiêu cơ hội thắng rồi.

- Diệp Lão Tam, ngươi nói nhầm cái gì, những người kia đều là người của Lý Minh, lão tử đương nhiên đều đi vào!

Lôi Chiến lớn tiếng quát, nhìn thấy Lý Dật chiếm chủ động, Lôi Chiến đương nhiên cao hứng.

- Các ngươi đối trá!

Diệp Lão Tam cả giận nói.

- Diệp Lão Tam, ngươi thấy ngu chưa? Thiệt thòi chưa, đây là mang binh đánh giặc, đây là binh pháp người hiểu không? Phương pháp phục binh!

Lôi Chiến khinh thường nói.

- Đối trá, chính là đối trá!

Diệp Đông Lai kêu to.

- Các huynh đệ, đều chuẩn bị cho ta!

Diệp Đông Lai rống lớn một tiếng, xem ra, Diệp Đông Lai muốn đánh nhau rồi.

- Coi như là đối trá, hừ, ngươi làm thế nào đây?

Lôi Chiến lớn tiếng kêu lên.

- Diệp Đông Lai người nếu là dám nhúng tay, đừng trách Bốn tướng quân không có nhắc nhở, chính là người khơi mào Tứ Đại Gia Tộc cùng Hoàng thất phân tranh. Diệp Đông Lai, phỏng đoán cả nhà người đều vì hành động ngu xuẩn cho người mà chôn cùng!

Nói xong những lời này, Lôi Chiến cũng rống to.

- Kỵ binh hạng nặng chuẩn bị, nắm chặt dây cương, chuẩn bị công kích!

Theo lời Lôi Chiến nói, kỵ binh hạng nặng Uy Vũ Quân nhất tề rống lên một tiếng, thanh thế lập tức phóng to lên, đồng cầm chiến thương giơ lên.

Nhìn thấy hành động của Lôi Chiến, Diệp Đông Lai khoe miệng hung hăng co rúm vài cái.

- Lôi Chiến, người dám!

- Người dám, sao ta không dám!

Lôi Chiến không chút nào nhượng bộ.

- Người lợi hại!

Diệp Đông Lai hung hăng mắng.

- Thu binh, chúng ta hồi doanh!

Diệp Đông Lai hỗn hển nói.

Nghe thấy Diệp Đông Lai nói, Liên minh Bang hội sắc mặt lúc này đều biến sắc.

May mắn, Diệp Đông Lai lại nói một câu:

- Lôi Chiến, ta khuyên người cũng trở về đi, người ở nơi này cũng không hữu dụng, sau này ta biết rõ người động thủ, Diệp gia khẳng định cũng không để yên cho người!

- Ha ha, tốt, Uy Vũ Quân cũng thu binh!

Lôi Chiến phá lên cười, Lý Hàn xuất hiện, tại trong mắt Lôi Chiến, Lý Minh chắc là không biết xảy ra chuyện gì. Nếu Diệp Đông Lai thu binh, Uy Vũ Quân của hắn cũng thu binh có ngại gì.

Rất nhanh, hai chi quân đội đều ầm ầm rời khỏi.

Lý Minh cùng người của Liên minh Bang hội không có cảm giác gì, dù sao mọi người lúc này đều có cảm giác sắp đại chiến nên vô cùng hưng phấn, nhưng mà còn có một bên đang xem cuộc chiến, nhưng thấy biến đổi bất ngờ, những người này đều có cảm xúc đứng lên.

Đại quân vừa đi, những người này thập phần hưng phấn, ào ào trào phúng đám người vừa rời đi, lá gan quá nhỏ, không thấy được hình ảnh đặc sắc, thật sự là đáng đời.

- Hoàng đại đầu, hiện tại bốn thiếu gia cho người một cơ hội, giống như Thanh Trúc Bang, đều đầu nhập vào dưới trướng bốn thiếu gia!

Sau khi nhìn thấy phụ thân, tâm tình Lý Dật rất tốt.

- Ta phi, Lý Dật, người cho rằng người là ai, rõ ràng dám bảo Hoàng gia gia đầu hàng!

Hoàng Lập nghe thấy Lý Dật nói, rất là khinh thường nói.

- Thật to gan!

Các thành viên Lý Minh kêu lên.

- Thiếu chủ, hạ lệnh a, chúng ta giết, đem cái đầu Hoàng đại đầu chặt xuống!

- Hoàng đại đầu, tiếp ta một chiêu!

Lý Dật hời hợt nói, theo tay vung lên, một đạo Âm Dương Thần Lôi lao đến Hoàng Lập.

Đối với Đấu kỹ của Lý Dật, những người của Liên minh Bang hội sớm đã có nghiên cứu. Đạo Âm Dương Thần Lô này, tuy rằng Lý Dật mỗi lần đều là hơi hợt thi triển, nhưng mà đạo thiểm điện này có uy lực vô cùng lớn.

- Mọi người nhanh kết tẩm chắn!

Nhìn thấy Âm Dương Thần Lô đánh về phía mình, Hoàng Lập lập tức hét to một tiếng, Hoàng Lập rất rõ ràng, đạo Âm Dương Thần Lô này uy lực không phải mình có thể ngăn cản được. Chỉ có mấy vị Đấu Vương cường giả đồng thời ngưng kết ra chỉ thuần phòng hộ, mới ngăn trở được đạo lô điện công kích quái dị này.

Rất nhanh, theo tiếng quát tháo của Hoàng Lập, tất cả Đấu Vương cường giả đứng ở bên người Hoàng Lập ào ào lao tới trước mặt Hoàng Lập ngưng kết những tẩm thuần phòng ngự có màu sắc khác nhau.

Những tẩm chắn này xếp thẳng tắp, ngăn cản Âm Dương Thần Lô với Hoàng Lập.

Âm Dương Thần Lô đánh lên trên tẩm chắn, không ngừng truyền đến thanh âm nặng nề, theo đạo thanh âm nặng nề, từng đạo đấu khí ngưng kết thành tẩm chắn, lần lượt từng cái một vỡ tan.

Trước mặt Hoàng Lập tổng cộng được phóng thích mười tẩm chắn, Âm Dương Thần Lô một mực đánh tan tám tẩm chắn, mới biến mất.

Nhìn thấy Lý Dật tiện tay một kích có uy thế như vậy, trên mặt Hoàng Lập có sắc mặt trắng bệch.

Lý Dật tiện tay đánh ra một kích, bằng tám Đấu Vương cường giả liên thủ ngăn lại.

Tại trong mắt Hoàng Lập xem ra, bản thân mình tỉ mỉ chuẩn bị đã không có bất luận ưu thế gì đáng nói.

- Các huynh đệ Lý Minh, giết cho ta!

Lý Dật sau khi phá vỡ tám mặt đấu khí phòng ngự, mạnh mẽ quát to một tiếng, dẫn đầu hướng về phía Hoàng Lập đám người kia đánh tới.

- Đánh nhau, đánh nhau!

Nhìn thấy hai bên đã bắt đầu động thủ, những kẻ hưng phấn nhất cũng không phải là những người chuẩn bị quyết chiến trong sân, mà chính là những người bình thường đến quan chiến vẫn còn không có giải tán. Nhìn thấy hai bên rốt cục chuẩn bị đánh nhau to, rất nhiều người nhin không được cao giọng kêu gào lên.

- Lý Dật, không được quá kiêu ngạo!

Lúc này Lý Dật đánh về phía Hoàng Lập, trên Linh Sơn đột nhiên có một thanh âm truyền tới.

Rất nhanh, có một người trung niên sau lưng mở ra hai cánh thổ hoàng sắc từ đỉnh núi Linh Sơn rất nhanh bay tới.

- Đấu khí hóa cánh, Đấu Hoàng cường giả!

Lý Dật cũng không nghĩ ra, lại có một vị Đấu Hoàng cường giả chạy đến đây.

Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một vị Đấu Hoàng cường giả, các thành viên của Lý Minh thoáng ngây người một chút, còn bên Liên minh Bang hội, năm nhân vật đầu não nhìn thấy người vừa đến, trên mặt đều lộ ra một tia tươi cười đắc ý.

Người còn chưa tới, trung niên nam tử trong tay lập tức xuất hiện một cây trường thương thổ hoàng sắc, trường thương lẳng không rời tay, gào thét hướng về phía Lý Dật bắn tới.

- Giải!

Lý Dật quát to một tiếng, sau lưng hai cánh triển khai, đấu khí hóa thành Song dực Đấu khí hung hăng vỗ, cả người cũng lẳng không mà đứng. Thiên lôi chi khí trong tay đại thịnh, một đoàn lôi cầu màu tím rời tay, hướng phía trường thương thổ hoàng sắc mạnh mẽ đâm tới.

Một tiếng vang thật lớn từ phía trên trên không, tại nơi trường thương cùng lôi cầu va chạm, đột nhiên bộc phát ra lôi quang mãnh liệt. Hai vị Đấu Hoàng cường giả giao thủ, lập tức khiến cho động tĩnh vô cùng lớn,

trận trận âm âm tiếng sấm, hơn nữa giữa không trung quang mang chói mắt, hai người trong nháy mắt giao thủ sinh ra động tĩnh, thậm chí đã đem áp chế mấy ngàn người đang hỗn chiến dưới mặt đất.

Lý Dật xoay người một cái, từ bay xuống mặt đất, sau khi đứng vững, chỉ vào người vừa đến.

- Người là người phương nào, tại sao lại tham dự vào cuộc phân tranh của chúng ta?

Một gã Đấu Hoàng cường giả, đột nhiên tiến đến can thiệp vào việc mà mình cùng Tam bang Ngũ hội phân tranh, đây rốt cuộc là vì cái gì, Lý Dật nhất định phải biết rõ ràng.

Người trung niên kia cũng bay xuống mặt đất, Lý Dật lúc này mới nhìn rõ ràng, Đấu Hoàng trước mặt này có gương mặt thoát nhìn rất là bình thường. Người như vậy dù cho đi ở trên đường cái, nếu như không dò xét cảnh giới tu vi của hắn, Lý Dật cũng rất khó tin tưởng, đây là một vị Đấu Hoàng cường giả.

- Chủ nhân!

Nhìn thấy người tới, năm gã đầu lĩnh của Liên minh Bang hội lập tức quỳ xuống.

- Chủ nhân?

Cách xưng hô này làm cho Lý Dật sửng sốt.

- Lý Dật, không phải ta vô tình tiến đến, mà là người xâm phạm ích lợi của ta!

Người nọ chậm rãi nói.

- Tam bang Ngũ hội, đều do ta âm thầm tạo dựng lên, trong bọn họ, Bang chủ cùng Hội trưởng, đều là người của ta!

Những lời này nói ra, Lý Dật đột nhiên có cảm giác có chút không ổn, không đợi Lý Dật tỉnh lại, những người bên cạnh Lý Dật đã xảy ra rối loạn.

Người này chậm rãi nói xong, đám người Lão Yên đột nhiên ra tay rất nhanh đối với người bên cạnh, trước kia thuộc về Thanh Trúc Bang có bốn Đấu Vương ào ào hướng về phía người bên cạnh hung hăng vỗ một chưởng, sau đó rất nhanh chạy về phía Liên minh Bang hội.

Tất cả bang chủ thuộc về Thanh Trúc Bang trước kia đều ào ào giơ lên vũ khí trong tay của mình, bổ về phía người bên cạnh. Những người này mặc kệ đắc thủ hay không, chém lung tung hai ba cái, sau đó lập tức chạy về phía Liên minh Bang hội.

Một trận rối loạn lập tức làm cho Lý Dật tỉnh ngộ lại. Chính mình lúc đầu đã có loại cảm giác không ổn, chính là đến từ Thanh Trúc Bang này đây.

Tất cả các Bang chủ, Hội chủ của Tam bang Ngũ hội đều là thủ hạ của người này. Như vậy, Thanh Trúc Bang không thể vô thanh vô tức đầu phục chính mình, trong đó khẳng định là có âm mưu.

Trong nháy mắt, tràng diện nhất thời hỗn loạn.

Thanh Trúc Bang đột nhiên ra tay, Lý Minh căn bản không kịp phản ứng, đợi cho kịp phản ứng, những người Thanh Trúc Bang đã sớm chạy đến Liên minh Bang hội.

- Ta chủ!

Lý Dật trong miệng phun ra lời thô tục lớn, phi thân về phía trước, hung hăng hướng về phía Lão Yên nhào tới.

Tốc độ của Đấu Hoàng cường giả, căn bản không phải Đấu Vương cường giả có thể so sánh, nhìn Lý Dật muốn phóng sát tới chính mình, ánh mắt Lão Yên lộ ra thần sắc sợ hãi.

- Chủ nhân, cứu ta!

Lão Yên hướng phía hán tử mặt vàng lớn tiếng kêu lên.

Lúc này Lý Dật phi thân đánh về phía Lão Yên, hán tử mặt vàng kia cũng vỗ Song dục Đấu khí, đánh về phía Lý Dật.

Hai đại Đấu Hoàng lần nữa giao thủ, không trung lại vang lên một hồi sấm nổ, hai người lần này đều không dùng Đấu kỹ, thuần túy là giao đấu tu vi.

Một lần nữa đánh ngang tay, Lý Dật rơi xuống nhìn chằm chằm vào Đấu Hoàng cường giả kia, hung hăng hỏi.

- Người rốt cuộc là ai?

- Ta gọi là Lưu Chiêm!

Người nọ thản nhiên nói.

Lão Yên đột nhiên ra tay, Đấu Vương cường giả bên người Lý Dật có hai người mất đi sức chiến đấu, hơn nữa Lão Yên đột nhiên đảo tẩu, Lý Dật lần nữa giảm bớt bốn vị Đấu Vương cường giả, mà bên Liên minh Bang hội có thêm bốn vị Đấu Vương cường giả.

Lưu Chiêm đột nhiên xuất hiện, Liên minh Bang hội có thêm một Đấu Hoàng chống lại Lý Dật. Trong nháy mắt, bên Lý Minh đang chiếm lợi thế bỗng nhiên bắt lợi.

- Lưu Chiêm?

Nghe được tên, con mắt Lý Dật cũng là rụt xuống.

- Người là một trong Thiên Phong Thất Hoàng, Địa Hoàng Lưu Chiêm?

Lý Dật hỏi.

- Hình như là vậy a!

Lưu Chiêm thản nhiên nói.

- Loại hư danh như thế, kỳ thật ta cũng chẳng thèm để ý tới!

- Người nói Tam bang Ngũ hội đều là người của người?

Lý Dật hỏi, ánh mắt Lý Dật lộ ra thần sắc kỳ quái, thì ra là thế, bên trong Thiên Phong Thất Hoàng không có một người nào là kẻ yếu.

476. Q.5 - Chương 76: Đấu Tôn Ngọc Phù

- Cũng chỉ có thể như vậy, ta chỉ thị cho bọn họ thành lập Tam bang Ngũ hội, bọn họ thành Bang chủ, Hội trưởng của Tam bang Ngũ hội. Bọn họ đều nghe lệnh ta, tuy rằng ngoại trừ ta cùng với bọn họ ra, cũng không có ai biết chuyện này, tuy nhiên Tam bang Ngũ hội xác thực là dựa theo ý của ta mà làm việc.

Lưu Chiêm chậm rãi nói.

- Lý Dật, lần này nếu như không phải vì người, chuyện này cũng sẽ không để lộ ra, bắt quá người yên tâm, sau khi giết chết người ta đem Tam bang Ngũ hội toàn bộ hợp lại làm một.

Lưu Chiêm lạnh lùng nói.

Thực lực của hai bên đối lập đã rất rõ ràng, hơn nữa đám người Lão Yên chạy sang Liên minh Bang hội, lúc này bên đó đã có ba mươi hai Đấu Vương cường giả, nhưng về phía Lý Dật, ngoại trừ Lý Hàn cùng với những người mà Lý Hàn mang tới, cộng lại cũng chỉ có hai mươi bốn vị Đấu Vương cường giả, lại trừ đám người Lão Yên đã đánh trọng thương hai vị Đấu Vương, Lý Dật lúc này chỉ còn lại hai mươi hai vị Đấu Vương.

Cũng may mắn chính là, đối với Thanh Trúc Bang, đám người bọn họ sớm đã biết rõ sẽ phải bỏ chạy, cho nên, người Thanh Trúc Bang lúc đầu đều tập trung vào một chỗ. Vừa rồi những người Thanh Trúc Bang kia đột nhiên phản loạn, đối Lý Minh cũng không có tạo thành thương tổn nghiêm trọng.

Lần này có tới hai ngàn người, không ít người mới gia nhập Lý Minh, nhân số Thanh Trúc Bang bất quá là ba trăm người, hơn nữa trước khi đi đột nhiên sát thương, Lý Minh có hơn hai ngàn người, lúc này chỉ còn lại khoảng một ngàn sáu trăm người.

Lý Hàn mang đến một trăm Đấu Sư cường giả, lúc này cũng có khoảng một ngàn bảy trăm người, mà bên Lưu Chiêm, tăng lên đến ba ngàn ba trăm người.

Nhân số gần gấp hai Lý Minh, cấp bậc Đấu Vương cường giả, cũng là chiếm cứ tuyệt đối ưu thế, cho nên Lưu Chiêm vừa mới nói, mang theo tự tin tuyệt đối, có thể đem Lý Dật chém ở dưới tay.

- Lưu Chiêm, cho dù Ba Lâm cùng Hải Kim hai người liên thủ, cũng không dám nói đem ta giết chết. Người cho rằng, người so với hai người bọn họ liên thủ còn lợi hại hơn sao?

Nghe thấy Lưu Chiêm nói, Lý Dật cũng không tức giận, mà còn nở ra nụ cười.

Mặc dù nói vậy, trước mắt bên Lý Minh lâm vào hoàn cảnh xấu, nhưng mà Lý Dật nắm chắc khi động thủ Lý Dật có thể đem Địa Hoàng này đánh chết. Chỉ cần đem Địa Hoàng đánh chết, như vậy sự tình phía sau dễ làm hơn nhiều.

Chỉ cần đám người Lý Minh có thể kiên trì đến khi Lý Dật giải quyết xong Lưu Chiêm, như vậy, thắng lợi nhất định là thuộc về Lý Minh.

Đương nhiên, trong mắt Lưu Chiêm tình huống lại không phải như thế. Tại trong mắt Lưu Chiêm, Lý Dật bất quá là cái Tam Tinh Đấu Hoàng mà thôi, mà Lưu Chiêm đã thành danh đã lâu là một trong Thiên Phong Thất Hoàng là Địa Hoàng, có tu vi Ngũ Tinh Đấu Hoàng!

- Đúng vậy sao?

Lưu Chiêm trong miệng nói ra, nhưng mà khi Lý Dật nói làm cho Lưu Chiêm có điểm giật mình. Nếu như Ba Lâm cùng Hải Kim thật sự liên thủ đối phó với Lý Dật, như vậy gã Lý Dật trước mắt này thật đúng là khó đối phó!

Ngẫm nghĩ một chút, Lưu Chiêm càng cảm thấy được Lý Dật đích thị là dùng chiến thuật lừa gạt mình, Ba Lâm đại biểu chính là Đấu Thần Điện, Hải Kim đại biểu chính là Bắc Đẩu Tông. Đấu Thần Điện cùng Bắc Đẩu Tông từ trước đến nay bất hòa, Ba Lâm làm sao có thể cùng Hải Kim liên thủ đây?

- Ha ha, nếu không tin ta nói, người có thể đi hỏi Phong Hoàng!

Lý Dật lớn tiếng nở nụ cười.

- Ha ha, tốt lắm!

Nghe được Lý Dật nói, Lưu Chiêm cũng là phá lên cười.

- Lý Dật, vốn ta không muốn làm cho người biết con bài tẩy của ta, nhưng mà, người đã nói như vậy, ta làm sao không biết xấu hổ không hỏi đây?

- Phong Hoàng, Lý Dật bảo ta hỏi người một chút, có phải là có như vậy không?

Lưu Chiêm đột nhiên cao giọng kêu lên.

Lúc này Lưu Chiêm kêu lên, Lý Dật lập tức cảm thấy không ổn. Tình cảnh như vậy, nếu như Hải Kim của Bắc Đẩu Tông nhúng tay vào, bản thân mình phải cố hết sức mới có thể chống lại.

Lý Dật cũng không sợ, chỉ là lo lắng đám người Lý Minh nhân lực không đủ, hơn nữa vừa rồi còn bị tổn thất nặng.

- Lão Lưu, cho dù hắn nói là sự thật thì như thế nào?

Thanh âm Hải Kim quả nhiên truyền tới, rất nhanh, Phong Hoàng Hải Kim phe phẩy một đôi cánh lưu ly, từ không trung chậm rãi ngừng bay tới.

- Lý Dật, đã lâu không gặp a, không thể tưởng được, ngăn ngừa một thời gian, người ở tại Đế Đô phong sinh thủy khởi đến như thế!

Nhìn thấy Lý Dật, Hải Kim ha ha cười.

- Hải Kim, Bắc Đẩu Tông các người thật sự quyết định chủ ý cùng với ta là địch sao?

Nhìn thấy Hải Kim, Lý Dật lạnh lùng nói.

- Lý Dật, chúng ta người sáng thì không làm chuyện mờ ám, người đã không thừa nhận Thất Tinh Giới Chỉ trong tay người, Bắc Đẩu Tông chúng ta chỉ có thể đem người giết chết, sau đó lục tìm Thất Tinh Giới Chỉ mà thôi.

Hải Kim cũng là lạnh lùng nói.

- Giết chết ta, Hải Kim người có bản lãnh này sao?

Nghe thấy Hải Kim nói, Lý Dật lạnh lùng nói.

- Trước kia, ta bắt quá chỉ là một Đấu Giả, Bắc Đẩu Tông các người cũng không biết muốn giết chết ta bao nhiêu lần? Thế nào, hiện tại Lý thiếu gia không phải là sống hoàn hảo hay sao?

- Chỉ sợ...

Hải Kim thở dài một hơi.

- Lý Dật thiếu gia, chỉ sợ người không thấy được mặt trời ngày mai thôi!

Nghe thấy Hải Kim nói, Lý Dật phá lên cười:

- Không thể tưởng được, đường đường Phong Hoàng các hạ cũng nói mạnh miệng không sợ gió lớn cuốn đầu lưỡi. Hải Kim, khi nào thì người nắm chắc có thể giết chết ta đây?

Lý Dật ha ha phá lên cười.

- Lý Dật, người xem đây là cái gì?

Hải Kim không có trả lời Lý Dật, mà từ cổ tay đột nhiên xuất hiện một cái ngọc phù sáng trong.

Ngọc phù trên có khắc ký hiệu bức tranh huyền ảo, xuất hiện một cổ khí tức hủy diệt từ trong ngọc phù truyền ra.

Loại khí tức này Lý Dật mười phần rõ ràng, lúc trước khi bị Tuyết Lân đuổi giết, khí tức trên người Tuyết Lân rất giống với khí tức trên ngọc phù này.

Chứng kiến vật này, Lý Dật lập tức ghen ngào kêu lên.

- Khí tức Đấu Tôn?

- Không tệ, coi như người thật tinh mắt!

Hải Kim cười cười.

- Tin rằng người cũng biết, Tông chủ Bắc Đẩu Tông chúng ta bởi vì đột phá cảnh giới bất thành, không thể đích thân hành tẩu, nhưng Tông chủ có thực lực Đấu Tôn, cũng không thể không tính tới! Lý Dật, đây là Đấu Tôn đem lực lượng của mình phong ấn, chỉ cần ta sử dụng miếng ngọc phù này, ta có thể phát ra một lần công kích cấp bậc Đấu Tôn cường giả. Ta nghĩ tuy rằng chỉ là một lần công kích, cũng đủ cho người trọng thương a? Chỉ cần bị thương nặng, sau đó người muốn đào thoát trong tay ta cùng Lưu Chiêm, quả thật khả năng không lớn a?

Hải Kim nói ra con bài tẩy của mình. Phong Hoàng Hải Kim mặc dù không dám cam đoan có thể đánh bại Lý Dật khi đang toàn thịnh, nhưng mà lại dám cam đoan, chỉ cần Lý Dật trọng thương, Hải Kim có thể khẳng định, Lý Dật nhất định không có cách nào đào thoát chính mình dưới tay.

Dưới tình huống bình thường, tốc độ Lý Dật cũng không thể so sánh với Hải Kim, huống chi là trọng thương.

- Cái ngọc phù này rất khó luyện chế a?

Nhìn chằm chằm vào ngọc phù một chút, Lý Dật mở miệng hỏi.

- Nhưng mà, chỉ cần có thể đem Lý Dật các hạ giết chết, đều là đáng giá!

Hải Kim cũng không phải không có nhận thức.

- Xem ra, Tông chủ các ngươi thật là để mắt đến tại hạ!

Lý Dật cười cười.

Lúc đó, Lý Dật trong tay kết xuất thủ ấn rất nhanh, Hải Kim có bảo bối có thể thi triển ra công kích cấp bậc Đấu Tôn, Lý Dật không thể không cẩn thận một chút.

Nhìn thấy cử động của Lý Dật, Hải Kim chỉ nhàn nhạt cười, dù cho Lý Dật có chuẩn bị thì phải làm thế nào đây, Đấu Tôn công kích, căn bản là không phải cấp bậc Đấu Hoàng cường giả có thể ứng phó được.

Đấu Hoàng cường giả hết thấy thủ đoạn phòng ngự, chống lại Đấu Tôn cường giả công kích đến, đều biến thành mây bay a.

Hải Kim không có ngăn cản, mà còn tương đương phối hợp, lặng lẽ nhìn động tác của Lý Dật.

Đối với Đấu Tôn ngọc phù do Tông chủ luyện chế ra, Hải Kim có lòng tin tuyệt đối, Đấu Tôn cường giả toàn lực công kích một lần, bản thân Hải Kim đứng là đã từng cảm thụ qua a.

Nếu không phải Tông chủ cuối cùng đem thể công thu trở về, chỉ sợ Hải Kim giờ khắc này căn bản không thể đứng ở chỗ này.

- Lý Dật, ngươi chuẩn bị xong chưa?

Hải Kim thản nhiên nói.

Giữa hai người nói chuyện ở đây, mọi người nghe được rõ ràng, nhìn thấy Hải Kim xuất hiện, Liên minh Bang hội biểu hiện vô cùng hưng phấn. Phong Hoàng Hải Kim a, giống như Địa Hoàng đều là Thiên Phong Thất Hoàng.

Thiên Phong Thất Hoàng, đó là tại Đế quốc Thiên Phong công nhận bảy vị Đấu Hoàng cường có thực lực mạnh nhất. Hai đại Đấu Hoàng vây công một Đấu Hoàng, căn bản không có vấn đề gì?

Chỉ cần đem Lý Dật ngăn chặn, ba mươi hai vị Đấu Vương đối chiến với hai mươi hai vị Đấu Vương, căn bản không có vấn đề gì?

Sau đó, ba ngàn ba trăm người chống lại một ngàn bảy trăm người, hai đánh một, cũng có thể không có vấn đề gì?

Bất kể thế nào so đấu, bên Lý Minh đều rơi vào tình huống bất lợi.

Tại trong mắt mọi người, Lý Minh thất bại, đã là xác định, chỉ còn chờ Liên minh Bang hội động thủ, đem sự thật này tiến hành mà thôi.

- Phong Hoàng, chúng ta nắm chặt thời gian a!

Nhìn thấy Hải Kim có bộ dáng chậm rì rì, Lưu Chiêm cau mày nói.

Người này có thể đem thực lực của mình ẩn nấp vài chục năm, âm thầm khống chế Tam bang Ngũ hội, phong cách làm việc tự nhiên cũng là rất cẩn thận.

Trong mắt hắn, Hải Kim có con bài tẩy như vậy, thì nên nhanh sử dụng, thu thập Lý Dật sớm một chút, xem Hải Kim như bây giờ, bộ dáng chậm rì rì chờ Lý Dật chuẩn bị tốt phòng hộ, rốt cuộc là có ý gì?

- Không vội, nói như thế nào Lý Dật cũng là cấp bậc Đấu Hoàng cường giả, ta muốn hắn chết là cam tâm tình nguyện!

Hải Kim đứng dưng nói.

Cùng Lưu Chiêm bất đồng, hắn nắm giữ trong tay Đấu Tôn ngọc phù, Hải Kim trong lòng tuyệt đối nắm chắc. Đấu Tôn cường giả siêu việt công kích, đã là đem quy tắc vận dụng, đối mặt với quy tắc, thuần túy lực lượng của Đấu Hoàng cường giả vận dụng, có vẻ quá ngây thơ.

- Hải Kim, muốn động thủ liền động thủ, dằng dài cái gì?

Lý Dật đưa tay chăm chú nắm chặt, lớn tiếng nói.

- Phong Hoàng, ta nói người cho hần cơ hội, nhưng mà hần căn bản không cần!

Lưu Chiêm không có hảo ý nói. Hiển nhiên, Lưu Chiêm là muốn kích thích Hải Kim động thủ sớm một chút.

Lý Dật nói ra những lời này, Lý Dật đem ý thức truyền vào bên trong Dung giới.

- Tiền bối, trong lúc Đấu Tôn ngọc phù phát động, hy vọng tiền bối ra tay, giúp ta ngăn trở một bộ phận công kích.

- Tiểu hữu xin yên tâm, người chuẩn bị kỹ như vậy, Đấu Tôn ngọc phù kia gây cho người thương thế cho dù có thể nào, ta xem khả năng cũng không lớn.

Trong Dung giới truyền đến thanh âm vui vẻ của Hồng Thiên Thánh Giả.

Thật lâu không có ra tay, Hồng Thiên Thánh Giả một mực tĩnh dưỡng bên trong, đối với yêu cầu của Lý Dật, Hồng Thiên Thánh Giả lập tức đáp ứng.

Hồng Thiên Thánh Giả ở bên người Lý Dật, Lý Dật có nhất cử nhất động gì Hồng Thiên Thánh Giả rất rõ ràng, hơn nữa Hồng Thiên Thánh Giả cùng Lý Dật ở chung lâu như vậy, tự nhiên biết rõ Lý Dật chuẩn bị làm sao đối phó với một kích của Đấu Tôn.

- Tốt, Lý Dật, ta thật sự là giết người cũng cảm thấy đáng tiếc. Hắc hắc, còn trẻ như vậy, đã có thành tựu như vậy, chỉ trách chính là người tuổi còn rất trẻ khí thịnh quá mức, nhớ rõ từ nay về sau chuyển thể làm người, không được đắc tội những người không thể đắc tội.

Hải Kim sắc mặt nghiêm trọng nói.

Đã từng cùng với Tuyết Lâm động thủ, Lý Dật tự nhiên biết rõ Đấu Tôn cường giả lợi hại như thế nào, đồng thời, có kinh nghiệm cùng Tuyết Lâm động thủ, Lý Dật đối mặt với Hải Kim xuất ra Đấu Tôn ngọc phù, cũng không quá mức sợ hãi.

- Hải lão quỷ, người nói nhảm nhiều quá. Người thử xem xem, một cái Đấu Tôn ngọc phù có thể được gì?

Lý Dật nói móc.

- Tốt!

Hải Kim biến sắc, trong tay dùng sức, lớn tiếng hô:

- Phá cho ta!

Âm thanh ngọc nát thanh thúy truyền ra, lập tức, trong thiên địa lan tràn một cỗ khí tức hủy diệt.

477. Q.5 - Chương 77: Một Kích Của Đấu Tôn

Theo Đấu Tôn ngọc phù vỡ vụn, một cỗ khí tức hủy diệt bao quanh Hải Kim, cỗ khí tức kia theo Hải Kim kêu to một tiếng, toàn bộ hội tụ trên tay phải Hải Kim, tay phải vừa nhấc, mãnh liệt hướng về phía Lý Dật đánh một cái, một cỗ khí lưu cuộn cuộn hướng về phía Lý Dật đánh tới.

Nhìn thấy cỗ khí lưu ẩn chứa năng lượng hủy diệt kia, trong nội tâm Lý Dật nhất thời trầm trọng.

Lúc này Lý Dật vừa khẽ làm ra một cử động, chợt có một cái bóng người màu tím xuất hiện, rất nhanh chen lên, dẫn đạo năng lượng kia đi qua.

Một tiếng nổ vang thật lớn truyền ra, bóng người màu tím kia giống như là một đóa hoa màu tím trong cuồng phong mãnh liệt dập dờn.

Bóng người màu tím gian nan lui về phía sau vài bước, cổ khí tức hủy diệt kia biến mất, bóng người màu tím rốt cục cũng dừng lại.

- Toa Toa!

Lý Dật lúc này mới nhìn rõ ràng người vừa giúp mình ngăn trở một kích Đấu Tôn. Toa Toa lúc này khoe miệng chảy ra một tia máu tươi.

Lấy tay khẽ chùi đi vết máu tươi trên khóe miệng, Toa Toa nhẹ nhàng cười.

- Thiếu gia, ta không sao!

Toa Toa nói xong, Lý Dật lập tức nghe thấy trong thân thể Toa Toa truyền ra một hồi thanh âm vỡ vụn, rất nhanh, một mớ mảnh vụn đen nhánh gì đó theo trên người Toa Toa rơi xuống.

- Xem ra, Kiếm Hoàng thật không có gạt chúng ta, Hậu Sơn Giáp quả nhiên có thể ngăn trở một kích toàn lực của Đấu Tôn cường giả.

Nhìn trên mặt đất bắn ra những mảnh nhỏ của Hậu Sơn Giáp, Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Đúng vậy, thiếu gia!

Toa Toa cũng hơi hơi cười, nói.

- Cho nên, ngài không cần lo lắng cho ta đâu, có Hậu Sơn Giáp bảo vệ, ta chỉ là bị vết thương nhẹ mà thôi.

- Cô nương ngọc, từ nay về sau không được làm chuyện như vậy nữa!

Lý Dật cũng hơi hơi cười, nhẹ nhàng ôm Toa Toa vào trong ngực của mình.

- Hải Kim, làm sao như vậy, người nếu vừa xuất hiện trước mặt Lý Dật liền sử dụng ra vật đó, như vậy nữ tử kia cũng tới không kịp giúp Lý Dật ngăn cản một chiêu này!

Lưu Chiêm nói với vẻ tiếc nuối.

- Lưu Chiêm, chuyện của ta tự mình ta biết xử lý như thế nào, không cần người khoa tay múa chân!

Nghe thấy Lưu Chiêm gọi thẳng tên của mình, hơn nữa trong lời nói mang theo ý tứ trách cứ, Hải Kim cũng cảm thấy bức mình.

- Tốt tốt, ta xem người hiện tại xử lý như thế nào!

Lưu Chiêm liên tục nói.

- Hừ, hãy đợi đấy để xem!

- Hải lão quý, người thất vọng rồi a?

Kéo Toa Toa trong ngực, Lý Dật cười đối Hải Kim nói.

- Lý Dật, không nên gấp.

Hải Kim lạnh lùng nói, cổ tay lại lấy ra một Đấu Tôn ngọc phù nữa.

- Người nghĩ rằng trong tay ta chỉ duy nhất một cái Đấu Tôn ngọc phù sao? Người cho rằng, có người giúp người ngăn trở một kích, người có thể kiêu ngạo sao? Hừ, ta liền nhìn xem, còn có thêm cái Hậu Sơn Giáp nào khác giúp người ngăn trở một kích của ta nữa!

Hải Kim hung hăng nói.

- Toa Toa, đi ra một bên!

Lý Dật sắc mặt có điểm hổ thẹn, khẽ thốt lên.

Nghe Lý Dật nói, Toa Toa ngay lập tức đi sang một bên. Toa Toa biết rõ, nếu như Hải Kim lần này phóng xuất ra một kích Đấu Tôn cường giả, chính mình đứng ở bên người Lý Dật, chẳng những trợ giúp không được Lý Dật, còn có thể liên lụy đến Lý Dật.

Nhìn thấy Toa Toa đi ra xa, Lý Dật mới từng chữ từng câu nói.

- Hải lão quý, không thể tưởng được Tông chủ các người thật đúng là có lòng a. Vậy mà luyện chế nhiều Đấu Tôn ngọc phù như vậy, ta nghĩ lão gia hỏa kia hiện tại hẳn là rất mệt mỏi a?

Lý Dật mạnh mẽ nói.

- Vấn đề này cũng không phải cần Lý Đại thiếu gia lo lắng, Lý Đại thiếu gia hãy cẩn thận suy nghĩ, kế tiếp làm sao ứng phó với công kích này của ta a.

Hải Kim cười cười.

Nhìn thấy Hải Kim lại xuất ra một cái Đấu Tôn ngọc phù, sắc mặt Lưu Chiêm cũng dễ nhìn hơn rất nhiều, khó trách Hải Kim vẫn bình tĩnh như vậy, là do còn có chuẩn bị hậu chước ở phía sau.

- Lý Dật, người hảo hảo chịu chết đi?

Lưu Chiêm một bên thêm mắm thêm muối nói.

- Lưu Chiêm, nhớ kỹ cho ta, người đầu tiên mà ta sẽ lấy mạng hôm nay chính là người!

Nhìn Lưu Chiêm, Lý Dật gần như không nói.

Lý Dật nói, thanh âm mang theo khí tức lạnh ngắt, nghe xong Lý Dật nói, trong lòng Lưu Chiêm có cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

- Ha ha ha....

Chợt, Lưu Chiêm lớn tiếng nở nụ cười.

- Thật sự là buồn cười, đã sắp chết đến nơi, vẫn còn mạnh miệng như vậy, Lý Dật, người nói là ý gì chứ?

Dùng một loại ánh mắt lộ vẻ băng lãnh nhìn Lưu Chiêm, Lý Dật làm cho Lưu Chiêm có cảm giác da đầu run lên, thật giống như mình là một con mồi, đang bị một tay thợ săn thiện xạ chăm chăm nhìn vào.

Không biết Lý Dật vì cái gì mà bây giờ còn rất bình tĩnh, muốn thu tước mạng của hắn, nhưng mà, Lưu Chiêm đã có vẻ nhẹn không được.

- Phong Hoàng, người không ra tay, tự ta xuất thủ!

Bị ánh mắt Lý Dật xem thường, Lưu Chiêm rống lớn một tiếng.

- Lý Dật, tiếp chiêu!

Nghe thấy Lưu Chiêm nói, Hải Kim không chần chừ nữa, trong tay miếng Đấu Tôn ngọc phù lần nữa bị bóp nát, một đạo khí tức hủy diệt cuộn cuộn chảy về phía Lý Dật.

- Tốt!

Trực tiếp đối mặt với công kích Đấu Tôn cường giả, Lý Dật trong lòng lại có cảm giác hưng phấn.

Dù sao, trước kia cùng Tuyết Lân đánh nhau, Lý Dật bất quá là Đấu Sư cường giả mà thôi. Trải qua thời gian thôn phệ được Tiên Thiên Lô Khí, Lý Dật cũng muốn thử xem, bằng vào mình và Thiên Khôn Địa Càn Châu, có thể tiếp được một kích của Đấu Tôn hay không.

Bởi vì, trong lòng Lý Dật, khi hắn và Tuyết Lân đấu với nhau, Tuyết Lân cũng là một Đấu Tôn cường giả.

Nếu là như vậy, hiện tại Hải Kim sử dụng đến Đấu Tôn ngọc phù, coi như mình luyện tập trước một phen, trong lòng Lý Dật thầm nghĩ.

- Huyết Nguyệt Cường Cương!

Lý Dật nhìn thấy Đấu Tôn ngọc phù bị phá vỡ, một cỗ khí tức hủy diệt mang theo năng lượng công kích hướng về phía mình, Lý Dật không lùi mà tiến tới, đưa tay mạnh mẽ đánh xuống, một đạo ánh sáng trắng huyết sắc rời khỏi tay, thẳng đến đạo khí tức hủy diệt kia.

Đấu kỹ Bạch Hổ, mang theo thiên địa dị biến, đạo huyết sắc tia chớp theo ánh trăng màu máu đi tới, không ngừng từ không trung rơi xuống.

- Thiên địa dị biến, tiểu tử này sử dụng Đấu kỹ Bạch Hổ!

Nhìn thấy tia chớp huyết hồng sắc, sắc mặt Lưu Chiêm thay đổi, trong miệng lẩm bẩm nói. Đến cảnh giới giống như Lưu Chiêm vậy, tự nhiên là biết rõ, Đấu kỹ Bạch Hổ đáng sợ cỡ nào.

Có thể dẫn động thiên địa dị biến, Đấu kỹ Bạch Hổ chính là Đấu kỹ có thể mang vào một bộ phận quy tắc cường đại.

Huyết nguyệt va chạm vào luồng khí lưu hủy diệt, làm cho cổ khí lưu đột nhiên đình chỉ, đi được nửa đường trên không quay cuồng, lúc này nhìn luồng khí lưu bên trong có một vòng ánh trăng huyết sắc đang không ngừng nhỏ đi.

Đương nhiên, huyết nguyệt kia dần dần nhỏ đi thì cổ khí lưu mang theo năng lượng hủy diệt cũng giảm bớt rất nhiều.

Lý Dật đưa tay kết ấn ký một cái, lập tức huyết nguyệt đang chạy trong khí lưu mãnh liệt nổ mạnh, theo tiếng nổ mạnh, năng lượng của cổ khí lưu kia không ngừng giảm đi rất nhiều.

Đấu kỹ Bạch Hổ bên trong ẩn chứa quy tắc, tuy rằng không thể bằng một kích toàn lực của Đấu Tôn cường giả, nhưng mà cũng có thể triệt tiêu được một bộ phận công kích.

Nhìn công kích còn lại như trước thao thao bất tuyệt công kích về phía mình, Lý Dật quát to một tiếng, đưa hai tay lên, một đạo lôi điện hắc bạch sắc giao nhau, một đạo hỏa diễm hỏa hồng sắc, toàn bộ phóng về phía đạo khí lưu cuộn cuộn kia.

Âm Dương Thần Lôi là Tiên Thiên Lôi Khí, tự nhiên cũng ẩn chứa quy tắc thiên địa chi gian kỳ diệu, còn có Nam Minh Lưu Hỏa cũng là loại hỏa diễm thiên địa tối cao nhất, ít nhiều cũng có mang theo một ít thiên địa quy tắc.

Hai đạo dị vật thiên địa chi gian xông vào bên trong khí lưu cuộn cuộn, đợi cho cổ khí lưu kia đánh lên thân thể Lý Dật, năng lượng khí tức hủy diệt ẩn chứa trên công kích, một lần nữa giảm đi không ít.

Lý Dật dùng Đấu kỹ cấp Bạch Hổ, Âm Dương Thần Lôi, Nam Minh Lưu Hỏa, đều ẩn chứa quy tắc thiên địa chi gian kỳ diệu, những chiêu số này cùng dị vật kết hợp với nhau, thi triển ra, thanh thể cũng tương đương dọa người.

Tất cả mọi người vây xem nhìn thấy trường hợp như vậy, đều há hốc mồm to thật lâu không ngậm lại miệng được. Bình thường cho dù nhìn thấy người tu luyện đấu khí đánh nhau, chỉ là cấp bậc Đấu Giả, hoặc là Đấu Sư, căn bản không thấy được khả năng của Lý Dật cùng với Hải Kim đánh nhau lại đưa ra động tĩnh đến như vậy.

Trong mắt bọn họ, đánh nhau như vậy đã ra ngoài phạm trù siêu việt rồi.

Các thành viên Lý Minh nhìn thấy công kích rơi vào trên người Lý Dật, ai lấy đều khẩn trương. Lý Dật, hiện tại chính là trụ cột trong lòng bọn họ, nếu như Lý Dật chịu đựng được, bọn họ còn có lòng tin cùng Liên minh Bang hội đánh nhau, nếu Lý Dật thật sự không thể chống được Hải Kim, sẽ bị Đấu Tôn ngọc phù đánh trọng thương, những người này đều có ý nghĩ là tranh thủ thời gian bỏ trốn.

Lý Dật trọng thương, bên Liên minh Bang hội còn có hai đại Đấu Hoàng, như vậy căn bản không phải Lý Minh có thể so sánh được!

Khí lưu đụng vào trên người Lý Dật, tóc trên đầu Lý Dật trong nháy mắt bị thổi bay về phía sau, quần áo cũng mãnh liệt bay về phía sau. Trên người đấu khí đại thịnh!

Đối mặt một kích toàn lực của Đấu Tôn cường giả, Lý Dật đã đem công hiệu Thiên Khôn Địa Càn Châu phóng ra lớn nhất, trên người Lý Dật cũng hiện lên bốn loại nhan sắc khác nhau: Huyết sắc ám dị, bạch sắc thánh quang, Lôi hệ màu tím, còn có Hỏa hệ màu đỏ!

Bốn loại đấu khí Lý Dật tu luyện, đều hóa thành năng lượng phòng hộ, đem Lý Dật tầng tầng bao bọc ở bên trong, chống cự lại một kích toàn lực của Đấu Tôn cường giả.

Năng lượng hủy diệt chảy cuộn cuộn mà đến, trên người Lý Dật phòng hộ đầu khí không ngừng bị tiêu hao không còn. Công kích Đấu Tôn cường giả, xác thực không phải Đấu Hoàng cường giả có thể ngăn cản.

Lúc này khí lưu phá vỡ tầng phòng hộ của Lý Dật, trong thân thể Lý Dật đột nhiên toát ra một cỗ năng lượng gần như trong suốt, cỗ năng lượng này sau khi đi vào, năng lượng hủy diệt ẩn chứa trong một kích của Đấu Tôn cường giả kịch liệt bị giảm bớt.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Lý Dật trong lòng vui vẻ, biết là Hồng Thiên Thánh Giả đã xuất thủ. Tuy rằng chỉ là năng lượng thể, nhưng mà Hồng Thiên Thánh Giả tốt xấu cũng là Đấu Thánh cường giả a.

Tuy năng lượng có thể vận dụng cũng không nhiều lắm, nhưng mà lão gia hỏa này đối với quy tắc linh ngộ, khẳng định không phải Đấu Tôn cường giả có thể so sánh được. Trợ giúp Lý Dật đem quy tắc công kích Đấu Tôn cường giả biến mất, lúc này Lý Dật đối mặt thuần túy là lực lượng mà thôi.

Dù sao quy tắc lực lượng, không phải Lý Dật bây giờ có thể đủ ngăn cản, nhưng mà nếu như thuần túy năng lượng công kích, Lý Dật có thể nắm chắc ngăn trở.

Lý Dật hét lên một tiếng thét dài, năng lượng một kích toàn lực của Đấu Tôn cường giả rốt cục cũng biến mất, y phục trên người Lý Dật bị xé ra không ít, tóc cũng tung bay lộn xộn, cả người thoát nhìn chật vật không chịu nổi.

Tuy rằng cứng rắn chặn được một kích toàn lực của Đấu Tôn cường giả, nhưng mà Lý Dật cũng đã bị thương, một kích toàn lực Đấu Tôn cường giả dù cho Lý Dật nghĩ hết biện pháp, cũng là không thể hoàn toàn ngăn cản được.

Lúc này, Lý Dật muốn phun ra một ngụm máu tươi nhưng phải cố ngăn chặn lại, Lý Dật rất nhanh vận dụng Thiên Khôn Địa Càn Châu chữa trị thương thế. Sắc mặt lúc này giống như giấy vàng, tại rất nhanh khôi phục huyết sắc.

Lý Dật biết rõ, hiện tại mình tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài dị trạng gì, một khi phát hiện mình bị thương, Hải Kim cùng Lưu Chiêm hai người còn không nhân cơ hội đánh rắn giập đầu?

- Lý Dật, ngươi thật sự khiến ta giật mình. Lại có thể ngăn trở một kích toàn lực của Tông chủ đại nhân!

Nhìn thấy Lý Dật đứng ở nơi đó, rõ ràng không bị thương tổn gì, Hải Kim cau mày.

Đây quả thật làm cho Hải Kim cảm tức vô cùng. Để lấy được ngọc phù do Bắc Trác luyện chế, Hải Kim đã phải đứng ở trước mặt Bắc Trác thề thốt liều mạng, phải làm cho Lý Dật không thấy được thái dương ngày mai, nhưng nhìn xem tình huống bây giờ, Hải Kim muốn xử lý Lý Dật, chuyện không còn dễ dàng như vậy.

- Hải Kim, những chuyện của ta khiến cho ngươi giật mình còn ít sao?

Lý Dật thần nhiên nói, vốn muốn nói móc Hải Kim thêm mấy câu nữa, bất quá trong cơ thể huyết khí bốc lên, Lý Dật chỉ có thể tận lực hạn chế nói chuyện một chút.

478. Q.5 - Chương 78: Đánh Lén

- Chọc vào Bắc Đẩu Tông chúng ta, không biết là bất hạnh của người hay là bất hạnh của chúng ta!

Hải Kim đem hai tay về phía sau người, suy nghĩ nói.

Lý Dật vẫn không trả lời Hải Kim, tình huống đột nhiên cùng đã xảy ra biến hóa, lúc này Lý Dật còn đang vận dụng Thiên Khôn Địa Càn Châu chữa thương, Lưu Chiêm hai cánh đột nhiên mở ra, phi thân đánh về phía Lý Dật.

Một chớp mắt, trong lòng bàn tay huyền hóa ra một ngọn núi, hướng phía ngực Lý Dật đánh vào.

- Nhạc Sơn Chưởng!

Lưu Chiêm trong miệng kêu lên một tiếng, ngọn núi kia theo Lưu Chiêm nói đột nhiên hóa thành lớn, vọt tới Lý Dật.

Nhìn thấy công kích của Lưu Chiêm, Lý Dật biến sắc. Lý Dật hiện tại đang trong lúc chữa thương, căn bản né tránh không được, hơn nữa, lúc này Lý Dật có muốn phóng ra Đấu kỹ cao cấp cũng không còn kịp nữa rồi. Hơn nữa, đang có thương tích trên người, Lý Dật bị Lưu Chiêm đánh lên như vậy, tình huống trở nên vô cùng nguy hiểm.

- Hồi Phong Chưởng!

Lý Dật khẽ quát một tiếng, chỉ kịp sử dụng Hồi Phong Chưởng. Ở tình huống hiện tại Lý Dật chỉ có thể đem công kích kia chuyển đi, căn bản không thể đem công kích của Lưu Chiêm bắn ngược trở về.

Bị thương, hơn nữa lại bị đánh lên, Lý Dật gian nan hóa giải đại bộ phận công kích, còn lại một ít bộ phận công kích rơi vào trên người Lý Dật.

Bị vết thương cũ, vết thương mới, Lý Dật cố nén đã lâu không kìm được lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

- Thiếu gia!

- Con trai!

- Chủ nhân!

- Thiếu chủ!

Nhìn thấy Lý Dật bị thương thổ huyết, Toa Toa, Lý Hàn, Tạ Vũ và mọi người Lý Minh cao giọng kêu lên, theo những tiếng kêu kinh hoàng này, Toa Toa lập tức chạy vội đến trước mặt Lý Dật, đỡ lấy thân thể đang lung lay của Lý Dật.

- Hèn hạ!

Nhìn Lưu Chiêm, Toa Toa hung hăng mắng một câu.

- Hừ!

Bị Toa Toa mắng một câu, Lưu Chiêm cũng không có tức giận, chỉ là nặng nề hừ một tiếng, tỏ vẻ đối Toa Toa khinh thường.

Trong cơ thể thêm lần bị thương này, Thiên Khôn Địa Càn Châu trong thân thể Lý Dật càng vận chuyển nhanh hơn, thương thế đang không ngừng khôi phục.

Đương nhiên, những chuyện tình này trong cơ thể Lý Dật, chỉ có Lý Dật mới biết, những người bên ngoài xác thực Lý Dật đã bị trọng thương.

- Ha ha ha!

Nhìn thấy Lý Dật phun ra một ngụm máu tươi, Hải Kim phá lên cười.

- Lý Dật, nguyên lai ngươi đã sớm bị thương, một kích toàn lực của Tông chủ, ngươi có thể tiếp được sao.

Vốn là, Lý Dật đón đỡ công kích của Đấu Tôn ngọc phù, vậy mà một chút sự tình đều không có, điều này làm cho Hải Kim rất là khiếp sợ. Hiện tại nhìn thấy Lý Dật thật sự là bị thương, Hải Kim tự nhiên rất là cao hứng.

- Hải lão quỷ, cho dù ta có bị thương, ngươi làm như thế nào?

Lý Dật sờ lên ngực, xác định khí tức của mình cũng vẫn còn thông thuận, mở miệng hỏi.

- Lý Dật, ngươi đã bị thương, vậy là chuyện sau này tốt rồi!

Hải Kim cười, cổ tay vung lên, lại lấy ra thêm một cái Đấu Tôn ngọc phù nữa hiện ra trong tay Hải Kim.

- Còn nữa?

Nhìn thấy Đấu Tôn ngọc phù trong tay Hải Kim, Lý Dật chau mày.

Vì ngăn trở một kích vừa rồi, Lý Dật có thể nói là dùng tới rất nhiều con bài tẩy rồi. Thật không ngờ trên người Phong Hoàng, vẫn còn Đấu Tôn ngọc phù nữa.

Nếu như vậy, Lý Dật chỉ có duy nhất khả năng vận dụng con khôi lỗi cùng với Phá Thiên Kiếm, hai con bài tẩy này Lý Dật hiện tại cũng không muốn sử dụng đến.

Những con bài tẩy này giữ lại, từ nay về sau gặp tình huống nguy hiểm hơn, Lý Dật cũng dễ ứng phó. Nếu sớm như vậy, lúc này trước mắt bao nhiêu người lộ bài tẩy, từ nay về sau một số kế hoạch của Lý Dật sẽ không triển khai tốt.

- Hải Kim, người vẫn chưa dùng hết a!

Lý Dật nhìn Hải Kim kêu lên.

- Lý Dật, chỉ có thể trách người mệnh xấu mà thôi!

Hải Kim lớn tiếng kêu lên.

- Ta xem người còn có biện pháp nào ngăn trở đạo ngọc phù này!

Hải Kim cười lên ha ha.

Hải Kim đoán, Lý Dật không có biện pháp gì, nói cách khác, Lý Dật đã sớm thi triển hết các con bài tẩy của mình rồi, nếu không cũng không cần vừa rồi mạo hiểm bị thương, trực tiếp ngạnh kháng ngọc phù ẩn chứa một kích toàn lực Đấu Tôn.

- Hải lão quỷ, người đừng ở đó mà lên mặt, người thử xem xem sẽ biết?

Lý Dật lớn tiếng mắng, đến tình trạng này, Lý Dật cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, con bài tẩy lộ ra, thì cứ để lộ ra, so với mình bị người ta giết thì còn tốt hơn rất nhiều.

- Tốt, Lý Dật, tiếp chiêu!

Hải Kim cũng không nói nhảm, sớm công kích mới càng có lợi, nếu để thương thể Lý Dật lành lại, đấu khí khôi phục một chút, khả năng ngăn trở được một kích của mình cũng lại càng cao hơn.

- Đã chiếm cứ ưu thế như vậy, thì nên đem ưu thế mở rộng ra!

Hải Kim trong lòng trầm nghĩ, trên tay bóp nát ngọc phù.

- Toa Toa đi mau!

Lý Dật đẩy Toa Toa ra xa, sau đó đưa tay sờ lên cái hình xăm.

Lúc này, trong lúc Lý Dật muốn lấy Phá Thiên Kiếm ra, chợt một thanh âm rất nhanh truyền đến.

- Hải lão quỷ, để cho ta thử xem một kích của Đấu Tôn cường giả, đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại.

Nghe thấy cái thanh âm này, Lý Dật trong nội tâm thoáng buông lỏng vài phần, cái thanh âm này chính là thanh âm của Kiếm Hoàng Vương Minh Dương.

- Vương Minh Dương, không sợ chết người cứ đến đây!

Hải Kim trên mặt dữ tợn hét lên.

Vốn là, nếu như Kiếm Hoàng không hiện thân, trong kế hoạch của Hải Kim, dùng Đấu Tôn ngọc phù, phóng thích ra công kích Đấu Tôn cường giả, mặc kệ có hiệu quả như thế nào, hắn cũng sẽ cùng với Lưu Chiêm liên thủ, mau chóng đem Lý Dật chém ở dưới tay.

Nhưng mà đột nhiên xuất hiện Kiếm Hoàng... Ít nhất, kế hoạch mình và Lưu Chiêm liên thủ đã bị phá hủy, Kiếm Hoàng bên trong Thiên Phong Thất Hoàng đứng trong ba người mạnh nhất, Địa Hoàng Lưu Chiêm, không phải là đối thủ của Kiếm Hoàng.

- Tốt, để ta tới thử xem sao!

Kiếm Hoàng quát to một tiếng, hướng về phía Hải Kim giống như một đạo sao băng, trực tiếp lao tới.

Đấu Tôn ngọc phù đã bị bóp nát, Hải Kim nhất định phải có thời gian ngắn đem công kích Đấu Tôn cường giả phong ấn tại ngọc phù phóng thích ra, nếu còn chần chừ, những năng lượng phong ấn sẽ chậm rãi tiêu tán mất.

Nhìn thấy công kích của Kiếm Hoàng hướng về phía mình, Hải Kim sắc mặt phát lạnh, trong tay một kích Đấu Tôn cường giả rất nhanh phóng thích ra.

Đạo công kích Đấu Tôn cường giả rơi vào trên người Vương Minh Dương, nghe thấy một hồi âm thanh vỡ tan vang lên, trên người Kiếm Hoàng cũng rớt xuống một vài thứ đen nhánh gì đó.

- Hừ!

Nhìn đồng đồ vật rơi xuống kia, Hải Kim ngoài miệng khê hừ một tiếng, cả người rất nhanh lui về phía sau.

Vương Minh Dương trên người có một hộ giáp phẩm chất tốt vô cùng, Hải Kim tự nhiên biết rõ, nhìn thấy hộ giáp của Kiếm Hoàng rơi xuống, Hải Kim đã biết, Đấu Tôn ngọc phù căn bản không tạo thành thương tổn gì cho Kiếm Hoàng.

Toa Toa là cảnh giới Đấu Vương cường giả, sau khi mặc vào Hậu Sơn Giáp, cũng đã có thể chống đỡ được một kích của Đấu Tôn ngọc phù, Hậu Sơn Giáp do Kiếm Hoàng mặc ở trên người cho nên càng không thể bị thương được.

- Ha ha, một kích của Đấu Tôn cường giả, đúng là không sai, đáng tiếc cho cái Hậu Sơn Giáp của ta!

Kiếm Hoàng cười ha ha.

- Bất quá có thể tự mình nhận thức được công kích của Đấu Tôn cường giả, hi sinh một kiện Hậu Sơn Giáp thì vẫn có lời!

Tại trong mắt Kiếm Hoàng, có thể ngẫu nhiên tự mình nhận thức được công kích của Đấu Tôn cường giả, có thể nhận thức được công kích quy tắc không gian trong đó có ảo diệu như thế nào, như vậy đối với tu vi của mình có lợi thật lớn, có thể lĩnh ngộ thêm một chút về Đấu Tôn cảnh giới, một kiện Hậu Sơn Giáp không đáng kể chút nào.

Hậu Sơn Giáp kỳ lạ quý hiếm, cũng có thể dùng tiền tài đổi lấy, nhưng mà đối với thể ngộ Đấu Tôn cảnh giới, có tiền tài cũng mua không được.

Rất nhanh, khuôn mặt Lưu Chiêm dần dần biến thành một màu thổ hoàng sắc, lúc này càng nhìn, mặt Lưu Chiêm càng giống một cái tượng đất thổ hoàng sắc.

Từng tầng từng tầng đầu khí thổ hoàng sắc xuất hiện, làm cho Lưu Chiêm thoát nhìn có cảm giác rất nặng nề. Đối mặt với Lưu Chiêm, Lý Dật đột nhiên có cảm giác đối mặt với đại địa vậy.

Hậu Thổ Tái Vật, vạn vật tại thổ địa sinh trưởng, coi như là động vật, nói cho cùng đều muốn dựa vào thực vật mọc lên từ đất đai, vì thực vật, thổ địa sinh dưỡng vạn vật, cũng có thể là xem như là nguồn gốc của vạn vật.

Thổ địa trầm trọng, bất kể là mưa, hay là tuyết, đều phải rơi trên mặt đất, tánh mạng dựng dục đi ra, khi chết đi cũng về lòng đất, quay về hư vô, Trường Giang và Hoàng Hà, núi cao vực thẳm, không có chỗ nào mà không chịu về trên mặt đất.

Hậu thổ có thể ở vạn vật, mà ngay cả lôi điện trên chín tầng trời, đánh xuống mặt đất, cũng rất nhanh biến mất trong vô hình.

Lưu Chiêm đối mặt Âm Dương Thần Lôi của Lý Dật, sớm đã có chuẩn bị.

Âm Dương Thần Lôi nện trên người Lưu Chiêm, bên ngoài thân người Lưu Chiêm tầng tầng đầu khí thổ hoàng sắc, không ngừng hiện động lên từng vòng rung động, cả người như là chất lỏng thổ hoàng sắc tạo thành, từng vòng sóng gợn theo Âm Dương Thần Lôi công kích mà nhộn nhạo lên.

Chứng kiến tình cảnh như vậy, Lý Dật có cảm giác kỳ quái, đạo Âm Dương Thần Lôi kia, giống như là biến mất ở bên trong từng vòng rung động kia, cho nên nó không có bất kỳ tác dụng gì.

Lý Dật cùng Lưu Chiêm động thủ, bên này Vương Minh Dương cùng Hải Kim cũng lập tức giao chiến, kiếm khí sắc bén, phong nhận nhẹ nhàng, nơi hai người giao chiến, vô số kiếm khí tung hoành, phong nhận tung tóe, chung quanh từng mảng đất lớn bị cày xéo lên.

Hai người giao chiến đối với những người bình thường mà nói, là nơi vô cùng nguy hiểm, Đấu Hoàng cường giả tùy ý phát ra kiếm khí, phong nhận, dù cho cấp bậc Đấu Sư cường giả bị đánh một cái, không chết cũng bị thương nặng.

Những người vây xem nhìn thấy qua trận thế như vậy, bốn vị Đấu Hoàng cường giả đánh nhau, tại trong mắt những người này xem ra, đó là long trời lở đất.

- Khủng khiếp, khủng khiếp, Linh Sơn muốn hỏng mắt!

Nhìn bốn đại Đấu Hoàng đánh nhau dẫn phát ra khí thế, một người bình thường nơm nớp lo sợ nói.

Ở trong ánh mắt mọi người, Đấu Hoàng cường giả động thủ, giống như là trong truyền thuyết Đấu Thần động thủ, đương nhiên những người này chưa từng gặp qua Đấu Thần, nhưng mà trong mắt họ, Đấu Thần trên cơ bản chính là như vậy, vừa động thủ chính là hào quang bắn ra bốn phía, nổ to liên tục.

Bốn đại Đấu Hoàng triển khai Song dược Đấu khí trên không trung đánh nhau, vậy mà trực tiếp đem mấy ngàn người phía dưới hoàn toàn chấn áp. Như là tìm được ăn ý, hai bên đều dừng tay, cơ trí rõ nét chia làm hai trận thế, quan sát trên bầu trời bốn đại Đấu Hoàng tranh chấp.

Những người này trong lòng đều có ý định khác nhau. Trong lòng Lý Hàn cùng mọi người thâm nghĩ, Lý Dật liên thủ Kiếm Hoàng, nhất định có thể đem Lưu Chiêm cùng Hải Kim đánh bại. Lý Hàn đối với con mình tự nhiên là tin tưởng. Lý Minh hợp với với Dong binh đoàn Thiết Kiếm đối với Liên minh Bang hội cũng tuyệt đối chiếm cứ ưu thế, tại trong mắt Lý Hàn thắng lợi nhất định thuộc về Lý Minh.

Nếu là xác định vững chắc thắng lợi, hà cớ còn muốn tiếp tục đánh nhau?

Đợi cho Lý Dật cùng Kiếm Hoàng đánh bại Lưu Chiêm cùng Hải Kim, Liên minh Bang hội sẽ đầu nhập vào Lý Minh, sẽ thành người một nhà. Người một nhà chém giết nhau, ở đâu có đạo lý này?

480. Q.5 - Chương 80: Đại Địa Gợn Sóng

Dong binh đoàn Thiết Kiếm tự nhiên đứng về phía Lý Minh, đặc biệt Lý Hàn là Minh chủ Lý Minh, dựa theo danh phận, Lý Hàn tại bên trong Lý Minh địa vị so với Lý Dật còn cao hơn một chút. Đương nhiên, nếu như có ngày Lý Dật cùng Lý Hàn trở mặt, Lý Minh bên trong Đế Đô nhất định là của Lý Dật.

Nhìn thấy Lý Hàn ngừng tay, Dong binh đoàn Thiết Kiếm cũng lập tức dừng tay.

Liên minh Bang hội càng khỏi cần nói, những người này đều biết mình cùng Lý Minh đánh nhau, đã rơi xuống hạ phong, Lý Minh chủ động dừng tay, Liên minh Bang hội càng biết thời biết thế, lập tức ngừng tay.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên bầu trời bốn đại Đấu Hoàng tranh chấp đã thành tiêu điểm, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía bầu trời.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều rất rõ ràng, trên bầu trời bốn đại Đấu Hoàng tranh chấp, mới là mấu chốt quyết định toàn bộ thắng bại, phía dưới hai phe mặc kệ phương nào thắng lợi, nhưng mà chỉ cần đổi mặt hai vị Đấu Hoàng cường giả, đều không có phần thắng.

Tuy rằng Đấu Hoàng không nhất định địch nổi vài đại Đấu Vương cường giả liên thủ, nhưng mà Đấu Hoàng cường giả có thể bay lượn trên không, Đấu Vương cường giả không có khả năng bay lên bầu trời.

Có thể phi hành, trên cơ bản Đấu Hoàng cường giả cùng Đấu Vương cường giả có rất nhiều sai biệt, loại sai biệt này không thể bù đắp được, đây là một loại ưu thế trời sinh.

Âm Dương Thần Lô rốt cục hoàn toàn biến mất ở trong những vòng đấu khí thổ hoàng sắc rung động. Theo Âm Dương Thần Lô biến mất, tầng tầng hào quang thổ hoàng sắc trên người Lưu Chiêm cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Đấu khí tiêu tán, Lưu Chiêm một lần nữa khôi phục lại nguyên trạng.

Thổ hoàng sắc trên mặt tiêu tán, đã bày ra một màu trắng bệch.

- Lưu Chiêm, muốn khắc chế Thần Lô của ta, rất khó chịu phải không?

Nhìn thấy Lưu Chiêm, Lý Dật thản nhiên nói.

- Lý Dật, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng mà muốn dựa vào điểm thủ đoạn này đánh bại ta, đó là không có khả năng.

Lưu Chiêm hung hăng nói.

- Kế tiếp, Lý Dật, ngươi tiếp ta một chiêu!

Trên mặt Lưu Chiêm biểu lộ rất nghiêm túc.

- A, ta lại muốn nhìn một chút, Địa Hoàng trong Thiên Phong Thất Hoàng, Lưu Chiêm ngươi rốt cuộc có cái gì thần kỳ!

Lý Dật khinh thường nói.

- Hừ, Lý Dật, ngươi cũng có chút quá coi thường Thiên Phong Thất Hoàng rồi!

Lưu Chiêm nói ra.

- Đấu Hoàng cường giả Đế quốc Thiên Phong, xa xa không phải bảy người, nhưng mà vì cái gì mọi người chỉ có thói quen gọi Thiên Phong Thất Hoàng? Được rồi, ta cho ngươi biết, Thiên Phong Thất Hoàng, đều là Đấu Hoàng nổi bật, không nhất định phải tu vi cao nhất, nhưng mà nhất định là Đấu Hoàng lợi hại nhất trong toàn Đế quốc Thiên Phong!

Lưu Chiêm phá lên cười.

- Lý Dật, ta khiến cho ngươi xem, Thiên Phong Thất Hoàng, vì cái gì gọi là Thiên Phong Thất Hoàng!

Theo Lưu Chiêm nói, toàn thân Lưu Chiêm bao gồm cả cả tóc, quần áo, đều không gió mà bay lên, trong tay liên tục kết xuất thủ ấn, theo thủ ấn trong tay Lưu Chiêm không ngừng kết xuất, bốn phía nguyên tố Thổ hệ không ngừng hướng về phía Lưu Chiêm hội tụ tới.

- Tiểu hữu, không xong, Lưu Chiêm sử dụng có khả năng là Đấu kỹ cấp Bạch Hổ, ta đã mơ hồ cảm thấy thiên địa có điểm dị biến.

Cảm thụ được chung quanh năng lượng hướng phía Lưu Chiêm hội tụ, Hồng Thiên Thánh Giả ngay lập tức đem ý thức của mình nói với Lý Dật.

Nghe thấy Hồng Thiên Thánh Giả nói, Lý Dật trong lòng cả kinh, Hồng Thiên Thánh Giả mặc dù không có thân thể, chỉ là một năng lượng thể, nhưng mà Hồng Thiên Thánh Giả đối với năng lượng mẫn cảm xa xa không phải Lý Dật có thể bằng được. Dù sao Hồng Thiên Thánh Giả, cũng là Đấu Thánh cường giả.

Một vị Đấu Thánh cường giả, dù cho bởi vì không có thân thể, tu vi rơi xuống, nhưng mà là Đấu Thánh cường giả, Hồng Thiên Thánh Giả đối với thiên địa năng lượng ba động rất là biết rõ.

Lưu Chiêm sử dụng một chiêu Đấu kỹ này khiến cho năng lượng ba động, Hồng Thiên Thánh Giả lập tức phán đoán, Lưu Chiêm sắp sửa phóng thích, tám chín phần mười là chiêu Đấu kỹ cấp bậc Bạch Hổ.

Đấu Hoàng cường giả thi triển Đấu kỹ Bạch Hổ, đều có thể có uy lực kinh thiên động địa, đối mặt Đấu Hoàng cường giả sử dụng Đấu kỹ Bạch Hổ, Lý Dật cũng không khỏi phải đặc biệt chú ý ứng phó.

Trong tay thủ ấn liên tục kết xuất, một thanh kiếm màu đen hiện ra trên tay phải Lý Dật.

Phá Không Kiếm tuy rằng không phải Đấu kỹ Bạch Hổ, nhưng mà Phá Không Kiếm uy lực không dưới Đấu kỹ Bạch Hổ, còn có một điểm chính là, Phá Không Kiếm phóng thích ra năng lượng nếu so với Huyết Nguyệt Cuồng Cương cùng Lưu Hỏa Liệt thì nhanh hơn không ít thời gian.

Nguyên nhân chủ yếu chính là, Lý Dật vừa rồi vì chống đỡ Hải Kim dùng Đấu Tôn ngọc phù, Lý Dật đã thi triển Huyết Nguyệt Cuồng Cương, đấu khí Âm hệ trong cơ thể, còn lại không nhiều lắm, thi triển Nam Minh Lưu Hỏa, khiến cho đấu khí Hỏa hệ cũng tiêu hao không ít.

Hiện tại chỉ có phóng thích Phá Không Kiếm, mỗi hệ năng lượng đều đã tiêu hao một ít, nhưng mà mỗi hệ đấu khí tiêu hao cũng không nhiều. Như vậy, Lý Dật vẫn còn dư lực để thi triển Đấu kỹ cường đại này.

Trên tay Lưu Chiêm thủ ấn không ngừng kết xuất, mặt đất phía dưới Lưu Chiêm, cũng đã bắt đầu lắc lư đứng lên.

Lấy thân thể Lưu Chiêm làm trung tâm, từng vòng ba động bắt đầu lắc lư đứng lên.

Thiên địa dị biến, Đấu kỹ Bạch Hổ.

Lưu Chiêm muốn thi triển ra, quả nhiên là Đấu kỹ Bạch Hổ.

Thiên địa dị biến xuất hiện, cách thời gian Lưu Chiêm phóng thích ra Đấu kỹ Bạch Hổ cũng không xa, Lý Dật trong tay động tác kết ấn cũng nhanh hơn, rất nhanh, một thanh kiếm màu tím cũng đã xuất hiện.

- Lý Dật, bây giờ ngươi có thể nhắm nháp sự lợi hại của một trong Thiên Phong Thất Hoàng, một chiêu mạnh nhất của Địa Hoàng!

Hai con mắt của Lưu Chiêm nhìn chăm chăm vào Lý Dật, trong ánh mắt thể hiện một cảm giác cuồng nhiệt.

Đấu kỹ Bạch Hổ, cho dù là Đấu Hoàng cường giả, Đấu kỹ Bạch Hổ cũng không phải dễ dàng lấy ra được như vậy, Lưu Chiêm cũng không biết là có cơ hội gì mà kiếm được một cái Đấu kỹ Bạch Hổ.

oOo

- Sự thúc thi triển ra một chiêu này, xem ra Lý Dật lần này có điểm khổ sở.

Tại một góc vắng vẻ của Linh Sơn, một thiếu niên nhìn chăm chăm xuống dưới núi xem bốn đại Đấu Hoàng đánh nhau.

Nhìn Lưu Chiêm thi triển Đấu kỹ khiến cho thiên địa dị biến, trên mặt thiếu niên lộ ra vẻ tươi cười.

Thiếu niên này, chính là người xuất hiện ở Thiên Ưng Bang, đối mặt với Lý Dật còn có thể đào thoát được, chính là Lý Tiểu Hồ.

Xưng hô là sư đệ của Bang chủ Thiên Ưng Bang, gọi Lưu Chiêm là sư thúc, thiếu niên này đến tột cùng có địa vị gì?

Đương nhiên, tình huống như vậy Lý Dật cũng không thấy.

oOo

Đấu kỹ của Lưu Chiêm dẫn động thiên địa dị động càng ngày càng mãnh liệt, toàn bộ mặt đất đã không phải là động dậy nữa, mà là từng vòng lay động đứng lên, mặt đất như là biến thành mặt nước, lấy Lưu Chiêm làm trung tâm, từng vòng lan rộng ra. Trên mặt đất Lý Minh, Dong binh đoàn Thiết Kiếm, còn có người của Liên minh Bang hội, đều rất khó đứng thẳng, không ngừng có người té ngã.

- Mọi người nghe lời của ta, rời khỏi vị trí này!

Lý Hàn lớn tiếng nói.

Minh chủ không có mệnh lệnh xuống, người của Lý Minh cũng không dám có hành động gì, Dong binh đoàn Thiết Kiếm nhìn thấy Lý Minh còn đang thủ vững, tự nhiên cũng không rời khỏi nơi này mà bỏ lại Lý Minh.

Hiện tại Lý Hàn lên tiếng, Lý Minh cùng Dong binh đoàn Thiết Kiếm không chút khách khí rời khỏi nơi này, nhìn thấy đối thủ ly khai, Liên minh Bang hội người mặc dù không có mệnh lệnh, nhưng mà cũng tự phát rời đi.

Rất nhanh, tại nơi bốn đại Đấu Hoàng đánh nhau, trên mặt đất cũng không thấy được một bóng người.

Màu đỏ kiếm chỉ, bạch sắc kiếm chỉ không ngừng hiện ra tại trên tay phải Lý Dật, bốn đạo kiếm chỉ quay chung quanh cánh tay Lý Dật, không ngừng chuyển động.

Rất nhanh, bốn đạo kiếm chỉ rất nhanh chuyển động, dần dần dung hợp thành một đạo kiếm chỉ màu xám, kiếm chỉ màu sắc thật không đẹp, nhưng mà bên trong, mang theo một cỗ bá khí.

- Đại Địa Sóng Gợn, giết cho ta!

Phá Không Kiếm của Lý Dật vừa mới ngưng kết ra, Lưu Chiêm đã rống to một tiếng.

Lưu Chiêm rống to một tiếng, mặt đất chấn động mạnh, tại phía dưới của Lý Dật, một đạo năng lượng thô to bay thẳng lên trời, hướng về phía Lý Dật đánh tới.

Chiêu Đấu kỹ Bạch Hồ này của Lưu Chiêm dĩ nhiên là công kích từ dưới chân đánh lên trên, phương thức công kích như vậy, thật là rất khó đề phòng, may mắn Lý Dật ở trên trời, nếu như Lý Dật ở dưới mặt đất, gặp phải một chiêu này, chỉ sợ còn chưa kịp phản ứng, cũng đã bị chiêu Đại Địa Sóng Gợn này đánh trúng.

Công kích như vậy có điểm quỷ dị, Lý Dật trong lòng thầm cảm kinh, Song dực Đấu khí sau lưng rất nhanh vỗ bay lên, thẳng tắp hướng phía bầu trời bay đi, rất nhanh bay vài cái, Lý Dật cả thân thể theo hai cánh vỗ, đột nhiên mạnh mẽ xuống phía dưới, đầu hướng xuống, chân thượng ngược, kiếm trong tay nhấn trực tiếp lên trên quang trụ đánh tới.

Quang trụ cùng thanh kiếm trong nháy mắt đan vào cùng một chỗ, bộc phát ra năng lượng mãnh liệt.

Từng đạo hào quang, theo kiếm khí cùng quang trụ đan xen vào nhau phát ra, đem một mảnh địa phương, thậm chí tại Đế Đô phía xa, cách đó hơn hai mươi mấy dặm, đều có thể nhìn thấy Linh Sơn đột nhiên bộc phát ra ánh sáng quang mang chói mắt.

Những người dân tại Đế Đô và xung quanh đều không biết tại Linh Sơn bộc phát ra một hồi tranh đấu đại quy mô như vậy, họ nhớ tới một truyền thuyết, truyền thuyết đó kể rằng Linh Sơn đã từng có một vị cường giả tu vi thông thiên, mỗi lần gặp bầu trời không có ánh trăng, ông ta thì triển ra tu vi tuyệt thế của mình, chiếu sáng một mảnh bầu trời đêm...

Tuy rằng không biết truyền thuyết này là thật hay là giả, cũng không biết truyền thuyết này tồn tại bao nhiêu thời gian, nhưng mà lúc này, mọi người không biết Lý Dật cùng với Lưu Chiêm đang sống mái với nhau, lúc này mọi người lại nhớ tới truyền thuyết kia.

Truyền thuyết thì vô cùng tươi đẹp, chính là trong hiện thực, Lý Dật đối mặt với chiêu Đấu kỹ Đại Địa Sóng Gợn, thế nhưng lại có cảm giác trên mặt đất phun ra quang trụ, nó hung hăng đem kiếm chỉ của Lý Dật cố định lên trên quang trụ, cả người không thể thoát thân ra được.

Kiểm chỉ cùng quang trụ đan xen vào nhau, kích phát ra năng lượng cuồng bạo ba động, những năng lượng ba động này truyền tới, làm cho Lý Dật có cảm giác đau nhức toàn thân.

- Đây là Đấu kỹ quỷ quái gì vậy? Tiếp tục như vậy, lão tử hỏng hết khuôn mặt tuần tú, nếu hủy diệt đi sắc đẹp của ta, ta chửi, thế giới này còn có rất nhiều con gái xinh đẹp đang chờ lão tử.

Lý Dật trong lòng hung hăng mắng một câu. Không phải là Lý Dật lo lắng chiêu Đại Địa Sóng Gợn này thương tổn chính mình, mà Lý Dật lo lắng chính là, loại năng lượng kịch liệt ba động này, có thể hay không làm hỏng mất mặt mũi của mình.

Cắn răng một cái, Lý Dật hung hăng đem các hệ năng lượng lần nữa rót vào bên trong kiếm chỉ, kiếm chỉ đột nhiên phồng lớn lên rất nhiều, dùng sức dưới lên nhấn một cái, kiếm chỉ thật lớn giống như là thanh đao bổ củi, khí thế như chẻ tre, thoáng cái đem quang trụ chém thành hai mảnh.

Kiểm chỉ bổ xuống dưới đất, toàn bộ mặt đất đều mãnh liệt rung động vài cái, toàn bộ cả tòa Linh Sơn, đều rất mãnh liệt lắc lư vài cái.

oOo

Ẩn nấp ở nơi vắng vẻ nhìn về nơi tranh đấu, Lý Tiểu Hồ cũng mãnh liệt lắc lư vài cái, trong miệng hung hăng mắng một câu. Lý Tiểu Hồ lúc này trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Lý Dật rõ ràng chỉ là tu vi Tam Tinh Đấu Hoàng, Đấu kỹ của Lý Dật rõ ràng không làm cho thiên địa dị biến, không phải là Đấu kỹ Bạch Hổ, lại càng không phải Đấu kỹ Thanh Long.

Chính là như vậy, Lý Dật lại có thể đem Đấu kỹ Bạch Hổ của Lưu Chiêm hoàn toàn phá vỡ!

Tam Tinh Đấu Hoàng, dùng Đấu kỹ bình thường phá vỡ Đấu kỹ Bạch Hổ do Ngũ Tinh Đấu Hoàng thi triển ra, chuyện như vậy truyền ra ngoài, thật là khó làm cho người ta tin tưởng.

Nhưng mà, chuyện như vậy lại phát sinh ở trước mặt Lý Tiểu Hồ, không phải Lý Tiểu Hồ không tin tưởng. Đối mặt với tình huống như vậy, Lý Tiểu Hồ ngoại trừ hung hăng mắng ra mấy câu, cũng không có phương pháp nào khác.

Chẳng những là Lý Tiểu Hồ, bản thân người thi triển ra Đại Địa Sóng Gợn là Lưu Chiêm càng mở to hai mắt. Lưu Chiêm không tin, chính mình đánh ra Đấu kỹ Bạch Hổ, vậy mà cứ như vậy bị Lý Dật đơn giản phá vỡ.

- Lý Dật, đó là Đấu kỹ gì?

Lưu Chiêm hung hăng hỏi.

481. Q.5 - Chương 81: Bại Tẩu

Có thể phá vỡ được Đấu kỹ Bạch Hổ của Lưu Chiêm, trong lòng Lưu Chiêm cảm thấy Đấu kỹ lúc trước Lý Dật phóng thích hơn phân nửa khẳng định là Đấu kỹ cấp bậc Bạch Hổ. Nhưng mà lúc Lý Dật phóng thích Đấu kỹ này ra cũng không xuất hiện thiên địa dị biến gì cả, trong lòng Lưu Chiêm cảm thấy rất là hoài nghi cho nên hắn mới hỏi như vậy.

- Ta nói Lưu Chiêm, ngươi có bị váng đầu không? Ta có cần thiết phải trả lời cho ngươi sao?

Nhìn Lưu Chiêm thở hổn hển, Lý Dật khóe môi nhếch lên mỉm cười.

Còn lâu ta mới nói cho ngươi biết, Lý Dật trong lòng thầm nghĩ.

Kỳ thật, vừa rồi Lý Dật đem bốn hệ đấu khí quán thân vào bên trong kiếm khí, tương đương với Lý Dật sử dụng Phá Không Kiếm có cấp bậc Đấu kỹ Bạch Hổ cho nên mới ngăn chặn được Đại Địa Gợn Sóng của Lưu Chiêm. Nhưng Lưu Chiêm cũng không biết rõ chân tướng, chỉ biết là mình vừa rồi đối chiêu, không chiếm được một chút ưu thế nào.

Bởi vì Lưu Chiêm không biết được sự thật, cho nên trong lòng Lưu Chiêm có cảm giác bối rối, Lý Dật có thể tùy tiện sử dụng Đấu kỹ, là có thể chống đỡ được Đấu kỹ Bạch Hổ đặc ý nhất của mình, điều này chứng tỏ mình không phải là đối thủ của Lý Dật sao.

- Hừ, ta thấy là người không dám nói ra đâu.

Lưu Chiêm cố ý kích động Lý Dật.

Lý Dật khôn ngoan như thế nào, Lưu Chiêm sử dụng thủ đoạn nhỏ nhỏ như thế, Lý Dật căn bản không có quan tâm.

- Lưu Chiêm, bất kể như thế nào mà nói, Đấu kỹ Bạch Hổ của người đối với ta không có tác dụng gì. Tuy nhiên, nếu người có Đấu kỹ Thanh Long, nói không chừng hôm nay có thể đánh bại ta.

Lý Dật thần nhiên nói.

Lý Dật nói như vậy, Lưu Chiêm sao nghe không hiểu đây, hẳn là đang khiêu khích lại Lưu Chiêm. Đấu kỹ Thanh Long dễ dàng có thể có được như vậy sao? Nếu Lưu Chiêm có thể có Đấu kỹ Thanh Long, như vậy địa vị bên Thiên Phong Thất Hoàng đã đứng vị trí thứ nhất rồi.

- Lý Dật, nếu người có thể thi triển ra Đấu kỹ Thanh Long, ta lập tức thần phục người.

Lưu Chiêm cũng không có tức giận, chỉ nhàn nhạt cười, được rồi người đã dùng Đấu kỹ Thanh Long nói móc ta, ta liền trả lại người, Lưu Chiêm trong lòng thầm nghĩ.

- A, Lưu Chiêm, người nói như vậy, tức là người không có ý định thần phục ta chứ gì.

Lý Dật nghe thấy Lưu Chiêm nói, sắc mặt như thường, nhưng mà trong lời nói rất lạnh lùng.

- Lưu Chiêm, nếu người thần phục ta, vừa rồi người đánh lén ta, ta cũng sẽ bỏ qua, Lý thiếu gia cũng là người rất đại lượng.

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- đương nhiên, nếu như người không thần phục ta, thì cũng chuẩn bị quan tài đi là vừa.

- Thật sự là buồn cười, Lý Dật, người bắt quá Tam Tinh Đấu Hoàng, tuy rằng biết một chút Đấu kỹ bát nháo, nhưng mà dựa vào cái gì để có thể giết ta? Chẳng lẽ người tu luyện Đấu kỹ đặc thù, chỉ cần động mồm động mép, là có thể đánh chết được Ngũ Tinh Đấu Hoàng sao?

Lưu Chiêm cười ha hả nói.

- Lưu Chiêm, người không được hoài nghi lời của ta nói!

Lý Dật lạnh lùng nói, loại âm thanh này lạnh như băng, giống như là trong mùa đông giá rét, từng chữ như con dao nhọn có thể làm tan cả con tim yếu ớt.

- Lý Dật, ta rất hoài nghi, phi thường hoài nghi. Nếu người có bốn sự, đừng có đứng đây nói phét, hãy chứng minh cho ta xem đi nào.

Lưu Chiêm sắc mặt nhàn nhạt, nhưng mà trong lòng lại vô cùng phẫn nộ.

Lý Dật là Đấu Hoàng, Lưu Chiêm cũng là Đấu Hoàng. Tam Tinh Đấu Hoàng dám nói với Ngũ Tinh Đấu Hoàng như vậy, tại trong mắt Lưu Chiêm, Lý Dật chính là đang triệt để vũ nhục mình.

Một Đấu Hoàng cường giả, tôn nghiêm sao có thể bị người ta chà đạp đây?

Lưu Chiêm trên mặt bình thản, nhưng mà trong lòng lửa giận phừng phừng, cổ lửa giận này nếu như tìm được cơ hội thích hợp, sẽ mạnh mẽ bạo phát ra.

Lưu Chiêm trong lòng đang nổi nóng, còn trận đấu bên kia, Kiếm Hoàng chiến với Hải Kim, cũng dần tiến vào trạng thái gay cấn.

Một đạo ký hiệu hình tròn từ trước mặt Kiếm Hoàng hình thành, vài gã Tu La diện mạo dữ tợn, không ngừng chuyển động quanh những ký hiệu ma văn bí ẩn, Vạn Tượng Sâm La Kiếm, Kiếm Hoàng lúc trước chính là dùng chiêu này ứng phó với Lý Dật, lần này cũng sử dụng chiêu này phóng thích ra, thiên địa dị biến đã xuất hiện.

- Là Đấu kỹ Bạch Hổ!

Nhìn thấy Kiếm Hoàng thi triển một chiêu Đấu kỹ Bạch Hổ, người xem hưng phấn nhìn lên. Lúc này Lý Minh, Dong binh đoàn Thiết Kiếm, Liên minh Bang hội đã sớm đình chỉ đánh nhau. Hai phe tụ tập ở hai nơi ngược nhìn lên bầu trời, xem bốn đại Đấu Hoàng đấu nhau. Lúc này trên bầu trời Đấu kỹ hoa lệ hấp dẫn, rất nhiều người không còn nhớ chính mình vừa rồi còn muốn cùng người khác liều mạng.

Đấu kỹ Bạch Hổ, công kích của Đấu Tôn cường giả, rất hoa lệ hoành tráng. Trận chiến ngày hôm nay liên tục xuất hiện Đấu kỹ Bạch Hổ, làm cho những kẻ tu luyện còn đang ở cảnh giới Đấu Vương, Đấu Sư thực sự được mở rộng tầm mắt.

Đấu kỹ Bạch Hổ a, nếu hôm nay không được chứng kiến tràng cảnh chiến đấu như vậy, rất nhiều người cả đời chỉ sợ đều không có cơ hội nhìn thấy Đấu kỹ Bạch Hổ.

Có thể khiến cho thiên địa dị biến nổi lên, có thể nói Đấu kỹ Bạch Hổ thi triển ra hoa lệ, hoành tráng cỡ nào, vô cùng kích động nhân tâm. Tại trong nội tâm mọi người, quả thật vô cùng kích động.

Vô số kiếm, đại đao, trường thương, còn có hóa thành chiến sĩ mặc khôi giáp, cưỡi chiến mã cao to, chim lửa thì bay lượn, các loại mãnh thú lao nhanh, tất cả đều hướng về phía Hải Kim đánh tới.

Nhìn thấy các loại công kích chen chúc, Hải Kim sắc mặt cũng biến đổi.

- Phong Chi Bích, Lưu Ly chi khí!

Hải Kim lớn tiếng quát, từng đạo đấu khí Lưu Ly sắc dăng lên chung quanh, xoay tròn bao lấy Hải Kim, rất nhanh tạo thành một vách tường gió. Sau khi vách tường Lưu Ly hình thành, ngay lập tức đem Hải Kim vây quanh, ngăn chặn công kích của Kiếm Hoàng.

Các loại công kích vào Phong Chi Bích, lập tức làm cho Phong Chi Bích cấp tốc xoay tròn, khí lưu hóa thành hư vô, công kích như thế này đối với Hải Kim hoàn toàn không có bất kỳ hiệu quả gì..

- Ha ha, Kiếm Hoàng, xem ra công kích của ngươi cũng không có gì a!

Nhìn thấy Phong Chi Bích hóa giải toàn bộ công kích của Kiếm Hoàng, Hải Kim đứng tại bên trong Phong Chi Bích lớn tiếng cười vang, nói.

Vạn Tượng Sâm La Kiếm, Hải Kim cũng chưa từng thấy tận mắt nhìn thấy, chỉ là chứng kiến Vạn Tượng Sâm La Kiếm làm cho thiên địa dị biến biến sắc, Hải Kim biết rõ đây là một chiêu Đấu kỹ Bạch Hổ. Đối mặt với Đấu kỹ Bạch Hổ, Hải Kim tâm lý lúc nào cũng sẵn sàng đón đỡ. Nhưng mà Đấu kỹ Bạch Hổ này thanh thế kinh người, uy lực vô cùng gặp phải Phong Chi Bích của mình hoàn toàn tan ra. Nhìn thấy tình huống như vậy, Hải Kim tự nhiên là vui mừng, nở một nụ cười.

- Thật không? Hải Kim, nếu ngươi cho rằng, Đấu kỹ Bạch Hổ của Bốn hoàng cũng chỉ có uy lực như vậy, vậy thì ngươi quá sai lầm rồi đó.

Kiếm Hoàng Vương Minh Dương lạnh lùng nói.

Trong tay thủ ấn liên tục kết xuất, rất nhanh, từng vị Tu La theo ký hiệu ma văn, phe phẩy cặp cánh khổng lồ bay ra.

Mặt xanh nanh vàng, con người đỏ rực, những thực thể Tu La theo ký hiệu biến ảo đi ra, toàn thân tràn ngập một loại khí tức cổ xưa, như là kinh nghiệm đã trải qua vô số năm tháng, xuyên việt thời gian, không gian hàng lâm đến thế giới này.

Những Tu La này, hoặc cầm trong tay đinh ba, hoặc cầm trong tay chiến chùy, hoặc cầm trong tay cương mâu, tổng cộng có tám vị Tu La theo ký hiệu ma văn nối đuôi nhau bay ra, vây quanh Hải Kim. Tám vị Tu La này đồng thời giơ lên vũ khí của mình, gương mặt lạnh tanh mãnh liệt công kích đến.

Hải Kim thần sắc ngưng trọng, những Tu La này đụng phải Phong Chi Bích, cũng không có bị khí lưu mãnh liệt xé rách.

Có sự khác biệt so với những Tu La công kích lần thứ nhất, là lần này các Tu La va chạm với Phong Chi Bích, đều có thể làm Phong Chi Bích xoay tròn tốc độ hòa hoãn lại, Lưu Ly chi khí ẩn chứa ở bên trong giảm bớt một phần.

Tu La càng công kích càng nhanh, lực đạo công kích càng mạnh mẽ, Hải Kim lúc này mới hoảng sợ phát hiện, Phong Chi Bích của mình ngăn cản không được bao lâu. Nhưng những Tu La này công kích không có nửa điểm chậm lại.

Trong tay nhanh chóng kết xuất thủ ấn, rất nhanh, Hải Kim quát to một tiếng:

- Tàn Ảnh Nhận!

Theo tiếng hét lớn của Hải Kim, trên Phong Chi Bích đột nhiên xuất hiện một đạo liệt ngân, vết rách hướng về phía một vị Tu La bắn ra một ngọn phong nhận. Đấu kỹ Tàn Ảnh Nhận, lúc trước có thể một chiêu kích thương La Bản, năng lực đơn thể công kích của Tàn Ảnh Nhận rất là cường hãn. Một vị Tu La bị Tàn Ảnh Nhận công kích, trên mặt lập tức ngốc trệ, rất nhanh, hóa thành một đoàn sương mù màu đen, vô ảnh vô tung biến mất.

Thừa dịp có một vị Tu La bị đánh tan, tám vị Tu La lập trận thế vây quanh khuyết mất một vị, ngay lập tức xuất hiện khe hở. Hải Kim chớp lấy thời cơ, rất nhanh theo khe hở kia thoát thân ra ngoài.

- Hải Kim, ngươi có thể chạy thoát sao?

Hải Kim vừa thoát ra ngoài, sau lưng truyền đến thanh âm của Kiếm Hoàng Vương Minh Dương. Ngay sau đó, tại giữa không trung, một chưởng của Kiếm Hoàng đã vỗ mạnh trên lưng Hải Kim kêu lên một tiếng vang, Hải Kim rơi thẳng xuống mặt đất.

- Hải Kim, chịu chết đi!

Sau khi đánh Hải Kim một chưởng trúng lưng, Kiếm Hoàng giơ lên thiết kiếm, nhanh chóng hướng về phía Hải Kim chém xuống.

Lập tức Hải Kim xoay người đứng lên, bất chấp khoe miệng thổ huyết, liên tục vỗ Song dục Đấu khí Lưu Ly, cấp tốc tránh thoát.

- Vương Minh Dương, thù này Hải Kim ta nhớ kỹ!

Ngừng ở giữa không trung, Hải Kim thét lên rít gào.

Đang ở trước mặt mấy ngàn người, Vương Minh Dương đánh cho Hải Kim thổ huyết, chuyện như vậy sẽ lập tức truyền ra ngoài. Đến lúc đó, toàn bộ Đế quốc Thiên Phong sẽ biết, Kiếm Hoàng Vương Minh Dương đánh trọng thương Phong Hoàng Hải Kim.

Sau này, toàn bộ mọi người Đế quốc Thiên Phong sẽ biết, Phong Hoàng Hải Kim đương nhiên xếp hạng đứng sau Kiếm Hoàng Vương Minh Dương.

Đã là con người ai cũng coi trọng mặt mũi, cho dù là cường giả cấp bậc Đấu Hoàng cũng không thể ngoại lệ. Nếu như Hải Kim cùng Kiếm Hoàng đánh nhau ở nơi hoang vắng không có người chứng kiến, Hải Kim có bị thua, có lẽ cũng không tức giận như thế. Nhưng mà đứng trước mấy ngàn người chứng kiến, nét mặt già nua của Hải Kim quả thật rất khó tìm được một cái lỗ nẻ để chui vào.

- Ngươi có nhớ thì thế nào?

Kiếm Hoàng Vương Minh Dương lớn tiếng quát.

- Ngươi cuối cùng cũng chỉ là bại tướng dưới tay ta mà thôi!

Vừa nói xong, Kiếm Hoàng khê động thân hình, nâng thiết kiếm trong tay, cấp tốc bay về phía Hải Kim. Xem ra, Kiếm Hoàng lần này thật sự có ý định chém chết Hải Kim.

- Lưu Chiêm, người hãy bảo trọng đi, ta đi trước đây!

Nhìn thấy Kiếm Hoàng chém tới, Hải Kim hét to một tiếng, phe phẩy Song dực Đâu khí Lưu Ly, rất nhanh bay mất.

Nhìn thấy Kiếm Hoàng lao nhanh tới, Hải Kim trong lòng cả kinh. Hắn bị thương cũng không nhẹ, nếu còn ở lại Hải Kim làm sao là đối thủ của Kiếm Hoàng, nghĩ tới nghĩ lui, Hải Kim nghĩ bỏ chạy là thượng sách.

Bỏ lại Địa Hoàng Lưu Chiêm, Phong Hoàng Hải Kim vô tung vô ảnh, nhẹ nhàng bay mất.

- Hừ, người tu luyện đấu khí Phong hệ, chỉ để chạy trốn chết sao?

Nhìn thấy Phong Hoàng Hải Kim bay ra xa, Kiếm Hoàng dừng lại trên không trung, khinh thường nói.

Phong Hoàng thực lực tuy rằng không bằng Kiếm Hoàng, nhưng mà so về tốc độ, Kiếm Hoàng không nhanh bằng Hải Kim. Những người tu luyện đấu khí Phong hệ, đối với tốc độ là phi thường am hiểu. Nhìn thấy Hải Kim bay xa, Kiếm Hoàng biết mình đuổi cũng không kịp, Cho nên cũng bỏ qua Phong Hoàng, hướng về phía Lý Dật cùng Lưu Chiêm bay tới.

- Lưu Chiêm, đầu hàng đi. Bỏ hoàng cho người một con đường sống!

Sau khi đánh bại Hải Kim, Kiếm Hoàng khí thế tăng vọt, thanh âm cuồn cuộn như sấm, mang theo vô tận uy nghiêm.

- Lưu Chiêm, đầu hàng đi!

Bên trong Lý Minh dâng lên âm thanh kêu to.

- Lưu Chiêm, Thiếu chủ của chúng ta không phải là người có khí lượng hẹp hòi, người đi theo Thiếu chủ của ta, cam đoan sẽ không để cho người chịu thiệt thòi!

Tạ Vũ nhìn thấy Kiếm Hoàng đuổi Phong Hoàng chạy chối chết, hất rất hưng phấn kêu to.

- Oa, không ngờ phụ thân lại uy vũ như vậy a!

Vương Cường nhìn phụ thân đang đứng ở không trung, trong ánh mắt đầy sùng bái.

- Vương Minh Dương, người muốn cùng với Lý Dật liên thủ thì lên đi, Lưu Chiêm ta tuy rằng đánh không lại hai người liên thủ, nhưng mà Lưu Chiêm ta tuyệt đối sẽ không đầu hàng.

Lưu Chiêm nghiêng chặt hàm răng, hung hăng nói.

Lưu Chiêm thế nào cũng không nghĩ ra, Phong Hoàng Hải Kim không ngờ vứt bỏ hết tôn nghiêm chạy trốn một mình.

- Lưu Chiêm, người cũng đừng quá đề cao khả năng của người. Muốn đối phó với mình người, cũng cần phải có Kiếm Hoàng các hạ liên thủ sao?

Nghe thấy Lưu Chiêm nói, Lý Dật khê hừ cái mũi, khinh thường nói.

- Vương thúc thúc, người ở một bên giúp ta lược trận là tốt lắm rồi, nhìn xem ta làm sao thu thập Lưu Chiêm.

Lý Dật hướng về phía Kiếm Hoàng cười cười, vô cùng tự tin nói.

- Đã như vậy, Lý hiền đệ, người cứ mặc sức thoải mái đánh đi.

Kiếm Hoàng chậm rãi thu hồi thiết kiếm, đứng ở giữa không trung.

482. Q.5 - Chương 82: Lấy Cứng Đối Cứng

Kiểm Hoàng nói xong, hai tay thu lại thiết kiếm, lúc này khoe miệng Lưu Chiêm cười, lộ ra vẻ xảo trá. Nếu đối mặt với Kiểm Hoàng cùng Lý Dật hai người liên thủ, Lưu Chiêm một điểm cơ hội cũng đều không có. Nhưng nếu Lưu Chiêm chỉ cần đối phó với Lý Dật, Lưu Chiêm mặc dù không có nắm chắc phần thắng, nhưng mà muốn chạy trốn cũng không phải là khó. Tối thiểu, Lưu Chiêm nghĩ là như vậy.

- Vương thúc thúc, người hãy giúp ta lược trận, chú ý không để cho Lưu Chiêm chạy trốn!

Lý Dật chậm rãi nói.

Lý Dật nói lời như vậy, làm cho tâm tình Lưu Chiêm trầm xuống. Xác thực, muốn đối mặt với Lý Dật còn phải nghĩ biện pháp đối phó với Kiểm Hoàng đứng bên cạnh, muốn đào tẩu thành công thì cũng mười phần khó khăn.

- Còn không biết ai thắng ai thua đây.

Lưu Chiêm hung hăng nói, lúc này Lưu Chiêm ngoại trừ cố gắng đẩy cao khí thế, cho nên đã dùng những ngôn ngữ hung hăng để nói.

- Lưu Chiêm, không nên lo lắng, ai thắng ai thua rất nhanh sẽ biết thôi.

Lý Dật nhàn nhạt cười cười, đối mặt với Lưu Chiêm miệng cộp gan thỏ này, Lý Dật cũng không cần để ý.

Trong tay thủ ấn rất nhanh kết xuất, nhìn thấy những động tác của Lý Dật, Lưu Chiêm biết rõ, Lý Dật có ý định động thủ. Lưu Chiêm trên mặt biểu lộ vẻ mặt trầm trọng.

Hải Kim thì chạy trốn rồi, hơn nữa muốn đối mặt với Lý Dật cùng Vương Minh Dương hai đại Đấu Hoàng cường giả, Lưu Chiêm biết rõ hôm nay rất có thể mình phải lưu lại ở đây.

- Hậu thổ chi thuẩn, Hậu Thổ Tái Vật.

Lưu Chiêm thấp giọng quát, đối mặt với công kích của Lý Dật, Lưu Chiêm đầu tiên nghĩ đến chính là phòng thủ trước, phòng hộ là chính, sau đó tìm kiếm cơ hội đột kích.

Đánh bại Lý Dật, Lưu Chiêm đã không có lòng tin, dù cho đánh bại Lý Dật, Lưu Chiêm còn phải đối mặt với Lý Dật cùng Kiểm Hoàng liên thủ. Nhìn thấy Kiểm Hoàng chiến đấu cùng với Hải Kim, Lưu Chiêm cũng không tin chắc có thể đánh bại Kiểm Hoàng.

Quyết định chạy trốn là phương án tối ưu nhất, đối mặt với công kích của Lý Dật, Lưu Chiêm ngay lập tức đem năng lượng toàn thân tập trung vào Hậu thổ chi thuẩn, từng tầng từng tầng đẩy khí thổ hoàng sắc bao trùm lấy thân thể Lưu Chiêm. Rất nhanh, trên thân thể Lưu Chiêm bao trùm một tầng đất màu vàng, tầng đất màu vàng này bản thân không phải áo giáp, lại càng không phải Sa y Đấu khí.

Loại phòng hộ vật thể kỳ dị này, giống như là một tầng tầng màng mỏng thổ hoàng sắc, trực tiếp đem toàn thân Lưu Chiêm bao trùm ở bên trong, thậm chí còn nhìn thấy màng mỏng thổ hoàng sắc trong suốt nữa.

- Lưu Chiêm, ngươi chuẩn bị biến thành một con rùa đen sao?

Nhìn cử động của Lưu Chiêm, Lý Dật phá lên cười.

Nghe thấy Lý Dật nói, phía dưới Lý Minh cùng Dong binh đoàn Thiết Kiếm ai lấy đầu đồng loạt nở nụ cười, mà người của Liên minh Bang hội ai lấy đầu cúi đầu xuống xấu hổ.

Lưu Chiêm là thủ lĩnh của bọn họ, mà người đứng đầu lại bị người mắng thành một con rùa đen, như vậy trực tiếp nhục nhã đến Lưu Chiêm nhưng cũng gián tiếp làm thương tổn đến toàn bộ bang chúng Liên minh Bang hội. Bất quá thương tổn đến những người trong Liên minh Bang hội, đều là những người đối với Lưu Chiêm rất mực trung thành.

Không thể không nói, hai bên tại phía dưới núi bắt đầu tranh đấu, sĩ khí Liên minh Bang hội đã xuống thấp rất nhiều.

Bị Lý Dật dùng lời nói khiêu khích, Lưu Chiêm mặt như giềng cạn, cũng không có một tia ba động, toàn thân Lưu Chiêm phát ra đấu khí càng ngày càng thịnh, một tầng một tầng đẩy khí thổ hoàng sắc bao trùm

tại trên người của hắn. Chờ đợi đến lúc Lưu Chiêm dừng lại động tác, tầng tầng năng lượng thổ hệ đã bao trùm lên toàn bộ thân thể Lưu Chiêm hình thành một tầng ngăn cách, làm cho toàn bộ thân thể Lưu Chiêm đều to lớn lên một chút.

Đợi cho Lưu Chiêm toàn tâm toàn ý làm xong những động tác này, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lý Dật đang hứng thú nhìn hắn.

- Lý Dật, chúng ta bắt đầu đi!

Lưu Chiêm đột nhiên nói.

- Bây giờ ngươi còn nhớ rõ là đang đánh nhau với ta sao?

Nhìn Lưu Chiêm, Lý Dật lúc này biểu lộ giống như cười mà không phải cười.

- Vì để cho ngươi có thể chết tâm phục khẩu phục, ta ở một bên chờ đợi thật lâu a.

Một lòng nghĩ tăng lên lực lượng phòng hộ, Lưu Chiêm cũng biết mình ngưng kết thổ giáp đã đạt tới cực hạn, đã tổn hao gần năm phút đồng hồ. Nhưng trong năm phút đồng hồ này, Lý Dật cũng đã sớm chuẩn bị xong Đấu kỹ, chỉ là trông thấy bộ dáng tức cười của Lưu Chiêm, nên hắn mới một mực không có phóng thích ra.

Lý Dật nói những lời này làm cho Lưu Chiêm sửng sốt ngạc nhiên một chút. Lưu Chiêm có cảm giác, khi hắn tiêu tốn thời gian để chuẩn bị thổ giáp, trong lúc chuẩn bị Lưu Chiêm cũng đã suy nghĩ đến khả năng Lý Dật nhân cơ hội này công kích hắn, tuy nhiên Lưu Chiêm đã quyết chủ ý phòng thủ, cho nên hắn cũng mặc kệ cái ý nghĩ dư thừa gì đó, vượt qua một bên.

Phòng thủ, phòng thủ, phòng thủ rồi sau đó chạy trốn.

Lý Dật muốn công kích hắn, Lưu Chiêm liền nghĩ đến phòng thủ. Dù sao, thổ giáp ngưng kết đến trình độ cuối cùng mà còn không phòng ngự được. Như vậy, cũng không thêm nghĩ nữa. Cho nên, hành động của Lưu Chiêm lúc này là đem tầng tầng thổ giáp ngưng tụ với độ dày cao nhất.

Lưu Chiêm không thể tưởng được là Lý Dật không có thừa dịp hắn ngưng kết thổ giáp mà công kích hắn. Điều này làm cho Lưu Chiêm cảm thấy ngoài tưởng tượng.

- Lý Dật, ngươi lúc này muốn như thế nào?

Hai con mắt khẽ chuyển động vài cái, trong lòng Lưu Chiêm rất nhanh nghĩ tới vài loại khả năng.

Lưu Chiêm là người cẩn thận, Lý Dật không có thừa dịp hắn đang lúc ngưng kết Hậu thổ chi thuẫn mà công kích hắn. Hắn nghĩ có khả năng là Lý Dật đã nắm chắc cách đối phó hắn, về điểm này Lưu Chiêm không thể không chú ý.

Lưu Chiêm có thể đứng sau chỉ đạo Tam bang Ngũ hội nhiều năm như vậy, từ điểm đó cũng có thể thấy được Lưu Chiêm là người rất cẩn thận, có lẽ nếu như không đụng độ với Lý Dật, thì cũng không có ai biết rằng Lưu Chiêm là người đứng sau thế lực Tam bang Ngũ hội.

- Không nghĩ ngươi, vì đầu làm những thứ gì đó, làm cho Lý thiếu gia rất ngạc nhiên, cho nên tò mò nhìn xem mà thôi.

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Hừ, muốn đánh thì đánh đi.

Lưu Chiêm hừ một tiếng, nói.

- Nếu như vậy, ngươi đã chuẩn bị xong, thiếu gia ta liền cũng không khách khí.

Lý Dật lớn tiếng nở nụ cười, nói.

Để cho Lưu Chiêm thoải mái chuẩn bị, Lý Dật làm sao không có chuẩn bị đây.

Nhìn thấy hành động của Lý Dật, Vương Cường duỗi ra một tay, sờ lên đầu của mình, trên mặt lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

- Ha ha, Lý Dật nói lời, khi nào lại không giữ lời, từ nay về sau Vương Cường huynh đệ nếu còn muốn uống, cứ việc tới tìm ta, huynh đệ ta mời người uống đủ.

Lý Dật cười lớn nói.

- Tốt, tốt, có thể có được bằng hữu như Lý Dật huynh đệ, Vương Cường ta xem như là người có vận khí tốt. Vương Cường cũng cười ha hả.

485. Q.5 - Chương 85: Bí Mật

Toàn bộ Lý Minh bao gồm cả những người mới gia nhập đều do Tạ Vũ an bài, Toa Toa lúc này đã trở về Tổng bộ Lý Minh, Lý Dật với Lý Hàn ở cùng một chỗ, cùng mời phụ tử Vương Minh Dương đến đây.

Tửu lâu này là nơi cao cấp nhất Đế đô Đế quốc Thiên Phong, nếu là cao cấp nhất, ở bên trong tiêu phí cũng làm cho người ta giật mình.

Dù cho Vương Minh Dương, có muốn đến một chuyến, nếu như là chính là bản thân mình bỏ tiền ra, cũng đều đau lòng trong thời gian rất lâu. Cho dù Vương Minh Dương là người có tiền, nhưng tất cả là lợi nhuận của Dong binh đoàn vất vả mới kiếm được, cũng không giống như Lý Minh, mở ra sòng bạc kiếm tiền rất nhẹ nhàng. Lý Dật dễ dàng kiếm được rất nhiều tiền, cho nên tùy tiện tiêu phí mà không có cảm giác tiếc nuối. Vương Minh Dương lại bất đồng, kiếm tiền mất rất nhiều mồ hôi nước mắt, tiêu phí đi cũng đều cảm thấy tiếc nuối. Vương Minh Dương đã như vậy rồi thì Vương Cường càng không cần phải nói đến nữa.

Hiện tại Lý Dật đem mười bình Kim Lan Dịch đưa đến cho Vương Cường, tại trong mắt Vương Cường đã coi Lý Dật như là bạn thân đối đãi.

o0o

Tiệc tối tan, hơn nữa Vương Cường nhận được mười bình Kim Lan Dịch. Không khí hữu nghị như vậy, Lý Dật cùng với phụ tử Kiếm Hoàng cảm tình dường như tiến lên một bước.

Rượu tận hứng mọi người tạm biệt ra về, về đến Tổng bộ Lý Minh, Lý Dật ở trong sân tự mình an bài một phòng cho Lý Hàn. Lúc này Lý Dật sắp xếp xong phòng ốc cho Lý Hàn, chuẩn bị rời đi, Lý Hàn kêu Lý Dật ở lại.

- Dật nhi, Bang hội Đế đô cơ bản đều do người nắm giữ, kế tiếp người muốn làm như thế nào?

Nhìn thấy Lý Dật phát triển càng ngày càng thành thực, Lý Hàn cảm thấy vô cùng hài lòng.

- Kế tiếp ư...

Nghe thấy Lý Hàn nói, Lý Dật thoàng suy nghĩ.

- Tự nhiên là phát triển mạnh thực lực Lý Minh ở tại Đế đô.

- Dật nhi, Bắc Đẩu Tông cùng Tứ Đại Gia Tộc có thực lực, không phải đơn giản như vậy đâu.

Lý Hàn nhíu mày nói.

- Hơn nữa từ nay về sau, người nhất định sẽ gặp sự ngăn cản của Bắc Đẩu Tông cùng với Tứ Đại Gia Tộc.

Trải qua buổi tối, xuất hiện Thần Dũng Quân cùng Hải Kim, Lý Hàn khẳng định Lý Dật đã đắc tội với nhân vật bên trong Bắc Đẩu Tông cùng với Tứ Đại Gia Tộc. Đối với các loại thế lực ở Đế quốc Thiên Phong Lý Hàn biết rõ hơn Lý Dật rất nhiều.

- Bắc Đẩu Tông, Tứ Đại Gia Tộc muốn ngăn trở ta Lý Dật, hừ... bọn họ cũng phải chuẩn bị trả giá thật nhiều.

Lý Dật lạnh lùng nói.

- Kỳ thật, Dật nhi, những chuyện tình này không phải ta lo lắng, ta lo lắng nhất Tứ Đại Gia Tộc cùng Bắc Đẩu Tông cùng liên thủ. Hai cổ thế lực này liên thủ lại thì chúng ta khó có thể chống cự lại được, cho nên chúng ta không thể không đề phòng.

Lý Hàn cảm thán một tiếng.

Nghe được Lý Hàn nói, Lý Dật cũng nhú mày, lúc trước một cái Bắc Đẩu Tông, có thể làm cho Lý Dật chật vật không chịu nổi. Nếu quả thật Lý Hàn nói đúng, Bắc Đẩu Tông cùng Tứ Đại Gia Tộc liên thủ, Lý Dật cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

- Tin tức kia phụ thân làm sao biết được?

Lý Dật lập tức hỏi.

Nếu Lý Hàn đột nhiên nói ra như vậy, chắc chắn Lý Hàn sớm đã có tính toán.

- Đầu tiên, chúng ta không thể để cho Bắc Đẩu Tông cùng với Tứ Đại Gia Tộc liên hợp lại. Dật nhi, bất kể thế nào, Lý gia Đế đô cùng với chúng ta cũng là một nhà. Sáng ngày mai, ta cùng người đi đến thăm Lý gia Đế đô, trước là nghĩ biện pháp đem Lý gia Đế đô trong Tứ Đại Gia Tộc tách ra.

Lý Hàn nghiêm túc nói.

- Rất tốt!

Nghe được Lý Hàn nói, Lý Dật lập tức gật nhẹ đầu, có thể ly gián được Tứ Đại Gia Tộc, là chuyện không thể tốt hơn.

- Vậy theo như ý của phụ thân đi!

- Nếu như vậy, Dật nhi sớm đi nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai, vi phụ với người đến thăm Lý gia Đế đô.

Nhìn thấy Lý Dật đồng ý với cách làm của mình, Lý Hàn trên mặt khẽ mỉm cười, lập tức nói.

- Vâng, phụ thân cũng sớm đi nghỉ ngơi.

Lý Dật nói, thối lui ra khỏi phòng của Lý Hàn.

oOo

Rạng sáng ngày hôm sau, Lý Dật dùng bữa sáng cùng với Lý Hàn, rồi kêu Thì Lương chuẩn bị xe ngựa. Phụ tử hai người hướng về phía Lý gia phủ chạy đến.

Giờ phút này sắc trời còn sớm, tại trên đường Đế đô, người đi không nhiều lắm, nhưng ai lấy đều rất là vội vàng, bởi vì bọn họ dậy sớm chuẩn bị một ngày sinh ý mới.

Xe ngựa chạy trên đường, tiếng bánh xe chuyển động có quy luật, tiếng ma sát cùng với mặt đường vang lên nhẹ nhàng, xa phu là người do Thì Lương phái tới điều khiển xe ngựa. Xa phu này có trình độ cũng không tệ, xe chạy trên đường, vậy mà cảm giác xóc cũng không có.

Lý Dật cùng Lý Hàn nếu triển khai thân pháp, tốc độ nhanh hơn xe ngựa này rất nhiều. Nhưng tại bên trong Đế đô, nếu đi như vậy, không khỏi làm ọi người chú ý. Hai người ngồi lên xe ngựa, cũng là so với người bình thường đi đường tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

- Phụ thân, vì cái gì mà Tứ Đại Gia Tộc đều có quân đội riêng của mình?

Trong xe ngựa, nhìn khuôn mặt Lý Hàn nghiêm trọng, Lý Dật mở miệng hỏi.

- Cái này nói ra sẽ liên lụy rất nhiều.

Nghe thấy Lý Dật nói, ánh mắt Lý Hàn thâm thúy rất nhiều.

- Vì sao?

Lý Dật nghe thấy Lý Hàn nói ra có ý tứ sâu xa, lập tức mở miệng hỏi một câu.

- Hoàng đế khai quốc của Đế quốc Thiên Phong, cùng Bắc Đẩu Tông, Tứ Đại Gia Tộc đời thứ nhất quan hệ rất sâu xa, không phải một đôi lời có thể nói xong được.

Nghe thấy Lý Hàn nói, lông mày Lý Dật dần dần nhíu lại.

- A, nghe ý tứ của phụ thân, lúc trước bọn họ đều là cùng một chỗ?

Lý Dật trong lòng thoán suy nghĩ, lập tức hỏi.

- Truyền thuyết kể rằng, Hoàng đế khai quốc Đế quốc Thiên Phong, Gia chủ đầu tiên của Tứ Đại Gia Tộc, đều là người của Bắc Đẩu Tông. Đương nhiên, đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, ta cũng không biết thiệt giả, có phải là như vậy không. Nhưng Gia chủ đầu tiên Tứ Đại Gia Tộc cùng Hoàng đế khai quốc Đế quốc Thiên Phong, quan hệ xác thực là không như bình thường.

Lý Hàn chậm rãi nói.

- Có thể nói như vậy, lúc Đế quốc Thiên Phong khai quốc, Tứ Đại Gia Tộc có công lao thật lớn. Không phải nói khoa trương, hơn phân nửa ranh giới Đế quốc Thiên Phong, lúc trước đều là do tổ tiên Tứ Đại Gia Tộc này có công đánh chiếm mà có được. Đế quốc tạo dựng lên, trong tay Tứ Đại Gia Tộc này đều tự tay nắm giữ tinh binh, những đội tinh binh này trải qua chém giết, cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của Tứ Đại Gia Tộc mà thôi. Không có mệnh lệnh của Tứ Đại Gia Tộc này, cho dù Hoàng đế Đế quốc Thiên Phong, cũng không điều động được các chi quân đội này. Đương nhiên, trong tay Hoàng thất cũng có được một chi quân đội cường đại từ ngày xưa Hoàng đế khai quốc cũng không phải là không muốn đem quân quyền cả nước thống nhất vào trong tay mình, nhưng Đế quốc vừa mới thành lập, Tứ Đại Gia Tộc cũng đều đi theo từ đầu, có công lao chiếm thành đoạt đất, tự nhiên cho bọn họ có đặc quyền nắm quân đội trong tay. Cho nên Hoàng thất cùng với Tứ Đại Gia Tộc luôn có mâu thuẫn với nhau. Đế quốc Thiên Phong kiến quốc hàng nghìn năm, Hoàng thất cùng Tứ Đại Gia Tộc thường xuyên có chiến sự phát sinh, quân lực của Hoàng thất so với bất luận một cái gia tộc nào mà nói, đều chiếm tuyệt độ ưu thế, nhưng mà Tứ Đại Gia Tộc này lại liên hợp lại, Hoàng thất cũng không có biện pháp làm gì bọn họ. Trải qua thời gian dài tranh đấu, Tứ Đại Gia Tộc cũng biết được tình cảnh của mình, đối mặt với Hoàng thất, chỉ có thể đoàn kết lại mà thôi. Tứ Đại Gia Tộc ở cùng một chỗ, tạo dựng lên liên minh, Hoàng thất cũng là không thể làm gì được. Cuối cùng Bắc Đẩu Tông đứng ra, đem bộ đội tinh nhuệ của Đế quốc Thiên Phong chia làm tám chi quân đội, Hoàng thất khống chế bốn chi, Tứ Đại Gia Tộc mỗi gia tộc khống chế một chi. Như vậy đến nay, tại bên trong Đế quốc Thiên Phong, Hoàng thất cùng Tứ Đại Gia Tộc tạo thành một thế cục cân bằng. Thế cục cân bằng như vậy, từ góc độ nào mà nói, đã hạn chế Hoàng quyền, làm cho Đế quốc Thiên Phong tạo thành một tình trạng cân đối. Có thể nói, Đế quốc Thiên Phong truyền thừa mấy ngàn năm, tác dụng của Tứ Đại Gia Tộc cũng không nhỏ. Tứ Đại Gia Tộc tồn tại, hạn chế Hoàng quyền, Hoàng thất mới không dám làm gì thì làm, Tứ Đại Gia Tộc này cũng giống như là một thanh lợi kiếm, treo cao tại trên đầu Hoàng thất, bảo cho bọn họ phải chăm lo đến việc nước.

- Thì ra là thế!

Nghe xong Lý Hàn nói, Lý Dật liên tục gật đầu, không thể tưởng được, Tứ Đại Gia Tộc Đế quốc Thiên Phong, lại lịch lại như vậy, trực tiếp kìm chế Hoàng đế Đế quốc Thiên Phong.

- Dật nhi, có sự kiện gì phụ muốn nói rõ ràng.

Lý Hàn thái độ đột nhiên trở nên mười phần nghiêm túc.

Nhìn sắc mặt Lý Hàn, trong nội tâm Lý Dật khẽ giật mình.

- Phụ thân, có chuyện gì, người trực tiếp hỏi đi.

Lý Dật thần nhiên nói.

Nhìn chằm chằm vào con mắt Lý Dật, Lý Hàn chậm rãi nói:

- Dật nhi, Diệp Thanh Mã có phải là chết ở trên tay người?

Lý Hàn từng chữ hỏi.

Nhìn Lý Hàn, Lý Dật ngạc nhiên phát hiện, tâm tình của Lý Hàn không có nửa điểm ba động, giờ phút này Lý Hàn giống như một cái giếng sâu, thâm bất khả trắc.

Cười nhạt một tiếng, Lý Dật khẽ cử động. Nói như thế nào, Lý Dật cũng là nhi tử Lý Hàn, hơn nữa là con trai độc nhất, làm phụ thân, sẽ không gây bất lợi đối với con trai mình.

- Đúng vậy, phụ thân, lúc trước Diệp Thanh Mã muốn lấy mạng nhi tử, ta cũng chỉ biết động thủ lại mà thôi.

Lý Dật thản nhiên nói.

- Tốt, không hổ là nhi tử Lý Hàn ta!

Nghe thấy Lý Dật nói, Lý Hàn trên mặt buông lỏng, lộ ra vẻ tươi cười.

- Đã giết thì cứ giết, đường đường nam tử hán, chẳng lẽ chịu để người ta dùng thế lực bắt ép hay sao? Diệp Thanh Mã cũng là đáng chết, muốn đem chủ ý đánh vào trên đầu Lý gia, người như thế là đáng chết!

Lý Hàn sắc mặt âm trầm nói.

- Dật nhi nói như vậy, Thất Tinh Giới Chỉ kia thật sự trong tay người?

Lý Hàn lại thử thăm dò hỏi một câu.

- Đúng vậy phụ thân.

Lý Dật đơn giản nói.

- Tốt, Dật nhi, nếu Thất Tinh Giới Chỉ trong tay của người, người bảo quản cho thật tốt. thứ này nghe nói có thể mở ra Bắc Đẩu Giới của Bắc Đẩu Tông, nói không chừng người từ nay về sau lại có cơ hội dùng đến.

Lý Hàn ha ha cười.

- Bắc Đẩu Giới, nghe nói là trong đó cất giấu bí mật tối cơ mật của Bắc Đẩu Tông. Nếu như có cơ hội, Dật nhi cũng phải đi vào trong đó xem một chút, ta nghĩ Bắc Đẩu Tông vô số năm tích lũy, đều cất giấu ở chỗ đó.

Nghe thấy Lý Hàn nói, Lý Dật trong lòng thầm nghĩ, nếu như là như vậy, khi mình có cơ hội cũng nên dùng Thất Tinh Giới Chỉ mở ra Bắc Đẩu Giới, đem toàn bộ bảo vật Bắc Đẩu Tông thu hết, nói không chừng có thể làm cho thực lực của mình tăng vọt lên.

Bắc Đẩu Tông là một con quái vật khổng lồ, mấy ngàn năm tích lũy khẳng định là rất lớn, nói không chừng, trong đó còn có thể cất giấu Thần khí, đây chính là có thể làm cho kẻ tu luyện có thể vượt cấp giết người, thứ tốt a.

- Phụ thân yên tâm, nếu là có cơ hội như vậy, nhi tử chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Lý Dật ha ha cười.

- Hừ, Bắc Đẩu Tông các người muốn đối phó con ta. Như vậy, cũng phải trả giá một ít mới phải.

Lý Hàn hung hăng nói.

Lúc hai người nói chuyện, xe ngựa đã đi tới trước phủ Lý gia, Lý gia là một trong Tứ Đại Gia Tộc, vị trí Lý phủ căn bản phụ nữ và trẻ em cũng đều biết.

- Minh chủ, Thiếu chủ, đã đến Lý phủ!

Xe ngựa vừa mới dừng lại, xa phu lập tức cung kính nói.

Nghe thấy xa phu nói, phụ tử hai người Lý Dật, trực tiếp từ trên xe ngựa đi xuống.

Hiện tại trước mặt Lý Dật, nơi này giống như một tòa thành cổ, diện tích không lớn lắm, nhưng mà tường thành lơ mơ xuất hiện những tháp canh có thể phân biệt được người tới.

Trên cửa chính có một tấm bảng lớn viết hai cái chữ to Lý phủ, còn đứng ở hai bên cửa chính, có hơn mười quân nhân uy vũ hùng tráng đứng gác ở đó.

486. Q.5 - Chương 86: Gặp Trở Ngại

- Phụ thân, nơi này chính là Lý phủ? Ta thấy nó giống như là một tòa thành?

Nhìn thấy kiến trúc, làm cho Lý Dật nhớ tới kiếp trước của mình, giống những tòa thành cổ xưa tại Âu Châu.

- Không sai, đây chính là Lý phủ.

Nghe thấy Lý Dật hỏi, Lý Hàn cười nhạt một tiếng.

- Lúc trước Đế quốc Thiên Phong vừa mới thành lập được một thời gian, Đế đô lúc đó diện tích cũng không được lớn, Tứ Đại Gia Tộc đều ở bốn phía Hoàng thành, gia tộc nào cũng đều tự kiến tạo trụ sở của mình. Đế quốc vừa mới thành lập, Hoàng thất cùng Tứ Đại Gia Tộc thường xuyên có một chút xung đột, Tứ Đại Gia Tộc vì bảo vệ chính bản thân gia tộc mình, đều đem chỗ ở của gia tộc mình kiến tạo thành những tòa thành. Như vậy, nếu đại quân Hoàng thất đánh tới, cũng đủ kiên trì để chờ gia tộc khác tới trợ giúp.

Lý Hàn kể lại chuyện xưa, đem một đoạn bí mật của Đế quốc Thiên Phong nói ra.

- Sau này Đế đô không ngừng phát triển, phạm vi Đế đô càng lúc càng mở rộng, trở thành một nơi dân cư gần ngàn vạn, Tứ Đại Gia Tộc cũng trở thành một phần tử của Đế đô. Nhưng mà, kiến trúc tòa thành của Tứ Đại Gia Tộc, vẫn truyền lưu xuống tận bây giờ.

Nhẹ gật đầu, Lý Dật trong lòng cười cười, xem ra, ngàn năm thời gian trôi qua, Tứ Đại Gia Tộc này cùng Hoàng thất nếu không có phân tranh thì cũng đều dễ phòng.

Theo chỉ tay của Lý Hàn, Lý Dật chậm rãi hướng về phía cửa thành Lý phủ đi đến, vừa đi đến trước cửa, mười mấy người lính lập tức ngăn cản hai người.

- Hai vị, có thiệp mời của Lý phủ không?

Nhìn thấy Lý Hàn cùng Lý Dật, binh lính mang theo một điểm kính ý lễ phép hỏi.

Lý Dật tự nhiên nhìn ra, đám binh sĩ này đều là Đấu Giả, đã tu luyện qua đấu khí, nên bọn họ có thể cảm ứng được khí tức trên người Lý Dật cùng Lý Hàn, vượt qua chính họ rất xa.

Đối với những nhân vật như thế này, những binh lính này cũng không dám chậm trễ. Bọn họ lại nhìn thấy Lý Dật cùng Lý Hàn ngồi trên xe ngựa trang sức rất là xa hoa đến đây thì chứng tỏ thân phận hai người này cũng không đơn giản. Xe ngựa này là do Thì Lương vì Lý Dật chế tạo ra.

Lần trước Lý Dật được Đại Hoàng tử cho xe ngựa đưa về nhà, Thì Lương liền bắt tay vào làm xe ngựa cũng xa hoa như thế. Mặc dù Lý Dật là Đấu Hoàng cường giả, có thể bay trên trời, nhưng cũng có trường hợp, cần phải ngồi xe ngựa, thì lúc đó xe ngựa trang sức lộng lẫy cũng gián tiếp chứng tỏ thân phận của chủ nhân.

Nhìn thấy xe ngựa của Lý Dật cùng Lý Hàn, những binh lính này cũng biết, Lý Dật cùng Lý Hàn đều không phải nhân vật tầm thường.

Lý gia là một trong Tứ Đại Gia Tộc Đế quốc Thiên Phong, cùng với Lý gia qua lại, phần lớn đều là đại quan quý tộc, các vị phong chủ. Những người này, binh lính này đều phải cẩn thận hầu hạ.

- Không có, ta là Gia chủ Vạn Triều Thành Lý gia, lần này đến Đế đô, muốn bẩm báo Gia chủ các người, làm phiền các người thông tri một tiếng.

Lý Hàn thần nhiên nói.

Vạn Triều Thành, tại bên trong Đế quốc Thiên Phong, là một thành phố lớn, tại phía Tây Đế quốc Thiên Phong, Vạn Triều Thành cũng là Chủ thành của Đế quốc Thiên Phong, Vạn Triều Thành đương nhiên là những binh lính này đã nghe nói qua. Vạn Triều Thành Lý gia, tuy rằng những binh lính này không có biết rõ ràng, nhưng mà, cũng là dòng họ Lý, nói như vậy Gia chủ Vạn Triều Thành Lý gia cùng quý phủ của mình có nhất định quan hệ gì đó.

- Lý Gia chủ chờ, ta đây phải đi thông báo!

Một binh sĩ lập tức nói ra.

- Đi thôi, ta chờ một chút cũng được.

Lý Hàn phát phát tay, rất nhanh, người lính kia đi vào bên trong cửa chính, lớn tiếng hô một câu.

- Vạn Triều Thành Lý gia tới bái phỏng Gia chủ!

Cứ như vậy liên tục kêu lên ba tiếng, một lát sau bên trong cửa sổ truyền tới một thanh âm trầm ổn.

- Thỉnh mời Gia chủ Vạn Triều Thành Lý gia vào.

Nhận được lời nói như vậy, người lính này lập tức đi ra.

- Gia chủ có lệnh, mời Lý Gia chủ đi vào bên trong.

Nhẹ gật đầu, Lý Hàn mang theo Lý Dật, đi vào cửa chính Lý gia.

Vào cửa chính Lý gia, Lý Dật rất là kinh ngạc, bên trong Lý phủ so sánh với Dong binh đoàn Thiết Kiếm diện tích cũng không kém hơn chút nào.

Bên trong chiếm diện tích cực rộng lớn, đi vào Lý phủ, Lý Dật có cảm giác mình đang đến doanh trại quân đội, có quân nhân y phục khô giáp, còn có hàng ngàn binh lính thao luyện trên thao trường.

- Phụ thân, nơi này rốt cuộc là quân doanh hay là Lý phủ vậy?

Nhìn thấy tình hình trước mắt, Lý Dật mở miệng hỏi.

- Vũ Dũng Quân Lý gia, Tổng bộ ở bên trong Lý phủ.

Lý Hàn vừa cười vừa nói.

- Đế quốc Thiên Phong khai quốc Lý phủ vốn chính là một tòa thành trì nhỏ, bên trong có một chi quân đội, cũng không có gì bí mật, theo ta được biết, tại quý phủ của Tứ Đại Gia Tộc, đều có đồn trú hơn vạn quân đội. Một là vì bảo vệ gia tộc, thứ hai đem quân đội đóng quân ở đây cũng có lợi cho những gia tộc này khống chế quân đội.

Lý Hàn thản nhiên nói.

Nghe được Lý Hàn nói, Lý Dật trong lòng thầm nghĩ, trước kia chưa từng gặp qua Tứ Đại Gia Tộc, hiện tại nhìn thấy một trong Tứ Đại Gia Tộc là Lý gia, Lý Dật biết chính mình sau khi thu phục Tam bang Ngũ hội, đã nghĩ là thế lực nhất lưu Đế đô, lúc này đây hẳn mới biết ý nghĩ này quả thật là mười phần ngây thơ.

Lý gia có được một chi quân đội, hoàn toàn không phải Lý Dật tập hợp đám Tam bang Ngũ hội ô hợp có thể chống đỡ được.

Lại hướng về phía trước đi tới, Lý Dật vẫn trông thấy vài trăm bộ đội đang thao diễn, tay cầm trường đao, trường thương tại chỗ chém giết, tiếng thét cuộn cuộn, làm cho người ta thực sự cảm giác như đang ở trên chiến trường.

Chứng kiến tình cảnh như vậy, Lý Dật trong lòng đột nhiên rất là cảm khái, Lý Dật cảm khái không phải cái gì khác, mà là hắn đột nhiên nghĩ đến thiếu gia Lý gia, Lý Hạo.

Người này là thiếu niên suốt ngày trầm luân vào tửu sắc, hắn ở trong hoàn cảnh quân đội lớn lên. Tại hoàn cảnh như vậy, Lý Hạo còn có thể phát triển thành cái dạng kia, thật đúng là cực phẩm.

- Không biết phụ thân nghĩ như thế nào, cả ngày trong nhà khắp nơi đều là chương khí mù mịt, hừ, muốn uống chút rượu, ột ít tiểu nha đầu xinh đẹp nhảy múa, như vậy thời gian trôi qua không phải tốt hơn sao?

Lúc này Lý Dật nghĩ tới những chuyện trước kia, phía trước đột nhiên truyền đến một cái thanh âm quen thuộc. Nghe thanh âm này, Lý Dật nhú mày. Thanh âm này không phải là Lý Hạo sao?

Lý Hàn cùng với Lý Dật đi đến bái phỏng Lý gia là muốn hợp tác, trong lòng Lý Dật thấy rõ ràng Tứ Đại Gia Tộc, những thứ ẩn dấu chỉ sợ không phải như tưởng tượng của mình.

Có thể cùng Hoàng thất ngàn năm chống lại, hơn nữa còn có quân đội của mình, Lý Dật không tin thế lực như vậy, không có Đấu Hoàng cường giả tồn tại. Nếu như là không có Đấu Hoàng cường giả tồn tại, thì chỉ cần một chi quân đội tinh nhuệ như vậy, cũng đủ để đem thế lực Lý Dật mới thành lập tại Đế đô lập tức san bằng.

Đương nhiên, đứng ở sau lưng Lý Dật là Dong binh đoàn Thiết Kiếm, Đại Hoàng tử, rồi Lý Dật có thân phận Bạch Y Tế Ty của Đấu Thần Điện, cũng đủ để cho Tứ Đại Gia Tộc phải suy nghĩ cẩn thận.

Nghe thấy thanh âm Lý Hạo, Lý Dật đang nhớ lại thời gian trước kia, thì bỗng nghe thấy một tiếng rít.

- Lý Dật, ngươi làm sao chạy đến Lý gia của chúng ta?

- Ha ha, nguyên lai là Lý Hạo thiếu gia.

Đã muốn tránh, nhưng bất quá Lý Dật bị nhìn trúng thì cũng chỉ ha ha cười.

- Lý Dật, ngươi tới chỗ chúng ta làm cái gì?

Nói ra những lời này sắc mặt Lý Hạo đã lạnh xuống.

- A, là như vậy, ta đến báo phỏng Lý Gia chủ, dù sao tất cả mọi người đều họ Lý, hiện tại ta cũng tới Đế đô, có thể hai nhà chúng nên có quan hệ tốt.

Lý Dật cười hì hì nói.

- Ta khinh, ai muốn cùng ngươi thân cận!

Nghe thấy Lý Dật nói, Lý Hạo nặng nề nhổ một bãi nước miếng, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

- Lý Dật, lúc trước ngươi đang ở Tu La Quốc, tại sao không có nghĩ cùng với ta thân cận?

Lý Hạo hung hăng nói.

- Cái này, Lý Hạo thiếu gia, chính ngươi rất rõ ràng mà!

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Ta rõ ràng cái rắm.

Lý Hạo chữm ầm lên, nói.

- Ta chỉ rõ ràng, ha ha, Lý Dật, ngươi đến chỗ quý phủ Lý gia chúng ta, hiện tại, ta muốn rửa sạch hết những sỉ nhục trước kia.

Lý Hạo lớn tiếng cười nói.

- Lý Hạo, ngươi không biết xấu hổ, chẳng lẽ ngươi đã quên lúc trước ta giáo huấn như thế nào sao?

Nghe thấy Lý Hạo làm càn, trên mặt biểu lộ khinh thường, Lý Dật trầm giọng nói.

- Hôm nay, ta tới chỗ các ngươi muốn cùng phụ thân ngươi đàm phán chuyện hợp tác, ngươi không làm chủ được, đi ra!

Lý Dật lạnh lùng nói.

- Ngươi!

Nghe thấy Lý Dật nói, Lý Hạo khí thế giảm xuống.

Rất hiển nhiên, trước kia Lý Dật lưu cho Lý Hạo cảm giác sợ hãi đến tận đáy lòng.

Trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh hoảng, rất nhanh, cách đó không xa truyền đến vô số âm thanh quân nhân, những âm thanh này như là nhắc nhở Lý Hạo.

- Lý Dật, nếu như ở bên ngoài, Lý Hạo ta có khả năng thật đúng là bị ngươi hù dọa. Nhưng mà, đáng tiếc Lý Dật, hôm nay ngươi đến Lý gia. Tại nhà của mình, ta nếu như vẫn bị ngươi hù dọa, Lý Hạo ta thật là so với heo chó còn không bằng.

Lý Hạo hung hăng nói.

- Lý Hạo, người quả thật là so với heo chó cũng không bằng!

Nhìn Lý Hạo, ánh mắt Lý Dật lộ ra thần sắc thương xót, người này không biết trời cao đất rộng, chẳng lẽ hẳn thật sự cho rằng, hắn ở trên địa bàn Lý gia, là có thể bắt nạt được Lý Dật này sao.

- Người!

Nghe thấy Lý Dật nói, trong mắt Lý Hạo xuất hiện một loại tức giận, xấu hổ tới cực điểm.

- Lý Dật, ta sẽ khiến cho người hối hận.

Lý Hạo tức giận nói.

- Ngô Đại Đội trưởng!

Lý Hạo đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

Nghe thấy tiếng Lý Hạo quát tháo, cách đó không xa có một đại đội đang thao luyện, quan chỉ huy đại đội đó vội vàng chạy đến.

- Thiếu gia, có chuyện gì?

Đi tới trước mặt Lý Hạo, vị quan chỉ huy này cung kính nói.

- Người này, muốn đến Lý gia chúng ta gây sự, người bắt hắn cho ta. Còn người bên cạnh hắn, cùng bắt hết.

Lý Hạo chỉ vào hai người Lý Hàn cùng Lý Dật, lớn tiếng nói.

- Vâng, Thiếu gia!

Nghe thấy Lý Hạo nói, Ngô Đại Đội trưởng lập tức lên tiếng.

Ngô Đại Đội trưởng bắt quả ở Vũ Dũng Quân quản hạt vài trăm người, chỉ là một Đại Đội trưởng mà thôi. Đối với mệnh lệnh của Lý Hạo, Ngô Đại Đội trưởng Vũ Dũng Quân tự nhiên là phải tuân theo.

- Các huynh đệ, theo ta bắt hai người kia lại!

Ngô Đại Đội trưởng rống lớn một tiếng.

Nghe thấy Ngô Đại Đội trưởng rống lên một tiếng, đội ngũ đang diễn tập lập tức nhanh chóng chạy vội tới, ngay lập tức vây quanh Lý Dật cùng Lý Hàn.

Nhìn thấy động tác của những người này, Lý Dật chỉ là cười lạnh, vẫn không nhúc nhích đứng ở một bên.

Lúc này những binh lính này muốn động thủ, Lý Hàn quyết đoán hô một tiếng.

- Chậm đã!

Lý Hàn thân là Gia chủ Vạn Triều Thành Lý gia, coi như là nhất phương kiêu hùng, khi nói ra lời này, tự nhiên toát ra một loại uy nghiêm, Lý Hàn vừa quát ra như vậy, những binh lính này động tác hơi chậm lại.

- Đây là cách tiếp khách của Lý gia Đế đô sao?

Nhìn thấy binh lính đang không ngừng vây quanh, Lý Hàn sắc mặt lạnh lẽo.

- Người là người phương nào, vì cái gì tiến vào Lý gia chúng ta, còn muốn gây bất lợi với Lý gia chúng ta?

Ngô Đại Đội trưởng quát.

- Thật sự là buồn cười a!

Nghe thấy Ngô Đại Đội trưởng nói, Lý Hàn cao giọng nở nụ cười nói.

- Nếu như ta muốn đối phó với các người, các binh sĩ ở ngoài còn cho ta vào đây sao?

Lý Hàn hỏi một tiếng.

- Nếu như muốn gây bất lợi với Lý gia, chúng ta còn có thể nghênh ngang đi ở trên đường, đợi cho Lý gia cho các người tới bắt sao?

Lý Hàn chăm chú hỏi một câu.

Khi Lý Hàn nói những lời này, nghe thấy Lý Hàn nói có lý, Ngô Đại tướng cũng sốt một chút.

Nhìn thấy Ngô Đại tướng tạm ngừng động tác, vài trăm quân nhân đều cũng ngừng lại, tạm thời không có hướng về phía Lý Hàn cùng Lý Dật ra tay.

487. Q.5 - Chương 87: Kim Mang Châm

- Vậy người đến Lý gia làm cái gì?

Ngô Đại tướng lại tranh thủ thời gian hỏi một câu.

- Ta là Minh chủ Vạn Triều Thành Lý Minh, lần này tới đây cùng với Gia chủ của các người thương lượng một số chuyện tình.

Lý Hàn nói ra.

- Vạn Triều Thành, Minh chủ Lý Minh?

Nghe thấy Lý Hàn nói, Ngô Đại tướng cũng sốt.

Lý Minh vừa mới thành lập, thanh danh Lý Minh, Ngô Đại tướng còn chưa biết, đây cũng chuyện bình thường.

- Ngô Đại tướng, ta nói những người này là địch nhân tức là địch nhân, thiếu gia nói người đều không nghe có phải không? Mau mau nhanh chóng bắt người cho ta.

Lý Hạo nhìn thấy Ngô Đại tướng bị Lý Hàn dọa cho ngây người, rất nhanh liền rống lớn một câu.

- Nhưng mà, thiếu gia, ta xem bọn hắn không giống địch nhân.

Ngô Đại tướng nhíu mày, nói.

- Cái gì không phải là địch nhân, tiểu tử này lúc trước thiếu chút nữa bản thiếu gia đã chết trên tay hắn, người nói có phải là địch nhân hay không.

Lý Hạo lớn tiếng kêu lên.

- Ngô Đại tướng, người dám kháng mệnh, thiếu gia ta chém đầu của người trước.

Đến nước này, Lý Hạo nói ra lời đe dọa.

Nghe thấy Lý Hạo nói như vậy, Ngô Đại tướng không còn do dự, người này thiếu chút nữa giết chết Lý Hạo, khẳng định là địch nhân. Hơn nữa Lý Hạo cuối cùng nói một câu, khiến cho Ngô Đại tướng trong lòng run lên. Lý Hạo nếu là giết chết mình, nhiều lắm là chỉ bị mắng chửi vài câu, như vậy hắn sẽ chết vô ích rồi.

- Động thủ, bắt người!

Ngô Đại tướng quát to một tiếng.

Những binh lính này đã đợi rất lâu rồi, nghe thấy Ngô Đại tướng ra lệnh, ai nấy đều nâng cao vũ khí trong tay, hướng về phía Lý Dật cùng Lý Hàn công kích tới.

- Tiểu tử này, thật đúng là dám động thủ!

Nhìn thấy những binh lính này đã bắt đầu động thủ, Lý Hàn sắc mặt cũng biến đổi, trên người đầu khí tuôn ra. Rất nhanh, tại trên người Lý Hàn, xuất hiện một bộ Áo giáp Đẩu khí.

- Đấu khí hóa giáp, Đấu Vương cường giả!

Trông thấy cử động của Lý Hàn, Ngô Đại Đội trưởng vội đem vũ khí nắm thật chặt. Rất hiển nhiên, Lý Hàn đột nhiên đem thực lực Đấu Vương bày ra, đối với Ngô Đại Đội trưởng sinh ra áp lực rất lớn. Phải biết rằng Ngô Đại Đội trưởng cũng chỉ là cảnh giới Nhị Tinh Đấu Sư, gặp gỡ cường giả cấp bậc Đấu Vương, cơ bản là không cùng một đẳng cấp.

Như cảm giác được Ngô Đại Đội trưởng khẩn trương, Lý Hạo mắng một câu:

- Ngô Đại Đội trưởng, con mẹ nó, ngươi thật sự là vô dụng mà, không phải chỉ là một gã Đấu Vương sao? Các ngươi vài trăm người, nhào tới đều có thể đè chết hắn. Huống chi, hiện tại chúng ta ở Lý gia, ta cũng không tin hắn chỉ là một Đấu Vương cường giả, còn có thể chạy trốn được.

Lý Hạo nói rất to, nghe Lý Hạo nói, Ngô Đại Đội trưởng như là bị hăng máu, điên cuồng hét lên một tiếng, hướng về phía Lý Hàn phóng tới.

- Phụ thân, để cho ta, ngài một bên nhìn là được!

Chứng kiến những binh sĩ này lao tới, Lý Dật thản nhiên nói. Tại trong mắt Lý Dật, những người này cũng như con kiến hôi mà thôi, chỉ cần nhẹ nhàng phất ống tay áo, lập tức có thể tan thành mây khói.

- Nhớ kỹ, không được dể thương tánh mạng người, chúng ta cùng Lý gia còn có chuyện cần bàn.

Nghe Lý Dật nói, Lý Hàn lập tức dừng lại, sau đó dằn dò một câu.

- Phụ thân yên tâm!

Lý Dật nhàn nhạt cười.

Không có sử dụng bất luận Đấu kỹ gì, Lý Dật chỉ là dùng tu vi cấp bậc Đấu Vương, thúc dục Huyền Sát.

Huyền Sát, chính là kỹ xảo sát thủ của Lý Dật ở kiếp trước tự mình nghĩ ra, loại kỹ xảo này đem thân pháp cùng kỹ thuật giết người phát huy tới đỉnh điểm. Cho dù lúc trước Lý Dật không phải là Đấu Giả, cũng đã có thể tùy ý hành hạ đến chết Đấu Sư cường giả. Hiện tại, Lý Dật dùng tu vi Đấu Vương thúc dục Huyền Sát, thân hình của Lý Dật trong mắt những binh lính kia, quả thực chính là quỷ mị.

Chỉ thấy mắt hoa đầu váng, một gã binh sĩ đứng gần Lý Hàn lập tức ngã xuống, nằm trên mặt đất cũng không có nhúc nhích, không biết là chết hay còn sống.

Đương nhiên, Lý Hàn có thể cảm giác, gã binh lính này bất quá bị Lý Dật đánh trúng ót, tạm thời hôn mê mà thôi.

Thân hình Lý Dật cho dù ở trong mắt Lý Hàn, cũng rất khó nhìn thấy rõ ràng. Từng bóng người không ngừng xẹt qua xẹt lại trong mắt những binh lính kia, làm cho bọn họ mắt hoa đầu váng không xác định được phương hướng, không ngừng bị Lý Dật điểm trúng té lăn trên mặt đất. Chưa đến thời gian một chung trà, vốn có hơn sáu trăm người, đã ngã xuống hơn hai trăm người.

Nhìn thấy binh sĩ hôn mê đầy đất, Ngô Đại Đội trưởng thoáng nuốt vào một ngụm nước bọt.

Đám binh sĩ ở đằng sau cũng bắt đầu khiếp đảm, bởi vì những binh sĩ ngã xuống, trong mắt bọn họ nhìn không ra sống chết, người này có thể làm ra được sự tình như vậy sao? Những binh lính này trong lòng lòng bọn họ thậm chí nghĩ rằng điều này là không thể.

Biểu hiện của Lý Dật cường hãn, làm cho những người lính biết rằng người trẻ tuổi ở trước mắt kia, không phải đám người bọn họ có thể chống lại. Nếu tiếp tục đánh tiếp, những binh lính này không chút nghi ngờ, chỉ cần một mình Lý Dật, đều thu thập hết bọn họ.

- Thiếu gia, tình huống không ổn a.

Nhìn những binh sĩ không ngừng ngã xuống, Ngô Đại Đội trưởng khẩn trương nói.

- Đồ vô dụng, phóng ra tín hiệu, triệu tập Ảnh Vệ!

Lý Hạo hung hăng nói.

- Vâng, thiếu gia!

Ngô Đại Đội trưởng đáp ứng rất nhanh, từ trong túi móc ra một thứ gì đó, hai tay thao tác rất nhanh, một thứ rất nhanh bay thẳng tắp lên trên bầu trời, một hồi dồn dập tiếng nổ vang lên.

Rất nhanh, một số người toàn thân mặc quần áo màu đen xuất hiện.

Những người này sau khi xuất hiện, những binh lính kia lập tức rút lui, thuận tiện đem những người bị thương kéo đi.

Nhìn thấy đám hắc y nhân dần dần vây quanh Lý Hàn cùng Lý Dật, ánh mắt Lý Hạo lộ ra một nụ cười đắc ý.

- Lý Dật, lần này ta xem ngươi làm sao ứng phó.

Lý Hạo cười ha hả.

- Lý Hạo, đầu óc ngươi làm sao như vậy? Chẳng lẽ đầu óc của ngươi thật sự so với não heo còn không bằng. Những người này, ngươi cho là bọn chúng đối phó được ta sao?

Lý Dật nhìn thấy Ảnh Vệ bao vây bốn phía, lắc đầu nói.

Vây quanh Lý Dật, có khoảng bốn mươi, năm mươi người, trong đó còn có hai gã cảnh giới Đấu Vương cường giả. Những người này, đều là Ảnh Vệ, âm thầm thủ hộ Lý gia, lúc Ngô Đại Đội trưởng phóng tín hiệu, những Ảnh Vệ này lập tức xuất hiện.

- Thiếu gia, chính là hai người kia sao?

Tại trong mắt Lý Dật, một trong hai Đấu Vương này, bằng thanh âm khàn khàn cất tiếng hỏi, làm cho người ta nghe xong có cảm giác không thoải mái.

- Không sai, chính là hai người này, nhanh bắt lấy bọn họ cho ta.

Lý Hạo lớn tiếng nói.

- Lý gia Đế đô các người, đều là những người không biết nói lý lẽ như vậy sao?

Nhìn thấy những Ảnh Vệ này xuất hiện, Lý Hàn lạnh lùng nói.

Lý Hàn bây giờ rất căm tức, bất quá là tới bãi phóng Gia chủ Lý gia, không thể tưởng được xảy ra nhiều chuyện như vậy. Đầu tiên là bị một đại đội vây quanh, hiện tại lại là Ảnh Vệ. Lý Hàn tự nhiên nhìn ra được, những Ảnh Vệ này, thấp nhất đều là Tam Tinh Đấu Sư, hơn nữa còn có hai Đấu Vương cường giả, dù cho đối phó với Đấu Hoàng, cũng không thua thiệt nhiều lắm.

Đi vào Lý gia Đế đô, Gia chủ Lý gia còn không có nhìn thấy, đã bị đả ngộ như vậy, Lý Hàn trong lòng tự nhiên rất là căm tức.

- Các hạ là thúc thủ chịu trời, hay là muốn chúng ta động thủ?

Nhìn Lý Dật cùng Lý Hàn, người có thanh âm khàn khàn lần nữa vang lên, cái thanh âm này đối với Lý Hàn khinh thường nói.

- Chúng ta tới bãi phóng Gia chủ các người.

Lý Hàn lớn tiếng nói

- Lý gia Đế đô các người, đều chiêu đãi khách nhân như thế này sao?

- Xin lỗi các hạ, chúng ta là Ảnh Vệ, chỉ nghe mệnh lệnh, Thiếu chủ lệnh chúng ta phải bắt lấy các người, chúng ta mặc kệ các người là ai, chúng ta đều thực thi nhiệm vụ.

Thanh âm khàn khàn nói ra.

Ảnh Vệ này nhìn thấy, Lý Hàn cùng Lý Dật đều là cường giả cảnh giới Đấu Vương. Đối với cường giả cảnh giới Đấu Vương, đều rất tôn kính, cho dù là địch nhân, Ảnh Vệ này nói cũng lễ phép một chút.

- Phụ thân, không cần cùng bọn họ nhiều lời, trực tiếp đánh tới, ta cũng không tin Gia chủ Lý gia lại khó gặp như vậy.

Lý Dật thản nhiên nói.

- Tốt, Dật nhi, hai Đấu Vương cường giả liền giao cho ngươi, những người khác, vì phụ trước giúp ngươi đánh xuống.

Lý Hàn nói.

Nhẹ gật đầu, Lý Dật mở miệng nói với hai Đấu Vương cường giả.

- Hai người các ngươi, nghe thấy vừa rồi cha ta nói như thế, tranh thủ thời gian động thủ đi.

- Tốt, đắc tội các hạ!

Hai Ảnh Vệ Đấu Vương nghe thấy Lý Dật nói, cũng không có tức giận, hai người đồng thời nhảy lên, lướt qua những Ảnh Vệ khác, hai người đồng thời xòe bàn tay ra, rất nhanh hướng về phía Lý Dật đánh tới.

Nhìn thấy hai người công kích đến, Lý Dật trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, chậm rãi vươn tay phải, tay phải duỗi ra, dĩ nhiên tay phải này biến thành màu xanh.

Động tác của Hai Đấu Vương cực nhanh, trong nháy mắt liền công kích tới lồng ngực Lý Dật. Lý Dật động tác nhìn như thông thả, nhưng mà trước khi hai Đấu Vương Ảnh Vệ công kích tới, Lý Dật tay phải đã liên tục vỗ ra hai chưởng đến trước một bước.

Hai chưởng của Lý Dật tốc độ kỳ thật cực nhanh, hai chưởng vỗ ra, phân biệt chống lại chưởng ảnh của hai Đấu Vương Ảnh Vệ. Hai chưởng nhanh va chạm trên không trung, những binh lính lúc này có thể nghe được một tiếng vỗ tay, âm thanh tiếng vỗ tay truyền ra, chỉ nghe thấy hai Ảnh Vệ hừ một tiếng, thân thể từ giữa không trung bay ngược lại.

Tuy rằng chỉ là tu vi Tam Tinh Đấu Vương, tuy rằng Lý Dật cũng không có sử dụng Thiên Khôn Địa Càn Châu tăng lên một bậc tu vi, nhưng mà công kích của Lý Dật vẫn được sự trợ giúp của Thiên Khôn Địa Càn Châu nâng tu vi thành cường giả Đấu Vương đỉnh phong công kích.

Tại trong mắt hai Đấu Vương Ảnh Vệ, Lý Dật bất quá là Tam Tinh Đấu Vương cường giả, lần đầu tiên tiến công giao thủ, hai Đấu Vương Ảnh Vệ này đã ăn phải một trái đắng.

- Các hạ tu vi không tệ.

Điều tức khí huyết trong nội tâm đang cuộn cuộn, thanh âm khàn khàn lại bình tĩnh nói.

- Các ngươi quả thật nói không sai, nghe rất lọt tai.

Lý Dật thản nhiên nói.

- Ta bảo các ngươi cùng tiến lên, vậy mà các ngươi thật sự cùng tiến lên.

Chỉ cần là người bình thường, đều có thể nghe được Lý Dật đang mỉa mai nói với bọn họ.

- Các hạ, chúng ta chỉ là Ảnh Vệ, hộ vệ Lý gia là vinh dự cao nhất. Cho nên, kính xin các hạ không nên suy nghĩ nhiều.

Lý Dật nói những lời này đối với Ảnh Vệ một điểm tác dụng đều không có, sự khác biệt là trong miệng Ảnh Vệ, hai người đối chiến với Lý Dật là một chuyện phi thường bình thường.

- Ha ha, tốt, chẳng lẽ các ngươi còn không có phát hiện, dù cho hai người các ngươi cùng tiến lên, bổn thiếu gia lại sợ sao?

Lý Dật cười lớn nói.

- Hừ!

Lý Dật nói câu miệt thị này, làm cho đám Ảnh Vệ có điểm tức giận, hơn nữa vừa rồi ăn một trái đắng, hai Ảnh Vệ lập tức kết lên thủ ấn.

- Kim Mang Châm!

tiểu cô nương này đối với người rất có ý tứ, hừ, nếu người không đi Học viện La Lan, sẽ là tiện nghi cho nam nhân khác, lúc đó người không có hối hận sao?

Hồng Thiên Thánh Giả vừa cười vừa nói.

- Người, lão gia hỏa này, nói giỡn cái gì đó?

Nghe Hồng Thiên Thánh Giả nói, Lý Dật dở khóc dở cười, lý do như vậy quả thật là hơi gượng ép.

- Ha ha, tiểu tử, trêu chọc người một chút mà thôi.

Cảm thấy Lý Dật có chút tức giận, Hồng Thiên Thánh Giả lập tức cười lớn.

Sau đó, Hồng Thiên Thánh Giả nghiêm chỉnh nói:

- Học viện La Lan, tại thời đại của ta, thanh danh đã rất là vang dội. Bên trong Học viện La Lan có một chỗ tu luyện rất tốt. Tiểu tử, nếu ở nơi này tu luyện, tối thiểu so với nơi khác tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp đôi. Học viện La Lan sở dĩ có thể bồi dưỡng được được nhiều Đấu Hoàng cường giả, mấu chốt là có nơi tu luyện như vậy. Tiểu tử, người ngẫm lại xem, người khác phải tu luyện mười năm, người nhiều nhất là tu luyện năm năm là có thể hoàn thành, so với người khác nhanh hơn ít nhất là gấp đôi, không tốt sao?

Nghe thấy Hồng Thiên Thánh Giả nói, trong lòng Lý Dật nhất thời hiểu rõ, Học viện La Lan có thể bồi dưỡng ra được nhiều Đấu Hoàng cường giả, là do có được một chỗ tu luyện tốt như vậy.

- Tiểu tử, tiến vào Học viện La Lan, người sẽ không phát sầu vì không có Công pháp tu luyện nữa. Thiên Ma Cửu Biến của người, không phải là đồng thời tu luyện chín hệ đấu khí sao? Như vậy, Học viện La Lan trải qua vô số năm tháng tích lũy Công pháp. Ta nghĩ, chỉ cần người vận khí không phải quá xấu, tìm được chín bộ Công pháp Bạch Hổ của chính hệ, hẳn là không phải chuyện khó khăn gì.

Hồng Thiên Thánh Giả nói.

- Công pháp Bạch Hổ chín hệ?

Hồng Thiên Thánh Giả nói làm cho Lý Dật cảm thấy vô cùng hấp dẫn.

Tu luyện Thiên Ma Cửu Biến, là phải cùng một lúc tu luyện chín hệ đấu khí, sau đó lại đem chín hệ đấu khí này dung hợp với nhau, lúc này mới chính thức biến thành Thiên Ma Cửu Biến. Thiên Ma Cửu Biến tu luyện đến tận cùng, đó là Công pháp cấp bậc Thanh Long.

Muốn tìm đủ Công pháp tu luyện chín hệ đấu khí, đối với Lý Dật mà nói, cũng không phải là chuyện khó khăn gì, nhưng mà muốn tìm ra Công pháp Bạch Hổ chín hệ, thì quả thật rất là khó khăn.

Lý Dật tại Phòng đấu giá, nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy qua Công pháp Chu Tước Cao cấp. Công pháp Bạch Hổ, bất luận người nào có vật như vậy, chắc chắn sẽ không lấy ra đấu giá, Công pháp Chu Tước Cao cấp đều có thể đủ để chống đỡ một gia tộc nhất lưu, Công pháp Bạch Hổ, chỉ sợ có thể chống đỡ cả một Đế quốc.

Tu luyện qua Đấu kỹ Bạch Hổ, Lý Dật biết rõ Công pháp Bạch Hổ thần diệu như thế nào, Công pháp Bạch Hổ đối với Lý Dật có lực hấp dẫn vô cùng to lớn.

Thậm chí có thể nói, sức hấp dẫn của Công pháp Bạch Hổ chín hệ, không phải Lý Dật có thể bỏ qua.

Tu luyện Công pháp Bạch Hổ, tu vi tiến triển có thể đạt tới tốc độ cực nhanh, Lý Dật hiện tại tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết, Quy Thiên Lôi Khí đều là Công pháp Bạch Hổ, nếu như Lý Dật tu luyện các hệ Công pháp khác chỉ là Công pháp Chu Tước, đến lúc Lý Dật dung hợp Công pháp các hệ, chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Như vậy, đối với Lý Dật mà nói, biện pháp tốt nhất chính là tìm Công pháp chín hệ, toàn bộ đều phải là Công pháp Bạch Hổ, nếu như vậy, sau này dung hợp chín hệ đấu khí, cũng có thể đạt tới một loại hoàn mỹ.

- Na Na muội muội, huynh đáp ứng muội, ba năm sau huynh đến hai mươi tuổi, huynh nhất định sẽ tiến vào Học viện La Lan!

Lý Dật đột nhiên kiên quyết nói.

- Lý Dật ca ca, thật sự là quá tốt.

Nghe thấy Lý Dật nói, Lý Na Na cao hứng nhảy lên.

Tại trong mắt Lý Na Na, Lý Dật vừa rồi những lời như vậy, giống như là Lý Dật thổ lộ tình cảm với nàng. Nhưng mà Lý Na Na không biết rõ, Lý Dật quyết định đi đến Học viện La Lan, hoàn toàn không phải vì nàng, mà là nghe Hồng Thiên Thánh Giả nói đi tới Học viện La Lan là có cơ hội tìm thấy Công pháp Bạch Hổ chín hệ.

Nhưng Lý Na Na có cảm giác, Lý Dật vừa rồi nói một câu như vậy là rất thâm tình, rất chân thành, tình ý liên miên.

- Lý Dật ca ca, chúng ta đi bên kia ngồi một chút có được không?

Lý Na Na đột nhiên duỗi ra một tay, trực tiếp kéo tay Lý Dật.

Lúc này nàng có cảm giác chuyện tình của mình tiến triển, trong lòng của nàng rất vui vẻ, ít nhất là Lý Na Na có cảm giác như vậy.

Đầu tiên là Lý Na Na chủ động yêu cầu Lý Dật tiến vào Học viện La Lan học tập, chính là Lý Na Na phát ra tín hiệu cho Lý Dật hiểu, nàng muốn nói rõ là nàng muốn cùng một chỗ với Lý Dật. Ngay sau đó, Lý Dật kiên quyết trả lời ba năm sau, đến hai mươi tuổi Lý Dật nhất định phải tiến vào Học viện La Lan. Lý Na Na nghe thấy Lý Dật nói ra những lời như vậy, giống như là đang nói:

- Huynh muốn ở cùng một chỗ với Na Na muội muội!

Dưới tình huống kích động như vậy, Lý Na Na đã cầm tay Lý Dật kéo lại.

Tay Lý Na Na mềm mại tới cực điểm, mang theo vài phần tình cảm ấm áp. Lý Dật có cảm giác tay mình bị Lý Na Na giữ chặt, đầu tiên là rất sung sướng, sau đó có cảm giác hưởng thụ.

- Thật sự là cực phẩm a!

Bàn tay Lý Dật trong lòng bàn tay Lý Na Na thoáng kéo nhẹ vài cái.

- Rất thoải mái a!

Đáy lòng Lý Dật kêu lên một tiếng.

- Tiểu tử này...

Cảm nhận được ý niệm của Lý Dật, Hồng Thiên Thánh Giả cười mắng:

- Chuyện tình xấu xa như vậy, người cũng có thể làm được?

- Ha ha, nam nhân mà, xấu xa một chút thì tính là cái gì?

Lý Dật ha ha nở nụ cười, kiếp trước hắn là vương giả thế giới ngầm, thường cũng không biết đã làm ra bao nhiêu chuyện xấu xa, chuyện nhỏ như vậy, tại trong mắt Lý Dật cũng không có gì.

- Hắc hắc, lão tử càng ngày càng hâm mộ người.

Hồng Thiên Thánh Giả trong lời nói rõ ràng mang theo một tia hâm mộ, có thể làm ột vị Đấu Thánh cường giả có biểu hiện hâm mộ như vậy, thì trong một số phương diện, Lý Dật đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực rồi. Phải biết một Đấu Vương cường giả đứng trước Đấu Thánh cường giả đơn giản chỉ là một con kiến hôi, mà con kiến hôi lại để cho Đấu Thánh cường giả hâm mộ như vậy thì phải có bao nhiêu là sự ngạc nhiên đây.

- Lão gia hỏa này, người yên tâm, chờ người sau khi khôi phục lại được thân thể, rất nhiều cơ hội chờ người, hừ hừ. Với tu vi của người, nếu như có thể học được một nửa tinh túy của ta, cái dạng nữ nhân gì mà không thể đến tay người?

Lý Dật hừ hừ nói.

- Tiểu tử kia, người cần phải dốc thêm một chút sức a. Thôi được rồi, cứ nói chuyện của người đi, chuyện của ta để ở một bên.

Hồng Thiên Thánh Giả nghe thấy Lý Dật nói vậy, lập tức lớn tiếng nói.

- Người yên tâm, ta sẽ nắm chặt thời gian.

Lý Dật dùng ý niệm truyền tới.

- Tốt lắm, hai người các người hảo hảo thân mật chút, lão tử cũng không quấy rầy các người nữa.

Hồng Thiên Thánh Giả nói ra lời này, ý niệm cũng không truyền tới nữa.

- Cho dù có cải tạo thân thể thì trước hết để cho Xà Tôn Giả cải tạo thân thể trước a, về phần Hồng Thiên Thánh Giả, cũng để đợi sau đi.

Đợi cho Hồng Thiên Thánh Giả ý niệm không truyền đến nữa, trong lòng Lý Dật thâm nghĩ.

Đối với Hồng Thiên Thánh Giả, Xà Tôn Giả đối với Lý Dật có tầm quan trọng hơn nhiều, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt Xà Tôn Giả, trong cảm giác của Lý Dật, Xà Tôn Giả đối với chính mình không thể nghi ngờ chân thành hơn Hồng Thiên Thánh Giả nhiều. Lúc trước, Lý Dật thiếu chút nữa bị Hồng Thiên Thánh Giả chiếm cứ thân thể của mình rồi.

- Lý Dật ca ca, chúng ta qua bên kia ngồi một chút được không?

Lôi kéo tay Lý Dật, Lý Na Na đột nhiên chỉ về phía trước.

Phía trước có rất nhiều loại hoa giống như gấm như nhung, một mảnh rừng hoa đua nhau khoe sắc, xa xa một chút có một cái hồ nước, trên mặt nước gió nhẹ thổi, làm ặt nước gợn sóng.

Xem cảnh sắc trước mắt, Lý Dật cũng vui vẻ thoải mái.

- Ở đây tốt lắm!

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Ân, Lý Dật ca ca nhanh đi theo muội.

Nghe thấy Lý Dật sáng khoái đáp ứng, Lý Na Na kéo tay Lý Dật, nhanh chóng hướng phía rừng hoa kia đi tới.

491. Q.5 - Chương 91: Động Tình

Hai người đi tới ghé đá cùng sóng vai ngồi xuống, Lý Na Na chỉ vào vườn hoa nói:

- Lý Dật ca ca, huynh hãy nhìn xem hoa ở nơi này đẹp quá.

Thấy vẻ mặt của nàng nhìn vườn hoa si mê như vậy, Lý Dật cũng nhẹ nhàng gật đầu, hẳn cũng không ngờ ở Lý gia lại có cảnh đẹp đến như vậy. Trước khi đi vào Lý gia, hắn có cảm giác được Lý gia phòng vệ rất là thâm nghiêm, binh lính thì không ngừng thao luyện, nhưng hắn không nghĩ được ở trong hậu viện Lý gia lại có một phong cảnh tao nhã đến như vậy.

Nhắm mắt lại, hít một hơi thật dài, ẩn chứa ở bên trong không gian là một mùi hương hoa nhàn nhạt, Lý Dật cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái, khi Lý Dật mở mắt ra thì thấy Na Na đang nhìn mình, thấy mình mở to mắt ra nhìn, nàng khẽ cúi đầu xuống.

Không biết là nàng có thẹn thùng hay không hay là do tác dụng của vườn hoa này, cho nên khuôn mặt trắng noãn của nàng mang theo vẻ nhàn nhạt đó ửng. Lúc trước thì nhìn nàng có bộ dáng rất là khả ái, nhưng bây giờ nhìn nàng lại mang theo một cỗ mị lực phong tình, nhìn bộ dáng của nàng lúc này quả thực có một chút rung động lòng người.

Lý Dật nhìn không được bắt đầu dò xét cẩn thận trên người Lý Na Na, khi ánh mắt của hắn đảo khắp người đối phương, đột nhiên ánh mắt của hắn sáng ngời lên, thì ra cô gái nhỏ này lúc trước nhìn thấy bộ ngực của nàng như là một vùng đất bằng phẳng, nhưng bây giờ cũng đã lộ ra không ít đường cong, tuy rằng không có to lớn nhưng nhìn thấy vẫn còn có pháp phồng.

Tựa hồ như phát hiện ra một sự kiện lạ kỳ nào đó, mục quang của Lý Dật một mực nhìn chăm chăm vào vùng núi đôi đó mà không thể rời đi. Lý Dật cảm thấy vô luận ở kiếp trước hay là kiếp này hẳn đều đã gặp qua không ít những ngọn núi cao vút, nhưng chẳng biết tại sao, giờ phút này chứng kiến quả núi nho nhỏ, hẳn lại có một hương vị là lạ.

- Lý Dật ca ca, huynh làm gì vậy... sao cứ nhìn người ta như vậy.

Rốt cục, Lý Na Na thấy Lý Dật đang nhìn chăm chăm vào mình, nhin không được thấp giọng nói.

- Bởi vì huynh cảm thấy ngày hôm nay Na Na muội muội nhìn trông rất đẹp...

Lý Dật không chút suy nghĩ, trực tiếp nói ra. Trên mặt Lý Na Na lộ vẻ vui mừng, ngẩng đầu chăm chú hỏi:

- Thật sự như vậy sao? Lý Dật ca ca thật sự cảm thấy Na Na rất đẹp?

Nói xong câu đó, sắc mặt Lý Na Na càng đỏ ửng, đầu cũng cúi xuống thấp hơn một chút. Giờ phút này, nàng cũng đã cảm nhận được ánh mắt Lý Dật có chút gì đó bất thường, nhưng rõ ràng, mặt nàng đang đỏ ửng không phải hoàn toàn là do thẹn thùng, mà còn mang theo một tia hưng phấn. Trong lòng nàng nghĩ, lúc trước Lý Dật đáp ứng sau này đi đến Học viện La Lan, hiện tại còn nói ra nói những lời như vậy, ý tứ trong đó quả thật đã quá rõ ràng rồi.

Lý Dật thấy thần sắc của nàng nàng biểu hiện như vậy, cũng không còn nghĩ nhiều, thành thành thật thật gạt nhẹ đầu, sau đó ánh mắt hẳn nhìn một vòng, lại hỏi:

- Na Na muội muội, nơi này tại sao không có thấy một bóng người nào nhỉ?

Lý Na Na cảm thấy sững sờ một chút, sau đó tựa hồ như là nghĩ tới điều gì, mặt đỏ tới tận mang tai gật đầu nói:

- Ân, nơi này... dường như rất ít có người lui tới...

Nguyên bản Lý Dật phát hiện Lý gia canh phòng rất là chặt chẽ, từ khi hắn tiến vào Lý gia đã bắt đầu phát giác bốn phía Lý gia đều có thủ vệ, ở nơi nào đó mặc dù là không có thủ vệ, thì cũng có Ảnh Vệ tồn tại, nhưng duy chỉ có nơi này hẳn lại cảm ứng không có người tồn tại. Chính vì vậy nhất thời hiếu kỳ mới mở miệng hỏi như vậy, nhưng giờ phút này nhìn thấy thần sắc Lý Na Na hẳn liền biết rõ, cô gái nhỏ này tất nhiên là hiếu lắm mình, nhất định cho là mình hỏi ra vấn đề này là muốn không để cho người khác chứng kiến chuyện tình của hai người...

Nghĩ như vậy, Lý Dật không khỏi cảm thấy buồn cười, tuy rằng hắn cũng biết rõ tâm tư của Lý Na Na, nhưng những năm gần đây hẳn đều là coi Lý Na Na như muội muội của mình mà thôi. Mặc dù có những lúc cũng có những hành động thân mật một chút, nhưng cũng chỉ là hành động vui đùa mà thôi. Nhưng giờ phút này nhìn thấy ngón tay Lý Na Na có chút rung động, thân thể nàng có chút mất tự nhiên. Nhìn dáng vẻ này của nàng, Lý Dật có cảm giác rung động, cho nên hắn cũng không muốn vạch trần hiếu lắm này, hắn chỉ cười nhạt nói:

- Thì ra là như vậy, xem ra chủ nhân ở nơi này cũng có lúc muốn thưởng thức phong cảnh không muốn bị người khác quấy rầy a.

- Ân!

Lý Na Na nhẹ gật đầu.

Không đợi Lý Dật có phản ứng, Lý Na Na chủ động tựa vào trong lòng ngực Lý Dật.

- Chà, quá là chủ động đi!

Lý Na Na dựa đầu vào trong lòng ngực Lý Dật, ngay lập tức một mùi thơm xông thẳng vào trong lỗ mũi của Lý Dật, làm cho Lý Dật có cảm giác thất thần.

Lý Dật vừa rồi nói hời hợt mấy câu, nhưng mà tại trong mắt Lý Na Na, Lý Dật ca ca cố tình nhắc nhở nàng ở nơi này không ai, thì đây không phải là ám chỉ thì là cái gì. Không phải là Lý Dật ca ca muốn cùng với nàng thân mật một chút hay sao? Nghĩ đến lúc nàng phải ly khai khỏi Đế quốc Thiên Phong, tạm biệt

Lý Dật ca ca, tâm tình Lý Na Na càng khó có thể điều khiển được, Lý Na Na cũng không biết được chuyện gì xảy ra, cho nên áp má vào trong ngực Lý Dật.

Duỗi bàn tay ra, Lý Dật nhẹ nhàng vuốt tóc Lý Na Na, hấn nhẹ nhàng quần tóc lên trên ngón tay của mình không ngừng đùa bỡn, Lý Na Na lúc này rất mực dịu dàng ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, nằm ở trong ngực Lý Dật không có nhúc nhích.

Lúc này chỉ có từng tiếng hít thở gấp gáp, rồi lại từng tiếng hít thở gấp gáp, điều đó chứng tỏ trong lòng Lý Dật và Lý Na Na hiện tại có chút khẩn trương, nhưng cũng có chút chờ mong.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt xuống, Lý Dật vuốt nhẹ khuôn mặt Lý Na Na, khuôn mặt Lý Na Na lúc này giống hệt như khuôn mặt trẻ con. Được bàn tay Lý Dật vuốt ve, Lý Na Na phát ra một tiếng rên rất nhỏ, có chút run rẩy, nghe thấy làm ê động lòng người đến cực điểm.

Lý Dật làm sao không biết, thanh âm này chứng tỏ Lý Na Na đã động tình rồi.

Tự nhiên Lý Na Na đưa chính mình hai tay dâng lên, Lý Dật cũng không khách khí, theo tiếng rên rĩ rất nhỏ của Lý Na Na, Lý Dật từ từ đưa bàn tay vuốt xuống vùng núi đôi đang nhấp nhô của Lý Na Na.

Nhẹ nhàng sờ nắn, loại cảm giác này làm cho Lý Dật thoải mái đến cực điểm.

Lấy tay nhẹ nhàng sờ mó làm cho Lý Na Na thở hổn hển, nhưng nàng cũng vội vàng kêu lên:

- Lý Dật ca ca, không được a!

Khi Lý Dật nghe thấy thanh âm này, trái ngược với lời nàng nói Lý Dật lại dụng lực nhiều hơn!

Ngoài miệng khẽ mỉm cười, bàn tay Lý Dật chẳng những không có buông lỏng, ngược lại còn tăng thêm một ít khí lực, đến lúc này ghì chặt lấy Lý Na Na làm cho nàng thở gấp liên tục.

Cũng không biết đã trải qua thời gian bao lâu, lúc này Lý Dật cùng Lý Na Na đang say đắm, ở cách đó không xa truyền đến một tiếng ho khan.

Nghe thấy tiếng ho khan đó, Lý Na Na vốn đang mê say đột nhiên tỉnh lại, vội vàng sửa sang lại quần áo rồi đứng lên. Lý Dật cũng chỉ có thể đứng lên theo mà thôi.

Cách đó không xa, Lý Nhất Dương bộ dáng giống như đang đứng thưởng thức những cánh hoa.

- Ha ha, các người đang ở đây a? Ta thấy hoa ở nơi này cũng không đến nỗi tệ, cho nên cũng đến đây để thưởng thức một chút.

Lý Nhất Dương mặt dày mày dạn nói ra.

- Phụ thân, người...

Nghe thấy Lý Nhất Dương nói những chuyện không đâu, Lý Na Na hung hăng bỏ chạy vô tung vô ảnh.

Thanh âm tiếng ho khan kia, kẻ ngốc nào cũng biết, khẳng định là Lý Nhất Dương nhìn thấy hai người ở bên trong vườn hoa có những hành động thân mật như vậy, cho nên hấn mới đánh động. Lý Na Na là nữ hài tử, da mặt mỏng lúc này có cảm giác xấu hổ nên mới bỏ chạy đi như vậy.

Nhìn thấy Lý Na Na đã đi thật xa, Lý Nhất Dương mới đã đi tới, đánh giá qua Lý Dật, nói

- Lý hiền đệ, vừa rồi lão phu xác thực cũng không phải cố ý a!

Lão gia hỏa này, chuyện tốt như vậy cũng đã bị lão phá hủy, còn chạy tới đây nói những lời nói mát như vậy, trong lòng Lý Dật hung hăng thâm oán.

- Ha ha, Lý thúc thúc nói cái đó làm gì.

Trong lòng hấn tuy rằng muốn hung hăng nguyên rửa Lý Nhất Dương một trận, nhưng mà từ trong miệng lại nói thành như vậy.

- Lý hiền đệ, kỳ thật Na Na cũng không phải thực sự là con ruột của ta...

Nghe Lý Dật nói, Lý Nhất Dương ngữ khí vừa chuyển, nghiêm túc nói.

- Lý Na Na là do một người bạn cũ phở phác cho ta, kỳ thật Na Na lai lịch rất là thần bí, vừa rồi xác thực là lão phu có điều không phải. Nhưng lão phu cũng vì Na Na mà suy nghĩ, Na Na cũng chưa có thực sự trưởng thành, nằng chưa hề có kinh nghiệm về chuyện nam nữ.

Lý Nhất Dương nói.

- Là như vậy sao?

Nghe thấy Lý Nhất Dương nói, Lý Dật khẽ cau mày lại.

Vốn tại trong mắt Lý Dật, Lý Na Na là con gái của Trưởng lão Lý gia, nhưng cũng thật không ngờ, Lý Na Na lại có lai lịch phức tạp đến như vậy.

- Không sai, sau khi Na Na thực sự trưởng thành, phải tiến hành một hồi nghi thức truyền thừa, Na Na nhất định phải đầy đủ nguyên vẹn trình tiết thì mới nhận được nghi thức truyền thừa kia.

Lý Nhất Dương nghiêm túc nói.

- Lý thúc thúc nói những lời như vậy, ta đều nhớ kỹ, Lý thúc thúc hãy yên tâm, trước lúc Na Na nhận nghi thức truyền thừa, ta chắc chắn sẽ không làm gì Na Na...

Lý Dật cam đoan nói.

Hừ hừ, tuy rằng hắn không thể làm được tới bước cuối cùng, nhưng mà việc sờ sờ mó mó thì vẫn là có thể a? Lý Dật tà tà thâm nghĩ. Khi vuốt ve thân thể Na Na rất là thoải mái, chỉ cần qua vài năm nữa chỗ đó phát dục càng thêm hoàn thiện, chẳng phải đến lúc đó sờ vào chỗ đó, xúc cảm càng thêm mãnh liệt hơn sao?

- Ân, như vậy cũng tốt!

Nghe thấy Lý Dật cam đoan như vậy, Lý Nhất Dương nhẹ gật đầu.

- Lý Dật, phụ thân ngươi cùng với Lý Gia chủ đã cơ bản đạt thành hiệp nghị, ngươi cũng mau mau tới đó xem sao?

- A, nhanh như vậy sao?

Nghe thấy Lý Nhất Dương nói, Lý Dật trong lòng thầm cả kinh, việc liên thủ cùng với Lý gia Đế đô, Lý Dật vốn không có hy vọng, không thể tưởng tượng phụ thân đàm phán, lại thành công như vậy.

- Vậy ta cũng đến xem như thế nào.

Lý Dật vội vàng nói, nói xong liền hướng về phía đại điện đi tới.

oOo

Trên đại điện, đội vũ công vừa rồi cũng đã đi xuống, bên trong đại điện lúc này cũng chỉ còn lại có ba người, ba người này theo thứ tự là Lý Tùng, Lý Hàn, và còn có Đại thiếu gia Lý gia, Lý Nhiên.

- Dật nhi, ngươi mau tới đây.

Nhìn thấy Lý Dật đi vào, Lý Hàn lập tức lớn tiếng kêu gọi.

- Phụ thân!

Lý Dật đi đến bên người Lý Hàn, cung kính nói.

- Dật nhi, Lý thúc thúc đã đáp ứng cùng với Lý Minh chúng ta liên thủ, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà. Sau này, khi ta trở về Vạn Triều Thành, các người cũng phải thân cận hơn với nhau một chút nhé.

Lý Hàn cười ha hả nói.

- Phụ thân yên tâm đi, nếu đã là người một nhà, ta đương nhiên cùng với Lý thúc thúc thường xuyên qua lại.

Lý Dật vừa cười vừa nói, nếu nhiều thêm một người bạn so với thêm một địch nhân thì tốt hơn rất nhiều.

- Ha ha, xem các người còn nói ra những lời nói đó, chúng ta hai nhà vốn trước kia đều cùng một nhà, lần này liên thủ với nhau bất quá là một lần nữa quy về một mối mà thôi.

Lý Tùng nghe thấy hai cha con Lý Hàn cùng Lý Dật nói với nhau như vậy, hắn cũng cười lên ha hả, nói.

Nghe thấy Lý Tùng nói, Lý Dật nhú mày xuống. Rất hiển nhiên, tại trong mắt Lý Dật, hai nhà đã tách ra hơn một ngàn năm rồi, cho dù trước kia là cùng một gia tộc, nhưng cũng giống như là mây bay. Nếu so sánh như vậy, Lý Tùng lấy lý do là hơn một nghìn năm trước có quan hệ huyết mạch, thật sự là có điểm hơi gượng ép.

Kỳ thật ở sâu trong lòng Lý Dật bất quá là một linh hồn xuyên việt tới nơi đây, đối với Lý Tùng nói cái gì huyết mạch quan hệ, một điểm hứng thú hắn đều cũng không có.

- Lý Minh chủ, chúng ta hai nhà lần đầu liên minh, Lý Tùng có một chút quà muốn tặng cho hai vị.

Lý Tùng đột nhiên vừa cười vừa nói.

Lý Tùng lúc trước nói những lời nói khiến cho Lý Dật mất vui, những lời nói tiếp theo của hắn làm cho Lý Dật cũng cảm thấy hứng thú, Lý Tùng có cái gì muốn tặng cho hắn, Lý Dật tự nhiên là sẽ vô tư thu nhận.

Hơn nữa tại trong mắt Lý Dật, Lý Tùng là Gia chủ của một trong Tứ Đại Gia Tộc Đế đô, nếu có tặng quà chắc cũng sẽ không quá keo kiệt chứ? Hơn nữa, tại trong mắt của những người này, mình dù sao cũng là Đấu Hoàng cường giả, muốn tặng quà cho Đấu Hoàng cường giả, cũng không thể đưa lên những vật tầm thường được?

- Làm thế sao được?

Nghe thấy Lý Tùng nói, ngược lại Lý Hàn có chút ngưng ngừng.

492. Q.5 - Chương 92: Trúng Kế

- Ha ha, Lý Minh chủ cũng không nên từ chối, hãy đi theo ta.

Lý Tùng cười lớn nói, thân thể đi nhanh về phía trước.

Biểu hiện của Lý Tùng rất là nhiệt tình, làm cho Lý Hàn cũng không thể từ chối, chỉ có thể đi theo Lý Tùng mà thôi.

Đi vòng vo một hồi, rốt cục mọi người cũng đi đến một căn phòng bí mật, Lý Tùng mở cửa phòng, nói:

- Hai vị, mời đi theo ta a.

Lý Tùng rất khách khí, nói.

- Mời Lý Gia chủ đi trước.

Lý Hàn cũng vội vàng đáp lễ nói, những lễ tiết như vậy, Lý Hàn luôn luôn tuân thủ.

Lý Tùng dẫn đường, Lý Dật cùng Lý Hàn đi vào một căn phòng cũng không lớn, bên trong đặt đầy những vật phẩm giống như là một cái thư phòng.

Lý Tùng vươn tay lên trên vách tường lục lọi một hồi, rất nhanh một cánh cửa được mở ra, bên trong có một thông đạo rất dài, trên vách thông đạo đều treo đèn, ánh đèn tỏa ra làm cho tất cả vật phẩm ở bên trong cũng đều thấy rõ.

- Lý Minh chủ, Lý Dật hiền đệ, nơi này là kho chứa binh khí của gia tộc Lý gia, mặc dù không có Siêu Thần khí như trong truyền thuyết, nhưng mà cũng có một số thứ tốt, hai vị đi vào lựa chọn đi, mỗi người có thể nhận lấy một kiện vũ khí tiện tay a, coi như là lễ gặp mặt của Lý Tùng ta.

Lý Tùng vừa cười vừa nói.

Đi qua một lối rất nhỏ, rất nhanh Lý Dật cùng Lý Hàn trông thấy một gian phòng khổng lồ xuất hiện, bên trong gian phòng này chất đầy vũ khí và hộ giáp, trong đó có một ít vũ khí và hộ giáp được chế tạo hoàn mỹ vô cùng.

- Hai vị chê cười rồi, những thứ này bất quá là vũ khí cực kỳ bình thường mà thôi, muốn có thứ tốt thì hãy đi vào bên trong này.

Lý Tùng ân cần nói, mang theo hai người Lý Dật và Lý Hàn, rất nhanh đi vào bên trong.

- Lý gia chúng ta quản lý một chi quân đội, những vũ khí hộ giáp này, đều là những vũ khí dự bị cho Vũ Dũng Quân, ở đây đều là vũ khí bình thường cho binh lính sử dụng.

Lý Tùng vừa đi vừa nói.

Nhưng mà khi Lý Dật nhìn thấy nhiều vũ khí hộ giáp như vậy, cũng làm cho Lý Dật thầm giật mình. Đây đều là vũ khí dự bị của Vũ Dũng Quân thì cũng không nên nhiều như vậy a? Chẳng lẽ Gia chủ Lý gia này, có tâm tư mưu phản chăng?

- Lý Dật hiền triết, nghe nói người cùng với Đại Điện hạ quan hệ cũng không tệ?

Lý Tùng đột nhiên bỗng hỏi một câu như vậy.

Nghe thấy Lý Tùng nói, Lý Dật cũng không biết là Lý Tùng có ý đồ gì, bất quá hiện tại Lý Dật cùng với Đại Hoàng tử Đế quốc Thiên Phong có quan hệ, chỉ cần chú ý một chút thì ai cũng đều biết, về việc này cũng không cần thiết phải che giấu làm gì.

- Đúng vậy, Lý thúc thúc!

Lý Dật cũng không phủ nhận, nói thẳng ra.

- Lý Dật a, không phải ta đối với bọn họ có thành kiến, nhưng người phải cẩn thận với người của Hoàng thất, bọn họ mỗi người đều có tâm cơ rất thâm trầm, người nhất thiết không nên thấy những biểu hiện của bọn họ mà bị mê hoặc, đến lúc đó bị bọn họ lợi dụng, có hối hận thì cũng không kịp.

Lý Tùng rất là ân cần nói.

- Trong con mắt của ta, ta lại thấy Đại Điện hạ không phải giống như vậy.

Lý Dật nói.

Nghe thấy Lý Dật nói, sắc mặt Lý Tùng hơi đổi, thấy Lý Dật phản bác ý kiến của hắn, điều này làm cho Lý Tùng có điểm không được thoải mái.

Chợt Lý Tùng ha ha cười, nói:

- Lý Dật hiền triết, về việc này sau này người sẽ biết, đến lúc đó có xảy ra việc gì thì cũng đừng trách Lý Tùng thúc thúc ta không có nhắc nhở người a.

- Ân, Lý Dật rất cảm ơn những lời Lý Tùng thúc thúc cảnh báo, từ nay về sau cùng với bọn họ liên hệ, Lý Dật đề phòng là được rồi.

Lý Dật lập tức nói ra.

Để cho Lý Tùng một cái hứa hẹn, gương mặt của Lý Tùng lúc này cũng hòa hoãn đi rất nhiều.

- Ha ha, đề phòng lúc nào cũng tốt.

Lý Tùng nói ra.

- Lý thúc thúc nói rất đúng.

Đã ý định cấp cho Lý Tùng mặt mũi, Lý Dật đơn giản liền cấp cho đủ.

Quả nhiên, sắc mặt Lý Tùng đã tốt hơn rất nhiều, Lý Dật mặc dù là vãn bối của Lý Tùng, nhưng Lý Dật lại một Đẩu Hoàng cường giả. Một Đẩu Hoàng cường giả đứng ở trước mặt của mình dù có nói gì thì mình cũng phải nghe nãy mà thôi.

- Ha ha, đã đến, đã đến nơi rồi.

Lý Tùng đột nhiên dừng bước, liên tục nói vài câu.

Lý Dật ngẩng đầu nhìn lên, ở trên mặt thạch bích có treo vài món vũ khí cùng hộ giáp, mỗi kiện vũ khí cùng hộ giáp đều toát ra năng lượng ba động kinh người, làm cho người ta có cảm giác được những kiện vũ khí này không phải là những vật bình thường.

Rất nhanh, Lý Dật liền cầm ngay một kiện áo giáp. Kiện áo giáp này có màu xanh nhạt, cũng không biết là dùng tài liệu gì tạo thành, nhưng làm cho Lý Dật có cảm giác, áo giáp này ít nhất có thể bằng chiếc Hộ Sơn Giáp mà Kiếm Hoàng Vương Minh Dương đưa tặng trước kia, thậm trí còn có thể cao cấp hơn.

Toa Toa đã dùng Hộ Sơn Giáp giúp Lý Dật ngăn chặn một lần công kích của Đấu Tôn Ngọc Phù, nhưng mà áo giáp trên người Toa Toa cũng đã bị hủy diệt. Khi nhìn thấy kiện áo giáp này, Lý Dật lập tức trong lòng đã có chủ ý, nếu như Lý Tùng để cho Lý Dật ở chỗ này chọn lấy một kiện vũ khí, Lý Dật nhất định sẽ chọn kiện áo giáp màu xanh nhạt này.

- Ha ha, ở nơi này vũ khí cùng hộ giáp cũng không đến nỗi tệ, Lý Minh chủ, người cùng Lý Dật mỗi người lấy đi một kiện. Coi như là lễ vật của Lý Tùng ta đưa tặng cho các người.

Lý Tùng ha ha cười nói.

- Nếu Lý thúc thúc đã hào phóng như vậy, chúng ta liền không khách khí đâu.

Lý Dật vừa cười vừa nói.

Nhìn thấy Lý Hàn cũng đang đánh giá một kiện vũ khí, xem ra Lý Hàn cũng đã tìm được một kiện vũ khí phù hợp rồi.

Trong lòng Lý Dật tự nhiên biết rõ, Lý Tùng tuyệt đối là không thể đem vũ khí cường đại nhất của Lý gia đặt ở trước mặt bọn họ. Nhưng hai phụ tử bọn họ chọn lựa vũ khí ở nơi này, đều là do Lý gia truyền thừa mấy ngàn năm cất giữ, khẳng định những vũ khí cùng hộ giáp ở nơi này cũng không phải là đơn giản.

- Vậy làm phiền Lý Gia chủ.

Lý Hàn nói xong, lập tức hướng về nơi đặt một kiện trường kiếm đi tới, nhìn thấy phụ thân đã bắt đầu lựa chọn vũ khí, Lý Dật cũng tiến hành lựa chọn.

Lúc này phụ tử hai người đều bắt đầu lựa chọn vũ khí, Lý Tùng đứng ở đằng sau đột nhiên vươn ra hai tay, hai tay rất nhanh liên tục chém ra, một vài đạo đấu khí rất nhanh bắn ra.

Đấu khí bắn tới vài vị trí, Lý Dật cùng Lý Hàn lập tức cảm thấy ‘oanh’ một tiếng, hoàn cảnh ở bên hai người lúc này đột nhiên hoàn toàn thay đổi. Lúc này hai người có cảm giác như là đang đứng ở một địa phương đầy sương mù màu trắng, xa xa không ngừng truyền đến từng tiếng kêu rất là thê lương.

- Lý Gia chủ, người đây là có ý gì?

Lý Hàn đột nhiên cao giọng kêu lên.

- Lý Hàn, muốn trách thì trách nhi tử Lý Dật của ngươi, đắc tội ai thì không đắc tội mà hết lần này tới lần khác lại đắc tội với Bắc Đấu Tông. Ha ha, Tông chủ đã sớm có mệnh lệnh, nếu nhìn thấy Lý Dật lập tức giết chết. Không thể tưởng được, ha ha, các người lại đưa mạng mình tới trước cửa.

Lý Tùng ha ha cất tiếng cười to từ ở phía trên truyền xuống.

- Lý Tùng, người nói đùa cái gì vậy?

Lý Dật trầm giọng kêu lên.

- Lý Dật, ta biết rõ ngươi là Đấu Hoàng cường giả, bắt quá tại trong Cửu U Quỷ Trận của Lý gia chúng ta, ngươi hãy ngoan ngoãn chờ chết đi. Hai vị hãy chậm rãi hưởng dụng một bữa tiệc lớn của ta, Lý Tùng ta cũng không ở nơi này bồi tiếp với hai vị nữa.

Lý Tùng ha ha phá lên cười, thanh âm càng lúc càng xa.

- Dật nhi, không tốt, nghe lão tiểu tử kia nói, chúng ta đã tiến vào bên trong một tòa sát trận.

Lý Hàn nghe thấy Lý Tùng nói, chăm chú nhíu mày.

- Cửu U Quỷ Trận. Tiểu tử, phải rất là cẩn thận đấy!

Lý Dật còn chưa kịp cùng với Lý Hàn trao đổi, Hồng Thiên Thánh Giả dùng thần niệm truyền ra nhắc nhở.

- Tiên bối, Cửu U Quỷ Trận, đây là trận pháp gì?

Nghe thấy lời nói của Hồng Thiên Thánh Giả mang theo vài phần đề phòng, Lý Dật liền vội vàng hỏi.

- Cửu U Quỷ Trận, đem sương mù cùng với sinh vật bất tử kết hợp cùng một chỗ, là một loại sát trận phi thường lợi hại.

Hồng Thiên Thánh Giả dừng một chút rồi tiếp tục nói.

- Những sương mù màu trắng này chẳng những có thể đem toàn bộ không gian chung quanh phong tỏa, mà nó còn có tác dụng làm cho người ta có cảm giác suy yếu đi.

Giống như lời nói của Hồng Thiên Thánh Giả, Lý Hàn đột nhiên nói:

- Lý Dật, ngươi có dị trạng gì không?

- Không có, phụ thân làm sao?

Lý Dật lập tức hỏi.

- Ta có cảm giác toàn thân suy yếu.

Lý Hàn nhíu mày, nói ra.

- Phụ thân chú ý, sương trắng này có thể làm cho người ta có cảm giác suy yếu đấy.

Lý Dật lập tức nói ra.

- Không được!

Nín thở một lúc sau, Lý Hàn chán chường nói:

- Ta có cảm giác, sương trắng này có thể trực tiếp thông qua làn da, xâm nhập vào trong thân thể.

Lý Hàn lông mày càng thêm nhíu chặt.

Nghe thấy Lý Hàn nói, Lý Dật xòe hai bàn tay ra, dùng chân khí Thiên Khôn Địa Càn Châu áp vào trong cơ thể của Lý Hàn, rất nhanh sau đó Lý Hàn cảm thấy thoải mái, đưa ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn Lý Dật.

- Dật nhi, vì cái gì mà sương trắng này đối với ngươi không có hiệu quả như vậy?

Lý Hàn lập tức hỏi.

- A, con có một kiện bảo vật, có thể làm cho bách độc bất xâm.

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Xem ra, Lý Tùng muốn lợi dụng sương trắng này để đối phó với chúng ta, con thấy hẳn nhất định thất bại.

- Tiểu tử, bây giờ vui mừng vẫn còn sớm, ta thấy sinh vật bất tử cũng chưa có xuất hiện. Trận pháp này rất là lợi hại, sương trắng có thể làm người ta mất đi hơn phân nửa sức chiến đấu, sau đó dùng sinh vật bất tử công kích, hắc hắc, ngươi hãy chú ý ứng phó a!

Hồng Thiên Thánh Giả hắc hắc cười.

Hồng Thiên Thánh Giả vừa nói xong, thì xuất hiện những tiếng kêu thê lương, những tiếng kêu này rất nhanh đến gần, bỗng nhiên xuất hiện một đội lính xương khô tay cầm thiết kiếm loang nổ đầy vết máu ở ngay trước mặt Lý Dật và Lý Hàn.

Đám lính xương khô này xuất hiện trước mặt hai người, trong hốc mắt trống rỗng vô thần, những tên lính xương khô này chân đạp xuống mặt đất, hướng về phía Lý Hàn nhảy tới, giơ lên thiết kiếm trong tay nhằm vào đầu Lý Hàn đập xuống.

- Hừ!

Nhìn thấy lính xương khô công kích tới, Lý Hàn trong miệng hừ một tiếng, giơ nắm tay lên, mạnh mẽ đánh về phía lính xương khô đang cầm thiết kiếm trong tay.

Nắm tay của Lý Hàn xuất hiện một đạo quang mang kỳ dị, một quyền của hắn đánh vào thiết kiếm, nắm tay của hắn cũng không có việc gì, ngược lại là thiết kiếm trên tay lính xương khô bị đánh thành từng mảnh nhỏ, những mảnh nhỏ rơi xuống, nắm tay Lý Hàn liền nện thẳng vào lồng ngực của tên lính xương khô này.

Bùm!

Tên lính xương khô này bị một kích của Lý Hàn, xương cốt bay tứ tán, lúc này trên mặt đất xuất hiện đầy bạch cốt trắng toát.

- Tên lính xương khô này có thực lực Đấu Sư!

Sau khi dùng một quyền đánh nát lính xương khô, Lý Hàn nhú mày nói.

- Chỉ có cảnh giới Đấu Sư mà thôi!

Lý Dật trong miệng khinh thường nói.

- Vân Bộ, Thanh Vân Thủ!

Lý Dật đồng thời đem hai loại Đấu kỹ sử dụng cùng một lúc, cước bộ giống như mộng như ảo, bàn tay lúc này toàn là màu xanh không ngừng huy động.

Kết hợp cùng với Vân Bộ, Thanh Vân Thủ càng giống như hành vân lưu thủy, trong công kích không có bất kỳ điều gì làm cho đình trệ.

Bàn tay màu xanh mỗi lần vung vẩy, đều có một tiếng âm thanh ‘răng rắc’, theo tiếng ‘răng rắc’ vang ra thì trên mặt đất lại xuất hiện từng khối xương cốt trắng bệch.

Một đội lính xương khô gồm hơn hai mươi tên, bị Lý Dật dùng lối đình đả kích rất nhanh đã bị diệt sát toàn bộ.

- Chỉ có như vậy mà cũng muốn vây khốn Lý thiếu gia sao?

Nhìn xương trắng rơi xuống đầy mặt đất, khoe miệng Lý Dật nhảy lên, khinh thường nói.

- Tiểu tử, nếu Cửu U Quỷ Trận này chỉ đơn giản như vậy, ta nghĩ Lý Tùng cũng không hao hết tâm tư lừa gạt bọn ngươi đến nơi đây.

Hồng Thiên Thánh Giả nói.

- Chú ý, lính xương khô bị giết chết này bất quá cũng chỉ là cấp bậc thấp nhất mà thôi.

Hồng Thiên Thánh Giả nói ra làm cho Lý Dật cảm thấy cả kinh, nếu như là như vậy. ở bên trong Cửu U giết này chỉ ít còn có cường giả cấp bậc Đấu Vương.

Rất nhanh, bên trong sương mù truyền đến từng tiếng thanh âm ‘ô ô’ rất là khó nghe, thanh âm này giống như người bệnh nặng sắp chết, đang hô hấp rất là khó khăn.

Rất nhanh xuất hiện một đám thân thể cứng ngắc, trên thân thể bọn chúng đầy vết thương, thậm chí còn có tên không đủ cả tứ chi, trông như là một đám quái vật vô cùng kinh tởm.

493. Q.5 - Chương 93: Thực Sự Đánh Không Chết

- Ô ô.

Sau khi những tên quái vật này xuất hiện, trong miệng bọn chúng đều phát ra một loại âm thanh rất là quái dị, bọn chúng từng bước, từng bước một hướng về phía Lý Dật cùng Lý Hàn đi tới.

- Là cương thi!

Nhìn chăm chăm vào quái vật, Lý Hàn thần sắc nghiêm túc nói.

- Là cương thi ư?

Lý Dật cũng có cảm giác sùng sờ, không thể tưởng được ở kiếp trước cương thi chính là sinh vật chỉ có ở trong truyền thuyết, vậy mà ở kiếp này hẳn liền có cơ hội nhìn thấy.

Rất nhanh, Lý Dật có cảm giác đám cương thi này cùng với khôỉ lồi rất giống nhau, nếu có khác chỉ là cách hoạt động mà thôi.

Sau khi cương thi xuất hiện, những chuyện kỳ quái lại xuất hiện theo, lúc trước xương cốt rơi lả tả trên mặt đất lúc này đều tự động khép lại và đứng lên, những tên lính xương khô có đôi mắt vô hồn lại lần nữa xuất hiện.

- Đánh không chết chúng ư!

Nhìn thấy đám lính xương khô tái sinh đứng dậy, Lý Dật cùng với Lý Hàn liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Những lính xương khô này, tuy rằng tất cả đều là cảnh giới Đấu Sư, nhưng mà có một đám Đấu Sư cường giả đánh hoàn toàn không chết thì cũng thật là phiền toái. Đánh những tên lính xương khô này rồi chúng nó đều có thể sống lại, nhưng mà Lý Dật cùng Lý Hàn không thể như vậy, nếu để thời gian quá lâu thì đấu khí của bọn họ cũng dần bị tiêu hao hết.

Khi đám cương thi đi đến, đám lính xương khô chậm rãi tản ra, tạo thành một con đường.

- Ô ô.

Đám cương thi càng ngày càng tiến đến gần, chúng nó không giống như đám lính xương khô, trong tay đám cương thi này không có bất kỳ vũ khí gì. Nhưng mặc dù ở trong đám sương mù, Lý Dật cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, trên tay của đám cương thi đều có móng vuốt thật dài, những móng vuốt này đều tản ra hàn quang, tạo thành những vũ khí sắc bén đến cực điểm.

Mặc dù chúng nó không có vũ khí, nhưng mà Lý Dật biết rằng móng tay của bọn cương thi này, tuyệt đối so với vũ khí của đám lính xương khô còn sắc bén hơn.

- Phụ thân, người trước tiên hãy lui về phía sau một bước, để con thử thăm dò xem nơi đây rốt cuộc là cái địa phương cổ quái gì.

Cảm nhận được khí thế trên người của đám cương thi truyền đến, Lý Dật nhin không được nhắc nhở một câu, Lý Dật nói như vậy đều có đạo lý của hắn, nếu như lời của Hồng Thiên Thánh Giả nói, đám lính xương khô chỉ là cấp thấp nhất ở đây mà thôi, thì chỉ sợ đám cương thi này đều có thực lực cấp bậc Đấu Vương.

Lý Hàn bất quá cũng chỉ là Đấu Vương cường giả mà thôi, nếu như phải đối mặt với một đám cương thi có thực lực Đấu Vương thì tám chín phần mười là bị chúng nó thăm sát.

Lý Dật lần nữa chủ động vận dụng Vân Bộ, xông lên nghênh đón đám cương thi. Lý Dật có ý định trước là thử xem đám cương thi này có thực lực như thế nào.

- Thanh Vân Thủ!

Sau khi tiếp cận đám cương thi, Lý Dật lần nữa lại sử dụng Thanh Vân Thủ, một bàn tay màu xanh không có bất kỳ trở ngại nào vỗ vào ngực của một tên cương thi, một tiếng thanh âm trầm muộn vang lên, chỉ nghe thấy tên cương thi này rống lên một tiếng, thân thể của hắn lui về phía sau một chút, nhưng khi thân hình hắn lui về phía sau đồng thời móng vuốt của nó cũng nhanh chóng hướng về phía cánh tay Lý Dật đánh tới.

Cước bộ của tên cương thi này tuy rất thông thả nhưng động tác trên cánh tay của nó lại cực nhanh, Lý Dật thậm chí còn không nhìn thấy rõ động tác của đối phương, thì trên cánh tay đã truyền đến cảm giác đau đớn, móng vuốt của tên cương thi này đã đánh vào cánh tay của Lý Dật tạo ra một dấu vết thương đỏ thẫm.

Cương thi lông vàng có hành động rất là nhanh chóng, sau khi nhìn thấy Lý Dật cùng với Lý Hàn, trong mắt hai đầu cương thi lông vàng này tản ra lục quang, vội vàng chạy tới, vung lên móng vuốt thật dài, hướng về phía Lý Dật công kích tới.

- Muốn chết!

Lý Dật hét lớn một tiếng, huyết sát chi khí trên tay rất nhanh bắt đầu khởi động, trên tay của hắn như là quấn một sợi dây huyết sắc vậy, bàn tay vung lên, sợi dây huyết sắc hướng về phía cương thi lông vàng quấn lấy.

Oanh!

Huyết sát chi khí nện vào người cương thi lông vàng, phát ra một tiếng thanh âm ‘âm ầm’. Lý Dật trong lòng trầm xuống, sau khi huyết sát chi khí tiếp xúc vào thân thể cương thi lông vàng, nhưng lại gặp phải sự cản trở, không thể nào xâm nhập vào trong thân thể cương thi lông vàng.

- Cáp cáp!

Huyết sát chi khí mặc dù không có thể xâm nhập vào trong thân thể cương thi lông vàng, nhưng mà loại năng lượng cường hãn này cũng đem cương thi lông vàng đánh lui một hồi.

Rất rõ ràng, cương thi lông vàng này sau khi bị kêu đau lên, chúng tỏ rằng đầu cương thi lông vàng này cũng có cảm giác, chúng nó cũng có một ít trí tuệ nhất định.

Cương thi kêu la một hồi sau đó nó cũng khôi phục lại bình thường, ngay lập tức nó vung vẩy móng vuốt, tạo thành vài đạo quang nhận lục sắc hướng về phía Lý Dật công kích tới.

- Nam Minh Lưu Hỏa!

Lý Dật hét lớn một tiếng, cánh tay còn lại tạo thành hỏa diễm, đạo hỏa diễm này cháy bùng lên va chạm với đạo lục quang, ngay lập tức đốt nó thành mây khói.

Lúc này có vài tên cương thi bình thường chạy đến bên người Lý Dật, chúng nó đuổi ra móng vuốt, hung hăng hướng về phía Lý Dật cào tới.

Huyết sát chi khí trong tay đang quay cuồng, Lý Dật đem huyết sát chi khí đánh thẳng vào trên người một tên cương thi bình thường, rất nhanh từng đợt khói đen bốc lên, tên cương thi bình thường này ngay lập tức biến thành khói bụi biến mất không thấy đâu nữa.

Đám cương thi này mặc dù đối với Lý Dật cũng không tạo thành thương tổn gì, nhưng mà chúng cũng có thể tạm thời ngăn chặn được Lý Dật để cho cương thi lông vàng nhân cơ hội đó mà công kích. Hai đầu cương thi lông vàng này có tốc độ rất là biến thái, cho nên nó đã tạo thành vài đạo vết thương ở trên cánh tay của Lý Dật.

Trên miệng vết thương truyền đến những cảm giác tê dại, Lý Dật có thể cảm giác được rõ ràng, độc tính ở trên móng vuốt của cương thi lông vàng so với độc tính ở trên móng vuốt của đám cương thi thông thường là mãnh liệt hơn rất nhiều. Nhưng cũng là rất may mắn, ở trên người Lý Dật có Thiên Khôn Địa Càn Châu có thể chống đỡ được loại độc chất này, bằng không chỉ bằng kịch độc của cương thi lông vàng cũng đủ để chôn vùi Lý Dật cùng Lý Hàn tại chỗ này rồi.

Lý Tùng sau khi dùng đại trận vây khốn Lý Dật và Lý Hàn, hắn cũng lập tức đi mất, có thể thấy được Lý Tùng đối với Cửu U Quỷ Trận rất là nắm chắc. Việc này cũng không có gì kỳ quái, nếu trên người Lý Dật không có Thiên Khôn Địa Càn Châu, thì chỉ cần sương mù màu trắng cũng có thể làm cho Lý Dật cùng Lý Hàn phải lưu lại nơi này, không cần cương thi lông vàng phải xuất hiện.

Tuy rằng Lý Dật giết chết không ít cương thi bình thường, nhưng mà trên người Lý Dật cũng lưu lại không ít vết thương. Tuy rằng nhờ tác dụng của Thiên Khôn Địa Càn Châu có thể rất nhanh khép lại vết thương nhưng nhìn thấy những vết máu trên người Lý Dật đã kết thành cũng làm cho người ta cảm thấy giạt mình.

Lý Hàn dưới sự bảo vệ của Lý Dật và Thôn Thiên Thú, cũng không có bị thương tổn. Thôn Thiên Thú có thực lực Cửu Tinh Đầu Hoàng, cho dù cương thi lông vàng cùng với đám cương thi bình thường và lính xương khô cùng tiến lên, đều không có làm gì được Thôn Thiên Thú.

Thân thể cương thi lông vàng có năng lực phòng ngự vô cùng cường hãn, Thôn Thiên Thú cũng đã mấy lần công kích trên thân thể cương thi lông vàng, cũng không có tạo thành thương tổn gì lớn, đầu cương thi lông vàng vẫn còn vui vẻ, không ngừng vây quanh Thôn Thiên Thú.

Càng làm cho Lý Dật cảm tức chính là, ở phía sâu trong trận lần nữa lại truyền đến những tiếng kêu ‘cáp cáp’, rồi lại thanh âm ‘ô ô’. Theo những thanh âm này lại xuất hiện một đám cương thi bình thường, đi ở chính giữa cũng có một đầu cương thi lông vàng.

- Tiền bối! Nghĩ nhanh biện pháp đi!

Nhìn thấy lần này xuất hiện thêm một đầu cương thi lông vàng nữa, Lý Dật đem ý niệm mãnh liệt của mình truyền vào bên trong Dung giới.

- Chà! Cửu U Quỷ Trận thật là phiền toái a, theo ta được biết muốn phá vỡ trận pháp này thì phải có biện pháp đem vụ khí nơi này xử lý sạch sẽ. Những cương thi, linh xương khô này đều do sương mù huyền hóa ra, nếu vụ khí không tiêu tan, những đám cương thi cùng linh xương khô này sẽ không ngừng huyền hóa ra.

Hồng Thiên Thánh Giả nói.

- Nhưng mà, lão có biện pháp xử lý sạch sẽ những vụ khí này hay không?

Nghe thấy Hồng Thiên Thánh Giả nói, Lý Dật có cảm giác như là nhìn thấy ánh mặt trời.

- Trừ phi là người có tu vi Đấu Tôn, có thể vận dụng quy tắc không gian, ở tại trong không gian này người chế tạo ra một cái không gian nhỏ hơn.

Hồng Thiên Thánh Giả chậm rãi nói.

- Bất quá đây cũng không phải là biện pháp tốt, làm như vậy cũng chỉ có thể đứng ở trong không gian của mình, không để cho đám sinh vật bất tử kia công kích người mà thôi.

- Tiền bối, tốt xấu gì người trước kia cũng là Đấu Thánh cường giả a! Cũng không thể gặp phải chuyện gì cũng làm không được?

Trong lời nói của ý Dật có ý tứ lo lắng, hiện tại không nắm chặt thời gian giải quyết, cũng có thể có thêm một đầu cương thi lông vàng nữa đi đến, thì Lý Dật cùng Lý Hàn cũng có thể xong đời rồi.

- Đấu Thánh cường giả, cũng không phải vạn năng a!

Hồng Thiên Thánh Giả buồn bực nói.

- Cũng may là người bố trí ra trận thế này, không có năng lực ngưng kết ra Đấu Tôn cường giả, nếu không đây mới thực sự là xong đời.

- Tiền bối, lão đã biết rõ trận pháp này, nhất định đã có biện pháp phá giải, có đúng vậy hay không?

Lý Dật vẫn có chút không cam lòng, một lần nữa hỏi lại.

- Vẫn còn có một biện pháp!

Hồng Thiên Thánh Giả dừng lại một chút.

- Bất quá, hình như là khả năng cũng không lớn.

- Có biện pháp gì, lão nhân gia hãy nhanh nói ra!

Lý Dật thiếu chút nữa thì kêu to lên.

- Trừ phi là có người từ bên ngoài dừng đi trận pháp.

Hồng Thiên Thánh Giả nói.

- Muốn phá được trận này phải nhờ vào người ở bên ngoài sao?

Nghe thấy Hồng Thiên Thánh Giả nói, Lý Dật cảm thấy không biết nói gì, hai người đã trao đổi cả nửa ngày, Lý Dật mới tìm được một kết luận, nếu muốn phá vỡ cái Cửu U Quỷ Trận này, thì phải dựa vào người bên ngoài dừng đi trận pháp.

Ánh mắt đảo qua, đầu cương thi lông vàng vừa mới đi ra, liền vội vàng nhảy tới, trong lúc nó nảy lên trên cao nó liền duỗi ra lợi trảo thật dài, hướng phía đỉnh đầu Lý Dật cào tới.

- Đáng chết!

Lý Dật hung hăng kêu một tiếng, hai tay vung lên, một đạo Âm Dương Thần Lô hướng về phía cương thi lông vàng bắn xuyên qua.

Lúc này Lý Dật vội vàng ứng phó với đầu cương thi lông vàng này, lại có một đầu cương thi lông vàng khác cũng cười toe toét, duỗi ra móng vuốt công kích tới.

- Di, tiểu tử, có người tới!

Hồng Thiên Thánh Giả đột nhiên nói.

Hai người trao đổi với nhau, tốc độ cực nhanh, căn bản là sẽ không mất nhiều thời gian gì.

Lý Dật dụng tâm cảm ứng một chút, nhưng hắn cũng không thể cảm ứng được.

- Hừ, nhất định là lão gia hỏa Lý Tùng kia, lão phỏng đoán chúng ta đã chết, nên chạy đến nhặt xác mà.

Lý Dật hung hăng nói.

- Không đúng, nếu là khí tức của Lý Tùng đến đây, ta có thể nhận ra, sao lại là hai người, ân ân, xem ra chắc là hai người Lý Nhất Dương cùng Lý Na Na.

Hồng Thiên Thánh Giả nói.

- Có thật không?

Lý Dật tinh thần lập tức bị lời nói của Hồng Thiên Thánh Giả mà phấn chấn lên.

496. Q.5 - Chương 96: Vỡ Vết Không Còn Gì

Đang nói chuyện, nhưng Lý Dật vẫn không quên dùng một đạo Âm Dương Thần Lô bức lui một đầu cương thi lông vàng, còn một đạo còn lại thì đem công kích của một đầu cương thi lông vàng khác ngăn cản xuống.

- Tiểu hữu, xem ra vận khí cũng không đến nỗi tệ, rõ ràng ở bên ngoài có người tới giúp ngươi dừng đi trận pháp.

Hồng Thiên Thánh Giả phá lên cười, thừa dịp Lý Dật đem hai đầu cương thi lông vàng bức lui về phía sau, một lần nữa dùng ý niệm trao đổi.

- Thật không hổ là Na Na của ta, sau khi ra được ngoài, Lý Dật ca ca nhất định phải ban thưởng thật tốt cho nàng một phen!

Lý Dật cũng phá lên cười.

- Hắc hắc.

Hồng Thiên Thánh Giả cũng cười bở ỉm một tiếng, ở cùng với Lý Dật trong một thời gian dài như vậy, Hồng Thiên Thánh Giả tự nhiên biết rõ tính cách của Lý Dật, cái gọi là ban thưởng đó chỉ sợ là sẽ làm cho Lý Dật càng lấy được nhiều chỗ tốt mà thôi.

Hai đầu cương thi lông vàng cùng đứng một chỗ, hai đầu cương thi này liếc mắt trao đổi một cái, sau đó đồng thời hướng về phía Lý Dật công kích tới, một tả một hữu vung lên móng vuốt bén nhọn cào tới.

- Dật nhi chú ý!

Nhìn thấy tình cảnh của Lý Dật, Lý Hàn lớn tiếng kêu lên.

Nhìn thấy Lý Dật phải đối đầu với hai đầu cương thi lông vàng, có thực lực Đấu Hoàng cường giả đồng thời công kích, Lý Hàn có cảm giác vô cùng bất ổn.

Đúng lúc này có một hồi thanh âm ‘két két két két’ truyền tới, thể công của hai đầu cương thi lông vàng cũng chợt dừng lại, rất nhanh trên mặt của bọn chúng đều biểu lộ thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Ngay lập tức đám lính xương khô tiêu tán, rất nhanh sau đó đám cương thi bình thường cũng tiêu tán theo.

Vũ khí ở đây dần tiêu tán đi, tốc độ tiêu tán bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy rõ. Thấy tình huống như vậy trong lòng Lý Dật vừa động, Thôn Thiên Thú rất nhanh chóng ẩn vào trong khe nứt không gian không thấy đâu nữa.

Trong thời gian Thôn Thiên Thú biến mất, ba đầu cương thi lông vàng cũng tiêu tán theo, lúc này ở bên ngoài có một tiếng thét kinh hãi của Lý Na Na kêu lên.

- Lý Dật ca ca, huynh không có chuyện gì a?

- Nếu muội đến chậm thêm một chút nữa, Lý Dật ca ca thật sự là có xảy ra chuyện.

Nguy biến qua đi, sắc mặt Lý Dật cũng khôi phục bình thường, thậm chí trên gương mặt còn xuất hiện một tia cười nhàn nhạt.

- Lý Dật ca ca, huynh không có xảy ra chuyện gì thì thật sự là quá tốt rồi!

Lý Na Na nhìn thấy Lý Dật đứng ở nơi đó, cũng không có để ý ở đây còn có nhiều người, vội vàng nhào vào trong lòng ngực Lý Dật ôm chặt lấy hắn, nói.

Lúc trước ở bên trong vườn hoa cùng với Lý Dật thân mật một phen, đã làm cho Lý Na Na thoáng đạt hơn rất nhiều, tại trong mắt Lý Na Na lúc này nàng đã là người của Lý Dật rồi, huống chi tình cảnh lúc trước đã bị Lý Nhất Dương nhìn thấy.

- Na Na, Gia chủ Lý Hàn, Lý Dật hiền đệ, chúng ta cũng phải nhanh lên đi thôi, sau khi ta đem trận pháp ở nơi này dừng lại, Lý Tùng có thể rất nhanh sẽ phát hiện ra.

Lý Nhất Dương nhìn thấy Lý Dật và Lý Hàn vẫn còn an toàn, thở phào một cái, ngay lập tức nói.

- Lý Dật ca ca, trên người của huynh có rất nhiều vết thương a!

Nhìn trên người Lý Dật quần áo bị xé nát, ở bên trong lộ ra đầy vết máu, Lý Na Na có cảm giác đau lòng nói.

- Cũng không có gì đáng ngại, đều là một ít vết thương về da thịt mà thôi.

Lý Dật vừa cười vừa nói.

- Hay là nghe lời Lý thúc thúc nói, chúng ta sớm rời đi khỏi nơi này một chút a.

- Được!

Lý Na Na nhẹ nhàng gạt đầu, kéo cánh tay của Lý Dật hướng về phía bên ngoài đi ra.

- Nàng hãy đợi một chút!

Ánh mắt Lý Dật đột nhiên nhìn thấy những kiện vũ khí hộ giáp đang treo ở trên tường và xếp đầy ở trên nền nhà.

- Hắc hắc, đã làm cho ta ăn phải thiệt thòi lớn như vậy, làm sao thì cũng phải cho ta thu được một chút lợi tức chứ.

Lý Dật ngay lập tức triển khai Vân Bộ, thân hình của hắn rất nhanh xẹt qua, bay một vòng bốn phía chung quanh, tất cả những kiện vũ khí ở nơi này đều bị Lý Dật thu hết vào trong Dung giới.

Lý Hàn, Lý Nhất Dương, Lý Na Na nhanh chóng chạy trốn ở phía trước, còn Lý Dật thì là ở đằng sau sử dụng Vân Bộ, rất nhanh đem hết tất cả vũ khí đều thu vào trong Dung giới của mình.

Lý Tùng nếu như nhìn thấy tình huống xảy ra như vậy, phỏng chừng sẽ tức giận đến mức thổ huyết. Tất cả vũ khí ở nơi này, mặc dù không phải là trấn gia chí bảo của gia tộc Lý gia, nhưng mà Lý gia cũng phải trải qua vô số năm tháng, thiên tân vạn khổ thu thập về. Nếu nói về tầm quan trọng của những vũ khí và hộ

giáp này, thì người nào nhìn thấy Lý gia bố trí Cửu U Quỷ Trận phòng hộ ở bên ngoài, thì người đó cũng có thể thấy được là nó quan trọng đến như thế nào.

Ở trên vách tường có treo hơn mười kiện vũ khí hộ giáp, mỗi một kiện đều không phải là bảo vật ư? Tuy rằng không bằng Thần khí, nhưng mà nó cũng kém không quá xa.

- Mọi người hãy đi theo ta!

Khi tất cả mọi người đã lên đến mặt đất, Lý Nhất Dương vội vàng nói.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Nhất Dương, bốn người rất nhanh hướng về phía bên ngoài Lý phủ đi nhanh tới.

- Na Na, làm sao nàng biết được chúng ta gặp phải nguy hiểm?

Lý Dật cầm lấy bàn tay nhỏ bé trơn mềm của Lý Na Na, rất nhanh chạy trốn, vừa chạy vừa hỏi.

- Ta thấy Lý Tùng thúc thúc đi ra, nhưng mà Lý Dật ca ca cùng Lý thúc thúc lại không có đi ra cùng, trong lòng ta liền có dự cảm không tốt.

Lý Na Na giải thích xong rồi nói tiếp.

- Ta đem cảm giác như vậy đi nói cho phụ thân biết, phụ thân lập tức nhớ tới Cửu U Quỷ Trận ở bên trong đó, sau đó vì đề phòng có việc ngoài ý muốn, phụ thân liền mang theo ta đi đến kho binh khí.

Nghe thấy Lý Na Na nói, Lý Dật lập tức liền hiểu rõ, nghĩ đến địa vị của Lý Nhất Dương ở tại Lý gia Đế đô, thì ở kho vũ khí có bố trí Cửu U Quỷ Trận, Lý Nhất Dương hiển nhiên là biết rõ.

- Lý thúc thúc, lần này xin đa tạ người!

Lý Dật thấp giọng nói.

- Lý Dật hiền đệ, hiện tại không phải lúc nói ra những lời như thế này, chúng ta hãy tranh thủ thời gian ra khỏi Lý phủ thì hơn.

Lý Nhất Dương nói.

- Thật không thể nghĩ tới, Lý Tùng thoát nhìn thì thấy có dáng vẻ đạo mạo, kỳ thật cũng chỉ là một tên ngụy quân tử mà thôi.

Lý Hàn oán hận nói, Lý Tùng đặt bẫy hãm hại hần và Lý Dật, hiện tại Lý Hàn vô cùng căm giận tên ngụy quân tử Lý Tùng kia.

- Nếu như lần này tên Lý Tùng không lộ ra mặt nạ của hần, ta cũng không có ý định rời khỏi Lý gia, nhưng hiện nay đã xuất hiện tình huống như vậy, hừ, vừa vặn cũng là lý do để ta rời khỏi Lý gia.

Lý Nhất Dương nói ra.

Nghe thấy Lý Nhất Dương nói những lời như vậy, trong lòng Lý Dật cũng cảm thấy sững sờ, vị này là Trưởng lão của Lý gia Đế đô có địa vị cao trọng, đến lúc này gia môn xảy ra chuyện như vậy? Xem ra Lý gia Đế đô cũng thật là nội loạn không ít.

- Người nào!

Đột nhiên có một tiếng hét lớn truyền tới.

Thân hình bốn người di động rất là nhanh nhưng rốt cục cũng kinh động đến hộ vệ của Lý gia, lúc này có một đám hộ vệ mặc áo giáp lao ra ngăn cản bốn người.

- Lớn mật, ta là Lý Nhất Dương đây!

Nhìn thấy một đám người đứng ra ngăn cản đường đi của mình, Lý Nhất Dương cũng quát to lên một tiếng.

Lúc này, bốn người cũng dừng lại thân hình.

- Thì ra là Lý Trưởng lão!

Nhìn thấy Lý Nhất Dương, đầu lĩnh của đám quân nhân này lập tức cung tay thi lễ, rồi cung kính nói.

- Không sai, lão phu hiện tại có việc bận, nên rất vội vàng đi ra ngoài.

Lý Nhất Dương điều chỉnh lại sắc mặt, nói.

Lúc này, trời cũng đã tối, màn đêm buông xuống Lý Dật cùng với Lý Hàn ở bên trong Cửu U Quỷ Trận đối phó với đám cường thi cũng rất là lâu cho nên cũng có đáng về mệt mỏi, tên đầu lĩnh của đám quân nhân này cũng nhìn nhìn sắc trời, đột nhiên nói:

- Lý Trưởng lão, người xem sắc trời này cũng đã muộn rồi, nếu có chuyện gì thì phân phó cho chúng ta một tiếng là tốt rồi, chúng ta cam đoan với Lý Trưởng lão là chúng ta làm rất thỏa đáng.

Nghe xong lời nói của tên đầu lĩnh đám quân nhân này, sắc mặt của Lý Nhất Dương đột nhiên biến sắc. Vốn là tên quân nhân này thực ra là có hảo tâm, muốn đứng trước mặt Lý Nhất Dương xum xoe nịnh nọt, nhưng mà tên quân nhân này không biết, lời của hắn vừa nói như vậy, làm cho Lý Nhất Dương rất là lo lắng.

- Người tranh thủ thời gian mở cửa ra cho ta! Công việc của ta tự ta giải quyết, các người nghĩ là có thể làm thay ta được sao?

Lý Nhất Dương sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng nói.

Hiện tại bốn người rất mong muốn rời khỏi Lý gia, mặc dù biểu hiện của Lý gia là không có Đấu Hoàng cường giả, nhưng mà ở trong lòng của Lý Dật tuyệt đối không tin tưởng rằng là Lý gia Đế đô không có Đấu Hoàng cường giả tồn tại.

Lý gia là một thế gia có mấy ngàn năm truyền thừa, trong tay lại nắm giữ lấy một chi bộ đội tinh nhuệ, cho nên nếu cầm rất nhiều tiền đi mời chào cũng sẽ có Đấu Hoàng cường giả gia nhập.

- Dạ dạ, các người tranh thủ thời gian nhường đường cho Lý Trưởng lão!

Nhìn thấy Lý Nhất Dương có vẻ tức giận, tên đầu lĩnh đám quân nhân lập tức nói.

Nghe xong lời nói của tên đầu lĩnh đám quân nhân, đội ngũ này lập tức bắt đầu hướng về hai bên tản ra, lúc này trên đường xuất hiện một lối đi nhỏ.

- Các người lập tức bao vây bọn họ! Lý Nhất Dương đã thực sự làm phản rồi!

Lúc này con đường đang mở ra, bỗng có một tiếng rống to từ phía sau truyền tới, có mấy đạo nhân ảnh cũng rất nhanh hướng về phía bên này chạy đến.

Nghe thấy những tiếng rống to này, vốn đám binh sĩ đang phân tán ra, rất nhanh chóng tụ tập lại, bởi vì người vừa rồi nói Lý Nhất Dương đã làm phản, chính là thanh âm của Lý Tùng, Gia chủ Lý gia.

- Nếu sớm biết như vậy thì trực tiếp chém giết là được!

Nhìn thấy đám binh sĩ bắt đầu bao vây, Lý Nhất Dương tức giận nói, chợt song chưởng vung lên, xuất hiện hai đạo khí lưu hùng hồn hướng về phía đám binh lính quét tới.

Vốn ý định của Lý Nhất Dương là không muốn kinh động đến bất kỳ kẻ nào, nếu không vừa rồi mới xuất hiện đám binh lính này, ngay lập tức động thủ xử lý, thì bây giờ cũng không lâm vào thế bị bao vây như vậy.

Hai đạo khí lưu hùng hồn vọt tới, trực tiếp đánh bay khoảng mười tên binh lính, ở trong mắt Lý Dật, Lý Nhất Dương cũng chỉ là Đấu Vương cường giả mà thôi, nhưng không thể tưởng được Lý Nhất Dương vừa động thủ lại có chiêu số mạnh đến như vậy.

- Tất cả Ảnh Vệ Lý gia chú ý! Toàn lực bắt lấy tội phạm Lý Nhất Dương, Lý Nhất Dương đã phản bội gia môn, nếu chống cự thì cứ trực tiếp giết đi!

Lý Tùng lớn tiếng kêu lên.

Theo tiếng rống to của Lý Tùng, ở những góc khuất của Lý gia xuất hiện rất nhiều hắc y Ảnh Vệ, sau khi những tên Ảnh Vệ này xuất hiện rất nhanh hướng về phía bốn người Lý Dật lao tới.

Nhìn thấy những tên Ảnh Vệ này xuất hiện, đám binh lính bình thường rất nhanh lui về phía sau.

Lý Nhất Dương có tu vi như thế nào, những người này tự nhiên đều biết rõ, đám binh sĩ bình thường nếu muốn ngăn trở Lý Trường lão, thì quả thực là mang dê đến miệng hổ.

- Lý Tùng, ta không thể tưởng được người lại âm hiểm hèn hạ tiểu nhân như vậy!

Nhìn thấy Lý Tùng, Lý Hàn cắn chặt hàm răng, hung hăng nói.

- Lý Hàn, ha ha, ta không thể tưởng được người cùng với con trai của người lại thoát ra được, quả thật không đơn giản a, đúng thật sự là không đơn giản!

Nhìn Lý Hàn có bộ dáng tức giận, Lý Tùng chẳng những không có tức giận mà còn có bộ dạng thoải mái hưởng thụ.

- Lý Tùng, đã lâm vào tình cảnh này, từ nay về sau Lý Dật ta nhất định là tìm người tính toán.

Lý Dật cũng rất là lạnh lùng nói.

- Lý Dật, người muốn tìm ta lấy lại danh dự ư, nói cho người biết rằng, ngày hôm nay ta sẽ cho người cơ hội sao?

Lý Tùng thản nhiên nói tiếp.

- Các người cho rằng, có thể từ bên trong Cửu U Quỷ Trận thoát ra, là có thể đào tẩu khỏi Lý phủ sao?

- Ta ngày hôm nay muốn nhìn, cường giả nào của quý phủ có thể lưu lại được bốn thiếu gia.

Lý Dật thản nhiên nói.

- Lý Dật, người không được quá kiêu ngạo! Người phải biết rằng người bây giờ còn đang ở bên trong Lý gia! Người cho rằng, Lý gia của ta đã truyền thừa mấy ngàn năm, trong tay nắm giữ Vũ Dũng Quân là thứ mà Lý Minh Vạn Triều Thành nhỏ nhỏ của các người có thể so sánh được sao?

Lý Tùng đột nhiên lạnh lạnh nói.

- A, ha ha, Lý gia Đế đô thật sự là lợi hại a!

Lý Dật vừa cười vừa nói, Thiên Khôn Địa Càn Châu rất nhanh chuyển động, Lý Dật lập tức cảm giác được toàn thân mình lực lượng tràn đầy.

Xoạt một cái, một đôi cánh tinh xảo ở đằng sau lưng Lý Dật tung ra, Song dực Đẩu khí lóe lên, Lý Dật nhẹ nhàng bay lên không trung, đôi bàn tay của hắn lúc này cũng nhẹ nhàng vung lên, theo đôi bàn tay vung lên đó xuất hiện một đạo năng lượng Âm Dương Thần Lôi đen trắng giao nhau hướng về phía Lý Tùng đánh tới.

- Chỉ có chút tài mọn mà thôi!

Lý Tùng sắc mặt bình thường, vẫn không nhúc nhích đứng yên ở nơi đó, nhưng người đứng ở bên cạnh là Lý Nhiên thì kinh miệt kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy trên cổ tay của Lý Nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu đỏ tươi, tiện tay rung lên một cái thì xuất hiện một con Hỏa Điểu đỏ tươi từ bên trong thanh kiếm bay ra.

Hỏa Điểu sau khi bay ra hét lên một tiếng, mạnh mẽ hướng về phía Âm Dương Thần Lôi, ở trên không trung va chạm vào nhau, theo tiếng Hỏa Điểu rên rỉ một tiếng, Âm Dương Thần Lôi cùng Hỏa Điểu đồng thời biến mất tại trên không trung.

Tình huống xảy ra như vậy cũng làm cho Lý Dật cảm thấy giật mình.

Âm Dương Thần Lôi, là một trong các loại thiên địa chi gian tiên thiên lôi khí, uy lực của Âm Dương Thần Lôi như thế nào Lý Dật là người biết rõ ràng nhất, con Hỏa Điểu kia có thể đem công kích của Âm Dương Thần Lôi triệt tiêu, thì cũng có thể nghĩ ra bên trong con Hỏa Điểu kia ẩn chứa năng lượng đáng sợ đến cỡ nào.

- Lý Dật, người muốn rời khỏi nơi đây, trước hết phải qua cửa ải của ta đã, tuy rằng người là Đẩu Hoàng cường giả, nhưng mà ở trước mặt ta người cũng phải cẩn thận!

Lý Nhiên lạnh lùng nói.

497. Q.5 - Chương 97: Huyết Hồn Ma Kiếm

- Là Huyết Hồn Ma Kiếm!

Nhìn thấy thanh trường kiếm ở trên tay Lý Nhiên, Lý Nhất Dương có vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ kêu lên một tiếng. Hắn chỉ vào thanh trường kiếm phẫn nộ kêu lên:

- Không thể tưởng tượng được các người... Các người thật không ngờ lại tàn nhẫn đến như vậy! Các người thật sự đi luyện chế Huyết Hồn Ma Kiếm! Các người chẳng lẽ đã quên tổ huấn của Lý gia rồi sao?

Lý Nhiên cũng không có trả lời, Lý Tùng đứng bên cạnh liền lạnh lùng nói ra:

- Hừ, Lý Nhất Dương, người hiện tại đã phản bội Lý gia rồi, người còn có thể diện gì để nói chuyện về tổ huấn Lý gia. Người hãy thức thời bỏ tay chịu trói, có lẽ ta còn có thể niệm tình 'sự kiện kia' mà tha cho người một mạng, nhưng nếu như người cứ khăng khăng một mực không chịu, cũng đừng trách ta hôm nay lấy đi tánh mạng của người!

Lý Nhất Dương nghe vậy sắc mặt tái nhợt, tựa hồ là nghĩ tới trong miệng đối phương nói 'sự kiện kia', trong mắt của hắn hiện lên một tia bi thống, ngoài miệng Lý Nhất Dương quát:

- Lý Tùng! Nếu là ta sớm biết được hai người các người hiểm độc như vậy, năm đó ta làm sao có thể giúp người đoạt được vị trí Gia chủ! Người cũng biết luyện chế Huyết Hồn Ma Kiếm, là phải lấy đi biết bao nhiêu mạng người!

Lý Tùng ha ha cười nói:

- Lý Nhất Dương, người cũng đừng làm ra dáng vẻ đạo mạo, nếu nói về âm độc thì phụ tử hai người chúng ta còn phải tìm người học tập đấy! Người chẳng lẽ đã quên vị trí Gia chủ gia tộc này làm sao đến tay ta rồi à? Chẳng lẽ nhân mạng chết trên tay người còn ít sao? Hừ, Lý Nhất Dương! Người có tư cách gì giáo huấn ta đây?

Nghe thấy Lý Tùng cùng với Lý Nhất Dương đối thoại, Lý Nhiên đứng bên cạnh cũng không kiên nhẫn kêu lên:

- Phụ thân, cũng không nên nhiều lời với hắn, ngày hôm nay hài nhi đem toàn bộ bọn họ bắt lấy!

Cũng không đợi Lý Tùng nói cái gì, Huyết Hồn Ma Kiếm trong tay Lý Nhiên liên tục vung ra vài cái, chợt thanh Ma Kiếm trong tay Lý Nhiên xuất hiện một vòng hào quang đỏ rực chói mắt bay ra, trực tiếp bay về phía trước mặt Lý Nhất Dương!

Vòng hào quang kia cũng không lớn, nhưng mà rất là sáng ngời, lúc này bầu trời đã vào đêm, tia sáng này sáng rực lại càng trông chói mắt! Quang mang huyết hồng sắc thậm chí đem toàn bộ Lý phủ đều biến thành một màu đỏ rực!

Cảm nhận được hồng quang màu đỏ kia ẩn chứa năng lượng vô cùng cường đại mà ở trên bề mặt của nó còn ẩn chứa âm hàn chi khí, Lý Nhất Dương cũng không dám khinh thường, hai tay nhanh chóng kết ấn ra một cỗ năng lượng có khí thể ngập trời nhanh chóng tạo thành một cái lá chắn năng lượng màu lam. Hai con mắt của Lý Nhất Dương gắt gao nhìn thẳng vào đạo hồng quang đang rực rỡ ở trên không trung kia, có thể tùy thời đưa ra một kích trí mạng.

Lúc này nhìn thấy Lý Nhất Dương sắp sửa xuất tả lá chắn năng lượng màu lam, hồng quang màu đỏ đột nhiên lóe lên, lập tức liền biến mất.

- Không ổn!

Lý Nhất Dương quát to một tiếng, như là nhớ ra một cái gì đó, hắn ta vội hét lên:

- Na Na hãy chú ý!

Lập tức tấm lá chắn ẩn chứa năng lượng đầu khí trên tay hắn đột nhiên vung lên, sau đó xuất hiện ở trước người Lý Na Na.

Quả nhiên, sau khi tấm lá chắn năng lượng màu lam xuất hiện ở trước người Lý Na Na, quang mang màu đỏ cũng đột nhiên xuất hiện ở đó, nhưng nó cũng vừa vụn bị tấm lá chắn kia ngăn cản lại.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy tiếng ‘oanh’ một cái vang lên thật lớn, hồng quang màu đỏ đánh lên tấm lá chắn năng lượng màu lam, hai nguồn năng lượng xung đột vào nhau bắn ra hào quang bốn phía!

Tấm lá chắn năng lượng màu lam dường như là có tính mạng, nó chủ động hướng về phía trước mở rộng ra, từ từ đem hồng quang màu đỏ bao bọc lại.

Năng lượng lá chắn hóa thành hình cầu, gắt gao vây khối hồng quang màu đỏ, mà hồng quang màu đỏ kia như là một con Hỏa Điểu đột nhiên bị nhốt vào trong một cái lồng chim nhỏ, ở bên trong chiếc lồng chim màu lam, con Hỏa Điểu này đang muốn làm loạn lên!

Rất nhanh, có một tiếng vang thật lớn truyền ra, bên trong viên cầu năng lượng màu lam rốt cục cũng không thể vây khốn được hồng quang màu đỏ, hồng quang màu đỏ ở bên trong viên cầu năng lượng màu lam nổ tung bay ra.

Lý Nhiên có thực lực là Đấu Vương đỉnh phong, mà Lý Nhất Dương bất quá cũng chỉ là Thất Tinh Đấu Vương mà thôi, hơn nữa Lý Nhiên lại còn có Huyết Hồn Ma Kiếm tương trợ, hai người giao thủ như vậy nếu so về cảnh giới và vũ khí thì sự chênh lệch cũng rất nhanh lập tức biểu hiện ra.

Hồng quang màu đỏ phá vỡ hoàn toàn viên cầu màu lam, ở bốn chung quanh cuộn cuộn khí lãng tiến tới gần thân người Lý Na Na, sau đó chấn mạnh vào thân thể của nàng, hất ngược về phía sau, cả thân thể của nàng trực tiếp ngã xuống mặt đất.

- Na Na!

Lý Dật thấy thế liền chạy nhanh tới đỡ lấy Lý Na Na, đem nàng ôm vào trong lồng ngực của mình, ngoài miệng hắn có chút lo lắng hỏi:

- Mọi người không sao chứ?

Vừa nói xong, đưa bàn tay về phía sau lưng của Lý Na Na, Lý Dật khẽ đưa một cổ năng lượng của Thiên Khôn Địa Càn Châu truyền vào trong thân thể Lý Na Na.

Cũng giống như mọi người, Lý Na Na cũng thật không ngờ hồng quang màu đỏ kia công kích lại là chính mình, mặc dù Lý Nhất Dương kịp thời ra tay ngăn cản được hồng quang màu đỏ kia, nhưng nàng vẫn cảm nhận được hai cổ năng lượng mãnh liệt này sinh ra chấn động mãnh liệt như thế nào, nàng bây giờ chỉ cảm thấy lồng ngực rất là đau, cảm giác hô hấp rất là khó chịu.

Sau khi năng lượng Thiên Khôn Địa Càn Châu tiến vào trong thân thể Lý Na Na, rất nhanh ở trong thân thể Lý Na Na chân khí vận chuyển, đem khí huyết ngăn chặn lại.

Cảm giác lúc này của nàng tốt hơn nhiều, Lý Na Na nhìn thấy Lý Dật khẩn trương lo lắng ình như thế, hiện tại nàng đang nằm dựa vào lồng ngực của hắn, trong nội tâm lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào, trong lòng nàng thậm chí còn thầm ước giá như vết thương nhỏ như vậy lại bị thêm mấy lần nữa thì càng tốt. Cũng may đầu óc của nàng giờ phút này còn bảo trì được thanh tĩnh, nàng cũng biết được hiện tại không phải là lúc nói về chuyện này, vì vậy nàng cũng chấn chấn tinh thần, lắc đầu đáp:

- Lý Dật ca ca, huynh cũng không cần lo lắng, Na Na không có việc gì.

Lý Dật thầm đánh giá, thấy nàng quả thật không có việc gì, lúc này hắn mới yên lòng, khẽ dìu Lý Na Na đứng sang một bên, sau đó sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, đem ánh mắt tức giận nhìn về phía về mặt âm hiểm đang tươi cười của Lý Nhiên, khóe miệng của hắn đột nhiên co rúm lại, ngay sau đó chỉ thấy thân thể của hắn nhoáng lên một cái, dưới chân liền sử dụng Vân Bộ hướng về phía Lý Nhiên nhanh chóng phóng tới.

- Lý Nhiên, ngươi dám thương tổn đến nữ nhân của ta!

Lý Dật hét to một tiếng, phóng cánh tay ra, cánh tay nhanh chóng biến thành màu xanh, hấn liền vùng một chưởng hướng về phía trước ngực Lý Nhiên hung hăng vỗ xuống.

Lý Nhiên hiển nhiên không ngờ rằng đối phương chủ động tấn công mình nhanh như vậy, đang muốn phát động lại công kích thì hấn thấy Lý Dật đã đến trước người, hấn không kịp vận khởi đẩu khí, một bàn tay lạnh lẽo màu xanh đã phách một chưởng về phía trước ngực của hấn.

- Đi chết đi!

Lý Dật ngoài miệng quát to một tiếng, năng lượng trên tay đã bị hấn thúc dục đến cực hạn, hấn tin tưởng vào một chưởng này đánh trúng thì cho dù Lý Nhiên có thực lực Đẩu Vương đỉnh phong khẳng định là vẫn ngăn cản không nổi.

Nhưng điều làm cho Lý Dật thật không ngờ chính là, đối mặt với công kích của hấn, Lý Nhiên nhưng chỉ hừ lạnh một tiếng, ngoài miệng thì cười u ám nói:

- Nếu ngươi muốn chết, vậy thì cũng đừng có trách ta!

Lý Nhiên tùy ý đưa cổ tay lên, thanh Ma Kiếm vùng lên, trực tiếp chắn ngang trước ngực.

Chỉ nghe thấy ‘oanh’ một tiếng, liền xuất hiện quang mang chói mắt, bàn tay Lý Dật vỗ vào Ma Kiếm, nhưng mà kết quả lại là thân hình Lý Dật đột nhiên chấn động, dưới chân cấp tốc thối lui vài bước, cánh tay có chút mất tự nhiên, thân người vịn vẹo vài cái sau đó mới đứng vững được.

Còn về phía Lý Nhiên thì ngược lại, thanh trường kiếm trên tay hấn lại không mấy may lay động.

Lý Dật có chút sững sờ nhìn qua bàn tay của mình, trong lòng hấn cảm thấy kinh hãi, một kích này tuy rằng nhìn thì có vẻ không thấy gì cường hấn, nhưng mà trong lòng Lý Dật biết rõ một chưởng kia có ẩn chứa thực lực như thế nào. Hấn lợi dụng Thiên Khôn Địa Càn Châu thúc dục năng lượng, khi đánh ra một chưởng kia, hấn tin tưởng chỉ cần thực lực dưới cảnh giới Đẩu Hoàng có thể ngăn cản được vốn là rất ít. Hơn nữa một chưởng của mình vốn là đánh lên, thì còn nắm chắc hơn, nhưng hấn càng không thể nghĩ tới chuôi này Huyết Hồn Ma Kiếm này ở trên tay đối phương lại có thực lực vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hấn.

Lúc này bàn tay hấn vừa vịn va chạm vào chuôi Huyết Hồn Ma Kiếm này, có một đạo năng lượng âm hàn đến cực điểm lập tức xâm nhập vào đầu ngón tay của Lý Dật, sau đó theo đầu ngón tay Lý Dật chui vào trong bàn tay, rồi theo cánh tay cấp tốc lan tới bờ vai của hấn.

Mà đạo âm hàn chi khí này đang nhằm vào nửa người Lý Dật điên cuồng chạy xuống, khí tức của nó lạnh lẽo vô cùng, cỗ năng lượng này ở trên cánh tay Lý Dật mỗi lúc di chuyển đến một điểm, hấn cảm thấy như là bị đông cứng lại rất nhanh, khiến cho toàn bộ cánh tay của Lý Dật đều có chút không thể động đậy được!

- Tiểu tử! Mau đem hàn khí này bức ra bên ngoài cơ thể, nếu không cánh tay này của ngươi chỉ sợ là bị phế!

Lúc này, thanh âm của Hồng Thiên Thánh Giả đột nhiên lo lắng vang lên.

Sau khi Lý Dật được nhắc nhở, tâm ý vừa chuyển ngay lập tức đem năng lượng của Thiên Khôn Địa Càn Châu điên cuồng điều động đến cánh tay phải của mình, rất nhanh Lý Dật liền phát hiện năng lượng của Thiên Khôn Địa Càn Châu đối với cỗ hàn khí này đều không có chút tác dụng gì.

- Tiểu tử, Thiên Khôn Địa Càn Châu chỉ có tác dụng chữa thương và tránh độc, loại hàn khí này cũng không phải là chất độc, và ngươi cũng không phải bị thương, đây là một cỗ khí tức cực kỳ âm hàn! Ngươi hãy thử dùng Nam Minh Lưu Hỏa một lần xem sao!

Nhìn thấy Thiên Khôn Địa Càn Châu không có hiệu quả, Hồng Thiên Thánh Giả lớn tiếng nhắc nhở Lý Dật.

- Được!

Lý Dật hét lớn một tiếng, Nam Minh Lưu Hỏa tại trong thân thể rất nhanh vận hành lên.

Nam Minh Lưu Hỏa là một trong bảy đại thiên địa chi hỏa, là một ngọn lửa chí dương sau khi gặp phải đạo âm hàn chi khí này, một âm một dương vừa mới tiếp xúc, thì trên cánh tay Lý Dật lập tức truyền đến một

Na, Hồn n cảm giác đau đớn, chuỗi Huyết Hồn Ma Kiếm này có bằng hàn chi khí quả nhiên là bất thường, Nam Minh Lưu Hỏa phải đốt cháy một lúc lâu mới chậm rãi biến mất.

Lý Dật hôm nay đã dùng thực lực cấp bậc Đấu Hoàng, Nam Minh Lưu Hỏa tiến vào trong cánh tay của Lý Dật tuy rằng thông thả, nhưng cũng làm cho Lý Dật có cảm giác âm hàn chi khí cũng đang dần dần bị thiêu đốt mà biến mất.

Cổ âm hàn chi khí bị đốt cháy, ở bên trong mơ hồ truyền đến vô số thanh âm khóc thương, kêu gào cũng làm cho da đầu Lý Dật có cảm giác run lên.

Không bao lâu sau, có một tia đen nhánh gì đó theo đầu ngón tay Lý Dật nhỏ giọt chảy xuống mặt đất, ở trên mặt đất lập tức bay lên một đoàn sương mù, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, lúc này đã bị giọt nước đen nhánh kia ăn mòn thành một lỗ thủng nhỏ.

Trong quá trình ép ra hàn khí, trên người Lý Dật toát ra đầy mồ hôi, hẳn thật sự không nghĩ tới Huyết Hồn Ma Kiếm không ngờ lại lợi hại đến như vậy. Nhưng cũng rất là may mắn trong thời gian Lý Dật tiếp xúc cùng với Ma Kiếm, hẳn có cảm giác có cái gì đó không đúng, đã rất nhanh thu bàn tay lại. Nếu Lý Dật chủ quan, không vội vàng thu bàn tay lại, để cho Ma Kiếm gây ra thương tích, với hàn khí như vậy thì nhất định sẽ ào ạt tràn vào trong thân thể Lý Dật, thì lúc đó Lý Dật cũng có thể không chống nổi.

- Xem ra Lý gia Đế đô có thể nhiều năm đứng vững không ngã quả thật cũng không phải là hư danh, chỉ bằng chuỗi kiếm này, chỉ sợ là ở tại Đế quốc Thiên Phong cũng có thể hoành hành một phương.

Lý Dật đi đến bên cạnh Lý Nhất Dương cùng mọi người, trong lòng vẫn còn sợ hãi vội vàng hỏi Lý Nhất Dương:

- Lý thúc thúc, chuỗi Huyết Hồn Ma Kiếm này rốt cuộc là bảo vật như thế nào? Nó làm sao lại lợi hại như thế?

Lý Nhất Dương đầu tiên là cau mày nhìn thoáng qua cánh tay của Lý Dật, sau đó thấy hẳn không có việc gì thì mới thả lỏng xuống. Nhưng khi nghe đến Lý Dật hỏi, sắc mặt hẳn lại trầm xuống, ngoài miệng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, có chút hàm hồ nói:

- Chuỗi Huyết Hồn Ma Kiếm này vốn là dùng Địa minh Hàn thiết chế tạo ra, vốn là một thanh Thần binh, bất quá hiện tại nó đã bị hai người kia dùng Oán linh luyện chế thành một thanh cực tà chi vật. Oán linh là do những người chết oan, khi chết không có cam lòng mới tạo thành linh hồn rất là tà dị âm hàn, nếu là cường giả tầm thường chỉ cần bị Oán linh xâm nhập vào trong cơ thể, không chết cũng sẽ biến thành điên khùng! Lý Dật hiện diệt nhất định không thể chủ quan.

Dừng lại một chút, hẳn nhìn thoáng qua Lý Na Na, rồi cắn răng tiếp tục nói:

- Lý Dật hiện diệt mau mau dẫn Na Na đi trước, nơi này để ta ngăn cản một lát!

Nhìn thấy vẻ mặt của Lý Nhất Dương, Lý Dật đã biết Lý Nhất Dương không có cách nào đối phó với chuỗi Ma Kiếm này. Ông ta có ý định dùng tánh mạng của mình ngăn chặn để ọi người có thời gian chạy trốn. Tuy rằng lúc này Lý Dật cũng rất muốn chạy trốn ra khỏi nơi này, nhưng để hẳn vứt bỏ Lý Nhất Dương để bản thân mình đào thoát, không cần nói từ nay về sau Lý Na Na cũng không tha thứ cho hẳn, mà chính là hẳn cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.

498. Q.5 - Chương 98: Oán Linh

Lắc đầu, Lý Dật quả quyết cự tuyệt lời đề nghị của Lý Nhất Dương, để Lý Nhất Dương ngăn chặn đoạn hậu, còn mình thì mang theo Na Na rời khỏi nơi này, đây không phải là tác phong thường ngày của Lý Dật.

Nghe được lời của hắn nói, Lý Dật cũng không nhịn được khẽ nhú mồm, tuy rằng lời nói của đối phương làm cho hắn có chút tức giận, nhưng hắn không thừa nhận cũng không được, cứ theo đà này mà nói, không có gì thay đổi kết quả cũng có thể đúng như vậy mà thôi!

- Người này... Làm sao mà lợi hại như vậy, chẳng lẽ đấu khí của hắn dùng không hết sao?

Lý Dật một bên liếc mắt tránh, một bên thấp giọng chửi bới, hắn thật sự không nghĩ ra được người trước mắt này rốt cuộc là dùng thủ đoạn gì, chẳng những mỗi một lần công kích đều có uy lực cực lớn, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn, thực lực cũng rất là hùng hậu. Bởi vì theo lý thuyết, nếu mà liên tiếp công kích thì tiêu hao đấu khí rất là nghiêm trọng, Đấu Hoàng cường giả bình thường căn bản không có khả năng như vậy. Nhưng mà tên tiểu tử Phong Lưu Ngọc này đã nhiều lần công kích như vậy, chẳng những nhìn không thấy bộ dáng mệt mỏi, ngược lại còn có chút thành thạo, tựa hồ đối với hắn mà nói, chỉ là đang khởi động một chút mà thôi! Mẹ kiếp! Người này rốt cuộc là quái vật gì vậy!

Rốt cục, sau khi giằng co một chút, Phong Lưu Ngọc cuối cùng cũng ngừng công kích, nhìn thấy Lý Dật đứng ở phía đối diện không ngừng thừa dịp cơ hội này để thở, trên mặt hắn lại lần nữa lộ ra nụ cười mê người, hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc, ngoài miệng lại dùng một loại thanh âm quỷ mị kinh người:

- Tiểu tử! Người chẳng lẽ chỉ biết chạy trốn thôi sao?

Thấy phong thái của hắn rất giống nữ nhân thông thường, Lý Dật nhịn không được thân thể khẽ run lên, cố gắng nín nhịn cảm giác nôn mửa, Lý Dật ngoài miệng chửi nhỏ một tiếng.

- Người là đồ lại cái!

Nhìn thấy Phong Lưu Ngọc ngừng lại, Lý Dật cũng đứng vững vàng, hắn cũng đang hào hứng nhìn đối phương, hắn khẽ liếc mắt một cái, trong giọng tràn đầy châm chọc nói:

- Người cũng không chỉ biết một chiêu này a? Nếu thật là như vậy, người cũng không làm gì được ta đâu.

Lý Dật nói không sai, tuy rằng tốc độ công kích của Phong Lưu Ngọc có uy lực đều không bình thường, nhưng Lý Dật nếu một lòng muốn chạy trốn, cũng không phải là không có biện pháp. Phong Lưu Ngọc tựa hồ cũng rất rõ ràng điểm ấy, hắn đầu tiên là nhẹ nhàng gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý. Bất quá lập tức hắn lại mỉm cười, nói:

- Người nói không sai, thật sự ta cũng chỉ biết một chiêu này...

Dừng lại một chút, trên mặt hắn càng vui vẻ hơn, nói:

- Bất quá, đối phó người, một chiêu này cũng đã đủ rồi. Bởi vì... đối phó người cũng không chỉ một mình ta ... hắc hắc.

Nhìn những tên Ảnh Vệ ở chung quanh không ngừng tiếp cận chính mình, Lý Dật nhìn đám Lý gia Ảnh Vệ này khẽ mỉm cười khinh thường.

- Bằng vào bọn họ sao? Nhiều lắm thì cũng chỉ là góp cho đủ số mà thôi!

Sau khi nói ra những lời này, trên tay Lý Dật đột nhiên phát ra một cỗ đấu khí hỏa hồng sắc, hắn cũng không thèm nhìn, trực tiếp hướng về sau lưng hất lên, đấu khí hỏa hồng sắc vừa mới rời khỏi tay liền hóa thành một đoàn hỏa diễm, vừa vặn bắn về phía những tên Ảnh Vệ. Hỏa diễm bắn tới trên người những tên Ảnh Vệ này, chỉ nghe thấy đám Ảnh Vệ hét lên những tiếng thê thảm, hỏa diễm mạnh mẽ bạo liệt bắn ra, hóa thành một cái hỏa cầu cực lớn, bao vây toàn bộ đám Ảnh Vệ. Rất nhanh sau đó có một hồi tiếng kêu gào thê thảm, cả người đám Ảnh Vệ liền trong nháy mắt đều bị ngọn lửa kia đốt cháy thành tro tàn.

Phong Lưu Ngọc thấy hắn có những động tác như vậy, trên mặt vẫn mỉm cười như trước, không có chút nào biến hóa, phảng phất sinh tử của đám Ảnh Vệ kia đối với hắn mà nói hoàn toàn là những con kiến hôi mà thôi, không có cảm giác gì.

Đương nhiên, đừng nói là hắn, cho dù là Lý Dật mình cũng sẽ không đi để ý đến sinh tử của đám tiểu nhân vật như vậy. Nhưng Lý Dật lại không như vậy, khi nhìn thấy những tên Ảnh Vệ chết như thế, hắn khẽ cau mày lại, lập tức sắc mặt đột nhiên biến đổi, ngoài miệng phát ra một tiếng quát lớn:

- Dật nhi hãy chú ý!

Nghe thấy thanh âm của Lý Hàn, Lý Dật vô thức đem thân hình uốn éo, dưới chân cấp tốc một bước trượt dài, vừa mới làm xong động tác đó, trước mắt Lý Dật lập tức hoa lên, có một bàn tay trắng gầy đánh trượt qua bên hông! Không đợi phản ứng của Lý Dật, cái bàn tay kia lập tức chuyển động, hóa chưởng thành trảo, trực tiếp hướng về bên hông của Lý Dật chộp tới. Lúc này Lý Dật cảm thấy vô cùng hoảng hốt, nhưng hấn lại không dám chần chờ, vội vàng sử dụng Hồi Phong Chưởng nghênh đón, hấn có ý định đem cổ lực đạo của đối phương phóng chệch ra chỗ khác.

Oanh!

Hai chưởng chạm vào nhau, Lý Dật chỉ cảm thấy trảo của đối phương cứng rắn như sắt thép, chẳng những không thể phá vỡ được, mà lực đạo này lại lớn vô cùng, một chưởng của hấn cũng không thể đem lực đạo của bàn tay kia kéo chệch đi!

Ngang ngược phá vỡ Hồi Phong Chưởng của Lý Dật, bàn tay kia trực tiếp đâm vào bên hông Lý Dật, chỉ nghe thấy trong miệng Lý Dật truyền đến một tiếng kêu đau đớn, thân thể của hấn liền bay thẳng ra ngoài!

Ba một tiếng, thân thể Lý Dật té mạnh xuống đất, bên hông chảy ra đầy máu tươi. Trên mặt hấn lúc này biểu lộ thống khổ dữ tợn, cả người thoát nhìn có vẻ chật vật không chịu nổi.

- Dật nhi!

Nhìn thấy Lý Dật bị thương ngã xuống đất, Lý Hàn đứng một bên vội vàng chạy tới. Ngoài miệng bồi hồi hỏi:

- Người thế nào, không có sao chứ, Dật nhi, người...

Mới nói được một nửa câu, Lý Hàn lập tức ngậm miệng lại, bởi vì hấn có ý định nâng Lý Dật dậy, hấn lập tức phát hiện thân thể của Lý Dật không ngừng run rẩy!

Chẳng lẽ là bởi vì chiêu đó làm cho thương thế của Lý Dật quá nặng sao? Nhìn thoáng qua miệng vết thương ở bên hông Lý Dật, hấn vội vàng vận đẩu khí dò xét, ý định cầm máu cho Lý Dật.

Lý Dật thấy động tác của phụ thân như vậy, nhưng hấn lại lắc đầu, mặt không biểu tình nói:

- Không cần, phụ thân cũng không cần phải lo lắng, con không có việc gì đâu.

Lý Dật ngữ khí lạnh như băng, Lý Hàn nghe vậy vô ý thức thu hồi động tác, nhưng ngoài miệng lại như trước nhịn không được hỏi:

- Dật nhi, người...

- Con không sao!

Lý Dật lắc đầu, năng lượng Thiên Khôn Địa Càn Châu ở trong cơ thể của hấn phi tốc vận chuyển, một đạo hào quang nhũ bạch sắc hiện ra ở bên hông của hấn, một cảm giác mát mẻ không ngừng xoa dịu vết thương ở bên hông Lý Dật, đem cảm giác đau đớn kia đẩy lui. Rất nhanh, miệng vết thương liền lập tức ngừng chảy máu, bằng mắt thường cũng thấy được tốc độ nhanh chóng khép lại, chỉ một lát công phu sau, liền tạo thành một vết trầy mỏng.

Lý Hàn thấy thương thế của hấn khôi phục, lúc này mới yên lòng lại, nhưng thấy vẻ mặt của Lý Dật, hấn ngược lại có chút lo lắng. Hấn làm sao không biết, giờ phút này trong lòng Lý Dật ngập trời biển lửa, một cỗ lửa giận không ngừng sôi sục lên!

- Sĩ nhục! Vô cùng nhục nhã!

Giờ phút này, trong đầu Lý Dật chỉ có hai chữ cái to!

Hấn nghĩ vô luận là ở kiếp trước hay ở kiếp này, hấn chưa một lần chịu qua loại vũ nhục như thế này! Nhưng hết lần này tới lần khác ở tại Lý gia, không nói đến lúc trước hấn đã phải ăn những thiệt thòi kia, nhưng chỉ nói một chưởng này, với hấn mà nói mặt mũi cũng đã mất hết!

Sau một khắc, ánh mắt của hấn gắt gao nhìn thẳng về phía thân ảnh đứng đó không xa. Giờ phút này người nọ toàn thân bao phủ hắc bào, Lý Dật nhìn không rõ tướng mạo của hấn, nhưng chỉ cần nhìn thân

hình cùng với bàn tay gầy trắng nõn, Lý Dật có thể khẳng định, đối phương tất nhiên là một nữ tử! Hắn còn cảm thấy, nữ nhân này tựa hồ có chút quen thuộc, chính mình trước kia cùng với nàng có quan hệ!

Nghĩ đến chính mình bị một nữ nhân đánh ngã xuống đất, lửa giận trong lòng Lý Dật càng tăng lên, nhìn thân hình của đối phương, trên miệng hắn dùng băng hàn ngữ khí từng chữ từng câu nói:

- Ta mặc kệ ngươi là ai! Hôm nay! Ngươi nhất định phải chết!

- Hừ, ngươi muốn giết ta ư? Phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã!

Nghe được lời nói lạnh như băng của Lý Dật, trên người hắc bào kia truyền đến một thanh âm nữ nhân. Những cũng không biết là từ nguyên nhân gì, nàng cũng không có dùng thanh âm bình thường, mà nàng tận lực giảm thanh âm thấp xuống, nghe qua có một chút khàn khàn.

501. Q.6 - Chương 1: Lấy Một Định Hai

Một bên Phong Lưu Ngọc cũng đồng dạng cười nói:

- Tiểu tử, đã chết đến nơi rồi mà vẫn còn mạnh miệng như thế, xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a.

Nghe được lời nói của đối phương, Lý Dật cũng không muốn cùng với bọn chúng nhiều lời, hai tay Lý Dật đột nhiên run lên, ngoài miệng thì khê quát lên một tiếng:

- Nam Minh Lưu Hỏa!

Hai cổ đấu khí cường hãn lập tức xuất hiện, theo đấu khí phóng lên trời, ở giữa không trung xuất hiện hai con Hỏa Long to lớn gào thét bay ra.

Hai con Hỏa Long này ở giữa không trung không ngừng uốn lượn một vòng, chung quanh thân thể của nó đều sáng trưng giống như là ban ngày, chỉ thấy hai thân hình thật dài kia đồng thời chấn động, hai con Hỏa Long lập tức nhắm vào Phong Lưu Ngọc cùng hắc bào nữ tử từ gương nanh múa vuốt nhào tới!

Lý Dật đã thật sự nổi giận, hắn cũng không có để ý đến thân thể của hắn có thể rất nhanh bị tiêu hao đấu khí, mà lúc này hắn đem tất cả đấu khí đều hóa thành đấu khí Hỏa hệ, sau đó hắn lại thúc dục Nam Minh Lưu Hỏa, sử dụng Nam Minh Lưu Hỏa hóa thành hai con Hỏa Long, điên cuồng gào thét hướng về phía Phong Lưu Ngọc và nữ tử thần bí kia.

Nhìn thấy hai con Hỏa Long đồng thời hướng về phía chính mình, vẻ mặt đang vui vẻ của Phong Lưu Ngọc lúc này mới thu hồi lại. Rất rõ ràng, mặc dù là hắn khi phải đối mặt với công kích như vậy, cũng không dám khinh thường.

Tuy rằng chỉ là hỏa diễm, nhưng mà Phong Lưu Ngọc rất là miễn cảm đối với hỏa diễm, hắn biết đạo hỏa diễm này cũng không phải là hỏa diễm bình thường, hai ngọn lửa này, có cảm giác là có thể thiêu hủy được vạn vật! Bất quá, khiến người ngoài chú ý chính là, bên cạnh hắn có một hắc bào nữ tử khi nhìn thấy Lý Dật sử dụng chiêu này, nàng cũng không có biểu hiện gì. Chỉ thấy nàng phảng phất như hai tay nàng tùy ý vung lên, đồng thời ngay lập tức cũng có hai con Cự long bay thẳng lên trời, chỉ thấy nàng triệu hồi ra Cự long nhưng lại cùng với Hỏa Long của Lý Dật có điểm bất đồng, mà sự khác biệt đó chính là hai con Cự long này của nàng lại có màu lam nhạt, là Băng Long!

Bốn con Cự long ở trên không trung không ngừng chém giết lẫn nhau, sau một hồi cắn xé, ở trên không trung có từng đoàn hỏa diễm, hoặc là từng khối băng cứng không ngừng từ trên thân thể bốn con Cự long rơi xuống.

Những con Cự long này giằng co với nhau một lúc lâu, nhưng ở dưới mặt đất những người có tu vi thấp kém đã sớm rời đi, dù chỉ có một ít Nam Minh Lưu Hỏa rơi xuống, cũng có thể mang đến cho những đầu Đầu

Sư cường giả gặp phải những phiền toái không nhỏ. Ngoài ra Băng Long cũng đồng dạng như vậy, những mảnh băng cứng rắn kia uy lực cũng không kém hơn Nam Minh Lưu Hỏa.

Trên bầu trời, tiếng rống ngâm liên tục vang lên. Rất nhanh, bốn con Cự long giằng co với nhau ở cùng một chỗ, dùng sức quần chặt với nhau, trực tiếp muốn ép chết đối phương!

Hỏa cùng băng giằng co với nhau như vậy, từng tiếng nổ mạnh kịch liệt không ngừng vang xa, tựa như nước lạnh rót vào nồi chảo quay cuồng, bốn con Cự long quần lấy nhau như muốn lật cả trời lên.

Bốn con Cự long ở giữa không trung không ngừng giằng co với nhau, tạo thành một nguồn năng lượng rất lớn liên tục chấn động, làm cho cả không gian đều sinh ra vụn vẹo. Lúc này ở dưới mặt đất Lý gia, những người có tu vi thấp kém bị năng lượng mãnh liệt ba động không ngừng chấn động lên thân thể. Mà ngay cả ở cách đó không xa là hai cha con Lý Tùng cũng không nhịn được, phải lui về phía sau vài bước.

Đến lúc này, gương mặt lạnh lẽo của Lý Dật cũng lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

- Thật đúng là người! Xem ra lúc trước ta không có thể giết người, quả nhiên là một sai lầm!

- Giết ta ư, Lý Dật, người có bốn sự này sao?

Nữ nhân kia cũng khinh thường nói

Lý Dật nhìn nữ nhân trước mặt kia, không phải Tông Băng thì còn là ai nữa?

- Tông Băng, lúc trước ta cho đệ đệ của người thuốc giải, người đáp ứng không đối địch với ta nữa, hôm nay vì sao người lại muốn đối nghịch với ta?

Lý Dật lạnh lùng hỏi.

- Lý Dật, đối với những chuyện tình bên trong Tứ Đại Gia Tộc chúng ta, không phải người có thể biết rõ. Lý gia một khi gặp phải sự tình gì, dù cho phải đối mặt với người, ta cũng không thể có lựa chọn nào khác.

Tông Băng lạnh lùng nói.

- Lý Dật, thúc thủ chịu trời đi! Ta cam đoan người sẽ không phải chết!

- Ha ha, thật sự là chuyện chê cười, Lý Dật ta khi nào lại để một nữ nhân bảo vệ đây?

Lý Dật cười lên ha hả.

- Tông Băng, vậy là người cũng đã tấn thăng đến cảnh giới Đấu Hoàng, vậy hãy để cho ta xem, với cảnh giới Đấu Hoàng, có thể có tư cách là địch thủ của ta hay không!

Trong lúc nói chuyện, Lý Dật quát to một tiếng, mạnh mẽ hướng về phía Tông Băng vọt tới.

Hai tay hắn cùng giơ lên, một đạo Âm Dương Thần Lôi, một đạo cuồng dã Nam Minh Lưu Hỏa đồng thời công kích hướng về phía Tông Băng.

- Lý Dật, chỉ bằng điểm này mà cũng muốn đánh bại ta ư, sự tình này thật sự là không có khả năng.

Tông Băng lạnh lùng nói.

Mạnh mẽ hít một hơi, ngực của Tông Băng đột nhiên phồng lên.

Nhìn ngực của Tông Băng đột nhiên nhô cao như vậy, bên tai Lý Dật truyền đến từng tiếng nuốt nước bọt. Trong lòng hắn thầm cười, những người này, không ngờ là ở trong tràng cảnh chém giết như vậy, vẫn có thể có phản ứng như vậy, hay là Tông Băng ở trước mắt này thật sự là có mị lực quá lớn, làm cho những người đang ở hiện trường cũng bị dục vọng câu dẫn ra.

Hung hăng hít vào một hơi, Tông Băng đột nhiên thở ra, một cỗ khí lưu màu lam nhạt phun tới, những khí lưu này khi xuất hiện vang lên một mảnh thanh âm răng rắc. Nhìn cỗ khí lưu này, Lý Dật thậm chí có một loại cảm giác toàn thân phát lạnh!

Tông Băng thở ra một hơi, vậy mà có cảm giác rét lạnh đến tình trạng như vậy!

Cổ khí lưu kia gặp được Âm Dương Thần Lôi và Nam Minh Lưu Hỏa, lập tức, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, Âm Dương Thần Lôi cùng Nam Minh Lưu Hỏa gặp gỡ khí lưu màu lam nhạt, cứ không ngừng ở giữa không trung, không thể nhích tới thêm được một chút nào!

Giống như một khối thủy tinh cự đại màu lam nhạt, bên trong khối thủy tinh này bao vây lấy một đạo hắc bạch tia chớp giao nhau và một đạo hỏa diễm hỏa hồng sắc.

Lý Dật như trước chạy về phía Tông Bằng, trong tay đấu khí vẫn còn đang hội tụ.

Nam Minh Lưu Hỏa, Âm Dương Thần Lôi cũng không phải là Đấu kỹ, muốn phóng thích ra cũng không cần phải có nhiều thời gian chuẩn bị, hiện tại Lý Dật chuẩn bị, chính là sắp sửa thích phóng ra Đấu kỹ!

- Lưu Hỏa Liệt!

Lý Dật rốt cục nhìn thấy khí lưu màu lam nhạt ở phía trước, hần xòe ra hai bàn tay, lúc này hỏa diễm cuồng bạo phun ra! Khí lưu màu lam nhạt cùng Âm Dương Thần Lôi, Nam Minh Lưu Hỏa giằng co một lúc thì rốt cục cũng bị đánh phá.

Không gian do khí lưu màu lam nhạt ngưng kết thành kia, tựa như thủy tinh thông thường bị nghiền nát, từng mảnh rơi xuống lả tả, hai đạo Âm Dương Thần Lôi cùng với Nam Minh Lưu Hỏa đều thoát khỏi chui ra.

Hai đạo Âm Dương Thần Lôi cùng với Nam Minh Lưu Hỏa do Lý Dật phóng thích ra thể tích lúc này đều nhỏ đi không ít, nhưng mà, hai đạo năng lượng này vẫn có khí thể mười phần lao về phía Tông Bằng mà công kích tới!

Hơn nữa Lý Dật lại phóng thích thêm một đạo Lưu Hỏa Liệt, lúc này có tổng cộng là ba đạo công kích, mãnh liệt hướng về phía Tông Bằng đánh tới.

- Bằng nhi!

Phong Lưu Ngọc ngược lại vượt lên trước kêu lên, sau lưng mở ra Song dực Đấu khí, lập tức hướng về phía Tông Bằng bay đi, lam quang trên người lóe lên, một đạo vòng bảo hộ năng lượng màu lam lần nữa xuất hiện.

Trông thấy Phong Lưu Ngọc có bộ dáng vội vàng như vậy, trong nội tâm Lý Dật cũng cảm thấy sững sờ, chẳng lẽ nói, cái gã Phong Lưu Ngọc này đối với Tông Bằng có ý tứ sao? Bằng không, người này tại sao lại phải vội vàng thay thế Tông Bằng ngăn lại công kích của mình?

Phong Lưu Ngọc triển khai Song dực Đấu khí tốc độ phi hành rất nhanh, nhưng mà như trước vẫn có chút không kịp, hai đạo Âm Dương Thần Lôi cùng Nam Minh Lưu Hỏa đã công kích tới trước mặt Tông Bằng.

Trong miệng hung hăng niệm một câu, đấu khí trong cơ thể Lý Dật lần nữa điên cuồng vận chuyển, mà lúc này đấu khí của hắn bắt đầu vận chuyển, bầu trời ban đêm không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên mây đen rậm rạp, theo cuồng phong gào thét, từng đạo sấm sét đột nhiên vang lên, một thanh trường kiếm hủy thiên diệt địa cũng theo đó mà xuất hiện ở giữa không trung...

- Bằng Thần Kiếm!

Tông Bằng quát to một tiếng, trong tay đấu khí hội tụ đến một điểm, rất nhanh ngăn chặn Nam Minh Lưu Hỏa, thể nhưng, Âm Dương Thần Lôi cũng đồng thời lao tới.

Nam Minh Lưu Hỏa gặp được Bằng Thần Kiếm, lập tức kịch liệt va chạm vào nhau, rất nhanh liền biến mất không thấy đâu nữa.

Sau khi va chạm với Nam Minh Lưu Hỏa, năng lượng của Bằng Thần Kiếm trong tay Tông Bằng bị Nam Minh Lưu Hỏa làm cho tiêu hao không ít. Năng lượng còn thừa của Bằng Thần Kiếm lúc này cũng không thể ngăn cản được một đạo công kích sắc bén của Âm Dương Thần Lôi.

Thế như chẻ tre, Đạo Âm Dương Thần Lôi rất nhanh xuyên qua Bằng Thần Kiếm, Bằng Thần Kiếm trong tay Tông Bằng lúc này cũng biến thành một khối băng rồi bị đánh tan rơi lả tả xuống mặt đất.

Năng lượng Âm Dương Thần Lôi còn thừa trực tiếp bắn vào trong thân thể Tông Bằng, lúc này sắc mặt Tông Bằng bắt đầu tái nhợt.

- Bằng nhi!

Phong Lưu Ngọc nhìn thấy Tông Bằng trực tiếp bị Âm Dương Thần Lôi công kích, trên mặt hắn bắt đầu có cảm giác kinh hoàng.

Tốc độ một lần nữa nhanh hơn, Phong Lưu Ngọc rốt cục cũng nhìn thấy Lưu Hỏa Liệt sắp sửa công kích vào người Tông Bằng, cho nên hắn vội vàng chắn trước mặt Tông Bằng, đưa tay ra ngăn cản đạo Lưu Hỏa Liệt này.

Bùm một tiếng vang lên thật lớn, Lưu Hỏa Liệt đụng phải vòng bảo hộ màu lam của Phong Lưu Ngọc, lúc này vòng bảo hộ bị công kích liên tục, lắc lư vài cái, rốt cục tan biến vào trong vô hình.

Cái vòng bảo hộ màu lam sau khi ngăn trở công kích này của Lý Dật, sau đó lập tức lùi về trong thân thể Phong Lưu Ngọc.

- Cái kỹ năng kỳ dị này, lại có năng lực phòng ngự mạnh đến như vậy?

Nhìn thấy vòng bảo hộ màu lam kia một lần nữa ngăn chặn công kích của mình, Lý Dật nhíu chặt hai hàng chân mày lại.

Phải biết rằng, Lý Dật sử dụng chính là Đấu kỹ Bạch Hổ! Có thể ngăn trở Đấu Hoàng cường giả phóng thích ra Đấu kỹ Bạch Hổ, năng lực phòng ngự của Phong Lưu Ngọc, quả thực là phi thường kinh người!

Cơ bản nếu như Phong Lưu Ngọc cùng với Đấu Hoàng cường giả đánh nhau, chỉ cần dựa vào năng lực phòng ngự của hắn, đều có thể ở thế bất bại!

- Đáng tiếc!

Trong nội tâm của Lý Dật thầm kêu một tiếng, Tông Bằng bị Âm Dương Thần Lôi đánh trúng, nếu như lại bị Lưu Hỏa Liệt của Lý Dật đánh trúng lần nữa, thì đúng như theo kế hoạch của Lý Dật, Tông Bằng đích thị là chết chắc rồi.

Tông Bằng tu luyện có thiên phú kinh người, Tông Bằng cũng không như Lý Dật, có thực lực cảnh giới Đấu Hoàng đều là nhờ ngoại lực trợ giúp, còn Tông Bằng có thực lực Đấu Hoàng, đều là do nòng khổ luyện mà có.

Tuổi của nàng như vậy đã có thực lực Đấu Hoàng cường giả, mất đi cơ hội vừa rồi, từ nay về sau Lý Dật muốn xử lý Tông Bằng, sợ là vô cùng khó khăn.

Kiếp trước là một trong các vương giả của thế giới ngầm, Lý Dật đối với nguy hiểm miễn cảm vô cùng. Nữ tử Tông Bằng này, Lý Dật bằng trực giác cảm thấy, người này đối với hắn có rất nhiều uy hiếp. Nếu như không nhanh chóng xử lý Tông Bằng, từ nay về sau nữ tử này đối với hắn tạo thành uy hiếp rất lớn.

Nhưng mà Lý Dật cũng không có tính đến, người bên cạnh Tông Bằng là Phong Lưu Ngọc lại liều lĩnh xông tới cứu nàng, như vậy lúc này kế hoạch của Lý Dật muốn đánh chết Tông Bằng cũng đã bị thất bại hoàn toàn.

Đạo Âm Dương Thần Lôi đánh trúng Tông Bằng, còn Phong Lưu Ngọc rốt cục cũng ngăn trở được đạo Lưu Hỏa Liệt. Lúc này Tông Bằng mới 'oa' lên một tiếng, há miệng nhả ra một ngụm máu tươi.

- Bằng nhi, ngươi lúc này có cảm giác như thế nào?

Phong Lưu Ngọc nhìn thấy Tông Bằng bị thương thổ huyết, lập tức sợ hãi, vươn ra hai tay muốn đỡ lấy thân thể Tông Bằng.

- Không nên đụng vào ta!

Tông Bằng hét to một tiếng.

- Bằng nhi, ngươi vẫn như vậy, không muốn cho ta một chút cơ hội sao?

Phong Lưu Ngọc nhìn Tông Bằng, trên mặt lộ ra một hương vị khổ sở.

- Liễu Ngọc Phong, người tuy rằng cũng không tồi, chỉ là, người tội gì mà cứ phải quẩn quít lấy ta đây? Để đồ mỹ nữ như mây, chỉ cần người nguyện ý, ta nghĩ, đều không phải là việc khó đối với người?

Tông Bằng lạnh lùng nói.

Nghe thấy Tông Bằng kêu lên tên thật của Phong Lưu Ngọc, trong nội tâm Lý Dật cảm thấy buồn cười, cái tên Liễu Ngọc Phong cũng rất hay, hẳn cũng không nên đổi thành Phong Lưu Ngọc!

- Bằng nhi, nhưng ở trong mắt của ta, cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Phong Lưu Ngọc sắc mặt như trước vô cùng đau khổ.

- Đó là chuyện của người, ta chỉ có thể rõ ràng nói cho người biết, giữa chúng ta, là không thể nào kết hợp được.

Tông Bằng lạnh lùng nói.

- Haizzz...

Phong Lưu Ngọc cũng cảm thấy vô cùng chán trường, hần thở dài đi ra, ngay sau đó Phong Lưu Ngọc đem ánh mắt nhìn về phía Lý Dật.

- Lý Dật, điều người sai lầm nhất chính là người đã làm thương tổn đến Bằng nhi. Ngày hôm nay, ta quyết sẽ lấy đi tánh mạng của người, coi như là người phải trả một cái giá lớn a!

Phong Lưu Ngọc vẻ mặt xúc động, phần nộ nói.

- Thật không? Người muốn lấy đi tính mạng của ta, chỉ sợ bằng vào người còn không có tư cách đó?

Lý Dật nhẹ nhàng cười.

502. Q.6 - Chương 2: Đánh Chết

- Tông gia các người cũng đã xuất hiện, như vậy kế tiếp, Diệp gia, Hồng gia cũng có thể rất nhanh xuất hiện, đợi cho cường giả của hai nhà kia chạy tới, lúc đó chỉ sợ mình thật sự muốn đi cũng không được nữa rồi. Như vậy ta phải sử dụng một chiêu mạnh nhất a!

Trong lòng Lý Dật thầm nghĩ như vậy.

Tay phải sờ lên hình xăm hình kiếm trên cánh tay trái, Lý Dật dùng một đạo ý niệm truyền qua.

- Chủ nhân!

Nhận được ý niệm của Lý Dật, Kiếm linh Phá Thiên Kiếm lập tức truyền đến một thanh âm vô cùng vui sướng.

Lần trước phá vỡ không gian của Thôn Thiên Thú, Lý Dật đã cho Kiếm linh sử dụng một khóa được tề khôi phục linh hồn, thực lực của Kiếm linh lúc này cũng đã khôi phục không ít, bản thân Kiếm linh mở ra linh trí cũng tương đối, Kiếm linh được Lý Dật đối xử tốt, trong lòng rất là cảm kích.

Lần này được Lý Dật dùng ý niệm triệu hoán, Kiếm linh lập tức truyền đến những thanh âm vô cùng vui sướng.

- Ân, người hãy giết nữ nhân kia!

Lý Dật thản nhiên nói.

- Không có vấn đề, chủ nhân, bất quá chỉ là một cái Đấu Hoàng nho nhỏ mà thôi.

Thanh âm Kiếm linh tràn ngập khinh thường nói.

- Nhưng ta lúc này cũng không có thể dư thừa nguyên liệu để phối chế được tề cho người!

Lý Dật đau lòng nói, mỗi một lần phối chế loại dược tề khôi phục linh hồn lực, Lý Dật cũng phải cảm thấy chảy máu một lần, vì giết chết Tông Bằng, tổn hao một cái giá lớn như vậy, trong lòng Lý Dật xem ra, vẫn có chút cảm giác không đáng.

- Cái này chẳng qua là phụ trợ mà thôi, chủ nhân, dùng nó cũng chỉ có thể phát ra được một ít uy lực. Nhưng uy lực chân chính của Phá Thiên Kiếm, chủ yếu vẫn dựa vào thực lực của chủ nhân thúc dục ra.

Kiểm linh nói ra ý nghĩ của mình:

- Thúc dục một lần Phá Thiên Kiếm, đối với tình huống hiện tại mà nói, tiêu hao cũng là quá lớn, vạn nhất bồi bổ không không kịp, ta sẽ biến mất.

- Được rồi...

Lý Dật hung hăng nói.

- Ta sẽ đem đầu khí quán thân vào trong Phá Thiên Kiếm, hỗ trợ cho ngươi.

- Được, chủ nhân!

Kiểm linh vui sướng kêu lên.

Lý Dật cùng với Kiểm linh trao đổi rất nhanh, cũng chỉ trong nháy mắt. Lý Dật ngẩng đầu nhìn Phong Lưu Ngọc, khóe miệng lộ ra một tia cười tàn nhẫn.

- Phong Lưu Ngọc, ngươi đã muốn lấy đi tánh mạng của ta, như vậy ngươi sẽ phải tiếp một chiêu mạnh nhất của ta, đừng nói là ta không nói trước, một chiêu này, lực sát thương rất là cường đại! Ngươi hãy cẩn thận mà đón đỡ!

Lý Dật phá lên cười.

Tay phải ấn vào hình xăm bên cánh tay trái, ngay lập tức cả người Lý Dật đều đắm chìm vào bên trong một cỗ khí thế kinh người!

- Kia... Đó là cái gì!

Nhìn thấy một màn này, Lý Nhiên đứng cách đó không xa thét lên một tiếng kinh hãi! Tiếng thét của hắn vừa dứt, Ma Kiếm trên tay hắn liền điên cuồng run rẩy lên, cảm thấy Oán linh ở bên trong Ma Kiếm rất là run rẩy sợ hãi và dường như chúng nó bắt đầu không ngừng khóc thét. Những người còn lại ở đây, ngoại trừ hắc bào Tông Bằng bởi vì đang được che mặt, không nhìn thấy rõ diện mạo ra, Phong Lưu Ngọc, Lý Tùng cùng với những tên Ảnh Vệ, thậm chí kể cả Lý Hàn, hầu như tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía hình ảnh đang trôi nổi ở giữa không trung.

- Giết cho ta!

Tiếp theo một tiếng rít gào từ trong miệng Lý Dật truyền đến, ở giữa không trung, thanh trường kiếm kia lập tức lóe lên hào quang rực rỡ, toàn bộ bầu trời vào đêm lập tức trở nên vô cùng sáng rực, ánh sáng chói mắt làm ọi người không dám nhìn thẳng.

Lý Dật cũng thật không ngờ, khi hắn cùng với Kiểm linh sử dụng Phá Thiên Kiếm lại xuất hiện uy lực như vậy!

Giữa không trung, phảng phất như có một con quái vật cự đại, nó có Song dược Đầu khí, trong miệng đang ngậm lấy một đầu lâu huyết hồng sắc, hai chân trước như tia chớp lóe sáng, hai mắt của nó to chừng bằng một cái chậu rửa mặt lớn, trong ánh mắt của nó toát ra lực sắc quang mang, hào quang tỏa ra làm cho người ta có thể nghe thấy ‘oanh’ một tiếng, toàn bộ tất cả kiến trúc chung quanh đều bị vỡ vụn! Nhất thời toàn bộ già trẻ lớn bé của Lý gia cũng đều xuất hiện cả ra ngoài. Những người bị ánh hào quang kia đánh trúng người, vô luận là Ảnh Vệ, Lý gia hộ vệ hay là người bình thường, hầu như không ai có thể may mắn thoát khỏi, đều bị ánh hào quang đánh trúng, tất cả đều trực tiếp nằm dưới mặt đất không biết sinh tử như thế nào.

Lúc này, trong người Lý Dật có cảm giác năng lượng nhanh chóng bị rút đi, dù cho Thiên Khôn Địa Càn Châu mãnh liệt vận chuyển, đem thiên địa nguyên khí rất nhanh thu nạp vào trong thân thể, cũng không thể cản nổi đấu khí bị tiêu hao rất nhanh!

Nhất thời toàn bộ Lý gia đều liên tục vang lên những tiếng kêu thảm thiết, ngay cả hai cha con Lý Tùng và Lý Nhiên đối mặt với tia sáng công kích này, cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của Ma Kiếm mà miễn cưỡng chống cự lại được.

Bất quá lúc này chỉ mới là bắt đầu, kế tiếp, lại có vô số đạo kiếm quang hướng về bốn phương tám hướng bay ra, sau đó tụ tập thành một thanh kiếm quang khổng lồ, hung hăng hướng về phía Phong Lưu Ngọc cùng với hắc bào nữ tử Tông Băng mà công kích.

- Băng nhi, cẩn thận!

Mắt thấy thanh cự kiếm kia đang rơi vào đỉnh đầu Tông Băng, thân thể Phong Lưu Ngọc đột nhiên chấn động, một cổ đấu khí mãnh liệt hiện ra. Đồng thời hai chân hắn dùng sức đạp xuống đất một cái, thân thể liền nhảy dựng lên, trên tay cũng nhanh chóng thúc dục ra đấu khí.

Một đạo đấu khí màu vàng mang theo một cổ khí thế hung hãn không ngừng hiện lên trên bàn tay hắn, nhanh chóng tạo thành một cái tấm chắn hình tròn, tấm chắn kia màu sắc càng ngày càng đậm, và càng lúc càng lớn lên, chỉ một lát sau đã bao trùm nửa người hắn. Ngay sau đó, khi thân thể của hắn sắp chạm vào chuôi kiếm quang cự đại này, tấm chắn màu vàng trong tay hắn lập tức giờ lên cao trực tiếp nghênh đón.

Oanh!

Tấm chắn màu vàng cùng với kiếm quang tiếp xúc với nhau, ở giữa không trung truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, tấm chắn kia không tạo thành một trở ngại gì cho kiếm quang cự đại kia, trực tiếp chém thẳng vào thân thể của Phong Lưu Ngọc, tiếp tục rơi thẳng xuống dưới.

Phong Lưu Ngọc bị kiếm quang chém thẳng vào thân thể, thậm chí hắn cũng không kịp hét lên một tiếng, thân thể của hắn liền trực tiếp phân ra thành hai, ở giữa không trung có một mảnh huyết hồng phun ra. Đường đường là một Đấu Hoàng cường giả như vậy mà không chống nổi một kích của kiếm quang cự đại kia!

Ngay sau đó, kiếm quang kia rơi xuống mặt đất, toàn bộ mặt đất lập tức bị rung lên, lại 'oanh' lên một tiếng vang thật lớn, mặt đất cũng không chịu nổi sức tàn phá của nó, trực tiếp tạo thành một hố sâu dài mấy chục thước! Lúc này nhìn thấy Tông Băng, tuy rằng nàng được Phong Lưu Ngọc nhắc nhở mà tránh thoát khỏi một kiếp, nhưng cũng bị năng lượng ba động kia mà bị ngã xuống vào bên trong khu gạch ngói bị tàn phá kia mà không biết rõ sinh tử!

Một mảnh yên tĩnh! Giống như là bị chết lặng!

Một kích kinh người qua đi, toàn bộ bên trong tràng diện không phát ra một chút thanh âm nào nữa. Trầm mặc một hồi lâu, Lý Nhiên đã sớm bị ngốc trệ nhìn Lý Dật hoảng sợ kêu lên:

- Người, người rốt cuộc là quái vật gì!

Phải biết rằng, một kiếm này của Lý Dật trực tiếp đánh bại hai Đấu Hoàng cường giả a! Trong đó một Đấu Hoàng cường giả trực tiếp bị phân thân hai mảnh!

Mà lại nhìn những người khác cũng không tốt hơn gì, ngoại trừ hai cha con Lý Tùng cùng với vài người ở phía sau hắn, tràng diện nhìn lúc này gạch ngói bị tàn phá mặt đất bị xới tung lên. Mặc dù vẫn còn có người sống sót, nhưng mấy trăm tên Ảnh Vệ lúc này chỉ còn là mấy người, nhưng những người kia giờ phút này đều có bộ dáng lung lay sắp đổ, hiện tại đừng nói là muốn ngăn cản Lý Dật, chỉ sợ là có thể đứng vững cũng là một vấn đề.

Giờ khắc này, trong lòng Lý Nhiên thật sự là hơi khiếp sợ, những thứ khác không nói, chỉ nói đến Phong Lưu Ngọc, người khác thì không biết, nhưng hắn lại rất là biết rõ, ngoại trừ chuôi Huyết Hồn Ma Kiếm này, Phong Lưu Ngọc chính là con bài tẩy của Lý gia. Hắn chẳng những có được thực lực cấp bậc Đấu Hoàng, mà Công pháp cũng hết sức đặc thù. Tuy rằng biểu hiện của Phong Lưu Ngọc là sử dụng loại đấu khí màu vàng, nhìn qua thì cũng giống như các đấu khí bình thường khác, nhưng trên thực tế đấu khí đã được áp

súc vô số lần, mới áp súc ra được đầu khí tinh hoa. Tuy rằng công kích của hắn có thủ đoạn rất là đơn giản, gần như chỉ là đem đầu khí bắn ra mà thôi, nhưng uy lực của nó lại cực kỳ khủng bố. Mà mỗi lần công kích, hao phí đầu khí so với các Công pháp khác thì ít hơn rất nhiều, cho nên dưới tình huống bình thường, đầu khí của hắn so với người bình thường bền bỉ hơn mấy lần. Mà cũng chính bởi vì công kích của hắn có thủ đoạn đơn giản, căn bản không cần quá nhiều chuẩn bị, cho nên mỗi lần ra tay tần suất cũng là cực nhanh. Có thể nói, chỉ bằng hai điểm này, Lý gia liền có thể cậy nhờ vào hắn hoành hành tại Đế quốc này mà không có gì phải sợ.

Chỉ là con bài tẩy mà Lý gia coi là lớn nhất, Phong Lưu Ngọc, lại bị Lý Dật dùng một chiêu phân thân, chết trong nháy mắt! Loại thực lực khủng bố này, chỉ sợ Đấu Tôn cường giả cũng chưa chắc có thể làm được!

- Chẳng lẽ, hắn là Đấu Tôn cường giả?

Nghĩ vậy, Lý Nhiên có chút hoảng sợ nhìn về phía Lý Dật.

Mà lúc này Lý Dật cũng không có hướng về phía Lý Nhiên, sau khi trắng trợn giết chóc một phen, chuỗi cự kiếm này tự động rút về bên trong thân thể Lý Dật.

Không phải Lý Dật không muốn tiếp tục công kích, mà tình huống hiện tại Lý Dật đã tiêu hao rất nhiều năng lượng!

Sắc mặt Lý Dật lập tức trở nên trắng bệch. Chỉ nghe thấy trong miệng hắn truyền đến một tiếng ho khan rất nhỏ.

Phác một tiếng, một ngụm máu tươi liền phun ra.

- Dật nhi! Người bị sao thế?

Nhìn thấy Lý Dật thổ huyết ra, ở đằng sau lưng Lý Dật, là Lý Hàn cuối cùng cũng kịp phản ứng, nhanh chóng bước tới đỡ lấy thân thể Lý Dật.

- Phụ thân yên tâm, con không sao, chỉ là vừa rồi tiêu hao quá nhiều... ặc ặc..

Nói còn chưa dứt lời, ngoài miệng Lý Dật không nhin được lần nữa ho khan lên.

Lý Hàn thấy thế vội vàng nói ra:

- Người trước không nói nữa, vừa rồi mới tiêu hao quá nhiều đầu khí, lại còn bị thương, để cho vi phụ xem qua thương thế!

- Không cần!

Lý Dật vội vàng lắc đầu, hắn tự tay chỉ về phía hắc bào nữ tử ở bên trong đồng gạch vụn nói:

- Trước phụ thân không cần lo cho con, để con giết chết Tông Băng. Nếu không sau này nhất định hậu hoạn vô cùng!

Nghe thấy Lý Dật nói về hắc bào nữ tử, Lý Hàn đầu tiên là sửng sốt, lập tức lắc đầu nói:

- Không còn kịp rồi, đã có người hướng về nơi này đi tới! Chúng ta trước hết là hãy rời khỏi nơi này rồi tính!

Lý Dật nghe vậy trên mặt biểu lộ không cam lòng, nhưng hắn tựa hồ như là nghĩ tới điều gì đó, do dự một chút sau đó gật đầu nói:

- Được rồi, chúng ta trước f   tứ A   ông

r

Xem ra nữ tử này nhất định là ở trong Thanh lâu, đến tuổi này vẫn còn phải làm chuyện như vậy, tại trong mắt Lý Dật cũng có cảm giác chua xót. Nếu như không phải là hoàn cảnh, đã ba mươi tuổi rồi ai nguyện ý đi làm chuyện này đây?

- Vậy người dứt khoát lấy nàng làm vợ được không?

Lý Dật sau một hồi khinh khỉnh, mới lên tiếng nói.

- Thật sự là, trong nhà tiểu nhân đã có vợ, hơn nữa lại còn khá hung dữ, bình thường nàng ta cũng khá tốt, nhưng nếu biết rõ ta muốn lấy nữ nhân Thanh lâu về nhà, thì không biết chừng nàng sẽ đại náo ngất trời như thế nào!

Chiêm đại hán xấu hổ nói.

Những lời này khiến cho Lý Dật ngây ngẩn cả người, vấn đề này là việc nhà của Chiêm hán tử, Lý Dật cũng không có hứng thú hỏi tới nữa.

- Người, hẳn đã không thiếu tiền, vậy người hãy đem đi đi!

Lý Dật chỉ vào mai kim tệ, nói với nữ nhân kia.

- Ta không dám, ta không dám!

Nàng nhìn thấy trên người Lý Dật tràn đầy máu tươi, làm sao dám ở trước mặt Lý Dật nhận lấy tiền đây.

- Xem ra, tiền này muốn đưa cho các người cũng khó khăn a!

Lý Dật rất là buồn bực, nhưng mà, Thiếu chủ đã đem tiền ném đi, có thể nào thu trở về đây?

- Tốt lắm, người!

Lý Dật đột nhiên chỉ vào Chiêm hán tử.

- Số tiền này cho người bảo quản lấy, từ nay về sau kiếm cô nương xinh đẹp trẻ tuổi một chút! Một ngày một lần! Mỗi lần giao ra một phần tiền! Tiền này, coi như là ta ứng trước tiền lương đưa trước cho người!

Lý Dật hung hăng nói.

- Dạ dạ...

Nhìn thấy Lý Dật có vẻ tức giận, Chiêm đại hán liên tục đáp ứng.

- Cho người phụ nữ này đi ra ngoài trước!

Lý Dật nói xong, trực tiếp tiến lên ngồi ở trên mặt ghế.

Vừa mới phân phó cho Chiêm hán tử, nghe thấy Lý Dật nói, nữ tử kia nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhìn thấy nữ nhân kia đi ra, Lý Dật mới mở miệng nói.

- Bây giờ nói chuyện đứng đắn, ta bị Tứ Đại Gia Tộc đuổi giết, các người lập tức nghĩ biện pháp đến Tổng bộ báo tin, để cho bọn họ tập hợp từ Đấu Vương cường giả trở lên đi tới La Á Cốc tập hợp!

- Vâng, Thiếu chủ!

Chiêm đại hán lập tức đáp ứng.

- Còn có một việc nữa, đem chuyện ta bị Tứ Đại Gia Tộc đuổi giết nhanh chóng truyền ra ngoài, càng nhanh càng tốt, phạm vi càng xa càng tốt, nói là ta bị bao vây ở La Á Cốc!

Lý Dật phân phó cho Chiêm hán tử.

- Vâng, Thiếu chủ!

Tuy rằng không biết Lý Dật nói ra những lời này có mục đích gì, nhưng mà, nếu là lời Thiếu chủ nói, cứ làm theo là tốt rồi.

- Các người đều đi làm việc đi, ta cùng Minh chủ ở trong này nghỉ ngơi một chút, xong rồi ta còn phải chạy tới La Á Cốc.

Lý Dật thản nhiên nói.

- Vâng!

Nghe thấy Lý Dật nói những lời này, Chiêm tử cùng với đại hán trông cửa đều lập tức lui ra.

- Phụ thân, hãy nghỉ ngơi một chút a! Sau đó chúng ta đi đến La Á Cốc.

Lý Dật nói với Lý Hàn.

Gật nhẹ đầu, Lý Hàn ở trên ghế ngồi xuống, nhắm hai mắt lại tiến vào trạng thái khôi phục.

Nhờ có Thiên Khôn Địa Càn Châu trợ giúp, đấu khí của Lý Dật khôi phục rất nhanh, không đến nửa giờ sau, Lý Dật liền từ trên ghế đứng lên.

Đấu khí trong thân thể khôi phục cũng không sai biệt lắm, phần còn lại trên đường đi đến La Á Cốc có thể khôi phục, nhìn thấy Lý Hàn đang tập chung khôi phục, Lý Dật xòe bàn tay ra đưa về phía sau lưng Lý Hàn.

Ước chừng khoảng hơn mười phút sau, Lý Hàn cũng mở mắt ra, Lý Hàn khôi phục cũng không sai biệt lắm.

- Chúng ta khởi hành đi!

Lý Hàn nói ra.

Lý Dật gật nhẹ đầu, rất nhanh hai người đi ra khỏi sông bạc, hướng về phía La Á Cốc đi tới.

o0o

La Á Cốc, là nơi hai cha con Lý Dật ước hẹn với Lý Nhất Dương và Lý Na Na, nếu đến muộn một khắc, Lý Nhất Dương cùng với Lý Na Na sẽ nguy hiểm hơn một phần.

Tính thời gian Lý Dật cho người từ sông bạc đi tới Tổng bộ Lý Minh, và triệu tập Đấu Vương cường giả xong, tiêu tốn cũng phải hết hai đến ba canh giờ thời gian, Lý Dật cũng không thể đợi thời gian dài như vậy. Sau khi đấu khí khôi phục, lập tức hẩn cùng với Lý Hàn khởi hành đi tới La Á Cốc.

Trên đường đi bọn họ đều chú ý tránh những ánh mắt thám tử của Tứ Đại Gia Tộc, một đoạn đường vốn chỉ cần mười phút lộ trình, hai người phải đi đến hơn hai mươi phút.

La Á Cốc, địa thế rất là hiểm trở, trước kia có một trạm kiểm soát đặt ở đây để kiểm soát điếm ra vào Đế đô. Nhưng cũng đã mấy trăm năm nay cũng chưa từng có một lần xuất hiện địch nhân đánh qua nơi này, dần dần trạm kiểm soát cũng bị vứt bỏ.

Hai bên đều có những ngọn núi hiểm trở, ở ngọn núi chính giữa, chính là La Á Cốc!

Lý Dật cùng với Lý Hàn hai người bò lên trên một ngọn núi, dọc theo ngọn núi này cẩn thận điều tra bên trong La Á Cốc.

Rất nhanh, tại sâu bên trong La Á Cốc, Lý Dật phát hiện tiếng binh khí va chạm vang ra.

Một cái vòng bảo hộ năng lượng hình tròn, đang bảo hộ Lý Nhất Dương cùng với Lý Na Na ở bên trong. Bốn phía vòng bảo hộ năng lượng này, vây quanh là một vị Đấu Hoàng và bảy tám gã Đấu Vương, những người này đều không ngừng công kích vào vòng bảo hộ năng lượng kia.

- Lý Trưởng lão này, xem ra năng lực trận pháp tiến triển cũng không ít a!

Xem cảnh tượng trước mắt, Lý Hàn thấp giọng nói.

- Trận pháp ư?

Lý Dật nghi ngờ hỏi.

- Không sai, Lý Trường lão tuy rằng chỉ là Đấu Vương cường giả, nhưng mà trận pháp Lý Trường lão thi triển rất là inh. Nếu cho hắn có thời gian bố trí trận pháp, dù cho đối mặt với vài Đấu Hoàng cường giả vây công, Lý Trường lão cũng có thể không thua.

Lý Hàn chậm rãi nói.

Nghe thấy lời Lý Hàn nói, trong nội tâm Lý Dật lập tức hiểu rõ, Lý Nhất Dương thân là Trường lão, ở tại Lý gia Đế đô lại có thể làm cho Gia chủ cung kính như vậy, xem ra trận pháp mới là giá trị chính thức của Lý Nhất Dương.

- Phụ thân, chúng ta hãy đi cứu người!

Nhìn thấy tình huống đang diễn ra ở phía dưới, Lý Dật mở miệng nói ra.

Dựa vào trận pháp, Lý Nhất Dương cùng với Lý Na Na mặc dù không có xảy ra chuyện gì, nhưng mà trận pháp là vật chết. Nếu cứ bị người ở phía ngoài vây quanh, tuy rằng có thể an toàn, nhưng mà không thể thoát thân được.

Một Đấu Hoàng cường giả, cũng không phải Lý Nhất Dương cùng với Lý Na Na có thể đối phó được. Nếu như bị vài người vây công, Lý Nhất Dương cùng với Lý Na Na cũng chỉ có thể co đầu rút cổ ở trong vòng bảo hộ của trận pháp mà thôi.

- Được, người dẫn ta xuống dưới!

Lý Hàn lập tức nói ra.

Một Đấu Hoàng cường giả, bảy tám Đấu Vương cường giả, nếu Lý Dật, Lý Hàn, cùng với Lý Nhất Dương liên thủ, cho dù đánh không lại, chạy trốn cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Hiện tại thừa dịp đại đội nhân mã của Tứ Đại Gia Tộc còn chưa có xuất hiện ở nơi này, cứu Lý Nhất Dương cùng với Lý Na Na chính là lựa chọn tốt nhất.

- Được!

Lý Dật hét lớn một tiếng, Song dục Đấu khí sau lưng đột nhiên triển khai, cầm lấy tay Lý Hàn bay xuống!

- Một đám ở phía dưới không sợ chết, dám vây công Trường lão Lý gia Đế đô Lý Nhất Dương, thật là chán sống rồi hay sao?

Thân người còn ở trên không trung, Lý Dật đã cao giọng nói.

- Người là người phương nào!

Nghe thấy có người ở trên không truyền đến thanh âm, một đám Đấu Hoàng, Đấu Vương cường giả đang công kích trận pháp phòng hộ lập tức ngẩng đầu lên, hỏi.

- Ta là Lý Dật thiếu gia! Thấy bốn thiếu gia, các người còn không nhanh chóng rút đi?

Lý Dật cười lớn nói.

- Lý Dật! Người là Lý Dật! Người vừa từ Lý gia trốn thoát ra?

Nghe thấy Lý Dật nói, tên Đấu Hoàng cường giả ở phía dưới kinh ngạc kêu lên.

Tên Đấu Hoàng cường giả này nhận được nhiệm vụ, chính là đến La Á Cốc diệt trừ Lý Nhất Dương cùng với Lý Na Na. Đương nhiên, tên Đấu Hoàng cường giả này cũng biết, hiện tại đang có không ít Đấu Hoàng cường giả đều hướng về phía Lý gia tiến đến.

Đối mặt với Đấu Hoàng cường giả của Tứ Đại Gia Tộc, Lý Dật lại vẫn có thể ung dung trốn thoát, hơn nữa hắn lại còn xuất hiện ở nơi này, điều này làm cho tên Đấu Hoàng cường giả này cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Lý Dật làm sao có thể từ trong tay đám Đấu Hoàng cường giả của Tứ Đại Gia Tộc trốn thoát chạy tới đây? Nghĩ đến vấn đề này, chân mày tên Đấu Hoàng cường giả này khẽ cau lại.

- Cái gì gọi là chạy trốn tới đây?

Lý Dật từ phía trên trời bay xuống, cuồng vọng cười nói.

- Bốn thiếu gia đích thực là giết người đi ra! Hừ, cái gì là Phong Lưu Ngọc, còn không phải là bị bốn thiếu gia một kiếm chém thành hai nửa sao! Còn có con quỷ nhỏ Tông Bằng, bắt quá vừa mới tấn cấp Đấu Hoàng cường giả, cũng dám đến cùng với bốn thiếu gia thi đấu!

- Người đã giết hết bọn họ ư?

Tên Đấu Hoàng cường giả này vội vàng kêu lên.

- Không sai, hiện tại sẽ đến lượt các người!

Cười lớn một tiếng, Lý Dật đã bay lên trên đỉnh đầu tên Đấu Hoàng cường giả này, hai tay vung lên, Âm Dương Thần Lôi bắn về phía đỉnh đầu của tên Đấu Hoàng cường giả này công kích tới.

Lời của Lý Dật vừa nói đã làm cho tên Đấu Hoàng cường giả này âm thầm kinh hãi, hiện tại hắn nhìn thấy một đạo tia chớp quái dị công kích xuống, tên Đấu Hoàng cường giả căn bản là không dám ngăn cản, phóng thân thể hướng về phía bên cạnh tránh đi.

Âm Dương Thần Lôi nện xuống mặt đất, đánh lên mặt đất tạo thành một cái hố thật sâu, khí lãng xẹt xuống làm ập đất chấn động, trực tiếp bắn vào hai tên Đấu Vương cường giả đứng ở gần đó.

Lúc này, Lý Dật mới cùng với Lý Hàn hạ xuống, đứng ở phía trước vòng bảo hộ, hắn khinh miệt nhìn tên Đấu Hoàng cường giả, khinh thường nói.

- Các hạ thân là Đấu Hoàng cường giả, chẳng lẽ chỉ biết tránh né thôi sao?

Đánh giá thoáng qua lên hai gã Đấu Vương, nhìn thấy bọn họ không có chuyện gì, tên Đấu Hoàng cường giả này mới mở miệng ra nói.

- Lý Dật, chẳng lẽ ngươi chỉ biết đánh lén thôi sao?

- Các hạ bị dẫn đòn à? Đây gọi là đánh lén sao? Ta đứng ở trước mặt, công kích các hạ a!

Lý Dật vừa cười vừa nói.

Nhưng mà Lý Dật đột nhiên phát ra một đạo Âm Dương Thần Lôi, quả thật có ý định đánh lén ở bên trong.

- Lý Dật ca ca!

Nhìn thấy Lý Dật từ phía trên trời bay xuống, Lý Na Na đã sớm cao giọng hoan hô, có thể một lần nữa nhìn thấy Lý Dật, đối với Lý Na Na mà nói, là một niềm vui vô bờ bến. Điều đó chứng minh Lý Dật đã thoát hiểm, từ bên trong Lý gia trốn thoát ra.

Nhìn thấy Lý Dật xuất hiện, Lý Nhất Dương trong tay liên tục chém ra vài đạo đấu khí, sau đó những đạo đấu khí này bao phủ trên mặt đất, vòng bảo hộ năng lượng 'sưu' lên một tiếng thoáng cái đã không thấy tăm hơi.

- Lý Dật ca ca!

Lý Na Na rốt cuộc không kìm chế được, chạy vội đến bên người Lý Dật, đem đầu tựa trên bờ vai Lý Dật.

- Na Na, muội không sao chứ?

Lý Dật cười hỏi.

- Có trận pháp của phụ thân che chở, một sợi tóc của Na Na cũng đều không mất.

Lý Na Na lập tức trả lời.

506. Q.6 - Chương 6: Cự Mộc Oanh

- Muội không có việc gì là tốt rồi.

Lý Dật nhàn nhạt cười nói.

- Na Na muội muội, những người này đã bao vây các ngươi bao lâu, huynh sẽ khiến cho bọn chúng không thể mở miệng ra được nữa!

- Tốt, Lý Dật ca ca, huynh giúp muội hung hăng dạy bảo bọn chúng!

Nghe thấy Lý Dật nói muốn vì chính mình trút cơn giận này, Lý Na Na cảm thấy vô cùng hưng phấn. Nam nhân bởi vì mình mà đánh nhau, đây là một trong những chuyện tình mà nữ nhân ưa thích nhất.

Lý Dật đã nói ra những lời như vậy, là hoàn toàn không có đem cái Đấu Hoàng cường giả kia để ở trong mắt, nhìn Lý Dật cùng với Lý Na Na hoàn toàn xem hắn như là một món đồ chơi thông thường, tên Đấu Hoàng cường giả này cảm thấy lửa giận càng lúc càng tăng lên ngùn ngụt.

- Lý Dật! Đừng khua môi múa mép! Hừ, muốn tại trước mặt nữ nhân làm ra vẻ ta đây ư, những người cũng không cần phải làm ta cái dạng này, phải biết rằng, ta cũng là một Đấu Hoàng cường giả a!

Người này lớn tiếng gầm rú.

- Đấu Hoàng cường giả, cho dù cùng là Đấu Hoàng cường giả, cũng có ba bảy loại, các hạ nói là Đấu Hoàng cường giả, ta xem, bất quá là loại Đấu Hoàng hạ đẳng nhất a?

Lý Dật nói móc một câu, người này bất quá là Nhất Tinh Đấu Hoàng, Lý Dật căn bản không để hắn ở trong mắt.

- Tức chết ta a!

Người này hô to một tiếng, nói tiếp.

- Lý Dật, ta cho ngươi biết, Vạn Khiêm ta lợi hại như thế nào!

Thì ra vị Đấu Hoàng cường giả này có tên gọi là Vạn Khiêm.

Hai tay Vạn Khiêm liên tục kết xuất ra thủ ấn, Lý Dật thậm chí có thể phát hiện, hai tay Vạn Khiêm đều có chút run rẩy!

Điều này cũng khó trách, Vạn Khiêm bất quá chỉ là Nhất Tinh Đấu Hoàng, nhưng mà những người ở trước mặt hắn đều có thực lực Đấu Vương. Hắn có thực lực Đấu Hoàng đứng trước tuyệt đại đa số đều là Đấu Vương, Vạn Khiêm đều được mọi người vô cùng tôn kính, nhưng hiện tại lúc này hắn bị Lý Dật vũ nhục như vậy, Vạn Khiêm đương nhiên là chịu không nổi!

Lần bị vũ nhục như vậy trước đây, Vạn Khiêm cũng không nhớ rõ đó là chuyện tình của năm nào rồi!

Theo thủ ấn không ngừng kết xuất trong tay, từ trong tay Vạn Khiêm một đạo năng lượng lực sắc rất nhanh tập kết ra.

- Cự Mộc Oanh!

Vạn Khiêm quát to lên một tiếng, hai tay đẩy về phía trước, một cây gỗ cực kỳ to lớn mạnh mẽ hướng về phía Lý Dật đập thẳng xuống!

Khi cây gỗ to lớn này càng lúc càng tới gần Lý Dật, thể tích của nó càng lúc càng lớn. Đến cuối cùng, cây gỗ này cũng tiến tới đến bên người Lý Dật, thì lúc này thân người Lý Dật so với cự mộc, giống như là tiểu hài tử thông thường đứng ở trước một căn phòng to lớn!

- Vạn Khiêm, chỉ có thể này mà ngươi cũng đưa ra?

Nhìn thấy Cự Mộc Oanh bay thẳng về phía mình, khóe miệng Lý Dật khẽ mỉm cười.

Nghe thấy lời Lý Dật nói, trên mặt Vạn Khiêm lộ ra ý tứ khó hiểu, rất nhanh sau đó Vạn Khiêm liền phá lên cười.

- Lý Dật, trước hãy tiếp được một chiêu này của ta rồi nói sau!

Vạn Khiêm đối với chiêu này hắn rất có lòng tin, Cự Mộc Oanh là một trong những Đấu kỹ cường đại nhất của Vạn Khiêm. Vạn Khiêm đã từng làm qua thí nghiệm, với một chiêu Cự Mộc Oanh như vậy, hắn đã từng làm ột tòa núi nhỏ bị sụp đổ xuống.

Vạn Khiêm không tin, năng lực phòng ngự của Lý Dật có thể so với một ngọn núi nhỏ.

Tay phải nắm chặt, Lý Dật tiến lên, tung ra một chưởng đánh thẳng vào cây gỗ cự đại kia, chợt ‘oanh’ lên một tiếng, cự mộc tiếp xúc với bàn tay của Lý Dật, cứ như vậy mà trực tiếp thiêu đốt thành tro!

Lý Dật vừa rồi tung ra một nắm đấm, đó là Nam Minh Lưu Hỏa. Nam Minh Lưu Hỏa là một trong bảy loại hỏa diễm lợi hại nhất trong thiên địa, bên trong nó ẩn chứa nhiệt độ cao khó có ai có thể tưởng tượng được!

Cây gỗ cự đại gặp phải nhiệt độ hỏa diễm như vậy, chỉ có một kết cục, đó chính là bị thiêu đốt thành tro tàn mà thôi!

Cuồng loạn thiêu đốt! Chỉ trong nháy mắt, đầu gỗ cự đại giống như là đột nhiên rơi vào trong nham thạch nóng chảy, toàn thân bốc lên hỏa diễm hùng hực, cứ như vậy mà bốc cháy lên!

Vốn là, đầu gỗ cự đại là đầu khí Mộc hệ ngưng kết mà thành, nhưng đầu khí Mộc hệ gặp gỡ Nam Minh Lưu Hỏa, lập tức bổ sung nguyên liệu cho Nam Minh Lưu Hỏa, làm cho toàn bộ đầu gỗ cự đại đều hùng hực bốc cháy lên.

Vạn Khiêm tuy rằng nghĩ Cự Mộc Oanh của hắn sẽ bị Lý Dật phá vỡ, nhưng Vạn Khiêm cũng thật không ngờ, Lý Dật có thể trực tiếp đem Cự Mộc Oanh của hắn ngưng kết ra trực tiếp đốt cháy lên như vậy!

Nhìn đoàn cự đại hỏa diễm kia, trên mặt Vạn Khiêm cũng tràn ngập vẻ mặt khó có thể tin được.

Cự đại hỏa diễm, thậm chí đều chiếu sáng toàn bộ La Á Cốc, rất nhanh sau đó cự mộc đầu khí bị tiêu hao không còn, Nam Minh Lưu Hỏa cũng lập tức tắt lụi.

- Người cũng không có cái gì hay hơn cái này à?

Lý Dật khinh thường nói, lúc này hắn biết rõ Vạn Khiêm tu luyện chính là đầu khí Mộc hệ, làm cho Lý Dật càng thêm yên tâm, Lý Dật tu luyện Nam Minh Lưu Hỏa Quyết, trời sinh là có thể khắc chế kẻ tu luyện đầu khí Mộc hệ. Một Nhất Tinh Đấu Hoàng muốn đo sức với mình, đây không phải là tự làm mất mặt hay sao?

- Không thể tưởng được, người lại là kẻ tu luyện đầu khí Hỏa hệ.

Vạn Khiêm trừng mắt nói.

Nghe thấy lời Vạn Khiêm nói, Lý Dật ngược lại cảm thấy ngạc nhiên, theo đạo lý mà nói, Tứ Đại Gia Tộc đã điều tra mình rất là rõ ràng rồi, chẳng lẽ tư liệu của bốn Đại gia tộc cũng không có trao đổi với nhau sao?

- Người là cường giả của gia tộc nào?

Lý Dật lạnh lùng hỏi.

- Cái này cũng không cần phải nói cho người biết!

Nghe thấy Lý Dật hỏi, Vạn Khiêm suy nghĩ một chút, lập tức nói.

- Lý thúc thúc, người nhận biết người này sao?

Lý Dật hướng về phía Lý Nhất Dương hỏi.

- Ta cũng chưa từng gặp qua.

Nghe thấy lời Lý Nhất Dương nói, Lý Dật khê chau mày lại, Lý Nhất Dương cũng không có nhận ra người này, Tứ Đại Gia Tộc này thực lực che dấu rất là sâu a!

- Bất quá cũng không có vấn đề gì. Vậy thì được rồi, sau khi người chết, ta cũng muốn nhìn, trong Tứ Đại Gia Tộc kia. gia tộc nào đến nhặt xác người!

Lý Dật hung hăng nói.

Thừa dịp lúc này cường giả của Tứ Đại Gia Tộc còn chưa có chạy tới, Lý Dật quyết định trước là đem Vạn Khiêm xử lý, sau ngày hôm nay Lý Dật cùng Tứ Đại Gia Tộc đã rơi vào kết cục không chết không ngừng rồi.

Xử lý một Nhất Tinh Đẩu Hoàng cường giả, đối với Lý Dật cũng rất là dễ dàng.

Trong lúc Lý Dật nói ra những lời này, cánh tay phải của hắn bắt đầu xuất hiện vài đạo năng lượng có màu sắc khác nhau, Phá Không Kiếm cũng đã bắt đầu chuẩn bị.

Màu đen Âm hệ, màu đỏ Hỏa hệ, màu tím Lôi hệ, màu trắng Thánh hệ. Bốn đạo kiếm chỉ đã quay chung quanh cánh tay phải của Lý Dật không ngừng chuyển động.

Lý Dật cũng không có lựa chọn đấu khí cho Phá Không Kiếm, đối mặt kẻ tu luyện đấu khí Mộc hệ, lực lượng Hỏa hệ không phải là lựa chọn rất tốt sao?

Tay trái nắm chặt, một đạo hỏa diễm cực nóng bốc lên, theo tay Lý Dật vung lên, đạo Nam Minh Lưu Hỏa lập tức vọt tới trước mặt Vạn Khiêm.

Nhìn thấy đạo Nam Minh Lưu Hỏa đã đến trước mặt mình, thần sắc Vạn Khiêm rất là căng thẳng, ngay lập tức có một tấm chắn màu bích lục xuất hiện ngay ở trước mặt Vạn Khiêm.

Nam Minh Lưu Hỏa đụng vào tấm chắn, lập tức hóa thành một đoàn cự đại hỏa diễm, trong nháy mắt đã đem năng lượng lá chắn của Vạn Khiêm phá vỡ, nhìn thấy năng lượng lá chắn đã biến mất, trên mặt Lý Dật lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

- Phá Không Kiếm! Phá cho ta phá, phá!

Lý Dật hét lớn một tiếng, một thanh kiếm chỉ màu xám bắn về phía Vạn Khiêm.

Thanh âm trên Kiếm chỉ truyền đến làm cho lòng người cảm thấy kinh dị, nhìn Phá Không Kiếm đang ở trên không hình thành kiếm chỉ, Vạn Khiêm có cảm giác da đầu dựng ngược lên.

Vạn Khiêm cũng không thể tưởng tượng được, Lý Dật lại có thể liên tục phát ra hai đạo năng lượng cùng lúc như thế, lúc trước Vạn Khiêm ngưng kết ra lá chắn năng lượng đã bị Nam Minh Lưu Hỏa phá vỡ, lúc này hắn phải đối mặt với Phá Không Kiếm của Lý Dật, Vạn Khiêm chỉ có thể dùng năng lực phòng hộ của nhục thể ngành kháng mà thôi.

Nhưng thân thể của Vạn Khiêm có thể ngăn trở được Phá Không Kiếm sắc bén hay sao?

Mắt thấy Phá Không Kiếm sắp bổ vào trên người Vạn Khiêm, thì nghe thấy ở cách đó không xa truyền đến hai tiếng:

- Dừng tay!

Ngay lập tức có hai đạo năng lượng rất nhanh phá không mà đi, rốt cục cũng chắn trước người Vạn Khiêm, cùng với Phá Không Kiếm va đụng vào nhau.

Oanh lên một tiếng nổ lớn, Phá Không Kiếm hình thành kiếm chỉ trực tiếp biến mất, hai bóng người triển khai Song dực Đẩu khí cũng lập tức từ trên không bay xuống bên người Vạn Khiêm.

Hai vị đến thành linh này cũng là Đẩu Hoàng cường giả!

- Lý Dật, ngươi hãy chịu chết đi!

Một vị Đẩu Hoàng chỉ tay vào Lý Dật, lạnh lùng nói.

Nhìn thấy trước mắt có ba vị Đẩu Hoàng cường giả, Lý Dật nhú chặt hai hàng chân mày lại, Lý Dật thật sự cũng không thể tưởng tượng được, cường giả của Tứ Đại Gia Tộc lại đến đây nhanh như vậy!

- Ha ha, hai vị có tốc độ rất nhanh a, ta Lý Dật bước chân vừa đến nơi này, các người liền đã đuổi đến nơi. Chẳng lẽ mũi của các người đều là mũi chó, có thể ngửi thấy mùi ở trên người Lý Dật sao?

Lý Dật cười lớn nói.

- Ha ha, Lý Dật, ngươi cũng không biết...

Nghe thấy lời Lý Dật nói, một vị Đẩu Hoàng cường giả cũng không có để ý, hắn cũng cười lên ha ha, nói.

- Huynh đệ hai người chúng ta ở đây đợi người cũng đã lâu rồi, vốn không nghĩ người sẽ vì cô nàng kia mà tới sớm như vậy. Cho nên hai huynh đệ chúng ta đều ngủ một giấc, đợi người đến cứu người!

- Thật không? Tứ Đại Gia Tộc nghĩ như vậy là lấy được tánh mạng Lý Dật ta sao?

Nghe thấy lời của tên Đấu Hoàng này nói, sắc mặt của Lý Dật dần dần trở nên lạnh lùng.

Nếu là thật sự như lời người này nói, Tứ Đại Gia Tộc đã sớm an bài nhân thủ ở trong này rồi, như vậy buổi tối ngày hôm nay Tứ Đại Gia Tộc đã bày ra thiên la địa võng, chỉ sợ là hoàn toàn muốn đưa mình vào chỗ chết đây.

- Không sai, Lý Dật, chính ngươi còn không biết a? Bắc Đẩu Tông đã treo giải thưởng rất lớn xuống, chỉ cần có thể lấy đầu của ngươi đi đến Bắc Đẩu Tông, sẽ được thưởng một con số trên trời a!

- Không tệ, chỉ cần chút phần thưởng này, huynh đệ hai người chúng ta cũng không cần ở Hồng gia làm cung phụng nữa!

Một tên Đấu Hoàng nói tiếp.

- A, nguyên lai các ngươi là người của Hồng gia, không biết thiếu gia Hồng gia các ngươi, Hồng Vũ hiện tại có tốt không?

Nghe thấy bọn chúng là người của Hồng gia, Lý Dật lập tức vừa cười vừa nói.

- Hồng Vũ thiếu gia sao? Ha ha, nói thế còn phải đa tạ ngươi.

Nghe thấy Lý Dật hỏi, một tên Đấu Hoàng cũng nói ra.

- Từ khi thua các hạ, Hồng Vũ thiếu gia đã nỗ lực tu luyện, thiếu gia đã tiến vào Bắc Đẩu Tông bế quan tu luyện được một thời gian rồi, nghe nói hiện tại đã là cảnh giới Đấu Hoàng cường giả.

- Tông chủ Bắc Đẩu Tông cũng rất là cao hứng, còn ban thưởng cho Hồng Vũ thiếu gia một kiện bảo vật. Ha ha, Lý Dật, dù cho ngươi hiện tại có gặp được Hồng Vũ thiếu gia, chỉ sợ là cũng không chiếm được cái gì tốt.

Một tên Đấu Hoàng cười lớn nói.

- A, nếu nói như vậy, ta lại muốn chúc mừng Hồng Vũ thiếu gia của các ngươi!

Lý Dật cười cười nói.

Lý Dật trong lòng thầm kinh hoàng, hai Đấu Hoàng cường giả đều là người của Hồng gia, Đế đô Tứ Đại Gia Tộc quả thật đều là những con quái vật khổng lồ! Có thể mời hai vị Đấu Hoàng cường giả đảm đương chức Cung phụng. Khẳng định Hồng gia còn có biện pháp để khắc chế hai huynh đệ này. Bằng không, chỉ bằng hai người này, nếu làm loạn lên, cũng là hồi bi kịch của Hồng gia.

- Ngược lại không cần cảm ơn, mà chúng ta ngược lại muốn cảm ơn các hạ!

Một tên Đấu Hoàng vừa cười vừa nói.

- A, ngươi muốn nói làm sao phải cảm ơn ta?

Lý Dật thần sắc bất động hỏi.

- Vì cái này... Cảm ơn ngươi đã không chết ở tại Lý gia, để cho chúng ta bây giờ có cơ hội xử lý ngươi! Ha ha, nếu Bắc Đẩu Tông phong thưởng, huynh đệ chúng ta cũng có một phần!

Người nọ ha ha phá lên cười.

Lời vừa nói dứt, hai người đồng thời quát to lên một tiếng, đồng thời thi triển ra Đấu kỹ hướng về phía Lý Dật công kích.

Hai đạo lôi điện màu tím thô như cánh tay rất nhanh bắn về phía Lý Dật, hai đạo lôi điện uy lực tuy rằng không bằng Âm Dương Thần Lôi, nhưng rất rõ ràng hai đạo lôi điện này đều thô to hơn đạo Âm Dương Thần Lôi mà Lý Dật vẫn thường xuyên phóng thích ra!

Mà lúc này hai đạo lôi điện cùng phóng thích, hiệu quả cũng gia tăng lên, so với Lý Dật phóng thích ra đạo Âm Dương Thần Lôi còn muốn cường đại hơn nhiều!

Nhìn thấy hai đạo lôi điện tử sắc, sắc mặt Lý Dật tỏ ra phi thường nghiêm túc, thân thủ ở trước ngực vung lên, tấm chắn màu trắng lập tức xuất hiện.

Đối với lôi điện công kích, năng lực phòng ngự của Thánh hệ hẳn là càng thêm hữu hiệu hơn một ít.

Sau khi bố trí xong năng lực phòng hộ, cánh tay còn lại của Lý Dật rất nhanh vung lên, một đạo thiểm điện Âm Dương Thần Lôi xuất hiện!

Lúc đạo Âm Dương Thần Lôi sắp sửa đánh lên đạo lôi điện, đạo lôi điện kia đã xảy ra biến hóa.

Đạo lôi điện kia đột nhiên phân tán ra, hóa thành một tấm lưới điện, hướng về phía Lý Dật bao trùm tới.

507. Q.6 - Chương 7: Duẫn Hành

Lôi điện ở phía sau phát sinh ra biến hóa, Lý Dật căn bản là không có thời gian để phản ứng kịp thời, Âm Dương Thần Lôi xuyên qua lưới điện, một bộ phận lưới điện gắn vào năng lượng lá chắn, rất nhanh liền biến mất, nhưng mà vẫn còn có đại bộ phận lưới điện, trực tiếp bao trùm trên người Lý Dật.

Từng trận từng trận điện hoa không ngừng chớp động lên trên người Lý Dật, thân thể Lý Dật lúc này cũng run rẩy không ngừng.

- Lý Dật ca ca!

Nhìn thấy Lý Dật bị lưới điện bao phủ, Lý Na Na lớn tiếng kinh hô.

Không đợi Lý Na Na kinh hô xong, có một đạo thiểm điện rất nhanh quyền qua hộ thuẫn màu trắng, trực tiếp oanh tạc trên người Lý Dật.

- Đùng mà!

Lý Na Na hét lên một tiếng.

- Dật nhi!

Lý Hàn cũng lớn tiếng kêu lên.

- Mau đưa tay kéo Lý Dật hiền điệt qua đây!

Lý Nhất Dương lớn tiếng kêu lên.

Nghe thấy lời Lý Nhất Dương nói, Lý Hàn lập tức hiểu ra ý tứ của Lý Nhất Dương.

Lý Hàn kéo tay Lý Dật, cũng không có để ý trên tay Lý Dật còn truyền đến từng trận cảm giác tê dại, Lý Hàn vội vàng kéo tay Lý Dật đến bên cạnh người Lý Nhất Dương.

Đợi cho Lý Dật nhích lại gần mình, Lý Nhất Dương rất nhanh đánh ra vài đạo đấu khí, một đạo vòng bảo hộ năng lượng lần nữa xuất hiện, bao quanh Lý Dật cùng với Lý Na Na và mọi người bao phủ vào bên trong.

- Dật nhi, con thấy như thế nào?

Nhìn thấy thân thể của Lý Dật vẫn còn đang run rẩy, Lý Hàn sốt ruột hỏi.

Lý Dật nhất định không thể xảy ra bất cứ vấn đề gì, hiện tại Lý Dật là hy vọng lớn nhất của toàn bộ Vạn Triều Thành Lý gia. Tuy rằng trước kia có không ít tộc nhân nhìn Lý Dật cảm thấy chướng mắt, nhưng về sau Lý Dật đã trải qua một phen cố gắng, Vạn Triều Thành Lý gia lúc này có thể nói một lòng quy thuận Lý Dật. Lý Dật Thành lập Lý Minh, chẳng những làm cho các gia tộc trong Vạn Triều Thành nghe theo mệnh lệnh, mà còn các gia tộc khác ở mấy tòa thành lân cận cũng đều nhất loạt quy thuận Lý Minh.

Lý Dật đưa Vạn Triều Thành Lý gia biến thành một đại gia tộc, nhân vật như vậy, tự nhiên là đáng giá để người của Vạn Triều Thành Lý gia ủng hộ, nếu như Lý Dật có phát sinh cái gì ngoài ý muốn, Lý gia chỉ sợ cũng sẽ trở về như lúc ban đầu.

Điều này là điều mà Lý Hàn cùng với toàn bộ Vạn Triều Thành Lý gia đều không muốn nhìn thấy.

- Oa!

Lý Dật phun ra một ngụm máu tươi.

- Con không sao!

Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, Lý Dật mới mở miệng nói.

- Nếu không có việc gì thì là tốt rồi, từ nay về sau khi con cùng người khác động thủ liền phải nhớ kỹ, nhất định là phải chú ý, mặc kệ như thế nào con đều phải lưu lại một con đường sống.

Ngữ khí của Lý Hàn có vẻ trầm trọng nói nhanh.

- Con đã biết, phụ thân!

Nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Lý Hàn, trong nội tâm Lý Dật cảm thấy một hồi kích động. Xem ra, mình đã thích ứng được cuộc sống hiện tại rồi, trong nội tâm Lý Dật khẽ cảm thán.

Kiếp trước mình là vương giả ở trong thế giới ngầm, Lý Dật căn bản không có khả năng có tình cảm như vậy. Tình cảm, chỉ có thể trở thành chướng ngại vật trên con đường đi của Lý Dật mà thôi.

Nhưng khi đến thế giới này thì lại bất đồng, Xà Tôn Giả, phụ tử Kiếm Hoàng Vương Minh Dương, Lý Nhất Dương cùng với Lý Na Na, cũng đã làm cho Lý Dật vô cùng xúc động.

- Lý Dật, nếu ngươi có bản lĩnh thì đi ra cùng chúng ta đánh một trận! Không cần làm như con rùa đen rút đầu rút cổ như thế!

Ở bên ngoài vòng bảo hộ, hai huynh đệ Đấu Hoàng họ Trần kia đều lớn tiếng khiêu khích.

- Lý Dật ca ca, huynh không được nghe lời bọn họ, nhất thiết không được đi ra ngoài.

Nghे thấy tiếng hai người kia kêu to, Lý Na Na vội vàng nói ra.

Rất hiển nhiên, Lý Na Na đang lo lắng cho Lý Dật đấu không lại hai gã Đấu Hoàng cường giả kia, nếu không chịu đựng được lời khiêu khích của hai người này, Lý Dật sẽ đi ra bên ngoài cùng với hai người kia đánh nhau, khẳng định là tám chín phần mười Lý Dật sẽ bị trọng thương.

Mỉm cười, Lý Dật gạt nhẹ đầu, đột nhiên cũng lớn tiếng kêu lên:

- Các ngươi nếu có bản lĩnh thì vào đây cùng đánh nhau với ta!

Nghे thấy Lý Dật nói những lời này, Lý Na Na nhẹ nhàng cười, nàng cũng không thể tưởng tượng được, Lý Dật ca ca lại vẫn còn khôi hài như vậy.

Nói xong câu đó, Lý Dật cũng không quan tâm đến những lời nói của đám ở bên ngoài nữa, hắn đem ánh mắt nhìn về phía Lý Nhất Dương. Lý Dật nhẹ nhàng hỏi.

- Lý thúc thúc, chúng ta từ bên trong, có thể công kích được người ở bên ngoài được không?

- Không có khả năng!

Nghе thấy lời Lý Dật hỏi, Lý Nhất Dương lắc đầu trả lời.

- Chúng ta từ bên trong công kích, cũng chỉ là công kích vào phòng hộ tráo mà thôi, nếu như có thể công kích được người ở bên ngoài, chỉ sợ có rất nhiều người dù bị đánh vỡ sọ cũng phải đi học tập bằng được trận pháp a!

Lý Nhất Dương vừa cười vừa nói.

Nếu như có thể tránh ở bên trong trận pháp, mà còn có thể phòng hộ chính bản thân mình, lại có thể thông qua trận pháp phòng hộ tiến hành công kích đối phương, học được trận pháp như vậy, thì có thể tương đương với tạo thành bảo lũy tác chiến, nếu có trận pháp như vậy, thì hắc ai cũng muốn đi học cho được.

Nhẹ nhàng gạt đầu, Lý Dật vẫn còn phân vân về vấn đề trên.

- Lý Dật hiền triết, trong việc tu luyện người có thiên rất phú tốt, ta nghĩ, nếu như người muốn học tập trận pháp, hẳn là cũng rất nhanh tiến bộ. Ở chỗ này ta có một quyển sách, là do lúc trước ta vô tình có được, trong đó còn có một ít lý giải của ta về trận pháp, ta lúc này sắp sửa dẫn Na Na đi đến Học viện La Lan, thứ này liền tặng cho người!

Lý Nhất Dương đột nhiên nói, hai tay khẽ vẩy động, một quyển sách màu hồng liền xuất hiện ở trên tay Lý Nhất Dương.

- Dật nhi, con hãy cảm ơn Lý thúc thúc!

Nhìn thấy Lý Nhất Dương đem quyển sách về trận pháp lấy ra, Lý Hàn lập tức lớn tiếng nói.

Nếu như là bình thường, Lý Hàn khẳng định sẽ không thất thố như thế, nhưng khi nhìn thấy bí tịch trận pháp lại có thể làm cho Lý Hàn thất thố như thế, như vậy chẳng phải là ám chỉ bản thân mình nên xem bí tịch trận pháp này có chỗ tốt như thế nào sao.

- Đa tạ Lý thúc thúc!

Nhìn thấy quyển sách về trận pháp ở trên tay Lý Nhất Dương, ngoài miệng Lý Dật vội vàng lên tiếng cảm ơn.

- Không cần cảm ơn ta, học tập trận pháp, ta muốn nhìn người có thiên phú hay không. Nếu như không có thiên phú, dù cho người có bí tịch, dù cho người có dụng tâm đi học hỏi thì cũng uống công mà thôi. Lý Dật hiền triết, bí tịch trận pháp này là lúc ta còn trẻ, ở trong một tòa cổ mộ thám hiểm mà có được, trong đó có không ít thứ mà ngay cả ta cũng không hiểu, nếu người có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu trong đó, thì phải xem vào bản lãnh của người.

Lý Nhất Dương nghiêm túc nói.

- Trận pháp, thật đúng là đồ tốt a!

Lý Hàn ở một bên liên tục nói.

- Dật nhi, hiếm có được người mà Lý thúc thúc coi trọng như vậy, người nhất thiết đừng làm Lý thúc thúc thất vọng a! Trận pháp, ha ha, chờ người học xong trận pháp, người sẽ biết, trận pháp khan hiếm cỡ nào. Có lẽ từ nay về sau, người sẽ không bao giờ thiếu tiền nữa.

- Trận pháp cùng với tiền có quan hệ gì?

Nghe thấy lời Lý Hàn nói, Lý Dật rất tò mò hỏi.

- Người đây cũng không biết đâu!

Lý Hàn ý vị thâm thúy nói.

- Dật nhi, người ngẫm lại xem, nếu có một gã phú hộ, hẳn muốn bố trí trong nhà một cái trận pháp phòng hộ. Nếu như vậy, họ phải trả tiền như thế nào?

Nghe thấy Lý Hàn nói vậy, Lý Dật lập tức tỉnh ngộ, vì sự an toàn của mình và người nhà. Hoặc như là Lý gia mà nói, bọn họ vì muốn bảo vệ kho binh khí cho nên đã bố trí Cửu U Quỷ Trận, Lý gia muốn mời người bố trí trận pháp như vậy, chỉ sợ giá cả là một con số trên trời a!

Có thể trực tiếp giết chết Đấu Hoàng cường giả, giá cả phải đương nhiên phải là rất cao. Nếu tại vị trí trọng yếu của gia phủ bố trí được một cái sát trận như vậy, thì tương đương mời tới vài vị Đấu Hoàng cường giả ngày đêm canh giữ. Nếu như muốn mời một vị Đấu Hoàng cường giả chỉ chuyên môn canh giữ, cũng đã là một cái giá trên trời.

Lý Dật đem bí tịch trận pháp mở ra, mới đầu xem có cảm giác còn tốt một chút, nhưng càng về sau, Lý Dật lại càng có một loại cảm giác đầu óc cháng váng.

Cái thứ này, giống như là số học mà ở trường học kiếp trước Lý Dật đã từng học, càng học, thì càng cảm thấy khó khăn phức tạp!

Nhìn Lý Dật không ngừng đảo qua bản bí tịch, ánh mắt Lý Nhất Dương lộ ra quang mang rất là vui vẻ.

Độ khoảng hơn mười phút, ở bên ngoài ba vị Đẩu Hoàng cường giả chửi mắng cũng có chút mệt mỏi, bọn họ cũng tạm thời nghỉ ngơi. Thì lúc này, Lý Dật mới từ trong bí tịch trận pháp hồi phục lại tinh thần.

Nhắm mắt lại, hai tay Lý Dật khẽ xoa xoa đầu.

May mắn chính là kiếp trước ở trong trường học, môn toán học hẳn cũng có thành tích không tệ. Trong nội tâm Lý Dật cũng an tĩnh lại, trận pháp ở trong sách này với số học ở kiếp trước mà mình học ở trường cũng có nhiều chỗ tương tự! Nếu để cho Lý Dật dốc lòng nghiên cứu, chỉ sợ thời gian cũng không dài, Lý Dật cũng có thể trở thành một trận pháp sư.

Điều này cũng khó trách, nhớ năm đó, ở trong thế giới kia, Lý Dật cũng có hơn mười năm khổ cực học tập đại số a!

- Xem ra, Lý Dật hiền diệt đối với tạo nghệ trận pháp cũng không phải là không có năng khiếu a!

Nhìn thấy Lý Dật rốt cục cũng đem quyển bí tịch đóng lại, Lý Nhất Dương khẽ sờ cằm một cái, vô cùng kích động nói.

- Lý thúc thúc, tại sao người lại nói như vậy chứ?

Mở mắt, Lý Dật chỉ nghe thấy Lý Nhất Dương nói những câu như vậy, điều này làm cho Lý Dật không nhịn được hỏi luôn.

- Lý Dật hiền diệt không biết, bản bí tịch này sau khi ta vừa lấy được một thời gian, lần đầu tiên đọc qua bất quá nhìn thấy năm trang đầu đã có một loại cảm giác đầu óc cháng váng, nếu đọc đến trang thứ tám, thì đã lập tức không còn nhìn nổi nữa. Nhưng mà ta xem Lý Dật hiền diệt, đã đọc hơn trăm trang, đều một bộ dáng hào hứng bừng bừng, bởi vậy ta dám đoán chắc, từ nay về sau, Lý Dật hiền diệt nhất định có thể trở thành trận pháp đại sư xuất sắc!

- Nếu quả thật chính là như vậy, đây còn không phải là Lý huynh cho Dật nhi một cơ hội tốt như vậy sao.

Lời nói của Lý Nhất Dương làm cho Lý Hàn có cảm giác như đang được tắm trong gió xuân.

Lý Dật tuổi còn trẻ cũng đã trở thành Đẩu Hoàng cường giả, nếu như có thể tinh thông trận pháp, thì thành tựu của Lý Dật về sau quả thật là không thể hạn lượng được!

Trận pháp này, Lý Hàn cũng biết một chút, nghe nói là vô cùng khó luyện, nhưng mà sau khi tu luyện thành công, chỉ cần dựa vào trận pháp này, một Đẩu Vương cường giả đối mặt với một Đẩu Hoàng cường giả cùng với bảy tám gã Đẩu Vương cường giả, đều có thể bình yên vô sự ở thế bất bại.

- Có rất nhiều người đến đây!

Trong lòng Lý Dật đột nhiên cả kinh, ở cách đó không xa có một hồi tiếng bước chân đi về hướng nơi này.

Nghe thấy lời Lý Dật nói, bọn người Lý Hàn sắc mặt đều rất là căng thẳng.

Nếu như người đến là người của mình thì còn dễ nói, một khi tới lại là người của Tứ Đại Gia Tộc, một đám người vây công vòng bảo hộ trận pháp này, chỉ sợ cái vòng bảo hộ này cũng kiên trì không được bao lâu nữa.

- Lời của Kiếm Hoàng nói nghiêm trọng rồi, những Đấu Tôn Ngọc Phù này, tuyệt đại bộ phận đều là do cường giả Bắc Đẩu Tông trước kia luyện chế, Tông chủ đại nhân cũng không cần phải phí lực vì nó.

Hải Kim nói.

Nghe hai người đối thoại với nhau, nếu như người nào không biết thì tưởng đây là hai lão bằng hữu đã lâu ngày không gặp mặt, nói chuyện với nhau một ít việc nhà mà thôi.

- Tốt rồi, không cùng các ngươi nhiều lời nữa, lần này Tông chủ đại nhân sợ ta không đủ sức, một hơi giao cho ta nhiều thứ tốt, ta cũng phải hảo hảo sử dụng, lúc này đây nhất định không thể để cho Lý Dật ngươi lại chạy thoát nữa.

Hải Kim hung hăng nói.

- Ta nói Hải Kim ngươi có phải hay không nhớ nhầm rồi, lần trước chạy trốn hình như là ngươi mà!

Lý Dật vừa cười vừa nói.

Nghe thấy lời Lý Dật vừa nói, sắc mặt Hải Kim trầm xuống, có nhiều người trước mặt như vậy, Lý Dật nhắc lại chuyện này, rõ ràng không để cho Phong Hoàng Hải Kim mặt mũi.

- Lý Dật, lần trước có người giúp ngươi ngăn trở Đấu Tôn Ngọc Phù, hiện tại hai kiện Hậu Sơn Giáp đều đã bị ta đánh hỏng rồi, không biết các ngươi hiện tại dùng vật gì để ngăn trở Đấu Tôn Ngọc Phù của ta đây.

Hải Kim đắc ý cười lớn nói.

Trong lúc nói chuyện, Hải Kim đã cầm lấy một cái Đấu Tôn Ngọc Phù, dùng sức sờ một cái, một đạo năng lượng kinh người đột nhiên hướng về phía Lý Dật công kích tới.

- Ta chờ mẹ ngươi đấy!

Trong nội tâm Lý Dật thầm mắng một câu, đã tới lúc không kịp trốn tránh, hắn liền đem năng lượng Thiên Càn Địa Khôn Châu điều tiết đến trình độ lớn nhất, Lý Dật chỉ có thể mong chờ ngạnh kháng được một kích này mà thôi.

Đạo công kích trước mắt là muốn công kích Lý Dật, đột nhiên cũng có một đạo khí tức kinh người từ bên cạnh truyền tới, kèm theo đạo khí tức này, còn có một thanh âm nam nhân truyền đến:

- Hải lão quỷ, chẳng lẽ ngươi cho rằng, cũng chỉ có người Bắc Đẩu Tông các ngươi mới có thể luyện chế được Đấu Tôn Ngọc Phù sao?

Người đang đứng ở bên cạnh bắn ra năng lượng, theo thanh âm của người nọ, cũng xuất ra một khối Đấu Tôn Ngọc Phù ẩn chứa lực lượng cường đại!

Hai đạo năng lượng cấp bậc Đấu Tôn cường giả va chạm vào nhau, sẽ phát sinh tình huống như thế nào?

Rất nhanh, hai đạo công kích của Đấu Tôn cường giả xuất hiện. Hai cỗ năng lượng va đụng vào nhau, 'bùm' một tiếng nổ vang thật lớn truyền ra.

Quả thật là kinh thiên động địa! Hai đạo công kích này sinh ra khí thế chỉ có thể dùng từ kinh thiên động địa để hình dung ra mà thôi, ngay cả hai bên ngọn núi đều bị chấn động kịch liệt, lay động rầm rầm.

Toàn bộ đất đá ở trên núi đều không ngừng rơi xuống, ở bên trong núi lúc này chim bay cá nhảy đều hoảng sợ kêu loạn lên!

Với hai đạo công kích mạnh mẽ như vậy, tất cả mọi người thậm chí kể cả là Lý Dật có thực lực Đấu Hoàng cường giả cũng như vậy, đều có cảm giác hai chân đứng không vững! Rất nhanh, có một giọng nói truyền tới.

- Hải lão quỷ, lão tử không ra tay, chẳng lẽ ngươi liền cho rằng, người Đấu Thần Điện chúng ta đều muốn khi dễ là bị khi dễ hay sao?

- Ba Lâm!

Nghe được cái thanh âm này, Lý Dật rất là kinh ngạc, không thể tưởng tượng được người đang so đấu với Hải Kim, chính là Đào Hoàng Ba Lâm!

- Ba lão quỷ! Người ưa thích nhất là phá rối chuyện của ta sao?

Trông thấy Ba Lâm phe phẩy Song dục Đấu khí dừng lại giữa không trung, Hải Kim trầm giọng kêu lên.

- Hải lão quỷ, Lý Dật là người của Đấu Thần Điện, các ngươi cũng dám ra tay đối với người của Đấu Thần Điện, Ba Lâm ta có thể không can thiệp sao? Hừ, cho dù Bắc Đẩu Tông các ngươi muốn tìm người khi dễ, cũng không thể tìm tới người của Đấu Thần Điện ta, người tính là chuyện gì đây?

Ba Lâm lạnh lùng nói.

- Ha ha. Thật sự là buồn cười, người của Đấu Thần Điện? Bất quá là nhìn thấy Lý Dật bây giờ có giá trị lợi dụng sao? Bằng không, lúc trước Bắc Đẩu Thất Kiếm chúng ta đón giết Lý Dật, làm sao không có nhìn thấy các ngươi ra tay chứ?

Hải Kim cười lên ha ha.

Nghe thấy lời Hải Kim vừa nói, chẳng những là Ba Lâm cau mày lại, mà ngay cả Lý Dật cũng thâm kêu một tiếng không tốt.

Hải Kim lúc này nói ra chuyện này, đơn giản là nghĩ kế phá hư quan hệ giữa Lý Dật và Ba Lâm, muốn đứng giữa hai người châm ngòi ly gián! Một khi hấn ly gián thành công, hậu quả nhất định là có lợi cho Hải Kim.

- Hải lão quỷ, người nói nhầm cái gì đó!

Không đợi Đào Hoàng Ba Lâm mở miệng, Lý Dật nói trước.

- Các ngươi phái người đón giết ta, kỳ thật Đấu Thần Điện sớm biết được tin tức, nhưng không có phái người đi tới trợ giúp ta, đó là do bản thân ta yêu cầu. Hừ! Không có trải qua khảo nghiệm, tu vi tự thân làm sao có thể tiến bộ? Chuyện kia bất quá chỉ là một loại khảo nghiệm mà thôi!

Trong giọng nói của Lý Dật không có bất kỳ điều gì bất mãn đối với Đấu Thần Điện, mà hấn còn đang giải vây cho Đấu Thần Điện nữa.

Nghe thấy lời Lý Dật vừa nói, Ba Lâm gật gật cái đầu. Lý Dật nếu so với Tông Bạng thì có vẻ hiểu biết hơn rất nhiều, hấn rõ ràng biết tại trường hợp nào thì nên nói như thế nào, không giống như Tông Bạng, nhiều khi chỉ làm theo ý mình, dựa vào bản thân yêu thích cái gì thì làm cái đó, càng không đem lợi ích của Đấu Thần Điện đặt ở vị trí hàng đầu!

- Ha ha, Hải lão quỷ, người có nghe thấy không, bất quá Lý Dật khảo nghiệm một chút mà thôi, người muốn châm ngòi ly gián Lý Dật với Đấu Thần Điện, đó là không có khả năng.

Ba Lâm nghe Lý Dật nói xong, cười ha hả lên nói.

- Lý Dật, chuyện kia, chính người hấn là rõ ràng, hắc hắc, Đấu Thần Điện đối đãi với người ra sao, trong lòng người hấn là so với ta còn rõ ràng hơn.

Hải Kim hắc hắc nói.

Nghe thấy lời Hải Kim nói, Lý Dật thâm cười, dùng ngôn ngữ có một chút thủ đoạn như vậy, Lý Dật ở kiếp trước đã nhìn thấy nhiều lắm. Hải Kim rõ ràng cho thấy chưa có ý định từ bỏ, hấn còn muốn tiếp tục châm ngòi ly gián giữa Lý Dật và Ba Lâm.

- Hải lão quỷ, dù nói thế nào, Đấu Thần Điện cũng không phái ra nhiều cường giả như vậy đi lấy tánh mạng của Lý Dật, hắc hắc, cái này, người cũng cũng không cần uống phí tâm cơ rồi.

Lý Dật cũng là hắc hắc cười nói.

Lời của Lý Dật nói rất rõ ràng, tại Đấu Thần Điện cùng với Bắc Đẩu Tông tranh đấu, Lý Dật nhất định là dựa vào Đấu Thần Điện. Người của Bắc Đẩu Tông đã dùng trăm phương ngàn kế muốn lấy đi tính mạng của ta, Lý Dật dù cho có ngu ngốc đến thế nào, cũng sẽ không bỏ qua Đấu Thần Điện mà đầu nhập vào Bắc Đẩu Tông người a?

@ h®i- i®i- Gw ."i- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ M;QÆB im´B +ÁM i` M?Q p"v K` H¢B ;B
Gw ."i H9+ M`v iÄ`ä i?€B ç°- >ªB EBK #B i`ä- Km®M Hv ;B€M [m M ? ;B[Gw ."i
K°i +?mv M F?¬M; i? M`Q H`K çQÊ+X

" G•K M?bM H M i`M; /B M- K°i K°i +?9i i?O çQ¢M M?Q p"v- " G•K H`K b Q +| i?
imv im´B +ÁM M?Ä- M?QM; Gw ."i +kM; ç½ +| ? B FB T H`K M;QÌB- FB T i`QÊ+ H`
i?O çQ¢M +O >ªB EBK ç®B pÈB Gw ."i +?d H` i`Á i` +QMX

@ >ªB H½Q [m,- M|B M?B m M?Q p"v i?b +| H`K çQÊ+ ;b\ \*?ŠM; H) H` M;QÆB #•v ;
/`B M?Q p"v\ L m M;QÆB F?¬M; T?K+- i p` M;QÆB K°i +?¼B K°i- [mv i i?„M; i?m
Gw ."i i?ªM M?B M M|BX

@ > ? - ;BÄB- ;BÄB- Gw ."i5

h`QM; i v >ªB EBK H9+ M`v H`v ` K°i F?Ä æ'm h¬M L;¼+ S?M- >ªB EBK + Q ;B¼M

@ æ M ç•v5 Gw ."i- ç M +MM; pÈB i K°i +?¼B K°i5

@ >ªB H½Q [m,- +?ŠM; H) M;QÆB +?Q `^M; #´M i?B m ;B M;m M;®+ M?Q M;QÆB b
h¬M L;¼+ S?M iQ`M #° [mŠM; çB- M m F?¬M;- i b) F?¬M; +MM; pÈB M;QÆB K°i +
Gw ."i H"TiS+ M|B ` X

@ Gw ."i- M;QÆB M|B +?ÆB pÈB i b Q\
L;?2 i?'v Gw ."i M|B b) F?¬M; +MM; pÈB KbM? K°i +?¼B K°i- >ªB EBK +| +ªK ;B€+
@ *€B M`v- +?QM? H` M;QÆB M|B M?Q p"v- i +kM; +?ŠM; +| +€+? M`QX
Gw ."i #om K¬B- M|B ` X

@ h M|B pÈB >ªB H½Q [m, M;QÆB `²B- M;QÆB /MM; ç-m |+ +kM; +| i? M;?o ` çQ
L;¼+ S?M- i H`K b Q +| i? +MM; M;QÆB K°i +?¼B K°i ç•v- i`W T?B M;QÆB ç2K i
pSi çBX

@ hB m iY- M;QÆB M;?o `^M; i +kM; M;m M?Q M;QÆB b Q\ æ2K æ'm h¬M L;¼+ S
L;?2 i?'v Gw ."i +| ç M;?` M?`K +?€M- >ªB EBK +| +ªK ;B€+ iS+ ;B`M çB M +ª M;Q
@ o"v `®i +m°+ M;QÆB +kM; F?¬M; Km®M +MM; pÈB i K°i +?¼B K°i b Q\
Gw ."i M|BX

@ h H9+ M`v +kM; +?ŠM; Km®M +MM; pÈB M;QÆB M|B M?ªK5
>ªB EBK iS+ ;B`M M|B- ? B i v H¢B H`v ` K°i ç¢Q æ'm h¬M L;¼+ S?M- /MM; bS+ b
K°i ç¢Q M,M; HQÊM; `i H` K¢M? K) FBM? M;QÌBX

@ Gw ."i- M;QÆB çB +? i çB5
>ªB EBK ?ûi iQ H M K°i iB M;- aQM; /U+ æ'm F?Q b m HQM; KÎ` - ?QÊM; p T?Q
@ >ªB H½Q [m,- ç®B i?O +O M;QÆB H` i 5
L?bM i?'v >ªB EBK #|T M€i æ'm h¬M L;¼+ S?M- " G•K H¢M? HMM; M|B- ?„M +kM
K°i ç¢Q M,M; HQÊM; +m²M; #¢Q +kM; T?|M; H M i`lBX " G•K M; v H"TiS+ # v ç
K„i b€M; M;ÌB M?bM >ªB EBKX

@ " H½Q [m,5 h t2K i`QM; i v M;QÆB +ÁM +| # Q M?B m æ'm h¬M L;¼+ S?M5
>ªB EBK ;B`M /[M|BX

@ h`QM; i v +O i +kM; F?¬M; +| M?B m H„K- +?d +| #'v M?B m5
" G•K çQ +´ i v T?'i H M- `i M?B m F?Ä æ'm h¬M L;¼+ S?M ?B M ` i`QM; HÁM

L?bM i?'v i`QM; i v " G•K +| b® HQÊM; æ'm h¬M L;¼+ S?M bQ pÈB KbM? +ÁM M?
i•K >ªB EBK `i H" FBM? M;¢+5

G-M i`QÊ+ ?„M ç½ H½M; T?Q # F?Ä æ'm h¬M L;¼+ S?M +kM; F?¬M; +| i? ;B i
EBK i`Î p " „+ æ~m h¬M; - +?d i?'v h¬M; +?O +| p Kti F?¬M; pmBX L m H-M M"v ?„
S?M ` bY /KM; ? i- M?QM; pšM F?¬M; ;B i çQÊ+ Gw ."i- i?b F?B >ªB EBK i`Î p "
F?¬M; i? / +?`mX h?"K +?Q- p`i`Q æ¢B h`QÎM; H½Q +O ?„M +kM; +| i? #`i? v

L?bM i?'v i`QM; i v " G•K +kM; +| æ'm h¬M L;¼+ S?M- i•K iQ >ªB EBK `i M? M? i
>„M iQM? iQ€M b® æ'm h¬M L;¼+ S?M H9+ M"v +| M M bY /KM; ? v F?¬M; \ L m M
b) M; ,M i`Î- i?b `i F?| i?m çQÊ+ ?B m [mª; b- ?ÆM M[- F?B ?„M i`Î H¢B i¬M; K¬M
i`€+? T?¢iX

"i [m€- ç½ #|T M€i L;¼+ S?M i`QM; i v i?b F?¬M; i? F?¬M; /MM;5 *QM K„i +O
?QÊM; p T?Q # M +¢M? HB + M?bM K°i +€B- >ªB EBK #„i ç-m bmv M; ?o bY /KM;
M"v- +¬M; FQ+? Gw ."i H"K b Q ç i?m çQÊ+ ?B m [mª i®i M?'i\

G9+ M"v ? B K„i +O >ªB EBK i?-K ç€M? ;B€ +?mM; [m M?- ç½ +MM; i` M? ç'm pÈ
" G•K iU M?B M H" #B i`ä i`QM; HÁM; >ªB EBK ç M; +| +€B +?O w ;bX

@ >ªB H½Q [m,5 *MM; pÈB H½Q iY i` M? ç'm # Q M,K- M; QÆB H¢B pšM +| i? M?
M; QÆB +kM; F?¬M; +| ç2K H½Q iY ç p"Q i`QM; K„i b Q5

" G•K [m€i iQ H M K°i iB M; - i v T?ªB ?QÊM; p T?Q >ªB EBK MûK ` - +¬M; FQ+
+?S # M i`QM; æ'm h¬M L;¼+ S?M H"TiS+ T?|M; ç M i`QÊ+ Kti >ªB EBKX

æ®B Kti pÈB +¬M; FQ+? +O æ'm h¬M L;¼+ S?M- >ªB EBK +,M #ªM H" F?¬M; /€K
+¬M; FQ+? +O " G•K ç½ ç M i`QÊ+ Kti >ªB EBK- >ªB EBK +kM; F?¬M; i? +| HU

h'i +ª K¼B +€+? ç m `ÆB p"Q çQÎM; +MM; - >ªB EBK +kM; +-K i`QM; i v æ'm h¬M
HQÊM; +¬M; FQ+? +O æ'm h¬M +QÎM; ;Bª- ?„M M; v H"TiS+ +kM; MûK ` X > B
+QÎM; ;Bª H-M M[H¢B p +?¢K p"Q M? mX

8RRX ZXe @ *?QÆM; RR, aS :Bª >Q" M; h?'i

G9+ M"v pÈB bU +¬M; FQ+? +O ? B M; QÎB- +?d bÊ ? B # M M;¼M M9B G • *®+ i`
>ªB EBK +MM; pÈB " G•K ? B H-M ;B Q i?O pÈB M? m- iQÆM; çQÆM; pÈB #®M H-
;BªX oÈB #®M H-M +¬M; FQ+? +O æ'm h¬M +QÎM; ;Bª- i?b M?[M; M;¼M M9B i?-
çQÊ+5

G9+ M"v ç½ tªv ` ibM? ?m®M; M9B HÎ- H"K ¼B M; QÎB +ªK i?'v p¬ +MM; bÊ ?½BX
bKT ç' tm®M; - Gw ."i +kM; p°B p½ ¬K Gw L L - ?QÊM; p T?Q i` M F?¬M; # v çB-
pW `²B i?,M; +?T æ'm >Q" M; +QÎM; ;Bª +kM; +?KT H'v +€M? i v +O Gw L?'i .QÆ
i` M i`ÎB # v çB5

> B i v Gw ."i HB M iK+ ç€M? ` L K JBM? GQm >Ä - i`U+ iB Ti?B m ç®i M?[M; ?
+?mM; [m M; i?"M? i`Q #KB- +?d K°i H€i i?ÎB ;B M- ?„M +MM; pÈB Gw L L ç½ M
.QÈB bU /B m F?B M +O Gw ."i- h?¬M h?B M h?9 # v i?ŠM; H M T?Q i` M M; QÎB
tY Hw b¢+? b) M?[M; ?ÁM ç€ ç M; `ÆB i€M HQ¢M #®M +?mM; [m M?X

_i M? M?- i'i +ª +€+ æ'm >Q" M; +QÎM; ;Bª ç m # v H M i` M F?¬M; - K" M?[M; æ'm
M; WM; T?€i ` ç'm F?Q ç€M? i M HQ¢M i?¢+? ç M; `ÆB i` M ç-m +O KbM?X

æÊB +?Q ? B M;¼M M9B bKT ç´ +?´K /Si- æ´m >Q`M; +MM; æ´m oQÆM; +QÌM; ;B
?B K- M?QM; Gw .´i M?bM b M; #®M T?Q - KQÌB K´v æ´m aQ +QÌM; ;Bª +O hS æ
F?¬M; +| H´v K°i M;QÌB çQÊ+ M iQ`MX

h`QM; M?€v K„i tªv ` M9B HÎ- M m M?Q M?[M; æ´m aQ M´v F?¬M; çQÊ+ æ´m >Q`M
#ªM H´i`®M F?¬M; i?Q€iX

L?bM i?´v KbM? +MM; pÈB " G•K K M; ç M i`M; /B M ?Ov /B i M?Q p"v- >ªB EBK
@ " H½Q [m,- +| #ªM HoM? i?b çB i?2Q i 5

L|B tQM; +•m ç| - >ªB EBK T?€i ç°M; +†T +€M? HQm Hv- ?QÈM; p T?Q t # v çB5
>ªB EBK H`K M?Q p"v H´ +| iQM? iQ€M +O `B M; ?„M- M m #ªM i?•M ?„M pšM +S
/M H´ KbM? F?¬M; +| bY /KM; æ´m h¬M L;¼+ S?M- +kM; `´i F?| +| i? M|B `^M; " G
æ´m h¬M L;¼+ S?MX

L m M?Q " G•K ç®B T?| pÈB M;QÌB +O hS æ¢B :B h°+ K´ H¢B çB bY /KM; æ´m
F?šM; ç`M? +kM; F?¬M; i? K†+ F M;²B t2KX *?QM? #ÎB M?Q p"v- >ªB EBK F?¬M
?„M F?¬M; bY /KM; æ´m h¬M L;¼+ S?MX

æ´m h¬M L;¼+ S?M ç½ iB m ? Q ç M M?Q p"v- K´ +kM; F?¬M; +| ç¢i çQÊ+ ?B m [m
h¬M; +?O F?¬M; pmBX *?QM? #ÎB M?Q p"v- F?B KbM? i`Î p i¬M; K¬M- h¬M; +?O
;•v ` T?B M iQ€BX

*?Q M M- >ªB EBK +| w ç`M? /K " G•K `ÌB çB- #ÎB M?Q p"v- +?Q /M " G•K +| bY /K
>ªB EBK +kM; +| i? i"MHU+ ç`Q i~mX

@ >ªB H½Q [m,- H½Q iY F?B M`Q i?b bÊ M;QÆB\

L?bM i?´v >ªB EBK # v çB `´i t - i` M K†i " G•K F?) +QÌB H¢M? K°i +€B- ? B +€M
p T?Q >ªB EBK # v çBX

a m F?B >ªB EBK # v çB- Gw .´i +kM; i?Î /`B K°i ?ÆB- M?[M; KB M; æ´m h¬M L;¼
+kM; H´ Km®M H´v +€B K¢M; M?Ä +O i K`5

L m K°i F?B bY /KM; M?^K p`Q Gw L L ? v H´ Gw L?´i .QÆM;- Gw .´i +kM; ç m F?
M?"MX

Gw >`M +kM; KÈB i´M +´T æ´m >Q`M; +QÌM; ;Bª- #ÎB M?Q p"v- # M Gw .´i H9+ M´v +
"®M p` æ´m >Q`M; +?®M; H¢B M,K p` æ´m >Q`M;- M?•M b® imv `^M; FûK ?ÆM K°i
F?¬M; +| K°i +?9i +ªK ;B€+ bÊ ?½B M`Q5

h?¬M h?B M h?9- EB K >Q`M;- +ÁM +| #ªM i?•M Gw .´i- ç m F?¬M; T?ªB H´ æ´m
i?QÌM;- ç†+ #B i H´ h?¬M h?B M h?9- +?d +¬M Gw .´i F?®M; +? i®i- im pB *Ym
M?K+ i? H¢B H´ K i?9 +QÌM; ?Q`M?- H´v K°i ç`+? ? B- +,M #ªM H´ F?¬M; i?`M? p

@ .mšM >`M?5 > ? - >ªB EBK FB ç½ çB `²B- +€+ M;QÆB +ÁM Km®M +MM; i /•v /
Gw .´i T?€ H M +QÌBX

E?¬M; çÊB .mšM >`M? KÎ KB M; M|B- K°i i? M? •K T?B m H½M; i`mv M ç MX

@ Gw .´i - Gw .´i- M;QÆB ç½ ;B i +? i +? i - M;QÆB +kM; M M +?m~M #` çB H´ p
h? M? •K M´v +`M; H9+ +`M; ;¬M- `´i M? M?- Gw .´i M?bM i?´v Gw L?B M ,M K†+ iC
i`„M;- >mv i >²M J EB K +¬K Îi`QM; i v- /šM i?2Q K°i ç€K M;QÌB tm´i ?B MX

æB i?2Q # M +¢M? Gw L?B M- +| K°i p`i`mM; MB M i?•M ?bM? + Q HÈM- M;QÌB M
H¢M? HMM; M|BX

@ *€+ M;QÆB- B H´ M;QÌB ç½ ;B i +? i ç¢B + +O i \

@ L?` i?9+ - M;QÌB ;B i +? i T?K i?•M +O +QM- H´ M[M?•M # M +¢M? ?„M FB X

Gw L?B M ?mM; ?,M; M|BX
 @ æ9M; p"v- [m^a M?B M H" *Ym hBM? æ'm >Q" M; +QÌM; ;B^aX
 h`mM; MB M tQM; ?¬ pÈB Gw hMM; H" ç¢B + H¢M? HMM; M?bM h?¬M h?B M h?9X
 @ "'i [m€- +?Q /M H" *Ym hBM? æ'm >Q" M; +QÌM; ;B^a- M m ç½; B i +? i :B +?O G
 T?^aB M?"M H'v +€B +? i çB5
 h?®i` HÌB M"v tQM;- M K iY +| i?•M ?bM? + Q HÈM FB - iQ" Mi?•M F?Q iS+ ç°i M
 @ æ'm >Q" M;- H¢B H" æ'm >Q" M; +QÌM; ;B^a5
 L?bM F?Q i? K¢M? K) i` M M; QÌB M K M?•M M"v iQ€i` - i`QM; M°B i•K Gw ."i i?¬
 o` æ'm >Q" M; +QÌM; ;B^a M"v- +| i?U+ HU+ H" h?'i hBM? æ'm >Q" M;5
 Gw ."i M„K +?„+ +| i? ç®B T?| pÈB M,K p` æ'm >Q" M; +QÌM; ;B^a- M?QM; K" H9+
 p` h?'i hBM? æ'm >Q" M; i?b Gw ."i +kM; F?¬M; +| M„K +?„+ - ?m®M; +?B- +ÁM +|
 >mv i>²M J EB K5
 >mv i>²M J EB K Î i` M i v Gw L?B M i?U+ HU+ +kM; F?¬M; FûK ?ÆM æ'm >Q" M;
 *?ŠM; M?[M; H" M?Q i? - i¢B b m HQM; Gw L?B M- K M; i?2Q K°i ç€K æ'm oQÆM
 :†T T?^aB HU+ HQÆM; M?Q p"v- H9+ M"v # M +O Gw ."i ç½ H•K p"Q ?Q" M +^aM? t'm
 #^aM H" F?¬M; +| F?^a M,M;X
 @ Gw ."i- M;QÆB iQM? M?Q i? M"Q ç•v\ >B M i¢B ?®B ?"M`²B \
 L?bM Gw ."i- €M? K„i Gw L?B M H°` K°i iB €+ ç°+- M;QÌB i`QÈ+ K†i M"v +?QM?
 +O +? KbM?- Gw L?B M?"M H" F?¬M; i? `9i;•M H°i / ?„M- M;?B M tQÆM; +®i
 @ *?O M?•M5
 @ h?B m +?O5
 h`QM; H9+ Gw ."i +?m~M #` +?•K +?¼+ Gw L?B M- pB M [m•M +O Gw JBM? `®i +K
 Gw E€- h¢ok- hQ hQ b m F?B M?bM i?'v Gw ."i- "Q"Q F m H MX
 J°i ç€K M;QÌB M"v +| F?Q^aM; #^av i€K KQÆB æ'm oQÆM; + Q i?O- F?Q i? T?€i`
 L m bQ p æ'm >Q" M;- # M Gw ."i Qi ?ÆM K°i +?9i- M?QM; M m bQ b€M? p æ'm oQ
 +S Qm i? imv i ç®B5
 @ > ? ? ? - Gw L?B M- M;QÆB K M; i?2Q pB M [m•M iÈB- Gw JBM? +kM; F?¬M;
 ç•m 5
 Gw ."i b m F?B M?bM i?'v ç€K M;QÌB hQ hQ F`T i?ÌB +?¢v ç M- M?`M F?¬M; çQÈ
 hmv `^M; #¼M ?¼ p-M +ÁM Î p"Q ?Q" M +^aM? t'm- M?QM; K"- ç®B K†i pÈB M;QÌB +
 bS+ ç€M? K°i i`"M`²B5
 @ Gw ."i- M m M;QÆB ç½ +| HÁM; iBM M?Q p"v- b) ç€M? pÈB i K°i i`"M 5
 Gw L?B M +kM; ?mM; ?,M; M|BX L;QÌB +O Gw JBM? ç°i M?B M tm'i ?B M M?B m
 M M K¢M? K) ?ÆM- pb T?K i?•M #€Q i?M- Gw L?B M imv i ç®B H" F?¬M; i? +?MM
 G9+ M"v ? B # M ç M; ;BQÆM; +mM; #¢i FB K- +| K°i ç¢Q i? M? •K #²M; # M? T?I
 iÈBX
 @ >Q" M; i?'i +| H M?- +€+ p` ç m H" T?¬M iY iBM? M? +O æ [m®+- F?¬M; i? #Î
 i?U+ HU+ æ [m®+5
 @ >Q" M; i?'i +| H M?- +€+ p` M? M? +?|M; /WM; i v- i'i +^a ?²B ;B - M m +½B HÌB-
 Hw H" ;B i F?¬M; i? 5

h?2Q b m iB M; i? M? •K ç!- +! #®M +€B #!M; M; QÌB iY i` M F?¬M; i`mM; H"TiS+
 M; QÌB- M?bM i?'v #®M p` M"v- i`QM; M°B i•K Gw ."i i?¬K + QÌB- + Q i?O >Q" M; i?'
 >Q" M; ç æ [m®+ h?B M S?QM; `²BX
 >Q" M; ç i?'v KbM? ç M; H•K M; mv ç°i M?B M ?ç K°i ççQ w +?d M?Q p"v- `ä `M; H
 ;B9T Gw ."i b Q\
 @ Gw ."i H" M; QÌB ç½ ;B i +? i +? i - Gw ;B +?9M; i F?¬M; +! F?ª M, M; #Ä [m 5
 Gw L?B M çB M +m²M; M!BX
 @ Gw L?B M i?B m ;B - +€B +? i +O T?K i?•M M; QÆB- ç M H9+ ç! M?'i ç`M? b) tY
 i?'i +! K M? H M?- ? B # M /WM; HçB iQ ç'm5 L m M?Q B /€K ç°M; i?O i? K K°i H
 M; QÌB +?9M; i F?¬M; +! F?€+? F?Q5
 L; QÌB M"v M; ?2 tQM; HÌB Gw L?B M pW M!B- ?„M +kM; i?ªM M?B M M!BX
 L; ?2 tQM; HÌB +O M; QÌB M"v- Gw L?B M M; ~M M; ÆX
 >Q" M; ç T?€B iÈB #®M æ'm >Q" M; +QÌM; ;Bª imv M #® w +?d- t2K ` i`QM; HÁM;
 M?Q F?¬M; im•M i?2Q ççQ K M? H M? M"v- #®M p` æ'm >Q" M; +QÌM; ;Bª M"v H" T
 J°i F?B ç°M; i?O- Gw ."i +MM; pÈB oQÆM; JBM? .QÆM; +?„+ +?„M b) F?¬M; M?"
 F€i?"i T?€B ` #®M p` æ'm >Q" M; +QÌM; ;Bª +?QM? H" +! w iQÆM; i`Ê +?Q Gw ."i
 F?¬M; Km®M +MM; pÈB hS æçB :B h°+ ?mv M M€Q [m€ KS+- +?Q M M KÈB ?ç K°
 .M b Q- M m M?Q >Q" M; ç i`U+ iB T ?ç H M?- #®M p` æ'm >Q" M; i`U+ iB T ç°M;
 hS æçB :B h°+- +?QM? H" #m°+ hS æçB :B h°+ KQm T?ªM `²B5
 *?mv M M; m M; ®+ M?Q p"v- >Q" M; ç +?„+ +?„M b) F?¬M; H" KX
 @ L?` i?9+- M; QÌB H"K b Q #•v ;Bì\
 L?bM i?'v #®M p` æ'm >Q" M; +QÌM; ;Bª ç M; T?B m T?M î i` M F?¬M; i`mM; - i`QM
 ;B€+ p¬ +MM; ç„M; M; „i5 >„M Km®M #€Q i?M +?Q T?K i?•M- M; QÌB +O >Q" M; i?'
 H"K b Q F?¬M; F?B M +?Q Gw L?B M iS+ ;B" M ç•v5
 @ Gw L?B M- i? +K+ #•v ;Bì F?¬M; TªB +?9M; i +! i? F?®M; +? - i t2K- +?9M;
 F #€Q i?M b m p"vX
 L?` i?9+ +O Gw L?B M i`¬K i?'T ;B¼M; M!BX
 @ æQÊ+- i'i +ª ç m M; ?2 HÌB +O L?` i?9+X
 Gw L?B M +„M +„M K¬B- i` M K¬B ?„M H9+ M"v i?"K +?Q #` +„M ` K€m iQÆB5
 >B M içB im pB + Q M?'i Gw ;B ç9M; H" p` L?` i?9+ M"v- HÌB +O L?` i?9+ M!B-
 M; ?25
 @ æB i M?B v M i•K- T?K i?•M M; QÆB H" ççB + +O i - ?mv i+Wm M"v- i M?'i ç`M
 h`QM; M°B i•K Gw L?` i?9+ i?¬K i?Î /`B K°i ?ÆB- M? ;B¼M; M!BX
 @ *! HÌB +O L?` i?9+ M!B- i v M i•K `²B- +?d ?v p¼M; L?` i?9+ iW M v p b m i?Q
 M m M?Q L?` i?9+ +! î i`QM; M?"- i M; ?o T?K i?•M +O i +kM; b) F?¬M; ;†T TªB
 Gw L?B M i?QÆM; i•K M!BX
 @ h ç€T SM; M; QÆB- i?M +O ççB + K°i M; "v F?¬M; #€Q- Gw "€+? i K°i M; "v F?
 Gw ;B X
 Gw "€+? +kM; i?¬K i?Î /`B- M†M; M M!BX æçB + +? i- ;€M? M†M; Gw ;B - ?„M H
 ;€M? p€+ i` M p BX
 Gw L?B M M? ;"i ç-m- ç°i M?B M + Q ;B¼M; F m H MX

@ *€+ p` ;B ?mvM? ç i°+ F?€+- Gw JBM? +MM; pÈB >Q`M; i?'i i?¬M; ç²M; pÈB M i¢K ?½v HmB #BM? i?¬B5

h?®i` HÌB M`v tQM;- Gw L?B M +kM; F?¬M; +| [m v ç-m H¢B- i`U+ iB T`ìB çB- ç i?O+O Gw ;B X

Gw hMM; b m F?B +? i- Gw L?B M +?QM? H` :B +?O Gw ;B - M m :B +?O Gw ;B i°+ F?€+ imv `^M; F?¬M; +| + K HÁM;- M?QM; K` +kM; ``i M? M? #„i ç-m HmB #BM

G9+ M`v- G • \*®+ ç½ #B M i?`M? #bM? ç` - +?d +ÁM H¢B M?•M K½ +O Gw JBM >Q`M; ç X

@ Gw i?B m ;B - bU ibM? M`v +kM; ç½ tQM; tm¬B `²B- #®M M; QìB +?9M; i +ÁM T? J°i p` bS ;Bª ¬K [mv M +?`Q Gw ."i- b m ç| + Q ;B¼M; M|BX

@ æ i¢+€+ p` ç¢B M?•M ç½ ç M pB M i?O- tBM +€+ p` p M|B H¢B +?Q >Q`M; i?'i `ä î i`QM; HÁM;5

Gw ."i p°B p`M; ç€T H - + Q ;B¼M; M|BX

@ EB K >Q`M; +€+ ?¢- M m +| i?ìB ;B M M; `B ç M >Q`M; +mM; +MM; +?9M; i m@ >mvM? ç K'v M; QìB +?9M; i +?ì EB K >Q`M; +€+ ?¢ ç M +?ÆB ç|5

L; QìB M`v +kM; KdK +QìB- ?QÈM; p T?Q EB K >Q`M; oQÆM; JBM? .QÆM; M|B `

@ L m H-M b m +| `ªM? `¶B- oQÆM; JBM? .QÆM; M?'i ç`M? ç M #€B T?ÄM; +€+ p EB K >Q`M; +kM; + Q ;B¼M; M|BX

: "i M? ç-m K°i +€B- #®M p` æ'm >Q`M; +QìM; ;Bª ç2K ®M; i v €Q pmM; H M- ? B `i M? M? HB M #B M K'i i¢B i`QM; #-m i`ìB ç KX

@ Gw ."i ?B M çB i- +?9M; i +kM; i`Î p çB5

EB K >Q`M; oQÆM; JBM? .QÆM; çB ç M # M M; QìB Gw ."i- M|BX

@ oQÆM; i?9+ i?9+- M; QìB bÈK çB p M; ?d M; ÆB çB- i?9+ i?9+ K'v H-M +Sm ;B9 ç,M; K¬M #€B i¢5

L?bM EB K >Q`M; oQÆM; JBM? .QÆM;- Gw ."i i`M? i`¼M; M|BX

@ L m *QìM; M?B +O i - +?d #^M; K°i MY +O M; QÆB- i +kM; v M i•K `²BX

L?bM Gw ."i- oQÆM; JBM? .QÆM; ç°i M?B M M|B- pQÆM #`M i v M†M; M p¶ p`Q # Gw ."i M|B i? K HÌB ;b M[- i`B M F? B ? B +€M? Î b m HQM;- ``i M? M? # v çB K'i

@ Gw ."i + + 5

Gw L L M?`Q p`Q i`QM; M; U+ Gw ."iX

@ Jm°B +MM; pÈB T?K i?•M +kM; H"TiS+ F?ÎB ?`M? iB M ç M >¼+ pB M G G M `² pÈB hS æ¢B :B h°+X

Gw L L HQ H„M; M|BX

h`QÈ+ FB M`M; ç½ iWM; H` i?`M? pB M +O æ ç¬ Gw ;B - Gw L L iU M?B M #B H` M?[M; +QM [m€B p"i F?´M; H² ç M M?Q i? M`Q5

E?) pm®i H M K€B i|+ +O Gw L L - Gw ."i ;"i ç-m +QìBX

@ *ÁM M[- Gw ."i + + - # M,K b m- ?mvM? T?ªB M?È `ä- ?mvM? M?'i ç`M? T?ªB L Î ç| +?ì ?mvM?5

Gw L L H¢B /†M /Á i? KX

@ u M i•K çB- ?mvM? M?'i ç`M? b) çBX

L?bM M[iY ç½ +MM; pÈB KbM? i`^B [m bBM? iY- Gw ."i i?•K ibM? M|BX
@ h +?îî ç'v- Gw ."i + + 5
Gw L L M? M? +?|M; ?¬M H M K¬B Gw ."i K°i +€B- b m ç| HB M FûQ i v Gw L?'i .
@ h'i +^ K¼B M; QÌB- ç m i`î p çB5
Gw ."i M?bM K°i ç®M; #W #°M +?mM; [m M?- T?'i T?'i i v M|B- `i M? M?- M?[M
b m HQM; Gw ."i- ?QÈM; p T?Q æ ç¬i`î p X

8RkX ZXe @ *?QÆM; Rk, æ¢B æB M >¢ hÈB hbK >B m

GB M iK+ t^v ` +€+ +m°+ ç¢B +?B M- çÊB +?Q Gw ."i M;O K°i ;B'+ idM? H¢B- K†i
@ h?B m ;B - æ¢B æB M ?¢ iÈB #€B T?ÄM;5
G9+ M`v Gw ."i +MM; pÈB Gw >`M +?m`M #` M;²B +MM; ,M pÈB M? m- hQ hQ p°B
@ - i` M? i?O i?ìB ;B M #€B FB M æ¢B æB M ?¢5
L;?2 i?'v æ¢B æB M ?¢ ç½ ç M- Gw ."i p°B p`M; M|BX
@ L m H` æ¢B æB M ?¢ iÈB +?ÆB- ."i M?B- i b) +MM; çB pÈB M; QÆBX
Gw >`M +kM; çSM; H M- /M M?Q i? M`Q- Gw >`M +kM; H` M; QÌB +O æ [m®+ h?B
#B m +?QM? H` >Q`M; [mv M- M; QÌB æ [m®+ h?B M S?QM; - i` M / M? M; ?o ç m
Gw >`M +MM; pÈB Gw ."i +MM; çB ` M; ? M? ç|M- +kM; `i H` +¬M i?B iX
@ o•M; - T?K i?•M- ?½v çB +MM; pÈB +QMX
Gw ."i H`T iS+ M|BX
" M; QÌB pW KÈB çB ` F?ÄB +Y - ç½ i?'v æ¢B æB M ?¢ çSM; ç|iW i`QÈ+¬ M m M.
+kM; F?¬M; +| B /€K M; ,M i`îX
@ Gw ."i ?mvM? ç 5 L?bM i?'v Gw ."i çB ` F?ÄB +Y - æ¢B æB M ?¢ + Q ;B¼M; F
@ æB M ?¢5 > ? - ç½ M?B m M; `v F?¬M; ;†T- T?QM; i?€B +O æB M ?¢ pšM M?Q
L?bM i?'v æ¢B æB M ?¢- Gw ."i +kM; p mB p - `i M? M?- ? B M; QÌB HB M çB iÈB H
@ L;?2 M|B Gw ."i ?mvM? ç `ÆB p`Q +€B #šv +O Gw ;B - H9+ 'v pB ?mvM? +| pB
iÈB i`Ê ;B9T- ?¬K M v +| i?ìB ;B M- ç†+ #B i ç M i? ,K ?ÄB Gw ."i ?mvM? ç X
æ¢B æB M ?¢ pW +QÌB pW M|BX
omM; i v H M- î ç^M; b m HQM; +| K°i iMv iMM; H`T iS+ +¬K K°i +€B ?°T çQ iÈBX
@ æ•v H` #^aQ p`i h?B M h`M? a /Q Gv *?•m iB M +®M; - M| +| i€+ /KM; M i?¬M- ç
M`v i M; ?o +kM; +| i€+ /KM; X
æ¢B æB M ?¢ pW +QÌB pW M|BX
L;?2 i?'v HÌB æ¢B æB M ?¢ pW M|B- Gw ."i ^K i?'v `i H` FBM? M; ¢+¬ h?B M h`M?
+U+ T?~K- i¢B i` M i? `i`QÌM; - M m +| iB M +kM; F?| +| i? Km çQÈ+X
>Q`M; i?'i æ [m®+ h?B M S?QM; - /U p`Q [mv M HU+ i`QM; i v- M; QÊ+ H¢B K†B
M?QM; K` +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m- æ¢B æB M ?¢ çQ bM? K°i ?°T- +?QM? H` ç
@ J†B H¬M ç m H` /Q æ¢B æB M ?¢ # M +?Q- Gw ."i i?U+ bU +| +?9i M; QÊM; M; M
L?bM iMv iMM; +O æ¢B æB M ?¢ +¬K i`QM; i v +€B ?°T- Gw ."i ? ? +QÌB- M|BX
@ L m H` M?Q p`v- i¢B ?¢ +kM; +| K°i FB M H p`i Km®M i†M; +?Q æ¢B æB M ?¢X
h•K i?¬M pW ç°M; - K°i i? M? ç¢B ç Q K`m çÄ tm'i ?B M î i` M i v Gw ."iX

@ *?m¬B ç¢B ç Q M¬v- i H'v çQÊ+ Î Gw ;B - KQM; `M; æB M ?¢ F?¬M; +? X
h v Gw ."i +¬K ç¢B ç Q- çQ ç M i`QÊ+ K†i æ¢B æB M ?¢X

@ G` >Ä o•M æ Q5 Gw ."i- M; QÆB
L?bM i?'v +?m¬B ç¢B ç Q M¬v- æ¢B æB M ?¢ +kM; +ªK i?'v bYM; b®i K°i +?9iX

@ >Ä o•M æ Q- M; ?2 M‡B H` #ªQ #®B +O Gw ;B - +?m¬B ç Q M¬v imv `M; F?¬M;
+kM; FûK F?¬M; t X

> B i v æ¢B æB M ?¢ b m F?B iB T M?"M i? M? ç¢B ç Q Î i`QM; i v Gw ."i- +?"K`
*-K H'v i? M? >Ä o•M æ Q- æ¢B æB M ?¢ M? M?"M; `mM; H M- ç¢B ç Q i`mv M ç
;-K ;W- `i M? M?- K°i ç-m [m€B i?9 iQ`M i?•M #®+ H M ?Ä /B K tm'i ?B M- ç-m
#Á- +‡ K°i i?•M ?bM? +QÌM; i`€M; i`M ç-v HU+ HQÊM; X

@ >Ä o•M æ Q +‡i? i`B m?Q€M` K°i ç-m >Ä o•M h?9- M m M; QÌB +¬K ç Q +‡i?
?Q€M >Ä o•M h?9` +`M; HÊB ?¢BX Gw ."i ?mvM? ç - i? M? ç Q M¬v- i i?"i bU H
æ¢B æB M ?¢ ? ? T?€ H M +QÌBX

@ L m æB M ?¢ Q i?Q+? i?b H` i®i`²B5
Gw ."i KdK +QÌB- /M b Q >Ä o•M æ Q +kM; +‡ çQÊ+ H` iW Gw ;B - H'v ` i†M; M; Q
/QM; i?mv M K` i?¬BX Gw ."i F?¬M; +‡ +?9i +ªK ;B€+ ç m HÁM;- ?ÆM M[ - i`QM
h?B M EB K bB m i?¬M F?Q M?Q p"v- >Ä o•M æ Q- +, M #ªM F?¬M; +‡ ç†i i`QM; K

@ o` M¬v +?QM? H` Gw >`M i?9+ i?9+ \
•M? K„i æ¢B æB M ?¢ pW +?mv M- M?bM H M i` M M; QÌB Gw >`MX

@ h?¬M- Gw >`M- tBM` K„i æ¢B æB M ?¢5
Gw >`M M?bM i?'v æ¢B æB M ?¢ ç M; M?bM KbM?- M; v H"TiS+ Km®M ?`M? H X

@ « ¬- F?¬M; çQÊ+- F?¬M; çQÊ+- Gw i?9+ i?9+ M m H`K M?Q p"v- iW M v p b m i
K†i Gw ."i ?mvM? ç M[X

L?bM i?'v Gw >`M ç M; ç`M? [m€ H¢v tm®M;- æ¢B æB M ?¢ +m®M; [mQi p°B p`M;
@ æB M ?¢- i?¬M i?•M H` h?`M? +?O o¢M h`B m h?`M?- M?bM i?'v æB M ?¢- +¬M
Gw >`M FB M [mv i M‡B- Î æ [m®+ h?B M S?QM;- æ'm >Q`M; +QÌM; ;Bª +‡i? K
F?¬M; +¬M T?ªB ?`M? H #`i Hm" M +€B ;b >Q`M; [mv M- >Q`M; i?'i ;b ç‡- M?QM;
oQÆM; K` i?¬B- K` +ÁM- Gw >`M +?QM? H` h?`M? +?O o¢M h`B m h?`M?- i?2Q ç
æ [m®+ h?B M S?QM; `²BX

@ Gw i?9+ i?9+- i +MM; pÈB Gw ."i +‡ [m M ? iQÆM; ;B Q- M; QÆB H` i?9+ i?9+ ç
M; ?o M?Q p"v- i?b iW M v p b m i +‡ ;†T Gw ."i ?mvM? ç +kM; +‡ +ªK ;B€+ #`i M
æ¢B æB M ?¢ t'm ?´ M‡BX

@ L m H` M?Q p"v- i?b +S M; ?2 HÌB +O æ¢B æB M ?¢X
æ M H9+ M¬v- Gw >`M +kM; #B i i?ÌB #B i i? - H"Ti`QÌM; +kM; F?¬M; i? ;B[p[M;
M‡B i`QM; HÁM; Gw >`M +kM; ?B m `ä- M m #ªM i?•M [mª i?"i [m€ tm®M;- b m M
æB M ?¢- +kM; +ªK i?'v i?'T ?ÆM K°i #®B T?"M `²BX

@ h®i- i®i- i?9+ i?9+ M M H`K M?Q p"vX
æ¢B æB M ?¢ HB M M‡BX

@ Gw ."i ?mvM? ç - i H¬M M¬v ç M ç•v- +ÁM +‡ K°i b® pB + +MM; #`M pÈB Gw ."i
@ > ? - æB M ?¢- M; `B +‡ +?mv M ;b +¬M i` Q ç`B- tBM KÌB p`Q # M i`QM; M¬v çB

Gw."i pW +QìB pW M|B- çQ i v KìB æ¢B æB M ?¢ çB p"Q # M i`QM;X
S?ÁM; F?€+? +O Gw."i- imv`^M; F?¬M; #^M; F?€+? b^M? +O æ¢B æB M ?¢- M?
i?2Q T?QM; +€+? +O FB T i`QÈ+ +MM; i`°M HšM pÈB FB T M"v- +?Q M M i?Q¢i M
H¢X
" M;QìB M;²B î+?QM? b^M?- m®M; MQÈ+ i`"X
@ æB M ?¢- +| +?mv M ;b- M;QìB M|B i?šM; i?b i®i`²BX
Gw."i m®M; K°i M;KK i`"- `²B M|BX
@ h H-M M"v ç M ç•v- +kM; H" K M; i?2Q w +O S?K ?Q"M; M?ì p^X
æ¢B æB M ?¢ i?-M b„+ M;?B K i9+- +?"K`½B M|BX
@ Gw."i ?mvM? ç - ç +MM; pÈB hS æ¢B :B h°+ i`B i ç M€Q M?B i- w iS +O S?K
?mvM? ç M;mv M w +MM; >Q"M; i?'i ?ÊT i€+ >Q"M; i?'i h?B M S?QM; M;mv M b)
Gw."i +QìB M?¢i K°i iB M;- ?„M +MM; pÈB hS æ¢B :B h°+ K•m i?mšM ç½ ç M çd
h?B M S?QM; iB M ç M H¬B FûQ- +?mv M M"v +kM; ç½ M^K i`QM; /U HB m +O ?„
@ *MM; pÈB æB M ?¢ ?ÊT i€+- i¢B ?¢`i H" M;mv M w- #'i [m€- w iS +O >Q"M; ç
i? M"Q\
Gw."i +QìB ?ÄBX
@ L|B` i?b +kM; i?"i H" çÆM ;B^MX
L;?2 i?'v Gw."i ?ÄB- æ¢B æB M ?¢ /WM; K°i +?9i- `²B M|BX
@ v iS +O S?K ?Q"M;- H" Km®M +MM; Gw."i ?mvM? ç HB M i?O- /B i i`W hS æ¢B
æ¢B æB M ?¢ ?¢ ;B¼M; M|BX
GìB +O æ¢B æB M ?¢ pW M|B H"K +?Q M°B i•K +O Gw."i M´B H M b|M; ;B| - /B i
+È b Q K" F?¬M; H"KX L?QM; K" Gw."i +kM; #B i- M m Km®M /B i i`W hS æ¢B :B
T?^B çÆM ;B^M M?Q p"vX
*?d +| K°i Gw ;B K" ç½ i?•K b•m ç M M?Q p"v- K" Gw ;B î i`QM; hS æ¢B :B h°+ i?
ç®B Qi M´B / M?- +ÁM # ç¢B ;B i°+ FB - i?U+ HU+ +?„+ +?„M bQ pÈB Gw ;B +kM
>m®M; +?B- hS æ¢B :B h°+ +MM; pÈB „+ æ~m h¬M; +| [m M ? - T?^B #B i`^M; "
F?´M; H² iÈB +Ð M"Q- +?Q /M H" æ'm h?-M æB M +kM; F?¬M; /€K çÆM ;B^M i`m
æ'm h?-M æB M #B i`ä`"M; „+ æ~m h¬M; +MM; M;Q¢B ;BÈB +| [m M ? - +kM; Km
H" i? HU+ i?¬M; i?QìM;- æ'm h?-M æB M bÈK v m +¬m „+ æ~m h¬M; Kî` „+ æ~
æ'm h?-M æB M iB M p"Q i`QM; ç| i bK FB K ?mv M #Q`²BX
>m®M; +?B- h¬M; +?O „+ æ~m h¬M; H" K°i p` æ'm h¬M +QìM; ;B^ - K†+ /M H" K`i
M?QM; K"- B +| i? #^Q +?SM; `^M; ?„M K½B K½B î i`¢M; i?€B M"v ç•v\
h?U+ HU+ +O „+ æ'm h¬M;- Km®M /MM; K°i Qi #B M T?€T F?¬B T?K+ M,M; HU+ ?
F?¬M; T?^B H" +?mv M ;b F?| F? ,M- +?Q /M h¬M; +?O F?¬M; i? ?"M? ç°M;- +?d +
L;¼+ S?M- ç| +kM; H" K°i +?mv M p¬ +MM; ç€M; bÊ`²BX
æ®B pÈB i?U+ HU+ +O Gw."i #•v ;B| - M m ç|M çÐ K°i FQ+? +O æ'm h¬M +QìM; ;
L m ç +?Q Gw."i K°i KbM? ç®B K†i pÈB æ'm h¬M L;¼+ S?M- +?d +¬M ? B KB M; a
H"K +?Q Gw."i ,M F?¬M; iB m`²BX
@ æ¢B æB M ?¢- /B i i`W hS æ¢B :B h°+- +?d bÊ +¬M T?^B #`M #¢+ i?"i F„ H" ?Æ
Gw."i`i M;?B K i9+ M|B`X
æ [m®+ h?B M S?QM; i?"M? H" T K'v M;`M M,K [m - K•m i?mšM ;B[>Q"M; i?'i +M
pšM K°i KU+ i²M i¢B- F?¬M; +¬M M;?o- K'v M;`M M,K M v ? B # M Hm¬M ç®B +?¼L

K'i ç®B T?QÆM;- M?QM; K" ? B # M +S ç®B M;?`+? K'v M;"M M,K M?Q p"v- +m®B .

@ æB M ?ç ?½v i?QÎM; i?S+ K|M M"vX

Gw ."i H"v çk ;„T pB M i?`i |M; €M? p"Q +?ûM +O æçB æB M ?ç- pW +QÌB pW M

@ J†+ /M K|M M"v +?d H" /MM; K i?9 L?`i ;B B GK+ oo h`o H"K M;mv M HB m- M?Q ç m H" i?`i çMB +O GK+ oo h`o X J°i +QM GK+ oo h`o +kM; +?d +| i? +mM; +'T çQ

L?bM +€B ço QÈ+ +?WM; F?QªM; ? B # i` ,K pB M i?`i |M; €M?- æçB æB M ?ç F F?QX L m M|B M?Q i? - ;B€ K°i ço K|M ,M- +kM; TªB /MM; iÈB +?WM; ?ÆM K°i i

J i?9 L?`i ;B B- iQÆM; çQÆM; pÈB F im Hmv M M?•M HQçB im Hmv M ` M;mv p"i M?Q p"v çSM; +MM; K°i +?¶- /M °i ;½ æ'm aQ +QÌM; ;Bª- +kM; TªB +?çv i`®B GK+ oo h`o +ÁM +| ç'm F„ i?B M T?9 +O KbM?5

L?Q p"v K°i ç€K K i?9 M;mv M F?Q GK+ oo h`o- HB M #B M i?`M? K°i ço i?S+ ,M ?ç- +kM; TªB i„+ HmÐB +ªK i?€MX

æQÆM; M?B M- F?¬M; TªB H" æçB æB M ?ç H"v F?¬M; ` çQÈ+ K°i i` ,K +QM K i p"vX „i F?QªM; K°i i` ,K +QM K i?9 L?`i ;B B- +kM; F?¬M; TªB H" +?mv M iB M? M?QM; K"- t2K` Gw ."i /KM; i•K ç2K K°i i` ,K +QM K i?9 L?`i ;B B GK+ oo h`o #B i?S+ ,M M?Q M?Ä- HQçB ?"M? pB ? i bS+ t ?Q M"v KÈB H" M;mv M M?•M ç æçB

J°i M;QÌB b m M"v F p`- +ÁM M;QÌB FB i?b +| M,M; HU+ +QÌM; ;Bª- i•K iQ ç m ç ?¼ +kM; +?Q iWM; +| ç2K iBM? HU+ ç ?QÎM; i?K M?[M; K|M ,M M;QMX L?QM; Î Gw ."i bQ pÈB æçB æB M ?ç +| FBM? M;?B K ?ÆM `i M?B mX

EB T i`QÈ+ +O Gw ."i- t½ ?°B T?€i i`B M- p"i +?`i ç½ T?€i çç i ç M + Q ç°- Î +?¶ ç t ?Q - ,M M;QM K†+ ç T- H9+ M"v Gw ."i F€i ?"i #`i [m€ H" ç2K #ªM i?•M FB T i`QÈ ç M i? ;BÈB M"v- çQÆM; M?B M- æçB æB M ?ç +kM; F?¬M; #B i M?[M; çB m M"v

"[i®B t td [m çB- æçB æB M ?ç +kM; F?¬M; +| Î H•m- imv `^M; ?„M +kM; `i Km MB M i`QÈ+ K„i M"v i`Á +?mv M K°i ?²B- M?QM; ?B M içB ?„M +kM; M|M; HÁM; i`Î S?K ?Q`M; p pB + +MM; pÈB Gw JBM? ?ÊT i€+X "[+ÆK M"v imv `^M; tm`i ?B M K M?QM; /M b Q +kM; TªB M|B- #[,M M"v +kM; F?¬M; i X a m F?B æçB æB M ?ç ."i- æçB æB M ?ç ç®B pÈB #ªM i?•M Gw ."i HçB ?B m b•m b„+ i? K p`B T?¬M- ç² +MM; pÈB Gw JBM? ?ÊT i€+ +`M; i? K p`B T?¬M iBM iQÎM;X

*ÁM ç®B pÈB Gw ."i K" M|B- >Q`M; i?`i M?9M; i v p"Q bÁM; #ç+ ?B M M?B M +kM imv `^M; +kM; H"K +?Q ?„M +| K°i +?9i F?| +?`m- M?QM; M;?o ç M +€B ;¼B H" ð? HU+ Gw JBM? K°i H-M M[ç i?,M; H M ç M K°i ;B B çQçM KÈB- K°i +?9i F?| +?` HçB +?9i; bX .QÈB K„i Gw JBM? imv `^M; içK i?ÌB pšM F?¬M; i? +?®M; HçB pÈB +kM; ç½ +| i? iU #ªQ p KbM? `²BX >„M iBM iQÎM; #ªM i?•M KbM? +MM; pÈB >Q +`M; i? K F?,M; F?Qi- #^M; p"Q HU+ HQÈM; +O >Q`M; i?`i- K°i M;`v FB Km®M i` M? ç'm +kM; F?¬M; TªB H" K°i +?mv M HÈM M[X

oÈB i•K iB M? i?Q bQÈM;- Gw ."i v m +—m Gw E€ M #`B bM? K°i +€B T?ÁM;- K'v K i KÄB- i?¬M FBM? H9+ M"Q +kM; `ÆB p"Q i`çM; i?€B F?`M i`QÆM;- +?Q ç M ;B #m¬M; HÁM; K°i +?9iX

*ªK i?`v i?QªB K€B F?B M^K Î i` M ;BQÌM;- Gw ."i F?) M?„K ? B K„i HçB- ?QÎM; i ?B K i?`vX >„M pW M^K tm®M; F?¬M; çQÈ+ # Q H•m- +Y T?ÁM; HB M #` K°i M;Q i?B m M[#QM; K°i Hv i` +`M i?`M iWM; HB iWM; iQ çB p"Q # M i`QM; T?ÁM;- M;Q

L?bM i?`v Gw ."i H9+ M"v ç½ M?„K ? B K„i- h? M? ok +kM; F?¬M; /€K [m`v `—v- F Î i`QÈ+ ;BQÌM; b m ç| Hv F? BX *?d H" pW çB ç M +Y T?ÁM;- M`M; HçB iU ?² M`M; F?) /WM; #QÈ+- tQ v M;QÌB HçB ç2K €M? K„i +?mv M [m i` M K†i Gw ."i- ç K†i +O Gw ."iX

G9+ M"v F?m¬M K†i +O Gw ."i bQ pÈB M;`v i?QÌM; +| K°i +?9i #`i ç²M;X L;`v #b ;„M; H" pb ;B[ ;bM mv [mv M- pšM Hm¬M +| #° /€M; mv M;?B KX \*?Q M M Gw ."i M?QM; #° M?bM /€M; bQ pÈB +€+ i? M? MB M +MM; HS im`B i?b i?`M? i?K+ ?Æ

M"v i?•M i? Gw ."i ç½ ?Q"MiQ"M #m¬M; HÄM;- ? B ç-m H¬M; K"v +O ?„M i?B m ç
pÈB mv M; ?B K- +?Q M M H9+ M"v M?bM ?„M HçB +| p" B T?-M M?Q M?½ +MM; M?
L" M; H-M ç-m iB M`'i M; ?B K i9+ /Á tûi Gw ."i M?Q p"v- ç•v +kM; H" H-M ç-m iB
+O Gw ."i M?Q p"vX hmv`^M; M" M; +kM; Q i?Q+? #° /çM; i?QÌM; M;"v +O Gw ."
M"v +?QM? H" bMM; #€BX J" Gw ."i H9+ M"v +| #° /€M; HçB F?€+ M? m`'i HÈM- +?
;B€+ mv M; ?B K- M; QÊ+ HçB +ÁM ;B®M; M?Q ?"B iY M; •v i?ÆX L?QM; +kM; +?Q
h? M? ok +ªK i?'v +| K°i HQçB +ªK ;B€+ i?•M + "M- H"K +?Q M" M; H9+ M"v +kM; F?
L?QM; K" M?bM Gw ."i K°i ?²B H•m- b„+ K†i h? M? ok HçB H" ç°i M?B M #m²M #½-
+| i?ÌB ;B M /"B M?Q p"v- M?QM; ?bM? M?Q ç®B pÈB KbM? F?¬M; +| #B m ?B M
M?`M çQÊ+ i?~M i?Ì çSM; H M- i?-K M; ?o i?B m MB M i`QÊ+ K„i M"v +?ŠM; H) ç
+ªK ;B€+ ç m F?¬M; +| b Q\ *?ŠM; H) +?O M?•M ç½ +| w i`mM; M?•M`²B b Q\
æ®B pÈB iQÈM; KçQ +O KbM?- h? M? ok pšM +| K°i +?9i iU iBMX L?[M; M;"v #bM
i? M? MB M pW M?bM i?'v KbM? HB M K†i çÄ iÈB K M; i B- i?"K +?Q +ÁM +?ªv`
L?bM i?'v +?O M?•M- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| #B m ?B M` ç®B pÈB +?QM? KbM?
?„M +ÁM +Y KbM? çB ç M +?¶ M"v pb ?„M K" ?m'M Hmv M pk M[X G9+ M"v +?d +| i?
M?•M- M m F?¬M; - pÈB iQÈM; KçQ +O M" M; - ?„M H"K b Q F?¬M; +| +?9i ç°M; i•K
L; ?o p"v- i` M K†i h? M? ok #B m H°` K°i iB B Q€M- M; Q" B KB M; + "M; M?`M F
/"B K°i iB M; - b m ç| HB M Km®M tQ v M; QÌB`ìB çBX
hU ?² M?Q ç½ M?"M` Mûi K†i +O M" M; - Gw ."i H9+ M"v pšM M?„K ? B K„i M?`M F
M?"M; M?Qm K°i +€B- F?B M?bM i?'v M" M; +?m~M #` çB` - ?„M ç°i M?B M M? ;B
@ h? M? ok- ;B9T i #|T ç-m K°i +?9i çB5
@ 5
L; ?2 çQÊ+ i? M?•K +O Gw ."i- h? M? ok ç-m iB M H" bYM; b®i K°i +?9i- b m ç|
F?~M i`QÆM; M|B,
@ o•M; *?O M?•MX
h? M? ok +| +?9i F?¬M; v M çB iÈB b m HQM; Gw ."i- ç2K #`M i v i`„M; MQ½M K K
ç-m Gw ."i #„i ç-m F?¬M; M? F?¬M; M†M; tQ #|TX :BÌT?9i M"v M" M; +kM; +| +?
#ªM M" M; +?Q`^M; Gw ."i ç½ M; O`²B- KÈB /WM; HçB # M ;BQÌM; /Á tûi ç®B T?Q
Gw ."i +?Q +?bK p"Q i`QM; ;B'+ M; O- F?ŠM; ç`M? H" M" M; +kM; F?¬M; /€KX L?Q
+Y ç°M; +O M" M; ç m H¼i p"Q i`QM; K„i Gw ."i- M" M; F?¬M; #B i Gw ."i #ÎB pb +?
KbM?` b Q- M?QM; H" #ÎB pb +?QM? KbM? pW`²B i?ÌB ?B m F€- H"K +?Q ç®B
` ?B m H-K- M?Q p"v +kM; F?¬M; i®iX
h`QM; M°B i•K +O M" M; imv`^M; +| çB K #`i M- M?QM; ç°M; i€+ i` M i v M" M; +k
*kM; K v #ÎB pb iW M?Ä ÎT?QÆM; /B M M"v M" M; ç½ çQÊ+ ?m'M Hmv M- F„i?m"i t
M; |M i v +O M" M; içB i` M ç-m Gw ."i F?) M?'M- Gw ."i +?d +ªK i?'v +| K°i p" B ç
ç-m +O ?„M H M ç M iQ" M i?•M- +| K°i HQçB +ªK ;B€+ i?QªB K€B ç M +U+ çB K-
+ÁM iªM` K°i KMB i?ÆK M; €i- F?¬M; M; WM; [m M? [m~M Î +?|T KkB +O ?„M- +
;B€+ T?B m /K+ iB M iYm- i'i +ªi #`Q iQ" M i?•M ç m i" M ibM? ;B½M`X
h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - i?•M i? Gw ."i +kM; #„i ç-m #m¬M; HÄM;- +ª M; QÌB bÈK
K°i ;B'+ M; O b vX
h? M? ok ;†T Gw ."i K°i KU+ F?¬M; M|B K°i HÌB ;b- i`QM; M°B i•K HçB + "M; F?~M i
+ªK t9+ M?Q p"v +?ŠM; M?[M; ;BªK çB- K" M; QÊ+ HçB + "M; M;"v + "M; ç"KX
JÈB ç-m h? M? ok +ÁM +| i? /U p"Q F„tªQ tQ #|T i?m-M i?K+- F?®M; +? HU+ ç
M?QM; K°i H9+ b m /Q M" M; +,M; +SM; i?-M FBM? H"K +?Q M; |M i v +O M" M; +k
HU+ ççQ i` M i v M" M; +kM; F?¬M; M?Ä çB p" B T?-MX

*kM; F?¬M; #B i H" i`ªB [m # Q H•m- h? M? ok iU ?² +ªK i?'v M;|M i v +O KbM?
+K+ +kM; KÎ KB M; M|B` ,

@ h®i`²B- M;QÆB +kM; K i KÄB`²B- M;?d M;ÆB K°i +?9i çBX

h? M? ok #B i`ä H" Gw ."i +kM; +ªK i?'v HU+ ççQ +O KbM? v m çB- b„+ K†i F?¬
i,M; i? K K°i +?9i HU+ ççQ- M;Q`B KB M; M|B HÌB tBM H¶B,

@ sBM H¶B- +?O M?•M- +| T?ªB H" M¬ i€ tQ #|T F?¬M; çQÊ+ i®i- H"K +?Q +?O M

8ReX ZXe @ *?QÆM; Re, >mv i Jç+? *?B GU+

L;?2 çQÊ+ HÌB +O M" M; - Gw ."i`®i +K+ KÎ` ? B K„i- M?bM h? M? ok +| p K†i F
?„M #B i- i`QM; HÁM; M" M; ç M; HQ H„M; içB pb H9+ i`QÊ+ pKM; i`°K /Á tûi KbM?
#m°i KB M; H M +QÌB- M|B,

@ G`K b Q- i +| p F?OM; #® M?Q p"v b Q\ G`K +?Q M;QÆB bÊ ?½B M?Q p"vX

h? M? ok p°B p" M; F?~M i`QÆM; ç€T,

@ L¬ i€ L¬ i€ F?¬M; /€KX

@ > ? - i®i`²B- i +kM; F?¬M; T?ªB H" €+ K ,M i?'i M;QÌBX L;QÆB F?¬M; +¬M T
h` M K†i Gw ."i F?) KdK +QÌB- iB T iK+ M|B,

@ h +kM; M;?d M;ÆB çO`²B- +¬M T?ªB i`Î p - M;QÆB M|B +?Q Gw E€ +?m~M #` t

L?bM i?'v Gw ."i F?¬M; +| w iS i`€+? +S KbM?- h? M? ok H9+ M"v KÈB M? M?"M
i` im´B i`QÊ+ K„i M"v imv`^M; M?bM i?'v +| K°i #° /€M; ?Á €B / ;¬M- M?QM; iW
?ç çQ +?Q Gw ."i çB ç M MÆB M"v- M" M; +kM; M;?2 M|B F?¬M; Qi +?mv M ibM?
i•K +O M" M; +kM; F?| i`€M? F?ÄB K M; i?2Q K°i iB bÊ ?½BX "i [m€ H9+ M"v M?
;B®M; M?Q M?[M; HÈB ç²M ç½B ç€M; bÊ FB - M" M; +kM; F?¬M; #B i H" ç M; M;?
ç°i M?B M /WM; HçB- b m ç| [m v ç¬m HçB M?bM Gw ."i- M;Q`B KB M; M" M; +kM;

@ *?O M?•M L;QÆB- M;QÆB ?¬K M v

Gw ."i M?bM i?'v #° /€M; +O M" M; - F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v- M;Q`B KB M; F€ [m€

@ G`K b Q`²B\

>„M F?) /WM; K°i +?9i- b m ç| ç°i M?B M +QÌB- M|B,

@ *| +€B ;b M" M; +S M|B i?ŠM; ` - i M|B`²B- i F?¬M; ,M i?'i M;QÌBX

L;?2 i?'v ?„M M|B ;BðM pÈB M" M; - h? M? ok M?"M F?¬M; çQÊ+ i?Î /`B K°i +€B- M
i?O i?ÌB ;B M- i?m ?²B #|M; /€M; iQÆB +QÌB pW`²B- K†i M" M; H9+ M"v çÄ iÈB i"

@ *?O M?•M L;QÆB- M;QÆB F?¬M; i?Q+? i b Q\

@ •+?

G¬M M"v ç M T?B M Gw ."i +ªK i?'v b[M; b|X hmv`^M; ?„M #B i h? M? ok bQ pÈB
F?€+ M? m`i HÈM- M?QM; K" ?„M +kM; i?"i F?¬M; M;| ç®B T?QÆM; HçB ?ÄB i`U
."i /M b Q +kM; ç½ F?¬M; T?ªB i?B m MB M M;•v i?Æ M[- F?B ?„M M;?2 i?'v M" M
?„M +kM; +?d H" +QÌB M?çi K°i iB M; - M|B,

@ L;QÆB M;?2 B M|B- M;QÆB tBM? ç T M?Q p"v- i H"K b Q +| i? F?¬M; i?Q+? M

@ h?"i bU\ *?O M?•M i?"i bU v m i?Q+? i b Q\

Gw ."i F?) ;"i ç¬m- b„+ K†i h? M? ok F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v pmB p - M?QM; M" M; +
ç| M; v H"TiS+ HçBªK ççK M|B,

@ L?QM; L?QM; h? M? ok HçB +ªK i?'v +?O M?•M F?¬M; i?Q+? h? M? okX

@ \

Gw ."i +| +?9i ?,M; ?€B- ç€M? ;B€ K°i +?9i M[M?•M +| ;QÆM; K†i çÄ #WM; çSM; i ?ÄB,

@ L;QÆB H"K b Q +| i? +ªK i?'v M?Q p"v\

h? M? ok ç-m iB M H" +9B ç-m i`-K K†+ K°i H€i- çÊB Gw ."i H M iB M; ?ÄB H-M M

@ "ÎB pb *?O M?•M ç½ H•m M?Q p"v- ç m ç m F?¬M; +| +MM; h? M? ok

G`B M|B +O h? M? ok imv `^M; +| +?9i çSi [m½M; +kM; F?¬M; i?"i KBM? #ç+?- M? M" M; KÎ KB M; - ?„M M; v H"TiS+ +kM; ?B m wiS +O M" M; - ?„M i?-K M; ?o t2K ` - bmv M; ?o p iB M? v m HçB i?"M? ` M?Q p"vX

L; ?o p"v- M; Q" B KB M; Gw ."i F?¬M; M?`M çQÊ+ ? ? +Q`B H M K°i iB M; - M?Q h? M? ok +| p K†i i? M i?MM; - ?„M HçB bÊ ?½B M" M; ?B m H-K #ªM i?•M ?„M +? i?m ?²B /€M; #° iQÆB +Q`B HçBX G9+ M"v i` M K†i Gw ."i #`v H"K ` K°i #° K†i +U

@ B- ç•v H" H¶B +O i - ç m içB i i`QM; F?QªM; i?`B ;B M M"v #ªM `°M [m€- +kM; H"K +?Q h? M? ok ?B m H-K `²B- h? M? ok- M" M; +kM; çWM; i`€+? i X

Gw ."i /M b Q +kM; ç½ iWM; i`ªB- h? M? ok imv `^M; H"K M; ? + pk- M?QM; M" M; E?B M" M; M?bM i?'v Gw ."i #B m H° ` K°i #° K†i +U+ F€ `i M; ?B Ki9+- M" M; +kM HÂM; +ªK i?'v bÊ ?½B- M; Q" B KB M; ; 'T M|B,

@ *?O M?•M- M¬ i€ F?¬M; /€K- M¬ i€ +?d H" +?d H"

@ h®i `²B- h? M? ok- MÆB M"v F?¬M; +| M; Q`B M; Q" B- M" M; +kM; F?¬M; +-M M|E

o K†i Gw ."i H9+ M"v #B m H° ` p¬ +MM; õ?Á €Bö- ?„M çQ i v +?d +?d p"Q p` i`

@ GçB ç•v- M" M; ?½v M; ²B çBX

L;Q" B KB M; h? M? ok M|B,

@ *?O M?•M- M¬ i€ F?¬M; /€KX

h`QM; M°B i•K Gw ."i H9+ M"v i?-K +Q`B ?„+ ?„+ - ?„M +kM; K†+ F +€B F?€+- K°i #û +O h? M? ok- b m ç| M? M?"M; FûQ p ?QÊM; # M +çM? #ªM i?•M FûQ ç M- h? ` K°i iB M; - i?•M i? HçB pW p†M K K M?kMiU p"Q # M +çM? M; Q`B Gw ."i X

G-M M[HçB M; YB i?'v çQÊ+ KMB i?ÆK i` M M; Q`B h? M? ok- Gw ."i M?`M F?¬M `mM H M- i?m"Mi? ç2K M" M; ¬K p"Q i`QM; M; U+- ? B +QM K„i F?¬M; FB M; M ;b M; U+ M" M; - M; Q" B KB M; ?„M +ÁM M|B ` ,

@ h? M? ok - iW M v p b m M" M; +kM; çWM; F m i H" õ*?O M?•MöX L" M; +S F m "` Gw ."i ¬K p"Q i`QM; H²M; M; U+- iQ" M i?•M h? M? ok ;B`T ?9i M"v bÈK ç½ p¬ H +O M" M; H9+ M"v K M; i?2Q p¬ ?çM i? M i?MM; - M; ?2 çQÊ+ H`B +O Gw ."i- K M i?"Q- M" M; ç€T,

@ •M- p•M; - i?B m ;B X

L; ?2 i?'v i`QM; KB M; h? M? ok i`mv M ` K°i H`B i?b i?-K- i?•M i? Gw ."i F?) `m M[ M?•M M"v +| K` +¬M; [mªM?B M H" `i + Q- M" M; +?d +| M|B K°i +•m- K" i?•M i SM; X

Gw ."i M?`M F?¬M; çQÊ+ F?) M?Qm K"v- M?QM; M; v H"TiS+ ?„M iU ?² M?Q H" M ç| ?„M HçB +Q`B ?„+ ?„+ K°i iB M; - ? B i v çÆM; BªM #„i ç-m iW Î ? B p B ç®B T ç| HçB pm®i p2 i`Î H M- M; v b m ç| K°i i v ?„M M?' + H M p€v /`B b KÂM; - H° ` ? MQ½M- +ÁM #ªM i v FB i?b i?2Q pÂM; 2Q +?"K `½B /ÎB tm®M; - iB Ti?2Q H" M„M +ªK i?'v / i?"i +O M" M; i?m"Mi`ÆM #|M; HQ€M; - K°i +ªK ;B€+ iB m ?²M p M; `

L;M i v Gw ."i pW KÈB iB T t9+ ç M +?¶ ç|- i`QM; KB M; h? M? ok HB M T?€i`
`d- M; v b m ç|- ? B +?•M +O M`M; +?,K +?9 F T +?†i H'v i v Gw ."i- +ª i?•M M;Q
M;WM; ;B½v /K X

•M? K„i +O M`M; H9+ M`v K Hv- iWM; iB M; ` M `d FBM? i•K ç°M; T?€+?- ?ÆM
F?¬M; M;WM; p†M p QX o®M h? M? ok ç½ i`ªB [m i`QìM; ?m'M Hmv M pk ç¢Q-
i? K imv i K„- ç M H9+ M`v- Gw ."i H`K b Q +| i? +ÁM +¬K ;B[çQÊ+ ç•v5

Gw ."i pW M;?o ç M pW KÈB F?¬M; H•m h? M? ok çSM; î i`QÈ+ K†i K¼B M;QìB M
iB T tQ v M;QìB H¢B ? B i v ¬K H'v ? B #ì p B h? M? ok- b m ç| ? B i v +O ?„M #„
M`M; - h? M? ok H9+ M`v HB M ;B®M; M?Q K°i [mª i`SM; ;"- i`„M; MäM M?mv M i`
?B M ` i`QÈ+ K†i Gw ."iX

"^M; i®+ ç° M? M? M?`i ç2K iQ`M #° [m¬M €Q î i` M M;QìB KbM? #Ä b¢+?- Gw ."i
i`QM; i?•M i? h? M? ok- h? M? ok i`U+ iB T #` +?®M; i v H M- i`QM; KB M; M?`
iB T b m ç| H` iWM; iB M; ` M H M i?QªB KÈB- F?Q€B +ªKX

h`QM; H9+ ç•K p`Q çKM; T?ªB i¬M; ?`M; `Q KÄM; +ªM H¢B- i`QM; M°B i•K Gw ."i i
+| M;?o iÈB h? M? ok H` pk M[ >Q`M; i?`i M?Q i? - H¢B pšM +ÁM H` tY M[X Gw ."i i
ç| +kM; F?¬M; +| +€B ;b F€ [m€B- KK+ çQ+? +O æ¢B æB M ?¢ H` ç2K ç€K pk M[
ç`M? ç€K pk M[ FB ç m H` b¢+? b)X L|B K°i +€+? F?€+¬ çQ ?`M; ç½ t`B ` M;Q`B
p`i- i?b i`QM; M°B i•K +O M;QìB ç| F?| i`€M? F?ÄB K°i +?9i pQÈM; K„+X

.MM; bS+ K°i +€B- h? M? ok ?ûi H M K°i iB M; i?®M; F?´- M?QM; b m ç| H` iWM;
pmB p - H`K +?Q i`QM; HÁM; Gw ."i `i H` `mM; ç°M;X

æ M; +?m`M #` iB T iK+ +?BM? T?¢i- i?b +| K°i +?mv M F€ [m€B T?€i bBM?- pW K
[m +?¶ ç|- i¢B # M i`QM; h? M? ok- ç°i M?B M i`mv M ç M K°i ?²B M,M; HQÈM; +U
F i ?ÊT- ?²B M,M; HQÈM; +U+ M|M; FB i`U+ iB T i`mv M p`Q i`QM; i?•M i? Gw ."

L,M; HQÈM; M`v ;B®M; M?Q H` K°i pÁM; K†i i`ìB- H`K +?Q iQ`M i?•M Gw ."i +| +
b m ç|- Gw ."i H¢B +ªK i?`v `i H` F?Q€B +ªK5

æ| [mª i?U+ H` K°i HQ¢B ç i?,M; F?Q€B +ªK5

EBM? K¢+? iQ`M i?•M Gw ."i H9+ M`v M?Q H` çQÊ+ K°i M;m²M M,M; HQÈM; €M? I
+?B m t¢- ç'm F?Q î i`QM; FBM? K¢+? b m F?B çQÊ+ HQ¢B €M? b€M; M`v +?B m
p`M +?mv M5 G9+ M`v ç'm F?Q p`M +?mv M i®+ ç° bQ pÈB #bM? i?QìM; Gw ."i im

h¢B H9+ ç'm F?Q `i M? M? p`M +?mv M- i?•M i? Gw ."i- F?Q ?ªB #„i ç¬m +| +?9i

"MK K°i iB M; - i`QM; i?•M i? Gw ."i M?Q H` +?`M ç°M; ;b ç|- i`QM; HÁM; Gw ."i p
iS+ /MM; i?¬M MB K [m M b€i F?Q ?ªB- H9+ M`v F?Q ?ªB +O Gw ."i T?²M; HÈM I
FBM? M; ¢+ T?€i ?B M- im pB +O KbM? p`v K` ç½ ç°i T?€ ç M i`bM? ç° hS hBM? æ

Gw ."i i`QÈ+ ;Bì pšM Hm¬M Km®M ç°i T?€ ç M hS hBM? æ'm oQÆM;X Gw ."i +k
?m®M; ç°i T?€ +O #ªM i?•M- M?QM; ?„M H¢B imv i ç®B F?¬M; i? iQìM; iQÈM; ç
ibM? ?m®M; M?Q i? M`v ç°i T?€ M?Q i? 5

E?¬M; çÈB Gw ."i +| F`T T?ªM SM; - +| K°i ç¢Q i?¬M MB K i?QM; /QM; iW i`QM; .m

@ >mv i K¢+? *?B HU+5 æ•v H` >mv i K¢+? \*?B HU+5 G`K b Q +| i? - H`K b Q +| i
>²M; h?B M h?€M? :Bª HÈM iB M; FBM? ?¬X

"'i [m€- K v K„M +?Q ? B M;QìB H` /MM; i?¬M MB K i` Q ç´B- #^M; F?¬M; -H9+ M`
i? MX

@ G½Q ;B ?Ä M`v5 J m i`î H¢B .mM; ;BÈB çB5

Gw ."i #B M b„+¬ +?Q /M H` KÈB ç°i T?€ +ªM? ;BÈB K` +ªK i?`v pmB bQÈM; - M?Q
?ÊT M`v- ç°i M?B M tm'i ?B M K°i M;QìB F?€+¬ #`i Hm`M F M`Q +kM; +ªK i?`v p¬

@ sBM H¶B5 sBM H¶B M?û5

G9+ M"v >²M; h?B M h?€M? :Bª KÈB w i?S+ çQÊ+ #ªM i?•M i?'i H - `i M? M?- i?- h?€M? :Bª ?Q"MiQ"Mi #B M K'iX

> B K„i KÎiQ- #B m H° +O h? M? ok M?Q H" K'i ?²M- i?•M i? F?¬M; M;WM; ;B½v ç2K i? t€+ p" iBM? i?-M F?¬M; M;WM; i,M; i`QÎM; im pB H M5

a m F?B ç°i T?€ H M impB hS hBM?- +¶ M,M; HQÊM; FB +kM; +ÁM F?¬M; +! #B M i?•M i? ç'm F?Q +O Gw ."i pšM M?Q i`QÊ+ p" M +?mv M + Q i®+- im pB +O ?„M i,M; H M5

@ >mv i K¢+? *?B HU+- >mv i K¢+? *?B HU+ H" p"i ;b p"v\

J†+ /M Gw ."i ç®B pÈB pB + >²M; h?B M h?€M? :Bª pW `²B ç°i M?B M tm'i ?B M ? Gw ."i ç®B pÈB HìB M!B +O >²M; h?B M h?€M? :Bª p +€B >mv i K¢+? *?B HU+ M

Gw ."i +! i? F?ŠM; ç`M?- >²M; h?B M h?€M? :Bª M!B p >mv i K¢+? *?B HU+- i? +?Q impB +O #ªM i?•M ç°i M?B M i,M; H M impB5 *m®B +MM; >mv i K¢+? *?B H

hm pB i,M; i`QÎM; +kM; F?¬M; +! /mv i`b HB MiK+ # Q M?B mi?ìB ;B M- i`QM; i?• ç°M; K°i +€B- im pB Gw ."i ç°i T?€ ç M L; k hBM? bÆ F€ i?b +¶ M,M; HQÊM; M"v + M? M? ç'm F?Q p" M ç°M; +kM; H„M; tm®M; - F?¬B T?K+ ç M i`bM? ç° #bM? i?QÎM

oW H9+ ç!- i`QM; KB M; h? M? ok F m H M K°i iB M; K'i ?²M- b m ç! iQ"Mi #° H¢B ` M `d i?®M; F?´5

h?•M i? +O M" M; i`„M; MäM M?mv M i`QÊi- H9+ M"v çQÊ+ # Q T?O K°i i-M; pK F K†i h? M? ok F?¬M; M;WM; p†M p Q H M- i` M K†i M" M; H9+ M"v H° ` i?-M b„+ i? iK+ ` M H M ?W ?WX

h`QM; HÁM; pW ç°M; - Gw ."i `i M? M? ç2K ç'm F?Q +O KbM? çQ p"Q i`QM; i? M? M?- Gw ."i HB M T?€i ?B M ` K'm +?®i +O p'M ç 5

h¢B # M i`QM; i?•M i? h? M? ok- H9+ M"v i`"M M; "T K°i HQ¢B M,M; HQÊM; F€ [m +U+ M!M; M"v pW `²B bQ pÈB +¶ M,M; HQÊM; pW iB M p"Q i`QM; i?•M i? Gw ."i + M? m5 "i [m€- +¶ M,M; HQÊM; M"v i`QM; i?•M i? h? M? ok- `ä`"M; +QÎM; ç¢B ?

*¶ M,M; HQÊM; M"v i¢B i`QM; i?•M i? h? M? ok +?¢v HmM; imM; - h? M? ok F?¬M FBM? K¢+? i`QM; i?•M i? imv `^M; bQ b€M? i?QÎM; M?•M `°M; ?ÆM F?¬M; Qi- M M¢T çQÊ+ +¶ M,M; HQÊM; M"v 5

G9+ M"v +kM; ç½ +! F?¬M; Qi FBM? K¢+? #` i`M ?¢B- ç¢Q M,M; HQÊM; K"m çÄ H F ç-m t•K M?"T p"Q i`QM; i?•M i? - ç9M; H" HQ¢B FBM? K¢+? i`M ?¢B M"v +MM; p i?•M i? - çB m M"v KÈB H"K +?Q h? M? ok +ªK i?'v `i H" i?®M; F?´5

h`QM; M°B i•K pW ç°M; - Gw ."i ç2K ç'm F?Q h?€M? ? Îi`QM; i?•M i? çB m ç°M; M,M; HQÊM; K"m çÄ M"v- M,M; HQÊM; K"m çÄ M"v +kM; #„i ç-m /¼+ i?2Q FBM? K ok- +?¢v +! [mv Hm"iX

æ'm F?Q h?€M? ? ç½ i`ªB [m i€+ /KM; +O h?B M E?¬M æ` *"M *?•m ` M Hmv iQÆM; çQÆM; pÈB im pB L; k hBM? æ'm >Q"Mi; - M,M; HQÊM; K"m çÄ M"v imv `^M HU+ L; k hBM? æ'm >Q"Mi; - pšM #` €T +? X h¢B H9+ Gw ."i bY /KM; ç'm F?Q h?€M? #„i ç-m i?2Q w M; mv M +O Gw ."i K" `M ç`M? +?¢v i`QM; i?•M i? +O h? M? ok X

a m F?B M; m²M M,M; HQÊM; K"m çÄ M"v #` Gw ."i M; ,M +?†M H¢B- i? M?•K i?®M çbM? +?d- M?Q H" +ªK ;B€+ çQÊ+ ç'm F?Q +O Gw ."i i¢B i`QM; +Æi? +O KbM? M^K i¢B ç!- w i?S+ +kM; ?Q"MiQ"Mi #m¬M; HÄM; ` - iMv w ç Gw ."i H"K ;b i?b H"K

h`QM; M°B i•K pW ç°M; - Gw ."i +! K°i HQ¢B i`U+ ;B€+- M,M; HQÊM; K"m çÄ +U+ pÈB >Ä ? M?'i ç`M? +! [m M? - ç'm F?Q h?€M? ? # Q p•v H'v M,M; HQÊM; K"m i•K T?€T L K JBM? GQm >Ä Zmv i p" M ?"M? H MX

8RdX ZXe @ *?QÆM; Rd, >Q" M; æ h?B M S?QM;

.QÈB bU F?®M; +? i" M HU+ +O Gw ."i- M,M; HQÊM; K"m çÄ M"v b m K°i ?²B +?çv
ok- ç½ F?¬M; M;WM; çQÊ+ Gw ."i F?®M; +? /-M /-M 'M ç`M? HçBX

L?[M; M,M; HQÊM; K"m çÄ FB - ç m #` F?®M; +? içB # M i`QM; i?•M i? h? M? o
i?W M?"M çQÊ+X

æ'm F?Q h?€M? ? F?¬M; M;WM; +?[i` FBM? Kç+? #` T?€ ?Q +MM; pÈB i?•M i
F?®M; +? +O ç'm F?Q h?€M? ? - M,M; HQÊM; K"m çÄ M"v F?¬M; M;WM; T?¡M;
+O h? M? ok iWM; #QÊ+ K°i KÎ`°M; ` X

h?ÌB ;B M i`¬B [m # Q H•m- Gw ."i +kM; F?¬M; #B i- T?ªB çÈB ç M H9+ M,M; HQÊ
M?"T p`Q i`QM; i?•M i? h? M? ok- Gw ."i KÈB çbM? +?d HçB ç'm F?QX

h`QM; H9+ Gv ."i çbM? +?d ç'm F?Q- ç°i M?B M tm'i ?B M K°i +¶ F?Q i? FBM? M;
ok T?€i i€M` - +¶ F?Q i? M"v H`K +?Q Gw ."i +kM; +ªK i?`v p¬ +MM; FBM? ?½B5

L?QM; çB m M"v +kM; i®i- b m F?B +¶ F?Q i? M"v H|2 H M`²B #B M K'i- i?•M i?
ç M M;mv M i`çM;X a m F?B /Á tûi i?•M i? h? M? ok- Gw ."i +ªK i?`v p¬ +MM; M
h? M? ok #•v ;Blim pB i`U+ iB T i?,M; ç M æ'm aQ çdM? T?QM;5

æ•v H" +?mv M ;b p"v\ Gw ."i +ªK i?`v #m²M #U+ i?¬K M;?oX

Gw ."i +¡ i? F?ŠM; ç`M? +?QM? H"- i` M M;QÌB h? M? ok tm'i ?B M HQçB ibM? ?
#ÎB pb +?QM? KbM? ç®B pÈB h? M? ok H`K pB + FB X L m [mª i?"i H` M?Q i? p"
F?¬M; +¬M T?ªB çB im Hmv M- +S ibK M[M?•M K¶B M;`v i`QM; T?ÁM; H`K K¶B +?

L?[M; M;QÌB im Hmv M +ª çÌB +?d ççi Î +ªM? ;BÈB æ'm aQ- M m M?Q #¼M ?¼ #
h? M? ok- +?d bÊ ç m iS+ ç M i?` ?mv i #Ä KbM?5 "¼M ?¼ i?B M i•M pçM F?` im
#^M; çQÊ+ h? M? ok b m F?B çB H`K K°i H-M +?mv M T?ÁM; i?25

@ *¬M; iY- ç•v H" +?mv M ;b\

a m F?B ç'm F?Q Gw ."i çbM? +?d p" M +?mv M- h? M? ok +kM; HB M KÎ K„i- K K
@ h +kM; F?¬M; `ä ``M; H„K- M?QM; K" +¡ i? F?ŠM; ç`M?- M;QÆB #•v ;BÌ ç½ H`
Gw ."i M;?B K i9+ M¡BX

@ L m M¡B M?Q p"v- i +kM; +¡ i? im Hmv M ç'm F?Q `²B\

L;?2 i?`v HÌB Gw ."i pW M¡B- h? M? ok FBM? ?d ?¬ H M- +¡ i? im Hmv M çQÊ+
M" M;X hçB i`QM; K„i +O h? M? ok- æ'm oQÆM;- æ'm aQ- i?"K +?Q H" æ'm :Bª-ç
M" M; i¬M FQM?X

@ E?¬M; T?ªB +¡ i? M[- K" H" +?„ +?„ M5

Gw ."i i` M? i`¼M; M¡B- i`QM; M°B i•K ?„M i?¬K i?Î /`B K°i ?ÆB- Gw ."i +¡ K°i H
h? M? ok içB i`ªB [m bU ` M Hmv M +O HQçB M,M; HQÊM; K"m çÄ [mçB /` M"v-
Hmv M- i®+ ç° M?`i ç`M? `i H` FBM? M;QÌBX L¡B F?¬M; +?WM;- F?¬M; # Q H•m
ççi çQÊ+ +ªM? ;BÈB L;k hBM? æ'm oQÆM;X

S?ªB #B i`^M;- Gw ."i pW KÈB ?'T i?m /mM; ?ÊT K°i +?9i M,M; HQÊM; +U+ M¡M;
iBM?- i`U+ iB T ççi iÈB i`bM? ç° L;k hBM? æ'm oQÆM; `²BX

@ h?"i bU H" [mç i®i5

h? M? ok + Q ?SM; M¡B- ? B i v F?) +?®M; H M- M" M; Km®M M;²B /"vX

G"TiS+- h? M? ok HçB i?ûi H M K°i iB M; FBM? ?½B- i?•M i? K K M?kM M^K Î i`

oW `²B M" M; + Q ?SM; [m€ KS+- M" M; +kM; F?¬M; M?È pW M½v +MM; pÈB Gw ."
h? M? ok pW +Y ç°M;- +?¶ ç! H¢B K°i H-M M[tmM; ç°i- HQ¢B F?Q€B +ªK t•K M?
i?¬M FBM? +O h? M? ok- M; v H"TiS+ +?¶ ç! +O h? M? ok F?¬M; +?`m çQÊ+- i?C
+! +ªK ;B€+ i /¢B F?¬M; i? +Y ç°M; M'BX
h? M? ok i?ûi H M K°i iB M; FBM? ?½B- H"K +?Q Gw ."i +kM; w i?S+ çQÊ+- M; v H
H"K +?Q F?m¬M K†i +O h? M? ok YM; çÄ- M" M; +! +ªK ;B€+ ? i bS+ i? M i?MM;X
@ *¬M; iY
h? M? ok ;B®M; M?Q H" ç M; #` K°M; /m H~K #~K M!B- ? B K„i M" M; H9+ M"v M?Q M
K„i- +! +ªK ;B€+ M" M; ç M; +?ì KQM; +€B ;b i?¬M; i?QìM;- Gw ."i M; v H"TiS+ F
i v ?„M #„i ¬K H'v pÁM; 2Q ç-v +Q ;B½M +O h? M? ok- `i M? M? ç°M; i?•M
h`aB [m +?mv M ibM? pW `²B- i?ìB ;B M #•v ;Bì ç½ H" #m'B i®B `²BX
í# M i`QM; t2 M;U - i?•M i? h? M? ok K K K¢B iU p`Q i`QM; H²M; M;U+ Gw ."i- t
çQìM; ?QÈM; p T?Q h'M; #° Gw JBM? +?¢v iÈBX G9+ M"v Gw ."i ç½ [mv i ç`M? i
M?B M H" b) F?¬M; ç +?Q h? M? ok î bÁM; #¢+ t ?Q ?m'M Hmv M pk M[M[- K"
JBM?X
> B i v F?) pm®i p2 i?•M i? i`ÆM K K- / i?`i i`„M; MQ½M +O h? M? ok- w i?S+ G
>²M; h?B M h?€M? :Bª i` Q ç'BX
@ G½Q ;B ?Ä M"v- K m M!B- >mv i K¢+? *?B HU+ `®i +m°+ H" +?mv M ;b\
Gw ."i p°B p" M; ?ÄBX
@ >mv i K¢+? *?B HU+
>²M; h?B M h?€M? :Bª /WM; K°i +?9i- `²B M!B iB TX
@ h`QM; i`mv M i?mv i- +?d +! ?"m M?•M +O æ'm h?¬M KÈB +! i? +! >mv i K¢+?
+?ŠM; H) H" ?"m M?•M +O æ'm h?¬M ? v b Q\
L;?2 i?'v HìB >²M; h?B M h?€M? :Bª M!B- i`QM; M°B i•K Gw ."i +ªK i?'v +ª FBM?5
bU H" ?"m M?•M +O æ'm h?¬M- i?b M" M; F?¬M; TªB H" M;QìB #bM? i?QìM; `²B
h?€M? :Bª- Gw ."i M;?o iÈB iB K HU+ +O h? M? ok b) H" p¬ +MM; HÈMX
@ E?¬M; i? M"Q\ h? M? ok H" ?"m /m +O æ'm h?¬M b Q\
Gw ."i M?QÈM; K"v- ?ÄBX
G9+ M"Q æ'm h?¬M æB M +kM; ç m Km®M ibK ?"m M?•M +O æ'm h?¬M- p"v K" H
KbM?- Gw ."i [mª i?"i +! çB K F?! +! i? iB T M?"MX
@ >ŠM H" F?¬M; b B `²BX
>²M; h?B M h?€M? :Bª F?ŠM; ç`M? M!BX
@ hB m iY- M;QÆB TªB +~M i?"M `²B- p¢M M?'i :BÈB M?•M ibK i?'v- M m #¼M +?
bÊ- ?„+ ?„+X
>²M; h?B M h?€M? :Bª F?¬M; +! ?ªQ w- +QìB +QìBX
L?bM h? M? ok ç M; î# M +¢M?- H9+ M"v i¬M; i?'v M" M; /`m /`M; M;Q M M;Q½M
i?¬M; i?QìM;X
@ >W- M m #¼+ +?9M; ibK çQÊ+ i?b M?Q i? M"Q- #'i Hm" M F M"Q Km®M K M; çB
M;?o i?"i F„- +! i? ? v F?¬M; TªB i`ª K°i +€B ;B€ p¬ +MM; HÈM5
Gw ."i H¢M? HMM; M!BX
h`QM; HìB M!B +O Gw ."i i i`M ç-v [mv i i•K H"K +?Q >²M; h?B M h?€M? :Bª M;~M
:Bª +kM; H" #B i`ä Gw ."i M!B ` M?[M; HìB M"v F?¬M; TªB H" M?[M; HìB M!B ;B

@ *€B M"v- iB m iY- çWM; M|B H" i F?¬M; +| M?„+ M?Î M;QÆB - M m M;QÆB Km
M;QÆB ?½v K m +?|M; M;?o+€+? i,M; H M i?U+ HU+ +O M;QÆB çB5

>²M; h?B M h?€M? :Bª M|BX

s2 M;U +O Gw ."i H9+ M"v +kM; ç½ çB p"Q h'M; #° Gw JBM?- T?ÁM; +O Gw ."i #
M?•MX

QyQ

@ ."i M?B- >Q" M; +mM; +| +?mv M ç M w +?d- K|B +QM #m' B i®B çB iÈB >Q" M; +
+?mv M [m M i`¼M; +MM; pÈB +QM i?QÆM; HQÊM;X

oW i`¬M; i?'v Gw ."i- Gw >"M HB M H"TiS+ M|BX

@ S?K i?•M- +K i? i?ÌB ;B M M"Q\

Gw ."i H"TiS+ ?ÄBX

@ "¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| M|B `ä i?ÌB ;B M- +?d M|B H" +?Ì +QM i`Î p - M|B +?Q +O

Gw >"M pW +QÌB pW M|B- T?'i i v K°i+€B- M; v H"TiS+ i` M i v Gw >"M tm'i ?B
M;¼+X

@ ."i M?B- M;QÌB ç M i`mv M iBM çQ +?Q i i'K H M? #°B M"v- M m ."i M?B +¬K i
+QM +| i? iU /Q tm'i M?"T >Q" M; +mM;X

Gw >"M M|BX

a m F?B çQ ? B i v iB T M?"M i'K H M? #°B- i` M M;¼+ #°B i`„M; MQ½M M"v- +| K
M;WM; H|M; H€M? HQm +?mv M- M?Q H" ?mv M T?M i` M F?¬M; i`mM;- +?[ðh?B
iªM` K°i HQçB F?Q iS+ ç†+ #B i- HQçB F?Q iS+ M"v- H"K +?Q M;QÌB Km®M #„i +

@ L m H" M?Q p"v- T?K i?•M- +QM H"TiS+ iB M +mM;X

Gw ."i p°B p" M; M|BX

@ *QM +S çB i?¬B- Î MÆB M"v +| i - +QM +S v M i•K çB H" i®i`²BX

Gw >"M M|BX

E?) M?bM T?K i?•M- Gw ."i ;"i M? ç-m- Gw >"M ?B M içB +kM; ç½ H" +QÌM; ;Bª
i?•M #Ä Qi i?ÌB ;B M- +?O i`b h'M; #° Gw JBM? H" F?¬M; +| p'M ç ;bX

L?bM i?'v F?m¬M K†i T?K i?•M- Gw ."i +| +ªK ;B€+ F€ [m€B- b m F?B Gw >"M ç°i T
[mª i?"i H" H"K +?Q M;QÌB i F?| +| i? iB T M?"M M' B5 "ªM i?•M Gw ."i /U p"Q +€
i? im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB L;k hBM? æ'm oQÆM;- K" Gw >"M HçB i`U+ iB TiW
b m ç| iW æ'm oQÆM; i?,M; +'T K°i Kç+? ç M +ªM? ;BÈB æ'm >Q" M; i?ÌB ;B M +?d
`ä- +€+ +ªM? ;BÈB +°M; p b m- im Hmv M +°M; F?| F?,M ?ÆM; 'T K'v H-M5 L m
."i çQÊ+ ;¼B H" i?B M i`B- i?b Gw >"M +?QM? H" i?B M i`B i`QM; i?B M i`B 5

Gw >"M +| i?U+ HU+ æ'm >Q" M;- H9+ M"v H"K +?Q M;QÌB i F?¬M; i? F?¬M; iBM
MB K i`QM; ç-m Gw ."i +kM; H" H|2 H M`²B #B M K'i- im pB +O Gw >"M i,M; H M-
+?mv M p¬ +MM; i®i`²B- H" T?K i?•M +O KbM?- Gw ."i /€K iBM iQÎM;- Gw >"M i
+?mv M iB M? ;b #'i HÈB ç®B pÈB +?QM? KbM?X

> B +€M? Î ç^M; b m HQM; F?) i`B M F? B- Gw ."i i`U+ iB T # v i?ŠM; H M i`ÌB- b
i?ŠM; p T?Q >Q" M; +mM;X

*ÁM K°i F?QªM; +€+? F?€ t - Gw ."i ?ç tm®M; K†i ç'i- b m ç| ?QÈM; p T?Q +Y
ç MX

@ L;QÌB M"Q\

L?bM i?'v Gw ."i çB iÈB +Y ` p"Q- +| ? B i M #BM? HQM?- H"TiS+ +—K H'v i`Qì
 _'i ?B M M?B M H" M?[M; i M HQM? ;€+ +Y M"v +?Q iWM; i?'v [m Gw ."i # Q ;Bì
 :BÆ H M i'K H M? #`B i`QM; i v- Gw ."i F?) +QìB MìBX
 @ h H" Gw ."i- tBM ?ÄB " ?¢ ?B M i¢B ç M; î +?¶ M"Q\
 @ L;mv M H B H" Gw h?B m JBM? +?O5
 J°i bo #BM? H"TiS+ +QìB MìBX
 *?ûK ;B i æ` >Q" M; GQm *?B K- ç¢B M€Q æ ç¬ Gw ;B - H"K +?Q :B +?O Gw ;B
 / M? +O Gw ."i ç½ bÈK H M i`mv M i¢B æ ç¬- ç½ H" M?•M p"i M'BiB M;- b m F?B
 M?[M; i M #BM? HQM? M"v ç m H°` i?—M b„+ p¬ +MM; FQM? M X
 @ *mM; çB M >Q" M; i?'i `i / ibK- h?B m JBM? +?O ?½v çB /¼+ i?2Q +QM çQìM; M
 çB M HÈM M?'i- i` M çB M i`2Q # +?[ðh?B M S?QM; æB MöX " ?¢ +?QM? H"î M
 h M #BM? HQM? M"v pW +QìB pW MìBX
 @ æ i¢ M;`B5
 Gw ."i pW +QìB pW MìB- ? B +?•M +'i #QÈ+- ?QÈM; p T?Q h?B M S?QM; æB M
 h¢B i`QÈ+ +Y h?B M S?QM; æB M i?¬M; #€Q K°i +?9i- M; v H"TiS+ Gw ."i çQÊ+ i
 çB MX
 @ >Q" M; i?QÈM;- Gw ."i i?B m ;B ç½ ç M`²B5
 a m F?B çB ç M i`QÈ+ K†i K°i +,M T?ÁM;- i M i?€B ;B€K M"v çSM; î i`QÈ+ +Y ` p
 @ - M? M? KìB p"Q5
 í# M i`QM; i`mv M ç M K°i HQ¢B i? M? •K ?Á €BX
 L;?2 çQÊ+ i? M? •K M"v- Gw ."i M;QÊ+ H¢B +ªK i?'v ;B"i KbM?X í FB T i`QÈ+ b®
 +?Q iWM; i?'v [m æ pQÆM; +?QM? i?S+- M?QM; K"i¢B i`QM; HÁM; Gw ."i- ç½ b
 `²BX
 æ pQÆM; H" K°i HQ¢B + Q + Q i¢B i?QÈM;- K M; i?2Q p¬ i" M mv M;?B K- F?¬M;
 ç½ H" p M? p€Q ?mM; ?,M; `²B5 Gw ."i H9+ M"v +kM; i?"i F?¬M; M;ì- i? M? •K +O
 S?QM;- H¢B ;B®M; M?Q K°i p` i`QîM; ;Bª ?B M H" M? M?Q p"vX
 æ½ i?'v >Q" M; ç Kî KB M;- Gw ."i +kM; F?¬M; +| ? T ?ÁB- ;BÆ i v H M- ç~v +Y i
 æ" T p"Q i`QM; K„i Gw ."i H" K°i +€B #`M HÈM- M;²B î T?Q b m +€B #`M H" K°i p`
 `i H" H¢M? M?¢i- F?m¬M K†i +O p` i`mM; MB M M"v bQ pÈB æ¢B æB M ?¢ +| K°i
 "i [m€ Gw ."i +kM; +| i? M?"M` - p` >Q" M; ç M"v +kM; ç½ H" +ªM? ;BÈB æ'm >Q
 h` M K†i #`M +?²M; +?'i /"v ç†+ ?"M; +?²M; p,M FB M- X

Í i`QM; >Q`M; çB M H9+ M`v F?¬M; #B i HU +?¼M/MM; T?QÆM; T?€T; b- i? M? HÈM- M?QM; K` Î i`QM; >Q`M; çB M- HçB; B®M; M?Q K°i +€B HQ i?¬M; i?QÌM; - i? H`K ¼B M; QÌB Î ç•v ç m M; ?2 çQÊ+ `ä`M; X

L; ?2 i?`v >Q`M; ç KÎ KB M; - K¼B M; QÌB ç M; Î T?Q /QÈB ç m çbM? +?d ç°M; i€+ M; ?2X

@ >¬K M v KÌB +€+ M; QÆB iÈB ç•v- M; QçB i`W `i H•m F?¬M; +| M?bM i?`v +?Q p` #®X

>Q`M; ç iB T iK+ M|BX

L?[M; M?•M p`i Î ç•v ç m H` M?[M; M?•M p`i i`¼M; v m +O hS æçB :B h°+ - i`QM +| im pB æ`m >Q`M; - +kM; F?¬M; +| Qi M; QÌB +| +?S+ p` [m M i`¼M; - +?Q /M H` > T?ªB K M; i?2Q p`B T?¬M F?€+? F?QX

L; ?2 i?`v >Q`M; ç M|B ç M ç•v- i`i +ª K¼B M; QÌB M; ²B Î T?Q /QÈB ç m i`T +?mM;

@ *?mv M i?S M?`i- i?2Q M; m²M iBM iS+ - T?QÆM; ", + - æ [m®+ sm`i o•M ç½ ç°M F?¬M; M; WM; i`T F i HQÆM; i?ªQ ?QÈM; p T?Q #B M +ªM? æ [m®+ h?B M S?Q #`i M; Ì tªv ` - +?9M; i +MM; pÈB æ [m®+ sm`i o•M `i M? M? b) tªv ` +?B M ?Ä - ç•v +| i? +€B F ; b ? v F?¬M; \

>Q`M; ç i?ªM M?B M M|BX

@ " ?ç5

L; ?2 i?`v >Q`M; ç ?ÄB- M; QÌB +O >²M; ; B çSM; H M- M; QÌB M`v Î i`QM; æ [m® i`¼M; X

@ æ [m®+ sm`i o•M ?`M; M, K ç m t•K T?çK #B M +ªM? +O +?9M; i - i M; ?o p`M ç +?d + - M Î MÆB ç| +?Q [m•M ç°B ; B i, M; ; BÈB M; ?B K- +?9M; i T?•M T?€i HQÆM H` çQÊ+ `²BX

æçB /B M +O >²M; ; B M|BX

@ L m ; B®M; M?Q M?[M; H9+ #bM? i?QÌM; - H`K M?Q p`v iU M?B M +kM; F?¬M; +| bªM p`i p®M `i H` i?Q i?Èi- ?`M; M, K ç m Km®M +QÈT çQç i æ [m®+ h?B M S?Q M`v p®M +kM; F?¬M; +| p`M ç ; b HÈM- M?QM; M, K M v i?b HçB #`i ç²M; X

>Q`M; ç i`-K M; •K M|BX

@ æ [m®+ sm`i o•M ç`i ç B p®M +^M +¶B- ?ÆM M[M, K M v HçB +?`m MçM ?çM tm`i ?B M MçM ç|B Î T?çK pB HÈM- i M; ?o M, K M v æ [m®+ sm`i o•M b) i´ +?S+ + bBM? i²M- #¼M ?¼ +| F?ª M, M; T?€i ç°M; +?B M i` M?5

>Q`M; ç `i M; ?B K i9+ M|BX

@ >Q`M; i?`i ç½ [mv i ç`M? T?€B [m•M ç°B iB M ç M #B M +ªM? ç|M; ; B[- hS æçB +kM; T?ªB +| çB K i?`M? w \ *€+ M; QÆB i?QÆM; HQÈM; pÈB M? m- +?Q i K°i +€

>Q`M; ç iB T iK+ M|BX

>Q`M; ç M|B pW ? i HÌB- i`i +ª K¼B M; QÌB Î T?Q /QÈB ç m b¬B M´B M; ?`Hm"MX +QÌM; i`€M; çSM; /"vX

@ " ?ç- +?9M; i ç½ i?QÆM; HQÈM; [m - +| [m•M ç°B >Q`M; i?`i ç|M; ; B[- æ [mç +`M; F?| iB M [m•M MY #QÊ+5 \*?Q M M- +?9M; i + - m +?9+ [m•M ç°B >Q`M; i?`i

L; QÌB i`mM; MB M M`v HÈM iB M; M|BX

@ .B T :B +?O- ç•v H` F i [mªK` hS æçB :B h°+ +€+ M; QÆB pW i?QÆM; HQÈM;

L?bM M; QÌB i`mM; MB M M`v- >Q`M; ç HçM? HMM; ?ÄBX

L;Q`B i`mM; MB M M`v +?QM? H` :B +?O +O .B T ;B - M?Q p`v t2K` - .B T ;B +?
: B h°+ `²BX

@ æ9M; p`v- " ?¢- >Q`M; i?'i i?B M mv M?Q p`v- æ [m®+ sm'i o•M M;m M;®+ F?-
ç`M? ç m T?ªB +?¢v i`®B +? i5

:B +?O +O .B T ;B b m F?B #` >Q`M; ç +?'i p'M tm®M;- ;QÆM; K†i +O ?„M +kM
iB M; M?Q i`QÊ+ M|BX

@ h®i H„K- [m•M T?Q +O +?9M; i ç m /Q hS æ¢B :B h°+ +€+ M;QÆB +?B 5
>Q`M; ç ;B¼M; M|B pW +?mv M- M|B ` X

@ *€B M`v b Q çQÊ+- " ?¢- M;`B M? KBM?- M;`B ?ŠM H` +kM; #B i- hS ;B +?9M
[m•M ç°B- iB m ? Q #bM? i?Q`M; ?`M; M;`v +kM; H` [m€ HÈM- +O +ªB +?9M; i i?
/mv i`b +?B iB m ?`M; M;`v K` i?¬B- +kM; F?¬M; +| /Q i?W ç iQ+? HkvX

:B +?O .B T ;B M?Qm K`v M|BX

@ L m M|B M?Q p`v- hS æ¢B :B h°+ +€+ M;QÆB- M;Q`B +kM; F?¬M; K M; ` - iB M
#° æ [m®+- i?"i H` +?d +O KbM? *mM; ;B ? v b Q\ >W5

>Q`M; ç ?W H M K°i iB M;X

@ L m H` M?Q p`v- +€+ M;QÆB ç2K #®M +?B [m•M ç°B iQ`M #° FûQ ç M #B M +ªM
+'T Mm¬B /QÐM; F?¬M; +?`m M´B5 hB M i`B HQÆM; i?ªQ >Q`M; i?'i +?9M; i ;€M

>Q`M; ç M|B ` M?[M; H`B M`v- Î T?Q /QÈB i'i +ª K¼B M;Q`B +O hS æ¢B :B h°+
M;Q`B- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| M;?o iÈB >Q`M; ç H9+ M`v H¢B M|B M?[M; H`B +Q

E?¬M; çÊB +?Q M?[M; M;Q`B M`v +| F`T T?ªM SM;- >Q`M; ç H¢B i?ªM M?B M M|B

@ .B T :B +?O- +€+ M;QÆB H¢B i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i çB- +€+ M;QÆB tm'i [m
>Q`M; ç M|B pW /Si H`B- Î T?Q /QÈB H9+ M`v H¢B K°i ?²B ²M`QX

_ 'i M? M?- :B +?O .B T ;B H¢B çSM; H MX

@ " ?¢- M m M?Q æ [m®+ sm'i o•M i?"i bUt•K T?¢K- hS ;B +?9M; i M;mv M w K¶
p¢M FBK i - hS ;B +°M; H¢B +| K°i M;`M ? B i`,K p¢M `²B- +kM; çO °i +?B [m•M d
i?€M; `²B- +,M +S p`Q FBM? M;?B K M?[M; H-M i`QÊ+- æ [m®+ sm'i o•M M?B m
i?`B ;B M +kM; F?¬M; +| pQÊi [m # i?€M;X

.B T :B +?O M|BX

@ E?¬M; çQÊ+- K¶B ;B i°+ TªB +?B ` M,K i`,K p¢M FBK i 5 *€+ M;QÆB +kM; #
o•M t•K H'M #| +ãB +?9M; i - +?„+ +?„M H` b) F?¬M; i? t2K M? M?Q i`QÊ+- [m'v
i?S+ ç¢B +?B M H` ?Q`M iQ`M #'i ç²M;5 " i?€M;- ?W- +?d bÊ H` # M,K ç m ç€M?

>Q`M; ç M|BX

@ >ÆM M[- +?B M i` M? K°i F?B tªv ` - p"i ;B€ F?ŠM; ç`M? H` H2Q i? M;- K¶B ;
FBK i - #^M; F?¬M;- T?€B ` #BM? HU+ ç m +?B ç m- >Q`M; i?'i +?9M; i tm'i ç°
[m•M ç°B- +€+ M;QÆB +kM; ç²M; i?`B tm'i ç°M; ? B KQÆB p¢M5

>Q`M; ç FB M [mv i M|BX

@ æQÊ+5 L,K i`,K p¢M i?b M,K i`,K p¢M5

L;?2 i?'v >Q`M; ç H¢B +QÐM; #S+ hS æ¢B :B h°+ tm'i [m•M- .B T :B +?O F?) +,
M|BX

@ L?Q p`v KÈB ç9M;5 æ [m®+ h?B M S?QM; F?¬M; TªB +?d +| \*mM; ;B K°i M?`
+| i`€+? M?B K5

a m F?B KK+ çQ+? +O >Q`M; ç +kM; ç½ ç¢i iÈB- >Q`M; ç pW +Q`B pW M|BX

@ h` M? i?O +?B M i` M? +?Q t^av` - i?iB ;B M ç¢B [m•M tm'i +?BM? - "´M ?Q`M; b
Î +€+ ç` T?QÆM; - imv`^M; F?¬M; i? i`¼M; /KM; M; v çQÊ+ - M?QM; +?d H` ?° i
i®i`²B - +?Q p` F?¬M; +| w FB M ;b \

>Q`M; ç iB T iK+ M|BX

@ " ?¢ M? KBM?5

hS æ¢B :B h°+ ç m ç²M; HQ¢i M|BX

*?d + - M F?¬M; t9+ T?¢K iÈB HÊB Q+? +O hS æ¢B :B h°+ - M?[M; i M +€Q ;B` M`v
i`B m i`T [m•M ç°B ç` T?QÆM; ;b i?b çB mX

@ æQÊ+ - i +ÁM +| K°i pB + - i T?ªB M|B +?Q +€+ M; QÆB #B iX

h? - M b„+ +O >Q`M; ç H9+ M`v`i H` M; ?B K +?dM? - M; ?B K i9+ M|BX

@ hW ?¬K M v i`Î çB - i'i +ª bÁM; #¢+ Î æ [m®+ h?B M S?QM; - iQ`M #° ç m /Q +?Q
ç m F?¬M; çQÊ+ iU KbM? KÎ` bÁM; #¢+5

L; ?2 i?`v HìB +O >Q`M; ç M|B - i'i +ª M; QìB +O hS æ¢B :B h°+ i` M Kti ç m H°`

@ " ?¢ - Gw JBM? i?b tY i`Q M?Q i? M`Q\

.B T :B +?O ?ÄBX

@ aÁM; #¢+ p®M H` +O Gw JBM? KÎ` p` T?€i i`B M - +?QM? [mv M i`U + iB T i`+?
T?K + +?9M; - +?Q M M - bÁM; #¢+ iQ`M #° /Q >Q`M; [m®+ +MM; pÈB Gw JBM? ?ÊT

>Q`M; ç H¢M? HMM; M|BX h¢B i`QM; K„i >Q`M; ç t2K` - M?[M; +?mv M M`v +kM;
K°i æ [m®+ >Q`M; ç - ç®B Kti pÈB ?¢ i? - M +ÁM T?ªB M|B HìB ;B'm /B K - +, M #ªM

L; ?2 tQM; HìB +O >Q`M; ç M|B - i` M Kti M?[M; M; QìB M`v ç m H° i? - M b„+ iS+ ;

*?QM? [mv M çQ bÁM; #¢+ p`Q ?Q¢i ç°M; - M|B i`„M; ` H` F?¬M; T?ªB H` >Q`M; i
h?m p`Q M°T H M [m®+ F?® - F?¬M; T?ªB H` iB M M?`T FBK F?® >Q`M; i?`i b Q\
h?B M S?QM; - bBM? w +O bÁM; #¢+ ç m çQÊ+ >Q`M; i?`i +MM; pÈB Gw JBM? Hk
#¢+ - hS æ¢B :B h°+ ç m #B i`ä`„M; - i`QM; M°B i•K M?[M; M; QìB M`v ç m Km®M
FBM? /Q M? bÁM; #¢+ - M?QM; K` ?B M i¢B >Q`M; ç ç½` ç¢Q K M? H M? M`v tm
MQÊ+ H¢M? ç´ p`Q Kti hS æ¢B :B h°+ `²BX

@ *?Q p` - imv`^M; bÁM; #¢+ Î i`QM; æ [m®+ iQ`M #° ç m /Q +?QM? [mv M [mªM
#B i - Î # M M; Q`B æ [m®+ h?B M S?QM; - +ÁM +| M?B m [m®+ ;B +kM; +| i? KÎ
+€+ M; QÆB +kM; Km®M FBM? /Q M? bÁM; #¢+ - i?b +kM; +| `i M?B m ç` T?QÆM
çQÊ+ `²BX æWM; M|B pÈB i - +€+ M; QÆB Î MQÊ+ M; Q`B +kM; F?¬M; +| bªM M; ?B

>Q`M; ç pW +QìB pW M|BX

L; ?2 tQM; HìB >Q`M; ç M|B - b„+ Kti +O M?[M; M; QìB hS æ¢B :B h°+ M`v KÈB ?

æ°i M?B M - :B +?O .B T ;B M?Q H` M; ?o` K°i bU FB M i`¼M; v m - b„+ Kti ç°i M

@ " ?¢ - M; `B +| ? B +?mv M + - M i?¬M; #€Q tm®M; - M v ç½ i?¬M; #€Q ? i`²B - M
M[- +?9M; i +ÁM +| +?mv M - HB M tBM çQÊ+ +€Q HmB iW\

L|B M?Q p`v - >Q`M; ç F?¬M; i? F?¬M; +?Q HmB `X >¢ i? - M F?¬M; i? i?Q +? ç
hS æ¢B :B h°+ ç m M„K ;B [i`¼M; #BM? - #bM? i?QìM; ç®B pÈB >Q`M; ç +kM; F?
T?ùT ;b - :B +?O .B T ;B ç®B pÈB M?[M; ?`M? ç°M; +O KbM? - +kM; F?¬M; +| +ªK
?ÊTX

@ æQÊ+ `²B - +€+ M; QÆB ç m HmB ` çB5

>Q`M; ç pW +QìB pW M|BX

æ½ M?[M; M;QìB M"v F?-M; +| w FB M T?ªM ç®B >Q" M; i?'i FBM? /Q M? bÁM; #ç
ç`M? tm®M; - F iB T- +?QM? H" Km®M +MM; pÈB Gw ."i i?QÆM; i?ªQ- H"K M?Q i
bÁM; #ç+ `²BX

L; ?o ç M bÁM; #ç+ ç2K HçB HÊB M?m" M p¬ +MM; HÈM- i` M K†i >Q" M; ç /-M /-M
QyQ

@ :B +?O .B T ;B - içB b Q M; "B T?ªB p°B p" M; +€Q iW- +| +?mv M ;b F?-M; \
æB ` F?ÄB h?B M S?QM; æB M- +| K°i M; QìB çB iÈB ?ÄBX

@ *?9M; i ç½ T?€B ` + Q i?O çB i" T FQ+? bÁM; #ç+ +O Gw ."i- HQçB +?mv M M
çQÊ+ i B K„i +O >Q" M; i?'i- H9+ pW `²B >Q" M; ç ?QÈM; p T?Q +?9M; i imv M
JBM? ?ÊT i€+ FBM? /Q M? bÁM; #ç+- i M; ?o- H-M M"v +?9M; i T?€B M; QìB ç€M
.B T :B +?O M; ?B K i9+ M|BX

@ h? i?b +?9M; i i` M? i?O i?ìB ;B M T?€B M; QìB iÈB i`Ê ;B9T5

L; QìB FB H" T iS+ w i?S+ çQÊ+ bU ibM? M; ?B K i¼M; - F?~M i`QÆM; M|BX

@ h`Ê ;B9T +€B `„K5 >B M içB M; QÆB Km®M +MM; pÈB >Q" M; i?'i ç®B M; ?`+? b
p çB5

:B +?O .B T ;B K„M; iQ K°i +•mX

QyQ

Gw ."i +MM; pÈB h?-M J°+ çB ` F?ÄB h?B M S?QM; æB M- i`QM; KB M; +O h?-M
`i M? M?- +| F?QªM; ? B KQÆB K'v M; QìB iQ" M #° v T?K+ K"m ç2M +?çv ` X

@ *€+ p`- F?mv ?¬K M v +| ?" M? ç°M; - ç m çB i?2Q i 5

h?-M J°+ i`-K ;B¼M; M|B- +kM; F?-M; +| M|B i? K M?[M; HìB i?W i?ªBX

@ o•M; 5

>ÆM ? B KQÆB M; QìB ç m +?dM? i M|BX

L?bM i?'v ?ÆM ? B KQÆB K'v M; QìB- H¬M; K"v Gw ."i +, M; i?ŠM; - ?ÆM ? B KQÆ
im pB GK+ hBM? æ'm oQÆM; i`î H M- # M i`QM; ç| +ÁM +| K°i M; QìB +| im pB +ªM

>ÆM M[H-M i`QÈ+ tm'i ?B M #®M æ'm >Q" M; +QìM; ;Bª- M?Q p"v î i`QM; >Q" M;
p` æ'm >Q" M; +QìM; ;Bª5 >Q" M; i?'i- [mª M?B M H" i" M; HQM; M; ¼ ?'5 *, M #ªM F
i?QìM; +| i? bQ b€M? çQÊ+5

@ h?-M J°+ +€+ ?ç- M; QìB +O hS æçB :B h°+ ?B M içB î +?¶ M"Q\

Gw ."i +QìB ?ÄBX

oÈB # æ'm >Q" M; +QìM; ;Bª- ?ÆM ? B KQÆB æ'm oQÆM; + Q i?OX G9+ M"v +| h
>Q" M; +QìM; ;Bª- Gw ."i +" M; i? K v M i•K pb +| +?¶ /U p[M; +?„+ `²BX

@ •M- +, M +S p"Q iBM iS+ ibM? #€Q- KK+ iB m +O #¼M +?9M; +?QM? H" bÁM; #ç

L?bM i?'v Gw ."i ?ÄB- h?-M J°+ H" T iS+ M|BX

aÁM; #ç+ # M +çM? h9v hB M G•m- Gw ."i +kM; #B i- içB Gw JBM? +€B bÁM; #ç+
p"Q M, K ?çM; ç-mX

8kRX ZXe @ *?QÆM; kR, hQÆM; L;°

h9v hB M G•m M^K Î pMM; i`mM; i•K FBM? i +O +ª æ ç¬- Gw JBM? KÎ bÁM; #¢+ i
h'M; çQÌM; +O h K # M; L; k ?°B- p b m #` Gw JBM? i?m T?K+- +?Q M M ç` çB K
bÁM; #¢+X

aÁM; #¢+ M`v +| K°i p`i`Q ç„+ ç` - ?ÆM M[H¢B +| b•M #½B `°M; `½B- +?Q M M b.
+?QM? H` K°i i`QM; M?[M; bÁM; #¢+ H`K ,M T?€i ç¢i M?'iX

L;?2 i?'v hS ç¢B :B i°+ M?^K p`Q bÁM; #¢+ M`v- i•K i`¢M; +O Gw .”i H9+ M`v +kM
i?ŠM; - MÆB M`v +?QM? H` MÆB i?m M?”T +?O v m +O Gw JBM? 5 L?QM; `’i M?
K v K„M H` Gw JBM? F?¬M; +| i?Y M; ?B K bÁM; #¢+ t ?Q Î MÆB M`vX

@ h?¬M J°+ +€+ ?¢- +?9M; i i` M? i?O i?ÌB ;B M çB5

Gw .”i M|B `X

:”i M? ç¬m- h?¬M J°+ +kM; F?¬M; +| M|B i? K HÌB i?W i?ªB- K M; i?2Q ç€K ?„-
M? M? `M p`Q i`QM; K`M ç KX

hW t +kM; +| i? i`¬M; i?'v- i¢B bÁM; #¢+- F?„T MÆB ç m H`M; QÌB- ?¶M HQ¢M #¢
HÈMX L?bM i?'v iB M? ?m®M; M?Q p`v- i`QM; HÁM; Gw .”i +kM; ç½ #m¬M; HÄM; -
`’i H` F`T i?ÌB- b m F?B +MM; pÈB h?¬M J°+ +?¢v ç M- M; QÌB +O hS ç¢B :B i°+ -
;b5

h•K i`¢M; +O Gw .”i pŠM +ÁM +?Q +| ?Q`M iQ`M MÈB HÄM; - ?„M ç½ M?bM i?'v
M? M? çB iÈB +Y ` p`Q bÁM; #¢+5 L?bM i?'v ç€K ?„+ v M?•M M`v tm'i ?B M- i`QM
FBM?- i`QM; H9+ Gw .”i +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; - +| K°i M; QÌB K†+ [m¬M €Q K`m
+| K°i ç¢Q ?Ä [m M; K½M? HB i M´ #„M ` - #MK K°i iB M; #„M i?ŠM; p`Q +Y +?Q

*€M? +Y +?QM? ç| #` ç¢Q ?Ä [m M; K½M? HB i FB p +?¢K- M; v H”T iS+ #` +?
iWM; F?®B ;¶ pKM #„M imM; i|2 #®M T?Q 5

h`QM; bÁM; #`B H9+ M`v i`mv M ç M iWM; iB M; F m ç¬v ?¶M HQ¢M- iWM; iB M; ;
M´ pW H9+ M½v ç½ K M; i?2Q M,M; HQÉM; F?´M; H² T?€ pĐ +€M? +O bÁM; #`B
ç€K M; QÌB ç M; +?ÆB #`B- i`QM; ç| +| p`B M; QÌB #` #„M p`Q p`i`Q v m ?¢B- iû M
M?Q+?¬ +| i? M?[M; M; QÌB M`v ç½ #` +? i`²BX

@ L; QÌB M`Q /€K ç M ç•v [m'v `®B5

h`QM; bÁM; #`B H”T iS+ i`mv M ç M K°i iB M; ; -K ;B”M /[- H9+ M`v +| K°i ?€M iY
i?2Q KQÌB K'v M; QÌB -K -K +?¢v `X

>€M iY M`v ç®B pÈB Gw .”i KÆ ?² +| çB K [m2M i?m°+- H` K°i i`QM; +QÌM; ;Bª +`T
M; L; k ?°B i`QÈ+ FB - p®M- bÁM; #¢+ M`v +| K°i p` æ'm oQÆM; +QÌM; ;Bª i`M
i?QÌM; +kM; H` çO /MM; `²BX

L?QM; hS ç¢B :B i°+ ç°i M?B M` i v- T?€B ` # p` æ'm >Q`M; - ?ÆM ? B KQÆB
M`v +?d +| K°i æ'm oQÆM; +QÌM; ;Bª i`M €T- i? HU+ [mª i?U+ [m€ çÆM #¢+ `²B)

a m F?B p` æ'm oQÆM; +QÌM; ;Bª M`v `®M; ;B”M K°i iB M; +?¢v ` - M?QM; ?„M +
çQÈ+- ç®B K†i pÈB ?„M H9+ M`v H` # p` æ'm >Q`M; - ?ÆM ? B KQÆB æ'm oQÆM
M; QÌB M`v T?€i ` F?Q i? +QÌM; ç¢B- ?€M iY M`v +ªK i?'v ? B ç¬m ;®B +O KbM?

>€M iY + Q ;¬v M`v iW i`QM; M; U+ H'v ` K°i +€B pÁM; ç²M; - ?„M /MM; bS+ bÌ K°i +
i`QM; i v H”T iS+ iªM K€i ` K°i ?²B M,M; HQÉM; F`+? HB i # ç°M; - F?) ;BÆ i v H
imv i #¢+? T?|M; H M i`ÌB5

@ >W5

h`QM; ç€K ?„+ v M?•M- +| M; QÌB T?€i` K°i iB M; ?W H¢M? F?BM? i?QÌM;- +?d i
 i`aQ- H”T iS+ tm’i ?B M K°i KªM? i? M? [m M; iW i` M F?¬M; +?KT tm®M;- i`U+ iB
 €M? b€M; #¢+? [m M; FB X
 •M? b€M; #¢+? [m M; pW KÈB # v H M i`iB- ç½ #` i? M? [m M; +ªM H¢B `²B- #¢+
 b€M; K`m t M? i?¬M; i?QÌM;- +ÁM i? M? [m M; - H¢B ;B®M; M?Q HQÈB ç€M? +€-
 ç½ #` HQÈB i? M? [m M; ?Q`M iQ`M # Q i`MKX
 >„M H¢B /MM; HU+ b`K°i +€B M[ - çQ`M i? M? [m M; # Q i`MK- #¢+? [m M; H”T i
 #B M i`QM; ?Q F?¬M; X
 L?bM i?’v iQM ?B m +—m pB M +kM; ç½ #` +„i çSi- ?€M iY + Q ;—v M; ? M M; ”Q F m
 @ *€+ M; QÆB H` B- +?ŠM; H +€+ M; QÆB F?¬M; bÊ Gw JBM? i`a i?M b Q\
 @ h?”i bU H` M; •v i?Æ5 Gw JBM?- ?W5 L m HQ H„M; - +?9M; i iÈB MÆB M`v H`K -
 h M +—K ç—m ç€K ?„+ v H¢M? HMM; M|BX
 @ *€+ M; QÆB `®i +m°+ Km®M H`K ;b5
 >€M iY + Q ;—v HÈM iB M; F m H M5
 @ >`M? ç°M; M? M? H M5 J°i M; QÌB +kM; F?¬M; HQm5 :B i M; QÌB tQM;- +ÁM `i M
 i 5
 h M +—K ç—m i`—K ;B¼M; M|B ` - M; v H”T iS+ ?„M T?B i?•M H M- #`M i v ?„M pm
 ?mM; ?„M; ?QÈM; p T?Q H²M; M; U+ +O ?€M iY + Q ;—v i`aQ iÈB5
 L; ?2 i?’v ç€K ?„+ v M?•M F?¬M; ç H¢B K°i +QM çQÌM; b®M;- i` M K†i ?€M iY + Q
 i?¬M b„+ i?¬ #¢Q- i v T?ªB M„K [mv M- i` M M„K i v ?„M H9+ M`v iªM` [m M; K M
 K½M? HB i ç€M? ` - ç|M ç—m pÈB QM; i`aQ +O ç®B T?QÆM; X
 "MK K°i iB M; M´ HÈM- ?€M iY + Q ;—v #` +?’M ç°M; # v M; QÊ+ çB ` M; Q`B- +ª i?•
 i` M iQÌM;- M; v H”T iS+ p€+? M; ,M ç m —K —K bKT ç´- F?|B #KB # v KM K`iX
 @ h’i +ª ?½v i` M? i?O i?iB ;B M5
 h M +—K ç—m ?ûi HÈM H M K°i iB M; X
 h`QM; H9+ ç€K ?„+ v M?•M +?m`M #` i`„M; i`ÈM ;B i +?|+- b m HQM; ç°i M?B M i
 +MM; ;B”M /[X
 @ *€+ M; QÆB- [mª i?U+ F?BM? Gw JBM? F?¬M; +| M; QÌB b Q5
 L?bM i?’v i?O ?¢ +O KbM? #` ç€M? M^K ç| F?¬M; #B i bBM? iY- i`QM; M°B i•K G
 F?¬M; F`T +MM; pÈB h?¬M J°+ i` Q ç´B- ? B +€M? b m HQM; H”T iS+ i`B M F?E
 M? M? ?QÈM; p T?Q b m HQM; ç€K ?„+ v M?•MX
 *€M? i v pmM; H M- K°i ç¢Q i?B K çB K ?„+ #¢+? ;B Q M? m ?QÈM; p T?Q b m H
 FQ+? iÈBX
 @ *?9 w5
 L?bM i?’v i M +—K ç—m ç€K ?„+ v M?•M #` +¬M; FQ+?- F?¬M; Qi ?„+ v M?•M ç½ F
 æ°M; i€+ +O Gw „i`i H` M? M?- ?ÆM M[+¬M; FQ+? H—M M`v +?QM? H` ç€M?
 F?¬M; F`T i`i v- K„i i?’v ç¢Q •K .QÆM; h?¬M G¬B b„T #„M iÈB b m HQM; ?„+ v M
 v M?•M FB +kM; tm’i ?B M K°i ç¢Q i? M? b„+ M, M; HQÈM; ?° i?mšM- M; ,M +ªM •K
 „iX
 P M? K°i iB M; M´ HÈM- ç¢Q •K .QÆM; h?¬M G¬B ç€M? p`Q i’K ?° i?mšM +| ?ÆB
 M? M? ç2K i’K ?° i?mšM K`m t M? FB ç€M? i M- i’K M, M; HQÈM; ?° i?mšM M`v- +,
 çQÊ+ ç¢Q •K .QÆM; h?¬M G¬B +¬M; FQ+?5

a m F?B ç€M? i M M,M; HQÊM; ?° i?mšM K"m t M?- ç¢Q •K .QÆM; h?–M G–B M"v
 çB`i M?B m- M?QM; M| pšM K¢M? K) #„M p"Q i`QM; i?•M i? ?„+ v M?•MX
 a m F?B ç¢Q •K .QÆM; h?–M G–B ç€M? p"Q i`QM; i?•M i? ?„+ v M?•M- M; v H"Ti
 ?B M K°i ?²B F`+? HB i +Q`9K-`i M? M?- M; QÌB M"v M; Y K†i H M i`ÌB T?mM`
 F?) tQ v M; QÌB H¢B- çQ` K°i p K†i •K ?B K +,K i?M M?bM Gw ."iX
 @ *| i? T?| M; ` iB +?ÈT F€ [m€B- M; QÆB +?QM? H" h?B m JBM? +?O Gw JBM?-
 L?bM i?'v Gw ."i- ?„+ v M?•M M"v ?mM; ?,M; ?ÄBX
 @ æ9M; p"v- #´M i?B m ;B +?QM? H" Gw ."i5
 a m F?B imM; ` K°i FQ+? ç„+ i?O- i•K ibM? +O Gw ."i +kM; `i H" i?QªB K€BX
 @ *€+ ?¢` i v ç€M? HûM i - F?–M; bÊ H"K K'i çB i?•M T?"M æ'm >Q" M; b Q\
 L?bM Gw ."i- ;½ €Q ç2M M"v H¢M? HMM; ?ÄBX
 @ > ? - i?"i bU H" #m²M +QÌB5
 L;?2 i?'v ;½ €Q ç2M M"v i`€+? +S- Gw ."i T?€ H M +QÌBX
 @ *€+ M; QÆB MY ç K ç M ç•v i"TFQ+? bÁM; #¢+ +O Gw JBM?- ç•v F?–M; TªB H
 æ'm >Q" M; b Q\
 Gw ."i i`QM; KB M; +QÌB M?¢Q K°i iB M;- F?–M; i? K ç w M|BX
 @ >W- +€+ ?¢ M|B F?–M; b B- H" i M|B b B`²B- #'i [m€- i pšM H" `i #°B T?K+ /k
 KbM? K°i M; QÌB K" /€K tm'i ?B M Î ç•v- +?ŠM; H) +€+ ?¢ +?Q`^M;- K°i KbM? M; Q
 ç¢B æ'm >Q" M;- ?ÆM ? B KQÆB æ'm oQÆM; +QÌM; ;Bª b Q\
 >„+ v M?•M +kM; +QÌB M?¢Q K°i iB M;- M|BX
 @ B M|B H" Gw h?B m JBM? +?O K°i KbM? K°i M; QÌB Î ç•v\
 GÌB M|B +O ?„+ v M?•M HÌB +ÁM +?Q M|B ? i- h?–M J°+ K M; i?2Q ç€K M?•M i?C
 L?bM i?'v h?–M J°+ - Î T?Q b m HQM; h?–M J°+ +ÁM +|`i M?B m + Q i?O- ç²M;
 `9i H¢B K°i +?9i-`i`ä`M;- Gw ."i +| pB M i?OX æ€K ?„+ v M?•M M?"M i?'v ?Q" M
 K°i çB K i?QÊM; T?QM; X
 L?QM; +,M +S p"Q M?[M; i?"M? iQ+? +O Gw ."i- hS ç¢B :B i°+ ç½ bÊK +| M?[M;
 ."i imv`^M; +?d H" h K hBM? æ'm >Q" M;- M?QM; K" i?U+ HU+ +O Gw ."i- i®B i?B
 ç®B T?| çQÊ+ ? B +QÌM; ;Bª h K hBM? æ'm >Q" M;5
 o®M hS ç¢B :B i°+ T?€B` K°i ç°B M;k # Q ;²K # p` æ'm >Q" M;- ?ÆM ? B KQÆB
 imv`^M; M?•M b® F?–M; M?B m- M?QM; ç m H" M?•M p"i iBM? M?X L?[M; M; QÌB
 F?–M; TªB +MM; pÊB + Q i?O Gw JBM? iB M ?"M? [mv i +?B M- hS ç¢B :B i°+
 Km®M HÊB /KM; M?•M b® Qi- iQM? +Æ ç°M; + Q- i¢Q` bS+ T?€ ?Q¢B HÊM M?'i
 J°i ç°B M;k +| ?ÆM ? B KQÆB M; QÌB- iQ" M #° ç m H" æ'm >Q" M; +MM; æ'm oQÆM
 ç•v p®M +| w ç`M? ç€M? M? M? T?€ M? M? K°i bÁM; #¢+- b m ç| M; v H"TiS+`9i
 +€+ bÁM; #¢+ iB Ti?2Q5
 Íi¢B æ ç– Gw JBM? +kM; ç½ T?€i i`B M`i M?B m bÁM; #¢+- +Æ #ªM ç½ HkM; çC
 *?Q iÊB H9+ M"v Gw JBM? +kM; ç½ KÍ çQÊ+ ;–M K°i i`,K bÁM; #¢+X hS ç¢B :B i°-
 H" Km®M /MM; +?B M i?m"i /m FQ+?- ?ÆM M[#¼M +?9M; ç m +| im pB æ'm >Q" M
 F?B /MM; +?B M i?m"i HQm ç°M; i€+ +?B M- i?b +kM; H"K +?Q Gw JBM?`i F?| ç
 o®M H"- hS ç¢B :B i°+ /MM; +?B M i?m"i M"v`i H" F?–M; i - F?QªM; ;–M K°i i`,K
 +?d +| Gw ."i p" Gw >"M H" +| i?U+ HU+ æ'm >Q" M; + Q i?O- +ÁM æ'm oQÆM; +QÌM
 p`K" i?–B- pÊB ç°B ?bM? M?Q p"v +,M #ªM H" F?–M; +| FªM,M; TªM; ?° ;–M K

*?d +| K°i çB m- hS ç¢B :B i°+ imv i ç®B F?¬M; M; Ì Gw ."i ç½ +MM; pÈB >Q" M; i +O bÁM; #¢+ T?•M +?B K¶B # M K°i MY 5

:B[H'v K°i MY HÊB Q+?- K" +ÁM F?¬M; +¬M #'i Hm" M ç¬m iQ ;b- >Q" M; ç b m F?I hS ç¢B :B i°+ +?m~M #` ç€M? T?€ bÁM; #¢+- i`QÊ+ iB M HB M i?¬M; i`B +?Q Gw +kM; H" bªM M; ?B T +O >Q" M; i?'i`²B- >Q" M; i?'i i`¬M; +"v p"Q HÊB M?m" M +O i?'i +?B iB m`i M?B m iB M ?"M; M;"v- +?QM? pb p"v >Q" M; i?'i H"K b Q +| i? ç çQÊ+ w ç² M"v ç•v\

@ *€+ M; QÆB F?¬M; T?ªB H" M; QÌB Gw JBM?- +€+ M; QÆB `®i +m°+ H" B\ L?bM i?'v h?-M J°+ +MM; K°i ç€K ?„+ v M?•M- i M ç¬m HoM? M"v H"TiS+ + Q ;B½

@ *€+ M; QÆB H" M; QÌB Î ç•m\ L?bM i?'v ç®B T?QÆM; ?ÄB- h?-M J°+ ?ÄB M; QÊ+ H¢BX

@ >W- +€B M"v +kM; F?¬M; +¬M +€+ ?¢ [m M i•K\ L; ?2 i?'v h?-M J°+ ?ÄB- i M ç¬m HoM? ?„+ v M?•M M|B `X

@ E€ i?"i- M; QÆB F?¬M; M|B i +kM; #B i- M; QÆB H" M; QÌB +O hS ç¢B :B i°+X h?-M J°+ +?"K`½B M|BX

@ G"K b Q M; QÆB #B i5 L; ?2 i?'v h?-M J°+ p¢+? i`¬M i?•M T?"M +O KbM?- i M ç¬m HoM? ?„+ v M?•M +| c

@ *€B M"v +€+ ?¢ +kM; F?¬M; +¬M [m M i•K`²BX h?-M J°+ +?"K`½B- M|BX

@ L?QM; i +kM; F?¬M; +| M?Ä K¼M M?Q p"v- i M|B +?Q +€+ M; QÆB #B i- +?9M;

@ *€+ M; QÆB H" M; QÌB +O >Q" M; i?'i Q\ Gw ."i +MM; pÈB >Q" M; i?'i- `®i +m°+ H L; ?2 i?'v h?-M J°+ M|B- i M ç¬m HoM? ?„+ v M?•M +?,K +?9 i`mv p'MX

@ Zm M ? - M|B i?"i pÈB +€+ M; QÆB- >Q" M; i?'i +MM; Gw h?B m JBM? +?O ?ÊTi pW p†M; †T çQÊ+ +€+ M; QÆB Km®M i" T FQ+? bÁM; #¢+- ç iÄ i?"M? w +MM; pÈ t2K` - F?¬M; i? F?¬M; /MM; K€m iQÆB +O +€+ M; QÆB`²B5

h?-M J°+ #bM? i?ªM M|BX

@ >W- ? B # M i?U+ HU+ +kM; F?¬M; b B #B i H„K- +€+ ?¢ M|B M?Q p"v- +?ŠM; H i?U+ i b Q\

h M ç¬m HoM? ?„+ v M?•M F?BM? i?QÌM; - F?) +QÌB M|BX

@ .M b Q +kM; TªB i?Y K°i +?9i KÈB #B i çQÊ+X

h?-M J°+ i?ªM M?B M M|BX _'i M? M?- b„+ K†i h?-M J°+ #B M ç´B- [m€i iQ K°i iB h?2Q iB M; ?ûi HÈM +O h?-M J°+ - ?ÆM ? B KQÆB æ'm oQÆM; Î ç^M; b m HQM; M? M?- ?ÆM ? B KQÆB M; QÌB M"v M; v H"TiS+ çSM; p"Q p`i`Q- i¢Q i?"M? K°i + a m F?B i`"M i? i¢Q i?"M?- +?d i?'v ? B i v K¼B M; QÌB ç€M? ` K°i +€B i?O 'M- K HB i iW i`QM; i v #„M` - i®+ ç° M? M? p¬ +MM; - i`U+ iB T #„M iÈB M; QÌB +O K°i J°i iB M; i? M? •K +kM; F?¬M; F`T T?€i` - i M æ'm oQÆM; +QÌM; ;Bª M"v i`U+ iB # v` F?QªM; ?ÆM ? B KQÆB Kûi- KÈB -K -K`ÆB tm®M; K†i ç'i5

h?•M i? +O i M æ'm oQÆM; M"v H9+ M"v +kM; F?¬M; +| M?9+ M?Q+?- /o M?B M i? ç½ #` +? i`²B5

L?bM i?'v K°i ç¢Q ?Q" M; [m M; K¢M? #¢Q ?mM; ?½M M?Q i? - M?[M; + Q i?O +O
K¶B M;QìB ç m H°` i?-M b„+ p¬ +MM; FBM? ?QªM;X

8kkX ZXe @ *?QÆM; kk, >mvM? æ

@ æQÊ+ _'i i®i5 EB m GQM; hmv i a€i h`"M [mª M?B M tSM; ç€M; çQÊ+ tQM; H
F?-M; +! ç`+? i?O5

L?bM i?'v i M æ'm oQÆM; FB #` K°i FQ+? ç€M? ;K+- i M ç-m HoM? ?„+ v M?•M H
L;?2 ?„M M|B p"v- i`QM; K„i h?-M J°+ ç°i M?B M ?B M H M K°i iB /` b„+- H"TiS-
+?9 M?bM p"Q i` M i?•M M;QìB i?O HoM? ?„+ v FB X h`-K M;•K K°i H9+ b m- ?„M
;b ç| - b„+ K†i ?„M ç°i M?B M i`Î M M FQ+? ç°M;- M;Q`B KB M; [m€i HÈM,

@ L;QÆB H`K b Q +! i? M?"M` i`"M i? M"v- M;QÆB`®i +m°+ H` B5

L;?2 i?'v h?-M J°+ [m€i ?ÄB- i M i?O HoM? ?„+ v M?•M H¢B F?BM? KB i+QìB- i?•
H M K°i #QÈ+- i`QM; K„i i`"M ç-v p i` m iS+ F?BM? i?` M?bM +?^K +?^K p"Q h?-

@ G`K b Q Q\ h M|B` çQÊ+ i M +O i`"M T?€T M"v- M;QÆB +ÁM F?-M; çQ€M ç
L;QÆB i?"i bU H`K +?Q i` `i i?'i p¼M; ç'vX

>„+ v M?•M +? "K`½B M|B` M?[M; HìB M"v- ç²M; i?ìB +kM; +?"K`½B çQ i v H M
H"TiS+ +! K°i F?m¬M K†i tm'i ?B M îi`QÈ+ K„i K¼B M;QìBX

a m F?B K†i M¢ #ªQ ?° çQÊ+ FûQ tm®M;- K¼B M;QìB HB M H"TiS+ M;•v M;QìB`
+MM; pÈB h?-M J°+ ;B®M; M? m M?Q ç9+5

u M ioM?X

:B®M; M?Q i?ìB ;B M H„M; ç¼M; p"v- p¬ +MM; v M ioM?5

:Bì F?„+ M"v- €M? K„i K¼B M;QìB ç m M?bM +?^K +?^K p"Q h?-M J°+ p" i M i?O H
+kM; i?"i F?-M; M;ì- ? B M;QìB M"v`ä`"M; H` ç M; çSM; p T?Q ç®B ç`+?- M?QM
K†i`i H` ;B®M; M? m5 .QÈB ; -K i`ìB M"v- i¢B b Q H¢B +! K°i pB +i`MM; ?ÊT M?

@ G`K b Q\ E?-M; M;?o iÈB +?9M; i +ÁM +! i? ;†T K†i H-M M[\

L?bM i?'v K¼B M;QìB ç m ç M; M;•v M;QìB- i` M K†i i M i?O HoM? ?„+ v M?•M H°`
M?"M M?çi M|B` X

h?-M J°+ iU ?² F?-M; +! T?ªM SM; F`T- ?„M F?-M; M|B ;b- +?d H` /MM; +QM K„i
p"Q F?m¬M K†i ;B®M; ?„M ;B®M; M?Q ç9+ FB - M?QM; ?„M ;Bì T?9i M"v H²M; M;U
T?²M;- ;Bì T?9i M"v i•K ibM? +O ?„M bQ pÈB #'i Hm" M F` M"Q F?€+ ç m Km®M FC

_®i +K+- i`-K K†+ K°i ?²B H•m b m- h?-M J°+ +m®B +MM; +kM; F?-B T?K+ H¢B- ?
bS+ K¢M? #ªQ i`b M;[F?Q ?ÄB,

@ L;QÆB *ÁM +?Q +! +? i\

>„+ v M?•M M;?2 p"v +QìB- i?•M i? H-M M[iB M p T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+- HB +
b m ç| +?"K`½B M|B` ,

@ G`K b Q Q- M;QÆB i?'i p¼M; `²B b Q\

L|B tQM;- ?„M F?) M? +? KB M; H M- b m ç| i?•M i? HmB p T?Q b m K°i #QÈ+-

@ > ? - pÈB h F?-M; +? i- M;QÆB i?'i p¼M; +kM; H` #bM? i?QìM; L;QÆB K°i H
i F?-M; +? i- M;QÆB H`K b Q F?-M; i?'i p¼M; ç•vX > ? - i M|B ç9M; +?S\ æ ç

@ *€B ;b5 L;QÆB +MM; pÈB æ°B i`QÎM; +O +?9M; i H" ?mvM? ç 5 E?¬M; +| F?ª
F?ª M,M;5 æ•v`®i+m°+H" +?mv M;b tªv` 5

h M i?O HoM? ?„+ v M?•M pW /Si HÌB- ç€K GQM; o çSM; ÎT?Q b m HQM; h?¬M
h`QM; ç€K GQM; o +| K°i M;QÌB F m H M,

@ E?¬M; i 5 L;QÆB imv`^M; iQÈM; K¢Q`'i;B®M; æ°B i`QÎM; +O +?9M; i - M?QM
H" + + +O æ°B i`QÎM; +?9M; i 5 æ°B i`QÎM; +O +?9M; i ç½ iWM; +| K°i ç¢B
F?¬M; T?ªB H" M;QÆB5 J" H" M;QÌB +?9M; i FQM? v m M?'i ç| H" h?¬M S?QM; ç
*kM; ;B®M; M?Q ç€K GQM; o - b m F?B M;?2 i?'v HÌB M|B +O i M i?O HoM? ?„+ v
H•K p`Q i`¢M; i?€B F?B T bÊX E?¬M; +?d`B M; ç€K M;QÌB Gw ."i- K" M; v +ªM;Q
;B®M; M?Q i? X hmv`^M; #¼M ?¼i?'v çQÊ+ iQÈM; K¢Q +O ? B M;QÌB ;B®M; M?
#¼M ?¼+ kM; F?¬M; +| +€+? M`Q iB T M?"M çQÊ+X

@ æ°B i`QÎM;5 L;QÌB M|B çB- M|B ?„M +?d H" ;Bª K¢Q ç9M; F?¬M;\

@ æ9M; p"v - æ°B i`QÎM;- M;QÌB M"v imv i ç®B F?¬M; i? M`Q H" ç¢B + +O M;Q

J¼B M;QÌB ç m`Q`Q Km®M h?¬M J°+ KÎKB M; T?O M?"M- i`-K K†+ K°i H9+ b m
KÎKB M; M|B +?mv MX

@ h®i`²B5 *€+ M;QÆB F?¬M; +¬M T?ªB M|B M[>„M M|B F?¬M; b B- i?"i bU ?„M
æ°B i`QÎM; GQM; o - h?¬M S?QM;5

P M?5

L;?2 çQÊ+ HÌB h?¬M J°+ M|B- iQ`M i`QÌM; H¬M M[H¢B²M`Q H MX

@ G`K b Q +| i? 5 æ°B i`QÎM;5 >„M F?¬M; i? M`Q H" æ°B i`QÎM; h?¬M S?QM;5 *

@ æ9M; p"v5 hmv`^M; ?„M`'i;B®M; æ°B i`QÎM;- M?QM; +?9M; i ç m M?È`äi? M
S?QM;- ?„M imv i ç®B H" F?¬M; T?ªB5

@ æ°B i`QÎM; h?¬M S?QM; H" æ°B i`QÎM; K" i FQM? v m M?'i- ?„M bÈK ç½ +? i`
ç•v- K" #•v ;BÌ +ÁM H" ç`+? M?•M +O +?9M; i 5

@ æQÊ+`²B- +€+ M;QÆB M M iBM iQÎM; i - ?„M +?QM? H" h?¬M S?QM;5

h'i +ª K¼B M;QÌB Îç•v ç m H M iB M; ç†i` +•m ?ÄB- B +kM; Km®M +| HÌB ;BªB
K°i M;QÌB pšM K°i KU+ çSM; ÎK°i # M- #'i ç°M; i? M? b„+ F?¬M; M|B K°i HÌB ç| H

G¬M ç¬m iB M ?„M M?bM +?QM? H" h?¬M S?QM;- b m ç| KÈB ç2K €M? K„i +?mv
i`¬K M;•K K°i +?9i- Gw ."i KÈB i?ªM M?B M M|B,

@ h?¬M J°+ - i F?¬M; [mªM +€+ M;QÆB`®i+m°+ +| [m M ? ;b- M?QM; K" i T?ªB
ç " ?¢ ;B Q +?Q M;QÆB M?B K pK H¬M M"v- F?¬M; +?d pb Gw JBM?

L|B tQM;- Gw ."i F?) /WM; H¢B K°i +?9i- b m ç| ?„M M?bM i?"i b•m p`Q K„i ç®B T
` i` M K†i h?¬M J°+ H9+ M"v +kM; F?¬M; +| i? v ç´B ;b- Gw ."i iB T iK+ M|B,

@ *?Q M M- i ?B p¼M; M;QÆB +| i? +•M M?„+ M†M; M? GÌB +O i +?d +| M?Q
;b- /Q M;QÆB [mv i ç`M? çBX

L;?2 i?'v HÌB Gw ."i M|B- h?¬M J°+ +kM; +ªK i?'v b[M; bÌ- M?QM; M; v H"TiS+ +
M?bM i?"i b•m p`Q €M? K„i +O Gw ."i- b m ç| M|B,

@ Gw h?B m JBM? +?O v M i•K- i H`K pB + ç m +| +?WM; KU+X

L;?2 i?'v h?¬M J°+ M|B` M?Q p"v- i` M K†i Gw ."i +kM; +kM; F?¬M; +| [m €M?B m
ç¬m- M?QM; i`QM; HÀM; +kM; •K i?¬K +ªM? ;B€+X

h M i?O HoM? ?„+ v M?•M #„i ç-m +?9 w ç M +Y ç°M; +O h?-M J°+X h` M i?U+ i
i? 'i +kM; F?-M; +! # Q M?B m iQM M?B K- /M b Q +a ? B imv `^M; HB M ?ÊT HçB p
pÈB >Q`M; ç iB T t9+- ?„M T?€i ?B M ` >Q`M; ç +kM; F?-M; T?aB çÆM ;B^M M?
#B m ?B M ` H` K°i i`QÎM; ;B^ ?B M H`M?- M?QM; i` M i?U+ i i•K +Æ `i b•mX L
>Q`M; \*U+ æ² h`M /Á tûi #^M i?•M- K` Gw .”i F?-M; /B M tm`ii®i K`M F`+? i?-M T
i? 'i +kM; F?-M; +! ;B9T çÐ ?„MX

æQÆM; M?B M- >Q`M; ç H9+ M`v +?Q ç€K GQM; o ç M i`Ê ;B9T- Gw .”i +kM; F?
HÊB Q+? +O bÁM; #ç+ +MM; pÈB >Q`M; i? 'i +! [m M ? - K` Gw JBM? +MM; pÈB >
KÊB #„i ç-m- +?Q M M >Q`M; ç K†+ /M +! i?O çQçM ;b- +kM; b) F?-M; ` i v ÎT?Q
t^v ` i`QÊ+ K„i- >Q`M; ç pçM H-M +kM; F?-M; i? M; Î- h?-M J°+ +MM; pÈB i M i
hS ççB :B i°+ HçB H` ?mvM? ç X Gw .”i iBM iQÎM; - `^M; - >Q`M; ç +kM; F?-M; i?
M`v HçB tm`i ?B M M?Q p`vX *?Q M M pb T?ÁM; M;W pçM M? 'i- Gw .”i F?-M; i?
M|B- H9+ M`v Gw .”i ç½ i`QÎM; i?“M? F?-M; Qi- ?„M ?B M içB +kM; F?-M; / /`M;
F?-M; / /`M; ç2K iQM? KçM; +O KbM? ç†i Îi` M i v M; QÎB F?€+X

J` ç9M; H9+ M`v- i`QM; KB M; ?„+ v M?•M HçB ç°i M?B M i`mv M ç M K°i iB M; +Q

@ > ? h?-M S?QM; æ°B i`QÎM; h?-M S?QM; > ? ? ? X

L;?2 i? 'v M; QÎB M`v ç°i M?B M p M; H M iB M; +QÎB- i`i +a K¼B M; QÎB ç m M;”K K
+?9i M; ?B ?Q†+ M?bM p T?Q ?„+ v M?•MX

>„+ v M?•M iU ?² M?Q H` `i ?`B HÁM; pÈB M?[M; T?aM SM; +O K¼B M; QÎB +?n
+?“K `½B i?m ?²B /€M; p iQÆB +QÎB- b m ç! ç2K €M? K„i +?mv M [m i` M M; QÎB
M|B,

@ Gw .”i- #¼M ?¼ M|B F?-M; b B- i +?QM? H` h?-M S?QM; - H` ççB + +O h?-M
H` æ°B i`QÎM; GQM; o X L?QM; Gw .”i- M; QÆB +! i? v M i•K- ç®B pÈB i ç•v- ç ç
Km®M i +? i M? M? ?ÆM ç`v > ? ? ? X

L|B tQM; - ?„M [m v ç-m M?bM p T?Q h?-M J°+X

@ h M|B ç9M; +?S æ ç i?•M €B +O i 5 > ? ? ? ? 5

L|B tQM; - >„+ v M?•M +`M; H9+ +QÎB +`M; HÈM- b m /-M ?„M +`M; +QÎB H M çB M
K°i iB M; ;`Q `9 ç-v #B i?QÆM; X

L?bM i? 'v h?-M S?QM; ç°i M?B M +! ?`M? ç°M; i? 'i i?® M?Q i? - i`QM; HÁM; K¼
M;?2 çQÊ+ iB M; +QÎB +O ?„M- F?-M; #B i pb +€B ;b- K¼B M; QÎB M?bM p T?Q
tm`i ?B M +aK ;B€+ +?m t|iX L?QM; M; v +a ç€K GQM; o H9+ M`v +kM; +! +?9i F?
Îi`QÊ+ K„i M`v `ä `M; H` ç`+? M?•M- M?QM; ;BÎ F?„+ M`v- HçB pb ?„M K` i•K i`çM
ç®B pÈB ?„M bBM? ` K°i iB i?QÆM; t|iX

G9+ M`v- Gw .”i +kM; +! +aK ;B€+ ;B®M; M?Q p`v- iW iB M; +QÎB +O h?-M S?QM
M; QÎB M K iY M`v ç½ iWM; i`aB [m `i M?B m + v ç„M; i`QM; +m°+ çÎB- [m iB M; +
+O ?„M ç½ +! i /`m # Q M?B m M¶B MB K #B i?®M; ç•vX Gw .”i +kM; F?-M; #B i ç
i`aB [m M?[M; bU iB M? ;b- ?„M +kM; F?-M; F?ÄB +! +?9i ç²M; iB M?X L?QM; K`
T?“M +O ç®B T?QÆM; - H9+ M`v +?d +! K°i F i +K+ H` M; QÆB +? i?Q†+ i pQM;

L;?o i?-M; bm®i çB K `v- Gw .”i +kM; F?-M; +! /Q /U M[- ?„M M|B pÈB h?-M J°+,

@ h?-M J°+5 L; QÆB +ÁM +?Î +€B ;b5 *?È [m M M?B K pK +O M; QÆB5

E?-M; #B i +! T?aB pb M?bM i? 'v #° /€M; ?B M içB +O h?-M S?QM; K` H9+ M`v
çšM- ?„M +kM; F?-M; +! M;?2 çQÊ+ HÎB M|B +O Gw .”i- i?•M i? +?d H` M;Æ M;€
K„i +S M?Q p`v M?bM p`Q h?-M S?QM; - i`QM; €M? K„i- H9+ M`v H° ` i?-M b„+ ?

L?QM; ç9M; H9+ M`v- Q M? K°i iB M; - ç°i M?B M tm`i ?B M K°i +?QÎM; p¶ p`Q H
K°i ççQ [m M; K M; FBK ?Q`M; b„+ H|M; H€M?- i?•M i? h?-M J°+ ;B®M; M?Q b Q
M? M? +?!M; FûQ H i?“M? K°i çQÎM; pÁM; +mM; - b m ç! M; ½ tm®M; K†i ç`iX

@ S?®+5

a m F?B`ÆB tm®M; /'i- i`QM; KB M; h?–M J°+ H”T iS+ T?mM` K°i M;KK K€m iQA
i`Î M M i`„M; # +?X

@ æ°B i`QÎM;5 L;QÌB i? M”Q`²B\

*| K°i i M GQM; o i?’v i? p°B p”M; M•M; h?–M J°+ /”v- i`QM; KB M; HQ H„M; ?ÄB

@ æ°B i`QÎM;- M;QÌB F?–M; b Q +?S5

Gw ."i +| Qm çB K H" î FB T i`QÊ+ ?¼+ [m b® ?¼+- çB K M`v +?d bÊ H" Gw L?`i
b€M?- +?Q M M Gw L?`i .QÆM; H-M ç-m iB M t2K [m #Q i`+?- +?d +| t2K çQÊ+
+?€M; K„i ?Q `²B- M?QM; Gw ."i HçB F?€+ ?„M- +| i? t2K çQÊ+ +?WM; i`,K i` M;
L?QM; "Q i`+? h`"M T?€T M`v ?mv MªQ p¬ +MM;- M;QçB i`W #® i`Q HBM? F?Q i?
i?2Q ç` T?€i i`B MX Gw ."i +?¼M H`v K°i p`B i`"M T?€T ç¼+ tQM;- iU `² M?Q H
i?Ov +O FB T i`QÊ+ Gw ."iX J` pÁM; im-M ?Q`M +O HBM? F?Q i?B M ç` - ;B®M
?¼+X

h`QM; pÁM; KQìB M;`v i?ìB ;B M- Gw .`+? ç2K +?QÆM; bÆ +`T +Æ #ªM +O #Q i`+?
+| i? #® i`Q çQÊ+ K°i +?9i i`"M T?€T çÆM ;BªMX L?QM; ç®B pÈB b€i i`"M- [mª
i`QM; i?ìB ;B M M;„M Gw ."i pšM +?Q HoM? M;° çQÊ+X o T?-M +?QÆM; i`mM; +
[m + Q çšM; b® ?¼+- Gw ."i +ªK i?`v M?Q H" ç M; H¼i p`Q i`QM; bQÆM; KM- F?-

@ hç ok5

hç ok ç M; pmB p çB ç M- M?bM i?`v i`QM; i v Gw ."i ç`m F?Q H,M; F?-M; ?Q p) tn
ç² T?M i?-M #Q- H"TiS+ çQ ` K°i #° K†i b-m F?`,

@ h?B m JBM? +?O- HçB Km®M /MM; hç ok ç /B M Hmv M i`"M T?€T `5

@ E?-M; Km®M b Q\ æ +?Q M;QÆB +?SM; FB M #`M i?B m ;B i?Y i`"M- +ÁM F?

Gw ."i •K i`-K +QìB- +?d p`Q p` i`Q # M i`QM; ;B M T?ÁM;- M|B,

@ >½v çSM; p[M;5

@ >-K M v Hmv M i`"M T?€T ;b\

J`v M;`v M v- hç ok çQÊ+ Gw ."i /MM; H`K ç®B iQÊM; i?Y M;?B K i`"M T?€T F?€ i
M?®i î # M i`QM; i`"M- +kM; F?-M; HQçM ç°M; çQÊ+ ;b- ?Q†+ H" /MM; ç`m F?Q +
L?QM; /M b Q #ªM i?•M Gw ."i iU K`v KÁ M;?B M +Sm- +?Q M M +kM; F?-M; T?ªB
+¬M;- H9+ M`v H" #B F`+? +O hç ok HB M ?B M `X >B M içB Gw ."i /MM; i?U+ H
F?Q i?B M ç` - i?•M i? iQ HÊM +O hç ok ;B®M; M?Q H" K°i [mª #|M; + Q bm- i?Q
#B M i?`M? ç-m ?2QX

@ >-K M v /B M Hmv M b€i i`"M5

G`K #`K K°i iB M;- hç ok M?`M F?-M; çQÊ+ Mm®i K°i M;KK MQÊ+ KB M;X E?-M;
/ M? KK+ M?Q p`v ?„M HB M ?Qi K°i M;KK H½M? F?Q `²BX G9+ M`v Gw ."i +?d ç`
i`Q- ? B i v Gw ."i ?mv ç°M;- b€i i`"M #¶M; M?B M çSM; H M- K°i ?²B F?-M; ;B M
i`"M F?-M; F?ÄB +ªK i?`v #OM `OMX

.M b Q ?„M +kM; H" æ`m oQÆM; +QìM; ;Bª- HçB çSM; î i`QÊ+ K†i Gw ."i- hç ok p
F?-M; + K +?`m v m i? - bQM; +?QîM; ç€M? ` - H9+ M`v tm`i ?B M K°i ççQ ç`m F?
F?Q i?B M ç` ç€M? iÈBX

P M?- Q M?- Q M?5

a m F?B ççQ ç`m F?Q +MM; pÈB HBM? F?Q i?B M ç` p +?çK p`Q M? m- T?€i ` K
hç ok i?-K F m ?ÁM; K`i- b m K¶B H-M ççQ ç`m F?Q p +?çK pÈB HBM? F?Q i?B M
/QîM; M?Q KçM? K) i? K p`B T?-MX "i [m€ K°i H€i b m- ç`m F?Q +O hç ok iB m
HBM? F?Q i?B M ç` î # M i`QM; i`"M HçB +`M; i? K K½M? HB iX

@ h?B m +?O- +Sm KçM; 5

Gw ."i ;ä ;ä M;|M i v- p`B ççQ ç`m F?Q iW ç®i M;|M i v #„M id ` - ?| Kî i`"M T?€T
H9+ M`v i`„M; # +?- i?î ?²M; ?°+- Gw ."i F?-M; F?ÄB pmB p M|B,

@ > ? - b€i i`"M bÆ +`T `®i +K+ +kM; ç½ Hmv M i?`M?X hç ok- M;QÆB ?½v M;?d
i? K K°i H-M M[- M;QÆB ?½v +® H M5

@ h?B m JBM? +?O- M M #Ä çB- M m i?Y i? K H-M M[- +€B K M? M`v +O hç ok H

Gw."i+,M #^aM F?¬M; +| M;?2 HÌB +O h¢ ok M|B- ?„M #„i ç-m +•M M?„+ b€i i`"M
i`+? +| KB m i<sup>a</sup>- b€i i`"M bÆ +'T- +| i? ?'T i?m ç'm F?Q +¬M; FQ+?- +?mv M ?|
M M +MM; pÈB h¢ ok ç€M? K°i H-M- H¢B +mM; +'T M,M; HQÊM; +?Q i`"M T?€TX E
i? bBM? b¬B F?¬M; M;WM;- +| i? ;B i+? i æ'm >Q`M; +QÌM; ;B^a5

J°i +€B T?€T i`"M bÆ +'T- +| i? p•v F?®M K°i p` æ'm >Q`M; +QÌM; ;B<sup>a</sup>- +| H) M`
ç•vX L m M?Q b€i i`"M i`mM; +'T- +| i? ;B i+? i æ'm h¬M +QÌM; ;B^a- K` b€i i`"
;B i æ'm h?€M? +QÌM; ;B^aX æQÆM; M?B M- çB m FB M H`"M; QÌB #`v i`"M +kM; M
F?¬M; i-K i?QÌM;X Gw."i ?B M i¢B #^M; p`Q h?B M E?¬M æ` *`M *?•m ç½ +| i?
>Q`M;- M m M?Q ?„M +| i? HoM? M;° b€i i`"M i`mM; +'T- i?b +| çKM; T?^aB æ'm h
i? K K°i +QM €i +?O #`B `²BX

@ h?B m ;B - i?B m ;B

æ M; i`QM; H9+ KWM; i?-K- Gw."i M?bM i?'v h?b GQÆM; p°B p`M; +?¢v ç MX

Gw."i F?) M?Qm K`v- #ÎB pb bÊ h?b GQÆM; F?¬M; +| im Hmv M [m ç'm F?Q`ÆB
#`i?QÆM;- Gw."i ç½ T?•M T?| - #<sup>a</sup>M i?•M i`QM; i?ÌB ;B M i?Y i`"M T?€T- F?¬M; +
+,M T?ÁM; +O KbM?X h?b GQÆM; H9+ M`v iU ?² F?¬M; +| im•M i?O HÌB +O Gw
hU ?² M?Q H`"M?bM i?'v Gw."i +| p K†i F?¬M; pmB- h?b GQÆM; p°B p`M; M|B,
@ h?B m ;B - æ¢B æB M ?¢ iÈB- ç M; îi¢B T?ÁM; iB T F?€+? +?ì M;`B ç'v5

æ¢B æB M ?¢ Q\ Gw."i +| /U +^aK F?¬M; `M- M m æ¢B æB M ?¢ iU i?•M iÈB ç•v- H¢
i?¬M; #€Q- K°i H`"ç +?Q Gw."i +| bU +?m`M #`- ? B H`"i`€M? +?Q Gw."i F?¬M; +
M M ibM? ?m®M; M?Q p"v- i`W T?B H`"ç½ t^av` pB +; b +U+ F€ +'T #€+?X

@ æ¢B æB M ?¢- M; ¼M ;B| M`Q çQ M; QÌB iÈB ç•vX

@ Gw."i ?mvM? ç - tBM KÌB çB i?2Q i 5

æ¢B æB M ?¢ +| p K†i i` M; M;?B K- F?¬M; +?9i T?•M i`-M- FûQ i v €Q Gw."i p°
hB T t9+ pÈB M? m ç½ H•m M?Q p"v- ?„M +kM; +?Q iWM; M?bM i?'v æ¢B æB M
i?•M T?"M +MM; pÈB im /QÐM; +O æ¢B æB M ?¢- +?Q /M H`"bÆM #,M; ç` HB i- #
?¢ +kM; b) F?¬M; +| #®B `®BX L?Q p"v- bU ibM? M`v M?i ç`M? bQ pÈB bÆM #,
i`¼M; ?ÆM `²BX

Gw."i i?S +i?ÌB +kM; F?¬M; +| ?ÄB M?B m- çB i?2Q æ¢B æB M ?¢` F?ÄB h`M; #
t2 M;U ç½ çÊB ÎM;Q`B +Y HÈM- i`QM; ç| K°i +¶ t2 +U+ ç° t ?Q - iU M?B M H`" /Q
F?B #QÊ+ H M t2 çQ`M t2 HB M ?QÊM; p T?Q M;Q`B i?"M? +?¢v M? M? iÈBX

_ F?ÄB æ ç¬- Gw."i ? ? +QÌB M|B,

@ >B M i¢B +| i? M|B +?Q i #B i- +?9M; i çB iÈB MÆB M`Q F?¬M; \

@ h K h?€M? aÆM- æ'm h?-M æB M5

æ¢B æB M ?¢ M? M?`M; p•M p M; ¼+ # M i` M i v- p K†i i`-K i`¼M; ,

@ Gw."i ?mvM? ç - KQÌB M;`v [m - "„+ æ`m h¬M; +kM; F?¬M; +| M?`M`¶B- #¼M ?
> B +?•M K`v F?) + m H M- Gw."i +QÌB M|B,

@ *€B M`v +kM; H`" #bM? i?QÌM;- M?[M; M;`v M`v #bM? ioM? M?Q p"v- v M H†M; M
HQ H„M;X L m M?Q #¼M ?¼ F?¬M; ` +?B m- i +ÁM +| w ç`M? çB ibK hS ç¢B :B
"„+ æ`m h¬M; H9+ M`v` +?B m ;b\

@ h|K H¢B H`" F?¬M; i®i- ? i i?<sup>a</sup>v iÈB æ'm h?-M æB M `²B KÈB #B i çQÊ+X h +k
?Q`M;- M?bM i?'v i?-M b„+ +O S?K ?Q`M;- +?mv M H-M M`v imv i ç®B b) F?¬M;
M|B- +?mv M M`v +| i? H`"K i? v ç`B +€+? +K+ æ [m®+ h?B M S?QM;5 *?9M; i
M;?o Gw."i b) F?¬M; i? F?¬M; ç K td ç MX

JÆ ?² #` FûQ p`Q ?²B i` M? +?`T M`v b Q\ i`QM; M°B i•K Gw .`i i`-K tm®M;- M?QM
+?®B #Ä i`€+? M?B K`²BX *,M +S p`Q i bM? ?bM? i`QÊ+ K„i- hS ç¢B :B i°+ +MM;
ç®B +ÁM M K†i M? mX L?QM; M;Q¢B i`W hS ç¢B :B i°+ ` - iU ?²F?¬M; +ÁM +
i? HU+ >Q`M; i?`iX

h K h?€M? aÆM +€+? æ ç¬ +kM; F?¬M; t - çQ`M t2 ç m i m v M M;U i®i- +kM; +?
?² b m- h K h?€M? aÆM F€ po +kM; iB M p`Q i-K K„iX J°i H9+ b m iÊB ;¬M h K h?
çQìM; +kM; /¬M /¬M M?B m ?ÆM- i`W #Ä K°i Qi æ'm :Bª- æ'm aQ +MM; æ'm oQÆ
çQìM; H` M?[M; M;QìB #bM? i?QìM;X \*`M; iB M ;¬M iÊB h K h?€M? aÆM- /ÁM; M;
>ÆM KQìB T?9i b m- çQ`M t2 `®i +K+ çB p`Q h K h?€M? aÆM X G9+ M`v h K h?€M
+kM; F?¬M; #B i iW H9+ M`Q MÆB M`v H¢B M?B m M;QìB M?Q p`vX oQÊi` M;Q
h K h?€M? aÆM p®M H` T?¢K pBi? HU+ +O # M; h?´ G M;- i? M?QM; ?B M i¢B-
+?9M; iMv w ?`M? ç°M;- #¼M ?¼F?¬M; ? +| +?9i w ç`M? + M i?B T M`QX

o b SM; T?| pÈB i`M; /B M i`QÊ+ K„i- æ'm h?¬M æB M ?B M M?B M +kM; `i H` +
HÈM "¢+? u h hv ;B[;bM i`"i iUX hW æ'm oQÆM; i`Î tm®M; +MM; pÈB #bM? i?Qì
i? H M M9B- K` H9+ M`v #` M; ,M +ªM i¢B +?¶X L?QM; M;QìB M`v +kM; F?¬M; `ì
?Q†+ çSM; ?Q†+ M;²B- i` M K†i `i H` ?QM; T?`MX

a m F?B Gw .`i +MM; pÈB æ¢B æB M ?¢ +?SM; iÄ i?•M T?"M- ? B M;QìB KÈB çQÊ
+MM; pÈB ç€K GQM; o H2Q H M #"+ i? M; h K h?€M? aÆM X

@ L?B m M;QìB M?Q p`v- æ'm h?¬M æB M +| TªB H` +| w ç`M? T?€i FBK i F?¬M
Gw .`i M?bM [m i?`v M?B m M;QìB M?Q p`v- ;B m ;B m M|BX

@ Gw .`i ?mvM? ç i?"i #B i +? +QìB- M?[M; /•M +?9M; M`v çQÆM; M?B M F?¬M;
i X L m M?Q i çQ€M F?¬M; b B- M?[M; M;QìB /•M M`v ç M æ'm h?¬M æB M H` i?
æ'm h?¬MX

@ L;`M M,K h çB M æ'm h?¬M Q\

*€B / M? iW M`v- Gw .`i +kM; +?Q iWM; M;?2 M|B [m X

æ®B K†i pÈB bU M;?B ?Q†+ +O Gw .`i- æ¢B æB M ?¢ ;BªB i?Q+? M|B,

@ Gw .`i ?mvM? ç +| +?¶F?¬M; #B iX hWM; [m®+ ;B Î æ¢B HK+ æ'm h?¬M ç m
i #`B M`v ç m +| [mv M v m +¬m æ'm h?¬M æB M i´ +?S+ i çB K M;`M M,K K°i H
M?[M; M;QìB #B i M;QìB `i Qi- F?¬M; ;B®M; M?Q H` h h?¬M >mv i æB M- T?K M

@ L;`M M,K h çB M æ'm h?¬M\ E?¬M; #B i i #`B æ'm h?¬M +O æ [m®+ h?B M S
B- +?„+ +kM; F?¬M; TªB H` M;QìB #bM? i?QìM; 5

@ "„+ æ~m h¬M;5 u m +¬m æ'm h?¬M æB M i´ +?S+ L;`M M,K h çB M- +?QM? H` "
æ¢B æB M ?¢ H¢M? HMM; M|BX

@ "„+ æ~m h¬M; H¬M M`v +?m~M #` `i H` ç-v çO - i?¬M F?¬M; #B i [m, F?¬M; ? v
M?Q p`v- t2K ` w +?Q +kM; F?¬M; M?ÄX *| i? M|B +?Q i #B i L;`M M,K h çB M
+?mv M ;b tªv ` \

Gw .`i ç€M? ;B€ /•M +?9M; T?Q /QÈB- +| æ¢B æB M ?¢ M?„+ M?Î- H9+ M`v ?„M K
+?9M; #bM? i?QìM;- M?[M; æ'm :Bª- æ'm aQ ç m H` M;QìB +O hS ç¢B :B i°+X L
i®T # - ?B M M?B M F?¬M; TªB ç M i? K ;B M€Q M?B i- K` #¼M +?9M; +| KQm ç

@ Gw .`i ?mvM? ç - ç®B pÈB L;`M M,K h çB M æ'm h?¬M i bQ pÈB M;QÆB +kM;
.mv M?`i +| i? F?ŠM; ç`M? H`- hS ç¢B :B i°+ +MM; pÈB "„+ æ~m h¬M; M?`i ç`M? b
çB M æ'm h?¬M ç çªFQ+? +?9M; i X o T?¬M ç2K b) T?€i bBM? +€B ;b- +?d +| i?
iBM iQîM;- Gw .`i ?mvM? ç b) F?¬M; bÊ ?½B X

æ¢B æB M ?¢ F?Q+? iQÈM; M|BX

8keX ZXe @ *?QÆM; ke, L; "M L, K h æB M

@ L; QÌB ?ŠM +kM; ?B m i - æ¢B æB M ?¢ +kM; #B i- F?Q^aM MÊ ;B[Gw JBM? pÊ +kM; T?^aB iQM? iQ€M `ä`M; - H9+ ç| Gw ."i +MM; pÊB æ¢B æB M ?¢- " ?¢ çSM; Gw ."i +QÌB b^aM; F?Q€B- ? B +?•M ?QÈM; p T?Q h K h?€M? aÆM çB ç MX .M b æB M >²M; u h hv- æ'm h? -M æB M +MM; pÊB Gw ."i +| +AM F?Q^aM; +€+? ? v F i`QM; +?Ì p`Q ;BÌ T?9i M`vX

Í i` M h K h?€M? aÆM- Î # M M; Q`B ç¢B çB M H` K°i +€B b•M #½B `i HÈM- ç•v + i? K; B h h? -M >mv i æB M i`QÈ+ ç•v- ;BÌ T?9i M`v +kM; iK i" T F? -M; Qi M; QÌB +?9i- M?[M; M; QÌB M`v +'T #"+ i?' T M?'i +kM; H` æ'm oQÆM; +QÌM; ;B^a- i?"K +?Q F? -M; +|X *| K°i p`B M; QÌB Gw ."i +kM; +| +?9i [m2M K†i- ç| H` M?[M; M?•M p"i iE i°+X

a m F?B +?SM; iÄ i?•M T?"M- Gw ."i +MM; pÊB æ¢B æB M ?¢ çQÊ+ *?'T bU çQ ç

@ h hv +€+ ?¢- æ¢B æB M ?¢- +€+ p` Î # M i`QM; +, M T?ÁM; M`v- +kM; F? -M; çQ ,M- MQÊ+ m®M; iU M?B M H` +| M; QÌB /•M; H M- M m +| +€B ;b + -M- +?d + -M FÛ T?K+ pK ? B p`X

Gw ."i #B i`ä- M?[M; \*?'T bU i`QM; æ'm h? -M æB M M`v- +kM; F? -M; çQÊ+ iQM æB M- M?[M; M; QÌB M`v F? -M; b B #B i H„K ;B®M; M?Q H` M?[M; i¢T /`+? p"vX C #^aQ ç½ ?B m`ä`²BX

a m F?B i M *?'T bU M`v `lB çB- Gw ."i F?) M; ²B tm®M; ;BQÌM; K- `i H` i?Q^aB K€ i?Q¢i M?bM +| +?9i F?~M i`QÆM; X æ¢B æB M ?¢ +~M i?"M M?bM [m M? ;B M T?Á i` -M; p T?Q /QÈB h K h?€M? aÆM- mM; /mM; M|B,

@ Gw ."i ?mvM? ç - "„+ æ~m h -M; +MM; pÊB hS ç¢B :B i°+ T?€B ` + Q i?O +kM; F H` ibM? i? #„i #m°+`²BX

hW F?B iB M p`Q ç¢B çB M- Gw ."i iU M?B M +kM; +<sup>a</sup>K M?"M çQÊ+ K°i +´ F?Q iS h K h?€M? aÆM- ? -m M?Q iK i" T K°i MY + Q i?O +O +<sup>a</sup>æ [m®+ h?B M S?QM; X +O æ'm h? -M æB M v m + -m Gw ."i F? -M; çQÊ+ iMv w çB çB H¢B H¢BX Í MÆB M i? HU+ -M m K°i HlB F? -M; ?ÊT- b) +| i? ;•v ` ç€M? M? mX æ'm h? -M æB M K† M?QM; +´ çB M M; "M M, K- +?d bÊ +kM; b) #` i´ M i?QÆM; X

@ æB M +?O "€+? "€B M`v +?d bÊ ;•v +?mv M K` #` bSi ç -m K i`€MX

Gw ."i +QÌB M|B,

@ *?9M; i +kM; F? -M; + -M ibK æB M +?O "€+? "€B ç ;•v H M T?B M iQ€B M[- i i? -BX

æ¢B æB M ?¢ ;"i ;"i ç -m F? -M; M|B- Gw ."i +kM; F? -M; M|B ;b i? K M[- F?) iU Î i M; ?B M +Sm "Q i`+? h`"M T?€TX

QyQ

a€M; bÈK M; `v ? -K b m- b m F?B `Y K†i tQM; - ;½ *?'T bU +kM; ç½ çQ H M #[b ?mv M M€Q /QÈB +?•M h K h?€M? aÆM i`mv M ç MX L; mv M /Q L; "M M, K h çB æ'm h? -M æB M +?ŠM; #B i H9+ M`Q Î /QÈB +?•M M9B +?Q t•v /UM; K°i +€B ç`B iQÈM; iÄ ` ?"Q [m M; K`m iQK- /•M +?9M; Î +?mM; [m M; ç m ?QÈM; p T?Q ç`B *?Q /M H` æ'm h? -M æB M +U+ HU+ /mv i`b i`"i iU- M?QM; +[M; F? -M; F?ÄB +| K° iÈB ç•v [m€ M?B m- M?Q p"v +| K°i b® M; QÌB +?2M H'M M? m- +?d bÊ +Æ ?°B çQÊ çQÊ+X

@ h?-M iQÊM; M"v H" B\

Gw ."i M?bM i?'v h?-M iQÊM;- M?'M F?-M; çQÊ+ ?ÄBX

æ¢B æB M ?¢ +kM; F?-M; i`a HÌB- ?ÄB M; QÊ+ H¢B,

@ Gw ."i ?mvM? ç #B i K¶B K°i iÁ æ'm h?-M S?•M çB M +| i`M çB M +?B #ªQ H"

Gw ."i +kM; bmv M; ?o- b m ç| +?"K `½B M|B,

@ æ| H" *-M; T?€T- æ'm F,, + 'T #" + h? M? GQM; \ G½Q [m€B p"i æB M +?O\ aB m

> v h?-M iQÊM; M;²B FB 5

@ æ9M; H" +€B h?-M iQÊM; ç M; M;²B FB 5

æ¢B æB M ?¢ KdK +QÌB,

@ L;?2 M|B K¶B K°i iÁ æ'm h?-M S?•M çB M ç m +| K°i T?Q iQÊM; EBK h?•M æ

h?-M b m F?B +? i çB- æ'm h?-M æB M /MM; K°i HQ¢B T?QÆM; T?€T T?QM; 'M +

i? X GQ¢B EBK h?•M M"v +| i? p¢M M, K #'i ?O- ?ÆM M[i`QM; i`mv M i?mv i M|B

+ÁM b|i H¢B K°i +?9i ?²M HU+ +O æ'm h?-MX L? [M; /•M +?9M; iBM iQÎM; `M; F?

æ'm h?-M +-m M; mv M- +| i? i`W #Ä i B QÆM; - ?QÎM; ?¢M? T?9+5

@ EBK h?•M æ'm h?-M 5 L;?2 `i +| w iS- #'i [m€iU ?² F?-M; #^M; *-M; T?€T æ'm

@ E?-M; ?ŠM H" p"v- Gw ."i ?mvM? ç +| +?¶ F?-M; #B i- æ'm h?-M +QÌM; ;Bª i m

b Q +kM; +| M; `v T?ªB M; ½ tm®M; X L?QM; æ'm h?-M +QÌM; ;Bª +kM; F?-M; T?ª

S?QM; >"Q æ'm h?-M KÈB H" æ'm h?-M #'i iY #'i /B iX S?QM; >"Q æ'm h?-M Kn

T?ªB +| çB m FB M H" çQÊ+ i?Ì T?KM; #'i /B iX

@ "'i iY #'i /B i M m +| bU i?Ì T?KM; KÈB +| i? i²M i¢B\ > ? - F?| i`€+? æ'm h?-

i`Á M"v- +?d +-M æ'm h?-M æB M F?®M; +? æ¢B HK+ æ'm h?-M- F?®M; +? /•M

F?-M; Hm-M Hm-M çQÊ+ i?Ì T?KM; X *?QM? pb p"v S?QM; h?-M æ'm h?-M +| i?

æ¢B HK+ æ'm h?-M i?"i bU i²M i¢B S?QM; >"Q æ'm h?-M b Q\

æ®B K†i pÈB p'M ç M"v- æ¢B æB M ?¢ F?ŠM; ç`M?,

@ æ¢B HK+ æ'm h?-M `°M; HÈM F?-M +MM; - F€ M?•M +QÌM; ;Bª i-M; i-M; HÈT

#,i ç-m iQ+? Hkv- i iBM iQÎM; S?QM; >"Q æ'm h?-M +?ŠM; M? [M; i²M i¢B- K" +Á

h`QM; M°B i•K Gw ."i i?-K M; ?o- æ'm h?-M #'i iY #'i /B i M m +| i²M i¢B- ç®B pÈ

? 'T /ŠM M"v +?d bÊ F?| +| i? +?®M; çÐX *kM; F?| i`€+? p- b® +QÌM; ;Bª ç½ F?-

ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB + Q + 'T ?ÆM- M; Q¢B i`W F?€i p¼M; +| çQÊ+ K°i HU+ HQÊ

+ªM? ;BÈB S?QM; >"Q æ'm h?-M #'i iY #'i /B i +?d bÊ H" M; mv M M?•M +?O v m M

æ M; H9+ M; •v M; QÌB- +Y T?ÁM; #¶M; M?B M +| iB M; ;ä p M; H M- ;½ *?'T bU

FQM? M|B,

@ L?` p` tBM KÌB5

Gw ."i #B i`ä- î /QÈB +?•M M9B H9+ M"v ²M "Q M?Q p"v +?ŠM; [m H" # M; Q`B K

KÈB H" î +?¶ M"v- æ'm h?-M S?•M çB M h K h?€M? aÆMX

QyQ

JÈB ` F?ÄB T?ÁM; çB +?Q çQÊ+ ? B #QÈ+- Gw ."i M?bM i?'v Gw L?B M- Gw >¢Q

H" Gw "€+? çB iÈBX a m F?B M?bM i?'v Gw ."i- ?mvM? ç Gw ;B H" T iS+ ? B K,,i

HQM; Gw L?B M- >mv i >²M J EB K +ªK i?'v b€i w +O +?O M?•M- p- b® Q€M HB M

@ Gw L?B M ?mvM? ç - M; QÆB i?Q¢i M?bM `i iS+ ;B" M \ L; QÆB i¢B b Q T?ªB i

`²B- +? M; QÆB pW KÈB +? i- i?"i ç9M; H" +| H¶B - ?mvM? ç i i`QM; F?QªM; i?

ç m ç½ [m M K'i ç M T?9M; çB mX > ? - i?"i +| H¶B- i?"i +| H¶B5

Gw ."i +QÌB ç M `¢M; `Ð- F?-M; FB M; M ;b +ªX

Gw L?B M K†+ /M #B i Gw ."i +® w F?B m F?Q+?- +?d H" F?¬M; i? M?`M çQÊ+ - J EB K M?QM; HçB #` Gw "€+? FûQ HçBX Gw "€+? i`-K ;B¼M; M|B,

@ L?B M M?B- F?¬M; çQÊ+ H¶ K½M;5

@ Gw ."i M;QÆB H" €+ K - M;QÆB +kM; +?È +| ç„+ w [m€ bÈK- M;QÆB ç½ H" +QM +kM; F?¬M; +ÁM çQÊ+ # Q H•m M[- ç M H9+ ç| #´M i?B m ;B b) +?Q M;QÆB #B +? i5

Gw >çQ F?¬M; +| çªK HQÊM; ç°M; i?O- ç" M? /MM; KB M; HQÐB HÊB ?çB K„M; Gw

@ \ S?ªB F?¬M;\ Gw >çQ- M;QÆB ?½v iBM iQÎM;- i`QM; pÁM; MY M,K M m F?¬M M;QÌB ç-m iB M +ªK M?"M çQÊ+ +€B ;b H" b®M; F?¬M; #^M; +? i5

L;?2 i?'v ? B +?[ð:BªB /QÊ+ð- i` M K†i Gw >çQ H"TiS+ #B M b„+- M|B M;QÆB- M|B M M HÌBX Í ç•v +| Gw "€+? /M b Q i•K +Æ +O ?„M +kM; i?•K i`-K- [m€i,

@ L;QÆB KB M; HQÐB HÊB ?çB- ?½v çB H"K +?QM? bU çB5

Í # M i`QM; ççB çB M H9+ M"v- M?•M b® bQ pÈB Î /QÈB +?•M M9B +| p Qi ?ÆM M i`QM; ççB çB M- F?¬M; +| M;QÌB M"Q F?¬M; T?ªB H" +QÌM; ;Bª + Q M?'i +O æ i?O HoM? GQM; o H" h?¬M J°+- +kM; +?d +| i? çSM; ÎM;Q" B ççB çB M- Î i` M [m çQÊ+ çB p"QX

Í i`mM; i•K ççB çB M +| ç†i # +€B ;? /U - M;²B Î;B[ ç| H" æB M +?O "€+? "€B- # h?B M S?QM;- # M i`€B H" h¬M; +?O "„+ æ~m h¬M;X

" M i`QM; æçB çB M T?•M HQçB iª ?[m ? B # M- T?Q # M T?ªB >Q" M; ç æ [m®+ p" B p` i`¼M; i?¬MX L?bM i?'v Gw ."i p" æçB æB M ?ç ç½ ç M- p" B i M ççB i?¬M iU M?QÌM; +?Q æçB æB M ?ç p" Gw ."iX *ÁM ÎT?Q ç®B /B M- H" S?QM; >Q" M; >ªB M +?QM? H" M;QÌB +O hS ççB :B i°+X

.B T;B iÈB MÆB M"v H" .B T E?BM? ok- +MM; pÈB h`QÎM; H½Q JB m E?ªX :B +? i`€M;- /€M; p # M M;Q" B #bM? i?QÌM;X æSM; # M +çM? .B T E?BM? ok H" :B + >²M; *QÆM; +kM; K M; i?2Q >²M; okX >²M; *QÆM;- Gw ."i H-M ç-m ;†T K†i- Gw i`mM; MB M; -v ;Á M"v `i H" •K i`-K- H"K +?Q M;QÌB i F?€+ M?bM p"Q +| +ªK ;B€ M m bQ b€M? i?b :B +?O h¬M; ;B h¬M; S?B HçB M;QÊ+ HçB- h¬M; S?B +| iQÊM; M? im'MX L m h¬M; S?B F?¬M; +| T?QM; ç° M?Q i? - +?d bÊ +kM; F?¬M; i? bBM ç T M?Q p"vX

> B K„i +O h¬M; ",M; ?¬m M?Q F?¬M; +| `ÌB F?ÄB i?•M i? +O Gw ."iX hS ççB :E ibM? p¬ +MM; i?•K ?"m- M;„M M;OM KQÌB M;"v- i?QÆM; i? +O h¬M; ",M; +kM; ç iY h¬M; EB i E?€M? FB - H-M M"v +kM; F?¬M; +| tm'i ?B M Îæ'm h?¬M æB MX

@ *?Q p`- K¼B M;QÌB +kM; ç½ ç M ç¬M; çO- +?9M; i HB M #„i ç-m 5

æB M +?O "€+? "€B M|B M;„M ;¼M- b m ç| M?2Q K„i HçB- M;²B Î i` M K†i ;? - pÈB F?B "€+? "€B M|B tQM;- +?d i?'v "ç+? E?B i çB ç M i`QÊ+ K†i S?QM; >Q" M; >ªB B

@ h?dM? S?QM; >Q" M; +€+ ?ç ;B Q ` H M? #`B h i?¬M5

S?QM; >Q" M; çQ i v p"Q i`QM; HÁM;- M; v H"TiS+ tm'i ?B M K°i +?B + M;¼+ #`B "ç+? E?B i b m F?B iB T M?"M M;¼+ #`B- F?) `|i ç'm F?Q p"Q- K°i +´ ç'm F?Q M? F?B M;¼+ #`B çQÊ+ ç'm F?Q i?¬B T?€i- M?bM i?'v M| M?Q H" b®M; HçB- H"TiS+ L?QM; +kM; i`QM; M?€v K„i- K°i M;¼M HY t M? #MM; +?€v- içQ ` K°i €M? ?"Q [m F?¬M; F?ÄB M?„K K„i HçB- M; v b m ç| +| K°i ?²B F?¬M; ;B M # ç°M; F`+? HB iX

a m F?B ççQ F?¬M; ;B M # ç°M; /WM; HçB- €M? ?"Q [m M; K"m t M? FB +kM; /¬M K†i K¼B M;QÌB- tm'i ?B M K°i F?¬M; ;B M F€ [m€BX

G9+ M"v +| K°i +ªM? iQÊM; ?B M ` - ç| H" +Ä +•v ?Q H€- H-m ;€+ iBM? tªQ- i? M MÎ- T?ªM; T?'i F?¬M; T?ªB Î M?•M ;B MX L;QçB i`W "€+? "€B- i` M K†i K¼B M;Q

FBM? M;¢+- ? B # M ç M; +| i•K i`¢M; ç®B M;?`+?- /QÈB ?Q`M +ªM? M?Q i? M`v
F?-M; QiX

*`M; H`K +?Q M;Q`B i +ªK i?'v bÊ ?½B +?QM? H`- î# M i`QM; H-m ;€+- i?"K +?Q
h`QM; ç| +| ? B M K K°i M[X L?[M; M;Q`B M`v +kM; ;B®M; M?Q "€+? "€B- M?bM #½
F?QªM; i-K KQ`B #ªv- KQ`B i€K im´B- M?QM; +kM; +| i? #¼M ?¼ ç½ M;Q`B i€K +
K¼B M;Q`B M?bM i?'v ? B M K K°i M[ M`v ç m +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F€ /`X E€ i?"
M?bM i?Q€M; [m ç m M?bM F?-M; i?'m im´B i€+ +O M`M;X J°i M K K°i M[ M`v ç
;? M;¼+- i¢B i`QÈ+ K†i #¼M ?¼ H` K°i #`M M;¼+- #`v i` M ç| H` K°i +€B #`M +ì- ?
+ìX

æSM; # M +¢M? #¼M ?¼ +| K°i M;Q`B- ç| H` K°i M K iY i` im´B #¢+? v- M K iY M`
+?Q ? B M;Q`BX

@ æ iY "€+? "€B tBM ;†T ? B p`h?-M h-M5

J°i M K- K°i M[h?-M h-M M;?2 çQÈ+ i? M? •K +O "€+? "€B- ? B M;Q`B H9+ M`v
H¢B- F?) HB + K„i M?bM K¼B M;Q`B- M[h?-M h-M +| +?9i F?-M; FB M M?šM- M|
@ G¢B K°i M;`M M,K M[ ç M b Q\ h?"i bU H`T?B M iQ€B- çB K°i [m•M +ì+kM; F?
@ > ? - h?B M h?B M- M`M; M|B b B `²B- H-M M`v +kM; ç½ çQÈ+ MY p€M `²BX L
?¼ çB5

L K h?-M h-M M|B tQM;- HB M çSM; H M- +ÁM M[h?-M h-M- i M ;¼B H`h?B M h
/€M; HQ`B #B M;- pšM M?Q i`QÈ+ +?,K +?9 M?bM p`Q #`M +ìX

L;`M M,K KÈB +?ÆB çQÈ+ MY p€M +ì5 .M H`Gw ."i +| FB T b®M; +O ? B i? ;BÈ
H¢ M?Q p`v +kM; F?-M; HQm HQÐBX Gw ."i •K i?-K +ªK i?K F?Q iS+ +O ? B p`
F?-M; M;ì ;B®M; M?Q i`•m ç'i M?"T #B M +ª- #B M K'i F?-M; +ÁM i?'v #|M; /€M; i
M;ì M K M?•M h?-M h-M FB H¢M? HMM; HB + K„i Gw ."i K°i +€BX

@ "€+? "€B- M;QÆB +kM; F?-M; +| iB M i`B M - H`K b Q pšM +ÁM î+'T #"+ æ'm h
M;QÆB +?šM; H) +kM; F?-M; +| im Hmv M i? K ;b b Q\

*kM; K v H`M K M?•M h?-M h-M +?d i`WM; K„i K°i +€B- +kM; F?-M; H`K ;b pÈB
T?Q "€+? "€B- H°` K°i p K†i F?-M; ?`B HÁM;X

@ hB m iY p-M,M;- H`K +?Q h?-M h-M +? +Q`BX

"€+? "€B +?d +?d >Q`M; ç h?B M S?QM;- +mM; FQM? M|B,
@ o`M`v H`\*mM; æQM? h?B M- M;Q`B +O æ [m®+ h?B M S?QM;5

L K h?-M h-M M?bM [m - M; v H`T iS+ ?„M +| i? i?'v çQÈ+ i` M i`€M *mM; æQM?
M?B mX

@ hB m M?•M i? K FB M h?-M h-M5

@ *mM; æQM? h?B M b Q\ •+?- +?d H`æ'm >Q`M; +Q`M; ;Bª- i?"i bU H`ç`B b m F?
/M b Q +kM; H`æ'm h-MX *mM; æQM? h?B M- i ?ÄB M;QÆB- [mv +O M;QÆB ç m
@ >²B #~K h?-M h-M- i ?B m `²B5

@ L m M?Q p`v- +kM; F?-M; M M i`b ?Q½M i?`B ;B MX hB m o•M- M;QÆB ?½v iÈB
ç h?B M S?QM; 5

8kdX ZXe @ *?QÆM; kd, PÊ+ æ`M?

L;QÌB çQÊ+;¼B H`hB m o•M +?QM? H`M KiYi` im´B #ç+? v çSM; Î# M +çM? ?
?bM? hB m o•M +kM; ç½ # v iÈB i`QÊ+ K†i \*mM; æQM? h?B MX h`bM? ç° M„K p[M
M?B M ç½ pQÊi` F?ÄB impB æ'm h¬MX

@ hçB ?ç H`h?¬M i¬M h?`;Bª G,M; o•M- h K hBM? æ'm h?€M?- /U i?2Q æ'm h?¬M
æQM? h?B M " ?ç +| i? iB T çQÊ+ i # +?B m- M?Q p"v ?mv i Kç+? >Q`M; i°+ æ
/Q *mM;;B M?'i Kç+? i`mv Mi?W - M m F?¬M;

h?¬M i¬M h?`;Bª M;[ F?Q +U+ F€ F?BM? ççK- çSM; Îi`QÊ+ K†i ?„M H`æ [m®+ >Q`
;Bª- ç®B pÈB ?„M +kM; +?d H`K°i +QM FB M ?¬B i?¬M; i?QÌM; K`i?¬BX

GÌB M|B +O G,M; o•M F?BM? ççK K'v +•m- M?QM; +kM; H`K ¼B M;QÌB Îç•v i?¬K
æ'm h?€M?- +| i?U+ HU+ F?OM; #® M?Q i? M`Q ç•v- h K hBM? æ'm h?€M? +| HU
M;QÐM; K°- içB i`QM; F?¬M;;B M [m, /`- H9+ M`v /QÌM; M?Q +?d çQÊ+ H`K°i h?

@ hB m M?•M ?B m çQÊ+ - i?dM? G,M; h?`;Bª ` +?B m5

.M H`>Q`M; ç +O æ [m®+ h?B M S?QM;- içB i`QÊ+ K†i h?¬M i¬M h?`;Bª +kM;
i?€B æ pQÆM;- i? M?•K +O ?„M H9+ M`v +| +?9i`mM`mMX

@ h®i H„K- +€+ ?ç tBM KÌB +?m`M #`iB T +?B m5

@ sBM ?½v çÊB K°i +?9i5

G9+ M`v +| K°i M;QÌB ç°i M?B M çB ` - çB ç M i`QÊ+ K†i h?¬M i¬M h?`;Bª- +mM;

@ hçB ?ç H`æ'm >Q`M; >ªB EBK- æçB h`QÎM; H½Q „+ æ`m h¬M;X hçB ?ç +| K°
G,M; h?`;Bª5

@ >ªB EBK- M;QÆB +| HÌB ;b- ?ÄB H`çQÊ+5

@ .U i?2Q æ'm h?¬M QÊ+ ç`M?- F?ªQ M;?B Ki`mv Mi?W ?mv i Kç+? >Q`M; i°
h?¬M h¬M çQ ` - iB m M?•M +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; iQMM?B K G,M; h?`;Bª- +?Q
? p"MK M? ?QM; bmv +O K°i [m®+ ;B - F?¬M; i? çM #ÐMX hçB ?ç +ª; Mi?dM?
æ'm h?¬M QÊ+ ç`M?- F?¬M; çQÊ+ bmv ;BªK KÈB i®i5

GÌB +O >ªB EBK pW M|B ` - b„+ K†i h?¬M i¬M h?`;Bª H"TiS+ #B M ç´B- M?bMi
EBK H`K +?Q S?QM; >Q`M; >ªB EBK +| K°i HQçB +ªK ;B€+ #çB HB iX

G9+ M`v h?¬M i¬M h?`;Bª +kM; +?Q +| ç€T HçB- i?b Îi`QM; iB m çbM? iY- M K h

@ hB m o•M- p`æ'm >Q`M; M`v F?¬M; iBM i?U+ HU+ +O M;QÆB- M;QÆB HB M +?
M`Q5

@ hçB ?ç- içB ?ç hB m M?•M +kM; F?¬M; T?ªB H`+| w M`v5

G9+ M`v ç M T?B M >ªB EBK iQ€i K² ?¬B- >ªB EBK `i iU T?K- M?QM; ?„M +kM; F
HU+ +O æ'm h?€M?X

@ *?ŠM; H) +€+ ?ç Km®M H`Ki`€B w +?Q +O h?¬M h¬M ççB M?•M5

h?¬M i¬M h?`;Bª +QÌB M|B,

@ *€+ ?ç ?ŠM H`+kM; #B i- /U i?2Q æ'm h?¬M QÊ+ ç`M?- M m M?Q +€+ ?ç +| i?
çQÊ+ i`mv Mi?W ?mv i Kç+? >Q`M; i°+X h? M`Q- +| H M i?Y K°i H¬M F?¬M;5

æª #çB æ'm h?€M?- >ªB EBK +| KQÌB +€B iBK ;'m- ; M #€Q- +?d bÊ+ kM; F?¬M; /
i•K i?¬M- b m ç| ?„M i?¬K M;?o,

@ .M b Qi?b „+ æ`m h¬M; +kM; M„Ki`QM; i v „+ æ`m :BÈB- h?¬M i¬M h?`;Bª +
HçB- +?d bÊ ?„M +kM; +?Q ?ŠM ç½ Km®M H'v iQM? KçM; +O i X G9+ M`v +| +Æ
;Bª bQ +?B m- +kM; H`+Æ /mv M M;`M M,K ?B Ki?'vX

*?Q M M>^aB EBK +kM; M; v H"TiS+ +?„Ti v- M|B,

@ L m H" w +?d +O h?-M h-M- iΦB ?Φ KQM; Km®M G,M; h?` ;B<sup>a</sup>` +?B m5 hΦB ?Φ iQÎM; ç^a #ΦB G,M; h?` ;B<sup>a</sup>- +?d +| i? çQÊ+ æ'm h?€M? +QÎM; ;B<sup>a</sup> # M i?QÎM; K°i Q+? HÊB p- +MM; `²BX

@ æQÊ+ Q+? HÊB p- +MM; b Q\ o"v t2K +€+ ?Φ ç|M çÐ M?Q i? M"QX

ošM H" HQΦB F?B K i®M ç M HΦM? HMM;- iW i`QM; KB M; h?-M i-M h?` ;B^a M|B` M?Q #,M;X

h?-M i-M h?` ;B<sup>a</sup> M|B tQM;- +kM; F?-M; çÊB ><sup>a</sup>B EBK i<sup>a</sup> HÎB- M;|M i v pûQ M? K Êi KÆ ?? HQÊM HÎ # v ç MX ><sup>a</sup>B EBK H9+ M"v +| i? +<sup>a</sup>K M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +O ç K¼B M;QÎB ç m i?'v æ'm h?€M? +QÎM; ;B<sup>a</sup> T?€i` ç'm F?Q- MY T?-M €T #€+? +kM çΦQ iÆ i^K K" i?-BX

L?QM; K" K" M; v +^a M;QÎB +| im pB i?'T FûK M?Q Gw >ΦQ +kM; #B i- çΦQ ç'm F? F?-M; çÆM ;B^aM M?Q p"vX æB m M"v +?SM; iÄ- æ'm h?€M? +QÎM; ;B^a- F?-M; +? +ÁM p F?^a M,M; F?®M; +? M,M; HQÊM; ç'm F?Q ç½ pQÊi [m T?ΦK i`M çÆM i?m-

h?-M b„+ +O S?QM; >Q" M; >^aB EBK H9+ M"v /o M?B M H" p- +MM; F?~M i`QÆM;- æ'm F„- K" ç2K ç'm F?Q i,M; H M iÊB +U+ ?ΦM- K°i çΦQ HU+ HQÊM; ç'm F?Q K M; p T?Q ç'm F?Q iÆ M? M +O h?-M i-M h?` ;B^a ç€M? iÊBX

hB iB iB5

o`B çΦQ •K i? M? [m, /` M? M?"M; p M; H M- ç'm F?Q +O >^aB EBK ?MM; ?"m p- i iÆ M? M +O h?-M i-M h?` ;B^a bÊK ç½ [m'M H M ç'm F?Q +O >^aB EBKX G9+ M"v ;B^a #B M ç'B- ç'm F?Q iÆ M? M iU M?Q K°i bÊB /•v i?mM i?-M; i?QÎM;- [m'M H"v

h'i +^a K¼B M;QÎB ç m i`ÊM K„i- ?€?®+ K²KX Jm®M ?| ;B<sup>a</sup>B K°i FQ+? iQ" M HU+ + ç•v F?-M; Q iM;QÎB +kM; +| i? H"K çQÊ+X L?QM; t2K +€+? H"K +O h?-M i-M h? iB M; ç°M; ç2K HU+ HQÊM; FBM? F?OM; FB iB m i€M p- ?bM?- /o M?B M pQÊi` K¼B M;QÎBX o T?-M h?-M i-M h?` ;B<sup>a</sup> K°i +?B m ç€M? #ΦB ><sup>a</sup>B EBK- K¼B M;QÎB pB + çQÆM; M?B M`²BX

J v K" h?-M i-M h?` ;B<sup>a</sup> +kM; F?-M; +| H"v iQM? KΦM; ><sup>a</sup>B EBK- +?d H" ç2K K†i # -K /"T- #` i?QÆM; K°i +?9i M;Q`B / K" i?-BX L?bM [m /€M; p +?"i p"i +O >^aB KdK +QÎB M|B,

@ hB m iY +ÁM +?Q T?K+ b Q\

>^aB EBK K†+ /M /€M; p +?"i p"i- M?QM; M;Q`B KB M; HΦB F?-M; v m i? +?9i M"O

@ JQM; `^M; G,M; h?` ;B^a F?^aQ M;?B K ?mv i KΦ+? >Q" M; i°+- H9+ ç| +kM; F?-M;

L K h?-M h-M ?W HΦM? K°i iB M; M|B,

@ æ'm h?-M QÊ+ ç`M? iQM? H" +€B [m€B ;b- H½Q iY i +?QM? H" æ'm h?-M- [mv M v`i i?9 p`X Zmv +O M,K M v h?B M h?B M- M;QÆB KQm K +?QÊ+ [m,- M;?o #m²M çB5

L[h?-M h-M H9+ M"v KÊB çSM; /"v- M?Qm K"v M?bM K¼B M;QÎB K°i +€B- i` M K† h`-K M;•K K°i H9+ b m- M" M; KÊB M|B,

@ Jm®M +| i`Á +?ÆB i?9 p`- +?d bÊ F?-M; +?`m M'B K°i +?B m- F?-M; #^M; +?Q M"Q i?„M; HB M i`mv M i?W ?mv i KΦ+? >Q" M; i°+5

J¼B M;QÎB F?-M; M;î æ'm h?-M QÊ+ ç`M? iΦB i`QM; K„i ? B p` h?-M h-M +?d H" H"TiS+ "€+? "€B iB M H M T?Q i`QÊ+ M|B,

@ > B p` h?-M h-M- æ'm h?-M QÊ+ ç`M? iW h?QÊM; +´ >²M; ?Q M; ç½ ç`M? ` ` F?-M;´ M ç•m5

@ E?¬M; ´M- p"v M;QÆB M|B H"K b Q #•v ;Bì\ *mM; æQM? h?B M #'i [m€ +?d H" æ
+?d bÊ iB T hB m o•M MY +?B m +kM; +?ŠM; çQÊ+X B- #'i [m€ M;¬M M,K- M?'i
H¢+ M?Q p"v- M?È M,K ç|

L K h?¬M h¬M #B M b„+ - H"TiS+ O /°i çSM; H M- H"K M?Q M?È iÈB +?mv M +kX

@ h?¬M h¬MX

>^aB EBK M|B,

@ >mv iK¢+? M?'i i°+ *mM; ;B F?¬M; +ÁM iBM? F?B i- F?¬M; i? ç^aK çQÆM; çQ
>Q" M; i°+ - /U i?2Q æ'm h?¬M QÊ+ ç`M?- i`mv M i?W ?mv iK¢+? >Q" M; i°+ M M

L K h?¬M h¬M iU ?²t2K >^aB EBK +| T?¬M F?¬M; pW K„i- +QĐM; iW çQ¢i Hw M|B

@ s2K` H M? #`B h i?¬M H" M;QÆB H'v` X >W- +| H M? #`B i?b H" ;BÄB b Q| h
i? M"Q\

@ L m h?¬M h¬M F?¬M; im•M i?2Q æ'm h?¬M QÊ+ ç`M?- "„+ æ~m h¬M; iU M?B M +
H" æ¢B HK+ æ'm h?¬M +kM; F?¬M; T?^aB +?d +| æ [m®+ h?B M S?QM; - æ'm h?¬
+| S?•M çB M h?B M S?QM; - i?B M ?¢+kM; F?¬M; +?d +| i? ;BÈB "€+? >Q :BÈB
h¬M; - +?d bÊ +kM; F?¬M; i?m "€+? >Q :BÈB 5

@ L;QÆB /€K mv ?B T #^aM i¬M\

L K h?¬M h¬M ;B" M [m€ ?| i?"M? +QÌB- #¶M; M?B M i v €Q pmM; H M- iQ" M #° "€
b¬B i`"Q- M;mv M K°i +€B i? M;Q¢B ç"Q M;mv M M?Q p"v- M; v +^aK°i +¼M; +Ä ç

@ h?¬M h¬M F?¬M; i? 5

"€+? "€B FBM? ?½B- p°B p" M; H M iB M;X Í ç•v H" # M i`QM; "€+? >Q :BÈB- F i
h?¬M çB m F?B M- +,M #^aM F?¬M; +¬M ç°M; i?O- +?d +¬M Km®M ;B i B- i•K MB K
M;QÌB ç|X

@ h?¬M h¬M- S?QM; >Q" M; >^aB EBK K¢Q T?¢K h?¬M h¬M imv `^M; ç€M; +? i- M?
ç®B pÈB i? iK+ t€+ i?U+ H" +| [m M ? [m€ M?B m- KQM; `^M; h?¬M h¬M i?¬M; +
M?'i MB K i?"M? K - K°i w MB K +O h?¬M h¬M- +?QM? H" [m M ? bBM? iY ç®B
sBM h?¬M h¬M ?½v M;?2 ç iY T?•M ;B^aBX

@ G,M; h?` ; B^a F?¬M; M|B- i H"K b Q #B i çQÊ+5
 @ h iÈB ç•v H" Km®M ; B i M; QÆB5
 ošM H" HÌB M|B ççK Kç+- b m F?B M|B tQM; +•m M"v- b€i w +O G,M; o•M HçB /¬v
 ;B^a M|B ` - M| ; B®M; M?Q +•m M|B, h iÈB KÌB M; QÆB ,M +ÆK5 h?€B ç° +O ?„M
 Gw ."i ç®B pÈB M; mv ?B K `i H" KšM +^aK- M m M?Q K°i M; QÌB Km®M ; B i +? i ?„M
 +| i? +^aK ; B€+ çQÊ+- M?QM; ç®B pÈB G,M; h?` ; B^a- Gw ."i F?¬M; +| +^aK ; B€+ çQ
 >Q†+ H" G,M; o•M ç M; M|B ; BĐM- ?Q†+ H"- #ÎB pb ?„M ççi iÈB +'T #"+ æ'm h?€M
 +?Q +O KbM?X
 Gw ."i T?€M çQ€M `i M? M? Îi`QM; ç-m- Gw ."i KÆ ?? +| i? T?ÄM; çQ€M- G,M;
 ?„M5
 a m F?B T?€M çQ€M ` H"K +?Q Gw ."i +| +^aK ; B€+ HçM? #m®i5 æ®B T?QÆM; H"
 @ L; QÆB ?½v +?Q i K°i +€B Hw /Q5
 Gw ."i HçM? HMM; M|B- ç²M; i?ÌB ?„M M? M? bmv iQ ç®B b€+?X L; QçB i`W FûQ
 h?€M? :B^a i`Î p - p"v ?„M +kM; F?¬M; +| #B M T?€T ; b F?€+5
 @ Gw /Q H" pb M; QÆB Km®M im Hmv M *¬M; T?€TX ob M; QÆB K" h?¬M h¬M ç" M?
 M; QÌB ` M; Q" B çB ibK FB K \*¬M; T?€T `²B5
 Gw ."i KdK +QÌB,
 @ Gw /Q M"v- F?¬M; F?ÄB p¬ +MM; ; QÊM; ûT 5 h?¬M h¬M pb i K" çB ibK FB K *¬
 iU ?? F?¬M; +| [m M ? X
 @ *|5 æQÆM; M?B M H" +|5 h?¬M h¬M `ÌB F?ÄB "€+? >Q :BÈB- M m M?Q iB i H
 ;B[p[M; çQÊ+- ? B p` h?¬M h¬M +MM; i ç²M; i?ÌB +| i? +? i çB5
 @ L; QÆB ?½v ; B^a B i?Q+? K°i +?9i- +| h?¬M h¬M bB m M?B M i²M içB M?Q p"v- +1
 çQÊ+ #¼M ?¼5
 @ hB m iY p¬ i`B- i`W T?B H" S?QM; >"Q æ'm h?¬M- #'i Hm" M F M"Q +kM; F?¬M;
 `²B- ?B M içB i +kM; ç½ ; B^a B i?Q+? tQM; `²B- pb ç +?Q M; QÆB i•K T?K+ F?~m T
 æ'm F„- K" F?¬M; +¬M bY /KM; [mv i„ +F?¬M; ; B MX L|B M?Q p"v- +kM; +?d H" i?
 K°i +?9i K" i?¬B- b m M"v >²M; h?B M h?€M? :B^a +kM; F?¬M; i? M|B ; b5
 G,M; o•M M|B tQM; - M; |M ; B[ç½ M; QM; iK K°i çQ" M FBK +-m ?mv M H +?|B K„i5

8jyX ZXe @ *?QÆM; jy, h`Q æ'm oÈB æ'm h?€M?

EBK +-m +M; iK +M; HÈM- K°i H9+ b m +kM; ççi iÈB çQÌM; FQM? K'v i?QÊ+X
 T?€i ` - K°i +¶ €T HU+ i?"i HÈM K" Gw ."i +kM; +?Q +| # Q ; BÌi? M; ?B K[m ç½
 /M i?ÌB çB K Gw ."i pšM +ÁM H" +^aM? ; BÈB æ'm aQ- içB Zm, l S?QM; æ¬ +O LçT
 p` æ'm >Q" M; - ?„M +kM; F?¬M; +| +^aK ; B€+ €T HU+ +U+ HÈM M?Q i? M"vX
 æ®B /B M pÈB ç'm F?Q FBK +-m i`QÊ+ K†i M"v- Gw ."i +| +^aK M?"M çQÊ+- +€B ; b
 @ æÈB K°i +?9i- çÈB ç½ M"Q
 Gw ."i HÈM iB M; ?¬ H M,
 @ L; QÆB +| H-K ? v F?¬M; - M; QÆB H" K°i æ'm h?€M? +QÌM; ; B^a- i +?d H" K°i æ
 i? M"Q M; QÆB +kM; T?^B M?QÌM; i # +?B m- #^M; F?¬M; #^a Q i i? M"Q i•K T?K
 @ L?QÌM; M; QÆB # +?B m- M; QÆB +? i i•K T?K+ F?~m T?K+ b Q\

h?¬M i¬M h?` ;B<sup>a</sup> [m<sup>a</sup> M?B M /WM; HϕB ϕ'm F?Q T?€i` - FBK +-m FB H"TiS+ iB
iWM; +| i²M iϕBX

@ Jm®M i i•K T?K+ F?~m T?K+- ϕ| H" M|B /®B- /M b Q +?9M; i [m^a i?U+ +? M? H
Gw ."i H†M; H) +Q|B,

@ L?QM; G,M; h?` ;B^a- M;QÆB /M b Q +kM; H" æ'm h?€M? +Q|M; ;B^a- ϕ®B pÈB K^o
ç°M; +-M; FQ+? +kM; `i K'i i?•M T?"MX E?¬M; #^M; M?Q p"v- i +kM; F?¬M; +-M
M?QM; K" M?'i ϕ`M? T?<sup>a</sup>B ϕ i +?O ç°M; +-M; FQ+?X h?B m ;B i #B i`ä ?¬K M v
F?¬M; +| ϕQ|M; b®M; `²B- M m M;QÆB +?O ç°M; +-M; FQ+?- +?d bÊ i +Æ ?°B ?Q
FB m M"v [m^a i?U+ p¬ +MM; Ov F?m'i X *?Q M M M;QÆB T?^aB ϕ +?Q i tm'i i?O i`
i? /B M +O G,M; h?` ;B^a- +kM; H"K +?Q i?B m ;B i +? i ϕQÊ+ Q M? Q M? HB i
M?'i +Y HQ|M; iB M b Q5

Gw ."i i? Q i? Q #'i imv i- M;?2 ϕQÊ+ H|B M|B M?Q p"v €M? K„i +O h?¬M i¬M h?`
+| i? M?"M i?'v ϕQÊ+- h?¬M i¬M h?` ;B<sup>a</sup> imv `^M; i?U+ HU+ F?OM; #®- M?QM; K"
i? +kM; F?¬M; M?B m- +?d bÊ H" ? B ϕϕB h?¬M h¬M Hm¬M +?2 +?Î- HϕB i`Q|M;
>Q :BÈB- ϕϕQ Hw ϕ®B M?•M tY i? - i•K i`Q ;B^aQ [mv i H" ?Q" M iQ" M F?¬M; #B i
?² i?mv i #€i ϕϕQ K°i ?²B- H"K +?Q G,M; h?` ;B^a+kM; ϕ w- ?„M +kM; F?¬M; #B i K
ϕ®B T?QÆM; M m +?O i•K bmv M;?o +?Q +?QM? KbM?- ϕ| KÈB H" [m, `²BX

@ o"v +€+ ?ϕ HB M ç°M; i?O ϕB5

hmv `^M; #QÊ+ ϕ-m iB M +O F ?Qϕ+? ϕ½ i?U+ ?B M i?"M? +-M;- Gw ."i +kM; F?
T?QÆM; +kM; H" æ'm h?€M? +Q|M; ;B^aX oÈB p K†i M;?B K i`¼M; Gw ."i iB M H
."i [m, /`Î i`QM; ?Q F?¬M; T?|M; ` ? B ϕϕQ ϕ'm F?Q ç² T?MX h?¬M i¬M h?` ;B^a`i
Gw ."i i?B i`B M o•M "°- ç°M; i€+ i` M i v+kM; H" +^M; H9+ +^M; M? M?X a m F?B
+?d i?'v K°i ϕQ" M i" M ^aM? iϕB #®M T?Q +?mM; [m M? T?B m ?² +?ÊT ç°M; X

@ æ•v H" æ'm F„ ;b\

h?¬M i¬M h?` ;B<sup>a</sup>+kM; +<sup>a</sup>K i?'v +| +?9i F?¬M; ´M- #ÎB pb H|B ?S ? M H9+ i`QÊ+
i?S ? B Gw ."i +kM; +?d H" æ'm oQÆM; M?Q M?Ä +| i? H"K ;b ϕQÊ+ ϕ•v- +?Q M
i?O- +?d +?mv M ç°M; i?2Q i?•M ?bM? +O Gw ."i X

h`¼M p M K°i ?²B +-M; T?m- Gw ."i +€+? h?¬M i¬M h?` ;B^a F?Q^aM; M,K KQÆB i?
çSM; HϕBX

@ EBK 8M; æ² GQM; h`"M- F?ÎB5 >Q" M; h?B M >"m h?´ h`"M- F?ÎB5

> B iB M; [m€i F?)- ? B ϕϕQ ϕ'm F?Q +U+ F€ M? M? F?ÎB ç°M; ? B +€B i`"M T?€
F?¬M; tm'i ?B M- ;B Q i?Q iϕQ i?"M? K°i ϕϕQ H¬B pām;- ?QÊM; p T?Q h?¬M i-
/QÈBX J" [m M? i?•M Gw ."i H9+ M"v- M' B H M i'K +?„M ?"Q [m M; i?´ ?Q" M; b„+X
+Q|M; ;B^a- b m K°i H€i +-M; T?m- Gw ."i ϕ½ ç²M; i?|B #`v` ? B +¶ i`"M T?€T- K°
M;U- +€B +ÂM HϕB +?QM? H" b€i i`"MX

@ *´ [m€B5 æ•v H" æ'm F„ ;b5

h?¬M i¬M h?` ;B^a M?Qm K"v F?) [m€i K°i iB M;- ϕ®B K†i pÈB H¬B pām;- ?„M +kM
imM; ` K°i +€B ϕ'm F?Q FBK +-m M;? M? ϕ|MX

•K K°i iB M; p M; i?"i HÈM- H¬B ϕB M +MM; ϕ'm F?Q FBK +-m ç²M; i?|B iB m i€M
i`"M T?€T+kM; tm'i ?B M iWM; ϕϕQ iWM; ϕϕQ p i`ϕM `i M?ÄX :B[ F?¬M; i`mM;- H
M?'i i?|B +kM; F?¬M; #`i M ? i- T?€i` iWM; iB M; i? M? •K tb tb tbX

@ L;mv M H B H" i`"M T?€T5

h?¬M i¬M h?` ;B^a iU ?² M?bM i?'v +?•M Hw- H„+ ϕ-m- +Q|B M|B,

@ æ€M; iB + im pB M;QÆB [m€i ?'T- i`"M T?€T M"v +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B H" i`"M T?€T
+?O ç°M; +-M; FQ+?- M?Q p"v i HB M +| i? ϕ°M; i?O 5

Gw."i H°` /€M; p iQÆB +QÌB,

@ L m M|B #´M i?B m ;B im pB i?'T- çB m M"v #´M i?B m ;B +kM; F?¬M; +| T?O GQM; h`"M F?¬M; T?ªB H"i`"M T?€T i?QÊM; i?W - G,M; h?` ;Bª +?d bÊ +kM; +kM

h•K MB K Gw ."i pW ç°M; - `i M? M? ç€M? ` p" B +€B i?O 'M- M?[M; KªM? H¬B pãM b®M; HçB- i`QM; M?€v K„i i`MM; i´ i?`M? K°i H¬B pãM; - mv i? bQ pÊB i`QÊ + HçB

h?¬M i¬M h?` ;Bª M? M?`M; O K°i iB M; - +†T K"v F?) M?Qm HçB- b m ç| ?„M ç€M iB M; M´ p M; H M- H¬B pãM; imv `^M; ç½ #` ç€M? M€i- M?QM; b m ç| `²B HçB M? +QÌM; ççB i? K p" B T?¬MX h?¬M i¬M h?` ;Bª +kM; p¬ +MM; #m²M +?€M- F?¬M; ? mv HU+ +O ç´m F?Q FBK +¬m H¬M HmÊi ;B i,M; i? K K°i +?9i- ?„M HçB F?¬M; + F?¬M; i? #` ç€M? i MX

L?QM; b m KQÌB K'v ?B T- mv i? +O H¬B pãM; H"K +?Q h?¬M i¬M h?` ;Bª +kM; + E€ i?"i Gw ."i +| i?U+ HU+ æ'm >Q`M; #® i`Q EBK 8M; æ² GQM; h`"M- M m h?¬M i çQ ` K°i FQ+? iQ`M HU+ - i`"M T?€T M"v b) i M i?`M? K•v F?|BX hW F?B Gw L?' h`"M T?€T Î # M i`QM; +| ;?B i`"M T?€T b€i i`"M i?QÊM; i?W - i`"M T?€T M"v +| i? FQ+? ç´m F?Q- #ÎB p"v p b m +`M; ç€M? +`M; KçM? - ?ÆM M[ Î # M i`QM; "€+? > M²M; ç"K- H¬B pãM; iU M?Q ç€M? K½B F?¬M; i M- mv HU+ +`M; M; "v +€M; i,M; +

@ G,M; h?` ;Bª- M; QÆB +ÁM /€K M|B i`"M T?€T M"v F?¬M; T?ªB i`"M T?€T i?QÊM

L?bM i?'v i€+ /KM; iQ HÈM +O i`"M T?€T M"v- Gw ."i F?Q ç`M? i?¬M M?`M- MÎMK T?€T M"v b m F?B #® i`Q tQM; - M m /MM; ç´m F?Q i?¬B T?€i p b m +MM; pÊB M; +ªK SM; - iW M v p b m +kM; F?¬M; +¬M T?ªB H½M; T?Q ç´m F?Q- +?d /MM; #Q [i`QM; "€+? >Q :BÊB ~M +?S HBM? F?Q i?B M ç` /²B /"Q- ? B H" +¬M; FQ+? +O i`"M T?€T +`M; H9+ +`M; KçM? - H9+ M"v Gw ."i ?Q`M iQ`M +| i? K°i # M pW m®M +QÌM; ;Bª ç¬m ç¬v K² ?¬B F?´ ç´m X

_®i +K+ - h?¬M i¬M h?` ;Bª /M i? M"Q +kM; F?¬M; K ?B m i`"M T?€T - ?„M i?'v H¬ i *?d H" - h?¬M i¬M h?` ;Bª iU ?² HoM? M; ° ?ÆB +?"K K°i +?9i- H¬B pãM; H9+ M"v ç T?€T H9+ M"v ç½ içQ i?`M? K°i KªM? M,M; HQÊM; H¬B [m M; ~M +?S HU+ HQÊM h?¬M i¬M h?` ;Bª p" M F?ÎB ç´m F?Q ç M +U+ ?çM +kM; p¬ T?€T ç€M? M€i T?B M H i¬M h?` ;Bª p" M F?ÎB ç´m F?Q T?ÁM; M; U ?B M ` [m M? i?•M- i¬M; ç´m F?Q T?Á M?bM #bM? i?QÌM; - M?QM; M?[M; KªM? H¬B [m M; FB F?¬M; +| F?ª M,M; T?€ pE

@ Gw ."i- ç•v `®i +m°+ H" i`"M T?€T +´ [m€B ;b5

h?¬M i¬M h?` ;Bª `®i +K+ M?`M F?¬M; çQÊ+ + Q ;B¼M; [m€i ?ÄBX

@ L; QÆB Km®M #B i b Q\ h F?¬M; M|B +?Q M; QÆB- i`W T?B M; QÆB M?"M i?m 5

@ >W- #´i [m€ H" K°i +€B i`"M T?€T - M; QÆB +?Q `^M; M| # Q p•v çQÊ+ #ªM h?` ;B

h?¬M i¬M h?` ;Bª ?W HçM? K°i iB M; - `®i +K+ ?„M +kM; ?ç [mv i i•K- ?„M HçB bY ç´m F?Q T?ÁM; M; U i?b +Q `9i HçB- ? B #`M i v ?„M HB M iK+ ç€M? ` p" B +€B i ;B M F`+? HB i # ç°M; - b m ç| T?€i ` K°i ?²B •K i? M? çBM? çBM?X JªM? H¬B [m ?çM EBK 8M; æ² GQM; h`"M ç°i M?B M #B M K'i- K°i H€i b m- HçB tm'i ?B M ÎT?c

Zmv i„+ F?¬M; ;B M5 h?¬M i¬M h?` ;Bª p" M /KM; [mv i„+ F?¬M; ;B M5

@ h?¬M i¬M h?` ;Bª- H" æ'm h?€M? +QÌM; ;Bª- p"v K" HçB çB H"i H¼M; p" M /KM; [M|B +€B ;b\

Gw ."i H" T iS+ M?ªv /UM; H M- HÈM iB M; +?´i p'MX

æ®B K†i pÊB M?[M; HÌB +?´i p'M +O Gw ."i- i` M K†i h?¬M i¬M h?` ;Bª i?Qç i i` /KM; [mv i„+ F?¬M; ;B M i?Q€i ` F?ÄB EBK 8M; æ² GQM; h`"M +kM; H" iB M? i? ?„M FB M i`b K°i H€i- i?b ?„M +| i?U+ HU+ æ'm h?€M? +QÌM; ;Bª +| i? #` æ'm o >¬K M v #` Gw ."i M|B M?[M; +•m i`€+? K|+ - h?¬M i¬M h?` ;Bª +kM; +ªK i?'v t'm ? +kM; F?¬M; Km®M K i KÄB +? i Î # M i`QM; i`"M T?€TX

@ G`K b Q i HϕB F?¬M; T?ªM ç®B- M; QÆB ç½ T?€ ?ÄM; [mv +O `²B- /o M?B M H
G,M; h?` ;Bª- M; QÆB ç½ +?`m i?m +?Q 5

J°i H9+ b m- h?¬M i¬M h?` ;Bª KÈB 'T 9M; M|B,

@ h t€+ i?U+ H` ç½ i?m 5

@ L; QÆB ç½ i?m - p"v i?b T?ªB iB T M?"M i`WM; T?ϕi ç9M; ? v F?¬M;\

@ h`WM; T?ϕi\ G`K b Q i`WM; T?ϕi\

@ h`WM; T?ϕi pb M; QÆB Km®M ;B i i X •+?- +ÁM M[ - +?QM? H` ç€M? +m°+ K°i M
i 5

h?¬M i¬M h?` ;Bª /Q /U K°i H9+ b m- i` M K†i?B M` p F?| tY +U+ ç°- +m®B +MM

@ a m M"v- +€B çB m FB M M"v i +| i? ç€T SM; M; QÆB- M?QM; #•v ;B|i?b F?¬M
Gw ."i +Q|B M; 'i- h?¬M i¬M h?` ;Bª [mª i?"i H` ;Bª M; ®+ ? v H` M; ®+ i?"i ç•v- ?„M
KÈB ç€T SM; çB m FB M i?b +ÁM +| w M; ?o b Q\ a m F?B M?b M i?'v #B m ?B M
;Bª B i?Q+?,

@ h iW M?Ä çQÊ+ h?¬M h¬M i?m /QĐM; Î "€+? >Q :BÈB- i Î i`QM; M"v +kM; ç½
"€+? >Q :BÈB ç½ H` M?" +O i - i F?¬M; +| F?ª M,M; i`Æ K„i M?b M M; QÆB ?Ov
ç çQ M- F?¬M; T?ªB H` M; Q|B i®i- +?d +¬M M; QÆB ç M; Î ç•v- "€+? >Q :BÈB bÊ
*?Q M M- i T?ªB ;B i M; QÆB 5

L|B KbM? F?¬M; T?ªB H` M; Q|B i®i- çB K M"v Gw ."i F?¬M; T?O M?"M- M?QM; K
Gw ."i imv i ç®B b) F?¬M; i?9+ i?O +?`m i`|BX J†+ /M +| T?ÁM; M; U i`"M T?€T- +?
æ'm h?€M? +Q|M; ;Bª- Gw ."i [mª i?U+ HÁM; iBM +kM; F?¬M; [m€ HÈMX >m®M;
+?9 w ç M H|B ?S ? M i`QÊ+ ç•v- ?„M i?U+ bU Km®M ;B i KbM?- i`"M T?€T T?ÁM;
M[- +kM; p¬ T?€T +?®M; çĐ [mv i„+ F?¬M; ;B M +O h?¬M i¬M h?` ;Bª X

oÈB +€ iQM? +O Gw ."i- ?„M +kM; F?¬M; # Q ;BW bÊ ?½B,

@ L m M; QÆB Km®M ;B i i - +kM; T?ªB M?b M p"Q i?O çQçM +O M; QÆBX

G9+ M"v i•K MB K +O Gw ."i i? v ç' B i?"i M? M?- ?„M M? M? +?|M; i?m ?²B M?[M
#° /€M; ç°M; /mM; X

@ G,M; h?` ;Bª- Gw ."i i imv `^M; F?¬M; T?ªB H` M; Q|B i®i- M?QM; i pÈB "€+? >
Q€M- p"v i +kM; F?¬M; +| ?v p¼M; +?SM; FB M ç` T?QÆM; tBM? ç T M?Q i? #`
h?¬M h¬M `|B çB F?ÄB "€+? >Q :BÈB- +kM; F?¬M; T?ªB H` i +® w H`K- p T?¬M H
:BÈB +| i? H•K p"Q i B ?¼ M;"T ç¬m i?b i +`M; ?Q`M iQ`M F?¬M; #B i ;b +ªX
F?¬M; +¬M ;B i i - b m F?B h?¬M h¬M i`Î p - i HB M M|B +?Q ?„M `ä- ç H¬M b m
v +?Q +O h?¬M i¬M h?` ;Bª +kM; F?¬M; ? #` M?[M; H|B M|B M"v H`K HmM; H v,

@ >W- H½Q [m, >²M; h?B M h?€M? :Bª FB [m'M [mQi H'v h?¬M h¬M Km®M M"v Km
SM; ?„M- M; QÆB im Hmv M`i +¬M K°i b® p"iX h?¬M h¬M ç m M; Q M M; Q½M T?K
F?¬M; +| Q€M i?M- M?QM; iBM? i? ?B M iϕB- i +?d +| ;B i M; QÆB K` i?¬BX

h?¬M i¬M h?` ;Bª H`K b Q F?| +?ÆB M?Q p"v- F?mv M + M K½B K` ?„M pšM Km®
>²M; h?B M h?€M? :Bª FB F?¬M; #B i +?ϕv çB ç•m `²B- MÆB M"v ;•v ` ç°M; ioM?
H` ?„M F?¬M; +| +ªK ;B€+ çQÊ+X Gw ."i H`T iS+ +ªK i?'v p¬ +MM; iS+ ;B`M- ?QÈM
M|B,

@ L m G,M; h?` ;Bª Km®M ;B i i - #` M i?B m ;B M; QÊ+ HϕB +kM; F?¬M; +| bÊ +
+| K°i M, K QÊ+ ? M HB M bY i?"M? KQ|B M;"v b m- ç M H9+ ç| - +| ? B p` h?¬M h
h?€M? :Bª H`K +?SM; - +QB M?Q H` M; QÆB pb M[h?¬M h¬M ç€M? +m°+X L m M;
/M +?Q +| i? HQm HϕB >²M; h?B M h?€M? :Bª- +?d bÊ H½Q [m, FB +kM; b) F?¬M

h?¬M i¬M h?` ;Bª i`¬K M;•K Kºi H9+ b m- ?„M ç½ M K [m i?B i i?ÁB- ?„M #•v ;Bì
+ªM? ;B€+X

@ "´M i?B m ;B imv F?¬M; T?ªB H¨ M;QìB i®i- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;QìB F?¬M;
"€+? >Q :BÈB- G,M; h?` ;Bª +ÁM bÊ i +?¢v i`®M ? v b QX

@ L m M;QÆB +ì Km®M +?¢v iU M?B M H¨ F?¬M; i? +?¢v i?Q€i çQÊ+ ç•m- +?d b
[m€BX æQÊ+ `²B- Kºi HìB ç½ ç`M?- i i`î p #€Q +€Q pÈB h?¬M h¬M- ç2K QÊ+ ç'm
M;`v b mX

h?¬M i¬M h?` ;Bª MìB pW /Si HìB- ç½ F?¬M; i?'v i?•M ?bM? ç•m M[X

8jRX ZXe @ *?QÆM; jR, :BÈB h•K

L?bM i?'v h?¬M i¬M h?` ;Bª i?U+ bU `ìB çB- Gw ."i KÈB i`B i iB m i`"M T?€T T?Á
HQM; iQ€i ç¬v K² ?¬BX Jºi æ'm >Q¨M; ç®B ç¬m pÈB æ'm h?€M? p¨ F?B M +?Q æ'
i?m - pB + M¨v MìB ` +kM; F?¬M; i? M¨Q H¨K ¼B M;QìB iBM iQìM; çQÊ+- M; v +
;B€+ H¨ #ªM i?•M KbM? ç M; H¢+ p¨Q i`QM; Kºi ;B' + KºM; p"vX

s2K ` "Q i`+? h`"M T?€T p¬ / M? K†+ /M KbM? +?Q ibK ?B m çQÊ+ M?B m M?QM
i? #¨M +½B- b m F?B ;†T T?ªB M?[M; ibM? ?m®M; ç†+ i?M Mì ç m T?€i ?mv çQÊ
;B M `ªM? `¶B T?ªB ?ªQ ?ªQ M;?B M +Sm Kºi T?2MX

>B M i¢B ç m ç¬m M?'i +?QM? H¨ KQìB M;`v b m T?ªB +MM; pÈB h?¬M i¬M h?` ;B
Kºi +mº+ +?B M bBM? iY- M?QM; K¨ i`ªB [m M;`v bQ ç'm ?¬K M v- h?¬M i¬M h?` ;B
ç®B b) F?¬M; ?¢i?O HQm ibM?X L m +?d +ì /U p¨Q bS+ +O KbM?- +?d bÊ H¨ F?
T?ªB t2K >²M; h?B M h?€M? :Bª +ì i? ? v F?¬M; bM? Kºi +QM €i +?O #¨B ;b çì `²B

æ M; M;?o ç M >²M; h?B M h?€M? :Bª- Gw ."i #'i +?Êi M;?2 i?'v çQÊ+ iB M; +QìB r
h?9 tm'i ?B M îi`QÊ+ K†i Gw ."iX

@ hB m ?[m +ì i?O çQ¢M ? v H„K- i?"K +?Q M; v +ª Kºi æ'm h?€M? +QìM; ;Bª +kM;
[mª i?U+ bQ T?K i ç½ t2K M? M;QÆB `²BX

Jºi M;¼M HY T?šM MºH¨T iS+ M´B H M i`QM; HÁM; +O Gw ."i- H½Q [m, M¨v pšM

@ G½Q [m,- çWM; +ì î Kºi # M MìB K€i- M m F?¬M; T?ªB i?B m ;B i +ì +ªK ;B€+
#Ä i?•M î +?¶ M¨v `²BX >W- M m #Ä i?•M î +?¶ M¨v- +?d bÊ +ª çìB M¨v M;QÆB çWM
:BÈB- ?½v i?2Q M[h?¬M h¬M b®M; i?•M K¨i [m½M; çìB +ÁM H¢B 5

@ hB m iY M;QÆB +ì p¬ b® +QM €i +?O #¨B- +?d bÊ Hº ` ? i i?b M; v +ª GU+ GU+
H€i K¨ €K ?¢B M;QÆB çQÊ+- çB K M¨v bQ T?K i H¢B p¬ +MM; v M i•KX

>²M; h?B M h?€M? :Bª +QìB p¬ H¢BX

@ "´M i?B m ;B +kM; F?¬M; +MM; pÈB M;QÆB ç'm K²K KûT- M;QÆB MìB t2K- KQì
H¨K i? M¨QX L;QÆB +kM; F?¬M; i?"i bU ç½ +?Q `^M; i +ì i?U+ HU+ +?B M i?„M;

@ JQìB M;`v b m QÊ+ ? M- M;QÆB +MM; pÈB G,M; o•M iB m iY ç€M? Kºi i`"M- F?
+O #¼M i - M m M?Q +?Q i Kºi M,K i?ìB ;B M- M;QÊ+ H¢B +ì # #®M T?¬M M„K +
T?m- iB m ?[m- F?¬M; MìB ;¢i M;QÆB- ç•v H¨ Kºi HQ¢B ?"M? pB +?`m +? i K¨ i?¬

L m >²M; h?B M h?€M? :Bª MìB HìB i?ŠM; i?„M M?Q p"v- Gw ."i M;QÊ+ H¢B +kM; v
KbM? ç®B pÈB H½Q [m, M¨v iU M?B M F?¬M; +ÁM ;B€i ` ;b M[- M?QM; >²M; h?B
F?¬M; + K HÁM; î H¢B "€+? >Q :BÈB- M?bM p K†i +O ?„M- Gw ."i / /¨M; çQ€M `²
b) +ì #B M T?€T M¨Q çì `ìB F?ÄB "€+? >Q :BÈBX

@ æ½ M?Q p"v- i +ÁM im Hmv M +€B `„K ;b M[\

Gw ."i #B m H° ` K°i #° K†i #°i + -M çlB- çB p"Q i`QM; T?ÁM;- b m çl M^K p"i ` ;B
#Ä K†+ +?Q b® T?"MX

>²M; h?B M h?€M? :Bª +kM; F?¬M; çB t2K Gw ."i H9+ M"v M?Q i? M"Q- ?„M +k
L;mv M H B Gw ."i +® ibM? F?Q+? iQÊM; K°i +?9i- ç +?Q >²M; h?B M h?€M? :Bª
M;l H½Q [m, M"v +kM; F?¬M; +l K„+ KQmX "m²M #U+ H"K +?Q Gw ."i +kM; F?¬M;
p"v çB /çQ +?ÆB +?Q F?m•v F?Ä X

hB M p"Q i`QM; "€+? >Q :BÊB ç M M v +kM; çQÊ+ M,K b€m M;"v `²B- Gw ."i K°i K
+?Q +l çB ibK iÁB M;?B M +Sm "€+? >Q :BÊB `®i +m°+ +l ?bM? /€M; M?Q i? M"Q
Gw ."i F?¬M; F?ÄB •K i? -K FBM? M;ç+ - M;mv M H B iQÎM; `^M; "€+? >Q :BÊB #°i
p"v B /†K T?QÆM; pB M H" +MM;- F?¬M; M;l ?„M ç½ çB MY M;"v- i?Ov +?mM; pšM
ob p"v ?„M H2Q M M K°i M;¼M M9B + Q- i`¬M; p T?Q t - +?d i?'v HB M iK+ M9B
H" p¬ #B M p¬ ?çMX

*?d H" Î ç•v +l `WM; M9B tmK tm - M?QM; +kM; F?¬M; +l /½ i?9 i²M içB- +?d +l K
i?¬B- +°M; F?ÄB + -M MlB ç M K i?9 `²BX E?B M"Q KbM? +l i? im Hmv M iÊB +ª
p"v içQ ` K°i +?¶ M?Q "€+? >Q :BÊB- ?Q H M?Q p"v- b m çl ç2K *mM; o¬ aQM;-
K°i Qi K„ M[M[ç M ç•vX Gw ."i #„i ç-m +l i" €+ /•K w bmv M;?o ` M?Q p"v5

E?¬M; #B i + -M T?ªB K'i # Q M?B m i?lB; B M- KÊB +l i? çB ç M çQ+? +m®B +MM
i`B M F? B aQM; /U+ æ'm F?Q- # v i?ŠM; H M i`lB- t€+ ç`M? K°i +€B T?QÆM; ?Q

Í i` M F?¬M; i`mM; +l i? M?bM i?'v- #KB ?Q i?'T i?QÊM;- i?dM? i?QªM; HçB tm'i
F?¬M; T?ªB H-m + Q ;€+ iQ - M?QM; HçB /U p"Q ç` i? K" t•v /UM; H M- +MM; 1
[m M? içQ i?"M? K°i F?®B- i?"i bU H"K +?Q M;QlB i +l +ªK ;B€+ M?Q ç M; Î +?¶
."i +kM; F?¬M; #B i M?[M; T?ÁM; t€ M"v # M i`QM; +l M;QlB ? v F?¬M; K" i?¬B- +
/€K H¶ K½M;- +?d t t ç` çSM; M?bMX

*'T i®+ # v p9i çB- Gw ."i b„T +l +ªK ;B€+ +?€M MªM- M;mv M H B iQÎM; `^M; "€+
#°i [m€ ?ÆM KQlB /†K T?QÆM; pB M K" i?¬B- M?QM; t2K ` - /MM; i®+ ç° +O Kb
v F?QªM; +?WM; i`,K /†KX \*?ŠM; H) "€+? >Q :BÊB HçB `°M; HÈM ç M M?Q p"v

h`QM; HÁM; Gw ."i H9+ M"v ç M; +l +ªK ;B€+ #m²M #U+ - ç°i M?B M t t ?„M M?bM
F?´M; H² ç M; +?çv i` M K†i +ÄX h` M çQlM; çB- +,M #ªM F?¬M; +l ;†T [m /½ i?9-
K°i /½ i?9 +l i?•M ?bM? F?´M; H² M?Q p"v- Gw ."i F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v ?B m F€
a m F?B iB M H M K°i +?9i- Gw ."i H9+ M"v KÊB T?€i ?B M- +€B i?•M ?bM? F?´M
h?9 K" >²M; h?B M h?€M? :Bª ç M; +?B K +S i?•M i? X

.B- H½Q [m, M"v H"K ;b Î ç•v l *l i? F?ŠM; ç`M? imv i F?¬M; T?ªB H½Q [m, ,M M?

Gw ."i i?m ?²B ? B +€M? - ?ç tm®M; K†i ç'i- t t [m M b€i >²M; h?B M h?€M? :Bª
çQÊ+ KQlB /†K çQlM;- Î T?Q i`QÊ+ tm'i ?B M K°i iÁ M9B MQM ç°i M;°i çSM; +?,
M"v +kM; F?¬M; + Q- +?d + Q ç° F?QªM; K'v i`,K i?QÊ+- #ÎB pb #®M T?Q ç m H" l
M9B M"v +kM; +l +ªK ;B€+ + Q M;'iX

>²M; h?B M h?€M? :Bª +?çv p°B iÊB M;¼M M9B T?Q i`QÊ+- +?"K HçB +QÊ+ #°-
M?Q ç M; ibK FB K +€B ;b çlX

hQ`M #° M;¼M M9B ç m #` +Ä t M? +MM; pÊB +•v iMM; i?ªQ # Q i`MK- F?¬M; +l +€
h?B M h?€M? :Bª Km®M ibK #ªQ #®B ;b Î ç•vX .QÊB +?•M M9B çB pÁM; pQ p"v B p
#„i ç-m /¼+ i?2Q M;¼M M9B # v H MX L;¼M M9B M"v ;®M; M?Q EBK hU h?€T Î FB
ç° /®+ i?Q B i?QªB- #ÎB p"v H2Q H M +kM; F?¬M; ? i®M bS+X

G2Q i?ŠM; ç M çdM? M9B- ?„M M?bM i?'v K°i +€B ç°M;- M?bM i?'v >²M; h?B M
ç°M;- Gw ."i +kM; `°i M? M? +?mB p"Q ç°M; F?~mX

a m F?B çB p"Q ç°M; F?~m- Gw ."i H9+ M"v KÊB #B i çQÊ+ Ml H" K°i +€B ç°M; i?
M"v ç m H" i`®M; `¶M;- i`QM; ç°M; Kì K`i [m, /`- T?€i ` i?'i i?ªB [m M; K M;- H"K
M i`QM; `®i +m°+ Ml H" p"i ;bX

æ M; iϕB /Q iU iϕB- Gw ."i M;?2 i?'v i`QM; ϕ°M; >²M; h?B M h?€M? :B^a + Q ;B¼M
@ Gw ."i iB m ?[m- tm®M; ϕ•v ϕB5

æ®B pÈB i?U+ HU+ +O >²M; h?B M h?€M? :B^a- ?ŠM H" ϕ½ bÈK #B i bU ?B M ?[m
+kM; F?¬M; +| +^aK ;B€+ M; Q" B w Km®MX G" T iS+ ?„M +kM; F?¬M; +| M;?o M?B m
v tm®M;X

smv M [m i-M; i-M; i?'i i?^aB [m M; K M;- Gw ."i `ÆB p"Q i`QM; ϕ°M;- `ä`"M; H"
Gw ."i H9+ M"v HϕB +| K°i HQϕB +^aK ;B€+ iQ" M i?•M #` ?½K i`QM; pkM; #MM- K¶
H M +kM; +^aK i?'v `i H" F?| F?,MX >²M; h?B M h?€M? :B<sup>a</sup> imv bQ pÈB ?„M / +?`
HϕB- ?"M? ϕ°M; +kM; F?¬M; +| [m€ KS+ i?Q^aB K€BX

@ G½Q [m,- ϕ•v H" ϕ` T?QÆM; M"Q\ GûM HûM H9i H9i ϕ M ϕ•v H"K +€B i`Á ;b5

@ "aM i¬M +kM; F?¬M; T?^aB +® w /K M;QÆB- +?d bÊ H" iB m iY M;QÆB #B i F ?Q
i?QÌM;- H"K +?Q h?B M h?B M +MM; G,M; o•M iB m iY FB M?bM ` ϕ-m K®BX LA
H" :BÈB h•K +O "€+? >Q :BÈB `²B5

@ :BÈB h•K\ G½Q [m, ?½v ;B^aB i?Q+? K°i +?9i ϕBX

>²M; h?B M h?€M? :B^a +QÌB [m€B /\- HB + K„i +?mM; [m M? K°i +€B- +?"K `½B M

@ L;QÌB +| iBK- i?b "€+? >Q :BÈB iU M?B M +kM; +| iBK `²BX :BÈB h•K- H" +?¶ [ >Q :BÈBX >„+ ?„+- iBK M?B m M;"v M?Q p"v- `®i +K+ i +kM; iBK ϕQÊ+ `²BX

Gw ."i H" T iS+ idM? M;°- +QÌB M|B,

@ L;mv M H B H½Q [m, M;QÆB +,M #^aM H" F?¬M; +-M ϕ +?Q i i?„M; h?-M i¬M h
F? B "€+? >Q :BÈB `²B- ?Ov ϕB +€B :BÈB h•K M"v H" ϕQÊ+ +?S ;b\

>²M; h?B M h?€M? :B^a HB + K„i M?bM Gw ."i K°i +€B- p Kti F?BM? i?QÌM; ,

@ L m H" :BÈB h•K iMv iB M +| i? #` ?Ov /B i- i?b b Q +ÁM H" +?¶ [m M i`¼M; M?
>ÆM M[:BÈB h•K #` ?Ov- "€+? >Q :BÈB HB M ?| i M i?"M? i`Q #KB- M?QM; M|
+| i? ϕB ` M;Q" B- +kM; ϕWM; M;?o iÈB K°i M;"v M 'MX

@ *?9M; i Î ϕ•v M M H"K +€B ;b #•v ;B\

>²M; h?B M h?€M? :B^a HϕB F?¬M; M|B i? K ;b M[- T?€M ϕQ€M K°i +?9i- +?"K `½
Gw ."i ;B M M M i?2Q b m- +?d H" +`M; ϕB H M T?Q i`QÊ+- €T HU+ HϕB +`M; KϕM
T?^aB +® ? i bS+ KÈB +| i? X L m F?¬M; T?^aB KbM? ϕ½ +| i?U+ HU+ æ'm >Q" M;- +
ϕ°M; +kM; F?¬M; i? - +?d +| i? #` M?®i +?Q ϕ M +? i`²BX

oK F?Q KÌK`i- K"m b„+ `U+ `Ð ϕ°i M?B M iB m i€M- F?Q<sup>a</sup>M; i`,K Kûi T?QÆM; pB M
iQ" M `ä`"M; tm'i ?B M Î i`QÊ+ K„iX •T HU+ +U+ HÈM #®M T?Q #¶M; M?B M #B M
SM;- H" T iS+ +^aK i?'v F?Q ?mv i +m²M +m°M- T?mM ` K°i M;KK iB M ?mv iX *^aK ;
/QÊB MQÊ+ ϕ°i M?B M HϕB i`²B H M i` M Kti MQÊ+- M;QÌB #bM? i?QÌM; +?d bÊ b
HB iK" +? i`²BX

æ'm F?Q HQm +?mv M- #^aQ p ?mv i Kϕ+? iQ" M i?•M- Gw ."i H9+ M"v KÈB KÎ K„i
;B M +QM; p Q tQ v +?mv M M?Q K°i +€B iBM? i?ϕ+? i?Ov iBM?X

@ æ•v +?QM? H" :BÈB h•K `²B5

>²M; h?B M h?€M? :B^a +?d p"Q ϕ®M; iBM? i?ϕ+? FB FB M|B- i` M Kti H° p M;Q

@ *?d +-M +?9M; i ϕKM; p"Q iBM? i?ϕ+?- +QÌM; ;B^a iϕQ ` F i;BÈB M"v b) +^aK i?

@ *?Q M M M;QÆB +® w F?B M +?Q GU+ GU+ +?ϕv ` M;Q" B ϕB iBK *¬M; T?€T +?
?„M ` F?ÄB MÆB M"v ϕ / # t•K M?"T\

Gw ."i H" T iS+ ?B m ` X

@ æ9M; p"v- M m M?Q GU+ GU+ +ÁM Î"€+? >Q :BÈB- M?'i +Y M?'i ç°M; +O +?9
#"M i v +O ?„M- p"v i?b +€B ;b +kM; F?¬M; H"K çQÊ+X æ M M v- +?Q /M ?„M #E
h•K- +kM; ç½ H" M;Q" B i-K i v pÈBX > ? ? - +| i? `ÌB F?ÄB "€+? >Q :BÈB ? v F
M;¬v ?¬K M v `²BX

a m F?B #` M?®i p"Q i`QM; "€+? >Q :BÈB +?Q ç M ;BÌ- # M M;Q" B +kM; F?¬M; #E
L m M?Q Î ç•v i?ÌB ;B M [m€ H•m- hS ççB :B i°+ F?¬M; F?ÄB b) ` i v pÈB Gw JBM
F?¬M; Km®M i?'v M?'iX *?Q M M M;?2 çQÊ+ >²M; h?B M h?€M? :Bª M|B +| F?ª M
? B K„i Gw ."i H"TiS+ iÄ ` €M? b€M;X

@ hB m ?[m- +?9M; i K°i i`QÊ+ K°i b m- iQ" M HU+ +¬M; FQ+? :BÈB h•K- Î# M i`
HBM?- F?B #` i'M +¬M; M| b) tm'i ?B M- ç M H9+ ç| +?d +¬M +?9M; i ?"M; T?K+ ç
+?Q :BÈB HBM? K M; #¼M i `ÌB F?ÄB "€+? >Q :BÈBX

L;?2 ?„M M|B iU ?² F?¬M; +| +?9i F?| F?,M ;b- Gw ."i F?) KdK +QÌB M|B,

@ *?d H" M?B K pK çÆM ;BªM M?Q p"v b Q\

>²M; h?B M h?€M? :Bª HB + K„i M?bM Gw ."i K°i +€B,

@ æ9M;- ç9M; F?¬M; F?| - :BÈB HBM? FB +kM; #'i [m€ iQÆM; çQÆM; pÈB K i?9
J i?9 h?'i;B B- ç•v +?QM? H" i²M içB +'T #"+ æ'm h?€M? - K" F?¬M; T?ªB H" K
HBM?- :BÈB HBM? p" +€+ HQçB bBM? p"i HBM? ?²M iQÆM; iU- +kM; ç m +| çQÊ+
;B®M; M? mX L m +QÌM; ;Bª M?•M HQçB +MM; +'T ç'm pÈB +?9M; M| ç m Î p"Q i?
hmv `^M; Gw ."i +kM; •K i?-K FBM? ?½B- M?QM; i` M K†i ?„M HçB H° ` p K†i iQÆM

@ G½Q [m,- M;QÆB +kM; H" æ'm h?€M?- HçB H" h K h?€M? h?9 +| i?•M i? +QÌM;
HBM? ?ŠM H" çÆM ;BªM X h H" K°i æ'm >Q" M; M?Q M?Ä F?¬M; +| i?U+ HU+ - çB
ç| ?ªQ ?ªQ /çv /¶ M| çBX

@ aQ T?K K†+ /M H" æ'm h?€M?- M?QM; i?U+ HU+ #•v ;BÌ bQ pÈB H9+ çdM? T?QM
+| i? ? v F?¬M; ?"M; T?K+ çQÊ+ :BÈB HBM?- +kM; T?ªB t2K p"Q p" M F?QX L;Q,
+kM; +ªM- M?QM; ç M H9+ `ÌB çB F?ÄB "€+? >Q :BÈB b) F?¬M; +| T?¬M +O M;Q

@ L;QÆB ? v M|B ;BØM- H½Q [m,5

Gw ."i ? ? +QÌB- i?•M ?bM? pW ç°M;- çB / M # M +çM? ç®M; iBM? i?ç+? FB `²
M;WM; pç+? H M ç² T?M [m, /`X " M i`QM; "€+? >Q :BÈB- i?B M ç` HBM? F?Q M
?[m /KM; ? v F?¬M;- #® i`Q K°i +€B i`"M T?€T +€B ç½X

@ hB m ?[m- :BÈB HBM? +?d +| i? ?"M; T?K+ - F?¬M; i? ;B i +? i- M m F?¬M; "€
L?bM i?'v Gw ."i ç®B T?| pÈB h?-M i¬M h?` ;Bª- >²M; h?B M h?€M? :Bª iU M?B M
HÈB ?çB- F?¬M; F?ÄB M?„+ M?Î ?„M K°i +•mX

@ G½Q [m, v M i•K- i`QM; HÁM; i #B i `äX

Gw ."i iU M?B M Î ç•v F?¬M; +| #® i`Q EBK 8M; æ² GQM; a€i h`"M- K" H" #® i`Q EB
h`"M T?€T #® i`Q `i i®i- Gw ."i +MM; pÈB >²M; h?B M h?€M? :Bª K°i i`QÊ+ K°i b
ç²M; i?ÌB ?QÈM; p T?Q ç®M; iBM? i?ç+? FB +¬M; iÈBX

8jkX ZXe @ *?QÆM; jk, *?B M æ'm :BÈB GBM?

> B ççQ ç'm F?Q -K -K `mM; ç°M; +?ªv ` ç€M? i?ŠM; p T?Q iBM? i?ç+?- ?| i?
F?Q- # v ` F?„T MÆBX > i i?ªv ç m F i i?9+- +?d i?'v # M;Q" B iBM? i?ç+? m €K
K M; iQK t M?X *kM; F?¬M; #B i iBM? i?ç+? ç M i°i +MM; H" ?bM? i?"M? iW p"i

>Q`M;- æ'm h?€M? bY /KM; HU+ HQÊM; +U+ ?¢M M?Q p"v K" F?¬M; #B M i?"M?
?ªQ M?Q H9+ # M ç-mX

@ .MM; æ'm F„5

>²M; h?B M h?€M?:Bª F?) [m€i H M K°i iB M;- L K JBM? GQm >Ä ?bM? i?"M? K°i
i? +O h K h?€M? h?9- >²M; h?B M h?€M?:Bª M; M; M?B M?QÊM; p T?Q iBM?
+kM; /MM; æ'm F„ >mv i L; mv i *m²M; *QÆM; +QìM; ?½M M?'i +O KbM? ` - H9+
tm'i ?B M K°i pÁM; ?mv i M; mv i ?QÊM; p T?Q iBM? i?¢+? #„M iÈB- Gw .”i bY /K
ç¢Q M,M; HQÊM; -K -K #¢Q HB iX

>²M; h?B M h?€M?:Bª i?B i`B M +kM; H" æ'm F„ "¢+? >´ - H9+ M"v +| ? B ç¢Q æ'
T?|M; ` - i?b +| # Q M?B m HU+ F?OM; #® T?€ ?Q¢B ç•v- mv HU+ +O M| +?d bÊ +
H" +ªK M?"M çQÊ+ mv HU+ +O ? B ç¢Q æ'm F„ "¢+? >´ - iY b„ + iBM? i?¢+? i`QM;
i?"M?- i¢B # M M; Q`B i?•M ?bM? +O M| ?bM? i?"M? H M K°i ç¢Q M,M; HQÊM; T?
+MM; pÈB ?mv i M; mv i ç€M? i?ŠM; p`Q T?Q i` M ç¢Q M,M; HQÊM; T?ÁM; M; U F
M´FBM? i?B M ç°M; ç` -K -K p M; H MX

_„+ `„+ `„+555

oÁM; M,M; HQÊM; T?ÁM; M; U # M M; Q`B +O iBM? i?¢+? ?B M` p¬ b® p i`¢M M
+MM; pÈB ?mv i M; mv i iU ?² +kM; +?Q +| iB m ? Q ? i M,M; HQÊM; - ?Ä [m M;
i?W i? # Q T?O iQ`M #° :BÈB h•KX

@ :BÈB HBM? ç•m `²B\

Gw .”i + m K"v M|B,

@ G½Q [m,- M; QÆB +| H-K HšM F?¬M;- `®i +m°+ +| ? v F?¬M; :BÈB HBM?X æ€M
bÊ ç'm F?Q +O +?9M; i +kM; ? Q i´M b¢+? b) `²B- ç M H9+ ç| +?9M; i H`K çQÊ+
>²M; h?B M h?€M?:Bª HB + M?bM K„i M|B,

@ hU ?²- M; QìB M`Q ç| KÈB pW `²B M|B ç•v H" M?B K pK çÆM ;BªM5 :BÈB HBM
i H¢B +¬M; FQ+? t2K M| /mv i`b #bM? i?ªM ç M # Q H•m5

G9+ M"v Gw .”i +MM; pÈB >²M; h?B M h?€M?:Bª H¢B M;QM; iK ç'm F?Q- +?m`M
+¬M; FQ+? iBM? i?¢+? - M?QM; iBM? i?¢+? H9+ M"v ç°i M?B M i`mv M ç M K°i ?²
iQK t M? M; mv M #ªM H9+ i`QÊ+ #` >Ä GQM; +MM; pÈB ?mv i M; mv i +¬M; ªK ç
`WM; `U+ H MX æ¢Q [m M; K M; K"m iQK F?¬M; M;WM; M;QM; iK ç"K ç†+ ?ÆM-
/¢M; +U+ F€+´ [m€BX

_ä `M;- Gw .”i îFB T i`QÊ+ i`QM; ;†T [m ç M ?m€M? [m M; +kM; iQÆM; iU M?Q
H¢B HÈM ?ÆM ;†TKQìB H-M- i?•M i? FB i`„M; i`„M; K K K K i?Q¢i M?bM +| +ªK
M"v ?bM? /¢M; H'v K„i i?QìM; +kM; +| i? i?'v çQÊ+ M| +| i®+ ç° `i M? M? ?| i?"
M?Q +€M? [m ç i ?B M ?B M i¢B i`QÊ+ K†i Gw .”i +MM; pÈB >²M; h?B M h?€M?:Bª

@ *€+- M; QÆB- pb- +€B- ;b- H¢B- +¬M;- FQ+? - i \

:BÈB HBM? /MM; T?QÆM; i?S+ M|B +?mv M T?B i?QìM; +´ [m€B- iWM; +•m iWM;
M; QìB bY /KM; b€+? çB M iY ç¼+ ` p"vX

@ Gw .”i- M? M? F?îB ç°M; i`"M T?€T5

E€ i?"i +kM; F?¬M; +¬M T?ªB >²M; h?B M h?€M?:Bª M?„+ M?î- b m F?B :BÈB HB
ç½ T?€i ç°M; i?O 'M- K°i i-M; H€+?„M K"m p`M; ç½ ç2K :BÈB HBM? +MM; ç®M; iF

@ :BÈB HBM?- K M; i?2Q #¼M i `ìB F?ÄB "€+? >Q :BÈB- M m F?¬M; M; ?2 HìB-
çB "€+? >Q :BÈB5

a m F?B M?bM i?'v i`"M T?€T ç½ F i i?"M?- >²M; h?B M h?€M?:Bª ?mM; /[mv ?B

@ L; Q¢B- i`W- +?O- M?•M- ` - K M?- H M?- M; QìB- F?€+- çWM; - ?ÁM; - ` - H M?-

:BÈB HBM? +| p K†i iS+ ;B”M- pW `²B ? B M;QÌB T?€i ç°M; ? B ç¢Q æ’m F„ ”¢+?
HBM? ,M F?¬M; Qi i?B i i?ÁB- +?[ð+ªö ` F?ÄB KB M;- :BÈB HBM? pmM; ` K°i +
M;QÌB Gw .”iX

”MK5

J°i iB M; p M; HÈM p M; H M- :BÈB HBM? H Q p”Q T?Q i` M i`”M T?€T T?ÁM; M;
ç°M; M?Q ;ÊM b|M; i?¬M; i?QÌM; F?m +? i€M ` X :BÈB HBM? M;? M; ç-m M?bM K
?Q”M; b„+- b m ç| HmB ` b m p”B Kûi- H-M M[H’v ç” +’T i®+ ç€M? b•m p”QX

G¢B K°i iB M; p M; HÈM p M; H M- çÁM +¬M; FQ+? +”M; p b m +”M; i? K K½M?
+?„M tm’i ?B M ç¢Q ç¢Q +?m pÄM;X

h?O ’M +O Gw .”i HB M iK+ # v ç°M;- `’i M? M? +?[ i` M? [M; +?¶ ? Q i’M +O i`”
8M; E?®M GQM; h`”M +kM; F?¬M; H” b€i i`”M- i’i +ª M,M; HQÊM; +O M| ç m M;QM
i`QM; ”€+? >Q :BÈB- i?B M ç` +?B F?Q +U+ F€ M²M; ç”K- #ÎB p”v i`”M T?€T M”v
M;Ì p M p M :BÈB HBM? iMv w t¬M; p”Q- H¢B tm’i ?B M i’M i?QÆM; M?Q p”vX L m
iQ”M HU+- Gw .”i +kM; F?¬M; +| M;?B M;Ì- i`”M T?€T b) #` T?€ i M i?”M? K•v F?¶

@ hB m ?[m- t2K ` i`”M T?€T M”v M”v i`|B F?¬M; çQÊ+ :BÈB HBM? `²B- ç€M; iB +
ç| +ÁM +| K°i ?²B ç¢B +?B M- +?9M; i ?½v bÈK +?m~M #` +?Q i®iX *| i? ? v F?¬M
H9+ M”v TªB +® ;„M; `²BX h Î H¢B i?b +kM; F?¬M; b Q +ª- +MM; H„K i?b +MM; i
i?¬B- iB m ?[m M;QÆB Î # M M;Q”B +ÁM +| ?²M; M? M i`B F,- ç€M; iB + ç€M; iB

L?bM i?’v i` M M;QÌB Gw .”i iQ€i +ª K² ?¬B ç SM; T?| pÈB :BÈB HBM?- >²M; h?
i? M? M?”M çSM; # M +¢M? t2K F`+? pmBX

@ B M|B M;QÆB F?¬M; ;B9T çQÊ+ ;b\

Gw .”i i•K MB K i? v ç´B i?”i M? M?- p°B p”M; [m€i,

@ G½Q [m,- +¬M; FQ+? T?€T i`”M- M? M?5

@ *¬M; FQ+? T?€T i`”M\

>²M; h?B M h?€M? :Bª H9+ M”v tm’i ?B M K°i p K†i FBM? M;¢+ M?bM Gw .”i- ?ÄE

@ hB m ?[m- ç-m | + M;QÆB +| p’M ç ` \

@ L|B M;QÆB +¬M; FQ+? M;QÆB +S +¬M; FQ+?- F?¬M; M M M|B M?ªK M?Q p”v5

.QÌM; M?Q Gw .”i +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q H` ç M; M|B ;BÐM- >²M; h?B M h?€M?
#¢+? w ç² +O ?„M- M?QM; +kM; #B i Gw .”i F?¬M; # Q ;BÌ H¢B çB H”K K°i +?mv M
?„M +kM; F?¬M; +| M;?o M?B m- i`QM; M?€v K„i M;QM; iK K°i çQ”M ç’m F?QX

@ G½Q [m,- M;QÆB +ÁM M;m M;®+ çSM; ç| ”- F?¬M; çQÊ+ /MM; iQ”M HU+- # i?”

L?bM i?Q€M; [m Gw ."i- b m ç! M K h?-M h-M M!B K°i iB M;,
 @ h t2K M;QÆB +kM; F?-M; T?ªB H" M?•M p"i i-K i?Q!M;- #ªM i?•M M;QÆB ?½v
 L!B tQM; M K h?-M h-M HB M T?€ F?-M; # v çB- i?Q€M; [m K°i +?9i HB M #B M
 /€M; i,K ?ÆB ç•m M[X
 *ÁM h?-M i-M h?` ;Bª H½M? im'M M?bM [m Gw ."i K°i +?9i- b m ç! ?mM; €+ M!B,
 @ Gw ."i- i b) F?-M; i? i?S +?Q M;QÆB- ?-K M v pb M h?-M h-M M M i F?-M;
 H-M b m5
 @ G-M b m\ >W- H-M b m i?b +kM; F?! çQ€M i`QÊ+ çQÊ+X
 Gw ."i HB + K„i M?bM p T?Q ç¢B çB M H" K°i KªM; i®B ç2M- Gw ."i ç M; Km®M `!
 H¢B i`mv M ç M F?Q iS+ +Q!M; ;Bª- +Y çB M Fûi K°i iB M; ç~v ` - æB M +?O "€+
 ?B M îi`QÊ+ K†iX
 @ Gw ."i\
 "¢+? E?B i M?`M F?-M; çQÊ+ i?'T ;B¼M; ?- H M K°i iB M;X
 @ "¢+? h hv- +ªK i?'v F€ [m€B b Q\
 a m F?B i?Q€i F?ÄB "€+? >Q :BÈB- i•K ibM? Gw ."i `i i®i- ?„M +Q!B M!B,
 @ "€+? æB M +?O- h?-M h-M "€+? >Q :BÈB i?'M? ibM? ;B[H¢B- #ÎB p"v Gw ."i
 F?-M; i`€+? K!+ X
 "€+? "€B t2K #B m H° +O Gw ."i +kM; `i H" ç†+ b„+X L;`v 'v K¼B M;Q!B `!B F?Ä
 Gw ."i çQÊ+ h?B M h?B M ;B[H¢B- "€+? "€B +kM; + M? +€M? îi`QM; HÁM; K" F?-
 i?'v Gw ."i çB ` - ?„M H¢B HB M iQ!M; ç M Gw ."i KÈB +! MY M,K i?!B ;B M K" ç½i
 +ªM? ;BÈB- i`QM; M°B i•K ?„M i?-K bmv çQ€M +?d bÊ H" h?-M h-M M?bM i`9M;
 KÈB HQm H¢B ç +?d ;B€QX >„M +kM; +?Q iWM; M;?o Gw ."i # M ç K H¢B ç°i M
 tm'i ?B M îi` M ç¢B çB M H" M;mv M M?•M M?Q i? M"QX
 @ Gw h hv- M m H" w iS +O h?-M h-M- #ªM çB M iU M?B M +kM; F?-M; M M ?ÄB
 M"v çB ` M;Q" B H" +! +?mv M ;b Km®M H"K b Q\ E?B M"Q i?b i`Î H¢B "€+? >Q :B
 "€+? >Q :BÈB- i` M i? ;BÈB M"v i¢K i?!B H" F?-M; +ÁM "€+? >Q :BÈB M[ `²BX
 F?-M; +! M!B +?Q "€+? "€B #B i- M m M?Q "€+? "€B #B i`ä- KbM? Î"€+? >Q :BÈB
 ;Bª- M?K+ K¢ M[h?-M h-M H" H½Q v m #- +m®B +MM; ;B i +? i :BÈB HB M? ?Ov
 #B i "€+? "€B æB M +?O +! i? ? v F?-M; T?€i çB M i¢B +?¶X
 @ E?-M; [m v p M[`²B5
 Gw ."i iMv iB M KÎ KB M; # ?Q ,
 @ > B p` h?-M h-M t2K i i?B M iQ i?-M; im - H" M?'i #B m M?•M i`B- +kM; iQÆM
 ?„M- #ÎB p"v HQm i H¢B +?d çB K p" B M;`vX L K h?-M h-M +ÁM ç€T SM; i - +?! i
 h?€M?- b) ç2K +?S+ pK æ'm h?-M i?O ?° æ [m®+ h?B M S?QM; i`mv M +?Q i X æ
 M!B- iWM v p b m im Hmv M- +! +€B ;b +-M ?Q†+ H" F?! F?,M- +S pB +ibK "€+?
 M?'i ç`M? b) ? i bS+ i`Ê ;B9T i X
 @ æ•v H" w iS +O h?-M h-M b Q\ æQÆM; M?B M- Gw h hv +?QM? H" ?"m M?•M
 h?-M h-M T?•M T?;- +! +?mv M ;b H" +! i? #'i +S H9+ M"Q +kM; çQÊ+ ibK i - "€+?
 .QÈB €M? i`,M; v m Èi- i` M i`€M "€+? "€B tm'i ?B M K°i i-M; K² ?-BX
 @ Gw ."i- h?-M h-M M!B M?Q p"v b Q- M;Q!B M!B M;QÆB +! i? / /`M; i'M i?,M; ç
 æ'm h?€M? + 'T #"+ - +?Q /M H" ç®B pÈB "€+? "€B K" M!B- +kM; H" K°i HQ¢B M9B
 ç² p- HQÊM;- +?d bÊ i?"M? iUm iQÆM; +! i? i` M +ªKbM? X

@ h ?B M iϕB +—M M? 'i +?QM? H" K°i +€B ;BQìM; HÈMX > B p` h?—M h—M [mª M
M;"v M v H"K F?´ i - H"K +?Q i ?—m M?Q ç m F?¬M; +| +?ÊT K„i- M;QÊ+ HϕB ?¼+
h v p¶ K°i +€B- i?QM; /QM; iW # M i`QM; .mM; ;BÈB H'v` K'v +€B M;¼+ #`B,
@ "¼M ?¼ çQ +?Q i K'v #° *¬M; T?€T "ϕ+? >´ - B- K'v M;"v ç| iB m ?| çQÊ+ M?B
a m F?B M?bM i?'v ? B #° *¬M; T?€T "ϕ+? >´ - "€+? "€B +`M; F?¬M; i? M;?B M;ìX
imv `^M; Gw ."i +?Q M|B #€B h?—M h—M H"K bQ T?K- M?QM; i?U+ +?´ i ç½ +| / M?
p"v- i®B i?B m ?„M +MM; pÈB KbM? #®B T?"M M; M; ?`M; `²BX L?Q p"v Gw ."i +?
hv- iU ?² H" F?¬M; +| i?Ä ç€M; `²BX
@ Gw ."i +€+ ?ϕ- S?•M çB M h?B M S?QM; +ÁM i?B m K°i S?| æB M +?O- F?¬M;
i?9 çªK çQÆM; +?S+ pK M`v F?¬M;\

8j8X ZXe @ *?QÆM; j8, æ æ¬ E?|B JM

æ'm h?—M æB M S?| æB M +?O S?•M çB M h?B M S?QM; - M;?2 iU ?² ç9M; H" M?Q
çϕB MϕM F?¬M; +? i i' i +| ?ϕM? T?9+ ç M +m®B ç|B- Gw ."i ç½ i`ªB [m K°i T?2M +
#´ M?B K +?S+ pK S?| æB M +?OX *| / M? T?"M S?| æB M +?O M`v- +?d bÊ „+ æ
pÈB #ªM i?•M- p"v i?b KbM? TªB +~M i?"M bmv M;?o i?"i Fo çšX

@ S?| æB M +?O Q- Gw ."i iU M?B M H" TªB bmv M;?o i?'m ç€QX *?d H"- +?S+ pK
+€B ;b- +| çQÊ+ +?S+ i`€+? [mv M HÊB ;bX "€+? æB M +?O +kM; #B i- im Hmv M
+MM; iBM? HU+- Km®M çªK çQÆM; +?S+ pK S?| æB M +?O K`ªM? ?QîM; ç M im
i`€+? +S tm®M; i?b b) F?¬M; i®iX

*?B K çQÊ+ / M? T?"M i?b +ÁM TªB #B i KbM? çQÊ+ H"K ;b- ç•v KÈB H" i`ϕM; i?

@ S?| æB M +?O H" +?S+ pK ç` p` +?d /QÈB æB M +?O- iQ ?ÆM h`QîM; H½Q- +?
HU+ HQÊM; +O æ [m®+ h?B M S?QM; i' i +ª +€+ S?•M çB MX o T?—M +?S+ i`€+?
+U+ HU+ ;B[;bM HÊB Q+? +O æ'm h?—M æB MX

*€B +?S+ i`€+? M`v +ÁM +?Q M|B ç M- +?d +—M K¶B M;"v F?¬M; TªB +?ϕv ç M +
Gw ."i M;QÊ+ HϕB +| i? iB T M?"MX

"€+? æB M +?O ;BÆ i v H M- Gw ."i +?QM? i?S+ M?"M +?S+ S?| æB M +?O `²BX

JK+ çQ+? M?Q H" ç½ çϕi çQÊ+- Gw ."i i?m" M KB M; F?B K i®M p`B +•MX "€+? "€B
F?Ä H M? #`B ;B Q +?Q Gw ."i- H M? #`B FB iU M?B M +?QM? H" çϕB #B m / M?

æQÊ+ #´ M?B K +?S+ pK S?| æB M +?O- +kM; H" MB K pmB M;Q`B w Km®M `²BX
KÄB- imv `^M; i?B m +?9i M[T?'M i?•M iQ€B +®i- i?m ?Qϕ+? M?QM; #•v ;B| +kM
"ϕ+? >´ - ? B #° æ'm F„- i? K ç°i T?€ K°i hBM? i?U+ HU+- +ÁM +| # M i`QM; .mM; ;
#€m K" +| iB M +kM; F?¬M; Km çQÊ+- bmv M;?o K°i +?9i ?bM? M?Q H" +ÁM iBM
M[X

L?Q p"v ?„M +ÁM +| +?9i ?Q`B MB K ç M >²M; h?B M h?€M? :BªX L m F?¬M; +| H½
M|B ç M- #®M #° *¬M; T?€T "ϕ+? >´ - +?d bÊ H" ç|B Gw ."i +kM; çWM; +| KÆ iQîM;

>²M; h?B M h?€M? :Bª K' i çB- çB m M`v [mª i?U+ F?¬M; i? bY ç`B çQÊ+- t2K` ?
H" H"K idM? HϕB s` h—M :Bª- iW M v p b m p¬ Hm" M H"; †T TªB ?mM; ?B K ;b- ?
T?€T KÈB- +| K°i +QìM; ;Bª M?Q p"v >° T?€T- t€+ tm'i i?"M? +¬M; HB M + Q ?ÆM

*MM; pÈB "ϕ+? E?B i çB p`Q K°i +,M T?ÁM; t ?Q iBM? bªQ- Gw ."i F?¬M; F?ÄB
ç½B M;° +?QM? H" F?¬M; ;B®M; #bM? i?QìM;X L m M|B ;B M T?ÁM; M`v- bQ pÈB
F?¬M; FûK- æ [m®+ h?B M S?QM; - +?d bÊ +kM; +?d +| >Q`M; +mM; +?´ î +O >Q

@ Gw S?| æB M +?O- +ÁM +| +€B ;b +—M b Q\

"ϕ+? E?B i M? M?"M; +QìB- M|BX

E?¬M; H•m i`QÊ+ - i` M h K h?€M? aÆM i? K ;B h h?¬M >mv i æB M- F?B ç| "¢+?
 K" + Q + Q i¢B i?QÊM; F?¬M; i? +?¢K iÊBX *?d bÊ F?¬M; +?d +| Gw ."i- H9+ 'v i
 M?Q ç€K ;B b9+ - i?"K +?Q [m€ ;®BX J" #•v ;BÌ- +€B M;QÌB K" + Q + Q i¢B i?QÊM
 p"v +mM; FQM? çSM; Î# M +¢M?¬ Gw ."i M?`M F?¬M; +ªK i?'v i?¬K +QÌBX
 @ :B M T?ÁM; M"v +kM; `i ç-v çO - +kM; F?¬M; i?B m +€B ;b- H9+ M"v +| i?B m
 ç'v5
 æ®B K†i Gw ."i `ä `M; M|B HÌB F?B m F?Q+?¬ "¢+? h hv M;?2 F?¬M; +| ?B m- +C
 @ L m M?Q Gw S?| æB M +?O +ªK i?'v H¢M?¬ "¢+? E?B i çQ ç M +?Q M;"B K°i +€
 @ æQÊ+ çQÊ+ çQÊ+ - M?Q p"v +| K°i K„ M[- b) F?¬M; iB i ç°+ X
 Gw ."i T?'i T?'i i v,
 @ E?¬M; +¬M- "¢+? h hv- M;O M;QM 5
 @ *?9+ M;O M;QM5
 "¢+? E?B i [m v ç-m- F?) KÎ€i çB ` F?ÄB T?ÁM;X
 J'v M;"v +?Q çQÊ+ M;O M;QM ;B'+ - `i M? M; Gw ."i M;O ç M;B[ i`Q ?¬K b m KI
 K°i +?9i- b m ç| +€Q #B i "€+? "€B- Gw ."i /MM; i®+ ç° M? M? M?'i i`Î p æ ç¬X
 "ªM i?•M F?¬M; +| Î ç|- `i F?| M|B hS ç¢B :B i°+ F?¬M; ` i v pÈB Gw JBM?X
 æ ç¬ h' M; #° Gw JBM?¬ `ä `M; bQ pÈB M;"v #bM? i?QÌM; ç T?ÁM; b•K M;?B K
 h' M; #°- çQÌM; T?®- im-M i` `i M?B m- æ [m®+ iBM? M?m #BM? HQM? +Æ ?² ç
 æQM? h?B M +kM; M;?o ç M bU ibM? +| i? bªv ` - /Q +?QM? KbM? Î i`QM; F?QªM
 Î h' M; #°- +?Q M M i,M; K¢M? im-M i` #ªQ p X a m F?B M?bM i?'v çB m M"v- Gw .
 ?ÆM M?B m- +| >Q`M; i?'i +?2 +?Î- ibM? ?m®M; +O Gw JBM? b) F?¬M; t'm ?ÆM.
 L?bM i?'v Gw ."i i`Î p - h?b GQÆM; +MM; h¢ ok + Q ?SM; ;B®M; M?Q ? B +€B iB m
 MQÊ+ K„i +S iW iW +?ªv ` X
 @ h?B m +?O ç½ i`Î H¢B i?b i®i`²B- M?[M; M;"v M"v i?"i bU H" HQ H„M; bmwi +?9
 @ L;QÆB [m€ Q Hª- i ç½ bÈK M|B h?B m +?O K¢M; HÈM T?9+ HÈM- H"K b Q +| i
 aQ b€M? pÈB h?b GQÆM; - h¢ ok /M b Q +kM; H" [m•M M?•M- ?"Q bªM; M?B m ?Æ
 Gw ."i +QÌB F?´ T?'i T?'i i v,
 @ h®i`²B- çWM; M|B pÈB i - bÁM; #¢+ Gw JBM? bªv ` +?mv M 5
 @ h?B m +?O b m F?B K'i iQ+?¬ hS ç¢B :B i°+ HB M #„i ç-m i"TF i M?•M K½- Km
 "i [m€ >Q`M; i?'i M;"v ?¬K b m HB M imv M #®+ 'K çB H¢B # M ç K- iQ`M #° æ ç
 hS ç¢B :B i°+ KÈB F?¬M; +| +Æ ?° ç°M; i?OX L?[M; M;"v M"v- +€+ ?mvM? ç imv `
 K°i B +| w ç`M? HMB #QÊ+ - +?Q /M hS ç¢B :B i°+ +| ç€M? iÈB- +?9M; i +kM; HB
 æ®B pÈB #€Q +€Q +O h¢ ok- Gw ."i iQÆM; ç®B ?"B HÁM; - ;"i ç-m M|B,
 @ s2K ` M?[M; M;"v M"v ?mvM? ç ç m F?´ +U+ - h?b GQÆM; - t2K +| i? T?•M T?€
 M?B m iB M5
 h?b GQÆM; ?²B ç€T,
 @ "ÎB pb +'K çB H¢B # M ç K +MM; [m•M [mªM- K'v M;"v M v bÁM; #¢+ bBM? w iQ,
 pÈB i`B HU+ +O Gw JBM? ?B M i¢B- iWM; ?mvM? ç T?€i +?WM; i`,`K FBK i +kM;
 @ o"v i?b iWM; ?mvM? ç T?€i K°i i`,`K FBK i çB- p T?¬M M²M; +®i- ;B i,M; p`B
 GQÆM; +MM; pÈB h¢ ok- HB M ;B Q +?Q +€+ M;QÆB çB H"KX J†i F?€+ - ç2K iBM
 M?'i i`mv M #€ ` M;Q`B- H"K +?Q æ ç¬ K¶B M;QÌB +kM; #B i- Gw ."i +?ŠM; M?
 ?B M i¢B H" æ'm h?¬M æB M S?| æB M +?O S?•M çB M h?B M S?QM; `²BX

@ h?B m +?O H" S?| æB M +?O S?•M çB M h?B M S?QM; b Q\

h¢ ok- h?b GQÆM; ?-m M?Q ç²M; i?ÌB i?®i` - i`QM; €M? K„i bMM; #€B M?bM Gw iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

@ G"K; b p"v- i B b Q /MM; HQ¢B €M? K„i M"v M?bM i \ *?ŠM; [m +?d H" K°i +?S+ ?d +ÁM Î T?Q b m ç•vX L m F?¬M; +| ; b #'i M; ì tªv` - ?ÆM? B KQÆB M; "v M[ - i S?QM; S?Á K½5 •+?- iBM iS+ M"v +kM; çWM; +| i`mv M #€` X hQ hQ +MM; h?M

h?b GQÆM; +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ ?²B ç€T,

@ >²B #~K h?B m +?O- h? M? ok iB m i?Q çB bÁM; #¢+ ?m'M Hmv M pk M[`²BX h +?O imv `^M; F?¬M; +| Î ç•v- M?QM; ? i i?ªv bU pK ç m M?Q M; "v i?QÌM; iB M ?"M? H¢B Î M?"- #'i [m€ ç½ p" B M; "v F?¬M; +| çB` - #bM? i?QÌM; +?d bÊ iS+ ;B" M ç€M

@ *€+ M; QÆB ç m çB H"K pB + çB5

æm´B ? B p` i´M; [mªM çB- Gw ."i çB iÈB M°B pB M- [mª M?B M t t HB M M; ?2 i? H" iB M; F m i?ªK i?B iX

*kM; F?¬M; #B i i?^M; M"Q tmB t Q- pBM? ?¢M? #` hQ hQ ?"M? tY- i`QÌM; iB M ç`M? ` ,M; `ÆB ç-v ç'iX

@ hQ hQ - #ªQ #®B +O i - i?B m ; B ç½ i`Î H¢B5

Gw ."i ? ? +QÌB- ?QÈM; p T?Q hQ hQ KÎ` ? B i vX

a m F?B M?bM i?'v Gw ."i ç°i M?B M tm'i ?B M- hQ hQ bYM; b®i- b m ç| ç°i M?B H²M; M; U+ Gw ."iX

@ Gw ."i- `®i +m°+ ç½ tªv` +?mv M ; b- H"K b Q ç M #•v ; BÌ KÈB p - hQ hQ +| i? J°i p` i?B i ?mv i i?B m M[- ; BÌ T?9i M"v ç½ ?Q" M iQ" M i M` - /QÌM; M?Q ?| i?"M p"Q i` M M; QÌB Gw ."i- Gw ."i H9+ M"v pm®i p2 MQÊ+ K„i ç½ H, M +?ªv i` M F?| 2 K

@ E?¬M; +| pB + ; b`²B- i ç½ i`Î p X u M i•K çB- #´M i?B m ; B imv i ç®B F?¬M; M M"v- ç2K ?„M çB çB- F?¬M; #B i +K+ +QM; +O i +kM; #B i M; QÊ+ ç½B M; QÌB ç| 5

Gw ."i +QÌB `i i` €+- hQ hQ H9+ M"v KÈB M?È Î i` M K†i ç'i +ÁM +| K°i M; QÌB F?

@ æSM; H M- +9i çB5

L?bM i?'v ; ½ tmB t Q M"v HmM; H v`ÌB F?ÄB M°B pB M- hQ hQ H¢B ?| i?"M? ¬M

@ J°i ; ½ i v +?•M >²M; ; B - Qi M?B m #¼M ?¼ H"K +?Q i M; m¬B ; B" M- #^M; F?¬M; #B i H"K b Q [m 5

Gw ."i M?`M F?¬M; çQÊ+ iQ€i K² ?¬B- HQM? ç€M? i?m M[M?•M +?QM? H" F?¬M

@ > i ; B" M tQM; `²B- F iB T M M ; BªK M?B i çB5

«K H'v i?•M i? hQ hQ - #`M i v +O ?„M ç½ ?QÈM; p F?m pU+ KŠM +ªK HK+ H¼L # hQ iQ p"Q i`QM; T?ÁM; - HB M #„i ç-m i?U+ ?B M +¬M; pB + FBM? i?B M ç°M

a m F?B ?¢ ?Ä tQM; - M; ?d M; ÆB K°i +?9i- Gw ."i çB tm®M; M; ²B H M t2 M; U t ? #¢+X h?S M?'i H" M?bM t2K æ ç¬ K'v M; "v M v iB M? ?bM? M?Q i? M"Q- i?S ? B ?[m +O KbM?X a m +MM; H" ç M t ?Q bÁM; #¢+X a m F?B M?bM i?'v Gw ."i i` çQÊ+ M; QÊ+ H¢B M°B HB K ?ÆM M?B mX h? M? ok i?Q¢i M?bM M?m M?QÊ+- M hQ hQ X s2K` +| çQÊ+ ?mv i K¢+? +?B HU+ ?"m M?•M æ'm h?¬M- iBM? i?¬M bQ M?B m H„KX

J°i i?•M [m-M €Q ?m'M Hmv M F?B m pk- i` M M; QÌB h? M? ok i?'K K°i +?9i K² ?¬M? M ?'T /šM- +?Q /M H" M K M?•M- +kM; F?¬M; iB K` K°i çB Ki€ p i M"QX L m [mªM Hw bÁM; #¢+ +?¢v iÈB- Gw ."i /QÌM; M?Q F?„+ +? F?¬M; çQÊ+ Km®M ç~v h`²BX

@ h?B m +?O- æƒB æB M ?ƒ ç M `²B5

h?"i M? M? +| i€+ /KM;- iW H9+ ?„Mi î Î p # 'i [m€ KÈB ç QÊ+ MY M; "v +¬M; T?m- K
çB Î # M M; Q" B- `ä `M; æƒB æB M ?ƒ `i M? M? ç½ çB ç M MÆB M"vX æ M ç•v +k
p"Q +mM; K°i +?mv M ç•v5

@ Gw ."i ?mvM? ç - M; QÆB ç½ i` Î HƒB5

æƒB æB M ?ƒ H9+ M"v ?Q" M iQ" M F?¬M; +| T?QM; T?ƒK >Q" M; iY- +¬K H'v i v Gw
`~vX

@ æQÆM; M?B M H" i ç½ i` Î p `²B- K„ M[- FBK i - K„ i?U+- çQÆM; M?B M +ÁM +
+ K HÁM; # Å çB ? i i?~v ç•v5

Gw ."i +QÌB- KÌB æƒB æB M ?ƒ Î HƒB ,M +ÆK- H9+ M"v ?„M KÈB M; ?B K i9+- ?ÄB

@ h F?¬M; +| Î iƒB K'v M; "v M v- æ ç¬ `®i +m°+ ibM? ?bM? M?Q i? M"Q\

@ hbM? ?bM? #B M ?Q€ F€ Hƒ5

æƒB æB M ?ƒ M; QM; i`¼M; M|B ` b€m +?[M"v- b m ç| M?bM i?ŠM; p"Q Gw ."i,

@ Gw ."i ?mvM? ç - M; "v ç| iƒB L; "M M, K h çB M æ'm h?¬M- S?K ?Q" M; iWM; çQ `S?
Á K½- ?B M iƒB iQ" M #° æ [m®+ h?B M S?QM; ç m #B i çQÊ+ iBM iS+ M"v- K' /kM; K½M?
+kM; ç½ çB p"Q æ ç¬X E?B #„i ç¬m- +?9M; i #B i i` M? +Y S?Á K½- b ` M M i ç½
+?Q GQM; o çB m i` - M?[M; M; "v M"v +QÌM; ;Bª p"Q æ ç¬- +| K°i + Q ç'i `°M;
H" ;b- ç9M; H" +| + ;? K" çÁB ,M i?`i i?B M M; X æƒB #° T?"M +QÌM hS çƒB :B
i°+- M?[M; M; QÌB M"v +| w ç² +kM; F?¬M; i? HQÌM; i`QÊ+ çQÊ+X h®B +ªM?
T?€B ` ibM? #€Q /Á tûi- T?¬M #€Q +€Q M"v v m +¬m æ [m®+ K m +?| M; T /M
F?¬M; +,M +S +?QM? t€+- M?QM; i?2Q M; m²M iBM i?b T?¬M #€Q +€Q M"v tm' ` -
M?QM; i +MM; S?K ?Q" M; p" K'v p` çƒB i?¬M iBM iQÎM; - w ç² T?¬M #€Q +€Q M
sm'i o•M T?€i ç°M; +?B M i` M? ç i p" M; QÆB~M iB F?ÄB æ ç¬ K" i?¬BX

L; ?2 ç M ç| - Gw ."i +QÌB M?ƒi M|B,

@ hƒB b Q M|B M?Q p"v +?S\

@ "ÎB pb H9+ i`QÊ+ ç½ ç`M? M?Q i? - K°i F?B T?QÆM; "„+ T?€i bBM? +?B M bU- +
+?d ?mv i€+ +?B MX J" pB + imv M S?Á K½- Gw ."i ?mvM? ç H" M?•M imv M çSM;
T?ªB F?¬M; #B i- ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„i t2K ` - #¼M ?¼ +ÁM +?Q ibK ` M; QÌB +
+?QM? /B M ç®B F?€M; 5

@ æÊB K°i +?9i- æƒB æB M ?ƒ- i iU ?² +kM; +?Q M|B H" Km®M i? K ;B imv M +
æƒB æB M ?ƒ bYM; b®i K°i +?9i- b m ç| KÈB FBM? M; ƒ+ M|B,

@ Gw ."i ?mvM? ç F?¬M; +| w ç`M? i? K ;B QX

8jeX ZXe @ *?QÆM; je, " Zm M

h? K ;B iU M?B M H" Km®M i? K ;B - M?QM; ;B Q /`+? ç m Km®M +Á F K†+ +ª ç
T?ªB F?¬M; \

Gw ."i H"K ` p K†i çSM; ç„M ?²B ç€T,

@ ob Gw JBM? +MM; pÈB >Q" M; i?'i HB M KBM?- M; mv M #ªM i? K ;B +m°+ imv
M; ?o # 'i /mM; iW- ç•v +?QM? H" i`€+? M?B KX *?d H"

@ *?d H" +€B ;b\ Gw ."i ?mvM? ç - +?9M; i ?B M i¢B [m M ? F?¬M; T?ªB #bM? i
tY +?d + 'M M|B ç M- +?Q /M i F?¬M; ;BªB [mv i çQÊ+ - +ÁM +| S?K ?Q" M; ç•v5

G° p i?€B ç° F?| tY tm' i ?B M î i` M #° K†i im' M i9 +O Gw ."i- ?„M ` i i? "M? F?¬M

@ æ¢B æB M ?¢- M; QÆB M; ?o - *¬M; +?9 >Q" M; i? 'i ç` p` i¬M [mw- H" Gw ."i H"
K" F?¬M; /®B ;¢i æ¢B æB M ?¢- ?B M i¢B i ç½ i?m p" Q i` QM; T?ÁM; ? B M [M ?•
M ?•M M"v- o¢M h`B m h? "M? Gw ;B +ÁM +| K°i M [iY- Gw ."i +kM; i? "M? i? "i F?¬M
+ÁM +| K°i M" M; ?B M i¢B ç M; î >¼ + pB M G G M- Gw ."i ç½ ç€T SM; # M, K b m
i` î i? "M? S?Á K½- p Hw T?ªB i?2Q *¬M; +?9 bm®i çÌB K" *m®B +MM; - p çB K M
H" F?¬M; +| #B M T?€T H" K çQÊ+ - +?Q M M

L; ?2 i? 'v Gw ."i M|B +?mv M ðF?| tY ö M?Q p"v- æ¢B æB M ?¢ i?QªB K€B +QÌB,

@ æ®B pÈB S?Á K½ i-K i?QÌM; K" M|B- î` >Q" M; i? 'i t€+ i?U+ F?¬M; +| F?ª M, M;
L?QM; Gw ."i H" M?•M p" i #"+ M"Q- çWM; M|B #®M M [M ?•M- +?QM? H" #®M KQÆ
Hm¬MX Gw ."i ?mvM? ç v M i•K- +?mv M M"v "ªM æB M ?¢ p®M i? v M; QÆB H" K
+| / M? T? "M +?QM? i? - p T?¬M M? [M; M [M ?•M F?€+ - Gw ."i ?mvM? +S pB +i?r

*€B ?S ? M M"v +kM; M^K i`QM; /U HB m +O Gw ."i- /M b Q ?B M i¢B ?mv i K¢+
HB M `ÆB p"Q i` M M; QÌB KbM? `²B- +?d H" +ÁM iQÆM; ç®B F?€- M m F?¬M; ç€T
M`B K`iX

@ æ½ M?Q p"v- Gw ."i +kM; F?¬M; T?ªB +® F} `²BX *?d H" Km®M M; ?2 >Q" M; ç
+?9 æ'm >Q" M; +QÌM; ;Bª- ç M i°i +MM; H" p` M"Q\

L?„+ iÈB *¬M; +?9 - i` M K†i æ¢B æB M ?¢ ?B M H M K°i iB +| T?¬M K" T KÌ iQÆE

@ o` *¬M; +?9 M"v- Gw ."i ?mvM? ç +kM; ç½ iWM; [m2M #B iX *?QM? H" o¬ aQM
tmv M M?„+ iÈB Gw ."i ?mvM? ç - M" M; H9+ M"Q +kM; F?„+ b•m 'M iQÊM; ç®B pÈB

G9+ M"v Gw ."i ç½ t€+ ç`M? çQÊ+ i?•M T? "M *¬M; +?9 [mª i?U+ +?QM? H" *mM; o
p¬ +MM; pmB KWM; ,

@ *mM; o¬ aQM; \ h?b` o¬ aQM; i, i, +?QM? H" *¬M; +?9 >Q" M; i? 'i- €+?- æ¢B
?²B +mM; i? v i ?QÊM; iÈB o¬ aQM; i, i, M|B p`B HÌB ?[m Q+?- M; "v ç| i ç½ M?B
bU H" ibM? i? #S+ #€+?X Gw ."i M; "v i`QÊ+ pKM; p - o¬ aQM; i, i, + Q [mw F?Q ç
i-K i?QÌM; M?Q M?WM; M; QÌB F?€+5 æ€M; +? i- [mª i? "i ç€M; +? i K"5

@ Gw ."i ?mvM? ç F?¬M; +¬M iU i`€+? KbM?- o¬ aQM; Km°B Km°B M; "v i`QÊ+ +"
."i ?mvM? ç ?" M; T?K+X > ? ? - +€B ;¼B H" K„ M [T?®B M? ?MM; - Gw ."i +MM;
M; QÊ+ H¢B H" K°i ç¬B imv i T?®B- B +kM; F?¬M; +| H" K M?K+ B +ª5

h?m" i p¶ K¬M; M; U - æ¢B æB M ?¢ bY /KM; K°i T?2M M`M? M¼i H" K +?Q Gw ."i +
+?d +| çB m ç®B pÈB ?mv i K¢+? >Q" M; i? 'i i`mv M i?W - Gw ."i +| i? K :B +?O v
aQM; K" i?¬BX

æ¢B æB M ?¢ +kM; H" M?•M p" i iBM? [m€B- b m F?B K°i T?2M M`M? M¼i M?bM i?
M; QÊ+ H¢B M; QM; i`¼M; M|B,

@ " i [m€ Gw ."i ?mvM? ç - H-M M"v imv M +?¼M S?Á K½ tm' i T?€i iW +¬M; #bM?-
H¢B H" /Q "„+ æ~m h¬M; +?O i`bX h?S ? B- "„+ æ~m h¬M; +MM; hS ç¢B :B i°+ ;¬M
M? 'i ç`M? H" +| KQm ç² ;b ç|X \*?Q M M FQM? tBM Gw ."i ?mvM? ç +?9 w- i`QM; F
çQÊ+ iMv w` M; Q" B- KB M +?Q hS ç¢B :B i°+ +| ?" M? ç°M; €K iQ€MX

æB m M"v- /M +?Q æ¢B æB M ?¢ F?¬M; M|B- Gw ."i +kM; bÈK +| /U iQM?- pÈB +€
+MM; pÈB hS ç¢B :B i°+ - i' i M?B M H" F?¬M; i? i?9+ i?O +?`m i`|B- M m #¼M +
T?| pÈB #ªM i?•M KbM?- i?b pKM; i`°K` i v H" +| i? F?ŠM; ç`M?X

@ æ¢B æB M ?¢ v M i•K- Gw ."i ç m +| iQM? iQ€MX E?¬M; /®B ;¢i æ¢B æB M ?¢-
çB M i`î p - b m F?B /Á tûi K°i H-M H½M? ç` +O KbM?- i HB M +| w ç`M? # [m
#° im Hmv M- i?ŠM; ç M imv M +?¼M S?Á K½ #„i ç-mX

@ L?Q i? H" `i i@i- t2K ` i [m€ H Q H„M; `²BX L m ç½ M?Q p"v- Gw ."i ?mvM? ç
i HB M +€Q iWX :-M ç•v T?QÆM; ",+ #B M +ªM? [m•M; B†+ +! M?[M; ?"M? ç°M; /
sm'io•M +?B M bU +?d bÊ H" b„T iÊB HY tûK H¬M; K"v- K¼B pB + `QÌK `"- #M`
Km®M +MM; pÊB Gw ."i ?mvM? ç ,M +MM; K°i #[+ÆK +kM; +?Q +?„+ ç½ çQÊ+ ç
æ¢B æB M ?¢ +QÌB- M!B iB TX
s2K ` H-M i`QÊ+ ,M K°i #[iB + HÈM- +?Q /M H" æ¢B æB M ?¢- +kM; H" F?„+ b•n
a m F?B iB M F?€+?- Gw ."i ?¢ H M? +?Q Gw E€ # ç¢Q +?d i?`X J°i H" ;BªK iB M i
/šM ç´ F?€+?- ç +?Q bÁM; #¢+ K°i H-M M[i?`M? pQÊM; H MX > B H" i`QÊ+ F?E
i'i +ª ?mvM? ç +?m`M #` iBM? i?-M- SM; T?| ? i i?ªv F?ª M,M; T?€i bBM? M; Q`B v
M; QÌB +O Gw JBM?- F?¬M; M M +?O ç°M; +MM; pÊB hS ç¢B :B i°+ F?ÎB QÊM; i
ç M #ªM i?•M Gw ."i # [m M i m Hmv MX
@ æÊB i m v M +?¼M S?Á K½ F i i?9+ `²B- t2K +€+ ?mvM? ç +! #B m ?B M M?Q i
i?QÎM; T?¢i- Gw E€- i`QM; H9+ i # [m M i?b i' i +ª M?[M; ;b HB M [m M ç M bÁM
[mv M tY HwX h`W T?B T?€i bBM? +?mv M hS ç¢B :B i°+ +?Q M; QÌB ç M T?€ ?Q-
M; QÆB H`K +?O5
æ½ çQÊ+ Gw ."i +QB i`¼M; M?Q i? - Gw E€ iU M?B M H" /MM; / M? M; ?o æ'm h?
çQ M b) F?¬M; H`K ` #'i Hm" M +€B ;b b B H-KX i`QM; HÁM; Gw ."i H¢B +QÌB i?-H
? ? - æ'm h?-M- æ'm h?-M iQM? H" +€B ç +? ;bX
Gw ."i iW i`QM; bÁM; #¢+ çB ` - ?„M çB i?ŠM; ç M h?B M h?-M h?QÆM; JBM?X G
i`QM; M; Q¢B i`W +! ? B #° *¬M; T?€T "¢+? >´ +MM; æ'm F„ iQÆM; SM;- H¢B +ÁM
ç i?S+ idM? H¢B s" h¬M :Bª- +?B m i?2Q / M? b€+?- M; Q¢B i`W h?B M LB M >`M
GBM? h?¢+?- M?[M; i?S F?€+ ç m +kM; ç½ çO `²BX J" i bM? ?m®M; i`QÊ+ K„i- ç
+?QM? H" M?B K pK [m M i`¼M; i`QÊ+ K„iX
h?B M h?-M h?QÆM; JBM? H" h`M; #° S?•M KBM? h?B M S?QM; M? M? +?!M; ?B
ç M MÆB .K h?-M +MM; pÊB i`Ê i?O H" L;mv i S?d M[bo +U+ F€ M?B i i bM? ç!M
[mwX
@ Gw ."i +€+ ?¢- JBM? +?O ç½ M?"M çQÊ+ / M? b€+?- +?d H" +€+ ?¢ Km®M Km ç
+m°+ +! i? i bK çQÊ+ ? v F?¬M;- JBM? +?O +kM; +?Q +! i`ª HÌB i?mv i T?K+X
Gw ."i +kM; F?¬M; +! +?2 /'m KK+ [m M; M?bM +?^K +?^K p`Q #° M;U+ +O L;mv
M!B,
@ L?[M; p"i F?€+ +kM; F?¬M; +-M M[- H9+ M"v i +?d +-M h?B M Zmv GBM? h?¢
L?mM;- i?dM? L;mv i S?d iB m i?Q +?mv M +€Q ç M JBM? +?O- +-M T?ªB M; ?o +
æ®B K†i pÊB Gw ."i +S M?bM +?^K +?^K p`Q #° M;U+ +O KbM?- L;mv i S?d iU ?²
M" M; +kM; F?¬M; i? i`€+? ?„MX h?B m MB M M"v JBM? +?O S?•M KBM? +O KbM
K" KbM? F?¬M; +! i? ç„+ i°B çQÊ+- H9+ M"v M; ?2 tQM;- M" M; H" T iS+ F?QK M; Q
@ h?B M Zmv GBM? h?¢+?- L;mv i S?d # M,K i`QÊ+ +! ;†T [m K°i H-M- K°i F?®
#€M ` 9d8 p¢M FBK i - +?QM? H" ;B€ i` M i`lBX o T?-M h?B M LB M >`M L?mM;-
h?QÆM; JBM? +-M; i€+ M?B m M,K M?Q p"v- +kM; +?d M; ?2 M!B [m K" i?¬B- +k
H-MX *?„+ ?ŠM ç² p"i M"v +?d +! i? M; ° K" F?¬M; +! i? +-mX Gw ."i +€+ ?¢ +kM
i?"i i@i- h?B M h?-M h?QÆM; JBM? +kM; F?¬M; T?ªB #'i F€ p"i ;b +kM; ç m +! i?
•M? K„i +O Gw ."i b€M; H M- ?ÄB,
@ h?B M Zmv GBM? h?¢+? # M,K i`QÊ+ ç'm ;B€ Î ç•v- FB M; QÌB Km H" B\ *€+ M
/ M? b€+? 5
o"i T?~K +! ;B€ i` ` ;¬M M,K i` ,K p¢M FBK i - M; QÌB Km iU M?B M F?¬M; T?ªB H" ?
L; ?2 i?`v Gw ."i ?ÄB M?Q p"v- L;mv i S?d M; QÊ+ H¢B +! +?9i F?| M!B,

@ Gw ."i +€+ ?¢ ?ŠM +kM; #B i [mv +O ç'm ;B€- ? B # M Km #€M iBM iS+ M?'i ç`M
*€B M"v HB M [m M ç M ç M / M? /U +O h?B M h?-M h?QÆM; JBM?- +?9M; i F?-
@ E?¬M; +| +€+? M"Q +mM; + 'T Q\
•M? K„i +O Gw ."i ç M; K ç„K H"TiS+ #B M ç' B- ?„M +kM; F?¬M; +| H"TiS+ M|B
K†i ;? - M?'T K°i M;KK i`"- H9+ M"v KÈB +?"K`½B ?ÄB,
@ L;mv i S?d M[bo- M;QÆB Î h?B M h?-M h?QÆM; JBM? K°i i?€M; çQÊ+ # Q M?F
L;mv i S?d F?¬M; #B i Gw ."i ?ÄB M?Q p"v H" +| w ç² ;b- M" M; +kM; +?d bmv M;?o
?² M|B,
@ hB M HQÆM; H" ? B i`,K FBK i - +ÁM +| F?€+? M?•M +?Q iB M #Q +MM; p"i T?~
L m iQM? K°i i?€M;- +?B ç m tm®M;- ;-M M;"M FBK i 5
@ J°i M;"M FBK i - €+?- iB M HQÆM; + Q M?Q p"v- +?Q /M Î i¢B æ ç¬ +kM; F?¬M
p"v X
Gw ."i H"K +?Q M;QÌB F?¬M; çQ€M çQÊ+ w ç² +O KbM?- i`QM; M°B i•K L;mv i S?d
æ°i M?B M M;[F?Q +?Êi H¢M? H)Q- Gw ."i M|B,
@ L;mv i S?d iB m i?Q- M;QÆB iBM ? v F?¬M;- M m M?Q i M;mv M w- M;QÆB `i
Gw ."i M|B F?¬M; b B- T?-M ç½B M;° M"v- bQ pÈB æ¢B i'M; [mªM >Q" M; i?'i +kM;
`^M; i?'i i?•M- +kM; F?¬M; Km®M K'i çB +¬M; pB + M?Q p"vX Gw ."i- +?ŠM; M?[M
? T?B i?QÌM;- M;?2 M|B +ÁM H" h?B m +?O M?'i T?QÆM; i? HU+X L;mv i S?d F
@ o•M;- Gw ."i +€+ ?¢ +?Ì K°i +?9i5
æB` +kM; +?Q çQÊ+ # Q H•m- L;mv i S?d HB M ç½ i`Î H¢B- +?d +| çB m i?Q¢i M
@ Gw ."i +€+ ?¢- M;?2 M|B M;"B ç M iW o¢M h`B m h?"M? Gw ;B \
Gw ."i M;QÊ+ H¢B +kM; +ªK i?'v b[M; bÌ- ?ÄB,
@ *€B ç| +MM; pÈB h?B M Zmv GBM? h?¢+? +| [m M ? b Q\
@ *,M +S ;B Q /`+? +O +?9M; i ;?B +?ûT H¢B- # M,K i`QÈ+ ç•v F?®B h?B M Zm
o¢M h`B m Gw ;B - Gw >"M5
h?B M Zmv GBM? h?¢+? /o M?B M H" #ªM i?•M M;QÌB +? iB M M;?B FB Km ç•v\
M,K i`QÈ+ ç•v o¢M h`B m Gw ;B +kM; F?¬M; TªB H" M?Q ?B M i¢B- H¢B +| M
TªB i®B i?B m KQÌB M,K i?m ?Q¢+? +O ;B i°+X L;QÌB +? iB M M;?B +O KbM?
ç H"K ;b\
@ æ i¢ L;mv i S?d i, i,5
JK+ çQ+? +kM; ç½ ç¢i çQÊ+- Gw ."i F?€+? F?Q çSM; H M- i`QÈ+ F?B çB F?¬M; [r
@ L;mv i S?d i, i, ?¬K M v i?"i H" tBM? ç T- ç€M; iB + Gw ."i im´B [m€ M?Ä- M m
?¬M pÈB L;mv i S?d i, i, ç'v5
h€+ /KM; +O h?B M Zmv GBM? h?¢+?- Gw ."i +kM; #B i K°i +?9i- HQ¢B M"v HB M?
ç` HBM? F?Q M²M; ç"K- i`ªB [m M?B m M,K i?€M; i?m M¢T /Q i?W i?B M ç` HBM
i'M + 'T æ'm >Q" M; bY /KM; i?b +| `i M?B m i®i +?¶X *?d H" h?B M Zmv GBM? h?¢
F?¬M; TªB # 'i F€ MÆB M"Q +| i?B M ç` HBM? F?Q M²M; ç"K H" +kM; ç m +| HQ¢
i` +O M| +U+ F€ + QX æ'm :Bª i'M i?,M; æ'm aQ- ?Q†+ H" æ'm aQ i'M i?,M; æ'm
ç®B Qi- F?¬M; B bY /KM; HQ¢B i`B HB m [mw #€m M"v ç T?K i`Ê +ªX "ÎB p"v h?
+?'i i€+ /KM; pÈB æ'm oQÆM; +QÌM; ;Bª i'M + 'T æ'm >Q" M;X
" M,K i`QÈ+ ç•v Gw >"M pšM +ÁM H" æ'm aQ çdM? T?QM;- iW æ'm oQÆM; i?,M;
t p¢M /†K- H9+ M"v +?m~M #` h?B M Zmv GBM? h?¢+?- i?b +kM; +| +?9i F?¬M; ?

s2K` +? +O KbM? F?¬M; T?ªB H" M?•M p"i i`QM; QX *kM; K v T?K iY [m M ?
ç®B pÈB M?B iY M?Q KbM?- /M i? M"Q +kM; b) F?¬M; ;•v` #'i HÈB bM?X *?Q M
M?B m- M; QÊ+ HçB ç`M? M?•M H9+ +| +Æ ?°B +ÁM ?ÄB K°i +?9i t2K- +€B h?B M
F?¬M; - M m M?Q Gw >"M ?B M içB ç½ H" æ'm >Q" M; `²B- M; QÊ+ HçB #ªM i?•M K
oQÆM; - #ÎB p"v çÁB ?ÄB h?B M Zmv GBM? h?ç+? +kM; H" i?B M FBM? ç` M; ?o
h`Î HçB h'M; #° Gw JBM?- Gw ."i ibK ç M h?b GQÆM; +MM; pÈB hç ok- imv M #® #
@ :¼B i'i +ª M?[M; M; QÌB [mªM bÁM; #ç+ +| i?U+ HU+ æ'm oQÆM; +QÌM; ;Bª iQ" M
JBM?- i`W T?B hS ççB :B i°+ /MM; [mv K¬ iB M +¬M; - ç m F?¬M; +?Q T?ûT [m'v
h`QM; H9+ # [m M- #'i Hm" M F M"Q- +?Q /M H" hQ hQ +MM; pÈB h? M? ok- +kM
[m MX J†i T?€B ` ?mvM? ç M? M? M? M- çB p"Q i`QM; i?"M? ibK ?B m ibM? ?m
ioM? +O hS ççB :B i°+ - ? B H" M?bM t2K M?[M; M; QÌB iÈB i? K ;B M?•M imv M
M; QÌB +| i?U+ HU+ bB m [m-M F?¬M; +| ç®B i?OX
æÆM ;BªM H" T?•M T?| p" B +•m- #ªQ h?b GQÆM; +?m~M #` bM? K°i +€B b•M p„M; p

8jdX ZXe @ *?QÆM; jd, æçQ >[m æçQ- o¬ :B M æçQ

æ ç¬ E?€+? çB K h•M "ˆM; - imv `ˆM; bQ pÈB h?B M h?¬M h?QÆM; JBM? æçB hY
?ÆM K°i +'T #"+- içB # M i`QM; æ ç¬ #`B / M? KQÌB F?€+? çB K HÈM M?'iX hW
imv M #® æ [m®+ h?B M S?QM; imv M S?Á K½- #bM? i?QÌM; M; ?d MÆB Î F?€+?
F?€+? H„K- M?QM; M v +kM; ç½ ççi ç M KQÌB ? B i?"M?X

ob i" M HU+ M #`B +?Q +€+ +QÌM; ;Bª F?„T MÆB ç M æ ç¬ - +?O [mªM E?€+? çB
` ç|M F?€+?X EB K iB M B +kM; Km®M- M?QM; ç€K +QÌM; ;Bª M`v #bM? i?QÌM;
+QÌM; ?Q" M? [m2M `²B- K°i M; QÌB +kM; T?ªB ç|M iB T +~M i?"M- F?¬M; i? ç„+ i
ç®B pÈB K¼B M; QÌB ç m M?B i ibM? iB T ç|M X

h`ìB +kM; /¬M ?Q" M; ?¬M- H9+ M`v i`QÊ+ +Y F?€+? çB K +| K°i ç°B +QÌM; ;Bª- +
çB p"Q E?€+? çB K h•M "ˆM; X E?€+? çB K H9+ M`v +kM; ç½ ? i T?ÁM; - M m +| #®
çQÊ+ ? B M; QÌB K" i?¬BX o®M- H"K H½Q #ªM F?€+? çB K- b m F?B +| F?€+? ?"M
KÈB ç9M; - M?QM; H9+ M`v F?¬M; T?ªB H9+ pmB KWM; - H9+ M`v F?€+? çB K +kM
M; QÌB H" +MM; K" i?¬B- M?QM; K°i ç€K KQÌB K'v M; QÌB M?Q p"v- i`W T?B çm' B F
+,M #ªM F?¬M; +| +€+? M"Q M #`BX

L?QM; K" #®B i`Q Î +¬m iB m- +?Q /M i`ªB H M +K+ ;ç+? p" M; - M?[M; M; QÌB M`v -
J°i i9B iB M M†M; i``+? `ÆB p"Q M M ç€ +~K i?ç+? i` M [m-v- +| K°i ?€M iY K†i ç2
ççB ?€M- ;B¼M; M|B M?Q +?m¬M; ç²M; M|B,

@ J°i M; QÌB K°i +,M T?ÁM; - #® i`Q +?Q +€+ ?mvM? ç +O i - iB M F?¬M; H" p'M ç
F?Q€B- +ÁM +| M?B m iB M #Q X

h`QÎM; [m-v H" T iS+ H `ÆB ç-v K†i- i`ìB ç'i- +ÁM +| K°i M; QÌB K°i +,M T?ÁM; 5

@ o` ççB ;B M`v- i?"i H" F?¬M; T?ªB- iB m çB K H9+ M`v ç½ ç-v M; "T F?€+? `²B-
oÈB /€M; ?bM? #ûQ #ûQ K" T K" T- F?m¬M K†i T?®B ?ÊT içQ ` K°i p K†i M`M? M½
+U+ ?çMX

@ æ½ ç-v M; "T F?€+? `²B Q\ J°i +€B F?€+? bçM HÈM M?Q p"v- +?ŠM; H) M; v +ª
M?Q p"v M #`B +kM; F?¬M; çQÊ+5

æçB ?€M K†i ç2M H" T iS+ #B M b„+ - M; ?B K M; ?` [m€i,

@ *| T?ªB +€+ M;QÆB t2K +?9M; i H" M;QìB Î # M M;Q" B ç M ç•v- +?Q M M F?B
i H" Gç+ h?Ov >„+ "€Q L;¬ L;?o h?"M? +kM; F?¬M; T?ªB H" K°i [mª ?²M; K K- +|
ç2K +€B ?„+ çB K M"v ?Ov çB5

@ «B +? Q- M;mv M H B H" L;¬ ççB ;B - Gç+ h?Ov >„+ "€Q +?QM? H" iB m M?•M +
*| [m, KÈB #B i çQÊ+ Gç+ h?Ov >„+ "€Q M?Q i? M"Q- #'i [m€ b m F?B +?QÎM; [n
M;QÐM; +kM; H"K +?Q L;¬ L;?o h?"M? +| T?¬M ?QÎM; i?K- +?d H" F iB T +?QÎM
ççB ?€M M?`M F?¬M; çQÊ+ Km®M M´B ç| ,

@ E?¬M; /®B ;ç i L;¬ ççB ;B - iW F?B >Q" M; ç ?ç +?B m imv M S?Á K½- iB m çB K
+?QM? H" iB m M?•M KbM? #•v ;Bì H9+ i`ìB i®B +kM; TªB M;O Î ççB çQìM;- i?"i
M #`B +€+ p` M? ?MM; `²BX sBM H¶B - tBM H¶B5

G9+ M"v- i`QM; ç€K M;QìB +| K°i ?€M iY #'i K½M M|B H M,

@ h K ;B - +?9M; i çB +?¶ F?€+- +?ŠM; H) K°i +€B æ ç¬ iQ M?Q p"v- HçB F?¬M;
i M i?•M b Q5

"` FQ+? ç°M; +?çv ç M æ ç¬- HB M # #®M + M? ;Bì p'i pª- L;¬ L;?o h?"M? p®M
M"v +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ M[- K°i i v i9K H'v +´ €Q +?QÎM; [m-v,

@ æçB ;B K†+ F M;QÆB M;O Î ç•m- i`ìB H9+ M"v +kM; ç½ i®B `²B- +?ŠM; H) M;Q
M;O M;Q" B çQìM;X G9+ M"v M;QÆB ç2K F?€+? M?•M F?€+ çm´B çB- ççB ;B ç K

æ2K F?€+? M?•M F?€+ çm´B çB- HìB M"v M|B ` i?b / /"M;- M?QM; H" E?€+? çB
/€K i` m +?¼+ p"Q +€+ i?B M +?O\

æ M; ²M "Q +½B M? m M?Q i? - i`QÈ+ K„i #¶M; M?Q€M; K°i +€B- +Y +?QM? HQ
HçB +| #®M M,K +QìM; ;Bª ,M K†+ i?2Q FB m ?€M iY çB ç MX "¼M ?¼ +kM; Km®M

"®M M,K +QìM; ;Bª ?€M iY FB b m F?B #QÊ+ p"Q- #¼M ?¼ i?¬K ç€M? ;B€ ibM? ?
çB ç M M|B,

@ >²M; .`+? ?mvM? ç - M;QÆB- M;QÆB ;B i ?„M `²B\

>²M; ok +kM; +| +?9i +SM; HQÐB- imv M?B M- K°i p` ç'm ?Q`M; +QÌM; ;Bª `ÆB p
+?Q /M H` M?•M p`i M?Q >²M; ok +kM; •K i?–K FBM? ?½BX

@ >²M; i?B m +?O- +kM; F?¬M; T?ªB >²M; .`+? +® ibM?- +?ŠM; [m H` p` aY H½Q
. `+? #'i ç„+ /o ç`M? T?ªB bY /KM; ç'm F„ #ªQ p iQM? K¢M; - +?B M ç'm bBM? iY
L m >²M; i?B m +?O Km®M i`€+? i°B- >²M; .`+? tBM HoM? i°BX

GÌB M|B +O Gw .”i imv F?€+? F?Q- +?ŠM; [m i`QM; i? ;BÈB H'v +QÌM; ;Bª H`K
i'i +ªX J°i M; QÌB +? i +?Q /M ç½ iWM; H` ç'm ?Q`M; +kM; F?¬M; +| ;B€ i`- M M +
i?B m +?O #B i`ä ?ÆM B ? iX

@ L m M?Q aY H½Q iB M bBM? F?¬M; #B i HQÊM; bS+- +kM; ç€M; +? i i`QM; i v +
ç +”T iÈB M[X >²M; .`+? +€+ ?¢- >²M; ok ç½ +?m`M #` K°i #`M `QÊm M?¢i- +?9M
>²M; ok +ÁM +| +?mv M [m M i`¼M; Km®M i`Á +?mv M pÈB +€+ ?¢X E?BM? ok- ç
M`v +?QM? H`i? M? MB M i`B im'M M; QÆB pW KÈB M|B >²M; .`+?X >²M; .`+? +€
iB m i?Q +O .B T; B i`QM; iS ç¢B ;B i°+ ç ç-X L`Q- +?9M; i +MM; çB m®M; X

*€B ç-m +O K°i +QÌM; ;Bª ç'm ?Q`M; +kM; çO F?B M p` .B T ç¢B iB m i?Q +?'M
ç°M; M`v- .B T ç¢B iB m i?Q +?Q /M Km®M FB m M; ¢Q +kM; F?¬M; M´B- €M? K„i M
Kti p¬ +MM; T?S+ i¢TX

_QÊm M?¢i +O >²M; ;B çQÆM; M?B M F?¬M; çÆM ;BªM- K†+ /M i?S+ ,M F?¬M
+kM; H` iBM? T?~K- M; QÌB #bM? i?QÌM; +?d bÊ +ª çÌB +kM; M?´K M?€T F?¬M; M´
+?¢K F?„+ K`i?`M?- #® i`Q i`QM; K°i iB m çbM? i?'T i?Q€M; i`QM; #KB ?Q - #®M
M;²B i?2Q T?Q +?•M p¢+- >²M; ok #QM; +?ûM `QÊm H M +mM; FQM? M|B,

@ >²M; .`+? +€+ ?¢ +ÁM i` K` ç½ +| i?U+ HU+ M?Q p”v- i?`M? iUm iQÆM; H B `°M
+€+ ?¢ K°i +?ûMX

Gw .”i m®M; K°i ?ÆB +¢M b¢+?- i` M Kti H¢B F?¬M; +| K°i +?9i p mB KWM; - i?Î /

@ >²M; i?B m +?O +? +QÌB- F?¬M; /®B ;¢i >²M; i?B m +?O- >²M; .`+? tm'i i?•M
F?B +ÁM M?Ä- H` ,M +ÆK #€+? ;B - K†+ v T?K+ #€+? ;B K` HÈM H MX J v K` M,
çQÊ+ K°i p` + Q M?•M +QÌM; ;Bª F?¬M; tm'i i? - +?Q M M KÈB +| +Æ ?°B im i”T ç
+| i? i`QÌM; i?`M? ? v F?¬M; +ÁM H` K°i p`M ç 5 L m Km®M ibK ?B m #®B +ªM?
F +•m +?mv M M`v +?Q M; QÆB M; ?2X

@ B- F?¬M; M; i >²M; .`+? ?mvM? ç +ÁM +| im´B i?Æ p`i pª M?Q p”vX *?ŠM; [m
/ M? +O p` bQ i¬M /¢v >²M; .`+? ?mvM? ç im i”T ç'm F„ ç'm F?Q FB \

@ aQ i¬M i iQM? M i +´ [m€B- K†+ /M +| [m M ? i?–v i`Á pÈB i i?”i- M?QM; H¢B
H` bQ T?K- M; QÊ+ H¢B i?Q+? i ;¼B ?„M H` H½Q [m, X o T?–M i M i?”i +O H½Q [m
F?¬M; iBM- M; v +ª i +kM; F?¬M; #B iX

@ >²M; ok +kM; iWM; ;†T M?[M; iB M #®B + Q M?•M iQM? ibM? +´ [m€B- +?d bÊ H
T?”M- +kM; +| HÌB F?| M|B i?b F?| #B i çQÊ+X

@ >²M; i?B m +?O M|B ç9M; - M m H½Q [m, F?¬M; +?`m M|B- +?„+ ?ŠM +| M; mv M
+?mM; M?B m M, K M?Q p”v- iW i`QM; M; ¬M M; [+O ?„M- i M; QÊ+ H¢B KÆ ?² #B i
F?¬M; T?ªB H` M; QÌB +O h?B M S?QM; ç [m®+ i - ?bM? M?Q ç M iW K°i [m®+
æ'm h?–M æ¢B HK+X ”ÌB pb ç„+ i°B pÈB i? HU+ HÈM M`Q ç| KÈB i`®M iÈB h?B M
iB + M?[M; çB m M`v poM? pB M +?d H` bmv çQ€M- `®i +m°+ F?¬M; ibK çQÊ+ ç€T

L|B ç M ç•v- i` M Kti Gw .”i ?B M ` K°i p i?QÆM; +ªKX

@ G) M`Q H M? bQ i¬M H¢B [m v p [m®+ ;B ;–M #B M T?Q ç¬M; b Q\

>²M; ok +ªK i?`v i?’i p¼M; - M m +| i? H¬B FûQ çQÊ+ p` bQ i¬M i?–M #Q M`v- p` i
T?ªB b„T t T H¢B K°i H–M M[X

@ B- M m [m v p #´M [m®+ i?b i®i`²BX " i?€M; i`QÊ+ - i +MM; pÈB H½Q [m, iB
FB K iQ HB m- F?¬M; M; Ì H¢B ; †T K°i +QM HK+ ; B B K i?9X G½Q [m, K†+ /M HB
i?U+ bU ? Q ? i ç'm F?Q- F?¬M; M; Ì #Ä K¢M; X

L|B ç M ç•v- Gw ."i F?¬M; F?ÄB +| +?9i M; ? M M; "Q- +ªK t9+ M"v F?¬M; T?ªB ` p
h?B M h?€M? ; BªX E i ; B Q pÈB H½Q [m, >²M; h?B M h?€M? ; Bª M"v çQÊ+ `i M
>²M; h?B M h?€M? ; Bª p"Q i?ÌB F?„+ +m®B +MM; HB m +? i +MM; h?B M h?B M #
Gw ."i +?d bÊ bÈK ç½ `ÆB tm®M; "€+? >Q ; BÈB `²BX

*?Q M M ibM? +ªK #B i?QÆM; +O Gw ."i H" +| +, M M; mv M- i?B m M [M?¢v +ªK
F?¬M; M?bM ` bÆ ?Î- M; QÊ+ H¢B +ÁM `ÆB K'v ; B¼i MQÊ+ K„iX

>²M; ok iÄ p FBM? M; ¢+ F?¬M; /€K iBM,

@ :B i K°i +QM HK+ ; B B K i?9\ *?ŠM; H)- +?ŠM; H) H M? bQ i¬M H" æ'm h¬M +Q

@ G½Q [m, iW H9+ i?m M?"M i ç½ H" æ'm h¬M +QÌM; ; Bª- +?ŠM; [m M?B m M, K M
i? K + 'T M"Q- +| H) pb ç2K iBM? HU+ i•K ?mv i ? Q T?Q i` M M; QÌB i X G9+ M"v
ç9M; H" i?B m MÊ H½Q [m, ç| - +kM; F?¬M; #B i ç M FB T M"Q KÈB +| i? i`ª ? i çQ

" M; QÌB H¢B ç®B ~K K°i +?ûM- +U+ F€ +ªK F?€BX Gw ."i KÈB iB T iK+ M|B,

@ h`QÊ+ F?B H½Q [m, i¢i? +| M|B pÈB i¢B ?¢- #ªM HoM? +O i Îh?B M S?QM; c
H" i?QÊM; çŠM; - M?QM; +kM; +| i? t2K H" M?'i HQmX oä M; ? ?¼+ çQÊ+ +| i? b
F m i ç M ç ç¬ibK K°i +Æ ?°B i?B i`B M- +kM; F?¬M; m´M; +¬M; ?„M K°i T?2M p

89yX ZXe @ *?QÆM; 9y, l®M; _QÊm h€M :€B

L; ?2 çQÊ+ M? [M; HÌB +m®B +MM; +O Gw ."i- >²M; ok #¶M; M?B M ?ÈM ?ÎpmB K

@ >²M; .`+? ?mvM? ç - >²M; ; B i imv F?¬M; T?ªB M?" ç pQÆM; - M?QM; Îh?B M
M?Q i? HU+ M?'i HQmX oÈB i`B +€M +O >²M; .`+? ?mvM? ç - M m +| i? pb >²M; ;
/ M?Q i`Î #`M i v- ç M H9+ ç| T?9 [mw M?•M ; B M +kM; F?¬M; i?m FûK # Q M?B

s2K ` +•m +?mv M iB M i`B M `i i®i- ç¢B i?B m +?O >²M; ; B [mª M?B M #B i M
p" M; çSM; /"v- +mM; FQM? F?QK M; QÌB- H° p t9+ ç°M; M|B,

@ h`¼M; /KM; +O >²M; i?B m +?O- i¢B ?¢ ; ?B M?È i`QM; HÁM; - b m M"v +?Q /M t
imv i ç®B F?¬M; +?®B iWX h?B M ?¢ B +?ŠM; #B i i?U+ HU+ +O ç [m®+ >²M; ; B
/QÈB i`QÈM; >²M; ; B H" pBM? ?¢M? HÈM H Q +O >²M; .`+? M"v5

*?QM? bU t2K M?Q ç½ ç"K T?€M tQM; - ? B M; QÌB H¢B iB T iK+ i?QÎM; i?S+ `QÊm

@ L m ç½ M?Q p-v- >²M; .`+? ?mvM? ç +kM; F?¬M; M M Î [m€M i`¼ M [- i b) F
T?ÁM; M?Ä- +¬M ; b +?d +¬M M|B pÈB [mªM ; B - i` M i`ÌB /QÈB ç'i- T?"K H" M?•M
i M?'i ç`M? b) H"K pb >²M; .`+? +€+ ?¢X

E?¬M; F?Q i`QM; M; ¬B çbM? M?Ä +`M; H9+ +`M; ?Á ?ÊTX > B M; QÌB ç½ m®M; ç
?mvM? ; ¼B ç M`M? #Ê HšM M? m- F?B M .B T E?BM? ok M; ?2 i?'v +kM; #'i ; B€+
?SM; - iW b m F?B Gw ."i iW "€+? >Q ; BÈB i`Î p - pb +m° + i?B ç'm imv M +?¼M T
#B i ç½ #`M #¢+ # Q M?B m H¬M- M?QM; ç m F?¬M; ibK ` K°i ç®B i?O +| i? M„K
; Bª æ'm >Q" M; i`QÊ+ K†i M"v- K†+ /M i?U+ HU+ #ªM i?•M F?¬M; [m€ KS+ F?OM; #
i çQÊ+ +QÌM; ; Bª æ'm h¬M /¢v /¶X

J°i æ'm >Q" M; çQÊ+ æ'm h¬M /¢v /¶ p" K°i æ'm >Q" M; /U p"Q #ªM i?•M +® ; „M; i
? B +?mv M F?€+ M? mX >ÆM M [+?Q M?"„+ ç M ç'm F„ +O +QM €i +?O #`B M"v

? v F?¬M;- +?d`B M; M?½M; BÈB +O ?„M +kM; F?¬M; i? t2K i?QÌM; X æB m M`v
iB m /B i æ'm >Q`M; ?¼ aYX

Gw .”i çQÆM; M?B M +`M; + Q ?SM;- F?¬M; M; ì +?d /U p`Q K°i +•m +?mv M ?Q
çQÊ+ iQM M?B K +O ççB i?B m ;B >²M; ;B X a m M`v ?`M? ç°M; i`¼M; ççB +O i
i`QM; i v KbM?- +ÁM +| ; b i?QªB K€B ?ÆM M[5

E?B F?¬M; F?Q ç M; pmB p - +?Êi i?'v K°i M¬ #°+ p°B p½ +?çv iÈB- M|B pÈB >²M
@ G½Q ;B KÌB h?B m +?O ç M i?Q T?ÁM;- +| +?mv M [m M i`¼M; 5

>²M; ok M; ?2 tQM;- ç`M? T?ªB +€Q H¶B pÈB Gw .”i p` .B T E?BM? ok,
@ S?K K M? F?| +½B- E?BM? ok- M`M; iB T `QÊm >²M; .`+? ?mvM? ç - i +€Q iW i

h?2Q Hw K` M|B- pÈB i?•M T?“M ç` p` +O .B T E?BM? ok- M m >²M; ok `ÌB #`M i
i? Î HçB m®M; `QÊm pÈB K°i i?B m MB M pW KÈB [m2M #B iX L?QM; +kM; F?¬M
+O Gw .”i ?'T /šM- ? v H` tm'i T?€i iW HÁM; ?B m F€ +O i?B m M[- .B T E?BM? c
i?W +Æ `ÌB F?ÄB #`M iB +X

h?'v .B T ççB iB m i?Q Î HçB K°i KbM?- i`QM; HÁM; Gw .”i +QÌB HçM? F?¬M; M; È
K†i ç¬B K€ ?²M; ?`Q- p K†i F?•K T?K + t2M HšM iÁ KÁ i?dM? i?QªM; HB + M?bM
p + Q M; çQ F?B ç®B K†i pÈB i?•M T?“M i?“i bU +O Gw .”i X h` M M; QÌB K†+ K°i
p†M- ç H°` K°i +Æ i? ç-v [mv M `k- ``i KU+ i?QÊ+ +?S F?¬M; M;ªM; ÊM- K°i KM
i?Q M; i?QªM; iÄ ` - F?B M M; QÌB +O ? B i? ; BÈB M?Q Gw .”i- p®M ç½ ``i [m2
+ªK i?'v K Km°BX

J„ M[M?Q p`v- i`QM; HQçB iB M? +ªM? M`v- i?Y ?ÄB b Q F?¬M; bBM? i` MB K +?Q
Gw .”i M•M; +?ûM `QÊm H M- M; ?B K K†i M|B,

@ L; QÐM; K° T?QÆM; / M? ççB iB m i?Q .B T ;B ç½ H•m- ?¬K M v pW ;†T HB M
@ *?•K M; ¬M ; b\

.B T E?BM? ok /`m /`M; ?ÄB- i?B m MB M i`mv M F€ M`v M m +?d Hm”M p # M M;
?ÆM K°i +?9i- M?QM; i` M M; QÌB ?„M +| K°i HQçB K` HU+ F€ Hç F?B M ççB iB m
? K Km®M iB K iÁB M; ?B M +SmX

@ L; ?2 / M? F?¬M; #`M; ;†T K†i- içB ?ç K†+ /M +MM; H½Q [m, M; Q /m [m F?¬M
F?¬M; Qi ;B B M?•M tm'i b„+ - M?QM; bQ pÈB .B T ççB iB m i?Q- bÊ ``M; M; v +ªT
GÌB M`M? #Ê i`„M; i`ÊM [m M; [ F?Q +O Gw .”i HçB i`Î M M i?“M? F?~M p¬ +MM; X
Gw .”i- ? B K€ .B T E?BM? ok ç½ YM; çÄ pb ?ÆB `QÊm HçB +`M; i? K /B K H X

@ >²M; .`+? +€+ ?ç M|B çM - M[ iY tm'i b„+ i`QM; i?B M ?ç M?B m M?Q +€ /B + b
.`+? +€+ ?ç KÈB KQÌB K'v im`B ç½ i`M +?S + H M +ªM? ; BÈB æ'm >Q`M;- +?d bÊ Î
iB K` M; QÌB i?S ? B K` i?¬BX

@ .B T ççB iB m i?Q- çWM; ;¼B içB ?ç >²M; .`+? H` +€+ ?ç- M; ?2 t Hç [m€- +S ;
`²BX

.B T E?BM? ok +QÌB +QÌB,

@ o`v M; QÆB +kM; çWM; ;¼B i H` .B T ççB iB m i?Q- +S ;¼B i H` E?BM? okX
sQM; ?¬ i?“i H` F€ Hç- +?d +¬M K°i #B M ç`B çÆM ;BªM M?Q p`v- ? B M; QÌB #¶M;
M?B mX Gw .”i HçB K°i KbM? m®M; `QÊm- i?Î /`B,

@ L m +| M; QÌB /`M? çQÊ+ i`€B iBK +O K„ M[M?Q E?BM? ok- +?Q /M H` ;BªB i?B
F?¬M; +| i•K iQ i? K ;B 5

*kM; +?d H` K°i +•m M`M? #Ê #•M; [mÆ- HçB pW p†M M|B i`9M; i•K bU +O .B T
.B T E?BM? ok H”T iS+ H°` K°i p B Q€M,

@ *?d bÊ +| K°i b® M;QÌB F?¬M; M;?o M?Q p"v- i`QM; K„i K°i b® M;QÌB M"Q ç|- i`¼M; ?ÆM M?B m bQ pÈB M;QÌB v m5

@ ±\ h?U+ bU +| M;QÌB +| T?9+ K" F?¬M; #B i?QÎM; M?Q p"v b Q- p"v i?b ç| H" F i?ç`²BX

GÌB M"v pW M|B` - .B T E?BM? ok H"TiS+ KdK +QÌB- i•K iQ i?B m M[p®M [m,i . "i M|B >²M; ok M?Q p"v- .B T E?BM? ok +kM; +ªK i?'v bmM; bQÈM;X Gw . "i /M i? M;?o iÈB ibM? +ªM? M"v- ç" M? T?ªB +QÌB T?K ?¼ X

.B T E?BM? ok #"i +QÌB K°i ?²B- #¶M; M?B M M;WM; H¢B- M?bM i?ŠM; Gw . "i- M

@ >²M; .`+?- M m M?Q M;QÆB +?B K çQÊ+ i`€B iBK E?BM? ok- +ÁM çB i? K ;B ;E F?¬M;\

Gw . "i iÄ p F?¬M; /€K iBM- FB M [mv i M|B,

@ æWM; M|B ;BªB i?B ç'm imv M +?¼M T?Á K½ ;b ç|- M m >²M; .`+? +| i? +| çQÊ tm'i b„ + #^M; K°i T?¬M KQÌB E?BM? ok- i?b b) F?¬M; # Q ;BÌ ç K„i ç M M[M?•M

@ h?"i b Q\

æ¬B K„i .B T E?BM? ok F?) H'T H€M?X h?"i` +kM; F?¬M; T?ªB .B T E?BM? ok + ç° im' B M?Q .B T E?BM? ok iU M?B M +| /K+ p¼M; Km®M +?BM? T?K+ M?[M; i?B #° /¢M; F?ŠM; ç`M? +?„ + +?„M +O Gw . "i- K†+ /M pšM +?Q +?„+ iB T M?"M ? v F T?|M; çB MX

@ o"v i T?ªB H"K i? M"Q ç M" M; +| i? iBM iQÎM;X

Gw . "i i?m" M i v M„K H'v ç¬B #"M i v i? M? i9 M?Q M;¼+ +O .B T E?BM? ok- €M? E?BM? ok i? i?B iX

@ >²M; .`+?- çWM; M?Q p"v- +~M i?"M #` M;QÌB F?€+ M?bM i?'vX

.M b Q MÆB M"v +kM; H" >²M; T?O- ?ÆM M[;B[KbM? p" >²M; ok +ÁM +| K®B [m .B T E?BM? ok +U+ F€ H9M; i9M;- +® ;„M; Km®M`9i i v p X

@ L m M" M; pšM F?¬M; iBM i - i poM? pB M b) F?¬M; #m¬M; i v5

Gw . "i HB m K¢M; M|B- ?„M bÈK ç½ M?bM i?'v Î T?Q ç¬M; iB m çbM? +| K°i #KB iS+ #'i +?'T i'i +ª- i v i`€B pšM M?Q +k M„K H'v #"M i v i? M? i9 +O .B T E?BM? 2Q .B T E?BM? ok F?) M?' + H M- H"TiS+ v M H†M; F?¬M; K°i iB M; ç°M; ~M p"Q

@ >²M; .`+?- M;QÆB Km®M H"K ;b\

E?B ç M MÆB +U+ F€ #Q K"i M"v- #ªM M,M; +ªM? ;B€+ +O .B T E?BM? ok #¶M; M

@ E?BM? ok v M i•K- >²M; .`+? F?¬M; /€K p¬ H pÈB M" M;- +?d H" Km®M E?BM? ok .`+? pW M|B ç m tm'i T?€i iW i" M ç€v HÁM;- M m +| MY +•m M|B /®B- +S ç æ'm i?S+ €+ ç°+ M?'i i`WM; T?ç i i X

æ'm h?¬M H" ;b +?S- +kM; F?¬M; T?ªB +?Q iWM; [m H¢BX G'v / M? M;?o æ'm h K" M|B +,M #ªM F?¬M; +| €T HU+ ;bX

@ æQÊ+`²B- çQÊ+`²B- i iBM M;QÆB H" çQÊ+ +?S ;bX L;QÆB #m¬M; i v` çB5

.B T E?BM? ok /`m /"M; M|B- K†+ /M T?QÆM; i?S+ Gw . "i H"K +| +?9i [m€ F?Q+? i`€+? ?„M- Km®M i`€+? +?d +| i? i`€+? K` HU+ +O #ªM i?•M KbM? [m€ HÈMX

@ E?BM? ok- M" M; M|B F?¬M; i?"M? i•K- Km®M [m HQ pÈB i +kM; F?¬M; çÆM ;

Gw . "i H¢B ?B M` #ªM +?'i p¬ H¢B- pÁM; i v ¬K 2Q .B T E?BM? ok- F?B M .B T ;B€+ #"i +QÌBX

@ æQÊ+`²B->²M; .`+?- çWM; H"K²M- MÆB M"v H">²M; T?O- ç M; QÌB F?€+ M?b çQÌM; M[F?¬M; X .B T E?BM? ok M? ; B¼M; F?~M + -m - +, M #ªM F?¬M; M; ?o ç M l®M; `QÊm + O F ç`+?- +?ÆB; €B + O F i?M- i` M i? ; BÈB M"v + ÁM +| +?mv M M H"K b Q +| i? #m¬M; i? +¬; €B M; ®+ M; ? +? M"vX

@ Jm®M i i?ª M" M; ` +kM; çQÊ+ - +?d +| çB m M" M; T?ªB ç€T SM; K°i v m + -m + O

@ u m + -m ; b\

@ >¬M i K°i + €B- ?Q†+ H" +?Q i ?¬M M" M; K°i + €BX

L; ?2 i?'v v m + -m M"v- .B T E?BM? ok H"TiS+ i? v ç´B b„+ K†iX oÈB i?•M T?"M + /M H">²M; ok +kM; F?¬M; /€K KçQ T?çK M" M; M?Q p"v- p"v K" K°i iB m iY p¬ / M HçB +| i? M|B` M?[M; HÌB M"v- çB m M"v i?"i bU ç½ pQÊi` F?ÄB iQÌM; iQÊM; +

@ L; QÆB- M; QÆB X >²M; .`+? i +ªM? +€Q M; QÆB- K m #m¬M; i v- M m F?¬M; - ç

@ h +?d çM pÈB M" M; K°i +?9i E?BM? ok- >²M; .`+? i?'i i?®- `QÊm + O >²M; i?B æKM; T?ªB çQÌM; ; BÈB ?çM- Gw ."i F`Ti?ÌB [m v HçB- M? M? M? M; Bª pÌ ç´ H¶ H9+ M"v- M¬ #°+ >²M; ; B i?'v i`QM; M; ¬B çbM? M?Ä ç½ F?¬M; +| #|M; M; QÌB- iO HB M F m K'v M; QÌB F?€+ iÈB i?m /¼MX

E?m¬M K†i .B T E?BM? ok H"TiS+ çÄ #WM; - iBK ç"Ti?bM? i?' +? - M; v +ª Gw ."i` "M; X h" M /KM; i?ÌB +Æ- Gw ."i i? i?B i M|B +?•M i?"M?, @ E?BM? ok- M" M; H" + >„M +9B M; QÌB €T K¬B tm®M; ç¬B K¬B + O .B T E?BM? okX

.B T E?BM? ok FBM? ?½B- HçB F?¬M; /€K T?€i` iB M; ç°M; - F?B /®+ bS+ HB m M9B ç¬B M; ¼M; m"v K°i ?²B- #°M i v + O Gw ."i ç½ M?Q +QM` „M MQÊ+ M„K p"Q + .M b Q M" M; +kM; H" i?B m M[+?Q iWM; ; †T T?ªB HQçB +?mv M M"v- .B T E?BM K K M?kMX "ªM M, M; Km®M +U imv i- HçB bÊ FBM? ç°M; ç M M¬ #°+ >²M; T?O- ç æ½ ç„+ i?O- Gw ."i ?€ +?`m iW #Ä w ç²- M; |M i v M? M„K- i?"M? i?K+ pm®i p2 iB r M? ç"Q + O i?B m M[ [m € M?çv +ªK- +?d + -M K°i + €B pm®i p2- M m F?¬M; T?ªB FQM- +?d bÊ ç½ F?) F m H MX oÈB M; QÌB ç½ i`ªB [m ? B i? ; BÈB M?Q Gw ."i- çQÆM; M?B M H" `i [m 2M i?m°+ - +?d + -M HQ v ?Q v K°i H€i- .B T E?BM? ok ç½ i`QÊ+ K†i bÆM b" M; H"K i?`iX

.B T E?BM? ok ?€ +?`m ç2K i'K i?•M tY M[ + O KbM? ; B Q°i i?B m MB M pW KÈB +?ŠM; [m i?•M i? #` Gw ."i ?Q ?Q€v K°i ?²B- [m -M €Q bÈK ç½ K'i i`"i iU- K K M M" M; +| i? H H M- M?QM; M m M?Q p"v- #ªM i?•M #B i; BªB i?Q +? M?Q i? M"Q\ ; B M?bM i?'v i?•M i? + O KbM? - FB m H, M; M?K+ M"v #ªM i?•M M" M; +kM; F?¬M Gw ."i +kM; +?QM? H" bmv çQ€M çQÊ+ çB m M"v- KÈB +ª ; M M; M; M; QÊ+ i`„M; i ç°M; + O KbM? ç½ +| i€+ /KM; - M; |M i v Gw ."i F?) i`QÊi tm®M; - HQÊi [m i'i +ª [ p"Q i`QM; i?ªQ M; mv M`"K`çT- [mª M?B M b¬M; HÈM ç½ i`"M H MX

@ E?BM? ok- +?È +| i`€+? i - Km®M i`€+? +?d +| i? i`€+? M" M; [m € K M; QÌB- î i F?¬M; +€+? M"Q iU FB K +? 5

"m¬M; HÄM; ç¬B K¬B + O .B T E?BM? ok- Gw ."i HçB iB TiK+ `|i HÌB çQÌM; K"i p

@ >²M; .`+? - M; QÆB /€K5 L m M; QÆB /€K +QÈT çQç i i?•M i? i - i b) H'v KçM; + L; Q`B HÌB mv ?B T ?mM; /[- .B T E?BM? ok H9+ M"v +kM; F?¬M; +ÁM +€+? M"QX F?€+ +| H) +ÁM +| Q +? - M?QM; ç®B pÈB Gw ."i- i?"i bU +?ŠM; H" ; b ? iX

@ G`K [m, +kM; T?ªB H"K [m, T?QM; HQmX E?BM? ok- +?d H-M M"v i?¬B- b m ç ; `| + i?'i- >²M; .`+? imv i ç®B F?¬M; i`®M +?çvX

.B T E?BM? ok H"TiS+ imv i p¼M;- ç M; ç`M? +-m F?~M- +?Êi +ªK ;B€+ K°i i?S
p"Q i?•Mi? +O KbM?- i?•Mi? ç m M?S+ F`+? HB i- i?B m +?9i M[ #`i idM? M;'
@ >²M; .`+?- i M?`i ç`M? b) ;B i M;QÆB5
> B ?"M; MQÊ+ K„i +?m t|i F?) H,M /"B tm®M; ç¬B K€ .B T E?BM? okX

89RX ZXe @ *?QÆM; 9R, JQm æ²

L m M?Q M¬ #°+ +O >²M; T?O F?¬M; çO M? M? M? M- F?¬M; M? M? +?|M; i?m /
çbM? M?Q p"v- #¼M ?¼M ?`i ç`M? b) M;?2 i?'v •Ki? M? imv i p|B i`mv M ç M iW b
a m +ªK ;B€+ bd M?K+ p" ç m çÈM # M ç-m- .B T E?BM? ok +`M; F?m`i M?K+ T?
K½M? F?¬M; M;WM; +O Gw ."i- i`QM; +Æ i? M`M; im¬Mi`M` K°i iB F?Q€B +ª
i`M` `i M? M?- +ª M;Q|B i`M ç-v F?€i p¼M; F?| ?B m- b m ç|i?•Mi? ;B®M; M
KbM?- ? B i v F?¬M; iU +?O çQÊ+ ¬K H'v Gw ."i- T?®B ?ÊT +?mv M ç°M;X

@ >²M; .`+?- i T?ªB ;B i M;QÆB- i M?`i ç`M? T?ªB ;B i M;QÆBX

h'i +ª #`i HU+ ?| i?"M? K°i +•m p¬ HU+ M?Q p"v- i?•Mi? +? i iB i H¢B H`K +?mv
pÈB F?Q€B +ªK H M i`M F?„Ti?•Mi? - ç°M; i€+ T?Q /QÈB +O Gw ."i +`M; M;`v +
+`M; i,M; p¼i- +m®B +MM; i?,M; ?Q X hQ`M #°i? ;BÈB M?Q #B M K'i- +?d +| +€B
iB M iÈB KB M +U+ H¢+ ?¢M? T?9+X

@ æ² M;®+- +| i? ?ûi M?Ä +?9i çQÊ+ F?¬M;5

G9+ M`v H¢B ç M T?B M Gw ."i HQ H„M;- iB M; F m +O .B T ç¢B iB m i?Q +kM;+|
[mª i?U+ p¬ +MM; K'i ?²MX X X X X X

a m MY ;B|¬ K°i ç¬B ç`m +€M? K`m #,M; H KiW i`QM; b•M >²M; T?O T?|M; H M i
i`mM; pÈB i®+ ç° +U+ M? M?X .B T E?BM? ok [m-M €Q t°+ t +? M`Ki`QÊ+ M;U+ G
€M? K„i +| bU i`®M; `¶M; H`KM;Q|B i bÊ ?½BX Gw ."i #B i`ä- ç•v F?¬M; T?ªB i?
M|B i? K ;b- K M; i?2Q .B T E?BM? ok ç M K°i bQ|M M9B M;Q`B i?"M?- b m ç| K
Km K°i #° [m-M €Q H°M; HšvX

"i M;|H`- F?B .B T E?BM? ok i? v v T?K+ +kM; F?¬M; Mû i`€M? Gw ."i- K` ;B®M;
ç`M ¬M; +O KbM?- i?QM; /QM; i? v [m-M €QX L;QÊ+ H¢B ?"M? ç°M; M`v F?B M
iU ;B€+ [m v HQM; H¢BX

h? v tQM; [m-M €Q- .B T E?BM? ok #¶M; M?B M H¢M? HMM; M|B,

@ >²M; .`+?- M;QÆB ç½ +?B K çQÊ+ i?•Mi? +O i - M;QÆB M|B ;B|T?ªB H`K b C
Gw ."i [m v M;Q|B H¢B- H'v iW i`QM; i9B ` K¬i +QM / Q ;,K- tQ v M;QÊ+ +?m¬B ç
#bM? ioM? M|B,

@ >²M; .`+? ç½ M|B `²B- Km®M +?ûK Km®M ;B i- iMv w .B T ç¢B iB m i?Q5

>„M iU ç€M? +m°+ K°i H-M- M m i?„M; +¬ ;€B M`v b) ?Q`M iQ`M i?m°+ p KbM?- +
K¬M; [m v p Gw JBM? i'M; #°- +?'K /Si p¬ ;B M ç¢Q M`vX

.B T E?BM? ok +-K H'v +QM / Q- +?"K `½B /Q KkB ç Q p"Q +' Gw ."i- H¢M? HMM;

@ L;QÆB F?¬M; bÊ +? i- M;QÆB iQ|M; i F?¬M; /€K b Q\

>ÆB H¢M? FBK HQ¢B M?Q #,M; +O KkB ç Q tmv Mi?'m [m / i?'i- t•K M?"T p"Q i
pšM p¬ +MM; #bM? ioM?- M m M?Q F?¬M; +ªK M?"M çQÊ+ HQÐB ç Q i` M K†i +|
m'M; T?Q / M? tQM; b€i i?O çdM? +'T +O i? ;BÈB ?„+ €KX

@ *| bÊ ? v F?¬M; H" +?mv M +O i - +| /€K ? v F?¬M; H" +?mv M +O .B T iB m i?
T?ªB H" M; QÌB i®i H" M? ; b- M?QM; +?Q Q i H" K°i M; QÌB ç" M ¬M; +| i`€+? M?B KX
+?`m i`i +ª ?"m [mªX

@ æQÊ+ - p"v M; QÆB ; €M? +?`m çB5

.B T E?BM? ok #¶M; M?B M F m H M M; ?B K M; ?`- #`M i v `mM `~v- +QM / Q ; ,Kt
K) #„M p T?Q K°i F?®B M? K i?¢+? +€+? ç| F?¬M; t - K°i iB M; ; BÁM i M p M; H
p`Q i`QM; M? K i?¢+?X

J°i p i K€m M?Ä tm'i ?B M Î +´ Gw ."i- F?¬M; ?´ H" ç¢B iB m i?Q +O .B T ; B - +?B
ok M„K #„i `i pW p†M- M m çB b•m ?ÆM K°i T?•M- +?d bÊ Gw ."i ç½ çSi ç°M; K¢+

@ L m F?¬M; ; B i i - E?BM? ok- b m M"v M" M; b) H" M [M?•M +O >²M; .`+? M"v5
Gw ."i +?ŠM; #B i t'm ?´ M|B- M? M?"M; M„K H'v #ì p B .B T E?BM? okX

@ >²M; .`+? - i +ªM? +€Q M; QÆB- M m b m M"v M; QÆB T?K HÁM; i - .B T E?BM? c
` i? - /M M; QÆB +| î i` M i`B /QÈB ç'i- .B T ; B +kM; b) F?¬M; #Ä [m +?Q M; QÆ

GÌB ?mM; ?,M; - M?QM; Gw ."i M; ?2 i?´v H¢B / M; ?2 p¬ +MM; - +¬ ; €B M; ®+ M"v ?
F?¬M; + Q M?Q iQÎM; iQÊM; X

@ u M i•K çB- i b) F?¬M; +?Q M" M; +Æ ?°B H M i`B tm®M; ç'i çm´B ; B i i ç•mX
Gw ."i +QÌB p mB p p¬ +MM; ,

@ B / - E?BM? ok- T?Q /QÈB H¢B pW +SM; `²B- MÆB M"v F?¬M; +| B- +| Km®M

@ *9i5

a m F?B +ªK i?´v K„K½M- ?„M KÈB ç2K .B T E?BM? ok [m v p .B T ; B - Gw ."i +k
p >²M; T?OX *?¶ Î Î >²M; T?O ç½ çQÊ+ b„T t T tQM; tm¬B- p`i`Q +ÁM i®i ?ÆM a
+?9iX J°i +,M T?ÁM; #B i H" T- M®B HB M pÈB +?¶ Î +O >²M; ok- i`bM? ç°t ?Q
>²M; i?` M?QM; i?U+ bU +? M? H +? F?¬M; t X

*ª M; "v F?¬M; M|B +?mv M- Gw ."i î i`QM; T?ÁM; im Hmv M æ'm E?Q- M; ?B M +S
/ M? - i?ÌB ; B M i`¬B [m M? M? +?|M; X *?Q ç M H9+ ,M tQM; +ÆK i®B- KÈB i?´v H

@ >²M; .`+? +€+ ?¢- ; B +?O ÌB5

h`QM; T?ÁM; M; ?` bU >²M; ; B €M? ç M b€M; +?Q M; - # M +?B + #`M ; ¶ HBK ?bM
."i M?bM HQÈi [m - +Æ #ªM M?"M i?S+ - ç m H" M?•M p"i +?O +´T i`QM; iS ç¢B ; B
ç m F?¬M; [m2M #B iX æB m F?B M Gw ."i +ªK i?´v #`i M; Ì H" - GQM; L; ¢Q h?B M
Î ç•vX

*ÁM i?¬M b„+ .B T E?BM? ok M?bM KbM? H¢B +U+ F€ +´ [m€B- M; v +ª Gw ."i +kM
M; ®+ M"v ç M; bmv M; ?o ; bX

@ o`i?B m MB M i m'M i9 i`B ; BÄB M"v +?QM? H" >²M; .`+? +€+ ?¢X

L?bM i?´v Gw ."i çB p`Q T?ÁM; M; ?` bU >²M; ; B +?O çSM; /"v- ; BÈB i?B m pÈB K
i? +?2 ? i p`B T?¬M ç„+ wX \*| i? i?m M?"M çQÊ+ K°i p` +QÌM; ; Bª +´T æ'm >Q`M
pÈB #`i F€ ; B i°+ M`Q K` M|B- ç m H" K°i +?mv M p mB ?B K +|X

@ h¢B ?¢ F?¬M; /€K M?"M- Î ç•v +| M?B m p` +QÌM; ; Bª M?Q p"v- >²M; ; B +?O M|B
EQM? tBM >²M; ; B +?O ; BÈB i?B m +?Q i¢B ?¢ K°i T?2MX

GÌB M|B F?B K i®M +O Gw ."i F?B M F?¬M; Q i M; QÌB +| i?B M +ªK- +?Q /M H" #
i`QÈ+ ; BÌ pŠM p¬ +MM; H¢M? HMM; - i` M K†i +kM; H°` p i€M i?"M?X S?ªB #B
+´T #"+ æ'm >Q`M; - M; QÌB M`Q +kM; p¬ +MM; FB m M; ¢Q- i?B m MB M æ'm >Q`
M?Q p"v- i?"i bU +ÁM ?B K +| ?ÆM +ª ç'm F„+¬M; T?€T "¢+? >´X

h`QM; iB M; i€M /QÆM; - +?O iQÈM; >²M; ;B +?O H-M HQÊi; QÈB i?B m +€+ p`
s2K` i?•M T?"M H B H`+? +O KbM?- >²M; ok ç m ç½ M|B ¼B M; QÌB #B i- ?ÆM
+•m +?mv M HW ;ç i +O KbM?- #¼M ?¼ ç½ ?Q`M iQ`M ç®B ç½B pÈB >²M; .`+? M`
a m F?B ;BÈB i?B m tQM; - K¼B M; QÌB M; ²B tm®M; - >²M; ;B +?O +'i + Q ;B¼M; M
@ L m i®B M v M; QÌB +?O bU +O iS ççB ;B i°+ ç m ç½ ç M ç¬M; çO- +?9M; i çB
+S p`Q #€Q +€Q +O ;B€M çB T +?9M; i +`B p`Q Gw JBM?- M?[M; M; `v M`v Gw ."i
+| H) pb ;BªB i?B ç'm imv M +?¼M T?Á K½ ? B KQÆB M; `v b mX :BªB i?B ç'm M`
p`Q ibM? i? #„i #m°+ - K` K'm +?®i H` /B i i`W K®B i B ?¼ Gw ."iX v iS +O i H`
;†T Gw ."i- +?Q /M F?¬M; ;B i +? i çQÊ+ ?„M- +kM; F?¬M; i? ç ?„M M i•K im Hm
@ >²M; ;B +?O M|B `i ç9M; 5
h¬M; ",M; iB T HÌB M|B,
@ h M Gw ."i M`v- M; ?2 M|B MY M, K i`QÊ+ pšM H` K°i F [m-M €Q HK H` ? K +?Æ
i?ÌB ;B M M; „M M; OM MY M, K ç½ +| çQÊ+ i?U+ HU+ æ'm >Q`M; X > B KQÆB M; `v
F?¬M; +| M?B m i€+ /KM; - M?QM; Gw ."i M`v- M|B F?¬M; +?WM; HçB +| i? H`K`
t€+ i?U+ F?¬M; i? ç ?„M M i•K im Hmv M5
*€+ ;B +?O F?€+ +kM; M? Q M? Q T?K ?¼ - çQÊ+ K¼B M; QÌB OM; ?°- >²M; ;B +?
.`+?,
@ E?¬M; #B i >²M; .`+? +€+ ?ç +| #B i`ä i M Gw ."i ç| F?¬M; \
@ Gw ."i ç M iW oçM h`B m i?`M? b Q\ Zmª i?U+ +kM; +| M; ?2 i?`v- M; ?2 M|B Gw .
K`v i?€M; - HçB +| i? H`K Gw JBM? p¬ +MM; F?ÎB b„+ - +| H) +kM; +| +?9i i?O çQç
@ E?¬M; b B- ç9M; H` Gw ."i +O Gw ;B oçM h`B m- ?B M ;BÌH` ç®B i?O K°i K'i
+?9M; i X h?U+ HU+ #ªM i?•M +O iB m iY M`v F?¬M; ? KçM? K)- +kM; F?¬M; T
oQÆM; - M?QM; +kM; F?¬M; #B i ?„M +| çQÊ+ i?¬M F?Q ;b- #`i +S H9+ M`Q +kM;
+ªM? ;BÈB æ'm >Q`M; X >ÆM M[ M; QÌB M`v tªQ [mv i p¬ +MM; - i?O çQçM p¬ b®
+?`m # Q M?B m H-M m'i S+ i`QM; i v ?„M- M; v +ª ;B +?O Gw ;B +kM; +? i i` M
@ "®TX
L; ?2 ç M ç| - +?ûM i` i`QM; i v Gw L?B M H`T iS+ pĐ pKM,
@ h M Gw ."i M`v +| i?M F?¬M; çÊB i`ÌB +?mM; pÈB iS ççB ;B i°+ +?9M; i - +?Q
Gw L?B M +ÁM K†i KkB M`Q çB ;†T ;B T?K /QÈB bm®B p`M; 5
@ Gw ;B +?O F?¬M; +¬M #B i?QÆM; - K†+ /M Gw JBM? #•v ;BÌM?bM [m +| p +Q]
/•v- M; `v #` /B i +?d bÊ +kM; F?¬M; +ÁM t X >m®M; ?² ¬M; i`ÌB +kM; ;B9T i - F?
;Bª M?Q >²M; .`+? +€+ ?çX >²M; .`+? +€+ ?ç- M; QÆB +| ç²M; w iÈB Gw JBM? K°i
i M Gw ."i FB - M m +| i? iB m /B i ?„M H` i®i M?'i- +?Q /M F?¬M; i? - +kM; i?W
?„M ?B M ;BÌM?Q i? M`Q\
Gw ."i çSM; /"v M; ?B K K†i M|B,
@ >²M; .`+? +ÁM +?Q #€Q ç€T ÆM i`B M; °+O >²M; ;B +?O- >²M; i?B m +?O- ?€
K°i æ'm >Q`M; /U p`Q çQÌM; M; M; M; ä i„i K` ç M- F?¬M; T?ªB >²M; .`+? i çB M
M`v F?¬M; ç€M; ç†i i`QM; K„i i X
@ h®i5 >²M; .`+? +€+ ?ç [mª M?B M H` M; QÌB i?ŠM; i?„MX hmv M?B M +| K°i pB +
T?ªB #B i`ä- i`QÊ+ K„i iS ççB ;B i°+ i p` Gw JBM?- æ'm h?¬M çB M- +ÁM +| [n
?Q`M; i?'iX Gw ."i +?ŠM; M?[M; +| [m M ? +?†i +?) pÈB ?Q`M; i?'i- ;¬M M?'i HçB
i?, M; H`K S?| çB M +?O +O T?•M çB M h?B M S?QM; X \*?Q M M- H-M ?`M? ç°M;
/ M? M; ?o +O iS ççB ;B i°+ X >²M; .`+? +€+ ?ç ?B m`ä w i +?S\
Gw ."i bmv M; ?o K°i H€i KÈB i`ª HÌB,

@ >²M; .`+? ç½ ?B m `ä- iÈB Gw JBM? F?B m +?B M Gw ."i- imv M?B M ç•v H" ?
. `+? i - F?¬M; [m M ? ç M #'i +S M; QÌB M"Q5

@ æ9M; - +?QM? H" w iS M"vX >²M; .`+? +€+ ?¢ +ÁM v m +¬m ;b +S M|B- iS ç¢B ;B
h`QM; M°B i•K Gw ."i F?) +QÌB H¢M?- t2K ` iS ç¢B ;B i°+ i?"i bU +QB i`¼M; Kb
+?•M +| i? /®+ bS+ HB m K¢M; - #'i +S ;B€ M"Q +kM; ç²M; w #Ä ` X G9+ M"v F?¬M
çÊB ç M H9+ M"Q- pb p"v i` M K†i ?„M ?ÆB H° ` p F?| tY- i`-K M; •K ?²B H•m KÈ

@ L m M|B çB ;†T Gw ."i ç| i?"i ` F?¬M; +¬M +€B ;bX \*?ŠM; [m >²M; .`+? H¢B +
+kM; F?¬M; #B i +| M M M|B ? v F?¬M; 5

@ >²M; .`+? +€+ ?¢ +| ;b +S M|B- pÈB i?U+ HU+ +O iS ç¢B ;B i°+ i îh?B M S?Q
+?mv M ;b F?¬M; H`K çQÊ+5 L; QÌB M|B HÌB M"v H¢B H" .B T; B +?O- .B T; B KA
;B i°+- #ÎB p"v HÌB M"v M|B ` ?"Q F?Q p¬+MM; X

@ .B T; B +?O- pB + M"v M|B ` - +ÁM +| HB M [m M `i HÈM ç M .B T; B X L|B H
M m M|B / - H¢B +ÁM F?| ?ÆM H M i`BX

GÌB M"v pW M|B ` - K¼B M; QÌB ç m +ªK i?'v F?| ?B m- F?¬M; #B i +?mv M pW F
+?d +€B ;bX .B T E?BM? ok H¢B bÈK çQ€M ` - K¢M? K) [m€i iQ K°i iB M; ,

@ >²M; .`+?5

@ *?mv M i¢B ?¢ Km®M M|B- +?QM? H" +| [m M ? ç M E?BM? ok iB m i?QX E?¬M
E?BM? ok iB m i?Q K†+ /M +?d KÈB ;†T M? m b€M; M v- M?QM; pW i?'v ç½ v m-
i?m FûK pÈB iB M? M?•M # M M? m K'v M, KX "ÎB p"v >²M; .`+? Km®M tBM .B T; E
i?Q +?Q >²M; .`+?5

.B T E?BM? ok +m®B +MM; ç½ #B i +€B ;b ;¼B H" F?¬M; +| p¬ bd M?'i- M?bM i?'v
+€B ç m i"Ti`mM; p T?Q KbM?- H"TiS+ ?"M F?¬M; +| K°i +€B H¶ K" +?mB p"QX

"B m ?B M i` M K†i ç†+ b„+ M?'i pŠM H" >²M; ok- +| ç€M? +? i ç¢B i?B m >²M; ;B
çQÊ+- +?d +MM; ,M K°i #[+ÆK- ç¢B iB m i?Q .B T; B K°i KU+ +?mM; iB M? pÈB
iB M? +ªK M? M? M?Q p"v- pW i?'v ç½ v m ;½ >²M; .`+? M"v5

@ *?mv M M"vX X X X X X

.B T; B +?O KÈB pW `²B +ÁM p¬+MM; ?"Q F?Q H9+ M"v H¢B p¬+MM; H9M; i9M;
ok >²M; *QÆM; - b m ç| H¢B M?bM M[M?B +O KbM?- b„+ K†i ç†+ b„+ F?B M Gw ."i

@ >²M; .`+? +€+ ?¢ M|B p"v H" b Q- +?ŠM; H) +?mv M +ÁM +?Q H`K- ç½ Km®M û
*m®B +MM; >²M; ok F?¬M; FbK çQÊ+- çSM; /"v [m€iX .M +| i? M"Q- >²M; .`+? M
i v +?•M çQÊ+ >²M; ;B +?B m M¢T- +| iQ +€+? ;b çQ¢i M[M?•M pÈB #ªM i?B m; B
M m .B T; B +?O ç€T SM; ?¬M bU M"v- b m M"v Îç ç¬- KbM? +kM; F?¬M; /€K M; ~

@ >²M; h?B m +?O ?B m H-K`²B- F?¬M; T?ªB i¢B ?¢ ûT #m°+- K" i¢B ?¢ ç M; +MM
iB M? +ªK ç¬B # MX L m F?¬M; - >²M; .`+? +| ,M iBK ;'m ; M #€Q- +kM; F?¬M; /€K ç

L?[M; HÌB M"v +O Gw ."i `i i?QM; /QM; K" +?•M i?"M?- b m ç| çQ €M? K„i p T?C
Tfb, i`mv M /"B K" F +| B OM; ?° +?„+ mT +?"K H¢B i?mB 4X45

89kX ZXe @ *?QÆM; 9k, æ'm oQÆM; ædM? S?QM;

h'i +ª €M? K„i M; ?B ?Q†+ ç m i"Ti`mM; i` M M; QÌB .B T E?BM? ok- .B T ç¢B iB
K¬B- €M? K„i H¢M? H)Q M?Q / Q ; ,K +?B m i?ŠM; H M M; QÌB Gw ."iX

@ E?BM? ok- >²M; .`+? +€+ ?¢ M|B i?"i b Q\ *QM v M i•K- +| i•K bU ;b +?d +¬M M|
B +| i? H`K i`€B w Km®M +QM ;€B i 5

L?bM i?'v #° /¢M; F€ H¢ +O .B T E?BM? ok- .B T; B +?O i`-K ;B ¼M; M|BX

L;?2 i?'v T?K i?•M H M iB M;- #l K¬B ç M; KQK +?†i +O .B T E?BM? ok F?) i?ª H
ioM? M|B,

@ S?K i?•M- +QM ;€B p¨ >²M; .¨+? [mª i?U+ +| ibM? +ªK v m i?QÆM;- +kM; F?¬M;

GlB M¨v pW M|B¨ - T?ÁM; M;?¨ bU >²M; ;B HçB i¨Î M M²M¨QX .B T E?BM? ok p
M?•M- bÊK ç½ çQÊ+ iS ççB ;B i°+ M;-K ç²M; w- ? B M;QlB +kM; #B i w iS +O i`Q
M;¨v i?QlM; +kM; ç½ pQÊi¨ F?ÄB [m M ? M K M[#bM? i?QlM;X B +| i? M;l çQ
.B T ççB iB m i?Q p¨ iB m iY +ÁM +?Q #B i¨ä M°B ibM? M¨v HçB +| ibM? +ªK v m

hW b m F?B .B T J½ h? M? +? i çB- .B T ;B +?d +ÁM HçB çS +QM ;€B .B T E?B
E?BM? ok- +?ŠM; F?€+ M¨Q +QÊB iQ¨M #° bªM M;?B T iQ HÈM +O .B T ;B X *?S
F?¬M; çÆM ;BªM M?Q # M;Q¨B\ G) M¨Q ?„M ç M ç•v H¨ pb M?„K p¨Q bªM M;?B
M?QM;- HlB /Q .B T E?BM? ok +?QM? KB M; M|B¨ - K¼B M;QlB F?¬M; i? M¨Q ?C

hbM? ?bM? M?'i i?lB i¨Î M M p¬ +MM; F€ [m€B- iS ççB ;B i°+ ç m +| i•K iQX " M
;B +| [m M ? i?¬M; ;B - ? B ççB ;B i°+ t€+ M?"T +MM; K°i +?¶- i?U+ HU+ ?B M
H¨ çSM; ç-m iS ççB ;B i°+X >B M ;Bl ibM? ?bM? #¨ >²M; .¨+? H¨K¨®B HQçM M?C
F?¬M; M´B ;B"MX h¬M; ;B - Gw ;B b Q i¨€M? F?ÄB +| +?9i #¨M; [m M;- K†+ /M
M;Q¨B- M?QM; pÈB i?U+ HU+ >²M; .¨+? ç½ i? ?B M- Km®M M?„K p¨Q bªM M;?B T
pB + F?l- bU +•M #^M; F€ /B m +O iS ççB ;B i°+ pšM +| i? /mv i`b- +?mv M M¨v
t'mX

@ .B T ;B +?O- E?BM? ok ç½ +?QM? KB M; M|B¨ - ? v H¨ +?9M; i ç`M? QÊ+ ?¬K
Gw ."i T?€ pĐ ibM? +ªM? H9M; i9M;- M|B pÈB .B T ;B +?OX

@ "BM? F?Q +Ym T?~K\ h?—M J°+ #B M b„+ - ?W H¢M? K°i iB M; ,
 @ hQÎM; i F?¬M; +| b Q\ h`QM; M?€v K„i- ?„M H'v ` iW i`QM; M?šM K°i +•v i`QÌM
 @ o®M ¢•v H` €i +?O #`B +O i - F?¬M; M; i ¢€K M; m M; ®+ „+ æ'm i¬M; H¢B b„T t
 ` +QM €i +?O #`B M`v T?ªB /MM; bÈK ?ÆM `²BX
 h?—M K°+ +QÌB M|B,
 @ *kM; ¢QÊ+ - imv M?B M T?ªB ¢`M? ` [mv i„+ - +?9M; i bÈK Km°M +| K°i i`M +?B
 ¢ M bÈK- M K i?Y HÊB ?¢B +O EBK GQM; i?QÆM; +Ym T?~K +O i ¢•v5
 .QÈB bU i?9+ ;BK+ +O æ'm E?Q- i`QÌM; i?QÆM; ;B®M; M?Q ¢QÊ+ `|i p`Q F?Q iS
 `Ð K`m p`M; i`M ¢-v #®M T?Q - KÆ ?² +?QM? H` K°i +QM EBK GQM; X J°i iB M;
 GQM; i?QÆM; +Ym T?~K F T H'v K°i Hm²M; F?Q i? bS+ K¢M? p¬ ¢`+? ;`Q `Qi?QÈ
 #BM? ¢Q`MX
 @ æ M ? v H„K5
 æQ`M i`QÎM; /QM; #BM? ¢Q`M +kM; H` M?•M p`i i?B M +?B M- #BM? F?Q /` ?bM?
 ` ,M; ¢¢Q b„+ M?¼M- F?¬M; M?QÊM; #° M; ? M? ¢|M K` H MX > B ¢¢Q M?•M ªM? +
 K`m ¢2M p` æ'm E?Q K`m t M? H€ +•v [m`M; B Q p`Q M? m- /—M /—M +?2 K'i i?•M
 a•M i?B ¢'m `°M; HÈM- F?€M ;Bª ;—M p¢M M; QÌB- H9+ M`v H¢B F?¬M; +| #'i +S i
 i? M? •K æ'm E?Q #¢Q HB i p` ? B i? M? #BM? F?Q +Ym T?~K p +?¢K pÈB M? mX
 +QÌM; ;Bª +?•M +?QM? - i`bM? ¢° ¢†+ b„+ /o M?B M pQÊi ` F?ÄB iQÎM; iQÊM; +O
 @ >²M; .`+? +€+ ?¢- i?2Q w FB M +O M; QÆB- i`M ¢'m M`v B b) i?„M; \
 GQM; L; ¢Q h?B M F?¬M; #B i iW H9+ M`Q ¢½ ¢B iÈB # M +¢M? Gw .\"i- +| +?9i +m
 Gw .\"i tQ M v +?Q iWM; F?BM? i?QÌM; GQM; L; ¢Q h?B M- ?„M iU M?B M +?¢v ¢
 +| KK+ ¢Q+? ;b5
 @ GQÐM; +QÌM; i` M? +?'T /kM; ;Bª i?„M; - [mv i ¢'m Î i`bM? ¢° M?Q p`v- i?„M; #¢
 B +| i? M|B i`9M; ¢QÊ+5
 Gw .\"i M|B K\"T KÌ- H¢B ?ÄB H¢B,
 @ *?ŠM; H) GQM; L; ¢Q h?B M +€+ ?¢ ¢½ M?bM ` K€M? F?|25
 @ L; v +ª >²M; .`+? +€+ ?¢ +kM; F?¬M; M?bM ` - i¢B ?¢ +?d H` +ªM? ;BÈB æ'm aQ
 ¢Q€M5
 GQM; L; ¢Q h?B M #¶M; M?B M ¢´B ;B¼M; - H¢M? HMM; M|B,
 @ Gw .\"i- M; QÆB HW +?9M; i i?\"i F?´5
 G9+ M`v Gw .\"i ¢½ M;²B i` M ;? imv M i?O +?m`M #` /U i?B- M; QÌB +?mM; [m M?
 M; ?B K M; ?` +O GQM; L; ¢Q h?B M- ¢ m F?¬M; ?B m +?mv M €M? K„i iW i`M [m
 p` GQM; L; ¢Q h?B MX
 @ GQM; L; ¢Q h?B M +€+ ?¢- ¢° i T?€i bmv M½Q `²B b Q\
 Gw .\"i M? +? KB M; - Kd K B M|B,
 @ hQ`M #° ¢ ¢¬ ¢ m #B i Gw .\"i ¢½ +? i- +€+ ?¢ iU ?² +kM; +| ;B Q ibM? b•m M†M
 M?È K½B F?¬M; [m M5 GQM; L; ¢Q h?B M- i?\"i ¢9M; H` F?¬M; T?ªB i?¬M; KBM?
 KbM? ¢½ ¢¢i iÈB i`B M; ? +O pm K`M ªM? FB T i`QÊ+ - `ä ``M; +ÁM #` ?„M M?bM
 ?² ?ÆB Km°M K°i +?9iX
 @ h #B i M; QÆB +?QM? H` Gw .\"i- iW H—M ¢—m iB M M?bM i?'v M; QÆB- i ¢½ Mª
 H9+ ¢| M; QÆB ¢€T SM; Km®M ¢B ;B i Gw .\"i- +?Q M M i #` +?2 K„iX h i?U+ bU
 F?¬M; M; i- +€B K` M; QÆB ;¼B H` ;B i Gw .\"i- +?ŠM; [m H` K°i im²M; F`+?X > `
 JBM? H¢B H`T id H ¢†i +QÊ+ K°i ,M M,K5

@ GQM; L;¢Q h?B M +€+ ?¢ /U p¨Q +€B ;b T?€M ¢Q€M i +?QM? H¨ Gw ."i\ Gw ."i i?"i bU Km®M #B i M;mv M M?•MX

@ L;QÆB +| i? i? v ¢´B /mM; K¢Q- M?QM; +| `i M?B m i?S F?¬M; +€+? M¨Q i? M;QÆB- +?d bÊ +?d ¢SM; b m +? M;QÆBX L;QÆB +ÁM Km®M +?®M; +? b Q\ "i +S F M¨Q +kM; b) F?¬M; ?B p¼M; KbM? +| óh`B F,ô M?Q p"vX

Gw ."i MÎ MK +QÌB,

@ L;QÆB ¢½ ?B m i M?Q p"v- p"v i?b +kM; M M #B i ?B M i¢B i ¢`M? H¨K +€B ;b

@ L;QÆBX X X X X X

GQM; L;¢Q h?B M +?d KÈB M|B K°i +?[óL;QÆBô- +?Êi M;?2 tQ i

J°i ¢¢Q æ'm E?Q `i M?Ä i`U+ iB T M M p¨Q b m |i ?„M- F?B M ?„M ?¬M K #`i idM ¢'m- +QÌM; ;Bª M?B m p¬ F - +ªM? ;BÈB M;?B K M;†i- Gw ."i M;?o i? M¨Q +kM; F,ô M¨v +kM; F?¬M; i? H¶ K½M;X æ'm E?Q M M GQM; L;¢Q h?B M #`i idM?- Gw .

@ L;QÌB M¨v bmv i¨M `²BX \*€+ M;QÆB- +ÁM +| B +| i?|B t'm M?Q p"v F?¬M; \ LK +QÌB mM; /mM; - H¢B +°M; i? K €M? K„i H¢M? HMM; M;?B K M;?`- M;QÌB +?m F?¬M; t2K M[- ¢Q €M? K„i +?mv M ¢ M ;B[F?¬M; i`mM;X > B ¢¢B +QÌM; ;Bª æ i`B M F? B H M ;B[F?¬M; i`mM; - ;B[ H9+ Gw ."i ¢ M; FQ+? +?Q€M; GQM; L;¢Q M?`i ?¬K M v +m®B +MM; +kM; T?•M ` i?„M; #¢BX

J°i i?•MªM? F?´M; H² iW ;B[F?¬M; i`mM; i`U+ iB T `ÆB tm®M; ¢'i- K°i H¶ ?´M; i¨`Q K€mX a m ¢| h?¬M J°+ M? M?¨M; ¢€T tm®M; i`QÈ+ K†i ?„M- i?¨M? F?¨M M|E

@ L m F?¬M; TªB +€+ ?¢ M|M; HÁM; i? K +¬M; HB m HoM?- +?d bÊ i?„M; #¢B +Á

@ h?m pšM H¨ i?m 5

æQ¨M i`QÌM; /QM; #BM? ¢Q¨M +¬K K€m- ¢SM; /"v- bªB #QÈ+ ¢B ` # M M;Q¨B b•M K¨ H„+ ¢-mX

@ L;QÌB i?„M; i`¨M H¨ h?¬M J°+5

*?O i`b bQ i`B H¨ K°i H½Q ;Bª ;¬v HMM M? M? M? M- M;QÌB M¨v +| +?9i i?¬M #Q ;B i°+ M;QÌB [m2M #B i ?„M +kM; F?¬M; M?B mX a•M i?B ¢'m HÈM M?Q p"v- +kM #` F?m +? ¢¢B •K i? M? M¨Q- M?QM; iWM; HÌB M|B +O ?„M- ¢ m `i `ä `¨M; `ÆB p p¨Q T?¬M +¬M; HU+ M¨v- i?U+ HU+ +O M;QÌB M¨v Qi M?`i +kM; H¨ æ'm >Q¨M;X

@ h`¨M i` M? i`B +m®B +MM; ?¬K M v- Gw ."i ¢'m pÈB >²M; .`+?- KÌB H M i`¨M5 L;„M ;¼M- b9+ iQ+? H¨ ¢†+ b„+ +O p` +?O i`b i?¬M #Q M¨vX

Gw ."i p¶ p¶ GQM; L;¢Q h?B M ¢ M; ?¬M K - F?BM? i?QÌM; M|B,

@ æ€M; iB + M;QÆB idM? M;° [m€ Km°M5

a m ¢| tQªB #QÈ+ ¢B p¨Q b•M i?B ¢'mX

>B M i`QÌM; t Q ¢°M; K°i ?²B- i`i +ª K¼B M;QÌB i`QM; b•M - +?d bÊ F?¬M; +| M;Q h?B m +?O ¢½ +? i ?ÆM KQÌB M;¨v i`QÈ+X L?Q p"v +m°+ i` M? i`B M¨v- >²M; .`+? #„i ¢-m +kM; ¢½ i?„M;X h?B ¢'m €T i`K+ M?Q p"v- H¨T iS+ ¢Q iÈB K°i ?²B i? M?• ¢½ #„i ¢-m +?m¨M #` `ÌB b•M5

@ hB m iY M¨v i?"i H¨ K v K„M- F?¬M; ¢€M? ¢½ i?„M;5

@ >²M; .`+? M¨v +kM; F?¬M; ¢ÆM ;BªM ¢•m- H¨ K°i æ'm >Q¨M; +QÌM; ;BªX L;?2 i` M i v ?„M5

@ sm}i- Km®M +? i¨- M?[M; HÌB M¨v +kM; +| i? M|B HmM; imM; b Q5

@ "„+ æ'm i¬M; H"K pB + i?"i + ' ?O- M; Q`B ç½ +? i`²B- +ÁM b„T t T +?Q M; Q`B i
 @ æB- çB- ç M bÁM; #¢+ Gw KBM? ç´B i†M; T?~K çBX > ? - T?€i i" B `²B5
 L; Q`B +?O i`b ; -v HMM M? M? M? M F?¬M; pb M; ?` Hm" M M? Q M? Q K" i? v ç´B-
 ç'm çÊB +?QM T?9i- H9+ M"v KÊB +?"K `½B M†B,
 @ *ÁM K°i T?9i ç²M; ?² M[- M m Gw ."i F?¬M; tm'i ?B M- >²M; .`+? b) i?„M; 5
 @ h`U+ iB T imv M #® Hm¬M çB- Gw ."i +?ŠM; H) +ÁM +† i? iW i`QM; [m M i" B H2
 J°i M; Q`B t2K HÈM iB M; F m H M- /šM iÈB K°i i" M; iB M; +Q`B F?Q€B i`€X
 G¢B +?† çÊB ; B•v H€i- M?bM i?'v ibM? +ªM? ?¶M HQ¢M- M; Q`B +?O i`b `®i +m°+
 @ "•v ; B† i imv M #® M; Q`B i?„M; +O i`"M bQ i" B M"v H" X
 Gw ."i M½v ; B† pšM ; B[K°i MK +Q`B #bM? i?ªM i` M K†i- +m®B +MM; K† KB M; - b
 +m®B +MM; - H" pbªM? ?Q†M; +O T?BK çB MªM? i`QM; iB pB †FB T i`QÊ+X L m
 @ æÊB ç½ M"Q 5
 Gw ."i H M iB M; - +?"K `½B H°i +?B + K†i M¢ i` M K†i- H° ` K°i F?m¬M K†i i` im
 @ Gw ."i ç½ ç M- +?d +† çB m >²M; .`+? - ?bM? M?Q +† pB + F?¬M; iÈB çQÊ+5
 æ9M; M?Q Gw ."i KQM; Km®M, +Y i¼ ç m FBM? ?½B5

898X ZXe @ *?QÆM; 98, æ-m hQ L?"T S?-M

"B M +® #'i i?bM? HbM? bªM bBM? ` ? B +U+ T?•M ?Q€ +U+ F€ `ä Mûi- HQ¢B #B
 F?B M Gw ."i p¬ +MM; ?Q†M; i?KX *ÁM M; Q`B +O Gw JBM? iS+ i?b F?¬M; M?"M ç
 @ h?B m +?O +ÁM b®M; - i?B m +?O p¬ ç`+? - i?B m +?O M? KBM? - i?B m +?O p¢
 E?€M ; Bª #bM? i?Q†M; i`QM; b•M F?¬M; FbK çQÊ+ p,M; iK+- FBK i b„T iÈB i v ç
 @ *?mv M M"v H" i? M"Q\ _®i +m°+ H" ç½ tªv ` +?mv M ; b\
 .B T ; B +?O i€B K†i- HÈM iB M; +?'i p'M >²M; ; B +?OX a„+ K†i >²M; ; B +?O +kM
 K„i +?mv M p T?Q >²M; okX
 @ >"B M?B +kM; F?¬M; #B iX *?ŠM; H) ç K ?¬K ç†- F?¬M; TªB >²M; .`+? ; B i G
 >²M; .`+? - b m ç† bY /KM; ç'm F„ /`+? /mM; i" i`°M p"Q M?" +?9M; i 5
 @ æ² M; m5
 >²M; ; B +?O F?¬M; M?"M çQÊ+ K„M; iQ K°i +•m- Q€M ?"M M†B,
 @ "•v ; B† +ÁM +?Q M?bM ` - >²M; .`+? M"v pW KÊB #„i ç-m +?QM? H" Gw ."i5
 @ .B T ; B +?O- >²M; ; B +?O- pšM M M bmv M; ?o F iB T M M i? M"Q5
 h¬M; ; B +?O pšM ; B[çQÊ+ #bM? ioM?- M?„+ M?†X
 @ Gw ."i- F?®M F?B T- i M F?®M F?B T M"v- F?¬M; +? i H" i®i M?'i- i M?'i ç`M?
 Gw L?B M M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÊB- i`ÊM K„i i`ÁM tQ2X
 @ E?BM? ok- E?BM? ok- M" M; çB ç•m p"v5 æÊB ç½ M"Q 5
 >²M; ok +?9 w iÈB .B T E?BM? ok ç½ H†M; v M +?2 K†i +?¢v M?Q çB M ` M; Q" B b

hS çΦB ;B i°+ H"TiS+ H•K p"Q ?¶M HQΦM +?Q iWM; +|- i`QM; ibM? +^aM? ?¶M H
#"M #Φ+ ç®B b€+? +| ?B m [m^a ?B M M?B M H" F?¬M; i? X æ®B H"TpÈB +^aM? M"
."i i?„M; i`"M- M; QÌB +O Gw JBM? M?'i i?ÌB F?¬M; ç w M°B p i`QM; ?Q" M; i?'i
i?B ç'm- ?Á ?ûi imM; Gw ."i H M + QX

>ÆM KQÌB M; "v [m - m €K F?B K'i çB i?B m KBM? +?O ç½ ç MûM Î Gw JBM? [m€
KM K`i- K†+ /M i` M / M? M; ?o +| KBM? +?O Gw >"M i¼ i`"M- M?QM; i•K ibM? #
ç MûM i`QM; HÁM; iWM; i?"M? pB M Gw JBM?X *?Q M M- F?B Gw ."i tm'i ?B Mp
i`QM; ç'm i`QÌM; - M; QÌB +O Gw KBM? M?'i i?ÌB ç m i`Î M M +| +?9i çB M +m²M; X
æQÆM; M?B M- + Q ?SM; M?'i pšM F?¬M; B [m çQÊ+ Gw E€,

@ > ? ? - T?€i i`B `²B5 h?B m +?O- i [m€ bMM; #€B M; "BX

Gw E€ iBM iQÎM; Gw ."i b) i?„M; çQÊ+ ç'm- i?„M; çQÊ+ ; -M i`, K i`B m FBK i - M?
M? M?"M; M?Q p"v- çSM; i` M ç"B Ry T?9i- b m ç| M? M?"M; #|+ K°i HÈT K†i MΦ-
çWM; M|B H" M; QÌB #bM? i?QÌM; - M; v +^a ;B i°+ i`mM; çŠM; Km®M M^K KÆ +kM;
M"vX

*?¶M; ²B F?€+? [mw- +? +QM *mM; i?` H°` MK +QÌB /mv M?'i KQÌB K'v M; "v [m -
+?9i +´ [m€B- p T?¬M >^aB >•K- i?b i?"Q M|B,

@ æ€K M; m tm~M iS çΦB ;B i°+ M"v- i #B i M; v Gw ."i b) F?¬M; +? i / /"M; M?Q
*mM; "´M +| +?9i Qi ;B¼M; Kd K B M|B,

@ o"v S?QM; >Q" M; çΦB M?•M ?B p¼M; Gw ."i +? i çB b Q\

@ hB m iY Gw ."i M"v `i i?¬M; KBM?- [m€ i?¬M; KBM?X *?ŠM; H) çΦB ?Q" M; iY -
M; QÌB i?¬M; KBM?- + "M; b®M; F?¬M; H•mX

*mM; "´M F?¬M; F?€+? F?Q i`^a HÌB HΦB K°i +€+? Kd K B,

@ E?| i`€+? S?QM; >Q" M; çΦB M?•M b®M; H•m M?Q p"vX

@ L; QÆBX X X X X X

@ >Q" M; M?B F?¬M; çQÊ+ p¬ H 5 S?QM; >Q" M; çΦB M?•M- i`"M ç'm ?¬K M v ç M
F?¬M; +| +?mv M ;b F?€+- i`šK i`Î p i`K +mM; M; ?d M; ÆBX h`"M ç'm "„+ æ'm i¬
[m€ ç†+ b„+5

*mM; æQM? h?B M i€M /QÆM; +?•M i?"M?- M; ?2 i? M"Q p"Q i B >^aB >•K HΦB F?-
L?bM i?'v +? +QM *mM; i?` `ÌB F?ÄB- >^aB >•K çQ €M? K„i p T?Q " G•K,

@ " H½Q [m,- t2K ` +?9M; i +?`m i?B i i` M i v ?„M +kM; F?¬M; iQM? Q M- iB m
H` ;B^aQ [mv i5

@ S?QM; >Q" M; - M|B +?mv M +?9 w K°i +?9i- Gw ."i #•v ;BÌH" S?| çB M +?O +O T
h?¬M çB M i - / M? p` +ÁM M^K i` M i X L; QÆB M|B M?Q p"v H" F?B m F?Q+? æ'm
>^aB >•K K i`-K +QÌB HΦM? M|B,

@ a m F?B æ'm h?¬M çB M HmM; HΦ+- +QÌM; ;B^a ?"m #®B i?"i bU ç½ F?¬M; #B i t
+^a +?S+ p` S?| çB M +?O +kM; çQ +?Q ?„MX

@ æ•v H" +?mv M +O æ'm h?¬M çB M i - F?¬M; +?Q T?ûT M; QÌB M; Q" B M?B m -
?¬K M v +?9M; i [mv i ç'm çB5

@ h bÊ M; QÆB b Q\

@ " G•K- >^aB >•K- tBM iU i`¼M; i?•M T?"M5

"€+? S?€B +?"K `½B KÎ KB M; ,

@ *?S+ p` T?| çB M +?O H" Gw ."i /U p"Q i?U+ HU+ ççi çQÊ+X S?QM; >Q" M; - >^
/€K M|B M m çÆM i?QÆM; ç°+ K½ +?B M ç'm b) H" ç®B i?O +O Gw T?| çB M +?O
>^B >•K H" T iS+ M; ? M HÌB- ;B Q +?B M pÈB Gw ."i M?B m H-M M?Q p"v- F?B ?,"
+?B K çQÊ+ Qm i? X E?B Gw ."i pW KÈB çSM; ç•v- >^B >•K HB M +^K M?"M çQÊ
T?QM; +O Gw ."i X >^B >•K HçB iU ?ÄB- t€+ i?U+ F?¬M; M„K +?„+ +| i? +?B K çQ
."i- +?Q /M T?^B +?`m i?B i HÈM- +?d bÊ F?¬M; T?^B H" +?mv M M; Q" B w Km®MX
h`QM; ç'm i`QÌM;- Gw ."i bÈK ç½ çQÊ+ M; QÌB +O Gw JBM? p•v +?ti çQÌM; ?Q" M;
L m M?Q M|B H9+ i`QÊ+ i`QM; ç ç¬ +ÁM +| M; QÌB F?¬M; #B i iB M; i,K +O i?B r
p"v i?b i`^B [m i`"M ç'm K M; iQM? ?Q F`+? ç M +U+ çB K M"v- Gw ."i ç½ i?"M? +€
Î ç ç¬ ç m #B iX
h`Î HçB T?ÁM; M; ?` bU Gw JBM?- M; QÌB T?K i`€+? +?O v m bÁM; #ç+ p" +€+ T?•M
iÈB ç½ bÈK i iK Î ççB b^M?- Gw >"M p mB p M; ^B Î p` i`Q +?O i¼ X
@ Gw E€- ç€M? +QÊ+ ?¬K M v- +?9M; i FB K çQÊ+ # Q M?B m iB M\
æÊB i•K iB M? K¼B M; QÌB #bM? ioM? HçB- Gw ."i KÈB HÈM iB M; ?ÄBX
@ J°i i`, K i`B m5 h`ÁM Ryy i`B m5 h?B m KBM? +?O- F?¬M; M; Î K°i M; "v +?9M; i
i +| T?^B ç M; M^K KÆ ? v F?¬M; - hç ok- ç€M? i K°i [mv M t2K M"Q5
h•K iB M? +O Gw E€ ç½ ; -M ç M; BÈB ?çM bKT ç´ `²BX
@ Ryy i`B m b Q5
Gw ."i i`-K iQ- HçB +?mv M ?QÈM; ?ÄB h?ÌB GQÆM; ,
@ Gw JBM? +?9M; i ?B M içB +| # Q M?B m M?•M K½\
@ L m MÁM; +®i- +| ?ÆM M, K M; "M M; QÌB- iQ" M #° H" +QÌM; ;B^ i` M æ'm :B^X
i?QÌM; T?K+ pK bÁM; #ç+ p" H`K pB + Hti pti Î +€+ T?•M M?€M?- i?b +| ; -M pçM
L; ?2 i?`v #€Q +€Q +O h?ÌB GQÆM; - Gw ."i pšM ?ÆB bYM; b®i- F?¬M; M; Î i`QM;
KBM? ç½ T?€i i`B M ç M i`bM? ç° M"vX
@ æ2K K°i i`, K i`B m FBK i T?€i ` M; Q" B iQ" M #°5
h? M?•K F?B Gw ."i M|B [mv i ç`M? +kM; F?¬M; HÈM- i`QM; ççB b^M? ç°i M?B M
`^M; H¶i iB +O KbM? +| p`M ç - b m ç| i`QM; ççB b^M? #°+ T?€i ` •K i? M? i`-K
J°i i`, K i`B m FBK i - /M +?Q F?'m i`W; B Q M°T +?Q ?Q" M; i?'i K°i MY - iB M +ÁM
çO ¶B M; QÌB #bM? [m•M K°i pçM FBK i 5 E?Q T?€+? M?Q p"v- i?B m KBM? +?O i?
Gw ."i `°M; HQÊM; M?Q p"v- çQÆM; M?B M H" +| bmv M; ?o +O KbM?- iB M H" +€
KÈB +| iB M- +| iB M KÈB +| i? KÌB +?"Q M?•M i`B p" +QÌM; ;B^ tm' i b„+ ?ÆM- M;
i?"M? çQÊ+ ççB bUX L?QM; b® FBK i M"v +kM; F?¬M; i? ;B^B i€M M?Q p"vX
@ hmv M?B M b® iB M M"v- içK i?ÌB +€+ M; QÆB F?¬M; çQÊ+ H`vX
Gw ."i ?ÆB +| p ;B°B ;€Q MQÊ+ HçM? ,
@ æ€K içT pK T?K+ pK +O +€+ T?•M M?€M? bÁM; #ç+- K¶B M; QÌB T?€i i? K MY
HçB- iQ" M #° +?B +?Q +€+ ?mvM? ç - T?QÆM; €M T?€i iB M +K i? b) /Q h?ÌB GQ
M"v b) F?¬M; T?€i ç M i v +€+ M; QÆB- K" t2K M?Q ç-m iQ M?"T +´ T?¬M- b m M"
H" +O K¼B M; QÌB `²BX
L?[M; HÌB +O Gw ."i- +?Q /M H" h?ÌB GQÆM; i?¬M; KBM? +U+ ç°- M?'i i?ÌB +kM
b Q HQçB i? +? FBM? i i?2Q ?bM? i?S+ ç-m iQ +´ T?¬M F?¬M; T?^B M; QÌB M"Q
M; QÌB +ÁM HçB +`M; F?¬M; ?B m ` b Q- €M? K„i M; ?B ?Q†+ M?bM Gw ."i M; ~M M
@ sBM i?B m KBM? +?O +?d `ä- +?mv M ç-m iQ M?"T +´ T?¬M M"v `9i +m°+ H" H"

@ _'i çÆM ;B^aM- M;QÆB iQM? i`QÊ+ t2K- bÁM; #ç+ ?B M içB +| i' M; +°M; # Q M
H`K°i +´ T?-M- +€+ ?mvM? ç +?B çQÊ+ # Q M?B m FBK i i?b +| #'v M?B m +´
i?€M; M;Q`B i' M; i`B b^aM +?QM? H` HÊB M?m" M K¶B +´ T?-M- b m ç| +,M +S +€+
+?B ?Q ?²M; H` çQÊ+5

Gw ."i [mv i ç`M? #,i ç-m iW ;B^aM HQÊ+- çQÆM; M?B M- /Q M? i?m bÁM; #ç+ b
#° +?B ?Q ?²M;- +ÁM T?^aB ;B[p@M HQm ç°M; p` /U iQ€M ç-m iQX

@ h?B m KBM? +?OX

Gw E€ #¶M; M?B M M|B,

@ L m ç½ M?Q p-v- i-B +| i? H'v iB M iQ+? ;|T +O KbM? M?"T +´ T?-M ? v F?-M

Gw ."i b[M; b]- Gw E€ M`v- T?^aM SM; +kM; [m€ M? M? M?çv- ç-m | +FBM? i iB M ?
Gw E€ +kM; #ÎB pb +?O [m^aM bÁM; #ç+- ?B M M?B M #B i`ä HÊB M?m" M +O bÁM
+´ T?-M- ç M H9+ ç| /o M?B M +| i? +?B ?Q ?²M; M?B m ?ÆMX

Gw ."i KdK +QÌB- i`<sup>a</sup> HÌB, @ æQÆM; M?B M H` +| i? X h? M`Q- K¼B M;QÌB +| w
+¬M; M?Q p"v F?-M;\

L;?2 i?'v Gw E€ +?O ç°M; M?"T +´ T?-M- M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; F?-M; M;m M;C
M?"T +´ T?-M imv i ç®B F?-M; T?^aB +?mv M ;b t'm- pb p"v M? Q M? Q iÄ p ç²M;

Gw ."i H`K` K°i +¬M; iv +´ T?-M i" T çQ`M +€ ç° Gw JBM? M?Q p"v- i?"i` F?-M; ;
?Q pBM? H`K K°i \*1PX J†+ /M i`QÊ+ K,i Gw JBM? +| i? M? i? iQ HÊM- M?QM; /M
?ÊT i" T ?ÊT HçB i`QM; K°i i?ÌB ;B M M; „M- #¼M ?¼ #Ä bS+ HU+ T?K+ pK Gw JBM
/QÊ+ô KbM? +?Q #¼M ?¼ /MM;X L m F?-M; +| T?QÆM; i?S+ F?€+ HmM; Hç+ M?;
K°i F?B +| #B M +® ;b- `i F?| M|B F?-M; T?<sup>a</sup>M #°B- ûT KbM? tm'i` +€+? çB m +?

J†i F?€+- M?bM i?'v i?"M? pB M Gw JBM? K¶B i?€M; +?B ?Q ?²M; M?B m M?Q
M?[M; +QÌM; ;B^a T?K+ pK +?Q iS ççB ;B i°+ F?-M; ç°M; i•KX ob ç2K bS+ HU+ T?
M?'i +?d H`K°i +QM +?|- K`Î Gw JBM?- K¶B M;QÌB ç m H` +´ ç¬M; +O bÁM; #ç+-
M?B M b) #B i F?€+ #B i i`QM; ç|X

a m F?B +?mv M +¬M; iv +´ T?-M çQÊ+ iQM? iQ€M tQM;- Gw ."i HçB M|B,

@ :B^aB i?B ç'm imv M +?¼M T?Á K½ ç½ #,i ç-m- T?Á K½ M`v- #^aM i?B m ;B ç½ [r
imv i ç®B b) F?-M; + K i•K ç #^aM i?B m ;B H`K T?Á K½- +?Q M M K'v M;`v M`v-
+?mv M HÊM T?€i bBM?- M;QçB i`W +€+ ?Qç i ç°M; ?`M; M;`v /mv i`b bÁM; #ç+-
+?m`M #`i?"i i®i +?Q i - K°i F?B iS ççB ;B i°+ +| ?`M? ç°M; ;b F€ Hç- +kM; çWM
F?€+? F?QX

hç ok T?K ?¼ M|B,

@ h`QM; ç ç¬- ç½ i`^aB `°M; +€+ i? HU+ i?•M +`M pÈB iS ççB ;B i°+ ç M iW ç [m
ççB ;B i°+ +?d bÊ ç M; +| •K KQm HÊMX h?B m +?O v M i•K- M m iS ççB ;B i°+ /
#¼M +?9M; ç M K°i M;QÌB +? i K°i M;QÌB- ç M ? B M;QÌB +? i ? B M;QÌBX

Gw ."i ?W HçM? K°i iB M; ,

@ æÊB M;QÌB i ç M i" M +Y F?B m F?Q+? +?d bÊ +kM; F?-M; +ÁM F`T M[- hç o
H`K pB + +O #^aM i?B m ;B - K¼B i?S T?^aB iB M ?ç i?O pB +QÌM;5

@ v iS +O i?B m +?O H`

J°i i-M; H½M? w HçM? H)Q #¶M; tm'i ?B M i` M K†i Gw ."i- # M i`QM; H½M? w M`
+®i Gw JBM? FBM? ?½B,

@ L m ç½ #B i`ä iS ççB ;B i°+ b) ç°M; i?O b m F?B #<sup>a</sup>M i?B m ;B i` M? i`B- içB b
+Æ ?°B ç|X " ^aM i?B m ;B +?Q `°M;- i`QM; iS ççB ;B i°+ i`QÊ+ K,i- i?U+ HU+ +O
X X X X X hç ok- M;QÆB #B i M M H`K ;b`²B +?S5

h¢ ok M;QÊ+ H¢B ?Qi K°i Hm²M; ?ÆB H¢M?- Î h?B M S?QM; ç [m®+ iS ç¢B ;B i°-
i ç€M? ç M i" M +Y - pb bBM? i²M K" ç€M? i`ª H" ç¢Q Hw ?B M M?B M- M?QM; +?O
H" K°i +?mv M F?€+X

@ h¢ ok- i? M"Q- F?¬M; +! iU iBM b Q\

Gw ."i H¢B H° p i`"M ç-v iU iBM M!BX

@ h?m°+ ?¢ ç½ ?B m `ä- #ªQ çªK i`QÊ+ F?B ;BªB i?B ç'm F i i?9+ b) +?m~M #` i?"

L m i?B m +?O ç½ M!B çQÊ+ i?b M?'i ç`M? b) çQÊ+- F?¬M; çQÊ+ +kM; çQÊ+- ç•v
h¢ okX

89eX ZXe @ *?QÆM; 9e, h€K h`,K hY ao

h`QM; T?ÁM; Gw >"M Î i'M; #° Gw JBM?- ? B +? +QM pW i?QÎM; i`" pW M!B +?m
+"M; M;"v + "M; F?! ?B m M"v- Gw >"M +kM; F?¬M; Km®M ?ÄB M?B m- +?d M!B ç M
M;"v [m X GQ¢B iBM? ?bM? KBM? +?O #€Q +€Q +¬M; i€+ pÈB i?B m KBM? +?O- ç
+?d bÊ iQ`M #° æ'm h?-M æ¢B HK+ +kM; F?¬M; +! M?" i?S ? B M?Q p"vX

@ S?K i?•MX

Gw ."i #¶M; M?B M +?mv M +?O ç - ?ÄB,

@ >"B M?B pb K°i +Æ /mv M iBM? +!- i?,K /Á çQÊ+ T?K i?•M iWM; ç'm ;B€ Km çQÊ
i?¢+? Î h?B M h?-M- F?¬M; #B i i?S M"v #•v ;B! +ÁM F?¬M; \

Gw >"M M;~M M;Q!B- +Q!B K°i iB M; M!B,

@ >ªQ iB m iY- +?mv M M"v +kM; i?,K /Á çQÊ+X E?¬M; b B- # M,K i`QÊ+ ç•v- +?
F?®B h?B M Zmv HBM? i?¢+? Î h?B M h?-MX ob K°i iªM; ç€M?Q p"v- K" +? ç½ i
."i M?B +QM +kM; #B i- F?®B h?B M Zmv HBM? i?¢+? M"v çQÊ+ ?ûi ;B€ ;-M 8yy p

L m ç½ i?W M?"M- Gw ."i F?¬M; [m M i•K ? i# Q M?B m iB M- ?B M i¢B ?„M +?d

@ S?K i?•M- h?B M Zmv HBM? i?¢+? +ÁM Î ç! ? v F?¬M; \

Gw >"M F?) çªQ i v- H"TiS+ H'v iW i`QM; M?šM K°i F?®B >„+ L? K i?¢+? ç2M i?m
` K"m ç2M b€M; #!M;- i`QM; K"m ç2M b€M; #!M; H¢B H!2 H M K°i +?9i iBM? [m M
M!B- +€B M"v +?QM? H" F?®B h?B M Zmv HBM? i?¢+? ;B€ i`" #®M i`,K #ªv KQÆB

@ " M,K i`QÊ+ ç•v- pB T?K bmv M;?o b B H-K- Km F?®B HBM? i?¢+? M"v- ?-m M
;B i°+- M"Q #B i M! H¢B ?Q`M iQ`M p¬ /KM;- +kM; F?¬M; T?ªB /U p`Q h?B M Z
F?¬M; i'M +'T æ'm >Q`M; b Q\ L m ."i M?B +-M /MM; i?b +S +-K H'v çB5

hªM; ç€ FB ç®B Gw ."i K" M!B i?"i bU +! i€+ /KM; F?€ HÈM- M;Q¢B i`W H" K°i i`
s" i¬M ;Bª>Q€M hdM?- ?B M i¢B +?QM? H" i?!B F?„+ Gw ."i iW æ'm oQÆM; çdM?
Gw >"M +kM; F?¬M; #B i +?mv M +O s" i¬M ;Bª- iQÎM; `^M; Gw ."i H'v çB /MM; ç

Gw ."i +kM; F?¬M; F?€+? F?Q +'i h?B M Zmv HBM? i?¢+? p`Q i`QM; M?šMX 8yy p
M,K i`QÊ+ ç•v K" M!B H" K°i F?QªM iB M HÈM- ç®B pÈB Gw JBM? ?B M i¢B K" M!B

>B M i¢B +ÁM i?B m ?"M M?mM; M;"M M,K- F?¬M; #B i +?¶ .K h?-M p" M F?Q M?Q

G¢B `½M? `¶B M!B +?mv M T?B K i? K p`B +•m- Gw ."i ç M; ç`M? p T?ÁM; KbM
M;Q`B KÆ ?² H ?ûi -K oX oW KÈB KÎ +Y T?ÁM;- +?d i?'v K°i M¬ #°+ p°B p`M; +
+' [m€BX

@ æϕB iB m i?Q .B T ;B +O iS ϕϕB ;B i°+ + -m FB M i?B m +?O- ?mvM? ϕ +?9M;
i?QÆM; ? B M; QìB ?mvM? ϕ +O +?9M; i `²B5

Gw ."i ?B m w +QìB +QìB- MìB,

@ L; QÆB MìB t2K- MìB ϕM M?Q i? M"Q\

L¬ #°+ ?²B ϕ€T,

@ *?9M; i +?d MìB +¬ i MY ϕ K + M? # M?Q p"v ϕ M i bK i?B m +?O- +ì T?ªB i? 'v
pǎ- ϕ2K HÁM; v m i?QÆM; M?mM; M?È ? v F?¬M; 5

æ•v F?¬M; T?ªB Km®M ,M ϕÁM b Q- Gw ."i H†M; H) +QìB MìB,

@ L m M?Q ϕ M v m i?QÆM; M?mM; M?È- #ªM i?B m ;B i?2Q ϕÆM i?m M?"M iQ" M
ob p"v ? „M /šM i?2Q iϕT /`+? ϕB ϕ M +?¶ +Y HÈM Gw JBM?X

*?¶ +Y HÈM- .B T E?BM? ok p K†i HϕM? HMM; ϕSM; M; ϕQ M; ? - #ªv i€K æ'm :B
F?¬M; /€K ϕ°M; i?OX h` M K†i ϕ'i # ?mvM? ϕ F m` M F?¬M; M; Èi- +?d +ì ϕB m M?
ϕ M iQM? KϕM; X

L?bM i?'v Gw ."i tm'i ?B M- F?m¬M K†i HϕM? HMM; +O .B T E?BM? ok F?) M?, M
b„+X Gw ."i +QìB `ϕM; `Ð,

@ E?BM? ok iB m i?Q ϕ K F?mv ϕ M i?, K- M?'i ϕ`M? H" +ì +?mv M p¬ +MM; [m M
?ϕ b) ?ϕ ?Ä +?Q +¬5

.B T E?BM? ok + „M K¬B MìB,

@ Gw ."i- ϕWM; K9 KÛT F?m K¬B- +?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; +ì HìB MìB Km®M MìB

@ G`K b Q HϕB F?¬M; +ì HìB M"Q Km®M MìB +?S- i?B M M; ¬M pϕM M; [- MìB # M;
+ì ϕB m t2K /€M; p - E?BM? ok iU ?² +kM; +ì F?¬M; Qi HìB Km®M MìB pÈB iϕB ?ϕ
ok iB m i?Q MìB i`QÈ+5

Gw ."i H9+ M"v- M; v +ª iϕT /`+? Gw JBM? i?Qϕi M?bM- +kM; ?ÆB +ì +?9i p¬ bdX

.B T E?BM? ok M?bM #®M T?Q tmM; [m M?- €M? K„i HϕM? HMM; M; ?B K M; ?`
i`QM; HÁM; bÊ ?½B,

@ LÆB M"v H" +?¶ MìB +?mv M b Q\ Gw ."i- +ì /kM; F?Q i?b ϕB i?2Q i 5

*¬ M" M; M"v Km®M H`K ;b\ \*?mv M i`QM; iB m ϕbM? ?¬K ϕì- +kM; H" ;†T /`T iMv
M?•M +O [m•M ϕ`+?- Gw ."i +kM; F?¬M; +ì HÁM; i?QÆM; ?QÆM; iB + M; ¼+X *?C
i?ŠK ϕ¬B K„i .B T E?BM? ok pšM ϕ M KS+ +U+ ?ϕM- pšM F?B M i`QM; M°B i•K Gv
M"v- F?¬M; T?ªB H" #B i KbM? F?¬M; ;ª ϕB ϕQÊ+ - Km®M [m'M H'v KbM? ϕ'v +?SX
M; QìB i?b +ì H`K b Q- Qi M?'i +ì i? iϕQ ` ϕª FQ+? i?"i HÈM ϕ®B pÈB #BM? bo +O

«K KK+ ϕQ+? M"v- Gw ."i T?•M T?ì +`T /QÈB F?¬M; ϕQÊ+ ϕB i?2Q- /QÈB #`M +?•M

.B T E?BM? ok i`B M F? B i?•M ?bM? # v p9i H M pÈB i®+ ϕ° +U+ M? M?- T?9i +?
i`M; #° Gw JBM?- +?mB p"Q K°i ? K M?Ä p„M; p X

LÆB ϕ•v ϕ½ H` F?m /•M M; ? Q [m-M +Q +O ϕ ϕ¬- F? „T MÆB M?" K€B #^M; +k M€
M?Q KU+X L?[M; M; QìB /•M M; ? Q M"v- M; "v K B +ÁM T?ªB pb bBM? F K` H Q HU
bÈKX

*m®B +MM; - .B T E?BM? ok ϕSM; HϕB- tQ v M; QìBX .QÈB €M? i`, M; K`i Kì- p €B
i?Q +`M; #B m ?B M p¬ +MM; `ä Mûi- ibM? +ªM? M"v- F?B M Gw ."i +kM; ?ÆB +ì +
J°i K„ M[M?Q p"v- #` ?Ov ?QϕB i`QM; i v KbM?- [mª i?"i +ì p ϕ iB MX *?d +ì ϕB
Gw ."i- Km®M i`€+?- +?d +ì i? i`€+? +¬ ;€B ϕ T M"v bBM? ` Í .B T ;B 5

h?"i H•m- .B T E?BM? ok KÈB #m²M #½ MìB,

@ Gw ."i- M?[M; H`B M; QÆB /MM; i?•M T?"M >²M; .`+? iWM; M|B +| i?"i F?¬M; \ Gw ."i i?"i bU F?¬M; M; i .B T E?BM? ok b) ?ÄB +•m M"v- bmv M; ?o K°i H€i- i?m i` M; M|B,

@ .B T E?BM? ok iB m i?Q- i` M i? ; BÈB M"v ç½ F?¬M; +| >²M; .`+? `²BX L m M? M?B K pÈB M; QÆB- Gw ."i i +kM; b) +?`m i`€+? M?B K- +?d +¬M M; QÆB +„i çSi [imv i ç®B b) F?¬M; T?K HÁM; M; QÆB5

@ æ² p¬ bd- M; QÆB +| iQ +€+? ; b F m i +„i çSi [m M ? pÈB .B T ; B 5

@ h p®M F?¬M; T?ªB H" +?QM? M?•M [m•M iY ; bX .B T ç¢B iB m i?Q- M; QÆBF? i°+ p" Gw JBM? i ç½ ç M +K+ /B M F?¬M; +? i F?¬M; +€+? M"Q ?Q" ; BªB- M m M pÈB .B T ; B - Gw ."i i i?"i bU F?¬M; +€+? M"Q +?`m i`€+? M?B K pÈB M; QÆB5

.B T E?BM? ok KQK +?†i K¬B- i?¬M iB M? i` M K†i #B M ç´B HB M iK+- +kM; F?¬M

@ h #B i`ä- v m +¬m M"v ç®B pÈB .B T iB m i?Q K" M|B i?"i bU +| +?¶ ûT #m°+- M M"v

@ Gw ."iX

.B T E?BM? ok #¶M; M?B M M; „i H`B M|B,

@ *?9M; i #Ä i`®M çB5

"Ä i`®M\5 Gw ."i Mm®i +´ ?¼M; F?¬ F?®+- ?²B H•m F?¬M; +| T?ªM SM; ; bX *QM ; K°i HQ" B ç°M; p"i F€ [m€BX

.B T E?BM? ok +?Êi FQ+? ç°M; i•K iB M?- +'T i®+ M|B,

@ *?9M; i `lB F?ÄB ç ç¬- `lB F?ÄB h?B M S?QM; ç [m®+X æ'm h?¬M æ¢B HK+ H½M? +O +?9M; i - H"K ; b F?¬M; iB K çQÊ+ +?¶ +?Q +?9M; i /mM; i?•MX Gw ."i- `²B- +?€M ; ?ûi +m°+ b®M; ?B M i¢B M"v `²B- /šM i #Ä çBX *?d +¬M `lB F?ÄB h?B M?•M +O M; QÆB- [mv i K°i HÁM; F?¬M; i? v ç´B5

*?mv M M"v F?¬M; i? M"Q- i`QM; HÁM; Gw ."i F?) M|B- .B T E?BM? ok- F?¬M; b +¬M M" M; ç²M; w- çO F?B M`i M?B m M K M?•M HB m HoM? +MM; M" M; #Ä i`®M M|B- M" M; +ÁM +?Q +| ç¢i iÈB i`bM? ç° F?B M i ; ¢i #Ä i`i +ªX

@ E?BM? ok- M" M; +ªK i?´v- çB m M"v +| i? F?¬M; \ Gw ."i M?bM i?šM; .B T E?BM? ok- p¬ iB M? +U imv i ç M; ?` #Ä i`®MX

@ o"v i?b +?QM? H" M|B- i`i +ª M?[M; H`B >²M; .`+? M|B- +?šM; [m H" ; †T /`T i?b E?; 2 KB M; tBM? ç T M? +? H M- ç H°` MK +Q`B H¢M? HMM; K" +?m t|iX

@ *kM; F?¬M; ?Q" M iQ" M M?Q p"v- M[M?•M +| i? H¼i p"Q K„i Gw ."i i - iQ" M #° ç i` M K°i #" M i vX

@ L|B M?Q p"v- çQÊ+ M; QÆB +?B K çQ¢i i?•M i? - H" pBM? ?¢M? +O .B T E?BM

@ L m M" M; Km®M M; ?o M?Q p"v- i +kM; F?¬M; T?O M?"M5

@ > ? ? - ? ? ? - Gw ."i- M; QÆB [mª M?B M H" ? M ?¢ iÈB +U+ çB K- p¬ bd iÈB p¬v- i b) i€+ i?"M? +?Q M; QÆB ? M ?¢ p¬ bd ç M KS+ i" M +MM; 5

h` M K†i ?B M H M p FB M [mv i- .B T E?BM? ok #¶M; M?B M H'v iW i`QM; M?šM F?¬M; +?9i /Q /U HQÈi [m +´ KbM?X

Gw ."i +ÁM +?Q ç¢i çQÊ+ T?¬M +¬M; HU+ i`Æ K„i çSM; M?bM K„ M[T?ÆB i?•v i i?9+ /K+ æ'm E?Q- i?•M ?bM? F?) ç°M; - ? B M; |M i v +?KT H'v HQÐB FB KX

@ s2K` - M; QÆB +ÁM +?Q çO ? M ?¢ p¬ bd5

h` M K†i .B T E?BM? ok ?B M H M K°i MK +Q`B [m, /`- +?mv M ?QÈM; KkB FB K-
T?Q Gw ."iX a€i w b¬B i`"Q M?Q Km®M H'v K¢M; Gw ."iX

h?2Q #ªM M,M; ?„M i?B i`B M p•M #°- /QÈB +?•M pW i`Êi- /MM; K°i iQ i? F?| F?
#ûM çQ+?X hmv M?B M i?•M i? F?¬M; +| #'i +S T?ÁM; M;U æ'm E?Q M"Q- H¢B #
FB K .B T E?BM? ok t i [m X J°i p i K€m /`B ç M MY i?QÈ+ H"TiS+ tm'i ?B M i`
T?ªB tmv M [m /QÈB tQÆM; bQ`M T?Q i`€BX

@ h®i- ``i i®i5

Zmª M?B M H` ?²M; M? M ;•v ?¼ - iW F?B tm'i ç¢Q ç M M v +?Q iWM; M K [m i?B
E?¬M æ` \*`M *?•m p`i?€M? HB m æ'm E?Q ç²M; i?İB +'Ti®+ p`M +?mv M- ``i M?
ç-m i` HB m i?QÆM; i? X G9+ M`v i` M M;Q`B Gw ."i- +kM; H°` K°i Hm²M; b€i +

@ .B T E?BM? ok- +?d /U p`Q M;QÆB- +| i? ;B i çQÊ+ i b Q5

@ *¬i t€+ i?U+ F?¬M; ;B i +? i çQÊ+ M;QÆB5

h`QM; ;| +F?m'i- K°i i? M? •K [m2M i?m°+ i`mv M ç M- GQM; L;¢Q h?B M p K†i ç

@ E?BM? ok +?d H` K°i M;ÁB M´- /šM /K M;QÆB iW ç2K M;QÆB iW Gw JBM? i´M;
ç M ç•vX

@ s2K ` GQM; L;¢Q h?B M +€+ ?¢ +| KQ`B T?¬M M„K +?„+ €T çªQ çQÊ+ Gw ."i i 5

Gw ."i M?bM GQM; L;¢Q h?B M F?¬M; #B i b®M; +? i- p K†i F?BM? i?Q`M; M|BX

@ Gw ."i +€+ ?¢ i?U+ HU+ T?B T?"K- €i +?O #`B p¬ b®- Î h?B M S?QM; ç [m®+ M
M;QÆB- +?d bÊ +ÁM +?Q ` ç`BX *?d +| çB m- i¢B ?¢ +| +?m`M #` +?Q M;QÆB K
+€+ ?¢ +| #ªM H½M? iB T M?"M F?¬M; i?¬B5

>„M p¶ M? i v- K°i Hm²M; b€i +Æ ç"K ç†+ H"TiS+ iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; H
.QÈB €M? i`,M;- p¬ b® M?•MªM? /QÈB +€+ #S+ iQ`M; ? B # M M?Ä M;ä H Q iÈB-
H)Q p` æ'm E?Q +€+ K`m ç M t2M p`Q M? m- ?bM? i?"M? K°i i'K HQÈB iY pQM;X

@ *?d /U p`Q M?[M; M;Q`B M`v Km®M ç€M? #¢B Gw ."i i - GQM; L;¢Q h?B M- M;C
#¢B i`M `²B5

L?•M b® imv M?B m- M?QM; i'i +ª ç m H` æ'm aQ æ'm oQÆM;- Gw ."i i?"i bU F?¬M

@ E?¬M; b B- M?[M; æ'm aQ æ'm oQÆM; t€+ i?U+ ``i F?| H¼i p`Q K„i Gw ."i +€+
?"m H i¢B ?¢ +?m`M #` +?Q M;QÆB- 3yy iY bo5

h`QÈ+ K†i HU+ HQÊM; imv i ç®B- b® HQÊM; ?Q`M iQ`M F?¬M; +| w M;?o M`QX c
HU+ HQÊM; +kM; ç²M; /¢M; F?¬M; +| +?9i w M;?o M`QX 3yy iY bo- i M M?Q w M;
M`v ç½ H` K°i ç€K HB m K¢M;X J°i M;Q`B M m M?Q F?¬M; bÊ +? i- +| i? T?€i ?m
#ªM i?•M- 3yy M;Q`B M?Q p"v +MM; iK i" T Î K°i +?¶- i?"i bU H` K°i +?mv M H`K
F?¬M; +ªK i?'v FBM? F?OM;X

h` M i?U+ i - ibM? i? i`QÈ+ K„i +?QM? H` M?Q i? - 3yy iY bo M?Q iWM; ç`M #QÈ
i`MM; FQ+? tm®M;- /QÈB æ'm E?Q #WM; #WM; +?'M ç°M; K` Gw ."i T?€i ` - M m t
i?QÆM;X L?QM; F?¬M; B bÊ ?½B HmB #QÊ+- +?Q /M +?d +ÁM H¢B K°i ?ÆB i?Î
+m®B +MM; p T?Q Gw ."iX

h`QM; [m M; HQÈB æ'm E?Q F?¬M; M;WM; ?¢ tm®M;- +?Q /M Gw ."i i`B M F? B c
+kM; F?¬M; TªB F?¬M; i? çQÊ+- M?QM; F?| i`€M? F?ÄB H`K #ªM i?•M #` i?QÆM
ç`Q i?Q€i M`v- +kM; F?¬M; TªB T?QM; +€+? ?`M? bU +O Gw ."iX

3yy iY bo- ``i i®i- ``i +Q`M; ç¢B- ç•v M?'i ç`M? +€+? GQM; L;¢Q h?B M M;?o ` X G
M?Y- /K KbM? ç M ç•v- ç-m iB M ç .B T E?BM? ok ç€M? HûM i`QÊ+- K†+ /M F?¬M
K¢M; bM? M?QM; +kM;ªM? ?Q`M; ç M +?B M ç'mX a m ç| 3yy iY bo i? v M? m i`M

+O KbM?X L m F?¬M; +| ;b #'i M; ð tªv ` - ç9M; H9+ æ'm E?Q +O KbM? ? Q i' M -
+?QM? b) tm'i ?B M5

GQM; L;¢Q h?B M M¨v +?Q M|B +€B F?€+- +?d /U p¨Q ?„M +| i? M?bM ` [m M
E?BM? ok- ç²M; i?ìB i?mv i T?K+ .B T E?BM? ok H¨K M; ÁB M´- +¨M; F?ŠM; ç`M? [Gw .”iX

o•M "° T?®B ?ÊT pÈB h? M? o•M h?O- K°i i¬M; æ'm E?Q T?ÁM; M;U M?“M M?¢i iQ
T?Q M?B m æ'm E?Q ?ÆM M[X "° T?€T i?•M ?bM? [m, /`- K¶B K°i +?QîM; ç€M? `çÈM- i`QM; ? K M?Ä ç½ +?`i ç¬v i?B i? #W #½BX L m F?¬M; T?ªB ¬K [mv i i•K
i?QîM; M?bM i?'v +ªM? iQÈM; M¨v- bÊ ``^M; ç½ bÈK FBM? bÊ i?®B HmB `²BX

89dX ZXe @ *?QÆM; 9d, h?Ä >B T

@ Gw .”i- i¢B b Q M;QÆB F?¬M; HB m K¢M; ç¨Q i~m- ?B M i¢B ç¨Q i~m i®B ç +?d
+?d bÊ +kM; F?¬M; +| +Æ ?°B ç|5 GQM; L;¢Q h?B M mM; /mM; çSM; # M +¢M? .B

@ E?Q+? iQÈM; M?Q p¨v- +?QM? H¨ bÊ i #Ä çB5

Gw .”i ç M; p¬ +MM; #”M `°M +kM; F?¬M; [m M ç€M? i`ª,

@ S?¬M ç¢B H M¨v Gw .”i i ç½ M?“M `²B- +?ŠM; T?ªB +?d H¨ 3yy T? p¨i F?¬M; #
L;¢Q h?B M F?¬M; +?|M; [m M- +| H) +ÁM M?È +?mv M î o¢M h`B m5

L;?2 i?'v Gw .”i M?“+ ç M o¢M h`B m i?“M?- F?|2 KB M; GQM; L;¢Q h?B M F?) +

@ >Q >Q" M;- /M i?U+ HU+ +O M;QÆB +| K¢M?- +?ŠM; H) t2K # æ'm >Q" M; +?9
."i ç½ i? bmv bS+ v m- h¬M; iB m i?Q ç®B T?| /Q bS+X >Q >Q" M; M;QÆB ?½v b
pB + K°i F?B ç½ H"K i?b F?¬M; H"K b Q [m v H¢B5

.K h?¬M i?®i M?B M tm'i i?O5 æB m F?B M Gw ."i F?¬M; M; i`^M;- .K h?¬M F?¬M
i?OX h?•M ?bM? [m, K` F?) ç°M;- K°i ;B•v b m- ç½ tm'i ?B M b m HQM; >ªB >•K>
M"v ç½ pQÊi` F?ÄB #'i +S +U+ ?¢M ç'm F„ M"Q- KÆ ?² ç½ +| HÊB /KM; [mv i„+ F?
>Q" M; .K h?¬M- K†+ /M +ÁM +?Q ?Q" M iQ" M ç¢i iÊB +ªM? ;BÊB æ'm h¬M- +kM; ç
çQÌM; +ªM? ;BÊB æ'm h¬M `²BX

*?d +| çB m- i`QM; h?B M S?QM; i?'i ?Q" M;- H'v i?•M T?"M çQÊ+ M;QìB i M;QÐ
M?Q p"v- bÊ`^M; +kM; +?d +| >Q >Q" M; .K h?¬M iW i`QÊ+ ç M M v Hm¬M i?¬M #

*ªK M?"M çQÊ+ K°i Hm²M; æ'm E?Q`ûi H¢M? ç M i" M +MM; H†M; v M HQÊM Hì p
+?Q /M FBM? M;?B K H•K +?B M +O ?„M p¬ +MM; T?QM; T?9- i`QÊ+ K†i T?€T i
æ'm h¬M +kM; F?¬M; F`T +?m~M #`X *kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B K" pmM; ` K°i ç¢
p T?Q i`QÊ+- #'i +?'T i?•M T?"M H, M K°i pÁM;- K v K„M i`€M? F?ÄB ç¢Q æ'm E?

L m .K h?¬M ç½` i v- i`bM? ç° i" M M?ŠM ?Q" M iQ" M ç®B H" T bQ pÊB p mM; /mM
æ'm E?Q i" M ç-v H"K F?¬M; ;B M H" T iS+ M;QM; i` X *, M #ªM F?¬M; ç +?Q >ªB >
M? i v- K°i ç| ?Q K€m /B K H K M; i?2Q Hm²M; F?Q iS+ iY pQM; /"v ç†+ ç€M? 9

@ S?QM; >Q" M; +~M i?"M5 o` æ'm >Q" M; + Q ;-v +kM; F?¬M; F`T bmv M;?o- ç€M?
ç|M ç| ?Q æ'm E?QX

J°i iB M; M' K¢M? M†M; M H"K +?Q M;QìB F?€+ ç m ç-mX æ| ?Q æ'm E?Q ?| i
E?Q- b€i w F?¬M; ;BªK- H Q p ?QÊM; # ç¢B æ'm >Q" M;X

L?bM i?'v #®M p` æ'm >Q" M; ;B Q i?O- h¬M; ",M; iU M;?o +?2M p"Q F?¬M; H¼i- i
#,M; iBM? æ'm E?Q ç€M? 9T p T?Q Gw ."iX

E?¬M; ;B M i`QÊ+ M;QìB Gw ."i t Q ç°M; K°i ?²B- K°i M[ M?•M [m, /` i?¬M b„+ imv
HMM; i?bM? HbM? tm'i ?B M- ç€M? i M ? B ç¢Q æ'm E?Q h¬M; ",M; T?€i` X >ªB >
Gw ."i ç½ bS+ bmv HU+ v m- t€+ i?U+ ç½ F?¬M; iB T çQÊ+ +¬M; FQ+? +O h¬M; '
+?O #`B #ªQ p i€M? K¢M;- +?d bÊ poM? pB M F?¬M; +| +Æ ?°B K" /MM;X

@ h¬M; ",M; +~M i?"M5

o` æ'm >Q" M; i?'T HMM +€+? h¬M; ",M; F?€; -M- i`QM; F?¬M; ;B M t Q ç°M; tm'i ?
i` M M;QìB H¢B iªM` K°i Hm²M; F?Q iS+ +'T #" + æ'm >Q" M;- i?U+ HU+ +O Hm²M
T?ªB i?S h¬M; ",M; +| F?ª M,M; iB T M?"MX

J`©M? F?¬B H¶B pW ?B M i?•M- ç" T i M æ'm E?Q h¬M; ",M; T?€i` - çQÊ+ Gw .'
+? i h¬M; ",M;- +~M; F?¬M; +?¬M +?Ì- #¶M; M?B M KÎ`°M; KB M; - M?"Q iÊB ?Q
©M? F?¬B H¶B K†+ /M H" ?bM? iQÊM; +O >QÆM; >QÆM; [m" M +?9 - /M b Q #ªM
KB M; `°M; M;Q€+ ç M i" M K M; i B- +?B + HQÐB /"B çÄ i?ŠK #¶M; M?B M /m¶B`
`ä`°M; H" K°i ç-m`„MX

h¬M; ",M; +?Q iWM; ;†T [m HQ¢B ibM? +ªM? [m, /` ç M KS+ M"v- ?ûi H M K°i iB
M;•v` M?Q T?¶M;- çWM; M|B H" +¬M; FQ+? M; v +ª Mû i`€M? +kM; [m M K'iX

S>-*

h?¬M h?B M i?9 F?ûT KB M; H¢B- ?"B HÁM; Mm®i +ª i?•M M;QìB p"Q i`QM;X J°i i
ç¢B- M?QM; imv i ç®B +kM; ; -M ? B i`,K +•M H¢B #B M K'i F?¬M; +ÁM i,K iQ+? i
L m M?Q F?¬M; T?ªB i" M K„i M?bM i?'v- h¬M; ",M; imv i ç®B b) F?¬M; iBM i` M ç|

@ h¬M; M?` +€+ H½Q5

h¬M; ",M; pW bÊ pW iS+- æ'm E?Q p" M /KM; ç M +U+ ?¢M- M M p T?Q J`©M?
æ'm >Q" M; i?'T HMM i`QM; K°i F?„+ +m®B +MM; M;,M +ªM i`QÊ+ K†i h¬M; ",M;-

p`Q i`QM; #KM; M[M?•M F?OM; #® i`QÊ+ K†i- +?QM? H` h¬M; ç¢B iB m i?QX am
K² ?¬B iQ`M i?•M5

@ h¬M; ",M;5 æB5

h?•M i? #¶M; M?B M +?Êi M? - h¬M; ",M; #` p` æ'm >Q`M; + Q ;¬v M?' + # v H M
i? v ç´B- æ'm >Q`M; + Q ;¬v i?'v M[ M?•M [m, /` FB K°i ?ÆB Mm®i +?YM; h¬M; M?
+?®M; H¢B imv i ç®B F?¬M; / ,M- i?W /`T >ªB >•K p` .K h?¬M ç M; ç®B +?¼Bm
",M; + 'T i®+ `ìB F?ÄB ?B M i`QìM;X

@ o¬ bd5

L?bM i?'v h¬M; ;B F?¬M; ç w ç M KbM?- i`®M +?¢v ç F?ÄB +? i- >ªB >•K F?¬M
K„M; K°i +•m- T?€i` K°i ç¢Q ç'm F„ i`mM; ;B B *?m hQÊ+- i?W /`T .K h?¬M ç M
+ 'T i®+ p¶- b€M; bm®i +?m²M K'iX

@ >Q >Q`M;- K®B ?"M M`v ",+ æ'm i¬M; bÈK Km°M +| K°i M;`v ç M çÁB5

.K h?¬M +kM; F?¬M; çm´B i?2Q- F?¬B T?K+ H¢B /€M; p mM; /mM; ,

@ > ? - S?QM; >Q`M; +€+ ?¢- ç-m +O M;QÆB i +kM; b) bÈK Km°M ç M Km ç'v5

@ h?¬M h?¬M i,- H¢B ;B9T i K°i +?mv M `²BX

L?bM i?'v h¬M; ;B p` >ªB >•K çB t - Gw ."i i?m J` ©M? F?¬B H¶B H¢B- M;²B t T #

@ h?"i H` K°i ç ç T?B M iQ€B- M;QÆB F?¬B T?K+ çB- i ?° T?€T +?Q M;QÆBX *
M`Q KìB i, i, ç M bÁM; #¢+ t ?Q +O M;QÆB ,M K°i #[5 .K h?¬M K†+ /M iQM? M
ç®B F?¬M; T?ªB M;QìB M;m- +?ŠM; M?[M; F?¬M; T?ªB M;QìB M;m- ?ÆM M[+ÁM
çdM?X "^M; F?¬M;- H`K b Q +| i? H M H`K T?•M KBM? +?O +O h?B M h?¬M h?Q

h`ªB [m K°i i`"M €+ ç'm M?Q p"v- b„+ i`ìB ç½ ?YM; b€M;- æ'm E?Q +O Gw ."i iU
FB i [m X L m H` #bM? i?QìM;- i`î H¢B Gw JBM? ?B M M?B M +| i? i?QM; /QM; F
b€M; `ä- i`QM; ?Q`M; i?"M? ;BªB i?B ç'm imv M +?¼M T?Á K½ ç½ #„i ç-m çÊi i?S
#•v ;Bì- çWM; MìB H` ;†T æ'm >Q`M;- +?Q /M H` æ'm oQÆM;- M m M?Q F?¬M; bY
F?¬M; +| p`B T?¬M „K +?„+X h?ìB ;B M F?¬M; +ÁM M?B m5

Gw ."i #m¬M; HÄM; i•K i?¬M- K†+ MB K i•K [mv i- /'m i v ?ÆB ç°M; K°i +?9i- +?¶
Hm²M; æ'm E?Q v m Èi i`QM; F i iBM? æ'm E?Q #` i?9+ ;BK+X .QÈB w MB K /ŠM
M? M? +?|M; p" M ?"M? i`QM; FBM? K¢+?X æ'm E?Q çB [m ç•v- i?B M ç` HBM?
i`QM; FBM? K¢+? ?| i?"M? iWM; bÈB æ'm E?Q- ;B M?"T p`Q i`QM; pÁM; im¬M ?

a m K°i pÁM; im¬M ?Q`M ?Q`M K„- F?B Hm²M; M`v æ'm E?Q K°i H¬M M[ `|i p`Q ç
ç¢B ;'T K'v H-MX h?O 'M F?) ç°M;- K°i Hm²M; æ'm E?Q +QìM; ç¢B ?ÆM iW i`QM
b m F?B i`ªB [m h?B M E?¬M æ` *"M *?•m i¬B Hmv M KÈB #„i ç-m K°i pÁM; im¬M

a m K'v H-M im¬M ?Q`M- Gw ."i +ªK ;B€+ æ'm E?Q # M i`QM; +Æ i? /¬M /¬M i`"M
`"M; +kM; M? M? ?ÆMX G¢B im¬M ?Q`M K'v pÁM;- +ªK ;B€+ æ'm E?Q ç½ F?¬B
i?U+ HU+ M`v- i? K ;B i?B ç'm ?ŠM H` F?¬M; +| p'M ç ;bX æ M; H9+ i?O 'M +O
+?'K /Si M?[M; im Hmv M M`v- #¶M; M?B M M;?2 i?'v +?¶ ç M çB M F?Q ?ªB i`mv
M?ÄX

h? M? •K M`v `i M?Ä- M m F?¬M; TªB Gw ."i ç M; +?mv M +?9 im Hmv M- +,M #ª

Gw ."i +ª FBM?- M?bM tm®M; T?Q /QÈB- +?d i?'v i` M F i iBM? æ'm E?Q ?B M`

88yX ZXe @ *?QÆM; 8y, æ®B h?O *QÌM; L;¢M?

h?2Q M?Q T?•M + 'T im Hmv M æ'm E?Q +O æ'm h?–M æ¢B HK+- F?B Hm²M; F?Q M; QÌB im Hmv M æ'm E?Q +?d H" M; QÌB #bM? i?QÌM; X a m F?B Hm²M; F?Q tQ€v I æ'm E?Q +O æ'm :Bª M;QM; iK- F i i? "M? iBM? p•M- iS+ i?b i? "M? æ'm aQX L m F i i? "M? F i iBM? æ'm E?Q- iS+ i?b i? "M? æ'm oQÆM;5

æ'm oQÆM; ¢€M? i M F i iBM? æ'm E?Q- ?| iBM? i? "M? F?Q i`QM; +Æ i? KbM?– F?B M M;mv M F?Q h?B M æ` # 'i +S H9+ M"Q- M?Q p"v H" i? "M? æ'm >Q" M;5

G9+ i`QÊ+ Gw ."i pšM +ÁM M;?B ?Q†+- F i iBM? æ'm E?Q +?QM? H" MÆB T?€i M T?"M K'm +?®i M?Q ¢ M ¢B M F?Q ?ªB- H) M"Q +| i? bY /KM; æ'm E?Q i?– #¢Q + M?bM i?'v M?[M; p i`¢M M"v- i`QM; HÁM; ?„M [m€ ¢¶B pmB KWM;X

s2K` - iBM? i? ¢ K M v K†+ /M p– +MM; M;mv ?B K- M?QM; H¢B FQ+? T?€i` iB +ªM? ;BÈB ¢dM? T?QM; æ'm oQÆM;X Gw ."i +® MûM t9+ ¢°M; F?B i?U+ HU+ #ªM i >Q" M;- ?„M +?"K`½B F i i?9+ im Hmv MX

>Q >Q" M; .K h?–M pšM mM; /mM; ¢SM; +¢M? Gw ."i- i`QM; i v tQ„M K°i +¼M; + M?Q K°i i?B m M[KQÌB #ªv- KQÌB i€K im'BX

a„+ i`ÌB ¢½ ?Q" M iQ" M b€M; `ä- Gw ."i i`ÊM K„i M?bM- +kM; F?–M; #B i #•v ;BÌ H

@ h?–M h?–M i,- i +ÁM +| pB + ; 'T T?ªB ¢BX

@ o°B p½ ¢B H"K T?Á K½- ¢9M; F?–M;5

.K h?–M +QÌB +?•K #B KX

@ :BªB i?B ¢'m FûM +?¼M T?Á K½ [m M ? ¢ M iQM? K¢M; +ªM?" ¢ - F?–M; HQ F?

Gw ."i KdK +QÌB- Km®M +€Q iW- +?Êi i?'v i?•M ?bM? .K h?–M M?Q€M; K°i +€B- M

@ *-K ¢B5

J°i F?®B M? K i?¢+? M; ,K ¢2M H'T H€M? €M? p" M;- i?S M"v Gw ."i ¢½ iWM; M?bM i?¢+?X *€B +ÁM H¢B ¢QÆM; M?B M H" ?"M M?mM; M;"M M,KX *?ŠM; [m ?"M M? K°i ?°T ;¶ M?Ä iBM? tªQ- F?–M; M?bM ` `9i +m°+ H" ?bM? /€M; ;bX

Gw ."i F?–M; F?€+? F?Q M?"M H'v- + 'i p"Q # M i`QM; /mM; ;BÈB- +QÌB ?„+ ?„+,

@ h†M; +?Q i b Q\

@ h?B M Zmv HBM? i?¢+? jyy p¢M FBK i - ?"M M?mM; M;"M M,K 88y p¢M- F?–M; i

Gw ."i K|+ 38y p¢M FBK ¢Q +?Q .K h?–M- b m ¢| +QÌB p– bd M|B,

@ æ–m +O #®M M;QÌB FB- M m`ªM? `¶B i, i, ?½v M;?o +€+? H'v ;B9T i 5

æ ¢– >Q" M; h?"M?– ;–M p¢M M;QÌB t2K ¢½ bÈK 'M ¢`M? +?¶ M;²B- +?Ì ¢ÊB pÁM; i?B ¢'m FûM +?¼M T?Á K½X Í p` i`Q T?Q i`QÊ+- K°i ¢Q" M K'v i`,K M;QÌB i`Ê mv ¢ H° p p– +MM; # 'i MX h`"M ¢'m b„T bY #„i ¢–m- M?QM; Gw ."i pšM +?Q tm' i?B M

h` M +?¶ M;²B F?€+? [mw- S?QM; >Q" M; >ªB >•K ¢½ i? v K°i #° [m–M €Q b¢+? b) M?B M ?„M i?U+ bU F?–M; i? +?2 ;B'm ? i p iB m iKvX L;mv M M?•M Gw ."i +?" >ªB >•K ¢QÆM; M?B M #B i`ä ?ÆM # 'i +S M;QÌB M"Q F?€+X h`"M +?B M i®B [m i'+- F?–M; ;B i+? i ¢QÊ+ Gw ."iX L?QM; i`QM; i?ÌB;B M M;„M M?Q p"v- Km®M F? bY /KM; ¢ M /QÊ+ + 'T + Q- M m F?–M; +kM; F?–M; / /"M;X G9+ M"v- iB m iY Gw . Í K°i ;|+ M"Q ¢| /®+ bS+ HB m K¢M; F?–B T?K+ æ'm E?Q

hmv M?B M- S?QM; >Q" M; ?B M M?B M F?–M; i? M;Ì`^M;- K F?Q bB m;B B i`QM / /"M; F?–B T?K+ #ªv i€K T?–M æ'm E?QX

oÁM; i` M? i`B i?S ? B ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB M; v ?¬K [m - pÁM; i?B ç'm i?S M? 'i
M +Æ #^aM M; M; #^M; M? mX æ T K„i i?b +| ç T K„i- M?QM; +S M?Q p"v- K°i bU i
Km°M H"- M?[M; M; QìB p"Q pÁM; ? B p"Q #m' B b€M; - iQ`M #° H" æ'm aQ- +ÁM #
F?¬M; i?B m M; QìB H" + 'T #"+ æ'm >Q`M; X

*?Q M M b„T t T +O çÊi i?S ? B M"v- w ç² +O „+ æ'm i¬M; iQÆM; ç®B `ä`M; -+
?¬K [m - i` M +, M #^aM H" i?2Q i' ?ÊT K¢M? v m i?B ç'm X *| i? iQÎM; iQÊM; - M?[M
? B M?ì K v K„M - i`QM; pÁM; M"v +?„+ +?„M b) i? 'i #¢BX " i`M i` M? i`B i`QÊ+
[m•M K¶B i`M F?¬M; ç M K°i T?9iX

@ *m° + i` M? i`B i?S iQ- *€i ok Zm M; ç'm pÈB Gw . "i5

a m F?B M; QìB +?O i`b imv M #® / M? b€+? ;B Q ç'm i`M i?S iQ- tmM; [m M? +?É
o` æ'm >Q`M; +QìM; ;B^a *€i ok Zm M; H B H`+? F?¬M; `ä`M; M"v +?QM? H` M; C
+QìM; ;B^a æ'm oQÆM; iU ç°M; M?"M i?m 5 *m° + ç®B ç-m K¢M? K) ç°i M?B M tm'i
#bM? i?QìM; # M i` M F?€M ç`B- +kM; KÆ ?² +^aK i?'v „+ æ'm i¬M; ç M; +| •K KQr
S?Q F?m pU+ çQ`M i`Ê mv +O Gw JBM? H"TiS+ p M; H M iWM; çÊi iB M; +?YB
i` M +?¶ F?€+? [mw- [m v ç-m M|B pÈB >^aB >•K,

@ S?QM; >Q`M; +€+ ?¢- pB + H`K M"v +O „+ æ'm i¬M; +| p F?¬M; çQìM; ?Q`M;
h` M K†i ><sup>a</sup>B >•K H°` MK +QìB ç„+ w- F?¬M; +?Q `^M; M?Q p"v,

@ L; QìB +?B M i?„M; +m®B +MM; F?¬M; i? +| i? 'i #¢B- M m Gw . "i i?"i bU +| i?U
+kM; b) ;†T M? m- F?¬M; i? i`€M? çQÊ+5

>^aB >•K H` M; QìB #B i`ä i?U+ HU+ +O M; QìB i? M? MB M ?mM; €+ M? K ?B K *
„+ æ'm hS >Q`M; - *€i ok Zm M; K†+ /M +?d t Ti?S # - M?QM; M; v +^a >^aB >•K +L
+| i? i?„M; çQÊ+ ?„MX

oÈB iQ +€+? æ¢B i`QÎM; H½Q +O „+ æ'm i¬M; - >^aB >•K +?ŠM; [m H" i?U+ HU+ #
p"i i`¼M; v m +O „+ æ'm i¬M; - îh?B M S?QM; ç [m®+ +kM; F?¬M; +| B #B i- i`
F?¬M; +| M; QìB M"Q +| i?U+ HU+ /QÊB >^aB >•KX >ÆM M[pb ?m'M Hmv M ç†+ i?M
KS+ ç° M"Q ç| - /½ i•K ;B i +?| + +| i? M|B +ÁM ?ÆM +^a >^aB >•K5

@ *ÁM M, K T?9i M[- M m Gw . "i F?¬M; tm' i?B M- *€i ok Zm M; b) iU ç°M; i?„M; i
æ®B K†i pÈB ?B M i`QìM; ?¶M HQ¢M p" F?| ?B m- M; QìB +?O i`b pšM #bM? ioM?
G9+ M"v pB + `i M?B m M; QìB Km®M H`K M? 'i- +?QM? H" +?¢v H M pä ç`B ;B"i /
M?bM t2K T?Q /QÊB HÈT / ç| `9i +m°+ +| T?^aB Gw . "i ? v F?¬M; X

@ s2K ` H-M M"v Gw . "i F?¬M; iÈB i?"i `²B5

>^aB >•K F?¬M; F?ÄB ç„+ w- €M? K„i M?bM p T?Q +? +QM *mM; i?` +| p Kd K B
@ *| H) Gw . "i +€+ ?¢+kM; F?¬M; +| ?SM; i?9 ç®B pÈB pBM? ?¢M? T?Á K½ M"v5

>^aB >•K T?ÄM; çQ€M Gw . "i M? 'i ç`M? H` ç M; +® ;„M; F?¬B T?K+ i?U+ HU+ - # 'i ;B
M"v- „+ æ'm i¬M; ` 'i óM; šm M?B Mô #® i`Q i`M ç'm p®M €Ti`K+ M"v i?"M? i`M
*mM; æQM? h?B M H`K M?Q F?¬M; M; ?2 i?'v- M?QM; *mM; "M H¢B F?¬M; M?"M
@ > B i M T? p"i >²M; ok- Gw L?B M K†+ /M +| i?9 p`- +?d bÊ F?¬M; +| i?U+ HU+
b„T t Ti?B ç'm p¬ ibM? i`MM; ?ÊT- +kM; b) F?¬M; p¬ bd ç M KS+ i`U+ iB T imv
+?B M i?„M; 5

@ æ¢B ?Q`M; iY i?"i i?ŠM; i?„M- F?¬M; b B- i?U+ HU+ +O >²M; ok- Gw L?B M t€+
æ¢B ?Q`M; iY +| M; ?o iÈB- M m M?Q M; v +<sup>a</sup> M; QìB +kM; M?bM ` çQÊ+ - „+ æ'm
M; QìB ç| i? v i? 5

æ½ ç M H9+ M"v- >ªB >•K +kM; F?¬M; bÊ +? +QM *mM; i?` #B i`ä- €i +?O #`B +C
i` M? i`B H-M M"v H` B5

*€i ok Zm M;5 *? +QM *mM; i?` ?-m M?Q T?ªM SM; +MM; H9+X >Q`M; i?'i ?B M
i` p` æ'm >Q`M; F?¬M; `ä H B H`+? M"v- M?QM; #'i F€ K°i #° T?"M ibM? #€Q M"Q
+?9i iBM iS+ M"Q p *€i ok Zm M;X h?2Q H) i?QÌM; K` M|B- HQ¢B +QÌM; ;Bª +`T #
F?¬M; T?ªB M;QÌB M"Q +kM; #B i- M?QM; ?Q`M; i?'i h?B M S?QM; Km®M ibK` #
F?¬M; i®M +?9i +¬M; bS+ ;bX

L?[M; HÌB +O >ªB >•K ç½ +| i? ;BªB i?Q+? bU tm'i ?B M ç°i M;°i +O p` æ'm >Q`
K°i i`QM; M?[M; €i +?O #`B #Q K"i +O "„+ æ'm i¬M;X

@ *ÁM K°i T?9i +m®B +MM;- i ?ÄB H¢B H-M M[- Gw ."i- Gw ."i +| iÈB F?¬M;5

L;QÌB +?O i`b H HÈM- w ç² €i çB iB M; M;?` Hm"M # M i` M F?€M ç`BX

J°i T?9i +m®B +MM;- +| i? +| F€ iQ+? ? v F?¬M;\ a•M i?B ç'm `°M; HÈM M?Q p"
ioM?- pb ibM? +ªM? p¬ +MM; F`+? iQM? tm'i ?B M M;`v ?¬K [m - Î ç•v +| `i M?B r
tm'i ?B M Î K°i ;B•v b m +MM;X

@ Gw ."i Î ç•v 5

:B[F?¬M; i`mM; K°i ç¬B ç'm +€M? ",M; G K ?B M H M /QÈB €M? K†i i`ÌB `¢M; `Ð
M;QÌB ç m M?bM +?^K +?^K p`Q \*€i ok Zm M; p` M;QÌB +?O i`b- F?¬M; B +?9 w G

E?B Gw ."i M? M?"M; ?¢ tm®M; b•M i?B ç'm- i` M F?€M ç`B #¢Q T?€i iB M; p¶ i
L?[M; F?€M; Bª #bM? i?QÌM; #Ä` b® iB M HÈM M?Q p"v ç M ç•v t2K bQ i`B- F?¬M
i?9 p` ç†+ b„+ b Q- ibM? +ªM? ; v +`M HB M iB T tm'i ?B M- ç®B pÈB M?[M; i?B
bU #'i M;Ì p` M€Q M?B i +`M; F?¬M; T?ªB M|BX Í +?¶ çQ`M i`Ê mv +O Gw JBM?-
F?¬M; i?¬B- M?[M; HÌB F?2M M;ÊB p M; /°B F?B M Gw ."i +kM; +ªK i?'v #m²M M¬

@ L m M?Q ? B # M ç m ç½ ç M- p"v i`"M ç'm #„i ç-mX

h`QM; K„i M;QÌB +?O i`b ?B M H M K°i iB i?'i p¼M; HÆ ç½M;- i?®B HmB ` F?ÄB

J†+ /M /U p`Q tm'i ?B M F`+? iQM?- Gw ."i ç½; B`M? çQÊ+ Qm i? i•K Hw Î i`bM? c
M;?B K i9+ /Á tûi- +ªK i?K ç®B i?O +O KbM?- +| K°i HQ¢B F?Q iS+ +U+ ç° M;mv ?
`MM; KbM?X

h` M M;QÌB *€i ok Zm M; ç-v b€i F?Q M†M; M 5

*| i? F?B M K°i b€i i?O çdM? + Q +O i? ;BÈB >„+ •K bªM bBM? ` +ªK ;B€+ M"v-
K°i M?•M p"i p¬ +MM; M;mv ?B KX L m M?Q +?d Hm"M p i?U+ HU+- çŠM; +`T +O
æ'm >Q`M; i?'i iBM?- #€i iBM?- M?QM; pÈB M?[M; T? p"i pMB ç-m im Hmv M æ'm
M? m- HQ¢B b€i F?Q +O *€i ok Zm M; +?d +| i`QM; ?Q`M +ªM? i`M F?®+ +U+ ç°-
KÈB +| i? i¬B Hmv M`X

E?| i`€+? M;`v ?¬K [m F?B H-M ç-m iB M M?bM i?'v- Gw ."i ç½ F?¬M; FbK çQÊ+
*?ŠM; [m H9+ ç| +€+? M? m F?€ t - Gw ."i F?¬M; +ªK M?"M çQÊ+ Hm²M; b€i F?Q

@ Gw ."i- æ'm >Q`M; çdM? T?QM;- F?¬M; i - H` K°i ç®B i?O ç€M; ç i ç®B ç½B i?

GQÐM; +QÌM; i` M? +?'T /kM; ;Bª i?„M;- Gw ."i `i M? M? i?Q€i F?ÄBªM? ?QÎM; +
F?BM? i?QÌM; M|B,

@ æ€M; iB +- Î +ªM? ;BÈB æ'm >Q`M;- F?¬M; +| K°i ç®B i?O ç€M; ;B€ M"Q ç i ç

@ h?U+ HU+ +O M;QÆB [mª i?"i +| p®M HB M; ó` p ô- M?QM; iU T?K [m€ KS+ b)
H` K°i F #`i i`B5

Gw ."i F?¬M; iS+ ;B"M- pšM ;B[i?¬M b„+ F?BM? i?QÌM; ,

@ h +kM; `i +| i`€+? M?B K M|B +?Q M;QÆB #B i- F€i?"i i H` M;QÌB `i F?B K i

L m Gw ."i +kM; +QB H" M; QìB F?B K i®M- p"v +?d bÊ +m®B +MM; h?B M S?QM; M"Q FB m M; ¢QX E?m¬M K†i ?mM; €+ M? K ?B K p¬ +MM; +O *€i ok Zm M; F?) ç? K BX a m ç| +kM; F?¬M; /Q i?W M|B M?ªK- K°i i-M; æ'm E?Q K"m ç2M M?"M M?¢ +Æ i? ?„MX

æ'm E?Q €K i?m°+ iQM?5

h`QM; F?¬M; F?Q H"TiS+ i`"M M;"T K°i Hm²M; F?Q iS+ [m, /`- KÆ ?² +ÁM +| +?9i T?®B ?ÊT pÊB p ?mM; €+ M? K ?B K +O *€i ok Zm M; F?B M F?¬M; F?Q tmM; [H)Q p¬ +MM;X

.Q +| h?B M E?¬M æ` \*"M \*?•m- Gw ."i +kM; F?¬M; [m€ HQ bÊ iQM? ,M KÁM p" iQM?- +?ŠM; [m +ªK ;B€+ •K H½M? \*€i ok Zm M; /"M? bM? i?"i bU p¬ +MM; /"v ç† K†+ /M F?BM? i?QìM;- M?QM; i`QM; M°B i•K H¢B +QB i`¼M; iÊB +U+ çB KX .M b +kM; +?d KÊB F?¬B T?K+ #ªv i€K T?-MX h®B [m €+ +?B M K°i i`"M- i? HU+ +kM

h•K MB K pW ç°M;- K°i p-M; b€M; i?€M? F?B itm'i ?B M [m M? M; QìB Gw ."iX i? h?B M [mv i- #bM? i?QìM; +?d +| i€+ /KM; F?B F?¬B T?K+ i?QÆM; i? æ'm E?Q- Gw ."i +?Q # Q ;Bì bY /KM; [m X L?QM; +,M +S p"Q M;mv M Hw +?QM ? æ'm E? i?€M? ? æ'm E?Q +| Qm i? F?„+ +? æ'm E?Q €K i?m°+ iQM? iU M?B MX

88RX ZXe @ *?QÆM; 8R, h`"M æ'm :B M E?´

h?€M? ? æ'm E?Q ?° i? +O Gw ."i pW tm'i ?B M- i` M b•M H"TiS+ #¢Q ç°M;- i?b F?¬M; b Q- pb ?¼ F?¬M; ?B m bU ?mv MªQ # M i`QM;- M?QM; M?[M; M; QìB i F?¬M; i?¬BX Gw ."i `9i +m°+ im Hmv M K'v ? +¬M; T?€T\ æ'm :Bª #bM? i?QìM;- + [m€ K°i ? +¬M; T?€TX \*| K°i b® æ'm :Bª +| i?B M T?9 /` #~K im Hmv M ? B i?m°+ +| - p T?-M #B M i?€B im Hmv M i K ? æ'm E?Q- i`W T?B H" ;†T çQÊ+ +Æ /mv M #B M i?€B ç²M; /¢M;X

J¼B M; QìB ç m #B i Gw ."i +| H¬B- ?Ä i?m°+ iQM? æ'm E?Q- M?QM; ",M; G K ç #,M; ? - #•v ;Bì H¢B iQ€i` i?€M? ? i?m°+ iQM?- p"v F?¬M; TªB ?„M +MM; im H +¬M i? +?i p" +Æ /mv M #B M i?€B M?Q i? M"Q5 L m M?[M; M; QìB M"v #B i`ä- ; +| K°i HQ¢B i?B M K æ'm E?Q F?¬M; i?m°+ p #i +S HQ¢B M"Q i`QM; +?QM ? - M ?ÆM M[X

@ >W- i?€M? ? æ'm E?Q b Q- p"v +kM; TªB t2K im pB +O M;QÆB +| çO ? v F?¬ K°i iB M;- +kM; F?¬M; +| ;b #i M;ì- Gw ."i p®M H" M; QìB +O æ'm h?-M çB M- im +kM; H" ç¢Q Hw ?B M M?B MX

æ'm E?Q K"m ç2M /"v ç†+ i`QM; M?€v K„i i`"M M;"T tmM; [m M?- +kM; F?¬M; ?bM M"Q- K" +?d H" K°i F?®B bQÆM; KM ?¶M ç°M # Q i`MK Gw ."iX hmv M?B M F?B i æ'm E?Q K"m ç2M iU ?² +| +?¶ FB M; F}- i`b ?Q½M i? K K'v T?-MX h?O 'M *€i ok i`QM; ç'm F?Q K"m ç2M ?mv M ?| ` p¬ b® bBM? p"i +´ [m€B K"m çÄ M?Q K€m- +| +ÁM /[iÊM ?ÆM p¬ b® H-MX

@ S? >²M oQM; GBM?5 h?¬M iQM? +?Q i 5

*QM /ÆB ?mv i b„+ T?€i` iB M; F m EQi FQi`ÊM M; QìB- M?2 ?"K `„M; i`„M; M?ÎM ."iX

" M i`QM; F i iBM? æ'm E?Q +O ç M çB M F?Q ?ªB- +| K°i Hm²M; æ'm E?Q F?€+ K°i çQ" M ?Ä /B K `WM; `U+ +T i®+ i?"M? ?bM? Î ;B[ M; |M i v Gw ."i- b m ç| [m .QÊB bU i?B m ç®i +O M;¼M HY i?m-M i9v M?'i- çŠM; +T M?'i i` M i? ;B M L ?mv i b„+ F?¬M; M;WM; ;B½v /K - M?QM; +?d T?Q +¬M;- +m®B +MM; ?| i?"M? ?O

@ L K JBM? GQm >Ä \ _'i i@i- Gw ."i- æ'm E?Q im Hmv M ?Ä ? +O M; QÆB HçB H
i? / /"M; T?€ ; B^aB S? >²M oQM; GBM? +O i +kM; F?¬M; +| ; b M; ç+ M?B M5 o"
i?"i bU `²B5

@ s2K ` M; QÆB +kM; #B i?"M; - +?d H" ç'm F,, + 'T *?m hQÊ+ - +kM; F?¬M; #B i t'
; Bì ç M T?B M i 5

h?O 'M Gw ."i F?) ç°M; - b m F?B i?B m ç®i +QM /ÆB- L K JBM? GQm >Ä pšM F?¬
bU /šM /, i w MB K +O Gw ."i- ?bM? i?"M? K°i +QM >Ä GQM; +m²M; HQçM T?|M;
p ?QÊM; *€i ok Zm M;

@ æ M ? v H,, K5

*€i ok Zm M; #B i`ä HÊB ?çB +O L K JBM? GQm >Ä - bQM; +?QÎM; KçM? K) +?d
K"m ç2M [m'M ; B Q ç|M çÐ >Ä GQM; t¬M; iÊBX æ'm E?Q ç®B +?¼B- +kM; F?¬M;
E?Q €K i?m° + iQM? p®M [m, /` M?Q p"v- >Ä GQM; p" æ'm E?Q K"m ç2M /•v /Q K
Mm®i ç®B T?QÆM; - i'i +^a M,M; HQÊM; F?¬M; K^av K v H½M; T?Q ?bM? i?"M? b|M
tQ v ? B + ' i v- iQ" M #° /U p"Q K°i Hm²M; €K HU+ €T +? ç®B T?QÆM; X

Gw ."i #•v ; Bì F?¬M; Km®M ç€M? #W æ'm E?Q- #¶M; M?B M i?m i v HçB- >Ä G
#|M; /€M; - æ'm E?Q K"m ç2M F?¬M; +ÁM +?QÊM; M; çB- H" T i S+ H Q i?ŠM; iÊB G

Gw ."i bÊK +| T?ÁM; #`- æ'm E?Q ?| +€M? - +Æ i? H Q p9i H M F?¬M; i`mM; X *
i? - i?bM? HbM? tÁ2 ` K°i ç¬B ç'm +€M? çÄ i?šK- HÆ HYM; Î +?¶ ç®B /B M Gw ."

@ o"v i?b i?Y ç'm F,, "ç+? >' +O i ç•vX >, + €K F?¬M; ; B M5

•M? K,, i *€i ok Zm M; ç¬v HçM? H)Q- b€i w b¬B i`"QX *€i ok Zm M; /B +?mv M i?O
?B MX h` M #-m i`B- K†i i`B pšM `U+ `Ð bQB +?B m- M?QM; ; B[ F?¬M; i`mM; H
M?Q €M? b€M; F?B ç M F?¬M; ; B M M"v- iQ" M #° #` M,M; HQÊM; [m, /` M"Q ç| ?'
ç` M"v ç9M; H" ç'm F,, "ç+? >' KÊB +| i? b<sup>a</sup>M bBM? ` çQÊ+X

E?B *€i ok Zm M; p" M /KM; ç'm F,, "ç+? >' - >mv i L; mv i *m²M; *QÆM; +O Gw ."i +
#`X >mv i L; mv i \*m²M; \*QÆM; /šM T?€i /` iQÊM; i?B M ç` i?ŠM; ç M +€+ i¬M; K
#-m i`B X S?Q /QÊB K•v ç2M H" K°i pMM; tÆ t€+ ?mv i ?²M; X

L?[M; M; QÌB Î ç•v çQÊ+ +?SM; FB M mv HU+ +O ç'm F,, "ç+? >' p®M `i`^aB `€+ - +
>Q" M; ç²M; i?ÌB i?B i`B M ç'm F,, "ç+? ?' - +?d bÊ +?d ç K çQÊ+ i` M K°i #`M i v X
/šM T?€i /` iQÊM; i?B M ç` - F?B M +?Q i` M F?¬M; +O iQ" M #° b•M i?B ç'm ?Q
çQ M, K M; |M i v H M +kM; F?¬M; M?bM i?'vX GQçB ibM? ?bM? M"v F?B M i`€B i
i?QÌM; M?Q /•M; H M i" M + ' ?¼M; - bU bÊ ?½B F?OM; F?B T M; "T i`" M i`QM; HÁM

@ o†M p Q5

*€i ok Zm M; •K i`-K`®M; H M- >, + €K F?¬M; ; B M /Q ç'm F,, "ç+? >' ?bM? i?"M? F
?²B- K°i Hm²M; bS+ KçM? +?†i çSi i'i +^a ?bM? i?"M? i`QM; F?¬M; ; B M- ; B®M; M
M' B- F?Q M p ?QÊM; Gw ."i 5

*?B m ç'm F,, M"v- +?QM? H" HÊB /KM; T?€T i,, + F?¬M; ; B M5 *^aK M?"M çQÊ+ i`Q
F?¬M; +| bS+ KçM? +U+ ?çM- i`QM; M°B i•K Gw ."i +kM; •K i?¬K FBM? M; ç+5 h?
æçB HK+ [m^a M?B M i¬M; i¬M; HÊT HÊT- HçB +| i? p" M /KM; T?€T i,, + F?¬M; ; B
iU /Q p" M /KM; T?€T i,, + F?¬M; ; B M çQÊ+ M?Q æ'm h¬M +QÌM; ; B^a- M?QM; HQçB
i?QÌM; M"v +kM; çO F?B m +?B M +QÌM; ; B^a pQÊi + 'TX

E?¬M; +?9i /Q /U- >mv i L; mv i i`QM; i v Gw ."i +kM; ç€M? ` M; Q" B ç²M; i?ÌB pÈ
i`QM; F?¬M; ; B MX

L, M; HQÊM; i?¬ #çQ ?'T i?m iQ" M #° HU+ tQ,, M i`QM; F?¬M; ; B M ?,, + €K- çQ" M >
+QM #€Q #^aQ p +QM # - çB M +m²M; tQ v i`ÁM #çQ HB i- ? B Hm²M; bS+ KçM? +
t2M p"Q M? m i`QM; F?¬M; ; B M ?,, + €K- M; QÌB çSM; i` M K†i ç'i +?bK i`QM; K°i p
`ä ; B[ F?¬M; i`mM; `9i +m° + t<sup>a</sup>v ` +?mv M ; b- M,M; HQÊM; +O ç'm F,, "ç+? >' +

'M i`QM; F?¬M; ;B M ?„+ €KX h?S K` #¼M ?¼+| i? +ªK M?“M çQÊ+- +?ŠM; [m H`
•K ?“M- F?B i?b +U+ M|M; ç M KS+ i“M +MM; X

GU+ #|T KûQ i`QM; F?¬M; ;B M p` >mv i L; mv i [m'M ;B Q F?¬M; M; WM; - M, M; H C
€K +“M; iK +“M; /`v ç†+- i?O 'M +O *€i ok Zm M; #B M ç´B- HU+ tQ„M ç°i M?B M #
i`Î KbM? +m®M iÈB ?QÊM; Gw .”iX \*MM; H9+ ç| - ?mv i ?²M; K'i çB +ªM i`Î- ç€M?

Gw .”i F?¬M; M; Ì *€i ok Zm M; HçB HB m KçM; M?Q p”v5 GQçB ç'm T?€T HB m Kç
H½M? F?®+ iÈB +U+ çB K KÈB +| i? H`K` çQÊ+X

*?Q /M HU+ tQ„M i`QM; F?¬M; ;B M +| i? b€i i?QÆM; Gw .”i- çQ”M >mv i L; mv i
*€i ok Zm M; #` i?QÆM; - HQçB ç'm T?€T HQçM; #çB +•m i?QÆM; M”v i?“i bU F?-

@ >mv i L; mv i *m²M; *QÆM; 5 "çQ #çQ #çQ 5

@ >„+ €K F?¬M; ;B M5 sQ„M tQ„M tQ„M5

*€i ok Zm M; H` M?•M p”i ?mM; €+- Gw .”i +kM; F?¬M; T?ªB +Wm MQM- H`K M´ >m
+?|M; ç2K æ'm E?Q i, M; H M iÈB +U+ ?çM- [m M; i?mšM i?€M? ? M; QM; iK ?bM?
tmM; [m M? M; QÌBX

E?¬M; ;B M ?„+ €K ç°i M?B M #çQ HB i- ç'm F„+ 'T "ç+? >´ +O ? B ççB æ'm >Q”M
F?Q `9i` iW #®M T?Q - Hm²M; HU+ HQÊM; M”v +U+ F€ HÈM5 L, M; HQÊM; pÁB `²
#S+ #bM? T?QM; æ'm E?Q /Q [m•M ?° p ?Q”M; i?`i /UM; H M i` M F?€M ç”B i M
t2K i` M F?€M ç”B- M; v +ªM; QÌB K M; ;? /U ç m #` H”i imM; X a”M i?B ç'm #`M;
M?Q `m°M; +çMX

oÁB `²M; i M ? i- /` iQÊM; i?B M ç` +kM; /-M /-M #B M K'i- K¼B M; QÌB +?Q id
p”i #Á H M- F?¬M; Qi M; QÌB #` i?QÆM; - +ÁM +| K'v M; QÌB i?QÆM; i? `”i M†M; X
+?QM? içQ i?“M? i B MçM M”v- Gw .”i iU p”Q ?”M; ``Q #ªQ p + Q ?ÆM KQÌB i?C
KB M; `d K€m- M; |M i v F?¬M; M; WM; M?ªv ` i?O 'M- ?B M M?B M ç M; ` bS+ +
*ÁM *€i ok Zm M; iU ?² i?ªK ?çB ?ÆM- [m€ K°i +?•M tm®M; ç'i- F?m¬M K†i p®M i
i`QM; bm®i- ?B M tm'i` iWM; KªM? ;•M t M?X

L?bM i?'v Gw .”i ç M; ç M; F?¬B T?K+- *€i ok Zm M; H`K b Q +| i? +?Q ?„M +Æ ?°
` ?B m- i`QM; b|M; ç°M; F?¬M; ;B M- ?ÆM KQÌB ççQ #|M; ç2M tû i`ÌB K` ` X

*ªK M?“M çQÊ+ b€i F?Q M?[M; ?„+ªM? M”v K M; ç M- Gw .”i p°B KÎ K„iX

@ ©M? F?¬B H¶B\

Gw .”i KdK +QÌB- Km®M Hmv M +? ` K'v +?K+ªM? F?¬B H¶B +'T æ'm oQÆM; +
çQÊ+ *€i ok Zm M; ç®B ç½B M?Q p”v- F?¬M; #B i H` T?€ bªM ? v H` [m€ +QB i`¼M

*?ŠM; [m bÊ`^M; \*€i ok Zm M; F?¬M; M; ?o ç M- J` ©M? F?¬B H¶B +'T æ'm >Q”M
t2K H` i´ i¬M; i`QM; F?¬B H¶BX

L?bM i?'v *€i ok Zm M; bY /KM; ©M? F?¬B H¶B- i` M +?¶M; ²B F?€+? [mw- >ªB >•
?bM? M? M? +?|M; /B +?mv M ç M +çM? M; QÌB +?O i`b- i?b i?¬K; b ç|X

Gw .”i ç M; +?mv M +?9 i` M b•M +kM; F?¬M; +?9 w iÈB K”M M”v- +?ŠM; [m i`QM
iQ€M M?Q w +O *€i ok Zm M; ç9M; H` F?¬M; i - i`ªB [m K°i +?B m bQ ç'm ç'm F„
K'i bS+ F?¬M; M?ÁX G9+ M”v ?„M bY /KM; ©M? F?¬B H¶B- +?Q /M +?Q +?„+ i?“M
? Q `”i HÈM æ'm E?QX h`”M ç'm +S iB T iK+ M?Q p”v i?b çÆM; BªM ?ÆM M?B mX

h?'v ©M? F?¬B H¶B M? M? +?|M; iÈB ;¬M- Gw .”i KdK +QÌB- ç M; ç`M?i`B m ?²
+?YM; - #¶M; M?B M M; QÌB +?O i`b ?ûi HÈM K°i iB M; ,

@ L; WM; 5

a m ç| K°i ççQ ?”M; ``Q æ'm E?Q p„i M; M; ;B[Gw .”i p” ©M? F?¬B H¶BX

*?SM; FB M M; Q`B +?O i`b H M iB M; M; QM; H¢B- *€i ok Zm M; +| ?ÆB +?9i b[M; ©M? F?-B H¶BX

@ :B^aB i?B ç'm H-M M`v F?-M; çQÊ+ bY /KM; HU+ HQÊM; i?S # M; Q`B HU+ HQÊ i?m i¢B +?¶5 h¢K i?`B; B i, M; i? K K°i [mv i„+çÆM; B<sup>a</sup>M- i?Q¢i M?bM; B®M; M?Q i`M bQ i`B- M?QM; H¢B F?B M Gw .”i H”T iS+ H•K p`Q ?Q`M +^aM? M; mv ?B K F?

J` ©M? F?-B H¶B #` +’K /MM; - S?€ h?B M FB K +kM; F?-M; i? /MM; X h`QM; i`Q i?-M F?Q M?Q S?€ h?B M FB K- i`W T?B; B i? i i’i +<sup>a</sup>K¼B M; Q`B Î ç•v- M m F?- +Q`M; ; B<sup>a</sup>+O æ’m h?-M æ¢B HK+ +?d bÊ b) iK i”T Î h?B M S?QM; ç [m®+ - çWM Gw .”i- M; v +<sup>a</sup>h?B M S?QM; ç [m®+ +kM; bÊ i`QM; M?€v K„i #` M; Q`B i iB m /B

JQ`B +?QM K|M i?-M #BM? +O æ’m h?-M ç¢B HK+ - pb #’i +S K°i K|M M`Q- iB m / ç®B pÊB M?[M; +Q`M; ; B<sup>a</sup>K` M|B imv i ç®B +?d H` +?mv M i`QM; M?€v K„iX

J†+ /M *€i ok Zm M; F?-M; `ä i¢B b Q „+ æ’m i-M; +’K KbM? bY /KM; ©M? F?-BH ç`M?- H`K M?Q p”v imv i ç®B +| HÊB bM? X

Gw .”i çQÆM; M?B M +kM; #B i5 h®B ?-K [m +?d bÊ S?QM; >Q`M; ><sup>a</sup>B >•K +€+ h?-M h?B M i?9 Mm®i +?YM; æ’m >Q`M; X L?QM; H`K #° M?Q F?-M; #B i- Gw .”i Zm M; - i?, K /Á i M ç®B i?O +Q`M; M; ¢M? M`v +ÁM +| €i +?O #`B F?€+ ? v F?-M; ,

@ „+ æ’m i-M; H`K pB +i?”i +-M; +?QM?- \*€i ok Zm M; +€+ ?¢- H€ #`B i~v +O M T?^aB /U ç`M? M?”M i?m ? v F?-M; 5

@ J’v +€B F?-B H¶B M`v +kM; çQÊ+ t2K H` €i +?O #`B\ Gw .”i +€+ ?¢+kM; [m€ +C

@ L?Q p”v +ÁM +| €i +?O #`B F?€+ b Q- #<sup>a</sup>M i?B m; B M|M; HÁM; `²B ç’vX

Gw .”i #•v; B`i?”i bU ?B p¼M; \*€i ok Zm M; M? M? +?|M; bY /KM; €i +?O #`B- /M I MY æ’m E?QX L m çÊB ç M H9+ æ’m E?Q ? Q ? i- ç®B T?QÆM; KÊB H° ` €i +?O p`Q #B F`+?5

@ Jm®M +? i +kM; F?-M; +-M; ’T; €T M?Q p”v5 L m H` €i +?O #`B- /MM; ç M „i ?Š ;†T çQÊ+ ç®B i?O i?9 p` M?Q Gw .”i +€+ ?¢- +?ŠM; H F?-M; Km®M +MM; #’M ?Q

*€i ok Zm M; +?d +Q`B # M M; Q`B- M?QM; i`QM; HÁM; F?-M; ? +Q`B- +kM; F?-M p`Q iBM iS+ i?m i?”T i`QÊ+ ç!- *€i ok Zm M; çQÆM; M?B M #B i`ä Gw .”i H` F +| T?QÆM; M|M; HÁM; M?Q p”v- F?-M; HQ bÊ- Km®M KbM? tm’i +?B m- +kM; F?-M;

*€i ok Zm M; bmv M; ?o- i v T?^aB F?) p¶- H’v iW i`QM; /mM; ; BÊB ` K°i i? M? #BM

88kX ZXe @ *?QÆM; 8k, *?mv M "¢B h?”M? h?”M;

J°i #€M? t2 i`ÁM b€M; #|M; K`m t M? i?šK- #€M? ` ,M; b„+ #ûM H° ` ?ÆB H¢M? i i v- HB M T?€i ` •K i? M? [m, /` pM pMX

@ *Ym T?~K- ©K EBK Gm•M5

h` M K†i \*€i ok Zm M; ?B M ` i?-M i?€B ç„+ w p¬ +MM; X

*Ym T?~K- ? B +?[M`v +kM; çO `²B- M; Q¢B i`W KQ`B +?QM +?B +i?-M #BM?- # i²M i¢B p¬ i?QÊM; X

*Ym T?~K H` +€B H¬M; 5 E?„+ +? tmM; ç°M; +O S?€ h?B M FB K- Gw .”i #„i ç-m ©K EBK Gm•M +Ym T?~K- K†+ /M +?Q ?mv M ?| ` HBM? ?²M i? ; B®M; M?Q S? EBK Gm•M +Ym T?~K M`v +kM; i`M ç-v HBM? F?Q- +?ŠM; [m HBM? F?Q M`v M; Q i?m°+ iQM? +O \*€i ok Zm M; - K M; i?2Q K°i HQ¢B •K ?”M [m, /`X

s Q i

©K EBK Gm•M FûQ H K°i p i K€m i` M +€M? i v \*€i ok Zm M;- K€m iQÆB im¬M`
;B®M; M?Q +?`m bU ;ÊB w M`Q ç|- /mM; M?"T ©K EBK Gm•M p`Q # M i`QM; +Æ i?
K€B- •K ?`M ~M +?S i`QM; ©K EBK Gm•M #¶M; M?B M p¬ +MM; /[/°BX

J°i i`"M ç'm imv M + ?¼M T?Á K½ Q M? HB i- i`QM; M?€v K„i HB M #B M i?`M? ?°E
+ªM? p¢M M; QÌB + ?9 w M`v + kM; F?¬M; H`K *mM; o¬ aQM; M´B H M `mM; ç°M; M`
?B M i` M b•M i?B ç'm- HB M çQ €M? K„i p T?Q Gw . "i î ; B[b•MX

*ªK ; B€+ +O *mM; o¬ aQM; ç®B pÈB iB m iY Gw . "i p¬ +MM; i M?`X L`M; ç½ çQ È
[mv i +O iB m iY M`v- +kM; ?B m `ä /kM; KQm +O ?„MX æ†+ #B i i`QM; K°i i?€M
KB M; Gw „,M; p`M; QÌB Gw ; B - Gw . "i H¢B #B M i?`M? K°i óM; QÌB i®iô p¬ +MM;
i°+ M?•MX h'i +ª ?`M? ç°M; +O Gw . "i î ç ç¬- \*mM; o¬ aQM; +kM; M?bM i?`v i`M
H`M; QÌB i®i ? v M; QÌB t'm- +| K°i çB m F?¬M; i? T?O M?`M- Gw . "i H`K°i M?•M
` tmM; ç°i +O „+ æ'm i¬M; p` ?Q`M; i?`i ç´ b|M; ; B| H M M; QÌB- T?ªB #` ç°M; i
*mM; o¬ aQM; F?¬M; T?ªB F?¬M; Km®M + ?®M; H¢BX L?QM; i`QÈ+ K†i p`M K M? -
o¬ aQM; pšM v M H†M; X

>B M i¢B p'M ç *mM; o¬ aQM; [m M i•K M?`i H` Gw . "i pb Q + ? HÊB +O KbM? p` G
T?Á K½- ? v H` +| +ªK iB M? pÈB KbM? X

•KX

J°i Hm²M; æ'm E?Q p¬ +MM; b„+ #ûM #¶M; M?B M iW #`M i v J GQÆM; im¬M ` - ç
ç| F?¬M; t X Gw . "i p®M p¬ +MM; BK H†M; i?B ç'm #¶M; #°+ T?€i ` K°i iB M; i?
i?€M? ? æ'm E?Q ?°i? - M?QM; i`QÈ+ K†i K°i FQ + ? iQ`M HU+ +O +QÌM; ; Bª æ'n
çÁM- T?mM ` K°i M; KK K€m5

*mM; o¬ aQM; pW tm'i ?B M HB M M?bM i?ŠM; Gw . "i- /QÈB iB M? ?bM? M`v- + ?Q
ç¢B + kM; H`T iS+ i?`i i?¬M- H•K p`Q +ªK ; B€+ K Hv ?mv M /B mX *?Q M M ç®B p
GQÆM; - F?¬M; +| #`i F€ T?ªM SM; M`Q5

a m F?B T?mM ` K°i M; KK K€m ç2M- Gw . "i H`T iS+ T?K+ ?²B iB M? i?¬MX J°i F
M?QM; çQÆM; M?B M ; B[æ'm oQÆM; p` æ'm >Q`M; i²M i¢B + ? M? H + ? +U+ HÈ
i? i¢Q i?`M? i?QÆM; i´M [m€ HÈM ç®B pÈB Gw . "i5

J°i FQ + ? ç„+ i?O- J GQÆM; çÁK„i- çB M +m²M; im¬M ` iWM; çÊi æ'm E?Q- iQ i?
M?Q M?½ H ç°M?Q H9+ i`QÈ+ - K` ; B®M; M?Q /®+ bS+ HB m K¢M; 5

@ J GQÆM; - M; QÆB çB M `²B b Q\

Gw . "i +U+ F€ #m²M #U+ pÈB ç°i #B M M`v5

@ h?B M S?QM; +¬M; +?9 H`M?•M p`i M?Q p`v- J K¶ +| i? F?¬M; çB M çQÈ+ b
>„M + ?Q /Si HìB H¢B +| K°i + ?B m ç'm F„+ 'T #"+ *?m hQÈ+ M M p ?QÈM; Gw . "i

Gw . "i iS+ +QÌB- *mM; o¬ aQM; ç9M; H`K„M[ ; v ?¼ - M?QM; i M J GQÆM; M`v i
M?•M- K„M[imv ç T- M?QM; +kM; T?ªB M; ?o Fo i?U+ HU+ +O KbM? + ?S5

Gw . "i + ?d i?`v i?QÆM; +ªK + ?Q J GQÆM; çB M +m²M; - M?QM; +kM; F?¬M; M´B
` K°i ç¢Q •K .QÆM; h?¬M G¬B- ?| ; BªB ç'm F„+ 'T #"+ *?m hQÈ+ - i?¬M H¬B H Q
E?Q +O J GQÆM; X æ²M; i?ÌB i?•M ?bM? Gw . "i H„+ HQ- €T b€i T?Q i`QÈ+ J G
p`Q v i ?¬m ç®B T?QÆM; 5

@ J GQÆM; - M; QÆB Km®M M´B çB M +kM; çQÈ+ - M?QM; +kM; +¬M p®M HB M; 5

J GQÆM; +, M #ªM F?¬M; +ÁM ç w ç M æQ¢M >²M L?`M H`M? H¢M? MÆB +´- €M?
o¬ aQM; i` M + ?¶ M; ²B F?€+ ? [mwX J°i ?²B H•m- i`QM; ç¬B K„i `WM; `U+ KÈB /-
i?î /`B K°i iB M; - M|B pÈB Gw . "i,

@ J K¶ ç9M; H`p¼M; iQÎM; ?½Q ?mv M- ç i¢+€+ ?¢# M •M F?¬M; ; B i- ?¬K M`Q
tBM ç¢B ; B€ ; ?û i?, K- J ; B M?`i ç`M? + ?B m ç½B +€+ ?¢M?B i iB M?5

L|B tQM; ¬K [mv M ?`M? H pÈB Gw . "i- [m v ç¬m `ÌB F?ÄB i`"M ç'mX

ob bU tm'i ?B M +O *mM; o¬ aQM; - #^aM i?•M i`"M ç'm ;B^aK #Èi ç° +?9 w çB M?B
+?9 w iÈB J GQÆM; ç½ `ÌB F?ÄBX

@ h`"M i?S iQ pÁM; # - Gw ."i i?„M;5

Gw ."i ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +^aK ;B€+ +?B M i?„M; pÈB i`"M ç'm M`vX >„M ¬K [mv M
iÈB +?¶ F?€+? [mwX

@ *?9+ KWM; Gw ."i ?mvM? ç i?„M; HB M iB T # i`"M5

æ¢B ?Q`M; iY p°B p`M; çSM; /"v- M;? M? ç|M Gw ."i H M +?¶ F?€+? [mwX Gw ."i #
æQM? h?B M- "€+? S?€B- F?¬M; ? M;¢B M;-M +QÌB M|B pÈB *mM; o¬ aQM; ,

@ *mM; i, i, - F?¬M; M;Ì H¢B ;†T i, Î ç•v5

h`QM; ç¬B K„i ç T +O \*mM; o¬ aQM; H¢B ?B M ` p H¢M? H)Q p¬ +MM;- i?Ì Æ M|

@ Gw ."i +€+ ?¢- i?"i bU F?¬M; M;?o iÈB b QX

hB m iY i?¬M; KBM? +?¼+ i`ÌB M`v- +?d bÈ bÈK ç½ çQ€M çQÊ+ i?•M T?"M h?B M
H9+ M`v H¢B +ÁM ;B^a pÌ F?B K i®MX

@ *mM; i, i, tm'i ?B M Î i`"M ç'm ?¬K M v- +| T?<sup>a</sup>B Km®M M?bM i?'v p` ?¬M T?m iQ

o K†i H½M? ç¢K +O *mM; o¬ aQM; F?B M Gw ."i ?ÆB F?| +?`m- #ÎB p"v M;¬M M;
L;`v ç| F?B `ÌB F?ÄB o¢M h`B m Gw ;B - i?€B ç° +O +¬ i ç®B pÈB KbM? iU ?²+?
KÈB ç| ç½ H½M? ç¢K M?Q #,M; i? M`vX

@ Gw ."i- i +| HÌB Km®M M|B pÈB M;QÆB- M;QÆB çB i?2Q i 5

*mM; o¬ aQM; ;B®M; M?Q ?Q`M iQ`M F?¬M; M;?2 i?'v HÌB Kd K B +O Gw ."i- M|
M;QÌB `ÌB çBX .M b Q +¬ i +kM; H` æ'm >Q`M; +QÌM; ;B<sup>a</sup>- F?¬M; +| +?9i M`Q p v
i?QÌM;- ?`M? ç°M; p¬ +MM; /Si F?Q€iX

Gw ."i M;QÊ+ H¢B b[M; bÌ- i`QÊ+ bU +?SM; FB M +O # Q M?B m M;QÌB M?Q p"v
M?"T i?•K +mM;- çWM; M|B ç M M;QÌB F?€+- M; v +^a?„M +kM; KB M K M #i ç`M?

.QÈB p¬ b® €M? K„i +U+ F€ ?•K K°- Gw ."i +QÌB €v M€v pÈB ç€K M;QÌB *mM; æQ
i?2Q *mM; o¬ aQM; iB M p`Q i?•K +mM;- [m M? +Q tmv M [m ?`M? H M;- çB ?ÆM
çB M iBM? t^aQ HB M tm'i ?B M Î i`QÊ+ K„iX h` M i'K #B M i`QÊ+ çB M +| pB i #
H) +?QM? H` i~K +mM; +O *mM; o¬ aQM;5

@ *€+ M;QÆB HmB ` ? i çB5 hB M p`Q h?'m L;¼+ +mM;- *mM; o¬ aQM; F m i'i +^a

@ *mM; i, i, - +ÁM ? B +m°+ i` M? i`B M[\ E?¬M; +¬M ;'T ;€T M?Q p"v5

Gw ."i +QÌB Kd K B- p¬ +MM; p¬ H¢B5

@ Gw ."i- *mM; i, i, ç®B ç½B M;QÆB M?Q i? M`Q\

*mM; o¬ aQM; pšM M?Q +k F?¬M; ç w iÈB +?ÁM; ;? Q +O Gw ."i M;?B K K†i M|B
L m ?ÄB *mM; o¬ aQM; ç®B ç½B pÈB KbM? M?Q i? M`Q- çB m M`v i?"i bU F?¬M; /
o¬ aQM; ?ÄB M?Q p"v +| w ç² ;b- pšM +QÌB M|B,

@ *?mv M M`v i?"i bU F?| M|B- ç€M? +kM; ç€M? `²B- i®i +kM; i®i `²BX *?d +| çB r
pÈB Gw ;B i - Gw ."i K½B ;?B M?È i`QM; HÁM;- +?Q # Q ;BÌ [m M5

@ L m ç½ M?Q p"v- i, i, Km®M M;QÆB ç€T SM; i K°i +?mv M- M;QÆB +| i? F?¬M

888X ZXe @ *?QÆM; 88, h?dM? *-m *O o¬ aQM;

æ9M; H9+ *mM; o¬ aQM; KìB Gw ."i ;B9T KbM? H"K K°i +?mv M- i` M K†i +¬ i ?B
i?QìM; - i`QM; i?-M i?€B M"v H¢B M?Q +| K°i T?-M FB M [mv iX

Gw ."i M?bM p K†i M"v /o M?B M p¬ +MM; F?| +?`m- i?ªM M?B M M|B,

@ *mM; i, i, M|B i`QÊ+ t2K- `®i +m°+ H" i?dM? +-m ;b\

*mM; o¬ aQM; +QìB M|B,

@ Zmª M?B M F?-M; i?'v i?Ä F?-M; i?ª +?BK QM;X Gw ."i M;QÆB v M i•K- +?mv
;B9T- ç®B pÈB M;QìB F?€+ F?| M?Q H M i`ìB- ç®B pÈB M;QÆB #•v ;Bì K" M|B / M

@ h, M|B ` i`QÊ+ ç½5

@ h?„M; ? B i`"M i` M? i`B T?Q b m- H"K T?Á K½ +O i 5

æ•v H" i?dM? +-m ;b +?S5 Gw ."i iMv iB M M;²B tm®M; ;BQìM; - +QìB `i p¬ bd,

@ *?mv M M"v +ÁM +-M *mM; i, i, i?dM? +-m- ?B M i¢B i +| i? M|B- +?S+ T?Á K½

@ o"v i?b i®i5 *?d +| çB m +?S+ T?Á K½ M"v +O M;QÆB +?d H" ?[m / M? p¬ i?U+

*mM; o¬ aQM; +kM; +QìB `i `¢M; `Ð- pW b€M; H¢M H¢B pW [mv M `k- # Q T?-M

@ *€B ;b ;¼B H" ?[m / M? p¬ i?U+\

Gw ."i H9+ M"v KÈB T?ªM SM; - i?b ` i?dM? +-m i?"i bU pšM +ÁM îT?Q b mX

@ >[m / M? p¬ i?U+- w M;?o +?QM? H"- M;QìB î# M M;Q"BM?bM p"Q- i H" +-M;
;B[i p" M;QÆB F?-M; i? +| +?mv M pÊ +?²M; i?"i bU5 *€B M"v H" i?dM? +-m +
i? ç€T SM; F?-M;\

Gw ."i +| i? ç€T SM; KÈB H¢5

Gw ."i M;~M M;QìB ?ÄB M;QÊ+ H¢B,

@ æ•v H" w iS +O M;QÆB- ? v H" w iS +O ?Q" M; ç # ?¢\

@ G" w +O *mM; o¬ aQM;5 E?-M; [m M ? ç M T?K ?Q" M; 5

@ *?Q i K°i +€B Hw /Q5 *?ŠM; H) Gw ."i i M?Q p"v K" F?-M; H¼i K„i *mM; i, i, b
.M M|B i? M"Q- ?B M i¢B Gw ."i îh?B M S?QM; ç [m®+ +kM; çQÊ+ t2K H" K°i M
iQÈM; K¢Q- K†+ /M F?-M; iQM? H" p¬ +MM; ç T i` B- M?QM; +kM; `i b€M; bO X
H" M;QìB +O ? B i? ;BÈB- K` HU+ M K iY bB m M?B M K" i?"M? i?K+ +O ?„M +,
GìB M"v +kM; F?-M; T?ªB M|B HmM; imM; - ?„M Km®M +| HQ¢B K„ M[M?Q Gw ",M;
T?ªB / M?Q i`î#`M i v b Q\

@ "îB pb i`QM; HÁM; *mM; i, i, ç½ +| M;QìB F?€+- F?-M; i? +| M K iY F?€+ çQÊ+

*•m M|B M? M?"M; M"v M?Q K°i çÁM +ªM? idM?- Gw ."i i?B m +?9i M[T?€i çB M
F?-M; +?WM; Gw ."i +ÁM +| i? ?B m çQÊ+- M?QM; Hw /Q M"vX X X XJ FB T- *m
ç°+ €+- ç`M? ç Gw ."i i ç°B +€B bWM; i` M ç-m +ª çìB b Q\ GìB M|B çM M"v +kM

h`QM; M°B i•K ç½ Q€M ?"M iÈB +U+ çB K- M?QM; i` M K†i Gw ."i M;QÊ+ H¢B `i #

@ *mM; i, i, - M|B p"v H" b Q\

*mM; o¬ aQM; H"K b Q çQ€M çQÊ+ bmv M;?o i`QM; HÁM; Gw ."i - +ÁM iQîM; `^M;
M[+O KbM? ç½ +| M;QìB F?€+- ç½ +| w #m¬M; i? - pb p"v t9+ ç°M; M|B,

@ E?-M; /®B ;¢i Gw ."i ç ç - pB + M"v M?„+ iÈB +kM; H" /mv M T?"MX L;`v 'v i`
h`B m M;QÆB [m v p ç ç¬- *mM; o¬ aQM; iWM; ;†T K°i /QM; #BM? çQ" M- çQ" M
+MM; ; M /¢- +?Q /M i H° ` i?•M T?"M +-M; +?9 h?B M S?QM; +kM; F?-M; Km

[mv i ç°M; i?O- M?•M b® /QM; #BM? çQ" M imv +?d +! 8y@ ey M; QÌB- M?QM; +QÌ
KQÌB K'v æ'm oQÆM; X h +kM; pb KÈB H M æ'm >Q" M; M M FB m M; çQ- ?"M M? [M
Km®M +ª çQ" M ?„M #` /B iX E?¬M; M; Ì /QM; #BM? çQ" M M"v +kM; +! +?9i i?O çQ
tm'i K°i i`"M T?€T- p•v F?®M i # M i`QM; X

L!B ç M ç•v- *mM; o¬ aQM; H° p K†i ?QªM; bÊ- +! H) ibM? i? M; "v ç! +?„+ ?ŠM p
i•K iQM? +O *mM; o¬ aQM; - M m `ÆB p"Q i`QM; i v /QM; #BM? çQ" M- ?"m [mª +k

@ h iU #B i +?çv i`ÌB F?¬M; F?ÄB M„M; - ç M; +?m~M #` /MM; ? i K°i iB æ'm E?Q
ç½ i? 'v; B[F?¬M; i`mM; K°i i?B m MB M æ'm >Q" M; # v p9i ç MX

h`QM; ç€v HÁM; Gw ."i H"TiS+ im¬M ` HÁM; ;?2M im¬M; p¬ ?çM- i?B m MB M æ
H9+- içB b Q M? ?MM; +Sm K„ M?•M HçB F?¬M; T?ªB H" KbM? \

@ J°i ?²B €+ +?B M- /QM; #BM? çQ" M iY i?QÆM; ?ÆM T?•M MY - M; QÌB +ÁM HçB
>Q" M; M"v i M H" Zm•M L? 'i hB m- H9+ ç! i`MM; ?ÊT çB M; M; [m - i? 'v i #` M; QÌ
` i vX

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- F?¬M; +-M T?ªB M!B M[5

Gw ."i T? 'i i v- p K†i t M? t Q- ibM? +ªM? M? ?MM; +Sm K„ M?•M b m ç! ? B # M
? M QÊ+ bm®i çÌB M"v- i`QM; T?BKªM? i` M iB pB FB Ti`QÊ+ i? "i bU M?B m H„K

@ L m Zm•M L? 'i hB m H" æ'm >Q" M; +! i?U+ HU+- HçB ?•K K° M; QÆB- pb b Q F
imv M +?¼M T?Á K½ M"v \

*mM; o¬ aQM; +QÌB F?´ M!B,

@ h? K ;B ;BªB i?B ç'm imv M +?¼M T?Á K½ T?ªB H" M; QÌB +O h?B M S?QM; ç
ç M iW sm' i o•M ç [m®+X

@ Zm•M L? 'i hB m Î i`QM; +mM; b Q\ h i? "i bU Km®M ;†T ?„M5

@ "bM? i?QÌM; ?„M Î [m€M i`¼ h?B M h?¬M- H9+ M"v +! H) ç M; Î i`QM; +mM; t2K
?„M5

*mM; o¬ aQM; F m K°i i?` M[ ç M- T?•M T?! p" B +•m- i?` M[FB p°B p" M; çB ` X

@ Gw ."i- M K iY tm' i b„+ M?Q M; QÆB- F?¬M; HQ F?¬M; ibK i? 'v M[iY tBM? ç T p
+O +?9M; i - i +kM; b) ;B9T çÐ Gw ;B - tBM ç€T SM; i?dM? +-m M"v +O o¬ aQM;
p¬ i?U+X h +kM; b) F?¬M; F?B M M; QÆB F?! tY- b m F?B F i i?9+ ;BªB i?B ç'm ç
pB M G G MX L?Q p"v b) #ªQ p çQÊ+ ?mv i Kç+? ?Q" M; i°+ *mM; i?`- Gw JBM? -
."i M; QÆB +kM; b) F?¬M; t'm ?`X

L?[M; HÌB M?Q p"v tm' i T?€i iW K„ M[i B ?¼ *mM; o¬ aQM; - M; QÌB #bM? i?QÌM; +
;` K´ i?! + ç²M; wX L?QM; Gw ."i +?d +ªK ;B€+ ç m `€i H²M; M; U+X JbM? T?ªB /®+
?Q†+ +? i i` M b•M i?B ç'm- F?¬M; M; Ì bÊK +! M; QÌB Î +?M ,M H°+ S? "iX JbM? T
p¬ i?U+- çWM; M!B *mM; o¬ aQM; imv i b„+ M?Q i? - +?QM? H" K°i +¬M; +?9 #bM
+kM; F?¬M; i? Mm®i i`¬B +K+ ?"M M"v tm®M; KB M; X

Jm®M ;BªB [mv i +K+ /B M `„+ `®B i`QÊ+ K„i- F€i ?"i +kM; `i çÆM ;BªMX L m ç½
#B i b®M; +? i Km®M çQç i M[M?•M +O KbM? M?Q p"v- p"v +S H"K +?Q ?„M #B M
M"v5

*?Q M M i`QÊ+ iB M T?ªB t2K t2K- i?B m MB M æ'm >Q" M; +O sm' i o•M ç [m®+
M?Q i? M"QX

@ *mM; i, i,- M; QÆB ?ŠM H" #B i`ä +€+? ç®B M?•M tY i? +O Gw ."i i- F m i H
pÊ M; QçB ibM? ç! H" +?mv M ?Q" M iQ" M F?¬M; +! F?ª M, M; X hmv M?B M #•v; BÌ;
+?mv M +ÁM +! i?ÌB +Æ i? v ç´B- M m i i? 'v Zm•M L? 'i hB m ç! i?m" M K„i- +® w i€
+•M M?„+ i?m h?¬M J°+ i`QM; i`"M +?mM; F iX

L? [M; HÌB M"v +O Gw ."i`i ?ÊT Hw ?ÊT ibM? - F?¬M; +| +?9i M"Q iB i H° b€i +Æ
i?B m MB M æ'm >Q" M; +O sm'i o•M ç [m®+- Gw ."i çQÆM; M?B M b) F?¬M; M;
M?bM` K€M? F?|2X

@ L?Q p"v- *mM; o¬ aQM; T?ªB i¢ ÆM Gw ."i +€+ ?¢ i`QÊ+ `²B5

L; [F?Q F?€+? F?Q t H¢ M"v +M; F?B M Gw ."i iS+ ;B" M iÈB +U+ çB K- M?QM; i
Gw ."i ç°i M?B M ?ÄB,

@ *mM; i, i,- M m F?¬M; T?ªB pb Zm•M L?'i hB m ç|- i, +| M; mv M w ç Gw ."i H"K
*mM; o¬ aQM; F?¬M; ? +?m~M #`i•K Hw p p'M ç M"v- bmv M; ?o ?²B H•m KÈB i`a

@ oB + ç½ ç M MQÊ+ M"v- +kM; F?¬M; +ÁM M m M?Q- HQ¢B ;Bª i?B i p¬ M; ?o M

@ L m M?Q i M?'i ç`M? Km®M #B i ç€T €M i?b b Q\

.M b Q KbM? ç M; +| pB + +¬m M; QÌB- ç®B K†i pÈB M; [F?Q ;¬M M?Q mv ?B T+O
/¬B,

@ :B®M; M?Q im i" T æ'm E?Q- çB m M"v +kM; +¬M +Æ /mv M- M m M?Q +?9M; i i
aQM; +kM; F?¬M; ;?ûi M; QÆB H"K i`QÊM; T?m +O i 5

*| M? [M; HÌB M"v Gw ."i +kM; M i•K- t2K` 'M iQÊM; +O KbM? i`QM; HÁM; *mM;
H„KX *ÁM p +Æ /mv M- +| +M; i®i- F?¬M; +| F?¬M; #B i +? i¢Q` b Q5

h`QM; H9+ M|B +?mv M- M; Q`B çB M p M; H M iB M; #QÊ+ +?•M i`-K´M- b m ç| K

@ Zm•M L?'i hB m #€B FB M h?B M S?QM; +¬M; +?9 5

@ JÌB p`Q5

*?¶ +Y çB M- K°i i?•MªM? + Q iQ M? M? +?|M; iB M ç M- M; QÌB M"v +?d F?QªM
M; ¼+¬ i? M? i9- p K†i +?QM? i`U+ Q B M; ?B KX *?d KÈB HB + K„i M?bM- ç½ F?
FûK ?´i? MX

J°i M? +?M; ç T K½- i?•M ?bM? F?¬M; +¬M T?ªB M|B- +?d`B M; F?Q +?i Qm M
Gw ."i +M; b¬B i`Q ;?2M im¬M; 5 \*€B ;b H` M? ?MM; +Sm K„ M?•M- +?ŠM; [m H
?MM; +Sm M; QÌB H` K°i J L?` "QM? - Gw ."i F?¬M; iBM *mM; o¬ aQM; b) H'v i?•M

G¢B M?bM *mM; o¬ aQM; - Zm•M L?'i hB m pW çB p`Q i`QM; çB M- i` M K†i H" T
€M? K„i M?Q /€M +?†i p`Q ?„MX h?•M T?"M +¬M; +?9 i?b i? M"Q- `®i +m°+ pšM
F?¬M; çO bS+ F?€M; +U pÈB i` B ç TX

@ L?'i hB m- p` M"v +?QM? H` Gw ."i5

h?•M K"i M?Q p"v b Q\ E?¬M; T?ªB ç½ +| [m M ? `²B +?S- Gw ."i Q€M ?"M M; ?o ç

@ h¢B ?¢ M; QÐM; K° ç¢B / M? Gw ."i +€+ ?¢ ç½ H•m- K'v M; "v M v K v K„M [m M
+O Gw ."i +€+ ?¢- +M; F?B M i¢B ?¢ +ªK ;B€+ t'm ?´X J†+ /M +MM; H` +T #"+ a
F?¬M; iB T M´B K°i +?B m +O Gw ."i +€+ ?¢5

Zm•M L?'i hB m M; QÊ+ H¢B F?€+? F?Q p¬ +MM; - F?¬M; M; WM; i•M; #®+ Gw ."iX

E?¬M; iB T çQÊ+ K°i +?B m b Q\ h`QM; ç¬B K„i H¢M? HMM; +O Gw ."i +?Êi H|2
K'iX *QM M; QÌB Zm•M L?'i hB m F?¬M; çÆM ;BªM ;B®M; M?Q ?„M #B m ?B M`
."i KÆ ?² +ªK i?´v K°i Hm²M; F?Q iS+ p¬ +MM; M; mv ?B KX *ªK ;B€+ ç®B pÈB HQ
M"Q T?•M iQ+? - ?Q" M iQ" M H` /U p`Q i`U+ ;B€+ - K°i HQ¢B i`U+ ;B€+ +O +QÌM; ;
bBM? iY KÈB +| çQÊ+X

h¢B b Q H¢B +| HQ¢B i`U+ ;B€+ M"v- +?ŠM; H) +?d pb €+ +ªK i`QÊ+ ç| ç®B pÈB M
i9+ ç€M? ;B€ ç®B T?QÆM; - F?¬M; b B- ;QÆM; K†i F?¬M; i€ p i- +| K°i HQ¢B b€
[m HQ¢B b€i F?Q M"v +kM; +?d +| HQ¢B M; QÌB i`B ;BÄB M?Q Gw ."i KÈB M?bM`

@ L?'i hB m ?mvM? [mª M?B M H` M?'i #B m M?•M i`B- b€M? ç¬B pÈB *mM; i, i, i?

h` M K†i Gw ."i pšM i`-K ioM?- +Q`B M|B,
 @ æSM; +?mM; K°i +?¶ pÈB L?'i hB m ?mvM?- Gw ."i +ªK ;B€+ KbM? +ÁM F?¬M;
 L?'i hB m ?mvM?- i`QM; ?Q`M; +mM; #`i iB M- +?9M; i ` M;Q`B m®M; p`B +?ûM>
 @ Gw ."i5
 L?bM i?'v Gw ."i Km®M /šM Zm•M L?'i hB m ` M;Q`B- *mM; o¬ aQM; +U+ F€ F?~M
 ;BªQ [mv i ç°+ €+- *mM; o¬ aQM; ç½ iWM; i? M;?B KX Zm•M L?'i hB m K†+ /M +h
 ;Bª- M?QM; Î ç ç¬ /M b Q +kM; +ÁM t H¢- M m Gw ."i H`K HQ¢M- F?¬M; F?ÄB +?
 @ *mM; i, i, v M i•K- i i?'v L?'i hB m ?mvM? i?"i bU i?m" M K„i- M m M?Q *mM; i, i
 +?9M; i - i? M`Q ?a\
 "` Gw ."i M|B M?Q p"v- *mM; o¬ aQM; M;QÊ+ H¢B +| +?9i t'm ?´- pb p"v M|B,
 @ Gw ."i +€+ ?¢ M|B çM - *mM; i, i, +| ;b HQ H„M;X G9+ M`v- *mM; i, i, tm'i +mM;
 çB +MM; ? B M;Q`B çQÊ+5
 @ o"v +?9M; i çB i`QÊ+X L?'i hB m ?mvM?- M;?2 M|B [m€M i`¼ h?B M h?-M ;¬M
 æ¢B >¢ ç [m®+- M'm ,M`'i M;QMX æ9M; H9+ i p`¬M; +?O +O [m€M i`¼ h?B M h
 T?ªB çB M K i?Y i`B M;? +O ç-m # T ç M iW æ¢B >¢ ç [m®+5
 Gw ."i +® w M|B M?Q p"v- H` Km®M +?Q \*mM; o¬ aQM; #B i`ä- KbM? +kM; F?¬M;
 JBM?X Í [m€M i`¼ h?B M h?-M- +?Q /M Gw ."i ?„M +| Km®M H`K HQ¢M ;b ç| - +kM
 @ o"v i?b M?` ?²M; T?9+ +O Gw ."i +€+ ?¢ p"v5
 Zm•M L?'i hB m i?B H pÈB *mM; o¬ aQM; - ? B M;Q`B i` Q ç´B €M? K„i- H"TiS+ i
 K°i /ÁM; çB M t Q ç°M; - Gw ."i ?"M ç M KS+ i?B m +?9i M[+„M M€i ?"K ` ,M;X
 @ æB M? M? i?¬B- b„Ti`Q `²B- M m iÈB Km°M F?¬M; +ÁM +?¶ ç•m5
 Gw ."i FûQ i v €Q Zm•M L?'i hB m- F?¬M; M|B ;b FûQ ?„M ` M;Q`B

88eX ZXe @ *?QÆM; 8e, "„+ æ'm hS >Q`M;

G9+ M`v i`QM; M?" ,M [m€M i`¼ h?B M h?-M- ç M; H` H9+ #m¬M #€M i'T M" T- M;
 F?¬M; /SiX L?bM i?'v Gw ."i ç M- [mªM Hw M?" ,M +O [m€M i`¼ ç½ p°B p`M; +?çv
 @ Gw ç¢B ;B iÈB `²B- K`B p`Q- K`B p`Q- K`B M;`B H M T?ÁM; F?€+? [mw i` M H-
 M?•M H"TiS+ b„T t T +?Q M;`B T?ÁM; i®i M?'iX sBM ?ÄB Gw ç¢B ;B çB K'v M;Q`
 @ *?d +| ? B M;Q`B i?¬B- ¬M; +?O hB m +O +€+ M;QÆB ç•m\ h?'v #ªM i?B m ;B
 iB T\ E?¬M; bÊ #ªM i?B m ;B ç" T T?€ H-m M`v b Q\
 Gw ."i +Q`B M|BX
 @ Gw ç¢B ;B M|B çM - ¬M; +?O hB m +| pB +iÈB i´M; #° h?B M h?-M h?QÆM; JB
 T?| +?Q iB m M?•M5
 @ æQÊ+ `²B- F m ç-m # T iÈB iW æ¢B >¢ ç [m®+ +O +€+ M;QÆB H`K K'v K|M b
 ;B +| K`B F?€+? [mw5
 @ Gw ç¢B ;B v M i•K- iB m M?•M H"TiS+ çB b„T t T5
 *,M M?" M`v i?m°+ p [m€M i`¼ h?B M h?-M +O h?B M h?-M h?QÆM; JBM?- +kM
 çŠM; +O ç ç¬- M;Q`B ` p`Q ?°B bÎ M`v- ?B M M?B M ç m H` #"+ [mv M [mw +| /
 ."i çB i?ŠM; H M H-m- i` M çQ`M; çB +| `i M?B m M;Q`B +?"Q ?ÄB F?¬M; M;ÈiX

i? HU+ +| [m M ? ?ÊT i€+ pÈB Gw JBM?- T?-M HÈM Gw ."i +kM; +?d [m2M Kti-
M;QìB M"v M?bM i?'v Gw ."i- [m^a i?U+ +ÁM i?•M i?B i ?ÆM M?bM i?'v +? `m°iX
*QìM; i? +O Gw ."i ç½ `ä M?Q # M M; "v- +| i? çQ€M çQÊ+- M;QìB M"v +?„+ +?„
h?B M S?QM; ç [m®+- +mM; FQM? i|K HçB +?d +| HÈB +?S F?-M; +| ?çBX
Gw ."i T?ªB p'i pª KÈB i?Q€i F?ÄB M?[M; HìB M`M? ?|i- iB M p"Q K°i ;B M T?ÁM;
?Q [m^a i` M #`M- Gw ."i M|B pÈB L?`i Zm•M hB m,
@ L;?2 *mM; i, i, M|B L?`i hB m ?mvM? ç M iW sm'i o•M ç [m®+\
@ hçB ?ç ç9M; H` M;QìB +O sm'i o•M ç [m®+- #îB pb ç„+ i°B pÈB ;B i°+ hç i?` -
ç„+ /o KÈB ç M h?B M S?QM; ç [m®+ i` MçMX hçB ?ç bmv M;?o- sm'i o•M ç [m®
p®M +| [m M ? F?-M; i®i- K†+ /M ;B i°+ hç i?` +| i? HU+ F?´M; H² î sm'i o•M ç
M"Q M?9M; +?•M p"Q çQÊ+ h?B M S?QM; ç [m®+X > ? - ç Gw ."i +€+ ?ç +? +Q
Gw ."i i?"i ` +| M;?2 M|B p ;B i°+ hç i?` +O sm'i o•M ç [m®+- +kM; i?m°+ p ;B
i?•K ?"m i`mv M i?W M; "M M,KX æ„+ i°B pÈB ;B i°+ M?Q p"v- K°i æ'm >Q`M; t€+
*?d H`- +| +?mv M M?Q p"v i?"i b Q\
@ E?-M; #B iL?`i hB m ?mvM? pb b Q HçB ç„+ i°B pÈB ;B i°+ hç i?`\
@ *?mv M M"v K°i HìB F?| M|B ? i5 G-M ç-m; †T ;Đ- +?9M; i çWM; M|B M?[M; +?
?ç- içB ?ç KÈB ç M- b m M"v FQM? tBM +€+ ?ç +?B m +® M?B m ?ÆMX
Gw ."i +îB Kî +QìB M|B,
@ *?mv M M"v +ÁM TªB M|B b Q\ *?Q /M F?-M; +| *mM; i, i,- pÈB M?•M p"i M?Q
i M`M? #Ê +ÁM F?-M; F`T5
*?mv M M"v i?"i ` +kM; ?ÊT iB M? ?ÊT Hw- K°i æ'm >Q`M; çB iÈB ç•m- F?-M; T?
+€+ MÆB H-B FûQ b QX
h`QM; ;B•v H€i- `QÊm p`i?S+ ,M ç½ çQÊ+ çQ H M- #-m F?-M; F?Q H"TiS+ +`M;
L?QĐM; ; -M i`,K M,K- ` m M?bM ` +kM; çQÊ+ id Kdt`Q M'm- KMB p` ``i M;QMX
> B M;QìB +?d i?m-M i9v ,M m®M; M|B +?mv M T?B K- i?dM? i?QªM; K M; +?9i v
+U+ F€ pmB bQÊM; - HB M iB T M•M; +?ûMX
a m K'v im-M`QÊm- Gw ."i `ä ``M; +ªK i?'v- Hm²M; b€i F?Q i` M M;QìB Zm•M L?`i
Gm²M; b€i F?Q M"v F?B M Gw ."i ç°i M?B M M?È iÈB K°i M;QìB5
*€i ok Zm M;5 E?-M; b B- +?QM? H` \*€i ok Zm M; i`QM; i`"M ç'm M; "v ?-K [m -
+?QM? KbM? #,K i?"M? i?"i M€iX
GQçB b€i F?Q i` M M;QìB Zm•M L?`i hB m +U+ F€ ;B®M; pÈB *€i ok Zm M;X GQçB
Gw ."i +kM; F?| ?B m- M?QM; +`M; M; "v +`M; +?B K+S w i?S+ +O KbM? K½M? H
Zm•M L?`i hB m p` *€i ok Zm M; i?"i bU+| HB M ? ;b ç| \ *?mv M M"v ?B M içB Gw
M"Q T?€M çQ€M- b m ç| Gw ."i çQ ` K°i [mv i ç`M?X
"[iB +`QÊm ópmB p ô FûQ /`B ; -M ? B ;Bì- ? B M;QìB m®M; ; -M KQìB +•M`QÊ
/Si- ç-m HQĐB Gw ."i M?Q i +SM; ,
@ L?`i hB m ?mvM? - ?-K M v ` #QÈ+ +€M? +Y M"v- M;QÆB M;QÆB +?QM? H` ?
B B /€K F?B / M;QÆB- +?QM? H` ;•v F?| / pÈB Gw ."i p" Gw JBM? i 5
Gw ."i M;?B M; M;ª çB tm®M; H-m- •K i? M? +O ?„M `i HÈM- M?Q bÊ +€+ i?U+ F
@ Gw ."i ?mvM? ç [mª M?B M ?"Q bªM; - çQÊ+ H`K ?mvM? ç +O M;QÆB H` pBM?
@ >mvM? ç - i +ÁM +| pB +- F?-M; i? çB +MM; +MM; L?`i hB m ?mvM? - çÊB X
?mvM? ç ?mvM? ç +?9M; i M?'i ç`M? TªB m®M; # M; "v # ç K5
@ æQÊ+- M; "v K B L?`i hB m M?'i ç`M? çB OM; ?° i`Ê mv +?Q Gw ."i ?mvM? ç 5

> B æ'm >Q" M; b v F?QÈi F?B M +€+ i?U+ F?€+? ç M ,M m®M; Î [m€M i`¼ h?B M h
>Q" M; +QÌM; ;Bª mv M; ?B i` M + Q- F?¬M; T?ªB H" F i-K i?QÌM; - `i ?B K F?B M
*€Q iW Zm•M L?'i hB m- `ìB [m€M i`¼ h?B M h?-M- Gw ."i ibK K°i MÆB ? Q H€M
M; Q" B- b m ç! H'v iW i`QM; /mM; ;BÈB ` K°i #° €Q ç2M- F?, M #`i K†i i` M; #` FQM
L m M?Q F?¬M; +! ; b #`i M; ì- Zm•M L?'i hB m imv i ç®B +! #Q K"i F?B M M; QÌB i
."i iBM iQÎM; i`U+ ; B€+ p" T?€M çQ€M +O KbM?X Gw ."i M; ²B t t [m M b€i +?¶
h?QÆM; JBM?X >„M #B i`ä- Zm•M L?'i hB m b) Î i`QM; F?€+? b¢M h?B M h?-M5
*?ì çÊB ç M H9+ b„+ i`ìB i®B ?ŠM- Zm•M L?'i hB m pŠM F?¬M; H° /B M- imv M?B
?QÎM; ç M Gw ."i X L; Kv i` M; - i?2Q /äB- ~M M9T- ç•v +?QM? H" K°i K¬M #„i #m°+
Gw ."i ; B®M; M?Q K°i T?Q iQÊM; - ?-m M?Q F?¬M; ? ç°M; ç"vX " M i`QM; HÈT €
H¢M? HMM; - +?, K +?9 [m M b€i +?¶ +Y HÈM +O [m€M i`¼ h?B M h?-MX L m M?C
+! i? /mv i`b iQ i? M"v K'v M; "v K'v ç KX
*?d +! çB m t2K ` - ?¬K M v F?¬M; +-M M; ²B +?ì K'v M; "v K'v ç K- b m F?B ç M iBM
çQÌM; - i?•MªM? +O Zm•M L?'i hB m tm'i ?B M Î +?¶ +Y HÈM [m€M i`¼ h?B M h?
Zm•M L?'i hB m i?Q¢i M?bM `i M? "M M?½- F?¬M; ? +! /U +ªK #` i?2Q /äBX E?|2
."i i?m F?Q iS+ +QÌM; ;Bª +O KbM? H¢B- #Q K"i i?2Q çm-BX
smv M [m +QM T?® #m¬M #€M b-K m'i M?'i +O ç ç¬- Zm•M L?'i hB m i`U+ iB T
ç¬M; ç ç¬X ZmªM; i`QÌM; M"v K†+ /M F?¬M; b-K m'i M?Q T?® #m¬M #€M- M?QM;
H¢+ +O +€+ i?"M? i`b HÈM M?Ä i`9 F?„T ç [m®+- Î ç ç¬+ kM; H" [mªM; i`QÌM; iE
Zm•M L?'i hB m çB p"Q K°i iÁ ?°B [m€M i?m°+ p h?B M L?'i h?"M?X
GQÊM [m M? ?°B [m€M h?B M L?'i p" B pÁM; - Gw ."i T?•M #B i ç` i? - H†M; v M
i?2Q M†+ M?" ; B®M; M?Q +QM #€Q H M p"Q # M i`QM; ?°B [m€MX >°B [m€M +?B
+kM; F?¬M; Qi- M?QM; Km®M ibK Zm•M L?'i hB m +kM; F?¬M; F?|- Zm•M L?'i hB
HB K F?Q iS+ +O KbM?X
@ G½Q hS- iB m iY M; ®+ Gw ."i i?"i bU KìB M; QÆB m®M; `QÊm `²B b Q\
L; QìB M†B +?mv M +?QM? H" K°i M; QìB ç" M ¬M; /€M; M; QìB i`mM; #bM?- pÈB ; |-
M?bM i?'v #!M; HQM; - +?S F?¬M; i?'v `ä /B M K¢Q- M?bM #!M; HQM; - M; QìB M†B
Zm•M L?'i hB m çQÊ+ ; ¼B H" H½Q hS #„i +?ûQ +?•M- i?-M b„+ p¬ +MM; ç„+ w- ?
M; QìB F?B K i®M H9+ # M M; "vX L; ?2 i?'v +•m ?ÄB ?Q" B M; ?B +O M; QìB ç" M ¬M
@ h M T? p"i FB i?"i bU `i ?"Q T?|M; - `QÊm h`-M L?QÐM; i`, K M, K i` M M; "M F
m®M; ? i KQìB #bM?X L m H½Q ç¢B M; QÆB +kM; +! F?Q T?€+? M?Q p"v- i p" M?
" +?YB F2Q FB i- H½Q ç¢B +kM; F?¬M; iS+ ; B" M- +?mv M ?QÊM; b M; ?ÄB K°i M
@ G½Q L?`- M; QÆB i?'v pB + ?¬K M v i? M"Q\
L [iY M"v +kM; F?¬M; [m€ ? B KQÆB H, K im´B- /€M; M; QìB + Q ; -v- i?•M ?bM? i?"
M [X G9+ M"v +¬i ç M; M; „K M; ?Q K°i +QM / Q ; ,K F?ûQ HûQ iBM? tªQ ?B M ` F
M; QìB b€i F?Q /"v ç†+ M"v- +¬i H¢B M; QìB M²M; M†+ M?'iX
@ L m M?Q H½Q hS p" iB m iY FB F i; B Q #^M; ? [m- +?9M; i /K ?„M ` M; Q" B- ; B
h K5
G½Q æ¢B i`-K iQ M†B,
@ h +kM; Km®M K m +?|M; #€Q i?M +?Q H½Q h K- +?d +! çB m # M T?Q H½Q ; B
+?Q X :B i iB m iY FB F?¬M; F?|- +?d bÊ iB m iY FB pW +? i- iQ" M #° ç ç¬b)
#€Q +€Q +?mv M M"v pÈB H½Q ; B ?Ä i`QÊ+ `²B KÈB +! i? ?"M? ç°M; X

@ G½Q çϕB pšM H" H½Q çϕB- H"K ;b T?ªB tBM +?d i?` +O H½Q ;B ?Ä - i i?`v i
K°i T? p"i- pšM H" L?` i, b€M; bm®i- ;B i? v F?¬M; ;B i- H-M M"v +?9M; i ` M;Q
?„M b Q\ E?¬M; M M +•m M M?B m M?Q p"v5

"B m H° +O Zm•M L?`i hB m ;B®M; M?Q ç M; M|B ç M +?mv M ;B i K°i +QM ;"X

@ æWM; t2K i?QÌM; Gw ."i- çWM; [m M H½Q h K +?QM? H" +? i i` M i v ?„MX h?
M;QÆB +kM; #B i- i`W T?B H" çKM; ç° pÈB æ'm h¬M- æ'm >Q" M; /` i?QÌM;- +?Q /
+kM; F?¬M; i? M"Q H" ç®B i?O +O ?„M5

@ s2K M?Q i +?Q M|B ;b5

Zm•M L?`i hB m #„i ç-m m®M; i`"- /€M; p mM; /mM; M?Q pB + F?¬M; HB M [m M
GϕB M;?2 i?`v K„ M[FB HϕM? HMM; M|B,

@ G½Q hS- K'v M; "v M v +?ϕv i`QM; ?Q" M; +mM; - M;QÆB F?¬M; #` ?² Hv HŠM;H
GÌB M"v pW i?®i` - +?d b® ;?2M im¬M; i,M; H M çdM? çB KX

æϕQ HQ ç®B M?•M tY i? +O Gw ."i T?QM; T?9 i? M"Q +?S- +?d +¬M M?Q p"v +
ibM? +ªK `i b•m b„+ pÈB H½Q hSX

@ L?` i, M|B ;b p"v- i iB M +mM; +ÁM F?¬M; TªB çB çB m i` i?U+ HU+ +O iB m
*mM; o¬ aQM;- K FB T- i? MQM ? M #B M +kM; i? MQM ? M #B M `²B- +kM; ç²M
pÈB +¬i `²B- M?QM; ç M #•v ;BÌ- i?"K +?Q M; v +ª i v +kM; F?¬M; +?Q i çKM; K

@ h?"i b Q\

J„ M[FB +| p F?¬M; iBM- ?² M;?B M|B,

@ *mM; o¬ aQM; H" M[iY imv i b„+ M?Q p"v- M;QÆB +| i? [mªM çQÊ+ i v +?•M +O

@ E?¬M; TªB i [mªM çQÊ+- H" +¬; €B M;®+ ç| - iU +?Q `^M; KbM? H" +¬M; +?9 i?
;? Q K'v +•m ç½ ;B" M /[`²BX L?` i,- H-M M"v i?"i ç9M; H" F?¬M; +?B K çQÊ+ iB M

@ >W- M?QM; M;QÆB M?`i ç`M? +kM; ç°M; i•K `²B5

Zm•M L?`i hB m +QÌB +QÌB- M;QÊ+ HϕB `i +| T?QM; p"Mi" €+ +O Gw ."i,

@ L?` i,- M;QÆB +kM; #B i i ç'v- M[M?•M b m F?B /MM; tQM; +kM; +?d ;B[HϕB
+| M;QϕB H 5

@ æQÊ+ `²B- H½Q L?`- M;QÆB +kM; çWM; ;?2M im¬M; M[- H½Q hS +| i? iB T+
;B€ `i HÈM- ç•v +?QM? H" K°i [m•M +Ì +| i? H"i M;QÊ+- çWM; ç2K pB +`B M; iQ
L|B pB + +?QM? çB- ;BªB i?B ç'm imv M +?¼M T?Á K½ H-M M"v t2K ` ç½ F?¬M
?Qϕ+? +?¶ H½Q ;B ?Ä H" i`"M ç'm pW F i i?9+ HB M T?€i ç°M;- H'v tm i? bûi ç€
æQÆM; M?B M- ?Q" M; i?`i p" Gw JBM? +kM; b) F?¬M; ? +?m~M #`- pϕM M?`i bU p
;B i +? i *mM; o¬ aQM;- ?Q" MiQ" M +„i çSi ?mv i Kϕ+? i`mv Mi?W +O ?Q" M; i°+

J„ M[FB HϕM? HMM; M|B, @ *ÁM Gw ."i\ >„M ç½ ;B i H½Q h K- +?9M; i M MiU i
G½Q çϕB ?W K°i iB M;- i`QM; ;B¼M; M|B +kM; b¬B i`"Q b€i w ,

@ E?¬M; b B- Gw ."i F?B M "„+ æ'm hS ?Q" M; +?9M; i #B Mi?`M? "„+ æ'm h K ?
TªB iU KbM? #€QX h`QÊ+ i`"M +?mM; F i- i p" H½Q L?` b) HŠM p"Q i`QM; F?€M
T?€i ç°M;- +?QM? H" H9+ Gw ."i TªB +? if

L;?2 ç M ç| - Gw ."i t2K M?Q ç½ KBM? #ϕ+? H B H`+? +O # M;QÌB M"vX " M;QÌ
+MM; pÈB *€i ok Zm M; K" KbM? ;B i +? i i`QM; i`"M ç'm pÁM; i?S ? BiU tQM; H" '
E?¬M; +¬M M;?o ç M +€B F?€+- /U p"Q +€+? ;¼B +O #®M M;QÌB M"v ç½ #B i `ª
pÈB "„+ æ'm i¬M;X L?Q p"v *€i ok Zm M; i? K ;B ;BªB i?B ç'm imv M +?¼M T?Á
"„+ æ'm i¬M; M #`B- M?Q p"v +kM; +| i? ;BªB i?Q+? iϕB b Qi?U+ HU+ +O *€i ok
æ'm >Q" M; /Q "„+ æ'm i¬M; ?m'M Hmv M ` - i?U+ HU+ ?B M M?B M F?¬M; ;B®M; i

hU ?²- +?mv M M? ?MM; +Sm K„ M?•M +O Zm•M L? 'i hB m +kM; /Q „+ æ'm i¬M
*mM; o¬ aQM; M|B ç M i`QM; /QM; #BM? çQ`M +| KQ|B K'v æ'm oQÆM;- Gw .”i ç
F?¬M; ç9M;X "bM? i?Q|M; /QM; #BM? çQ`M- +| K°i ? B æ'm oQÆM; ç½ t2K H` i?U
/QM; #BM? çQ`M +| KQ|B K'v æ'm oQÆM;- i`W T?B H` /QM; #BM? çQ`M +Đ HÈM ?
+| çQÊ+X ob iB T +”M *mM; o¬ aQM;- iY i?QÆM; K°i MY /QM; #BM? çQ`M- H¬M
i`^a +€B ;B€ F?¬M; M?ÄX

*?ŠM; [m i`|B iQM? F?¬M; #^M; M;Q|B iQM?- #Ä` +€B ;B€ HÈM M?Q p”v ç´B H'v
i•K Gw .”i +Q|B HçM? K°i iB M;- M m M?Q #` #^aM i?B m ;B M”v #B i- i?“M? [m^a M

88dX ZXe @ *?QÆM; 8d, h?¬M J°+ h?’i "çB

L;QçB i`W #B i`ä H B H`+? i?“i bU +O Zm•M L? 'i hB m- i?m ?Qç+? M;Q`B w Km
F ?Qç+? +O „+ æ'm i¬M;X LY M;”v i`|B ~M M9T t2K M?Q +| i?m ?Qç+?- Gw .”i •
+?mv M # M;Q|B i`QM; T?ÁM; ç M; M|B +kM; F?¬M; +| ;B€ i` ;b- H†M; H) `|B F?
J°i F ?Qç+? ç½ •K i?¬K ?bM? i?“M? i`QM; ç¬m Gw .”iX

>Q`M; i?“M? h?B M S?QM;- pÁM; i?B ç'm i?S iQ +O ;B^aB i?B ç'm imv M +?¼M T?A
F i;B^aB i?B ç'mX .QÈB bU FB M i`b +O ?Q`M; i?’i- T?•M i´ pÁM; #€M F i F?¬M; -
t T- K” ç´B i?“M? `9i i?,K [mv i ç`M?X

æ®B i?O Gw .”i `9i i?,K çQÊ+ H” >²M; ok- h?¬M J°+ ç'm pÈB Gw L?B MX

æ®B pÈB i`”M ç'm ;B[Gw .”i p” >²M; ok- ;¬M M?Q F?¬M; +| ;b T?^aB HQ H„M;- +?Q
?B m`ä çB m M”vX aÁM; #ç+ +O Gw E€ ç†i id H K°i +?¼B K°i M;”M ;¬M M?Q K M
H` id H ç†i +QÊ+ M?Q p”v- /•M +| #ç+ Km ><sup>2</sup>M; ok i?“M; +kM; `^aB `€+ F?¬M; +| K
h`¼M; çB K +O pÁM; #€M F i +?QM? H” ;B[h?¬M J°+ p” Gw L?B M5

h?¬M J°+ K†+ /M +| +^aM? ;BÈB æ'm >Q`M;- +ÁM Gw L?B M +?ŠM; [m H” æ'm oQÆM
i?U+ HU+ H” F?€ F1p •'p L?B MS”F?€ 0 Đđ å 3if” Ap•QÆM;HU+ MH° ° •

#'i i?QÌM; M"v- i`Î M M bÊ ?½B `Ki` +~M i?"M iWM; HB iWM; iQX

L?[M; M?•M bo HBM? i?¬M; iBM iS+ +~M; #B i`ä K•m i?mšM +O ?Q~M; i?'i p" iS
ç½ bÊK K M; i?2Q ;B i?'i` i?"M? i` M¢MX "-m i`lB K'v M; "v [m iQÆB b€M; - T?°
T?®B ?ÊT pÊB iB M? i? ç ç¬- +kM; K•v ç2M +m²M +m°M- K°i Hm²M; b€i F?Q M?Q

h'M; #° Gw JBM? M; QÊ+ H¢B p¬ +MM; M€Q M?B iX

.M b Q +kM; H" i? HU+ KÈB T?€i- +°M; i? K Gw ."i +kM; F?¬M; T?ªB M; QÌB +SM
JBM? çQÊ+ KÎ`°M; `i M?B mX L?[M; MÁM; +®i çQÊ+ KÌB iÈB i'M; #° iK ?¼T i`C
+kM; +| F?Q€+ H€+ i•M; #®+- +kM; +| i, i?Q ç'm F,- ç' t9+ b„+ ç€M? #¢+- +ÁM FÛ
ç M i`QÊ+ Kti K¼B M; QÌB bQ ç'm M,M; HU+X

L?bM i?'v Gw JBM? çQÌM; çQÌM; H" K°i i'M; #° H¢B #B M i?"M? ' i?' T?d M?Q p"v
;B"MX h?S Gw ."i Km®M H" +QÌM; ;Bª- F?¬M; T?ªB T? p"i- M m H" +QÌM; ;Bª F?¬
i?b +| F?€+ ;b i?Q bBM?X

h?'v Gw ."i i`Î p - ç€K i?' T?d #¼M ?¼H"TiS+ idM? i€Q iBM? i?¬M- p•v [m M? # M
M; ?` Hm" M i`"M ç'm ?¬K M v- p Kti ?QM; T?'M M?Q pÊ KbM? ç +QM i` BX L?QM

@ Gw E€- i¢B b Q #ªM Kti F?| +QB M?Q p"v- #ªM i?B m ;B i?B m MÊ M; QÆB b Q\

*?mv M M"v ?B M M?B M F?¬M; [m F?ÄB K„i Gw ."i- pb p"v HÈM iB M; ?ÄBX

@ h?B m +?O- ?¬K M v +?9M; i i?m H¶ ?ÆM # i`,K p¢M5

Gw E€ t'm ?' M|BX

@ h?m H¶ jyy p¢M5

Gw ."i +kM; F?¬M; F`T T?ªM SM;- Kt+ /M b® iB M F?¬M; M?B m- M?QM; i?B m iB
i®i ç T- pšM T?ªB çB m i` `ä M;mv M M?•M,

@ _9i +m°+ tªv` +?mv M ;b\

@ >¬K M v i'M; +°M; +| ? B +m°+ i` M? i" B- i`"M ç-m F?€ i®i- #m¬M #€M HÌB ?ÆM
H-M M"v M; "B i?ªK`²BX Jt+ /M i¬B ç½ KÎ id H çti +QÊ+ bB m i?'T Ryy H-M- M?Q
T?€i çB M- iQ~M #° ç m Km M; "B i?„M; - iB M çti +QÊ+ F?¬M; M; Ì T?€ F, HK+ ç¢i
F?¬M; T?ªB i¬B ç|M; #~M i`QÊ+ i?lB ?¢M- +?d bÊ F, HK+ M"v +ÁM ;B i,M; i? K M?
bÁM; #¢+ +?9M; i T?ªB #²B i?QÌM; ?ÆM # i`,K p¢M5

h?b` H" +?mv M M"v- bÊK #B i M?Q p"v ç½ ç >²M; ok ç€M? i?m `²BX >ÆM # i`
+?B M i?„M; M"v +kM; [m€ ç„iX Gw ."i +QÌB F?' ,

@ "¼M ?¼t2K i`¼M; i M?Q p"v b Q\

@ "¼M ?¼ ;B®M; M?Q T?€i çB M- #€M M?"- KQÊM p v M†M; H½B- ç•v ç•m T?ªB ç€
i`QM; bÁM; #¢+ Gw JBM? +?9M; i 5

:B¼M; M|B +O Gw E€ ç½ #„i ç-m MS+ MÎ,

@ h?B m +?O- i`"M +?mM; F i +m®B +MM; F?¬M; +| +€+? M"Q #„i ç-m ;B Q /`+?`

@ h¢B b Q F?¬M;\

Gw ."i KdK +QÌB- KdK +QÌB M? K ?B KX

@ *€B M"v +ÁM T?ªB ?ÄB pb b Q- i?B m +?O M; QÌB i?¬M; KBM? ?ÆM Gw E€ ;'T
+?9M; i `ä`~M; v m i? - ;B Q /`+? i?m H¶- Gw E€ i M?'i ç`M? F?¬M; H"K5

Gw ."i p¶ p¶ #ª p B Gw E€,

@ L m i`"M +?mM; F i- bÁM; #¢+ F?¬M; KÎ ç€M? +QÊ+- #¼M ?¼M ?'i ç`M? b) F?
i?B m ;B - H-M ç€M? +QÊ+ M"v +?ŠM; M?[M; T?ªB KÎ- ?ÆM M[T?ªB KÎ id H çt
+?¼B K°i çB5

@ JQÌB +?¼B K°i\ h F?¬M; M;?2 H-K +?S- h?B m +?OX

Gw E€ i`ÊM K„i,

@ L m çti +QÊ+ M?Q ?¬K M v- bÁM; #¢+ +?9M; i T?ªB #²B i?QÌM; jyyy p¢MX h?B b® HQÊM; M?Ä5

@ L;QÆB F?¬M; M;?2 b B- +?QM? H` KQÌB +?¼B K°i- ?ÆM M[+| # Q M?B m i?m bÁM; #¢+ Gw JBM? +?9M; i F?¬M; T?|M; F?Q€M; X

@ 5 *?mv M M`vX X X X X X h?B m +?O- +| T?ªB M;QÌB +| /U ç`M? `²B F?¬M; X Gw .”i;B®M; M?Q F?¬M; i?`v HÌB M|B +O Gw E€- iB T iK+ i`-K iQ M|B,

@ *ÁM K°i çB m M[- ?¢M +? çti +QÊ+- Qi M?`i K°i M;`M FBK i çti Ryy- /QÈB Ryy Gw .”i i?Q€M; /WM; H¢B `²B H¢B +QÌB +´ [m€B,

@ æti Ryy ;¼B H` K°i i?O- M m H` i`”M +?mM; F i- Qi M?`i T?ªB Km K°i i?O- +ÁM GÌB M|B +´ [m€B +°M; i? K [mv i ç`M? +´ [m€B- Gw E€ ?Q`M iQ`M #m²M #U+,

@ h?B m +?O- iB m M?•M F?¬M; `ä- pb b Q T?ªB Km Qi M?`i K°i i?OX J°i M;`M FB F?¬M; T?ªB b® HQÊM; M?Ä5

Gw .”i HB + M?bM ?„M,

@ hB M +O M;QÌB M;? Q- +| FB K çQÊ+ M?B m HÊB M?m”M F?¬M; \

GÊB M?m”M\ Gw E€ b€M; K„i- M;?2 w iS +O Gw .”i- t2K ` #”M ç€M? +QÊ+ i`”M + çQÊ+ iB M\ h? M?QM; i?2Q iB M? ?bM? #•v ;Bì- Km®M FB K HÌB +?d +| K°i F?ª M Gw E€ M? ;B¼M; ?ÄB i?,K /Á,

@ h?B m +?O- +?9M; i +| T?ªB +?m`M #` çti +QÊ+ ç2M F?¬M; 5

h`W T?B çti +QÊ+ Kì €K- Gw E€ i?“i bU F?¬M; M;?o ` +ÁM +| i? FB K HÌB M?Q i? JBM?- +?Q /M ç€M? +QÊ+ K`v i`,K i`B m- ç€K ç€M? +QÊ+ +kM; F?¬M; +€+? M`Q b æQÆM; M?B M- +S M?Q p”v- +?B m #”B +O bÁM; #¢+ Gw JBM? +kM; t2K M?Q ç”

@ æ2M +€B ç-m M;QÆB5

Gw .”i +QÌB F?´ - ?mM; ?,M; p¶ ç-m Gw E€,

@ “ªM i?B m ;B +ÁM +| `”i M?B m +?mv M Km®M H`K- F?¬M; `ªM? /”B /ÁM;pÈB M HÌB i M|B H` çQÊ+- K m +9i- FB K iB M +?Q H½Q iY5

a m F?B çm´B Gw E€- Gw .”i i`B m i”T ç€K MÁM; +®i- #„i ç-m T?•M +¬M; M?B K p L;?2 i?`v ç¢B +?B M b„T iÈB- ç€K i?´ T?d #¼M ?¼ +kM; H”T iS+ i`Î M M M;?B K “„+ æ’m i¬M; p` iS ç¢B ;B i°+X hmv M?B M #¼M ?„M +kM; #B i- ç®B F?€M; +O + F?¬M; T?ªB M?9M; i v p`Q- ?B M M?B M +| +QÌM; ;Bª #’M T?QÆM; çB i?m i?“T- # F +| i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; pÈB KbM? i`QM; iS ç¢B ;B i°+ H` çQÊ+ `²BX *S M +?B M ç’mX

*?¶ Î +O Gw .”i Î i’M; #° Gw JBM? H9+ M`v +kM; `”i M€Q M?B iX

hQ hQ p` h? M? ok ?B M M?B M b) F?¬M; H,M H°M pÈB ç€K i?´ T?d FB - i`QM; H M[M;QÊ+ H¢B Hm”M #”M `”i p mB p X

h? M? ok iW F?B çQÊ+ Gw .”i FQ+? T?€i ` ?mv i K¢+?- +kM; #„i ç-m im Hmv M ç’ bmv çQ€M- i®+ ç° h? M? ok im Hmv M æ’m E?Q i?“i bU H` FBM? M;QÌB- ?B M i¢B iBM?X *?ŠM; [m h? M? ok +ÁM +?Q im Hmv M [m ç’m F„;b- +kM; F?¬M; +| FBM çKM; T?ªB ç®B i?O +| i?U+ HU+ +? M? H +? F?¬M; t - +?d bÊ #¢B M?B m ?ÆM i?

æ®B K†i pÈB iB M +¬M; +O hQ hQ - h? M? ok /MM; K°i i'K HK æ'm E?Q i`„M; M /o M?B M H` æ'm E?Q i?m°+ iQM? i?€M? ? - F?B M Gw .”i ç M; Î M; Q`B +Y t2K FBM? M; ¢+X

"¶M; M?B M- hQ hQ bY /KM; ` K°i +?B m ç'm F„ >mv M ok i`mM; ;B B- KkB FB /B KX lv HU+ +O çQ`M ?Ä /B K M`v K†+ /M F?¬M; HÈM- i? M? i? H¢B F?¬M; M? im¬M ` p¬ b® ?Ä çQ`MX h?W /`T €M? K„i h? M? ok #` M; ,M +ªM- hQ hQ H„+ M, iB M; ç°M; iB M ç M b m HQM; h? M? ok - i`QÌM; FB K +?d p`Q b m HQM; h? M? o

@ hQ hQ i,- F?¬M; +?ÆB- H¢B H` +?B m M`v- +?B m M`v Km°B +,M #ªM F?¬M; +? h? M? ok bŠM; ;B¼M; X

@ h¢B b Q F?¬M; +| +€+? M`Q +?®M; çÐ- h? M? ok Km°B Km°B- i?U+ HU+ +O K Km°B +ÁM +?Q i?Q+? SM; pÈB i?•M T?“M +QÌM; ;Bª+O KbM?X \*?Q M M F?B ?Ä M?“K K„i H¢B i?2Q #ªM M,M; - /o M?B M H` F?¬M; M?bM ` i p•v [m M? T?Q b m M i¢B +O Km°B- GQm >Ä +O i +,M #ªM F?¬M; ç®i çQÊ+ €Q ;B€T æ'm E?Q i` M M;

hQ hQ FB M M?šM ;BªB i?Q+? [m +?Q h? M? okX

8eyX ZXe @ *?QÆM; ey, E >Q¢+? E€ Zm€B

L?bM i?`v ? B M[ M?•M +O KbM? i?•M K”i M?Q p”v- M; QÌB + Q ?SM; M?“i çQÆM; ? ? - ç~v +Y #QÊ+ p`Q M|B,

@ hQ hQ M|B ç9M; - h? M? ok- M`M; T?ªB M?È F„- M`M; #•v ;B|+kM; H` K°i +QÌM iBM? æ'm oQÆM; Î h?B M S?QM; ç [m®+- +kM; +| i? t2K H` +QÌM; ;BªÎ i` M p¢M ;Bª K` M|B- M; Q¢B i`W ç'm F„ æ'm E?Q ` - iQM MB K KÈB H` i`¼M; v m M?“iX L m i?“M; ç®B i?O- M`M; +kM; F?¬M; +|- ç'm F„ æ'm E?Q +?ŠM; [m H` p”i i` M; i`Q- + M M HU+ b€i i?QÆM; X L m `½M? `¶B i?b Hmv M i? K pÈB hQ hQ X

Gw .”i ç°i M?B M tm’i ?B M- M; QÊ+ H¢B F?B M h? M? ok p` hQ hQ H”T iS+ +| +?

GQ¢B [m M ? +O # M; QÌB- /M b Q +kM; +| +?9i i M?“X

@ ±- i ç€M; ;?ûi H„K b Q\

Gw .”i iU ;B m M|B,

@ G`K i? M`Q K`i pW iÈB- ? B M; QÌB H¢B F?¬M; M|B M[p”vX

J’v M;`v pW `²B +S #”M `°M # M M; Q`B- F?¬M; M; | M;`M; ç M ? B K„ M[ i`QM; M? ;B i; B i pb +€B ;b\ E?¬M; T?ªB H` pb +?BM? T?K+ i?B M ?¢ b m ç| +?BM? T?K+ M[ M?•M H¢B F?¬M; /MM; - ç•v +?ŠM; T?ªB H` #B F`+? M?•M bBM? HÈM M?“i5

@ Gw .”i- i’i +ª K¼B M; QÌB ç m ç M; M|B M; QÆB F? B +?B M pÈB iS ç¢B ;B i°+- + ošM H` hQ hQ F?B M Gw .”i i`€M? F?ÄB i`Î i?“M? pm i M; „iX

@ *?mv M M`v +€+ M`M; +kM; çWM; [mªM- M m ç½ H` M[ M?•M +O Gw .”i i - +?Š M`M; ` i`M; B i ç`+? b Q\ L; Q M M; Q½M Î M?“- +?ì bBM? M?B iY +?Q i H` çQÊ+ Gw .”i / M; ? B i v- K¶B # M K°i M; QÌB- ¬K ? B K„ M[tBM? M?Q ?Q #QÊ+ p T?ÁM

@ hQ hQ +kM; F?¬M; T?ªB HQ¢B +?BK ?Q`M; v M- Gw .”i- ç i çB i?2Q M; QÆB ç

h?U+ HU+ +O hQ hQ K†+ /M pW KÈB i?,M; H M K°i iBM?- ç¢i ç M +ªM? ;BÈB M F?¬M; iQM? H` [m€ K¢M? K)- M?QM; çSM; i`QÊ+ K°i ;½ /QM; #BM?- Gw .”i pšM v hQ - i`W T?B H` ;†T T?ªB æ'm >Q`M; - M?QM; M,M; HU+ iU #ªQ p KbM? pšM +|X

K°i K„ M[i|+ p`M; K„i t M? ?B K +| - /M b Q +?B K +?9i Qm i? - p`Q i?`B F?„+ K'm
 bU +| i? ` i v ?mM; €+ +?d bÊ +kM; F?¬M; M?B m H„KX
 h•K MB K pW ç°M;- Gw .”i M? M? +?|M; p¢+? ` K°i F ?Q¢+? i`QM; ç-m KbM?- b
 hQ ,
 @ L`M; i?“i bU Km®M H`K +?9i +?mv M p b i \
 @ æQÆM; M?B M- +ª M;`v #m²M #U+ i`QM; M?“- b„T T?€i # M? K'i `²B5
 hQ hQ H9+ M`v H¢B +| p H`K MkM;- ç®B pÈB K°i i?B m M[tBM? ç T i`M M;”T /½
 ?B K F?B M?bM i?’v #B m ?B M M`vX
 @ h`QÈ+ K„i i +| K°i pB +- M;Q`B M`M; p` h? M? ok ` - M;Q`B F?€+ i?“i bU F?¬M;
 Gw .”i ?B M ` #B m H° F?| tY,
 @ *?d +| çB m- +?mv M M`v +| +?9i X X X h +kM; F?¬M; #B i KÎ KB M; M|B M?Q i
 @ *S M|B i?ŠM; ` H` çQÈ+5
 Gw .”i +Q`B ?„+ ?„+- M|B i?ŠM; Hm¬M,
 @ h Km®M +€+ M`M; çB /K /¶ K°i M;Q`B5
 L;?2 çQÈ+ +•m M`v- ? B +€B K„ M[iQÆM; ç®B ,M w +® ;B½v /K i?Q€i F?ÄB pÁM;
 @ *9i5
 h? M? ok F?¬M; i?¬ H¶ M?Q hQ hQ - M?QM; +kM; ~M +?S €M? K„i ;B”M /[X
 GQ¢B M[iQM? +m²M; /½ M?Q hQ hQ - M m çB i?2Q Gw .”i- F?¬M; +| F?ª M,M; #`
 K°i M;|M i v p`QX h? M? ok imv tm`i i?•M pk M[- M?QM; pŠM iB T M?“M ;B€Q /K+
 F€i? M? + Q- i`QÈ+ FB Î pÈB Gw .”i +kM; H` #,M; i? M? M;¼+ F?B i- #•v ;B`F r
 M?•M F?€+ i?b ç9M; H` p¬ +MM; F?| F?,MX
 @ «B- ? B M;Q`B i?“i ç9M; H` M;Q M ç°+- +| i? M;?2 i M|B ? i çQÈ+ F?¬M;X
 Gw .”i iÄ ` p¬ +MM; pmB KWM; i`QÈ+ #B m ?B M K¢M? K) +O ? B M[M?•M- #`i ç
 @ h +?ŠM; [m Km®M F m +€+ M`M; çB i? ?B M K°i +?9i p ç T M[iQM?- +?ŠM; H
 M;Q`B F?€+ +?B K iB M M;?BX æWM; M|B +€+ M`M; F?¬M; Km®M- M; v +ª +€+ M`
 iB M M;?B M[M?•M +O i - i b) F?B M +ª M?“ ?„M;†T tmB t QX
 > B K„ M[HB + M?bM M? m- +Æ #ªM i€M ç²M; H`B M|B +O Gw .”iX Gw .”i bÎ i`Q`M
 F?€+- M?QM; [mª [mv i F?¬M; ç M;Q`B F?€+ +?B K iB M M;?B +O KbM?X >m®M;
 @ L;QÆB M|B i`QÈ+ çB- `®i +m°+ Km®M b„+X X X X X X _®i +m°+ H` Km®M H`K
 h? M? ok M|B F?)X
 @ h? v [m-M €Q- çB i?2Q i H`K +?QM? bU5
 Gw .”i pmM; i v H M- M|B ;B¼M; [mª [mv iX
 *€B Gw .”i ;¼B H` +?QM? bU- +kM; +?d +| i? t2K M?Q KB M +QĐM;X E€i?“i +?O v
 M?È iÈB €M? K„i K ç„K +O *mM; o¬ aQM; Î óh?’m L;¼+ *mM;ô /`M? +?Q HQ¢B M
 hB m- Gw .”i ç½ +ªK i?’v iS+ ;B”MX J†+ /M M|B `ä `M; M;Kv i` M; +O Zm•M L?’
 M?QM; i`QÈ+ ç| - M m M?Q F?¬M; i? F?B M \*mM; o¬ aQM; M?“M `ä b„+ K†i +O i
 +?9i Qi F?¬M; + K HÁM;X
 o®M pŠM QÈ+ HQÈM; M?È F„ pB + M`v- h? M? ok p`hQ hQ F?B M Gw .”i HBM? +ª
 M? M?-#„i ç-m €T /KM; F ?Q¢+? F€ [m€B +O KbM?X
 æ„+ L;mv i G•m æ ç¬- MÆB ;B| i`,M; M?’i çŠM;X

Gw ."i p" Zm•M L?'i hB m /,"i i v M? m +MM; ç M- KÈB pW p"Q +Y - K°i i?' M[ç½
ç2M ç ? B M;QÌB K†+ H MX Í+€+ MÆB ;B| i`,M; +O ç ç- +?d +| æ„+ L;mv i G•
pb M;QÌB ` p"Q æ„+ L;mv i G•m ç m H" ?çM; [mv M [mw- i?•M T?"M + Q b M;X æ
ç M KS+ i"M +MM;- +kM; +?d +| K°i M?|K M;QÌB- ?-m ? i ç m [m2M #B i M? m- ;
p"v i?"i bU H" K°i +?mv M p- +MM; t'm ?'X

h`QÊ+ FB F?B æ„+ L;mv i G•m KÈB F? B i`QÆM;- +?mv M T?K iY i?9+ +?€m i?"K
æ„+ L;mv i G•m +kM; F?¬M; T?ªB +?mv M ?B K ;†T- pb p"v KÈB b€M; içQ ` i"Ti
M"vX

> B M;QÌB çB tmv M [m K°i çbM? pB M çQÊ+ #® i`Q iBM? tªQ i` M; M?½ i?b M?b
tm'i ?B M i`QÊ+ K†i- i` M i`K #B M i`2Q T?Q i` M ;?B `ª # +?[p"M; óæ„+ L;mv i C
`°M; K°i i?QÊ+X

æ„+ L;mv i G•m F?€+ pÈB M?[M; MÆB ;B| i`,M; #bM? i?QÌM; Î +?¶- Î MÆB M"v F?
+?d +| K°i b® i?' M[/šM F?€+? - M?QM; ,M K†+ +kM; `i [mv +OX h`QM; H-m +kM;
+ÁM iQÎM; ç½ ç M K°i M?" T?9 [mw M"Q ç|- F?¬M; ? +| +?9i #|M; /€M; +O MÆB ;

h?` M[ /šM ? B M;QÌB ç M K°i +,M T?ÁM; i` M; M?½ i?ÆK i?Q- `²B F?QK M;QÌB Hn
i9 #` i`mM; MB M çB ç M- Hª HQÈi +QÌB M|B pÈB Gw ."i p" Zm•M L?'i hB m,
@ L?' p` ;B - i` M #`M +| / M? b€+? - +kM; +| i` M? T?K ?¼ - M m M?bM i`9M; p` +
K°i iB M;- çªK #ªQ H`K M?' p` ;B ?`B HÁM;X

Gw ."i M? M?"M; FûQ +?B + Kk ç2M i` M ç-m tm®M; +QÌB M|B,
@ h9 #`- # +¬ MQÆM; FB +?m`M #` tQM; +?Q \

@ h?b ` H" Gw ççB ;B - +?m`M #` tQM; `²B- KÌB KÌB KÌB- tBM KÌB çB i?2Q i 5

@ " +¬ MQÆM; M"v KÈB ç M ?¬K [m - i?"i bU H" M?'i T?~K- Gw ççB ;B [mª i?"i M
K°i M;"v- +?d bÊ ç½ #` M;QÌB F?€+ çQç i i`QÊ+ `²BX h + K çQ M- # p` +¬ MQÆM;
i? M? M;¼+ F?B i;B®M; M?Q +¬M; +?9 X o T?¬M /mM; KçQ- çWM; M|B H" ç" M ¬
€B K° F?¬M; i?¬BX

JK i9 #` i`mM; MB M +QÌB M|B iU ç„+ F?¬M; i?¬BX

Gw ."i +?d KdK +QÌB- Zm•M L?'i hB m M;QÊ+ HçB M|B,
@ *| T?ªB M?'i T?~K ? v F?¬M;- +?9M; i b) iU i`ªB M;?B KX L;QÆB +kM; çWM; /
çQÌM; çB5

G9+ M"v i9 #` KÈB M;WM; KB M;- /šM ? B M;QÌB H M H-m #®M- FûQ K°i +€M? +Y
Gw ."i i?m" M i v H'v K°i ç²M; FBK i FQM ç€Q çQ +?Q i9 #`- çm`B M|B,
@ L;QÆB +ÁM #`M M?B m pB +- +| pB + ;b i b) ;¼B5

h9 #` K†i K"v ?ÈM ?Î `ÌB çBX

L?bM i?'v KK i9 #` `ÌB F?ÄB- Zm•M L?'i hB m HB M +QÌB M|B,
@ Gw ."i ?mvM? ç - H-M i`QÊ+ i`K +?•M ibM? KÌB `QÊm h`-M L?QÐM; i`,K M,K +
F?B M M;QÆB T?ªB i®M FûK- L?'i hB m i?"i bU +| +?9i #,M F?Q,MX

Gw ."i iÄ p F?¬M; pmB- i`WM; K„i HB + ?„M M|B,
@ L?'i hB m ?mvM?- b Q HçB F?€+? F?Q M?Q p"v- M;QÆB +ÁM t2K i H" ?mvM? ç

@ Gw ."i ?mvM? ç [mª M?B M H" M;QÌB `°M; HQÊM;- L?'i hB m M;QÊ+ HçB F?¬M;
+?mv M M"v F?¬M; çQÊ+ H° ` i`QÊ+ K†i *mM; i, i,- Gw ."i ?mvM? ç M?'i ç`M? T?

@ L?'i hB m ?mvM? +?ŠM; H) +?Q M;?2 M|B- [m M ? i?•M i?B i M?'i i` M çÌB M"
+MM; tmv M +Y b'- +MM; +?ÆB ;€BX *?9M; i ;B| ç½ H" M? 2K i?•M i?B i- +ÁM M

Zm•M L?`i hB m H9+ M`v KÈB i`-K ioM? HϕB- M?bM i?Q€M; [m ;B M T?ÁM; `i F?
+?QM? ;B[ç½ #`v `QÊm p`i?S+ ,M- ? B iMv iMM; ;av ç`M b m i'K #bM? T?QM; i`Q
H` # #bM? T?QM; HÈM- +kM; F?¬M; #B i +`i ;B'm p`i ;bX

L?bM i?'v #B m H° M;?B ?Q†+ +O Zm•M L?`i hB m- Gw ."i +Q`B ?„+ ?„+ M|B ,

@ æ„+ L;mv i G•m M`v F?¬M; ;B®M; pÈB M?[M; MÆB F?€+- M?•M p`i +?QM? tm'i
?mvM?- +?9M; i m®M; `QÊm i`QÊ+- t2K t2K i9 #` `®i +m°+ M #`B M?Q i? M`Q5

GÁM; ? K Km®M +O Zm•M L?`i hB m ç½ H M + Q i`M +MM;- ?„M bÈK ç½ Km®M M?
+O MÆB ;B| i` ,M; S?QM; L;mv i M?`i çŠM; M`v `9i +m°+ +| /mM; KϕQ FBM? i? M
."i M|B M?Q p`v- +kM; +?d +| i? +®; „M; FB K +? - #²M +?²M m®M; `QÊm pÈB Gw

JÈB m®M; ? B +?ûM- iB M; ç`M +O ? B M;Q`B ;av ç`M ç½ #B M ç´B- i`Î M M /²M /"
K°i iB M; ósQϕiô- #bM? T?QM; T?Q b m #`M `QÊm `ÆB tm®M; ç H° K°i i?B m M|

h?B m M[M`v K†+ K°i +?B + p€v HK KÄM;- v M H†M; M;²B tm®M;- ;B®M; ? i M?
K`m t M? / i`lB pW +?ÈK MÎX "l p B ?ÆB H° ` MQÊ+ / b€M; #|M; K`M K`M; M?Q
F?m¬M K†i- F?¬M; ? i` M; çB K- ç¬B K„i iU M?B M M?Q M;¼+- i? M? i?m-M M?
F?|B ;B[M?•M ;B MX

@ > v5 > v5 > v5

Zm•M L?`i hB m HB M iK+ F?2M ,

@ Zm•M L?`i hB m i +kM; t2K H` M;Q`B iWM; i`aB +?mv M ;B| i` ,M;- M?QM; +?Q #
tm'i ?B M M?Q p`vX \*?"+ +?"+- ç9M; H` K°i i?B m M[tBM? ç T i? M? i?m-M- æ„+
+?9i +?B m i`AX

Gw ."i +kM; F?2M ,

@ Zmª M?B M H` p¬ +MM; i?9 p`- i?b ` +€+ +¬ MQÆM; ç½ bÈK Î ç•v- ? ? - b m ?
+?„M H` ? B p` +¬ MQÆM; M?`i T?~K F?€+ `²BX h çB pϕ+? i`-M t2K- H) M`Q i` M
M`Q tm'i b„+ ?ÆM +ª +¬ MQÆM; pW `²B\

>„M pW M|B pW iB M ç M #S+ #bM? T?QM; Î ;B[T?QM;X

G9+ M`v i?B m M[ p€v H K M? M?`M; çSM; /"v- /MM; ;B¼M; M|B K K KϕB M; ,M +ª

@ æϕB ;B - F?B M`Q ç M H9+- #bM? T?QM; iU M?B M b) i?®B HmB- ?` i'i ;'T ;€T
M[m®M; pÈB ? B p` çϕB ;B K°i +?ûM- i? M`Q ?ª\

h?B m M[p€v H K pW çSM; /"v pW M|BX h?b ` i?B m M[ p€v H K M`v +?ŠM; M?
ç T- H`M / p¬ +MM; K`M K`M;- iQ i?€B +`M; ç€M; FBM? M;ϕ+X *Æ i? imv i i`-M
+-M M?¬ i?b M?¬- K¶B K°i çQ`M; +QM; ç m ;B®M; M?Q K„ M[ çQÊ+ p) i`QM; i` M?

> B i M ;B b9+ ç½ ?Q`M iQ`M +?Q€M; p€M;- FBM? M;ϕ+ M?bM i?B m M[p€v H K

@ L?` p` ;B - K`B5

h?B m M[p€v H K M? M?`M; çB ç M # M +ϕM? #`M `QÊm- M•M; Hv #ϕ+ H M FQM
hB mX

@ EQM? ?ÄB T?QÆM; / M? iB m i?Q H` ;b\

.M b Q ?„M +kM; H` M;Q`B +| M?B m FBM? M;?B K ;B| i` ,M;- Zm•M L?`i hB m ç½ F
Hv `QÊm i` M #`M +?ϕK +?ûM K`M?Q Km®M ç´ K'i MY X

@ hB m M[M;? / M? S?QÆM; æB T5

@ S?QÆM; æB T iB m i?Q H` iW i` M i`lB ?ϕ ;BÈB b Q- iϕB b Q i F?¬M; M;?2 i?
i` M M;Q`B5 æ i M;YB Fo t2K5

Zm•M L?`i hB m pW +Q`B M|B pW çQ K†i p ?QÈM; M;U+ S?QÆM; æB TX

S?QÆM; æB T H"TiS+ #B M b„+- p¬ w i?S+ M? M? +?|M; i?®B HmB K°i #QÊ+- #'
@ > ? ? - L?'i hB m ?mvM?- [mª i?"i F?¬M; +| K°i +?9i KMB p` M?•M ;B M- i?ÆK
Gw ."i /Q KkB p T?Q +´ S?QÆM; æB T- ?Qi b•m K°i +€B- KÈB HQm Hmv M F?¬M;
@ S?QÆM; æB TiB m i?Q- Gw ."i m®M; pÈB +- # +?ûM i`QÊ+5

8eRX ZXe @ *?QÆM; eR, aU S?šM L° *O o¬ aQM;

" M;QìB M;²B tm®M;- Gw ."i M|B,

@ L?'i hB m ?mvM?- F?¬M; M;ì i` M çìB M`v H¢B +| K°i K„ M[M?Q p"v- pÈB FBM
S?QM; ç [m®+- +?d bÊ +?d +| K°i M;QìB +| /mM; K¢Q F?¬M; i?m FûK S?QÆM; æ

@ >ª\ G` B\

@ *mM; i, i,5

Gw ."i H¢B +QìB M|B- i` M Kti i?Q€M; ?B M` p [m, /` F?¬M; +€+? M`Q T?€i ;B€

@ o¬ aQM; b Q\

•M? K„i Zm•M L?'i hB m M?Q /QM? +?†i H'v S?QÆM; æB T- F?¬M; +-M M;?o M;Ê

@ o¬ aQM; [mª M?B M H`imv i K„- +?d +| çB m Gw ."i ?mvM? ç - F?¬M; M;¢B M|E
+O M;QÆB +kM; F?¬M; +?`m ?B m T?QM; ibM?- HÁM; iU + Q +O +-M; +?9 [m€
+?d H` p"i /QÈB ?€M; ç`M ¬M;- +| +€B ;b K` FB m M;¢Q +?S\

Gw ."i #'i ;B€+ #'i +QìB,

@ L?'i hB m ?mvM? i?"i bU + Q FB M- Hw ;BªB p ç`M #`i?"i F?B MiB m ç #°B T

Zm•M L?'i hB m ç„+ w H„+ H„+ ç-m- `|i ç-v K°i Hv- iB TiK+ M|B,

@ *?mv M M`v Gw ."i ?mvM? ç +kM; F?¬M; +-M t'm ?´- M;QÆB /M b Q +kM; M?Ä
T?QM; ibM? pÈB M;`M +- ;€B b) iU #B ii?¬BX æ`M #`- b m F?B /MM; [m +?d +| i
a m ç| +?šM; F?€+ ;b M? B b€T M M- +kM; F?¬M; +| KMB p` ;b M[X

" MiB H¢B p M; H M K°i F?9+ M?¢+ b¬B M´B- Gw ."i p` Zm•M L?'i hB m H"TiS+ B
T?QM; # M +¢M?X

o` +- MQÆM; M`v H¢B K M; K°i T?QM; i?€B F?€+ bQ pÈB S?QÆM; æB TX *?d i?'
ç Ti` M ç¬B H¬M; K`v ç9M; H` F?B M M;QìB i HQ¢M M?`TX

J„ M[M`v K†+ K°i +?B + p€v / - # Mi` M H` K°i +?B + €Q ;B€T KÄM;- +`M; i¬Mi? k
+O M`M;X L m M?Q S?QÆM; æB T H`K M;QìB i HB MiQîM; ç Mi?-M M[- i?b K„ M
i F?¬M; M?`M çQÊ+ M;?o iÈB +€B ;BQìM;X \*†T +?•M F?Ä2 ç Ti?QM /`B +•M ç®
b€M? çQÊ+- +†T M9B ç¬B + Q p9i bWM; b[M;- F?¬M; +| +€B ;b F?¬M; F?B M ;B®

@ Gw ."i ?mvM?- +- ;€B M`v i [mv i H'v `²B5

Zm•M L?'i hB m M;•v M;QìB- p Kti /•K i`- H`K #`K M|B- #'i +?'T çSM; /"v çB p T?

•K@ @ @ @ _„+ X

æ'm E?Q ?mM; ? ,M; M Mi?šM; H M M;U+ Zm•M L?'i hB m- F?B M Zm•M L?'i hB n
i?šM; p`Q #`M `QÊm- +?B + #`M ;¶ H"TiS+ M€i #'v5

@ *mM; o¬ aQM;5

J°i M;KK K€m ç2M i`M` F?|2 KB M;- Zm•M L?'i hB m ;B®M; M?Q F?¬M; +| +ªK
*mM; o¬ aQM;- ?QªM; bÊ ç M +U+ ?¢MX

@ S?QM; ibM? pÈB M;`M M[ M?•M b Q- ç`M #` /MM; [m +?d +| ;B[ çQÊ+ # M;`v iQ
M;QÆB H` ç² +¬K i?95

*mM; o¬ aQM; K†i ç¬v H - b„+ K†i i€B M?Êi- b€i w iQ`M i?•M b¬B i`Q ç M +U+ ?¢

@ o¬ aQM;- i b B `²B- i F?¬M; M M çB pÈB Gw .`i iÈB +?¶ i? M`vX L`M; #Ä [m +
[m +?d H`K bªM; K`i?¬B- M`M; M?'i ç`M? TªB iBM i - i`QM; i`€B iBK i +?d +|

Zm•M L?'i hB m F?¬M; ç w iQ`M i?•M /QM? ç¬v `QÊm p`i?S+ ,M- [m€ i`QÊ+ K†i
H`v +?•M \*mM; o¬ aQM; M?QM; ç½ #` *mM; o¬ aQM; i`€M? çQÊ+X

@ o¬ aQM;- H`i M?'i i?`B M|M; ç¬m- M;`M H¬M F?¬M; M M p¢M H¬M F?¬M; M M-

Zm•M L?'i hB m #m²M #½ ç M +U+ çB K- +?d +ÁM i?B m MQÊ+ /"T ç¬mX

@ G`M?'i i?`B M|M; ç¬m b Q\ G½Q hS- „+ ç'm iS ?Q`M; ç m H`T? p`i ;B®M; M;C

*mM; o¬ aQM; #¶M; M?B M H¢M? HMM; M|B- i` M F?m¬M K†i i€B M?Êi ?B M H M

L;?2 i?'v #®M +?[ó„+ æ'm hS ?Q`M;ô- /€M; p Zm•M L?'i hB m ç M; ;B®M; M?Q +
çSM; /"v- b m ç| +?mv M ?QÊM; p T?Q Gw .`i,

@ h?b` +€+ M;QÆB ç m #B i`²BX Gw .`i- M;QÆB •K KQm ?¢B i \

@ L?'i hB m ?mvM?5

Gw .`i H„+ ç¬m- +Q`B `i M;•v i?Æ,

@ æ² M;m tm~M- i +?Q iWM; i?'v F M`Q M;m tm~M M?Q M;QÆBX æ M #•v ;B`KÈ
i •K KQm ?¢B M;QÆB- +| p'M ç ;b F?¬M;\

@ h®i- `i i®i5 Gw .`i- i Km®M #B i- M;QÆB H`K i? M`Q M?bM i?'m i?•M T?"M +C

Gw .`i #B M b„+- M?bM i?ŠM; Zm•M L?'i hB m- M;[ F?Q H`K +?Q M;Q`B i H¢M? b

@ Zm•M L?'i hB m- M;QÆB i?U+ M;m tm~M ? v H` ;Bª p`M;m tm~M- +?ŠM; H) M;Q
F?¬M; iÈB T?B M M;QÆB ç†i p'M ç X L m M?Q M;QÆB +| i? i`ª H`B p'M ç +O i -
+?Q M;QÆB HQm H¢B +€B K¢M; `€+?- #^M; F?¬M; i +| i? + K çQ M pÈB M;QÆB
`i M? M?X

"i ;B€+ #®M M;Q`B Gw .`i- *mM; o¬ aQM;- hQ hQ p`h? M?ok /¬M /¬M # Q p•v Zr
L?'i hB m H¢M? HMM; HB + M?bM- T?€M çQ€M ibM? i? X > B æ'm >Q`M;- ? B æ
KbM? #` \*mM; o¬ aQM; i"TFQ+? +kM; #` i?QÆM; F?¬M; M? X

@ E?¬M; +¬M M?bM- K°i KbM? i +| i? tY Hw M;QÆBX *?d +| çB m- tûi i?'v pW
K„ M[[mv i ç`M? +MM; i HB M i?O iB M M;QÆB ` çB5

@ Gw .`i- #'M ?Q`M; M?"M i?'i #¢B5 L;QÆB Km®M i? M`Q KÈB +| i? i?ª +?Q i K
æ€K M;Q`B Gw .`i i?"i bU #i M;`- H9+ M`v Zm•M L?'i hB m +ÁM +| K†i KkB M|B`
+| KK+ çQ+? HÈB /KM; ?„M- p°B ?ÄB,

@ *kM; F?¬M; TªB F?¬M; i? i?ª +?Q M;QÆB K°i +QM çQ`M;X L;QÆB ?½v i?"M?
+?Q i X

@ L;QÆB ?ÄB çB5

@ „+ æ'm hS ?Q`M; +€+ M;QÆB `9i +m°+ +| H B H`+? ;b\

Zm•M L?'i hB m p®M ç M; m QªB- M;?2 i?'v p'M ç M`v- b„+ K†i H¢B i`Î M M +´ [m

@ "„+ æ'm hS ?Q" M;- +?QM? H" #®M æ'm >Q" M; /Q "„+ æ'm i¬M; #²B /QÐM;X hW
 "„+ æ'm i¬M; +?¼M i`9M;- K M; ç M K°i MÆB #Q K"i iB M ?"M? ?m'M Hmv MX æQ
 F?¬M; +?d +| #®M M;QìBX L m i M?È F?¬M; H-K- +| H) ?ÆM #ªv i`,K M;QìBX
 @ >ÆM #ªv i`,K M;QìB- K¶B M;QìB ç m H" i?B M i" B +| i?B M T?9 ?ÆM M;QìBX *€-
 +,M +S p"Q #B m ?B M #bM? i?QìM; +O +?9M; i K" iB M ?"M? T?•M i'- b m ç| iB
 çS #û #` HQ¢B #Ä +?d +| K°i +QM çQìM; +? iX
 L|B ç M ç•v- Zm•M L? 'i hB m F?) M?,M K†i- ;B®M; M?Q pB + M"v F?ÆB ;ÊB H¢B +
 +O ?„MX
 @ h?dM? i?QªM;- +?9M; i +ÁM +| i? #` MûK ç M`WM; `K +| K i?9 ?Q" M? ?"M? Î
 #B i +ªK ;B€+ ç| M?Q i? M"Q F?¬M; \ J°i çS i` pW i`ÁM Ry im´B- TªB ç®B K†i p
 +?Q H" iS ;B BX *?d +| çB m +?mv M ç| +ÁM +?Q TªB i" M F?®+ M?'i- i" M F?®+
 æ'm i¬M; b) i' +?S+ K°i +m°+ i?B ç'mX Zmv i„+ `i çÆM ;BªM- t€+ ç`M? K°i F?m p
 ;B i HšM M? m- +?ûK ;B i ç M F?B M"Q "„+ æ'm i¬M; +¬M; M?"M KÊB +| i? +?'K /S
 ç| +kM; +?d +ÁM H¢B #®M M;QìB- #®M M;QìB M"v +?QM? H" "„+ æ'm hS ?Q" M;5
 @ L|B +?QM? t€+ TªB H" "„+ æ'm h K >Q" M; KÊB ç9M;5
 Gw ."i +? ;B m- i` M K†i # 'i ç°M; i? M? b„+ - M?QM; i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQ
 æ'm i¬M; H"K pB +- i?"i bU H" +| F ?Q¢+? ç€M; bÊ- pb ?m'M Hmv M #®M æ'm >Q
 i`,K çS #û- M?Q p"v- pb iB T + "M *mM; o¬ aQM;- ?ÆM KQìB +QìM; ;Bª ç½ +? i +k
 æ€M; bÊ ?ÆM- H" T?¬M i•K +Æ KQm iQM? b•m t X

8ekX ZXe @ *?QÆM; ek, hbM? h? æ°i "B M

L;?2 i? 'v Zm•M L? 'i hB m M|B ` HìB M|B M"v- i`QM; €M? K„i F?BM? i?QìM; +O ç
 #¶M; H° ` K°i T?¬M ç²M; ibM?X Zm•M L? 'i hB m K†+ /M ç€M; ;B" M M?QM; i?"i
 i?QÆM;X
 Gw ."i pšM #bM? i?ªM- iB T iK+ ?ÄB,
 @ *€+ M;QÆB ç½ H" æ'm >Q" M;- pb b Q F?¬M; `ìB F?ÄB "„+ æ'm i¬M;- pÈB i?U+ H
 i?O H¢B- +kM; +| i? t¬M; T? æ'm h?¬M æ¢B HK+X
 h` M K†i Zm•M L? 'i hB m ?B M` p ç„M; +?€i- `ä `M; +?•K +?¼+ M|B,
 @ Gw ."i ?mvM? ç H" M;QìB i?¬M; KBM? M?Q p"v- i¢B b Q +kM; F?¬M; +| ç-m | +
 +?9M; i çB F?B +?9M; i KÊB bBM? ` - +?QM? H" ç i?m" M iB M ;B2Q F? QÈ+ HB
 E? QÈ+ HBM? ?²M 5 Gw ."i +kM; +| M;?2 M|B- HQ¢B #Q F„ æ'm E?Q [m, /` M"v +|
 +O +QM M;QìB- F?B M M;QìB #` ;B2Q F? QÈ+ HBM? ?²M ?Q" M iQ" M M;?2 i?2Q
 J` ©M? F?¬B H¶BX h?U+ HU+ Hmv M +? F?¬B H¶B +| K¢M? ?ÆM M[- /M b Q +k
 M?B m M?'i +?d H" K°i i M i v +?•M K" i?¬BX L?QM; ;B2Q F? QÈ+ HBM? ?²M +kM
 ç°M; #bM? i?QìM; +O +QM M;QìB- +?QM? H" K°i F?¬B H¶B +| i`Q M,M;X
 *mM; o¬ aQM; ç°i M?B M ?ÄB,
 @ :B2Q F? QÈ+ HBM? ?²M +-M i?U+ HU+ æ'm h¬M- H" H½Q [m, "„+ h`€+ FB H"K
 L;[F?Q +O *mM; o¬ aQM; /o M?B M ?Á ?Q½M F?¬M; QiX
 @ G9+ ç| "„+ i¬M; +?O +ÁM +?Q ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB æ'm h¬M- + "M; F?¬M; i? /B +
 @ o"v M;QìB ;B2Q F? QÈ+ HBM? ?²M +?Q +€+ M;QÆB H" K°i M;QìB F?€+ \

*mM; o↯ aQM; pW ?ÄB- i'i +^a K¼B M; QìB ç m H¢M? b®M; HQM; X v iS +O M? [M; ", + æ'm i↯M; M; Q" B ", + h`€+- +?ŠM; H) +ÁM +| æ'm h↯M F?€+\

@ s2K ` - +€+ M; QÆB ?B m #B i [m€ Qi p ", + æ'm i↯M; X \*?ŠM; [m çB m M"v +kM /M H" ", + æ'm hS ?Q" M; +?9M; i - +kM; F?↯M; /€K M|B ?B m `ä i?U+ HU+ iB K H +m°+ K¢M? M?Q i? M"Q5

Gw ."i +QìB H¢M? K°i ?²B,

@ L m M?Q F?↯M; +| ; b #'i M; ì t^av ` - M; "v K B +?9M; i +| i? b) #B i- ç9M; F?↯M L?'i hB mX X X X X X

@ æWM; ?ÄB i 5

Zm•M L?'i hB m +?Êi M; „i M; M; HìB Gw ."i,

@ *?9M; i +?d ç w +?mv M +O KbM?- +ÁM p iQ" M #° F ?Q¢+?- +?d +| M?•M p"i KÈB M„K ;B[- ?ÄB i i +kM; F?↯M; #B i5

@ h M|B Km®M ?ÄB M; QÆB F ?Q¢+? +O ", + æ'm i↯M; M; "v K B b Q\ h +?d Km® i? M; ?o #B M T?€T ;B9T M; QÆB ;B^aB i`W F? QÈ+ HBM? ?²M- M; QÆB +ÁM M; ?2

L; ?2 i?'v M? [M; HìB M"v- Zm•M L?'i hB m [m^a i?U+ +?'M ç°M; i`QM; ;B•v H€iX :E ", + æ'm hS ?Q" M; #¼M ?„M +| M^K K°M; +kM; Km®M- p'M ç H" - pB + M"v / /" M; M

@ L m M?Q M; QÆB +| i? ;B9T +?9M; i ;B^aB i`W F? QÈ+ HBM? ?²M- ", + æ'm hS ? F?↯M; M; ?2 H M? +O M; QÆB- M?QM; +| i? pb M; QÆB H"K # +?mv M- # +?mv M

", + æ'm hS ?Q" M; - +?Q /M ?B M i¢B +?d +ÁM H¢B i K ?Q" M; - i K ?Q" M; HB M i?O M?B m +?mv M M; QìB i?QìM; F?| +| i? iQîM; iQÊM; X æB K M"v- Gw ."i i?"i bU +| Zm•M L?'i hB m- M; Q¢B i`W F€i?` ;BÈB iQM?- ;B^aB i?Q+? ç®B pÈB M[M?•M iQÆ ç° i` €+- +?d bÊ +ÁM F?↯M; #^M; Gw ."iX

L; ?2 i?'v Gw ."i +| w ç`K T?€M- *mM; o↯ aQM; p°B M|B,

@ h M?'i ç`M? T?ªB ;B i?„M5

L; [F?Q +O +↯ i p↯ +MM; FB M [mv i- H° p +U+ ?"M Zm•M L?'i hB mX æ•v ç9M *mM; o↯ aQM; H" M; QìB + Q M; ¢Q M?Q i? - H¢B #`HW i?ªK ?¢B- ?€+| i? +?Q T?

@ o↯ aQM; - M" M; i?"i bU F?↯M; +?`m i? i?S +?Q i b Q\ L?'i hB m i?"i bU +| i bM?

Zm•M L?'i hB m #¶M; M?B M #QÈ+ p T?Q *mM; o↯ aQM; - i? -M b„+ #m²M #½ ç M

@ *mM; i, i, +~M i?"M5

Gw ."i HÈM iB M; +ªM? #€Q- ç²M; i?ìB imM; K°i ç¢Q •K .QÆM; h?-M G↯B ç€M? p

Zm•M L?'i hB m +| i? HW ;¢i çQÊ+ *mM; o↯ aQM; ç M; ?QªM; ?®i iBM? i?-M- M? i`"Q H"K b Q +| i? ;B'm çQÊ+ Gw ."i Hm↯M Hm↯M +ªM? ;B€+X •K .QÆM; h?-M G↯ E?Q b€i i?O +O Zm•M L?'i hB m- H" T iS+ p M; H M iB M; -K -K- M, M; HQÊM; K¢ T?ÁM; #B M i?"M? #°i K`M i`QM; M?€v K„iX

@ *? i +kM; F?↯M; ?®B +ªB5

*mM; o↯ aQM; ?"M ç M i°i çdM?- M m F?↯M; TªB Gw ."i +~M i?"M H9+ M"v #ªM i? bÊ +kM; +?`m i`¼M; i?QÆM; `²BX

Zm•M L?'i hB m K°i FQ+? +?Q ç„+ i?O- +kM; F?↯M; i'M +↯M; iB T- M? M? +?| M; p↯ +MM; ç„+ w- HÈM iB M; M|B,

@ G½Q ç¢B- L?' i,- iÈB +?"K [m€ ç'vX

L; Q" B +Y b' +| ? B +QìM; ;Bª æ'm >Q" M; æ'm E?Q ?| +€M? ç M; HÆ HYM; 5 æQA ç" M ↯M; p" K„ M[Gw ."i M?bM i?'v î ?°B [m€M h?B M L?'i ?↯K ç|X

hbM? i? ç°i #B M5

@ L;QÆB H"K i? M"Q\

Gw ."i [m v b M; ?ÄB Zm•M L?'i hB m- +® FûQ /"B i?ìB ;B M- ç²M; i?ìB i`QM; M°B æ'm >Q" M; - ?ÆM M[ +ÁM H" +Q`M; ;Bª æ'm >Q" M; çQÊ+ ?m'M Hmv M i`QM; ?Q ?Q" M iQ" M +| i? tQM; iKM; H" +¶ K€v; B i +?| +X \*?d K°i KbM? H½Q h K +kM; H"K T?m- +ÁM i?B m +?9i M[ #` K'i K¢M; X

" M KbM? K†+ /M +kM; +| ? B æ'm >Q" M; - M?QM; *mM; o¬ aQM; KÈB i'M +?S+ æ' HU+ #•v ;Bì +kM; +?d p M p M ;B[M?'i iBM? p" M?' iBM?X hQ hQ +kM; H" M?• i?U+ HU+ +O æ'm oQÆM; i K iBM? - i`QM; i`Q`M; ?ÊT ?B M i¢B +kM; F?¬M; +| p h? M? ok- +QB M?Q tQM; - ç² M; ®+ Hmv M æ'm E?Q- +ÁM +?Q +| M, M; HU+ i?U+

@ *?9i i" B K¼M K" i?¬B5

Zm•M L?'i hB m KÎ #`M i v- H° ` KB M; M;¼+ T?B M pĐ pKM # M i`QM; ,

@ JBM? >Q€M M;¼+ - M; QìB M"Q i`QM; "„+ æ'm hS ?Q" M; +kM; +| - i€+ /KM; F?¬M M; mv +'T +| i? ;¼B ç²M; #¢M ç M K" i?¬B5

Zm•M L?'i hB m +U+ F€ ç„+ w- +QìB p¬ bdX oW `²B ?„M i¢K M?•M M?QÊM; pb HÊ ;B M bm?X

@ L?'i hB m ?mvM? - +?9M; i K¶B M; QìB •K KQm HW ç®B T?QÆM; K°i H-M- t2K

@ Gw ."i5

L;Q" B +Y b´ hS ?Q" M; H½Q ç¢B- K°i M; QìB ç" M ¬M; K†i p m¬M; iQÈM; K¢Q +U+ F

@ EQM? KìB F?¬M; #^M; p¬ ibM? ;†T K†i- M m ç½ +?¢K K†i +?9M; i iQM? b´ Hm¬

@ o` M"v +?QM? H" H½Q ç¢B +O "„+ æ'm hS ?Q" M; b Q- i?"i bU Km®M ,M i?m çO çO- #ªM i?B m ;B b) çQ +€+ M; QÆB +MM; ` çB pÊB H½Q h K +O +€+ M; QÆB5 T?ªB MÆB i?Q+? ?ÊT ç€M? M? m- ;BÄB i?b çB i?2Q i X

Gw ."i +m²M; M;¢Q ç M +U+ çB K- ç'm +€M? KÎ ` - i`U+ iB T KÎ +Y b´X

"„+ æ'm hS ?Q" M; H" K°i i`QM; M?[M; €i +?O #`B #Q K"i +O "„+ æ'm i¬M; - Gw ."i `i HÊB ?¢BX h K >Q" M; HB M i?O- çWM; M¡B KbM? H" K°i æ'm >Q" M; - +?d bÊ +?Q F?¬M; /€K M¡B +| i? / /"M; Mm®i i`¬BX L?QM; pb ç i`€M? +?Q hQ hQ - h? M? i?QÆM; i'M- +?Q /M H" F?¬M; i? H"K- +kM; TªB M¶ HU+ ? i bS+X

@ >W- M; QÆB bÊ K'v +¬ M" M; M"v #` i #„i H"K M¬ H b QX

Zm•M L?'i hB m +kM; F?¬M; M; m M; ®+ - #¶M; M?B M F?) ç°M; - ?| +?d i?"M? i`aQ L?bM i? M"Q- h? M? ok +kM; H" M; QìB / i'M +¬M; ?ÆM +ªX

Mỹ nữ lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, dao găm Du Long trở lại trong lòng bàn tay, Đấu Khí quán nhập vào trong, đột nhiên dài ra, biến thành một thanh trường kiếm u lam. Có trường kiếm trong tay, thân hình mỹ nữ lạnh lùng bỗng nhiên bạo khởi, tung một vầng sáng Đấu Khí mê hoặc về hướng Cung Vô Song.

Vầng sáng Đấu Khí lướt tới, khí tức cường đại phá vỡ Đấu Khí phòng ngự của Cung Vô Song, trong nháy mắt như phá tan Cung Vô Song thành từng mảnh!

- Ồ?

Mỹ nữ lạnh lùng mơ hồ cảm thấy bất an, một giây sau, sau lưng cô ta chợt có một luồng áp lực như núi vọt tới.

- Hư Hóa Lương Nghi biến!

- Chu Tước cấp cao, Băng Huyết Ngạo Quyết!

Cung Vô Song chỉ có thực lực của Đấu Hoàng nhất tinh, thua kém mỹ nữ lạnh lùng ít nhất năm sáu tinh, nhưng với tư cách công chúa của Thiên Phong hoàng thất, hiển nhiên cũng không thiếu đấu kỹ tu luyện. Tiếp sau một đấu kỹ thân pháp là một chiêu đấu kỹ công kích Chu Tước cấp cao, chỉ dựa vào chiêu thức này, năng lực thực chiến của Cung Vô Song cũng có thể so sánh với Đấu Hoàng ngũ tinh.

Một mảnh huyết sắc, một mảnh băng hàn, đấu kỹ Chu Tước cấp cao, lại do một Đấu Hoàng thi triển ra, uy lực không hề tầm thường. Dao găm Du Long lại được vung ra, mỹ nữ lạnh lùng vừa lùi lại vừa kết xuất Đấu Khí phòng ngự.

Cùng là thần binh cửu phẩm, Đấu Khí trong Băng Huyết Ngạo Quyết ít nhất bị thu nạp một phần ba, uy lực giảm bớt đi rất nhiều, nếu không, mỹ nữ lạnh lùng chỉ sợ đã bỏ mạng rồi.

- Đem bốn hệ Đấu Khí còn lại dẫn xuất vào đan điền khí hải, lưu lại trong kinh mạch, sau đó từ từ dẫn xuất Thiên Ma Đấu Khí từ trong Thiên Khôn Địa Càn Châu, nhất định không được nóng vội!

Nếu là lúc bình thường, Lý Dật hiển nhiên không vội, nhưng tình hình hiện tại như vậy, Lý Dật có thể không vội được sao?

Thiên Ma Đấu Khí vừa mới nhập đan điền khí hải, luồng lực lượng mạnh mẽ này khiến tâm thần Lý Dật lay động một hồi.

- Tiểu tử, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, định trụ tâm thần!

- Lấy nguyên khí Đấu Hoàng phục tùng luồng Đấu Khí Thiên Ma này!

Thiên Ma Đấu Khí tuy là Đấu Khí đệ nhất thiên hạ, nhưng trước mặt tiên thiên nguyên khí tinh tú của linh khí thiên địa, hiển nhiên lại thấp hơn một phần. May mắn là Lý Dật đã đạt tới cấp bậc Đấu Hoàng, đánh nát kết tinh Đấu Khí tạo thành tiên thiên nguyên khí, nếu không không cách nào ngăn cản Thiên Ma Đấu Khí, sau một hồi lâu đột phá đến Thiên Ma Cửu Biến đệ tam biến không chỉ không phải chuyện tốt, ngược lại là bị kịch trí mạng.

565. Q.6 - Chương 65: Ta Đang Gấp

Không biết qua bao lâu, chỗ đan điền khí hải rốt cuộc chậm rãi bình tĩnh lại.

- Tốt rồi, tiểu tử, chúc mừng ngươi đã hoàn thành thiên ma đệ tam biến. Bây giờ ngươi hãy dẫn nhập các hệ Đấu Khí khác vào đan điền khí hải đi!

Trong đầu cuối cùng truyền đến âm thanh nhẹ nhõm của Xà tôn giả.

Lý Dật cũng lập tức thở dài một hơi, chỉ cảm thấy ở chỗ đan điền khí hải trải qua lần biến đổi này, các hệ Đẩu Khí giống như trải qua một phen rèn luyện, càng thêm tràn đầy. Vết thương trước đó so đấu với Bắc Đẩu Tam Hoàng đã khôi phục toàn bộ, Đẩu Khí càng đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Nhưng khi Lý Dật đang trợn mắt xem tình hình bên ngoài, lập tức lo lắng.

Đấu kỹ của Cung Vô Song vô cùng biến hóa, gần như là một chiêu tiếp một chiêu, nhưng dù sao thực lực cách biệt, những đấu kỹ này cũng không tạo thành tổn thương thực chất đối với mỹ nữ lạnh lùng. Đẩu Khí ngày càng tiêu hao, Cung Vô Song đã thấm mệt, thắng bại như đã thấy trước mặt.

- Ha ha ha, Vô Song muội muội, có phải nhớ Nhất Tiểu ca ca rồi không!

Giữa không trung truyền đến một tràng cười tà dâm, trong nháy mắt, hai bóng người đồng thời rơi xuống bên cạnh mỹ nữ lạnh lùng và Cung Vô Song.

- Lão Tứ, chớ vì nữ nhân mà làm hỏng đại sự, giết cô ta đi, ta đi đối phó Lý Dật!

Lúc này cũng không phải vì Lý Dật toàn thân máu đen thoát nhìn tương đối khá khi dễ mà chủ quan, Tam Hoàng lão đại vẫn có chút kiêng kỵ đối với Lý Dật, lo sợ Quân Nhất Tiểu mất mạng, vì vậy mới chủ động ôm trách nhiệm đối phó với Lý Dật.

Quân Nhất Tiểu ngược lại có chút không nỡ, dựa vào giải thích của gia súc này đối với nữ nhân, thiếu nữ chưa bao giờ dùng qua là cực phẩm, nữ nhân đã dùng qua là thứ phẩm, mà dùng qua ba ngày chính là phế phẩm. Quân Nhất Tiểu có cảm giác phung phí của trời khi xuống tay với một thiếu nữ cực phẩm như Cung Vô Song!

Hắn xếp quạt giấy, lấy điểm góc độ quỷ dị tấn công dưới sườn Cung Vô Song. Cung Vô Song lúc này đang dốc hết toàn bộ tinh thần đối phó với Du Long kiếm của mỹ nữ lạnh lùng, mặc dù cảm thấy một luồng khí tức quỷ dị tới gần, nhưng muốn tránh cũng không thể tránh. Cô ta kêu lên một tiếng, dưới xương sườn tê dại một hồi, bay ra mấy mét.

Mỹ nữ lạnh lùng há chịu buông tha cơ hội tốt này, Du Long kiếm biến hóa trong nháy mắt, trở về hình dạng dao găm. đâm vào vị trí trái tim Cung Vô Song.

- Nhị tỷ, lưu lại cho tứ đệ hưởng dụng một phen trước rồi giết cũng không muộn!

Quân Nhất Tiểu ngoài miệng nói chuyện, trên tay cũng không chậm, Đẩu Khí từ quạt xếp tuôn ra, chém vào dao găm Du Long.

Ngay lúc Quân Nhất Tiểu tập kích Cung Vô Song, Tam Hoàng lão đại cũng hành động, hắn bay thẳng lên không trung, hai tay ngưng tụ Đẩu Khí đánh xuống chỗ Lý Dật vẫn đang ngồi xếp bằng tu luyện.

Lý Dật tựa hồ đã tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, hoàn toàn không để ý đến đòn oanh kích cực đại từ trên đầu đánh xuống.

Hắn ngồi bất động, thậm chí không cau lông mày.

- Lý Dật, cẩn thận!

Mặc dù bị thương nặng, mặc dù dao găm Du Long đang lao thẳng hướng trái tim mình, Cung Vô Song vô lực vẫn hồi, lại cao giọng cảnh báo Lý Dật.

Nghe thấy tiếng cảnh báo sợ hãi của Cung Vô Song, Lý Dật rốt cuộc mở mắt. Chỉ là hắn vẫn ngồi xếp bằng ở đấy, căn bản không có ý định né tránh hoặc ý tứ đánh trả, ngược lại trên mặt hắn lại hiện lên nụ cười thuần khiết vô hại.

Lúc này, Lý Dật còn có thể mỉm cười, Tam Hoàng lão đại lập tức có chút cảm giác không ổn, nhưng lại không nói được rốt cuộc không ổn ở chỗ nào.

Ngay lúc Đẩu Khí cường hãn do Tam Hoàng lão đại phát ra cách đỉnh đầu Lý Dật không quá nửa mét, trong hư không chợt có một sức mạnh vô hình chắn ngang giữa Tam Hoàng lão đại và Lý Dật. Luồng sức mạnh vô hình này vô cùng vững chắc như núi cao không cách nào rung chuyển.

Dưới phản chấn của trận pháp phòng ngự, Tam Hoàng lão đại đã chịu lực cản trả, giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi, bị bắn ra mấy chục thước.

- Kỳ quái!

Mỹ nữ lạnh lùng không quan tâm vấn đề Quân Nhất Tiểu đây đưa giết hay không giết, thân hình khê động lướt đến trước mặt Lý Dật.

Quân Nhất Tiểu là quỷ hảo sắc, nhìn thấy tình thế đột nhiên thay đổi, lão đại không hiểu tại sao mà trúng chiêu bị thương, lập tức cũng bỏ quên Cung Vô Song, ngược lại đối phó Lý Dật.

- Đây là cái gì? Trận pháp sao?

Tam Hoàng lão đại lau vết máu đen trên khóe miệng, vẻ mặt đầy nghi hoặc quay lại. Vết thương nhỏ này còn chưa quá nghiêm trọng với Tam Hoàng lão đại.

- Quả nhiên vẫn có chút nhân lực, trận pháp của bản thiếu gia, ba vị có hứng thú phá giải hay không!

Lý Dật ở trong trận pháp phòng ngự, không hề sợ hãi nói. Cung Vô Song mặc dù bị thương, nhưng hiện tại Lý Dật đã thu hút Tam Hoàng đối phó với mình, Cung Vô Song tạm thời không cần lo lắng cho tính mạng.

- Không có hứng thú!

Tam Hoàng lão đại lạnh lùng nói, sau đó đem ánh mắt chuyển hướng về phía Cung Vô Song:

- Nếu như người nguyện ý xem Tứ đệ ta biểu diễn thần công ngự nữ của hắn, cứ làm rùa đen rút đầu ở trong đó đi!

- Thần công ngự nữ? Nhất Tiểu huynh, nhị tỷ ngươi khiến người mất hứng rồi sao!

Lý Dật biết rõ mối quan hệ khác thường giữa mỹ nữ lạnh lùng và Quân Nhất Tiểu. với bản tính hảo sắc của Quân Nhất Tiểu, mỹ nữ lạnh lùng có lẽ sớm đã vượt qua kỳ hạn ba ngày rồi.

Bị Lý Dật vạch trần trước mặt như vậy, mỹ nữ lạnh lùng không nhịn được, ánh mắt liếc nhìn Lý Dật đã tái đi!

Một đêm dây dưa, lúc này sắc trời đã sáng rõ, Bắc Đẩu Tam Hoàng vẫn không có cơ hội khôi phục, trên mặt khó tránh khỏi vẻ mệt mỏi. Trái lại Lý Dật, khắp người là máu đen, quần áo khi đánh nhau cũng rách rưới không ít. Tuy nhiên sắc mặt hắn vẫn đỏ hồng, dáng vẻ vô cùng bình thản.

- Được, ta cũng không muốn nhiều lời với ngươi. Tứ đệ, nếu Lý Dật đã có hứng thú, ngươi còn chờ gì nữa?

- Đợi một lát, đợi đã nào...!

Lý Dật thoát nhìn giống như bị uy hiếp, vội vàng ngăn cản Quân Nhất Tiểu, sau đó lộ ra vẻ mặt cười tà đạo:

- Các người đã muốn chết sớm như vậy, bản thiếu gia cũng đành phải giúp đỡ các người!

Lý Dật đưa một tia Đấu Khí vào đan điền khí hải, thủ quyết biến đổi, kết thúc trạng thái tu luyện, sau đó đứng lên, liên tiếp vẽ ra mấy thủ thế quỷ dị chỗ khớp nối của trận pháp.

- Khi dễ ta còn chưa tính, nhưng khi dễ nữ nhân của ta, các người chết chắc rồi!

Thần sắc Lý Dật lập tức biến đổi, phá hủy trận pháp, ngũ khí lạnh lùng và khí tức tản phát ra từ trong cơ thể khiến ba cường giả Đấu Hoàng mạnh mẽ trong Bắc Đẩu Tam Hoàng cũng phải rùng mình.

- Ai chẳng biết khoát lác, nhưng giết người cần có thực lực!

Cổ tự trấn định tâm thần, Tam Hoàng lão đại đột nhiên lùi ra sau mấy bước, Xạ Nhật Kim cung thành linh xuất hiện trên tay. Cùng lúc đó, mỹ nữ lạnh lùng và Quân Nhất Tiểu cũng để lộ ra thần binh cứu phẩm của mình, cùng tấn công Lý Dật!

Nhìn thấy Lý Dật càng đánh càng mạnh, trong lòng lão đại Tam Hoàng cũng vô cùng phiền muộn, đưa tay ra dấu hiệu không chết không dừng lại. Mỹ nữ lạnh lùng và Quân Nhất Tiểu ngẫm hiểu, Du Long kiếm và

quạt xếp chỉ còn lại thanh quạt một trái một phải, chia ra tấn công trước mặt và phía sau Lý Dật. Nhiệm vụ công kích từ xa được giao cho Tam Hoàng lão đại!

Lý Dật chưa bao giờ cảm giác Đấu Khí bên trong cơ thể lại dồi dào như vậy, vô cùng hưng phấn, dáng vẻ đầy ngang ngược.

Du Long kiếm, quạt xếp, mũi tên Thất Tinh Đấu Khí hầu như đồng thời tiếp cận Lý Dật...

- Ta đang gấp! Ý Thiên! Phá Không kiếm! Phá cho ta phá! Phá...!

Lý Dật quát một tiếng lớn, Thiên Khôn Địa Càn Châu cấp tốc vận chuyển, Đấu Khí tăng lên tới trạng thái Đấu Hoàng đỉnh phong, hóa khí làm kiếm, năng lượng chặt chội tuôn ra, huyền hóa ra ba đạo kiếm ảnh mang theo tàn ảnh, chia ra tấn công Tam Hoàng!

Dựa vào sức mạnh của một người khiêu chiến với Tam Hoàng, khí thế này còn cao gấp mười lần trăm bước tung hoành!

Tiếng nổ vang lập tức vang vọng cả sơn cốc, Đấu Khí mạnh mẽ xông tới, cây cỏ xung quanh nhanh chóng hóa thành bột mịn, nham thạch văng tung tóe, mặt đất hiện ra mấy cái hố lớn nhỏ.

Mấy năm gần đây Bắc Đấu Tam Hoàng cũng bí mật chấp hành không ít nhiệm vụ, từng gặp mấy đối thủ ngang ngược, nhưng chuyện lấy ba chọi một mà vẫn rơi vào thế hạ phong như hôm nay, có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi. Sau chiêu này, mỹ nữ lạnh lùng và Quân Nhất Tiểu bay ngược hơn mười thước, đụng nát vô số cây cối. Tam Hoàng lão đại mặc dù đứng xa, nhưng là mục tiêu chủ công của Ý Thiên Phá Không Kiếm của Lý Dật, tình cảnh cũng không khá hơn mỹ nữ lạnh lùng và Quân Nhất Tiểu.

- Phục chưa?

Hai chữ ngắn ngủi lại ẩn chứa một luồng khí tràng mạnh mẽ khiến người ta không thể không phục.

Rõ ràng không có ai trong Tam Hoàng có thể trả lời câu hỏi này.

Không thể không phục! Chẳng qua bốn chữ này chỉ giữ trong lòng, Tam Hoàng không nói ra ngoài miệng mà thôi. Lý Dật lạnh lùng liếc nhìn đánh giá ba người, không có ý tiếp tục hạ sát thủ, mà đi qua ôm lấy Cung Vô Song, Đấu Khí hóa cánh, bay về hướng đế đô.

Thời gian lúc này đang gấp, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lại phải trình diễn tình cảnh hí kịch phút cuối cùng mới xuất hiện. Chỉ có điều tình cảnh này đã trình diễn quá nhiều trong giải thi đấu tuyển chọn phò mã, ngay cả bản thân Lý Dật cũng cảm thấy chán.

- Ngăn chặn hắn, đừng để hắn quay về đế đô!

Nhìn thấy Lý Dật vỗ cánh bay đi, Tam Hoàng lão đại mới ý thức được vì sao Lý Dật lại vội vàng như vậy. Nếu có thể ngăn chặn Lý Dật, khiến cho hắn không cách nào tham gia trận đấu, như vậy thua thiệt một đêm qua coi như cũng đáng.

Chẳng qua là, Tam Hoàng lão đại phản ứng quá muộn, muốn đuổi kịp Lý Dật lúc này thật sự khó khăn.

Cư dân đế đô dậy sớm vì vậy may mắn nhìn thấy, trên bầu trời, bốn cường giả Đấu Hoàng kẻ trước người sau bay vút qua. Đấu Hoàng cường giả đi đầu, tựa hồ còn ôm lấy một người, nhưng tốc độ không hề chậm hơn ba Đấu Hoàng phía sau.

Cung Vô Song được Lý Dật ôm vào lòng, bản thân mơ hồ cảm giác có chút không ổn, chỉ là hiện giờ cô ta đang bị thương, cho dù miễn cưỡng hóa ra đấu cánh, cũng sẽ không chạy thoát khỏi truy kích của Bắc Đấu Tam Hoàng.

- Lý Dật, cảm ơn người!

Lý Dật ngẩng người ngạc nhiên, ngược lại cười nói:

- Muốn nói cảm ơn, có lẽ phải cảm ơn Cung tỷ tỷ, nếu không phải Cung tỷ tỷ hộ pháp cho ta, nói không chừng ta đã sớm tâm thần thác loạn bạo thể mà chết rồi.

- Không cần an ủi ta, kỳ thật cho dù ta không ra tay hộ pháp, Tam Hoàng muốn công phá trận pháp phòng ngự của người cũng không phải chuyện đơn giản, đúng không?

Cung Vô Song cũng không phải loại người dễ lừa gạt, Lý Dật bỗng nhiên nghi ngờ nói:

- Vậy tại sao Cung tỷ tỷ cảm ơn ta?

Ngữ khí của Cung Vô Song lập tức u oán, biểu lộ biến đổi, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Cảm ơn người đã giúp ta nhận rõ Quân Nhất Tiểu là hạng người gì. Nếu không có người, chỉ sợ đời này của Cung Vô Song đã bị phá hủy.

Lý Dật bật cười, cũng không tỏ vẻ phản đối, lúc ấy để đỡ dành Cung Vô Song ra khỏi hoàng cung, Lý Dật đã tốn không ít khí lực. Bỏ công rồi cũng đến lúc thu hoạch, bây giờ có phải là lúc thu hoạch rồi không?

Lý Dật cẩn thận thăm dò nói:

- Cung tỷ tỷ, những lời hôm đó còn tính hay không?

- Sao? Lời gì?

- Chính là lời ta đã hỏi tỷ trong Thấu Ngọc cung hôm đó.

- Ta quên rồi, người nói rõ đi!

- Tỷ quên thật hay giả vờ quên vậy!

Lý Dật oán hận nói:

- Ta không phải đã hỏi tỷ, nếu không có gia súc Quân Nhất Tiểu, tỷ có tiếp nhận ta không?

- Xin lỗi, ta thật sự quên thật!

Lúc đó, Cung Vô Song một lòng hướng về Quân Nhất Tiểu phong lưu phóng khoáng, làm gì còn để ý đến lời Lý Dật nói.

566. Q.6 - Chương 66: Trận Chung Kết

Hoàng Thành, giải thi đấu tuyển chọn phò mã, hơn vạn chỗ ngồi hầu như không còn chỗ trống. Chẳng qua người nào thoáng để ý cũng có thể thấy được, người xem hôm nay có chút không bình thường.

Mấy cuộc tranh tài trước đó, bên trên chỗ ngồi căn bản là bọn người khá giả bụng phê, ăn mặc hoa lệ và tình nhân xinh đẹp của bọn họ ở để đó. Hôm nay, những người này chỉ chiếm một phần ba số người đến. Hai phần ba “người xem” còn lại gần như là đều là trung niên tinh anh, thần sắc cũng mang theo một vẻ nghiêm nghị.

Trợ uy đoàn Lý Minh hôm nay cũng đông đảo chưa từng có, có khoảng bảy tám trăm người, giăng hoành phi, tấu nhạc cụ vang trời, biểu lộ vui sướng như đã thắng lợi.

Thời gian trận đấu bắt đầu chỉ còn lại năm phút, Lý Dật theo thường lệ vẫn chưa xuất hiện. Chỉ có điều bất cứ người nào cũng cho đó là bình thường, nếu Lý Dật sớm xuất hiện ở sân thi đấu, chỉ sợ rất nhiều người còn có chút không thích ứng.

Lý Nhiên ngược lại đã đứng ở chính giữa sân thi đấu từ sớm, biểu lộ hung ác nham hiểm.

Đúng như mọi người mong muốn, không biết người xem nào nhanh mắt bỗng nhiên hô lên:

- Đến rồi!

Sau đó vô số ánh mắt đồng loạt hướng lên bầu trời tìm kiếm.

Trên bầu trời, một đôi đấu cánh màu băng lam tản ra hào quang chói sáng dưới ánh mặt trời, trực tiếp bay tới phía trên sân thi đấu. Đúng là tiên sinh Lý Dật thích xuất hiện vào thời khắc then chốt. Chỉ có điều, Lý Dật bình thường rất chú trọng ăn mặc, hôm nay trang phục có chút khác thường. Chiếc áo bào màu xanh chất liệu cao quý, không biết vì sao rách tới tả, nhìn thấy cả vết máu đỏ sẫm trải rộng trước ngực.

Tuy nhiên càng làm người ta kinh ngạc không thôi chính là, trước ngực Lý Dật có một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần nhưng có chút nhếch nhác đang ôm cổ hắn, thân mật nói gì đó với hắn!

- Thiên Phong công chúa Cung Vô Song!

Có người nhận ra được, lớn tiếng biểu hiện bản thân học rộng biết rộng.

Nghe thấy thiếu nữ trước ngực Lý Dật là công chúa Cung Vô Song, trên sân thi đấu vang lên tiếng xì xào xôn xao, hai người giữa không trung kia, nhìn thế nào cũng giống như đôi tình nhân bị đánh bại trở về. Sau đó chợt có tiếng vỗ tay từ vị trí trợ uy đoàn Lý Minh vang lên, kéo theo mấy ngàn người hưng phấn hét lên.

Xuất hiện vào phút cuối cùng, điều này đã không còn mới lạ nữa, mới lạ là, Lý Dật đã đem màu sắc mới cho trận quyết đấu.

Lý Dật đáp xuống khu khách quý trước, giao Cung Vô Song cho cha con Cung thị, cũng không nói thêm gì, đấu cánh giương lên, bay tới đối diện Lý Nhiên. Toàn thân mặc dù có chút nhếch nhác, nhưng động tác vẫn vô cùng tiêu sái.

Nhưng lúc này trên bầu trời bỗng xuất hiện ba Đấu Hoàng cường giả bay vút tới, đáp xuống bao vây Lý Dật trong tiếng kinh hô của mọi người!

Nhìn ra ba Đấu Hoàng cường giả này không có hảo ý, trợ uy đoàn Lý Minh lập tức lớn tiếng kháng nghị:

- Ba người này là ai? Cút!

- Bốn đánh một sao? Bắc Đấu tông không biết xấu hổ!

- Quấy nhiễu trận đấu, bắt mấy người kia hỏi tội!

Tình hình trong sân nhất thời trở nên hỗn loạn. Với tính cách cuồng ngạo của Bắc Đấu Tam Hoàng, Hoàng Thành chẳng coi là gì, trận đấu cũng chẳng là gì, chưa trả được mối thù của Cát Vũ Quang, một đêm dây dưa lại không chiếm được nửa phần tiện nghi, đặc biệt là Quân Nhất Tiểu, bị Lý Dật bóc trần thân phận, chính đồn một phen. Ba người chỉ hận không thể lập tức động thủ giết chết Lý Dật tại chỗ!

Tứ trưởng lão Bắc Đấu tông hiển nhiên biết rõ lai lịch của ba người này ra sao, nhìn thấy Tam Hoàng có thêm Lý Nhiên, đối phương chiếm được ưu thế tuyệt đối, nếu thừa cơ hành động đánh gục Lý Dật, coi như loại trừ một tai họa lớn cho Bắc Đấu tông. Chẳng qua nơi này dù sao cũng là hiện trường giải thi đấu tuyển chọn phò mã, hơn vạn ánh mắt đang theo dõi, hắn là chủ trì kiêm trọng tài lại làm việc thiên tư, chẳng khác nào chọc giận mọi người.

Lý Nhiên ngược lại không hiểu gì cả, không biết trời giáng Tam Hoàng đến là có ý gì!

- Như thế nào đây? Tứ trưởng lão Bắc Đấu tông, có phải ngay cả người cũng muốn động thủ hay không!

Lý Dật bình tĩnh nhìn bốn người, giễu cợt nói.

- Các người là ai? Trong Hoàng Thành, trên trận đấu, cho dù các người là Đấu Hoàng cường giả, cũng không thể chà đạp tôn nghiêm của Thiên Phong đế quốc ta như thế! Nhanh chóng thối lui, niệm tình các người là Đấu Hoàng cường giả, Bắc Đấu tông sẽ không truy cứu!

Tứ trưởng lão tựa hồ còn chưa có dũng khí nghịch thiên, nghiêm túc nói với Tam Hoàng.

Nhìn thấy Tứ trưởng lão tỏ vẻ không quen biết, Tam Hoàng cũng không dám tự ý di chuyển, nhưng lại há cam tâm tình nguyện buông tay như vậy.

- Lý Dật, nếu có bản lĩnh thì ra ngoài đánh tiếp với chúng ta!

Tam Hoàng lão đại hung ác nói.

- Bản thiếu gia có bản lĩnh hay không, các người có lẽ biết rõ hơn ai khác. Ngược lại những người khác không biết vì sao ti tiện như vậy, đuổi theo bản thiếu gia đòi đánh!

- Hừ, Lý Dật, mối thù không chết không hết của chúng ta xem như kết thúc tại đây!

Tam Hoàng lão đại biết rõ cho dù nói gì, bọn họ cũng tuyệt đối cũng không chiếm được tiện nghi gì, cảm hận liếc nhìn Lý Dật rồi cùng mỹ nữ lạnh lùng và Quân Nhất Tiểu bay lên không trung.

Cường giả vẫn là cường giả, trong Hoàng Thành nói đến là đến, nói đi là đi, luật pháp uy nghiêm của đế quốc đối với bọn họ mà nói chỉ là mây bay.

- Trận chung kết giải thi đấu tuyển chọn phò mã hiện tại bắt đầu, người giao đấu, Lý Dật, Lý Nhiên!

Tứ trưởng lão tuyên bố trận đấu bắt đầu, rồi rời khỏi sân, trong sân lúc này chỉ còn lại Lý Dật và Lý Nhiên. Lý Dật vẫn giữ vẻ bình thản như thường, còn Lý Nhiên lại lộ vẻ mặt bi tráng.

- Lý Dật, ta đợi giờ khắc này đã rất lâu rồi!

- Người vội đi gặp cha mình như vậy sao?

- Người muốn chọc hiềng.

- Thật sự có ba Đấu Hoàng cường giả hiện thân trước trận đấu, nhưng cho dù người là công chúa cũng không thể bịa đặt vu khống, ngậm máu phun người như vậy được. Xin hỏi Vô Song công chúa, người dựa vào cái gì nói ba vị Đấu Hoàng cường giả kia là người của Bắc Đẩu tông ta!

- Phong Hoàng đại nhân, người cũng là một cường giả thành danh đã lâu, chẳng lẽ ngay cả khí phách thừa nhận một sự thật cũng không có hay sao?

Cung Vô Song nhìn thẳng Hải Hâm, trong ánh mắt tràn đầy phần uất.

Hải Hâm hừ lạnh một tiếng, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, dáng vẻ như không so đo với tiểu cô nương.

- Xin hỏi Phong Hoàng đại nhân, Vô Song vừa rồi nói như vậy có đáng tin không?

Nhìn thấy dáng vẻ vô lại của Hải Hâm, Cung Đỉnh Thiên cũng mở miệng hỏi:

- Nếu như việc này là thật, tính công chính của trận đấu hôm nay rất đáng nghi ngờ. Trẫm đề nghị lập tức đình chỉ trận đấu, từ hoàng thất, Bắc Đẩu tông, Đấu Thần điện triển khai kết hợp điều tra, tra rõ thân phận của ba vị Đấu Hoàng thần bí kia!

Hải Hâm khế dựa vào ghế, nặng nề hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Trận đấu tiến hành đến lúc này, Vô Song công chúa mới đưa ra chuyện tối qua. Xin hỏi Vô Song công chúa, vì sao trước khi trận đấu bắt đầu, không đề xuất kéo dài thời hạn trận đấu, nếu nói ra Bắc Đẩu tông ta hiển nhiên sẽ không nói gì, nhưng hiện tại thì sao, đừng có mơ!

Những lời này của Hải Hâm ngược lại khiến Cung Vô Song phải im lặng, xác thực, Cung Vô Song có ôm một phần tư tâm. Lúc trước nhìn thấy Lý Dật tuy khổ chiến một đêm, nhưng Đấu Khí dồi dào, tinh thần phấn chấn, lấy trạng thái này nghênh chiến với Lý Nhiên, không nói nắm chắc mười phần thì cũng nắm chắc chín phần. Cũng không biết tên Lý Nhiên kia ăn vào đan dược nghịch thiên gì, không ngờ tăng thực tăng lên tới Đấu Hoàng ngũ tinh, còn Lý Dật chịu một đòn trọng thương, chiếm cứ ưu thế tuyệt đối hầu như không cách nào lật bàn!

- Không có lời nào để nói sao? Vô Song công chúa, nếu như không có lời nào để nói thì im lặng tiếp tục xem so tài, nói không chừng, phía sau còn có trò hay!

Lời này của Hải Hâm thật sự không cần nói, bất cứ một vị cường giả nào trên chỗ ngồi khách quý cũng nhìn ra được, Lý Dật muốn lật bàn dưới loại tình huống này còn khó hơn lên trời.

Chỉ có điều lời nói của Cung Vô Song ngược lại cởi bỏ được mối nghi hoặc trong lòng Hải Hâm. Thì ra tối qua Lý Dật và Bắc Đẩu Tam Hoàng ác chiến một trận, nếu không với thực lực của Lý Dật, trận đấu hôm nay tuyệt đối không phải loại tình hình trước mắt. Thực lực của Bắc Đẩu Tam Hoàng còn có ai biết rõ hơn Hải Hâm. Lý Dật bị Tam Hoàng vây công còn có thể hiện thân thì đấu đã là một chuyện vô cùng nghịch thiên, còn có thể trông cậy hẳn có thể ngăn cản một Đấu Hoàng ngũ tinh sao!

- Lý Dật, đứng lên đi, người không thể thua được!

Một tên mập mập bỗng nhiên đứng lên từ chỗ ngồi, kích động hét lên.

Nghe thấy tiếng hét này, Lý Dật hơi trợn mắt nhìn tên mập mập kia, trong lòng ngược lại có chút cảm động. Không thể tưởng tượng sau mấy cuộc tranh tài, mình lại có một người hâm mộ trung thành như vậy, vẻ mặt kích động của tên mập mập mà nhìn, chỉ sợ nếu mình thua thì hẳn sẽ đau lòng đến mức phát điên.

- Ta đã đem toàn bộ gia sản đặt vào người, nếu người bị thua, ta chỉ còn cách nhảy lầu.

Tên mập mập túm tóc mình, gần như ở bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Trên rất nhiều chỗ ngồi khác bắt đầu cũng phát ra tiếng cầu xin đồng dạng.

Lý Dật cười ngất, trong lòng cười thầm, nếu đã như vậy, lão tử phải cho các người thất vọng rồi!

Nghe thấy tiếng kêu rên tuyệt vọng của tên mập mập, trên khuôn mặt lạnh như băng của Lý Nhiên cũng hiện lên nụ cười cổ quái :

- Lý Dật, cái mạng của người cũng đáng giá không ít tiền, nếu người chết, sòng bạc Lý Minh sợ rằng sẽ kiếm được vài ngàn vạn, chỉ có điều đáng tiếc là, người không hưởng được số tiền đó, Lý Minh cũng không hưởng được, số tiền đó sẽ thuộc về Lý gia ta!

568. Q.6 - Chương 68: Phong Hào Đại Diễn

Vài ngàn vạn? Lý gia chủ thật sự vừa quản lý đã không biết trừ tính thế vụ. Nếu nói trong hơn vạn người ở đây lúc này, người rồi rắm nhất nhất định ngoài Lý Kỳ không còn ai.

Nếu như Lý Dật có thể lật bàn, như vậy sòng bạc phải bồi thường hơn năm ngàn vạn kim tệ, sòng bạc Lý Minh cũng chỉ còn cách đóng cửa. Còn nhìn từ tính chất trận đấu không chết không kết thúc này, nếu Lý Dật thua trận, rất có thể hắn vừa chết, sòng bạc đã có thể kiếm được năm mươi vạn!

Năm mươi vạn! Chỉ cần vừa nghĩ đến con số này cũng có thể khiến người ta chảy máu mũi.

Tính mạng của thiếu chủ và năm mươi tỉ, cán cân này phải nghiêng bên nào thật sự là một chuyện rất khó nói.

Kỳ thật, nếu như không cân nhắc đến chuyện sẽ bị các thành viên khác của trợ uy đoàn nổi trận lôi đình, Lý Kỳ rất muốn xông vào hét to với Lý Dật một tiếng:

- Thiếu chủ, đầu hàng đi! Như vậy chúng ta sẽ phát tài!

Phảng phất như cảm ứng được suy nghĩ của Lý Kỳ, Lý Dật bỗng nhiên kết thúc tu luyện, chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, nghiêm túc liếc nhìn Lý Nhiên, sau đó bình tĩnh nói:

- Nếu như ta nhận thua, có phải hiện tại có thể rời đi hay không!

Nhận thua! Lý Dật sẽ nhận thua?

Câu nói này bình thản tới cực điểm, nhưng rơi vào trong tai mọi người lại khiến cả hiện trường ồn ào! Những dân cờ bạc lập tức tay chân lạnh buốt, phần nộ gào lên.

- Người thật sự chịu nhận thua?

Lý Nhiên muốn nhìn xem rút cuộc Lý Dật đang chơi trò gì! Nếu Lý Dật là một người dễ dàng chịu nhận thua như vậy thì làm sao xứng đáng trở thành kẻ địch của tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông. Còn nếu như Lý Dật đã trở thành kẻ địch rắc rối nhất nhứt đầu nhất của tứ đại gia tộc Bắc Đẩu thì hẳn tuyệt đối không phải loại người dễ dàng chịu thua như vậy!

- Đương nhiên là có một số điều kiện!

Lý Dật cười tà mị. Những oan hồn chi độc sớm được hóa giải gần hết cùng với ngục máu đen phun ra trước đó, còn tổn thương trong cơ thể đã được thánh hệ Đẩu Khí khôi phục, hoàn toàn không ảnh hưởng gì nữa. Hiện tại vấn đề mấu chốt là làm thế nào biểu diễn tiếp trò hay trước mắt.

- Người cảm thấy người còn có tư cách ra điều kiện sao?

- Đương nhiên là có, chẳng lẽ người không tin, cho dù ta thua, ta cũng sẽ cắn xuống một khối thịt của người!

Nhìn thấy sắc thái trên tức thường ngày của Lý Dật, Lý Nhiên hoàn toàn tin tưởng. Oan hồn không khiến tiểu tử này phát điên, hơn nữa còn khôi phục thái độ bình thường. Bỏ mặc hắn khôi phục lâu như vậy, mặc dù không có khả năng khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, nhưng thật sự là liều mạng, Lý Nhiên hẳn nói không chừng sẽ chịu thiệt không nhỏ. Mà liều mạng vốn là điểm mạnh của Lý Dật!

- Nói điều kiện của người ra nghe xem!

- Điều kiện rất đơn giản, đưa cho ta Huyết Man giáp của người!

Đây là điều kiện gì chứ! Đối với Lý Nhiên Huyết Man giáp là thứ quý giá nhất, nhưng so sánh với ý nghĩa của trận thi đấu trước mặt. Một Huyết Man giáp đổi lấy thắng lợi của trận chung kết, tính toán như thế nào, Lý Nhiên hẳn cũng vô cùng có lợi.

- Ta đáp ứng người!

Lý Nhiên cũng rất sáng khoái, lấy Huyết Man giáp từ trong dung giới ra, ném đến trước mặt Lý Dật.

Lý Dật cười thầm không thôi, thật là phá sản, làm buôn bán phải biết trả giá, vì vậy được một tác lại muốn tiến một thước nói tiếp:

- Ta còn chưa nói xong, ngoài Huyết Man giáp, ta cũng thích Huyết Hồn Ma kiếm của người.

Sắc mặt Lý Nhiên trầm xuống, biết mình bị lừa gạt, giận dữ âm trầm quát:

- Người muốn chết!

Huyết Hồn Ma kiếm rung động hóa ra một hỏa diễm màu đỏ như máu. Khi Lý Dật đòi hỏi Huyết Hồn Ma kiếm đã nghĩ tới sẽ có chiêu này, vì vậy vung ra một đạo Âm Dương Thần Lôi và một tường Đấu Khí phòng ngự, dùng Vân Bộ tránh đi mấy mét!

Chẳng qua vận dụng Đấu Khí một trận kịch liệt như vậy lập tức liền khục khục mấy tiếng, vất vả lắm mới nhịn xuống không phun ra máu tươi.

Tránh được công kích của hỏa diễm, Lý Dật hơi lão đảo chạy vội tới bên cạnh Bắc Đẩu tông Tứ trưởng lão, thần nhiên nói:

- Lý Dật nhận thua!

Lý Dật nhận thua! Bốn chữ ngắn gọn lại lấy mạng của rất nhiều người, tên mập mập đặt hết gia sản vào Lý Dật ngắt đầu tiên. Người tiếp theo chính là Lý Kỳ, trước lúc ngắt đi, Lý Kỳ ngược lại hô lớn ba chữ:

- Đại phát rồi!

- Trận chung kết, Lý Nhiên thắng cuộc!

Cùng với tiếng tuyên bố trận đấu chấm dứt của Bắc Đẩu tông Tứ trưởng lão, toàn bộ sân thi đấu mơ hồ tràn ngập vẻ hoang mang. Người của tứ đại gia tộc và Bắc Đẩu tông lấy thân phận người xem bình thường trà trộn vào trong sân, vốn đã nhận được lệnh, Tứ trưởng lão vừa tuyên bố trận đấu chấm dứt Lý Dật chiến thắng chính là tín hiệu để động thủ.

Nhưng hiện tại, trận đấu mặc dù chấm dứt, người chiến thắng lại là Lý Nhiên, rốt cuộc có động thủ hay không vẫn là một vấn đề!

Với tư cách là người chỉ huy trực tiếp hành động lần này, Hải Hâm và Tứ trưởng lão liếc nhìn nhau, nhanh chóng đưa ra quyết định.

- Trận đấu đã chấm dứt, những người không liên quan lập tức rời sân, nếu không sẽ bị coi là vô cớ tự tiện xông vào Hoàng Thành!

Lời nói trầm thấp mà uy nghiêm của Tứ trưởng lão mặc dù không nói rõ hủy bỏ hành động, thế nhưng các phục binh cũng nghe được hàm nghĩa trong đó, chậm rãi tiêu tán sát khí trên người.

- Nhận thua như vậy sao? Trong chuyện này nhất định có gì mờ ám, rõ ràng là Lý Dật nhượng bộ!

Một khách đánh cược không chịu rời khỏi, vừa khóc vừa phẫn nộ chỉ xuống sân. Sau lưng, một nam nhân hung ác nham hiểm vỗ lên đầu hắn:

- Nhượng bộ. Mẹ kiếp, loại trận đấu như vậy, ai vì mấy trăm kim tệ của người mà nhượng bộ chứ!

Những người có thể hiểu rõ ý nghĩa trận đấu này đương nhiên là những thế lực trung nhân.

- Nắm chặt thời gian nhanh chóng rút lui, không được có bất cứ kẻ nào vô cớ ở lại!

Tứ trưởng lão ra sức thúc giục, đồng thời lại nói:

- Mời chư vị khách quý tham gia đại lễ phong tước phò mã của hoàng thất!

Dưới sự duy trì và giám sát của hộ vệ Hoàng Thành, hơn vạn người xem rất nhanh từ mười mấy lối ra rời khỏi Hoàng Thành. Hiện trường thi đấu lớn như vậy, ngoại trừ thủ vệ của hoàng thất cũng chỉ còn lại tứ đại gia tộc, Bắc Đẩu tông, Đẩu Thần điện, Thiên Phong hoàng thất và mấy nòng cốt Lý Minh.

569. Q.6 - Chương 69: Phong Hào Đại Điển 2

Tâm tình lúc này của thế lực khắp nơi hiển nhiên không cần nói tỉ mỉ, Cung Đỉnh Thiên mặt không biểu hiện chỉ nói một tiếng:

- Mời!

Sau đó buồn bực đi vào trong hoàng thành.

Lúc này trong hoàng thành, tất cả mọi người đều đã vô cùng vui mừng, các nơi trên đại điện giăng đèn kết hoa, thị nữ nô bộc vui tươi hơn hớn, tiến hành công tác chuẩn bị cuối cùng cho lễ tấn phong phò mã.

Lý Dật theo đuổi Bách Phái, sóng bước cùng Lý Hàn. Hắn thân là phó điện chủ phân điện Thiên Phong của Đẩu Thần điện kiêm thiếu minh chủ Lý Minh, bất luận dùng thân phận nào, Lý Dật đều có tư cách tham gia đại lễ! Giờ khắc này, cũng không cách nào trao đổi cái gì, bất luận là thế lực phương diện nào đều lựa chọn yên lặng hành tẩu.

Trong hoàng thành có một tòa núi nhỏ xây dựng theo địa thế, trên đỉnh núi có một gò đất rộng một hai dặm, cũng là hạch tâm trung tâm hoàng thành. Chỉ có những đại lễ trọng đại mới được tiến hành ở nơi này. Đối với các thị nữ nô bộc sống nhiều năm trong hoàng cung, nói này cũng chính là Thiên Phong cửu điện vô cùng thần bí.

Thiên Phong cửu điện đúng như tên gọi của nó, là kiến trúc do chín tòa cung điện cấu thành!

Địa điểm tổ chức đại lễ tấn phong phò mã được tiến hành ở Khôn Hòa điện của Thiên Phong cửu điện. Lý Dật vừa mới bước vào Thiên Phong cửu điện đã cảm giác cổ quái, loại cảm giác cổ quái này tương đối quen thuộc. Ngày đó khi mới vào hoàng cung gặp Cung Đỉnh Thiên, Cung Đỉnh Thiên đã khởi động trận pháp thăm dò thực lực của hắn.

Còn hiện tại, Thiên Phong cửu điện cấu thành một con quái vật khổng lồ cao bảy tầng, tựa hồ được xây dựng theo như quy luật nào đó. Loại quy luật chắc chắn và hoàn mỹ, hoặc là thể hiện uy nghiêm của hoàng gia. Cẩn thận dò xét, Lý Dật mơ hồ biết rõ, bản thân Thiên Phong cửu điện này chính là một tòa trận pháp cực kỳ quỷ dị!

Khôn Hòa điện đã sớm được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, các thị nữ và một loạt nô bộc đứng hai bên đại điện như tượng điêu khắc, không dám thở mạnh.

Đi vào đại điện, Cung Đỉnh Thiên nghiêm mặt ngồi xuống vị trí chủ tọa, mọi người cũng tự biết thân phận, phân biệt theo như tự ngồi xuống.

Lễ quan đi ra, Cung Đỉnh Thiên nói:

- Mời công chúa, phò mã tắm rửa thay quần áo!

Lập tức liền có mấy thị nữ đi ra phía trước, dẫn Cung Vô Song, Lý Nhiên ra đại điện, phân biệt dẫn hai người về nơi tắm rửa của mình. Cung Vô Song có lẽ đã sớm tắm rửa thay quần áo từ lâu, chẳng qua hình

Lý Dật xông vào bên trong trận địa cũng âm thầm kinh hãi, trận pháp này vẫn có chỗ bản thân hắn không thấy rõ, cũng không biết có cái gì cổ quái, không khí trong trận giống như ngưng kết thành chất rắn, giờ tay lên cũng thấy tổn sức. Luồng khí xoáy Đấu Khí hình rồng ngang ngược đánh úp tới, Lý Dật cũng không cách nào suy nghĩ nhiều, Đấu Khí tăng lên tới cực hạn, ngón giữa đột nhiên tràn ra mây luồng Đấu Khí Lưu Hỏa.

Nam Minh Lưu Hỏa tựa hồ có tác dụng khắc chế tiên thiên đối với luồng khí xoáy Đấu Khí trong trận này, phía dưới tập kích trong nháy mắt đốt cháy sạch sẽ Đấu Khí hình rồng.

Đấu Khí hình rồng bị đánh vỡ, sắc mặt ảnh vệ Bắc Đẩu đều trắng bệch.

- Biến trận!

Người dẫn trận khẽ quát một tiếng, trận pháp lớn di chuyển, Bắc Đẩu ảnh vệ vốn vẫn đứng yên tại chỗ bỗng nhiên cấp tốc di chuyển, mười bốn thân ảnh quỷ dị quần giao vờn quanh, nhanh đến cực điểm, giống như một tấm màn đen bao phủ Lý Dật ở giữa.

Trận pháp biến đổi, khí thế đột nhiên biến đổi, luồng áp lực vô hình biến mất, trong không khí bỗng nhiên lại rét lạnh tới cực điểm, xuất hiện từng mảnh băng tinh xung quanh.

Lấy băng khắc hỏa, Bắc Đẩu ảnh vệ suy nghĩ cũng không kịp, đáng tiếc Lý Dật chính là cường giả đồng thời tu luyện bốn thuộc tính.

Vô số băng tinh lại không hình thành nên hình dạng cường hãn gì, nhưng càng tụ càng dày đặc, loại băng tinh có mặt khắp nơi này khiến Lý Dật nhất thời cũng có cảm giác mất phương hướng. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ toàn bộ Bắc Đẩu Tru Tiên trận đều sẽ trở thành một thực thể băng tinh cực lớn. Chẳng qua quá trình này giống như một người ở dưới đáy nước, nước bốn phía ngưng tụ thành băng, căn bản không có đường nào ngăn cản.

Xoẹt ——

Lý Dật hiển nhiên không cách nào ngồi yên đợi chết, một đạo Âm Dương Thần Lô tấn công về phía tấm màn đen đang bao phủ, chẳng qua đạo Tiên Thiên lôi khí ẩn chứa năng lượng cực đại này vừa bắn ra nửa mét liền bị đóng kết thành băng tinh.

Lý Dật sững sờ, bỗng nhiên tâm niệm khẽ động, vận chuyển U Minh Hàn Băng Quyết, theo vận chuyển tâm pháp băng hệ này, thủy nguyên tố trong bốn vòng thiên địa linh khí nhanh chóng bị rút lấy, kết thành băng tinh.

Trong trận pháp, tốc độ ngưng tụ của thật thể băng tinh rõ ràng ngày càng nhanh hơn, tấm màn đen vây拢 Lý Dật tựa hồ cũng nhận được dẫn dắt gì đó, càng ngày càng co rút lại vị trí Lý Dật, dần dần bị kéo vào đến bên trong thực thể băng tinh đã hình thành cực lớn.

Không gian ba động chậm rãi dừng lại, một thật thể băng tinh cực lớn hiện ra trước mắt mọi người. Bên ngoài thật thể băng tinh này, Bắc Đẩu ảnh vệ giống như bị đóng băng ở các tư thái khác nhau, còn ở chính giữa băng tinh, tựa hồ lóng lánh một đoàn hào quang màu da cam!

Mọi người không ngờ tình cảnh sẽ như vậy.

- Lý Dật!

Cung Vô Song lo lắng hô lên một tiếng, Đấu Khí trong tay chớp động, ý định đánh nát băng tinh cứu Lý Dật ra.

Bỗng nhiên, ở chỗ sâu trong thật thể băng tinh truyền đến tiếng “rắc rắc”, phía trên bên ngoài thật thể băng tinh xuất hiện từng khe hở như mạng nhện! Các khe hở này nhanh chóng khuếch trương, khi khe hở đạt tới trình độ nhất định, một luồng sức mạnh cực lớn từ chính giữa băng tinh tuôn ra, trong nháy mắt đánh thật thể băng tinh nát bấy.

Sức mạnh khiến thật thể băng tinh to lớn như vậy phải vỡ nát phải kinh người như thế nào!

Luồng năng lượng mang theo sức mạnh kinh người nhất thời điên cuồng bay múa trong Thiên Phong cửu điện, toàn bộ không gian bỗng nhiên phát lạnh.

Bằng tinh tan hết, trên người Bắc Đẩu ảnh vệ bị khối băng bao vây dĩ nhiên không cách nào hành động, còn Lý Dật toàn thân khí thể băng bạc đứng ở chính giữa, Lưu Hỏa không tắt, lượn lơ bên người!

571. Q.6 - Chương 71: Thây Chết Cửu Điện

Nhìn thấy Lý Dật không tốn nhiều sức mà phá vỡ được Bắc Đẩu Tru Tiên đại trận, Hải Hâm không nén được giận, triển khai đấu cánh ngọc lưu ly, lại càng không để ý tới thân phận Đấu Hoàng cường giả thành danh nhiều năm, nhào tới hướng Lý Dật.

-Tàn Ảnh Nhận!

Đao Đấu Khí hóa thành vô số tàn ảnh, giống như trận bão chụp xuống đầu Lý Dật. Vừa ra tay đã sử dụng đấu kỹ sở trường của mình, động tác đánh lên này của Phong Hoàng khiến Cung Vô Song khê quát một tiếng “Vô sĩ” rồi tung ra một đạo băng tinh tấn công Tàn Ảnh Nhận.

Đồng thời, Lưu Hỏa lượn quanh người Lý Dật tựa hồ cũng bị triệu hoán nào đó, hình thành một Hỏa Long.

Ba luồng Đấu Khí hầu như cùng tương giao, trong nháy mắt bạo phát ra năng lượng đạt tới cảnh giới khủng khiếp, khiến người ta khó thở. Những mảnh băng vụn rơi lả tả trên đất trong nháy mắt hóa thành hơi nước, tiêu tán trong hư không.

Chiêu thức ấy của Hải Hâm cũng không chiếm được bất cứ tiện nghi nào, đành phải quát người của tứ đại gia tộc và mấy trưởng lão chấp sự của Đấu Thần điện:

-Còn chưa động thủ sao?

Nhìn thấy tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông bắt đầu phát tác, Cung Đỉnh Thiên vẫn giữ thần sắc bình thản, di chuyển ra xa mấy chục thước. Trong Thiên Phong cửu điện, trọng giáp võ sĩ lập tức tràn ra.

-Lý Dật, không cần dây dưa với bọn chúng, đứng xem kịch vui đi!

Phía trên áo giáp của các trọng giáp võ sĩ đều có chữ “Thiên Vũ”, hiển nhiên chính là Thiên Vũ quân. Thiên Phong đế quốc ngoại trừ lực lượng vũ trang địa phương, trong đế đô còn có tám nhánh quân tinh nhuệ. Trong tám nhánh quân này tứ đại gia tộc mỗi nhà có một nhánh, bốn nhánh khác, hoàng đế nắm giữ hai nhánh, Thị Huyết thân vương nắm giữ một nhánh, thái tử nắm giữ một nhánh.

Hôm nay Tứ đại gia tộc đã rút một nửa quân đội của mình trà trộn vào sân thi đấu, vốn định tùy thời cơ phát động chiến đấu, không ngờ tin tức để lộ, bị Lý Dật ngẫu nhiên thám thính được. Ngược lại do quân đội bị điều đi khiến thành lũy của tứ đại gia tộc bỏ trống, bị hoàng thất và Lý Minh kết hợp đánh cho trở tay không kịp.

Hiện tại nhánh Thiên Vũ quân này hiển nhiên là chuẩn bị cho những tình huống trong tứ đại gia tộc.

Lý Dật trả bại, sau đó dẫn tinh anh tứ đại gia tộc tiến vào Thiên Phong cửu điện, trong ngoài phối hợp, từng bước liên hoàn, chính là mưu lược Lý Dật thuyết phục tướng thần hoàng thất tại ngự thư phòng hôm đó. Xem ra, Cung Đỉnh Thiên thực hiện mưu lược này rất chính xác!

Thiên Vũ quân là một trong hai nhánh quân do hoàng đế nắm giữ, trang bị hiển nhiên là nhất lưu, thực lực bản thân cũng không thua kém, hơn phân nửa là cường giả Đấu Vương, Đấu Sư, cho dù là Đấu Giả cũng đều trên thất bát tinh. Loại thực lực này đối với cấp bậc Đấu Hoàng mà nói cố nhiên chỉ là mây bay, nhưng mấy ngàn người trải qua huấn luyện nghiêm khắc, luồng uy thế bạo phát này cũng đủ khiến người ta biến sắc.

Thiên Vũ quân từ trong Thiên Phong cửu điện lao ra, nhanh chóng bao vây người của tứ đại gia tộc Bắc Đẩu điện, nhân số tuy đông đúc nhưng không hề hỗn loạn, tầng tầng vòng vây hiển thị rõ sự huấn luyện nghiêm túc của bọn họ.

Cha con Lý Dật, ba người Cung thị cùng với Tạ Vô nòng cốt Lý Minh và mấy vị cường giả tâm phúc với hoàng thất, Long vệ, Ảnh vệ...thối lui, bay người lên trên một tòa cung điện quan sát, dáng vẻ như xem kịch vui.

-Hà tất phải chịu chết vô ích như vậy!

Hải Hâm nổi giận, tung ra một chiêu “Cuồng Phong Thiên Niên Vũ”, đấu kỹ quần công từ giữa không trung ngút trời hạ xuống, lưỡi dao gió cuồng bạo lập tức xé rách trọng giáp của hơn mười dũng sĩ Thiên Vũ quân. Lúc này nếu Hải Hâm xoe cánh chạy xa, Thiên Vũ quân cũng không thể làm gì hắn. Nhưng Hải Hâm làm sao không hiểu đạo lý môi hở răng lạnh, bỏ rơi những tình anh của tứ đại gia tộc, như vậy tiếp theo hoàng cung có thể chuyển chú đối phó với Bắc Đẩu tông. Huống chi, trận chiến với hoàng thất là chuyện không cách nào tránh khỏi, mặc dù Thiên Vũ quân khó chơi, nhưng cũng không đến mức khiến một Đẩu Hoàng cường giả sợ hãi!

Dũng sĩ ở phía sau vọt lên nhanh chóng bổ sung lỗ hổng bị Hải Hâm xé rách, dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh, trọng giáp dũng sĩ dần dần tạo thành vòng vây, hơn mười người tổ hợp thành một thể, Đẩu Khí ngưng tụ trên người cũng hòa hợp với nhau, uy lực lập tức tăng gấp đôi, liên thủ bổ thành trùng kích phòng ngự vô cùng dũng mãnh về phía tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông!

Trên khán đài cung điện, đám người Cung Đình Thiên lại thần nhiên tự đắc. Muốn dựa vào Thiên Vũ quân thu thập những tình anh này là chuyện rất phi thực tế, nhưng dưới sự trùng kích của quân đội mấy ngàn người, thương vong của tứ đại gia tộc là không thể tránh khỏi. Sau khi tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông đánh tan Thiên Vũ quân, thử hỏi còn bao nhiêu thực lực để chống lại những cường giả đang quan sát trên khán đài?

-Lý Dật, kế hoạch hôm nay tiến hành thuận lợi như vậy, công lao của ngươi không nhỏ!

Cung Đình Thiên biểu hiện thần sắc đã tính toán kỹ càng.

-Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, Lý Dật chẳng qua là cố gắng hết sức mình mà thôi. Chỉ có điều, ta luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, hình như thuận lợi quá mức.

Lý Dật lại khẽ nhíu mày. Kế hoạch tuy hoàn mỹ, nhưng nếu tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông cứ bản lĩnh như vậy, tựa hồ cũng chưa nói được điều gì!

-Đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy, cho nên trầm mới vừa nói, trò hay vẫn còn phía sau!

Về mặt Cung Đình Thiên đầy thâm trầm khó đoán, ánh mắt hung ác nham hiểm khiến Lý Dật tự nhiên cảm thấy rét run trong lòng.

Nhìn qua dưới đài, trong tứ đại gia tộc, những Đẩu Vương có thực lực hơi kém dĩ nhiên đã có mấy người thổ huyết ngã xuống đất, không biết sống chết thế nào. Bỗng nhiên mọi người nhìn thấy Lý Nhiên dưới sự tấn công liên hoàn của hơn mười tên dũng sĩ bay ngược mấy mét, đầu đập xuống đất. Lý Dật và Cung Đình Thiên hầu như đồng thời hét to:

-Không được giết Lý Nhiên!

Sống chết của Lý Nhiên quan hệ đến chuyện Đẩu Thần điện có can thiệp vào chuyện này hay không, nếu hắn chết trong tay hoàng thất hoặc trong tay Lý Minh, vì hoàn thành ước định Đẩu Thần, Đẩu Thần điện cũng không cách nào bảo trì thái độ trung lập.

Dược liệu của Lý Nhiên sớm đã hết hiệu lực, khôi phục thành Đẩu Vương cường giả, mặc dù tác dụng phụ của đan dược cực nhỏ, nhưng sau khi dược hiệu biến mất vẫn cần thời gian khôi phục thể lực Đẩu Khí bị tiêu hao. Bởi vậy thực lực của Lý Nhiên lúc này còn kém hơn bình thường một bậc, nếu không phải Thiên Vũ quân nhận lệnh không được giết, chỉ sợ lúc này đã bỏ mạng rồi.

Quân đội tinh nhuệ nhất của Thiên Phong đế quốc đối đầu với cường giả cường đại nhất của đế quốc, trận chém giết này có thể được xem là kinh thiên động địa.

Thiên Vũ quân vô cùng dũng mãnh, nhưng thương vong cũng cực kỳ nghiêm trọng, Sau mỗi chiêu đấu kỹ công kích của Hải Hâm, Bắc Đẩu Tam Hoàng, bên Thiên Vũ quân lại có vài chục dũng sĩ ngã xuống. Lúc này thực lực của tứ đại gia tộc cũng biểu hiện hết sức cuồng ngạo.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Tông gia chủ, Hồng gia chủ đều đạt đến cảnh giới Đấu Hoàng, Diệp gia chủ thực lực có kém hơn nhưng cũng là Đấu Vương đỉnh phong. Trong các trưởng lão trợ tá còn có ba Đấu Hoàng. Như thế cộng thêm Hải Hâm, Bắc Đẩu Tam Hoàng, hiện giờ trong sân tổng cộng có chín Đấu Hoàng cường giả!

Ngoại trừ Đấu Hoàng cường giả trước mắt vẫn còn sống, không có một người nào có thực lực Đấu Vương đỉnh phong. Loại thực lực này cũng thật sự khiến người khác cảm thấy khủng bố!

Dưới công kích của chín đại Đấu Hoàng, Thiên Vũ quân tựa như một cây đá dưới ánh mặt trời ngày hè rực rỡ, biến mất với tốc độ cực nhanh.

Nhìn thấy đội quân tinh nhuệ của mình bị tiêu hao gần hết, sắc mặt đặc ý của Cung Đỉnh Thiên cũng dần trở nên lo lắng.

-Cung Đỉnh Thiên, ta xem ngươi còn bao nhiêu kẻ thế mạng nữa!

Một đội quân tinh nhuệ mấy ngàn người chỉ tiêu diệt được một số cường giả yếu ớt từ Đấu Vương đỉnh phong trở xuống trong tứ đại gia tộc, vì vậy Hải Hâm cũng cảm thấy đặc ý!

Tuy nhiên hẳn cũng không đặc ý được lâu, khi quân tướng Thiên Vũ bị tiêu hao hầu như không còn, bên ngoài Thiên Phong cửu điện chợt vang lên tiếng bước chân nặng nề và tiếng ma sát của giáp sắt. Loại âm thanh này chỉ có thể do một nhánh quân đội phát ra!

-Hải lão quỷ, bốn vương tới đây!

Giữa không trung, một Đấu Hoàng cường giả xòe cánh tới gần, nhẹ nhàng hạ xuống trên khán đài đám người Cung Đỉnh Thiên đang đứng.

Thị Huyết thân vương! Vị thành viên hoàng thất thần bí nhất, cũng làm người ta cảm thấy bất an của Thiên Phong đế quốc, ngay cả Cung Đỉnh Thiên cũng phải nể mặt hắn vài phần.

-Hoàng thúc! Đa tạ viện thủ!

Cung Đỉnh Thiên cung kính nói.

-Không cần!

Thị Huyết thân vương thần nhiên nói, ánh mắt lại nhìn xuống dưới đài.

Thị Huyết thân vương là chỉ huy của Vũ Dũng quân. Nhánh quân này ngược lại rất có phong vận u ám của thân vương, những nơi nhánh quân này đi qua, một luồng khí tức tối tăm phiến muộn như tràn ngập khắp nơi. Vũ Dũng quân vừa vào Thiên Phong cửu điện, liền tiếp nhận Thiên Vũ quân, bao vây tứ đại gia tộc. Hoàn toàn khác với Thiên Vũ quân, Vũ Dũng quân không hò hét kêu gào, người nào cũng giống như quỷ mị, cho dù bị thương hay tử vong cũng lặng yên không một tiếng động.

-Lại thêm một đám nữa đến chịu chết!

Hải Hâm lơ lửng giữa không trung, song chưởng không ngừng đánh ra. Chẳng qua Phong Hoàng thoát nhìn càng đấu càng hăng nhưng trong lòng cũng có chút kinh hãi! Hoàng thất muốn đối phó tứ đại gia tộc ít nhất cần bốn nhánh lực lượng, hoàng thất nắm giữ bốn nhánh quân đội, cộng thêm Lý Minh cũng chỉ có năm nhánh lực lượng, tại sao còn có thể toát ra một nhánh Vũ Dũng quân?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Hải Hâm, Lý Dật cất cao giọng nói:

-Hải lão quỷ, ngươi nhất định cảm thấy rất kỳ quái, nếu giữ lại Thiên Vũ quân và Vũ Dũng quân để đối phó với các người, như vậy ai đi đối phó với thành lũy của tứ đại gia tộc. Bản thiếu gia không ngại nói cho người biết, “Thiết Kiếm dong binh đoàn” cũng gia nhập hành động hôm nay rồi!

Lý Dật sở dĩ nói như vậy, đương nhiên không phải vì giải đáp nghi vấn của Hải Hâm mà muốn để người bị bao vây dưới đài biết được, Thiết Kiếm dong binh đoàn cũng đứng bên trận tuyến của mình, ít nhất đó cũng là một đòn đả kích vào tinh thần và sĩ khí của đối phương.

Thiết Kiếm dong binh đoàn thật sự là một thế lực không ai muốn chọc vào ở Thiên Phong đế quốc.

Quả nhiên, nghe thấy lời nói của Lý Dật, Hải Hâm tái mặt, sắc mặt vô cùng khó nhìn. Nhưng tin tức này lại càng khiến Hải Hâm kiên định quyết tâm liều chết bảo vệ tinh anh của tứ đại gia tộc, bên phía hẳn thật sự không thể chịu được nhiều tổn thất hơn nữa.

Ý chí chiến đấu đại thịnh, lưỡi dao gió liên tục chụp xuống Vũ Dũng quân, ở giữa Thiên Phong cửu điện thi thể đã sớm chất đống bãi. Các dũng sĩ biến thành từng đồng huyết nhục nát bấy dưới sự công kích của chín đại Đẩu Hoàng, mùi huyết tinh nồng đậm tràn ngập toàn bộ Hoàng Thành. Sắc mặt Cung Vô Song tái nhợt đau lòng nhìn cảnh tượng bi thảm trước mắt như A Tỳ địa ngục.

Lý Dật đã từng nhìn thấy vô số tình cảnh thê thảm, hẳn thừa nhận, chuyện đó sau này không phải không có nhưng hiện giờ là chuyện trước nay chưa từng có. Tám đại quân tinh nhuệ, chưa kể những thứ khác, Thiên Vũ quân và Vũ Dũng quân cũng có thể đủ chống chọi phiên hiệu quân đội của mình. Dù cho biết rõ phía trước là lưỡi hái tử thần, bọn họ vẫn anh dũng xông về phía trước, về điểm này, Lý Dật tự nhận mình không làm được.

-Cung nổ!

Theo hiệu lệnh của Cung Đỉnh Thiên, trên nóc cửu điện bỗng nhiên hiện lên từng tốp quân bắn nổ. Những người này cứ ba người một tổ, hai người phụ trách giữ nổ bóp cò, một người phụ trách lên nổ. Mũi tên thô to như bắp tay người bình thường, được chế tạo từ tinh thiết, hiện ra màu lục quang âm u, hiển nhiên còn được luyện qua kịch độc!

Vô số lục quang giống như những bóng ma nặng nề. Khi Cung Đỉnh Thiên giơ tay phải lên cao rồi đột nhiên vung xuống, trên chín tòa đại điện, tiếng xé gió “xoẹt xoẹt xoẹt” vang lên không dứt bên tai, bóng ma tử vong trong nháy mắt hóa thành thực chất, giống như lưu tinh lao tới nơi song phương đang tử đấu.

Một hai mũi tên kịch độc đối với cường giả cấp bậc Đẩu Vương, Đẩu Hoàng mà nói căn bản chỉ là mây bay, nhưng mấy trăm mũi tên cùng lúc lao tới giữa chiến trường đang hỗn loạn, ai dám nói mình có thể toàn thân trở ra? Dù cho cuồng ngạo như Lý Dật, khi thấy các mũi tên gào thét lao tới, trên mặt bất giác cũng co rúm lại.

Xem ra, vì đối phó với những tinh anh của tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông, hoàng đế Thiên Phong Cung Đỉnh Thiên đã rút hết vốn liếng.

Dưới mũi tên kịch độc, các tinh anh tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông đương nhiên phải trả giá vô cùng nghiêm trọng, nhưng Vũ Dũng quân của Thị Huyết thân vương sợ rằng cũng biến thành tro bụi.

572. Q.6 - Chương 72: Thiên Phong Điện Trận

Nhìn thấy hành động điên cuồng này của Cung Đỉnh Thiên, Hải Hâm, Tông gia chủ, Hồng gia chủ, Bắc Đẩu Tam Hoàng và cường giả Đẩu Hoàng cũng bỏ mặc các Đẩu Vương đang khổ chiến chỗ trọng yếu, cấp tốc bay vút ra khỏi phạm vi công kích của mưa tên.

Khi cơn mưa tên gào thét điên cuồng chỉ còn cách mấy mét, bỗng nhiên chuyện vô cùng quỷ dị bất ngờ xảy ra.

Những mũi tên cần lực của hai người bắn nổ mới có thể phát ra, bản thân ẩn chứa sức mạnh kinh người. Nhưng khi những mũi tên này sắp xuyên thấu thân thể mục tiêu bỗng nhiên đồng loạt dừng lại.

Mấy trăm mũi tên đồng thời dừng lại, không tiến lên, cũng không rơi xuống mặt đất, mà cứ lửng lơ lơ lửng giữa không trung. Tình cảnh quỷ dị này chẳng những khiến người bắn nổ quên mất chuyện tiếp tục bắn tên, ngay cả song phương đang ác đấu tại chỗ cũng đồng thời dừng tay.

-Hừ, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của trẫm, trò hay cũng sắp mở màn rồi!

Lời nói của Cung Đỉnh Thiên mặc dù là ngữ khí đang nắm giữ thế chủ động, nhưng trong giọng nói vẫn hiện ra vẻ sợ hãi không cách nào che giấu.

Không chỉ có Cung Đỉnh Thiên cảm nhận được sợ hãi, mà bầu không khí sợ hãi cũng nhanh chóng tràn ngập trong lòng mỗi người, cường giả cấp bậc càng mạnh, loại cảm giác sợ hãi này tới càng nhanh càng mãnh liệt.

Lý Dật cũng cảm thấy vô cùng rõ ràng. Loại cảm giác sợ hãi này chỉ có một khả năng, đó chính là áp lực vô hình do một cường giả tàn mất ra. Mà người có thể đạt tới cảnh giới này chỉ ít là Đấu Tôn cường giả!

Một Đấu Tôn cường giả xuất hiện trong trường hợp này, phải nói cũng không có gì bất ngờ. Nhưng Đấu Tôn cường giả ngự không mà đến lại khiến tất cả mọi người đều thất kinh.

Người chưa đến mà đã thôi phát ra khí tức bức bách này dĩ nhiên là tông chủ Bắc Trác của Bắc Đấu tông!

Bắc Trác, Bắc lão quỷ, không phải vì tăng cấp thất bại mà mất đi hành động tự do sao? Bắc Trác trước mặt hoàn toàn là một người khỏe mạnh, hơn nữa chính xác còn khỏe mạnh hơn người khỏe mạnh bình thường rất nhiều! Hắn đứng chấp tay, trên người mặc trường bào màu lam nhạt, biểu lộ thâm trầm mà kiêu căng khiến người ta có cảm giác không chiến mà vẫn phục.

-Bệ hạ, đây chính là trò hay người nói sao?

Về mặt Lý Dật đầy khổ sở, đôi mắt nhìn Cung Đỉnh Thiên như tái đi. Một Đấu Tôn, hơn nữa còn là một Đấu Tôn thù địch, trò hay này không xem thì tốt hơn.

-Người nên đến cũng đã đến rồi. Bắc lão quỷ, nửa năm trước đã khôi phục hoàn toàn, nếu tin tức ta có được không sai, chẳng những khôi phục, hơn nữa trong thời gian nửa năm này đã thăng lên một tinh, Bắc lão quỷ hiện tại đã là Đấu Tôn cường giả!

Nhìn biểu lộ mặc dù sợ hãi nhưng vẫn cố gắng trấn định của Cung Đỉnh Thiên, Lý Dật thoáng yên tâm, nếu như tin tức chuẩn xác như vậy, có lẽ Cung Đỉnh Thiên cũng đã có biện pháp đối phó.

-Chắc hẳn bệ hạ sớm đã chuẩn bị phương án đối phó rồi!

Lý Dật vẫn không nhận được hỏi thăm dò.

Cung Đỉnh Thiên lắc đầu, hơi cười khổ nói:

-Ở Thiên Phong đế quốc có ai dám nói có thể tiêu diệt một Đấu Tôn cường giả chứ!

Hay thật, thật sự có phong độ hoàng vương, mặc dù biết rõ không tiêu diệt được nhưng vẫn giữ dáng vẻ núi Thái Sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc!

-Chỉ có điều....!

Cung Đỉnh Thiên lạnh lùng nói:

-Nếu muốn giương oai ở Thiên Phong cửu điện chúng ta, sợ rằng một Đấu Tôn cường giả vẫn chưa đủ!

Bắc Trác vừa hiện thân, ống tay áo rộng thùng thình bỗng vung khê, ngón tay vẽ một chữ quyết, những mũi tên kích độc bị ngưng lại lúc này mới giống như được nối lỏng, lập tức nhao nhao rơi xuống đất.

Chiêu thức ấy, xác thực đủ kinh thế hãi tục! Chỉ có điều, nó chẳng là gì trong mắt Lý Dật. Mặc dù thực lực Đấu Tôn cường giả của Bắc Trác cường đại, tuy nhiên trình độ “ra vẻ” của hắn cũng không cao nhả bình thường. Kiêu ngạo gì chứ, cho dù là Đấu Thánh Đấu Thần, bản thiếu gia đều có quen biết!

-Cung Đỉnh Thiên!

Bắc Trác ngược lại không khách khí chút nào gọi thẳng tên Cung Đỉnh Thiên, chỉ có điều, đối với một Đấu Tôn cường giả mà nói, cho dù hắn gọi “Tiểu tử Cung Đỉnh Thiên” đoán chừng cũng không ai có ý kiến.

-Cung Đỉnh Thiên, người giải thích cho ta!

Trong giọng nói Bắc Trác tự có một luồng uy nghiêm từ trên cao nhìn xuống.

Cung Đỉnh Thiên cũng là người từng trải, trấn định lại rất nhanh, cao giọng trả lời:

-Bắc tông chủ, trăm còn dự định bắt đám nghịch thần tặc tử này đích thân đưa đến núi Bắc Đấu hỏi Bắc tông chủ, Cung thị hoàng tộc ta rốt cuộc là đã đắc tội gì với chư vị!

-Người nói vậy là sao?

-Thiên Phong hoàng thất ta và Bắc Đẩu tông từ trước đến nay luôn vui vẻ, hôm đó trong lễ tế thần ngàn năm, Bắc Đẩu tông sử dụng lệnh bài tế thần đề ra ước định Đấu Thần, bởi vậy định ra giải thi đấu tuyển chọn phò mã. Thế nhưng trong trận thi đấu hôm nay, gần vạn người xem đều là tử sĩ của tứ đại gia tộc và Bắc Đẩu tông. Trẫm xin hỏi Bắc tông chủ, hoàng thất ta từ trước đến nay luôn công bằng, tại sao lại đối đãi với Thiên Phong hoàng thất ta như vậy!

-Bản tôn mặc kệ những ân oán của người, ta chỉ hỏi người, trước mắt người định làm gì những người này?

Cung Đỉnh Thiên suy nghĩ một lát rồi nói:

-Nếu Bắc tông chủ tự mình đến xin tha, trẫm làm sao có thể không nể mặt. Như vậy đi, những người này hiện tại có thể rời khỏi Hoàng Thành, nhưng có một người ngoại lệ.

Hai hàng lông mày Bắc Trác khẽ cau lại, trầm giọng hỏi:

-Ai?

-Phong Hoàng Hải Hâm! Người này có bụng dạ khó lường đối với Thiên Phong hoàng thất ta, mai phục trọng binh, mưu đồ làm loạn. Mặc dù Đấu Hoàng cường giả được hưởng đặc ân ngoài vòng pháp luật, nhưng hôm nay nếu người này bình yên rời khỏi Hoàng Thành, sau này Thiên Phong hoàng thất cũng không còn mặt mũi nhìn người khác.

Ở Thiên Phong đế quốc ai cũng biết Hải Hâm là cánh tay phải của Bắc Trác, Cung Đỉnh Thiên chỉ trích Hải Hâm mưu đồ làm loạn, cũng chẳng khác gì trực tiếp tát vào mặt Bắc Trác. Hành động của Cung Đỉnh Thiên rõ ràng là chiến đấu đến cùng với Bắc Đẩu tông, không nể mặt cả một Đấu Tôn cường giả, lẽ nào Cung Đỉnh Thiên còn có át chủ bài cường ngạnh nào đó hay sao.

Trong lòng Bắc Trác cũng đầy lo lắng, cho dù Đấu Tôn rất mạnh, nhưng cũng không đạt đến cảnh giới vô địch. Vị hoàng đế Thiên Phong không sợ hãi này, hoặc là có át chủ bài có thể chống đỡ với Đấu Tôn, hoặc là một kẻ vô cùng ngốc. Bắc Trác nhìn lướt qua đám người ở đây, âm thầm cảm thụ, ngoại trừ Đấu Hoàng, ở hiện trường tựa hồ cũng không có cường giả nào lợi hại hơn!

Nếu như không tồn tại cường giả có thể chống lại mình, khẩu khí của Bắc Trác liền lập tức cường ngạnh:

-Cung Đỉnh Thiên, đừng không biết xấu hổ, Thiên Phong hoàng thất người dám không nể mặt bản tôn! Trước tiên thả người của tứ đại gia tộc ra, nợ nần của Bắc Đẩu tông chúng ta và hoàng thất sẽ tính sau.

Bắc Trác chỉ đề xuất đưa người của tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông đi, thoát nhìn là nể mặt Thiên Phong hoàng thất, kỳ thật chủ yếu nhất vẫn là sợ động thủ thật, mất hết toàn bộ lực lượng, các tinh anh cũng không khỏi bị hao tổn. Cung Đỉnh Thiên hình như cũng nhìn thấu điểm này, lại càng không chịu thỏa hiệp.

Đối với Cung Đỉnh Thiên mà nói, quan hệ của hoàng thất và tứ đại gia tộc đã bị phá vỡ hoàn toàn, từ hôm nay song phương đã ở vào cục diện chiến đấu đến cùng, bọn họ đã khó khăn chiếm được thời cơ trước, lẽ nào há chịu thả hổ về rừng!

-Nếu đã muốn tính sổ, có gì phải đợi ngày nào khác, Bắc tông chủ, những năm gần đây, Bắc Đẩu tông người cũng không xem Thiên Phong hoàng thất ta ra gì. Chi bằng nhân hôm nay chúng ta tính toán hết nợ nần?

Khiêu khích một Đấu Tôn, cho dù là loại người cuồng ngạo như Lý Dật, chỉ sợ không phải vạn bất đắc dĩ cũng không dám làm. Cung Đỉnh Thiên thường ngày ít xuất hiện, hôm nay lại trở nên vô cùng cuồng ngạo.

-Được!

Chữ “Được” vừa thốt ra khỏi miệng, thân hình Bắc Trác đã ở trên đài, loại thân pháp di chuyển lợi dụng quy tắc không gian này dĩ nhiên đã vượt ra khỏi cực hạn của đấu kỹ thân pháp, căn bản không cách nào hình dung.

Ngoại trừ Lý Dật từng tiếp xúc với thực lực Đấu Tôn, nhìn qua trên đài cũng không có người nào kịp phản ứng.

-Mau lui lại!

Lý Dật hét lớn một tiếng, Đấu Khí tăng lên tới đỉnh phong, không chút nghỉ ngơi lao ra ngoài.

-Hảo tiểu tử, phản ứng nhanh lắm!

Bắc Trác khen một tiếng, trên tay dù sao cũng không lưu tình, búng nhẹ ngón tay, một tấm lụa tơ nhện Đấu Khí yếu ớt lao về hướng Lý Dật.

Lý Dật phát ra một đạo Đấu Khí, thân hình sớm đã lay động trên không trung, nhìn thấy Đấu Khí tơ nhện quần về hướng mình, hơn nữa Đấu Khí trong cơ thể lại điên cuồng đánh ra. Chỉ nhìn thấy như vậy, đám người Cung Đỉnh Thiên đã sớm bay khỏi đài quan sát! Tấm lụa Đấu Khí Lý Dật điên cuồng đánh ra tương giao với tơ nhện Đấu Khí tạo ra tiếng nổ lớn ầm ầm. Một tòa đại điện to lớn trong giây lát đã bị đánh nát hơn phân nửa.

Một đạo Đấu Khí tơ nhện tiện tay của Đấu Tôn cường giả khiến một cường giả thực lực Đấu Hoàng đỉnh phong ứng phó như thế, có thể thấy được giữa hai người mặc dù chỉ thua kém một cấp bậc, nhưng chênh lệch thực lực lại cực lớn!

-Người chính là Lý Dật? Quả nhiên không tệ, đáng tiếc, một kẻ có thiên phú tốt như vậy, hôm nay lại phải bỏ mạng ở đây!

Ngữ khí của Bắc Trác ngược lại rất bình thản, trên người tràn ngập một luồng sát ý nghiêm nghị, hiển nhiên đã động sát cơ.

Bắc Trác tuyệt đối không còn lạ lẫm với cái tên Lý Dật này!

-Bản thiếu gia có chết cũng không phải chuyện gì lớn lao, chẳng qua chỉ sợ bản thiếu gia vừa chết, Bắc Đấu tông cũng không mở Bắc Đấu giới ra được!

Đối mặt với sát ý dày đặc của Đấu Tôn cường giả, có lẽ cũng chỉ có một mình Lý Dật mới có thể tỉnh táo tạo ra uy hiếp như vậy!

-Tiểu tử, người lừa dối người khác còn được, chẳng lẽ ngay cả bản tôn người cũng muốn lừa dối sao? Thất Tinh giới ở trên người người, giết chết người, Thất Tinh giới dĩ nhiên là của bản tôn!

Bắc Trác quả nhiên không phải người dễ lừa gạt. Thất Tinh giới đúng là trên người Lý Dật, vì lý do an toàn, Lý Dật không đeo Thất Tinh giới trên tay mà nhét vào trong dung giới của mình, không ngờ vẫn bị Bắc Trác cảm nhận được khí tức của Thất Tinh giới.

Lý Dật vỗ tay, Thất Tinh giới thình lình xuất hiện trên tay, tay trái Lý Dật nhặt lấy viên Thất Tinh giới có vẻ ngoài rất bình thường, tay phải chớp động một đoàn hỏa diễm nóng rực đến trắng bệch.

-Bắc lão quỷ, chúng ta đánh cược, xem người có thể hủy diệt Thất Tinh giới trước khi giết chết ta được không!

Bắc Trác hiển nhiên cũng có thể cảm giác được năng lượng bên trong Nam Minh Lưu Hỏa.

-Tiểu tử, người rất có khí phách, nói điều kiện của người ra đi!

Bắc Trác có vẻ hứng thú nhìn Lý Dật, tiểu quỷ này thoát nhìn có vẻ rất khó chơi, chẳng trách Hải Hâm thường xuyên chịu thiệt dưới tay tiểu tử này, xem ra cũng không thể trách Hải Hâm ngu xuẩn, mà vì Lý Dật quá khó chơi thôi.

Bỗng nhiên, Bắc Trác biến sắc, ánh mắt đang quan sát Thất Tinh giới trong tay Lý Dật chợt chuyển hướng về phía chính giữa Thiên Phong cửu điện!

Thiên Phong cửu điện, ba điện một tổ, ba tổ kiến trúc hiện lên một khối xếp đặt hình tam giác. Lúc này, trên quảng trường ở chính giữa ba tổ đại điện, một cột trụ thủy tinh đang chậm rãi dâng lên.

Khi cột trụ thủy tinh này dâng lên, thiên địa lập tức u ám!

Mây đen dày đặc đầy trời cũng không phải từ bốn phía tụ lại, mà được sinh ra từ sóng động không gian kịch liệt. Một luồng khí tức vô cùng âm hàn tràn ngập toàn bộ không gian. Thiên Phong cửu điện lập tức u ám, khắp nơi lấp lánh một tia huyết hồng sáng bóng quỷ dị.

Trong các tia huyết hồng sáng bóng này có một luồng năng lượng khiến người ta chấn động, luồng năng lượng cực đại đến mức ngay cả một Đẩu Hoàng cường giả cũng không dám nhìn thẳng! Khi những tia huyết hồng sáng bóng còn đang không ngừng phản ứng nhiệt hạch, mơ hồ lại có xu thế càng ngày càng lớn mạnh.

Chính là loại tình cảnh này khiến Bắc Trác biến sắc:

-Thiên Phong điện trận!

573. Q.6 - Chương 73: Không Gian Sụp Đổ

Có thể làm một Đẩu Tôn cường giả sắc mặt đại biến, hiển nhiên tuyệt đối không phải chuyện bình thường. Chuyện trước mắt này còn khiến Bắc Trác chú ý hơn Bắc Đẩu giới, có thể thấy được, tình thế nghiêm trọng đến trình độ nào!

Bắc Trác khê quát một tiếng

-Thiên Phong điện trận.

Thân hình biến mất trước mặt Lý Dật, có thể thấy hắn nắm bắt cực nhanh, làm việc vô cùng quả quyết!

Nháy mắt sau đó, Bắc Trác đã xuất hiện trên không một tòa đại điện, một tấm lụa Đẩu Khí màu ngà sữa giống như thác nước tuôn xuống nóc đại điện. Dưới sự oanh kích của đạo Đẩu Khí này, tòa đại điện cao bảy tầng giống như con quái vật khổng lồ, trong nháy mắt tan rã thành đá vụn.

Không có thời gian thưởng thức thành quả của mình, Bắc Trác lại xuất hiện trên không trung một tòa đại điện khác, theo cách cũ phá hủy tòa đại điện trong nháy mắt.

Mặc dù Đẩu Tôn cường giả còn chưa có năng lực dời sơn lấp biển, nhưng muốn hủy diệt một tòa đại điện thực sự không tốn quá nhiều sức lực. Khi làm tất cả những việc này, Bắc Trác vẻ mặt ngưng trọng, xuống tay cũng đầy quả quyết. Đáng thương nhất là đám quân bắn nỏ trên nóc đại điện, còn chưa rõ là chuyện gì xảy ra đã bị một luồng sức mạnh không cách nào chống lại phá tan thành từng mảnh, cùng với tiếng nổ âm ỉ bị chôn vùi bên trong mảnh vỡ ngói vụn.

Khi Bắc Trác làm tất cả những việc này, có một người khác cũng không hề nhàn rỗi.

Cung Đỉnh Thiên đứng bên cạnh trụ thủy tinh phía trên quảng trường chính giữa cửu điện, cả người bị hào quang vô cùng thần bí quỷ dị bên trên trụ thủy tinh phát ra bao phủ. Tất cả đám tay chân kỳ quái hình như đều đang lăm bắm cái gì, theo động tác của Cung Đỉnh Thiên, hào quang huyết sắc cấp tốc lưu chuyển bên trên trụ thủy tinh, giống như cảm ứng được quang mang huyết sắc, năng lượng rực rỡ màu huyết hồng trong không gian xung quanh cửu điện cũng càng ngày càng dồi dào.

-Thiên Phong điện trận, ha ha, Thiên Phong điện trận!

Trong đầu Lý Dật bỗng nhiên truyền đến âm thanh cổ quái của Xà tôn giả.

-Sự phụ, Thiên Phong điện trận này rất lợi hại sao? Ngay cả Bắc Trác là Đẩu Tôn cũng phải kiêng kị!

-Không phải lợi hại, mà là vô cùng lợi hại. Nếu như năng lượng điện trận tụ tập đến mức tận cùng, đừng nói hắn là một Đẩu Tôn, cho dù là Đẩu Thánh cường giả cũng sẽ bị xé rách trong nháy mắt!

Khó trách Cung Đỉnh Thiên có can đảm khiêu chiến với Bắc Trác, thì ra hắn còn cất giấu chiêu thức át chủ bài! Nguồn năng lượng có thể xé rách Đẩu Thánh cường giả trong nháy mắt, không phải nguồn năng lượng mà cường giả cấp độ như Lý Dật có thể tưởng tượng.

-Chỉ có điều, hình như Thiên Phong điện trận này không có cách nào đạt tới năng lượng cực hạn. Chín điện đã bị hủy mất bốn điện, giờ lại bị hủy thêm một điện, trận pháp này sụp đổ rồi. Tiểu tử, chạy mau đi!

Mặc dù gọi Lý Dật chạy trốn, nhưng ngữ khí của Xà tôn giả ngược lại không hề vội vã.

Chạy trốn hiện tại chỉ sợ không hợp tình hình thực tế, những quang mang màu hồng đậm tựa hồ đã trải rộng toàn bộ không gian xung quanh cửu điện, Lý Dật mới không có hứng thú đi thăm dò uy lực của bọn chúng. Huống hồ, Lý Hàn, Cung Vô Song còn ở đây, nếu chạy trốn một mình có lẽ không phù hợp với tính cách của Lý Dật.

-Điện trận này sụp xuống sẽ như thế nào?

-Không biết, dù sao cũng không có chuyện gì tốt!

Trong lúc nói chuyện, Bắc Trắc đã xuất hiện trên không trung tòa đại điện thứ năm, tựa hồ có một chút do dự nhưng Bắc Trắc vẫn phát ra một đạo Đấu Khí vô cùng hùng hậu, phá hủy đại điện trong nháy mắt.

Khi tòa đại điện thứ năm này bị hủy, trụ thủy tinh ở chính giữa quảng trường đột nhiên trở nên cuồng bạo, hào quang đỏ như máu đã không chịu sự khống chế của Cung Đỉnh Thiên. Cung Đỉnh Thiên biến sắc, phun ra một ngụm máu tươi, bỗng nhiên bị đẩy ra mấy chục thước. Cùng lúc đó, bên ngoài trụ thủy tinh bắt đầu xuất hiện từng vết rạn, từ chỗ vết rạn, sương mù màu đỏ như máu chậm rãi tràn ngập ra ngoài.

-Cung Đỉnh Thiên, không ngờ ngươi có thể khởi động Thiên Phong điện trận, xem ra bản tôn vẫn xem thường ngươi rồi!

Lúc này Bắc Trắc đã ngừng phá hủy đại điện, vọt đến trước mặt Cung Đỉnh Thiên .

Cung Đỉnh Thiên lau vết máu bên khóe miệng, mặt tái nhợt như người chết, lại tràn đầy lạnh lùng:

-Bác lão quỷ, ta cũng thật không ngờ, ngươi có thể ngăn cản!

-Ngăn cản, hừ, tên điên này, sợ rằng hôm nay chúng ta đều phải táng thân nơi này!

Bắc Trắc lạnh lùng nhìn xung quanh. Một vùng Thiên Phong cửu điện bừa bãi, lúc này bị những hào quang màu đỏ sậm bao vây bên trong, trong âm u lóe ra những hào quang khiến cho người ta bất an, những hào quang này giống như một đám lôi điện, lóe lên, không ngừng bạo liệt, phảng phất đã không còn là không gian ban đầu, mà đi tới một không gian khác. Hào quang muốn xuyên thấu này là   nạ   nạ   Cù- li i còm thn ra un

đồng loạt đào ngũ, tứ đại gia tộc hôm nay đã là nỗ lực hết sức, rốt cuộc không tạo ra cơn sóng lớn nào nữa!

Đây thực sự là một tin tốt, hiện tại Lý Minh và hoàng thất cộng thêm Thiết Kiếm dong binh đoàn đã biểu thị trạng thái nửa liên minh có thể chuyển tâm đối phó Bắc Đẩu tông. Cho dù Bắc Đẩu tông có Đẩu Tôn cường giả, trước mặt ưu thế tuyệt đối, Đẩu Tôn cũng không có ý nghĩa gì!

Nhìn thấy Lý Dật trầm mặc không nói gì, Cung Vô Song lại nói:

-Người vừa mới tỉnh lại, cũng không nên nghỉ nhiều như vậy, nghỉ ngơi thật tốt! Tối nay ta sẽ trở lại thăm người.

Lý Dật xác thực cũng muốn chuyển tâm kiểm tra tình hình cơ thể của mình, vì vậy cũng không cự tuyệt.

Cung Vô Song đi tới ngoài cửa, chợt nhớ ra điều gì đó, quay người cười nói với Lý Dật:

-Hôm đó người xả thân cứu người thật sự có chút khí khái anh hùng đấy!

Khí khái anh hùng xả thân cứu người? Lý Dật hơi sững sờ, mặt dày nói:

-Nếu không phải vì Vô Song người, ta sẽ không làm việc ngu ngốc đấy!

Một chút không cẩn thận ngược lại trở thành anh hùng, Lý Dật khẽ cười trong lòng, chuyện này đúng là làm tổn hao hình tượng nam nhân hảo sắc cường thế, khôn khéo, mặt dày mà mình đã dày công tạo ra!

Lý Dật ngồi xếp bằng, sau khi tĩnh tâm, rốt cuộc cười không nổi. Hắn nhớ lại sau khi luyện hóa hạt giống Đấu Khí Đấu Thần và hấp thu năng lượng màu đỏ sậm hôm đó, thực lực của mình đã cuồng bạo tăng tới Đấu Hoàng bát tinh, tại sao bây giờ chỉ có thực lực tứ tinh?

Lý Dật cả kinh, đúng là chỉ tăng lên hai sao, mạo hiểm lớn như vậy, lợi nhuận cũng không đạt tới một trăm phần trăm. Suy nghĩ của Lý Dật là nếu Đấu Hoàng bị kẹt lại cấp độ nào đó nhất định sẽ gặp trở ngại hoặc trực tiếp nổi điên. Trong khi hắn nháy mắt tấn chức hai sao, cơ duyên lớn như vậy, rõ ràng còn tham lam không biết đủ.

-Lão quỷ, ta làm sao lại chỉ có thực lực bốn sao?

Lý Dật liên tục kêu la, âm thanh miễn cưỡng của Xà tôn giả mới xuất hiện:

-Tiểu tử ngốc, phương thức tấn thăng của người tiến hành không ổn định, thực lực làm gì chẳng thối lui. Bây giờ người tỉnh lại rồi, nhanh chóng vận chuyển chút thiên ma Đấu Khí cho bản tôn, hôm đó hộ pháp cho người, bản tôn đã tổn hao rất nhiều hồn lực.

Khó trách âm thanh của Xà tôn giả có chút khó nghe như vậy, lão quỷ này xác thực muốn tẩm bổ. Một luồng thiên ma Đấu Khí từ ngón giữa Lý Dật tràn ngập ra, nhanh chóng bị hút vào trong dung giới.

-Nói như vậy, hôm đó ta mạo hiểm xem như vô ích, mới thăng lên hai sao, đầu tư không thành rồi!

Lý Dật vẫn có chút không cam lòng nói.

-Người ngốc thật hay là giả ngốc? Mặc dù thực lực không ổn định nên xuất hiện tình cảnh thối lui, nhưng nếu người đã đạt tới thực lực Đấu Hoàng bát tinh, sau này chỉ cần khôi phục lại trình độ này, nếu không tu luyện tới trình độ đó, sự khác biệt bên trong người không phải không hiểu chứ.

Lý Dật vừa nghĩ đã hiểu rõ, một con đường từ trước đến nay người chưa từng đi qua và con đường quay đầu lại sau khi đã đi qua, đây là hai loại khái niệm hoàn toàn khác nhau.

-Người thử xem xem, bây giờ có thể khôi phục bao nhiêu thực lực, bản tôn cũng cần nghỉ ngơi một thời gian, vì vậy nếu không có chuyện gấp thì đừng quấy nhiễu bản tôn.

Một luồng Đấu Khí nhu hòa chậm rãi khởi xướng tới đan điền khí hải, rót vào trong kinh mạch toàn thân, theo sự vận hành của sợi Đấu Khí này, toàn bộ kinh mạch tựa hồ như từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, phối hợp với luồng Đấu Khí này, càng ngày càng lớn mạnh, cuối cùng khi hoàn thành một chu thiên quay về đan điền khí hải, đã giống như sông lớn cuộn trào.

Sau hai vòng chu thiên ngắn ngủi, Lý Dật thành linh phát hiện, thực lực của bản thân đã khôi phục được trạng thái Đẩu Hoàng ngũ tinh.

Lý Dật vô cùng vui mừng, không ngừng thúc dục Đẩu Khí hình thành từng vòng tuần hoàn hoàn mỹ bên trong kinh mạch, theo đó thực lực của Lý Dật cũng không ngừng khôi phục lại thời điểm thất tinh, Khi cảm giác thân thể tựa hồ đã có chút dị thường, hắc vôi vàng đình chỉ tu luyện khôi phục.

Lý Dật định thần lại mới phát hiện, thì ra kinh mạch trong cơ thể mình còn chưa hồi phục hẳn, khó có thể thừa nhận thực lực nhanh chóng tăng lên. Tâm niệm vừa động, thánh hệ Đẩu Khí từ chỗ đan điền khí hải tự nhiên sinh ra, tất cả những nơi đi qua đều có cảm giác ôn hòa, những kinh mạch chịu hao tổn lập tức bùng bùng sức sống.

Lúc này, sau ba ngày ngủ say, thân thể Lý Dật đã khôi phục được bảy tám phần, hiện tại trải qua việc bản thân vận chuyển thánh hệ Đẩu Khí trị liệu, hiệu quả khôi phục hiển nhiên tăng lên rất nhiều. Ngoại trừ một số kinh mạch thiếu vận động nên đau nhức, thân thể không còn gì đáng ngại.

Thu công lại, Lý Dật nhảy xuống giường, mở cửa ra ngoài, duỗi người, hít thở một hơi thật sâu bầu không khí trong lành.

Thị nữ sớm đã chạy tới chuẩn bị hầu hạ, nhìn sắc trời, có lẽ đã là giữa trưa, Lý Dật cũng cảm giác có chút đói bụng, vì vậy không khách khí lệnh cho thị nữ đi chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn.

Không bao lâu sau, một đám nô bộc mang theo đồ ăn lần lượt tiến vào phòng Lý Dật, không cần nếm, chỉ nhìn màu sắc, ngửi mùi thơm cũng làm Lý Dật thấy thèm thuồng.

Nô bộc lui ra ngoài, một thân ảnh uyển chuyển lại tiến nhanh đến.

-Không ngờ người có thể khôi phục nhanh như vậy!

Nhìn thấy Lý Dật sinh khí dồi dào, Cung Vô Song không khỏi hé miệng mỉm cười.

576. Q.6 - Chương 76: Chứng Minh Như Thế Nào

Lý Dật cũng không để ý, dù sao hắc cũng không có ý định trở thành hình tượng nguy quân tử giống như Quân Nhất Tiểu, mỹ nữ ở bên cạnh nhưng vẫn thản nhiên ăn uống ngon lành.

Cơm nước no nê, Lý Dật lau miệng, cười nói:

-Rượu đã uống, cơm cũng đã ăn, nếu lúc nghỉ ngơi có người làm ấm giường thì còn gì bằng.

Nếu như là ngày trước, Lý Dật nói lời ám chỉ như vậy, hơn nữa còn nói trước mặt đám thị nữ nô bộc đang thu dọn bàn ăn, có lẽ đã bị Cung Vô Song quần áo một trận. Chẳng qua hiện giờ không còn như xưa, Cung Vô Song chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài:

-Lý Dật, rút cuộc ngươi là hạng người gì, tại sao Vô Song không thể hiểu ngươi!

-Một anh hùng khiêm tốn, giỏi nguy trang mà thôi!

Lý Dật thản nhiên mỉm cười, nhưng nụ cười này đột nhiên lại có chút ý vị sâu xa:

-Người không hiểu ta, tuy nhiên Lý Dật ta lại rất hiểu ba cha con Cung thị các người!

Cung Vô Song lập tức biến sắc hỏi:

-Người nói vậy là có ý gì?

-Cũng không có ý gì, có câu nói này vô cùng có đạo lý, ta thật sự luôn ghi nhớ trong lòng.

-Câu gì?

-Không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn. Vô Song có lẽ cũng hiểu ý tứ của những lời này. Ví dụ như Thiên Phong điện trận kia cũng rất thú vị!

Thần tình trên mặt Cung Vô Song cực kỳ cổ quái, liên tục thay đổi, khi nhìn Lý Dật, ánh mắt kia càng giống như nhìn thấy quỷ.

Lý Dật cũng không nói thêm gì nữa, bình thần nhìn Cung Vô Song.

Tựa hồ như cuối cùng hạ quyết tâm, Cung Vô Song đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Lý Dật, chậm rãi nói:

-Xem ra, phụ hoàng đoán không lầm, loại người thông minh tuyệt đỉnh như ngươi, cho dù chúng ta không thừa nhận ngươi cũng đoán ra được. Chẳng qua chuyện này, Vô Song cũng vừa mới biết được, trước đó phụ hoàng cũng không hề tiết lộ cho ta và Đại hoàng tử.

-Ta đoán được cái gì? Vô Song tỷ tỷ đoán mò rồi, Lý Dật rất ngốc, nghe không hiểu!

Cung Vô Song oán hận nhìn Lý Dật nói:

-Có cần ta phải nói rõ ra không? Được rồi, hôm đó phụ hoàng đúng là có ý định sau khi khởi động Thiên Phong điện trận tiêu diệt tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông, cũng sẽ không thả cho ngươi và Lý Hàn ra khỏi điện trận. Lý Dật, điều này cũng không có thể trách phụ hoàng ta, Lý Minh phát triển quá nhanh, lại nắm giữ sòng bạc, có thể nói là muốn người có người, muốn tiền có tiền. Phụ hoàng há nguyện nhìn thấy đuổi được đám sài lang tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông, lại phải đối đầu với hổ báo Lý Minh.

Trên mặt Lý Dật cuối cùng lộ ra một tia khen ngợi, thần nhiên nói:

-Ngươi nói không sai, nếu như Lý Dật ta đứng ở lập trường của bộ hạ, lúc đó cũng sẽ làm như vậy. Thế nhưng người tính không bằng trời tính, sài lang không đuổi đi, hổ báo còn tiến vào ổ. Ha ha, Vô Song, phụ hoàng ngươi mấy ngày nay không ngủ ngon giấc đúng không!

-Lý Dật, ngươi cũng không cần châm chọc khiêu khích, Cung thị ta đi đến bước này, chỉ sợ vận số cũng đã hết, nhưng bây giờ ngươi cũng không muốn nhìn thấy Cung thị xuống dốc mất đi hoàng quyền chứ?

-Đương nhiên ta không muốn, chẳng qua chuyện chơi với sói này khiến cho người ta rất khó ngủ ngon.

Cung Vô Song cắn cắn môi, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó rất khó mở miệng, một lúc lâu sau mới thần nhiên nói:

-Trải qua trận Thiên Phong cửu điện, phụ hoàng đã quyết định không có suy nghĩ khác nữa, nếu có thể giải quyết hết tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông, Cung thị và Lý Minh sẽ cùng chung thiên hạ, không phân biệt lớn nhỏ!

Cùng chung thiên hạ, không phân biệt lớn nhỏ, Lý Dật cười lạnh trong lòng, cho dù Lý Dật không phải người hay đa nghi, nhưng loại chuyện nói suông này sợ rằng cũng không đáng tin.

-Chứng minh như thế nào?

-Ngươi muốn chứng minh như thế nào?

Cung Vô Song đá quả bóng da về, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nổi lên một luồng u oán khiến người ta thương cảm.

-Ghi giấy cam đoan? Cái này hình như quá nhàm chán. Thông cáo thiên hạ? Cái này rất tổn hại đến thể diện của Thiên Phong hoàng thất ta. Lý Dật chế giễu nói:

-Chỉ bằng chúng ta kết thông gia, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, vậy thì hài hòa.

Tựa hồ đã sớm biết Lý Dật sẽ nói ra những lời này, Cung Vô Song ngược lại không hề kinh ngạc, mà vẫn giữ vẻ mặt u oán buồn bã:

-Ý tứ của phụ hoàng là sau khi giải quyết xong tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông, giam lỏng Lý Nhiên trong nội cung, để chúng ta tạo ra người kế thừa ngôi vị hoàng đế. Lý Dật, nếu làm như vậy, Lý gia ngươi cũng không bị thua thiệt!

Chẳng những không thiệt thòi, tựa hồ còn rất có lợi, cùng lúc có được mỹ nhân và hoàng quyền, nghe như thế nào đều là một cuộc mua bán có lợi.

Nhưng, Lý Dật lắc đầu, lộ vẻ xúc động nói:

-Vô Song, ở Thiên Phong đế quốc không có nhiều nữ nhân có thể làm Lý Dật ta ái mộ. Người là một trong số đó, hơn nữa còn là người ta rất ái mộ. Lý Dật này làm sao có thể khiến nữ nhân mình yêu thích phải làm chuyện ngoài sáng trong tối khó xử như vậy, điều này tuyệt đối cũng không phải là kết cục mà người muốn. Huống hồ, Lý Dật ta cũng không phải là người lén lút như vậy?

-Chúng ta không thể vi phạm Đấu Thần ước định, nếu không chính là khai chiến với Đấu Thần điện, ngoại trừ làm như vậy, người còn có thể kêu phụ hàng làm thế nào?

Lý Dật tự tin nói:

-Vấn đề này ta sẽ giải quyết, hiện tại chuyện ta muốn biết nhất chính là rút cuộc Vô Song người có thật lòng yêu thương ta, hay là vạn bất đắc dĩ?

Vấn đề này, đừng nói chỉ Lý Dật muốn biết, ngay cả bản thân Cung Vô Song cũng rất muốn biết. Rút cuộc bản thân mình có thích người thiếu niên trước mặt này hay không, đây là vấn đề Cung Vô Song đã hỏi qua chính mình vô số lần. Quen biết từ chiến đấu sinh tử, bất đắc dĩ bị ép làm tay chân của hắn, đến “giải được” ngoài ý muốn, quan hệ căng thẳng mặc dù vẫn ở trạng thái xoa dịu, nhưng nếu nói bản thân thích thiếu niên này, lại rất khó làm chính mình tin phục. Nếu nói không thích, hôm đó nhìn thấy Lý Dật hôn mê, tại sao trong đáy lòng hắn lại thấy lo lắng khổ sở. Loại tình cảm kỳ diệu này, ngay cả Cung Vô Song cũng không cách nào lý giải được.

-Thích thật lòng!

Cung Vô Song trầm ngâm một hồi lâu, mới nhẹ nhàng hồi đáp.

Chẳng qua các loại biến đổi trên mặt Cung Vô Song khi trầm ngâm không thể giấu được mắt Lý Dật, hắn cười nhạt một tiếng nói:

-Chứng minh như thế nào!

Chứng minh như thế nào? ! Vẻ u oán trong mắt Cung Vô Song chậm rãi hóa thành một luồng bi tráng.

Sau đó. . . . Sau đó Cung Vô Song giơ tay lên, nhẹ nhàng tháo trâm cài tóc ra, mái tóc đen mượt như thác nước buông xuống bờ vai. Chỉ cần một thay đổi nhỏ này, khí tức cường thế của Đấu Hoàng cường giả đã không còn lại chút gì, trong nháy mắt Cung Vô Song khôi phục thành một thiếu nữ thuần túy có vẻ đẹp tuyệt mỹ, mê người.

Lý Dật vẫn yên lặng ngồi tại chỗ, đến quý cũng không biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì.

Mái tóc buông dài, Cung Vô Song tiện tay vứt bỏ trâm cài tóc, trở tay cởi bỏ móc khoá sau lưng, thân thể nhanh nhẹn hấp dẫn thoáng hiện lên, chiếc váy dài màu xanh lơ nhất thời giống như màn che rơi xuống, lộ ra thân thể khiến người khác nín thở. Lúc này trên người nàng chỉ còn lại bộ nội y tơ tằm màu hồng che chắn, cả người Cung Vô Song tản phát ra một luồng khí tức vô cùng hiện ra trước mặt Lý Dật.

Bờ vai thon thả, hai núm đôi ngạo nghễ, bờ eo thon bé bỏng, cặp mông cong vút, đôi chân thon dài trắng tấp, không ngờ Cung Vô Song từ trước đến nay luôn ăn mặc rất nghiêm túc, không chỉ có dung mạo tuyệt đẹp, dáng người cũng hoàn mỹ như vậy! Thậm chí còn hoàn mỹ hơn Toa Toa, dáng người Toa Toa quá gợi cảm, nóng bỏng, còn Cung Vô Song lúc này lại đẹp đến mức có thể cắn nuốt cả linh hồn.

-Lý Dật, đây chính là chứng minh của Vô Song.

Nàng lượn lờ khẽ động, thân thể khiến người ta phát điên chậm rãi đi đến trước mặt Lý Dật, đôi bàn tay mềm mại ngọc ngà khẽ chạm vào ngực Lý Dật, nhẹ nhàng cởi bỏ nút thắt của Lý Dật.

Từng giải nút thắt tuột ra, để lộ cơ bắp rắn chắc trên người Lý Dật, Đấu Khí mạnh mẽ không chỉ khiến cường giả có được năng lượng cường đại, quá trình tu luyện Đấu Khí cũng có cải tạo rất lớn đối với thân thể. Thân thể của Lý Dật đối với nữ nhân mà nói, mặc dù không đến mức làm cho người ta nổi điên, nhưng cũng vô cùng hấp dẫn.

Lý Dật cũng không có di chuyển, dường như thật sự muốn xem Cung Vô Song chứng minh như thế nào.

Cung Vô Song nhẹ nhàng cởi áo Lý Dật, đôi bàn tay hơi lạnh buốt tới lui nửa người phía trên Lý Dật, giống như đang vuốt ve một khối ngọc thạch vô cùng quý giá. Nếu Lý Dật được vuốt ve như vậy mà vẫn không có phản ứng, vậy thì nhất định hẳn có vấn đề sinh lý.

Lý Dật không có vấn đề sinh lý, cho nên hẳn có phản ứng. Hắn mạnh mẽ kéo Cung Vô Song vào lòng ngực mình, giải trừ bức chắn phòng ngự cơ thể cuối cùng của Cung Vô Song. Cặp núi đôi chưa bao giờ khai phát bất ngờ ưỡn lên đầy kiêu hãnh.

Khi đôi môi và bàn tay Lý Dật đồng thời vuốt ve hai hạt anh đào, Cung Vô Song khẽ rên lên một tiếng, cả người bỗng nhiên giống như một viên kẹo hòa tan, mềm yếu vô lực nằm trên người Lý Dật. Thân thể run rẩy, trái tim đập liên hồi, khiến Lý Dật cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Bỗng nhiên một giọt chất lỏng ấm áp rơi xuống cổ Lý Dật, giọt nước này giống như có tư tưởng, trượt về hướng lồng ngực Lý Dật.

Lý Dật khẽ giật mình, dừng tất cả động tác, ngẩng đầu lên nhìn Cung Vô Song.

Tại nơi khởi nguồn của giọt nước, Lý Dật nhìn thấy một đôi mắt buồn bã tổn thương sâu sắc. Một công chúa hoàng thất, một Đấu Hoàng cường giả, một mỹ nữ đẹp tuyệt luân, cho dù cũng có vài phần tình cảm với Lý Dật, nhưng rõ ràng nàng chịu sự ép buộc phải giao cái quý giá lần đầu tiên của mình cho hắn, loại tổn thương này làm cho người ta thật sự xúc động!

Lý Dật nhẹ nhàng nhấc chiếc váy dưới đất lên mặc vào người Cung Vô Song.

-Ta tin người rồi, Vô Song!

Thanh âm của Lý Dật không lớn, nhưng lại đầy tự tin và kiên quyết:

-Sớm muộn có một ngày, ta sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện dâng hiến cho ta.

Cung Vô Song lập tức thở dài một hơi, tựa hồ lại có mất mát nào đó, biểu lộ trên mặt tương đối đặc sắc. Nhìn thấy Lý Dật đang cài móc khóa sau lưng mình, không nhịn được bật cười, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi người Lý Dật, sẵn giọng nói:

-Đồ ngốc, nội y còn chưa mặc mà!

Quả thật, khi không có đồ nội y che chắn, hai quả anh đào trên cặp núi đôi càng lộ ra kiêu hãnh.

-Vậy ta làm lại!

Lý Dật làm bộ nhào tới, Cung Vô Song nhẹ nhàng đẩy ra, thuận tay nhấc áo ngực lên, quay đầu chạy ra khỏi phòng Lý Dật.

Chỉ trong nháy mắt, Cung Vô Song từ một thiếu nữ buồn bã cực hạn trở nên giận dữ đáng yêu. Nữ nhân này, chính xác là thiếu nữ này, thật sự còn khó hiểu hơn cuốn bí tịch vô danh!

Có chút mất mát, có chút thần nhiên! Cung Vô Song dù sao cũng là cô gái mình quý trọng nhất, đối với thiếu nữ này, cái Lý Dật muốn không chỉ là thân thể nàng. Xem ra muốn lấy được trái tim Cung Vô Song còn cần một phen công phu rất lớn. Nhưng mỹ nữ khó dành được, sau khi tới tay cảm giác còn tuyệt vời hơn nhiều!

Lý Dật mang theo một suy nghĩ cảm thú trong đầu, cất bước ra ngoài cung.

577. Q.6 - Chương 77: Hạ Hạo Thuần

Đế đô đã cơ bản khôi phục lại trật tự thường ngày, chỉ có điều vẫn thoáng lộ vẻ điêu hiu. Ba ngày trước, trận biến cố bất ngờ từng làm cả đế đô tràn ngập trong mùi máu tanh. Tứ đại gia tộc bị hoàng thất và Lý

Minh, Thiết Kiếm dong binh đoàn liên thủ tiêu diệt, chuyện này mới nghe có chút khó tin, nhưng nghĩ lại cũng là lẽ thường tình.

Trong đế đô không ai dám công khai nghị luận chuyện này, có nhiều người chỉ đưa mắt về núi Bắc Đẩu bên ngoài đế đô. Thế lực tàn dư và tinh anh của tứ đại gia tộc, hiện tại cũng đã tụ tập đến núi Bắc Đẩu, chịu đả kích nặng nề như vậy, nếu tứ đại gia tộc và Bắc Đẩu tông chịu nhận thua thì đúng là quỷ quái.

Phía bên hoàng thất thật ra cũng có thêm chí khí, ý tứ muốn đến núi Bắc Đẩu giải quyết hoàn toàn Bắc Đẩu tông.

Trong ba ngày, trong ngoài đế đô yên lặng lạ thường, sau lưng sự yên lặng này, ai cũng biết, sẽ là một trận tranh đấu càng thâm trầm hơn!

Lý Dật bước nhanh trên đường, hắn vẫn tương đối hài lòng với tình hình này. Nếu ban ngày xuất hiện cảnh tượng thừa thớt bóng người, thì sòng bạc còn làm ăn gì nữa? Trong bầu không khí này, còn người nào có tâm tư đi chơi?

Sau giải thi đấu tuyển chọn phò mã, tiểu tử Lý Kỳ khẳng định là vui mừng phát điên, trận đấu đầu tiên và trận chung kết, Lý Dật để thua nhưng sòng bạc lại thu được 600 triệu, cho dù phải chia cho hoàng thất năm thành tiền lãi, Lý Minh ít nhất cũng thu về được 300 triệu. Đế đô vẫn là đế đô, kẻ có tiền đầy rẫy khắp nơi, nhớ lại tên nam nhân mập mạp khóc rống trong trận chung kết, Lý Dật lại không nhịn được cười. Muốn chơi với nhà cái? Nói đùa gì vậy!

Nhìn cảnh tượng thái bình trên đường, Lý Dật cũng không vội vã quay về tổng bộ Lý Minh, đúng lúc bên đường có một quán trà, Lý Dật cũng không do dự, tản bộ bước vào.

Tiểu nhị quán trà có đánh chết cũng không dám tin thiếu minh chủ Lý Minh tựa hồ đã trở thành truyền thuyết trong đế đô lại ghé thăm quán trà của mình.

-Mời ngài lên phòng trên lầu, xin ngài đi mấy người, uống trà gì!

-Ta không cần phòng riêng, tìm cho ta một vị trí gần cửa sổ trên lầu là được rồi, còn trà thì lấy một bình Nạp Gia Ngọc Tuyền Mao Phong!

Nghe thấy tên loại trà Nạp Gia Ngọc Tuyền Mao Phong, tiểu nhị ngăn người, loại trà Ngọc Tuyền Phong bên trong sơn mạch Nạp Gia chính là chỗ ma thú cấp cao hoành hành, bởi vì nước sơn linh Ngọc Tuyền Phong này hội tụ một lượng lớn Thiên Địa nguyên khí nồng đậm, hiển nhiên cũng là chỗ ma thú tranh đoạt kịch liệt nhất.

Hàng năm rất nhiều dong binh đoàn vì muốn hái Ngọc Tuyền Mao Phong, không biết bao nhiêu cường giả phải bỏ mạng trên ngọn núi này, bởi vậy Ngọc Tuyền Mao Phong có biệt hiệu làm người ta sờn hết gai ốc là Ngọc Tuyền Huyết trà!

Chỉ có điều, bởi vì Ngọc Tuyền Phong sinh ra Thiên Địa nguyên khí cực kỳ nồng đậm, Ngọc Tuyền Mao Phong chẳng những có vị vô cùng ngon, hơn nữa cũng rất có ích đối với người tu luyện Đấu Khí.

Một bình trà như vậy, không cần nghĩ cũng biết, giá cả cũng đủ dọa chết một gia đình trung sản rồi.

-Được, được, đại gia, xin ngài chờ một chút!

Khẩu khí của tiểu nhị liên biến đổi, lập tức trở nên cung kính, chẳng qua lại có chút buồn bực, uống đến Ngọc Tuyền Mao Phong này, chẳng lẽ lại không ngồi phòng riêng sao?

Lý Dật ngược lại không để ý ngữ khí và thay đổi biểu lộ của tiểu nhị, trực tiếp theo tiểu nhị đi lên lầu.

Lúc này vừa lúc sau giờ Ngọ, khách ở quán cũng không đông lắm, trong sảnh lớn như vậy, tốp năm tốp ba cũng không quá mười mấy người. Lý Dật ngồi gần cửa sổ, nhìn xuống mặt đường náo nhiệt phía dưới, trong khi lơ tai lại bị thu hút bởi nghị luận của mấy người cách đó không xa.

-. . . . . Nghe nói Hình Nhi tiểu thư đã từ Đại Hạ đế quốc quay về, lại sắp có trò hay để xem rồi.

-Chuyện đó là đương nhiên, Bắc Đẩu tông chịu tổn thất lớn như vậy, há chịu bỏ qua! Không biết Hình Nhi tiểu thư mang về cường giả như thế nào?

-Có người nói là dẫn theo Đấu Tôn cường giả trở về, cũng có người nói là Đấu Thánh cường giả, còn có người nói là dẫn theo một món thần binh siêu giai gì đó. Ài, ai mà biết được chứ!

-Theo ta, trừ phi là dẫn theo Đấu Thần trở về, bằng không cũng vô dụng, thiếu minh chủ Lý Minh nghe nói cũng đã đạt tới cảnh giới Đấu Thánh đỉnh cao rồi.

-Lão Tam, ta nghe nói là Đấu Tôn đỉnh phong, thiếu minh chủ Lý Minh rốt cuộc có thực lực gì? Khó trách kia tông chủ Bắc Đấu tông có cảnh giới Đấu Tôn cũng không dám động thủ với Lý Minh!

- . . . . .

Mấy người kia chẳng qua cũng chỉ là mấy người khách uống trà bình thường, rảnh rồi tụ họp nói chuyện phiếm. Mặc dù thanh âm của bọn họ rất nhỏ, nhưng với thính lực của Lý Dật lại nghe thấy từng chữ rõ ràng. Lý Dật ngược lại không thể đoán được, thực lực của mình được tung tin còn nhanh hơn luyện hóa hạt giống Đấu Khí của Đấu Thần hôm đó, cao nhất cũng đã đạt tới cảnh giới Đấu Thánh đỉnh phong! Lý Dật nhất thời im lặng.

Chỉ có điều mấy người khách uống trà này ngược lại để lộ ra một tin tức trọng yếu, tiểu thư Hình Nhi gì đó tựa hồ đã mời được cao thủ gì đó từ Đại Hạ đế quốc.

Bắc Đấu tông lập tông mấy ngàn năm, chẳng những có thế lực khổng lồ ở Thiên Phong đế quốc, mà ở mấy nước láng giềng xung quanh cũng có sức ảnh hưởng không nhỏ. Nếu không làm Hình Nhi tiểu thư có lẽ chính là nữ nhân đã gặp qua ở phòng đấu giá Nạp Lan lần trước, nữ nhân này có thân phận thần bí trong Bắc Đấu tông, nếu cô ta mời đến cao thủ trợ trận gì đó, ngược lại cũng không phải chuyện gì bất ngờ.

Chẳng qua là, nếu cường giả mời tới thật sự là Đấu Tôn thì không phải chuyện nhỏ. Hai Đấu Tôn, loại thực lực này ở Thiên Phong đế quốc đã đủ được cho là nghịch thiên, trừ phi Đấu Thần diện ra tay, nếu không chỉ dựa vào Lý Minh, Thiên Phong hoàng thất và Thiết Kiếm dong binh đoàn, chỉ sợ căn bản không có cơ hội lật bàn .

Về phần Đấu Thánh, từ tiêu chuẩn mấy người khách uống trà thổi phồng mình lên, hầu như có thể bỏ qua.

Lý Dật đang định dời bước về hướng mấy vị khách nghe ngóng một chút tin tức xác thật, chợt nghe nơi thang lầu vang lên tiếng bước chân, tiểu nhị vẻ mặt tươi cười lại dẫn theo một người đi lên.

-Đại gia, ngài đi mấy người, muốn phòng ngồi phòng riêng hay ngồi ở sảnh? Ngài uống trà gì?

-Ta đi một mình, nghe nói ở Thiên Phong đế quốc các người, loại trà nổi danh nhất là Ngọc Tuyền Huyết trà, ột bình Ngọc Tuyền Huyết trà đi!

Người nói chuyện cũng không lớn tuổi lắm, dáng dấp mới ngoài hai mươi, cử chỉ cũng tương đối có tu dưỡng, vừa nhìn cũng thấy không phải có xuất thân gia đình tầm thường, chẳng qua ngạo khí cũng không phải người bình thường có thể giả bộ được, đây là một loại ngạo khí kiêu ngạo tới cực điểm.

Nghe thấy lại là một khách quý muốn uống Ngọc Tuyền Mao Phong, cũng không muốn riêng, tiểu nhị bắt giác nhìn về hướng Lý Dật.

Lý Dật lúc này cũng đang đánh giá người trẻ tuổi kia, nghe thấy hắn cũng gọi một bình Ngọc Tuyền Mao Phong, vì vậy đứng dậy cất cao giọng nói:

-Vị huynh trưởng này, ở đây ta cũng vừa vặn có một bình Ngọc Tuyền Huyết trà, nếu huynh trưởng không chê, chúng ta cùng uống chung thì thế nào?

Người đó liếc nhìn Lý Dật, cặp lông mày trên khuôn mặt tuấn lãng giãn ra, có vẻ vui vẻ, cũng không câu nệ trả lời:

-Như vậy lại có thêm tiểu huynh đệ rồi, tại hạ là Hạ Hậu Thuần, xin thỉnh giáo đại danh của tiểu huynh đệ.

Hạ Hậu Thuần, nhìn thế nào cũng không giống nhân vật bình thường, chẳng qua những nhân vật cấp cao trong đế đô, Lý Dật hiện tại không dám nói mình biết hết, cũng biết được một vài người, tuy nhiên cái tên Hạ Hậu Thuần này lại chưa bao giờ nghe thấy. Nhưng nhớ lại câu nói “Thiên Phong đế quốc các người...” vừa rồi của hắn , hiển nhiên cũng không phải là nhân sĩ của Thiên Phong đế quốc.

Lý Dật cũng không để lộ thân phận, thản nhiên nói:

-Tại hạ họ Lý, Hạ Hậu huynh gọi ta là Tiểu Lý hoặc Tiểu Lý tử là được rồi!

Hạ Hậu Thuần cũng không so đo, hai người ngồi xuống, kêu tiểu nhị mang thêm một chén trà lên.

-Hạ Hậu huynh hình như vừa tới để đô Thiên Phong ta, lẽ nào cũng không phải là nhân sĩ của Thiên Phong đế quốc?

Hạ Hậu Thuần thản nhiên cười nói:

-Ta là nhân sĩ của Đại Hạ đế quốc, đến Thiên Phong đế quốc cũng khoảng mười ngày rồi, nhưng mới đến để đô hôm qua. Lý huynh đệ là người gốc đế đô sao?

-Cũng không hẳn, ta đến đế đô cũng chưa quá nửa năm.

Vừa nói chuyện phiếm, Lý Dật vừa âm thầm cảm thụ thực lực của Hạ Hậu Thuần, chẳng qua không biết chi tiết, lại không thể dò tìm quá rõ ràng, vì vậy không cảm giác được một tia khí tức nào. Tình huống này chỉ có hai khả năng, một là người này thuần túy chỉ là một kẻ có diện mạo dễ nhìn, là một người bình thường không tu luyện Đấu Khí. Một khả năng khác đó là thực lực của Hạ Hậu Thuần hơn xa mình, cho nên bản thân căn bản không dò xét được.

Chỉ sau khi nói chuyện mấy câu, Lý Dật mới thật sự nhìn ra, người trẻ tuổi có bề ngoài bất phàm này, tính tình lại rất trung thực, đương nhiên, đây là một cách nói uyển chuyển, nói cách khác hẳn chính là một kẻ ngốc nghếch, còn nói nhẹ hơn, xem ra Hạ Hậu Thuần là người không thông thể vụ.

-Lý huynh đệ, lãnh thổ của Thiên Phong đế quốc các ngươi mặc dù nhỏ hơn Đại Hạ đế quốc chúng ta không ít, nhưng thực lực lại mạnh hơn. Chỉ nhìn Lý huynh đệ là có thể nhận ra điều này.

Lý Dật cả kinh hỏi:

-Xin Hạ Hậu huynh chỉ giáo cho?

-Lý huynh đệ nhỏ tuổi như vậy mà đã tu luyện đến thực lực của Đấu Hoàng thất tinh, thiên phú này chỉ sợ cũng không kém ta. Khó trách sư tôn ta thường nói, cường giả ở Đấu Thần Đại lục như rừng, không thể trông mặt mà bắt hình dong, càng không thể kiêu ngạo tự đắc. Hôm nay vừa thấy Lý huynh đệ, ngẫm lại lời nói của sư tôn, quả nhiên rất có đạo lý. Thiên Phong đế quốc cũng thật là đáng sợ, chỉ cần tùy tiện chọn ra một thiếu niên đã là Đấu Hoàng cường giả thất tinh.

Hạ Hậu Thuần nói rất nghiêm túc, khiến Lý Dật nghe thấy vừa kinh hãi lại vừa buồn cười.

Bản thân hẳn không thể cảm ứng được một chút khí tức của đối phương, nhưng đối phương vừa nhìn lại đã nhận ra thực lực của mình. So ra cao thấp khó lường. Buồn cười chính là, anh chàng này luôn miệng nói sư tôn muốn mình phải khiêm tốn, nhưng lại nói khoác không biết ngưỡng thiên phú của Lý Dật ở dưới mình. Nếu là người thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cho dù trong đáy lòng cho rằng như vậy, cũng tuyệt đối không nói ra.

Thú vị! Lý Dật lập tức cảm thấy hứng thú, thuận thể tăng tốc theo:

-Tiểu đệ làm gì có thiên phú, chẳng qua lúc nhàn rỗi không có chuyện gì thì tu luyện Đấu Khí cường thân kiện thể mà thôi. Không biết Hạ Hậu huynh đã tu luyện đến cảnh giới gì?

Hạ Hậu Thuần vừa nghe xong, lập tức trợn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói:

-Tùy tiện tu luyện mà đã là Đấu Hoàng cường giả? Thiên phú của Lý huynh đệ có lẽ còn hơn cả ta, ta tu luyện nhiều hơn người vài năm, vô cùng vất vả, cũng không biết bị sư tôn đánh cho bao nhiêu gậy, mới luyện đến cảnh giới Đấu Tôn bốn tinh!

Lý Dật thiếu chút nữa mắc nghẹn. Mới luyện đến Đấu Tôn bốn tinh! Nhìn tiểu tử ngốc này cũng không lớn hơn mình mấy tuổi vậy mà là Đấu Tôn bốn tinh rồi! Còn mình có thể tu luyện tới Đấu Hoàng bát tinh, mặc dù chưa bị sư tôn đánh một gậy nào, nhưng cũng không biết chịu bao nhiêu cực khổ, nhận được bao nhiêu cơ duyên, mạo hiểm biết bao lần!

-Hạ Hậu huynh đệ thật sự là cường giả Đấu Tôn tứ tinh sao?

Kinh ngạc của Lý Dật thật ra không hẳn là giả vờ:

-Theo ta được biết, ở Thiên Phong đế quốc chúng ta hiện tại cũng chỉ có hai Đấu Tôn cường giả. Một người là Phó điện chủ Bách Phái của phân điện Thiên Phong, một người khác là tông chủ Bắc Trắc của Bắc Đấu tông, hai người này mặc dù là Đấu Tôn nhưng cũng tấn cấp không lâu, chỉ ở trên dưới thực lực một hai sao.

-Ta đương nhiên là Đấu Tôn tứ tinh rồi, lừa ngươi làm gì! Sư tôn ta là Đấu Tôn đỉnh phong, lão nhân gia sư tôn có một bộ công pháp tu luyện, tu luyện đặc biệt nhanh, ta thiên phú lại tốt, theo như sư tôn ta nói, đến bây giờ mới tấn chức Đấu Tôn tứ tinh chỉ vì ta bất hảo, không chịu cố gắng!

Hạ Hậu Thuần có phải bất hảo hay không Lý Dật hoàn toàn không có hứng thú, Lý Dật cảm thấy hứng thú chính là bộ công pháp tu luyện đặc biệt nhanh kia.

-Trong thiên hạ thật sự có công pháp gì tu luyện đặc biệt nhanh sao? Nếu ta cũng có thì tốt rồi!

Hạ Hậu Thuần hoàn toàn không có chút cảnh giác, ngây ngô nói:

-Đương nhiên là có, chỉ có điều sư tôn đã dặn dò, bộ công pháp này tuyệt đối không thể nói cho người ngoài, bằng không ta đã dạy cho Lý huynh đệ rồi.

Mặc dù có chút tiếc hận, Lý Dật cũng không vội nản nỉ, chỉ cần không ngừng thân thiết với tiểu tử ngốc này, sau này sẽ có cách moi được bộ công pháp kia. Vì vậy hắn lập tức phụ họa nói:

-Huynh đệ không dám làm trái ý tứ của sư tôn là chuyện đương nhiên, Hạ Hậu huynh đệ không cần khó xử, ta chỉ tu luyện đùa, lại không có ý định phải tu luyện tới cảnh giới gì đó.

Hai người nói chuyện rôm rả, Lý Dật xem thần sắc nói chuyện, lộ vẻ thảo luận theo ý tứ của Hạ Hậu Thuần, sau hai bình trà, Hạ Hậu Thuần đã sớm xem Lý Dật là tri kỷ.

578. Q.6 - Chương 78: Chia Tiền

Hai người chỉ lo nói chuyện Đấu Tôn Đấu Thánh khiến tiểu nhị, trà khách nghe thấy không khỏi run sợ. Sau đó thấy hai người chẳng qua chỉ nói chuyện phiếm, cũng không có ý tứ gì khác, dần dần cũng chỉ đổi đãi như hai người khách có đầu óc không bình thường mà thôi.

Một Đấu Hoàng một Đấu Tôn, ngồi trong trà lầu tán gẫu vô thưởng vô phạt, nói ra có quỷ mới tin!

Khi hai người đang trò chuyện rôm rả, lại nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng gấp rút vang lên. Một giọng nữ thanh thúy hô “Cút”, sau đó chợt nghe thấy tiếng tiểu nhị hét thảm một tiếng, tựa hồ còn đập vào cái gì, phát ra âm thanh như đồ gỗ bị đụng nát.

Nghe thấy tiếng “Cút” kia, Hạ Hậu Thuần bỗng nhiên biến sắc, trở nên cực kỳ cổ quái.

-Lý huynh đệ, ta phải đi đây!

Dù sao giờ này cũng đã muộn, khi hắn đang chào tạm biệt Lý Dật, một nữ tử đã xuất hiện trên lầu hai. Người này, Lý Dật cũng không phải lạ lắm, chính là vị Thượng Quan Hình Nhi thần bí của Bắc Đấu tông!

-Hạ Hậu Thuần, lại chạy loạn khắp nơi, lần này ngươi còn lời nào để nói?

Giọng điệu sắc bén, lại mang vẻ giáo huấn.

Trên mặt Hạ Hậu Thuần thoáng hiện ra vẻ bối rối, cũng không còn đường để chạy, ngượng ngùng nói với Thượng Quan Hình Nhi :

-Cô cô, Thuần nhi biết sai rồi!

Lúc này, Thượng Quan Hình Nhi đã liếc nhìn thấy Lý Dật, sắc mặt lập tức trầm xuống, toàn bộ trà lầu thoáng chốc tràn ngập cảm giác lạnh như băng.

-Lý Dật! Thuần Nhi tại sao ngươi lại ở cùng hắn?

Mặc dù ngữ khí không nghiêm khắc nhưng còn khiến Hạ Hậu Thuần sợ hãi hơn cả sắc thái lạnh lùng.

-Ta, ta. . . . . Hắn, hắn. . . . . Cô cô, ngươi quen hắn sao?

-Còn hơn cả quen!

Thượng Quan Hình Nhi không thèm liếc nhìn Hạ Hậu Thuần, cảnh giác nhìn Lý Dật, lạnh lùng hỏi:

- Lý Dật, chuyện này là thế nào?

Lý Dật bật cười ha ha, đứng dậy hành lễ nói:

-Nếu Hạ Hậu huynh đệ kêu ngươi là cô cô, vậy tại hạ cũng phải gọi ngươi một câu Hình Nhi cô cô rồi!

Ý tứ này chính là ám chỉ mình và Hạ Hậu Thuần đã là huynh đệ thân thiết.

-Nói láo, ai là cô cô của ngươi!

-Hạ Hậu Thuần, cô cô ngươi nói dối kìa.

Muốn đấu võ mồm sao? Đây là điểm mạnh của Lý Dật. Hạ Hậu Thuần nghe Lý Dật nói như vậy, lập tức xấu hổ tới cực điểm, hắn có ngốc cũng nhìn ra được, vị Lý huynh đệ này và cô cô của mình tựa hồ không hòa thuận.

-Ta cảnh cáo ngươi, Lý Dật, đừng âm mưu hại Hạ Hậu Thuần.

Thượng Quan Hình Nhi há lại không biết, mặc dù thực lực của Hạ Hậu Thuần siêu nhiên, nhưng tính cách thật sự có vấn đề, động thủ, so chiêu hay so đấu Đấu Khí với Lý Dật, nàng hoàn toàn không lo lắng. Nhưng tiểu tử này rất gian xảo, chỉ cười hi hi nhưng lại khiến Hạ Hậu Thuần chịu thiệt rất lớn.

-Cô cô, Lý huynh đệ sao lại âm mưu hại ta? Chúng ta chỉ là tình cờ gặp mặt tán chuyện phiếm mà thôi.

-Nói chuyện phiếm? Nói chuyện phiếm với một số người nào đó là tìm đến cái chết đấy.

Thượng Quan Hình Nhi oán hận nói:

-Thuần Nhi, ngươi nhớ kỹ, tên Lý Dật này là địch nhân!

-Địch nhân?

Hạ Hậu Thuần lập tức lộ ra biểu hiện thống khổ. Từ nhỏ hắn đã chịu giám sát của sư tôn, người nhà khổ luyện đấu kỹ Đấu Khí, hầu như không có thời gian cũng không có tinh lực tiếp xúc với ngoại giới, chứ đừng nói đến có ý định kết giao bằng hữu. Khó khăn lắm mới gặp được một người bằng hữu vô cùng ăn ý như Lý Dật, hiện tại bỗng nhiên nói hắn là địch nhân. Hạ Hậu Thuần thật sự cảm thấy rất đau lòng.

-Đi, Thuần nhi, sau khi trở về chúng ta sẽ nói chuyện!

Hạ Hậu Thuần của Đại Hạ đế quốc, Thượng Quan Hình Nhi là cô cô, Đấu Tôn tứ tinh cường giả, những từ này nhanh chóng xoay chuyển trong đầu Lý Dật. Xem ra, mấy khách nhân nói chuyện cũng không phải chuyện tầm phào. Nếu không có gì ngoài dự liệu, Hạ Hậu Thuần chính là người Thượng Quan Hình Nhi mời tới từ Đại Hạ đế quốc.

Nếu hai bên so đấu thực lực, Hạ Hậu Thuần thật sự không phải nhân vật bình thường!

-Hạ Hậu huynh đệ, mặc kệ người khác cho ta là bằng hữu hay là địch nhân của ngươi, cũng mặc kệ người khác muốn xem ta là bằng hữu hay là địch nhân. Trong suy nghĩ của Lý Dật này, Hạ Hậu Thuần người chính là tri kỷ của ta, là huynh đệ tốt của ta!

Lý Dật xúc động nói, mặc dù Hạ Hậu Thuần không hiểu hết ý tứ của Lý Dật, nhưng cũng cảm thấy cảm động. Chẳng qua lúc này Thượng Quan Hình Nhi đang ở bên cạnh, nhất thời mồm miệng kém cỏi, xúc động liếc nhìn Lý Dật rồi mới lưu luyến không rời đi theo Thượng Quan Hình Nhi xuống cầu thang.

Chuyện này có chút thú vị rồi. Nếu chỉ là một Đấu Tôn tính cách bình thường, lần này hoàng thất và Lý Minh thật sự sẽ gặp phải đại phiền toái, nhưng còn Đấu Tôn này thì sao? Lý Dật đã bắt đầu cân nhắc, nếu như không lừa gạt được hắn, có phải nên luyện chế hắn thành khôi lỗi hay không?

Lý Dật lại tinh tế thưởng thức một bình trà nữa, không biết từ lúc nào trên lầu hai trà lâu đã không còn một bóng dáng nào nữa.

Uống trà xong, Lý Dật mới đi nhanh về tổng bộ Lý Minh. Nhìn thấy Lý Dật xuất hiện, mấy tên đầu giả gác cửa thậm chí quên cả chào hỏi Lý Dật, nhanh chân chạy vào trong sân kêu lớn:

-Thiếu chủ đã về! Thiếu chủ đã về!

Bọn chúng cũng không phải không biết mình còn sống, đâu cần phải kích động đến như vậy.

Mặc dù nói như vậy, Lý Dật vẫn rất cảm động, xem ra, sắp đến lúc “Giải được” cho bọn chúng rồi.

Hai chân hắn mới đập mạnh cửa chính, thoáng cái, không biết từ chỗ nào mà toát ra nhiều người như vậy, bao vây lấy Lý Dật, ánh mắt tha thiết, biểu hiện kích động còn thân thiết hơn thấy cha ruột mấy lần.

-Bản thiếu gia không sao, chẳng những không có việc gì, hơn nữa thực lực đại tiến, để đồ sau này sẽ là thiên hạ của Lý Minh chúng ta!

Đối mặt với biểu lộ của đám cấp dưới, Lý Dật cảm thấy có lẽ nên diễn thuyết một chút, chỉ có điều chuyện này không phải điểm mạnh của hắn.

Lý Dật hoàn tất bài diễn thuyết ngắn gọn, nhưng tiếng hoan hô trong chờ mông lại không hề phát sinh, sau đó ánh mắt của người phụ trách ể rá

Hai vị Đẩu Vương kinh hãi lùi lại mấy bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn người vừa tới. Chỉ dựa vào một chiêu vừa rồi, hai vị Đẩu Vương cũng hiểu rõ, chênh lệch thực lực của mình và đối phương không hề nhỏ.

-Lý Dật!

Nhược Lâm vừa kinh ngạc vừa vui mừng la lên, khiến hai tên Đẩu Vương chân tay mềm nhũn. Bọn họ quá quen thuộc với cái tên Lý Dật, thiếu minh chủ Lý Minh, Đẩu Hoàng cường giả đã từng giết chết vô số cường giả của tứ đại gia tộc và Bắc Đẩu tông . . . Thế nhưng, ma quỷ này tại sao lại xông đến núi Bắc Đẩu chứ?

-Người, người thật là Lý... Lý Dật!

-Cần ta dùng phương thức gì chứng minh một chút không?

Lý Dật cười mỉm liếc nhìn hai Đẩu Vương, biểu lộ như gặp quỷ của hai Đẩu Vương khiến Lý Dật vô cùng thích thú. Khiến cho người khác nhất là địch nhân nghe tin đã sợ mất mật, đây chính là hình tượng ánh sáng chói lọi mà Lý Dật tận lực tạo ra.

Dù sao cũng là hai vị Đẩu Vương cường giả, dần dần từ trạng thái kinh hãi ban đầu đã tỉnh táo trở lại, hai người liếc nhìn nhau, ngầm hiểu ý. Nếu ma quỷ đã hiện thân hiển nhiên sẽ không để cho hai người bọn họ bình yên vô sự rời khỏi đây. Đứng yên khiếp sợ chỉ bằng liều mạng một phen, nơi này dù sao cũng là núi Bắc Đẩu, chỉ cần chạy trốn tới nơi có đông người sẽ có hi vọng sống sót.

Dường như nhìn thấu tâm tư của hai người, Lý Dật bỗng nhiên phát phát tay, cười nói:

-Đạo Hoàng đại nhân, xin mời hiện thân!

Đạo Hoàng Ba Lâm!

Lúc này hai Đẩu Vương hoàn toàn hóa đá! Đối mặt với một Đẩu Hoàng, hai người toàn lực đánh cược một lần còn có hi vọng chạy trốn xa vơi, nhưng đồng thời đối mặt với hai Đẩu Hoàng thì trăm phần trăm phải chết.

Ba Lâm lách mình đi ra, vẻ mặt hắc tuyến, không biết Lý Dật rút cuộc muốn làm trò gì! Đây là nơi nào chứ, là hang ổ của Bắc Đẩu tông, chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân làm gì chứ! Với tính cách tự phụ của Ba Lâm cũng không dám nói có thể ra vào tự nhiên ở Bắc Đẩu núi, Bắc lão quỷ đó chính là Đẩu Tôn cường giả!

Nhìn hai Đẩu Hoàng cường giả đứng trước mặt, lúc này hai Đẩu Vương mới xem như hoàn toàn tan vỡ, giờ phút này cho dù là Lý Dật giơ chưởng lên chụp chết bọn hắn, chỉ sợ cũng không gặp một tia phản kháng nào!

-Lý... Lý thiếu chủ, rút cuộc ngươi muốn thế nào?

Một tên tương đối lạnh lợi trong đó nhìn thấy Lý Dật và Ba Lâm không lập tức ra tay, lập tức sinh ra một tia hi vọng.

-Nghe nói phong cảnh núi Bắc Đẩu rất đẹp, ta dẫn Đạo Hoàng đại nhân tới dạo chơi mà thôi.

Lý Dật rất bình thản, ngược lại “thành khẩn” hỏi thăm:

-Ta và Đạo Hoàng đại nhân hiện tại đang thiếu người dẫn đường, không biết các ngươi có nguyện ý giúp không?

581. Q.6 - Chương 81: Thân Thế Của Nhược Lâm

Hai tên Đẩu Vương cũng không ngu ngốc, trong nháy mắt đã kịp phản ứng, hầu như đồng thanh kêu lên:

-Ta! Ta! Ta đồng ý!

Tình cảnh này khiến Lý Dật nghĩ đến tình cảnh các bạn nhỏ ở nhà trẻ giờ tay xin trả lời câu hỏi.

Lý Dật hiện ra biểu lộ khó xử :

-Thế nhưng, chúng ta chỉ cần một người!

Một người! Như vậy một người khác nhất định phải chết! Lý Dật không muốn nói rõ, hắn cần một kẻ tương đối thông minh. Quả nhiên, tên Đấu Vương vừa mới đặt câu hỏi đã kịp phản ứng trước, không chút nghĩ ngợi, thốt nhiên giơ tay lên, một luồng Đấu Khí tăng tới cực hạn đánh vào người đồng bạn. Tên đồng bạn dưới uy áp của hai đại Đấu Hoàng đã hoàn toàn từ bỏ ý định chống cự, làm sao có thể phòng bị, lại bị tên đồng bạn một kích đánh trúng, chưa kịp kêu lên một tiếng đã đầu lìa khỏi cổ.

-Nếu người đã chọn lựa dẫn đường, vậy thì chúng ta sẽ xuất phát, đầu tiên hãy dẫn chúng ta đi dạo khắp Thiên Ki Phong một vòng, người đừng hòng giữ trò, nếu không người cũng sẽ có kết cục giống đồng bạn của mình. Đúng rồi, ta nên gọi người như thế nào?

-Tiểu nhân là Bắc Tam Khôi!

-Bắc Tam Khôi đúng không, người yên tâm, chỉ cần người dẫn đường thật tốt, chờ chúng ta rời đi người sẽ được tự do, hơn nữa còn có thể kiếm được một món tiền thù lao! Đây là tiền đặt cọc!

Lý Dật tiện tay đưa một đồng kim tệ cho Bắc Tam Khôi, dù sao đây cũng là sào huyệt của Bắc Đẩu tông, vì vậy Lý Dật cũng không dám khinh thường. Về phần trước khi rời đi có thể thả hắn hay không, đáp án đương nhiên chỉ có một: Chắc chắn là không!

-Lý Dật, ta có thể đi theo người không?

Nhược Lâm còn chưa tỉnh hồn bỏ dậy, ánh mắt tha thiết nhìn Lý Dật.

Đương nhiên phải đi theo rồi, Nhược Lâm rút cuộc có lai lịch chi tiết như thế nào? Trong nội tâm Lý Dật thật sự vẫn chưa rõ ngọn nguồn, cho dù Nhược Lâm không nói ra, Lý Dật cũng sẽ không để nàng rời khỏi.

Nếu nàng chủ động nói ra, vậy thì càng tốt hơn:

-Nhược Lâm tỷ tỷ là đại mỹ nữ, Lý Dật làm sao nhẫn tâm cự tuyệt!

Ánh mắt gian tà của Lý Dật khiến Nhược Lâm nhất thời cảm giác như mình mới rơi vào miệng sói.

Trong màn đêm, một nhóm bốn người chậm rãi tiến về hướng ngọn núi Bắc Đẩu, thật ra cũng không có ai chú ý đến bọn họ, ngoại trừ thỉnh thoảng có người liếc nhìn Nhược Lâm mấy lần.

Trên đường đi, Lý Dật giả vờ lơ đãng hỏi han Bắc Tam Khôi về tình huống trước mắt của núi Bắc Đẩu, ví dụ như có bao nhiêu nhân khẩu, bao nhiêu cường giả cấp bậc Đấu Vương. Bắc Tam Khôi hiển nhiên biết rõ ý đồ của Lý Dật, chẳng qua hắn thực sự không có dũng khí nói dối, cũng là biết gì nói nấy. Cộng thêm Bắc Tam Khôi có cấp bậc không thấp, là dòng chính Bắc thị, cho nên những chuyện hắn biết cũng không ít.

Khi nhìn thấy ngọn núi chính gần ngay trước mắt, Bắc Tam Khôi chợt dừng lại, chỉ vào phía trước nói:

-Muốn lên ngọn núi chính cần có lệnh bài thông hành, ta và Nhược Lâm tiểu thư có, nhưng hai người các người lại không có, không thể đi lên được!

- Vậy phải làm sao?

Vì những chuyện như vậy mới cần người dẫn đường, Lý Dật mới không muốn phí tâm chứ!

-Tiểu nhân bình thường cũng có mấy phần giao tình với những thủ vệ kia, chỉ bằng để ta đi khơi thông trước xem sao?

Lý Dật liếc nhìn hắn như không tin tưởng:

-Ngoài cách này ra còn cách nào khác không?

-Lệnh bài kia có phong ấn Đấu Khí của tông chủ, không làm giả được!

-Nếu muốn khơi thông, vậy để ta đi khơi thông!

Lý Dật cười nhạt một tiếng, cũng mặc kệ Bắc Tam Khôi đang trợn mắt há hốc mồm, trực tiếp đi về hướng nhà đá các thủ vệ đang đồn trú.

Vài tiếng bạo liệt vang lên, một mảnh ánh lửa huyết hồng giăng co hơn mười giây ngắn ngủi. Sau đó liền nhìn thấy Lý Dật đứng ở cửa ra vào nhà đá ngoắc tay gọi bọn họ. Trong nhà đá tràn ngập mùi huyết nhục cháy khét khiến người ta ngửi thấy mà buồn nôn. Người khác không biết, nhưng Bắc Tam Khôi lại biết rõ ràng, đảm nhiệm thủ hộ thông đạo ngọn núi chính bình thường là một Đẩu Vương và bốn Đẩu Sư, loại cấp bậc này mặc dù không phải là cường hãn, nhưng muốn tiêu diệt bọn chúng trước khi bọn chúng phát ra cảnh báo là chuyện không hề dễ dàng!

Giờ phút này Bắc Tam Khôi xem như đã lĩnh giáo thủ đoạn điện xẹt của Lý Dật, trong lòng hẩn phát lạnh, lập tức không dám có dị tâm gì nữa.

Tiến vào hành lang dẫn vào ngọn núi chính, Đạo Hoàng Ba Lâm đột nhiên hỏi:

-Bắc Đẩu giới mở ra ở đâu?

Nghe thấy câu hỏi của Ba Lâm, toàn thân Bắc Tam Khôi đột nhiên run lên, nếu hai người này đến đây vì Bắc Đẩu giới vậy thì chuyện này rất nghiêm trọng. Bắc Đẩu giới chính là nền tảng lập tông của Bắc Đẩu tông!

-Tiểu nhân không biết!

-Thật sự không biết?

Những lời này của Ba Lâm vừa thốt ra, trên người nhất thời tuôn ra một luồng áp lực vô hình khiến người khác ớn lạnh.

-Bí mật của Bắc Đẩu giới chỉ nằm trong tay tông chủ và mấy trưởng lão, đừng nói là tiểu nhân, ngay cả nhân vật nòng cốt bình thường cũng không biết được!

Những lời này cũng không hẩn không có đạo lý, Ba Lâm hừ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, khí tức áp bách trên người cũng dần dần suy yếu.

-Ta biết!

Nhược Lâm bỗng nhiên nói khẽ.

-Tiểu thư, người biết sao? Người có liên hệ thế nào với Bắc Đẩu tông?

Ba Lâm nghi hoặc nhìn Nhược Lâm, tình cảnh trong chuồng ngựa vừa rồi, Ba Lâm đương nhiên cũng nhìn thấy. Địa vị của Nhược Lâm ở Bắc Đẩu Tông thật sự cũng có chút kỳ lạ, nếu nàng biết bí mật trong Bắc Đẩu tông mà ngay cả một Đẩu Vương cũng không biết thì tựa hồ có chút khó tin. Nếu nói là không biết, nhìn vẻ mặt thần nhiên của nàng cũng không giống như nói dối.

-Ta là người thế nào không quan trọng, các người không phải muốn tìm chỗ mở ra của Bắc Đẩu giới sao? Ta có thể dẫn các người đi, nhưng các người phải đáp ứng ta một điều kiện!

-Điều kiện gì?-

-Cứu mẹ ta!

Lý Dật ngược lại không nghĩ rằng Ba Lâm vẫn nhớ đến Bắc Đẩu giới, nếu chuyện đã đến tình cảnh này, Lý Dật cũng rất muốn biết bí mật của Bắc Đẩu giới, vì vậy hẩn nói:

-Dẫn đường, dẫn bọn ta đến một nơi yên tĩnh an toàn, ta nghĩ chúng ta cần chế định một kế hoạch du lãm tỉ mỉ.

Bắc Tam Khôi tìm được cho bọn họ một cứ điểm che giấu bình thường không cần, chỉ ở tình thế nguy cấp mới hữu dụng. Cứ điểm này giấu dưới mặt đất, trong ngoài ba gian có thể chứa hơn mười người, đơn sơ nhưng an toàn.

-Như Lâm tỷ tỷ, xin người nói rõ ràng, mẹ của người ở chỗ nào, gặp chuyện gì nguy nan cần chúng ta đi cứu!

Bước đầu tiên, Lý Dật đương nhiên muốn làm rõ thân phận của Nhược Lâm.

-Mẫu thân của ta phía trên núi Bắc Đẩu này, cụ thể ở nơi nào ta cũng không biết.

Lý Dật nhún nhún vai:

-Vậy không có cách nào, núi Bắc Đẩu rộng lớn như vậy, muốn tìm một người chẳng khác gì mò kim đáy biển!

-Mặc dù ta không biết, nhưng hẳn biết rõ!

Nhược Lâm chỉ vào Bắc Tam Khôi.

Chuyện này thật sự càng ngày càng thú vị, Lý Dật chuyển hướng mỉm cười với Bắc Tam Khôi, ý tứ rất rõ ràng.

-Mặc dù ta biết, nhưng đó là ba tháng trước, bây giờ bà ta còn bị giam ở đó hay không thì ta không biết.

-Đây là vấn đề người phải nghĩ, ta chỉ biết nếu như không tìm được mẫu thân của Nhược Lâm tỷ tỷ thì người phải đi trình diện đồng bạn của người !

Lý Dật bình thản uy hiếp.

Ba Lâm lại càng khấn trương nóng ruột:

-Bắc Tam Khôi, nhanh chóng dẫn đường!

-Phong Hoàng đại nhân không cần sốt ruột, ta còn có việc muốn hỏi Nhược Lâm tiểu thư. Nhược Lâm tiểu thư, mời vào trong nói chuyện!

Lý Dật có mấy lời thật sự không tiện hỏi trước mặt Ba Lâm. Trên người Nhược Lâm nhất định cất giấu bí mật lớn nhất.

Nhược Lâm ý vị sâu xa liếc nhìn Lý Dật, đi theo hắn tới gian trong cùng, tiện tay tung một đạo Đẩu Khí phong bế gian phòng nhỏ để tránh người ngoài nghe được hai người nói chuyện. Lúc này Lý Dật mới hỏi:

-Nhược Lâm tỷ tỷ, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Nhược Lâm nói:

-Chuyện này nói ra thì dài lắm.

-Người cứ từ từ nói, chúng ta có nhiều thời gian!

-Nhược thị chúng ta là hậu nhân Đẩu Thần có quyền kế thừa hoàng thất, cũng không biết từ lúc nào, bị Bắc Đẩu tông giam lỏng tại núi Bắc Đẩu. Lệnh bài tế thần của Bắc Đẩu tông cũng là lấy được từ trong tay Nhược thị chúng ta. Từ khi Nhược thị đến núi Bắc Đẩu đến thế hệ của ta sợ rằng đã ngàn năm rồi. Bắc Đẩu tông chỉ giữ lại một nữ nhân cho chúng ta làm người thừa kế, cho nên ta chỉ có một mẫu thân, ngay cả phụ thân của mình là ai, ta cũng không biết! Thậm chí mẫu thân, gần mười năm nay ta chưa từng gặp.

Lý Dật nghe xong sững sờ, một lúc lâu sau mới nói:

-Xem ra Bắc Đẩu tông sớm đã có dự định cướp đoạt hoàng quyền. Vậy chuyện gì đã xảy ra với Hồng hoang chi giới? Còn lần trước, tại sao người lại xuất hiện ở Đẩu Thần điện!

-Ta là hậu nhân của Đẩu Thần, có tư cách ra vào nội điện Đẩu Thần điện! Bắc Đẩu tông giam lỏng mẹ con chúng ta, bọn chúng biết rõ mẹ con chúng ta tình sâu nghĩa nặng, chỉ cần mẫu thân ta ở đây, sẽ không sợ ta bỏ chạy. Cho nên ta muốn tới Đẩu Thần điện gây chuyện khó khăn. Lần đó ta đã lấy trộm Hồng hoang chi giới ở Đẩu Thần điện, vốn là muốn giá họa cho Bắc Đẩu tông, khơi mào tranh đấu giữa hai thế lực lớn này, ta nghĩ dựa vào thực lực của Đẩu Thần điện, có thể tiêu diệt được Bắc Đẩu tông, như vậy, mẹ con chúng ta sẽ được tự do. Không ngờ sau khi ăn trộm Hồng hoang chi giới, đã bị Đẩu Thần điện phát hiện, bọn hắn một mực truy đuổi ta đến Vạn Triều thành, chuyện sau đó người cũng biết rồi đấy.

Nếu không phải Nhược Lâm đem Hồng hoang chi giới đến Vạn Triều thành, chỉ sợ cũng không có Lý Dật hôm nay, nói cho cùng, Nhược Lâm có ân huệ lớn lao với Lý Dật!

-Về sau mặc dù Đẩu Thần điện bắt được ta, nhưng cũng không tìm thấy Hồng hoang chi giới trên người ta, ta lại là hậu nhân của Đẩu Thần nên bọn hắn cũng không thể làm gì.

Chuyện nói đơn giản thì ra cũng chỉ đơn giản như vậy, nhưng Lý Dật lại hơi rùng mình, xem ra Hồng hoang chi giới và Xà tôn giả quỷ dị kia tuyệt đối không thể bị Đấu Thần điện phát giác. Nếu không kế hoạch Nhược Lâm giá họa cho Bắc Đẩu tông chỉ sợ sẽ rơi xuống đầu mình. Chỉ có điều, Lý Dật vẫn còn nghi vấn.

-Đấu Thần điện để mặc ẹ con các người bị giam lỏng ở núi Bắc Đẩu sao?

Nhược Lâm thở dài, nói:

-Bắc Đẩu tông chưa từng nói giam lỏng chúng ta, bọn chúng cung phụng hậu nhân Đấu Thần, Đấu Thần điện còn lời gì để nói. Hơn nữa, mẫu thân bị quản chế, Nhược Lâm há chịu vứt bỏ mẫu thân, độc hưởng tự do!

Lý Dật suy nghĩ một lát, đột nhiên quyết tâm nói:

-Ta và Nhược Lâm tỷ tỷ coi như rất có cơ duyên, chuyện này nếu Lý Dật này đã biết, tuyệt đối sẽ không đứng ngoài quan sát.

-Lý Dật, ta quả nhiên không nhìn lầm người. Xem ra hôm đó để người đến Đế đô là đúng, trong Thiên Phong đế quốc sợ rằng cũng chỉ có người có thể đối phó Bắc Đẩu tông!

Ánh mắt Nhược Lâm nhìn Lý Dật đầy lấp lánh, xem ra nàng cũng nắm rất rõ mọi hành động của Lý Dật ở Đế đô. Chỉ có điều, ánh mắt của nàng không phải là tình yêu nam nữ mà tựa hồ mang tính chất sùng bái nhiều hơn.

Lý Dật cười ha ha:

-Nếu Nhược Lâm tỷ tỷ tin tưởng ta như vậy, cố ý không bằng tình cờ, chúng ta sẽ lên núi Bắc Đẩu giải cứu mẹ người!

Khi hai người từ trong phòng đi ra, đã thấy trên mặt Bắc Tam Khôi đỏ tươi năm dấu tay, không biết có chuyện gì khiến Ba Lâm mất hứng.

Ra khỏi điểm cất giấu, Bắc Tam Khôi lại nói:

-Trên đường đi lên ngọn núi chính không thiếu cửa khẩu trạm gác ngầm, có một số điểm ta cũng không có quyền biết đến, cho nên. . . . . vạ nhất. . . các người cũng không thể trách ta!

Lý Dật nhếch miệng cười:

-Làm sao không trách người được chứ, tóm lại, trước khi cứu được mẫu thân của Nhược Lâm tiểu thư, bắt cứ sai lầm nào mà người phạm phải đều là đòn trí mạng. Đương nhiên, chỉ là trí mạng với người, Bắc Đẩu tông khẳng định sẽ không giết Nhược Lâm. Ta và Đào Hoàng đại nhân, Bắc Đẩu tông không giết được, người cảm thấy thế nào?

Uy hiếp của Lý Dật khiến Bắc Tam Khôi toát mồ hôi lạnh, hẳn thật sự không nói dối. Cho dù là hẳn, cũng không dễ dàng được phép lên ngọn núi chính Bắc Đẩu, làm sao có thể biết hết phòng hộ trên đó. Hẳn nơm nớp lo sợ dẫn ba người đi lên núi, cũng không dám đi cầu thang, mà là nhảy lên phía trên vách núi. Cũng may thực lực của bốn người đều không thấp, nên cũng không có gì khó khăn.

Trong nháy mắt, cả bốn người đã trèo tới giữa sườn núi, chợt thấy trên vách đá dựng đứng, một huyệt động không lớn không nhỏ, tối đen tới mức không nhìn thấy bên trong có những gì.

-Ồ, kỳ quái!

Bắc Tam Khôi bỗng nhiên kêu lên, tiến vào trong động tìm kiếm.

582. Q.6 - Chương 82: Bí Thất Bí Văn

Nghe thấy cảm thán kỳ quái của Bắc Tam Khôi, Lý Dật vội hỏi:

-Có gì cổ quái?

-Vị trí này, nếu ta đoán không lầm, chính là nơi Bắc Đẩu tông giam giữ phạm nhân, hoặc là tộc nhân phản bội tông môn. Lần trước khi ta phụ trách trông coi Nhược

thị, chính là giam giữ ở chỗ này. Chỉ có điều, ở nơi canh phòng nghiêm ngặt này, tại sao có thể xuất hiện một huyết động chứ?

Nghe thấy Nhược thị bị giam giữ ở chỗ này, trên mặt Nhược Lâm lập tức hiện ra vẻ vui mừng. Có hai Đẩu Hoàng hiệp trợ, chỉ cần tìm ra, chuyện cứu mẫu thân có lẽ không có vấn đề gì.

-Nếu kỳ quái, nhìn qua không biết sao!

Lý Dật nói xong liền nhẹ nhàng thúc dục Đẩu Khí, một luồng hỏa diễm từ ngón tay toát ra, giống như châm nhen, hần cũng không dám đốt sáng quá, để tránh bị người khác phát giác.

Vì vậy Bắc Tam Khôi đi đầu, Lý Dật theo sát phía sau, bốn người chui vào trong động, đi về hướng chỗ sâu. Hang động này rất bất quy tắc, loạn thạch nổi lên bốn phía, chỉ có thể ột người đi qua, gió lạnh phơ phất không ngừng thổi, khiến người ta cảm giác lạnh lẽo. Khi bọn họ đi được vài mét, chợt thấy xa xa hiện ra một chút ánh sáng, lấp lánh như vì sao. Lý Dật không chút nghĩ ngợi, lập tức vỗ một chưởng vào sau gáy Bắc Tam Khôi, cũng không dám dùng sức quá mức, về phần họ Bắc kia sống hay chết còn phải xem năng lực chống cự của hần.

Ba người thu liễm khí tức, đi về hướng ánh sáng. Ba Lâm cẩn thận, từ xa đã chém ra một đạo Đẩu Khí vô hình, phong ấn lối ra, để tránh nơi cuối cùng có cường giả gì đó nghe được động tĩnh ở đây.

Đến gần mới phát hiện, nguồn gốc của ánh sáng kia là từ một chiếc đèn tinh thạch, phía cuối thạch động lại là một bánh xe gió, cũng không biết dùng lực lượng nào điều khiển, đang xoay chuyển vù vù. Lá gió chuyển động ngăn cản đèn tinh thạch, bởi vậy mới hiện ra hiệu quả lúc sáng lúc tối.

Thông đạo này chẳng qua chỉ là miệng thông gió!

Như vậy ba người hiện tại đang ở trong thân núi Bắc Đẩu! Cả ba đều không dám chủ quan, nhảy đến chỗ lối ra đưa mắt nhìn ra phía ngoài. Vừa đưa mắt nhìn, ba người đều kinh ngạc không hiểu.

Chỉ thấy dưới ánh sáng của đèn tinh thạch, một gian phòng tràn ngập lưu quang, xa hoa đến mức xa xỉ xuất hiện ở trước mặt, trình độ xa hoa của gian phòng kia, chỉ sợ ngay cả tẩm cung của Thiên Phong Hoàng Đế cũng không bằng. Chính giữa gian phòng, là bóng lưng của một nữ tử ăn mặc vô cùng hoa lệ.

Nữ tử đó ngồi yên lặng, giống như đang liếc nhìn cái gì, trong tay áo lộ ra một đoạn cánh tay, vô cùng nõn nà, làm cho người ta mơ màng vô hạn. Chỉ cần bóng lưng thướt tha như liễu và một đoạn cánh tay nõn nà giống như ngọc, mỹ nữ cực phẩm như Nhược Lâm cũng không thể so sánh được.

Chỉ có điều, tình cảnh như thế xuất hiện trong mật thất của ngọn núi chính Bắc Đẩu, không khỏi làm cho người ta có cảm giác quỷ dị.

Bởi vì có Đẩu Khí phong ấn của Ba Lâm, Lý Dật cũng không có cách nào cảm giác được thực lực của nữ tử này, chỉ có điều thoát nhìn, nữ tử này giống như là một người bình thường!

Lại nhìn Nhược Lâm, lại là một vẻ mặt vẻ mờ mịt, thần sắc cổ quái tới cực điểm.

-Bóng lưng của nữ nhân này giống như mẫu thân ta!

Gần mười năm không thấy, chỉ dựa vào một bóng lưng, Nhược Lâm cũng không dám khẳng định.

-Vậy chúng ta đợi một lát, đợi thấy rõ mặt rồi nói sau!

Ba người cũng rất thông minh, quả nhiên vẫn không nhúc nhích, yên lặng chờ nữ tử kia quay người lại. Nhưng nữ tử kia giống như nhập định, chỉ thỉnh thoảng lật mở trang sách trước mặt, không hề có động tác dư thừa.

Cũng không biết đợi bao lâu, bỗng nhiên có bóng người lóe lên, trong phòng lại có thêm một người đi vào.

Người này, Lý Dật biết, Ba Lâm biết, Nhược Lâm cũng biết! Dĩ nhiên là tông chủ Bắc Trác của Bắc Đẩu tông!

Bắc Trác vừa xuất hiện, nữ tử có bóng lưng tuyệt mỹ kia liền đột nhiên đứng dậy, tựa hồ đang lớn tiếng chất vấn Bắc Trác điều gì đó. Về mặt Bắc Trác đầy tối tăm phiền muộn, thỉnh thoảng bờ môi chuyển động, trả lời lại.

Ba người vừa sợ hãi lại vừa có chút tò mò, chỉ hận không thể bài trừ phong ấn, nghe xem bọn hắn đang nói gì. Vì chỉ cần phong ấn vừa vỡ, với thực lực của Bắc Trác, tất nhiên lập tức phát hiện có người đang rình coi ở miệng thông gió.

Nữ tử kia tựa hồ càng nói càng kích động, trên mặt Bắc Trác cũng dần dần lộ ra tâm tình bức bối, đi đi lại lại trong phòng. Cùng với chuyển động của Bắc Trác, nữ tử kia cuối cùng cũng xoay người lại, lộ ra gương mặt khiến người khác chờ mong cho ba người Lý Dật.

Nếu có thời gian hối hận, Lý Dật nhất định sẽ nhắm mắt lại trong một khắc nữ tử kia quay người, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Đó là một khuôn mặt gì chứ! Lý Dật trực tiếp hoài nghi đó có phải là một vỏ cây già bị ngâm mình trong bùn đen, sau đó được lấy ra đeo lên mặt nữ tử này hay không. Trên gương mặt đó, người ta căn bản không thấy rõ ngũ quan, con mắt giống như hai bọt trắng nổi lên trong ao đầm bùn đen, còn cái miệng là một vết rạn trên “Vỏ cây già” đó.

Những cô gái Lý Dật từng gặp, chưa thấy ai xấu xí như vậy. Lý Dật hung hăng oán thăm một câu, ngoài ra không tìm được bất cứ hình tượng ngôn ngữ nào miêu tả tình cảnh trước mắt!

Ba Lâm vẫn còn tốt, dù sao cũng là thành danh nhiều năm, kiến thức rộng rãi, có lẽ còn gặp qua nhiều thứ xấu hơn, bởi vậy hắn chỉ nhíu lông mày, để lộ dáng vẻ chán ghét. Còn Nhược Lâm đầu tiên hét lên một tiếng, sau đó không nhịn được nôn ra một trận.

Sau khi oán thăm, Lý Dật vẫn lấy nghị lực lớn lao tiếp tục nhìn. Khẩu vị của tên Bắc Trác tựa hồ có vẻ không bình thường, chẳng lẽ hắn thích bóng lưng đó?

Sau khi “Vỏ cây già” ngâm trong bùn đen phát ra bão tố, liền bắt đầu ngồi trên giường khóc thút thít, mặc dù Bắc Trác không tiến lên tỏ vẻ thân mật, nhưng tựa hồ lại ở bên cạnh an ủi gì đó! “Vỏ cây già” nức nở hồi lâu, mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Nhìn thấy “Vỏ cây già” bình tĩnh trở lại, Bắc Trác đi đến một cái bệ ngọc thạch trong góc phòng, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện. Đẩu Khí ngũ sắc trong nháy mắt lượn lờ quanh người Bắc Trác, theo thủ quyết không ngừng biến hóa ra những hình dạng khác nhau của Bắc Trác, bên trong là tường vân, khi thì là ma thú đáng sợ, khi thì là hình dạng long hổ.

Sau nửa giờ, Đẩu Khí ngũ sắc dần dần chuyển biến thành màu ngà sữa, thân thể của Bắc Trác cũng không ngừng rung động, phía trên phần thân thể lộ ra bên ngoài, các sợi gân xanh bắt đầu bạo khởi. Nhìn biểu lộ của hắn, tựa hồ như đang chịu đựng sự thống khổ nào vậy. Dưới tình huống bình thường, tu luyện tới tuyệt mỹ, lẽ ra toàn thân phải thư thái như tắm gió xuân mới đúng. Cũng không biết Bắc lão quý tu luyện công pháp gì mà rối rắm như vậy.

Nhìn thấy Bắc Trác nổi gân xanh, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, Đẩu Khí màu trắng sữa quanh người cũng dần dần nhạt yếu. “Vỏ cây già” liền đi tới trước mặt Bắc Trác, cúi mặt xuống.

Nhìn thấy “Vỏ cây già” cúi người xuống, Bắc Trác đột nhiên cắn lên khuôn mặt khiến người khác buồn nôn. Máu tươi lập tức từ mặt “Vỏ cây già” tuôn ra, chảy vào trong miệng Bắc Trác. Đạt được huyết dịch tắm bổ của “Vỏ cây già”, về mặt thống khổ của Bắc Trác mới chậm rãi biến mất, Đẩu Khí màu ngà 70 ỏ á

Jc niêhùi đư

Lý Dật dừng lại một chút mới nói:

-Yêu cầu thứ ba này, tại hạ ngược lại rất muốn Bắc Đẩu tông tìm chỗ đặt bảo địa khác, ao tù Thiên Phong để quốc chúng ta không thể chứa giao long các vị. Chỉ có điều tại hạ cũng hiểu rõ, điều kiện này đối với Bắc tông chủ mà nói là vô cùng miễn cưỡng. Căn cứ vào nguyên tắc hợp tác vui vẻ, tại hạ hiển nhiên cũng sẽ không đưa ra yêu cầu miễn cưỡng Bắc tông chủ. Cho nên, chúng ta đều thối lui một bước, tìm cách điều hòa. Xin Bắc tông chủ giao những người được gọi là tinh anh của tứ đại gia tộc cho tại hạ xử trí, ân oán của tại hạ và tứ đại gia tộc Bắc tông chủ cũng đã biết, sớm đã đến cục diện không chết không thôi. Một khi tinh anh của Tứ đại gia tộc còn tồn tại, tại hạ sẽ không có một ngày ngủ ngon giấc.

Nếu chuyện này chỉ liên quan đến gần một trăm tinh anh của tứ đại gia tộc, Bắc Trác sẽ không nhíu mày đồng ý, nhưng việc này còn quan hệ đến danh dự của Bắc Đẩu tông, nếu thật sự làm theo lời Lý Dật, thử hỏi sau này còn có thể lực nào dám hợp tác với Bắc Đẩu tông? Cho nên về mặt của Bắc Trác cực kỳ khó coi, sau một hồi lâu mới trả lời:

-Việc này cũng không phải không thể đáp ứng, chỉ có điều cần chút thời gian, cho bản tôn lên kế hoạch.

Lý Dật ngược lại cực thông cảm:

-Chuyện này ta cũng không thúc ép, tóm lại trước khi yêu cầu của ta không được thỏa mãn, Bắc tông chủ tuyệt đối cũng không lấy được tâm quyết của công pháp Thiên Ma Cửu Biến.

-Bớt xàm ngôn đi, người chỉ có ba điều kiện này thôi sao?

-Tạm thời cứ như vậy, trong lúc thời gian cấp bách làm sao nghĩ ra nhiều được, điều cuối cùng cứ để lại đã, đợi ta nghĩ ra sẽ nói.

-Được, nếu đã như vậy, bản tôn sẽ kết thành giao dịch với người. Lý Dật, người không sợ sau khi ta lấy được Thiên Ma Cửu Biến sẽ giết người diệt khẩu sao?

-Đã dám bảo hổ lột da, thì đã đoán được thực lực của hổ. Bắc tông chủ, muốn điều trị tình cảnh kinh mạch hỗn loạn, các loại Đấu Khí thuộc tính lộn xộn của người, chỉ sợ không phải chuyện ngày một ngày hai, đợi đến lúc đó, thực lực giữa chúng ta ai mạnh ai yếu, thật sự khó mà nói trước. Hơn nữa thực lực của bản thiếu gia mặc dù hơi thấp, nhưng một Đấu Tôn cường giả cũng chưa đến mức hù dọa được ta.

-Hừ, thật là một tiểu tử cuồng ngạo, tính cách này ngược lại có chút giống bản tôn lúc còn trẻ.

-Người cũng không phải lão đầu khiêm tốn gì cả.

Miệng lưỡi Lý Dật từ trước đến nay chưa từng chịu thua thiệt, không chút nghĩ ngợi trả lời:

-Khi ta còn trẻ giống như người, tuyệt đối sẽ không chỉ là một Đấu Tôn nhỏ bé!

Những lời này thật sự khiến Bắc Trác khó mà mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa, ngón tay gảy nhẹ, Đấu Khí phong ấn được giải trừ trong nháy mắt.

Bên ngoài phong ấn, Ba Lâm vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm đứng ở chỗ cũ, mẹ con Nhược thị lại ngồi bên bàn nói chuyện. Nhìn tình hình, cũng không biết Nhược Lâm đã chảy bao nhiêu nước mắt, về phần “Vỏ cây già”, muốn nhìn rõ biểu tình của nàng thật sự không phải chuyện dễ dàng.

-Đạo Hoàng, Nhược Lâm, các người có thể đi. Tiểu Tuyết, nếu như nàng đồng ý, ta cũng sẽ không ngăn cản nàng.

Nhìn thấy Lý Dật và Bắc Trác vô cùng hòa thuận bước ra từ trong phong ấn. Đám người Đạo Hoàng thật sự cảm thấy khó hiểu, giữa hai người chẳng những không hề có sát khí, hơn nữa thái độ Bắc Trác đối đãi với Lý Dật thậm chí còn khách khí hơn đối đãi với nhân vật như Bách Phái. Duyên cớ bên trong hình như có liên quan đến Thiên Ma Đấu Khí gì đó. Đạo Hoàng cũng chỉ biết một chút về Thiên Ma Đấu Khí, lúc này Đạo Hoàng hạ quyết tâm, phải nắm bắt chuyện này cho Bách Phái.

-Người để cho ta đi?

Nghe thấy Bắc Trác nói thả mình đi, “Vỏ cây già” bỗng nhiên lại kích động:

-Bắc lão quỷ, người hại ta thành bộ dạng này, đáp ứng chuyện ta vẫn chưa hoàn thành, đã muốn để ta đi?

-Mẫu thân, người đi cùng Lâm nhi, Lâm nhi sẽ nghĩ cách khôi phục dung mạo cho người.

-Hừ, ta không đi!

“Vô cây già” thật sự rất quật cường, Nhược Lâm lại là đứa con có hiếu, lại há chịu nhìn thấy mẫu thân bị giam giữ trong thân núi, hàng ngày chịu đựng nỗi thống khổ bị Bắc Trác hút máu mà không quan tâm đến?

Lý Dật thật sự không đành lòng xem tiếp màn kịch đau lòng này, vì vậy liền nói với Ba Lâm:

-Đạo Hoàng đại nhân, Bắc tông chủ nhiệt tình hiếu khách, thịnh tình mời chúng ta đến Bắc Đẩu giới dạo chơi, không biết Đạo Hoàng đại nhân có hứng thú hay không?

Lúc trước Bách Phái phong cho Lý Dật đảm nhiệm chức Phó điện chủ Đẩu Thần điện, Ba Lâm quả thực buồn bực vài ngày. Bản thân hắn vì Đẩu Thần điện đã bỏn ba hơn phân nửa cuộc đời, bỏ ra bao nhiêu mồ hôi nước mắt cũng không được phong Phó điện chủ, nhưng tại sao Lý Dật lại có thể? Bây giờ xem ra, Lý Dật này thật sự có chút tài năng, ngay cả một Đẩu Tôn cường giả cũng bị hắn nắm giữ trong tay.

Bắc Đẩu giới sao? Đạo Hoàng đại nhân đương nhiên rất có hứng thú:

-Vậy thì làm phiền Bắc tông chủ dẫn đường!

Ba Lâm cũng giữ thái độ rất đúng mực.

Bắc Trác hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường bộ dạng khách sáo này, sải bước đi ra ngoài. Ba Lâm theo sát phía sau.

-Như Lâm tỷ tỷ, người và mẫu thân bàn bạc xem rút cuộc có ra ngoài hay không, đợi chúng ta quay lại sẽ đưa hai người đi.

Lý Dật nói với Nhược Lâm, nhìn hai mẹ con đáng thương, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó sải bước đuổi theo Bắc Trác và Ba Lâm.

Lý Dật cũng rất có hứng thú với Bắc Đẩu giới thần bí!

584. Q.6 - Chương 84: Xà Hoàng Hiện Thân

Hai người đi theo Bắc Trác rời khỏi gian phòng xa xỉ quý dị, đến một thông đạo xung quanh đều là thạch bích, cách mấy chục thước trên thông đạo lại có một cửa khẩu. Sau khi đi qua mấy cửa khẩu, lại thấy từng dãy thạch thất, giam giữ những tù nhân của Bắc Đẩu tông. Xem ra Bắc Tam Khôi thật sự không tính sai, nơi này đúng là nơi giam giữ tù nhân, chẳng qua hắn không ngờ rằng, ở trong này ngoại trừ tù nhân, còn có một phòng giam cực kỳ xa xỉ.

Đi chừng nửa canh giờ, ba người Lý Dật mới ra khỏi thân núi ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài thân núi lúc này đã lấp lánh tinh quang, từ nơi này có thể nhìn bao quát sáu ngọn núi khác. Trên sáu ngọn núi hiện tại đã rực rỡ những ánh đèn.

-Khởi động Bắc Đẩu giới, chẳng những cần Thất Tinh giới, còn cần tông chủ và tứ đại trưởng lão nỗ lực cùng duy trì. Đêm khuya thanh vắng, muốn triệu tập tứ đại trưởng lão cũng cần có thời gian.

Đi vào trong đại điện, Bắc Trác nói với Lý Dật và Ba Lâm.

Đại điện nằm trên đỉnh núi Bắc Đẩu, xung quanh là các kiến trúc bao quanh, vừa nhìn đã biết là một vị trí bất phàm của núi Bắc Đẩu. Thủ vệ trên đường đi cũng cực kỳ nghiêm mật, nếu không có Bắc Trác dẫn đường, hai người Lý Dật, Ba Lâm muốn bình yên tiến vào đại điện cũng không dễ dàng.

-Bắc tông chủ có thành ý như vậy, chúng ta có đợi thêm cũng không sao.

Lý Dật không để ý. Hắn định tìm một cái ghế, tùy tiện bày ra tư thái sống ở đâu theo phong tục ở đấy. Nhưng trong một cung điện lớn như vậy lại không có lấy một cái ghế. Trong đại điện toàn là các lá phướn

rủ xuống, bị bình phong là các cột gỗ tử đàn ngăn cách thành từng không gian riêng biệt, hoàn toàn không có phương tiện để người ta nghỉ ngơi.

Bắc Trác cũng không nhiều lời, quay đầu đi ra ngoài.

-Đạo Hoàng, quý khí trong gian phòng đại điện này nồng nặc như vậy, Bắc lão quý không phải muốn hại chúng ta chứ?

Từng trận gió lạnh thổi tung các lá phướn được trang trí những hình vẽ vô cùng thần bí, khiến người ta thật sự cảm giác gai người.

-Bắc Đẩu tông thích làm ra vẻ huyền bí, về phần Bắc lão quý có muốn hại chúng ta hay không, người phải biết rõ hơn ta chứ!

Mặc dù có tâm quyết công pháp Thiên Ma Cửu Biến làm thẻ đánh bạc, cho rằng Bắc Trác sẽ không hại tính mạng hắn, nhưng nơi này dù sao cũng là vị trí trung tâm của Bắc Đẩu tông, Bắc Trác là một Đẩu Tôn cường giả, hơn nữa còn là một Đẩu Tôn cực kỳ thông minh. Nếu hắn chịu ngoan ngoãn thực hiện ước định, vậy thì thật đáng ngờ.

Còn Ba Lâm lại không biết rút cuộc Lý Dật đã dùng cái gì để khống chế Bắc Trác, trong lòng hắn vốn đã không thích thú, cho nên ngữ khí cũng không có gì tốt đẹp.

-Không đối gạt Đạo Hoàng các hạ, Bắc lão quý rút cuộc có muốn chơi trò hay không, Lý Dật thật sự không biết được. Chỉ có điều để thăm dò Bắc Đẩu giới của Bắc Đẩu tông, cho dù có gặp chút mạo hiểm cũng xứng đáng có phải không. Đạo Hoàng các hạ, rút cuộc Bắc Đẩu giới có cái gì đáng để Đẩu Thần điện quan tâm?

Ba Lâm hừ lạnh một tiếng nói:

-Ta phải nói cho người biết sao?

Thật sự là không biết lớn nhỏ, theo chức vị của Đẩu Thần điện mà nói, Lý Dật còn cao hơn Ba Lâm một cấp, hơn nữa bản thân mình không ngại học hỏi chuyện của Đẩu Thần điện lại bị kẻ dưới lạnh lùng.

-Phó điện chủ này muốn biết, người phải nói cho ta biết, nếu không cho dù ta không đến chỗ Bách điện chủ tố cáo người phạm thượng với cấp trên, Bắc tông chủ có cho người tiến vào Bắc Đẩu giới hay không còn là một vấn đề đấy!

-Người dám uy hiếp ta?

Ba Lâm vốn quen được người khác tôn sùng, ngay cả Bách Phái khi nói chuyện với hắn cũng phải tôn kính mấy phần, Thái độ này của Lý Dật khiến Đạo Hoàng đại nhân thật sự bị chấn động rất lớn.

-Ta có phải uy hiếp hay không phải xem người hiểu như thế nào, nếu người đủ thông minh nên thành thật trả lời ta, xem như Phó điện chủ này không ngại học hỏi kẻ dưới. Nếu như người không biết thức thời, lý giải thành uy hiếp cũng không có gì sai!

Lý Dật tỏ vẻ vô tội mỉm cười.

Bộ dạng của Lý Dật xác thực rất vô sỉ, nhưng Ba Lâm yên lặng suy nghĩ, xác thực cũng không phải ngữ điệu cuồng vọng không bị trời buột.

-Nếu người đã là Phó điện chủ Đẩu Thần điện, nói cho người biết cũng không có gì đáng ngại. Có lẽ người cũng biết, Đẩu Thần điện chúng ta tôn kính chính là Đẩu Thần cường giả, mà người có thể kết xuất ra Bắc Đẩu giới chắc chắn chỉ có Đẩu Thần cường giả, phân điện Thiên Phong lâu nay vẫn hoài nghi Đẩu Thần cường giả kết xuất Bắc Đẩu giới có thể vẫn chưa chết!

-Ý tứ của Đạo Hoàng chính là nói trong Bắc Đẩu giới có Đẩu Thần cường giả?

Nếu trong Bắc Đẩu giới có Đẩu Thần cường giả cũng không có gì kỳ lạ, trong Bách Hoa giới của Đẩu Thần điện đồng dạng cũng có Đẩu Thần cường giả. Chỗ bất đồng chính là, Đẩu Thần cường giả của Bách Hoa giới là người thủ hộ Đẩu Thần của Thiên Phong đế quốc, chỉ khi có nguy nan kẻ địch bên ngoài xâm nhập vào Thiên Phong đế quốc với quy mô lớn mới hành sử chức trách người thủ hộ của mình.

Một Bắc Đẩu tông nhỏ bé, chẳng lẽ cũng có người thủ hộ Đẩu Thần? Nếu quả thật như vậy, Lý Dật thật sự kinh hãi, hai Đẩu Tôn cộng thêm một Đẩu Thần cường giả có thể xuất hiện khi tình thế nguy cấp, liên minh của hoàng thất và Lý Minh hoàn toàn không có cơ hội dành chiến thắng.

-Dựa theo hiệp định Đẩu Thần xa xưa, Đẩu Thần cường giả không thể tùy tiện can thiệp vào sự vụ thế tục. Nếu Bắc Đẩu tông thật sự có Đẩu Thần cường giả tồn tại, như vậy Đẩu Thần cường giả này rất có thể thuộc về Ma giáo Đẩu Thần!

-Ma giáo Đẩu Thần?

Lý Dật chưa từng nghe nói đến danh từ này, vì vậy không khỏi cảm thấy hứng thú.

-Đúng, người thắng vì thần, kẻ bại vì ma. Sau đại chiến Đẩu Thần viễn cổ, cũng có một bộ phận Đẩu Thần cường giả không ủng hộ hiệp định các Đẩu Thần định ra, bọn họ tự lập một giới, thỉnh thoảng quấy nhiễu sự vụ thế tục. Mà mục đích tồn tại của Đẩu Thần điện, ngoại trừ tôn kính Đẩu Thần, thực hiện ý chí của Đẩu Thần, còn có một mục đích trọng yếu chính là phòng ngừa những Ma giáo Đẩu Thần này quấy nhiễu sự vụ thế tục!

Ba Lâm không nhắc tới, nhưng Lý Dật cũng đoán được, nếu phân diện Thiên Phong có thể tìm thấy sự tồn tại của Ma giáo Đẩu Thần bên trong Bắc Đẩu giới, như vậy Đẩu Thần điện sẽ có đầy đủ lý do mời cường giả của Đẩu Thần tổng điện đến tiêu diệt Bắc Đẩu tông. Khó trách Bách Phái và Ba Lâm lại nóng lòng đi tìm hiểu bí mật của Bắc Đẩu giới như vậy!

-Ta ngược lại cảm thấy khả năng Bắc Đẩu giới có Đẩu Thần tồn tại không lớn. Nếu quả thật có Đẩu Thần cường giả tồn tại, Bắc lão quỷ sẽ không dễ dàng đáp ứng yêu cầu của ta!

Lý Dật trầm tư phỏng đoán.

-Có tồn tại hay không phải đi xem mới biết được!

Giữa lúc hai người đang bàn luận, Bắc Trác đã quay lại, đi phía sau hắn là một trưởng lão. Lý Dật ngược lại rất quen thuộc với người này. Đây chính là Tứ trưởng lão của Bắc Đẩu Tông, người chủ trì kiêm trọng tài của giải thi đấu tuyển chọn phù mã ngày trước.

-Ba vị trưởng lão khác hiện không có trên ngọn núi chính, bản tôn đã sai người đi mời, đoán chừng lúc này đang trên đường đến đây rồi.

Bắc Trác bình thản nói, sau đó vung tay lên, một đạo Đẩu Khí ngũ sắc như du long bay vút một vòng, những tấm màn trong điện lập tức nát bấy hơn phân nửa, hóa thành vô số mảnh vải chập chờn theo gió.

Bình phong thổi lui, năm ụ đá ngọc thạch xuất hiện ở bốn phía đại điện, trên ụ đá hiện ra ánh sáng âm u khác biệt, làm nổi bật những hình vẽ đồ phù kỳ dị ở phía trên.

Bắc Trác và Tứ trưởng lão mỗi người khoanh chân ngồi lên một ụ đá ngọc thạch, giống như nhận được cảm ứng nào đó, bên trên ụ đá ngọc thạch phát ra hào quang nhanh chóng bao trùm lên hai người, càng ngày càng rùng rợn.

Không bao lâu, ba trưởng lão khác của Bắc Đẩu cũng trước sau tiến vào, ngồi lên từng ụ đá ngọc thạch. Năm người nhập dịch, trong đại điện ngũ sắc sáng rực như hào quang, chiếu sáng đại điện như ban ngày.

Lý Dật lấy Thất Tinh giới ra, còn chưa kịp có động tác gì, Thất Tinh giới đã ngấm lên một tiếng. Thất Tinh giới đang ở hình dáng bình thường giống như lột xác, mạnh mẽ xoay tròn, hình dạng cũng theo đó biến hóa theo, nghênh đón đồ phù trên đỉnh đầu. Thất Tinh giới huyền hình và đồ phù giống hệt như một chiếc khóa và chìa khóa, chỗ hoa văn lồi lõm cực kỳ tiết hợp.

Khi Thất Tinh giới huyền hình và đồ phù giao hợp lại với nhau, ngoài điện đột nhiên truyền tới một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng:

-Lý Dật, cuối cùng ta đã tìm được người!

Thanh âm hiển nhiên xuất phát từ một nữ nhân, giọng nói trong trẻo nhưng tràn đầy sát ý vô hạn.

Sau đó một sinh vật quỷ dị trực tiếp đánh vỡ cửa lớn cung điện, xâm nhập vào trong điện.

Một bộ hộ giáp lân phiến bao phủ lên một bộ ngực cao vút, những bộ phận khác của cơ thể tuyệt mỹ đến mức khiến nam nhân phun huyết. Quỷ dị là nửa người phía trên của mỹ nữ xinh đẹp đến cực điểm, nửa người dưới không ngờ là một đuôi rắn màu bạc dài nhỏ!

-Liệt Diễm Long mãng tuyết lân!

Đạo Hoàng Ba Lâm nghe thấy tiếng quát, chỉ thản nhiên nói:

-Không có gì, chỉ là muốn gặp Đấu Thần của Bắc Đấu giới mà thôi.

-Bắc Đấu tông đã từng nói với Đấu Thần điện, bên trong Bắc Đấu giới không có Đấu Thần tồn tại, chẳng qua là một Đấu Thần di giới, cung cấp nơi tu luyện cho những tuấn tài trẻ tuổi có thiên phú trong tộc ta tu luyện mà thôi. Thế nào, Bách điện chủ vẫn không tin sao?

Ba Lâm trả lời cũng rất lưu manh:

-Có tin hay không cũng phải tận mắt nhìn qua mới biết được!

-Vậy thì Đạo Hoàng các hạ, hiện tại ngươi cũng tới tới, nhìn cũng nhìn rồi, có phải nên tin rồi hay không?

-Bổn hoàng sẽ bảm báo chi tiết chuyện này với Bách điện chủ!

-Đáng tiếc, Đạo Hoàng các hạ chỉ sợ không có cơ hội đó thôi!

Ngữ khí Bắc Trác biến đổi, một luồng sát ý tràn ngập không gian.

Lão quỷ này làm trò ngốc gì vậy, chẳng lẽ hần muốn phá vỡ giao hẹn sao? Lý Dật âm thầm cả kinh, lại bình tĩnh nói:

-Bắc tông chủ, lời này của ngươi có ý gì?

-Ý của ta là, Đạo Hoàng phải bỏ mạng trong Bắc Đấu giới này. Còn ngươi nữa, Lý Dật!

Lý Dật đang kinh hãi tại sao thái độ của Bắc Trác lại thay đổi 180 độ như vậy, bỗng nhiên chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, ánh mắt bất giác nhìn về phía Tuyết Lâm.

Chỉ thấy Xà hoàng Tuyết Lâm đang thản nhiên nhìn Lý Dật, sóng mắt như nước từ trong sâu thẳm đôi mắt nàng chậm rãi lay động. Dưới sóng mắt này, Lý Dật chỉ cảm thấy Tuyết Lâm trước mắt là nữ nhân xinh đẹp gọi cảm nhất thế gian, một nữ nhân như vậy cần phải được yêu thương che chở mới đúng, bản thân mình nên đi chấp hành tất cả ý chí của nàng mới đúng.

Mặc dù cảm giác có chút không thích hợp, nhưng bước chân Lý Dật đã không tự chủ đi về phía Tuyết Lâm.

Trước mặt lực mê hoặc của Xà hoàng, Lý Dật hoàn toàn không chịu nổi một kích.

-Lý Dật, tới đây, tới bên ta.

Bên tai hần chỉ có thanh âm êm ái của Tuyết Lâm.

-Lý Dật, nhanh nhắm mắt lại!

Ba Lâm cũng nhìn ra chỗ kỳ lạ, mặc dù mục tiêu đả kích của Xà hoàng là Lý Dật, nhưng Ba Lâm đứng bên cạnh Lý Dật cũng cảm thấy được luồng xúc động tựa hồ không cách nào khắc chế.

Lý Dật hoàn toàn không có phản ứng nào với nhắc nhở của Ba Lâm, vẫn từng bước tiến về hướng Tuyết Lâm, ngay cả âm thanh cực kỳ đặc ý của Bắc Trác cũng không lọt vào tai hần.

-Lý Dật, không nghĩ tới đúng không, bản tôn và Xà hoàng đã đạt thành ước định, nàng phụ trách đem tâm quyết công pháp của ngươi nói ra, sau đó cái mạng nhỏ của ngươi sẽ thuộc về Xà hoàng phụ nhân. Ha ha ha, không ngờ trời cũng giúp ta!

586. Q.6 - Chương 86: Cục Diện Bể Tắc

Lý Dật xác thực không nghĩ tới Tuyết Lâm và Bắc Trác có thể thỏa hiệp, tiến tới liên thủ đối phó chính mình. Trên thực tế, giờ phút này Lý Dật đã hoàn toàn mất đi không chế đối với thể giới tinh thần của mình, đừng nói Tuyết Lâm có thể khiến hần nói ra bộ tâm quyết công pháp, mà ngay cả Tuyết Lâm kêu hần bạo thể bỏ mình, Lý Dật cũng sẽ không chút do dự đi làm.

-Lý Dật, quay lại!

Đạo Hoàng hoảng sợ, thân hình khẽ động đánh ra một đạo Đẩu Khí nhu hòa nhằm đánh thức Lý Dật. Chỉ có điều Đạo Hoàng vừa động, tứ đại trưởng lão Bắc Đẩu tông cũng đồng loạt xuất thủ. Tứ đại trưởng lão có hai Đẩu Hoàng cường giả, hai Đẩu Vương cường giả, mặc dù số tinh của hai Đẩu Hoàng cường giả cộng lại cũng không bằng Đạo Hoàng, nhưng thực lực của Đẩu Hoàng cường giả cũng không phải bày ra cho đẹp mắt.

Lập tức, Đạo Hoàng bị bốn vị trưởng lão vây quanh, mặc dù không lộ ra hiện tượng thất bại, nhưng muốn đánh bại bốn người, lại đi ngăn cản công kích tinh thần của Tuyết Lân đối với Lý Dật không khỏi lực bất tòng tâm.

-Tiểu tử ngốc, nhanh dùng Hỏa la quả đi!

Trong đầu, Xà tôn giả cũng có vẻ gấp gáp, nghiêm giọng quát.

Chỉ có điều, uy lực công kích tinh thần mà Đẩu Tôn cường giả thi triển ra cực kỳ lớn, toàn bộ tinh thần của Lý Dật đã hoàn toàn bị Tuyết Lân khống chế, đừng nói là có tiếng nói trong đầu hắn, chỉ sợ có tiếng sấm cũng không cách nào đánh thức được hắn.

Lý Dật lúc này cảm giác như mộng như ảo, mãi nguyên tới cực điểm. Nữ nhân đáng yêu trước mặt giống như mẹ của mình, có lúc lại giống như thê tử của mình, có lúc tựa hồ là nữ nhi của mình, tóm lại là nữ nhân mình yêu thương nhất, hắn đắm chìm trong đủ loại tình cảm kỳ dị, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô hạn.

-Lý Dật, tâm quyết công pháp của Thiên Ma Cửu Biến là gì?

Nữ tử đáng yêu hỏi, trong vẻ nhu hòa lại có một loại ý tứ hàm xúc khiến Lý Dật không thể nào cự tuyệt.

-Ma giả, tùy tâm sở dục hại người ích ta, chỉ có cần hết cường giả, lại vừa suốt ngày biến ma. . . .

Lý Dật gần như là không chút do dự đọc thuộc lòng yếu quyết công pháp của Thiên Ma Cửu Biến!

Bắc Trác vô cùng vui mừng, cũng mặc kệ tứ đại trưởng lão và Đạo Hoàng đang khổ chiến, tiến đến gần Lý Dật và Tuyết Lân chuyên tâm lắng nghe.

Khó khăn lắm mới đọc thuộc được một phần ba, Lý Dật đột nhiên giật mình, một lực linh hồn đã tiến vào thể giới linh hồn của hắn.

-Lý Dật ca ca, người còn nhớ ta không?

-Tiểu Tuyết?

Lý Dật quá đổi vui mừng.

-Ta còn tưởng rằng Lý Dật ca ca đã quên Tiểu Tuyết này rồi!

Thanh âm hồn dỗi của Tiểu Tuyết khiến người ta yếu mềm.

-Tiểu Tuyết, tại sao nàng lại xuất hiện trong thể giới linh hồn của ta?

-Lý Dật ca ca, cô ta muốn hại người, Tiểu Tuyết đương nhiên không thể để cô ta thực hiện được. Cho nên thừa dịp cô ta tiến hành công kích tinh thần của người, khi lực linh hồn yếu kém nhất sẽ hoàn toàn áp đảo cô ta, sau này sẽ là ta lớn cô ta nhỏ. Ha ha, nói ra, còn phải cảm tạ Lý Dật ca ca, nếu không Tiểu Tuyết làm sao có cơ hội tốt như vậy?

Ngữ khí của Tiểu Tuyết thật là đắc ý. Lý Dật hiển nhiên sẽ không quên mình từng ân ái với Tiểu Tuyết, ngày đó nếu không có Tiểu Tuyết, chỉ sợ mình đã sớm bỏ mạng trong tay Tuyết Lân. Chỉ có điều không ngờ, mới qua một khoảng thời gian, vì Tuyết Lân phục dụng Thiên Yêu quả mà Tiểu Tuyết tân sinh linh hồn, cũng đã có năng lực đánh bại bản thể linh hồn của Tuyết Lân.

Mặc dù thiên tính của Tiểu Tuyết tương đối kế thừa bản chất dâm đảng của xà tính, nhưng vẫn không phản đối mình. Có một con quỷ háo sắc cấp Đẩu Tôn bên cạnh như vậy, lợi ích sau này cố nhiên không ít, chỉ sợ cũng phải hi sinh không ít nhan sắc!

-Nói như vậy, Tiểu Tuyết, thân thể của Tuyết Lân sau này sẽ do người nắm giữ?

-Đúng, nhưng ta vẫn chưa có cách tiêu diệt cô ta hoàn toàn, nói không chừng lúc nào đó nhân lúc ta không chú ý, cô ta lại tới quấy rối!

Lý Dật lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, chỉ cần người không chú ý một khắc, Tuyết Lâm đã lấy cái mạng nhỏ của bản thiếu gia! Xem ra, sau này né tránh Xà hoàng chết tiệt này càng xa càng tốt, hi sinh nhan sắc coi như xong, còn hơn mất cái mạng nhỏ.

-Tiểu Tuyết, người quay lại bản thể đi, không nên trao đổi với ta trong thế giới linh hồn của ta, như vậy rất không tự nhiên!

Tiểu Tuyết nghịch ngợm cười cười, trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng.

Hầu như đồng thời, Bắc Trác nhìn thấy toàn thân Lý Dật và Tuyết Lâm run lên, sau đó ánh mắt dờ dẩn của Lý Dật khôi phục lại thần thái bình thường. Còn Tuyết Lâm cũng thay đổi sắc thái, ánh mắt nhìn mình trở nên lãnh khốc.

-Bắc tông chủ, nói chuyện không tính toán cũng không phải một loại phẩm đức tốt !

Khóe miệng Lý Dật hiện ra một nụ cười châm biếm, tiếp theo là ngữ khí lạnh lẽo:

-Làm trái hứa hẹn sẽ phải trả một cái giá lớn, người không biết sao?

-Chuyện này là thế nào, Xà hoàng phụ nhân, đừng quên hiệp định của chúng ta!

Bắc Trác không để ý đến Lý Dật, mà chuyển hướng sang Tuyết Lâm, nói chính xác hơn là Tiểu Tuyết.

-Ta và người không có hiệp định gì, đó là chuyện của người và cô ta!

Tiểu Tuyết bình thản nói.

Bắc Trác dù thông minh tột đỉnh, hiển nhiên cũng không hiểu “Cô ta” là chỉ ai, vừa tức giận vừa khẩn trương, mắt thấy đã thành công một phần ba, không ngờ lại xuất hiện biến cố như vậy.

-Hiện tại, ngược lại bản thiếu gia và Xà hoàng phụ nhân đã có hiệp định, Bắc tông chủ có muốn nghe hay không?

-Lý Dật, rút cuộc người đang giở trò gì?

- Hiệp định của chúng ta là, ta, Đào Hoàng và Xà hoàng sẽ giết người và bốn lão quỷ kia, sau đó hủy diệt Bắc Đẩu giới và Bắc Đẩu tông, khiến Bắc Đẩu tông biến mất tại Thiên Phong đế quốc!

Ngữ khí của Lý Dật dĩ nhiên lãnh khốc đến cực hạn, một Đẩu Hoàng dám thể hiện sát khí sôi trào với một Đẩu Tôn cường giả, chỉ sợ khắp Thiên Phong đế quốc, thậm chí là toàn bộ Đẩu Thần Đại lục không tìm được mấy người.

-Bắc Trác, người muốn bản tông động thủ, hay là định tự sát?

Tiểu Tuyết vui vẻ tiếp lời Lý Dật, ánh mắt nhìn Lý Dật đầy lấp lánh. Con dâm xà này chỉ sợ muốn giết ngay Bắc Trác, lập tức cùng Lý Dật tìm một chỗ khởi công làm việc.

Bên phía Đào Hoàng và tứ đại trưởng lão hiển nhiên cũng không bỏ qua biến cố ở đây, biến cố mang tính chất hí kịch này khiến sĩ khí của tứ đại trưởng lão bị áp chế, lập tức có một Đẩu Vương trưởng lão bị đánh ra xa mấy chục thước, hầu như rơi vào trong Giới tâm.

-Tiểu Tuyết, giết hắn đi!

Lý Dật nhẹ giọng mà sát ý dày đặc.

Một đạo hỏa diễm rực rỡ hoa mắt lập tức xuất hiện giữa ngón tay Tiểu Tuyết, trong hỏa diễm nhảy múa có một luồng sức mạnh cực đại dùng tốc độ kinh người xông đến.

-Đợi đã...!

Bắc Trác vội vàng kêu lên:

-Lý Dật, giết chết ta, các người vĩnh viễn cũng không ra khỏi Bắc Đẩu giới này được!

Lý Dật ngậy người, lập tức nhớ ra, cánh cửa rời khỏi Bắc Đẩu giới vẫn nằm trong tay Bắc Trác. Lúc này tình hình lập tức trở nên tế nhị, một bên có Lục giai ma thú, hai Đẩu Hoàng, nói thế nào cũng đã áp đảo đối phương. Chẳng qua trong tay đối phương lại nắm giữ một mấu chốt quan trọng. Bắc Trác nói không sai, giết bọn chúng không khó, nhưng giết bọn chúng xong có thể bình yên rời khỏi Bắc Đẩu giới, vậy thì khó càng thêm khó.

Đẩu Thần di giới này vì thiếu Đẩu Thần cường giả duy trì, mặc dù dựa vào năng lượng còn sót lại của Đẩu Thần và hấp thu thiên địa linh khí có thể kéo dài mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm, nhưng loại giới này nhất định sẽ sụp đổ, ở lại bên trong chẳng khác nào bị chôn sống.

-Bắc tông chủ, chúng ta có thể không giết người, người mở ra cửa ra vào Bắc Đẩu giới, tất cả ân oán đợi chúng ta ra ngoài rồi giải quyết, thế nào hả?

Bắc Trác lại cười lớn một hồi, làm như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ:

-Thả các người ra ngoài? Chỉ cần vừa ra khỏi Bắc Đẩu giới, Lục giai ma thú này còn không quấy phá núi Bắc Đẩu long trời lở đất. Lý Dật, người cho rằng ta ngu xuẩn giống người sao?

-Nếu như vậy, Bắc tông chủ có đề nghị gì hay sao?

Sắc mặt Bắc Trác cũng trở nên cổ quái. Cục diện bế tắc này thật khiến người ta phát điên. Mặc dù lúc này bọn người Lý Dật không dám giết hắn, nhưng hắn cũng tuyệt đối không muốn mở lối ra. Nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy, chỉ sợ mọi người ở đây đều sẽ một chết trong Bắc Đẩu giới.

-Lý Dật ca ca, nếu như không đánh nhau, chúng ta tìm một chỗ tâm sự đi!

Dâm xà này khó khăn lắm mới chiếm được thân thể Tuyết Lâm, lại gặp được nam nhân lần đầu tiên ân ái sau khi có được linh hồn, lúc này đã dục hỏa khó nhịn, bất kể trước mắt là cục diện bế tắc, liền ám chỉ Lý Dật khởi công làm việc.

-Tiểu Tuyết, không được, chúng ta vừa đi, mấy lão quỷ này khẳng định sẽ vùng trộm mở lối ra đào tẩu, nhốt chúng ta ở bên trong Bắc Đẩu giới.

-Nơi này cũng không có gì không tốt!

Tiểu Tuyết cũng ngạo thiên, chỉ cần có người nam nhân Lý Dật này bên cạnh, ở trong hay ở ngoài đối với nàng cũng không có gì khác biệt.

-Tiểu Tuyết nghe lời, đợi sau khi chuyện này kết thúc, Lý Dật ca ca nhất định sẽ thưởng công cho nàng!

Sau khi ổn định Tiểu Tuyết, Lý Dật chuyển hướng sang Bắc Trác, âm lãnh nói:

-Người thật sự không muốn mở lối ra?

-Trừ phi người đưa ra một đề nghị có thể làm bản tôn tiếp nhận!

-Hừ, bản thiếu gia sẽ làm người ngoan ngoãn mở cửa ra Bắc Đẩu giới!

Lý Dật trừng mắt nhìn Bắc Trác, dặn dò Tiểu Tuyết và Ba Lâm canh chừng năm người, đừng để bọn hắn vùng trộm mở lối ra chạy trốn. Sau đó đầu cánh giang rộng, rơi xuống chỗ Giới tâm.

Lý Dật muốn đánh cược một lần!

Nghiêm túc quan sát tình thế, Lý Dật không ngừng du động trên không Giới tâm, trên tay vẽ ra từng đạo đồ phù quỹ dị, mỗi khi đồ phù chớp động một lần, thiên địa linh khí xung quanh lại chấn động kịch liệt. Cứ như vậy kéo dài hơn nửa giờ, Lý Dật lúc này mới phi thăng lên, tâm niệm vừa động, “Kim Ứng Đồ Long trận” thành linh khởi động!

Trong trận pháp, theo điều khiển tâm niệm và thủ quyết của Lý Dật, từng đạo lưỡi dao gió ẩn chứa sức mạnh khổng lồ đánh tới dung nham ở chính giữa Giới tâm. Chỉ có điều mặc dù thiên địa linh khí bên trong Bắc Đẩu giới cực kỳ nồng đậm, lực công kích của trận pháp lại không có được lực phản chấn của Giới tâm, không có người công kích cung cấp năng lượng, uy lực của trận pháp này không cách nào đạt được tăng trưởng.

Nhìn thấy màn này, Bắc Trác không khỏi cười nói:

-Tiểu tử, dựa vào một phá trận pháp như vậy, ngươi muốn làm gì?

Lý Dật vẫn bình thản lạnh lùng nói:

-Đả xuất Giới linh, giết chết nó, sau đó sẽ phát sinh cái gì, Bắc tông chủ ngươi có lẽ cũng biết rõ. Bản thiếu gia cũng không tin khi Bắc Đẩu giới sụp xuống, Bắc tông chủ còn có thể không ngoan ngoan mở lối ra!

Bắc Trác lại cười điên cuồng một hồi, khinh thường nói:

-Khẩu khí thật lớn, đả xuất Giới linh, còn muốn giết chết Giới linh? Ngươi dựa vào cái gì? Chỉ dựa vào một Lục giai ma thú và hai Đẩu Hoàng, còn có một trận pháp phế vật? Thật là nói chuyện hoang đường viễn vông, nếu biết có Giới linh tồn tại, chẳng lẽ các ngươi không biết Giới linh, là tồn tại của cấp bậc Đẩu Thánh hay sao?

Nếu không có Đạo Hoàng Ba Lâm ở đây, Lý Dật thật sự rất muốn nói cho hắn biết, bản thân hắn cũng không phải chưa từng giết qua Giới linh.

-Bắc tông chủ cứ im lặng mà xem kịch vui! Tiểu Tuyết, Ba Lâm, xem chừng bọn hắn, nếu có kẻ nào muốn rời khỏi đây, lập tức giết chết cho ta!

Nếu Bắc Trác muốn rời đi, đương nhiên không có ai ngăn được, nhưng hiển nhiên dựa vào lực lượng của một mình Bắc Trác, hắn căn bản không cách nào mở lối ra. Cho nên chỉ cần có một trưởng lão không chạy thoát, sẽ không sợ năm lão quỷ này vùng trộm chạy trốn!

Mặc dù Ba Lâm có chút bất mãn với khẩu khí giống như mệnh lệnh của Lý Dật, nhưng không biết tại sao, vị thiếu niên khiến người ta khó hiểu này, lúc này lại có một loại khí tràng thủ lĩnh tự nhiên, loại khí tràng này áp chế bất mãn của Ba Lâm, khiến cho hắn không tự chủ làm theo lời Lý Dật nói.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Lý Dật mới lơ lửng trên không của trận pháp, từng đạo Đẩu Khí hùng hậu đập lên trên trận pháp. Chỗ quỹ dị của “Kim Ứng Đồ Long trận”, cũng là chỗ đặc thù lớn nhất của nó, đó là có thể hấp thu năng lượng của người công kích hóa thành một bộ phận công kích của mình.

Lý Dật đúng là có ý định lợi dụng đặc tính này, không ngừng tăng cường lực công kích của trận pháp, cuối cùng đạt tới uy lực có thể đả xuất Giới linh. Đương nhiên, nếu Tiểu Tuyết và Đạo Hoàng có thể xuất thủ, quá trình này nhất định sẽ nhanh hơn rất nhiều. Xét thấy tồn tại của năm người Bắc Đẩu tông, Lý Dật cảm thấy cứ để mình từ từ làm thì thích hợp hơn.

Lý Dật dốc hết toàn bộ Đẩu Khí đánh lên trận pháp, hắn quay lại bên cạnh Giới tâm, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu khôi phục Đẩu Khí của mình! Thiên địa linh khí trong Bắc Đẩu giới vốn nồng đậm vô cùng, cộng thêm cường hóa của Thiên Khôn Địa Càn Châu, tốc độ khôi phục Đẩu Khí của Lý Dật cực nhanh, cho dù là nhân vật như Bắc Trác trong nội tâm cũng âm thầm kinh ngạc không thôi.

587. Q.6 - Chương 87: Liên Thủ

Khi khôi phục Đẩu Khí lại trạng thái đỉnh phong, Lý Dật lại đem toàn bộ Đẩu Khí nện lên trên trận pháp. Sau nhiều lần như vậy, sắc mặt Bắc Trác bắt đầu trở nên khó coi.

Trong trận pháp, uy lực của lưỡi dao gió sắc bén mãnh liệt gấp mấy lần, điên cuồng đánh lên Giới tâm, khiến dung nham bắt đầu sôi trào. Năng lượng cuồng bạo cho dù ngoài trận pháp, cũng có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng, khiến Đẩu Tôn cường giả như Bắc Trác cũng phải sợ hãi, không khỏi âm thầm suy nghĩ, nếu ở trong trận pháp, bản thân hắn có thể đủ kiên trì bao lâu để không bị lưỡi dao gió xé rách?

-Lý Dật, rút cuộc ngươi muốn thế nào?

Bắc Trác trầm giọng quát.

Lý Dật trả lời cũng ngắn gọn:

-Đã xuất Giới linh, giết chết nó!

-Ta có thể mở lối ra cho người và Đạo Hoàng ra ngoài, nhưng Lục giai ma thú này phải ở lại, thế nào hả?

Bắc Trác cũng bất đắc dĩ đưa ra thỏa hiệp như vậy, nếu Giới linh thật sự bị tàn sát, Bắc Đẩu giới bị hủy, tộc nhân Bắc thị sẽ mất đi một nơi tu luyện cực kỳ tốt. Chỉ cần Xà hoàng ở lại bên trong, Lý Dật và Đạo Hoàng ở bên ngoài cũng sẽ không tạo thành uy hiếp gì quá lớn.

-Bây giờ nói điều kiện thì đã quá muộn!

Lý Dật lại một lần nữa chấm dứt khôi phục Đấu Khí, triển khai đấu cánh oanh kích trận pháp. Từ khi tào ngộ Bắc Trác ở mặt thất Bắc Đẩu, Lý Dật đã ôm một bụng tức tối, Lý thiếu chủ chưa từng nín nhịn như vậy bao giờ. Lúc này Lý Dật đã hạ quyết tâm, muốn hủy Bắc Đẩu giới thì không còn thỏa hiệp gì nữa! Hơn nữa, Giới linh Bắc Đẩu có thể tuôn ra ma hạch gì, cũng rất đáng chờ mong!

Mới nện hai đạo Đấu Khí ra ngoài, trong trận pháp bỗng nhiên dị động một hồi, dị động này khiến cho toàn bộ trận pháp xao động như sóng nước. Sau đó dung nham đỏ thẫm đột nhiên phun trào, giữa không trung không ngừng biến ảo biến hình, cuối cùng hình thành một ma thú dài hơn bốn mét, cao hơn hai mét, toàn thân không ngừng toát ra hỏa diễm.

Hỏa giới linh của Bắc Đẩu giới thân hình không phải là ác mãnh bình thường!

Xoẹt ——

Một tiếng vang nhỏ, một luồng Đấu Khí ngũ sắc lặng yên bắn về hướng Lý Dật!

Bắc Trác xuất thủ! Bắc Trác không thể nhịn được nữa cuối cùng đã xuất thủ. Một Đấu Tôn đánh lên một Đấu Hoàng, Bắc Trác đã hoàn toàn không để ý đến thể diện và thân phận cường giả của mình, luồng Đấu Khí này mặc dù thoát nhìn thanh thể bình thường, nhưng lại ẩn chứa năng lượng cực hạn của một Đấu Tôn cường giả.

Ngay cả Lý Dật cũng không ngờ rằng Bắc Trác lại đột nhiên ra tay, Đấu Khí tập kích dĩ nhiên muốn tránh cũng không thể tránh, may mà vừa rồi đang tụ lực oanh kích trận pháp, lúc này cũng không suy nghĩ nhiều, bàn tay tung ra Đấu Khí cực hạn nghênh đón Đấu Khí ngũ sắc đánh lên của Bắc Trác.

Một tiếng “Ầm ầm” vang lên, sau đó là một chuỗi thanh âm bạo phá, Lý Dật liền phun ra mấy ngụm máu tươi, thân thể bay ngược về sau mấy trăm mét, rơi xuống đối diện miệng núi lửa.

Bắc Trác ngang nhiên ra tay, Tiểu Tuyết không giận ngược lại còn mỉm cười, một nụ cười yêu mị đến tận cùng khe xuất hiện trên mặt. Tuyết Lan ban đầu vì bản tính tương đối chính phái, nếu không vì tâm quyết của công pháp Thiên Ma Cửu Biến, ngược lại sẽ không dễ dàng sử dụng thiên phú ma thú công kích tinh thần của mình. Nhưng Tiểu Tuyết thì không giống, Dâm xà này lại cam tâm tình nguyện sử dụng loại mê thuật công kích tinh thần nam nhân.

Phía dưới công kích tinh thần của Tiểu Tuyết, sắc mặt Bắc Trác lập tức trở nên cổ quái, hắn đương nhiên biết rõ chỗ lợi hại của loại mê thuật này, nhưng dưới nụ cười yếu ớt và đôi mắt chăm chú của Tiểu Tuyết, bản thân hắn không muốn nhìn đôi mắt nàng cũng vô cùng khó khăn. Đột nhiên Bắc Trác vỗ vào ngực mình, đánh ra một ngụm máu đen, Bắc Trác miễn cưỡng trấn trụ tâm thần, sau đó ngồi xếp bằng trên đất, thủ quyết phi động, bắt buộc bản thân tiến vào trạng thái tu luyện.

Với thực lực Đấu Tôn cường giả của Bắc Trác, cuối cùng bị thuật công kích tinh thần của Tiểu Tuyết bức đến không cách nào nhúc nhích, có thể thấy được lợi hại của loại mê thuật này!

Đạo Hoàng đương nhiên không chịu bỏ qua cơ hội tốt này, muốn thừa cơ công kích Bắc Trác, nhưng lại bị tứ đại trưởng lão vây quanh, cuối cùng vẫn rơi vào quần chiến bên tám lạng người nửa cân.

Lý Dật xoay người, kiểm tra thương thế của mình, Bắc Trác ra tay cũng ngoan độc, nếu không phải mình tụ lực đợi phân phó Đấu Khí tiêu hao hơn phân nửa uy lực, lần này thật sự phải bỏ mạng rồi. Hắn oán hận quay lại đối diện, nhìn thấy Bắc Trác đang bị Tiểu Tuyết cưỡng ép tiến vào trạng thái tu luyện, trên mặt Lý Dật chợt hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

-Lý Dật, ngươi muốn làm gì?

Một trưởng lão nhìn thấy Lý Dật không có hảo ý đi tới, vội vàng quát.

-Đương nhiên là làm chuyện xấu rồi!

-Ta khuyên ngươi đừng làm chuyện ngu xuẩn, một khi tông chủ tẩu hỏa nhập ma, đánh mất tu vi Đấu Khí, tất cả chúng ta cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi Bắc Đẩu giới.

-Nếu ta cứ làm chuyện ngu xuẩn thì sao? Ngươi có biết, ta ghét nhất người khác uy hiếp ta hay không.

Một chương đánh lén của Bắc Trác đã hoàn toàn kích phát sát tính của Lý Dật, cho dù phải liều mạng ở lại Bắc Đẩu giới cả đời, cũng phải giết chết lão già kia, hơn nữa còn phải hành hạ đến chết!

Lý Dật tiến lên, tung một cước đá ngã Bắc Trác, lấy chân đạp lên mặt hắn, Lý Dật lạnh lùng hỏi:

-Nể tình ngươi là phụ thân của Nhược Lâm, ta cho ngươi thời gian lưu lại di ngôn!

Bắc Trác vẫn bảo trì tư thế tu luyện, thủ ấn chậm rãi thay đổi mấy lần, lúc này mới mở mắt ra, trong ánh mắt lộ ra hận ý vô hạn.

-Lý Dật, ngươi thật sự cho rằng chỉ dựa vào ngươi có thể giết chết bản tôn hay sao? Ngươi đợi chôn cùng với Bắc Đẩu giới đi!

Ánh mắt biến đổi, Bắc Trác lộ ra thần sắc thản nhiên, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một ngọc bài hình bán nguyệt, nhẹ nhàng sờ vào, ngọc bài bỗng nhiên biến thành bụi phấn, sau đó thân hình của Bắc Trác cũng bắt đầu hư hóa.

-Bốn vị trưởng lão, xin lỗi! Ha ha ha, tất cả các ngươi hãy chôn cùng Bắc Đẩu giới đi!

Lý Dật phản ứng rất nhanh, nhìn thấy Bắc Trác bóp nát ngọc bài truyền tống, Đấu Khí trong tay liền ngưng tụ phát ra, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, Đấu Khí xuyên thấu hư ảnh, nện lên mặt đá, văng tung tóe một mảng lớn.

Biến cố bất ngờ này khiến tứ đại trưởng lão và Ba Lâm đều đồng thời dừng tay. Sắc mặt của tứ đại trưởng lão lập tức trắng bệch, một trưởng lão cao gầy trong đó lạnh lùng nói:

-Lão quỷ Bắc Trác này vì muốn chạy trốn, lại dám phá hủy Như Ý lệnh Bắc Đẩu. Hừ, lúc trước chọn hắn làm tông chủ, thật sự là một sai lầm lớn.

-Đáng tiếc sai lầm này lại không cách nào bù đắp!

Lý Dật cũng thất thần một hồi, không ngờ trong tay Bắc Trác còn có át chủ bài như vậy.

-Không tính toán hiềm khích nữa cũng có thể, tứ đại gia tộc lần này chịu tổn thất lớn, bản tôn hiển nhiên cũng không dám bắt bệ hạ giao hung thủ tàn sát người vô tội của Tứ đại gia tộc ra để đền mạng. Vậy xin bệ hạ trùng tu phủ đệ cho Tứ đại gia tộc, chiêu mộ lại số lượng quân đội ban đầu là được rồi. Về phần Bắc Đẩu tông ta, ngược lại không cần bồi thường cái gì, chỉ cần bệ hạ dùng hình thức văn bản đáp ứng vĩnh viễn bất xâm phạm núi Bắc Đẩu là được.

Bắc Trác vừa nói ra, Cung Đỉnh Thiên lập tức thay đổi sắc mặt!

Có làm hay không, trận đàm phán này đối với Bắc Đẩu tông mà nói có thể nói là điều ước bất đắc dĩ. Bên thất bại không ngờ vẫn dám đưa ra loại yêu cầu cuồng vọng này, hoặc là đầu óc có vấn đề, hoặc là bọn họ có át chủ bài gì đó chưa lật. Đầu óc của Bắc Trác tuyệt đối không có vấn đề. Như vậy, Bắc Trác nhất định có lá bài tẩy gì đó chưa lật.

-Bắc tông chủ tựa hồ còn chưa biết rõ tình thế bây giờ!

Cung Đỉnh Thiên thử thăm dò nói:

-Cung thị ta nguyện ý hoà đàm, cũng không phải sợ núi Bắc Đẩu có thể gây ra ác quỷ gì, thật sự chỉ vì chúng ta không muốn nhìn thấy vô số cường giả của Thiên Phong đế quốc phải tiếp tục bỏ mạng. Nếu ngay cả điều này Bắc tông chủ cũng không biết rõ, vậy cuộc đàm phán này, trăm thấy có thể chấm dứt tại đây rồi!

Cung Đỉnh Thiên phần nộ đứng lên, làm bộ muốn bỏ đi.

Bắc Trác âm lãnh cười nói:

-Người không biết rõ tình thế, sợ rằng chính là Cung Đỉnh Thiên ngươi! Đừng quên, nơi này là núi Bắc Đẩu, không phải Đế đô!

Những lời này vừa thốt ra, tứ đại gia chủ sau khi kinh ngạc lập tức trở nên hưng phấn, còn ba người Bách Phái, Cung Đỉnh Thiên, Lý Hàn lại sắc mặt đại biến, trở nên cảnh giác.

-Bắc tông chủ nói vậy là có ý gì?

Bách điện chủ uy nghiêm nói:

-Cho dù hôm nay không đạt được đàm phán, Bắc Đẩu tông và hoàng thất quyết ý khai chiến, đó cũng là chuyện sau này. Chẳng lẽ Bắc tông chủ có chủ ý gì khác.

-Thực lực tựa hồ có chút cách xa!

Bắc Trác không khỏi đắc ý nói:

-Bản tôn muốn giới thiệu cho các ngươi một vị thiếu niên tuần tú tài giỏi, vị này chính là Hạ Hậu Thuần của Hạ Hậu gia tộc của Đại Hạ đế quốc, đừng thấy Hạ Hậu Thuần các hạ mới hai mươi tuổi mà xem thường, hiện tại hắn đã là Đẩu Tôn cường giả.

- Ngươi không đặt Đẩu Thần điện vào mắt sao?

-Đẩu Thần điện đáng sợ như vậy, ai dám không đặt Đẩu Thần điện vào mắt!

Bắc Trác liền tranh thủ châm biếm:

-Đẩu Thần điện còn tồn tại ở Thiên Phong đế quốc một ngày, là một ngày bản tôn ngủ không ngon giấc. Chỉ có điều, sau hôm nay, Đẩu Thần điện sẽ không còn tồn tại trong cảnh nội Thiên Phong đế quốc nữa.

Bắc Trác đánh ra một đạo Đẩu Khí ngũ sắc, phá tan Đẩu Khí phong ấn mà Bách Phái kết xuất. Hầu như đồng thời, song phương bắn ra mấy mét, về mặt cảnh giác nhìn chăm chú vào đối phương.

-Bắc tông chủ, có phải ngay từ đầu ngươi đã không có ý định thật lòng đàm phán rồi không?

-Không đối gạt Bách điện chủ, bản tôn ngay từ đầu đã có ý định tiêu diệt Cung thị, Lý Minh, đương nhiên còn có cả Thiên Phong phân điện các ngươi, Bách điện chủ yên tâm, bản tôn tuyệt đối sẽ không lưu lại một chút tro tàn.

-Nếu đã như vậy...

Bách Phái trước giờ vẫn giữ thái độ trầm tĩnh cũng tản mát ra sát ý dày đặc:

-Bách mõ thật sự muốn xem xem, Bắc Đẩu tông có bản lĩnh như vậy hay không!

-Chuyện này người sẽ thấy rất nhanh.

Một đạo Đẩu Khí hỏa diễm bỗng nhiên lao lên không, tạo ra một tiếng nổ cực lớn trên đồng cỏ.

Theo tín hiệu động thủ phát ra, mấy ngàn hắc y võ sĩ từ trên núi Bắc Đẩu lao xuống, bao vây quân đội Cung Đỉnh Thiên mang đến. Còn nhóm cường giả Hải Hâm, Thượng Quan Hình Nhi, Hạ Hậu Thuần lại bay vút đi. Lúc này cường giả trên Đẩu Vương trong Đẩu Thần điện, hoàng thất, Lý Minh cũng đều xông đến hình thành thế giằng co với đám người Bắc Đẩu tông ở chính giữa đồng cỏ. Đẩu Khí gào thét và tiếng kêu thảm thiết tràn ngập toàn bộ không gian.

Bắc Trác không nói sai, lúc này thực lực hai bên chênh lệch thật sự không nhỏ!

589. Q.6 - Chương 89: Bắc Đẩu Cẩm Địa

Hai Đẩu Tôn, gần mười Đẩu Hoàng, loại thực lực này ở Thiên Phong đế quốc tựa hồ có thể nói là nghịch thiên. Nhân số Đẩu Hoàng bên Đẩu Thần điện, hoàng thất và Lý Minh mặc dù không rơi vào thế hạ phong, nhưng ít hơn một Đẩu Tôn, điều này tựa hồ có thể nói là kết cục thất bại đã định. Khó trách Bắc Trác lại tự tin như vậy, thì ra hẳn thật sự đã mời một cường giả cấp bậc Đẩu Tôn tới từ Đại Hạ đế quốc để viện thủ!

Lần này Bách Phái hơi tính toán sai lầm, mặc dù có cân nhắc Bắc Đẩu tông có thể sẽ giả bộ đàm phán để dụ người của hoàng thất, Lý Minh chui vào bẫy, nhưng hẳn tuyệt đối không ngờ, Bắc Trác lại âm mưu hãm hại cả Đẩu Thần điện.

Nếu Bắc Trác đã âm mưu hãm hại cả Đẩu Thần điện, vậy cục diện hôm nay nhất định là không chết không thôi, Bách Phái cũng không hề nhiều lời, chỉ lạnh lùng nói:

-Vậy xin thỉnh giáo cao chiêu của Bắc tông chủ!

Thân hình Bách Phái khẽ động, đã ở giữa không trung bên ngoài mấy chục thước. Bắc Trác hừ lạnh một tiếng, không chút suy nghĩ, theo sát lao theo.

Với tư cách điện chủ của phân điện Thiên Phong, Bách Phái đã rất nhiều năm không có cơ hội triển lộ qua thân thủ, Bắc Trác cũng có mười năm không xuất hiện trên núi Bắc Đẩu, thực lực của hai người rút cuộc như thế nào, trận chiến cấp bậc Đẩu Tôn này sẽ như thế nào, thật sự rất đáng được tất cả mọi người chờ mong.

Chỉ có điều, bất luận là thế lực bên nào, giờ phút này đều không có tâm tình đi thưởng thức cuộc chiến đỉnh phong này. Theo Bách Phái, Bắc Trác cũng lao lên không trung, Đẩu Vương, Đẩu Hoàng phía dưới cũng lao đến chém giết.

Thiên Phong đế quốc chỉ sợ mấy ngàn năm qua không xuất hiện tình cảnh này, mấy ngàn cường giả đồng thời sử dụng Đẩu Khí, tình cảnh này thử hỏi đồ sộ như thế nào. Trong mấy ngàn người, thực lực thấp nhất cũng là Đẩu Sư cường giả trên ngũ tinh, có thể nói tất cả cường giả đỉnh cao của Thiên Phong đế quốc đều gia nhập vào cuộc chiến hôm nay.

Cho dù là một Đẩu Hoàng cường giả, trước mặt tràng diện này cũng lộ vẻ nhỏ bé.

Trên trận, người duy nhất không động thủ chỉ có Hạ Hậu Thuần. Trên khuôn mặt tuấn tú của Hạ Hậu Thuần mơ hồ lại có vẻ sợ hãi, tình cảnh chém giết đồ sộ nhưng cũng vô cùng thê thảm đối với một Đẩu Tôn còn trẻ như hắn mà nói, giống như cuộc chiến giữa những con sâu con kiến. Thế nhưng mùi huyết tinh nồng đậm đến mức tận cùng, cộng thêm mùi cơ thể bị Đẩu Khí oanh kích thậm chí là thịt nát, lại mang tới cho người ta một loại cảm giác khó thở huyết mạch sôi trào

Ầm ầm ầm....

Thanh âm liên tiếp bạo liệt, sau khi Đấu Khí ngũ sắc và thánh hệ Đấu Khí trắng sữa đối chọi với nhau giữa không trung cao hơn trăm mét, tạo thành vô số mảnh vỡ Đấu Khí, xoay tròn rơi về hướng chiến trường, dư thể không giảm, trong nháy mắt giết chết vô số Đấu Sư cường giả.

Cảnh chém giết trời đất tối sầm giằng co hơn nửa canh giờ, cuối cùng dần lộ ra xu thế thắng bại.

Tư tế Đấu Thần điện, Ảnh vệ Long vệ hoàng thất, và cường giả tinh anh của Lý Minh tử thương hơn phân nửa, bị bao vây trên cỏ, đối mặt với công kích gấp mấy lần mình của Bắc Đẩu tông và Tứ đại gia tộc.

-Hạ Hậu Thuần các hạ, người có thể xuất thủ!

Giữa không trung, âm thanh sôi trào sát ý của Bắc Trác vang lên, khiến đám cường giả đang bị bao vây không khỏi run rẩy. Tình cảnh như vậy, nếu không có gì bất ngờ, thất bại của Đấu Thần điện, hoàng thất và Lý Minh chỉ là vấn đề thời gian, nếu có thêm một Đấu Tôn cường giả gia nhập trận chiến, như vậy kết cục thắng bại đã hoàn toàn định ra.

Nghe thấy Bắc Trác kêu mình ra tay, sắc mặt Hạ Hậu Thuần thay đổi mấy lần, cuối cùng cắn răng, bay lên giữa không trung đồng cỏ, một hào quang rực rỡ mơ hồ xuất hiện trong lòng bàn tay.

-Bảo hộ đệ hạ!

Thủ lĩnh Long vệ Thần Mộc hét lớn một tiếng, Đấu Khí hóa cánh, một đạo Đấu Khí Cự Mộc đồng thời hóa ra, nện về hướng Hạ Hậu Thuần. Cùng lúc đó, ba Đấu Hoàng cường giả trong Ảnh vệ cũng tấn công lên trên. Dưới sự oanh kích toàn lực của bốn Đấu Hoàng cường giả, Hạ Hậu Thuần cũng không dám khinh thường, song chuống vỡ ra bốn đạo hào quang rực rỡ nghênh đón bốn luồng Đấu Khí.

Ầm ầm ầm.... giữa không trung vang lên bốn tiếng nổ ầm ầm, uy lực không sai biệt gì so với đối chọi của hai Đấu Tôn cường giả. Dưới sự trùng kích của năng lượng cường hãn, người vây công không khỏi thối lui hơn mười mấy thước, còn người bị vây công cũng nhanh chóng kết xuất Đấu Khí phòng ngự, chống đỡ mảnh vỡ Đấu Khí đang tàn sát bừa bãi.

Tứ đại Đấu Hoàng dưới một kích của Hạ Hậu Thuần, lập tức như lá rụng rơi thẳng xuống, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

-Bắc Trác, người thật sự muốn truy sát tận cùng sao?

Bách Phái giận dữ, ngũ khí trở nên rét lạnh.

-Ha ha ha, lẽ nào Bách điện chủ còn cho rằng có khả năng thỏa hiệp?

-Hừ!

Bách Phái hừ lạnh một tiếng, thân ảnh bỗng nhiên biến mất. Một giây sau, Bách Phái đã xuất hiện ở biên giới chiến trường, tung ra một luồng Đấu Khí trắng noãn, như một quả trái phá nổ tung trong đám đệ tử Bắc Đẩu tông, trong nháy mắt thu hoạch được tính mạng của mười mấy tên cường giả.

-Tới Bắc Đẩu cấm địa!

Âm thanh trong trẻo của Bách Phái, cho dù trên chiến trường đang hò hét ầm ĩ, cũng truyền đến tai mỗi người từng chữ rõ ràng.

Bắc Đẩu cấm địa! Chính là nơi chôn cất tông chủ các thời kỳ của Bắc Đẩu tông, cho dù là tông chủ hiện tại Bắc Trác cũng không thể tự ý tiến vào, trừ phi hắn chuẩn bị viên tịch bên trong. Bản thân di thể của một cường giả chính là một tòa bảo tàng, vì vậy để di thể tông chủ Bắc Đẩu tông không bị quấy rối, Bắc Đẩu tông đã đặc biệt thiết lập cấm địa này.

Lúc này hiển nhiên không có khả năng dẫn mọi người trốn về Đế đô, khả năng duy nhất có thể làm, chính là trốn vào Bắc Đẩu cấm địa chờ đợi viện quân. Đây cũng là cách duy nhất Bách Phái có thể nghĩ đến lúc này.

Nói xong, thân hình Bách Phái khẽ động, hai luồng Đấu Khí vô cùng hùng hậu chia ra tấn công Bắc Trắc và Hạ Hậu Thuần. Một khi điện chủ phân điện Thiên Phong thật sự nổi giận, toàn lực ra tay, uy thế hiển hách cho dù lấy một địch hai, không ngờ cũng làm cho hai vị Đấu Tôn không thể không toàn lực ứng phó.

Hai đạo Đấu Khí nện ra, Bách Phái thủ quyết phi động, khói mù phía trên chiến trường cấp tốc tiêu tán, hiện ra bầu trời xanh lam, ngay phía trên bầu trời, mặt trời rực rỡ màu vàng tựa hồ nhận được cảm ứng gì đó, ánh sáng bắt đầu vận vẹo, từ bốn phương tám hướng hội tụ tới không trung chiến trường. Một luồng khí tức rừng rực huy hoàng bao vây chiến trường, phía dưới luồng khí tức này, tất cả lực lượng đều lộ vẻ nhỏ bé.

Thiên Địa dị tượng, Bạch Hổ đấu kỹ!

-Thánh Quang Ban Diệu!

Một tia bạch quang vô cùng hoa mắt hiện lên, giữa bạch quang tựa hồ còn kèm theo những điểm màu đen xoay tròn, sau đó tất cả mọi người tựa hồ đều thất thần trong mấy giây. Có rất nhiều cường giả không cách nào nhìn rõ ánh sáng, bởi vì thân thể của bọn họ đã bị tách rời. Đồng cỏ màu xanh trong nháy mắt biến thành màu khô vàng, chân núi Bắc Đẩu tựa hồ trong nháy mắt đã chuyển sang mùa thu.

Đấu Tôn cường giả thi triển Bạch Hổ đấu kỹ, loại rung động này hầu như làm người ta tan vỡ. Trong phương hướng Bách Phái nện ra Bạch Hổ đấu kỹ, tất cả cường giả dưới Đấu Vương trong nháy mắt bỏ mình, cho dù là cường giả Đấu Vương cũng chịu những tổn thương khác nhau.

Thiên Phong điện chủ, hôm nay ý định đại khai sát giới rồi!

Thừa dịp cơ hội Bách Phái sử dụng đấu kỹ Bạch Hổ, những cường giả trong hoàng thất, Đấu Thần điện và Lý Minh còn có thể chạy trốn, nhanh chóng mở đường máu xông ra ngoài, thẳng đến Bắc Đẩu cấm địa!

Những cường giả còn có thể sống sót trong trận chém giết này, thực lực đều không kém, để chạy trốn, tốc độ bay vút lên núi của bọn họ có thể nói là kinh thế hãi tục, chỉ chớp lát đã tới cửa vào của Bắc Đẩu cấm địa.

Cửa vào Bắc Đẩu cấm địa ngược lại không có người thủ vệ, chỉ có một đạo Đấu Khí phong ấn, dưới một kích hợp lực của mọi người lập tức liền tan rã. Đây cũng không phải nói Bắc Đẩu cấm địa phòng vệ không nghiêm, thử nghĩ nếu không phải trong tình huống cực kỳ cấp thiết, người bình thường muốn mở được phong ấn cũng cần tốn khá nhiều khí lực, thời gian đó cũng đủ để Bắc Đẩu tông phát giác.

Bên trong cửa vào lại là một huyệt động rất lớn, vừa mở cửa động, trước mặt đã xuất hiện một luồng khí tức lạnh lẽo như băng. Huyệt động rất lớn, hiển nhiên cũng không phải tự nhiên mà do nhân công xây dựng thành. Hai bên thông đạo rộng rãi có mái vòm hình cung là từng gian thạch thất, bất luận trên mái vòm hay là trên cửa đá của mỗi gian thạch thất đều có chạm khắc những hình vẽ tinh xảo. Bảy viên Dạ minh châu cực lớn được khảm nạm trên mái vòm theo vị trí của Bắc Đẩu thất tinh. Ánh sáng trong huyệt động

Tốt nhất là hai Đấu Tôn cùng lúc bỏ mạng, vậy thì kết quả quá sức hoàn mỹ!

Nhưng tâm niệm vừa chuyển, Lý Dật lại đưa ánh mắt về phía Bắc Đấu Tam Hoàng.

-Nhất Tiểu huynh, vẫn còn bán mạng cho Bắc Đấu tông sao? Chẳng lẽ ba vị vẫn chưa nhìn ra, vận số của Bắc Đấu tông sắp hết rồi?

Quân Nhất Tiểu cũng lưu manh, cao giọng cười nói:

-Lý Dật lão đệ, vận số Bắc Đấu tông có tận cùng hay chưa, chỉ sợ người không có cơ hội nhìn thấy, bởi vì người sẽ chết rất nhanh thôi.

Đối mặt với khiêu khích của Bắc Đấu Tam Hoàng, Lý Dật nhún nhún vai, cười nói:

-Huynh đệ chúng ta quả nhiên là hiểu lòng nhau, tiểu đệ ta cũng đang định cùng Tam Hoàng tính toán món nợ cũ. Bách điện chủ, bệ hạ, xin giao ba tên nhãi nhép này cho tại hạ!

Nhìn thấy Lý Dật tràn đầy tự tin, Bách Phái khê gật đầu, chậm rãi nói:

-Lý Phó điện chủ cẩn thận!

-Tam Hoàng, đến chịu chết đi!

Lý Dật mở rộng đấu cánh, thân hình đã ở ngoài không trung mấy chục thước đích. Đấu cánh bằng tinh tinh xảo đến cực điểm đã nói rõ với mọi người, Lý Dật đã là một cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong.

Một cường giả Đấu Hoàng đỉnh phong chưa đến 17 tuổi!

591. Q.6 - Chương 91: Tam Hoàng Phản Bội

Bắc Đấu Tam Hoàng liếc nhìn nhau, dừng nói lúc này là một Đấu Hoàng đỉnh phong, cho dù là một Đấu Tôn trước mặt, cũng chỉ có thể toàn lực tiến lên.

Tam Hoàng vẫn sử dụng đấu pháp xếp theo hình tam giác bao vây Lý Dật ở giữa, Quân Nhất Tiểu đánh cận chiến, Du Long dao găm của mỹ nữ lạnh lùng tới lui quanh người Lý Dật, còn Xạ Nhật kim cung của Tam Hoàng lão đại lại thỉnh thoảng bắn trộm mũi tên.

Lý Dật ngược lại cũng không để mắt đến cận chiến của Quân Nhất Tiểu, phiên toái chính là thanh Du Long dao găm có thể hấp thu Đấu Khí, còn uy hiếp lớn nhất, đương nhiên là Xạ Nhật kim cung.

-Hừ, Lý Dật, chỉ cần người không thi triển đấu kỹ Bạch Hổ, người nhất định sẽ thua!

Tam Hoàng lão đại nhất thời tìm không ra sơ hở hạ thủ, cố ý làm nhiễu loạn tâm thần của Lý Dật.

-Ai nói đánh bại các người cần phải thi triển đấu kỹ Bạch Hổ!

Lý Dật cười lạnh, Âm Kim Luân trong tay thành linh rời khỏi tay, hóa thành một tàn ảnh càng xoáy càng lớn, đánh về phía Tam Hoàng lão đại. Tam Hoàng lão đại chịu tập kích, hiển nhiên cũng không thể thi triển bắn lén. Bộ pháp quỷ dị khê động, một giây đồng hồ trước Thanh Vân Thủ của Lý Dật vẫn còn đối mặt với quạt xếp của Quân Nhất Tiểu, lúc này đã chém vào bên eo của mỹ nữ lạnh lùng.

Không ngờ Lý Dật lại có thân pháp quỷ dị như vậy, mỹ nữ lạnh lùng kinh hãi toàn lực lùi lại, dù chưa bị Thanh Vân Thủ chém vào, nhưng Đấu Khí xẹt qua, tấm lưng mảnh khảnh giống như chịu trọng kích của thiết chùy, nằng đau đón kêu lên, khoe miệng chảy ra một vết máu tươi. Nhìn thấy mỹ nữ lạnh lùng bị thương, Quân Nhất Tiểu mở quạt xếp, Đấu Khí trải qua cường hóa của quạt cốt, quét về hướng Lý Dật.

Lý Dật đã sớm dự liệu Quân Nhất Tiểu sẽ tung ra một chiêu như vậy, hắn cũng không có ý tấn công mỹ nữ lạnh lùng, Đấu Khí quét trúng nằng cũng là thu hoạch ngoài ý muốn. Dụng ý thật sự của Lý Dật là trên người Quân Nhất Tiểu. Cùng với một kích toàn lực phát ra của Quân Nhất Tiểu, thân hình Lý Dật một

lần nữa chớp động, giữa không trung vẽ ra một đường vòng cung vô cùng hoàn mỹ, Âm Dương Thần Lô đánh thẳng xuống đỉnh đầu Quân Nhất Tiểu.

Bắc Đẩu Tứ hoàng mặc dù hung ác, nhưng tình cảm giữa bọn họ lại rất sâu sắc, Lý Dật chính là muốn lợi dụng điểm này. Quân Nhất Tiểu toàn lực cứu trợ mỹ nữ lạnh lùng, sẽ phát ra tất cả Đẩu Khí, căn bản không rảnh từ công chuyển sang thủ, Âm Dương Thần Lô, cho dù không thể làm hấn bỏ mạng trong nháy mắt, sợ rằng cũng khiến Quân Nhất Tiểu bị thương rất nặng.

Chính vào lúc này, bốn đạo kim mang phá không lao tới, tốc độ cực nhanh, uy thế to lớn, ngay cả Lý Dật cũng âm thầm kinh hãi. Bốn đạo kim mang nện lên Âm Dương Thần Lô, lập tức tạo nên tiếng vang rất lớn, nổ tung một đạo sóng xung kích Đẩu Khí. Dưới sự trùng kích, thân thể Quân Nhất Tiểu chấn động, suýt nữa ngã xuống mặt đất.

Cũng may Tam Hoàng lão đại kịp thời viện thủ, hóa giải uy lực của Âm Dương Thần Lô, Quân Nhất Tiểu mới thoát khỏi kiếp nạn.

Từ lúc Âm Kim Luân rời tay Lý Dật đến lúc Âm Dương Thần Lô oanh kích Quân Nhất Tiểu chỉ là chuyện trong nháy mắt, Tam Hoàng lão đại có thể trong thời gian ngắn như vậy thoát khỏi Âm Kim Luân còn có thể giải vây cho Quân Nhất Tiểu, có thể thấy được sở dĩ Tam Hoàng lão đại có thể được chọn làm lão đại, quả nhiên cũng có chỗ phi phạm của hấn.

-Lão Nhị, lão Tứ, tới!

Sau đó chuyện Lý Dật lo lắng nhất đã xảy ra, Tam Hoàng cực nhanh hợp lại một chỗ, thu hồi binh khí trong tay, tiếp đó ba luồng Đẩu Khí hiện lên trong lòng bàn tay ba người. Thực lực của Đẩu Hoàng đỉnh phong dù có cường đại thì vẫn là Đẩu Hoàng, ba Đẩu Hoàng thực lực thất bát tinh liên thủ, bất luận như thế nào luồng năng lượng này cũng cực đại đến mức vượt qua Đẩu Hoàng đỉnh phong. Tam Hoàng lão đại ý thức được điều này, trừ phi sử dụng cách này, nếu không chỉ đối chọi Đẩu Khí thuần túy, với thân pháp quỷ dị của Lý Dật, Tam Hoàng sớm muộn hội sẽ rơi vào kết cục từng người bị tiêu diệt.

Ba luồng Đẩu Khí được Tam Hoàng tăng lên tới cực hạn, đột nhiên bạo phát, giữa ba luồng Đẩu Khí tựa hồ có cảm ứng nào đó, uy lực quán giao vào một chỗ so với ba luồng Đẩu Khí tách biệt đương nhiên tăng lên rất nhiều lần.

Loại Đẩu Khí uy lực này, chỉ sợ có thể so sánh với Đẩu Tôn cường giả.

Lý Dật sở dĩ muốn giao thủ với Tam Hoàng, chính là muốn xem xem, thực lực của Đẩu Hoàng đỉnh phong rút cuộc như thế nào. Chính xác ra, là xem sau khi thực lực bản thân đạt tới Đẩu Hoàng đỉnh phong, trải qua Thiên Khôn Địa Càn Châu cường hóa, Đẩu Khí còn có thể cường đại đến cảnh giới nào. Trước khi thực lực bản thân đạt tới cảnh giới của Đẩu Hoàng cường giả, Thiên Khôn Địa Càn Châu có thể trợ lực, sau khi tiến vào cảnh giới Đẩu Hoàng, hiệu quả này sẽ không còn rõ ràng. Dù sao Đẩu Tôn cường giả không đơn thuần là sức mạnh Đẩu Khí biến lớn, mà còn cần lĩnh ngộ đối với quy tắc không gian khiến Đẩu Khí không chế không gian, điểm này Thiên Khôn Địa Càn Châu không cách nào làm được.

Như vậy, sau khi thực lực bản thân đạt đến Đẩu Hoàng đỉnh phong, ma khí siêu phẩm này ngoại trừ khôi phục và giải độc sẽ không còn tác dụng nào sao?

Không thử một chút làm sao biết được?

Đẩu Khí tăng lên tới cực hạn, trải qua cường hóa của Thiên Khôn Địa Càn Châu, một tấm lụa Đẩu Khí cực lớn xông tới Đẩu Khí liên thủ của Tam Hoàng!

Đầu tiên là một tiếng trầm đục khiến người khác đau răng, ngay sau âm thanh trầm đục này là hồng thủy giống như phá đê, ầm ầm đổ xuống, những chỗ nó đi qua, cỏ cây lập tức hóa thành bột mịn. Ba luồng Đẩu Khí tương giao sinh ra chấn động, hoàn toàn không thua kém đối chọi Đẩu Khí của hai vị Đẩu Tôn cường giả.

Kết quả hai luồng sức mạnh đối chọi là Bắc Đẩu Tam Hoàng trong nháy mắt bị đánh tan, thân thể hung hăng đập xuống đất, mặc dù không chịu đại thương gì, đáng về lại có phần chặt vật. Còn Lý Dật chỉ bị chấn động bay ra giữa không trung mấy chục thước, sau đó đầu cánh mở ra, tiêu sái rơi xuống trước mặt Tam Hoàng.

Bản thân Lý Dật cũng không nghĩ tới kết quả này, Đấu Khí trải qua cường hóa của Thiên Khôn Địa Càn Châu, không ngờ lại tăng cường gấp đôi! Trước khi chưa đạt tới Đấu Hoàng đỉnh phong, ma khí chỉ có thể đề thăng thực lực của hắn lên tới Đấu Hoàng đỉnh phong, còn một khi đạt tới Đấu Hoàng đỉnh phong, Thiên Khôn Địa Càn Châu không ngờ lại đề tăng sức mạnh của mình lên gấp đôi. Nói cách khác Tam Hoàng vừa mới đối mặt, không sai biệt lắm là một kích hợp lực của hai Đấu Hoàng đỉnh phong!

-So đấu Đấu kỹ thì các người không dám, so đấu thân pháp các người cũng không muốn, đối chọi Đấu Khí trực tiếp nhất, tựa hồ các người cũng không chiếm thượng phong. Ba vị vẫn muốn đánh tiếp, hay là trực tiếp nhận thua?

Tam Hoàng cau mày, nhưng không thể không thừa nhận Lý Dật nói rất đúng sự thật.

-Nếu là tỷ thí độ sức bình thường, ba huynh đệ chúng ta cũng có thể nhận thua. Nhưng hôm nay là chiến đấu sinh tử, Lý Dật, mặc dù ba huynh đệ chúng ta không chiếm được thượng phong của người, nhưng người muốn giết chúng ta, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy!

Lý Dật thu hồi đấu cánh, thân mật cười nói:

-Đã như vậy, ta thật ra có một biện pháp giải quyết tốt hơn, không biết Tam Hoàng muốn nghe hay không!

Tam Hoàng nhất thời lặng im, không hiểu ý tứ của Lý Dật.

Thấy Tam Hoàng im lặng, Lý Dật lấy từ trong dung giới ra một loại quả quý dị nói:

-Không bằng các người gia nhập vào Lý Minh của ta, làm quà gặp mặt, ta tặng mỗi người các người một quả Hỏa la quả!

-Hỏa la quả là vật gì?

Mỹ nữ lạnh lùng không khỏi hiếu kỳ hỏi.

-Đương nhiên là đồ tốt, ngoại trừ bề ngoài đẹp mắt, dị quả này còn có một công hiệu lớn nhất, là có thể rèn luyện linh hồn chi lực. Nói thẳng ra, sau khi lực linh hồn của một người được Hỏa la quả rèn luyện, chẳng những có thể đề thăng lực phòng ngự với công kích tinh thần, hơn nữa còn có thể giải trừ tất cả khế ước linh hồn!

Giải trừ khế ước linh hồn! Nghe thấy mấy chữ này, ánh mắt Tam Hoàng lập tức sáng ngời. Cho dù là một người bình thường, cũng sẽ không cam lòng cả đời làm tay chân cho người khác, huống chi là ba Đấu Hoàng cường giả. Nếu loại quả kỳ dị trong tay Lý Dật thật sự có thể giúp bọn họ giải trừ khế ước linh hồn, vậy thì chẳng khác nào giải trừ gông xiềng nặng nề nhất trên người bọn họ, từ nay về sau trời cao biển rộng, Đấu Thần Đại lục làm gì không có một chỗ cho Tam Hoàng dừng chân? Cho dù tiếp tục lưu lại Bắc Đấu tông, cũng không còn là tay chân, mà là thượng khách.

Nhưng Tam Hoàng lão đại hừ lạnh một tiếng nói:

-Lý Dật, tiểu tử ngươi vô cùng giáo quyệt, làm sao chúng ta tin loại quả trên tay ngươi không phải là độc dược?

-Lão đại quả nhiên khôn khéo. Các người có thể không tin ta, chỉ có điều không nên tin tưởng trên thế giới không có người ngu xuẩn đến dùng độc dược!

Lý Dật nói xong liền chậm rãi đưa một quả Hỏa la quả bao bọc Đấu Khí vào miệng mình.

Hỏa la quả vừa vào bên trong cơ thể, lập tức hóa thành một đoàn hỏa diễm cực nóng, dũng mãnh tiến vào thể giới linh hồn của Lý Dật, lực linh hồn đối mặt với luồng năng lượng xâm nhập này vô thức mà tiến hành cản trở. Dù sao trong thể giới linh hồn của mình, hỏa diễm bị áp chế rất nhanh, hóa thành một dòng nước âm, chậm rãi dung nhập vào trong lực linh hồn.

Quá trình rèn luyện này cũng chỉ kéo dài vài phút, Tam Hoàng nhìn thấy, Lý Dật bỗng nhiên như trúng tà, ánh mắt đờ đẫn, toàn thân run rẩy từng đợt. Nếu lúc này Tam Hoàng ra tay, Lý Dật sợ rằng không có cả cơ hội phản kháng.

Sau vài phút, Lý Dật dừng lại run rẩy, ánh mắt cũng khôi phục thần thái.

-Bây giờ các người tin chưa? Lý Dật ta mặc dù không phải người tốt, nhưng cũng chưa nhược trí đến mức đem độc dược làm bảo bối lừa gạt Tam Hoàng. Nếu Tam Hoàng đáp ứng gia nhập Lý Minh, ân oán trước kia của chúng ta xem như xóa bỏ, như vậy ba quả này sẽ thuộc về các người!

Không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn, đạo lý này Tam Hoàng hiểu rất rõ.

Sau một lúc trầm ngâm, Tam Hoàng lão đại mới chậm rãi nói:

-Muốn Tam Hoàng chúng ta gia nhập Lý Minh, yêu cầu này thực sự quá hà khắc, Bắc Đẩu tông dù sao cũng có ân dưỡng dục Tam Hoàng chúng ta, gia nhập Lý Minh, sau này nhất định sẽ trở thành kẻ thù sống chết của Bắc Đẩu tông, khó tránh khỏi bị người đời mắng chửi là đồ vong ân phụ nghĩa !

Ý tứ trung tâm trong lời nói của Tam Hoàng lão đại vẫn là không muốn gia nhập Lý Minh. Dù sao Lý Minh cũng là thế lực mới ra đời, nói cho cùng còn là một đám ô hợp, không có bao nhiêu nội tình, thoảng cái muốn mời chào ba Đẩu Hoàng, xác thực còn chưa đủ tư cách. Tình thế bây giờ, Lý Dật cũng không muốn quá nghiêm khắc, vì vậy nói:

-Nếu Tam Hoàng không muốn gia nhập Lý Minh, làm sao ta có thể đem bảo bối này cho các người. Nếu không như vậy đi, ta dùng một Hỏa la quả đổi tính mạng của của một tộc nhân Bắc Đẩu tông, chỉ cần là người tộc Bắc thị, bất luận là Đẩu Vương Đẩu Sư hay Đẩu Hoàng đều được, khoản giao dịch này, Tam Hoàng nhất định không thiệt thòi!

Ý tứ của Lý Dật cũng rất rõ ràng, chỉ cần Tam Hoàng trở mặt với Bắc Đẩu tông, không giúp đỡ Bắc Đẩu tông đối phó Lý Minh và hoàng thất là được.

-Được! Ta đáp ứng người!

Thỏa hiệp này Tam Hoàng cũng có thể tiếp nhận, nếu như có thể giải trừ khế ước linh hồn, sau khi đắc tội với Bắc Đẩu tông bọn họ cao chạy xa bay là được.

-Vậy ta sẽ đặt tiền cọc trước!

Giao dịch đạt thành, Lý Dật mỉm cười, đưa một quả Hỏa la quả đến trước mặt Tam Hoàng lão đại.

Tam Hoàng lão đại nhận lấy Hỏa la quả, cũng không nói nhiều, đấu cánh mở ra, dẫn theo mỹ nữ lạnh lùng và Quân Nhất Tiểu bay về phía tộc nhân Bắc Đẩu bên ngoài cấm địa.

Lúc này ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hai vị Đẩu Tôn cường giả ở giữa không trung, Tam Hoàng lặng yên không một tiếng động tới gần, chỉ một cái phất tay đã cắt đứt đầu của một tộc nhân Bắc Đẩu.

Bắc Đẩu tông đánh chết cũng không thể nào tin được, Bắc Đẩu Tam Hoàng lại ra tay với người của mình, ba tên quý chết oan lập tức mất đầu, còn mang theo vẻ mặt không thể tin được.

-Tam Hoàng phản bội!

Tam Hoàng phản bội, chuyện này tuyệt đối còn rung động hơn Tứ đại trưởng lão dẫn quân rời khỏi Bắc Đẩu tông! Ngoại trừ tông chủ và Phong Hoàng Hải Hâm, Tứ đại Đẩu Hoàng có thể nói là át chủ bài lớn nhất của Bắc Đẩu tông.

Tam Hoàng lấy đầu người, ném tới trước mặt Lý Dật, tiếp nhận Hỏa la quả trong tay Lý Dật, không nói một lời, giương cánh bay đi.

Từ khi đám người Lý Dật xuất hiện, tình thế không ngừng xoay chuyển. Phía bên Đẩu Thần điện, hoàng thất và Lý Minh có thêm một Đẩu Tôn, hai Đẩu Hoàng còn chưa nói, Bắc Đẩu tông lại thiếu đi ba Đẩu Hoàng và bốn nhánh quân. Bây giờ xem ra cũng rất khó nói ai chết trong tay ai!

592. Q.6 - Chương 92: Khiêu Chiến Đấu Tôn

Cách núi Bắc Đẩu không xa, phía trên một vách núi dựng đứng có một thân ảnh khô gầy đứng sừng sững, áo bào rộng thùng thình bị gió lay động, khiến cho bóng người này giống như một con dơi. Chỉ có điều, cho dù là một con dơi hút máu cũng khiến người ta thích thú hơn người đứng trên vách núi này. Trên bộ mặt của hắn giống như có đeo một mặt nạ da người, không hề có một chút biểu hiện. Bên trong nếp gấp rất sâu, để lộ ra khí tức âm trầm vô hạn.

Phía sau hắn hoàn toàn đối lập là hai nam nhân trung niên khôi ngô cao lớn đứng hai bên. Hai nam nhân này mặc trang phục màu đen, tựa hồ như muốn hòa mình vào trong đêm tối, ngoài ra trên người bọn họ cũng dẫn phát ra khí tức cường giả không hề che dấu.

Ba người này đều đứng đối mặt với phương hướng Bắc Đẩu tông, giống như đang chờ đợi điều gì.

Một lúc lâu, một Hắc y nhân cao lớn mới chậm rãi nói:

-Tông chủ, Bắc Đẩu tông không chống nổi, chúng ta có phải.....

Nam nhân khô gầy được gọi là tông chủ lắc đầu, vang lên một loại âm thanh vô cùng đặc biệt, khàn khàn, khô héo, phẳng phất như tới từ địa ngục.

-Không cần phải gấp, Bắc Trác không thất bại nhanh như vậy đâu, bây giờ ra tay, Mị Ảnh ma tông chúng ta cũng sẽ tổn thất không nhỏ!

Một nam nhân cao lớn khác cũng nói:

-Tiểu tử kia thật sự là người chúng ta phải tìm sao?

-Hắn có phải là người chúng ta cần tìm hay không còn cần phải xem đã. Chỉ có điều, nhìn từ kết quả điều tra của chúng ta, cũng không sai biệt. Thử nghĩ nếu hắn không tu luyện Thiên Ma Đấu Khí, làm sao có thể trong vòng nửa năm, từ một người bình thường tấn thăng đến Đấu Hoàng đỉnh phong? Cho dù hắn tu luyện Thiên Ma Đấu Khí, loại tốc độ này cũng thực sự làm người khác khiếp sợ!

-Tông chủ, nếu không sai, vậy chúng ta bắt hắn về điều tra xem rút cuộc có phải hay không, còn phải đợi cái gì?

Trên mặt tên nam nhân khô gầy vẫn không có biểu tình như trước, chỉ có điều trong đôi mắt lại để lộ ánh mắt vô cùng phức tạp:

-Thiên Sát, đã nhiều năm rồi, tại sao ngươi vẫn cứ gấp gáp như vậy. Chúng ta cũng chờ gần được hai mươi năm rồi, chẳng lẽ lại tiếc chút thời gian này sao? Tính cách của tiểu tử kia thật sự giống mẹ hắn!

-Hừ, con nữ nhân ti tiện, hại chúng ta phải sống mấy chục năm người không ra người quỷ không ra quỷ, chờ ta bắt được tiểu tử kia, nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết!

Thiên Sát hung dữ nói.

-Thiên ma xuất thế, tắc bách tông loạn. . . Thiên Sát Địa Sát các ngươi nhớ kỹ, tiểu tử này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Huống hồ mặc dù hiện tại Thánh nữ vẫn bị giam cầm, nhưng trước khác nay khác, nói không chừng ngày nào đó nàng lại bị khôi phục thân phận Thánh nữ, đến lúc đó....Cho nên đối với tiểu tử này, các ngươi vẫn không nên làm chuyện gì quá kích!

-Vâng, tông chủ!

Nam nhân khô gầy tựa hồ không nghe được trả lời của Thiên Sát, Địa Sát. Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị vẫn nhìn chăm chú vào núi Bắc Đẩu. Nơi này mặc dù cao, có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra ở Bắc Đẩu cấm địa, nhưng dù sao cũng cách vài dặm, lại là buổi tối. Nam nhân khô gầy tựa hồ có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng tất cả mọi thứ phát sinh ở Bắc Đẩu cấm địa.

Ở Bắc Đẩu cấm địa lúc này, sau khi Lý Dật dùng Hỏa la quả đuổi Bắc Đẩu Tam Hoàng đi, đã quay về trước trận. Lý Dật đưa ánh mắt dừng lại trên người Hạ Hậu Thuần, thì lễ nói:

-Hạ Hậu huynh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Từ khi Lý Dật hiện thân, sắc mặt Hạ Hậu Thuần trở nên vô cùng phức tạp, vừa mừng rỡ lại vừa lo lắng, thậm chí còn có một phần niềm nở. Ngày ấy sau khi từ trà lâu Đế đô quay về núi Bắc Đẩu, Hạ Hậu Thuần đã bị Thượng Quan Hình Nhi hung hăng quở trách một trận, đồng thời không quên thêm mắm thêm muối vào “Hành vi phạm tội ngập trời” của Lý Dật.

Hạ Hậu Thuần cũng không phải là người của Bắc Đẩu tông, hẳn cũng không có cảm giác gì đối với thâm cừu đại hận của Bắc Đẩu tông và Lý Dật, ngược lại càng khiến hắn sản sinh hứng thú với Lý Dật. Đồng thời, hắn cũng thấy kỳ quái, Bắc Trắc không phải là Đẩu Tôn cường giả sao, làm sao lại bó tay trước một Đẩu Hoàng như vậy?

Bây giờ nhìn thấy Lý Dật chủ động chào hỏi mình, Hạ Hậu Thuần trả lễ nói:

-Lý Dật tiểu đệ, xem ra ngươi tu luyện Đẩu Khí cũng không phải chỉ là vui đùa một chút!

-Điều này vừa đúng mà cũng không đúng! Cuộc đời chẳng qua chỉ là một trò chơi một giấc mộng, muốn chơi tốt trò chơi cuộc đời này, không có chút thực lực, chơi cũng không thú vị có phải không? Hạ Hậu huynh mặc dù thực lực đủ chơi, nhưng tựa hồ cũng không biết chơi như thế nào?

Bản tính Hạ Hậu Thuần vốn cũng ham chơi hiếu động, nhưng bị áp chế khổ luyện đấu kỹ Đẩu Khí, nghe thấy Lý Dật nói những lời này, nhất thời kinh ngạc xuất thần. Cuộc đời chẳng qua chỉ là một trò chơi một giấc mộng, câu này nói ở kiếp trước của Lý Dật hết sức bình thường, nhưng đối với Hạ Hậu Thuần mà nói lại giống như hoàn toàn giác ngộ vậy.

- Vậy theo Lý Dật huynh đệ, như thế nào mới được xem là chơi tốt trò chơi cuộc đời này?

-Mọi sự chỉ là mây bay, theo tính toán của ta mà biến ảo, có cừu oán tất báo, có ân nhất định trả, cảm tác cảm vi, có được dân được, công danh lợi lộc, cũng chỉ đùa bỡn trong lòng bàn tay. Trường kiếm đang ca, tiểu ngạo hoàn vũ....

-Trường kiếm đang ca, tiểu ngạo hoàn vũ....

Hạ Hậu Thuần lẩm bẩm nói, hoàn toàn thất thần. Hắn tự nghĩ một đời Đẩu Tôn cường giả, mặc dù không thể nói hoành hành khắp Đẩu Thần Đại lục, nhưng cũng là tồn tại bất cứ kẻ nào cũng không dám khinh thường. Thế nhưng so sánh với Lý Dật, Đẩu Tôn hắn cũng thật sự có chút uất ức, ngay cả đến trà lâu uống trà cũng bị quát tháo một phen, ngấm lại xác thực cũng không thú vị!

-Thuần nhi, đừng để hắn lừa gạt, Lý Dật tuyệt đối không phải người tốt lành gì!

Thượng Quan Hình Nhi nhìn ra chỗ bất thường, , nghiêm nghị cắt đứt trầm tư của Hạ Hậu Thuần.

-Cô cô, tại sao lúc nào các người cũng đối đãi với ta như một đứa trẻ?

-Thuần nhi, con là niềm tự hào của Hạ Hậu gia, không ai đối đãi với con như một đứa trẻ, chẳng qua mọi người đều ký thác kỳ vọng rất lớn vào con, con không nên làm mọi người thất vọng!

-Nhưng ta không biết ngày đêm tu luyện đấu kỹ Đẩu Khí rút cuộc là vì cái gì? Kỳ thật lâu nay ta chỉ giả vờ, ta tuyệt đối không thích tu luyện!

-Thuần nhi. . . . . Lý Dật, tên khốn khiếp nhà ngươi!

Đối mặt với tình cảnh Hạ Hậu Thuần bị tẩm nã, Thượng Quan Hình Nhi đưa ánh mắt phần nộ hóa thành giết người trút xuống người Lý Dật.

Kỳ thật cũng không thể trách Lý Dật, thật sự bên trong Hạ Hậu Thuần có tâm ma, Lý Dật chẳng qua bắt được điểm này. Đóa hoa trong nhà ẩm, dù cường đại thì có tác dụng gì? Lý Dật mỉm cười, một tia Đẩu Khí hiện ra trong lòng bàn tay, nói với Đẩu Khí Q hút uất ngã k ngà huyền k ới ng k óA

Lúc trước Lý Dật không biết, nhưng từ khi Tuyết Lân hiện thân đến núi Bắc Đẩu, Tiểu Tuyết xác thực chưa có ngủ. Vấn đề là, Tiểu Tuyết muốn ngủ, vấn đề rất nghiêm trọng!

-Tiểu Tuyết, ngươi thật sự không thể ngủ!

-Biết rồi, ta chỉ nghỉ ngơi một lát, sẽ không ngủ đâu.

Tiểu Tuyết muội muội người ta vẫn chờ Lý Dật ca ca làm xong việc rồi cùng chơi với nàng, vẻ mặt mập mờ, ngay cả người bên ngoài cũng nhìn ra được, mặc dù cũng không rõ ma thú này rút cuộc có quan hệ như thế nào với Lý Dật.

Lý Dật còn muốn nhắc nhở vài câu, nhưng tình cảnh quỷ dị trước mặt khiến cho hắn không quản được Tiểu Tuyết.

Bắc Trác té ngã trên mặt đất, chẳng biết từ lúc nào đã ngồi dậy. Phía sau hắn, bốn người áo đen bịt mặt xếp thành một hàng, bàn tay phát ra bốn luồng Đấu Khí màu sắc khác nhau đang bao vây Bắc Trác. Bắc Trác được bao bọc trong Đấu Khí, tựa hồ đang chịu đựng cực hình gì đó, cả khuôn mặt bắt đầu vằn vẹo, gân xanh nổi lên, trở nên vô cùng dữ tợn.

Bốn người bịt mặt áo đen, hiển nhiên cũng không phải là người của dòng họ Bắc Đẩu, bọn chúng tới đây từ lúc nào? Với cảm giác nhạy cảm của Lý Dật, không ngờ cũng không cảm nhận được bọn họ đã đến, người như vậy, trừ phi là ma quỷ!

Trên người bốn hắc y nhân này phát ra khí tức xác thực cũng nồng nặc quỷ khí, loại cảm giác âm hàn này giống như đến từ A Tỳ địa ngục!

Chỉ có điều việc này không trọng yếu, quan trọng là bốn người này muốn làm gì?

Sau một lát sững sờ, Lý Dật liền đánh ra một đạo Đấu Khí sắc bén đến cực điểm về hướng Bắc Trác. Cảm nhận được công kích của Lý Dật, đôi mắt Bắc Trác bỗng nhiên co rụt lại, sau đó trên mặt hiện ra một nụ cười vô cùng quỷ dị.

-Quá muộn rồi, Lý Dật!

Bắc Trác cười lạnh, quanh người hiện ra một luồng Đấu Khí màu đen.

Lý Dật lần này kinh ngạc tới cực điểm, Thiên Ma Đấu Khí của Bắc Trác trong nháy mắt không ngờ biến thành Đấu Khí ám thuộc tính, chuyện gì vừa xảy ra thế này? Càng làm Lý Dật phiền muộn hơn là, luồng Đấu Khí màu đen này trong nháy mắt đã ăn mòn sạch sẽ luồng Đấu Khí của mình tấn công về hướng Bắc Trác, hơn nữa tràn ngập về phía mình với tốc độ cực nhanh.

Lý Dật liên tục lùi lại mấy chục thước, đến tận cửa ra vào Bắc Đẩu cấm địa. Luồng Đấu Khí màu đen này tựa hồ cũng không có ý tứ tiếp tục tiến sát, mà lui trở về.

-Bách điện chủ, chuyện gì thế này?

Lý Dật hỏi Bách Phái, nếu như ngay cả lão quái vật này cũng không hiểu chuyện gì, thì mình làm sao hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sắc mặt Bách Phái cũng tương đối âm trầm, tựa hồ bốn hắc y nhân này còn làm hắn lo lắng hơn Bắc Đẩu tông:

-Người đến bất thiện, nếu bản điện không nhìn lầm, loại bí kỹ âm tà này có lẽ tên là “Hóa ma đại pháp!”

-Hóa ma đại pháp? Rất lợi hại sao?

-Lợi hại hay không, phải xem dùng trên người nào!

-Dùng trên người Bắc lão quỷ thì sao!

-Hóa ma đại pháp, bản điện cũng chỉ nghe thấy chứ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy. Người bị Hóa ma đại pháp luyện hóa, thực lực sẽ tiến nhanh mấy tinh, thậm chí sẽ đột phá tấn cấp. Nhưng phải trả giá cao là, bất luận tu luyện Đấu Khí gì, đều không ngoại lệ chuyển hóa thành Đấu Khí ám thuộc tính. Chủ yếu hơn

là, sau khi bị Hóa ma đại pháp luyện hóa, trong lòng người này sẽ có ma niệm, có một nửa tâm trí sẽ bị người luyện hóa hấn khống chế.

Bị người khác khống chế một nửa tâm trí, loại chuyện này Bắc Trác cũng sẽ cam tâm? Chỉ có điều nhìn Bắc Trác, tựa hồ cũng không ý phản kháng, ngược lại cực kỳ đắc ý. Lý Dật có chút kinh ngạc, chỉ có điều suy nghĩ một chút cũng bình thường trở lại. Bắc Đẩu tông đã đến thời khắc sống chết trước mắt, nếu đổi lại là Lý Dật trong tình huống này, chỉ sợ cũng không chút do dự lựa chọn đề thăng thực lực, tiêu diệt địch nhân rồi nói sau.

Tăng lên mấy tinh, vậy thì thế nào? Trừ phi sau khi Bắc Trác bị Hóa ma đại pháp luyện hóa tấn thăng đến cấp bậc Đẩu Thánh, nếu không đêm nay muốn lật bàn, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy!

-Bách điện chủ, người nên xuất thủ!

Bách điện chủ khẽ gật đầu, hấn đương nhiên cũng không muốn nhìn thấy thực lực của Bắc Trác tăng vọt sau khi luyện hóa thành công.

Tiến lên trước hai bước, thánh hệ Đẩu Khí trắng noãn trong bàn tay Bách Phái nháy mắt sôi trào, ngưng tụ thành long hình, xoay quanh trước người một vòng, thỉnh thoảng một tiếng rỗng ngậm, nhào tới hướng Bắc Trác vẫn còn trong quá trình luyện hóa.

Một kích toàn lực của Đẩu Tôn cường giả, hơn nữa còn là Thánh hệ Đẩu Khí có tác dụng khắc chế tự nhiên với Đẩu Khí ám thuộc tính không có ai hoài nghi một chiêu này của Bách Phái sẽ trực tiếp thu hoạch tính mạng của Bắc Trác.

Nhưng, ngay lúc Đẩu Khí hình rồng bắn ra mấy mét, một người, hoặc nói đúng hơn là một con dơi vắt ngang phía trước Đẩu Khí, sau đó luồng Đẩu Khí hình rồng tan rã trong nháy mắt.

-Bách điện chủ, ra tay như vậy tựa hồ có chút làm mất mặt thân phận của người.

Âm thanh của con dơi kia giống như tới từ địa ngục, làm cho người ta sởn hết cả gai ốc.

594. Q.6 - Chương 94: Nguy Cơ Chưa Từng Có

Chỗ khùng bố của con dơi, không phải là hấn im ắng đánh tan Đẩu Khí của Bách Phái, mà là một cường giả có thể chống lại Đẩu Tôn, mọi người ở đây đều không biết lai lịch của hấn!

Lúc này cường giả tụ tập tại Bắc Đẩu cấm địa, không có người nào không phải nhân vật đứng đầu các thế lực của Thiên Phong đế quốc. Với kiến thức kinh nghiệm của những nhân vật này, cho dù người này là cường giả của mấy quốc gia phụ cận, tuyệt đối cũng không có bất cứ người nào không biết lai lịch của hấn.

Tựa hồ chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Bắc Trác.

Nhìn thấy con dơi hiện thân, Bắc Trác lộ vẻ sầu thảm, lạnh lùng nói:

-Thiên lão quỷ, vẫn là ngươi thắng, để ta giết những người đó, Bắc Đẩu tông sau này sẽ là Mị Ảnh ma tông của ngươi!

Mị Ảnh Ma Tông? Tông phái quỷ dị này, đám người Bách Phái, Cung Đỉnh Thiên cũng từng nghe nói, chẳng qua Mị Ảnh Ma Tông làm việc cực kỳ quỷ dị, tựa hồ tận lực duy trì một khoảng cách với thế lực của Đẩu Thần điện và hoàng thất. Bởi vì mọi người cũng chỉ biết đến tên gọi của Mị Ảnh ma tông, tình huống cụ thể thậm chí ngay cả tông chủ Mị Ảnh ma tông là thần thánh phương nào cũng không rõ lắm.

“Con dơi” tương mạo xấu đến mức tận cùng, âm trầm đến mức tận cùng tựa hồ căn bản không hề chú ý đến lời nói của Bắc Trác :

-Một Bắc Đẩu tông nhỏ bé đáng cho bản tôn để mắt sao? Chỉ có điều người yên tâm, bản tôn sẽ không để Bắc Đẩu tông bị diệt vong. Bắc Trác, sau này người còn phải làm con rỗi hoàng đế của Thiên Phong đế quốc cho bản tôn.

-Khẩu khí của các hạ thật lớn, xem ra Mị Ảnh Ma Tông cuối cùng cũng không nhìn được phải lộ diện rồi. Vị các hạ này, có thể thông báo tính danh của mình?

Bách Phái trầm giọng nói.

-Có cần như vậy không? Sau này các người chết rồi, có biết bản tôn là ai cũng có ý nghĩa gì.

Kẻ dám “ra vẻ” trước mặt Bách Phái hoặc là kẻ điên, hoặc là có thực lực chỉ ít là Đấu Tôn cường giả. Chắc chắn, “con dơi” này thuộc về về sau.

Lúc này những người có tâm tình phức tạp nhất, chắc chắn là những người trong tứ đại gia tộc Bắc Đẩu tông. Vận mệnh bọn họ sắp bị diệt lại gặp chuyển cơ, nhưng Mị Ảnh Ma tông này, tựa hồ cũng không tốt đẹp gì.

Trong lúc nói chuyện, Bắc Trác đã bị “Hóa ma đại pháp” luyện hóa hoàn tất, đứng thẳng dậy. Một luồng Đấu Khí màu đen dày đặc không ngừng lượn lờ quanh người Bắc Trác, làm cho người ta cảm giác quỹ dị hít thở không thông.

Tình thế đột nhiên thay đổi! Cho dù là Tiểu Tuyết còn năng lực chiến đấu, nhưng dường như “Con dơi” đã nhắm vào Bách Phái, giờ phút này Tứ đại Đấu Tôn trên trận mới là mấu chốt, mỗi bên hai vị Đấu Tôn tựa hồ cũng không có phần thắng quá lớn.

Tâm niệm Lý Dật vừa động, Xà tôn giả liền đoạt lời nói trước:

-Người kia, ít nhất có thực lực Đấu Tôn chín tinh, tiểu tử, chạy trốn đi, Bách Phái không phải là đối thủ của hắn!

Lý Dật không nghĩ tới Xà tôn giả lại kêu hắn chạy trốn, vấn đề là, cho dù có thể chạy trốn thành công, Lý Hàn sẽ làm thế nào, Lý Minh vất vả khổ cực tạo dựng lên phải làm sao bây giờ! Chủ yếu nhất là, còn có mỹ nữ Cung Vô Song, hắn thật sự không có lý do chạy trốn!

-Sự phụ, có làm hay không, chưa đánh đã bỏ chạy, đây cũng không phải tính cách của ta!

-Đợi đến lúc đánh nhau mới bỏ chạy chỉ sợ không có cơ hội.

Xà tôn giả ngược lại không hề cảm thấy hổ thẹn, nói ra đạo lý hiển nhiên.

-Chẳng lẽ không có cách gì sao? Ví dụ như lão nhân gia người cho ta mượn toàn bộ Đấu Khí....

-Tiểu tử thôi, người còn muốn làm bản tôn rơi vào giấc ngủ say sao. Hơn nữa, cho dù ta đem Đấu Khí cho người mượn, cũng không cách nào khiến người tăng lên tới cảnh giới Đấu Tôn, chẳng qua chỉ để tăng lực lượng đơn thuần. Cho nên, tiểu tử, tốt nhất là chạy trốn đi!

Nói đi, nói lại vẫn là chạy trốn. Lý Dật oán hận nói:

-Thần binh siêu phẩm không phải có thể khiêu chiến vượt cấp sao? Xem ra phải ép lão tử ra Phá Thiên kiếm rồi!

-Vậy thì chỉ có thể thử một lần, chỉ có điều, hắn là một Đấu Tôn cường giả, trên người chỉ sợ cũng có không ít át chủ bài, phần thắng của người cũng không lớn. Hơn nữa sử dụng Phá Thiên kiếm hậu họa vô cùng, trừ phi người giết sạch toàn bộ những người trước mặt, nếu không chưa đến ba ngày, Thiên Phong đế quốc chính là thiên đường của Đấu Tôn, Đấu Thánh cường giả!

-Lão quỷ ý tứ của người, cũng chỉ có thể chạy trốn thôi!

Lý Dật vô cùng phiền muộn, mắng lão quỷ.

-Đúng, chạy trốn!

Ngữ khí của Xà tôn giả rất kiên định, không hề có chút thương lượng.

Nhưng lần này, Lý Dật không nghe đề nghị từ Xà tôn giả, trận chiến đêm nay thật sự vô cùng quan trọng, nếu như mỗi lần gặp phải thời khắc máu chốt đều bỏ chạy, sau này còn thể nào lấn lộn trong thế giới cường giả vi tôn của Đấu Thần Đại lục. Nếu như trải qua nhiều nguy nan như vậy vẫn không chết, xem ra ông trời cũng sẽ không khiến mình phải bỏ mạng ở đây. Huống hồ, Lý Dật cũng biết về Mị Ảnh Ma tông này một chút, bọn chúng tựa hồ cũng không lợi hại như vậy.

Khi Lý Dật đang thương lượng với Xà tôn giả, Bách Phái và “Con dơi” đã giao thủ. Hai đại Đấu Tôn vừa lên chính là đối chọi của pháp tắc không gian, Đấu Khí khổng chế không gian sản sinh ra sóng động không gian kịch liệt, lực lượng khủng khiếp này khiến mọi người không khỏi thối lui, nhượng xuất ra một khu đất trống mấy trăm thước.

Người duy nhất không rời khỏi, mà tựa vào một thân cây nghỉ ngơi là Tiểu Tuyết. Đường như bị xao động của hai đại Đấu Tôn đánh nhau đánh thức, Tiểu Tuyết mở to mắt, quanh thân hiển nhiên tràn ngập một luồng Đấu Khí phòng ngự che chắn. Tiểu Tuyết liếc nhìn chung quanh, sau đó đưa ánh mắt tập trung trên người Lý Dật.

-Tiểu tử, để mạng lại cho ta!

Trong mắt Tiểu Tuyết sát cơ sôi trào, thân hình bỗng nhiên khẽ động, đã xuất hiện trước mặt Lý Dật, sau đó một luồng Đấu Khí hùng hậu đến mức tận cùng tựa như sóng cồn ngập trời vọt tới.

Mẹ kiếp, Tuyết Lân! Tiểu Tuyết người chơi ta rồi!

Lúc này, Tiểu Tuyết rõ ràng bị Tuyết Lân chiếm cứ thân thể. Tuyết Lân tựa hồ cũng biết hiện tại lực linh hồn của Tiểu Tuyết đã vượt qua chính mình, cho nên trước khi Tiểu Tuyết tỉnh lại, nàng phải giết chết Lý Dật, vì vậy vừa ra tay đã dốc sức liều mạng.

Một kích liều mạng của một Đấu Tôn, cho dù Lý Dật có Thiên Khôn Địa Càn Châu trợ giúp, cũng không thể bình yên vô sự nghiêng tiếp. Cảm thấy Lý Dật đang đối mặt với áp lực quá lớn, trong dung giới một luồng lực lượng đồng dạng cực đại tuôn ra.

Xà tôn giả biết rõ, nếu không ra tay, đồ đệ của hắn chỉ sợ sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Lực trùng kích cực đại của hai luồng Đấu Khí khiến không gian cũng chấn động một hồi, Lý Dật có thể chống đỡ được một kích này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Tuyết Lân. Giữa lúc ngây người, lại nghe tên “Con dơi” áo đen hét lên một tiếng:

-Tiểu tử kia không thể chết được!

Trước khi Tuyết Lân phát ra đạo Đấu Khí thứ hai, Bắc Trác và Thiên Sát Địa Sát hầu như đồng thời xuất hiện trước mặt Lý Dật.

Tình cảnh lúc này lập tức trở nên quỷ dị, Lý Dật cũng không thèm nghĩ tại sao tên “Con dơi” áo đen lại không muốn mình chết, thừa dịp Bắc Trác và hai tên nam nhân cao lớn không biết ở đâu xuất hiện ngăn cản trước mặt của mình, Lý Dật hét lớn một tiếng với đám người Lý Hàn, cha con Cung thị:

-Đi!

Cơ hội trôi qua tức thì, đám người Lý Hàn, cha con Cung thị nghe được tiếng hét lớn của Lý Dật, lập tức kịp phản ứng, một hồi hò hét phóng xuống chân núi Bắc Đẩu, Hải Hâm đã chết, nhân số bên Bắc Đẩu tông lúc này mặc dù còn nhiều, nhưng thật sự không có mấy cường giả, bị đám người Lý Dật, Lý Hàn, cha con Cung thị đột ngột xông tới, lập tức tránh ra một lối đi.

Đám người này bị nhốt cả đêm, lại trải qua biến cố thay đổi rất nhanh, lúc này có cơ hội chạy trốn, cả đám đều giống như ác lang tiến vào bầy cừu, đấu kỹ Đấu Khí liên tục nện vào về hướng đám người dày đặc.

Bắc Đẩu cấm địa lập tức lâm vào tình cảnh vô cùng hỗn loạn, đối chọi của các loại Đấu Khí chiếu rọi cả bầu trời đêm, tiếng bạo liệt, tiếng kêu gào không dứt bên tai. Mùi máu tươi quen thuộc khiến huyết mạch Lý Dật sôi sục, Âm Kim Luân khát máu điên cuồng, luân ảnh lập lòe, tuôn ra đoàn đoàn huyết vụ.

Thời gian duy trì hỗn chiến không quá lâu, khi đám người Lý Dật xông lên mở đường máu, khiến tộc nhân Bắc Đẩu không có ai dám tiến lên khiêu chiến, bỗng nhiên một vầng sáng hoa mắt khiến bên trong Bắc Đẩu

cắm địa mảy dăm bày ra tình cảnh vô cùng quỷ dị. Trong vầng sáng lấp lánh, một cổ hấp lực cực lớn đột

-Bản tôn tên gì người không xứng để biết, người có thể gọi ta là Ma Thiên Tôn. Lý Dật, người quả nhiên có can đảm, lòng can đảm không sợ trời không sợ đất này rất giống mẹ người.

-Mẹ ta?

Lý Dật cả kinh hỏi lại:

-Người biết mẹ ta?

-Há lại chỉ có quen biết, hừ hừ, Lý Dật, có phải người cảm thấy ta rất xấu hay không?

Vấn đề không hiểu đương nhiên phải hỏi, Lý Dật không nhịn được nặn ra một nụ cười:

-Phải nói thân hình rất sáng tạo, cũng rất có sức tưởng tượng, lão nương nhà người nhất định là trao thân cho u linh rồi.

-Đây đều là quà do mẹ người ban tặng!

Ma Thiên Tôn quát chói tai, giọng nói lại càng vô hạn thâm lương.

-Lão ma quỷ, người gây ra động tĩnh lớn như vậy, không phải vì muốn báo thù chứ!

-Không có động tĩnh lớn như vậy, làm sao có thể dẫn xuất loạn thế thiên ma người!

Ma Thiên Tôn vừa nói vừa tung ra một luồng Đấu Khí vô hình về hướng Lý Dật. Cảm nhận luồng Đấu Khí này cũng không có ý hại mình, Lý Dật ngược lại không động đậy.

-Đã tu luyện tới Thiên ma tam biến? Hừ, không tệ, còn trẻ như vậy mà đã tu luyện tới đệ tam biến, xem như người cũng có thiên phú dị bẩm. Còn có bốn hệ Đấu Khí. . . . . Cứ tốc độ này, chỉ sợ không bao lâu nữa, ngay cả bản tôn cũng không phải đối thủ của người. Đáng tiếc vẫn quá muộn, để người rơi vào trong tay của ta!

-Người muốn thế nào?

-Dẫn người tới một chỗ!

-Nếu ta không đáp ứng thì sao?

-Người có quyền lựa chọn sao?

-Đánh rồi người sẽ biết!

-Ha ha ha, ha ha ha!

Ma Tôn Giả bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười quỷ dị làm cho da đầu người ta run lên.

-Đấu Hoàng đỉnh phong, người cho rằng thật sự rất rất giỏi, ở Thiên Phong đế quốc có lẽ cũng có thể hoành hành khắp nơi, nhưng phóng nhân khắp Đấu Thần Đại lục, cho dù là bản tôn, nhiều khi cũng phải kẹp đuôi đi đường, muốn động thủ với ta, người còn chưa đủ tư cách!

596. Q.6 - Chương 96: Át Chủ Bài Cuối Cùng

Lý Dật vẫn nói:

-Có đủ hay không phải đánh qua mới biết được!

Sau một hồi nói chuyện, Lý Dật dĩ nhiên đã biết, Ma Thiên Tôn có lẽ đã tìm hiểu rất kỹ về mình, quan trọng nhất là, mình tựa hồ còn có tác dụng gì quan trọng, cho nên Ma Thiên Tôn không muốn giết hẳn.

Như vậy là có vốn liếng liều mạng rồi!

Lý Dật lật tay, Âm Kim Luân xuất hiện trên tay hắn. Sau khi hấp thu đầy đủ máu của tộc nhân Bắc Đẩu, thanh thần binh cửu phẩm này tỏa ra những ánh sáng âm u màu đỏ sẫm, theo dòng Đẩu Khí Lý Dật rót vào, một luồng khí tức cuồng bạo lập tức sôi trào.

-Thần binh cửu phẩm, hừ, thứ này mặc dù cũng được xem là đồ hiếm thấy, nhưng đáng tiếc vẫn không có cách nào khiêu chiến siêu cấp. Nếu ngươi có thần binh siêu phẩm, có lẽ còn có thể chiến đấu với bản tôn.

Siêu phẩm thần binh thật ra cũng không phải không có, chỉ có điều còn chưa tới lúc dùng. Lý Dật không trả lời, rót Đẩu Khí vào đến mức tận cùng, khí tức cuồng bạo của Âm Kim Luân cũng càng lúc càng mãnh liệt.

-Đi!

Cùng với tiếng quát của Lý Dật, Âm Kim Luân phát ra tiếng xé gió xoẹt xoẹt, tốc độ xoáy tròn trong nháy mắt bành trướng mấy chục lần, bay về hướng Ma Thiên Tôn.

Tựa như cùng lúc, mượn yểm hộ của Âm Kim Luân, một đạo Đẩu Khí Nam Minh Lưu Hỏa với tốc độ quỷ dị cũng bay về hướng Ma Thiên Tôn.

-Chỉ dựa vào hai chiêu này, tiểu tử ngươi cũng quá coi thường thực lực của Đẩu Tôn cường giả rồi đấy!

Ma Thiên Tôn không hề di chuyển, bình thần vẽ mấy chỉ quyết, trong lòng bàn tay hiện lên một Đẩu Khí hộ thuẫn màu tím chớp động. Âm Kim Luân và Nam Minh Lưu Hỏa lần lượt nện lên Đẩu Khí hộ thuẫn màu tím, luồng năng lượng cực đại lại bị hóa giải vô thanh vô tức.

-Lá chắn Tử Viêm của bản tôn, chưa có kẻ nào dưới Đẩu Tôn có thể công phá được!

Ma Thiên Tôn ngạo nghễ nói.

-Phàm là chuyện gì cũng có ngoại lệ! Xem chiêu này của ta.

Lý Dật mỉm cười, bộ pháp quỷ dị, thủ quyết không ngừng biến ảo. Thật ra cũng không phải Lý Dật đang bày Đồ Long trận Khốn Long trận gì đó, đối phó với cường giả có kinh nghiệm thực chiến phong phú như Ma Thiên Tôn, cho dù trận pháp bố thành, nhất định cũng bị nhìn thấu. Nhưng Lý Dật vẫn cố ý làm ra vẻ huyền bí, chứ ý đồ thật sự lại là....

-Sư phụ, cho ta mượn chút Đẩu Khí của ngươi để đối phó với tên cuồng ngạo này!

-Sư phụ ngươi bây giờ chỉ là một tàn hồn, đối phó với Đẩu Hoàng cường giả còn tạm được, cấp bậc Đẩu Tôn của tên này không thấp. Ta kêu ngươi chạy trốn ngươi lại không chạy, tiểu tử, hiện tại đến lúc ngươi phải nếm mùi đau khổ rồi.

-Ta căn bản không có cơ hội chạy trốn, lão ma quỷ này rõ ràng đến đây vì đồ nhi. Sư phụ đừng khiếm tốn nữa, nhớ năm đó ngài cũng là Đẩu Thánh, à không, là Đẩu Thần! Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, đánh một tên Đẩu Tôn còn không phải chuyện dễ dàng.

Lý Dật cũng không biết Xà tôn giả rút cuộc có thực lực như thế nào, hắn nói vậy chỉ để lấy lòng mà thôi.

-Đừng nói nhảm, những ngày nay ngươi tắm bổ Thiên Ma Đẩu Khí cho ta, bản tôn ngược lại khôi phục rất tốt, phá Tử Viêm lá chắn của hắn thật ra không phải chuyện khó.

Không biết bị tăng bốc, Xà tôn giả lương thiện phát hiện, cuối cùng đáp ứng Lý Dật.

-Tốt lắm, ta đánh nghị binh, ngươi chủ công!

Lý Dật kết thúc công tác chuẩn bị dài dòng, tư thế cổ quái phát ra một luồng Đẩu Khí lôi thuộc tính, lôi quang lóe lên đầy trời lập tức tràn ngập giữa hai người, vô cùng đẹp mắt, nhưng uy lực. . . . Ma Thiên Tôn nhíu mày, đối với loại đấu kỹ rác rưởi chỉ được vẽ hoa mỹ này, hắn hoàn toàn không có hứng thú mở miệng châm biếm, về mặt thoải mái thao túng lá chắn Tử Viêm.

Nhưng một giây sau, Ma Thiên Tôn đã không còn thoải mái được nữa. Cùng với lôi quang tiêu tán trước lá chắn Tử Viêm, một luồng áp lực cực đại giống như đào núi lấp biển bất ngờ xuất hiện, tiến tới với tư thế hủy diệt tất cả.

Ầm, ầm, ầm...

Một loạt tiếng bạo phá vang lên, lá chắn Tử Viêm nhanh chóng thu nhỏ hình thể, cuối cùng ầm ầm nứt ra. Nếu không phải Ma Thiên Tôn có kinh nghiệm vô cùng phong phú, trong nháy mắt kết xuất một đạo Đấu Khí phòng ngự thì sợ rằng luồng Đấu Khí quý dị đã khiến hắn chịu tổn thất không nhỏ.

Nhưng vẫn chưa xong, luồng Đấu Khí quý dị mặc dù đã nổ tan trước Đấu Khí phòng ngự mà Tử Viêm Lôi và Ma Thiên Tôn vội vàng kết xuất ra nhưng cuối cùng năng lượng đã hao hết. Không khí chung quanh đột nhiên kịch liệt tăng lên, hỏa nguyên tố trong thiên địa linh khí điên cuồng hội tụ, khiến mấy bụi cây khô bỗng nhiên bốc cháy.

Trên bầu trời tối đen, bỗng nhiên hào quang đỏ sậm lập loè khắp nơi, ngay sau đó vô số đạo hỏa diễm bốc cháy rừng rực xoay tròn, hội tụ thành hình giữa không trung.

Thiên Địa dị tượng, đấu kỹ Bạch Hổ!

Sau khi Lý Dật đánh ra một chiêu biến địa thần lôi nghi binh, đấu kỹ Bạch Hổ “Lưu Hỏa Liệt” liền lặng lẽ tụ lực, Ma Thiên Tôn toàn lực chống lại công kích Đấu Khí của Xà tôn giả, căn bản không chú ý tới Lý Dật đang chuẩn bị đại lễ gài cho hắn.

Đến lúc Ma Thiên Tôn ý thức được đấu kỹ Bạch Hổ, Lưu Hỏa đầy trời dĩ nhiên đã biến thành khí thể đốt trời diệt địa, từ bốn phương tám hướng đập tới. Trong tình huống dốc hết tinh thần chuẩn bị, chiêu này của Lý Dật cũng không phải là đấu kỹ Bạch Hổ mạnh nhất, đối với cường giả Đấu Tôn như Ma Thiên Tôn mà nói, cũng chỉ chế tạo ra một chút phiền toái nhỏ mà thôi.

Nhưng tình huống lúc này hoàn toàn khác, sau khi Ma Thiên Tôn hóa giải một luồng Đấu Khí có thực lực không hề thua kém mình, bản thân hắn cũng cần một thời gian để lưu chuyển Đấu Khí, cho dù thời gian này rất ngắn. Lý Dật chính là bắt được sơ hở này, sử dụng đấu kỹ Bạch Hổ, ý đồ đánh bại Ma Thiên Tôn trong một lần hành động.

Lưu Hỏa vô cùng nện về hướng Ma Thiên Tôn hầu như không có bất kỳ Đấu Khí phòng ngự nào, trong hỏa diễm bao trùm, không nhìn ra biểu lộ và tình huống hiện tại của Ma Thiên Tôn như thế nào, nhưng nhất định là không tốt. Vì Lý Dật nghe thấy một tiếng thét rất thảm thiết, một tiếng thét khiến những người có thiện lương không thể nào chịu đựng được.

Nhưng đối với Ma Thiên Tôn, Lý Dật căn bản không có một tia thiện lương nào cả. Hắn càng làm Liệt Hỏa thiêu đốt mạnh mẽ hơn.

Bỗng nhiên không gian ba động, Nam Minh Lưu Hỏa đang bao vây người Ma Tôn giống như bị một bàn tay cực lớn xoa nắn, bắt đầu vặn vẹo hỗn loạn. Ma Thiên Tôn ở trong vòng vây của Nam Minh Lưu Hỏa, tình nguyện không sử dụng Đấu Khí kết xuất phòng ngự, mà chịu đựng thiêu đốt của Liệt Hỏa, chính là vì sử dụng không gian pháp tắc, đột phá sự bao vây của đấu kỹ Bạch Hổ. Vì hắn biết rõ, loại đấu kỹ Bạch Hổ có thể khiến Thiên Địa dị tượng này, một khi bị bao vây bên trong, cho dù có thể dựa vào Đấu Khí phòng ngự chống lại, nhưng Đấu Khí cũng sẽ tiêu hao cực lớn.

Mặc dù trên cơ bản Mị Ảnh Ma Tông đã nắm trong tay toàn bộ thế cục, nhưng ai có thể đảm bảo sẽ không có biến cố gì xảy ra. Cho nên tình nguyện cho Lưu Hỏa thiêu đốt, Ma Thiên Tôn cũng muốn Đấu Khí không chế không gian, đột phá vòng vây của Lưu Hỏa đầy trời!

Mặc dù cái giá phải trả cho việc khinh thường một Đấu Hoàng như Lý Dật lại vô cùng nghiêm trọng. Tất cả lông tóc trên người Ma Thiên Tôn râu ria đều bị thiêu thành tro tàn. Bộ áo bào màu đen rộng thùng thình cũng biến thành nửa trạng thái dịch, chảy xuôi theo người Ma Thiên Tôn, thân thể khô gầy của hắn lúc này thoát nhìn không giống như con dơi, mà như một con chuột bị nhổ sạch lông.

Chỉ có điều đối mặt với bộ dạng này của Ma Thiên Tôn, Lý Dật thật sự cười không nổi, bởi vì hắn nhìn ra được, mặc dù dáng vẻ của Ma Thiên Tôn rất chật vật, nhưng thực lực lại không bị hao tổn bao nhiêu. Còn Đấu Khí của hắn khi sử dụng đấu kỹ này lại tổn hao hơn Ma Thiên Tôn rất nhiều, từ phương diện này mà nói, người chịu tổn thất cuối cùng vẫn là Lý Dật.

-Lý Dật, người giỏi lắm, lúc trước đúng là ta đã sai lầm, hiện tại ta thừa nhận người có tư cách khiêu chiến với ta!

Ma Thiên Tôn nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong giọng nói dĩ nhiên hiện ra một luồng sát ý.

Cảm nhận được sát ý của Ma Thiên Tôn, trong lòng Lý Dật cũng thấy rung mình, lúc trước bản thân hắn chiếm được một chút tiện nghi, chẳng qua bởi vì Ma Thiên Tôn không muốn giết hắn. Nếu như đối phương dốc sức liều mạng, chỉ sợ mình còn không có cơ hội sử dụng đấu kỹ Bạch Hổ.

-Tiếp theo, người sẽ thừa nhận ta có tư cách giết chết người!

Ngoài miệng Lý Dật vẫn tỏ ra không hề yếu ớt.

-Kiêu ngạo! Chỉ có điều người không có cơ hội đó, đem thi thể của người về, cũng có thể khôi phục địa vị của bản tôn trong tông môn. Thứ không biết chết sống, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, đừng trách bản tôn không khách khí.

-Nói như vậy bản thiếu gia chết chắc rồi!

-Từ lúc người ám hại ta thì giờ chết của người cũng đã bắt đầu.

-Nếu đã như vậy, ta ngược lại rất hứng thú muốn biết, tông môn của người rốt cuộc là môn phái nào, lễ nào người không phải tông chủ của Mị Ảnh ma tông sao?

Mặc dù Mị Ảnh Ma Tông rất quý dị, nhưng nhìn thế nào cũng không phải thế lực khủng bố đặc biệt, có Đấu Tôn cường giả như Ma Thiên Tôn đã là chọc trời rồi. Nhưng nghe ngữ khí của hắn, tựa hồ lại chỉ có địa vị nhất định nào đấy trong tông môn.

-Nếu người đã muốn chết, bản tôn cũng không có gì giấu diếm. Mị Ảnh Ma Tông chính là tông phái sau khi bản tôn đến Thiên Phong đế quốc tùy ý thành lập, thân phận thật sự của bản tôn là hộ tông sứ giả của Thiên Ma Tông, chủ quản Hình đường. Tiểu tử người đã bao giờ nghe nói đến Thiên Ma Tông chưa!

Thiên Ma Tông là môn phái đứng đầu trong Tứ đại Ma Tông của Đấu Thần Đại lục, mặc dù cách xa Thiên Phong đế quốc ngàn vạn dặm, nhưng đừng nói là cường giả như Lý Dật, cho dù là dân chúng bình thường, cũng không có người nào không biết Tứ đại Ma Tông. Tứ đại Ma Tông, cũng là thế lực duy nhất dám chống lại Đấu Thần điện ở Đấu Thần Đại lục, chỉ cần như vậy cũng có thể nhìn ra Tứ đại Ma Tông có uy thế như thế nào.

Lý Dật nhất thời có chút thất thần, Thiên Ma Cửu Biến mà mình tu luyện, nghe thế nào cũng không có liên quan đến Thiên Ma Tông.

-Nếu các hạ là hộ tông sứ giả của Thiên Ma Tông, tại sao lại lại ngàn dặm xa xôi đến Thiên Phong đế quốc thành lập Mị Ảnh Ma Tông gì đó?

-Chỉ cần người biết người giết mình là ai được rồi, cần gì phải nhiều lời như vậy!

Lý Dật cười nói:

-Người sai rồi, lão quý, ta chỉ muốn biết sau lưng người ta muốn giết người rút cuộc có thế lực như thế nào!

-Sắp chết đến nơi còn lảm lời!

Ma Thiên Tôn hiển nhiên đã mất nhẫn nại, mắt nhìn trắng dã. Hắn chậm rãi giơ cánh tay còn đầy mùi khét lẹt.

Cảm nhận được sát ý nghiêm nghị của Ma Thiên Tôn, Lý Dật cũng không suy nghĩ nhiều, ý niệm khe động, ánh sáng trên cổ tay lấp lánh.

-Lý Dật, đi chết đi!

Một tấm lụa Đấu Khí vô cùng cuồng bạo cùng với tiếng sấm ầm ầm đập tới, luồng Đấu Khí thanh khiết, với năng lượng cường đại đuổi giết đối thủ, loại đấu pháp lấy mạnh đánh yếu này cổ nhiên không có gì sơ hở.

Nhưng sau một tiếng ngâm, vầng sáng trên cổ tay Lý Dật đại tác, Phá Thiên kiếm dưới sự điều khiển ý thức của Lý Dật, đón đỡ tấm lụa Đấu Khí đang xông tới. Bản thân Siêu phẩm thần binh đã ẩn chứa lực lượng

ngịch thiên, cộng thêm Đẩu Khí Lý Dật rót vào, luồng năng lượng này lại càng cường đại, trực tiếp phá hủy tám lạng Đẩu Khí, uy lực của Phá Thiên kiếm không giảm, trực tiếp lao thẳng về phía Ma Thiên Tôn.

-Siêu phẩm thần binh! Phá Thiên kiếm!

Ma Thiên Tôn cũng là người đi nhiều biết rộng, vừa nhìn thấy đã nhận ra lai lịch của siêu phẩm thần binh. Về mặt Ma Thiên Tôn kinh hãi, sử xuất Đẩu Khí khổng chế không gian, liên tục lùi lại mấy bước, đồng thời kết xuất một đám Tử Viêm lá chắn trước mắt. Tựa hồ trong chớp mắt, Ma Thiên Tôn đã lùi lại mấy trăm mét.

Với thực lực hiện tại của Lý Dật, ý niệm điều khiển Phá Thiên kiếm còn chưa đạt được khoảng cách xa như vậy. Hắn âm thầm than tiếc, sử dụng Phá Thiên kiếm đã là con át chủ bài cuối cùng của mình, không thể đánh chết Ma Thiên Tôn, hậu quả này sẽ tương đối nghiêm trọng.

Phá Thiên kiếm sẽ đưa tới phiền toái vô cùng còn nói đến, hiện tại chưa suy nghĩ đến những thứ đó. Điểm chết người nhất chính là, Ma Thiên Tôn đã có phòng bị, uy lực của Phá Thiên kiếm nhất định sẽ giảm bớt đi nhiều.

-Phá Thiên kiếm, tiểu tử ngươi lại có thần binh Phá Thiên Kiếm xếp thứ chín trong danh sách thần binh, thật không thể tin được!

Ma Thiên Tôn tựa hồ không thể tin vào thứ trước mắt mình. Đối với Thiên Ma Tông, khôi phục địa vị trong tông quả thật rất quan trọng, nhưng đối mặt với sự mê hoặc của siêu phẩm thần binh, có cường giả nào có thể chống lại được!

Nhìn thấy vẻ tham lam trong mắt Ma Thiên Tôn, Lý Dật bỗng nhiên nảy ra một ý!

597. Q.6 - Chương 97: Cứu Binh

-Không sai, đây chính là thần binh Phá Thiên kiếm xếp thứ chín trong danh sách thần binh. Nghe nói thời kỳ viễn cổ, có một vị Đẩu Thần cường giả đã từng sử dụng thanh kiếm phá thiên này. Lão quỷ, đây chính là thần binh có thể khiêu chiến vượt cấp, hiện tại ngươi đã tin ta có thể giết chết ngươi rồi chứ!

Sau khi chìm vào giây phút tham lam và khó tin, Ma Thiên Tôn dần dần tỉnh táo lại, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm vào Phá Thiên kiếm đã khôi phục lại hình dạng ban đầu, lẩm bẩm nói:

-Thiên Ma xuất thế, thần binh phụ hữu, cần nuốt cường giả, trăm tông tức loạn. . . . .

-Lão quỷ, ngươi đang lẩm bẩm cái gì vậy?

Lý Dật ngược lại cảm thấy u mê.

-Lý Dật, đừng tưởng có một thanh siêu phẩm thần binh là có thể bảo trụ được cái mạng nhỏ của ngươi!

Ma Thiên Tôn tựa hồ đột nhiên tỉnh táo lại, sát khí trên người bùng cháy mạnh, mấy đạo Đẩu Khí lơ lửng chậm rãi từ đầu ngón tay tràn ra.

Bản thân mấy đạo Đẩu Khí lơ lửng này cũng không mạnh mẽ, nhưng Lý Dật biết rõ, đây là điềm báo Ma Thiên Tôn muốn sử dụng quy tắc không gian, nếu Cung Đỉnh Thiên gặp phải chiêu này chắc chắn sẽ rách bươm.

Lý Dật không muốn rách bươm, nhưng đối với sức mạnh mang tính hủy diệt do pháp tắc không gian sinh ra, Lý Dật hiện tại vẫn chưa có thực lực để lĩnh hội và chống lại.

-Tiểu tử, ngươi muốn hại chết bản tôn sao!

Trong đầu Lý Dật truyền ra âm thanh có chút bất đắc dĩ của Xà tôn giả, sau đó mấy đạo Đẩu Khí từ trong dung giới bắn ra. Hai luồng Đẩu Khí quán giao lại một chỗ, không gian giữa Lý Dật và Ma Thiên Tôn nhất

thời hiện lên từng đạo sóng gợn mơ hồ, sóng động không gian kịch liệt ngay cả ánh sáng cũng bị vặn vẹo, Lý Dật nhìn thấy Ma Thiên Tôn ở đối diện giống như một tấm gương biến dạng, trở nên dị thường cổ quái.

-Còn không đi mau!

Xà tôn giả hô lớn:

-Sau này ta không thể giúp người nữa, bằng không một đám tàn hồn của ta sẽ hồn phi phách tán hoàn toàn.

Lý Dật khê giật mình, cũng không để ý đến biến dạng cổ quái của Ma Thiên Tôn, đấu cánh mở ra, cấp tốc bay về hướng Đế đô.

Khiếp sợ của Ma Thiên Tôn lúc này đã không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Nam Minh Lưu Hỏa thiêu đốt hắc vô cùng thâm, đó là vì bản thân hắc quá khinh địch, cũng không động sát ý; bị Phá Thiên kiếm bức lui mấy trăm mét. Đây chính là uy lực của siêu phẩm thần binh, chỉ có thể nói Lý Dật vận khí tốt mới có được món thần khí đó. Nhưng khi hắc vận dụng sức mạnh của pháp tắc không gian chuẩn bị giết chết đối phương, một Đấu Hoàng không ngờ cũng vận dụng được sức mạnh không gian, điều này còn có thiên lý gì nữa.

Càng vô lý hơn là, lý giải và không chế của đối phương đối với pháp tắc không gian tựa hồ còn hơn xa hắc. Cản trả lại lực lượng không gian giống như một cái lồng trong suốt, vững vàng giam cầm Ma Thiên Tôn giữa không trung, trơ mắt nhìn Lý Dật hóa thành một chấm đen biến mất trên bầu trời.

Vô lý, thật sự quá vô lý. Mặc dù Ma Thiên Tôn đã hoàn toàn nắm thế cục trong tay, Lý Dật cũng không thể chạy được bao xa, nhưng cảm giác thất bại ba lần khiến vị Đấu Tôn cường giả lập tức có một loại cảm giác phát điên!

Kỳ thật tâm tình lúc này của Lý Dật cũng không hề tốt, Thôn Thiên thú bị hủy, Ma Tôn giả cũng phế, nhưng Phá Thiên kiếm hiện thân lại không giết chết được người có kiến thức về thần binh, đây mới là phiền toái lớn nhất. Vận dụng ba át chủ bài lớn, chỉ đổi được một cơ hội chạy thoát thân, Lý Dật cũng không hài lòng với kết quả này.

Cho dù chạy trốn tới Đế đô, tình thế cũng không thể lạc quan! Đối phương hiện tại có Ma Thiên Tôn, hai nửa Đấu Tôn Bắc Trắc và Bách Phái, mặc dù trước mặt số lượng tuyệt đối này, lực lượng không hề có ý nghĩa, nhưng phải vận dụng bao nhiêu quân đội mới có thể đối phó với hai nửa Đấu Tôn! Cho dù sau khi Đế đô biết tin Cung Đỉnh Thiên đã bỏ mạng vẫn không phản bội, bốn nhánh quân đội hoàng thất không chế chỉ sợ sẽ phải liều mạng, nhưng cũng không biết có thể ngăn cản hai nửa Đấu Tôn này hay không!

Kiểm Hoàng của Thiết Kiếm dong binh đoàn, Hoa Hoàng của Thiên Thần Thương Minh, Cung Vô Song của hoàng thất, trong đầu Lý Dật cấp tốc kiểm kê lực lượng hiện có. Nhưng bất luận tính toán như thế nào, đều có cảm giác như muối bỏ biển!

Lý Dật vội vàng suy nghĩ đối sách, thân hình hắc cũng không chậm chạp, gần như tăng Đấu Khí lên tới cực hạn, bay vút về hướng Đế đô. Khi nhìn thấy Đế đô đã hiện ra trước mặt, bỗng nhiên nhìn thấy xa xa có một nhánh quân đội đang từ hướng Đế đô cấp tốc bay đến!

Sau một lát, Lý Dật liền thấy rõ, dẫn đầu nhánh quân đội này chính là Cung Vô Song và Thị Huyết thân vương hoàng thất!

Tính toán cả buổi tại sao lại quên mất Thị Huyết thân vương chứ? Địa vị của Thị Huyết thân vương trong hoàng thất không thua gì Cung Đỉnh Thiên, thực lực của hắc cũng không dưới Cung Đỉnh Thiên.

-Lý Dật!

Nhìn thấy Lý Dật, Cung Vô Song vội mở đấu cánh, nhanh chóng lao đến.

-Cha ta và ca ca nàng trở về thành rồi sao?

Nhìn thấy Cung Vô Song, Lý Dật lúc này cũng không có tâm tình nói những thứ khác, mà chỉ vội vàng nghe ngóng tin tức.

-Không có, từ hôm qua khi bọn người phụ hoàng theo Đấu Thần điện đi tới núi Bắc Đẩu đàm phán vẫn chưa có ai trở về thành. Thám tử hồi báo nói là xảy ra chiến đấu ở núi Bắc Đẩu, ta và thúc phụ suốt đêm

chính đồn quân đội, trời vừa sáng liền ra khỏi thành. Lý Dật, núi Bắc Đẩu hiện tại tình hình như thế nào rồi? Tại sao người lại ở đây!

Tình huống ở núi Bắc Đẩu há chỉ một hai câu là nói được hết, Lý Dật hơi suy nghĩ, cũng không trả lời câu hỏi của Cung Vô Song, mà hạ xuống nói với Cung Vô Song và Thị Huyết thân vương:

-Lúc này tình thế nguy cấp, Thân vương diện hạ, Mị Ảnh Ma Tông hiện tại nắm thế cục trong tay, ta tin bọn chúng sẽ đến Đế đô rất nhanh. Cho nên ý của ta là, chúng ta không cần tới núi Bắc Đẩu, mà ở ngoài thành Đế đô đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công là được rồi. Tình huống chi tiết, đợi lát nữa ta sẽ nói với các người.

-Mị Ảnh Ma Tông? Hừ, Ma giáo này ẩn núp nhiều năm, cuối cùng đã phát tác. Lý Dật, Cung Đỉnh Thiên có phải đã chết rồi không?

Thân hình khô gầy của Ma Thiên Tôn xuất hiện giữa không trung, ngạo nghễ nhìn xuống toàn bộ chiến trường. Lão quái vật này tựa hồ còn có Biên Bức áo đen làm đồ dự bị, đã không phải bị Nam Minh Lưu Hỏa của Lý Dật thiêu đốt thảm hại, chẳng qua do nguyên nhân nào đó, áo đen lại bao trùm lên toàn bộ cái đầu, chỉ lộ ra hai con mắt hung hãn.

-Không đủ tư cách sao?

Thị Huyết thân vương mở đầu cánh, vọt người lơ lửng giữa không trung cách Ma Thiên Tôn trăm mét. Lôi quang màu tím lấp lánh tinh xảo vô cùng, cho thấy thực lực Đấu Hoàng đỉnh phong của Thị Huyết thân vương. Sau đó tay hắn run lên, một thanh trường trượng giống như lôi điện hiện ra ánh sáng màu xanh da trời xuất hiện trong tay Thị Huyết thân vương .

-Lôi Thần chi trượng!

Khiếp sợ cực độ thiếu chút nữa khiến Ma Thiên Tôn từ giữa không trung té xuống đất.

Lôi Thần chi trượng xếp thứ mười hai trong mười chín siêu phẩm thần binh của Đấu Thần đại lục! Chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi, Ma Thiên Tôn đã thấy được hai thanh siêu phẩm thần binh mà vô số cường giả cả đời cũng không thấy được. Một Thiên Phong đế quốc bé nhỏ lại có đến hai thanh siêu phẩm thần binh! Chấn động này thật sự vô cùng biến thái!

Chẳng qua không phải người nào cũng có kiến thức uyên bác như Ma Thiên Tôn, kể cả Lý Dật cũng không biết đây là Lôi Thần chi trượng xếp thứ mười hai trong danh sách thần binh!

-Biết thì tốt rồi, chịu chết đi!

-Đáng tiếc người chỉ là một Đấu Hoàng!

Ma Thiên Tôn rung động, chẳng qua cũng chỉ vì không ngờ một quốc gia như Thiên Phong đế quốc lại có đến hai thanh siêu phẩm thần binh. Còn hắn thật sự không để mắt đến một Đấu Hoàng đỉnh phong!

Một lôi cầu màu tím không lớn, phạm vi nửa mét, trong nháy mắt ngưng tụ trên bảo thạch huyết hồng trên đỉnh Lôi Thần chi trượng liên tiếp tỏa hướng về phía Ma Thiên Tôn. Tiên Thiên lôi khí điên cuồng hung hãn dưới thôi phát Đấu Khí của Thị Huyết thân vương, bộc phát ra khí tức có thể hủy diệt tất cả của siêu phẩm thần binh. Trong chín đại Đấu Khí thuộc tính, bản thân Đấu Khí lôi hệ chính là lực lượng cuồng bạo. Lôi cầu màu tím lấp lánh lôi quang, lực lượng cuồng bạo càng làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Cho dù hắn là một Đấu Tôn!

Nhanh chóng kết xuất một phòng ngự không gian , trong sóng động không gian kịch liệt, Ma Thiên Tôn không ngừng biến ảo thân hình, để tránh né công kích kinh khủng của lôi cầu màu tím.

Nhưng lôi cầu màu tím lại không nện về hướng Ma Thiên Tôn, mà kéo lê một đường vòng cung quỷ dị, đập vào trong đám người tộc nhân Bắc Đẩu.

Một tiếng vang ầm ầm vang lên, một hố sâu rộng mấy chục thước thình lình xuất hiện trên chiến trường, trong hố sâu, lôi quang u lam đang không ngừng lập lòe giữa những phần cơ thể còn sót lại.

-Bắc Đẩu tông, hôm nay bốn vương nhất định phải tiêu diệt các ngươi!

Lúc này Lý Dật mới hiểu danh xưng Thị Huyết thân vương không phải kêu đùa. Thực lực của Đấu Hoàng đỉnh phong cộng thêm uy lực phi phạm của siêu phẩm thần binh, ngay cả Đấu Tôn cường giả như Bắc Trắc, Bách Phái cũng không thể không nhượng bộ lui binh. Thị Huyết thân vương nghiêm nghị như Chiến thần, giống hệt Âm Kim Luân trong dung giới của Lý Dật, khát máu điên cuồng! Từng quả lôi cầu màu tím có năng lượng kinh khủng nện về chỗ đám người tập trung dày đặc nhất trong địch trận! Đây không phải là chiến tranh, mà là đồ sát thuần túy!

-Kiêu ngạo! Người xem bản tôn không tồn tại sao?

Ma Thiên Tôn giận dữ, ý đồ của Thị Huyết thân vương đã rất rõ ràng, hắn muốn giết hết minh quân của Bắc Đẩu tông và Mị Ảnh Ma Tông, như vậy cho dù Ma Thiên Tôn hắn vô địch như thế nào, cũng không có khả năng dựa vào sức mình giết chết hơn vạn cường giả.

Mấy đạo Đẩu Khí tơ nhện từ đầu ngón tay Ma Thiên Tôn tràn ra, lượn lờ bắn về hướng Thị Huyết thân vương.

Cảm nhận được luồng lực của sóng động không gian, Thị Huyết thân vương cấp tốc phát ra hai lôi cầu màu tím cuối cùng, thỉnh linh quay người, trực tiếp xông về hướng Ma Thiên Tôn. Lập tức, một đạo ánh sáng màu lam chớp động, bắn về phía Cung Vô Song.

-Vô Song, tiếp trụ! Bảo vật trấn tộc Cung thị, cần phải bảo toàn!

Chỉ một câu này thôi, đột nhiên một tiếng bạo liệt, cả người Thị Huyết thân vương giống như một quả bom, nổ tung cách Ma Thiên Tôn mấy mét. Trong một khắc cuối cùng, Thị Huyết thân vương dẫn nổ tất cả Lôi Đẩu Khí trong đan điền khí hải, ý đồ khiến Ma Thiên Tôn bị thương.

Chỉ có điều thân thể của Thị Huyết thân vương dù sao cũng không phải siêu phẩm thần binh, trước mặt tại lá chắn Tử Viêm của Ma Thiên Tôn, tất cả đều hóa thành hư ảo.

Từ khi Thị Huyết thân vương sử dụng Lôi Thần chi trụ đến giây phút cơ thể bạo thể cuối cùng, chỉ diễn ra trong mấy phút ngắn ngủi. Nhưng trình độ thâm trọng trong mấy phút này so với cảnh chém giết thiết huyết trước mặt lại mạnh gấp trăm lần. Minh quân Bắc Đẩu tông và Mị Ảnh Ma Tông trong mấy phút này hao tổn một nửa, sĩ khí càng rơi xuống hố sâu!

Thị Huyết thân vương dữ dần, trong một khắc lộ ra Lôi Thần chi trụ đã ôm quyết định sẽ chết, điều này khiến Lý Dật cũng cảm thấy xúc động! Quả nhiên có anh dũng, chỉ có điều Lý Dật không tán thành cách làm này, sớm biết Thị Huyết thân vương có binh khí lợi hại như vậy, nếu kết hợp với Phá Thiên kiếm của mình, nói không chừng có thể hạ được Đẩu Tôn cường giả như Ma Thiên Tôn.

Hiện tại hắn chỉ có thể đưa mắt nhìn về hướng Cung Vô Song! Lôi Thần chi trụ đã được Cung Vô Song thu thập vào trong dung giới.

Cung Vô Song có Đẩu Khí hỏa thuộc tính, Lôi Thần chi trụ đối với nàng mà nói căn bản không cách nào khống chế, cho nên mặc dù thứ này tốt, Cung Vô Song vẫn thức thời cất vào trước.

-Vô Song tỷ tỷ, hiện tại không phải lúc thương tâm!

Nhìn thấy vẻ mặt âu sầu của Cung Vô Song, Lý Dật vội vàng nhắc nhở. Thị Huyết thân vương vừa chết, quân đội hoàng thất dĩ nhiên sẽ do Cung Vô Song Thiên Phong công chúa cấp bậc Đẩu Hoàng này quản hạt.

-Ta không thương tâm, ta chỉ có phần nộ!

Cung Vô Song lạnh lùng nói, đôi mắt sáng như băng lãnh gắt gao nhìn chằm chằm Ma Thiên Tôn đan lờ lững giữa không trung.

Toàn thân Ma Thiên Tôn loang lổ máu, hắn cũng bị động tác dữ dần vừa rồi của Thị Huyết thân vương làm cho giật mình mười mấy giây. Lấy lại tinh thần, Ma Thiên Tôn nhìn xuống quân đội hoàng thất trên chiến trường, sát ý sôi trào nói:

-Nhiều người thì làm được gì, tất cả đều là phế vật. Bây giờ đến phiên bản tôn đại khai sát giới!

Một Đẩu Tôn muốn đại khai sát giới, đây tuyệt đối là tình cảnh máu chảy thành sông, điều này không có ai nghi ngờ, Âm Ảnh tử vong lập tức bao phủ trong lòng quân đội hoàng thất, toàn bộ đội ngũ đều không tự chủ lui về sau mấy mét.

-Lão ma đầu, ra tay với đám Đẩu Vương Đẩu Sư này chẳng phải sẽ làm nhục thân phận tôn quý của người sao!

Lý Dật chậm rãi từ trong đội ngũ đi ra, vẻ mặt thản nhiên:

-Chỉ bằng ta cho người một cơ hội, cho người cứu vãn thể diện lúc sáng!

599. Q.6 - Chương 99: Đốc Sứ Chiến Đấu Tam Tôn

Nhìn thấy Lý Dật tràn đầy tự tin đứng ra, trong lòng Ma Thiên Tôn cũng thoáng lo âu. Có trời mới biết tại sao tên thiếu niên Đấu Hoàng cường giả này lại khiến một Đấu Tôn đỉnh phong như Ma Thiên Tôn cảm thấy sợ hãi không cách nào nói nên lời.

-Người cho rằng, một đám phế vật có thể bảo trụ cái mạng nhỏ của người sao, thứ không biết sống chết!

Ma Thiên Tôn hiển nhiên sẽ không để nỗi sợ hãi biểu hiện trên mặt.

-Người chết ở đây hôm nay đã nhiều, không cần lãng phí tính mạng nữa, Ma Thiên Tôn, ta và người đấu một ván định thắng bại, như thế nào?

-Một ván định thắng bại, nói đùa, người tưởng đây là đánh nhau của đám du côn vô lại sao? Thành thật nói cho người biết, Lý Dật, những người ở đây hôm nay hoặc là thần phục bản tôn, hoặc là chết, tuyệt đối không có con đường thứ ba. Người muốn xuất đầu tìm cái chết, bản tôn sẽ cho người toại nguyện, chỉ có điều chuyện này tựa hồ cũng không cần bản tôn động thủ.

Ma Thiên Tôn đúng là không muốn động thủ với Lý Dật, nếu bị thất bại trước mặt nhiều người như vậy thì còn thể diện gì nữa! Huống hồ, đòn tấn công của Thị Huyết thân vương mặc dù khiến Bắc Đấu tông, tứ đại gia tộc và Mị Ảnh Ma Tông tổn thất vô cùng nghiêm trọng, nhưng hai át chủ bài lớn nhất của Ma Thiên Tôn là Bắc Trác và Bách Phái lại không tổn hao gì cả.

Theo chỉ thị của Ma Thiên Tôn, Bắc Trác và Bách Phái bị Mị Ảnh Tứ Sát điều khiển ý niệm dắt tay nhau xuất hiện trước mặt Lý Dật. Hai oan gia đối đầu, lúc này lại liên thủ tác chiến, nhìn thế nào cũng làm người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Lão quái này thật sự gian ngoan xảo hoạt, không tự mình ra tay mà kêu hai tên tay chân cấp bậc Đấu Tôn cùng tiến lên, chuyện này cũng quá xem thường Lý Dật này rồi.

Trong lòng Lý Dật thầm mắng, nhưng cũng bất đắc dĩ, ai kêu trong tay người ta có át chủ bài chứ?

-Ma Thiên Tôn, lão quái vật không biết xấu hổ nhà người, có gan thì đấu tay đôi với lão tử, kêu hai tên tay chân người không ra người quỷ không ra quỷ ra tay thì còn bản lĩnh gì nữa!

Lý Dật chữm ằm lên, đức hạnh và du côn vô lại thật sự cũng không khác gì nhau.

-Trên thế giới này, kẻ có thể tiếp tục sống chính là bản lĩnh, Thị Huyết thân vương không có bản lĩnh sao? Nhưng hiện tại ngay cả thi thể của hắn cũng không tìm thấy, ha ha, Lý Dật, người ngàn vạn lần đừng tự bạo, thi thể của người đối với bản tôn vẫn có tác dụng lớn lao!

-Người yên tâm, gia gia ta nhất định sẽ sống lâu hơn người!

Không để hai người đấu võ mồm, Bắc Trác và Bách Phái đồng loạt xuất thủ. Đấu Khí ngũ sắc và thánh hệ Đấu Khí thánh khiết đồng thời đánh về hướng Lý Dật, hai đại Đấu Tôn đồng loạt xuất thủ, thanh thế sắc bén như thế nào, mặc dù không vận dụng lực lượng không gian, nhưng vẫn dẫn đến từng đợt không gian ba động!

Hai bên giao đấu, bất luận là Bắc Đấu tông, Mị Ảnh Ma Tông, hay là quân đội hoàng thất, Lý Minh, hầu như đồng thời phát ra thanh âm hoảng sợ:

-A.....

Ngay cả Ma Thiên Tôn cũng nhú mào, không phải hắn lo lắng cho an nguy của Lý Dật, mà lo lắng dưới sự oanh kích của hai luồng Đấu Khí này Lý Dật cũng sẽ có kết cục giống như Thị Huyết thân vương. Cơ thể của tiểu tử này đối với hắn mà nói vô cùng quý giá!

Ngay lúc hai Đấu Tôn cường giả đồng thời động thủ, Lý Dật bỗng nhiên triển khai hai tay, nghiêng người lên không trung, sau đó nhắm mắt lại.

Đầu hàng? Chờ chết? Tựa hồ cũng không có khả năng, vừa rồi hắn còn mạnh mẽ như vậy, hơn nữa đợi Đấu Khí của hai đại Đấu Tôn nện đến lại đầu hàng tựa hồ cũng quá muộn.

-Áo ảnh trận giáp!

Nghi hoặc của tất cả mọi người được cởi bỏ rất nhanh, theo tư thế cổ quái của Lý Dật, thiên địa linh khí trên khắp chiến trường bắt đầu rung động kịch liệt, hội tụ xung quanh Lý Dật, trong chớp mắt xung quanh cơ thể Lý Dật hình thành một bình phong che chắn hình bầu dục! Bình phong che chắn hình bầu dục này không ngừng biến ảo, thoạt nhìn tựa như một quả trứng màu xinh đẹp, bao bọc lấy Lý Dật.

Áo ảnh trận giáp là trận pháp được ghi chép trong cuốn sách trung cấp trận pháp vô danh, cũng là trận pháp dạng phòng ngự đơn giản nhất trong cuốn sách này. Áo ảnh trận giáp có nguyên lý không giống với trận pháp phòng ngự trong cuốn sách sơ cấp, lấy thiên địa linh khí và Đấu Khí của bản thân người thi trận kết thành khởi nguồn năng lượng ban đầu, trong quá trình hấp thu năng lượng của người công kích sẽ càng ngày càng cường đại. Cho nên mới có thể xếp vào quyển sách trung cấp, ưu điểm lớn nhất của trận pháp này là có thể như hình với bóng, mà không cần nệ ở một chỗ, đây là điều trận pháp bình thường không cách nào làm được. Hơn nữa vì Áo ảnh trận giáp khi mới bắt đầu bày trận chỉ cung cấp phòng ngự cho người bày trận, năng lượng tích tụ dày đặc khiến trận pháp khi mới bắt đầu bày trận có thể chống cự công kích cường đại.

Đúng như trong bí tịch trận pháp vô danh đã nói, trận này chính là như hình với bóng, lấy yếu chống mạnh bảo vệ tính mạng trận pháp! Ma Thiên Tôn nói không sai, người sống sót mới là có bản lĩnh, người chết rồi không có tư cách xưng có bản lĩnh hay không.

Đấu Khí của hai đại Đấu Tôn cường giả đều nện lên phía trên trứng màu quỷ dị, năng lượng cực lớn xoáy thành trận trận cuồng phong, khiến cho trứng màu cấp tốc xoay tròn, từng vết rạn như mạng nhện xuất hiện trên vỏ trứng. Tựa hồ lại có một đạo Đấu Khí có thể đánh nát toàn bộ.

Nhưng trước khi Bắc Trắc và Bách Phái phát ra đạo Đấu Khí thứ hai, vết rạn trên vỏ trứng lại nhanh chóng khôi phục, cùng lúc đó quả trứng màu tựa hồ còn lớn hơn mấy phần, Đấu Khí lượn lờ bên ngoài càng thêm tràn đầy.

Đạo Đấu Khí thứ hai vẫn đánh ra mấy vết rạn, nhưng so với lần thứ nhất những vết rạn này không rõ lắm, hơn nữa cũng nhanh chóng khôi phục.

Màn quỷ dị này khiến tất cả mọi người ở đây đều trợn mắt há hốc mồm!

Một Đấu Hoàng không ngờ lại có thể chống đỡ được hai lần sóng Đấu Khí oanh kích của hai đại Đấu Tôn, hơn nữa tựa hồ có thể chống đỡ được nhiều hơn nữa...! Việc này nếu nói cho người khác nghe đoán chừng bọn họ cũng không tin tưởng, nhưng hiện tại màn này lại xuất hiện trước mặt mấy vạn cường giả.

-Dừng tay! Dừng tay!

Tựa hồ nhìn ra biến đổi càng ngày càng lớn của quả trứng màu, Ma Thiên Tôn liên tục quát bảo ngưng lại. Với kinh nghiệm của Ma Thiên Tôn, mặc dù cũng không biết rõ Áo ảnh trận giáp, nhưng cũng nhìn ra được, oanh kích như vậy chỉ có thể khiến quả trứng màu càng ngày càng mạnh.

-Tiếp tục đi, lão ma đầu, chỉ bằng ngươi cũng lên đi!

Bên trong quả trứng màu truyền ra thanh âm trêu chọc của Lý Dật, không thấy rõ thân hình của hắn, nhưng phán đoán từ giọng nói của hắn, ở bên trong tiểu tử này tựa hồ sống rất thoải mái.

-Đấu kỹ phòng ngự này thật sự có chút thú vị, hừ, bản tôn không tin, ngươi có thể chống đỡ được ba Đấu Tôn!

Thì ra Ma Thiên Tôn vẫn nhìn sai, hắn cho rằng đây chẳng qua là đấu kỹ nào đó. Thân hình Ma Thiên Tôn khẽ động, cùng Bắc Trắc và Bách Phái xếp thành hình tam giác bao vây quả trứng màu ở giữa, Đấu Khí trong lòng bàn tay sôi trào.

-Thật không biết xấu hổ, ba Đấu Tôn liên thủ chống lại một Đấu Hoàng, Mị Ảnh Ma Tông hôm nay thật đúng là tăng thể diện!

Thanh âm chua ngoa của Cung Vô Song nhẹ nhàng phát ra.

Thật ra Ma Thiên Tôn từ trước đến giờ chưa từng suy nghĩ đến vấn đề thể diện, đối với hắn mà nói, tiêu diệt được đối thủ mới là thành công lớn nhất. Nhưng bị một người chỉ rõ đích danh như vậy, cũng bất giác đỏ mặt, may mà có chiếc áo đen che phủ nên cũng không sợ bị người khác nhìn thấy.

-Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ. . . . .

Nghe thấy người dẫn đầu lên tiếng, mấy vạn binh sĩ trăm miệng một lời cùng hét to. Ma Thiên Tôn đỏ mặt không có ai nhìn thấy, nhưng những người khác của Mị Ảnh Ma Tôn lại không được may mắn như thế. Quả thật ba Đẩu Tôn cường giả liên thủ chống lại một Đẩu Hoàng, cũng chỉ có người không có thể diện mới làm như vậy.

-Phì Phì, người đi nhận người khác làm đệ tử của người đi, ta không đi nhận làm đệ tử lung tung, sẽ chết người đấy.

Hài nhi mặt nghiêm túc liếc nhìn Lý Dật đánh giá, trên mặt lại lộ ra nụ cười sáng lạnh ôn nhiên :

-Không tệ, không tệ, mặc dù kém hơn ta một chút, nhưng vẫn có vài phần anh tuấn. Lý Dật người yên tâm, cho dù chết người tuyệt đối cũng không phải sư đồ chúng ta!

Nụ cười tự tin của hài nhi mặt đối với mình khiến Lý Dật cười ngất, chỉ có điều nghe khẩu khí lớn như vậy, tựa hồ cũng có chút bản lĩnh, chỉ có điều không biết có phải thật sự trâu bò hay không?

-Nói như vậy, các hạ xác định vững chắc muốn nhúng tay vào chuyện này?

Ma Thiên Tôn dĩ nhiên mất đi kiên nhẫn, vẻ mặt lạnh lùng không hề che dấu hiển lộ ra.

-Cút! Người đả thương đồ đệ của ta, bởi vì lúc trước còn chưa tính cho nên ta không so đo với người, nhưng từ giờ trở đi, người còn dám động thủ động cước với đồ đệ của ta, có tin ta sẽ nhét phân vào miệng người không!

-Đi chết đi!

Ma Thiên Tôn sớm đã vận sức chờ phát động, nếu có thể chịu đựng được, cũng không phải là Ma Thiên Tôn nữa rồi. Một luồng Đấu Khí lập tức nện về hướng hài nhi mặt, khí thể sắc bén khiến không gian một hồi ba động.

Một đạo Đấu Khí oanh kích đơn giản, Ma Thiên Tôn cũng dùng hết thực lực, mặc dù trong tình huống không biết rõ thực lực của đối thủ, nhưng Ma Thiên Tôn quen dùng thủ đoạn mạnh nhất để đuổi giết.

- Không tệ, Đấu Tôn người cũng rất mạnh!

Hài nhi mặt khen một câu, Đấu Khí nâng Lý Dật vẫn không hề buông lỏng, chỉ có điều tay phải nâng lên, một luồng Đấu Khí vô hình tựa hồ không cần tụ lực, trong nháy mắt phát ra.

Sắc mặt Ma Thiên Tôn đột biến! Đấu Khí mình nện ra, không ngờ dưới một chiêu tiện tay của đối phương lại như bùn như biển, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Loại tình huống này, chỉ có một khả năng, chính là đối phương là Đấu Thánh cường giả có Đấu Khí pháp tắc của mình!

Đấu Thánh cường giả, có lực lượng pháp tắc từ lượng chuyển sang chất, đột phá lực lượng không gian và lực lượng phổ thông đơn thuần, trong pháp tắc của mình, tất cả lực lượng không gian và lực lượng phổ thông đều là mây bay!

-Người quái dị, tại sao lại không đánh?

Nhìn thấy biểu hiện mờ mịt trên khuôn mặt Ma Thiên Tôn, hài nhi mặt càng đắc ý, vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái nhìn Ma Thiên Tôn.

-Người...người là Đấu Thánh cường giả!

-Ta không nói là không phải!

-Người, người. . . . . Các hạ rút cuộc là ai?

-Có cần thiết nói cho người không? Nếu không có ý kiến, ta sẽ mang đồ đệ của ta đi!

Nghe thấy bốn chữ “Đấu Thánh cường giả” mà Ma Thiên Tôn nói ra, tất cả những người ở đây đều hít một ngụm lạnh khí. Đấu Thánh cường giả là tồn tại chỉ dưới Đấu Thần cường giả. Đấu Thần cường giả rất ít khi xuất hiện ở Đấu Thần Đại lục, trên thực chất Đấu Thánh cường giả chính là tồn tại mạnh nhất.

Đối mặt với một loại sức mạnh như vậy, Đấu Tôn bất tỉnh căn bản chẳng là cái gì.

-Phì Phì, chớ vội đi!

Người cao hứng nhất đương nhiên chính là Lý Dật, Lý Dật quả thực mừng rỡ như điên:

-Chuyện này vẫn còn chưa kết thúc?

-Đừng gọi ta là Phì Phì, gọi ta là sư phụ ! Còn chuyện gì nữa?

-Đầu tiên xin tuyên bố trước, danh xưng sư phụ là do người tự phong, ta còn chưa tán thành. Muốn ta tán thành cũng được.

Lý Dật chỉ về phía Ma Thiên Tôn, lại chỉ người của Bắc Đẩu tông, Mị Ảnh ma tông:

-Người phải giết sạch tên này và đám người kia! Nếu không đừng hòng nhận ta làm đồ đệ!

-Tiểu tử, người có lầm hay không, ta là Đẩu Thánh, người không muốn làm đệ tử của ta sao?

-Phì Phì, không phải ta không muốn, người xem những người này đều là bằng hữu của ta, còn có nàng, là nữ nhân của ta, làm sao ta có thể bỏ mặc bọn họ đi làm đồ đệ của người?

-Thì ra là như vậy, chuyện này rất đơn giản, người quái dị kia, qua đây. Người tên gì?

Ma Thiên Tôn đã bị trấn trụ, nghe thấy câu hỏi của hải nhi mập, mặc dù không tình nguyện, cũng chỉ có thể thành thật hồi đáp:

-Tại hạ là Ma Thiên Tôn tông chủ Mị Ảnh Ma Tông!

-Thiên Tôn cái rắm! Đám bằng hữu và nữ nhân của đồ đệ ta giao cho người chiếu cố, nếu người chiếu cố không tốt, người có tin cho dù người trốn vào bụng mẹ ta cũng moi người ra băm cho chó ăn hay không!

Sắc mặt Ma Thiên Tôn lập tức cực kỳ đặc sắc, không đáp ứng chỉ sợ hiện tại cũng sẽ bị băm cho chó ăn, nếu đáp ứng trước mặt nhiều người như vậy, sau này còn tung hoành thế nào nữa.

-Người điếc sao? Có nghe thấy lời ta nói hay không!

-Xin nghe Thánh giả phân phó!

601. Q.6 - Chương 101: Cáo Biệt Thiên Phong

Ma Thiên Tôn đồng ý mà không thêm để ý đến thể diện của mình, đương nhiên là còn có ý đồ riêng. Tên Đẩu Thánh cường giả này tuy thực lực rất khủng bố, nhưng nghe ý tứ của hắn thì tựa hồ muốn mang Lý Dật rời khỏi Thiên Phong Đế Quốc, chỉ cần hai tên này không ở Thiên Phong Đế Quốc thì dựa vào hai Đẩu Tôn cường giả Bắc Trắc, Bách Phái mà Mị Ảnh Ma Tông nắm trong tay, còn có thể lực nào có thể sánh được nữa chứ.,

Thấy Ma Thiên Tôn đồng ý, Anh Nhi Phì đột nhiên vui mừng, không thêm nhìn Ma Thiên Tôn nữa, quay sang nói với Lý Dật:

- Đã xong, bây giờ có thể đi cùng ta rồi chứ?

Xong cái con khi, Lý Dật đột nhiên cảm thấy không biết nói gì hơn về đầu óc của Anh Nhi Phì, loại người như Ma Thiên Tôn , có thể chỉ cần một câu nói là có thể dọa được hay sao?

- Phì Phì, mọi người nói ngực to thì đầu đất, người đầu to mà cũng toàn đất thôi sao?

Thấy Anh Nhi Phì có vẻ dễ tính, Lý Dật cũng muốn thăm dò thái độ xem sao.

- Sao ta lại đầu đất?

Anh Nhi Phì có chút không vui, thắc mắc.

- Ta hỏi người trước, người định đưa ta đi đâu?

Anh Nhi Phì cười giảo hoạt:

- Đi rồi người sẽ biết, dù sao cũng là nơi tốt.

- Tạm thời tin người, vẫn còn một việc phải nói trước, ta có thể làm đồ đệ của người, nhưng cũng phải có giới hạn thời gian, nếu không chẳng phải là bán thân cho người rồi sao?

- Yên tâm, yên tâm, một năm, chỉ một năm là đủ rồi.

- Một năm, lâu quá?

- Ít nhất là chín tháng.

- Sáu tháng có được không?

- Không được, ít nhất là chín tháng, nếu không thì không có tác dụng.

Hai người đứng đó cò kè mặc cả, chúng nhân ở xung quanh không biết nói gì hơn. Gã Lý Dật này, đúng là không biết tốt xấu gì cả, Anh Nhi Phì không chỉ giúp hắn lật ngược tình thế thắng được Mị Ảnh Ma Tông, hơn nữa còn được một Đấu Thánh cường giả chỉ giáo ấy ngày, bao nhiêu cường giả khuyhnh gia bại sản đều sẵn lòng, còn hắn lại ra vẻ rất không đồng ý.

Thực ra không phải Lý Dật muốn kỳ kèo mấy tháng đó, chẳng qua là muốn thăm dò tính tình của Anh Nhi Phì, tốt nhất là có thể tìm hiểu ra mục đích việc hắn đột nhiên muốn thu mình làm đồ đệ. Không thể nhìn vẻ bề ngoài mà suy xét con người, ai biết Anh Nhi Phì này nhìn bề ngoài đầu đất như vậy, nhưng bên trong có phải là kẻ tâm địa hiểm ác hay không.

- Được rồi, vậy ta chịu thiệt một chút, chín tháng thì chín tháng, còn việc cuối cùng, nếu người làm được, chúng ta lập tức lên đường.

- Tiểu tử người phiền phức thật, sớm biết thu đồ đệ phiền phức như vậy ta đã không thèm đến.

Anh Nhi Phì vẻ mặt sốt ruột:

- Còn có chuyện gì nữa?

Lý Dật chỉ Ma Thiên Tôn :

- Giết hắn!

Một hành động đơn giản đó lại khiến Ma Thiên Tôn toát mồ hôi lạnh, nếu Anh Nhi Phì thực sự ra tay thì e rằng hắn không có cơ hội chạy thoát. Nhân lúc Anh Nhi Phì chưa tỏ thái độ gì, Ma Thiên Tôn vội nói:

- Lý Dật, người đừng tuyệt tình quá, sau này gặp nhau còn dễ nói chuyện.

Giọng điệu rõ ràng có ý thỏa hiệp.

- Người tuyệt tình không phải ta, mà là ai đó mới đúng.

Lý Dật cười lạnh, nói:

- Không giết người, cho ta một lý do đi.

Trầm ngâm trong giây lát, Ma Thiên Tôn đáp:

- Bốn tôn hôm nay coi như gặp xui xẻo, từ hôm nay rời khỏi Thiên Phong Đế Quốc, từ nay không bước một bước vào đây nữa.

- Lý do này, tựa hồ....

- Bốn tôn đảm bảo Bắc Đẩu Tông sẽ biến mất hoàn toàn, còn Bách Phái, Lý Hàn, Cung Bồn... bị trúng Hóa Ma Đại Pháp, bốn tôn cũng sẽ giải trừ cho bọn chúng.

Vốn dĩ Lý Hàn, Cung Bồn vẫn nằm trong tay Thiên Sát Địa Sát, bị Mị Ảnh Tứ Sát luyện hóa.

Đối với đề nghị của Ma Thiên Tôn , Lý Dật chỉ mỉm cười, thái độ cao thâm khó mà đoán được, không hề phù hợp với bề ngoài có chút non nớt của hắn.

Thấy thái độ đó của Lý Dật, Ma Thiên Tôn tựa hồ đã hạ quyết tâm, tay giơ lên, lôi từ trong dung giới ra một thứ vòng tròn màu đen tuyền, nói:

- Đây là Phệ Hồn Lệnh, người tự xem đi.

Búng nhẹ một cái, thứ màu đen đỏ liền rơi vào tay Lý Dật. Một cổ đầu khí của Lý Dật truyền vào, bề mặt của Thôn Phệ Lệnh liền hiện lên một lớp ánh sán màu xanh, tiếp đó một đạo thông tin liền truyền vào trong não Lý Dật.

Thôn Phệ Lệnh dùng Ma Hạch của Bát Giai Tinh Thần Hệ Ma Thú, kết hợp với mấy chục loại vật liệu quý hiếm luyện thành, sau khi kích hoạt có thể thôn phệ linh hồn của con người, do người kích hoạt khống chế. Nói một cách đơn giản, nếu Lý Dật dùng Phệ Hồn Lệnh trên người Ma Thiên Tôn, vậy thì mọi lúc mọi nơi, Lý Dật đều có thể thôn phệ linh hồn của Ma Thiên Tôn, biến hắn thành một kẻ đần độn. Tới lúc này Lý Dật mới mỉm cười hài lòng, thứ cực kỳ âm tà này, quả thực là thứ tốt.

- Thứ tốt, lão ma đầu, đưa thêm mấy cái nữa ra đây.

- Ma hạch của bát giai ma thú để kiểm vậy sao? Người nghĩ là mớ rau con cá hay sao?

Lý Dật mỉm cười:

- Một khi lão ma đầu đã có thành ý, vậy bốn thiếu gia cũng không khách khí.

Căn cứ theo cách sử dụng Phệ Hồn Lệnh, Lý Dật kích hoạt nó, sau đó truyền vào một cổ linh hồn chi lực. Linh hồn chi lực vừa truyền vào, Phệ Hồn Lệnh liền biến thành thể lỏng, Lý Dật búng tay một cái, thể lỏng đó liền bắn vào mi tâm của Ma Thiên Tôn, rồi nhanh chóng biến mất.

- Đừng quên lời hứa trước đó của ngươi, hãy phò tá hoàng thất cho tốt, báo đáp Lý Minh. Đúng rồi, sau này không được mặc bộ áo dơi này nữa, nhìn không thuận mắt chút nào.

Phệ Hồn Lệnh đã xâm nhập vào, Ma Thiên Tôn rung mình một cái, trong thế giới linh hồn cũng có thêm một tia linh hồn lực của Lý Dật, tính tình cũng có chút thay đổi, thái độ với Lý Dật cũng gần gũi hơn một chút, vẻ mặt cũng ôn hòa hơn nhiều.

- Xin nghe theo lời dạy bảo của thiếu chủ.

Rồi quay người lại, tay vung ra, một cổ đầu khí đánh về phía Bắc Trác.

Tâm trí của Bắc Trác bị Mị Ảnh Tứ Sát khống chế, nhưng bản năng cầu sinh lại khiến hắn kháng cự trong vô thức, khiến cho bộ dạng của hắn vô cùng quỷ dị. Tộc nhân của Bắc Đẩu Tông và tàn dư của tứ đại gia tộc thấy Ma Thiên Tôn đồng ý với Lý Dật sẽ tiêu diệt sạch bọn chúng, đột nhiên trở nên liều mạng, dưới sự cầm đầu của tứ đại gia chủ, chém bay mấy đệ tử của Mị Ảnh Ma Tông, tìm đường chạy trốn.

Nhưng đã quá muộn, sau tiếng quát của Cung Vô Song, cung tên cùng bắn ra, ngăn chặn đường thoát của bọn chúng, sau đó binh sĩ trọng giáp tiến lên. Dưới sự tấn công của quân đội hoàng thất và người của Mị Ảnh Ma Tông, Bắc Đẩu Tông và tứ đại gia tộc rất nhanh liền tan rã, tiếp đó liền rơi vào thế bị tàn sát.

Nhân lúc tàn sát, Mị Ảnh Tứ Sát cũng giải trừ Hóa Ma Đại Pháp cho đám người Bách Phái, Lý Hàn, Cung Bốn. Sóng sát sau kiếp nạn, ngay cả Đẩu Tôn cường giả như Bách Phái cũng cảm thấy khiếp sợ, đối với Bách Điện Chủ mà nói, cho dù là bị chết cũng còn tốt hơn nhiều suốt đời không người không ra người mà không ra ma ở trong tay kẻ khác.

- Lý Dật các hạ, Thiên Phong phân điện đã không còn chức vị nào thích hợp cho ngươi, nếu người đồng ý, bốn điện chủ có thể đề cử ngươi với Đẩu Thần tổng điện, với thực lực của các hạ, tiền đồ sau này ở Đẩu Thần Điện sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Thân phận hiện tại của Lý Dật đã là Phó điện chủ của Thiên Phong phân điện, nhưng điện chủ bắt buộc phải do Đẩu Thần Tổng Điện bổ nhiệm, Bách Phái cũng không có quyền đó, nên mới nói như vậy.

Lý Dật cười khổ:

- Đa tạ Bách Phái Điện Chủ, nhưng Lý Dật tạm thời không rảnh rồi, ta còn phải làm đồ đệ trong chín tháng cho người ta nữa.

- Vậy cũng không sao, bốn điện chủ sau khi quay về sẽ báo cáo tình hình Thiên Phong Đế Quốc với tổng điện, đồng thời đề cử các hạ. Các hạ lúc nào cũng có thể đến Đẩu Thần Tổng Điện nhận chức mới.

Ngoài điện chủ tổng điện, Lý Dật cũng không còn có hứng thú với bất cứ vị trí nào của Đấu Thần Điện, làm thầy thẳng ngu còn hơn làm tôi tớ cho thẳng khôn, đó là nguyên tắc của Lý Dật. Tuy nhiên đối với ý tốt của Bách Phái, Lý Dật cũng rất cảm kích.

Thấy Bách Phái dẫn mấy gã Tư Tế đi, Lý Dật quay về phía Lý Hàn, nói:

- Ta thấy Bắc Đẩu Sơn không tồi, chi bằng sau này Lí Minh tổng bộ chuyển tới Bắc Đẩu Sơn đi. Như vậy, Lí Minh và Đấu Thần Điện chiếm hai vị trí trọng yếu, có lợi rất lớn đối với sự an toàn của đế quốc. Tuy nhiên, tên núi phải đổi. Không biết là Đại Hoàng Tử, phụ thân đại nhân thấy thế nào?

- Lý thiếu chủ nói đúng lắm, Cung Bồn cũng có ý đó.

Đại hoàng tử vội nói theo. Locus này cho dù Lý Dật muốn hoàng vị trong hoàng thất, Cung Bồn cũng phải đồng ý, có kết cục như vậy, đối với Cung Thị nhất tộc đã là vô cùng hài lòng rồi.

Đám người Lý Dật bàn tán về sự vụ sau này của Thiên Phong Đế Quốc, Anh Nhi Phì ở đằng kia đã thấy sốt ruột, kêu lên:

- Lý Dật, phải lên đường rồi, sao còn lè mề hơn cả đàn bà thế.

- Đợi thêm một chút thì người chết sao?

Vẫn còn mấy nữ nhân quan trọng nhất chưa sắp xếp xong, Lý Dật không khách khí đáp lại, sau đó quay về phía Cung Vô Song:

- Phiên Vô Song tỷ tỷ chuyển lời với Na Na và Thanh Vũ, chín tháng sau Lý Dật sẽ quay lại.

- Người nhờ người khác đi, ta muốn đi theo người.

Cung Vô Song lạnh lùng đáp.

Có người đẹp đi theo đương nhiên là tốt, nhưng tương lai bất trắc, Lý Dật không muốn Cung Vô Song mạo hiểm:

- Vô Song tỷ tỷ đừng nói đùa, Thiên Phong Đế Quốc còn cần tỷ tỷ.

- Mỹ nữ này phải chăng muốn làm đồ đệ của ta, xin hoan nghênh!

Nhưng Anh Nhi Phì lại vô cùng vui mừng, quay đầu lại, khuôn mặt béo tròn tươi như hoa, vẽ đậm tà đầy trên nét mặt. Nếu không nghĩ đến việc Anh Nhi Phì đã cứu hoàng thất, chỉ với bộ dạng đó, Cung Vô Song đã muốn ra tay.

- Phì Phì, ánh mắt đó của người là kiểu gì thế, cần nhớ rõ, Vô Song tỷ tỷ là nữ nhân của ta.

Lý Dật cũng rất mặt dày, trước mặt bao nhiêu người liền tuyên bố Vô Song là nữ nhân của mình, tuy tình cảm của Vô Song với Lý Dật ai cũng biết, nhưng trước mặt bao nhiêu người mà lớn tiếng tuyên bố như vậy, Cung Vô Song cũng cảm thấy đỏ mặt.

- Đó là ánh mắt của một người đàn ông bình thường ngắm người đẹp, có gì không đúng sao?

Anh Nhi Phì hậm hực nói, rồi phất tay:

- Đi thôi, đi thôi!

Nhìn bộ dạng đậm tà của Anh Nhi Phì, Cung Vô Song cũng không nói đi theo Lý Dật nữa, ánh mắt quan tâm nhìn Lý Dật một cái, rồi lao vào trong đám người của Bắc Đẩu Tông vẫn đang liều mình kháng cự, đem lửa giận vô có trút lên đầu mấy gã xui xẻo đó.

Lý Dật lắc đầu, gơ tay bái biệt mọi người rồi đi theo Anh Nhi Phì rời khỏi chiến trường.

Từ khi đến Đấu Thần Đại Lục, Lý Dật biết, muốn thành cường giả mạnh nhất, sớm muộn cũng sẽ có một ngày mình phải rời khỏi Thiên Phong Đế Quốc, kế hoạch ban đầu cũng là sau khi tiêu diệt xong Bắc Đẩu Tông và tứ đại gia tộc, khiến Lí Minh đứng vững ở Thiên Phong Đế Quốc thì sẽ tới La Lan Học Viện tìm Na Na, nhân tiện giao du Đấu Thần Đại Lục.

Nhưng không ngờ rằng lại Anh Nhi Phì xen ngang vào. Vốn dĩ có một Đấu Tôn cường giả dẫn dắt cũng là lựa chọn không tồi, nhưng tính cách của Lý Dật xưa nay không muốn bị người khác khống chế, lần này bị người khác đưa đi như vậy, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. May mà Anh Nhi Phì tính cách cũng rất tùy tiện, cho dù Lý Dật nói năng như vậy, nhưng cũng chỉ hơi tức giận mà thôi. Hai người tuy là sư đồ, nhưng Anh Nhi Phì cũng không thể gò bó Lý Dật được.

602. Q.6 - Chương 102: Tham Ăn Háo Sắc

Anh Nhi Phì đưa Lý Dật rời khỏi chiến trường đi về phía đông, hai người một người ngự không, một người thi triển đấu dực, tốc độ đẩy nhanh lên không ít. Sau khi đi khoảng hai giờ đồng hồ, đã rời khỏi đế đô rất xa rồi, Anh Nhi Phì đột nhiên dừng lại, suýt nữa khiến Lý Dật bay ở phía sau đâm phải.

- Có thành phố kia, xuống đó nghỉ ngơi.

Anh Nhi Phì nói rồi đáp xuống, đề nghị này cũng rất hợp ý Lý Dật, mấy ngày nay hắn chưa được ngủ ngon một giấc nào, tuy đối với một đấu hoàng cường giả, mấy ngày không ngủ không nghỉ cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu được hưởng thụ thì Lý Dật cũng không từ chối.

Tòa Đông Phong Thành này là thành phố lớn nhất của Thiên Phong Đế Quốc, chỉ cách biên giới với Đại Hạ Đế Quốc hơn trăm dặm. Là khu vực căn cứ quan trọng, lại là trung tâm thương mại nên thành phố này vô cùng phồn hoa, không hề thua kém so với Đế Đô.

Hai người thu lại khí tức cường giả, bước vào trong thành, vừa bước vào thành, Anh Nhi Phì liền tóm lấy một người đi đường, hỏi:

- Trong Đông Phong Thành, tửu lầu nào tốt nhất?

Người đi đường đó lườm Anh Nhi Phì một cái, rồi nói:

- Đương nhiên là Đông Phong Khách Sạn.

- Người đưa ta tới đó.

- Dựa vào đâu chứ, không rảnh... được, được, các người đi theo ta!

Khiến thái độ của người đi đường đó đột nhiên thay đổi, chỉ là một kim tệ của Lý Dật vừa đưa cho.

Đông Phong Khách Sạn quả nhiên vô cùng sang trọng, ba tòa nhà bảy tầng nối tiếp nhau, nằm ở khu vực náo nhiệt nhất của Đông Phong Thành. Nhưng thấy Lý Dật và Anh Nhi Phì bước vào gần khách sạn, thị nữ đón khách liền nhíu mày tỏ vẻ khó chịu, khuôn mặt theo thói quen vẫn mỉm cười, nhìn rất giả tạo:

- Nhị vị, bổn điểm có quy định mức chi tiêu thấp nhất, ăn uống thấp nhất là 100 kim tệ, ngủ lại thấp nhất là 150 kim tệ.

Lý Dật cũng không trách người thị nữ này, Anh Nhi Phì bộ dạng rất bình thường, là loại người vút ra đường không có ai nhận ra, còn Lý Dật quần áo rách rưới, tóc tai rũ rượi, một người bình thường mang theo một gã “ăn mày”, nếu mà thị nữ đón khách vẫn mời chào vào mới là lạ.

Anh Nhi Phì hiển nhiên không nghĩ tới điều đó, dáng vẻ nóng nảy kêu lên:

- Biết rồi!

Rồi định bước vào.

- Nhị vị!

Thị nữ đón khách chỉ vào một tấm biển ở trên cửa, cũng không nói gì thêm, để hai người tự hiểu.

Trên tấm biển viết trang trọng: người quần áo không chỉnh tề xin không tiếp đón.

Tấm biển này khiến Lý Dật không khỏi cảm thán, dựa vào dung mạo để đánh giá con người, ở thế giới nào cũng như vậy. Đang định cho tay vào ngực lồi tinh tạp ra để thể hiện năng lực tiền bạc, thì thấy Anh Nhi Phì lại đưa mắt từ trên tấm biển nhìn xuống thị nữ đón khách, dáng vẻ rất dâm tà.

- Tiểu muội muội thật xinh đẹp, nể mặt ăn cơm cùng được không?

Thị nữ đón khách này thuộc hàng càng nhìn càng có duyên, mới nhìn chẳng thấy gì đặc biệt, nhưng càng nhìn lại càng thấy dễ chịu. Nhưng lúc này nụ cười theo thói quen cũng không còn, vẻ mặt có chút tức giận, cố nén giận nói:

- Khách quan xin hãy tự trọng, ta đang làm việc.

Anh Nhi Phì càng nhìn càng thích, dáng vẻ thèm nhỏ giải, không có chút phong thái gì của một Đẩu Thánh cường giả, bộ dạng như một kẻ dâm tà, khiến Lý Dật cũng không biết nói gì, chỉ đứng xem.

- Làm gì chứ, ta đưa ngươi tiền, cả đời tiêu không hết, có được không?

- Cút!

Thị nữ đón khách không kìm được nữa, quát lên một tiếng, quay lại chỗ của mình, không thèm để ý đến bọn chúng nữa.

- Ông chủ đầu, ông chủ của các người đầu, gọi ông chủ ra đây.

Anh Nhi Phì đột nhiên kêu lớn, dáng vẻ lưu manh.

Những lời này lập tức khiến đám thị vệ của khách sạn chú ý, vốn dĩ khách sạn này do Đông Phong Thành Thành Chủ lập nên, nên mượn công lợi tư, cũng phải mấy gã thị vệ đến trông coi.

- Gã béo kêu cái gì! Ông chủ của chúng ta là người người muốn gặp là gặp được sao?

Bốn năm gã thị vệ thấy hai người dáng vẻ nhếch nhác, đương nhiên là không khách khí.

Bốp, bốp, bốp, ba tiếng tát vang lên, mặt gã thủ lĩnh của đám thị vệ lập tức sưng to như đầu heo.

- Ghét nhất kẻ nào gọi ta là gã béo, ta béo lắm sao? Đây gọi là đầy đặn, có biết không?

Anh Nhi Phì vẻ mặt rất tự nhiên, mấy gã thị vệ lập tức rút gươm ra, vây lấy hai người.

- Dám đánh ta, chán sống rồi hay sao? Huynh đệ, chém chết chúng đi.

Bên ngoài Đông Phong Khách Sạn đột nhiên trở nên náo loạn, mấy gã thị vệ bình thường thực lực cũng không tồi, tiếc là...

Bốp bốp bốp...

Những tiếng tát liên tiếp vang lên, sau đó tất cả mấy gã thị vệ mặt đầu sưng lên như đầu heo. Anh Nhi Phì không hề vận dụng chút đấu khí nào, nhưng bộ pháp cũng nhanh nhẹn như vân bộ của Lý Dật. Tuy nhiên, với thân phận Đẩu Thánh của Anh Nhi Phì mà lại đi động thủ giáo huấn mấy gã thị vệ cũng khiến Lý Dật không biết nói gì.

Bị thua thiệt, mấy gã thị vệ mới biết đã nhìn nhầm người, không nói gì rút vào bên trong, chỉ một lát sau một lão nhân dáng vẻ đôn hậu đi ra.

- Đã đắc tội, đã đắc tội.

Vị lão nhân đó vừa tiến ra đã vội xin lỗi:

- Tại hạ là chủ sự của khách sạn, mấy tên này không biết, các hạ xin đừng trách, xin mời vào trong.

- Để tiểu muội muội đó tiếp chúng ta ăn cơm, nếu không thì không xong.

Anh Nhi Phì vẫn không chịu xuống nước.

- Cái này...các hạ xin mời vào trong, cô nương đó chuyên đón khách, nếu các hạ có nhu cầu, sẽ có cô nương xinh đẹp ra hầu hạ.

- Ta chỉ cần cô ta.

- Các hạ có chút làm khó người khác rồi, chắc các hạ cũng biết, tại hạ chỉ là chủ sự của khách sạn, ông chủ của Đông Phong Khách Sạn là Đông Phong Thành Chủ, xin các hạ nể mặt Đông Phong Thành Chủ, đừng làm khó tại hạ.

Chủ sự của khách sạn lời lẽ vừa mềm mỏng vừa cứng rắn, nhưng Anh Nhi Phì cũng không thêm để ý tới hắn, tay giơ lên, lời từ trong dung giới ra một vật gì đó, phát qua trước mặt gã chủ sự.

Chỉ phát qua như vậy, mặt gã chủ sự đã biến sắc, vừa sợ hãi vừa kính trọng, còn có chút không tin, dáng vẻ rất buồn cười.

Thu vật đó lại, Anh Nhi Phì ưỡn ngực tiến vào trong khách sạn, ở sau lưng, chỉ thấy chủ sự của khách sạn lúc này mới hoàn hồn, tiến lại bên thị nữ đón khách thì thầm gì đó. Thị nữ đón khách toàn thân khẽ run lên, dáng vẻ tức giận cũng biến đâu mất, lặng lẽ đi vào theo.

Long Đế Quốc mạnh hơn một chút, nên cũng có thể coi như có vị trí chủ đạo, nếu Đỗ Lạp nói thật, sau này sẽ kế tục ngôi vị quốc chủ, vậy cũng có thể coi là nhân vật hô phong hoán vũ trên Đấu Thần Đại Lục.

Nhưng, một kẻ như vậy, sao lại có thể lưu lạc tới tận thị trấn nhỏ này.

Lý Dật mỉm cười, không lạnh không nhạt nói:

- Đợi các hạ kế vị quốc chủ thì sẽ có tư cách kết bạn với ta.

- Vừa gặp đã cãi nhau, bốn sư tôn dạy người thế nào. Sư huynh đệ phải đoàn kết, cũng ăn một nồi cũng chơi một gói. Đỗ Lạp người cũng bớt kiêu ngạo đi một chút, người kế vị quốc chủ thì là cái gì, với thực lực của người, gặp phải Đấu Hoàng cường giả là đủ để người chết toi trăm lần, còn người, Lý Dật, cũng đừng có cao giọng như vậy, sư đồ chúng ta vốn dĩ rất hòa thuận, người đừng có tới liền gây chuyện thị phi. Được rồi, không nói nữa, vào ăn cơm.

Phì Phì mà thực sự tức giận thì đừng nói là Lý Dật, cho dù là Lý Dật cũng vô cùng kiêng kỵ. Hai gã đưa mắt lườm nhau, sau đó tuy trong lòng không phục cũng đành theo Phì Phì tiến vào trong Phát Tài Khách Sạn.

Vây quanh một chiếc bàn lớn, bởi sự tham gia của Lý Dật cũng như sự xung đột vừa rồi, không khí trên bàn ăn có vẻ căng thẳng. Chỉ có Phì Phì là làm như không có chuyện gì, vẫn ăn uống thoải mái, vừa ăn vừa giới thiệu với Lý Dật những người còn lại. Ngoài người kế vị quốc chủ của Phi Long Đế Quốc Đỗ Lạp, thì những người còn lại, quả thật đúng như lời Đỗ Lạp đã nói, đều là hoàng tử thế tử, hoặc con cháu quốc sư nhiếp chính vương, tên tuổi đều không tầm thường, nhưng thực lực thì Lý Dật thăm tra một hồi, Lý Dật được coi là mạnh nhất nhưng cũng chỉ là Đấu Vương tầng thứ sáu.

Cũng không biết tại sao Phì Phì lại đưa bao nhiêu tên phế tài thân phận cao quý này tập trung lại một chỗ như vậy.

Trong đám công tử chơi bởi này, thân phận của Đỗ Lạp cao nhất, thực lực cũng mạnh nhất, đương nhiên trở thành nhân vật lãnh tụ của bọn chúng. Do sự xung đột vừa qua, bọn chúng cũng có ý căm tức Lý Dật, nhưng Lý Dật cũng chẳng thèm để ý, chỉ thản nhiên gặt đầu.

Giới thiệu xong, Phì Phì vừa ăn lại vừa kể lại chuyện đêm ở Đông Phong Khách Sạn, chủ đề này đối với đám công tử ăn chơi mà nói thực sự còn hấp dẫn hơn cả mỹ vị ở trên bàn, không khí cũng dần trở nên ồn ào. Thấy không có cách nào có thể hòa nhập được vào đám người này, Lý Dật ăn no uống say xong liền lẳng lẽ rời đi, ra khỏi khách sạn, tùy ý đi dạo.

Ở trong thị trấn có không ít người và cửa hàng đang bán các loại ma hạch và nguyên liệu, nhưng Lý Dật đều không thèm để ý tới, những người qua lại phần lớn cũng chỉ là Đấu Sư Đấu Vương, có lẽ là bởi Đấu Giả thì chưa có gan đến đây, còn Đấu Hoàng thì không cần thiết tới những thứ đồ này.

Đột nhiên, Lý Dật như cảm thấy có người đang theo dõi mình, cảm giác này hoàn toàn là do bản năng của một sát thủ tuyệt đỉnh, hoàn toàn không thể nào nói rõ ra được.

Lý Dật rất tự nhiên đi vào một cửa hàng bán các loại đồ dùng sinh hoạt, cầm lấy một chiếc gương giơ lên nhìn.

Từ ánh phản quang của chiếc gương, một khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp nhưng lạnh lùng đang đứng ngoài cửa hàng ngó nghiêng, nữ nhân đó chừng hai mươi tuổi, dung mạo cũng rất phù hợp với yêu cầu của Phì Phì, chỉ có điều là dáng vẻ rất lạnh lùng, còn có được ngực trái đào móng bí ngô hay không thì Lý Dật chưa đạt tới được cảnh giới của Phì Phì nên cũng không thể nhìn ra được.

Lý Dật cười thầm, trình độ theo dõi của nữ nhân lạnh lùng này cao lắm cũng chỉ thuộc hạng mới vào nghề, thực lực lại không tồi, Đấu Vương đỉnh cao. Nghĩ lại thấy mình vừa vào thị trấn đã có người theo dõi, Lý Dật không khỏi tự chế giễu nhân phẩm của mình.

Đặt chiếc gương xuống, Lý Dật đi ra khỏi cửa hàng, nữ nhân lạnh lùng đó vội giả bộ sửa sang trang phục, không hề biết rằng Lý Dật đã phát hiện ra nàng ta đang theo dõi hắn.

- Vị cô nương này, quần cô rách rồi kìa.

Thiếu nữ đó vẻ mặt kinh hoàng, mặt đỏ bừng, vội đưa tay sờ vào mông mình, thấy quần vẫn bình thường, vẻ mặt liền trầm xuống, lạnh lùng hỏi:

- Người có ý gì?

- Không có ý gì, đùa một chút thôi.

Lý Dật cười lớn rồi quay người bước đi.

Thiếu nữ đó có chút ngượng ngùng đứng im tại chỗ, đuổi theo cũng không được, mà không đuổi cũng không được, ngẫm nghĩ trong giây lát rồi lao lên chắn trước mặt Lý Dật:

- Người nói rõ xem nào.

- Người phải nói rõ là cô nương mới đúng!

Lý Dật tùm tùm cười.

- Đi theo ta qua hai con phố, định cướp sắc hay là cướp tiền thế?

- Người, người sao biết.... ai thèm cướp sắc cướp tiền của người!

- Thực ra là cướp sắc hay cướp tài, bổn thiếu gia đều rất sẵn lòng, chỉ cần cô nương nói rõ mục đích.

- Người, người... ta...

Thiếu nữ rõ ràng không quen đấu khẩu với người khác, đột nhiên không biết nói gì.

- A Huệ, nếu đã bị phát hiện thì hãy diệt khẩu, có vậy cũng không biết sao?

Đột nhiên một thanh âm còn lạnh lẽo hơn của thiếu nữ gấp trăm lần truyền tới, sau đó một cỗ khí tức Lý Dật rất quen thuộc từ phía sau đánh tới.

604. Q.6 - Chương 104: Đoàn Tham Quan Tọa Khắc Tư

Cỗ khí tức cường giả lạnh lẽo này vô cùng quen thuộc, khiến khóe mắt Lý Dật không khỏi co giật một cái, sắc mặt từ bộ dạng châm biếm thiếu nữ chuyển sang vô cùng lạnh lẽo.

Nữ nhân trung niên ở sau lưng có khuôn mặt có chút giống với thiếu nữ được gọi là A Huệ, nhưng dáng vẻ lãnh khốc hơn A Huệ rất nhiều, phảng phất toàn thân nữ nhân này đều là máu lạnh, cả thân thể đều là một bức tượng băng. Lạnh lẽo tới mức độ đó, trong kí ức của Lý Dật chỉ có một loại nghề nghiệp: sát thủ! Sát thủ lâu năm!

Không ngờ lúc này lại gặp được đồng nghiệp, nhưng chỉ không hiểu tại sao cặp sát thủ mẹ con này lại nhằm vào mình. Ngoài những kẻ thù bị mình đánh bại ở Thiên Phong Đế Quốc thì mình chẳng còn có kẻ thù nào nữa, mà cho dù có thì cũng không có lý gì lại tìm tới nhanh như vậy.

- Mẫu thân!

Quả nhiên là một cặp mẫu nữ như Lý Dật đã đoán, A Huệ nhìn thấy nữ nhân trung niên tựa hồ như gặp được cứu tinh, vẻ mặt lạnh lùng chợt như tan biến, cảm giác lạnh lẽo cũng giảm đi mấy phần, khuôn mặt cũng đáng yêu hơn một chút. Tiểu sát thủ này, giống như một kẻ mới vào nghề vậy.

- Ngu xuẩn, giết hắn đi.

A Huệ chợt sững người, dường như chưa kịp hiểu là trên đường cũng có thể giết người, nhưng dù sao cũng là sát thủ đã được huấn luyện, chỉ khẽ sững lại trong giây lát, trong tay đã xuất hiện một thanh chủy thủ nhỏ màu xanh thẫm, đâm về phía cổ của Lý Dật. Động tác gọn gàng dứt khoát, chuẩn xác lạnh lùng, hoàn toàn có tư chất trở thành một sát thủ tuyệt đỉnh.

Nhưng hành động giết người chỉ dựa vào thân pháp này, đối với Lý Dật mà nói có vẻ như múa rì qua mắt thợ, cũng không hề có chút dấu khí gì, thân hình khẽ nghiêng rồi tiến lên, ngón giữa và ngón nhẫn lách qua lưỡi chủ thủ, kẹp chặt lấy cổ tay A Huệ.

Chỉ trong nháy mắt, thậm chí những người qua đường còn chưa kịp chú ý tới xung đột sinh tử vừa diễn ra, Lý Dật đã ở phía sau A Huệ, tay phải kẹp chặt cổ tay A Huệ, ngón chủ thủ có tấm chất kịch độc đặt trên cổ nàng ta. Còn tay trái Lý Dật vung lên, ống tay rộng che kín hết mọi thứ, hai người lại còn có một tư thế vô cùng thân mật.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, ngay cả nữ nhân trung niên kia cũng không kịp có bất cứ phản ứng gì, A Huệ đã rơi vào tay Lý Dật.

- Tốt, rất tốt, không ngờ lão hạo sắc đó còn có đệ tử như ngươi.
- Việc không ngờ tới còn nhiều lắm, bây giờ đến lượt ta hỏi, các người trả lời rồi thì phải.
- Ta sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của ngươi, A Huệ đã rơi vào tay ngươi, sống chết là do ngươi.

Nữ nhân trung niên nói xong, mặc kệ A Huệ, xoay người bỏ đi, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Không ngờ nữ nhân trung niên đó máu lạnh đến vậy, ngay cả con mình cũng mặc kệ, riêng điểm này thì Lý Dật tự cảm thấy không thể sánh kịp. Lý Dật dùng tư thế rất “thân mật” ôm A Huệ, đột nhiên cũng không biết làm thế nào.

- Mỹ nữ, xem ra chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng rồi.
- Ta sẽ không nói gì với ngươi hết.

Kỹ năng sát thủ thua kém rất nhiều, nhưng tinh thần chuyên nghiệp thì cũng không tệ. Lý Dật buông tay ra, mỉm cười nói:

- Ta từng nói sẽ ép ngươi phải nói sao. Chỉ là nói chuyện thôi mà.

.....

- Thôi vậy, ngươi đi đi, nhân tiện nói với lão nương của ngươi, muốn giết ta, dựa vào thân phận Đẩu Hoàng cường giả còn lâu mới đủ, nếu còn có lần thứ hai, các người sẽ không còn may mắn như vậy được đâu.

A Huệ không thể tin được, nhìn Lý Dật một cái, lẩm bẩm:

- Ngươi thực sự thả ta đi sao?
- Bây giờ thì đúng vậy, đợi lúc nữa thì không biết nữa.

Thân pháp còn nhanh hơn cả lúc tấn công Lý Dật, chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng của A Huệ. Lý Dật cười khổ lắc đầu, đi về phía Phát Tài Khách Sạn. Chuyện vừa rồi Lý Dật cũng không thêm nghĩ ngợi nhiều, hiện tại đã có thể chắc chắn, cặp mẫu nữ sát thủ này tuyệt đối không phải là do cừu gia trước đây thuê, bởi nếu là cừu gia trước kia thì không thể nào không biết thực lực của Lý Dật, vậy mà lại đi thuê một Đẩu Hoàng cường giả và một Đẩu Vương cường giả vừa vào nghề để đi ám sát mình, hiển nhiên là không thể giải thích được.

Khả năng là có hiểu lầm gì đó, hoặc là bị nhận nhầm, Lý Dật cũng không thêm nghĩ thêm nữa.

Ở trong Phát Tài Khách Sạn, Phì Phì và đám công tử chơi bởi kia đã ăn uống say sưa, lúc này đang đấu rượu với nhau, dường như không hề biết tới việc Lý Dật đứng lên bỏ đi cũng như quay lại. Lý Dật cũng mặc kệ, lệnh cho điểm chủ đưa mình lên lầu nghỉ ngơi.

Đám công tử chơi bởi và Phì Phì còn chơi đến đêm khuya mới chịu quay về phòng, nhưng còn chưa chịu dừng, không biết kiếm ở đâu được mấy nữ nhân, cơ hồ lại chơi hết đêm. Lý Dật thầm cười khổ, so với đám công tử này, mình thực sự quá đứng đắn.

Đến gần trưa ngày hôm sau, đám tửu sắc chi đồ này mới lười biếng ngủ dậy, kẻ nào đáng vẽ cũng mệt mỏi ỉ ỉ, không còn vẻ khỏe khoắn nhanh nhẹn của ngày hôm qua. Lúc ăn trưa, Phì Phì đột nhiên nói:

- Chúng ta cũng đã đi hơn một tháng rồi, dù thế nào cũng phải vào trong núi, kiếm chút ma hạch về, nếu không, mấy lão già kia lại phàn nàn.

- Có đùa không thế!

Đỗ Lạp đột nhiên đứng dậy kêu lớn:

- Lão háo sắc, thực sự phải vào núi Táp Khắc Tư hay sao? Có ngọc không thế, ma hạch nguyên liệu chúng ta mua mang về là được, có lão háo sắc người ở đây, đám ma thú ở trong núi chúng ta đương nhiên không sợ, nhưng ở trong núi có rượu ngon gái đẹp hay sao? Có giường êm đệm ấm hay sao?

Một loạt câu hỏi khiến Phì Phì cũng không khỏi nghĩ ngợi, nhưng nghĩ rồi vẫn quyết định:

- Tên ngọc Đỗ Lạp nhà người, người nghĩ mấy lão già ở học viện dễ bị lừa vậy sao, nếu mà bị phát hiện, chúng ta sẽ phải biến hết, cả cuộc thi đại hội phía sau cũng không cần nghĩ đến nữa.

Đám công tử chơi bời lại tiếp tục đưa ra ý kiến, bao nhiêu chủ ý cổ quái đều được đưa ra, cãi cọ hơn hai tiếng đồng hồ mới đi đến quyết định, để một gã công tử có tên Khảm Kì đi tìm một đoàn lính đánh thuê. Đương nhiên, nhiệm vụ của đám lính đánh thuê này không phải là bảo vệ an toàn cho bọn chúng, mà là phụ trách vận chuyển đồ đạc sinh hoạt dài dằng dặc của bọn chúng.

Từ trong câu chuyện của bọn chúng, Lý Dật biết được, chỉ có gã Khảm Kì này là gia thế yếu nhất, phụ thân là đại thương gia, do kiếm được quá nhiều kim tệ nên được ban cho chức tài chính đại thần của Thiên Tượng Đế Quốc, do đó gã Khảm Kì đáng thương này liền trở thành ngân hàng di động kiếm nhân viên chạy việc cho đám công tử này.

Nhưng để kết giao được với các thế lực khác, trong tinh tạp của Khảm Kì có số kim tệ không bao giờ tiêu hết. Dưới sức mạnh của kim tệ, chỉ trong chưa đầy một giờ đồng hồ, một đám lính đánh thuê mang theo hàng loạt đồ dùng sinh hoạt đã xuất hiện trước cửa của Phát Tài Khách Sạn. Có lẽ đây là đoàn thám hiểm đặc biệt nhất trong núi Táp Khắc Tư, nhìn càng giống một đám vào núi ngắm cảnh hơn là một đám vào núi mạo hiểm và rèn luyện.

Buổi chiều, đoàn tham quan này tiến vào núi!

Trong mấy chục dặm đầu tiên từ khi tiến vào trong núi Táp Khắc Tư, cả đoàn quả thực vui như đi tham quan, trong khu vực đệm tiếp giáp với vùng có người ở này toàn chỉ là ma thú cấp 1 đến cấp 3, thỉnh thoảng có ma thú cấp 4, dưới sự vây giáp của đoàn tham quan do Đấu Thánh cường giả dẫn đầu này, rất nhanh đều biến thành từng cỗ thi thể.

Nhưng do đi tham quan ngắm cảnh nên chỉ có mấy chục dặm đường mà đi hết nửa ngày, sắc trời cũng tối dần, mà ở phía trước, theo sự giới thiệu của tên lính đánh thuê kinh nghiệm phong phú, ma thú cấp 4 bắt đầu xuất hiện nhiều. Đương nhiên, cho dù là có một hai con ma thú cấp 5 xuất hiện, với thực lực của đội ngũ này, bọn chúng cũng không cần lo sợ, nếu cần sợ thì cũng chỉ sợ gặp phải đám ma thú hung hãn mà thôi.

Nghe thấy có thể xuất hiện tộc quần ma thú, đám công tử chơi bời kia liền lập tức đòi Phì Phì dừng lại lập trại nghỉ ngơi, đợi trời sáng tiếp tục lên đường.

Lý Dật đương nhiên là mặc kệ, không hề có ý kiến gì. Gã Khảm Kì kia cũng không hề có quyền phát biểu gì, cũng bởi vậy, Lý Dật chủ động tiếp cận với hắn, sau mấy giờ đồng hồ tiếp cận, quả nhiên đã kết giao được với người bằng hữu đầu tiên trong đám công tử này.

- Ta là học sinh của La Lan Học Viện, đúng, chính là La Lan Học Viện ở Vô Định Chi Vực. Lần này đi theo lão háo sắc, à quên, sư tôn ra ngoài rèn luyện, cũng là một bộ phận của chương trình học, nhưng tiểu sư đệ cũng thấy rồi đấy, đám người chúng ta, thực ra là ra ngoài ăn chơi cả.

Dưới sự “tâm tình” của Lý Dật, rất nhanh Khảm Kì đã nói hết ra những chuyện mà Phì Phì không muốn nói ra.

- Chẳng phải La Lan Học Viện là cường giả học viện cao cấp nhất của Đấu Thần Đại Lục hay sao? Nghe nói điều kiện lựa chọn học sinh của La Lan Học Viện đều rất nghiêm ngặt, các người sao có thể vào trong La Lan Học Viện được?

Đối với sự chê bai không chút che giấu của Lý Dật, Khảm Kì cũng không thấy kì lạ, e rằng ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy rất cận bã.

- Đúng là rất nghiêm ngặt, nhưng đó chỉ là đối với người bình thường mà thôi. Đối với người có tiền hoặc có thế lực, La Lan Học Viện giống như vườn rau của nhà mình. Tiểu sư đệ, lão háo sắc sao lại thu người làm đệ tử vậy?

Ôi trời, vấn đề này Lý Dật cũng đang định hỏi Khảm Kì, xem ra vấn đề này hắn cũng không biết gì rồi, nên Lý Dật nhanh chóng đổi chủ đề:

- Chẳng qua là trùng hợp mà thôi. Khảm Kì, ta hỏi thăm ngươi một người, trong La Lan Học Viện của

Lý Dật thực sự chưa hề nghe nói tới tổ chức này!

- Một trong những tổ chức thần bí nhất của Đấu Thần Đại Lục, một liên minh sát thủ, nghe nói tất cả đều là nữ nhân, hơn nữa đều rất xinh đẹp.

Là một nam nhân, Diệt Qua nói tới hai từ xinh đẹp lại không hề có chút khát vọng nào, vẻ mặt đầy vẻ khiếp sợ:

- Sát thủ của Tứ Nguyệt Hoa mỗi người đều là cỗ máy giết người máu lạnh, hoàn toàn không có tình cảm. Đó mới chính là chỗ đáng sợ của Tứ Nguyệt Hoa.

- Cũng chỉ đến thế mà thôi, chẳng qua là ba gã Đấu Hoàng.

Lý Dật thần nhiên nói. Bằng cảm giác, ba Đấu Hoàng này tuy thực lực không tồi, nhưng so với Bắc Đẩu Tam Hoàng thì tựa hồ còn kém một bậc, đối với một Đấu Hoàng đỉnh cao như Lý Dật thì không hề có bất cứ áp lực gì.

- Ba Đấu Hoàng này chỉ là một góc nhỏ của Tứ Nguyệt Hoa mà thôi.

Thấy bộ dạng coi thường của Lý Dật, Diệt Qua lên tiếng nhắc nhở. Thực ra hẳn muốn nói là, ba Đấu Hoàng không ra gì, lẽ nào tiểu tử ngươi là Đấu Tôn hay sao?

Lý Dật tựa hồ không hề có hứng thú với Tứ Nguyệt Hoa, chỉ quay đầu hỏi Lý Dật:

- Một triệu kim tệ, có thể trả tiền đặt cọc hay không?

606. Q.6 - Chương 106: Bầy Bạo Lang

- Đương nhiên có thể, đương nhiên có thể!

Đấu Hoàng đỉnh cao thần bí xuất hiện khiến Đỗ Lạp như chết đuối vớ được cọc:

- Khảm Kì, mau đưa tinh tạp của ngươi ra đây.

- Tiểu tử ở đâu ra, khẩu khí thật cuồng vọng, Đấu Hoàng đỉnh cao vẫn chỉ là Đấu Hoàng, ngươi nghĩ ngươi là Đấu Tôn hay sao?

- Sự khác biệt giữa Đấu Hoàng và Đấu Hoàng là rất lớn, ba vị tỷ tỷ, hoặc là a di, có muốn thử hay không?

Nghe ra vẻ châm chọc trong khẩu khí của Lý Dật, mẫu thân của A Huệ vô cùng tức giận, cũng không nói năng gì thêm, một đạo đấu khí mang tính thăm dò đánh tới. Lý Dật và bọn họ cũng không có ân oán gì, cũng không muốn chọc vào liên minh sát thủ Tứ Nguyệt Hoa làm gì, nên trong lòng cũng không có sát ý, do vậy chỉ muốn đánh lui bọn họ.

Hỏa hệ đấu khí đề thăng đến cực điểm, thông qua Thiên Khôn Địa Càn cường hóa, mang theo không gian ba động mơ hồ toàn lực lao đi, hẳn muốn nhờ đó mà khiến đám sát thủ này khiếp sợ mà bỏ đi.

Thực lực của Đấu Hoàng đỉnh cao, thêm có ma khí cường hóa, trong cảnh giới Đấu Hoàng thực sự là vô địch. Ầm một tiếng, hỏa hệ đấu khí khí thể hơi giảm một chút, nhưng vẫn quét về phía mẫu thân của A Huệ. Mẫu thân của A Huệ hoảng hốt vô cùng, không ngờ Đấu Hoàng đỉnh cao cường giả lại có thể tung ra lực lượng cường hãn như vậy, vừa lui nhanh lại vừa kết ra phòng ngự đấu khí, liên tục lui lại gần trăm mét mới hóa giải được một đòn tấn công có vẻ tùy ý này của Lý Dật.

- Thế nào? A di, Đấu Hoàng đỉnh cao và Đấu Hoàng tầng thứ bảy thực lực vẫn rất khác xa có phải không!

Ngữ khí lại đổi, trở nên lạnh lẽo:

- Nếu không muốn bỏ mạng ở đây, bây giờ đi vẫn còn kịp.

- Đi? Hừ, Tứ Nguyệt Hoa chưa hề có sát thủ thất bại vẫn còn sống được.

Lý Dật thể hiện thực lực của mình, không chỉ không khiến đám nữ sát thủ này biết điều rút đi, ngược lại còn khiến bọn chúng sát ý bùng bùng, quyết tâm liều mạng. Một thanh trường tiên xuất hiện trong tay, đầu khí tuôn vào, trường tiên giống như sống lại, ở trong tay mẫu thân của A Huệ phát ra những tiếng lách tách, sau đó như con rắn cuộn lại, cuộn về phía Lý Dật.

- A Tinh, A Kiều, động thủ hoàn thành nhiệm vụ.

Mẫu thân của A Huệ hô lớn, ý đồ rất rõ ràng, định tìm chân Lý Dật, để hai Đẩu Hoàng cường giả còn lại đi giết Đỗ Lạp.

Đoàn lính đánh thuê chỉ còn lại một nửa nhân mã, căn bản không thể ngăn cản hai Đẩu Hoàng cường giả. Nhìn ra điểm đó, khi mẫu thân của A Huệ vừa hô lớn, Đỗ Lạp đã thi triển thân pháp chạy vào trong rừng sâu. Đám công tử còn lại hơi sững người, sau đó cũng co giò chạy theo.

- Các hạ che mặt, ta là người kế tục hoàng vị của Long Phi Đế Quốc, Đỗ Lạp, chỉ cần người giết được mấy nữ nhân diện này, lúc nào cũng có thể tới Long Phi Đế Quốc lĩnh một triệu kim tệ. À không, mạng của ta ít nhất cũng phải mười triệu, ta đưa người mười triệu.

Đỗ Lạp vừa chạy vừa không quên kích thích chiến ý của “các hạ che mặt”.

Nếu đám nữ sát thủ này đã không chịu lui, vậy Đỗ Lạp chạy đi có lẽ lại càng tốt, chỉ cần ngăn đám nữ nhân này đuổi theo tấn công, tới lúc đó mình muốn thoát thân cũng là việc dễ dàng. Nghĩ vậy, Lý Dật bốp bốp đánh liên ba quyền, ba cổ đầu khí tấn công về phía ba Đẩu Hoàng. Trừ mẫu thân của A Huệ là Đẩu Hoàng tầng thứ bảy ra, hai người còn lại cùng lắm chỉ có thực lực Đẩu Hoàng tầng thứ ba, đối diện với công kích của Lý Dật, đừng nói là đuổi theo đám Lý Dật, cho dù là tự bảo vệ cũng rất vất vả.

Thấy mục tiêu biến mất, mẫu thân của A Huệ đột nhiên lo lắng, hóa giải công kích của Lý Dật rồi lập tức tung trường tiên lên, trường tiên màu bạc biến thành vô số tiên ảnh, không phải là tàn ảnh mà mỗi đường tiên ảnh đều tràn đầy đầu khí cường hãn.

- Huyền Xà! Vũ!

Có thể thấy, chiêu chu tước cao cấp vũ kỹ này có lẽ là chiêu lợi hại nhất của nữ sát thủ này. Thực lực của Đẩu Hoàng tầng thứ bảy ít nhất cũng là trường tiên thất phẩm, lại thêm chu tước cao cấp vũ kỹ, chiêu này của mẫu thân của A Huệ uy lực quả thực vô cùng lợi hại.

Vô số tiên ảnh hóa thành từng đạo đầu khí linh xà, lập lòe u lan quang mang vô cùng quỷ dị, đột nhiên bao bọc lấy Lý Dật.

Nhìn thấy Lý Dật bị đầu khí linh xà nuốt chửng, mấy tên sát thủ thờ phào một cái, việc như vậy bọn chúng đã gặp nhiều lần, cường giả bị cuốn vào đầu kỹ này mà vẫn còn sống được, ít nhất bọn chúng vẫn chưa từng gặp. Tiêu diệt được Lý Dật thì cũng không sợ đám người Lý Dật chạy được lên trời.

Đột nhiên, liên tiếp những tiếng lộp bộp mang theo cảm giác bất an từ trong vòng vây truyền ra, sau đó đầu khí linh xà đó đột nhiên như sợ hãi thứ gì đó, tạm thời ngừng bay lượn, rồi ầm một tiếng, năng lượng cường đại bao bọc lấy Lý Dật đột nhiên bị đánh tan.

- Ý Thiên! Phá Không Kiếm! Phá Phá Phá!

Đầu khí quang mang tràn ra bốn xung qah, soi rõ cả khu trại, đồng thời cũng soi rõ khuôn mặt Lý Dật lúc này do đầu khí đánh bay hắc bào nên bị lộ ra.

- A! Là hắn!

A Huệ đột nhiên che miệng kêu lên, nhưng bị mẫu thân trừng mắt một cái.

- Quả nhiên là tiểu tử ngươi, còn trẻ như vậy đã là Đẩu Hoàng đỉnh cao, chúng ta lần đầu tiên mới gặp. Ngươi rút đi, nếu không cho dù hôm nay có thể ngăn được Tứ Nguyệt Hoa chúng ta, Tứ Nguyệt Hoa cũng sẽ quyết không tha cho ngươi.

Có thể dễ dàng hóa giải đầu kỹ lợi hại nhất của mình, mẫu thân A Huệ cũng liên tiếp thăm kêu lên mấy tiếng “không thể nào”, không còn cách nào khác đành lôi uy danh của Tứ Nguyệt Hoa ra để đe dọa.

- A Huệ, ta hỏi ngươi, lời ta bảo ngươi nói với mẫu thân của ngươi, ngươi đã nói chưa?

.....

- Ta đã nói với ngươi, muốn đối phó với bốn thiếu gia, dựa vào Đấu Hoàng cường giả thì vẫn chưa đủ. Đây là lần thứ hai các ngươi muốn giết ta, do vậy đừng trách ta không khách khí.

- Tiểu tử cuồng vọng, ngươi tên là gì?

- Vạn Triều, Lý Dật!

Mẫu thân A Huệ hừ lạnh một cái:

- Từ xưa nào chui ra, chưa từng nghe thấy! Nếu đã muốn chết thì để ta cho ngươi chết một cách rõ ràng, bốn hoàng Tam Nguyệt Hoa của “Tứ Nguyệt Hoa”, Tiêu Lan

Lý Dật cũng không khách khí cười lớn:

- Cái gì Tam Nguyệt Hoa Tứ Nguyệt Hoa, nghe như là chốn phong nguyệt thế!

- A Huệ, đi giết đám lính đánh thuê!

Tam Nguyệt Hoa Tiêu Lan hô lớn, sau đó thu trường tiên lại, ra hiệu với hai Đấu Hoàng còn lại, ba Đấu Hoàng tạo thành hình tròn bao vây lấy Lý Dật.

- Thiên Diệp Vũ!

- Bách Hoa Triều Thánh!

- Lưu Vân Hỏa Liệt!

Ba chiêu đấu kỹ cấp chu tước được ba Đấu Hoàng cường giả đồng thời tung ra, tuy không có thời gian để cảm nhận ba chiêu này ở đẳng cấp nào, nhưng dựa vào khí thế kinh người của đấu kỹ này, ít nhất cũng không thấp hơn trung cấp đấu kỹ.

Đối diện với ba chiêu cùng tấn công tới, Lý Dật cũng không dám sơ ý, đấu dực tung ra, sau khi lao thẳng lên trời đột nhiên bao bọc lấy thân thể, thánh hệ đấu khí không ngừng cuộn cuộn bên ngoài thân thể, hiển nhiên là đã vận dụng tới cực hạn. Ba cổ đấu kỹ đồng thời lao tới, đánh tan từng lớp đấu khí phòng ngự do Lý Dật tạo ra.

Tiếng nổ lớn không ngừng vang lên, giống như đang có vô số ngọn lửa bùng cháy trên không trung, vô cùng đẹp mắt. Ở phía dưới ngọn lửa, có thể thấy đám A Huệ đã tiêu diệt gần hết đám lính đánh thuê, đám lính đánh thuê còn sót lại lúc này cũng đã không còn chút chiến ý, vội vàng bỏ chạy. Đám A Huệ cũng không đuổi theo, chỉ đứng ở ngoài quan sát cuộc chiến giữa Lý Dật và ba Đấu Hoàng.

Lý Dật đang ở trên không trung đột nhiên phát hiện ra, bốn xung quanh khu trại đã có thể vô số sinh vật thân hình to lớn, đám sinh vật này mắt lộ hồng quang vô cùng đáng sợ.

Bạo Lang, bầy Bạo Lang.

Bạo Lang tuy chỉ là ma thú cấp bốn, nhưng đám ma thú này quen tạo thành bầy đàn, ít thì mấy chục con, nhiều thì hàng nghìn con. Thêm vào thiên phú của ma thú, đừng nói là Đấu Hoàng cường giả, cho dù là Đấu Tôn cường giả cũng không thể tiêu diệt hết một bầy Bạo Lang, chỉ có thể tháo lui.

Hiển nhiên, chính mùi máu của đám lính đánh thuê tỏa ra đã thu hút đám Bạo Lang vốn rất mẫn cảm với mùi máu này.

Hóa giải chu tước đấu kỹ của ba Đấu Hoàng cường giả, sắc mặt Lý Dật cũng khê tái, nhẹ nhàng đáp xuống dưới, Lý Dật nói:

- Xem ra, chúng ta phải đổi chiến trường rồi!

- Biết sự lợi hại, muốn chạy rồi sao? Không dễ vậy đâu!

- Muốn chạy e rằng không chỉ có ta, các ngươi cũng vậy.

Lý Dật chỉ bốn phía, tựa hồ cảm nhận thấy đã bị phát hiện, con Bạo Lang đi đầu hú dài, một cỗ sát ý vốn có của ma thú phát tán ra. Vô số đạo hồng quang nhanh chóng lao về phía bốn Đẩu Vương cường giả đang đứng phía ngoài.

- Bạo Lang! A Huệ, mau lại đây!

Tam Nguyệt Hoa Tiêu Lan sắc mặt đại biến, đầu dục triển khai, đang định đưa A Huệ đi, nhưng lúc này một Đẩu Vương khác đã bị bảy Bạo Lang tấn công. Bạo Lang cấp bốn tương đương với Đẩu Vương cường giả, nhưng do thiên phú cũng như sự cường hãn vốn có của ma thú, thực lực của Bạo Lang cấp bốn luôn cao hơn Đẩu Vương rất nhiều. Tên Đẩu Vương đó lập tức liền rơi vào thế nguy hiểm, Tam Nguyệt Hoa Tiêu Lan đành phải quay người đi cứu gã Đẩu Vương đang bị nguy hiểm kia.

Cùng lúc đó, hai gã Đẩu Hoàng còn lại cũng thi triển đầu dục, mang hai Đẩu Vương còn lại lên không trung.

Chỉ còn A Huệ đứng một mình giữa bảy Bạo Lang.

- Lần trước đã tha cho ngươi, xem ra lần này lại phải cứu ngươi rồi!

Lý Dật cười hì hì, giọng điệu châm chọc:

- Mỹ nữ, chúng ta thật là có duyên!

Giơ tay ra, ôm lấy A Huệ lúc này đã khiếp sợ ngây ngốc, lao lên không trung.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên vốn đang ác chiến sinh tử đột nhiên trở nên rất ngưng ngững, Tam Nguyệt Hoa Tiêu Lan cũng không hề có nửa câu cảm ơn, chỉ nhằm hướng Đỗ Lạp bỏ chạy, đầu dục tung lên, đuổi theo.

Mẫu thân máu lạnh như vậy, e rằng chỉ có tổ chức như Tứ Nguyệt Hoa mới có thể làm được.

Lý Dật ôm lấy A Huệ, cũng vội vàng đi theo sau sáu người, trong lòng cười thầm, A Huệ bị ôm ở trong lòng đang vô cùng căng thẳng, tiếng tim đập thình thịch thậm chí nghe thấy rõ.

- Mỹ nữ, định báo đáp ơn cứu mạng của bốn thiếu gia thế nào đây?

Lý Dật lên tiếng trêu chọc.

- Ngươi, ngươi muốn báo đáp thế nào?

Nữ nhân này không ngờ không nghe ra ý tứ trêu chọc của Lý Dật, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

- Ta cũng không biết, nhưng ta thấy trong sách nói anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó mỹ nhân lấy thân báo đáp, hay là chúng ta cũng làm như vậy.

A Huệ đột nhiên giận dữ, vẻ mặt đỏ bừng, nhưng lúc này vẫn bị Lý Dật ôm trong lòng, khoảng cách gần như vậy khiến thân thể thiếu nữ vẫn còn ngây thơ này đột nhiên mềm nhũn.

Vẫn không nghe ra ý trêu chọc của Lý Dật, A Huệ nói nghiêm túc:

- Nữ nhân của Tứ Nguyệt Hoa không gả cho người khác.

- Ồ, lạ thật, nếu không gả cho người khác, mẫu thân Tam Nguyệt Hoa Tiêu Lan của ngươi sao lại sinh được ra ngươi?

- Mẫu thân ta sinh ra ta rồi mới gia nhập Tứ Nguyệt Hoa!

Lý Dật cười:

- Vậy thì đơn giản, ngươi rời khỏi Tứ Nguyệt Hoa, rồi lấy thân báo đáp là được. Báo đáp xong lại gia nhập lại.

Dường như cuối cùng cũng hiểu ra ý châm chọc của Lý Dật, A Huệ thanh âm trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Người giết ta đi!

- Ta tại sao phải giết ngươi?

- Đã rơi vào tay người, mạng của ta là của người, người có thể giết!

Ngữ khí kiên quyết của A Huệ khiến Lý Dật khẽ sững người, sát thủ của thế giới này vẫn có thứ hơi khác sơ với thế giới trước, cho dù là nhiệm vụ thất bại, Lý Dật cũng sẽ tìm mọi cách để sống sót, chứ không phải chủ động để kẻ thù giết chết mình. Tuy ở kiếp trước Lý Dật vẫn chưa từng thất bại.

Thôi vậy, mỹ nữ này không thích hợp để trêu chọc, Lý Dật đoán rằng, với tính cách của A Huệ, căn bản không cần động thủ, chỉ cần dựa vào cái miệng này cũng đủ khiến nàng ta tự sát.

Bay được chừng vài dặm, nhìn thấy ở phía trước, đám người Tam Nguyệt Hoa Tiêu Lan đột nhiên đáp xuống.

607. Q.6 - Chương 107: Ma Chi Linh Vực

Một con sông lớn cuộn cuộn chảy ngang trước mặt, đám người Lý Dật bị dòng sông chặn lại, đám công tử đó bộ dạng thê thảm rách rưới, đang ra sức dùng đầu gối chọt cây đốn gỗ, dùng mây song, định đan một chiếc bè gỗ để vượt sông.

Khi Tam Nguyệt Hoa Tiêu Lan lại gần, chiếc bè gỗ cũng đã làm được bảy tám phần, thấy hai Đẩu Hoàng cường giả lại gần, đám người Đồ Lạp vội đưa bè gỗ xuống sông. Dòng sông chảy siết vô cùng, đám công tử kia chỉ biết kết bè gỗ, nhưng lại quên làm mái chèo, bè gỗ vừa xuống nước liền theo dòng nước lao nhanh về phía hạ lưu, khiến đám công tử chơi bởi kia sợ hãi kêu gào, nhưng cũng không biết làm cách nào khác.

Còn ba tên Đẩu Hoàng của đám Tam Nguyệt Hoa Tiêu Lan, mỗi người cũng đang ôm một Đẩu Vương, phía sau lại còn có một Đẩu Hoàng đỉnh cao đang đuổi gấp, cũng không dám liều lĩnh ra tay, nhưng cũng không muốn bỏ qua mục tiêu, do vậy chỉ theo sát phía sau.

Trôi nổi mấy giờ đồng hồ, với dòng sông chảy xiết như vậy, có lẽ cũng đã phải trôi được hàng trăm dặm. Đột nhiên, một vách đá ưỡn mấy mét xuất hiện ở cuối dòng sông, dưới ánh trăng mờ ảo, khi đám người Đồ Lạp phát hiện ra điều này thì đã cách vách đá không tới mười mét.

- Khốn kiếp, ai đưa ra cái ý kết bè gỗ chết tiệt này thế.

- A!

Một trận kêu gào kinh hoàng vang lên, sau đó bè gỗ liền rơi từ trên vách đá xuống. Dưới tiếng thác nước gầm gào, bè gỗ cũng hơn chục gã công tử rơi tòm xuống hồ nước ở phía dưới. Bè gỗ nhanh chóng tan vỡ, đám công tử kia cũng đều là cường giả tu luyện đầu gối, nên dưới lớp đầu gối phòng ngự cũng không bị trọng thương gì, mỗi tên tìm lấy một cây gỗ, ôm chặt lấy.

Lý Dật đứng trên không nhìn thấy rõ ràng, hồ nước trước mặt mênh mông một màu nước, cũng không biết là rộng tới đâu, cũng không rõ là do ban đêm hay vì lý do gì đó mà hồ nước lại có màu đen kịt.

- Đã tiến vào Ma Chi Linh Vực rồi, hừ, đám người này đã vào Ma Chi Linh Vực thì cũng không thể sống sót được. Chúng ta đi thôi!

- A Huệ làm thế nào, nó....

- Kệ nó vậy, hoàn thành nhiệm vụ thì phải trả giá.

Tam Nguyệt Hoa Tiêu Lan nói xong, thực sự không quan tâm gì tới A Huệ đang ở trong tay Lý Dật nữa, dẫn theo hai Đẩu Hoàng còn lại bay đi, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.

Thông thường, trong rừng ma thú, ở những nơi nhân loại vẫn chưa chinh phục được đều được gọi là Ma Chi Linh Vực, ở trong Ma Chi Linh Vực, ma thú mới là kẻ thống trị, có những ma thú cao cấp thậm chí còn xây dựng được những đế quốc, vương triều ở trong Ma Chi Linh Vực giống như xã hội của nhân loại.

Thôi được, Ma Chi Linh Vực của núi Táp Khắc Tư, xem ra lần này có chuyện hay rồi. Lý Dật tuy không thích đám công tử chơi bởi này, nhưng nể mặt Phỉ Phỉ, Lý Dật vẫn quyết định làm một phen bỏ tất cứu khổ

cứu nạn. Tuy nhiên, nếu thực sự gặp phải ma thú cao cấp mà không thể có cách nào đối phó, Lý Dật cũng sẽ tuyệt đối không liều mạng chống lại, đành phải xem vận khí của đám công tử này thế nào. Đặt A Huệ trên bờ sông, Lý Dật thì triển đấu dực, lần lượt vớt từng tên công tử đang ôm gỗ vật lộn với thác nước lên.

Đã đến nước này rồi, Lý Dật cũng không định tiếp tục che mặt nữa.

- Lý Dật, mẹ kiếp người là Đấu Hoàng.

Lúc này, Đỗ Lạp đáng vẻ rách rưới, ánh mắt nhìn Lý Dật đã thay đổi hoàn toàn, thái độ trên mặt của rất buồn cười.

- Mười triệu kim tệ của ta lúc nào nhận được?

Lý Dật vừa giữ giữ bộ quần áo do cứu người nên đã bị ướt hết, vừa ra vẻ trêu đùa nói.

- Không vấn đề, đại sư huynh! Khảm Kì, đưa tinh tạp của người đây.

- Ai là đại sư huynh của người, luận tuổi tác người lớn hơn ta mấy tuổi mới đúng!

- Lão háo sắc có một quy định với chúng ta, thực lực của ai mạnh nhất chính là đại sư huynh, Lý Dật ca, người làm đại sư huynh của chúng ta là hợp nhất.

Đỗ Lạp đáng vẻ nịnh nọt.

- Đúng, đúng, Lý Dật ca, nếu không có người, chúng ta bây giờ vẫn còn ở dưới hồ uống nước lạnh.

Khảm Kì cũng vội phụ họa.

Đám công tử chơi bởi này không có bản lĩnh gì khác, ăn uống chơi bởi, gió chiều nào xoay chiều ấy thì lại rất giỏi, thấy Đỗ Lạp gọi Lý Dật là đại sư huynh thì đột nhiên hiểu ra, ở trong Ma Chi Linh Vực mà không có Đấu Hoàng cường giả như Lý Dật thì chắc chắn phải chết, hắn không làm đại ca thì ai làm đại ca nữa?

- Đại ca, sau này người là thủ lĩnh của chúng ta rồi.

- Không hi vọng gì ở lão háo sắc được, thì chúng ta sau này liền trông cậy vào Lý Dật ca vậy.

Những tên công tử này có thực sự công nhận địa vị đại ca của mình, Lý Dật lúc này cũng không có tâm tư mà suy nghĩ, chuyện phiến toái mới chỉ bắt đầu mà thôi.

- Đỗ Lạp, biết Tứ Nguyệt Hoa vì sao muốn ám sát người không?

- Hừ, chẳng phải là do tên đệ đệ thân mến của ta làm hay sao?

Nói đến đệ đệ, khuôn mặt Đỗ Lạp hiện lên vẻ ngoan độc:

- Nếu đối xử tốt với ta, vậy vị trí người kế vị quốc chủ nhường cho hắn cũng được, mấy lần định ra tay hạ sát ta, ta quyết sẽ không nhường cho hắn. Đợi đến khi lão già kia chết đi, ta sẽ tước chức tước của hắn, giáng hắn làm thứ dân.

- A Huệ, có phải đệ đệ của Đỗ Lạp phái các người tới?

Lý Dật quay lại hỏi.

- Không biết!

A Huệ trả lời rành rọt.

- Nói hay không cũng không sao cả, nếu đã rơi vào tay anh em chúng ta, mỹ nữ, hãy đợi mà hưởng thụ.

Đỗ Lạp đáng vẻ tà ác, đúng là chó khó đổi tính thích xơi phân, vừa thấy mỹ nữ là đã quên hết cả chuyện cả đệ đệ, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng dâm tà, ngay cả chuyện chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm cũng quên hết.

- Người dám!

- Sao lại không dám!

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa, bây giờ không phải lúc cãi nhau. A Huệ dù sao cũng là Đẩu Vương, thêm một cường giả thêm một phần lực lượng, chúng ta muốn thoát khỏi Ma Chi Linh Vực thì phải đoàn kết nhất trí, nếu không các người ở lại đây, bốn thiếu gia không mặc kệ các người.

- Đại sư huynh đừng nổi giận, chúng ta nghe lời đại sư huynh.

Lý Dật nhìn A Huệ một cái:

- Còn người thì sao?

A Huệ vốn dĩ cũng không có chủ ý gì, không nghĩ gì cả, nói luôn:

- Ta nghe theo người!

- Được, Đỗ Lạp, trước khi rời khỏi dãy núi Tật Khắc Tư, các người không ai được động vào A Huệ. A Huệ, người cũng nghe rõ đây, nếu còn định tiếp tục ám sát, ta sẽ vứt người xuống hồ.

Giải quyết xong sự chia rẽ trong nội bộ, Lý Dật quan sát tình hình rồi trầm tư nói:

- Nếu chúng ta chèo thuyền đi lên thượng du, nếu không có gì bất ngờ thì trong một hai ngày là có thể rời khỏi Ma Chi Linh Vực. Chỉ cần ra tới khu vực rìa của dãy núi Tật Khắc Tư, chúng ta coi như an toàn.

Nghe Lý Dật nói vậy, đám người cũng không dám dừng lại, thu thập đơn giản một chút rồi tiến lên phía thượng du. Ma Chi Linh Vực vốn dĩ ít người tới, căn bản không có cái gọi là đường xá, hai bờ sông lại đầy cây gai rậm rạp, khiến đám công tử kia vừa đi vừa kêu trời kêu đất, lại còn không ngừng dùng những lời ác độc nhất để chửi mắng Phì Phì, lúc này có lẽ Phì Phì đang liên tục hắt xì hơi.

Đi được một hai dặm, đám công tử ăn chơi trên người đã bị cây gai cào rách, có mấy gã lúc rơi xuống hồ còn bị mất giày, lúc này chân đã phồng rộp hết lên, sau khi ra sức cầu xin, Lý Dật mới đồng ý ọi người nghỉ ngơi một lát.

Đám người nghe thấy có thể nghỉ ngơi liền nhanh chóng leo lên một tảng đá hình bát úp ngược, ngồi thở hồng hộc.

Đột nhiên, phiến đá đó đột nhiên chuyển động, suýt nữa thì khiến đám công tử rơi xuống. Mọi người vội nhìn lại thì phát hiện ra, đây vốn không phải là phiến đá mà là mai của một con cự Ma Quy. Loại Ma Quy này tuy là ma thú cấp năm, nhưng vốn dĩ nhất gan, công kích cũng có hạn, chỉ có lực phòng ngự là vô cùng kinh người, cho dù là Đẩu Tôn cường giả muốn đánh vỡ mai rùa cũng rần kia cũng không phải là chuyện đơn giản. Đó cũng chính là chỗ dựa để bọn chúng có thể sống được ở trong Ma Chi Linh Vực.

Ma Quy đó đang ngủ trưa thì bọ một đám người leo lên trên lưng nên vội vã thò chân nhảy xuống dòng sông bơi đi. Nhưng bị kịch là Ma Quy này không bơi về thượng du, lại bơi về phía hồ nước. Lý Dật vô cùng tức giận, liên tục đánh ra mấy đạo đẩu khí, nhưng vừa cảm thấy công kích, Ma Quy đã vội rút đầu vào trong lớp mai. Đối với lớp mai còn cứng hơn cả kim thiết này, một cường giả có cảnh giới Đẩu Hoàng đỉnh cao như Lý Dật không ngờ cũng không có cách gì.

Đám người vất vả đi được hai dặm, chỉ trong nháy mắt đã bị Ma Quy bơi về chỗ cũ. Thấy không có cách nào thoát khỏi đám người trên lưng, Ma Quy liền bơi xuống chỗ vách đá, nhảy thẳng xuống.

Những tiếng kêu gào lại vang lên, A Huệ vô thức ôm chặt lấy Lý Dật.

Một tiếng ầm ầm vang lên, Ma Quy có thể tích năm sáu mét rơi xuống mặt hồ, khiến nước tung bọt trắng xóa. Mấy gã công tử bị đánh văng xuống nước, Ma Quy dường như cũng không thể lặn hết xuống nước, chỉ có thể nổi trên mặt nước, nhanh chóng bơi về phía giữa hồ nước. Lý Dật lại đành thi triển đẩu lực, lần lượt vớt mấy gã công tử ăn chơi kia lên.

Nhưng bực mình là, mọi người dường như đã leo lên một chiếc thuyền không thể điều khiển, chỉ có thể để cho Ma Quy đưa bọn chúng vào sâu trong Ma Chi Linh Vực, rời khu vực rìa của dãy núi càng ngày càng xa.

- Làm thế nào bây giờ, đại sư huynh?

Đỗ Lạp vẻ mặt đau khổ hỏi Lý Dật.

Lý Dật vẻ mặt thâm sì, đẩy A Huệ vẫn đang ôm chặt lấy mình ra, đi tới phía đầu mai rùa, Ma Quy đó cứ cách một khoảng thời gian lại nhô đầu ra hô hấp, biết được quy luật này, Lý Dật bấm ngón tay, chờ đợi Ma Quy nhô đầu ra. Vừa nhô đầu ra, một tia lửa liền bắn ra.

Ma Quy đau đớn kêu lên, tốc độ bơi lại tăng lên không ít.

Bị thua thiệt, thời gian Ma Quy nhô đầu ra lại kéo dài, Lý Dật đang định đánh ra đạo đầu khí thứ hai thì đột nhiên bị xô mạnh về phía trước, thì ra Ma Quy đột nhiên dừng lại.

- Khốn kiếp, lại c n5 gi

609. Q.6 - Chương 109: Thăng Long Quyển Trục

Không nghe ra thái độ của linh hồn thể đó, Lý Dật quay sang phía Xà Tôn Giả, nói:

- Bạn của người dường như không được thân thiện cho lắm.
- Tiểu tử không được làm càn, hẳn là Tước Linh sư bá của người, đi chào sư bá người đi.

Xà Tôn Giả đưa tay vẫy Lý Dật, ngữ khí đầy vẻ ám muội.

- A, A Xà, không tồi, thu được một đệ tử tốt như vậy, vừa tới đã diệt bốn con ma thú của ta, Đấu Hoàng cảnh giới đã có thực lực như vậy, chắc là có thần binh lợi khí gì phải không?

- Sư bá quả nhiên lợi hại.

Lý Dật không khỏi khen một tiếng, lại nói tiếp:

- Sư diệt không biết là thú cưng của sư bá, xuống tay hơi nhanh, mong sư bá lượng thứ.
- Mấy con ma thú cấp năm, tuy nuôi dưỡng không dễ, nhưng cũng không là gì cả. Lý Dật, sư bá và người làm một vụ trao đổi, thế nào?
- Sư bá chê cười rồi, người có việc gì cứ sai bảo, Lý Dật nhất định sẽ làm, nói gì đến trao đổi chứ.

Lý Dật khách khí đáp, loại quái vật như vậy, có thể kính trọng một chút cũng tốt.

Một lúc sau, ở trong phong ấn tinh thể mới truyền ra tiếng thở dài:

- Ôi, xem ra sư phụ người vẫn chưa nói với người chuyện trong môn phái, có muốn nghe chuyện của mấy ngàn năm trước hay không?

Xà Tôn Giả nói:

- Sư huynh, Lý Dật tuy gọi ta là sư phụ, thực ra chúng ta cũng chỉ là làm cuộc trao đổi, hẳn cung cấp Thiên Ma Đấu Khí cho ta, còn ta sẽ giúp hắn những lúc quan trọng. Do vậy nói một cách nghiêm túc, hắn không phải đồ đệ của ta, có lẽ là bạn vong niên thì đúng hơn. Những việc đã qua đó, không cần nói cũng được.

Tước Linh sư bá tựa hồ không nghe thấy tiếng của Xà Tôn Giả, chỉ buồn bã nói:

- Năm xưa, ta và sư phụ Xà Linh của người, còn có sư thúc Thiên Linh của người cùng là môn hạ của sư gia người, lúc đó chúng ta vô cùng hòa thuận, cho dù là huynh đệ ruột thịt e rằng cũng không thể thân thiết như vậy. Đáng tiếc, lòng người như mây trôi, sư gia vừa qua đời, ba đồ đệ của hắn không nghĩ cách làm thế nào để báo thù cho hắn, mà trở mặt với nhau, ta lúc đó thực lực mạnh nhất, sư phụ sư thúc của người đương nhiên không phải là đối thủ, do vậy nên đã liên thủ phong ấn ta ở đây. Lý Dật, biết sư phụ người là hạng người thế nào rồi chứ. Hừ hừ, đúng là báo ứng, A Xà, người bây giờ cũng chỉ là một tia tàn hồn, như vậy, đến nay người vẫn chưa tìm thấy Thăng Long quyển trục phải không?

Xà Tôn Giả nói:

- Có lẽ Thăng Long quyển trục bản thân chỉ là một truyền thuyết, vì một truyền thuyết hoang đường, ba huynh đệ chúng ta cũng không đáng phải như vậy. Sư huynh cũng không cần nói xấu ta trước mặt Lý Dật, lúc đó nếu ta và A Thiên không phong ấn người ở đây, e rằng bây giờ nằm dưới đáy hồ sẽ là ta và A Thiên.
- Ha ha, A Xà vẫn thẳng thắn như năm xưa, không sai, bao nhiêu năm nay, ta cũng không trách các người, có trách thì chỉ trách thực lực của ta chưa đủ để đánh bại người và A Thiên liên thủ. Vậy lần này người tới là muốn thấy ta phá giải phong ấn hay chưa, hay vẫn muốn tiếp tục tìm kiếm Thăng Long quyển trục ở trong mộ của sư phụ?
- Không giấu sư huynh, lần này tới dãy núi Tọa Khắc Tư hoàn toàn là ngẫu nhiên, không phải để kiểm tra phong ấn của sư huynh, cũng không phải vì Thăng Long quyển trục, không tin sư huynh có thể hỏi Lý Dật.

Lý Dật không cần hỏi đã chủ động giải thích hộ Xà Tôn Giả:

- Sư phụ nói không sai, bởi sư diệt và mấy tên học sinh của La Lan Học Viện bị kẻ thù truy sát, đành phải vào sâu trong lòng dãy núi Táp Khắc Tư, kết quả là bị một con ma quy khốn kiếp mang tới hồ Hắc Thủy này. Sư phụ cũng không ngờ rằng lại có chuyện này.

Từ ngữ khí của Lý Dật không hề phát hiện ra chút dấu hiệu không thành thật gì, Tước Linh sư bá trầm ngâm rồi coi như chấp nhận, lại buồn bã nói:

- A Thiên đâu? Hắn sao không tới?

- Sư huynh e rằng không ngờ được, năm xưa kẻ yếu nhất trong sư môn như A Thiên, hiện tại không những còn sống, không giống chúng ta chỉ là một tia tàn hồn sống chui lủi, hơn nữa còn sống rất thoải mái, ta bây giờ gặp hắn cũng chỉ có thể trốn chạy mà thôi.

- Ha ha, sao, người và A Thiên cũng trở mặt rồi sao? Đúng là báo ứng! Đây là báo ứng của sư huynh đệ chúng ta. Thiên Ma Đấu Khí, lẽ nào thực sự phải vô tình vô nghĩa mới có thể đạt tới cảnh giới chí tôn hay sao?

Tước Linh sư bá đột nhiên cao giọng nói, giọng nói tràn ngập vẻ tang thương.

Hai lão quái vật nhớ về những kỷ ức tốt đẹp, Lý Dật đương nhiên không xen vào được, thấy tình hình có chút trầm mặc mới chậm chậm hỏi:

- Sư phụ, Thăng Long quyền trục đó là thứ gì vậy, là công pháp đấu kỹ vô cùng lợi hại hay sao?

Xà Tôn Giả đáp:

- Không phải công pháp cũng không phải đấu kỹ, tam đại trường sinh quyền trục thời thượng cổ là Thăng Long, Niết Phược, Bàn Nhược, Đấu Thần cường giả nếu muốn đột phá thành Phong Hào Đấu Thần bất tử bất diệt thì phải đoạt được một trong ba quyền trục đó. Nghe nói Thăng Long quyền trục này ở trong tay sư gia người, đáng tiếc là cho dù đoạt được thì có thể làm gì chứ, nghĩ kỹ lại, đúng là vì mấy lời đồn đại đó mà đã khiến sư gia người mất mạng.

Phong Hào Đấu Thần bất tử bất diệt, đó là cảnh giới nào? Cũng khó trách ba sư huynh đệ trở mặt với nhau, Lý Dật thầm thở dài, tam đại trường sinh quyền trục này tựa hồ chưa hề nghe thấy ai nói tới, có lẽ là do thời đại quá xa xưa nên đã bị thất truyền, bởi vậy cũng không ai nhắc tới nữa. Theo như Xà Tôn Giả nói, Đấu Thần muốn trở thành Phong Hào Đấu Thần thì phải dùng một trong ba trường sinh quyền trục, nói như vậy, ba trường sinh quyền trục mà không xuất hiện, thế giới này sẽ không thể lại xuất hiện Phong Hào Đấu Thần nữa.

Tuy với thực lực hiện tại của Lý Dật, cách Đấu Thần cảnh giới vẫn còn rất xa, nhưng chỉ cần là cường giả tu luyện đấu khí, nghe thấy bốn chữ bất tử bất diệt e rằng đều sôi nhiệt huyết, cho dù phải liều mạng thì cũng phải giành lấy trường sinh quyền trục quyết không rời khỏi tay.

- Lý Dật, Thăng Long quyền trục cho dù bây giờ có nhét vào tay người, trừ việc mang lại họa sát thân cho người thì e rằng không có tác dụng gì khác. Chi bằng làm cuộc trao đổi thực tế hơn, thế nào?

Tước Linh sư bá tựa hồ đã từ trong những kỷ ức đẹp đẽ quay trở lại hiện thực, ngữ khí đã trở lại bình thường.

- Sư bá nói nghe xem.

- Trao đổi rất đơn giản, người ở lại đây, truyền Thiên Ma Đấu Khí cho ta, đợi ta phá phong ấn ra, ta đem công pháp đấu kỹ của ta dạy hết cho người.

- Công pháp đấu kỹ sao?

Lý Dật có vẻ không hài lòng:

- Trong dung giới của ta còn mấy bộ công pháp đấu kỹ cấp Bạch Hổ, vẫn chưa có thời gian nghiên cứu.

- Hừ, sư phụ người để người tu luyện công pháp đấu kỹ cấp Bạch Hổ sao? Làm hỏng đồ đệ, nếu người tu luyện công pháp đấu kỹ cấp Thanh Long, thành tựu chắc chắn sẽ vượt xa hiện tại.

Công pháp đấu kỹ cấp Thăng Long? Lý Dật thừa nhận, quả thực có chút động lòng với điều kiện đó. Tuy nhiên, trao đổi này sao nghe có vẻ không đáng tin lắm, chưa nói tới mức độ đáng tin của Tước Linh sư bá thế nào, sư phụ Xà Tôn Giả của mình có lẽ cũng sẽ không để trao đổi được hoàn thành.

Không nghe thấy Lý Dật đồng ý, Tước Linh sư bá cho rằng điều kiện chưa đủ hấp dẫn, tiếp tục nói:

- Ngoài công pháp đấu kỹ, ta còn có thể làm ba việc cho ngươi, bất cứ việc khó khăn như thế nào.

- Điều kiện này quả thực hấp dẫn.

Lý Dật nhấp nhấp môi, tựa hồ lập tức sẽ đồng ý, nhưng rồi lại không quyết định được. Xà Tôn Giả lại không nói gì, thản nhiên nhìn Lý Dật.

- Lý Dật, ngươi không cần sợ sư phụ ngươi, hắn bây giờ chỉ là một tia tàn hồn, tuy tự do hơn ta một chút, nhưng muốn làm loạn ở đây thì cũng không thể làm nổi. Chỉ cần ngươi đồng ý, ta có thể khiến sư phụ ngươi lập tức biến mất.

Nói tới đây, ngữ khí của Tước Linh sư bá đã có vài phần khẩn cầu.

Một tia linh hồn chỉ lực bị phong ấn mấy ngàn năm mà vẫn không tiêu tán, tu vi của Tước Linh sư bá này năm xưa cũng thực sự khủng bố, đáng tiếc là hủ xuống đồng bằng bị chó coi khinh, hiện tại không ngờ lại phải đi khẩn cầu một Đấu Hoàng cường giả nhỏ bé.

- Lý Dật, ngươi tự làm chủ đi, bản tôn tuyệt không can thiệp vào quyết định của ngươi.

Bất kể là có thành tâm hay không, Xà Tôn Giả cuối cùng cũng thể hiện thái độ.

- Sư bá, nếu không như vậy đi, ta rất hứng thú với Thăng Long quyền trực, nếu ngươi có thể đưa cho ta trường sinh quyền trực đó, bất kể là một tháng hay một năm hai năm, sư diệt cũng nhất định sẽ giúp sư bá phá giải phong ấn.

Lý Dật nói rất khách khí, nhưng rõ ràng là có ý làm khó sư bá của hắn.

Nghe thấy Lý Dật khéo léo từ chối, vẻ mặt Xà Tôn Giả không khỏi mỉm cười, còn Tước Linh sư bá lại giận dữ:

- Lý Dật, ngươi hãy suy nghĩ cẩn thận.

- Sư diệt đã suy nghĩ vô cùng cẩn thận, ngoài Thăng Long quyền trực ra, sư diệt không có bất cứ hứng thú với công pháp đấu kỹ gì cả.

- Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, A Xà, ngươi ta hiện nay đều là linh hồn thể, thực lực chưa bằng hai ba phần ngày trước, ngươi cho rằng ngươi và đồ đệ của ngươi có thể thoát khỏi đáy hồ này hay sao?

Ngữ khí của Tước Linh sư bá đã tràn đầy sát ý.

Xà Tôn Giả cũng lạnh lùng đáp:

- Vậy phải để xem ma thú sư huynh dạy dỗ thế nào rồi.

- Các ngươi rất nhanh sẽ biết thôi.

Tước Linh sư bá giận dữ nói, một trận không gian ba động kịch liệt truyền tới, trong không gian đã xuất hiện một con ma thú đáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu, ma thú này bề ngoài giống như tổ hợp giữa con tôm hùm và con cua biển.

Đối mặt với ma thú có thể tích chưa tới nửa mét này, Lý Dật không dám sợ ý, ma thú từ cấp năm trở xuống, thể hình càng lớn thì thực lực càng lớn, nhưng từ cấp năm trở lên thì thể hình không còn quyết định thực lực nữa. Ma thú có thể được Tước Linh sư bá huấn luyện thành thuộc hạ, đương nhiên không thể dưới cấp năm được. Nếu theo dự đoán thì ma thú này ít nhất cũng phải là cấp năm.

- Nhân loại tiểu tử, chịu chết đi.

Ma thú cấp năm đa phần đã có thể sử dụng ngôn ngữ của nhân loại, chỉ có điều thanh âm của con ma thú này rất chói tai khó nghe, giống như là tiếng sắt thép va chạm vào nhau.

- Ma thú quái vật, đừng khăng định như vậy, ai chết vẫn còn chưa biết được.

Lý Dật không khách sáo đáp trả.

Ma thú vừa xuất hiện, Xà Tôn Giả đã trốn vào trong Vân Hoang Giới trên tay Lý Dật, đồng thời không quên nhắc nhở:

- Tiểu tử, đây là ma thú cấp sáu, ngươi cẩn thận một chút.

Gặp nguy hiểm liền trốn, gã Xà Tôn Giả này thật là mặt dày. Khốn kiếp, không ngờ là ma thú cấp sáu, thực lực đó tương đương với mấy Đấu Tôn cường giả trong thế giới nhân loại.

Không suy nghĩ nữa, Lý Dật té là Phá Không Kiếm. Ngoài thần khí này ra, Lý Dật cũng không nghĩ ra có cách nào khác để đối phó với ma thú cấp sáu.

So áp lực của siêu cấp thần binh, ma thú cấp sáu đó vô thức lui lại mấy bước. Nhưng dù sao cũng là ma thú cấp sáu, sau khi định thần lại liền xoay tròn toàn thân, tốc độ ngày càng nhanh, hóa thành một đám hư ảnh, sau đó hình ảnh một nhân loại toàn thân mặc giáp đen liền xuất hiện trước mặt Lý Dật.

Lần đầu tiên nhìn thấy một con ma thú hóa thành hình người, Lý Dật không khỏi chấn kinh. Càng chấn kinh hơn là hình ảnh nhân loại của ma thú này rất giống một người. Một người mà Lý Dật không hi vọng hắn vẫn còn sống trên thế giới này.

Long Ngạo Thiên!

Hình ảnh của ma thú này có nhiều nét giống Long Ngạo Thiên, nhưng so với hình ảnh anh tuấn của Long Ngạo Thiên thì hình ảnh Long Ngạo Thiên do ma thú này hóa thành lại có chút đáng sợ.

Lý Dật biết, ma thú sau khi đột phá lên cấp sáu có thể hóa thành hình người, thông thường sẽ hóa thành hình người đầu tiên mà nó nhìn thấy. Lẽ nào ma thú này đã từng nhìn thấy Long Ngạo Thiên! Trong này ít nhất có hai tin tức rất quan trọng với Lý Dật.

Tin xấu là Long Ngạo Thiên rất có thể vẫn còn sống, hơn nữa ở trong dãy núi Táp Khắc Tư. Tên này có thể ở trong lòng của dãy núi Táp Khắc Tư, tuyệt đối không phải do thực lực của hắn mà phải có lực lượng của cường giả nào đó trợ giúp. Tin xấu là ma thú này đột phá lên cấp sáu vẫn chưa lâu, nếu đánh giá theo tiêu chuẩn của nhân loại thì cũng chỉ là tầng thứ nhất, thứ hai mà thôi.

610. Q.6 - Chương 110: Yêu Quái Hồ Hắc Thủy

Những việc này nói thì dài dòng, nhưng thực ra chỉ lóe lên trong nháy mắt ở trong đầu Lý Dật. Bất kể ma thú này và Long Ngạo Thiên có liên hệ thế nào, điều cần làm bây giờ là tiêu diệt nó, ngoài ra dường như không còn cách nào tốt hơn.

Tâm niệm vừa động, Phá Không Kiếm đã hóa thành một thanh trường kiếm thực sự, dưới dấu khí do Lý Dật truyền vào và năng lượng siêu nhiên mà thần binh vốn có, một cỗ sát khí nồng đậm lao về phía ma thú.

Đối diện với công kích của siêu phẩm thần binh, ma thú cũng không dám có chút sơ ý, chỉ quyết giường lên, không gian ba động kịch liệt, không gian lực lượng cường hãn bao bọc lấy Phá Không Kiếm. Hai cỗ lực lượng cường đại vô cùng va chạm vào nhau trong một không gian quỷ dị vốn không được rộng rãi lắm.

Không gian quỷ dị này không biết rốt cuộc làm bằng vật liệu gì, hai cỗ lực lượng va chạm vào nhau nhưng cũng chỉ khiến không gian lớn lên vài phần, nhưng khi năng lượng tiêu tán đi thì lại lập tức khôi phục hình dáng cũ.

Tuy nhờ Phá Không Kiếm có thể khiêu chiến với ma thú cấp sáu, nhưng thực lực bản thân của Lý Dật vẫn chỉ là Đấu Hoàng cường giả, tuy không bị thua thiệt lớn, nhưng khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn lên, khiến hắn vô cùng khó chịu.

- Tiểu tử, mau đi đi, quý mới biết sư huynh ta còn đưa ma thú cấp nào ra nữa.

ở trong đầu, Xà Tôn Giả nhẹ nhàng khuyên bảo.

Cuối cùng đã bị lão Xà Tôn Giả này lừa rồi, còn nói với mình là có lợi nữa, ngoài cái thứ Thăng Long quyển trục vô cùng mơ hồ ra thì chuyển đi xuống đáy hồ này, ma thú cao cấp mà người bình thường cả đời cũng không nhìn thấy được thì hẳn đã gặp được những mấy con, còn lợi lộc thì chẳng thấy gì cả.

Lý Dật rất không cam lòng, trong lòng quyết định, Lý Dật nói:

- Món nợ này của chúng ta quay về rồi tính. Nếu đã tới đây, bổn thiếu gia muốn xem xem con ma thú cấp sáu này có gì ghê gớm. Kiểu gì thì cũng phải kiếm được ma hạch cấp sáu mới được.

- Cẩn thận, Lý Dật, nó vẫn chưa chết!

A Huệ hét lên cảnh báo!

Cùng với tiếng la của A Huệ, một cơn sóng từ hồ nước dâng lên, vài vòng xoáy quỷ dị xuất hiện làm hồ nước như biến thành một nồi nước sôi, dường như muốn ném đám công tử bột trên mai rùa xuống nước. Sau đó một cái gì đó giống như cái đầu xuất hiện bên trên mặt nước, chỉ có điều về mặt trên cái đầu này hung dữ hơn cái đầu trước rất nhiều.

Ngao ——

Thủy Yêu thét một tiếng thật dài, dường như là đã thật sự nổi giận. Cùng với tiếng thét này, toàn bộ Hắc Thủy Hồ đều rung động mạnh mẽ, mực nước giảm xuống vài mét trông thấy. Một con Thủy Long to lớn dưới sự khống chế của Thủy Yêu, xoay một vòng trên không trung, giật mạnh lao xuống phía Lý Dật.

Trước mặt Thủy Long to lớn, Lý Dật chỉ như một con kiến bé tẹo!

Ma thú cấp bảy thực sự nổi giận rồi, xem tình hình có vẻ cũng là lúc nên bỏ đi rồi, nhân lúc Thủy Long ẩn nấp thân mình, Lý Dật liền cho nổ vài luồng Đấu Khí, bọt nước bắn đầy trời, sau đó liền di chuyển, trong nháy mắt đã rời khỏi cả trăm mét.

Oanh, oanh, oanh ——

Những âm thanh vang dội liên tiếp nổ ra, sức mạnh vô cùng này, đến cả Lý Dật cũng cảm thấy khí huyết như chảy ngược dòng, thiếu chút nữa là phun máu ra rồi. Một luồng Đấu khí lấp lánh ánh kim đang lướt lơ quẩn chiến Thủy Long, những tiếng ầm ầm vang lên khi hai nguồn sức mạnh này đấu lại nhau.

- Đạo sư! Đạo sư đến rồi!

- Lão quỷ, lão quỷ đáng chết!

- . . . . .

Một đám khóc rống lên, nước mắt nước mũi, rồi diên cuồng chửi bới, đám công tử lựa là đó đã không có cách nào dung ngôn từ để hình dung được tình thế phức tạp lúc này. Nhưng Phì Phì thì lại tay áo bông bành đập không bay đến, về mặt không biết liêm sỉ mà cười cười.

- Phì Phì đáng chết!

Lý Dật không nhịn cười được nữa đã phải chửi một câu. Lý Dật cảm thấy nghi ngờ rằng Phì Phì đến từ lâu, chẳng qua là không muốn ra tay, để dò xét thực lực của hắn, không thì làm sao lại trùng hợp vậy được.

- Tiểu tử thú vị, vi sư tới cứu các ngươi đây.

Phì Phì liền giáng mấy luồng Đấu khí, đánh lui Thủy Long mà Hắc Thủy Hồ Yêu khống chế, sau đó Đấu khí khống chế không gian, xung quanh Hồ Yêu hình thành một không gian giam cầm. Xem ra Phì Phì không có ý định sẽ giết chết Ma thú cấp bảy này, chỉ là vì muốn tranh thủ thời gian gây khó dễ nó để cứu người thôi.

Giam cầm Hắc Thủy Hồ Yêu, Phì Phì dùng một luồng Đấu khí vừa nhẹ nhàng vừa đầy uy lực nâng toàn bộ mai rùa lên, hướng về phía bờ hồ. Chỉ tới khi được đứng trên mặt đất thật sự, những tên công tử kia mới có thể ổn định lại tinh thần, những mệt mỏi hung hiểm một ngày trời qua dường như đã không còn trên mặt mũi bọn chúng.

- Một, hai, ba... ô, thiếu bốn người, dư một người. Đồ Lạp, còn bốn người nữa đâu?

Đồ Lạp mặt không chút biểu hiện gì chỉ tay về phía Hắc Thủy Hồ Yêu:

- Bên trong!

- Ha, ngươi là Đại sư huynh kiểu gì vậy? Hồng rồi, hồng rồi, thoát cái mà chết mất bốn học sinh, mấy lão già trong Học viện lại có cán dao để cầm rồi!

Nét mặt Phì Phì lo lắng, nhưng hiển nhiên không phải là vì bốn học trò xấu số kia, mà là vì tiền đồ của bản thân.

- Ta đã không còn là Đại sư huynh rồi, hiện nay Lý Dật mới đúng là Đại sư huynh của chúng ta.

Đỗ Lạp nhún vai, ra vẻ vô tội nhìn Lý Dật.

- Lý Dật Đại sư huynh đã cố gắng hết sức rồi!

Khảm Kì nói:

- Nếu không phải Lý Dật Đại sư huynh đã chiến đấu khổ sở, đạo sư, e rằng bây giờ thậm chí một học trò ngài cũng không còn đó.

- Đúng vậy, lão đại hần ít nhất cũng không vì tán gái mà bỏ rơi chúng tôi!

Đỗ Lạp oán hận chỉ trích Phì Phì.

Phì Phì mặt không đỏ tim không mất bình tĩnh, trả lời với vẻ mặt đứng đắn:- Những hành động của Đại sư huynh các người ta đều thấy hết rồi, vì mấy tên tiểu tử thói các người, mà cũng dám khiêu chiến với Ma thú cấp bảy. Được thôi, từ nay về sau Lý Dật sẽ là Đại sư huynh của các người. Sau này ai còn dám vì chuyện tán gái mà chậm trễ chính sự, thì hãy xem vì sư trùng phạt kẻ đó như thế nào!

- Hừ ——

Có thể vô sỉ đến cảnh giới như Phì Phì, cũng phải tu luyện rất nhiều đó! Trăm miệng một lời đều cùng “Hừ” với Phì Phì, đám người quần áo lụa là cùng hướng về phía Lý Dật:

- Đại sư huynh, giờ làm sao đây?

Phì Phì ngược lại không cho đó là chuyện lớn, thấy mọi người phớt lờ hần, thì lại gãi đúng chỗ ngứa của hần, đến ngay chỗ của A Huệ, vẻ mặt cười tán tỉnh:

- Xin hỏi cô nương tên gì?

Trải qua chuyện ngoài ý muốn này, lại mất đi bốn người bạn cùng học, nói thế nào đám công tử bột đó cũng không chịu ở lại Tập Khắc Tư Sơn tiếp tục tu luyện. Lý Dật thì sao cũng được, chuyện này tuy gặp chút hung hiểm, nhưng so với những gì trước giờ trải qua, thì cũng đáng một chút. Một Ma hạch cấp sáu, coi như cũng thu hoạch không ít. Quan trọng nhất là gặp được cái Hồ mộ kia, lại còn có truyền thuyết ba ngày trường sinh quyền trục. Lý Dật đã có một mục tiêu bí mật, bất luận là “Thăng Long quyền trục” rốt cuộc có còn nằm trong Đấu Thần mộ dưới đáy hồ không, e rằng sẽ phải đi một chuyến nữa đến Hắc Thủy Hồ.

Tu luyện đến cảnh giới Đấu Thần, tìm một trong ba Trường sinh quyền trục, tu luyện đến chí tôn trường sinh bất tử. Đây chính là mục tiêu hiện nay của Lý Dật, để thực hiện mục tiêu này bất luận có bao nhiêu khó khăn, Lý Dật đã xác định đó sẽ là mục tiêu của cả cuộc đời mình!

Phì Phì trong lòng thấy hổ thẹn, cũng không dám mạo hiểm nữa, vạn nhất lại chết thêm một học sinh nữa, về phía Học viện cố nhiên sẽ không giao cho hần việc gì nữa, hơn nữa sợ là đám học trò dưới quyền hần cũng bỏ hần mà đi. Cho nên thuận tay đẩy thuyền, tuyên bố luôn kết quả tu luyện lần này!

Khu vực Hắc Thủy Hồ, dù sao cũng chỉ là biên giới của vùng đất Tập Khắc Tư Ma, rất nhanh sẽ ra khỏi Ma chi lĩnh vực, những Ma thú cấp thấp bên ngoài khu vực này thì không có bất kỳ nguy hiểm nào đối với đội ngũ đã tu luyện này. Trái lại, vì có thêm một người là cô nương A Huệ, mà đám học trò và Phì Phì đã nhanh chóng quên đi những người bạn đã chết, cũng quên luôn thân phận sát thủ của A Huệ, trên đường đi không ngừng cười nói vui vẻ.

A Huệ cũng không có thiện cảm đối với những cử chỉ lỗ mãng của đám công tử bột, Lý Dật thì không nói tiếng nào, trừ khi đám công tử kia động tay động chân, không thì Lý Dật cũng không ngăn cản bọn chúng cười giỡn.

Đi ba ngày rồi mới trở về tới trấn nhỏ kia, Phì Phì cùng đám học trò mất ba ngày để nghỉ ngơi và hồi phục rồi mới thuê mấy chiếc xe, chạy về phía Đại Hạ Đế Đô. Khi vừa tới trấn nhỏ, Lý Dật liền đuổi A Huệ đi, đám người Đỗ Lạp cũng không nói gì, với thân phận nữ nhi lại xinh đẹp, đến chỗ này, bọn họ đã không còn hứng thú gì với nàng mà trở nên lạnh lùng như đang thiếu nợ tiền nàng.

Chẳng qua là, trải qua sự rèn luyện ở Tập Khắc Tư Sơn, địa vị hiện nay của Lý Dật đã cao hơn, so với tên Phì Phì ham ăn háo sắc, thì đám công tử bootj dù sao cũng tin tưởng Lý Dật hơn, Đỗ Lạp đến một chút tư thái của một người thừa kế quốc gia cũng không có, tất cả đều là vai trò của Lý Dật. Khảm Kì thì không cần phải nói, đến Tinh tạp của mình cũng còn phải giao cho Lý Dật bảo quản.

Trên đường đi không ai nói gì, rất nhanh sau đã tới Đại Hạ Đế Quốc Đế Đô! Với tư cách là Đại quốc ở Tây bộ, Đại Hạ Đế Đô cũng là thành phố có quy mô lớn hết sức quan trọng ở Đại lục Đấu Thần Tây bộ, những nơi như thế này mới phù hợp với đám người Đỗ Lạp. Cho nên khi vừa tới Đế Đô, Phì Phì không vội đi lo liên hệ chuyện Truyền Tống Trận để về Học viện La Lan ở Vô loạn chi vực, mà đi tìm quán trọ tốt nhất để ở, trước sau như một bắt đầu dùng giọng thanh sắc chê bai cuộc sống thối nát.

Lý Dật dĩ nhiên càng không vội, chẳng qua là đối với cuộc sống ăn chơi hưởng lạc, thì hắn không hứng thú mà lại thấy hứng thú với bản thân cái thành phố đó hơn. Còn một chuyện nữa, Lý Dật muốn thử vận may trong Đại Hạ Đế Đô, đem Âm Kim Luân đến phòng bán đấu giá, đổi mua lấy những binh khí cửu tinh.

Âm Kim Luân dù sao cũng là âm tà, mỗi ngày đều phải được ngâm trong máu người tươi, nếu không thì uy lực sẽ ngày càng yếu, đây là điểm mà Lý Dật không thích nhất. Thứ hai là, Âm Kim Luân là dạng binh khí có hình thù kì dị, khi sử dụng không được thuận tay lắm. Nghe ngóng được rằng vị trí của phòng bán đấu giá Vạn Hữu là nơi bán đấu giá lớn nhất Đế Đô, Lý Dật bèn dạo tới chơi.

Tên của phòng bán đấu giá thì lại đáng yêu một cách dân dã, Lý Dật cũng hi vọng nơi bán đấu giá này có thể giúp hắn có được binh khí sử dụng thuận tay.

Đưa ra Âm Kim Luân, bên phòng bán đấu giá sau khi xem xét binh khí cửu tinh, Lý Dật lập tức nhận được một tấm thẻ khách quý màu tím, sau đó một thị nữ với dáng người nóng bỏng, ăn mặc hở hang dẫn vào ô ghế khách quý trong phòng đấu giá. Phòng bán đấu giá Vạn Hữu có hơn mười phòng bán đấu giá lớn nhỏ, trừ phòng đấu giá tổng hợp mở suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, những phòng khác chỉ chuyên đấu giá những vật phẩm nhất định nào đó, ví dụ như phòng đấu giá Công pháp Đấu kĩ, phòng đấu giá vũ khí binh nhận, phòng đấu giá đan dược.

- Tiên sinh có cần phục vụ gì nữa không?

Thị nữ đưa Lý Dật vào đại sảnh, đứng sát gạ gẫm Lý Dật, cứ như thể do ở phòng đấu giá có nhiều người nên phải đứng sát mới có thể nói chuyện, kì thực là muốn để cho Lý Dật nhìn thấy đảo gò bồng đầy mê hoặc của mình.

- Phục vụ gì cũng có sao?

Lý Dật hỏi thâm sâu mà cười ác ý, ánh mắt không kiêng kị nhìn vào khe rãnh đó.

- Ngài là khách quý thẻ tím, có thể yêu cầu tôi phục vụ bất kì nhiệm vụ nào!

- Vậy phiền mỹ nữ mát xa cho ta vậy!

Lý Dật thuận miệng nói, thu ánh mắt khỏi khe hở kia, rồi phóng ánh mắt tới đài đấu giá phía trước mặt.

612. Q.6 - Chương 112: Đấu Giá Âm Kim Luân

Đây là lần đầu tiên Lý Dật được biết đến một phòng đấu giá làm việc liên tục suốt hai mươi tư giờ không ngừng nghỉ, xem tình hình, phòng đấu giá làm ăn không tệ, đại sảnh phía dưới rất đông người, chính là nơi của các vị khách quý.

Cuộc đấu giá trước mắt dường như là một Công pháp hoặc một Đấu kĩ, Lý Dật không nghe thấy phía trước giới thiệu, chỉ nghe báo giá, món đồ này cũng là hiếm thấy, đã được đấu lên tới hơn tám trăm vạn kim tệ, mà vẫn còn vài người muốn đấu tiếp.

Cuối cùng món đồ này cũng ngã giá tám trăm chín mươi vạn kim tệ, tiếp theo, họ nghỉ vài phút, từ phía sau khán đài xuất hiện vài thị nữ, đem theo một cái nhìn thì có vẻ như lồng gỗ nặng, trên lồng gỗ đắp một mảnh vải tơ vàng nhạt.

- Món đồ tiếp theo cực kì đặc biệt, chỉ có tại phòng đấu giá ở Đại Hạ Đế Quốc mới có thể nhìn thấy được, nó chính là...

Cùng với lời nói của người chủ trì cuộc đấu giá, một thị nữ rút tấm vải tơ ra, vật được đấu giá trong lồng gỗ hiện ra trước mắt mọi người.

Rõ ràng, là một con người! Nói chính xác, là một thiếu nữ Tinh Linh tộc.

Tinh Linh tộc sinh sống trong rừng sâu Tinh Linh phía bắc Đấu Thần đại lục, là dân tộc thần bí nhất của Đấu Thần đại lục. Được coi là dân tộc được đấng tạo hóa yêu quý nhất, Tinh Linh tộc sinh ra là đã có được Ma pháp thiên phú. Không chỉ như vậy, dân tộc này bất kể về hình thể hay dung mạo, đều là đẹp nhất ở Đấu Thần đại lục. Cũng chính vì điều này, rất nhiều thế lực lớn hoặc phú thương ở Đấu Thần đại lục, đều khát khao có được một cô gái Tinh Linh tộc để làm thành biểu tượng thân phận của mình.

Nhưng Tinh Linh tộc dù sao cũng là con người, vì thế tại tuyệt đa số quốc gia, việc mua bán thiếu nữ Tinh Linh hoặc bán đấu giá bị coi là phi pháp.

Thiếu nữ Tinh Linh tộc trước mặt đang co ro trong lồng gỗ, trong đôi mắt to đẹp tràn ngập vẻ hoảng sợ, Tinh Linh tộc đặc biệt có dải tai dài hai bên mai. Vì muốn đấu được giá cao, nên phòng đấu giá đã cho Tinh Linh thiếu nữ này mặc một bộ đồ da ngắn thể hiện rõ nét đẹp cơ thể.

Không hổ là dân tộc được đấng tạo hóa yêu thương nhất, dung mạo, dáng người cùng làn da của thiếu nữ Tinh Linh này, ngoài từ hoàn mỹ ra, thì dường như không tìm được từ nào đẹp hơn để mô tả. Đến cả Lý Dật trong đám khách quý cũng không khỏi nghiêng thân mình về phía trước.

Tinh Linh thiếu nữ xuất hiện, lập tức tạo một cơn sóng trong phòng đấu giá!

- Khải Sát Lâm tiểu thư là Tinh Linh thiếu nữ huyết thống thuần khiết, điều này người của phòng bán đấu giá chúng tôi đã hoàn toàn xác nhận, mời mọi người yên tâm đấu giá. Còn về giá thấp nhất... Tôi cảm thấy đối với một Tinh Linh thiếu nữ mỹ lệ, phòng đấu giá không thể nào đưa ra giá thấp nhất, cho nên vật đấu giá này sẽ được đấu mà không có giá thấp nhất. Nếu mọi người không có vấn đề gì nữa, thì giờ có thể đấu giá!

- Ta có một vấn đề!

Trong đại sảnh, một đại hán đứng lên, cao giọng nói:

- Tinh Linh thiếu nữ này, có phải là xử nữ không?

Toàn bộ phòng đấu giá lập tức trở nên ồn ào! Vị chủ trì khôn ngoan không chút hoang mang đáp trả:

- Liên quan đến vấn đề này, tôi có thể chịu trách nhiệm mà nói với mọi người, đấu phẩm là một Tinh Linh thiếu nữ, thì phòng đấu giá có thể đảm bảo phẩm chất của cô gái này. Vị đại gia này, nếu không phải xử nữ, thì đã gọi là phụ nữ rồi, chứ không gọi là thiếu nữ nữa!

Câu trả lời khôi hài của người chủ trì khiến ọi người được một trận cười lớn, không đợi chủ trì tuyên bố bắt đầu đấu giá lại, đã có người cao giọng:

- Ta trả bảy mươi vạn kim tệ!

- Trương mặt đỏ, bảy mươi vạn mà cũng đáng để mua một Tinh Linh thiếu nữ ư? Ta trả một trăm vạn!

Cạnh tranh trả giá diễn ra trong đại sảnh, khi giá được đưa lên tới hơn ba trăm vạn kim tệ, trong chỗ ngồi của khách quý, cuối cùng cũng có người, này giờ không phí lời trả lung tung, hét to:

- Năm trăm vạn!

Vì một thứ để thể hiện thân phận thuần túy mà hao tổn năm trăm vạn kim tệ, điều này đã vượt qua suy nghĩ trong lòng những vị khách bình thường trong đại sảnh, cho nên sau khi nghe thấy cái giá “năm trăm

vạn” được hô to, toàn bộ phòng đấu giá đều trở nên im ắng. Tuyệt đại bộ phận đều hiểu, bản thân chỉ có thể đứng xem kịch mà thôi.

- Năm trăm lẻ một vạn!

Trong phòng đấu giá yên tĩnh, giọng nói của Lý Dật có chút đột ngột!

Một ánh mắt sắc bén từ chỗ tối nào đó hướng về khoang riêng của Lý Dật, sau đó một giọng âm trầm khiến người ta dựng tóc gáy vang lên:

- Tiểu huynh đệ, ngươi vẫn chưa đến tuổi hưởng lạc, chi bằng nhường cho ta món đồ đấu giá này đi! Năm trăm năm mươi vạn!

- Năm trăm năm mươi một vạn!

Lý Dật tiếp tục cạnh tranh mà không chút suy nghĩ. Thị nữ phía sau đang dùng hai ngón núi mát xa cho Lý Dật không nhìn được bèn nhắc nhở hắn:

- Tiên sinh, vị kia là Đại trưởng lão Nam Thiên tông của Đại Hạ Đế Đô của chúng ta, nhân vật thế này, ngài không nên đắc tội thì tốt hơn!

Thảo nào cái giá năm trăm vạn vừa đưa ra thì cả đại sảnh liền im ắng, nghĩ lại thì Nam Thiên tông của Đại Hạ Đế Đô cũng rất có thế lực và danh vọng. Nhưng điều này không liên quan gì đến Lý Dật, hắn cũng không có ý định sẽ lẫn lộn nơi đây, đấu giá xong, có Đấu Thánh cường giả Phì Phì, Nam Thiên tông nhà hắn ư. Hừ, e rằng cũng chỉ có thể giương mắt ra nhìn thôi.

- Xem ra tiểu huynh đệ tính là không nể mặt ta rồi!

Giọng nói của Nam Thiên tông Đại trưởng lão càng trở nên sắc lạnh, ngữ khí này rõ ràng là có ý định uy hiếp.

Đối với loại uy hiếp trắng trợn này, Lý Dật không thể không trả lời:

- Người, tính cái đếch gì?

Dường như Lý Dật đột nhiên dùng Đấu khí, thị nữ phía sau bị bắn mạnh ra, lảo lảo nói:

- Tiên, tiên, tiên sinh, ngài, ngài...

Giọng nói này giống như lời của quỷ. Còn toàn bộ phòng đấu giá thì lập tức náo loạn, mọi ánh mắt đều tập trung tới khoang của Lý Dật.

Trong khoang của Nam Thiên tông Đại trưởng lão, một vài bóng người đang ngồi cũng đột nhiên đứng lên, muốn kéo màn cửa lên. Nhưng bị Đại trưởng lão nhẹ giọng quát ngưng lại.

- Ta tính cái đếch gì, tiểu tử ngươi sẽ biết nhanh thôi. Được, Tinh Linh nữ nhân này là của ngươi, nhưng ngươi sẽ không có số hưởng đâu, điều này, Nam Thiên tông rất khó bảo đảm cho các hạ!

Trưởng lão kia hung hăng uy hiếp, giận giữ đứng lên, không ngoảnh đầu lại mà bỏ đi. Đường như, vị Trưởng lão này cố ý đến là vì Tinh Linh thiếu nữ này.

- Năm trăm năm mươi một vạn! Còn có người nào đấu giá không, nếu không có, thì Tinh Linh thiếu nữ này sẽ thuộc về vị các hạ của thế khách quý màu tím kia.

Lời nói của Nam Thiên tông đã đặt xuống nơi đây, ai còn dám đi động vào sự xui xẻo ấy chứ, cho nên Lý Dật với cái giá khiến phòng đấu giá không cam lòng lắm thì đã có được Tinh Linh thiếu nữ.

Vật đấu giá là người sống này chỉ là một trong số những thứ được bày đấu giá, những món hàng kế tiếp cũng đều có giá trị trên trăm vạn kim tệ, nhưng Lý Dật không có hứng thú liếc nhìn, chỉ chuyên tâm hưởng thụ sự mát xa mập mờ của thị nữ.

Ảm Kim Luân của Lý Dật được phòng đấu giá long trọng đẩy ra. Bình khí cửu phẩm, dù chỉ là một trong mười chín Siêu phẩm Thần binh của Đấu Thần đại lục, thì ở phòng đấu giá Vạn Hữu quy mô lớn này, cũng được xem là một vật đấu giá tiềm năng lớn. Nếu không phải Lý Dật nóng lòng đấu giá, thì phòng đấu giá còn định thiết lập một hội đấu giá đặc biệt cho vật phẩm này.

- Cửu phẩm Thần binh Âm Kim Luân, thấy máu là điên, khát máu đến điên cuồng, có thể đánh xa cũng như cận chiến, mặc dù không thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng trong đồng cấp, dựa vào binh khí này có thể hoành hành vô địch....

Người chủ trì giới thiệu rất có tính cổ động, khiến Lý Dật cảm thấy bỏ ra bao nhiêu tiền cũng rất đáng.

- Binh khí cửu phẩm này, phòng đấu giá chúng ta định giá là một ức, nhưng theo yêu cầu của người bán, thì dùng binh khí này đổi vũ khí đồng phẩm, bây giờ đấu giá bắt đầu!

Sự định giá của phòng đấu giá, con số một ức hiển nhiên là đắt rồi. Nhưng với tư cách là một cửu phẩm binh khí vô giá, giá cả không định luận được gì, mà có ẩn ý, cho nên nói định giá là một ức cũng không có ai tìm một lý do để phản đối.

Đồng thời, trong phòng đấu giá cũng không có ai trả giá! Giá trị của Cửu phẩm binh khí quá cao, trong phòng này tuy đông người, nhưng người có thể đưa ra một cái có giá tương đương thì lại rất ít. Hơn nữa, phòng đấu giá đã chỉ định phải trao đổi binh khí đồng phẩm. Điều này lại càng khó. Nào có cường giả nào không coi trọng cửu phẩm binh khí quan trọng hơn cả tính mạng của mình chứ, trừ khi có nguyên nhân đặc biệt, không thì sao có thể đem ra trao đổi với người khác.

Có điều, chuyện này phòng đấu giá cũng xem xét kỹ rồi. Quét mắt một vòng, thấy không có người trả giá, người chủ trì mới nói:

- Nếu đã không có cửu phẩm binh khí nào để trao đổi, thì người bán có thể cân nhắc đổi lấy binh khí bát phẩm, mọi người có thể đấu giá tự do, sau đó phòng đấu giá sẽ hỏi ý kiến của người bán xem giao dịch có thành công không!

Tình hình trong phòng đấu giá lập tức thay đổi!

Có thể ngồi trong phòng đấu giá Vạn Hữu, nào có ai là không có thân thể, dùng một vật bát phẩm đổi lấy cửu phẩm, chuyện này ai mà không muốn làm chứ! Một đám người âm thanh huyền nào, hầu như tất cả khách có binh khí bát phẩm theo mình đều kêu lên, có người thêm Công pháp Đấu kĩ, có người thêm tài liệu quý hiếm, có người nguyện đổi bằng hai binh khí bát phẩm, càng nhiều nữa thì là trực tiếp dùng kim tệ để mua.

Nghe xong cả buổi trong lòng Lý Dật lắc đầu, trực tiếp dùng kim tệ thì hẳn không thêm để ý đến rồi, có ngân hàng lưu động là Khảm Kì rồi, Lý Dật tạm thời không có hứng thú với kim tệ. Còn những kẻ muốn đem Công pháp, Đấu kĩ, tài liệu, đan dược để đổi, hẳn cũng không để mắt tới.

- Tiên sinh dường như không hài lòng với đấu giá!

Thị nữ phía sau nhìn thấu được ý nghĩ của Lý Dật, ôn nhu sẵn sàng nói.

- Đúng vậy, những thứ đồ chơi hư ấy, cũng không bằng cùng mỹ nữ là người vui thỏa một đêm!

Lý Dật đã có chuẩn bị tốt, nên cũng thấy nhẹ nhàng, bèn trêu chọc thị nữ.

- Tiên sinh là người ở đâu, hào sảng như vậy, đối với vật phẩm này nếu phải lưu lại đấu giá tiếp, thì thủ tục phí là hai vạn kim tệ đó!

- Đúng vậy, đau lòng quá, sớm đã biết sẽ phải giữ lại, chi bằng đem hai vạn kim tệ nữ nhân vui luôn!

Thị nữ cũng biết Lý Dật là gặp dịp thì chơi hay nói giỡn, nhưng lời đó ai cũng thích nghe, liền cợt mạnh hơn lên người Lý Dật.

Thấy trong đại sảnh, khách quý có thể ra giá cơ bản đã hết giá, người chủ trì chỉnh sửa ghi chú một chút rồi nói:

- Nếu như mọi người đều ra giá rồi, thì xin đợi một chút, lão hủ này sẽ đi hỏi ý kiến người bán, mời chờ tin tốt!

- Đợi đã nào!

Lúc này, một người trong đại sảnh đứng lên. Lý Dật đưa mắt nhìn, một lão già lồi thoi, cũng không biết sao lại có thể bước vào phòng đấu giá nữa, hình như chân có chút cà nhắc, sau lưng có treo một túi rượu chói mắt.

- Ở đây ta có một Thanh Long cung bát phẩm, mặc dù chỉ là bát phẩm, nhưng tài liệu tẩy luyện ta cũng đã tìm cả rồi, nếu thành công thì sẽ trở thành Kim Long cung cửu phẩm. Ngoài điểm này ra, ưu điểm lớn nhất của Kim Long cung, là có thể tẩy luyện thành công Siêu phẩm Thần khí!

Lời nói của lão già lồi thoi này vừa nói ra, trong đại sảnh lập tức vang lên những tiếng mừng rỡ:

- Lão già chết tiệt nghèo đến điên rồi, đem một bình khí bát phẩm cùng với tài liệu tẩy luyện mà dám đổi lấy cửu phẩm bình khí!

Bình khí tẩy luyện càng cao giá thì tỷ lệ thành công lại càng thấp đến đáng thương, giống như bát phẩm tẩy cửu phẩm, tài liệu không phải ai cũng tiếp thu được. Hơn nữa nếu tẩy luyện thất bại thì nhất định sẽ bị giáng phẩm, vất vả tìm tài liệu tẩy luyện, kết quả là bị giáng phẩm, người bình thường đều sẽ phát điên lên. Hàng năm số lượng những cường giả phát điên vì việc tẩy luyện bình khí thất bại ở Đấu Thần đại lục, nhiều đến độ có thể bó thành một bó to.

Kim Long cung của lão già lồi thoi có điểm đáng khen duy nhất đó là có thể tẩy luyện thành Siêu phẩm Thần binh! Những bình khí bình thường nếu tẩy luyện đến cửu phẩm thì đã là cực kì rồi, có thể luyện đến bình khí siêu phẩm, thì bản thân nó là ẩn chứa thiên địa linh khí huyền ảo, hơn nữa nhất định phải được rèn tạo trong một môi trường cực kỳ đặc thù.

Nhưng là cửu phẩm tẩy luyện thành Siêu phẩm Thần binh, thì không phải dựa vào tài liệu hay vận may, mà đó là kì duyên. Siêu phẩm Thần binh trong tưởng tượng về kì duyên mà người bình thường không bao giờ tưởng tượng nổi, mới có thể tẩy luyện ra được, nếu dùng tỷ lệ thành công để nói về độ khó của nó, thì có thể nói là hầu như bằng không. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao trên Đấu Thần đại lục chỉ có mười chính Siêu phẩm Thần binh!

613. Q.6 - Chương 113: Hiện Trường Tẩy Luyện

Khi mọi người đều vô tình chăm chọc và chờ rửa, lão già lồi thoi dù sao cũng vẫn bưng bình giữ về mặt bình tĩnh. Người chủ trì không có biểu hiện gì của việc ghi chép lại điều kiện của hắn, sau đó định đi về phía hậu đài.

- Có chút thú vị!

Lý Dật cười nhẹ, đẩy thị nữ phía sau ra, nhắc thân mình lên, thoáng một cái đã bay đến phía trước đại sảnh.

- Tại hạ là người bán Âm Kim Luân, vừa rồi mọi người đấu giá tại hạ đều đã nghe thấy, thứ cho tại hạ nói thẳng, đối với những thứ khác tại hạ không có hứng thú. Còn Kim Long cung này... Vị chủ trì, ta nghĩ nên phát giá cho Kim Long cung bát phẩm và tài liệu tẩy luyện này.

- Ý các hạ là...

Người chủ trì có chút không hiểu ý của Lý Dật.

Lý Dật xoay người hướng trực tiếp về phía lão già lồi thoi:

- Ý của tại hạ là, đợi cho phòng đấu giá định giá của Kim Long cung và tài liệu tẩy luyện xong, thì tại hạ sẽ mua cung của các hạ, nếu tu luyện thành công, thì các hạ có thể dùng cung đổi

Khanh, khanh, khanh ——

Lý Dật cũng không chút khách khí, cơ thể thu lại, một tay giương cung một tay kéo dây cung, bắn ra ba phát, lập tức lấy mạng ba đệ tử của Nam Thiên tông. Giờ chỉ còn lại hai tên cuối cùng, hình ảnh ba tên đang nằm dưới đất chính là muốn nói với bọn chúng một sự thật rằng, muốn chạy thì phải chết, liều mạng thì cũng chết, nói tóm lại, hôm nay là phải chúng phải chết.

Hai tên đệ tử can đảm của Nam Thiên tông cuối cùng cũng chọn con đường bỏ chạy vô nghĩa, đây chỉ là bản năng mà thôi.

Giết chết hai tên cuối cùng, Nam Thiên tông muốn tìm được Lý Dật trong Đại Hạ Đế Đô to lớn như vậy không phải chuyện ngày một ngày hai, lúc đó có lẽ đã đến Vô loạn chi vực thông qua Truyền thống trận rồi, thiệt thòi nhỏ này, Nam Thiên tông có lẽ cũng chỉ biết nuốt vào trong bụng thôi.

Chủ ý đã quyết, Lý Dật lần nữa kéo căng dây cung. Nhưng lần này, toàn bộ thân cung bỗng nhiên run lên, một sức mạnh cuồng bạo mà đến ngay cả Lý Dật cũng không thể giữ nổi. Sức mạnh này không chỉ là do Đấu khí mà Lý Dật rót vào, trải qua sự cường hóa cửu phẩm đơn giản như vậy.

Trong giây phút sững sờ đó, hai tên đệ tử Nam Thiên tông đã chạy được trăm mét, quả đúng như câu tục ngữ, tốc độ nhanh nhất trên đời là tốc độ khi tháo chạy.

Không kịp suy nghĩ, Lý Dật “khanh, khanh” kéo cung hai lần, hai luồng sức mạnh cuồng bạo từ thân cung bắn ra đem theo ánh sáng lấp lánh, sau đó có hai tiếng kêu ré chói tai, hướng về phía hai đệ tử Nam Thiên tông.

Oanh —— oanh ——

Hai luồng ánh sáng huyền lệ rực rỡ như trong đêm tối nổ tung, giống như nổ pháo bông, trong tiếng nổ ấy, hai đệ tử Nam Thiên tông đến xương cốt cũng không còn, mà bốc hơi luôn.

Bạo kích!

Kim Long cung này, hóa ra có tính bạo kích! Thảo nào lão già lời thôi không nở đố, thuộc tính bạo kích với tỷ lệ nhất định bên trong binh khí cửu phẩm, cũng là phi thường hiếm thấy. Bạo kích, trong nháy mắt có thể làm tăng gấp mấy lần khả năng tấn công, binh khí cửu phẩm trong khi bạo kích, thì có thể khiêu chiến vượt cấp! Cũng là nói một cường giả, khi đứng trước một cường giả hơn mình một cấp, nếu có trong tay một binh khí có thuộc tính bạo kích, thì có cơ hội thắng nhất định nào đó!

Thu hồi Kim Long cung, Lý Dật lại bắt đầu đã có một ý tưởng tham lam, đem Kim Long cung tẩy luyện thành Siêu phẩm Thần binh.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ về chuyện này, không có gì bất ngờ xảy ra, đội trị an của Đế Đô sẽ nhanh chóng xuất hiện ở chỗ này. Kéo lấy Tinh Linh thiếu nữ đang còn trợn mắt há miệng, Lý Dật nhanh chóng chạy tới chỗ nhà trọ.

Tinh Linh thiếu nữ Khảm Sắt Lâm thực sự đã bị dọa một trận, trong nháy mắt, đã liên tiếp lấy mạng sáu cường giả, mà bọn chúng đến ngay cả góc áo của Lý Dật cũng chưa chạm tới được, nhất là cảnh tượng hai người cuối cùng bị bốc hơi, càng làm cho Tinh Linh thiếu nữ phải kính sợ Lý Dật.

Về tới nhà trọ, Phì Phì và đám công tử bột đang ở trong phòng uống rượu mua vui cùng mấy cô gái, thấy Lý Dật, Đỗ Lạp ân cần chào đón:

- Lão đại, người đi đâu vậy. Để kỉ niệm đêm cuối cùng ở Đại Hạ Đế Đô, chúng ta đã mời tứ đại danh kĩ của Đại Hạ Đế Đô đến đây. Nhanh vào đi, nhập cuộc nào!

Đạt được Kim Long cung cửu phẩm, Lý Dật rất vui, khó mà từ chối được, rồi tùy tiện ngồi xuống cạnh một “danh kĩ”.

- Ôi, Đại sư huynh, vị huynh đệ này... là bạn người sao?

Đỗ Lạp lúc này mới phát hiện phía sau Lý Dật, một người mặc áo choàng đen che khuất dung mạo, Tinh Linh thiếu nữ. Đỗ Lạp vừa nói vừa định tiến tới trêu chọc Tinh Linh thiếu nữ!

- Đỗ Lạp, đừng đụng vào!

Nhưng lời cảnh cáo của Lý Dật đã quá muộn, áo choàng đen xốc lên, dung mạo của tuyệt mỹ mà độc đáo của Tinh Linh thiếu nữ hiện lên trước mặt mọi người. Tất thấy mọi người đột nhiên hóa đá, một Tinh Linh thiếu nữ đẹp khiến người ta quên hô hấp, đột nhiên xuất hiện ở đây thực sự là một hoàn cảnh khó lường, vừa xấu hổ lại vừa có chút quý dị.

Trước mặt Tinh Linh thiếu nữ, cái gọi là “Tứ đại danh kĩ”, chẳng qua cũng chỉ là một đồng hoa tàn liễu héo mà thôi

Cả buổi trời, mới thấy Phì Phì trơ mặt ra mà nói với Lý Dật:

- Lại lại lại đây, vào phòng của ta, chúng ta thương lượng chuyện này!

- Không cần thương lượng!

Lý Dật trả lời như chém đinh chặt sắt, thương lượng cái gì, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, bỏ ra năm trăm vạn kim tệ là chuyện nhỏ, lại còn đắc tội với Nam Thiên tông mà hắn biết rõ lai lịch, Lý Dật không để cho Phì Phì chiếm lấy món hời cực kì lớn này đâu.

- Thật không cần thương lượng sao?

Về mặt Phì Phì vừa thất vọng vừa không cam tâm.

- Không cần thương lượng! Lão sắc quỷ nhà ngươi nếu muốn chiếm lấy nàng, ta lập tức phải xông quay về Thiên Phong thành, người giết ta cũng vô ích!

- Nhưng ta vẫn chưa nói là muốn thương lượng chuyện gì mà?

Lý Dật gấp một miếng thịt ngậm giấu lớn, vừa nhai vừa nói khinh thường:

- Chuyện gì thì cũng không cần thương lượng. Được rồi... Khải Sát Lâm, qua đây, ngồi bên cạnh ta. Nhớ lấy, mấy tên này nếu muốn động vào ngươi, thì cứ đánh vào tay hắn, ta cam đoan sẽ không có chuyện gì đâu!

Thái độ cường ngạnh của Lý Dật khiến Phì Phì phát điên, đám người Đỗ Lạp, Khảm Kỳ gặp Phì Phì là đùa giỡn, cũng thức thời mà không làm mất hứng. Đối với Tinh Linh thiếu nữ mà nói, đám thanh niên lúc thì như người tốt, lúc lại giống người xấu trước mặt, dường như nàng đã có thể ngăn mặt uy nghiêm sai khiến. Gần như vô ý thức, Tinh Linh thiếu nữ ngồi xuống bên cạnh Lý Dật.

- Đêm nay ngủ sớm một chút, ngày mai đi Truyền Tống trận trở về trường!

Phì Phì không được như ý, có chút tức giận giống như trẻ con, nói xong hất tay áo trở về phòng của mình.

- Lão sắc quỷ yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ hết mình trong đêm cuối cùng này, sẽ làm cho bốn mỹ nữ này sướng đến cực độ. Đại sư huynh, đệ nghĩ huynh cũng biết!

Đỗ Lạp có vẻ hả hê nói, đồng thời nhìn Lý Dật với thâm ý.

- Người nói xem?

Lý Dật trả lời nước đôi, sau đó chăm sóc Tinh Linh thiếu nữ rồi nói:- Khải Sát Lâm tiểu thư, không cần khách khí, mấy tên này đều rất hiếu khách, nàng là khách quý đến từ rừng sâu Tinh Linh, bọn họ nhất định sẽ dốc hết khả năng chiêu đãi nàng. Nhưng xin nhớ rằng, đừng để bọn chúng động đến nàng, đụng vào ngón tay cũng không được, nếu nàng thấy tên nào có ý định của loài gia súc, thì cứ đánh hắn thật đau. Đỗ Lạp, người không có ý kiến gì chứ?

- Không có, không có, hoàn toàn không có! Người con gái của lão đại, chúng đệ đều rất ngưỡng mộ, làm sao có thể chiếm đoạt đại tẩu chứ. Đúng không nào? Các anh em.

Tinh Linh thiếu nữ mặc không biết nhiều về những chuyện của con người, nhưng cũng ít nhiều hiểu ra chút gì đó, càng kiên định quyết tâm xem Lý Dật là thân hộ mệnh của mình. Lúc này ngồi trước một bàn thức ăn ngon, đã không khách khí mà ăn ngấu nghiến.

- Mẹ kiếp, đợi ta kế thừa vị trí Long Phi Quốc Chủ, ta nhất định sẽ mở rộng tất cả các giao dịch, bao gồm cả mua bán nô dịch!

Đỗ Lạp nhìn Tinh Linh thiếu nữ, nuốt nước miếng mà thấp giọng nói đầy oán hận.

- Quyết định của Đỗ Lạp quá anh minh rồi!

- Gia đình của ta ủng hộ quyết sách vĩ đại của Đỗ Lạp!

- Yên tâm đi, Đỗ Lạp, ta sẽ là người mua đầu tiên của người!

Đã có sự uy hiếp của Lý Dật, đám công tử này chỉ dám có ý nghĩ tà tâm thoáng qua trong tương lại. Tinh Linh thiếu nữ thấy chúng liếc mình, liền ngồi sát vào Lý Dật một cách vô ý thức.

- Đỗ Lạp các hạ, người vẫn chưa uống rượu giao bôi với ta đó!

Một “danh kĩ” ôn ền thỏ thẻ nói nhằm kéo sự chú ý của đám thanh niên lựa là này về phía mình.

- Đúng, uống rượu uống rượu. Khải Sắt Lâm tiểu thư, ta mời nàng một ly!

Đỗ Lạp bưng chén rượu lên mời Tinh Linh thiếu nữ.

Lý Dật thấy hứng thú, ngừng ăn như hổ đói, hỏi:

- Nàng biết uống rượu không? Nếu biết thì uống, đây là rượu ngon trên năm trăm kim tệ một bình đó.

- Rượu, ta thích uống!

Tinh Linh thiếu nữ nghe thấy rượu, hai mắt sáng lên, có phần nhìn giống như một quỷ rượu. Nhân lấy ly rượu lớn mà Đỗ Lạp đưa, ngửa đầu uống một ly lớn. Nhưng, ngay sau đó, sắc mặt Tinh Linh thiếu nữ biến đổi, phát ra một hồi ho khan kịch liệt, khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ bừng, tình hình rất nguy kịch.

- Người, rượu của các người, sao lại khó uống như vậy!

Chuyện này làm cho Lý Dật không khỏi cười ha hả, có lẽ là rượu của Tinh Linh tộc và rượu của con người không phải là một khái niệm, có thể nó là một loại đồ uống ngon miệng nào đó mà thôi. Ly rượu to kia, cũng phải chùng nửa cân rượu, Tinh Linh thiếu nữ ho một hồi, bắt đầu thấy say, thấy vầng đầu hoa mắt, không tránh khỏi dựa vào vai Lý Dật.

Lý Dật đưa nàng vào phòng của mình.

Với tư cách Đại sư huynh, Lý Dật có được sự đãi ngộ giống như Phì Phì, trong phòng có một phòng xếp đơn. Đặt Tinh Linh thiếu nữ lên chiếc giường êm ái, đắp chăn lông cho nàng, Lý Dật vẫn có ý định đi ra ngoài tiếp tục ăn uống. Không ngờ vừa mới quay người đã nghe thấy Tinh Linh thiếu nữ hỏi:

- Người tên gì?”

Xoay người lại, thấy Tinh Linh thiếu nữ ngà ngà say hai mắt nhắm hờ, vẻ mặt thơ ngây chân thành nhìn mình.

- Ta là Lý Dật, người có thể gọi ta là Lý Dật ca ca!

- Lý Dật ca ca sao người lại muốn mua ta?

Tinh Linh thiếu nữ nhìn thẳng vào Lý Dật, thần sắc đã đáng yêu lại có chút làm cho người ta mơ màng.

Lý Dật không nhịn được cười, xem ra rượu này thật rất mạnh, biến một Tinh Linh thiếu nữ đáng yêu thành một con người—— có lẽ Tinh Linh thiếu nữ này vốn là người hoạt bát thông minh đáng yêu, chỉ bởi vì bị giam cầm trong lồng gỗ mà thay đổi bản tính, hiện tại chẳng qua là khôi phục lại mà thôi.

- Bởi vì người xinh đẹp!

Lý Dật véo một cái trên khuôn mặt đáng yêu tinh xảo như búp bê của nàng.

- Vậy sao người còn muốn tiễn ta về rừng sâu Tinh Linh?

Xem ra Tinh Linh thiếu nữ cũng không hoàn toàn không thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Lý Dật gãi gãi đầu, vấn đề này không dễ trả lời. Mua nàng thả nàng đều là do hứng thú, tại sao lại có lắm câu hỏi vì sao thế! Nhưng, nhìn đáng vẻ ngây thơ đáng yêu của Tinh Linh thiếu nữ, Lý Dật bỗng nhiên

muốn giữ Khải Sát Lâm bên mình, đó cũng là một lựa chọn tốt.

615. Q.6 - Chương 115: Truyền Tống Phong Ba

Truyền Tống trận của Đại Hạ Đế Đô, lần đầu Lý Dật nghe thấy, là từ miệng Na Na mà biết được. Truyền Tống trận lớn này, sử dụng một loại không gian pháp tắc bí truyền nào đó, trong nháy mắt có thể đưa người hoặc vật đi tới ngàn dặm hoặc hàng ngàn dặm. Loại công năng không thể tưởng tượng được này, đem đến không biết bao nhiêu lợi ích ôn phái Truyền Tống trận, ví như uy vọng và kim tệ.

Cho nên, để giữ được sự lũng đoạn này, môn phái có Truyền Tống trận thường coi Truyền Tống trận là căn cơ của môn phái, bí pháp chế tạo Truyền Tống trận, là điều cơ mật quan trọng của môn phái.

Phí Truyền Tống của loại Truyền Tống trận này cũng cao kinh người, người bình thường căn bản là không nên nghĩ tới.

Nhưng đối với đám người Đỗ Lạp mà nói, Truyền Tống phí căn bản không đáng bằng một nụ cười. Đương nhiên, chuyện như thế này luôn có Khảm Kỳ chạy đôn chạy đáo xử lý, những người khác tiến hành việc mua bán cuối cùng, dường như để đầy ắp trong dung giới, rồi mới tập trung lại, theo Khảm Kỳ tiến vào Truyền Tống trận.

Có lẽ là suy nghĩ đến sự thuận tiện cho Hoàng thất Đại Hạ Đế Đô, toàn bộ đất của Truyền Tống trận đều nằm bên cạnh Hoàng thành, bên ngoài nhìn cũng không bắt mắt lắm, đúng là rượu thơm không sợ ngô nhỏ. Sự thật là như vậy, những người đứng chờ trước Truyền Tống trận ở trong Đại viện có đến hàng trăm người, ai nhìn cũng mũ áo hoa lệ, tướng mạo phi phàm, hiển nhiên đều là thế hệ đầy quyền lực phú quý.

Đám người Đỗ Lạp tụ tập tại một góc của Đại viện, mắt không ngừng nhìn vào những cô gái với những bộ đồ hoa lệ, thỉnh thoảng lại nói nhỏ bình phẩm từ đầu đến chân.

Đợi khoảng nửa canh giờ, cửa của Truyền Tống đại điện mới “két” mở ra, một vài nhân viên đọc sổ trên thẻ để thu phí vào Truyền Tống trận, người nào bị đọc đến số thì tiến vào Truyền Tống đại điện. Rất nhanh sau là đến lượt đám người Lý Dật, tiến vào đại điện, bên trong là khoảng không vô cùng, giống như một quảng trường bên trong một cái phòng, chính giữa quảng trường làm một khối ngọc thạch với những hoa văn huyền ảo bên trên. Những người làm ở đây đưa từng người đến bên trên ngọc thạch, căn dặn họ không được phép tự ý rời khỏi chỗ đứng. Nếu không truyền tống không đến đúng chỗ thì họ sẽ không chịu trách nhiệm.

Mấy trăm người đông đúc xếp thành một vòng tròn, sắp xếp ổn thỏa tất cả, phía sau đại điện có mấy lão giả xuất hiện. Nhìn quần áo, hẳn là cường giả chủ trì Truyền Tống trận.

Loại Truyền Tống trận quy mô lớn này, thông thường sẽ phải có chín Đẩu Hoàng cường giả và ít nhất một Đẩu Tôn cường giả thì mới khởi động được. Có thể thấy, có thể có loại Truyền Tống trận này, thì môn phái này cũng phải có một thế lực tương đương.

Chính Đẩu Hoàng cường giả từ phía sau đại điện bước ra, thuần thực mà đi tới phía trên ụ đá của mình, ngồi xếp bằng.

Đúng là không khéo thì không thành sách, lúc Lý Dật nhìn thấy Đẩu Hoàng cường giả ngồi xếp bằng trước mặt mình, đột nhiên trong lòng thầm thấy không ổn. Dường như đồng thời, vị Đẩu Hoàng cường giả đó cũng nhìn thấy Lý Dật, hơi sững sờ, sắc mặt lập tức xầm xuống.

- Hảo tiểu tử, đã giết người của Nam Thiên tông, còn dám đến Truyền Tống trận của Nam Thiên tông!

Người này, dĩ nhiên là Đại trưởng lão của Nam Thiên tông! Cho đến lúc này, Lý Dật mới hiểu ra, Truyền Tống trận của Đại Hạ Đế Đô thuộc về Nam Thiên tông.

- Các hạ nhận nhầm người rồi!

Trường thương trong tay, Đại trưởng lão khẽ bay lên, lên được mấy thước, lơ lửng giữa không trung rồi mới nhìn xuống, trường thương màu đen ẩn chứa năng lượng Đấu khí ảo biến thành vô số lưỡi rắn độc, tất thấy những cái đầu đều hướng về Lý Dật.

Lý Dật hôm nay có chủ tâm muốn dương danh lập vạn, theo cách thức triển khai thì cũng không vội thắng, chân trượt một cái rồi thì triển Vân Bộ, thân hình giống như quỷ mị, mắt thấy toàn bộ trường thương của Đại trưởng lão đã bao bọc lại, hoặc là dùng Đấu khí hoặc là dùng binh khí chống đỡ, ngoài ra không thể có biện pháp thứ ba.

Nhưng Lý Dật lại không có chống đỡ cũng không có hoàn thủ, mà là chạy không nhanh cũng không chậm, cây trường thương như một ngọn gió xẹt qua thân thể hắn, tựa như Đại trưởng lão cố ý để cho hắn như vậy, kém vài phần, không đủ thương được hắn. Lão cũng nhanh nhẹn tung ra mấy chục thương, Đại trưởng lão cũng ý thức rằng dùng thân pháp quỷ dị của Lý Dật, muốn quần thân quần chiến, căn bản là không hề có cơ hội chiến thắng.

Đám mây thương liền, thấy Lý Dật lướt lên, Đại trưởng lão bỗng nhiên dừng tay, thu trường thương vào dung giới, sắc mặt ngưng trọng tràn đầy sát khí. Nếu là đệ tử Nam Thiên tông, nên biết rằng, Đại trưởng lão muốn vận dụng quân át chủ bài. Là một nhân vật quan trọng có thể lực lớn, là cường giả đã thành danh của Đại Hạ Đế Đô, đối với một thiếu niên trẻ tuổi mà phải vận dụng quân át chủ bài, điều này đã khiến người khác phải thay đổi cách nhìn đối với Lý Dật.

- Cẩn thận đó, tiểu tử, lão già này muốn chơi hoa dạng đó!

Phì Phì không khách khí vạch trần, làm Đại trưởng lão mặt không khỏi đỏ lên. Nhưng bất kể thế nào, vận dụng át chủ bài mà thắng thì có thể hơn là dùng át chủ bài mà thua.

- Đây đã là chiêu thứ ba rồi, Đại trưởng lão có quân bài gì mau đưa ra đi, đợi lúc nữa là không có cơ hội đâu đó!

Lý Dật nói nhẹ, giọng có chút khinh thường Đại trưởng lão.

- Nếu đã muốn chết, thì sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện!

Nam Thiên tông Đại trưởng lão sát cơ lộ ra, ánh mắt hung hãn lóe lên, bỗng nhiên cúi người xuống, hai tay chạm đất, bày ra một tư thế cổ quái, sau đó

một luồng Đấu khí dày đặc từ quanh thân phát ra—— tựa hồ cũng không phải Đấu khí, mà đó là khí tức màu đen, đem theo những tính chất của một Ma thú thô bạo.

- Ma thú hóa thân!

Không ít người thấp giọng hô hoán.

Ma thú hóa thân đã không phải là công pháp Diệt Phi Đấu kỹ, mà là thông qua việc lấy sức mạnh ẩn chứa linh hồn Ma thú nào đó làm trung tâm để tiến hành gia công, sau đó luyện thành kỹ năng đặc thù. Ma thú hóa thân không chỉ có tác dụng nâng cao sức mạng của cường giả để cực đại, mà còn có thể có được thiên phú đặc thù của Ma thú. Đối với một Đấu Hoàng đỉnh phong cường giả mà nói, trừ phi đột phá đến Đấu Hoàng cảnh giới, nếu không thì mỗi lần thực lực tăng lên một chút đều là chuyện rất khó khăn, thông qua Ma thú hóa thân, mặc dù sự biến đổi Ma khí trong cơ thể không bằng Lý Dật, đẩy thực lực tăng gấp đôi, nhưng cũng là một sức mạnh ghê gớm rồi. Nhưng Ma thú hóa thân cũng không hoàn mỹ, sau khi hóa thân, cường giả sẽ không thể sử dụng Đấu khí.

Trong khí tức màu đen, tư thế cổ quái của Nam Thiên tông Đại trưởng lão dần dần hư ảo, hóa thành một hình tượng Ma thú cực lớn với bốn cái đuôi dài.

Ngao ——

Một tiếng rống thật dài vang lên, phía dưới cây cổ thụ tán rộng mà khi nãy bị đánh gãy, lá cây đều tróc ra, xoáy theo vòng xoáy của cơn cuồng phong. Cảnh này dường như có thể so sánh với cảnh sư tử Hà Động rống trong phim ảnh thời hiện đại! Trong chuỗi âm thanh kinh người, có một cơn sóng kì dị, cơn sóng này khiến cho Lý Dật chợt phát hiện ra, bản thân mình đã không có cách nào tập trung tinh thần để khống chế Đấu khí trong Đan điền khí hải.

- Tinh thần hệ tấn công, tiểu tử, Hỏa La quả!

Xà Tôn buộc lại lên tiếng nhắc nhở.

Sự nhắc nhở này làm cho Lý Dật hoàn toàn giác ngộ ra, đưa tay ra ngăn cản gió thổi, lặng lẽ lấy ra một hỏa la quả nhét vào miệng. Một sự dung động nhỏ, một dòng nước ấm trong nháy mắt nhập vào thể giới linh hồn, những cơn sóng do âm thanh gào rống mà Nam Thiên tông Đại trưởng lão phát ra tạo thành đường như bị cách li bởi một tầng sắt bao trùm lấy hắn, lập tức trở nên yếu ớt.

Lý Dật thu liễm Đấu khí, trên mặt hiện ra vẻ thống khổ, như đang đau khổ nỗ lực khống chế Đấu khí.

Nam Thiên tông Đại trưởng lão mừng rỡ, tấn công tinh thần làm cho đối phương mất đi khả năng không chế Đấu khí, sau đó lợi dụng cơ thể mạnh mẽ của Ma thú mà tấn công đối phương, xé rách hắn ra. Những cường giả bị thất bại dưới thủ đoạn này, không phải chỉ mới có một hai người. Nhìn thấy Lý Dật trúng chiêu, chân sau của Ma thú do Nam Thiên tông Đại trưởng lão hóa thành đập một cái, trên mặt nền đá xanh lập tức hiện ra hai cái hố to, cơ thể đem theo một cơn gió lớn, Ma thú như một tia chớp phóng tới chỗ Lý Dật, miệng lớn dính máu đang tập trung vào cái đầu của Lý Dật.

Đòn tấn công tinh thần của Nam Thiên tông Đại trưởng lão, mặc dù mục tiêu chính là Lý Dật, nhưng những nơi mà cơn sóng đi qua, phạm là những cường giả tu luyện Đấu khí qua, không thể không cảm thấy tâm thần mê loạn một hồi.

- Lý Dật, ngay lập tức ngươi sẽ trở thành một thi thể không đầu! Ha ha ha!

Hóa thân Ma thú, hệ thống phát âm của Đại trưởng lão cũng bị ảnh hưởng, tiếng cười điên cuồng khàn khàn làm cho người ta phải sởn gai ốc.

Trong tiếng cười điên dại, Đại trưởng lão nhanh chóng tiếp cận Lý Dật, trên mặt nền nhanh chóng xuất hiện những hố nứt to.

- Đại sư huynh, cẩn thận đó!

Đám công tử lựa là không nhận được nữa phải hét lên. Thời gian ở chung mặc dù không nhiều, nhưng cũng là cùng trải qua hoạn nạn, nói cho cùng Lý Dật đối với bọn họ cũng có ơn cứu mạng. Đám lựa là ham ăn háo sắc này, không phải là loại đồ đệ gian ác vong ân bội nghĩa. Thấy Lý Dật gặp nguy hiểm, kẻ nào cũng thật cảm thấy lo lắng.

Nam Thiên tông Đại trưởng lão chỉ còn cách Lý Dật vốn vẹn có mất mét, Lý Dật vẫn đang trong bộ dạng tâm thần mê loạn, cơ thể không có một chút Đấu khí phòng thân.

- Xong đời rồi!

Đỗ Lạp liền quay mặt đi, không đành lòng nhìn cảnh tiếp theo.

Một mét cuối cùng! Cái miệng thú của Nam Thiên tông Đại trưởng lão đã mở to hết cỡ, mặc dù đã hóa hình, nhưng mùi miệng thối nồng đậm vẫn hóa không hết, vấn đề khoang miệng nghiêm trọng như vậy, mà còn há miệng to, làm Lý Dật hết sức buồn nôn.

Không ít người, đặc biệt là nữ nhân, đều quay mặt đi giống như Đỗ Lạp vậy.

Nhưng, Lý Dật xuất thủ rồi! Hắn sớm đã âm thầm đẩy Đấu khí lên đến cực hạn, rồi như một cơn phong ba phóng ra từ bàn tay, không có bất kì mảnh khé nào, một luồng Đấu khí ngắn gọn mà mạnh mẽ nện vào Nam Thiên tông Đại trưởng lão.

- Đại trưởng lão, ta đã qua được ba chiêu của ngươi, giờ đến lượt bốn thiếu gia ra tay!

Mặt thú đang giương giương tự đắc bỗng nhiên biến đổi, không có một quá trình nào giữa lúc đắc ý và lúc tuyệt vọng, tuyệt vọng đến tận cùng, Khoảng cách một mét, tốc độ như tia chớp, Nam Thiên tông Đại trưởng lão đã không có cơ hội biến chiêu.

Đấu khí của Lý Dật tất cả đều đánh lên cơ thể của Ma thú không một chút lãng phí, một tiếng ầm ầm thật lớn vang lên, Ma thú đang bay nhanh lên phía trước đột nhiên dừng lại, sau đó bay ra ngoài với một tốc độ còn nhanh hơn nữa.

Biến cố đột ngột này khiến cho hiện trường ngoại trừ âm thanh của Đấu khí bạo liệt, trở nên vô cùng yên lặng! Thậm chí ngay cả đám công tử lựa là kia cũng quên luôn cả việc ủng hộ!

Nam Thiên tông Đại trưởng lão bị Đấu khí đánh lui đến gần trăm mét, máu phun tung tóe, hồi phục lại nguyên hình. Nếu không phải một cơ thể cao to đánh ra một luồng Đấu khí ôn hòa, tiêu tán đi Đấu khí cường hân trong cơ thể Đại trưởng lão, xui xẻo nữa thì có thể bị đánh văng ra khỏi Đại viện rồi.

Liên phun ra máu đen và thịt nát, Đại trưởng lão mạnh mẽ động thân thể, oán hận nói:

- Tên tiểu tử giao quyết, ta và ngươi liều mạng!

May là hóa hình, dựa vào thể chất mạnh mẽ của Ma thú, Đại trưởng lão mới không chết tại trận. Nhưng nếu nói liều mạng cũng Lý Dật, dường như cũng không còn đủ vốn liếng!

- Đủ rồi, còn sợ mất mặt, mất mặt như vậy chưa đủ ư!

Bóng người cao lớn đã cứu Đại trưởng lão kia quát khẽ một câu, âm thanh mặc dù không lớn, nhưng tràn đầy uy nghiêm.

Đại trưởng lão dường như lúc này mới để ý tới người phía sau lưng, liếc quả, mặt lộ vẻ xấu hổ, cúi đầu lầm bầm nói:

- Tông chủ...

Lúc này, mọi người trong Đại viện mới lấy lại được tinh thần, một sự thật khó có thể chấp nhận nhưng lại bày ra trước mắt, Thiếu chủ Lý Dật chưa từng nghe tới của Vạn Triều Lý gia, sau ba chiêu, đã nhẹ nhàng đánh bại Nam Thiên tông trưởng lão!

- Đại trưởng lão đã nhường rồi! Nếu như tại hạ đã may mắn chiến thắng, thì cũng xin Nam Thiên tông giữ lời hứa, khởi động Truyền Tống trận, đưa chúng tôi đến Vô loạn chi vực!

Lý Dật cúi đầu thi lễ, tinh thần bình tĩnh mà nhìn Đại trưởng lão và vị Tông chủ phía sau lưng hắn.

- Người tên Lý Dật? Rất tốt, Đấu Thần đại lục quả là nơi xuất hiện lớp lớp nhân tài, đến cả Thiên Phong đế quốc chật hẹp nhỏ bé, mà cũng xuất hiện Đấu Hoàng thiếu niên cường hoành như vậy.

Nam Thiên Tông Tông chủ không nói khởi động Truyền Tống trận, cũng không nói không khởi động, lạnh lùng đánh giá Lý Dật, với một bộ dạng cao thâm mịt mịt.

617. Q.6 - Chương 117: Học Viện La Lan

Cảm giác đầu tiên vị Tông chủ Nam Thiên tông này đem đến cho Lý Dật là sự bình thản không chút kì lạ, nhưng khi ta nhìn lại một lần nữa, thì sẽ cảm thấy sự bất trắc thâm sâu của biển lớn.

- Tại hạ Vạn Triều Lý Dật, bái kiến Tông chủ các hạ.

- Không cần! Lý Dật các hạ còn trẻ mà đã có tài như vậy, nhìn khắp Đấu Thần đại lục, cũng coi như là thiên tài của những thiên tài, Nam Thiên tông của ta không có mắt, đã đắc tội với các hạ rồi, xin các hạ thứ lỗi!

Nam Thiên tông Tông chủ mặc dù nói những lời khách sáo, nhưng thần thái vẫn lạnh lùng nghiêm nghị.

- Tông chủ khen nhầm rồi! Xin hỏi Tông chủ các hạ, giao kèo giữa tại hạ các Đại trưởng lão Quý Tông có còn hiệu lực không?

- Đương nhiên, Nam Thiên tông một phương Cửu đỉnh, há lại lật lọng. Bỏ Tông sẽ bắt tay chuẩn bị khởi động Truyền Tống trận!

Mọi người vừa lấy lại tinh thần sau việc Lý Dật cười hắc hắc chiến thắng Nam Thiên tông Đại trưởng lão xong, nghe Nam Thiên tông Tông chủ nói như vậy, lại ngây người ra. Lý Dật đã khiến Nam Thiên tông bị

một phen mắt mặt, bất luận là với môn phái nào, liệu có thể bỏ qua chuyện này được sao. Câu nói nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy của Nam Thiên tông Tông chủ, lại làm ọi người càng lo lắng, mọi người không khỏi cảm thán, dù sao cũng là Tông chủ một tông phái, phong thái này quả là người phi thường mới có thể địch nổi.

Vì thế sau một hồi nao động, mấy trăm người một lần nữa quay trở lại vị trí ngọc thạch chờ đợi truyền tống. Chỉ có điều là không có yên tĩnh như lúc trước, ai nấy đều đang bàn tán gì đó, rất nhiều ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Lý Dật. Hơn trăm người này được đưa đến những nơi khác nhau, đến những điểm truyền tống không giống nhau. Cùng với việc mỗi người đến một nơi khác nhau, thì tin tức Vạn Triều Lý Dật đánh bại Nam Thiên tông Đại trưởng lão sẽ rất nhanh mà lan truyền khắp Đấu Thần đại lục, ý đồ muốn mượn Đại trưởng lão để dương danh lập vạn như vậy sắp được thực hiện rồi.

Đại trưởng lão bị thương rất nặng, dĩ nhiên không có sức chủ trì Truyền Tống trận, Nam Thiên tông bèn mời một Đấu Hoàng khác ra thay thế vị trí của lão.

Cửu đại Đấu Hoàng tề tựu, Nam Thiên tông chủ ngự trên không, lúc này mọi người mới phát hiện, ngay chính giữa Đại điện, là một cái đài bằng ngọc thạch vuông vức treo lơ lửng trên không. Nam Thiên tông Tông chủ đang ngồi xếp bằng trên đó, Cửu đại Đấu Hoàng song chưởng đặt nhẹ lên nền ngọc thạch, lập tức chính vòng ánh sáng xán lạn khác nhau tuôn chảy về phía đài ngọc thạch Tông chủ đang ngồi.

Chính vầng ánh sáng hợp làm một, vầng sáng lớn lên, hướng xuống bao phủ lấy mấy trăm người phía dưới, cảm nhận được ánh sáng này, ngọc thạch dưới bàn chân mỗi người cũng sáng lên. Cùng với ánh sáng này ngày càng mạnh, một trận dao động không gian kịch liệt liên chậm rãi tuôn tràn.

Lý Dật nhớ tới Vô danh trận pháp trong bí tịch, cũng có loại Di hình trận pháp, chỉ có điều quy mô không có hùng vĩ như vậy, không cần Cửu đại Đấu Hoàng và một Đấu Tôn cường giả điều khiển, mà chỉ cần một Đấu Tôn cường giả, với một sự bố trí trận pháp nhất định, trong nháy mắt có thể đưa người ta di chuyển cả trăm dặm.

Truyền Tống trận của Nam Thiên tông, dường như là phiên bản mạnh hơn của Di hình trận pháp, số người trong một lần truyền tống, khoảng cách, đều không phải là con số mà Di hình trận pháp có thể có được.

Chỉ là nghĩ như vậy, dao động không gian kịch liệt đó liền làm cho tất cả sự vật trước mắt bị vặn vẹo như những hình ảnh hư ảo không thể nắm bắt được.

Sau một khắc, lúc Lý Dật mở mắt ra, đã đi đến một Đại điện khác. Bố trí trong Đại điện này cơ bản là giống với bố trí trong Đại điện Truyền Tống của Nam Thiên tông, chỉ có điều trước mắt không đầy kín những người như lúc này. Bên cạnh hắn, ngoại trừ Phì Phì cùng đám công tử bột, chỉ còn rải rác mấy người, nghĩ lại có thể là bọn họ đã được đưa đến những chỗ khác rồi.

- Ha ha, đến rồi!

Đỗ Lạp kinh ngạc vui mừng reo lên, mặc dù ở Đại Hạ Đế Đô có xảy ra chút chuyện, nhưng cuối cùng đã có thể trở về Vô loạn chi vực mà không có nguy hiểm gì, đám công tử kia thấy rất hào hứng.

- Nơi đây cũng là một bộ phận của Nam Thiên tông sao?

Lý Dật nghe ngóng. Nếu là những lời như vậy, thì cần cẩn thận một chút, vị Nam Thiên tông Tông chủ thâm sâu bất khả đo, làm cho Lý Dật có một cảm giác bất an.

- Truyền Tống trận nơi đây thuộc về Trung Thiên tông! Đại sư huynh không biết à, các phân của Truyền Tống trận trong Đấu Thần đại lục thuộc về Ngũ đại tông phái Trung Thiên tông, Đông Thiên tông, Nam Thiên tông, Tây Thiên tông, Bắc Thiên tông, Ngũ đại tông phái này vừa là đồng minh, vừa là đối thủ cạnh tranh. Mặc dù cần mượn Truyền Tống trận của đối phương, nhưng cũng thường vì chuyện lập Truyền Tống trận ở một nước nào đó mà tranh đấu.

Khảm Kì có vẻ rất thông thuộc giới thiệu cho Lý Dật nghe. Thương nhân lập nghiệp, đối với chuyện chuyên chở trong Đấu Thần đại lục, Khảm Kì có thể nói rõ như trong lòng bàn tay, Truyền Tống trận này coi như là một loại hình chuyên chở đặc biệt!

Nghe được rằng chỗ này không phải địa bàn của Nam Thiên tông, Lý Dật thấy có chút an tâm, xem trang phục của những người làm kia, quả nhiên khác với người làm của Nam Thiên tông. Đi cùng mọi người ta khỏi Đại điện Truyền Tống của Trung Thiên tông, bên ngoài Đại viện, sớm đã có mấy cỗ xe ngựa tinh xảo xa hoa đợi. Có lẽ tin tức bọn hắn trở về đã sớm truyền đi, dựa vào tác phong làm việc của đám công tử này, thì sẽ không lập tức trở về Học viện La Lan.

- Khảm Kì, giới thiệu một chút về Học viện La Lan cho ta nhé!

Cố ý chọn ngồi cùng xe với Khảm Kì, Lý Dật muốn có một cái hiểu đại khái và rõ ràng với hoàn cảnh sắp đối mặt.

- Đại sư huynh muốn biết gì, không phải khoắc lác, đối với Vô loạn chi vực, Khảm Kì tôi cũng được xưng tụng là vạn sự thông đó.

- Nói gì cũng được, sau này nếu có gì đặc biệt cần hỏi, sẽ lại thỉnh giáo!

- Vậy trước tiên nói về môi trường bên trong Học viện La Lan đã nhé.

Khảm Kì nghĩ một chút, dường như đang đắn đo xem nên biểu đạt thể nào mới có thể khiến Lý Dật hiểu rõ được:

- Vô loạn chi vực của Học viện La Lan, nằm ở trung bộ của Đấu Thần đại lục, là một thể lực đơn độc không thuộc bất kì một quốc gia nào. Nhưng đối với cái tên Vô loạn chi vực này, ta ngược lại luôn không cho là đúng, nó nên được gọi là Hỗn loạn chi vực thì mới thích hợp được.

- Nói làm sao đây, bốn phía của Vô loạn chi vực các thể lực mọc lên san sát, cực kì hỗn loạn. Phía nam là cường quốc số một của Đấu Thần đại lục Đại Thần Vương Triều, phía bắc là nơi ít dấu vết người nhất, nguy hiểm nhất, rừng sâu Ma thú Thế giới đóng băng. Còn phía đông và phía tây, có hai trong Tứ đại Ma tông của Đấu Thần đại lục chiếm cứ: Thiên Ma tông và Ác Ma tông. Ngoài ra, góc đông bắc là rừng sâu Tinh Linh!

Lý Dật ngạc nhiên, có thể tồn tại giữa nhiều thể lực như vậy, Học viện La Lan xem ra không phải là đơn giản. Học viện La Lan không những có thể tồn tại được, mà còn phát triển thành Học viện số một của Đấu Thần đại lục, thu hút đệ tử quyền thế của vô số các Đại Đế quốc, và rất nhiều thiếu nam thiếu nữ không quản đường xa vạn dặm đến đây học với ý chí trở thành tuyệt đỉnh cường giả.

Dựa vào điểm này, đã khiến Lý Dật phải lau mắt mà nhìn Học viện La Lan.

Khảm Kì tiếp tục nói:

- Kì thực, Vô loạn chi vực không có biên giới cố định, nó nằm trên một bình nguyên phía trên bốn về là núi bao quanh, chu vi cũng không quá trăm dặm, do Tổng viện và Cửu đại phân viện cấu thành, Cửu đại phân viện phân biệt dạy Cửu hệ Đấu khí, là nơi để học viên mới gia nhập học tập tu luyện. Đạt tới được điều kiện nhất định nào đó, thì có thể xin hoặc do đạo sư giới thiệu để gia nhập Tổng viện.

Nói đến đây, Khảm Kì ngừng lại một chút, một tên công tử khác ngồi cùng xe cười rồi bổ sung:

- Vô loạn chi vực kì thực là một thành thị cỡ vừa lấy Học viện La Lan làm trung tâm, tất cả đều được vận chuyển nhờ tu luyện Đấu khí. Đương nhiên, ngoài chúng tôi ra, cho nên ngoài những lúc phải ngồi ở Vô loạn chi vực, thời gian còn lại, chúng tôi thường xin nghỉ phép đến những thành thị phụ cận. Không dám đối gạt lão đại, ở những thành thị xung quanh đều có cứ điểm của chúng tôi, nếu lão đại thích, thì chúng tôi nguyện ý đưa lão đại vô đó để hưởng thụ cuộc sống hoang đường tốt đẹp!

- Là cuộc sống hoang dã thì có!

Lý Dật cười cười, gật đầu với tên công tử lựa là này:

- Nhưng ta không thích chơi cùng những cô gái bán thân!

- Yên tâm đi, chơi với những cô gái phong trần đó chỉ là những lúc khi đi bên ngoài thôi, kì thực chúng tôi đều có những tình nhân cố định, chỉ có điều không ổn định lắm, có lúc sẽ đổi cho nhau để dùng đó mà.

- Được thôi, chuyện này sau này hãy nói, trước tiên nghe xem Khảm Kì còn điều gì muốn nói không!

Lý Dật chuyển chủ đề.

- Không có gì hay để nói cả, cũng như Lạp Bố Lí nói đó, Vô loạn chi vực chính là một thành thị, do một cái tâm và chính cái trấn tụ thành. Nơi đây cái gì cũng xóc, cuộc sống ăn chơi, dị phẩm hiếm quý, binh khí đan được, Công pháp Đấu kĩ, tranh giành đánh ghen, ẩu đả đánh nhau, đương nhiên mỗi quốc gia có một mĩ vị riêng!

- Cảm ơn Khảm Kì, về sau trong Học viện, chúng ta là bạn. Xem các người đã gọi ta một tiếng Đại sư huynh, ai sấm khi để các người thì hãy nói với ta, ta nhất định sẽ xử lí bọn chúng.

Ở Vô loạn chi vực, không có bạn thì không được, đám công tử bột này mặc dù thực lực không nhiều, nhưng ai trong số đó cũng đều có một bối cảnh gia đình bất phàm, tạo mỗi quận hệ tốt với bọn họ, ít nhất có thể không phải buồn về chuyện kim tệ.

- Trong tình huống bình thường, thì không có ai khi dễ chúng ta. Lại nói, trong Học viện, nội quy quy định xử phạt đối với chuyện ẩu đả vô cùng nghiêm khắc, nhẹ thì trục xuất khỏi Học viện, nặng thì phế bỏ đan điền khí hải. Có điều, muốn đánh nhau cũng dễ, trong đấu trường mỗi ngày đều có người so đấu, đánh nhau ở đó thì hợp pháp, nhưng nếu thắng, không những được ghi vào điểm, mà còn có thể tiến vào Đấu bài Danh bảng của Học viện.

- Ghi vào điểm có thể khiến người tốt nghiệp thuận lợi, ví dụ như đạt được năm ngàn điểm đồng thời tấn cấp Đấu Sư cường giả, có thể được Học viện ban huy chương bằng sắt. Đạt được một vạn điểm đồng thời tấn cấp Đấu Vương cường giả thì nhận được huy chương bạc. Đạt được hai vạn điểm và tấn cấp Đấu Hoàng cường giả, thì có thể nhận được huy chương vàng. Người biết không, ở bên ngoài ba loại huy chương này được đãi ngộ đặc biệt thấy rõ. Còn nếu có tên trong Đấu bài Danh bảng, mặc dù không liên quan gì đến chuyện tốt nghiệp, nhưng có thể chiếm được một danh bài tốt, thì coi như không cần huy chương tốt nghiệp, cũng sẽ bị các thế lực lớn lôi kéo đó.

- Khảm Kì, người hiện nay có được bao nhiêu điểm rồi?

Lý Dật cười cười hỏi.

Nghe được vấn đề mà Lý Dật hỏi, Khảm Kì luống cuống với vẻ mặt đau khổ nói:

- Gia tộc của ta cho ta mục tiêu thấp nhất là phải có được huy chương bạc để tốt nghiệp thuận lợi, hiện nay ta tuy đã đạt được tới Đấu Sư cảnh giới, nhưng điểm thì đáng thương thay mới chỉ có một ngàn hai trăm phần thôi, nói đến tốt nghiệp hãy còn quá sớm!

- Ta còn thảm hơn!

Cái tên gọi là Lạp Bố Lí kia cũng cười nói hì hì:

- Ta muốn có được huy chương bạc, nhưng ta lại chưa đạt tới Đấu Vương cảnh giới, điểm thì lại là số âm. Ha ha, ta cùng Đỗ Lạp đã dự định sẽ cùng lăn lộn cả đời này trong Học viện rồi.

- Điểm mà cũng có giá trị âm ư?

- Dĩ nhiên rồi, cúp học, đem nữ nhân vào kí túc xá, uống say mềm trong thư viện, lại còn nhìn trộm nữ đạo sư tắm, hủy hoại tấm điêu khắc Đấu Thần của Học viện vân vân, chúng ta rút ra được bài học xương máu, làm những chuyện đó sẽ bị trừ điểm!

La Bố Lí biểu lộ vẻ mặt giống như cái vò bị sút mẻ.

Lý Dật cũng hiểu ý rồi cười, nói:

- Học trò Đỗ Lạp thân yêu, xem ra người vĩnh viễn sẽ không có cách nào tốt nghiệp rồi.

- Lão đại người sai rồi, kì thực muốn đạt được huy chương, ngoài Đấu khí cảnh giới và điểm ra, vẫn còn một đường tắt có thể đi!

Đỗ Lạp Lí nói một cách thần bí.

- Nói nghe một chút!

- Lão đại không biết đó chứ, Học viện La Lan cứ cách bảy năm sẽ tổ chức đại hội một lần, phàm là học viên có tên trong ghi chép của Học viện đều có thể tham gia. Chỉ cần trong đại hội bảy năm có một lần đó đạt được thành tích tốt, tiến vào vị trí một trăm kẻ mạnh, thì có thể căn cứ vào thực lực Đấu khí giành được huy chương tương ứng.

Lý Dật hỏi đầy hứng thú:

- Học viện La Lan có bao nhiêu đệ tử?
- Có mấy vạn người đó!

619. Q.6 - Chương 119: Lôi Bách

Hai vị Đấu Vương kết thúc thi đấu lui vào trong, một lát sau lại có hai vị cường giả khác lên đài. Trong đó có một vị thiếu niên gầy gò làm Lý Dật chú ý. Trên áo bào màu xám mất trật tự của thiếu niên này có dính một ít vết máu đỏ, trên khuôn mặt thanh tú chỗ xanh chỗ tím, trên mái tóc có chỗ có màu lam nhạt tựa như đã bị Hỏa hệ Đấu khí làm cho cháy, lộ ra vài mảng da đầu màu đen.

Thấy Lý Dật chú ý đến thiếu niên này, với thói quen nói theo sắc mặt người ta, Khảm Kì giới thiệu với Lý Dật:

- Gã này là Lôi Bách, là tên điên. Hắn đã tuyên bố trong vòng một năm sẽ tích đủ điểm và huy chương bạc để tốt nghiệp, cho nên mỗi ngày đều liều mạng ở đấu trường để kiếm điểm.

- Thực sự rất điên cuồng, Khảm Kì, người có biết tại sao Lôi Bách lại phải liều mạng vậy không?

- Tên nghèo nàn này, vì muốn vào Học viện La Lan học, nghe nói gia đình phải đi vay rất nhiều tiền, hắn muốn sớm tốt nghiệp, để sớm ra kiếm một cái nghề tốt để kiếm tiền trả nợ.

Bất luận là thế giới nào, đều có những người sống vì kim tệ, kiểu bi ai này Lý Dật không hề có ý thức qua, nhưng không phải không hiểu. Nhìn thấy khuôn mặt Lôi Bách kiên nghị như vậy, Lý Dật cảm thấy, người này có thể kết giao được, hoặc nói chính xác là, có thể dùng cho bản thân mình.

Trên đấu trường, đối thủ của Lôi Bách là một thiếu niên quần áo hoa lệ, thần thái kiêu căng.

- Lôi điên, hôm nay ngươi đã đánh bảy trận rồi, có còn tinh lực để đánh cùng ta không?

Thiếu niên quần áo hoa lệ có chút khinh thường nhìn Lôi Bách.

- Hôm nay ta muốn đánh đủ mười trận, sao không có tinh lực chứ! Bố Lí Tư, cứ việc ra tay đi, không cần nhường ta!

- Thật là một tên điên chính cống, ta đương nhiên không nhường ngươi rồi!

Bố Lí Tư nói, Đấu khí trong tay lưu chuyển, nhẹ nhàng vỗ, một luồng Hỏa hệ Đấu khí nện về phía Lôi Bách.

Lôi Bách đã đánh bảy trận rồi, dường như vẫn dùng chưa hết tinh lực và Đấu khí, chỉ quyết di chuyển nhanh, một luồng Đấu khí băng xuất hiện, Đấu khí tương khắc, Hỏa hệ Đấu khí bị tản ra. Nhân lúc những mảnh vỡ Đấu khí tản ra, Bố Lí Tư xông lên, trong tay thành linh xuất hiện một thanh trường kiếm phẩm giá không thấp, hướng về phía Lôi Bách.

Với sự rèn luyện chiến đấu hơn người, kinh nghiệm đấu trận của Lôi Bách rất phong phú, cảm nhận được mũi nhọn của trường kiếm, không dám ương ngạnh, bật lên mấy mét né sự tấn công của trường kiếm, đồng thời thân hình gấp lại giữa không trung, đánh ra một luồng băng tinh Đấu khí.

Thân pháp rất nhanh, rất nhạy cảm nắm bắt thời cơ chiến đấu, Lý Dật thầm tán thưởng.

Cảm thấy sau lưng có âm hàn Băng hệ Đấu khí vọt tới, Bố Lí Tư dốc toàn lực rút Đấu khí vào trường kiếm, trở tay bay lên, Băng hệ Đấu khí cùng Hỏa hệ Đấu khí trên thanh trường kiếm tuôn ra những tiếng nổ âm ầm.

Trong tầm điện quang thạch hỏa một công một thủ, hai vị Đấu Vương thi triển những Đấu kĩ không tồi, lập tức dẫn tới một loạt tiếng trầm trồ khen ngợi. Uy lực Đấu khí và thân pháp này, đối với Lý Dật như hiện nay mà nói, không đáng nhắc tới, nhưng cái Lý Dật chú ý là biểu hiện của Lôi Bách trong lúc chiến đấu.

Số tinh của Lôi Bách có lẽ cao hơn nhiều so với Bố Lí Tư, nhưng thanh trường kiếm trong tay Bố Lí Tư ít nhất cũng là thất phẩm, còn Lôi Bách tay không tác sát, sự chênh lệch về thực lực không những được vũ khí bù đắp mà Lôi Bách dường như còn phải chịu thiệt thòi.

Vì nguyên nhân Đấu khí tương khắc, Bố Lí Tư không có ý định cùng Lôi Bách so sánh Đấu khí, mà muốn dựa vào ưu thế của vũ khí để thiếp thân quần chiến. Lôi Bách cũng ý thức được điều này, nhưng dưới sự dây dưa vũ khí thất phẩm sắc bén của Bố Lí Tư, mãi mà không có gì quá mức để kích thích Đấu khí, biến trận đấu thành một cuộc đối kháng về Đấu khí.

- Lão đại, người cảm thấy ai có thể thắng!

Khảm Kì dường như không có hứng thú với trận đấu như vậy, không biết nói gì đành hỏi Lý Dật vậy.

- Lôi Bách sắp thua!

Lý Dật khẳng định.

Lý Dật nhìn thấy, Lôi Bách đã đánh bảy trận rồi, Đấu khí cũng không còn ở trạng thái đỉnh phong nữa, tinh lực thì là phải dựa vào ý chí kiên cường để cheo chống, nếu như đổi lại là một cường giả bình thường, đến giờ phút này e rằng ý chí chiến đấu cũng không còn. Lôi Bách có thể lên chiến đấu, lại còn có thể thể hiện một khí thế uy mãnh như vậy, đã là vượt xa người thường. Huống hồ, sự cách biệt về vũ khí, cũng chủ định rằng Lôi Bách căn bản không thể chiến thắng được Bồ Lý Tư.

Quả nhiên, dưới sự quần chiến, sự thiếu hụt Đấu khí rất nhanh biểu hiện ra, cơ thể cũng không còn nhanh nhẹn như lúc mới bắt đầu, mà trở nên trì trệ.

- Lôi diên, còn không nhận thua sao?

Cảm nhận được lực tấn công của Lôi Bách yếu dần, Bồ Lý Tư biết mình kéo dài trận đấu để tiêu hao Đấu khí của đối phương chính là đối sách để có được thành công.

- Trừ phi bị đánh ngã, Lôi Bách ta đã từng nhận thua sao?

Lôi Bách trả lời, ý thức được nếu cứ đánh vậy thì không nghi ngờ gì hẳn sẽ thua, đột nhiên quát lên một tiếng lớn, thân thể hắn bắn lên, thoát khỏi phạm vi của thanh trường kiếm, vận luồng Đấu khí cuối cùng, nện về phía Bồ Lý Tư một cách ngang ngược.

Chiêu cuối cùng này, không phải thắng thì sẽ là bại, thanh thể cũng cực kì mãnh liệt. Âm hàn của Băng hệ Đấu khí khiến cho nhiệt độ của toàn bộ đấu trường giảm xuống mấy độ. Bồ Lý Tư biết luồng Đấu khí tiếp theo, sẽ khẳng định được cục diện chiến thắng, thu hồi trường kiếm, thủ quyết di chuyển nhanh, trong nháy mắt kết thành mấy tấm khiên lửa.

Oanh, oanh, oanh ——

Hai luồng Đấu khí của hai Đấu Vương va chạm, kích thích một âm thanh mãnh liệt như muốn phá hủy mọi thứ. Vầng sáng Đấu khí tan hết, vẻ mặt Bồ Lý Tư cũng trắng bệch, nhưng hiển nhiên vẫn là chiêu tiếp theo này hẳn không bị thương. Dường như ngay vào lúc Bồ Lý Tư thở dốc chưa ổn định, Lôi Bách, kẻ đã vận hết Đấu khí, không ngờ dùng thân mình lao tới phía Bồ Lý Tư.

- Tên diên, đi chết đi!

Bồ Lý Tư đánh ra lửa mãnh liệt, cuộn cuộn hướng về Lôi Bách ngu ngốc đang lao tới. Lôi Bách không có một chút Đấu khí nào phòng thân, không ngờ luồng Đấu khí cuối cùng cũng không thể đạt được cực hạn, hắn đâm vào Bồ Lý Tư.

Nhưng, đợt Đấu khí lúc này đã lấy hết sức mạnh của Lôi Bách, cái gọi là- đâm”thực ra chỉ là Lôi Bách nhẹ nhàng tựa lên người Bồ Lý Tư.

Nhẹ nhàng đẩy ra, Lôi Bách ngã trên đài đấu.

- Bồ Lý Tư chiến thắng!

Người phụ trách dưới đài tuyên bố kết quả trận đấu, tinh thạch trên không cũng hiện lên kết quả, thành tích của Bồ Lý Tư, Bài danh và điểm!

- Tên diên đáng chết, cho rằng liều mạng thì có thể thắng sao? Thật là ngu ngốc!

Bồ Lý Tư không cam tâm trong lòng hung hăng đá vào xương sườn Lôi Bách một cái, ngang nhiên đi ra khỏi đài chiến đấu. Còn Lôi Bách hừ một tiếng, muốn đứng lên, nhưng không thành công, phải có sự giúp đỡ của người làm trong đấu trường rồi mới có thể xuống đài chiến đấu được.

Ra khỏi đài đấu, chuyện thứ nhất Lôi Bách làm quả nhiên là ngồi xếp bằng trên mặt đất, rất chuyên tâm mà khôi phục Đấu khí. Tên diên từ đầu đến cuối này rõ ràng là muốn đánh tiếp hai trận nữa.

- Tên Lôi Bách này, rất thú vị đó!

Lý Dật khẽ cười, đứng lên từ phía ghế ngồi của người xem, đi về phía Lôi Bách đang khôi phục Đấu khí.

- Lão đại, ngươi muốn làm gì?

- Thu nạp tiểu đệ, ta thích tên này, rất ngoan!

Hai người tranh đấu kẻ mạnh thắng, điều quan trọng nhất của Lôi Bách không phải là thua về Đấu khí, mà là không có một thứ vũ khí có thể chống lại vũ khí của Bồ Lý Tư.

Lý Dật cũng không muốn quấy rầy lúc Lôi Bách khôi phục Đấu khí, mà cứ kiên nhẫn đứng chờ Lôi Bách kết thúc khôi phục, đi tới chỗ người quản lý để đăng kí trận tiếp theo, rồi mới gọi hân:

- Lôi Bách, có thể nói chuyện chút không?

Lôi Bách quay đầu nhìn Lý Dật, không chút biểu lộ rồi hỏi:

- Ngươi là ai? Chúng ta không quen biết, muốn nói gì cũng chờ ta đánh xong hai trận tiếp theo đã.

- Hai trận tiếp theo không cần đánh nữa, dựa vào tình hình bây giờ của ngươi, trừ phi là gặp được một đối thủ có thực lực rất yếu, không thì không nghi ngờ gì ngươi sẽ thua chắc. Thắng một đối thủ có thực lực kém ngươi rất nhiều, liệu còn có ý nghĩa gì nữa không!

- Ta không cần biết đối thủ yếu hay mạnh, mục tiêu hôm nay là mười trận đấu, ta chỉ biết toàn lực ứng phó, còn kết quả thế nào, thì phải dựa vào vận khí rồi.

Lôi Bách trả lời cố chấp, liếc Lý Dật một cái, rồi đi về phía đài quản lý.

Nữ nhân tiếp nhận khiêu chiến của học viên trước đài chiến đấu, xem ra hiểu rất rõ tình hình của Lôi Bách, đồng tình hỏi:

- Hôm nay ngươi đã không tệ rồi, bảy trận thắng ba, kiếm được bốn mươi lăm điểm, ngày mai lại tới nữa đi.

- Học viện không có quy định số lần khiêu chiến của học viên mỗi ngày, tôi có quyền xin!

- Thật sự là hết cách với ngươi!

Vốn không muốn nhìn thấy số học viên của Lôi Bách, nữ nhân kia lật lật thủ tục đăng kí, xem ra là đã thấy số học viên của Lôi Bách rồi:

- Còn năm trận nữa sẽ tới ngươi, nhanh đi nghỉ ngơi một chút đi!

- Còn những năm trận nữa, thế nào, đi ra đây nói chuyện chứ!

Lý Dật kiến nghị.

Lôi Bách liếc nhìn Lý Dật, miễn cưỡng đáp:

- Được thôi!

Để Khảm Kì cũng Tinh Linh thiếu nữa ở lại trong đấu trường, Lý Dật và Lôi Bách kẻ trước người sau bước ra bên ngoài đấu trường. Người qua lại trên quảng trường không nhiều, lát đặc vài thiếu nam thiếu nữ đầu đó liếc mắt đưa tình.

- Ngươi là ai? Có việc gì nói mau, ta cũng không rỗi rảnh cùng ngươi đi dạo!

Lôi Bách không chút kiên nhẫn nói.

- Đến đây, ngươi ngồi xuống!

Lý Dật thân mật chỉ vào một ghế đá bên quảng trường để ngồi nghỉ ngơi. Lôi Bách cũng không rõ lắm, thấy Lý Dật không có ác ý, cũng nghe theo và ngồi lên ghế đá. Lý Dật đứng phía sau hân, nhẹ nhàng đặt bàn tay lên người hân, một luồng Thánh hệ Đấu khí nhu hòa mà hùng hậu tiến vào kinh mạch Lôi Bách, nhanh chóng chữa trị những chỗ Lôi Bách bị thương trong trận đấu. Công năng trị thương và hồi phục của Thánh hệ Đấu khí lúc này thể hiện rất rõ ràng, một cảm giác thư thái vô cùng nhất thời làm cơ thể Lôi Bách nhẹ nhàng trùng xuống.

Chữa trị và hồi phục vết thương trên cơ thể Lôi Bách xong, Lý Dật chậm rãi rót Băng hệ Đấu khí vào đan điền khí hải của Lôi Bách, - Huyền Băng U Minh bí quyết” của Bạch Hổ cấp bậc Băng hệ Đấu khí, một Băng hệ Đấu khí thông thường có thể so sánh cùng, nhưng có điều lúc này với công phu này, đã hồi phục Băng hệ Đấu khí của Lôi Bách tới trạng thái đỉnh phong.

Làm xong mọi việc, Lý Dật mới ngồi đến bên cạnh Lôi Bách.

- Thánh hệ Băng hệ Song hệ đồng tu, người, người là người nào?

Ngoài Song hệ đồng tu, thiếu niên trước mặt xem có vẻ nhỏ hơn mình một vài tuổi, trong vòng chưa đầy nửa giờ, đã hồi phục thực lực của mình đến trạng thái đỉnh phong, Lôi Bách kinh ngạc đến độ cả lăm rỏi.

- Ta là Lý Dật, là học viên mới vào Học viện La Lan!

- Vì sao muốn giúp ta!

- Ta muốn làm lão đại của người, người sau này cũng ta lẫn lộn!” Lý Dật nói thẳng.

Nhưng những lời này khiến sắc mặt Lôi Bách thay đổi, bỗng nhiên đứng dậy, có chút phẫn nộ nói:

- Dựa vào cái gì? Dựa vào việc người hồi phục thực lực giúp ta, ta phải làm tiểu đệ của người?

- Nhận ta làm lão đại, lợi ích không phải chỉ đơn giản là giúp người hồi phục thực lực, ta sẽ kiếm giúp người vài món binh khí thất bát phẩm, và còn Công pháp Đấu kĩ thích hợp cho người tu luyện.

Lý Dật tự tin mà dụ hoặc Lôi Bách.

Quả nhiên, nghe đến binh khí thất bát phẩm, ánh mắt Lôi Bách hiện lên một tia vui mừng ngạc nhiên. Nhưng mặc kệ vũ khí, hay là Công pháp Đấu kĩ tốt, những cái đó đối với Lôi Bách đều tốn rất nhiều kim tệ, Lôi Bách căn bản không dám hy vọng xa vời. Đối với một cường giả mà nói, ai mà không hi vọng có một binh khí tốt, một Công pháp Đấu kĩ có phẩm giá. Đặc biệt là những kẻ có xuất thân từ gia đình nghèo như Lôi Bách, có khát vọng sớm tốt nghiệp để kiếm một nghề nghiệp tốt trả nợ giúp gia đình.

- À, đúng rồi, nghe nói gia đình người vì muốn người vào Học viện La Lan học mà vay mượn không ít kim tệ, ta muốn biết số nợ là bao nhiêu?

Sắc mặt Lôi Bách âm trầm một hồi, trả lời:

- Hơn một vạn kim tệ! Trường học đáng chết, học phí cao kinh người. Vô loạn chi vực đáng chết, mỗi ngày chi tiêu ở kí túc xá cũng một kim tệ.

Một vạn kim tệ? Lý Dật tức cười, quả nhiên là một phân tiền làm khó anh hùng hán, cường giả như Lôi Bách, không ngờ là vì một vạn kim tệ mà phải liều mạng nơi đây.

- Món nợ này ta sẽ giúp người trả, người không cần gấp gáp kiếm điểm để tốt nghiệp, cố gắng chú ý tới chất lượng, để nâng cao thực lực bản thân.

- Người, người là ai? Người làm vậy rốt cuộc có mục đích gì?

Hạnh phúc tới quá nhanh, ngược lại khiến cho Lôi Bách nghi ngờ.

- Ta là Lý Dật, thiếu gia của Thiên Phong đế quốc Vạn Triều Lý gia, Lôi Bách, ta là thành tâm muốn kết giao với người bạn như người!

620. Q.6 - Chương 120: Ngọc Băng Nhận

- Lý Dật!

Lôi Bách nghiền ngẫm cái tên này, nhưng hiển nhiên không biết đến tên tuổi của Vạn Triều Lý gia thuộc Thiên Phong đế quốc, đành đối trả nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu!

- Lý Dật, người làm những chuyện này cho ta, ta rất cảm kích. Lôi Bách ta đích thực rất cần tiền, nhưng tuyệt đối không nhận tiền không có nguồn gốc, người muốn làm lão đại của ta, dựa vào kim tệ là điều không thể. Trừ phi, người đánh bại ta!

- Chỉ có mỗi biện pháp này sao?

Lý Dật điềm đạm hỏi.

- Đúng!

- Vậy được rồi, người hãy toàn lực đánh ta, ta tuyệt đối không dùng Đấu khí!

Lý Dật nói, đứng dậy khỏi ghế đá.

Lôi Bách có chút không vui liếc nhìn Lý Dật, trong Học viện La Lan, không có bất kì học viên nào dám coi thường hắn như vậy, kể cả những học trò đã tấn cấp lên tới Đấu Hoàng cường giả cảnh giới, cũng không dám nói là không dùng Đấu khí để thắng hắn. Cái tên tiểu tử xưng là Lý Dật đứng trước mặt hắn, trông

nếu không có đủ bối cảnh hoặc thực lực, vậy thì chờ rước lấy bị kịch rồi.

“Khảm Kì, dường như ngươi không tin lời của ta hả?” Lý Dật dừng bước, cũng đưa mắt đánh giá Khảm Kì. Nói thật, Lý Dật vẫn rất muốn có người như Khảm Kì bên mình, một cường giả thiên phú như Khảm Kì, thực lực mặc dù cũng bình thường, nhưng đạo lý đối nhân xử thế thuần thực, là người nhạy bén khéo đưa đẩy, xuất thân là thương nhân, với cơ sở này thì đã hơn gấp trăm lần đại quân gia Thời Lương, xuất thân từ một tên trộm, của Lý mình ở Thiên Phong Đế quốc.

“Khảm Kì, lẽ nào ngươi chấp nhận cả đời này uất ức chấp nhận làm ngân hàng lưu động kiêm chân chạy cho người khác như một cầu tử sao?” Lý Dật nhìn thẳng Khảm Kì, cợn cách trực tiếp uy hiếp hấn.

Sắc mặt Khảm Kì như trò tàn, thấy ánh mắt của Lý Dật như quỷ mị, đại sư huynh này, thật không đơn giản, nhìn người mà dường như có thể đi guốc trong bụng người ta.

Khảm Kì động lòng nói; “Đại sư huynh, ngươi nói không sai, nếu Khảm Kì ta muốn làm một nhân vật nhỏ bình thường, ta căn bản không cần thiết phải đến Học viện La Lan, nịnh bợ bọn Đỗ Lạp, ta có đủ tiền để một nhân vật nhỏ như ta có một cuộc sống an nhàn. Nhưng cái ta muốn, là vinh quang của một nhân vật làm mây làm gió trong Đấu Thần Đại lục, đây là kì vọng mà gia tộc ta ký thác, cũng là điều ta theo đuổi.”

“Vậy thì được rồi, Khảm Kì, ta thích nghe lời thật lòng, lại càng thích tính cách linh động. Được rồi, từ nay về sau hãy đi cùng ta, đừng có nịnh bợ bọn Đỗ Lạp thấp kém nữa, đám đó căn bản là một đám phế vật, ngươi phải làm ổi kim tệ của Tinh Tập Hoa người trở nên không thừa, vì cũng không thể lấy được gì mà người muốn từ chỗ bọn hấn. Còn Lý Dật ta thì có thể, ta không bảo đảm ngươi sẽ sống thật an toàn, nhưng ít ra sẽ làm cho ngươi trở thành một nhân vật nổi tiếng trong Đấu Thần Đại lục!”

Lời nói của Lý Dật, người khác nghe hoặc giả chỉ như lời nói đùa, nhưng đã từng cùng Lý Dật trải qua nguy hiểm Ma thú sâm lâm ở Tập Khắc Tư, phong ba Truyền tống trận ở Đại Hạ Đế đô, hình tượng Lý Dật trong mắt Khảm Kì thay đổi liên tục, Khảm Kì dường như có một loại lòng tin bản năng đối với Lý Dật.

“Ta tin ngươi, lão đại!” chỉ câu này là đủ rồi, Lý Dật đã rõ, bản thân bây giờ xem như đang có một văn một võ bên mình, về chuyện nên huấn luyện hai đệ tử với hai tính cách khác nhau này thế nào, Lý Dật còn cần phải suy nghĩ rất nhiều.

Khi trở về “Vô loạn hoa quật” thì sắc trời đã tối đen, vừa thấy bọn Lý Dật trở về, đám người Đỗ Lạp đang tụ tập trong đại viện liền vây đến, Đỗ Lạp không khách khí nói với Khảm Kì: “Làm cái quỷ gì vậy, sao mà giờ mới về, đi, đến Nhất phẩm các ăn cơm!”

Nhưng vẻ mặt của Khảm Kì rất bình tĩnh: “Nhất phẩm các để ăn cơm? Được thôi, ai mời đây?”

Đỗ Lạp đang nhấc chân đi ra, nhìn lên nhìn xuống nghiêm túc đánh giá Khảm Kì một lượt, tức giận nói: “Gặp quỷ rồi hả, Khảm Kì, lẽ nào Tinh Khả Lí của ngươi hết tiền rồi?”

“Đỗ Lạp thiếu gia đã bao giờ thấy Tinh Tập Lí của ta hết tiền chưa?” Khảm Kì điềm nhiên cười nói, khiến Đỗ Lạp có một cảm giác muốn phát điên.

“Cái đó đương nhiên là ngươi mời rồi, tên ngu ngốc nhà ngươi!”

“Ta nhớ ta đã mời ngươi không biết bao nhiêu lần rồi, là bạn của ngươi, ta cảm thấy có một câu cần nhắc nhở ngươi, trước giờ các ngươi chưa từng mời ta đó!”

Đỗ Lạp đáng thương hai tay dùng hết sức níu mái tóc màu nâu nhạt của mình, phát điên mà nhìn Khảm Kì, sau đó nhìn qua đám quần áo lụa là kia, không hỏi hiểu: “Ai có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì? Đứa nào trong các ngươi đã dùng cửa kẹp đầu của Khảm Kì lại hả? Ta điên mất!”

Bốp ——

Một cái tát chói tai đập mạnh trên mặt của Đỗ Lạp, lập tức năm dấu tay đỏ tươi hiện lên. Đỗ Lạp đáng thương hoàn toàn ngây người ra!

“Nói rõ một chút, ta không phải ngu ngốc, trước giờ đầu cũng chưa bị cửa kẹp qua, trái lại, trong mắt ta, các ngươi mới là phế vật ngu ngốc. Kể từ hôm nay, các ngươi không có quyền sai ta làm này làm nọ. Nếu

các người có thể chung sống với ta như bạn bè, ta sẽ cố gắng hết sức làm nghĩ vụ của một người bạn với các người.”

Đỗ Lạp cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, nhìn Lý Dật mà không dám tin, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Khảm Kì, người dám đánh ta, người biết sẽ có hậu quả gì không?”

“Đương nhiên biết, người sẽ nói, tên Khảm Kì gốc nghèo, đợi sau khi ta kế thừa chức vị Quốc chủ Long Phi Đế quốc, sẽ băm cả gia tộc người ra cho cá ăn, đúng không?” Khảm Kì mĩa mai dùng giọng điệu của Đỗ Lạp nói.

“Biết rõ mà còn dám đánh ta?”

“Nhưng thiếu gia Đỗ Lạp thân yêu à, người cũng nên biết, với bộ dạng tính tình của người bây giờ, đừng nói tương lai có thể kế thừa vị trí quốc chủ thuận lợi hay không, cứ cho là có thể kế thừa, người có thể uy phục đám Vương công Đại thần của Long Phi Đế quốc hay không? Những người đó, có người nào không phải là người tinh anh túc trí đa mưu!”

Nói một phen, dù sao cũng khiến Đỗ Lạp á khẩu không nói lại được. Đỗ Lạp ham ăn háo sắc là không giả, nhưng không phải là kẻ có thể thương lượng được, thân là con trai trưởng của Hoàng đế, theo truyền thống của Long Phi Đế quốc, sẽ là người thứ nhất thuận vị kế thừa, nhưng mấy đệ đệ cùng cha mẹ với hắn cũng đều là người tinh anh cả, đâu có kẻ nào là không nhìn chằm chằm vào vị trí hoàng trữ chứ. Hơn nữa tính tình của mình, lão gia hỏa nên chết mà không chết kia cũng rất rõ, bị đưa đến Học viện La Lan, phần lớn nguyên nhân cũng là vì lão gia hỏa nên chết mà không chết kia không thích mình, không muốn thấy mình rồi ngứa mắt. Trong tình huống này, có thể thuận lợi kế thừa vị trí quốc chủ Long Phi Đế quốc hay không, Đỗ Lạp biết rõ hơn bất cứ ai.

“Khảm Kì, đừng cho là ta không kế thừa được vị trí Quốc chủ thì không thể đối phó được với gia tộc của người, gia tộc của người là cái đinh, chẳng qua là có mấy đồng tiền dơ bẩn thôi.”

“Không sai, trên trường chính trị, gia tộc của ta so với Hoàng tộc của người, thì không bằng con kiến. Nhưng, nếu có thể có được sự ủng hộ về tài lực của gia tộc ta, Đỗ Lạp người muốn kế thừa vị trí Quốc chủ, chưa chắc là không có khả năng, không phải sao?”

“Rốt cuộc là người muốn nói gì? Khảm Kì.” Như là lần đầu quen biết Khảm Kì vậy, phòng tuyến trong lòng Đỗ Lạp đã hoàn toàn bị đánh tan, trợn mắt trợn miệng nhìn Khảm Kì, hỏi một cách vô ý thức.

“Ý của ta rất rõ ràng, chúng ta, Khảm Kì ta và Đỗ Lạp người liên thủ, Phi Long Đế quốc tương lai sẽ không rơi vào tay người khác, cách nói này đủ rõ ràng chưa?”

Đỗ Lạp trầm ngâm một lúc lâu, rồi mới lạnh mặt lại hỏi: “Khảm Kì, rốt cuộc là ai cho người lá gan vậy, biến người thành bộ dạng như bây giờ?”

Khảm Kì cười cười, chỉ vào Lý Dật nói: “Lão đại của chúng ta, nếu ta đoán không sai, lão đại cũng sẽ vui vẻ gia nhập liên minh của chúng ta, như vậy, tỉ lệ để người kế thừa vị trí Quốc chủ của Long Phi Đế quốc sẽ lớn hơn rất nhiều, không phải sao? Thiếu gia Đỗ Lạp thân yêu!”

“Khà, ta hiểu rồi, các người muốn giết dây ta đi tranh đoạt vị trí Quốc chủ của Long Phi Đế quốc, sau đó khổng chế ta, để ta làm bù nhìn của các người. Gặp quỷ rồi, Khảm Kì người xem ta cũng ngu ngốc giống người sao? Lẽ nào người không biết, lão gia hỏa nên chết mà không chết kia, không thích ta một chút nào, các người muốn ta mất mạng sao! Khốn nạn!”

Lý Dật rất hài lòng, quá hài lòng, Khảm Kì mạnh hơn Thời Lương nhiều, không những gặp qua thế sự, hiểu được quyền mưu, hơn nữa ăn nói lại khéo léo, đã quyết đoán lại biết dùng sách lược. Kì tài à, kì tài!

“Đỗ Lạp, ta cảm thấy ý kiến của Khảm Kì thật không tệ, người nên chịu khó cân nhắc một chút. Còn về hình tượng của người trong mắt cái lão nên chết mà không chết kia, thì ta sẽ phụ trách giúp người đổi mới. Ta cảm thấy người rất có hi vọng, nhưng trước tiên bản thân người phải có lòng tin.” Lý Dật nửa thật lòng nửa đùa.

622. Q.6 - Chương 122: Sự Trùng Phùng Đây Xấu Hổ

Hiển nhiên Đỗ Lạp không tin tưởng vào chính bản thân mình, dù sao cũng chìm đắm trong lựa là sung sướng lâu rồi, muốn lập tức phấn đấu trở lại thật không hiện thực lắm, Lý Dật cũng không bắt buộc, quay sang phía Khảm Kỳ hất tay, đưa Tinh Linh thiếu nữ và đệ tử mới thu nhận Lôi Bách tiến vào nội viện.

Giới thiệu Lôi Bách với Phì Phì, Phì Phì không có ý kiến gì, trái lại hiểu được là mình cần chuẩn bị phòng. Mỗi quan hệ giữa các đạo sư của các học viên trong Học viện La Lan có chút rời rạc, hai bên đều có quyền lựa chọn đầy đủ, đây cũng là nguyên nhân mà lão sắc quỷ Phì Phì có ít đệ tử. Lôi Bách vui mừng chọn căn phòng kế bên Lý Dật, chuyển những đồ dùng sinh hoạt đơn giản tới, có được một căn phòng lớn để ở độc lập, hẳn vui mừng vô cùng, vị đạo sư cũ có quá nhiều học viên, những học viên nghèo khó như Lôi Bách, đương nhiên phải ở chung bốn năm người trong một phòng rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phì Phì gõ cửa phòng Lý Dật, đưa Lý Dật đến phòng quản lý học viện để bổ sung học tịch. Học viện La Lan thực hiện nguyên tắc theo đến theo học, nên không thống nhất thời gian tốt nghiệp, phù hợp với quy định của Học viện thì có thể nhập học, đạt được số điểm quy định thì có thể tốt nghiệp.

Đạo sư lớn như Phì Phì, là có tư cách đề cử cường giả nhập học. Chẳng qua là, việc gia hỏa này chủ động đưa người đến làm thủ tục nhập học, là một chuyện kinh thiên lần đầu có, vì thế nên nữ đạo sư trẻ tuổi phụ trách tiến hành thủ tục nhập học đăng ký không nhịn được cười nói: “Mạc Lí Ai đạo sư, vị này... ồ, Lý Dật đúng không, hẳn là con riêng của ngài hả!” Lý Dật lúc này mới biết thì ra Phì Phì cũng có tên.

Phì Phì cũng không chút ngại ngùng, lặng lẽ cười nói: “Nếu không thì chúng ta sinh một đứa nhé!”

Chuyện Phì Phì này háo sắc không phải bí mật gì, nữ đạo sư phỉ vào mặt hắn, làm theo phép hỏi: “Tuổi? Quốc tịch? Đâu khí cảnh giới?”

Phì Phì cướp lời Lý Dật trả lời: “17 tuổi, Thiên Phong Đế quốc, Đấu Vương thất tinh!”

Nữ đạo sư ngẩng đầu liếc nhìn đánh giá Lý Dật, vừa đăng kí vừa khen: “Không tệ đó, 17 tuổi mà đã là Đấu Vương thất tinh rồi. Mạc Lí Ai đạo sư, đây chính là học viên có cấp bậc Đấu khí cao nhất trong đám đệ tử của ông, dạy bảo cho tốt, đừng hủy hoại hạt giống tốt đó nhé.”

“Hừ! Còn cần tiểu nha đầu nhà ngươi giáo huấn ta ư!” Phì Phì nói có chút không vui.

“Có lòng tốt nhắc nhở người thôi, nếu đại hội khảo thí năm nay, trong đám đệ tử của ngươi không ai có thể vào được thập cường, thì chức đại đạo sư của ngươi sẽ bị giáng cấp rồi... được rồi, Lý Dật, đây là thẻ học viên của ngươi, xin hãy bảo quản cho tốt, làm mất thì sẽ rất phiền phức đó.”

“Đã rồi!” Lý Dật nhận lấy thẻ, rút Đấu khí vào dò xét một chút, tin tức bên trong rất phong phú, số học tịch, tin tức thân phận, đẳng cấp Đấu khí, ghi chép về vinh dự trong Học viện, ghi chép về chiến đấu, ghi chép về nhiệm vụ vân vân, đương nhiên rất nhiều ghi chép vẫn là ‘không’.

Nhưng thật không ngờ thủ tục nhập học lại đơn giản như vậy, làm thuận lợi như vậy, đến cả sát hạch cấp bậc Đấu khí căn bản cũng không có. Học viện La Lan thần bí nhất cường đại nhất Đấu Thần Đại lục, mà lại có thể thu nhận mình sao? Nhưng điều mà Lý Dật không rõ là, một trong những đặc quyền của đại đạo sư là mỗi năm có thể đề cử ba mươi lăm học viên, những học viên được đề cử này không cần trải qua bất cứ sự kiểm tra nào.

Có rất nhiều học viên có tư chất bình thường, Đấu khí thiên phú, thông qua sự ảnh hưởng thế lực của gia tộc, lợi dụng hình thức này để vào Học viện.

Đi ra từ đại lầu chỗ phòng quản lí, Phì Phì đầy trách nhiệm nói với Lý Dật: “Không còn việc gì cần ta nữa rồi, đợi đến lúc đại hội khảo thí người xuất hiện ở đấu trường đánh bại các đối thủ là được rồi. Cố gắng lên Lý Dật, chức vị đại đạo sư của ta phụ thuộc cả vào người đó, người nên biết, sự chứng nhận chức đại đạo sư rất có lợi, ở Đấu Thần Đại lục này tùy tiện xuất ra chứng nhận đó, muốn tiền có tiền, muốn nữ nhân có nữ nhân.”

Điều này Lý Dật đã được chứng kiến rồi, mỗi lần gặp phải chuyện gì, Phì Phì luôn có thói quen đưa ra chứng nhận đại đạo sư, nếu không có nó nữa, Phì Phì đúng là không quen được.

Nhìn Phì Phì rời đi, Lý Dật nhún vai. Tham gia Đại hội khảo thí, điều này, cứ cho là Phì Phì không yêu cầu, thì cũng là một trong những mục tiêu của Lý Dật. Có thể đạt được một số thứ tốt trong Đại hội bảy năm có một lần này, thì còn nhanh hơn là đánh nhau với Nam Thiên tông đại trưởng lão. Nhưng việc cấp bách hiện nay, không phải là chuẩn bị cho Đại hội, mà là đưa Tinh Linh thiếu nữ đi, nếu không thì sẽ không dám đi tìm Na Na.

Chủ ý đã định, Lý Dật bước nhanh về ‘Vô loạn hoa quật’. Trên đường đi, Lý Dật đã tính toán hết, đem Lôi Bách cùng Khảm Kì cùng đi, cùng trải qua một số chuyện, mối quan hệ của mọi người mới thêm vững bền ổn định.

Trở về ‘Vô loạn hoa quật’, cái sân to như vậy lại lạnh lẽo tĩnh lặng, cũng không có một bóng người, Lý Dật kinh ngạc, vội vàng trở về phòng của mình. Hồng nhân họa thủy, đi đến phòng quản lý Học viện, không tiện đưa Tinh Linh thiếu nữ theo, không biết trong một lúc như vậy, thì có xảy ra nhiều loạn gì không.

Vẫn tốt, lá gan của đám lùa là kia còn chưa đạt đến cảnh giới to bằng trời, Tinh Linh thiếu nữ Khảm Sát Lâm ngoan ngoãn ở trong phòng, có lẽ là đã chán lắm rồi, Khảm Sát Lâm ngồi chơi với một quả thủy cầu. Thủy cầu trong tay nàng không ngừng biến thành các hình ảo, trong chớp lát là hình động vật dễ thương, rồi lại biến thành một đóa hoa, cuối cùng không ngờ lại biến thành một người có khuôn mặt giống Lý Dật, Tinh Linh thiếu nữ瑟瑟 hơi run lên. Thủy cầu Đấu khí này rõ ràng có chút khác thường, làm Lý Dật cũng ngần người ra một lúc.

“Khảm Sát Lâm, nàng là một Ma pháp sư?”

Bị những lời đầy kinh ngạc của Lý Dật làm cho giật mình, thủy cầu trong tay Khảm Sát Lâm lập tức tan rã, tiêu tán, thấy sự kinh ngạc của Lý Dật, Khảm Sát Lâm thấp giọng nói: “Ta sao có thể là Ma pháp sư, còn không phải là Ma pháp học đồ nữa là.”

“Thủy cầu khi nãy của ngươi rất thú vị, là kết quả của việc dùng Ma pháp lực khống chế nguyên tố nước đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng những thứ ta có thể làm được, cũng chỉ có như thế.” Cùng ở với Lý Dật mấy ngày rồi, đặc biệt là ở chung một phòng, Lý Dật vẫn không mạo phạm gì đến nàng, điều này khiến Tinh Linh thiếu nữ ngày càng tin Lý Dật. Huống chi Lý Dật còn hứa sẽ đưa nàng về rừng sâu Tinh Linh, vì thế Tinh Linh thiếu nữ không còn ít lời như khi mới gặp, mà là thoải mái, tiếp tục nói: “Nếu ta tu luyện từ nhỏ, nói không chừng bây giờ có thể là một Ma pháp sư có tiếng rồi, đáng tiếc bảy tuổi ta đã bị bắt đưa ra bên ngoài.” Trong khái niệm của Tinh Linh thiếu nữ, thế giới bên ngoài rừng sâu Tinh Linh, đều là thế giới đáng sợ.

“Nghe nói, trong Tinh Linh tộc, đến nay vẫn còn nghề Ma pháp sư, ở Đấu Thần Đại lục, điều này vô cùng hiếm thấy!” dưới sự thống trị của các loại Đấu khí sinh sôi đến vô cùng, nghề Ma pháp sư dường như biến mất ở Đấu Thần Đại lục, vì ngoài chuyện Ma pháp sư quá chú trọng thiên phú, thì hơn nữa quá trình tu luyện rất rườm rà, thâm thúy, điều quan trọng hơn là để trở thành một Ma pháp sư, thuần túy mà nói, một Ma pháp sư đừng nói là Đấu giả, đến một người bình thường cũng không bằng.

Nhưng hiếm thấy cũng không phải không có, ở Đấu Thần Đại lục cũng có một vài gia tộc môn phái chuyên tu luyện Ma pháp, chỉ có điều số lượng và sức ảnh hưởng luôn không nhiều và không bằng những gia tộc tu luyện Đấu khí mà thôi. Nhưng trong Tinh Linh tộc ở rừng sâu Tinh Linh, tình hình lại hoàn toàn trái ngược, tu luyện Đấu khí mới là dị thường, chuyện này đại khái là vì Tinh Linh tộc có thiên phú Ma pháp vượt xa người thường.

“Tại thế giới Tinh Linh chúng ta, Ma pháp sư là người nhận được sự tôn kính nhất, một Ma pháp sư cấp cao chính là sự tồn tại của Thần linh.”

Lý Dật không khỏi hỏi: “Ma pháp sư rất lợi hại đúng không?”

“Hả? Cái gì gọi là rất lợi hại?” Khảm Sát Lâm nhìn Lý Dật có chút không hiểu.

“Chính là đánh nhau thì luôn có thể thắng!”

“Tinh Linh tộc chúng ta tu luyện Ma pháp, không phải để đánh nhau, mà là để lợi dụng Ma pháp khống chế các nguyên tố trong tự nhiên, để thay đổi tự nhiên. Đương nhiên, Ma pháp sư tà ma, cũng có thể lợi

dụng sức mạnh Ma pháp khống chế các nguyên tố Ma pháp tiến hành phá hoại, nghe nói, sức phá hoại này rất mạnh.”

“Khải Sắt Lâm, qua đây!” Lý Dật không nói lời nào, kéo Tinh Linh thiếu nữ đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đi vào trong sân.

“Nàng dùng sức mạnh Ma pháp mạnh nhất mà nàng có thể khống chế để tấn công ta.”

“Tấn công người, tại sao ta lại phải tấn công người?”

“Chơi thôi! Không phải nàng đang rất chán sao?” kì thật Lý Dật muốn biết sự khống chế các nguyên tố Ma pháp của Ma pháp là như thế nào, từ khi xuất đạo đến nay, vẫn chưa đụng phải Ma pháp sư, ai có thể bảo đảm sau này không gặp phải chứ, hiểu nhiều một chút thì có thể chuẩn bị nhiều một chút.

“Nhưng Ma pháp tu vi của ta rất thấp, căn bản là không có lực tấn công gì cả.”

“Thử xem đi!”

“Được rồi!”

Ma pháp khống chế cấp thấp không cần chú ngữ, chỉ thấy Khải Sắt Lâm hơi nhắm mắt lại, vẻ mặt hoàn mỹ đến từng chi tiết chăm chú, lông mày nhíu lại, nhìn thế nào cũng thấy sự hấp dẫn. Cùng với sự khống chế điều khiển Ma pháp lực của Khải Sắt Lâm, nguyên tố nước xung quanh nhanh chóng tuôn tràn ra, từ hư hình hóa thành thực chất, hình thành một thủy cầu như vừa rồi Lý Dật chứng kiến.

Đột nhiên, Tinh Linh thiếu nữ đẩy nhẹ hai tay, thủy cầu kia nhanh chóng bay tới phía Lý Dật. Chỉ có điều, đúng như Khải Sắt Lâm đã nói, lực tấn công của thủy cầu này, rất có hạn. Căn bản không cần sử dụng Đấu khí, Lý Dật đón lấy quả cầu rồi vỗ một cái, nguyên tố nước Ma pháp lập tức trở thành một đồng mảnh vỡ Ma pháp, rồi từ từ tiêu tán.

“Thử lại xem hiệu quả Ma pháp phòng ngự thế nào?” Lý Dật nói.

Khải Sắt Lâm suy nghĩ một hồi lâu, mới nghĩ ra nên làm thế nào, chuẩn bị mất vài phút, mới bố trí xong một mảng che chắn bằng khí thể Ma pháp.

“Cẩn thận nhé, ta sắp tấn công nàng đó!”

Lý Dật cẩn thận từng li từng tí đẩy ra một đạo Đấu khí tơ nhện yếu, tấn công vào mảng che chắn Ma pháp của Khải Sắt Lâm.

Xoẹt một tiếng, Đấu khí xé một vết nứt trên mảng che chắn, nhưng rất nhanh sau bị nguyên tố Ma pháp xung quanh hàn gắn lại. Sự phòng ngự này lại mạnh hơn sự tấn công khi nãy, Lý Dật nhẹ tăng số lượng Đấu khí, tấn công lần nữa.

“A ——” Khải Sắt Lâm hét thảm một tiếng, mảng che chắn Ma pháp dĩ nhiên tiêu tán mất. Phòng ngự sự tấn công của Lý Dật dường như đã tiêu hao hết Ma pháp lực của Tinh Linh thiếu nữ, làm sao có thể chống đỡ nổi sự tấn công mạnh hơn chứ. Lý Dật không dự liệu tới kết quả này, thấy Khải Sắt Lâm hét lên một tiếng liền chạy tới phía sau, nhoáng một cái đỡ lấy nàng.

“Nàng không sao chứ, ta không phải cố ý!”

“Ta không sao, chẳng qua là có chút văng đầu, không trách người, là Ma pháp lực của ta quá yếu!”

Ôm vào eo của Tinh Linh thiếu nữ thấy thật mềm mại, ở khoảng cách gần như vậy quan sát một người đẹp, đối với một nam nhân có lòng dạ háo sắc như Lý Dật, không sản sinh ra sự xúc động bản năng là không thể nào. Như là sự trừng phạt đối với ý niệm tà ác trong đầu Lý Dật, đang ngay lúc Lý Dật say mê hưởng thụ sự mềm mại da thịt của Tinh Linh thiếu nữ với một mùi thơm của cơ thể...

“Lý Dật!”

Một tiếng kêu có sự phẫn nộ xen lẫn tiếng thở hổn hển, giống như bồn nước lạnh giội từ trên cao xuống.

Có làm hay không, vào thời khắc quan trọng này, Na Na làm sao lại chạy tới đây! Lý Dật vô ý thức buông lỏng tay, Tinh Linh thiếu nữ lao đảo hai bước, thiếu chút nữa là té xuống đất.

Ngoài cửa viện, Na Na nét mặt tối sầm, Khảm Kì và Lô Bách đứng phía sau, giống như đã phạm phải lỗi

“Khách sạn nhỏ mà nghĩ ra cũng thật chu đáo, đến bữa sáng cũng đã chuẩn bị xong rồi!” Lôi Bách không khỏi lên tiếng khen.

Lý Dật bỗng nhiên có một cảm giác mơ hồ, có cái gì đó không đúng, đây là loại cảm giác từ bản năng khiến Lý Dật không thoải mái, nhưng cụ thể không đúng ở chỗ nào, thì căn bản là không nhìn ra được.

Ăn bữa sáng xong họ tiếp tục lên đường, trên đường họ cười nói kể chuyện vui suốt làm Lý Dật quên mất cảm giác khó chịu khi ăn sáng lúc này.

“Sao ta thấy bụng không được thoải mái lắm!” Lôi Bách bỗng nhiên nhíu mày nói.

Khảm Kỳ cũng nói: “Ta cũng thế, có thể là do điều kiện vệ sinh của nhà trọ kia quá kém, thật muốn chết quá, chúng ta không nên ăn bữa sáng ở đó!”

“Thì ra các người cũng không thoải mái!” Tinh Linh thiếu nữ vẻ mặt thẹn thùng: “Có thể dừng xe lại một chút không, ta, ta muốn...”

Phanh ——

Xe ngựa bỗng nhiên chấn động mạnh, sau đó một tiếng rên từ cổ họng mã phu truyền tới, lập tức, mấy đạo Đấu khí quen thuộc từ chung quanh xe ngựa đánh úp lại. Lòng mày Lý Dật tự lại, Thánh hệ Đấu khí nhanh chóng tuôn ra, kết thành một vòng Đấu khí phòng ngự, che lấy cả năm người. Đấu khí phòng ngự vừa hình thành, Đấu khí tấn công đã nện tới.

Ầm ầm một trận nổ mạnh, toàn bộ xe ngựa bị vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, vàng tứ tung bay lả tả khắp phía. Vàng sáng Đấu khí tan hết, xung quanh con đường mất trật tự này, bảy bóng người hắc y bao vây lấu đám người Lý Dật. Bảy hắc y này đều che mặt, khí tức cường giả quen thuộc khiến Lý Dật lập tức đoán ra tình thế trước mắt.

Hai Đấu Hoàng, năm Đấu Vương!

Chút thực lực ấy mà cũng muốn đánh lén mình, đáng chết! Lý Dật đang muốn nói, thì một người trong đám hắc y giành quyền mở miệng trước: “Tính toán thời gian để độc tính phát tác rồi, sao người vẫn có thể sử dụng Đấu khí?” đoán từ giọng nói, người hắc y này tuổi không lớn, khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc.

Có Thiên Khôn Địa Càn Châu, chất độc đối với Lý Dật chỉ là mây bay mà thôi. Nhưng đám Khảm Kỳ, Lôi Bách thì hiển nhiên trúng chiêu, chuyện bụng khó chịu xem ra không phải do vấn đề vệ sinh của nhà nghỉ gây ra, mà là do bị bỏ độc. Sự việc nhà nghỉ tự chuẩn bị bữa sáng là một cái kế nhỏ dè dặt, khiến Lý Dật luôn mơ hồ mà cảm thấy không đúng, nhưng bất luận thế nào, Lý Dật cũng sẽ không tin một sự sắp đặt của nhà nghỉ trong tiểu trấn sẽ không có gì quá nguy hiểm. Thì ra, đằng sau còn có người khác.

“Giao thuốc giải ra đây!” Lý Dật lạnh lùng nghiêm nghị nói, trên mặt như phủ một lớp băng sương dày.

“Nói đùa, giao thuốc giải ra ư? Vậy chúng ta bận rộn cả đêm không phải công toi rồi ư. Không trúng độc thì càng tốt, đúng lúc huynh đệ chúng ta muốn luyện tập một chút đây!” ngữ khí của thiếu niên hắc y kia tràn ngập sự cuồng ngạo.

“Lão đại, ta không có cách vận chuyển Đấu khí rồi!” Lôi Bách đứng bên cạnh khẽ nói với Lý Dật.

“Ta cũng vậy!” Khảm Kỳ cùng Lý Na dường như đồng thanh nói. Khảm Sát Lâm chưa từng tu luyện Đấu khí, thì sẽ không có tình trạng này, nhưng nhìn sắc mặt của nàng có thể đoán được, tình hình không được lạc quan lắm.

Bị người ám toán mà không hiểu vì sao, trong lòng Lý Dật cảm tức vô cùng, hần phát ra sát ý không hề che dấu: “Cho ta một lý do!”

“Người sẽ biết thôi, nhưng không phải lúc này, đợi trước khi người chết, ta sẽ nói cho người biết vì sao! Động thủ!”

Hai chữ động chủ vừa dứt, bảy hắc y đã súc thế các hệ Đấu khí đến cực hạn hóa thành bảy tấm lụa, hướng về phía năm người Lý Dật đánh tới. Hai Đấu Hoàng năm Đấu Vương cùng ra tay, khí thế đó cũng đủ kinh hãi rồi. Thực lực của năm Đấu Vương Lý Dật không thềm để mắt đến, còn từ sự xuất thủ của hai Đấu

Hoàng thì có thể phán đoán, một người là lục tinh, còn Đấu Hoàng khi này mở miệng nói chuyện thì cao hơn, đạt tới cảnh giới bát tinh.

Với thực lực Lý Dật bây giờ, bị tấn công kiểu này cũng không dám xem thường, nhưng kế tiếp nên là gì thì vẫn thành thạo. Phiền toái thì có phiền toái vì có bốn người cần chiếu cố.

Vẫn như cũ kết xuất một đạo Đấu khí hình cầu để che chắn, bao trùm lấy năm người, bảy luồng Đấu khí đồng thời đánh vào tám phòng ngự này, lập tức trên tám che chắn xuất hiện vết rạn.

“Quả nhiên có chút thực lực, ta muốn xem người có thể cầm cự được bao lâu!” vì đối phương có bốn người trúng độc, thiếu niên hắc y căn bản không cần cố kỵ, dưới sự ra lệnh của hắn, Đấu Hoàng kia và năm Đấu Vương cũng không cần biết gì liên tiếp oanh tạc Đấu khí tới.

Tình huống uất ức chỉ có thể bị đánh không thể đánh lại này là lần đầu Lý Dật gặp phải.

Đấu khí oanh tạc chừng mười phút rồi, tám phòng ngự Lý Dật kết xuất lù lù bất động, những vết rạn ra đã nhanh chóng được hàn gắn lại trước khi có Đấu khí khác nện tới. Mặc dù không nhìn thấy rõ biểu hiện nét mặt, nhưng từ trong ánh mắt của hắc y nói chuyện khi này, có thể nhìn ra tay Đấu Hoàng đó cũng kinh ngạc vô cùng.

“Lão đại, người lao tới, tốc chiến tốc thắng, để ta bảo hộ bọn họ!” Lôi Bách kiến nghị.

Lý Dật lắc đầu, nếu như Lôi Bách có thể sử dụng Đấu khí, thì đây không còn là vấn đề, nhưng sức khỏe của Lôi Bách có hồi phục lại, cũng không thể chống chọi với sự tấn công Đấu Hoàng Đấu Vương cường giả trong tình trạng không có Đấu khí phòng ngự được.

“Lão quỷ, đừng làm như không thấy gì, giúp một tay, để ta giáo huấn mấy tên tiểu tử này!” bây giờ Lý Dật sợ bọn hắc y phá không được tám phòng ngự, chờ bọn chúng hao hết Đấu khí chạy ra ngoài. Thuốc giải của Lý Na, vẫn còn nằm trong tay bọn hắc y.

“Tiểu tử thôi, đừng có gặp phiền phức một cái liền nghĩ tí bản Tôn, bản Tôn không thể ở bên người mãi được, đến khi không có bản Tôn, xem người làm thế nào!” Xà Tôn giả không tình nguyện, nhưng những lời hắn nói là nói thật.

“Có quân bài thì dùng cách đánh quân bài ấy, không có thì tự nhiên sẽ có cách không dùng đến quân bài, sự phụ yên tâm, mấy thứ không biết sống chết này, ta không hề để chúng trong mắt mình!”

Trong lúc hai thầy trò đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy Hắc y kia khê quát một tiếng: “Dùng Đấu kỹ!” Có lẽ là Đấu khí sắp hết, bọn này muốn dùng chiêu tấn công cuối cùng.

Đấu Hoàng kia và năm Đấu Vương ngẫm hiểu, Đấu khí nện ra, thủ quyết lần lượt biến đổi. Đấu kỹ của bảy người cũng không đồng nhất, từ Huyền Vũ cấp cao đến Chu Tước cấp cao nói chung đủ cả, trong đó hai tên áo đen sử dụng Đấu kỹ Chu Tước cấp cao thanh thế mãnh liệt nhất, khiến cho Thiên Địa linh khí đảo động kịch liệt, mờ mờ ảo ảo có khí thế của Đấu kỹ Bạch Hổ.

“Còn chưa chết sao!” thiếu niên hắc y hét lớn, giọng nói đặc ý vô cùng, dường như đã nhìn thấy Đấu khí phòng ngự của Lý Dật bị vỡ thành nhiều mảnh. Bảy loại Đấu kỹ cùng đánh vào, Đấu Hoàng đỉnh phong thì sao chứ?

Nhưng thiếu niên hắc y không cười được lâu, bảy Đấu kỹ vừa đánh ra trong nháy mắt, cái Đấu khí phòng ngự phá không vỡ kia bỗng nhiên biến mất, sau đó xung quanh Lý Dật tản ra bảy đạo Đấu khí tơ nhện, chia ra tấn công vào hai Đấu Hoàng và năm Đấu Vương kia, bảy đạo Đấu khí tơ nhện không nhanh không chậm, ẩn chứa một năng lượng không thể địch nổi, Đấu kỹ đã được súc thể đẩy ra, căn bản không kịp thu lại.

Bảy âm thanh khác nhau nhưng đều rất lớn cùng nổ vang, bảy tên hắc y đồng thời bị đánh bay ra ngoài, ngoại trừ hai Đấu Hoàng, năm Đấu Vương đều ngã xuống đất, không dậy nổi, không biết sống chết ra sao.

Dường như ngay lúc đó, cơ thể Lý Dật tiến nhanh lên phía trước, đứng ngay trước mặt thiếu niên hắc y kia, và đã lấy mất khăn che mặt của hắn.

Một khuôn mặt có thể coi là anh tuấn xuất hiện trước mặt Lý Dật, khuôn mặt này vì kinh hãi và không tin nổi mà vắn vẹo có chút dữ tợn. Nhưng nhìn thế nào Lý Dật cũng không nghĩ ra đã từng gặp thiếu niên này, chứ đừng nói đến là ân oán gì. Người này, vì sao muốn ám toán mình?

“Nam Cung Quyết Mân!” Lôi Bách phần nộ quát một tiếng, chạy tới chất vấn: “Người tại sao phải ám toán chúng ta?”

“Nam Cung Quyết Mân? Là người nào?” Lý Dật chau mày hỏi.

“Học viên của Học viện La Lan, trước đây cùng một đạo sư với ta, mẹ kiếp, Quyết Mân, chúng ta đã chọc giận gì người chứ?” Lôi Bách tức giận tới cực điểm, khổ nỗi không cách nào thi triển Đấu Khí, nếu không chỉ sợ hấn cũng nhào tới liều mạng.

Bị nhìn thấu thân phận, Nam Cung Quyết Mân xanh mặt, không nói một lời, thần thái vẫn kiêu căng như cũ. Mặc dù Lý Dật đủ cường hãn, có thể ngăn cản hấn tìm đến sự liên thủ tấn công, nhưng hấn cũng không phải không có quân bài trong tay.

“Ta nghĩ ta biết rõ vì sao?” thấy Nam Cung Quyết Mân không nói lời nào, Khảm Kì chậm rãi đi tới, lạnh lùng: “Nam Cung thiếu chủ, nếu như ta đoán không sai, người chính là thiếu tông chủ của Nam Thiên tông?”

Lý Dật nở nụ cười, cười đến độ khiến Nam Cung Quyết Mân toàn thân rét run một hồi: “Thì ra là thế, Nam Cung thiếu chủ, người thật không tồi, thông minh hơn nhiều so với Đại trưởng lão trong tông các người, ít nhất cũng biết dùng độc. Giờ cho người hai sự lựa chọn, thứ nhất giao thuốc giải, người sẽ chết không đau đớn; thứ hai, người có thể không nói không làm gì cả, đợi để thụ hưởng cái chết thảm thiết nhất trên đời này!”

“Có nghe hay không, lão đại cho người lựa chọn đó!” Lôi Bách xông lên, mau lẹ vô luận bắt lấy một tay của hấn.

Lau chút máu nơi khoe miệng, Nam Cung Quyết Mân không có lựa chọn gì cả, mà chậm rãi nói: “Có biết loại độc ta dùng với các người là độc gì không? Không ngại nói cho các người biết, đây là Thiên Hương tán độc do Nam Thiên tông bí mật chế tạo, loại độc này không có gì đặc biệt, khi độc tính vừa mới phát tác, sẽ phong cổ đan điền khí hải. Nếu không uống thuốc giải cho Nam Thiên tông chúng ta mật chế, tiếp theo đan điền khí hải sẽ cứng lại, nói cách khác bụng của các người sẽ biến thành một khối đá lớn. Ha ha ha, Lý Dật, người đợi đến khi nhặt xác bọn chúng đi!”

“Nói vậy là người không có ý định giao thuốc giải ư?” Lý Dật sát ý sôi trào: “Nếu ta đoán không sai, thuốc giải nằm trong dung giới của người, giết người rồi, ta cũng có thể đạt được!”

“Không tệ, không tệ một chút nào, thuốc giải đúng là đang nằm trong dung giới của ta. Đương nhiên, bên trong đó ngoài thuốc giải, cũng còn mấy chục loại độc dược khác và thuốc giải tương ứng của chúng. Một phần mấy chục tỉ lệ, Lý Dật các hạ có gan đánh cược không?”

Nam Cung Quyết Mân này thật đúng là nhân vật khó giải quyết. Kì thật, Lý Dật đánh cược không nổi, bèn đổi giọng trì hoãn: “Nam Cung Quyết Mân, nói ra điều kiện của người đi!”

“Rất đơn giản, ta cho người thuốc giải, người thả bọn ta về Học viện! Đương nhiên, ân oán của chúng ta vẫn chưa xong, chỉ có điều lần sau người sẽ không may mắn như vậy đâu!”

“Đồng ý!” Lý Dật thanh sắc không đổi đưa tay ra.

“Xem ta là thằng ngu sao? Đưa thuốc giải cho người trước bọn ta sẽ chết nhanh hơn bất cứ ai!” Nam Cung Quyết Mân nói không sai, với tính cách của Lý Dật, lúc này giao thuốc giải ra, hấn sẽ là kẻ đầu tiên chết!

“Vậy người nói xem phải làm sao?”

“Cho các người thời gian năm ngày để quay về Học viện, đến Học viện rồi tìm ta lấy thuốc giải, ta chỉ có thể bảo đảm thuốc giải có hiệu quả trong năm ngày, quá thời gian này, Đấu Thần cũng không cứu nổi người đâu.”

“Người muốn đi? Đùa chắc, nếu như còn năm ngày, vậy thì phiền Nam Cung thiếu gia đi cùng chúng ta một chuyến đến rừng sâu Tinh Linh!” ngữ khí tuyệt không thương lượng, nhưng dường như đây là giải pháp duy nhất. Chỉ có năm ngày để chạy về Học viện, dường như khoảng thời gian như vậy là quá bức bách.

625. Q.6 - Chương 125: Tinh Linh Sâm Lâm

Đối với đề nghị của Lý Dật muốn hấn đồng hành, Nam Cung Quyết Mân không phản đối, để Đẩu Hoàng kia ở lại lo hậu sự, sáu người tiếp tục lên đường tiến về rừng sâu Tinh Linh. Đến thị trấn nhỏ phía trước, Lý Dật bỏ ra giá tiền gấp mấy lần thuê một cỗ xe ngựa khác, được trọng thưởng, mã phu không quan tâm yêu thương ngựa gì nữa, trên đường phóng như điên. Rút, đi nhanh như chớp.

Dưới sự giám sát của Lý Dật, Nam Cung Quyết Mân thức thời không có gì trò gì hết. Ban đầu khi nhận tin gia tộc mình bị muốn đối phó với Lý Dật, Nam Cung Quyết Mân còn cho là không đúng, ở Học viện La Lan đến mấy năm, những trưởng lão trong gia tộc đã hoàn toàn không để mắt tới hắn nữa rồi. Vì thế Lý Dật đánh bại Đại trưởng lão, cũng không thu hút được sự chú ý đặc biệt nào của Nam Cung Quyết Mân, hạ độc chẳng qua là bản tính cẩn thận âm hiểm của bị Thiếu tông chủ này cho phép.

Nhưng tận mắt thấy dưới sự liên thủ tấn công của hai Đẩu Hoàng năm Đẩu Vương, Lý Dật này không những có thể bảo vệ bằng hữu không bị tổn thương chút nào, mà còn có thể phản kích, một lần hành động đánh tan sự liên thủ của bảy cường giả, lúc này Nam Cung Quyết Mân mới ý thức được rằng Lý Dật rất cường hãn, căn bản không phải người mình có thể địch nổi.

Không thể tấn công, thì chỉ có thể dùng kế, Nam Cung Quyết Mân nhìn như đang không màng chuyện gì, thực ra vẫn đang chờ cơ hội!

Đoạn đường tiếp theo tất nhiên không thể làm ọi người vui sướng được rồi, thời gian khẩn trương không nói, trong xe còn thêm một Nam Cung Quyết Mân bụng dạ khó ưa nữa, bất cứ ai cũng sẽ không có lòng dạ để đùa giỡn, vậy nên bầu không khí không tránh khỏi có chút nặng nề.

“Lý Dật, vì sao ngươi không có trúng độc?” Nam Cung Quyết Mân không biết nói gì bèn hỏi. Vốn là sự ám toán hoàn hảo không ngờ lại không thực hiện được, vị Thiếu tông chủ này có chút không cam lòng.

Lý Dật cười cười, hỏi lại: “Ngươi cảm thấy thế nào?” nếu không có Ma khí Thiên Khôn Địa Càn Châu có thể giải độc này, Lý Dật lần này cũng sẽ là lật thuyền trong mương rồi, ngẫm lại thấy vẫn còn sợ.

“Thứ nhất, ngươi không thể biết rõ trong bữa sáng ở quán trọ lại bị hạ độc, nếu không những người khác cũng sẽ không trúng độc. Thứ hai, Thiên Hương tán độc của ta ngoại trừ thuốc giải của bản tông, thì không thể giải được, vì thế ngươi cũng không phải đã uống linh đan thần dược gì cả. Như vậy tính ra, trong cơ thể của ngươi nhất định có cái gì đó cổ quái! Đúng hay không?”

“Nam Cung Thiếu chủ thật sự là thông minh hơn người, nếu Nam Thiên tông tông chủ cũng thông minh như vậy, hắn sẽ không cho ngươi đến đối phó với ta! Đồng thời ta cũng xin khuyên một câu, thừa dịp lúc này còn chưa đi đến nước không chết không thôi, mau đưa thuốc giải ra đây, ân oán trước kia, chúng ta xóa bỏ, thế nào?”

“Nói nghe thật nhẹ nhàng, Lý Dật các hị đã giết đệ tử Nam Thiên tông của ta ở Đại Hạ đế đô, hủy đi bộ mặt của Nam Thiên tông, lúc này chuyện ngươi đánh bại Nam Thiên tông Đại trưởng lão, e rằng đã truyền đi khắp Đẩu Thần Đại lục rồi. Cái thể diện này không tìm lại được, Lý Dật các hạ, ngươi nói Nam Thiên tông sau này làm sao có thể ngẩng đầu đi đường với người khác đây.”

“Nói như vậy, Nam Thiên tông và Lý Dật ta là không chết không thôi sao?”

“Thật ra cũng không nghiêm trọng đến vậy, chỉ cần Lý Dật các hạ đến Đại Hạ Đế quốc một chuyến, quỳ trước cửa lớn của Nam Thiên tông ba ngày ba đêm, như vậy hết thủy đều dễ nói rồi!”

“Cẩn thận gió lớn đau đầu lưỡi!” Lý Dật ôm lấy cánh tay, vẻ mặt khinh thường mà nhìn Nam Cung Quyết Mân, thản nhiên nói: “Kỳ thật ta cũng là không ngại nói cho người biết, nếu lão tử Nam Thiên tông tông chủ nhà người quý trước mặt ta ba ngày ba đêm, thì ân oán này, cũng coi như kết thúc.”

“Có thể cùng cường giả như Lý Dật các hạ đùa chơi, Nam Thiên tông rất vui!” Nam Cung Quyết Mân đáp lễ một câu, nhắm mắt dưỡng thần không nói gì nữa. Lời cũng đã nói hết, nên không nói gì với nhau nữa.

Đi hơn mười dặm thì đến một thành nhỏ, đám người Lý Dật đổi xe ngựa ở đây, chuẩn bị ít lương thực và nước, tiếp tục chạy đến rừng sâu Tinh Linh. Như vội như thế, vốn định là hành trình từ ba đến năm ngày, nhưng dưới áp lực như vậy, chỉ một ngày một đêm là đã đến biên giới phía bắc của Đại Thần Đế quốc và rừng sâu Tinh Linh.

Rừng sâu Tinh Linh mênh mông rộng lớn, phía tây và phía bắc giáp với Thế giới đóng băng, phía nam cách Đại Thần Đế quốc một con sông nước chảy xiết. Với tư cách là Đấu Thần Đại lục đệ nhất cường quốc, con sông lớn hiển nhiên không thể ngăn cản được gót sắt của Đại Thần Đế quốc. Nhưng nghe nói là Đại Thần Đế quốc quốc chủ từng để lại di mệnh, quân đội của Đại Thần Đế quốc trọn đời không được bay qua sông lớn, cho nên mấy ngàn năm qua, rừng sâu Tinh Linh với Tinh Linh tộc và Đại Thần Đế quốc bình an vô sự.

Ngoại trừ một chút cường giả vàng đỏ nhọ lòng son, vì có mộng tưởng phát tài, mới lén qua sông lớn đi bắt Tinh Linh thiếu nữ.

Con sông lớn bắt ngang qua rừng sâu Tinh Linh và Đại Thần Đế quốc này, khởi nguồn từ Thế giới đóng băng, cũng không có cái tên gì cụ thể, theo thói quen thì gọi là sông lớn, hoặc là sông lớn phía bắc. Qua con sông này, chính là lãnh địa thuộc về Tinh Linh tộc.

Sắp về đến nhà, cảm giác hưng phấn của Khảm Kỳ Lâm không cần nói cũng biết. Nhưng Lý Dật lại có chút khó khăn.

Bởi vì Tinh linh tộc cao độ phong bế, không thương lượng với bất kì ai vắng lai tới, trái lại vì phòng ngừa cường giả tà ác tiến vào rừng sâu Tinh Linh, nên trên sông lớn không có cây cầu nào cả. Chuyện này vốn không có vấn đề gì cả, Đấu Hoàng cường giả dùng Đấu dực bay qua chỉ mất mấy phút. Nhưng Lý Dật tuyệt sẽ không an tâm để một mình Nam Cung Quyết Mân ở lại bên bờ, cùng với bọn Na Na.

Nghĩ ngợi, Lý Dật nói: “Nam Cung Thiếu chủ, tiền Phật đưa đến gia, còn muốn phiền người một chuyện, Người đưa Khảm Kỳ cùng Lôi Bách bay qua sông, ta đưa hai vị tiểu thư theo sao.”

“Cùng lúc đem hai người, cái này tốn sức à, ai...vì sao không phải là ta đem hai vị tiểu thư, hai vị tiểu thư dù sao cũng nhẹ hơn không ít mà!” Nam Cung Quyết Mân cò kè mặc cả.

“Người cảm thấy hai vị tiểu thư xinh đẹp sẽ đồng ý để người đưa đi sao?” Lý Dật mỉa mai cười cười, người này mặc dù thông minh, sao lúc này lại không tự mình hiểu đi chứ. Na Na cùng Tinh Linh thiếu nữ cũng phối hợp tỏ ra vô cùng ghét bỏ Nam Cung Quyết Mân.

“Mẹ kiếp, lão tử cũng không muốn cho hắn đưa đi!” Lôi Bách hừ một câu.

“Vậy càng tốt, dù sao phía trước cũng là lãnh địa của Tinh Linh tộc, Lôi Bách người cũng không cần đi.”

“Ta cũng không muốn cho hắn đưa đi!” vẻ mặt Khảm Kỳ cũng tối sầm lại.

“Khảm Kỳ, người nhẫn nại một chút đi, để Nam Cung Thiếu chủ phụ trách phi hành, ta cũng không an tâm lắm! Na Na, nàng cũng không cần đi, ở lại đây với Lôi Bách nhé.”

Khảm Kỳ cũng là người rất thông minh, lập tức hiểu ý.

“Lý Dật các hạ sợ ta ra tay hắt hủi, cũng quá xem thường Nam Cung Quyết Mân ta rồi. Đợi trở lại Học viện, chúng ta có cơ hội cùng chơi, ta sẽ không cần phải giở mấy cái trò hề ra rồi.” Nói rồi Đấu dực mở, nắm lấy eo của Khảm Kỳ, bay trước qua bên kia sông.

Lý Dật cũng không do dự nữa, triển khai Đấu dực ôm lấy Tinh Linh thiếu nữ bay qua bên sông.

Không quá lâu sau, bốn người đã đáp xuống vùng đất của Tinh Linh tộc bên kia sông. Có chút không ngờ Tinh Linh thiếu nữ như ngọc mềm ra, mùi thơm của cơ thể vẫn tràn ngập trong hơi thở.

“Khải Sát Lâm, chúng ta tiến nòng một đoạn đường nữa!” Lý Dật chỉ vào ngọn núi phía trước, dù sao nơi này còn cách nơi Tinh Linh tộc cư ngụ một khoảng cách không nhỏ, Lý Dật vội về Học viện cũng không vội rời khỏi đây ngay lập tức. Chỗ này mặc dù đã thuộc về lãnh địa của Tinh Linh tộc, nhưng nó là khu vực nguy hiểm nhất trong lãnh địa của Tinh Linh tộc. Cường giả con người có dã tâm, không dám xâm nhập sâu vào trong lãnh địa Tinh Linh, thường rình mò ở khu vực này để bắt các Tinh Linh thiếu nữ.

Khải Sát Lâm gật đầu, không cự tuyệt, một thiếu nữ mảnh mai như nòng, phải đi một mình đến ngọn núi phía trước thật sự không phải chuyện an toàn.

“Vậy thì làm phiền Nam Cung Thiếu chủ một chút nữa rồi!” Lý Dật cười nói, đồng thời cũng không quên an ủi Khảm Kì một chút: “Người cũng nhẫn nại đi thêm một chút nữa đi!”

“Khà, tên này bị hôi nách!” Khảm Kì phiền muộn kêu lên, thanh âm rất lớn, tựa hồ sợ mọi người nghe không giống nhau.

Bị Khảm Kì nói toạc khuyết điểm của mình, sắc mặt Nam Cung Quyết Mãn lạnh đanh, hừ lạnh nói: “Tốt nhất đừng có vui, cho rằng ta tự nguyện đưa người cùng bay!”

Mặc dù không vui, nhưng vì phòng ngừa Nam Cung Quyết Mãn giở trò bịp nọ, Khảm Kì vẫn tỏ vẻ bi tráng: “Lão đại, ta sắp chết thối rồi đây, người xin đừng nói ra, mất mặt quá!”

Một lần nữa bay lên, vẫn là Nam Cung Quyết Mãn mang theo Khảm Kì bay phía trước, Lý Dật mang theo Tinh Linh thiếu nữ bay phía sau.

“Cám ơn người, Lý Dật, người là bằng hữu của Tinh Linh tộc chúng ta, đáng tiếc các người không có thời gian, sau này có cơ hội, nhất định phải đến Tinh Linh tộc làm khách, cha mẹ đã sẽ vô cùng vui vẻ tiếp đón người!” lúc này Khải Sát Lâm mới thực sự tin Lý Dật không có ác ý, thật lòng giúp mình.

Tinh Linh thiếu nữ nhẹ lời mềm giọng khiến khí tức của Lý Dật lan đi một hồi như một bàn tay mèo, trên chọc hấn khiến hấn dường như phải hối hận với quyết định của mình.

Ngay lúc này, không một chút dấu hiệu, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một vòng khí xoáy rất lớn, bao vây lấy Nam Cung Quyết Mãn và Lý Dật vào bên trong. Vòng khí xoáy này không giống với Đấu khí, không có lực tấn công điên cuồng, năng lượng ẩn chứa trong đó lại như một biển lớn, mệnh mang mà ôm lấy người, khiến người không có đường nào đánh trả.

“Đại Ma Pháp Sư!” Khải Sát Lâm ý thức được điều gì đó, có thể khổng chết vòng khí xoáy lớn như vậy, Ma pháp lực ít nhất cũng là một Đại Ma Pháp sư mới có thể làm được.

Đấu lực bay lượn được là dựa vào khí đánh ra rồi có được lực nâng, nhưng hiện tại, trong vòng khí xoáy khổng lồ này, bất luận là Nam Cung Quyết Mãn hay Lý Dật, đều không giữ được cân bằng, chỉ có thể xoay theo vòng xoáy như những chiếc lá.

“Ta không trụ nổi nữa rồi!” Nam Cung Quyết Mãn hô to, thả tay, ném Khảm Kì ra ngoài, tình hình đó nhìn là thấy có chút làm bộ.

Khảm Kì không còn chỗ bám vào lập tức rơi thẳng xuống dưới, độ à Nam Cung Quyết Mãn và Lý Dật đạt tới cũng không phải là cao lắm, nhưng té từ đó xuống, cũng là nhào lộn rồi, Khảm Kì không thể dùng Đấu khí phòng hộ, bị ngã không chết nhưng cũng muốn bị thương nặng. Không thể hoàn toàn khổng chế cơ thể, Lý Dật vội càng thôi phát Đấu khí, một đạo Đấu khí tơ nhện bắn vào Khảm Kì, giúp lực rút của Khảm Kì giảm xuống còn một nửa.

Không còn gánh nặng Khảm Kì, Nam Cung Quyết Mãn vỗ hai chưởng, hai đạo Đấu khí từ trong gió lốc nện ra một vết nứt ra ngoài.

“Đừng để ý đến ta, Lý Dật!” Khải Sát Lâm khẩn cầu. nòng cũng biết vạn nhất để cho Nam Cung Quyết Mãn chạy trốn, thuốc giải cũng sẽ không thể có được.

“Yên tâm, hấn chạy không nổi đâu!” Lý Dật ra sức kháng cự luồng khí xoáy Ma pháp, nỗ lực một chút giảm độ cao. Bất Nam Cung Quyết Mãn trước khi hấn trở về Học viện La Lan, về chuyện này thì Lý Dật có đầy tự tin.

Đột nhiên, bên ngoài vòng xoáy truyền đến tiếng Đấu khí nện tới, nghe âm thanh này, dường như Nam Cung Quyết Mân đang giao thủ với người nào đó.

Cùng với tiếng Đấu khí oanh kích truyền đến, vòng khí xoáy lớn kia cũng yếu đi nhiều, nhân cơ hội này, Lý Dật ra sức vỗ Đấu dực, cuối cùng cũng lao ra được khỏi vòng khí xoáy Ma pháp.

Cách đó không xa, trong rừng cây, Nam Cung Quyết Mân đang lơ lửng giữa không trung, Đấu khí không ngừng nện tới hai Tinh Linh tộc nhân dưới tán cây. Hai Tinh Linh tộc nam nhân này, một người đã già nhìn không biết bao nhiêu tuổi, người còn lại chạc tuổi bọn Lý Dật, bộ dạng không đến hai mươi tuổi. Trên tay lão Tinh Linh là một Ma pháp trượng màu đỏ như máu, miệng niệm chú rất nhanh, vòng xoáy lớn vừa rồi hiển nhiên chính là hắn thao túng. Còn Tinh Linh trẻ tuổi đang không ngừng bố kết Ma pháp che chắn, để chống đỡ sự tấn công của Nam Cung Quyết Mân. Nhưng Ma pháp che chắn của một Ma pháp sư trẻ tuổi chống lại sự oanh kích của một Đấu Hoàng cường giả đương nhiên có chút tâm bất tòng tâm, nếu không phải lão Ma pháp sư ra tay tương trợ, thì Ma pháp che chắn này e rằng sớm đã bị đánh vỡ nát rồi.

“Buông Tinh Linh tộc nhân xuống!” lão Ma pháp sư thấy Lý Dật đã ra khỏi vòng khí xoáy, sắc mặt hơi biến đổi. Trước đây hắn cũng đã từng gặp nhiều cường giả con người đến cướp Tinh Linh thiếu nữ, nhưng hôm nay đụng phải hai kẻ có thực lực mạnh này, dĩ nhiên đã vượt xa ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Lý Dật còn chưa kịp trả lời, Nam Cung Quyết Mân cướp lời mắng: “Mãi không chết, thật khó để nắm được một tên, nói thả là thả? Lý Dật, mau giết hắn đi!” nói xong, một luồng Đấu khí như tấm lụa, âm âm thanh thể kinh người bay ra.

626. Q.6 - Chương 126: Một Chút Máu Tanh

Nam Cung Quyết Mân nện ra một đạo Đấu khí, nhanh chóng tới gần Lý Dật, gần như đồng thời, lão Ma pháp sư liền phản kích.

Lão Ma pháp rất rõ, hai cường giả Đấu Hoàng, có thực lực như thế nào, thế nên sự phản kích của lão Ma pháp cũng không để lại chút dư thừa nào. Vầng sáng huyết hồng ở Ma pháp trượng nổ lên, hai Ma pháp tinh tạp màu xanh đậm treo lơ lửng trước mặt, một ánh sáng xanh quỳ dị bao trùm.

“Đừng!” Khải Sắt Lâm hét lớn, nhưng tiếng hét của nàng chìm chìm dưới tiếng nổ Đấu khí của Nam Cung Quyết Mân, cũng không thu hút được sự chú ý của hai Ma pháp sư.

Hai Ma pháp tinh tạp xanh đậm mạnh mẽ nổ tung, vô số dây leo rắn độc vây tới, phía trên dây leo, có gai nhọn rậm rạp giống như râu động vật vậy, khe khẽ rung lên. Mộc hệ Ma pháp? Đối phó với loại Ma pháp của Đại Ma pháp sư này, Lý Dật hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng có một điều hiển nhiên là, bị những dây leo này quấn lên tuyệt đối không phải là chuyện đùa!

Không kịp giả thích gì, song chưởng đẩy ra, một đạo Nam Minh lưu hỏa cháy tới. bên cạnh hắn, Nam Cung Quyết Mân cũng đồng thời đánh ra một đạo Đấu khí, nhưng Đấu khí của Nam Cung Quyết Mân không phải đánh vào những dây leo thuộc Mộc hệ Ma pháp đang nhanh chóng lan tràn tới, mà mục đích của nó lại là Lý Dật.

Âm hiểm tới cực điểm, điên cuồng tới cực điểm, thời cơ dẫn đo cũng tinh chuẩn tới cực điểm!

Lý Dật có mệnh, muốn thôi phát Đấu khí cũng cần có thời gian, Nam Cung Quyết Mân chính là lợi dụng chính khe hở lúc chuyển đổi Đấu khí này, không chú ý gì tới dây leo Ma pháp đang nhanh chóng lan tràn tới mình, mà ra tay với Lý Dật.

“Lý Dật cẩn thận!” Tinh Linh thiếu nữ hoảng sợ, không màng đến việc mình là một người bình thường hoàn toàn không có đấu khí, mạnh mẽ đẩy Lý Dật, muốn dùng thân mình che chắn sự đánh lén của Nam Cung Quyết Mân.

Toàn lực của một Đấu Hoàng cường giả, một thiếu nữ yếu ớt như Tinh Linh thiếu nữ làm sao có thể ngăn cản nổi, cơ thể Lý Dật ngừng lại, không những không bị Tinh Linh thiếu nữ đẩy ra mà ngược lại đẩy Tinh Linh thiếu nữ bắn ra xa mấy mét như một viên đạn.

Oanh, phanh ——

Cùng lúc Đấu khí của Lý Dật nện lên đám dây leo, Đấu khí của Nam Cung Quyết Mân cũng nện lên người Lý Dật. Đấu khí thuần túy trong cơ thể phát ra, tiêu hao một bộ phận năng lượng, nhưng một đòn toàn lực của Đấu Hoàng cường giả, vẫn khiến mặt Lý Dật tối sầm lại, dường như lực phủ ngũ tạng đều bị chấn nát rồi, liền phun ra mấy ngụm máu.

Cùng lúc đó dây leo bị đánh nát cũng nhanh chóng tụ lại, một lần nữa lượn lơ tơi, quần Lý Dật và Nam Cung Quyết Mân thành hai cái bánh chưng.

“Đại Ma Pháp sư dừng tay, là bằng hữu!” Tinh linh thiếu nữ từ trên mặt đất đứng lên, nghiêm nghị hô to.

Lão Ma Pháp sư khẽ giật mình, nhưng nếu là Tinh Linh thiếu nữ mở miệng, chắc chắn là không có giả, Ma pháp trượng điểm nhẹ, những dây leo như những vật sống nhanh chóng lui tán, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Thoát khỏi trói buộc, Nam Cung Quyết Mân nhanh chóng triển khai Đấu dực, bay lên không trung, đắc ý nói: “Lý Dật, đấu với ta, ngươi còn non lắm. Gặp lại ở Học viện, nếu ngươi còn mạng để quay về!”

Lúc này Lý Dật ngồi xếp bằng, Thánh hệ Đấu khí bên trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, hồi phục kinh mạch và lực phủ ngũ tạng bị thương.

“Đại Ma Pháp sư, hấn là bằng hữu, hấn là địch nhân!” Tinh linh thiếu nữ hỗn hển, chỉ chỉ Lý Dật, sau đó chỉ vào Nam Cung Quyết Mân.

Lão Ma Pháp sư có thông minh, cũng không ngờ tới quan hệ phức tạp của ba người, vốn tưởng rằng đây là hai tên cường đạo định xâm nhập lãnh địa Tinh Linh với ý định cướp bóc Tinh Linh tộc mà thôi.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Tinh Linh trẻ tuổi cũng không hiểu ra sao.

Nhất thời Tinh Linh thiếu nữ nào có thể giải thích cho rõ ràng được, lại sợ Nam Cung Quyết Mân chạy mất, vội vàng nói: “Hấn là người xấu, các người mau bắt lấy hấn, nếu không thì sẽ không lấy được thuốc giải!”

Hai Tinh Linh Ma pháp sư mặc dù không rõ thuốc giải gì, nhưng thấy tình hình cấp bách, lão Ma pháp sư cũng không hỏi nhiều, miệng niệm chú ngữ, khổng chế đẩy nguyên tố gió lên, truy đuổi Nam Cung Quyết Mân.

Ở đây, Tinh Linh thiếu nữ chạy tới bên Lý Dật, ân cần hỏi thăm: “Lý Dật, ngươi không sao chứ!”

Lý Dật làm sao có thể không sao, chẳng những có chuyện mà còn rất nghiêm trọng. Thấy Lý Dật nhắm mắt không nói, Tinh Linh Ma pháp sư trẻ tuổi nói với Khải Sát Lâm: “Đừng quấy rầy hấn, hấn đang tại trị thương.”

Tinh linh thiếu nữ gấp gáp lo lắng đến độ nước mắt cũng nhanh chóng chảy xuống, lại không thể làm gì, chỉ có thể lo lắng suông. Tinh Linh thiếu niên đưa Khải Sát Lâm sang một bên, lúc này mới hỏi cận kề đầu đuôi câu chuyện.

Đợi Khải Sát Lâm kể rõ chân tướng sự việc, Lý Dật cũng hồi phục được bảy tám phần, sợ Nam Cung Quyết Mân chạy xa mất, cũng không kịp hồi phục hoàn toàn, liền thu công đứng dậy.

“Lý Dật các hạ, ta là Cát Bạc Lạp, cảm ơn ngươi đã cứu Khải Sát Lâm!” thấy Lý Dật đứng lên, Tinh Linh thiếu niên vội vàng chào đón.

Lý Dật cười khổ: “Cứu hay không cứu giờ vẫn rất khó nói, Khải Sát Lâm và bằng hữu Khảm Kỳ của ta giao cho ngươi, ta muốn đi truy bắt tên hỗn đản kia. Các người đừng đi đâu, đợi ta lâu được thuốc giải, ta còn muốn tiễn Khải Sát Lâm một đoạn đường nữa.”

Không có thời gian nói nhiều, Lý Dật triển khai Đấu dực, mau chóng đuổi theo hướng bay của Nam Cung Quyết Mân và lão Ma pháp sư. Cấp bậc của Tinh Linh Ma pháp sư kia không thấp, có thể đạt tới cảnh giới

cưỡi gió để đi, cho dù không thể hàng phục một Đấu Hoàng, thì cũng có thể dây dưa được. Huống hồ đối với Ma pháp sư, Nam Cung Quyết Mân chắc chắn không có kinh nghiệm đối phó rồi.

Nháy mắt đã bay tới bên kia bờ sông, xa xa có thể nhìn thấy chỗ của Lôi Bách cùng Lý Na, có vàng sáng sáng lạn và những tiếng Đấu khí nổ thỉnh thoảng lại vang lên.

Đến gần mới phát hiện ra là Ma pháp sư đang giao thủ cùng Nam Cung Quyết Mân, xem ra thời gian hai người giao thủ cũng không ngắn, hai bên bờ sông cây cỏ vốn um tùm, giờ này khắp nơi là một màu đen chấy xém.

“Lão quỷ đáng chết, không dây dưa không được sao?” Nam Cung Quyết Mân vẻ mặt tái nhợt, có thể thấy là đang nỗ lực chèo chống.

Lão Ma pháp sư không nói một lời, tình hình cũng không mấy lạc quan, tốc độ niệm chú trong miệng rõ ràng chậm đi vài nhịp, sắc mặt vàng như nến, dường như toàn bộ tâm huyết khí thần vì sử dụng Ma pháp mà bị tháo nước rồi.

Nam Cung Quyết Mân, tận thế của ngươi đã đến!” Lý Dật tức giận cực kì, , sát ý sôi trào mà hét to một câu, đáp xuống bờ bên kia. Từ khi xuất đạo đến nay không phải không bị thua thiệt, nhưng đó là vì đối phương quá mạnh mẽ, còn bị thua thiệt lớn trong tay một đối thủ thực lực không mình, thì đây là lần đầu tiên.

Thấy Lý Dật đến, sắc mặt Nam Cung Quyết Mân lập tức như một mảng tro tàn, lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể, làm sao có thể khôi phục nhanh vậy được?”

“Rất kinh ngạc đúng không? Rất tiếc là đã quá muộn rồi, kể từ giờ khắc này, ngươi chính là một người chết!”

“Ngươi rất cường đại, nhưng hiển nhiên không đủ thông minh, đừng quên, thời gian không còn nhiều nữa. Thành thật nói lão già này dừng tay lại, sau đó đưa ta về Học viện, nếu không ta ít nhất cũng được chôn cùng bốn người nữa!”

“Ngươi cho rằng chiêu này giờ vẫn có thể dùng sao?” Lý Dật cười lạnh lùng khiến Nam Cung Quyết Mân thấy lạnh buốt tim: “Lôi Bách, đưa Na Na rời khỏi đây, bởi vì kế đây sẽ có cảnh máu tanh, không thích hợp cho nữ nhi chúng kiến!”

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi không phải rất thông minh sao? Nên biết ta muốn làm gì!”

Nam Cung Quyết Mân không phải không biết Lý Dật muốn làm gì, bởi vì đến cả Lôi Bách cũng nhìn ra, một bên đưa Na Na tránh đi, một bên hung tợn nói: “Lão đại, thay ta chém hai đao, ngươi nên sớm làm như vậy!”

Lúc trước, Lý Dật còn có ảo tưởng với Nam Cung Quyết Mân, hi vọng hắn biết khó mà lui, dù sao Lý Dật cũng không muốn đi đến bước đại náo Nam Thiên tông đến chết mới thôi, nhưng bây giờ, Lý Dật không còn ảo tưởng nữa, cứ cho là giờ Nam Thiên tông có ý định thỏa hiệp thì Lý Dật cũng sẽ không muốn như vậy.

“Lý Dật, làm việc đừng quá tuyệt. . . . .”

Trả lời Nam Cung Quyết Mân là một đạo Âm Dương Thần lôi Hắc bạch đan, mặc dù Lý Dật chỉ hồi phục được bảy tám phần Đấu khí, nhưng Nam Cung Quyết Mân cũng quần nhau với lão Ma pháp sư Tinh Linh cả buổi trời, Đấu khí cũng đã suy kiệt, trong nháy mắt Thần lôi bị vỡ nát dường như lập thành một Đấu khí phòng ngự, đánh lên Nam Cung Quyết Mân, khiến Nam Cung Quyết Mân toàn thân tê liệt.

Một đòn khiến Nam Cung Quyết Mân mất đi khả năng đánh trả, Lý Dật xông tới, một cước đá hắn ngã lặn, ủng da dẫm nát gương mặt hắn.

“Ngươi có ba lượt cơ hội! Bây giờ là là thứ nhất, ta hỏi ngươi, ngươi muốn chết không đau đớn, hay chuẩn bị hưởng thụ kiểu chết đau đớn nhất thế giới?”

Nam Cung quyết mân hừ lạnh một tiếng: “Ta sẽ cho bằng hữu của ngươi được chôn cùng!”

“Được!” Lý Dật xách Nam Cung Quyết Mân, đi về phía một cây đại thụ, Đấu khí cuốn quanh một nhánh cây, không do dự đóng đinh tay trái của Nam Cung Quyết Mân lên thân cây.

“A ——” Nam Cung Quyết Mân kêu thảm lên một tiếng, toàn bộ khuôn mặt đau đớn vặn vẹo. Nhưng ngay sau đó, sự đau nhức kịch liệt truyền đến từ lòng bàn tay kia!

“Khốn kiếp, đồ ma quỷ nhà ngươi!” giọng Nam Cung Quyết Mân the thé mắng chửi, dường như muốn làm giảm bớt nỗi đau của mình.

Lý Dật căn bản không để ý tới sự chửi bới của Nam Cung Quyết Mân, mà tiếp tục quấn quanh một nhánh cây, nhưng không lập tức đóng đinh lên cơ thể Nam Cung Quyết Mân, mà là lấy một con dao găm, cẩn thận gọt, bình tĩnh nói: “Đã từng có người, chết như vậy, giống như người vậy, hai tay và hai chân bị đóng trên một cây thập giá. Người muốn biết phải qua bao lâu rồi mới chết không? Ta nói cho người biết, bảy ngày, tính mạng của người trong bảy ngày sẽ từ từ héo rũ. Nhưng ta không có nhẫn nại chờ người trong bảy ngày đâu, ta sẽ tặng cho người một chút kinh ngạc vui sướng nhé!”

“Hừ, muốn uy hiếp ta, ta không đời nào mắc mưu, nếu ta giao thuốc giải ra, thì ta chết chắc rồi!”

“Bây giờ, đến lượt hai chân của người đó!” Lý Dật đã vót nhọn cây gỗ, lạnh lùng đánh giá hai chân của Nam Cung Quyết Mân, thấy Nam Cung Quyết Mân đã quên sự đau đớn trên hai bàn tay, vô ý thức súc lên hai chân hắn.

Nhưng cái này thì có ích gì, Lý Dật tiện tay đẩy một đạo Đấu khí quấn quanh mắt cá chân Nam Cung Quyết Mân, cây gỗ không chút khách khí ghim xuống đó.

Nam Cung Quyết Mân toàn thân chấn động, rõ ràng cảm thấy không có hết to lên, chẳng qua là hắn đã cảm thấy nóng bỏng môi của mình. Thân cốt cứng ngạnh, đến cả Lý Dật cũng thầm bội phục trong lòng.

Đóng đinh tứ chi Nam Cung Quyết Mân trên thân cây, Lý Dật hăng hái gỡ dung giới của hắn xuống, lấy những món đồ giống nhau bên trong ra. Mấy bộ công pháp Đấu kỹ đều là Chu Tước cấp bậc, Lý Dật cũng không có hứng thú gì, không thèm nhìn tiện tay nhét vào dung giới của mình. Một thành Tử sắc trường kiếm thất bát phẩm, cũng nhét vào! Quả nhiên có hơn hai mươi cái lọ, trong đó tất nhiên có một lọ là thuốc giải Thiên Hương tán độc.

Lý Dật đem những cái lọ thuốc độc thuốc giải này xếp trước mặt, sau đó lấy một vật khác từ trong dung giới ra.

Thấy vật này, sắc mặt Nam Cung Quyết Mân liền thay đổi. Khóe mắt liếc qua chú ý tới sự thay đổi sắc mặt của Nam Cung Quyết Mân, Lý Dật giơ lên cái ngọc bài mà thoát nhìn thì không có chút thu hút nào cả: “Đem vật này đi bán đấu giá, cũng được không ít tiền đâu!” Âm thầm dùng Đấu Khí dò xét một phen, không ngờ ngọc bài này dường như có Đấu khí phong ấn gì đó, khí tức căn bản là không tiến vào được.

Càng như vậy, càng khẳng định tầm quan trọng của khối ngọc bài này.

Đều là người thông minh, Nam Cung Quyết Mân cũng biết Lý Dật đã dự liệu được tầm quan trọng của ngọc bài này, thở dài, hắn nói: ‘Hủy nó đi, ta sẽ nói cho người bình nào chữa thuốc giải!’

Nếu Nam Cung Quyết Mân đã thỏa hiệp, thì Lý Dật lại không vội vã, đầy hứng thú hỏi thăm: “Đồ tốt như vậy, tại sao phải hủy đi? Trừ phi người nói cho ta biết, nó là cái gì.”

627. Q.6 - Chương 127: Thật Là Tức Chết

Sắc mặt Nam Cung Quyết Mân lại thay đổi, cộng với sự đau đớn trên mặt, giờ là nét bi tráng: “Nói cho người biết cũng không sao, đây là trận đồ của Nam Thiên tông Truyền tông trận, đã dùng Đấu khí phong ấn, người biết rõ cũng không có cách nào xem được, trừ phi người có thực lực của một Đấu Thánh.”

Quả nhiên là món đồ tốt, là căn bản để Nam Thiên tông lập tông, Truyền tông traten đồ, nếu ai đó có được vật này, thì phải bảy hần có thể nắm rõ kết cấu của Truyền tông traten lớn một lần có thể truyền tông hơn trăm người! Điều này có nghĩa là sẽ có rất nhiều kim tệ, có thể trở thành một thế lực mà không ai dám coi thường. Hơn nữa, có traten đó này rồi, muốn phá hủy Truyền tông traten của Nam Thiên tông, cũng dễ như trở bàn tay.

Xương cốt Nam Cung Quyết Mân đủ cứng để chống chọi với cực hình của Lý Dật, nhưng đứng trước sự hưng suy tồn vong của toàn bộ Nam Thiên tông, dường như hắn không có cách nào tốt hơn là thỏa hiệp.

Lý Dật mặc dù không phá được Đấu khí phong ấn trong dĩ, nhưng số lượng Đấu Thánh cường giả trong Đấu Thần Đại lục không ít, xa thì không nói, lão sắc quỷ Phỉ Phỉ là có thể làm được rồi.

Chỉ có điều, thứ này tuy tốt, tuy rất có giá, nhưng so với tính mạng của bọn Na Na, thì không đáng một hào.

“Được thôi, thấy ngươi cam tâm tình nguyện hiến thân cho Nam Thiên tông như vậy, ta hứa với ngươi, chỉ cần ngươi cho ta biết bình nào chứa thuốc giải, ta không những lập tức hủy Truyền tông traten đồ traten, hơn nữa còn cho ngươi chết một cách sung sướng!”

“Hủy đồ traten trước!” Nam Cung Quyết Mân nói yếu ớt, bởi vì điểm yếu bị Lý Dật nắm được, Nam Cung Quyết Mân không còn vẻ kiên cường nữa, toàn bộ thần sắc đều rất uể oải.

“Ngươi có tư cách đàm phán điều kiện sao?” Lý Dật liếc mắt lạnh lùng nói.

Thật sự không có tư cách đàm phán điều kiện, Nam Cung Quyết Mân là người thông minh như vậy, hiển nhiên là người thức thời: “Bình ngọc hình cá màu tím!”

Lý Dật cầm lấy bình ngọc hình cá màu tím trước mặt: “Là cái này sao?”

Thấy Nam Cung Quyết Mân gật đầu, Lý Dật cao giọng nói: “Lôi Bách, ra đây thử thuốc!” nghe thấy tiếng gọi của Lý Dật, Lôi Bách từ xa chạy tới, căn bản là không hỏi nguyên nhân gì, nhận viên thuốc giải màu lam nhạt trong tay Lý Dật, bèn nuốt vào. Lần này, Nam Cung Quyết Mân không có đùa giỡn gì nữa, hơn nữa hiệu quả của thuốc phát huy cực nhanh, chỉ trong vài phút một cổ Đấu khí như ẩn như hiện ngay bàn tay Lôi Bách.

“Không có vấn đề gì, lão đại, là thuốc giải thật!”

“Đương nhiên là thuốc giải thật rồi. Bây giờ có thể hủy ngọc bài rồi đó!” Nam Cung Quyết Mân không thể chờ đợi được nói.

“Ngọc bài nào?” Lý Dật tiện tay nhét ngọc bài vào dung giới của mình, quay sang nhìn Nam Cung Quyết Mân, nhìn hắn như một tên ngốc đang tan vỡ: “Là người nói Truyền tông traten đồ traten này sao? Đồ vật tốt như vậy, hủy đi thì thật đáng tiếc, bản thiếu gia trước hết giữ lại giùm người!”

“Ngươi, ngươi, ngươi lừa ta?” Nam Cung Quyết Mân hai mắt bạo khởi, mặc kệ tứ chi bị đóng trên thân cây, ra sức giằng co, máu chỗ miệng vết thương vốn đã đông lại giờ lại bùng lên.

“Lừa em ngươi ấy! Để xem ngươi có tự xưng là thông minh nữa không, cũng không thử ngẫm nghĩ, ta giết ngươi, tức là đi đến cục diện không chết không thôi với Nam Thiên tông rồi. Thứ bảo bối này có thể làm cho Nam Thiên tông xong đời, làm sao có thể hủy đi. Gặp qua kẻ ngốc, cũng chưa gặp qua kẻ nào ngốc như ngươi!”

Bị Lý Dật chửi mắng một trận lia lịa, Nam Cung Quyết Mân cứ ‘Ngươi, ngươi, ngươi’ cả buổi, sững sờ không nói ra được một câu trọn vẹn, sau đó, cơ thể gãy mạnh, gãy rơi ra khỏi cành cây, trên bốn cành cây, vẫn còn máu thịt vương lại.

“Không tốt, tên tiểu tử này muốn liều mạng!” Lôi Bách xông lên phía trước, trong tay vận hành Đấu khí, định oanh nện hắn. Nhưng thấy Nam Cung Quyết Mân gãy giữa trời buộc, tiến lên hai bước, rồi ngã xuống mặt đất, không nhúc nhích nữa.

“Còn muốn giỡn gì nữa đây?” Lôi Bách cẩn thận từng chút đi tới, dùng chân đá đá, không một chút phản ứng, một đạo Đấu khí lật hất qua, mới phát hiện Nam Cung Quyết Mân đã trợn mắt tròn xoe, không một

chút tức giận, là chết mà không thể chết lại được nữa.

Đáng tiếc là, đã chết như vậy, Lý Dật vốn định biến hắc thành Mị ảnh khô hôi, mặc dù không bằng Thôn Thiên thú, nhưng ít nhất cũng là Đấu Hoàng cường giả rồi!

“Lão đại, hắc bị người chọc đến tức chết đó!” Lôi Bách kiểm tra một phen, trên người không có vết thương trí mạng, vết thương bị thủng ở tứ chi tuy là nghiêm trọng, nhưng đối với một Đấu Hoàng cường giả mà nói, vốn không là gì hết.

“Tổ chất tâm lý kém như vậy mà cũng ra ngoài lăn lộn, Lôi Bách, ném xuống sông đi!” Lý Dật cũng không muốn nhìn Nam Cung Quyết Mân một thân máu đen, quay người đi về phía Tinh Linh Lão Ma pháp sư: “Ma pháp sư tiên sinh, giờ chúng ta đến rừng sâu Tinh Linh thôi, Tinh Linh tộc Tinh Linh thiếu nữ Khải Sát Lâm của các ngài cũng cần thuốc giải này, ta cũng cần đưa bằng hữu của mình về!”

Lão Ma pháp sư nhìn ánh mắt phức tạp của Lý Dật, rất phức tạp. Tinh Linh tộc bản tính nhân hậu, thị phi phân minh. Nhưng thiếu niên trước mặt này, đã hoàn toàn phá vỡ khái niệm phân biệt tà thiện của lão Ma pháp sư, muốn Lý Dật là người xấu, hắc rõ ràng là bằng hữu của tộc nhân mình; nếu nói hắc là người tốt, hành vi vừa rồi, thật sự không phải của một người tốt vẫn làm.

Ngắn người một chút, rồi lão Ma pháp sư mới trả lời: “Ách, được, được!”

Bờ bên kia, Khảm Kỳ, Khải Sát Lâm và Bạc Cát Lạp đang vô cùng mong Lý Dật trở về, thấy Lý Dật và lão Ma pháp sư cùng trở về, Khảm Kỳ hưng phấn không ai bằng: “Ta nói lão đại nhất định trở về an toàn mà, thế nào, Bạc Cát Lạp, may mà người không đánh cuộc cùng ta nhé! Lão đại, Nam Cung Quyết Mân kia thế nào rồi? Lấy được thuốc giải sao?”

“Người nói thử xem!” Lý Dật đưa bình ngọc hình cá ra, đổ vài viên thuốc đưa cho Tinh Linh thiếu nữ và Khảm Kỳ.

“Tiểu tử kia rốt cuộc thế nào rồi?”

“Chết rồi!”

“Chết như thế nào?”

“Tức chết!”

“Tức chết ư? Lão đại thật khôi hài.” trí tưởng tượng của Khảm Kỳ có phong phú, cũng không thể tưởng tượng được cảnh một Đấu Hoàng cường giả chết vì tức giận.

“Tên Đấu Hoàng tà ác đó, đúng là tức chết!” Lão Ma pháp sư làm chứng.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Khải Sát Lâm, bây giờ nàng đã trở về trong tay tộc nhân của nàng rồi, nhiệm vụ của chúng ta xem như đã hoàn thành rồi, nếu không còn chuyện gì, thì chúng ta trở về Học viện La Lan đây!” Lý Dật bình thản nói, cố gắng che dấu nỗi lưu luyến trong lòng.

“Lý Dật, cảm ơn người!” Khải Sát Lâm cũng không phải người giỏi ăn nói, bao nhiêu lời cảm kích cuối cùng chỉ gói gọn trong hai chữ “cảm ơn” bình thường. Từ khi ở phòng bán đấu giá, vì đưa mình về rừng sâu Tinh Linh, Lý Dật đã tốn không biết bao nhiêu kim tệ và tâm huyết, Khải Sát Lâm tự nhủ cả đời này mình cũng không có cách nào báo đáp công ơn này cả.

Chỉ có điều bất luận là Lý Dật hay Khải Sát Lâm lúc này đều không ngờ, sự giúp đỡ của Tinh Linh tộc cho Lý Dật trong tương lai, cái giá Lý Dật trả bây giờ là không đủ.

“Lý Dật các hạ, Bạc Cát Lạp thành tâm mời ngày đến thế giới Tinh Linh làm khách, sự giúp đỡ của ngài đối với Khải Sát Lâm Tinh Linh tộc chúng tôi vĩnh viễn không bao giờ quên.”

Lão Ma pháp sư ngược lại không nói một câu, về Lý Dật, giờ hắc không hoàn toàn hiểu được, nên không tùy tiện mời.

“Thôi bỏ đi, nếu có cơ hội ta sẽ quay lại rừng Tinh Linh thăm Khải Sát Lâm. Còn bây giờ, chúng ta cần về rồi. Khảm Kỳ, chúng ta đi thôi!” triển khai Đấu dực, Lý Dật đem theo Khảm Kỳ bay lên không đi mất.

Trở lại bên kia bờ sông, tụ hợp cùng Na Na và Lôi Bách, bốn người cùng bước trở về Học viện La Lan.

Đường về hết thấy thuận lợi, không gặp sự cố nào ngoài ý muốn, bốn người trẻ tuổi rất nhanh quên đi chuyện không hay về Nam Cung Quyết Mân. Đặc biệt là kết cục cuối cùng của Nam Cung Quyết Mân, luôn bị Lôi Bách đem ra kể sây sưa ngày mấy lần. Trong miệng của Lôi Bách, Nam Cung Quyết Mân là Đấu Hoàng đầu tiên của Đấu Thần Đại lục — Đấu Hoàng đầu tiên bị tức chết.

Ngay thời điểm bước vào Học viện La Lan, đám người Lý Dật phát hiện, trong mấy ngày rời khỏi Học viện, trong Học viện dường như xảy ra chuyện lớn, không những lực lượng thủ vệ trong thành tăng lên gấp đôi, mà số lượng học viên đi lại trong thành rõ ràng cũng tăng lên. Những học viên vốn luôn ở chỗ đạo sư chuyên tâm tu luyện, giờ giống như ai cũng bị đánh vào máu gà, mặt ai tràn đầy sự hưng phấn.

Sự thay đổi này khiến bốn người không hiểu ra chuyện gì, Lôi Bách nghi ngờ nói: “Lẽ nào Học viện lại tổ chức ra hoạt động lớn nào đó sao?”

Lý Dật hỏi: “Học viện bình thường tổ chức hoạt động gì?”

“Cái này thì nhiều lắm, có khi là thi đối kháng giữa các cường giả ở các phân viện các hệ, có khi ban bố một vài nhiệm vụ, ví như săn giết một vài nhóm đạo phỉ, có khi tổ chức đến Thế giới đóng băng rèn luyện, hoặc có thể là mời một vài cường giả đến Học viện dạy học. Nói chung những lão quỷ trong Học viện có rất nhiều phương pháp kích thích sự hào hứng tu luyện Đấu khí của mọi người.”

“Vậy tham gia những hoạt động này, thì có lợi gì?” Lý Dật hỏi tiếp.

Lôi Bách liếm miệng, một thần sắc tham lam: “Lợi ích thì càng nhiều hơn, học viên nào trong hoạt động có biểu hiện đột phá, hoặc là hoàn thành nhiệm vụ được ban bố, không những sẽ giành được điểm tương ứng, mà còn có được rất nhiều kim tệ, công pháp Đấu kỹ hoặc ban thưởng vũ khí. Đáng tiếc, những hoạt động đó đều là trò chơi của cường giả, ta mặc dù tham gia mấy lần, nhưng đều không giành được giải thưởng nào.”

“Ta chưa từng tham gia một lần nào!” Khảm Kì cười nói có chút hả hê.

Lúc đi ngang qua quảng trường lớn của Học viện, sự dị thường ở Học viện La Lan rốt cuộc đã có đáp án. Trên cột công cáo ở giữa quảng trường có dán một tờ thông cáo, nội dung chủ quan là đệ tử La Tuyết Phong của Học viện La Lan đã đánh cắp Thánh khí của Học viện, hiện đã tra ra là bỏ trốn tới Thế giới đóng băng, cho nên Học viện tuyên bố nhiệm vụ, ai có thể đi vào Thế giới đóng băng đưa về hoặc là giết được La Tuyết Phong, đoạt lại được Thánh khí, thì sẽ trực tiếp đạt được tư cách đạo sư ở Học viện La Lan, hoặc cũng có thể lựa chọn một bộ công pháp Bạch Hổ cấp và thêm Đấu kỹ tương ứng.

Khó trách không khí Học viện La Lan sôi lên như vậy, bất luận là đảm nhận chức vụ đạo sư của Học viện hay là công pháp Bạch Hổ thêm Đấu kỹ, đều là điều cả đời mơ không thấy của rất nhiều người. Nhưng, tên La Tuyết Phong này, rốt cuộc là nhân vật như thế nào?

Mà ngay thời khắc nhìn thấy thông cáo này, bất luận là Khảm Kì, Lôi Bách hay Na Na, đều không khỏi kinh ngạc hô ra một cái tên: “La Tuyết Phong?”

“Tên La Tuyết Phong này, rất nổi tiếng sao?”

Khảm Kì thở dốc vì kinh ngạc: “La Tuyết Phong này, không phải là rất nổi tiếng, mà ai ai ở Vô loạn chi vực cũng biết. So sánh với La Tuyết Phong, Tam Đại Bá Vương của Học viện La Lan, cũng chẳng qua mà tôm tép nhãi nhép mà thôi.”

“Lợi hại vậy, sao trước đây không nghe người kể qua?” Lý Dật lập tức có hứng thú.

Lôi Bách cũng phụ họa nói thêm: “Không sai, La Lan Tam pháp, chẳng qua mọi người sợ bọn chúng là vì sợ các thể lực ấy tụ tập lại. Nhưng La Tuyết Phong thì không giống, hẳn là thiên tài ưu tú nhất ngàn năm qua của Học viện La Lan, thiên tài của thiên tài, có thể nói, La Tuyết Phong là thần tượng của thế hệ trẻ ở Học viện La Lan. Bao gồm cả ta!”

Thiên tài của thiên tài, nhân tài như thế nào mới được tính là thiên tài của thiên tài? Bản thân mình mới chỉ mười bảy tuổi đã được tấn cấp lên Đấu Hoàng đỉnh phong, lẽ nào vẫn không được coi là thiên tài của thiên tài sao? Lý Dật có chút không tâm phục.

Thấy Lý Dật có biểu hiện cho là không đúng, Khảm Kì nói tiếp: “Lôi Bách nói không sai, La Tuyết Phong hai tuổi đã bắt đầu tu luyện Đấu khí, nhưng lúc mới bắt đầu thì không hề được chú ý đến,

kể từ khi viện trưởng An Đức Lược nhận ra, đưa La Tuyết Phong về Học viện, vị thiên tài này mới nhanh chóng lóng lánh lên. Năm tuổi trở thành Đấu Giả, bảy tuổi tấn cấp Đấu Sư, chính tuổi tấn cấp Đấu Vương, mười hai tuổi đến được cảnh giới Đấu Hoàng. Từ lúc đó về sau, thực lực của hắn vẫn là bí mật lớn nhất của Học viện, không ai biết rõ thực lực của hắn hiện nay là gì. Nhưng có một chút khẳng định là, thực lực của La Tuyết Phong đã đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng được. Mới năm trước, hắn đã một mình tiêu diệt tập đoàn hải tặc Hải Lang làm loạn nhiều năm ở Đông bộ hải vực!”

628. Q.6 - Chương 128: Tổ Đoàn

Năm tuổi trở thành Đấu Giả, bảy tuổi tấn chức Đấu Sư, chín tuổi tấn chức Đấu Vương, mười hai tuổi đạt tới cảnh giới Đấu Hoàng, những điều này, Lý Dật không quan tâm, một người có mạnh hơn nữa thì cũng không thể hiện được điều gì, nếu không có kinh nghiệm thực chiến tương ứng và gan dạ sáng suốt, thì cũng không có lực sát thương thật sự. Nhưng tiêu diệt một tập đoàn hải tặc, thì không giống vậy, chỉ dựa vào điểm này, thì đã đủ để chứng minh La Tuyết Phong là một cường giả chân chính.

“Hắn bao nhiêu tuổi?” sắc mặt Lý Dật ngưng trọng lại.

“Năm nay có lẽ 23 tuổi!” nhắc tới thần tượng của mình Lôi Bách không khỏi bóp cổ tay thở dài: “La Tuyết Phong hắn làm sao lại đánh cấp Thánh khí của Học viện chứ, đó là tội phản bội Học viện rồi. Với thành tựu của hắn, tương lai kế thừa chức vị viện trưởng Học viện, cũng không phải là chuyện không có khả năng, sao lại làm một chuyện ngu xuẩn đến vậy chứ? Đúng là gặp phải quỷ rồi.”

“Học viện Thánh khí, là vật gì?”

“Cái này ta cũng không biết, hắn là một đồ vật rất quan trọng với Học viện rồi. Có trời mới biết!”

Lúc này xung quanh quảng trường, không ít đệ tử đang tụ tập, đều đang nghị luận chuyện bên trên thông cáo, nội dung nghị luận cơ bản cũng giống như chuyện mà ba người Lý Dật, Khảm Kì, Lôi Bách đang nói đến.

“Có chút thú vị đó. Lôi Bách, có hứng đi Thế giới đóng băng một chuyến không?”

“Lão đại, người điên rồi sao!” Lôi Bách không dám tin mà nhìn Lý Dật, mặc dù trong suy nghĩ của hắn lão đại rất là mạnh, nhưng: “Đứng nói thần tượng của ta là La Tuyết Phong, chỉ là Thế giới đóng băng thôi, với thực lực bây giờ của chúng ta, cứ cho là đi, e rằng sẽ là điểm tâm cho đám Ma thú trong đó đó!”

“Lôi Bách, biểu lộ như vậy là sao chứ, cứ như ta để người đi vào chỗ chết không bằng.” Lý Dật nói tiếp: “Cầu phú quý trong nguy hiểm, người muốn tu luyện Đấu khí, lại không muốn mạo hiểm, tu luyện chiến đấu trong đấu trường bốn về yên tĩnh, có thể làm cho người trở thành một cường giả chân chính sao?”

Nói một trận khiến Lôi Bách xấu hổ đỏ mặt, trả lời bằng cách im lặng.

“Nói hay lắm!” bỗng nhiên một người lóe xuất hiện trong đám đông, đi tới nhẹ vỗ tay nói: “Lý Dật các hạ, xem ra người rất hứng thú với Thế giới đóng băng, chỉ bằng, hãy gia nhập đoàn của ta.”

“Thất Hoàng tử điện hạ, xem ra người cũng có ý định đi thử vận may? Nhưng, với thân phận của người, có lẽ không có hứng thú gì với chức đạo sư của Học viện La Lan hay là công pháp Đấu kỹ Bạch Hổ gì đâu nhỉ?”

Mời Lý Dật, chính là Thất Hoàng tử của Đại Thần Vương quốc.

“Lý Dật các hạ nói không sai, chức vị đạo sư cùng công pháp Đấu kỹ với ta mà nói, đều không có gì sức hấp dẫn gì cả, nhưng có thể có được cơ hội tiến vào Thế giới đóng băng, điều này, không phải lúc nào cũng có. Nếu không phải vì tên La Tuyết Phong khiến Học viện có sự ban thưởng hậu hĩnh, ta sao có thể triệu tập gần trăm vị Đấu Hoàng Đấu Vương cường giả được chứ.”

“Nếu Thất Hoàng tử điện hạ đã có nhiều Đấu Hoàng Đấu Vương như vậy, thêm Lý Dật ta cũng không nhiều, bớt ta cũng không ít. Ý tốt của điện hạ Lý Dật xin ghi nhận!” vị Thất Hoàng tử của Đại Thần Vương triều

này không phải là nhân vật mà Lý Dật muốn tiếp cận, hơn nữa nếu gia nhập đoàn này, bản thân sẽ không có quyền lên tiếng, không được làm việc mình muốn làm.

“Như vậy Lý Dật các hạ định gia nhập đoàn của Khải Phong hay là đoàn Vạn nhân mê kia?” Thất Hoàng tử vẫn nở một nụ cười chân thành hỏi thăm, nhưng Lý Dật trong mắt hắn, chợt có một ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị lóe lên.

Xem ra Học viện Tam Đại Bá Vương đều tổ chức đoàn riêng của mình, hơn nữa nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì sẽ là ba đoàn có thực lực mạnh nhất. Thừa hành với nguyên tắc mình có thể làm chủ, Lý Dật cũng ôm lấy một nụ cười: “Ta tự tại tự do quen rồi, đoàn nào cũng không muốn gia nhập. Hơn nữa cứ cho là ta gia nhập, Khải Phong các hạ và Ảnh Vũ Tinh tiểu thư, cũng chưa chắc đã coi trọng tại hạ.”

Thất Hoàng tử cười khoan dung, nói như không sao cả: “Nếu Lý Dật các hạ đã không muốn gia nhập bất cứ đoàn nào, lẽ nào là muốn tổ chức đoàn cho riêng mình sao?”

“Đó là một cách nghĩ hay đó!” Lý Dật họa theo lời nói bên trên: “Khảm Kỳ, Lôi Bách, chúng ta đi xem thử, xem có ai muốn gia nhập với chúng ta không. Nếu ai muốn tham gia thì các người cần nói với họ, chúng ta đi cho náo nhiệt, thuận tiện tu luyện, đừng ôm lấy quá nhiều mộng tưởng.”

“Đã như vậy, sẽ không quấy rầy Lý Dật các hạ chiêu mộ đội viên nữa.” Thất Hoàng tử rõ ràng có chút không vui, với thân phận của hắn, chủ động mời một học viên, ai lại có thể không nể mặt hắn vài phần chứ, có cự tuyệt cũng cần có lí do cứng rắn. Đã quen tự do tự tại, đây là lí do sao?

Bất luận là Lôi Bách hay Khảm Kỳ, đều không có tin tưởng gì về chuyện tổ chức nhóm đi vào Thế giới đóng băng, hai người này cũng không tuân theo. Vì vậy chia nhau hành động, kêu gọi người tham gia khắp quảng trường. Lý Dật và Na Na tìm một chỗ để ngồi, vừa nói ít chuyện phiếm về Học viện, vừa chờ kết quả chiêu mộ của Khảm Kỳ và Lôi Bách.

Kết quả chiêu mộ khiến Lý Dật phải ủ rũ, muốn gia nhập đoàn của Lý thị, ngoại trừ Đấu Vương ra thì là Đấu sư, hơn nữa nhìn vào là thấy không tự nguyện tham gia. Những người này, chính là những đệ tử bình thường có chút giao tình với Khảm Kỳ và Lôi Bách.

Náo loạn đến hai ba giờ, bên cạnh đã có hơn mười Đấu Vương Đấu Sư.

“Lão đại, hết cách, trừ những người này, thật sự không tìm được người tốt hơn.” Lôi Bách cũng có chút ủ rũ.

Khảm Kỳ tức thì nói thẳng thắn: “Nhân vật lợi hại, đều bị Tam Đại Bá Vương chiêu mộ rồi. chúng ta có thể tìm được những người này đã là tốt lắm rồi, nếu không thì chúng ta đem đám Đồ Lạp theo!”

Cái này, thì miễn đi, mặc dù chục Đấu Vương Đấu sư này thực lực không đủ, nhưng vừa nhìn cũng biết là xuất thân nghèo khổ, sống cuộc sống khổ cực. Đem đám lựa là kia theo, thôi đi, chắc phải thuê một dong binh đoàn cho bọn hắn chờ đồ dùng sinh hoạt theo.

“Lý Dật ca ca, hay là, ta đi tìm mấy tỷ muội để cùng đi với các người nhé.” Na Na thật lòng đề nghị.

Lý Dật không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Na Na, thực lực của nàng bây giờ là gì?”

“Vừa mới tấn chức Đấu Sư!” Na Na mặt đỏ lên, cấp bậc này, ở bên ngoài coi như là rất tốt rồi, nhưng ở Học viện La Lan, nói thật là không có để khí chút nào.

“Các tỷ muội của nàng là cấp bậc gì?”

“Bỏ đi, bỏ đi, coi như ta chưa nói gì!” Na Na đứng lên có chút tức giận, cứ thế bỏ đi. Một tấm lòng tốt như vậy, bị hai vấn đề của Lý Dật làm cho nàng không còn chút thể diện nào cả.

Lý Dật cũng không đuổi theo, như vậy không còn gì tốt hơn, so với chuyện bản thân mình cự tuyệt trực tiếp thì tốt hơn rồi. Thấy Na Na đi xa rồi, Lý Dật mới nhìn quanh các thành viên xung quanh mình, nói rất chân thành với các thành viên: “Đoàn của chúng ta, ách, mặc dù số người không nhiều, nhưng chỉ cần mọi người đoàn kết nhất trí, thì sẽ mạnh mẽ hơn so với đám ô hợp kia. Mọi người về chuẩn bị tốt một chút, nếu như có thể hãy tìm thêm vài bạn gia nhập, vậy thì càng tốt hơn. Cho dù cuối cùng chúng ta không lấy

được phần thưởng của học viện, đến Thế giới đóng băng để rèn luyện một phen, dù sao cũng có lợi ọi người. Mọi người nói có đúng hay không?”

“Lão đại nói đúng, chúng ta rèn luyện là chính, lấy phần thưởng là phụ!” Khảm Kì quả nhiên phụ họa theo.

“Thời gian thì, quyết định là hai ngày sau nhé, sẽ là ở đây, nếu việc chuẩn bị của mọi người có cần cái gì, thì hãy đề xuất với Khảm Kì, chỉ cần là yêu cầu không quá đáng, thì hắn sẽ cung cấp đủ cho các ngươi!”

“Lão đại nói đúng...ách, lão đại, cái không phải là yêu cầu quá đáng này, có thể nói rõ một chút không.” Dù sao cũng dính dáng đến tinh tạp của mình, Khảm Kì khó xử nhìn Lý Dật.

“Mỗi người một vạn kim tệ để chuẩn bị!”

Nhân mã chưa đi, lương thảo đi đâu, dù sao cũng không tốn tiền của mình, hơn chục Đấu Vương Đấu Sư này, tổng cộng cũng hơn mười vạn kim tệ rồi, đối với Khảm Kì đây không phải là cái gì to tát. Quả nhiên, tiêu chuẩn này xem ra vẫn trong phạm vi tiếp nhận được của Khảm Kì, sẵn khoái lấy tinh tạp của mình ra: “Có tinh tạp thì đến thanh toán, không có tinh tạp thì đợi chút nữa cùng ta đi lấy hiện kim!”

Chuyện trên quảng trường giao cho Khảm Kì và Lôi Bách, Lý Dật phải mông lưng đứng đây, đi về phía Na Na đã đi.

Bên trong cửa hàng của Lý Nhất Dương, phụ thân của Lý Na, Lý Dật đã tìm được Lý Na. Cửa hàng với không gian bình thường mà Lý Nhất Dương mở, chủ yếu là bán đồ dùng sinh hoạt, vì có vị trí địa lý tốt, việc làm ăn cũng không tệ, trong cửa hàng có mấy nhân viên đang rất bận rộn. Lý Nhất Dương thì đang ở hậu viện, đang nửa nằm nửa ngồi nhàn nhã uống trà, Na Na thì đang ngồi trên một cái ghế bên cạnh thân phụ đầm lưng sẵn sóc ông.

Thấy Lý Dật tiến đến, Lý Nhất Dương đứng dậy chào đón: “Lý Dật hiền chất, không ngờ ngươi lại đến nhanh như vậy!”

“Nhất Dương thúc thúc, ngài luôn có cuộc sống thật là dễ chịu quá!” nghĩ đến việc Lý gia ở Thiên Phong để đô bị diệt, là một trưởng lão như Lý Nhất Dương, có được kết cục như vậy đã vô cùng tốt rồi.

“Dường lão mà thôi! Chuyện ở Thiên Phong Đế quốc, ta và Na Na đã biết rồi, ác giả ác báo, tứ đại gia tộc Bắc Đẩu cũng nên đến lúc tận số...”

Nhất Dương thúc thúc, những chuyện đó đã qua rồi, đừng nói nữa. Trận pháp bí tịch của ngài, đã giúp chất nhi không ít đó, Lý Dật nơi đây xin tạ ơn chút. Chỉ có điều quyển sách bên trong bí tịch đó thật sự vô cùng huyền ảo sâu sắc, nếu có thời gian kính xin Nhất Dương thúc thúc vui lòng chỉ giáo.”

“Hiền chất khiêm tốn, đừng nói quyển sách cao cấp bên trong, ngay quyển cấp thấp, đến nay ta cũng không hoàn toàn hiểu thấu, làm sao đến chỉ giáo được.” bỗng nhiên cảm nhận được điều gì đó, Lý Nhất Dương cười cười, vừa đi ra ngoài cửa hàng, vừa nói: “Na Na con ở lại với Lý Dật hiền chất một chút, ngoài cửa hàng còn một số việc cần phải xử lý. Lý Dật hiền chất, ở lại cùng nhau ăn cơm nhé!”

Con gái tức giận là muốn được dỗ dành, mục đích Lý Dật đến đến cũng là muốn dỗ dành Na Na, vì thế khi này mặc dù là nói chuyện cùng Lý Nhất Dương, nhưng ánh mắt thì luôn ở chỗ Na Na. Lý Nhất Dương là người từng trải, lại không phải người ngốc, sao lại có thể không nhìn ra. Hơn nữa con gái có một thanh niên tuấn kiệt như vậy, đúng là gái đúng chỗ ngựa, há lại nghiêm mặt đứng đó làm vướng tay vướng chân, khiến cho hai đứa trẻ thêm xấu hổ ngại ngùng.

“Na Na, còn tức giận sao?”

“Ai tức giận?”

“Không tức giận? Không tức thì hôn một cái đi, chỗ này nè!” Lý Dật nghiêng mặt đi, chỉ vào gương mặt của mình.

Na Na đỏ mặt, mắng: “Đồ háo sắc không biết xấu hổ, dựa vào cái gì mà không tức thì phải hôn ngươi chứ!”

Lý Dật bắt đầu phân tích có bài bản: “Điều này nghĩ mà không rõ sao? Nàng nghĩ đi, tức giận có nghĩa là đang chán ghét một người đúng không? Không tức giận chính là không ghét, không ghét thì là cái gì, chính là yêu thích, nàng đã yêu thích người ta, hôn một cái là nên đúng không?”

Một phen càn quấy khiến Na Na không hỏi “phốc” lên một tiếng bật cười, như đốt cái trán Lý Dật: “Miệng lưỡi trơn tru! Tật xấu này lúc nào có thể sửa đây. Nghiêm chỉnh mà nói, Lý Dật ca ca, người thật sự muốn dẫn đám Đấu Vương Đấu Sư kia đến Thế giới đóng băng sao?”

“Đương nhiên, nếu không có bọn hần, một mình ta cũng sẽ xông vào. Thế giới đóng băng này là Ma thú sâm lâm đệ nhất của Đấu Thần Đại lục, hôm nay đã đến Học viện La Lan rồi, không đi thì ta không cam tâm!

“Nhưng, chỗ đó thật sự rất nguy hiểm, ta, ta rất lo lắng!”

“Lo lắng cái gì? Sợ ta chết trong đó ư? Điều này rất khó nói đó, nếu vạn nhất gặp phải Ma thú cấp chín, vậy thì Lý Dật ca ca của nàng thật có điều muốn cần dặn đây. Vì thế, Na Na, tối nay có thể đến phòng của nàng không?”

“Đến phòng của ta làm gì?...đáng ghét, ta cảnh cáo người, bất luận gặp phải chuyện gì, đều phải sống sót trở về, không nên sinh anh hùng, không nên không biết tự lượng sức mình...ta, ta sẽ luôn đợi người đó...”

629. Q.6 - Chương 129: Thế Giới Đóng Băng

Từ cửa hàng tạp hóa của Lý Nhất Dương trở về “Vô loạn hoa quật”, trời đã tối được một lúc rồi. Mặc dù không có được sự cho phép của Na Na để hần ở lại phòng nàng đêm nay, tâm tình Lý Dật cũng vẫn không tệ, chỉ cần đừng chết ở trong Thế giới đóng băng, thì cô nàng này sớm muộn gì cũng là người con gái của mình.

Đến ngoài cửa lớn của “Vô loạn hoa quật”, Lý Dật không khỏi lắp bắp kinh hãi, “Vô loạn hoa quật” vốn người qua lại thưa thớt, trời lạnh như vậy, trong lúc này lại như đang họp chợ, bên trong bên ngoài ba lớp người đứng kín hết chỗ.

“Vô loạn hoa quật”, từ lúc nào đã trở thành nơi công cộng vậy?

Lý Dật cố sức chen lấn đi vào, chỉ thấy trong nội viện, Khảm Kì cùng Lô Bách đặt cái bàn lớn, đang khở sở vùi đầu vào đăng kí. Những đệ tử chen chúc xung quanh cái bàn giống như đang điên cuồng lách vào, tình cảnh này không khác gì mấy với việc tranh đoạt tiền.

“Khảm Kì, Lô Bách, các người ai có thể nói cho ta biết đây rốt cuộc là chuyện gì không?”

“Lão đại, người rốt cuộc đã trở về!” Khảm Kì cứ như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng đứng lên, nhưng khổ nỗi người chen chúc quá nhiều, đi không ra nổi, chỉ còn cách cao giọng nói: “Lão đại, làm sao bây giờ, nhiều người muốn nhập đoàn như vậy, có thu nhận hay không?”

“Thu, đương nhiên thu nhận!” Lý Dật nói như đạo lý hiển nhiên vậy.

“Nhưng, ta sẽ phá sản đó!”

Ài, tiểu tử này cũng hẹp hòi quá, chỗ này mới chỉ có mấy trăm người, một người một vạn kim tệ thì tính ra là vài trăm vạn, nhiều đó đã khiến cho ngân hàng lưu động phá sản sao?

“Trăm người đến thu trăm người, ngàn người đến thu ngàn người, tiền không đủ thì đến chỗ lão đại lấy!” Lý Dật hào sảng vỗ ngực. Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, có vẻ đây cũng là chân lý trong Học viện La Lan. Đến một nơi như Thế giới đóng băng, thêm một người chính là thêm một phần sức mạnh, chất lượng không tốt thì dựa vào số lượng để chiến thắng, cũng không hẳn là một lựa chọn tồi.

Hạ lệnh thu nạp hết mọi người, Lý Dật lách mình vào nội viện, không còn màng đến sự âm ỉ bên ngoài nữa. Bên trong nội viện, đám người Đỗ Lạp với vẻ mặt tối sầm đang chờ Lý Dật về.

“Lão đại, người đã trở về?” thấy Lý Dật, Đỗ Lạp liền có thái độ nịnh nọt.

“Đỗ Lạp, có chuyện gì thì nói, đừng nhìn ta bằng ánh mắt ấy.”

“Là như vậy lão đại, chúng ta muốn gia nhập đoàn của người, nhưng tiểu tử thúi Khảm Kì kia nói phải có sự đồng ý của người. Tên này rõ ràng là hiệp tư trả thù, nhiều người như vậy hẳn đều thu nạp, dựa vào cái gì mà chúng ta thì lại phải thông qua sự đồng ý của người.”

Ồ, chuyện này trở nên mới lạ đây, với tính nết của đám công tử này, mà lại chủ động đến một nơi khủng khiếp như Thế giới đóng băng ư? Lý Dật nói thanh sắc không đổi: “Khảm Kì làm không sai, hẳn giờ là huynh đệ của ta, người không nên nói xấu hẳn sau lưng. Đỗ Lạp, Thế giới đóng băng là nơi như thế nào người có biết không, nhập đội thì có thể, nhưng ta không thể bảo đảm sự an toàn cho các người được. Từ lúc nào mà các người không còn sợ chết như vậy?”

Trên mặt Đỗ Lạp lập tức lộ ra sự nghi hoặc: “Lão đại, chẳng lẽ người không biết sao?”

“Không biết cái gì?”

“Vạn Thần mộ đó! Gần đây trong Học viện truyền như điên rằng, La Tuyết Phong đánh cắp Thánh khí của Học viện tiến vào Thế giới đóng băng, chính là vì muốn đi tìm Vạn Thần mộ. Trước đây lão đại giáo huấn đã đúng, đàn ông là phải tự cường, chúng ta quyết định vượt lên hùng mạnh, không tiếp tục sống những ngày dần dụn nữa...”

“Đỗ Lạp, trước tiên người hãy nói rõ Vạn Thần mộ là chuyện gì?”

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm, kể từ khi xảy ra chuyện của La Tuyết Phong, trong Học viện lan truyền một thông tin, nói rằng Thế giới đóng băng là chiến trường đại chiến của các Đấu Thần viễn cổ, các Đấu Thần đã chết được hợp táng tại một nơi nào đó trong Thế giới đóng băng, Thánh khí của Học viện chính là chìa khóa để mở Vạn Thần mộ. Ai có thể tìm thấy Vạn Thần mộ, lấy được bảo vật bên trong, thì có thể trở thành cường giả mạnh nhất trong trời đất này. Tin tức này e rằng giờ đã truyền đi khắp Đấu Thần Đại lục rồi đó!”

Lông mày Lý Dật lập tức nheo lại, không cần biết tin tức này là thật hay giả, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ là, tin tức này đã thu hút vô số cường giả tiến vào Thế giới đóng băng. Thử nghĩ, đến cả đám người Đỗ Lạp, cũng đều muốn vào thử vận may, những cường giả vì tu luyện mà không từ thủ đoạn, há lại bỏ qua cơ hội khiến mình trở thành một cường giả sao.

“Được rồi, Đỗ Lạp, ta để các người gia nhập, nhưng các người phải nhớ kỹ, lần này chúng ta đi mạo hiểm, không phải đi tham quan ngắm cảnh, trong Thế giới đóng băng tuyệt đối phải nghe theo chỉ thị của ta. Mặt khác, nếu Đỗ Lạp thiếu gia muốn vượt lên hùng mạnh, ta cũng không thể để người chịu thiệt, đến lúc đó sẽ cho người làm phó đội trưởng.” Lý Dật nói, bụng dạ hẳn khó lường.

Tên Đỗ Lạp ngu ngốc rất vui: “Vậy thì đa tạ lão đại.”

“Nếu là đội phó rồi, Đỗ Lạp, người có phải nên có chút biểu hiện gì chứ đúng không?”

“Biểu hiện? Biểu hiện gì?”

“Những đội viên kia của ta, chiêu mộ đến là mỗi người một vạn kim tệ, Khảm Kì vì chuyện này mà sắp phá sản rồi, vì thế...”

Thấy biểu lộ “Người hiểu mà” của Lý Dật, Đỗ Lạp đáng thương nói: “Lão đại, kỳ thật ta không có bao nhiêu tiền cả!” Đỗ Lạp không nói dối, trên danh nghĩa hẳn là Hoàng tử của Long Phi Đế quốc, bởi vì không có được sự ưu đãi của cái lão già nên chết mà không chết kia, số tiền chi tiêu hàng tháng đối với người có thân phận như hẳn mà nói, là thấp đến đáng thương, bây giờ Khảm Kì lại không hỗ trợ tiền nong cho hẳn, nếu không phải đám công tử kia giúp đỡ, e rằng đến cả tiền tán gái hẳn cũng đào không ra.

“Cái này ta không quan, chỉ tiêu để chiêu mộ đội viên, người và Khảm Kì mỗi người một nửa, đã định như vậy rồi, ta đi nghỉ ngơi đây, phó đội trưởng Đỗ Lạp, các người cũng ra ngoài giúp đỡ chút đi.”

Lý Dật quay người đi về phòng của mình, nghe được phía sau Đỗ Lạp đang điên cuồng vay tiền đám công tử kia, hẳn không khỏi cười thầm.

Hai ngày sau, đoàn mạo hiểm của Lý Dật tập kết ở giữa quảng trường Học viện. Đoàn có quy mô to lớn này có đến hơn bốn trăm người, là một đoàn toàn là trẻ con, dường như tất cả đến xin gia nhập, đều là vì muốn nắm được một vạn kim tệ trong tay.

Một vụn kim tệ, đối với những kẻ nghèo kiệt xác mà nói là một khoản thu không nhỏ, cho dù chuyện này đi vào Thế giới đóng băng không thu được lợi lộc gì, chỉ cần an toàn trở về, thì cũng đã là thắng lớn rồi. Hơn nữa, ai cũng có suy nghĩ này, vụn nhất vụn khí của mình cao, may mắn tìm được Vụn Thần mộ thì sao? Lại nói một đoàn có quy mô lớn như vậy, ít nhất vẫn có thể tìm được một cảm giác an toàn.

Căn cứ vào danh sách Khảm Kỳ cung cấp, Lý Dật bất ngờ khi phát hiện ra, ngoại trừ mình trong đoàn có hai Đấu Hoàng nữa, còn về chuyện hai Đấu Hoàng kia sao không tham gia đội của Tam Đại Bá Vương, Lý Dật cũng không truy cứu. Hắn chia cả đoàn thành sáu đội nhỏ, do mình, Khảm Kỳ, Lôi Bách, Đỗ Lạp, và hai Đấu Hoàng kia làm thủ lĩnh mỗi tiểu đội.

Ngay lúc đoàn mạo hiểm này kêu gọi xuất phát, đoàn của Thất Hoàng tử đang tập trung ở một góc của quảng trường, trên mặt mỗi người bọn họ không khỏi lộ ra vẻ khinh miệt.

Thất Hoàng tử bèn đảo bước đến bên cạnh Lý Dật, giọng nói có chút thông cảm nói: “Lý Dật các hạ, đây là đoàn mạo hiểm của người ư?”

Lý Dật vẻ mặt lưu manh nói: “Không cần phải hâm mộ ta, đây là ta dùng tiền mua được!”

“Lý Dật các hạ quả nhiên là khí phách kinh người, trong thời gian ngắn như vậy có thể tập kết đông đảo Đấu Sư Đấu Vương như thế, Ma thú ở Thế giới đóng băng nhất định sẽ vô cùng cảm kích Lý Dật các hạ, thoảng cái đã đem đến cho bọn chúng nhiều điểm tâm như vậy!”

Đối mặt với sự mỉa mai của Thất hoàng tử, Lý Dật không hề để ý chút nào, bởi vì chính mình cũng không muốn gia nhập đoàn của hắn, vì hắn cứ mở miệng là mỉa mai như vậy, vị Thất Hoàng tử này, bề ngoài cũng không phải là người khí khái gì cả. Người không có khí khái gì, thì làm sao có thể làm được đại sự, hắn mỉa mai phen này, khiến Lý Dật xem thường hắn thêm vài phần. Thảo nào hắn bị đuổi ra khỏi Thần Vương Triều, e rằng sự nhỏ mọn không khí khái này chính là một phần nguyên nhân của sự việc đó.

“Cái này thì rất khó nói đó, bảy phần cố gắng, ba phần dựa vào ý trời, hơn bốn trăm Đấu Sư Đấu Vương của ta hay hơn trăm Đấu Hoàng của người có thể cười đến phút cuối cùng, cái này phải dựa vào vận may rồi. Hoặc giả, chúng ta đều trở thành điểm tâm của Ma thú rồi cũng không biết chừng. Thất Hoàng tử điện hạ, không cần đưa tiền, đoàn của ta sắp xuất phát rồi, nếu người không muốn bị tụt hậu phía sau quá xa thì khẩn trương lên chút đi, hôm qua Khảm Phong và Ánh Vũ Tình đều đã xuất phát rồi.”

Mãi đến lúc đoàn của Lý Dật rời khỏi Vô loạn chi vực tiến về phía bắc, Lý Dật mới hiểu nguyên nhân Thất Hoàng tử án binh bất động. Tên này đúng là vô lại, muốn đoàn trăm Đấu Hoàng của hắn làm cái đuôi của đoàn mình, hiển nhiên là muốn đoàn của mình giảm bớt giúp bọn chúng.

Phía bắc của Học viện La Lan, còn hơn mười dặm khu vực hòa hoãn rồi mới tới Thế giới đóng băng, kì thật cũng thuộc về khu vực biên giới của Thế giới đóng băng. Khu vực biên giới hơn mười dặm này có không ít Ma thú cấp thấp sinh sống, là thiên đường của các dòng binh đoàn và đoàn mạo hiểm nhỏ không thuộc Học viện.

Đội đầu tiên của Lý Dật phụ trách mở đường. Thông qua con mắt quan sát lợi hại của Lý Dật, khu biên giới Thế giới đóng băng này, đã không còn thấy những người mạo hiểm bình thường, nhưng hiển nhiên là có không ít cường giả đã tiến vào bên trong, từ dấu chân và cành cây gãy, có thể phán đoán rằng thời điểm những người này tiến vào, cũng không quá hai ba ngày. Những cường giả cấp Đấu Hoàng trở lên, mặc dù có thể bay vào, nhưng cách này không nhiều thì ít đều phải hao tổn Đấu khí. Trong cái nơi như Thế giới đóng băng này, không có bất kì ai muốn hao tổn Đấu khí một cách vô vị như vậy, bởi vì một chút thực lực, trong thời khắc mấu chốt, chính là khác biệt về sinh tử. Mà dấu tích của những cường giả tiến vào Thế giới đóng băng này, chính là mục tiêu kiếm tìm của Lý Dật.

Thất Hoàng tử muốn mình giảm bớt giúp hắn, Lý Dật há lại không muốn người khác giảm bớt ỉn. Vụn nhất không cần thận gấp phải hàng ổ của Ma thú cao cấp, đối với cái đoàn toàn rể cỏ này mà nói, cả đoàn sẽ có thể có hậu quả là bị tiêu diệt, vậy nên Lý Dật không thể không cẩn thận.

Chỉ sau nửa ngày, đoàn đã đi qua khu vực hòa hoãn, đến buổi chiều là đã chính thức tiến vào khu vực Thế giới đóng băng. Tiến vào Thế giới đóng băng rồi, khí hậu đột nhiên thay đổi, chỉ cách có một dãy núi, mà nhiệt độ trong ngoài Thế giới đóng băng, theo Lý Dật phán đoán, cũng lệch hơn mười độ. Cũng may, những

cường giả rẽ cỏ này cũng có thực lực Đấu Sư, hơn nữa trước lúc xuất phát cũng đã chuẩn bị quần áo dày đủ cả, nên đây không phải là vấn đề gì lớn cả.

Nhưng càng đi sâu vào Thế giới đóng băng, nhiệt độ lại càng thấp, đến lúc cắm trại buổi tối, hoàn cảnh nơi này đã khác hoàn toàn so với cảnh cây cỏ xanh tươi bên ngoài.

Nơi này cũng chỉ có thể coi là bên ngoài của Thế giới đóng băng, sinh trưởng khắp nơi là những thực vật chịu rét, mặt đất cũng như phía trên cây cối, đều có những lớp băng tinh mỏng, toàn bộ thế giới tràn đầy hàn băng và tức sát khí.

Ngày hôm sau đi thêm được một ngày, nhiệt độ lại càng xuống thấp hơn, nước đã đóng thành băng, băng tuyết trên mặt đất cũng dày lên, trên bầu trời vẫn luôn có những bông hoa tuyết không lớn không nhỏ, toàn bộ là một thế giới hoang vu băng thiên tuyết đại. Lúc này cũng đã gặp phải Ma thú cấp bốn năm, nhưng với hải chiến thuật của đoàn mạo hiểm, những Ma thú này hoặc là bị giết chết hoặc là bị đuổi đi, cũng coi như không có hung hiểm gì.

Hai ngày trời được an toàn, Lý Dật vẫn kiên định tìm dấu chân của người đi trước, làm như vậy, ít nhất có thể tránh được huyết sao của bọn Ma thú, còn đối với những Ma thú rải rác đi lại bên ngoài, chỉ cần là cấp không quá cao, thì đoàn của mình có thể đối phó được.

Ngày hôm sau khi sắc trời đã tối đen, Lý Dật đã chọn một sơn cốc, chuẩn bị cắm trại tại chỗ này.

630. Q.6 - Chương 130: Cổ Nhân Trùng Phùng

Sơn cốc này hai mặt đều là vách núi, chỉ có một thông đạo phía nam bắc, lựa chọn nơi này để cắm trại, không cần lo lắng phía đông và tây, chỉ cần cảnh giới phía nam và bắc là được rồi, hơn nữa vạn nhất có tình huống gì, có thể chạy theo một trong hai hướng đó. Ngoài ra mặt phía nam, còn có đoàn của Thần Vương triều Thất Hoàng tử, kì thật chỉ cần phụ trách về phía bắc không xảy ra chuyện gì là được rồi.

Thất Hoàng tử cũng thật lưu manh đến vô cùng, suốt trên chặng đường, chỉ luôn làm cái đuôi phía sau đoàn của Lý Dật, bộ dạng không nóng vội chút nào. Đối với cách làm gần như vô lại của Thất Hoàng tử, Lý Dật cũng không để ý, kì thật, có một đoàn với thực lực không tầm thường giúp mình cản phía sau, lại có gì không tốt chứ? Điều duy nhất nên đề phòng, chính là vạn nhất đạt được lợi lộc gì, đoàn của Thất hoàng tử không biết liệu sẽ vạch mặt để cướp đoạt hay không.

Đoàn hơn bốn trăm người trong sơn cốc cắm trại không một tiếng động nào, theo yêu cầu của Lý Dật, tất cả thành viên đã chuẩn bị lương khô cho mấy tháng trời, trên đường đi ban ngày không ồn ào, buổi tối không tạo ra bất cứ ánh sáng nào.

Thế giới đóng băng vào đêm khuya thì nhiệt độ càng thấp hơn, so với nhiệt độ thấp điều càng làm người ta cảm thấy hàn ý bức bách người ta chính là những Ma thú đi lại trong đêm thỉnh thoảng lại gầm lên.

Lý Dật ngồi xếp bằng trên một khối nham thạch nhô lên giữa vách núi, chậm rãi vận chuyển Đấu khí, đẩy Chu Thiên xuống, toàn thân ấm áp. Điều khiến Lý Dật vui mừng là, mặc dù hoàn cảnh ở Thế giới đóng băng ác liệt, nhưng thiên địa linh khí thì lại nồng hậu dày đặc, nếu không có nhiều Ma thú tồn tại, thì chính là một nơi tốt để tu luyện Đấu khí. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nơi này có thiên địa linh khí nồng hậu dày đặc, hiển nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì trong Thế giới đóng băng tồn tại rất nhiều Ma thú cấp cao.

Thế giới đóng băng, lẽ nào thật sự như lời đồn đại, là chiến trường Viễn Cổ Hồng hoang Đấu Thần đại chiến? Nếu là sự thật, rốt cuộc bên trong Vạn Thần mộ có bao nhiêu bảo vật? Ở Đấu Thần Đại lục, một cái Đấu Thần huyết đã đủ để khiến rất nhiều cường giả đánh nhau đến đầu rơi máu chảy rồi, huống chi đây là mộ hợp táng của rất nhiều Đấu Thần. Chỉ có điều, tin tức này Lý Dật có cảm giác mơ hồ là không đúng lắm.

Tên La Tuyết Phong kia, thiên tài đệ nhất của Học viện La Lan, cường giả mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi, vì sao mãi sau khi đánh cắp Thánh khí của Học viện rồi mới bắt đầu lưu truyền tin tức về Vạn Thần mộ? Là

ai bắt đầu lan truyền tin tức? Lý Dật có rất nhiều nghi vấn, không biết việc này có tìm được đáp án hay không.

Lý Dật định phân tích ra chân tướng của việc này, nhưng đối với Đấu Thần Đại lục, những việc mà mình biết quả thật quá ít, nghĩ đi nghĩ lại cũng không tìm ra cách giải thích hợp lý.

Đột nhiên, tinh thần cảnh giác của Lý Dật bỗng cảm thấy một cỗ khí tức bất thường, khí tức này đến từ phía bắc.

Mở to mắt, trong đêm tối phương bắc một mảng tối tăm mờ mịt, nhìn không thấy bất cứ vật gì, khí tức kia dường như còn ở rất xa. Lý Dật thân hình khẽ động, nhảy xuống vách núi, giữa không trung triển khai Đấu dực, cẩn thận từng li từng tí bay về phía bắc.

Bay không bao lâu, thì nhìn thấy phía trên sườn dốc bên ngoài một sơn cốc, một Ma thú cao tới bốn năm mét đang dùng tiền trảo vô cùng lớn đánh vào người trước mặt. Khoảng cách quá xa, nhìn không ra tướng mạo người đó, nhưng từ trình độ đánh trả của hắn có thể nhìn ra thực lực không thấp, đối mặt với sự tấn công của Ma thú lớn như vậy, cường giả này không nóng vội đánh ra từng đạo Đấu khí. Một người một Ma thú, đang là cục diện ngang sức ngang tài.

Lý Dật cũng không nóng vội, lặng lẽ đáp xuống một nhánh cây, nhìn thử xem có thể kiếm chút lợi lộc nào không.

Người và Ma thú đánh nhau mấy chục hiệp, Ma thú bắt đầu nóng vội, đập đập thối lui vài bước, thân thể uốn cong như cung, chân sau đập mạnh, dùng thân thể với đơn vị là tấn bắn về phía cường giả kia. Sức nặng cộng với khí thể lao về phía trước, lực tấn công này đừng nói là một con người, ngay cả một tảng đá lớn, e rằng cũng sẽ bị vỡ vụn ra mất thôi.

Đối mặt với kiểu tấn công đơn giản mà hữu hiệu này, cường giả con người thoát đầu cũng có chút khẩn trương, thủ quyết khẽ động, trong không gian quỷ dị, thân hình liên tục thay đổi mấy vị trí, mới tránh được phạm vi tấn công của Ma thú.

Đấu Khí khổng chế không gian? Đây dĩ nhiên là một Đấu Tôn cường giả rồi! Như vậy, Ma thú có thể khiến một Đấu Tôn cường giả khẩn trương như vậy nói thế nào cũng là cấp năm cấp sáu rồi!

Thân thể khổng lồ của Ma thú thất bại, càng lộ vẻ điên cuồng luống cuống, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gào “ôi, ôi, ôi”, bàn tay không ngừng đập về phía cường giả. Trong sự u ám, một đạo thủy tinh sáng lóe rất nhức mắt, khí thể băng bạc rét lạnh này, ngay cả Lý Dật đứng xa hàng trăm mét cũng còn cảm thấy kinh hãi từng đợt.

Cường giả con người dường như cũng có chút kiêng kỵ đối với đạo băng tinh Đấu khí này, thân hình không ngừng biến ảo, bay nhanh quanh thân Ma thú. Đấu Tôn cường giả này, không phải là thiên tài La Tuyết Phong? Lý Dật thâm suy nghĩ, nếu tên kia đánh tới, thì hắn có thể nhìn ra, mặc dù cường giả con người này không ở thể hạ phong, nhưng đối với thân hình to lớn dày đặc vô cùng của Ma thú, thì cũng bó tay không có đối sách nào, không tìm thấy một điểm tựa để hạ gục Ma thú.

Liều đi, liều đi, để lưỡng bại câu thương, tài tử tới thu thập tàn cuộc, Lý Dật nghĩ đầy tà ác.

Đáng tiếc tính toán của Lý Dật dường như muốn thất bại, cường giả con người kia đánh lâu không đánh gục được, dường như cũng mất hết kiên nhẫn, hét to lên: “”Yêu nghiệt, lần này tạm tha cho ngươi, chờ ta nghĩ ra cách đối phó với ngươi lại sẽ đến tìm ngươi!” thân hình khẽ động, hắn đã ra khỏi vòng chiến, lơ lửng giữa không trung.

Âm thanh này, rất quen thuộc. Lý Dật đột nhiên nhớ tới một người, đương nhiên cũng không ẩn nấp nữa, triển khai Đấu dực, bay vút về phía cường giả kia, đồng thời kêu lên: “Hạ Hầu huynh, từ khi chia tay tới giờ không có tin tức gì cả!”

Hạ Hầu Thuần đột ngột dừng lại, quay người ra sau, nhìn thấy Lý Dật mà giống như gặp quỷ, một lúc sau mới nói: “Lý Dật! Sao ngươi lại xuất hiện ở đây.” Ánh mắt của vị cường giả này, thoát nhìn thì vẫn như trước kia, luôn thanh tịnh, trên mặt cũng đã có nét phong trần. Xem ra trong mấy tháng vừa qua, đã trải qua không ít chuyện.

“Ta vì sao không thể tới nơi này?”

“Trước tiên đừng nói điều này, Lý Dật ngươi tới cũng thật đúng lúc, ta và yêu nghiệt này đánh cả đêm rồi, truy đuổi mấy trăm dặm, nhưng tức nổi không thể hàng được nó, ta và ngươi trước tiên liên thủ đánh nó rồi nói chuyện sau.”

“Được!” Lý Dật hào sảng nói.

Quay người lại nhìn Ma thú đang ở dưới đất đang không ngừng gào thét, nhìn ra xa thì thấy cảnh tượng có chút khủng bố hơn. Một lam hắc lân thân thiết giáp bao trùm toàn thân, gai xương sắc nhọn trải khắp vai, dài đến nửa mét.

Đã có được giúp đỡ, ý chí chiến đấu của Hạ Hầu Thuần lại thịnh, quay người lại nện tới hai đạo Đấu khí. Ma thú gào thét một tiếng, đứng thẳng lên, dùng tay chụp về phía hai đạo Đấu khí, sự cứng cỏi về thể chất của Ma thú này thật không thể tưởng tượng nổi, Đấu khí của Đấu Tôn cường giả, liền bị nó dùng cái tát làm cho nát bấy, thân hình chỉ hơi đảo, cũng không có ngã xuống.

“Lý Dật huynh, thấy chưa, tên này mặc dù chỉ là cấp năm, nhưng da thịt cứng dày, dĩ nhiên là đánh nó không được rồi đó!” Hạ Hầu Thuần có chút bất đắc dĩ. Ma thú cấp năm tương đương với Đấu Hoàng cường giả con người, nhưng Ma thú có thiên phú khiến cho thực lực của nó mạnh hơn con người nhiều, Ma thú cấp năm có lực phòng ngự kinh người này, không ngờ có thể chống chọi với sự công kích của một Đấu Tôn.

“Để ta thử xem!”

Lý Dật vừa lật tay, Kim Long cửu phẩm thành linh xuất hiện. Kim Long là cung, Đấu khí là tên, Đấu khí tràn đầy con lại, Lý Dật kéo dây cung cong như trăng rằm, buông tay, Đấu khí tràn đầy trên thân cung hóa thành mũi tên, bắn như bão tố về phía con mắt to bự của Ma thú.

Trên cơ thể to lớn ấy chỉ có chỗ này là không có lân phiến bao trùm!

Phán đoán của Lý Dật không sai, Đấu Khí tiến quang chớp động, với tốc độ nhanh cực kì đã chui vào trong mắt Ma thú. Thân hình to lớn của Ma thú lập tức chấn động, bàn tay đau khổ che mắt trái của mình, gầm rú không thôi.

“Tốt, bắn thêm phát nữa, cho nó mù luôn đi!” Hạ Hầu Thuần vui mừng nói. Không cần Hạ Hầu Thuần nhắc nhở, Lý Dật lần nữa giương cung như trăng rằm, bắn về phía mắt của Ma thú.

Nhưng lần này, Ma thú đã có phòng bị, bàn tay to vỗ một cái, lập tức đập nát mũi tên Đấu khí. Thừa dịp Ma thú đối phó với Kim Long cung của Lý Dật, Hạ Hầu Thuần cũng không đứng nhìn, thân hình theo sự khổng lồ không gian của Đấu khí chuyển đến phía sau của Ma thú, tay run lên, một cây trường thương đâm vào lưng Ma thú.

Hai nơi bị thương, Ma thú vừa đau vừa vội, liền quay về phía sau tát chụp Hạ Hầu Thuần. Ma thú dù sao cũng là Ma thú, ai đánh nó thì nó đánh lại người đó, Hạ Hầu Thuần há lại chọi với bàn tay cứng như thép của nó, tay buông trường thương, thân hình khẽ đẩy ra.

Cái tát thất bại, ma thú đột nhiên ý thức được điều gì đó, vung bốn vó chạy như bay.

“Không được, yêu nghiệt muốn chạy trốn!” Hạ Hầu Thuần càng đấu càng cao hứng, há chịu buông tay, thân hình khẽ lắc liền đuổi theo. Lý Dật hô quát không kịp, cũng đành phải đuổi theo. Kì thật Lý Dật không có hứng thú săn giết Ma thú cấp năm này, cho dù là có được Ma hạch thì cũng không đáng cái gì. Lý Dật không nỡ bỏ, là Đấu Tôn cường giả Hạ Hầu Thuần, nếu có thể kéo hẳn nhập bọn, lần mạo hiểm này không nghi ngờ chính chính là có thêm được một pháp mã quan trọng.

Ma thú chạy vội tốc độ cực nhanh, tốc độ của Hạ Hầu Thuần không kém hơn nó, nhưng mãi cũng không cách nào đánh ra một đòn trí mạng. Thoáng một cái đã chạy qua hai triền núi, cách nơi cắm trại của đoàn Lý Dật hơn mười dặm.

“Hạ Hầu huynh, không nên đuổi nữa, giết nó lại có ích lợi gì?”

“Nhất định phải giết hẳn, Lý Dật huynh đệ có lẽ không biết, yêu nghiệt này đã nuốt một cái dung giới của ta, bên trong có đến một nửa gia sản của ta! Giờ còn lấy mất Yển thanh thương cửu phẩm của ta nữa, nào

có thể bỏ qua nó được chứ.”

Lý Dật đỏ mặt, không biết dung giới của Hạ Hầu Thuần làm sao mà để cho Ma thú nuốt được, nhưng nếu đã vậy, thì cũng không có cách nào khác, đành phải đẩy nhanh Đấu dực, Kim Long cung “khanh khanh” mấy tiếng, những mũi tên Đấu khí bắn về phía sau lưng của Ma thú, từng đạo Đấu khí bùng sáng.

Lại đuổi hơn mười dặm, dưới sự tấn công Đấu khí của Hạ Hầu Thuần và Kim Long cung của Lý Dật, Ma thú rất cuộc cũng kiệt sức, ầm ầm té nhào xuống, chỉ có khí ra, không có khí vào. Với bản năng hận thù của Ma thú với con người, Ma thú chắc chắn sẽ không chủ động chạy trốn. Lúc Ma thú cấp năm này chạy trốn, đã mất đi tám phần mạng, phen này chạy trốn đường dài, lại không ngừng bị một Đấu Hoàng một Đấu Tôn thay nhau tấn công, rốt cuộc đã đi đời rồi.

Được rồi, Ma thú cấp năm mặc dù đã khí tuyệt ngã xuống, nhưng Lý Dật và Hạ Hầu Thuần liếc nhìn nhau, vẻ mặt cười khổ.

Một thân thể như một cái núi nhỏ, muốn tìm được một cái dung giới bên trong đó, cũng thật sự là một công trình to lớn. Sắc mặt Hạ Hầu Thuần đầy vẻ ghét bỏ, nhìn cái thi thể một lúc lâu, rồi mới áp a áp ứng nói với Lý Dật: “Lý Dật huynh đệ, cái này, cái này ta quen, quen sạch sẽ rồi!”

Lý Dật cũng muốn nói ta thích sạch sẽ, nhưng nghĩ ngại tòi lại thôi không nói, ai bảo người ta là Đấu Tôn, lại còn có ý định kéo người ta nhập bọn, làm tay chân ình nữa chứ. Vì thế nhân tình dứt khoát bán đến cùng, trượng nghĩ nói: “Chuyện này, sao có thể để Hạ Hầu huynh đại giá, đương nhiên là để tiểu đệ làm rồi.”

“Vậy thì thật đa tạ Lý Dật huynh đệ.”

“Giữa huynh đệ, sao lại khách khí vậy chứ!” Lý Dật lấy ra một con dao găm, cố nín thở vì cái mùi hôi thối của Ma thú kia, nhìn chuẩn phần bụng, liền rạch vào đó. Lúc Ma thú này sống cơ thể thấy cứng cõi vô cùng, nhưng sau khi chết, không có khí huyết chèo chống, cũng không khác gì những động vật bình thường. Rạch tiếp xuống, lập tức máu chảy ra, máu đen đỏ thẫm xuất hiện.

Khí huyết thật nồng đậm quá!

Khí huyết này, trừ huyết phủ ở La đảo, dường như không còn nơi nào có được mức độ nồng đậm như thế này cả.

“Tiểu tử, dường như ngươi lại gặp may rồi!” trong đầu, giọng nói vui mừng của Xà Tôn giả truyền tới.

631. Q.6 - Chương 131: Phong Vân Tế Hội

Xà tôn giả nói:

- Các ngươi giết chết đầu ngũ giai ma thú này, tên nó tuy khó coi, nhưng đã có nghe danh tự, gọi là Huyết Linh Lung. Sào huyết Huyết Linh Lung, bình thường sẽ chọn xây tại nơi sát khí nồng đậm. Ngươi chui vào trong bụng nó đi, để cho ta lại cảm giác rõ ràng một chút.

- Không phải đâu, lão quý, để cho ta chui vào trong bụng nó sao? Có ác tâm không đây.

Lời tuy nói như thế, nhưng Lý Dật lại không chút do dự đem miệng vết thương cắt ra thành một cái lỗ lớn. Làm như đụng phải cái gì chán ghét, sau đó chui vào.

Nhìn thấy Lý Dật không để ý máu đen mà tiến vào trong bụng ma thú, làm cho Hạ Hầu Thuần cảm động:

- Lý Dật huynh đệ, thật sự là làm khó ngươi.

- Huyết Linh Lung tuy ở chỗ huyết sát nồng đậm, tự nhiên cũng có thể hấp thu luyện hóa khí huyết ình dùng. Nhưng, trong máu nồng đậm khí huyết sát, chẳng lẽ... Chẳng lẽ chỗ chín đại huyết sát Đấu Thần đại

lục, thậm chí có một chỗ tại đóng băng thể giới sao? Đáng tiếc, đáng tiếc, các người hạ sát thủ nhanh như vậy, nếu đi theo huyết Linh Lung chạy trốn, có thể tìm tới chỗ chín đại huyết sát.

- Lão quỷ, làm sao người không nói sớm, hiện tại còn làm được cái gì.

Lý Dật một hồi ảo não, cơ hồ mất một hồi “Đại vận” rồi. Hiểu ra, cái nơi đóng băng thể giới rộng lớn này, thú phạm vi hoạt động của ma thú ít thì là mấy trăm dặm, nhiều thì hơn ngàn dặm, dù cho biết rõ đóng băng trong thể giới có chín đại huyết sát tồn tại, nhưng tìm ở chỗ nào đây?

- Tiểu tử, người cũng không cần nổi giận, xem một chút có ma hạch hay không, cho dù không có ma hạch, luyện hóa khí huyết sát của huyết Linh Lung, đối với người tu luyện thiên ma đấu khí chỗ tốt cũng không nhỏ.

- Lý Dật huynh đệ, tìm được rồi sao?

Hạ Hầu Thuần ở bên ngoài vội vàng hỏi thăm.

- Hạ Hầu huynh, trong này tối om, chỉ sợ không phải một lát liền tìm được. Người yên tâm, ta sẽ cố tìm bằng được. Người ra bốn phía nhìn xem, chú ý đám ma thú.

Đuổi Hạ Hầu Thuần đi rồi, Lý Dật từ trong bụng huyết Linh Lung móc ra một cái huyết sắc ma hạch.

- Xem ra vận khí còn không quá xấu.

Lý Dật cười.

- Luyện hóa nó đi, còn có khí huyết sát trong máu huyết Linh Lung.

Xà tôn giả thần nhiên nói, nhưng trong giọng nói lại ẩn ẩn một chút đổ kị. Tiểu tử này vận khí thật tốt, ai, nói như thế nào đây, tiện tay giết chết một đầu ngũ giai ma thú, đều là chí bảo tu luyện. Hiểu ra, huyết Linh Lung mặc dù không phải là ma thú hiếm thấy gì, phẩm giai cũng không tính là cao, nhưng có thể săn giết được một đầu huyết Linh Lung, loại vận khí này cũng không phải mỗi người đều có thể chiếm được.

Ma hạch Huyết Linh Lung vừa mới cho vào cơ thể, thiên ma đấu khí bên trong đan điền khí hải Lý Dật đúng là không bị khống chế như lúc bình thường, nhanh chóng đem ma hạch bao vây, cẩn thận thăm dò huyết sát khí trong ma hạch, sau đó hút ra một tia, dung nhập vào trong thiên ma đấu khí. Lúc này Lý Dật đạt tới thiên ma ba biến có được thiên ma đấu khí nồng hậu, luyện hóa một quả ma hạch như vậy, căn bản là không cần Lý Dật dùng tâm thần khống chế. Vì tiết kiệm thời gian, Lý Dật từ đan điền khí hải dẫn xuất một tia thiên ma đấu khí, vận hành tại trong kinh mạch.

Thiên ma đấu khí vừa động, huyết Linh Lung trong cơ thể cơ hồ bị triệu hoán, một lần nữa lại bắt đầu khởi động, nhưng nó cũng không chảy về phía trái tim, mà cực nhanh rút ra quanh thân Lý Dật, sau đó hóa thành từng đoàn từng đoàn khí huyết sát, rót vào da thịt, dừng mảnh tiến vào trong kinh mạch, đầu nhập vào thiên ma đấu khí.

Chỉ trong vài phút, huyết Linh Lung trong cơ thể bị hút hết, miếng ma hạch lúc này đã bị luyện hóa xong. Điều làm Lý Dật có cảm giác tiếc nuối chính là, thiên ma đấu khí ở đan điền khí hải bắt đầu khởi động, cũng không có đột phá, đạt tới thiên ma bốn biến, mà chậm rãi bình tĩnh dừng lại.

- Đáng tiếc, chỉ kém một chút, nếu đầu ma thú này có thể đạt được lục giai, có thể đột phá đến thiên ma bốn biến.

Xà tôn giả cũng thở dài, nhưng nói trở lại, nếu đầu huyết Linh Lung này là lục giai, chỉ sợ Hạ Hầu Thuần cũng phải chết tại trong bụng huyết Linh Lung, mà hai người lúc này là một đồng thịt nát.

Xong xuôi chuyện của mình, Lý Dật lúc này mới lục lọi tìm được dạ dày huyết Linh Lung, cắt ra, bên trong là một mùi tanh tươi làm Lý Dật cơ hồ chóng mặt. Bên trong dạ dày, Lý Dật tìm kiếm nửa ngày, mới tìm được một cái vòng tròn gì đó, chắc đó là dung giới của Hạ Hầu Thuần.

Cầm trong tay, đang định chui ra khỏi bụng huyết Linh Lung, đột nhiên, trước mắt có ánh sáng, đã thấy Hạ hầu Thuần mang theo vết thương chui vào.

Đây là nói như thế nào? Lúc vừa rồi còn thích sạch sẽ? Lý Dật muốn lên tiếng chất vấn, nhưng lại nghe nghe Hạ Hầu Thuần hừ một tiếng, sau đó một cỗ không gian ba động yếu ớt, hiển nhiên là bổ kết thêm thêm một đạo không gian cấm chế.

- Hạ Hầu huynh, làm cái quỷ gì, trong này tanh tưởi lắm.

- Lý Dật huynh đệ, tha thứ cho ta, sư phụ ta cùng sư đệ đến đây, nếu cho bọn hần phát hiện ta trong này, ta sẽ không có tự do tự tại như vậy.

- Sư phụ sư đệ người sao? Bọn họ làm sao biết người ở đây, họ tới tìm người sao?

Đối với thân thể Hạ Hầu Thuần, Lý Dật hoàn toàn không biết gì cả, thừa cơ hội này hỏi một câu.

- Ta cũng không biết, chỉ sợ cũng là như vậy, nghe nói đóng băng thể giới có náo nhiệt, chạy tới tham gia náo nhiệt. Lý Dật huynh đệ, người sao rồi?

Trong thân thể huyết Linh Lung, thật sự không phải là chỗ nói chuyện, mặc dù có không gian cấm chế, đại bộ phận mùi hôi thối còn sót lại không người chịu được. Nhưng hiện tại cũng ra không được, Lý Dật đành phải hồi đáp:

- Ta cũng không phải một người tới, theo ta cùng đi, còn có La Lan học viện hơn bốn trăm học viên. Cái này nói rất dài dòng, tóm lại, ta bây giờ là học viên La Lan học viện, vì đuổi bắt phản đồ học viện là La Tuyết Phong, mới tiến vào đóng băng thể giới.

- Với thực lực Lý Dật huynh đệ, còn ở La Lan học viện lãng phí thời gian sao?

Hạ Hầu Thuần rất là kinh ngạc nói.

- Cho nên nói một lời khó nói hết, bởi vì tại thiên phong đế quốc, ta cùng La Lan học viện đại đạo sư nói chuyện, ta đến La Lan học viện, cũng không phải muốn học chút gì đó, mà còn vì nhân tình với vị đại đạo sư kia mà thôi.

Hai người trò chuyện, mới nói phiếm vài câu, lại nghe bên ngoài một cái thanh âm thanh thúy nói:

- Di, một thi thể đầu ma thú, xem ra bị chết cũng không lâu.

Thanh âm già nua nói:

- Đây là huyết Linh Lung, nó chỉ là ngũ giai, lực công kích bình thường, nhưng năng lực phòng ngự rất mạnh, có thể giết chết nó, ít nhất là đấu tôn cường giả. Hừ hừ, xem ra đóng băng thể giới không hề đóng băng, quả nhiên là muốn náo nhiệt một phen.

- Ta đi tìm xem, có thể tìm ra cái ma hạch hay không.

- Ngu xuẩn, không thấy nó chết là vì sao, ai giết nó còn không lấy đi ma hạch chờ người chiếm tiện nghi sao. Hạ Hầu thiên, người chừng nào cũng dần như sư huynh của người vậy.

Nghe thể thanh âm già nua nói như thế, Hạ Hầu Thuần không khỏi thở dài, nói:

- Sư phụ một mực đều cho rằng ta đần, Lý Dật huynh đệ, chẳng lẽ ta thật sự rất đần sao?

Bên trong không gian cấm chế, chính là cấm chế làm cho âm thanh âm cùng khí tức cường giả không truyền ra ngoài được, nhưng mà có thể nghe được thanh âm bên ngoài cấm chế.

Hạ Hầu Thuần hỏi vấn đề này thật khó trả lời, đối với Hạ Hầu Thuần loại chỉ số thông minh vô cùng kém, nói ngu ngốc hay là nói thiên tài tựa hồ cũng không có sai.

- Hạ Hầu huynh không cần ảo não, nếu như người là ngu ngốc, hai mươi năm tuổi có thể tu luyện tới đấu tôn cường giả sao? Sư phụ người nói như vậy, là vì đối với người kỳ vọng quá cao.

Bên ngoài cấm chế, sư phụ sư đệ Hạ Hầu Thuần tựa hồ ngồi xuống, dường như đang đợi cái gì.

Thật lâu sau, Hạ Hầu thiên sư đệ Hạ Hầu Thuần nói:

- Sư phụ, không phải đợi người tứ đại Ma Tông sao, chúng ta không thể đi thử thời vận sao?

632. Q.6 - Chương 132: Hãm Hại

- Thử thời vận, người cho rằng việc này, bằng vận khí là có thể đắc thủ? Nếu như bằng vận khí có thể thành công, với thực lực tứ đại Ma Tông, cần gì phải rộng mời giúp đỡ, ngay cả ta nhiều năm đều gọi đệ tử về. Thiên nhi, có việc cần nói rõ, sự kiện đóng băng thể giới lần này, tuyệt đối không phải trò đùa, tứ đại Ma Tông, Đấu Thần điện cùng La Lan học viện đều là phái tinh anh ra hết, người ngấm lại xem, cho dù chúng ta có năng lực đối phó ma thú trong đóng băng thể giới, với thực lực hai người chúng ta, đối với tam đại thể lực chúng ta cũng không có thể chọc nổi?

Bị sư phụ nói một trận, Hạ Hầu Thiên Đồn có chút ủ rũ, lại không cam lòng nói:

- Cho dù tứ đại Ma Tông có thể cười đến cuối cùng, có thể phân cho chúng ta chỗ tốt, chỉ sợ cũng là chín trâu mất sợi lông, chúng ta tội gì làm cho tay sai cho người ta.

- Vấn đề này người cũng không đã hiểu. Thứ nhất, Ác Ma Tông để mất tới sư phụ, phát ra lời mời, vì sư nều là không đến, Ác Ma Tông cho dù không giận lây sang ta Hạ Hầu gia tộc, nhưng chúng ta sau này có việc cầu người người, tứ đại Ma Tông sẽ ra tay giúp đỡ sao? Thứ hai, hôm nay tam đại thể lực quần quýt tại cùng một chỗ, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, cơ hội tốt để đúng là đục nước béo cò, có thể kiếm được chỗ tốt hay không, muốn xem vào vận khí cùng cơ duyên của chúng ta. Phú quý cầu trong nguy hiểm, nếu như chúng ta không đến, vĩnh viễn không có cơ hội. Thứ ba, đóng băng thể giới này, đối với người mà nói, cũng là một chỗ lịch lãm tốt, nếu như không phải có tứ đại Ma Tông thể lực như vậy, bằng ta và người có thể đi được rất xa?

Thầy trò hai người hiện tại tính toán được mất, Lý Dật trong bụng huyết Linh Lung lại nghe được cũng phải âm thầm kinh hãi. Sự kiện La Tuyết Phong phản bội học viện, quả nhiên không phải là trộm đạo thành khí đơn giản như vậy. Tứ đại Ma Tông, Đấu Thần điện, La Lan học viện, mỗi một phương đều danh chấn Đấu Thần đại lục, có thể làm cho ba cố thể lực phái tinh anh ra hết, nhất định là chuyện tình Thông Thiên. Xem ra, chính sư phụ Hạ Hầu Thuần đến đóng băng thể giới là có mục đích, cũng may là có một trò hay muốn diễn ra rồi.

Đục nước béo cò có chỗ tốt, cái này, Lý Dật vẫn tương đối am hiểu. Dù sao thân phận hiện tại của mình phức tạp, là Đấu Thần điện phân điện phó Điện chủ, lại là học viên La Lan học viện, tu luyện thiên ma đấu khí lại thuộc về tứ đại Ma Tông, đúng là quá phức tạp.

- Sư phụ, chúng ta vừa tới, vì cái gì không thuận tay dọn dẹp một chút La tiểu tử Lan học viện kia? Với thực lực của lão nhân gia, một người là có thể đem bọn họ thu thập rồi.

- Những học viên kia? Hừ, những tên kia không biết sống chết làm cho người ta chướng mắt. La Lan học viện phái ra những đạo sư đại đạo tinh anh kia, không phải là gốc tiểu tử miệng còn hôi sữa nói được. Nói sau, hiện tại tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện còn chưa có chính thức trở mặt, nói không chừng vì đối kháng Đấu Thần điện, còn có khả năng liên thủ. Điều chúng ta làm là muốn duy trì loại tình huống này.

Dù sao cũng nhân nhã, Hạ Hầu Thuần sư phụ kiên nhẫn vô cùng, lấy việc đều suy một ra ba dạy bảo Hạ Hầu thiên. Nhưng điều đó lại làm khổ Lý Dật cùng Hạ Hầu Thuần, mùi tanh tuổi Lý Dật không chịu nổi, Hạ Hầu Thuần thì càng không cần phải nói, hẳn là người thích sạch sẽ, ở trong này vốn là một việc vô cùng thống khổ, còn lo lắng bị sư phụ phát hiện.

Đột nhiên, Lý Dật hoàn toàn quên hết mùi hôi thối, bởi vì ở chỗ có khí tức cường hãn xa xa truyền đến. Cổ hơi thở này cường đại, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Lý Dật.

Nhưng chưa đầy một cái hô hấp, khí tức cường giả này nhanh chóng tới gần. Hạ Hầu Thuần xem ra cũng hiểu kỳ, nhẹ nhàng vệt ra khe hở hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Nhưng chỉ thấy là bóng đêm mịt mờ, hơn hai mươi thân ảnh quý mị đã đứng ở trước mặt sư phụ sư đệ của Hạ Hầu Thuần.

Hai mươi cường giả quỷ mị này, toàn bộ quần áo đều thuần một sắc đen áo bào, mà ngay cả kiểu dáng đều không sai biệt lắm, nhưng tại trên trái ngực, đeo huy chương có chút không giống nhau. Nhìn những huy chương này, đó là từ tứ đại Ma Tông khác nhau.

- Hạ Hầu sư đệ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.

Một cái hắc bào lão giả hướng sư phụ của Hạ Hầu Thuần chấp tay, xem như là lễ ra mắt. Mà những tên hắc bào Ma Tông khác thì đều mặt lạnh, tư thế hoàn toàn không có đem sư phụ Hạ Hầu Thuần đặt ở trong trước mắt vậy.

- Sư huynh, sư môn đã gọi, cho dù là núi đao biển lửa, Hạ Hầu thiết ta làm sao không dám không đến đây.

Hắc bào lão giả nói chuyện, lúc này lạnh lùng nói:

- Hay, Hạ Hầu sư đệ trưởng nghĩa, những ngoại tông đệ tử tứ đại Ma Tông kia bình thường vừa nghe đến đóng băng thế giới, còn có khả năng cùng Đấu Thần điện, La Lan học viện giao thủ, đều lấy cớ là có trọng tật trong người. Lúc này tông môn có chuyện quan trọng, lại cũng không tham gia. Tốt lắm, cũng không nhiều lời, hai ngày trước La Lan học viện đã tiến vào đóng băng thế giới, nhưng bọn họ muốn quét sạch chướng ngại trên đường, chỉ sợ cũng đi cũng không được nhanh.

Hắc bào lão giả nói xong, ngẩng đầu lên liền đi, cũng không thấy hắn dùng cái đấu khí bộ pháp gì, chỉ như là thường người loại đi vậy, nhưng tốc độ cực nhanh lại làm Lý Dật cảm thấy kinh ngạc. Những cường giả này, cũng không dám lãng phí đấu khí phi hành, có thể thấy được tình thế trước mắt nghiêm trọng.

Bất quá là trong nháy mắt, tứ đại Ma Tông cùng thầy trò Hạ Hầu thị cũng khuất trong tầm mắt.

Xác định những người này đã đi xa, Lý Dật cùng Hạ Hầu Thuần mới từ trong bụng huyết Linh Lung chui ra. Vừa đi ra bên ngoài, vội hít thở không khí tươi mát, Hạ Hầu Thuần liền nhin không được nôn mửa liên tục.

Tìm đến dòng suối nhỏ, cũng chẳng quan tâm thời tiết lạnh giá, hai người đem thân thể rửa sạch sẽ, sau đó vận chuyển đấu khí hong khô quần áo, lúc này mới cảm thấy thoải mái.

- Hạ Hầu huynh, người đi con đường nào?

Lý Dật hỏi dò.

Hạ Hầu Thuần do dự một lát, làm ra một cái quyết định gian nan:

- Ta đi du lịch thôi.

Lý Dật nhẹ nhàng cười:

- Lúc này, có cái địa phương nào trên Đấu Thần đại lục so sánh được với đóng băng thế giới sao? Chẳng lẽ Hạ Hầu huynh thật sự cam tâm không gom vào cảnh náo nhiệt này sao?

- Có thể vận nhất bị sư phụ ta phát hiện, ta liền không được tự do.

- Nếu như vậy.

Lý Dật bắt đầu vì Hạ Hầu Thuần sắp xếp:

- Nếu như Hạ Hầu huynh không chê, không bằng gia nhập đoàn mạo hiểm của ta, chúng ta có hơn bốn trăm người, cho dù sư phụ sư đệ người gặp phải, cũng không nhất định có thể nhìn ra được người. Như thế nào?

Hạ Hầu Thuần nghĩ nghĩ, cắn răng quyết định nói:

- Được rồi, vậy phiền toái Lý Dật huynh đệ.

Không phiền toái, một chút cũng không phiền toái, có thể có đấu tôn cường giả cùng đồng hành, phiền toái thêm một ngàn lần lại có làm sao? Lý Dật mừng rỡ trong lòng, trên mặt nhưng lại vì Hạ Hầu Thuần suy nghĩ, hoàn toàn không có biểu lộ ra tư tâm của mình.

Lăn qua lăn lại nửa đêm, sắc trời đều có chút tỏa sáng, Lý Dật mang theo Hạ Hầu Thuần bay trở lại doanh địa trong sơn cốc, thoáng nghỉ ngơi sau, liền kêu mọi người, ăn chút lương khô, tiếp tục hướng đóng băng

thế giới thăng tiến. Hiện tại phương hướng càng xác định, Lý Dật thấy được dấu vết tứ đại Ma Tông đi về phía trước, dọc theo những dấu vết này, thất hoàng tử y vẫn ở phía sau không xa không gần đuổi theo.

Lúc này Lý Dật cùng đoàn mạo hiểm đã xâm nhập đóng băng thế giới hơn một trăm dặm, theo lý thuyết, sẽ có cao giai ma thú ẩn hiện, may mà phía trước đã có vài trăm cường giả đi trước mở đường, cho nên bọn họ cũng không gặp ma thú quá mức cường hãn. Trên đường đi, cách vài dặm, lại nhìn thấy dấu vết chém giết, từ dấu vết nơi này, Lý Dật phán đoán đều là nhân loại cường giả cùng ma thú đánh nhau, cũng không có dấu hiệu xuất hiện nhân loại cường giả đánh nhau.

Nhưng tối ngày hôm sau, Lý Dật cùng vài cái tinh anh học viên rời khỏi đội ngũ, đi phía trước tìm kiếm nơi cắm trại, rốt cục phát hiện một cái chiến trường loại nhỏ. Đây là một sườn dốc thích hợp cắm trại, chắc đám người đang trong lúc cắm trại, bị người lặng yên tiếp cận, sau đó khởi xướng tiến công, nhưng theo dấu vết chung quanh, trận chiến đấu này duy trì thời gian cũng không quá dài, hiển song phương thực lực hơn kém quá nhiều.

Trên mặt tuyết, còn lưu lại vài cái trưởng bối bị dấu khí xé rách, cùng mấy cỗ thi thể cường giả. Điều làm bọn người Lý Dật trầm trọng chính là mấy thi thể cường giả này đều là học viên La Lan học viện.

- Đây là đoàn Khải phong.

Một học viên khẳng định nói:

- Ta biết hẳn, hẳn là thủ hạ đặc lực trong đoàn Khải phong.

Là ai trong đoàn đội cũng không trọng yếu, quan trọng là những thi thể này đều bị một kích trí mạng, cơ hội hoàn thủ đều không có. Nhưng người đánh lén này cũng không có dây dưa, giết chết mấy người sau đó liền nhanh chóng bỏ đi.

Lý Dật không khỏi có chút lo lắng, Khải phong đoàn, thực lực đều mạnh hơn đội viên của mình, nếu như là đoàn đội của mình bị công kích, hậu quả nghiêm trọng nhiều lắm. Rốt cuộc là ai, dám ngang nhiên ra tay với La Lan học viện? Lúc này tại đóng băng thế giới, xem ra địch nhân đáng sợ nhất không phải ma thú, mà là nhân loại bụng dạ khó lường.

Thu thập vài cỗ thi thể, để tránh đội viên của mình sau khi nhìn thấy ý chí dao động, Lý Dật lúc này đem đội ngũ đến nơi đây cắm trại.

Cắm trại sườn dốc đối diện, có vài bóng người lạnh lùng nhìn đoàn mạo hiểm của Lý Dật xây dựng cơ sở tạm thời. Nhìn quần áo những người này, nếu như Lý Dật nhìn thấy, nhất định sẽ không lạ lắm, màu đen hắc bào, chỗ ngực trái thêu lên biểu tượng Ứng tông. Nhưng...

- Lý Kỳ tư tế, đêm nay còn động thủ không?

Người được gọi là Lý Kỳ tư tế là một trung niên, hiển nhiên đây là người thủ lĩnh. Tư tế, đây là danh xưng độc hữu của Đấu Thần điện, cái danh xưng này, cùng quần áo trên người bọn họ lại khác nhau.

- Đương nhiên.

Lý Kỳ tư tế mặt không biểu tình hồi đáp:

- Nhân số còn thật không ít, bất quá hôm nay chúng ta vận khí không tệ, tựa hồ cũng không cần động thủ.

- Lý Kỳ tư tế nói đến đám tuyết ma lang kia sao?

- Đúng, chỉ cần làm cho bọn họ biết rõ người cố ý đưa tới tuyết ma lang chính là tứ đại Ma Tông là được rồi.

Lý Kỳ tư tế vẻ mặt hiện lên một tia âm trầm mà đắc ý cười.

- Lý Kỳ tư tế, ta nghĩ mãi mà không rõ, đại tư tế đại nhân vì cái gì phái chúng ta đi làm loại chuyện này? Coi như là tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện liên thủ, chẳng lẽ chúng ta còn sợ bọn chúng sao?

- Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ người nghi ngờ quyết định của đại tư tế đại nhân sao? Người chó xem thường tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện, đều là nhất đẳng thực lực Đấu Thần đại lực. Đi thôi, đi tìm đám tuyết ma lang kia đi.

Bốn bóng người nhanh chóng biến mất tại đỉnh núi, trong không khí, hương vị âm mưu thật lâu không tiêu tan...

Khải phong đoàn đội đã bị công kích, cái này làm cho Lý Dật đề cao cảnh giác, gia tăng gấp đôi trạm gác cùng tuần tra đội lưu động. Ở đóng băng thế giới, từ nay về sau chân chính kéo ra đại màn mạo hiểm. Nhìn xem trong doanh địa, những học viên đang nghỉ ngơi kia, Lý Dật đột nhiên có chút bi ai thay cho bọn họ. Là học viên La Lan học viện, được coi như là bậc thiên kiều chi tử, mang mộng tưởng đi vào học viện, nhưng đối với học viện mà nói, bọn họ tính là cái gì? Là công cụ có thể thu cao học phí phát tài, còn là thời điểm có chuyện, dùng để làm pháo hôi? Một cái chức vị đạo sư, hoặc là một bộ Bạch Hổ công pháp đấu kỹ, thậm chí một vụn kim tệ, có thể làm những thiên chi kiều tử này bị mất phương hướng.

Chúng sinh, cầu gì hơn?

Mục tiêu của Lý Dật rất rõ ràng, trở thành cường giả mạnh nhất Đấu Thần đại lục, không bị bất luận kẻ nào cùng thế lực nào ước thúc, có được tự do tuyệt đối.

Trong thế giới băng tuyết, cho dù là đêm đến, vẫn còn có chút mịt ánh sáng mờ ảo, với Lý Dật thực lực Đấu Hoàng đỉnh phong, nhìn theo điểm ánh sáng này, cũng có thể nhìn thấy vài trăm mét. Mà cảm giác nhạy cảm, càng có thể cảm nhận được các loại khí tức xa hơn.

Bỗng nhiên thân hình vừa động, Lý Dật ngồi xếp bằng trên tảng đá đi ra.

Bốn hắc y nhân, tại trong bóng đêm u ám cấp tốc lao tới, bọn họ dùng tốc độ cực nhanh hướng doanh địa lao tới gần. Trong thời gian ngắn, Lý Dật đoán được bốn hắc bào cường giả tới đây có ý đồ hiểm ác. Nhưng, lúc này cho dù có thể ngăn cản bọn họ dẫn đạo ma thú tiếp cận doanh địa cũng không có ý nghĩa, với khứu giác ma thú nhạy cảm, gần như thế không có khả năng không cảm giác nhân loại tồn tại.

Giờ phút này, điều duy nhất có thể làm, chính là báo động.

- Toàn thể đội viên, chuẩn bị nghênh chiến.

633. Q.6 - Chương 133: Con Ếch Cánh Ve Sâu

Lý Dật đầu dực vỗ lên, tại trên không trung doanh địa lướt gấp.

Bốn hắc bào cường giả tại cửa doanh địa dừng lại, một người trong đó âm trầm cười, lớn tiếng nói:

- La Lan tiểu tử học viện, xem gia gia mang cho các người cái lễ vật gì đây?

Cau mày lại, Lý Dật lạnh lùng nói:

- Tứ đại Ma Tông? Các người tại sao làm như vậy?

- Tiểu tử nhân lực không sai, rõ ràng biết rõ thân phận gia gia, bắt quá vấn đề của người, gia gia cũng không có nghĩa vụ trả lời, xuống Địa ngục hỏi tử thần đi.

Duy trì tiếng cười, bốn hắc bào cường giả triển khai đầu dực, từ trên không bay vút trở về.

Lưu lại đối phó ma thú, hay là đi truy mấy tên hắc bào cường giả âm hiểm? Lý Dật quyết đoán lựa chọn, đám tuyết ma lang tuy đáng sợ, nhưng không giết chết mấy tên hắc bào cường giả, trời biết bọn họ còn sẽ đưa tới ma thú gì nữa. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ, cũng chính là hung thủ đánh lén đoàn đội Khải phong.

Lúc này, tuyết ma lang đã tới gần doanh địa, đối mặt bốn trăm nhân loại cường giả, những ma thú này cũng không có lập tức tiến công, mà là cảnh giác.

- Hạ Hầu huynh, nơi này giao cho người.

Lý Dật hét to nói, bốn Đẩu Hoàng, Lý Dật còn không có để vào mắt, Hạ Hầu Thuần ở lại doanh địa đối phó ma thú so với giúp mình tác dụng càng lớn hơn.

- Lý Dật huynh đệ yên tâm đi, chỉ là một đám tứ giai ma thú mà thôi.

Tứ giai ma thú mà thôi? Các học viên mạo hiểm đoàn cũng không biết thân phận cùng thực lực của Hạ Hầu Thuần, nhìn thấy Lý Dật rời đi, đều có chút nao nao. Nghe được Hạ Hầu Thuần cuồng vọng, vẻ mặt càng tối sầm lại. Lôi Bách không nhịn được nói:

- Hạ Hầu huynh, đây chính là mấy trăm đầu tứ giai ma thú, người có thể giết được hết bọn chúng không?

- Sao?

Hạ Hầu hừ về mặt khó hiểu:

- Các người tính ở ngoài xem cuộc vui?

Lôi Bách về mặt khổ sáp:

- Chúng ta chỉ có hai cái Đẩu Hoàng, những người khác đều là Đẩu Sư Đẩu Vương, nếu không trả giá thật nhiều giết chết một đầu tuyết ma lang, tối thiểu nhất cần bảy tám Đẩu Vương liên thủ, nhưng bây giờ theo số lượng, chúng ta không có thực lực mạnh như vậy.

- Các người có thể giết bao nhiêu, còn lại giao cho ta.

Hạ Hầu Thuần được Lý Dật giao cho, tự nhiên là muốn ra sức biểu hiện một phen. Tuyết ma lang còn chưa có tiến công, thân hình Hạ Hầu Thuần đã bạo lên, cả người giống như tử thần liềm đao, đầu khí oanh kích ra, lập tức truyền đến tiếng tuyết ma lang khóc thét.

- Ngự Hư Lăng không? Dựa vào, bằng hữu lão đại, dĩ nhiên con mẹ nó là đầu tôn.

Lôi Bách liềm liềm môi khô ráo, trừng con mắt không thể tin được.

- Còn đứng ngây đó làm gì, giết thôi.

Khảm kỳ biết rõ những ma thú này điên cuồng, nếu như không thừa dịp Hạ Hầu Thuần ngang nhiên phóng ra, triệt để đánh tan bọn họ, một khi bọn chúng tỉnh táo lại, phải trả một cái giá lớn có thể nói là thảm trọng.

Có Hạ Hầu Thuần đầu tôn cường giả xung phong, Lý thị mạo hiểm đoàn ý chí chiến đấu bùng bùng, lập tức hướng tuyết ma lang công tới.

Cách doanh địa vài dặm, Lý Dật rút cục đuổi theo bốn hắc bào cường giả, quyết định tự mình giải quyết mấy tên Đẩu Hoàng này.

Lý Kỳ tư tế hứng thú đánh giá Lý Dật, trên mặt tựa như xem Lý Dật có bệnh tâm thần:

- Ta nói tiểu tử người có tật xấu, đuổi theo chúng ta ba dặm đường, không phải là muốn chết sao?

- Tứ đại Ma Tông cùng ta La Lan học viện có ân oán gì, các người có thể tìm viện trưởng giải quyết, lại ra tay đối với những học viên chúng ta, hơn nữa hèn hạ như thế, người, không biết là quá mức sao?

- Ngốc tử, người có tư cách nói với chúng ta sao? Được rồi, người đã muốn đi tìm cái chết, gia gia sẽ thanh toán cho người.

Lý Kỳ đánh mắt với ba tên Đẩu Hoàng, sau đó nhẹ nhàng cước bộ rất nhanh đến bên cạnh Lý Dật, đem Lý Dật vây quanh ở giữa. Lý Dật có thực lực Đẩu Hoàng đỉnh phong, làm cho Lý Kỳ cũng không dám khinh thường, ngoài miệng nói tuy nhẹ nhàng, nhưng cũng coi trọng tới cực điểm.

Thấy bốn tên Đẩu Hoàng không biết sống chết, Lý Dật toàn thân tản ra một cỗ sát ý:

- Các người là người của Ma Tông nào? Nói ra ta để cho bọn họ tới nhận xác.

- Người không có tư cách biết rõ, động thủ.

Lý Kỳ không có trả lời, khẽ quát một tiếng, súc thể đấu khí hướng Lý Dật đánh ra. Cùng lúc đó, ba gã Đấu Hoàng kia cũng xuất thủ.

Bốn chiêu đấu khí từ bốn phương tám hướng lao tới Lý Dật. Bốn Đấu Hoàng cường giả hợp lực đánh ra một kích, coi như là một đấu tôn, cũng cần phải chú ý ứng phó. Lý Kỳ nhìn Lý Dật, hẳn tin tưởng một kích hợp lực, Lý Dật rất nhanh sẽ trở thành một cỗ thi thể.

- Phong chuông, xoắn kình.

Lý Dật cước bộ giống như dính trên mặt đất, thân hình cũng không có động, chỉ là vận vẹo, song chuông không ngừng tại trong hư không đánh ra từng đạo bán hình cung. Cái tư thế này, thoạt nhìn có chút cổ quái.

Mà đúng là có chút cổ quái, làm bọn người Lý Kỳ khó có thể tin được. Sau khi công kích Lý Dật, bốn đạo đấu khí còn chưa tiếp xúc Lý Dật, khi Lý Dật kéo lê đường vòng cung cổ quái, giống như gặp phải cái gì cực kỳ trơn trượt, bị bắn ngược trở về. Mà góc độ bắn ngược lại nhắm ngay một cái hắc bào cường giả, uy lực tựa hồ gia tăng thêm mấy lần.

- Đây là cái đấu kỹ gì.

Lý Kỳ kinh ngạc khẽ quát một tiếng, vội vàng trước người bố kết đấu khí phòng ngự, chống lại.

Trong vòng vây, Lý Dật hơi hột đứng một chỗ, mặt không biểu tình nói:

- Hiện tại ta có tư cách biết rõ tên của các người chưa?

- Người rốt cuộc là ai? học viên La Lan học viện, tại sao có cường giả như vậy.

La Lan học viện thật là mạnh, nhưng học viên ngoại trừ cái thần bí thiên tài La Tuyết Phong kia. Người trước mắt này có thực lực Đấu Hoàng đỉnh phong, nhưng có thể đối kháng bốn Đấu Hoàng cường giả, loại người tài giỏi này, làm sao có thể ở La Lan học viện là học viên bình thường được. Cho nên Lý Kỳ có chút buồn bực, thiếu niên trước mắt này Đấu Hoàng cường giả, có phải là đạo sư nào đó không.

- Ta chính là ta, vạn triều Lý Dật.

- Vạn triều Lý Dật? Người chính là vạn triều Lý Dật, người đánh bại Nam thiên tông đại trưởng lão sao?

Xem ra chính mình dương danh rồi, Nam thiên tông là tông phái nắm giữ truyện tổng trận to lớn, bản thân mình chính là đối tượng mà rất nhiều thế lực chú ý kết giao, thực lực của Nam thiên tông đại trưởng lão càng không phải là bí mật, Lý Dật đánh ra ba chiêu, sau đó đánh bại Nam thiên tông đại trưởng lão, loại tình huống này có chút hí kịch, tự nhiên bị thêm mắm thêm muối vào, bởi vậy truyền bá ra phạm vi rộng khắp.

- Có lẽ từ nay về sau, mọi người đều biết đến ta, sẽ không nói đến đánh bại nam thiên tông đại trưởng lão, mà nói đến việc giết cường giả tứ đại Ma Tông. Còn không muốn nói ra tên của các người sao?

Lý Kỳ sắc mặt thay đổi, hừ lạnh nói:

- Nam thiên tông đại trưởng lão vô dụng, đả bại hắn có cái gì kỳ lạ, bốn huynh đệ chúng ta tùy tiện phái ra một người ra tay, lão gia hỏa kia đã sớm vẫn lạc rồi.

- Nói như vậy, bốn người các người, hôm nay muốn làm quỷ Vô Danh rồi?

Lý Dật cũng lười nói nhảm nhiều, kim long cung cầm trong tay.

- Hợp kỹ.

Lý Kỳ hét lớn một tiếng, sắc mặt ngưng trọng. Cửu phẩm kim long cung nơi tay, trên người Lý Dật phát ra sát ý càng dày đặc, Đấu Hoàng đỉnh phong cùng cửu phẩm vũ khí, Lý Kỳ biết, nếu không vận dụng lá bài tẩy, chỉ sợ ăn phải thiệt thòi lớn.

Lý Kỳ quát lớn, bốn hắc bào Đấu Hoàng thân hình vừa động, tạo thành một cái hình thang, trong lòng bàn tay mỗi người đánh ra quang hoa sáng lạn, sau đó dung hợp tại một chỗ, hình thành một đạo đấu khí sáng ngời.

- Thần chi quang.

- Thánh hệ đấu khí?

Lý Dật hơi sững sờ, trong tay không chế dây cung, đồng dạng kim quang chói lọi. Cái biến đổi này làm Lý Dật có chút kinh ngạc, bốn người trước mắt thân phận cũng trở nên quý dị.

- Các ngươi là người Đấu Thần điện?

- Đã biết rõ chúng ta là người Đấu Thần điện, Lý Dật, ngươi hôm nay phải chết.

Lý Kỳ quát, đấu khí quang hoa đã súc thể đến cực hạn, năng lượng phá hủy hết thấy, xoáy lên vô số băng tuyết, hướng Lý Dật đánh tới.

Lý Dật cũng vô pháp nghĩ lại, khanh khanh khanh ba tiếng giòn vang, cả người nhanh như Lưu Tinh.

Hai cổ đấu khí toàn lực phát ra, một cái dựa vào hợp kỹ, một cái dựa vào ma khí cùng cửu phẩm cung, cũng đã tiếp cận thực lực đấu tôn cường giả, năng lượng trong nháy mắt nổ ra, giống như một đạo kim sắc nổ tung, băng tuyết đóng băng thể giới bị xóc hết lên một mảng lớn, tạc ra hố sâu một vài mét.

Một chiêu đối công này, dĩ nhiên là tám lạng nửa cân, cũng không có ai chiếm được tiện nghi.

- Nhân loại đáng giận.

Đột nhiên ở trong hố sâu, truyền tới một cái thanh âm ồm ồm. Thanh âm này giống như là một người mới tỉnh ngủ, lộ ra vẻ không thoải mái.

Ma thú? Một ma thú có thể sử dụng ngôn ngữ nhân loại, ít nhất cũng là lục giai?

Lục giai ma thú, Lý Dật cùng bọn người Lý Kỳ nghĩ đến bốn chữ này, trên sống lưng mồ hôi lạnh đồng thời tuôn ra.

Từ trong hố sâu, bùn đất bị đánh ra một khối lớn, một đầu quái vật xông ra. Quái vật nhìn trông xấu xí, thân thể giống như con cóc, nhưng trên lưng có một đôi cánh như cánh ve sầu, trên đầu một đôi mắt to cơ hồ chiếm nửa cái đầu, toàn thân mặc lục, hình thể cũng không lớn, ngồi chồm hổm tại đó, thỉnh thoảng vung vẩy lưỡi dài, tựa hồ đang thèm thuồng cái mỹ vị gì vậy.

- Con ếch cánh ve sầu.

Lý Dật đọc qua trong sách, ngàn vạn đừng nhìn vẻ bên ngoài của đầu ma thú nhỏ này mà bị mê hoặc, vẻ xấu xí bề ngoài nó còn có một khóa ma hạch năng lượng kinh người, đủ đối kháng với đấu tôn. Khi con ếch cánh ve sầu trưởng thành có thể đạt tới lục giai, có con thậm chí cao hơn. Bởi vì loại ma thú này có một nửa thời gian ẩn thân trong lòng đất, ở vào trạng thái giấc ngủ, cho nên có thể gặp được là rất ít.

Nhưng, lúc này xui xẻo như vậy, Lý Dật cùng Lý Kỳ đánh nhau ở đây là không thích hợp, lại gặp phải đầu ma thú như vậy.

- Ta nói nhân loại hèn mọn, đã làm ta tỉnh lại, dù sao ta cũng phải ăn chút gì đó?

Con ếch cánh ve sầu há miệng rộng thùng thình, bộ dáng buồn cười vô cùng.

Đáng tiếc là Lý Dật cùng đám người Lý Kỳ đều không thể bật cười nổi. Lý Dật trong nội tâm phát khổ, tại trước mặt lục giai ma thú, muốn chạy trốn cơ hồ là xa vời.

Cuối cùng Lý Dật nhún vai, nói ra một câu làm Lý Kỳ thiếu chút nữa cười ngất đi:

- Ếch tiên sinh, ngươi đi ngủ thôi, ở đây đối với ngươi không có chuyện gì.

- Lý Dật, chúng ta liên thủ?

Lý Kỳ đề nghị nói.

Lý Dật không có để ý đến hắn, tiếp tục hướng con ếch tiên sinh đề nghị:

- Nếu không như vậy, ta sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục vài người cùng ngủ với ngươi.

- Tiểu tử loài người rất thú vị, thông qua thực tế chứng minh, óc của người thông minh, so với óc người ngu ngốc ngon hơn nhiều. Ta thích óc của người.

Cánh ve sầu lục con ếch nói, lại liếm đầu lưỡi thật dài.

- Lý Kỳ, ta đồng ý cùng người liên thủ.

- Năm tên nhân loại Đấu Hoàng, nghĩ liên thủ đối phó ta sao? Chê cười, nếu như là năm tên nhân loại đấu tôn, còn có thực lực này.

Cánh ve sầu lục con ếch mở con mắt lớn cực độ khinh miệt nhìn năm người, con mắt quay tròn tựa hồ phân tích người nào thông minh nhất.

Cánh ve sầu lục con ếch nói rất đúng, năm Đấu Hoàng xác thực không đủ để lục giai ma thú giết chết.

- Vậy xuất hiện đi, để cho Lão Tử nhìn xem một đầu lục giai ma thú rốt cuộc có gì đặc biệt hơn người.

Lý Dật cường hoành nói, khẩu khí ngược lại có chút phong phạm Đấu Thánh cường giả.

- Ta thích ăn thức ăn sống, đặc biệt thức ăn sống còn đang hoạt động.

Cánh ve sầu lục con ếch nhếch môi, tựa hồ là cười một chút, nhưng trông nó càng xấu.

- Lý Kỳ, cho ta một phút đồng hồ, không, nửa phút. Ta có biện pháp đối phó nó.

Lý Dật chuyển qua bên người Lý Kỳ, nhỏ giọng nói ra. Nhưng đề nghị này cũng được Lý Kỳ tiếp nhận, không chỉ nói Ricci bọn họ có năng lực chịu được lục giai ma thú nửa phút hay không, cho dù gánh vác được thì thế nào? Cho Lý Dật tranh thủ thời gian chạy trốn sao?

- Ta dựa vào cái gì tín nhiệm người?

- Bởi vì ta là Đấu Thần điện thiên phong phân điện phó Điện chủ.

Lý Dật từ trong thông dong giới lấy ra khối thân phận ngọc bài phó Điện chủ. Ngọc bài này làm cho Lý Kỳ sửng sờ.

634. Q.6 - Chương 134: Ngư Ông Đắc Lợi.

- Nguyên nhân ta gia nhập La Lan học viện nói rất dài dòng, trước đối phó đầu ma thú quái dị này rồi nói sau.

Cái thanh âm ồm ồm kia lại vang lên:

- Các người nói nhanh lên, ta có chút đói bụng rồi

- Được rồi, chúng ta làm hết sức.

Lý Kỳ miễn cưỡng đáp ứng nói, sau đó chuyển hướng cánh ve sầu lục con ếch:

- Ma thú quái dị, chúng ta cùng người liều mạng.

Đấu Thần điện bốn tư tề, thực lực tuy không tính là mạnh, nhưng phối hợp ăn ý vô cùng, hiển nhiên là do thường ngày cùng một chỗ tu luyện. Lý Kỳ vừa động, ba vị Đấu Hoàng cũng đồng thời thúc dục đấu khí cực hạn, hướng cánh ve sầu lục con ếch oanh kích. Đấu khí đánh ra, một mảnh băng tuyết bay lên càng làm cho tràng diện càng thêm mê ly.

Lúc này bốn đạo đấu khí so với lúc trước oanh kích Lý Dật, uy lực tựa hồ chỉ có hơn chứ không kém, mọi người đang lâm vào hoàn toàn tuyệt vọng cho nên cố hết sức, bộc phát ra lực lượng liều mạng. Nhưng, dù sao đối thủ của bọn họ, là một đầu lục giai ma thú.

Cánh ve sầu lục con ếch cánh hơi mỏng và vô cùng mịn màng, dường như không nhìn thấy bốn đạo đầu khí xâm nhập, mà có tốc độ rất nhanh làm cho tròng mắt người ta đều muốn rơi ra vậy, lần lượt từng người bị cái chân con ếch đập trúng, tốc độ quỷ dị như vậy, đã nhanh vô cùng, làm ọi người không thể né tránh.

Cánh ve sầu lục con ếch tựa hồ cũng không có lập tức giết chết Lý Kỳ ngay, mà tựa hồ muốn bọn họ hoạt động, để khi ăn hương vị càng ngon, cho nên đánh Lý Kỳ chỉ phun ra mấy ngụm máu tươi, cũng không có bị thương trí mạng.

- Nhân loại hèn mọn, có chút bổn sự ấy, cũng dám đến đóng băng rừng rậm sao, các người... Ai, cảm ơn các người đưa tới món điểm tâm ngon miệng.

- Lục con ếch tiên sinh, chỗ này của ta có hai món ngon, ngài có hứng thú nếm thử không.

Lý Dật thanh âm đột nhiên từ trong hồ sâu truyền đến, loại thanh âm sung sướng này, làm lục con ếch tiên sinh lập tức có dự cảm bất thường.

Trong hồ sâu, Lý Dật cười mỉm dùng song chưởng nâng một vật hình tròn, vật hình tròn này trơn bóng, xuyên thấu qua thân màng mỏng, mơ hồ có thể nhìn thấy.

Nhìn thấy vật trên tay Lý Dật, cánh ve sầu lục con ếch nước mắt trong hốc mắt chảy ra, vẻ mặt thống khổ vằn vẹo.

- Thả bọn hần xuống.

Tức giận tới cực điểm, giọng nói lạnh thấu xương.

- Lục con ếch tiên sinh có khẩu vị tốt như vậy sao? Ta lại cảm thấy hai con ếch nhỏ này hương vị nhất định không sai, bất quá, nếu như nấu chín, hương vị chắc rất ngon.

Lý Dật nói, bốn phía bàn tay ẩn ẩn hiện lên một đoàn hỏa diễm, trên mặt lại một mảnh đắc ý. Quyển sách kia giới thiệu rất đúng, cánh ve sầu lục con ếch có một nửa thời gian ngủ ở trong lòng đất, nhưng có một bộ phận thời gian lục con ếch sẽ chọn trong lúc ngủ đồng thời ấp trứng. Ấp trứng nhiệm vụ là do con ếch đực tiến hành, bởi vì con ếch cái khi sinh hạ con trứng ếch xong, cũng sẽ bị ếch đực nuốt chửng.

Tri thức chính là lực lượng, Lý Dật bây giờ cảm nhận được điểm này.

- Dừng tay, thả bọn chúng xuống, các người rút đi.

Có thể tu luyện tới lục giai, cánh ve sầu lục con ếch trí tuệ cùng thường nhân cũng không sai biệt, tự nhiên biết rõ Lý Dật muốn làm cái gì.

Nhưng cánh ve sầu lục con ếch trí tuệ cũng chỉ là cùng thường nhân bình thường, mà Lý Dật cũng không phải thường nhân.

- Lục con ếch tiên sinh, ta cảm thấy để cho người hiện tại thừa nhận một sự thật.

- Chuyện gì?

- Sự thật chính là, ta hiện tại có tư cách chỉ huy người, đúng hay không?

- Thú vị lắm.

- Thú vị lắm sao? Bàn tay hỏa diễm lại mạnh thêm vài phần, có thể nhìn thấy mấy con ếch nho nhỏ có chút bất an, tựa hồ là đối với nhiệt độ quá à biểu đạt bất mãn.

- Người rốt cuộc muốn làm gì, đáng nhân loại giận.

- Để cho ta suy nghĩ, ta muốn làm gì. Vấn đề này thật đúng là có điểm đau đầu.

Lý Dật chỉ Lý Kỳ:

- Người trước giết bọn họ.

- Lý Dật, người nói cái gì?

Lý Kỳ bi phần vô cùng, thật không ngờ Lý Dật qua sông phá cầu nhanh như vậy. Nói như thế nào, bọn họ mới vừa rồi còn quan hệ minh hữu, hơn nữa, Lý Dật là phó Điện chủ cũng không phải hàng giả.

Mà ngay cả cánh ve sầu lục con ếch cũng có chút sờ, không có hiểu ý Lý Dật, còn tưởng rằng hắn nói giỡn.

Đối với Lý Kỳ bi phần, Lý Dật không nhìn thẳng, mà là nhìn cánh ve sầu lục con ếch tiếp tục cường điệu:

- Người không có nghe lầm, ta muốn người làm chuyện này, chính là giết bọn họ. Nếu không, người sẽ nghĩ thấy được mùi chết cháy của hai đứa con trai người.

- Hảo, ta thay người giết là được, người đem chúng nó cho ta, có phải không?

- Thứ nhất, bọn họ không là đồng bạn của ta, mà là địch nhân của ta, thứ hai,

ta chỉ đưa một cái trứng cho người. Chờ người làm xong xuôi chuyện thứ hai, ta mới có thể đưa trứng trả lại cho người, hiểu chưa? Lục con ếch tiên sinh.

- Lý Dật, người vong ân phụ nghĩa, chúng ta cùng người liều mạng.

Lý Kỳ biết rõ Lý Dật không phải đang nói đùa, mà thật sự động sát ý. Bốn Đấu Hoàng cường giả, sao có thể chịu thúc thủ chịu trói đây.

- Giữa chúng ta chỉ có cừu hận, không có ân nghĩa, ngu ngốc, chẳng lẽ người điếm ấy cũng không hiểu sao? Bị lợi dụng chỉ có thể nói rõ người ngu xuẩn, kẻ ngu dốt còn muốn đi ra lẫn lộn, kết cục chỉ có một chữ. Lục con ếch tiên sinh, có thể động thủ rồi.

- Hóa thân.

Trong lúc Lý Dật ra lệnh lục con ếch giết chết, Lý Kỳ bi thương cùng tuyệt vọng đến tột đỉnh hét to ra hai chữ này. Từ hai chữ này hét ra, ba cái Đấu Hoàng bên cạnh hắn khê giạt mình, trên mặt hiện ra một cổ bi thương. Ba cái Đấu Hoàng đột nhiên ôm cùng một chỗ, bên ngoài thân dày đặc thánh hệ đấu khí dung hợp cùng một chỗ, đan vào thành một mảnh đấu khí quang hoa chói mắt.

Lập tức, từ trong cổ đấu khí quang hoa, một đạo cột sáng đột nhiên bắn ra, chui vào ngực Lý Kỳ. Khi cổ đấu khí quang hoa rót vào, làm thân thể Lý Kỳ chậm rãi phồng lên. Kim sắc quang hoa chói lọi hoàn toàn bao vây thân thể Lý Kỳ, khiến cho hắn thoát nhìn cùng một đầu kỳ đà cắn mũi cũng không có cái gì khác nhau. Cái màn quỷ dị này làm cánh ve sầu lục con ếch cũng ngây ngẩn cả người, cũng không có lập tức động thủ, mà là đang hiểu kỳ nhìn xem, muốn nhìn một chút cái nhân loại rốt cuộc muốn làm gì.

Rất nhanh, từ trên người ba cái Đấu Hoàng hoá ra Kim Quang Hoa chói lọi trở nên yếu ớt, mà sau khi hấp thu thực lực ba cái Đấu Hoàng, Lý Kỳ đã bành trướng thành một cự nhân cao tới ba bốn mét. Năng lượng cuồng bạo tựa hồ có chút khống chế không nổi. Mà ba cái Đấu Hoàng, cũng đã bị héo rút thành ba cái cây khô.

- Đấu Thần điện hóa thân. Pháp kỹ rất tà môn.

Lục con ếch ồm ồm nói:

- Thì ra Đấu Thần điện cũng có loại tà môn công pháp này, nếu có chín mươi chín Đấu Hoàng đồng thời làm phép, có thể làm bất kỳ một cường giả nào thực lực trong nháy mắt tăng lên tới Đấu Thần cảnh giới.

- Trong nháy mắt tăng lên tới Đấu Thần cảnh giới?

Lý Dật líu lưỡi nói:

- Còn tu luyện cái gì, đi Đấu Thần điện bắt chín mươi chín Đấu Hoàng đến làm phép là xong rồi.

- Hừ, người cho rằng loại thực lực tăng lên này là vĩnh cửu sao, bất quá là trong nháy mắt tăng lên, sau đó chậm rãi biến mất, đến cuối cùng biến mất, cùng bản thân thực lực cũng không còn một nửa.

- Trong nháy mắt tăng thực lực, cũng đủ giết chết các người rồi.

Lý Kỳ tựa hồ là khống chế được năng lượng thể trần trong cơ thể, kim sắc quang hoa chói lọi dần dần chui vào trong thân thể, không hề tiết ra ngoài.

- Ba cái Đầu Hoàng hóa thần. Pháp kỹ, hừ, có thể mạnh như thế nào? Chẳng qua là đổi lại kiểu chết mà thôi.

Cánh ve sầu lục con ếch không hề do dự, hai chân đạp một cái, cánh ve sầu giương đôi cánh lên, tốc độ quỹ dị cùng lộ tuyến bay vút, căn bản là không phù hợp với quy luật vật lý học.

Thân hình Lý Kỳ khổng lồ, thực lực mặc dù lớn mạnh, nhưng tốc độ cũng không có cách nào tăng lên, đối mặt với cánh ve sầu lục con ếch, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

Một tiếng kêu làm cho người đau răng “Xích ” thanh âm vang lên, cánh ve sầu lục con ếch xuyên qua thân thể Lý Kỳ cao lớn. Một cái lỗ máu trong suốt lập tức xuất hiện ở trên thân thể Lý Kỳ, từ lỗ máu đó, Lý Dật có thể nhìn thấy cánh ve sầu lục con ếch xuyên qua thân thể Lý Kỳ biến thành một con ếch đầy máu huyết, kèm theo cùng thịt nát, nó vội vàng lau đi máu đen cùng thịt nát.

Xem ra đầu lục con ếch cùng Hạ Hầu Thuần không khác nhau lắm, đều thích sạch sẽ.

- Ôi, Ôi, Ôi.

Trong miệng Lý Kỳ phát ra tiếng giống như thanh âm ma thú, tiện tay từ trên mặt đất nắm lấy tuyết, nhét cái lỗ máu tươi không ngừng tuôn chảy, điên cuồng hướng đầu lục con ếch nhào tới. Ở trước mặt thân thể khổng lồ, lục con ếch nhìn nó giống như con kiến hôi bình thường.

Nhưng ngoại hình con kiến hôi, thân thể nhỏ nhắn của nó, lại có được thực lực chống được mấy đầu tôn nhân loại cường. Lúc này một chiêu đắc thủ, lại thấy Lý Kỳ đánh tới, cánh ve sầu lục con ếch dùng chiêu cũ xuyên ra một cái lỗ máu.

635. Q.6 - Chương 135: Ánh Vũ Tình

Cánh ve sầu lục con ếch dù sao cũng chỉ là một đầu ma thú, đối với nhân loại âm hiểm xảo trá còn không có bằng.

Trong lúc cánh ve sầu lục con ếch lọt vào thân thể Lý Kỳ, sắp sửa xuyên sang bên kia, Lý Kỳ làm động tác hung ác tới cực điểm. Không để cho cánh ve sầu lục con ếch có cơ hội làm lại trò cũ, Lý Kỳ hướng thân thể của mình, thỉnh linh cầm một thanh trường kiếm, hướng phần lưng của mình đâm xuống.

Đầu pháp liệu mạng như vậy, ngay cả Lý Dật cũng tự than thở không bằng. cánh ve sầu lục con ếch bị trường kiếm đâm trúng, sau đó cứng lại, tựa hồ Lý Kỳ cùng lục con ếch đồng loạt hóa đá. Nhưng ngay sau đó, một tiếng bạo liệt vang lên từ trong cơ thể Lý Kỳ truyền ra, theo cái thanh âm thanh bạo này vang lên, cả người Lý Kỳ bắt đầu tan rã, kim sắc quang hoa chói lọi tiết ra từ miệng vết thương, ánh sáng của nó làm cho Lý Dật một hồi mê muội.

Sau khi quang hoa tan hết, hết thấy đều bình tĩnh. Lý Dật mở mắt ra, đã không nhìn thấy Lý Kỳ tồn tại, chỉ có bốn phía tán loạn phần còn lại của chân tay cùng mùi máu tươi, chứng minh có một cường giả đã từng tồn tại.

Cánh ve sầu lục con ếch mặc dù so với Lý Kỳ tốt hơn nhiều lắm, nhưng cũng rất là không ổn, một thanh ngân sắc trường kiếm xuyên qua thân thể nhỏ nhắn của nó, như là xuyên qua một con cá, có thể bắt đầu nướng vậy.

Lục con ếch trúng chiêu, bởi vì chính nó chủ quan, đánh giá thấp nhân loại giáo quyết cùng hung ác, Lý Kỳ thông qua hóa thần thực lực đại tiến, nếu không, với thực lực Đầu Hoàng cường giả, coi như là liều mạng cũng không có tư cách kia. Nhưng ba tên Đầu Hoàng hóa thần có khả năng tăng lên thực lực, đối với một đầu lục giai ma thú mà nói, vẫn là không đủ, nếu muốn đâm bị thương lục con ếch thì trên thân kiếm quán chú đầu khí cùng lục con ếch chạm vào nhau, Lý Kỳ đã bị lực lượng này xé nát.

Cái kết cục này, so với trong dự đoán của Lý Dật còn tốt hơn nhiều, quả thực hoàn mỹ.

Một đầu lục giai ma thú, tại trong mắt Lý Dật, đây chính là bảo bối, tuyệt đối bảo bối.

- Lục con ếch tiên sinh, xem ra người bị thương không nhẹ.

Lý Dật thành khẩn nói:

- Cám ơn người giúp ta trừ đi địch nhân của ta, ta cũng vậy sẽ tuân thủ lời hứa của ta, ta cho người một quả trứng.

Nói xong, Lý Dật nghiêm túc lấy ra một quả trứng một lần nữa vùi xuống dưới đất bùn đen, lúc này mới ngẩng đầu lên, càng thêm thành khẩn nói:

- Nhưng tình huống người hiện tại, tựa hồ rất khó thay ta hoàn thành chuyện thứ hai. Không bằng như vậy, ta trị liệu cho người trước.

Trong lòng bàn tay một cỗ thánh khí bắt đầu khởi động.

Loại vết thương tuy nghiêm trọng, nhưng đối với một đầu lục giai ma thú cũng không phải trí mạng, chỉ là khôi phục lại cần nhiều thời gian hơn, thánh hệ đấu khí đối với chữa thương công hiệu làm đầu lục con ếch trong mắt sáng ngời, ồm ồm nói:

- Tiểu tử, người là nhân loại thành thật, chỉ cần người không thương tổn con của ta, ta cũng vậy tuyệt đối sẽ không thương tổn người. Hy vọng việc của người không quá phiền toái.

- Cũng không phiền toái, nhưng cần thực lực của người.

- Yên tâm, thánh hệ đấu khí giúp ta khôi phục, vết thương không được bao lâu sẽ khôi phục.

Thấy được cánh ve sầu lục con ếch chấp thuận, Lý Dật mới đi đến bên người lục con ếch, tay trái nắm giữ lấy một quả trứng, hữu chưởng lại chậm rãi dán tại trên người cánh ve sầu lục con ếch. Cùng lúc đó, chuỗi ngân sắc trường kiếm, được đấu khí Lý Dật thúc dục, ở trong cơ thể từ từ rút ra.

- Thánh hệ đấu khí chữa thương có điểm cổ quái, người phải cố chịu đựng nhé.

Lý Dật nói ra, đan điền khí hải bắt đầu khởi động đấu khí, một cỗ hùng hậu thiên ma đấu khí từ bàn tay tràn nhập vào trong cơ thể lục con ếch.

Cánh ve sầu lục con ếch cảm giác có chút kỳ quái, đấu khí dừng mãnh vào, thương thể bên trong cơ thể nhanh chóng khép lại, nhưng khép lại cũng không có nửa phần sinh cơ, tánh mạng khí tức ngược lại nhanh chóng biến mất. Đấu Thần điện công pháp quả nhiên có chút tà môn, loại chữa thương này, Đấu Thần đại lục chỉ sợ cũng không có nhà thứ hai.

Tại sau lưng cánh ve sầu lục con ếch, Lý Dật trên mặt cười lạnh, lén lút vứt bỏ trứng con ếch trong tay, đem tay kia lẳng không ẩn trên đầu lục con ếch. Song chưởng tuôn chảy thiên ma đấu khí càng thêm tràn đầy, theo cỗ đấu khí cường hãn tại trong cơ thể lục con ếch thể bắt đầu khởi động, cơ thể dần mất đi sinh khí.

Nhưng lục con ếch ý thức được có chút không đúng, đầu lục giai ma thú này thành linh phát hiện, ngoại trừ vị trí tâm hồn còn lưu có một tia sinh cơ yếu ớt, cả người của mình, đều đã chết rồi.

- Tiểu tử, người rốt cuộc đang làm cái gì đó?

Đây là câu nó cuối cùng mà cánh ve sầu lục con ếch lưu ở trên đời này.

- Cho người sống suốt đời, đương nhiên có giới hạn.

Lý Dật vui sướng hồi đáp, không chút khách khí tại tâm hồn cánh ve sầu lục con ếch lưu lại một linh hồn lạc ấn.

Lúc này, một cái mị ảnh khôi lỗi xem như cơ bản hoàn thành.

Rất nhanh đem cánh ve sầu lục con ếch khôi lỗi đưa vào một cái không gian bảo tồn khác, Lý Dật tâm tình vui sướng tới cực điểm, một đầu lục giai ma thú luyện chế mị ảnh khôi lỗi, tuyệt đối là một trong lá bài tẩy cường đại nhất của mình.

Nhưng, không biết doanh địa hướng gì như thế nào, không có chút dừng lại, Lý Dật bay lên hướng phía doanh địa lao đi.

- Ngốc tiểu tử, bảo bối cũng không lấy à?

Xà tôn giả đột nhiên mắng.

- Bảo bối gì?

Lý Dật khê giật mình, thân hình đã ngừng lại.

Xà tôn giả dùng ngữ khí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Hai cái trứng con ếch, ngu ngốc, bao nhiêu người vì tìm được một quả trứng cánh ve sầu lục con ếch mà táng thân tại đóng băng rừng rậm, tiểu tử ngươi tốt hơn, ném trên mặt đất cũng không lấy.

- Cái quả trứng như nhóp chán ghét kia làm được cái gì?

Lý Dật một bên hỏi, một bên đã phản hồi.

Xà tôn giả nói:

- Ngươi biết con người vật gì quý giá nhất?

- Mệnh.

Lý Dật không chút nghĩ ngợi trả lời.

- Đúng rồi, trứng cánh ve sầu lục con ếch chính là tài liệu khó kiếm nhất để luyện chế thọ mệnh đan, tài liệu khác mặc dù cũng trân quý, chỉ cần kim tệ cũng có thể mua được. Nhưng trứng con ếch, người cũng biết, cánh ve sầu lục con ếch sau khi trưởng thành đều có thực lực lục giai, bình thường cường giả căn bản không phải là đối thủ của nó. Cho dù có Đấu Thánh cấp bậc cường giả tìm đến, nó có một nửa thời gian ở trong lòng đất ngủ, phải tìm được nó cũng là rất khó, mặc dù có thể tìm tới, trong sào huyết của nó có trứng hay không cũng không biết. Cho nên nói, trứng con ếch rất khó khăn có được, có thể luyện chế đan được khởi tử hồi sinh.

- Phương thuốc thọ mệnh đan, lão quỷ, ngươi có sao?

Phương thuốc này tại thời kỳ viễn cổ cũng không phải bí phương bí mật gì, người biết rất nhiều, cũng là bởi vì trứng cánh ve sầu lục con ếch thật sự rất khó khăn có được, cho nên lại thành tử phương, cũng dần dần bị người quên đi. Lúc này mệnh đan, chính là cứu phẩm thần đan, vô luận một cường giả bị thương có nghiêm trọng đến mấy, cho dù chỉ còn lại có một hơi thở, ăn vào cũng có thể khởi hân.

Lý Dật xem như minh bạch, cầm hai khóa trứng con ếch, cơ hồ mạng nhỏ của mình được bảo hiểm. Đêm nay đúng là rất đẹp

Bất quá, đối với mười mấy học viên trong doanh địa mà nói, ban đêm cũng không có đẹp như vậy. Tuyệt ma lang đã bị hoàn toàn đánh tan, tại doanh địa lưu lại vài trăm cỗ thi thể, có trên trăm đầu ma lang cuối cùng chạy tứ tán. Mà học viên rơi rụng mười ba học viên, bị thương hai ba mươi người.

Đương nhiên, cái thương vong này đã làm đám học viên cảm thấy phi thường hài lòng, nếu không có Hạ Hầu Thuần ra sức đánh chết, đoàn mạo hiểm cho dù không có kết cục đoàn diệt, nhưng cũng không ngoài ý muốn bao nhiêu.

Nhưng là Lý Dật tại thời khắc mấu chốt rời khỏi đơn vị, làm không ít người đối với hắn thâm trách. Tâm tình Lý Dật thật tốt cũng không để ý tới những người này, nhìn xem không ít học viên trên thi thể ma lang tìm kiếm lấy ma hạch, lựa lấy Lang Nha, lang cốt tài liệu, không khỏi nhăn mi lại.

- Lôi bách, chính đồn đội ngũ, chuẩn bị xuất phát.

Doanh địa huyết tinh đầy trời, ở nơi này trở thành hung hiểm vô cùng, không có gì bất ngờ, những cao giai ma thú kia khẩu giác cực độ nhạy cảm xuất hiện, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

- Lão đại, tất cả mọi người mệt muốn chết rồi, lại nghỉ ngơi trong chốc lát, hiện tại trời còn chưa sáng.

- Không được, cho ngươi năm phút đồng hồ chuẩn bị, phải lập tức rời khỏi.

Mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng sau năm phút đồng hồ, Lý thị mạo hiểm đoàn ly khai, hướng về chỗ sâu đóng băng thế giới xuất phát.

Hừng đông, mạo hiểm đoàn đã đi ra dãy núi đóng băng, hiện ra ở trước mắt, là một mảnh băng tuyết bình nguyên trông không thấy giới hạn. Phía trên bình nguyên, bông tuyết nhỏ vụn đầy trời giống như là vĩnh viễn không ngừng phiêu vu, trong không gian khắp nơi tràn ngập bông tuyết. Bình nguyên gió lạnh lạnh thấu xương, tuyết đọng ngập quá đầu gối, không ngừng bay xuống bông tuyết che dấu hết thấy dấu chân.

Lúc trước có ít cường giả, đi hướng nào, Lý Dật hiện tại cũng vô pháp tìm được dấu vết để lại.

- Lão đại, đây chính là ma chi lĩnh vực đóng băng thể giới sao.

Lôi bách thói quen liếm liếm miệng, nhìn qua cánh đồng hoang đóng băng, trong ánh mắt vừa hưng phấn vừa kính sợ.

Ma chi lĩnh vực, thuộc về lãnh địa ma thú, trong này, nhân loại chỉ là khách qua đường. Ở nơi này hung hiểm vô cùng, cũng giống như là một đám ma thú xâm nhập đến thể giới loài người vậy.

Đối mặt với ma chi lĩnh vực thần bí không lường được, Lý thị mạo hiểm đoàn bắt đầu dò đường, nghiêm khắc mà nói, bọn họ chỉ là một nhóm lính đánh thuê. Tại học viện, với một vạn kim tệ hấp dẫn mọi người báo danh, rất nhiều người gia nhập, về phần mục đích cuối cùng của mạo hiểm đoàn là bắt phần đồ La Tuyết Phong.

Nhưng hiện tại, đi tới ma chi lĩnh vực, thấy đóng băng bình nguyên khắc nghiệt, làm rất nhiều người bắt đầu hối hận. Một vạn kim tệ tuy đáng giá, nhưng tánh mạng của mình càng thêm đáng quý hơn.

- Lão đại, có người nghĩ rời khỏi đơn vị, làm sao bây giờ?

Loại tình huống này Lý Dật cũng đã đoán trước được, đánh giá một phen đoàn đội mạo hiểm của thất hoàng tử đằng sau, Lý Dật nói:

- Nghĩ rời khỏi đơn vị cũng có thể, bắt chúng gia tiền lại là được.

Lý Dật nói như vậy không có ai có thể dị nghị, tại khi nhiệm vụ không có hoàn thành, đội trưởng cũng không có hủy bỏ nhiệm vụ, lúc này những học viên kia ngoan ngoãn đem kim tệ ra, sau đó tụ cùng một chỗ thương lượng đi con đường nào. Những người này cho là nên đường cũ phản hồi, mà một nhóm người cho là nên lưu tại chỗ chờ đợi mạo hiểm đoàn Lý Dật cùng trở lại học viện.

Lý Dật chẳng muốn nghe bọn hắn tranh luận, nhanh điểm lại nhân số, những người nguyện ý cùng hắn tiếp tục đi tới chỉ còn lại một phần ba, khoảng một trăm ba bốn mươi người. Bất quá, hơn một trăm người cũng coi là tinh anh của Lý thị mạo hiểm đoàn.

636. Q.6 - Chương 136: Liên Thủ

Tinh anh mạo hiểm đoàn rất nhanh chui vào cánh đồng hoang đóng băng.

Mất đi dấu vết có thể truy tung, Lý Dật hiện tại phương hướng hoàn toàn dựa vào xà tôn giả. Cái lão quỷ này giựt giây Lý Dật tiến vào đóng băng, ý đồ, đến nay Lý Dật còn không có rõ, vốn dĩ cá tính lão quỷ mà nói, ngoại trừ khả năng sẽ cho Lý Dật chỗ tốt, chính hắn cũng sẽ không thất bại. Nhưng lần này, Lý Dật mơ hồ cảm giác, xà tôn giả đối với hành trình đóng băng thể giới, tựa hồ tràn đầy chờ mong.

Tiến vào ma chi lĩnh vực ngày hôm sau, mạo hiểm đoàn gặp được khiêu chiến nghiêm trọng.

Giữa trưa hôm nay, mạo hiểm đoàn hơn một một trăm ba mươi người đột nhiên gặp Ánh Vũ Tình mạo hiểm đoàn. Gặp ánh Vũ Tình vốn cũng không có gì, đều thuộc về La Lan học viện, Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình cũng không có bất kỳ thù hận gì.

Nhưng sau lưng Ánh Vũ Tình mạo hiểm đoàn, có một đầu ma thú dài đến hơn mười mét. Đầu ma thú này thân thể thật dài, mang theo cái đuôi có móc câu sắc nhọn, dài hơn 20m. Đầu ma thú vô cùng lớn coi Vũ Tình mạo hiểm đoàn trở thành mục tiêu của mình, nó đuổi theo đoàn mạo hiểm của Ánh Vũ Tình âm ỉm chân động, đến cả đoàn của Lý Dật ở đằng xa cũng đều nghe rõ.

- Lão đại? Làm sao bây giờ, chạy chứ.

Khảm kỳ không chút suy nghĩ đề nghị nói.

Lý Dật ý niệm đầu tiên cũng là chạy, mình và Ánh Vũ Tình không có gì giao tình, không đáng vì nàng mà cùng ma thú phân cao thấp.

Nhưng Ánh Vũ Tình đoàn phát hiện Lý Dật, bọn họ cũng đã cùng đường gặp được cứu mạng, há chịu buông tay sao, trực tiếp hướng đến chỗ Lý Dật chạy vội tới.

- Đồng học, cứu chúng ta.

Đã có người nhận ra Lý Dật cùng là học viên La Lan học viện, không khỏi cao giọng la lên.

Lúc này, coi như là muốn tránh, cũng không thể được, cho nên Lý Dật dứt khoát thuận nước giong thuyền, nói:

- Đây là đồng học La Lan học viện, lời bách, khảm kỳ, chuẩn bị đón đánh.

Chuẩn bị đón đánh? Lời bách cùng khảm kỳ đồng thời hít vào một luồng lương khí, Ánh Vũ Tình đoàn đều bị đánh tan, chỉ bằng vào đoàn không nhập lưu này, lấy cái gì đón đánh?

Chạy cách đoàn đội Lý Dật chừng trăm mét, Ánh Vũ Tình huyền phù ở giữa không trung, không ngừng oanh kích ma thú, nhưng hiệu quả quá mức bé nhỏ. Lý Dật cũng không muốn nói nhảm nhiều, đầu dục giương động, sợ người khác nghe không được hết to:

- Vạn triệu Lý Dật đến trợ giúp các người.

Nếu muốn ban ơn, đương nhiên phải cao điệu.

Cách ma thú trăm mét, kim long chỉ cung Lý Dật “Khanh khanh” liên phát ra ngoài, đầu khí biến thành chỉ tiến tại ma thú thân thể mãnh liệt nổ tung, nhưng ma thú thân thể thật sự vô cùng khổng lồ, nổ bị thương cũng không có ý nghĩa. Rồi đột nhiên, kim long cung một tiếng rỗng ngậm, một cổ lực lượng cuồng bạo kéo ra, Lý Dật mừng rỡ, đây là dấu hiệu cứu phẩm kim long cung bạo kích, đầu khí tăng lên tới cực hạn rót vào, một vòng Kim Quang Hoa chói lọi trực tiếp oanh tại trên đầu ma thú.

Kim long cung bạo kích ra uy lực, ma thú siêu đại hình bị đánh lui lại, sau đó phần nộ nhìn lại.

- Lý Dật, đa tạ.

Thân là danh hoa tại La Lan học viện, Ánh Vũ Tình quả nhiên không phụ danh xưng mỹ nữ, dáng người hoàn mỹ vô khuyết. Nhưng, mỹ nữ này làm cho người ta cảm giác quá cường thế cùng yêu mị.

- Vũ Tình tiểu thư không cần phải khách khí, trước xử lý đầu bốn lời thú rồi nói sau.

Bốn lời thú, bởi vì chạy có tiếng sấm mà được gọi là Bốn lời thú, nó là đầu lục giai ma thú cường hãn và khát máu nhất, bị nó quấn lấy, cho dù là chạy ra khỏi ma chi linh vực, nó cũng đuổi tới thế giới loài người cũng sẽ không bỏ qua, nó là một trong những đầu ma thú mà nhân loại cường giả không nguyện ý trêu chọc vào.

- Đầu ma thú này làm ta tổn thất một phần ba đội viên.

Ánh Vũ Tình oán hận nói, ngược lại nhìn Lý Dật, một đạo vũ mị nhu sóng điện xạ tới:

- Lý Dật các hạ có thể giúp ta loại trừ lời nó, Vũ Tình nhất định sẽ hảo hảo báo đáp ngài.

Nam nhân đều hiểu câu này ý tứ gì, đối với mỹ nữ nói câu như vậy, Lý Dật thật sự không có hứng thú muốn nàng “Hảo hảo báo đáp”.

- Vũ Tình tiểu thư báo đáp thật là khiến người chờ mong.

Lý Dật cười, ngược lại nghiêm mặt nói:

- Ta cần 20', vô luận như thế nào, các người phải đứng vững 20'.

- 20'?

Ánh Vũ Tình mặt lộ vẻ khó xử, đánh giá thoáng đội viên của mình, giờ phút này ấu Hoàng cường giả huyền phù tại giữa không trung đem bốn lời thú vây quanh Đ, cũng chỉ còn có mười mấy người.

- Đội viên của ta hiệp trợ người.
- Lý Dật các hạ xác định có biện pháp gì giết chết bọn lôi thú?
- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.
- Được rồi.

Bọn lôi thú nhìn kỹ đám cường giả rất đông này, hai đoàn mạo hiểm có chừng ba trăm người, đằng sau còn có mạo hiểm đoàn của thất hoàng tử, nhưng bọn lôi thú trời sinh tính cuồng bạo biết khó không có rút lui, ngược lại càng khơi dậy bản tính huyết tinh của nó.

Bốn vó tung lên, bọn lôi thú đột nhiên phóng tới đám người học viên. Đầu ma thú này hình thể thật sự khổng lồ, căn bản không có khả năng chọi cứng. Đấu Hoàng cường giả toàn bộ huyền phù ở giữa không trung, thực lực dưới Đấu Hoàng thì chỉ có chạy trốn bốn phía.

- Vũ Tình tiểu thư, đừng để nó chạy xa.

Lý Dật hô, lúc này tổ chức tất cả học viên là không thể, trong một mảnh kêu loạn, có học viên bắt đầu phản kích, mà đại bộ phận học viên chạy trốn tứ tán. Những mục tiêu của bọn lôi thú mà nói, quả thực chính là những thớt thịt, rất nhanh trên cánh đồng tuyết lưu lại hơn mười thi thể học viên.

Những người có năng lực gây ảnh hưởng đối với bọn lôi thú, đều là Đấu Hoàng cường giả, hai mạo hiểm đoàn hợp lại gần hai mươi Đấu Hoàng, đấu khí đấu kỹ không ngừng oanh kích bọn lôi thú. Lúc này chiến trường vô cùng hỗn loạn, băng tuyết bay lên, tiếng khóc thét khắp nơi, tình cảnh thảm thiết giống như Địa ngục vậy.

Tinh anh đoàn của thất hoàng tử vẫn không có ra tay, đoàn đội này có trên trăm vị Đấu Hoàng, La Lan mạo hiểm đoàn có thực lực mạnh nhất. Lúc này xa xa quan sát bọn lôi thú tàn sát học viên La Lan học viện, phảng phất như đang xem trò vậy.

Một màn này Lý Dật cũng không không có để ở trong mắt, bất quá lúc này không phải cùng bọn họ so đo. Thân hình không ngừng phiêu di, hai tay quỷ dị kéo lê vài đạo đồ phù, khi thì như gọi về cái gì, từ trong tay Lý Dật không ngừng đánh ra, cũng không hề có quy tắc du đăng tại thiên địa, phảng phất như triệu hoán, bắt đầu chậm rãi lưu động.

Một màn này, làm các đoàn viên mạo hiểm đoàn đối với Lý Dật càng thêm bất mãn, Đấu Hoàng khác đều ra sức cùng bọn lôi thú chém giết, chỉ có Lý Dật rảnh rỗi như vậy.

- Đội trưởng đến muốn làm gì?
- Quỷ mới biết được, có lẽ là sợ hãi, cố lộng huyền hư.
- Ta từ nay về sau rốt cuộc không cùng đội trưởng chỉ biết dùng kim tệ kéo người.
- Có đội trưởng như vậy thật sự là con mẹ nó sỉ nhục.
- Im miệng, các người là một lũ tạp chủng, còn dám nói đội trưởng như vậy, ta Lôi bách bầm vằm các người trước.

Đội viên thương vong thảm trọng, làm lôi bách mục quang sung huyết, nhưng thực lực của hắn chỉ có cấp bậc Đấu Vương, căn bản không có tư cách cùng bọn lôi thú đối địch được.

Khoảng chừng 20', Lý Dật mới lắc lư xong, hô to nói:

- Vũ Tình tiểu thư, mau dẫn bọn lôi thú tới.
- Nhân loại tiểu tử đáng giận, người muốn làm gì?

Bọn lôi thú cũng không quên mất cái tiểu tử này từng làm cho hắn thống khổ, tiếng nói của bọn lôi ma thú, cũng cùng tiếng sét đánh làm àng tai người chấn đau một hồi.

Dưới tình thế cấp bách, Lý Dật xem nhẹ lực giai ma thú đã biết sử dụng ngôn ngữ nhân loại, đương nhiên, cũng có thể nghe hiểu được ngôn ngữ nhân loại.

- To con, ta đã chuẩn bị mộ địa cho ngươi xong, cứ tới đây đi.

Lý Dật khiêu khích hấn một kích.

- Ta sẽ, chờ ta thu thập hết những phế vật này.

Bôn lôi thú cũng không có bị Lý Dật dung phép khích tướng ảnh hưởng, mà là tiếp tục lao đến đám học viên.

Bố trí tốt trận pháp, nếu như không thể dẫn bọn lôi thú vào trong trận, cũng chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi. Lý Dật lần này thật sự có điểm cấp thiết, với thực lực của những người này, không có biện pháp khống chế bọn lôi thú hành động, chỉ có thể dựa vào hấn vậy công mà thôi.

- Hạ Hầu huynh, đấu khí của ngươi khống chế không gian, có biện pháp nào không đem hấn di động đến vị trí của ta không.

Lý Dật bay đến bên người Hạ Hầu Thuần, nhỏ giọng hỏi. Hạ Hầu Thuần là lá bài tẩy của đoàn đội, vạn bất đắc dĩ, Lý Dật mới yêu cầu Hạ Hầu Thuần ra tay. Cho nên Hạ Hầu Thuần vẫn một mực theo như Lý Dật yêu cầu thờ ơ lạnh nhạt, rồi biến mất không có gia nhập vào trong Đấu Hoàng các cường giả vây công Bôn Lôi thú.

Đối mặt với vấn đề của Lý Dật, Hạ Hầu Thuần lắc đầu:

- Chắc là làm không được, cái đầu lục giai ma thú này tương đương với nhân loại đấu tôn cường giả chúng ta, đã lĩnh ngộ không gian quy tắc, thực lực của nó cũng trên ta.

Lý Dật có điểm buồn bực, Xà tôn giả đột nhiên cười lạnh nói:

- Tiểu tử, ngươi thông minh như vậy, hôm nay sao lại phạm hồ đồ. Bôn lôi thú không vào, sao các người không trốn vào trong trận pháp đi.

Một câu làm bừng tỉnh người trong mộng, bọn lôi thú hung hãn vô cùng cừ hận đối với nhân loại, sao có thể dễ dàng tha thứ những nhân loại này tránh ở trong trận pháp tiêu dao? Lý Dật mừng rỡ, bay vút đi, hấn đã bố kết xong “Đồ Long trận”, chỉ cần thay đổi vài cái quan khiêu, là chuyển hóa làm phòng ngự trận pháp, quá trình này chỉ vài phút thời gian.

- Tất cả mọi người, đến bên cạnh ta.

Lý Dật cao giọng la lên, nhưng lúc này ở trên cánh đồng tuyết tình hình cực kỳ hỗn loạn, có học viên căn bản không có nghe được, có học viên là bởi vì Lý Dật không chịu trách nhiệm đội trưởng, mà bắt đầu không tín nhiệm Lý Dật.

Nhìn thấy phí trước phòng ngự trận pháp, học viên chỉ có rải rác vài người, Lý Dật phi thân lướt trên, vẽ ra một cái khu vực hình tròn, sau đó chạy về phía chiến trường hỗn loạn, lần lượt nói:

- Đến vòng tròn tuyết đi.

Đấu Vương cường giả của Ánh Vũ Tinh đoàn đội là đám người đến phòng ngự trận pháp đầu tiên, cuối cùng đại bộ phận học viên đoàn Lý Dật đội cũng vào trong phòng ngự trận pháp. Nơi này tụ tập lại hơn hai trăm nhân loại, làm đầu bọn lôi thú điên cuồng kia con mắt sung huyết, vung cái đuôi thật dài quất ra mấy đạo đấu khí bằng sương sắc bén đến cực điểm, thừa dịp cơ hội Đấu Hoàng cường giả trốn tránh, nó gầm nhẹ một tiếng, hướng phòng ngự trận pháp xông tới.

- Vũ Tinh tiểu thư, mang theo người của ngươi, nhanh vào trận.

Lý Dật véo nhẹ đánh ra vài cái chỉ quyết, đấu khí vô hình dẫn dắt thiên địa linh khí hình thành một cái vòng tròn trảo, đem cái vòng tròn Lý Dật vừa vẽ trên tuyết hoàn toàn bao phủ trong đó. Đến tận đây, mọi người mới hiểu được Lý Dật thực sự không phải là tại rảnh rỗi ngồi chơi, mà là đang bố kết trận pháp nào đó. Nhưng, trận pháp này, có thể bảo vệ mấy trăm người an toàn sao?

Gần hai mươi Đấu Hoàng cường giả thấy bọn lôi thú phi tốc phóng tới phòng ngự trận pháp Lý Dật bố kết, đấu dực giương động, cấp tốc truy kích, gần hai mươi đạo các hệ đấu khí, nhan sắc quang mang bất đồng,

đồng loạt đánh về phía bên trái. Uy thế, làm bên trái cước bộ dừng một chút, thân thể khổng lồ hiện lên một tầng đầu khí phòng ngự màu đen.

Thừa dịp đầu ma thú này dừng một chút, hai mươi Đầu Hoàng cường giả cũng không ham chiến, cấp tốc lao vào trong phòng ngự trận pháp.

Tất cả học viên đều tiến vào trận pháp, Lý Dật tay quyết bay động, đem lực phòng ngự trận pháp thổi phát đến mức tận cùng, đóng băng thể giới thiên địa linh khí nồng đậm hình thành một đạo cái chắn, đem mấy trăm học viên cùng bên trái ngăn cách ra. Thiên địa linh khí nồng đậm có thể thấy được trong đó ẩn chứa năng lượng dư thừa, nhưng đối mặt một đầu lục giai ma thú, Lý Dật cảm thấy chưa đủ, lớn tiếng nói:

- Công kích trận pháp.

Mọi người sửng sốt, không có minh bạch ý tứ Lý Dật, tại sao phải công kích phòng ngự trận pháp?

Nhưng trái trái đối với mệnh lệnh của Lý Dật tuyệt đối phục tùng, không chút nghĩ ngợi đánh về phía phòng ngự cái chắn. Mà ở cùng một thời gian, bên trái thân thể cao lớn cũng đụng vào phía trên trận pháp cái chắn. Thân thể của nó dùng tấn để đánh sâu vào, bên trái làm cho phòng ngự trận pháp cũng xuất hiện từng đạo vết rạn giống mạng nhện. Mà cùng trận pháp có cảm ứng, Lý Dật, khoe miệng chậm rãi tràn ra một vòi máu tươi.

- Công kích trận pháp, giống như trái trái, nhanh.

Lý Dật không dám cam đoan năng lượng trận pháp mới bắt đầu, có thể ngăn cản được bên trái hay không.

Mọi người không hề do dự, từng đạo đầu khí ngũ thải ban lan oanh hướng về phía phòng ngự trận pháp, lần này động thủ có gần trăm vị cường giả, gần trăm vị cường giả đồng thời ra tay, cổ năng lượng này tựa hồ cũng không kém hơn bên trái, Lý Dật phun ra một ngụm tiên huyết, trong tay không ngừng ngưng đánh ra, lợi dụng năng lượng toàn bộ thu nạp vào trong trận pháp.

Trải qua hai lần công kích, phòng ngự trận pháp cái chắn càng thêm nồng hậu, đã có thể chống lại bên trái lần nữa đánh vào.

- Được rồi, được rồi, mọi người dừng tay.

Gặp quỷ, gần trăm vị cường giả mới đầu động thủ oanh kích trận pháp, những cường giả nếu đều do dự không ra tay. Mà ra tay thời cơ không đồng nhất, phòng ngự trận pháp so với bây giờ mạnh hơn rất nhiều, trận pháp này không có hủy ở trong tay bên trái, chỉ sợ muốn hủy tại trong tay chính mình.

Cuối cùng là hữu kinh vô hiểm, trận pháp ổn định lại, hiện tại năng lượng đã đầy đủ ứng đối bên trái. Lý Dật thoáng nhẹ nhàng thở ra, vận dụng đầu khí trong cơ thể, cử trọng nhưc khinh thao túng trận pháp. Loại sơ cấp trận pháp này, đối với Lý Dật hiện tại mà nói, đã quen thuộc lắm rồi.

Nhìn thấy bên trái đánh vào, đối với trận pháp ảnh hưởng không nhiều, trong trận những cường giả kia lúc này mới thở dài một hơi, mục quang nhìn Lý Dật thay đổi hoàn toàn. Nếu không có trận pháp này, hôm nay những người ở đây đều là chết chắc.

- Lão đại, đây là cái trận pháp gì, thật sự là chống được Bên trái.

Trái trái nói, nhìn thấy bên trái lần lượt không công mà lui, cảm giác này thật sự là mỹ diệu cực kỳ.

- Không có điểm thủ đoạn, lão đại dám mang chúng ta xông đóng băng thể giới sao?

Khảm kỳ nịnh hót càng cao hơn một bậc.

Lý Dật mỉm cười, khiêm tốn nói:

- Sự tình vẫn chưa xong, chờ sau khi thoát khỏi lại vượt mộng ngựa được không.

Có người vượt mộng ngựa luôn tốt, như vậy có thể ở tại trong mắt đội viên rất nhanh dựng nên uy tín.

- Lý Dật, người chính là Lý Dật. Ta gọi là Ảnh Vũ Tình.

Chìa bàn tay thon dài tới, nương theo bàn tay xinh đẹp này, ắn ắn mùi thơm. Lý Dật thân thủ đánh ra vài cái chỉ quyết, tỏ vẻ chính mình không có nhân rồi, chỉ là nhoẻn miệng cười nói:

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt.

Ánh Vũ Tình không có nhân nhó, cười quyến rũ nói:

- Cái gì đại danh, chỉ sợ thanh danh không tốt, Lý Dật các hạ nếu có hứng thú, cũng có thể làm bạn trai của ta, tỷ tỷ sẽ không chê người tuổi còn nhỏ đâu.

- Vũ Tình tiểu thư là hoa khôi của học viện, Lý Dật không dám trèo cao.

Lý Dật nói sang chuyện khác:

- Hai vị, không là đoàn đội các người sao.

Chỉ chỉ một nam một nữ trong đám người, Lý Dật hỏi.

Một nam một nữ này, Lý Dật đã sớm chú ý tới, cách ăn mặc rõ ràng không phải học viên La Lan học viện. Nam nhân tướng mạo ác mãnh, vẻ mặt râu quai nón, ánh mắt hung ác nham hiểm làm cho người ta có một loại cảm giác nguy hiểm, trên người phát ra hơi thở cường giả, mang theo một cỗ ngang ngược.

Mà nữ nhân kia, thì vẻ mặt lạnh lùng, cùng hoàn cảnh đóng băng thể giới cực kỳ tương xứng. Nữ nhân này, làm cho Lý Dật cảm giác không rõ, dựa vào kinh nghiệm của người hai thể giới, Lý Dật tự tin nhìn người vẫn tương đối tinh chuẩn, nhưng nữ nhân này, tựa như một cái đầm nước sâu, mặt ngoài một mảnh bình tĩnh, căn bản là nhìn không tới đáy.

Nữ nhân này, nếu như cười lên, cũng tương đối đẹp mắt. Đây là Lý Dật nhìn một lúc đưa ra được kết luận.

- Bọn họ xác thực không là người trong đoàn đội của ta, chẳng qua là hai ngày trước ngẫu nhiên gặp phải. Đoàn đội của ta từ khi tiến vào đóng băng thể giới đến nay, đã tổn thất một nửa, hai người này thực lực không thấp, đặc biệt nam nhân kia, cũng rất có hương vị.

Ánh Vũ Tình không che dấu, trong giọng nói mập mờ:

- Cho nên ta liền chứa chấp bọn họ.

637. Q.6 - Chương 137: Lai Lịch

Khẩu vị của Ánh Vũ Tình tiểu thư, Lý Dật không quan tâm, Lý Dật quan tâm chính là một vấn đề khác:

- Lai lịch hai người kia, các người biết rõ ràng sao?

- Có quan trọng sao? Đóng băng thể giới hiện tại nóng nảy lắm, tất cả thể lực lớn nhỏ không nói, cường giả rải rác càng nhiều vô số kể, hai vị này, chắc hẳn cũng là người đến đóng băng thể giới tham gia nóng nảy để tìm vận may.

Lời của Ánh Vũ Tình rõ ràng che dấu cái gì, một cường thể nữ nhân khôn khéo như vậy, làm sao có trong hoàn cảnh hiểm ác, tùy tiện thu lưu hai người không biết lai lịch gia nhập đoàn đội của mình. Nhưng Ánh Vũ Tình không nói, Lý Dật cũng không hỏi tiếp.

Lý Dật nói:

- Nếu hai đoàn đội chúng ta liên thủ, hy vọng chúng ta đều có thể thành khẩn đối đãi với nhau.

- Vũ Tình rất nguyện ý cùng Lý Dật các hạ thành khẩn đối đãi.

Biến thái nữ nhân quả thực là muốn chết:

- Muốn thành khẩn có thể có thành khẩn.

- Vậy là tốt rồi.

Lý Dật chậm rãi thao túng trận pháp, không hề để ý Ánh Vũ Tình, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía hai người không rõ lai lịch kia. Lúc này, mục quang một nam một nữ, cũng đang nhìn kỹ Lý Dật.

Vô số lần đánh vào trận pháp, đầu lục giai ma thú bên lôi thú kia rốt cục đình chỉ công kích, nhìn trận pháp bắt đầu cân nhắc. Bên lôi thú phẩm giai mặc dù không thấp, thực lực cũng là cường hãn nhất, nhưng cũng không phải là hoàn mỹ, đối với lục giai ma thú, bên lôi thú trí tuệ cũng không cao. Nếu nó thông minh một chút, thì đã sớm nhìn ra, là nó không ngừng đánh vào trận pháp.

Mà bên lôi thú cơ hồ cũng tiêu hao hết thể lực, mới phát hiện hiện tượng này.

Thời cơ đến, Lý Dật tay quyết biến đổi, phòng ngự trận pháp trên không chậm rãi hiện ra một cái trống rỗng, Lý Dật từ không trung chui ra cái khoảng trống trống rỗng nhanh chóng lấp đầy.

Xem nào nhiệt cũng đủ rồi, hiện tại đến lúc phải trả giá thật nhiều.

Từ trong phòng ngự trận pháp vừa hiện thân, đầu bên lôi thú kia phát ra một tiếng rống giận trầm trầm, chiếc đuôi của nó phát ra mấy đạo Băng Thương Đẩu Khí, hướng Lý Dật tiêu xạ đến. Không nghĩ tới đầu ma thú này công kích phòng ngự trận pháp lâu như vậy, mà vẫn còn năng lực phát ra đẩu khí sắc bén như thế.

Đẩu lực lướt gấp, sau đó bay lên không trung, đạo đạo đẩu khí phòng ngự cái thuẫn bố kết ra trước người.

Oanh, oanh, oanh.

Không gian chấn động kịch liệt, Lý Dật ở giữa không trung cơ hồ thành một cái chấm đen. Bên lôi thú tuy hơi dần vụng về một chút, nhưng cũng nhận ra được, thiếu niên trước mắt này đúng là đầu sở ngăn cản chính mình giết chóc. Bên lôi thú cũng cừ hận tới cực điểm, đem tiềm năng phát huy đến cực hạn.

- To con, chúng ta chơi đùa nhé?

Nhìn thấy bên lôi thú miệng cộp gan thỏ, điểm đen giữa không trung nhanh chóng đến gần, từ điểm đen là một đạo hắc bạch lôi điện đẩu khí đánh ra.

Lại một tiếng bạo liệt vang lên, âm dương thần lôi oanh tại trên người bên lôi thú, vô số lôi quang lập tức tại bên ngoài thân lập bên lôi thú lập loè bất định, về ngoài của nó có chút đồ sộ, bên lôi thú cũng lão đảo, mất đi đẩu khí phòng ngự, thuẫn túy dựa vào thân thể cứng cỏi, chọi cứng Tiên Thiên thần lôi, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Một đạo thần lôi oanh kích làm bên lôi thú toàn thân phát run, nhưng Lý Dật không có tiếp tục công kích, mà bay vút lên. Bên lôi thú bị thần lôi công kích tức giận làm sao cho Lý Dật nghỉ ngơi, bốn vó bay lên, cũng không buông tha đuổi theo. Dù sao lạc đà gầy so với ngựa béo cũng hơn, bên lôi thú thể lực cơ hồ hao hết, cũng không phải Lý Dật có khả năng một mình địch nổi, nếu không cẩn thận, cũng có thể bị đầu lục giai này làm cho ngã xuống.

Lúc này đoàn đội thất hoàng tử phát hiện, mục tiêu Lý Dật bay vút chính là đoàn đội bọn hắn, một người một thú cách bọn họ vài trăm mét mà thôi.

- Lý Dật, ngươi muốn làm gì?

Tựa hồ nhìn ra ý đồ Lý Dật, thất hoàng tử đại thần vương triều lớn tiếng quát lên.

- Thất hoàng tử điện hạ, xem các ngươi rảnh rồi có điểm nhàn chán, ta dẫn đầu sủng vật này cấp cho các ngươi chơi đùa.

Đoàn đội này có trăm tên Đẩu Hoàng, tựa hồ có chút nói quá sự thật, trong đoàn đội thất hoàng tử, Đẩu Hoàng cường giả xác thực cũng không ít, nhưng tất cả mọi người cũng không có đạt tới Đẩu Hoàng, chỉ ít có một phần ba đội viên là Đẩu Vương cấp bậc. Lúc này bên lôi thú khí thế kinh người, một đường lao tới, đầu tiên là đám Đẩu Vương, bọn họ tận mắt nhìn đến, không ngờ tràng diện nhanh như vậy đến đầu mình rồi.

Đẩu Hoàng cường giả nhanh chóng bay lên không, dù sao cũng là tinh anh đoàn đội, tuy sợ hãi, nhưng trận hình không loạn chút nào, Đẩu Vương cường giả trên mặt đất làm thành một cái vòng tròn, cùng Đẩu Hoàng giữa không trung phối hợp thành một cái hình cung trận thế. Cái trận thế này mỗi người cũng có thể toàn lực đem đẩu khí của mình oanh kích lên người Bên lôi thú.

Tới gần cái hình cung trận thế này, đầu dực Lý Dật vỗ một cái, tạo ra một cái đường vòng cung duyên dáng nhanh chóng kéo đuôi ra, bốn lôi thú sau lưng dừng lại không kịp, dĩ nhiên bước vào phạm vi công kích của đoàn thất hoàng tử.

Tựa hồ vang lên một chuỗi như pháo, trăm vị Đấu Hoàng Đấu Vương cường giả đấu khí đấu kỹ cơ hồ oanh ra, tiếng vang bạo liệt cùng hoa lệ đấu khí tiêu xạ ra. Nếu như là tại trạng thái đỉnh phong, với thực lực bốn lôi thú lục giai, tự nhiên sẽ không đem loại công kích này để vào mắt, nhưng hiện tại, bốn lôi thú cơ hồ hoàn toàn dựa vào thân thể cường hoành chọi cứng.

- Thất hoàng tử ra tay, quả nhiên phi phạm.

Giữa không trung Lý Dật đứng chấp tay, vẻ mặt ngăm ngăm vui vẻ, xem cuộc vui, loại cảm giác này mỹ diệu vô cùng. Cái đại thần vương triều thất hoàng tử này, xem ra vẫn còn có chút thủ đoạn, lại đem một cái đoàn đội mạo hiểm huấn luyện ăn ý được như thế, xem ra những người này cũng không phải tạm thời liều mạng tự cùng một chỗ, mà rất có thể lực lượng thất hoàng tử tại trong học viện tích lũy được. Cổ lực lượng này, thất hoàng tử tính toán công dụng, Lý Dật tựa hồ cũng minh chứng hiểu ra.

- Lý Dật các hạ là trả thù chúng ta không xuất thủ tương trợ sao?

Thất hoàng tử cao giọng nói:

- Nếu là như vậy, Lý Dật các hạ hiểu lầm. Chúng ta đều là học viên La Lan học viện, theo lý thuyết nên đồng tâm hiệp lực, nhưng Lý Dật các hạ cũng nên biết, đầu lục giai ma thú này, tuyệt đối không phải là dễ đối phó. Ta bảo tồn thực lực, tính toán tại thời điểm mấu chốt nhất đối phó đầu ma thú này, hy vọng Lý Dật các hạ hiểu nỗi khổ tâm của ta.

Thất hoàng tử nói ra cũng chưa hẳn không có đạo lý, dám vào đóng băng thế giới, có cường giả nào có lá bài tẩy, có thủ đoạn mình, những lá bài tẩy này cùng thủ đoạn, đương nhiên là muốn ở tại thời khắc mấu chốt mới lấy ra.

Lý Dật mỉm cười, cao giọng nói:

- Vô luận thất hoàng tử dụng tâm lương khổ như thế nào, đều đến ma chi lĩnh vực, cũng nên luyện tập, đầu ma thú này cũng là cùng đồ mạt lộ, coi như là tại hạ đưa cho thất hoàng tử cơ hội luyện tập. Các người cũng không cần cảm ơn ta, hy vọng thất hoàng tử diện hạ sẽ nhận được nhiều lễ vật tại hạ đưa cho chư vị.

Dẫn bốn lôi thú đánh vào mạo hiểm đoàn thất hoàng tử, thuần túy là cảnh cáo, Lý Dật cũng không phải muốn đối phó thất hoàng tử, nếu không cũng sẽ không đợi cho bốn lôi thú thể lực suy kiệt mới hành động như vậy.

Nói xong, Lý Dật đầu dực giương động, đang định bay trở về phòng ngự trận pháp. Không có khppng có mình chủ trì, trận pháp này bắt đầu rối loạn.

Nhưng lúc này, bốn lôi thú bị thất hoàng tử vây công đột nhiên phát sanh biến hóa, Đầu ma thú hình thể khổng lồ, tại trong vòng vây mình đầy thương tích bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ nhỏ đi, mà hình thể bốn lôi thú co rút lại, vết thương bên ngoài cũng cực nhanh khôi phục. Một đạo khí vụ đen đặc từ quanh thân bốn lôi thú tràn ngập ra, dần dần bao phủ cả người hắn, cái khí vụ đen đặc này bao phủ, gần trăm Đấu Hoàng Đấu Vương công kích tựa hồ không có nửa điểm hiệu quả.

Một màn cổ quái này làm Lý Dật dừng lại, muốn nhìn một chút cừu hoa gì dạng. Nhưng trong đầu, lại truyền ra thanh âm xà tôn giả nói:

- Ngốc tiểu tử, còn xem cọng lông à, còn không mau chạy.

- Chạy, Vì cái gì phải chạy?

- Người cũng nhìn không ra, đầu ma thú kia muốn lên cấp.

Tiến giai sao, Lục giai ma thú tiến giai, là thất giai ma thú, thất giai ma thú theo phẩm giai thì tương đương với nhân loại Đấu Thánh cường giả, mà một đầu thất giai ma thú thực lực mạnh hơn nhân loại cường giả cùng phẩm giai. Nói cách khác, đầu bốn lôi thú trước mắt này tiến giai thành công, vậy ít nhất cần mấy tên Đấu Thánh cường giả mới có thể giết chết.

Đối với một đầu thất giai ma thú mà nói, nhân loại Đấu Hoàng cường giả, trừ bỏ bị giết hại, thật sự không có con đường thứ hai. Chẳng khác gì đầu voi so với cùng một ổ kiến, số lượng hoàn toàn không có ý nghĩa.

Thất hoàng tử đoàn đội ngu ngốc, còn tưởng rằng bọn lôi thú đã cùng đồ mạt lộ, đem đầu khí không ngừng oanh ra, cố gắng chấm dứt chiến đấu sớm một chút.

Lý Dật bất động thanh sắc, lại dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở lại, sau đó giải trừ phòng ngự trận pháp.

- Chạy mau.

Vội vàng dùng ngũ khí ngưng trọng, lôi bách cũng không hỏi cái gì, hơn ba trăm cường giả được Lý Dật suất lĩnh, nhanh chóng chạy về phía phương xa. Tựa hồ, quá trình bọn lôi thú tiến giai cũng không phải ngăn ngại, Lý Dật chạy trốn nửa ngày, cũng không có nghe được cái tiếng vang dị thường gì.

- Lão đại, có chuyện gì xảy ra?

Đội ngũ bắt đầu chậm lại, lôi bách lúc này mới hỏi.

- Không chạy, nếu thất hoàng tử kia giải quyết xong bọn lôi thú, chẳng phải như ruồi bọ sẽ quần quít lấy chúng ta.

Lý Dật nói thất hoàng tử như thế nào cũng là đại thần vương triều hoàng tử, nếu để cho người khác biết rõ, chính mình dẫn ma thú hại chết một vị hoàng tử đại thần vương triều, đại thần vương triều cũng phải trả thù, chẳng phải là tự tìm phiền toái sao.

- Như vậy cũng là việc nhỏ.

Lý do này hiển nhiên không đủ, lôi bách nhin không được vắng tục.

- Nhanh hơn nữa, hiện tại bắt đầu hành quân gấp.

Lý Dật cũng không để ý gì tới lôi bách bất mãn, mà là hạ mệnh lệnh làm người khó có thể tiếp nhận.

- Lão đại, để ọi người nghỉ ngơi đi, các huynh đệ đều mệt muốn chết rồi.

Bị bọn lôi thú đã kích tỉnh thần những cường giả này, xác thực cần nghỉ ngơi, điểm ấy Lý Dật không phải không biết. Nhưng một đầu thất giai ma thú, suy nghĩ một chút, Lý Dật đều cảm thấy thật sự khoảng cách không được an toàn. Cho nên chỉ có thể cự tuyệt lôi bách thỉnh cầu:

- Không được, chúng ta phải trước lúc trời tối xuyên qua cánh đồng hoang vu.

Nếu như không phải Lý Dật dùng phòng ngự trận pháp cứu vãn mọi người, cái đạo mệnh lệnh này rất khó nói có thể chấp hành được.

Tại Lý Dật thúc giục, hai mạo hiểm đoàn kết hợp ra sức xuyên cánh đồng hoang vu. Trong sách vở thế giới loài người, đối với đồng bằng thế giới ghi lại cánh đồng hoang vu. Xa hơn cánh đồng hoang vu phía bắc là cái gì? Cũng không biết bao nhiêu cường giả biết, nhưng nhân loại cường giả qua cánh đồng đồng bằng cực kỳ hiếm thấy.

- Lý Dật, người nói đằng sau cánh đồng hoang vu, là cái gì?

Không biết khi nào, Ánh Vũ Tình đi đến bên người Lý Dật, nhìn Lý Dật hỏi.

- Đến đó chẳng phải sẽ biết sao?

Lý Dật qua loa nói.

- Người không thấy là kỳ quái sao?

Ánh Vũ Tình thần nhiên nói:

- Những người này, số lượng tuy nhiên nhiều, nhưng thật sự không có cường giả đặc biệt xông ra, với thực lực này xâm nhập cánh đồng hoang vu lọt vào ma thú quy mô tiến công, tựa hồ là không thể nào chống nổi.

- Vũ Tình tiểu thư, người muốn hỏi vấn đề gì?

- Ta cảm thấy được, đóng băng thế giới ma thú tựa hồ so với trong dự đoán ít hơn nhiều.

638. Q.6 - Chương 138: Lữ Thị Huynh Muội.

Ánh Vũ Tình nói ra vấn đề này, Lý Dật cũng không phải là không có nghĩ tới. Lúc này cùng nhau đi tới, gặp được số lượng ma thú, tựa hồ số lượng có chút không tương xứng. Nhưng Lý Dật vẫn đi theo lộ trình phía trước tiến lên, lúc này hắn cũng chỉ có thể giải thích ma thú đã bị cường giả phía trước xử lý xong rồi.

Cho nên Lý Dật đối với vấn đề này cũng chỉ là tại trong ý nghĩ mà thôi, cũng không có nghĩ lại. Hiện tại được Ánh Vũ Tình nhắc nhở, Lý Dật không khỏi nhăn lại mày kiếm lại. Xác thực như thế, nếu như nói ở bên ngoài đóng băng thế giới gặp được rất ít ma thú, thì có thể nói dù sao nhân loại cường giả liệt sát ma thú bị đồ lặc, hoặc trốn vào ma chi lĩnh vực, bởi vậy số lượng mới ít như vậy.

Nhưng ở nơi này chính là cánh đồng hoang vu, nơi này chính là ma chi lĩnh vực, là địa bàn ma thú, mạo hiểm đoàn quy mô gần năm trăm người tại cánh đồng hoang vu cùng bốn lồi thú đánh nhau lâu như vậy, cũng chết nhiều người như vậy, mùi máu tươi dày đặc như vậy, mà không có thêm một đầu ma thú nào hiện thân.

Hơn nữa đang trong quá trình lần trốn, cánh đồng hoang vu cũng yên lặng như vậy, mà ngay cả đám dê giai ma thú cũng không thấy. Cái sự tình này rõ ràng không hợp tình lý, mà có thể nổi lên nguy cơ.

Lý Dật không khỏi nhìn Ánh Vũ Tình vài lần, thiếu nữ này có thể trở thành thủ lĩnh học viên của La Lan học viện, cũng không chỉ dựa vào tư sắc.

- Không có ma thú không phải rất tốt sao, chẳng lẽ Vũ Tình tiểu thư hy vọng đụng phải ma thú sao.

- Lý Dật các hạ là thật sự nghĩ như vậy sao?

Ánh Vũ Tình đôi mắt sáng lên, ý vị thâm trường nhìn Lý Dật.

- Như vậy Vũ Tình tiểu thư có thể giải thích thoảng cái về loại dị tượng không tầm thường này hay không?

- Đây còn phải nói sao? Nơi này ma thú nhất định bị cường giả phía trước thu thập hết rồi.

Lôi bách chen miệng nói.

Ánh Vũ Tình lắc đầu:

- Nếu quả thật chính là như vậy, các người gặp qua dấu vết đánh nhau sao? Phía trước cường giả có mạnh như thế nào, cũng tuyệt đối không thể giết tất cả ma thú.

Lôi bách không phản bác được, khâm kỳ thì trầm tư nói:

- Chẳng lẽ những ma thú này được lệnh, thả chúng ta đi qua cánh đồng hoang vu?

Khâm kỳ có cái ý nghĩ này rất có sức tưởng tượng, nhưng hiển nhiên cùng sự thật khác khá xa. Ai có thể lệnh tất cả ma thú? Dựa vào cái gì muốn đi hẳn lưu tình?

- Ta lại cảm thấy, ma thú đóng băng thế giới tựa hồ là nhận lấy cái gì triệu hoán, hướng một chỗ tập kết. Các người nghĩ, nhiều người như vậy xâm nhập ma thú lĩnh vực, ma thú giới không có khả năng không làm ra phản ứng, phải biết rằng, đóng băng thế giới khả năng tồn tại cứu giai ma thú. Nếu quả thật như vậy một đầu cứu giai ma thú tồn tại, hẳn chính là vương giả đóng băng thế giới, có năng lực hiệu lệnh tất cả ma thú.

- Ý tứ của Vũ Tình tiểu thư, vì đối phó nhân loại cường giả tiến vào, cứu giai ma thú trong truyền thuyết triệu hoán tất cả ma thú tập kết, chuẩn bị đối phó nhân loại cường giả? Cái này, ý nghĩa là nhân loại cường giả sắp cùng ma thú quân đoàn khai chiến rồi.

Quân đoàn ma thú, bốn chữ này làm cho tất cả mọi người làm giật mình, sau đó cảm giác có một cổ hơi thở lạnh thấu xương. Trong truyền thuyết có ghi lại thế giới loài người cùng ma thú thế giới có xung đột mấy lần đại quy mô, miêu tả ma thú quân đoàn, cơ hồ đại biểu cho huyết tinh bao lực cùng hủy diệt.

Cuối cánh đồng hoang vu, có phải là đang có ma thú quân đoàn trong truyền thuyết đang tập hợp hay không, đang nhìn chăm chăm chờ đợi những nhân loại cường giả này không biết sống chết đi vào sào huyệt của bọn chúng?

- Cái này hỏi làm gì? Đến lúc đó chẳng phải sẽ biết hay sao?

Nhìn thấy Lý Dật nổi lên hứng thú, Ảnh Vũ Tình biểu hiện ra thái độ không sao cả.

Một đường buôn chuyện, đoàn mạo hiểm tốc độ cũng không có chậm lại. Nhưng đến khi sắc trời trở tối, đội ngũ cũng không có đạt tới yêu cầu Lý Dật, đi ra khỏi cánh đồng hoang vu.

Cánh đồng hoang vu rộng cuộc rộng bao nhiêu, Lý Dật không biết, Ảnh Vũ Tình cũng không biết, có lẽ Xà tôn giả cũng không biết. Lý Dật nói như vậy, càng là khích lệ các đội viên hành quân gấp, để tránh gặp phải đầu thất giai ma thú khủng bố Bôn lồi thú kia.

Trải qua ban ngày hành quân gấp, ban đêm cánh đồng hoang vu nhiệt độ tựa hồ lại giảm xuống không ít, bầu trời cũng không nhiều tuyết bay, tầm nhìn cũng tăng lên. Cả một mảnh băng tuyết thế giới nhìn không tới cuối, phía trên cánh đồng hoang vu ngẫu nhiên có từng lùm cây chịu rét lâm xuất hiện, làm cho cánh đồng hoang vu có thêm một chút sinh khí.

Lý Dật quyết định cắm trại, các đội viên tổ chất tốt xấu lẫn lộn, trong một trận ác liệt qua đi, một mực cẩn rằng kiên trì đi đến nơi này. Đỗ Lạp quần là áo lụa đều rất nhanh hư thoát. Đỗ Lạp không có muốn tiến vào cánh đồng hoang vu mà muốn lưu lại, nhưng có thể đi theo Lý Dật đi đến nơi đây đó kỳ tích. Lý Dật cũng không muốn tên gia hỏa yếu kém này kéo suy sụp.

Tìm được chỗ cắm trại, các đội viên luống cuống bắt đầu dựng trướng bồng, tình cảnh làm Lý Dật lắc đầu, những người này thật sự được chiều chuộng, đối với cường giả chân chính hãn vô luận tại trong hoàn cảnh nào đều có thể lập tức tiến vào trạng thái nghỉ ngơi, lập tức có thể khôi phục chiến đấu.

- Còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh hai vị?

Chậm rãi đi đến bên người một nam một nữ thần bí kia, Lý Dật có chút cung kính hỏi thăm.

Một nam một nữ này cũng không ở trong trướng bồng, mà là xếp bằng ở trên mặt tuyết, tựa hồ đều có tâm tư. Trông bọn họ cũng không giống như là huynh muội, tình lữ, cũng không giống bằng hữu, giữa hai người, làm cho Lý Dật không đoán ra quan hệ như thế nào.

Thiếu nữ không để ý đến Lý Dật, lại chậm rãi nhắm mắt lại, tu luyện. Nam nhân hỏi đáp:

- Ta gọi là Lữ Tư, nàng là muội muội của ta Lữ Tư Lệ, có gì chỉ giáo.

Lữ Tư tựa hồ có điểm không kiên nhẫn, không hy vọng bị quấy rầy, nhưng đối với Lý Dật đội trưởng, lại không thể không nói chuyện.

- A, nghe danh đã lâu, nhị vị tiến vào đóng băng thế giới, làm gì vậy?

- Chơi.

Lữ Tư đến ngắn gọn mà không che dấu hồi đáp. chỗ thích hợp đi du lịch ở Đẩu Thần đại lục là những vùng biển, không có việc gì chạy đến đóng băng thế giới chơi, nếu không phải gặp quỷ, thì nhất định chính mình là quỷ.

- Như vậy tại hạ chúc nhị vị đi chơi vui sướng.

Lý Dật thức thời chấp tay ly khai.

Lữ tư, lữ tư lệ, đây là huynh muội rất có ý tứ, hiển nhiên hai người hiện tại đang che dấu cái gì. Về phần rốt cuộc che dấu cái gì, chỉ cần đối với đoàn đội không có nguy hại, Lý Dật cũng chẳng quan tâm. Vấn đề là nếu như sự tình cũng không đơn giản như vậy? Hừ, xem ra phải để hai huynh muội thành thật khai ra thân phận của mình.

Vào đêm, cánh đồng hoang vu yên tĩnh, ngoại trừ vài thân ảnh chậm rãi di động cảnh giác ra, cũng không có bất kỳ sinh vật nào.

Lý Dật xếp bằng ở trong bụi cỏ, toàn thân bao phủ tại một tầng đầu khí quang hoa, tay quyết không ngừng biến ảo, đóng băng thể giới nồng đậm thiên địa linh khí cấp tốc hướng Lý Dật hội tụ lại, rót vào thân thể cùng kinh lạc Lý Dật, dần dần dung nhập đầu khí trở thành một bộ phận trong đó.

Dựa vào thu nạp thiên địa linh khí tu luyện, tuy tiến triển thông thả, nhưng lại cực kỳ vững chắc, bất kỳ một cường giả nào tu luyện đều phải làm.

Ngày hôm sau, Lý Dật tay quyết biến đổi, thu thể dừng tu luyện. Đứng dậy, Lý Dật như một pho tượng, ánh mắt như điều hầu, quan sát nhất cử nhất động của doanh địa.

Lúc này ngoài trời tuyết bay, gió lạnh yếu đi không ít, bông tuyết vô tình dần dần chồng chất tại trên thân thể Lý Dật, cho đến khi xếp thành một người tuyết. Ngoại trừ hai đạo mục quang, đã nhìn không ra một tia sinh khí. Bỗng nhiên, Lý Dật trong mắt tinh quang lóe lên, thân hình không tiếng động động, lướt thẳng hướng phương bắc như u linh mà đi. Mà bông tuyết che ở trên người hắn, không có chút nào ảnh hưởng, phẳng phất như là một người tuyết di động.

Phương bắc, hai bóng người nhẹ nhàng linh hoạt tránh thành viên mạo hiểm đoàn, biến mất tại trong thể giới tuyết trắng. Nhưng đối với người xa xa theo đuôi, hai người tựa hồ cũng không cảm giác.

Hai bóng người rời khỏi doanh địa, không cố kỵ, phân biệt triển khai đầu dục, hướng bắc cấp tốc bay vút đi. Vì đuổi kịp tốc độ của hai người này, Lý Dật cũng chẳng quan tâm tầng nguy trang kia, cơ hồ rất nhanh theo đuôi. Trọn vẹn bay một giờ, hai bóng người mới tại một chỗ địa phương cổ quái dừng lại.

Nơi này tựa hồ đã từng có thác nước nào đó, nhưng hiện tại, thác nước đã cạn nước, vốn là thác nước phải có thủy đàm, cũng mơ hồ hiện ra một cái hồ nhỏ. Hai bóng người đi đến bên cạnh thác nước, đột nhiên thân hình lóe lên, lại không thấy bóng dáng đầu nữa.

Đợi hai người biến mất một hồi lâu, Lý Dật mới cảnh giác đi đến địa phương hai người biến mất, thăm dò một chút. Thì ra đằng sau thác nước này có một vết nứt một người nghiêng đi lọt. Nếu là từ đằng xa nhìn, cho dù là tới gần, nếu không chú ý, cũng không phát hiện ra.

Không chút suy nghĩ, Lý Dật đi đến khe hở, đi vào theo. Dọc theo khe hở này đi vào một chút một cái động khẩu xuất hiện ở trước mặt Lý Dật.

Ở chỗ sâu trong huyệt động, tản ra quang mang yếu ớt, thạch động ánh sáng lơ mơ.

Lữ thị huynh muội quả nhiên không đơn giản, tại đóng băng thể giới, lại có một chỗ huyệt động bí ẩn như thế. Đi đến cuối cùng huyệt động, có một lối đi, quan sát một phen, Lý Dật tự tin lựa chọn bên phải thông đạo. Cái thông đạo này quanh co khúc khuỷu. Lý Dật tính toán, đại khái xuống phía dưới cách mặt đất ước chừng bảy tám thước, động này là do tự nhiên hình thành rộng rãi xuất hiện ở trước mặt Lý Dật.

Thu liễm khí tức của mình, Lý Dật cẩn thận đi lên phía trước. Trong động đá khắp nơi thạch nhũ, có chút ẩm ướt, thỉnh thoảng có nước chảy xuống. Thường cách một đoạn đường, phía trên thạch nhũ liền khảm tinh thạch phát sáng, ánh sáng mặc dù yếu, nhưng đối với Lý Dật rất dễ dàng có thể nhìn thấy hết thảy trong động.

- Lão bất tử, chúng ta đã nghĩ xâm nhập ma thành.

Nói chuyện thanh âm tục tằng rất rõ phân biệt.

Chỉ trong chốc lát, mới nghe được một cái thanh âm phẳng phất như là tới từ địa ngục:

- Phải hết sức cẩn thận?

- Hừ, trên đời này có nhiều chuyện phải hết sức cẩn thận sao? Nếu có, lão bất tử ngươi còn có thể tránh ở cái địa phương này không. Chúng ta bây giờ ở La Lan học viện, có hơn ba trăm người, không sợ bị phát hiện.

Lý Dật đi về phía trước vài bước, nấp ở phía sau một khối thạch nhũ, lặng lẽ ngẩng đầu lên. Chỉ thấy Lữ thị huynh muội đang đứng tại một khối thạch bích, giống như thạch bích này là cái bóng của mình nói chuyện.

Thanh âm u linh vang lên:

- Hơn ba trăm người, có cấp bậc cường giả ra sao?

Đoàn đội này đều là học viên tạo thành, có hơn hai mươi Đấu Hoàng, tựa hồ còn có một đấu tôn, bất quá hẳn không ra tay, còn không dám xác định.

- Mười Đấu Hoàng? Hừ, chút thực lực ấy, chỉ sợ ở cánh đồng hoang vu một bước đều đi không được, còn nói cái gì ma thành.

Thanh âm như là u linh có phần tức giận.

- Lão bất tử chớ xem thường, ngoại trừ một đấu tôn cường giả, Lý Dật Đấu Hoàng, thủ đoạn không kém, còn biết trận pháp.

- A? Đấu Thần đại lục bây giờ còn có trận pháp sư? Quá quý hiếm, quý hiếm.

639. Q.6 - Chương 139: Ván Bài Đệ Nhất

Thanh âm tựa như u linh nói xong, sau đó thạch bích một hồi ba động, tựa hồ như là biến thành chất lỏng, từng vòng gợn sóng tuôn ra vậy.

Một sinh vật có cái đầu tam giác, có rất nhiều nếp gấp, làm cho người ta nhìn một lần là không muốn nhìn lần thứ hai. Tùy theo nếp gấp là thân thể thật nhỏ cũng chui ra, một sinh vật như vậy, thật sự rất khó nói là một con người. Thân thể không đến nửa thước, cả người không có mặc quần áo gì, nó có những nếp gấp làm cho người chán ghét hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

Trên đầu tam giác có con mắt rất lớn, lúc này sinh vật xấu xí này phát ra thanh âm như u linh nói:

- Thử một lần đi, không được chúng ta lại nghĩ biện pháp khác.

Lữ Tư Lệ nhìn thấy loại sinh vật này vẫn một mực không có mở miệng nói chuyện, vẻ mặt ghét quay mặt đi. Lúc này Lữ Tư lấy ra một cái túi, đem sinh vật này cho vào trong túi, sau đó cỡi bỏ ngoại bào buộc tại bên hông. Lữ Tư mặc áo bào vào, nhìn cũng không thấy cái gì trong đó nữa.

Sau khi Lữ Tư chuẩn bị xong, Lý Dật lặng yên lui về phía sau, theo con đường cũ quay lại. Nhưng hẳn đi chưa tới hai bước, lại gặp phải người đi vào. Người này đột nhiên ở đằng sau một tòa thạch nhũ xuất hiện, vẻ mặt vũ mị, mặt mày mập mờ, người này chính là Ảnh Vũ Tình.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt trao đổi, sau đó lui ra khỏi huyết động quỷ dị này. Lý Dật trong lòng có chút rung động, đúng là bộ ngựa bất ve, chim sẻ chực sẵn, rõ ràng là Ảnh Vũ Tình cũng đang theo dõi mình và Lữ thị huynh muội.

Ra khỏi huyết động, hai người triển khai đấu dực, rất nhanh hướng doanh địa bay trở lại.

- Tên gia hỏa nói chuyện cổ quái kia, ngươi thấy rõ ràng chưa? Nó là hạng người gì?

Xác định khoảng cách khá xa, không sợ bị Lữ thị huynh muội nghe được, Ảnh Vũ Tình mới hỏi.

- Trông nó rất tuần tú, cùng nó so sánh, ta quả thực không đẹp trai bằng.

Lý Dật nói giỡn đáp.

- Thật sự sao? Lý Dật, ngươi không phải là gạt ta chứ.

- Mỗi người khẩu vị không giống nhau, tóm lại ta thì cho là như vậy.

- Tốt lắm, đã ra nhập vào đoàn đội của người ta, dù sao cũng phải trả giá một chút mới được. Trở về ta sẽ đem suất ca lên giường.

Lý Dật phún huyết, thiếu chút nữa ngã từ giữa không trung ngã xuống. Nữ nhân này như vậy, Lý Dật thật sự cũng không thể nói được gì.

- Ngươi mang giường đi sao?

- Giường không mang, bắt quá Lý Dật tiểu đệ đệ...

Ánh Vũ Tình cố ý đem ba chữ “Tiểu đệ đệ” nói dài ra, làm Lý Dật “Tiểu đệ đệ” một hồi không được tự nhiên.

- Lý Dật tiểu đệ đệ thật sự không hiểu sao, chẳng lẽ còn? Nếu tỷ tỷ thì thật sự rất có hứng thú giúp người thành một người nam nhân chân chính.

Đối mặt khiêu khích như thế, Lý Dật sao không phản kích đây:

- Sao còn... Ca đến nay ngực nữ hơn vạn, ăn nằm với thanh lâu, thử qua song phi, chơi đùa Bá Vương Ngạnh Thượng Cung, tình thông mười tám chiêu ngực nữ...

- Khanh khách.

Ánh Vũ Tình cười một hồi phóng dăng, thân hình đột nhiên vừa động, lướt đến trước mặt Lý Dật, nghiêng về một bên cười nói:

- Khanh khách, Lý Dật tiểu đệ đệ thật sự có năng lực như vậy sao? Tỷ tỷ rất thích, có thử chơi tại trên mặt tuyết hay không, tỷ tỷ còn không có chơi đùa, nếu không, chúng ta đi thử đi?

- Cút.

Ánh Vũ Tình không tức giận, trên mặt biểu lộ vũ mị đến cực hạn:

- Lý Dật tiểu đệ đệ, người thật là rất có ý tứ, có tin hay không, tỷ tỷ sớm muộn có một ngày sẽ đem người lên giường.

Sỉ nhục, tuyệt đối sỉ nhục. Vô luận kiếp trước hay là kiếp này, bị một thiếu nữ nói như vậy, đều là lần đầu tiên.

Đáng tiếc hiện tại quyền chủ động hoàn toàn nắm giữ ở trong tay Ánh Vũ Tình, vô luận mình bây giờ chờ hững, hay là lập tức động thủ lột sạch nàng ra, tựa hồ cũng không có biện pháp đoạt lại quyền chủ động. Lý Dật xanh mặt đáp lại:

- Đó là điều vĩnh viễn không có khả năng.

- Lý Dật tiểu đệ đệ, có hứng thú đánh cuộc hay không? Người đừng có bộ dáng đó, ta còn không có cường bạo người... Chúng ta đánh cuộc tại đi khi ra khỏi đóng băng thế giới, ta có thể đem người lên giường hay không?

Ánh Vũ Tình rất nghiêm túc nói.

- Thua thì thế nào? Thắng thì thế nào?

- Nếu là ta thắng, Lý Dật tiểu đệ đệ, thì từ nay về sau người coi như người hầu của ta, nam nhân khác nào có thể thượng giường của ta toàn bộ là do người quyết định. Nếu như ta thua, ta làm người hầu của người.

Cái ván cược này, chỉ sợ cũng coi là đệ nhất rồi. Nếu không đánh cuộc, Lý Dật chỉ sợ bị chém đến nhà, đường đường nam nhi bảy thước, chẳng lẽ sợ đánh cuộc sao?

- Hảo, đánh cuộc, bắt quá nếu người thua, ta không có hứng thú có người hầu như người vậy, mà người là nô lệ của ta.

- Có thể, dù sao người muốn ta làm gì đều được. Lý Dật tiểu đệ đệ, từ nay về sau cũng phải cẩn thận, thủ đoạn tỷ tỷ rất lợi hại, hắc hắc hắc...

Lý Dật ngoại trừ cười khổ, tựa hồ cũng không biểu lộ gì, chính mình lại muốn vì bảo trụ thân thể “trong sạch” mà chú ý, đây là chuyện lạ vô cùng, sự tình có điểm loạn, làm sao lại làm ỉn thành bộ dạng này? Ánh Vũ Tình, chẳng những thực lực không tầm thường, tâm tư nhạy bén, nhưng lại rất có bản lĩnh lừa dối.

- Tốt lắm, chính sự nói xong, chúng ta trò chuyện một chút, vì sao người lưu Lữ thị huynh lại?

Lý Dật dời đi chủ đề.

Ánh Vũ Tình thấy Lý Dật hỏi vấn đề này, nhàn nhạt hỏi đáp:

- Không có gì, bọn họ lợi dụng chúng ta, chúng ta đồng dạng có thể lợi dụng bọn họ, ai lợi dụng ai còn rất khó nói.

- Dám toan tính với ma thành, tuyệt đối không phải là người dễ trêu chọc, điểm này người không rõ sao.

- Tiểu đệ đệ, người cũng biết ma thành?

Ma thành, Lý Dật vốn không biết, dù sao đi vào thế giới này thời gian còn không tính là dài, tên quần áo lụa là Lý Dật trước kia lưu lại trí nhớ ỉnh về thế giới này, ngoại trừ cuộc sống phóng túng ra, thật sự không có bao nhiêu hỗ trợ. Về ma thành, đây cũng là mục tiêu của Lý Dật cùng Xà tôn giả lần này.

- Vì cái gì ta không thể biết?

Lý Dật hỏi ngược lại:

- Nếu như ta không có đoán sai, mục tiêu của người cũng là ma thành?

- Ngoại trừ những đứa ngốc, đi vào đóng băng thế giới mục tiêu đều là ma thành?

Lý Dật cười:

- Đi ma thành chỉ là bước đầu tiên, mục tiêu chính thức chỉ sợ là vạn thần mộ?

- Lý Dật.

Ánh Vũ Tình sắc mặt đứng đắn nói:

- Chúng ta liên thủ chứ, được chỗ tốt mỗi người một nửa.

Ánh Vũ Tình, tuyệt đối không phải là loại người chịu phân chia một nửa chỗ tốt cho người khác, điểm này Lý Dật biết rõ, bất quá trên mặt vẻ mặt vui vẻ:

- Tốt, khoản mua bán này ta sẽ không thiệt thòi, ở đóng băng thế giới, người chính mình hữu của ta.

- Ta cũng là có cái ý nghĩ này, đã như vậy, cứ quyết định đi, ít nhất tại đóng băng thế giới, chúng ta là minh hữu tuyệt đối.

- Thành giao.

Doanh địa lúc này là một mảnh an tĩnh, trong đóng băng thế giới phong vân biến hoá kỳ lạ, đối với Ánh Vũ Tình mà nói, tựa hồ rất xa xôi.

Hừng đông, cả đội xuất phát, Lữ thị huynh muội chẳng biết lúc nào đã trở về, ngoại trừ Lữ Tư đeo trên người cái bọc không quá rõ ràng, thì cũng không có cái gì có thể khiến cho người khác cảm thấy khác thường. Ánh Vũ Tình nhìn chung quanh một phen, tựa hồ là đang tìm kiếm cái suất ca thần bí kia.

Đội ngũ tiếp tục hướng phương bắc đi tới, khí hậu cũng càng ngày càng khắc nghiệt, nơi cực hàn thực vật cũng càng ngày càng ít, cánh đồng tuyết trời mênh mông làm cho lòng người bất an. Nhưng kỳ quái vẫn không có đụng phải ma thú, ngược lại gặp không ít cường giả rải rác, đám cường giả này tốp năm tốp ba, quy mô đại khái có vài chục, hơn trăm người, cùng là đến từ các quốc gia Đấu Thần đại lục.

Lý Dật mạo hiểm đoàn, cùng những cường giả rải rác này so sánh, thực lực mạnh hơn, cũng không có người dám đánh chủ ý bọn hắn, cho nên trên đường đi bình an vô sự.

Không có ma thú xâm nhập, đối với mạo hiểm đoàn mà nói, uy hiếp lớn nhất chính là hoàn cảnh tự nhiên ác liệt. Trời rét lạnh đối với Đấu Vương cũng không coi vào đâu, nhưng thỉnh thoảng gặp phải phong quyền, lại làm đoàn đội tổn thất không ít nhân thủ.

Những phong quyền này phiêu hồ bất định đến cực nhanh, năng lượng cường hân cơ hồ không kém hơn đấu tôn thậm chí là Đấu Thánh cường giả.

Cánh đồng hoang vu địa vực to lớn, vượt xa Lý Dật dự đoán, đi suốt năm ngày, cánh đồng hoang vu địa hình mới bắt đầu có chút biến hóa, nguyên bản cánh đồng tuyết mênh mông, bắt đầu xuất hiện vùng đất cao thấp lồi lõm. Ngoài băng tuyết dày đặc đọng ở dưới tầng băng, có thể phát hiện dưới đó đất đá lởm chởm. Mà ở phương xa, ẩn ẩn có thể nhìn một ngọn Tuyết Phong lẫn ở trong đám mây.

Dựa theo lời nói của Xà tôn giả, thì có thể đã đến điểm cuối cùng của cánh đồng hoang vu rồi. Càng đi về phía trước, địa thế càng ngày càng phức tạp, rất nhiều địa phương cơ hồ không có đường có thể đi, độ cao so với mặt biển cũng càng ngày càng cao, ngoại trừ giá lạnh, càng làm người khó chịu chính là, hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn.

Nhân loại cường giả cũng nhiều hơn, bọn họ đều từ bốn phương tám hướng cánh đồng hoang vu hướng khu vực này hội tụ, không ít cường giả rải rác bắt đầu kéo bè kết phái, đương nhiên, tranh cường đấu quyết liều mạng cũng không ít.

Tại hỗn loạn chi vực gian nan hai ngày, mạo hiểm đoàn Lý Dật rốt cục đi tới dưới đỉnh núi tuyết.

Tuyết ở nơi đây làm tắt cả mọi người chân động, nơi này chính là tòa thành thị tạm thời của nhân loại. Vô số trường bằng xây tại khe rãnh, loạn thạch, có chỗ không cần trường bằng, mà lợi dụng băng tuyết xây thành bằng thất hình thái khác nhau.

Có vô số nhân loại cường giả đi qua khu vực này, tiếp khách, giao dịch, gây hấn, ẩu đả... Phàm là trong nhân loại thành thị có, ở đây cơ bản cũng đều có. Cũng càng nhiều người tốp năm tốp ba đầu đang bàn tán đến La Tuyết Phong, thánh khí, ma thành, vạn thần mộ...

Vừa đến dưới chân Tuyết Phong, Ánh Vũ Tình liền chọn một địa phương, để các đội viên hạ trại. Nàng ở nơi này tính toán kiến tạo một bộ bằng thất xa hoa nhất.

Gần trăm cường giả hiệp đồng làm việc, chỉ hơn hai giờ, dựng xong một căn phòng lớn. Thiếu nữ tiêu chuẩn thẩm mỹ cũng không thấp, phòng bằng giống như căn phòng xinh đẹp bình thường.

- Lý Dật các hạ, có hứng thú đi thăm nhà mới của ta hay không?

Đang tại trước mặt người khác, Ánh Vũ Tình cũng không có hô từ “Tiểu đệ đệ” đối với Lý Dật.

640. Q.6 - Chương 140: Trúng Chiêu

Đây chẳng lẽ là muốn ra chiêu sao? Lý Dật muốn nhìn một chút, Ánh Vũ Tình có phải muốn Bá Vương Ngạnh Thượng Cung của mình không:

- Tốt, Vũ Tình tiểu thư là con người tao nhã.

Bên trong Bằng thất, có trái thơm tinh khiết, trên mặt thơm, mấy cái mâm đựng trái cây thoát nhìn mùi vị không tệ lắm, bên cạnh là bình chứa rượu ngon. Tiễn vào đóng băng thế giới ai cũng có dung giới, ngoài các loại đan dược, vũ khí còn một chút vật phẩm, có thể đem rượu cùng điểm tâm mang đến đây, Vũ Tình tiểu thư chỉ sợ là đệ nhất nhân.

Ngồi trên mặt đất, Ánh Vũ Tình ưu nhã, cầm lên bầu rượu, rót rượu cho Lý Dật:

- Khổ cực nhiều ngày như vậy, Lý Dật tiểu đệ đệ, buông lỏng một chút đi.

Trong Bằng phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, thái độ Ánh Vũ Tình lại bắt đầu mập mờ.

- Cường giả ở đây như rừng, là địa phương từng bước hung hiểm, cho nên chúng ta không thể buông lỏng.

Lý Dật phản bác nói.

- Nơi này cường giả tuy nhiều, bất quá, trên cơ bản cường giả đỉnh cấp đều chưa đến. Hừ, Tiểu đệ đệ, ta vừa rồi nhìn người, cũng đừng man tử tử như vậy, chúng ta bây giờ là liên minh.

- Cũng không có giá trị gì, chẳng qua là nói tam đại thế lực Đấu Thần điện, tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện khổng lồ chế tiến vào Tuyết Phong. Bọn họ tựa hồ đang đợi cái gì.

- Là La Tuyết Phong, bọn họ xác định La Tuyết Phong còn chưa có tiến vào Tuyết Phong?

Ánh Vũ Tình tựa hồ đang nghĩ cái gì hỏi.

- La Tuyết Phong đánh cắp thánh khí học viện bị phát hiện, học viện lập tức phái ra tinh anh tiến vào đóng băng thế giới. La Tuyết Phong lẻ loi một mình, không có khả năng so với tinh anh học viện đi nhanh hơn được. Hơn nữa dãy núi đóng băng phía trước, nghe nói có cấm chế cấm bay.

Những tin tức này do xà tôn giả cung cấp.

- Mọi người khẳng định La Tuyết Phong nhất định sẽ đến? Nếu hắn không đến, chúng ta đến đây không phải uống rồi sao?

Ánh Vũ Tình ánh mắt vô tội thuần khiết nhìn qua Lý Dật, có vẻ khát vọng muốn biết đáp án.

Lý Dật không khỏi cười mắng một câu:

- La Tuyết Phong đánh cắp thánh khí, nếu hắn không đến, cũng không cần phải làm như vậy.

- Còn có tin tức gì không?

- Người lúc trước dự đoán đúng, cao giai ma thú cánh đồng hoang vu, cơ hồ đều được triệu hoán đến ma thành, cho nên chúng ta mới có thể dễ dàng đi qua như thế. Đám cao giai ma thú, nếu bị nhân loại cường giả quy mô xâm nhập giết chết. Xem ra thời gian tới nhân loại cường giả cùng ma thú ác chiến, không thể tránh khỏi.

- Nói những chuyện này quá nhàm chán.

Ánh Vũ Tình đuổi đuổi người, ngáp một cái, cầm lên chén rượu:

- Tiểu đệ đệ, uống rượu.

Lý Dật cũng bưng chén rượu lên, cho nên miệng nhấp một chút, rượu quả nhiên là hảo tửu, hơn nữa ngoại trừ ngậm qua một ít được liệu bổ dưỡng, cũng không có gì độc hại.

- Vũ Tình tiểu thư, chúng ta bây giờ là liên minh, cũng nên nói ra tất cả. Ta ngay cả thân phận Vũ Tình tiểu thư cũng không có biết rõ ràng. Có người nói người là người Đấu Thần điện nằm vùng, cũng có người nói người là đại thần vương triều phái tới giám thị thất hoàng tử, đương nhiên, hai tin tức này ta cũng không tin. Như vậy Vũ Tình tiểu thư, người có thể nói cho ta biết thân phận thật hay không?

- Ai.

Ánh Vũ Tình thở dài một câu, biểu lộ buồn bã:

- Ta có cái gì thân phận chân thật, kỳ thật chính là ba tuổi tang phụ năm tuổi tang mẫu, sống cuộc sống khổ sở lớn lên hài thôi. Lý Dật đệ đệ, nếu như ta có cha mẹ thân nhân, ta còn lang thang như vậy để làm cha mẹ hổ thẹn sao?

Mặc kệ Ánh Vũ Tình biểu diễn là thật hay giả, tối thiểu nhất nàng biết mình có hành vi “Xấu hổ”. Lý Dật nhất thời cũng vô pháp phán đoán Ánh Vũ Tình thân phận như thế nào, xấu hổ cười nói:

- Vũ Tình tiểu thư hiện tại coi như là khổ tận cam lai.

- Cho nên ta phải hưởng thụ, lão nương đều muốn hưởng thụ, ta mới không quan tâm người ta nói ta thấy thế nào. Khái, nói như vậy mất chủ đề, Lý Dật tiểu đệ đệ, uống rượu.

Mấy chén rượu ngon vào bụng, hai gò má ửng hồng, mị nhãn lưu ba như nước, kiều diễm không thể diễn tả. Nếu không đối với nàng phong lưu thành tánh, chỉ dựa vào tình huống trước mắt, Lý Dật rất khó nhẫn nại được.

- Lý Dật tiểu đệ đệ, chẳng lẽ người thật sự là sợ ta thượng người sao?

Nhìn thấy Lý Dật cảnh giác, Ánh Vũ Tình khích tướng nói.

Đột nhiên một cổ cảm giác khô nóng kỳ quái từ bụng truyền đến, dùng tốc độ cực nhanh hướng quanh thân tràn ra, cảm giác khô nóng này tràn ra “Tiểu đệ đệ” lập tức có sinh cơ, trưởng thành “Đại đệ đệ”. Loại không nên có phản ứng này, tuyệt đối không phải Lý Dật thật sự có phản ứng, mà tựa hồ là do ngoại lực thôi phát.

Rượu cùng điểm tâm có vấn đề? Có thể là rượu hay là điểm tâm, trước khi ăn Lý Dật đều nghiêm túc phân biệt, với nhạy cảm của hắn, có vấn đề tuyệt đối sẽ không dấu điểm hắn được.

- Người đến tột cùng sử dụng cái mảnh khoe gì?

- Làm sao vậy, tiểu đệ đệ, người thoát nhìn rất nóng. cởi áo khoác ra nhé.

Ánh Vũ Tình cười nói tự nhiên, hai tay liền thay Lý Dật cởi áo ra. Lý Dật bản năng muốn cự tuyệt, nhưng bàn tay mềm mại không có nửa phần khí lực. Thấy Lý Dật thật sự trúng chiêu, không giống như là làm bộ, Ánh Vũ Tình cười vũ mị đến cực hạn:

- Tỷ tỷ nói qua, sớm muộn sẽ đem người lên giường. Đáng tiếc hiện trong này điều kiện thiếu chút, không có giường lớn thoải mái, chỉ có thể dùng thảm. Khi ra ngoài đóng băng thế giới, tỷ tỷ hảo hảo đền bù tổn thất cho người.

- Người đến cho ta ăn cái gì?

Lý Dật coi như cẩn thận rồi, nhưng không nghĩ tới trúng chiêu, thật buồn bực chính là, hắn đến bây giờ cũng không biết là trúng chiêu như thế nào.

- Cái này đều là thứ tốt, rượu này, ta cho nó cái tên dễ nghe gọi là Nữ nhi hồng, rượu này chẳng những hương thơm thuần chính, còn ngâm qua hơn mười vị dược liệu bổ dưỡng, đối tiểu đệ đệ chính là đại bổ nha. Cái điểm tâm này sao, ta gọi là Vạn thúy hàm hương. Rượu cùng điểm tâm hợp lại chính là Vạn thúy hàm hương nữ nhi hồng, hai thứ này tách ra dùng, đối với người ngược lại cũng không dị thường, nếu là hợp cùng một chỗ, hắc hắc, đây chính là thôi tình thánh vật đấy.

Ánh Vũ Tình mềm giọng nũng nịu, nhẹ nhàng mà nghịch qua bên tai Lý Dật. Làm hắn cảm giác thoải mái cực kỳ, một cổ xúc động không cách nào khắc chế tư duy Lý Dật, trước mắt Lý Dật muốn đem nàng hòa tan ra vậy.

Chẳng biết lúc nào, Lý Dật tay đã không bị khống chế vươn tới Ánh Vũ Tình, nhanh chóng cởi ngoại bào. Không còn ngoại bào nhìn trông dáng người Ánh Vũ Tình hấp dẫn lập tức lộ ra. Dáng người của nàng không kém hơn về kiều mỵ, phối hợp cùng một chỗ, chỉ có thể nói là vũ vật để hình dung. Kỳ thật cái này đều không trọng yếu, tại dưới tác dụng của thôi tình thánh vật “Vạn thúy hàm hương nữ nhi hồng”, Lý Dật đã khô nóng tới cực điểm, dục hỏa hừng hực nếu muốn đem đối phương thôn phệ rồi.

Trên mặt thắm những điểm tâm bầu rượu kia, Lý Dật nghiêng người, đem Ánh Vũ Tình áp dưới thân thể, hai tay bay động, nội y đáng thương của Ánh Vũ Tình, lập tức hóa thành mảnh nhỏ, sau đó hiện lên ngọc thể, làm Lý Dật ngây người, nhưng theo một tiếng ngâm khẽ của Ánh Vũ Tình, thần trí thanh tỉnh ngẩn ngừ cũng lập tức hóa thành hư ảo, càng thêm điên cuồng miện, cùng tay tàn sát bữa bãi hai vú của Ánh Vũ Tình...

Ánh Vũ Tình hưởng thụ lấy âm mưu thực hiện được cùng thân thể vui sướng, bàn tay mềm như không có xương ôm lấy Đại đệ đệ của Lý Dật. Chỉ cần cái đại đệ đệ này tiến vào thân thể của mình, có thể thi triển tình thuật, từ nay về sau, sẽ lại đùa giỡn Lý Dật này.

Đang lúc Ánh Vũ Tình âm thầm tính toán, đột nhiên, một cổ đầu khí phảng phất sinh tại thân thể nàng cùng Lý Dật cơ hồ tuôn ra, đem Lý Dật đánh bay ra ngoài.

- Lý Dật, Lý Dật, thôi tiểu tử mau tỉnh lại.

Xà tôn giả làm Lý Dật từ trên thân thể Ánh Vũ Tình chấn khai, không ngừng mà la lên. Nhưng dục hỏa phân thiên, Lý Dật lại căn bản không có nghe được, quơ quơ đầu, một lần nữa hướng Ánh Vũ Tình nhào tới.

Xà tôn giả khẩn trương, cũng đành phải vậy, ở trong dung giới trong một cổ vô hình đầu khí tuôn ra, oanh hướng Ánh Vũ Tình.

- Ai? Ai dám ám toán lão nương.

Ánh Vũ Tình oán hận nói, ngữ khí sắc giọng, sát khí lộ ra. Đầu khí hộ thể, cực kỳ nhanh kết xuất đầu khí thuần bài, chống đỡ đầu khí xà tôn giả oanh kích.

Xà tôn giả cũng không có sát ý, một đạo đầu khí cũng không phải mạnh mẽ, nhưng hai cổ đầu khí va chạm, cũng làm cho băng thất vỡ vụn ra một lỗ hổng.

Ánh Vũ Tình không ngờ ở bên ngoài băng thất nhiều người như vậy, trước mặt bảo trì nửa người không mảnh vải. Sau khi nổ nát đầu khí công kích của xà tôn giả, Ánh Vũ Tình biết rõ hôm nay mưu kế xem như thất bại, đầu khí nhất quyển, đem ngoại bào cuốn tới, mặc trên người. Vừa mới mặc lên, rất nhiều đệ tử viên ở bên ngoài thạch thất chạy đến.

- Vũ Tình, chuyện gì xảy ra?

Những học viên kia nhìn tình hình trước mắt, có điểm ong ong đầu óc.

- Đi ra ngoài.

Ánh Vũ Tình vừa thẹn vừa giận, cường giả vừa mới ra tay, chính mình thậm chí bóng người của hắn cũng đều không có thấy, đây mới là điều Ánh Vũ Tình lo lắng nhất.

- Dem hắn mang đi.

Ánh Vũ Tình chỉ chỉ Lý Dật, trên mặt biểu lộ phức tạp.

Lý Dật được đưa về doanh địa, bọn người khảm kỳ, lôi bách, Hạ Hầu Thuần, Đỗ Lạp vây quanh ở bên người Lý Dật, nhìn Lý Dật biểu lộ đồng tình.

Y phục không ngay ngắn của Lý Dật, hiện tại, mà là cái kia cũng không cảm thấy được, y nguyên đứng đây.

- Cái đó của lão đại thực lớn.

Nhìn thấy ở đống quần của Lý Dật dựng lên một khối lớn, Lôi bách nhin không được cười nói.

- Thật là muốn chết, trong này không phải thể giới nhân loại, không có nữ nhân. Nếu không lôi bách, người tới giúp đỡ lão đại đi.

Khảm kỳ nói ra mấy chuyện xấu.

- Ta lại không phải nữ nhân, giúp như thế nào?

- Kỳ thật, không nhất định cần phải nữ mới có thể giúp.

- Khảm kỳ muốn chết, có tin ta làm cho lão đại làm thị người hay không.

Cuối cùng, Đỗ Lạp đưa ra một chủ ý:

- Nếu không, dùng đá chườm lạnh, dù sao nơi này đầy băng tuyết.

Nếu không có lôi bách cùng khảm kỳ đồng thời đem hắn đá văng ra, Lý Dật có thể thiếu chút nữa thì bị phế đi.

Thẳng đến vài giờ sau, Lý Dật mới chậm rãi khôi phục thần trí, đối với chuyện đã xảy ra trước kia, sau khi hắn biết mình trúng chiêu, Lý Dật hoàn toàn không biết gì cả.

- Hay cho nữ nhân lợi hại.

Lôi bách cảm khái nói:

- Từ khi ta biết lão đại, đây là lần đầu tiên lão đại bị hạ.

641. Q.6 - Chương 141: Đế Na Phó Viện Trưởng

Sau khi nghe mọi người thuật lại, Lý Dật mới ý thức được tình thế lúc ấy nghiêm trọng. Đám người Lôi bách, Khảm kỳ cũng không biết, lúc này đều cảm thấy có chút tiếc nuối thay cho Lý Dật. Đang làm thị học viện chín đại viện hoa thì bị lôi ra, tiếc nuối, đúng tiếc nuối cả đời rồi.

- Hồn tiểu tử, nếu không có bản tôn kịp thời ra tay, người hôm nay xong đời.

- Lão quỷ, thì ra người thấy chuyện xấu. Làm sao, người tưởng ván bài kia là thật?

Lý Dật có chút mãn nói, ván bài này cũng chỉ là vui đùa mà thôi, Ánh Vũ Tình nữ nhân mạnh như vậy thế, thua mà chịu làm nô lệ cho Lý Dật sao, Lý Dật cũng tiếp thu không nổi. Và chính mình có thua, cũng tuyệt đối không có khả năng trở thành người hầu của nàng.

- Người biết cái gì? Nếu không vì cái ván bài kia, bản tôn ra tay sao.

Xà tôn giả lạnh lùng nói:

- Cái tiểu nữ oa kia rất tà môn, bản tôn thiếu chút nữa nhìn sai rồi.

Nghe xà tôn giả nói tình thế nghiêm trọng như thế, Lý Dật cũng nghiêm chỉnh lại, hỏi:

- Sư phụ nhìn ra chút gì đó sao?

- Nữ kia oa tu luyện tà môn công pháp, nếu như ta nhớ không lầm, chắc là ‘Hoa mê loạn’, môn công pháp này rất quý dị, đừng nói người một cái Đấu Hoàng nho nhỏ, chính là đấu tôn Đấu Thánh cường giả trùng chiêu, từ nay về sau cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời của nàng.

- Lão quỷ, ta van người đừng thừa nước đục thả câu, ‘Hoa mê loạn’ rốt cuộc có cái công pháp cổ quái gì?

- ‘Hoa mê loạn’ công pháp, có thể trong lúc quan hệ nam nữ tại trong thế giới linh hồn đối phương lưu lại lạc ấn, sau đó khống chế tâm thần đối phương, cho dù thời điểm không có khống chế, bị lưu lại linh hồn lạc ấn, cũng sẽ cải biến tính tình, đối với người thi pháp sinh ra một loại cảm giác thân cận tự nhiên. Nghe nói, ‘Hoa mê loạn’ tà môn công pháp nếu như tu luyện tới cảnh giới cao nhất, sẽ thăng cấp thành Bạch Hổ cấp tinh thần hệ công pháp, cũng không làm quan hệ nam nữ, chỉ cần một ánh mắt, có thể tại thế giới linh hồn đối phương trong lưu lại lạc ấn.

Nghe đến đó, Lý Dật kinh ngạc không thôi, hẳn không nghĩ tới thiếu nữ thoát nhìn vũ mị phong tao như vậy, lại âm hiểm tà ác như thế. Khó trách những nam học viên kia đi theo nàng, mỗi người nhìn đều có chút là lạ, đối với nàng nói gì nghe vậy, căn bản không hề có chủ kiến của mình.

- Lão quỷ, nếu người không có kiến thức rộng rãi, ta hôm nay thật sự lật thuyền trong mương rồi.

Cũng vì quá tin tưởng thiên khôn kiền châu ma khí, không sợ bách độc, cho nên mới dám ăn bánh uống rượu với Ánh Vũ Tình như vậy.

Nghe thấy Lý Dật khen ngợi, Xà tôn giả có điểm đắc ý, tiếp tục nói:

- Môn công pháp này, tuy lợi hại, nhưng nhược điểm người cũng biết. Cho nên nữ hài bình thường cũng không chịu tự hủy danh dự tu luyện loại công pháp này. Cho nên có người tu luyện môn công pháp này đến nay rất ít. Theo ta được biết, đang bí mật tu luyện môn công pháp này, đến nay thiên hạ chỉ có một môn phái.

- Môn phái nào?

- Một trong Tứ đại Ma Tông Yểm Ma Tông, Yểm Ma Tông trong tứ đại ma trong tông thực lực thấp nhất, từ xa xưa tới nay đều bị tam đại Ma Tông áp chế, cho nên vì đối kháng, đệ tử trong tông lựa chọn tu luyện một ít công pháp bàng môn tả đạo.

Lý Dật ngạc nhiên nói:

- Tứ đại Ma Tông không phải hòa thuận sao, bọn họ cũng có tranh đấu sao? Ta cũng không có nghe nói qua.

- Tứ đại Ma Tông đối phó với kẻ thù bên ngoài đều đồng khí liên chi, nhưng do về ích lợi, ai thực lực mạnh có được nhiều lợi ích hơn, đây cũng là điều đương nhiên.

- Lão quỷ, ý của người là Ánh Vũ Tình, chính là người của Yểm Ma Tông một trong tứ đại Ma Tông sao?

- Mười phần là như vậy.

Tuy bị thất thế, nhưng Ánh Vũ Tình cũng tiết lộ thân phận của mình, thu hoạch ngoài ý liệu như thế làm cho Lý Dật thoải mái, Ánh Vũ Tình trường kỳ tiềm phục tại La Lan học viện, rốt cuộc có mục đích gì? Tại

Đấu Thần đại lực các thể lực phức tạp, Lý Dật thông tuệ tuyệt đỉnh như vậy cũng cảm thấy có chút rối loạn, cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Lúc này nhìn thấy Ánh Vũ Tình, thiếu nữ vũ mị tựa hồ như không có phát sinh cái gì, Lý Dật cũng làm như không có chuyện gì xảy ra. Bất quá Lý Dật bây giờ đối với người thiếu nữ này cảnh giác đã vượt qua Lữ thị huynh muội rồi.

Lữ thị huynh muội cũng không có gì dị động, mỗi ngày ở lại doanh địa, cũng không có đi ra ngoài, cơ hồ đều tu luyện.

Lúc này đám người Lý Dật đến dưới chân đóng băng dãy núi bốn ngày, ở nơi này các cường giả đến càng ngày càng nhiều, thể cục đã khó có thể khống chế. Đấu Thần điện, tứ đại Ma Tông, La Lan học viện tam đại thể lực, tại cả Đấu Thần đại lực ảnh hưởng rất lớn, nhưng ở đây bị các cường giả từ chối, đã có dấu hiệu không chịu được.

Dưới chân Tuyết Phong, càng làm cho người bất an.

Tựa hồ cũng cảm thấy loại bạo động này, ngày thứ tư, một Đấu Hoàng cường giả bay vút đến chân núi, rải ra truyền đơn.

Trong nội dung truyền đơn, nói rằng tại dãy núi đóng băng cùng ma thành, đã tụ tập ma thú quân đoàn, vì ứng đối loại nguy cơ này, Đấu Thần điện, tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện đạt thành hiệp nghị, bắt luận một phương thể lực nào trước khi đánh vào ma thành, thì có quyền lợi ưu tiên tiến vào vạn thần mộ. Vì quy phạm trật tự, ba phương thể lực nhắc nhở nhân loại cường giả đóng quân ở đây, trong ba ngày phải kết thành ít nhất một trăm người, cũng tuyển ra hai người đại biểu đến để thương lượng.

Lúc này cường giả tụ tập ở đây, ít nói cũng có hơn một vạn, hàng trăm hàng ngàn tạo thành đoàn đội cũng có, ba năm người tiểu đoàn thể cũng có, thậm chí còn có cường giả độc lai độc vãng. Muốn những cường giả này tự mình thanh cao kết thành đoàn đội trăm người, chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Quả nhiên, sau khi đọc truyền đơn, doanh địa lập tức bạo động, tùy ý đánh nhau ẩu đả có thể thấy được.

Lý Dật mạo hiểm đoàn nhân số hợp quy định, đại biểu cũng không cần nói, tự nhiên là Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình. Bởi vì tam đại thể lực quy định cường chế, cũng có không ít cường giả rải rác nghe được Lý Dật là chi đoàn đội của La Lan học viện, đều chủ động gia nhập. Đây là cơ hội phát tài, Lý Dật sao lại bỏ qua, mỗi người hai vạn kim tệ, giao tiền rồi ra nhập. Những cường giả có năng lực xông vào đóng băng rừng rậm, người nào không phải một phương thể lực lớn đây, hai vạn kim tệ đối với cường giả này mà nói, cũng không tính là cái gì. Kết quả là không đến nửa ngày, Lý Dật chiêu mộ kim tệ toàn bộ thu hồi, lợi nhuận cũng không ít.

- Lão đại, người thật sự là thiên tài, a không, kỳ tài mới đúng. Nếu người đi đến bốn quốc phía nam buôn bán, gia tộc của ta chỉ sợ cũng phải đổi nghề.

Khảm kỳ tự đáy lòng khuất phục, nói.

Những đoàn đội khác cũng không cam lòng rút lại phía sau, cũng bắt đầu noi theo Lý Dật, bởi như vậy, sự tình lại dễ giải quyết, gần một ngày thời gian, cường giả dưới chân Tuyết Phong hợp thành chín thể lực, chỉ có chút cường giả quay lại đường cũ trở về.

Đoàn đội Lý Dật đột nhiên khuếch trương đến gần ngàn người, tuy chỉ là trên danh nghĩa, nhưng Lý Dật thu được hơn một ngàn vạn kim tệ.

- Cảm tạ Đấu Thần điện, cảm tạ tứ đại Ma Tông, cảm tạ La Lan học viện, lão đại, chúng ta phát tài rồi.

Khảm kỳ xuất thân là thương nhân đối với kiếm tiền có một loại ham mê bản năng, tuy hắn cũng không thiếu tiền. So với Lôi bách có chút xem không vừa mắt, nói:

- Có cái gì hảo vui mừng, đi theo lão đại, kim tệ căn bản không có ý nghĩa.

Đỗ Lạp thì hai mắt sáng lên:

- Khảm kỳ, chúng ta là người đầu tư, số tiền kia hai người chúng ta phân chia.

- Không có lão đại, chúng ta phân cọng lông, tiền kiếm được đương nhiên là giao cho lão đại, để cho lão đại phân phối.

Khảm kỳ không có đắc ý, còn rõ ràng tiền làm sao sao tới tay.

- Những số tiền này, khảm kỳ người trước thu lại, chờ khi ra khỏi đóng băng thế giới tính toán.

Lý Dật thần nhiên nói.

Trong lúc mọi người mừng thầm, chẳng biết từ lúc nào, một thân ảnh đã đứng ở bên cạnh bọn họ. Khảm kỳ hai mắt lập tức trì trệ một chút, thu hồi vẻ mặt gian thương mỉm cười, cung kính về phía người nọ hành lễ:

- Đế Na phó viện trưởng, ngài khỏe.

La Lan học viện phó viện trưởng, duy nhất Đế Na là nữ, cũng là phó viện trưởng học viên kính sợ nhất. Có học viên thâm niên từng nói, hần cả đời không muốn nhìn thấy Đế Na phó viện trưởng cười qua. Lúc này cũng mặc võ phục màu xám, gương mặt lạnh lùng nghiêm khắc, gây cơn ác mộng cho học viên.

Đương nhiên, phải ngoại trừ Lý Dật ra, lúc này hần hứng thú đánh giá Đế Na, Lý Dật cũng không nói lời nào.

- Ai là Lý Dật?

- Đế Na phó viện trưởng, ngài tìm ta có chuyện gì?

Lý Dật kính hồi đáp.

Một ánh mắt như tựa hồ có thể nhìn thấu thân thể Lý Dật quét qua một lần, Đế Na mới lên tiếng:

- Người là đệ tử của Phì Phì đại đạo sư sao?

- Đúng như lời của phó viện trưởng, xác thực là Phì Phì tiên sinh thu tại hạ làm đệ tử.

- Chuyện của người, viện phương đã rất rõ ràng. Ta tới, là muốn chứng thực một sự kiện khác, lần này chiến dịch ma thành quan hệ tương lai của La Lan học viện, ta muốn biết chính là người đứng ở trên lập trường học viện hay không.

Đế Na rốt cục nói ra ý đồ của mình.

- Sau khi tiến vào vạn thần mộ trước, ta sẽ.

Lý Dật cũng thẳng thắn nói.

- Ta muốn người từ đầu đến cuối đứng ở trên lập trường học viện.

Đúng là giọng điệu tuyệt đối cường thế, sau đó nghiêm khắc nhìn chăm chăm vào Lý Dật, tựa như Đế Na thường xuyên làm như vậy. Ánh mắt này, từng làm cho vô số học viên sợ hãi.

Nhưng, đây cũng là khẩu khí Lý Dật ghét nhất, đặc biệt xuất từ một nữ nhân. Nữ nhân chính là phải ôn nhu, cho dù là Ánh Vũ Tình, so với loại cường thế này thái độ càng làm người thoải mái hơn nhiều.

- Nếu như, ta không nói gì?

Lý Dật bình tĩnh nói, cũng không để ý mình ánh mắt khảm kỳ, Lý Dật bổ sung nói:

- Thật có lỗi, Đế Na nữ sĩ, cho tới bây giờ, La Lan học viện cũng chưa đủ điều kiện để cho ta thuận phục.

- Khi người là học viên của La Lan học viện, người nhất định phải thuận phục vô điều kiện. Nếu không, cũng giống như La Tuyết Phong phản bội. Học viện có thể phát ra lệnh giết chết, bất luận cái gì cường giả từng tại La Lan học viện tu luyện, cũng sẽ là địch nhân của người. Không cần phải ta nhắc nhở người, học viên La Lan học viện ở cả Đầu Thần đại lục.

- Đế Na phó viện trưởng, chúng ta đương nhiên đứng ở trên lập trường học viện rồi. Lý Dật đội trưởng cùng ngài nói giỡn. Đúng hay không, Lý Dật?

Khảm kỳ vội vàng hòa giải.

- Ta nói rồi, ta sẽ không vô điều kiện thuận phục, nhưng là có điều kiện, ta sẽ xem xét.

Lý Dật đầy khâm kỳ ra, nghiêm túc nói, căn bản không có nửa điểm nói giỡn.

642. Q.6 - Chương 142: Ma Thú Quân Đoàn

Lý Dật kiên quyết, làm Đế Na sắc mặt càng thêm vẻ lo lắng:

- Người có điều kiện là gì?

- Điều kiện của ta cũng không hà khắc, nếu như La Lan học viện chúng ta đạt được quyền lợi ưu tiên tiến vào vạn thần mộ, ta được chọn lựa trước ba người.

- Nằm mơ.

Đế Na hừ lạnh nói, ngữ khí âm trầm tới cực điểm:

- Một học viên vừa tiến vào học viện, mà dám cùng học viện cò kè mặc cả như vậy. Lý Dật, người sẽ phải trả giá thật nhiều.

Nói xong câu đó, Đế Na cũng không cùng Lý Dật nói nhảm nữa, thân hình hóa thành một cái chấm đen biến mất ở trên mặt tuyết.

- Lão đại, tổ tông của ta, tại sao người đắc tội với lão yêu bà như vậy. La Lan học viện có hai nữ nhân không thể đắc tội nhất, một người là Ánh Vũ Tình, còn một vị nữa là Đế Na phó viện trưởng.

Khâm kỳ không ngừng kêu khổ, nói.

Lôi bách biểu hiện tốt hơn nhiều lắm:

- Thống khoái, ha ha ha, sự thái lúc này cũng phải ném mùi. Lão đại, Lôi bách càng ngày càng bội phục người rồi.

Cũng không phải là Lý Dật muốn đắc tội với Đế Na, tại trước mặt nhiều người như vậy, mà còn mệnh lệnh uy hiếp hần, nếu Lý Dật chịu thua, từ nay về sau còn ngẩng đầu được nữa.

Sau khi trời tối, tại Tuyết Phong các cường giả đã hợp thành chín đại thế lực, tam đại thế lực quyết định sớm triệu tập đại biểu của chín đại thế lực đến thương lượng. Dưới sự dẫn dắt của Đấu Thần điện tư tế, Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình đi đến thông duy nhất đến ma thành, chỗ này có một tòa đại trường bông tạm thời dựng lên. Bên ngoài trường bông, Đấu Thần điện, tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện tinh anh thần sắc nghiêm nghị hộ vệ đại trường bông.

Tam đại thế lực cùng cử đại thế lực mới tổ kiến, tổng cộng hai mươi bốn đại biểu, hiện tại đã đến đủ. La Lan học viện, ngoại trừ Đế Na, còn có một vị đại đạo sư đại biểu. Đấu Thần điện thì có một Hồng Y đại tư tế cùng một Hồng Y tư tế đại biểu. Tứ đại Ma Tông hai cái đại biểu chức vị không rõ, nhưng trong tứ đại ma tông, địa vị cũng là khá cao.

Thương lượng do Đấu Thần điện Hồng Y đại tư tế chủ trì.

Tam đại thế lực có sáu vị đại biểu, điều này làm cho Lý Dật có chút ngoài ý muốn. Phải nói có thể làm đại biểu tam đại thế lực, sáu người này chính là cường giả cao cấp nhất của tam đại thế lực ở đóng băng thế giới. Nhưng trong sáu người này có bốn đầu tôn, hai cái Đấu Hoàng đỉnh phong, rõ ràng cùng tam đại thế lực thực lực cường hãn không tương xứng.

Thì ra cao thủ chân chính, còn chưa xuất hiện.

- Bản tư tế chính là Đấu Thần tổng điện Hồng Y đại tư tế, được tứ đại Ma Tông, cùng La Lan học viện ủy thác, chủ trì cuộc thương lượng hôm nay. Kết quả thương lượng hôm nay, chính là kim chỉ nam của chúng ta hành động tại đóng băng thế giới, mời mọi người thận trọng.

- Hồng y đại tế tư, có lời gì người nói đi.

Một cường giả vội vàng đứng lên nói.

- Chắc là mọi người lần này tiến vào đóng băng thế giới, đều có cùng một cái mục đích, đều vì ma thành vạn thần mộ. Vạn thần mộ là thánh địa ma thú tộc tại đóng băng thế giới, là nơi ma thú tập kết. Theo tin tức chúng ta dò thám, chỉ ít có mấy ngàn đầu ngũ giai ma thú, muốn đến ma thành, không thông qua một phen chém giết chỉ sợ là không thể. Hôm nay chúng ta muốn thương nghị, nên tổ chức mọi người đối kháng ma thú quân đoàn. Mặt khác còn có phân phối di vật Đấu Thần tại vạn thần mộ.

Lời của Hồng y đại tế tư nói, khiến cho cả hội trường một hồi bạo động. Ma thú quân đoàn, một chữ đáng sợ này đã thật lâu không có xuất hiện ở Đấu Thần đại lục. Nhưng ma thú quân đoàn đáng sợ, là phương pháp tại Đấu Thần đại lục dùng để đe dọa tiểu hài tử nửa đêm dừng khóc.

Mà mấu chốt nhất chính là Đấu Thần di vật ở vạn thần mộ, đây mới là vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Hai tay lẳng không ấn xuống, làm thanh âm mọi người trong trường bỗng nghị luận chậm rãi dừng lại, Hồng y đại tế tư mới tiếp tục nói:

- Trải qua Đấu Thần điện chúng ta cùng tứ đại Ma Tông, La Lan học viện thương lượng. Thì mười hai thế lực ở đây, bất luận thế lực nào có thể đầu tiên đánh vào ma thành, sẽ được quyền lợi ưu tiên tiến vào vạn thần mộ. Đối với đề nghị này, mọi người có ý kiến gì hay không, nếu như không có, cứ như vậy thực hiện.

- Thế lực đầu tiên đánh vào ma thành đạt được quyền ưu tiên, như vậy mọi người đều tiến đến một loạt thì làm sao?

Một đại biểu hỏi.

- Hỏi rất hay, vấn đề này chúng ta cũng lo lắng qua, nhưng trước phải đề ra nguyên tắc, phương thế lực nào tới trước, trước hết tiến vào vạn thần mộ. Nhưng trọng điểm nhắc nhở, vô luận là thế lực đầu tiên hay cuối cùng đến, tại Đấu Thần mộ thời điểm không được vượt qua nửa giờ. Vượt qua cái thời hạn này, đồ vật hẩn mang ra, mọi người đều hợp nhau tấn công.

Tựa hồ, đây cũng là biện pháp hợp, mặc dù cái phương án này có nhiều vấn đề, nhưng cũng là phương án phân phối tốt nhất, mọi người nhất thời im lặng.

- Nếu không có ý kiến, thì cứ quyết định như vậy, kế tiếp chúng ta muốn thảo luận, làm thế nào tiêu diệt ma thú quân đoàn.

Tại vấn đề này, tranh luận kịch liệt hơn nhiều, hai mươi bốn người đang ngồi ở đây, đều là nhân vật tinh anh. Bọn họ hiểu cùng ma thú quân đoàn chiến đấu, muốn thắng cũng là thắng thảm, liều mạng cho dù là người thứ nhất đánh vào ma thành, cầm bảo bối vạn thần mộ, thì có thể bình yên đi ra khỏi đóng băng thế giới sao?

Tất cả đều tranh cãi cơ hồ thương lượng không cách nào tiếp tục nữa, đối với tràng diện này, Lý Dật bảo trì im miệng. Chiến đấu với ma thú quân đoàn, đây cũng không phải là mục đích của hắn và xà tôn giả đến đóng băng thế giới. Thậm chí, vạn thần mộ cũng không phải mục tiêu cuối cùng. Ma thành, chẳng qua là một trong chướng ngại, muốn vượt qua chướng ngại, còn phải dựa vào những tinh anh trước mắt.

Lý Dật chú ý tới Đấu Thần điện, tứ đại Ma Tông hay là La Lan học viện, đại biểu ngồi ở đây cũng không có một người là tuyệt đỉnh cường giả. Theo lý thuyết, cùng đóng băng thế giới ma thú quân đoàn khai chiến, thì tam đại thế lực phải cử đến thực lực mạnh nhất mới đúng.

Chẳng lẽ tam đại thế lực đều ẩn dấu thực lực của mình?

Nhìn trời sắp sáng sớm, cũng chấm dứt thảo luận.

Trở lại doanh địa của mình, Lý Dật bắt đầu đi ngủ, rất nhanh sẽ đem hội đàm tối hôm qua bỏ ra khỏi đầu. Hai mươi bốn đại biểu này, nhân loại cường giả có thể vào trong mắt Lý Dật, ngoại trừ Đấu Thần điện Hồng Y đại tế tư, cũng chỉ có Tứ đại Ma Tông trưởng lão mà thôi.

Vị trưởng lão này cũng không nói nhiều, nhưng mỗi khi hắn nói chuyện, từng câu chữ đều dừng lại mà chú ý vị trưởng lão này nói chuyện. Vị trưởng lão này đúng là có uy thế lớn.

Mà Lý Dật, cũng không có cho quá nhiều người lưu lại ấn tượng, ngoại trừ chỉ có Đế Na thì thoáng nhìn qua.

Lý Dật đánh một giấc, nhưng không có ngủ quá dài thời gian. Không lâu sau, một hồi tiếng động lớn vang lên, làm cho Lý Dật từ trong giấc mơ tỉnh lại.

- Lão, lão đại, ma thú quân đoàn, ma thú quân đoàn tấn công.

Lôi bách chạy đến nói.

Ma thú quân đoàn tấn công? Cái tin tức vội vàng này làm Lý Dật cũng cảm thấy giật mình, nhanh chóng xoay người, kéo trưởng bối ra xông ra ngoài. Tối hôm qua vừa mới thương thảo kế hoạch tiêu diệt ma thú quân đoàn, ngày hôm sau lại bị ma thú quân đoàn tấn công, cái này, tựa hồ cũng quá ngẫu nhiên đi.

Dưới chân núi tuyết, cái kia thông đạo duy nhất đi ma thành, tam đại thế lực thiết trí chướng ngại đã bị phá hủy hoàn toàn. Rất nhiều ma thú bất kể phẩm giai giống như hồng thủy trút xuống. Những ma thú kia bình thường cũng tranh đấu lẫn nhau, ăn thịt lẫn nhau, giờ phút này tựa hồ có người chỉ huy, từ trong thông đạo xông ra, liền hướng doanh địa nhân loại cường giả đột kích.

Tất cả đều tới quá gấp gáp, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào, tam đại thế lực chống cự một chút, sau đó bắt đầu lui bước. Sau khi tam đại thế lực lui bước, đối với đám cường giả tâm lý ảnh hưởng to lớn. Nếu tam đại thế lực đều không thể ngăn cản được, những đoàn đội kia lập tức trận tuyến buông lỏng.

- Lôi bách, thông tri tất cả mọi người, lui về cánh đồng hoang vu.

Lý Dật lớn tiếng hạ lệnh, mặc dù danh nghĩa đoàn đội hắn có hơn một ngàn người, nhưng thực tế không chế nhân số, chỉ là mạo hiểm đoàn của học viện La Lan, và Lý Dật cũng chỉ phụ trách đối với những người này mà thôi.

Sau khi nhìn thấy Lôi bách cùng khảm kỳ tổ chức các học viên triệt thoái, Lý Dật nhìn Hạ Hầu Thuần cười nói:

- Xem nào nhiệt đi thôi.

Sau đó leo lên một sườn núi cao, Lý Dật cùng Hạ Hầu Thuần nhìn xuống. Thấy Ma thú quân đoàn công kích, chỉ ít có hơn một ngàn đầu ngũ giai cấp ma thú tham dự. Có thể làm a thú quân đoàn tiên phong đánh sâu vào trận doanh của nhân loại, những đầu ma thú này hung ác lệ tới cực điểm, so với nhân loại có vẻ bị động hơn.

- Tiểu tử, đừng do dự nữa, xông đi vào.

Xà tôn giả vội vàng nhắc nhở.

Lúc này tiến thông đạo vào ma thành đã mở rộng, ma thú công kích tạm thời dừng lại, tam đại thế lực còn chưa tới tiến đến bố phòng kịp. Mà cả núi tuyết, ma thú đánh ra phong nhận, băng nhận cùng các hệ đấu khí công kích cùng một chỗ, khắp nơi quang hoa đấu khí bạo liệt làm cho toàn bộ chiến trường có vẻ đồ sộ. Lúc này, căn bản cũng không có người có tâm tư đi trông cửa.

- Lôi bách, Khảm kỳ, mạo hiểm đoàn giao cho các người.

Lý Dật hét lớn một tiếng, lại nhìn Hạ Hầu Thuần nói:

- Hạ Hầu huynh, mau theo ta.

Đấu vực giương cánh, thân hình Lý Dật nhanh chóng tiếp cận cửa ra vào.

- Tiểu đệ đệ, sao không chờ ta một chút?

Sau lưng, Ảnh Vũ Tình cười mỉm đuổi theo, ngữ khí mềm mại đáng yêu.

Mà lúc này, Lý Dật chú ý tới, tại trong tràng diện hỗn loạn, La thị huynh muội cũng đang rất nhanh tới gần cửa vào. Nhìn thấy vài người không đi đón đánh ma thú, mà là bay về phía cửa ra vào, không ít người thầm mừng:

- Muốn chết.

Cái thông đạo này, nát đá tảng tấp bóng loáng, chính tề làm cho người lú lờ. Bay vào cái thông đạo này, cảm thấy không khí mất đi vậy, đấu lực hoàn toàn không có tác dụng, vô luận vô như thế nào, cũng vô pháp ngự không phi hành. Xem ra, trong này cấm chế cấm phi hành tồn tại. Xoay người lại nhìn Hạ Hầu Thuần, tình huống cũng như vậy.

Ba người cũng không dự, lao xuống đất chạy vội đi, tốc độ Đấu Hoàng đấu tôn cường giả tuy kém phi hành, nhưng cũng rất nhanh, cũng không có tốn bao nhiêu thời gian, ba người xuyên qua thông đạo này.

Cuối thông đạo rộng mở, một mảnh rừng rậm tuyết trắng xuất hiện ở trước mặt. Dĩ nhiên là một tòa rừng rậm, ở nơi này thực vật có chút đơn điệu, cũng chỉ khoảng mười loài thực vật chịu rét, nhưng trong nhiệt độ này, so với dưới chân Tuyết Phong cao hơn không ít.

- Lý Dật tiểu đệ đệ, ta nghĩ chúng ta không phải chờ bọn hắn.

Ánh Vũ Tình đột nhiên xoay người, nhìn về phía Lữ thị huynh muội đang chạy đến.

643. Q.6 - Chương 143: La Tuyết Phong

Lữ thị Huynh muội tựa hồ không để ba người Lý Dật vào mắt, hai người bọn họ tốc độ chân không chậm đất, thực lực cũng không thấp.

- Tư huynh, có hứng thú tiếp tục cùng đường hay không.

Lý Dật cười hỏi thăm.

- Không có hứng thú.

Lữ Tư lạnh lùng đáp lại nói, dưới chân không chậm chút nào, như gió xẹt qua bên người Lý Dật, lướt vào rừng cây, hoàn toàn đem bọn người Lý Dật trở thành không khí.

Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình nhìn nhau, cũng không chút do dự đuổi theo. Trong rừng cây cây cối cực kỳ cao lớn, che khuất bầu trời, một cổ cảm giác u ám làm cho người không thoải mái. Nhìn thấy Lý Dật, Ánh Vũ Tình cùng Hạ Hầu Thuần đuổi theo, Lữ thị huynh muội dừng lại xoay người nói.

- Ta cảnh cáo các người, không nên đi theo chúng ta.

- Nếu như chúng ta không phải muốn đi theo người thì sao?

Nghe vậy trầm mặc một lúc, Lữ tư Lệ đột nhiên nói ra:

- Giết bọn họ.

Ngữ khí của nàng bình thản, giống như tính toán giết một con gà. Thái độ bình thản này, lập tức làm cho rừng cây tràn ngập sát ý.

- Muốn giết ta sao, người không sợ đáng đắc tội La Lan học viện.

Không ngờ, Lữ tư lại dám nói ra một câu như vậy.

Trên mặt của Lữ tư lệ không biểu lộ cái gì, bàn tay lại tuôn ra một cổ đấu khí vô hình, Lý Dật nhất thời cũng phán đoán ra, là Lữ tư Lệ hù dọa bọn họ, hay là động sát cơ. Lữ tư lệ này thật đúng là một người phi thường đáng sợ, bất cứ người nào, lúc giết người, vẻ này tràn đầy sát ý cũng không cách nào che giấu. Nhưng Lữ tư lệ, đấu khí không ngừng ngưng tụ, cũng không cảm thụ được sát ý của nàng.

- Tỷ thật sự muốn động thủ sao? Chú ý đưa ma thú tới sao.

Ánh Vũ Tình vẻ mặt vô hại mỉm cười, tựa hồ là nắm chắc Lữ tư lệ sẽ không thật sự động thủ. Dù cho thật sự động thủ, thắng bại khó liệu định được.

- Có người đến.

Lữ tư lệ mày rậm nhíu lại, âm trầm tới cực điểm.

- Đi.

Lữ tư lệ phản ứng cực nhanh, xoay người liền đi. Thân hình rất nhanh, liền vượt qua Lý Dật. Ở phía sau lưng, có vài bóng người phi tốc chạy đến. Nhìn thân pháp cực nhanh, cũng không thể là hạng người bình thường được.

Chăm chú đi sau Lữ thị huynh muội, Lý Dật thử thăm dò nói:

- Lữ tư, các người thật sự tính toán xông vào ma thành sao?

- Liên quan đến người sao.

- Thân mật một chút biết không? Có lẽ chúng ta còn có thể hợp tác, lúc trước chúng ta cũng không phải là hợp tác rất tốt sao?

Lữ tư Lệ đột nhiên thoáng trì hoãn cước bộ, cùng Lý Dật đi song song, nhưng thanh âm vẫn không có bất kỳ cảm giác nào:

- Lý Dật, hợp tác như thế nào?

- Lữ tư lệ tiểu thư chẳng lẽ còn không nhìn ra, với tình thế bây giờ, chỗ tốt của vạn thần mộ, bất cứ người nào đều muốn nuốt một mình. Chỉ có liên thủ cùng nhau, mới có thể còn sống mang bảo vật ra khỏi đồng băng thế giới này.

Lữ tư lệ nói:

- Chúng ta đối với vạn thần mộ không có hứng thú, nếu như là vì vạn thần mộ, người cũng đừng đi theo chúng ta. Ta cảnh cáo người, đi theo chúng ta, các người tuyệt đối sẽ không có cái gì ngon để ăn đâu.

- Di, kỳ quái, các người đến đồng băng thế giới, không phải là vì vạn thần mộ, chẳng lẽ là đến chơi sao đùa?

- Cái vấn đề này người đừng xen vào.

Lý Dật trong lòng cảm thấy rung mình, chẳng lẽ mục tiêu của Lữ thị huynh muội cùng mình, xà tôn giả giống nhau? Lý Dật không có thể kịp nghĩ lại, bởi vì một cổ khí tức làm cho người kinh hãi ở trong rừng cây truyền ra. Cổ hơi thở này cường đại, chỉ có một khả năng, phía trước có rất nhiều ma thú.

Lữ thị huynh muội tựa hồ cũng cảm nhận được cổ hơi thở này, dừng bước lại.

Dừng một chút, những bóng người kia đằng sau đã tiếp cận. Những người này, Lý Dật cũng không phải lạ lắm, đều là những cường giả tối hôm qua ngồi trong trường bằng. Bốn vị trưởng lão Tứ đại Ma Tông, Đấu Thần điện Hồng Y đại sư cùng hai cái Hồng Y sư tử.

- Các người không ở bên ngoài đối phó ma thú quân đoàn, lén lén lút lút trong này làm cái gì?

Một Ma Tông trưởng lão thanh sắc nói.

Lý Dật trả lời một cách mỉa mai nói:

- Như vậy, các người tại sao lại xuất hiện ở trong này?

- Vệ trưởng lão tính nét nóng tính như vậy, tội gì cùng một cái hậu bối tiểu tử cãi nhau.

Hồng y đại sư tư trầm ồ nói:

- Chúng ta ra tay tại chỗ này.

Thấy Hồng y đại tể tư nói như vậy, Ma Tông vệ trưởng lão trừng mắt nhìn Lý Dật, sau đó cũng không có nói cái gì.

Một Ma Tông trưởng lão khác âm trầm nói:

- Hồng Y đại tể tư tiên sinh khẳng định La Tuyết Phong sẽ xuất hiện?

- Hẳn nhất định sẽ tới, những ngày này chúng ta một mực canh gác thông đạo, hiện tại cơ hội tốt như vậy, hẳn làm sao có thể buông tha sao.

Hồng y đại tể tư tự tin nói.

Lúc này trong rừng cây tình hình có chút quái dị, tại đây có bảy đại cường giả, vô luận là Lý Dật, Ánh Vũ Tình, Hạ Hầu Thuần, hay là Lữ thị huynh muội cũng không dám tự ý di động, phía trước rừng cây còn có đại lượng cao giai ma thú sát khí ngút trời.

Lý Dật cảm thấy có chút nghi hoặc, theo hắn biết, Đấu Thần điện cùng tứ đại Ma Tông, từ trước đến nay là hai cổ thế lực đối lập, mấy ngàn năm qua tranh đấu gay gắt, đại khái xung đột cũng phát sinh mấy lần. Nhưng bốn vị cường giả trước mắt này, thì thấy thân mật đoàn kết như vậy, thật sự có điểm làm cho người không thể tưởng tượng được. Chẳng lẽ là liên thủ đối phó ma thú quân đoàn sao?

Còn có La Tuyết Phong muốn chết kia, dẫn phát nhân loại cường giả cùng ma thú giới xung đột, thật sự như Hồng y đại tể tư nói, ở trong rừng cây La Tuyết Phong hiện thân sao?

- Đến đây đi.

Hồng y đại tể tư đột nhiên tinh quang lóe lên.

Lý Dật cũng cảm thấy có khí tức cường giả tới gần, nhưng theo cổ hơi thở càng ngày càng gần, Lý Dật rõ ràng cảm giác được, người đến cũng không chỉ có một người, mà có hai người.

Hồng y đại tể tư vừa nói câu “Đến đây”, bảy vị cường giả cơ hồ đồng thời nhìn về phía hai cổ hơi thở kia.

Oanh, oanh, oanh.

Nhưng một lát sau, phía trước liền truyền đến thanh âm đấu khí oanh kích, xem ra là bảy vị cường giả đã cùng La Tuyết Phong giao thủ.

- Hạ Hầu huynh, phiền toái người ở đây cùng Lữ thị huynh muội, ta đi phía trước xem náo nhiệt một chút.

- Lý Dật huynh đệ, tại sao ta phải cùng bọn họ.

- Người thực ngốc.

Ánh Vũ Tình không chút khách khí nói:

- Lý Dật tiểu đệ đệ cho người giám thị bọn họ, đừng để cho bọn họ chạy thoát.

- Ha ha, Tư huynh, đây chính là Vũ Tình tiểu thư tự mình suy đoán, ta cũng không có nói như vậy.

Lý Dật nói ra, dưới bàn chân phát lực, hướng chỗ đánh nhau chạy đến.

Khi Lý Dật đến chỗ đánh nhau, đã không có thấy thanh âm đấu khí oanh kích, tại một mảnh rừng cây bị hủy hoại, ba vị tư tể Đấu Thần điện cùng bốn vị trưởng lão Ma Tông vây hai cái thiếu niên vào giữa.

- Các người làm rồi, chúng ta thật không phải là La Tuyết Phong.

Một thiếu niên vội vàng nói, thiếu niên này xem ra bị thương không nhỏ, ngực đầy vết máu. Mà thiếu niên ở bên cạnh hắn, Lý Dật lại quen thuộc không thể quen thuộc hơn, đương nhiên đó là đại thần vương triều thất hoàng tử điện hạ.

- Không phải La Tuyết Phong? Các người tại sao chạy vào đây?

Hồng y đại tể tư nói chuyện với một tên thiếu niên, tựa hồ muốn đem hắn nhìn thấu vậy.

- Ta là Cốc phong, học viên La Lan học viện.

Cốc phong tuy ở La Lan học viện thanh danh vang dội, nhưng đối với đám cường giả quyền thế ngút trời, hiển nhiên không lọt vào trong mắt, căn bản không có nghe nói qua.

- Ta không phải là La Tuyết Phong, là đại thần vương triều thất hoàng tử.

Thất hoàng tử thái độ cũng không có như Cốc phong, vội vàng lấy ra khối ngọc bài chứng minh thân phận, về mặt bình tĩnh nói.

Hồng y đại tể tư hồ nghi nhìn hai người, sau đó mới tiếp nhận ngọc bài. Loại ngọc bài thân phận này khả năng làm giả rất nhỏ, nhưng tuyệt đối không có khả năng, Đấu Thần đại lục người tài ba dị sĩ rất nhiều, giả tạo hoặc là sửa đổi ngọc bài cũng không phải là chuyện không thể.

Cho nên Hồng y đại tể tư nhất thời thật cũng không thể khẳng định thất hoàng tử cùng cốc phong thật hay giả đây.

Nhìn thấy Lý Dật xuất hiện, Ma Tông trưởng lão nói:

- Tiểu tử, ngươi tới. Ngươi biết bọn họ sao?

Loại ngữ khí cường thế này làm Lý Dật cực kỳ khó chịu.

- Lý Dật lão đệ, ngươi làm hại chúng ta thật khổ.

Nhìn thấy Lý Dật, trên mặt thất hoàng tử biểu lộ phong phú. Lý Dật tại cánh đồng hoang vu lừa hắn, theo lý thuyết thì thất hoàng tử cùng Lý Dật kết thù hận rồi. Nhưng thất hoàng tử cũng không xem như vậy, trong mạo hiểm đoàn đội những cường giả đã chết kia, thất hoàng tử tuyệt đối không có vì bọn họ mà nổi lên hứng thú báo thù. Ngược lại thất hoàng tử còn quyết tâm mua chuộc Lý Dật càng thêm mãnh liệt.

- Thất hoàng tử điện hạ, ngươi còn sống sao?

Lý Dật cười, đột nhiên ngữ khí biến đổi, có chút oán trách nói:

- Thất hoàng tử điện hạ, tại trước mặt nhiều cường giả như vậy, ngươi cũng đừng che giấu cho La Tuyết Phong.

Lời Lý Dật vừa nói ra, không khí lập tức biến đổi.

Cốc phong kinh sợ, quát:

- Ngươi là tiểu tử xuất hiện ở đâu, ta căn bản là không biết ngươi, ngươi dựa vào cái gì nói ta là La Tuyết Phong?

- Ta Lý Dật mặc dù ở La Lan học viện không dài, nhưng La Lan học viện đệ nhất thiên tài làm sao không biết. Thất hoàng tử điện hạ, ngươi đã bắt được La Tuyết Phong, vì cái gì không trở về học viện lĩnh thưởng, ngược lại dẫn hắn tới nơi này, có phải là muốn bảo bối vạn thần mộ sao?

Thất hoàng tử cũng là người thông minh, hơi sững sờ, nói:

- Lý Dật huynh đệ, ngươi làm gì vạch trần ra như vậy, chúng ta chia đều bảo vật vạn thần mộ, hiện tại xem ra, có nhiều người như vậy, chẳng phải là...

- Lạc Thủy, ngươi là tiểu nhân hèn hạ.

Cốc phong giận dữ, không nói hai lời, một cổ đầu khí bùng bùng đánh ra, hướng thất hoàng tử công kích đến.

Nhưng ở bốn phía có bảy vị cường giả, vài đạo đầu khí tư nhện phát ra, lượn lờ tại quanh thân Cốc phong, giống như một mạng nhện cuốn lấy.

- Việc này không nên chậm trễ, La Tuyết Phong đã bị bắt, chúng ta phải đi ma thành.

Hồng y đại tể tư nói xong, tay quyết nhẹ nhàng về động, một cái không gian giam cầm đem Cốc phong chặn lại.

- Hồng y đại tể tư đại nhân, bảo tàng vạn thần mộ cũng chia cho ta cùng thất hoàng tử một phần?

- Đúng, yêu cầu của chúng ta không cao, chỉ cần phân đến một hai kiện mà các người nhìn không thuận mắt là được.

Thất hoàng tử cũng phối hợp với Lý Dật nói ra.

- Các người tới sao.

Hồng y đại tể tư cũng không có cự tuyệt.

Trở lại chỗ chờ đợi trước kia, Hạ Hầu Thuần, Ánh Vũ Tình cùng Lữ thị huynh muội vẫn ở tại đó. Mà ở rừng rậm, khí tức cao giai ma thú tựa hồ cũng trở nên nồng đậm, tựa hồ là đang chuẩn bị hướng nhân loại cường giả tấn công.

- Chư vị.

Hồng y đại tể tư nói:

- Các người đã có thể đứng ở chỗ này, ta cũng cho phép các người cùng chúng ta đến ma thành vạn thần mộ, nhưng có một điều phải nói. Sau khi tiến vào vạn thần mộ, đồ vật bên trong phải do Đấu Thần điện cùng Ma Tông chọn lựa trước, sau khi chúng ta chọn xong, các người mới có tư cách chọn lựa, điều này các vị có đồng ý không?

Còn có thể như thế nào? Bảy vị cường giả, Lý Dật phán đoán, ngoại trừ Ma Tông trưởng lão cùng Hồng Y tư tể, những người khác toàn bộ là đấu tôn, tại trước mặt năm đấu tôn cường giả, ai có thể nói không.

Nhìn thấy mọi người chấp nhận, Hồng y đại tể tư mới nhìn Ma Tông trưởng lão nói:

- Bắt đầu đi.

Nhìn thấy Ma Tông trưởng lão gật gật đầu, bàn tay thổ hoàng đấu khí chậm rãi phát ra. Nơi đấu khí đi qua, trên mặt đất hiện ra một cái động lớn.

Thổ hệ đấu khí, Lý Dật lập tức rõ ràng, vị trưởng lão này đang lợi dụng thổ hệ đấu khí điều khiển, cố gắng mở ra một cái thông đạo dưới mặt đất. Trước, Lý Dật còn đang nghi hoặc, bảy vị cường giả này thực lực tuy không thấp, nhưng đối kháng ma thú quân đoàn dường như là lấy trứng chọi đá. Hiện tại xem ra, nếu muốn đánh nhau với đám nhân loại cường giả có chủ ý với ma thành vạn thần mộ, thật đúng là có chút thủ đoạn.

644. Q.6 - Chương 144: Xuất Hiện?

Ma Tông trưởng lão kiếp trước tám phần chính là chuột chũi đào đất rồi, tiến độ đào móc của hắn cực nhanh đã vượt qua tưởng tượng của Lý Dật. Bởi vì trên mặt bằng tuyết dày đặc, cho nên đào đất cũng không cần quá sâu, nhưng một lúc sau thì gặp được nham thạch cứng rắn phía dưới.

Bốn vị Ma Tông trưởng lão ở trước, ba vị tư tể Đấu Thần điện ở giữa, mà Lý Dật, Ánh Vũ Tình, Hạ Hầu Thuần cùng thất hoàng tử thì ở phía sau, Cốc phong đáng thương bị đánh đến hôn mê bất tỉnh.

Lúc này mọi người đi lên phía trước, đi tới vài dặm, khí tức cường hoành của ma thú từ phía trước truyền đến, tựa hồ là cảm nhận được trong lòng lòng đất có cái gì dị thường, cho nên chúng nó không ngừng đánh xuống mặt đất, làm ọi người ở dưới nền đất không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, hết sức thu liễm khí tức của mình.

Khó khăn lắm mới qua được đoạn đường do ma thú quân đoàn canh gác, xác nhận bốn phía an toàn, Ma tông trưởng lão mới cẩn thận đi ra khỏi mặt đất.

Tình cảnh trước mắt làm mọi người đều run lên, khi mọi người đi ra khỏi lòng đất, xa xa là rừng rậm, có vô số cao giai ma thú đi đi lại lại, những cao giai ma thú này, bình thường cũng là một phương bá chủ, hôm nay

tụ tập nơi này, lại không có chém giết nhau, mà như có quy luật nhất định tại chỗ của mình, cũng không dám đi xa.

Nếu như mọi người bị đám ma thú hung hãn này phát hiện, hậu quả không ai dám tưởng tượng,. Cho nên mọi người đều cẩn thận ẩn thân, che dấu khí tức.

Bỗng nhiên, những đầu ma thú kia tựa hồ có cái gì kích thích, lại rống giận lên, có đầu ma thú còn rống lên là một loại thủ đoạn công kích, đó là tinh thần hệ công kích. Đám người Lý Dật cách chỗ đó tuy không gần, nhưng loại thanh âm tinh thần công kích này làm cho người phải kết xuất đấu khí phòng ngự chống lại.

Nhìn thấy đám ma thú gầm rú, một đám nhân loại cường giả xuất hiện ở ven rừng rậm. Hiển nhiên là đợt công kích ma thú đầu tiên đã bị thu thập hết rồi, những nhân loại cường giả này lúc này có lòng tự tin thừa dịp thắng truy kích ma thành.

Nhưng nhóm ma thú trong rừng cây này, phẩm giai tuy không tính cao, số lượng lại ra rất nhiều. Mà nhân loại cường giả tại ma thú đợt công kích lần đầu đã thương vong thảm trọng, hiện tại còn chủ động hướng ma thú khiêu chiến, quả thực là không khác gì tự sát cả.

Lý Dật nhìn ra, nhưng hẳn biết tình huống này không thể tránh được.

- Hiện tại, chúng ta cách ma thành không xa, mọi người phải chú ý, một khi bị ma thú phát hiện hậu quả sẽ như thế nào, tin tưởng cũng không cần ta nhiều lời. Ta cảnh cáo các người, hết thảy phải cẩn thận, nếu không cũng không cần ma thú xử lý mà chúng ta sẽ xử lý các người.

Lý Dật cùng Ma Tông trưởng lão thương lượng xong, lúc này mới nói ra.

Lúc này nhìn thấy Hồng Y đại tư tế lãnh huyết vô cùng, Lý Dật cũng phải tự than thở. Đấu Thần điện tại Đấu Thần đại lục được dân chúng tôn kính, không chỉ là Đấu Thần điện có được đại lượng cao giai cường giả, mà tại Đấu Thần đại lục, Đấu Thần điện còn được Đấu Thần trao sứ mạng quản lý chúng sinh. Đấu Thần điện cũng một mực cố gắng tỏ ra mình là lãnh tụ tinh thần của Đấu Thần đại lục.

Lúc này Đấu Thần điện là một thế lực khổng lồ, nhưng hôm nay vị Hồng Y đại tư tế này biểu hiện, cũng không giống như là một Đấu Thần điện tư tế.

- Hồng Y đại tư tế tiên sinh, ngài không biết là những nhân loại cường giả kia cần chúng ta sao?

Lý Dật nói.

Hồng Y đại tư tế nhìn Lý Dật một cái, lạnh lùng nói:

- Tại trường hợp này, thiếu vài cái nhân loại cường giả có ý nghĩa sao?

Làm sao không có ý nghĩa đây? Nhân loại cường giả đối kháng với ma thú quân đoàn, đều rất là quan trọng.

- Ta cảm thấy chúng ta cần phải giơ tay biểu quyết.

Lý Dật yếu ớt đề nghị.

- Nếu như các người nguyện ý ở tại chỗ này, cũng được.

Hồng Y đại tư tế đã mất đi kiên nhẫn, hướng về phía đám người Ma Tông trưởng lão nói:

- Đi.

- Được rồi, chúng ta ở tại chỗ này, giúp không được thì xem náo nhiệt cũng là không sao.

Lý Dật tìm vị trí phù hợp, tính toán ở bên ngoài quan sát:

- Tư huynh, các người cùng ta xem náo nhiệt sao?

Lữ thị huynh muội nhìn nhau, cũng lựa chọn lưu lại. Hồng Y đại tư tế cũng không quan tâm đến vài người Lý Dật, sau đó cùng Tứ đại Ma Tông trưởng lão hướng Phong cốc lao đi.

Lúc này, ma thú quân đoàn tựa hồ đang chờ hiệu lệnh, một hồi rít gào.

Thanh âm giống như máy ủi đất, làm cây cối đổ xuống, bông tuyết tuyết bay bay đầy trời, trận chiến đấu còn chưa bắt đầu, loại tràng diện kinh tâm động phách này đã triển lộ ra.

Đối mặt với ma thú quân đoàn, đám nhân loại cường giả nhin không được lui về phía sau mấy bước.

Nhưng đằng sau thông đạo không ngừng vọt tới nhân loại cường giả, đường lui đã bị phá hỏng.

Lúc này ngoại trừ liều mạng, tựa hồ cũng không có biện pháp nào khác.

- Giết chết những ma thú này, vạn thân mộ chính là của chúng ta.

Không biết tên nào hô to một tiếng, cái lực hấp dẫn này lập tức làm cho sĩ khí mọi người đại chấn. Vô số đầu khí quang hoa tạo thành một tràng diện đồ sộ hướng ma thú quân đoàn oanh kích tới.

Liên tiếp tiếng nổ kinh thiên vang lên, một nhóm nhân loại cường giả đứng ở tuyến ngoài còn chưa tới kịp, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, ngã trên mặt đất, giống như gặp phải cơn địa chấn, lộ ra hố sâu dưới tầng băng tuyết.

Lực lượng rất mạnh xé rách lỗ hổng, sau đó ở phía sau nhân loại loại cường giả cùng ma thú vọt tới, một trận hỗn loạn thảm thiết diễn ra.

Nhìn thấy tràng diện trước mắt này, làm cho bọn người Lý Dật ở xa xa nhìn, cũng đều há mồm kinh ngạc. Tại trước mặt lực lượng tuyệt đối thì cá nhân quá nhỏ bé, loại tràng diện huyết tinh trước mắt này thì bất luận cường giả chỉ có thể bị cối xay thịt này nghiền nát, trừ phi là Đấu Thần

Hơn mười phút giằng co, ma thú quân đoàn đánh vào, nhân loại cường giả bắt đầu lui bước, lúc này nhân loại cường giả mất đi ý chí chiến đấu, đều chen chúc thành một đoàn lui lại. Lúc này dù không cách nào toàn thắng, ít nhất cũng có thể cùng ma thú quân đoàn đồng quy vu tận, nhưng cũng không có người nào nguyện ý cùng ma thú đồng quy vu tận cả, đều lui lại, cho nên chính vì vậy tràng diện biến thành ma thú đuổi giết hại nhân loại.

- Lý Dật huynh đệ, ta cảm thấy được chúng ta từ phía sau lao ra, giết ma thú là ứng phó được.

Hạ Hầu Thuần nhìn Lý Dật nói, trong năm người, Lữ thị huynh muội tuy khiếp sợ tràng diện trước mắt này, nhưng để cho bọn họ ra tay viện trợ những nhân loại cường giả kia, chỉ sợ là không được. Mà Ánh Vũ Tình âm hiểm, tự nhiên cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn này.

Lý Dật cũng thấy được, đừng nói thực lực năm người bọn họ, chỉ sợ thêm đám Hồng Y đại tư tế kia, cũng không thể chiến thắng được. Cho nên Lý Dật nói:

- Hạ Hầu huynh, chúng ta cũng nên đi thôi, nếu đám ma thú này mà quay đầu đối phó chúng ta, chúng ta cũng không có khả năng đào thoát.

- Lý Dật huynh đệ.

Hạ Hầu Thuần sắc mặt tái nhợt nói:

- Ma thú đều đoàn kết nhất trí, nhân loại chúng ta vì cái gì không thể.

Câu hỏi này rất hay, nhưng đáng tiếc Lý Dật cũng vô pháp trả lời được.

- Hạ Hầu huynh đệ, chúng ta bây giờ cũng khó bảo toàn, cũng không cứu được bất luận kẻ nào. Người muốn nhân loại giống ma thú đoàn kết lại, biện pháp duy nhất chính mình cường đại lên, hơn nữa chinh phục bọn họ. Đi thôi, có lẽ vạn thân mộ có thể làm cho người trở thành đầu thần gì đó.

- Các người đều không đi phải không? Hảo, vậy các người hãy chờ xem, ta muốn đi.

Hạ Hầu Thuần nhìn Lý Dật, Ánh Vũ Tình cùng Lữ thị huynh muội một cái, sau đó xoay mình hướng Ma thú quân đoàn phóng đi.

Nhìn vẻ mặt chịu chết của Hạ Hầu Thuần, Ánh Vũ Tình có chút tiếc nuối nói:

- Tiểu tử này rất có ý tứ, đáng tiếc không có cơ hội đem hắn thu được lên giường.

- Hạ Hầu huynh, người tỉnh táo đi.

Lý Dật hô to.

Lúc này Hạ Hầu Thuần rất nhanh hướng về phía ma thú quân đoàn, đấu khí quanh thân lưu chuyển, làm ra một bộ tư thế liều mạng.

Sau lưng đột nhiên lao ra đấu tôn cấp cường giả, làm a thú quân đoàn một hồi bạo động nho nhỏ, sau đó có ba đầu ma thú to lớn gầm nhẹ một tiếng, hướng Hạ Hầu Thuần xông tới. Ba đầu ma thú này, phẩm giai cũng không thấp, đều đem đấu khí phong nhận đánh về phía Hạ Hầu Thuần.

Lúc này Hạ Hầu Thuần tính toán liều mạng cũng không lùi bước, song chưởng tung bay, vài đạo đấu khí nghênh đón ba đầu ma thú.

Một tiếng nổ rung trời nổ vang, làm cho chiến trường thắng bại tựa hồ xuất hiện điểm xấu, có mấy nhân loại cường giả tuyệt vọng, hướng ma thú triển khai đấu khí đánh đến. Nhưng bọn họ phát hiện phía sau ma thú quân đoàn có viện quân, viện quân này chỉ là một đấu tôn cường giả đơn thương độc mã, căn bản cũng vô lực thay đổi chiến cuộc Một đấu tôn, tại thế giới loài người là một cường giả đỉnh cao, nhưng trong này, cũng chỉ là một mà thôi.

Lúc này ba đầu ma thú đánh bay Hạ Hầu Thuần, định thừa thắng truy kích, giải quyết chướng ngại nho nhỏ, thì xuất hiện một cổ khí tức quỷ dị từ sơn cốc vọt tới, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ chiến trường. Cổ khí tức này, vô luận là nhân loại cường giả, hay là ma thú quân đoàn, đều tạm dừng lại, đồng loạt đưa ánh mắt nhìn về phía chỗ phát ra cổ khí tức đó.

Lúc này ở đó có ba thân ảnh phiêu diêu xuất hiện, ba bóng người này tựa hồ huyền phù tại giữa không trung, nhìn không ra được động tác, nhưng nhân loại cường cùng ma thú đều thấy ba người này rõ ràng có thể ngự không phi hành.

Bởi vì Băng Phong dãy núi có cấm chế, nơi này là vùng cấm phi hành, nhìn kỹ mới biết được, thì ra ba người này cũng không phải bay vút, mà là thỉnh thoảng lại điểm nhẹ xuống, thân thể dựa vào cổ lực lượng này bay lên.

Nhưng ba người này, dựa vào lực lượng yếu ớt như vậy mà ngự không phi hành, ba người này thực lực cũng mạnh mẽ vô cùng rồi.

Nhưng lúc này thân ảnh và người tới gần, ma thú quân đoàn hung hãn, lại vô ý thức lui về phía sau vài mét, cường giả có thể làm ma thú quân đoàn lui lại như vậy, thực lực rất là khủng bố, chẳng lẽ đây là Đấu Thần?

645. Q.6 - Chương 145: Thạch Trận

Nguyên nhân cách nhau quá xa, Lý Dật cũng không thể cảm nhận được khí tức của ba vị này như thế nào.

Đến Đấu Thần cảnh giới, dựa vào thị lực nhạy bén của Đấu Hoàng đỉnh phong, Lý Dật vẫn có thể nhìn ra được

Dung mạo ba người.

Một người, ngân tu ngân phát, diện mục hồng nhuận, có điểm giống Phật Di Lặc Lý Dật kiếp trước vậy.

Một người đi sau đang mặc áo bào Đấu Thần điện, nhìn rất cuộc là loại bào tư tế, người này thoát nhìn lớn tuổi nhất, mặt mũi tràn đầy cổ lão

Cuối cùng một vị tướng mạo hèn mọn bỉ ổi, là tôn giả Đấu Thần điện.

Vô luận tướng mạo như thế nào, ba người này đi cùng với nhau, đều là cường giả đỉnh phong.

Khí tức cường giả tuyệt thế.

- Đội hình này quá mạnh.

Sau khi nhìn thấy ba người này, Anh Vũ Tinh kinh dị.

Lúc trước nhân loại cường giả cùng ma thú quân đoàn chém giết thảm thiết, Anh Vũ Tinh đều không có kinh dị như vậy.

- Vũ Tình tiểu thư biết ba người này?

Lý Dật hỏi.

Từ khi ăn thiệt thòi lớn đến nay, Lý Dật biểu lộ ra điểm thiện ý.

- Người ngay cả Đấu Thần điện diện sĩ cũng không nhận ra sao?

Ánh Vũ Tình ngạc nhiên nói:

- Đấu Thần.

Đấu thần điện có bảy vị diện sĩ, vị này, nếu như ta không có đoán sai, chắc là bài danh đệ tam.

Điện sĩ sao, về phần tên lông trắng lão quỷ chính là La Lan học viện viện trưởng An Đức

- Còn có một vị ta kia ta đoán được.

Lý Dật nói:

- Hẳn là người tứ đại Ma Tông sao?

- Người đoán không sai, vị này chính là Ác Ma Tông tông chủ Ác Kỵ.

- Thực lực người này chỉ sợ chỉ có Thiên Ma Tông tông chủ mới có thể địch nổi.

- Ba vị này, đều là cấp bậc như thế nào?

Lý Dật có phần hứng thú hỏi.

Bởi vì lần trước Ánh Vũ Tình ám toán hắn, nữ nhân này biết đến sự tình, có thể rất nhiều.

Ánh Vũ Tình tựa hồ là nhìn ra tâm tư Lý Dật, nàng cũng muốn khoe khoang kiến thức của mình.

- Thực lực ba vị này, chỉ có thể dùng thâm bất khả trắc để hình dung, ít nhất là Đấu Thánh cường giả.

Cũng không thấp, đặc biệt Đấu Thần điện cái lão quỷ kia, nghe nói đã đạt tới Đấu Thánh đỉnh cao. Tại Đấu Thần đại lục, cơ hồ chính là chí tôn tồn tại.

- Chí tôn tồn tại? Hừ.

Lữ thị huynh muội, Lữ tư lệ đột nhiên cười lạnh nói chen vào:

- Đấu Thần Đại lục cường giả vô số, một cái Đấu Thánh đỉnh phong tự dám xưng chí tôn tồn tại, Vũ Tình tiểu thư kiến thức, không phải quá nông cạn đi.

- Chẳng lẽ là Đấu Thần?

Ánh Vũ Tình mỉm cười mỉa mai nói.

- Cho dù là Đấu Thần, ai dám nói mình chí tôn tồn tại sao?

Lữ tư lệ nói ra.

Lộ ra một nỗi buồn vô cớ:

- Đấu Thần đại lục ngoại trừ một người, không có người nào dám xưng mình là chí tôn Mà loại người này, có lẽ đã không thể xem như người.

Phong hào Đấu Thần? Xác thực đã không phải là nhân loại.

Lúc này, ba vị Đấu Thánh cấp bậc cường giả, chạy tới chỗ giao chiến của nhân loại cường giả cùng ma thú quân đoàn. Khí tức của ba vị cường giả cùng một chỗ, tuy không đạt được Đấu Thần cường giả, nhưng cũng không quá kém. Đúng là cổ khí thể này, làm ma thú cuồng bạo sinh ra sợ hãi.

- Xin hỏi, có vị nào có thể đi ra nói chuyện?

Đi ở phía trước, An Đức viện trưởng thanh âm cũng không lớn, khí tức uy nghiêm làm cho kẻ khác có cảm giác hít thở không thông.

Ma thú quân đoàn thành linh tách ra một cái lối đi, một con khỉ, thần sắc kiêu căng đi ra. Đầu ma thú này xác thực có thể xưng là hầu tử, so với nhân loại bình thường đáng người ột mét năm

Thân thể gầy gò vừa đi ra, tỷ lệ mất cân đối nghiêm trọng.

- Ba tên nhân loại Đầu Thánh?

Hầu tử thanh âm lạnh lạnh tràn ngập khinh thường:

- Các người đối với ma thành có hứng thú sao?

An Đức viện trưởng thi lễ nói:

- Các hạ xưng hô như thế nào?

- Ta là ai không trọng yếu, ta hôm nay xuất hiện ở đây, chính là muốn nói cho các người biết một sự thật, ai muốn đánh nhau với ma thành thì phải chết.

- Nếu như ta không có đoán sai, các hạ chính là ma thành thành chủ.

Đầu Thần điện tử y điện sĩ chen lời nói.

- Đầu Thần điện lão quái vật, quả nhiên có mấy phần nhân lực.

Đầu ma thú hầu tử ma thành thành chủ ánh mắt sáng ngời:

- Cạc cạc, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, nhân loại còn có người nhớ rõ ta.

- Thành chủ các hạ, bản điện hôm nay cùng Ác Ma Tông tông cùng La Lan học viện An Đức viện trưởng cùng nhau mà đến, cũng không phải là vì ma thành, lại càng không tới cùng ma thú đối nghịch, mà là muốn hướng thành chủ các hạ giải thích một chuyện.

Tử y điện sĩ thần nhiên nói.

Ma thành thành chủ không tín nhiệm nhìn tử y điện sĩ nói:

- Giải thích một việc? Hừ hừ, còn giải thích sao? Là nhân loại các người phá hư quy tắc trước, nhân loại xảo trá, có trách là trách các người muốn muốn các thứ trên người ma thú chúng ta?

- Thành chủ các hạ, chỗ này không phải chỗ nói chuyện. Chúng ta đường xa mà đến, chẳng lẽ thành chủ các hạ không muốn mời chúng ta vào thành sao?

Tử y điện sĩ có thỉnh cầu làm a thành thành chủ hơi sững sờ, ba người này có đảm lượng xâm nhập ma thành, phần khí phách này cũng đủ kinh người.

- Đã điện sĩ tiên sinh nếu nói như vậy, nếu như bốn thành chủ không đáp ứng, ngược lại có vẻ bốn thành chủ keo kiệt.

- Thành chủ các hạ quả nhiên là người sáng khoái.

Tử y điện sĩ khen một câu, lại xoay người nhìn đám nhân loại cường giả uy nghiêm nói:

- Các người, còn không mau lui ra ngoài.

Mọi người như được đại xá, nếu như tử y điện sĩ nói những lời này tuy có chút nghiêm khắc, nhưng ít ra đã cứu mạng của bọn hắn. Nếu không có ba lão quái vật đuổi tới, những nhân loại cường giả này đều đem táng thân tại đóng băng dãy núi.

Cũng không thể nghi ngờ, Ma thú quân đoàn không có được thành chủ phân phó, nên cũng không dám vọng động,

Trơ mắt nhìn nhân loại cường giả thông dong thối lui ra bên ngoài đóng băng dãy núi.

- Không tốt, bọn họ hướng bên này.

Lý Dật cả kinh, chỉ thấy tam đại Đầu Thánh cường giả được ma thành thành chủ dẫn dắt, vô thanh vô tức rất nhanh tiếp cận.

Lúc này Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình, Lữ thị huynh muội cơ hồ đồng thời theo chỗ bí mật hướng ma thành bay đến.

Nhưng khí tức vừa phát ra, đã bị cường giả sau lưng phát giác. Đấu Thần điện Tử y điện sĩ trầm giọng quát:

- Đứng lại.

Rồi đột nhiên gia tốc, hướng bọn người Lý Dật nhanh bắn đến.

Chạy hay là không chạy, đó là một vấn đề. Mà vấn đề càng nghiêm trọng chính là bọn họ có chạy, cũng chạy trốn không thoát, lo lắng điểm này, Lý Dật đột nhiên dừng cước bộ, tử y điện sĩ rất nhanh đuổi kịp Lý Dật, Ánh Vũ Tình, Lữ thị huynh muội.

Lúc này rất nhanh, bốn cường giả tuyệt đỉnh đã đi tới trước mặt Lý Dật.

- Các người là ai?

Thấy rõ Lý Dật, trên mặt tử y điện sĩ lộ ra thất vọng cùng khó hiểu.

- Không phải là bọn hần.

An Đức viện trưởng cũng biểu lộ vẻ mặt thất vọng.

- Hỏi một chút xem, nói không chừng có thể tìm ra tin tức của bọn hần.

Ác Ma Tông tông chủ âm nói.

- Tiểu tử, ta hỏi các người, các người đã gặp qua Tứ đại Ma Tông trưởng lão cùng Đấu Thần điện Hồng Y đại tư tế chưa?

Lý Dật lập tức cố vẻ mặt vô tội, ngạc nhiên nói:

- Tứ đại Ma Tông cùng Đấu Thần điện đại tư tế bị lạc mất sao? Nếu gặp được chúng ta nhất định sẽ báo lại.

- Tiểu tử, người tên là gì? Thuộc thế lực nào?

- Tại hạ Lý Dật, thuộc La Lan học viện Phì Phì đại đạo sư.

Lý Dật thu liễm bộ dáng quang côn, cung kính hồi đáp.

- Đệ tử của Phì Phì sao? Phì Phì cũng có đệ tử có đảm lượng như các người sao? Nơi này chính là ma thành, các người vào bằng cách nào?

Phì Phì tuy tham ăn háo sắc, nhưng dù sao cũng là một Đấu Thánh cường giả, thực lực cũng không quá thấp, cho nên nói là đệ tử của phì phì mà tỏ vẻ kinh ngạc cũng là hợp lý.

Lý Dật thuận miệng bịa chuyện nói:

- Chúng ta thừa dịp vừa rồi hỗn loạn chạy vào, nghĩ đến ma thành tìm vận may, nghe nói chỗ đó có vạn thần mộ, ai có thể tìm được bảo tàng vạn thần mộ, có thể tu luyện thành Đấu Thần cường giả.

- Lý Dật, ma thành quả thật có vạn thần mộ, vạn thần mộ cũng có bảo tàng mà vô số người điên cuồng. Nhưng đó cũng là chỗ đóng băng rừng rậm, có quan hệ với nhân loại Đấu Thần cường giả cùng ma thú ước định, nếu người muốn tìm được bảo tàng vạn thần mộ là không thể, đừng nói tất cả Ma thú đóng băng thế giới sẽ không đáp ứng, Đấu Thần điện cũng sẽ không đáp ứng. Cho nên, các người hãy trở về đi.

- Đa tạ các vị chỉ rõ.

Lý Dật chỉ vào ma thú quân đoàn ở dãy núi đóng băng, có chút bất đắc dĩ nói:

- Bất quá chúng ta hiện tại chỉ sợ không có cơ hội trở về rồi.

- Vậy theo chúng ta cùng đi ma thành.

Dù sao cũng là học viên của mình, An Đức viện trưởng rộng lượng nói.

Lúc này Lý Dật thật vất vả mới vào được, há có thể bỏ qua cơ hội đây, nếu không cũng không dộng thổ đến đây. Bằng bốn sự của Lý Dật, Ảnh Vũ Tình cùng Lữ thị huynh muội, muốn né qua ma thú quân đoàn quá dễ dàng. Mà có một chút làm Lý Dật có phần cảm thấy hứng thú chính là mấy tên Ma Tông Trưởng lão cùng Hồng Y đại tư tế đang muốn làm việc gì đó, hẳn muốn thừa cơ một phen nước đục này, nói không chừng có thể lấy được chỗ tốt.

Vài cái hậu bối tiểu tử, đối ở tứ đại cường giả trước mắt mà nói, cũng không tính là cái gì.

Lúc này hầu tử ma thành thành chủ nói:

- Chỉ sợ vài tên tiểu tử này không có đảm lượng đi vào ma thành.

Ma thành thành chủ dứt lời cũng mặc kệ mọi người, đi vào trong thành.

Ma thành thành chủ xem thường bọn người Lý Dật, đối với thực lực của đám người Lý Dật, hẳn đoán đám người Lý Dật không có đảm lượng.

Ma thành trong truyền thuyết, là chỗ vui chơi của cao giai ma thú, là cấm địa của nhân loại.

Lúc này ở bên ngoài ma thành tràn ngập một tầng tím xanh, ở đó chắn một cánh cửa rất là to lớn.

Trên cửa có gần trăm bức điêu khắc, đều là hình tượng nhân loại cường giả, cũng có hình tượng ma thú. Ma thành thành chủ chỉ vào chút ít điêu khắc nói:

- Trong này, là nhân loại Đấu Thần các người cùng Đấu Thần ma thú chúng ta đã ngã xuống.

Đối mặt với điêu khắc, Lý Dật có thể mơ hồ cảm giác được những điêu khắc này thiên địa linh khí bắt đầu khởi động.

Ở đây không giống địa phương khác, mà tựa hồ lấy phương thức nào đó mà bố trí. Loại này trạng thái này, cùng Lý Dật bố trí trận pháp cực kỳ tương tự. Hơn nữa càng thêm quỷ dị.

Tại đóng băng thế giới, khắp nơi đều là một mảnh băng tuyết mênh mông, nhưng chất liệu nham thạch màu ngăm đen ở đây càng thêm chói mắt.

- Các người đã vào ma thành, vậy trước tiên phải qua cửa thứ nhất. Đây là Đấu Thần thạch trận của bốn thành chủ, ngoại trừ ma thú bất luận các người đều phải giải trừ cấm chế, mới đi vào được ma thành, đi qua Đấu Thần thạch trận phải chịu công kích.

Đứng ở Đấu Thần thạch trận, ma thành thành chủ giả hoạt nói, sau đó giẫm đi vào thạch trận, sau đó biến mất ở trong tầm mắt.

646. Q.6 - Chương 146: Tập Tục Ma Thành

Thiên địa linh khí trong Đấu Thần thạch trận quỷ dị, cường giả ở đây cũng không cảm thụ được. Sau khi nhìn ma thành thành chủ biến mất tại trong động khẩu u ám, Ác Ma Tông tông chủ Ác Kỷ không vui nói:

- Chúng ta thành tâm đến hoà giải, lão quỷ này vẫn không nể mặt chúng ta, còn dùng Đấu Thần thạch trận cản trở chúng ta.

An Đức viện trưởng không cho là đúng nói:

- Ma thành thành chủ nói không có sai, Đấu Thần thạch trận đúng là cái chắn của ma thành, cũng bảo hộ cho vạn thần mộ, cho dù hẳn là ma thành thành chủ, cũng vô pháp giải trừ cái thạch trận cấm chế này. Đành để chúng ta tự mình xông vào, đáng tiếc chúng ta không có ma trận sư, lúc này cho dù xông vào, chỉ sợ phải phá hủy cái thạch trận này.

- Trận pháp là vật chết, mà người là sống, để ta đi trước thử xem cái Đấu Thần thạch trận huyền ảo ở chỗ nào.

Tử y diện sĩ nói, sau đó đưa một cổ đấu khí thánh khiết, chậm rãi tiến vào trong thạch trận.

Phảng phất như là tại một cái đầm nước quăng một cục đá vào vậy, phất phơ làn gió nhẹ, tử y điện sĩ tựa hồ như bị một cổ lực cản thật lớn, mỗi bước đều gian nan vô cùng. Có thể làm một Đấu Thánh đỉnh phong cường giả cố sức như thế, thì trong làn gió nhẹ này ẩn chứa năng lượng cũng cực kỳ kinh người.

- Điện sĩ các hạ không cần miễn cưỡng.

Nhìn thấy tử y điện sĩ vẻ mặt cố hết sức, Ác Ma Tông tông chủ có chút hả hê nói. Dù sao vẫn là hai thế lực đối lập, từ trong giọng nói của Ác Kỵ, cũng có thể thấy được.

Lý Dật tu tập Vô Danh trận pháp bí tịch, hiển hiện tại tối thiểu coi như là một sơ cấp trận pháp sư. Nhưng đối với Đấu Thần thạch trận tại trước mặt, cũng là một mảnh mờ mịt. Đóng băng thế giới thiên địa linh khí mặc dù nồng đậm, nhưng tuyệt không phải nồng đậm đến có thể làm một Đấu Thánh cường giả mỗi bước gian nan như vậy, coi như chính mình bố kết trận pháp, nếu như không có tìm được năng lượng bổ sung, mà bằng vào năng lượng mới bắt đầu, cũng không cách nào đạt tới hiệu quả như vậy.

Trận pháp có thể có được ẩn chứa năng lượng thật lớn như thế, tuyệt đối không phải là vận hành thiên địa linh khí đơn giản như vậy. Lý Dật đưa ánh mắt nhìn về phía những điều khắc Đấu Thần sống động kia.

Theo như lời của ma thành thành chủ nói, trong mỗi một tôn điêu khắc, đều có một di thể Đấu Thần cường giả, nhưng vô luận quan sát như thế nào, Lý Dật đều không có thể ở bên ngoài điêu khắc nhìn thấy dấu vết. Đã không có dấu vết, di thể Đấu Thần cường giả, làm sao cho vào bên trong đây?

Trong trận pháp này năng lượng, tựa hồ rất là quý dị.

Lúc này, tử y điện sĩ đã đi vào phạm vi hơn mười mét trận pháp, gió nhẹ phất phơ cũng bắt đầu trở nên mãnh liệt, một cổ lực lượng cường hãn vô hình ở trước mặt, quanh thân tử y điện sĩ dấu khí phòng ngự bắt đầu hiện ra.

Đối mặt loại tình huống này, tử y điện sĩ tay quyết biến đổi, một hồi không gian ba động mãnh liệt tràn ra, dựa vào dấu khí khổng chế không gian, tử y điện sĩ đột nhiên đi tới hơn mười mét. Nhưng, trong Đấu Thần thạch trận có chút nhúc nhích, thạch trận thành linh biến đổi, không gian ba động kịch liệt ánh sáng đều bị vụn vụn. Đám người Lý Dật nhìn thấy tử y điện sĩ, bởi vì loại ánh sáng này vụn vụn mà biến thành hình tượng cổ quái.

- Điện sĩ các hạ, mau lui lại.

Lý Dật hét to nói.

Kỳ thật không cần phải Lý Dật lên tiếng nhắc nhở, phản ứng của tử y điện sĩ là cực nhanh, tay quyết về động như bay, thân hình kịch liệt xoay chuyển, chỉ cần từ trong không gian kịch liệt ba động tìm được một khe hở nhỏ, toàn thân đã lui ra. Một màn này, làm Ác Ma Tông tông chủ cùng An Đức khâm phục, bọn họ nghĩ nếu bản thân ở trong thạch trận, có thể thành thạo khổng chế không gian chạy trốn ra ngoài thật đúng một câu hỏi lớn.

Rời khỏi thạch trận, tử y điện sĩ vẻ mặt nghiêm nghị, nếu không phải vừa rồi xem thời cơ nhanh, lúc này chỉ sợ đã bị không gian chi lực trong thạch trận nghiền thành bột mịn.

- Thế nào? Điện sĩ các hạ thử xem thạch trận huyền ảo ra sao?

Ác Kỵ cười mỉa mỉ.

Tử y điện sĩ vẻ mặt gian nan, tức giận hồi đáp:

- Ác tông chủ đi vào thử xem thì sẽ biết.

Ác tông chủ nghĩ mình sẽ không ngu như vậy, nói:

- Đã có điện sĩ các hạ đều không thể đi qua Đấu Thần thạch trận, với thực lực tại hạ, cũng không dám tùy tiện ném thử. Thạch trận này nếu không cách nào bài trừ, xem ra, chúng ta cũng không cần đi ma thành, có thể đám người Hồng y đại tư tế cũng vô pháp thông qua cái thạch trận này, lúc này chúng ta từ bốn phía tìm xem sao.

- Ác tông chủ nói có phần có lý.

An Đức đứng ở bên gập gù, nói.

Nhưng ba vị nhân loại cường giả đỉnh phong dừng bước tại một tòa thạch trận trước mặt ma thành mà không tiến được thêm, chuyện này mà lan truyền ra ngoài, thật sự khiến cho người kinh ngạc. Cho nên trong nội tâm tử y điện sĩ mặc dù đồng ý lời Ác tông chủ nói, nhưng trên mặt biểu lộ không có cam lòng.

- Lý Dật, ngươi có phải cũng muốn thử một lần hay không?

Ánh Vũ Tình đột nhiên cười mỉm nói.

Ánh Vũ Tình một mực quan sát Lý Dật, sau khi nhìn thấy Lý Dật đối với trận pháp suy nghĩ, ngẫu nhiên còn đổi lại góc độ xem trận pháp, liền không ngừng hỏi.

Lý Dật lại không để ý đến vấn đề Ánh Vũ Tình hỏi, cũng không phải Lý Dật khinh thường không trả lời vấn đề này, mà là hắn đang chuyên chú nghiên cứu một vấn đề. Vì cái gì ma thú có thể bình yên thông qua thạch trận, mà nhân loại cường giả lại không thể? Có lẽ, giải đáp ra vấn đề này, liền có thể tìm được cách phá giải Đấu Thần thạch trận.

Nhưng nếu như có thể dễ dàng tìm được đáp án như thế, Đấu Thần thạch trận còn khả năng trở thành cửa chặn của ma thành sao?

Suy nghĩ, Lý Dật cảm thấy tạm thời không cần phải đi tìm hiểu sự huyền bí của thạch trận, mà việc quan trọng nhất, là lo lắng làm như thế nào có thể tiến vào ma thành.

Nếu muốn vượt qua Đấu Thần thạch trận tiến vào ma thành cũng không phải khó, nhưng mà khó như thế nào để thoát khỏi ba vị Đấu Thánh cấp bậc cường giả trước mắt này. Lý Dật nghĩ nghĩ, nói:

- Lời của Ác tông chủ nói cực kỳ có lý, nếu điện sĩ các hạ đều xông không qua Đấu Thần thạch trận, Đấu Thần đại lục chỉ sợ cũng không người nào có thể làm được việc này, các ngươi muốn đi tìm người, chúng ta sẽ không phụng bồi, ở chỗ này chờ các ngươi. Mong rằng ba vị thánh giả thương cảm mấy người tiểu bối chúng ta, sau khi chuyện này thành công đừng quên tới nơi này mang bọn ta ra.

- Các ngươi chú ý.

An Đức viện trưởng nói, lại nhìn tử y điện sĩ:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta chia nhau đi tìm, đề phòng bọn họ ở gần nơi này tùy thời có thể vào thành.

Tử y điện sĩ bị nhục trước mặt đám hậu bối tiểu tử, sắc mặt không được tốt lắm, sau đó thoáng gập nhẹ đầu, liền phi thân lao đi:

- Vô luận tìm được hay không, hai giờ sau chờ ở nơi này.

An Đức cùng Ác kỷ cũng hai hướng bắt đầu lao đi.

- An Đức viện trưởng chờ ta một chút, ta cùng đi với ngươi.

Tựa hồ là lo lắng bọn Lý Dật cùng An Đức ở một chỗ an toàn, thất hoàng tử hướng viện trưởng đuổi theo.

Nhìn thấy ba vị cường giả đi xa, lúc này bốn người mới nhìn nhau, với cái nhìn này, làm Lý Dật rõ ràng, người thông minh có thể nhìn xa một chút. Nếu mình nghĩ đến, thì Ánh Vũ Tình cùng Lữ thị huynh muội cũng đều đã nghĩ đến.

- Như vậy, hiện tại chúng ta cùng vào thành.

Lý Dật cười nhạt một tiếng, ba người khác hiểu ý gập đầu, sau đó Lý Dật đánh ra một đạo đấu khí oanh kích xuống, đánh ra một cái động khẩu. Cái động khẩu này là kiệt tác của Ma Tông chuôi kia, Lý Dật vừa rồi quan sát thạch trận, nhưng đồng thời cũng chưa quên cái sở trường đặc biệt của Ma Tông trưởng lão kia.

Cái động đất này đánh rất sâu, hiển nhiên là đám ma tông kia đối với Đấu Thần thạch trận cũng có chút kiêng kỵ. Tiến vào động quật, Lý Dật phong kín lại, lúc này mới dọc theo địa đạo tiến lên.

Một đường cũng không có gì dị thường, cửa ra vào tại ma thành chừng trăm mét, bởi vì có Đấu Thần thạch trận, cửa vào ma thành cũng không có ma thú canh gác. Đi vào cửa, đi khoảng hơn mười thước, trước mặt là một không gian rộng mở.

Tuy trong động không thấy dương quang, lại không phải hắc ám, vô số tinh thạch khảm trên thạch bích, ngửa đầu lên nhìn, giống như bầu trời đêm đầy sao.

- Hoan nghênh đi vào Tinh Quang Chi Thành.

Đột nhiên, một thanh âm âm trầm nói ra.

Tinh Quang Chi Thành, danh tự cũng không sai, cùng quang cảnh trước mắt rất tương xứng, nhưng lúc này lời nói của ma thành thành chủ âm trầm vô cùng.

- Thành chủ đại nhân, chúng ta vào được, bây giờ có thể mang bọn ta ngắm cảnh một chút được không.

Ma thành thành chủ chờ trong này, mọi người cũng không ngoài ý muốn.

- Ba Đấu Thánh cường giả?

Ma thành thành chủ vẻ mặt không thể che hết kinh ngạc, bốn người này thực lực, cùng ba lão quái vật kia kém không cùng một cái cấp bậc. Ma thành thành chủ cũng phải suy nghĩ cẩn thận, bọn họ làm thế nào mà đi qua Đấu Thần thạch trận như vậy.

Lý Dật cũng bắt đầu nói dối:

- Ba vị thánh giả để cho đám tiểu bối chúng ta vào thành, là muốn nói cho thành chủ, trận pháp Đấu Thần thạch trận này truyền lưu mấy ngàn năm, đã căn bản không phải chướng ngại của nhân loại cường giả. Đấu Thần điện, La Lan học viện cùng tứ đại Ma Tông kỳ thật cũng không toan tính cùng ma thú đóng băng thể giới đối nghịch. Nhưng người có bụng dạ khó lường, chỉ là Đấu Thần điện Hồng Y đại tư tế cùng vài cái trưởng lão tứ đại Ma Tông. Hiện tại năm người đã bị tử y điện sĩ bắt được, mấy người kia vì phạm ý nguyên tông phái, tự tiện xúi giục nhân loại cường giả cùng ma thú chiến tranh, tông phái bắt bọn họ trở về, tự nhiên sẽ có biện pháp xử trí.

Đây là Lý Dật dựa vào quan sát của mình mà làm ra phán đoán, tuy cũng không phải là sự thật, nhưng đám Hồng y đại tư tế làm sai chỉ lệnh, bị tử y điện sĩ đuổi bắt cũng tuyệt đối không sai.

- Đây là chuyện mấy cái lão quỷ muốn giải thích, Hừ, nhiều nhân loại đáng chết như vậy xâm nhập đóng băng thể giới, chỉ bằng một câu giải thích như vậy coi như là xong sao? Bốn thành chủ lúc này muốn nhìn mấy tên gia hỏa xúi giục nhân loại cường giả cùng ma thú chiến tranh, rốt cuộc là ai?

- Cũng đơn giản, hai giờ sau, tử y điện sĩ sẽ ở bên ngoài Đấu Thần thạch trận chờ đón thành chủ đại nhân. Thành chủ đại nhân, chúng ta thật vất vả đến ma thành một chuyến, ngài không có ý định mang đám văn bối chúng ta đi thăm một chút sao?

Lý Dật hỏi dò.

- Đi thăm? Ma thành sao có thể là nơi ngoại nhân tùy ý đi thăm.

Ma thành thành chủ đột nhiên thần sắc hơi đổi, trở nên có chút giảo hoạt nói:

- Nhưng, mấy ngàn năm nay, ma thành có tập tục bắt thành văn. Nếu có nhân loại cường giả có thể xông qua năm cửa, thì có thể tiến vào Đấu Thần mộ, lấy thứ chính mình cần. Cái tập tục này, hắc hắc, bốn thành chủ thiếu chút nữa đã quên rồi. Bất quá điều này cũng không có thể trách ta, có rất nhiều nhân loại cường giả không làm được điều này, một ngàn năm... Ách, có lẽ là một ngàn tám trăm năm, tóm lại, chỉ có một nhân loại cường giả thành công, ta hồi đó vẫn chỉ là ngũ giai ma thú.

- Thành chủ đại nhân yên tâm, nếu ngài quên, ta cũng nhắc nhở người.

Một mực trầm mặc ít nói, Lữ tư đột nhiên nói ra.

- Nói như vậy, các người tính toán xông vào năm cửa ma thành?

Ma thành thành chủ mặt mũi tràn đầy khinh thường, với thực lực của đám nhân loại cường giả này, so với người thành công lấy được bảo vật bên trong vạn thần mộ, thấp đầu chỉ một cái cấp bậc.

Lý Dật cười nói:

- Nghe rất thú vị, chúng ta thử một lần đi.

- Thử một lần? Đừng trách bốn thành chủ không có nhắc nhở các người, năm cửa này, bất luận một cửa thất bại, là chết không có chỗ chôn, cửa thứ nhất Đấu Thần thạch trận, nếu như các người đều chuẩn bị xong, xin mời đi theo ta.

647. Q.6 - Chương 147: Qua Cửa.

Ma thành tập tục có chút ý tứ, nhưng nhất định sẽ không thú vị.

Ma thành thành chủ gọi là cửa thứ hai, một đầu ma thú toàn thân hỏa hồng, đầu ma thú này thoát nhìn rất dịu dàng ngoan ngoãn, nằm co ro tại một cái cửa thạch động.

- Lòng quẫn, nên làm việc thôi.

Ma thành thành chủ nhẹ giọng quát, đầu ma thú kia lúc này cũng nhìn mọi người liếc, sau đó mới lười biếng đứng dậy.

- Lục giai hỏa lân thú, hỏa hệ ma thú, phòng ngự bình thường, nhưng lực công kích tại lục giai ma thú là cao nhất, mọi người phải cẩn thận rồi.

Ánh Vũ Tình giới thiệu nói, loại ma thú này Lý Dật trước khi đến đồng băng thế giới đã học qua sách vở, nhưng cũng không có ghi lại, cũng không biết Ánh Vũ Tình làm sao biết được.

Nhưng điều Lý Dật quan tâm nhất:

- Nó có nhược điểm ra sao?

- Nhược điểm không biết, nhưng biết rõ nó có một đặc điểm, hỏa lân thú rất thích sạch sẽ, người xem nó lông dài, thoát nhìn rất sạch sẽ không.

- Đừng nói nhảm, lợi dụng thời gian qua cửa, bốn thành chủ không có bao nhiêu thời gian cùng các người.

Ma thành thành chủ có điểm không kiên nhẫn thúc giục.

- Thành chủ đại nhân ngài bề bộn công việc, chúng ta thật vất vả đến ma thành một chuyến, tự nhiên là muốn chậm rãi chơi đùa rồi.

Lý Dật cười nói.

Ma thành thành chủ hừ lạnh một tiếng, quả nhiên xoay người rời đi, trước khi đi chưa quên nói ra một câu:

- Tin rằng người rời đi thôi, lòng quẫn thích nhất ăn thịt người, đến lúc đó nhạt xác các người cũng không còn.

Một đầu lục giai ma thú, bốn Đấu Hoàng nhân loại cường giả xác thực không phải là đối thủ của nó. Nhưng ma thành thành chủ cũng không ngờ rằng, bốn người cường giả này không phải bình thường. Sau khi nhìn thấy ma thành thành chủ rời đi, Lý Dật mỉm cười:

- Ít nhất, thuận lợi ở ma thành, chúng ta là minh hữu, Vũ Tình tiểu thư, Lữ thị huynh muội, đều phải lấy ra hết lá bài tẩy, nếu không đừng nói vượt qua tam quan, cửa thứ hai này cũng đủ giết chúng ta rồi.

Nói xong lời này, Lý Dật ngưng một chút nhìn ba người, mới tiếp tục nói:

- Thực lực của ta Đấu Hoàng đỉnh phong, hỏa, lôi, băng, thánh bốn hệ cùng tu, lá bài tẩy không đối gạt chư vị, ta có một thanh siêu phẩm thần binh.

- Siêu phẩm thần binh?

Ánh Vũ Tình cực kỳ hâm mộ nói:

- Đấu Thần đại lục mười chín thanh thần binh siêu phẩm sao? Lý Dật tiểu đệ đệ, tỷ tỷ thật sự là xem thường ngươi, xin hỏi xếp hàng thần binh thứ mấy?

Lý Dật nói:

- Vũ Tình tiểu thư không phải là muốn chủ ý đến siêu phẩm thần binh của ta sao.

- A.

- Chắc hẳn là muốn, bất quá Lý Dật đệ đệ lại là Đấu Hoàng đỉnh phong, lại có siêu phẩm thần binh nơi tay, Vũ Tình có tâm, cũng không có thực lực cướp đoạt. Vũ Tình chẳng qua là Đấu Hoàng tám tinh, về phần đấu khí thuộc tính, hắc hắc, ám thuộc tính.

- Lá bài tẩy? Vũ Tình tiểu thư sẽ không nói cho chúng ta biết, ngươi không có lá bài tẩy gì đó chứ.

- Lý Dật tiểu đệ đệ thông minh như vậy, Vũ Tình không dám nói dối, lá bài tẩy của ta là một chiêu Bạch Hổ trung giai đấu kỹ, mặt khác còn có rất nhiều loại đan dược.

Nếu lá bài tẩy của Ánh Vũ Tình cũng nhiều như vậy, Lý Dật cười, cũng không lại truy vấn, tự mình cũng không có giấu diếm thực lực chân chính.

- Ta là chín tinh Đấu Hoàng.

Lữ tư ồm ồm nói:

- Phong hệ cùng thủy hệ đấu khí, không có gì.

- Lá bài tẩy.

Lý Dật cũng không đi so đo, chuyển hướng nhìn Lữ tư lệ hỏi:

- Tư lệ tiểu thư, ngươi sao?

- Một tinh Đấu tôn, ngoại trừ ám thuộc tính, đấu khí công pháp khác đều tu luyện qua.

Lữ tư lệ nhàn nhạt trả lời, tuy trong giọng nói của nàng nghe không ra cái ý tứ gì, nhưng những lời này làm cho Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình biểu lộ cực kỳ phong phú.

Thật là không có thiên lý, thoát nhìn đoàn đội bốn người này yếu nhược nhất là Lữ tư lệ tiểu thư, không ngờ nàng là đấu tôn một tinh. Đấu tôn cường giả thì cũng thôi, không ngờ nàng tám hệ cùng tu. Như Lý Dật cùng tu bốn hệ đấu khí cường giả, đã đủ biến thái rồi, nhưng thật không ngờ trên đời còn có người biến thái đến cực hạn như thế.

- Tám hệ cùng tu? Tư lệ tiểu thư, ngươi không phải là nói đùa sao.

- Lý Dật, không cần phải biểu lộ như thế.

Lữ tư lệ nói, vươn tay chậm rãi xé toang mặt nạ của mình

Khi bỏ mặt nạ ra, hé ra bộ mặt thanh tú, từ trên môi nhàn nhạt thanh sắc có thể thấy được, Lữ tư lệ tiểu thư là nam giả gái.

- Kỳ thật các người đã sớm biết thân phận của ta, nhưng không có vạch trần đúng không? Lý Dật, Ánh Vũ Tình tiểu thư, không sai, ta chính là La Tuyết Phong.

La Tuyết Phong hiện ra, làm cho Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình xấu hổ một hồi. Đều là người thông minh, giả bộ đúng là làm nhục chỉ số thông minh lẫn nhau.

- Như vậy, Tư huynh thân phận chân thật lại là...

Lý Dật nói sang chuyện khác.

- Đầu lĩnh hải tặc Tác Mã Lý.

La Tuyết Phong dứt khoát hồi đáp:

- Đây là một gia hỏa âm hiểm, các ngươi đều cẩn thận một chút.

Âm hiểm đối với Lý Dật mà nói cũng không có cảm giác gì, người âm hiểm Lý Dật thấy nhiều hơn, ngược lại đối với danh tự hải tặc, Lý Dật sinh ra hứng thú. Tác Mã Lý, ách, tên sao lại trùng hợp như vậy

- Luận âm hiểm, ngươi họ La cũng không kém ta, nếu không thủ hạ ta gần ngàn người làm sao thể bị ngươi tiêu diệt.

- Đó là thực lực, cùng âm hiểm không quan hệ.

- Thực lực? Hừ, lẫn vào thuyền của ta, sau đó hạ độc, vậy cũng là thực lực?

Lý Dật có điểm đau đầu, một cái đầu mục hải tặc âm hiểm, một cái La Lan học viện thiên tài phản bội, một cái Ma Tông thiếu nữ thần bí khó lường, kể cả chính mình, cũng không phải là đơn giản.

- Tốt lắm, đừng cãi, trước xử lý đầu ma thú này đã.

Lý Dật quơ quơ tay, ngăn lại La Tuyết Phong cùng Tác Mã Lý đấu khẩu.

Đám nhân loại cường giả không ngừng nói chuyện với nhau, lúc này nghe được Lý Dật nói muốn xử lý chính mình, hỏa lân thú mở miệng nói.

- Đám tiểu tử nhân loại hèn mọn các ngươi khẩu khí thật lớn, cũng không ngờ vào được đến đây. Vào đi...Cô nàng kia hương vị rất không tệ.

Ánh Vũ Tình, sau khi tiến vào ma thành, cởi bỏ áo dài, lộ ra thân hình gợi cảm, làm cho người ta phải ngược nhìn.

- Tuyết Phong sư huynh, nơi này thực lực của ngươi mạnh nhất, bầu ngươi là đội trưởng chỉ huy nhé.

Lý Dật sẵn khoái đem chức đội trưởng giao cho La Tuyết Phong, thật ra Lý Dật cũng không có hứng thú làm chức đội trưởng.

La Tuyết Phong cũng không nhún nhường, lạnh lùng nhìn hỏa lân thú, từ trong thông dong giới lấy ra một thanh trường kiếm tràn đầy hàn ý, nhìn về ngoài của nó, thanh trường kiếm này phẩm giai cũng không thấp.

Trường kiếm nơi tay, La Tuyết Phong khí thế lập tức biến đổi, một cổ băng hàn đấu khí tràn ra, nơi kiếm phong đi qua, bông tuyết nhanh chóng ngưng tụ thành hình, hướng Hỏa lân thú đánh tới.

- Ngươi cho rằng dùng băng hệ đấu khí có thể đối phó ta sao? Đáng tiếc, ngươi chẳng qua là một cái đấu tôn nho nhỏ mà thôi.

Hỏa lân thú khinh thường nói, lông dài màu đỏ đột nhiên tỏa ra một đoàn liệt diễm, nhằm về phía bông tuyết đâm tới.

La Tuyết Phong cũng là nhân vật hung ác, tựa hồ không có sức thể, đấu khí đột nhiên tăng lên tới cực hạn, Thân hình đã lướt vào trong động, bông tuyết đấu khí hung hãn va chạm vào hỏa diễm.

Oanh, oanh, oanh.

Liên tục vài tiếng thanh âm bạo liệt vang lên, La Tuyết Phong hung ác cũng không khinh xuất, đấu khí mảnh nhỏ đánh rơi lả tả bốn phía, thân hình kéo lê một đường vòng cung, sau đó rơi vào sau lưng hỏa lân thú.

- Động thủ.

Lý Dật cũng không do dự, khẽ quát một tiếng, kim long chi cung thỉnh linh nơi tay, “Xích xích xích” bằng hệ đấu khí biến thành mưa tên tạo thành những tiếng xé gió nhanh bắn về phía hỏa lân thú.

Bên ngoài thân thể Hỏa lân thú liền kết xuất mấy bông tuyết.

Cơ hồ cùng lúc đó, thủy hệ đấu khí của Tác Mã Lý cùng ám hệ đấu khí của Ánh Vũ Tình cũng nhằm về phái hỏa lân thú. Tam đại Đấu Hoàng cường giả hợp lực đánh ra một kích, cỗ năng lượng này cũng tuyệt không kém hơn một kích của đấu tôn.

Nhưng hỏa lân thú là lục giai ma thú, lúc này há miệng phun ra liệt diễm, lập tức tràn ngập cả thạch động, tất cả băng hệ, thủy hệ, ám thuộc tính đấu khí lập tức tan rã ra.

- Gia hỏa thật là lợi hại, đội trưởng, người đang làm gì đó, để cho hắn đem nướng chúng ta sao?

Lý Dật lớn tiếng nói.

Khi liệt diễm tan hết, trong thạch động tình cảnh hiện ra, Tác Mã Lý cùng Ánh Vũ Tình trên người đều đầy bụi đất, vẻ mặt sợ hãi nhìn hỏa lân thú, mà La Tuyết Phong? Trong thạch động căn bản cũng không có thấy La Tuyết Phong đâu nữa, có thể khẳng định là vị thiên tài trong thiên tài này không phải bị hỏa lân thú đốt thành tro bụi. Chẳng lẽ, tiểu tử này muốn đùa giỡn gì sao.

Hỏa lân thú đứng quay lưng về phía ba người Lý Dật, thần sắc khẩn trương như đang tìm kiếm cái gì, thân thể có chút cong lên đề phòng, mục tiêu của nó hiển nhiên không phải là ba người Lý Dật.

- Nó đề phòng đội trưởng?

Ánh Vũ Tình cười khổ nói, xem ra đối với La Tuyết Phong đột nhiên biến mất mà bất mãn.

- Hai người các người ngu ngốc.

Tác Mã Lý mắng:

- Chuẩn bị tiến công.

Bỗng nhiên, hỏa lân thú thống khổ gầm nhẹ một tiếng, một cỗ đấu khí giống như nham thạch nóng chảy chảy ra, đầu ma thú này máu cũng như là hỏa diễm bình thường. Tuy bị thương, nhưng hỏa lân thú giống như tìm được mục tiêu, thân hình hung ác đánh sang một bên.

- Đánh.

Tác Mã Lý quát một tiếng, thủy hệ đấu khí đánh ra.

Lý Dật cũng không do dự, đấu khí rót vào kim long cung, sau đó bắn nhanh ra. Đấu khí biến thành băng tiễn rào rào nhằm vào móng vuốt của hỏa lân thú, xịch vài tiếng, móng vuốt của hỏa lân thú vỡ ra, máu chảy ra.

- Ẩn thân đấu kỹ.

Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình cơ hồ hiểu được, tuy chỉ là một tinh đấu tôn, nhưng La Lan học viện thiên tài trong thiên tài này, một đời tuổi trẻ nhân tài kiệt xuất, làm sao bị một đầu lục giai ma thú dọa chạy sao. Lúc bình thường mà nói, một cái đấu tôn cường giả cùng một đầu lục giai ma thú cũng chênh lệch không ít.

Nhưng loại chênh lệch này, cũng không thể không thể đền bù, chính là Lý Dật Đấu Hoàng cường giả, bằng vào Phá Thiên kiếm, cũng chưa hẳn không thể cùng hỏa lân thú đánh một trận.

Nhưng, đã có La Tuyết Phong, Lý Dật còn muốn liều mạng như vậy sao?

Cửu phẩm kim long cung của Lý Dật sinh ra bạo kích, Ánh Vũ Tình có hủ thực ám hệ đấu khí, cùng thủy hệ đấu khí của Tác Mã Lý, đều khắc chế ngọn lửa của hỏa lân thú.

Hơn nữa so với đấu tôn cường giả, hỏa lân thú cũng đang phải hết sức ứng phó

648. Q.6 - Chương 148: Nhân Sinh Đặc Ý

Nhìn thấy hỏa lân thú sắp sửa thất bại, Ánh Vũ Tình nhìn Lý Dật nói:

- Người không phải có siêu phẩm thần binh sao? Còn không mau sử dụng, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Muốn kiến thức siêu phẩm thần binh của mình, Lý Dật cũng không thích toan tính, đang muốn lấy cớ từ chối, lại nghe bên ngoài thạch động, ma thành thành chủ âm thanh sắc nhọn nói:

- Tốt lắm, đều dừng tay, cửa ải này, coi như các người qua, hiện tại đi theo ta.

Ma thành thành chủ lúc này nhìn bọn người Lý Dật, đã không giống như là lúc trước.

Giải trừ ẩn thân đấu kỹ, La Tuyết Phong hiện ra thân hình. Tựa hồ cũng ăn chút ít thiệt thòi, La Tuyết Phong khóe miệng còn có vết máu.

Bên trong thạch động, ma thành thành chủ xoay thân hình nhỏ gầy, thông dong đi vào. Thông qua động khẩu, nhưng một cái đỉnh ốc thông đạo, quanh co, đi một lúc, trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Chỉ thấy một cái không gian hình tròn rộng rãi, bốn vách tường khảm đầy các loại tinh thạch, trong đó không ít bảo thạch quý báu, những tinh thạch này cùng bảo thạch quang mang đan vào cùng nhau, cấu thành thế giới huyền lệ rực rỡ.

Cái không gian hình tròn rực rỡ này, như một cái thư phòng rất lớn, từng dãy giá sách xếp đặt chỉnh tề, trong giá sách chất đầy sách vở. Ở giữa, là một cái bàn sách, ngồi ở đó là một lão giả, đầu lớn giống ma thú chuột túi, mặc một bộ trường sam, trên sống mũi mang theo kính mắt, người này có bộ dáng nhân loại học giả.

- Các lão, vài người trẻ tuổi này giao cho người.

Ma thành thành chủ nhìn bị cổ giả có dáng vẻ cung kính.

Ma thành các lão cái này mới chậm rãi đưa ánh mắt từ quyển sách trên tay nhìn tới đám người Lý Dật, ánh mắt lợi hại tựa hồ có thể nhìn thấu được người khác. Loại ma thú trí tuệ này am hiểu sử dụng nhất định là tinh thần hệ công kích. Sau khi nhìn thấy ma thành thành chủ cung kính đối với các lão, đám người Lý Dật cũng không dám khinh thường, âm thầm phòng bị.

- Đã lâu không có tiểu bằng hữu nhân loại đến chơi, các người tốt, tiểu bằng hữu đáng yêu, trước tư tự giới thiệu đi?

Ma thành các lão bộ dáng nho nhã, không ai thấy đây là một đầu một đầu ma thú mà là con người thì đúng hơn.

- Tại hạ Lý Dật, nhân loại Đấu Hoàng, các lão hãy bỏ qua những nghi thức xã giao này, có thủ đoạn gì nhanh sử dụng thôi, chúng ta cần thời gian.

Các lão nhàn nhạt nhìn Lý Dật liếc, nhả nhặn đến mức làm cho người phát điên nói:

- Lý Dật, ách, cái tên không sai, đúng là phong phạm tuấn kiệt. Không vội không vội, Lý Dật, ta muốn thỉnh giáo người một vấn đề, nếu như người có thể trả lời được, cửa ải này coi như các người qua, thế nào?

Trả lời một vấn đề có thể vượt qua kiểm tra? Vấn đề này, tự nhiên sẽ không đơn giản. Lý Dật cười nói:

- Muốn chúng ta trả lời vấn đề này có đáp án hay không, hay là vấn đề này căn bản không có đáp án?

- Vấn đề này, nhất định là có đáp án, các người ngồi xuống trước, ta sẽ cho các người cũng đủ thời gian.

Các lão tay áo rộng thùng thình vung lên, khi hất đèn đối diện bàn học, ở đó xuất hiện bốn cái thạch đôn.

Lý Dật, La Tuyết Phong, Ánh Vũ Tình cùng Tác Mã Lý nhìn nhau, không biết trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì, do dự một lát, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống thạch đôn.

Ngồi lên thạch đôn có có cảm giác hơi lạnh, ngồi xuống cảm giác không được tự nhiên, đương nhiên loại cảm giác này cũng không chỉ đến từ thạch đôn, mà là từ ánh mắt của các lão nữa.

- Các người trả lời vấn đề của ta trước, điều ta muốn hỏi chứ vị có thể trả lời, cũng có thể không trả lời.

Ma thành các lão dừng một chút, sau đó thần nhiên nói:

- Các người biết rõ, ma thú chúng ta cùng nhân loại xưng hô khác nhau, kỳ thật ta cũng muốn bắt bọn nó coi các người như đồng bào của ta, nhưng ma thú chúng ta đối với nhân loại có một loại cảm hận tự nhiên, các người biết rõ, loại cảm hận này vì sao mà có?

Nhân loại là nhân loại, ma thú là ma thú, như hỏa cùng băng khắc chế mà không cách nào điều hòa được, vậy thì có nên hỏi tại sao không? Vấn đề này, Lý Dật không có từng suy nghĩ qua, La Tuyết Phong, Ánh Vũ Tình, Tác Mã Lý cũng chưa từng có suy nghĩ qua. Bọn họ biết ma thú vì cái gì cảm hận nhân loại, bởi vì ma thú có ma hạch cùng tài liệu hi hữu.

- Được rồi, ta nói rồi, các người có thể không trả lời vấn đề này.

Thấy bốn người không nói gì, ma thành các lão tiếp tục nói ra:

- Nhưng ta vẫn nói cho các người biết, ma thú tại sao phải cảm hận nhân loại. Kỳ thật, theo nghiên cứu của ta, từ trước đây thật lâu, nhân loại các người cũng giống như ma thú chúng ta, đồng dạng, ăn tươi nuốt sống, khi đó nhân loại cùng ma thú tuy cũng tranh đấu, nhưng thuần túy là vì sinh tồn, cùng cừu hận không có quan hệ. Sau đó nhân loại cường đại, nhân loại thành lập lên quốc gia, lúc này nhân loại cường đại hơn làm cho không gian ma thú sinh tồn càng ngày càng ít. Hơn nữa, nhân loại tham lam, vì săn bắt ma thú ma hạch chúng ta, cơ hồ không từ thủ đoạn nào để giết hại ma thú. Nhưng thực ra ma thú cũng giết nhân loại, nhưng chẳng qua là vì sinh tồn, mà nhân loại giết ma thú chúng ta, lại là vì lòng tham lam. Cho nên chúng ta nói cho các người biết, ma thú cảm hận nhân loại, chính là vì nhân loại quá tham lam.

Sau đó với ánh mắt thâm sâu nhìn bốn người nhân loại trẻ tuổi, ma thành các lão đột nhiên biến đổi chủ đề:

- Tốt lắm, các người cũng nên chuẩn bị trả lời vấn đề của ta. Ta muốn thỉnh giáo các người, nhân loại tham lam săn giết ma thú chúng ta, cướp lấy ma hạch đến để thăng thực lực của mình, nhưng trong hàng tỉ vạn chúng sinh, có mấy người cuối cùng có thể trở thành phong hào Đấu Thần bất tử bất diệt đây. Cho nên, nhân loại làm như vậy, đáng giá sao?

Nhân sinh đắc ý nghĩa? Các lão nói rất đúng, vấn đề này quả thật có đáp án. Nhưng, lại cùng với không có đáp án có cái gì khác nhau đâu. Mỗi người còn sống mục đích đều là không giống nhau, ai có thể nói mình hiểu rõ đáp án chính là chân lý?

Nhìn mục quang vô cùng thâm thúy của ma thành các lão, bốn người tuổi trẻ đều lâm vào trầm tư.

Đúng vậy, người sống vì cái gì? Vậy phong hào Đấu Thần hư vô mờ ảo là mộng tưởng sao? Ít nhất Lý Dật không nghĩ như vậy, vô luận có bao nhiêu gian khó, Lý Dật đều vì mục tiêu này mà cố gắng.

- Nhân sinh đắc ý, ai cũng cố gắng để trở thành cường giả mạnh nhất.

La Tuyết Phong đột nhiên lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh như băng có một chút thần sắc chờ đợi.

- Các người? Các người cũng nghĩ như vậy sao?

Ma thành các lão cười mỉm mà nói.

- Đúng.

Cơ hồ là vô ý thức, Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình, Tác Mã Lý hồi đáp.

- Rất tốt, các người đã đưa ra đáp án. Hiện tại, chỉ cần một người các người giết chết ba người, thì chính là cường giả mạnh nhất, giấc mộng của các người có thể thực hiện.

Ma thành các lão thanh âm đột nhiên linh hoạt hẳn lên, phảng phất đến từ trong nội tâm của Lý Dật cùng đám người La Tuyết Phong vậy.

Giết chết ba người còn lại, sau đó sẽ trở thành cường giả mạnh nhất, thực hiện giấc mộng của mình, ý nghĩ này mãnh liệt cơ hồ chiếm lấy tất cả tư duy cùng ý thức của Lý Dật.

Trong ánh mắt hung lệ, Lý Dật huy chương, phách về phía La Tuyết Phong, mà đồng thời đấu khí La Tuyết Phong cũng hướng Lý Dật oanh tới. Bởi vì suy nghĩ đánh lén, ra tay quá mức vội vàng, một chiêu đấu khí

này không có đem đầu khí tăng lên tới cực hạn, nhưng thuần túy lực lượng của một đầu tôn oanh kích tới lực lượng mạnh mẽ vô cùng.

Từng dây giá sách lập tức âm ầm ngã xuống, giấy tờ bay tung tóe, trong không gian hình tròn là một mảnh hỗn loạn. Bên kia, Ánh Vũ Tình cùng Tác Mã Lý cũng giao đầu một chiêu.

Đầu khí va chạm vào nhau làm cho chấn động không trung, Lý Dật cảm giác có gì là lạ rồi lại nghĩ không ra. Cả tư duy hoàn toàn bị một cái thanh âm như có như không khống chế. Cái thanh âm kia không ngừng lặp lại một câu bên tai:

- Giết chết bọn họ, người chính là cường giả mạnh nhất. Giết chết bọn họ, giết chết bọn họ...

Cho nên càng về sau, mục đích tại sao phải giết chết La Tuyết Phong hẳn cũng đã quên, Lý Dật chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là giết chết ba tên nhân loại trước mắt này.

La Tuyết Phong, Ánh Vũ Tình cùng Tác Mã Lý cũng như vậy, ánh mắt đờ đẫn mà lãnh khốc nhìn nhau. Lúc này La Tuyết Phong phát động công kích, mục tiêu là Ánh Vũ Tình.

Trong lúc La Tuyết Phong hướng về phía Ánh Vũ Tình công kích, Lý Dật cùng Tác Mã Lý cùng hướng về phía La Tuyết Phong. Vô luận là Lý Dật hay là Tác Mã Lý đều minh bạch, chưa trừ diệt tên đầu tôn cường giả này, bị hấn tiêu diệt xong từng bộ phận, chỉ có một con đường là chết.

Ánh Vũ Tình tự nhiên cũng không chịu khoan tay chịu chết.

Tình thế lập tức biến thành cục diện ba đánh một, La Tuyết Phong cũng không hề sợ hãi, thân hình di động lẹ tránh đi ba đạo đầu khí, đồng thời thúc dục đầu khí, hướng Ánh Vũ Tình công kích.

Ánh Vũ Tình có thực lực tám tinh Đấu Hoàng, nhưng nếu vì vậy mà cho rằng trong bốn người nàng có thực lực thấp nhất, vậy thì sai rồi. Lúc này đột nhiên xuất hiện một hồi không gian ba động, sau đó xuất hiện một tử y nữ nhân, âm trầm không hề có sinh khí, lại tản ra khí tức đầu tôn cường giả.

Mị ảnh khôi lỗi là một đầu tôn, sau khi nhìn thấy cái khôi lỗi này, Ánh Vũ Tình thân phận ma tông càng xác thực không thể nghi ngờ. Nhưng khôi lỗi này chính là lá bài tẩy của nàng.

Tử y nữ nhân vừa xuất hiện, chống đỡ được một kích của La Tuyết Phong. Xem cấp bậc, tử y nữ nhân đầu tôn không dưới La Tuyết Phong, một kích chọi cứng với La Tuyết Phong mà thân hình có chút nghiêng ngả.

Kể từ đó, tình thế càng phức tạp, ở nơi này bỗng nhiên xuất hiện đầu tôn khôi lỗi làm Lý Dật cùng Tác Mã Lý đồng thời ý thức được, Ánh Vũ Tình mới là địch nhân nguy hiểm nhất. Vì vậy, tình thế lại chuyển thành Lý Dật, La Tuyết Phong, Tác Mã Lý liên thủ công kích Ánh Vũ Tình cùng mị ảnh khôi lỗi.

Mấy người sử dụng đầu khí oanh kích, làm cho thư phòng của ma thành các lão xem như triệt để bị phá hủy.

- Thối tiểu tử, còn không mau thanh tỉnh lại.

Xà tôn giả tại trong ý nghĩ Lý Dật lớn tiếng kêu gọi, nhưng thanh âm này rất nhanh bị chìm ngập trong thanh âm muốn Lý Dật giết chết ba tên nhân loại cường giả.

- Đây là tà môn tinh thần hệ công kích gì vậy, thậm chí ngay cả hỏa la quả đều không khắc chế được.

Xà tôn giả cũng rất là kinh ngạc, rơi vào đường cùng, trong dung giới một cổ đầu khí năng lượng kinh người, oanh kích tới ma thành các lão.

Thấy vậy các lão biến sắc, rất nhanh về động chỉ quyết, đánh ra một đạo đầu khí chống lại.

Trong lúc này, Lý Dật ánh mắt sáng ngời, ý niệm dần khôi phục vài phần, hỏa la quả dù sao còn không phải vô dụng toàn bộ. Còn đám La Tuyết Phong thì về mặt đờ đẫn như cũ không ngừng công kích lẫn nhau.

- Tiểu tử, đánh ma thành các lão.

Xà tôn giả nắm lấy thời cơ, nghiêm nghị quát.

Lý Dật tuy có vài phần thanh tỉnh, nhưng dù sao thần trí chưa khôi phục hoàn toàn, nhất thời không rõ ai là địch nhân ai là bằng hữu, mục quang mê mang nhìn chung quanh. Mà lúc này, ma thành các lão không ngừng vui vẻ, đôi môi không ngừng nhu động, thanh âm linh hoạt kỳ ảo lại truyền khắp cả không gian.

- Tử lão quái, tại trước mặt bản tôn còn muốn sử dụng thủ đoạn này sao.

Xà tôn giả lại lần đầu khí mạnh mẽ đánh ra, như triều dâng sóng dậy đánh về phía ma thành các lão.

649. Q.6 - Chương 149: Đệ Tứ Quan

Tinh thần hệ công kích của Ma thành các lão tuy lợi hại, nhưng đầu khí tu vi lại cũng không mạnh, làm sao có thể ngăn cản một kích phần nộ của Xà tôn giả. Cho nên, ma thành thành chủ liền xuất thủ, thân thể gầy ốm bỗng vừa động, đã đứng chắn ngang tại trước mặt ma thành các lão.

Lý Dật cuối cùng cũng thanh tỉnh lại, hấn tự cao là có hỏa la quả linh vật, thật cũng không để tinh thần hệ ma thú vào mắt. Hôm nay nghĩ đến đúng là hoảng sợ, nếu không có Xà tôn giả, thì hôm nay ăn thiệt thòi cũng không nhỏ.

Lúc này, trong động lại có tình cảnh quỷ dị. Ánh Vũ Tình, mị ảnh khôi lỗi, tử y nữ nhân đang cùng La Tuyết Phong, Tác Mã Lý đánh nhau tung trời, mà bản thân Ánh Vũ Tình, lại ở sau lưng tử y nữ nhân, tay quyết không ngừng biến ảo. Từ trong tay quyết của Ánh Vũ Tình thay đổi, thiên địa linh khí xuyên thấu qua thạch bích, không ngừng mãnh liệt hướng về phía quanh thân Ánh Vũ Tình hội tụ.

Một cỗ khí tức đen đặc cũng chậm rãi thành hình, che dấu quang mang tinh thạch cùng bảo thạch. Khí tức, làm cả không gian phủ một tầng hắc khí.

Nhìn thanh thế phán đoán, Ánh Vũ Tình là muốn sử dụng Bạch Hổ đấu kỹ.

Trong thư phòng không gian mặc dù rộng rãi, nhưng đối với uy lực của Bạch Hổ đấu kỹ mà nói, năng lượng nếu như trong này phun trào ra, Lý Dật cũng không dám khẳng định bản thân mình có thể toàn thân trở ra.

Việc này không nên chậm trễ, kim long cung cầm ở trong tay, đầu khí rút vào ba đạo đầu khí tiến vũ phá không hướng Ánh Vũ Tình bắn nhanh đến.

- Ngốc tiểu tử, đánh ma thành các lão.

Xà tôn giả không khỏi hờn hển nói.

Mà ma thành thành chủ cùng các lão, trên mặt cũng không khỏi hiện vẻ đắc ý. Nhưng, sau đó rất nhanh biến thành ngạc nhiên, ba đầu khí mưa tên trong lúc cách Ánh Vũ Tình hai thước, đột nhiên kéo lê một đạo đường vòng cung, chuyển hướng sau lưng ma thành thành chủ cùng ma thành các lão bắn tới.

Vị trí Ánh Vũ Tình vốn gần các lão, ba chỉ đầu khí mưa tên vượt qua ma thành thành chủ, cho dù là thành chủ cố tình cũng vô lực ngăn cản. Ba chỉ đầu khí mưa tên đều chui vào thân thể các lão, tạo ra ba cái lỗ máu phun ra.

Lúc này ma thành các lão tâm thần bị phá giải, Ánh Vũ Tình, La Tuyết Phong cùng Tác Mã Lý toàn thân run lên, chậm rãi thanh tỉnh lại.

- Đáng chết, chúng ta đang làm cái gì đó?

La Tuyết Phong trước hết thanh tỉnh lại, ảo não vô cùng.

Ba người tỉnh lại, ai không phải là người thông minh tuyệt đỉnh đây, bọn họ bị ma thành các lão ám toán, ngã lại đều cảm thấy buồn bực vô cùng.

Ma thành thành chủ xem xét thương thế các lão một phen, lại lấy ra vài khối đan dược, liệu định các lão thương thế cũng không quá nặng, lúc này mới xoay người, lạnh lùng nhìn Lý Dật:

- Tiểu tử, trong dung giới ngươi, cất giấu cái cổ quái gì?

Lý Dật lặng lẽ cười:

- Đây là lá bài tẩy, nói cho ngươi biết cũng không sao. Ta là thần võ ngọc thụ lâm phong, cho nên sư phụ tại hạ có chứa đấu khí của ngươi ở trong dung giới, khi bảo vệ tánh mạng thì dùng. Thành chủ đại nhân, cách làm vừa rồi của ngươi, tựa hồ trái với quy tắc trò chơi rồi.

Vừa rồi ma thành thành chủ thấy các lão gặp nạn mà ngang nhiên ra tay hộ vệ, cái này có điểm không phù hợp quy tắc trò chơi. Ma thành thành chủ gương mặt như cảnh khô xấu hổ, nhưng cũng giả vờ không nghe thấy, lạnh lùng nói:

- Hảo, cửa ải này, coi như các ngươi thông qua. Kế tiếp còn có hai cửa ải nữa, các ngươi tự giải quyết cho tốt.

Lúc này Lý Dật cùng mọi người theo ma thành thành chủ thông qua cái hình tròn không gian, ma thành các lão đi trước cũng không còn bộ dáng nho nhã phong phạm, mà là sắc lạnh, the thé kêu lên:

- Không có khả năng, điều đó không có khả năng, chỉ bằng một cái Đấu Hoàng cường giả, làm sao có thể bài trừ Phệ thần khổng của ta, điều đó không có khả năng, Lý Dật, ngươi làm như thế nào.

- Muốn biết sao?

Lý Dật quay đầu lại cười, sau đó nói:

- Ta không nói cho ngươi biết.

Tức giận đến mức làm a thành các lão đụng đầu vào thạch bích, làm cho hấn tức chết vô cùng.

Lại hướng mặt trước đi tới, ở đây thông đạo bằng phẳng nhưng khúc chiết giống như mê cung, nếu như không có ma thành thành chủ dẫn đường, mà để cho đám người Lý Dật tiến đến, chỉ sợ cũng khó có thể tìm được vạn thần mộ.

- Lý Dật tiểu đệ đệ, có thể nói cho tỷ tỷ hay không, ngươi rốt cuộc là dùng phương pháp gì, phá giải Phệ thần khổng của lão quái vật?

Ánh Vũ Tình mềm giọng nói, mặc dù biết hiện tại vô luận có hấp dẫn như thế nào, đối với Lý Dật mà nói cũng không có nửa phần hiệu quả, nhưng Ánh Vũ Tình thói quen toát ra mị hoặc.

- Vũ Tình tiểu thư cũng muốn biết? ta nói cho ngươi biết bí mật này, ngươi cũng phải nói cho ta biết một bí mật?

- Ngươi nói đi.

Ánh Vũ Tình sáng khoái hồi đáp.

Lý Dật giả bộ ngu nói:

- Vừa rồi tử y nữ nhân giúp ngươi là ai? Ngươi đem nàng giấu đi nơi nào rồi?

- Lý Dật tiểu đệ đệ thực hay nói giỡn, ngươi ngay cả quỷ ảnh khôi lỗi cũng không biết sao. Nàng chẳng qua là bảo tiêu của tỷ tỷ, hiện tại ở tại một không gian khác, tỷ tỷ có thể tùy thời triệu hoán nàng đi ra.

- Oa oa.

Lý Dật mặt hiện thần sắc cực kỳ hâm mộ:

- Bảo tiêu lợi hại như vậy bảo sao, ta đây cũng nói cho ngươi biết, ta sở dĩ có thể chống cự tinh thần hệ công kích của lão quái vật, là vì dùng linh dược hỏa la quả có thể khắc chế tinh thần hệ công kích. Vũ Tình tiểu thư, chỗ này của ta còn có vài hỏa la quả, dùng để đổi hộ vệ của ngươi, có được hay không?

Lý Dật vẫn hay nói giỡn, mị ảnh khôi lỗi, đây là lá bài tẩy bảo vệ tánh mạng của Ánh Vũ Tình, sao có thể đơn giản lấy ra đổi. Không ngờ, Ánh Vũ Tình lại sáng khoái nói:

- Ta đổi, đương nhiên là ta đổi rồi, bảo tiêu của ta tuy không dễ có được, nhưng cũng không phải khó kiếm, hỏa la quả của ngươi là bảo bối có tiền cũng không mua được. Thành giao.

Cũng không phải nói giỡn, Ánh Vũ Tình nói xong, từ ý niệm chính mình một hồi không gian ba động, sau đó từ y nữ nhân chờ đợi không có nửa phần khí tức xuất hiện ở trước mặt Lý Dật.

- Hộ vệ của ta sở dĩ có thể nghe ta khống chế, nguyên nhân là trong cơ thể của nàng có linh hồn lạc ấn của ta. Lý Dật tiểu đệ đệ, ta triệt tiêu linh hồn lạc ấn, người muốn ngay lập tức đem linh hồn lạc ấn của người khắc vào người nàng không, nếu không, giao dịch này coi như là hủy.

Lý Dật có điểm dở khóc dở cười, Ma Tông thiếu nữ thật đúng là lợi hại, tring hoàn cảnh này còn có tâm tư làm ra giao dịch. Bất quá, lấy một quả hỏa la quả đổi một cái đầu tôn mị ảnh khôi lỗi, tựa hồ mình cũng không thiệt thòi gì.

Đem linh hồn lạc ấn ở lại trong cơ thể khôi lỗi, loại chuyện này đối với Lý Dật mà nói cũng không xa lạ gì, nếu không xa lạ gì, còn quen thuộc cực kỳ. Đem từ y nữ nhân thu nạp tiến vào không gian khác, Lý Dật cũng không nuốt lời, từ trong thông dong giới lấy ra một quả hỏa la quả, đưa cho Ánh Vũ Tình.

Nhưng, khoản giao dịch này lại làm cho Lý Dật đối với Ánh Vũ Tình càng trọng thị vài phần. Người như vậy đơn giản đem một cái đầu tôn khôi lỗi trao đổi, như vậy, trên người Ánh Vũ Tình, nhất định còn có lá bài tẩy lợi hại hơn.

Mọi người đều có tâm tư, thông đạo khúc chiết bỗng nhiên lại sáng sủa, nhưng nơi này hơi có vẻ âm u cũng không có vật gì, đừng nói ma thú, mà ngay cả một con sâu nhỏ đều không có.

- Đây là một không gian giam cầm, cũng không ngại nói cho các người biết, đánh vỡ cái không gian giam cầm này, các người sẽ đi tới vạn thần mộ. Bất quá các người phải suy nghĩ kỹ càng, nếu như không cách nào đánh vỡ cái không gian giam cầm này, các người sẽ vĩnh viễn bị giam cầm ở đây, sau đó biến thành người trông coi.

Ma thành thành chủ ngữ khí biến đổi, dùng khẩu khí thương lượng nói:

- Nếu như các người hiện tại buông tha, ta cũng không so đo với các người, đưa các người về thế giới loài người.

Đáng tiếc điều kiện này, đối với bốn nhân loại cường giả đều không có sức hấp dẫn. Thật vất vả mới bước lên cánh cửa vạn thần mộ, làm sao có thể buông tha đây?

- Đa tạ thành chủ các hạ hảo ý.

La Tuyết Phong lạnh lùng nói, dưới chân chậm rãi di động, đã bước chân vào cái không gian giam cầm kia.

- Lão nhân, người không phải nói có năm quan sao? Lúc này mới đệ tứ quan, đánh vỡ cái không gian giam cầm này chúng ta thật sự có thể tiến vào vạn thần mộ rồi?

Lý Dật nói giỡn nói.

- Đương nhiên sẽ có năm quan, bất quá các người có lẽ không có cơ hội biết rõ quan thứ năm có cái gì. Cái không gian giam cầm này, hừ, đừng nói là ba người các người Đấu Hoàng cùng một tinh đấu tôn, coi như là bốn cao tinh đấu tôn, cũng chưa chắc có thể đánh vỡ.

Thấy ý kiến của mình không ai hưởng ứng, ma thành thành chủ khẩu khí lại trở nên sắc giọng.

- Yên tâm đi, bốn người chúng ta dù có bốn cao tinh đấu tôn cũng không phải là đối thủ của chúng ta.

Ánh Vũ Tình dứt khoát vỗ vỗ bả vai ma thành thành chủ, cười mỉa nói. Ma thành thành chủ vốn là thấp bé, bị Ánh Vũ Tình vỗ vỗ vai, khí thế lập tức giảm đi vài phần.

- Một phút đồng hồ sau không gian giam cầm khởi động, các tiểu tử cuồng vọng, các người sẽ biết cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Một phút đồng hồ sau, không hề có dấu hiệu, không gian kịch liệt nổi lên, theo cái trận không gian ba động kịch liệt này, ánh sáng đều bị vụn vụn thành một đoàn, lộn xộn không có quy luật, biến thành mơ màng đen độn. Cái không gian giam cầm này, thân mình tựa hồ cũng không có lực công kích gì, mà như ma thành thành chủ nói, chỉ có tác dụng giam cầm.

Đối mặt với đệ tứ quan là không gian giam cầm, nhất thời ai cũng không dám tùy tiện ra tay.

- Ai tới trước thử xem?

La Tuyết Phong nhìn về phía ba người, mục quang cũng là kinh nghi bất định.

- Đường nhiên là đội trưởng rồi.

Lý Dật nhún nhún vai, thiên kinh địa nghĩa nói.

- Cái không gian giam cầm này tuyệt đối không đơn giản, Tác Mã Lý, người trước thử xem.

Không có người chủ động, La Tuyết Phong đành phải điếm danh.

- Vì cái gì để cho ta thử trước?

Tác Mã Lý không vui nói.

La Tuyết Phong tức giận mà đem thanh âm đề cao vài lần:

- Bởi vì ta là đội trưởng.

- Ta chưa từng thừa nhận.

- Có tin là ta giết người hay không.

- Giết ta, người vĩnh viễn không thể có được thánh khí.

Một thiên tài trong thiên tài cùng một đầu mục hải tặc quả thực chính là củi khô với liệt hỏa, nói chuyện chưa được ba câu thì đã muốn cái nhau. Tùy bọn hắn cái nhau, Lý Dật khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu khôi phục đấu khí.

Nếu không gian giam cầm lợi hại như vậy, chính mình không ra được, như vậy người ở phía ngoài hoặc ma thú muốn tiến đến cũng không khinh địch như vậy, dù sao ma thành thành chủ cũng không quy định trong thời gian đánh vỡ cái không gian giam cầm này, cho nên thừa dịp khôi phục đấu khí tiêu hao mới được. Huống hồ, cái không gian giam cầm này, thiên địa linh khí nồng đậm đúng là số một số hai.

Nhìn thấy Lý Dật ngồi xuống khôi phục đấu khí, ba người hơi sững sờ, ngay sau đó cũng lập tức làm theo.

Không gian giam cầm nhất thời yên lặng vô cùng, chỉ nghe đấu khí lượn lờ tại quanh thân bốn vị nhân loại cường giả mà phát ra “Tì tì tì” thanh âm. Hai giờ sau, Lý Dật thu thế, đứng lên. Bởi vì thiên khôn kiên châu cùng thánh hệ đấu khí tác dụng, Lý Dật khôi phục đấu khí tốc độ từ trước đến nay vẫn là rất nhanh.

Người thứ hai khôi phục chính là La Tuyết Phong, đoán chừng là ích lợi từ tu luyện thánh hệ đấu khí, còn Ánh Vũ Tình cùng Tác Mã Lý đứng dậy sau cùng.

650. Q.6 - Chương 150: Không Gian Giam Cầm

- Tốt lắm, hiện tại chúng ta cũng đã khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

La Tuyết Phong nói:

- Nếu như không có người nào chịu lãng phí đấu khí, vậy để ta làm thử một lần, về phần sẽ phát sinh cái hậu quả gì, vậy dựa vào thiên ý.

La Tuyết Phong nói, đấu khí ầm ầm di động.

Lý Dật khoát tay chặn lại, hào sảng nói:

- Để ta đánh đi, thời khắc mấu chốt còn muốn dựa vào người.

Đối với Lý Dật hào sảng như vậy, Ánh Vũ Tình cùng Tác Mã Lý cũng không có ý kiến. Lúc này Lý Dật chậm rãi súc thế đấu kỹ, lôi hệ đấu khí trải qua thiên khôn kiên châu cường hóa, hóa thành một đạo năng lượng kinh người như tia chớp, oanh kích về phía không gian giam cầm.

Lặng yên không một tiếng động, tựa hồ, một đạo đấu khí này của Lý Dật một cũng không bằng cái rầm.

- Lý Dật tiểu đệ đệ, người đánh muỗi sao, dùng thêm chút sức lực nữa được không.

Ánh Vũ Tình trào phúng nói.

- Xem ra ta không được, Vũ Tình tiểu thư có thể đến thử một lần?

Lý Dật cũng phải âm thầm kinh ngạc, cái không gian giam cầm này cũng thật sự thật là quỷ dị, nhưng trên mặt lại không đổi sắc, thong dong nói, tựa hồ như là bản thân mình cố ý giấu diếm thực lực vậy.

- Làm sao có thể nói như vậy được? Lý Dật tiểu đệ đệ, người không phải có cái gì siêu phẩm thần binh sao? Lấy ra thử một lần, để chúng ta nhìn thấy bảo bối của người một chút.

Phá Thiên kiếm, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, sao có thể đơn giản lộ ra? Lý Dật từ chối nói:

- Cái bảo bối này cũng không thể đơn giản lấy ra, một khi lấy ra phải có người chết, Vũ Tình tiểu thư đang thanh xuân tươi đẹp, sẽ không ngại sống quá lâu chứ.

- Ta xem Lý Dật đệ đệ khoát lác dọa người, siêu phẩm thần binh, coi như là những thủ lĩnh thế lực lớn kia cũng không có được. Người một cái Đấu Hoàng, cho dù có, làm sao có giữ được.

Lý Dật dứt khoát nói:

- Tất cả đều bị Vũ Tình tiểu thư đoán được, Vũ Tình tỷ tỷ nói không sai. Vấn đề này không trọng yếu, chúng ta lúc này lên bài trừ cái không gian giam cầm này. Nói cách khác có thể chúng ta làm bạn với nhau nốt quãng đời còn lại.

- Có ba vị suất ca như vậy làm bạn, Vũ Tình ở đây cả đời có ngại gì.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, Ánh Vũ Tình bắt đầu vũ mị nói chuyện.

- Lý Dật, người vừa mới công kích không gian giam cầm, có thể có cái cảm giác gì khác thường không?

La Tuyết Phong hỏi.

- Không có, tựa như một giọt nước tại trong biển rộng, không có nửa điểm phản ứng.

Lý Dật hồi đáp. Thấy La Tuyết Phong vừa hỏi như vậy, Lý Dật cũng bắt đầu cẩn thận hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi.

Nếu như một giọt nước nhập trong biển rộng, ít nhất cũng sẽ nổi lên một tia, nhưng đạo âm dương Thần lôi vừa rồi lại vô thanh vô tức biến mất không thấy, phẳng phất như chính mình chưa từng có ra tay vậy, điều này làm cho không thể nào nói nổi.

- Lý Dật, người tới đánh ta thử xem.

La Tuyết Phong lui về phía sau vài bước, triển khai đấu khí phòng ngự, nói.

- Hảo.

Lý Dật trả lời một tiếng, thấy La Tuyết Phong chuẩn bị tốt, một đạo lôi hệ đấu khí đánh ra. Đạo đấu khí này, Lý Dật cũng dùng sức, lôi quang đan vào nhau, thanh thế kinh người.

Nhưng, trong lúc thần lôi hắc bạch giao nhau quần lấy oanh kích tới đấu khí phòng ngự La Tuyết Phong, nhưng lại không phát ra đấu khí va chạm, mà vô thanh vô tức biến mất.

Đây là cái tình huống gì? Lý Dật, Ánh Vũ Tình, Tác Mã Lý trợn mắt ngạc nhiên. La Tuyết Phong trầm tư nói:

- Ta hiểu được, Lý Dật, người phát ra đấu khí, cùng đấu khí phòng ngự của ta, kỳ thật, đều là ảo giác, căn bản không tồn tại.

- Ảo giác? Đây là ý gì?

Ba người cơ hồ không hiểu hỏi.

- Nói đúng, nơi này là trong không gian giam cầm, chúng ta không cách nào sử dụng đấu khí.

Kết luận vừa đưa ra, ba người đều hoảng hốt, đối với một tên võ giả, nếu như không thể sử dụng đấu khí, cùng cùng người bình thường không khác gì nhau? Không thể sử dụng đấu khí, vạn nhất giam cầm ở nơi cổ quái này, chẳng phải là thúc thủ chịu trời sao?

- Tuyết Phong sư huynh, đã tìm ra thì chắc là người cũng có biện pháp phá giải chứ?
- Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, Lý Dật, xem ra chúng ta lần này gặp phải đại phiền toái rồi.

La Tuyết Phong sắc mặt ngưng trọng, vị La Lan học viện thiên tài trong thiên tài này, vốn tuổi không quá tương xứng với biểu lộ thành thực, lúc này cũng phải ngưng trọng như vậy, khiến cho hắn thoát nhìn càng có vài phần tái nhợt.

- Không vội, chúng ta từ từ nghĩ biện pháp.

Lý Dật an ủi:

- Ta cũng không tin, bằng vào bốn người chúng ta mà bị một cái không gian giam cầm làm khó.
- Ta cũng không tin, nhưng có lẽ sẽ trở thành sự thật.
- Tuyết Phong sư huynh, trong này chỉ có người là đấu tôn cường giả, lĩnh hội đấu khí khổng chế không gian pháp tắc. Như vậy đối với không gian giam cầm này người rõ ràng hơn so với chúng ta nhiều, lúc này người nghĩ biện pháp phá giải thôi.

La Tuyết Phong trầm tư một lúc, tựa hồ đang suy nghĩ sai cái gì đó.

- Kỳ thật, đối với đấu khí khổng chế không gian, đấu tôn cường giả đối với lý giải pháp tắc đều không đồng nhất. Hơn nữa, loại lý giải này, căn bản không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt ra, chỉ có khi thời điểm người sử dụng đấu khí, mới có thể tự giác khổng chế. Cho nên, đây cũng là điều mà Đấu Hoàng đỉnh phong cùng đấu tôn cách xa như vậy, có ít người không thể vượt qua, lĩnh ngộ chỉ có thể dựa vào chính mình, mà không cách nào thông qua người khác dẫn dắt. Về phần không gian giam cầm, là do lợi dụng đấu khí khổng chế không gian pháp tắc, kết xuất ra một vùng không gian, đương nhiên loại giam cầm này cùng giới cũng khác nhau, tuyệt đối là khi đạt được Đấu Thần cường giả mới có thể kết xuất ra được giới. Tại trong không gian giam cầm này, hết thảy pháp tắc đều phải phục tùng.

Lý Dật thừa nhận, La Tuyết Phong nói rất cụ thể, nhưng cũng làm cho Lý Dật, Ảnh Vũ Tình, Tác Mã Lý nghe được như lọt vào trong sương mù, nhưng ba người nghe cũng đã hiểu được ý tứ trong đó, không gian giam cầm trước mắt này, nếu như bốn người hợp lực cũng không có cách nào đánh vỡ.

Thật sự, thực lực bốn người Lý Dật lúc này, cho dù tất cả mọi người dùng hết tất cả lá bài tẩy, chỉ sợ cũng chống được Đấu Thánh. Có tư cách tại vạn thần mộ thành lập không gian giam cầm.

- Tiểu tử, nói như vậy, chúng ta là bị khốn trụ không ra được rồi?

Tác Mã Lý ồm ồm nói, thần sắc ảo não tới cực điểm.

La Tuyết Phong nhìn hắn, không khách khí nói:

- Ta có tên, người đối với ta bất kính, ta là người thứ nhất muốn tiêu diệt người. Nếu không, Lão Tử sao lại rơi xuống trình độ như vậy

.

- Tại sao lại trách ta, muốn trách, chỉ có thể trách lòng tham chính người.
- Ta lòng tham không giả...
- Được rồi, các người đừng cãi.

Đột nhiên một cái âm thanh từ thân thể Tác Mã Lý truyền tới. Đối với cái thanh âm này, Lý Dật cùng Ảnh Vũ Tình cũng cảm thấy kỳ quái, bọn họ cho tới bây giờ đều chưa quên quái vật xấu xí bên trong cái túi.

Quái vật có tam giác đầu cùng một đôi to lớn xấu xí xé rách túi chui ra, nó đối với tình hình bên ngoài cũng biết sơ lược, cũng không có nhìn chung quanh, mà trực tiếp nhìn La Tuyết Phong cùng Tác mã Lý, sau đó dùng thanh âm khó nghe nói:

- Đoàn kết, muốn đoàn kết, các người luôn sẵn sàng như vậy. Chết sao được, để cho ta tới nghĩ biện pháp. Không gian giam cầm... Ách, nếu như ta không có nhớ lắm thì mỗi một cái không gian giam cầm, tựa hồ cũng có nhược điểm, thì ra là pháp môn bố kết không gian giam cầm đều có một pháp dẫn toàn bộ trận pháp. Tuyết Phong, người chắc đã rõ ràng, nếu chưa rõ, ta cũng nói qua hình tượng. Ách, cái pháp môn này, chỉ cần người tìm được trận tâm hủy đi, cấm chế cũng bị hủy. Ách, ta nói như vậy, các người minh bạch chưa.

La Tuyết Phong đáp lễ nói:

- Không sai, theo như quy tắc bố kết trận pháp, nhất định kết giới, đều có cách phá trừ, coi như là Đấu Thần kết giới, chỉ cần hủy giới tâm, kết quả cũng sẽ sụp xuống. Nhưng lão quái vật, lời này của người nói cũng vô ích, nếu như đơn giản có thể tìm được ra cái pháp môn không gian giam cầm này thì không gian giam cầm còn có đáng sợ nữa.

- Cho nên nói, các người phải đoàn kết, không cần phải luôn cãi nhau như vậy, sau đó nhất định tìm được trận tâm.

Quái vật có chút tự đắc giáo huấn.

Ánh Vũ Tình cẩn thận đánh giá một chút, rốt cục nhận không được hỏi:

- Người, là được hay cái?

- Cái gì được với cái, Lão Tử là người, đường đường chính chính là nam nhân.

Quái vật trừng mắt nhìn Ánh Vũ Tình:

- Nhớ năm đó... Ách, nếu không đến đóng băng thế giới cái địa phương quỷ quái này, ta hôm nay chinh phục nữ nhân kín cả sảnh đường.

- Người thật là nam nhân sao?

Ánh Vũ Tình nói thầm, lại đưa ánh mắt chuyển tới dưới khó quái nhân, nhưng thật sự không tìm thấy cái kia có thể chứng minh là nam nhân.

- Hừ, chờ ta khôi phục thân thể, Lão Tử muốn đem người đẩy ngã, cho người nếm thử Lão Tử lợi hại.

Thấy Ánh Vũ Tình nhìn mình, quái vật toàn thân không được tự nhiên oán hận nói.

Lý Dật cũng cảm thấy có chút hứng thú hỏi:

- Ai đem người biến thành như vậy?

La Tuyết Phong phát phát tay nói:

- Không nói nhiều nữa, chúng ta nên tập chung tìm pháp môn của không gian giam cầm, Lý Dật, người lấy cung ra.

Tuy không rõ tìm không gian giam cầm cùng vũ phẩm kim long cung của mình có quan hệ gì, Lý Dật cũng lấy ra kim long cung.

La Tuyết Phong lấy ra một thanh chủy thủ, ngồi xổm người xuống, tiện tay từ trên mặt đất cắt ra một khối đưa cho Lý Dật:

- Thử một chút.

Kim long cung từ trước đến nay là do dùng đấu khí hóa tiến, loại tiến pháp này, Lý Dật lần đầu tiên nếm thử. Nhặt cung cài tên, dây cung kéo thành trắng rằm, Lý Dật buông tay, thạch tiến phá không lao ra. Tùy theo một hồi không gian ba động, sau đó một tiếng giòn vang vang lên, thạch tiến lại hóa thành vô số mảnh nhỏ, đều rơi xuống.

Xem ra không gian giam cầm này thực sự cũng có lực sát thương.

La Tuyết Phong nhìn đất đá vụn trên mặt, sau đó lâm vào trong trầm tư. Một đấu tôn cường giả nghĩ gì, bọn người Lý Dật cũng không đoán ra, đơn giản thì không hỏi, dù sao cái không gian giam cầm này, chỉ cần không đi khiêu khích nó, thì nó cũng rất ôn hòa.

- Ta cảm thấy được chúng ta có thể đào qua không gian giam cầm này.

Lý Dật nói.

- Không thể thực hiện được, chỉ cần người đào ra, lực lượng không gian pháp tắc vẫn tồn tại, trừ phi người có thể xuyên qua nham thạch.

Tác Mã Lý thô lỗ nói:

- Tên gia hỏa nào thiếu đạo đức, bố kết không gian giam cầm, đến đâu khí đều không thể sử dụng được.

Ánh Vũ Tình nói:

- Ngoại trừ địa phương này, trong này cũng không có cái gì không tốt. Ta nói các người đường đường là nam nhân, người có thể lấy bộ y phục mặc hay không.

Lúc này vài người nói vài câu, đột nhiên La Tuyết Phong nói.

- Xem ra, cũng chỉ có thể mạo hiểm.

651. Q.6 - Chương 151: Vạn Thần Mộ

Nghe thấy La Tuyết Phong đã nghĩ ra biện pháp, mọi người đều thấy tỉnh táo tinh thần, lập tức mọi ánh mắt đều hướng về phía La Tuyết Phong, muốn nghe xem hắn có cách gì. Những tên này đều là nhân vật gan thô hơn eo, chỉ muốn tính kế, mạo hiểm như thế nào cũng không dám thử.

- Hiện nay ta không nói với các người biết ta nghĩ tới điều gì, nếu các người tin ta, muốn cùng ta mạo hiểm lần này, thì đi cùng ta, nếu không thì không cần miễn cưỡng. Ta nói rõ sự tình trước, sự phỏng đoán của ta có phải đúng hay không, hiện nay ta cũng không biết, nếu là sai, có lẽ kết quả của chúng ta cũng giống như nó!- La Tuyết Phong chỉ vào mũi tên đá bị vỡ vụn thành nhiều mảnh, bình tĩnh nói.

- Tại sao không nói rõ trước đi chứ?

Ánh Vũ Tình gương đôi mắt thuần khiết trong sáng hỏi.

- Nếu phỏng đoán của ta là đúng, sau khi xuất phát ta sẽ nói rõ với các người, nếu là sai, thì sẽ không có điều tất yếu ấy rồi!

La Tuyết Phong quét ánh mắt qua đám người, không nghe thấy có ý kiến phản đối, hắn mới tiếp tục nói:

- Đi!

Đi? Đi tới chỗ nào đây?

La Tuyết Phong lại không để ý tới những nghi hoặc của mọi người, từ trong tay áo lấy ra một sợi thừng, buộc ngay hông của mình, sau đó buộc với Tác Mã Lý, Quái nhân, Lý Dật cùng Ánh Vũ Tình như xâu chuỗi hồ lô với nhau.

- Chúng ta bây giờ thực sự trở thành những con châu chấu trên một sợi thừng rồi đó.

Lý Dật cười khổ nói.

Còn Quái nhân thì làm bộ kêu lên:

- Tiểu tử, người rốt cuộc có tìm được pháp môn không gian giam cầm không, chớ làm loạn đó nha!

- Căn bản là không có pháp môn nào cả!

La Tuyết Phong lạnh lùng nói, thử kéo sợi dây một cái, đích thực là đã buộc chặt rồi, lúc này mới bắt đầu dời bước tiến về phía không gian giam cầm. Sợi thừng này chỉ to bằng ngón tay, dường như được kết thành từ gân mạch của ma thú nào đó, nên vừa mềm lại vừa chắc chắn.

- Chúng ta cứ như vậy mà đi ra ngoài, bất luận xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đều phải kiên trì bước ra bên ngoài, nhớ rõ chưa?

- La Tuyết Phong, người muốn đem chúng ta đi đến chỗ chết ư? Ta không làm nữa, sức mạnh không gian sẽ nghiền nát chúng ta tan thành từng mảnh đấy!

Quái nhân ra sức kháng cự, nhưng trước nét mặt kiên quyết của La Tuyết Phong, sự phản kháng này trở nên không có chút ý nghĩa nào.

La Tuyết Phong đã từng đi tới biên giới của không gian giam cầm, có thể cảm nhận được sức mạnh không gian tràn đầy năng lượng đó, sự dao động của không gian mơ hồ nơi đó làm cho huyết mạch người ta sôi sục.

- Tất cả chuẩn bị tốt rồi chứ? Tác Mã Lý, nếu ta không nhúc nhích được, liền đẩy ta một cái nhé!

- Ta không có chuẩn bị tốt! Xin người đó La Tuyết Phong, có thể đổi một biện pháp khác không!

La Tuyết Phong không thêm quan tâm đến kháng nghị của Quái nhân, hơi cong thân mình, từng bước cứng rắn tiến vào phía không gian có sự dao động kịch liệt. Vô thanh vô tức, cơ thể La Tuyết Phong tiếp xúc với không gian dao động quỷ dị liền lập tức cảm thấy như bị nhét vào cối xay thịt, huyết nhục và xương cốt như bị tán ra khắp nơi, cuốn người ta vào không gian vô dị mà quỷ dị.

Thảm cảnh này khiến Lý Dật cảm thấy lưng run lên một hồi! Thiên tài trong những thiên tài của Học viện La Lan, kẻ mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi, không ngờ, lại chết mà không còn lại xương cốt như vậy ư?

- Má ơi, mau kéo con đi ra khỏi đi!

Theo sát ngay sau La Tuyết Phong, Tác Mã Lý cũng bị cảnh này làm cho kinh sợ một phen, kết được bện từ sợi thừng chính là tử kết, căn bản là không có đường thoát thân, còn trong không gian quỷ dị kia, dường như có lực hút rất mạnh, khiến ột nửa cơ thể La Tuyết Phong dốc sức kéo hẳn về phía không gian đó.

Lý Dật, Ánh Vũ Tình cũng cong người lên một cách vô ý thức, cố mạng chống lại lực hút mạnh mẽ kia. Đến cả Quái nhân cũng bày ra một tư thế rất buồn cười, hai chân như hai chân hạt đậu đang cố sức chống đỡ.

- Đợi đã nào!

Lý Dật đột nhiên không dùng lực nữa.

- Đợi cái gì, còn đợi nữa chúng ta đều sẽ bị nghiền nát thành thịt vụn đó!

Tác Mã Lý thét lớn, chỉ hận bản thân không có cách nào dùng Đấu khí.

- La Tuyết Phong đã nói, bất luận xảy ra chuyện gì cũng đều phải tiến lên phía trước, ta nghĩ chúng ta nên tin hẳn một lần!

- Tin cái cọng lông ấy, ta không tin!

Sự thật máu tanh bày ra trước mắt, đi vào không gian giam cầm, kết cục chính là huyết nhục bị văng tung tóe.

Nhưng, đây cũng chính là những nghi vấn trong lòng Lý Dật, với sự thông minh của La Tuyết Phong, mà không có sự chắc chắn nhất định nào, há chẳng phải làm cái việc ngu xuẩn gần như là đâm đầu tự sát đó sao! Hơn nữa La Tuyết Phong dường như đã dự liệu được sự phát sinh của tình huống thâm này, nếu không đã không nói “Bất luận xảy ra chuyện gì cũng đều phải tiến lên phía trước”.

Lý Dật cảm thấy, có thể đánh cược một lần.

- Không giúp người được rồi, tiểu thư Vũ Tình, còn cô thì sao? Người thấy có thể tin La Tuyết Phong huynh không?

Lý Dật một mặt kháng cự sức lùi của Tác Mã Lý, một mặt quay đầu hỏi Ánh Vũ Tình.

- Mỹ nữ, chớ có tin hai tên điên này, kết cục của La Tuyết Phong hẳn nàng cũng thấy đấy!

Quái nhân chợt giật dây dưới bàn chân.

Lý Dật một cước khiến hắn phải gào khóc, nói:

- Xin lỗi, không xem ngươi là người, ngươi không có quyền lên tiếng!

- Được rồi, ta tin ngươi một lần... thật là muốn chết luôn, tiểu đệ đệ, ngươi sẽ hại chết chúng ta đó!

Ánh Vũ Tình rơi vào tình thế khó xử, kết cục thảm của La Tuyết Phong ở ngay trước mắt, sức mạnh của không gian vẫn không ngừng cuốn lấy da thịt người ta, trước mặt là cối xay thịt, nhưng vẫn đưa ra được quyết định tiến về phía trước, tuyệt đối là một việc có dũng khí khiêu chiến cực kì.

- Tác Mã Lý, bây giờ là hai chọi một, dựa theo nguyên tắc số ít phục tùng số đông, hãy dừng cảm tiếp nhận sự khiêu chiến của số phận đi!

Lý Dật nói, nghe đầy mãnh lực, toàn bộ cơ thể của La Tuyết Phong đã tiến vào máy xay thịt to lớn kia rồi, còn Tác Mã Lý cũng chỉ còn cách nó có một thốn.

- Chết tiệt! Ngươi không thể thế được!

Tác Mã Lý hoảng sợ tới cực điểm, thân hình to lớn cố gắng ngã về phía sau, giữa hắn là Lý Dật, tiểu Quái nhân cũng đang giúp đỡ. Nhưng với hợp lực của hai người, hắn hiển nhiên không chống đỡ nổi Lý Dật và Ánh Vũ Tình. Cuối cùng, với một tiếng thét kinh thiên động địa, Tác Mã Lý bị đẩy vào cối xay thịt kia.

Huyết nhục văng tung tóe!

Có thể tưởng tượng cảnh huyết nhục văng tung tóe từ một khoảng cách gần như vậy, ý nghĩ của Lý Dật dường như bị dao động. Chẳng lẽ La Tuyết Phong thực sự sai rồi sao?

Tiếng thét thảm khóc kinh thiên động địa của Tác Mã Lý biến mất rất nhanh, kế tiếp thân thể của hắn vô thanh vô tức bị nghiền nát, biến mất theo sự dao động của không gian.

Quái nhân la hoảng, một bước bay vào trong, bây giờ là đến lượt Lý Dật. Nhìn một lần nữa sự dao động của không gian, Lý Dật không do dự nữa, cắn răng, nhắm mắt xông thẳng vào phía trước. Dường như lao vào một đầm lầy, áp lực xung quanh đồng thời vọt mạnh, khiến Lý Dật không cách nào hít thở được, nhưng may thay, không hề có cảm giác là cơ thể bị nghiền nát như đã dự liệu. Trước mắt là sự tiếp sức của sợi thừng, phía sau là lực đẩy của Ánh Vũ Tình, nhưng rất nhanh sau Lý Dật đã qua được đầm lầy này.

Ra ngoài đầm lầy, Lý Dật thở một hơi, đồng thời cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. La Tuyết Phong và Tác Mã Lý đang cười mỉm nhìn hắn, còn tên Quái nhân thì hưng phấn hoa tay múa chân:

- Chúng ta thành công rồi, ha ha, chúng ta thành công rồi!

Từ bên ngoài có thể nhìn thấy rất rõ tình cảnh bên trong không gian giam cầm. Nhìn thấy Ánh Vũ Tình còn chút do dự, nhưng cô nàng này thực ra là đang rất thận trọng, không cắn răng mà đưa toàn thân vào, rồi chậm rãi duỗi bàn tay xanh nhạt như ngọc non, chậm rãi tiếp cận với sự dao động của không gian.

Lý Dật cực kỳ vui, không dùng đến lực kéo của dây thừng bên hông, mà muốn xem cô nương Ma tông này phản ứng như thế nào.

- La Tuyết Phong, ngươi phán đoán rằng không gian giam cầm này chỉ là một huyền trận thôi ư?

Bên cạnh là Tác Mã Lý vừa bội phục vừa nghi vấn.

Thành công thoát khỏi sự trói buộc của không gian giam cầm, La Tuyết Phong cũng rất đắc ý, thoải mái hồi đáp:

- Trừ việc không thể sử dụng Đấu Khí, tất cả những thứ chúng ta nhìn thấy trong không gian đều là giả, mũi tên đá đó căn bản không bị vỡ vụn, cái chúng ta nhìn thấy chẳng qua chỉ là ảo giác, mà ảo giác này chỉ là vì ánh sáng bị bẻ cong đường đi theo một quy luật nhất định nào đó. Lực cản của biên giới không gian

thực sự có tồn tại, nhưng sức mạnh đó, một người bình thường có thể nhẹ nhàng qua được. Chỉ là, nhìn thấy ảo ảnh cơ thể bị xé nát, đoán chừng không có mấy người có can đảm vượt qua ảo trận kia.

Đối với sự giải thích của La Tuyết Phong, hứng thú của Lý Dật ngược lại lại đặt vào Ánh Vũ Tình.

Ánh Vũ Tình duỗi ngón tay, đưa nhanh vào trong không gian dao động, rồi lại nhanh chóng rút về, sau đó nghiêm túc xem xét ngón tay của mình. Sau khi xác nhận là không có bất kì vấn đề nào, Ánh Vũ Tình mới cẩn thận từng chút bước vào bên trong không gian dao động, nhưng khi có cảm giác huyết nhục văng tung tóe lại khiến Ánh Vũ Tình kêu gào thê lương.

- Đừng đùa nữa, Lý Dật, kéo nàng ra đi!

- Cô nàng này rất thú vị đó!

Lý Dật cười, kéo sợi thừng trong tay, kéo Ánh Vũ Tình đang liều mạng lùi ra khỏi không gian ấy.

- Cô ấy rất nguy hiểm!

La Tuyết Phong đáp lại một câu.

Ánh Vũ Tình nguy hiểm sau khi ra khỏi không gian giam cầm, lập tức cười tươi như hoa, thấy trong mắt La Tuyết Phong như tràn ngập những ngôi sao:

- La Tuyết Phong huynh thật lợi hại, nếu không phải là huynh, chúng ta lần này thật sự biến thành những quả trứng đồ chơi rồi!

Đối với những lời nịnh khéo của Ánh Vũ Tình, La Tuyết Phong lạnh lùng làm ngơ, sự chú ý lại đặt vào phía trên của không gian giam cầm. Sau khi Ánh Vũ Tình ra khỏi, dường như cảm nhận được bên trong ảo trận không có ai tồn tại, sự dao động bên trong ảo trận đột nhiên biến đổi, ảo giác về năng lượng to lớn dần dần biến mất.

Ảo giác về không gian giam cầm biến mất, một khối thạch bích với vàng sáng màu xanh rực rỡ từ chỗ đám người Lý Dật đứng xuất hiện, thạch bích nơi đây trong ánh sáng xanh mờ ảo dần dần hòa tan, sau đó hiện ra một thông đạo xán lạn.

- Chỗ này chính là Vạn Thần mộ sao?

Ánh Vũ Tình vẻ mặt rạng rỡ, dẫn đầu đám người đi vào lối thông đạo kia.

Đám người Lý Dật không chút do dự, nếu như đã đến nước này, cho dù là cạm bẫy, cũng phải xông vào một lần. Huống gì, ma thú mặc dù rất hận loài người, mặc dù thô bạo hung tàn, nhưng luận về giáo quyết âm hiểm, so với con người thì kém rất nhiều. Nếu Thành chủ Ma thành nói phá vỡ không gian giam cầm này, sẽ có thể tiến vào Vạn Thần mộ, thì thông đạo này nhất định là dẫn tới Vạn Thần mộ. Chỉ có điều, còn cửa ải thứ năm khiến người ta thấy bất an, rốt cuộc là nó cổ quái như thế nào chứ?

Tiến vào bên trong thông đạo màu xanh xán lạn, Lý Dật mới cảm thấy nơi đây vốn là một truyền tống trận nhỏ. Sau khi kinh qua dao động không gian kịch liệt, xung quanh vàng sáng từ từ nhạt dần, cuối cùng mắt đã có thể thấy mọi vật rồi.

Trước mắt, bên dưới đỉnh núi tuyết mây trắng vờn quanh, vẫn là một mảng băng thiên tuyết địa, chỉ là, trong băng thiên tuyết địa, có vô số người. Những người này, hình thái khác nhau, hoặc ngồi xếp bằng, trông giống như tu luyện; hoặc ngẩng đầu lên trời, như đang hát vang; hoặc nghiêng mình, như đang ngủ...

Chỉ bất ngờ là, đám người Lý Dật liền hiểu ra, những “người” này trông có vẻ rất sống động nhưng thực ra lại không có chút sinh khí nào, chỉ là cái xác mà thôi?

Lẽ nào những người này chính là những Đấu Thần vẫn lạc?

Mọi người không khỏi hít vào một luồng khí lạnh, nếu những người này là Đấu Thần, những người trong Đấu Thần Đại lục đã từng tu luyện đến cảnh giới Đấu Thần cũng nhiều. Trong không gian rộng lớn này, những cái xác trông sống động như người sống ấy nhiều không đếm nổi, khiến cho cái nơi quỷ dị này trở thành một phiên chợ lớn không chút âm thanh.

- Những người này đều là Đấu Thần?

Ánh Vũ Tình tò mò tiến đến trước mặt một người chết như sống, đưa tay ra quơ quơ trước mặt ông ấy, dường như muốn xem người này đã chết thật hay giả vờ chết.

- Yên tâm đi, đều chết hết rồi!

Lý Dật thì tiện tay lần mò bên trong di thể một Đấu Thần, muốn xem trên cơ thể Đấu Thần đó có ngọc bội gì hay không.

- Tìm bảo bối à!

Ánh Vũ Tình vui vẻ kêu to như một đứa trẻ, sau đó chạy tới di thể của một Đấu Thần đang ngồi đối lưng về phía bọn họ, bàn tay như ngọc trắng đưa ra định mò trên cơ thể Đấu Thần.

Chỉ có điều, khi tay của Ánh Vũ Tình chưa tiếp xúc tới thì “di thể” kia liền động đậy, sau đó xoay người lại.

652. Q.6 - Chương 152: Đều Có Ất Chủ Bài

- Ta nói rồi, nhất định có cửa ải thứ năm! Cửa ải thứ năm này, chính là ta! Cái tên giả thần giả quỷ đó nhìn về phía bọn Lý Dật, giọng nói giống như băng thiên tuyết địa, làm người ta thấy lạnh rét tới cực điểm.

Cửa ải thứ năm này, hóa ra chính là thành của Ma thành!

- Thành chủ vào đây từ khi nào vậy? Xin ngài đừng giả thần giả quỷ được không, người dọa người mà muốn chết luôn đó! Lý Dật nhìn bộ dạng vẫn còn sợ sệt của Ánh Vũ Tình, đột nhiên cảm thấy cô nàng vẫn có mặt dễ thương.

- Bốn Thành chủ biết, khó khăn của không gian giam cầm không giữ được các người, vì thế ta vào đây trước đợi các người. Hoang trộn của không gian giam cầm, chỉ là để kiểm tra dũng khí và ý chí của các người, chứ không phải là thực lực, nhưng cửa ải thứ năm này, thì không đơn giản như vậy, các người nhất định phải dùng đến thực lực của mình thì mới nói chuyện được!

Thành chủ Ma thành nói không sai, nếu cửa ải thứ năm này thực sự là ông ta, thì bốn người trẻ tuổi kia phải thực sự dùng đến toàn bộ những quân bài của mình để liều mạng. Thành chủ Ma thành là người thâm sâu khó lường, Lý Dật căn bản không thể thăm dò được về thực lực của ông ta, chẳng qua chỉ phỏng đoán ít nhất là Cao tinh Đấu Tôn, hoặc là Đấu Thánh cường giả, Lý Dật thiên về giả thiết sau hơn.

Còn bên này, ngoại trừ La Tuyết Phong là Đấu Tôn, mà, Đấu Tôn nhất tinh thì cũng được coi là Đấu Tôn, còn ba Đấu Hoàng còn lại, Quái nhân thì không tính rồi, nhìn thế nào cũng không giống người có thể đánh nhau. Một Đấu Tôn thêm ba Đấu Hoàng, muốn đối phó với một Đấu Thánh, khoảng cách không phải là lớn, mà là lớn một cách phi thường. Điều duy nhất để an ủi đó là trong không gian giam cầm, bốn người đều khôi phục được trạng thái đỉnh phong.... Hoặc có lẽ đây là điều mà người sắp đặt cửa ải thứ năm đã cân nhắc tới.

- Thành chủ các hạ! La Tuyết Phong nói mà không có bất kì cảm xúc nào trong giọng nói:

- Nếu chúng tôi có cơ may thắng người, thì sẽ được lợi gì?

- Bốn Thành chủ chẳng phải đã nói qua rồi sao? Nếu các người qua được năm cửa ải, mỗi người đều có thể lấy một thứ đồ từ trong Vạn Thần mộ!

- Chỉ một thứ đồ vật thôi sao?

Tác Mã Lý bắt mắt:

- Thành chủ các hạ có phải là quá hẹp hòi chẳng, chúng tôi trải qua trăm ngàn khó khăn để đến được đây, chỉ để lấy một thứ đồ vật thôi sao? Tác Mã Lý này trông có vẻ như người thô lỗ, thực chất bên trong thì không thô lỗ vậy, những lời này thực ra là đang thử dò xét Thành chủ. Thử nghĩ, nếu bốn cường giả này

thắng được Thành chủ, hiển nhiên cho thấy được thực lực cao hơn cả Thành chủ Ma thành, đến lúc đó, bọn họ muốn lấy cái gì thì Thành chủ làm sao có thể quản được?

- Đây là quy tắc, các người chỉ có thể tiếp nhận! Chớ nên tham lam, con người các người chính là rất tham lam. Bởi vì trong Vạn Thần mộ này, trừ ta ra thì không ai có thể để các người đi ra. Cho nên, nếu các người muốn lấy nhiều thứ thì chúng ta sẽ vĩnh viễn lưu lại chỗ này thôi!

Chuyện này không biết có phải là uy hiếp không, nhưng sự thăm dò của Tác Mã Lý thì có kết quả rồi. Nhìn một chút cảnh vật xung quanh, truyền tống trận nhỏ đưa bọn họ tới đây đã biến mất rồi, xung quanh đều là núi tuyết cao ngất không thấy đỉnh, bên trên những thạch bích chín mươi độ nghiêng là những tầng băng vô cùng dày, trong tình hình bất đắc dĩ, nếu muốn vượt qua chỗ này thì không phải không được, nhưng trở ngại rất lớn, đến cả bốn đồ đệ liều mạng này cũng không muốn thử.

- Không cần phí lời như vậy, đánh xong rồi hãy nói! La Tuyết Phong lạnh lùng nói, bỗng nhiên thanh trường kiếm trong tay phát ra một tiếng kêu trong, Đấu khí lượn lờ, liền muốn phát tác.

- Chúng ta không nên làm phiền những Đấu Thần này, các người đi theo ta! Thành chủ Ma thành thân mình khẽ động, lao đi về hướng một mảng rừng với băng tuyết bao phủ khắp nơi.

Cây cối nơi đây cũng không biết là loại cây gì, không ngờ lại có thể sống trong hoàn cảnh thiên băng địa tuyết như vậy, mà lại còn cao lớn khác thường, dường như che lấp cả bầu trời. Trong hoàn cảnh như thế này, cảm thấy mình giống như đang trong một động băng vậy.

Thành chủ Ma thành vác trên lưng mấy cái cây thô, Đấu khí từ thân hình nhỏ gầy tràn ra, một khí thế uyên đình nhạc trì khiến cho thân hình nhỏ gầy này đột nhiên trở nên to lớn cao ngạo lên.

- Không nên che giấu nữa, đã đến lúc đưa ra lá bài át chủ rồi đó! La Tuyết Phong lạnh lùng khuyên bảo, thông dong lấy ra mấy viên đan dược, đưa mỗi người một viên.

- Ý muốn chơi gì đây? Tác Mã Lý hỏi.

- Dù sao cũng không phải độc dược! La Tuyết Phong đưa đan dược vào miệng, cũng không giải thích gì thêm.

Đan dược vào miệng, Lý Dật chỉ cảm thấy như có một dòng nước ấm tràn ngập trong kinh mạch, dung động theo dòng nước ấm này, Đấu khí trong khí đan điền phảng phất, chảy ra theo hướng tứ chi và xương cốt. Thậm chí có thể thấy lộ ra trên da, gân xanh nổi lên như vô số những con giun to khỏe. Ánh Vũ Tinh thấy sự biến đổi trên cơ thể thì thấy rất khó chịu.

- Tuyết Phong sư huynh, không có tác dụng phụ chứ, nếu như vĩnh viễn không hồi phục được, thì bốn tiểu thư làm sao có thể lập gia đình được nữa!

- Hừ, nếu vĩnh viễn có thể được vậy thì tốt rồi, thực lực của các người hiện đã tăng lên một cách đáng kể, nếu chỉ dựa vào tu luyện, sợ là vài chục năm nữa cũng không đạt được hiệu quả của cửa - Luyện cân tủy khí đan này đâu!

Phía xa, Thành chủ Ma thành vẻ mặt khinh thường, chợt nhạt:

- Dựa vào mấy viên đan dược mà muốn đánh bại bốn Thành chủ, có phải là quá trẻ con đó không!

- Đương nhiên không chỉ là mấy viên đan dược rồi! La Tuyết Phong tay run lên, một luồng khí tức làm lạnh người đột nhiên bao phủ khắp rừng cây. Chưa hiện thân mà đã có khí thế thế này, vài chữ lớn đồng thời hiện lên trong đầu đám người Lý Dật: Siêu phẩm Thần Binh!

Một sợi trường tiên màu bạc! Tựa hồ là không thực chất, nhưng Đấu khí ngưng tụ của trường tiên, trong sắc bạc lấp lánh như băng như nước ấy ẩn chứa một năng lượng Tiên Thiên, binh khí bình thường tuyệt đối không thể có được.

- Thí long tiên! Siêu phẩm thứ mười của Thần binh bằng Thí long tiên, tiểu tử, người sao lại có thứ này!

- Coi như có nhãn quang! Thứ này không phải của ta, mà là mượn của Học viện La Lan! La Tuyết Phong đắc ý, cười thêm vào một chút ý trêu tức:

- Nhưng Thí long tiên này đã nhận ta là chủ nhân, người không muốn nói nó là của ta, ta cũng không phản đối!

Tên La Tuyết Phong này cũng ngoan độc lưu manh, trộm Thánh khí của Học viện La Lan mà không nói, đến trấn viện chỉ bảo mà cũng tiện tay lấy được, cũng khó trách Học viện La Lan cho tất cả những người tinh nhuệ đi truy bắt kẻ này.

- Lý Dật, quân bài lớn nhất của ta đã xuất hiện rồi đó, Thần binh của người cũng nên cho xuất hiện đi!

Đối với yêu cầu này của La Tuyết Phong, Lý Dật mỉm cười, tâm niệm vừa động, trong tay áo liền lóe lên một vầng sáng, một khí tức lợi hại tuôn tràn rồi bao trùm lấy Thí long tiên.

- Phá Thiên kiếm, thật ngại quá, La Tuyết Phong huynh, nghe nói còn đứng hạng cao hơn Thí long tiên của người! Đối mặt với kẻ địch mạnh, Lý Dật cũng không che giấu điều gì.

- Tốt, tốt, quả nhiên là có chút thủ đoạn! Biểu hiện của Thành chủ Ma thành cũng rất đặc sắc, bốn cường giả của con người, lại có hai kẻ có Siêu phẩm Thần binh, mà còn không hề sợ Thần binh này, tình trạng này thật cũng khiến người ta chấn động.

- Còn hai người các người, có quân bài gì đây, cùng nhau dứt khoát cho xuất hiện đi!

- Ta thì không có những đồ vật tốt vậy đâu! Ánh Vũ Tinh tỏ vẻ ngượng mộ, quanh nòng lại có chút rung động, rồi một Mị ảnh khôi lỗi xuất hiện bên người nàng. Chỉ là lần này, Mị ảnh khôi lỗi không phải là một người, mà là một ma thú, nói chính xác, là một con rắn!

Nói về thân thể của con rắn này, e rằng cũng phải dài hơn mười mét, thân hình to lớn của Mị ảnh khôi lỗi với một khí tức âm trầm đặc trưng tản ra. Tuy chưa biết được phẩm giá của con rắn này, nhưng có thể đem ra đối phó với Thành chủ Ma thành thì cũng tuyệt đối không phải là hàng thứ phẩm. Lý Dật cứ luôn hoài nghi, thiếu nữ Ma tông này, liệu có phải là vẫn còn rất nhiều khôi lỗi bảo tiêu hay không.

- Lục Giai Băng Phách Long Mãng! Ừ, không tệ, cũng có tư cách lấy ra rồi đó. Thành chủ Ma thành khen một câu rồi chuyển sang nhìn Tác Mã Lý.

Tên thủ lĩnh hải tặc thô lỗ này đã bị ba tên thiếu nam thiếu nữ kia khuất phục:

- Các người hung ác, ta thì khó coi nhất, lại không có siêu phẩm Thần binh, cũng không có bảo tiêu gì lợi hại, chỉ có một chiêu đấu kỹ đã cũ. Thành chủ các hạ, có hứng thú với chiêu đấu kỹ của ta không!

Trong trường hợp này, nếu nói là đấu kỹ đã cũ thì ít nhất cũng là cấp bậc của Bạch Hổ.

- Bạch Hổ đấu kỹ của Cửu tinh Đấu Hoàng, hừ hừ, đúng là có chút khó coi! Thành chủ Ma thành tỏ vẻ khinh thường.

Linh khí nồng đậm khắp trời đất trong Vạn Thần mộ bỗng nhiên dị động một trận, băng tuyết quanh rừng nhanh chóng tan, trong lúc hơi nước từ nước băng tan bốc hơi lên, nhìn thì có vẻ nhu hòa, kì thực nó cường hãn khiến người ta phải thở dồn dập, năng lượng quanh chỗ Tác Mã Lý khoảng mười mấy thước tuôn trào lên. Quả nhiên là Bạch hổ đấu kỹ, giữa khoảng trời đất, không biết lúc nào, dường như biến thành một đại dương, trong sức mạnh không có cách nào chống cự lại đó, con người tự nhiên cảm thấy vô lực và xa vời.

- Bạch Hổ đẳng cấp cao, nộ hải kinh đào!

Rõ ràng là Bạch Hổ đẳng cấp cao! Cũng là Bạch Hổ, nhưng cấp thấp và cấp cao là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, Lý Dật mặc dù có hai chiêu Bạch Hổ đấu kỹ, nhưng đều là cấp thấp, uy lực của nó đã như vậy, còn Bạch Hổ đấu kỹ cấp cao này, e rằng không có cách nào tưởng tượng nổi. Tác Mã Lý này cũng khiếm tốn quá rồi, nếu một chiêu Bạch Hổ đấu kỹ mà hắn nói là đã cũ rồi thì những kẻ khác cũng không nên nhăm lẩn mà xem thường hắn.

Quân bài của Tác Mã Lý xem ra cũng không kém bất kỳ bảo bối nào của Lý Dật, La Tuyết Phong, Ánh Vũ Tinh.

Chỉ quyết Tác Mã Lý vừa thay đổi, biển lớn giữa thiên địa đột nhiên thô bạo lên mãnh liệt, Thủy Hệ Đấu khí trước giờ linh động trừu tượng, có thể đưa năng lượng của Thủy Hệ Đấu khí ngưng tụ đến cảnh giới thể này, e rằng chỉ có đấu kỹ của Bạch Hổ cấp ới có thể làm được.

Trong nộ hải, cơ thể nhỏ gầy của Thành chủ Ma thành, đến một chiếc thuyền lá cũng không tính, đối mặt với nguồn năng lượng cực lớn có thể hủy diệt tất cả, Thành chủ Ma thành bỗng di chuyển thân mình. Chỉ trong một nháy mắt, Thành chủ Ma thành biến thành một con quay, con quay có tốc độ xoay rất nhanh, càng xoay càng to, trong nộ hải hình thành một vòng xoáy rất lớn. Vòng xoáy giống như một cái hang đen tối, chậm rãi hấp thu năng lượng kinh thiên của nộ hải.

Tác Mã Lý hơi sững sờ, thủ quyết đột nhiên biến đổi, phải dựa theo tốc độ xoay nộ hải của Thành chủ để biến đổi, giống như đã hoàn toàn bị làm cho rối loạn, biến thành vô số những kinh đào không có quy luật nào cả, hung hăng hướng tới vòng xoáy lớn mà Thành chủ chính là cái tâm.

- Còn chờ gì nữa, ra tay đi! La Tuyết Phong hét lớn, Thí long tiên dài ra hơn mười mét, vô thanh vô tức cuốn tới tâm của vòng xoáy. Những người có mặt đều nhìn thấy Bạch Hổ đấu kỹ đẳng cấp cao của Tác Mã Lý mặc dù uy lực đáng sợ, nhưng muốn đối phó với một Đấu Thánh cấp cường giả, thì vẫn còn khiếm khuyết không ít.

Thí long tiên vô thanh vô tức cuốn vào tâm của vòng xoáy, đột nhiên có tiếng ti ti rồi nó run lên, đón lấy sự tấn công của siêu phẩm Thần binh, Thành chủ Ma thành dường như không cứng rắn được, vòng xoáy bỗng nhiên biến mất, thân hình gầy nhỏ thẳng tắp từ trên xuống dưới, đã rơi vào một nhánh cây.

Có thể thoát thân an toàn dưới sự liên thủ tấn công của Bạch Hổ đấu kỹ cao cấp và Thí long tiên, Đấu Thánh Thành chủ Ma thành tất nhiên không phải tầm thường rồi.

- Hai người chúng ta cùng ra tay, Thành chủ các hạ chịu không nổi rồi? La Tuyết Phong nói châm chọc, Thí long tiên đã thu lại trong tay hắn, chỉ dài còn có khoảng một hai mét.

- Không cần phải đắc ý quá sớm, các ngươi thực sự rất có thực lực, nhưng thực lực này, còn đủ để mà đối phó với bốn Thành chủ. Bây giờ, đến lượt các ngươi tiếp chiêu đó!

Trong tay Thành chủ Ma thành đột nhiên xuất hiện một Tử Kim Đấu khí, khí tức cường hoành tràn ngập khắp cây rừng, khí thế này dường như muốn áp chế đi khí tức của Thí long tiên và Phá Thiên Kiếm.

653. Q.6 - Chương 153: Ta Là Đấu Tôn Ta Sợ Ai

Thực lực cấp bảy của Thành chủ Ma thành, tương đương với Đấu Thánh cường giả của con người, điều này không thể nghi ngờ, cấp bậc này, bất kể là Lý Dật, La Tuyết Phong hay hai người còn lại, đều là sự tồn tại ở ngưỡng cao, nên kết quả cuộc kết quả như thế nào, không ai có thể đoán ra được.

Nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng lúc này là sự tấn công của Ma thú cấp bảy.

- Hợp kĩ!

La Tuyết Phong hét lớn, Thí long tiên thu hồi, nhanh chóng kết thành một luồng Đấu khí phòng ngự. Hợp kĩ cũng không phải là kĩ thuật gì thần bí, mà là dùng sự liên hợp khi lấy nhu đấu với cương để phòng ngự, những người ở đó, sợ rằng không ai có thể đỡ được sự tấn công của Thành chủ Ma thành, quyết định hợp kĩ của La Tuyết Phong là bất đắc dĩ nhưng cũng là quyết định sáng suốt nhất.

Ánh Vũ Tình, Tác Mã Lý hiển nhiên cũng hiểu sự tấn công của Đấu Thánh cường giả là như thế nào, liền nhanh chóng tiến sát về phía La Tuyết Phong đẩy Đấu khí vào vòng phòng ngự quanh thân họ, năng lượng dày đặc, khiến cho vòng phòng ngự hiện lên như một vật chất thật, bao phủ ba người bên trong nó.

- Lý Dật tiểu đệ đệ, sao thế? Muốn một mình chống đỡ sự tấn công của Thành chủ các hạ hả?

Ánh Vũ Tình cười nói.

Lý Dật tựa như không nghe thấy lời chế nhạo của Ánh Vũ Tình, tay cầm Phá Thiên kiếm, kinh ngạc nhìn Thành chủ Ma thành, mà không có suy nghĩ sẽ hợp kĩ cùng đám người La Tuyết Phong, cũng không có dự định một mình chống đỡ Thành chủ.

- Lão quỷ, người chắc chắn ta có thể thử chứ?

Xà Tôn lặng lẽ cười:

- Bốn tôn cũng không dám chắc chắn, người thích thì cứ thử đi!

- Khà, nói gì vậy chứ, ta xong đời thì người có lợi gì chứ!

- Luyện gân tủy khí đan mà khi này người dùng là một thứ tốt khó có được, lại thêm Phá Thiên kiếm, cũng nắm được ba, bốn phần thắng.

- Nắm được ba, bốn phần thắng ư? Nói đùa gì vậy chứ, tên xấu xí đấy là cường giả, nếu tiếp chiêu không được, lão tử chưa nói dứt thì đã chết rồi đó!

- Tiểu tử nhà người chẳng phải luôn vận khí đỉnh thiên đó sao, nắm ba bốn phần thắng là đủ rồi. Vạn bất đắc dĩ, bốn tôn có thể giúp người một tay.

Xà Tôn trước sau như một mà giật gậy.

- Có nhất thiết phải mạo hiểm như vậy không? Rốt cuộc thì có lợi gì chứ?

- Cái lợi ở đây rất khó nói, nhưng có thể cùng một Ma thủ cấp bảy, chỉ cần sống sót thì cái lợi đối với người nhất định sẽ không nhỏ, nói không chừng...hắc hắc, nói không chừng sẽ có đột phá đó! Đây là cơ duyên, tiểu tử, không phải ai cũng có cơ duyên đối mặt với một Ma thủ cấp bảy đâu, mà không phải ai có cơ duyên đối mặt với Ma thủ cấp bảy cũng được dùng “Luyện gân tủy khí đan” loại đan được nghịch thiên đó đâu. Hơn nữa có thể trông cậy vào Phá Thiên kiếm và bốn tôn đây!

Lúc này, Tử Kim Đẩu Khí trong tay Thành chủ Ma thành đã bành trướng như cái mâm, lộ vẻ đã đến cực hạn, muốn phát tác liền, thời gian còn lại cho Lý Dật quyết định không còn nhiều nữa.

- Được rồi, lão quỷ, người cẩn thận một chút nhé, chúng ta là những con châu chấu trên cùng một sợi thừng, ai xong đời cũng không có lợi lộc gì cho người khác.

- Yên tâm yên tâm, bốn tôn tự nhiên sẽ gắng hết sức!

Khi đã quyết định rồi, Lý Dật hạ quyết tâm, thân hình khê động, chắn ngang ngay giữa Thành chủ Ma thành và La Tuyết Phong, Phá Thiên kiếm chỉ vào Thành chủ Ma thành, hắc lạnh lùng nói:

- Thành chủ Ma thành, chiêu này tại hạ sẽ tiếp!

Lời nói này không những khiến đám người La Tuyết Phong, Ánh Vũ Tình, mà cả Thành chủ Ma thành cũng phải ngạc nhiên. Nhìn thấy sự điên cuồng, cũng chưa thấy ai điên cuồng đến mức này, Lý Dật nhà người là người thế nào? Chỉ là một Đẩu Hoàng đỉnh phong mà thôi, Thành chủ Ma thành là cấp bậc gì chứ? Đẩu Thánh cường giả đó!

Sự chênh lệch của hai cấp bậc này, có thể dùng khái niệm nào được nhỉ? Đơn giản mà nói, là lấy trứng chọi đá!

- Lý Dật, người điên ư! Ánh Vũ Tình thất thanh hét lớn. Nhưng không phải do nàng quan tâm nhiều đến Lý Dật mà trong trường hợp thế này, mất đi bất kỳ đồng minh nào thì sẽ làm sức mạnh của nhóm nhỏ này yếu đi, sẽ tiến gần đến cái vận mệnh bị diệt vong.

- Lý Dật, đây không phải lúc sính kẻ anh hùng, ta lấy thân phận đội trưởng ra lệnh cho người phải hợp kị! La Tuyết Phong nói với một giọng nói không dung lượng.

- Rất tốt rất cường đại, nhưng cũng rất ngu ngốc! Tác Mã Lý dùng ánh mắt như nhìn một kẻ bệnh hoạn nói với hắn.

Thành chủ Ma thành bỗng nhiên khục khục khục cười khan, như thể nghe thấy tiếng cười cổ quái nhất trên đời, như nhìn thấy kẻ bệnh hoạn ngốc nhất trên đời.

- Một mình tiếp chiêu của ta ư? Đúng là ghé mới sinh không sợ cạp, đừng cho rằng ta sẽ hạ thủ lưu tình, đã vào đến Vạn Thân mộ, hoặc là để mạng lại, hoặc là lấy một bảo vật đi ra, sẽ không có sự lựa chọn thứ

ba đầu. Vốn là bốn người các người hợp sức thì có thể cầm cự một trận với bốn Thành chủ... Còn bây giờ, trời giúp ta rồi, rõ ràng có kẻ đang trở nên ngớ ngẩn!

Hai chữ “ngớ ngẩn” vừa dứt thì Tử Kim Đẩu Khí cực đại trong tay liền nổ tung, trong Đẩu khí ánh sáng tím tuôn chảy, biến thành hình một con rồng, không gian rung động kịch liệt, với một trạng thái có thể làm rách hết mọi thứ nó lao về phía Lý Dật.

Lý Dật đột nhiên hít thở kiểm sức mạnh, sức mạnh pháp chế mạnh mẽ đối với Đẩu khí và không chế Đẩu khí đồng thời xuất hiện khi Thành chủ Ma thành xuất chiêu.

Khó khăn nâng Phá Thiên kiếm lên, chỉ quyết bên tay trái khẽ nhích, đem Đẩu khí nhập vào Phá Thiên kiếm, Lý Dật không lùi lại mà bước lên, phòng ngự Đẩu khí thánh hệ phát huy đến cực điểm, đón lấy sức mạnh phá nát bất cứ thứ gì mà xông bước tiến lên.

Một tiếng âm vang lên, Lý Dật chỉ cảm thấy trong đầu kêu u u một hồi, toàn bộ cơ thể đã vào trong không gian dao động, sức mạnh không gian ngự áp Đẩu khí thánh hệ đến cực hạn, tựa như chỉ cần mạnh hơn một chút nữa, sẽ tiếp tục nghiền nát phần phòng ngự đã bị nghiền nát. Cảm nhận được nguồn áp lực mạnh mẽ đó, kinh mạch của Lý Dật vì đã sử dụng “Luyện gân tẩy khí đan” mà sinh ra dòng nước ấm và đột nhiên mạnh lên, dòng nước ấm này như một máy bơm nước, trong nháy mắt đã rút ra Đẩu khí trong đan điền khí hải của Lý Dật, để chống đỡ lại áp lực tưởng chừng không thể tiếp nhận nổi ở bên ngoài.

Kinh mạch của Lý Dật mặc dù đã trải qua Ma luyện, so với Đẩu Hoàng cường giả bình thường đã là mạnh gấp đôi rồi, nhưng lượng Đẩu khí nhiều như vậy cùng một lúc đổ vào, thì đây là lần đầu, kinh mạch lập tức phải chống đỡ đến cực hạn, đạt tới mức có thể bị phá vỡ. Theo đó Đẩu khí dâng lên rồi ra ngoài, áp bách mà sức mạnh không gian đem tới chậm lại một chút.

- Nhanh, vận dụng sức mạnh của Phá Thiên kiếm!

Xà Tôn nhắc nhở.

Cổ nén sự khổ sở bên trong, tâm niệm Lý Dật điều khiển, Phá Thiên kiếm ngân lên từng hồi, không ngừng vận vạo lóe sáng lên, càn quét khắp không gian mà tiến tới. Sức mạnh Tiên Thiên của siêu phẩm Thần binh ngay lúc này biểu lộ không chút nghi ngờ, dưới vòng càn quét của Phá Thiên kiếm, dao động không gian dưới sự khống chế của Đẩu khí pháp tắc lập tức bị nứt ra.

Lý Dật chứng kiến rõ ràng, không gian vốn vô hình, lúc này lại như là thực chất lui tới ngay trước mặt hắn, giống như một chiếc bình sứ, vỡ vụn, hỗn loạn, nhưng lại có một sức mạnh tràn trề.

Còn ở ngoài vòng xoáy không gian hung hiểm ấy, những gì La Tuyết Phong, Ánh Vũ Tình và Tác Mã Lý nhìn thấy thì lại khác một trời một vực. Họ thấy thân hình Lý Dật không ngừng vận vạo biến đổi, giống như biến thành một cái tượng đất, có thể tùy ý nắn bóp tạp hình. Bỗng nhiên, mấy luồng Đẩu khí phát ra từ tay của Lý Dật, trông giống như mạng nhện, mạng nhện này như một cái tay khéo léo, đang không ngừng chấp vá một cái gì đó...

- Hừ, tiểu tử thú vị, cho rằng như vậy là xong hả?- dưới sự kinh hãi của Thành chủ Ma thành, thân hình gầy nhỏ của Thành chủ bỗng nhiên bạo khởi, biến thành một khối cầu Tử Kim, xông thẳng về phía Lý Dật.

Lý Dật căn bản không biết đến đợt tấn công thứ hai của Thành chủ Ma thành, hắn đang chăm chú dùng Đẩu khí tơ nhện, tập hợp lại những mảnh vỡ của chiếc bình nát kia. Dùng Đẩu khí khống chế không gian, thể nghiệm hoàn toàn mới này làm cho Lý Dật mê mẩn, không gian vỡ nát dưới sự khống chế của Lý Dật, đã nghe lời mà tập hợp lại, trở thành một không gian hoàn chỉnh có thứ tự, tràn đầy năng lượng.

- Cần thận!

Xà Tôn lớn tiếng báo động, nhưng Thành chủ Ma thành đã tiến tới quá nhanh.

Phanh ——

- A ——

Ánh Vũ Tình quay mặt đi, không đành lòng chứng kiến diễn biến tiếp theo. Khi Thành chủ Ma thành điên cuồng xông tới, với thực lực của Lý Dật thì sẽ tan vỡ thành cái gì, điều này đến ngón chân cũng có thể

tưởng tượng ra.

Nhưng, tưởng tượng và thực tế luôn có một khoảng cách, có khi, khoảng cách này lớn khác thường. Ví như ngay lúc này, “phanh” , một tiếng nổ lớn vang lên, nơi Lý Dật đứng, băng tuyết bị vỡ thành một hố thật sâu, trong vòng mười mét xung quanh, những thực vật chịu rét khổng lồ đều đổ cả.

Duy nhất một chỗ không có gì đổ xuống, đó chính là Lý Dật. Lý Dật đứng trên một khối băng còn sót lại, ánh mắt có chút mịt mờ. Còn kẻ tấn công tới, Thành chủ Ma thành, lại kéo lê một vòng đường quanh một cách quỷ dị, trở về trong tình trạng bị đạn chắn, hung hăng đâm vào một cái cây đã bị đổ.

- Trời ơi, Lý Dật, người làm sao có thể làm được? Ánh Vũ Tình cuối cùng cũng nói vắn tắt vài câu với “Tiểu đệ đệ”.

- Chúc mừng người, Lý Dật sư đệ, không ngờ người đã tấn cấp rồi!

- Tấn cấp? Ý người là, tiểu tử này ... aiii, Lý Dật hiện nay cũng là Đấu Tôn cường giả sao? Tác Mã Lý mở to mắt, vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen ghét vừa hối hận, sớm biết chịu một chiêu của Thành chủ Ma thành rồi có thể tấn cấp, vì sao khi này mình lại không ra đó chứ?

- Tiểu tử, bốn tôn lại cứu người một lần nữa, lần này bốn tôn có thể là đã dùng toàn lực, trong chốc lát sợ rằng không phục hồi ngay được, đừng quên phải báo đáp bốn tôn đó! Xà Tôn khí tức có chút suy yếu. Vừa rồi, đối mặt với sự tấn công hung hãn của Thành chủ Ma thành, Xà Tôn nhắc nhở không kịp, đành phải ra tay. Nếu không có sự hiệp đồng với việc Lý Dật đang sử dụng Đấu khí khổng chế không gian, đối với việc vội vàng ra tay của Xà Tôn, cho dù có thể bảo vệ tính mạng của Lý Dật, thì cũng không cách nào làm cho Thành chủ Ma thành phản trấn trở về. Điều này Xà Tôn đương nhiên hiểu rõ, nhưng vì muốn khoe công trạng nên đã không đề cập đến.

- Kế tiếp phải dựa vào chính người thôi đồ đệ à. Được tấn cấp dễ dàng như vậy, Lý Dật không cảm thấy vui mừng, hào khí vượt mây:

- Ha ha ha, ta là Đấu Tôn ta sợ ai!

- Đấu Tôn, tính là cái đỉnh gì! mặc dù bị phản chấn, Thành chủ Ma thành lại không bị thương chút nào, chẳng qua là có chút thiệt thòi, thực chất là quá mất mặt. Vì thế Thành chủ Ma thành bò lên từ giữa chạc cây, chạy tới đối mặt với Lý Dật, nhìn vào mắt hắn như muốn ăn tươi nuốt sống luôn.

- Đấu Tôn cái đếch thì cũng không phải là cái đếch bình thường! Lý Dật cười nhạt, giơ thanh kiếm trong tay lên:

- Siêu phẩm thần binh Phá Thiên kiếm, Vạn Triều Lý Dật chính thức khiêu chiến vượt cấp với Thành chủ các hạ!

Lý Dật có can đảm khiêu chiến vượt cấp, không chỉ vì có Phá Thiên kiếm, “Luyện gân tẩy khí đan” , Thiên Khôn Địa Càn Châu, mà còn có hai Mị ảnh khôi lỗi chưa thể hiện tác dụng lớn lắm trong lúc này, Lý Dật rất muốn thử trải qua điểm cực hạn thực lực của mình. Chỉ có rèn luyện dưới điều kiện cực hạn thì mới là cách tu luyện tốt nhất, đây là chân lý mà Lý Dật luôn thờ phụng.

- Lý Dật, người quá ngông cuồng rồi! La Tuyết Phong không ngăn nổi phải thốt lên:

- La Tuyết Phong ta đã được coi là ngông cuồng rồi, nhưng so với người, ta khiêm tốn tựa như đàn bà!

- Ta thì lại cảm thấy, hai người có chút giống nhau, đều là nhất tinh Đấu Tôn, cùng có siêu phẩm Thần binh trong tay. Kỳ thực, hai người nên liên thủ lại, tiên kiếm hợp nhất, đánh cho kẻ quái dị kia phải phục! Ánh Vũ Tình như mỉm cười nói. Giờ bọn họ đã có hơn một Đấu Tôn cường giả, làm tăng khả năng chiến thắng, nhưng chỉ có Ánh Vũ Tình điềm tĩnh nhìn thấy, Thành chủ Ma thành không chỉ là Ma thú cấp bậc Đấu Thánh, mà còn là thành chủ của một Ma thành, với vai trò này, nếu không có quân bài gì mà chỉ có thực lực thì làm sao có thể!

La Tuyết Phong lĩnh hội, tiến lên vài bước, sóng vai cùng Lý Dật:

- Lý Dật sư đệ, hôm nay chúng ta hợp tác một phen, thế nào?

- Có thể liên thủ cùng Tuyết Phong sư huynh, là may mắn của Lý Dật, chúng cùng đấu một trận thật ra trò với tên Ma thú cấp bậc Đấu Thánh này thôi!

654. Q.6 - Chương 154: Đường Sống Trong Cõi Chết

Trên thực tế, kể có tư cách đấu với Thành chủ Ma thành chỉ có Lý Dật và La Tuyết Phong, Đấu Hoàng Ánh Vũ Tinh và Tác Mã Lý, thêm cả quân bài của họ, đấu với Đấu Tôn cường giả có phần miễn cưỡng, trước mặt Đấu Thánh cường giả, không có tư cách đề xuất chiêu. Bạch Hổ đấu kĩ cao cấp của Tác Mã Lý không gây bất cứ thương tổn nào cho Thành chủ Ma thành, đó chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Vấn đề là, Lý Dật và La Tuyết Phong chỉ có tư cách khiêu chiến mà thôi, có bao nhiêu phần thắng thì trời mới biết được, Thành chủ Ma thành có thể trở thành Ma thú thủ lĩnh của thế giới băng tuyết, thì tuyết đối không phải một Ma thú cấp bảy đơn giản.

- Chịu chết đi, hai tên tiểu tử không biết trời cao đất dày!

Thành chủ Ma thành giận giữ gầm lên một tiếng, Đấu khí mang theo một rung động không gian như vật chất thật, tạo nên từng tầng không gian rung động, chia ra tấn công Lý Dật và La Tuyết Phong.

Lý Dật và La Tuyết Phong liếc nhìn nhau, giữa những cao thủ với nhau kiểu phối hợp ăn ý này cũng không cần phải nói gì nhiều, Phá Thiên kiếm và Thí long tiên đồng thời xuất chiêu, giống như hai con rồng đang bơi.

Dưới sự tấn công của Siêu phẩm Thần binh, sức mạnh không gian mà Đấu khí pháp tắc khống chế bị nứt ra thành vô số những dao động vỡ nát và hỗn loạn, ở những tầng băng bị đánh vào, cây cối đều nát bấy. Phía trên lớp băng, năng lượng điên cuồng gào thét không chịu bất kì sự khống chế của ai mà bay đi tứ tán.

Trong lúc hỗn loạn vô cùng này, Lý Dật và La Tuyết Phong đồng thời niết động chỉ quyết, tức thì hai hiện tượng thiên địa kì diệu đồng thời xuất hiện trên tầng băng. Cái mà Lý Dật sử dụng là uy lực cực lớn của Bạch Hổ đấu kĩ “Huyết nguyệt cuồng cương”, trong bầu trời đầy huyết sắc, nguồn năng lượng xán lạn nhanh chóng tuôn trào, hội tụ hướng về phía Lý Dật.

Còn Bạch Hổ đấu kĩ của La Tuyết Phong, thì lại làm cho sắc trời phía dưới thoáng hiện lên những tia chớp màu đen.

Đối mặt với Bạch Hổ đấu kĩ của hai Đấu Tôn cường giả, Thành chủ Ma thành cũng không dám khinh suất, dưới sự bức bách của hai Siêu phẩm thần binh, hắn không hoảng hốt chút nào, tay trái tiếp tục đẩy ra từng đạo Đấu khí mang sức mạnh của không gian, tay phải cũng di chuyển thủ quyết. Cùng với thủ quyết thay đổi nhanh lẹ của Thành chủ Ma thành, băng tuyết hỗn loạn xung quanh lập tức xoáy vũ lên. Đám băng xoáy vũ càng tụ càng to ra, rõ ràng những đám băng được rót vào Đấu khí cường hãn đang bao bọc lấy thân hình của Thành chủ Ma thành bên trong.

- Một quả cầu tuyết thật lớn, lão quái vật, một Phá tuyết cầu có thể đỡ nổi Bạch Hổ đấu kĩ của Đấu Tôn cường giả sao!

Ánh Vũ Tinh đứng phía xa quan sát trận chiến không bỏ lỡ thời cơ để châm chọc Thành chủ Ma thành, làm nhiễu loạn tinh thần của hắn.

Dường như đồng thời, Huyết Nguyệt sức thể đến tận cùng đem theo một âm thanh chói tai rít lên, giống như một quả bom từ trên trời giáng xuống. Bạch Hổ đấu kĩ của La Tuyết Phong lại là một khối lõi trụ hình vuông mấy chục mét, từ trên trời giáng thẳng xuống, làm cho quả cầu tuyết phải nằm gọn bên trong ánh sáng của lõi trụ.

Oanh ——

Một tiếng nổ mạnh như muốn xé rách màng tai, năng lực của hai Bạch Hổ đấu kĩ cùng bạo liệt một cách rắn chắc mà khai phá, năng lực cực hạn đến độ không thể hình dung được trực tiếp nổ tung tạo một cái

hố có đường kính cả trăm mét, nơi hố sâu, không chỉ tầng băng bị vỡ mà tầng đất còn bị xóc lên, để lộ ra lớp nhám thạch.

Điều quý dị là, quả cầu tuyết cực đại treo lơ lửng trên không của hố sâu, những vết rạn cũng thể hiện được sự tấn công mà nó phải chịu khi này. Hai Đấu Tôn đồng thời khai triển Bạch Hổ đấu kỹ, không ngờ cũng không thể phá được sự phòng ngự này, xem ra Phá tuyết cầu này cũng là một vật khó chơi một cách không bình thường.

Ngay lúc Lý Dật và La Tuyết Phong còn cảm thấy kinh hãi, thì quả cầu tuyết ấy đột nhiên mở ra, tán thành vô số những miếng băng vụn sắc như kim loại do có Đấu khí bên trong.

Dưới sự yểm hộ của những mảnh vỡ, Thành chủ Ma thành bất thành linh hiện thân, thân thể gầy ốm giống như một viên đạn, bắn về phía Lý Dật. Đối với Thành chủ Ma thành mà nói, Lý Dật chỉ là một Đấu Tôn vừa mới tấn cấp, cảnh giới vẫn còn chưa ổn định, chính là rắc rối đầu tiên mà hắn muốn giải quyết. Ngay sau sự phối hợp tấn công của hai Bạch Hổ đấu kỹ, bộ dạng của Thành chủ Ma thành xem ra không phải chỉ có quả cầu tuyết mới có vết rạn nứt, một vết máu xuất hiện ngay chỗ ngực của hắn, sắc mặt vốn màu đỏ đen, giờ cũng đã chuyển sang một màu trắng.

Lý Dật thấy rõ ràng, cùng với nụ cười lạnh lùng trên mặt, Huyết Nguyệt trong tay đón lấy Thành chủ Ma thành bằng một tràng bắn ra như bão tố. Huyết Nguyệt Cuồng Cương công kích gấp đôi, cái vòng Huyết Nguyệt này mới thực sự là nhân vật chính.

Một lần nữa một tiếng nổ ầm ầm vang lên, năng lượng cực đại tiềm ẩn bên trong trong Huyết Nguyệt trực tiếp giáng xuống, đưa Thành chủ Ma thành xuống cái hố sâu.

- Lý Dật tiểu đệ giỏi quá, lão quái vật xong đời rồi!

Ở phía xa Ánh Vũ Tinh hô to lên, nhưng câu nói này từ miệng nàng nói ra sao có ý như “Tiểu đệ Lý Dật của ta giỏi quá”.

Cú đánh không hề nhẹ như vậy? Lý Dật và La Tuyết Phong có chút nghi ngờ, đồng thời di chuyển thân mình, đến mép cạnh của hố sâu.

Cảnh tượng bên trong hố, khiến hai người không khỏi kinh hãi. Chỉ nhìn thôi, thân hình gầy guộc như khỉ của Thành chủ Ma thành, giờ đây không ngừng to lên gấp bốn lần, hơn nữa còn có xu hướng tiếp tục to ra. Khi thân hình bành trướng ra, những cái xương sắc nhọn sáng loáng lần lần tuôn ra từ bên trong cơ thể, trên những cái xương đó có một ánh sáng lập lòe bất định.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho Lý Dật và La Tuyết Phong cùng ý thức được rằng, Thành chủ Ma thành đang cuồng hóa, sau khi cuồng hóa, Ma thú có thể phóng ra Đấu khí trong thời gian ngắn, thực lực ít nhất cũng nâng cao lên mấy tầng, thậm chí gấp mấy lần. Đây là một cách đánh rất liều mạng, nếu trong khoảng thời gian cuồng hóa hết hiệu lực, không cách nào tiêu diệt đối thủ thì chỉ có con đường là bị đối thủ tiêu diệt.

Có thể bức Thành chủ Ma thành đến mức phải cuồng hóa, ít nhất cũng thể hiện được hai việc, thứ nhất là sự liên hợp của Lý Dật và La Tuyết Phong, không chỉ có thể chống lại Thành chủ Ma thành, mà còn có thể có được ít nhất năm phần thắng lợi; thứ hai là khi Thành chủ đã muốn đem ra toàn lực thì sự tấn công tiếp theo nhất định sẽ cực kỳ đáng sợ.

- Đánh!

La Tuyết Phong nói quyết đoán, rung Thí long tiên lên, phi thân xuống tấn công. Lý Dật cũng không một chút do dự, đem Đấu khí cực hạn đẩy vào Phá Thiên kiếm, cả cơ thể hóa thành một tia chớp thẳng tắp, bắn vào vị trí trái tim của Thành chủ Ma thành đã bành trướng cao đến năm, sáu mét.

- Loài người đáng chết, muốn chết thì bốn Thành chủ sẽ thành toàn các ngươi!

Thành chủ Ma thành hét lên một tiếng, hoàn toàn xem thường hai Thần binh, đón lấy Lý Dật và La Tuyết Phong đang lao tới.

Lý Dật và La Tuyết Phong đột nhiên dừng lại, một luồng áp lực vô hình khiến cho hai thân thể như quang tiên đột ngột đứng khựng, một sức mạnh cường hãn dồn tới, áp chế sức mạnh mẽ của Siêu phẩm thần

binh. Trong sự đối kháng của ba luồng sức mạnh, bất luận và Lý Dật, La Tuyết Phong hay Thành chủ Ma thành, đều không thể tiến thêm nửa bước.

Thời gian giằng co không quá dài, chỉ nhìn thấy băng tuyết xung quanh Thành chủ Ma thành lại lần nữa bay lên, xoay vòng vòng giữa không trung, đột nhiên hóa thành hình thú, tấn công về hướng của Lý Dật. Mục tiêu của Thành chủ Ma thành vẫn là Lý Dật mà hẳn cho rằng còn tương đối là yếu.

Ma thú do băng tuyết biến thành giống như có sinh mệnh thật vậy, nhẹ nhàng xẹt qua một vòng quay lấy phía sau Lý Dật, ma thú, với năng lượng Đẩu của của Thành chủ Ma thành tàng ẩn bên trong, xoáy băng tuyết lên đầy trời, bao phủ hoàn toàn lấy Lý Dật, khiến hắn kinh sợ tột cùng.

Đối kháng chính diện với Thành chủ Ma thành đã khiến Lý Dật hao tổn toàn bộ Đẩu khí, còn tình trạng lúc đó của La Tuyết Phong cũng không khác là mấy, căn bản không có cách nào viện trợ.

Tâm niệm vừa động, không gian dao động một hồi, Tử y nữ nhân mà Ánh Vũ Tình dùng Hỏa la quả đấm lấy đột nhiên xuất hiện phía sau Lý Dật. Nhưng dường như quá muộn, Tử y nữ nhân vừa xuất hiện, Đẩu khí phòng ngự xung quanh Lý Dật đều vỡ tan, một sức mạnh rất lớn đánh thẳng vào cơ thể của Lý Dật.

Trong khi Đẩu khí cuồng phong tàn sát bừa bãi, cơ thể của Lý Dật giống như điều bị đứt dây, bị đánh ra hơn trăm thước, rơi ngay bên cạnh Ánh Vũ Tình và Tác Mã Lý. Mất đi sự hỗ trợ của Lý Dật, La Tuyết Phong hiển nhiên cũng không cách nào một mình chịu được sự bức bách của Thành chủ Ma thành, phun không biết bao máu tươi rồi bị bật sáng một bên khác.

Thành chủ Ma thành sau khi cuồng hóa, thực lực không ngừng tăng lên gấp bội, dưới sức mạnh này, đừng nói là La Tuyết Phong cùng với Đẩu Tôn vừa mới tấn cấp Lý Dật, ngay đến cả một Đẩu Thánh cường giả của con người, e rằng cũng khó mà đỡ nổi.

Nếu không phải có sự phụ trợ của Thần binh, dưới đòn tấn công này hai người còn có thể rơi xuống cũng không có gì là lạ.

Một đòn đánh được hai người, Thành chủ Ma thành thoát ra từ hố sâu, thân hình cao năm sáu mét đem theo quả cầu tuyết gào thét điên cuồng, không buông tha mà công về phía Lý Dật.

- Hợp kĩ!

Mắt Ánh Vũ Tình liền biến sắc, hét lớn, thủ ấn biến đổi, Đẩu khí hắc thuộc tính trần ra, kết thành một mảng phòng ngự.

- Hợp cái gì nữa, mau chạy đi!

Đằng xa, La Tuyết Phong vội vàng hét to.

- Ta cũng cảm thấy chạy sẽ sáng suốt hơn!

Tác Mã Lý chuyển thân mình, chạy về đường cũ, Ánh Vũ Tình và Lý Dật vội theo sau.

Thân hình to lớn của Thành chủ Ma thành cũng không dừng lại, chạy nhanh như sấm chớp khiến người khác kinh sợ, phía sau hắn, La Tuyết Phong cũng nhanh chóng đuổi theo.

Phiền muộn, phiền muộn tuyệt đối. Lý Dật đây là lần đầu cảm nhận được cái gì là chạy bán sống bán chết. Cơ hội duy nhất hiện tại, là dùng không gian đổi lấy thời gian, đợi cho cuồng hóa của Thành chủ Ma thành biến mất, nếu không thì không có bất kì hi vọng thắng lợi nào cả. Suy nghĩ của đám người Lý Dật La Tuyết Phong, Thành chủ Ma thành không phải không biết, vì thế hắn nâng cao tốc độ lên cực hạn, hóa thành đạo đạo tàn ảnh, bay nhanh để rút ngắn khoảng cách với đám người Lý Dật.

Liền vào lúc này, bên cạnh di thể Đẩu Thần của Vạn Thần mộ, năm bóng người bỗng nhiên thoáng hiện!

Năm bóng người này khiến cho bốn người cùng tên thú kia quá đỗi kinh ngạc, năm cửa phòng thủ nghiêm ngặt của Vạn Thần mộ, chẳng nhẽ là ai muốn tới là tới được. Nhưng khi nhìn thấy năm bóng người này là ai, đám người Lý Dật lại không còn cảm thấy rất kì quái nữa.

Người đầu tiên là Hồng y đại tư thể của Đẩu Thần điện Kha Bửu Tán, bốn người phía sau rõ ràng là Tứ đại Ma tông trưởng lão!

- Kể nào, có biết tự tiện xông vào Vạn thần mộ hậu quả sẽ thế nào không?

Thành chủ Ma thành vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, năm cường giả này, thực lực xem ra còn hơn cả Lý Dật và La Tuyết Phong, nếu bọn chúng liên thủ thì...

- Các hạ là Thành chủ Ma thành phải không?- Kha Bĩ Tấn nói mà mặt không có chút thay đổi:

Tại hạ là Hồng y đại tư tế của Đấu Thần điện Khả Bĩ Tấn, đặc biệt tới Vạn Thần mộ để mượn Thành chủ Ma thành vài di thể Đấu Thần!

- Mượn? Thật hay cho chữ “mượn” đó!

Thành chủ Ma thành phẫn nộ: - Kha Bĩ Tấn, các người lập tức rời khỏi Vạn Thần mộ, bốn Thành chủ sẽ không tính toán với các người, còn nếu không, các người sẽ được chôn cùng với các Đấu Thần tại nơi đây!

Với khả năng của đám người Kha Bĩ Tấn, cộng thêm với ba cửa ải mà đám người Lý Dật đã giải quyết hòm hòm trên đường, nếu bọn chúng không xuất hiện ở Vạn Thần mộ thì mới là chuyện kì quái. Cũng tốt, nói thế nào thì cũng là con người, có biến cố mới có chuyển cơ, giải quyết phiền phức lớn là Thành chủ Ma thành mới là việc cấp bách trước mắt.

- Đại tư tế các hạ, Thành chủ Ma thành này chính là cửa ải sau cùng, giết được hắn, những thứ trong Vạn Thần mộ cứ tùy ý đem đi, chứ còn mượn gì nữa!

Lý Dật giật dây nói.

Kha Bĩ Tấn đánh giá Lý Dật, La Tuyết Phong phía sau Thành chủ Ma thành, ánh mắt thâm sâu dường như muốn nhìn xuyên thấu Lý Dật.

- Lý Dật, giờ ta đã biết vì sao người không đi cùng chúng ta. Nếu ta đoán không sai, hắn chính là La Tuyết Phong. Rất tốt, đến bốn điện cũng dám lừa!

Trong giọng nói có một sát khí nghiêm nghị, làm cho không khí xung quanh như muốn ngưng đọng lại. La Tuyết Phong mặc dù đã khôi phục lại tướng mạo vốn có, cùng với tiểu thư Lữ Tư Lệ xét như hai người, nhưng hình dung của “Lữ Tư Lai” tiền sinh Tác Mã Lý, kẻ khôn khéo cực độ như Kha Bĩ Tấn lập tức đoán được chính xác tình thế.

Lý Dật lặng lẽ cười:

- Từ “lừa” mà Đại tư tế dùng là quá nghiêm trọng rồi, tại hạ là một tiểu bối vô danh, há dám lừa một Đại tư tế của Đấu Thần điện. Thực ra, chúng tôi sau khi bước vào Vạn Thần mộ mới biết thân phận thật sự của La Tuyết Phong. Nếu các hạ đoán không sai, Kha Bĩ Tấn Đại tư tế, các người vào Đại thần mộ đoạt bảo, dường như cũng không có được sự cho phép của Đấu Thần điện và Tứ đại Ma tông, mà là hành động vì mục đích riêng đúng không.

655. Q.6 - Chương 155: Thần Chi Lĩnh Vực

Nghe Lý Dật vạch trần bí mật của mình, Kha Bĩ Tấn mặt liền biến sắc, nhưng lại mạnh mẽ nói:

- Vậy thì sao? Chỉ cần chúng ta đạt được di vật của Đấu Thần, thì có thể tu luyện thành tuyệt đỉnh cao thủ, đến lúc đó, e rằng Đấu Thần điện sẽ không chỉ trích bốn điện, mà còn cho ta địa vị cao hơn.

- Lời nói này không phải giả, nhưng đó là chuyện sau này, muốn đạt được di vật của Đấu Thần, các người còn phải nghĩ làm thế nào để đối phó được với tên quái vật này đã!

Tên quái vật Thành chủ Ma thành không có thời gian nghe mấy tên loài người phí lời, đối với hắn mà nó, hiện giờ thời gian là quý giá nhất.

- Loài người tham lam đáng chết, tất cả đều chết đi!

Thành chủ Ma thành đột nhiên hét to một tiếng, làm ra một tư thế cổ quái, cả người phục ngã xuống đất, nhưng lưng thì lại để nhô cao. Những cái gai xương vốn trên vai và lưng của Thành chủ Ma thành đột nhiên rời khỏi cơ thể hắn, mang theo tiếng rít sắc nhọn hướng về phía Kha Bử Tán, đám người Lý Dật giáp đầu giáp não bay tới.

Những cái gai xương này không biết làm từ chất liệu gì, dường như là Đấu khí biến thành, chỗ Kha Bử Tán, Tứ đại Ma tông trưởng lão xuất Đấu khí, khi hai bên Đấu khí va chạm liền bật ra mảnh liệt, quang mang mãnh liệt khiến mọi người thứ trước mắt mọi người là một mảng trắng, lâm vào trạng thái mê muội.

Nhân trạng thái mê muội ngắn ngủi này, cơ thể cong vòng của Thành chủ Ma thành lập tức thẳng dậy, quét thẳng về phía đám người kia. Nếu đám người Lý Dật lúc này không mê muội, thì sẽ bất ngờ mà phát hiện ra, từ trên cái gai xương của Thành chủ Ma thành, những cái gai xương mới lại xuất hiện.

Cảm nhận được sức mạnh của Thành chủ ma thành đang xông tới, Lý Dật không nghĩ ngợi gì, Phá Thiên kiếm đưa lên phía trước, tà tà lùi lại đối phó.

Sau khi hoàn toàn khôi phục thị lực, ở nơi không xa, Thành chủ Ma thành đã tới phía trước chỗ Kha Bử Tán, Tứ đại trưởng lão. Năm người hợp lực, nỗ lực tấn công mạnh mẽ về phía Thành chủ Ma thành.

Hai bên này ai thắng ai thua, đối với Lý Dật đã không còn quan trọng. Liếc nhìn xung quanh, Ánh Vũ Tình vẫn còn ở bên mình, còn La Tuyết Phong và Tác Mã Lý thì đã chạy tới giữa đám Đấu Thần.

- Chạy!

Lý Dật khẽ nói với Ánh Vũ Tình, chạy về phía La Tuyết Phong cùng Tác Mã Lý đã chạy qua.

Vì địa thế của Vạn thần mộ, hai bên đang liều mạng tranh đấu không để ý đến bốn cường giả trẻ tuổi. Ngay cả có thể tìm được bảo bối gì, thì có thể chạy ra khỏi Vạn thần mộ hay không?

Thấy Lý Dật và Ánh Vũ Tình chạy tới, La Tuyết Phong chạy chậm lại, đợi Lý Dật theo tới gần, mới nói lạnh lùng:

- Các người không cần cùng ta, chúng ta cũng không phải đang tìm di vật Đấu Thần gì, mà là muốn đến một nơi. Đã cùng các người trải qua hoạn nạn, chỉ cần các người không dây dưa thì chúng ta cũng không làm khó các người!

Nguy hiểm vừa mới được giải quyết tạm thời, tên La Tuyết Phong này đã trở mặt còn nhanh hơn cả lật trang sách, Lý Dật không vui nói:

- Đây là nơi của chúng, không ai có quyền muốn chúng tôi đi đường nào cả. Huống chi, không giấu gì Tuyết Phong huynh, nơi mà các người muốn đến, khéo thay cũng là nơi mà chúng ta muốn đến.

- Ta cũng vậy!

Ánh Vũ Tình cười ngây thơ nói.

La Tuyết Phong biến sắc, lẩm bẩm nói:

- Thì ra các người cũng giống ta, vốn là không phải vì di vật Đấu Thần gì đó mà tới đây, đúng không?

Quay đầu lại nhìn Tác Mã Lý, giọng nói có phần cổ quái:

- Chẳng phải người nói chuyện Thần chi linh vực, số người biết trong Đấu Thần đại lục đếm được trên đầu ngón tay đó sao? Gặp quỷ rồi, giờ xem ra, cả đại câu này ai cũng biết chuyện hết!

Không sai, Lý Dật bước vào thế giới đóng băng, cũng chính là vì Thần chi linh vực mà đi tới đây. Lý Dật không nằm trong số người đếm trên đầu ngón tay ấy, nhưng Xà Tôn là một trong những kẻ ấy. Xà Tôn nói với Lý Dật:

- Thần chi linh vực, đó mới là nơi thần bí nhất của Đấu Thần đại lục, trên mảnh đất thần kì ấy, một hòn đá rơi ra ngoài, tối thiểu có thể loại bỏ được năm ba Đấu Hoàng cường giả. Linh khí thiên địa nơi đó nồng đậm hơn bất kì tưởng tượng của ai, những cường giả bên dưới Đấu Hoàng, nếu không dựa vào phương pháp thì đặc biệt, thì căn bản là không thể tồn tại được trong đó, vì linh khí thiên địa nồng đậm nơi đó sẽ làm nổ đan điền khí hải của hắn. Vì thế, ở Thần chi linh vực, hoặc là người bình thường chưa từng luyện qua

Đấu khí, hoặc là cường giả trên Đấu Hoàng. Nếu người có thể ở trong đó tu luyện một năm rưỡi, với Đỉnh Thiên vận khí của người, đừng nói là Đấu Tôn, nếu tấn cấp lên Đấu Thánh thì cũng không phải là chuyện gì kì lạ.

Đúng là vì sự hấp dẫn này, Lý Dật mới không tiếc số tiền lớn tổ chức thành một đoàn người, gia nhập thế giới đóng băng này.

- Cái này có gì đó rất kì lạ!

Tác Mã Lý cười đau khổ nói với Lý Dật Ánh Vũ Tình:

- Bọn họ đều không phải người, người cho rằng một kẻ có Siêu phẩm Thần binh biết sự tồn tại của Thần chi linh vực là không bình thường ư? Lại nói, muốn đi đến đó phải đối mặt với nguy hiểm không biết bao nhiêu mà kể, thêm hai người thì có thêm hai sự trợ giúp, cũng không hẳn không phải là một chuyện tốt.

La Tuyết Phong nghĩ lại thấy cũng có lí, sắc mặt hòa hoãn, nói:

- Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng tìm cửa vào Thần chi linh vực. Bây giờ, chúng ta chia ra, nhưng không nên cách nhau quá xa!

Thế nhân chỉ biết trong Vạn thần mộ tồn tại vô số di vật Đấu Thần khiến người ta thêm thuồng, nhưng lại không biết bí mật lớn nhất của Vạn thần mộ, kì thực chính là cửa vào Thần chi linh vực.

Vấn đề là, trong một cánh đồng băng tuyết, giữa những di thể Đấu Thần, muốn tìm một cánh cửa cũng hoàn toàn không phải chuyện dễ.

- Lão quỷ, chẳng phải người đã nói Thần chi linh vực sao? Chắc cũng nên biết cửa nằm ở chỗ nào chứ!

Lý Dật vừa tìm vừa hỏi Xà Tôn. Vì đã giúp Lý Dật tấn cấp Đấu Tôn, Xà Tôn dường như cũng hao tổn hết thực lực, vì thế khi này Lý Dật gặp nguy hiểm, cũng không có cách nào ra tay. Lúc này tiếng nói còn lộ ra sự yếu ớt:

- Đã lâu như vậy rồi, bản tôn nào còn nhớ rõ, hơn nữa ở đây khắp nơi là một màu trắng xóa, muốn nhớ cũng không nhớ nổi. Nhưng ta biết ở chỗ đó có một tảng đá lớn, trên tảng đá có khắc rất nhiều kí hiệu cổ quái, rót Đấu khí vào tảng đá thì cửa sẽ hiện lên!

Tảng đá lớn? Lý Dật đưa mắt nhìn, băng tuyết bao phủ khắp nơi, đừng nói là tảng đá có khắc kí hiệu, đến cây cối cũng bị tầng tầng lớp lớp tuyết che phủ.

- Lão quỷ, khi người đến thế giới đóng băng là mùa nào?

- Là mùa hạ, ách, khi đó mặc dù cũng có băng tuyết, nhưng tuyết đối không dày như bây giờ!

Lý Dật phiền muộn, trong băng thiên tuyết địa này, muốn tìm một tảng đá, thực sự là làm khó người ta.

Lúc này, cuộc tranh đấu giữa Thành chủ Ma thành với đám người Kha Bĩ Tán cũng đến giai đoạn gay cấn, Đấu khí mạnh liệt và gấp rút va chạm nhau, những âm thanh lớn không ngừng vọng tới, mặt đất trong Vạn thần mộ không ngừng rung động.

Thời gian còn lại cho đám người Lý Dật xem ra không còn nhiều, bất luận hai bên ai thắng ai thua, đối với bốn người bọn họ mà nói, đều không có lợi gì.

Xem ra, chỗ La Tuyết Phong, Ánh Vũ Tình và Tác Mã Lý không có tiến triển gì. Chung quanh Vạn thần mộ là núi, đại khái là vòng thành một vòng tròn, đường kính khoảng mười dặm, muốn tìm một tảng đá bị tuyết bao phủ trong một diện tích rộng lớn như vậy, cũng không khác gì mò kim đáy bể.

- Ta cảm thấy, chúng ta phải kiếm một ít di vật Đấu Thần, sau đó nghĩ cách thoát ra khỏi chỗ này thôi!

Niềm tin của Tác Mã Lý bị tan vỡ, vừa nói vừa định lật một di thể của một Đấu Thần lên.

- Được rồi, cửa ra của Vạn Thần mộ nằm trong tay của Thành chủ Ma thành, người cảm thấy người có thể đánh cho hắn phải phục tùng người sao, hay là ngoài chuyện đó ra thì còn có thể làm ra một cánh cửa khác.

Bốn người bay vút lên lòng vực sâu, nhưng không hề có chút manh mối nào, nên đã tụ tập lại cùng hội ý.

- Không thể cứ tìm vậy, phải nghĩ ra một cách nào đó!

La Tuyết Phong trầm tư nói.

- Ta thì biết cửa vào Thần chi linh vực là một tảng đá lớn có khắc các kí hiệu bên trên, nhưng đáng tiếc là chúng ta đến không đúng lúc, giờ nó đã bị băng tuyết bao trùm lại rồi.

Lý Dật nhún vai bất đắc dĩ nói.

- Nói ra và không nói hoàn toàn không giống nhau đó!

Ánh Vũ Tình liếc nhìn hắn, nói có chút oán trách.

- Nếu như đã biết được manh mối này, thì chúng ta hãy phá tảng băng để tìm thôi!

La Tuyết Phong không do dự nói đầy quyết đoán.

- Ý nghĩ này thật điên cuồng!

Ánh Vũ Tình lạnh nhạt cười nhưng không làm theo La Tuyết Phong. Đến cả Lý Dật cũng nghĩ đây không phải là một cách nghĩ không quá phù hợp với thực tế, băng dày đến mấy chục mét như vậy, muốn phá toang ra, đừng nói mấy năm, tối thiểu cũng cần tới mấy tháng.

- La Tuyết Phong, chúng ta dường như không có nhiều thời gian như vậy.

Tác Mã Lý đang lật di vật Đấu Thần rồi đột nhiên ngừng sờ mó, xoay người lại, nói với La Tuyết Phong.

Phía đằng xa, có ba bóng người đang bay về phía đám người Lý Dật, càng lúc càng gần, không lâu sau có thể nhìn ra, chính là Kha Bĩ Tán và hai vị Ma tông trưởng lão. Nhìn thấy ba người này, bọn Lý Dật, La Tuyết Phong hiểu rõ rằng, Kha Bĩ Tán và Tứ đại Ma tông mặc dù đã thắng nhưng là thắng thảm hại, năm người tổn thất mất hai người.

- La Tuyết Phong, mau đem Thánh khí ra!

Còn cách đến hơn mười mét, Kha Bĩ Tán đã hét to, giọng nói biểu lộ sự lo lắng, hắn đang rất gấp.

- Dựa vào cái gì?

La Tuyết Phong bước lên một bước, bày ra một tư thế khấn cá chết lưới rách, từ thân mình Đấu khí tràn ngập bốc lên, khiến bất kì người nào cũng không dám coi thường sự tồn tại của hắn.

- Giao Thánh khí ra thì ngươi còn một con đường sống nho nhỏ, còn nếu không giao ra, thì ngươi sẽ biến thành người chết rất nhanh thôi, ta dựa vào điều này đó.

Kha Bĩ Tán uy hiếp một cách hung dữ, biểu lộ hung hăng này, vốn không giống với một Hồng y địa tứ tể đức cao vọng trọng của Đấu Thần điện được vạn người kính ngưỡng, mà giống một tên côn đồ.

- Nếu như ta vẫn không giao nó?

- Vậy ra sẽ giết ngươi, sau đó tìm Thánh khí bên trong dung giới của ngươi.

- Nghĩ thấy cũng không tồi, chỉ có điều dung giới của ta, không những ẩn dưới lạc ấn linh hồn của ta, mà còn trải qua một sự gia công đặc biệt, một khi không cảm giác được khí tức linh hồn của ta thì dung giới này sẽ hóa thành tro, chết cùng ta!

Kha Bĩ Tán nghe hơi sững sờ, lạnh lùng nói:

- Cho nên ta chỉ còn một sự lựa chọn, đó là đánh bại ngươi, nhân cơ hội ngay trước khi ngươi chết giải trừ lạc ấn linh hồn của nó!

- Trên lý luận là như vậy, nhưng ai đánh bại ai, thì phải đánh rồi mới nói được.

Kha Bĩ Tán dường như không có thời gian để phí lời với La Tuyết Phong, đột nhiên đưa tay, gần như hoàn toàn không cần sức thể, một đạo Đấu khí mạnh mẽ phóng tới phía của La Tuyết Phong. Trong mắt của Kha Bĩ Tán, thiên tài số một của học viện La Lan mới là người duy nhất trong bốn kẻ đó xứng làm đối thủ có thể khiêu chiến với mình, còn về Lý Dật, hắn không thèm liếc nhìn một cái.

Mắt thấy Đấu khí vọt tới, sắc mặt La Tuyết Phong biến đổi, vị Hồng y Đại tư tế của Đấu Thần điện, có thể lẫn lộn đến chức vị này, quả nhiên có một thực lực phi phàm. Vừa lui chạy, vừa kết xuất vô số Đấu khí phòng ngự, chút Đấu khí phòng ngự này trước mặt Kha Bửu Tấn dường như là tiện tay mà phát ra, từng cặp tiếp nhau rồi vỡ vụn. Năng lượng cực lớn khi Đấu khí va chạm, làm cho tầng băng dày kiên cố bị rách như một tờ giấy, tạo ra một cái hố rất sâu.

Trong cái hố rộng lớn ấy lộ ra một mặt đá, Lý Dật thành linh phát hiện, một cái gì đó có chút giống những kí hiệu Thái Cực mơ hồ tán ra chút ánh sáng mờ mờ.

Kí hiệu thần bí giống Thái Cực này làm cho Lý Dật rung mình, không chút nghĩ ngợi, bèn nện Đấu khí tới, lớp băng tuyết bị gọt đi một mảng lớn, một khối nham thạch màu nâu đỏ hiện lên trước mắt mọi người. Trên mặt đá, có những kí hiệu kì lạ trải khắp một cách có quy luật, có hình người mà cũng có hình ma thú, cũng có hình giống như huy chương của một vài gia tộc nào đó.

Trong khoảnh khắc Lý Dật oanh tạc tầng băng, Ma tông hai vị trưởng lão lại hiểu lầm rằng Lý Dật muốn tấn công bọn họ, hai vị trưởng lão đã sớm chú ý cảnh giác, cũng là không nghĩ ngợi gì liền ra tay, Đấu khí phóng ra.

- Cẩn thận! Lý Dật!

Ánh Vũ Tình hét lớn, rồi chuyển hướng về phía hai trưởng lão, quát:

- Lão bất tử, dừng tay lại cho ta!

656. Q.6 - Chương 156: Thánh Khí

Lý Dật sốt ruột tìm kiếm cửa để đi vào Thần chi linh vực, căn bản không ngờ tới rằng sẽ làm hai vị Ma tông trưởng lão hiểu nhầm, mắt nhìn thấy hai luồng Đấu khí ngang ngược trái phải cùng tiến đến, cũng không kịp phát ra Đấu khí hoặc kết thành phòng ngự, trong lúc vội vàng đã đưa Phá Thiên kiếm ra, hướng về phía hai luồng Đấu khí.

Dưới sự ngăn cách của Siêu phẩm Thần binh, hai luồng Đấu khí bị cắt thành vô số mảnh vỡ vụn, bay tán loạn khắp xung quanh, một vài miếng vỡ vụn vấy lấy Lý Dật, sức mạnh không thể coi thường của nó đã khiến Lý Dật không nhận được phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Hai vị Ma tông trưởng lão một chiêu trúng đích, há chịu nghe lời của Ánh Vũ Tình mà ngừng lại, nhưng ngay lúc thủ quyết thay đổi, hiển nhiên là có ý đồ muốn dùng đấu kĩ lợi hại nào đó, thêm một chiêu nữa để đánh gục Lý Dật.

- Hai lão bất tử, chán sống rồi ư!

Ánh Vũ Tình cực kì tức giận, thân thể chớp động, đứng chắn ngang giữa Lý Dật và hai vị trưởng lão, trong tay không biết từ lúc nào đã lấy ra một ngọc bài hình kiếm.

Nhìn thấy ngọc bài này, hai vị trưởng lão không khỏi bất ngờ. Lệnh bài Tông chủ Thiên Ma tông, làm gì có chuyện họ không nhận ra, trong Tứ đại Ma tông, Thiên Ma tông trước giờ vẫn luôn giữ địa vị lãnh đạo, lệnh bài của Tông chủ Thiên Ma tông xuất hiện có ý nghĩa như Tông chủ đích thân xuất hiện, kẻ có được lệnh bài, có quyền thay Tông chủ ra lệnh. Điểm này, hai vị trưởng lão, trong đó một vị còn là Đại trưởng lão Thiên Ma tông, đương nhiên biết rất rõ.

- Vị tiểu thư đây làm sao có được lệnh bài Tông chủ của Ma tông chúng tôi? Xin hãy chỉ rõ, nếu không, chúng tôi sẽ phải lấy lại lệnh bài trong tay của tiểu thư. Nếu là cướp đoạt được thì đương nhiên chúng tôi muốn thu hồi lại rồi.

- Âu Dương trưởng lão! Lẽ nào người thật sự không nhận ra ra sao?

Ánh Vũ Tình mỉm cười tiến đến gần Thiên Ma tông trưởng lão. Thiên Ma tông Âu Dương trưởng lão bị Ánh Vũ Tình hỏi như vậy, không khỏi phải cẩn thận xem xét, lúc xem xét lại, sắc mặt của trưởng lão không khỏi biến đổi vài lần, thần sắc trở nên cực kỳ đặc sắc.

- Ánh Hái Hà? Người là con gái của Ánh Hái Hà!

Đến cả nửa ngày sau, Âu Dương trưởng lão mới từ từ tỉnh lại, không dám tin vào mắt mình, lẩm bẩm nói.

- Vậy, giờ Âu Dương trưởng lão còn cho rằng Tông chủ lệnh bài của ra là giả sao?

- Ánh tiểu thư, lão phu thật sự không thể ngờ, Tông chủ lại giao cho người một cái Tông chủ lệnh bài.

- Hừ, một cái Tông chủ lệnh bài, ông ấy cho rằng như thế có thể đền bù tổn thất cho ta và mẹ ta ư? Còn người nữa, Âu Dương trưởng lão, người đối với mẹ con ta thế nào, có lẽ đã quên rồi, nhưng Ánh Vũ Tình ta thì vĩnh viễn không bao giờ quên!

Lấy lại được thần thái, Âu Dương trưởng lão lạnh lùng đánh giá lại Ánh Vũ Tình, âm trầm nói:

- Mẹ người làm đáng tào nhả, đã dẫn dụ Tông chủ Thiên Ma tông của chúng ta, chúng ta chỉ chiếu theo Tông pháp mà hành sự thôi. Hừ, lệnh bài của người nếu là đặt ở bên ngoài, thì bốn trưởng lão không chừng sẽ nể mặt người vài phần. Nhưng trong Vạn Thần mộ này, nó không khác gì một vật bỏ đi!

- Nói như vậy, Âu Dương trưởng lão thiết tâm đến Tông chủ lệnh bài cũng không coi ra gì rồi!

- Âu Dương trưởng lão, còn cần nhắc cái quái gì nữa, lần này chúng ta xông vào Đấu Thần mộ, là đã phản bội Tông giáo, phạm phải tội chết rồi, còn sợ Tông chủ lệnh bài cái gì chứ. Nói cho cùng, cũng chỉ là một miếng ngọc bài mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, La Tuyết Phong và Kha Bĩ Tán đang kia đang liều mạng dùng một chiêu đấu kỹ, hai chiêu đấu kỹ cấp bậc không thấp nổ vang rung trời, băng tuyết vỡ ra bay tán khắp nơi, tràn ngập tới bên Lý Dật.

Ánh Vũ Tình tiện tay đánh ra một luồng Đấu khí, đập vỡ những mảnh băng tuyết kia, đồng thời đẩy Đấu khí vào miếng Tông chủ lệnh bài, miếng lệnh bài vốn màu xanh biếc, lập tức có một tầng sương mù màu đen bao trùm lấy.

- Âu Dương trưởng lão thật sự cho rằng đây chẳng qua chỉ là một miếng ngọc bội thôi sao?

Ánh Vũ Tình vẫn không giảm sự cười cợt, khuôn mặt xinh đẹp không thể khóa lấp được sát ý lạnh lùng bên trong đôi mắt nhỏ dài.

Nhìn thấy sương mù màu đen bên trên Tông chủ lệnh bài, mặt Âu Dương trưởng lão ngay lập tức trắng bệch, oán hận nói:

- Hóa ra đến cả bí mật này Tông chủ cũng nói với người.

- Nếu không nói cho ta biết, thì cho ta lệnh bài liệu có ích gì? Âu Dương trưởng lão đã có thể trở thành trưởng lão của Thiên Ma tông, chắc biết rõ không thể nói những lời thề cấm chú đối với Tông tộc, mà những lời cấm chú này lại bị niêm phong trong miếng ngọc bội nhỏ bé trong tay ta đây, nếu như bốn tiểu thư một ngày nào đó mà thấy không vui thì cái mạng nhỏ bé của người coi như bị treo lên đó. Cho nên, từ này về sau ở bên cạnh ta thì đừng chọc cho ta mất hứng đó nghe chưa!

Ý tứ cốt lõi trong toàn bộ lời nói đó thực chất chỉ là một câu, Ánh Vũ Tình tiểu thư không vui, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đương nhiên, hậu quả này là nhắm vào Âu Dương trưởng lão.

Âu Dương trưởng lão mặt biến sắc mấy lần, có thể nhìn ra nội tâm đang đấu tranh kịch liệt, sau cùng nói thỏa hiệp:

- Vũ Tình tiểu thư, lão phu về sau nghe lời người là điều chắc chắn rồi!

- Vậy mới chịu nghe lời, được, bây giờ người có cơ hội thể hiện sự trung thành của mình. Bạn của ta đang bị lão già Kha Bĩ Tán kia đánh, người biết phải làm sao rồi đấy!

Tình hình chỗ La Tuyết Phong có chút không ổn, chiêu đấu kĩ vừa rồi, dường như đã thiết thời không ít, giờ hẳn đang bị Kha Bĩ Tán truy đánh. Với khoảng cách về thực lực của hai người, La Tuyết Phong có thể cầm cự đến giờ đã được coi là một kì tích rồi, nhưng nếu kéo dài lâu, e rằng rất khó nói.

Âu Dương trưởng lão liếc nhìn đánh giá trận chiến, chuyển hướng nói với Ma tông trưởng lão kia:

- Cổ trưởng lão, người định tiếp tục hợp tác cùng Kha Bĩ Tán hay đi cùng ta!

Vị trưởng lão gầy gò được gọi là Cổ trưởng lão kia rất nhanh sau đã phán đoán ra tình thế. Kha Bĩ Tán hiện tại đã trở nên cô độc rồi, nếu tiếp tục hợp tác cùng hắn, thì sẽ phải đối mặt với năm đối thủ, cứ có là cuối cùng có thể thắng thì cũng rất thảm hại. Còn nếu như bản thân cùng Âu Dương trưởng lão đối phó với Kha Bĩ Tán, sáu đánh một, cục diện sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Dù sao bất luận là đi theo bên nào, thì bản thân cũng không thể đóng vai trò chủ đạo, vậy sao phải làm khó mình?

- Âu Dương trưởng lão, nói thế nào chúng ta cũng đều là người của Ma tông, làm sao có thể hợp tác cùng lão quỷ của Đấu Thần điện được!

- Được, vậy chúng ta trước tiên đi giải quyết lão quỷ của Đấu Thần điện đã!

Âu Dương trưởng lão lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình bay lên, đến phía sau của Kha Bĩ Tán, dùng một chiêu vận dụng đến cực hạn đấu kĩ Chu Tước đẳng cấp cao đánh về phía lão quỷ của Đấu Thần điện.

Kha Bĩ Tán mặc dù đang cố sức đánh với La Tuyết Phong, nhưng với sự nhạy cảm của một cường giả, cuộc đối thoại của Âu Dương trưởng lão và Ánh Vũ Tình hẳn nghe không sót một chữ nào cả. Mặc dù biết sự phản bội của Âu Dương trưởng lão, lúc này nhần nhin không được, chỉ có cách cắn răng dấn vào cuộc chiến tay ba.

La Tuyết Phong vốn nguy hiểm vây quanh, được hai vị này cứu viện, lập tức Đấu trí mạnh thêm, ba người vây lấy Kha Bĩ Tán, Đấu khí không ngừng nện vào hắn, lão quỷ của Đấu Thần điện, đã có thể leo tới cực Hồng y Đại tư tế, thủ đoạn cũng không phải của một cường giả tầm thường, bị ba cường giả vây đánh nhưng nhất thời cũng không biểu lộ sự thất bại.

Thấy tình hình của La Tuyết Phong có chuyển biến, Lý Dật bên này cũng không quản nữa, cùng Ánh Vũ Tình, Tác Mã Lý luống cuống tay chân cố gắng phá mở tầng băng tuyết, nhằm làm lộ ra khối nham thạch màu nâu đỏ ví biết bao kí tự bí mật được khắc lên trên đó.

Tầng đá này, nhìn thế nào lại thấy giống một cái màn thầu lớn, mà lại là một cái màn thầu màu nâu đỏ có hoa văn. Bên ngoài “màn thầu” đã bị rất nhiều kí hiệu thần bí bao trùm, những kí hiệu này đều được khắc từ những đường cong màu đen ngắn, rõ ràng, đơn giản, nhưng lại đem đến cho người ta một cảm giác cổ quái. Ngay trên trung tâm phía trên đỉnh, có ba vết lõm không sâu, một cái hình mặt trăng, một cái hình ngôi sao, cái còn lại hình mặt trời.

- Không sai, chính là nó!

Tác Mã Lý dùng tay xoa xoa kí hiệu mặt trời khắc lõm xuống, bộ dạng ôn nhu như đang vuốt ve thân thể người tình của chính mình.

- Tác Mã Lý, xem ra chúng ta sắp thành công rồi! Trời ạ, thật khó có thể tin được, khó mà tin được, Tác Mã Lý, ta yêu người, người thật là vĩ đại!

Quái nhân không biết đã xuất hiện từ lúc nào, cố sức mà bò lên “Màn thầu lớn có hoa”, hưng phấn đến độ nói năng lung tung khua chân múa tay.

- Cái tên ngu ngốc này, không được nói những lời nhục mạ như vậy.

Tác Mã Lý xem ra trong lòng cũng rất vui, dùng cách thức của hải tặc để mặc nhiếc, đồng thời vỗ mạnh vào vai quái nhân:

- Tạp Lí Lộ Tư, đem cái thánh khí của ngươi ra đi!

-Ồ, Thánh khí, Thánh khí đáng chết, ta vì nó mà biến thành hình dạng nửa quỷ này đến. Vạn Thần bảo hộ, giờ đây cuối cùng nó cũng có công dụng rồi.

Trong tay quái nhân có một dung giới tính chất rất tốt, nháy mắt, từ trong dung giới quái nhân lấy ra một đồ vật hình tròn, trên về mặt của đồ vật hình tròn này, cũng khắc những kí hiệu cổ quái, nhìn vào những đường được khắc trên đó, thấy khác với những những kí hiệu trên “màn thầu lớn” nhưng lại giống nhau về cách làm đến kì diệu.

- Tác Mã Lý, các người đừng có đặt được Quái khí này rồi quên đền đáp cho ta nhé, cái này là ta dùng tính mạng đổi lấy đó!

- Được rồi, là một hải tặc, trước giờ ta chưa từng lừa gạt một kẻ tàn tật đáng thương bao giờ cả!

Tác Mã Lý cười lấy Thánh khí hình tròn trong tay Tập Lí Lộ Tư:

- Lại nói, chúng ta có giao tình bao nhiêu năm như vậy, ta cũng chưa bao giờ gạt người, phải không?

Tác Mã Lý vừa nói vừa đặt Thánh khí hình tròn vào vết lõm hình mặt trời phía trên đỉnh của “màn thầu lớn”, thánh khí vừa vận tiết nhập và tăng nham thạch màu nâu đỏ, tản mát ra kim sắc quang mang. Thấy Quái khí giống đồ giả của Tập Lí Lộ Tư không có vấn đề gì, Tác Mã Lý mới lấy ra Thánh khí hình mặt trăng của mình, đặt vào chỗ vết lõm hình mặt trăng. Ngân sắc thanh huy lập tức rực rỡ tràn ngập, cùng hòa lẫn với kim sắc quang mang.

- La Tuyết Phong, đến lượt người đó!

Bộ dạng La Tuyết Phong giờ không có gì là nhân rồi, Kha Bỉ Tán dường như nhận định hẳn là một kẻ dễ đối phó, ngoài chuyện phòng ngự, tất cả mọi công kích hẳn đều nhắm về La Tuyết Phong.

Đối với sự chiến đấu bên đó, Lý Dật sớm đã có phán đoán của mình, Kha Bỉ Tán mặc dù đủ mạnh, nhưng sự vây đánh của ba đại cường giả, cũng chỉ là tạm thời kéo dài thời gian mà thôi, vì thế Lý Dật mới quan tâm nhiều hơn đến phía trên màn thầu lớn.

- Thánh khí mà La Tuyết Phong trộm ra từ Học viện La Lan, chính là Thánh khí hình ngôi sao này đây. Tác Mã Lý, Thánh khí của người lấy từ đâu vậy?

- Hỏi nhiều vậy làm gì, dù sao cũng không phải quang minh chính đại mà có được.

Tác Mã Lý liếc nhìn Lý Dật, nói thô lỗ.

Ngược lại tâm tình Tập Lí Lộ Tư rất tốt, đắc ý và có chút oán độc nói:

- Làm một hải tặc, những thứ đáng giá trên người Tác Mã Lý đều là cướp được rồi. Còn Quái khí của ta này, vì hẳn ta, lão tử bị Đấu Thần điện truy sát đến mức lên trời không có cửa, xuống địa ngục không có chỗ dung thân, điều kinh ngạc là lại có thể trong thế giới đóng băng trốn mấy chục năm. Ông trời có mắt, Tam đại Thánh khí rốt cuộc có thể tề tựu, cửa thông vào Thần chi lĩnh vực sắp được mở ra rồi. Đợi lão tử hồi phục lại thực lực, tu luyện đến Đấu Thần cảnh giới, thì đám ngu ngốc Đấu Thần điện kia nhất định gặp phải tai ương! Khắc khắc khắc!

Bọn người này, xem ra mỗi người đều có một câu chuyện của mình, đặc biệt là Tác Lí Lộ Tư, vì khoảng khắc hôm nay, dường như đã phải trả không biết bao nhiêu tâm huyết. So với ba người bọn họ, bản thân và Ánh Vũ Tình chỉ phải trả một cái giá rất rẻ.

- Theo như ra biết, Tam đại Thánh khí do Đấu Thần điện, Thiên Ma tông và học viện La Lan quản. Thánh khí của Quái nhân Tác Lí Lộ Tư là lấy từ một kẻ tay trong ở Đấu Thần điện, vậy thì Tác Mã Lý, Thánh khí hình mặt trăng của người, nhất định là lấy từ Thiên Ma tông rồi.” Ánh Vũ Tình bỗng nhiên cười quỷ dị:

- Lý Dật, nếu chúng ta đem Tam đại Thánh khí này trả lại cho Đấu Thần đại lục, trả lại cho chủ nhân của từng vật, người nói xem, chúng ta sẽ được những lợi ích gì?

Câu nói này của Ánh Vũ Tình vừa dứt, Tác Mã Lý và Tác Lí Lộ Tư sắc mặt đều biến đổi, ánh mắt đầy sát ý và cảnh giác nhìn chằm chằm Lý Dật và Ánh Vũ Tình. Thực ra, nếu Lý Dật và Ánh Vũ Tình làm như vậy, thì cái lợi họ có được người thường khó mà tưởng tượng được, nhưng phán đoán theo tình thế hiện nay, bọn họ liên thủ lại thì đích thực có khả năng ấy.

- Nhìn hai đại nam nhân các người hồi hộp kìa, không cần phải như vậy, ta chẳng qua chỉ là nói đùa mà thôi!

Ánh Vũ Tình cười khanh khách, nhìn xinh đẹp lại thơ ngây vô cùng.

657. Q.6 - Chương 157: Trận Đấu Gian Khổ

- Vũ Tình tiểu thư, kiểu đùa này không nên tùy tiện chứ, làm không tốt là chết người đó!

Biểu hiện của Tác Mã Lý có chút nhẹ nhàng, nhưng trong ánh mắt vẫn luôn cảnh giác.

- Kiểu ấy mà không dám đùa, thì còn gì là đàn ông nữa!

Ánh Vũ Tình chu cái miệng nhỏ nhắn, nếu là một người hiểu nàng, sẽ bị những biểu lộ đáng yêu của nàng làm ê mẩn.

- Được rồi, bây giờ không phải lúc thấy nhẹ nhõm!

Lý Dật cắt ngang bọn họ, chuyển chủ đề:

- Có ai biết Thần chi linh vực rốt cuộc là một nơi như thế nào không?

Đối với vấn đề này, Ánh Vũ Tình, Tác Mã Lý và Tác Lí Lộ Tư đều mù tịt. Tình huống này, Lý Dật lại không dự liệu tới, nhìn sự hưng phấn quá độ của bọn họ, dường là chỉ muốn đến Thần chi linh vực, thì có thể tu luyện đến Đấu Thần cảnh giới vậy. Đến tình hình của Thần chi linh vực cũng không thấu hiểu gì cả, như một người mù lạc quan, mấy tên thông minh tuyệt đỉnh này, lẽ nào lại ngu ngốc như vậy?

- Nơi đó ắt hẳn là thiên đường để tu luyện Đấu khí, ách, ở đó có vô số cường giả có thể chỉ dẫn cho chúng ta tu luyện, đại khái là như vậy đó!

Tác Mã Lý phỏng đoán.

- Có lẽ sẽ có rất nhiều công pháp và đấu kỹ, ở đó, Bạch Hổ đấu kỹ chắc sẽ như củ cải trắng, có thể mua được cả một xe, nói không chừng, chúng ta có thể học được một vài đấu kỹ Thanh Long!

Tưởng tượng của Tác Lí Lộ Tư làm người ta ngạc nhiên.

- Ta cảm thấy chỗ đó không khác biệt lắm so với thế giới của chúng ta, chỉ có điều có nhiều cường giả hơn thôi. Cũng có các thế lực, cũng có các cuộc tranh đấu. Vậy còn người, Lý Dật, người cảm thấy Thần chi linh vực sẽ là một nơi như thế nào?

Khách quan mà nói, phỏng đoán của Ánh Vũ Tình gần với thực tế nhất.

Lý Dật nhún vai, không muốn đưa ra ý kiến:

- Ta làm việc không muốn phỏng đoán! Xem tình hình, cuộc chiến của La Tuyết Phong cũng sắp kết thúc rồi!

Dưới sự liên thủ tấn công của ba cường giả, lão quái vật Đấu Thần điện Kha Bĩ Tán, cuối cùng cũng không còn sức chiến đấu, ba luồng Đấu khí liên tục oanh tạc khắp phía khiến khó Đấu khí phòng ngự của hắn ngày càng suy yếu, dĩ nhiên sắp đến lúc vỡ thành những mảnh nhỏ. Một khi tầng Đấu khí phòng ngự này bị phá vỡ, thì việc tiếp theo sẽ rất đơn giản.

Nhưng lúc này, một tiếng gào thét liên tục vang lên, truyền đến từ cánh rừng mà lúc trước đám người Lý Dật và Thành chủ Ma thành đánh nhau, một lát sau, thân hình to lớn ấy xuất hiện trong tầm mắt của đám người Lý Dật.

- Xem, lão quái vật này vẫn chưa chết, Kha Bĩ Tán ngu ngốc!

Tác Mã Lý không nhịn nổi chửi một câu.

Thành chủ Ma thành không những chưa chết mà trạng thái cuồng hóa vẫn chưa kết thúc, thân hình to lớn đó, hiện lên vẻ uy thế của cường giả khiến bọn Lý Dật cách xa mấy trăm mét đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Đám La Tuyết Phong đương nhiên cũng không thể không chú ý tới biến cố này, chỉ ngay trong khoảnh khắc sững sờ ấy, Kha Bĩ Tán rống lên một tiếng, nện Đấu khí mệnh mông vào Âu Dương trưởng lão, nhân lúc Âu Dương trưởng lão phòng ngự sơ hở, Kha Bĩ Tán mở ra một lối thông đạo, chạy tới phía Thành chủ Ma thành.

- Âu Dương trưởng lão, là chuyện gì đây?

Ánh Vũ Tình nghiêm nghị hỏi.

Âu Dương trưởng lão âm đạm một hồi, đáp:

- Muốn rời khỏi Vạn Thần mộ chỉ có thể dựa vào Thành chủ Ma thành, nên chúng tôi đã không giết chết hắn, mà dùng không gian giam cầm tạm thời nhốt hắn lại. Chỉ là không ngờ rằng tên Ma đầu đó lại nhanh chóng phá vỡ giam cầm đến như vậy.

Đây không còn là vấn đề nghiêm trọng, chuyện nghiêm trọng hơn là, Kha Bĩ Tán chạy về phía Thành chủ Ma thành, không phải để quyết sống mái với hắn, mà là...

- Thành chủ các hạ, ta nghĩ chúng ta có thể làm một vụ giao dịch!

Thành chủ Ma thành mặc dù cuồng hóa nhưng không mất đi lí trí, hắn cũng hiểu dựa vào sức lực một mình mình mà muốn giết hết đám cường giả trước mặt thì dường như là nhiệm vụ bất khả thi. Vì thế Thành chủ Ma thành dừng bước, hỏi:

- Giao dịch gì?

- Chúng ta liên thủ, ta giúp người giết đám người này, người để ra chọn ba di vật Đấu Thần, đồng thời bảo đảm cho ta an toàn rời khỏi thế giới băng tuyết!

Đối với Kha Bĩ Tán mà nói, cuộc giao dịch này là bất đắc dĩ, như vậy cũng không yêu cầu gì quá nhiều, mà trực tiếp đưa ra giá cả thấp nhất. Thành chủ Ma thành cũng không nghĩ ngợi gì, đáp:

- Được, một lời thống nhất!

Tình thế đột nhiên thay đổi! Bọn Lý Dật mặc dù số lượng chiếm ưu thế nhưng Kha Bĩ Tán có thể trụ nổi trước sự liên hợp của La Tuyết Phong và hai vị trưởng lão, còn Lý Dật, Ánh Vũ Tình, Tác Mã Lý muốn ngăn cản được trạng thái cuồng hóa của Thành chủ Ma thành thì dường như là chuyện không thể.

- Đại tư tể các hạ, giết chúng ta rồi, một mình người có thể chế ước Thành chủ các hạ sao? Vạn nhất Thành chủ các hạ vì chuyện ngày hôm nay mà không vui, quyết định bội ước, thì kết cục của người sợ rằng cũng không tốt hơn chúng ta chỗ nào đâu.

Lý Dật quyết định khiêu khích liên minh yếu đuối có tính tạm thời giữa Thành chủ Ma thành và Kha Bĩ Tán, cũng là để kéo dài thời gian, nói không chừng sẽ chờ được đến lúc trạng thái cuồng hóa của Thành chủ Ma thành tiêu tan.

- Loài người đáng chết, người tưởng Ma thú chúng ta cũng không giữ lời hứa giống như loài người các người ư? Bốn chủ ngược lại không ngờ rằng, các người vì muốn đến Thần chi linh vực mà tìm tới đây. Nếu đã vậy, các người càng đáng chết!

Thành chủ Ma thành liếc nhìn hình mặt trời và hình mặt trăng đang phát quang bên trên “Màn thần lớn”, ánh mắt căm hận như muốn xé đám người Lý Dật ra thành từng mảnh.

- Lý Dật, phí lời cùng bọn chúng làm gì, cứ giết hết, nói không chừng còn có thể dựa vào Thất giai Ma hạch mà đi ra!

Không hổ là Học viện La Lan đệ nhất thiên tài, La Tuyết Phong đối mặt với hai cường giả mà không nóng giận chút nào, ngược lại Đấu trí càng tăng. Vị thiên tài này, mặc dù vũ dũng đáng khen, nhưng cũng không tránh khỏi quá mạnh động rồi.

- Tốt! Vậy thì để xem ai tiêu diệt ai!

Thành chủ Ma thành cũng biết rõ ưu thế của mình, hoàn toàn dựa vào trạng thái cuồng hóa, một khi trạng thái này biến mất, tình thế sẽ thay đổi ngược lại, kẻ không muốn phí lời là hắn, kẻ đầu tiên muốn ra tay cũng là hắn.

Mục tiêu tấn công của Thành chủ Ma thành là hai vị trưởng lão của Ma tông, qua cuộc giao đấu trước Thành chủ Ma thành biết được thực lực của hai vị này, đều là Đấu Tôn trên ngũ tinh, tiêu diệt hai nhân vật khó giải quyết này trước, tiếp sau đó thì rất nhẹ nhàng. Liên công thân mình, vô số những gai xương lập tức bắn về phía hai vị trưởng lão. Do hiệu quả của cuồng hóa, Thành chủ Ma thành không thể sử dụng đấu kĩ, mà lợi dụng thân hình mạnh mẽ cứng rắn như thép, bay lên giữa không trung, rồi như một tòa tháp bằng thép trấn áp xuống.

Hai vị Ma tông trưởng lão không dám liều mạng, Đấu khí khổng chế không gian, nháy mắt đã triển khai ra mấy chục mét, đồng thời nện hai luồng Đấu khí về phía Thành chủ Ma thành.

Lúc trước, vì giam cầm Thành chủ Ma thành, Kha Bĩ Tán và bốn vị Ma tông trưởng lão liên thủ đã thiệt mạng mất hai người, nay chỉ còn hai vị trưởng lão mà thực lực đã giảm đi nhiều do trải qua nhiều trận đấu, sự khác biệt về thực lực có thể tưởng tượng ra được.

Bốn người còn lại muốn đấu với Kha Bĩ Tán, dường như cũng chưa đủ sức, phán đoán tình hình một hồi, Lý Dật nói với La Tuyết Phong một câu:

- Thánh khí!

Sau đó Phá Thiên kiếm xuất hiện, khí thế bức bách của Siêu phẩm Thần binh hướng về phía Kha Bĩ Tán.

La Tuyết Phong ngẫm hiểu, nhưng không bước lên giúp đỡ, mà lấy ra thánh khí hình sao cuối cùng từ trong dung giới, lấp vào chỗ lõm hình sao của tảng nham thạch màu nâu đỏ. Ba Thánh khí tề tụ, cả khối nham thạch lập tức tỏa ra vàng sáng xán lạn, có một luồng lưu quang xung quanh khối nham thạch, những kí hiệu thần bí như bị kích thích sống lại, treo lơ lửng giữa không trung, di chuyển bất định.

- Thông đạo đã mở ra, Lý Dật, mau tới đây!

La Tuyết Phong coi như còn có nghĩa khí, không thừa cơ bỏ đi, mà gọi Lý Dật lại đi cùng.

Vấn đề là Lý Dật hiện đang trong không gian dung động kịch liệt, muốn thoát thân dường như không hề dễ dàng. Mặc dù Phá Thiên kiếm đủ mạnh, nhưng tầng tầng không gian giam cầm trước mặt kết lại trước mặt, nhất thời không thể phá được.

- Nhanh đi thôi, nếu không là không kịp đó!

Tiểu Quái nhân Tạp Lí Lộ Tư thôi thúc, không ai biết lối thông đạo này có thể tiếp tục mở được bao lâu.

- Không được! Phải cùng đi!

Ánh mắt kiên định của La Tuyết Phong lóe lên, Thái long tiên ra tay, từ phía sau lưng bay tới phía Kha Bĩ Tán.

Kha Bĩ Tán mặc dù thực lực vượt xa Lý Dật và La Tuyết Phong, nhưng dây dưa quá lâu, thực lực hao tổn rất nhiều, dưới sự tấn công của hai Đại Thần binh, cũng là phải liều mạng đến cực hạn.

Một tiếng ầm ầm vang lên, khí tức bức bách của hai Đại Thần khí cuối cùng cũng xuyên qua tầng tầng không gian dao động hội tại một chỗ, bức Kha Bĩ Tán, kẻ đang tấn công Lý Dật điên cuồng, đến độ không thể không kết đấu khí phòng ngự. Nhưng thân hình của Kha Bĩ Tán, lại ngoan cố như cũ chắn giữa đường không cho Lý Dật đi tới thông đạo.

- Tác Mã Lý, chúng ta đừng mãi đứng xem náo nhiệt thế chứ!

Ánh Vũ Tinh đưa ánh mắt về phía thủ lĩnh hải tặc, tâm niệm khẽ động, hắc xà màu đen to lớn thành linh xuất hiện trong không gian, thân hình mạnh mẽ như một cái côn sắt khổng lồ, cuốn về phía Kha Bĩ Tán.

Tác Mã Lý thực sự rất muốn lúc này bước vào thông đạo rời khỏi cái Vạn Thần mộ lấy mạng người này, nhưng cuối cùng cũng khắc chế được suy nghĩ này, thông dong súc thế, đẩy Bạch Hổ đấu kĩ lên đến cực hạn, đánh về phía Kha Bĩ Tán!

Bốn người cùng với một Mị Ảnh khôi lỗi liên thủ, Kha Bĩ Tán cuối cùng không thể không di chuyển, rời khỏi vị trí tấn công trung tâm. Nhân cơ hội này, Lý Dật cũng tiến gần lại tới cái thông đạo với vầng sáng đang tỏa ra kia.

- Đi!

Ánh Vũ Tình khẽ quát một tiếng, dẫn đầu nhảy vào bên trong vầng sáng, thân hình uyển chuyển trong phút chốc như bị hòa tan vậy, dần dần hóa thành hư hình, thậm chí không thấy được. Tiểu Quái nhân Tật Lí Lộ Tư cầu còn không được, là kẻ thứ hai rời đi.

Trong lúc Tác Mã Lý nhảy vào vòng sáng, Thành chủ Ma thành phát hiện ra tình thế bên này, bỏ hai vị Ma tông trưởng lão sang một bên, thân hình khổng lồ như một trái núi nhỏ bay tới, còn Kha Bĩ Tán cũng nhân lúc bốn người liên thủ tấn công bị ngưng trệ, thủ quyết nhanh chóng thay đổi, kết một không gian giam cầm ngay phía trên thông đạo. Tác Mã Lý cũng vừa tiếp xúc với không gian giam cầm này, liền bị sức mạnh ẩn chứa bên trong không gian đánh bật ra mấy mét.

Nếu không thể phá bỏ cái không gian giam cầm này để rời đi, thì tình hình tiếp theo sẽ vô cùng nguy hiểm. Lý Dật và La Tuyết Phong đều ý thức được chuyện này, căn bản không nhìn thấy Thành chủ Ma thành đang lao tới, hai Siêu phẩm Thần binh cũng đánh về cái không gian giam cầm chết tiệt kia.

Ầm ầm ầm... một chuỗi âm thanh nổ mạnh! Dưới sự tấn công của hai Siêu phẩm Thần binh, không gian giam cầm lập tức tan rã thành nhiều mảnh vỡ mang theo những năng lượng thô bạo, bay ra bốn phương tám hướng.

Không gian vỡ vụn xoáy lên bầu không gian, cơ thể khổng lồ của Thành chủ Ma thành hung hăng lao tới, cuồng bạo đâm vào người Lý Dật và La Tuyết Phong. Một cái gai xương sắc nhọn đâm vào vai Lý Dật, còn La Tuyết Phong thì may mắn hơn nhiều, không bị gai xương làm cho bị thương, chỉ bị gây mấy cái sưng xườn, bị bật ra hơn mười mét.

Không có Ánh Vũ Tình cùng Tông chủ lệnh bài của nàng uy hiếp, hai vị Ma tông trưởng lão cũng có chút do dự, thấy Lý Dật và La Tuyết Phong đang ở thế yếu cũng không có ý tiếp viện. Nhưng Lý Dật và La Tuyết Phong rơi vào thế yếu như vậy, cũng không hẳn là không có ý nghĩa gì, ít nhất, cái không gian giam cầm ngăn cản họ bước vào Thần chi linh vực cũng bị đánh vỡ.

Chỉ có điều khoảng cách mười mấy mét lúc này giống như đường lên trời, chắn ngang trước mặt Lý Dật và La Tuyết Phong và Tác Mã Lý là hai cường giả đáng sợ Kha Bĩ Tán và Thành chủ Ma thành.

- Ha ha, tên tiểu tử loài người đáng chết, ngày tận thế của các ngươi đến rồi!

Thành chủ Ma thành cười điên cuồng, lại cong thân lại một lần nữa, nhắm những cái gai tựa hồ có thể dùng mãi không hết về phía Lý Dật và La Tuyết Phong. Cho dù là không bị thương, Lý Dật và La Tuyết Phong muốn đỡ sự tấn công của những cái gai xương của Thành chủ Ma thành, thì cũng phải thận trọng không ít, còn trong tình trạng này, Thành chủ Ma thành dường như có đủ tư cách tuyên bố kết quả của cuộc chiến.

658. Q.6 - Chương 158: Đào Xuất Thăng Thiên

Nhìn thấy Thành chủ Ma thành cong thân lại, muốn dùng gai xương giết chết Lý Dật cùng La Tuyết Phong, Tác Mã Lý bật dậy, mỗi tay một người, muốn kéo hai người ra khỏi phạm vi tấn công của Thành chủ Ma thành. Nhưng dường như quá muộn rồi, tiếng gào thét sắc lạnh the thé vang lên, những cái gai xương trắng hếu mang theo lực Đấu khí của Thành chủ Ma thành như mưa sao băng, đâm chính xác lên trên cơ thể ba người.

Điều may mắn là, có thêm Tác Mã Lý đứng chịu trận đó, nên gai xương không đâm vào những chỗ hiểm.

Ngay lúc Thành chủ Ma thành ra đòn chí mạng, Kha Bĩ Tán cũng ra tay. Chỉ là, mục tiêu của Kha Bĩ Tán, lại hoàn toàn không phải là Lý Dật, La Tuyết Phong và Tác Mã Lý ba người bọn họ, luồng đấu khí vô hình

nhưng mạnh đến cực hạn đó rần chắc bắn vào tim từ phía sau lưng không chút phòng ngự của Thành chủ Ma thành.

Biến cố này, không những Thành chủ Ma thành kinh hãi vô cùng, mà đến cả bọn Lý Dật cũng hoàn toàn không nghĩ tới.

- Hèn hạ! Loài người hèn hạ!

Bị Kha Bĩ Tấn đánh lén hèn hạ, Thành chủ Ma thành ngã rầm xuống đất, thân thể to lớn như cầu quả khí cầu bị rách nhanh chóng nhỏ lại, khôi phục lại trạng thái gầy ốm trước khi cuồng hóa.

- Loài người hèn hạ, tại sao ngươi lại phải làm vậy?

Với tư duy Ma thú của Thành chủ Ma thành, thật sự không hiểu nổi Kha Bĩ Tấn tại sao phải đâm sau lưng hắn.

- Ngụ ngốc!

Lý Dật nhin không nổi bèn mắng hắn:

- Không giết ngươi, hắn chỉ có thể chọn ba di thể Đấu Thần, còn giết ngươi, thì Vạn Thần mộ sẽ là của hắn rồi.

Một cái gai xương đâm ngay phần ngực bụng của Lý Dật, tuy không phải chí mạng, nhưng nếu còn bị tấn công thêm nữa, thì sẽ mất mạng luôn.

- Tiểu tử coi như thông minh đó, ngươi nói không sai, tại sao ta phải nghe lời của một tên ma thú chứ! Ha ha ha, ta là con người, là vạn vật chi linh, còn ngươi, Thành chủ các hạ, ngươi có mạnh hơn thì cũng chỉ là một tên ma thú, căn bản không có tư cách ra điều kiện với ta. Âu Dương trưởng lão, tình thế hiện nay rất rõ ràng rồi đó, các ngươi có phải muốn lại một lần nữa xác định lại lập trường của mình chẳng?

Khuôn mặt Kha Bĩ Tấn rất đắc ý, trong lời nói bộc lộ sự tự đắc vì mình đã có thể khống chế được tình hình.

- Ta chết rồi, ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện ra khỏi Vạn Thần mộ!

Thành chủ Ma thành hung dữ nói.

- Tại sao phải rời khỏi nơi đây? Ở đây có nhiều di vật Đấu Thần như vậy, có một môi trường tốt để tu luyện như vậy, đợi ta tu luyện đến cảnh giới Đấu Thần, thì cái Vạn Thần mộ nhỏ bé này, có thể làm khó ta ư? Lại nói, ta đang khống chế thông đạo tới Thần chi linh vực, khi nào ta muốn là có thể bước vào trong đó rồi.

- Kha Bĩ Tấn Đại tư tế, ta nghĩ chúng ta vẫn là bạn bè, chuyện trước đây, ngươi cũng có thể lí giải, chúng ta cũng là thân bất do kỷ!" Âu Dương trưởng lão thức thời rồi tỏ rõ thái độ của mình.

- Rất tốt, để chứng minh ngươi thân bất do kỷ, hiện tại có một cơ hội cho ngươi!

Giọng nói của Kha Bĩ Tấn đột nhiên lạnh lùng, chỉ vào Lý Dật, La Tuyết Phong và Tác Mã Lý:

- Giết chết bọn chúng, chúng ta cùng nhau có được Vạn Thần mộ, cùng nhau ở đây tu luyện thành Đấu Thần!

- Nằm mơ!

La Tuyết Phong đột nhiên nhổ một cái gai xương từ trên cơ thể mình ra, bắt chắp máu tuôn chảy ra, đem toàn bộ Đấu khí đẩy vào Thí long tiên, Siêu phẩm Thần binh phát ra âm thanh xì xì... cuốn lại hướng về phía Kha Bĩ Tấn.

Hành động hung hiểm này của La Tuyết Phong cũng làm cho sắc mặt Kha Bĩ Tấn biến đổi, đối mặt với Thí long tiên đang điên cuồng gào thét, không khỏi vội vàng thoái lui. La Tuyết Phong mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng uy lực của Siêu phẩm Thần binh thì vẫn không hao tổn chút nào.

Một chiêu khiến Kha Bĩ Tấn lùi lại, La Tuyết Phong không tiếp tục bức hắn mà lướt nhanh về phía thông đạo với ánh sáng xán lạn.

- Âu Dương trưởng lão, cản hắn lại!

Kha Bĩ Tán đương nhiên ra tay không kịp, chỉ có thể lớn giọng hô hoán. Âu Dương trưởng lão mặc dù quay lại với Kha Bĩ Tán, nhưng ngay lúc này ít nhiều vẫn còn lưỡng lự, hai luồng Đẩu khí mà hai vị Ma tông trưởng lão nện La Tuyết Phong, có chút qua loa, không dùng hết thực lực.

Thấy La Tuyết Phong chiếm cứ thông đạo then chốt, Lý Dật và Tác Mã Lý cũng đỡ nhau tới đó gấp.

Kha Bĩ Tán ổn định thân hình, nhanh tay bóp thủ quyết, cùng với sự di chuyển của thủ quyết, linh khí thiên địa nồng đậm trong Vạn Thần mộ dường như nhận được một cảm ứng nào đó, lập tức cuốn tròn quanh thân Kha Bĩ Tán. Giữa băng thiên tuyết địa, một vầng sáng thánh khiết ngày càng rực rỡ, cứ như có rất nhiều mặt trời cùng lúc chiếu vào trái đất, băng tuyết đang tan ra với tốc độ có thể nhìn thấy được, toàn bộ nhiệt độ ở Vạn Thần gia đang tăng lên vài độ.

Loại dị tượng này, không thể nghi ngờ, là dấu hiệu của Bạch Hổ đấu kĩ.

Đánh nhau sống mái lâu như vậy, Kha Bĩ Tán vẫn còn sức lực để triển khai Bạch Hổ đấu kĩ, lão quái vật của Đẩu Thần điện, quả nhiên không phải là mạnh bình thường. Ngay lúc này xuất ra tuyệt kĩ, cũng thể hiện rằng Kha Bĩ Tán quyết ý muốn bọn Lý Dật, La Tuyết Phong vĩnh viễn lưu lại ở Vạn Thần mộ.

Thời gian, thời gian quyết định sinh mạng! Chân của Lý Dật và Tác Mã Lý đều bị trúng gai xương của Thành chủ Ma thành, mặc dù không để ý đến đau đớn, nhưng muốn chạy nhanh thì cũng thật khó khăn. Hai người dìu nhau cùng chạy, với tốc độ nhanh nhất của mình — La Tuyết Phong đang tiếp cận được với thông đạo sinh mệnh.

- Nhanh! Nhanh lên! Khốn kiếp, các ngươi không thể nhanh hơn hả!

Bạch Hổ đấu kĩ của La Tuyết Phong sức thế đang gần đạt đến đỉnh điểm, khí thế của đấu kĩ này khiến người ta kinh hãi, hiện giờ nó có thể tiếp cận được tới bất kì người nào đang ở đó.

- Chạy đi đâu! Đều chết hết cho bốn điện! Bạch Hổ trung giai, thần quang phổ chiếu!

Khoảng giữa trời đất, ánh sáng thánh khiết ấy đột nhiên hội tụ lại thành một cột sáng khổng lồ hình trụ, ngưng kết trên đầu bọn Lý Dật, La Tuyết Phong.

Nhưng lúc này, Thành chủ Ma thành đột nhiên bật dậy mạnh mẽ sau khoảng thời gian ngắn phục hồi, nghiêng về bên cạnh như một viên đạn lao tới Kha Bĩ Tán. Thành chủ Ma thành cũng hận vô cùng, lần tấn công này là dùng hết toàn bộ tiềm lực của bản thân, tư thế ấy làm cho người ta nghi ngờ rằng không biết có phải hấn định trở thành một Ma hạch tự nổ hay không, muốn Kha Bĩ Tán cùng phải chết với hấn.

Kha Bĩ Tán cười lạnh lùng, thủ quyết nhẹ biến, một đoạn từ trong vầng sáng thánh khiết kia đột nhiên tách ra, nện về phía Thành chủ Ma thành. Sau đó Kha Bĩ Tán quá coi thường quyết tâm liều mạng của Thành chủ Ma thành, vài tiếng xẹt xẹt vang lên, không ngờ Thành chủ Ma thành lại xuất hiện từ trong vầng sáng ấy, hoàn toàn đâm thẳng vào ngực Kha Bĩ Tán!

Chịu đòn này, thân hình Kha Bĩ Tán không khỏi lắc lư, vầng sáng thánh khiết giữa bầu trời lập tức trì trệ. Nhân cơ hội này, Lý Dật và Tác Mã Lý cuối cùng cũng tiến vào được bên trong thông đạo, La Tuyết Phong cũng nhảy vào theo.

Trong giây phút hóa thành hư ảnh sắp sửa rời khỏi Vạn Thần mộ, Lý Dật nhìn thấy Thành chủ Ma thành đâm vào Kha Bĩ Tán khiến hấn lui về vài bước, rồi bị đánh bay mấy chục mét, nằm trên đất không biết sống chết thế nào. Còn Kha Bĩ Tán thì không nhìn hấn lấy một cái, thủ quyết động, toàn bộ vầng sáng thánh khiết thoáng hội tụ, toàn bộ năng lượng phá hủy nổ oanh kích trên đầu họ...

Kế tiếp Vạn Thần mộ xảy ra chuyện gì, đám người Lý Dật hoàn toàn không biết, vì bọn họ đã đến một không gian hoàn toàn khác. Trong không gian này, nhìn thế nào cũng thấy như thế giới băng tuyết, khắp nơi là một mảng băng thiên tuyết địa, từ trên trời những bông tuyết dày vừa nhiều đang lả tả bay xuống. Chỉ có duy nhất một điều hơi khác là, xung quanh có vô số những cái cây chịu lạnh cao thấp, điều càng làm họ kinh ngạc là, chủng loại của chúng không hề ít, cũng có những cây thô ráp to cao hơn mười mét, cũng có những bụi cây cao chưa bằng đầu người, lại có cả loại dây leo, giữa những loài thực vật này, có không ít những đóa hoa ngoan cường đâm qua lớp băng tuyết mà vươn lên.

Ánh Vũ Tình và Quái nhân Tật Lý Lộ Tư ở trong mảng rừng đầy băng tuyết này lo lắng chờ đợi những người khác, chỉ có điều trong lúc chờ đợi, Ánh Vũ Tình thuận tiện thu thập mấy đóa hoa trong suốt như ngọc bích, đang đọc một cuốn sách nào đó phân tích phân tích danh mục những loài hoa này.

- Vạn thần phù hộ, cuối cùng chúng ta cũng đến được rồi!

Tật Lý Lộ Tư vui mừng, không có những người trẻ tuổi này, hẳn có lẽ sẽ không có niềm tin rằng sẽ được cùng một thiếu nữ lưu lạc vào Thần chi linh vực.

- Chúng ta có thể sống tiếp, chắc không phải là Vạn Thần gì đó phù hộ đâu!

Lý Dật cười mà vẻ mặt rất thắm, tình huống đã qua làm cho hắn giờ nghĩ lại còn thấy hơi sợ, nếu chỉ chậm trễ thêm vài giây, hẳn, La Tuyết Phong và Tác Mã Lý có lẽ vĩnh viễn ở lại Vạn Thần mộ làm bạn với những di thể Đấu Thần rồi.

- Bây giờ không phải lúc để nói chuyện, tìm một nơi ẩn náu đi!

La Tuyết Phong tỉnh táo khuyên mọi người, quan sát bốn bề rồi chọn một rừng cây rậm rạp, tập tễnh bước tới.

Lý Dật ngược lại cảm thấy không cần gấp gáp như vậy, dưới uy lực của Bạch Hổ đấu kỹ, thông đạo coi như không bị đánh thành bột, nhưng hiện tại tám phần là không thể sử dụng được. Kha Bỉ Tấn muốn sửa lại thông đạo đó, cũng không phải là chuyện trong chốc lát. Nhưng Lý Dật không nói ra suy nghĩ của mình, thứ nhất La Tuyết Phong bây giờ mới là đội trưởng, thứ hai vạn nhất phỏng đoán của mình là sai!

Đi được vài dặm, tại một bụi rậm đầy cỏ bao trùm, bọn họ cuối cùng cũng tìm thấy một cái hang động nhỏ, thấy những vết chân sau lưng bị tuyết rơi bao phủ hết, La Tuyết Phong cuối cùng cũng thấy an tâm nhẹ nhõm, mọi người tiến vào động, rồi phong ấn chặt cửa động lại, lúc này mới ngồi xuống dựa lưng vào động.

Gắng gượng đến lúc này, La Tuyết Phong cũng đã phát huy tiềm lực đến cực hạn, máu chảy xương gãy khắp thân mình, Đấu khí dường như cũng kiệt cạn, dưới tình trạng đó, là một Đấu Tôn cường giả, nếu không có ý trí lực kinh người thì e rằng đã sớm ngã trên mặt tuyết rồi. Nhưng La Tuyết Phong không những không ngã xuống, mà còn có thể chạy đến hang động tạm thời an toàn mà không dựa vào sự giúp đỡ của bất kì ai.

Nhưng, nếu La Tuyết Phong muốn tìm sự giúp đỡ thì e rằng cũng phải thất vọng thôi. Ánh Vũ Tình có tình trạng tương đối ổn trong năm người, dường như có hứng thú rất mãnh liệt đối với những đóa hoa trong cánh đồng băng tuyết này, trên đường đi cũng không chăm sóc cho ba sư ca bị thương không nhẹ, mà chỉ chú ý tìm những đóa hoa kia. Còn Tật Lý Lộ Tư nếu có tâm thì cũng không có năng lực để giúp đỡ.

Tình trạng của Lý Dật cũng không tốt hơn mấy so với La Tuyết Phong, hẳn đều có những vết trọng thương ở vai, ngực, bụng, bắp chân trái cũng bị gãy, bị thương như vậy, đối với một Đấu Tôn cường giả mà nói, mặc dù không chí mạng, nhưng là gây tổn thương gân cốt, nếu là người thường thì không thể chịu đựng được.

Người bị thương nhẹ nhất là Tác Mã Lý, trên đường đi không ngừng kêu ca, ân cần chữa rửa người trên kẻ dưới mười tám đời của Kha Bỉ Tấn.

Sơn động cũng không to, dường như là một huyệt động do loài động vật nào đó bỏ đi, trong động vẫn còn những khúc xương vỡ nát và một ít cỏ khô. Năm người đặt thân mình xuống, có hơi chật chội, nhưng lúc này cũng không có ai quan tâm đến điều này. Lý Dật, La Tuyết Phong, Tác Mã Lý không nói gì, uống một vài được đan có tác dụng trị thương, sau đó tự ngồi xếp bằng bước vào trạng thái tu luyện để trị thương.

Ánh Vũ Tình vẫn cứ mãi nghề nghiên cứu kỳ hoa dị thảo của nàng, sự chăm chú này thực không có tương xứng phù hợp với phong thái của nàng. Tật Lý Lộ Tư cố tình nói chuyện cùng Ánh Vũ Tình nhưng lại sợ quấy rầy việc tu luyện của bọn Lý Dật, đi dạo xung quanh vài vòng, chất ít cỏ khô thành một đống, rồi muốn ngủ một giấc thật đã đời.

Dưới hai tác dụng mạnh mẽ của Thánh hệ Đấu khí và Thiên Khôn Địa Càn Châu, những vết thương da thịt trên cơ thể Lý Dật hồi phục với tốc độ có thể trông thấy được, miệng các vết thương dần dần khép lại, khí quản bị thương cũng đang phục hồi chức năng lại như bình thường, Đấu khí bị tiêu hao trong Vạn Thần mộ, dần dần luyện lại tràn đầy ở đan điền khí hải và kinh mạch toàn thân.

659. Q.6 - Chương 159: Người Có Câu Chuyện

Sắc trời tối dần, trong hang động không có lấy chút ánh sáng, chỉ có cửa động hiện ra với chút ánh sáng. Trong khoảng không gian tĩnh mịch của hang động, đến cả ánh sáng của Đẩu khí cũng biến mất, đám người Lý Dật đã kết thúc trị thương và lặng lẽ nghỉ ngơi.

Bị thương nghiêm trọng như vậy, mặc dù bây giờ đã ổn định lại, nhưng muốn hồi phục triệt để thì cũng phải mất vài ngày tĩnh dưỡng.

Bên ngoài hang động, lớp tuyết dày không những che lấp hoàn toàn vết chân của bọn người Lý Dật, mà ngay cả cửa hang cũng hoàn toàn bịt kín. Trong cánh đồng tuyết mênh mông quỉ dị này, ngoài băng tuyết và sự tĩnh mịch ra, tựa hồ không có một thứ gì khác.

Đêm tối và ban ngày luân phiên, tuyết rơi lúc to lúc nhỏ, nhưng vẫn không ngừng lại. Sau ba ngày, bên ngoài hang động đã bị lớp tuyết bao phủ kín, đột nhiên lớp tuyết đó bị chọc thủng một lỗ nhỏ, sau đó xuất hiện khuôn mặt nhỏ xấu xí của Tập Lý Lộ Tư. Sau khi Tập Lý Lộ Tư ra ngoài, một mảng băng tuyết lớn sụp xuống, Lý Dật, La Tuyết Phong, Tác Mã Lý và Ánh Vũ Tình nối đuôi nhau bước ra.

Trong hang động buồn chán mấy ngày rồi, năm người tham lam hít thở lấy không khí trong trẻo, lạnh lùng như mới lại bên ngoài.

Sau khi trải qua sự hưng phấn này, trên mặt mỗi người bắt đầu toát ra sự bất an, Đội trưởng La Tuyết Phong nhìn xung quanh, trong đầu phán đoán tình thế hiện nay.

- Hiện tại chúng ta đã thoát được đám người Kha Bử Tán, nhưng Tác Mã Lý, các người có ai biết đây là đâu không?

Cảnh vật trước mắt và Thần chi linh vực trong tưởng tượng thật khác nhau quá xa.

- Ta cũng cảm giác đây không phải là Thần chi linh vực, thật là gặp quỷ rồi, chúng ta đã lạc đường?

Còn Ánh Vũ Tình thì triển khai đầu cánh màu đen của mình, muốn nhìn một chút xem nơi đây có tồn tại chế độ cấm không. Nhưng thật không may, bất kể Ánh Vũ Tình phe phẩy đầu cánh như thế nào, thì chân nàng cũng vẫn cứ đạp trên mặt đất.

- Ai có thể nói cho ta biết, chúng ta hiện đang ở đâu?

La Tuyết Phong nhìn mọi người với chút bất đắc dĩ và bất lực.

- Ta nghĩ bây giờ chúng ta đã chính thức bước chân vào con đường đi tới Thần chi linh vực.”Lý Dật nói lại những lời của Xà Tôn trong đầu mình ọi người nghe:

- Nói một cách nghiêm túc, Thần chi linh vực không thuộc về Đẩu Thần đại lục, nó thuộc một đại lục khác, một đại lục của cường giả. Vị trí của chúng ta hiện giờ, không có gì bất ngờ, là đang ở biên giới của thế giới băng tuyết.

- Biên giới? Ý người là đi ra khỏi khu vực biên giới này, sẽ tiến vào phạm vi của Thần chi linh vực ư?

- Thật đáng tiếc, Tác Mã Lý lão huynh, ta cũng hi vọng như huynh mong muốn. Nhưng sự thật là, đầu biên giới của thế giới đóng băng, là biển lớn, là một mảng mênh mông không biên giới, quanh năm là biển băng nổi, cho nên nó mới có tên như vậy. Chỉ có vượt qua được biển băng này mới có thể tìm đến được Thần chi linh vực.

- Không phải chứ, phải vượt qua biển nữa ư? Tại sao lại phiền phức như vậy!

Tác Mã Lý bắt mắt lăm lăm:- Lý Dật, sao người biết nhiều thế, sẽ không làm đó chứ!”

- Vậy chúng ta cứ đi về hướng bắc, xem phía trước mặt có biển băng nổi không, thì có thể chứng minh được tại nói đúng hay sai!

- Ta tin người!

La Tuyết Phong lấy la bàn ra, chỉ phương hướng, cũng không tốn nhiều lời, sai bước đi.

Lớp tuyết dày còn mới xộp mềm khó đi, mỗi bước chân đạp xuống như bị lún cả nửa mét, nhưng mặc dù tới được biên giới thế giới đóng băng, năm người bọn họ không lo lắng nhiều về Ma thú. Thông thường, trong rừng sâu ở khu vực biên giới của, đều không có những Ma thú cao phẩm giai gi xuất hiện.

Bước đi khó khăn cả ngày trời, trời tối lại, La Tuyết Phong lại đi tìm một hang động, đưa mọi người vào trú chân. Cái động này to hơn nhiều so với cái động trước, hơn nữa trong động lớn có động nhỏ, động nhỏ lại thông với động lớn. Đám người Lý Dật chỉ định ở lại một đêm nên cũng không muốn đi xem xét.

Ổn định rồi, La Tuyết Phong nhìn quanh mọi người, bỗng nhiên cười tươi rồi nói:

- Những ngày vừa qua mọi người đều đã vất vả rồi, đêm nay có thể hưởng thụ thoải mái một phen. Lý Dật, người và ta cùng nhau đi săn vài con thú, Tác Mã Lý, Ánh Vũ Tình tiểu thư, các người chuẩn bị ít củi.

- Đồ nướng ư Tuyết Phong sư huynh, ta thích!

Lý Dật cũng cảm thấy sau khi được sống lại từ chỗ chết, cũng nên chúc mừng một trận ra trò.

Trong rừng sâu đầy băng tuyết tự nhiên không thấy có những Ma thú lớn, những con thú nhỏ thì cảm nhận được khí tức cường giả của Lý Dật và La Tuyết Phong, từ đằng xa là đã chạy mất rồi, vì vậy hai người đi cả buổi trong rừng, đến nửa cọng lông thú cũng không nhìn thấy. Hai vị Đấu Tôn cường giả đi ăn, nếu tay không trở về, thì thật sự là rất mất mặt.

- Tuyết Phong sư huynh, người đã đi săn bao giờ chưa? Cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách!

Lý Dật cười nhún nhó.

- Chưa từng đi bao giờ, hồi trước thì có cùng các huynh đệ sư phụ ở Học viện đi vào rừng sâu ma thú để luyện công, nhưng trước giờ chưa bao giờ gặp tình trạng không có lấy một con thú sống cả. Chúng ta nên cố gắng thu liễm khí tức lại đi!

Gương mặt La Tuyết Phong cũng tỏ ra phiền muộn.

- Sự miễn cảm của những loài vật nhỏ còn mạnh hơn cả loài người.

Lý Dật vừa nói, vừa quan sát địa hình, tuy là chưa từng đi săn qua, nhưng cuộc sống hoang dã bên ngoài thế này Lý Dật cũng thấy quen thuộc rồi:

- Tuyết Phong sư huynh, có nhìn thấy quả núi nhỏ phía xa kia không? Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì bên trong đó nhất định có rất nhiều thú. Như vậy đi, chúng ta chia hai đường, ta trái huynh phải, nhanh chóng đi lên núi, tranh thủ đục nước béo cò kiếm lấy một vài con thú!

La Tuyết Phong cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ còn cách gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ngọn núi này cũng cao đến vài trăm mét, trước sau đều là vách núi cheo leo, chỉ có cây cối hai bên. La Tuyết Phong và Lý Dật mỗi người đứng một bên, sau đó cũng không thu liễm khí tức lại, lướt nhanh lên đỉnh núi. Những con thú trong rừng cây bị đuổi, lập tức đều tuôn ra từ đỉnh núi, thỏ, hồ li chạy khắp nơi, một cảnh hỗn loạn diễn ra.

Lúc Lý Dật và La Tuyết Phong tụ hợp tại đỉnh núi, tối thiểu cũng có vài chục con thú đang hoảng loạn tháo chạy, thậm chí có vài con không để ý đến vách núi, nhảy luôn xuống đó. Hai người huy động song chưởng, mỗi chưởng xuất ra đường như đều có thể giết chết một con thú. Chưa qua một giây, hơn mười con thú đã bị thu nạp vào dung giới.

- Lý Dật, người thật là một chiến lược gia bẩm sinh!

Chiến thắng trên đường trở về, La Tuyết Phong đột nhiên có ý khen.

Chiến lược gia? Chỉ là chiến lược gia sao? Có điều đối với La Tuyết Phong mà nói có lẽ là như vậy, vị thiên tài trong những thiên tài này, đương nhiên sẽ không thừa nhận thực lực của bất kì ai hơn được mình.

- Sư huynh quá khen, ta chẳng qua là có chút kinh nghiệm săn bắn thôi.

Lý Dật khiêm tốn nói.

La Tuyết Phong không để ý đến sự giả bộ của Lý Dật, tiếp tục nói ra ý nghĩ của mình:

- Chỉ có điều Lý Dật sư đệ, sự khôn ngoan của đệ, lại làm cho người ta cảm thấy có chút bất an đó! Một Đẩu Tôn trẻ tuổi, hơn nữa lại mơ giấc mơ hùng tài, đối với bất kì thế lực nào của Đẩu Thần đại lục mà nói, chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là mời chào, hoặc là diệt trừ.

- Tuyết Phong sư huynh thực sự đánh giá Lý Dật quá cao rồi, nếu Lý Dật có được vinh hạnh ấy, các thế lực lớn há chẳng phải vì Tuyết Phong sư huynh mà gây chiến sao.

- Lý Dật huynh đệ không cần quá khiêm tốn!

La Tuyết Phong đột nhiên thở dài, hỏi:

- Người có biết ta tại sao lại nhân lúc Học viện La Lan sơ hở, trộm Thí long tiên và Thánh khí không?

Vấn đề này, Lý Dật thực sự cũng muốn biết, La Tuyết Phong nếu đã hỏi như vậy tự nhiên sẽ nói cho biết, cho nên Lý Dật chỉ cười cười mà không hỏi gì. Quả nhiên, La Tuyết Phong tiếp tục nói:

- Chuyện này nó ra rất dài! Năm ngoái, Học viện La Lan đã ban bố một nhiệm vụ với cấp bậc cao nhất, đó chính là đến Đẩu Thần đại lục Đông bộ hải vực, tiêu diệt bọn cướp biển Hải Lang —— chính là đám người Tác Mã Lý. Nhưng sau khi nhiệm vụ này được ban bố ra, thì lẻ tẻ vài người hưởng ứng, thứ nhất vì bọn Hải Lang này hung ác nổi tiếng nhiều năm nay, đến cả hải quân do Đại Thần vương triều phái đi cũng không thể tiêu diệt được bọn chúng; thứ hai học viên trong Học viện đều có phần kiêng kỵ hải chiến, hải chiến không giống với đánh nhau trên mặt đất, dùng điểm yếu của mình đấu với sở trường của người ta, chuyện ngu xuẩn này hiển nhiên không ai tự nguyện muốn làm; thứ ba là vì phần thưởng mà Học viện La Lan giành cho lần nhiệm vụ này là ba ngàn vạn kim tệ!

- Ba ngàn vạn!

Lý Dật bất ngờ:

- Nhiều tiền như vậy, đúng ra phải là nhiều người muốn đi mới đúng chứ!

- Không sai, ba ngàn vạn đối với nhiều đệ tử mà nói là một sự hấp dẫn lớn, nhưng cũng chính vì từ lúc Học viện La Lan ra đời tới giờ chỉ có nhiệm vụ Huyền Linh mới được thưởng tiền, nên không có người muốn đi thử. Vì đạo lý rất đơn giản, Học viện mở ra khoản tiền thưởng cao như vậy, đồng thời nói rõ mức độ khó khăn và nguy hiểm của nhiệm vụ lần này. Thêm vào đó hai nguyên nhân phía trên nữa, nên ngoài một vài cá nhân rải rác, thì căn bản là không có bất kì nhóm nào muốn lãnh nhiệm vụ này cả.

- Lúc này, Học viện tìm đến ta, bọn họ hi vọng ta có thể vì danh dự của Học viện La Lan mà tiếp nhận nhiệm vụ, hơn nữa là viên mãn hoàn thành nhiệm vụ trở về. Bởi vì kẻ phía sau sự ban bố nhiệm vụ này chính là Tứ đại Ma tông! Trong Đẩu Thần đại lục, mối quan hệ của Tứ đại Ma tông, Đẩu Thần điện và Học viện La Lan luôn là trạng thái vô cùng cân đối, đương nhiên không thể thiếu những cuộc tranh đấu âm thầm, và cũng không tránh được có những lúc hợp tác có chút chuyện. Tứ đại Ma tông quyết ý gây khó dễ cho bọn cướp biển Hải Lang, cũng chính vì Tác Mã Lý tên tiểu tử đó phá người trà trộn lâu năm, cuối cùng lấy trộm đi Thánh khí của Tứ đại Ma tông.

Lý Dật chú ý nghe chuyện, lúc này đột nhiên hỏi:- Nếu Thánh khí bị trộm, hơn nữa còn biết được thủ phạm, với thực lực của Tứ đại Ma tông, còn cần Học viện La Lan các người ra tay sao?

- Rất đơn giản, vì Tứ đại Ma tông không mong muốn chuyện này bị làm lớn lên ai ai cũng biết, càng không hi vọng các môn phái khác biết được thứ đồ mà họ bị mất là Thánh khí. Mới đầu ta không biết rốt cuộc là ai muốn gây khó dễ cho bọn Tác Mã Lý, chỉ dựa theo yêu cầu của nhiệm vụ, nghĩ cách trà trộn vào nội bộ của bọn hải tặc, trong một lần bọn chúng mở tiệc ăn mừng việc cướp bóc thành công, ta đã thêm một chút thuốc vào trong rượu của bọn chúng, kha kha, ngay cả như vậy, nếu không có sự âm thầm quan sát yểm trợ của Ma tông trưởng lão, với sức lực của mình ta, cũng không có cách nào diệt trừ toàn bộ bọn Hải Lang đó.

- Những lời đồn đại của Học viện lại không phải là vậy đó!

Lý Dật hiểu ý cười cười, hần nói:- Ta nghe nói sư huynh một mình anh dũng xông vào hang cọp, đại khai sát giới, một lần hành động tiêu diệt toàn bộ bọn hải tặc.

- Sự thật là trong đám những người bị trúng độc thì có đến bảy tám phần là hải tặc, còn lại đều là cao thủ, ta khổ chiến cả ngày trời, tiêu diệt mấy trăm người, kể còn lại sau cùng là Tác Mã Lý và một vài nhân vật chủ chốt. Lúc đó ta đã bị thương, hơn nữa Đấu khí lại sắp cạn kiệt. Lúc đó mấy vị hộ pháp Ma tông đi giám sát ta ra tay, bọn họ ra tay một cái thì những kẻ kia đã tan xác, chỉ giữ lại mỗi Tác Mã Lý để tra vấn về Thánh khí. Tác Mã Lý không chịu được nghiêm hình ép hỏi của họ, nên đã giao Thánh khí ra, nhưng tên tiểu tử Tác Mã Lý, cũng lưu manh, lúc giao Thánh khí ra, hắn nói ra bí mật của Thánh khí. Hắn chính là hi vọng những hộ pháp của Ma tông sẽ bị Thần chi linh vực mê hoặc, tình nguyện nhập bọn với hắn và Tập Lý Lộ Tư. Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, mấy vị hộ pháp Ma tông kia không có hứa điều gì, nhưng sau khi nhận được Thánh khí, thì định giết luôn Tác Mã Lý. Lúc này ta mới ra tay, sự tập kích đột ngột của ta làm mấy vị Ma tông hộ pháp kia trở tay không kịp.

Nói đến đây, ánh mắt La Tuyết Phong xoáy nhìn Lý Dật rồi cười nói:

- Người nhất định sẽ thấy kì quái, ta tại sao lại ra tay với Ma tông hộ pháp?

Lý Dật trả lời mà không chút nghĩ ngợi:

- Người đã biết được bí mật của Thánh khí, mấy vị Ma tông hộ pháp cũng khó mà giữ lại cái mạng của người.

La Tuyết Phong bỗng cười khổ sở mang một chút bí ẩn:

- Đó chỉ là một phần của nguyên nhân thôi, điều quan trọng nhất là, không biết vì sao kể từ sau khi ta tấn cấp Đấu Tôn, trong nhiều năm việc tu luyện của ta không có một chút tiến triển!

660. Q.6 - Chương 160: Long Tửu

Đối với một cường giả mà nói, điều thống khổ nhất là cho dù tu luyện có khổ như thế nào, cũng không có tiến triển nào cả. Đặc biệt là đối với La Tuyết Phong, người được tôn vinh là thiên tài của những thiên tài, lại dừng chân ở Đấu Tôn nhất tinh mà không tiến thêm bước nào, có nghĩa là quang sáng của thiên tài nhạt màu dần, tất cả những lời tán thưởng ban đầu đều sẽ trở thành lời châm chọc.

Điểm này, Lý Dật cũng đồng tình.

Nếu La Tuyết Phong đã đem bí mật lớn nhất của mình kể cho hắn, vậy Lý Dật cũng rõ ràng, La Tuyết Phong ít nhất cũng đã coi hắn là bằng hữu.

- Ta giậm chân tại Đấu Tôn nhất tinh, không tiến thêm được chút nào, không ai có thể giải thích chuyện này. Đây cũng là một trong những mục đích khiến ta quyết định nhận nhiệm vụ tiêu diệt bọn hải tặc Hải Lang, vì ta muốn thông qua rèn luyện để thay đổi tình trạng này, tìm ra sự đột phá. Nhưng bí mật của Thánh khí lại khiến ta nghĩ rằng, có lẽ ta nên đến Thần chi linh vực, nơi mà cường giả nhiều như cây trong rừng, thì tình hình của ta có thể sẽ có cách giải quyết. Sau này ta mới biết, đám người Tác Mã Lý lên kế hoạch tìm cách đến Thần chi linh vực, ít nhất cũng mười năm rồi, mười năm trước lúc Tập Lý Lộ Tư đánh cắp Thánh khí của Đấu Thần điện thì sự hợp tác của bọn họ bắt đầu. Diễn biến tiếp theo, đơn giản là ý trời, Thánh khí cuối cùng nằm trong Học viện La Lan, mà với thân phận của ta, cầm Thánh khí này đi, ách, đương nhiên, tiện tay lấy Thí long tiên, không phải là chuyện gì tốn nhiều công sức cả.

Đúng là ý trời, nếu không phải Na Na ngẫu nhiên nhắc đến mình, lão sắc quỷ há lại đột ngột kì lạ, đưa mình đến Học viện La Lan. Nếu không tới Học viện La Lan, thì làm sao có thể tham gia với đội này tiến vào thế giới băng tuyết. Nếu không vào thế giới băng tuyết, thì làm sao đụng phải đám người Ánh Vũ Tình và La Tuyết Phong. Nếu ý trời đã định Lý Dật hẳn phải đi đến Thần chi linh vực, vậy thì còn gì phải nói nữa.

Nói chuyện trên cả quãng đường, về tới hang động, Ánh Vũ Tình và Tác Mã Lý đã chuẩn bị xong một đồng củi lửa. Mặc dù họ là cường giả, có thể chịu đựng được cái lạnh giá khắc nghiệt âm mấy chục độ, nhưng có đồng lửa ấm áp, thì vẫn có thể làm cho người ta cảm thấy vui sướng mãn nguyện.

Nướng đồ ăn là việc Lý Dật làm rất tốt, vớt bỏ nội tạng của thú, phá lớp băng lấy bunn đắp lên thú, bẻ vài nhánh cây, xuyên qua chúng, rồi gác lên trên đồng lửa, từ từ lật qua lật lại. Cách nướng thịt mới lạ này, làm cho đám người La Tuyết Phong thấy kinh ngạc, lúc lớp bunn vỡ ra, thịt thơm đậm mùi lan tỏa, khiến mọi người đều há miệng, trông bộ dạng đúng như thềm nhỏ nước miếng.

- Thịt ngon như vậy, sao lại thiếu rượu được chứ!

Ánh Vũ Tình khẽ lật tay, từ trong dung giới lấy ra một vỏ rượu lớn.

Không ngờ Tác Mã Lý lại khinh thường nói:

- Rượu của người mà xứng với loại thịt ngon như vậy sao, ai ya, để ta cho các người mở mang tầm mắt nhé!

Mở dung giới, lấy ra một bình ngọc không lớn lắm. Rồi dùng giọng nói ra lệnh với Tạp Lý Lộ Tư:

- Đi lấy một ít băng và tuyết sạch đến đây!

Hai tay Tác Mã Lý nắm lấy bình ngọc, đặt trên ngực ra bộ lưu luyện không muốn rời.

- Hừ! Không nỡ bỏ thì đừng lấy ra, nhìn bộ dạng giữ cửa của người, thật là vô sỉ đó.

Ánh Vũ Tình bất mãn lắm bầm nói.

- Tiểu nha đầu biết cái gì, đây chính là Long tửu trăm năm đó, cộng thêm khoảng thời gian mười năm ta cất giữ nó, tổng cộng hơn một trăm năm rồi đó. Đây chính là rượu mà các đảo quốc hải ngoại tiến cống cho Hoàng đế Đại Thần Vương triều đó, vì loại rượu này mà Hoàng đế Đại Thần Vương triều phái hải quân đi tiêu diệt đám cướp biển Hải Lang bọn ta! Loại rượu này trước khi uống thì cần dùng nhiệt độ cơ thể làm ấm, sau đó dùng nước đá điều chỉnh nhiệt độ. Các người kẻ cũng có phúc hưởng, ở đây băng tuyết sẵn ra đó.

Rất nhanh sau đó, Tạp Lý Lộ Tư quả nhiên mang tới một cái bồn lớn đầy tuyết và một vài khối băng tinh, Tác Mã Lý làm tuyết tan thành nước, mở bình ngọc ra, rót xuống khoảng mười giọt, Long tửu có màu xanh biếc óng ánh mà nồng đặc rót vào nước lạnh, không lâu sau thì biến toàn bộ bồn nước thành màu ngọc bích. Rồi đặt khối băng vào, nhẹ nhàng lắc đều đều, một mùi rượu tinh khiết mà đậm đặc lan tỏa khắp cả hang động, hòa quyện với mùi thịt nướng thơm lừng, càng làm tăng sức quyến rũ của chúng.

- Nghe nói loại Long tửu này là nấu từ Long quả và hơn mười loại quả công thêm với cột sống của rồng mà thành, Long quả chỉ có ở Long đảo, là loại thức ăn của duy nhất của loài rồng to lớn. Lên Long đảo thu thập Long quả vốn là chuyện khó khăn, nhưng chuyện kiếm được cột sống của rồng còn khó khăn hơn, cho nên loại Long tửu này, đừng nói là người bình thường không thể uống được, ngay đến trong những Đại đế quốc, Hoàng đế của Đại Thần Vương triều mỗi năm cũng chỉ được một bình nhỏ.

Thảo nào Tác Mã Lý cứ có bộ dạng giữ cửa, thì ra nội tình của Long tửu này có nhiều chuyện như vậy. Nhưng so với Long tửu, Lý Dật lại càng có hứng thú với Long đảo hơn.

- Trên đời này thật sự có Long đảo và loại sinh vật đó sao?

- Nói nhảm, đương nhiên là có rồi! Đó là loài động vật mạnh nhất thế gian, nghe nói một con rồng mới sinh ra, thực lực của nó có thể so sánh với Đẩu Hoàng cường giả.

- Người thấy rồng rồi sao? Tác Mã Lý.

- Ta mới là không muốn nhìn thấy loài động vật khủng khiếp đó đây! Nói cho cùng, bọn nó cũng thuộc loài ma thú, mặc dù không có lòng hận thù đối với con người giống như ma thú, nhưng nếu các người không cẩn thận xâm nhập vào Long đảo, hừm, những thú vật đó sẽ xé xác các người thành từng mảnh, sau đó ném xuống biển cho cá ăn.

- Ta đã thấy rồng, một con rồng nhỏ!

Nãy giờ không nói câu nào, La Tuyết Phong đột nhiên lên tiếng

Nó rất đẹp, không hổ danh là sinh vật đáng yêu nhất, có màu vàng kim, nghe nói là con rồng nhỏ màu vàng kim có phẩm giá tốt nhất trong Long tộc, nhưng sau đó nó chết, vì rồng không thể rời khỏi Long tộc mà sinh tồn lâu dài được.

Lý Dật còn định hỏi thêm gì đó, nhưng Ánh Vũ Tình cắt ngang lời bọn họ:

- Xin các người đừng có nói lung tung nữa được không, thịt ngon rượu ngon bổ tiểu thư không khách sáo đâu đó.

Cũng không để ý đồ nướng đang còn nóng để bị phỏng tay, liền đưa tay xé một miếng lớn, tại lấy cái một cái chén ngọc, múc một chén rượu, cứ một ngụm rượu một miếng thịt liên tục.

Hình tượng không có một chút thực nữ này khiến ba nam nhân cũng muốn ăn liền, mặc dù linh khí trời đất nồng đậm trong thế giới băng tuyết này cũng đủ để cho những cường giả này không ăn bất kì thứ gì cũng có thể tồn tại được. Nhưng sự ham muốn ăn uống là thiên tính của loài người, huống chi đây là Long tử cùng với một câu chuyện lớn phía đằng sau nó.

Trong một lúc, trong huyết động chỉ nghe tiếng ăn thịt uống rượu tất tất tốc tốc, một con thú to như vậy trong nháy mắt đã thành một bộ xương thuần túy.

- Lý Dật tiểu đệ đệ, có thể nướng thêm một con nữa không, thật sự là không đủ ăn đó!

Tay và miệng Ánh Vũ Tình còn đầy mỡ, ánh mắt đầy mong mỏi nhìn Lý Dật.

- Tiểu nha đầu, đừng có gọi nghe phát buồn nôn như vậy được không hả, có thể cắt tiểu đệ đệ... nói rõ trước, rượu của ta nhiều như vậy, nhưng không thể lấy thêm ra đâu.

- Đồ hẹp hòi! Không phải ta nói chuyện buồn nôn như vậy, người hỏi Lý Dật tiểu đệ đệ đi, hần có đồng ý cắt tiểu đệ đệ không?

Ánh Vũ Tình vừa giảo hoạt vừa ủy mị.

Lý Dật chỉ còn biết cười đau khổ, chuyện này, dường như trong đầu đều là tiểu đệ đệ của đàn ông, vào thế giới băng tuyết lâu như vậy không đụng chạm với người đàn ông nào, cũng thật sự là khó với nàng.

- Được rồi, đừng đùa nữa, nói chuyện nghiêm túc này!

La Tuyết Phong uống một hớp rượu, nghiêm giọng nói:

- Bây giờ chúng ta nên chính thức tiến vào Thần chi lĩnh vực, về sau gặp phải chuyện gì trong lòng mọi người đều không có phở, ít nhất trước khi trở về Đấu Thần đại lục, năm người chúng ta xem như những con châu chấu trên một sợi dây, đã như vậy, mọi người nên đoàn kết. Mà muốn đoàn kết, thì nên hiểu nhau, nhân lúc này có thời gian nhàn rỗi, Lý Dật, nói rõ lai lịch của ngươi đi!

La Tuyết Phong quả là xứng với chức hiệu đội trưởng, Lý Dật suy nghĩ, rồi nói:- Lai lịch của ta rất đơn giản, là con trai độc nhất của Lý gia tại Thiên Phong đế quốc Vạn Triều thành. Chuyện của Thiên Phong đế quốc không biết các người đã nghe qua chưa, tóm lại Vạn Triều Lý gia ở Thiên Phong đế quốc lẫn lộn cũng không phải tầm thường. Còn ta, được Mạc Lí Tư đạo sư ở Học viện La Lan xem trọng, thu nhận làm đệ tử đưa đến Học viện La Lan. Không giấu các vị, lão quỷ Mạc Lí Tư đó, có lẽ mọi người cũng biết rõ, hần vốn không định dạy dỗ ta cái gì, chỉ muốn ta giúp hần đạt được vị trí mười người đứng đầu trong đại hội của Học viện, để có thể giữ được vị trí đại đạo sư của hần. Cho nên ta đã đến học viện La Lan, căn bản là đơn giản vậy đó.

- Vạn triều Lý gia, hình như là một gia tộc có truyền thống cả ngàn năm rồi. Còn chuyện của Thiên Phong đế quốc, ta cũng biết chút ít, giai đoạn trước dường như có chút hỗn loạn, nhưng rất nhanh sau thì đã ổn định lại. Ánh Vũ Tình tiểu thư, còn có? Có điều gì muốn nói với mọi người không?

Ánh Vũ Tình mơ hồ nói:

- Ta mà La Tuyết Phong người còn không hiểu sao? Hoa khôi của học viện tính tình phong lưu, lấy đàn ông làm trò tiêu khiển!

- Cái chúng ta biết không phải chuyện đó, mà là chuyện trước khi người tới Học viện La Lan.

- Trước lúc đến Học viện La Lan ư...bảy tuổi ta đã đến Học viện, trước bảy tuổi, ta lớn lên ở Thiên Ma tông, mẹ ta là người phụ nữ của Tông trưởng Thiên Ma tông, một người phụ nữ không có lấy một chút danh phận!"nói đến đây, trên mặt Ánh Vũ Tình hiện lên sự oán hận:

- Các người cũng nên biết, mối quan hệ giữa Tứ đại Ma tông, được duy trì bởi quan hệ hôn nhân, khi đó phu nhân của Tông chủ Thiên Ma tông chính là con gái của Tông chủ Yểm Ma tông. Hừm, mẹ ta không dung tha ẹ ta, lúc ta vừa mới chào đời, đã hại chết mẹ ta, lại còn truyền cho ta ‘Hoa mê loạn’ môn công pháp độc môn của Yểm Ma tông. Nguyên vọng lớn nhất của cuộc đời ta, là giết chết mẹ đàn bà đó, báo thù ẹ ta!

Ngày đó, dựa vào ‘Hoa mê loạn’ của Ánh Vũ Tình mà Xà Tôn cho rằng nàng là người của Yểm Ma tông, không ngờ bên trong còn có sự tình rắc rối như vậy. Hóa ra sự phong lưu của Ánh Vũ Tình, không phải là bản tính của nàng, mà là do ‘Hoa mê loạn’ mà là do phu nhân của Tông chủ Thiên Ma tông truyền cho nàng.

- Được, Ánh Vũ Tình tiểu thư, thù này của người sẽ ghi tạc trên đầu năm người chúng ta, đợi chúng ta ra khỏi Thần chi linh vực, việc đầu tiên sẽ là giết Thiên Ma tông, báo thù giết mẹ của người. Còn người khác, còn có chuyện gì cần báo thù không?

- Thôi đi, La Tuyết Phong, chúng ta đi chuyến này, sớm đã đắc tội với Tứ đại Ma tông, Đấu Thần điện và Học viện La Lan rồi, không cần người phải tìm thêm rắc rối nữa, chỉ cần chúng ta vừa xuất hiện trên Đấu Thần đại lục, đảm bảo sẽ có vô số cường giả đến tính sổ với chúng ta!

Tác Mã Lý tùy tiện nói:

- Cho nên, trước khi tu luyện đến độ có thể tung hoành ở Đấu Thần đại lục, lão tử ta sẽ không có ý định quay về Đấu Thần đại lục đâu.

- Ta muốn tìm Đấu Thần điện báo thù!

Giọng nói lạnh lạnh của Tạp Lý Lộ Tư đột nhiên truyền tới:

- Đám người đó, làm hại ta biến thành bộ dạng như quỷ như vậy, không đợi được ta bước ra khỏi Thần chi linh vực, để lật đổ Đấu Thần điện thì ta không phải Tạp Lý Lộ Tư.

- Đúng rồi Tạp Lý Lộ Tư, thân thể lai lịch của người, ta vẫn không biết, người có hứng thú nói ọi người biết không?

La Tuyết Phong có chút hứng thú nói với tiểu Quái nhân. Tiểu Quái nhân này, dưới yêu cầu năn nỉ của Ánh Vũ Tình, cuối cùng cũng khoác lên thân một lớp phải, điều này làm cho hắn đã buồn cười lại càng trở nên xấu xí hơn.

- Thân thể của ta, hừ, hừm, nói ra thì cũng phức tạp.

Tạp Lý Lộ Tư làm như thể mọi chuyện đang hiện ra trước mắt:

- Nhớ năm đó...

Tạp Lý Lộ Tư vừa mới chỉ đề cập đến “Nhớ năm đó”, chưa đi vào chủ đề chính, thì đột nhiên, từ phía bên ngoài đây băng tuyết, bỗng vang lên một âm thanh trong trẻo:

- Rượu thơm quá, lẽ nào cái mũi của ta lại có vấn đề rồi, ở đây mà lại có Long tửu ư!

Cái mũi của hắn có vấn đề rồi ư? Đám người Lý Dật thì nghi ngờ lỗi tai của mình có vấn đề, nơi này là nơi nào, ngoài năm người bọn họ, lẽ nào còn có dấu vết của người khác?

Lý Dật không khỏi rung mình, nhớ đến câu chuyện khủng bố kiếp trước: Vào lúc người cuối cùng của địa cầu này ngồi trong nhà, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

661. Q.6 - Chương 161: Con Bạc, Tửu Quỷ

Đám người Lý Dật vẫn chưa kịp hoàn hồn thì một thân ảnh cao lớn đã xuất hiện ở cửa động, dựa vào ánh sáng của đồng lửa có thể nhìn thấy người đó rất cao lớn, nhưng tướng mạo lại rất xấu xí, lệch tha lệch thếch,

bộ râu dài như bụi rậm che gần kín khuôn mặt, khiến người khác không thể đoán ra được tướng mạo thực sự cũng như tuổi tác cụ thể của hắn.

Khi gã râu rậm xuất hiện, Lý Dật, La Tuyết Phong, Tác Mã Lý, Ánh Vũ Tình cùng đứng bật dậy, đứng thành hàng, dáng vẻ cảnh giác nhìn chăm chú vị khách không mời mà tới này. Chỉ có Tạp Lí Lộ Tư là trốn ở phía sau, sợ hãi nhìn ra phía trước.

- Tiền bối là ai?

La Tuyết Phong dáng vẻ cung kính hỏi.

Quái nhân đó không thèm để ý đến câu hỏi của hắn, cũng chẳng thèm để ý đến bốn cường giả đang sẵn sàng ra tay mà bước thẳng đến cạnh đồng lửa, ánh mắt sáng rực, cầm lấy bình ngọc ở cạnh đồng lửa lên, dốc ngược uống sạch chút long tửu còn sót lại, sau đó dáng vẻ tiếu nuối nhìn ra bốn xung quanh:

- Còn không? Còn nữa không?

- Rất tiếc, hết rồi!

Tác Mã Lý vốn là kẻ keo kiệt, sợ La Tuyết Phong và Lý Dật lên tiếng trước, vội đáp.

- Thực sự hết rồi sao?

Gã râu rậm dáng vẻ vô cùng thất vọng, rồi đột nhìn giơ tay ra, năm ngón tay mở rộng, tựa hồ có một lực hút cực mạnh đem Tác Mã Lý hút vào trong tay hắn.

Tác Mã Lý dù sao cũng là Đấu Hoàng cường giả, vậy mà bị hút như vậy, không kịp phản ứng gì thì đã nằm trong tay gã râu rậm. Thấy Tác Mã Lý đã bị gã râu rậm khống chế, đám người Lý Dật sắc mặt đại biến, nhưng lại lo sợ mà không dám ra tay.

Gã râu rậm bắt được Tác Mã Lý, không nói năng gì, chỉ lấy tay bóp mạnh cằm Tác Mã Lý, mồm Tác Mã Lý liền mở rộng ra, sau đó một cảnh tượng vô cùng bất ngờ liền xuất hiện, khiến Ánh Vũ Tình cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Gã râu rậm thè lưỡi vào mồm Tác Mã Lý, không ngừng liếm láp.

- Rượu ngon, rượu ngon! Đúng là long tửu!

Gã râu rậm liếm sạch chút rượu còn sót lại trong miệng Tác Mã Lý, sau đó mới buông tay vứt gã hải tặc Tác Mã Lý ra, sau đó ánh mắt nhìn về phía đám người Lý Dật.

- Trên người hắn còn long tửu!

Cơ hồ cùng một lúc, Lý Dật, La Tuyết Phong, Ánh Vũ Tình cùng chỉ về phía Tác Mã Lý, ba người này thà phản bội bạn bè còn hơn là để lưỡi của gã râu rậm liếm láp ở trong miệng của mình.

- Khốn kiếp!

Tác Mã Lý vô cùng tức giận, ánh mắt long lên sòng sọc:

- Các vị, ta vô cùng vinh dự vì có những người bạn như các vị.

Lý Dật tươi cười bước lại, vỗ vỗ vai Tác Mã Lý:

- Tình thế bất đắc dĩ, ha ha, Tác Mã Lý lão huynh, thực ra bọn ta cũng rất muốn nếm thử long tửu của ngươi, ha ha.

Gã râu rậm vội vàng đẩy Lý Dật ra, tóm lấy vai Tác Mã Lý, vội vàng hỏi:

- Rượu đâu? Rượu ở đâu? Ngươi nói mau, ta không đánh ngươi.

Thấy gã râu rậm đẩy mình ra, Lý Dật cũng muốn thăm dò thử xem, thôi động đấu khí, tuôn vào vị trí mà gã râu rậm đã tiếp xúc với thân thể mình. Với cỡ lực lượng này, cho dù là một gã Đấu Hoàng cường giả thì cũng bị chấn bay đi, nhưng gã râu rậm lại giống như không hề hay biết, cũng không thấy hắn thôi động đấu khí, chỉ nhẹ nhàng đẩy Lý Dật sang một bên.

Gã râu rậm không có cảm giác gì, nhưng La Tuyết Phong thì lại nhìn thấy rất rõ ràng, khẽ hỏi:

- Thế nào?

Lý Dật cười khổ lắc đầu, chỉ nói mấy chữ:

- Cao thâm khôn lường.

Có thể được Lý Dật đánh giá như vậy, La Tuyết Phong đột nhiên nhíu mày lại, một cường giả chưa rõ là bạn là thù như vậy, hiện nay không phải là chuyện đùa.

- Gã râu rậm, rượu của chúng ta không thể uống không được.

Ánh Vũ Tình đột nhiên bước lên hai bước, mỉm cười nói:

- Người thích uống rượu như vậy, chắc cũng biết ích lợi, cũng như sự hiếm có của long tửu, dựa vào đâu chúng ta phải đưa rượu cho người uống?

Nói như vậy khiến gã râu rậm đột nhiên ngẩn người ra, nói:

- Ta đã hơn sáu chục năm chưa được uống rượu rồi, các người có rượu, ta đương nhiên phải uống.

- Lại thật, sáu chục năm người chưa được uống rượu thì có liên quan gì tới chúng ta?

- Ta không biết, dù thế nào thì rượu của các người phải đưa hết cho ta.

Gã râu rậm mắt lộ hung quang, ngang ngược nói, tựa hồ không được uống rượu thì sẽ xông lên liều mạng.

Ánh Vũ Tình vẫn không hề sợ hãi, nói:

- Sao, muốn đánh nhau? Nếu người muốn cướp, chúng ta dù không đánh lại người, lẽ nào còn không kịp đổ rượu vào trong đồng lửa hay sao, người có cần thử không?

Gã râu rậm ngẩn người ra một lúc, bộ râu rậm che hết khuôn mặt nên cũng không biết gã đang nghĩ gì, thân hình đột nhiên lao lên, tốc độ vượt ra ngoài sự tưởng tượng của đám người Lý Dật.

- Ta thử rồi, hình như các người không có thời gian để đổ rượu vào trong đồng lửa.

Gã râu rậm một tay bóp chặt gáy Tác Mã Lý, dáng vẻ đắc ý nói.

- Ha ha, người mắc lừa rồi, thực ra rượu ở chỗ ta. Có muốn thử không?

Ánh Vũ Tình ứng biến rất nhanh, lời hù rượu vốn định uống ra, giờ lên trên đồng lửa đang cháy rừng rực.

- Nha đầu xảo hoạt thật.

Gã râu rậm đành thả Tác Mã Lý ra, giọng điệu đột nhiên thay đổi, có chút dễ dàng:

- Cô nương tốt, phải thế nào mới chịu đưa rượu cho ta?

Đôi mắt Ánh Vũ Tình chuyển động rất nhanh, cười nói:

- Nhìn bộ dạng rách rưới của người, hình như cũng chẳng có kim tệ để đổi. Nếu không thì thế này, ta có thể đưa rượu cho người, người phải đồng ý giúp ta ba việc, coi như tiền mua rượu, thế nào?

- Ai bảo ta không có kim tệ?

Gã râu rậm liền sờ mó trên bộ quần áo rách rưới, bộ quần áo đó hình như cũng đã mấy chục năm chưa giặt, vừa rách rưới vừa bẩn thỉu, lại còn có mùi rất kỳ quái. Tìm khắp mọi túi trên người nhưng cũng không kiếm được nổi đồng kim tệ nào.

- Tinh tạp của ta chắc là mất mất rồi, khổ thật, ở chỗ quái quỷ này, tinh tạp cũng là thứ bỏ đi, ta cũng không ngờ nó còn có tác dụng.

Gã râu rậm thất vọng nói:

- Vậy người nói xem ba việc cần ta giúp là gì, khó quá ta không làm đâu.

- Đương nhiên là không quá khó. Chuyện thứ nhất là người nói xem tên tuổi lai lịch của người thế nào, sao lại ở chỗ này?

Việc này quả thực không khó, gã râu rậm cũng không nghĩ ngợi gì, đáp luôn:

- Ta tên là... khỉ thật, ta tên là gì nhỉ? Ta cũng quên rồi, chỉ biết là mọi người thường gọi ta bằng hai biệt danh, một là gã ma men, hai là tay cờ bạc, các người thấy cái tên nào dễ gọi thì gọi vậy. Ta bị đày từ Thần Chi Linh Vực tới đây, mẹ kiếp, ta thật là may mắn, mấy ngàn năm nay ta là người đầu tiên phạm phải cấm luật của Thần Chi Linh Vực, ta một mình ở đây đã năm mươi năm rồi, có lẽ là sáu mươi năm, ai mà biết được chứ. Dù sao thì lúc ta bị đày tới đây vẫn chưa có râu.

- Người là người của Thần Chi Linh Vực?

La Tuyết Phong vô cùng ngạc nhiên, cũng vô cùng vui mừng, đây quả thực là món quà mà vạn thần đã ban cho bọn chúng, đang định đi tới Thần Chi Linh Vực thì vạn thần lại đem gã này tới đây.

- Đương nhiên, ta từ nhỏ đã sống tại Thần Chi Linh Vực, có vấn đề gì sao?

- Không có gì! Tửu Quỷ!

Ánh Vũ Tình cười nói:

- Ta gọi người là Tửu Quỷ vậy, ta hỏi người, nơi này cách thần chi linh vực bao xa, sao người không tìm cách quay về?

- Quay về! Sao ta không muốn chứ, vấn đề là nơi này và Thần Chi Linh Vực ngăn cách bởi băng hải vờ vợi, quái thú trong băng hải, người thực sự không thể tưởng tượng nổi nó lớn thế nào đâu, khôn kiếp, ta đã từng gặp một con cá, mắt nó to bằng một trái núi ở trước mặt vậy.

Những lời này của gã râu rậm Tửu Quỷ khiến Lý Dật, La Tuyết Phong đột nhiên vô cùng thất vọng.

Thực lực của gã râu rậm Tửu Quỷ này tuyệt đối không kém hơn năm người bọn chúng, ngay cả hắn cũng không dám thử vượt biển quay lại Thần Chi Linh Vực thì đủ thấy khó khăn thế nào. Mất to bằng trái núi, cho dù không phải là ma thú thì lực lượng đó, con người nhỏ bé cũng không thể chống chọi lại nổi.

- Cầm lấy đi! Còn có hai việc ta chưa nghĩ ra, sau này nói tiếp!

Ánh Vũ Tình cũng vô cùng thất vọng, ném hũ rượu cho Tửu Quỷ.

Tửu Quỷ cầm lấy hũ rượu, ánh mắt lóe lên, nói:

- Ta đã trả lời các người không chỉ ba câu hỏi rồi, còn nợ người cái gì chứ? Hũ rượu này vốn phải thuộc về ta.

Nói xong bóc nắp hũ rượu ra, ngửa cổ lên tu, sắc mặt đột biến, quát Ánh Vũ Tình:

- Nha đầu, người lừa ta, đây căn bản không phải là long tửu.

- Chơi xấu sẽ không có kết cục tốt, rõ ràng đã đồng ý ba việc với ta, ta cũng không nói một câu hỏi là một việc.

- Ta chơi xấu gì nào, rõ ràng người lừa ta trước.

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa.

Tác Mã Lý đột nhiên lên tiếng, nói với Tửu Quỷ:

- Người chẳng phải còn có một biệt hiệu nữa là tay cờ bạc hay sao, xem ra rất thích cờ bạc. Chi bằng chúng ta cược một ván, nếu người thắng thì long tửu là của người hết, nếu người thua thì sau này người phải nghe theo ta.

- Ha ha, cược thế nào? Không sai, cả đời ta chỉ có hai sở thích, rượu và cờ bạc.

Gã râu rậm lôi từ trong bộ quần áo bản thủ ra ba viên xúc xắc:

- Cược to nhỏ đi?

Tinh tặc mắt rồi mà ba viên xúc xắc này vẫn còn, có thể thấy trong mắt Tử Quỷ, ba viên xúc xắc này còn quan trọng hơn nhiều.

- Chúng ta không chơi trò này.

Tác Mã Lý xua xua tay, cười nói:

- Long tử là chí tôn trong các loại rượu, nếu chỉ dựa vào mấy viên xúc xắc và vận may để thắng thì thật là hạ nhục cực phẩm thần vật như vậy. Thế này đi, nếu đã đánh cược thì cược lớn một chút, cược khó một chút, như vậy mới thú vị, có phải không?

Tử Quỷ hiển nhiên cũng rất có hứng thú, nhưng tên này cũng không ngốc, sợ Tác Mã Lý giở trò gì nên thận trọng nói:

- Người nói trước xem cược gì nào?

- Trò cược này đối với người cũng có rất nhiều lợi lộc, chúng ta cược xem chúng ta có thể bình an đến Thần Chi Linh Vực được hay không!

Tử Quỷ ngăn người ra, một lúc sau mới nói:

- Cái gì, các người muốn tới Thần Chi Linh Vực, chỉ dựa vào mấy tên nhóc các người? Đùa hay sao?

- Không phải đùa, cho dù người không cược với ta, chúng ta cũng sẽ đi.

Tác Mã Lý nghiêm túc nói, không hề có chút đùa cợt.

- Các người dựa vào cái gì để đi chứ, phải biết rằng nơi này và băng hải đều có cấm chế, không thể nào bay được.

- Đóng thuyền!

Tác Mã Lý tự tin cười nói.

Thái độ tự tin này khiến Lý Dật và La Tuyết Phong cũng nhen nhóm lại chút hi vọng. Đúng thế, sao có thể quên Tác Mã Lý nhỉ, Tác Mã Lý là ai, là tướng cướp biển mà.

- Đóng thuyền? Dựa vào mấy người các người mà có thể đóng được thuyền vượt biển hay sao?

- Vậy nên mới khó, người nói trước xem có cược hay không nào?

Tử Quỷ ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Không cược, ván cược này không công bằng, nếu ta thua thì không có rượu uống, nếu ta thắng, e rằng các người cũng chôn thây trong lòng biển, còn có long tử nào chứ. Tiểu tử, đừng có lừa gạt ta.

- Đúng là có chút không công bằng.

Tác Mã Lý mỉm cười.

- Nếu không thì thế này, nếu chúng ta thất bại thì cũng không sao, trước khi chết nhất định sẽ đưa rượu cho người, nếu thành công thì rượu cũng sẽ đưa cho người, nhưng sau này người phải nghe theo mệnh lệnh của ta. Thế nào, công bằng chưa?

662. Q.6 - Chương 162: Tàu

- Nghe hay đấy.

Tử Quỷ mỉm cười, ván cược này đối với hắn mà nói vô cùng hấp dẫn, thứ nhất hắn cũng có cơ hội thoát khỏi nơi quỷ quái này, thứ hai, bất luận thế nào long tử cũng thuộc về hắn, ván cược bây giờ vẫn không công bằng, nhưng là không công bằng với Tác Mã Lý.

- Chỗ ta còn mấy hũ rượu, coi như là phần thưởng thêm, tuy không sánh được bằng long tửu nhưng cũng là rượu ngon hiếm có, để người uống trước khi ván cược kết thúc.

Ánh Vũ Tình sao lại không hiểu dụng ý của Tác Mã Lý, vỗ vỗ dung giới, cười hì hì nói

- Được, quyết định như vậy đi, ta cảnh cáo các người đừng có định giở trò gì, nếu không ta sẽ trói các người lại, vứt xuống biển nuôi cá.

Trong nháy mắt, nhóm người này đã có thêm một cường giả cao thâm khôn lường trợ giúp, Lý Dật và La Tuyết Phong vô cùng vui mừng, nướng thêm một con dã thú nữa, uống tiếp mấy hũ rượu. Năm người nằm nghe Tửu Quỷ kể về cuộc sống ở nơi quỷ quái này, đương nhiên cũng tìm hiểu cả về cuộc sống của hắc khi còn ở Thần Chi Linh Vực.

Thì ra Thần Chi Linh Vực cũng giống như Đấu Thần Đại Lục, đều là lãnh địa của nhân loại, chỉ khác ở chỗ nơi đó nhỏ hơn nhiều so với Đấu Thần Đại Lục, nhân loại cũng phân hóa rất rõ ràng, có những người căn bản không thể tu luyện được đấu khí, chỉ có thể vĩnh viễn làm người bình thường, còn những người có thể tu luyện được đấu khí thì do môi trường đặc biệt của Thần Chi Linh Vực nên thiên địa linh khí ở đó vô cùng nồng đậm, tốc độ tu luyện do vậy cũng nhanh hơn nhiều, không ít cường giả cuối cùng có thể tu luyện thành Đấu Thần, tư chất kém thì cũng có thể tu luyện thành Đấu Tôn Đấu Thánh, đó thực sự là mảnh đất của cường giả.

Còn Tửu Quỷ, do ham mê rượu và cờ bạc, nói như lời hắc thì “vì hai khuyết điểm mà đối với nam nhân thì không thể coi là khuyết điểm” nên đã phạm phải lỗi lầm có chút hoang đường, kết quả là bị mấy lão già ngoan cố ở Thần Chi Linh Vực dày đến nơi quái quỷ này.

Lỗi lầm mà tên này phạm phải nhất định không nhỏ, nếu không cũng không đến nỗi trở thành người đầu tiên trong mấy ngàn năm nay bị dày khỏi Thần Chi Linh Vực, nhưng đám người Lý Dật vẫn giả bộ bất bình thay cho hắn, khiến Tửu Quỷ cuối cùng coi bọn chúng như bằng hữu thật sự.

Bất giác một đêm đã trôi qua, ánh bình minh xuất hiện, bầu trời trong xanh, tuyết trắng kéo dài tới tận chân trời.

Theo lời Tửu Quỷ thì đám người Lý Dật được biết, ba mặt của vùng này đều là núi tuyết kéo dài không dừng, hắn cũng đã từng thử vượt qua núi tuyết này, nhưng cuối cùng đều thất bại. Còn mặt còn lại là Biển Băng Trôi, Tửu Quỷ cũng đã từng thử đạp băng đi trên biển ngoài trăm dặm, nhưng cuối cùng gặp phải con cá có mắt to như trái núi đó, cuối cùng sợ quá đành quay lại.

Còn rừng cây này cũng không lớn lắm, có hình lưỡi liềm, đi một vòng quanh rừng cây cũng chỉ mất vài ngày. Lúc này bọn người Lý Dật đi xuyên qua rừng cây, chỉ nửa ngày là đã ra tới Biển Băng Trôi.

Không hổ danh là Biển Băng Trôi, nhìn khắp tầm mắt đều chỉ là từng tầng băng nối tiếp nhau, tầng lớn như trái núi, tầng nhỏ thì chỉ có vài trượng, kéo dài tới tận chân trời. Căn cứ theo nhiệt độ thì lẽ ra nơi này phải đóng băng hết mới đúng, nhưng kỳ lạ là nước biển ở đây lại chỉ hình thành băng trôi.

Sau khi ra tới bờ biển, Tác Mã Lý hỏi thăm Tửu Quỷ về tình hình nước triều của Biển Băng Trôi, sau đó bắt đầu đi dọc theo bờ biển, tìm chỗ thích hợp nhất để xây dựng ụ tàu.

Tửu Quỷ dường như cũng không biết nhiều về thủy triều, thời tiết hơn so với Tác Mã Lý là mấy, nhưng cũng giúp gã thủ lĩnh cướp biển có thêm chút ít thông tin tham khảo quý báu. Cuối cùng Tác Mã Lý lựa chọn chỗ giáp nhau giữa bãi cát và một vách đá ở bờ biển làm nơi dựng ụ tàu.

Nói là làm, Tác Mã Lý đương nhiên trở thành tổng chỉ huy đóng tàu, nhiệm vụ ban đầu của Lý Dật và La Tuyết Phong là chặt gỗ. Nói như gã tướng cướp biển thì hắn muốn đóng một chiếc tàu lớn thực sự, chứ không phải một con xuồng, do vậy cũng cần rất nhiều gỗ. Lý Dật và La Tuyết Phong trở thành hai kẻ phá hoại môi trường, dọn sạch không biết bao nhiêu là cây cổ thụ đã sống mấy ngàn mấy vạn năm, sau đó giao cho Tửu Quỷ vận chuyển về.

Sau khi chuyển về bờ biển, Ánh Vũ Tình và Tạp Lí Lộ Tư liền tiếp tục gia công theo sự chỉ huy của Tác Mã Lý.

Tác Mã Lý không hổ là tướng cướp biển, dưới sự chỉ huy của hắn, công việc đóng tàu tiến hành rất thuận lợi, chỉ ba ngày, một ụ tàu lớn đã được xây dựng ở trên bờ Biển Băng Trôi.

Công việc đốn gỗ tẻ nhạt chán ngắt, hai vị Đẩu Tôn cường giả trở thành thợ đốn gỗ, bất giác nhìn nhau đều có thể cảm nhận thấy sự bất đắc dĩ của đối phương. Đẩu Tôn cường giả ở Đẩu Thần Đại Lục ghé góm thế nào, nếu để cho người khác biết hai vị Đẩu Tôn cường giả ở đây lại trở thành thợ đốn gỗ, không cười vỡ bụng mới lạ.

Những cây chịu lạnh to lớn đó vô cùng dẻo dai, Lý Dật và La Tuyết Phong tự hạ thấp phẩm cách của mình nhưng cũng không thể để cho siêu phẩm thần binh hạ thấp phẩm cách làm công cụ đốn gỗ, đồng thời cũng để tu luyện, hai người đều dùng đấu khí để đốn gỗ. Cũng may mà dưới uy lực của hai vị Đẩu Tôn cường giả, cây cối dẻo dai thế nào thì cũng chỉ như tờ giấy, hiệu suất công việc rất đáng hài lòng.

Hiệu suất công việc của Tửu Quỷ còn khủng khiếp hơn, hắn dường như không biết mệt mỏi, những cây cổ thụ ngàn năm mà hắn mỗi tay một cây, đi như bay, Lý Dật và La Tuyết Phong cơ hồ còn không đốn kịp cho hắn vận chuyển. Trong ba ngày ụ tàu được dựng xong, bọn chúng cũng đã chuẩn bị xong đủ số gỗ cần dùng.

Công việc tiếp theo của ba người là sấy khô gỗ. Thời tiết ở Biển Băng Trôi rất không ổn định, lúc trời nắng, lúc tuyết rơi, gỗ sau khi được Ánh Vũ Tình và Tạp Lí Lộ Tư gia công xong vẫn cần được sấy khô, nhưng nếu trong điều kiện thời tiết này mà muốn đạt đến yêu cầu của Tác Mã Lý thì có lẽ phải cần tới vài năm, do vậy Tác Mã Lý quyết định để Lý Dật và La Tuyết Phong cùng Tửu Quỷ dùng hỏa hệ đấu khí lần lượt sấy khô gỗ.

Công việc này so với đốn gỗ thì càng yêu cầu cẩn thận hơn nhiều, cần phải khống chế tốt lực lượng của đấu khí, yếu quá thì hiệu quả không cao, mạnh quá thì gỗ thành than.

Hiện tại Tác Mã Lý trăm trở nhất vẫn là chuyện buôn của tàu. Hắn đã tìm khắp cả cánh rừng nhưng vẫn chưa tìm ra được vật liệu thích hợp để làm buồm, song mây thì rất dẻo dai, nhưng thứ nhất là quá nặng, thứ hai là đan lát cũng rất phiền phức, hơn nữa dùng cũng rất bất tiện.

Vấn đề động lực của tàu nhờ có sáng kiến của Lý Dật mà được giải quyết. Lý Dật cho rằng khí hậu của Biển Băng Trôi rất khắc nghiệt, lấy gió làm động lực thì đối với những “thủy thủ” ngoài Tác Mã Lý ra sẽ là một thảm họa, nhưng nếu như lấy người làm động lực thì các Đẩu Tôn Đẩu Hoàng cường giả này sẽ phát huy tác dụng rất lớn, nên hắn kiến nghị dùng mái chèo.

Một lời làm tỉnh cả cơn mê, Tác Mã Lý lập tức thay đổi thiết kế của con tàu, lựa chọn hình thức không cần cánh buồm, con tàu cũng dài hẹp hơn, ở hai bên tăng thêm một hàng mái chèo lớn. Lý Dật tham gia vào việc thiết kế, hắn và Tác Mã Lý đem mái chèo, thông qua một hệ thống bánh răng gỗ liên kết với một bàn xoay lớn trên khoang tàu, thông qua chuyển động bàn xoay này để điều khiển mái chèo.

Lý Dật còn căn cứ vào thiết kế tàu thuyền ở kiếp trước, ở đuôi tàu còn làm thêm bộ phận chân vịt gỗ và bộ phận điều chỉnh phương hướng, nhưng xét tới việc chân vịt gỗ rất yếu, do vậy Lý Dật không coi nó như hệ thống động lực chủ yếu, mà chỉ là hệ thống động lực phụ trợ.

Thiết kế này khiến Tác Mã Lý vô cùng kinh ngạc, cuối cùng dành cho Lý Dật một đánh giá và đề nghị không biết nên cười hay nên khóc: “ta thấy ngươi có năng khiếu bẩm sinh để trở thành cướp biển, chỉ bằng sau khi thoát khỏi Thần Chi Linh Vực thì xây dựng một tập đoàn cướp biển lớn mạnh nhất trong lịch sử.”

Lý Dật đương nhiên không hề có hứng thú làm cướp biển, nên cũng đành nói cho qua chuyện:

- Đó là chuyện sau này, bây giờ phải đặt một cái tên cho tàu của chúng ta chứ.

- Tàu Vũ Tình!

Ánh Vũ Tình không biết xấu hổ nói.

- Tàu Xúc Xắc!

Tửu Quỷ đề nghị.

- Tàu Trân Nỵ!

Tập Lí Lộ Tư thấy mọi người đưa mắt không hiểu liền giải thích:

- Đó là tên nữ nhân của ta.
- Các người đừng tranh nữa, đây là tàu do ta đóng, phải gọi là tàu Tác Mã Lý.
- Tàu Đấu Thần!

Lý Dật và La Tuyết Phong cùng đề nghị.

Cuối cùng “Tàu Đấu Thần” có hai phiếu nên được lựa chọn.

Dù gì thì cũng là con tàu lớn dài hàng mấy chục mét nên việc đóng tàu cũng không đơn giản, đặc biệt là đổi thành thiết kế không cánh buồm nên Tác Mã Lý cũng cần có một quá trình tìm tòi cải tiến, khiến cho hệ thống động lực trở nên hợp lý hơn, dùng lực lượng nhỏ nhất điều khiển cả con tàu lớn.

Những ngày tiếp theo, ngoài Tác Mã Lý suốt ngày nhẩn nhó với bánh răng bánh lái còn đám người Lý Dật lại nhàn tản hơn nhiều, Lý Dật bắt đầu lợi dụng thời gian rảnh rỗi tu luyện đấu khí để củng cố cảnh giới Đấu Tôn vừa đạt được chưa lâu.

Sau khi đột phá lên cảnh giới Đấu Tôn, Lý Dật cảm thấy kinh mạch trong cơ thể càng trở nên to lớn hơn, lượng đấu khí có thể dung nạp và tuôn ra trong khoảng khắc cũng lớn hơn rất nhiều, cổ thiên ma đấu khí ở trong đan điền khí hải dường như cũng có dấu hiệu sắp đột phá, chỉ là khi Lý Dật bắt đầu tu luyện cẩn thận, tìm cách đột phá lên thiên ma tầng thứ tư thì lại phát hiện ra khu vực rìa của Băng Phong Thế Giới này tuy thiên địa linh khí cũng rất nồng đậm, nhưng hiệu quả tu luyện lại không hề cao.

Nhưng hiệu quả tu luyện không cao này, so với La Tuyết Phong còn tốt hơn rất nhiều, La Tuyết Phong căn bản không tu luyện gì, bởi hẳn dù có tu luyện cũng chẳng có ích lợi gì, dường như tất cả mọi tiềm lực của hắn đã tu tiêu hao sạch, sau khi tiến vào cảnh giới Đấu Tôn, hẳn tu luyện thế nào cũng không có tác dụng. Thấy Lý Dật tuy chậm nhưng vẫn có thể biến thiên địa linh khí trở thành đấu khí, La Tuyết Phong đương nhiên không thoải mái. Đi thuyền ngược dòng, không tiến nghĩa là lùi, Lý Dật tuy mới tiến lên Đấu Tôn cảnh giới, nhưng cảnh giới tu luyện đã đuổi kịp hắn, hơn nữa còn nhất định sẽ vượt qua hắn. Bất luận là ai, nhìn thấy tình hình đó cũng đều không thể vui vẻ nổi.

Khi Lý Dật kết thúc tu luyện đứng dậy nhìn thấy thái độ của La Tuyết Phong, hắn lập tức hiểu ra, tu luyện ngay trước mặt La Tuyết Phong có lẽ không phải là sự lựa chọn sáng suốt.

Bất luận là Lý Dật hay La Tuyết Phong đều hiểu rõ, lúc này cả hai trở thành bằng hữu là vì lợi ích, tương lai cũng có thể vì lợi ích khác nhau mà trở thành kẻ thù. Ai cũng sẽ lưu lại một đòn cuối cùng, một đòn có thể tiêu diệt đối phương, đương nhiên, đó là chuyện sau này, khi mà lợi ích khác nhau vẫn chưa xuất hiện thì bọn chúng vẫn còn là bằng hữu.

Qua mấy chục ngày lao động vất vả, Tàu Đấu Thần của Tác Mã Lý cuối cùng đã thành hình, bước vào giai đoạn quan trọng nhất, lắp đặt và vận hành thử hệ thống động lực. Nhưng đúng lúc đó, bất ngờ lại xảy ra.

663. Q.6 - Chương 163: Đôn Thổ Quyết

Hôm đó trời nắng đẹp, tất cả mọi người ngoài Tác Mã Lý bận rộn vận hành thử hệ thống động lực, tất cả mọi người còn lại đều nhàn rỗi nằm sưởi nắng trên bãi biển. Lý Dật nằm phơi nắng, trong lòng trầm suy nghĩ.

Từ sau khi rời khỏi Thiên Phong Đế Quốc đã gặp không ít sự cố, không có thời gian tu luyện, làm lãng phí mấy bộ công pháp đấu kỹ cấp bậc bạch hổ, chuẩn bị tiến vào nơi cường giả đầy rẫy như Thần Chi Linh Vực, nếu chỉ dựa vào chút bản lĩnh hiện tại e rằng không có cả tư cách để tự bảo vệ mình. Chưa nói đâu xa, chỉ riêng tay Tửu Quỷ trước mặt này, nếu thực sự động thủ thì mình cũng không phải đối thủ của hắn.

Càng nghĩ càng cảm thấy nằm phơi nắng ở đây là một tội lỗi.

Lý Dật không nói gì với người khác, đứng dậy đi sâu vào trong rừng cây, đám người La Tuyết Phong cho rằng hắn đi vệ sinh nên cũng không hỏi han gì.

Dời khỏi ánh mắt của mọi người, Lý Dật bước nhanh hơn về phía chân núi bao quanh lấy cánh rừng này. Cứ đi như vậy khoảng hơn một giờ, thấy đã rời khỏi bờ biển khá xa, Lý Dật mới tìm một chỗ vắng vẻ, ngồi xếp bằng, lôi mấy bộ công pháp đấu kỹ từ trong dung giới ra.

- Lão già, nên ra ngoài hít thở không khí rồi.

Lý Dật gọi Xà Tôn Giả ra, xem ra lão già này cũng đã tổn hao không ít linh hồn chi lực, mấy ngày nay cũng không có động tĩnh gì.

- Tiểu tử, lại muốn bổn tôn giúp ngươi làm gì thế?

Thấy Lý Dật chủ động gọi ra, Xà Tôn Giả theo bản năng vô cùng cảnh giác.

- Không có việc gì, nói chuyện thôi.

- Không có việc gì thì ngươi truyền thiên ma đấu khí cho ta, ai rảnh rồi nói chuyện với ngươi.

- Lão quỷ, làm gì cũng phải có lương tâm, mấy ngày nay ta cũng bổ sung cho lão không ít thiên ma đấu khí.

Xà Tôn Giả ngừng khí dụ lại, hì hì nói:

- Tiểu tử ngươi coi như có lương tâm, nói xem, lại gặp chuyện gì?

- Cũng chẳng có việc gì, chỉ muốn hỏi một chút, lão đã từng nhìn thấy có người tu luyện tới một cảnh giới nhất định, bất luận tu luyện thể nào cũng không thể tiến bộ chưa?

Trầm ngâm một lúc, Xà Tôn Giả nói:

- Ngươi nói tới tên thiên tài của thiên tài La Tuyết Phong hả? Tiểu tử đó thực sự là thiên tài tu luyện đấu khí, chỉ tiếc là... tiếc là hắn không may mắn như ngươi, có thể gặp được thầy giáo tốt như ta.

Sự cao ngạo của Xà Tôn Giả khiến Lý Dật thầm khinh bỉ, không ngờ dám nói La Tuyết Phong không gặp được thầy giáo tốt. Người là đệ tử của La Lan Học Viện, La Lan Học Viện là nơi thế nào? Đó là Học viện tu luyện đấu khí số 1 của Đấu Thần Đại Lục, hơn nữa La Tuyết Phong còn là học viên do đích thân Viện Trưởng An Đức Lược chỉ bảo, dám bảo người ta không có thầy giáo tốt?

- Tiểu tử, ngươi đừng có không phục, nếu La Tuyết Phong có ta dạy bảo, lúc này còn lâu mới chịu dừng lại ở đấu tôn tầng thứ nhất không tiến lên được chút nào nữa, e rằng đã chuẩn bị đột phá lên cảnh giới Đấu Thánh rồi.

- Ghê gớm vậy sao?

Lý Dật không khỏi ngưỡng mộ nói:

- Vậy ta bằng tuổi hắn phải chăng cũng có thể chuẩn bị đột phá lên cảnh giới Đấu Thánh rồi?

- Ngươi không có được thiên phú tốt như La Tuyết Phong, nhưng ngươi lại may hơn hắn nhiều, La Tuyết Phong chẳng phải đồng thời tu luyện bát hệ đấu khí hay sao, người thường chỉ biết đấu khí tu luyện càng nhiều càng tốt, nhưng lại không hề biết rằng nhiều thì không tinh thâm, tạp loạn không thuần khiết. Nếu chỉ tu luyện hai ba hệ đấu khí thì hậu quả còn chưa lớn, nhưng nếu bát hệ thì..., hừ, cho dù hắn thiên phú hơn người thì cũng không thể dựa vào thực lực của bản thân để điều hòa tám loại đấu khí có thuộc tính khác nhau tương sinh tương khắc. Hắn có thể đột phá lên cảnh giới Đấu Tôn e rằng cũng là nhờ cao nhân trợ giúp, nhưng sau khi đột phá thì không thể có tiến bộ gì được nữa, bởi tới cảnh giới Đấu Tôn thì lực lượng bình thường không thể khắc chế được tám loại đấu khí có thuộc tính khác nhau đó nữa. Thiên địa linh lực hấp thu được đều tiêu hao vào việc khắc chế tám loại đấu khí tương khắc, tiểu tử, ngươi hiểu ý ta chứ?

- Hiểu rồi, nghĩa là La Tuyết Phong không thể có tiến bộ gì nữa là do tiêu hao trong cơ thể quá lớn, thiên địa linh khí hấp thu được đều bị tiêu hao hết sạch rồi. Vậy, sư phụ, có cách gì hóa giải không?

- Đương nhiên là có cách, trên đời này chỉ cần có vấn đề là sẽ có cách giải quyết. Nhưng tình hình hiện tại của La Tuyết Phong cho dù là có cách thì cũng vô cùng nguy hiểm, thập tử thì thừa mà nhất sinh lại chẳng có.

- Chúng ta không vòng vo nữa có được không?

- Theo ta được biết, để hóa giải tình trạng hiện tại của La Tuyết Phong thì chỉ có một cách, đó là tu luyện một loại đấu khí hệ âm thuộc tính, sau đó lại tu luyện thiên ma đấu khí, dùng thiên ma đấu khí luyện hóa chín loại đấu khí kia quy nhất. Nhưng nói thì dễ, muốn làm được lại vô cùng khó. Ngay bước đầu tiên là tu luyện đấu khí hệ âm thuộc tính đã vô cùng nguy hiểm, tám hệ đấu khí cùng ở trong đan điền khí hải đã vô cùng không ổn định rồi, bây giờ lại thêm đấu khí âm thuộc tính tương khắc với thánh hệ đấu khí, không cẩn thận thì cả đan điền khí hải sẽ bị phế. Còn bước thứ hai là tu luyện thiên ma đấu khí để luyện hóa chín loại đấu khí, trừ khi có Đấu Thần cường giả hộ pháp, nếu không căn bản là hành động tự sát. Nhưng nếu có thể thành công thì sẽ nhờ họa mà được phúc, một bước lên trời.

Nghe Xà Tôn Giả nói vậy, lại ngẫm lại những hành động của La Tuyết Phong, Lý Dật đột nhiên có một suy đoán. La Tuyết Phong không kể hiểm nguy tiến vào Thần Chi Linh Vực, phải chăng là để tìm kiếm một Đấu Thần cường giả giúp mình hộ pháp? Nếu thực sự như vậy thì nguyên nhân hẳn không thể tiếp tục tu luyện được nữa theo như Xà Tôn Giả nói, e rằng La Tuyết Phong cũng đã biết rất rõ. Dù sao, hẳn cũng là đệ tử ruột của viện trưởng An Đức Lược của La Lan Học Viện, xảy ra tình trạng không thể tu luyện tiếp được như vậy, An Đức Lược tuyệt đối sẽ không thể không quan tâm tới.

Nghĩ thêm một bước nữa, La Tuyết Phong ăn trộm thánh khí, xông vào Băng Phong Thế Giới phải chăng cũng là do An Đức Lược ngầm đồng ý?

Việc này rất có khả năng! Bởi thánh khí của học viện, cho dù là một viện trưởng như An Đức Lược cũng không thể tự tiện đưa cho La Tuyết Phong dùng được, dù sao cũng liên quan tới tam đại môn phái, nên cách duy nhất là để La Tuyết Phong tự ăn trộm. Thánh khí quan trọng như vậy, học viện nhất định sẽ canh phòng cẩn mật, La Tuyết Phong có giỏi thế nào thì cũng chỉ là một học viên, căn bản không thể có cơ hội lại gần thánh khí được, sao lại có thể ăn trộm được dễ dàng như vậy, còn tiện tay lấy được một kiện siêu phẩm thần khí nữa.

Lý Dật luôn cảm thấy việc La Tuyết Phong phản bội La Lan Học Viện không đơn giản như vậy, suy đoán như vậy thì những khuất tất phía trong là rất lớn. Ví dụ như, An Đức Lược và La Tuyết Phong rốt cuộc có quan hệ thế nào? Chỉ là quan hệ sư đồ thì không thể giải thích nổi, nếu không An Đức Lược cũng không mạo hiểm như vậy. Còn sự xuất hiện của cường giả của Đấu Thần Điện và Tứ Đại Ma Tông, không khéo đây lại là sự tranh đấu ngầm giữa tam đại thế lực của Đấu Thần Đại Lục.

Ngẫm nghĩ kỹ việc này đối với Lý Dật vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể hồ đồ để bị cuốn vào cuộc tranh đấu của tam đại thế lực, làm quân cờ trong tay kẻ khác.

- Tiểu tử, quan hệ của ngươi và La Tuyết Phong không tốt đến mức đưa cả Thiên Ma Công Pháp cho hắn tu luyện chứ. Ta cảnh cáo ngươi, cho dù bây giờ hắn có tu luyện thiên ma đấu khí, dựa vào bản lĩnh của ngươi cũng tuyệt đối không thể hộ pháp cho hắn, đảm bảo cho hắn có thể luyện hóa thành công tám loại đấu khí kia.

Lời của Xà Tôn Giả lời Lý Dật quay lại hiện thực, thực ra nói chuyện của La Tuyết Phong với Xà Tôn Giả cũng chỉ là chuyện ngoài lề, nói xong rồi, Lý Dật mới bắt đầu nói tới chuyện chính.

- Yên tâm đi, ta không ngốc đến như vậy đâu. Đúng rồi, sư phụ, ta muốn tu luyện thêm một hệ công pháp, hiện tại trong tay có một bộ Phong hệ và một bộ Thổ hệ bạch hổ công pháp, ngươi cảm thấy ta hiện tại tu luyện hệ nào thì thích hợp?

- Bây giờ?

- Đúng vậy, đợi tâu đấu thần của chúng ta khởi hành, ta e rằng chúng ta cũng không còn thời gian nữa.

Ngẫm nghĩ một lúc, Xà Tôn Giả mới trả lời:

- Tu luyện thổ hệ vậy, thứ nhất thổ hệ công pháp và các loại công pháp ngươi đã tu luyện không xung đột lớn lắm, có bốn tôn hộ pháp, cơ hồ không cần lo lắng, hai là tới Thần Chi Linh Vực, có một hệ công pháp

phòng ngự sẽ có rất nhiều ích lợi cho người trong việc giữ mạng.

- Được, vậy quyết định như vậy đi!

Lâm Động giữ lại “Đôn Thổ Quyết”, đem các lại công pháp còn lại nhét vào trong dung giới.

Lý Dật cũng không vội vàng tu luyện công pháp mới mà đem thiên ma đấu khí dẫn ra khỏi đan điền khí hải, vận chuyển một vòng quanh kinh mạch khắp thân thể, căn cứ vào kinh nghiệm tu luyện trước kia, để hạ chế sự xung đột của công pháp cũ và mới, Lý Dật thông qua Thiên Khôn Địa Càn Châu cường hóa thiên ma đấu khí đến cực hạn để khắc chế bốn hệ đấu khí còn lại.

Lúc này ở trong đan điền khí hải, thiên ma đấu khí vô cùng sung mãn đã bao bọc chặt lấy bốn hệ đấu khí còn lại, bốn hệ đấu khí kia dưới sự khắc chế của cỗ năng lượng sung mãn này, giống như những con cừu ngoan ngoãn, không hề có dấu hiệu phản kháng.

Chuẩn bị xong hết rồi, Lý Dật mới đưa một tia đấu khí nhập vào trong Đôn Thổ Quyết, Đôn Thổ Quyết công pháp hóa thành một đạo tin tức tuôn vào trong đầu của Lý Dật, còn một tia đấu khí màu vàng đất thì nhanh chóng nhập vào trong cơ thể Lý Dật, tiến vào trong kinh mạch.

Căn cứ theo ghi chép trong công pháp, Lý Dật dẫn tia thổ hệ đấu khí đó đi khắp kinh mạch trong cơ thể. Đấu khí hấp thu thổ nguyên tố ở trong thiên địa linh khí ở trong kinh mạch, dần trở nên cường đại. Tiếp tục vận chuyển thêm mấy lượt nữa, khi cỗ đấu khí này như dòng nước sông cuộn cuộn trong kinh mạch, Lý Dật mới định làm tiếp bước thứ hai, cũng là bước quan trọng nhất.

Bước quan trọng nhất là đem thổ hệ đấu khí dẫn vào trong đan điền khí hải, đem nó thành một bộ phận đấu khí của mình. Mấu chốt của bước này là ở chỗ phải lấy thiên ma đấu khí thuần phục nó, đưa năng lượng cuồng bạo của nó đạt tới mức độ thích hợp. Yếu quá thì nhất định sẽ bị bốn hệ đấu khí còn lại khắc chế, vậy những nỗ lực vừa rồi coi như phí công. Nếu mà thổ hệ đấu khí quá cường hãn thì sẽ ảnh hưởng tới bốn hệ đấu khí còn lại.

Đúng như Xà Tôn Giả đã nói, dù sao thổ hệ đấu khí và các hệ đấu khí khác cũng không tương khắc ghê gớm như là nước với lửa, Lý Dật rất yên ổn đưa cỗ thổ hệ đấu khí vào trong đan điền. Đột nhiên, cả đan điền khí hải đều khê rung lên, thiên ma đấu khí nhanh chóng tuôn trào, hai cỗ đấu khí đan xen vào nhau, năng lượng cường đại khiến thân thể Lý Dật cũng khê run lên.

- Tiểu tử, chút khổ sở này hiện tại đối với người đã không còn vấn đề gì rồi, mau nắm lấy thời gian, luyện hóa cỗ thổ hệ đấu khí này đi.

So với những lần tu luyện trước đây, lực xung đột của các loại đấu khí lần này vẫn còn trong khả năng chịu đựng của Lý Dật. Cỗ chịu đựng sự đau đớn của thân thể, Lý Dật nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ dẫn đạo thổ hệ đấu khí, dưới năng lượng cường hãn của thiên ma đấu khí, thổ hệ đấu khí phản kháng ngày càng yếu.

Không ngờ tu luyện Đôn Thổ Quyết lại thuận lợi như vậy, Lý Dật thậm chí còn suy nghĩ xem có nên đem “Ngự Hư Thiên Nhất Quyết” cũng tu luyện luôn hay không. Nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, công pháp mới dù sao cũng vẫn chưa ổn định, vẫn cần thời gian để dung hòa với các loại đấu khí khác. Hơn nữa, tu luyện Đôn Thổ Quyết tuy đơn giản, nhưng luyện hóa được thổ hệ đấu khí thì cũng đã tiêu hao hết nửa ngày, nếu còn không quay về thì đám người La Tuyết Phong nhất định sẽ đi tìm.

Lý Dật chậm rãi thu thể lại, đang định kết thúc tu luyện, thiên ma đấu khí trong đan điền khí hải lại đột ngột tuôn động.

664. Q.6 - Chương 164: Thiên Ma Tầng Thứ Tư

Lý Dật vô cùng kinh hãi, ở trong đan điền khí hải, thiên ma đấu khí vốn đang rất yên ổn đột nhiên không thể khống chế được nữa, từ bỏ sự khống chế với năm hệ đấu khí còn lại, thu thành một đám mây đấu khí

vô cùng nồng đậm.

Mất đi sự khống chế của thiên ma đấu khí, bốn hệ đấu khí vốn ở trong cơ thể như mãnh hổ thoát khỏi lồng, nhanh chóng lao về phía thổ hệ đấu khí vừa mới tu luyện.

- Nguy rồi, tiểu tử, thiên ma đấu khí sắp đột phá rồi, khôn kiếp, sao lại đột phá vào thời khắc này chứ.

Xà Tôn Giả cũng vô cùng kinh hãi, vốn dĩ thiên ma đấu khí mà đột phá lên tầng thứ tư là việc rất tốt, nhưng lại đúng vào lúc vừa tu luyện xong Đôn Thổ Quyết thì lại không hay chút nào.

Ở trong dung giới, một cỗ đấu khí ôn nhu nhưng cường đại nhanh chóng tuôn vào trong đan điền khí hải của Lý Dật, đấu khí của Xà Tôn Giả tuôn vào khiến tình trạng vô cùng hỗn loạn của Lý Dật lại càng trở nên phức tạp.

Thiên ma đấu khí vẫn đang tiếp tục thu nhỏ lại, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đám mây đấu khí đó lại khiến người khác vô cùng bất an. Còn băng, hỏa, lôi, thánh bốn hệ đấu khí lại không ngừng tấn công thổ hệ đấu khí, còn không ngừng xung đột với cỗ đấu khí phòng ngự của Xà Tôn Giả. Mấy cỗ năng lượng không ngừng xung đột khiến Lý Dật vô cùng đau đớn, không thể khống chế nổi đan điền khí hải của mình.

- Tiểu tử, mau đưa thiên ma đấu khí dẫn vào trong kinh mạch, đan điền khí hải ta giúp người phòng thủ, mau đưa thiên ma đấu khí đột phá đi, ta không thể chống đỡ được lâu đâu.

Thanh âm của Xà Tôn Giả tựa hồ đến từ chân trời, Lý Dật biết đâu là biểu hiện tinh thần của mình đang suy yếu, nhổ ra một ngụm máu tươi đang nghẹn trong lồng ngực, Lý Dật cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều, nghiêng rằng dựa vào công pháp tu luyện thiên ma đấu khí, tìm cách khống chế cỗ thiên ma đấu khí đang chuẩn bị đột phá.

Được Lý Dật dẫn đạo, cỗ đấu khí đã thu nhỏ lại chỉ bằng quả trứng đột nhiên giãn nở ra, khiến ấy cỗ đấu khí còn lại tan tác khắp nơi, rồi như nước lũ tràn bờ nhanh chóng tuôn đi khắp kinh mạch toàn thân.

Kinh mạch của Lý Dật trải qua vô số lần tu luyện đã trở nên vô cùng bền vững, nhưng bị cỗ năng lượng cường đại đó tuôn vào đột nhiên cũng căng lên tới cực hạn, Lý Dật nhìn vào cũng thâm kinh hãi, kinh mạch lúc này đã giãn nở ra mỏng như tờ giấy, lúc này chỉ cần khẽ va chạm vào là có thể vỡ ngay lập tức.

Lúc này, nếu có chút ngoại lực tác động vào thì hậu quả sẽ là kinh mạch toàn thân nát vụn, cho dù có giữ được mạng thì tu vi toàn thân cũng sẽ bị phế bỏ hoàn toàn.

- Ô, tiểu tử này đang tu luyện công pháp gì vậy?

Đột nhiên, một thanh âm có chút ngạc nhiên, không hề có ý tốt vang lên.

Thế nào là sợ cái gì cái đó tới. Lý Dật cuối cùng đã được ném trải việc đáng ghét này. Nghe thanh âm đó, người vừa nói không ngờ chính là gã Hồng Y Đại Tư Tế của Đấu Thần Điện, Kha Bĩ Tán.

- Lẽ nào là ám thuật tính công pháp? Nhưng hình như không giống, Kha Bĩ Tán, người nói xem lúc này mà chúng ta cho hẳn một chương thì hậu quả sẽ thế nào?

Lại một thanh âm nữa vang lên, không ngờ lại còn là kẻ đáng sợ hơn, chính là Ma Thành Thành Chủ.

Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ, hai gã này sao lại ở cùng với nhau? Nghe ngữ khí của cả hai thì tựa hồ đã hóa can qua thành bằng hữu. Trong lúc tu luyện, Lý Dật cũng không thể ngẫm nghĩ nhiều, chỉ có thể cố gắng tránh sự làm phiền của hai thanh âm này, dẫn đạo thiên ma đấu khí đi khắp toàn thân, chờ đợi đột phá.

- Muốn biết hậu quả thế nào thì thử một cái là biết ngay.

Kha Bĩ Tán cười âm hiểm, chậm rãi tiến lại gần Lý Dật, trong bàn tay, một cỗ đấu khí không nồng đậm lắm xoay chuyển không ngừng.

Cũng là người tu luyện đấu khí, Kha Bĩ Tán đương nhiên biết Lý Dật đang ở trong thời khắc quan trọng, đừng nói là một đạo đấu khí không mạnh lắm, hiện cho dù là một người bình thường chưa từng tu luyện đấu khí cũng đủ khiến Lý Dật tẩu hỏa nhập ma.

- Lý Dật, nếu hẳn dám công kích người thì dùng thiên ma đấu khí trong kinh mạch tấn công hẳn.

Xà Tôn Giả trầm tĩnh nhắc nhở, thực ra không cần Xà Tôn Giả nhắc nhở, trong tình trạng hiện tại, cho dù là liều mạng tới lưỡng bại câu thương thì với tính cách của Lý Dật cũng tuyệt đối không chịu khoanh tay chịu trói.

Đi tới cách Lý Dật khoảng ba bốn mét, Kha Bĩ Tán cười lạnh, hai tay giương ra, một cổ đấu khí mạnh mẽ lao về phía đan điền khí hải của Lý Dật.

Cùng lúc đó, chỉ thấy Lý Dật cũng khẽ giơ tay ra, đấu khí màu xám đột nhiên tuôn ra.

Hai cổ đấu khí va chạm vào nhau, một tiếng nổ lớn vang lên, Lý Dật đang trong tư thế ngồi xếp bằng bị đánh văng đi, vẫn duy trì tư thế đang tu luyện, nhưng miệng không ngừng thổ huyết.

Còn Kha Bĩ Tán tuyệt đối không thể nào ngờ được một cường giả đang trong lúc tu luyện, hơn nữa dường như còn gặp phải phiền phức không nhỏ lúc này lại có thể đánh ra đấu khí cường đại như vậy. Lần ra tay vừa rồi hẳn chỉ đánh ra năm thành công lực, nhưng bị thiên ma đấu khí vô cùng nồng đậm đánh trúng, đột nhiên cũng bị đánh bay ra xa mười mấy mét, đánh gãy mấy cây cổ thụ to mới dừng lại được. Đại tứ tế về mặt vừa còn vô cùng đắc ý bây giờ lại vừa đau đớn vì bị gãy mấy đốt xương vừa vô cùng căm hận, bước tiếp về phía Lý Dật.

- Tiểu tử này, hẳn, hẳn không ngờ lại tu luyện thiên ma đấu khí.

Lý Dật vừa rồi ra tay cũng khiến Ma Thành Thành Chủ vô cùng kinh ngạc, nếu vẫn không nhìn ra Lý Dật tu luyện cái gì thì một Ma Thành Thành Chủ như hắn có thể đập đầu vào tường tự tử được rồi.

- Thiên ma đấu khí? Lẽ nào tiểu tử này là người của Thiên Ma Tông?

Về mặt sát khí đằng đằng của Kha Bĩ Tán lúc này lại lộ ra vẻ kinh ngạc, thiên ma đấu khí tuy từng là nền tảng lập tông của Thiên Ma Tông, nhưng mấy năm nay, môn công pháp này đã trở thành truyền thuyết, ở Đấu Thần Đại Lục cơ hồ đã bị tuyệt tích.

Tiểu tử Lý Dật này, tuy Kha Bĩ Tán tuy chưa biết nhiều, nhưng hẳn lại biết rất rõ về Thiên Ma Tông, nếu Thiên Ma Tông mà có nhân vật như Lý Dật, Đấu Thần Điện sao lại không hề biết gì chứ.

- Lý Dật, người rốt cuộc là người thế nào? Lai lịch ra sao?

Nhưng Lý Dật lại không thèm để ý đến câu hỏi của Kha Bĩ Tán, thiên ma đấu khí vừa rồi đánh ra, kinh mạch đột nhiên trở nên thông suốt, Lý Dật đột nhiên có ý nghĩ muốn đem tất cả đấu khí ở trong cơ thể đánh hết ra, để giảm bớt sự đau đớn của thân thể.

Tựa hồ biết được ý định của Lý Dật, Xà Tôn Giả vội vàng nhắc nhở:

- Tiểu tử, đây là thiên ma đấu khí của ngươi, can hệ tới tu vi sau này của ngươi, thiếu một chút ít thì thành tựu sau này cũng sẽ kém một bậc.

Lý Dật không nói gì, nhưng cũng ngầm hiểu, nhân lúc Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ đang bàn tán về đấu khí của hắn, không lập tức ra tay, hắn liền nhanh chóng thôi động thiên ma đấu khí vận chuyển nhanh ở trong khắp kinh mạch.

- Thành Chủ, người đi thử xem, xem tiểu tử đó rốt cuộc đang giở trò quỷ quái gì.

Một chiêu bị thua thiệt, e ngại uy danh của thiên ma đấu khí, Kha Bĩ Tán chỉ căm hận nhìn Lý Dật, nhưng lại không tiếp tục ra tay mà đi xúi giục Ma Thành Thành Chủ.

Nhưng Ma Thành Thành Chủ cũng không ngốc như vậy, nhìn kỹ Lý Dật mấy cái, rồi cảm nhận thấy cỗ lực lượng cường hãn ở trong thân thể của hắn, Ma Thành Thành Chủ xua xua tay nói:

- Trước hết không động đến tiểu tử này, nhân lúc hắn còn đang bận rộn, chúng ta đi giải quyết mấy tên còn lại.

Thiên ma đấu khí tuy Lý Dật không muốn lãng phí, nhưng nếu Kha Bĩ Tán hay Ma Thành Thành Chủ lại ra tay lần nữa thì để giữ mạng, Lý Dật cũng sẽ đành phải ra tay lần nữa. Lực lượng của thiên ma đấu khí Kha Bĩ Tán vừa rồi cũng đã được lãnh giáo, uy lực cường hãn bá đạo đó, cả hai gã cường giả đều cảm thấy kinh sợ.

Nhưng Kha Bĩ Tán sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

- Chúng ta cùng liên thủ ra tay, còn sợ không chế phục được tiểu tử này hay sao?

Kha Bĩ Tán nói một cách ác độc. Hai gã Đấu Tôn cao cấp liên thủ đối phó với một tên Đấu Tôn vừa một đột phá lên, hơn nữa còn là nhân lúc đậu đỗ bìm leo, việc vô liêm sỉ như vậy, cho dù là Ma Thành Thành Chủ cũng cảm thấy do dự.

Nhưng Lý Dật lại vô cùng lo lắng. Nếu thiên ma đấu khí mà bị hai gã cường giả kia liên thủ tấn công, vậy công lao tu luyện vất vả hơn nửa năm nay, mấy lần giao đấu sinh tử đều sẽ trở thành công cốc, hơn nữa cái mạng nhỏ này cũng khó mà giữ được.

- Làm thế nào, lão quỷ?

Xà Tôn Giả lúc này đang vất vả đối phó với cục diện hỗn loạn ở trong đan điền khí hải của Lý Dật, nghe thấy hấn hỏi như vậy cũng tức giận nói:

- Còn làm thế nào nữa, nếu bọn chúng dám liên thủ thì dùng hết thiên ma đấu khí đánh trả, lẽ nào cứ giương mắt nhìn bọn chúng đánh chết người hay sao?

Đột nhiên, thiên ma đấu khí tràn ngập trong kinh mạch đột nhiên thoát khỏi sự khống chế của Lý Dật, khẽ ngưng lại một chút, sau đó đột nhiên di chuyển ngược chiều trong kinh mạch. Tình trạng đó thông thường chính là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, nhưng lúc này Lý Dật lại cảm thấy toàn thân vô cùng dễ chịu, kinh mạch toàn thân, cơ bắp, xương khớp đều thả lỏng hết cả ra, cảm giác thoải mái dễ chịu như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

- Mau đưa thiên ma đấu khí dẫn vào trong đan điền khí hải! Thiên ma đấu khí đã đột phá thành công. Nhanh lên, tiểu tử, ta sắp không chịu được nữa rồi.

Xà Tôn Giả cũng đang trong giai đoạn phục hồi sau khi thực lực bị tổn hại lớn, lúc này đối phó với bốn hệ đấu khí cuồng bạo cũng vô cùng vất vả.

Đúng lúc Lý Dật đang dẫn thiên ma đấu khí vào trong đan điền khí hải, Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ cuối cùng đã đạt được nhất trí, phải trái hai bên dẫn đi lại phía Lý Dật, sau đó đấu khí cường hãn từ trong lòng bàn tay hai gã tuôn ra, mang theo tiếng xé gió hung hãn tấn công về phía Lý Dật.

- Lúc yếu nhất cũng là lúc mạnh nhất. Lý Dật, mặc kệ bọn chúng, dẫn thiên ma đấu khí về.

Xà Tôn Giả đột nhiên ra một chỉ thị vô cùng cổ quái, Lý Dật tuy không hiểu nghĩa là gì, nhưng lúc này bảo hấn dùng thiên ma đấu khí vừa đột phá được để đỡ đòn tấn công của Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ thì hấn cũng không muốn, nên nghe thấy Xà Tôn Giả nói vậy, hấn cũng không thèm để ý tới hai cổ đấu khí đang hung hãn tấn công về phía mình, chỉ chuyên tâm dẫn thiên ma đấu khí quay về đan điền khí hải.

Lúc này Lý Dật đang ngồi xếp bằng trên tuyết, toàn thân được bao phủ bởi một tầng sương mỏng màu xám, ngoài ra không hề có đấu khí hay không gian phòng ngự gì cả, hai cổ năng lượng kinh người chuẩn bị trút lên nhục thân không chút phòng ngự của hấn.

Cho dù là một thân thể bằng sắt thép, dưới đòn tấn công của hai Đấu Tôn cường giả thì e rằng cũng sẽ bị biến thành một đồng sắt vụn. Điều này Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ vô cùng tin tưởng, do vậy, khi nhìn thấy Lý Dật không hề dùng cổ đấu khí cổ quái lúc trước để đánh trả mà ngồi khoanh tay chờ chết, cả hai đều cười lạnh.

- Xem ai có thể cứu người.

Kha Bĩ Tán cười hung ác, tựa hồ đã nhìn thấy cảnh Lý Dật bị hai cổ đấu khí đánh tan xác.

Không ai có thể cứu Lý Dật, ngoại trừ chính bản thân hấn. Khiến Kha Bĩ Tán vô cùng bức bối là, khi hai cổ đấu khí cường hãn đó đánh lên lớp sương mỏng quanh người Lý Dật, chỉ thấy một cổ khí tức ba động đột nhiên tỏa ra, rồi hai cổ đấu khí của hấn và Ma Thành Thành Chủ đánh ra đều bị đánh bật trở lại, hơn nữa còn tăng thêm một cổ năng lượng cường đại kỳ lạ.

Cho đến lúc bị hai cổ lực lượng đó đánh bay đi, gây thêm mấy vết xương nứt, Kha Bĩ Tán vẫn không hiểu nổi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Chuyện gì đã xảy ra, Lý Dật cũng không hề biết!

- Thiên ma tầng thứ tư lợi hại vậy sao, không cần ra đòn cũng có thể khắc chế địch? Vậy thì không cần khách sáo nữa, diệt luôn hai lão quái vật này vậy.

Lý Dật cũng biết là điều này rất khó tin, nhưng ngoài cách giải thích đó ra, hẳn không còn có cách giải thích nào hay hơn nữa.

- Diệt cái con khỉ! Còn không mau chạy đi!

Xà Tôn Giả kêu lên, rồi giải thích:

- Thiên ma đầu khí đột phá cần số lượng lớn thiên địa linh khí trợ lực, tầng sương mỏng quanh người người chính là thiên địa linh lực để giúp người đột phá. Để có thể đột phá lên thiên ma đầu khí tầng thứ tư, ta đoán thiên địa linh khí trong phạm vi mười dặm quanh đây đều bị người hấp thu sạch rồi. Cổ lực lượng này đừng nói là hai gã Đầu Tôn, cho dù là Đầu Thánh cường giả e rằng cũng không thể chống đỡ nổi. Tình trạng này được gọi là “thời gian thần hộ” không nhân thời gian này mà chạy trốn, hai tên ma đầu đó mà hoàn hồn thì người sẽ mất mạng.

Lý Dật đã sớm co giò chạy về phía bờ biển băng trôi. Thật là nguy hiểm, chậm đột phá một chút nữa thôi thì lần này thật sự sẽ bị mất mạng.

Đột phá lên thiên ma tầng thứ tư, thiên ma đầu khí cũng trở nên cường đại hơn, dễ dàng khống chế năm hệ đầu khí trong cơ thể.

665. Q.6 - Chương 165: Tàu Xuất Phát

Lúc này trên bờ Biển Băng Trôi, Tác Mã Lý vẫn đang bận rộn với Tàu Đầu Thần, đám người La Tuyết Phong thì đốt lửa, học cách làm của Lý Dật, cũng ngồi nướng thức ăn.

Nhìn thấy Lý Dật cố sức chạy về, Ánh Vũ Tình liền hỏi:

- Lý Dật tiểu đệ, gặp phải ma hay sao thế? Người chạy đi đâu cả nửa ngày như vậy?

Lý Dật dừng bước, cười khổ nói:

- Đúng là gặp phải ma thật, hơn nữa còn là hai con ma, Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ liên thủ tấn công.

Nghe nói tới Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ, ngoài Tửu Quỷ ra thì đám người La Tuyết Phong đều kinh hãi đứng bật dậy, Lý Dật cũng không ngốc tới nỗi kể về chuyện tu luyện thiên ma đầu khí mà nói rằng hai tên ma đầu đó bị thương, nhưng không nghiêm trọng, nếu không có gì bất ngờ thì rất nhanh sẽ kéo tới gây chuyện.

Tuy dựa vào thiên địa linh khí tập trung lúc đột phá lên thiên ma tầng thứ tư khiến cho Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ chịu chút đau khổ, nhưng chút đau khổ đó đối với Đầu Tôn cường giả mà nói thì không có gì ghê gớm, chỉ một lúc là có thể khôi phục hoàn toàn, cũng có nghĩa là thời gian để bọn chúng chuẩn bị nghênh địch hoặc bỏ chạy chỉ có một lúc đó mà thôi.

- Tác Mã Lý, Tác Mã Lý, mau cho chúng ta biết, tàu của người bao giờ có thể ra biển?

La Tuyết Phong nghe Lý Dật nói xong, lập tức quay về phía Tác Mã Lý đang ở trên Tàu Đầu Thần, nói to.

- Ba ngày, nhiều nhất là ba ngày, Tàu Đầu Thần của chúng ta có thể giương buồm ra khơi, à không, tàu của chúng ta không có buồm.

Tác Mã Lý đứng ở xa, không nghe thấy tin về Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ nên vẻ mặt vui vẻ đáp.

- Ba ngày lâu quá, Tác Mã Lý, cho người ba giờ chuẩn bị, ba giờ sau chúng ta ra khơi.

Sự lo lắng của La Tuyết Phong cũng không phải không có lý, dựa vào thực lực hiện tại thì tuy đã thêm một gã Tửu Quỷ, nhưng tên này rất không đáng tin, không thể hi vọng hắn có thể làm được việc gì ra hồn. Nếu Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ cũng mang theo rượu thì sao? Còn đám người La Tuyết Phong, liên thủ đối phó với một gã còn được, hai gã quái vật mà liên thủ với nhau, căn bản không có hi vọng chiến thắng.

- Ba giờ đồng hồ, không thể được, trừ phi người muốn Tàu Đầu Thần trở thành Tàu Tử Thần.

Tác Mã Lý vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, trả lời rất nhẹ nhàng.

- Nếu ta nói với người, Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ hiện tại đang ở trong rừng cây, ba giờ sau sẽ xông tới đây gây chuyện với chúng ta thì sao?

- Kha Bĩ Tán? Ma Thành Thành Chủ? Trời ơi, hai bọn chúng chẳng phải đang đánh nhau ở trong Vạn Thần Mộ hay sao? Ai đang bịa đặt thế?

- Ta tận mắt nhìn thấy.

Lý Dật nói to.

- Bọn chúng hiện tại không những không đánh nhau sống chết mà còn thân thiết hơn cả huynh đệ.

- Khỉ thật!

Tác Mã Lý chửi đồng một câu, sau đó nhanh chóng biến mất trong con tàu, chỉ có thanh âm là vang lại:

- Ba giờ đồng hồ, các vị thần bảo hộ, ta chỉ đảm bảo con tàu đáng chết này có thể khởi động được, nhưng không đảm bảo chúng ta có thể đến được Thần Chi Linh Vực.

Mấy người trên bờ biển cũng không nhàn rỗi, lập tức chuyển lên tàu tất cả dã thú đã đánh bắt được để chuẩn bị cho chuyến đi biển, đương nhiên là cả gỗ để nướng và băng tuyết để dùng làm nước ngọt. Chỉ có Tửu Quỷ là mặc kệ, thản nhiên nhìn đám người La Tuyết Phong bận rộn ngược xuôi, lại còn nhồm nhoàm nhai từng miếng thịt nướng thơm phức.

Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ còn đến nhanh hơn cả dự tính của đám người Lý Dật, bởi Tàu Đầu Thần và ụ tàu to lớn quả thực quá dễ nhận biết.

- Ha ha, con tàu lớn thật, mấy tên tiểu tử, cảm ơn các người đã chuẩn bị quà cho ta.

Kha Bĩ Tán vô cùng thông minh, vừa nhìn thấy Tàu Đầu Thần là lập tức hiểu bọn người Lý Dật định làm gì.

- Những tên nhân loại đáng ghét này, bọn chúng định làm gì? Lẽ nào bọn chúng muốn tới Thần Chi Linh Vực hay sao?

Ma Thành Thành Chủ đương nhiên cũng không ngốc.

- Ta nghĩ đúng như vậy, nhưng đáng tiếc là kế hoạch của bọn chúng phá sản rồi. Thành Chủ các hạ, có hứng thú cùng ta tới Thần Chi Linh Vực hay sao?

- Không có hứng thú, ta sẽ không rời khỏi Băng Phong Thế Giới. Mục tiêu của ta là giết chết bọn chúng, sau đó người tới Thần Chi Linh Vực, ta quay về Ma Thành, chúng ta kết thúc hợp tác.

- Được, quyết định vậy đi, nhưng không cần giết bọn chúng, chỉ cần phế đan điền khí hải của bọn chúng là được, ta vẫn cần vài tên thủy thủ mà.

Trong khi Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ vẫn còn đang trao đổi điều kiện, bọn người La Tuyết Phong cũng không hề rảnh rỗi, năm người tập trung lại một chỗ, thăm đề phòng, còn Ảnh Vũ Tinh thì nói chuyện với Tửu Quỷ.

- Hai gã đó là kẻ địch, lát nữa nếu đánh nhau thì Tửu Quỷ, người phải giúp chúng ta.

Tửu Quỷ cũng không ngốc:

- Đó là địch nhân của các người, không phải của ta. Nếu các người thua, bị người ta cướp mất tàu thì coi như ta thắng cuộc, long tửu thuộc về ta có đúng không?
- Lễ nào người không muốn quay về Thần Chi Linh Vực hay sao? Long tửu sớm muộn cũng thuộc về người, chỉ cần quay về Thần Chi Linh Vực, ta đảm bảo người có rượu uống không hết.
- Người lấy gì đảm bảo? Ta không tin lời của một nha đầu, người chưa từng tới Thần Chi Linh Vực, căn bản không hiểu gì về Thần Chi Linh Vực cả, ở Thần Chi Linh Vực, rượu là thứ bị cấm, chỉ có mấy gã bán rượu lậu mới có rượu.
- Nói như vậy thì người không định giúp chúng ta hay sao?

Ánh Vũ Tình tức giận nói.

Mấy ngày nay Ánh Vũ Tình cũng bỏ ra không ít công sức với gã Tửu Quỷ này, gã này tuy nhân phẩm không ra gì, nhưng dù sao vẫn chưa tới mức vô tình vô nghĩa, thấy Ánh Vũ Tình tức giận, ngữ khí cũng dịu xuống:

- Ta cũng không nói là không giúp, chỉ cần không quá phiền phức, giúp các người một chút cũng không sao. Còn La Tuyết Phong lại có ý định của riêng mình, hắn hiển nhiên không muốn có cuộc đấu sinh tử với Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ.
- Tác Mã Lý, người đưa Ánh Vũ Tình tiểu thư và Cally Rost lên Tàu Đấu Thần, tìm cách làm cho Tàu Đấu Thần khởi hành đi.

Nghe thấy vậy, Lý Dật tỏ ra nghi hoặc:

- Chúng ta có lẽ không thể lên tàu an toàn khi chưa tiêu diệt được hai lão già này.
- Không tính nhiều như vậy được, đành phải liều một phen.

Suy đến cùng, La Tuyết Phong vẫn không tin tưởng lắm Tửu Quỷ, tuy biết thực lực của hắn tuyệt đối không thua kém Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ.

- Hai tên này là người thế nào, rất lợi hại hay sao?

Tửu Quỷ vừa nhai miếng thịt nướng, bộ dạng thần nhiên nhìn Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ.

- Tửu Quỷ, người thử chẳng phải là biết ngay hay sao?
- Thử thì thử!

Tửu Quỷ vừa nói vừa ra tay luôn, hai viên xúc xắc tung ra, xúc xắc được một lớp ánh sáng màu lam bao bọc, mang theo tiếng “vù” lao về phía Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ.

Cảm nhận được cỗ năng lượng cường đại ẩn chứa trong hai viên xúc xắc, Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ cũng không dám khinh địch, một chiêu đánh về phía viên xúc xắc đang lao về phía mình, rồi thân hình lao về phía đám người Lý Dật. Hai cỗ đấu khí cuồng bạo lao tới, khiến không gian cũng bị rung động.

- Ồ, lợi hại thật, ta mặc kệ, các người tự đánh.

Tửu Quỷ chạy nhanh tới mức khiến người khác phải khâm phục, lời chưa dứt, thân hình hắn đã lùi về bên cạnh Tàu Đấu Thần. Từ tốc độ đó có thể thấy thực lực của hắn không những không hề thua kém Kha Bĩ Tán hay Ma Thành Thành Chủ mà thậm chí còn cao hơn một bậc, chỉ tiếc là ý chí của gã này lại là con số âm.

Lý Dật và La Tuyết Phong cũng không ngờ được rằng Tửu Quỷ lại vô liêm sỉ như vậy, vừa nãy còn “thử thì thử”, trong nháy mắt đã chạy nhanh hơn tất cả những người khác. Hai cỗ đấu khí cường đại đã từ trên không trung đánh xuống, hai người cũng chẳng có cách nào khác, cơ hồ cùng gương siêu phẩm thần binh của mình ra.

Úy kỵ thần uy của siêu phẩm thần binh, Kha Bĩ Tán Ma Thành Thành Chủ cũng lui lại vài thước, thủ ấn tung ra, thiên địa linh khí bốn phía nhanh chóng tuôn về.

Không được, hai lão ma đầu định dùng đấu kỹ. Với cấp bậc Đấu Tôn cao cấp của Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ, cho dù không phải là bạch hổ đấu kỹ mà chỉ là chu tước đấu kỹ thì Lý Dật và La Tuyết Phong cũng chẳng có mấy phần chắc chắn có thể dựa vào siêu cấp thần binh để chống đỡ lại được.

Vấn đề bây giờ là nhân lúc Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ vẫn còn đang chuẩn bị phát động đấu kỹ để chủ động công kích, hay là hai người liên hợp, tận lực kháng cự lại đấu kỹ của hai gã. Nếu lựa chọn liên hợp thì hai người sẽ chắc chắn có chút khó khăn, còn nếu chủ động công kích thì phải có chút may mắn, nếu trước khi hai tên ma đầu đó chuẩn bị xong mà công kích được thì hai gã đó sẽ bị thua thiệt nặng, nhưng nếu lúc bên mình công kích mà đối phương cũng đã chuẩn bị xong thì bọn chúng sẽ là người phải chịu thiệt.

Có trời mới biết, thời gian chuẩn bị phát động đấu kỹ của hai gã ma đầu này là bao lâu.

Nhìn vào mắt nhau, Lý Dật và La Tuyết Phong tìm thấy đáp án trong mắt đối phương. Công kích.

Thời gian rất quý giá, đặc biệt là lúc này. Lý Dật công kích Kha Bĩ Tán, La Tuyết Phong công kích Ma Thành Thành Chủ, hai vị Đấu Tôn thấp cấp không ngờ lại chủ động tấn công hai tên Đấu Tôn cao cấp, Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ cũng trầm khâm phục, sau đó hai tay vung lên, đấu kỹ chưa được chuẩn bị kỹ lưỡng cùng vội vạng xuất ra.

Cho dù là thi triển vội vàng nhưng thanh thế của chu tước đấu kỹ do hai gã Đấu Tôn cao cấp phát ra cũng khiến người khác kinh hãi.

Ầm ầm!

Hai tiếng nổ lớn vang lên, ánh sáng chói mắt do đấu khí va chạm với nhau khiến mặt trời cũng như ảm đạm hẳn đi, ở giữa bờ biển và rừng cây, hai đám đấu khí nổ tung ra, rồi nhanh chóng bao trùm lấy bốn cường giả đang chiến đấu.

Nhờ ánh sáng của đấu khí che mắt, Lý Dật thi triển Vân Bộ, vòng ra phía sau Kha Bĩ Tán, siêu phẩm thần binh được tuôn đầy đấu khí chém mạnh xuống.

Nếu là cường giả bình thường gặp phải bộ pháp quỷ dị và uy lực của siêu phẩm thần binh của Lý Dật thì sẽ bị chém làm đôi, nhưng Kha Bĩ Tán có thể tấn thăng thành hồng y đại tứ tế của Đấu Thần Điện cũng không phải do may mắn.

Cảm nhận thấy cỗ lực lượng đặc biệt của siêu phẩm thần binh ở sau lưng, Kha Bĩ Tán cũng không quay đầu lại, trong khoảnh khắc khi Phá Thiên Kiếm sắp chém xuống lưng hắn thì hắn cũng nhanh chóng tránh thoát. Còn Lý Dật thấy một đòn không trúng cũng vội lao theo, Phá Thiên Kiếm rời khỏi tay! Tấn công! Chỉ có thể lợi dụng siêu phẩm thần binh tấn công mới khiến Kha Bĩ Tán không thể ngời tay để phản công được.

Phía bên kia, La Tuyết Phong cũng có ý định như vậy, Thí Long Tiên vây lấy người Ma Thành Thành Chủ.

Nhưng dù là Lý Dật hay La Tuyết Phong đều hiểu rằng, tấn công điên cuồng như vậy cũng chỉ có thể làm chậm lại kết cục thất bại, Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ không phải là Đấu Tôn cường giả như Hạ Hầu Thuần, bất luận là kinh nghiệm thực chiến hay là thực lực đều vượt trội so với bọn chúng. Một khi đối phương phản công thì mình chắc chắn sẽ bị thảm bại.

Tàu Đấu Thần cuối cùng cũng dần khởi động.

Tửu Quỷ đứng trốn ở cạnh Tàu Đấu Thần không biết từ lúc nào đã lên tàu, ra sức xoay chiếc bàn xoay đường kính hơn hai mét. Bàn xoay qua một hệ thống bánh răng gỗ truyền động truyền lực xuống hàng mái chèo ở hai bên thành tàu.

- Tàu Đấu Thần! Xuất phát!

Tửu Quỷ sung sướng hô to.

666. Q.6 - Chương 166: Trị Thương

Tàu Đầu Thần xuất phát, đó chính là động lực lớn nhất khiến La Tuyết Phong là Lý Dật ra sức đương đầu với hai tên đại ma đầu.

- Lý Dật, La Tuyết Phong, mau lên tàu!

Ánh Vũ Tình đứng ở đuôi tàu hô lớn. Tửu Quỷ tuy đánh nhau không ra gì, nhưng thực lực không tầm thường, dưới sự điều khiển của hắn, Tàu Đầu Thần rất nhanh phá vỡ lớp băng, tiến ra Biển Băng Trôi.

Tàu Đầu Thần khởi hành lập tức thay đổi cục diện của bốn người ở trên bờ.

Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ bắt đầu phản kích, hai gã cũng không thêm để ý đến uy lực của siêu phẩm thần binh, bố trí từng lớp không gian phòng ngự ở trước mặt, sau đó đầu khí đã đề thăng đến cực hạn liền đánh về phía Lý Dật và La Tuyết Phong.

Lúc này Lý Dật và La Tuyết Phong vừa khống chế Phá Thiên Kiếm và Thí Long Tiên vừa lui dần về phía Tàu Đầu Thần đang dần rời khỏi bờ biển. Do lui lại như vậy nên khoảng cách với siêu phẩm thần khí cũng xa dần, khả năng khống chế cũng kém dần đi, không những không phá vỡ được lớp không gian phòng ngự của Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ mà hai đạo đầu khí mang theo năng lượng kinh người còn mạnh mẽ lao tới.

- Lý Dật! Hợp kỹ!

La Tuyết Phong hô lớn, siêu phẩm thần binh ở cách xa năm sáu mét, rõ ràng là không kịp thu về để đối phó với hai đạo đầu khí này, ngoài cách hợp kỹ để gắng sức chống lại thì tựa hồ cũng không còn cách nào tốt hơn cả.

Lý Dật thủ quyết vừa động, thôi động thổ hệ đầu khí, qua sự cường hóa của thiên khôn địa cần châu, trong nháy mắt đã kết thành một tầng đầu khí ở trước mặt, đặc tính phòng ngự của thổ hệ đầu khí lúc này đã được hiện rõ, năng lượng phòng ngự kiên cố giăng ra trước mặt, nếu lúc này La Tuyết Phong cũng dùng thổ hệ đầu khí dựng lớp phòng ngự lên thì tuy có thể chịu chút thua thiệt, nhưng chắc chắn có thể ngăn chặn được đòn tấn công của hai gã Đầu Tôn cao cấp mà không bị thua thiệt quá ư nghiêm trọng.

Nhưng khiến Lý Dật bất ngờ là, trong khi hắn đang cố hết sức bày lớp phòng ngự ra thì La Tuyết Phong lại không hề hợp kỹ cùng hắn.

La Tuyết Phong dưới sự yểm hộ của lớp phòng ngự của Lý Dật, thân hình lao ra phía biển, nhẹ nhàng lướt trên lớp băng trôi, đáp lên Tàu Đầu Thần.

- Lý Dật huynh đệ, xin lỗi nhé. Ai bảo người là cường giả trẻ tuổi duy nhất có thể so sánh được với ta cơ chứ.

La Tuyết Phong ngữ khí lạnh lùng khiến Lý Dật hiểu rằng, lần này không phải là kích động nhất thời của La Tuyết Phong, mà là cơ hội đã chờ đợi từ lâu.

Không ngờ, thời khắc quan trọng này, La Tuyết Phong lại chơi cho Lý Dật một vở.

Cảm giác bị người khác chơi xấu rất không dễ chịu! Đồng thời hai cỗ đầu khí đánh lên lớp đầu khí phòng ngự cũng rất không dễ chịu.

Một tiếng nổ lớn vang lên, lớp đầu khí phòng ngự màu đất đỏ đột nhiên tan rã, dư lực của đầu khí đánh mạnh lên người Lý Dật, đột nhiên khiến Lý Dật bay ngược lại mười mấy mét, rơi tòm xuống làn nước biển lạnh buốt.

Nước biển lạnh buốt khiến tinh thần Lý Dật chấn động, không bị ngất đi, lần này chịu tổn thất không nhỏ, lực phủ ngũ tạng tựa hồ bị nát vụn, đau thấu xương, kinh mạch cũng bị chấn vỡ mấy chỗ, không thể chuyển động bình thường. Ngoài ra, khiến Lý Dật càng bức bối là, hắn không hề đề phòng La Tuyết Phong, đứng vào lúc quan trọng nhất thì lại trở thành quân cờ trong tay kẻ khác, điều đó khiến Lý Dật càng đau đớn hơn.

Hợp lực đánh bay Lý Dật xuống biển, Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ cũng không rảnh rỗi để ý tới Lý Dật, thân hình lao lên, đập trên lớp băng trôi đuổi theo Tàu Đầu Thần.

Lúc này, ngoài Tác Mã Lý đang điều khiển tàu ra còn những người khác đều chạy lại bên bàn xoay, ra sức xoay bàn xoay, hai hàng mái chèo bên thân tàu điên cuồng hoạt động, tác phẩm kiệt xuất của thiên tài Tác Mã Lý lúc này thể hiện ra tốc độ kinh người, cho dù Kha Bĩ Tán và Ma Thành Thành Chủ thi triển tốc độ đến cực hạn nhưng muốn lập tức đuổi theo được Tàu Đầu Thần cũng là việc không thể nào. May mà trên mặt biển cũng đầy rẫy những tảng băng trôi. Rất nhanh, một con tàu, hai thân ảnh người chỉ còn là những bóng đen ở phía chân trời.

Từ trong làn nước biển lạnh buốt leo lên, bởi kinh mạch đã bị tổn thương, đầu khí không thể vận chuyển được nên sự giá lạnh xâm nhập vào trong xương tủy khiến Lý Dật không ngừng run rẩy, thân thể cũng trở nên đông cứng lại.

Muốn không bị đông cứng lại thì tốt nhất là phải khôi phục lại những chỗ kinh mạch đã bị tổn thương, để đầu khí có thể luân chuyển được, người tu luyện đầu khí sợ nhất chính là kinh mạch bị thương tổn, đầu khí bị ngưng tụ lại ở đan điền khí hải không thể lưu chuyển được, cho dù đầu khí có cường đại đến mấy thì cũng giống như kẻ ôm đồng vàng mà chết đói, đó chính là bị kịch đau đớn nhất.

Ngồi xếp bằng xuống, tự kiểm tra thân thể, Lý Dật không khỏi lo lắng, kinh mạch bị tổn thương năm sáu chỗ, đều là kinh mạch quan trọng ở bụng và ngực, muốn khôi phục lại hoàn toàn cần phải mất mấy ngày. Mấy ngày trong điều kiện giá lạnh ở trên bờ biển này, cho dù không có tuyết rơi thì e rằng cũng sẽ bị lạnh cóng thành đồng tuyết.

- Tiểu tử, xem ra phiền phức lần này không nhỏ.

Xà Tôn Giả từ trong dung giới bay ra, hóa thành một đạo hư ảnh, xem xét tình trạng của Lý Dật.

- Chưa chết được.

Lý Dật yếu ớt trả lời.

- Bây giờ chưa chết được, nhưng mấy ngày nữa thì khó nói.

Xà Tôn Giả cũng ý thức được tình trạng không tốt của Lý Dật hiện tại, nhưng những lời tiếp theo của Xà Tôn Giả còn khiến Lý Dật buồn bực hơn.

- Bốn tôn để cứu người hiện tại cũng chỉ còn một chút hồn tàn, cũng chẳng khá hơn người là mấy. Người cũng chẳng thể dùng thiên ma đầu khí để bồi bổ cho bốn tôn, bốn tôn cũng không thể giúp người được, người đành tự nghĩ cách vạy.

Lý Dật tức giận nói:

- Nếu đã không giúp được ta thì người nằm im trong dung giới đi, còn chạy ra làm gì.

- Bốn tôn chỉ muốn nhắc người, ở đây gió lớn, lẽ nào người không biết tránh vào trong rừng cây hay sao?

Chỉ vì việc này thôi sao? Lý Dật rất muốn giơ tay tát cho chút hồn tàn này tan tành luôn, nhưng lại nghe Xà Tôn Giả nói tiếp:

- Ý ta là nếu người muốn đi vào trong rừng thì hãy để Hồng Hoang Chi Giới ở chỗ nào dễ thấy ở trên bờ biển, như vậy cũng dễ để cho người khác phát hiện ra, tránh cho bốn tôn phải đợi không biết bao nhiêu năm mới gặp được nhân loại có con mắt tinh đời phát hiện ra.

Tình người bạc bẽo! Mình vẫn còn chưa chết, Xà Tôn Giả đã bắt đầu tính đến chuyện sau khi mình chết rồi. Thì ra lão quỷ này cảm thấy Lý Dật không thể sống nổi nữa, nên mới chạy ra yêu cầu như vậy.

- Lão quỷ, người có tin ta ném Hồng Hoang Chi Giới xuống biển hay không?

Lý Dật giận dữ uy hiếp.

- Hi hi, người sẽ không làm thế đâu, chúng ta là sư đồ, nhân phẩm của người bốn tôn biết rất rõ. Người tuy không phải người tốt, nhưng không đến nỗi làm việc hại người không lợi mình. Hơn nữa bốn tôn cũng đã tận

tâm tận lực vì người, là do người không có duyên với Thần Chi Linh Vực, việc này không thể trách bổn tôn được.

Những lời này của Xà Tôn Giả tuy có vài phần nịnh nọt, nhưng cũng không phải không có lý. Lý Dật cũng chỉ là trong lúc tức giận lên tiếng uy hiếp, cũng không đến nỗi vứt Xà Tôn Giả và Hồng Hoang Chi Giới xuống biển thật.

- Lão quỷ, người thực sự cho rằng ta không sống được nữa hay sao?

- Theo tình hình thương thế của người thì không đến nỗi nguy kịch, vấn đề là thứ nhất bổn tôn không thể giúp người được, thứ hai, hoàn cảnh nơi này quá khắc nghiệt, nếu người có thể chịu đựng được ba ngày, khôi phục lại được kinh mạch đã bị thương tổn thì có thể sống, nếu không thì chỉ có thể chết.

Những phán đoán này và phán đoán của Lý Dật hoàn toàn trùng khớp.

- Lão quỷ, ta sẽ sống cho người xem.

Lý Dật giận dữ nói rồi đứng dậy đi về phía rừng cây, hành động này ảnh hưởng tới thương thế của cơ thể, khiến Lý Dật xây xẩm mặt mày.

- Đồ đệ tốt, người tìm chỗ nào đó để ta lại, nếu người thành công thì quay lại tìm bổn tôn cũng không muộn.

- Chết thì cùng chết, sống thì cùng sống.

Lý Dật lạnh lùng đáp, sự phản bội của La Tuyết Phong khiến Lý Dật vô cùng bức bối, không thềm để ý đến lời nói của Xà Tôn Giả, vẫn giữ Hồng Hoang Chi Giới ở trên người.

Rừng cây sau khi bị Lý Dật và La Tuyết Phong tàn phá lúc này chỉ còn lại những gốc cây cao thấp khác nhau, muốn tìm một nơi tránh gió thì phải đi mấy trăm mét, nhưng cũng đủ khiến Lý Dật cảm thấy khó khăn, đi được mấy chục mét hắt lại dừng lại thở dốc, thỉnh thoảng còn nôn cả ra máu.

Cuối cùng cũng vào đến rừng cây, tìm một gốc cây lớn, dựa vào phía tránh gió, ngồi xuống, ý niệm của Lý Dật phát động, Quỷ Ảnh Khôi Lỗi đổ được từ chỗ Ánh Vũ Tinh liền xuất hiện bên cạnh Lý Dật. Nhưng khiến Lý Dật cảm thấy buồn bực là Tử Y Khôi Lỗi này cũng tu luyện ám thuật tính đầu khí chứ không phải là hỏa hệ đầu khí, không thể sưởi ấm cho hắn. Nhưng dưới sự khống chế của hắn, Quỷ Ảnh Khôi Lỗi cũng không phải không có tác dụng, ít nhất thì cũng có thể cắt mấy tấm băng lớn quay quanh thân người Lý Dật, giúp hắn tránh được làn gió lạnh buốt.

Ngồi ở trong phòng băng kín gió, Lý Dật cởi lớp quần áo đã đóng băng ra, thay bằng một bộ quần áo đen ở trong dung giới, vẫn thấy chưa đủ liền lột cả bộ quần áo tím trên người Quỷ Ảnh Khôi Lỗi ra khoác lên, dù sao Quỷ Ảnh Khôi Lỗi cũng không sợ giá lạnh, quần áo cũng chỉ để trang trí mà thôi.

Quỷ Ảnh Khôi Lỗi chưa nhiều tuổi lắm, bộ dạng chỉ khoảng ba mươi, trước khi bị luyện thành khôi lỗi thì đang thời xuân sắc, cơ thể trắng muốt khiến người khác thêm muốn, chỉ tiếc là Lý Dật hiện tại không có tâm trạng để hưởng thụ.

Công tác tránh lạnh đã chuẩn bị xong, Lý Dật mới bắt đầu loại bỏ tất cả mọi tạp niệm, tập trung tinh thần, dẫn đạo thánh hệ đầu khí dần đi về phía kinh mạch bị thương tổn đầu tiên. Hiệu quả trị liệu của thánh hệ đầu khí là tốt nhất trong chín hệ đầu khí, nhưng muốn khôi phục lại chỗ kinh mạch đã bị rách rời này thì không phải việc đơn giản.

Cho dù không bị gió lạnh tấn công nhưng nhiệt độ của môi trường hiện tại cũng rất thấp, nơi kinh mạch bị thương tổn đầu tiên vẫn chưa khôi phục được 1/10, Lý Dật đã cảm thấy sắp lạnh cóng, đầu óc cũng trở nên mơ hồ. Nếu không muốn thăng thiên vào lúc này thì tốt nhất là phải đứng dậy vận động.

May mà phòng băng này cũng rộng bảy tám mét vuông, cũng có chỗ để đi lại. Đi lại mấy chục vòng, thân thể nóng lên một chút, Lý Dật lại ngồi xuống, tiếp tục công việc trị thương.

Vừa trị thương vừa hoạt động thân thể như vậy, tiến triển rất chậm chạp, hơn nữa một lúc sau, một vấn đề nghiêm trọng đã bày ra trước mắt Lý Dật.

Do không thể hấp thu thiên địa linh khí để cung cấp năng lượng cần thiết cho cơ thể, Lý Dật rất nhanh đã cảm thấy đói. Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng, vì lạnh nên đói, vì đói nên lạnh, nếu không giải quyết

vấn đề của cái bụng, e rằng chỉ đến ngày mai, Lý Dật sẽ không còn sức để đi lại nữa. Mà trong điều kiện thời tiết như vậy, không đi lại đồng nghĩa với chết cồng.

Cũng may mà trong lúc chuẩn bị thực phẩm, mỗi người đều nhét một ít vào trong dung giới để phòng lúc cần tới. Bấy giờ tảng thịt khoảng bốn năm cân đó liền trở thành chiếc phao cứu sinh cho Lý Dật. Lý Dật cẩn thận cắt miếng thịt rừng đó ra làm ba phần, chuẩn bị cho ba ngày, hai phần nhét lại vào trong dung giới, cầm lấy miếng còn lại đưa lên gặm. Miếng thịt này hình như là thịt đùi của con thú rừng nào đó, nếu mà nướng thì nhất định sẽ rất ngon, nhưng ăn sống thì vừa dai vừa tanh, để tránh lãng phí sức lực, Lý Dật cắt thành từng miếng nhỏ, nhai một chút rồi nuốt luôn.

Kỹ năng sinh tồn Lý Dật không hề thiếu, nhưng vấn đề là lúc này kinh mạch đang bị thương tổn, không thể sử dụng đấu khí, nên rất nhiều việc đều không thể làm nổi.

Ăn thịt thú rừng rồi, thể lực cũng khôi phục không ít, Lý Dật lại tiếp tục việc trị thương. Chỗ thương tổn đầu tiên chữa trị thêm được hai phần nữa thì cơn lạnh lại kéo đến. Lý Dật đang định đứng dậy vận động thì đột nhiên nghĩ tới Quỷ Ảnh Khôi Lỗi.

667. Q.6 - Chương 167: Vô Song

Nói một cách nghiêm túc thì Quỷ Ảnh Khôi Lỗi chưa thể coi là người chết, bởi trong tâm khiếu vẫn còn tồn tại một tia linh hồn chi lực của người khổng lồ, Quỷ Ảnh Khôi Lỗi vẫn có chút sức sống, tuy không thể khôi phục thành người bình thường được nữa.

Nhưng nếu không phải là người chết thì thân thể có thể vẫn có nhiệt lượng phát ra. Đó chính là vấn đề Lý Dật cảm thấy hứng thú, đối với hắn mà nói, mỗi tia nhiệt lượng đều vô cùng quý báu, triệu hồi Quỷ Ảnh Khôi Lỗi lúc này chỉ còn mặc bộ nội y ra, Lý Dật vui mừng nhận thấy thân thể không còn chút sức sống này không ngờ vẫn giống như người bình thường, thân thể vẫn còn sức ấm.

Quá đổi vui mừng, Lý Dật ôm lấy cổ khôi lỗi đó, cảm giác ấm áp tuy không đến nỗi nóng bỏng nhưng lại không ngừng nghỉ khiến Lý Dật vô cùng vui mừng. Chúng thần làm chứng, đây là lần đầu tiên Lý Dật biết rằng thân thể nữ nhân lại còn có tác dụng kỳ diệu như vậy.

Thân thể đã ấm áp lại, Lý Dật đưa Quỷ Ảnh Khôi Lỗi trở lại không gian vốn có của nó, rồi tiếp tục trị liệu.

Không ngừng lặp lại như vậy, khi Lý Dật lại cảm thấy đói, chỗ kinh mạch bị thương tổn đầu tiên đã được khôi phục xong. Trong quá trình dùng đấu khí để trị liệu không thể cảm nhận thấy thời gian trôi qua, hơn nữa thân thể ở trong phòng băng cũng không biết là ngày hay đêm, nên khi Lý Dật cảm thấy đói thì cũng không biết là đã trải qua một ngày hay chưa. Cố chịu đựng, Lý Dật vẫn chưa ăn miếng thịt thứ hai, dù sao vẫn chỉ mới khôi phục xong một chỗ kinh mạch, vẫn còn ba chỗ kinh mạch quan trọng và một chỗ không quan trọng lắm nữa chưa được khôi phục, tiến triển vẫn chưa thể gọi là thuận lợi.

Không biết là do thời tiết bên ngoài đã trở nên lạnh hơn, hay do thân thể Lý Dật đã bị suy nhược nên cảm nhận như vậy, Lý Dật cảm thấy ngày càng lạnh hơn, khi khôi phục nơi kinh mạch thứ hai, cơ hồ chưa tới một giờ Lý Dật đã lại cần ôm lấy khôi lỗi để sưởi ấm, cho tới khi chỗ kinh mạch bị thương tổn thứ hai khôi phục được một nửa, Lý Dật mới ăn miếng thịt thứ hai.

Có năng lượng của ma thú bổ sung, Lý Dật liền một mạch khôi phục xong chỗ kinh mạch thứ hai. Chỗ kinh mạch bị thương tổn thứ ba ở gần tim, bị thương tổn nghiêm trọng nhất, cũng là chỗ quan trọng nhất, nếu có thể khôi phục được chỗ này thì đấu khí có thể luân chuyển trong phần lớn kinh mạch, hình thành một vòng tuần hoàn nhỏ, như vậy tình hình sẽ tốt hơn rất nhiều. Cơ hồ có thể khẳng định sẽ không thể chết được.

Nhưng kinh mạch gần tim bị thương tổn nghiêm trọng nhất, với tình hình thân thể suy yếu của Lý Dật, muốn khôi phục được cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thánh hệ đầu khí vận chuyển tới chỗ kinh mạch vị đứt, dần ghép những mảnh vỡ lại với nhau, những nơi không thể ghép nối lại được thì dùng thánh hệ đầu khí thôi động, dần sinh ra kinh mạch mới. Công việc khôi phục kinh mạch khó khăn và chậm chạp nhất chính là phải dùng đầu khí để sinh ra kinh mạch mới. So với lực phủ ngũ tạng, một cường giả, đặc biệt là một cường giả cấp bậc Đấu Tôn, kinh mạch so với người thường dẻo dai hơn gấp trăm lần, trong lúc tu luyện hay đối địch thì vô cùng có lợi, nhưng nếu bị thương tổn thì công việc phục hồi cũng khó khăn hơn người thường gấp trăm ngàn lần.

Nếu không phải có thánh hệ đầu khí và thiên khôn địa càn châu, dựa vào khôi phục bình thường, Lý Dật e rằng phải nằm trên giường nửa năm mới khôi phục lại được.

Nhưng khó thế nào cũng bắt buộc phải phục hồi, Lý Dật cắn răng, không ngừng thôi động thánh hệ đầu khí, nhưng lúc này, Lý Dật lại cảm thấy một việc không tốt. Nguyên khí trong đan điền khí hải tuôn vào kinh mạch trở thành đầu khí, nhưng nguyên khí này không phải dùng không bao giờ hết, khi phục hồi hai chỗ kinh mạch bị tổn thương vừa rồi, thánh hệ đầu khí đã tiêu hao quá nửa, nếu là lúc bình thường thì đương nhiên có thể hấp thu thiên địa linh khí để khôi phục, nhưng hiện tại chỗ kinh mạch quan trọng nhất vẫn chưa phục hồi được, đương nhiên là không thể khôi phục thánh hệ nguyên khí, cũng có nghĩa là, nếu Lý Dật không thể lợi dụng thánh hệ nguyên khí còn lại để phục hồi xong chỗ kinh mạch bị tổn thương thứ ba này, thì chỉ có thể dùng các hệ đầu khí khác để hoàn thành công việc tu sửa.

Vấn đề là các hệ đầu khí khác có thể tu sửa kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng như vậy hay không? Lý Dật không dám chắc lắm.

Nghĩ đến điều đó, Lý Dật đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Bất luận thế nào, bắt buộc phải dựa vào chỗ thánh hệ đầu khí còn sót lại để hoàn thành công việc phục hồi.

Ở trong phòng băng lạnh giá, cái lạnh âm mấy chục độ dần lấy đi năng lượng của Lý Dật, tác dụng của nhiệt độ cơ thể của Quý Ảnh Khôi Lỗi ngày càng nhỏ. Lý Dật cảm thấy khí tức của sinh mạng dần xa rời khỏi cơ thể hần, tựa hồ cũng sắp giống như Quý Ảnh Khôi Lỗi, không còn một chút sức sống.

Không biết đã trải qua bao lâu, miếng thịt cuối cùng cũng đã ăn hết, thương tổn ở tâm khiếu mới chỉ phục hồi được một nửa, nhưng thánh hệ đầu khí đã dùng hết bảy tám phần. Sự tuyệt vọng đã chiếm dần tâm trí đã có phần tê dại của Lý Dật. Lẽ nào chúng thần thực sự muốn mình phải bỏ mạng ở nơi quỷ quái này hay sao? Lẽ nào mình không chế Quý Ảnh Khôi Lỗi xây dựng phòng băng này, chính là dựng mộ cho chính mình hay sao?

Ý nghĩ này vừa hiện ra, Lý Dật đã lập tức dùng lực bấm mạnh vào đùi mình, giúp mình duy trì trạng thái tỉnh táo. Hẳn biết, trong tình cảnh tuyệt vọng này, còn quan trọng hơn cả đầu khí chính là ý chí, là khát vọng sống, nếu mất đi hai thứ này, tử thần sẽ có thể dễ dàng đem hần đi.

Tử thần! Tử thần cái con khỉ! Cũng giống như nhân loại, chỉ là đồ khốn kiếp bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Nhưng không bao lâu sau, trong cái lạnh giá, Lý Dật cảm thấy thân thể mình bắt đầu cứng lại, thân thể cứng lại thì ý thức cũng dần mờ hồ.

- Lý Dật tiểu hữu! Người hãy đưa ta quay lại bờ biển đi.

Ở trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm có chút bất lực xen lẫn cầu xin của Xà Tôn Giả, ngay cả cách xưng hô cũng trở nên khách khí hơn. Lão quỷ này cũng không ngồi chơi không mà luôn chú ý quan sát động tĩnh của Lý Dật, tình trạng của Lý Dật hiện tại hẳn thậm chí còn hiểu rõ hơn cả bản thân Lý Dật. Xà Tôn Giả thực sự không muốn cùng với Lý Dật bị chôn trong phòng băng lạnh giá này.

- Lão quỷ, người cảm thấy ta có thể chết được hay sao?

- Chắc là vậy, dù sao thì trăm phần chết không có hi vọng sống.

Ngừng lại một chút, Xà Tôn Giả ngữ khí đột nhiên trở nên vô cùng cổ quái:

- Nhưng cũng không phải là không có cách nào khác. Vẫn còn một cách, nhưng cách này... cách này quả thực khiến người ta không thể chịu nổi, ta khuyên người hãy chấp nhận số phận đi.

Xà Tôn Giả cố làm ra vẻ thần bí, nhưng Lý Dật không mắc mưu, cứ mặc kệ hần. Quả nhiên, ngừng lại mấy giây, Xà Tôn Giả lại hỏi:

- Lẽ nào người không muốn nghe cách này hay sao?

- Người có mồm!

Lý Dật thân thể suy nhược, thực sự không muốn nhiều lời với hân.

- Hì hì, người chẳng phải là có một mũi mũi khô lồi hay sao? Ý của bốn tôn là, cho dù là mũi khô lồi thì cũng là nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân khuôn mặt đáng người cũng không hề tồi chút nào. Lý Dật tiểu hữu, nam nhân tuổi người đang là lúc dục hỏa hưng thịnh, nếu có thể khơi dậy ngọn dục hỏa này, có lẽ sẽ giải quyết được vấn đề giá lạnh. Vấn đề giá lạnh được giải quyết rồi thì sẽ có thể tập trung tâm trí khôi phục kinh mạch bị tổn thương.

Những lời này có lẽ chính là chủ đề mà Xà Tôn Giả muốn nói. Ý của Xà Tôn Giả là muốn Lý Dật đi làm chuyện ấy với mũi khô lồi. Lý Dật tuy không phải người tốt, nhưng chưa đến nỗi khốn nạn đến vậy. Kích phát dục hỏa với mũi khô lồi, vừa nghe đã biết là một việc vô cùng đáng buồn nôn.

- Lão quỷ, người thật là tà ác, chủ ý như vậy cũng có thể nghĩ ra được.

- Bốn tôn biết việc này có chút làm khó người, nhưng tựa hồ lúc này cũng là cách duy nhất, chỉ dựa vào một chút hơi ấm cơ thể đó hiện nay đã không còn nhiều tác dụng với người nữa. Thử đi, Lý Dật tiểu hữu.

Cho dù đã chiến thắng được cảm giá buồn nôn, nhưng lúc này muốn Lý Dật thân thể đang suy nhược nảy sinh ngọn dục hỏa cũng không phải là việc dễ dàng. Nó ấm mới nghĩ đến chuyện tà dâm. Nhưng lúc này Lý Dật vừa không no, cũng chẳng ấm, tính mạng lại còn đang bị nguy hiểm, trong tình trạng này...

- Lý Dật tiểu hữu, người thử tưởng tượng trong đầu xem, tưởng tượng nữ nhân trước mắt này thành người người yêu thích đang trút sạch xiêm y đứng trước mặt người, là một nam nhân sinh lý bình thường, nếu người không làm việc gì đó thì sao có thể xứng đáng với bản thân. À, bây giờ người triệu hoán Quỷ Ảnh Khôi Lồi ra rồi tính tiếp.

Ở trong đầu, Xà Tôn Giả vẫn dùng ngữ khí mập mờ để lôi kéo Lý Dật.

Mũi khô lồi nữ nhân này thân thể khá đầy đặn, thực sự rất phù hợp làm đối tượng để tưởng tượng, nhưng là một mũi khô lồi, khí tức âm lạnh đó đủ để khiến bất cứ cậu nhỏ nào cũng phải mềm xuống.

Thôi được, Lý Dật dừng ánh mắt lại trên bộ ngực, cố gắng tưởng tượng thành người mà mình yêu thích. Người mà mình yêu thích, vừa nghĩ đến đó Lý Dật lại cảm khái, thiếu nữ đầu tiên hân nghĩ tới không ngờ lại là Mạc Tâm Nhu. Nhưng vừa nghĩ đến đó thì cũng hiểu ra, Mạc Tâm Nhu tuy chưa tới mức yêu thích, nhưng dù sao cũng là nữ nhân đầu tiên mình "xâm nhập" khi tới thế giới này, do vậy để lại ấn tượng cho hân cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng rồi nghĩ đến vẻ mặt đau đớn tức giận của Mạc Tâm Nhu, Lý Dật lại cố gắng gạt bỏ hình ảnh này ra khỏi đầu. Do mình đã cưỡng ép cô ấy, nên Mạc đại tiểu thư cũng chưa từng có thái độ tốt đẹp với mình.

Người thứ hai mà Lý Dật nghĩ tới chính là Cung Vô Song. Thực ra Lý Dật cảm thấy phải nghĩ tới Lý Na mới đúng, nhưng cái thứ tư duy này, có lúc không thể nào khống chế được.

Nghĩ tới Cung Vô Song, Lý Dật cảm thấy trong tim như dâng lên một dòng nước ấm áp. Ngày trước khi hân dời khỏi Thiên Phong Đế Quốc, Cung Vô Song đã từng yêu cầu được đi cùng hân, nếu không bị lão sắc quỷ Phì Phì dọa cho sợ chết khiếp thì có lẽ cũng đã cùng mình tới La Lan Học Viện. Vị đại công chúa tôn quý của hoàng thất này cũng có thể đưa vào danh sách nữ nhân của mình rồi.

Nghĩ ngợi lung tung như vậy, cảm giác lạnh buốt xâm nhập vào trong cơ thể cũng đã giảm đi rất nhiều, vẻ mặt cao quý tuyệt mỹ của Cung Vô Song cũng đột nhiên thay thế khuôn mặt của mũi khô lồi trước mặt.

- Đúng, đúng thế, Lý Dật tiểu hữu, trước mặt có nữ nhân như vậy, người lẽ nào không muốn làm gì sao?

Xà Tôn Giả tựa hồ biết rất rõ tâm tư của Lý Dật, ngữ khí mập mờ của lão khiến Lý Dật nhẹ nhàng đi lên trên, trút bỏ tầng phòng ngực cuối cùng của mũi khô lồi. Đây có lẽ cũng là thân thể của nữ nhân chưa từng sinh nở, bộ ngực vút cao, vẫn còn có hai quả anh đào ửng hồng khiến người khác mê muội.

- Vô Song, Vô Song...

Lý Dật khẽ lẩm bẩm, úp mặt vào giữa bộ ngực đó, ý niệm khổng chế, Quỷ Ảnh Khôi Lỗi cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, ôm gọn trong lòng mình, hơi ấm thân thể của khôi lỗi cùng ngọn dục hỏa của Lý Dật khiến cái giá lạnh đột nhiên tan biến.

Đúng lúc Lý Dật không tự chủ được, định làm động tác tiếp theo thì Xà Tôn Giả lại đột nhiên nhắc nhở:

- Tiểu tử, còn không mau nhân cơ hội phục hồi kinh mạch bị tổn thương.

Lý Dật nghe vậy mới hoàn hồn lại, vẫn ôm khôi lỗi nữ nhân trong lòng, tập trung tinh thần thôi động thánh hệ đấu khí còn sót lại tu sửa chỗ kinh mạch đã khôi phục hơn một nửa.

668. Q.6 - Chương 168: Lại Gặp Thành Chủ

Trên bờ Biển Băng Trôi, gió lạnh buốt từ ngoài biển không ngừng kéo vào, từng cơn gió sau khi vào bờ liền kéo theo từng đám tuyết vụn, tạo thành những cơn bão tuyết. Ụ tàu Tắc Mã Lý dựng nên đã tan rã hoàn toàn trong gió bão, bờ biển nổi liền cùng với mặt biển, trở thành một khung cảnh vắng lặng tới ghê người, chỉ có tuyết, băng và từng hàng cây chịu vũng như bàn thạch, lặng lẽ biểu thị sự hoang lương của vùng ven Băng Phong Thế Giới này.

Đột nhiên, trên mặt Biển Băng Trôi xuất hiện một chấm đen nhỏ, chấm đen này hướng vào bờ với tốc độ rất nhanh, chỉ một lát sau mọi người đã có thể nhìn rõ mặt mũi của chấm đen đó, chính là một người không hề xa lạ, Ma Thành Thành Chủ.

Ma Thành Thành Chủ nhẹ nhàng đáp xuống bờ biển, thân hình dừng lại, chậm rãi quan sát dấu tích ụ tàu còn sót lại. Từ khuôn mặt xấu xí gầy guộc của Ma Thành Thành Chủ không thể nhận ra chút biểu cảm nào, chỉ có ánh mắt là tràn ngập sự không cam tâm xen lẫn sự căm giận.

Dời ánh mắt khỏi dấu tích ụ tàu, Ma Thành Thành Chủ chậm rãi đi về phía rừng cây. Đối với một người coi từng thân cây ngọn cỏ ở Băng Phong Thế Giới này đều như tài sản riêng của mình như Ma Thành Thành Chủ mà nói, việc tàn phá này thực sự là một tội lớn không thể nào tha thứ được.

Đột nhiên, trước mặt xuất hiện một vật kỳ lạ khiến Ma Thành Thành Chủ khẽ sững lại. Một đồng tuyết nổi lên cạnh một thân cây lớn, giống như một gian phòng, vô cùng dễ nhận biết.

Chỉ trong mấy ngày mà đã xuất hiện một đồng tuyết lớn, Ma Thành Thành Chủ sao có thể bỏ qua được. Thân hình lóe lên, khoảng cách mấy trăm mét chỉ trong nháy mắt đã tiến lại gần. Bây giờ hắn có thể nhìn thấy rõ, ở trong phòng băng có một người, hơn nữa còn là một cường giả thực lực không hề thấp. Ma Thành Thành Chủ lập tức nghĩ tới Lý Dật, kẻ đã bị mình và Kha Bỉ Tấn hợp lực đánh bay xuống biển.

Nhưng sao có thể như vậy được, uy lực liên hợp đó ít nhất cũng sẽ chấn vỡ kinh mạch của đối phương, trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, một cường giả bị chấn vỡ kinh mạch sao còn có thể tồn tại được. Từ khí tức hiện tại để phán đoán thì Lý Dật này không những không chết, mà mạch đập rất ổn định, không hề có dấu hiệu hấp hối.

Lẽ nào người này không phải là Lý Dật?

- Kẻ nào ở đây? Mau hiện thân!

Ma Thành Thành Chủ lên tiếng quát, khiến tuyết vụn ở trên gian phòng băng bay tung tóe.

Một lúc sau, Ma Thành Thành Chủ đột nhiên cảm thấy một cổ đấu khí cường đại, sau đó căn phòng tuyết liền nứt ra, đến khi băng tuyết bị chấn vỡ hoàn toàn, một thiếu niên cười hì hì đứng trước mặt hắn, chính là Lý Dật.

- Thành Chủ các hạ, đã mấy hôm rồi nhỉ?

Nhìn thấy Ma Thành Thành Chủ, Lý Dật tựa hồ không chút ngạc nhiên, hơn nữa còn hỏi một câu khiến Ma Thành Thành Chủ cảm thấy rất buồn bực.

- Hả?

- Ta muốn biết, từ khi ngươi và Kha Bĩ Tán đuổi theo La Tuyết Phong đến nay đã qua mấy ngày rồi?

Ma Thành Thành Chủ trầm ngâm một hồi lâu, rồi lạnh lùng hỏi:

- Câu hỏi này rất quan trọng hay sao?

- Không quan trọng, tùy tiện hỏi cho biết thôi. Nói như vậy, Thành Chủ các hạ, các ngươi đã không đuổi kịp đám người La Tuyết Phong?

- Nhân loại tiểu tử đáng ghét, ngươi phải hiểu rõ là bốn Thành Chủ không có nghĩa vụ trả lời bất cứ câu hỏi nào của ngươi, nhưng bốn Thành Chủ rất muốn biết, vì sao ngươi vẫn còn sống?

Lý Dật vẻ mặt thanh thoi, nhưng thực ra trong lòng lại rất lo lắng, thương thế và thực lực của hắn tuy đã khôi phục bảy tám phần, nhưng Ma Thành Thành Chủ tuyệt đối là phiền phức lớn, cần phải dùng mưu chứ không thể đối đầu trực diện được.

- Thành Chủ các hạ thực sự muốn biết. Vậy cũng được, nói cho ngươi biết cũng không sao cả.

Lý Dật lập tức bốc phét:

- Hôm đó sau khi ta bị các ngươi đánh bị thương, lục phủ ngũ tạng và kinh mạch đều bị tổn thương nghiêm trọng, vốn dĩ với thực lực của ta, muốn khôi phục được vô cùng khó khăn. Nhưng nơi quỷ quái này vô cùng lạnh giá, ta lại không có cách nào có thể sử dụng đấu khí để ngăn cái giá lạnh lại, kết quả là bị lạnh cứng thành một cục băng. Cũng may mà mạng của ta lớn, lúc đó không biết mọc từ đâu ra một tên cường giả, không những giúp ta chống lạnh, lại còn hộ pháp giúp ta, giúp ta khôi phục kinh mạch bị tổn thương.

- Đợi đã! Ngươi nói là ở đây ngoài ngươi ra thì còn có nhân loại khác?

- Đúng thế, có vấn đề gì sao? Ta cũng hỏi hắn là ai, sao lại chạy tới nơi quỷ quái này, hắn chỉ nói là bạn cũ của Thành Chủ các hạ, từ xa vịn dậm tới đây tìm gặp bạn cũ.

Một lời “bạn cũ” từ miệng Lý Dật nói ra sao nghe giống như là oan gia đối địch vậy. Tin tức này khiến Ma Thành Thành Chủ khẽ nhíu mày, suy nghĩ xem là gã oan gia nào đã tìm tới gây chuyện. Là chủ nhân của Băng Phong thế giới, Thành Chủ của ma thành, lão quái vật đương nhiên là đã từng đi tới thế giới nhân loại, cũng có hiềm khích với không ít cường giả nhân loại. Lý Dật cũng đoán được điều đó mới lên tiếng nói láo, dù sao thì bốc phét cũng không phạm pháp.

- Người mà ngươi nói bộ dạng thế nào? Tuổi tác ra sao?

Lý Dật mỉm cười nói:

- Vì sao ta phải nói với ngươi? Lẽ nào bốn thiếu gia ta có nghĩa vụ đó hay sao?

Ma Thành Thành Chủ hung hăng nói:

- Ngươi đúng là không có nghĩa vụ đó, nhưng ngươi nên biết rằng, ngươi nói và không nói thì cách chết sẽ hoàn toàn khác nhau.

- Uy hiếp ta hay sao, Ma Thành Thành Chủ, bốn thiếu gia ta không sợ nhất chính là uy hiếp. Cùng lắm thì đấu tới lưỡng bại câu thương với ngươi, lưu lại một tia đấu khí cuối cùng tự chấn vỡ đan điền khí hải là được.

Lý Dật đột nhiên nói lớn, Ma Thành Thành Chủ cũng đã biết Lý Dật lâu rồi, tiểu tử này quả thực nói được làm được, nên ngữ khí không khỏi trở nên hòa hoãn hơn:

- Vậy phải thế nào ngươi mới chịu nói?

- Để cho công bằng, ta nói cho ngươi biết người đã cứu ta là ai, nhưng ngươi cũng phải nói cho ta biết mấy hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ma Thành Thành Chủ, xem ta tâm trạng của ngươi không được tốt, có lẽ cũng không gặp phải chuyện tốt gì cả.

- Hừ, nhân loại tà ác, vĩnh viễn không thể thay đổi được bản tính tà ác. Tên khốn Kha Bĩ Tán lại chơi bốn Thành Chủ một phen, món nợ này bốn Thành Chủ sớm muộn sẽ tính sổ với hắn. Được rồi, ta nói cho người biết năm ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dù sao người cũng sẽ là một người chết rồi.

Ma Thành Thành Chủ dừng lại một chút, dường như đang nghĩ xem làm cách nào để nói cho ngắn gọn.

- Năm ngày trước, bốn Thành Chủ và tên khốn đó đuổi theo chiếc tàu của La Tuyết Phong, thật là quỷ quái, bốn Thành Chủ chưa từng gặp chiếc tàu nào chạy nhanh như vậy, chúng ta đuổi theo hai ngày hai đêm mới đuổi kịp, lúc này trên mặt biển băng trôi đã ngày càng ít, nếu mà không đuổi kịp thì e rằng không thể nào đuổi theo được nữa. Cũng may mà chiếc tàu đó dường như cũng gặp trục trặc gì đó, tốc độ chậm lại. Sau khi đuổi kịp, bốn Thành Chủ vốn định một chương đánh tan chiếc tàu đó, để cho tất cả đám nhân loại đó làm mồi cho cá, nhưng tên khốn nạn đó lại không đồng ý như vậy, lấy lý do là hắn vẫn cần con tàu đó.

Thế là chúng ta lên tàu, vốn dĩ hai chúng ta hợp lực có thể dễ dàng khống chế nhân loại ở trên tàu. Nhưng gã nhân loại cao to, chính là tên hôm đó giao thủ một chiêu liền sợ hãi bỏ chạy không ngờ thực lực lại cao hơn chúng ta, sau một phen chiến đấu vất vả chúng ta mới có thể khống chế được hắn. Lúc này trên biển xuất hiện bão lớn, con tàu như chiếc lá trong cơn bão, ai cũng không muốn phải uống nước biển, nên chúng ta tạm thời ngừng đấu, cùng chống lại cơn bão. Tên khốn đó nhân lúc ta đang bận điều khiển tàu lại ra tay đánh lén ta, đánh ta rơi xuống biển. Khốn kiếp, cùng một sai lầm ta không ngờ lại phạm phải hai lần, nhân loại các người quả thực tà ác.

Lý Dật cười thầm không ngừng, hợp tác với loại thâm hiểm như Kha Bĩ Tán, chẳng phải là chơi với cọp sao?

- Như vậy là Thành Chủ các hạ vừa thưởng thức nước biển vừa bơi trở lại?

- Được rồi, ta đã nói hết rồi, đến lượt người rồi.

Ma Thành Thành Chủ thâm sì mặt, chứng tỏ suy đoán của Lý Dật không sai, còn về mùi vị của nước Biển Băng Trôi như thế nào, đương nhiên là không cần nói nữa.

Lý Dật khẽ neho mắt, như đang nhớ lại “người đó”:

- Cường giả cứu ta tuổi tương đương với Thành Chủ, thân hình cao lớn, bộ dạng lúc nào cũng như có người mượn hân tiên không trả vậy, còn thực lực thì ta không cảm nhận ra nổi.

Ma Thành Thành Chủ chăm chú nghe, cố gắng suy nghĩ, đột nhiên mắt sáng rực, hỏi:

- Người đó phải chăng tay phải có sáu ngón tay, trên mặt có vết sẹo bằng ngón tay?

- Đúng thế, xem ra đúng là bạn cũ của Thành Chủ các hạ.

Lý Dật cười thầm, Ma Thành Thành Chủ này là loại thông minh trong đám ma thú, nhưng so với “nhân loại tà ác” thì tựa hồ còn kém một bậc.

- Hắn hiện tại đâu rồi?

- Không biết, hắn nói ta ở đây đợi hắn, kết quả là hắn không tới, không ngờ lại đợi được người tới.

- Hừ, Lục Chỉ Đảo Tiên, hắn không tới bốn Thành Chủ cũng sẽ đi tìm hắn. Nếu đã tới rồi, bốn Thành Chủ sao có thể để hắn đến không được. Nhân loại tiểu tử đáng ghét, vậy để bốn Thành Chủ xử lý người trước rồi sẽ chuyên tâm đối phó với bạn cũ của ta.

Ma Thành Thành Chủ đột nhiên nổi sát ý, khí tức cường giả tuôn ra khiến Lý Dật cảm thấy ngạt thở.

Đối đầu trực diện với lão ma đầu này, Lý Dật thực sự không có nhiều phần thắng, vội xua tay nói:

- Đợi đã Thành Chủ các hạ, người chắc cũng biết cho dù giết ta người cũng cần trả giá không nhỏ, vạn nhất khi người tiêu hao đầu khí, bạn cũ của người quay lại, người cảm thấy người nắm chắc mấy phần thắng. Hơn nữa, hắn không quản mấy vạn dặm tới đây tìm người, nhất định là có cơ sở tiêu diệt được người. Cho nên, chi bằng chúng ta trao đổi.

- Bốn Thành Chủ đã không còn đủ kiên nhẫn trao đổi với đám nhân loại không giữ chữ tín các người.

Bị Kha Bĩ Tán chơi xỏ hai lần, Ma Thành Thành Chủ đã không còn tin tưởng ở nhân loại nữa.

Kha Bĩ Tán khốn kiếp, làm toàn việc xấu lại để Lý Dật phải chịu hậu quả. Thấy Ma Thành Thành Chủ đưa ta hai quả cầu đầu khí trong lòng bàn tay, Lý Dật một mặt tế Phá Thiên Kiếm ra để uy hiếp, mặt khác vội nói:

- Tên khốn Kha Bĩ Tán đó không đại diện cho nhân loại, ta trước nay nói luôn giữ chữ tín, nếu không sẽ bị chúng thần nguyên rửa.

Lời này để Nam Cung Quyết Mân đại thiếu gia mà nghe được, chắc sẽ tức đến đập mồ sống lại mất.

Ma Thành Thành Chủ có chút do dự, không biết có nên tin tưởng nhân loại tiểu tử tà ác ở trước mặt này hay không. Trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Người nói xem chúng ta trao đổi gì?

- Rất đơn giản, ta giúp người đối phó với gã bạn cũ kia, còn người sau khi chúng ta chiến thắng phải đưa ta rời quay về Nhân Loại Thế Giới.

Cuộc trao đổi này có sức hấp dẫn rất lớn đối với Ma Thành Thành Chủ. Lý Dật nói không sai, Lục Chỉ Đảo Tiên đã dám tìm đến đây thì nhất định phải có thực lực, tin chắc rằng có thể tiêu diệt được mình, trong tình hình đó, thêm một bang thủ là thêm phần hi vọng. Huống hồ, thực lực của Lý Dật Ma Thành Thành Chủ cũng biết vài phần, thêm một đồng minh mạnh như vậy, có thể sẽ là thứ có tính quyết định tới kết cục cuộc đấu. Nhưng...

669. Q.6 - Chương 169: Giảng Co

Nhưng Ma Thành Thành Chủ vẫn thận trọng nói:

- Người cho rằng ta sẽ tin lời người sao, Lục Chỉ Đảo Tiên đã cứu người, người sao có thể liên thủ với ta để đối phó với hắn, cho rằng ta là tên ngốc hay sao?

- Không sai, hắn đã cứu ta, nhưng nếu bây giờ ta bị người giết chết, hắn cứu hay không cũng không có gì khác nhau cả. Nếu hắn thực sự muốn cứu ta thì nên để chúng ta giết chết hắn, nhưng người nghĩ xem, hắn sẽ chịu đứng ở đó để chúng ta giết chết hay sao?

Ma Thành Thành Chủ ngẫm nghĩ một lát, không ngờ lại bị những lời nói vớ vẩn này của Lý Dật thuyết phục:

- Bỏ Thành Chủ tạm thời tin người, nhưng đừng hi vọng bỏ Thành Chủ sẽ tin người hoàn toàn, đưa Phá Thiên Kiếm của người cho ta, ta sẽ đồng ý với yêu cầu của người, sau khi giết chết Lục Chỉ Đảo Tiên sẽ đưa người quay về nhân loại thế giới.

Ma Thành Thành Chủ sau nhiều lần bị lừa gạt cũng đã thông minh ra không ít, yêu cầu này nếu Lý Dật đồng ý thì cho dù hắn có lật lọng, dựa vào siêu phẩm thần binh, Ma Thành Thành Chủ vẫn tin rằng đủ sức đối đầu với Lục Chỉ Đảo Tiên. Hơn nữa, giao Phá Thiên Kiếm cho hắn, Lý Dật sẽ không còn vốn để đấu lại với hắn nữa, hoàn toàn trở thành một con kiến, Ma Thành Thành Chủ muốn làm gì cũng được.

Nhưng bất ngờ là Lý Dật lại nhanh chóng đồng ý:

- Được, nhưng phải nói trước, Phá Thiên Kiếm tạm thời giao cho người, sau khi giết xong Lục Chỉ Đảo Tiên thì phải trả lại cho ta.

- đương nhiên!

- Chủ nhân, người thực sự muốn giao ta cho nên ma đầu đó hay sao?

Nghe thấy cuộc trao đổi của Lý Dật và Ma Thành Thành Chủ, Phá Thiên Kiếm Linh cũng có chút không vui. Mấy phen ác chiến khiến cho năng lượng của Phá Thiên Kiếm cũng bị tiêu hao rất lớn, mấy ngày ngắn ngủi chưa thể khôi phục hoàn toàn được, nên lời nói của Phá Thiên Kiếm Linh vẫn có vẻ suy nhược.

- Không, Kiếm Linh, người chịu khó ở trong tay gã ma đầu đó một thời gian, ta rất nhanh sẽ cho hần biết, vũ khí cũng ta không chỉ có một kiện cừu phẩm thần binh.

Có được chỉ thị của chủ nhân, Phá Thiên Kiếm thoát khỏi tay Lý Dật, bay lên không trung, rồi lao về phía Ma Thành Thành Chủ, đột nhiên bắn vào cổ tay hần, hóa thành một vết xăm hình thanh kiếm.

- Bây giờ người có thể tin tưởng ta rồi chứ, Thành Chủ các hạ?

- Tin hay không còn phải đợi Lục Chỉ Đảo Tiên xuất hiện mới được.

Ma Thành Thành Chủ hài lòng nhìn vết xăm trên cổ tay mình, bước tới cạnh gốc cây bên cạnh căn phòng bằng lúc này, thái độ của hần tuy vẫn rất lạnh lùng, nhưng Lý Dật có thể thấy, hần đã lại có chút niềm tin với nhân loại.

- Thực ra ta cũng rất muốn biết, Lục Chỉ Đảo Tiên này rốt cuộc thế nào, hần rất lợi hại sao? Người và hần rốt cuộc có mâu thuẫn gì?

Lý Dật ngồi xuống cạnh Ma Thành Thành Chủ, vẻ hiếu kỳ hỏi.

Trước câu hỏi của Lý Dật, Ma Thành Thành Chủ tựa hồ cũng không biết phải trả lời thế nào, suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Lục Chỉ Đảo Tiên, nếu người sinh ra sớm 100 năm thì nhất định sẽ biết tên của hần. Tên này là một trong những thiên tài nhất trong đám nhân loại ta đã từng gặp, nhưng cũng giống như tất cả thiên tài khác, tên này cũng vô cùng kiêu ngạo. Tên này không thích ma thú cũng không thích nhân loại, ở một mình trên một đảo nhỏ ở Đông Hải, tự xưng là Đảo Tiên. Còn việc sao ta và hần lại có mâu thuẫn, việc này nói ra thì dài lắm, chỉ cần người nhớ kỹ, lần này hần tới tìm ta nhất định là phải đấu sinh tử, chúng ta sẽ chỉ có một người có thể sống sót đời đi.

Lý Dật chẳng qua là hỏi để giết thời gian, đồng thời tăng cường quan hệ đồng minh với Ma Thành Thành Chủ, căn bản không hề có khái niệm gì về Lục Chỉ Đảo Tiên. Một cao nhân thế ngoại, không có xung đột lợi ích gì với mình, chẳng qua do mình bịa ra “người đó” nên trùng hợp với hình ảnh của Lục Chỉ Đảo Tiên mà thôi.

- Được rồi, nếu Thành Chủ các hạ đã nói vậy thì ta cũng không hỏi nữa. Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi một lát, đợi hần đến vậy.

Lý Dật nói xong, ngồi xếp bằng khôi phục lại đầu khí vẫn chưa phục hồi hoàn toàn. Lục Chỉ Đảo Tiên không thể xuất hiện được, Ma Thành Thành Chủ lúc này còn có thể giúp mình hộ pháp, việc tốt như vậy sao có thể bỏ qua.

Thấy Lý Dật chuyên tâm tu luyện, Ma Thành Thành Chủ cũng lại không dám lơ là cảnh giác, chỉ khẽ nhắm mắt dưỡng thần, miễn cảm cảm nhận từng biến động trong phạm vi trăm mét xung quanh.

Ngồi đợi nửa ngày như vậy, trời nổi gió lạnh buốt, rồi tuyết buông xuống, bao phủ lên hai người, khiến cả hai sắp biến thành hai gã người tuyết.

Kinh mạch bị thương tổn của Lý Dật đã được khôi phục hoàn toàn, lục phủ ngũ tạng cũng đã bình phục. Đầu khí đã lưu thông bình thường nên cũng không sợ thời tiết giá lạnh này. Thấy tiết trời đã chuyển tối, Lý Dật đứng dậy, nói với Ma Thành Thành Chủ:

- Bây giờ đến lượt ta hộ pháp cho Thành Chủ các hạ tu luyện.

Trời nổi trên biển năm ngày liền, Ma Thành Thành Chủ cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, Phá Thiên Kiếm ở trong tay, có lẽ Lý Dật cũng không thể giở trò gì được, hiện tại cường địch sắp xuất hiện, không năng thực lực lên trạng thái cao nhất, Ma Thành Thành Chủ cũng không đủ tự tin có thể chiến thắng. Do vậy nghe thấy Lý Dật nói vậy cũng không nói gì nhiều, thủ quyết vung lên, thiên địa linh khí xung quanh cuộn cuộn tuôn động.

Lý Dật cười thầm, đúng là ma thú, dễ bị lừa thật. Lý Dật đương nhiên không ngờ tới nỗi nhân lúc Ma Thành Thành Chủ tu luyện để đánh lén, tuy thông thường một cường giả trong lúc tu luyện là lúc dễ bị công kích nhất, nhưng nếu một đòn không thắng, lại không có Phá Thiên Kiếm trợ giúp, cho dù Ma Thành Thành Chủ có bị thương, Lý Dật cũng không chắc chắn có thể tiêu diệt được hắn.

Do vậy Lý Dật quyết định dùng trận pháp. Đó là dự định xuất hiện ngay từ khi Lý Dật bịa ra câu chuyện về ‘bạn cũ’, mà hiện tại chính là cơ hội tốt nhất.

Trái ba vòng phải ba vòng, Lý Dật vươn vai, đi quanh gốc cây hoạt động thân thể, nhưng ở những chỗ thích hợp, mấy đạo dấu khí vô hình hình thành đồ phù quỷ dị, rồi nhanh chóng tiêu tán vào trong không gian. Tuy thầm cảm nhận thấy khí tức ba động của dấu khí của Lý Dật, nhưng lúc này Ma Thành Thành Chủ cũng không ý thức được Lý Dật đang làm gì, hơn nữa còn cho rằng hắn đang dùng dấu khí để thăm dò động tĩnh xung quanh.

Đi lại mấy vòng như vậy, Lý Dật liền nhảy lên trên cây, đem mấy vị trí quan trọng của trận pháp bố trí xong.

Lý Dật bố trí “Kim Ứng Khốn Long Trận”, cũng không phải do Lý Dật không muốn giết chết lão ma đầu này mà do so với Đồ Long Trận, năng lượng ban đầu của Khốn Long Trận cường đại hơn nhiều, trận pháp có thể khắc chế được Ma Thành Thành Chủ hay không, quan trọng nhất nằm ở chỗ năng lượng ban đầu của trận pháp có thể chống lại được một đòn tấn công toàn lực của Ma Thành Thành Chủ hay không.

Âm thầm bố trí xong trận pháp, Lý Dật nhảy ra khỏi phạm vi của trận pháp, cười đắc ý, một đạo dấu khí chậm rãi từ ngón tay hắn tuôn ra, nhanh chóng tấn công vào mấy vị trí quan trọng trên trận pháp, đột nhiên một bức màn trận pháp hình bát úp bao trùm lấy Ma Thành Thành Chủ và gốc cây cổ thụ lớn đó. Bên ngoài trận pháp, thiên địa linh khí bị điên cuồng hấp thu lại, dung nhập vào trong trận pháp.

Tới lúc này, Ma Thành Thành Chủ mới đột nhiên thu thể lại, mở mắt ra nhìn vào cảnh tượng trước mắt. Một kẻ đi nhiều hiểu rộng như Ma Thành Thành Chủ đương nhiên không thể không biết mình đang phải đối mặt với thứ gì.

- Lý Dật, ngươi muốn làm gì?

Lý Dật không có thời gian và tâm trí để trả lời câu hỏi của Ma Thành Thành Chủ, dấu khí không ngừng tuôn lên trên bức màn trận pháp, vẫn không đủ, luôn cảm thấy không đủ. Dù sao Ma Thành Thành Chủ cũng là Đấu Tôn cao cấp! Dấu khí của Lý Dật tuôn vào, bức màn trận pháp hấp thu, Kim Ứng Khốn Long Trận càng trở nên cường đại.

- Nhân loại khốn kiếp, lại lừa bốn Thành Chủ một phen.

Về mặt gầy gò của Ma Thành Thành Chủ đầy vẻ tức giận, từ khi quen biết đám nhân loại này cho tới nay, lão ma đầu tựa hồ luôn bị thua thiệt, là kẻ đứng đầu đám ma thú của Băng Phong Thế Giới, luôn tự mình rất thông minh, Ma Thành Thành Chủ sao có thể chấp nhận điều đó được.

Sự phẫn nộ tới cực điểm lại khiến Ma Thành Thành Chủ bình tĩnh trở lại, hành động kỳ quái của Lý Dật khiến hắn chú ý, thấy mỗi khi Lý Dật công kích một đạo dấu khí, năng lượng của trận pháp lại tăng thêm không ít, lão ma đầu lập tức hiểu ra, nếu mình toàn lực tấn công mà không thể đánh sập được trận pháp này, vậy sẽ đồng nghĩa với việc tăng thêm năng lượng cho trận pháp này.

Hiểu ra điều đó, Ma Thành Thành Chủ cũng không nói gì nữa, không thêm để ý tới trận pháp không hề có chút lực sát thương này mà lại chuyên tâm tiếp tục tu luyện.

Trận pháp tuy đã vây khốn hắn nhưng lúc này cũng là sự bảo vệ đáng tin cậy nhất cho hắn, hiện tại hắn có thể toàn tâm toàn ý khôi phục thực lực của mình.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Lý Dật, trí thông minh của Ma Thành Thành Chủ không ra gì, nhưng kinh nghiệm đối phó với tình hình thì lại vượt ngoài sự dự liệu của Lý Dật.

Lý Dật nhanh chóng bày trận cũng là muốn nhân lúc Ma Thành Thành Chủ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn sức lực để dụ hắn ra tay, không ngờ Ma Thành Thành Chủ không mắc mưu. Cũng không còn cách nào

khác, Lý Dật đành dùng tất cả đấu khí đánh lên trận pháp, sau đó ngồi xếp bằng xuống, vừa khống chế trận pháp vừa khôi phục đấu khí đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Tình hình đột nhiên trở nên cổ quái, ở trong và ngoài trận pháp hai cường giả đều cố gắng khôi phục thực lực, trong tình trạng đó, Lý Dật do có thiên khôn địa càn châu nên cũng không bị thua thiệt. Khôi phục được bảy tám phần, Lý Dật lại đứng dậy, toàn lực công kích lên Kim Ứng Khôn Long Trận.

Đột công kích này tấn công xong, bề mặt trận pháp càng trở nên rực rỡ, đã không còn nhìn thấy thân hình của Ma Thành Thành Chủ nữa.

Ở trong trận pháp lại là sự tĩnh lặng khiến người khác cảm thấy bất an.

Đột nhiên, khi Lý Dật ngồi xếp bằng xuống tiếp tục khôi phục đấu khí, Khôn Long Trận đột nhiên rung lên, cổ ba động này khiến Lý Dật đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Ma Thành Thành Chủ đã xuất chiêu, nhưng Ma Thành Thành Chủ khôn ngoan lại không hề có ý định công kích lên trận pháp, mà định lợi dụng đấu khí khống chế không gian, định tìm cách thoát khỏi sự trói buộc của trận pháp. Không gian ba động kịch liệt khiến tầm màn trận pháp bị phồng lên một chỗ lớn, hiển nhiên chính là chỗ giao nhau giữa lực lượng của không gian do đấu khí khống chế và lực lượng của trận pháp.

Lý Dật dùng khôi phục đấu khí, chuyên tâm khống chế năng lượng của trận pháp tuôn về phía bị lỗi lên, tránh Ma Thành Thành Chủ đột phá.

Đối kháng hơn hai mươi phút, Ma Thành Thành Chủ mới dùng đột phá, lại ngồi xếp bằng, tựa hồ đang tìm cách tốt hơn.

Ma Thành Thành Chủ quả nhiên là khó đối phó. Lượt công kích này không những không hề khiến năng lượng của Khôn Long Trận tăng lên, hơn nữa còn bị tiêu hao không ít. Nếu cứ như vậy, khi năng lượng của Khôn Long Trận bị tiêu hao hơn nửa thì Ma Thành Thành Chủ toàn lực tấn công, Khôn Long Trận cũng không biết có thể vây khốn được Ma Thành Thành Chủ nữa hay không.

Nhưng Ma Thành Thành Chủ tựa hồ cũng không nghĩ như vậy, bên trong trận pháp lại trở nên an tĩnh, Lý Dật cũng không dám sơ ý, ngồi xếp bằng xuống, thôi động thiên khôn địa càn châu toàn lực khôi phục đấu khí.

670. Q.6 - Chương 170: Hành Trình Qua Băng Hải

Trong và ngoài trận pháp, hai cường giả im lặng ngồi xếp bằng, đấu khí tuôn động quanh thân thể hai người, thiên địa linh khí chuyển động giữa hai người và Khôn Long Trận. Thực ra Lý Dật không biết rằng, tuy vừa rồi đã khiến năng lượng của Khôn Long Trận bị tiêu hao mấy phần, nhưng mười mấy phút giao đấu cũng khiến đấu khí của Ma Thành Thành Chủ bị tiêu hao sạch, do vậy cũng không phải Ma Thành Thành Chủ không muốn tiếp tục công kích, mà do hắn không có thực lực làm như vậy.

- Lý Dật, cho dù vây khốn được bốn Thành Chủ, ngươi cho rằng có thể rời khỏi đây được hay sao?

Bên trong trận pháp, thanh âm lạnh lẽo của Ma Thành Thành Chủ đột nhiên vang lên.

Lâm Động cười khổ:

- Nơi non xanh nước biếc như vậy, bốn thiếu gia còn chưa muốn rời đi.

- Chỉ có ta, chủ nhân của Băng Phong Thế Giới mới có thể đưa ngươi rời khỏi đây. Cho nên, chúng ta thỏa hiệp vậy, ta không giết ngươi, còn có thể đưa ngươi rời khỏi Băng Phong Thế Giới, quay lại Nhân Loại Thế Giới, nhưng đấu khí là ngươi phải đưa Phá Thiên Kiếm cho ta, thế nào?

Đưa Phá Thiên Kiếm cho hắn? Đừng có mơ, nhưng có thể khiến Ma Thành Thành Chủ thỏa hiệp cũng không phải là một cơ hội tốt. Hiện tại cả hai đều có điều cố kỵ, đều không nắm chắc có thể khắc chế được đối phương, thỏa hiệp chính là một lựa chọn tốt.

- Lão quỷ, người sống bao nhiêu năm như vậy chắc là sống phí hoài rồi, người có thấy cường giả nào có được siêu phẩm thần binh rồi còn đưa cho người khác không? Đó đâu gọi là thỏa hiệp, đó là cướp bóc.

- Người không chịu đưa, lẽ nào bốn Thành Chủ còn không thể chế phục được siêu phẩm thần binh hay sao? Bây giờ nó ở trong tay ta, trừ phi người phá giải trận pháp khốn kiếp này, nếu không căn bản không thể ngăn chặn ta làm như vậy.

Tiếp xúc với nhân loại lâu rồi, Ma Thành Thành Chủ cũng bắt đầu giở trò. Thực ra Ma Thành Thành Chủ không phải muốn Phá Thiên Kiếm của Lý Dật, mà muốn hấn phá bỏ trận pháp. Nhưng trò trẻ con đó của hấn sao có thể lừa nổi Lý Dật.

- Bốn thiếu gia có gan đưa Phá Thiên Kiếm cho người thì đương nhiên biết chắc người không thể đoạt được nó. Nếu người ép Phá Thiên Kiếm nhận chủ, ta sẽ để cho Phá Thiên Kiếm Linh tự sát. Người cũng biết, siêu phẩm thần binh mà mất thì Kiếm Linh thì cũng chỉ là cữu phẩm thần binh. Thành Chủ các hạ, chắc người không muốn mười chín kiện siêu phẩm thần binh biến thành mười tám kiện chứ.

- Nếu chúng ta không đạt được thỏa hiệp, để cho nó trở thành thần khí người dùng để đối phó với ta, chi bằng ta hủy nó đi.

Đối mặt với sự uy hiếp của Ma Thành Thành Chủ, Lý Dật thản nhiên nói:

- Phá Thiên Kiếm không thể nào để cho người được, nếu Thành Chủ các hạ thực tâm muốn thỏa hiệp, chi bằng thế này, người đưa Phá Thiên Kiếm và cách thoát khỏi Băng Phong Thế Giới cho ta, ta tự rời đi. Mất đi sự khống chế của ta, trận pháp này sẽ tiêu tan, Thành Chủ các hạ cũng sẽ có tự do. Thế nào? Rất công bằng có phải không?

Với sự căm hận của mình, Ma Thành Thành Chủ đương nhiên không muốn bỏ qua cho Lý Dật, nhưng hiện tại, Ma Thành Thành Chủ cũng không có cách thoát thân nào tốt hơn.

- Đề nghị của người không tồi, nhưng muốn rời khỏi đây bắt buộc phải dùng tới kỹ năng Thành Chủ của ma thành để mở truyền tống trận, ngoài ra không có cách nào khác. Biện pháp này e rằng không được. Ta thấy chi bằng thế này, ta trả Phá Thiên Kiếm cho người, người có thể từ Biển Băng Trôi thoát khỏi Băng Phong Thế Giới.

- Từ Biển Băng Trôi rời đi?

Lý Dật nghi hoặc nói:

- Lão quỷ, người định lừa ta hay sao, không có tàu lớn sao có thể thoát khỏi Biển Băng Trôi được?

- Bốn Thành Chủ không giống nhân loại chuyên lừa lọc các người, từ Biển Băng Trôi thực sự có thể quay trở lại Nhân Loại Thế Giới được, nhưng sau khi tới vùng vịnh thì người không được đi về phía bắc mà phải chuyển sang hướng đông, ít nhất sau khi đi hai trăm dặm thì chuyển sang hướng nam, cứ đi như vậy thì có thể quay về Nhân Loại Thế Giới được.

Nghe lời Ma Thành Thành Chủ không giống như đang nói dối, hơn nữa dựa vào kiến thức địa lý ở kiếp trước của Lý Dật, cách này dường như rất đáng tin cậy.

- Được! Người trả Phá Thiên Kiếm lại cho ta.

Lý Dật dùng ý niệm khống chế, vết xăm trên cổ tay Ma Thành Thành Chủ bay lên, hóa thành Phá Thiên Kiếm, lơ lửng trong trận pháp. Trận pháp khẽ nứt ra một vết nứt nhỏ, Phá Thiên Kiếm từ vết nứt đó bay ra. Ma Thành Thành Chủ cũng không giở trò gì, nhìn thấy Phá Thiên Kiếm quay lại tay Lý Dật, vẻ mặt thâm sì lại. Nhìn thấy vẻ mặt thâm sì của hấn, Lý Dật hiểu rằng, cho dù mình có rời khỏi Băng Phong Thế Giới thì lão ma đầu này cũng tuyệt đối không bỏ qua ỉnh. Nhưng đợi cho trận pháp tiêu tan hết cũng không phải nhanh chóng, tới lúc đó hấn muốn tìm mình trong Băng Phong Thế Giới này chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Bất kể thế nào, trước mặt cường địch, chỉ dựa vào câu chuyện về Lục Chỉ Đảo Tiên mà có thể thoát thân, đối với Lý Dật mà nói tuyệt đối là một món lời lớn.

Thu hồi Phá Thiên Kiếm, Lý Dật nhanh chóng rời khỏi rừng cây, bay về phía Biển Băng Trôi.

Bề mặt Biển Băng Trôi toàn là những tảng băng trôi nổi, đập trên những tảng băng này, Lý Dật rất nhanh đã rời khỏi bờ biển. Căn cứ theo lời nói của Ma Thành Thành Chủ, Lý Dật đi về phía vùng vịnh, rồi xác định phương hướng, quay đầu đi về phía đông. Để tránh Ma Thành Thành Chủ đuổi theo, Lý Dật đi về phía bắc mấy chục dặm rồi mới đi về phía đông.

Đập băng mà đi, nghe thì rất điên cuồng, nhưng cũng rất thú vị. Ai mà ngờ được mặt biển lại nhiều băng trôi đến vậy. Theo lý mà nói, với nhiệt độ âm mấy chục độ của mặt nước biển, toàn bộ mặt biển phải đóng băng mới đúng. Nhưng kỳ lạ là mặt biển vẫn chỉ hình thành băng trôi, mà không hề đóng kín băng.

Đi trong trời tuyết suốt một đêm, khi mặt trời xuất hiện, trên mặt biển chỉ còn mình thân ảnh nhỏ bé của Lý Dật. Nghĩ rằng Ma Thành Thành Chủ không thể dễ dàng phát hiện ra tung tích của mình, Lý Dật mới ngồi xếp bằng trên một tảng băng, nhiệm vụ trước mắt là phải khôi phục thực lực, nâng đầu khí tới trạng thái tốt nhất. Lý Dật không hề quên lời của Tử Quỷ, Biển Băng Trôi không hề phẳng lặng, một đêm chạy trốn, Lý Dật cũng cảm nhận thấy khí tức của ma thú cao cấp thỉnh thoảng lại xuất hiện.

Lý Dật tuy không có ý gây phiền phức với ma thú, nhưng vạn nhất có ma thú gây phiền toái ỉnh thì cũng không thể khoan tay chịu trời được.

Mất mấy giờ đồng hồ mới có thể khôi phục được đầu khí, thấy Lý Dật đứng dậy, Xà Tôn Giả lại không tìm được lên tiếng.

- Lý Dật tiểu hữu, mạng của ngươi lớn thật, cửa lần này đã coi như thoát rồi. Lẽ nào ngươi thực sự định quay về Nhân Loại Thế Giới hay sao? Không muốn đi tới Thần Chi Linh Vực một chuyến hay sao?

Xà Tôn Giả thanh âm đầy vẻ dụ dỗ khiến Lý Dật đột nhiên ý thức được, lão quỷ này nhất định là có ý đồ riêng khi xúi giục mình đi tới Thần Chi Linh Vực.

- Còn biết làm thế nào nữa, còn mạng quay về là may rồi, Thần Chi Linh Vực, hừ, ta không tin không tới Thần Chi Linh Vực thì không tu luyện lên cảnh giới Đấu Thần được.

Quả nhiên, Xà Tôn Giả giọng điệu gấp gáp:

- Lý Dật tiểu hữu, tuy với thiên phú và vận may của ngươi, muốn tu luyện thành công cũng không phải là không thể. Nhưng có đường nhanh hơn sao lại không đi chứ. Chúng ta đã đi tới đây rồi, lẽ nào Lý Dật tiểu hữu lại cam tâm quay về như vậy hay sao?

Không cam tâm! Thực sự không cam tâm. Lý Dật tuyệt đối không phải là loại người gặp khó thì co vùi lại, nhưng băng hải mệnh mông, còn không có một cái bè gỗ nào nữa, băng trôi cũng không thể đến tận Thần Chi Linh Vực được, nếu không có băng thì làm thế nào. Lẽ nào vừa thưởng thức nước biển vừa tới Thần Chi Linh Vực hay sao?

- Lão quỷ, ngươi nói không sai, nếu trách thì chỉ có thể trách ta không đề phòng La Tuyết Phong, bị hấn lừa một vỏ, nếu không thì có lẽ cũng có thể tới Thần Chi Linh Vực được. Còn hiện tại... lão quỷ, lẽ nào ngươi có chủ ý gì?

- Chủ ý thì có.

Nghe thấy Lý Dật nói vậy, Xà Tôn Giả liền nói ra kế hoạch của mình:

- Theo ta được biết, trên đường từ Băng Phong Thế Giới tới Thần Chi Linh Vực, băng trôi chiếm nửa đường. Nửa đường này không có vấn đề gì. Còn nửa đường còn lại thì mặt biển không có băng trôi, chúng ta sao không tập trung băng trôi lại, lợi dụng băng hệ đầu khí của ngươi, liên kết thành một con tàu băng.

Chủ ý không tồi, nhưng vấn đề là, thứ nhất, tàu băng trôi lấy gì để đi, thứ hai, tới phần biển không có băng trôi, nhiệt độ nhất định sẽ tăng lên, tàu băng phải lớn thế nào mới có thể tới Thần Chi Linh Vực được. Thứ ba, vạn nhất gặp phải bão gió thì làm thế nào?

Nghe ba vấn đề do Lý Dật nêu ra, Xà Tôn Giả tựa hồ cũng chưa nghĩ tới, nên trầm ngâm một lúc rồi mới khẽ nói:

- Ba vấn đề này, tổng thể mà nói thì núi băng càng lớn càng tốt, còn về vấn đề phương hướng thì không cần lo, theo quan sát của ta, băng luôn trôi về hướng bắc, chỉ cần duy trì phương hướng này thì căn bản không

cần đẩy nó cũng sẽ đưa ta tới Thần Chi Linh Vực.

Nhưng lời giải thích này không thể thuyết phục được Lý Dật:

- Không được, quá nguy hiểm, ta thấy vẫn nên quay lại Nhân Loại Thế Giới rồi nghĩ cách.
- Cơ hội đi qua sẽ không quay lại nữa, Lý Dật tiểu hữu, không thử sao biết là không được.

Đúng thế, không thử sao biết là không được. Câu này cũng chính là châm ngôn sống của Lý Dật. Cho dù là không được, với thực lực của mình tin rằng vẫn có thể thoát thân. Nhưng nếu đồng ý như vậy tựa hồ lão quỷ Xà Tôn Giả này chiếm quá nhiều tiện nghi.

- Thử cũng được, nhưng ta mạo hiểm như vậy, lão quỷ, người phải cho ta lợi ích gì mới được. Chuyện mạo hiểm không có ích lợi, ta tuyệt đối không làm.

Xà Tôn Giả cười lớn:

- Ha ha, đó mới là tính cách của người, bổn tôn cũng không giấu người, bổn tôn có mấy người bạn ở Thần Chi Linh Vực, chỉ cần người đưa ta tới đó, ta có thể đảm bảo người sẽ được lợi lớn. Còn lợi lớn đó là gì, bổn tôn hiện tại cũng không thể nói rõ cho người biết được. Còn phải xem vận may của người thế nào nữa, có những thứ cần phải có vận may mới có được.

Cuối cùng cũng lộ ra chút chân tướng, thì ra Xà Tôn Giả xúi giục mình tới Thần Chi Linh Vực chủ yếu là muốn mình đưa lão đi gặp bằng hữu. Còn mục đích gặp bằng hữu, Lý Dật hỏi đầu gối là có thể đoán ra, đương nhiên là muốn mấy lão bằng hữu đó tìm giúp bản thể để dung nhập linh hồn lực vào, kết thúc trạng thái linh hồn thể khó chịu này.

- Được, vậy ta tin người một phen.

Lý Dật cười rồi đứng dậy, đưa mắt nhìn băng trôi bốn xung quanh, nói là làm, đó chính là tính cách của Lý Dật.

Nhìn thấy mấy tảng băng lớn, Lý Dật hài lòng thôi động đầu khí lôi lại trước mặt, sau đó băng hệ đầu khí tuôn ra, kết nối hai tảng băng lại với nhau, công việc này rất thú vị, tiết kiệm sức lực hơn nhiều việc đóng Tàu Đầu Thần. Bận rộn một buổi chiều, một con tàu băng dài gần trăm mét, rộng hơn hai mươi mét đã hình thành.

Để tránh cho con tàu băng này không quá mỏng manh, Lý Dật còn vớt không ít băng trôi đắp lên trên thuyền băng, một mặt để giúp thuyền băng càng vững chắc hơn, mặt khác cũng tiện tay dựng mấy căn phòng băng, như vậy ít nhất không còn phải chịu gió lạnh của Biển Băng Trôi nữa.

Từ khi tiến vào Băng Phong Thế Giới, làn da vốn mềm mại đã trở nên thô ráp, là một gã đẹp trai quan tâm tới ngoại hình, đây là việc Lý Dật không thể chấp nhận được.

671. Q.6 - Chương 171: Thanh Mĩ Thiếu Nữ

Xung quanh chiếc thuyền băng đều là những tảng băng nổi nhìn không thấy bờ bến, vì không có bất kì một vật nào để tham chiếu, nên không thể phán đoán được tốc độ trôi của thuyền, chỉ có thể dựa vào cảm giác, và tốc độ này thực sự là rất nhanh.

Nhưng Lý Dật cũng không có cách nào lợi dụng Đầu khí và núi băng để tăng tốc độ, bởi vì bên dưới biển băng này cũng không tĩnh lặng, trong vài ngày trôi nổi ngán ngùi, chiếc thuyền băng đã chịu hơn mười lần tấn công của Ma thú dưới đáy biển, may mà thuyền đủ lớn, Lý Dật cũng đủ khả năng đối phó với phẩm giá của đám Ma thú đó. Cũng chính vì sự tồn tại của đám Ma thú này, Lý Dật mới không dám hao tổn chút Đầu khí nào để tăng tốc độ của thuyền. Hơn nữa càng đi xa, phẩm giá của Ma thú xuất hiện ngày càng cao, đến cả việc tu luyện Đầu khí Lý Dật cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Cứ trôi như vậy hơn mười ngày, Lý Dật đã lo lắng đến độ muốn nổ tung, bắt đầu có chút hối hận vì đã để Xà Tôn giả giết đây. Xà Tôn giả ngược lại đang hưởng thụ tình hình trước mắt, mỗi ngày đều được Thiên Ma Đẩu khí của Lý Dật tắm bổ, hẳn đang nỗ lực hồi phục linh hồn lực của mình.

Trong những ngày này, Lý Dật phát hiện những tảng băng trên biển bắt đầu mỏng đi, những mảng băng lớn cũng ngày một ít hơn, tương ứng với điều này, nhiệt độ dường như tăng lên một chút. Khí hậu bên trên mặt biển âm u sáng tỏ bất định, lúc thì có gió và nắng ấm, lúc thì mưa liên miên, lúc thì có trận tuyết lớn rơi xuống.

Hôm nay chính là một ngày có tuyết rơi nhiều, Lý Dật co mình trong thạch thất của thuyền băng, tuyết rơi dày đặc sẽ nhanh chóng bao phủ lấy thuyền băng, trở thành một núi băng lớn nhìn có chút quý dị.

Bỗng nhiên, một âm thanh dài lê thu hút sự chú ý của Lý Dật, lắng nghe, âm thanh này hình như từ trên bầu trời vọng xuống, mấy ngày trời trôi dạt, chỉ nhìn thấy động vật dưới biển, chứ không hề nhìn thấy động vật nào từ trên trời bay xuống. Sự hiếu kỳ của Lý Dật không khỏi trỗi dậy, hẳn chộc một lỗ thoát khí từ đồng băng tuyết phủ đây kia, ra bên ngoài nghe ngóng.

Khoảng hai trăm mét phía bên trái thuyền băng, một đại điều với đôi cánh giương ra gần mười mét đang xoay vòng vòng giữa không trung, quanh thân đại điều này đều là tuyết trắng, trên đỉnh đầu lại là một hồng linh của một con mắt khác thường. Điều mà Hồng linh đại điều này làm Lý Dật kinh ngạc nhất là, trên lưng nó có một con người.

Một người nhìn thân hình thì có lẽ là nữ, nhưng khoảng cách quá xa, người ấy mặc áo da lông trắng dày, trên đầu cũng đội mũ da trắng dày. Trên cổ áo tay áo, khảm một chút lụa đỏ, cách ăn mặc này rất phù hợp với đại điều. Một mình cười thú, lộ vẻ vô cùng thanh lệ thoát tục, cao quý bất phàm.

Trong giây lát, chỉ thấy đại điều kêu to một lần nữa, hướng xuống mặt biển lao xuống với tốc độ lớn. Cũng cùng lúc đó, một đại ngư mập ngấn đen bóng cũng rẽ nước xuất hiện, đón lấy đại điều đang xông tới. Đại ngư này mặc dù không có râu dài hay mắt to như quả núi như tưu quý đã khoa trương, nhưng thân hình mập mạp ấy sức nặng cũng phải tính đến hàng tấn. So sánh với đại ngư, đại điều tuần mã có vẻ mỏng manh hơn.

Trước mắt là cảnh đại ngư và đại điều xung đột, cơ thể đại điều lại hơi nghiêng, dường như là xệt qua vây cá bên thân đại ngư. Cùng lúc đó, một ánh sáng lóe lên trong tay nữ nhân cười trên lưng đại điều, lập tức khiến cho đại ngư phun máu ra, một vết thương vừa dài lại vừa sâu xuất hiện bên cạnh thân của đại ngư.

Để có được trình độ phối hợp ăn ý của đại điều và nữ nhân kia, dường như đã phải luyện qua trăm ngàn lần, khoảng cách tấn công, thời điểm ra tay chuẩn xác vô cùng. Đại ngư rống lên một tiếng sâu thẳm, rồi lại ngụp xuống mặt nước, trên mặt biển lập tức xuất hiện những mảng màu đỏ thẫm. Còn đại ngư đem theo nữ nhân kia lại lượn vòng trên không trung, dường như đang đợi thời cơ để tấn công tiếp. Đại ngư bị thương, lấy tiêu chuẩn của con người ra đo thì đó là vết thương rất lớn, nhưng đối với cơ thể khổng lồ của đại ngư thì nó rất nhỏ và tuyệt đối không phải vết thương trí mạng.

Sau vài phút ngắn ngủi bình tĩnh lại, đại điều lại lao xuống tấn công, nhưng đại ngư kia đã bị thương, dường như cũng rút ra kinh nghiệm, nên không để lộ toàn bộ thân thể lên trên mặt biển nữa, chỉ lộ lên nửa thân trên với cái đầu tròn thối, cái miệng cực rộng đầy những chiếc răng sắc nhọn đột nhiên mở rộng ra cực lớn, xem ra nó muốn cùng lúc nuốt chửng đại điều cùng nữ nhân kia.

Đại điều dù sao cũng theo hồ lô vẽ hồ lô, khi sắp rơi vào miệng lớn dính đầy máu của đại ngư, cơ thể lập tức bay hơi nghiêng qua. Lần này, nữ nhân trên lưng đại điều không có cách nào sử dụng vũ khí, mà dùng một luồng Đẩu khí nện vào miệng của đại ngư. Mấy cái răng nanh to đùng trông như thạch nhũ lập tức bay ra ngoài.

Nhưng lúc này, đại ngư không để ý đến cơn đau, cái đuôi quẫy mạnh một cái, nước biển và băng bay lên cao cả mười mét, tấn công tới tập đại điều.

Đại điều hét lên một tiếng thẳm, dường như bị băng đập trúng, bay lung tung trên mặt biển, hai chân đập một cái, rồi bay lại lên bầu trời. Chỉ có điều chim và người đều bị nước biển dội vào, ngay tức thì gặp chút khó khăn, đại điều bay cũng không giữ được cân bằng như lúc ban đầu, có chút lay động, hiển nhiên là vừa rồi cũng chịu chút thiệt thòi.

Cảnh tranh đấu trước mắt khiến Lý Dật cảm thấy có chút khó tin, thật không ngờ ở nơi không thể có con người tồn tại này, đột nhiên xảy ra chuyện không thể tưởng tượng được như vậy.

Tấn công thành công, đại ngư lớn lối, cơ thể khổng lồ từ từ hiện lên trên mặt biển, thỉnh thoảng nhô đầu lên hàm ý khiêu khích, gầm nhẹ vài tiếng về phía đại điều.

Đại điều xoay vài vòng trên không trung, cuối cùng cũng có chút kiêng kỵ, cũng không tấn công lần nữa, mà bay về phía thuyền băng của Lý Dật chế tạo, vững vàng đáp xuống. Còn đại ngư thì không buông tha mà đuổi theo, như thể muốn liều mạng với ý nghĩ người phải chết ta phải sống mới được.

Cũng vì thế mà ngay lập tức Lý Dật thấy lo lắng, nữ nhân áo bào trắng nếu không đánh được thì có thể mở đường bỏ chạy bất cứ lúc nào, nhưng chiếc thuyền băng này nếu bị đại ngư hủy hoại, thì chính là lấy mạng của Lý Dật rồi.

Lý Dật đang muốn ra khỏi băng phòng để giúp nữ nhân và đại điều đối phó với đại ngư, nhưng đã nhìn thấy đại ngư định nhào tới bên trên thuyền băng.

- Muốn chết hả!

Nữ nhân kia lạnh lùng quát một tiếng, trong tay một thanh trường kiếm lóe lên ánh sáng màu bạc với một luồng Đẩu khí hùng hậu, hướng phía đầu đại ngư mà chém tới. Mặc dù có sát ý, nhưng âm thanh của nữ nhân tương đối êm tai, thanh thúy mà lại có chút vị ngọt ngào của đường, từ âm thanh này mà phán đoán, tuổi của nữ nhân này không lớn, dường như là một thiếu nữ.

Phẩm cấp của thanh trường kiếm màu bạc không thấp, thực lực của thiếu nữ này cũng không yếu, thân hình của đại ngư khổng lồ, loại thân hình này mặc dù giúp nó có sức mạng cường hãn, nhưng đồng thời cũng đem đến yếu điểm là không linh hoạt, mắt thấy kiếm khí và Đẩu khí cùng lao tới, cũng không có cách nào né tránh, đành phải cứng rắn mà chống đỡ lần này.

Một dòng máu lại tràn ra từ trên đầu của đại ngư, nhưng đại ngư này thực sự quá to lớn, thiếu nữ mặc dù đã thương đại ngư, nhưng dưới sự trùng kích của đại ngư, toàn cơ thể đã nhảy lên thuyền băng, sức mạnh rất lớn này làm cho cả thuyền băng phải nghiêng ngả. Đại ngư nhảy lên thuyền, toàn thân quét ngang, nhưng không muốn tấn công thiếu nữ, mà mục tiêu chính là đại ngư đã chịu thua thiệt kia.

Xem ra đại ngư này cũng có chút trí tuệ, nó biết đại ngư mới chính là mấu chốt, chỉ cần giết chết đại ngư, thiếu nữ sẽ mất đi công cụ thoát thân, như vậy có thể từ từ đối phó trên mặt biển này. Cho nên liều mạng chịu thiệt thòi rồi lại bị thương, đại ngư vẫn không chùn bước thay đổi ý nghĩ mà quét cái đuôi về phía đại điều.

Biến cố lần này xảy ra rất nhanh, đại điều lại chịu thiệt thòi, lại trốn tránh không kịp, đại ngư quét một đường rắn chắc vào, đại điều bay ra khỏi thuyền băng, rơi vào biển băng.

- Hồng linh nhi! Cố gắng cầm cự nhé!

Dưới sự hốt hoảng của thiếu nữ, Đẩu khí không ngừng được rót vào trường kiếm, một loạt đường chém mãnh liệt xuất hiện. Đại ngư tuy gãy giữa, thân hình không ngừng quét ngang quét dọc, nhưng thiếu nữ linh hoạt gấp trăm lần so với bản thân, thì những đường quét ấy chẳng có tác dụng tấn công gì cả, sau khi trên cơ thể bị thương hơn mười vết, rốt cuộc nó chịu không được, lui về phía biển.

Thiếu nữ lo cho đại điều, cũng không muốn dây dưa với nó, nhẹ nhàng lướt trên mặt băng nổi, đưa đại điều đang gãy giữa lên thuyền băng.

Lúc này thiếu nữ và đại điều chỉ cách Lý Dật chừng mười mét, góc độ cũng không tệ, Lý Dật rút cuộc cũng nhìn thấy khuôn mặt lơ sơ chân của thiếu nữ. Nhìn thấy dung nhan của thiếu nữ, trong đầu Lý Dật lập tức hiện lên bốn chữ: kinh vi thiên nhân!

Làn da trắng như đồ sứ thượng đẳng hiện ra hồng nhuận phơn phớt sáng bóng, cái mũi thẳng một cách cao quý, một đôi mắt màu xanh da trời sáng, sâu như đầm nước dưới dòng thác, linh động một cách trong trẻo mà thanh tịnh vô cùng. Bên dưới mũi da, mấy lọn tóc màu vàng kim rủ xuống, nhẹ nhàng phất phơ theo gió, tạo ra một dáng điệu vô cùng đáng yêu khó tả và cũng không hiểu vì sao lại dễ thương như vậy.

- Mỹ nữ, có cần giúp đỡ gì không?

Lý Dật ra khỏi phòng băng, cố gắng khắc chế biểu lộ háo sắc của mình.

Mỹ nữ bị Lý Dật làm cho giật mình, giống như một chú thỏ con nhảy lên một bước, rồi cảnh giác nhìn Lý Dật. Nhưng, từ trong biểu lộ gần giống nịnh nọt của Lý Dật rút cuộc nàng đã đọc được sự thiện ý, thần sắc cảnh giác chậm rãi biến mất.

- Đương nhiên cần rồi, người giúp ta đi giết hổ đầu ma sa kia đi! Ta cần da của nó!

Lý Dật thì không nghĩ tới thiếu nữ thanh thuần tuyệt lệ này lại thành thực không chút khách khí như vậy. Đối với người xa lạ mà mở miệng là có thể nói ra thỉnh cầu của mình như vậy. Hổ đầu ma sa kia, mặc dù cơ thể to lớn, nhưng cũng chỉ là Ma thú cấp năm, mà còn bị thương không nhẹ, với thực lực hiện tại của Lý Dật, có thể tự tin lấy nó làm lễ gặp mặt với mỹ nữ.

Chỉ có điều, trong lúc Lý Dật dò xét mặt biển, thì lại phát hiện ra hổ đầu ma sa kia vẫn luôn lượn lờ tuần tra xung quanh cách thuyền băng trong phạm vi khoảng trăm mét, nó không tấn công, cũng không tới gần thuyền. Nó không tới như vậy, thì Lý Dật cũng không thể làm gì với nó.

Vì thế đi một vòng, Lý Dật quay lại bên cạnh mỹ nữ đang trị thương cho đại điều:

- Mỹ nữ, không phải ta không giúp nàng, mà là hổ đầu ma sa bị người làm cho sợ, không dám nhích tới gần nữa rồi.

- Vậy người giúp ta đề phòng nó, giờ ta đang phải chữa trị cho Hồng linh nhi.

Mỹ nữ áo bào trắng đích thực đang lo trị liệu cho đại điều, luồng Dấu khí thuần hậu đang không ngừng rót vào bên trong cơ thể của đại điều.

- Nàng không muốn biết ta là ai ư?

Cô gái này có thể là đủ điềm tĩnh, cách xuất hiện của Lý Dật cũng đủ quý dị rồi, nhưng thiếu nữ này xem ra cứ như gặp được một người nơi đô thị phồn hoa chứ không có chút kỳ lạ nào cả.

Nghe được câu hỏi của Lý Dật, thiếu nữ ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, đánh giá Lý Dật, trên gương mặt hồng phơn phớt đáng yêu xuất hiện hai má lúm đồng tiền đáng yêu:- Người kì quái hơn cha ta, cha ta tốt xấu gì thì cũng ở trên đảo, người thì trú trên một khối băng lớn. Nhưng người tốt như vậy, đảo thì không dịch chuyển, băng thì có thể thay đổi, cho nên người trú trên băng có nhiều điều thú vị hơn trú trên đảo đó!”

Lý Dật thì một chút cũng không thấy trú trên thuyền băng có gì thú vị, nhưng, với lời nói ngọt ngào và tiếng cười giòn giã của thiếu nữ, đột nhiên hắn cảm thấy được ở trên thuyền băng kỳ thật cũng rất là thú vị.

- Tọa kỵ của nàng rất có thần khí, nó bị thương có nặng không? Có cần ta giúp nàng không?

Lý Dật không biết nói gì bèn hỏi thăm.

- Cái gì gọi là ‘tọa kỵ của nàng’, nó có tên đó, gọi là Hồng linh nhi. Hơn nữa nó không phải là tọa kỵ của ta, mà là bạn của ta, người bạn tốt nhất.

Nàng nói có chút không vui.

- À, Hồng linh nhi, thật là một cái tên hay. Nhưng nó bây giờ xem ra bị thương không nhẹ.

- Đúng vậy, đáng tiếc ta đã không nghe lời cha ta, tu luyện Thánh hệ Dấu khí, nếu không thì có thể trị thương cho nó nhanh hơn rồi.

Thiếu nữ chau mày, trong ánh mắt như đang tự trách bản thân.

- Thật trùng hợp, ta thì lại là kẻ tu luyện Thánh hệ Dấu khí, nàng đi phòng hổ đầu ma sa kia đi, ta sẽ đến chữa trị cho Hồng linh nhi!

Cơ hội lấy lòng thiếu nữ tốt như vậy, Lý Dật đương nhiên sẽ không bỏ qua rồi.

672. Q.6 - Chương 172: Rất Nhiều Ma Sa

Nghe được rằng Lý Dật cũng tu luyện Thánh hệ Đấu khí, trong mắt thiếu nữ thoáng sự vui mừng, nhưng thần sắc ngay lập tức trở nên nghi ngờ” “Thật không? Người tu luyện Thánh hệ Đấu khí rồi sao? Lẽ nào người là người của Đấu Thần điện, cha ta nói người của Đấu Thần điện ai cũng thích giả thần giả quỷ, ông ấy nhìn không quen, nhưng người xem ra không giống như loại người giả thần giả quỷ rồi!”

Lý Dật lập tức nói theo ý tứ của thiếu nữ: “Ừ, ta cũng không thích đám người của Đấu Thần điện, nhưng tác dụng hồi phục và trị thương của Thánh hệ Đấu khí thì rất rõ ràng đó.” Lý Dật vừa nói vừa đến bên đại điếu, đại điếu lại quấy một cái, dường như có chút kháng cự với Lý Dật.

“Hong linh nhi, bé ngoan, vị ca ca này muốn chữa thương cho người, không cần sợ hãi! Nghe lời nha!” thiếu nữ nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu của Hồng linh, những lời nói ấy giống như của một người mẹ hiền nói với con mình. Nhưng cách xưng hô này làm cho Lý Dật im lặng, đại điếu không phải là bạn thân thiết của thiếu nữ sao? Tại sao lại nói “bé ngoan”, hơn nữa, luận về tuổi tác, hắn và thiếu nữ có thể là cùng thế hệ, nếu hắn là ca ca của đại điếu, đại điếu lại là bé ngoan của thiếu nữ, vậy thân phận bản thân há chẳng phải nhỏ hơn thiếu nữ kia một thế hệ.

Thánh hệ Đấu khí rót vào cơ thể Hồng linh, cơ thể to lớn của đại điếu lập tức run lên, nhưng biểu hiện đau đớn cũng từ từ tan đi. Lý Dật phát hiện Hồng linh bị thương không nhẹ, cho dù đẩy Thánh hệ Đấu khí đến cực hạn, nếu muốn hoàn toàn khôi phục vết thương, cũng không phải chuyện trong chốc lát là có thể hoàn thành được.

Bàn tay vững chắc của Lý Dật thu khỏi chỗ vết thương của Hồng linh nhi, cùng thiếu nữ đem đại điếu vào trong băng phòng nghỉ ngơi.

“Thế nào rồi? Khi nào Hồng linh nhi có thể bay lại?” thiếu nữ lo lắng hỏi.

“Chuyện này gấp không được, e rằng cần bốn năm ngày, bây giờ, chúng ta trước tiên nên đi đối phó với hổ đầu ma sa kia đã, không phải nàng muốn da của nó sao? À, đúng rồi, mỹ nữ, nàng tên gì?”

“Cha ta gọi ta là Băng nữ, còn người? Người tên gì?”

“Ta là Lý Dật, người có thể gọi ta là Lý Dật ca ca!”

“À, Lý Dật ca ca, người nhất định phải giúp ta giết hổ đầu ma sa ư, vốn chỉ định lấy một ít da của nó để làm quần áo cho cha ta. Hừ, giờ nó đã dám làm hại Hồng linh nhi, nên ta sẽ không dễ dàng tha cho nó sống nữa!”

Mặc dù Lý Dật còn rất nhiều nghi vấn muốn hỏi thiếu nữ, nhưng hiện tại lấy được niềm vui và niềm tin của thiếu nữ là quan trọng nhất. Mà muốn làm cho thiếu nữ vui, thì không được khách khí với hổ đầu ma sa kia. Lý Dật nhìn thiếu nữ, không chỉ vì dung mạo thanh mỹ tuyệt luân của nàng. Mà hơn nữa vì Hồng linh nhi, muốn thoát ra khỏi thuyền băng khiến người ta phiền não này, xem ra giờ đây nó là hi vọng lớn nhất rồi.

Hổ đầu ma sa bơi gần thuyền băng cẩn thận từng chút đi tuần tra, cảm nhận được thực lực của hai vị thiếu niên trên thuyền, không cam lòng, lại không muốn buông tha bỏ đi như vậy. Cách xa như vậy, Lý Dật có muốn tấn công thì cũng là ngoài tầm với. Suy nghĩ, rồi Lý Dật nói với thiếu nữ: “Xem ra, cần phải có chủ ý gì đó, dẫn dụ đại ngư mập tới đây thì mới được!”

Thiếu nữ đánh vòng mắt mấy vòng, rồi nói: “Ta thì lại có một cách, nhưng cách này cần mượn một ít đồ của Lý Dật ca ca, không biết Lý Dật ca ca có bằng lòng không?”

Biểu hiện là lạ của Băng nữ khiến cho Lý Dật lo lắng, biết rõ là không phải chuyện gì tốt đẹp, nhưng vẫn hỏi thăm một cách vô thức: “Nàng muốn mượn cái gì?”

“Nghe nói hổ đầu ma sa này thích nhất là máu người, nếu Lý Dật ca ca có thể làm cho chút máu chảy ra, nói không chừng có thể thu hút dẫn dụ được nó!”

Ma thú thích máu người, điều này cũng không có gì lạ, chẳng qua là có trời mới biết khútu giác của hổ đầu ma sa kia mẫn cảm đến mức nào, cần bao nhiêu máu tươi mới có thể dẫn dụ được nó. Lý Dật phiền muộn, lại nhìn vào nét mặt chờ đợi của Băng nữ, cắn răng nói: “Nàng chắc chắn là có thể dẫn dụ nó tới chứ!”

“Ừ, ừ, ừ!” Băng nữ gạt đầu giống như là gà con mổ thóc vậy.

Từ trong kinh mạch Lý Dật bèn bức ra một ít máu tươi, phun xuống biển, máu tươi hòa vào nước biển, rồi lan tỏa ra rất nhanh.

Đợi lúc lâu, hổ đầu ma sa vẫn không có động tĩnh gì, vẫn tuần tra cách thuyền hai trăm mét. Lý Dật lẩm bẩm nói: “Lẽ nào quá ít rồi, tên mập ấy không ngửi thấy, ta lại bức một ít nữa ra vậy!” Lý Dật dứt lời toan làm thật thì Băng nữ vội vàng khoát tay nói: “Đừng, đừng, đừng, ta vừa rồi chẳng qua là nói bậy, kì thực chỉ là muốn nhìn xem máu của người có phải màu đỏ không thôi!”

Đây là người gì vậy, tại sao lại có những suy nghĩ kì quái như vậy chứ! Lý Dật tuyệt đối, có Vạn Thần làm chứng, nếu không phải nhìn thấy vẻ mặt vô tội của Băng nữ, thì hẳn nhất định sẽ ném nàng xuống biển băng rồi.

Lý Dật im lặng, bị Băng nữ làm cho cứng đờ người. Thấy vẻ mặt cứng ngắc của Lý Dật, Băng nữ cười hì hì, vỗ vỗ mặt của Lý Dật, nói: “Lý Dật ca ca tức giận rồi à? Đừng tức giận, ta bồi thường tiền cho người là được, nghe cha ta nó, trong thế giới loài người, cái gì cũng có thể dùng tiền để mua được, chút máu tươi của người ta mua lại là được rồi. Cần bao nhiêu tiền?”

“Một ức kim tệ!” Lý Dật thuận miệng đáp, đối với sự tương phản mãnh liệt giữa dung mạo và tính cách này càng cảm thấy có hứng thú.

“Nghe có vẻ rất nhiều đấy. Được, đợi vết thương của Hồng linh nhi tốt lên, ta đưa người về nhà lấy!” Băng nữ ngược lại không giống như nói giỡn, mà nói rất chân thành.

Đào được mỏ vàng hay sao mà có tiền như vậy? Nhưng Lý Dật nhìn ra Băng nữ mặc dù không nói giỡn, nhưng tiểu thư này rõ ràng không có khái niệm gì về tiền, có lẽ là đại tiểu thư này từ bé tới giờ chưa hề tự cầm tiền đi mua thứ gì cả.

Đột nhiên, từ bên dưới thuyền băng truyền tới một âm thanh, sau đó toàn bộ thuyền đều rung lên, dường như là va phải đá ngầm. Một thoáng ngay sau đó thêm một phát nữa, rồi thêm một lần nữa. Lý Dật lúc này mới rõ, bên dưới thuyền băng đang có một vật gì đó tấn công thuyền. Quay đầu nhìn ra xa thì hổ đầu ma sa bị thương không nhẹ kia vẫn cách đó hai trăm mét, hiển nhiên không phải nó làm rồi.

Không lâu sau, Lý Dật biết được là do ai làm!

Xung quanh thuyền băng, mấy cái đầu to từ từ trôi lên mặt nước, không nghi ngờ gì ánh mắt không có hảo ý đánh giá Lý Dật và Băng nữ. Rồi nhiều con thêm nữa, những cái đầu ma sa này dần dần xuất hiện dày đặc trên mặt biển xung quanh thuyền băng.

“Xem ra ta chó ngáp phải ruồi rồi, biện pháp kia quả nhiên hữu hiệu!” Băng nữ cười hì hì, đối mặt với bầy ma sa lớn và đông như vậy mà còn có thể bình tĩnh được, khiến Lý Dật phải tự than thở vì công phu của mình không sánh bằng được.

“Mỹ nữ, nàng có thể nghĩ ra cách nào đuổi đám mập muốn lấy mạng người này đi không?”

Băng nữ vô tội lắc đầu: “Không có! Nếu cha ta ở đây, ông nhất định sẽ có cách!”

“Vấn đề là cha nàng bây giờ không có ở đây a, đại tiểu thư!”

“Có người đang ở đây rồi, Lý Dật ca ca, nam nhân bảo vệ nữ nhân, không nên sao?”

“Ta có lẽ không có trâu bò như cha nàng!”

“Trâu bò là sao?”

“Trâu bò chính là ở giữa ngựa A và ngựa C đó.”

Băng nữ càng không hiểu, nhưng từ đó lại nảy sinh một sự thúc giục khiến người khác không tự chủ được mà muốn đến bảo vệ nàng. Nhưng lời tiếp theo của Băng nữ lại khiến Lý Dật phiền muộn cực kì: “Ta không

hiếu người đang nói gì. Nhưng cha ta có đưa ta một cái Truyền tống bài, có thể về nhà bất cứ lúc nào. Nếu người thực sự không được, thì ta chỉ có thể về nhà thôi.”

Rất tốt, rất cường đại, thảo nào có thể bình tĩnh như vậy, thì ra là có tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng đặc biệt như vậy. Vấn đề là, nếu không phải đại tiểu thư nàng muốn da của hổ đầu ma sa, há phải triệu tới nhiều ma sa như vậy. Nàng phải mong đi lúc nào cũng được, còn Lý Dật ta thì tìm quỷ mà khóc thôi!

“Truyền tống bài của nàng, có thể dẫn ta cùng đi không?” Lý Dật yếu ớt hỏi.

“Không thể! Truyền tống bài chỉ có thể đưa một mình ta đi. Hơn nữa nếu có thể, ta tại sao phải đem người về nhà, cha ta không thích người lạ đến nhà mình. Người đi rồi, thì ông ấy cũng sẽ giết chết người.”

Lúc này, một hổ đầu ma sa đã thử thăm dò nhảy lên thuyền bằng, con mắt tròn căng mang theo ý khiêu khích nhìn Lý Dật và Băng nữ.

“Lý Dật ca ca, mau đánh nó!”

Không cần Băng nữ nhắc nhở, Lý Dật lật tay, Kim Long cung xuất hiện, dây cung căng như trăng rằm, vài tiếng khanh khanh rào rào vang lên, lập tức trên cái đầu tròn núc ních của ma sa toạc ra mấy cái lỗ đầy máu, mấy cái lỗ này thoạt nhìn thấy không đủ lớn, nhưng là trí mạng, hỗn hợp máu và óc từ lỗ đó chảy ra. Ma sa giãy giụa trong chốc lát, rồi bất động!

Lý Dật hạ thủ với ma sa này, chính là muốn uy hiếp những ma sa khác, quả nhiên, với kết cục của người dẫn đường, những ma sa khác không lập tức phát động tấn công.

“Lý Dật ca ca, người thật là lợi hại!” Băng nữ vừa khen vừa sôi nổi chạy tới bên thi thể ma sa kia, trường kiếm màu bạc khua vài đường, đã cắt được mấy mảng da cá, rồi nhét vào trong dung giới, động tác thuần thục như thể một đồ tể.

“Mỹ nữ, người ở bên ngoài quan sát động tĩnh, ta đi trị thương cho Hồng linh nhi!” Lý Dật không phải người mới gặp một đóa hoa hồng thì đầu liền nóng, nhiều ma sa như vậy, cho dù từng con chạy tới, thì Đấu khí của bản thân cũng không đủ. Hơn nữa vạn nhất bọn chúng phát động quần công, hoặc là phá hủy thuyền bằng, tình thế thực sự rất nguy hiểm. Cho nên trước mắt điều quan trọng nhất là, chữa trị cho Hồng linh nhi nhanh chóng bay lên được, thì mới có thể thoát khỏi hiểm cảnh này.

Tình hình vết thương của đại điều không nhẹ, bản thân lại không có căn cơ Thánh liệu Đấu khí, toàn bộ đều là Đấu khí do Lý Dật từ bên ngoài đẩy vào, hiệu quả kém đi vài phần. Băng nữ lo lắng cho bạn tốt của mình, cũng không chuyên tâm cảnh giới, thỉnh thoảng lại chạy vào trong băng phòng xem tình hình.

Lý Dật rốt cuộc nhịn không được, nghiêm khắc nói: “Chỗ này không cần nàng giúp, đi ra bên ngoài!”

Bị thần sắc của Lý Dật hù, Băng nữ thè lưỡi, quay người chạy ra khỏi băng phòng, Chỉ có điều, vài giây sau, Băng nữ lại chạy vào.

“Ma sa, rất nhiều ma sa!”

Lý Dật giật mình, ngừng chữa trị cho Hồng linh nhi, chạy ra khỏi băng phòng. Bên ngoài băng phòng, toàn bộ xung quanh thuyền bằng là những cái đầu to cùng những cái miệng dính đầy máu. Sức nặng mấy chục tấn đè lên thuyền bằng khiến cho thuyền bằng như núi băng nhỏ này chìm xuống vài mét, may mà dự phòng phân đường đi về sau băng sẽ bị tan, Lý Dật tạo chiếc thuyền này cũng đủ lớn, nếu không bị ép xuống như vậy, e rằng phải chui xuống dưới mặt biển rồi.

Không giống bất kì thứ gì, Kim Long cung của Lý Dật liên tục phát ra tiếng xé gió khanh khanh, những mũi tên Đấu khí bắn vào đầu ma sa một cách chuẩn xác. Nhưng muốn sức thể Đấu khí đến cực hạn, để sát thương hữu hiệu thì cũng cần có thời gian, với tốc độ tiến tới của vây cá cùng cơ thể của ma sa, lực sát thương của Kim Long cung mặc dù kinh người nhưng dường như còn chưa đủ nhanh.

“Đại tiểu thư, xin nàng cũng đừng nhàn rỗi xem cuộc vui được không, giúp đỡ chút chứ!”

Băng nữ muốn chết này, mỗi lần Lý Dật giết chết một ma sa, liền gơ tay hoan hô tung tăng như chim sẻ, dường như hoàn toàn không ý thức được tình thế nguy cấp trước mắt. Đợi ấy tên mập này tiến tới, mở to miệng đầy máu về phía bọn họ, thì chính là làm điểm tâm cho bọn chúng rồi.

“À, ta không phải không giúp, muốn giúp thì người nói một tiếng đi, không nói ta làm sao biết người cần giúp gì!” Băng nữ dường như có thiên phú giống như hòa thượng trong một bộ phim mà ăn thịt hắc xong thì sẽ trường sinh bất lão.

“Ta bây giờ không phải yêu cầu nàng giúp đó sao?”

Vòng bao vây của ma sa ngày càng ít, Băng nữ rút cuộc cũng ra tay. Kỳ thực, thực lực của Băng nữ này, Lý Dật có thể nhìn ra, tuyệt đối không thấp hơn hắc, còn thanh trường kiếm màu bạc kia, tuy không phải Siêu phẩm Thần binh, nhưng từ bảo thạch và ma hạch được khảm nạm trên kiếm, có thể thấy uy lực của kiếm tuyệt đối vượt qua uy lực Cửu phẩm của bản thân.

Thực lực Đẩu Tôn, thân pháp nhẹ nhàng, cộng thêm binh khí siêu phẩm, cùng với lực sát thương trí mạng của Lý Dật, Băng nữ đánh áu tanh chảy khắp nơi, làm cho đám ma sa kia trong lòng càng thêm run sợ.

673. Q.6 - Chương 173: Băng Đảo

Hơn mười phút sau, trong số vài chục ma sa leo lên thuyền băng trừ một số ít vài con bị thương quay lại biển, những con khác đều trở thành thi thể. Có thể nói kỳ tích là, trên áo bào trắng như tuyết của Băng nữ vẫn không bị dính cho dù là nửa chấm máu.

Đánh lui đợt công kích của đám hổ đầu ma sa, Lý Dật không dừng lại mà bắt đầu tiếp tục trị thương cho Hồng linh nhi. Những tên mập ấy sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, đợt tấn công tiếp theo nhất định còn mãnh liệt hơn.

Cơn sóng tấn công tiếp theo bắt đầu rất nhanh sau đó, lần này đám ma sa không tập trung trèo lên thuyền như lần trước, mà ở dưới nước, nơi có lợi cho bọn chúng, dùng thân mình liên tục đập vào thuyền băng. Đây chính là điều Lý Dật lo lắng nhất!

Dưới sự tấn công của ma sa, chiếc thuyền băng như ngọn núi nhỏ bị lay động kịch liệt, cạnh thuyền bắt đầu tan rã, tiếng băng tan vỡ làm cho Lý Dật lo lắng vô cùng. Băng nữ dường như cũng ý thức được tình hình có chút không ổn, chạy ra chạy vô báo với Lý Dật tình hình tổn hại của con thuyền.

“Phía trước sụp một khối lớn!”

“Bên trái rạn nứt rồi!”

“Thuyền của chúng ta sắp xong đời rồi!”

“Còn lại một nửa! Lý Dật ca ca, Hồng linh nhi rút cuộc khi nào có thể bay lên vậy!”

“Đại tiểu thư, đừng quấy rầy ta được không!” Lý Dật bị phần vì cũng không biết, hắc cũng muốn làm cho Hồng linh nhi nhanh chóng bay lên được, nhưng đại điều thì đang rất mẫn nguyện khi được hưởng thụ việc trị thương của Lý Dật, căn bản là không có ý muốn bay lên.

Rắc, rắc rắc phàn phật ——

Lý Dật chưa nói dứt lời, thì vang lên một tiếng giòn giã trên mặt băng trong phòng băng, một vết nứt xuất hiện.

Vết nứt này, như một cái miệng há to ra, vô tình trào tới kẻ đang gặp tai họa là Lý Dật. Chỉ có điều, chuyện làm Lý Dật thất vọng, là chuyện kế tiếp. Băng nữ nhìn thấy vết rạn đó, thở dài, chạy tới, nói với Hồng linh nhi bằng giọng yêu thương: “Đừng sợ, bé ngoan, tỷ tỷ sẽ đưa người về nhà.” Nói đến đây, cũng không biết lấy từ đâu ra một lệnh bài xanh ngọc biếc lớn bằng bàn tay.

“Mỹ nữ, người không phải nói Truyền tống bài chỉ có thể mang một mình người về nhà sao?”

“Ta nói bậy đấy!”

“Khà, sao không thể đưa ra dùng sớm chút nữa, hại ca ca của nàng ta đây phải lo lắng lâu như vậy.”

Băng nữ mở to đôi mắt xanh vô tội, cẩn thận nhìn Lý Dật rồi nói: “Người, cho rằng ta sẽ đưa người về nhà sao?”

Lý Dật bi thương nói: “Chẳng lẽ nàng không có ý định đưa ta ra khỏi nơi quỷ quái này sao?”

“Ừ, ta sẽ không đưa người về nhà, cho dù ta có đưa về, cha ta cũng sẽ giết người.”

“Cha nàng thích giết người vậy sao? Cho dù là một người vô tội cũng giết ư?”

Băng nữ nháy nháy con mắt, nói: “Người bây giờ vẫn tính như người vô tội sao? Ta quen biết người rồi, hơn nữa còn biết tên của người. Kì thực ta vì người là người tốt nên mới không đưa người về nhà, thật sự, nhà ta không thích hợp để người đến.”

“Lại càng không thích hợp để làm điểm tâm cho hổ đầu ma sa phải không? Mỹ nữ, hãy xem ta đã giúp nàng trị thương cho Hồng linh nhi được phần nhiều, cũng đến lúc nàng cầu xin cho ta trước mặt cha nàng, thả ta đi là được rồi.”

Rắc rắc phần phạt ——

Sau một cơn chấn động mạnh, vết nứt kia trong phòng băng trở nên to hơn. Băng nữ cười có chút giảo hoạt: “Người thật sự muốn để ta cầu xin cho người chứ?”

“Đương nhiên, cha nàng chế tạo Tổng truyền bài bảo vệ tính mạng này, nhất định tốn không ít tâm sức, có thể nhìn thấy cha nàng rất thương nàng đó!”

“Hắc hắc, người nhất định sẽ hối hận đó.” Bộ dạng tinh quái của Băng nữ khiến cho Lý Dật có chút khiếp sợ, có trời mới biết vào thời khắc mấu chốt nào đó nàng lại nói một câu “Ta nói vậy đấy.”

Lúc này dưới sự tấn công của đông đảo hổ đầu ma sa, thuyền băng đang tan rã với tốc độ rất nhanh, trong cơn chấn động mạnh, băng phòng bắt đầu sụp xuống, những mảnh băng vụn bay tung tóe, trong cơn hỗn loạn, Băng nữ bóp nát ngọc bài, trong vầng sáng của Đấu khí trong ngọc bài phong ấn ngay lập tức lưu tràn tới, hình thành một Truyền tống trận pháp hình tròn xung quanh Băng nữ.

“Mau đưa Hồng linh nhi vào.”

Truyền tống trận nhỏ dung nạp hai người cũng một đại điều trở nên rất chật chội, nhưng đây lại là một cơ hội cho Lý Dật được tiếp xúc gần gũi với mỹ nữ, Băng nữ thì có chút chậm hiểu, sững sờ không nhận ra Lý Dật cố ý chạm vào phía trên thân nàng, không kiêng nể gì mà đụng chạm tới cả chỗ mẫn cảm kia.

Một trận không gian ba động kịch liệt, trận pháp đã bắt đầu khởi động, cảnh cuối cùng mà Lý Dật và Băng nữ nhìn thấy là thuyền băng bị oanh tạc biến thành vô số khối băng vỡ vụn, vô số chiếc miệng lớn đầy máu che cả bầu trời.

Lần tiếp theo mở mắt ra, cảnh tượng xung quanh đã hoàn toàn biến đổi. Khí hậu nơi đây cũng băng giá như vậy, nhưng ẩm áp hơn một chút so với Thế giới đông băng lạnh đến cực độ, một tầng tuyết mỏng bao trùm lấy những loài thực vật màu xanh, và cũng có không ít những loài hoa chịu rét tách những lớp tuyết mỏng mà vươn lên rạng rỡ. Thấp thoáng phía dưới những tán cây và hoa, là những căn nhà gỗ không cao lớn nhưng vô cùng tinh xảo.

“Chào mừng đến với Băng đảo!” Băng nữ mỉm cười nói.

“Nhà nàng trên đảo hả?”

“Phải nói là đảo này chính là nhà của ra, bởi vì ngoại trừ cha ta và ta cùng mấy người hầu, trên đảo này không có người nào khác.”

“Vậy thì, có thể dẫn ta tham quan nhà của nàng một chút được không?” Lý Dật bức thiết muốn biết hoàn cảnh của nơi mình đang ở.

“E rằng đã muộn rồi, cha ta biết ta trở về, sẽ lập tức đến đó!”

Băng nữ đoán không sai, nàng vừa dứt lời, Lý Dật liền cảm nhận được khí tức của một người đang hướng đến chỗ hẩn và Băng nữ với tốc độ rất nhanh. Khí tức của người này không giống người thường, hẩn đường

như không thu liễm chính khí tức cường giả của mình, cái loại khí tức ngang tàng này không giống với cách làm của một cường giả thích che giấu thực lực của mình.

“Băng nhi, con đã trở về sao?” một lão giả chừng ngũ tuần, tướng mạo rất thanh thớt bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Băng nữ và Lý Dật. Chỉ có điều, lúc lão nhìn thấy Lý Dật, biểu lộ hiện lành cùng vui sướng lập tức bị sự cảnh giác và lãnh ngạo thay thế: “Người là ai?”

Lão đầu đến rất nhanh, từ lúc Lý Dật cảm nhận được khí tức cho tới lúc lão xuất hiện, dường như chỉ trong chớp mắt. Lý Dật thức thời không phát ra Đấu khí tư niệm thăm dò thực lực của đối phương, mà cung kính thi lễ: “Xin chào bá bá, tại hạ Lý Dật!”

Chỉ có điều, biểu hiện lịch sự hiếm có này của Lý Dật không lấy được một chút cảm tình nào của lão đầu, ngược lại làm cho biểu lộ của lão càng thêm tối tăm. Lão căn bản không để ý tới Lý Dật, mà chuyển hướng sang Băng nữ: “Băng nhi, đã nói với con bao nhiêu lần rồi, những tên thiếu niên tiểu tử này không tên nào có ý tốt cả, chỉ là thấy con trẻ tuổi xinh đẹp nên muốn lợi dụng con thôi. Những kẻ này, đều đáng chết!”

“Cha à, lời này cha nói không qua một trăm lần thì cũng qua hai trăm lần rồi, Băng nữ sớm đã ghi nhớ trong lòng rồi. Tên này không giống với những kẻ bị cha lấy làm phân bón hoa đâu, hẳn chẳng qua là trong lúc bị hổ đầu ma sa tấn công con nhất thời không nỡ bỏ lại. Cha nghĩ thế nào cũng được, con mới là không muốn quản đây này.” Nói không quản là không quản liền, Băng nữ nhấc chân bước đi, trong nháy mắt đã đem Hồng linh nhi đi vào trong một căn phòng giữa những đám cây hoa.

Cái này là Băng nữ cầu xin ư? Lý Dật lo lắng cực độ, cổ nhân đã từng nói, chỉ có tiểu nữ có thể nuôi nấng đúng là chân lý!

Âm thầm nâng cao hơi thở đề phòng, trên mặt Lý Dật dù sao cũng thả lỏng vô cùng: “Tại hạ quấy rầy đảo chủ mong được tha thứ, nếu như đảo chủ không muốn tại hạ ở lại trên đảo, tại hạ này liền cáo từ cũng được.”

“Đảo băng há là nơi tùy tiện cho người ta nói đến là đến nói đi là đi vậy sao?” Băng đảo đảo chủ lúc này mới bắt đầu nghiêm túc dò xét Lý Dật, một luồng sát ý phiêu hồ bất định khiến Lý Dật cũng một phen tâm thần bất an.

“Vậy đảo chủ muốn tại hạ như thế nào?” bị uy hiếp, giọng điệu Lý Dật cũng thay đổi, trở nên có chút ương ngạnh.

Băng đảo đảo chủ xem thường Lý Dật, dường như phối hợp với những lời nói sau: “hừ, một Đấu Tôn nhất tinh, lớn lên coi như không có trở ngại gì, cũng không thích hợp để làm phân bón hoa cho ta. Nếu đã là người mà lần đầu tiên trong đời Băng nhi cầu xin giúp thì ta cũng không giết người, trước tiên hãy làm tạp dịch trên đảo đi, nhưng đừng trách ta không cảnh cáo trước, nếu người dám có ý nghĩ quấy rối Băng nhi, hừ!”

Biến thái! Lão già biến thái tuyệt đối! Từ giọng điệu và nét mặt của Băng đảo đảo chủ Lý Dật đã ngộ ra, lão đầu bị biến thái luyện nữ tình kết. Trong mắt của lão biến thái, bất kỳ người con trai nào tiếp cận Băng nữ đều có ý xấu với nàng, vì thế đều bị lão coi là kẻ địch. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, lão biến thái nhiều tuổi như vậy rồi, Băng nữ còn trẻ trung như một đóa hoa tươi vậy, cố nhiên là yêu thương con mình hết mực rồi.

“Đa tạ đảo chủ!”

Băng đảo đảo chủ cảnh cáo Lý Dật xong, hừ một tiếng rồi đi vào phòng của Băng nữ, để một mình Lý Dật ngơ ngác trong sân, không chút lo liệu gì cả.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên trông bộ dạng giống như quản gia đi tới, không khách khí gọi Lý Dật: “Người là Lý Dật hả? Đi theo ta!” người đàn ông trung niên này nhìn thô kệch, tiếng nói lạnh lãnh, khiến Lý Dật liên tưởng tới một vài chức vụ thời Hoàng đế trước đây. Hắn chợt giật mình, lẽ nào đàn ông ở đây đều bị phê đi của quý?

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nghe đây, quy định của đảo điều thứ nhất: không được nói nhiều, không được đi lung tung; điều thứ hai: bảo người làm gì thì làm thấy, không được hỏi vì sao; điều thứ ba: không được rời khỏi Băng đảo nửa bước... điều thứ ba mươi: vi phạm bất kỳ một điều nào, bầm nát ném xuống

biển làm mồi cho cá!” quản gia thật sự đã coi Lý Dật là thuộc hạ mới, thao thao bất tuyệt nói một hơi các điều quy định.

Vài điều đầu Lý Dật còn chú ý nghe, những điều phía sau hẳn không nghe nữa, mà chú ý quan sát quang cảnh của Băng đảo.

Băng đảo này diện tích khá lớn, toàn bộ đảo là hình bầu dục, ở giữa cao bốn phía thấp. Nơi mà Băng nữ và Lý Dật truyền tống tới, có lẽ là nơi cao nhất trên đảo, cũng là nơi có điều kiện môi trường tốt nhất, nghĩ lại chính là nơi mà hai cha con họ ở. Nơi này bày ra điều cấm gì, quản gia đều dặn dò kĩ càng Lý Dật để tránh những điều đó, vốn là không tính đến đoạn đường lớn lên, vì muốn tránh khỏi những điều cấm quanh co này cũng tốn không ít thời gian.

Ngay sườn đảo, có một dãy phòng lớn, cũng phải hơn trăm phòng, chỉ có điều sự tinh xảo so với những phòng trên đỉnh núi thì khác một trời một vực, có lẽ đây là chỗ ở của tạp dịch rồi.

Giao Lý Dật ột quản sự tạp dịch, quản gia kia đi theo đường cũ lên núi. Số lượng tạp dịch nơi đây không ít, nhưng hiển nhiên là đều là những thành phần tinh tú được luyện ra từ quy định của đảo, người nào cũng như được tạo ra từ một khuôn mẫu, thần sắc ngốc nghếch, trầm mặc ít nói, như các u hồn đang đi làm chuyện của mình.

Chuyện thứ nhất quản sự tạp dịch giao cho Lý Dật, là sai Lý Dật đi đút cho phân hoa! Lý Dật vừa nghe đến “đút cho phân hoa” thì không hiểu gì hết, phải nghe quản sự tạp dịch giải thích mới hiểu rõ, những kẻ sắp sửa bị băm ra làm phân bón cho hoa, cần được đảo chủ tử mĩ điều chế đồ ăn nuôi nấng một thời gian ngắn, để cho phân bón hoa đạt tới hiệu quả tốt nhất.

Dùng người làm phân bón hoa, chuyện tàn bạo không thể tưởng tượng này đối với những người tạp dịch kia dường như là đạo lý hiển nhiên. Cũng không biết những kẻ xui xẻo sắp trở thành phân bón kia làm thế nào mà leo tới được cái đảo này, Lý Dật ngược lại thấy thương cảm cho bọn họ.

Thức ăn cho phân bón hoa được Băng đảo đảo chủ chế tạo được đựng trong một cái thùng gỗ to, được Lý Dật và một tay tạp dịch gầy gò khác khiêng đi xuống núi.

“Đại ca, Băng đảo rốt cuộc là nơi nào? Người làm sao mà lên đảo được?”

“Đại ca, người tự nguyện đi đến Băng đảo làm tạp dịch sao? Hay là bị bắt tới? Có nghĩ tới việc đào tẩu không?”

Đối với mọi vấn đề của Lý Dật, tay tạp dịch gầy gò đều như một kẻ điếc, nghiêm túc tuân theo điều thứ nhất trong quy định của đảo, hoàn toàn không có phản ứng gì. Chỉ khi đến trước một sơn động là nơi giam giữ đám người sắp làm phân bón, tay tạp dịch cơ gầy gò mới hung dữ nói một câu: “Muốn hại chết ta sao?”

674. Q.6 - Chương 174: Phân Bón Hoa Của Đảo Chủ

Cửa động giam giữ phân bón hoa, là một Ma thú thân hình to lớn nằm chắn ngang... hiển nhiên là một ma thú bị thu phục. Nhìn thấy kẻ lạ là Lý Dật, Ma thú đột nhiên đứng dậy, cảnh giác trừng mắt nhìn Lý Dật, mở miệng rộng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Tên tạp dịch gầy gò nhìn Ma thú rồi chỉ hộp cơm, sau đó chỉ vào huyết động, ý là nói cho Ma thú biết bọn họ đến đưa thức ăn cho phân bón hoa. Ma thú gầm thét vài tiếng, rồi mới chậm rãi tránh người sang một bên, để lộ ra cửa vào huyết động. Thu phục một Ma thú không phải là chuyện đơn giản, không những cần có thực lực vượt xa Ma thú, mà còn cần có đủ nhẫn nại để quần nhau với Ma thú, triệt để làm cho Ma thú mất đi ý thức kháng cự. Từ việc Ma thú cấp bốn bị thu phục này cũng đủ để thấy Băng đảo đảo chủ tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Trong huyết động rộng rãi, lại không có những đồ vật lao tù, một không gian bằng hai sân đánh bóng, được bày biện tùy ý bàn giường chiếu các loại. Còn ở trong khoảng những vật đó, có mấy người chán đến chết

đang nằm hoặc đang ngồi, nhìn họ có vẻ uể oải.

Nhìn thấy mấy người này, Lý Dật thiếu chút nữa là cười lên rồi.

Thì ra, những kẻ xui xẻo sắp có cơ hội may mắn trở thành phân bón hoa của đảo chủ, đều là người quen cũ của hắn. Kẻ đang xếp bằng tu luyện ở một góc huyệt kia, chẳng phải là thiên tài của những thiên tài trong Học viện La Lan đó sao, người trong lúc mấu chốt đã đánh lén Lý Dật, La Tuyết Phong ? Tác Mã Lý thì đang nằm trên một cái giường phủ cỏ khô, không biết là đang ngủ hay đang suy nghĩ gì, không nhúc nhích. Tỉu quỷ râu dài cùng Quái nhân Tập Lý Lộ Tư ngồi đối diện nhau chơi xúc xắc, còn về tiền đánh cược là cái gì thì chỉ có bọn họ mới biết.

Ánh vũ tình ** này, rõ ràng còn tâm tư soi gương làm cái gì đó trên mặt mình.

Đối với việc Lý Dật cùng tên tạp dịch gầy gò đến đưa cơm, bọn họ không có phản ứng gì. Tên tạp dịch gầy gò thu dọn chén đĩa bữa bãi trên bàn xong, rồi đem đồ ăn giống nhau từ trong thùng gỗ bày lên, rồi mới nói với đám người La Tuyết Phong: “Đến giờ cơm rồi!”

Ngoại trừ Tác Mã Lý nghiêng người nhảy từ trên giường xuống, những kẻ khác không có bất kì phản ứng nào. Nhưng ngay sau đó tất cả mọi người đều bị bất ngờ nhảy dựng lên.

“Chào các bằng hữu, rất vui khi có thể gặp lại mọi người ở đây!”

“Lý Dật!”

Nhìn thấy quý tuyệt đối cũng không khiến người ta kinh khiếp như vậy, Ánh Vũ Tình là người đầu tiên chạy đến bên Lý Dật, ánh mắt điều tra quét từ trên xuống dưới không biết bao nhiêu lần, rồi mới nói cười: “Lý Dật tiểu đệ đệ, ngươi không phải đến đây để cứu bọn ta đó chứ?”

“Lý Dật, chuyện này không thể trách chúng ta, là sai lầm của một mình La Tuyết Phong. Chết tiệt, hấn uy hiếp ta, nếu đem thuyền về cứu người, hấn sẽ ném ta xuống biển!” Tác Mã Lý lớn tiếng biện minh, hấn đã hoàn toàn coi Lý Dật là cứu tinh.

Tập Lý Lộ Tư đang làm chứng lời nói của Tác Mã Lý, tiểu Quái nhân giọng nói bị kích động khiến âm thanh trở nên mơ hồ nghe không rõ, Lý Dật căn bản không nghe được hấn đang nói cái gì. Chỉ có La Tuyết Phong hơi mở mắt một lúc đánh giá Lý Dật, sau đó lại nhắm mắt lại tiếp tục nhập vào trạng thái tu luyện, dường như không có chút hứng thú nào với sự có mặt của Lý Dật.

Tên tạp dịch gầy gò bị biến cố trước mắt làm cho cuống cuống lên, nhân sự hỗn loạn trước mắt hấn tranh thủ rời đi, nhưng ngay sau đó, Lý Dật đã chặn đường lui của hấn.

“Người, người muốn làm gì?” Tạp dịch bị khí tức cường giả của Lý Dật tản ra quanh thân chấn trụ, nói chuyện trở nên cà lăm lăm.

“Phiền người ra góc hẻo lánh kia, ta và bằng hữu cần ôn chuyện!” Lý Dật mặt mỉm cười, giọng nói thì lại rất đáng tin. Nhìn thấy tạp dịch cơ bắp ngoan ngoãn đi đến vị trí mà Lý Dật chỉ định ngồi xuống, Lý Dật lúc này mới chuyển hướng về phía bọn Ánh Vũ Tình, thần nhiên nói: “Ai có thể cùng ta nói về những chuyện đã gặp qua!”

“Chết tiệt, thật là xui xẻo mà...”

“Câm miệng, tên ngốc Tập Lý Lộ Tư này, ta nói, chúng ta...”

“Người mới là ngu ngốc, nếu không phải vì cái thuyền hỏng của người, chúng ta làm sao rơi vào bước này...”

“Cái thuyền hỏng của ta? Vạn Thần làm chứng, ‘Đấu Thần hào’ là chiếc thuyền tốt nhất trong lịch sử trước giờ của Đấu Thần Đại lục, nhưng cũng không thể nói nó có thể ngăn nổi sự phá hủy của một Đấu Tôn cao tinh!”

“Tác Mã Lý, Tập Lý Lộ Tư, các người đều câm miệng!” Ánh Vũ Tình nghiêm nghị quát hai tên kia ngừng tranh luận: “Đủ rồi, các người ngày ngày nhao nhao lên còn chưa đủ sao? Sự việc là như thế này, Lý Dật, ngày hôm đó chúng ta bị Kha Bỉ Tán và Ma thành thành chủ truy đuổi, đuổi một mạch mấy ngày mấy đêm, thể lực chúng ta chống đỡ hết nổi, tốc độ của ‘Đấu Thần hào’ trở nên chậm đi, bị hai tên Ma đầu đuổi theo. Mặc dù chúng ta ra sức phản kích, nhưng sự thua kém so với hai tên ma đầu quả thực quá lớn, rất nhanh

sau thì bị chế phục. Về vấn đề giết hay không giết, Kha Bĩ Tán và Ma thành thành chủ đã phải tranh cãi với nhau. Kết quả là Kha Bĩ Tán nhân lúc Ma thành thành chủ không để ý, đánh lén, đánh cho Ma thành thành chủ rơi xuống biển.”

“Kha Bĩ Tán ép chúng ta thay nhau lái thuyền đưa ‘Đấu Thần hào’ chạy về phía Thần chi linh vực, đó đúng là một hành trình xui xẻo vô cùng, chúng ta gặp gió lốc, thiếu chút nữa sóng biển đã lật đổ thuyền. Sau đó thì lại đụng phải Ma thú cấp cao, trước mặt đám Ma thú này, chúng ta ngoài việc điên cuồng cho chạy ‘Đấu Thần hào’ ra, căn bản không làm nổi điều gì nữa. Có điều những Ma thú đó cũng cho chúng ta cơ hội, cơ hội tiêu diệt Kha Bĩ Tán. Chỉ có điều chúng ta đã đánh giá thấp thực lực của Kha Bĩ Tán, quả nhiên lúc lão ma đầu đối mặt với Ma thú cấp sáu vẫn có thể đối phó được sự đánh lén của chúng ta. Kết quả ‘Đấu Thần hào’ dưới một chiêu Bạch Hổ Đấu kĩ của Kha Bĩ Tán đã tan rã thành trăm mảnh. Chúng ta ôm lấy những mảnh vỡ đó rồi bị trôi dạt đến hòn đảo đáng chết này. Sau đó đụng phải một quái vật có thực lực còn ghê gớm hơn cả Kha Bĩ Tán, tên kia ít nhất cũng là Đấu Thánh cường giả có cấp bậc, rất dễ đánh bại chúng ta. Có trời mới biết tại sao lại đưa chúng ta tới đây, mỗi ngày cho chúng ta ăn những thứ có mùi vị rất cổ quái!”

Đối với vấn đề cuối cùng của Ánh Vũ Tình, Lý Dật biết được câu trả lời, xa cách cũng gần một tháng trời, cảnh ngộ thì rất khác nhau. Trên mặt Lý Dật hiện lên một nụ cười mỉm: “Đúng là con đường không tốt đẹp gì. Đảo này gọi là Băng đảo, lão quái vật đó chính là Băng đảo đảo chủ, còn chuyện nhốt các người trong sơn động hàng ngày cho các người ăn những thứ cổ quái đó, nguyên nhân là...kha kha, các người không nên biết thì hơn!”

“Vì sao? Con mẹ nó một ngày cũng không muốn sống ở chỗ này!” Tác Mã Lý nhin không được lại trách móc.

“E rằng các người vĩnh viễn phải ở lại đây rồi. Vì Băng đảo đảo chủ là một người rất cẩn thận, cẩn thận đến độ hoa hán trồng cần phải được bón phân làm từ người, đúng vậy, ý của ta chính là, hán đem các người đến đây, cho các người ăn những thứ cổ quái, là dự định đợi cho các người đạt đến tiêu chuẩn phân bón, sau đó đem biến các người thành phân bón hoa.”

“Phân bón hoa?”

Lập tức trong huyết động trở nên trầm mặc, những tên liều mạng này đều không sợ chết, nhưng nghĩ đến việc sẽ bị băm nát thịt rồi trở thành phân bón bị chôn dưới gốc hoa, thì không thể không nổi da gà. Ngay cả La Tuyết Phong không nói không động đậy, thì các cơ trên mặt cũng không khỏi co rúm lại.

“Vận khí của ta tốt hơn các người nhiều, bởi vì ta không giống các người tự mình xâm nhập vào Băng đảo, mà được nữ nhi bảo bối của Băng đảo đảo chủ đem tới, cho nên ta không bị đem đi làm phân bón hoa, tốt xấu gì cũng được cái chức tạp dịch. Nếu không có vấn đề gì khác, thì ăn cơm đi, ta cũng phải trở về phục mệnh đây!”

Thấy Lý Dật làm bộ phải đi, Ánh Vũ Tình kéo tay áo Lý Dật lại, giống cười mà không phải cười: “Người thật sự không định cứu chúng ta ư?”

“Ta có cái nghĩa vụ đó sao? Ta nghĩ, khoảnh khắc mà ta bị ném bỏ, ta đã không phải là thành viên trong đội của các người rồi, cứu các người, là nhiệm vụ của đội trưởng, không phải là ta!” Lý Dật điềm nhiên nói.

“La Tuyết Phong sao? Tên khốn đó căn bản không có tư cách làm đội trưởng của chúng ta, nếu không phải hán đánh lén người, hại chúng ta mất đi một người bạn mạnh mẽ, chúng ta sẽ không lưu lạc đến bước này!” âm thanh khó nghe chói tai của Tạp Lý Lộ Tư, bởi vì bị kích động và tức giận mà trở nên khó nghe hơn.

Đối với những lời này của Tạp Lý Lộ Tư, kẻ mà mấy ngày nay không ngừng cãi nhau với hán, Tác Mã Lý không những không phản bác, ngược lại còn phụ họa: “Tạp Lý Lộ Tư nói đúng, La Tuyết Phong đã không còn xứng đáng làm đội trưởng của chúng ta nữa, Lý Dật, chúng ta cần người, người mới nên là đội trưởng của chúng ta, người giúp chúng ta ra khỏi cái đảo đáng chết này, chúng ta sẽ cùng nhau đồng tâm hiệp lực đến Thần chi linh vực.”

Về mặt Lý Dật trở nên khó khăn, cười khổ sở nói: “Cám ơn ý tốt của các người, vấn đề là cứ cho ta có tâm giúp các người, thì ta cũng không có cái thực lực đó. Băng đảo đảo chủ, là một Đấu Thánh đang tồn tại, một Đấu Tôn nhất tinh nhỏ bé như ta, chút thực lực này đem cho người ta nhai e rằng cũng không đủ.”

Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt này của Lý Dật có thể qua được Tác Mã Lý, Táp Lý Lộ Tư, nhưng không qua mắt được Ánh Vũ Tình khôn khéo cực độ, nàng bước lên, cười rằng: “Cũng không cần người phải liều mạng với Bằng đảo đảo chủ, chỉ cần Lý Dật tiểu đệ đệ muốn cứu chúng ta, thì nhất định sẽ có cách đúng không?”

Cách nói tóm lại là có, chỉ là xem có muốn đi không thôi. Kể từ lúc nhìn thấy đám Ánh Vũ Tình, Lý Dật đã bắt đầu tính toán làm sao có thể đem bọn họ rời khỏi đảo. Dù sao con đường đến Thần chi linh vực vẫn còn rất xa, thêm một người là thêm một hi vọng. Đương nhiên, trừ La Tuyết Phong ra, không tính tới việc đánh lén của La Tuyết Phong. Nguyên nhân quan trọng hơn là, Lý Dật và La Tuyết Phong cùng có suy nghĩ giống nhau. Trong thế hệ cường giả trẻ tuổi ở Đấu Thần Đại lục, đối thủ Lý Dật nghĩ rằng trong tương lai có thể chống lại mình, e rằng cũng chỉ có La Tuyết Phong. La Tuyết Phong không nghĩ mình sẽ trở thành kẻ địch xung đột lợi ích sau này của hắn, thì Lý Dật cũng không nghĩ. Vậy thì hãy để hắn làm phân bón hoa cho Bằng đảo đảo chủ đi cho rồi!

Suy nghĩ xong, Lý Dật mới thu lại nụ cười không sao cả, nghiêm nghị nói: “Các người đã thành tâm muốn ta trở thành đội trưởng của các người, nếu ta lại khoanh tay đứng nhìn thì cũng không được. Xét lại quan hệ đã từng đồng sinh cộng tử, ta sẽ nghĩ cách. Nhưng những lời tục tĩu nói khi này, nếu đã thừa nhận ta là đội trưởng, sau này mọi chuyện đều phải nghe lời ta, ta không hi vọng thấy bất kì chuyện gì làm tổn hại đến cả đội!”

Khi nói những lời cuối cùng này, Lý Dật không biết hữu ý hay vô ý mà đưa mắt nhìn La Tuyết Phong. Dường như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Lý Dật, La Tuyết Phong cũng mở mắt, từ trong đôi mắt ấy những thông tin biểu đạt rất phong phú. Không cam tâm, đổ kị, oán độc, lại còn có một chút cầu xin, đủ loại biểu lộ mâu thuẫn cùng tồn tại trong đôi mắt ấy, nhưng trong lúc nhìn thấy nội tâm của La Tuyết Phong, thì trên mặt hắn tuyệt đối có biểu hiện rất bình tĩnh!

Trên đời này rất nhiều chuyện là có thể tha thứ, nhưng phản bội là Lý Dật tuyệt đối không dễ dàng tha thứ, cho nên sau vài giây, Lý Dật lạnh lùng nói với La Tuyết Phong: “Đừng có ý đồ quấy nhiễu kế hoạch của chúng ta, bằng không mà nói, kết cục của người sẽ còn thảm hơn là làm phân bón cho hoa!”

Cảnh cáo La Tuyết Phong xong, Lý Dật đi đến chỗ tên tạp dịch bị dọa cho đến ngất người, cầm cổ áo hắn lên kéo ra phía ngoài động.

“Chuyện trong động vừa rồi, người đều thấy đúng không?”

Tên tạp dịch gầy gò gật đầu.

Thật là ngu xuẩn, Lý Dật không thể không tiến thêm một bước nhắc nhở: “Thật sự là nhìn thấy không? Nên biết, đôi khi bí mật biết được càng ít càng tốt!”

Tạp dịch đột nhiên kịp phản ứng, lại vội vàng lắc đầu.

“Vậy người đã nghe được cái gì sao?”

“Không có, ta, ta cái gì cũng không nghe được, cũng không thấy được!”

“Rất tốt, giờ người hãy nghĩ cách chứng minh lòng trung thành đi, nếu không ta thật rất khó để người sống sót đi ra khỏi huyết động này.” Ở chỗ cách cửa huyết động mấy mét, Lý Dật dừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn tên tạp dịch.

675. Q.6 - Chương 175: Sự Thỉnh Cầu Của Bằng Nữ

Tên tạp dịch vốn vụng về, lại bị dọa như vậy, chỉ còn biết quỳ xuống đất thề thốt cầu khẩn, căn bản là hắn không có lý do nào ra tay để chứng minh lòng trung thành của mình. Lý Dật cũng không biết làm sao, giết chết tên tạp dịch này đương nhiên là dễ dàng và nhẹ nhàng, nhưng khó tránh khỏi những phiền phức không đáng có. Hắn suy nghĩ, một tay nắm bả vai tên tạp dịch, đẩy một chút Đấu khí vào kinh mạch hắn, khiến cho tên tạp dịch đau đến khóc bù lu lên.

“Có biết Đấu khí phong ấn không? Ta đã để lại trong kinh mạch của ngươi một Đấu khí phong ấn, nếu ngươi không muốn kinh mạch vỡ đến chết, thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, trước khi chúng ta rời Băng đảo ta sẽ giải phong ấn cho ngươi, bằng không thì...không cần ta nói chứ!”

“Hiểu rồi, rõ rồi, ta sẽ không nói lung tung, tuyệt đối không...”

“Được rồi, về thôi! Ở đây lâu như vậy, ngươi nghĩ một lý do nào hợp lý để giải thích đi nhé.”

Trên đường về, Lý Dật không ngừng quay đầu lại quan sát địa hình, trên bờ biển phía xa xa, có xây một cái bến tàu đơn giản, gần bến tàu có đỗ một chiếc thuyền lớn và một chiếc thuyền nhỏ. Muốn rời khỏi Băng đảo, hi vọng duy nhất chính là nhảy lên được chiếc thuyền lớn kia. Nhưng, Lý Dật tin, Băng đảo đảo chủ đã giữ một Ma thú cấp bốn để trông coi bọn La Tuyết Phong, tức là tuyệt đối không xem thường thực lực đám người La Tuyết Phong, nhưng là bản thân có cách phòng ngừa bọn chúng tháo chạy. Mà lũ ngốc cũng đều có thể nghĩ ra, muốn rời khỏi Băng đảo chỉ có thể dựa vào con thuyền lớn. Vậy thì, có thể đoán định, ở bến tàu và chỗ hai con thuyền kia, nhất định có sự phòng bị gì đó rất nghiêm mật.

Trở lại đây phòng tạp dịch ở, Lý Dật đã tính toán xong một kế hoạch đơn giản nhất. Giết chết Ma thú trông coi huyệt động, phá thuyền nhỏ, sau đó lấy thuyền lớn dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi đảo. Đương nhiên, đây chỉ là một kế hoạch sơ sài, vẫn còn nhiều chi tiết cụ thể nữa. Ví như cần tiêu diệt một Ma thú cấp bốn với tốc độ nhanh đến mức người không biết quỷ không hay, thì phải lật óc ra mà suy nghĩ. Lại nói ở chỗ bến tàu tình hình rất cuộc như thế nào, thì cũng cần có cách để xác minh.

Cất xong cái thùng gỗ đựng thức ăn cho phân bón hoa, Lý Dật chưa kịp nghỉ ngơi một chút, thì quản sự tạp dịch lập tức sai hẳn việc thứ hai: chèo thuyền giúp cho tạp dịch đánh cá.

Chuyện xui xẻo này Lý Dật ngược lại cầu còn không được! Bị sai đi tạp dịch đánh cá ngoài Lý Dật và tên tạp dịch gầy gò khi trước mặt đang tái nhợt như người chết còn có hai tên tạp dịch khác. Cũng chỉ là những tên u hồn giống nhau, tên nào cũng như được đúc ra từ một cái khuôn, ba tên cũng không trung tiện ra được một cái. Đến cuối cùng, Lý Dật cũng lười hỏi han bọn chúng đành phải dựa vào quan sát của chính mình.

Thuyền nhỏ không có bất kì dị thường nào, nhưng trong thuyền lớn, thì lại tuàn tràn ra một luồng khí tức không tầm thường, dường như có một sức mạnh phong ấn không gian nào đó, cũng dường như có sự tồn tại của Ma thú cấp cao. Xem ra phán đoán của bản thân là đúng, chiếc thuyền lớn này, không có sự cho phép của Băng đảo đảo chủ, e rằng bất cứ người nào cũng không có cách tiếp cận.

Lý Dật và tên tạp dịch gầy gò phụ trách chèo thuyền, hai tên tạp dịch kia thì phụ trách tung lưới đánh cá. Hải vực xung quanh Băng đảo không nhìn thấy một mảng băng nào cả, nhưng đám người La Tuyết Phong sau khi thuyền bị vỡ đã bám vào những mảnh gỗ trôi dạt đến đây, nói rõ ra cái đảo nhỏ này nằm giữa thế giới đóng băng và Thần chi linh vực, thì bọn họ đã đi một quãng đường không quá nhiều.

Hai tên tạp dịch đánh cá hiển nhiên không phải ngư dân chuyên nghiệp, tung lưới không ít lần, nhưng cá bắt được không nhiều, có lẽ bọn chúng cố ý kéo dài công việc, cứ làm mãi cho đến lúc sắc trời đen lại, thì mới thu lưới trở lại bờ biển, đem hơn mười cân cá lớn nhỏ các loại về trụ sở.

Sau khi trời tối, những tạp dịch bị phân công đến các nơi trên đảo để làm việc đều trở về, Lý Dật mới phát hiện số lượng tạp dịch trên Băng đảo khác xa với con số “mấy tên tạp dịch” mà Băng nữ đã nói, tính ra cũng khoảng trăm người. Điều ngạc nhiên là, cả trăm người tập hợp lại ăn cơm, ngoài những lời cần thiết, thì không ai nói nửa câu nào.

Cơm nước xong xuôi, không có việc gì để làm, tên tạp dịch mới Lý Dật, rõ ràng cũng có một nơi ở đơn giản, tuy hơi nhỏ, cũng đơn sơ, nhưng có một không gian của riêng mình, đối với Lý Dật mà nói mới thực sự quan trọng.

Ngủ đến nửa đêm, Lý Dật tỉnh giấc, thám thính thấy xung quanh không có bất kì động tĩnh gì, Lý Dật rón rén ra cửa, không một tiếng động lao nhanh tới bến tàu nơi bờ biển.

Biết mình biết người mới có thể trăm trăn trăm thẳng, không làm rõ chiếc thuyền lớn đó rốt cuộc có huyền ảo gì, thì kế hoạch của Lý Dật không thể hoàn mĩ được. Theo tính cách cổ quái của Băng đảo đảo chủ, một

khi kế hoạch “vượt ngục” thất bại, cứu không được bọn Ánh Vũ Tình thì không nói, e rằng bản thân cũng trở thành phân bón cho những khóm hoa xinh đẹp của Băng đảo.

Nhờ có ánh trăng, Lý Dật chui vào trong một bụi cỏ trên bãi biển, khép hờ hai mắt, khí tức xung quanh thuyền lớn càng trở nên rõ ràng hơn. Bây giờ Lý Dật có thể đoán định rằng cả con thuyền lớn đậu gần bến tàu không phải đơn giản không có phòng ngự như vẻ ngoài mà đậu gần bến tàu, kì thực nó nằm trong một không gian giam cầm với một năng lượng kinh người. Muốn bài trừ không gian giam cầm này, đối với Lý Dật mà nói không phải là quá khó, nhưng không muốn để cho đảo chủ biết, thì dường như là chuyện không thể. Bởi vì Lý Dật biết rõ, loại không gian giam cầm này và cường giả tạo ra nó nhất định có sự liên hệ ý thức nào đó, chỉ cần bị tấn công một chút, kẻ tạo không gian sẽ lập tức cảm nhận được.

Muốn phá vỡ giam cầm trước khi đảo chủ phát hiện ra, hơn nữa muốn chạy chiếc thuyền ra biển sao cho đảo chủ không cách nào đuổi theo, đây dường như là một nhiệm vụ không thể hoàn thành. Huống chi, trong thuyền còn tồn tại một Ma thú mà rốt cuộc không biết nó như thế nào!

“Này, Lý Dật ca ca, ta biết ngay ngươi sẽ đến đây mà!” ngay trong lúc Lý Dật lo lắng, từ bãi biển trong khoảng giữa hấn và chiếc thuyền lớn, đột nhiên có giọng của Băng nữ truyền tới.

Đúng là gặp quỷ rồi, khoảng giữa Lý Dật và chiếc thuyền là trống rỗng căn bản không có người nào, lẽ nào cô nàng tinh linh cổ quái này cũng biết tàng hình Đấu kĩ hay sao?

Câu trả lời có rất nhanh sau đó, Băng nữ cũng không phải dùng tàng hình Đấu kĩ gì, nàng quả nhiên là đang chôn mình dưới cát mịn, đang hưởng thụ ánh trăng. Thứ nhất là Băng nữ nhất định đã thu liễm khí tức cường giả của mình, thứ hai là Lý Dật đã chăm chú thám thính cái thuyền lớn kia, nên đã không phát hiện ra Băng nữ đang mai phục bên trong cát.

“Mỹ nữ, vì sao biết ta sẽ đến?” thấy Băng nữ không có ác ý gì, Lý Dật mới bước ra khỏi bụi cây, mỉm cười nhìn Băng nữ.

“Bởi vì ngươi nhất định sẽ tìm cách chạy trốn, cho nên ngươi nhất định có chủ ý đánh cắp chiếc thuyền lớn.” Băng nữ tinh linh cổ quái này, Lý Dật cũng không đoán ra nàng rốt cuộc là thông minh hay ngốc nghếch. Thoạt nhìn có chút dần dần, có lúc lại khôn khéo hơn cả người tinh khôn vài phần.

“Vậy nàng muốn ngăn cản ta sao?” ánh mắt Lý Dật như đùa vui nhìn Băng nữ.

“Đương nhiên không rồi, ngươi biết mà. Ta đến đó mà, theo lẽ tự nhiên là đến nhận sự cảm tạ của ngươi.”

“Ta tại sao phải cảm tạ nàng?”

“Ngươi thật không biết ư, hôm nay ta đã cứu mạng ngươi một lần rồi đó!”

Lý Dật biết, Băng nữ nói không sai, hôm nay khi mới gặp đảo chủ, nếu Băng nữ thực sự cầu xin cho Lý Dật, lão biến thái Băng đảo chủ sẽ một chương giết chết hấn luôn. Lúc lĩnh hội được duyên nữ tình kết của lão biến thái, Lý Dật mới rõ Băng nữ không hề cầu xin ình, mà tỏ ra có thái độ thờ ơ lạnh lùng, như vậy kì thực mới chính là “xin tha”.

“Được rồi, mỹ nữ, cảm ơn nàng đã cứu ta.” Lý Dật thức thời chân thành cảm ơn Băng nữ.

“Chuyện đó coi như xong, đêm nay ta lại cứu ngươi một lần nữa, nếu ngươi tiếp cận cái thuyền lớn kia, thì ngươi chết chắc rồi, ngay cả ta cũng không thể nào cứu được ngươi. Lần này ngươi không thể chỉ nói cảm tạ suông được rồi.” Băng nữ khéo léo cười, tự cho là mình đã thực sự cứu mạng Lý Dật một lần nữa. Lần thứ nhất cứu mạng là đúng, còn lần này... Lý Dật không ngờ đến mức xông lên chiếc thuyền đó.

“Được thôi, nhưng muốn ta cảm tạ như thế nào, à, đúng rồi, nàng còn thiếu ta một ức kim tệ đó, chúng ta coi như huê được không?”

“Cái đó thì không được, mạng của ngươi đáng một ức kim tệ sao?” người không có khái niệm về kim tệ như Băng nữ kiến nghị: “Ngươi lẽ nào không biết, tiền không mua được tính mạng?”

“Đã như vậy.” Lý Dật lộ ra một nụ cười: “Vậy thì ngoài việc lấy thân báo đáp, tại hạ cũng không có thứ đồ gì để báo đáp ơn cứu mạng lần hai của mỹ nữ.”

Đối với sự khinh bạc của Lý Dật, Bằng nữ ngược lại không chút tức giận, mà đầy hứng thú đáng giá Lý Dật rồi nói: “Lý Dật ca ca người thật ra vô cùng đáng yêu, nhưng dùng thân để báo đáp thì miễn đi. Nếu người thật lòng muốn báo đáp ta, thì hãy đưa ta đến Đẩu Thần Đại lục đi chơi đi?”

Lý Dật sững sờ: “Đẩu Thần Đại lục có gì vui chứ? Nàng ở Bằng đảo ăn uống không phải lo, sống như một công chúa, lại có một người cha lợi hải sủng á.”

“Từ khi ta biết chuyện ta chưa hề rời khỏi Bằng đảo, thỉnh thoảng ra biển vài ngày, lão đầu tử cũng nhất định phải đi tìm ta. Nghe mấy người tạp dịch nói, Đẩu Thần đại lục rất vui. Hơn nữa, cha ta cũng không phải cha ruột, thương ta thì không phải tình cảm giả, nhưng sao bằng cha ruột được. Cha ruột ta ở Đẩu Thần Đại lục, Lý Dật ca ca, người hứa với ta đi.”

Không phải cha ruột? Như vậy, động cơ của lão biến thái kia rất đáng nghi, không phải là muốn trâu già gặm cỏ non ư, trong nội tâm Lý Dật đã dấy lên nghi hoặc, một mỹ nữ khiến người ta động lòng như vậy, nếu như lão ngư kia gặm, thì đâu còn thiên lý nữa. Đang muốn nhận lời với Bằng nữ, thì bỗng nhiên nghĩ tới tiểu nha đầu tinh linh cổ quái này là kiếm hai lưỡi. Mang theo nàng đương nhiên có rất nhiều cái lợi, đặc biệt là đối với “kế hoạch vượt ngục” của mình, nhưng nếu lão biến thái biết mình chơi hân mà cũng không biết hân có phải cha ruột của nữ nhi bảo bối này không, thì Lý Dật hân sẽ gánh đòn không nổi rồi.

Tiểu nha đầu tinh linh cổ quái này là kiếm hai lưỡi. Mang theo nàng đương nhiên có rất nhiều cái lợi, đặc biệt là đối với “kế hoạch vượt ngục” của mình, nhưng nếu lão biến thái biết mình chơi hân mà cũng không biết hân có phải cha ruột của nữ nhi bảo bối này không, thì Lý Dật hân sẽ gánh đòn không nổi rồi.

Thấy Lý Dật do dự, giọng điệu Bằng nữ biến đổi, bắt đầu uy hiếp: “Nếu người không mang ta theo, người cũng đừng mong rời khỏi đảo, mà cả đời này lo làm tạp dịch cho bốn tiểu thư đây đi.”

“Không phải ta không muốn đem nàng đi, mỹ nữ, không giấu gì nàng, trong động nhốt phân bón hoa của cha nàng, còn vài người nữa muốn đi, nhiều người như vậy, ta thực sự lo không nổi, vạn nhất xảy ra sơ suất gì, cha nàng không nghiêng xương ta ra thành tro mới lạ đó!” Lý Dật đã quyết định đem Bằng nữ theo rồi. Còn chuyện Bằng đảo đảo chủ trả thù là chuyện sau này, hiện giờ cũng chỉ có thể đi từng bước một.

“Kha kha, ta còn cần người chăm sóc sao? Phải là bốn tiểu thư đây chăm sóc người mới đúng! Kì thực, ta chỉ muốn tìm một kẻ dẫn đường, chuyện ở thế giới loài người ta đều không hiểu...ách, không nên tức giận, ta nói vậy đấy!” Bằng nữ lấy nét mặt của Lý Dật khó coi, lập tức thay đổi giọng điệu như muốn lấy lòng hân.

Kì thật Lý Dật biết Bằng nữ nói không sai, thực lực Đẩu khí của nàng không thua kém gì mình, cái kia không biết có phải cha ruột của nàng đã cho nàng một quân át chủ bài bảo vệ tính mạng, truyền tống ngọc bài để về Bằng đảo.

Thiếu đi một La Tuyết Phong, lại thêm một Bằng nữ, bất luận là chất lượng hay số lượng thì đều nhiều chứ không ít, Lý Dật nên vui mới đúng. Nhưng Lý Dật vẫn vui không nổi, thứ nhất, La Tuyết Phong sẽ không trở mặt nhìn mọi người bỏ chạy, trong khi bản thân mình ở lại làm phân bón hoa. Thứ hai, điểm mấu chốt của “vượt ngục” là chiếc thuyền lớn trong tay đảo chủ, cho dù là Bằng nữ, cũng tuyệt không có khả năng phá vỡ không gian phong ấn ấy. Thứ ba, mặc dù Bằng nữ có Hồng linh nhi, một cái ghế có thể điều khiển được, thì Bằng đảo đảo chủ có thể cũng có thứ đồ tương tự vậy.

Muốn chạy khỏi Bằng đảo, xem ra còn phải tìm cách nhiều hơn nữa!

676. Q.6 - Chương 176: Quà Sinh Nhật

Bằng nữ không dám trì hoãn quá lâu, thấy Lý Dật đồng ý đem mình đến thế giới loài người, liền cười nói vui vẻ trở về chỗ ở của mình trên đỉnh núi. Nơi đây, Lý Dật lại không một tiếng động lặng lẽ trở về phòng của mình.

Sau khi trời sáng, vài tiếng chiêng vang lên, đám tạp dịch đều lục tục dậy. Nói theo lương tâm, cuộc sống của tạp dịch trên Bằng đảo này vẫn được xem như thanh nhàn, ăn uống cũng không tệ. Khoảng trăm người phục vụ hai cha con đảo chủ, thế nào cũng không phải việc khổ sai, chỉ có điều là quy tắc của đảo quá

nghiêm khắc thôi, biến những kẻ tạp dịch thành những kẻ căm điếc, giống quỷ mị làm cho người ta thấy áp lực.

Ăn điểm tâm xong, quản sự tạp dịch bắt đầu phân công công việc hôm đó, những tên tạp dịch bị gọi đến tên từng tên ra khỏi nhà ăn, cuối cùng còn lại Lý Dật là chưa bị gọi tên.

“Lý Dật, nhiệm vụ của ngươi hôm nay là làm cỏ trong vườn hoa trên núi của tiểu thư. Nhớ rõ, gặp tiểu thư thì phải lập tức cúi đầu xuống, nếu không hậu quả tự ngươi gánh chịu!” cùng những lời cảnh cáo nghiêm khắc, trong mắt của quản sự tạp dịch xen lẫn vẻ hồ nghi lẫn hâm mộ. Không biết tên tạp dịch mới này, làm sao mà tiểu thư lại biết được, mà lại chỉ điểm chính tên hắn lên núi. Quản sự tạp dịch ở Băng đảo cũng mười mấy năm, số lần được lên núi cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Lý Dật trả lời một tiếng, quay người dẫn theo cái cuốc lên núi. Ở giao lộ, vị quản gia đã từng đưa hắn xuống núi đứng đợi đã lâu, thấy Lý Dật, có chút bất mãn: “Tại sao bây giờ mới đến, hại ta đợi cả buổi. Điền quản sự đều đã giao cho ngươi những việc cần làm rồi, không cần ta nhắc lại. Ngươi chỉ cần ghi nhớ, chỉ được phép làm việc, không cho phép nhìn lung tung, càng không cho phép nói lung tung, làm xong thì đi xuống núi.”

Lý Dật trả lời một tiếng, theo quản gia vượt qua một cái hoa viên giống như mê cung, đây mới là hạch tâm của Băng đảo. Hoa viên của Băng nữ Lý Dật không lạ lẫm, chính là nơi mà hôm qua Truyền tông đưa tới. Làm cỏ chẳng qua là cái cớ của Băng nữ, để đưa mình tới đây, Băng nữ chính là vì muốn cùng mình bàn cách rời khỏi đảo.

Quả nhiên, thấy quản gia rời đi, Băng nữ liền từ trong phòng đi ra, mỉm cười nói: “Tiểu tạp dịch lại đây, ta hỏi ngươi chuyện này.”

“Dạ, tiểu thư!” Lý Dật cúi đầu với bộ dạng phục tùng, cầm theo cái cuốc, rồi cũng làm bộ dạng mà tạp dịch nên có.

“Ngươi đến làm gì?”

“Theo lời dặn dò của tiểu thư, đến làm cỏ trong hoa viên.”

“Sẽ làm cỏ sao?”

“Không!”

“Khanh khách, nghĩ ra cách gì chưa?”

“Chưa!”

“Xem ra vẫn cần bốn tiểu thư xuất mã. Làm cỏ đi, cha ta sẽ tới ngay lập tức đó.”

“Dạ, tiểu thư!”

“Lý Dật ca ca, ngươi thật thú vị, đợi ta chơi xong rồi, ngươi hãy cùng ta về Băng đảo nhé.”

“Được, tiểu thư!” nghĩ khá lẩm, đến thế giới loài vậy, thì không cần tiểu nha đầu người rồi, Lý Dật ít nhất có một nghìn cách khiến Băng nữ trở nên dễ bảo.

Băng đảo đảo chủ quả nhiên đã đến, một bộ áo trắng ngà, râu dài bông bông, trông rất phiêu dật. Băng nữ cố ý không vào phòng, đứng ngoài phòng nói chuyện, để cho Lý Dật đang đứng “làm cỏ” phía xa có thể nghe thấy rõ ràng.

“Cha, sắp tới sinh nhật 17 tuổi của Băng nhi rồi, cha rốt cuộc có định tặng quà gì cho con không vậy?”

“Yên tâm, rồi sẽ làm cho con thỏa mãn!”

Băng nữ làm nũng nói: “Cha nói trước đi rốt cuộc là cái gì!”

Băng nữ vừa mới làm nũng, sự lãnh ngạo của Băng đảo đảo chủ lập tức tan biến, cười nói: “Cha đã lúc nào bạc đãi con chưa, đồ cha tặng con đều là những thứ quý giá nhất trên thế giới này. Còn đó là cái gì, cha sẽ cho con một dữ kiện, gợi ý một chút thôi, quà tặng lần này rất khó lường, là một trong mười chính Siêu phẩm Thần binh của thiên hạ này. Cũng hợp một lễ là bảo bối của cha và Thần binh này có duyên, như

thể có thể gặp những vật mà không thể cầu thấy, như thế gọi là có người đem đến tận cửa đó. Ha ha ha, ha ha ha!”

Lý Dật đánh cộp một cái! Lẽ nào Phá Thiên kiếm trên người hắn bị lão biến thái phát hiện rồi, muốn chiếm lấy để tặng quà sinh nhật cho Băng nữ. Nhưng nghĩ lại, lập tức nghĩ tới Thí Long tiên của La Tuyết Phong. Khi bọn La Tuyết Phong giao thủ với Băng đảo đảo chủ, với tính cách ngoan cường của La Tuyết Phong chắc chắn sẽ không thụt thủ chịu trời, mà sẽ lôi Siêu phẩm Thần binh Thí Long tiên ra, cũng là chuyện có thể đoán được. Còn về kết quả thì có thể tưởng tượng ra được, đối mặt với Đấu Thánh cường giả như Băng đảo đảo chủ, Thí Long tiên cũng không cách nào đánh lại, Siêu phẩm Thần binh ắt rơi vào tay Băng đảo đảo chủ.

Nghĩ như vậy, Lý Dật thở phào nhẹ nhõm.

“Cha, đừng gọi ý nữa, lấy ra xem đi!” Băng nữ không kiềm chế được, nín Băng đảo đảo chủ lại tìm kiếm trong dung giới của lão. Lão nhẹ nhàng lấy ra một Siêu phẩm Thần binh, rồi đắc ý vô cùng, lập tức vỗ vào dung giới, Thí Long tiên với ánh ngân quang sáng lạng mang theo những tiếng ti ti ti của Tiên Thiên khí tức phá giới mà ra.

“Cái này là Thần binh xếp thứ mười trong bảng bài, thần của những cây roi Thí Long tiên. Đáng tiếc chủ nhân trước của nó vô dụng, không biết sử dụng, nếu không thì cha đâu có dễ dàng có được Thần binh này.” Cường giả nét mặt vốn bình tĩnh, lúc đối mặt với Siêu phẩm Thần binh thì lại không thể bình tĩnh được. Giọng nói của Băng đảo đảo chủ, khó nén được sự đắc ý vô cùng.

“Lợi hại vậy sao?” Băng nữ nhìn vào Siêu phẩm Thần binh đang treo lơ lửng trên không, có chút hoài nghi.

“Há chỉ có sự lợi hại mà con có thể tưởng tượng được thôi sao, mỗi Siêu phẩm Thần binh đều có nguyên bộ binh pháp, nắm giữ binh pháp này, mới có thể phát huy uy lực mạnh mẽ nhất của Siêu phẩm Thần binh. Ha ha ha, Thí Long tiên này coi như là có duyên với cha con ta, trước kia cha ngẫu nhiên có được Thí Long tiên pháp, giờ có người đem Thí Long tiên đặt trước bệ cửa, lại là một tên không hiểu Tiên pháp. Về cha thì nếu có gặp một đối thủ cường giả, đánh không lại thì thoát thân, không có vấn đề gì, cho nên Thí Long tiên này, và Tiên pháp, Băng nhi ta giao cho con để nghiên cứu đó.”

“Cám ơn cha!” nhìn thấy cha bình thường bất luận với cái gì đều tỏ ra lạnh nhạt vô cùng nay lại có bộ dạng hưng phấn kia, Băng nữ hiển nhiên cũng hiểu Thí Long tiên này không phải bình thường. nàng đưa tay ra, chộp lấy cây roi, lại nghe từng tiếng ngân, Thí Long tiên kia đột nhiên bắn ra nửa mét.

“Băng nhi, Siêu phẩm Thần binh đều có linh hồn của mình, chỉ cần để cho linh hồn đó nhận chủ, thì binh khí này mới thực sự thuộc về con. Ta đã hoàn toàn xóa đi lạc ấn của chủ nhân trước, hiện tại linh hồn của cây roi bị cha giam cầm rồi. Xem thủ quyết của cha, ngay khi cha giải giam cầm, con liền hàng phục linh hồn cây roi, thì Thí Long tiên mới thật sự thuộc về con được.”

Siêu phẩm Thần binh nhận chủ vốn là một chuyện có chút phiền phức, như Lý Dật đạt được Phá Thiên kiếm, cũng tốn không ít công phu. Nhưng Băng nữ có sự hiệp trợ mạnh mẽ của Băng đảo đảo chủ, thì tự nhiên sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Đối với việc Băng nữ làm thế nào để Thí Long tiên nhận chủ, Lý Dật lại không có hứng thú, Lý Dật giờ đang quan tâm đến lời nói của Băng đảo đảo chủ. Siêu phẩm Thần binh có bộ binh pháp của nó, thì mới có thể phát huy được uy lực mạnh mẽ nhất của binh khí đó.

Nghe nói Đấu Thần cường giả thời thượng cổ, dùng Phá Thiên kiếm một kiếm phá trời, vì thế bảo kiếm mới có tên như vậy. Bây giờ Lý Dật dù gì cũng là Đấu Tôn rồi, nhưng cho dù là phát huy đến cực điểm, ngay cả dời núi lấp biển cũng không làm được. Nghĩ lại chính là vì không có kiếm pháp của Phá Thiên kiếm phụ giúp!

Phá Thiên kiếm pháp, đi đâu tìm được Phá Thiên kiếm pháp bây giờ?

Nghĩ ngợi lung tung, Băng nữ cũng đã thu phục xong Thí Long tiên, đút vào dung giới. Quà sinh nhật tới tay sớm, Băng nữ đột nhiên nhớ tới chuyện thực sự muốn nói với cha, vì thế liền trề miệng ra mà nói: “Cha, mặc dù Thí Long tiên này tốt, nhưng cũng là vật sát phạt, lẽ nào cha không định tặng con những thứ mà con gái hay dùng sao?”

“Ồ mà con gái dùng? Băng nhi, mấy tử y phục lẽ nào không đủ cho con mặc sao?”

“Ai nói là y phục chứ, con gái lẽ nào ngoài quần áo ra thì không có dùng những thứ khác nữa? Ừ, cầm lấy!” một tờ giấy ghi chẳng chịt danh sách những đồ vật, bị Băng nữ nhét vào tay Băng đảo đảo chủ. Nhìn thấy danh mục linh tinh các đồ vật, người chuyên tâm tu luyện, rảnh rỗi liền đi dạ hạc như Băng đảo đảo chủ làm gì có tâm tư xem hết danh mục ấy. Tiện tay nhét vào trong ngực nói: “Cái này cũng dễ thôi, để quản gia Mạc Kỳ ra biển một chuyến đặt mua cho con là được rồi.”

Đạt được mục đích, Băng nữ vui mừng giả làm mặt giận, được voi đòi tiên: “Cha, để con đi cùng quản gia Mạc Kỳ nhé!”

Nghe được lời tỉnh cầu này của Băng nhi, Băng đảo đảo chủ sầm mặt xuống, nghiêm túc nói: “Băng nhi, cha đã nói với con bao nhiêu lần rồi, thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, thực lực của con tuy không thấp, nhưng nếu gặp phải cường giả thực sự thì sẽ không chịu nổi một đòn đâu. Mà nếu không gặp phải cường giả thực sự, thì trong thế giới loài người khắp nơi đều là âm tà tiểu nhân, đến lúc đó khó tránh khỏi bị mắc lừa rồi lại chịu thiệt. Đợi con lớn chút nữa, việc tu luyện của cha cũng tiến thêm một bước, rồi chúng ta tung hoành ngang dọc cũng không sợ, muốn đi đến nơi nào mà không được chứ!”

“Được rồi, được rồi, Băng nhi chẳng qua là tùy tiện nói một chút thôi, không ngờ lại to chuyện vậy. Cha, cha đi tu luyện đi, còn cũng muốn thử Siêu phẩm Thần binh này rốt cuộc có uy lực như thế nào.”

“Ừ, cha đi trước, con cũng phải cẩn thận với hoa cỏ nha, trông cho chúng sống cũng không dễ đâu đó!”

Băng đảo đảo chủ đi xa, Băng nữ mới lách mình đến cạnh Lý Dật, đặc ý nói: “Đều nghe thấy hết rồi chứ, quản gia Mạc Kỳ sắp xuất hải rồi, ngày tháng cụ thể thì chờ ta biết được rồi sẽ nói với người sau, đây là cơ hội của chúng ta, cụ thể làm sao thì dựa vào người đó. Còn đám bạn của người, có thể không đem theo được không, phiền phức lắm đó!”

“Mỹ nữ, chúng ta đã nói trước rồi, nếu người đã muốn ta dẫn đi chơi, thì những việc tiếp theo phải nghe theo lời ta, nếu không ta thà là mạo hiểm mãi mãi ở trên Băng đảo này.” Một bên là đám người Ảnh Vũ Tinh nhanh nhậy, một bên là nha đầu tinh linh cổ quái này, nếu đều không nghe lời hấn, thì những ngày sau cũng đừng mong có lúc nào nhàn rồi được.

“Nghe lời người là được chứ gì! Một Đấu Tôn nho nhỏ là giỏi rồi, cẩn thận bốn tiểu thư đây lấy Thí Long tiên quất vào mông người đấy!” Băng nữ mới có được bảo bối, tâm tình cũng vui hơn. Đột nhiên, ngay lúc nàng nhìn thấy thành quả “lao động vất vả” của Lý Dật, thì hét ầm lên: “Lý Dật, người gặp đại họa rồi! Góc Thiên La Thảo này cha đã trồng bảy năm rồi mới lớn được một thước, người giỏi lắm, một cuộc đã chém ngang lưng nó rồi!”

Quỷ mới biết nó là Thiên La Thảo gì, nhìn thì không thấy có gì khác với cỏ dại. Lý Dật nhìn Băng nữ nhặt lấy gốc cây xui xẻo đầy yêu thương, bất đắc dĩ nhún vai nói: “Ta cảm thấy ta không chỉ chặt phải một gốc Thiên La Thảo rồi!”

“Người liền cầu nguyện trước khi quản gia Mạc Kỳ xuất hải cha ta không đi tới đây đi!” Băng nữ thông cảm nhìn Lý Dật rồi nói: “Người đi đi, để người cuộc tiếp, sẽ chết rất nhiều người nữa!”

“Dạ, tiểu thư!” Lý Dật quay lại thân phận tạp dịch, vác cuốc đi xuống núi. Băng nữ đã phát hiện ra, thì sẽ nghĩ cách không để Băng đảo đảo chủ tiếp cận với đám Thiên La Thảo đáng thương kia, hiện giờ điều quan trọng nhất là phương án cho kế hoạch “vượt ngục”.

Bây giờ vấn đề mấu chốt quan trọng nhất đã được giải quyết, chuyện còn lại thì phải tính đến từng chi tiết cụ thể. Có Băng nữ, Ma thú cấp bốn bảo vệ cửa động không còn là vấn đề gì nữa. Điểm mấu chốt hiện nay là sau khi Băng đảo đảo chủ giải không gian giam cầm của chiếc thuyền lớn làm thế nào để cũng lên thuyền đi, điều thứ hai là làm sao giải quyết được tên La Tuyết Phong phiền phức.

Không có Thí Long tiên, giờ không còn sợ La Tuyết Phong qua mặt, sợ là sợ tên này sẽ lợi dụng cơ hội hại người, đem kế hoạch vượt ngục của bọn chúng tiết lộ cho Băng đảo đảo chủ. Trong mắt Lý Dật lóe lên một tia sáng, một ý nghĩ đầy sát ý hiện lên. Cách giải quyết phiền phức triệt để nhất là không để cho kẻ đem đến phiền phức thử được nữa.

Đúng! Trước khi quản gia Mạc Kỳ xuất hải, phải giết La Tuyết Phong. Lý Dật hạ quyết tâm.

677. Q.6 - Chương 177: Hướng Đi Không Đúng

Giết chết La Tuyết Phong mà không gây ra bất kì động tĩnh nào, điều đầu tiên Lý Dật nghĩ tới là dùng thuốc độc, nhưng cách này tính khả thi không cao. Lý Dật lại không có loại độc thích hợp, cũng không chắc La Tuyết Phong sẽ ăn. Đánh lên khả năng không lớn, với thực lực và sự khôn khéo của La Tuyết Phong, muốn một chưởng giết chết hắn trong im lặng dường như là chuyện không thể.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có cách nào hoàn mĩ cả.

Lý Dật chờ lần đi đưa cơm cho phân bón hoa tiếp theo, nhưng từ lúc Lý Dật bị chỉ định là làm cỏ hoa viên của nàng, quần sự tạp dịch không sắp xếp cho hắn đi đưa thức ăn nữa, hầu hết thời gian Lý Dật rảnh rỗi đến nhúc mỗi cả người.

Ngày hôm sau, Băng nữ đích thân đến nơi ở của tạp dịch, ngay lúc đám tạp dịch còn há miệng tròn mắt thì nàng kêu Lý Dật đi ra ngoài. Lý Dật có thể được con gái của đảo chủ ưu ái như thế, đột nhiên khiến cho quần sự tạp dịch xám ngắt cả trông mắt.

“Một tin tốt, một tin xấu, muốn nghe cái nào trước?”

Bước chậm rãi trên nền cát mềm nơi bờ biển, Băng nữ dần hé lộ thông tin. Lý Dật không nghĩ gì liền đáp: “Đương nhiên là tin tốt rồi!”

“Tin tốt à, chính là lần xuất hải này, Mạc Kỳ quản gia sẽ đem người trả về thế giới loài người. Người là người đầu tiên lên đảo không có sự cho phép của cha ta mà lại có thể ra đi bình yên đó, đây có được coi là tin tốt không?”

“Vậy còn tin xấu?”

“Tin xấu là thời gian xuất phát là sáng sớm ngày mai, nên thời gian của người không còn nhiều nữa, nếu là hai người chúng ta đi thôi, thì đơn giản rất nhiều, nhưng nếu muốn đem theo đám bạn của người, sự việc e rằng rất phức tạp đó.”

Băng nữ nói không sai, Lý Dật có được sự cho phép rời đảo, còn nàng thì bất cứ lúc nào cũng có thể cười Hồng linh nhi rồi lên thuyền. Nếu không đem theo đám người Ánh Vũ Tình, sự việc thật sự sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng Lý Dật sau một hồi suy nghĩ, vẫn quyết định đưa bọn Ánh Vũ Tình cùng rời khỏi đảo. Nguyên nhân rất đơn giản, trừ La Tuyết Phong ra, những tên đã cùng đồng sinh cộng tử ấy, trong tương lai đều sẽ là những cánh tay đắc lực của mình. Lý Dật rất rõ, khi trở về Đấu Thần đại lục, sẽ phải trực tiếp đối diện với những nhân vật lớn như Học viện La Lan, Tứ đại Ma tông, Đấu Thần điện. Nếu là một kẻ mạnh thì năng lực cũng có giới hạn. Cho nên tính về lâu dài, Lý Dật vẫn quyết định mạo hiểm một phen.

“Ta không thể bỏ mặc bạn bè không quản, để bọn họ trở thành phân bón của cha người được.” Lý Dật đồng dạng nói: “Băng nữ, chỉ cần người giúp ta giải quyết Ma thú trông coi động, ta sẽ có cách đem họ lên thuyền mà thần không biết quỷ không hay!”

“Nam nhân đều nghĩa khí như vậy sao? Thật không hiểu nổi người, thôi được, Tiểu Hắc là ta trông nó lớn lên, rất nghe lời ra, sau khi trời tối, ta sẽ cho nó uống thuốc để nó ngủ hay ngày luôn là được, chuyện còn lại là chuyện của người.” Băng nữ sáng khoái đáp lại.

“Cứ quyết định vậy đi, Băng nữ nàng phụ trách cho Ma thú ngủ, sau đó chờ thuyền đi được một tiếng đồng hồ thì hãy cười Hồng linh nhi đuổi theo, chúng ta gặp lại trên biển, rõ chưa?”

Trước khi lên đường lặng lẽ tiêu diệt La Tuyết Phong là điều không thực tế rồi, Lý Dật quyết định trước tiên đưa hắn lên thuyền — nếu La Tuyết Phong đồng ý, đợi sau khi thoát ra khỏi nguy hiểm, thì sẽ giải quyết tên âm hiểm này sau. Dựa vào thực lực của Lý Dật, Băng nữ cùng hai Siêu phẩm Thần binh, Lý Dật tin chắc có thể thắng được La Tuyết Phong.

Ăn cơm tối xong, quán sự tập dịch bắt đầu bố trí nhiệm vụ ngày hôm sau, trong số hơn trăm tên tập dịch, có hơn một nửa được phái ngày mai theo quán gia Mạc Kỳ cùng lên thuyền. Chiếc thuyền lớn có hai cột buồm song song, cần đầy đủ thủy thủ giúp sức. Lý Dật đương nhiên cũng bị đọc tên, chỉ có điều không được phân nhiệm vụ gì, mà chỉ lên thuyền với thân phận một hành khách.

Đêm tới, Lý Dật lén lút mò tới trước cửa tập dịch tổng quán, một luồng Đẩu khí đẩy vào chém đứt cái chốt cửa. Quán sự tập dịch bị đánh thức chưa kịp phản ứng, thì liền bị vỗ một cái lên đầu, sau đó rơi vào trạng thái “ngủ”.

Lý Dật đem theo quán sự tập dịch hôn mê lạng lẽ lao như bay tới chỗ động huyệt giam giữ bọn Ánh Vũ Tình. Ngay trước cửa, Ma thú cấp bốn quả nhiên đang khò khè ngáy vang trời, ngủ không biết gì.

Thấy Lý Dật xuất hiện, đám người Ánh Vũ Tình, Tác Mã Lý, Tập Lý Lộ Tư lập tức chạy tới.

“Đội trưởng, người rút cuộc cũng tới, chúng ta còn tưởng người quên chúng ta rồi chứ!”

“Tác Mã Lý huynh đệ, Lý Dật ta không phải như một số người nào đó, ta dù có quên tên mình cũng không quên huynh đệ của mình!” Lý Dật liếc qua, La Tuyết Phong vẫn cứ đang ngồi tu luyện không nhúc nhích, giọng nói lạnh lùng: “La Tuyết Phong, nghĩ đến chuyện chúng ta đã từng xuất sinh nhập tử, ta không so đo chuyện người từng đánh lén ra, nếu người định rời khỏi Băng đảo, thì hãy cùng đi với chúng ta.”

La Tuyết Phong mở mắt, một đạo tinh quang hiện lên, nét mặt châm chọc nói: “Có lòng tốt như vậy, là sợ ra phá hỏng chuyện tốt của các người chứ gì.”

“Bất luận người nghĩ thế nào, đây là cơ hội của người, nếu người không muốn làm phân bón hoa của Băng đảo đảo chủ!”

“Ta đồng ý! Nhưng đừng bao giờ xem đây là ân huệ, Lý Dật, chính xác mà nói, đây chỉ là một lần giao dịch, người giúp ta rời Băng đảo, ta bảo vệ bí mật của các người không làm lộ ra. Còn chuyện chúng ta rời khỏi Băng đảo, là cùng có lợi ích. Nhưng ta muốn cảnh cáo các người, nếu các người dám động thủ với ta thì đừng trách ta không khách khí!”

La Tuyết Phong e rằng không biết Lý Dật đã biết hắn bị mất Thí Long tiên, khẩu khí điên cuồng này trước đây còn khiến Lý Dật nghe theo, còn bây giờ, Lý Dật nhận thấy, La Tuyết Phong chẳng qua là phô trương thanh thế thôi. Nhưng bây giờ cũng không nên làm rõ chuyện này, đợi đến lúc ra biển đã, hừ hừ...

“Vậy thì đừng phí lời nữa!” Lý Dật đánh hai chưởng cho quán sự tập dịch tỉnh dậy.

Sau khi quán sự tập dịch mở to mắt và điều chỉnh thì thấy xuất hiện trước mắt hắn là mấy cái đầu. Tác Mã Lý thô lỗ, tửu quỷ râu dài ngang ngược, Tập Lý Lộ Tư quỷ dị, Ánh Vũ Tình xin đẹp, ngay cả kẻ bình thường nhất là Lý Dật, cũng một mặt âm lãnh.

“Các, các người muốn làm gì?” quán sự tập dịch sợ đến choáng váng.

“Đói bụng, muốn ăn thịt!” trong miệng Tác Mã Lý toàn những cái răng thô bạo.

“Cái người cho chúng ta ăn thật là khó ăn đó!” tửu quỷ râu dài vuốt ve mấy cái răng của quán sự tập dịch.

“Chuyện, chuyện này không, không liên quan ta, là, là đích, đích thân đảo chủ, đích thân trộn thức ăn!” mấy tên tập dịch kia, kể cả quán sự tập dịch, quán gia Mạc Kỳ đều là những người bình thường chưa từng luyện Đẩu khí qua, ý chí vốn rất bạc nhược, dưới sự uy hiếp của nhiều cường giả, không sợ đến vỡ ra đã là giới lắm rồi.

“Được rồi, chúng ta không vòng vo với người nữa.” Lý Dật đẩy những kẻ ác ý đùa giỡn đang chơi trò tâm lý không ngừng đe dọa quán sự tập dịch đáng thương ra, rồi thần nhiên nói: “Ngày mai quán gia Mạc Kỳ sẽ xuất hải, các bạn của ta muốn đáp thuyền thuận buồm xuôi gió, người hiểu ý của ta chứ?”

“Hiểu, hiểu, ta hiểu!”

“Vậy người nên làm như thế nào?”

“Ta cái gì cũng không làm, cái gì cũng không biết!” dù sao cũng là quán sự tập dịch, so với tên tập dịch gây gò kia thì thông minh hơn nhiều, nói chuyện với người thông minh không cần hao tâm nhiều. Lý Dật vỗ vỗ

p B [m^aM bU iϕT /`+?, óh`QÈ+ F?B +?9M; i `̀B çB- i b) Hm¬M i?2Q b€i # M M; Q F?¬M; i?b ô

óu M i•K- çϕB ;B - iB m M?•M #B i T?ªB H`K M?Q i? M`Q5ô

sY Hw tQM; [m^aM bU iϕT /`+?- Gw ."i çQ K¼B M; QÌB ` F?ÄB ?mv i ç°M; - `²B H† iϕT /`+?X

ó"•v ;Bì K¶B M; QÌB +€+ M; QÆB ibK H'v K°i +€B T?ÁM; - `²B H`K +?Q F tmB t Q # T?K+ +O #¼M +?9M; +?QM? H` v T?K+ +€+ M; QÌB +¬M K†+ i` M M; QÌB F?B tm'i M; QÆB K v K„M- +! i? ibK #° v T?K+ pW p†MX +ÁM p hϕT Gw G° hQ- i +ªK i?'v K°i #° i?Q+? ?ÊT- pšM M?Q +€+? +k- ;B'm i` M HQM; h€+ J½ Gw p"vXô Gw ."i M? b m ç! çQ [m<sup>a</sup>M bU iϕT /`+? p iÈB T?ÁM; +O KbM?X

>¬m M?Q F?¬M; +! #'i Fb ç°M; ioM? M`Q ç€K M; QÌB •M? ok hbM?- G hmv i S?Q #!M; iB M p`Q +€+ T?ÁM; - b m ç! i?b F?¬M; +! iB M; ç°M; ;b M[X

",M; çªQ ç½ [m2M pÈB bU v M #bM?- M m M?Q +! F t¬M; p`Q- b) #` çªQ +?O T?€i M M M?[M; i M iϕT /`+? Î ç•v i`QÈ+ ;Bì F?¬M; +! w i?S+ +ªM? ;B€+- ?ÆM M[/Q M iϕT ç m +! T?ÁM; `B M; X æ K i®B M? M? +?!M; i`Î HϕB bU ioM? K`+? p®M +!- i` M K°i +,M T?ÁM; iBM? tªQ i` M çdM? M9B- M; ¼M ç M /¬m pšM +ÁM ç M; b€M; X

.QÈB €M? b€M; - ",M; çªQ çªQ +?O pÈB p K†i H½M? M; ϕQ K¬M; HmM; K`i?¬M #Q. tmM; [m M?- ç^M; ç^M; M,K +€B #!M; pÈB i®+ ç° t i [m M? M? K`K„i i?QìM; +! i?

*ÁM Î +€+? ç! F?¬M; t - i`QM; T?ÁM; +O ",M; M[- +kM; H"THÁ2 €M? M MX hB m `i M?B m i?S #`v i` M #`M T?Q i` M ;BQìM; ç M T?€i b¬m- /mM; ;BÈB +O M`M; K ;B M /mM; MϕT `i HÈM- M?QM; +kM; +! ?ϕM +O M!- M M ç2K +€B ;b #Ä +€B ;b ç•

a m F?B i`ÌB b€M; - b m F?B iB M; +?B M; p M; H M #¼M iϕT /`+? HK+ iK+ `̀B F?Ä i„+ M; ?B K F?„+ +O çªQ- ç€K iϕT /`+? +! i?€B ç° HϕM? HMM; pÈB M?[M; F?m¬M ç•v F?¬M; T?ªB pB + +O i - +ÁM [m^aM bU iϕT /`+? i?b MÆK MÈTHQ bÊ çB # M +ϕ

•M tQM; çB K i•K- T?•M +¬M; tQM; M?B K pK +?Q M?[M; M; QÌB F?€+- [m^aM bU iϕT iϕT /`+? b) tm'i ?ªB ?¬K M vX \*?mv M i?m"MHÈB M?Q p"v- F?B M +?Q Gw ."i M; KÈB H` H9+ K'm +?!i- +kM; F?¬M; #B i [m^aM ;B Jϕ+ Eb ?B m `ä ç€K iϕT /`+? çQ M?bM ` ç¬m K®B i?b b) +! +?mv MHÈMX L?QM; ç€K M; QÌB G hmv i S?QM; - •M? +?K+ M; QÌB #` T?€B çB H`K i?Ov i?O i?b +kM; F?¬M; / #`H°X

æ€K iϕT /`+? çSM; +?ì i` M #½B #B M MY ;Bì- ",M; çªQ çªQ +?O p` [m^aM ;B Jϕ+ i

",M; çªQ çªQ +?O pW iÈB #½B #B M- # M H'v ` K'v +€B +?d [mv i- ;BªB i`W F?¬ +?B + i?mv MHÈM- b m ç! +?"K`½B H M i?mv M- ç2K ` K°i Eb i?9 pÈB ?bM? i? + iQ`M i?•M K`m b„+ `U+ `ÐX Gw ."i ?ÆB FBM? ?½B- Eb i?9 M?B m K`m b„+ M`v ç½ i?Q- ;¼B H` >Ä G•M- T?~K ;B€+ Q M?'i +! i? çϕi iÈB H` +'T i€K- M?QM; >Ä G•M i`MK #ÎB HB i /B K- HQϕB H¬M; M?B m K`m b„+ M`v H` bU ç†+ i`QM; +O +'T #ªvX

E?! i`€+? ",M; M[ iU +?Q M`M; ç9M; F?B M!B ç½ +Sm Gw ."i K°i KϕM; M[- +?Q /M +'T + Q M?'i +O >Ä G•M- i?b J bOM; M`v +kM; +! i? / /`M; #B M Gw ."i i?`M? ç

",M; çªQ çªQ +?O ç2K >Ä G•M ` F?ÄB i?mv M- [m v KbM? ?QÈM; T?Q i` M i?•M M bÈK ç½ F?¬M; çO FB M M?šM `²B- H9+ M`v çQÈ+ iU /Q- HB M #B M i?`M? K°i çϕ T?Q i` M M9B- i`QM; +?ÊT K„i ç½ #B M K'iX

Í ç•v- [m^aM ;B Jϕ+ Eb bÈK ç½ H M i?mv M- [m^aM bU iϕT /`+? +® ;„M; i`'M ioM?- /š

> i i?ªv ç m M; v M; „M i`"i iU- i?'v ç€K M; QÌB G hmv i S?QM; - •M? ok hbM? i?m"MHÈB M?Q p"v- F?B M +?Q Gw ."i M; bU iϕT /`+? ;Bª pl ;Bª p`i T?•M +¬M; M?B K pK +,M; #m²K- M?´ M2Q- Gw ."i ç€M? h iϕT /`+? +?!M; K†i M; v i` M #½B #B MX

:B! #B M HϕM? i?'m tQÆM; - b m F?B +,M; #m²M- i?mv MHÈM `i M? M? `̀B #! ?Q +?ϕv iÈBX L?[M; i M iϕT /`+? FB ?B M M?B M F?¬M; T?ªB H¬M ç¬m ` F?ÆB- i?

+O K°i i?Ov i?OX æ€K M; QÌB Gw ."i M; Q¢B i`W h€+ J½ Gw H" ç¢i iB m +?m~M +?
F?€+ /M b Q +kM; i?"i ;Bª HŠM H°MX L?[M; i M i¢T /`+? F?€+ /Q ç½ i?•K i?K [mv
H"K i®i T?"M bU +O KbM?- +?S F?¬M; ?ÄB M?B m +kM; F?¬M; [mªM M?B m- [mª
+O KbM?- +?d #´ M?B K K°i i M i¢T /`+? H"K i?mv M i`QÎM; H•K i?ÌB- +ÁM KbM?
i?mv M i`€M? `ûi- F?¬M; #m²M [mªM iB M? ?bM? # M M; Q`BX
L?bM i?'v ",M; çªQ ç½ i`Î i?"M? K°i çB K ç2M M?Q M?Ä- Gw ."i p` h€+ J½ Gw #¶M
+O KbM?- ç M # M i?mv M i`QÎM; H•K i?ÌB ç M; M„K ç` H€B i?mv MX
óh?Q i?mv M i`QÎM;- ?QÈM; çB F?¬M; ç9M; 5ô h€+ J½ Gw KdK +QÌB M!B pÈB i?m

ed3X ZXe @ *?QÆM; Rd3, >"M? h`bM? :B M L M h` M "B M

h?'v Gw ."i p` h€+ J½ Gw iB M iÈB K" F?¬M; +! w i®i ;b- i?mv M i`QÎM; H•K i?ÌB iS
i`Q +O +€+ M; QÆB- H) M"Q i +ÁM +¬M +€+ M; QÆB /¢v H€B i?mv M M?Q i? M"Q
ó>„M `ä `M; çm´B +?9M; i Fb \ô h€+ J½ Gw i?'v F?! iBM `²B M?bM Gw ."i- +ÁM G
HÌB M"Q K" ç°M; i?O HB M- M„K H'v [m, €Q +O +€B i M tmB t Q 'v- FûQ ?„M b M;
óh€+ J½ Gw- ;B!i #´ M?B K M; QÆB H"K i?mv M i`QÎM;- M?QM; F?¬M; çQÊ+ ç +Q
+! b® K M? M?Q ðæ'm h?¬M ?"Qö ç! M?ûXô

óu M i•K çB ç°B i`QÎM;- i + K çQ M M!b) ç M h?¬M +?B HoM? pU+ #bM? v M p¬b
ó*€+ M; QÆB- +€+ M; QÆB `®i +m°+ H" +€B ;b\ J" H¢B Km®M çB h?¬M +?B HoM?
?QªM; bÊ M?bM Gw ."i p` h€+ J½ Gw- i v +?•M H¢M? #m®iX

G9+ M`v- ç€K •M? ok hbM? +kM; T?€i ç°M;- çm´B ç€K M; QÌB i¢T /`+? ;B! ç½ H"
[mªM ;B J¢+ Eb- tm®M; #QQM; i?mv MXhB m Zm€B M?•M h¢T Gw G° hQ çSM; i`
`i ` /€M;- ç M; M;?B K M;?` M!B HÌB +?d #ªQ- ç¢B i? H", +€B i?mv M HÈM M`v c
`²B- M?[M; B iU Km®M H"K i?Ov i?O i?b +! i? iB T iK+ çQÊ+ Îi` M i?mv M- +ÁM
M?ªv tm®M; #B M ?Q†+ ?¶i`Ê iYm [m, `•m /`BX

E i [mª F?B M h¢T Gw G° hQ `i ?"B HÁM;- F?¬M; F M"Q Km®M M?ªv tm®M; #B
H"K i?Ov i?OX L?[M; i M i¢T /`+? M`v M?ŠM M?K+ ç½ [m2M- ç®B pÈB #¼M ?¼K

L?[M; +?mv M p†i p½M? ;B Q +?Q •M? ok hbM?- h€+ J½ Gw p` h¢T Gw G° hQ +kM
K„i M?bM p T?Q ",M; çªQ- pW KQM; KÄB H¢B pW F?¬M; ?B p¼M; bU tm'i ?B M
i`bM? i` M #B M #m²M i - M m +! K°i K„M [H"K #¢M # M KbM? i?b [mª H" K°i +?mv
K„M [M`v H" K°i M; QÌB +? +U+ Fb #B M i?€B- i?b +?mv M ç! `i F?¬M; ´MX G'v çB
+?K+ i M i¢T /`+?- ç€K M; QÌB ç! ç®B pÈB ",M; çªQ çªQ +?O i?U+ ` b) F?¬M; Tª
L?QM; M m #„i +!+ ",M; M[- pÈB iQM? +€+? +O H½Q #B M i?€B- Gw ."i +QB M?Q

L;?o M?Q p"v- Gw ."i i?'v +! +?9i ?®B ?"M- +?B #^M; ;BÎ +?9i i?O çQ¢M- F?B M",
?ÆMX L?QM; #•v ;B! ?®B ?"M i?b ç½ [m€ Km°M `²B- i` M F?QªM; F?¬M; +! K°i çB
i®+ ç° +U+ M? M? # v b€i p"Q i?mv M HÈM- ?ÆM KQÌB T?9i b m- +! i? M?bM i?'v

óæQ"M +O +?9M; i b„T +! i? K K°i i?"M? pB M KÈB- i`QÈ+ iB M tBM; BÈB i?B m K
",M; çªQ çªQ +?O- +! H) H" i?•M bBM?- +! H) H" ",M; çªQ çªQ +?O M?"M Mm¬B- B
M" M; H" æ'm h?¬M æ¢B HK+- F?¬M; K v MÆB +?9M; i Km®M ç M H" h?¬M +?B H
M; QÆB T?®B ?ÊT K°i +?9i- M!B MÆB K" +?9M; i b) ç M H" æ'm h?¬M æ¢B HK+Xô

•M? ok hbM?, ó*QM ;€B +O ",M; çªQ çªQ +?O\ L;?2 +?ŠM; TªB H" imv i pÌB b QV
h€+ J½ Gw, óG" K°i K„M [5 "'i Hm" M H" +QM ;€B +O B- H" K„M [H" imv i`²B5ô

h¢T Gw G° hQ, óh i?b F?¬M; [m M i•K M¬M; +| T?ªB K„ M[F?¬M; - F?¬M; +¬M +?9M
çQÆM; M?B M- i®i M?‘i H¬ +| i? #ªQ p +?9M; i 5ô

hYm [m, `•m /¬B, ó>B p¼M; M¬M; ;B®M; •M? ok hbM? iB m i?Q- i?Q+? `^M; i`QM;
M; QMXô

L; Q¢B i`W G hmv i S?QM; ç½ #` F? B i`W F?ÄB ç°B- iWM; i?¬M? #B M +O ç°B ç
F?€+ M? m p „M; M[- `²B H9+ M¬v- i‘i i?ªv ç m BK #ti i`QÈ+ bU ç€T tm®M; i?mv
HBM? M?BX

ó*?¬Q K¼B M; QìB- i H¬ „M; M[- +€+ M; QÆB ç M; M|B p i ç9M; F?¬M; \ Gw .”i-
F?¬M; \ô „M; M[iW i` M HQM; >²M; HBM? M?B M?ªv tm®M; - M?bM [m M?- MY çM

Gw .”i H†M; H) +QìB +QìB, ó*? M¬M; i?B m +?9i M[#B M #¼M ?¼ i?¬M? T?•M ?|
H¬ M M ç|Xô

óæ9M; p¬v- +? M¬M; +?9i M[H¬ ?¢B +? i?mvM? ç +?9M; i - ;Bì M¬M; `ìB p¬Q i
KQM; çQÈ+ ç®B tY i®i b Qìô iQÈM; K¢Q h€+ J½ Gw p®M i?¬ F +?¬ ;Bì +ÁM +® w ?
#° /¢M; +¬M; FBM? F?OM; X

„M; M[M?bM h€+ J½ Gw F?BM? i?QìM; - H¢B F?¬M; +| +?9i; b bÊ ?½B- F?¬m F?Q
M; QÆB\ Gw .”i- +€+ #¢M +O M; QÆB i?“i H¬K M; QìB i i?“i +¼M; - t’m p¬ +MM; t’r
M[+?SXô “¶M; M?B M ç¬B K„i ç THB + K°i +€B- M?bM i?‘v G hmv i S?QM; ç M;
óh M FB +kM; H¬ #¢M +O M; QÆB\ s2K ` +| p +ÁM i?m”M K„i K°i +?9iXô

Gw .”i; B”i KbM?5 *-m tBM- +ÁM KQM; ç¢B iB m i?Q M¬M; ` i v tY HQ G hmv i S
i?mv M M¬v ç¢B iB m i?Q „M; M[+?d i?‘v i?m”M K„i pÈB K¶B G hmv i S?QM; ?„M
S?QM; M; ?2 i?‘v- Gw .”i p°B p¬M; M|B, óJ„ M[- M?È FQ- çWM; # Q ;Bì M|B +?mv M

óob b Q\ ob ?„M ç Ti` B ?ÆM M; QÆB ?ª\ô

ó”ÍB pb ?„M H¬ F ç`+?5ô

L?QM; HìB F?mv M #ªQ +O Gw .”i F?¬M; +| ?B m [ma- „M; M[F?¬M; `ìB K„i F?Ä
+QM M; QÆB M; ¬v +¬M; +| M?B m b Q M?ÄX *kM; F?¬M; i? i`€+? „M; M[çQÈ+
M; Q¬B M? im’M- H¢B +| K°i F?Q iS+ im’M i9 H¢M? HMM; i`ìB bBM?- M?B m M, K
i?B M i¬B # Q [m M?- F?B M G hmv i S?QM; +| K°i F?Q +?“i F?B M M; QìB i FQM
, M €K ?¢B Gw .”i- F?B M +ª çQ¬M i?B m +?9i M[#` /B i- Gw .”i #’i Hm”M i? M¬Q
p` i`Q ç°B i`QìM; i`QM; +€B M?|K M?Ä M¬v +O ?„M çQÈ+X

óG¬ F ç`+? +O +€+ M; QÆB- F?¬M; T?ªB +O i 5ô „M; M[M|B- F?¬M; ç w iÈB K
hmv i S?QM; X

hbM? ?m®M; M¬v F?¬M; ? v `²B- pÈB bU F?¬M F?ûQ +O G hmv i S?QM; - b) F?-
L m M?Q ?¬K M v +QìM; ;Bª M?Q „M; M[+?O ç°M; H¬K [m2M- G hmv i S?QM; K†
; b pÈB „M; M[- iU M?B M +kM; b) +| w MY i?“i MY çM - ç M H9+ ç| iB m M? ç¬
M M i`€B M; QÈ+- i?b p”M K M? +O ç€K M; QìB Gw .”i i`î M M t’m `²BX

L?Q€M; K°i +€B- Gw .”i ç½ M; ,M M; v ;B[„M; M[p¬ G hmv i S?QM; - M; ?B K i9+
M?Tb i®B [m i ç½ M|B ;b F?¬M; \ “•v ;Bì i’i i?ªv ç m T?ªB M; ?2 i - M m F?¬M; - ç
ç M æ’m h?-M æ¢B HK+Xô

„M; M[+QìB ?b ?b, óh`QÈ+ F?€+ M v F?€+- M; QÆB F?¬M; çQ i?b i M?ì +?¬M; ç
`²BXô

G9+ M¬v G hmv i S?QM; /QìM; M?Q +ªK i?‘v „M; M[M¬v H¬ M; QìB +| i? HÈB /KM
óæ’m h?-M æ¢B HK+ Q\ >QÈM; çB #•v ;Bì H¬ h?-M +?B HoM? pU+ ç|Xô

„M; M[H”T iS+ M„K ç^M; +€M, ó> - +ÁM ;¢i i M|B H¬ çB æ’m h?-M æ¢B HK+X G
+¬M; F?¬M; +¬M M; ?2 M; QÆB M[Xô M|B tQM; +•m M¬v- HB M F?¬M; i? K ç w iÈB
hmv i S?QM; ?ÄB, óL; QÆB i M ;b- i¢B b Q H¢B H¬ F ç`+? +O Gw .”i + + \ô

G hmv i S?QM; i? M? b„+ #’i ç°M;- Hç i K K #m°+ +?†i K” M!B, óhB m M? ç-m- M
+?9i i?b i@i ?ÆM5ô

ó>W- ",M; M[i ç•v i`QÊ+ ;B! H”K ;b +kM; F?¬M; B +! i? M; ,M +ªM- i?S ;b i Km@
iWM; +?Q çç i çQÊ+X Gw .”i + + - +€+ M; QÆB HQ +?mv M +O +€+ M; QÆB- F?¬
M[M!B- ç~v Gw .”i [m K°i # M- H•M H M; ²B # M +çM? G hmv i S?QM; X

Gw .”i +kM; #’i ? i +€+?- ç”M? K†+ +?Q G hmv i S?QM; ;Bª p! ç HW /@B ",M; M[

",M; M[pW tm’i ?B M- ç€K M; Q!B •M? ok hbM? ?B M M?B M F?¬M; +ªK M?”M çQÊ.
+?B +ÁM +! K°i æçB çB m h?¬M i9 F?¬M; `!B M”M; MY #QÊ+- ",M; M[M”v #’i H
M?”M p”i F?† ç@B T?† M?”i i` M i?mv M ?B M M vX L m M?Q +?d +! K°i KbM? ",M
hmv i S?QM; - i?b ibM? i? +ÁM M^K i`QM; i v +O ç€K M; Q!B Gw .”i X L?QM; M m ?
Q i M?”i ? B # M +! i? HU+ M; M; M? m- # M Gw .”i /Q!M; M?Q +ÁM +! +?¶ v m i?

L; QçB i`W +?mv M +! `QÊm +! t9+ t„+ ç +?ÆB- ç€K M; Q!B iYm [m, - •M? ok hbM?-
K¼B +?mv M- +?mv M M?Q i? M”Q +kM; F?¬M; M?bM ` çQÊ+X

ó> Bxx- ç°B i`Q!M; - p bS+ ?9i i?b M; QÆB i?m G hmv i S?QM; `²B5ô h€+ J½ Gw
p` i`Q #€M? H€B i` M i?mv MX

óhB m M? ç-m F?¬M; ?B m +?mv M- +?d #B i M?bM # M; Q”BXô •M? ok hbM? M C
i?Q+? M; Q!B +! M; QçB ?bM? M?Q Gw .”i iB m ç ç ?ÆMXô

óæ•v H” H!B ;b p”v +?S- +?ŠM; H) # M; Q”B +O ç°B i`Q!M; Gw .”i F?¬M; #^M; iB
hçT Gw G° hQ i?’v #’i #bM? i v +?Q Gw .”i, óh +ªK i?’v ç°B i`Q!M; ç Ti` B ?ÆM G
æQÆM; M?B M- tûi i?2Q /mM; KçQ +O hçT Gw G° hQ i?b [m M çB K +O ?„M F?¬

óh’i +ªBK KB M; HçB5ô Gw .”i F?Q€i i v, óh?S M?”i- i F?¬M; +! ?SM; i?9 ;b pÈB
FBM? +O i +?Q v m ç M KS+ ç!c i?S # - i’i +ªç m +~M i?”M ç T?ÁM; G hmv i S?
K M? ç°M; ;b- i?b HB M MûK ?„M tm@M; #B M5ô

Gw .”i F?¬M; ? +’K F` G hmv i S?QM; - /M b Q ? B # M F?¬M; +! +?9i HQ /Q M”Q
+?ŠM; [m H” HQ bÊ i?U+ HU+ +O M? m M M F?¬M; /€K F?BM? bm’i T?€i ç°M; K
M?[M; H!B M”v +O Gw .”i- G hmv i S?QM; F?¬M; +?9i F?€+? F?Q K” ç€T i`ªK°i
#B M- ;B! +ÁM F?† M!B H„KXô

*?mv M çB /`B ç^M; çÆM; H”K +?Q M; Q!B i tQ„M tmwi +kM; #„i ç-m `²B- bU H„+ H
i`Î M M #m²M +?€M Km@M H”K HQçM- M; QçB i`W iYm [m, +MM; hçT Gw G° hQ +ª
pmB- M?[M; F F?€+ Km@M ç T?ÁM; G hmv i S?QM; - +kM; F?¬M; +! +€+? M”Q i
i`QM; #QQM; i”m M!B +?mv M T?B K- /Q!M; M?Q +kM; F?¬M; +! HU +?¼M M”Q i@

G hmv i S?QM; p” ",M; M[M; ”v +”M; i?•M K”i- M?QM; ",M; M[iBM? HBM? +´ [m€
hmv i S?QM; ç m F?´ F?¬M; Qi- +! K°i H-M ? B M; Q!B +QĐB >²M; HBM? M?B ` #B
iQ”M i?•M G hmv i S?QM; ç-v K€m ç2M- ?B M M?B M H” ç½ ç’m [m K°i i”M +MM

h` M K†i #B M ç½ ?Q”M iQ”M F?¬M; +ÁM #,M; M´B- F?Q ?”m +kM; /-M /-M i,M; H
F?¬M; +ÁM +-M /MM; æ’m F?Q ç +?®M; `ûi M[X L; ”v M”Q +kM; i„K M„M; - K¼B M
i?Qç i M?bM ç m +! p iB m iKv çBX E?¬M; B #B i +QM # Q t M[KÈB iÈB h?¬M
+ªK ;B€+ +O h€+ J½ Gw K” +?çv p T?Q i`QÊ+X

a€M; bÈK M v- Gw .”i pŠM ç M; +ÁM M; O i`QM; #QQM; - +?Êi M; ?2 i` M F?Q M; i”m
?¬X æB` #m²M; i”m M?bM- i?’v T?Q i`QÊ+ i?mv M tm’i ?B M K°i ççB HK+X h` M
çªQ M?Ä F?¬M; M; Q!B- pW M?bM H” #B i M; v çªQ M?Ä- M?QM; ççB HK+ i`QÊ+
çQ!M; #! #B M /`B #•i i”M pÈB +•v +®B t M? iQÆB- F?B M +?Q M; Q!B i +! +ªK ;
/`+? H”K i?Ov i?O ç½ T?ªB H„+ HQ i` M #B M ?ÆM KQ!B M; ”v- +m®B +MM; +kM; i
F?ÄB +! +?9i ?QM; T?’MX

óEB H” h?¬M +?B HoM? pU+ b Q\ô •M? ok hbM?- hçT Gw G° hQ- iYm [m, +kM; #
+çM? Gw .”i- K„i ç m`çM; `Đ ?ŠM H MX

ó*€+ i?Ov i?O- +® ;„M; H M- KK+ iB m î M; v i`QÊ+ K„i- iÈB ç! H` +€+ M; QÆB çQÊ-
T?'M H ? i- +?mv M ç` K°i +€B- +?çv iÈB K°i +?¶ M?bM +! p` M?Q i?m" M HÈB +?C
+MM; M? mv i`î p` p` i`Q +O KbM?- ` bS+ H`K pB +X
h?mv M HÈM `i M? M? iB T+"M #! #B M- M?QM; +! K°i •K i? M? p M; H M F?B M ½
H @2222@22xx- +ªK ;B€+ ?QM; T?'M +O i`i +ª ç m iB m i€MX
h`QM; •K i? M? +?¡B i B H @2222@22xx- +! K°i +ªK ;B€+ bÊ ?½B K` M; Q!B i F?
M?[M; +Q!M; ;Bª M?Q Gw . "i- G hmv i S?QM; - ", M; M[Kti ç m #B M b„+X
ó_²M; M; •K5ô +MM; pÈB iB M; M!B `mM `~v +O hçT Gw G° hQ- iW i`QM; `WM; +•v
p"i iQ HÈM # v iÈB T?Q i?mv M +O Gw . "iX
_²M; - H` bBM? p"i iQ F?Ä2 M?'i i` M ç!B M`v- +?d H` iB M; M; •K +O M!- ç½ +! bS
+QM [m€B p"i F?'M; H² ç M; # v iÈB FB i?U+ bU H` `²M; - M?Q p"v- H) M`Q- ççB
FB F?¬M; T?ªB H` h?-M +?B HoM? pU+- K` H` GQM; çªQ\

edNX ZXe @ *?QÆM; RdN, L; ° L?"T GQM; æªQ

h`QM; +€+ HQçB i`mv M i?mv i +O æ'm h?-M æçB HK+- M?[M; +?mv M HB M [m
K°i i`QM; # p` i`Q ç-m iB MX GQM; i°+ KçM? K)- GQM; çªQ i?-M #Q- ç! H` MÆB
F? Q +?BM? T?K+- +kM; H` MÆB +?¬M i?•M +O p¬ b® +Q!M; ;BªX J¶B M, K- pb +€
çªQ- i?"K +?Q pb b, M ;B i HQçB `²M; iQ`M i?•M H` M; ¼+- p¬ b® +Q!M; ;Bª ç½ tm
#QÊ+ +?•M p`Q ?"M? i`bM? K M? K¬M; i` M #B MX

Eo i?m"i +? içQ i?mv M p` Fo i?m"i ?"M; ?ªB +O æ'm h?-M æçB HK+ F?¬M; T?€
iW bU M?bM M?"M +O K°i M; Q!B i` im´B çt+ #B i çQÊ+ i`ªB [m M M p, M KBM?
i? - æ'm h?-M æçB HK+ pšM Hm¬M F?¬M; ;?B +?ûT HçB +?QM? t€+ p` i`Q ç` HQ -
?Q`M iQ`M /U p`Q +ªK ;B€+ p` FBM? M; ?B K +MM; p"MF?Q- i`QM; ç! K°i #° T?"M
i?B i KçM; pb bU F?€+ i?Q!M; p F?Q ?"mX J°i p`B F F?€+ çB K°i pÂM; i` M #B M
æçB HK+- +?d +! b® Qi F KçQ ?B K +! p"MF?Q +U+ i®i KÈB +! i? ç M çQÊ+ GQM

L?QM; HQçB p"MF?Q M`v ç²M; i?!B +kM; F?¬M; T?ªB i®i ç T ;b H„K- Km®M H'v
+! ;B€i` HB M i?"M? ç ç2K p æ'm h?-M æçB HK+ K` +! i? i?Q€i F?ÄB bU /Á tç
+kM; F?¬M; T?ªB H` K°i +?mv M çÆM; BªMX ªÂM p pB + b, M ;B i GQM; i°+- +kM;
K'v +ÁM `²M; +QM #` `ûi- ?Qt+ + #` # M?- i`M T? - ?Qt+ + `²M; ;B` i?b KÈB +! i? ;B

*?Q /M H` p"MF?Q + Q M; i i`!B +! i? ç2K p M?[M; #ªQ #®B +! ;B€i` HB M i?"M?
v M i`î p æ'm h?-M æçB HK+ F?¬M; pšM +ÁM H` K°i /'m ?ÄB HÈMX ob p"v- +ª M;
i? i?U+ bU H'v çQÊ+ #ªQ #®B iW GQM; çªQ i?"M? +¬M; i`î p - i`QM; M;`M M; Q!B
çQÊ+X

JçQ ?B K M?B m iU M?B M b) HÈB M?m" M + Q- i?Q!M; Hm¬M +! M?[M; +Q!M; ;Bª
+? i Km®M i?Y ç i`î i?"M? K°i i`QM; M;`M M; Q!B ç!X ª! i? M iQ`M i`î p iW GQ
ç2K i?2Q #'i +S i?S ;b- p` +Q!M; ;Bª ç! +kM; b) i`î i?"M? ç®B iQÊM; ç M?B m i?
"îB pb K°i M?•M p"i M?Q p"v +?QM? H` K°i FBK +?d M K b®M; X "'i +S K°i i? HU+
#ªQ çªK b) pb K°i M; mv M M?•M [m M i`¼M; M`Q ç! K` #Q K"i çB ç M GQM; çªQ- /Q
K°i #° T?"M #ªM ç² p` FBK +?d M K b®M; i?b b) H`K i, M; id H i?"M? +¬M; X

h`QM; iB M? ?m®M; F?¬M; +! #'i Fb bU +?m`M #` p i•K HQ M`Q- ç€K M; Q!B Gw . "i
K` ç½ çB iÈB GQM; çªQ- ç•v H` p"MK v K` +kM; H` #'i ?çM?X æB m #'i ?çM? ?Æ
+?•M H M ç'i HB M i?b ç½ #` GQM; i°+ T?€i ?B MX

" *U GQM; i`Q!M; i?"M? t T ?bM? i K ;B€+ ç!M +?B + i?mv M ç M; +?çv M? M? i
h€+ J½ Gw H" T iS+ T?ªM SM; X

óZm Q T?ªB ¸"- [m v i`Î H¢B5ô

h` M ¸QÌM; #B M iB T + "M GQM; ¸ªQ M`v- +| p¬ b® b M ?¬ ¸€ M; -K- +?Q /M h€+ J½
+kM; F?¬M; /€K M|B H` +| i? + "T #Ì K` F?¬M; ? ?'M; bX .QÈB iB M? ?m®M; M; mv
HQ [m€ M?B m +?mv M M?Q p"v ¸QÊ+ - F i [mª- F?B i?mv M [m v ¸-m ¸QÊ+ K°i M
T?ªB ¸€ M; -K `²BX

*MM; H9+ ¸|- # *U GQM; M?Q # KªM; K•v ¸2M- ¸½ # Q T?O i` M ¸-m ¸€K M; QÌB

óh€+ J½ Gw- h€+ J½ Gw ¸€M; +? i- M; QÆB ¸`M? ¸Q i p`Q KB M; `²M; "5ô Gw ."i +
T?Q /QÈB #|M; +O # *U GQM; - #'i Fb M; QÌB M`Q +kM; F?¬M; i? ¸B K i oM? ¸QÊ

óE?¬M; M M i`€+? ? „M- K` +| H) M M F?2M ? „M- h€+ J½ Gw H` i?mv M i`QÎM; ;BÄB
[m, `•m /`B #¶M; M?B M M|B, óL m ¸½ ¸ M GQM; ¸ªQ `²B- p"v i?b +€+? h?¬M +?B
M?Q i ¸QÊ+ #B i- GQM; ¸ªQ M^K Î T?Q # „+ +O h?¬M +?B æ¢B HK+Xô

S?QÆM; # „+ \ Gw ."i b[M; bÌ- H"TiS+ idM? M; °X "¼M ? „M pšM Hm¬M /U p`Q +ªK
HQ GQM; ¸ªQ M^K Î T?Q # „+ +O h?¬M +?B æ¢B HK+X •m /`B ¸ H° iBM iS+ [m M
M; ?o `^M; - i? ;BÈB M`v ¸²M; /¢M; pÈB i? ;BÈB K` ? „M iWM; bBM? i²M FB Ti`QÈ-
+, M #ªM +?QM? H` +€B ¸` + -m FB - K` h?¬M +?B æ¢B HK+ p` æ'm h?¬M æ¢B HK+
bU H¢+ ? "m +O Fo i?m"i ?`M; ?ªB- M M i?dM? i?QªM; KÈB +| K°i F K¢Q ?B K ¸
K½B F?¬M; i? #B M M| i?`M? K°i F?€B MB K ¸¢B HQ +?m`M t€+X

L m T?€M ¸Q€M +O Gw ."i H` ¸9M; - i?b +| i? M|B H`- bU +?`m ¸UM; +U+ F?´; B€
p¬ Q+? - +?d + -M ¸B p T?Q ¸¬M; ?Q†+ i•v +O æ'm h?¬M æ¢B HK+ i?b ¸ m +| i?

L; ?o M; ÈB K°i +?9i- Gw ."i F?|+ F?¬M; ` MQÈ+ K „i- i®M M?B m +¬M; bS+ M?Q p
FB M i?S+ ¸` HQ i?QÌM; i?S+X h?U+ ` +kM; F?¬M; ?Q`M iQ`M i`€+? Gw ."i ¸QÊ-
FB +S i`mv M iÈB i`mv M HmB- bÈK ¸½ H`K Gw ."i +?Q€M; p€M; ¸-m |+ - [m M K`i

æQÊ+ i?¬B- ;BÌ F?¬M; T?ªB H9+ FB K M; ?B K H¢B +?mv M M`v- i?mv M b m F?B
M; -K + „K p`Q F?¬M; +| +€+? M`Q M?9+ M?Q+? ¸QÊ+ - +ÁM # *U GQM; i?b F?¬M
i` M ¸-m - +€M? `²M; `°M; F?QªM; KQÌB Kûi [m'i [m M?Q FbM? T?QM; F?B M M; Q
i`ÌB bBM? +O GQM; i°+ bÈK ¸½ H`K +?Q ¸€K i¢T /`+? FB ?¬M K #'i idM?X

.Q M?[M; ¸B m K` M?[M; F K¢Q ?B K i?`M? +¬M; FB ¸½ H`K i` M GQM; ¸ªQ- G
F?¬M; +| +, K ? "M pÈB HQ`B M; QÌB M?Q J i?9- M?QM; +kM; imv i ¸®B F?¬M; +|
+kM; F?¬M; ?Q M M; ? M? +QM M; QÌB ¸†i +?•M H M ¸'i +O ?¼X

o ¸B K M`v- iW #B m ?B M ?MM; ?´ +O # \*U GQM; +kM; +| i? M?bM ` ¸QÊ+X

a m F?B # v K'v pÁM; - # *U GQM; /QÌM; M?Q ¸½ ,M w ¸QÊ+ +?mv M ; b ¸|- M; v M
+QM > „+ .U+ GQM; i|K H'v ¸-m i?mv M- K°i +QM h? M? .U+ GQM; i|K H'v ¸m¬B i?n
M? 'i i?b i|K +°i #m²KX J|M; pm®i b „+ #ûM +O # *U GQM; T?"T b•m p`Q i?•M i?m
F?Q HÈM # v ` - +ª+QM i?mv M ¸°i M?B M #` M?' + ` F?ÄB K†i #B M- # v H M i`È

*?B + i?mv M M`v iQM? +ªM; QÌB p` ¸² p"i Qi M? 'i +kM; M†M; K'v +?K+ i'M- i? K
+QB M?Q ¸² +?ÆB M?' + #´M; H M i`ÌBX aS+ K¢M? M; M; M; QÊ+ M`v- M?[M; M; Q
i?'v- K` +kM; H` F?¬M; i? iQÎM; iQÈM; M´BX

óæ°B i`QÎM; - H`K b Q #•v ;BÌ\ *?9M; i F?¬M; i? F?Q M? i v +?`m +? i ¸QÊ+5ô
¸½ # „i ¸-m `mM H MX

ó*| +€+? ; b ¸QÊ+ +?S- ¸ m i`€+? M; QÌB ¸Q +?9M; i ¸ M GQM; ¸ªQ5ô h¢T Gw G°
J½ Gw- +?mv M M; Q`B w Km®M tªv ` - ? B M; QÌB M? 'i ¸`M? b) +½B H°M +?Q ¸ M H

óh`QÈ+ iB M F?¬M; ¸QÊ+ HQ¢M- GQM; i°+ /QÌM; M?Q +kM; F?¬M; Km®M ; B i+?
F?¬M; i®M M?B m bS+ HU+ M?Q p"v ¸2K i?mv M +O +?9M; i H M #Ì `²BXô Gw .
imv i ¸®B F?¬M; T?ªB M?[M; HÌB M OB- M m GQM; i°+ i?"i bU Km®M ; B i #¼M +?
i` M #B M `²BX

óæ°B i`QÎM; +O +€+ M; QÆB M|B ç9M; 5 GQM; h°+ /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H` J
F?¬M; i?m ; b +QM M; QÌBXô G hmv i S?QM; F?¬M; #B i iW H9+ M`Q ç½ tm'i ?B M
óGw ."i- Qi M? 'i i`QÊ+ F?B i?Q€i F?ÄB GQM; çªQ- +?9M; i M M ?Á ; BªB- M m F?
B +| F?ª M, M; SM; T?| çQÊ+Xô

ó*?Q /M +?9M; i HB M i?O- +| i? +?®M; H¢B GQM; h°+ b Q\ô Gw ."i +QÌB ç m F
i?OX

óo"v Qi M? 'i +kM; K¢M? ?ÆM H` +?B `) ç K†+ #` +?ûK ; B iXô

"¶M; M?B M M?Q #` K' i i`¼M; HQÊM; - # *U GQM; ç²M; i?ÌB #mM; i`ªQ- +?B + i?r
+ Q ; -M KQÌB Kûi #®M; `ÆB tm®M; X a m ç| H` K°i HQ¢i iB M; -K -K- `²B #B M
L?[M; i M i¢T /` +? ç M; i`QM; K ; B| +QB M?Q çQÊ+ ; †T iY i?¬M- +ÁM K°i b® F?€+
idM? H¢B- b m ç| H¢B M? M? +?|M; ?¬M K #` i idM? iB TX

æSM; H M iW i`QM; ç®M; ; ¶ pKM- ç€K M; QÌB Gw ."i T?€i ?B M- # *U GQM; ç½ i?r
H'v #¼M ?¼X

Zm M b€i M?[M; bBM? p"i iQ HÈM M? 'i i` M i? ; BÈB iW K°i F?QªM; +€+? ; -M M?C
."i K` M|B H` K°i i`ªB M; ?B K ?Q`M iQ`M KÈBX E?¬M; ?´ H` HQ`B bBM? p"i çQÊ+
+¬M H` +QM `²M; K¢M? K) +kM; çO ç +?®M; çÐ çQÊ+ æ'm >Q`M; +QÌM; ; Bª+O H
H` M?[M; F im Hmv M i`ÌB bBM?- /QÌM; M?Q #` i +S +QM `²M; M`Q +kM; +| i? i?n
#B M M| i`Ìi?`M? æ'm F?Q +O KbM?- K` HQ¢B im Hmv M M`v- F?¬M; +¬M #` i Fb +
i?B M T?9- i`QM; K¶B H-M ?¬ ?´T ç m H` ç M; im Hmv MX

L m M?Q +•M M?„+ #^M; iB m +?m`M +O +QM M; QÌB- i?U+ HU+ +O # *U GQM;
im-M i` M`v- Qi M? 'i +kM; H` æ'm >Q`M; +´T #"+ +QÌM; ; BªX

h`QÊ+ K†i +QÌM; ; Bª HQ¢B M`v- ç€K M; QÌB Gw ."i ç9M; H` M?Ä #ûX *ÁM >²M; HB
mv ?B T +O # +QM *U GQM; M`v- çWM; M|B H` p¶ +€M? # v HQÊM- ç M +ª pB +
F?, M`²B- M| ç M; çS iU # M ", M; M[ K` T?€i `mM H MX

óGQ`B M; QÌB- çB i?2Q i 5ô \*? M? .U+ \*U GQM; M|B #^M; M; ¬M M; [ +O HQ`B M;
`²M; `ä `M; F?€+ pÈB HQ`B M; QÌB- K†+ /M ç½ M|B M; ¬M M; [+O +QM M; QÌB- M
b€i FBK HQ¢B `v F?B M K`M; M?o Km®M i?OM; ` X L?[M; •K i? M? çÆM çB m M?Q
#` i +S b„+ i?€B M`Q H`K +?Q M; QÌB M; ?2 F?¬M; #B i H` +| €+ w ? v F?¬M; X

GÌB KÌB +O *? M? .U+ *U GQM; H`T iS+ F?B M +?Q ç€K M; QÌB Gw ."i- G hmv i S?
F?| F?, MX L M M; Q M M; Q½M çB i?2Q *? M? .U+ *U GQM; - ? v H` T?ªM F?€M; -
L m M?Q H9+ M`v T?ªM F?€M; - +ÁM +| +?9i +Æ ?°B i`®M` #B M `ÌB F?ÄB GQM;
çªQ- iB M p`Q i? ; BÈB GQM; i°+- #^M; i?U+ HU+ +O M?[M; M; QÌB M`v- +?d +| i?
i` M i?Èi- H9+ ç| M M H`K ?Q`M? i?€M? ? v i?`i pB M H` +?mv M +O GQM; i°+X

óæ€M? +?S\ôG hmv i S?QM; ?¢ ; B¼M; tm®M; M|B pÈB Gw ."iX

óæQÊ+- i ç2K K°i- ? B- # - M; QÆB ç€M? >„+ GQM; - i ç€M? h? M? GQM; - b m
*? M? GQM; 5ô Gw ."i pW iK HU+ pW M|BX

óh®i5ô tmM; [m M? G hmv i S?QM; +kM; #„i ç-m i`M M; "T æ'm F?Q F?Q iS+X

óJ°iX X X X X X > BX X X X X X " 5ô

Gw ."i F?¬M; ç°M; i?O- G hmv i S?QM; +kM; F?¬M; ç°M; i?OX *ª ? B M?bM M?
+?•M çB i?2Q *? M? .U+ *U GQM; X >W- Km®M i HB m K¢M; pÈB GQM; i°+- M; QA
Gw ."i F?¬M; +| M; ®+ M?Q p"vX

h?`v Gw ."i çB i?2Q \*U GQM; ?QÈM; p`Q b•m # M i`QM; GQM; çªQ- •M? ok hbM?- h
p` hYm [m, +kM; +?d #B i çB i?2Q- T?Q b m G hmv i S?QM; p` ", M; M[F p B b€i
i?b +| i?€B ç° M?Q F?¬M; +| +?mv M ; b tªv ` - F?¬M; M; WM; M OB æ¢B æB m +ÁM
M`M; X

ó>²M; HBM? M?B F?¬M; +¬M T?ªB bÊ- K'v *U GQM; ç| b) F?¬M; H"K ?¢B +?9M; i
i, M?ûXô

Gw ."i ?B M M?B M #B i`ä M;mv M M?•M ",M; M[F?¬M; i?'v bÊ- +?d +| çB m- M
i`mv M #`B [m v H¢B ",M; çªQ H¬M M[- 2`^M; F?¬M; +?d çB K°i KbM?- K" +ÁM çQ

æ` ?bM? +O GQM; çªQ `i ;"T ;? M? F?¬M; #^M; T?ŠM;- ç|B pÈB `²M; i?b +| H) F
ç®B pÈB M;QìB K" M|B i?b +¬M i®M F?¬M; Qi bS+ HU+X *kM; K v M?[M; M?•M |
>Q" M; +QìM; ;Bª- M?[M; ?B K i`î i` M çQìM; ç®B pÈB #¼M ?¼ +?Q T?ªB H" +?QÊ
H" iW pB + [m M b€i i?'v ç` ?bM?- Gw ."i +® w çB i`€B T?ªB HmM; imM;- M?^K Fû

E?Q ?"m +O GQM; çªQ ?ÊT pÈB HQ`B M;QìB- +€+ HQ¢B i?U+ p"i +kM; t M? mK
;¼B H" çªQ- M?QM; T?¢K pB +O çªQ +O +ª M;"M /†KX æ K M;QìB Gw ."i çB K°i
F?¬M; #B i *? M? .U+ *U GQM; Km®M çQ #¼M ?¼ ç M ç•mX *U GQM; H½M? M;¢
ç€K M;QìB Gw ."i `Èi H¢B T?Q b m # M M;•K ;B¼M; K°i ?²BX

*S çB M?Q i? +?Q ç M H9+ #¬m i`ìB i®B ç2M- *? M? .U+ *U GQM; F?¬M; +| K°i +
",M; M[p®M çQÊ+ Mm¬M; +?B m tQ M v H" M;QìB ç¬m iB M +?`m F?¬M; M' B- + Q
óæ¢B GQM;- `®i +m°+ M;QÆB Km®M çQ +?9M; i çB ç•m- +| i? M;?d K°i +?9i F?

*? M? .U+ *U GQM; H9+ M"v KÈB [m v i?•M H¢B- /MM; ;B¼M; M|B M?Q FBK HQ¢B
M;QìB- GQM; i°+ i°+ i`QîM; +| H M?- #'i +S +QM M;QìB M"Q t¬M; p"Q- ç m T?ªB ç

óL;QÆB Km®M çQ #¼M i çB ;†T GQM; i°+ i°+ i`QîM;\ æQÊ+ `²B- æ¢B GQM;- M n
i +QÐB `²B # v iÈB ç| b Q\ æB M?Q p"v `i K i ç|5ô i`QM; ç€K M;QìB M"v- M;QìB
.U+ *U GQM; 2`^M; +?d +| ",M; M[- M;QìB #'i +S H9+ M"Q +kM; +| i? p ",M; çªQ

ó*€+ M;QÆB Km®M +QÐB i iÈB GQM; ç°M;\ L^K KÆ çB- H" K°i +QM `²M; + Q [mv
T?ûT +€+ M;QÆB +QÐB H M HQM; +?S5ô *? M? .U+ *U GQM; H"TiS+ +| +?9i iS+
M;QìB i?"i +?QM? t€+, `²M; `i t2K i?QÆM; +QM M;QìBX

óo"v i?b i F?¬M; çB M[5ô ",M; M[[mª M?B M HB M çSM; H¢B- F?¬M; iB M H MX
çªQ çB +?ÆB- +| i? +,M #ªM F?¬M; ? M;?o iÈB pB + T?ªB +?`m F?'- i` M çQ¢M ç
M;QìB çB M"v- T?ªB +?`m +ªM? ; B M?¼M ç•K p"Q ç m M?S+X

óL m M?Q ç½ H M GQM; çªQ- p"v +kM; /Q +€+ M;QÆB #'i ç„+ /o `²B5ô *? M? .U+ *
+QM M;QìB M?Ä #û M"v H¢B /€K H"K i`€B w KbM?- ç®B pÈB K°i +QM `²M; K" M|B-
`²BX h`QM; FBM? M;?B K ;B Q iB T pÈB +QM M;QìB +O *? M? .U+ *U GQM;- +?
M;Q½M M;?2 HìB M| - Km®M H"K ;b i?b H"K- iQM? +€+? +O ",M; M[ç½ pQÊi [m F
.U+ *U GQM;

e3yX ZXe @ *?QÆM; R3y, GQM; aS hB M aBM?

h?'v *? M? .U+ *U GQM; [m v H¢B çB p T?Q ",M; M[- G hmv i S?QM; H"TiS+ i? "
;Bì ",M; M[H" +?¶ /U /mv M?'i +O ?„M- ç¢Q Hw K¬B ?î`,M; H¢M? F?¬M; i? F?¬M
H" H9+ i? ?B M /kM; F?Q +O K°i M K M?•MX

óL;QÆB Km®M H"K ;b\ô G hmv i S?QM; /MM; i?•M +?2 ",M; M[X G9+ ç|- +| i? +|
i`QM; HÁM; ",M; M[G hmv i S?QM; +kM; çQÊ+ +°M; i? K F?¬M; Qi çB K M[X

o'M ç H" î +?¶ G hmv i S?QM; F?Q F?€B M?Q p"v- M?QM; *? M? .U+ *U GQM; H
M| p¶ +€M? K°i +€B- G hmv i S?QM; HB M #` i?'B # v t K'v Kûi- b m ç| M| +9B i?
M?bM ",M; M[/¼ /šK, óh +| i? M|B pÈB i°+ i`QîM; i +?d #„i çQÊ+ b€m M;QìB i?

óaÊ M;QÆB b Qìô M|B ç M ç•v- ",M; M[#¶M; M?B M çQ i v i€i K°i +€BX *€B ç¬m i
[m€ ;¬M ",M; M[- ?ÆM M[ç•v H¢B H" +€B ç¬m `²M; + Q [mwX *,M #ªM F?¬M; M;?o

i€i M|X E i [mª H¨ +€B i€i M¨v +O ¨,M; M[HB M p¶ p¨Q K†i *? M? .U+ *U GQM; Kº
Jºi M; Q|B H¨ æ'm h¬M + 'T #¨ + +Q|ÌM; ;Bª- +?Q /M H¨ +?Q /MM; iÈB æ'm F?Q i?b H
¨²BX +€B ç-m HÈM +O *? M? .U+ *U GQM; F?¬M; F?ÄB H +? çB- i¨ M; QÆM; K†i
i vX

*€B i€i +O ¨,M; M[F?¬M; F?B M *? M? .U+ *U GQM; #` H¨K b Q- M?QM; H¢B F?E
hmv i S?QM; +? 'M çºM; iBM? i?¬MX *kM; F?¬M; +| +€+? bmv M; ?o i? K ;b M[- #¼
i?¬M? Kºi pÁM; i`ÁM p•v H'v *? M? .U+ *U GQM; X L; v H¨T iS+ æ'm F?Q i¨M M; "T-
HU+ H M ç M +U+ ?¢MX

æQÆM; M?B M +kM; +| M; Q¢B H - ?ÆM M[+ÁM H¨ ? BX h¢T Gw Gº hQ M? M? +?
+ÁM H¢B H¨ hYm [m, `•m /¨B- hYm [m, M|B pÈB *? M? .U+ *U GQM; pÈB Kºi i?€B ç
[mw- i F?¬M; ;B®M; pÈB ç€K M; Q|B ç M iW æ'm h¬M æ¢B HK+ ç|X h ç M iW h?
#B i- M; Q|B Î h?¬M +?B HoM? pU+ +QB GQM; çªQ M?Q i?€M? ç` - +QB GQM; iº+
+€+? h?¬M +?B HoM? pU+ Kºi F?QªM; çQ|ÌM; #B M HÈM- M?QM; +ª M; ¨M M, K M v
i¬M [mw- i F?¬M; +® w K¢Q T?¢K M; QÆB ô

ó•K KB M; 5ô *? M? .U+ *U GQM; i? M [m€ ?| ;B¨MX *,M #ªM H¨ F?¬M; Km®M M; ?
[m, - ?mM; ?½M M|B, óh +| i? M|B pÈB iº+ i`Q|ÌM; `^M; i p®M F?¬M; #„i çQÊ+ +Q
+? i? i çB5ô

¨,M; M[- M; Q|B ;•v ` ?¼ - i?b H¢B F?¬M; #¨M i•K- pmM; i v H M H'v ` h?Q GQM; i
H•m- HÈM H®B M|B, óL; m M; ®+- M; QÆB +,M #ªM +kM; F?¬M; +| +Æ ?ºB M|B; b p
iº+ iQ¨M i?•M ç m H¨ #ªQ p¨i- G hmv i S?QM; çWM; H¨K +?Q i i? 'i p¼M; M?û5ô

G hmv i S?QM; H9+ M¨v ç M; i`QM; i`¢M; i?€B i? 'i i?¬M- K„i M?bM +?^K +?^K p¨C
M?Q #¢+ i`QM; i v ¨,M; M[- #B m Hº +U+ Fb ç†+ b„+X *| H) M; ¨v ç| ¨,M; çªQ çªQ
S?QM; - H9+ +QÊT çB h?Q GQM; iB M- ¨,M; M[F?¬M; +| K†i- +?Q M M F?¬M; ? #
GQM; iB MX L m +?d H¨ Kºi #BM? F?Q +Ym T?~K i?b +kM; p¨v K¨ i?¬B- M?QM; ç
t T i?S KQ|B i`QM; h?¬M #BM? #ªM; - #` K' i M?Q p¨v G hmv i S?QM; +| bB m i?Q€
M?äK çQÊ+X

óhmv i S?QM; - M; QÆB bÊ ç M +?Q€M; p€M; Hm¬M ¨²B b Q|ô ¨,M; M[M?Qm K¨v F?
óæQÊ+ - p¨v +?9M; i +MM; ç'm pÈB *U GQM; M¨v- ç t2K GQM; iº+ F?¬M; B #b M'
M¨QXô ¨` ¨,M; M[ ?ÄB p¨v- G hmv i S?QM; H¨T iS+ H'v iBM? i?¬M H¢B- i`QM; HÁ
¨,M; M[?B M M v- ?B M M?B M b) F?¬M; ?€ KB M; çÁB H¢B h?Q GQM; iB M HB M
?mM; ?½M +O G hmv i S?QM; H¨T iS+ #WM; #WM; - i? M? i`Q|ÌM; FB K pšM i?Q|ÌM
i¨ M i v- æ'm F?Q T?Q /QÈB K M; ç-v ?¨M wX

óGQ¨B M; Q|B F?¬M; #B i b®M; +? i5ô *? M? .U+ *U GQM; ;-K H M Kºi iB M; - iB
+€M? +?mv M çºM; - ? B #º i`ªQ ?QÈM; p T?Q G hmv i S?QM; p¨ ¨,M; M[X

*| i? im Hmv M iÈB æ'm h¬M- #'i Hm¨M H¨ G hmv i S?QM; ? v ¨,M; M[- ç m +| i?•
L?QM; /QÈB bU i'M +¬M; M?Q FbM? T?QM; +MM; iB M; i?ûi +?|B i B- i?•M T?€T ?
GQM; i`ªQ b„+ #ûM # v iÈB- h?Q GQM; iB M p¨ i`Q|ÌM; FB K ç M; iQ+? iK æ'm F?Q
v H M çÐ çÁMX

E? M? F? M?

J'v iB M; FBK HQ¢B +¼ t€i p M; H M- F?¬M; M; ì *? M? .U+ *U GQM; /MM; +Æ i? ç
+O ? B #BM? F?Q- ç¢T i M æ'm F?Q i`QM; #BM? F?Q- M?QM; F?Q i? pšM F?¬M
iK+ i'M +¬M; G hmv i S?QM; p¨ ¨,M; M[X

.QÈB bU FBM? ?½B- æ'm F?Q +O G hmv i S?QM; F?®M; +? F?¬M; ;B M- ?„M #
i`€M? çQÊ+ K| M; pm®i b„+ #ûM +O *? M? .U+ *U GQM; X *ÁM h?Q GQM; iB M +O
+? 'M- M?QM; +kM; M?•M +Æ ?ºB ç| +m®M H¢B- +•v `QB F?m +? i`QÆM; - [m' M [m
i'M +¬M; - i?•M ?bM? HB M i?2Q i? çm çQ Mû i`€M?X

L;U F?¬M; M?B ?¬M?5 æ¬B K„i Gw .”i b€M; H M- M|B M?Q p”v- GQM; çªQ F?¬M; +|
v- K¼B M;Q|B /Q|ÌM; M?Q [m M K’i +?mv M M”vX

óæ°B i`QÎM; - H”K b Q #•v ;B| - +| +¬M ` i v F?¬M; \ô h€+ J½ Gw ?ÄBX

ó_ +¼M; H¬M; ’v- K m /MM; æ’m F?Q ?| /U+- +?çv5ô Gw .”i F?) [m€i- K°i ç€K æ
F?¬M; ;B M p¬ ?bM? i`QË+ K„i H”T iS+ MSi` i?”M? M?[M; # ç°M; F?¬M; ;B M-
;B M F?m ç°M; - i?•M ?bM? Gw .”i # v H M F?¬M; X h?’v`^M; F?¬M; +| +’K +? - •M
KWM; `Ð- +kM; iU i`B M F? B æ’m /U+- # v b€i i?2Q Gw .”iX

h?’v ç€K M;Q|B Gw .”i Km®M +?çv- *? M? .U+ *U GQM; M;Y ç¬m- GQM; M;[HB M
i`|B- i`mv M çB K’v +?K+ /†KX _’i M? M?- +| ? B iB M; GQM; M;[çQË+ i`mv M HçB
H” ?²B ç€T +O h? M? GQM; p” >„+ GQM; X Gw .”i p®M ç M; # v p T?Q #| #B M-
M”v- ?„M M?QËM; K”v- `²B HçB ?QËM; p T?Q b•m # M i`QM; GQM; çªQX

L?QM; Gw .”i `’i M? M? b m HB M ?B m`^M; [mv i ç`M? +O ?„M H” F?¬M; M?KE
`WM; +•v`”K`çT +O GQM; çªQ- #¶M; M?B M tm’i ?B M p¬ b® h? M? GQM; - “ç+
GQM; - +QM HÈM +QM M?Ä- +QM çU+ +QM +€B ç M; # v iËB- ç€M? i?ŠM; iËB T?
ç€K *U GQM; M”v- ç€K M;Q|B Gw .”i - •M? ok hbM? ;B®M; M?Q K°i ;B¼i MQË+ i`QM
M?Ä #û F?¬M; +?9i w M; ?o M”QX

óZm€ ç² b°- M?[M; +QM`²M; M”v- [m€ ç² b°`²B5ô h€+ J½ Gw ?€ ?®+ KB M; X

ó*kM; H” /Q i M M;®+ M;QÆB çQ +?9M; i ç M ç•vXô hçT Gw G° hQ K„M; M?Q i?Q
i?”i bU H” K°i i M +QËT #B M +?m`M KU+- ?ËT i€+ +MM; M;QÆB i?”i [m€ imv i p|

ó¼M +?9M; b) F?¬M; H”K ?çB i ç•m- i H” M;Q|B +O h?¬M +?B HoM? pU+- GQM;
i¬M bMM; H” h?¬M HBM?- #¼M ?¼ b Q +| i? H”K ?çB M;Q|B T?KM; i?| #¼M ?¼ +?
iU M OB #ªM i?•MX

*?d +| •M? ok hbM? K†i i`„M; # +? F?¬M; M|B iB M; M”Q- iQ ; M HÈM K”i M”v - H
H° Mûi bÊ ?½B F?B T çªK p¬ +MM; K” K°i i?B m M[p®M M M +| - p¬ w i?S+ M9T b

GB + M?bM T?Q t t - *? M? .U+ *U GQM; /Q|ÌM; M?Q ç½ +? HK+ çQË+ „M; M[p”
/Q M| ç½ T?€i iQM ?B m +¬m pB M- M M ;B| K’i çB +Æ ?°B M|B /®B i°+ i`QÎM; - p
M;Q|B- K” T?ªB [m„T H’v M?Q /B m ?•m [m„T +?m°i ç²M; - # v iËB F?¬M; M? M? +H

ó*?9M; i ç¬m ?¬M; çB- GQM; i°+ /Q|ÌM; M?Q F?¬M; Km®M ;B i +?9M; i ç•m5ô Gw
M;Q|B K°i +?9i- b m ç| # v tm®M; K†i ç’i- i?m HB K F?Q iS+ +Q|ÌM; ;Bª- #° /çM; i
i?O +?`m i`|B çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB iQM? +€+? +O Gw .”i- M?QM; i`QM; ib
+kM; F?¬M; +| bU HU +?¼M i®i ?ÆMX

L?[M; *U GQM; ç¬v K”m b„+ FB +kM; F?¬M; T?Q H|B- iWM; +QM H Q tm®M; - i`ªQ
ç€K M;Q|B Gw .”i`²B # v H M F?¬M; - b m ç| # v iËB K°i M;¼M M9B + Q M?’i M; v

hªB [m T?2M M”v- KK+ çQ+? +O „M; M[+QB M?Q ç½ ççi çQË+ #¼M ?¼`®i +
p’i pª M[X

GQM; i°+ ç2K ç€K M;Q|B Gw .”i ç M +?•M M9B- iMv w i?ª #¼M M;Q|B ?¼ i` M K†i ç
+?•M M9B H” K°i [mªM; i`Q|ÌM; `°M; HÈM- t2K` H” MÆB GQM; i°+ iK +Q- +€+ GQM
i?’v ç€K M;Q|B Gw .”i- F?¬M; i`€M? F?ÄB ç m t¬M; iËB- pW ?B m Fb pW F?BM
+?QM? çB M b m HQM; [mªM; i`Q|ÌM; - +| K°i +€M? +Y + Q ?ÆM KQ|B Kûi- +€B +
ç| F?„+ H M`’i M?B m ?bM?`²M; b®M; ç°M; X

J°i i?•M ?bM? M?Ä #û iQÆM; T?ªM pÈB +€M? +’M; iQ HÈM FB #QË+ ` - `ä`”M;
T?ªB H” K°i +QM`²M; X

L;Q|B M”v +Æ #„T M?QM; `’i F?¬M F?ûQ- F?Q€+ i` M i?•M K°i +?B + €Q #”Q t€K
+kM; `’i HÈM`²B- i v +¬K K°i [mªB i`QËM; #^M; tQÆM; - çB`mM`~v i` M çQ|ÌM; ç
;B| +kM; +| i? i?’B # v ?„M çBX h?’v M;Q|B M”v tm’i ?B M- ç€K`²M; FB `)` `içQ

óE?K+ F?K+- ?Q M M;? M? ç½ ç M GQM; çªQ5ô H½Q ;B" `mM `~v ?Q M? - i`QM; K,
ç€M? ;B€ #¼M M;QÌB Gw ."iX

óL;QÆB H" +QM M;QÌB ? v GQM; i°+\\ô Gw ."i F?¬M; M i•K- # M ?ÄB K°i +•m- G
KS+ ç° M?'i ç`M?- +kM; +| i? #B M ?bM?X

óh " - F?K+ F?K+- H" +QM M;QÌB F?¬M; i? ;Bª çQÊ+X *€+ M;QÆB +| i? ;¼B i H
+O HQ`B M;QÌB p` GQM; i°+- i ç½ b®M; Î GQM; çªQ M`v o¢M h?¬M H`K +?SM;-
Î ç•v # Q M?B m M,K`²B- i ;B" [m€ `²B- b„T+? i`²B- `i ?B p¼M; i`QM; b® +€+ M
i? p` i`Q +O i 5ô

óo"v i?b GQM; bS iB M bBM?- ç€K GQM; i°+ M`v b) tY HQ +?9M; i¬B M?Q i? M`Q
T?ªB F K¢Q ?B K- +`M; F?¬M; +® w H`K T?B M GQM; i°+ + Q [mw- bU i?"i H"- p
i¬B ô Gw ."i +?d h€+ J½ Gw, ó>„M H¢+ çQÌM;- F i [mª H` i? v pb ç M h?¬M +?B H
#Ì+O GQM; çªQ- M m GQM; i°+ +?Q T?ûT- +?9M; i¬B b) H"TiS+ çB M; v- poM? p

GQM; bS iB M bBM? +QÌB i?•K i`QÌM; , óL?[M; M;QÌB #` GQM; i°+ #„i çQÊ+ ç m M
T?ªB p'M ç K'm +?®i- F?K+ F?K+- Qi M?'i H` ç®B pÊB i X hB m iY- M;QÆB H` i?
+kM; ` - M;QÆB `i +QÌM; ç¢B- +| i? +?Q i #B i i M +O M;QÆB çQÊ+ F?¬M; \\ô

óGw ."i5 GQM; bS iB M bBM?- i¢B b Q i¬B +?Q iWM; M;?2 [m i` M GQM; çªQ H¢
«M; i¢B b Q H¢B T?ªB Î H¢B ç•v\\ô

óGw ."i- F?K+ F?K+- i M F?¬M; i - i pšM +ÁM+?Q ?ÄB +€+ p'M ç +O M;QÆB- i?
E?K+ F?K+- +€+ M;QÆB H` ç€K M;QÌB ç-m iB M p`Q GQM; çªQ K` i M?bM i?'v i`
K v- +ÁM p bS K M? +O i i` M çªQ- +€+ M;QÆB +kM; F?¬M; +-M i?B i T?ªB #B
;b i®i ç®B pÊB +€+ M;QÆB- M m i?¬M; iBM H¢B i`mv M ç M æ'm h?¬M æ¢B HK+
h +?d +| i? M|B pÊB +€+ M;QÆB- i?U+ ` i - F?K+ F?K+ F?K+- i `i ;?ûi GQM; i
L?QM; H` pb æ'm h?¬M æ¢B HK+- i M?'i ç`M? T?ªB Î H¢B- F?K+- i ;B" `²B- b®M
ç +?QM? i?¬B- iB T ç•v i Km®M ?ÄB +€+ M;QÆB p`B çB m- ?B p¼M; +€+ M;QÆB
[m M ç M K¢M; b®M; +O +€+ M;QÆB- ç½ +?m`M #` i®i +?Q \\ô

L;?2 GQM; bS iB M bBM? M|B i?"M i`¼M; M?Q p"v- ç€K M;QÌB Gw ."i- G hmv iS?
F?¬M; #B i GQM; bS iB M bBM? b) ?ÄB p'M ç i`¼M; ç¢B M`QX

óL;`B ?ÄB çB- GQM; bS iB M bBM?- +?9M; i¬B M?'i ç`M? #B i; b M|B M'vX æB m F
+| i? M|B i®ip +?9M; i¬B i`QÊ+ K†i GQM; i°+- ç +?9M; i¬B `iB F?ÄB GQM; çªB5
M|B M? M?`M; ç i`ª HÌBX

ó_`i i®i5ô i`QM; K„i GQM; bS iB M bBM? t i [m K°i iB iBM? [m M;- +?,K +?9 M;?
M;QÆB- +| M;QÌB iWM; im Hmv M h?B M J æ'm F?Q b Q\\ô

e3RX ZXe @ *?QÆM; R3R, *MM; GQM; aOM; aQ E?Q GU+

Gw ."i +kM; F?¬M; M;?o iÈB GQM; bS iB M bBM? ?ÄB p'M ç M`v- ç€K M;QÌB G
+kM; i?"i F?¬M; M;\\X o i?B M K ç'm F?Q- M?[M; im Hmv M ;Bª im Hmv M ç'm F?
M|B [m - HQ¢B i` K¬M +¬M; T?€T M`v +| i? i?¬M T? ?¢i ;B®M; ç€m F?Q +O +QÌ
+?Q KbM?- iW i?iB i?QÊM; +´ >²M; ?Q M; +kM; ç½ #` i'i +ª i? HU+ HÈM +`K im H
M`v K°i F?B HQm i`mv M ` - +| i? i¢Q i?"M? K°i ç€K +QÌM; ;Bª im Hmv M ç'm F?Q
F?¬M; +| B iU i?•M +?"K `½B im Hmv MX

J'v M;`M M,K [m - h?B M J h¬M; H` MÆB b€M; +? ` i?B M K ç'm F?Q +¬M; T?€
iB TiK+ im Hmv MX

G9+ M`v M;Q¢B i`W Gw ."i +MM; s` i¬M ;Bª- +kM; F?¬M; M;QÌB +| M`Q #B i- i?B M
h?B M J h¬M; +kM; F?¬M; #` i?'i i`mv MX h¢B i'i +ª i? HU+ HÈM M?bM pÊB +QM

$i^2M \#^\circ + \neg M$; $T \notin T M \neg v - h ? B M J h \neg M$; $ibM ? i ? + kM$; $i ? "i H " F ? | F ? , MX o T ? - M i B$
 $. "i H " K i ? M " Q i b K \zeta Q \acute{E} + i ? B M K \zeta 'm F ? Q + \neg M$; $T \notin T - \zeta B m M \neg v G w . "i + kM$; $p \neg T$
 $L ; ? 2 \zeta Q \acute{E} + H \grave{I} B M | B + O GQM$; $bS i B M bBM ? - h \epsilon + J \frac{1}{2} Gw \# "i + Q \grave{I} B$,
 $@ GQM$; $bS i B M bBM ? - i ? B M K \zeta 'm F ? Q + \neg M$; $T \notin T i \zeta B \ae 'm h ? - M \zeta \zeta B HK + \zeta \frac{1}{2} b$
 $F ? \neg M$; $\# B i b Q \backslash$
 $@ \ae 9M$; $M ? Q p "vX$
 $\bullet M ? ok hbM ? + kM$; $T ? K ? \frac{1}{4} M | B$,
 $@ > B M i \zeta B \ae 'm h ? - M \zeta \zeta B HK + + ? d + | + ? Q M ? i ? m^\circ + iQM ? \zeta 'm F ? Q - + kM$; $F ? \neg M$;
 $Gw . "i M ? 'i i ? \grave{I} B + ^a K i ? 'v + ? O w \# 'i \zeta \grave{M} ? - \# \grave{I} B pb i ? B M K \zeta 'm F ? Q [m \epsilon [m M i \grave{M} \frac{1}{4} M$;
 $+ ? \frac{1}{4} + T ? ^a B T ? B M i Q \epsilon BX o \acute{E} B i ? U + HU + \zeta 'm i \neg M + Q \grave{I} M ; ; B^a - i ? B M K \zeta 'm F ? Q + kM$
 $+ ? Q \zeta O \zeta SM$; $T ? | + Q \grave{I} M ; ; B^a \zeta dM ? + 'T + O \ae 'm h ? - M \zeta \zeta B HK + X * ? Q M M Gw . "i |$
 $@ L | B M ? Q p "v - + \epsilon + M ; Q \acute{A} B \zeta m F ? \neg M ; + | im Hmv M i ? B M K \zeta 'm F ? Q b Q \backslash$
 GQM ; $bS i B M bBM ? M ? bM [m M ? K^\circ i p \acute{A} M ; - i ? ^a M M ? B M M | B$,
 $@ " ^a M bS + kM ; + ? d H " ? \acute{A} B K^\circ i + \bullet m K " i ? \neg BX E ? \epsilon B F ? \epsilon B - F ? \neg M ; / @ B ; \zeta i + ? Q p \grave{M} - \# ^a$
 $+ ? d H " \# \grave{I} B pb K^\circ i H \grave{I} B i B M \zeta Q \epsilon MX$
 $@ G \grave{I} B i B M \zeta Q \epsilon M b Q \backslash$
 $J \frac{1}{4} B M ; Q \grave{I} B F ? \neg M ; F ? \acute{A} B ? \acute{A} BX$
 $@ * \epsilon + M ; Q \acute{A} B \zeta \frac{1}{2} F ? \neg M ; im Hmv M i ? B M K \zeta 'm F ? Q - i ? b + kM ; F ? \neg M ; + - M T ? ^a B$
 $+ O i ? \acute{A} B \zeta \frac{1}{2} tQM ; - p T ? - M p "M K M ? + O + \epsilon + M ; Q \acute{A} B - M , K ; B [\grave{I} i \grave{M} QM ; i v GQM ; h$
 $pb M ? \bullet M HQ \zeta B - i b) ? i bS + ? Q \acute{E} M ; GQM ; h^\circ + i^\circ + i \grave{M} Q \acute{I} M ; M | B \grave{M} M ? [M ; H \grave{I} B ? [m Q +$
 $GQM ; bS i B M bBM ? M | B tQM ; - [m v M ; Q \grave{I} B H \zeta B - i ? \bullet M ? bM ? ? Q \acute{E} M ; \zeta^\circ M ; F ? \sim m \zeta B$
 $@ GQM ; bS i B M bBM ? - i im Hmv M i ? B M K \zeta 'm F ? QX$
 $G hmv i S ? QM ; i ? M ? \bullet K + kM ; F ? \neg M ; H \grave{E} M - M ? QM ; H9 + M \neg v H \zeta B M ? Q K^\circ i + \epsilon B b$
 $M ; Q \grave{I} B M \acute{M} p M ; X$
 $GQM ; bS \zeta^\circ i M ? B M [m v M ; Q \grave{I} B H \zeta B - \# \grave{I} B pb i ? \bullet M ? bM ? tQ v + ? mv M [m \epsilon K m - i ?$
 $+ kM ; K v \bullet M ? ok hbM ? t \neg M ; p T ? Q i \grave{M} Q \acute{E} + K^\circ i \# Q \acute{E} + \zeta \grave{D} ? , MX$
 $@ L ; Q \acute{A} B E ? \epsilon B F ? \epsilon B F ? \epsilon B L ; Q \acute{A} B i M H " ; b \backslash$
 $@ h \zeta B ? \zeta G G M ? \frac{1}{4} + pB M G hmv i S ? QM ; X$
 $@ L ; Q \acute{A} B i ? "i bU im Hmv M i ? B M K \zeta 'm F ? Q \backslash$
 $@ E ? \neg M ; b B - i \zeta B ? \zeta M ; Q \zeta B i \grave{M} W K^\circ + i ? m^\circ + iQM ? \zeta 'm F ? Q + ? Q im Hmv M [m - + \acute{A}$
 $+ | i ? B M K \zeta 'm F ? Q - H " K b Q + | i ? \zeta B m ? \acute{A} i \epsilon K ? \zeta 'm F ? QX$
 $GQM ; bS i B M bBM ? + kM ; H " + Q \grave{I} M ; ; B^a im Hmv M \zeta 'm F ? Q - iU M ? B M \# B i \grave{M} \ae K ?$
 $i9 + M ? bM G hmv i S ? QM ; K^\circ i + \epsilon B - GQM ; bS H9 + M \neg v K \acute{E} B i \grave{M} b ? Q \frac{1}{2} M \bullet K i ? M ? M | B$
 $@ * \epsilon + M ; Q \acute{A} B - i ? 2Q \# ^a M bSX$
 $GQM ; h^\circ + , M H \neg M ; \grave{I} H \P - t2K \grave{M} H \grave{I} B \zeta^2 M \zeta \frac{1}{2} B F ? \neg M ; b B - b m F ? B p "Q + Y - + ? QM ?$
 $\zeta Q \acute{E} + ; \frac{1}{4} B H " HQM ; \zeta^\circ M ; - + kM ; + | i ? \frac{1}{4} B H " HQM ; ? mv i - H " \zeta \zeta B \# ^a M / Q M ? GQM ;$
 $M \acute{A} B + ? \bullet m \# \epsilon m [m M ; ? Q H " T HQ - ? B M i \zeta B \zeta Q \acute{E} + F ? ^a K H M i \grave{M} M i ? \zeta + ? \# Q + ? + U$
 $M ; \frac{1}{4} + i ? \zeta + ? \epsilon M ? b \epsilon M ; H | M ; H \epsilon M ? X G \grave{M} K + ? Q + ^a HQM ; \zeta^\circ M ; b \epsilon M ; H \zeta M p \neg + MM ; - t2$
 $i \acute{A} b \epsilon M ; + kM ; F ? \neg M ; T ? ^a B H " F ? \neg M ; + | \zeta \zeta Q Hw - K " H " tm 'i T ? \epsilon i iW i " T iQM ? + O H$
 $\ae B p "Q HQM ; \zeta^\circ M ; M ? Q K + mM ; - + \acute{A} ? ^2 H 'v ? i + ^a b \acute{A} E M i ? - i \grave{M} ^a B [m im bY - i \zeta Q$
 $M ; \sim M K \grave{U} i - + ? Q / M H " t \frac{1}{2} ?^\circ B p , M KBM ? + O Gw . "i FB T i \grave{M} Q \acute{E} + FB M i \zeta Q + Q H - m -$
 $HQM ; \zeta^\circ M ; \zeta Q \acute{E} + X$

GQM; bS iB M bBM? /šM ç€K M; QìB Gw ."i- /¼+ i?2Q HQM; ç°M; [m M? +Q ?QÈM;
JÈB ç-m Gw ."i +ÁM +| i? M?È `ä +QM çQìM;- M?QM; b m MY ; Bì çB /çQ- ç-m | +
i? M?È çQÊ+ M[X

h` M çQìM; çB- ;†T T?ªB F?¬M; Qi HQM; i°+ +| Km¬M ?bM? Km¬M p - i`QM; ç| F?
HQM; M`v +kM; +| HÁM; ?B m F€ K½M? HB i- ç®B pÈB M?•M HQçB t•K M?"T HQM
tûi F?¬M; M;Èi- F?B K¼B M; QìB çB [m - +| ?ÆM KQìB ç-m 'm HQM; îT?Q b m i?
æB bm®i K°i ; Bì- K¼B M; QìB KÈB çB ç M K°i +€B ççB bªM?- #®M p€+? iQìM; ççB
?Q`M iQ`M +?•m #€m M; ¼+ i?ç+?- i`bM? ç°t ?Q - ç m H`K ¼B M; QìB i`ÈM K„i FB
GQM; bS +?d +?d p`Q +?B +; ? M; ¼+ i?ç+? i`QM; ççB bªM?- M|B,
@ JìB M;²B- G hmv i S?QM;- M; QÆB çB i?2Q i X

G9+ M`v ç€K 'm HQM; +?2M +?9+ î+Y # M M; Q`B ççB bªM?- M?QM; +kM; F?¬M; /
Km®M çB p`Q ç M +kM; F?¬M; i? - #îB pb +| ? B GQM; h°+ i?` p ç€M; + M? î+Y
a m F?B M?bM i?'v GQM; bS +MM; G hmv i S?QM; #B M K'i içB # M i`QM; i?¬M
M; QìB M;²B tm®M; X Gw ."i M?bM ` # M M; Q`B +Y pmB p M?bM t2K M?[M; 'm HQ
@ *€+ M; QÆB +| M|B çQÊ+ iB M; M; QìB b Q\

h?'v Gw ."i ?ÄB- ç€K 'm HQM; p K†i KìK`i- i? M?•K H ?ûi -K o HçB +`M; HÈMX
FB M M?šM- M;•K H M K°i iB M; `²M; M;•K i`-K i`-K- ç2K M?[M; 'm HQM; FB i'i
KÈB ?QÈM; Gw ."i M|B,

@ L?•M HQçB- M; Q M M; Q½M M;²B tm®M;- MÆB M`v +?QM? H` M; ?` bU ççB bªM
çM ; BÐM- M m F?¬M; GQM; bS iB M bBM? +kM; F?¬M; i? M`Q +Sm çQÊ+ +€+ M;
Gw ."i KdK +QìB- M|B,

@ *?9M; i +| i? çM ; BÐM +€B ; b b Q- ?B M içB Km®M +?ûK Km®M ; B i F?¬M; T?
@ >W- H-M i`QÈ+ +| ? B M?•M HQçB #`K M; ç M MÆB ç•v- `ä `M; i?W /`T +?9M;
çB K'v F?®B #ªQ i?ç+?X
Gw ."i i?m" M i? ?ÄB,

@ *?šM; H) i?QìM; tmv M +| M?•M HQçB çQÊ+ K M; ç M MÆB ç•v b Q\

@ h?QìM; tmv M i?b F?¬M; i? M|B- #'i [m€ Hm¬M +| K°i Qi M?•M HQçB F?¬M; #B
+?9M; i , M i`°K ; b ç|X

L|B ç M ç•v- GQM; i?` p F?| ?B m M|B,

@ *?šM; H) M?•M HQçB +€+ M; QÆB ç m H` i`°K b Q\

@ Jm®M M|B i`°K H` /Q GQM; h°+ +€+ M; QÆB- M?B m +?•m #€m M?Q p"v- ç m H`
Gw ."i #B i`ä- GQM; h°+ imv +| çQÊ+ i`Q im iQÆM; çQÆM; M?•M HQçB- M?QM;
#€m M; ¼+ i?ç+?- +?Q M M M?[M; p"i M`v- ç m H` ç M iW i? ; BÈB HQ`B M; QìBX

@ h?9B H„K- + Q [mw GQM; h°+ F?¬M; i`°K- M?[M; +?•m #€m M`v ç m H` M?•M HQ
•+?- çQÆM; M?B M- +| ç¬B F?B +?9M; i M?bM i?'v M?[M; p"i M`v- +kM; b) i?m" M
Gw ."i ?B m w +QìB- +kM; F?¬M; /•v /Q M[- M|B b M; +?mv M F?€+ ,

@ GQM; bS iB M bBM?- ?„M +?„+ îiçB GQM; çªQ\ GQM; çªQ +ÁM +| M?[M; M?•M
@ > B i`, K M, K i`QÈ+- GQM; h°+ po ççB M?'i +?9M; i +| /U M; ¬M bQ i`QÈ+ F?B +
+?Q M; QÆB #B i M?[M; p'M ç M`v- +€+ M; QÆB H` M?[M; i M i`°K- +, M #ªM H` F?¬
i M|B +?mv MX

GQM; i?` p M|B- M;~M; ç-m M; M; H M- /MM; #B m ?B M +?QM? KbM? i²M içB bB

@ GQM; i°+ `i; BÄB- i?"i bU i`QM; i`mv M i?mv i +QÌM; ç¢B M?Q p"v b Q\

Gw ."i F?BM? KB i M?bM GQM; i?`p - i?—M i?€B M?Q p"v H`K ? B ;½ GQM; i?`p H

HQ¢B t2K i?QÌM; - ç®B pÈB GQM; h°+ i¬M [mw K` M|B +?QM? H` ¬ M?K+X "i [m€-

+?S+ i`€+? +O #¼M ? „M H` i?O ?° i°+ i`QÌM; - ç²M; i?ÌB ?QÈM; M?•M HQ¢B ?B M

ç¢BX

@ *?ŠM; H) M; QÆB Km®M i?Y t2K GQM; h°+ K¢M? +Ð # Q M?B m b Q\

G9+ M`v i M HQM; i?`p +| p F?¬M; +?`m çQÊ+ Gw ."i F?B m F?Q+?- K M; i?2Q p

@ L|B ç9M; - bQ T?K +O i ç½ iWM; M|B pÈB i - Km®M i`Î i?"M? +QÌM; ;Bª +?•M +

+QM `²M; X h +ÁM iQÌM; `^M; HQM; i°+ +| # Q M?B m i?U+ HU+ - #•v ; BÌ M?bM H¢

Gw ."i +MM; GQM; i?`p ç®B i?Q¢B ç½ F?B M +?Q ç€K •M? ok hbM? +?Q `^M; Gw .

+?¼+ GQM; h°+ H`K ;bX > B ç—m HQM; M`v +| i? i`Î i?"M? GQM; h°+ i?`p - iUM

i°+ - M; v +ª K°i ç—m HQM; i`QÌM; i?"M? #bM? i?QÌM; - pÈB i?U+ HU+ Gw ."i #•v ;B

Jm®M i bK +€B +? i +| `i M?B m HQ¢B T?QÆM; T?€T- F?¬M; +—M HU +?¼M +?¼

L?QM; ç—m > „+ GQM; iQÆM; ç®B i`—K ´M ç½ #` +?¼+ ;B" M,

@ æQÊ+ `²B- M?•M HQ¢B- i iB T M?"M F?B m +?B M +O M; QÆBX h b) +?Q M; Q

F?€+ M? m M?Q i? M`QX

@ *?9M; i bQ pÈB +€B ;b\

Gw ."i [m v i`Î ` - ç€M? ;B€ i?•M i? + Q HÈM GQM; i?`p - M|B,

@ GÈM M?Q p"v i?b F?Q HU+ ?ŠM H` +kM; F?¬M; M?ÄX L?Q p"v Î ç•v ç` T?QÆM; i

M? m- F?¬M; #^M; - +?9M; i bQ pÈB bQ F?Q HU+ - M?Q i? M`Q\

@ *¢+ +¢+ +¢+ - +MM; i bQ #d HU+ HQÊM; b QX

GQM; i?`p +QÌB,

@ h +—M ç—m M; |M +?•M H` +| i? M; ?B M M€i M; QÆBX

GQM; i?`p M|B- #`v ` K°i +€B iQ i? F?BM? i?QÌM; X

@ L; mv `²B- ç°B i`QÌM; +?9M; i çB M `²BX

h€+ J½ Gw i mv i p¼M; i?Î /`BX

Gw ."i +—K i`QM; i v [mv M b€+? K` ? „M H`v iW i`QM; T?ÁM; S?b S?b- M°B /mM; M

#, M; i? ;BÈB- M?QM; [mv M b€+? #•v ;BÌ +kM; F?¬M; +| ;B€ i`` ;b M[X

GQM; i?`p F?¬M; +| i v- ? „M +?d +| i? /MM; K|M; pm®i # „i H`v i` M; ;B`v ?ÆB K

#m²M +QÌBX S?QÆM; i?S+ bQ F?Q HU+ H`K GQM; i?`p K°i ?²B [m`M [mwi- #`i [n

M; ¢Q- ? „M F?¬M; Km®M +MM; K°i M?•M HQ¢B +Á F K†+ +ª,

@ æQÊ+ `²B- GQM; h°+ T?QÆM; /B M; b ç m +kM; F?¬M; i?m M?•M HQ¢BX

@ *?Ì K°i +?9iX

Gw ."i i`K` +QÌB,

@ L m M?Q GQM; i?`p M; QÆB #`i ?¢M? i?m i`"M i?b b Q- +kM; T?ªB i`ª ;B€ +?9

@ L; QÆB M|B H` iB M ç†i +QÊ+ b Q\ E?¬M; +| F?ª M, M; - i H`K b Q +| i? i?m çQ

@ oB + Hm¬M Hm¬M M; Q`B w Km®M- M?Q p"v çB- M m M?Q M; QÆB i?m - T?ªB i`

[m€ T?"M +?SX

@ L m M; QÆB i?m \

@ L m M?Q i i?m b Q

æ®B pÊB +€B ç-m GQM; i?` p + Q M; ¢Q M"-v- Gw ."i +ÁM i?U+ F?-M; +! iB M çti-
M!B,

@ L m M?Q i i?m - i HB M i?W M?"M M?•M HQ¢B ç m H" ç¢Q it+X

e3kX ZXe @ *?QÆM; R3k, .QÆM; * Q

GQM; i?` p +kM; F?-M; +! Km®M iW M?•M HQ¢B ? M K¼M çQÊ+ +€B ;b- +?Q M M
F?-M; i? K ç wX æ +?Q i?B m MB M i?W M?"M M?•M HQ¢B ç m H" it+- ç®B pÊB
+kM; çO i?Ä K½MX *?Q M M GQM; i?` p ç€T SM; K°i iB M;- b m ç! /MM; K°i +€B
i?•M i? - HQM; /U+ `°M; i?MM; i?bM? p¶ p€+? iQ!M;- i?•M i? `i K¢M? p¼i iÊB i`Q
pm®i p² H'v i` M;; B'v K t€i- MûK ` ?ÆM KQ!B KûiX

*! i? ç2K i` M;; B'v ?ÆB KÄM; MûK iÊB ?ÆM KQ!B Kûi- HQ¢B HU+ HQÊM; M"v +
L?QM;- i` M;; B'v +kM; F?-M; +! H"TiS+ `ÆB tm®M; ç'i- [m€M iQM? b m F?B #B
H¢B- mM; /mM; T?B m /B m #¢v i`Îp ? B i?QÊ+- H9+ `ÆB tm®M; ç'i ç¢B F?€B +?

E?QªM; +€+? M"-v- GQM; i?` p +kM; iQÆM; ç®B i?Qª K½M- #`v iQ i? M; M; M?B
."i- F?BM? i?Q!M; M!B,

@ >B M i¢B ç M T?B M M;QÆB- M?•M HQ¢BX

@ *?ŠM; H) M;QÆB +! i? MûK çQÊ+ t ?ÆM i - M?•M HQ¢B F?Q€+ H€+- M;QÆB i
KB M 'i Kti t'm ?`X

Gw ."i M?bM p T?€B i`QÊ+- +,M #ªM F?-M; +! ç°M; i€+ +?m~M #`- b m ç! +U+ M?
K°i çQ`M- b m ç! ç'm F?Q `!i p`Q- /m¶B M; !M #„M ` - ósQ+?ô K°i iB M;- çQ`M; B'v
T?Q i`QÊ+ ?ÆM kyK- `ÆB tm®M; Kti ç'iX

@ h-M [mw GQM; h°+- M;QÆB M?"M i?m +?Q \

@ æ€M;; B"MX

GQM; i?` p i?'v Gw ."i ç2K; B'v +?` t€i i?"M? K°i çQ`M- H9+ M"v KÈB idM? M;-
M?QM; F i [mª i, i?Q H¢B #`v Îi`QÊ+ K„i- p-Hm"MH" GQM; h°+ + Q [mw +kM; F?
M"-v-X

@ L?•M HQ¢B- +€+ M;QÆB ;B M i`€X

@ æ•v H" ;B M i`€ b Q\ æ•v H" p'M ç F„ tªQX

@ L;m M;®+- i`Q im KÈB H" HU+ HQÊM; +?•M +?QM?X

@ *?ŠM; H) GQM; h°+ + Q [mw t'm H„K b Q\

Gw ."i +MM; +€+ ç°B pB M- K¶B M;Q!B K°i +•m- K²K KB M; HÊB HÊB H"K +?Q ? B
T?! M'BX *m®B +MM;- ç-m ?„+ HQM; FB `®i +K+ i?W M?"M M!B,

@ L?•M HQ¢B iB #d- M;QÆB i?„M;- +! p'M ç ;b ?ÄB K mX >ÄB tQM; M?[M; p'M ç M
i - M m F?-M; i M?'i ç`M? +?Q +€+ M;QÆB ç T K„iX

@ h-M [mw GQM; h°+- K!B F?-M; M M iS+ ;B"MH- +?d H" çM K°i +?9i K" i?-B- GQ
b Q +! i? +?®M; H¢BX

Gw ."i ?ÊT i?!B +?Q GQM; i?` p K°i +€B #"+ i? M;- H9+ M"v KÈB ?ÄB,

@ oW `²B p` GQM; i?` p M"v M!B p p'M ç ? B i`,K M,K i`QÊ+- GQM; h°+ .U L;-M
+? i *! TªB +! H!B iB M çQ€M po ç¢B\

@ E?¬M; b B- .U L;¬M bQ i`QÊ+ F?B +? i ç½ iWM; iB M çQ€M- €+ K #` ;B K ;B[Q
tB M; +MM; ;B i +? i p¬ b® GQM; h°+ +?çv` F?ÄB GQM; çªQX J` +| i? M; ,M +ª
i?B M K ç'm F?QX o T?¬M içB b Q M; QÌB im Hmv M i?B M K ç'm F?Q tm'i ?B M
H`K M?Q i? M`Q M; ,M +ªM €+ K - +kM; +?d +| i°+ i`QÎM; +?9M; i KÈB #B i çQÊ+
GQM; i?` p +kM; F?¬M; Mm®i HÌB- ç2K #Q K"i iQ`M #° ç m M|B ` X
Gw ."i iB M i? K K°i #QÊ+ ?ÄB,
@ •+ K FB - ?„M H` B\
@ h M M`v- iW i?QÊM; +´ >²M; ?Q M; #` M?®i içB GQM; çªQ- GQM; h°+ T?K i`€+?
HçB F?¬M; +| #'i F€ +QM `²M; M`Q #B i`ä pb +€B ;b- /U p`Q +€B ;b K` GQM; h°+
bU H` ;tT [m,- M; QÆB +ÁM +| # Q M?B m p'M ç Km®M ?ÄB M[ç•vX
@ *•m ?ÄB +m®B +MM;X
Gw ."i ?ÆB M`M? M¼i +QÌB,
@ •+ K M`v `®i +m°+ ?°B K M; ç M +€B ;b\
@ •+ K çQÆM; M?B M +?d K M; ç M i B MçM +MM; ?Ov /B i- +?ŠM; H) M; QÆB +
T?9+ +MM; M #bM? b QX L; m M; ®+X
*m®B +MM; H` F?¬M; T?K+- GQM; i?` p M; [F?Q #'i ?Ä M|BX Gw ."i i?S+ i?ÌB F?
+O GQM; i?` p ç½ #` i?QÆM; i`M M; ?B K i`¼M; - +MM; ç€K M; QÌB •M? ok hbM? ç
G9+ M`v F?¬M; F?Q +| +?9i +´ [m€B- F?¬M; +| M; QÌB M`Q #B i`ä GQM; i?` p M|
im´B i` +QÌM; ;Bª M`v- +kM; +QB M?Q H` iBM? M? +O æ'm h?¬M ççB HK+- FB I
#•v ;B| +kM; F?¬M; +| M; ?2 M|B [m GQM; çªQ ;B K ;B[€+ K M?Q p"vX
Gw ."i +ªK i?`v- HÌB +O GQM; h°+ .U L;¬M bQ iB M çQ€M iU ?² +MM; KbM? +| [m
çÆM; BªM- +?QM? KbM? ç9M; H` M; QÌB im Hmv M i?B M K ç'm F?QX o T?¬M G
F?¬M; iBM iQÎM; ?„M +kM; im Hmv M i?B M K ç'm F?QX "Q K"i h?B M J h¬M; K`
h¬M; +kM; F?¬M; #B i #Q K"i- +¬M; T?€T i?B M K ç'm F?Q imv i ç®B F?¬M; +| F?
G hmv i S?QM; çWM; M|B H` ?¼+ pB M G G M ?¼+ pB M- M; v +ª #ªM i?•M M æ
+| F?ª M,M; #B i +¬M; T?€T i?B M K ç'm F?QX
•+ K - i?B M K ç'm F?Q- GQM; bS iB M bBM?- HÌB iB M çQ€M
@ *€+ M; QÆB i?`v i? M`Q\
Gw ."i M?bM •M? ok hbM? M|B,
@ *| B #B i iBM iS+ M`v F?¬M;\
•M? K„i M?bM K¼B M; QÌB- i?`v K¼B M; QÌB ç m #B m H° KÌK`i- +?d +| ",M; M[+Q
@ s2K` +?mv M M`v F?¬M; +| ç M F?¬M; - i Km®M M?bM €+ K FB K°i +?9i- `®i
M; v +ª GQM; h°+ ç m bÊ ?„MX
L?[M; M; QÌB M`v F?¬M; T?ªB H` F?¬M; i? i`¬M; +`v p`Q- Gw ."i F?ûT ?Ì ? B K„i-
@ o"v i?b +?Ì G hmv i S?QM; +| iBM iS+ ;b F?¬M;X
a m ç| M?„K K†i HçB- M;²B tm®M;X
@ G½Q [m,- M; QÆB F?¬M; T?ªB +€B ;b +kM; F?¬M; b QX
s` i¬M ;Bª iU ?² ç®B pÈB Gw ."i bÈK ç½ +| +?m`M #`- +?"K`½B ?²B ç€T,
@ hB M çQ€M +€B `„K ;b- #ªM i¬M b Q F?¬M; #B i- ? B i`,`K M,K i`QÊ+- #ªM i¬M +
;BÈB +?dX o T?¬M +€B €+ K ;b- M m M?Q F?¬M; +| ;b #'i M; ÌK` M|B- +?QM? H` i
M,K ç|
L?È HçB M,K ç| - i`QM; M; [ F?Q +O s` i¬M ;Bª +| K°i +´ i M; i?QÆM; ,

@ L?È M,K ç|- i¬M; +?O h?B M J h¬M; .QÆM; * Q b€M; +? ` +¬M; T?€T i?B M K im Hmv M` i?B M K ç'm F?Q- pb i'M + 'T`'i M? M?- M; QÌB æ'm h?¬M çΦB HK+ +? ç'm F?Q ?Φi; B®M; - F?¬M; M|B K°i pΦM +kM; +| +?QM M; "M +?QM- HQΦB ?"M? p +QÌM; ;B^a +O æ'm h?¬M çΦB HK+ #'i K½MX L?QM; i?ÌB çB K ç|.QÆM; * Q i?U+ +^aM? ;BÈB- ?„M H" T M M h?B M J h¬M; H" i? HU+ çSM; ç-m +O æ'm h?¬M çΦB

@ G9+ ç| æ'm h?¬M çΦB +?B M- +QÌM; ;B^a F?„T MÆB #` +? i M?B m p¬ +MM; - i? i`W h?B M J h¬M; - M; QÊ+ HΦB +kM; +| F?¬M; Qi i? HU+ çQÊ+ h?B M J h¬M; H¬ +?B M M; QM; +?B M- æ'm h?¬M +QÌM; ;B^a KÈB #„i ç-m i?QÆM; i?^aQ ç®B T?| h?B .QÆM; * Q M?"M çQÊ+ iBM iS+- çÆM i?QÆM; ç°+ K½ t•K M?"T T?ÁM; M; ?` bU +O çΦB F? B b€i; BÈB- H¬M çΦB +?B M M`v .QÆM; * Q ç°i T?€ ç M +^aM? ;BÈB T?QM iΦB #'i iY #'i /B iX

@ G) ` çΦi iÈB +<sup>a</sup>M? ;BÈB M`v- F ?QΦ+? *?Q *QÌM; ç®B T?| h?B M J h¬M; ?Q` .QÆM; \* Q K†+ /M çΦi iÈB T?QM; ?"Q æ'm h?¬M #'i iY #'i /B i- M; QÌB M?" +O ?„ #„i çQÊ+X .QÆM; \* Q K†+ /M i`ÌB bBM? iQM? #ΦQ M; QÊ+- +^açÌB ;B i M; QÌB p¬ i KbM? HΦB p¬ +MM; i?QÆM; v m- +?Q M M +kM; T?^aB i?Ä ?B TX

@ *m®B +MM; F i [m^a i?Ä ?B T H" .QÆM; * Q ?Ov /B i +¬M; T?€T i?B M K +?Q HQm ?"m i? - ç²M; i?ÌB #` T?QM; 'M #<sup>a</sup>M i? - i`¼M çÌB F?¬M; i?Q€i i?•M çQÊ+- K h?B M J h¬M; +MM; pÊ+QM .QÆM; * Q F?¬M; #` #'i Hm" M +€B i? HU+ ;b [m`v M #` T?QM; 'M Î MÆB M"Q- pšM H" #Q ~M HÈM M?'i +O æ'm h?¬M çΦB HK+X >B M i +?QM? H" GQM; ç^aQX

*•m i`mv M ;B®M; M?Q i`mv M i?mv i- H"K Gw ."i F?¬M; F?ÄB i`-K M; •K- M; ?2 s` F?¬M; F?ÄB ?ÄB,

@ hΦB b Q\

@ L|B ç M .QÆM; * Q- F?¬M; i? F?¬M; M|B ç M æ'm h?¬M çB MX G9+ ç| æ'm h? K°i i`QM; `i M?B m i? HU+- æ'm h?¬M çB M +| i? +| i?"M? iUm +O M; `v ?¬K M K°i M; QÌBX L; v H9+ ç| æ'm h?¬M \*?Q \*QÌM; - +| +?QM çΦB æ'm h?¬MX \*?QM çΦB \* Q- i?U+ HU+ + Q M?'i- i?"K +?Q H" T?QM; ?"Q æ'm h?¬MX J` i`QM; +?QM çΦB æ ? B +?QM? H" æ'm h?¬M çB M æB M +?O •Hw ao- M; QÌB M`v imv #`B / M? i?S ? ç| æ'm h?¬M Hm¬M K°i #°; B<sup>a</sup> KM b KQ +?QM? M?•M [m•M iY- K ?Q†+ F?¬M; Q K¼B M; QÌB .QÆM; \* Q çΦB #B m +?Q i` €+- K" •Hw ao çΦB #B m +?Q +?QM? M; ?c

L?QM; i?U+ HU+ •Hw ao +kM; [m€ KΦM? K)- K" i? M? / M? ?„M ?B M ?€+? - ?„M +M çB M bo +?BM? T?K+ GQM; ç^aQX oB M +´ >²M; ?Q M; æ'm h?¬M +QÌM; ;B^a imv M? GQM; ç^aQ- i?b •Hw ao H" K°i M; QÌB i`QM; ç|X G9+ M; ?2 M|B •Hw ao +?BM? T?K h°+ i°+ i`QÎM; çΦB +?B M # i?€M; - i`Î KbM? M?<sup>av</sup> tm®M; #B M K'v M; "M /†K- iQ" M #` `9i H'v F?¬M; +ÁM- i? +?Q M M +QÌM; ;B<sup>a</sup> çÌB b m i?U+ HU+ F?¬M; #^M; çÌB i?B M ç` HBM? F?Q +| i? im Hmv MX æQÆM; M?B M HQΦB i`mv M i?mv i M`v H` ao +?BM? T?K+ GQM; ç<sup>a</sup>Q H" bU i?"iX \*?Q M M #<sup>a</sup>M i¬M T?€M çQ€M- M m M?Q •H çB K i®i M?'i- /o M?B M H" GQM; ç<sup>a</sup>Q `²BX

Gw ."i i`-K M; •K M|B,

@ L; ?2 iU ?² +kM; +| çΦQ Hw- H½Q [m,- pb +€B ;b K" M?[M; bU ibM? M`v- ?B M iΦ H„K\

a m æ'm h?¬M çΦB +?B M- æ'm h?¬M çΦB HK+ +ÁM HΦB i K çΦB i? HU+- æ'm h? G G M ?¼+ pB M- i`QM; ç| h?B M J h¬M; p b m HΦB T?•M ?Q€i i?"M? iS çΦB J h Gw ."i`MM; KbM?,

@ G½Q [m,- +?ŠM; H) M; QÆB +| FBM? M; ?B K p pB M +´ æ'm h?¬M çΦB +?B M \ h?'v KbM? M|B HÐ KB M; - t` i¬M ;B^a [m HQ M|B,

@ " ^aM i¬M +kM; F?¬M; +| M|B M?Q p"vX

GϕB H"TiS+ M|B b M; +?mv M F?€+,
@ "aM i¬M /U çQ€M- Km®M T?QM; 'M K°i +€B T?QM; ?"Q æ'm h?¬M +kM; F?¬M; T
T?QM; 'M i?İB ;B M i¬B [m K" /¬M /¬M v m #ÈiX .QÆM; * Q i?¬M; KBM? imv i
M;?o ç M çB K M"v- +?Q M M ?„M b) M;?o` F b€+? ç®B SM;X *€B ;b HİB iB M çQ
Hw- #İB pb +?Q /M H" +?B M HQÊ+ +kM; i?2Q /ÁM; i?İB ;B M /"B K'i çB ?B m HU+
L|B ç M ç•v ç M; ç`M? ?ÄB t" i¬M ;B^a- HϕB M;?2 K°i ?2B iB M; #QÊ+ +?•M i`mv M
GQM; bS iB M bBM? ?B M` - b m ç| HϕB tm'i ?B M p"Bi?•M aM? M[X

e3jX ZXe @ *?QÆM; R3j, E?¬M; *? i E?¬M; L;WM;

G½Q GQM; i?"i bU [m€ ;B" `2B- i` M M;QİB H½Q `i M?B m M T M?,MX L?QM;- +?
[m„+ i?QÊ+- F?¬M; +| /€M; p ;B" Mm - Gw ."i çQ€M H½Q GQM; +?QM? H" GQM; h
GQM; h°+ i°+ i`QÎM; ?bM? i? +kM; F?¬M; HÈM- iϕB i`QM; HQM; i°+ i?m°+ p i K ç
` F?Q iS+ mv M;?B K i?QÊM; p`- H"K +?Q ç€K M;QİB Gw ."i +aK ;B€+ bÊ ?½BX
G½Q GQM; M"v i?"i ç€M; bÊX
L?QM;- F?¬M; #B i ?„M +| T?aB H" ç¬m GQM; h°+ FB #` • Hw ao +?BM? T?K+ ? v
@ *€+ M;QÆB çBi?¬BX

GQM; bS iB M bBM? M?bM ç€K M;QİB Gw ."i T?'i T?'i i v,
@ L?QM; GQM; h°+ +kM; F?¬M; +| M;?o pK çQ +€+ M;QÆB i`Î HϕB æ'm h?¬M çϕ
M;?o #B M T?€T i?¬BX
GQM; h°+ F?¬M; +| M;?o pK çQ #¼M ?¼ i`Î HϕB æ'm h?¬M çϕB HK+- i?b +kM; F?
#¼M ?¼- ?B M iϕB +| i? T?B ?"M?¬ M?QM; +?Q /M ç'm i¬M +QİM; ;B^a +MM; æ'm >
i?b ç m ? Q i`M ç'm F?Q- Gw ."i +kM; F?¬M; M„K +?„+ bY /KM; ç'm F?Q # v [m #B
p"vX

@ GQM; bS iB M bBM?- Qi M?'i GQM; h°+ #2B +?9M; i K°i +€B i?mv MX
•M? ok hbM? HÈM iB M; F?€M; M;?` M|BX

*Y ` p"Q- GQM; i?` p #` Gw ."i ç^a #ϕB M?`M F?¬M; çQÊ+ M|B,

@ h?mv M\ GQM; h°+ + Q [mw +?Q iÈB ;Bİ F?¬M; +-M /MM; HQϕB ç² p"i M"vX

@ GQM; h°+ F?¬M; i`mv +Sm +€+ M;QÆB iU iB M t¬M; p"Q GQM; ç^aQ- i`QÊ+ F?B
M;QÆB K m çBX h iBM iQÎM; +€+ M;QÆB +| #B M T?€T `İB çBX

GQM; bS iB M bBM? i`QM; ;B¼M; M|B +kM; +| i?B M w- GQM; bS ç®B pÈB iQM?
M?[M; GQM; h°+ M"v ?d M° p¬i?QİM;- +kM; F?¬M; T?aB H" poM? pB M / M|B +?m

*kM; +?d +| i? M?Q p"v- i`QÊ+ i?Q€i Hv ?B K +aM? `2B M|B b m- +?d +-M M;?o #
æϕB ?2 iYm [m, F?¬M; T?aB M|B i?¬M +?B HoM? pU+ +MM; GQM; ç^aQ +€+? t ?"M
v i?ŠM; H" ç M i?¬M +?B HoM? pU+X

Gw ."i` ?B m +?Q +€+ ç°B pB M F?¬M; +-M M?B m M|B- b m ç| ?QÊM; GQM; bS
H M|B,

@ æ iϕ i°+ i`QÎM; F?¬M; i`€+? i°B- +€Q iWX

a m ç| +MM; K¼B M;QİB tQ v M;QİB Km®M `İB çBX

@ *?"K ç½X

*?Êi M;?2 G hmv i S?QM; [m€i F?) K°i iB M;X

*kM; F?¬M; #B i i`QM; F?Q^M; i?ÌB ;B M M`v- G hmv i S?QM; +MM; GQM; h°+ i°+ ?B M i¢B i?Q¢i M?bM G hmv i S?QM; FB m M;¢Q ¸ M +U+ ¸B KX

@ G hmv i S?QM; - H¢B Km®M i?2Q +?9M; i b Q\

G hmv i S?QM; F?¬M; ¸ w iÈB Gw ."i- K" +?mv M ?QÈM; M?bM p T?Q GQM; h°+ i°+ i`QÎM; ¸¢B M?•M- i +| K°i i?dM? +¬m- i?dM? +¬m p` iB m i?Q FB HQm H¢B

@ h°+ i`QÎM; ¸¢B M?•M- i +| K°i i?dM? +¬m- i?dM? +¬m p` iB m i?Q FB HQm H¢B

G hmv i S?QM; +?d +?d ",M; M[- M|BX

GQM; h°+ i°+ i`QÎM; F?¬M; M|B ;b- +?d F?) ;"i ¸¬mX

@ o T?¬M M?[M; M;QÌB F?€+ i?b b Q h Km®M M?bM #¼M ?¼p oM? pB M Î H¢B C

@ G hmv i S?QM; - ?¶M ¸^M +| w iS ;b- Km®M ¸m`B i"M ;B i imv i b Q\

h€+ J½ Gw M?^v /UM; H M- T?šM M° K„M;X

@ æ9M; - i Km®M +€+ M;QÆB +? iX

L;?2 G hmv i S?QM; i?dM? +¬m- GQM; bS iB M bBM? +MM; GQM; h°+ i°+ i`QÎM +ÁM i M GQM; i?` p i?b Kd K B M|B,

@ L?•M HQ¢B ? M K¼M- +€+ M;QÆB ¸Q`M F i i?"i H`K +?Q M;QÌB +^K ¸°M;X

@ h°+ i`QÎM; ¸¢B M?•M- i?dM? +¬m +O i M;QÌB ¸€T SM; F?¬M;\

G9+ M`v i i +^ €M? K„i H"Ti S+ i"Ti`mM; M?bM p T?Q GQM; h°+ i°+ i`QÎM; - Gw . imv F?¬M; #B i G hmv i S?QM; +MM; GQM; h°+ `®i +m°+ ¸¢i i?"M? +€B ?B T M;? G hmv i S?QM; - ¸½ ¸Q ` i?dM? +¬m M?Q p"v- M?"i ¸`M? H` M„K +?„+X

Zm^ M?B M- GQM; h°+ i°+ i`QÎM; i`¬K M;•K K°i H€i- /MM; M;[F?Q F?¬M; iB M? +^

@ *| i? X

L;?2 i?'v GQM; h°+ i°+ i`QÎM; ¸€T SM; HÌB i?dM? +¬m +O G hmv i S?QM; - + Q ? GQM; h°+ i?` p - ? B M;QÌB `i M? M? +?|M; H€+? KbM? iB M p`Q ¸¢B b^M?- pW ` Gw ."i + Q ?SM; M|B,

@ L?•M HQ¢B - ¸²M; #¢M +O M;QÆB T?^M #°B +€+ M;QÆB- HQ¢B bU iB M? M`v- i? G hmv i S?QM; i?•M ?bM? M?Q€M; H M K°i +€B- p¼i ¸ M # M M;QÌB Gw ."i- M|B H½M? M|B,

@ Gw ."i- M;QÆB i?m - i Km®M M;QÆB +? i- æ'm h?¬M ¸¢B HK+ iQÆM; H B +?Q +ÁM +| M;QÌB +| i? +MM; i +?®M; H¢BX æWM; i`€+? i ?mM; €+- M?QM; #ÎB ph F?¬M; i? M;O M;QM ;B'+X

Gw ."i #`i ¸°M; i? M? b„+ ?²B ¸€T,

@ L;QÆB +^K i?'v ¸€K HQM; K¬M M`v +| i? ;B i ¸QÊ+ i X

@ L;QÆB M?'i ¸`M? T?^B +? iX

@ G hmv i S?QM; - M;QÆB M M #B i- iW ?¬K M v i`Î ¸B- [m M ? +?9M; i +?QM? H i`QM; [m€ i`bM? M;QÆB tQM; #€ i¢B æ'm h?¬M ¸¢B HK+ F?¬M; ¸ M [m€ KS+ i`+? b®M; b|i +MM; M;QÆB +?ÆB ¸M X E?¬M; ¸ M K°i F?„+ +m®B +MM; - i?„M; #¢B +Á

@ æWM; /QM; /`B- ¸B i?2Q i - i b) /šM +€+ M;QÆB imv M K°i M;¬B K° ¸` X

> B ;½ GQM; i?` p K°i i^ K°i ?[m- +^M? ;B€+ M?bM ¸€K M;QÌB Gw ."iX

",M; M[pšM i?Ì Æ H¢M? M?¢i- H9+ M`v H¬M; K`v M?Qm +?fi- €M? K„i H¢M? M?Q L?bM i?'v Gw ."i #` GQM; i?` p #„i ;B[¸ M ¸¢B b^M?- #,M; M[+kM; i?2Q ¸B ` M;C

@ ",M; M[- M;QÆB Km®M H"K ;b\

G hmv i S?QM; p°B p" M; [m€iX

@ L;QÆB ?ÆB [m€ ç€M;- G hmv i S?QM;- Qi M?'i #¼M ?¼ +kM; H" M?•M HQ¢B- ç

G hmv i S?QM; M;[F?Q #B M ç´B- i`-K ;B¼M; M|B,

@ L;QÆB T?ªB Î H¢BX

a m ç| M?bM GQM; h°+ i°+ i`QÎM; i``M? i`¼M; M|B,

@ L" M; T?ªB HQm H¢BX

"av M;QÌB M"v [m M ? T?S+ i¢T p¬ +MM; H"K GQM; bS +MM; GQM; h°+ ç m +ªK i?

h°+- #¼M ?¼ +| +?d b® i?¬M; KBM? imv F?¬M; i?m FûK M?•M HQ¢B- M?QM; GQM

S?QM; +| K°i +•m +Æ ?² H" ?ÆB +| iQM? +?'i mv ?B T +ªK i?'v F?¬M; pmB- H¢M?

@ E?¬M; +| #'i F€ M?•M HQ¢B M"Q +| i? ç®B pÈB GQM; h°+ i M|B +?[ðS?ªB- ?Q

GQM; h°+ i°+ i`QÎM; H¢M? M?Q #,M; M;[F?Q H" M? H¢M? H"K G hmv i S?QM; b„+

i?Q HQM; iB M- G hmv i S?QM; K†+ /M bÊ ?½B- M?QM; H9+ M"v i?U+ bU HmB #Q

M|B,

@ L" M; M"v +?QM? H" M;QÌB v m +O i¢B ?¢- M m M" M; F?¬M; i? H"K #¢M pÈB i

F?¬M; çSM; Î i` M HQM; çªQX

",M; M[M;?2 G hmv i S?QM; çSM; i`QÊ+ K†i K¼B M;QÌB tQM; ?¬ +?QM? KbM? H"

H M- bŠM; ;B¼M; M|B,

@ B H" M;QÌB v m +O M;QÆBX

a m ç| M;WM; H¢BX G hmv i S?QM; i?W +Æ iB M H M- M|B,

@ ",M; M?B- +kM; F?¬M; TªB G hmv i S?QM; €+ ç°+- M;QÆB +kM; M;?2 çQÊ+- G

F?¬M; +? i F?¬M; M;Êi- ?¬K M v +?Q /B i i`W #¼M ?¼- b m M"v +?d bÊ b) #` ?,

#¢M +MM; #¼M ?¼\

@ L;QÆB Km®M #¼M ?¼ +? i b Q\

",M; M[F?| tY- M" M; +| iQM? ibM? +´ [m€B- M?QM; i•K ç` F?QM; t'm- KQÌB K'v

#B M- imv i` Q ç´B F?¬M; M?B m H„K- M?QM; +kM; +| p" B T?¬M +ªK ibM?- Km®M

."i #` GQM; h°+ ;B i ?¢B- M?QM; +kM; F?¬M; ç" M? HÁM;X

@ E?¬M; #^M; M?Q p"v çBX

GQM; bS iB M bBM? iB M H M M|B,

@ L?[M; M;QÌB M"v F?¬M;;B i +kM; F?¬M; i?ª- i¢K i?ÌB i¢K ;B K i¢B GQM; h°+-

H"K ç¢B bU [m M i`¼M; ?ÆMX

G hmv i S?QM; +ÁM +?Q +| TªM SM;- GQM; h°+ i°+ i`QÎM; ç½ FB M [mv i M|B,

@ *S [mv i ç`M? M?Q p"v- ç2K #¼M ?¼ ;B K tm®M;X

L?[M; M?•M HQ¢B ? M K¼M M"v •M •M Q€M Q€M- GQM; h°+ i°+ i`QÎM; i?"i bU +|

GQM; i?` p ?¢K M? H M? b m ç| çB ` M;Q"BX G hmv i S?QM; +kM; F?¬M; M|B

bBM? çm´B i?2Q b mX

L?bM i?'v # M;QÌB çB t - #,M; M[?QÈM; Gw ."i ;Bª H"K +€B +€B K†i [m,- +QÌB ?b

@ Gw ."i + + - i H¢B +Sm M;QÆB K°i K¢M;- çWM; [m M #€Q ç€T i M?ûX

Gw ."i +QÌB F?´,

@ *Sm ? v F?¬M; +ÁM F?| M|BX

@ u M i•K çB- +! #,M; M[Î ç•v- G hmv i S?QM; ;B i F?¬M; çQÊ+ +€+ M;QÆBX
hB m M? ç-m /M b Q FBM? M;?B K b®M; +?Q M?B m- HçB H" K®B ibM? ç-m- +
S?QM; ç®B pÈB +?QM? KbM? +?•M i•K i?"i w ? v H" ?Q ibM? ;Bª w- `ä`"M; ç€M?
HÁM; G hmv i S?QM;X

@ æWM; /QM; /"B- çB M? M? çB- M?•M HQçB- p" M K M? +O +€+ M;QÆB M„K ;B[
GQM; i?` p F?¬M; FB M M?šM i?9+ ;BK+,

@ L?•M HQçB ;BªQ [mv i- H9+ M"v i?¬M; KBM? +ÁM ?[m /KM; b Q\
Gw ."i- •M? ok hbM?- h€+ J½ Gw- hçT Gw G° hQ +MM; æçB ?² hY #` çQ ` F?ÄB GQ
HQM? GQM; h°+- b m ç! çQÊ+ #¼M ?¼ #` K M; çB ç M K°i iÁ bÆM ç°M; F?€+X

hÁ bÆM ç°M; M"v +€+ GQM; bÆM +kM; F?¬M; t - M?bM M;¼M M9B M"v +! +?9i [
i?'T #û ?ÆM- tmM; [m M? +Ä /çB +kM; F?¬M; +!- ?Q" M iQ" M /Q M? K i?ç+? K"m M
T?Q iÁ bÆM i? [m, /`- +€+? K'v +?K+ i?QÊ+ i?b +! K°i +QM `²M; im-M i` - ;B[F
F?¬M; M;WM; T?B ?"M?X

hB M p"Q i`QM; M9B- +S # #QÊ+ K°i +Y `²B M,K #QÊ+- ç€K +U HQM; i?¬M b„+ M;
."iX

@ E?¬M; +¬M T?ªB F?Q i`QÆM; M?Q p"v +?SX
hçT Gw G° hQ H ?QªM; H M,

@ *! K°i ? B ç-m +U HQM; H" çO `²B- #® i`b M?B m M?Q p"v i?"i bU H" [m€ ç + Q
h" M i? +O GQM; h°+- +kM; F?¬M; pb ç€K M;QìB Gw ."i K" +?m~M #`- i`" M i? T?Á
p"v- +?šM; H) H" •+ K Î i`QM; M"v b Q\ L;¼M M9B M"v i?ç+? #Q+? K"m M•m çÄ- +
b•m ç2M bb- M?bM # M i`QM; +! tQ+? b„i iQ #^M; +€M? i v- M;šm M?B M- +! K°i ç
i?B K çB M t i [m - içB b•m i`QM; ?„+ ç°M; H!2` iB b€M; v m /`X

"BM? HQM? GQM; h°+ ;B Q +?Q ç€K M;QìB Gw ."i +?Q i M L;•M a„+ *U GQM; i`¬M
çB p HQM; bÆM T?K+ K M?X G9+ M"v- L;•M a„+ *U GQM; +U+ F€ F?BM? i?QìM;
?² ?Q" B M;?B ç€K M?•M HQçB +! iQ +€+? #` ;B K +"K Î ç•v ? v F?¬M;X

@ L?•M HQçB- M!B +?Q i #B i- +€+ M;QÆB içB b Q #` ;B K Î ç•v\
Gw ."i M?9M M?9M p B +QìB M!B,

@ J°i +€B ?B m H-K K" i?¬BX

@ >B m H-K\ *! H) M;QÆB M!B F?¬M; b B- M?•M HQçB +MM; GQM; h°+ +?Q iÈB #•
HQçB- +€+ M;QÆB `i M? M? b) #B i- Î +?¶ M;K+ ;B K M"v +?€M MªM p¬ +MM;-
GQM; h°+ i¬M [mw po ççB b®M; M?Q +QM +?m°i M?Q p"vX *?Q M M- +?9M; i +k
;BªB F?m•vX

L!B ç M ç•v- L;•M a„+ *U GQM; F?¬M; +! ?ªQ w M?bM ç€K M;QìB Gw ."i p" B H-MX

@ hÁ M;K+ ;B K +? i iB i M"v +! `i M?B m M?"i M- çQÆM; M?B M K¶B ;B M M?"i M
i?"K +?Q +! +€+? #B i K°i i`ìB K°i pU+X >B M içB i +?Q +€+ M;QÆB HU +?¼M- M
#çB #'i F€ K°i +€B #BM? HQM? M"Q +O i - +€+ M;QÆB +! i? ibK çQÊ+ M?"i M i®i
i¬M FQM?- M m F?¬M; i + K çQ M- +€+ M;QÆB Î i`QM; T?ÁM; ;B K €+ HB i M?"i
K'iX

Gw ."i M?È`ä FB T i`QÊ+- T?çK M?•M F?B p"Q M?" ;B K b) T?ªB +?`m M;K+ i®i
L;•M a„+ *U GQM; +kM; F?¬M; b B #B i H„KX L?QM; - ç®B pÈB L;•M a„+ *U GQM;
F?¬M; M?"M çQÊ+X *! i? +MM; K°i ç-m +U HQM; ;B Q i?O- K" ç®B T?QÆM; `ä`"
H`+? H½K M"v +kM; F?! +! çQÊ+X >B M içB M;mv +Æ +?Q ;BªB i`W- F?! M!B H" i v
h°+ bBM? iY- /M +?Q ?¬K M v i`"i p"i- +kM; b) ;B i,M; FBM? M;?B K ç®B T?! GQM

e39X ZXe @ *?QÆM; R39, *•v >Q *9+ >Q" M; æ-v æ'i h" M

amv M;?o tQM;- Gw ."i KdK +Q`B- M|B,

@ "BM? HQM? +O M;QÆB +?9M; i F?-M; +| ?SM; i?9- i +kM; Km®M ibK K°i +? F?-M; #^M; +?9M; i +?ÆB çM K°i +?9i M?ûX

G-M M"v F?B m +?B M- +kM; F?-M; T?^B M?Q H" H-M i`QÈ+- #^M; K°i i` M; ;B'v + Gw ."i M?bM L;•M a„+ *U GQM; F?B m +?B M- ç€K M;Q`B •M? ok hbM? ç m +^K i? FBM? M;?B K i`QÈ+ ç|- #¼M ?¼ ç®B pÈB Gw ."i ç½ bÈK +| iQM M?B K- +?Q M M-

@ L?•M HQçB iB m iY- i F?-M; T?^B H" M;®+ HQM;- M;QÆB +| i? ;¼B i H" iQÈM M;QÆB M|B pW `²B +?QM? H"K H"K - M?K+ GQM; h°+ +?B M bo + Q [mw- +?QM? M?B mX

Gw ."i iU M?B M ç½ +?m~M #`i•K Hw i`a ;B€- b m ç| M?bM +€+ ç°B pB M- HçM? M

@ L m GQM; h°+ iQÈM; [m•M ç½ M|B M?Q i? - +?9M; i ?½v +?ÆB çM K°i +?9i X

@ h K†+ F X

æçB ?² iY T?^M ç®B M|B,

@ E çB M KÈB F?B m +?B M K°i +QM `²M;X

@ h #B i`ä M;QÆB b) M|B M?Q p"v- iYm [m, +? i #-K- K M; i?2Q hçT Gw G° hQ ç; hbM? iB m i?Q- h€+ J½ Gw- +€+ M;QÆB i?b b Q\

•M? ok hbM? +MM; h€+ J½v Gw #'i ç„+ /o ;"i ç-m- K†+ /M +| +?9i F?-M; Km®M- i iÁM; w +?Q +O ç°B i`QÎM;X

L;•M a„+ *U GQM; ;-K M? K°i iB M;- iW i`QM; K²K T?mM ` K°i +€B #,M; +-m- #,M b®M; # v p T?Q +?"m i? M i` M i?ç+? #Q+?- ?mv M T?M içB i`QM; M;¼M HY Î i`

@ h`QÈ+ F?B #,M; +-m #` ?Á i M- M m M?Q i pšM F?-M; +| i? ç^ #çB +€+ M;QÆ

GQM; h°+ iQÈM; [m•M +| iQ +€+? FB m M;çQ- H9+ M"v +kM; F?-M; +| b9+ i? ç'm +?Q ?"M iW [m M? i?•M L;•M a„+ *U GQM; T?€i` - içB i`QM; +´ ?ÆB i?Î M"v- Gw [m M? i?•M ç m ç¼M; HçBX s2K` - GQM; h°+ ç'm F?Q +kM; T?•M i?2Q i?m°+ iQM

Gw ."i ç2K ?Ä ? ç'm F?Q i,M; H M iÈB +U+ ?çM- /MM; ?Ä ? +?®M; HçB ç'm F? iOv M"vX

G9+ M"v- # M;Q`B K°i +QM `²M; Î i` M p€+? ç€- # M +çM? tQ+? b„i ?ÆB M;?B M; h°+ iQÈM; [m•M ? B +€M? +?'M ç°M;- ?| i?"M? #|M; ç2M ;B®M; M?Q K°i iÁ #,M; ok hbM? +MM; h€+ J½ Gw ?Q" M iQ" M # Q T?O i`QM; ç|X

" M;Q`B #` +´ ?ÆB i?Î M"v €T +? tm®M;- H"TiS+ i?•M ?bM? +SM; HçB- `ä `M; i? M?Q +| +€B ;b i`|B #m°+- ?"M? ç°M; p- +MM; +?"K +?çTX

*?ŠM; H) ç•v H" HQM; mv b QX

@ >ÊT F„X

Gw ."i ?- iQ K°i iB M;- # M;Q`B F?Q^M; +€+? `i;-M- H9+ M"v #` HQM; mv #S+ i`€M?- K" ç2K ?'i ç'm F?Q i,M; H M iÈB +U+ ?çM- Km®M +?¼B +SM; +MM; GQM; h P M?- ` -K` -K- ` -K` -K` -KX

J'v ççQ ç'm F?Q Q M? FB+? i` M i?•M i? +O GQM; h°+ iQÈM; [m•M- # +´ ç'm F? HQÈM; ç M +U+ ?çMX L?QM; +´ HU+ HQÈM; M"v M"v Q M? FQ+? i` M M;Q`B L;•M i?•M ?bM? L;•M a„+ \*U GQM; i`b i` K°i +?9i- +kM; F?-M; +| içQ i?"M? i?QÆM; i' æ9M; H" i?•M i? GQM; h°+ p- +MM; +QÎM; ?Q" M? `²BX

h?•M ?bM? #`ç'm F?Q ç®B T?QÆM; Q M? FQ+? i`b i` HçB- L;•M a„+ *U GQM; M
#ç+? iU ?² M?Q i`QM; bm®i- i?B M ç` HBM? F?Q i`QM; +ª F?¬M; ;B M M? M? +?
H` K°i ?²B #,M; iB m iW i`QM; KB M; L;•M a„+ *U GQM; p M; ` X

L;•M a„+ *U GQM; iQ`M HU+ +¬M; FQ+?- €T HU+ HQM; mv çQÊ+ ;BªB iÄ - # M?
;B€+ i?•M i? i?QªB K€B- H9+ M`v M?bM i?'v +m²M; T?QM; K M; #¬M; imv i T?QM
+MM; h€+ J½ Gw ç m i`B M F? B ç'm /U+- b m ç! i`QÊ+ M; Q`B F i tm'i p`B ççQ ç'n

*ÁM Gw .”i +?ŠM; M?[M; F?¬M; +! HmB p T?Q b m- /U p`Q p•M #° [m, /`- i?•M i?
a„+ *U GQM; X a m F?B i'M + 'T ç'm i¬M +ªM? ;BÈB- M„K ;B[çQÊ+ F?¬M; ;B M T?€
i?•M i? Gw .”i +! i? H`K` `’i M?B m ç°M; i€+ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

P`M? K°i iB M; - Gw .”i i`€M? F?ÄB #,M; iB m +O L;•M a„+ *U GQM; - b m ç! M?bM
G9+ M`v Gw .”i T?€M çQ€M- T?¬M #KM; +O GQM; h°+ iQÆM; ç®B v m M; QÊ+ - M
i?“M? i`M i?QÆM; X S?€M çQ€M tQM; - FBK HQM; +?B +mM; +¬K i`QM; i v- H9+ M`
ççQ ç'm F?Q KQ i M #„M p T?Q #KM; +O L;•M a„+ *U GQM; X

Gw .”i T?€M çQ€M F?¬M; b B- HQM; i°+ +MM; M?•M HQçB ;B®M; M? m- #KM; H`
M?B M- ç•v +kM; +?d H` +MM; +€+ #° p` HQM; i? F?€+ bQ b€M? - +kM; F?¬M; T?ª
pÈB #KM; +QM M; Q`B çQÊ+X

L?bM i?'v KkB i M H Q p`Q #KM; KbM? +! i? içQ i?“M? i?QÆM; i`M- L;•M a„+ *U
;„M; Mû i`€M?X L?QM; Gw .”i ç M; Î /QÈB i?•M i? L;•M a„+ *U GQM; - F?QªM; +
Km®M Mû i`€M? +kM; F?¬M; i? çQÊ+ - i?•M i? L;•M a„+ +U HQM; +kM; +?d ?ÆB
F?Q iB M pk H9+ M`v ç•K i?ŠM; p`Q #KM; +O L;•M a„+ *U GQM; X

GQM; h°+ +?B M bo po ççB- #ÎB pbi?•M H` GQM; h°+ K` L;•M a„+ *U GQM; p¬ +M
?B M- +?QM? KbM? #` K°i M?•M HQçB iB m iY /MM; ç'm F?Q ç€M? +?Q p,M; K€m

o i i?QÆM; M?Q p”v- K†+ /M ç®B pÈB K°i ç¬m +U HQM; i`QÎM; i?“M? K` M!B +kM
i€M? KçM; - M?QM; HÁM; iU i¬M- H`K°i GQM; h°+ +ªK M?“M i?QÆM; i`M i?“i bU H

@ L?•M HQçB ç€M; +? i- M; QÆB i M H` ;bX

L;•M a„+ *U GQM; tQ v i?•M i? HçB- b m ç! #B T?ŠM M?bM Gw .”iX

L;?o M!B +?mv M T?B K b Q\ h®i- Gw .”i F?¬M; M? M? F?¬M; +?“K ?²B ç€T,

@ hçB ?ç- æ'm h?¬M ççB HK+ i?B M T?QM; ç [m®+ i?B m +?O pçM i`B m i?“M? pç
+?O i?B M T?QM; ç [m®+ Gw KBM? - ?B M içB i?“M T?“M H` ç iY +O æ'm h?¬M
S?b ççB ççQ bQ- H` M; ¼+ i?K H•K T?QM; i`QM; K„i +O p¬ b® K„ M[- ?¼ Gw i M .”

Gw .”i i?¬K iQM? +€B #,M; +¬m i`QM; +?“m i? M #` HB i?Ä i?B m ç®i- ç½ ?Á i M
+U HQM; +! ?SM; i?9 i`Á +?mv M M?Q p”v- Gw .”i +! i? i`U+ iB T imv M #® +?QM
a„+ *U GQM; ç M; #B T?ŠM +kM; F?¬M; +! w i?S+ çQÊ+ çB K M`v- +kM; K v +! K°i
M?Î,

@ hQÈM; [m•M- M? M? F?¬M; ? i i?`B ;B MX

L;•M a„+ *U GQM; M?bM [m +?“m i? M- Q€M ?”M M!B,

@ Gw .”i- M; QÆB M?“i ç`M? T?ªB +? iX

h?•M ?bM? `²M; /B ç°M; - i?•M i? p`B i`M ?QÈM; Gw .”i # v i?ŠM; iÈB- ?bM? `²M;
HçM? ç½ H`K Gw .”i +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q #` K°i iÁ M9B HÈM ûT iÈB p”vX

h?m ?²B FBK HQM; +mM; - Gw .”i i v [mv i pW ç°M; - ?„M +kM; F?¬M; +! +?¼B +S
ç'm F?Q F?®M; +? F?¬M; ;B M- i?•M ?bM? iW F?¬M; ;B M # ç°M; M? M? +?!M; #

L?QM; ç¬m L;•M a„+ *U GQM; M`v ?bM? i? i?“i bU F?`M; H²- i`B M F? B ? B +€M
Gw .”i i`M + 'T ç'm i¬M F?¬M; H•m- ç®B pÈB F?®M; +? F?¬M; ;B M T?€T i„+ HoM
K¬M- +,M #ªM F?¬M; +€+? M`Q i?Q€i F?ÄB T?çK pB F?®M; +? +O L;•M a„+ *U G

G9+ M"v- •M? ok hbM? +MM; h€+ J½ Gw +kM; ç½ T?K+ ?²B iBM? i?–M H¢B i?´v G
?B K- H9+ M"v p¢M /KM; ç'm F?Q +¬M; FQ+? p T?Q ? B +€M? +O +U HQM;X

L?B m H–M #B MªQ p`i`Q- i?•M?bM? Gw ."i ç½ i¢B i` M KB M; +€B ç°M; b•m F?¬
F?¬M; M?bM ç'm F?Q +O M? ok hbM? +MM; h€+ J½ Gw Q M? FQ+?- ? B +€M? ç°
F?®M; +? H¢B- b m ç! ç€M? ` K°i ç¬B HÊB i`ªQ ;B®M; M?Q iY i?–M HB K ç Q +?°
a„+ *U GQM; +kM; F?¬M; +ÁM +! b€i w- M?QM; +Q`M; ;Bª i?B ç'm- +kM; F?¬M; +!
FQ+? H¢B i?m T?€i iU M?B M çQÊ+X *?Q M M F?B #` Gw ."i #„M +?Q i!2 K€m- L;•
Km®M ;B i Gw ."i- Qi M?´i +kM; T?ªB +?Q Gw ."i ,M T?ªB ç m F?´X

"` ? B +€M? +O L;•M a„+ \*U GQM; p•v [m M?- Gw ."i #B M b„+ - M m M?Q #` K°i i`ª
+?°T i`9M; - p"v F i +K+ +?QM? H` T?ÆB i?•v i?`M? ? B çQ¢MX

G9+ M"v i v [mv i Gw ."i pW ç°M; - i?B M K ç'm F?Q çQÊ+ i?B M F?¬M FB M i?B M
T?€i` X æ®B pÈB Gw ."i- F?¬M; T?ªB p¢M #´i ç„+ /o i?B M K ç'm F?Q F?¬M; bY /
#` ? B +€M? +O L;•M a„+ \*U GQM; # Q p"v H¢B- M m i?B i`B M` i?B M K ç'm F?Q
;B€+ ` çQÊ+ - i?S ? B GQM; h°+ +kM; F?¬M; +! w i?S+ im Hmv M ç'm F?Q- #¼M ?¼
+?Q M M ç®B pÈB ç'm F?Q i?m°+ iQM? M?•M HQ¢B +kM; #B i`´i QiX

h?B M K ç'm F?Q im¬M` - ? B +€M? +O L;•M a„+ \*U GQM; i¢Q i?`M? pÁM; i`ÁM
#`M? i`QÈM; ` X

Í# M i`QM; - i`mv M ç M iB M; Gw ."i ?ûi i?ªK K°i iB M;X

> B K!M; +O L;•M a„+ *U GQM; ç½ +?°T p`Q i` M p B Gw ."i- K!M; pm®i #ûM M?¼
+?Q Gw ."i #` ç m M?S+ - M?QM; i v [mv i F?¬M; M;WM; #B M ç´B- ç'm F?Q ?mv
T?mM` X

@ .WM; i v M?"M i?m çB- Gw ."iX

L?bM i?´v Gw ."i F?¬M; M;WM; i?9+ /K+ i?B M K ç'm F?Q- ? B +€M? L;•M a„+ *U
K´v F iM i°B M"v- GQM; h°+ iQÈM; [m•M +?d i?m–M i9v M;?o ç M ibK MB K pmB
ç€M? +?Q T?mM K€m- +ÁM #B M i?`M? +K+ /B M H¢B ;B^M; +QX :B i F?¬M; i? ;
H9+ M"v +kM; +?d F?mv M Gw ."i ç–m ?`M;X

@ æ +?Q G½Q hY ç–m ?`M; b Q- M;®+ HQM; - M;QÆB M^K KÆX

Gw ."i ?mM; €+ M!B- F?¬M; ç w ? B p B ç m M?S+ - ? B +?•M ?mM; ? ,M; ç¢T i` M
" ` ? B +€M? L;•M a„+ *U GQM; F T H´v- i?B M K ç'm F?Q H9+ M"v €T b9+ ç M KS+
K¢M? K°i +€B- L;•M a„+ *U GQM; `®i +m°+ M?`M F?¬M; çQÊ+ - ? B +€M? #m¬M; H
#!+ ` K°i F?®B / i?`iX

æ m ç M KS+ i?´m tQÆM; H`K +?Q Gw ."i p" M /KM; i?B M K ç'm F?Q ç M KS+ i`
?QÈM; +€B ç°M; b•m F?¬M; ç€v FB `Èi tm®M;X

G9+ M"v- L;•M a„+ *U GQM; H¢B M? M?`M; i?QªB K€B ?ÆM M?B m- ? B +€M? M
p€+? M9B- Î i`QÊ+ M;U+ +! p`B KB M; HQM; H•M ?ÆB +?9i`¢M MSi K` i?¬BX

L?QM; p`Q H9+ M"v- #,M; +–m #,M; ? ç'm F?Q ?Á i M- K°i ;B¼i #,M; i?Ov +m®B
b m ç! #®+ ?ÆB F?¬M; +ÁM i?´v #!M; /€M; ç•m M[X

•M? ok hbM? +MM; h€+ J½ Gw # v H M i` M F?¬M; - +9B M;Q`B tm®M; M?bM H¢B-
Gw ."i- F?¬M; F?ÁB b„+ K†i ç m #B M ç´BX æ°B i`QÎM; +?QM? H` Gw ."i- +?ŠM;
K¢M? M?´i- ?ÆM M[Gw ."i +ÁM H` H½M? iK iBM? i?–MX J´i çB ç°B i`QÎM; - +€B
F?¬M; +€+? M`Q ç®B T?! çQÊ+ GQM; h°+X

@ >¶M çªM- M;QÆB ;B i ?„M\

h` M K†i •M? ok hbM? ?B M H M K°i i–M; #,M; ?`M- [m M? i?•M ç'm F?Q K`m ç2M i
pÈB L;•M a„+ *U GQM; HB m K¢M;X

@ h +kM; F?¬M; +! ;B i ?„M- +?QM? Gw ."i Km®M +? iX

h€+ J½ Gw iQÆM; ç®B idM? i€Q- M?bM •M? ok hbM? M O B M|B,

@ oÈB i?U+ HU+ Gw ."i- iW i` M M`v iû tm®M; +kM; F?¬M; ç M H¶B #` M; ½ +? i- v
# v H M X

@ >W- M?•M H QçB F?¬M; #B i- t2K` +€+ M; QÆB ç®B pÈB M; K+ ;B K i?"i ç9M;
+| #B i +€B ç°M; M`v i M; b F?¬M; \ æ°M; M`v çQÊ+ tQM; H` hM i?B M ç°M; - M m
çKM; p`Q +`K +? # M i`QM; - ç½ bÈK T?•M i?•M iQ€B +®i`²BX

sQÆM; [m B t M? #` K°i i`ªQ +O L; •M a„+ *U GQM; ç€M? M Si` - K„i Gw ."i i®B b
>„M H9+ M`v `i M? M? i?•M i? ;²M; H M- +® ;„M; #ªQ i`b i`çM; i?€B i? M? idM?
+€+? M`Q M?9+ M?Q+?- +kM; F?¬M; i? p ç°M; i?O [mv i F?®M; +? ç`m F?Q- i`Æ
`iB t €M? b€M; - H•K p`Q i`QM; #|M; i®B p¬i"MX

h`QM; #|M; i®B- Gw ."i +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +´ F?Q iS+ +Q`M; ?Q`M? +`M; M
M; `v +`M; `ä`M; - +´ ?ÆB i?Î M`v K M; i?2Q M,M; HQÊM; p¬+MM; HÈM- ?bM? i?"
M?Q`ÆB p`Q i`QM; ç| - Gw ."i `ä`M; #ªM i?•M tQM; `²BX *kM; K v T?Q i` M tQ+
ç-v [m M; K M; K M; ç M €M? b€M; v m Èi- +| i? M?bM `ä tQ+? b„iX G9+ M`v Gw .
p`i`Q- ? B +?•M ççT K°i +€B- i`B i iB m ççB #° T?"M?ç tm®M; /•v tQ+? b„iX

.•v tQ+? b„i`mM H M- Gw ."i i?m"Mi? `ÆB içB T?Q /QÈB /•v tQ+? b„i- b m ç| KÈ
.-M /-M i?Q+? SM; Î i`QM; #|M; i®B- Gw ."i M?bM #®M T?Q - MÆB M`v ;B®M; M
çQ`M; FQM? +?WM; # #®M KQÆB Kûi- i` M p€+? ç°M; ;"T; ? M?- +| i`2Q M; M; b
iU ?² +ÁM `i b•m M[ - ~M ~M [m M; K M; ?mv i ?²M; - #ÎB pb F?QªM; +€+? `i t - +
`äX

L?QM; +| i? `ä`M; +ªK SM; çQÊ+ M,M; HQÊM; `i HÈM- ç9M; H` [m M; K M; ?mv

*~M i?"M Î i` M tQ+? b„i´M ç`M? HçB- Gw ."i H9+ M`v KÈB #„i ç-m t2K tûi F„i ?Q
a„+ *U GQM; +kM; F?¬M; +| ?ç b€i i?O- +?d +| çB m H9+ +? i`K ? B p B +O KbM
+€B KÈB p¬w i?S+ #`m +?fi K|M; pm®i- F i [mª FûQ çB K°i F?®B / i?`i- tQÆM; +

J°i +?9i i?QÆM; i? M`v +kM; F?¬M; iQM? H` +€B ;b- M?QM; Î i` M bÈB /•v tQ+? M
MÆB F?¬B T?K+ i?QÆM; i? - M m HçB #` iû tm®M; - +kM; F?¬M; +| p"MF?Q i®i M

*~M i?"M b|i` M p€+? ç€- M m H9+ #bM? i?Q`M; i?ç+? #Q+? M?Q p"v Gw ."i +kM;
#^M; - M?QM; H9+ M`v ? B i v #` i?QÆM; - ç°M; i€+ ç m ç M i"M tQÆM; +®i- +,M #ª

h?-K M; ?o K°i +?9i- Gw ."i ;¼B t` i¬M ;Bª tBM ;B9T çÐ,

@ G½Q [m,- °° T?€T +?Q i X

s` i¬M ;Bª F?¬M; +?Q H` ç9M; M|B,

@ aÊ +€B ;b- i`QM; M`v +?ŠM; H) +ÁM +| M; Q`B b Q\

@ h çQÆM; M?B M #B i`ä i`QM; M`v F?¬M; +| B- M; QÆB + M? +?WM; +?Q i - çV

@ u M i•K çB- i?-v i`Á +?9M; i +kM; b) F?¬M; +? i içB i`QM; M`v- M m M?Q #ªM i-
M`v- +?d bÊ H` GQM; çªQ iM i?B M ç°M; X

@ hM i?B M ç°M; M`v\ L; QÆB ç½ iÈB i? K [m M `²B b Q\

@ "ªM i¬M +| +m²M; p¼M; - +kM; F?¬M; ç M KS+ +m²M; p¼M; ç M iM i?B M ç°M; i
i?Q`M; F?¬M; +| iQ +€+? iÈBX >„+ ?„+ - M m M?Q i? +`M; i? K +?SM; KBM? GQM
K +?QM? H`.QÆM; \* Q- ç` T?QÆM; +| i? ;B K; B[K°i +€B T?QM; ?"Q æ`m h?-M
L?QM; iB m iY- i`QM; M`v F?Q ?mv i b€i +U+ F€ M²M; ç"K- i i?'v M; QÆB im Hmv
+-M çB i?-M +?B HoM? pU+ im Hmv M- K`im Hmv M içB iM i?B M ç°M; M`v +`M; i

e38X ZXe @ *?QÆM; R38, hM h?B M æ°M;

s" i¬M ;Bª # v` F?ÄB /mM; ;BÈB- K°i K†i +?9 w ç M Gw ."i ç M; F?Q M? +?•M M; K°i K†i ç€M? ;B€ iM i?B M ç°M;X Gw ."i ç M; F?¬B T?K+ i?QÆM; i? +O KbM?- T?ªM SM; - t" i¬M ;Bª +°M; ;B®M; M?Q M|B +?mv M K°i KbM?X

sQ+? b„i H„+ H„+ çmM; çQ +U+ F€ F?¬M; ´M ç`M?- Gw ."i i?9+ /K+ ç'm F?Q F?¬M +kM; K v +| t" i¬M ;Bª i?dM? i?QªM; T?€i` K°i ç¢Q ç'm F?Q ;B9T Gw ."i F?¬B T? b m p`BiB M; ç²M; ??- i?QÆM; i? +kM; F?¬B T?K+ #ªv i€K T?-M- M?QM; Km®M +ÁM +¬M i?ÏB ;B M çB m /QÐM;X

@ G½Q [m,- +€B iM i?B M ç°M; M`v +| +€B ;b +´ [m€B- H¢B +| i? M?®i çQÊ+ æ'm

@ *kM; F?¬M; +| +€B ;b +´ [m€B- +?d +| çB m M? K i?¢+? M9B M`v F?¬M; ;B®M; M`v çQÊ+ tQM; H`HQM; i?¢+?- p¬Hm"M ç'm F?Q +QÌM; i?`M? ç M ç•m +kM; ç m F ç€ M`v ;B®M; M?Q p"i +ÁM b®M; - b m F?B #` ? Q i´M +kM; iU KbM? +?[i`X æQ Km®M p•v F?®M K°i +€B T?QM; ?"Q æ'm h?-M +kM; +ÁM FûK t H„KX "ªM i¬M /U +?„+ +ÁM #` +?Q p` i?QÊM; +´ æ'm h?-M #® F i i-M; i-M; +'K +? +MM; T?QM; 'M? [M; +'K +? +MM; T?QM; 'M M`v- .QÆM; * Q Km®M `ÏB F?ÄB iM i?B M ç°M; - +>m®M; ?² ç½ M?B m M,K M?Q p"v- p¬Hm"M HQ¢B +'K +? +MM; T?QM; 'M M`Q- i`QÊ+X

L?bM i?'v s" i¬M ;Bª p K†i /Q /U- Gw ."i M|B,

@ G½Q [m,- M;QÆB +| T?ªB M|B- M;Q¢B i`W iM i?B M ç°M; M`v +| M? K i?¢+? +´ [+? FB ` - i`QM; ç°M; M`v +ÁM +| T?€T #ªQ €T +? .QÆM; * Q b Q\

@ *| ? B HQ¢B F?ª M,M;- K°i HQ¢B +?QM? H` +| T?€T #ªQ +| i? H`K T?QM; 'M +'K v m +ÁM +| i? i?m M¢T i?B M ç` HBM? F?Q K";B i,M;- +ÁM F?ª M,M; i?S ? B H` çBX

S?QM; ?"Q æ'm h?-M H` /¢M; +ªM? ;BÈB ;b- çWM; M|B Gw ."i iQÎM; iQÊM; F?¬M; K` M|B- ç| +kM; H` M9B + Q i²M i¢BX \*?Q M M i'i +ª ç m H` bmv çQ€M- K` F?¬M; +

h`-K K†+ b m MY M;`v- Gw ."i #¶M; M?B M M|B,

@ L m F?¬M;- +?9M; i çB ç M t2K i?YX

GÌB M|B M`v imv i?QªB K€B- M?QM; Gw ."i +kM; +ªK i?'v b m HQM; +| çB K H¢M #B i`ä- s" i¬M ;Bª ç½ M|B M?B m M?Q p"v- iU M?B M +kM; ç M; M;?o ;bX

@ >„+ ?„+ - M;QÆB +°M i?"M K°i +?9i- ibM? i? F?¬M; ´M `ÏB çB- HQ¢B ç` T?QÆM p`Q- M m H` t9+ ç°M; ç M æ'm h?-M +'K +? - i?-v i`Á +?9M; i i?"i bU ?`B +®i F?-

Gw ."i ?B M i¢B ç'm F?Q ç½ +| i? p"M +?mv M iU M?B M- H"TiS+ ç€M? ` K°i ç€ M; |M i v- +?B m b€M; +?"K `½B çB tm®M;X

*°M; H9+ +°M; i?•K M?"T p`Q +€B ç°M; b•m F?¬M; ç€v FB - ç€v ç°M; ?mv i?²M; b, i? K `ä`°M;- +¶ M,M; HQÊM; M`v imv `i t M?QM; H`K +?Q Gw ."i +| +ªK ;B€+ ?Q +ªK ;B€+ M`v i?"i H` F?| +?`mX

"¶M; M?B M- i`QM; #|M; i®B- K°i iB M; i? M? M?¢+ i`mv M` - ç®B pÈB i? ;BÈB M;?2 iU ?² H` K°i HQ¢B M?¢+ F?Q M`Q ç|- H9+ çSi H9+ M®B- tmv M [m #|M; ç H` . "iX

Gw ."i i?9+ /K+ ç'm F?Q- M; |M i v Î;B[+?B m b€M; ?Ä /B K i`ÎM M +°M; b€M; H b„i T?Q /QÈB /`v ç†+- K°i +€B ?°T ç2M ?ÆM KQÌB Kûi pm¬M; tm'i ?B M Î i`QM; i-

@ æ•v H` p"i ;b\

*€B ?°T ?ÆM KQÌB Kûi pm¬M; - # M M; Q`B M; ,K ç2M- +| +?9i ;B®M; ;¶ H¢B +| çB
K°i ;B M T?ÁM; M?Ä- tQ+? b„i /`v ç†+ [m'M p`Q M? m- [m, /` M´B i`QM; #|M; ç KX
+?QM? H` iW i`QM; T?ÁM; M?Ä i`mv M iÈBX

æ®B pÈB Gw .”i M; ?B ?Q†+- t` i¬M ;Bª i?ªM M?B M M|B,

@ G` +€B ;b- ç M M?bM t2K +?ŠM; T?ªB b) #B i b Q\

G9+ M`v Gw .”i p”M +?mv M ç’m F?Q KÈB +| i? +?®M; H¢B €T HU+ Î ç€v ç°M; i`m
M?Ä M`v +kM; F?¬M; +ÁM t - +?d p`B #QÈ+ H` ç MX

_’i M? M? ?„M ç M M|+ +O +,M T?ÁM; M?Ä- ? B +?”M ç¢T M|+ T?ÁM; - Gw .”i H9
T?ÁM; M`v /Q +ª F?®B FBK HQ¢B ç9+ ii?”M?X \*€B iB m T?ÁM; M`v +| T?ªB H` +?
.”i`MM; KbM?- iQ`M i?•M K€m ?mv i ç m b¬B i`”Q H M- M m [mª i?”i +| i? #B i K
?”Q æ’m h?¬M +QÌM; ;Bª- HQ¢B pBM? ?¢M? M`v +?Q /M H` Gw .”i +m²M; M; ¢Q- +k

”i [m€- M m M?Q K°i +€B iB m T?ÁM; M`v +| i? M?®i K°i p` T?QM; ?”Q æ’m h?¬
+kM; F?¬M; ç€M; ;B€X h`QM; H9+ KB M K M bmv M; ?o- Gw .”i ç½ +9B tm®M; t2K

>„M i bK çQÈ+ K°i +€B +Y b´- # M i`QM; +Y b´ +ÁM H°` €M? b€M; - MQÆM; i?2Q
MÆB M`v [mª M?B M H` K°i +€B T?ÁM; ÎX >ÆM M[+ÁM +| K°i M[M?•M- ;B M T?Á
b¢+? b)X J°i +€B ;BQÌM; HÈM +MM; K°i +€B #”M +MM; ;? /U - #®M p€+? iQÌM; #-
+Y H` K°i HQ¢B M?¢+ F?QX

Gw .”i FBM? M; ¢+ M?bM H¢B- ç®B pÈB +,M M?” M?Ä #û M`v +ªK i?’v F?¬M; i? iQ
HK+ +kM; F?¬M; T?ªB i? ;BÈB FB T i`QÈ+ FB - F?¬M; +| ;B€ T?ÁM; + Q M?Q p”v

L?QM; - i`QM; T?ÁM; +kM; F?¬M; +| K°i #|M; M; QÌB- p”v M?¢+ F?Q M`v /Q B F?av
i`QM; H` B\

@ L; QÆB H` B\

h`QM; H9+ Gw .”i ç M; ? i bS+ M; ?B ?Q†+- K°i i? M? •K M[M?•M iW b m HQM; Gv
•K M`v iÈB +U+ F€ ç°i M; °i- pÈB i?U+ HU+ +O Gw .”i +MM; *” i¬M ;Bª- +kM; F?¬M
Î T?Q b m #¼M ?¼X

Gw .”i [m v H¢B- +?d i?’v K°i i`mM; MB M T?K M?•M im´B +?WM; #®M KQÆB- i`
K`m iQK- i` M ç-m FûQ K°i +€B #9B i|+- +| p M? M?”M; F?Q M F?Q€BX S?K M?•
€M? K†i i`B- b„+ K†i i€B M?Èi ;B®M; M?Q i`QM; bm®i- M?QM; H¢B +?2 ç”v M T M

*kM; F?¬M; #B i i¢B b Q- Gw .”i pW KÈB M?bM i?’v M[M?•M M`v- imv H„T #„T FB
F„- H¢B bBM? ` K°i +´ +ªK ;B€+ i?•M +”M iU M?B MX L[M?•M /mM; K¢Q +U+ F€ i
K„ M[F?mvM? [m®+ F?mvM? i?”M?X L?QM; Gw .”i +| HQ¢B +ªK ;B€+ i?•M +”M- H
M[M?•M- ?Q`M iQ`M F?¬M; +| #’i F€ w M; ?o #’i HQÆM; ;b- +?d H` +ªK i?’v M[M?
`i i?•M +”MX

@ h ?ÄB M; QÆB- M; QÆB H` B\ h¢B b Q F?¬M; ç€T HÌB i X

S?K M?•M M?bM i?’v Gw .”i FBM? M; ¢+ M?bM KbM?- +kM; F?¬M; i`ª HÌB- ç”M? T?

Gw .”i ç`M? i?¬M H¢B- F?¬M; F?ÄB +QÌB i?¬K +?QM? KbM?- iW b„+ K†i +O T?K
;B K i¢B iM i?B M ç°M; M`v ç½ H•m `²BX

@ o”v M; ”B H` B- i¢B b Q T?ªB b®M; Î HQ¢B ç` T?QÆM; M`v\

Gw .”i F?¬M; #B i M; QÌB i`QÈ+ K„i H` B- F?¬M; i? ç H°` H B H`+? +O KbM?X

S?K M?•M FB b„+ K†i FBM? M; ?B #’i ç`M? i? v ç´B K’v H¬M- M?bM Gw .”i KK+ [m
?B M H`M?- +?”K `½B M|B,

@ h ç½ i?”i H•m +?Q iWM; ;†T [m M?•M HQ¢B- M m ç½ ç M ç•v- ?½v çB p`Q M; 2

L; ?B M; M; QÌB #QÈ+ p`Q i`QM; +,M T?ÁM; M?Ä- Gw .”i +kM; M? M?”M; HBM? ?Q

æ•v H" K°i +,M M?" M?Ä #û- i'M; +°M; +| ?ÆM KQÌB Kûi p m¬M;- ;B +K +U+ F€ çÆ
+MM; [m-M €Q T?K M?•M +U+ F€ iQÆM; T?ªMX .-m ;b ?„M +kM; t m'i i?•M i? ;B -
K†+ +kM; +| K'v T?¬M `ä `M;- T?K M?•M M"v ,M K†+ i` M M;QÌB- ç m H" +?'i HB r
J°i [mw T?K M?•M ?Q H - î K°i +,M M?" M?Ä #û çÆM bÆ- [m M i`¼M; ?ÆM MÆB M
b Q +| i? +| M;QÌB +Q i`9\ *?ŠM; H)- M" M; +kM; H" iM M?•M +O GQM; h°+ b Q\
Gw ."i +mM; FQM? M|B,
@ S?m M?•M- i¢B ?¢ K¢Q Km°B t•K M?"T- KQM; `^M; T?m M?•M çWM; i`€+?X
@ h`€+? K|+\
S?K M?•M i` M K†i t i [m K°i iB F?´ b€T,
@ E?¬M; +| ;b i`€+? K|+ - M;QÆB ç½ F?¬M; +?`m M|B ` H B H`+? +O KbM?- i +k
i? +| M;QÌB î ç•v +MM; i i`Á +?mv M- i +kM; i?Ä K½M `²BX L?QM; +kM; F?¬M
M"v- GQM; h°+ +| #B i F?¬M;\

@ L?[M; M;®+ HQM; FB b Q\ "¼M ?¼ +?„+ ç½ +?Q `^M; i +? i`²BX
Gw ."i +QÌB- ?SM; i?9 ?ÄB,
@ S?m M?•M- M;QÆB #` GQM; h°+ #„i ç M MÆB M"v b Q\
@ E?¬M; T?ªB- H" i iU M;mv M î +?¶ M"vX
J°i iB #m²M p¬ +È H"K +?Q M;QÌB F?¬M; ç" M? HÁM; M?bM,
@ ob ;B i°+ pb i¬M; T?€B +O i - +| H) +ÁM pb p¬ b® M;QÌB p¬ i°B- i T?ªB b®M;
GÌB +O T?K M?•M M|B iU ?² M?Q +kM; F?¬M; T?ªB M|B +?Q Gw ."i M;?2- K" H"
+kM; iU ?² w i?S+ çQÊ+ Gw ."i ç M; î ç•v- T?K M?•M +QÌB K°i iB M;;
@ L|B +?mv M M"v ç H"K ;b- MÆB M"v F?¬M; +| ;b +?B m ç½B- i F?ªv +?Q M;QÆ

e3eX ZXe @ *?QÆM; R3e, h JÈB G" L;QÌB hm Gmv M h?B M J æ'r
*?•M i?"M? M;²B t m®M; î # M +?B + ç" M i` M?- T?K M?•M HQÈi M? T?QK ç" M- K°
M;"T +ª ;B M T?ÁM;X
@ G½Q [m,- +| w FB M ;b F?¬M;\

Gw ."i M;?2 T?K M?•M ;ªv ç" M- i`QM; ç-m H¢B ?ÄBX
s" i¬M ;Bª /MM; F?~m F?Q /Q /U #'i ç`M? ?²B ç€T,
@ L" M; M"v- +| H) +MM; .QÆM; * Q +| [m M ? - i`W H-M ç| ` - #ªM i¬M +kM; p¬ T?€
;bX
@ *MM; .QÆM; * Q +| [m M ? b Q- L;•M /U+ HQM; i°+ iQÈM; [m•M F?¬M; T?ªB ç½
M"v +| `i M?B m M?" iM- F?¬M; T?ªB +?9M; i HQ H„M; M?B m- M" M; +?d H" K°i iM
h°+ K" i?¬BX
@ a) F?¬M; T?ªB M?Q p"v- K°i iM M?•M #bM? i?QÌM; b) F?¬M; #` M?®i î i`QM; M
+?„+- /QÈB +€B ç°M; b•m M"v- +?QM? H" MÆB M?®i .QÆM; * QX oÈB i?¬M i?¬M;
i¬M; T?QM; 'M +MM; +'K +? - +kM; b) +ªK ;B€+ M" M; i²M i¢BX "ªM i¬M +| w M|B-
+?QM? H" #B M T?€T +? T?K+ .QÆM; * QX
s" i¬M ;Bª bmv çQ€M H"K Gw ."i F?¬M; +?Q H" ç9M;- T?K M?•M M"v +| i? i?¬M F
ç M b m HQM; KbM? +MM; t" i¬M ;Bª- T?¬M i?U+ HU+ M"v i mv F?¬M; i?'T- M?QM

h?-M- F?-M; +?d FûK K°i ? B +'T #"+- p"v ç K°iT?K M?•M K†i KkB ?B M H" M? çB
GQM; h°+ ç m bÊ ?½B p- +MM; - iU ?² F?-M; i? X

h`QM; H9+ Gw ."i +MM; t" i-M ;Bª M|B +?mv M- T?K M?•M F?| F?, M H„K F?ªv tQM;
i?S ;b- Gw ."i +?d +ªK i?'v +| K°i +´ Q€M F?Q m #m²M` - M?[M; i?S F?€+ ?„M ?Q`

@ E?€+? M?•M +? +Q|B- +€B H" M çB m M"v H" b€M; i€+ +O i - +kM; F?-M; çQÊ+

@ S?m M?•M F?B K i®M- i¢B ?¢ M;m M;®+- F?-M; ?B m •K Hm"iX

E?-M; #B i pb +€B ;b- Gw ."i imv +MM; T?K M?•M F?-M; +| #'i +S [m M ? M"Q- M
M|B +?mv M- H¢B +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i?•M i?B iX GQ¢B +ªK ;B€+ M"v- ?Q" M iQ
+ªK i?'v T?B i?Q| M; F€ [m€BX

JÈB M|B p" B H|B F?€+? b€Q- T?K M?•M FB ç°i M?B M i?-M b„ + #B M ç´B- M;QM;

@ *| M;Q|B ç M- MÆB M"v F?-M; iB M- K|B M;QÆB i`®M K°i +?9iX

EûQ` +€B iO [m-M €Q- w #ªQ Gw ."i i`€M? çBX G9+ M"v Gw ."i çB p"Q- T?K M?•M
ç'm F?Q iÆ M? M- i¢B T?Q i` M iO [m-M €Q #® F i K°i i-M; F?-M; ;B M T?QM; 'M

Í i`QM; F?-M; ;B M T?QM; 'M- M;Q¢B M?•M K†+ /M F?-M; +ªK ;B€+ F?Q iS+ Gw
i?-M; [m F?2 ?Î M; M iO M?bM` # M M;Q"BX G9+ M"v i`QM; T?ÁM; +| ?ÆM # M

æ®B pÈB # M;Q|B M"v- Gw ."i +kM; F?-M; H¢ HšK- ç| H" G hmv i S?QM; - GQM;
i°+ i`QÎ M;X

h`mM; MB M T?K M?•M M?bM i?'v # M;Q|B M"v çB ç M- iU ?² +kM; ;B"i Kbm? F?
H¢M? HMM; ?ÄB,

@ h°+ i`QÎ M; ç¢B M?•M- +?ŠM; H) +€+ M;QÆB i?"i bU iBM H|B iB M çQ€M b Q\

h?-M b„ + +?B H¢M? HMM; +MM; pÈB i?€B ç° pW `²B F?ªv ç" M pÈB Gw ."i +€+? #B
GQM; h°+ i°+ i`QÎ M; M|B,

@ GQM; h°+ .U L;-M bQ +?QM? H" i GQM; h°+ çS+ + Q i`¼M; p¼M;- çQ€M i`QÈ+
M"v +kM; M|B b m- M m M?Q +€B H|B iB M çQ€M M"v i?"i bU- M?Q p"v +?ŠM; M?
M[M;QÆB +kM; +| çB K i®iX

@ *?¶ i®i b Q\ *?¶ i®i M"v i +kM; F?-M; +-MX

S?K M?•M K†+ /M +MM; GQM; h°+ i°+ i`QÎ M; M|B +?mv M- KK+ [m M; +kM; M?bM
i`QM; €M? K„i i?-M b„ + T?S+ i¢T +U+ F€X

@ o- Hm" M M;Q i? M"Q- FQM? tBM h?€M? M[? Q i•K i´M i`Q K°i +?9iX

S?K M?•M M?bM G hmv i S?QM; - M;[F?Q H" T iS+ ?Á €B,

@ L;QÆB i M H" ;b\

G hmv i S?QM; ç€T,

@ h¢B ?¢ H" G hmv i S?QM; ;†T [m h?€M? M[X

@ G hmv i S?QM; - M;QÆB ;¼B H" G hmv i S?QM; - F?-M; +| bY ç´B / M? iQM? b
o'M ç M"v i?"i H" F€ [m€B- G hmv i S?QM; ?ÆB b[M; b| - M|B,

@ *€B M"v- i¢B ?¢ +kM; F?-M; #B i +€B ;bX "ÎB pb i?mÎ M?Ä çQÊ+ G G M ?¼+ p
ç M G G M ?¼+ pB M im Hmv M- p T?-M i`QÈ+ F?B iB M p"Q G G M ?¼+ pB M +
`" M;X

h?-M bS+ i?'i p¼M; iW i` M K†i T?K M?•M t i [m - b m ç| F?-B T?K+ M?Q i?Q| M; -
M?¢iX

@ æQ #`M i v +O M;QÆB +?Q i X

S?K M?•M M?bM G hmv i S?QM; M|B- G hmv i S?QM; i?``M? i?``i pQÆM i v` - T?
i`QM; H9+ M``v tm'i ?B M K°i ç€K ç'm F?Q ?mv i ?²M; ~M ~M ?B M ?B MX

@ X

S?K M?•M + -K i v G hmv i S?QM;- ç'm F?Q ?mv i ?²M; b„+ H``T iS+ +?mB p``Q i`
hmv i S?QM;- içB i`QM; FBM? Kç+? HQm +?mv MX oÈB iQM? +€+? H``K M; QÌB +O
+?9 w T?ÁM; #`- K„i i?`v T?K M?•M /MM; ç'm F?Q /kM; K½M? im¬M p``Q FBM? Kç+?
+U imv i- F?¬M; M; i i`QM; H9+ F?€M; +U- ç'm F?Q iQÆM; ;B Q H``K FBM? Kç+? +
M``v F m i?ªK K°i iB M;X

@ B #ªQ M; QÆB /MM; ç'm F?Q +?®M; +UX

S?K M?•M F?¬M; pmB M|B- F`T i?ÌB `9i ç'm F?Q +O KbM? HçB- KÈB F?¬M; +| ç
S?QM; ç€M? ;ªvX

G hmv i S?QM; #` T?K M?•M [m€i HÈM K°i iB M;- H``T iS+ çÄ Kti H M- M; ?2 çQÊ+

@ u M i•K- +?ŠM; [m H``ç +?Q h?€M? M[FB Ki` M; QÆB im Hmv Mi?B M K ç'm

G9+ M``v KÈB ç2K ç'm F?Q i`Î HçB ç M çB M F?Q ?ªB- iMv w ç T?K M?•M FB Ki`

S?K M?•M ç2K ç'm F?Q ?mv i ?²M; b„+ `|i p``Q i?•M i? G hmv i S?QM;- iBM? i FB
ç2K `|i p``Q- i?2Q Hw i?mv i- ç®B T?QÆM; ç2K ç M çB M F?Q ?ªB KÎ ``°M; ;B Q +?C
HB M b€M; iÄ M; vX L?QM; T?K M?•M çQÊ+ tQM; H``h?€M? M[HçB FB Ki` ?²B H

G9+ M``v GQM; h°+ i°+ i`QÎM; +U+ F€´M i`¼M; +kM; F?¬M; +?`m M´B- H M iB M; ´

@ h?€M? M[- H``M?Q i? M``Q\

S?K M?•M çQÊ+ ;¼B H``h?€M? M[ H9+ M``v KÈB çQ tm®M; i v- M?QM; i` M Kti M
i€M- i`-K iQ M|B,

@ h +kM; F?¬M; /€K +?„+X

@ h?€M? M[+?d ;B€Q +?Q- ?„M +| im Hmv Mi?B M K ç'm F?Q ? v F?¬M;X

@ h°+ i`QÎM; ççB M?•M- F?¬M; /®B ;ç i+€+ M; QÆB M|B- i K†+ /M im Hmv M [m
+kM; im Hmv M iÈB ç M?`i #B M- ç®B pÈB i?B M K ç'm F?Q i?•K i?mw +ÁM M?B
M``vX

h?€M? M[+?d p T?Q G hmv i S?QM; ,

@ L; QÌB M``v /Á tûi bÆ bÆ iU ?² im Hmv Mi?B M K ç'm F?Q- M?QM; i +ªK ;B€+
+O i` HçB +| ``i M?B m +?¶ #`i ç²M;X

@ ``i ç²M; M?Q i? M``Q\

@ *€B #`i ç²M; M``v HçB F?¬M; i? /MM; HÌB M|B `ä ``M; çQÊ+- GQM; h°+ ççB M?
S?QM; im Hmv Mi?B M K ç'm F?Q H``iW ç•m K``+| \

J¬M +¬M; T?€T M``v +MM; i?B M K ç'm F?Q F?€+ M? m M?Q i? M``Q- t€+ i?U+ F
i`W T?B M; QÌB M``v im Hmv M [m ? B K¬M +¬M; T?€TX L?QM; h?€M? M[pŠM ç®
h°+ +kM; F?¬M; M|M; Mªv- +?Q M M i`QM; M°B i•K GQM; h°+ i°+ i`QÎM; F?¬M; F?
+® w +?d ?QÆm #ªQ M; U X *?Q M M M; ?2 tQM; HÌB h?€M? M[M|B- ?„M HçB i`-K
ç M; bmv M; ?o +€B ; b ç|X

G hmv i S?QM; M; ?2 çQÊ+ h?€M? M[?ÄB tm'i tS +O i?B M K ç'm F?Q- +kM; bªM

@ *?Q p` iB M #®B- p½M #®B +kM; F?¬M; /€K ;B'm /B KX "ÎB pbiçB ?ç`i +| i?B
?¼+ pB M- M?Ì p``Q i?B M iQ +O KbM?- ç²M; i?ÌB im Hmv M i€K ? ç'm F?QX h€K
ç°M?`i ç`M?- i MçM F?„+ +? HŠM M? m +kM; /-M /-M ?B M H°` - pÈB im pB +O
M``Q F?„+ +? X L?bM i?`v +| i? ;•v i?``M? ççB ?¼ - •M bQ M æS+ pB M i`QÎM; HB
K ç'm F?Q +¬M; T?€TX .U i?2Q HÌB •M bQ M|B- +?d +¬M im Hmv Mi?B M K ç'm

i M i? "M? K° i i? - M? Q p" v i B M ç² i QÆM; H B #' i F?ª ? ¢ M H QÊM; X L m M? Q +| i?
? +¬M; T?€T +m®B +MM; - M? Q p" v i`î i? "M? æ'm h?¬M +QîM; ; Bª i?"K +? Q T?QM
T?ªB H" F?¬M; i? X

@ M æS+ pB M i`QîM; \

e3dX ZXe @ *?QÆM; R3d, Jšm hY hbM? h?•K

h?€M? M[M; ?B M M; šK +€B i M M"v- b„+ K t i i®B b-K H ¢B- i`-K i Q b m MY M; "v-
@ L m M? Q i çQ€M F?¬M; M?¬K- G hmv i S?QM; - M; QÆB`9i HmB çB- M æS+ i`m
F?¬M; T?ªB H" i?B M K ç'm F?Q +?QM? i?S+- +?d H" +MM; i?B M K ç'm F?Q +|
L m M? Q M; QÆB i?2Q +¬M; T?€T M"v im Hmv M- iQÆM; H B +?Q /M F?¬M; +? i-
M; QÆB- ?¬K M v M; QÆB i?QîM; +ªK ; B€+ +?¶ ç M çB M F?Q ?ªB- +€+ ? ç'm F?Q
F?¬M; +€+? M"Q çB m F?B M- ?ÆM M[- p¬ Hm" M +® ; „M; im Hmv M M? Q i? M"Q
#QÊ+X

G hmv i S?QM; b„+ K t i i€B Kûi- H~K #~K M|B,

@ E?¬M; +| F?ª M,M; - çB m ç| F?¬M; +| F?ª M,M; X M æS+ pB M i`QîM; F?¬M; +
Hmv M- +?QM? H" i?B M K ç'm F?QX

"B m H° +O G hmv i S?QM; ç½ +?SM; KBM? h?€M? M[M|B F?¬M; b B- M; QîB M
; ¢i- M?QM; im Hmv M H ¢B F?¬M; T?ªB i?B M K ç'm F?Q +?QM? i?S+X L?bM i?'
iB M bBM? +MM; GQM; h°+ i°+ i`QîM; ç²M; i?îB ?B M H M i?¬M b„+ i?' i p¼M; X

h?€M? M[F?¬M; F?ÄB Kd K B M|B,

@ .QÆM; i?` i' iB M +?ŠM; H) +S M?Q #` M?` p` [m'M [mwi M?Q p" v b Q- F?¬M; i?
GQM; h°+ i°+ i`QîM; i?î /`B K° i?ÆB M|B,

@ "ÎB pb K° i M; QîB- K" GQM; h°+ T?ªB T?€B` #BM? HQM? iBM? M? iB M p"Q i?C
i?K bBM? i²MX L?QM; GQM; bS iB M bBM? +MM; h?€M? M[- M m M?Q F?¬M; pb €
K" F?¬M; çQÊ+ iW /QX *?Q M M +kM; F?¬M; T?ªB H" H½Q GQM; i M; Q M ç°+- K
b®M; î i` M ç|BX

@ .M M|B i? M"Q- ?„M +kM; H" .QÆM; i?` i' iB M +O i X

h?€M? M[F?¬M; pmB M|B,

@ G`K ; b Kî KB M; K° i iB M; €+ K - ?„M K t + /M ; B i M; QîB p¬ b®- M?QM; H ¢B F?¬
M"QX

h?' i p¼M; ç M +U+ çB K- GQM; h°+ i°+ i`QîM; +kM; HQîB +½B M? m pÈB h?€M? M
M?bM G hmv i S?QM; - M?' + +?•M Km®M`îB çBX

G hmv i S?QM; H9+ M"v iW i` ¢M; i?€B i?' i i?¬M idM? H ¢B- p°B p" M; ?ÄB,

@ h°+ i`QîM; ç ¢B M?•M- M; QÆB- M; QÆB tY i`Q i ¢B ? ¢ +MM; #^M; ?[m M?Q i? M"

@ L; QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H" M; QîB +?QM? i?S+ im Hmv M i?B M K ç'm F?Q- M
; b- GQM; h°+ +MM; +€+ M; QÆB +kM; F?¬M; i?M ?"M- +€+ M; QÆB iU /Q`îB çªQ i?

@ æ i ¢ i°+ i`QîM; ç ¢B M?•MX

G hmv i S?QM; #B i`ä pB + ç½ ç M MQÊ+ M"v M?B m HîB p¬ Q+?¬ +mM; FQM? M
J„i i?' v # M; QîB +?m~M #` Hv F? B- ç° i M?B M i`QM; T?ÁM; +| K° i M; QîB ?¬,

@ *?`K°i +?9iX

h? M? •K +O i?B m MB M M`v- GQM; bS iB M bBM? +kM; F?¬M; t H¢ ;b- K` G i
i?m°+- iU M?B M ç! H` Gw ."iX "ÎB pb i`QM; F?¬M; ;B M T?QM; 'M +O h?€M? M[-
` - +?d ç`M? M!B iQ H MX

h?€M? M[çÄ K†i H M- ç®B pÈB pB + KbM? ;B'm M;QÌB t'm ?'- i v T?ªB M? M?"M,
M? M H"THQ - F?¬M; ;B M T?QM; 'M çQÊ+ ;BªB i`WX

@ Gw ."iX

a m F?B M?bM i?'v Gw ."i- G hmv i S?QM;- GQM; bS iB M bBM?- GQM; h°+ i°+ i`
#`i ç²M;- +kM; F?¬M; H„K HÌBX \*?d M;?2 GQM; h°+ i°+ i`QÎM; +! +?9i F?¬M; p mB

@ h?€M? M[- M;QÌB M`v H`K ;b Î +?¶ M`v\

@ h H`K +€B ;b i`QM; M`v +kM; F?¬M; i`¼M; v mX

Gw ."i +QÈT HÌB ?²B ç€T,

@ *€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB ç M; ibK FB K M;QÌB im Hmv M i?B M K ç'm F?Q b Q\

@ h?b H`K b Q\

GQM; h°+ i°+ i`QÎM; #`i ç°M; i? M? b„+ M!BX

@ h KÈB H` H` M;QÌB im Hmv M i?B M K ç'm F?Q +?QM? i?S+X

Gw ."i M!B ` K°i +•m FBM? M;QÌB- M?QM; ç½ #` G hmv i S?QM; M;Kv i?B M K ç
i°+ i`QÎM; +MM; GQM; bS iB M bBM? M?bM Gw ."i M!B- p K†i #€M iQM #€M M;?B

S?K M?•M FB H¢B ;B®M; M?Q ;†T T?ªB b'K ç€M? p"v- b m MY M;"v- H9+ M`v i?

@ L;QÆB- M;QÆB ;¼B Gw ."i\ h?B M T?QM; ç [m®+ p¢M i`B m i?"M? Gw ."i\

Gw ."i F?¬M; #B i T?K M?•M H`K i? M`Q #B i i?B M T?QM; ç [m®+- +`M; F?¬M;
p¢M i`B m i?"M?- p¢M i`B m i?"M? ;¼B Gw ."i- i`W ?„M ` iU ?² +kM; F?¬M; +! M;

@ *?QM? i¢B ?¢ H` Gw ."i- h?€M? M[

J°i HÌB +?Q tQM;- ç½ i?'v T?K M?•M FB K½M? HB i ¬K H'v Gw ."i- MQÈ+ K„i +
M? M? H`K QÈi p B Gw ."iX S?K M?•M FB H`K #`K M!B,

@ ."i M?B- ."i M?B- M;QÆB i?"i H` ."i M?B +O i \

æ M H9+ M`v- Gw ."i KÈB idM? M;° H¢B- T?K M?•M M`v +?QM? H` iB M M;?B H½
M`v- ç®B pÈB Kšm i?•M KbM? Gw ."i #B i `i Qi- +?QM? H` Gw ."i #` +?QM? KbM?
p Kšm i?•M +kM; `i H` Qi ÄB- +Æ ?² H` F?¬M; +!- +?d #B i H` im´B M?Ä Kšm i?•
+kM; F?¬M; +! M;QÌB M`Q #B i;B +?O T?m M?•M +? i M?Q i? M`QX J` Gw ;B ;B
F?¬M; +! i€B ;B€X

.M H` Gw ."i F?¬M F?ûQ ?ÆM M;QÌB- i?U+ bU çQ€M F?¬M; ` `®i +m°+ H` +?mv
H½Q MQÆM; ç®B pÈB +?QM? KbM? i? i?B i- #B m H° F?¬M; i? M;?B M;Ì- Kšm i
T?ªB ;Bª p!X >²B iQÎM; H¢B FB T i`QÈ+- KbM? +kM; H` +¬ M?B- i?mÎ M?Ä F?mv
M`v +ªK i?K çQÊ+ ibM? v m i?QÆM;- F?¬M; F?ÄB iU ç€v HÀM; M!B,

@ LQÆM;- M;QÌB i?"i H` K i b Q\

S?K M?•M FB M;?2 +•m ?ÄB- iU ?² H` M;?o iÈB çB m ;b- #m¬M; Gw ."i ` - idM? i

@ Gw ."i- +? M;QÆB +! i? ;B Q +?Q M;QÆB iQM p"i b Q\

Gw ."i b!i v p`Q M;U+- H'v ` KB M; F?mv M i B Gw ?`M ;B Q bM?X L?bM i?'v +€
F?¬M; +ÁM K°i iB M;?B ?Q†+- +?d H` `ÆB H F?¬M; M;WM;X

@ E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+- +ÁM +! i? M?bM i?'v ."i M?B +O i X

S?K M?•M /QÌM; M?Q t2K F?¬M; çO`²B- iW i` M tm®M; /QÈB ç€M? ;B€ Gw ."i,
 @ æ m HÈM M?Q p"v- ."i M?B- M;QÆB F?¬M; Q€M K +?S- K pSi T?m #Ä +QM- i?"
 i - M;QÆB M?'i ç`M? F?¬M; M M Q€M K X
 @ ."i M?B i?'v MQÆM;- + Q ?SM; +ÁM F?¬M; F`T- M?Q i? M`Q Q€M MQÆM;X
 hbM? i?QÆM; +O K i` M ç`B po ç¢B M?'i- M?QM; ?`B iY ç®B pÈB Kšm i?•M F?¬
 +QÈT çB i?•M i? +MM; iQ /mv- M?QM; iB K i?S+ Î+?¶ b•m i`QM;+kM; ?Q`M iQ`M
 i`€+? Gw ."i F?B M?bM i?'v T?K M?•M HB M +ªK ;B€+ i?•M i?B i p¬ +MM;X
 *€B +ªK ;B€+ Kšm iY ibM? i?•K H`K GQM; bS iB M bBM? +MM; GQM; h°+ i°+ i`QÎM
 +| G hmv i S?QM; i?¬M b„+ #B M ç´B- •K i`¬K iÈB +U+ çB KX
 @ *?9+ KWM; Kšm iY h?€M? M[;†T H¢BX
 GQM; h°+ i°+ i`QÎM; i?'v Gw ."i +MM; T?K M?•M Kšm iY ibM? i?•K F?¬M; /Si- ç`M
 @ L?QM; +?QM? bU [m M i`¼M; ?ÆM- FQM? tBM h?€M? M[ FB K i` Gw ."i +| im
 F?¬M;X
 h?€M? M[M?bM GQM; h°+ i°+ i`QÎM;- b m ç| M|B,
 @ ."i M?B ç½ M|B im Hmv M i?B M K ç'm F?Q- i?b M?'i ç`M? im Hmv M [m X Î i` M
 M?B +O i KÈB +| i? im Hmv M i?B M K ç'm F?QX
 "` T?K M?•M [m€i HÈM- i` M K†i H½Q GQM; +| çB K F?¬M; M?`M çQÊ+- M;QÊM; M
 @ > v H` FB K i` i?U+ ?Q K°i +?9iX
 S?K M?•M ç M; Km®M M´B ;B" M- Gw ."i H¢B M|B,
 @ LQÆM;- M;QÌB FB K i` K°i +?9i- +kM; M?bM t2K /"i M?B im pB M?Q i? M`QX
 JQÌB #ªv im´B im Hmv M iÈB ç'm i¬M- p¬ Hm" M M?Q i? M`Q +kM; H` K°i ?`Q bUX
 ?B M` i?`M? iUm +O KbM?- p®M #'i Hm" M ?`B iY M`Q +kM; Km®M H`K p"v- Gw
 çQÊ+ Gw ."i M|B M?Q i? - T?K M?•M M? ;"i ç¬m- ç2K K°i ç€K ?mv i ?²M; b„+ ç'm
 K¢+? Gw ."i- /¼+ i?2Q FBM? K¢+? i?ŠM; p`Q ç M çB M F?Q ?ªBX
 *¬M; M,M; +O i?B M K ç'm F?Q M°B i?` H`K T?K M?•M ç®B pÈB ç M çB M F?Q ?ª
 T?K M?•M F?¬M; F?ÄB KWM; `Ð- t2K i`QM; €M? K„i Gw ."i FBM? M;¢+ H¢B pW FB
 F?)`mM M|B,
 @ h?B M K ç'm F?Q- F?¬M; b B- +kM; ç½ im Hmv M iÈB i?B M K iS #B M- ."i M?B
 M?Q i? M`Q H`K çQÊ+X
 J†+ /M M?Ä im´B- M?QM; +?mv M ibM? i`ªB [m - M K [m ç m F?´- +MM; T?QM; ?B
 `ä`M; M?'iX L?QM; pb F?¬M; Km®M H`K Kšm i?•M HQ H„M;- Gw ."i M|B,
 @ *QM +?QM? H` i`B bBM? ` ç im Hmv M i?B M K ç'm F?QX
 GQM; h°+ i°+ i`QÎM; i?'v Gw ."i im Hmv M i?B M K ç'm F?Q F?¬M; i? M;?B M;Ì- +
 KÎKB M; M|B,
 @ L m Gw ."i i?"i bU im Hmv M i?B M K ç'm F?Q- M?Q p"v h?€M? M[- pB + M`v F?
 ;B Q +?Q GQM; h°+X L;`v .QÆM; i?` i´ iB M i?S+ idM? +?d bÊ F?¬M; t - ;BªB i`W
 +QM M;QÆB iU M?B M +| çQÊ+ i?B ;B M Î +?mM; H•m /`BX
 hW #B i ?ÆM KQÌB M,K- T?K M?•M F?¬M; +| #m¬M; i v- M|B,
 @ h°+ i`QÎM; ç¢B M?•M- +€+ M;QÆB çB ` M;Q`B i`QÈ+- i Km®M +MM; +QM i M|
 u m +¬m M`v +kM; i?QÌM; ibM?- iU M?B M H½Q GQM; +?d M|B,
 @ E?¬M; çQÊ+ i`b ?Q½M [m€ H•mX

GB M b m ç| çB` M;Q`B i`QÈ+ - G hmv i S?QM; - GQM; bS iB M bBM? ç^M; b m +
 @ *?"K ç½X
 Gw ."i ç°i M?B M bŠM; ;B¼M; M|B- +?d p`Q G hmv i S?QM; M|B,
 @ L;QÌB M`v F?¬M; +?Q ?„M çB- içB ?ç +| pB + +MM; ?„M i? M? iQ€MX
 G½Q GQM; ?B m w- M? ;"i ç-mX
 " M;QÌB `ÌB çB- i`QM; H9+ M`v Kšm iY ? B M;QÌB +kM; +?"K `½B #bM? T?K+ i•K
 M|B,
 @ ."i M?B- +? M;QÆB +| iWM; M|B pÈB M;QÆB p MQÆM; F?¬M; \ Gw >`M- ?„M +
 @ *? M|B F?¬M; M?B m H„KX
 Gw ."i i?"M? i?"i i`a HÌB M|B,
 @ *? ?„M +kM; F?¬M; i H„K- +?ŠM; M?[M; H` Gw ;B ;B +?O- +ÁM KÈB i?"M? H
 T?QM; ç [m®+ H` M?•M p`i M; M; ?`M; pÈB i?B M T?QM; ?Q`M; ç X
 o T?¬M +¬M; H Q +O KbM? - Gw ."i K°i +?[+kM; F?¬M; M|B ` X
 @ L?Q p`v +kM; i®i- \*? M;QÆB H` M;QÌB i®iX
 S?K M?•M i?¬M i bM? i` M K†i T?S+ içT- /QÌM; M?Q M?È HçB +?mv M +kX
 @ LQÆM; - M;QÌB içB b Q #` ;B K i`QM; M`v \ \*MM; +QM i`Î HçB æ'm h?¬M ççB HK
 S?K M?•M +?"K `½B H„+ ç-m- F?´ bÎ M|B,
 @ LQÆM; #` ;B K i`QM; M`v +?QM? H` p`M K M?- iW F?B MQÆM; KÈB bBM? ` H
 ?B M içB +kM; ç½ i`QÎM; i?"M?¬M? [M; +?mv M M`v +kM; +| i? M|B +?Q M;QÆB
 h¬M; h?€M? M[- M;QÆB #B i`ä h?B M J h¬M; içB b Q T?ªB i¬M MQÆM; H` h?€M
 +| i - KÈB +| i? FûQ /`B bBM? i²M +?Q h?B M J h¬M;X
 @ LQÆM; H` ?"m M?•M +O h?B M J h¬M; i¬M; +?O .QÆM; * Q- p bU iQ+? .QÆM
 M|BX
 @ ."i M?B #B i`ä H` i®i`²B- .QÆM; \* Q #` T?QM; 'M Î iM i?B M ç°M; M`v- M; `v ç
 æ'm h?¬M *?Q *QÌM; çç i i?"M? QÈ+ ç`M?¬i? HU+ F?„T MÆB + K çQ M;B[ M iQ`M
 +MM; i?B M K i¬M; - K` .QÆM; \* Q + K M;mv M iB M p`Q iM i?B M ç°M; M`v- ç +
 H•K p`Q i`çM; i?€B M;O b vX L?QM; .QÆM; i?` i´ iB M /M b Q +kM; H` T?QM; ?`Q
 *QÌM; p¬Hm`M T?QM; 'M M?Q i? M`Q +kM; +ªK i?`v F?¬M; çO- +m®B +MM; æ'm
 K°i +?O w- içB iM i?B M ç°M; F itm' i K°i +€B KBM? ?²M ççB i`"M- ç .QÆM; i?` M
 +| çQÉ+ .QÆM; i?` ?mv i i?®M; i?m¬M F?B i H`K i`"M i•K +O KBM? ?²M ççB i`"M
 `i M†M; +O .QÆM; i?` i´ iB M- +?Q M M Î ç•v H`K i`"M i•K BM? ?²M ççB i`"MX
 L|B ç M ç•v- i` M K†i i?B M K h?€M? M[ ?B M ` K°i p i? HQÆM; ,
 @ hW pB M +´ >²M; ?Q M; ç M M v- +kM; F?¬M; #B i# Q M?B m M[iY .QÆM; i?` F
 i?`v €M? K†i i`ÌB- b®M; [m½M; çÌB +ÁM HçBX L m H` i i +ª ç m pb .QÆM; i?` M?
 im M;mv i #B M i?B M- h?B M J h¬M; bÈK ç½ F?¬M; +ÁM i`QM; i v .QÆM; i?` M
 .QÆM; i?` M?`i i°+ H` ?ÁM ç€ iªM; +O h?B M J h¬M; - M m M?Q .QÆM; i?` #` /B
 imv M` M[ M?•M H`K i`"M i•K KBM? ?²M ççB i`"M- .QÆM; i?` i´ iB M b) ;†T `i M?
 h¬M; i¬M i H` h?€M? M[- Fb i?U+ #ÎB pb bBM? iY i²M pQM; +?QM? KbM?X
 Gw ."i +?2M HÌB M|B,
 æ½ M?Q p`v- +?9M; i içB b Q TªB M; ?2 #¼M ?„M- çªK çQÆM; +€B i`"M i•K M`vX
 h?B M K h?€M? M[+`M; i? K #m²M #ª M|B,

@ E?¬M; b B- H9+ i`QÊ+ i +kM; ?ÄB K i M?Q p"vX L; QÆB #B i # M; QΦB M; QÆB M|B- .QÆM; i?`i' iB M b€i F?Q`i M†M; - HΦB`i M†M; i?•M ibM?- M m ? „MidM? ?B M iΦB M?Q i? M"v- M?'i ç`M? b) p¬ +MM; ;B"M / [X æ M H9+ ç! i?B M ?ç çΦB p¬ i°B +?`m +ªM? + M [m X .QÆM; i?`M?'i i°+ imv tm®M; /®+- HΦB +ÁM ?QÎM; i? h¬M; - H"K b Q M?šM i•K M?bM i?'v h?B M J h¬M; - i?"K +?Q p¬ b® H /•M #€+? iQ i?Ov ?Ä M?Q p"vX G9+ i`QÊ+ i #B i`ä çQÊ+ imv M h?€M? M[- b m ç! çQÊ+ çQ ibM? M; mv MX o b m ibK K°i +Æ ?°B +?çv` F?ÄB h?B M J h¬M; - #ÎB p"v F i #çM +! M; QÆB- ç•v ? i i?ªv ç m H" i?B M wX LQÆM; bÎ /o`ìB F?ÄB T?K iY +€+ M; QÆB h¬M; F?¬M; M; WM; i`mv ibK- M m M?Q i +ÁM Î HΦB Gw; B - b) H"K +?Q Gw; B M a®M; iÈB M; "v M v- Gw ."i KÈB #B i çQÊ+ i? HU+ M?" # M; QΦB +! K°i +€B #®B K„i- M; mv M H B +?B K +S i?•M i? M"v- HΦB +! ?mv i i?®M; T?QM; ?"Q æ'm h?¬M +¬M; iQ- M; ?o ç M +MM; ?mv i i?®M; +! [m M ? X

L; ?2 ç M ç!- Gw ."i #¶M; M?B M HΦB +! K°i +€B M; ?B p'M- ?ÄB,

@ h?2Q M?Q ."i M?B #B i- M; "v ç! .QÆM; i?`i' iB M +MM; æ'm h?¬M \*?Q \*QÎM; çΦ h?B M J +¬M; T?€T iQ" M #° ?Ov /B i- M?Q p"v Kšm i?•M H"K b Q #B i i?B M K + o'M ç M"v H"K i?B M K h?€M? M[ KdK +QìB- i`M K†i ?B M` K°i pÁM; ;BªQ ?QΦ

@ h?B M K +?QM #B M +?QM? H" i•K ?mv i +ª çìB +O .QÆM; i?`i' iB M F i iBM ?Ov çQÊ+X .QÆM; i?`i' iB M ?Ov +?d H" p, M #ªM +MM; M; ¼+ #`B ; ?B HΦB- M?QM ç! H" K€m ?mv i +O .QÆM; i?`M?'i i°+X h?B M K +?QM #B M +¬M; T?€T ç9M; H i?`- +¬M; T?€T M"v M?'i Kç+? i`mv M i?W - i`QM; +MM; i? ? F?¬M; +! F?ª M, M; h?B M K +?QM #B M +¬M; T?€T i`mv M i?W iΦB .QÆM; i?`i°+ M?•M- i`ìB bBM? HQΦB M; QìB M"v çQÊ+ +?Q`^M; H" .QÆM; i?`?"m M?•M +! ?mv i i?®M; i?m¬M +? h?€M? M[X

.MM; K€m ?mv i i`mv M i?W +¬M; T?€T- HQΦB +?mv M ibM? F?¬M; i? iQÎM; iQÊ F?¬M; i? M; "K KB M; HΦB çQÊ+- .QÆM; \* Q iQÎM; iQÊM; +kM; i?"i bU H" T?QM T?€T M"v T?QM; ?B K +kM; i?"i H" HÈM- pçM M?'i h?€M? M[ im´B M?Ä HB M +? i i?`M? F?¬M; +€+? M"Q bBM? +QM- M; "v b m i?B M K +?QM #B M +¬M; T?€T +?Š

æQÆM; M?B M i' i +ª +kM; +?d H" M m M?Q- bU i?"i i?B M K +?QM #B M +¬M; T tm®M; - K" HΦB bM? +€B F tmv M pB i H'v çQÊ+ çΦB iB M M; ?BX .QÆM; * Q b€M Hmv M ç M T?QM; ?"Q æ'm h?¬M +ªM? ;BÈB- i?b F?¬M; #B i +?QM? KbM?- b m M i?"M? iUm; ;b ç•v\

Gw ."i ç M; H9+ iU bQÈM; - HΦB M; ?2 i?B M K h?€M? M[- iB M M; ?B H½Q MQÆM;

@ LQÆM; b m F?B ç2K i?B M K +?QM #B M +¬M; T?€T ; ?B +?ûT HΦB HQm +?Q *¬M; T?€T M"v M m #` æ'm h?¬M çB M- G G M ?¼+ pB M #B i çQÊ+- +?ŠM; M? [+?Q M; QÆB- K" b) #` çm´B ;B i F?¬M; M; WM; X L?QM; H9+ M"v MQÆM; ç½ #` K M p¬ Q+?- +?Q M M ."i M?B- i`QÊ+ F?B M; QÆB +! i?U+ HU+ imv i ç®B- M; "M pçM i?B M K ç'm F?Q` M; Q"BX G hmv i S?QM; - GQM; bS iB M bBM?- imv i ç®B F?¬ i`Î HΦB æ'm h?¬M çΦB HK+- p T?¬M GQM; h°+- +kM; F?¬M; +-M HQ H„M; - #¼M ? +kM; F?¬M; [m M i•KX

@ *QM #B i`²B- MQÆM; X

Gw ."i bªM; F?Q€B ç€T SM; - G hmv i S?QM; - M m i?B M K h?€M? M[F?¬M; M|E ;B i`²B- GQM; bS iB M bBM? b Q- i?Qç i M?bM iU ?² H" M; QìB i®i- M?QM; +MM; ;B Q ibM?- pb i€M? KçM; KbM? +MM; M; QìB i?•M- +kM; T?ªB ;B iX

e33X ZXe @ *?QÆM; R33, GQM; *?B *'K *?9

@ æ9M; `²B- GQM; h°+ iB M çQ€M FB H°; b\

æ®B pÈB +?mv M +k +O .QÆM; i?` M?'i i°+- p'M ç M°v KÈB H° p'M ç +—M +?9 w
h?B M K h?€M? M[M|B,

@ G9+ 'v GQM; h°+ ç€T SM; æ'm h?—M çB M æB M +?O • Hw ao ç2K .QÆM; i?` i°
i?B M ç°M; M°vX L?QM; M?B m M,K M?Q p°v- GQM; h°+ pb M?®i .QÆM; * Q- +?Q
îiçB iM i?B M ç°M; M°v T?€B ç²M i`9 ççB HQÊM; #BM? HQM? GQM; h°+ iBM? M?n
+°M; —K H°v i`¼M; i`€+?X > B i°,K M,K i`QÊ+— GQM; h°+ +| K°i p` .U L; —M bQ i`Q
HÌB iB M çQ€M +m®B +MM;X L; ?2 M|B HÌB iB M çQ€M +O H½Q .U L; —M bQ FB M|
#ÎB pb pçM M,K M; O b v- #ªM iQM? #` K'i çB- i`îi?°M? €+ K +?QM? i?S+X J° T?C
+ªM .QÆM; * Q i?S+idM? H°— +| K°i p` M?•M HQçB +QÌM; ;Bªim Hmv Mi?B M K
GQM; h°+ im Hmv M GQM; +?B +'K +?9- #^M; p°Q K°i i? M? bB m T?°K i?—M #BM?
H•K p°Q M; O b v- i?"K +?Q +| F?ªM,M; ?Ov /B i?„MX

Gw .°i ç®B pÈB .QÆM; * Q +kM; F?¬M; +| +ªK ibM? ;b- +?d +| #°B T?K+ +MM; +U
HÌB iB M çQ€M +O GQM; h°+ H½Q .U L; —M bQ- M?'i H° +•m M|B F iB T +| T?—M F
h?—M- +| çQÊ+ i?•Mi? +MM; HBM? ?²M +?B HU+ #'i iY #'i /B i- +?d #^M; K°i bB
i?B M K ç°m F?Q +MM; GQM; +?B +'K +?9 ;b ;b ç| H° +| i? ?„M ?Ov /B i b QX L
?°Q æ'm h?—M +kM; F?¬M; ç€M; ;B€ `²BX

@ LQÆM; - +| T?ªB H°; B i .QÆM; * Q- M; QÌB +| i? `ÌB F?ÄB +?¶ M°v b Q\

L m ç +?Q iB M M; ?B H½Q MQÆM; `ÌB F?ÄB MÆB M°v- +€B w M; ?o M°v H°K M°B i
K½M? HB iX *?d M; „M M; OM K°v ;BÌ- Gw .°i ç®B pÈB i?B M K h?€M? M[+ªK ibM
+?QM? ?„M +kM; F?¬M; /€K iBM iQÎM;X

L?QM; i?B M K h?€M? M[HçB p K†i M;QM; i`¼M; - .QÆM; i?` i° iB M /M b Q H° i°
+O KbM? ;B i i° iB M- HQçB ?°M? pB p¬ M?•M #'i Hm°M F M°Q +kM; F?¬M; Km®
* Q /M ç M; M; O b v pçM M,K- ;•v +?Q .QÆM; i?` M?'i i°+ p¬ +MM; i?®M; F?´- M m
/B i +kM; F?¬M; çOX L?QM; h?B M K h?€M? M[HQ H„M; - K°i KU+ F?¬M; +| ç€T

@ aU ibM? M°v +?d bÊ F?¬M; +| çÆM ;BªM M?Q p°v- M m M?Q F?¬M; +| .QÆM; i?`
bÊ +kM; F?¬M; +| +?¶ /U içB h?B M J h¬M;X >ÆM M[- i°i +ªi? HU+ HÈM æ'm
K°i H—M M[i°v #°B- +?„+ b) +| K°i ?²B ;B| i M? KQ K€mX

@ h K†+ F - i +?d Km®M MQÆM; `ÌB F?ÄB MÆB M°v- b®M; +m°+ b®M; +O M; QÌB

Gw .°i +| +?9i #QÈM; #dM? M|B,

@ a m ç| +?9M; i +MM; i`îp i?B M T?QM; ç [m®+- i`î HçB pçM i`B m i?°M?X

h?B M K h?€M? M[+kM; F?¬M; ç€T SM; +kM; F?¬M; +?®B #Ä- €M? K„i i°bm K M M
ç—v ibM? Kšm iY +MM; FB m M; çQX

h?"i H•m b m- i?B M K h?€M? M[KÈB #m²M #ª M|B,

@ æB i?¬B- .°i M?B- p¬ Hm°M F i +K+ M?Q i? M°Q- +| i? im Hmv M GQM; h°+ G
K° M|B +kM; H° K°i +?mv M i®iX

hW +?¶ +O i?B M K h?€M? M[çB ` - Gw .°i i•K ibM? `°i i®i- FB T i`QÊ+ FB T M°v-
i?•MX æ®B pÈB M; QÌB F?mv i i?B m ibM? i?QÆM; +O K M?Q Gw .°i K° M|B- i?b
M°v H°K Gw .°i [mv i i•K +°M; i? K K½M? HB i- p¬ Hm°M M?Q i? M°Q- M?'i ç°M? T
GQM; çªQX

æ½ ?Q°M iQ°M F?¬B T?K+ i?U+ HU+- Gw .°i `®i +m°+ F?¬M; +—M /U p°Q tQ+? b„i
` F?ÄB ç°M; b•m F?¬M; ç€vX G9+ i`QÊ+ #` M; •M /U+ +U HQM; ç€M? `ÈB tm®M;
i`QÎM; - GQM; bS iB M bBM? +MM; G hmv i S?QM; ç½ çÊB içB ç|X •M? ok hbM?—

F?¬M; +| K†i- +?„+ H¨ #` M?®i p¨Q H Q iM- K¨ #,M; M[pšM çSM; î# M M;QìB G h
i?•M K"iX

@ Gw ."i +€+ ?¢- M;QÆB `®i +K+ H M ç•v `²BX

G½Q GQM; i?Qç i M?bM +| +?9i F?¬M; FB M M?šM- M?QM; ç®B pÈB Gw ."i F?€+?
F?¬M; çQÊ+X æ•v +?QM? H¨ mv / M? GQM; çªQ GQM; h°+ i°+ i`QîM; ?B M ?€+?- M
ççB i?-M pQÆM; i`B m ?Q¨M; ç [mv M i? M?'i- ç m F?¬M; +| iQ +€+? çQÊ+ ?„M

h?€B ç°+O G½Q GQM; H¨K L;•M a„+ *U GQM; M?'i i?ìB +| +?9i i?šM i?ì- H9+ M¨v
;†T [m, p¨vX

@ *€+ #^M; ?[m +O i ç•m\

Gw ."i ç®B pÈB GQM; h°+ i°+ i`QîM; tQM; ?¬+€+ ?¢ i?ªM M?B M i?W M?"M- H9+ M
GQM; h°+ iQÈM; [m•M- M|B,

@ L;QÆB ç2K #^M; ?[m +O i ;B'm îMÆB M¨Q `²B\ h +¬M #¼M ?¼H¨K #çM î# M
GQM; h°+ iQÈM; [m•M M?'i i?ìB F?¬M; #B i i`ª HìB M?Q i? M¨Q- ç¨M? TªB +?m
H½Q GQM; H9+ M¨v ?ìB ?Êi M|B,

@ ob F?¬M; ªM? ?QîM; +€+ ?¢ im Hmv M- #^M; ?[m +O M;QÆB- +?9M; i M i`Q i?
Gw ."i H"TiS+ +Á F K†+ +ª,

@ E?| K¨ H¨K çQÊ+- i H9+ im Hmv M +¬M #¼M ?¼?° T?€TX GQM; h°+ +€+ M;QÆ
T?€T K¬M M?•M HQçB im Hmv M ç'm F?Q +kM; F?¬M; i?¬M;- T?QÆM; /B M M¨v F

@ *€B M¨v çÆM; BªM- H½Q GQM; i b) pb #^M; ?[m +€+ ?¢ +?m¨M #`K°i ç` çB K i
JK+ iB m i?S M?'i çç i i?"M?- Gw ."i H"TiS+ Km®M iB M K°i i?QÊ+- KK+ [m M; F?
M;QìB G hmv i S?QM;- +QìB M|B,

@ h?"i bU H¨ pW iÈB- G hmv i S?QM;- ?B M içB t2K` - i?ìB;B M ç½ç M- M;QÆB
"B i`ä Gw ."i imv i ç®B b) F?¬M; #m¬M; i? +?QM? KbM?- G hmv i S?QM; +kM; `¨
KdK +QìB,

@ *? i bÈK ? v +? i Km°M ç m ;B®M; M? m- i im Hmv M i?B M K ç'm F?Q H¨ ;Bª- +
F?¬M; ç°M; i?O- G hmv i S?QM; +kM; b®M; F?¬M; H•mX

@ L?QM; M;QÆB +? i K'i- +MM; w Km®M +O i ?¢ #'i ç²M;X

Gw ."i i? M?•K #¶M; M?B M bšM; ;B¼M; ,

@ h°+ i`QîM; ççB M?•M- iB m iY M¨v i i?'v ?„M +? iX

:B i K°i M?•M HQçB iB m iY- ç®B pÈB GQM; h°+ +kM; F?¬M; +| #'i F€ €T HU+ M¨C
T?•M T?| - +?d H¨ ?QÈM; L;•M a„+ *U GQM; F?) ;"i ç¬mX hQÈM; [m•M ?B m w- HB
iÈBX

@ Gw ."i- M;QÆB F?¬M; +¬M TªB t^M; #¨v- t2K K†i KkB +O i - F?¬M; +¬M TªB
",M; M[b) ` K†i- Gw ."i +kM; #B i- i?"K +?Q +® w H¨K M?Q p¨v ç +?Q #,M; M[tm'i
i`ª #,M; M[ K°i +€B M?•M ibM?X H9+ #,M; M[ ` K†i- F?¬M; +| #B M T?€T;B i G h
."i M|B,

@ L m K„ M[+¬m ibM?- p¨v +kM; i®i- #'i [m€ i +kM; b) F?¬M; i? i?S +?Q ?„MX h
hmv i S?QM; i`QÊ+ ç®B T?| i M?Q i? M¨Q- T?B M iQ€B M;QÆB ç®B T?| ?„M M?C

@ æ2K ?„M çBX

G½Q GQM; T?•M T?| GQM; h°+ iQÈM; [m•M- i` M K†i #B m H° +| +?9i F?¬M; pmB-
M¨v i?"i bU T?B M iQ€BX

@ J„ M[- M; QÆB #•v ; B`iQM? iQ€M i?2Q +?9M; i ? v H` G hmv i S?QM; \ Gw .”i çB ç M # M M; Q`B #,M; M[- +Q`B +| +?9i i` K`X
 ",M; M[HQ H„M; - imv `i Km®M +MM; G hmv i S?QM; ç²M; + K +°M; F?´- M?QM; i /Q [mw ; B€ ?ÆM- M`M; KQK K¬B M|B,
 @ GQM; h°+ /U p`Q +€B ; b Km®M [mªM i \ a m ç| M?bM G hmv i S?QM; M|B,
 @ h b) i?Q`M; tmv M ç M i?, K M; QÆB- b m ç| M; ?o #B M T?€T ç +?Q Gw .”i + + G½Q GQM; M #`B +?Q ç€K M; Q`B Gw .”i ç` çB K im Hmv M +€+? #`M HQM; +?B b MQM- b m ç| FB M i¢Q [m HQ p`B ; B M M?` ; ¶X æ€K •M? ok hbM? i?Q€i F?ÄB M; +QB M?Q F?€+? [mw- H9+ M`v F?¬M; F?ÄB ç®B pÈB Gw .”i ç°B i`QÎM; +`M; i? K F J` M; v +ª ç¢B ?² iYm [m,- i¢B i`QÈ+ K†i Gw .”i +kM; #B m ?B M M?m i?m`M ?ÆM h`QM; M`v +?WM; # M; `v- M; Q¢B i`W K`v ç-m`m HQM; çQ ç M +?Q Gw .”i +?9i Qi ; †T H¢B GQM; h°+ i°+ i`QÎM; X Gw .”i i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i F?¬M; v M- H½Q G i?S+ idM?- Km®M +?QM? KbM? im Hmv M GQM; +?B +`K +?9 b Q\ G`K b Q H¢B F` h` M HQM; çªQ- i?B M ç` HBM? F?Q M²M; ç`K- H9+ M`v M?`M ?¢- Gw .”i iU M?B Hmv MX L; Q¢B i`W #,M; M[i?Q`M; tmv M +—m ibM? +?Q G hmv i S?QM; - M?[M; i [m`v `—v ?„M im Hmv MX
 æ M M; `v i?S iQ- H½Q GQM; `®i +K+ ?B M i?•MX
 L?QM; H½Q GQM; H—M M`v K M; ç M H¢B F?¬M; T?ªB GQM; bS iB M bBM?- K`H` +ÁM; B` ?ÆM- HQM; H•M i` M M; Q`B iU ?² iMv i?`B +kM; +| i? i`| + ` - M?QM; bB H¢B `i F?´M; H²- /M +?Q i?•M ?bM? F?¬ ?ûQ- ?bM? i? +kM; F?¬M; FûK ?ÆM K° +Q`M; i`€M; - +| i? iQÎM; iQÈM; ç—m bB m H½Q GQM; M`v im`B i` mv K½M? #U+
 @ L?•M HQ¢B- ç•v H` HQM; i°+ +€+ H½Q- Gw .”i- M; QÆB ç½ F m ?„M H` HQM; ç¢Q HQM; ç¢Q bQ ?¼+ i`T GQM; +?B +`K +?9X
 GQM; ç¢Q bQ €M? K„i çK+ M; —m M?bM Gw .”i- iW #° K†i +O ?„M #B m H° +kM; F? iY Gw .”i M`v i?Qª K½M ? v H` F?¬M; ?`B HÁM; X
 @ æB i?2Q i X
 GQM; ç¢Q bQ i?ªM M?B M M|B- i?•M ?bM? M?Q F?9+ +•v F?¬ # v H M i`lBX G` F?¬M; ; b F€ H¢- M?QM; F€ H¢ Î +?¶ ç—m bB m H½Q GQM; F?¬M; +| p¶ ? B +€M?- iU ?² HQÈi çB #bM? i?Q`M; p`vX
 Gw .”i i?Q€M; b[M; b| - M?QM; H` GQM; h°+ +€+ H½Q +| i?O çQ¢M M?Q p`v +kM; +kM; G,M; F?¬M; +MM; HQM; ç¢Q bQ # v H M i`lBX
 aB m H½Q GQM; K M; i?2Q Gw .”i K°i KU+ ?QÈM; T?Q M K GQM; çªQ # v çB- [m +?€M- bB m H½Q GQM; pšM F?¬M; +| p¶ ? B +€M?- #ªQ i`b iQ i?€B HQÈi çB- i®+ +| TªB FªQ M; ?B K i?U+ HU+ Gw .”i F?¬M; - H9+ M`v Gw .”i F?¬M; M; WM; i?9+ F`T bB m H½Q GQM; X L?QM; /M b Q ?„M i`M +`T ç`m i¬M F?¬M; H•m- ç®B pÈB ç`m i„+ HoM? M; ° +kM; F?¬M; b•m- H9+ M`v ? Q i`M ç`m F?Q +kM; `i HÈM- K°i ; B| b m bB m H½Q GQM; X
 *S M?Q i? ; QÈM; +?®M; H¢B MY ; B| - t t +| i? M?bM i?`v #B M `°M; #€i M; €i K
 @ G½Q ; B M`v F?¬M; TªB H` Km®M /šM i # v [m #B M `°M; +?SX
 Gw .”i +ª FBM?- M m i?“i bU H` M|B M?Q p`v- b) K`i i? /B MX L?QM; +kM; K v bB w iS pQÈi #B M- b m ç| ?¢ tm®M; ç° + Q- `ÆB p`Q T?Q i` M p€+? M9B +¢M? #l #B

"ì #B M î ç•v bQ pÈB #ì #B M i` M ç'i HB M F?¬M; ;B®M;- +?¶;B Q;BÈB #B M `°
#ì- F?„T MÆB M?'T M?¬ HQ¢M i?¢+?X

æSM; î # M ?mv M M? B- bB m H½Q GQM; H9+ M"v KÈB [m v H¢B- M?bM Gw ."i- M

@ Gw ."i- M;QÆB i?"i bU iQM? iQ€M im Hmv M GQM; +?B +'K +?9 b Q\

aB m H½Q GQM; M!B H" im Hmv M GQM; +?B +'K +?9- F?¬M; #B i H" t M?Q p"v H

L?QM;- ç®B K†i ç-m bB m H½Q GQM; i?•K #'i F?ª i`„+- Gw ."i +mM; FQM? ;"i ç-m
i•K M;?o ;bX

aB m H½Q GQM; i?'v Gw ."i; "i ç-m- b m ç! ?ÄB K°i p'M ç ,

@ L;QÆB #B i GQM; +?B +'K +?9 H" +€B ;b F?¬M;\

*¬M; T?€T\ æ'm F„\ > v H" i`"M T?€T\ Gw ."i K°i KªM? Kì K`i- b m ç! i?"M? i?U+ H
M"v iU ?² ç½ î i`QM; /U HB m +O bB m H½Q GQM;- ?„M H" T iS+ KdK +QìB- +?"K

@ h¢B i? ;BÈB HQ"BM;QìB +€+ M;QÆB- i?B M K ç'm F?Q H" +¬M; T?€T HÈB ?¢B
+'K +?9 KÈB H" i?QÊM; +´ #Q T?€T K" K¶B +QM `²M; ç m F?€i p¼M; im Hmv MX L
K ç'm F?Q #`i? ;BÈB HQ"BM;QìB +'K im Hmv M- GQM; +?B +'K +?9 i¢B i`QM; H
im Hmv MX "ÎB pb GQM; +?B +'K +?9 M"v i`QM; [m€ i`bM? im Hmv M- +-M HQM; ?
+¬M; iQX L m M?Q GQM; +?B +'K +?9 i¢B GQM; h°+ HQm ?"M? ` - M?Q p"v M;QÆB
[mª ;bX

Gw ."i H-M M[M? ;"i ç-m- b m ç! ?ÄB,

@ L?Q p"v GQM; +?B +'K +?9 `®i +m°+ H" p"i; b\ _'i HÈB ?¢B TªB F?¬M;\

@ GQM; +?B +'K +?9 H" p"i; b- M; v +ª i +kM; F?¬M; #B i- iW i?ìB i?QÊM; +´ >²M;
im Hmv MX aî /o i`mv M i?W tm®M;- +?QM? H" pb /U T?ÁM; i? ;BÈB HQ"BM;Q
L?Q p"v M;QÆB ç½ +?m~M #` i®i- H9+ M"v i?2Q i çB GQM; +€+X

.Si HìB- bB m H½Q GQM; tQ v M;QìB H¢B- M?bM ` K†i #B M `°M; K M? K¬M; M;?
M;•K FûQ /"B p M; t - H"K Gw ."i ç®B pÈB bB m H½Q GQM; +U+ F€F?•K T?K+X

h?2Q iB M; `²M; M;•K +O bB m H½Q GQM; F?¬M; /Si- #®M T?Q i?B M ç` HBM?
K†i #B M K½M? HB i# ç"Q ç m tm'i?B M iQ" M [m - b m ç! H" K°i ?²B F`+? HB i F
ç®B /B M i`®M; `¶M; tm'i?B M + Q H-m- ?mv M T?M i¢B ;B[F?¬M; i`mM;X

æ®B K†i pÈBªQªM?- Gw ."i H" T iS+ i`ÊM K„i FBM? M;¢+X *€B + Q H-m M"v- Qi M
/mv i`b ?mv M T?M i¢B ;B[ F?¬M; i`mM; M?Q p"v +-M # Q M?B m M,M; HQÊM; ç v

@ æ M ç•v çBX

aB m H½Q GQM; H-M M"v HB M /QÆM; ? B +€M?- HQM; i? F?´M; H² i`U+ iB T?Q

æ¢B H•m T?ÄM; i?2Q FB M i`9+ M?•M HQ¢B- iQ" M #° /Q p"i HB m ;¶ t•v /UM; K"
+kM; M?bM ` çQÊ+ tm'i iW M?•M HQ¢BX æQÆM; M?B M- bQ b€M? pÈB FB M i`9+
?ÆM M?B mX

LÆB M"v çQÊ+ bB m H½Q GQM; ;¼B H" GQM; +€+- # M i`QM; FB M i`9+ [mª M?B
FBM? +€+- +U HQ¢B F ;¶- #"v ç-v [mv M i`K+- M;¼+ #"B- i?"K +?Q b€+? pî; B'v #

@ hÁ GQM; +€+ M"v H" H p"i +O M?•M HQ¢B i?QÊM; +´ • Hw ao çQ +?Q GQM; h

aB m H½Q GQM; M? +? KB M; +QìB,

@ æ€M; iB + M! [m€ HÈM- +,M #ªM F?¬M; +€+? M"Q ç†i î #"M HQM; +?B bÆM- +?
i? F?¬M; Kî K°i F?¬M; ;B M F?€+ +'i; B'm p"QX

Gw ."i FBM? M;?B M!B,

@ GQM; h°+ F?¬M; TªB i`ìB bBM? i?B M T?9 im Hmv M ç'm F?Q- +ÁM +-M M?[M

@ E?¬M; b B- GQM; h°+ t€+ i?U+ F?¬M; +-M M?[M; p"i M"vX M?QM; i`Q im +O
[m€ K¢M?- M?•M HQ¢B +Q`M; ;Bª F?¬M; M;WM; F?B m +?B M +U+ ?¢M- ç'm F?Q
i`QÊ+ M?•M HQ¢B +MM; GQM; h°+ ç m +?Q `^M; +ªM? ;BÊB + Q M?'i H" æ'm h?€M
h?-M- i? +?Q M M tm'i ?B M .QÆM; * Q T?QM; ?"Q æ'm h?-MX B #B i M?•M HQ
M; ?`+? i?B M +Q`M; ;Bª ;b M[\ *?Q M M- çWM; +?Q H" GQM; h°+ +?9M; i ç®B p
i?"i +?9M; i i?`B F?„+ M"Q +kM; +?9 w +€+ M; QÆB- /M b Q M?•M HQ¢B- p¬ Hm"M
H" *?9 h i? ;BÊB M"vX

aB m H½Q GQM; M|B ` - Gw ."i i?'v GQM; h°+ Hw ;BªB ç®B pÊB M?•M HQ¢B +| +€
h°+ FB m M; ¢Q- i?b ` +kM; ;B®M; M?•M HQ¢B M; ?B M +Sm- ?B M i¢B ç M; M; ?B
h`QM; H9+ M|B +?mv M- #¶M; M?B M p M; H M K°i ??B iB M; #QÊ+ +?•M- i¢B i` M
H½Q GQM; - +?oM? H" # p` +€+ H½QX

"®M bB m H½Q GQM; M?bM M? m- +?"K `½B çB ç M- b m ç| #®M ç¢Q ç'm F?Q iW
"®M ç¢Q ç'm F?Q /mM; ?ÊT i¢B K°i +?¶- ?bM? i?"M? K°i ç¢Q ?bM? i`K [m M; ?Q -
/-M ?B M ` K°i [mv M i`K+ t M? M; ¼+X

aB m H½Q GQM; KdK +Q`B- K°i ç€K ç'm F?Q tQ€v H M [mv M i`K+ t M? M; ¼+- +?
Gw ."iX

@ *-K H'v çB- M?•M HQ¢B iB m iY- M; "M p¢M M, K- p¬ Hm"M H" M?•M HQ¢B ? v H"
M?'i im Hmv M #° #Q T?€T M"vX

Gw ."i +| p bÊ ?½B +MM; FQ+? ç°M; - M m +| i? çQÊ+ GQM; h°+ +QB i`¼M; M?Q i
M"Q +kM; F?¬M; [m€ v m- M m im Hmv M i?"M? +¬M; - p"v +kM; i? K K°i H€ #`B i`
+?B +'K +?9 ç®B pÊB KbM? im Hmv M ç'm F?Q +| +?¶i®i ;b F?¬M; - ? v H" / i?Q

e3NX ZXe @ *?QÆM; R3N, GQM; *?9

æ M; Km®M /MM; i v ç|M H'v- t" i¬M ;Bª i`QM; ç-m H¢B ç°i M?B M F m H M,

@ hB m iY- +?"K K°i +?9i- +€B [mv M i`K+ M"v F?Q iS+ +| çB K +´ [m€BX

Zmv M i`K+ +'i /'m K°i +´ F?Q iS+ [m, /`- çB K M"v Gw ."i +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+X L?
F?¬M; #B i`ä i?QÊM; +´ #Q T?€T M"v- i`QM; ç| T?QM; 'M +€B F?Q iS+ ;b- +?Q M
`X

@ G½Q [m, - +| +€B ;b +´ [m€B b Q\

@ Gw ."i iB m ?[m- M; QÆB +kM; H" M; Q`B i?¬M; KBM?- +kM; F?¬M; i?'v GQM; +
i`¼M; ç¢B M?Q i? b Q- b Q +| i? çÆM ;BªM i`mv M i?W +?Q M; QÆBX "i [m€ GQ
M; QÆB p"v- M?Q ;B'm /B K iB m M?BX

G`B +O s" i¬M ;Bª H"K Gw ."i +ªK i?'v ;B"i KbM?- Î GQM; çªQ K'v M; "v M v- +?QM
i?U+ HU+ +€+? #B i- F€ i?"i i`QM; iB K i?S+ ç½ #Ä çB w M; ?o +?®M; +U- K" +?n
M"Q +?®M; +?¼B- pMM; pšv K" bBM? ` iQM M?B K imv i ç®B- +, M #ªM F?¬M; +| M
KbM? ;•v #'i HÊBX "ÎB pb i¢B i`QM; iB K i?S+ Gw ."i- GQM; h°+ Km®M +?QM? K
[m M; KBM? +?QM? ç¢B çB H"K- +?Q M M Gw ."i +kM; iB m i`W +ªM? ;B€+X

G9+ M"v- Gw ."i KÊB M; ?o ç M- M m M?Q Hmv M çQÊ+ GQM; +?B +'K +?9 M?Q +Q
KÊB +ªK ;B€+ HQM; H¢M? +ªM; Q`B- M; v +ª Gw ."i +kM; F?¬M; / /"M; i? i?S G
bS iB M bBM? K M; i?2Q #Q K"i ?„M im Hmv M i?B M K ç'm F?Q #Q K"i `B F?ÄB
Gw ."i K M; i?2Q GQM; +?B +'K +?9 #Q T?€T `B F?ÄB GQM; çªQ b Q\

@ G½Q [m, - +€B [mv M i`K+ M"v +| +€B i`Á ;b\

G9+ M"v- Gw ."i #B i`ä- KbM? p" GQM; h°+ i` M? ç'm ç½ #„i ç-mX

@ Zmv M i`K+ M"v F?¬M; ;B<sup>a</sup>- M?QM; iϕB [mv M i`K+- GQM; h°+ iU ?² ç°M; i?O + F?¬M; H-K- # M M; Q" B [mv M i`K+ +| K°i +´ ?ÆB i?Î- +?QM? H" HQM; +?9X

o HQM; +?9- Gw ."i +kM; F?¬M; Hϕ HŠK- i`QM; /•M +?9M; i? ;BÈB HQ" B M; QÌB # K°i HQϕB +•m M|B- ç®B pÈB M?[M; ;B ?Ä i?¬M ?²M çB M ç<sup>a</sup>Q- K¼B M; QÌB i?QÌM +?9`²BX

GQM; +?9 +MM; HQϕB iBM? i?¬M ? K i?9 +¬M; FQ+?- M?QM; H" iBM? i?¬M ? i© M?"T i? ;BÈB HBM? ?²M- H"K +?Q iBM? i?¬M +MM; HBM? ?²M +O M; QÌB #` +¬M #` M; QÌB t•K M?"T i? v i? X æÆM; B^aM K" M|B- +?QM? H" K°i M; QÌB #` M; QÌB F? i?•M M; QÌB #` +¬M; FQ+? ç½ ?Q" M iQ" M iY pQM; X

GQM; +?9 imv M´B iB M; - M?QM; Gw ."i M?QM; HϕB +?Q # Q ;Bì çQÊ+ M?bM i?´ F„ M, M; +O M?•M HQϕB +QÌM; ;B^a- +?d +| GQM; h°+ KÈB +| i? im Hmv M bY /KM

@ Gw ."i- iB T H'v [mv M i`K+X

h?'v Gw ."i +?"K +?ϕT- bB m H½Q GQM; M; ?B K M; ?` M|B- i`QM; ;B¼M; M|B +| F?€M; +UX

@ o"v H"K b Q #•v ;Bì\

@ h`QÊ+ ? i- /MM; ç'm F?Q- M?È F„ çWM; +?Q HQM; +?9 t•K M?"T FBM? Kϕ+? +O s" i¬M ;B<sup>a</sup> M; [ F?Q +kM; F?¬M; /€K +?„+- iϕB i`QÊ+ K†i #®M p` GQM; h°+ +€+ H½ F?BM? i?QÌM; - M m ç +?Q #¼M ?¼M ?bM ` K€M? F?|2- pÈB i?U+ HU+ #®M ç-m ç-m b€m i v +kM; p¬ T?€T SM; T?| çQÊ+X

Gw ."i i?Á i v ` - K°i +´ ?mv i ?²M; b„+ i?B M K ç'm F?Q ç2K [mv M i`K+ t M? M; ½

@ *ÁM çSM; M; •v ` ç| H"K ;b\ JÎ` [mv M i`K+ im Hmv M çBX

s" i¬M ;B^a F?¬M; +| +?d i?` #QÊ+ iB T i?2Q- Gw ."i M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; #B i H ç" M? T?ªB FûQ /"B i?ÌB ;B M,

@ GQM; çϕQ bQ- +€B GQM; +?B +'K +?9 M"v ç®B pÈB i im Hmv M ç'm F?Q +| i€+ / im Hmv M +| i? +| i€+ /KM; T?K ? v F?¬M; \

@ B M|B GQM; +?B +'K +?9- +?d +| i? GQM; h°+ im Hmv M- p T?¬M i€+ /KM; T? çϕB +€+ H½Q ?° T?€T +?Q M; QÆB- M; QÆB +ÁM HQ H„M; +€B ;bX

@ G½Q [m,- `®i +m°+ M M H"K +€B ;b #•v ;Bì- M|B +?Q i çBX

h?'i Gw ."i i?9+ ;BK+- s" i¬M ;B^a M|B ` bmwi M[H"K Gw ."i i?´ ?mv i,

@ :B^a M; •v ;B^a /ϕB +| i? çQÊ+ F?¬M; \

@ E?¬M; X

@ E?¬M; +kM; TªB H"K- i`QÊ+ /MM; ç'm F?Q v K ?°- [mv M i`K+ i?m p"Q i`QM; / tQM; `²B HϕB im Hmv M- b m ç| M; QÆB +S ;B^a M; •v ;B^a /ϕB HW ;çi H½Q GQM; M" TªB M?bM p"Q FªM, M; /B M F`+? +O M; QÆBX

hU ?² +kM; F?¬M; +| #B M T?€T F?€+- ;B^a M; •v ;B^a /ϕB ç®B pÈB Gw ."i i?"i bU H ."i +?d [mv i pW ç°M; - ?mv i ?²M; b„+ ç'm F?Q /¼ i?€K iBM iS+ # M i`QM; [mv M F?Q ?mv i M²M; ç"K HûM H9i ç2K [mv M i`K+ +?Q p"Q i`QM; /mM; ;BÈBX

o T?¬M TªB /B M F`+? ;B<sup>a</sup> M; •v ;B<sup>a</sup> /ϕB- ç9M; H" F?| F?, M- Gw ."i i?9+ /K+ ç'm Hì K°i ?²B- iU ?² H" [mv M i`K+ +| ~M M9T HQM; +?9 ç½ tªv ` i€+ /KM; - iQ" M i?•M +?B M- i`W iBM? ?m®M; ç| ` - Gw ."i +kM; iQÎM; iQÊM; çQÊ+ i`9M; HQM; +?9 b) - ?„M /Si F?Q€i óP" M?ô K°i iB M; iû M; ½ tm®M; ç'i ?¬M K X

s€+ ç`M? Gw ."i F?¬M; +| TªM SM; - K°i ç-m H½Q GQM; KÈB ó.Bô K°i iB M; M|B,

@ "'i idM? \ + | + ?mv M ; b \

G½Q M? •M # M FB M? bM i? 'v ibM? ?m®M; +O F„ Gw . "i- /U çQ€M M|B,

@ h? ;BÈB HBM? ?²M M; QÌB M"v T?ÁM; M;U +U+ F€ FB M +®- M; v +ª HQM; +?9 + +€+? M"Q i?W M?"M çQÊ+X

@ æ½ M?Q p"v- i?O i¼ - i`QÊ+ ç2K HBM? ?²M +?B HU+ +O M; QÆB T?QM; 'M p"Q J°i H½Q GQM; ç M; ?`X

L; QÌB çQÊ+ ;¼B H" H½Q GQM; i?O i¼ +?QM? H" bB m H½Q GQM; ç½ ç2K Gw . "i # +O Gw . "i- bB m H½Q GQM; +kM; F?¬M; +| M; ?o M?B m- b m ç| ç€T SM; K°i iB M ?bM? +?mB p"Q M½Q #° +O Gw . "iX

L?QM; H½Q GQM; +kM; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- i? ;BÈB HBM? ?²M Gw . "i K ç'm F?Q ç®B pÈB iBM? i?¬M ? HBM? ?²M +¬M; FQ+? +| ?B m [mª F?„ + +? - K" ;BÈB HBM? ?²M Gw . "i +¬M; +| M, M; HU+ +? T?K+ ç®B pÈB HBM? ?²M M; Q¢B H B M?Q p"v- p¬ Hm" M H" Gw . "i ? v H" s" i¬M ;Bª +kM; F?¬M; +| +?®M; +U H¢B çQÊ+ M| +kM; H" iBM? i?¬M ? +¬M; FQ+? +QÌM; ç¢B M? 'i i` M çÌBX

h`QM; M?€v K„i +? T?K+ ç€K HBM? ?²M +?B HU+ +O bB m H½Q GQM; H" K°i pB ç½ i`B i ç ç2K bÈB HBM? ?²M +?B HU+ M"v +? T?K+X æ®B pÈB i? ;BÈB HBM? ?² HÈB /KM; +€B bÈB HBM? ?²M HU+ M"v ç M çB m F?B M +?QM? KbM? - M m M?Q i ;B€+X *?Q M M Gw . "i +kM; F?¬M; i?¬M T? bÈB HBM? ?²M +?B HU+ M"v- K" H" + ;| + i? ;BÈB HBM? ?²M +O KbM?X

Zmª M?B M- F?¬M; # Q H•m b m- bB m H½Q GQM; ? v /MM; w MB K +MM; K°i ç€K ;BÈB HBM? ?²M Gw . "i iB M ?¬M? HB M H¢+- +ªK SM; çQÊ+ bÈB HBM? ?²M +?B HU . "i- bB m H½Q GQM; i?Qª K½M +QÌB `° H M- iU ?² ç®B pÈB pB + / /¬M; F?®M; +? ç'm F?Q iÄ p i?Qª K½MX

@ h®i H„K- i`QÊ+ çQ iB m iY M"v i`Î H¢B M; ?d M; ÆB çBX

aB m H½Q GQM; HQM; i`ªQ M„K H'v Gw . "i- # v [m HQM; +€+- i`Î H¢B i` M F?¬M M; QÌB •M? ok hbM? # v p9i ç MX

L?bM i? 'v Gw . "i ?¬M K - ç€K M; QÌB •M? ok hbM? FBM? ?½B- ç M; Km®M ?ÄB bB Gw . "i tm®M; /QÈB M; U F?¬M; `ÌB çB- F?¬M; ;BªB i?Q+? ;b +ªX

@ GQM; h°+ +? i iB i H"K +?Q ç°B i`QÎM; #` H"K b Q p"v \

h€+ J½ Gw M?bM H½Q GQM; çB t pmM; M„K i v- H¢B F?¬M; H"K M M +?mv M ; bX h¢T Hw H° hQ M|B,

@ > v H" M; ?o #B M T?€T ç2K ?„M +Sm idM?X

@ *€B M"v çÆM ;BªM- /MM; MQÈ+ H¢M? ;B°B H" M H" çQÊ+X

@ *9iX

•M? ok hbM? [m€i,

@ L; QÆB +?Q `^M; /MM; MQÈ+ H¢M? ;B°B H" idM? H¢B b QX

@ h iÈB pûQ ?„M K°i +€BX

h€+ J½ Gw M; ²B t¶K tm®M; # M M; QÌB Gw . "i- M; |M i v HB M ?QÈM; K„i KkB Gw . "

@ «BX

Gw . "i i`€M? +€B pûQ +O h€+ J½ Gw- H9+ M"v KÈB +QÌB M; ²B /"v- ?„M çQ€M bB H9+ M"v KÈB M|B,

@ u M i•K çB- i F?¬M; b QX L; ®+ HQM; Km®M €K iQ€M ç¢B ;B i +kM; F?¬M; +|

eNyX ZXe @ *?QÆM; RNy, 'm GQM; aOM;

@ _®i +m°+ H" +?mv M ;b t^av ` \ Gw ."i- M;QÆB F?¬M; T?^aB Km®M i?2Q +?•M #½
b Q\

•M? ok hbM? +! +?9i •M +—M ?ÄBX

@ L;®+ HQM; Km®M +?Q i im Hmv M GQM; +?B +'K +?9 çB ç®B T?| ç¢B €+ K - M?
i ç2K GQM; +?B +'K +?9 ` F?ÄB GQM; ç<sup>a</sup>Q- +?Q M M ç`M? €K iQ€M i X L?QM; ç
i`9M; +?B mX \*?Q p`- M;`M p¢M H—M çWM; +?Q H" M;®+ HQM; # M M;Q`B i?"i i?
i M iQ +QM M`v +kM; ç—v •K KQm- iW M v p b m K¼B M;Q`B M?"i ç`M? T?^aB +?9
F?¬M; i? + K çQ M K¼B M;Q`B +! i? +ÁM b®M; `B F?ÄB GQM; ç^aQ .B- #,M; M\

@ L?'i ç`M? H" H¢B p'M M iB m #¢+? FB K `²BX

h€+ J½ Gw +,K ;B" M M|BX

æ®B pÈB #,M; M[M iQ`M- Gw ."i?Q`M iQ`M v M i•K- ?„M i?'v K°i ç| ?Q iQÆB- +
K°i +€B ;®B ?Q i? m H`K +?Q Gw ."i +kM; F?¬M; i?Q^aB K€BX G hmv i S?QM; +?
T?^aB i`€M? #,M; M[- M m F?¬M; +kM; F?¬M; i? ` i vX

h`QM; H9+ M|B +?mv M- K°i ç—m FBK b„+ 'm HQM; çB p`Q b•M M?Ä- # M;`v M v-
i?U+ p"i +MM; `QÊm- +?Q M M +MM; Gw ."i +kM; [m2M #B iX hmv H" 'm HQM;- M
#^M; Gw ."i- K°i i?•M FBK b„+ HQM; H•M +?|B H¼B /QÈB €M? K†i i`B T?^aM t¢ p-
ç°M; p"i M`Q ç| - +?Q /M H" K°i +QM `²M;- i¢B i?B çB K im´B M?Ä H" `i ç€M; v mX
im´B- +ÁM +?Q bY /MM; çQÊ+ M;¬M M;[M?•M HQ¢B- +?d #B i T?€i ` i? M? •K t
KÈB ;¼B H" s Q t QX

s Q t Q HÁM; ?B m F€ `i M†M;- #m¬M; +€B ?°T ` - +kM; F?¬M; p°B p½ `B çB- ?S
+Q`B pW ,M m®M; i`QÊ+ K„i- i?dM? i?Q^aM; t Q t Q H¢B +?d M|B p`B +•m- iU ?²
Gw ."i +kM; F?¬M; ?B m HQM; M;[X

@ L;?2 M|B GQM; h°+ /MM; K—m b„+ T?•M +?B ?mv i i?®M;X

>^aB i†+ ç—m HoM? h€+ J½ Gw FB M i?S+ mv M #€+- +?d +?d t Q t Q- ?QÈM; K¼B

@ L?Q HQ¢B FBK b„+ HQM; M`v- ?mv i i?®M; + Q [mw M?'i- +?d +! FBK b„+ HQM;
i°+ i`QÎM;X æWM; t2K ç—m iB m t Q t Q M`v ?B M i¢B ç€M; v m M?Q i? - iQÆM; H
+! çQÊ+ M,M; HU+ /B bÆM ç^aQ ?^aB ç'vX

@ s Q t Q iU ?² H" Km®M +MM; +?9M; i H`K #^M; ?[mX

•M? ok hbM? i?•M K"i p¶ p¶ ç—m 'm HQM;- ç—m 'm HQM; tBM? ç T M`v i?'v M?Q ;
M;? i?m"i- K" F?¬M; T?^aB H" b€i i?O i`B bBM?X

L?QM; K¼B M;Q`B `ä `M;- HQM; i°+ H" bBM? p"i çdM? + Q M?'i- +?QM? H" b€i i
i?•M i? #¼M ?¼- iU ?² +! çQÊ+ HU+ HQÊM; +Q`M; ç¢BX

L?bM i?'v ç—m 'm HQM;- Gw ."i +kM; +^aK F?€B p¬ ?¢M- ç•v H" i?B M T?9- bQ pÈB
i?"i bU H" [m€ KS+ ;B M F?´X

@ hB m iY- +! Km®M +! K°i ç—m bOM; p"i F?¬M;\

h`QM; ç—m- t` i¬M ;B^a ç°i M?B M M|BX

Gw ."i b[M; b\ - H" T iS+ p¬ w i?S+ çQ €M? K„i M?bM iÈB t Q t QX s` i¬M ;B^a +! +?
HQM; M`v- M?QM; Gw ."i #B i `ä- +?QM? H" K°i ç—m K i?9 #bM? i?Q`M;- M;?o K
bOM; ç½ H" K°i pB + +U F€ ;B M M M- M?'i H" T?~K; B B K i?9 +`M; + Q- F?^aM,M
L?Q ",M; ç^aQ ç^aQ +?O- i?m—M T?K+ M?B m K i?9 M?Q p"v- +kM; F?¬M; #B i K'i #

L?QM; i?m-M T?K+ K°i +QM `²M; F?¬M; ;B®M; - pÈB GQM; h°+ ?mv i i?®M; + Q [m
 +ÁM +?Q +| i?¬M? +¬M; i?m T?K+ i?¬M? +¬M; HQM; bOM; - +?Q /M H° M?Q pB M
 ç½ iWM; +?BM? T?K+ [m GQM; çªQ- M?QM; +kM; F?¬M; +| i?m T?K+ çQÊ+ #'i Hm
 K°i +QM `²M; K° M|B- #¼M ?¼ i?¬`^M; +? i i`"M- +kM; imv i ç®B b) F?¬M; ?QÈM;
 *?Q M M M; ?2 çQÊ+ s° i¬M ;Bª M|B- Gw ."i i?ªM M?B M M|B,
 @ æWM; M|B ;BÐM- t Q t Q +?QM? H° K°i +QM `²M; - ?ÆM M[+ÁM H° K°i ç-m FBK
 s Q t Q imv +ÁM M?Ä- M?QM; GQM; h°+ + Q [mw b•m i" M tQÆM; iOvX
 @ "bM? i?QÌM; çQÆM; M?B M F?¬M; çQÊ+- M?QM; M; QÆB çWM; [m M HQM; +?9
 GÌB +O s° i¬M ;Bª M|B H°K +?Q Gw ."i ? B K„i iÄ b€M; - H°T iS+ M; o ç M +?O wX
 @ G°K M?Q p°v +| p°B T?¬M M„K +?„+ \ o¢M M?°i i?°i #¢B- b) F?B M +?Q GQM; h°
 KbM?X
 @ L; ?o M?B m M?Q p°v H°K ;b- /M i? M°Q +kM; +?d H° K°i +€B °m HQM; - +?Q /M
 F?¬M; M?°i ç`M? b) #B i +?9M; i ç®B pÈB ?„M H°K +€B ;bX
 Gw ."i M; ?B F° +kM; +?d H° K°i HQ¢B +~M i?"M- F€i?"i i¢B H9+ t° i¬M ;Bª çQ ` T
 i?m T?K+ °m HQM; - Gw ."i +kM; ç½ [mv i ç`M? H°K M?Q p°vX
 @ ok hbM? iB m i?Q- T?B M iQ€B M; QÆB ç2K t Q t Q çQ ç M ;B M T?ÁM; +O i -
 Gw ."i M|B- b m ç| çSM; /°v- ?QÈM; ;B M T?ÁM; +O KbM? çB ç MX s Q t Q +MM; o
 î +?mM; - K°i M; QÌB K°i +QM `²M; ç½ +| i? iB M ?¬M? i` Q ç´B çÆM ;BªMX
 •M? ok hbM? imv F?¬M; `ä Gw ."i Km®M +MM; t Q t Q H°K +?mv M ;b- M?QM; ç½ i
 K M? H M? Gw ."i ç°B i`QÌM; - +kM; F?¬M; +| ?ÄB M?B m- ç2K t Q t Q /šM p°Q ;B
 a m F?B •M? ok hbM? i`î p - Gw ."i i?•M i?B i?Á €B p¬ M?bM °m HQM; - b m ç| iW
 +°K +?9X
 @ s Q t Q- #„i H°vX
 Gw ."i +| w #ªQ °m HQM; çB ç|M H°v [mv M i`K+- M?QM; FBK b„+ °m HQM; +kM; F?
 K„i iQ +?ÈT +?ÈT #B m ç¢i` p K K M; X h°QM; b€m M; QÌB Gw ."i- •M? ok hbM?
 h¢T Hw H° hQ +MM; æ¢B ?² iY iYm [m,- °m HQM; F?¬M; M; mv M w iB T +°M M?°i +
 ."i F?¬M; +| i•K iQ i` m +?¼+ ?„M- i?S ? B [m M? i?•M Gw ."i T?€i` F?Q iS+ +Q
 F?Q- H°K °m HQM; tm°i T?€i iW #ªM M, M; i`€M? t Gw ."iX
 @ L; QÆB +?Q H° /¶ iB m ?°B b Q- ç€M? M|X
 s° i¬M ;Bª M|BX
 @ æ€M? M| b Q\ M| F?¬M; +?°m çQÊ+- ç€M? +? i i?b ç€M; iB +X
 @ h?9B H„K- çWM; t2K M| M?Ä- M?QM; H° K°i ç-m HQM; ç| - i?U+ HU+ M; QÆB #•
 ç€M? M; M; i vX
 s° i¬M ;Bª M|B +| +?9i F?Q i`QÆM; - Gw ."i /M i? M°Q +kM; F?¬M; ç€M? M; M; i
 M?Q p°vX
 L m t° i¬M ;Bª M|B ç€M?- Gw ."i +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- #¶M; M?B M T?€i` K°i ç
 Q M? FQ+? iÈBX L?bM i?'v Gw ."i +¬M; FQ+? +?QM? KbM?- ç-m °m HQM; #B M b
 T?šM M°- F?¬M; HMB K° iB M iÈB- [m M? i?•M i`"M M; "T K°i +° FBK b„+ [m M; K
 ç€M? iÈBX
 •K -K K°i iB M; - Gw ."i T?€i` ç¢Q ç°m F?Q +kM; F?¬M; [m €K¢M? K) H9+ M°v pÐ i
 K° ç-m °m HQM; FB F?Q i? F?¬M; ;BªK- i`U+ iB T?QÈM; Gw ."i t¬M; iÈBX
 @ L? M?- ç2K [mv M i`K+ HQM; +?9 +?Q ?„MX

Gw."i F?¬M; ç w 'm HQM; T?|M; iÈB +?QM? KbM?- i v [mv i pW ç°M;- # Q p•v G
?QÈM; FBK b„+ 'm HQM;X G9+ M"v 'm HQM; +€+? Gw."i ?ÆM MY #QÈ+- ç°i M?B
i?•M ?bM? H"TiS+ M;QM; i` - ?B M M?B M H" HQM; +?9 t•K M?"Ti? ;BÈB HBM?
i?¬M T? HBM? ?²M +?B HU+ 'm HQM;X

@ *ÁM +?ì +€B ;b- K m ç2K HBM? ?²M +?B HU+ +O M;QÆB `|i p"Q i? ;BÈB HBM?
h`QM; i? ;BÈB HBM? ?²M 'm HQM;- H"TiS+ K°i KªM? i`"M; ;B M; çªQ ?ªB- HBM?
HU+ i,M; i? K HBM? ?²M +?B HU+ +O Gw."i- # +´ HU+ HQÈM; p†M p Q H"K +?Q
[m H,M H¢B- [m M? i?•M FBK b„+ [m M; K M; +?|B H¼B H"TiS+ T? B M?¢iX

GQM; +?9 +?B HU+ [mª M?B M +QìM; ?Q" M? p¬ +MM;- Gw."i F?¬M; F?ÄB +ªK i?€
p"Q HBM? ?²M i? ;BÈB +O KbM?- KbM? +|i? i?¬M T? çQÈ+ ? v F?¬M; i?"i bU H
?B M i¢B- Gw."i +|i? F?Q ç`M? i?¬M M?"M t2K tûi i?ìB i? X

GQM; +?9 +?B HU+ +?ŠM; M?[M; +QìM; ?Q" M?- ?ÆM M[T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ
çÆM; BªM i?¬M T? HBM? ?²M +?B HU+ ç®B T?QÆM;- K" ç9M; H" ç2K +?QM? Kb
T?QÆM;X G`K M?Q p"v +?¶ i®i `ä`"M;- M m M?Q HQM; +?9 +?B HU+ i?"M? +¬M;
H¢B HBM? ?²M +?B HU+ +O KbM?- +|i? ç²M; /¢M; bBM? i²M- M?QM; HQM; +?9
F?®M; +? i? ;BÈB HBM? ?²M ç®B T?QÆM;- iB M iÈB F?®M; +? ?"M? pB ç®B T
i?'v ?QªM; bÊ- M m F?¬M; +|s" i¬M; Bª M?„+ M?Î- #` bB m H½Q GQM; €K iQ€M H
H" pb GQM; h°+ #€M K¢M;X

Gw."i iBM? iQìM;- Km®M i?"M? +¬M; bY /KM; FBK b„+ 'm HQM; i?"M? HQM; bOM;
+?B HU+ H" i?ìB F?„+ i®i M?"iX

GQM; +?9 +?B HU+ imv K¢M?- M?QM; T?QM; 'M +?9 ;Bª HBM? ?²M +?B HU+- +M
F?Q +MM; ?Ä H [mª +QìM; ?| HBM? ?²M +?B HU+ iQÆM; ç®B K¢M? +kM; F?¬M
+€B bÊB HBM? ?²M +?B HU+ M"v b m F?B #` FQ+? T?€i- t•K M?"Ti? ;BÈB HBM?
M;U #„i p2- +?BK b +?U+ bÆMX

h`QM; H9+ HQM; +?9 +?B HU+ i`B i ç /mM; M?"Ti? ;BÈB HBM? ?²M 'm HQM;- G
HQM; +?9 +?B HU+ HBM? ?²M i?¬M T? X >B M i¢B- [mv M b M? b€i ç-m FBK b„+
;B[îi`QM; i v Gw."iX L?QM; Gw."i b) F?¬M; ç +?Q HQM; bOM; `ÆB`KM;- +?ŠM
`ÆB`KM;- +ÁM ?ªQ ?ªQ #²B /QÐM;- i¢Q i?"M? T?B ?"M? i¼ F} +O KbM?X

Jî K„i` - +?d i?'v ç€K M;QìB •M? ok hbM? p•v [m M? Î+Y ` p"Q- €M? K„i F€ [m€
ç-m 'm HQM; FB - M?bM Gw."i- /`m /`M; M;Q M M;Q½M ç€M; v mX

eNRX ZXe @ *?QÆM;RNR, h?S+ l®M; GQM; >mv i

@ Gw."i- M;QÆB ç½ H"K ;b pÈB *?B *?B p"v\

•M? ok hbM? i?¬K +ªK i?'v +| +?9i #`i i?QìM;- M?QM; +| ç€M? +? i +kM; F?¬M; i?
i? i?m-M T?K+ i?"M? +¬M; 'm HQM; i`î i?"M? i?9 +QM; +O KbM?X

Gw."i i•K i`¢M; F?¬M; i²B- ``i F?¬M; i²B- M;?2 i?'v •M? ok hbM? ?ÄB- pmB p ç€T

@ h p" *?B *?B iB M ?"M? ;B Q HQm i•K HBM? K°i +€+? b•m b„+ K" i?¬BX

•M? ok hbM? MY iBM MY M;î- /M b Q +kM; H" K°i i?B m M[- 'm HQM; ç| +kM; `i ç
M;`v Î+MM;- •M? ok hbM? ç½ +| ibM? +ªK v m i?QÆM; ç®B pÈB *?B *?B- i?'v ibM
+O *?B *?B- •M? ok hbM? iB M H¢B ;-M- pW p¶ ç-m M| pW ?ÄB,

@ *?B *?B- M;QÆB H"K b Q i? \

•M? ok hbM? p¶ ç-m +O 'm HQM; p®M H" ç°M; i€+ i?•M K"i`'i #bM? i?QÌM; - M?Q
M? M? H¢B- €M? K„i +ªM? ;B€+ i`WM; i`WM; M?bM •M? ok hbM?- ? B +€M? KÎ`°
+?m~M #`+¬M; FQ+?- ?Q`M iQ`M F?€+ #B i bQ pÈB i?€B ç° i?•M K"i pÈB Gw."iX "
HBM? ?²M +?B HU+ +O Gw."i- 'm HQM; ç½ bBM? ` K°i +ªK ;B€+ i?•M + "M iU M?
i? +?Q T?ûT M;QÌB F?€+ H¢B ; -MX

@ Gw."i- M;QÆB`®i +m°+ ç½ H`K ;b\

Gw."i KdK +QÌB- F?¬M; i`ª HÌB +•m ?ÄB M`v K" ç½ 'm HQM; K°i +€B- [m€i,

@ *?¶ M`v F?¬M; +ÁM pB + ;b +O M;QÆB M[- [m v p çBX

'm HQM; /QÌM; M?Q ?B m çQÊ+ HÌB +O Gw."i- /€M; p +¬M; FQ+? i?m p - #° /¢
F?¬M; i? K M?bM •M? ok hbM? H`v K°i +€B-[m v ç-m çB ` F?ÄB T?ÁM;X

@ æWM; ?B p¼M; i ;BªB i?Q+? ;b +ªX

Gw."i M|B,

@ *?B *?B b m M`v H`i?9 +QM; +O i `²B- +€+ M;QÆB i®i M?'i H" çWM; i` m +?¼
?"m [mªX

@ h?9 +QM;5 L;QÆB i?m-M T?K+ çQÊ+ K°i +QM`²M;X h`ÌB ç'i5 *?d i`QM; M?€v K
ç½ i?m-M T?K+ çQÊ+ K°i +QM`²M;\

aQ pÈB i?€B ç° F?B T bÊ +O h€+ J½ Gw- •M? ok hbM? H¢B +| +ªK ;B€+ F?¬M; + K
i`QM; # M;`v [m #` Gw."i i`QM; M?€v K„itm b¢+?X •M? ok hbM? i?U+ bU i?Q+
ç|- F?¬M; M;Ì H¢B #` Gw."it2M M; M;- +QÊT çQ¢i i`„M; i`ÊM M?Q p"v- M M p Kt

@ •M? ok hbM? iB m i?Q- M;QÆB çWM; iS+ ;B" M- ç½ H`i?9 +QM; +O i - i çQÆM
M;QÆB- H`K #¢M pÈB M;QÆBX >ÆM M[X

Gw."i +QÌB i?-M #Q,

@ >ÆM M[+?9M; i +ÁM +| i? çQ M| p æ'm h?-M æ¢B GK+- +€+ ?mvM? ç - M;?
K°i +QM ?mv i b„+ 'm HQM; ?mv i i?¬M; + Q [mw p æ'm h?-M æ¢B GK+- ç| b) ;•v

@ æ•m +?d H` +?'M ç°M;- +ª æ'm h?-M æ¢B GK+ b) T?€i çB M H M 'v +?SX

h€+ J½ Gw pšM +| +?9i F?¬M; i? iBM çQÊ+- pW M|B pW i?Î?´M ? MX

@ æQÊ+ `²B- #•v ;BÌ çWM; i?ªQ Hm" M i?9 +QM; +O i M[- M|B +?mv M +?QM? çB
i`Î çB- i b) ç|M; p B K°i M;QÌB #` GQM; h°+ i?¬M T? HBM? ?²M i? ;BÈB- M?QM
M;QÆB T?ªB T?®B ?ÊT #B m /B M pÈB i - F?¬M; i? ç H° pB + i ç½ i?m-M T?K+
+€+ M;QÆB +kM; +?šM; i? i?Q€i çQÊ+ ç•mX

L?[M; M;QÆB M`v p®M`'i i?¬M; KBM?- +kM; F?¬M; +-M M|B M?B m- i'i +ª ç m ;"i
i? M`QX

L;`v ?¬K b m- GQM; h°+ *€+ G½Q iÈB- #ÎB #B m ?B M +O 'm HQM;- Gw."i ç½ #B
M`Q- i`QÊ+ F?B #` M;QÌB çB m F?B M GQM; \*?9 çB m F?B M- i?•M i? p`iQ /mv
+? - M;Q`B pB + Mªv bBM? iBM? +ªK i?•M K"i pÈB M;QÆB i?B i`B M GQM; *?9`
i?QÌM; ;b F?€+X

@ Gw."i- i?•M i? F?¬B T?K+ i? M`Q`²B\

GQM; *€+ G½Q /€M; p p¬ +MM; [m M i•K- M m F?¬M; #B i çQÊ+ i•K ç` F?; HQÌM
i•K ç| i?U+ bU F?B M Gw."i +ªK ç°M;X

@ >Q`M iQ`M F?¬M; +ÁM p'M ç ;b`²B- GQM; ç¢Q bQ5

Gw."i p¶ p¶ M;U+- iÄ p i?•M i? ?Q`M iQ`M #bM? i?QÌM;X

@ o"v +?9M; i #„i ç-m im Hmv M GQM; *?B *'K *?9 i?¬BX *?¶ M`v F?¬M; i?Q+? ?

GQM; *€+ G½Q ;B®M; M?Q ?¬K [m - H¢B ¢Q Gw ."i iÈB K°i p€+? ¢€ M;Q`B #Ì #B
#„i ¢-m im Hmv MX

Gw ."i H¬B ` [mv M i`K+ ¢½ ;BªB i`W GQM; \*?9- ¢'m F?Q i`mv M p`Q- K°i +¶ iBM
HB M i`mv M p`Q i`QM; ¢-mX

GQM; *?B *'K *? M°B /mM; F?¬M; ;B®M; M?Q +€+ +¬M; T?€T ¢'m F„ F?€+- i`QM;
i?B m H B H`+? tm'i tS +O KbM?- i`QM; [mv M i`K+ M`v ?Q`M iQ`M +?d +! M°B /m

*?Q iÈB F?B M?[M; M°B /mM; M`v ?Q`M iQ`M /mM; M?"T p`Q i`QM; ¢-m Gw ."i- Gw
h°+ H¢B M;?B K +'K im Hmv M GQM; *?9 M`vX

"B M T?€T im Hmv M +Æ #ªM M?'i +O M?•M HQ¢B H` ?'T i?m i?B M ¢` HBM? F?
i`M imv +! ¢"K HQ½M; F?€+ M? m- M?QM; ;¬M M?Q Î MÆB M`Q +kM; +! i? ?'T i?
/mv M?'i +O GQM; *?B *'K *?9 H` Hmv M ?! GQM; J¢+? \*?B GU+ Î i`QM; HQM; ?m
¢QÊ+- M m HQ¢B #Q T?€T M`v K` HQm i`mv M` M;Q`B b) H` i B ?¼ ¢®B pÈB G
p`i ¢QÊ+ i¢Q ?! v m i?QÆM; M?'i- M?QM; i¢Q ?! +kM; `i +¬M; #^M; - M; QÌB +?
HU+ HQÊM; +QÌM; ¢¢B M?'i ?Q`M ?ªQ M?'i- M?QM; +kM; F?B M GQM; h°+ bBM? b
+kM; +?d +! K`v M;?bM +QM- ¢! H` Hw /Q pb b Q GQM; h°+ imv `i +QÌM; ¢¢B- M?
M?•M HQ¢B i? ;BÈB- #ÎB #¼M +?9M; F?¬M; +-M M?B m H½M? ¢` p`i`B M;mv M
+O M?•M HQ¢B- F?ª M,M; t•K +?B M i?`M? +¬M; M?•M HQ¢B i? ;BÈB H` `i i?'T X

L m GQM; *?B *'K *?9 K` HQm i`mv M` - M?•M HQ¢B ?Q†+ #ªM i?•M GQM; h°+ pb
HMM; GQM; h°+ b) F?B M GQM; h°+ H•K p`Q iBM? i`¢M; /B i pQM; X

@hm Hmv M GQM; *?B *'K *?9 +?B i?`M? #®M +ªM? ;BÈB, GQM; GU+- GQM; lv- G
*?95

h?¬M; [m ?'T i?m >mv i J¢+? *?B GU+ Î i`QM; GQM; >mv i- #'i Hm" M H` M?•M HQ
¢ m +! i? M•M; + Q HU+ HQÊM; p` bU +QÌM; ?½M +O M?K+ i?•M- ¢†+ #B i H` ¢®B
HQM; HU+ b) +! ¢QÊ+ M?K+ i?•M +Æ ?² +! i? b€M? pÈB GQM; h°+X *ÁM GQM; lv-
b„+ *U GQM; +kM; ¢½ ¢QÊ+ H½M? ;B€Q- +¶ €T HU+ p¬ ?bM? ¢! ;B®M; M?Q i?U+
#'i +S +QÌM; ;Bª M`Q /QÈB HQM; mv- i?U+ HU+ ¢ m ;BªK b9i `i M?B mX hm Hmv M
+! i? i`U+ iB T i`!B +?ti ¢®B i?OX

*ÁM iÈB +ªM? ;BÈB GQM; E?B m i?b +! i? +! ¢QÊ+ HU+ HQÊM; /ÌB MQM H'T # -
i`QM; HQM; mv- bBM? ` iB M; ;¬K- /MM; •K # ¢ i`mv M M,M; HQÊM; ` - i¢Q M M
F?¬M; i? i`€M? ¢QÊ+X

*ÁM iÈB GQM; *?B *'K *?9 i?b F?¬M; +ÁM H` HU+ HQÊM; +O #ªM i?•M M[ - K` /M
¢ T?€i ¢°M; HU+ HQÊM; +O +ª ¢'i i`lBX

h`QM; [mv M i`K+ +! ;?B `i i`ä T?QÆM; T?€T im Hmv M- M?QM; #®M +ªM? ;BÈB M
i?b H¢B ;?B `i ;BªM HQÊ+- /Q p`v F?B M Gw ."i F?¬M; F?ÄB M;?B M;Ì ?B m [ma
L?QM; #'i F i? M`Q- +! +Æ ?°B im Hmv M i?QÊM; +` #Q T?€T +O GQM; h°+ +kM

E?! F?,M H„K KÈB HoM? M;° ? i M?[M; i?¬M; iBM ;?B i`QM; GQM; *?B *'K *?9- Gw
` X

@ h? M`Q\ *! i? #„i ¢-m im Hmv M ¢QÊ+ +?Q \

GQM; *€+ G½Q ?ÄBX Gw ."i ;"i ;"i ¢-m- HQM; /U+ KÎ ` - F?¬M; #B i iW ¢•m tm'i ?
/MM; HQM; /U+ ¢Q ¢ M i`QÈ+ Kti Gw ."iX

Í i`QM; #bM? H` HQM; ?mv i ¢Ä bšKX

*kM; F?¬M; #B i H` +QM `²M; + Q [mw K` tmB t Q M`Q- pb pB +im Hmv M +O K°i
+®M; ?B M` ?mv i /`+? [mw ;B€ +O KbM?X Gw ."i #B i- +?d K°i #bM? M?Ä M`v i?
HQ¢B i? ;BÈB ¢ #€M ¢'m ;B€ i?b b) F?B M +ª i`QÌM; ¢'m ;B€ ¢ m T?€i ¢B MX

L m F?¬M; +! ;b #'i M;Ì- b m M`v K¶B M;`v ?„M b) /MM; HQM; ?mv i H`K ¢² m®M; -

GQM; ?mv i iB M p"Q i`QM; +Æ i? - ?mv i K¢+? +?B HU+ +m²M; #¢Q H"TiS+ H M F /€K M; ?o M?B m- +, M +S i?2Q T?QÆM; T?€T im Hmv M ; ?B i`QM; GQM; *?B *'K *? K¢+? +?B HU+ M"v p"Q i`QM; +Æ i? ?„MX

GQM; *?B *'K *?9 F?¬M; T?ªB H" +¬M; T?€T- ?Q"MiQ"M F?€+ bQ pÈB im Hmv M F?¬M; i? ¢Q p"Q ¢ M ¢B M F?Q ?ªB ¢QÊ+- K" T?ªB /mM; M?"T M! p"Q i`QM; ?mv +! i? bBM? ` +ªM? ;BÈB ¢-m iB M +O GQM; *?B *'K *?9- HQM; HU+X

*, M +S p"Q #Q T?€T im Hmv M HQM; HU+ F?¬M; T?ªB +?mv M F?| F?, M H„K- +?¶ H" T?ªB F?¬M; M; WM; +mM; +'T HQM; ?mv i- ¢! KÈB H" +?¶ F?| F?, M M?'i- +?d + ?mv i- +?Q /M im Hmv M iÈB +ªM? ;BÈB + Q M?'i+kM; b) /Q ?mv i K¢+? +?B HU+ ¢BX

J°i #bM? M?Ä HQM; ?mv i `i M? M? ¢½ #` Hmv M ?! tQM; - Gw ."i KÎK„i ` - M?bM ¢ M; i`-K M; •K ¢€M? ;B€ ?„MX

@ æQÊ+ `²B- ¢•v H" H-M im Hmv M ¢-m iB M- F?¬M; ¢QÊ+ i? K H K- b m M"v i b) M; QÆB +kM; +~M i?"M ¢'vX

aB m G½Q GQM; M?bM Gw ."i K°i +€B- `²B #'i M; !M; U F?¬M; `!B ¢B- K†+ F Gw ."

æSM; v M H†M; i` M p€+? ¢€ i` M #! #B M K°i H9+- +ªK M?"M M?[M; i? v ¢´B iBM ?! HQM; ?mv i K" +!- Gw ."i F?) i?Î T?"Q K°i +€BX *?d K°i #bM? M?Ä HQM; ?mv M?"M i?'v- i?•M i? p®M /o /Q im Hmv M ¢'m F?Q M M `i +Q!M; i`€M; i?b iU ?² ¢ "•v ;BÁ +?Q /M F?¬M; /MM; #'i +S ¢'m F?Q T?ÁM; M; U M"Q- K°i +Q!M; ;Bª /QÈB + F?¬M; i? M"Q H"K i'M i?QÆM; iÈB i?•M i? +O ?„M ¢QÊ+X

L m +! i? m®M; ¢QÊ+ K°i HQÊM; HÈM HQM; ?mv i- i?b im Hmv M i?•M i? +Q!M; ? T?ªB H" +?mv M F?¬M; i? tªv ` X L m i?U+ bU M?Q p"v- +! H) ¢®B F?€M; pÈB GQM F?¬M; i? X æ€K GQM; h°+ M; ®+ M; ? + +S M; ?o `^M; ¢½ F?®M; +? ¢QÊ+ KbM? i`C Km®M KbM? H"K HQM? ¢€M? i?m KB M T?Q +?Q #¼M +?9M; - /B i i`W ¢¢B €+ K [m M? ?mv i i?®M; pÈB KbM?X >W- pb Kšm i?•M iU M?B M FB K ¢QÊ+ FB - .QÆM /B i i`W- M?QM; KbM? +kM; b) F?¬M; H"K F ¢€M? i?m KB M T?Q ¢QÊ+X

J†i KdK +Q!B- Gw ."i F?¬M; p°B p" M; [m v H¢B MÆB ÎX GQM; *?B *'K *?9 imv #` imv i ¢®B #` +'K- M?QM; mv HU+ i? M"Q- i`QM; [mv M i`K+ F?¬M; ? ;?B +?ûT- +?B M M"Q- ?ÆM M[+ÁM +¬M HQM; ?mv i F?¬M; M; WM; +mM; +'T- F?¬M; i? H" M"v Gw ."i bmv M; ?o `i `ä `M; - ¢®B pÈB ?„M K" M!B- [m M i`¼M; M?'i pšM H" im .QÆM; J h?B M +! i? /U p"Q h?B M J æ'm E?Q ¢ ¢°i T?€ iÈB S?QM; >"Q æ'm h K" M!B- ¢! imv i ¢®B H" bU +€K /¶ +? i M; Q!BX

h?'v F?¬M; +! B H"K T?B M- Gw ."i M; ²B t T #^M; tm®M; - K†i ?QÈM; p T?Q ;B! /šM h?B M J æ'm E?Q /B +?mv M F?„T FBM? K¢+? - ?'T i?m i?B M ¢` HBM? F?Q

h`QM; F?B im Hmv M- i?!B; B M i`¬B [m `i M? M? - +?Q iÈB F?B i`!B i®B- Gw ."i K +•v +®B i` M HQM; ¢ªQ- # v p MÆB ÎX

æ°i M?B M- i`QM; ¢€K +•v +®B T?Q i`QÈ+ i`mv M iÈB K°i +¶ F?Q iS+ F?B M Gw . +O Gw ."i ?B M i¢B- +! i? T?•M #B i`ä `M; ¢! H" ? B M; Q!B- ? B M?•M HQ¢B +Q h°+X

æ€K M; Q!B •M? ok hbM? #` ?¢M +? ¢B H¢B Î ;¬M MÆB Î- F?¬M; i? M"Q ¢B H¢B i H`+? +O ? B M?•M HQ¢B M"v p¬+MM; ¢€M; M; ?BX G) M"Q- H" ? B K¢Q ?B K; B

Gw ."i M; ?o p"v- F?) ¢€T tm®M; K†i ¢'i- i?m F?Q iS+ +Q!M; ;Bª +O KbM? H¢B- F? ? B M; Q!B ¢!X

eNkX ZXe @ *?QÆM; RNk, GÌB JÌB *O ",M; L[

æ M F?B M?bM i?'v ? B M;QÌB ç|- Gw ."i +?Êi i?'v #m²M +QÌB- i?b ` +kM; F?¬M; K°i M;QÌB H" [mªM ;B +O ",M; æªQ Jç+ Eb- ;½ +ÁM HçB H" K°i içT /`+? +| i M h +| +?9i 'M iQÊM;- ;½ içT /`+? M"v +kM; F?€ i?¬M; KBM? H M? HÊBX

@ Jç+ Eb [mªM ;B - æªQ *?O i?U+ bU b) iÈB +Sm +?9M; i ? v b Q\

h€+ .mv L?o ?ÄBX > B M;QÌB i`®M i`QM; K°i ?®+ +•v Î +?¶ +•v #` i€+? ` - t2K ` ib ç| i?mv M #` ?Ov- Jç+ Eb [mªM ;B p" ç€K içT /`+? F?¬M; #B i b®M; +? i ` b Q- ç F?¬M; [m M i•K iÈBX > B ;½ M"v +| i? i`®M i`€M? çQÊ+ GQM; h°+- b®M; ç M ?¬ iQ+? `²BX

Jç+ Eb [mªM ;B iU iBM M|B,

@ æªQ *?O çQÆM; M?B M F?¬M; i? pb +?9M; i K" iÈB GQM; æªQ- M?QM; iB m i +?B m iB m i?Q M?Q p"v- çQÆM; M?B M b) F?¬M; i? F?¬M; iÈBX

h€+ .mv L?o M|B,

@ *?Q /M æªQ *?O iÈB- #B M +ªK M? K¬M; M?Q p"v- +kM; F?¬M; #B i H9+ M"Q KÊ ?çB M?Q p"v- æªQ *?O F?¬M; #B i +| H" ç®B i?O +kM; #¼M +?9M; ? v F?¬M; X J" çQÊ+ GQM; æªQ- +| i? ç®B T?| çQÊ+ pÈB ç€K +U HQM; HÊB ?çB FB - +Sm iB m i bU b®M; +? i +O +?9M; i ? v b Q\

GÌB +O ;½ içT /`+? F?B M Jç+ Eb F?) M;~M M;QÌB- [mªM ;B i`mM; i?"M? ? i KbM +| ?B p¼M;- +ÁM K°i HQç i +•m ?ÄB +O h€+ .mv L?o ?„M HçB +?Q iWM; M;?o iÈB

@ o"v T?ªB H"K i? M"Q\ *?9M; i F?¬M; i? i`®M [m€ H•m i` M GQM; æªQ çQÊ+X

@ *?B #^M; H"K i? M"v- [mªM ;B ççB M?•M- M;¼+ #`B +| i? i` Q ç´B iBM iS+ p F?¬M;\

@ *ÁM ? B KªM?5

@ *?B #^M; +?9M; i HçB i`mv M K°i iBM çB- M|B H" iB m i?Q #` GQM; h°+ p•v F? `i +ªM K"i- 2 `^M; ? B +?9M; i F?¬M; i? +Sm ` çQÊ+5

L;?2 i?'v p"v- Jç+ Eb [mªM ;B F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v,

@ h€+ .mv L?o- H) M"Q M;QÆB F?¬M; iBM iQÎM; M,M; HU+ +O æªQ *?O ? v b Q\

@ E?¬M; T?ªB iB m M?•M F?¬M; iBM- æªQ *?O ççB M?•M çQÆM; M?B M H" #€+? F?¬M; M|B M?Q p"v- ? B +?9M; i +?d 2 F?| K" i?Q€i F?ÄB GQM; æªQ çQÊ+X L m M?B m # M; i?O- ç®B ç-m i`U+ /B M pÈB GQM; h°+- ? B +?9M; i +| H) +ÁM +| +Æ

Jç+ Eb [mªM ;B bmv M;?oi`QM; ;B•v H€i- +m®B +MM; w M;?o Km®M b®M; b|i pš

@ *kM; ç" M? p"v i?¬BX «B- M m æªQ *?O iÈB GQM; æªQ M?QM; F?¬M; ibK i?'v iE i?ªKX

@ .M b Q +kM; +? i- HB m K°i T?2M +| H) +ÁM +| +Æ ?°BX

> B M;QÌB `b `¬K #`M i€M Î ç|- Gw ."i ç m M;?2 `ä- HçB bmv M;?o,

@ ",M; çªQ æªQ *?O [mª M?B M ;? ;ÈK- M?QM; Km®M t¬M; p"Q GQM; æªQ- iU ? H„KX L?QM;- +| H) pb ",M; L[- M m M?"M çQÊ+ iBM +O Jç+ Eb [mªM ;B -+| H) b) i çB- M?QM; #•v ;BÌ HçB F?¬M; +| M?B m [m M ? pÈB KbM?- K" HçB H" i M G hmv #¼M +?9M; #` æªQ *?O #B i çQÊ+-F?¬M; #B i b) +| ?"m [mª i? M"QX

amv M;?o K°i T?2M- K†+ F Jç+ Eb [mªM ;B p" iB m içT /`+?- H†M; H) /ÌB çB- [n HÁM; i? K K°i bU ç T?ÁM;- ç T?ÁM; #,M; çªQ æªQ *?O ibK iÈB GQM; æªQ b) ;•v

Gw ."i i@B K`i KÈB [m v p - F?B M ç€K M; QÌB •M? ok hbM? ``i HQ H„M; - bU HQ H
çQÊ+- F?¬M; +?d #ÎB ?„M +| HB M [m M iÈB b®M; +? i +O #¼M +?9M; - K`` +ÁM H``
i?ÌB ;B M [m X

@ Gw ."i - ",M; L[+?B m iÈB ibK M; QÆB- i?`v M; QÆB F?¬M; iÈB i?b ``i F?¬M; pm
•M? ok hbM? #•v ;BÌ +kM; F?¬M; ;¼B Gw ."i H`` óiB m ç ç ô M[X

@ ±- +| M|B ;b F?¬M; \

@ L``M; i M|B M; QÆB i®B M v Î ç•v çÊB M``M; i - M``M; i b) iÈB ibK M; QÆBX

@ "•v ;BÌ +?ŠM; T?ªB H`` #m´B i®B `²B ? v b Q\

@ *?Q M M i ç½ iÈB `²BX

",M; L[KdK +QÌB çSM; M; Q``B +Y - t2K ` i•K i`¢M; F?¬M; i²BX

@ L; ?o ` +€+? +Sm G hmv i S?QM; +?Q K`` pmB M?Q p"vX

Gw ."i MY çM MY i?"i M|BX

@ *?Q +| - i #€K H`v K`v M; ``v- H½Q HQM; ç€M; ;?ûi KÈB +?Q i ;†T G hmv i S?QM
S?QM; Km®M; †T M; QÆB- M; QÆB +| +?`m; †T ?„M ? v F?¬M; \

",M; L[€M? K„i +¬m F?~M M?bM Gw ."iX

•M? K„i ç| F?B M Gw ."i i`Î M M +ªM? ;B€+- +¬ M``M; Km®M /MM; K„b„+ /K /¶ KbM
hmv i S?QM; X .M i? M``Q G hmv i S?QM; +kM; imv i ç®B F?¬M; i? /ÌB F?ÄB GQ
ç`M? M?Q p"v- /MM; €M? K„i ç-v ~M w M?bM ",M; L[,

@ h? M``Q- K„M[- M m i ç²M; w i?ª G hmv i S?QM; - M; QÆB b) #€Q ç€T i i? M``Q

@ hmv i ç®B F?¬M; çQÊ+ i? +?Q iB m iY G hmv i S?QM; 5

h?€B ç° +O Gw ."i HW çQÊ+ +ª h€+ J½Gw- ;½ i?O HoM? ?ªB i†+ #•v ;BÌ p¬ +MM;

* Hv _Qbi +kM; M|B i?2Q,

@ æ9M; i? - +?9M; i p`` ?„M F?¬M; ç°B i`ÌB +?9M; - imv i ç®B F?¬M; i? i?ª ?´ p `

@ *€+ M; QÆB i?"i ç€M; ;?ûiX

",M; L[b¢M; ;B¼M; - `²B M|B pÈB Gw ."i,

@ Gw ."i + + - çWM; M; ?2 #¼M +?9M; - M; QÆB çB i?2Q i X

*¬ M``M; M``v imv i ç®B b) F?¬M; ç bM? +?B K +?9i iB M M; ?B ;b- çB m ç| Gw ."i
/¢M; +O ",M; L[- /QÌM; M?Q +| ;b ç| +´ [m€BX Gw ."i pšM çSM; BK- +?d i?ªM M?B

@ "¼M ?¼ ç m H`` ?mvM? ç ` b®M; p``Q +? i +MM; i - +| ;b +S M|B- F?¬M; +-M ;B

h?`v Gw ."i F?¬M; +?`m M; ?2- ",M; L[+``M; +QÌB M; •v i?Æ- M|B,

@ L; ?2 M|B Gw ."i + + im Hmv M K°i HQ¢B +¬M; T?€T ``i ç†+ #B i- M m #Q K"i
h?¬M æ¢B GK+ #B i çQÊ+- +?Q #B i +?WM; #¼M +?9M; ç m Km®M #„i çQÊ+ M; Q
M|B +?mv M +?S\

Gw ."i ç°i M?B M b-K K†i tm®M; - ",M; L[Km®M M|B +?QM? H`` h?B M J æ`m E?Q
/Q G hmv i S?QM; M|B +?Q ",M; L[#B i- pB + M``v M; v +ª ç€K M; QÌB •M? ok hbM
+¬ M``M; M``v K`` M|B +?mv M M``v ` - M; ``v i?€M; b m M``v +O Gw ."i +?„+ +?„M b) F

@ J„M[- M; QÆB mv ?B T i ? v b Q\

Gw ."i €M? K„i H¢M? HMM; - HÌB +O ",M; L[ç½ +?¢K iÈB ;BÈB ?¢M +O ?„M- pb i
imv i ç®B F?¬M; M; ¢B ç„+ i°B pÈB +QÌM; ;Bª p®M /o ?„M F?¬M; Km®M ç„+ i°B M?

@ ",M; L[b Q /€K mv ?B T Gw ."i + + X

",M; L[p K†i p¬i°B- M?Ä M? M|B,
 @ *?d Km®M K|B Gw ."i + + ` M;Q`B M|B +?mv M- +kM; F?¬M; ,M i?`i M;QÆB- ç
 æ½ M|B M?Q p"v- Gw ."i +kM; F?¬M; +| +€+? M`Q F?€+ - i?U+ HU+ +O ",M; L[ M`v
 i?'T- #•v ;B| H¢B +| bB m T?~K i?¬M #BM? h?Q GQM; hB M Î i`QM; i v- KbM? iQ`M
 i? ;B i M`M; i - M?QM; /Q +| i`mv M i®M; M; ¼+ #`B- #B M b® i`QM; M`v H¢B `i M
 ."i ç`M? ç²M; w,
 @ h?¬B çQÊ+- M|B +?mv M i?b M|B +?mv MX
 @ æ•v KÈB H` + + i®i +O i K`X
 ",M; L[KdK +Q|B- i?QªB K€B F?Q€+ i v Gw ."i- çB p T?Q F?m`WM; `K +O GQM
 _WM; `K # M ç K i®B QK- /Q| M; M?Q +?2 ;B`m K [m, F?B M M;Q|B i T?ªB F?B
 æªQ- M;Q`B GQM; h°+ ` i?b F?¬M; +ÁM /½ i?9 K i?9 HÈM M`Q +ª- M?QM; ç°M; p
 ."i p` ",M; L[ çB p`Q F?B M ç€K ç°M; p"i M?Ä M`v +?çv iQ€M HQ¢M- +`M; F?B M F
 F?Q #`i MX
 ",M; L[pšM F?Q€+ i v Gw ."i- ;B®M; M?Q K°i iB m Km°B Km°B v m çm®B M;Q M M
 @ Gw ."i + + - i?"i F?¬M; i? ?B m M`B M;QÆB p` G hmv i S?QM; - i¢B b Q F?¬
 T?QÆM;X h?U+ ` M;QÆB +kM; H` M;Q|B i®iX
 L;Q|B i®i F?¬M; /€K M?"M- M?QM; G hmv i S?QM; +kM; imv i ç®B F?¬M; TªB
 S?QM; h? :BÈB- G hmv i S?QM; HW ?„M i?b [m M ? +kM; ? B M;Q|B ç½ F?¬M;
 M?[M; pB + b m ç| +?d F?B M [m M ? +`M; +,M; i?ŠM; ?ÆM K` i?¬BX
 @ L;QÆB F?¬M; ?B m çQÊ+- ç•v H` +?mv M +O M K M?•M- i H¢B Km®M #B i- G
 K„ M[ç®B tY i®i pÈB ?„M M?Q p"v\
 @ >„M `i ç T i` B5
 ",M; L[i`ª H|B- F?B M Gw ."i bmwi M[i?´ ?mv i,
 @ G hmv i S?QM; H` M K M?•M ç T i` B M?`i i iWM; ;†T- ?ÆM M[ i` M?Q p"v ç
 S?K i?•M i M|B- M K M?•M i ibK- Qi M?`i TªB +| i?U+ HU+ æ`m h¬M +Q| M; ;Bª-
 ç T i` BX
 h?U+ ` ",M; L[ +kM; `i ç€M; i?QÆM; - bm®i M;`v Î i` M ",M; æªQ- +?Q iWM; iB
 M;Q`B- G hmv i S?QM; i?U+ ` ç T i` B- M?QM; +?Q iÈB KS+ imv i i? K„ M K-
 ?„M +kM; F?¬M; ? i?m FûK G hmv i S?QM;X L;?o M?Q p"v- Gw ."i F?¬M; F?ÄB
 ",M; L[X
 @ ",M; L[- M;QÆB +| iWM; M;?o ``M; - G hmv i S?QM; ç®B tY i®i pÈB M;QÆB F?¬
 F?€+X
 Gw ."i M?„+ M?Î- pÈB M?[M; ;b Gw ."i #B i p G hmv i S?QM; - G hmv i S?QM; imv
 ?€Q b„+ - +`M; F?¬M; TªB H` F / +| ibM? +ªKX Í i` M i?mv M H` /Q +¬M i?U+ H
 M;Q`B pB + ",M; L[ +| i? ;B9T ?„M- [m M i`¼M; ?ÆM H` h?Q GQM; hB M pšM Î i`Q
 ",M; L[H¢B F?¬M; ? #B i ;b- H`K #~K M|B,
 @ h +kM; F?¬M; #B i- M?QM; ?„M /€K i®i pÈB i ç½ H` `i ;BÄB `²B- TªB #B i`Î
 T?K i?•M i +?'T M?"M i?b çQÆM; M?B M H` i®i M?`i- M?QM; M m T?K i?•M i M?b
 +? iX æB m M`v- i ç½ M|B pÈB G hmv i S?QM; `²BX
 oW çB pW M|B +?mv M- #`i ;B€+ ç½ +€+? `i t MÆB Î- çB p`Q ;B[ GQM; æªQ `²B
 @ J„ M[- M;QÆB FûQ i iÈB ç•v H) M`Q +?d ç M|B M?[M; pB + M`vX
 Gw ."i ç°i M?B M +ªK i?'v F?¬M; i®i- +ªK ;B€+ M`v F?¬M; +| +,M +S ;b- +?d H` /U
 tmv M ç®B /B M pÈB +€B +? i KÈB +| /U +ªK ç|X .Q p"v- Gw ."i /WM; H¢BX

@ o"v i?b M|B +?mv M +?QM? M?ûX Gw ."i + + - M K†i ",M; L[- çWM; ç GQM; h°+ hmv i S?QM; #•v ;Bì`i ç€M; i?QÆM;- h?B M J æ'm E?Q ?„M im Hmv M H";B<sup>a</sup>- M ."i + + - M;QÆB M|B +?Q i h?B M J æ'm E?Q i?"i +| çQÊ+ F?¬M;\",M; L[ M"v i?m-M F?B i K°i +€+? [m€ ç€M;X æB m i`QÊ+ ç½ pQÊi [m€ ;BÈB ?¢M i`mv M h?B M J æ'm E?Q +?Q G hmv i S?QM;- [m<sup>a</sup>i?U+ H" +?mv M #m²M +QÌBM @ L;QÆB +<sup>a</sup>K i?'v +| i? b Q\ æ°i M?B M i`Î M M i`-K K†+- ",M; L[ #m¬M; i v Gw ."i` - HmB H¢B ? B #QÊ+- pÈB i¢B- çQÆM; M?B M M?bM `ä i?€B ç° +O ",M; L[X o M;•v i?Æ i` M K†i +¬ M" M; ç +ÁM H¢B bU H¢M? H)QX @ Gw ."i + + i?U+ bU F?¬M; ç²M; w ? v b Q\ @ u m +-m +O M;QÆB ç½ pQÊi` ;BÈB ?¢M +O i - F?¬M; T?<sup>a</sup>B i F?¬M; ç²M; w- i bM? ?bM? M;QÊ+ H¢B- i Î p"Q p`i`Q +O G hmv i S?QM;- ?„M +kM; b) H"K M?Q ",M; L[ ç°i M?B M i?Î /"B- #m²M #½ M|B, @ Gw ."i + + - M?[M; i?S M M H"K i ç m ç½ H"K `²B- H" /Q M;QÆB F?¬M; ç²M; w ;€M? +?`mX GÌB +O ",M; L[ `i +| i?•K w- Gw ."i +ÁM +?Q F`T ?B m` - ç°i M?B M- K°i +¶ +C i?m°+ i`mv M [m K" M ç K H Q iÈBX E?Q iS+ ;? M;QÌB M"v Gw ."i #B i`i`ä- imv i ç®B Î i` M ?„MX @ L;QÆB F?Ä2 +?S- Gw ."i5 Í i`QM; #|M; i®B- K°i i?•M <sup>a</sup>M? KÆ ?² /-M i`Î M M `ä MûiX

eNjX ZXe @ *?QÆM; RNj, Zm^a L?B M

Zm^a M?B M +| K B T?K+- çB m ç| F?¬M; #'i M;ì- #'i M;ì H" F?Q iS+ +QÌM; ç¢B +C H" F?Q iS+ +O æ'm h?€M? +QÌM; ;B^aX Î i` M Gw ."i- M;Q" B GQM; h°+ ` - Gw ."i F çQÊ+ F?Q iS+ ç|X L?QM; F?B ç®B T?QÆM; pW H M iB M;- Gw ."i HB M ?B m M;QÌB ç| H" BX @ M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM;- M;QÆB iÈB GQM; æ<sup>a</sup>Q # Q ;Bìi? \ @ "|M; ç2M ç| +?QM? H" ?B m i`QÎM; +O G G M >¼+ oB M- æ'm h?€M? +QÌM; ;E M?[M; M?•M p"i M' B iB M; M?'i- +| [mv M i? M?'i +O æ'm h?-M æ¢B GK+X @ G" ?¼+ pB M +O G G M >¼+ oB M- Gw ."i- i?€B ç° +O M;QÆB F?B ;†T i iU ? T?"M +O M;QÆBX G9+ M"v M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM; iU ?² F?€+ t bQ pÈB H½Q ;B<sup>a</sup> pW [mv M HU ;†T i¢B ",M; S?QM; h? :BÈBX M æS+ GQÊ+ i¢B ",M; S?QM; h? :BÈB +?QM? F?C M?•M HQ¢B +QÌM; ;B<sup>a</sup> K" iÈB- F?B M # Q M?B m +QÌM; ;B<sup>a</sup> M?bM K" i?'i b„+X \*ÁM M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM; i`QÊ+ K†i- iQ" M i?•M F?¬M; +?9i +?QM? F?Q H§ i`MM; i`MM;X Gw ."i ç€T, @ G" ?B m i`QÎM; +O G G M >¼+ oB M- M;QÆB ç®B tY pÈB ?¼+ pB M +O KbM? i`MM; i`MM; M?Q p"v KÈB T?^aBX

@ >W- M m M;QÆB +QB i H" ?B m i`QÎM; +O G G M >¼+ oB M- Qi M?'i +kM; L?QM; #•v ;BÌ ?bM? M?Q +kM; F?¬M; +¬M M[- i +?d Km®M ?ÄB M;QÆB K°i +•m H„+ ç¬m H" çQÊ+X

@ E?¬M; +¬M ?ÄB M[- ç€T €M +O i H" T?O ç`M?X

*¶ b€i w i`MM; i`MM; ç! F?B M Gw ."i ?B m `^M;- p`M ç M æS+ GQÊ+ Km®M ?ÄB M ?¢M +O Gw ."iX

@ Gw ."i- b Q M;QÆB M;Q M +® M?Q p"vX

",M; L[;B"M /[M|B,

@ *?ŠM; T?ªB H" K°i #° ç'm F?Q +¬M; T?€T ? v b Q- ç€M; ç M;QÆB HB m K¢M; p

@ M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM;- M;QÆB +kM; p b h?B M J æ'm E?Q +¬M; T?€T K" iÊ Gw ."i +?•K #B K M?bM M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM;- h?B M J æ'm E?Q HQm +?mv mv i? p¬ ?bM? # Q i`MK [m M? Gw ."i- +?®M; H¢B F?Q iS+ ;? M;QÌB +O M æS+

@ E?¬M; b B- +?d +¬M M;QÆB ;B Q h?B M J æ'm E?Q +¬M; T?€T ` - i H"TiS+ ` Km®M [m v p G G M >¼+ oB M- M;QÆB b) +! +?S+ p` ç¢B ç¢Q bQX \*-M T?ªB # æ'm h?¬M æ¢B GK+ F?€i p¼M; +?S+ p` ç!- M;QÆB +kM; b) +! çQÊ+ p¬ b® / M? p¼ . M? p¼M; i? M"Q- [mv M HÊB i? M"Q +kM; H" K°i ç¢B ç¢Q bQ #` F F?€+ F?®M; ."i Km®MX h?S Gw ."i Km®M pQÊi t i?S M æS+ GQÊ+ +! i? +?Q çQÊ+X >ÆM M #B i i mv i ç®B F?¬M; i? i?U+ ?B M çQÊ+X G9+ M"v M m ?„M çQ h?B M J æ'm E GQÊ+ b) H"TiS+ ` i v ;B i ?„MX

@ *?S+ pK ç¢B ç¢Q bQ- M;?2 `i F?¬M; i²BX

Gw ."i M|B- pW ç ç®B T?! pÊB M æS+ GQÊ+- pW M;?o i`QM; ç¬m #B M T?€T i Gw ."i- Km®M ç'm pÊB M æS+ GQÊ+ `ä ``M; H" p¬ +MM; F?! F?,MX

@ >ÆM M[+! h?B M J æ'm E?Q `²B- i +,M #ªM F?¬M; +¬M +€B +?S+ p` ?B m i` M[ - iÊB H9+ ç!- +?Q /M M?QÌM; +?S+ ?B m i`QÎM; +?Q M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB M;?o ç M;?` +O i çBX

M æS+ GQÊ+ iB TiK+ /K /¶ Gw ."iX

JB M; K²B +`M; HÈM- +€B #šv +`M; ;? ;ÈK- ç¢Q Hw ç! Gw ."i çQÆM; M?B M ?B m i?ŠM; M æS+ GQÊ+- +?mv M +?O ç - ?ÄB,

@ h Km®M #B i- M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM; +€+ ?¢ p" G hmv i S?QM; `®i +m°+ +

@ o`M ç M"v +! HB M [m MiÊB +m°+ i` Q ç´B +O +?9M; i ? v b Q\

@ æQÆM; M?B M H" +!- M;QÌB +O æ'm h?¬M æ¢B GK+ ç m #B i G hmv i S?QM; i +?2M M; M; p"Q +?S+ p` ?B m i`QÎM; +O M;QÆB- i?B M ?¢ b) M;?o i? M"QX G b Q\

Gw ."i #„i ç¬m tm'i +?B mX

@ G hmv i S?QM;5 >W- i?S p¬ /KM;- i ç½ T?Q # Q i•K ?mv i i` M M;QÌB ?„M- `®i ."i- H) M"Q M;QÆB +?Q `^M; ?„M +ÁM +! i? b®M; b|i `ÌB F?ÄB GQM; æªQ ? v b Q

GÌB M"v F?B M ",M; L[ç M; i`-K K†+ î# M +¢M? +?Êi #B M b„+- [m€i HÈM,

@ G½Q ;B"- b Q M;QÆB i`î K†i M? M? ?ÆM H"i b€+? M?Q p"vX \*?9M; i i`QÊ+ ç•v

@ L?!+ +QM- M;QÆB i?U+ bU M;®+ ? v H" ;Bª pì p"v- ;B9T M;QÆB +Sm G hmv i S +ÁM ;B€ i` ;b +ª- K°i F F?¬M; +ÁM ;B€ i` - +? i î GQM; æªQ H" F i +K+ i®i M?'iX

@ L;QÆB XM;QÆB H" F F?®M M¢MX

aU T?šM M° +O ",M; L[+?QM? H" i?S Gw ."i Km®M +!- Qi M?'i- #•v ;BÌ +kM; i? K

@ M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM;- M?Q i çQÊ+ #B i- +?ŠM; T?ªB M;QÆB ç½ i`mv M
+?Q G hmv i S?QM; ? v b Q- b Q H¢B +ÁM çÁB i \

M æS+ GQÊ+ M?'i i?ÌB i`-K M;•K- M|B,

@ hB m iY- +?9M; i ç½ ?ÊTi€+- i +kM; F?¬M; ;B'm M;QÆBX h?B M J æ'm E?Q i
F?¬M; T?ªB H` h?B M J æ'm E?Q i?"i- K` /Q i iU b€M; i¢Q` X h?U+` Î æ'm h?-M
Km®M b€M; i¢Q` h?B M J æ'm E?Q M?Q i M?B m p¬ F - M?QM; i F?¬M; M;®+ I
J æ'm E?Q F?¬M; ç9M; i?Y M; v i` M M;QÌB KbM?- G hmv i S?QM;- ?W- +?d H`
i?¬B- /MM; F i?Q M;?B K h?B M J æ'm E?Q /Q i b€M; i¢Q` X h?2Q ibM? ?bM?
ç½ ?Q`M iQ`M i?'i #¢BX h M T? p"i p¬ /KM; ç|- F?B M i ? Q T?Q # Q i•K ?mv i- F
çQÊ+ ;b +?Q i - ?„M b®M; +ÁM +| ;B€ i` ;b M[X

@ G hmv i S?QM; +?d H` p"i i?Q M;?B K +O M;QÆB\

",M; L[H9+ M`v ç½ ?Q`M iQ`M ?Q`M ?²M i`Î H¢B- +kM; F?¬M; +ÁM +| ?B p¼M; ;b
HMM; M?bM M æS+ GQÊ+- iQ`M i?•M ç-v b€i w,

@ L;QÆB #ªQ i HW Gw ."i+ +` M;Q`B- i?b` H` ç M; HÊB /KM; i \

@ "•v ;BÌ #B i 2`^M; [m€ Km°M`²BX hB m M? ç-m- Î ç•v F?¬M; +| pB + +O M;QÆB
."i- i? M`Q- +?9M; i ?ÊTi€+ +?SX G G M >¼+ oB M b m M`v b) H` +O M;QÆB- i
h?B M J *Ym "B MX

æ-m | + +O Gw ."i ç M; bmv M;?o`'i M? M?- Km®M ç®B T?| pÈB M æS+ GQÊ+- ?,
+?Q çO- iW +?®B i?ŠM; H¢B F?¬M; T?ªB H` HU +?¼M i?¬M; KBM?X L;?o K°i H€

@ >ÊTi€+ +kM; çQÊ+- M?QM;- M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM;- pÈB #B m ?B M +O M;
w +O M;QÆB- M;QÆB H`K b Q ç +?SM; KBM? i?"M? w +O KbM?\

@ Gw ."i- M;QÆB i?U+ bU ?ÊTi€+ pÈB i M F?®M FB T M`v ? v b Q\

",M; L[M;[F?Q H¢M? H)Q- ",M; L[tQ M v [m2M b®M; M M?"M- b Q ?B m çQÊ+ i•
HQ¢BX

@ hB m M? ç-m- M;QÆB +ÁM M|B M[- çWM; i`€+? i F?¬M; F?€+? F?QX

@ M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM;- ç +?SM; KBM? HÌB +O M;QÆB- i v m +-m M;QÆB
çQÊ+ i?b b) +?SM; KBM? i?"M? w +O M;QÆB- pB + ?ÊTi€+ +kM; b) F?¬M; i?"M?
H` GQM; æªQ- ?B m i`QÎM; +€+ ?¢ F?¬M; +?Q`^M; Î ç•v KbM? H` F K¢M? M?'i +?

o ç` p` +O Gw ."i Î i` M ",M; æªQ- M æS+ GQÊ+ ?B M M?B M ç½ M;?2 ",M; L[M
GQÊ+ +kM; F?¬M; Km®M; •v +?B M i` M GQM; æªQ- M m H¬B FûQ GQM; h°+ iÈB-

@ æQÊ+- M;QÆB M|B- i T?ªB +?SM; KBM? i?"M? w +O KbM? i? M`Q\

@ h Km®M M;QÆB çQ+? i?•M ;B i +? i G hmv i S?QM;X

M æS+ GQÊ+ +QÌB i?•K ?B K,

@ oB + M`v F?¬M; i?"M? p'M ç - M?QM; iU ?² [m€ T?B M T?S+- G hmv i S?QM;
h°+- Km®M ;B i ?„M F?¬M; T?ªB / /`M;X

@ æ®B pÈB M;QÌB F?€+ +| H) F?¬M; / /`M;- M?QM; ç®B pÈB Gw ."i i H¢B p¬ +M
i p` GQM; h°+ ?B M i¢B- G hmv i S?QM; +?d M?Q M„K ç'i i`QM; i v i - i Km®M ?„
i`ÁM çQÊ+X

M æS+ GQÊ+ H¢B i`Î M M +ªM? ;B€+- €M? K„i M;?B M;Ì M?bM Gw ."i,

@ æ9M; M?Q M;QÆB M|B- pÈB [m M ? +O M;QÆB p` GQM; h°+ ?B M M v- i F?-
F?®M; +? +O i - +| H¬B ç€K +U HQM; FB iÈB ç®B T?| pÈB i ? v F?¬M;X .Q p`v-
i?S+ F?€+ ç i i? ?B M i?"M? wX

*Á F K†+ +ª H` +?mv M Gw ."i`'i K ?B m- M;?o K°i H€i- Gw ."i M|B,

@ h? M"v çB- M;QÆB ç½ T?ªB +?SM; KBM? i?"M? w +O KbM?- i F?¬M; #B m i?"
L?bM ",M; L[K°i +€B- i?"M? F?"M M|B,
@ h ç2K ",M; L[H"K +QM iBM- ç†i i`QM; i v M;QÆB- M m i ;BÎ i`Á- M;QÆB HB M
@ ",M; L[\
M æS+ GQÊ+ M?Qm K"v,
@ L"M; i p" M;QÆB +| [m M ? ;b\
@ - M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM;- H) M"Q M;QÆB F?¬M; M?bM ` - ",M; L[H" M;Q`B
M"M; i - b Q i H¢B HQm H¢+ iÊB GQM; æªQ- ;†T T?ªB M;mv +Æ M?Q i? M"v +?S
tBM- G hmv i S?QM; ç½ +? i K'v H-M`²BX h çQ M;QÆB i`QM; iBK KbM? ;B Q +
+ÁM F?¬M; v M i•K ? v b Q\
M æS+ GQÊ+ imv i?U+ HU+ + Q i?•K- M?QM; /Q +?d +?mv M i•K F?' +¬M; imHm
+?mv M M K M[- F?¬M; i? #B i çQÊ+ H`B +O Gw ."i H" i?"i ? v ;BªX *ÁM ",M; L[
i?€B ç° i` M K†i +kM; p¬ +MM; T?S+ i¢T- i?B m M[M"v p®M F?¬M; +| i•K +Æ- b Q
."i- M?QM; Gw ."i pb çQ KbM? iÊB æ'm h?¬M æ¢B GK+ K" H¢+ p"Q GQM; æªQ- +k
G hmv i S?QM;- ç| ç m H" bU i?U+X
*| i?B m MB M M K iY tm' i b,,+ i?2Q çm' B H" +?mv M pmB pÊB #'i +S i?B m M[M"Q
Gw ."i ç½ ¬M ?Á ?ÆM M?B mX
@ æQÊ+5
M æS+ GQÊ+ i`•K M;•K i`QM; ;B•v H€i`²B ç²M; wX o ç T imv i b,,+ +O ",M; L[F?
+kM; H" +?mv M i?QÎM; iB M?X
@ Jm®M #,,i i H"K +QM iBM- M^K KÆX
",M; L[F?¬M; +?`m ;BÆ i v +?`m i`|B- ç'm F?Q im¬M` - K°i ç¢Q ç'm F?Q i'M +¬M
@ Gw ."i- M;Q`B i`QM; HÁM; +O M;QÆB iQM? iB M? i?"i ?mM; /[X
M æS+ GQÊ+ KdK +Q`B- i?•M ?bM? F?¬M; ? ç°M;- i v T?ªB pmM; H M- K°i ç¢Q F
M;? M? ç|M ç¢Q ç'm F?Q FB - i`QM; M?€v K,,i ç½ ç€M? i M ç¢Q ç'm F?Q ç|- ç²M;
+O Gw ."i +kM; ç½ i`MK H'v ",M; L[- i?S M?'i H" ç i? ?B M H" T i`QÎM;- i?S ? B
F?¬M; #` M æS+ GQÊ+ H"K i'M i?QÆM;X
",M; L[H9+ M"v KÈB iBM H`B +O T?K i?•M- +?9i #ªM HoM? ç| +O M"M; i imv F?
+QÎM; ;Bª i?U+ bU i?b pšM F?¬M; ç€M; K°i çÁMX æSM; i`QÊ+ K°i æ'm h?€M? K°i
L[+?d +| K°i i?•M ç'm F?Q- F?¬M; +?9i FBM? M;?B K +?B M ç'm- HB M / /"M; #`
@ "•v ;BÎ- i?2Q i çB ;B i G hmv i S?QM;X
Gw ."i i?ªM M?B M M|BX
@ æQÊ+5
M æS+ GQÊ+ ç²M; w- ç°i M?B M i?•M ?bM? #B M K'i- ç'm F,,~M i?•M M"v- G hmv
æS+ GQÊ+ +| i? /MM; Gw ."i +kM; F?¬M; +ªK i?'v +| ;b F€ H¢X
M æS+ GQÊ+ i?•M ?bM? ~M çB- i v ç†i i` M ;€v ",M; L[- çB i?2Q Gw ."i p"Q i`QM
:€v #` F?®M; +? - +?d +¬M M æS+ GQÊ+ /MM; +?9i HU+- ",M; L[ b) H" T iS+ #` +
i? M"Q +kM; F?¬M; /€K ç€M? +QÊ+ pÊB iQM? K¢M; +O KbM?X hmv `i F?¬M; + k
i?2Q ? B M;Q`B p"Q i`QM; hM h?B M *?B æ°M;X

eN9X ZXe @ *?QÆM; RN9, æ€M? GûM

hM h?B M *?B æ°M; pšM + M? T?ÁM; +~M K"i- i` M i`İB /QÈB ç'i- +U HQM; F?¬M
æ i`'M €T .QÆM; J h?B M- GQM; h°+ ç½ T?ªB i`ª; B€ [m€ HÈM- GQM; h°+ i°+ i`
;€M? M†M; M"v- i?"K +?Q F?¬M; iB + /MM; óGQM; *?B *'K *?9ôX

*ÁM b m F?B .QÆM; J h?B M +? i b) F?B M M?•M HQ¢B i? ;BÈB +| ibM? i`¢M; i?
GQM; h°+ +¬M [m M i•KX

L?[M; ;½ HQM; i?` p + M? ;B[hM h?B M *?B æ°M; iU ?² +kM; #B i çQÊ+ iBM M;Q
E?Q i`QM; HİB iB M çQ€M +O GQM; h°+¬ M?bM i?'v Gw ."i- i?€B ç°`'i i®i- F?B
M;QÊM; M;MM;X .M b Q M;QÆB i +kM; H" bBM? p"i +'T + Q M?'i- bBM? p"i çQÊ+
@ Gw ."i +€+ ?¢- Km°M i? M"v pšM iÈB ç•v +| +?mv M ;b ? v b Q\

J°i ;½ HQM; i?` p ?Á M?½ M|BX

@ h Km®M M?bM ;†T G hmv i S?QM;¬ T?B M M;QÆB ;B9T i i?¬M; #€Q pÈB iQÆ
:½ +U HQM; T?K i`€+? hM h?B M *?B æ°M; +?QM? H" ;½ M;•M /U+ +U HQM; M;"v
."i` H"K i`Á çM - F i [mª H" #` Gw ."i ç€M? +?Q i? i?ªKX

@ *€+ M;QÆB çB i?2Q i X

GQM; i?` p HB + ",M; L[K°i +€B- M? M? +?|M; ç²M; w- M?bM #° /¢M; /QÌM; M?Q
t H¢ ;b pÈB ",M; L[X

h`QM; hM h?B M \*?B æ°M; pšM H" +¶ F?Q iS+ M;QM; i`¼M;X L;"M p¢M M,K M v G
î i`QM; i•K i`Q #¼M +?9M;¬ F?¬M; /€K +| +?9i HÆB HÄM;¬ +| i? i?'v T?~K +?'i +~M
+kM; ç€M; ç ç'MM; i¢Q ?| Qm ç½BX

L?bM i?'v Gw ."i- M;•M /U+ +U HQM; iÄ p i?•M K"i,

@ Gw ."i +€+ ?¢- M;¼M ;B| M"Q çQ M;QÆB iÈB ç•v p"vX æ M; F?¬M; +| pB + ;b H
+?9i M?ûX

_ä`"M; H" +| w i` m çM - HQM; iQÈM; [m•M çQÆM; M?B M F?¬M; Km®M id i?Q pÈ
Gw ."i +QÌB M|BX

@ GQM; iQÈM; [m•M- i MY ç K iÈB ibK M;QÆB F?¬M; T?ªB ç +?ÆB- K" Km®M M

@ oB + ;b p"v\ *?d +¬M i +| i? H"K çQÊ+- M?'i ç`M? b) H"K ? i bS+X

@ æQÆM; M?B M H" M;QÆB H"K çQÊ+- i Km®M tBM M;QÆB i?ª G hmv i S?QM;¬
L;?2 i?'v HİB i?dM? +¬m M"v +O Gw ."i- HQM; iQÈM; [m•M i?ŠM; i?„M ç€T,

@ >„M çQÆM; M?B M +ÁM b®M;¬ F?¬M; p'M ç ;bX L;QÆB F?¬M; Km®M ?„M +? i
+O +?9M; i pÈB M;QÆB- F i?M M"v +O M;QÆB K'v M;"v M v +kM; +?`m F?¬M; C

L?QM; ;½ HQM; i?` p î# M +¢M? H¢B M?„+,

@ hQÈM; [m•M- i?ª iM M?•M i`QM; hM h?B M \*?B æ°M; ` +¬M T?ªB çQÊ+ i°+ i`QÎ

@ L;Q`B i M ç¢B €+ K p" i?€M? M[- M?[M; F F?€+ i ç m +| i? [mv i ç`M?X

GQM; iQÈM; [m•M HÈM iB M; T?ªM #€+- H¢B ` H M? °i ;½ HQM; i?` p F?€+,

@ *€+ M;QÆB çQ G hmv i S?QM; H M ç•vX

æ9M; M?Q HİB HQM; iQÈM; [m•M ç½ M|B- K'v M;"v M v G hmv i S?QM; #` ;B K;B
+?`mX .Q i?B m €M? M„M; M M H" M / M?Êi M?¢i- €M? K„i H¢B ç¬v iB K€m- €Q [K€m
F?¬ ç2M- #° /¢M; p¬ +MM; F?´ bîX

L?K+i?•M i? i?ªK- M?QM; i?-M i bM? +O G hmv i S?QM; +ÁM i? i?ªK ?ÆM- #ÎE
 E?Q; Bª M M G hmv i S?QM; ç½ ?Q" M iQ" M bmv bKT- ?„M ?B m `i`ä- +?Q /M GQ
 Gw ."i; B i ?„M- +?d +—M i€K ? ç'm F?Q i`QM; +Æ i? ?„M T?ªM T? - ?„M bÈK Kmº
 @ Gw ."i- M; QÆB i?„M; `²BX
 J'v +•m M"v ç½ çO M¡B H M i•K i`¢M; +O G hmv i S?QM; X E?B M Kºi F +® +?
 M?"M i?m - ç¡ H" pB + +ÁM F?B M ?„M F?¡ +?`m ?ÆM +ª +€B +? iX
 @ o"v b Q- G hmv i S?QM; - çB m M"v F?¬M; ?ÊT pÈB +€ iQM? +O M; QÆB- ?ÆM i
 *-M #B i`^M; - Î æ'm h?-M æ¢B GK+ Km®M i bK Kºi ç®B i?O M?Q M; QÆB i?U+ bU F
 Hm¬M +—M +¡ ç®B i?O K¢M?- +¡ ç9M; F?¬M; \
 @ h +?d i?m M; QÆB p p" M K v- +?S F?¬M; T?ªB i?U+ HU+X
 •M? K„i G hmv i S?QM; Hº p F?¬M; + K i•K- ;½ i?B M i" B +O i?B M i" B M"v i?U+
 ç-m ?„M ç½ i?m `²B- H" p" i i?Q M; ?B K h?B M J æ'm E?Q /Q M æS+ GQÊ+ iU b€
 +K+ +O ?„M ç½ ç`M? bÆM H" b) F?¬M; i®i ç TX
 @ o"v çQÊ+- i +?Q M; QÆB Kºi +Æ ?°BX æB i?2Q i - i b) F?¬M; ; B i M; QÆBX
 @ E?¬M; #B i M; QÆB- ?W- M; QÆB ç M; H"K M?K+ i ? v b Q\
 @ L?QM; M; QÆB +kM; çWM; pmB KWM; [m€ bÈKX
 Gw ."i /€M; p p¬ +MM; i?-M #Q- +Q`B M¡B,
 @ h F?¬M; #B i M; QÆB- F?¬M; +¡ M; ?o M; Q`B F?€+ F?¬M; Km®M ; B i M; QÆB- +
 i i` M æ'm h?-M æ¢B GK+ F?¬M; +¡ çQÊ+ K'v M; Q`BX
 @ oB + +O M?•M HQ¢B +€+ M; QÆB i?"i H" T?B M T?S+X
 GQM; iQÈM; [m•M +¡ +?9i F?¬M; FB M M?šM çQÊ+ M[- HÈM iB M; M¡B,
 @ G9+ Km®M ; B i- H9+ F?¬M; Km®M ; B i- iB m iY M"v i M?bM `i F?¬M; pW K„i-
 b) H" T iS+ +?Q ?„M #B M K' iX
 @ æ i¢ w i®i +O HQM; iQÈM; [m•MX h F?¬M; ; B i ?„M çQÆM; M?B M H" +¡ w +
 F?¬M; Km®M +? i i`QM; i v HQM; iQÈM; [m•M i?b çB i?2Q i X
 Gw ."i ?QÈM; p T?Q HQM; iQÈM; [m•M ?"M? H - `²B #QÊ+ ` T?Q +Y +O hM h?
 ", M; L[#` M æS+ GQÊ+ M; -K F?®M; +? +kM; ç" M? T?ªB çB i?2QX G hmv i S?QM
 #B i Gw ."i ç`M? ; BÎ i`Á ; b- M?QM; +?Q /M ?„M +¡ KK+ çQ+? ; b- +¡ i? i?Q€i F?ÄB
 G hmv i S?QM; çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; iW +?®BX
 æB ` F?ÄB hM h?B M *?B æ°M; - Gw ."i M¡B pÈB G hmv i S?QM; ,
 @ L m M; QÆB Km®M çB i?b #•v ; Bì +¡ i? çB çQÊ+ `²BX L?QM; i F?mv M M; QÆB
 M"v- +¡ H) M; QÆB `i Km®M ; †TX
 @ B\
 @ M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM; 5
 @ >B m i`QÎM; 5
 G hmv i S?QM; F?) bYM; b®i- i?€B çº `i F€ [m€B- H~K #~K,
 @ a Q ?„M H¢B iÈB ç•v\
 @ G) M"Q M; QÆB F?¬M; Km®M #B i- h?B M J æ'm E?Q +O M; QÆB b Q H¢B H" ;
 @ æQÊ+- i çB i?2Q M; QÆB 5

",M; L[imv Km®M H M iB M; +ªM? #€Q- M?QM; ;€v ç M; #`F?®M; +? - ç'm F?Q +O
 H'v +´ ?¼M; M" M; i - F?B M M" M; i K†i ç Ä #WM; - F?¬M; M|B ç QÊ+ ;bX *€+? t h
 ."i KÈB /WM; H¢B- [m v M; Q|B H¢B- M|B pÈB M æS+ GQÊ+ ,
 @ M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM; - #•v ;Bì ?½v ?B M i?•M i? ?B M i?"M? w +O M; QÆB
 h?m ç'm F,, i" M; ?bM? çB- M æS+ GQÊ+ F?¬M; +ÁM +?2 ;B'm F?Q iS+ +QÎM; ;Bª
 M;"T i`QM; K" M ç KX
 L?bM i?'v M æS+ GQÊ+ - G hmv i S?QM; ç°i M?B M +| +?9i çB M +m²M; - +?çv M
 GQÊ+ - HÈM iB M; ?ÄB ,
 @ S?K i?•M - T?K i?•M +O i - pb b Q h?B M J æ'm E?Q +O i H" ;Bª
 S?K i?•M \ *€+? tQM; ?¬ M"v F?B M Gw ."i p" ",M; L[+kM; b[M; M; Q|BX G) M"Q K
 M æS+ GQÊ+ - KK+ çQ+? i?U+ bU +O M æS+ GQÊ+ H" +Sm G hmv i S?QM; `X
 [m M ? ?Q" M iQ" M F?€+ M? mX
 L?QM; M?[M; H|B iB T i?2Q +O M æS+ GQÊ+ F?B M Gw ."i i?Î T?"QX
 M æS+ GQÊ+ ç~v G hmv i S?QM; ` - H¢M? HMM; M|B ,
 @ L;m M; ®+X L m i F?¬M; M|B M; QÆB H" +QM `B M; +O i - b Q M; QÆB +| i? iB
 H¢B çB- G hmv i S?QM; - M; QÆB +?d H" +QM +?m°i #¢+? i?Q M; ?B K +O i K" i
 H½M; T?Q # Q i•K ?mv i +O i X
 @ L; QÆB F?¬M; T?ªB T?ªB T?K i?•M +O i \
 @ h b) H" T iS+ +?SM; KBM? +?Q M; QÆB i?'vX
 L|B ç M ç•v- M æS+ GQÊ+ +Q|B H¢M? - F?Q iS+ +QÎM; ;Bª F?¬M; +?9i +?2 ;B'm
 i?Q€i F?ÄB bU F?®M; +? +O M æS+ GQÊ+ - ?¬ HÈM ,
 @ G hmv i S?QM; +~M i?"M - ?„M Km®M ;B i M; QÆBX
 G|B +ªM? +€Q +O ",M; L[pW p M; H M- K°i +¶ F?¬M; ;B M +?B HU+ p¬ ?bM? iW
 p T?Q G hmv i S?QM; X oÈB +U Hv ; -M M?Q p"v- M m F?¬M; +| H|B +ªM? +€Q +
 b) #`i?m i?B i HÈMX
 *Æ ?² H" T?ªM SM; #ªM M,M; - G hmv i S?QM; HmB M; Q|B H¢B- ç²M; i?|B F i` i
 M; U Î i`QÊ+ K†iX S?ªM SM; M? M? M?çv M?Q p"v- M; Q" B i?U+ HU+ ` - M m F?¬M
 T?QM; T?9i ?b imv i ç®B F?¬M; i? H" K çQÊ+X GU+ HQÊM; +O F?¬M; ;B M ç®B
 ;B M- imv F?¬M; ?Q" M? i`€M; M?Q /MM; ç'm F?Q i'M +¬M; - M?QM; bU M; mv ?B K
 aQ ç² i`Î K†i- i`QM; M?€v K,,i Gw ."i HB M ` i vX
 h'i +ª ç m pb i?|B F?„+ M"vX
 Gw ."i pW ` i v ç½ i S?€ h?B M EB K ` - K°i F?B ç½ /MM; iQM? K¢M; ç ç€M? +Q
 HU+X S?€ h?B M EB K p¬ ?bM? p¬ b,,+ - K M; i?2Q ç'm F?Q +QÎM; ç¢B +MM; i?¬M
 M?Q iB +?ÈT i'M +¬M; p T?Q ?¬M; +O M æS+ GQÊ+X
 G9+ M"v M æS+ GQÊ+ ç M; iQ" M HU+ +?SM; KBM? i?"M? w +O KbM? pÈB Gw ."i-
 GQM; h°+- ?„M +kM; ?B p¼M; K°i ç ÁM +| i? iB m /B i G hmv i S?QM; X h?U+ HU+
 B #B i`ä ?ÆM M æS+ GQÊ+X æ€M? #¢B ?„M F?¬M; F?| - M?QM; M m Km®M ;B i
 iÈB M; Q|B F?€+ - i`W T?B M; v iW ç -m ç½ /®+ iQ" M HU+ - F?B M ?„M F?¬M; i? i?
 æ'm F,, + Q +'T- +?Q /M +?d H" +?m iQÊ+ ç'm F,, +kM; b) F?B M GQM; h°+ +?9 wX
 æQ€M çQÊ+ w ç² ç| +O M æS+ GQÊ+ - Gw ."i KÈB [mv i çQ€M ` i vX
 L?[M; pB + M"v M|B i?b /"B /ÁM; - M?QM; H¢B +?d tªv ` i`QM; M?€v K,,i - +?d i`Q
 i" T FQ+? +O M æS+ GQÊ+ - F?¬M; ;B M T?ÁM; M; U +O G hmv i S?QM; ç½ ?Q" M

ç°M; F?B M i?•M i? G hmv i S?QM; +Æ ?? #B M /çM; X L m F?¬M; T?ªB Gw ."i
M æS+ GQÊ+ iW #Ä i'M +¬M; - G hmv i S?QM; +? „+ +? „M b) #` F?¬M; ; B M # ç°M
hmv ç½ p°B p¨M; SM; #B M- ç2K iQ¨M #° F?¬M; ; B M +?B HU+ i'M +¬M; G hmv i
pÈB S?€ h?B M EB K +O Gw ."i- M?QM; mv HU+ +O bB m T?~K i?¬M #BM? ç•m
K „i S?€ h?B M EB K ç½ ç•K p¨Q bQÌM M æS+ GQÊ+ - ç°i M?B M K°i ç€K ?mv i pK
M æS+ GQÊ+ pšM +QB M?Q i`€M? F`T i?ÌB- M m F?¬M; K°i FB K M¨v b) F?¬M; T
b) tmv M i?ŠM; p¨Q iBK ? „MX
@ L; QÆB /€K HW i - Gw ."i- M; QÆB F?€ H „KX
o°B p¨M; #`i p i i?QÆM; HçB- M æS+ GQÊ+ iS+ ; B¨M ;¨Q H MX
@ GW M; QÆB i?b ç½ b Q\ E?¬M; çQÊ+ b Q\ L; QÆB HW G hmv i S?QM; # Q M?
h?U+ ` Gw ."i F?¬M; ? ?¨B HÁM; pÈB F i [mª i" T FQ+? pW `²B- imv K°i çÁM pW
i?QÆM; Î bQÌM ç®B pÈB K°i æ'm h?€M? +QÌM; ; Bª K¨ M|B i?b F?¬M; ªM? ?QÎM; M
*?Q iÈB #•v ; BÌ- ", M; L[+| M; ®+ iÈB K'v +kM; ç½ M?bM ` w ç² +O Gw ."i- H Q iÈ
FB K i` p i i?QÆM; +O ? „M- i?'v G hmv i S?QM; imv #` i?QÆM; F?¬M; M? - M?Q
ç'mX G¬B K'v pB M i?m®+ iW i`QM; /mM; ; BÈB ` - M?ûi p¨Q KB M; G hmv i S?QM
æS+ GQÊ+ - ; B¨M / [M|B,
@ G½Q ; B¨ F?®M FB T- #´M iB m i?Q b) +?Q M; QÆB #B i i vX
@ *€+ M; QÆB Km®M ç'm pÈB i - iU ?² +?Q çO iQ +€+?X
M æS+ GQÊ+ b€i F?Q ç^M; ç^M; - i v `mM; H M- ; BQÆM; ` K°i ç¬B ?mv i b „+ bQM
@ G hmv i S?QM; - t2K ` +?9M; i HçB TªB HB M i?O `²B- ; BªB [mv i H½Q ; B¨ M
i? M¨Q\
G hmv i S?QM; ; "i ç¬m- •M Q€M +O ? „M p¨ Gw ."i +?O v m H¨ pb F?¬M; Km®M HC
?B M içB- G hmv i S?QM; ç½ +, K ?"M M æS+ GQÊ+ iÈB i°i çdM?X "` HW KQÌB K
H¨K +? - K°i M; QÌB M?Q G hmv i S?QM; b Q +| i? +?`m çUM; çQÊ+X
" æ'm h¬M +QÌM; ; Bª ç'm pÈB K°i æ'm h?€M? +QÌM; ; Bª- i?U+ HU+ M¨v [mª i?U+
M?QM; K v +| ? B FB M bB m T?~K i?¬M #BM? i, M; i? K p¨B T?¬M i?U+ HU+X GB
i?¨M? - Gw ."i +kM; F?¬M; Km®M +?Q M æS+ GQÊ+ i?ÌB ; B M M; ?d /QĐM; i?QÆ
h?B M EB K `ÌB F?ÄB i v- F?Q i? ?mM; ?½M i'M +¬M; p T?Q M æS+ GQÊ+X

eN8X ZXe @ *?QÆM; RN8, :B K GÄM;

æ®B /B M pÈB +¬M; FQ+? +O bB m T?~K i?¬M #BM?- M æS+ GQÊ+ +kM; F?¬M;
F?) `mM; H M- ? B ççQ ç'm F?Q ?| i?¨M? ?bM? `²M; - H Q p T?Q S?€ h?B M EB
Gw ."i ç½ ` i v- ", M; L[b Q +| i? F?Q M? i v çSM; M?bM- i?•M ?bM? F?) ç°M; -
GQM; hB M ç½ Î i`QM; i v- +m®M p T?Q M æS+ GQÊ+X M æS+ GQÊ+ HçB pmM
F?Q ?bM? `²M; HçB # „M çBX
@ h?B M GQM; h?Q >MM; EB KX ", M; L[- Gw ."i- +~M i?"MX
E?Q iS+ [m, /` +O ?mv i b „+ bQM; FB K- Gw ."i ç½ bÈK +ªK M?"M i?'v- +, M #ªM F?
M? „+ M?ÎX v MB K F?®M; +? S?€ h?B M EB K- i v H B ; BQÆM; h?B M GQM; *?B
p M; H M- KkB i M ç'm F?Q tmv M [m F?2 ?Î; B[F?Q iS+ +O ? B FB M bB m T?~
M æS+ GQÊ+X *| i? F?B M Gw ."i +kM; H9+ bY /KM; +Ym T?~K p¨ bB m T?~K i?¬
æS+ GQÊ+ [mª i?U+ +kM; `i HÈMX

æ®B /B M pÈB +¬M; FQ+? b„+ #ûM M?Q p”v- M æS+ GQÊ+ b„+ K†i M;QM; i`¼M;
?bM?`²M; F?¬M; M;WM; H Q` ç ç®B T?| pÈB +¬M; FQ+? +O` bB m T?~K i?¬M #B
ç°M;- /MM; F?¬M; ;B M +?B HU+ T?€ pÐ KkB i M ç'm F?Q +O` Gw.”iX

*| i? H”K ?B m i`QÎM; +O` G G M >¼+ oB M- i?€B ç° mM; /mM; +O` M æS+ GQÊ
ç`+? M”v H” bU +?SM; KBM? i?U+ HU+ i®i M?’iX h?€B ç° mM; /mM; M”v çQÆM; M
bÎ i?U+ HU+ +QÎM; ç¢BX Gw.”i #B i`ä- M m F?¬M; i? /mv i`b çQÊ+ €T HU+ +QÎM
T?ªM FQ+?- #` M; QÎB Î ç•v +?Q /M F?¬M; +? i F?¬M; #` i`¼M; i?QÆM; X

æ'm F?Q i?¬B ç°M; iÈB +U+ çB K- /QÈB bU i'M +¬M; çB M +m²M; +O` Gw.”i p””,M
iB M; ç'm F?Q p` +?¢K p”Q M? m F?¬M; M;WM; p M; H M- [m M; K M; +O` ç'm F?Q
`WM; `”K +kM; #` M,M; HQÊM; +QÎM; ?½M +O` ç'm F?Q F?B M +?Q i M M€iX

h`QM; i?ÎB ;B M ;B`M; +Q M;„M M;OB M”v- G hmv i S?QM; +kM; F?¬M; `ªM?`¶B-
i?•M i? ç M; #` i`¼M; i?QÆM;- G hmv i S?QM; i?O [mv i imM; H M- iB T ç| i?B
M? M? +?|M; `mM; ç°M;- i`QM; T?¢K pB K'v i`,K Kûi tmM; [m M?- i'i +ª +•v +®B ç
+ª i”T F i [m M? G hmv i S?QM;- K°+ M;mv M i® #` ?'T i?m ? i- ?| i?”M? K°i ç€K
M;WM; tQ v i`ÁM [m M? G hmv i S?QM; X

h?B M F?¬M; ç½ ?Q”M iQ”M #` +•v +®B +?2 F?m'i- p®M /o H” ç K i®B F?¬M; +| €
b€M; +O` ç'm F?Q` - +Æ ?² F?¬M; +| #’i +S i?S €M? b€M; ;b F?€+X h`QM; F?B G
F„- i'i +ª i?U+ p”i M?Q b®M; H¢B- T?€i i€M` i?S F?Q iS+ [m, /X

L?[M; ?B M iQÊM; F€ H¢ M”v #B m ?B M K°i +€+? `ä` i- ç'm F„ G hmv i S?QM; b
?’ ç'm F„X

@ “¢+? ?’ i`mM; +’T- K°+ +?B +m²M; #¢Q5

*•v +®B #` ?'T i?m ? i K°+ M;mv M i® i`QM; M?€v K„i #B M i?”M? +€i #KB- iB T ç
H M` #®M tmM; [m M?- i'i +ª K°+ M;mv M i® #` ?'T i?m ç m /mM; M?”T p”Q i`QM
hmv i S?QM; X

hWM; ç¢Q ç'm F?Q K”m t M? ç°i M;°i tm'i ?B M i` M i-M; F?¬M; T?Q i` M M æS+
i'M +¬M; p T?Q M æS+ GQÊ+- +?B m #¢+? ?’ ç'm F„ M”v i?ÎB ;B M +?m~M #` iQ
M;m²M M,M; HQÊM; `’i /²B /”QX M æS+ GQÊ+ çQÆM; M?B M #B i bU HÊB ?¢B +
H9+ M”v ç M; #` ? B FB M bB m T?~K i?¬M #BM?- K°i FB M +Ym +’T i?¬M +mM; +
+¬M;- Km®M T?ªM +¬M; +kM; T?ªB K¢Q ?B K`’i HÈMX

M æS+ GQÊ+ F?¬M; ? Km®M K¢Q ?B K M?Q p”v- p®M /o +?d ç`M? çÊB çÊi i'M +
T?ªM +¬M;- M?QM; #¢+? ?’ ç'm F„ +O` G hmv i S?QM; F?B M M æS+ GQÊ+ i? v
/QÈB +?B m #¢+? ?’ ç'm F„ M”v- +?ŠM; i?” HB m K¢M; K°i T?2MX

E?B [m-M; b€M; K”m t M? i'M +¬M; iÈB çdM? ç-m M æS+ GQÊ+- M æS+ GQÊ+ ç
FB K H¢B- F?¬M; [mªM K¼B çÁM +¬M; FQ+? +O` Gw.”i p””,M; L[- i?•M ?bM? M
+¬M; +m²M; #¢Q M?’i +O` #¢+? ?’ ç'm F„- ç²M; i?ÎB i?O [mv i M? M? iÈB KS+ /QÎ
M;|M i v +O` ?„MX

•K5 •K5 •K5

J’v iB M; M’ HÈM HB M iK+ p M; H M- M,M; HQÊM; +Æ ?² +| i? ?Ov /B i i’i +ª K¼
H M iÈB +U+ çB K- bB m T?~K i?¬M #BM?- #¢+? ?’ ç'm F„- iQ”M HU+ T?ªM FQ+? -

.QÈB HU+ HQÊM; ç| - F?¬M; +| B +| i? ?Q”M iQ”M F?€M; +U çQÊ+- M,M; HQÊM; +
M,M; +?`m çUM; +O` #®M M; QÎB i¢B ç•vX

.QÈB çÁM +¬M; FQ+? +O` J°+ *?B *m²M; “¢Q- ç²M; i?ÎB pÈB çÁM T?ªM FQ+? iQ”
.”i +ªK i?’v KbM? M?Q K°i KªM? H€ ;B[+ÆM +m²M; T?QM;- F?¬M; iU +?O çQÊ+ #
i? F?€M; +U ç| +? M ûT i?•M i? ?„M- iU ?² ûT ?„M i?”M? ç®M; i?’i pKMx G9+ ç|
`”M;- HQM; HU+ /Q ?mv M ?| HQM; ?mv i ç½ T?€i ?mv i€+ /KM; X GQM; HU+ F?¬M
` - F?B M +Æ i? i`Î M M p¬ +MM; / Q / B +SM; `„M- ?| ;BªB HU+ +¬M; FQ+? +O

Zm-M; b€M; ç'm F?Q p" +€i #KB /-M i M çB- Gw ."i H9+ M"v KÈB T?€i?B M` - ibM
 H9+ M"v ç½ i? i?ªK ?ÆM`'i M?B m bQ pÈB H9+ i`QÈ+ - M^K H,M` ç'i- i` M #° [m
 K€m /`B p" i?`i pKM- +ÁM ",M; L[ç M; #` i`2Q i` M K°i M;¼M +•v Î T?Q t - ç M; #`
 *ÁM M æS+ GQÊ+ iU ?² +kM; F?¬M; F?€ ?ÆM H" K'v- K°i +?•M [m€ /QÈB ç'i- i?
 `~v- ?B M M?B M ç½ #` i?m i?B i F?¬M; M?ÄX
 h`QM; ibM? i`çM; ç| - ibM? i`çM; +O Gw ."i H" F?€ ?ÆM i'i +ª- +Æ ?² ?Q" M iQ" M F
 @ Gw ."i- M; QÆB- M; QÆB F?¬M; #` ; b b Q\
 h?`v F?Q iS+ +O Gw ."i pšM`'i #bM? 'M- çSM; bWM; b[M; ;B[?® b•m /Q #ç+? ?'
 GQÊ+ +| +?9i F?¬M; iBM p"Q K„i KbM?X .M i? M"Q ?„M +kM; H" K°i æ'm h?€M? +
 +QìM; ;Bª +ÁM #` i`M i?QÆM; K'v çQçM FBM? Kç+? p" tQÆM; +®i- Gw ."i +?d H"
 b Q HçB +| i? #bM? M p¬ bU çQÊ+\
 @ _'i F€ Hç b Q\ h ç½ /€K HW M; QÆB- çQÆM; M?B M H" +| +?¶ /U +O i 5
 Gw ."i +QìB- M?QM; HçB F?¬M; iB T iK+ i'M +¬M; M æS+ GQÊ+ - /M b Q ç| +kM; H
 Gw ."i ?„M Km®M ç®B T?| pÈB K°i æ'm h?€M? +QìM; ;Bª- [mª i?U+ pšM +?Q çO b
 æ®B /B M pÈB i?€B ç° Kd K B +O Gw ."i- p K†i M æS+ GQÊ+ p¬ +MM; F?| +QB
 H„M; i B M; ?2 i`QM; ;B•v H€i- b m ç| +?•M ççT KçM? tm®M; ç'i- i?•M ?bM? M?av
 M|B i? K K°i +•m- i?•M ?bM? #B M K'i p"Q K" M ç KX
 h?`v M æS+ GQÊ+ ç½ #Ä çB- Gw ."i KÈB i?Î T?`Q K°i +€B5 h?"i H" M;mv ?B K5
 +MM; +kM; ç½ pQÊi [m X
 :B•v H€i b m- K'v ;½ +U HQM; tm'i ?B M i`QM; F?m`WM; ç½ p¬ +MM; ç' M€i- çB ç
 GQM; h°+X L;•M /U+ +U HQM; M?bM Gw ."i ç-v`M w- ?ÄB,
 @ h? M"v H" i? M"Q\ >Ov ?QçB GQM; æªQ F?¬M; T?ªB H" ?"M? pB ç€M; F?2M M
 @ h?"i H" tBM H¶B- i p" #çM i ç M; i?Y K°i +?B m #ç+? ?' ç'm F„X
 @ hU ?²- #çM M; QÆB +ÁM #` i?QÆM;X
 GQM; h°+ iQÈM; [m•M ?B M M?B M F?¬M; iBM HìB M|B +O Gw ."i- M?QM; M m ç
 M; Q" B M"Q- GQM; h°+ iQÈM; [m•M +kM; F?) v M i•K- ;B¼M; çB m +ªM? +€Q M|B,
 @ LY ç K im Hmv M ç'm F„ F?¬M; T?ªB H" K°i i?|B [m2M i®iX Gw ."i +€+ ?ç- +| ;b
 @ æ9M; i? - #çM i #` i`¼M; i?QÆM; - ç H"K; BªK #Èi bU ç m çÈM +O ?„M- HQM;
 i`B i ç ;BªB [mv i +?Q ?„M poM? pB M F?¬M; +ÁM ç m çÈM M[M?ûX
 ",M; L[ç M; #` ?¬M K - H9+ M"v H" i?ìB +Æ i®i M?`i ç ;BªB [mv i G hmv i S?QM
 F?¬M; i? #Ä [m K°i +Æ ?°B M?Q p"vX
 @ _'i p mB HÁM; 5 >ÆM M[i +kM; ç½ iWM; M|B- i`'i F?¬M; i?Q+? i M iB m iY M"
 GQM; iQÈM; [m•M [m v ç-m` ?B m pÈB ? B ;½ i?`p - i?•MªM? +O ? B ;½ +U HQ
 S?QM; X GQM; h°+ F?¬M; +| w i?S+ im Hmv M ç'm F?Q K" i?QìM; i?Q+? bY /KM; H
 p"vX > B ;½ +U HQM; /MM; #`M i v M?Á M?„M iÈB KS+ `i F?¬M; ?"B ?Á pÈB i?•M
 +¬K H'v ç-m p" ? B +?•M +O G hmv i S?QM; - ç`M? tû G hmv i S?QM; ` i?`M? ?
 s2K B +ÁM +| i? +Sm M; QÆBX Gw ."i i`QM; HÁM; i?¬K M?oX hmv M; QÆB H" ç®
 i?ìB çB K M"v- M?QM; M; QÆB +kM; #m°+ T?ªB +? iX
 æ9M; H9+ ? B ;½ +U HQM; ç M; ç`M? ` i v tû M€i G hmv i S?QM; ` - K°i i? M? •
 F?¬M; i`mM; i`mv M iÈB,
 @ E?Q M ç½5
 hB T ç| - K°i i?•MªM? iQ HÈM ççT tm®M; - F?B Gw ."i M?bM`ä ç| H" i°+ i`QìM; +C
 HQM; ç½ ç†i G hmv i S?QM; tm®M; - +mM; FQM? ?QÈM; p T?Q i°+ i`QìM; - +?| ç

*m°+ ?¶M +?B M M°v H°K FBM? ç°M; iÈB i°+ i`QÎM; GQM; h°+ +kM; H° +?mv M bÈ
+°K i?'v #'i M; Ì- #'i M; Ì H° F?¬M; ?B m pb b Q i°+ i`QÎM; HQM; i°+ H¢B M; ,M +°M
G hmv i S?QM; ç®B pÈB i°+ i`QÎM; HQM; i°+ K° M|B F?¬M; ? +| w M; ?o ;b- +ÁM
iÈB pB + GQM; h°+ +| +ÁM T?°B iB TiK+ +?`m M¶B F?' +O F M; K+ i®i ? v F?¬M
@ h°+ i`QÎM; i¬M FQM? - `i tBM H¶B ç½ H°K T?B M M; QÆB M; ?d M; ÆB- ç·v +?dH
i?9+ `²BX

G½Q HQM; F?¬M; i? K ç w iÈB Gw ."i- +?d +?,K +?9 M?bM ?B M i`QÎM; M; ´M M; M
?' ç'm F,, i¢Q M M- K°i H9+ b m KÈB H¢M? HMM; M|B,

@ aU pB + 2 `°M; F?¬M; çÆM ;B°M M?Q p"v- M; Q°B # M; QìB ` - +ÁM +| M?·M HQC

æ®B /B M pÈB €M? K,,i b,,+ H¢M? +O H½Q HQM; - Gw ."i #B i- Km®M +?2 ;B'm çQ
2 `°M; F?¬M; ? / /°M; - i?U+ ` +kM; F?¬M; T?°B Gw ."i Km®M +?2 ;B'm +?Q M a
`°M; [m M ? +O ?,,M p" GQM; h°+ H9+ M°v +kM; `i T?S+ i¢T- #'i +S bU pB + ;b+k
h°+ +°M? ;B€+- /Q p"v KÈB +?`m i?" HB m HoM? HB M ?ÊT +kM; pÈB G hmv i S?
æS+ GQÊ+ +kM; F?¬M; +?`m ç +?Q GQM; h°+ M?9M; i v p"Q pB + M°vX

G9+ M°v- M; ?2 i°+ i`QÎM; GQM; h°+ ?ÄB M?Q p"v- Gw ."i KÈB i`ª HìB,

@ æ9M; p"v- [mª i?U+ +ÁM +| K°i æ'm h?€M? +QìM; ;Bª iÈB ç·v- ?,,M H° bQ T?K -
i`QÎM; +O G G M >¼+ oB M- M æS+ GQÊ+ iB M bBM? - M?QM; ?,,M ?B M i¢B ç½

*® w M|B iÈB [m M ? +O G hmv i S?QM; p" M æS+ GQÊ+ +?S F?¬M; T?°B h?B
H° ç i°+ i`QÎM; GQM; h°+ +?Q `°M; M æS+ GQÊ+ iÈB GQM; æªQ H° ç +Sm G hmv

@ Gw ."i- ;†T T?°B +?mv M M?Q p"v- ?B M M?B M M; QÆB M M i?¬M; #€Q +?Q GQ
K¢Q ?B K çB ç®B ç-m pÈB K°i +QìM; ;Bª çŠM; +°T + Q ?ÆM M; QÆBX S?°B #B i`
i¢B F?¬M; +?d i?m°+ p M; QÆB- K° +ÁM i?m°+ p GQM; h°+- #'i +S bU mv ?B T M
ç m T?°B i`€M? çBX .Q ?"M? pB K¢Q ?B K +O M; QÆB i®B M v- GQM; h°+ #,,i #m°
i?Q+? ?ÊTX

h°+ h`QÎM; i`-K M; ·K i`QM; ;B·v H€i- iU ?² ç M; bmv M; ?o ?bM? i?S+ i`WM; T?¢i
h°+ h`QÎM; `ä `°M; ç M; Km®M KQÊM +È ç ?¢ +? KbM? ç·v K°- Gw ."i K†i H¢M? H

@ h°+ h`QÎM; ç¢B M?·M ç`M? i`WM; T?¢i i i? M°Q\

@ hW #·v ;Bì M; Q°B HQM; ç¢Q bQ çQ M; QÆB ` M; Q°B im Hmv M- M; QÆB p" #¢M
F?¬M; MÆB î K°i #QÊ+- M m F?¬M; - K¶B F?B +€+ M; QÆB T?¢K K°i b B b|i- GQM;
M; QÆBX

h°+ h`QÎM; i`°M? i`¼M; M|BX

Zmª M?B M H° Km®M ?¢M +? iU /Q +O Gw ."i- çB m M°v iQÆM; çQÆM; pÈB ;B K
."i ç½ bÈK M´B M|M; `²B- M?QM; /Q ibM? i? ?B M M v ç M; î i` M GQM; æªQ +O
M°v H° ç'M; i®B + Q- Gw ."i +kM; +?d M?9M M?9M p B- M?bM p T?Q ",M; L[pŠM
M|B,

@ GQM; h°+ + Q [mw i?Q+? +?®B #Ä i`€+? M?B K M?Q p"v ? v b Q\ \_ä `°M; H° +€
ç +?Q M?·M HQ¢B +QìM; ;Bª H M çªQ- bmwi M[H'v K¢M; +O i - #·v ;Bì H¢B Km
",M; L[+kM; #`i?m i?B i F?¬M; M?Ä- Gw ."i FB Ki` i?'v FBM? K¢+? M°M; i +kM
iQ°M i?·M #` ;½v K'v ç®i tQÆM; X «K H'v ",M; L[- Gw ."i çB p T?Q MÆB î- +kM;
h°+ tY Hw G hmv i S?QM; i? M°QX

eNeX ZXe @ *?QÆM; RNe, L;?2 h`°K GQM; EBM? *€+

Í i`QM; T?ÁM; +O Gw ."i- ",M; L[ M^K Î i` M M M M?"- F?m¬M K†i tBM? ç T i`„M
+?†i- /Q ç'm F?Q i`QM; +Æ i? iU ç°M; p"M +?mv M ç iU ç°M; im bY FBM? K¢+?
[m M? i?•Mi? M`M; ç M; HQÊM HÌ K°i i-M; ç'm F?QX

Gw ."i F?¬M; +?Q B iB M p`Q K` K°i KbM? M;²B t T #^M; ç®B /B M pÈB ",M; L[ç M;
HÌB #bM? Hm"M F?¬M; M;Èi +O h€+ J½ Gw •M? ok hbM? Î # M M;Q`B- Gw ."i +QB
:B i5 > v H` F?¬M; ;B i\ æ| H` K°i p`M ç X

L? ç-m M`v ç½ #B i KbM? im Hmv M h?B M J *Ym "B M +¬M; T?€T- ?ÆM M[+Á
?„M- i?2Q Hw i?b ;B i +? i KÈB H` HU +?¼M i®i M?`iX L?QM; pb b Q KbM? F?¬M
+?d pb bÊ ",M; æªQ æªQ *?O ? v b Q\ æB m ç| `ä `M; F?¬M; ç9M;- ç•v F?¬M; T?ª
M?•M p`i +QÌM; ç¢B ?ÆM ?„M `i M?B m- K` +kM; F?¬M; T?ªB H` H-M +m®B +MM

L;mv M M?•M F?B M Gw ."i F?¬M; i? tm®M; i v çQÊ+- +?QM? Gw ."i +kM; +ªK i?
ç-m ?„M F?¬M; M;WM; tm`i ?B M ?bM? ªM? ",M; L[F?B ;¼B ?„M óGw ."i + + ô- p
M;•v i?Æ M?Q K°i ?² MQÊ+- ç| KÈB +?QM? H` Hw /Q F?B M Gw ."i K K HÁM;X

æ®B pÈB K°i b€i i?O H½M? F?®+ K` M|B- K K HÁM; H` çB m ç¢B F}X L?QM; b®M
K°i M,K- Gw ."i T?€i ?B M ` ?„M M;`v +`M; / K K HÁM;X

h`QM; HÁM; F?) FBM? M;¢+- €M? K„i +| +?9i H¢M? H)Q- K°i iB ç'm F?Q tm`i ?B
K°i +?QÆM; M`v ç€M? tm®M;- ",M; L[ b) i`Î i?`M? K°i i?B i? X Î i`QM; i? ;BÈB K
H) ` +-M T?ªB H¢M? HMM; ?ÆM +ªi? ;BÈB T?€T i` i`QÊ+ FB KÈB T?ªBX :B i M
i X E?¬M; +?d H` pb #Q K`i +O KbM?- [m M i`¼M; ?ÆM- M?`i ç`M? T?ªB H`K +?Q
i`QM; HÁM; FB #` ç" T M€iX

æ9M; H9+ Gw ."i iU ?² ç½ ?¢ [mv i i•K- i v +?m`M #` ç" T tm®M; i?b iU ?² +ªK M
",M; L[?W K°i iB M;- +?"K `½B KÎ K„i ` X

@ Gw ."i + + - H½Q ;B` t`m t +? i +?Q \

*?d K°i +•m M|B M? M?Q iB M; Km¶B # v ç| F?B M +?Q iB ç'm F?Q i`QM; i v Gw
M? +QÌB- Gw ."i i`ª HÌB,

@ *?Q +? i- M?QM; #` i ç€M? +?¢v çB `²BX

@ o"v G hmv i S?QM; i?b b Q\

*•m ?ÄB ç-v bU [m M i•K F?B M Gw ."i `i F?¬M; i?Q+? i?9X

@ G hmv i S?QM;- ?„M +? i`²BX

Gw ."i F?¬M; i? K M;?o ;b- i`ª HÌB M? M?- +kM; F?¬M; T?ªB +| w t`m t ;b K` +?d
?Q`M iQ`M ? i ?B p¼M;X

L?QM; #`i M;ì H`- M;?2 i?`v G hmv i S?QM; ç½ +? i- ",M; L[/QÌM; M?Q ç½ +| i•K
? +| i•K Hw #` FQ+? ç°M; ;b- +?d +| p K†i ç m i?QÆM;- K°i H9+ b m KÈB +?"K `½

@ *| H) +? i +kM; i®i- G hmv i S?QM; [mª i?U+ [m€ #`i ?¢M?X

@ L;QÆB +| i? M;?o çQÊ+ M?Q p`v i?b i®iX

Gw ."i M O B,

@ æÊB +?mv M Î GQM; æªQ F i i?9+- i çQ M;QÆB iÈB æ'm h?-M æ¢B GK+- +?mv
GK+ `i M?B mX

@ æQÊ+- M?QM; i F?¬M; #B i +| +ÁM b®M; çQÊ+ iÈB M;`v ç| ? v F?¬M;X

*?Q iWM; #` i?QÆM; M†M; M?Q p`v- ",M; L[F?¬M; ? `ä p iB M? i`¢M; +O KbM?
F?¬M; +ÁM H` +O KbM? M[- bU ç m çÊM ç M iW K¼B #° T?"M +O +Æ i? X

@ *?9i i?QÆM; M"v F?¬M; p'M ç ;b- i b) ;B9T M;QÆB +?[i`X
Gw ."i M|B- `²B +¬K H'v #M i v M?Ä M?„M +O ",M; L[- K°i +¶ i?€M? ? ç'm F?Q
K¢+? +O Gw ."i- H9+ M"v FBM? K¢+? i`QM; +Æ i? ",M; L[ #` +?'M pÐ F?¬M; Qi- ç
i?¬M; - +Æ ?² F?| +| i? /U p`Q HU+ HQÊM; +O KbM? ç F?¬B T?K+X
J'i +ª K°i ç K- FBM? K¢+? +O ",M; L[KÈB F?¬B T?K+ ç QÊ+ #ªv i€K T?¬M- Gw ."i
#^M; F?¬B T?K+ ç'm F?Q +O KbM? i?b # M M;Q`B +| iB M; mv M;?B K p M; H M,
@ Gw ."i- M;QÆB Î ç•m\
G¢B H` HQM; ç¢Q bQ iÈBX
Gw ."i ç`M? çSM; /"v #QÊ+ ` F?ÄB T?ÁM;- çB p T?Q HQM; ç¢Q bQ +QÌB M|B,
@ GQM; ç¢Q bQ- H¢B K M; HQM; ?mv i iÈB b Q\
æ°i M?B M- Gw ."i +ªK i?'v i? ;BÈB HBM? ?²M +O ?„M +| /` ç°M;- iB HBM? ?²M +
i? ;BÈB HBM? ?²M +O ?„M iU ?² #„i ç-m iB T M?"M iBM iS+ ;b ç|X s2K` - bU pB
+?9 w- GQM; h°+ +€+ H½Q ç M; iÈB i?,K /Á ?„MX
hB HBM? ?²M +?B HU+ ç| imv ç½ #` ?„M ?Q`M iQ`M F?®M; +? - M?QM; `®i +m°+ i
h°+ +€+ H½Q- Gw ."i ?Q`M iQ`M F?¬M; `äX Gw ."i +kM; `i M? M? i`Q- +ªK M?"M i
/B M H¢B F`+? +k- ? B i v ¬K ç-m- ` p ç m F?´- b m ç| H,M tm®M; M;'i çBX
hbM? i`¢M; ç| +O Gw ."i F?B M GQM; h°+ \*€+ G½Q `i FBM? M;¢+- M?'i i?ÌB F?¬
H`K b QX
@ G½Q HQM; M"v `®i +m°+ ç½ H`K ;b pÈB Gw ."i\
@ Gk GQM; h°+ i? v ç´B #'i i?QÌM; M"v- +?9M; i i?U+ bU F?¬M; M M iBM +?9M; K
@ æ°B i`QÌM; b Q i? \
GQM; h°+ *€+ G½Q F?¬M; i? K ç w iÈB HÌB #M i€M +O h€+ J½ Gw •M? ok hbM?-
K ô H M- çB p T?Q GQM; EBM? *€+X
h?•M Î i` M F?¬M;- Gw ."i bmv M;?o `i M? M?- M?[M; ;½ *€+ G½Q +O GQM; h°+
ç®B T?| M?Q p"vX
E?¬M; H•m b m- GQM; h°+ *€+ G½Q ç½ çQ Gw ."i iÈB #Ì #B M- b m ç| F?B bB m H
`²M; ;¬K ç KÎ GQM; EBM? \*€+ ` - €M? K„i +O H½Q HQM; H¢B +?mv M` M;Q`B #
Í M;Q`B #B M- K°i çQ`M i?mv M HÈM ç ;çB p T?Q GQM; æªQX "ÎB /Q [m€ t M M
`®i +m°+ [mv K¬ i? M`Q- M?QM; M?bM KÌ KÌ i?b i?'v +| ?ÆM +?K+ +?'K ç2MX
G½Q HQM; M?bM K°i H€i- t€+ ç`M? T?QÆM; ?QÈM; +O çQ`M i`m +?QM? H` GQM
i`mM;- F?¬M; M;WM; T?€i` iB M; ?¬ HÈM- iB M; ?¬ +O H½Q HQM; M? M? +?|M;
+?9 w- F?¬M; M;WM; +| +U HQM; # v H M F?¬M; i`mM;- # v p T?Q GQM; EBM? *€
E?B H½Q HQM; # v H M F?¬M; i`mM; T?€i iB M; +ªM? #€Q- Gw ."i ç½ çSM; /"v- M?
M?Q T?€M çQ€M +O H½Q HQM;- Gw ."i F?ŠM; ç`M? çQ`M i?mv M ç| ç M; çB p T
æªQ +`M; M;`v +`M; M€Q M?B i- +| #B M +® b) +| +Æ ?°B- Gw ."i [m M b€i ç` ?bM
ç€- `M KbM? Î i`QM; K°i ?mv i ç°M; #Q K"i Î i` M p€+? ç€X
>mv i ç°M; M"v +?d pW K°i M;QÆB `M i?•M- p`i`Q`i i?Q+? ?ÊT- +| i? [m M b€
æQ`M i?mv M M;`v +`M; H¢B ;¬M GQM; æªQ- GQM; h°+ +`M; i"TF i p T?Q #Ì #B
HQM; F?¬M; M;WM; # v HQÊM- i¢Q i?`M? K°i HÈT T?ÁM; M;U M; v i` M #Ì #B MX
*ÁM +€+? GQM; æªQ F?QªM; K°i ? B /†K- çQ`M i?mv M i?m #m²K çB +?"K H¢B- K
tm®M;- /Q K'v +QÌM; ;Bª i?U+ HU+ F?¬M; i-K i?QÌM; F?®M; +? - M? M? +?|M; H¢
*?d K'v T?9i b m- i`m M?Ä ç½ +€+? #Ì #B M +?d K'v i`,K Kûi- pÈB F?QªM; +€+? M
`ä K°i i`mM; MB M +QÌM; ;Bª ç M; çSM; Î ç-m i?mv MX L;QÌB M"v K†+ #° ?²M; b„+

h?–M æB M- i?•M ?bM? pϕK pÐ- HQM; ç2Q K°i i? M? FB K /"B iÈB KS+ F?Q i`QÆ
T?Q GQM; h°+ ç M; p¬+MM; +,M; i?ŠM;X

Í i` M i–M; F?¬M; +O +?B +i?mv M M?Ä +| ? B ;½ +U HQM; ç M; # v HQÊM- €T i
?B M mv M; ?B K +O GQM; æªQX

>²M; w iQ i +O æ'm h?–M æB M F?¬M; # v H M i` M çªQ K" HϕB M;²B i?mv M-?
+?¼+ ;B" M bU mv M; ?B K +O GQM; æªQX

@ hϕB ?ϕ ?²M; v iQ i +O æ'm h?–M æB M "® G¶ u- i?W H M? +O æ'm h?–M æB M
GQM; h°+ ` M|B +?mv MX

"® G¶ u ç†i +?•M H M #î #B M K K QÈi- M?bM K°i HQÊi GQM; h°+ ç M; t T i?¬M? i
#B M- F?¬M; ? `mM bÊ M|BX a m F?B "® G¶ u M|B tQM; - K°i ;½ +U HQM; K"m ç2M

@ L?•M HQϕB- +€+ M; QÌB Km®M t¬M; H M çªQ- `®i +m°+ H" +| w ç² ;b\

@ æ'm h?–M æB M H–M M"v iÈB GQM; æªQ F?¬M; ? +| KQm ç² ;b- +?d pb K°i +?mv
æϕB GK+ - #'i ç„+ /o KÈB iÈB [m'v `–m GQM; h°+ i?–M i?€M?X

@ L m ç½ F?¬M; +| KQm ç² ;b- iϕB b Q HϕB K M; M?B m M?•M HQϕB M?Q p"v\

h` M K†i #B M +Æ iÈB ;–M ? B +?K+ +?B +i?mv M HÈM- F?B M M; QÌB i F?¬M; F
HQÊ+ [mv K¬ HÈMX

@ *€+ ?ϕ ?B m H–K`²B- æ'm h?–M æB M K M; i?2Q M?B m M?•M HQϕB M?Q p"v- i
?B K #'i i?QÌM; - M; QÌB ç¬M; H" ç ç T?ÁM; H9+ +–M i?B i- ? B H" pb çQ" M i?mv
h?–M æB M- +ÁM +| K°i #° T?"M H" M; QÌB +O hS æϕB J h¬M; +O æ'm h?–M æB
h?–M æB M p" hS æϕB J h¬M; iÈB GQM; æªQ +kM; pb K°i pB +`i +–M +| M?•M i
`°M; HQÊM; X *?9M; i F?¬M; ? +| €+ w ;b pÈB GQM; h°+ - M m F?¬M; +kM; F?¬M;
p"v iB M p"Q GQM; æªQX

æ®B pÈB M?[M; HÌB MÈB +O "® G¶ u- ?„+ HQM; +kM; F?¬M; ? T?O M?"M- K" çB
F?B çQÊ+ +?d i?` +O h°+ h`QÌM; GQM; h°+ ç M; çSM; i`QM; ç€K ç¬M; KÈB [m v H

@ h°+ h`QÌM; +| H M?- æ'm h?–M æB M +| i? H M #î- M?QM; +?d +?Q T?ûT +?O b
æϕB J h¬M; - M?[M; M; QÌB F?€+ +?Q çQÊ+ T?ûT K" H M #î ;B i F?¬M; i? X

æQÊ+ bU ç²M; w +O GQM; h°+ - "® G¶ u KÈB ;BÆ i v ` ?B m- KQÌB K'v +?B +i?m
p"Q- `i M? M? ç½ /WM; HϕB ;–M #½B #B MX

GϕB H" æ'm h?–M æB M p" hS æϕB J h¬M; - ? B i? HU+ [m M ? `i T?S+ iϕT M"v
M? m- Gw ."i +?d +| i? M; ?o iÈB Hw /Q /mv M?'i +?QM? H" pb .QÆM; J h?B MX
#€Q +€Q +O HQM; bS iB M bBM? i?b +?d KÈB K'v M; "v- M?•M HQϕB i? ;BÈB p" G
M?•M HQϕB M"v iU ?² ç M +kM; [m€ M? M?X

aU i²M iϕB +O .QÆM; J h?B M- #'i Hm" M H" ç®B pÈB hS æϕB J h¬M; ? v H" æ'm
+| + M ? `i HÈMX Í i`QM; pB + M"v- +ª ? B i? HU+ p®M pšM ç'm i` M? pÈB M?
.QÆM; J h?B M F?¬M; +ÁM i²M iϕB i?b b) H" K°i pB +i®i ç®B pÈB +ª ? B i? HU
M?'i i°+ FQ +Q Í hS æϕB J h¬M; i?b HϕB F?¬M; T?ªB H" K°i pB +i®i X L?QM; +k
h?B M i²M iϕB- imv .QÆM; i?` M?'i i°+ +ÁM +| i? i²M iϕB- M?QM; HϕB #m°+ T?ª
+m°+ b®M; i, K i®B Í hM h?B M *?B æ°M; X

L m H" M; QÌB F?€+ çQÆM; M?B M b) F?¬M; HB M [m M iÈB Gw ."i- M?QM; #•v ;B
æ°M; HϕB +?QM? H" H½Q MQÆM; Gw ."i ç½ +?B K iB M M; ?B- Gw ."i çQÆM; M?B

GÌB iB M çQ€M +O GQM; h°+ `®i +m°+ +| K'v T?–M +?QM? t€+- ? v +,M #ªM +?d H
+SX JK+ çQ+? +O æ'm h?–M æB M p" hS æϕB J h¬M; H–M M"v iÈB GQM; æªQ H"
J h?B M ? v F?¬M; \ h'i +ª M?[M; p'M ç M v Gw ."i M?'i i?ÌB F?¬M; i? i`ª HÌB çQ
."i +ª K i?'v #®B `®B- HϕB +ÁM ;½ M æS+ GQÊ+ ç M; ~M KbM? Í i` M GQM; æªQ
F?®M; +? KbM? M[X

S?ªB H"K i? M"Q KÈB +| i? i?Q€i i?•M F?ÄB ibM? i`¢M; `®B `2M M"v- ?ÆM M[+
hbM? [m v p æ'm h?-M æ¢B GK+ M[X æ| iU ?² F?-M; TªB H"K °i +?mv M / /"M
hbM? ?bM? H9+ M"v F?B M Gw ."i M?È iÈB K °i +•m HQm i`mv M Î F?B T i`QÈ+, +
?B T- M m F?-M; i? TªM F?€M; i?b ?½v M^K tm®M; K" ?QÎM; i?KX
L m ç½ F?-M; i? +| +€+? ;BªB [mv i i?b ?½v iMv +Æ SM; #B M- H"K ? i bS+- H"K

eNdX ZXe @ *?QÆM; RNd, P M :B L;ä > T

Í i` M #ì #B M H9+ M"v ç M; # Q i`MK K °i +¶ +QÌM; ;Bª F?Q iS+ M²M; çQÊK M?Q
GQM; h°+ imv +?Q +| /'m ?B m tmM; ç°i- M?QM; F?-M; M;WM; i?-B ç°M; +QÌM;
i? ç ç # T ç®B T?QÆM;X

GQ¢B +QÌM; ;Bª F?Q iS+ /Q ?"M; M;"M ?"M; p¢M +QÌM; ;Bª +'T #" + F?-M; ? i?'T
."i ç M; Î i`QM; ç°M; ç€ +kM; i?-K +?'M FBM?- çWM; M|B H" æ'm aQ æ'm oQÆM; -
>Q"M; +QÌM; ;Bª +kM; F?-M; i? +QB i?QÌM;- K" TªB i?-B ç°M; ç'm F?Q ç ?° i?

h`QM; F?-M; F?Q ç|- >²M; u hQ h +O æ'm h?-M æB M p" •+ J h-M; h-M; *?O •
> B ç¢B M?•M p"i [mv M i? M;9i i`ÌB Î æ'm h?-M æ¢B GK+ M"v- Gw ."i çQÆM; M?E
S?QM; h? :BÈB +kM; ç½ iWM; ;†T K†iX "•v ;BÌ Gw ."i KÈB ?B m p b b Q æ'm h?-M
b Q H¢B iÈB M? M? M?Q p"v- M m F?-M; +| ;b #'i M;Ì i?b hY u æB M a o p" •+ E, ç½
h? :BÈB iÈB GQM; æªQ- +ÁM #¼M +?9M; +| çB [m J h?"M?- o¢M h?-M h`OM;- "
i?b F?-M; i? çQ€M M'BX

hY u æB M a o p" •+ E, ç½ ?B M i?•M- h°+ h`QÎM; GQM; h°+ +kM; iW i`QM; ç€K ç-M
@ o` M"v +?„+ H" h°+ h`QÎM; ç¢B M?•M +O GQM; h°+5

hY u æB M a o H" ?¢M; M;QÌB i?-M; KBM? i? M"Q- pW M?bM F?-M; F?Q ç|- ç°i M
T?"M +O h°+ h`QÎM; GQM; h°+X

@ æ9M; i? X

h°+ h`QÎM; GQM; h°+ M;¢Q M;? ç€T- M;¢Q M;? M?bM ? B M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª
?„M- ` /€M; p GQM; h°+ + Q [mwX

L?QM; h°+ h`QÎM; GQM; h°+ ç®B /B M pÈB F?-M; TªB H" M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª #
M;¬B + Q ç½ H•m- [mv M HU+ HÈMX

hY u æB M a o F?-M; +?9i i?m FûK /MM; H iB i+O M?•M HQ¢B ?"M? H M|B,

@ sBM +?"Q h°+ h`QÎM; ç¢B M?•M +O GQM; h°+- i¢B ?¢ hY u æB M a o +O æ'm
*?O •+ J h-M;X >¬K M v K¢Q Km°B iÈB GQM; æªQ H"K T?B M h°+ h`QÎM; ç¢B M?•
M?•M #'i ç„+ /oX

@ sBM H„M; i B M;?25

hY u æB M a o +| +?9i +| F?| HB +M?bM #®M tmM; [m M?- M|B,

@ h°+ h`QÎM; ç¢B M?•M- ç•v F?-M; iB M M|B +?mv M- tBM iÈB +?¶ F?€+ çQÊ+ +?

h°+ h`QÎM; GQM; h°+ +?Q KÌB ? B ;½ H M çªQ- imv hY u æB M a o p" h-M; *?O •+
p mB- M?QM; /Q ibM? i? #„i #m°+ +kM; ç" M? TªB FbK MûM +ÆM ;B" M H¢B- +?O

E?-M; M;ì- h°+ h`QÎM; GQM; h°+ + Q [mw /QÌM; M?Q +| w ?¢ mv T?QM; +O ? B M
F?-M; ? +| w HoM? ?°B ç M;?` +O hY u æB M a o- ç€T,

@ h imv H° h`QÎM; +O GQM; h°+- M?QM; ç¢B bU +O GQM; h°+ ç m /Q iQ`M ç`M? çQ¢iX æB M bo +| +?mv M ;b tBM KÌB M|B i`QÊ+ Kti i`i +ª i?`M? pB M GQM ;B`mX

*•m i`ª HÌB M?Q p`v F?B M p Kti hY u æB M ao +?Êi b-K tm®M; - p®M ç½ [m2M ç i?€B ç° M`v +O h°+ h`QÎM; GQM; h°+ F?B M ?„M +| +?9i F?¬M; i? MûM M´BX L?Q p Kti? M K¼M H¢B FB K +? i®i?ÆM- i?€B ç° `i #bm? i?ªM M|B,

@ sBM h°+ h`QÎM; ç¢B M?•M #B i +?Q- pB + ? B +?9M; i Km®M i?QÆM; M;?` pÊ i¢K i?ÌB M M i`€M? çB K°i +?9iX \*ÁM GQM; h°+ i?QÆM; M;?` i? M`Q- +?9M; i çQ + M i?B TX

*?d ?¢ mv i? +O M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª K°i +?9i- h°+ h`QÎM; GQM; h°+ +kM; F?¬M +,M; i?ŠM;- M?bM ? B M;QÌB [mª i?U+ +| p +| +?mv M [m M i`¼M; Km®M i?QÆM;

@ o`v çQÊ+- M m ç½ M?Q p`v +kM; F?¬M; +-M çB ç•m F?€+- Î ç•v +| K°i MÆB M|B _²B çQ K„i` ?B m +?Q GQM; h°+ \*€+ G½Q Î# M +¢M?- GQM; h°+ \*€+ G½Q ?B m v ÌB M;X Îi` M F?¬M; i`mM; +O Kti #B M ç°i M?B M `mM; ç°M; F`+? HB i- `²B /QÊ HQ¢B +QÌM; ;Bª - GQM; EBM? *€+ tm`i ?B MX

@ sBM KÌB

h°+ h`QÎM; GQM; h°+ çQ i v ` - `²B # v H M F?¬M; i`QÊ+- çB p T?Q GQM; EBM?

hY u æB M ao p`•+ J h¬M; h¬M; \*?O çQ K„i M?bM M? m- F?¬M; ;B`m M´B p M;?E GQM; æªQ +kM; +?d +| i? çB i?2Q ;B +?OX

Gw .”i i?U+ bU `i Km®M p`Q i`QM; GQM; EBM? \*€+ ç M;?2 t2K hY u æB M ao p` `®i +m°+ Km®M i?QÆM; HQÊM; pÊB GQM; h°+ +?mv M ;b- /M b Q +?mv M M`v `i +ÁM +| +ª H½Q MQÆM; K` ?„M ç½ +?B K iB M M;?B FB M[X L?QM; pÊB i?•M T? i¢B- Km®M p`Q GQM; EBM? \*€+ H` F?¬M; i? M`QX æ M; F?¬M; #B i H`K +€+? M ç€K GQM; h°+ +| K°i ç€K `m HQM; ç M; M;| M;?B M;- i`QM; ç| +| +QM `m HQM; K` ?²M +?B HU+ p`QX

Gw .”i +kM; F?¬M; M;?o M?B m- K°i ç¢Q ç`m F?Q p¬ ?bM? H Q p T?Q ç€K GQM; h`QM; ?Q`M +ªM? +,M; i?ŠM; M?Q p`v- ç€K GQM; h°+ #` +¬M; FQ+?- ç°i M?B M i +?9 w p T?Q M;QÌB #` +¬M; FQ+?X L?•M +Æ ?°B ç| - Gw .”i w MB K pW ç°M; - + H M- F?B +Y GQM; EBM? *€+ b„T ç|M; p`Q i?b ç½ # v p`Q i`QM; GQM; EBM? *€+.

GQM; *?9 /MM; HBM? ?²M +?B HU+ ç F?®M; +? ç®B T?QÆM; - F?B F?¬M; #` F?® F?¬M; w i?S+ çQÊ+ KbM? ç½ #` F?®M; +? - +ÁM F?B Î p`Q i`¢M; i?€B #` F?®M; + M?Q +| çQÊ+ K°i i?•M i? F?€+- #ªM i? +| i? +ªK M?“M çQÊ+ K¼B +ªK ;B€+ +O

æB m ç| H` çB m Gw .”i +kM; F?¬M; M;Ì iÈBX o®M +?d ?B p¼M; `m HQM; M;?2 i` EBM? \*€+- b m ç| b) i bK +€+? H M? +?Q `m HQM; i`mv M ` - M?QM; #•v ;BÌ t2K ` #ÄX

`m HQM; iB M p`Q i`QM; GQM; EBM? \*€+- h°+ h`QÎM; GQM; h°+ imv F?¬M; pmB M i?QªM; M;?`+? M;ÊK +kM; F?¬M; T?ªB H` +?mv M HÈM Î GQM; h°+- ?ÆM M[h°+ +| ;b T?ªB /`m pÊB +€+ i?`M? pB M i`QM; GQM; h°+- /Q p`v +?d F?) K„M; K°i +•m-

Î i`QM; K°i ;B M T?ÁM; M?Ä Î i-M; k +O GQM; EBM? \*€+- p®M /o H` MÆB M;?d M #•v ;BÌ i¢K i?ÌB çQÊ+ /MM; H`K T?ÁM; ?°B M;?`X S?ÁM; M;?d ç®B pÊB GQM; h°- M?QM; ç®B pÊB M?•M HQ¢B K` M|B- ç| H` MÆB [m€ KS+ `°M; HÈMX

@ æQÊ+ `²B- Î ç•v F?¬M; +| M;QÌB M;Q`B- imv i ç®B F?¬M; #` M;?2 i`°KX æB M a

h°+ h`QÎM; GQM; h°+ pŠM ;B[i?€B ç° + Q M;¢QX

hY u æB M ao M|B,

@ h°+ h`QÎM; ç¢B M?•M- F?¬M; /€K; B'm- +?9M; i p®M /o +?d T?ªB tY Hw p`B pB . F?¬M; +| w ç`M? iÈB GQM; æªQX L?QM; ;B[ çQÎM; M?"M çQÊ+ iBM iS+ +O æ'm çQ€M +O GQM; h°+ ç½ SM; M;?B K- i?2Q H M? +O æ'm h?¬M æB M- i¢B ?¢ M;`v iB + /MM; i`mv M i®M; i`"M T?€T KÈB iÈB çQÊ+ GQM; æªQX h°+ h`QÎM; ç¢B M?•M E?Q im Hmv M ;Bª i`QM; iB M çQ€M +O GQM; h°+ ç½ iÈB GQM; æªQ- +| i? +?Q i¢ h°+ h`QÎM; GQM; h°+ p Kti F?¬M; +?9i #B m +ªK M|B,

@ Zmª i?U+ M?Q p"v- M; QÎB im Hmv M h?B M J æ'm E?Q ç½ î i` M çªQX L?QM; ç æ'm h?¬M æB M\

@ Zm M ? `i HÈMX L m i¢B ?¢ M|B F?¬M; M?¬K- M, K tQ æ'm h?¬M æB M æB M +?Q GQM; æªQ ç½ ç`M? F? QÊ+ poM? ?^M; X

a,,+ Kti h°+ h`QÎM; GQM; h°+ ç°i M?B M ç¢B #B MX

*€B M`v h°+ h`QÎM; GQM; h°+ çQÆM; M?B M #B i`ä- F?B ç| • GQ ao ç€M? #¢B h° ç| - F?m'i T?K+ GQM; æªQ- b m ç| H"TF? QÊ+ poM? ?^M; pÈB GQM; h°+ - H M? i`€+? i`M i?O .QÆM; J h?B M i`QM; hM h?B M *?B æ°M; X E? QÊ+ poM? pB M H pÈB GQM; h°+ + Q [mw- +?S F?¬M; T?ªB H` K°i pB + pBM? [m M; ;bX G9+ M`v #` iÈB- h°+ h`QÎM; GQM; h°+ çQÆM; M?B M F?¬M; pmBX

@ L, K tQ H"TF? QÊ+ poM? pB M +kM; +?d H" pB + #`i ç,,+ /o- .QÆM; J h?B M ç æ'm h?¬M #`i iY #`i /B i- pÈB i?U+ HU+ +O +QÎM; ;Bª H9+ ç| - +, M #ªM F?¬M; +| J h?B M çQÊ+X L?QM; #•v; Bì ç½ F?€+ - +, M +S i?2Q HìB iB M çQ€M +O GQM; h h?B M J æ'm E?Q ç| iÈB GQM; æªQ- im Hmv M GQM; \*?B \*'K \*?9 +O GQM; h°+ H h?B M i?¬M ?²M ç m #` ?Ov /B iX L m ç½ +| +€+? iB m /B i .QÆM; J h?B M- p"v M?B M +| i? +?'K /SiX

L;?2 i`°K iÈB ç•v- Gw ."i KÈB ?B m-; B i+? i .QÆM; J h?B M F?¬M; +?d KB M çQ GQM; h°+ - K` [m M i`¼M; ?ÆM H` +| i? `Y b¢+? M¶B M?K+ h°+ h`QÎM; GQM; h°+ #¢BX

hY u æB M ao i`¬K M; •K i`QM; ;B•v H€i- `²B M|B,

@ h¢B ?¢ M?,,+ iÈB F? QÊ+ poM? ?^M; - +?d H" Km®M M?,,+ M?î h°+ h`QÎM; ç¢B M h?B M HB M [m M iÈB p¬ b® bBM? HBM? +O æ'm h?¬M æ¢B GK+ - tBM h°+ h`QÎM;

@ L; QÆB +S M|BX

@ h°+ i`QÎM; +| H) F?¬M; #B i- M, K tQ .QÆM; J h?B M ç im Hmv M h?B M J æ' +QÎM; ;Bª- .QÆM; J h?B M imv ç½ #` ;B K +¬K- M?QM; ?"m i? +O M?[M; +QÎM; #îB p"v F?¬M; M; WM; iBK +€+? i`ª i?MX \*ÂM .QÆM; J h?B M + K i•K +?`m; B K +¬ p` +€+ i? HU+ F?€+ ?S b) #ªQ p M iQ`M +?Q; B i°+ +O ?,,MX "îB p"v- i`QM; i, h?B M #` ;B K +¬K- æ'm h?¬M æ¢B GK+ pšM p¬ +MM; ?¶M HQ¢M- ç ;BªB [mv ii H` ç p¶ p HÂM; /•M- æ'm h?¬M æB M +m®B +MM; ç`M? i?Ä ?B T- ;B Q h?B M J K°i i v /UM; M M +?Q T?| i¬M; +?O H9+ ç| - +ÂM i°+ M?•M .QÆM; i?` i`î i?`M? i¬M J h¬M; X G`K M?Q p"v pW F?¬M; pB T?¢K QÊ+ ç`M? pÈB .QÆM; J h?B M- +kM; F K½M pÈB i°+ M?•M .QÆM; i?` F?¬M; M|B çQÊ+ ;b M[- +| i? M|B H` F i+K+ i®i M oB + i`QM; [m € F?S M`v- Gw ."i +?Q iWM; M;?2 M|B iÈB- F?¬M; F?ÄB H,,M; i B M MB K F?®M; +? `m HQM; - F?¬M; çQÊ+ `ä`"M; M?Q #ªM i?•M KbM? M;?2X

@ L?QM; /mv M?'i #`i K M H` .QÆM; i?` M?'i i°+X hmv i ç¢B ç b® .QÆM; i?` i°+ ç¢B i? HU+ M M ç²M; w M?QÎM; [mv M F?®M; +? h?B M J h¬M; - M?QM; +kM; + i•K- b m F?B +?B M #¢B HB M HQm H¢+ i` M F?`T æ'm h?¬M æ¢B GK+ - M?QM; H bU F?®M; +? pÈB h?B M J h¬M; X *ÂM p` T?| i¬M; +?O /Q +€+ T?QÆM; i? HU+ F?¬M; i? F?m'i T?K+ çQÊ+ +?9M; M?•M- h?B M J h¬M; iW ç| K•m i?mšM M°B #° i`î i?`M? hS æ¢B J h¬M; X

L;?2 iÈB ç•v- h°+ h`QÎM; GQM; h°+ +| +?9i F?¬M; FB M M?šM çQÊ+ M[- M;,,i HìB

@ æ®B pÈB pB + +O M?•M HQ¢B i? ;BÈB- GQM; h°+ F?¬M; +| ?SM; i?9 M;?2- +€
h°+ h`QÎM; GQM; h°+ F?¬M; ? F?€+? F?Q F?B M hY u æB M ao +| +?9i M;QÊM; M
hY u æB M ao KÈB M|B iB T,

@ h¢B ?¢ M?„+ H¢B +?mv M +k H¨ Km®M M|B pÈB h°+ h`QÎM; ¢¢B M?•M- K°i F?B i
iÈB æ'm h?¬M æ¢B GK+- p"v `i +| i? b) F?B M æ'm h?¬M æ¢B GK+ ;†T T?ªB i B
a„+ K†i h°+ h`QÎM; GQM; h°+ ¢°i M?B M i`Î M M p¬+MM; F?| +QB- M;[F?Q H¢M?

@ .QÆM; J h?B M +ÁM b®M; i?Q€i F?ÄB hM h?B M *?B æ°M; b) F?B M æ'm h?¬M
¢B +kM; F?B M æ'm h?¬M æ¢B GK+ ;†T i B M¢MX G) M¨Q GQM; h°+ bm®i FB T T?
æ¢B GK+ ? v b Q\ >ÆM M[- i B M¢M +O æ'm h?¬M æ¢B GK+ +| HB M [m M; b iÈB

æ½ M|B M?Q p"v- ibM? i? HB M ¢B p¨Q # i„+X oÈB i?•M T?"M ¢` p`+O hY u æ
F?B m F?Q+?- M m F?¬M; TªB bm v M;?o iÈB ¢ M; Îi` M H½M? ¢` +O GQM; h°+
M;QìB +O GQM; h°+- hY u æB M ao 2 ``M; ¢½` i v ``BX

h?'v p"v- •+ J h¬M; h¬M; *?O p°B H M iB M; ,

@ h°+ h`QÎM; ¢¢B M?•M #Èi M|M; - i?U+ ` F?¬M; TªB F?¬M; i? ;B i .QÆM; J h?
TªB H9+X sBM ?½v M;?2 i M|BX E?B .QÆM; J h?B M p¨+€+ +QìM; ;Bª H"TF?
h?B M *?B æ°M; +?`m ;B K +¬K- +€+ +QìM; ;Bª ¢½ ?S b) #ªQ p bU M iQ¨M +?Q
¢`M? ¢| F?¬M; TªB M|B bm¬M; - K¨ +| ?mv i ?²M F? QÊ+X h`QM; ?mv i ?²M F? Q
•GQ ao ¢ m T?QM; 'M K°i MY ¢'m F?Q +O KbM? +kM; pÈB H½M? M; °+O KbM? p
[mv i„+X *,M +S i?2Q ?mv i ?²M F? QÊ+- M m # M M¨Q #°B QÊ+- # M FB b) +| ¢Q

Gw ."i F?) ?€ ?®+ K²K- K°i MY ¢'m F?Q +O S?QM; >¨Q æ'm h?¬M p¨ æ'm h?¬M-
+QìM; ;Bª M¨Q ¢| ?'T i?m i?b b) H¨ bU pB + F?OM; #® ¢ M KS+ M¨QX

*?d M;?2 i?'v hY u æB M ao #´ bmM; ,

@ "'i ?¢M? H¨- ?B M M v F? QÊ+ ¢ M; Îi`QM; i v ?"m i? +O .QÆM; i?` M?'i i°+
F?m'i T?K+ K¨ + K i•K HQm H¢+ i` M æ'm h?¬M æ¢B GK+X æB m ¢| +| M;?o H¨-
+? i .QÆM; J h?B M b) T?€ ?ÄM; ?mv i ?²M F? QÊ+- ?"m M?•M .QÆM; i?` b) +|
QÊ+X *¶ ¢'m F?Q ¢|- +?Q /M F?¬M; i? M¨Q bªM bBM? ` ¢QÊ+ K°i S?QM; >¨Q æ'm
F?B M K°i +QìM; ;Bª i`Î i?¨M? æ'm h?¬M +QìM; ;BªX

eN3X ZXe @ *?QÆM; RN3, P M :B L; ä > T UkV

L|B iÈB ¢•v- F?¬M; +?d Gw ."i K¨ M; v +ª h°+ h`QÎM; GQM; h°+ +kM; ¢½ ?B m ` - +
H¨ i?ìB +Æ +?Q +?QM Km²B- w H¨ i`QÊ+ F?Q æ'm h?¬M æB M p¨ hS æ¢B J h¬M;
i`QM; i v ?"m M?•M +O .QÆM; i?` i?b M?'i ¢`M? TªB ¢ªK #ªQ bU M iQ¨M +O .Q

@ >W- M|B ¢B M|B H¢B- M;¨v M¨Q +€+ M;QÆB +ÁM +?Q ibK ¢QÊ+ ?mv i ?²M F? Q
i?` i?b GQM; h°+ pšM +ÁM TªB H¨K M;K+ i®i +?Q +€+ M;QÆB- M m poM? pB M F
pB M TªB H¨K M;K+ i®i +?Q +€+ M;QÆB b Q\

h°+ h`QÎM; GQM; h°+ +¨M; M|B +¨M; iS+ ;B¨MX

@ L m F?¬M; i?b i? M¨v- +QìM; ;Bª K¢M? M?'i +O M?•M HQ¢B i? ;BÈB +€+ M;QA
M m ¢€M? i?„M; i?b GQM; h°+ b) poM? pB M H¨K M;K+ i®i +?Q +€+ M;QÆB- +ÁM
b) ¢ +?Q GQM; h°+ iU tY i`Q- i? M¨Q\

æ| i?U+ bU H¨ K°i HìB F?B m F?Q+? i`¬M i`KBX h°+ h`QÎM; GQM; h°+ i?U+ bU pšM
h°+ h`QÎM; +k +O GQM; h°+ ¢½ iWM; i?m M?•M HQ¢B +QìM; ;BªX

@ h°+ h`QÎM; ¢¢B M?•M M|B i?U+ +?S\

hY u æB M ao +?Q /M +| FB K +? i®i i? M"Q- /QÈB HÌB F?B m F?Q+? +O h°+ h`C
F?¬M; F?ÄB i`Î M M H¢M? H)QX

@ GÌB +O GQM; h°+ +?Q iWM; i?`i ?S - M m F?¬M; i?b ç½ F?¬M; H"K M;K+ i®i +
æ½ M|B ç M KS+ ç| i?b +?Q /M H" •+ h¬M; h¬M; *?O +kM; F?¬M; i? i? v ç´B çQÊ+
ao +?'T M?"M HÌB F?B m +?B MX

@ æQÊ+- h°+ h`QÎM; ç¢B M?•M- i¢B ?¢ M?'i ç`M? b) i`mv M ç¢i F?¬M; i?B m K°i +
*?O- M?QM; - i`QÊ+ F?B æB M \*?O i`ª HÌB- tBM h°+ h`QÎM; ç¢B M?•M im•M i?O Q
+ M? ;B[hM h?B M *?B æ°M;X

@ æWM; ç i çÊB [m€ H•mX

@ h`QM; pÁM; # M;`v b) i`ª HÌB +?Q M;QÆB- M m +?'T M?"M F?B m +?B M- M?B
æB M æB M *?O b) iÊB GQM; æªQX

@ h®i5 *S p"v çB5

@ æQÊ+5

*m°+ i?QÆM; HQÊM; +O æ'm h?¬M æB M p" GQM; h°+ HB M F i i?9+ F?¬M; K'v p
i` M #Ì #B M +kM; F?¬M; i? i M çB- M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª +?d +| i? Î i` M i?mv
K'v i`,`K; ½ +U HQM; ` im¬M i` i` M #Ì #B MX

E i [mª M;?2 i`°K ç®B pÈB Gw ."i K" M|B i?U+ bU `i K„ K½M- ç½ ?B m M?[M; M;|+
Qi M?'i +kM; F?¬M; p¬ +Ê i`Î i?"M? [m•M #`B i`QM; i v F F?€+X "•v ;BÌ ç½ i?Q€
+kM; F?¬M; Km®M [m v H¢B M[- +| H)- #•v ;BÌ ç ibK ?„M- +ª GQM; h°+ +kM; ç
HQM; M;®+ M;? +? ç| +| ç€M? +? i +kM; F?¬M; M;Ì çQÊ+ `^M;- Gw ."i ?„M ç M; i`C
T?Q b m #Ì #B M i`T i`mM; /`v çt+ GQM; h°+X

*?Q iÈB MY ç K- Gw ."i KÈB ;B®M; M?Q K°i +QM #€Q F?¬M; +?9i iB M; ç°M; `ÌB F
i`QM; çªQX oB + ç¬m iB M Gw ."i Km®M H"K H" çQ ç€K M;QÌB •M? ok hbM? iÈB +
#ÎB pB + iB T i?2Q ç½ F?¬M; +ÁM i`QM; bU F?®M; +? +O ?„M- K'v ç°B pB M +M
i`B bªM +O KbM?- b m M"v M m +ÁM +| i? [m v H¢B æ'm h?¬M æ¢B GK+ i?b b) i`
?„MX æB K M"v iW F?B #¼M +?9M; T? #Ä G hmv i S?QM; ç T?QM; ?„M H"K ç°B

Zmª M?B M F?¬M; M;Q`B /U HB m +O Gw ."i- bU K'i iQ+? +O ?„M F?B M GQM; h
M i`QM; H¢B p¬ +MM; M€Q ç°M;X Í +?¶ Î +k +kM; ç½ +| K'v ;½ +U HQM; çB im¬M

—M M'T i`QM; `WM; ç®B pÈB K°i b€i i?O Î FB T i`QÊ+ K" M|B H" pB + `i [m2M i?r
i?'v- Î i`QÊ+ b•M i`QM; F?m Î +k +ÁM +| K°i ;½ i? M? HQM; `i Q B p - +| i? i`€M
M M;Q`B F?¬M; F?| - M?QM; Km®M i` Q ç´B pÈB ç€K M;QÌB •M? ok hbM? M; v i`
`²B çQ #¼M +?9M; i i?b i?U+ bU F?| F?,MX

L;?o çB M;?o H¢B- M;Q`B +QM 'm HQM; FB ` - Gw ."i F?¬M; +ÁM M;?o ` i?S ;b +

LÆB M"v +€+? ""M GQM; *?B aÆM F?¬M; t - Gw ."i ?Q`M iQ`M +| i? +ªK M?"M çC
HU+ +O ?„M HQm H¢B i`QM; i? ;BÈB HBM? ?²M +O 'm HQM;- H9+ M"v ç M; M^
?mv i M"Q ç|X *kM; F?¬M; +| +€+? M"Q F?€+- ç`M? T?ªB i?Y t2K +QM 'm HQM; M
FB çB çQÊ+ F?¬M; p"vX

.QÈB bU F?®M; +? +O Gw ."i- +QM 'm HQM; ç| #` H¬B /"v- çB ` F?ÄB ç°M; ?mv i
M;QÌB •M? ok hbM?X aU tm'i ?B M +O iB m FBK HQM; H"TiS+ F?B M ç€K HQM; i
MY ç K F?¬M; M;O H¢B çB ` M;Q`B M"v- #¼M +?9M; çQÆM; M?B M +ªK i?'v F€ H
çB m ;b +ª- +?d [m€i M| [m v H¢B ""M GQM; *?B aÆMX

L?QM; iB m FBK HQM; F?¬M; +?`m M;?2 HÌB- +S M?'i ç`M? #€K H'v- K'v T?9i b m
w +O i? M? HQM;X

L„K H'v +Æ ?°B ç| - Gw ."i i?•M ?bM? HQÈi M? M?- KQÊM +•v +Ä v K ?°- M?Q K°i i
T?ÁM; ;¶ ç M; b€M; iBM? i?¢+? [m M; K M;X

Î i`QM; T?ÁM;- ç9M; M?Q F i [m^a i?,K /Á F?Q iS+ +O Gw ."i- •M? ok hbM?- ",M; L
_Qbi p` hYm Zm, ç M; M?,M M?| Î ;B[T?ÁM; i?QÆM; HQÊM; ;b ç|X h?'v Gw ."i tm
M?B M p¬ +MM; pmb KWM;X

h€+ J½ Gw p°B ?ÄB,

@ E?®M FB T- Gw ."i- M;QÆB çB ç•m p"v- Gw ."i ç M; çÁB +?9M; i - M m i`QÊ+P
tm'i ?B M- +?9M; i b) tQM; çlBX

Gw ."i tm}i K°i +€B- ` ?B m +?Q #¼M +?9M; çWM; H`K ²M- `²B +ªK SM; K°i +€B- +
[m'v `¬v ç€K HQM; i?` p FB - Gw ."i KÊB M|B,

@ GQM; h°+ +kM; F?¬M; +| w i®i; b- ç`M? €K iQ€M i X "•v ;Bì- M?•M i?O +O æ'm
+kM; ç½ iÊB GQM; æªQ- çQÆM; M?B M- #¼M +?9M; +| KK+ çQ+? +O +?9M;- M
i?B m M;QìB- i M;?o #¼M +?9M; b) F?¬M; iW +?®B ç€K +QìM; ;Bª +€+ M;QÆBX .
i?Q€i F?ÄB bU F?®M; +? +O GQM; h°+ - +?çv iÊB +?¶ M?•M HQçB +QìM; ;BªX v

@ h F?¬M; +| w FB M ;b- bÈK ç½ +?`m çO Hk ç¬M ç°M iU +QB KbM? T?B T?"K M`v
E?¬M; +| ;b #'i M;ì- h€+ J½ Gw H` M;QìB ç¬m iB M i€M i?"M?X

* Hv _Qbi +kM; ç²M; w,

@ Î ç•m M iQ`M i?b i Î ç|X

•M? ok hbM? i•K ibM? +`M; +`M i?"M ?ÆM K°i +?9i,

@ h?•M T?"M +O #¼M +?9M; i /QìM; M?Q +kM; F?¬M; çQÊ+ ç€K æ'm h?¬M æB
M;? M?- +?Q /M Km®M +?çv p ç'v +kM; +¬M T?ªB i? v ç´B i?•M T?"MX

@ o'M ç M`v i ç½ M;?o tQM; `²B- * Hv _Qbi +| i? iB T iK+ i`®M i` M M;QìB h€+
",M; L[p` hYm Zm,- æ'm h?¬M æB M p` •+ J h¬M; F?¬M; ? #B i- M;QìB /mv M?'
T?"M +?QM? H` •M? ok hbM? M;QÆB- M;QÆB ç½ M;?o iÊB çB m M`v i?b +| H) ç½

•M? ok hbM? +QìB [mv M`k- ç`m F?Q tQ v ç°M; [m M? M;QìB- `²B b m ç| - i?•M i?
H M- i?•M ?bM? M?Ä M?„M ç°i M?B M i`Î i?"M? K°i ççB ?€M i?•M ?bM? + Q HÈM-
i?"M? #ûQ i`ÁM- +ª M;QìB ç½ #B M i?"M? K°i ;½ #ûQ- ?Q`M iQ`M F?¬M; +ÁM #|M
i`QÊ+X

@ Gw ."i ç°B i`QîM;- /`+? /mM; ç'm F„ M`v +?d +| ;B¼M; M|B H` F?¬M; i? i? v ç´B
F?"M i?b p FB m K` +kM; b) H°` X

@ E?¬M; i²B- M?Q i? M`v +?Q /M T?K i?•M Kšm i?•M M;QÆB +kM; F?¬M; i? M?
hbM? iB m i?Q- M;QÆB i®i M?'i H` Qi M|B i?¬BX æQÊ+ `²B- pB + F?¬M; çQÊ+ +?

Gw ."i /šM çQìM; T?Q i`QÊ+ - T?Q b m •M? ok hbM? /bm ",M; L[pšM +?Q F?¬B T
M;QìB H†M; H) çB p`Q i`QM; `WM; - HQM; i?` p ç M; #` iB m FBK HQM; [m'M H'v
HÊBX æÊB çB t `²B- b€m M;QìB KÊB i?B i`B M T?B ?`M? ç'm F„ - # v b€i`WM; +•

L?QM; GQM; æªQ H9+ M`v ç M; çQÊ+ + M? ;€+ +`M K"i- F?¬M; i`mM; i?dM? i?Qª
im¬M i` - ç i`€M? ç€K T?B HQM; M`v- ç€K M;QìB Gw ."i +kM; i?QìM; tmv M T?ªB
i` F?¬M; Qi i?ìB ;B MX æB çQÊ+ F?QªM; K°i MY [m½M; çQìM; i?b F?¬M; i`mM; ç
HQÊM; HÈM T?B HQM; # v i` M F?¬M; i`mM; - /€M; p ;†T T?ªB ç`+? M?•MX æ€K
GQM; h°+ T?€i ?B MX

GQM; h°+ imv M;®+ M?QM; +kM; #B i [m M ? +O Gw ."i p` M?[M; M;QìB M`v- ;B
;Bª M`v HçB +?Q +?„+ ç½ F?B M Gw ."i iU ç°M; tm'i ?B M- M?QM; /M b Q +kM; H
/QÊB bU + M? ;€+ +`M K"i M?Q p"v K` ç€K M;QìB •M? ok hbM? pšM +| i? +?çv i`
h°+ F?¬M; F?ÄB M;?o iÊB +| bU i`Ê ;B9T +O Gw ."iX

æ®B pÈB GQM; h°+ ?B M içB K` M|B- Gw ."i p¬ +MM; [m M i`¼M;- +?d +¬M +| +?9i
h°+ H"TiS+ i` tûiX

.M p°B i? M"Q i?b +kM; F?¬M; i? çB iB T çQÊ+ M[- Gw ."i ç" M? T?ªB ?¢ tm®M; K
Î ç! +! K°i iªM; ç€ M?¬` M; Q" B- Î T?Q b m +! K°i ?mv i ç°M; - #'i ç„ + /o ç" M? T?ª
*Y ç°M; ` 'i M?Ä- H¢B +ÁM +! iªM; ç€ +?2 M M M?bM ` 'i FQM ç€QX h`QM; H9+ p°B
T?€i ?B M` Î # M i`QM; ç½ +! M; QÌB +?B K +?¶X

L?bM i?'v M; QÌB M"v- Gw ."i F?¬M; F?ÄB ;B"i KbM?- M; QÌB M"v F?¬M; T?ªB B F
G G M >¼+ oB M M æS+ GQÊ+X æ€K M; QÌB Gw ."i t¬M; p"Q F?B M M æS+ GQ
KbM?- M?QM; b m ç! HB M +QÌB HÈMX

*€B ;b ;¼B H" Q M ;B M; ä ? T- M?QM; F?B M Gw ."i +ªK i?'v çQÊ+ M OB H"- i?Q
/QÌM; M?Q +kM; +?Q F?ÄB ?ŠMX oB + im Hmv M ç°i M?B M #` ;B€M çQ¢M- M æ
?B M M?B M H" ç M; +® bS+ F?®M; +? ç'm F?Q +m²M; #¢Q i`QM; +Æ i? - M?QM;
KB M; pšM +! p i K€m tm' i ?B MX

@ L; QÆB F?Ä2 F?¬M; - M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM; - [mª M?B M H" i`®M Î i`QM; ç•v
` i v\

Gw ."i bmv M; ?o ` 'i M? M?- /€M; p iU iBM KdK +QÌBX

@ Gw ."i - ~M i?"M ;B! HÈM +SM; ?¼M; ç'v- K'v M; QÌB +€+ M; QÆB /QÌM; M?Q pšM
M æS+ GQÊ+ M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; i` `ä çQÊ+ i?U+ HU+ +O ç€K M; QÌB Gw ."i -
+?'m FûK +¢M?- +SM; `„M iª HÌBX

@ æ9M; H" F?¬M; ;†T [m M i" B F?¬M; `ÆB H X Gw ."i i ç½ bÈK iÈB ç•v çQÆM; M
çQÊ+ M; QÆBX

Gw ."i i?U+ bU ` 'i Km®M` i v- Km®M M?•M M æS+ GQÊ+ i?QÆM; i? +?Q F?¬B T
i?O i?b ç°M; ioM? b) ` 'i HÈM- K" M?Q p"v i?b GQM; h°+ b) T?€i ?B M` #¼M +?9M

@ > ? ? 5

M æS+ GQÊ+ +QÌB HÈM,

@ Jm®M ;B i i i?b ç°M; i?O çB- i¢B b Q i F?¬M; +ªK M?"M i?'v b€i w i` M M; QÌB
æ9M; H" K°i F tªQ [mv i- Gw ."i i?¬K +?YB K°i +•m- b„ + K†i F?) #B M- M!B,

@ E?¬M; b B- i #•v ;B! F?¬M; Km®M ;B i M; QÆB- #ÎB i Km®M ?ÊT i€+ pÈB M; QA
M æS+ GQÊ+ çQÆM; M?B M #B i ç¢Q Hw F?¬M; +! F i?M poM? pB M- +kM; F?¬M
#` Gw ."i HW K°i p® [mª i?U+ [m€ ç m- i`QM; i?ÌB ;B M M; „M M?Q p"v F?¬M; i? [

@ >ÊT i€+- M; QÆB +ªK i?'v i +! i? ?ÊT i€+ pÈB M; QÆB çQÊ+ b Q\

@ G-M ?ÊT i€+ i`QÈ+ i?'i #¢B F?¬M; T?ªB +?d i¢B i X M æS+ GQÊ+ pB M i`QÎM
F?ÄB ;BÈB ?¢M +O i X "•v ;B!- i +! +€+? ?ÊT i€+ +MM; +! HÈB- F?¬M; #B i M æ
i?9M; ?2 F?¬M; \

M æS+ GQÊ+ pšM +SM; `„M,

@ L; Q" B #° +¬M; T?€T ç! ` - i F?¬M; +! +?9i ?SM; i?9 ;b F?€+X L m M; QÆB F?
M; ?B M +Sm FBM? K¢+? +O M; QÆB- imv T?B M T?S+ K°i +?9i- i +kM; +! i? ibK
.Q p"v- M m ?ÊT i€+- i®i M?'i M; QÆB çWM; ;B! i`Á ;bX

eNNX ZXe @ *?QÆM; RNN, h?¬M; æ¢Q Zm, .`

h?¬M; [m FBM? K¢+? +O i?B i? +O +QÌM; ;Bª ç ibK ?B m p ç'm F?Q +¬M; T?
[mª i?U+ H" K°i pB + p¬ +MM; T?S+ i¢T- v m +¬m +QÌM; ;Bª T?ªB ` 'i ?B m p ç'm

H"K çQÊ+X M æS+ GQÊ+ ç½ +| i? b€M; i¢Q` K°i #° h?B M J æ'm E?Q- ?ÆM M
M ç-m +kM; F?-M; i? T?•M #B i i?"i; Bª- +| i? i?'v M; Q`B M"v ?B m #B i b•m
[m M; ?B M +Sm i?•M i? Gw ."i ç ç¢i çQÊ+ h?B M J æ'm E?Q K" Gw ."i ç½ im H
H" F?-M; i? - /Q ç| +| i? M|B- i?B i? +O +Q`M; ;Bª #ªM i?•M H" K°i F?Q #€mX
M æS+ GQÊ+ ç½ pb h?B M J *Ym "B M K" i`Î M M çB M +m²M; - i`, K T?QÆM; M; ?
S?QM; i`Î i?"M? p"i i?Q M; ?B K bM?- i•K +Æ ç| i?•K b•m iÈB KS+ M"QX
æ®B Kti pÈB bU mv ?B T +O M æS+ GQÊ+ - Gw ."i F?-M; ? bÊ ?½B,
@ h?2Q i çQÊ+ #B i- Km®M i?-M; [m FBM? K¢+? +O +Q`M; ;Bª ç ibK ?B m K°i
K¢+? +O +Q`M; ;Bª ç| +kM; pšM +ÂM T?ªB i²M i¢BX \*?Q /M i?U +HU + +O ?B m i`Q
i iU iBM `^M; i`QÊ+ F?B M; QÆB ;B i çQÊ+ i - i b) ?Ov çQÊ+ FBM? K¢+?X >ÆM
+€+ ?¢- #° +¬M; T?€T ç| i?•K b•m F?-M +MM; - +?Q /M H" M; Q`B im Hmv M M?Q i
+¬M +| +?9i bÆ tm'i- ? ? - ç| b) H" F i +K +i? i?ªK iÈB KS+ M"QX
o Kti M æS+ GQÊ+ F?-M; M; WM; #B M ç'B- K°i H€i b m KÈB M|B,
@ æQÊ+ - Gw ."i- M; Q`B F?€ H„KX o"v M; QÆB M|B t2K T?ªB ?ÊT i€+ i? M"Q\
@ _'i çÆM; BªM- M; QÆB ;B9T i +Sm K°i M; Q`B iW i`QM; hM h?B M *?B æ°M; ` - i
@ *Sm K°i M; Q`B iW i`QM; hM h?B M *?B æ°M; ` \ G) M"Q M; QÆB Km®M +Sm ç¢B
@ >B m i`QÎM; +€+ ?¢ çQ€M b B `²B- i F?-M; T?ªB Km®M +Sm .QÆM; J h?B M- h
h¬M; X
G`B +O Gw ."i F?-M; +?d F?B M M æS+ GQÊ+ +ªK i?'v F€ H¢- M; v +ª ç€K M; Q`B
?B m ;b- i?€M? M[h?B M J h¬M; +| ç` p` ``i + Q i`QM; hS æ¢B J h¬M; - ç†+ [m
i`9+Î i? ;BÈB Gw ."i b®M; i`QÊ+ FB X *ÂM +ªM? M; ° #B i?ªK +O i?€M? M[i?b F
@ h?€M? M[h?B M J h¬M; \ a Q M; QÆB Km®M +Sm M" M; i \
@ *€B M"v M; QÆB F?-M; +¬M #B iX h|K H¢B- +Sm i?€M? M[` - i ;B Q +¬M; T?€
M"v M; QÆB F?-M; #` i?m i?B i +?S\
hW i`QM; hM h?B M \*?B æ°M; +Sm K°i M; Q`B ` çQÆM; M?B M F?-M; / /`M; - M?Q
bU M; mv ?B K M"v F?-M; ç€M; ;b +ªX M æS+ GQÊ+ F?) ;"i ç-m- b m ç| H¢B H„+ ç
@ h /U p"Q ç•m iBM M; QÆB\
o'M ç M"v Gw ."i +kM; F?-M; / i`ª H`B- +€B ;¼B H" ?ÊT i€+ +?d H" /Q ibM? i? #
+kM; F?-M; ç`M? ;B[ H`B ?S - +?d Km®M iB M i v FB K i? K K°i # M; i?O K" i?-B\
@ hBM ? v F?-M; iMv M; QÆB- ç½ H" ?ÊT i€+ - [m M i`¼M; M?'i H" iU M; mv M- M; Q
+| +€+? M"Q F?€+ - +kM; H"K +?9M; i ç'm K°i T?2MX
L m Gw ."i H¢B H'v pB + #, i M[M?•M KbM? v m ç H"K +QM iBM M æS+ GQÊ+ +? ,
i?€B ç° p¬ H¢B ç| +O Gw ."i- M æS+ GQÊ+ H¢B +Q`B ? ? - M|B,
@ Gw ."i- +?9M; i +QB M?Q F?-M; ç€M? F?-M; [m2MX æQÊ+ - i iBM M; QÆB H-M
>¼+ oB M pšM H" +O M; QÆB- M; QÆB b) i`Î i?"M? K°i i`QM; M?[M; M; QÆB +| [mv
GK+X
*?S+ p` ?B m i`QÎM; +O G G M >¼+ oB M- M m +| i? çQÆM; M?B M Gw ."i F?-M
F?, M +m®B +MM; ç½ ç¢i çQÊ+ ç²M; i?m" M- F?-M; F?Q +, M; i?ŠM; /-M i`Î M M ?Á
iB m ? Q HQÊM; HÈM ç'm F?Q- i?'v ibM? ?bM? ç½ M iQ" M- •M? ok hbM? HB M F?
G" K°i i`QM; M?[M; #€ pQÆM; +O G G M >¼+ oB M- M æS+ GQÊ+ çQÆM; M?B M
hbM?- +kM; #ÎB p"v- M æS+ GQÊ+ KÈB p¬ +MM; #m²M #U+,
@ L?[M; i M T? p"i FB ç½ #²B /QĐM; +?Q i ?¼+ pB M M"Q i? M"vX G) M"Q K°i
ç€M; çQÊ+ i¬M i`¼M; ? v b Q\

•M? ok hbM? KdK +QÌB- M|B,

@ M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM;- F?¬M; T?ªB i F?¬M; i¬M i`¼M; M;QÆB- K¨ +€+ ç
+?•M Hw- æ'm h?-M æçB GK+ H¨ i? ;BÈB +O +QÌM; ;BªX *?d +¬M i`Î i?¬M? KçM
h HoM? ?°B çQÊ+ +?•M Hw ç|- M M i H¨ K°i ?¼+ pB M Qm i9X

Gw ."i +kM; F?¬M; i? K ç w iÈB M æS+ GQÊ+ p¨ •M? ok hbM?- K¨ +¬M; +| ?SM; i?
?ÆMX

æ•v +| H) F?¬M; T?ªB H¨ iU M?B M- K¨ /Q +QM M;QÌB içQ M M- çB m ç| +| i? F?Š
i` M iQÌM;X L m F?¬M; +| ;b #'i M;|- +| H) H¨ /Q +QÌM; ;Bª M¨Q ç| /MM; ç Q FB K
F?Q F?Qûi` X æB m ç| +| i? ;BªB i?Q+? içB b Q Î T?Q i`QM; +Y ç°M; `i FQM
i? /mM; MçT ?ÆM +?K+ M;QÌB- ?ÆM M[Î b•m i`QM; F?¬M; ;B M M¨v +ÁM +| K°i

@ *€B M¨v /Q M;QÆB içQ ` b Q\

Gw ."i +?d iQÊM; ç€- ?ÄB M æS+ GQÊ+X

@ h iÈB i?b M| ç½ Î ç| `²BX L;QÆB +?Q `^M; i +| i?ÌB ;B M `ªM? `¶B H¨K i?S ç| ?

Gw ."i iB M HçB ;¬M #S+ iQÊM;- M?bM F„- #S+ iQÊM; `i i?¬ `€T- +?d HÌ KÌ M?b
K†i `i KÆ ?²- F?¬M; M?bM ` `ä H¨ F?m¬M K†i +O +QÌM; ;Bª M¨QX

L?bM i?'v Gw ."i +| ?SM; i?9 pÈB #S+ iQÊM;- M æS+ GQÊ+ M|B,

@ æWM; M?bM M[- F?¬M; +| ;b ç•mX *| H) H¨ i M M?•M HQçB +QÌM; ;Bª M¨Q ç| #
MÆB M¨v- p¨ HQm HçB FB i i€+ p¬M;?o M¨vX

oW KÈB #„i ç¬m- Gw ."i +kM; M;?o M?Q p"v- M?QM; M m ç9M; M?Q M æS+ GQÊ
;Bª #` ;B K i` M çªQ M m +| i?ÌB ;B M HQm HçB FB i i€+ M?Q p"v i?b T?ªB +,M +S
F?„+ KÈB ç9M;- ?ÆM M[F?¬M; i? i?¬ `€T M?Q p"v çQÊ+X "S+ iQÊM; M¨v +| H) /

oW M;?o M?Q p"v- Gw ."i HB M /MM; ç'm F?Q pmM; ` - [m'M [m M? #S+ iQÊM;- F
#` /B +?mv M çB K'v i?QÊ+ - iB T ç|- K°i +€B +Y ç°M; ç2M M;ÁK HB M ?B M `X

æ°M; M¨v +?d K°i M;QÌB +| i? p¨Q- ;B®M; M?Q K°i +?B +KB M; ç2M M;ÁKX

@ s2K #° /çM; F?¬M; ? çÆM ;BªMX

M æS+ GQÊ+ F?) bYM; b®i- `i +| ?SM; i?9- •M? ok hbM?- h€+ J½ Gw +kM; p•v
F?¬M; M;WM;X

@ B çB p¨Q t2K i`QM; ç| `®i +m°+ +| ;b +´ [m€BX

Gw ."i M?bM K°i HQÊi ç°B pB M +O Kbm?- +m®B +MM; /WM; HçB i` M M;QÌB * Hv
ç /¬M? `B M; +?Q iB m [m€B M?•M M¨v p"vX

@ h F?¬M; p¨Q5

* Hv _Qbi p¬ i?S+ HmB HçBX

@ h +?Q `^M; ç•v H¨ K°i ? M; `„M- ?ÆM M[+ÁM H¨ K°i +QM `„M +'T #" + F?¬M; ?
p¨Q H¨K çB K i•K +?Q M|- +ÁM H•mX

L?QM; * Hv _Qbi HmB HçB HB M ;†T T?ªB i`Î M;çB- #ÎB i?•M ?bM? iQ HÈM +O h€

@ * Hv _Qbi- M;QÌB M M #B i GQM; h°+ +,M #ªM F?¬M; +?Q T?ûT K i?9 bBM? b®M
M?B M /Q +QM M;QÌB içQ M MX E?B +¬M M;QÆB ` bS+ pb ç²M; ç°B- i F?¬M; Kn
#` M;?B M;ìX

@ *?Q /M F?¬M; T?ªB H¨ K i?9- +?Q /M H¨ /Q M;QÌB ç¨Q M M- M?Ð ç•m +| K°i +QM
i bÊ `„MX

@ a Q M?B m HÌB i? X

> "M? pB M?m M?QÊ+ +O * Hv _Qbi ç½ F?B M h€+ J½ Gw # 'i K½ M- i M iQÈM; +QÊ
_Qbi- M?ûi tm®M;X

æ½ iÈB MQÊ+ ç|- * Hv _Qbi KB M; F m F?¬M; M;WM;- M?QM; +kM; ç" M? +~M i?"M

L?ì €M? b€M; +O M;¼M HY i` M M;|Mi v Gw ."i- +| i? M?bMi?'vi?•Mi? * Hv _Q
`'i M? M?- * Hv _Qbi ç½ F?¬M; +ÁMi?'v imM; iQ+?- iB T ç| H" iB M; F m +O iB n

@ - ç9M; H" K°i MÆB imv i /B m- +€+ M;QÆB K m p"Q ç•vX

LÆB * Hv _Qbi ;¼B H" MÆB imv i /B m M?Ä ?ÆM K°i +?9i bQ pÈB # M M;Q" B- M?Q
M;QìB Gw ."iX î i`QM; ;|+ ç| +| ? B +¶ tQÆM; F?¬ `„M iQ€i- +ÁM î K°i ;|+ H" i?¬M

Gw ."i H9+ M"v ç½ +| i? F?ŠM; ç`M?- MÆB M"v +| +?WM; +?K+ M?•M HQçB +QìM
M?®i i` M GQM; æªQX .Q F?B T bÊ GQM; h°+ - #¼M +?9M; ç`M? ç"Q i?¬M; ççQ i?

L?QM; pÈB +ªK ;B€+ T?QÆM; ?QÈM; `i i®i +O Gw ."i i?b bmv çQ€M M"v /QìM;
?QÈM; +O +O i?¬M; ççQ FB F?¬M; T?ªB çB ` T?Q #ì #B M; -M M?'i- K" HçB ?Q
M?•M HQçB +QìM; ;Bª ç| ç½ M?-K T?QÆM; ?QÈM; +?,M;X

h`QM; F?B K¼B M;QìB pšM ç M; t2K tûi ? B #° tQÆM; F?¬ FB - Gw ."i ç½ iB M p"Q

@ æB i?¬B- +MM; çB- t2K t2K ç` ççQ M"v `®i +m°+ çB iÈB ç•mX

Gw ."i ç M;?`X

@ *| H) H" çQ iÈB K°i F?Q #€mX

h€+ J½ Gw ç-v F€ p¼M; M|BX

h +`M; ?B p¼M; î ç| H" ?mv i K° +O K°i +QìM; ;BªX

•M? ok hbM? M|BX

L?QM; F?B M +ª ? B #m²M #U+ H"- i?¬M; ççQ M"v `i /"B- M?QM; F?¬M; +| F?Q #
+O ?mv i K°- M;Q" B + Q i?'T i`ªB /"B i`QÊ+ K„i ` - F?B M i'i +ª +`M; çB +`M; FBM
p"v- i'i +ª ç m F?Qûi iW p€+? ç€+SM; `„M- çB m ç| +¬M # Q M?B m i?ìB ;B M p" b
K°i M?;K M;QìB K" +| w +?Q FB M ç`M? M?Q p"v i?b +ÁM pB + ;b K" F?¬M; H"K çQ
i?¬M; ççQ M"v /QìM; M?Q +kM; T?ªB i`ª ;B€ F?¬M; Qi- i` M çQìM; çB i?dM? i?QªM
F?¬- i`QÊ+ b m +| iÈB #ªv i€K +¶X

í i`QM; ç` ççQ F?¬M; #B i M;`v ? v ç K- /U p"Q +ªK ;B€+- Gw ."i +ªK i?'v ?B M
M M;`vX

æ°i M?B M- T?Q i`QÊ+ tm'i ?B M K°i ç€K i`„M; iQ€i- i?S ç| K¼B M;QìB çB [m -
+?QM? H" K°i ç€K tQÆM; F?¬X L?QM; bQ pÈB T?Q i`QÊ+- b® HQÊM; ç®M; tQÆ
+ª iÈB Ry M;QìBX

aQ pÈB ç€K tQÆM; F?¬ T?Q çQÊ+ i?b i`QM; ç€K tQÆM; F?¬ M"v +ÁM +| pk F?Q
M?B M H" i'i +ª M?[M; M;QìB ç"Q ç` ççQ ç m ç½ +? i? i- M m F?¬M; +kM; F?¬M;
K" F?¬M; K M; i?2QX

@ L;mv M p¼M; +O i ç½ i?"M? bU i?"i- [mª M?B M H" F?Q #€mX

h€+ J½ Gw #„i ç-m HK+ H¼B ç®M; /B p"i ç|- + 'T #"+ +O #BM? F?Q F?¬M; + Q- ?Æ
M?B M H" /Q ç"Q ç` ççQ içQ i ?M?7X \*ÁM M?[M; i?S i`QM; /mM; ;BÈB- h€+ J½ Gw
Kbm?- H-M HQÊi FB K i` X

Gw ."i F?¬M; T?ªB F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB M?[M; i?S ç|- K" ?„M +`M; [m M i•K iÈB
M"v ç°i M?B M +? i i" T i? X G) M"Q M?[M; M;QìB w +?Q FB M ç`M? M"v ç°i M?B M
æB m ç| `ä `M; F?¬M; ç€M; iBM +`vX o`v `®i +m°+ H" pb Hw /Q ;b\

dyyX ZXe @ *?QÆM; kyy, L;m²M :®+ æ` æ¢Q

GÈT ç€ K"m M•m çÄ F?B M Gw ."i M?È iÈB K°i MÆB- #®M tmM; [m M? +O ?® b•m
*?B æ°M; +?ŠM; T?ªB +kM; H" HÈT iQÌM; ç€ K"m M•m çÄ M"v ? v b Q\ G) M"Q- ç`
` #B M- K" i?¬M; p"Q hM h?B M *?B æ°M; ? v b Q\

L m ç9M; M?Q p"v- p"v ;Bª i?B i M?[M; K¢Q ?B K ;B ibK +€+? ç"Q çQÌM; ç +?¢v
T?QÆM; ?QÈM; +?QM? t€+ +O ç` ç¢Q bmv çQ€M i?b M?[M; M;QÌB ç"Q ç` ç¢Q
+MM; +~M i?"MX L m p"v- H" B Km®M ç"Q K°i ç` ç¢Q iÈB hM h?B M *?B æ°M; +?

@ ±- /mM; ;BÈB M"v +| +?9i +´ [m€B5

h€+ J½ Gw pšM ç M; ibK FB K F?Q #€m +?Êi +¬K H'v K°i +?B + /mM; ;BÈB- M; „K M

@ E?¬M; M;ì F?¬M; i? /MM; ç'm F?Q ç i?,K /Á i?S # M i`QM;X

.mM; ;BÈB K"m H K M"v +'T #"+ +kM; F?¬M; + Q H„K- M?QM; +? i€+ `i iBM? i X
i?¬B ç°M; K°i iB ç'm F?Q im¬M p"Q i`QM; /mM; ;BÈB- M?QM; ç9M; M?Q h€+ J½
M?Q +| bU T?ªM F?€M; pÈB ç'm F?QX æ| H" K°i /mM; ;BÈB +| T?QM; 'M- M?QM;
M?B M i?U+ HU+ F?¬M; + Q H„K- Gw ."i i?O [mv i F?) ç°M; -/MM; F?¬M; ;B M +?
ç|X

JÆ ?² +| iB M; i€+? i€+? p M; H M- T?QM; 'M i` M /mM; ;BÈB #` F?¬M; ;B M +?B
/mM; ;BÈB # v ` K°i +¶ F?Q iS+ v m Èi- F?Q iS+ M"v ?| i?"M? ?QªM?- tm'i ?B M
."iX

>QªM? M"v ?| i?"M? K°i i`mM; MB M M K iY- i?•M ?bM? + Q HÈM- F?m¬M K†i M
M M M?bM +| p KªM? K BX >QªM? M"v b m F?B i?"M? ?bM? HB M M|B,

@ *?9M; i ç½ i?'i #¢B- p®M /o F ?Q¢+? p¬ +MM; ?Q" MªQ- M?QM; +?9M; i F?¬
hM h?B M *?B æ°M; H¢B M?Q +| bBM? K M?- +,M #ªM F?¬M; i? T?€ pÐX *€+ i°+ M
+ªM? M"v- +?9M; i ç½ +? i? i- +?9M; i p¬ +MM; tBM H¶B- M?QM; pbi¬M; i°+ +?9
iK+ M¶ HU+ ?Q" M i?"M? bS K¢M; +?9M; i +?Q ?Q" M i?"M?X "i F i? M"Q- +?9M
K°i #S+ iQÌM; - imv #S+ iQÌM; M"v `i M; Q M +® p" [m, /`X æQÊ+ `²B- ç +?Q +€+
pÁM; - i b) M|B +?Q +€+ M; QÆB #B i- +?9M; i `®i +m°+ ç½ ;†T TªB i?S ;bX

GQ¢BªQªM? M"v +kM; H" K°i HQ¢B ç'm F„- imv i?U+ HU+ F?¬M; +¬M + Q H„K- M
F?¬M; +| +¬M; M,M; i?U+ +?B M ;b- /Q p"v +QÌM; ;Bª ç m F?¬M; i? K ç w iÈB- +?
;†TX G¢B M; ?2ªQªM? iB TiK+ M|BX

@ *?9M; i i?m" M HÈB iB M H M GQM; æªQ- ?ÆM M[ç½ ibK i?'v ç` çB K i` M #ªM
iK+ ç"Q i?¬M; ç¢QX *¬M; i`bM? iB M i`B M `i +?"K +?¢T- M?QM; +?9M; i F?¬M
+~M; M; "v +~M; ?,M; ?€BX _®i +m°+ ç½ ç"Q i`QM; # Q H•m- +?9M; i +kM; F?¬M; #
QÊ+ HQÊM; - +?9M; i ç½ iB M `i; -M hM h?B M \*?B æ°M; `²B- M?QM; ç9M; H9+ ç
iQÌM; F?¬M; i? pQÊi [m X "S+ iQÌM; ç€ M"v p®M H" K°i +QM €+ [m, - F?¬M; +?d
F?®M FB T H"- M| +| i? iU ç°M; T?K+ ?²B H¢B- +?9M; i ç½ H"K K¼B +€+? T?€ ?
F?¬M; i? T?€ M´BX .Q ç|- ?ÐB +€+ i°+ M?•M- M m +€+ M; QÆB ibK i?'v /mM; ;B
M? 'i ç`M? F?¬M; çQÊ+ ibK +€+? pQÊi [m #S+ iQÌM; K"m M•m çÄ [m, [m€B M"v- T?
F?ŠM; ç`M?- T?Q b m #S+ iQÌM; M"v +?QM? H" .QÆM; J h?B MX *?9M; i +€+?
M[- +?9M; i M? 'i ç`M? +| i? ;B i +? i?Q†+ i?ª .QÆM; J h?B M `X æ'm F?Q +C
M|B çQÊ+ ç M ç•v- i v m +€+ M; QÆB- i°+ M?•M +O i X

>QªM? M|B tQM; /¬M Kì çB- +?Q iÈB H9+ F?¬M; +ÁM M?bM i?'v M[X

>QªM? ?B M M?B M F?¬M; TªB HQm H¢B +?Q ç€K M; QÌB Gw ."i K" +?Q i°+ M?•M
iQ HÈM M"v F?¬M; TªB /Q K°i ç€K M; QÌB ?Q" M i?"M?- K" H" K°i FB i i€+ /Q K°i
M?[M; M; QÌB iÈB b m ç½ ibK i?'v ?QªM? i`QM; /mM; ;BÈB M"v M M KÈB F?¬M; iB
M m i?U+ bU +| M; QÌB b m iÈB- i¢B b Q ?¼ F?¬M; çQ M?[M; ?"B +®i p" /B p"i M"v
+| M; QÌB b m iÈBX

>Q^aM? pW²B F?B M Gw ."i #m²M pmB HŠM H°M- pmB H" pb F?¬M; M; ì b® ? „M H
 MQÆM; +O ? „M i?b ç½ +| M; QÌB ç"Q ç` ç¢Q ;B9T #¼M +?9M; - #m²M H" pb #S+ iQ
 M m F?¬M; +| +€+? M"Q T?€ ;B^aB i?b poM? pB M +kM; F?¬M; i? H"K ;b çQÊ+X
 h'i +^aK¼B M; QÌB ç m H†M; H) M?bM ?Q^aM? ç|- pW^aK i?'v F?•M T?K+ M; ?` HU+
 KÁ i`QÊ+ ç°M; +Æ+O ?¼X :B i+? i?Q†+ +Sm .QÆM; J h?B M` - `®i+m°+ H"i+
 @ æ°B i`QÎM; - #•v ;Bì H"K i? M"Q\
 h€+ J½ Gw F?¬M; i?Q+? i`Á bmv çQ€M- çQ K„i M?bM Gw ."iX
 @ *ÁM H"K i? M"Q M[- M m ç½ F?¬M; +ÁM çQÌM; i?b +?9M; i [m v p i?¬BX
 •M? ok hbM? ç M; ?`X
 *ÁM * Hv _Qbi- M^K M; Q" B /U iQM? +O K¼B M; QÌB- H¢B +—K H'v K°i +?B + /mM; ;
 pk F?Q p" [mv M i`K+ i`QM; ç|` - `²B pW M?ûi ? i ç®M; tQÆM; F?¬ ç| p"Q i`QM; ;
 @ .M b Q +kM; +? i`²B- i b) çQ +€+ M; QÆB [m v p æ'm h?—M æ¢B GK+X
 Gw ."i iÁ KÁ M?bM ?"M? ç°M; +O * Hv _Qbi- F?¬M; OM; ?° +kM; F?¬M; M; ,M +^aM>
 p * Hv _Qbi Qi M?'i- M?QM; +| i? F?ŠM; ç`M? H"- i v M"v imv i ç®B F?¬M; T?^aB
 ?"M? ç°M; M"v +O ? „M +| +?9i #'i i?QÌM; X
 @ h M M; ®+ * Hv _Qbi FB H) M"Q +| bî i?Q+? bQm i—K tQÆM; F?¬\
 >B M M?B M h€+ J½ Gw +kM; +| +^aK ;B€+ ç|- H M iB M; ç^aFQ+? iB m [m€B M?•M>
 * Hv _Qbi H¢B F?¬M; ? i` M? +½B +MM; h€+ J½ Gw- +?d H†M; H) i?m M?†i tQÆM
 Gw ."i i¢K i?ÌB F?¬M; +| i?ÌB ;B M ç wiÈB pB + ç|- çQ K„i M?bM M æS+ GQÊ+ ,
 @ >B m i`QÎM; +€+ ?¢- M; QÆB +| w iQÎM; ;b\
 M æS+ GQÊ+ ç€T,
 @ L; QÆB +?ŠM; T?^aB Km®M iÈB hM h?B M *?B æ°M; +Sm h?B M J h?€M? L[? v
 i v F?¬M; [m v p \
 @ L?QM; 5
 Gw ."i çQ i v bî H M #S+ iQÌM; ç€X
 @ >B m i`QÎM; +€+ ?¢ +| +€+? M"Q T?€ pĐ #S+ iQÌM; M"v ? v b Q\
 hQÌM; ç€ +| +^aK ;B€+ 'K €TX
 @ E?¬M; +| 5 L?QM; +€+? H" /Q +QM M; QÌB M; ?o` X
 @ o"v M; QÆB i?Y i`QÊ+ çBX
 Gw ."i M; ?B M; M; QÌB- ` /'m tBM KìB
 @ h?Y i?b i?Y5
 M æS+ GQÊ+ çB iÈB # M #S+ iQÌM; - M?bM #S+ iQÌM; [m, /` K°i +€B- b m ç| K°i +
 >Ä ? ç'm F?Q ç€M? H M i` M p€+? ç€- F?¬M; ? +| •K i? M? p M; p¼M; H M- b m
 ç'm F?Q ç®i +?€v b•m p"Q i`QM; F?Q<sup>a</sup>M; ?ÆM K°i i?QÊ+ - K°i KMB F?ûi F?| +?`m
 "` +¬M; FQ+? - p i HãK ?ÆM K°i i?QÊ+ FB F?) M' B H M +?9i €M? b€M; - p€+? ç€ +
 F?B M M; QÌB i F?¬M; i? iBM çQÊ+ ç½ t^av` - p i HãK M?Q K°i +?B + #€M? # Q #
 F?B M; |M i v pW #Ä` i?b +kM; /—M i`î H¢B ?bM? /€M; M?Q +k- +?d +| çB m i®+
 M?Q #€M? # Q K" i?¬BX
 Zm^a M?B M +| +?9i F€ [m€BX

M æS+ GQÊ+ F?¬M; F?ÄB ?Qi p"Q K°i M;KK H½M? F?Q- ç•v +ÁM H" ç€ b Q\ >Q" F?ª M,M; iU F?¬B T?K+ KÈB ç9M;5

s2K` ?Ä ? ç'm F?Q F?¬M; çQÊ+ `²B- M æS+ GQÊ+ ?B m i`QÎM;- i?Y ç'm F?Q F

L?•M p"i M?Q M æS+ GQÊ+ çQÆM; M?B M F?¬M; i? +?d im Hmv M K°i HQ¢B ç'm pW i? v ç'B- i`QM; #`M i v ç½ tm'i ?B M H¬B [m M; H"THÁ2X

J°i iB H¬B ? ç'm F?Q ç€M? H M p€+? ç€- H¬B ? ç'm F?Q +| HU+ T?€ ?Q¢B ;? ;È tm'i ?B M K°i p i HÄK HÈMX L?QM; +kM; ;B®M; M?Q i`QÊ+- p i HÄK ç| `i M? M? ç æS+ GQÊ+ ç'B b M; K'v ? ç'm F?Q F?€+ M?QM; F i [mª pšM +?d M?Q +kX

M æS+ GQÊ+ +| +?9i K'i iU iBM- HmB H¢B- h€+ J½ Gw- •M? ok hbM? +kM; H¬M H F?€+ M? m- i?"K +?Q ? B # M;QÌB +MM; ?ÊT HU+ bY /KM; ç'm F?Q F?€+ M? m- +?9i ?B m [mªX

@ G½Q [m,- i?S ç€ F?®M FB T M"v `®i +m°+ H" i?S ;b\

E?¬M; +| +€+? M"Q F?€+- Gw ."i ç" M? T?ªB ?ÄB s" h¬M :BªX

.QÌM; M?Q ç½ bÈK /U HB m çQÊ+ pB + M"v- s" h¬M :Bª H¬M M"v F?¬M; pÁM; pQ K

@ æ°M; # M i`QM; pb b Q ;¼B H" hM h?B M \*?B æ°M;- +?QM? H" #ÎB i?S ç€ M"vX h?¢+?- M;??2 M|B MÆB bªM bBM? ` HQ¢B ç€ M"v p®M /o H" MÆB GQM; h°+ +?¬M GQM; h°+ +| M?QM; +QÌM; ;Bª imv +?Q ç¢i iÈB KS+ #'i iY #'i /B i- M?QM; HBM? ç¢B- +? i`²B K" pšM +?Q iB m i€M- iK i" T i`QM; K° T?¬M- i?¬M T? HšM M? m- /¢M; +O ç€- ? v M|B +€+? F?€+ H" ç€ +| HBM? ?²M- i`Î i?"M? hM h?B M h?¢+?X * ç€ M"v KÈB +| F?ª M,M; iU F?¬B T?K+X

h?b` H" M?Q p"v- +€+? ;BªB i?Q+? M"v ç€M; iBM F?¬M;\ *| +€+? M"Q ç®B T?| F?

@ *| ç€M; iBM ? v F?¬M; #´M i¬M +kM; F?¬M; #B i- +ÁM +€+? ç®B T?| - M;Q" B pB p" iB m /B i M| i?b F?¬M; +ÁM +€+? M"Q tmv M [m +ªX

@ G½Q [m,- M;QÆB +?ŠM; T?ªB ç M; H"K F?| i b Q\ hM h?B M h?¢+? >²M- M;QÆ

@ o®M /o H" M?Q p"v- MÆB ;B K +¬K S?QM; >"Q æ'm h?¬M ç•m +| i? ç M;QÌB F?

@ L|B M?Q p"v M;Q" B +€+? iB m /B i hM h?B M h?¢+? >²M` i?b F?¬M; +ÁM +€+?

@ æ9M;5 L?QM; Km®M i bK` hM h?B M h?¢+? >²M i?b +| +€+? ?ÆB M;®+ M;? +?

h?|B [m2M pÁM; pQ +O s" h¬M :Bª Gw ."i ç½ [m2M- +kM; F?¬M; H M iB M; ?ÄB iB +?9i- s" h¬M :Bª iB T iK+ M|B,

@ *€+? M;®+ M;? +? M"v H" F?¬M; M;WM; i'M +¬M; hM h?B M h?¢+?- T?ªB #B i` i`QM; hM h?B M *?B h?¢+?- K¶B H¬M +¬M; FQ+? +O +€+ M;QÆB F?¬M; H" ;b +ª H¬M F?¬B T?K+ i´M i?QÆM; hM h?B M *?B h?¢+? +kM; T?ªB iB m ? Q +?9i i?U+ H FQ+?- F?¬M; +¬M +€+ M;QÆB çB i bK- hM h?B M h?¢+? >²M b) iU i bK iÈB +€+ M;Q +O #´M i¬M- +| i?"M? +¬M; ? v F?¬M; F?¬M; +| ;b çªK #ªQ +ªX

*€+? M"v [mª i?U+ M;®+ M;? +?- Î ç•v +| K°i æ'm h?€M? +QÌM; ;Bª H" M æS+ GQ H" Gw ."i- hYm Zm, p" ? B æ'm >Q" M; +QÌM; ;Bª H" •M? ok hbM? p" h€+ J½ Gw- +?C _Qbi i?b i?U+ HU+ M?Q p"v +kM; çO ç F?¬M; M;WM; i'M +¬M; hM h?B M *?B h?¢

*€+? M;®+ M;? +? i?QÌM; H" +€+? +| ?B m [mª M?'i- ?m®M; ?² +€+? M;®+ M;? +? Gw ."i #B i- imv s" h¬M :Bª F?¬M; /€K çªK #ªQ- M?QM; id H i?"M? +¬M; imv i ç®B iÈB KS+ M"v- M;Q" B +€+? i?Y` i?b +ÁM +€+? F?€+ i®i ?ÆM ? v b Q\

@ *€+ p`- M;??2 i M|B- i +| +€+? ç®B T?| pÈB #S+ iQÌM; ç€ M"vX L?QM; +¬M i'i + GQÊ+- ç•v H" H9+ ç€M? ;B€ i?"M? w +O +?9M; i - +| Km®M M;??2 +€+? +O i F?¬

dyRX ZXe @ *?QÆM; kyR, hM h?B M h?¢+? >²M

" M i`QM; M9B ""M GQM; - # M i`QM; K°i K +mM; `„+ `®B T?S+ i¢T HB M ?Q`M- H
i"i- i?b i'i +ª GQM; i°+ ç m `lB F?ÄB #ªM /Q M?- K°i #° T?"M i?b lF?m pU+ GQM
+?QM? H` MÆB #¼M +?9M; ;B^M; +Q pÈB +QM M; QlB- +ÁM K°i #° T?"M F?€+ T?l
GQM; çªQX h`QM; çl K°i #° T?"M bo #BM? GQM; i°+ iBM? M? M?'i- i?b M; ?2 i?2
i`QlM; - ç`Q b•m # i?QÈ+ iQ`M #° GQM; çªQ ç ibK K°i +QM M; QlBX

J†+ /M GQM; i°+ i°+ i`QlM; ç½ imv M #® b) F?¬M; ;B'm /B K çB m ;b pÈB i°+ M?•
Gw ."i #` K'i iQ+?- pb F?¬M; Km®M H`K GQM; i°+ HQ H„M; - G½Q GQM; ç`M? T?ª
H½Q ç M ;Bl +kM; F?¬M; ?B m pb b Q- Gw ."i b m F?B i`9M; GQM; +?9- i?b #¶M; F
;BÈB HBM? ?²M +O ?„M M[X

h` M GQM; çªQ H9+ M`v H` K°i F?¬M; F?Q M; QM; i`¼M; F?~M i`QlM; - #—m F?¬M; F
H½Q 'm i`QM; M9B ""M GQM; T?Q çB M?[M; i?S i`lB # M- +?9M; pšM +?¢v çM pm
FB M i`lB # M +?Q #¼M +?9M; - F?B iB T M?"M bU ;B€Q /K+ #¼M +?9M; bÈK ç½ #B
[mw M?'i i` M i? ;BÈB- i'i +ª +€+ bBM? p"i i`QM; K„i #¼M +?9M; ç m H` +€i #KBX

h`Á +?ÆB K` ç€K 'm HQM; i?Q+? M?'i H` i`Á ç•K p`Q M? m- +€+ +Æ i? M; M; M; Q
ç2K ç M +?Q ç€K 'm HQM; K°i F?Q€B +ªK p¬ i"MX G9+ M`v ç M HQÈi K°i h? M? G
i`"M- ? B 'm HQM; M`v ç m M; M; im`B M? m- ç€K 'm HQM; M`v ç m i? ?bM? çQÈ-

> B 'm HQM; i€+? ` F?QªM; #ªv i€K Kûi- F?B K°i 'm HQM; çªK M?B K M?B K pK i`
? B +€B +?•M K¢M? K) ç¢T K¢M? tm®M; ç€i- i` M M M M? K i?¢+? +l M?[M; p i`
i?•M ?bM? ;B®M; M?Q ? B iB +?ÈT K`m t M? K`m p`M; ç•K p`Q M? mX æB m K'v +
+?ÆB M`v H` F?Q HU+ +MM; i®+ ç°- ? B +QM `²M; M?Ä ç m w i?S+ HoM? M; ° çQÈ
ç m +® bS+ ç¢i iÈB i®+ ç° M? M? M?'iX

E?QªM; +€+? #ªv i€K Kûi M; „M M; OB- F?B ? B 'm HQM; +MM; t¬M; iÈB pÈB i®+ ç°
+€+? M; „M i`QM; M?€v K„iX

h?'v ? B 'm HQM; b„T ç•K p`Q M? m- M?[M; 'm HQM; F?€+ /QlM; M?Q ç m +?m`M
EBK GQM; ç M; +?¢v MQÈ+ `9i H Q iÈB pÈB i®+ ç° M? M? iU M?Q b„T +?B M i?„
K°i # M- i`€M? çQÈ+ bU i`MM; FQ+? +O ç®B T?QÆM; X

æ•v H` çB m K` i`Á +?ÆB ç•K p`Q M? m F?¬M; +?Q T?ûTX h`Á +?ÆB M`v H` i`Á ç®
+?9 w p`Q Fo i?m"iX h°B M; ?B T h? M? GQM; F?¬M; +l +?m`M #` i`QÈ+ ç°i M; °i H
M; v H`T iS+ #` K'i +•M #^M; - +?"i p"i M; ½ tm®M; M?Q +?Q ;†K #MMX

ó*?ÆB t'm- ?„M +?ÆB t'm- ?`M? pB p¬ H¢B5ô

óæ9M; p`v- b Q +l i? i? çQÈ+- ç•v H` +?mv M i`QÈ+ ;Bl +?Q iWM; tªv ` 5ô

æ€K 'm HQM; H`T iS+ M? Q M? Q H M F?B M i`€+? EBK GQM; - M?QM; EBK GQM
M; ?2 i?'v M?[M; HlB +?d i`Q+? M?^K p`Q Ml- b m F?B i`€M? çQÈ+ bU i`MM; FQ+?
M?Q # v` T?Q +Y ç°M; X

óLl; H`K b Q p`v\ J'v M; `v M v Ml ``i H¢- i i?"i bU HQ H„M; +?Q Ml5ôK°i +QM `²M;
#lM; +O EBK GQM; - i`QM; K„i `²M; +QM tBM? ç T iQ€i` bU •M +—M b•m b„+X

>Q`M; FBK 'm HQM; i€+? ` F?ÄB ç²M; #¼M +O KbM?- i`U+ iB T +?¢v ` F?ÄB +
i`QÆM; +O M9B ""M GQM; - K°i H9+ b m KÈB +l i? # v H M i`lB- # v iÈB +?¶ #½
;B^M; +QX

J'v M; `v M v i` M #lB M p¬ +MM; BK H†M; - +?d +l çB m i`QM; F?¬M; F?Q ioM?
F?B M M; QlB i #`i MX J°i iBM iS+ çQÈ+ i`mv M ç M iW +?B M bo +O i`"M +?B M
+?O ç½ ?²B T?K+ GQM; i°+- çB M +?O çQ+? i?•M ç M GQM; i°+ #€B FB M GQM; i
iB M ?`M? i?QÆM; i?ªQX

L;-M M;[M;QϕB ;B Q +O HQ`B M;Q`B F?B M +?Q GQM; i°+ +| ?9i K K M;- ϕB M -
+?B M pÊB GQM; i°+ i°+ i`QÎM;- +kM; F?¬M; +U imv i- ϕB m M`v F?B M +?Q i? +
F?¬M; i®i ϕ TX L?QM; +| K°i +€B- ? B # M ϕ m `i `ä- ϕ| H` i?U+ HU+ [mv i ϕ`M? i
EBK GQM; ϕ M +kM; F?¬M; i?m ?9i bU +?9 w +O GQM; i°+X .Q iQM? T?²M /K+ i?`
#ªQ ?° M;?B K F?„+ i`QM; GQM; i°+- #'i +S ?`M? pB #QÊM; #dM? iBM? M;?`+? M
ϕQÊ+ i? i?S ϕ•v +kM; H` M;mv M M?•M iB m EBK GQM; ϕ½ t•K M?“T GQM; FBM
#` tY T?ϕiX

L?QM; iB m EBK GQM; b m p`B pÁM; tQ v tQ v i` M #î #B M K` GQM; i°+ i?O p - #
+O HQ`B M;Q`BX E?¬M; +?d +| p`v EBK GQM; +ÁM ?,M; ?€B ϕB i?,K /Á +€+ #m²M
+?Q +Q`M; ;Bª HQ`B M;Q`B #` F?OM; ?QªM;X *-M #B i- K°i 'm HQM; M?Q p`v- K
M;Q`B +kM; F?¬M; /€K M|B H` +| i? i?„M; ϕQÊ+ M|X

*kM; K v- iB m EBK GQM; M`v /Q`M; M?Q +?d H` ?B m Fb K` i?¬B- F?¬M; +| €+ w
KQ`B +€B i?mv M- `²B HϕB # v i`î HϕB #î #B M

Gw .”i i?m HB K w M;?o- H-M i?` b€i i?-M F?¬M; #B i [m, F?¬M; ? v- iW #Ä HQM; b
ϕQÊ+ +€B ;b ϕ†+ #B i- +?ŠM; [m +?d H` ?B m ϕQÊ+ ibM? ?bM? +?mM; î # M M;Q`
h?2Q +€+? H`K M;m M;®+ +O s` i¬M ;Bª- ϕ€K M;Q`B Gw .”i F?¬M; M;WM; M;?d H
i?ϕ+? ϕ½ K`v M;`v K`v ϕ K `²B- +K i? H` K`v M;`v K`v ϕ K i?b F?¬M; B +| i? M|B
ϕϕQ F?¬M; T?•M `ä M;`v ϕ K- b€mp `+Q`M; ;Bª i? v M? m +¬M; FQ+? iM i?B M +?
M;?d M;ÆB- i? Q i€+ M?Q K€v K|+ F?B2Mû M;Q`B i +| +ªK ;B€+ M´B ϕB M H MX
F?¬M; i? v ϕ´B- ?²M +O iM i?B M +?B i?ϕ+? +,M #ªM F?¬M; +| w Km®M ?B M i?•M

óæ°B i`QÎM;- H`K M?Q p`v `®i +m°+ +| i€+ /KM; ;b F?¬M; \ô h€+ J½ Gw Hm¬M iB
.”i H-M M`v M?ŠM MϕB F?¬M; M´B M[ M M ϕQ ` bU M;?B M;î pÊB iQM? F?ª i?B +
*| i€+ /KM; ;b F?¬M; i`QM; HÁM; Gw .”i +kM; F?¬M; #B i- i?2Q Hw i?mv i H•m M?
M m i?U+ bU i²M iϕB i?b bÊK ϕ½ +| TªM SM; `²BX

óhB T iK+ H`K ϕB5ô Gw .”i F?¬M; i`ª H`B i?ŠM; p`Q p`M ϕ +O h€+ J½ Gw- K` F?Q
i? +Sm h?€M? M[iW MÆB M`v- i?b +?9M; i +| i? `îB GQM; ϕªQ i`î p æ'm h?-M
HoM? pU+5ô

J`v M;`v i`QM; ϕ` ϕϕQ #m²M #U+- i•K ibM? K¼B M;Q`B ϕ m #B m H° +| +?9i F?| -
i?QÆM; i? +O M`M; ϕ½ ?Q`M iQ`M ?²B T?K+- M?Q pb pb bU ó+? iô +O G hmv i
i? F?¬M; î +MM; pÊB F i?M M æS+ GQÊ+- M M F?m¬M K†i p®M t€M HϕM M;•v i
p` +kM; `i Q i M|BX

J°i M;Q`B F?€+ +| +?9i #'i i?Q`M; H` hϕT Gw G° hQ- i M M`v F?¬M; ;B9T ϕQÊ+ ;b
M;Q`B- M m F?¬M; M;O i?b +kM; M;~M M;Q`B ` - M m h€+ J½ Gw +® ibM? ibK ?„M
+kM; p¬ i•K SM; +?B MX

L?[M; M;Q`B F?€+ i?b pŠM #bM? i?Q`M;- hYm [m, `•m /`B K°i HÁM; Km®M `îB F?
M`v- óT?•M `²M; i?®B /[/°Bô- pb i? ?„M M¶ HU+ M?`i- i?U+ ` i?U+ HU+ +O hY
ϕB m ?„M K½B F?¬M; M?“M ` bS+ KϕM? K` #ªM i?•M ϕ M; +| - ?ÆM M[w +?Q HU+
M;?B K i?U+ +?B M- M M bS+ +?B M ϕ`m i?U+ bU +O ?„M bQ pÊB Gw .”i FûK ?Æ
L?QM; M m H`K M?[M; pB + +¬M bS+ KϕM? M`v i?b i?“i ?ÊT pÊB ?„MX

G½Q M æS+ GQÊ+ ϕ| - K†+ /M H`K i?2Q H`B Gw .”i K` F?¬M; +| #'i Fb w FB M M`
;B[bS+- F?¬M; ϕ ϕ M H9+ æ'm F?Q ? Q ? i`²B KÈB M;?d i vX

Zm M b€i iWM; ϕ°M; i€+ M?Ä +O M;Q`B i - iW ϕ| +•M M?“+ p iQM? +€+? i?|B [m
i`QM; M?[M; M;`v M`v +O Gw .”iX

>Q`M iQ`M F?¬M; +| #'i Fb bU #€Q i`QÊ+ M`Q- F?B HBM? ?²M iM i?B M i?ϕ+? ?
hbM? Q M? FQ+? iM i?B M i?ϕ+?X æ°i M?B M- i`QM; ϕ` ϕϕQ #¶M; M?B M `mM; H
MϕT #ªv M;Q`B M`v- HϕB +ÁM #` Gw .”i Kî `°M; ` M M M?“i i?îB +| M?[M; ?ÁM ϕ€

*^aM? iM i?B M i?ϕ+? ?²M ?B M i?•M ϕO ϕ ;•v` +?'M ϕ°M;- p"Q H9+ K¼B M;QÌB /
T?ÁM; M;U- i?"K +?Q +?Q`^M; iQ" M #° ϕ` ϕϕQ ϕ m HÎ` - +?'M ϕ°M; #¶M; M?B M
hW K°i ϕ-m +O ϕ` ϕϕQ T?-M KÎ`°M; F?-M; M;WM; #` Q M? FQ+? ϕ½ ϕϕi iÈB M,K
iQÌM; ϕ€ +O iM i?B M +?B i?ϕ+?- ϕ°i M?B M bBM? ` K°i ϕÊi`mM; ϕ°M;- i?ϕ+? #
M?[M; p iMQÊ+- b m ϕ! ?bM? i?"M? ?bM? /ϕM; K°i F?m-M KtiX
æ•v H" F?m-M Kti HÈM M?'i K" Gw ."i iWM; M?bM i?'v- +kM; H" F?m-M Kti [m, /`
M"v tm'i ?B M- T?-M M? K i?ϕ+? H"K +€B KB M; #„i ϕ-m +?mv M ϕ°M;- b m ϕ! M?
+?9i KÆ ?² p M; H M, óGQ" B M;QÌB ϕ€M; +? i- +€+ M;QÆB `®i +m°+ Km®M H"K ;L
æ®B Kti pÈB iM i?B M i?ϕ+? ?²M- Gw ."i #` FQ+? ϕ°M; ϕ•K` HQ H„M;- M¶ HU+ K
m´M; T?Q- M?QM; ϕB m H"K ?„M HQ H„M; HϕB H" pb i`QM; i?•K i•K Km®M ϕ€M? +?
;BÌ HBM? ?²M +m®B +MM; +kM; tm'i ?B M`²B- ?„M +! F?^a M,M; +? T?K+ ?Q†+ iB
ϕ•v H" HBM? ?²M F?-M; M;WM; Mm®i bS+ KϕM? HBM? ?²M +O M?[M; GQM; i°+ +
óh-M FQM? i?ϕ+? ?²M +€+ ?ϕ5ô Gw ."i +® ;„M; /MM; ;B¼M; M!B i? ?B M i?€B ϕ
i?"i ;ä F?-M; / - +?9M; i-B ;ä K'v M;"v K'v ϕ K`²B KÈB ϕQÊ+Xô
h?ϕ+? ?²M #` Gw ."i H"K +?Q F?-M; #B i i`^a HÌB i? M"Q- M;?o M;ÊB K°i H9+ `²B K
ϕ€M? ` - ϕ€M? ` - H"K i +^aK i?'v `i F?! +?`mX L m ϕ€M? M? K°i +?9i i b) F?-M;
ϕ€M? KϕM? K°i +?9i i b) i?'v ϕ m- M?QM; +€+ M;QÆB ϕ€M? i F?-M; M? +kM; F?-
ϕ•v H" K°i +^aK ;B€+ `i F?! +?`m5 GQ" B M;QÌB ϕ€M; +? iXô
G9+ M"v ϕ M T?B M Gw ."i F?-M; #B i i`^a HÌB M?Q i? M"QX JB M; HQÐB F?-+SM
F?-M; M;WM; +-M; FQ+?- ?! ` i`QM; K„i +O i?ϕ+? ?²M M;QÌB- +?ŠM; [m +?d H
óh?"i tBM H¶B- +?9M; i-B [m'v `v M;"B`²B5ô Gw ."i +^aK i?'v pŠM M M+mM; FQM
i?b pŠM ?ÆM, ó*?9M; i-B F?-M; T?^aB +® w H"K +?Q M;"B #` M;S - K" H" +! +?mv
óhbK i \ hbK i +! +?mv M ;b\ L!B K m5ô
ó•+?- H" M?Q p"v- +?9M; i-B Km®M M;"B KÎ K°i i?-M; ϕϕQ- ϕ +?9M; i-B iB M p"Q
M"v ϕ®B pÈB M;"B K" M!B- M?'i ϕ`M? H" +?mv M / /"M;`²B5ô
óJm®M p"Q iM i?B M +?B ϕ°M; +€+ M;QÆB +! i? ibK GQM; i°+ i?b i KÈB F?-M; [
+^aM? +€Q +€+ MQÆB ϕWM; H"K T?B M F?B M i M;S M;€v M[- M m F?-M; i?b i
i?B M i?ϕ+? ?²M M!B ? i+•m- i?b HB M #B M K'i- H9+ #B M K'i +kM; ;B®M; M?Q H
[mv M i" M p•M- F?-M; +?9i /•v /Q /`B /ÁM;- K°i +?9i +Æ ?°B ϕ HϕB +?Q Gw ."i +
E i [m^a M"v M?'i i?ÌB H"K +?Q ϕ€K M;QÌB •M? ok hbM?- h€+ J½ Gw i M pÐ- Gw ."i
Kti +QÌB F?´- H9M; i9M; +^a #m´B- KÈB M!B v m Êi, óæ M HQÊi B\ hB TiK+ ;ä +Y
óh F?-M; H"K- /¼ M;QÌB [m€`²B5ô b m •M? ok hbM? b) ϕ M HQÊi h€+ J½ Gw- i M
#B i # Q M?B m M;QÌB`<sup>2</sup>B M"v H-M M"v i?U+ bU i?'v KbM? #` /¼ +?Q FBM? bÊX
•M? ok hbM? H-M M"v +kM; F?-M; OM; ?° Gw ."i- K" ϕ²M; ibM? pÈB h€+ J½ Gw, óC
iK+ H"K T?B M iM i?B M i?ϕ+? ?²M +kM; F?-M; T?^aB H" b€M; bm®i- M M M;?o +€
óaÊ +€B ;b- i K†+ F - ?„M +! HÊB ?ϕB- i?b`®i +m°+ +kM; H" bS+ bS+ KϕM? HBM
M?) F?-M; +! ϕQÊ+ Qi p®M HB M; ϕ HB m KϕM;5ô Gw ."i i`€+? K!+ K" +! +?9i HB
óGw ."i5ô H9+ M"v M æS+ GQÊ+ KÈB i`-K ;B¼M; M!B M;?B K i9+, óh?-B ϕB- +?
ϕ®B i?O +O iM i?B M i?ϕ+? ?²MX J†+ /M ?„M +?d H" i? HBM? ?²M- M?QM; ;BÌ ϕ
F?-M; +-M +?mv M ϕ°M; +kM; +! i? ;B i +? i +?9M; i `i / /"M;X *€B ;b;¼B H" b
FB M\ h`QÊ+ Kti iM i?B M i?ϕ+? ?²M- +?9M; i +?QM? H" M?[M; +QM b•m +QM F
p"Q bU i?"i ϕB5ô

dykX ZXe @ *?QÆM; kyk, h?€B L;QϕB *¬M;

M æS+ GQÊ+ M|B- Gw ."i Hw ;b F?¬M; ?B m- M?QM; K½B +?Q iÊB ;Bì- #'i Hm"M /U p"Q w +?Q HU+ bB m M?B M- Gw ."i ;†T h?¬M ;B i h?¬M ;†T S?"i ;B i S?"i- H- p"Q i?U+ HU+ M,K T?¬M /U p"Q p"M K v K" pQÊi [m çQÊ+X G) M"Q ?¬K M v HϕB F?¬M; + K i•K5

L?QM; F?¬M; + K HÁM; i?b +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q- +ª M?|K #` iM i?B M i?ϕ+? ? i?U+ HU+ KϕM? M?'i M?Q M æS+ GQÊ+ +kM; T?ªB `mM bÊX .U p"Q bS+ KϕM? K iQ +€+? ;ä +Y +kM; F?¬M; +|5

"¬m F?¬M; F?Q i`QM; ç` çϕQ ç°i M?B M i`Î M M M†M; M - K¼B M;QìB ç m +?ì çÊ +Y +O Gw ."iX

óæQÊ+ `²B- F?¬M; H"K F?| / K¼B M;QìB M[ - +?9M; i bmv M;?o +€+? F?€+5ô G +| +?9i F?¬M; + K i•K M?bM #S+ iQìM; ç€ K"m M•m çÄ FB - b m ç| [m v çBX \*|çQ ."i- h€+ J½ Gw H" M;QìB ç¬m iB M M?ªv H M- `²B b m ç| HB M +?ϕv ç M i`QÊ+ K†i

L?QM; - M; v H9+ K¼B M;QìB ç m /B +?mv M +?m~M #` `ìB F?ÄB ç` çϕQ- i`QM; ç` \*| FBM? M;?B K H¬M i?S M?'i `²B- K¼B M;QìB ç m #B i iB T i?2Q b) tªv ` +?mv [m v HϕB M?bM- +kM; F?¬M; +| #B m ?B M; b H" FBM? ?Q" M;X

E?m¬M K†i +O iM i?B M i?ϕ+? ?²M HϕB tm'i ?B M i` M iQìM; ç€- •K i? M? KÆ ?² F ç½5 h`QM; +€+ M;QÆB-X *| M;QìB ç½ im Hmv M h?B M J æ'm F?Q b Q\ô

GϕB H" h?B M J æ'm F?Q5 h`QM; HÁM; Gw ."i FBM? ?Q" M; - F?¬M; #B i p'M ç M T?9+ ? v H" ?¼ - ?ÆM M[ ?„M F?¬M; Km®M i`QÊ+ K†i K¼B M;QìB ç H° ` +?mv J æ'm F?Q- M M M?'i i?ìB F?¬M; i`ª HìBX

ó_®i +m°+ H" +| - ? v F?¬M; \ô iM i?B M i?ϕ+? ?²M F?¬M; M?"M çQÊ+ +•m i`ª HìB F B T?O M?"M- F?¬M; çO FB M M?šM M M ç½ ?ÄB HϕB p'M ç +O KbM?X

ó*|5ô M æS+ GQÊ+ +?d Gw ."i, ó>„M5ô

óæQÊ+5 L;QÆB çB i?2Q i 5ô iM i?B M i?ϕ+? ?²M #¶M; Kî `°M; KB M; ` - i` M #S+ +€B +Y K" M;QìB i +| i? i?šM; M;QìB çB [m X *?d +| çB m- ibM? ?bM? M"v i?U F?B M M;QìB i HB M iQîM; iÊB +?mv M / p"Q KB M; +¼TX L m iM i?B M i?ϕ+? ? Gw ."i +S M?Q p"v iB M p"Q KB M; ?„M- ç| ?€+?šM; T?ªB H" çϕB ç¬m Q M; B +O

L?QM; M;?o M;ÊB K°i H9+- Gw ."i ` /'m ¼B M;QìB î HϕB +?¶ ç| +?ì KbM?- b m ç| iM i?B M i?ϕ+? ?²MX L m i?ϕ+? ?²M Km®M; B i ?„M- F?¬M; +¬M /MM; i?O çQϕM- L|B F?¬M; +?WM; - pB + iM i?B M i?ϕ+? ?²M F?¬M; KìB K" iÊB +?QM? H" K°i +Æ ?

a m F?B •M? ok hbM?- h€+ J½ Gw i?'v Gw ."i #QÊ+ p"Q i`QM; KB M; +O iM i?B K†i ç| H" T iS+ #B M K'i- i`î HϕB ibM? i`ϕM; M?Q # M ç¬mX

ó*S ,M M?Q p"v b Q\ô

smM; [m M? ç m ç2M i®B- Gw ."i p°B ç~v æ'm F?B ` ç¬m M;|M i v ç T?€i ` K°i + b€M; M"v- +| i? i?'v T?Q i`QÊ+ +| K°i i?¬M; çϕQ /`B +?Q ç¬v ? B Kûi- H9+ ?„M ç i?¬M; çϕQ HB M iU ç°M; FûQ /`B- +S M?Q p"v #QÊ+ çQÊ+ p"B +?K+ #QÊ+- ibM? i Gw ."i +| +ªK ;B€+ ç M; î i` M K°i +€B Kév +?ϕv #°X smM; [m M? pšM H" M? K i?ϕ+ bU 'K €T- Gw ."i #B i- ç•v +?QM? H" # M i`QM; iM i?B M +?B i?ϕ+?X

L?"M i?'v iM i?B M i?ϕ+? ?²M çQ+? i?U+ F?¬M; +| €+ w- Gw ."i KÊB v M i•K /kM; + +?ϕv #°ôX

"¶M; M?B M- i`QÊ+ K„i b€M; H M- K°i F?¬M; ;B M ?QªQ ?B M H M i`QÊ+ K„i Gw M?Ä M?QM; +kM; F?¬M; HÈM- QÊ+ +?WM; #^M; K°i +€B b•M #|M; `'- # Q T?O H' K"m K€m çÄ- +| çB m K"m çÄ M"v F?¬M; +| K°i +?9i b€i F?Q- M;QÊ+ HϕB- HϕB ç2 ;B€+ v M ioM?- M?m ?Ä X L m F?¬M; M^K M;Q`B /U ç| M- i?b MÆB ç•v +?QM? H"

Gw .”i iQM? iQ€M K°i +?9i- i’M; +°M; ?„M #QÈ+ M,K i`,K #ªv KQÆB ? B #QÈ+ - K¶
+2M iB Kûi- M?Q p”v iQM? ` ç° /”v +O iM i?B M +?B i?¢+? H”, M,K i`,K H # Kûi
hM i?B M +?B i?¢+? ;B K ;B[.QÆM; J h?B M i` M + Q- F?¬M; M; Ì /”v ç M M,K i`,
L?QM; çB m K” Gw .”i FBM? ç°M; `”i M? M? b m ç| HB M tm’i ?B M iW T?Q i` M-
ç M; i”T i?Q+? SM; pÈB H Q iM # M i`QM; iM i?B M +?B i?¢+?- K°i #|M; M; QÌB K
L; QÌB M v HÆ HYM; +€+? K†i ç’i +?WM; ? B Kûi- pšM ;B[M;mv M iQ i? M;²B t T #
T?Q Gw .”i- M?bM F?¬M; `ä #° /¢M; M?Q i? M”Q- M?QM; M?bM iW T?Q b m HQ
ç m- F?¬M; T?ªB +Æ #„T M?QM; +kM; F?¬M; KÄM; K M?- +| K°i K„ +ªK `”i F?B M
J°i +€B #|M; M K M?•M H¢B F?B M +?Q M; QÌB i K„ +ªK- ç•v H” H-M ç-m Gw .”i ;
M”v +| T?ªB K„ M K F?¬M; 5

óL; QÆB ?¼ ;b\ô M; QÌB FB M? M?”M; ?ÄB- ;B¼M; M|B çB K ç¢K p¬ +MM; X

óh¢B ?¢ ?¼ Gw- i M +?d +| K°i +?[.”i5ô Gw .”i /QÌM; M?Q /MM; HU+ æ’m F?Q ç €
HÁM; - #|M; M; QÌB ç-v K„ +ªK p” ;B¼M; M|B çB K ç¢K FB - F?¬M; ?B m pb b Q F?B
#S+ #€+? F?| i?ÎX *ªK ;B€+ M”v F?¬M; ;B®M; pÈB +ªK ;B€+ #` K°i +QÌM; ;Bª +| i?
€T +? - i`QÈ+ K„i ?„M- Gw .”i +ªK ;B€+ KbM? M?Q K°i +”M? HB m # v # v i`QM;
F?®M; +? çQÊ+ T?QÆM; ?QÈM; +O KbM?X L?QM; +| K°i +ªK ;B€+ - Gw .”i F?¬M
`^M; - M; QÌB M”v H” S?QM; ?”Q æ’m h?¬M M m ?„M çQ€M F?¬M; b B5

ó>¼ Gw\ô ;B¼M; M|B +O .QÆM; h?B M K ?ÆB i? v ç´B, óh¢B b Q H¢B H” ?¼ Gw
ªK ;B€+ p¢M h?¬M- F?B M Gw .”i #B i F?¬M; Qi +?mv M +O S?QM; ?”Q æ’m h?-
M K M?•M pb i? M?B K” + K +?`m M¶B F?´ p¢M M,K iM +’K- #’i Hm”M ?„M H” K°i €
M; QÌB- +kM; ç m F?B M Gw .”i F?¬M; F?ÄB iU M?B M +| K°i +ªK ;B€+ F?•K T?K+X

óh¢B ?¢ ?¼ Gw- M?QM; Kšm i?•M i?b ?¼ .QÆM; 5ô

.QÆM; h?B M J i`-K M; •K K°i H9+- pšM F?¬M; [m v ç-m H¢B- Gw .”i F?¬M; +| +
HÁM; p` +QÌM; ;Bª +?Q +QÌM; M”v `®i +m°+ ç M; M; ?o ;bX L; QÌB M”v +?QM? H” #B
M M; Q”B M; QÆB +, M #ªM F?¬M; i? çQ€M ` K°i +?9i bmv M; ?o M”Q i`QM; HÁM;

óh`ìB iQM? F?¬M; #^M; M; QÌB iQM?- +¬M; T?€T h?B M J +Ym #B M- ç½ F?¬M; +A
i°+ .QÆM; i?`²BX L?QM; Gw .”i- M; QÆB K†+ /M H” M; QÌB M; Q”B ?¼- M?QM; i`
+O .QÆM; i?`X G¢B ç•v- ç i M?bM M; QÆB +?Q `ä5ô

Gw .”i /QÌM; M?Q F?¬M; #` F?®M; +? K” KÎ`°M; #QÈ+ +?•M- çB p T?Q .QÆM;
i` M F?¬M; - H9+ M”v- .QÆM; J h?B M pšM ;B[M;mv M iQ i? t T #^M; - M?QM; +?
+ QX

G9+ M”v Gw .”i KÈB M?bM i?’v `ä iQÈM; K¢Q +O .QÆM; J h?B MX

.QÆM; J h?B M +| /€M; p [mª tSM; pÈB +€B #|M; ?Q”M K„ +O KbM?- F?m¬M K†i
pW ¬M M?m- M; k [m M +kM; i? - iWM; çQÌM; ;|+ +¢M? `ä`”M; M?QM; F?¬M; K’i ç
M?•M b®M; H’v çÆM p` H” p¢M M,K M”v- H¢B +| i? HQm ;B[ H¢B H”M / i`„M; ç-v
H”K +?Q M; QÌB i +| K°i +ªK ;B€+ [m, /` p¬ +MM; X

ó.€M; p +kM; i¢K çQÊ+ - i` im´B p”v K” ç½ im Hmv M çQÊ+ h?B M K iS #B M- +Q
.QÆM; J h?B M +kM; ç M; ç€M? ;B€ Gw .”i- +?ŠM; [m H” ?„M M?bM +”M; b•m i?
+?¶ b•m # M i`QM; Gw .”iX

Gw .”i ç°i M?B M i?’v M; ?B ?Q†+- +S +?Q H” KbM? ç½ im Hmv M h?B M J æ’m F?Q
GQM; +?9 +O GQM; i°+- /U p”Q ? B çB m M”v- i?b HB m +| i? ç®B T?| pÈB S?Q

óh - M M tQM; ?¬ pÈB M; QÆB i? M”Q ç•v\ô Gw .”i M? +? KB M; - MÎ K°i MK +QÌB
p’M ç K” #ªM i?•M +kM; +ªK i?’v Fb [m€BX

óæQÆM; M?B M H” h?€B M; Q¢B +¬M; `²B5 L; Q¢B b M? M?Ä- M; QÆB /M b Q +kM;
i?`- h?B M J +Ym #B M +¬M; T?€T F?¬M; #B i H” /Q M[ M?•M .QÆM; i?` M”Q i`m

M?B M;QϕB i°+- [m^a F?¬M; b B- i?S K" i' i¬M; i`mv M HϕB- M|B ϕQ H" ϕQ +?Q M;
i' i¬M; pb h?B M K +Ym #B M +¬M; T?€T M"v- K" i®M #B i # Q i•K ?mv i5ô .QÆM
;B®M; K°i M; QìB i`mM; MB M M?QM; M?[M; HìB M"v pW ϕQÊ+ M|B ` H"TiS+ +|
;B" KÊB +|X

óh?€B M;QϕB +¬M;- M[M?•M .QÆM; i?` i`mv M h?B M J +¬M; T?€T +?Q M;QϕB
ϕQÆM; FBK h?B M J h?€M? M[5ô

óh?b ` H" M" M;- M" M; ϕQ i ϕ M iM i?B M +?B ϕ°M; +kM; ϕQÊ+ KQìB K'v M, K`²B-
ϕ + "T ϕ M h?B M J h?€M? M[- i`QM; K„i .QÆM; J h?B M H"TiS+ /•M; H M K°i i
[m^a M?B M H" K°i M K M?•M +?Q i bM?X

óh?€B M;QϕB +¬M;- i?2Q M;QϕB b M? ϕQÊ+ #B i- ¬M; #` ;B K i`QM; iM i?B M ϕ°M
ϕ #^aQ p i? iY- M m ϕ½ M?Q p"v- pb b Q HϕB Km®M ϕ M[M?•M +O .QÆM; i?` ϕ M
ϕ®B pÈB M[M?•M .QÆM; i?` K" M|B +| T?ªB H" [m€ F?¬M; +¬M; #^M; F?¬M; \ô Gv
+Sm Kšm i?•M- +kM; F?¬M; [m M i•K i•K i bM? +O .QÆM; J h?B M- HÈM; M M|B
M|B +€+? F?€+ H" ϕ M; i?dM? +¬mX

.QÆM; J h?B M M;?B K i9+ ϕ€M? ;B€ Gw ."i- F +| i? M|B M?[M; HìB M?Q p"v /Q
?"Q æ'm h?¬M M?Q KbM?- FQ S+ i`QM; ?„M F?¬M; M?B m- H) M"Q M?B m M, K M
M; QìB HϕB HÈM H M M?B m\

óL;QÆB ϕ M; +?'i p'M i b Q\ô

óL;QϕB- M;QϕB b M? F?¬M; /€K5ô

h`-K K†+ K°i H€i- .QÆM; J h?B M /QìM; M?Q •K i?-K i?î /`B- H9+ M"v KÈB ?ÄB
M;?2 [m h?B M v m [m^a +?Q \ô

h?B M v m [m^a\ *€B i M `i [m2M i?m°+5 hmv ?„M ϕ M æ'm h?¬M æϕB HK+ +?Q ϕ
i?m®+ FB - +Ä M"v [m^a FB K" ?„M iB T t9+ +kM; F?¬M; Qi- /M H" i`Q M?Ê+O Gw
i`QM; ϕ| ` +€B i M h?B M v m [m^a +kM; +¬M +?9i i?ìB ;B M- ?Q†+ H" bU M?„+ M?

h?'v #B m ?B M +O Gw ."i- +kM; F?¬M; M;Q" B /U ϕQ€M- .QÆM; J h?B M iB T iK
h?B M v m [m^a +kM; H" #bM? i?QìM;- i?S M"v ϕ®B pÈB +'T ϕ°+QìM; ;B^a M?Q M;Q
L?Ê HϕB M, K ϕ|- h?€B M;QϕB +¬M; M;QÆB F?¬M; HÈM ?ÆM M;QÆB H" K'v- pb K°
+?K+M; QìB- M m +| i?m®+ ?®B ?"M ϕ m®M;- h?€B M;QϕB +¬M; imv i ϕ®B F?-
i?U+ HU+ K" ;B" M? H'v h?B M v m [m^a M?Q p"v5ô

óh?B M v m [m^a5 h M?Ê ` `²B- ϕ•v H" K°i HQϕB ϕ°+ p"i- K†+ /M +| HÊB H" b) i'M +
M?B m i€+ /KM; T?K- i`QM; i? ;BÈB HBM? ?²M b) b<sup>a</sup>M bBM? ` K°i HBM? ?²M F?€-
ϕ| i?S K" GB i .B K GQM; K½M; +MM; >^aB >Q" M; ϕ i` M? ϕQϕi- F?¬M; T?ªB H" h?

óE?¬M; b B5 ob HQ /Q h?B M v m [m^a M"v- h?€B M;QϕB +¬M; M;QÆB ;Bì ϕ M; +| ?
?²MX L?QM; HBM? ?²M KÈB M"v- pšM Hm¬M #` i €T+? X L?QM; bÈK Km°M +kM;
b) i? v i? HBM? ?²M +O h?€B M;QϕB +¬M;X Gw ."i- ;Bì M;QÆB ϕ½ `ä `²B +?S- h
iM i?B M +?B ϕ°M; +?`m F?´ Km¬M ϕìB- F?¬M; ϕÆM i?m¬M H" pb i? M?B- K°i HQ
KÈB M"vX *S +?Q H" +| K°i M;"v ?„M +| i? i? v i? i- +| iM i?B M +?B ϕ°M; M"v `²B
.QÆM; i?` i°+ M?•M i?b +kM; H" ϕB m KÆ iQìM;Xô

L|B ϕ M ϕ•v- i` M;QÆM; K†i M? im¬M i`mM; +?QM? +O .QÆM; J h?B M ?B M H
i?¬M i?€B M"v +kM; M? M? #B M ϕ'BX

óh?€M? M[M|B i` M- M m F?¬M; b B- i?b +?QM? H" Kšm i?•M +O M;QÆBX Gw ."i
Kšm i?•M b Q\ô

óE?¬M; /®B ;ϕi h?€B M;QϕB +¬M;- Gw ."i KÈB iÈB GQM; ϕ^aQ F?¬M; T?ªB H" M?Q
M?QM; b m F?B #B i Kšm i?•M #` M?®i i` M GQM; ϕ^aQ- HB M Km®M ϕQ Kšm i?•
K°i +m°+ b®M; M?Q M; QìB #bM? i?QìM;5ô

óL m ϕ½ p"v- i?b K'v H½Q GQM; +| T?ªB Km®M M;QÆB ;B i i F?¬M;\ô

Gw ."i M?'i i?ìB F?¬M; #B i M M i`^a HìB i? M"Q- bmv M;?o- i`QÊ+ K†i h?€B M;Q
F?¬M; H"K çQÊ+- M M i?"i i?" K°i +?9i F?¬M; M M #`T #ÊK i?b i®i ?ÆM- pb i? ?„
?¼ /çv M;QçB b M? ðGQM; +?9ö- M|B `^M; M?Q p"v +| i? ?Q"MiQ" M ;B i çQÊ+ h?
.QÆM; J h?B M /QìM; M?Q +kM; F?¬M; M;çB w ç² ;B i KbM? +O Gw ."i- M?QM;
ç´B, óh?U+ ` - h?€B M;QçB +¬M; +kM; F?¬M; ?B p¼M; .QÆM; i?` M[M?•M #` ;B
H" pb HBM? ?²M KÈB FB - M M F?¬M; i? F?¬M; H"K M?Q p"v5ð

dyjX ZXe @ *?QÆM; kyj, æQç i s€

óGBM? ?²M KÈB bBM? ç| K†+ /M ç½ #` i +U+ HU+ €T+? - M?QM; pšM Hm¬M iW i v
bS+ KçM? ?mv i Kç+? +O /ÁM; K€m .QÆM; i?` i°+ M?•M i?m¬M i9v €T+? - i®+
?²M KÈB b) `i FBM? M;QìB- i?€B M;QçB +¬M; +,M #^M +kM; F?¬M; i? FB M i`b ç
i` ,K M K ;¬M ç•v- HBM? ?²M KÈB FB +kM; ç½ p" B H¬M M?•M H9+ i F?¬M; +?9 w-
+| +| w ç² T?€ pð bU i`|B #m°+ +O iM i?B M +?B ç°M; M"v M[X

obi? i?€B M;QçB +¬M; KÈB M;?o+€+? ç2K iBM iS+ i`mv M +?Q GQM; i°+ /U M;¬M
M?•M- +| i? im Hmv M h?B M K +Ym #B M +¬M; T?€TX hM i?B M ç°M; M"v K†+ /
?B M M v +O i?€B M;QçB +¬M; - Km®M T?€ pð bU i`|B #m°+ - +kM; M„K +?„+ M,K
iQ" M F?®M; +? i - M m iB TiK+ im Hmv M i?b T?¬M M„K +?„+ +`M; M?B m ?ÆMX
i?B M +?B ç°M; - i?b .QÆM; i?` i°+ M?•M +O i M?'i ç`M? b) ;†T ?çBX

*?ŠM; [m H" i?€B M;QçB +¬M; F?¬M; ? M;?o iÈB- h?B M J +Ym #B M `®i +m°+ H
s2K ` .QÆM; J h?B M ç®B pÈB pB + h?B M J +Ym #B M F?¬M; i? i`mv M +?Q M
+| +?9i + M? +€M? i`QM; HÁM; - Gw ."i +kM; M|B i?2Q w iS +O i?€B M;QçB +¬M;
M?'i ç`M? b) i`mv M h?B M J +Ym #B M +¬M; T?€T +?Q .QÆM; i?` ?"m M?•M- tB
.QÆM; J h?B M /M b Q pšM F?¬M; ç w M?[M; HìB ?S ? M MY i?"i MY ;B^+O G
bmv M;?o +O KbM?, óh? M?•M +?d #B i im Hmv M æ'm F?Q +`M; + Q +`M; i®i-i
?B M M v i?b M;QÊ+ HçB- M m F?¬M; T?^B H" im pB S?QM; ?"Q æ'm h?¬M #`i iY #
T?S+ M?Q p"v- iU T?€ FBM? Kç+? K" +? i H" tQM; `²BX "i iY #`i /B i- +kM; +| F?B
HÈM ç|5ð

óG½Q .QÆM; - HçB ç M; iU M;^B iU Q€M ?^ò i`QM; F?¬M; ;B M #¶M; M?B M i`mv
?? F?¬M; `ä +O iM i?B M i?ç+? ?²M- ;B Q iBM? +O i?ç+? ?²M p" i?€B M;QçB +¬M;
L;?o +kM; T?^B- ?ÆM pçM M,K +MM; M? m bBM? i²M iQ i?O- ç M ? B ?ÁM ç€ +kM
çQÊ+X

h`QM; ;B¼M; M|B +O i?ç+? ?²M +| w +?¼+ iS+, ó*?Q M M KÈB M|B +QM M;QìB +
KBM?- i?U+ ` i?b i? K H K M;m Km°B +U+ Fb- M?Q GQM; i°+ +?9M; i - iW F?¬M; -
+^M? ;BÈB #B M ç´B #`i iY #`i /B i ;b ç|Xð

.QÆM; J h?B M +?"K `½B M|B, óE?¬M; i? bQ b€M? +QM M;QìB pÈB GQM; i°+ +
bB m M?B M- HçB ç°+ +S GQM; ç^Q- +m°+ b®M; T?B m /B m iU içBX *ÁM +QM M;
ç /çM; - Km®M bBM? i²M ?Q†+ b®M; i®i- M?'i ç`M? T?^B i`î M M KçM? K)- +?d +|
çQÊ+ i`i +^X æ•v H" çB m #`i ?çM? +O +QM M;QìB- +kM; H" çB m K m K„MX L m F
M?[M; M;QìB M?Q • GQ ao +| i? F?B m +?B M pÈB +QìM; ;B^i?B M T?9+ +O GQ

ó• GQ ao +,M #^M F?¬M; /U p"Q i?U+ HU+ #^M i?•M ç +?B M i?„M; i°+ i`QìM; - ç
M;QìB #B i`ä çB K M"v K"- bS+ KçM? i`"M T?€T, i`QÊM; +O ?„M- F?¬M; i? iQM?
çQÊ+5 L m M|B /U p"Q i?U+ HU+ #^M i?•M ç i?„M; çQÊ+ GQM; i°+ - i i?`v i`QM
KbM? H½Q .QÆM; M;QÆB i?¬B ç|5ð

óh?ç+? ?²M- i +MM; M;QçB b M? i M|B +?mv M- M;QÆB çWM; +?¼+ p"Q M[çQÊ

ó>„+ ?„+ - M; QΦB b M? + O M; QÆB- ?| ` +| +?9i i?9 p` ç| ô

.QÆM; J h?B M HΦB F?¬; ç w i M i?B M i?Φ+? ?²M- #¶M; M?B M M; ?B K i9+ ç€M? FBM? M; Φ+, óGw .”i- M; QÆB ç2K i”M ?²M + O B p”Q- M m ç½ ç M`²B- i?b` M; Q

s` h¬M; Bª #B i`ä- i`QÊ+ K†i K°i S?QM; ?”Q æ’m h?¬M- Km®M; B’m /B K b U i²M F?¬M; i? - ?ÆM M[ - ?„M + kM; F?¬M; +| w ç`M? +?2 ç”v b U i²M iΦB + O KbM?X

J°i ?QªM? # v` F?ÄB /mM; ;BÈB- ?| i?”M? ?bM? /ΦM; +QM M; QÌB- +mM; FQM? M|B, óL; QΦB b M? #€B FB M i?€B M; QΦB +¬M; 5ô

s` h¬M; Bª pW M|B` HÌB M”v- Gw .”i i?B m +?9i M[H”T?mM` - ç•v H” ç•m +?S F?¬M; i? F?¬M; M; ?o iÈB K°i +•m i?QΦB FBM? çB M i`QM; K°i iB m T?~K iB M i? ?¼ h’i X L; v +ª .QÆM; J h?B M + kM; ?ÆB +? m K”v HΦB- +| +?9i iU; B m M|B, óa .QÆM; i?”i°+ M?•M + O i F?¬M; ç HΦB +?Q i +?9i ’M iQÊM; p p”B ?”m i?•M i?”

s` h¬M; Bª HΦB +| p K†i çSM; ç„M- F?¬M; K°i +?9i çM +Êi M|B`¬M; , óh?€B M; QΦ H” ?”m M?•M + O h?B M J h?€M? M[- +?d +| çB m b Q pÈB p` M; QΦB b M? M”v + O F?€+ +?9i Qi5ô

ó> ? ? - ? ? ? - i?”i H” i?9 p`- i +QÌB +? i K’i- H½Q .QÆM; - HÌB + O ?„M F?¬M Hmv M h?B M J æ’m F?Q- ç€M; iB + H” i?B M iQ F?¬M; çO- F?¬M; im Hmv M çQ M; QÆB5ô i M i?B M i?Φ+? ?²M + QÌB ç M`mM`~v ? i +ª M; QÌB- H”K +ª F?¬M; ; B M

óæB m M”v +ÁM +¬M M; QÆB M|B b Q5ô .QÆM; J h?B M F?) çªQ K†i- b„+ K†i +| + ç´B bB m +’T M”v M?”i ç`M? +| +?9i ?®B ?”M- ?®B ?”M p b b Q HΦB ; B’m h?B M J - K€m M[ M?•M .QÆM; i?”X L[ M?B M; QΦB i°+- ç•v F?¬M; TªB H” K°i +?•M Hw #b i?¬M; KBM? imv i çdM? M?Q .QÆM; J h?B M- b Q HΦB F?¬M; M; ?o` - ç®B pÈB K M?”i F?¬M; ; b b€M? #^M; i` M i? ; B M M”v H” +QM + O KbM?X

ob +QM + O KbM? K” TªB i`ª ; B€i i +ª i?”K +?Q H” iQM? KΦM; i?b + kM; F?¬M; ?O #° +¬M; T?€T +?S\

óL; QΦB b M? p b çO HQΦB M; mv M M?•M- +? i- +?d +ÁM HΦB K°i +?9i bS+ KΦM? i” i?M /` KÈB +| i? i²M iΦB çQÊ+- M m F?¬M; ;†T çQÊ+ Gw .”i- F?¬M; M; WM; i`K #´ i?b KªM; i”M ?²M M”v 2`¬M; F?¬M; ; B[ çQÊ+ H•m5ô s` h¬M; Bª i`QÊ+ K†i .QÆM; +?mv M ; B®M; ? i K°i iB m M; QΦB b M? +MM; H½Q M; QΦB +¬M; + O KbM?X

óL; QÆB Km®M i ; B9T M; QÆB ?²B T?K+ HΦB ?bM? /ΦM; +QM M; QÌB TªB F?¬M; M?QM; M|B +| +?9i F?| tY, óæB m M”v p®M F?¬M; F?| - M?QM; ç€M; iB + Î ç•v F /MM; M; QÆB- F?¬M; TªB Km®M /MM; +Æi? + O Gw .”i +?S5ô

s` h¬M; Bª p°B p”M; M|B, óL; QΦB b M? çQÆM; M?B M F?¬M; +| w M”v X L; QΦB b M .”i + kM; p”v- M; QΦB b M? ?€HΦB ç i?€B M; QΦB +¬M; H”K +?mv M # M M†M; # M M /M F?¬M; +| +Æi? M”Q- M?QM; *€B ç| - # M M; Q”B i M i?B M +?B i?Φ+? HΦB +| p

*?O w F?¬M; ç€M? Gw .”i- s` h¬M; Bª +ÁM iQM? M?Q p”v X Gw .”i #•v ; BÌKÈB`ä- ?„M F?¬M; i - ?„M pšM Hm¬M +?Q`¬M; p b s` h¬M; Bª +¬M h?B M J æ’m F?Q ç i` bÈK +| H) ç½ #B i- +MM; H” im Hmv M h?B M J æ’m F?Q- p”v ; B[? B M; QÌB- M *?ŠM; [m H” çB m M”v H½Q [m, ; B[FQM- F?¬M; ç H° çB m M”v X

ó±\ h?”i F?¬M; \ h?Φ+? ?²M- +?B #^M; - T?B M M; QÆB çQ #¼M ?¼ p”Q ç•v +?Q i t óæÈB ç½5ô Gw .”i p°B p”M; [m€i M; QM; HΦB- b m ç| [m v b M; M|B pÈB s` h¬M ; [m, - i`QÊ+ K†i .QÆM; J h?B M /QÌM; M?Q H” [m€ #’i FQM?- ; ¼B s` h¬M i?b /QÌM; M?B M- Gw .”i /Si F?Q€i ?ÄB, ó:BÌ i M M tQM; ?¬ pÈB M; QÆB i? M”Q\ô

óæQÆM; M?B M H” bQ T?K`²B5ô

óæQÊ+`²B- bQ T?K- M; QÆB ç`M? +?B K çQΦi i?•M i? + O B p”v\ô p’M ç M”v T?

óh? M"Q\ E?¬M; MĐ #Ä ? B Ko M[FB +?S ;b\ô s" h¬M ;B^a HB + Gw ."i- +?ŠM; [m
h?B M ?„M F?¬M; /€K M|B M?[M; H|B i?€B [m€, óu M i•K çB- i F?¬M; #B M i?€B ç
M?•M ç•mXô

óaq T?K- +?B #^M; - M;QÆB /MM; +Æ i? +O pB M i`QÎM; >¼+ pB M G G M M æS
i?"i bU çQÊ+ i?U+ ?B M- i?"i H" K°i KkB i Mi`9M; ? B çQ+?- F?¬M; M?[M; ;B^aB [
+O M æS+ GQÊ+- K" +ÁM i? K K°i bQ T?K +QÎM; ;B^a `i +| bS+ KçM?X

s" h¬M ;B^a HçB +U imv i /Si F?Q€i- ?ÆM M[HçB +| H9 /Q ç-v çO, óE?¬M; M M-
iQÎM; KçQ +kM; F?¬M; i@i- M m M?Q i?€B M;QçB +¬M; iW #B- +?`m ;B9T i çQç
K°i +€B i@i\ô

ó_@i +m°+ Km®M +?¼M B\ô

óh€+ J½ Gw ç|- K†+ /M im´B ?ÆB HÈM- M?QM; `i +| M K M?•M p`- Gw ."i- M;QÆB
+O i +?S5ô

Gw ."i i?U+ ` H" ç²M; w pÈB [m M çB K M"v- M?QM; i M i?O HoM? ?^aB i†+ ç|- Gw .
h€+ J½ Gw F?¬M; M?[M; H" M;QÎB i`mM; i?"M? pÈB KbM? M?"i- ?ÆM M[HçB +| M
i?U+ HU+ +kM; F?¬M; i?'T- b) H" +€M? i v ç„+ HU+ +O KbM?X

óaq T?K- i i? v M;QÆB +?¼M K°i F X L;QÆB t2K i M `•m /"B i?b i? M"Q\ >„M K†
ç°M- M?QM; i?U+ ` +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B FûK +ÄB- +?ÁK `•m /"B bQ pÈB M K M?•M p
i?m FûKX >ÆM M[- `•m /"B /M b Q +kM; F?¬M; T?^aB M;QÎB +O æ'm h?- M æçB H
+€ i?"M? #B M +kM; F?¬M; +| w FB M; b- M|B F?¬M; +?WM; i`Q M?Ê +O ?„M p h
b) +| +€B HÈB b m M"v ç|X

*?d +¬M bQ T?K M;¬B +?B K çQÊ+ +Æ i? +m ?„M- ç iY iBM `^M; iBM? i?- M /B
i? v ç´B ?Q" M iQ" M5ô

G¬M M"v Gw ."i M|B +kM; +QB M?Q H" ?ÊT ibM? ?ÊT Hw- M?[M; +€B F?€+ F?¬M; M
iW h?- M +?B HoM? pU+- ç½ `i +| bS+ ?9i pÈB s" h¬M ;B<sup>a</sup> `²BX

óæQÊ+ `²B- i #B i M;QÆB F?¬M; MĐ #Ä h€+ J½ Gw- `•m /"B i?b `•m /"B5ôs" h¬M ;
+Æ i? H•m M?Q p"v- M m F?¬M; T?^aB ;B| ç•v +| +?¶ /U H" i?€B M;QçB +¬M; - +|
Gw G° hQ- s" h¬M ;B^a +¬m +kM; F?¬M; çQÊ+5

s" h¬M ;B^a ç½ b^aM; F?Q€B M?Q p"v- Gw ."i HB M ?QÈM; p T?Q iM i?B M i?ç+? ?
HK" T?B M i?ç+? ?²M +€+ ?ç ç2K i M `•m /"B M;Q" B FB p"QX _'i / M?"M /çM; - ?
/"B5ô

:QÆM; K†i i` M iQÎM; ç€ #B M K'i- F?Q<sup>a</sup>M; +€+? M,K i`,K Kûi F?¬M; T?^aB H" /"B-
ç€ HçB tm'i ?B M F?m¬M K†i +O i?ç+? ?²M- b m ç| pšM iW +€B KB M; HÈM- i M
K #QÊ+ p"Q F?¬M; ;B M- €M? K„i K K M; M?bM +^aM? iQÈM; [m, /` i`QÊ+ K†i- F?
ç| ç M; +?9 w ç M +Æ i? +O ?„MX

óL;QÆB M M bmv M;?o Fo- çQçit€ +Æ i? K†+ /M / /"M; - M?QM; b m F?B çQçit€-
p®M +| b) #` +Æ i? i? v i? - h?B M J æ'm F?Q +kM; F?¬M; +€+? M"Q im Hmv M ç

óh?B M K æ'm E?Q F?¬M; +€+? M"Q M[im Hmv M çQÊ+ M[\ô s" h¬M ;B^a ;B"i Kb
H„M; p +?mv M M"vX *¬M; T?€T ç'm F„ +| i? im Hmv M HçB çQÊ+- M?QM; F?¬M;
æ'm F?Q- çB m M"v +| M;?o H" ç|B M"v s" h¬M ;B^a F?¬M; i? im Hmv M ç M S?QM
M?Q .QÆM; J h?B MX "ÍB pb i`QM; M?•M HQçB- M?Q ?B M M v çQÊ+ #B i- +?d +
h?B M J æ'm F?Q K" im Hmv M çQÊ+ ç M +^aM? ;BÈB S?QM; ?"Q æ'm h?- M i?- B5

óæ9M;5 æ•v H" K°i +€B ;B€5ô +€B ;B€ M"v H" /Q +€+? çQçit€ +O .QÆM; J h?B
;B ô M"v +| w M?•M +Æ ?°B M"v F?B M +?Q K°i F M;QçB b M? F?¬M; i? im Hmv
."i p" s" h¬M ;B^a +kM; #B i çB m M"vX

L?QM; KQM; Km®M +| çQÊ+ +Æ i? pšM +?B K i? i?QÈM; T?QM; - s" h¬M ;B^a +,M
bU b„T t T +O i?€B M;QçB +¬M;5ô

L;?2 ç M ç•v-`•m /"B HçB ç-M`- +kM; M?Q ç½ M?bM` K€M? F?|2 M"v- ?„M KÎ i
?ÄB, ó*€+- +€+ M;QÆB Km®M- Km®M çQç i- çQç i t€ i b Q\ô

óE?¬M; T?ªB M;QÆB i?b +ÁM B M[\ô .QÆM; J h?B M pšM ;B[M;mv M iQ i? t
M?QM; +| K°i HU+ ?'T /šM p¬ HU+ FûQ`•m /"B çB iÈB K" F?¬M; +€+? M"Q F?€M; +
w i?S+ çQÊ+ F i +K+ #'i ?çM?- +® ;„M; ç~v æ'm F?Q` ç M +U+ ?çM- bU +?®M; +?
H" ç HçB i` M K†i ç'i M?[M; p i HÄK b•m- b m ç| i M i?B M i?ç+? ?²M HB M T?K+?
M? M? +?|M; #B M K'iX

æQ i M`•m /"B FûQ HçB ;¬M KbM?- .QÆM; J h?B M çQ i v` - K°i p•M; b€M; pÈB
K€m tm'i ?B M i` M çdM? ç¬m i M`•m /"B- M; v b m ç| -`•m /"B i`Î M M ?Q" M iQ" M
M?9+ M?Q+? ;b- ?B M M?B M H" bS+ KçM? HB M? ?²M ç½ #` .QÆM; J h?B M Kç i
?mv i b„+ # Q p•v H'v ?bM? /€M; +O s" h¬M ;Bª- æ'm F?Q ?mv i b„+ i` M ç-v- ?Q
`½B #B M K'i-

.QÌM; M?Q H" b€T M?"T p"Q i`QM; æ'm F?Q ?mv i b„+X

*m®B +MM; - Hm²M; æ'm F?Q ?mv i b„+ M"v iW i` M çdM? ç¬m +O i M`•m /"B M?
?„MX æ'm F?Q +?ªv p"Q- ? B K„i M?„K +?†i +O`•m /"B ç°i M?B M KÎ` - €M? K„i
`

dy9X ZXe @ *?QÆM; ky9, J¶B L;QÌB J°i L;a

hQ" M #° [m€ i`bM? çQç i t€ F?¬M; M?B m ?ÆM M,K T?9i5 æ®B pÈB M;QÌB F?€+ i?
+ÁM ç®B pÈB .QÆM; J h?B M i?b ç M +ª iQ i? +kM; F?¬M; ? i? v ç´B- +?d +¬M
tQM;X Gw ."i M?bM +ªK i?'v p¬ +MM; F?B T bÊ M?QM; +kM; `i ?•K K°- F?¬M; #B
çç i çQÊ+ ç M +ªM? ;BÈB M"v 5 æ9M; `²B- +MM; H" M;QçB b M?- s" h¬M ;Bª ç½ +|
KbM? i?b b Q\

s" h¬M ;Bª KWM; pb +| çQÊ+ +Æ i? - F?¬M; i`€M? F?ÄB +S b`b` tQ tQ F?„T +Æ
i?•M T?"M K°i +QÌM; ;Bª i?QÊM; +´- K" ;B®M; M?Q K°i çS #ûX L?bM Fo +Æ i? +
KÈB [m€ tm®M; i`QÊ+ K†i .QÆM; J h?B M- /"T ç¬m i?bM? i?`+? tm®M; ç'i K'v +€

Gw ."i i?W +Æ M|B, óh?€B M;QçB +¬M; - M;QçB b M? +| K°i i?dM? +¬m- F?¬M; #

.QÆM; J h?B M ?B m w +QÌB +QÌB, óL;QÆB M|B çB- M m F?¬M; T?ªB H" i?dM?
ç`M? ç€T SM; +?Q M;QÆB- i`€M? pB + M;QÆB M|B i?€B M;QçB +¬M; # M i`¼M; #

h`QM; HÁM; Gw ."i M?'i i?ÌB ?B M H M p¬ b® bmv M;?o- K°i óK¶;B ô /QÌM; M?Q F
+| +¬M; T?€T ç'm Fo ;b ç| - M|B F?¬M; +?WM; H" h? M? GQM; +'T #"+ ç| \ Jm®M +€

óL;QçB b M? Km®M M?`i i?€B M;QçB +¬M; ;B9T +?€m +Sm Kšm i?•M` 5ô i?¬M tm
i?dM? +¬m M"v- pW /Si HÌB- i`QM; HÁM; Gw ."i i?¬K i€i KbM? K'v +€B- i?"i H" i
#^M;X

L?QM; - ç®B pÈB Gw ."i K" M|B- ç½ H" HÌB i?dM? +¬m Î KS+ ç° i?'T M?'i- i? K" .Q
+?|M; +U imv i, ó*€B M"v- F?¬M; H"K çQÊ+5ô

óo b b Q\ô

.QÆM; J h?B M ?û KÎ K°i MK +QÌB ç m F?' , óGw ."i- +?ŠM; H) M;QÆB ç½ [m M-
H" K°i F iM i°B5ô

óæ9M; - H½Q .QÆM; H" K°i F iM i°B5ô iM i?B M i?ç+? ?²M F?¬M; + K +?`m BK H†
+?9M; H" #çM H•m M,K- ç½ H" #çM- M;Q" B pB + i?ª ?„M` - i +| i? ;B9T ?„M` i M

ó>ÆM M[- i` M i M i?B M +?B i?¢+?- +ÁM +| T?QM; 'M F?¬M; ;B M +O +€+ +?Q i?
 H` JBM? ?²M ç¢B i`"M- Kšm i?•M M;QÆB +?QM? H` ?¢+? i•K +O JBM? ?²M ç¢B i?
 +¬M; F?¬M; Km®M- M m i Km®M +Sm Kšm i?•M M;QÆB +kM; F?¬M; / /`M; M?Q p
 h?b ` +kM; +| +?mv M S?QM; ?"Q æ'm h?¬M F?¬M; H`K çQÊ+5 Gw ."i F?¬M; + K
 +¬M; M?•M i•K M?bM .QÆM; i?` i°+ M?•M pÈB /ÁM; K€m i?m¬M i9v T?ªB +?`m M¶
 æ®B K†i pÈB HÌB +?`i p'M +O Gw ."i- .QÆM; J h?B M +| +?9i F?¬M; pmB- ;B¼M
 óh?¢+? ?²M- iB M #¼M +?9M; ` M;Q`B5ô
 óh?€B M;Q¢B +¬M; F?¬M; ç²M; w HÌB i?dM? +¬m- +?€m b) F?¬M; çBXô
 óG½Q .QÆM;- M;Q¢B b M? M`v +O H½Q `i #QÈM; #dM? ç| - M?B m M,K M?Q p"v
 iB m iY i?9 p` M?Q p"v- i?"i bU F?¬M; +| w ç`M? ç #¼M +?9M; i?2Q +?9M; i K°i H
 .QÆM; J h?B M i?b M?„K K„i F?¬M; M|B- M?Q H` K°i #S+ iQÊM;X s` h¬M ;Bª i?`v
 óGw ."i- çB i?¬B- F?¬M; M M H`K T?B M i?€B M;Q¢B +¬M; M[5ô
 Gw ."i ?mM; ?,M; #QÊ+ H M- HÈM ; M M|B, óL m i?€B M;Q¢B +¬M; ç½ F?¬M; Km
 +ÁM #B i iU KbM? ç°M; i?O- ç HÌB iB M çQ€M +O GQM; i°+ i`Î i?`M? bU i?"iXô h
 +°M; i? K pÈB aB m T?~K h?¬M #BM? +| i? ;B i çQÊ+ .QÆM; J h?B M- imv F?ª M
 M?QM; i`QM; HÁM; Gw ."i F?¬M; M;?o p"v- M?QM; H9+ M`v M|B ` `²B- i?b ;B¼M
 K°i +?9iX
 L?QM; bU mv ?B T M`v H¢B F?¬M; +| #`i Fb w M;?o M`Q pÈB .QÆM; J h?B M, ó*
 GÌB M|B ç½ M|B ç M +MM;- Gw ."i +kM; F?¬M; +ÁM +€+? M`Q- i`WM; K„i M?bM .Q
 çBX æB ç M i`QÊ+ KB M; ç€- i?b i?¢+? ?²M HB M i?Î /`B- KÎ i?¬M; ç¢Q ` - ç Gw .
 i`Î p çQÌM; +kX
 óGw ."i- #ªM i¬M #B i M;QÆB `i b®i `m°i +Sm Kšm i?•M- M?QM; +kM; F?¬M; i?
 çQÊ+5ô a m HQM;- s` h¬M ;Bª F?mv M M?O, óh?€B M;Q¢B +¬M; F?¬M; i? ` i v
 T?ªB H`K ç M ?mv M M€Q M?Q p"vX oB +M`v ? Bxx M;QÆB b) F?¬M; i?"i bU ;B
 M;Q¢B +¬M; +?S\ô
 óæQÆM; M?B M H` bU i?"i5 L;QÆB +kM; M;?2 `²B ç| - i?€B M;Q¢B +¬M; bÈK Km
 F?®M; +? - M m i +| i? i?"i bU ;B i +? i?„M- ?„M +ªK i¢ +ÁM F?¬M; F`T M[5 G½
 +?9i HÈB Q+? - `²B HB M çSM; ç| M|B +?mv M F?B M i ç m ç¬m- iB T i?2Q ç•v M;
 s` i¬M ;Bª H†M; H) +QÌB M|B, óL|B i? M`Q #ªM i¬M +kM; i?B m MÊ •M i bM? +O
 ;B"i ;B•v ç M;QÆB ç M h? ;BÈB ç|M; #,M; i bK h?¬M +?B HoM? pU+ - H` Km®M M
 +?B HoM? pU+ ;B9T i F?¬B T?K+ +Æ i? - +?d +| çB m F K v K„M Hm¬M H` M;QÆ
 F?¬M; ç M çQÊ+ h?¬M +?B HoM? pU+ K` i•K M;mv M +O i H¢B çQÊ+ ?Q`M i?"M?;
 #ªM i¬M +kM; b) +® ;„M; ? i bS+ pÈB T?¬M HU+ MQM MÊi +O KbM?X
 *?d +| çB m ` F?ÄB GQM; çªQ- +?mv M b m M`v T?ªB /U p`Q M;QÆB- #ªM i¬M pš
 çQÊ+5ô
 h?"i HÁM; K` M|B- s` h¬M ;Bª +kM; F?¬M; F?B M Gw ."i i?m i?B i- H•m M v- Gw .
 ?„M i`K #´ #^M; h?B M J æ'm F?Q- M?QM; s` h¬M ;Bª i`QM; M?[M; ;B•v T?9i [m M
 F?¬M; T?ªB K°i ? B H¬M- M|B i? M`Q +kM; H` [m M? ?ÉT i€+- F?¬M; i²M i¢B p`M
 > B T?9i b m- Gw ."i p` s` h¬M ;Bª pW KÈB çQ¢i t€+Æ i? `•m /`B i`Î p ç M ç` ç¢
 óGw ."i- +€+ M;QÆB F?¬M; +| b Q +?S- # M i`QM; tªv ` +?mv M ;b\ô p'M ç +O •
 K` h€+ J½ Gw- h¢T Gw G° hQ- ",M; M[ p` i?"K +?Q H` M æS+ GQÊ+ Km®M #B iX
 óE?¬M; +| ;b5ô Gw ."i +?d p`Q i?¢+? #Q+? K`m M•m çÄ- ?ÌB ?Êi M|B, óæ•v H` iM
 .QÆM; J h?B M- iM i?B M i?¢+? ?²M KÌB i p` \_•m /`B iÈB M|B +?mv M m®M; i`-
 çQÊ+ iB T iK+ H`K ?„M M;S M;€v M[ K` i?¬BXô *€B M`v `ä`M; H` M|B /®B- F?B
 i?`v #`i K½M, óL|B çM b Q ç°B i`QÌM;- iM i?B M i?¢+? ?²M M|B p¬ /mv M p"v b Q\
 çQÊ+ .QÆM; J h?B M\ô

óæ9M; p"v- +?9M; i ç½ ;†T çQÊ+ .QÆM; J h?B M- .QÆM; J h?B M +ÁM M|B i p
+O ?„M- ?„M H" M; QΦB +¬M; +O +?9M; i - +€+ M; QÆB iBM F?¬M; \ô

óE?¬M; iBM5ô

óo"v i?b tQM; `²B5 æB i?¬B- i`î p - çQÌM; M"v F?¬M; i?¬M; 5ô Gw ."i M|B- ;ç i K¼B
i?2Q çQÌM; +k i`î p X

æ€K M; QÌB •M? ok hbM? K†+ /M F?¬M; ?B m ` b Q- +kM; ç" M? T?ªB çB i?2Q- +
F?¬M; M; Èi H-m #-mX *| çB m Gw ."i ç½ M|B M?Q p"v- ?ÆM M[M?bM b„+ K†i F?-
iB T HÌB- iB T iK+ +?i p'M +?mv M tªv ` # M i`QM; iM i?B M +?B i?ç+?X

h` M çQÌM; i`î p - Gw ."i Hm¬M bmv M; ?o p F ?Qç+? +Sm pB MX >B M ;Bì /QÌM
T?€T M"Q ç-m +Æ i`K+ HÊB- +?d +| i? +Sm h?B M J h?€M? M[iW +?QM? /B M i
GQM; i°+X .U p"Q i?U+ HU+ +O K'v M; QÌB ?B M M v- Km®M +?®M; HΦB i?` p +C
+?B ç°M; FB - i?"i bU H" HU+ #i iÁM; i•KX L?QM; - pb +| bU tm'i ?B M #i M; ì+O
J i¬M; - i?b HΦB H" +| +Æ ?°B F?m'v MQÊ+ #„i +€X

E?m'v ç°M; GQM; çªQ M"v H M i? M"Q i?b ç½ +| K'v +€B ç-K MQÊ+ b¬B i"Q `²B
pB +; b F?|- ?ÆM M[/QÌM; M?Q i`QÊ+ K†i H" K°i +Æ ?°B i®i

*Æ ?°B K" Gw ."i ?B p¼M; - +?QM? H" bU tm'i ?B M +O æ'm h?-M çB M çB M +?O
GQM; i°+ i°+ i`QÌM; X G" M; QÌB +| [mv M HU+ M?i î æ'm h?-M æΦB HK+- i?2Q HÌ
+?O ç½ çç i ç M +ªM? ;BÊB æ'm h?-M +QÌM; ;BªX *?d +| çB m- +S +?Q H" iQ i #
çB M bo- `i Q i M; QÌB #B i HQ bÆM +?•M /B M KK+ +O æ'm h?-M çB M çB M +?
;BªB [mv i +?mv M ;b- +kM; /Q p" B æB M bo T?•M #B i +?O i`b-

o`B i`, K M, K M v- /QÌM; M?Q F?¬M; +| +?mv M ;b +-M çB M +?O çQ+? i?•M ` K†i

L m M?Q H-M M"v +QÌM; ;Bª +`T #"+ æ'm h?-M çB M çB M +?O i?"i bU T?ªB tm'i ?
KS+ ç°M; ?B K i`¼M; +O +?mv M î GQM; çªQ ç½ çQÊ+ æ'm h?-M çB M +QB H" +?

L?QM; çB m F?B M Gw ."i HQ H„M; H"- #¼M ?„M î i`QM; ç` ççQ ç°M; ?mv i +kM; ç
çB M çB M +?O K½B F?¬M; tm'i ?B MX " M; "v [m ç½ F?¬M; M; WM; b B GQM; bO
iBM iS+- ç½ #` GQM; i°+ +?9 w- ;Bì \*?B \*?B #` ?çM +? # M i`QM; GQM; i°+- HQ
HQM; M?Q M|- F?¬M; +?Q T?ûT `ìB F?ÄB GQM; ç°M; X æB m M"v F?B M Gw ."i F?
iBM? ?bM? # M M; Q`B5

hbM? ?bM? M"v Gw ."i F?¬M; i? M?šM MΦB i? K çQÊ+- ?„M [mv i ç`M? T?ªB ?"M?

a€M; bÈK M; "v i?S iQ- Gw ."i p¶ p¶ i v- i?m ?9i bU +?9 w +O +€+ i?"M? pB M ç M;
;B¼M; M|B, óæ€+ #`M; ?Sm- `i pBM? ?çM? pb +| i? +MM; K¼B M; QÌB +?B M ç'm
çQÌM; KçQ ?B K+O +?9M; i /QÌM; M?Q çB ç M +m®B +MM; `²B- pb i ç½ F?¬M;
M[- ç-m iB M b) `i M; mv ?B K- i?U+ ` M| F?¬M; ç2K ç M +?Q +€+ M; QÆB #i +S
pB +`B M; +O i X

obi? - w +O i H"- +?9M; i +?B i v i?¬BXô

J°i ?²B BK H†M; - €M? K„i ç m M?bM p"Q F?m¬M K†i Gw ."i X

*m®B +MM; - •M? ok hbM? HçM? HMM; M|B, óæ•v F?¬M; T?ªB H" M?[M; HÌB K" K°
i`QÊ+ F?B i`î p æ'm h?-M æΦB HK+- i +ªK i?'v +?9M; i +| i? +?B i v b Q\ô

óE?¬M; T?ªB i Km®M i€+? ` F?ÄB K¼B M; QÌB- K" i?U+ ` H"- pB +iB T i?2Q K" i
F?¬M; +| iU iBM H" b) +?B M i?"M; 5ô

óok hbM? iB m i?Q- Gw ."i +? +?9M; i #´M bU FûK- bÊ ç M H9+ ç| F?¬M; M?[M;
pQÊM; i v pQÊM; +?•M ç|5ô h€+ J½ Gw ;B" M M|B M?Q p"v X

Gw ."i +kM; M|B i?šM; , óh€+ J½ Gw- M; QÆB ç½ ?B m H-K- i +?d F?¬M; Km®M
M; ?o 5ô

óæ9M; - +?9M; i ç m H" [m, - +?d +| KbM? M; QÆB H" M? ?MM; 5ô

hϕT Gw G° hQ +kM; T?K ?¼ , óæ9M; i? - H9+ M"v #Ä HϕB +?9M; i - K'v +QM `²M
+?9M; i H"K ϕB K i•K KÈB Hϕ ϕ!Xô

óh b) ϕQ +€+ M; QÆB ϕ M +?¶ #ì #B M +QM M; QìB î GQM; ϕªQ- +?d +! ϕB m +€+ M
h?-M +?B HoM? pU+ ϕQÊ+ i?-BXô

óæQ +?9M; i ϕ M +?¶ +QM M; QìB M"Q- +! M?-K F?-M; p"v- hϕT Gw G° hQ ϕ½ i`°K
ϕB M- +ÁM p T?-M i - H" K°i ?ªB i„+ M' B / M? F?„T æ'm h?-M æϕB HK+- i i?" [r
+?B M- +?S F?-M; Km®M #` tY i` M ϕ" B ?"M? ?bM?5ô

óh'i +ª ϕWM; +½B M[5ô pB M i`QîM; M æS+ GQÊ+ M; ?B K ;B¼M; [m€i, óJm®M ϕ
Gw ."i- ϕWM; [m2M QÊ+ ϕ`M? +O +?9M; i - +kM; ϕWM; KQM; ;Bî i`Ä ;b- M m F?-
i?"i F?| +QB ϕ!Xô

óh B ?ϕ ϕ•m +! /€K5ô Gw ."i KdK +QìB, ó*?d +! ϕB m- Km®M +Sm Kšm i?•M +O i
F?| F?,M b) F?-M; Qi- pB M i`QîM; +€+ ?ϕ bmv M; ?o Fo +?Q +! Km®M KϕQ ?B K

ó>W- F?-M; +-M T?ªB F?Q+? i - ϕWM; [m M HìB ?S H" ϕQÊ+ `²B5ô M!B tQM; - M
."i p" ϕ€K M; QìB M[- M?„K K„i HϕB- ` +€B #° /ϕM; H" ϕ½ [mv i ϕ`M? `²BX

óæQÊ+ `²B- M m ϕ½ p"vXô Gw ."i ϕQ K„i M?bM K¼B M; QìB K°i HQÊi, óJm®M +MM
HϕB- F?-M; Km®M i?b i b) M; ?o +€+? ϕQ M; QìB i` i`°M p"Q ϕ€K M; QìB ϕ M; î #
i?€B ϕ°5ô

"-m F?-M; F?Q #¶M; M?B M +! +?9i M; QM; i`¼M; - ?B M M?B M- [mv i ϕ`M? +?mv
#B i H" ϕ®B pÈB M?[M; M; QìB iBM? M? M"v K" M!BX æ9M; H" +-M bmv M; ?o Fo K
M?Q i? M"QX

óh +?ÆB +?€M `²B5ô •M? ok hbM? ϕ°i M?B M +QìB, óh p >¼+ pB M G G M i?b
i`QîM; - M; QÆB v M i•K- i H" F #B i; B[K²K KB M; - +?d +-M M; QÆB +! i? ϕ i
+?mv M +O M; QÆB î GQM; ϕªQ- b) F?-M; ϕB ` iW KB M; +O ` - €+?- M m M; QA
G M5ô

óo"v i?b ;BªB i? - i p æ'm h?-M æϕB HK+ H" T K°i ϕ°B ?ªB i†+ KÈB- ?„+ ?„+- +k
+! i?m ?Qϕ+? ;b- ϕÈB ?ϕK ϕ°B +O i +? iϕQ ?Q" M i'i- ?Q M M; ? M? K¼B M; QìB +
pU+5ô

óh€+ J½ Gw- M; QÆB +-M ϕQ i i?2Q- K FB T- +?mv M M"v F?-M; ϕQÊ+ ;b- bÈK #
ϕQÊ+ +€B ;b K" HϕB T?B M T?S+ p"v- i ϕ½ F?-M; i`°K h?€M? F?Q ϕ€M; +? i FB

L; QϕB i`W •M? ok hbM?- h€+ J½ Gw- hϕT Gw G° hQ- s" h- M ;Bª +MM; ",M; M[F?-M
;Bª ϕ½ ?S ;B9T ϕÐ Gw ."i- ϕQÆM; M?B M H" F?-M; +-M M!B M[- +?d +! ",M; M[H

ó",M; M[- M" M; +kM; i`î p ",M; ϕªQ ϕB5ô Gw ."i ϕ M ;?`X

óh Km®M p H9+ M"Q +kM; ϕQÊ+- +?d +! ϕB m ;Bì F?-M; Km®M5ô ",M; M[FB Mϕ

dy8X ZXe @ *?QÆM; ky8, æK+ LQÈ+ "ûQ *Á

aU M M;mv +O ",M; M[- Gw ."i i?"i bU F?-M; +-M HQ H„M; X h?'v K¼B M; QìB iÄ
KÈB M!B, óo"v +?m" M #` K°i +?9i- +?9M; i H" T iS+ tm'i T?€i- `ìB F?ÄB bÆM ϕ°M

aÆM ϕ°M; ϕ€M; +? i M"v K¼B M; QìB î ϕ M T?€i +?€M +ª `²B- pb i? K¼B M; WB ϕ m
F?-M; +-M +?m" M #` ;b- M?' + +?•M H" +! i? ϕB ϕQÊ+X

æ` ϕ M H9+ #-m i`ìB # M M; Q" B ϕ½ i`î M M ϕ2M i®B- Gw ."i KÈB /šM ϕ-m ϕB ` F?Ä
KQÊM `WM; `°K +MM; K" M ϕ K- ? i bS+ i?m HB K F?Q iS+ +QìM; ;Bª- i`€M? Mû GQ
i` M #-m i`ìB- ϕB p T?Q #ì #B M ;B^M; +Q +O +QM M; QìB +MM; GQM; i°+X

"ì #B M `i ioM? K`+?- GQM; i°+ + Q M;¢Q i?"K +?Q F?¬M; i? K +ªM? ;BÈB- iQ`M M;ÆBX \*ÁM +QM M;QÌB i?b iÄ ` `i +~M i?"M- +| i? M?bM i?'v K'v +€B i?•M ?bM M?bM p`Q M?'i +Y M?'i ç°M; +O GQM; i°+X *QÌM; ;Bª HQ`B M;QÌB /U b€i KQÌB M? m #QQM; i`m HB M i?¬M; - +| i? çB [m çB H¢B- ?bM? i?"M? K°i KªM; HK+ ç` ó\*?9M; i M M H`K ;b #•v ;Bì\ô h€+ J½ Gw ?ÆB ;B m ;B m M|B, ó*?ŠM; H) +?9M; +?'T M?"M bU +?'i p'M +O K¼B M;QÌB\ô

æ M; M?bM H M K'v +€B i?mv M- Gw ."i KdK +QÌB M|B, óæWM; M|M; p°B- h€+ J K°i +QM `²M; i'M +¬M; +?B + i?mv M M;Q`B +MM; # M i`€B- `²B b) T?€ ?Ov M| - M? tm®M; MQÊ+- M m i çQ€M F?¬M; M?-K- M?[M; +QÌM; ;Bª ç| ç m H` F K¢Q ?B K v +O i H`- #¼M ?¼ F?¬M; [m2M K†i M? m H„K- pÈB ç-m | + +O +€+ M;QÆB- M M

óv +O M;QÆB H` ç +?9M; i i` i`°M p`Q ç€K ç|\ o'M ç H`- H`K b Q M;QÆB +| i? +¬M; K°i +?B + i?mv M\ô

óæ9M; p"v Gw ."i- GQM; i°+ p` +QM M;QÌB ;B^M; +Q H•m M?Q p"v- +,M #ªM H` F?¬ ok hbM? +kM; M|B T?K ?¼ X

Gw ."i p K†i i?¬M #Q F?| HQÌM; , óh M|B +| iU M?B M b) +| K`- H) M`Q +€+ M;Q ç°i M?B M i? v ç´B- Gw ."i M|B pÈB h€+ J½ Gw, óh i?'v M;QÆB F?¬M; M M H`K ? p"v- M;QÆB ç2K M;¼+ i`Kv +O i ç M h?B M S?QM; ç [m®+- ibK Gw KBM? KBM? ¬M; 'v b) ;B[M;QÆB H¢B ç|Xô

óGw KBM? ;b- +?Q ? M;?2 [m - H`K K¬M ?¢ +O Gw KBM? +| HÊB ;b +?Q i \ô G` M?Q p"v- Gw KBM? KBM? +?O Gw >`M- H` i?•M T?K +O i 5ô

Í h?B M S?QM; ç [m®+ +?"i ? T- i? K K°i +QÌM; ;Bª M?Q h€+ J½ Gw- Gw JBM? b) F?€+- Gw ."i +kM; Km®M i?¬M; [m h€+ J½ Gw- +?mv M ç M h?B M S?QM; >Q`M; i pšM +ÁM b®M; - ?ÆM M[ b®M; `i i?QªB K€B- çWM; +| H`K +?mv M ;b #'i HÊB + L;?2 çQÊ+ M;m²M ;®+ ;B[ Gw KBM? p` Gw ."i- h€+ J½ Gw +QÌB, óæ°B i`QÎM; M`v +?Q Gw KBM?5ô

óL;QÆB +| i? M;?o M?Q p"v- i +kM; F?¬M; KB M +QÐM; M;QÆB- +?ŠM; [m H` i M?Ä K` i?¬BX L?QM; +| +| i? M|B pÈB M;QÆB- pÈB iQM? +€+? +O Gw ."i i - Gw tQM; ?MM; Í h?B M S?QM; ç [m®+- iQÆM; H B K¶B M;QÌB Í æ'm h?¬M æ¢B HK+ - Gw KBM?5ô

ó>„+ ?„+- h€+ J½ Gw i ç•v ç€M? +m°+ K°i H¬M- +QÊ+ `^M; M;QÆB pšM +ÁM +| i? ?ÆM M[ ;B'+ K°M; b) i?"M? bU i?"i5ô h€+ J½ Gw iB T M?"M M;¼+ i`Kv- i?S +| i? O Gw ."i- +'i Fo p`Q # M i`QM;X

óh ç•v +kM; ç€M? +m°+ K°i H¬M5ô •M? ok hbM? +QÌB M|B, ó*S Î >¼+ pB M G G M;?2 M|B h?B M S?QM; ç [m®+ +| p`B +?¶ T?QM; +ªM? F?¬M; i X Gw ."i- M m Gw i`Î i?"M? i? HU+ HÈM- M;QÆB +| i? ?S pÈB i b) çB ibK hS ç¢B J i¬M; t9B [m`v

óæQÆM; M?B M- +?Q /M F?¬M; T?ªB pb M;QÆB- hS ç¢B J i¬M; +kM; b) F?¬M; T? M|B tQM; - M?„K K„i H¢B- /QÌM; M?Q ç M; M;?d M;ÆBX

GQM; bOM; *?B *?B #` i`¬M; +QB +kM; F?¬M; M;?B K K"i H„K- /QÈB w MB K F?© M? M? b m ç½ i?Q€i F?ÄB ç€K 'm HQM; ç M; M;€v M;O- +?m²M ` F?ÄB GQM; ç°M

'm HQM; + Q ?ÆM M;QÌB M`v M? M?"M; M?Q # v ` T?Q #ì #B M- H†M; v M F?¬M i?mv M +O +QM M;QÌB- b m ç| +?¼M +?B + i?mv M M;Q`B +MM; # M i`€B- H Q KQÆB H,K ç°X J†+ /M +?d H` K°i 'm HQM; - M?QM; KS+ ç° +QÌM; ?½M +O +Æ i? i?mv M +O +?B + i?mv M ;¶ #` ç•K i?OM; K°i H¶ `i HÈMX

L?[M; iB M; -K -K HÈM p M; H M- i?mv M HÈM +?'M ç°M; - b m ç| H` M?[M; iB M; i'M +¬M; +kM; F?¬M; #B i +?mv M ;b tªv ` - i?mv M ;¶ ç½ #` MQÊ+ +?ªv p`QX >Q

/QÈB MQÈ+-`i M? M? b m H¢B # v H M-`²B H¢B H Q tm®M; H-M M[- ? B H-M i`
+?bK tm®M; #B M`i M? M?X

óGQM; i°+ ç€M; +? i5 *?9M; i ç½ #`i`M +¬M; 5ô +QÌM; ;Bª i` M #QQM; i?mv M +?
ç M M; QÌB i` M i?mv M F?€+ p` GQM; i°+ ç M; i` M #ì #B MX >B M i`QÌM; H`T iS+
F?~M i`QÆM; X \*ÁM >Q`M; FBK 'm HQM; ;•v +?mv M FB - i?b bÈK ç½ i` M? i?O b
+¢M? Gw ."iX

óGQM; bOM; *?B *?B +O i 5ô Gw ."i p m B bQÈM; ;BÈB i?B m pÈB s` h¬M; Bª- ",M;
h€+ J½ Gw- •M? ok hbM? p` h¢T Gw G° hQ- M; v H9+ \*?B \*?B i`M +¬M; i?mv M +O
æ'm /U+ T?B #Ä çB- M?ªv tm®M; MQÈ+ ç i?U+ ?B M F ?Q¢+? çK+ MQÈ+ #ûQ +Á

óo¢M h?-M ÆB- M; QÆB H`K b Q K` çQ¢i çQÊ+ M| p"v5 h +| i? b`M| K°i +?9i F?-
>Q`M; FBK 'm HQM; / i?QÆM; - HB M #°+ H° i bM? +ªK ?•K K° i`QM; H`B M|BX h`
bOM; p"i H` K i?9 i?b F?¬M; Qi- M?QM; +| i? +| K°i +QM `²M; H`K bOM; p"i- Gw
H`M; QÌB ç-m iB MX

E?-M; +?d +| ",M; M[- ç M +ª h?QÊM; +´ +QÌM; ;Bª M?Q s` h¬M; Bª- p` pB M i`QÎM
F?„T æ-m h?-M æ¢B HK+- ç®B pÈB pB + Gw ."i +| K°i bOM; p"i H` K°i +QM `²M; +
pW ;?2M ;?ûiX

"B M ç°M; i` M #ì #B M /QÌM; M?Q +?šK `½B #bM? i oM? i`Î H¢B- GQM; i°+ i°+ i`Q
h?-M çB M çB M bo €Q iQK- •+ J i¬M; i¬M; +?O ç M; M|B +?mv M; b ç|X >B M M?B
M`v- b) F?-M; /šM iÈB tmM; ç°i [mv K¬ HÈM; B[ +QÌM; ;Bª +QM M; QÌB p` GQM; i°
+| +?9i i?`i p¼M; - M m +QÌM; ;Bª +QM M; QÌB p` GQM; i°+ p b p"v K` ;•v +?B M- i`B
p +O GQM; i°+ iÈB i?b i?"i ?Q`M K„X

s2K ` pšM T?ªB çÊB æ'm h?-M çB M çB M +?O ç M i?b KÈB +| i? çK+ MQÈ+ #ûQ
J¼B i?S H¢B #bM? i?QÌM; i`Î H¢B- #ì #B M H¢B i`Î M M v M H†M; X L m F?¬M; +|
hbM? ç½ +| i? i` i`°M p`Q i`QM; ç€K +QÌM; ;Bª +QM M; QÌB- /U p`Q bU i?¬M; KB
."i F?¬M; HQ H„M; H` b) +| ; b #`i i`„+ tªv ` X

óGw ."i - ;B`H`K ; b ç•v\ô s` h¬M ; Bª M|M; HÁM; ?ÄBX

Gw ."i bmv M; ?o- [m v b M; M|B pÈB pB M i`QÎM; M æS+ GQÊ+ , óoB M i`QÎM; +
F?¬M; T?ªB H` +MM; ?°B pÈB çB M bo €Q iQK p` •+ i¬M; +?O b Q\ a Q H¢B i€+? `

ó>W- M; QÆB [mªM çQÊ+ b Q\ô M æS+ GQÊ+ /M b Q +kM; F?¬M; Km®M i`ª H`B p`
óæQÆM; M?B M- +?9M; i H` [m M ? ?ÊT i€+ K`X æQÊ+- i M|B i?šM; - M; QÆB +|
M; QÌB- ;B"i ;B•v ç ç€K +QÌM; ;Bª ç| p` GQM; i°+ ;•v ` tmM; ç°i- +?d +| M?Q p"v-
p`Q GQM; ç°M; +Sm Kšm i?•M +O i - M; QÆB +kM; i?U+ bU +| i? +| çQÊ+ h?B M

M æS+ GQÊ+ /QÌM; M?Q bmv M; ?o K°i H€i- `²B KÈB i`ª H`B, ó:B"i ;B•v ç +QM M;
F?¬M; +| p'M ç ; b- M?QM; p'M ç H`i H`K b Q +| i? iBM M; QÆB ç•v\ hb M iY M;
Î # M +¢M? M; QÆB i F?¬M; M i•K çQÊ+5ô

óL; m M; ®+5ô Gw ."i i?-K K„M; i`QM; HÁM; - +?Q /M Î # M +¢M? ?„M i?b i? M`Q-
#ªM i?•M +| s` h¬M ; Bª p` GQM; bOM; ? B p"i ç€M; iBM- +ÁM +| ",M; M[+| i?•K i?M
+?¼B K°i F?¬M; M?) F?¬M; i?„M; çQÊ+ M æS+ GQÊ+- ç€M? i?„M; K°i +€+? M?
p'M ç ; bX aÎ /o ; B[H¢B pB M i`QÎM; +€+ ?¢- +?šM; [m H` +ÁM +| ; B€i` HÈB /KM

óoB M i`QÎM; +€+ ?¢ v M i•K- b m F?B ; B"i ;B•v tmM; ç°i tQM; - +?9M; i H¢B iK
E?-M; +| bU ?B T i`Ê +O pB M i`QÎM; +€+ ?¢- +?9M; i Km®M +Sm Kšm i?•M h?B
`^M; F?¬M; T?ªB / /`M; M?Q p"v- M; `B M|B ç9M; F?¬M; M`Q\ô

oB M i`YM; M æS+ GQÊ+ M; šK H¢B +kM; i?'v ?ÊT Hw- # M ;"i ç-m , óo"v i?b çQÊ
M? M? +?|M; M?bM i?'v tmM; ç°i ;B[+QM M; QÌB p` GQM; i°+5ô

óE?-M; +-M ; 'T ; €T M?Q p"v5ô Gw ."i p°B p`M; M; ,M H¢B, óæÊB b m F?B æ'm h?-
M|B5ô

óæ'm h?—M çB M çB M +?O\ >„M b) ç M\ô M;?2 çQÊ+ iBM M"v- M æS+ GQÊ+ H„T :
bOM;- ç®B pÈB i?B m MB M Gw ."i +| p¬ b® [m•M #¨B M"v- pB M i`QÎM; +€+ ?¢ M; "
i`„+X

óæ'm h?—M çB M çB M +?O F?¬M; M?[M; Km®M iÈB- K¨ M m F?¬M; +| ;b #'i M;Î i?
pÈB GQM; i°+ i°+ i`QÎM;X æ•v H¨ +Æ ?°B i®i M?'i +O +?9M; i - M;QÆB +?„+ H¨ ?

óh ?B m `²B- M;QÆB Km®M M?•M H9+ æ'm h?—M çB M çB M +?O p¨ GQM; i°+ i°+
ç°i ;B[? B # M- b m ç| M?•M H9+ ?¶M HQ¢M iB M p¨Q GQM; ç°M; +Qm h?B M J

ó*MM; M;QÌB i?¬M; KBM? ?ÊT i€+ i?"i H¨ i®i- M|B K°i +?9i H¨ ?B m HB MX æ9M;-
M?B M- M;QÆB +| i? çB ?°B ?¼T pÈB #¼M çB M bo €Q iQK +kM; çQÊ+ - i M;?o #
+QÌM; i?O ç|Xô

L?"M çQÊ+ HÌB F?2M M;ÊB- M æS+ GQÊ+ F?¬M; +| +?9i ;b H¨ pmB KWM;- #ÎB p
ç M i?b i? +K+ i` M GQM; çªQ b) +¨M; i`Î M M T?S+ i¢TX _®i +m°+ B +| i? i?m
i¨M +?Q iWM; +| M"v- ;BÌ F?¬M; B +| i? M|B +?QM? t€+ çQÊ+X

J M; K°i i•K i`¢M; #'i ç`M? #'i M- M æS+ GQÊ+ ?mM; ?,M; HB + M?bM Gw ."i- i`
bU mv ?B T- b m ç| i?•M ?bM? F?) ç°M;- HQÈi` F?ÄB F?m`WM;X

h?'v M æS+ GQÊ+ çB ?ÆB t - Gw ."i`®i +m°+ +kM; +ªK i?'v M? M?äK i`QM; HÁ
M;QÌB # M KbM?- iQM? ` +kM; iQÆM; ç®B H¨ p¬ ?¢B `²BX

óG½Q t¨- K°i KbM? M;QÆB +| i? ç®B T?| pÈBK°i +QM `²M; TªB F?¬M;\ô Gw ."i
?ÄB i?,KX

óL m H¨ i`¢M; i?€B çdM? T?QM; i`QÈ+ ç•v i?b +| i? iU #ªQ p KbM?- #•v ;BÌ i?b a
+O iYm [m, i?B M T?9`'i i®i- M?QM; H½Q iYm +?d #B i #¨B #¢+ m®M; `QÊm- HQÌ
i? ;BÈB ç|M; #,M; ç M K'v +?K+ M,K- M M +¨M; F?¬M; +| +?9i iB M #°X s¨ h¬M ;
i`¢M; i?€B çdM? T?QM;- +kM; F?¬M; TªB +?mv M K°i bÈK K°i +?B mX

"¨M [m p i?U+ HU+- Gw ."i F?¬M; F?ÄB +QÌB ç m F?´- i?U+ HU+ # M;QÌB +°M; H
K°i *U GQM; #bM? i?QÌM; +kM; H¨ p'M ç - M m Km®M +Sm M;QÌB iW hM GQM; +?
i? K K°i +?9i K v K„M M[5

ó",M; M[- +ÁM M¨M;- M¨M; +| [m•M #¨B ;b F?¬M;\ô Gw ."i F?¬M; + K i•K [m v b M;

",M; M[ç M; çM ;BÐM pÈB GQM; bOM; *?B *?B- /M b Q p'M H¨ K°i ",M; M[F?¬M
",M; M[+| +?9i +´ [m€B- K†+ /M +ÁM + M?+€M? i`QM; HÁM; +?mv M+ O G hmv
ç½ F?¬M; +ÁM #° /¢M; i?QÆM; +ªK M[`²BX

óZm•M #¨B ;b\ h H¨ çB ç +?ÆB5ô *?B *?B +| +?9i H½M? ç¢K pÈB ",M; M[- pb i`C
K¢M? HBM? ?²M +O Gw ."i- #ÎB p"v F?¬M; +¬M Gw ."i /MM; w MB K çB m F?B M-
+ªK ;B€+ i?•M +¨M i`ÌB bBM?- M;QÌB F?€+ i®i pÈB M| i? M¨Q- M| +kM; F?¬M; +| ;

óæWM; çM M[*?B *?B- i` M? i?O M;?d M;ÆB çB- iB T b m +ÁM i'i M?B m +?mv M
i v- FûQ GQM; bOM; ç M # M +¢M? KbM?X

" M;QÌB Gw ."i ç M; Km®M M;?d M;ÆB- ç°i M?B M K°i Hm²M; F?Q iS+ +QÌM; ;d
T?Q # M;QÌBX Zm v ç¬m M?bM H¢B- ? B #|M; M;QÌB HQÈi b€i K†i ç'i ç M; ç M-
H¨ K v K„M- K v K¨ F?¬M; TªB GQM; i°+- +?d +¬M H¨ +QM M;QÌB i?b +| i?

dyeX ZXe @ *?QÆM; kye, ",M; æªQ hmv M h

æÊB ? B M;QÌB iB M ç M;-M- M?bM i?'v`ä K†i- Gw ."i KÈB F?¬M; F?ÄB F m F?´i`
H¨ M;QÌB [m2M- K°i M;QÌB H¨ G hmv i S?QM;- M;QÌB +ÁM H¢B çQÆM; M?B M H¨

#B i ? B M; QìB M"v pb b Q H¢B ¢ M +MM; K°i H9+ M?Q p"vX

h?'v G hmv i S?QM; - ",M; M[F?¬M; F?ÄB +?mv M €M? K„i [m Gw ."i- H¢M? HMM
i - G hmv i S?QM; pšM +ÁM b®M; Xô

G hmv i S?QM; ¢SM; +€+? Gw ."i K'v Kûi- ¢B K M?B M M!B, ó>„M ¢QÆM; M?B
K¢M; i HÈM- +m®B +MM; H" +? i F?¬M; M' B5ô

óL; QÆB i?"i bU K¢M; HÈM- #` ¢€M? ¢ M p"v K" F?¬M; +? i5ô K†i Gw ."i #bM? ioM
T?Q " ,M; ¢ªQ ¢ªQ +?O, óæªQ +?O +€+ ?¢- i¢B ?¢ ¢B F?¬M; iW #B i- ¢½ ¢„+ i°B H

óæB F?¬M; ;B½ iW i?b F?¬M; M!B- M?QM; H¢B #„i +!+ M[M?B +O i - ?W- Km®M
F?B M +?Q F?¬M; F?Q tmM; [m M? /QìM; M?Q +kM; ¢¼M; H¢BX

óæªQ +?O +€+ ?¢ KBM? ;B€K- #„i +!+ +QM; €B M; "B F?¬M; T?ªB i¢B ?¢- K" H" X
S?QM; - mM; /mM; +QìB M!B, ó*QM; €B M; "m p" p` +QìM; ;Bª i?B m MB M M"v HQE
+?WM; +kM; ¢½ iQ ¢`M? bm®i ¢ìB M[X hmv i S?QM; ?mvM?- i M!B bU i?"i ¢9M; F

.KM; w i`QM; HìB M!B +O Gw ."i `i ?B K €+X æ®B pÈB ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O Hmv M
w ¢€M? +QM; €B H½Q ¢ m H" F ¢`+?X L m G hmv i S?QM; i?W M?"M ibM? +ªK p
b) #` ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O; B i +? i i¢B +?¶- +ÁM M m G hmv i S?QM; F?¬M; i?W M?
+QB i`¼M; M; QìB K" ¢ M ibM? +ªK +O KbM? +kM; F?¬M; /€K i?W M?"MX

>B M M?B M- G hmv i S?QM; F?¬M; #B i ibM? +ªK Hmv M M[+O ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?
+QM; €B M"v i?"i bU F?¬M; T?ªB H" +?O w +O i¢B ?¢- M?QM; ibM? +ªK +O i¢B ?
;Bª- `i KQM; ¢ªQ +?O i?"M? iQ`M +?Q +?9M; i-B5ô

óG hmv i S?QM; 5ô ",M; M[p°B p`M; [m€i HÈM- #'i +?'T M?B m i?S- KQM; ?„M b
M?B M H" +Sm F?¬M; F`T M[ `²B- M; ?2 ¢QÊ+ HìB i?´ H° +O G hmv i S?QM; - b„
iS+ i`-K tm®M; - [m M? i?•M #®M; bBM? ` i`M M; "T b€i wX æQÆM; M?B M- b€i
S?QM; X

ó",M; M?BK ?„M M!B bU i?"i T?ªB F?¬M; \ô

óE?¬M; 5 E?¬M; T?ªB5 *QM b) F?¬M; HQDM; ibM? iQÆM; /mv i +MM; i M M; ®+ M
H" H" ?„M5ô ",M; M[/MM; +?B m ;"v ¬M; ¢"T HQM; ¬M; - +?d p T?Q Gw ."i- F?B
T?S+ F?¡ +?`mX

*?d +! ¢B m- ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O H" M; QìB F?¬M F?ûQ- ?B m +QM; €B F?¬M; B #,
",M; M[M"Q +! i? ;B'm /B K ¢QÊ+ H½QX

ó",M; M?B- +? F?¬M; T?ªB F?¬M; +?Q T?ûT +QM i?Q+? M K M?•MX L?QM; - F +!
M?'i ¢`M? H" M; QìB FB i tm'i i`QM; ¢€K i?B m MB M ¢QÆM; i?ìB- +?S F?¬M; T?ªB
+! ¢O iQ +€+? i?Q+? +QM; €B i - ?Q†+ ¢QÊ+ ",M; M[+O i i?Q+?X ",M; M[- +? ?
+?Q +QM5ô

óh®i +?Q +QM- +? - +? ?½v ;B i ?„M ¢B5ô ",M; M[p¬ +MM; ?"M- +?d p"Q Gw ."i H

óæªQ +?O +€+ ?¢- M; "B +! H) ¢½ M?bM ` - i H" p¬ ?¢B5ô Gw ."i M?9M p B- K°i p
",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O ?B M M?B M ¢½ M?bM ` K®B [m M ? ;B[# M; QìB #¼M ?¼- +?
+ªK ;b pÈB Gw ."i, óL; QÆB p¬ ?¢B b Q\ æ2K +QM; €B +O i K¢Q ?B K ¢ M GQM; ¢
`²B5ô

ó",M; M[- M!B K°i HìB iW HQÆM; i•K ¢B- H" Gw ."i i Km®M ¢Q M`M; ¢ M ¢•v Q\ô

óæQÆM; M?B M `²B- H" M; QÆB K°i KU+ ;B"i ;B•v i - M!B i? ;BÈB # M M; Q`B i?
F?¬M; T?ªB M; QÆB ;B"i ;B•v- i H"K b Q +! i? `ìB F?ÄB ",M; ¢ªQ- `ìB F?ÄB T?K
T?ªB H" ¢S +QM i?"i i?"- pb G hmv i S?QM; - ;Bì M`M; KQM; ¢ªQ +?O +?9 w iQ`M

o'M ¢ H"- ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O F?¬M; T?ªB H" M; QìB +?d #B i M; ?2- i`-K M; •K K°i
ó*QM; €B HÈM F?¬M; ;B[¢QÊ+5 ",M; M?B- +QM HÈM `²B- ¢ M im'B ibK K°i i? M? M
p` i?B m MB M M"v- i` M?Q p"v K" ¢½ +! ¢QÊ+ i?"M? iUm M?Q p"v- +kM; t2K M?Q

M?Q p"v- ?¬K M v +? H"K +?O- i`QM; ? B p` i?B m MB M M"v +?¼M` K°i M;QÌB
H¢B +O +QM5ô

",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O M;²B tm®M; F?B M Gw ."i F?¬M; F?ÄB FBM? ?½B- F?¬M; M?) F
> v H" H½Q ?Ä ;B M v Km®M bM? p" G hmv i S?QM; ¢€M? M? m ¢ M HQÐM; #¢B
F?¬M; i®M +?9i bS+ M"Q mv ?B T ¢€M? ¢m' B ? B i M ¢B\ æ€M? G hmv i S?QM;
o'M ¢ H" +S +?Q H" i?„M;- `²B +| K°i +? pÊ ?d M° #'i i?QÌM; M?Q ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?
`²BX L|B F?¬M; +?WM; M;"v M"Q ¢| H"K +?Q ",M; M[K'i ?SM;-

h?b b) ¢2K KbM? ¢B H"K T?•M #|M ?Q X >ÆM M[pÈB ibM? ?bM? ?B M M v- ¢„+ i
+?„+ +?„M p€M ¢½ ¢|M; i?mv M `²BX h?"i H" F?´5

óh #Ä +€B [mv M M"v ¢QÊ+ F?¬M;\ô Gw ."i Mûi K†i i®B ¢BX

ó*QB i?QÌM; M[M?B +O i b Q\ô iBM? [m M; H|2 H M- ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?9 M?bM i?Š
M;?` ¢ M +U+ ?¢MX

ó*? - M;QÌB ?² ¢² ;b p"v5ô ",M; M[pW iS+ pW HQ H„M;- M" M; ?B M M?B M ?B m
hmv i S?QM; Km®M ¢€M? #¢B Gw ."i- F?ª M,M; i?„M; F?¬M; + QX

ó*? ?² ¢² i? M"Q +?S\ æ'm h?¬M æ¢B HK+ p®M H" ¢'i +O +QÌM; ;Bª- +? HU +?½
i?B m MB M M? i" B K¢M? M?i `²B5ô

óE?K+ F?K+5ô s" h¬M ;Bª M½v ;B|i?ì Æ H¢M? M?¢i ;Bª ?Q M? ? B iB M; , óG½Q

óL;QÆB H" F M"Q\ .€K ;¼B i H" H½Q [m,5ô ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O F?¬M; ¢ K„i ¢ M s
i?¬ H¶X

óh H" bQ T?K +O Gw ."i- Km®M ¢² ¢ +O i H"K M[i +O M;QÆB- +| T?ªB H" M M
s" i¬M ;Bª M;?B K i` M; M|BX

",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O H¢M? HMM; M|B, ó*| +¬M p"v F?¬M;\ L m Gw ."i +?B M i?„M;- i?
i - b m M"v b) b®M; Î ",M; ¢ªQ- +ÁM M m i?m - i?b b) +? iXô

óæ9M; H" iU KbM?ªQ iQÎM;- +QM ;€B M;QÆB- ¢² ¢ +O i +?Q +?„+ ¢½ ¢ w iÈB ¢
M;QÆB- ibM? M?•M K" ¢² ¢ i iMv w ibK- +kM; F?¬M; i?m FûK +QM ;€B M;QÆBX

óL;QÆB5 Jm®M +? i5ô ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O iS+ ;B" M- K†+ F GQM; i°+ M;?B K K"i F
i?•M H" T iS+ bBM? ` K°i Hm²M; æ'm F?Q i`" M M;"T- t2K ` Km®M T?€i i€+ HB MX

óaQ T?K- i iU M;mv M iB T M?"M ¢ M;?` +O ",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O5 Gw ."i HQ H„M; `s"
s" h¬M ;Bª ¢°M; i?O FBM? ¢°M; GQM; i°+- p°B ?ÄB, ó*kM; F?¬M; #B i hmv i S?Q
? v F?¬M;5ô

óG hmv i S?QM; i T?KM; #²B ¢ M +MM;5ô *?mv M ¢½ ¢ M MQÊ+ M"v- G hmv i S?
HmB- +ÁM p i?U+ HU+- ?„M ?B m Gw ."i F?¬M; T?ªB /QÈB i¬K +O KbM?- M?Q
i?„M; #¢B ¢¬B F?B +¬M +?9i p" M K vX

óæQÊ+5ô Gw ."i HB + M?bM tmM; [m M?- M|B, ó*?d +| ¢B m MÆB ¢•v /QÌM; M?Q
¢'B K°i +?¶ F?€+5ô

",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O +?"K `½B i?m HB K æ'm F?Q +O KbM?- M|B, óo"v i?b H M i` M
v H M- # v ` #B M pÈB i®+ ¢° `i M? M?X

óh?Q GQM; iB M ;b ¢| p®M H" +O M;QÆB Q\ô ",M; M[M;¢+ M?B M- HB M H'v iW
/`B- `²B b m ¢| M|B pÈB G hmv i S?QM; , ó*-K H'v ¢B5ô

J„i i?´v ",M; M[F?¬M; +?9i F2Q FB i ¢2K h?Q GQM; iB M ;B Q +?Q G hmv i S?QM;
",M; ¢ªQ ¢ªQ +?O i,M; H M- +ªM? +€Q, óh?Q GQM; iB M H" +QM ;€B i +?Q M;QÆ
i?m i?b F?¬M; +| +?mv M h?Q GQM; iB M b) H" +O G hmv i S?QM; M[X B #ªQ

óh¢B ?¢ ¢½ `ä5ô G hmv i S?QM; +kM; +?d +| i? ¢B K°i #QÊ+ iQM? K°i #QÊ+X

E?¬M; #B i iW H9+ M"Q- i` M K†i #B M # v iÈB K°i ç€K K•v ç2M- M,K p` +QÌM; ;B i` M F?¬M;X

óL;QÆB +?Q `^M; +| i? +?„+ i?„M; i b Q\ô G hmv i S?QM; `mM; h?Q GQM; iB M tû ;B| T?€i` - +•v`QB H"TiS+ iQ` - b€i w /`v ç†+ F?¬M; ? +?2 ;B'm i`9i` X

óæB +? i çB5ô

h?Q GQM; iB M iQ` K'v +?K+ H-M- ?| i?"M? ?bM? `²M; ç€M? p T?Q Gw ."i- M, ?½M +O aB m T?~K h?-M #BM? i`B M F? B- i?"K +?Q /QÈB K†i MQÈ+ KQÌB Kûi M pÁM; tQ€vX L m F?¬M; T?ªB Gw ."i +kM; +| aB m T?~K h?-M #BM?- ç®B K†i pÈB ç° M?Q p"v- 2`^M; M; ,M +ªM F?¬M; M'BX

h` M i v Gw ."i +| K°i çÊi b|M; M,M; HQÊM; - S?€ h?B M FB K tm'i ?B M F?¬M; +| GQM; iB M- i`€B H¢B- /QÈB bU i?m HB Ki"MHU+ +O Gw ."i- +| +?9i H†M; v M F

L?QM; - i?m HB K F?¬M; +| M; ?o H` M,M; HQÊM; +O aB m T?~K h?-M #BM? bmv i"Ti`mM; M?B m M?'i ç ç€M? i`ª H¢B ç®B i?O- +?S F?¬M; T?ªB ç H½M; T?Q p- i?ŠM; ç M pÁM; tQ€v M,M; HQÊM; +O h?Q GQM; iB M- ? B +¶ M,M; HQÊM; pW K iB M; p M; HÈM- M; v b m ç| - iB M; M' M"v #B M i?"M? M?[M; •K i? M? #¢Q HB i HQÊM; i'M +¬M; F?B M +?Q / i?"i Gw ."i p" G hmv i S?QM; ç m p†M p Q- i`¬M; +

> B p` i?B m MB M +QÌM; ;Bª +| i?B M T?9 HÈM M?'i æ'm h?-M æ¢B HK+- pW ` i K) M?'i- F?Q i? K¢M? K) M"v +?Q /M H` ",M; çªQ çªQ +?O ? v i?QÊM; ;´ +QÌM; ;E T?ªB +| Mûi K†i bÊ ?½BX > B M; QÌB M"v M m çÊB K°i i?ÌB ;B M M[- KS+ ç° i?"M? iQÊM; çQÊ+X

.QÈB bU Q M? i¢+ M"v K†i #B M H"TiS+ M?Q b¬B i`"Q- b|M; #B M im¬M i`"Q i?Š KQ HÈM i`9i tm®M; - # Q T?O H'v Gw ."i +kM; G hmv i S?QM; X

ó> ? - H½Q T?m [mª F?¬M; +| M?bM M?-K- Gw ."i G hmv i S?QM; +€+ M; QÆB ç r H€ #`B +O KbM?- F #¢B +? i- M; QÌB i?„M; +?QM? H` M[i +O ",M; çªQ5ô ",M; ç +?•K M; ÁB i?'B ;B|X

L;QÊ+ H¢B F?¬M; +-M bU t9B ;BK+ +O ",M; çªQ çªQ +?O- #'i Hm"MH` Gw ."i ? v ç®B T?QÆM; #B M K'i i` M i? ;BÈB M"v- M m F?¬M; +kM; F?¬M; ` i v ?mM; ?½M

.QÈB #-m i`ÌB ç K- i?dM? i?QªM; M' H M iWM; €M? ?"Q [m M; `U+ `Ð- b m F?B ç€ #BM? HB M ç€M? M?[M; çÁM`'i M? M? ;¼M /Si F?Q€i- æ'm h¬M +QÌM; ;Bª K†+ /M M?QM; F?Q i? FB +kM; çO H`K +QÌM; ;Bª #bM? i?QÌM; T?ªB bÊ ?½B `²BX

"¶M; M?B M- b m K°i +?B m M M æ'm F?Q- G hmv i S?QM; #` #„M` ç M K'v +?K+ F?¬M; i?'v ç•m- [m M? i?•M ?ÆB MQÈ+ #®+ H M- F?B i?O [mv i +O G hmv i S?Q i`QM; M?€v K„i MÎ iQ` - +?Q ç M H9+ ç"K ç†+ i?"M? K°i ?"Q [m M; i`„M; X :B[ ? hmv i S?QM; /[ iÈM- HB MT?mM K'v M; KK K€m iQÆB- i`QM; ?"Q [m M; ç½ +| ?mv i` M K†i #B M- #ªv i€K ç¢Q h?Ov GQM; T?|M; H M i`ÌB- HQÊM Hì # M M; QÌB G hn

h?B M ç` HBM? F?Q M? M? +?|M; im¬M i`"Q ` - /QÈB #-m i`ÌB i` M K†i #B M- ?n ç½ i`"M M; "TiQ`M #° F?¬M; ;B MX

*m®B +MM; +kM; ç€M? iÈB H9+ T?ªB çQ ` "¢+? >´ ç'm F„ h?B M ç¢B /` iQÊM; X

æQÆM; M?B M- Gw ."i +kM; F?¬M; +| M?"M`¶B- M; v H9+ G hmv i S?QM; b9+ i K¬M; HmM; #` K•v ç2M # Q T?O- +kM; K°i ?mv i b„+ +?B m`¼B K°i KªM; `€M; ?²M; ?mv i M; mv i i` M i v Gw ."i +kM; M? M? +?|M; ç~v` h?B M ç` HBM? F?Q- F?B ? tQ v i`ÁM- M,M; HQÊM; ~M +?S i`QM; ç| F?¬M; M; WM; ;B i,M; X

> B "¢+? >´ ç'm F„ +O ? B æ'm h¬M p +?¢K- i?„M; #¢B`®i +m° +i? M"Q- i?"i bU çÊB5

J` ç€T €M /QÌM; M?Q ç M; Km®M çQÊ+ +-M; #®5

dydX ZXe @ *?QÆM; kyd, EBK G M *?B :B Q

J°i pÁM; ?mv i M;mv i M?Q M?Ä- p¨ #ªv i€K ç¢Q i?Ov HQM; i? M? i? FBM? M;QìE
?ÆM KQìB Kûi- ? B M;QìB ç m +| w ç² b9+ i? +?B m "¢+? >´ æ'm Fo M¨v ç M +U
i?„M; #¢BX *?d i?´v ?¨Q [m M; p¨ ?mv i b„+ F?¬M; M;WM; ;B Q i?Q - K¨ F?¬M; +| +
bU v M i oM? M¨v- /M b Q +kM; +| K°i bU #S+ i¨„+ H¨K +?Q M;QìB i F?| +| i? i?Í M
óh®i5 h®i5 h®i5 a„T T?•M i?„M; #¢B `²B5ô ",M; çªQ çªQ +?O HÈM iB M; F?2M- +
i iQÆM; H¢B +O KbM?X

ó*? - M;QìB ;B9T çÐ G hmv i S?QM; çB5ô ",M; M[F?¬M; M?šM M¢B M´B # M M?
F?¬M; ? ?"M Gw ."i-M?QM; M¨M; i?Q+? G hmv i S?QM; - ç®B K†i pÈB +K+ /B MK
M[i?"i F?¬M; Km®M M?bM i?´v G hmv i S?QM; #` i?m X

óG½Q [m,- M m M;QÆB ` i v- #ªM h¬M +kM; F?¬M; çSM; M?bM ç•m5ô s¨ h¬M; Bª ç
*?B i?2Q /äB i¨"M ç'mX >Q¨M; FBK ´m HQM; i?´v +?O M?•M ¯m ç'm pÈB M;QìB i - b
M m F?¬M; T?ªB Gw ."i F?¬M; +?Q M|` i v- 2`^M; M| ç½ bÈK M?¨Q iÈB HB m K¢M

óu M i•K çB5 E?¬M b®M; K®M; +? i- +?d +| M;QìB /U p¨Q i?U+ HU+ +O KbM? ç
M[i +O ",M; çªQ- M m M?Q i ;B9T çÐ ç G hmv i S?QM; i?„M; - ç| KÈB H¨ pB +
çìB5ô

ó*QM K†+ F - /M b Q +QM +kM; F?¬M; Km®M G hmv i S?QM; +? i5ô

óE?¬M; +?Q T?ûT ?² ç²5ô

h`QM; i¨"M +?B M- ? B +?B m "¢+? >´ æ'm Fo ç m ç½ ?Q¨M i'i b9+ i? - i?´v ç m +
M?B M- M;?2 çQÊ+ iB M; [m€i iQ ;B[F?¬M; i¨mM; , ó> B p¨ tBM /WM; i v- M;?2 i

•K i? M? i¨QM; i¨ Q ç M `i ç°i M;°i- F?B ?„M M|B ó? Bô /QìM; M?Q pšM +ÁM Î K°
M|B +?[óHìBô i?b•K i? M? M¨v ç½ ;¬M M; v i`QÈ+ K†iX h`W [m, K`- K¼B M;QìB Í
iQÈM; çQÊ+ B +| i? H¨K çQÊ+ çB m M¨vX

o'M ç H¨- p¨Q H9+ M;QìB M|B +?mv M ?B M i?•M- `i +ª K¼B M;QìB ç m T?€i ?B
K°i M;QìB F?¬M; i? ;Bª çQÊ+- ?ÆM M[M?bM H¢B `i #bM? i?QìM; - M;Q¢B i`W i`
t€K +?Q i?´v i?•M T?"M M;QìB M¨v F?¬M; i?'T- +ÁM M?bM iW iQÈM; K¢Q i?b ?Q¨M
ç¬M; ç +? i i¨ M çQìM;X

J°i K€B i|+ ?ÆB /¨B [m,M tQ„M K¨m M•m HQ i?Q - F?¬M; +| #`i Fb #°B bS+ /Q i?
çŠM; - M;k [m M #bM? i?QìM; - M m F?¬M; Km®M M|B ç M +€B ;b p¨i +?´i- Mûi K†i
i? KB M +QÐM; çQÊ+ t2K M?Q K°i ç†+ i¨QM;X

*?d +| çB m H¨- +| i? Î ;B[F?QªM; i¨B p¨ #B M [m, /` /Q ? B +?B m "¢+? >´ æ'm
i? ;B[çQÊ+ Mûi çB K ç¢K M?Q p¨v- i?b p®M ç½ H¨ K°i çB m F?¬M; i¬K i?QìM;X
h¬M ;Bª ? v ",M; çªQ çªQ +?O- /QìM; M?Q F?¬M; ? T?€i ?B M ` pB + M;QìB M¨v
M¨v i?b bÈK +ªK ;B€+ çQÊ+ i bM? ?m®M; ;B^M; +Q +O #¼M ?¼X

ó*€+ ?¢ H¨ B- KìB i?¬M; #€Q / M? iQM?5ô ",M; çªQ çªQ +?O F?¬M; /€K çQìM; ç
FQM?X ",M; çªQ çªQ +?O + Q +ÁM ?ÆM i¨B M v H¢B /MM; ;B¼M; çB m +mM; FQ
æ'm h?¬M æ¢B HK+ b® M;QìB M?Q p¨v 2`^M; ç K çQÊ+ i¨ M K°i MY #¨M i vX

óh H¨ B +kM; F?¬M; [m M i`¼M; - +?d H¨ i Km®M #B i- ? B i?B m MB MFB itm'i
K€B K¨ ç'm M? m M?Q p¨v\ô >¬B #¨Q H½Q ;Bª çSM; ;B[Gw ."i p¨ G hmv i S?QM;

s¨ h¬M ;Bª H†M; H) +QìB M|B, ó*€+ ?¢ F?¬M; M M [mªM +?mv M `ªM? `¶B i?b ?A
M;QìB i ç M; FûM M[i ç|5ô

óhmv M M[i \ô GQM; #`Q H½Q ;Bª M?QÈM; H M- F?mv M M?O, óh i?'v ? B p`i?
 ?B K i?'v- p`v K` T?ªB HQĐM; #¢B +•m i?QÆM; - +?B #^M; M; ?o i?Q€M; ?ÆM K°i +
 K M? K` +?¼M\ ``i F M; QÌB M`Q +? i- +kM; ¸ m F?¬M; T?ªB +?mv M i@i ¸ T5ô
 ob bU tm'i ?B M +O ?¬B #`Q H½Q ;Bª- M M Gw .`i p` G hmv i S?QM; pšM +?Q ¸€
 Gw .`i H¢M? HMM; ¸€M? ;B€ ?¬B #`Q H½Q ;Bª- HB M iQÎM; iÈB æ'm h?¬M ¸B M ¸
 KbM?- H) M`Q M; QÌB M`v- +?QM? H` æ'm h?¬M ¸B M ¸B M +?O\5
 E?¬M; i? M`Q- æ'm h?¬M ¸B M ¸B M +?O i? M? / M? ?B M ?€+?- H`K b Q +! i? H
 M?Q M; QÌB #bM? i?QÎM; ¸QE+\\5
 L?QM; M; Q¢B i`W æ'm h?¬M ¸B M ¸B M +?O- Gw .`i i?U+ bU F?¬M; M; ?o ` +QÌM
 ¸•v p`Q H9+ M`vX
 óhB M #®B +€+ ?¢ M|B `i +! Hw- i¢B ?¢ i? K ;B +m°+ imv M M[ i M`v +kM; H` #'i
 M|B, óEb i?"i- +QM; €B +O ``M; ¸ªQ ¸ªQ +?O- i¢B ?¢ F?¬M; i? ¸ K„i iÈB5ô
 óo`v +?ŠM; T?ªB tQM; `²B b Q5ô ?¬B #`Q H½Q ;Bª M|B K°i +€+? i?QªB K€B, óL
 Km®M i? K ;B imv M M[i - i?b ``M; ¸ªQ ¸ªQ +?O +€+ ?¢- +?B #^M; M K†i i K°i
 /WM; i v i?b ?ÆM5ô
 óL m ¸½ Km®M #´M ¸ªQ +?O M K†i +€+ ?¢- +€+ ?¢ +kM; M M i?¬M; #€Q / M? iQM
 >¬B #`Q H½Q ;Bª KdK +QÌB- +kM; F?¬M; ¸€T H¢B- K` +MM; pÈB MK +QÌB 'v- K°i
 ?B M ` T?Q b m HQM; ?„M- ?bM? i?`M? K°i ¸² T?M ?Q K„iX
 h?'v h?€M? [m M; ¸² T?M M`v- s` h¬M; Bª +MM; ``M; ¸ªQ ¸ªQ +?O K†i HB M #B M I
 ? B M; QÌB- H`K b Q H¢B F?¬M; M?"M` - i`QM; i?B M ?¢ M`v- +?d +! æ'm h?¬M ¸
 ` h?€M? [m M; ¸² T?M i?¬B5 GB M iQÎM; ¸ M bU tm'i ?B M [m, /` +O ?¬B #`Q H½
 +¬M M|B ` +kM; i`Î M M `ä ``M; `²BX
 óh?b ` H` æB M +?O +€+ ?¢ ;B€ H•K- M m +ÁM F?¬M; M K†i- #´M ¸ªQ +?O i?"i H
 ¸ªQ +?O i?¬K ?Qì K°i ?ÆB i?"i b•m- M?QM; i` M K†i i?b F?¬M; +?9i i? M? b„+ -
 imv i ¸dM? ¸QÆM; i?ÌB- +kM; F?¬M; ¸ M KS+ ¸¢B FBM? i?'i b„+X
 óL?Q p`v i?b ¸ i¢ ¸ªQ +?O +€+ ?¢ i?"M? iQ`M5ô æ'm h?¬M ¸B M ¸B M +?O +9B #€
 ó`´M ¸ªQ +?O K†+ /M M K†i ¸B M +?O +€+ ?¢- ?Ov #Ä pB + imv M ?B M i - M?QM
 M?Q +! +?9i F?¬M; ?Á i?m`M- HB m +! i? /WM; H¢B M?Q i? M`v F?¬M; - +?mv M
 G hmv i S?QM; - i`ª h?Q GQM; iB M H¢B +?Q i 5ô +?[ ói`ªô +! +?9i ¸M ;BĐM- M?
 M?Q G hmv i S?QM; i?b pšM ?B m- K†+ /M F?¬M; Km®M- M?QM; +kM; ¸`M? T?ªB
 ``M; ¸ªQ ¸ªQ +?O i?m ?²B h?Q GQM; iB M- #¶M; M?B M ` i v- ¸€M? K°i +€B p`Q !i
 F m ó€ô K°i iB M; `²B M? M?`M; `²B i`Î p`Q pÁM; i v +O ¸ªQ +?O- b m ¸! #` ¸ªQ
 M; U F?¬M; # v ¸B- i?Q€M; K°i +€B ¸½ #B M K'i T?Q +?•M i`ÎBX
 æ'm h?¬M ¸B M ¸B M +?O i?'v ``M; ¸ªQ ¸ªQ +?O #B M K'i i` M #-m i`ÎB ¸ K- `²B
 .`i p` G hmv i S?QM; , óL?` p`- +! i? M K†i i F?¬M; \\ô
 ó_`i bÆM HÁM; 5ô Gw .`i i?S+ i?ÌB +?"K `½B iªM ¸B b9+ i? i`QM; ó>mv i M; mv M
 .QÈB bU mv €T +O æ'm h?¬M ¸B M ¸B M +?O- G hmv i S?QM; F?¬M; /€K ?`M?
 +kM; tm i€M ¸B "¢+? >´ ¸'m Fo +O KbM?- #-m i`ÎB +MM; K†i #B M [m v i`Î H¢B i b
 óL?` p`- +! Km®M ;B M?"T æ'm h?¬M ¸B M F?¬M; \\ô ¸B M +?O H`M; QÌB b€M; bm®
 pQX
 ó>²B #~K ¸B M +?O ¸¢B M?•M- i¢B ?¢ ¸½ H` T?! ¸B M +?O æ'm h?¬M ¸B M h?B M S
 i?QM; /QM; H`v iW i`QM; /mM; ;BÈB ` M; ¼+ #`B i? ?B M i?•M T?"M +O KbM?X
 KbM?- /QÌM; M?Q F?¬M; +! +?¶ M`Q t'm +ªX
 ó±- ``i i®i5 L; QÆB i M ;b\\ô

óGw . "i5ô

óGw . "i\ô æB M +?O /QÌM; M?Q ç M; M?È HçB +€B ;b ç|- i`-K iQ i`"K `½B M|B, ó
?mv M M€Q h?B M S?QM; ç [m®+ ç M HQM; i`ÌB HÎ ç'i ç| Q\ô

Gw . "i i? -K`MM; KbM?5 h?B M S?QM; ç [m®+ #´ M?B K K°i +?S+ S?| çB M +?O
i´M; çB M- M?QM; T?•M çB M +€+ MÆB +O æ´m h? -M çB M +| ç M ?´M; pçM- pB
çB M +?O + -M tY HQ +kM; +| ç M ?´M; M;´M ?´M; pçM- iU M?B M HçB +| i? ç Hç
;Bª imv i çdM? M´v- M?Q p´v +kM; +| i? +QB H´ K°i pBM? ?çM? ´i ç†+ #B i´²BX
F? -M; #B i H´ i®i ? v H´ t´mX

ó*?QM? H´ içB ?ç5ô Gw . "i KdK +QÌBX

ó_´i i®i5 _´i i®i5ô æ´m h? -M çB M çB M +?O ;"i ;"i ç-m- i?"i bU F? -M; M;?2 ` ó´
H´ w F?€+X a m ç| H½Q +?mv M ?QÈM; b M; G hmv i S?QM; , ó*ÁM M; QÆB\ô

óhçB ?ç G hmv i S?QM; - ?¼+ pB M >¼+ pB M G G M- +ÁM p pB + ;B M?"T æ´m
M?" + K°i +?9i5ô Fb i?U+ G hmv i S?QM; #•v ;BÌ ´i´i´i + -M; B M?"T æ´m h? -M çB
p[M; +?´ + - /M b Q b m F?B i`Î K†i pÈB M æS+ GQÊ+ - Km®M Î HçB >¼+ pB M G
i´²BX L?QM; G hmv i S?QM; i`QÊ+ ;BÌ p®M + Q M;çQ- ? v #ÎB pb K®B [m M ?
çB M- K´ M?´i i?ÌB F? -M; Km®M ?ç KbM? ç +MM; i? K ;B p´Q K°i i? HU+ pÈB Gv

ó>¼+ pB M G G M ç M?´i i?B M i`B G hmv i S?QM; \ô æ´m h? -M çB M çB M +?O
S?QM; i?b F? -M; +| ;b H´ Hç- >¼+ pB M G G M H´ K°i i`QM; # i? HU+ HÈM +O
[m M ? pÈB æ´m h? -M çB M- M M æ´m h? -M çB M +kM; +| +?9i Qm €B pÈB >¼+ pB
M?´i ç°M; +O >¼+ pB M G G M ç m çQÊ+ HB M iK+ #€Q +€Q p i´M; çB MX G´i?
G G M- M m æ´m h? -M çB M çB M +?O +?Q iWM; M;?2 / M? [m - i?b KÈB i?"i H´

ó*?ŠM; [m +?d H´ ?Q / M? K´ i? -B5ô G hmv i S?QM; F?B K i®M M|BX

ó_´i i®i5 _´i i®i5 s2K M?Q M K†i +O i - +€+ M; QÆB M„K i v ;BªM; ?Á M?û5ô i
h? -M çB M çB M +?O +| K°i +?9i M?Q K M? H M?X L?QM; M?[M; HÌB M´v i`QM; i
/QÌM; M?Q HçB H´ ççQ Hw ?B M M?B M p´vX

óhmv i S?QM; ?mvM? - •M Q€M +O +?9M; i ;BÌ #Ä çB M?û- ?Q M? M;? M? M; QÆB
i çQ€M F? -M; H-K- ;BÌ M; QÆB +kM; F? -M; i? i`Î p >¼+ pB M G G M çQÊ+ \ô
çB M +?O h?B M S?QM; T?•M çB M- M|B i? M´Q +kM; H´ i?m° + ?ç +O i´M; çB M
i?S+ i?ÌB i?b i®i ?ÆMX

G hmv i S?QM; ?B M M?B M +kM; F? -M; M; m M; ®+ - +| M; QÌB ç½ ?ç KbM? - HB M
i?"M? F?´M, óGw . "i H½Q ç - i?"i ` +?9M; ` +kM; F? -M; +| i?•K +Wm ççB ?"M; k
+?O ççB M?•M ?Á ;BªB- K†i KkB +?9M; i +kM; HÈM H„K´²BX G hmv i S?QM; i
ç9M; H´ F? -M; #B i i?S+ i?ÌB´²BX *?B #´M; M?Q p´v çB-ô G hmv i S?QM; /Si F?
ó*?9M; i F i i?"M? FBK H M +?B ;B Q M?û5ô

Gw . "i F? -M; i? iQÎM; iQÈM; ` G hmv i S?QM; /B M F`+? +ÁM ?ÆM KbM? M[-
ó*?9M; i +| i? +QB M?Q F? -M; ç€M? i?b F? -M; [m2M #B i- iB m ç i +kM; ç M; +
i`QÊ+ / M? M; ?o oçM h? -M- F iW ? -K M v- G hmv i S?QM; H´ ?mvM? i`QÎM; +O
ç´B- M?QM; [m M ? +O ?mvM? ç +?9M; i b) F? -M; i? v ç´BXô

óG hmv i S?QM; i tBM i? i`QÊ+ oçM h? -M- iW ? -K M v Gw . "i H´ ç ç `m°i i?´i +
+MM; ?QÎM; +| ?¼ +MM; +?´m5ô

h´M; çB M +?O F? -M; #B i +| M?bM ` pB + #B m /B M +?Q ` p i? M? i9 M´v F?
F? -M; K´M; / M? HÈB + Q i?•K Kç i i`´ + - i?ªM M?B M M|B, óæ½ M?Q p´v- G hmv i
G hmv i S?QM; +?´ + F? -M; +| p´M ç ;b +?S\ô

óo•M; - i´M; çB M +?O ççB M?•M- G hmv i S?QM; i F iW ? -K M v tBM /®+ bS+ pb

ó_´i i®i5 _´i i®i5ô h´M; çB M +?O ;"i ç-m M? M? , óh ç M GQM; çªQ- H´ +| K°i
` çQ€M F? -M; b B- +€+ M; QÆB +kM; #B i F? -M; Qi +?mv M Î GQM; çªQX *€+ M;

+?mv M- çÊB ;B^aB [mv i´M i?Ä pB + î ç•v tQM;- p æ'm h?-M çB M- i b) +?Q +€-
?ÊT5ô

h?'v Gw ."i p" G hmv i S?QM; M; v M; „M i¢ ÆM- i´M; çB M +?O M!B, óL?QM; i T
çWM; [m M HìB i? M; "v ?¬K M v- HìB i? M"v H"Ti`QÊ+ K†i i - i b) T?K i`€+?5ô
."i p" G hmv i S?QM; ç m T?^aB`MM; KbM?- M?"M` çQÊ+ K°i bU i?"i ç€M; M; ¢B
Km®M` i v- +kM; F?¬M; i? ` i v K°i +€+? [m M; KBM? +?QM? ç¢B çQÊ+5

óo` +€+ ?¢ M"v- tBM ?ÄB / M? iQM? \ô i´M; çB M +?O [m v b M; ?ÄB s" h¬M ;B^aX

s" h¬M ;B^a çQÆM; M?B M F?¬M; Km®M iB i H° i?•M T?"M +O KbM?- +QìB T?€
#®B p¬ / M? iB m i®i K" i?¬B- i?Q+? m®M; `QÊm ç€M? # +- çB M +?O +€+ ?¢ +
p'M ç H" - +! i? tm'i?B M î ç•v H9+ M"v- M m i?"i bU H" K°i iB m #®B p¬ / M? iB m i

dy3X ZXe @ *?QÆM; ky3, h?B M *Æ >û G°

S?-M ç-m ? v +m®B b€+? ç m +! H9+- K†+ /M i€+ ç m +®; „M; ? i bS+ ç b€M; i¢Q
K½M pÈB F i i?9+ +O i`mv M- i?b ç! H" +?Q +! /mv M pÈB M? mX

h?'v s" h¬M ;B^a F?¬M; +?`m ç H° i?•M T?"M +O KbM?- i´M; çB M +?O +kM; F?¬M
+QìB +?Q [m - `²B [m v b M; M!B pÈB Gw ."i p" G hmv i S?QM; , óL m F?¬M; +ÁM
ç M GQM; ç^aQ i?¬B5ô

óh´M; çB M +?O ç¢B M?•M- H½Q iYm [m, M"v- H" #¢M pQM; MB M +O i X G½Q iY
M; QÆB M M p æ'm h?-M æ¢B HK+ çB- +ÁM +?mv M; b F?€+ i?b ç½ +! i´M; çB M +
i? #´i M; ì- Gw ."i ç½ +! iQM? iQ€M ?ÆM i?B i- +kM; F?¬M; Km®M çQ s" h¬M ;B^a +
HÈMX .M b Q i?U+ HU+ +O s" h¬M ;B^a ?B M; Bì 2`^M; +kM; +?Q F?¬B T?K+ çQÊ
?„M i` M GQM; ç<sup>a</sup>Q M"v +kM; +! ?¢M- +?B #^M; ç ?„M`ìB çBX

s" h¬M ;B^a ?B m w- +QìB M!B, óL; QìB #¢M M?Ä i` Q + Q`²B- F?¬M; +-M M; QìB #¢
çQÊ+- i HB M i`î p æ'm h?-M ç¢B HK+ p"v5ô M!B tQM; M?Q€M; K°i +€B i?•M ?bM
çB H" çB- T?QM; T?¢K M"v +kM; +?d +! i?QÊM; +´ +QìM; ;B^a KÈB H"K çQÊ+ i?¬BX

í +MM; s" h¬M ;B^a H•m M?Q p"v- ?ÆM M[H¢B +MM; +! K°i ó¬M; M; Q¢Bô- Gw ."i F
K°i i`QM; M?[M; [m•M #`B +O KbM?- s" h¬M ;B^a ` çB`²B- b m M"v T?^aB iU /U p"O
T?^aB s" h¬M ;B^a- K°i KbM? i` M +QM çQìM; +QìM; ;B<sup>a</sup>- +kM; F?¬M; i? [mv i ç`M
Hm" M M!B M?Q i? M"Q- s" h¬M ;B^a +kM; +ÁM •M bQ +?B M; ?o pÈB ?„MX

ó´v- GQM; bOM; M"v F?¬M; T?^aB +O H½Q iYm [m, b Q\ô i´M; çB M +?O #¶M; i?'v
;B^a pšM Hm¬M çSM; # M +¢M? *?B *?B- i´M; çB M +?O çQÆM; M?B M t2K *?B *?
;B^aX

ó"~K +`Q i´M; çB M +?O ç¢B M?•M- GQM; bOM; M"v H" +O i 5ô

ó_´i i®i- ``i i®i5ô ? B +•m M"v /QìM; M?Q H" HìB K" i´M; çB M +?O i?QìM; M!B- F
+O i´M; çB M +?O H¢B M?Q F?¬M; +! +?mv M; b, óæB i?¬B5ô

.šM ç-m çQ" M M; U F?¬M; ?QÈM; p GQM; ç^aQ HQÈi M? M? iÈB- ?B M M?B M H" F
Gw ."i p" G hmv i S?QM; çm´B i?2Q F`TX LÆB ç•v +€+? GQM; ç<sup>a</sup>Q +?d p`B /†K-
+?d /MM; +¬M; T?m i`QM; iS+ F?„ + i?b ç½ ç M çQÊ+ ç°B i?mv M +O +QìM; ;B^a +O

h´M; çB M +?O /QìM; M?Q F?¬M; Km®M FBM? ç°M; ç M K¼B M; QìB- /WM; H¢B K
ç€T tm®M; i?mv M +O iY v çB M boX

L?bM i?'v i´M; çB M +?O ;B€ H•K- iY v çB M bo M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M; - #€Q +€
pÈB GQM; i°+ i°+ i`QìM; +?Q i´M; çB M +?OX E?B M!B i´i +^a +?mv M M"v- i´M; çB

G hmv i S?QM; T?ªB HmB çB- K°i T?QM; +€+? /MM; M;QÌB F?¬M; M;?B M;ÌX
hY v çB M bo i?b F?¬M; ç ?ÄB Gw ."i p" G hmv i S?QM; içB b Q HçB +MM; ç M pÈ
`^M;; ó.QÆM; J h?B M ?B M ;Bì pšM #` ;B K ;B[i`QM; iM i?B M +?B ç°M; - +?d +
ç½ K'i FB M M?•M i`¬M; +QB `²B- ç M; `i Km®M i`m bëi .QÆM; J h?B MX h?m°+
Hw- M|B `ä F?~M +¬m GQM; i°+ +?Q æ'm h?¬M çB M i? K +?9i i?ìB ;B M ç ibK ?"
p F? QÈ+X L?QM; GQM; i°+ #QÈM; #dM? F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM-
E?¬M; ? ç i•K iÈB bBM? iY +O ?"M; pçM /•M î æ'm h?¬M æçB HK+ - i?m°+ ?ç +kM
b„T t T i`"M [mv i ç'm ;B[ GQM; i°+ i°+ i`QÎM; p` i´M; çB M +?O ççB M?•M5ô
L;?2 iY v çB M bo #€Q + Q- b„+ Kti i´M; çB M +?O F?¬M; +ÁM M?Q F?¬M; K`M; /
Km°MX .M b Q +kM; H` GQM; i°+ +QÌM; ççB- p` M`v H` +QÌM; ;Bª +?m`M æ'm h?
ç`+? ?Q`M? ?`M? Î æ'm h?¬M æçB HK+ 2 ``^M; +kM; F?¬M; +| B T?ªM ç®BX L?QM
i`QÎM; - M m H` ?°B +ì #ç+ î bÁM; #ç+ +O Gw KBM? - i?b id H çti +QÈ+ 2 ``^M; +k
GQM; i°+ i°+ i`QÎM; X
óh`m bëi .QÆM; J h?B M- GQM; i°+ +| F?ª M,M; ç| Q\ô K°i ?²B H•m b m- i´M; çB
tm'i M; ?B p'M +O KbM? X
óh?2Q Hw i?mv i H` F?¬M; i? X L?QM; GQM; i°+ ç½ +| K°i HìB iB M çQ€M- M|B H
M; QÌB im Hmv M h?B M J æ'm F?Q ç M GQM; çªQ- +| aB m T?~K h?¬M #BM? ?ÆM
+?B +'K +?9ö +O GQM; i°+ b) +| F?ª M,M; i`m bëi çQÈ+ .QÆM; J h?B M5 J` M; Q
M; `v M v +?9M; i /Á ibK çQÈ+-ô iY v çB M bo çQ K„i M?bM Gw ."i- i` M Kti +| K°i
î ç•v5ô
h´M; çB M +?O +kM; F?¬M; /€K t€+ M?"M- M?bM Gw ."i K°i i?Q€M; - `²B ?ÄB, ó*Qì
iB M çQ€M 'v H` Gw ."i Q\ô
óæ9M; p"v5ô
E?¬M; F?Q H" T iS+ +SM; çÌ- Gw ."i +| i? +ªK M?"M K°i €M? K„i HçM? M?Q #,M;
M?bM tmv M i?'m p`Q i`QM; i`M tQÆM; iOv +O ?„MX G½Q ç¬m iQÈM; KçQ #bM? i
Gw ."i +| K°i +ªK ;B€+ #` ç MûMX Gw ."i H` M?•M p`i M`Q- H` M; QìB i`ªB [m ? B i
i?B bÆM ?mv i ?ªB +QÌM; ;Bª- M?QM; i´M; çB M +?O +,M #ªM F?¬M; +| FQ+? T?€
M?bM HçM? HMM; - K` Gw ."i ç½ +| +€B +ªK ;B€+ M?Q Km®M H'v KçM; KbM? `²BX
GQçB +ªK ;B€+ M`v i?"i F?¬M; i®i5 hY v çB M bo ç€M; +? i- ?„M H`K b Q HçB #B
i`QM; HìB iB M çQ€M +O GQM; i°+ +?QM? H` KbM? +?S\
óGw ."i- M; QÆB i?"i bU im Hmv M h?B M J æ'm E?Q b Q\ô
L|B /®B ç½ F?¬M; +ÁM #'i +S w M; ?o ;b- Gw ."i i`ª HìB, óæ9M;5ô M?QM; Km®M
i?"M? K°i çS i` M; Q M M; Q½M i?"i i?" - i?b H` +?mv M F?¬M; i? X a m F?B F?ŠM
i?Q+?, óh?m°+ ?ç im Hmv M h?B M J æ'm F?Q ?Q`M iQ`M H` im Hmv M i`QM; ?Q
óL?Q i? M`Q H` im Hmv M i`QM; ?Q`M +ªM? F?¬M; ? v #B i; b\ J` M; QÆB H`K b Q
+¬M; T?€T\ô i´M; çB M +?O ûT ?ÄBX
ó"~K i´M; çB M +?O ççB M?•M5 h?B M J h?€M? M[i`'M i?O .QÆM; J h?B M î iM i
Kšm i?•M +O i?m°+ ?ç- +Æ /mv M F i?ÊT- h?B M J h?€M? M[H`K [m2M pÈB +?
pb i`'M €T .QÆM; J h?B M- Kšm i?•M ç½ /Si F?Q€i #Ä ;B çbM? ç ç M GQM; çªQX
Kšm i?•M; B Q h?B M J +¬M; T?€T +?Q +? i - /†M /Á i im Hmv M +¬M; T?€T M`v-
? #B i T?QM; 'M i`QM; M; ¼+ #`B +?QM? H` h?B M J +¬M; T?€T-
h?m°+ ?ç +kM; F?¬M; #B i- K½B iÈB F?B ç M GQM; çªQ- iB M p`Q iM i?B M +?B ç
i°+ i?m°+ ?ç KÈB #B i æ'm F?Q K` KbM? ç½ im Hmv M H` h?B M J æ'm F?Q5ô M?
Gw ."i M|B ` M; ?2 +kM; i?"i p¬ +MM; - M?i i?ìB F?B M +?Q i´M; çB M +?O F?¬M;
óh?B M J æ'm F?Q +?QM? H` i` K¬M +¬M; T?€T- +¬M; T?€T ç| M m i²M içB HQm i
b) H` K®B ?¼ p¬ +MM; - Gw ."i- M; QÆB +| M; mv M T? #Ä +¬M; T?€T M`v- +?mv I

æ'm F?Q +O æ'm h?-M çB M F?¬M; \ô i`-K M; •K K°i ?²B H•m- i'M; çB M +?O KÈB
+?d F?¬M; ;B i Gw ."i M; v i çB +?¶- pî F`+? F?´ /B M +O Gw ."i t2K M?Q ç½ çç i ç
óh?m°+ ?ç KQM; +ÁM F?¬M; çQÊ+5ô #° M½Q +O Gw ."i +?mv M ç°M; i?"i M? M?-
+¬M; T?€T H" çB m imv i ç®B F?¬M; i? - M?QM; F?¬M; ?S pÈB i'M; çB M +?O i?
Gw ."i ?B m`ä i?€B ç° +O KbM? ?B M ;Bì- +| [m M ? i`U+ iB T ç M bU bBM? iY
pQÊi [m çQÊ+ FB T MçM M"v ç•v\

óh®i H„K- M; QÆB iÈB ç•v5ô

ó"~K i'M; çB M +?O ççB M?•M- i?m°+ ?ç K†+ /M F?¬M; iB M? M; mv M im Hmv M i"
H9+ M"v F?¬M; T?ªB i?ÌB +Æ ç T?€ #Ä h?B M J +¬M; T?€T5ô

óGÌB M"v M; ?o H" b Q\ô

Gw ."i ç°M; /mM; M|B, óE?¬M; /€K ;B'm i'M; çB M +?O ççB M?•M- i?m°+ ?ç Î GQ
;†T çQÊ+ .QÆM; J h?B M5ô

óL; QÆB ç½ ;†T .QÆM; J h?B M\ô hmv i'M; çB M +?O +| bU #bM? iO M? F?B M M; C
i?'v Gw ."i M|B ?„M ç½ ;†T .QÆM; J h?B M- Mûi K†i ç½ F?¬M; +ÁM +| i? +?2 /'
.QÆM; J h?B M H" M?•M p"i i? M"Q- #` ;B K ;B[Î MÆB M"Q\ æ½ ;†T .QÆM; J h?
F?¬M; +| p'M ç ;b +?S\

óh?"i bU ç½ ;†T- M m +| MY HìB ;Bª /®B tBM K†+ +?Q i'M; çB M +?O ççB M?•M T
óæQÊ+ - i`QÊ+ iB M M; QÆB +S M|B t2K5ô Mûi K†i i'M; çB M +?O ?ÆB i`b ?Q½M
i?ŠM; p"Q Gw ."i- /QÌM; M?Q Km®M M?bM i?'m Gw ."i p"vX .QÈB M?½M i?-M M"v-
imv i ç®B H" bU F?B m +?B M pQÊi [m çB K +U+ ?çMX

ósBM +?Q i?m°+ ?ç F HçB iW ç-m +?Q +m®B5 *?mv M i?m°+ ?ç t¬M; p"Q GQM; çª
ç| H" +?mv M tªv` M; Q" B w Km®MX a m F?B iB M p"Q GQM; çªQ i?b #` GQM; i°+
+?B ç°M; FB K i` æ'm F?Q- çB K M"v- hmv iS?QM; ?mvM? +| i? +?SM; KBM? ;B9
#B i çQÊ+ i ç½ iWM; im Hmv M h?B M J æ'm F?Q- i?b M?'i ç`M? +?Q` ,M; i +?Q
çQ€M FB - HB M +| w ç² +?Q i Hmv MöGQM; +?B +'K +?9ö ç i`m b€i .QÆM; J h?
h?m°+ ?ç +kM; ç²M; i?ìB #B i çQÊ+ ``M; .QÆM; J h?B M H" i' iB M +O i?m°+ ?
çQÊ+X L?QM; /QÈB bU #S+ #€+? +O GQM; i°+- +?d +| +€+? ?S pÈB #¼M ?¼ i?-
o b m i?m°+ ?ç iB K +€+? i?Q€i F?ÄB GQM; i°+- ~M i?•M i`QM; GQM; çªQ- M?QM
i?¬M; ççQ #Q K"i- M| +| K°i H B H`+?- i?b` ?"m M?•M .QÆM; i?` Hm¬M iB K +€+?
ç F? QÊ+ +| ?B m HU+ - ?Q†+ H" +Sm .QÆM; J h?B M` - ç .QÆM; i?` HçB K°i H
J i¬M; - K" F?¬M; +?d i`î i?"M? i?"M? T?-M T?K i?m°+ +O h?B M J i¬M; X

h?¬M; ççQ #Q K"i FB H" /Q ?"m M?•M +O .QÆM; i?` ç"Q M M- i?¬M; pÈB iM i?B
/¼+ i?2Q i?¬M; ççQ #Q K"i M"v ç M çQÊ+ # M M; Q" B iM i?B M +?B ç°M; - p®M #
iM i?B M +?B i?ç+?- .QÆM; J h?B M ç½ i?dM? +-m iM i?B M +?B i?ç+? ?²M ç|-
ç°M; - H9+ ç| i?m°+ ?ç KÈB çQÊ+ ;†T .QÆM; J h?B M5ô

h'M; çB M +?O M; ?2 çQÊ+ +kM; M?"T i?-M- F?¬M; F?ÄB i`mv p'M, ó:†T çQÊ+ .C
M?[M; ;b\ô

óæ•v +?QM? H" M; mv M M?•M K" i?m°+ ?ç i?dM? +-m i'M; çB M +?O ççB M?•M iç
æ'm F?Q +O i?m°+ ?çX o®M H"- .QÆM; J h?B M FB + K i•K p"Q iM i?B M +?B ç°
+'K- F?¬M; +?d pbi? iY- K" +ÁM K°i ~M #Q [m M i`¼M; M[5ô

ó"Q ~M ;b\ô

ó.QÆM; J h?B M H9+ +ÁM i` - pb iWM; i? K +¬M; HB m HoM? im Hmv M- ç½ ,M h
i? ;BÈB HBM? ?²M ç½ bªM bBM? ` K°i HBM? ?²M KÈB- i'M; çB M +?O ççB M?•M
i?B M v m [mª M"v bBM? ` ç€M; bÊ ç M KS+ M"Q- ç M +m®B +MM; M| b) i? v i?
+Æ i? M; QìB ç|X .QÆM; J h?B M ç½ +?i HU+ F?®M; +? bU i`QÌM; i?"M? +O HB
Km®M KQÈM iM i?B M +?B ç°M; M"v p•v F?®M +Æ i? #'i iY #'i /B i +O KbM?X

.QÆM; J h?B M M|B pÈB i?m°+ ?¢- ?„M b„T F?¬M; i? F?®M; +? HBM? ?²M KÈB F
+| i? ;B[çQÊ+ HBM? ?²M KÈB ? v F?¬M; - i? "i bU +kM; +?Q i? #B i çQÊ+5ô Gw
M|B ` w ç² +m®B +MM; +O KbM?, ó*?Q M M- .QÆM; J h?B M ?B p¼M; i¬B +| i?
GQM; i°+- ?Ov /B i +Æ i? # 'i iY # 'i /B i +O ?„M5ô

h´M; çB M +?O F?¬M; i? F?¬M; iBM HìB +O Gw . "i- K°i F i?B M T?9 +| F?ª M, M
i? # ` ` K°i +•m +?mv M M?Q p"v- ?m®M; +?B Gw . "i; B¼M; F +?•M i? "M? +O Gv
ç M; M|B t¢QX

Gw . "i ` M b„i F?B +ÁM M|M; , óv +O i?m°+ ?¢ H"- æ'm h?¬M çB M +?9M; i M M
i?S M? 'i H" T?ªB +® ; „M; ? i bS + i`mv ibK ? "m M?•M +O .QÆM; i?`- ibK p F? Q
T?ªB +?m~M # ` i®i ç i`m b€i .QÆM; J h?B MX o¢M M? 'i HBM? ?²M KÈB F?®M; +?
h?B M- ` F?ÄB i M i?B M +?B ç°M; - i?b ? "m [mª ô

æB ibK æ'm h?¬M F? QÊ+ p` HBM? ?²M KÈB bBM? i? v i? .QÆM; J h?B M T?€ p
M`v # M i`¼M; # M F?BM? - i´M; çB M +?O „i b) `äX S?QÆM; T?€T ;BªB [mv i bU p
ibK çQÊ+ F? QÊ+ i`QM; i v .QÆM; i?` ? "m M?•M b) i`m b€i .QÆM; J h?B MX "i
? v i`QM; ibM? ?m®M; # 'i ç„+ /o i?b i? "F?¬M; ç w F? QÊ+ i?b +kM; T?ªB i`m b€
J æ'm F?Q +O Gw . "i /QÌM; M?Q b) `i +| ç'i /KM; X

"ÎB pb +?Q /M p` M`v H" +QÌM; ;Bª Î p` i`Q çdM? T?QM; M? 'i +O +QM M; QìB- M; Q
+O GQM; i°+- i?b +kM; F?¬M; M; ?o ` +€+? M`Q ç i`m b€i K°i i?QÊM; +´ T?QM; ´

óh?B MJ æ'm F?Q F?¬M; T?ªB H" +QM çQÌM; im Hmv M +m®B +MM; +O +QÌM; ;
M`v- i +?Q T?ûT M; QÆB i¢K i?ìB ;B[H¢B h?B MJ æ'm F?Q +¬M; T?€T- M?QM
h?B M F i i?9+- Gw . "i- h?B MJ æ'm F?Q +O M; QÆB +kM; M? 'i ç`M? T?ªB #Ä çB

E ?Q¢+? ?Q½M #BM? +O Gw . "i +m®B +MM; +kM; +| ?B m [m - #•v ;Bì +QB M?
*ÁM p +?mv M T? #Ä h?B MJ æ'm F?Q- ?„+ ?„+ - i?b çWM; M; ?o iÈB5 *-M #B i-
p`Q h?B K J æ'm F?Q im Hmv M çQÊ+ ç M +ªM? ;BÈB T?QM; ?`Q æ'm h?¬M ` - /Q
M`Q ç¢i çQÊ+ iÈB +ªM? ;BÈB iQÆM; iUX

dyNX ZXe @ *?QÆM; kyN, hQ æ'm

æ®B pÈB v m +¬m +O i´M; çB M +?O- Gw . "i iÄ ` p¬ +MM; +?•M i? "M? M? "M HìB
+€Q K°i b® ibM? iB i bU pB + M?Ä i` M GQM; çªQ- i´M; çB M +?O +?ŠM; [m H" H
; bX *m®B +MM; KÈB M|B, ó*?mv M i ç M GQM; çªQ `²B i¢K i?ìB F?¬M; çQÊ+ ç H
T?K+ i?U+ HU+ ç M i`¢M; i?€B çdM? T?QM; - i?S ? B +kM; Km®M çB çB m i` i?U+
K i +ª `²B- ç K M v iÈB ç•v i?¬BX

>½v çB b„T t T +?Q Gw . "i p` G hmv i S?QM; çB5ô

h´M; çB M +?O ç½ +QB i`¼M; ? B M; QìB i` im´B M`v- iY v çB M bo +kM; F?¬M; /€K
i`QM; K°i F?Q M; i?mv M `°M; HÈMX E?Q M; i?mv M M`v K†+ /M F?¬M; i? ;¼B H
`i i`°M; - ? B M; QìB Î t td i?b pšM +ÁM /Q- ? B +€B ;BQìM; HÈM ç†i bQM; bQM; +
K°i +€B iO M?Q M?ÄX

Gw . "i p` G hmv i S?QM; ç m F?¬M; M; ì ç K M v p®M H" +K+ /B M K°i b®M; K°i +
H¢B tm' i ?B M M; ?`+? +?mv M F`+? iQM? M?Q p"vX h`QÊ+ ç| K°i ;Bì- ? B M; QìB
bBM? ?Q†+ iY- ? "M F?¬M; i? tû ç®B T?QÆM; i? "M? M? [M; KªM? M?Ä- M?QM; ?B
/QìM; M?Q Km®M M; O +MM; ;BQìM; i¢Q ?| ÆB i¢Q ?| i` m M; QÆB5

ó>ªQ ?mvM? ç +O i - M; QÆB Km®M +?¼M +?B +; BQìM; M`Q5ô Gw . "i çM +Êi +
i†M; +?Q G hmv i S?QM; [mv M Qm iB MX

G hmv i S?QM; +kM; +| p" B T? -M ?" B ?QÊ+ F?B K M?QÌM; M|B, óL; QÆB H" ç ç -
K'i [mv M Qm iB M +O M; QÆB- ? v H" M; QÆB +?¼M ç B5ô

Gw ."i +kM; F?¬M; F?€+? b€Q- b^aB #QÊ+ iÈB +?B + ;BQÌM; # M +çM? +Y b' - M[^]
;BQÌM; - i?^a HÄM; +€B HQM; K i KÄB- M|B, óæ½ H•m `²B F?¬M; çQÊ+ M^K i` M +
çÊB F?B i`Î p æ'm h? -M æçB HK+ - i M?'i ç`M? b) ibK K°i +€B ;BQÌM; M; QM H"
S?QM; ?mvM? i?b b Q\ h`Î p æ'm h? -M æçB HK+ - pB + M; QÆB Km®M H"K M?'iH

Gw ."i `ä `M; Km®M ?Á ?Q½M ibM? +^aM? t'm ?' M; çB M; MM; ;B[? B M; QÌB- G I
M? M? M? M- b Q +| i? F?¬M; HoM? ibM? - i`^a HìB, óæQÆM; M?B M H" i?dM? + -
T?€T ;B^aB [mv i F?| F?, M i`QM; pB + im Hmv M +O i `²B5ô

óo"v +kM; çQÊ+ - hmv i S?QM; ?mvM? +® ;„M; im Hmv M- b m M"v ;†T T?^aB +?mv M
F?, M ç®B pÈB ?mvM? ç +?9M; i 5ô

ó*€B ç| i?b `i F?| M|B5ô G hmv i S?QM; K†+ /M KçM? KB M; M?QM; i`QM; HÁM
Hmv M æ'm F?Q M?Q çB M; QÊ+ /ÁM; MQÊ+ - F?¬M; iB M i?b „i b) HMB- M m F?¬M
içB +?¶ i`QÊ+ K„i - +?mv M i?U+ HU+ +O Gw ."i pQÊi [m ?„M H" +?mv M F?¬M; b
ç½ F?¬M; +| iQ +€+? ;b M[X hbM? +^aM? ç| # 'i Hm" M M?Q i? M"Q G hmv i S?QM
i?'vX

.QÌM; M?Q H" ?B m `ä i•K iQ +O G hmv i S?QM; - Gw ."i +QÌB M|B, óhmv i S?QM
KB M; - +?Q /M i?U+ HU+ # ` `Èi HçB- pÈB i?•M T?"M ?mvM? ç - M m +| M; QÌB F?E
i +kM; b) pb M; QÆB K" ` K†iX æQÊ+ `²B- çWM; M|B M?[M; +?mv M M"v M[- ?mv
K°i p'M ç `i Km®M ?ÄB M; QÆBXô

G hmv i S?QM; /M b Q +kM; +| +?9i F?¬M; pmB- i?^aM M?B M M|B, óo'M ç ;b\ô

óhmv i S?QM; ?mvM? H" i?"i HÁM; pÈB ",M; M[- ? v H" F b€+? içK i?ÌB\ô F?¬M; T
M?QM; ç®B pÈB +?mv M M"v Gw ."i F?¬M; +€+? M"Q ?B m `ä çQÊ+X h?2Q Hw i?
i-K i?QÌM; - /mM; KçQ imv i H - K°i M[iY M?Q p"v b€M? +MM; G hmv i S?QM; i?b
M,M; HU+ i?U+ +?B M +O ",M; M[F?¬M; #^M; Gw ."i G hmv i S?QM; - M?QM; æ'r
i?b F?¬M; i? t2K i?QÌM; X

"i F M|B i? M"Q- p +?B m i€M; €B i?b Gw ."i pšM i?m G hmv i S?QM; - çB m M
Gw ."i + M? +€M? i`QM; HÁM; X

G hmv i S?QM; i?b HçB iÄ ` p ?mv M #Q ?ÄB M; QÊ+ HçB, óGw ."i H½Q ç +S M|

óJm®M i M|B b Q- hmv i S?QM; ?mvM? M; QÆB F?¬M; T?^aB HQçB M; QÌB ç i•K ç
aÎ /o +?m iQ" M pÈB ",M; M[- ?ÆM K°i MY H" pb h?Q GQM; iB M- ç€M; iB + H" - +
F?¬M; 5ô

` Gw ."i M|B i`9M; iBK ç2M- G hmv i S?QM; çÄ K†i- +kM; F?¬M; i`^a HìB Gw ."i
M?„K K„i HçB M?QM; F?¬M; #B i +| M; O i?"i ? v F?¬M; X

Gw ."i +kM; M; O- ?ÆM M[M; O `i b vX *| æ'm h? -M çB M i'M; çB M +?O mv €T- +
KQÌB H€ ; M- +kM; F?¬M; /€K €K ?çB KbM? i`QM; F?Q M; i?mv M M"v- çQÆM; M?
/€K5

E?B i?S+ /"v- b„+ i`ÌB ç½ b€M; - +| H) i?ÌB çB K +kM; F?¬M; +ÁM bÈKX Gw ."i M?b
S?QM; - F?¬M; +| B- pb i? +kM; `ÌB ;BQÌM; - p†M 2Q # +` çB ` M; Q" B #QQM; i?n

ob i'M; çB M +?O F?¬M; Km®M M; QÌB F?€+ #B i KbM? ç½ ç M- M M i` M #QQM; i
i?QÌM; - K" +| +?9i M?"K +?€MX æ€K M; QÌB +QÌM; ;B^a iK M, K iKK #^av i` M #QQM
M; ²B t T #^M; Hmv M +¬M; - +kM; +| M; QÌB M; ²B F?Q€+ H€+ - +kM; F?¬M; Qi M; QÌB
+½B H°M ?Q†+ ç M; M; ²B M; ~M M; QÌBX

Gw ."i iU iBM ` ,M; çB HçB i` M #QQM; i?mv M- i?b +kM; F?¬M; B ç wX JQÌB K'
K°i - +€+ #QQM; i?mv M +kM; çQÊ+ /MM; M?[M; i'K p€M; ¶ M®B i?¬M; - t T i?"M? K

M?Q K°i i?`i`'M M?ÄX JÈB #QÊ+ ?ÆM KQÌB Kûi- i?b M;?2 i?`v K°i ;B¼M; MY KW
i`QÎM;- F?`- i? M`Q M;QÆB +kM; iÈB K`5ô

GΦB H` h€+ J½ Gw- i M M`v ç½ i? v K°i #°i` M; T?K+ #BM? HQM? F?¬M; #B i H`v
;Bª HQM; M;Q ?¶M iΦT +kM; F?¬M; +| +?9i i?m ?9i M`QX *MM; pÈB iB M; ?¬ M?Ä +
+kM; F?¬M; #B i iW ç•m +?mB` - +€+? ,M K†+ +O •M? ok hbM? HΦB ?Q`M iQ`M
K°i #°i` M; T?K+ ¬K b€i /B K H i? ?B M çQÊ+ Mûi ç T +O p|+ /€M;- KÈB i|+ /`B
` i`QÊ+ +€B +`i`„M;- H° p ;ÊB +ªK p¬ +MM;X

hmv B +kM; i?Q+? +€B ç T- M?QM; i`QM; i`QÌM; ?ÊT M`v- F?¬M; i? +?ì çÊB çQÊ
+| HQΦB M;QÌB M?Q •M? ok hbM? KÈB +| i•K i`ΦM; ç H`KX

óæ°B i`QÎM; Gw .”i- F?¬M; M;ì +| i? ;†T K†i bÈK M?Q p”v\ h? M`Q\ o€v +O i ç

Gw .”i +QÌB ç m F?’, óh Km®M #B i i`QM; /mM; ;BÈB +O M;QÆB M;Q`B ç² ,M ç²
i?S ;b +| i? /MM; ç çB KΦQ ?B K F?¬M; \ô

óE iW F?B F i ;B Q pÈB ç°B i`QÎM;- ok hbM? ç½ ?B m` - M[M?•M- M m Km®M /U
ç +?BM? T?K+ i? ;BÈB i?b H` çB m F?¬M; i? X \*?Q M M i ç½ [mv i ç`M? bY /KM
•M? ok hbM? +?d i` M; T?K+ M[ i` M; +O KbM?, óh?”i` i +kM; KÈB +?d pW KÈB
i`B M F? B K°i +?9i ?B m [mª ç•v5ô

>B m [mª ç9M; H` `i`ä` `M;- F iW H9+ •M? ok hbM? tm’i ?B M i` M #QQM; i?mv
i?ŠM; iÈB +?¶ •M? ok hbM? i?b €M? K„i ç m F?¬M; ? M K` +kM; M?bM M`M;X h?”K
t¬M; iÈBX

óJ„ M[- M`M; tm’i ?B M iW +?¶ M`Q p”v\ô K°i ?€M iY iQÈM; KΦQ i?¬ H¶ t2K` ç½ m
p¬ +MM; ;’T ;€T- +kM; F?¬M; ç w Gw .”i ç M; +MM; •M? ok hbM? M|B +?mv M- M;
;-M •M? ok hbM? ç M|BX

óæΦB + M|B çM `²B- i +kM; F?¬M; T?ªB #QM; #|M;- b Q HΦB H` tm’i ?B M iW +?
H¬M; M?2Q- ç-v p Ov K`X

Gw .”i p` h€+ J½ Gw +kM; F?¬M; M?B m HÌB- +?d HΦM? HMM; M?bM •M? ok hbM? i
KbM?

æΦB ?€M FB i?’v •M? ok hbM? i` M çQÌM;- F?¬M; T?ªB M[M?•M ? v t’ m ?’- H”T iS
óJo M[- Î ç•v M?B m M;QÌB t’ m H„K- ç M ç•v- + + #ªQ p M`M;5ô KQÊM +ªK ;B€+
¬K H`v 2Q +O •M? ok hbM?X

L?QM; #`M i v iQ HÈM M`v +S M?Q F?¬M; T?ªB ¬K p`Q 2Q +O •M? ok hbM? K` H`
i`QÊi- i`QÊi tm®M;X

óL;QÌB Km®M #ªQ p i /QÌM; M?Q `i M?B m ç| - M;QÆB +| i? ç€M? çQÊ+ #¼M ?¼
KdK +?d p`Q ç€K ób|Bô +`M; M;`v +`M; p•v H`v M`M; ç¬M; ?ÆM- MY çM MY i?”i

æΦB ?€M #` •M? ok hbM? F?Q+?- H”T iS+ ?,M; ?€B- [m v b M; T?Q ç€K M;QÌB +ª
?ª- çS M`Q /€K +QÈB M[M?•M +O JΦi hQ i \ô

Gw .”i T?€M çQ€M- i?U+ HU+ çΦB ?€M M`v QÈ+ +?WM; +kM; /QÈB KS+ æ’ m >Q`
F?¬M; i²B `²BX L?QM; Î ç•v- K°i æ’ m >Q`M; M;k iBM? /QÌM; M?Q +ÁM t KÈB +| i?
Zmª M?B M- H”T iS+ +| M;QÌB ` SM; +?B MX E SM; +?B M M`v H` K°i ?Ä ;B M?
i?•K i`-K- ; -v ; -v + Q + Q- iQ`M i?•M H`K +?Q M;QÌB i +| K°i +ªK ;B€+ m €KX

L K M?•M •K i`-K FB HΦM? HMM; M|B, óJΦi iQ- çWM; w H` KbM? m®M; çQÊ+ K`
F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç’i /`v- i?S+ i?ÌB i?b +9i b€M; K°i # M M;„K #B M çB5ô

óh?b` H` aY h? M? o•M H½Q iB M bBM?5ô b•m # M i`QM; ç¬B K„i KÆ ?² +O JΦ
i?S M?’i ç½ m®M; F?¬M; Qi`QÊm- i?S ? B M;QÌB ç T i`QÊ+ K„i- iYm b„+ ?Á HŠM
?½B +?d H` i`QM; T?9i +?®+ - `²B KΦM? K) M|B, ó*€B i M æΦB h?¬M ç [m®+ aY ;
bÊ i?b i?¬B çB- Km®M H`K JΦi hQ i bÊ Q- t2K` +ÁM +?Q çO iQ +€+? ç|Xô

aY ;B aY h? M? o•M +kM; +?WM; M;k im-M`²B- ç®B pÈB K°i +QÌM; ;Bª im Hmv M
ªM? ?QÌM; ç M bU +QÌM; i`€M; - #` ;¼B H` H½Q iB M bBM?- JçihQ M?Q +`M; Km®M
p"v- F?m¬M K†i p®M ?mM; €+ M? K ?B K +O aY h? M? o•M i`Î H M HçM? HMM; F
óE?¬M; bÊ ;B| HÈM ç m ç-m HQÐB- t2K` - F?¬M; ;B€Q ?m'M M;QÆB K°i +?9i- M;C
F?B K i®M K°i +?9i5ô ç'm /U+ K`m ç2M çQÊ+ i`B M F? B- aY h? M? o•M ç½ # v H
hQ H M, óæ M ç•v5 æ M ç•v5 *| ; M i?b H M ç•v5ô
æ'm h?¬M çB M +| [mv i„+ - i` M i?mv M F?¬M; çQÊ+ ç€M? M? m pb HQ /Q +€ M?•
i` M F?¬M; - i?b b) F?¬M; B [mªMX JçihQ ;B"i KbM?- M?QM; pšM i`B m F? B æ
+QÌM; M;çM? M|B, ó B bÊ B\ô ?„MiB M H M- æ'm F?Q i`QM; HÀM; #`M i v /o M?B
aY h? M? o•MX
*?mv M ;•v ?'M M?Q p"v i` M F?¬M; +O #QQM; i?mv M K¶B M;`v M m F?¬M; +| +?
i`W T?B tªv` +?mv M HB M [m M ç M iQM? KçM; - æ'm h?¬M çB M +kM; F?¬M; Km
;Bª F?¬M; [m M ? FB i?b +`M; pmB F?B çQÊ+ t2K F`+? pmB i`QM; F?QªM; i?ÌB ;
M? Q M? Q t¬M; iÈB t2K i`M +?B MX
óaY ;B Î æçB h?¬M ç [m®+ i?m°+ HQçB i`•m #Á b Q\ô Gw ."i K†+ /M i?U+ HU+ T?
i? ;BÈB M`v pšM +ÁM i?'T- #ÎB p"v H M iB M; ?ÄB h€+ J½ Gw # M +çM?X
óaY ;B M`v b Q- M|B i? M`Q M?d- M|B ?„M KçM? i?b +kM; F?¬M; iQM? H` [m€ Kç
v m- i`QM; æçB h?¬M ç [m®+ i?m°+ /çM; Î ;B[ i? HU+ ?`M; ? B ?`M; # - pb +| ;B
#bM? i?QÌM; M m F?¬M; +-M i?B i- +kM; F?¬M; +| B Km®M i` m +?¼+ #¼M ?„MX
pÈB ç€K M`v Q\ô
Gw ."i`i`ä- æçB h?¬M ç [m®+ H` ç [m®+ KçM? M?'i æ'm h?¬M æçB HK+ - i` M
KbM? F?¬M; +| +€+? M`Q HªM; i`€M?- #ÎB p"v ?B m i? K K°i +?9i bU ibM? Î M?[M
HÈB +?S F?¬M; +| ?çBX
óaY h? M? o•M M`v F?¬M; #B i H` p B i`Á i-M; HÈT M`Q i`QM; aY ;B \ô
óaY h? M? o•M +?QM? H` ;B +?O +O aY ;B 5 æ°B i`QÌM; Gw ."i- F?¬M; M?) ç
F?¬M; #B i\ô
óæB m M`v- i i?"i bU F?¬M; #B i5ô Gw ."i H†M; H) +QÌB- H"TiS+ +| +?9i +QB i?
K°i ;B i°+- i?U+ HU+ +O aY h? M? o•M +kM; +?d ?ÆM JçihQ F?QªM; i K iBM?-
iBM?- i?U+ HU+ M?Q p"v i?U+ bU`i F?| +QBX
:B[F?¬M; i`mM; - ? B p` æ'm >Q`M; ç½ ç€M? ç M T?€i M|M; - æ'm F?Q æ'm Fo M M
K` +| H M? +'K +O æ'm h?¬M çB M- aY h? M? o•M p` JçihQ ç m iQM? iQ€M ç° + Q
Fo ç€M? [m ç€M? HçB H`K ?Q ? Q ç°B i?mv MX ob p"v ç€K ç¬M; ç M; t2K F?¬M;
æQÆM; M?B M- M;QÌB i?U+ bU pmB KWM; i`QM; ç€K M;QÌB ç M; t2K- +?d +| K¶B
ç`M ¬M; pb KbM? K`i`Î i?`M? ? B +QM ;` +?¼B- #'i Hm" M H` iW ;| + ç° ?Q pBM? i`
i? F?®M; +? ç`M ¬M; - +kM; ç m çQÊ+ +QB H` K°i i?O çQçM i?U+ /KM; çÆM ;BªM
*m°+ +?B M ;B[F?¬M; i`mM; +kM; F?¬M; iB TiK+ çQÊ+ # Q H•m- bU +? M? H +
i K iBM? K†+ /M F?¬M; TªB HÈM- M?QM; aY h? M? o•M /M b Q +kM; +| i? HU+ +
M`Q +kM; H` K°i çB m FB M [m M i`¼M; - ç m F?¬M; TªB bÊ JçihQ FB X Pm i? /
m®M; `QÊm`i M?B m- pbi? i`Î M M F?¬M; +ÁM #B i bÊ H` ;bX
•K K°i iB M; - b m K°i +?B m æ'm Fo- i` M F?¬M; i`mM; JçihQ #` #`i KçM? ` - `A
i?mv M- iQ`M i?•M #` K°i HÈT #,M; bQÆM; /`v # Q T?O- t2K` K†+ /M F?¬M; TªB
ibM? ?bM? +kM; F?®M ç®M p¬ +MM;X

dRyX ZXe @ *?QÆM; kRy, ok hbM? æ°M; hbM?

aY h? M? o•M ç€M? #¢B J¢i hQ- F?Q i? +°M; i,M; H M- +,M #ªM F?¬M; Km®M M? M^K i` M #QQM; i?mv M K` M? M?°M; ç M # M •M? ok hbM?X

ó*ÁM M;QÌB M`Q Km®M F?B m +?B M pÈB aQ ;B +?O F?¬M;\ô •M? ok hbM? [mûi Gw ."iX Gw ."i M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; `ä +¬ M`M; `®i +m°+ Km®M H`K ;b- pšM H`K ;b ç M KbM?X

h`QM; ç€K ç¬M;- i?U+ HU+ +O aY ;B +?O imv i ç®B F?¬M; T?ªB H` + Q M?'i- M æ'm >Q`M; FB - ç m pb i?•M T?"M +O KbM?- F?¬M; Km®M i`QM; ç€K ç¬M; H`H` HB m KbM? +?B M ç'mX *ÁM M?[M; +QÌM; ;Bª i?U+ HU+ FûK ?ÆM aY ;B - i?b b) + `²BX obi? M?'i i?ÌB F?¬M; B ` SM; +?B MX

ó*¬ 2K- +| aY H½Q ;B Î ç•v- i?b +ÁM +| ?Ä ;B M`Q F?¬M; iU HQÊM; bS+ KbM? /€ h? M? o•M i?Q€M; +?9i /•K i`X o` aY ;B +?O M`v- #bM? bBM? M;Q¢B i`W im Hmv +€B ;b F?€+- #ÎB p`v i?'v M[b„+ ç T K°i +?9i- ç½ F?¬M; ç w KbM? H`K°i;B +?O æ'm >Q`M; #€i iBM? K` çB F?B m +?B M pÈB J¢i hQX

óaY ;B +?O [mª M?B M b€i F?Q `i i®i- t2K ` - M?[M; i?S ;¼B H` +QÌM; ;Bª- ç m l €M? K„i [m T?Q Gw ."i- pšM H` bU pk K` mv M +?mv MX

Gw ."i +m®B +MM; ç½ ?B m- •M? ok hbM? ç M; ` €K ?B m bM? ` i v5 L|B i?"i- Gw i?9 M`Q pÈB •M? ok hbM?- ç†+ #B i M?Q i`QM; ibM? +ªM? ?B M M v Î GQM; çªQ- i ç€M? M? m ç i` M? ;B`M? K°i M[M?•MX L?QM; aY h? M? o•M FB Mûi K†i /•K i F?¬M; +?`m M´B- •M? ok hbM? M|B i? M`Q +kM; H`K°i Ko M[- ?Q M?"B +„K #½B

óh€+ J½ Gw- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; +| ?SM; i?9 ç€M? p`B +?B m +MM; aY ;B b /MM; +MB +?Ä +?¼+ p`Q # M M;QÌB i?O HoM? ?ªB i†+X h€+ J½ Gw b[M; bÌ- +?mv H` Qi tm'i ?DB M- T?ªB #B i i`QM; ç€K +QÌM; ;Bª M`v +| F?¬M; Qi M;QÌB KbM? ç i?•M T?"M- imv i ç®B F?¬M; T?ªB +?mv M ;b ? v ?QX >m®M; +?B •M? ok hbM? H`K°i M[M?•M +QÌM; i? - ?„M F?¬M; T?ªB F?¬M; Km®M- K` H` F?¬M; /€K ?v p¼M; t L?QM; Gw ."i ç½ v m +¬m ?„M tm'i i?O- h€+ J½ Gw F?¬M; i? +U imv iX

óaY ;B +?O- H`K M;QÌB M M iU ?B m KbM?- ç®M; T?•M M?" M;QÆB +,M #ªM H` F? i?QXô *| +?¶ /U H` æ'm h¬M +'T #"+ M?Q Gw ."i- h€+ J½ Gw [mv i ç`M? ` i v- M H`K K¼B M;QÌB FBM? M;¢+X aY ;B +?O M;QÌB i K†+ /M +?d H` i? HU+ ?°M; ? B M?QM; æ¢B h?¬M ç [m®+ +kM; H` ç [m®+ K¢M? M?'i +O æ'm h?¬M æ¢B HK+- i? ç [m®+ M?Ä #û +O ?„M +kM; H` i? HU+ b® K°i-

>ÆM M[i?U+ HU+ æ'm >Q`M; #€i iBM? +O aY h? M? o•M #`v ` ç| - +| M;QÌB F?B +kM; T?ªB #B i M p`B T?¬M- i?S M?'i M m +| i?m i?b +ÁM çQÌM; K` tm®M;- i?S ç„+ i°B pÈB aY ;B +O æ¢B h?¬M ç [m®+X

*?d +| çB m h€+ J½ Gw ?bM? /mM; aY h? M? o•M M?Q óç®M; T?•Mô- [mª i?U+ H M K†i •M? ok hbM?- pb i? F?¬M; Qi +QÌM; ;Bª F?¬M; M?`M M´B ç½ T?ªB +QÌB `°H

óL;QÆB H` +€B i?€ ;b\ J` ;¼B aY K¶ H` ç®M; T?•M5ô K†i i`°M ç¬v bU /•K i` H`T i h? M? o•M ç½ ç°M; b€i +ÆX

óæ¢B ;B i Q- H`K°i iB m #®B p¬ / M?- H`K°i ?° T?€T +O h?B M S?QM; ç [m®+ Gw #` +?mv M- M m Gw ."i ç½ ;B`i ;B•v KbM? çB F?B m +?B M pÈB aY h? M? o• / M? Gw KBM? ç +?2 ç¬mX

L m H`K°i i?ÌB ;B M M[ - Gw KBM? pÈB iQ +€+? H` i? HU+ ç M?'i +O h?B M S?Q æ¢B HK+ M?'i ç`M? b) +| K°i +?¶ ç +„K /MB- M?QM; H9+ M`v Gw KBM? KÈB H` i? ç [m®+ +?Q çQÊ+ # Q H•m- aY h? M? o•M çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; #B i Gw K i`°Qi` M K†i F?¬M; +?9i;B m +Êi, óh?B M S?QM; ç [m®+ Gw KBM? \ G` +QM +?n M;?2 [m +?Q \ o¬ / M? iB m i®i K` /€K çSM; ç•v ;BQÆM; Q B- i i?'v H` M;QÆB +

óE?¬M; +¬M T?ªB M|B M?B m pÈB K°i ç®M; T?•M5ô h€+ J½ Gw +?B m i?2Q [mv i, i`B M F? B æ'm /U+ +O KbM?- # v p9i H M F?¬M; - çÊB aY h? M? o•M H M SM; +? aY h? M? o•M K°i H¬M M[ # v H M F?¬M; - bQ pÈB H¬M i`QÊ+ i?m¬M i9v H` pb i` H¬M M`v- aY ;B +?O ç½ ?Q`M iQ`M ç°M; b€i+ÆX L m #` K°i i M +QìM; ;Bªp¬ / M M?K+ K` F?¬M; ;B i ?„M- M?Q p`v aY ;B +?O ?„M p b m +kM; F?¬M; M M H, M H°M L?QM; - M; v H9+ aY h? M? o•M ç®B /B M h€+ J½ Gw- +ªK M?`M çQÊ+ æ'm F?Q F h€+ J½ Gw- ç½ F?B M aY h? M? o•M +| K°i +ªK ;B€+ F?¬M; i?`iX L K M?•M i`QÊ+ ?mM; €+- çÆM ;BªM tûi iW i?U+ HU+ K` M|B- +kM; F?¬M; ? i?m FûK #ªM i?•M- M ?ÆM KbM?X J°i i M ?° T?€T i`QM; K°i i? HU+ +?Q iWM; M; ?2 [m - b Q HçB +| H h? v ç´B #B m H° i` M F?m¬M Kti +O aY h? M? o•M ?B M M?B M F?¬M; i?Q€i F? ?„M +QìB HÈM K°i ?²B- `²B M|B, ó•v ;Bì M?`M i?m pšM +ÁM F`T ç|5ô hª HìB h€+ J½ Gw H` K°i G¬B ? æ'm F?Q- F?B Hm²M; æ'm F?Q M`v T?€i ` - +m° æ'm >Q`M; + Q iBM? +kM; +?QM? i?S+ #„i ç¬mX h`M ç'm ;B[F?¬M; i`mM; M`v- Gw .`i F?¬M; i? M`Q [m M i•K çQÊ+- F?¬M; TªE +? i+O h€+ J½ Gw- K` H` Gw .`i iBM i M i?O HoM? ?ªB i†+ h€+ J½ Gw- ç®B T?| pÈ ? B ?`M; # imv i ç®B F?¬M; +| p`M ç ;b +ªX Gw .`i +?mv M €M? K„i iÈB •M? ok hbM?- +| +?9i #`i K½M M|B, óG`K +€B i`Á ;b- tm`i ?B M b Q\ô •M? ok hbM? i?b HçB + Q i?•K Kç i i`„+ M|B, óh +?QM? H` Km®M #B i- i`QM; HÁM # Q M?B m T?¬M\ô Gw .`i ?ÆB b[M; b\ - M?QM; M; v H`T iS+ i`î M M ?B K €+- M|B i?ŠM; , óh? M`Q\ `²B b Q\ô óE?¬M; çQÊ+ b Q\ô óæQÆM; M?B M çQÊ+5ô Gw .`i #B M b„+- i`î M M M; ?B K i9+, óL?QM; tBM M; Q\ i`QM; i?ìB çB K M`v5ô o pk K` i` M Kti •M? ok hbM? ?²M; H M ?B K i?'v- ;B¼M; çB m +| +?9i m Q€M, ó M; QÆB- •M? ok hbM? i F?¬M; ç€M; ç +?`m çUM; p`v b Q\ô M?[M; HìB M|B ç°M; i Gw .`i`mM H MX ``i F M|B i? M`Q- •M? ok hbM? +kM; H` K°i M; QìB ç€M; i?QÆM; F?¬M; ?Q`M iQ`M H` /Q #ªM iQM?- K` /Q im Hmv M J i¬M; #Q Fo ó>Q K HQçMôX óæQÊ+ `²B- çWM; H`K HQçM M[- ;Bì F?¬M; TªB H9+ ç H`K HQçMXô Gw .`i K K .`i i +kM; F?¬M; TªB M; QìB i®i; b- +`M; F?¬M; +ªK i?'v M; QÆB +| ;b H` F?¬M; + M?î M; QÆB- î i` M GQM; çªQ M`v- F?B K i®M K°i +?9i i?b pšM ?ÆMXô G9+ M`v- i`M +?B M i` M F?¬M; i`mM; ç½ ç M ;B B çQçM ; v +'M- +€+ +QìM; ;Bª i? M?bM ` ``M; - i`M +?B M +O ?° T?€T Gw KBM? FB p` aY ;B +?O ç½ i`î i?`M J` +m° + [mv i ç'm M`v- ç½ i?m ?9i bU +?9 w +O æ'm h?¬M çB MX E?¬M; #B i H9- ?B M i` M #QQM; i?mv M- HçM? HMM; [m M b€i K¼B +?mv M- +'i ;B¼M; M|B, óL? HÈM H„K- M?QM; iWM; iW iWM; iW ç½ çQÊ+ i`mv M p`Q i B K¼B M; QìB K°i +€+? mv M; ?B ç€M; iBMX \*| i? F?¬M; M Kti M; QìB F?€+- M?QM; æ'm h?¬M çB M ç½ tm`i ?B M- aY h? M? >m®M; ?² T?2M M`v M m ç'm iB T- ?„M +kM; #B i- #ªM i?•M F?¬M; TªB H` ç®B i? K°i +?mv M ``i F?| M|BX X h?®B HmB K'v +?K+ Kûi ` F?ÄB T?çK pB M, M; HQÈM ;B[ F?¬M; i`mM; FûQ H K°i ççQ MY +mM; - i`î HçB T?Q i` M #QQM; i?mv MX h€+ J½ Gw p®M H` Q M ççB ç¬m F?¬M; i`•m #„i +?| çB +`v- M M +kM; b) F?¬M; /•v óaY ;B +?O- H` +?mv M ;b\ hçB b Q H B ç°M; b€i w\ æ'm h?¬M çB M HçB K°i H¬M M; v i`QÊ+ Kti- #`i +S B +kM; F?¬M; çQÊ+ iB M ?`M? [mv i ç'm F?B M +?Q # M

L;QÆB i?•M H¨ aY ;B ;B +?O- pb b Q #B i`ä`²B K¨ +ÁM pB T?¢KXô iY v çB M b
M?QM; K¼B M;QìB ç m M?bM` - aY ;B +| [m M ? F?¬M; i pÈB æ'm h?¬M çB M- +
/ŠM iÈB pB + #` tY T?¢i +?QM? i?S+ M¨Q +a- +ÁM ?° T?€T Gw KBM? FB - i?b i?"i
Zmª M?B M- T? #bM? aY ;B +?O tQM;- iY v /B M bo +?mv M ?QÈM; b M; h€+ J½ C
H) +kM; #B i [mv +O`²B +?S5ô

Gw ."i F?¬M; Km®M i?•M T?"M +O h€+ J½ Gw #` iB i H°- # M p°B p¨M; +QÈT HìB
óhY v çB M bo +€+ ?¢- +?mv M M¨v i?U+ ` F?¬M; i? i`€+? Gw ?° T?€TX æ®M; T?
M K #€M[- Gw ?° T?€T i?"i bU M?bM F?¬M; +?`m M´B M M KÈB` i v- M?QM; M;Q
;B +?O- çB m M¨v- i'i +ª K¼B M;QìB Î ç•v ç m +| i? H¨K +?SM;Xô

óL;B H€Q- M;QÆB H¨ iB m i?Y i?®B iW MÆB M¨Q tm'i ?B M- +?¶ M¨v +| T?¬M +?Q
aY ;B +?O H¬M M¨v ç½ M?bM H¬K`²B- Gw ."i +QìB F?BM? KB i, óE?¬M; +| iQ +€
ç|- aY ;B +?O5ô

GB M iK+ +?`m M?K+- K†i KkB aY ;B +?O ?¬K M v +QB M?Q pSi çBX óhY v çB M
bU i¬M M;?B K +O aY ;B i - +?Q T?ûT i¢B ?¢i?mv i T?€T pÈB ? B p` M¨v K°i +?S
hY v çB M bo +ÁM +?Q M|B ;b- Gw ."i #QÈ+ H M K°i #QÈ+- H¢M? HbM; M|B, óh
i`QÈ+ ç•v5ô i?•M ?bM? pW iB M pW HMB- +?d M;?2 ô# ö K°i iB M; ;BÁM p M;-
?B M M,K /'m i v iQÆB`|B ç T K„iX Gw ."i /€K` K†i pÈB aY ;B M?Q p¨v ç½ çO H
`²B- +ÁM aY ;B #` ç€M? H M K†i M?Q p¨v +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; t2K +?mv M ;b c
+¨M; i`Î M M F?¬M; i? ?ÆM çQÈ+ M[X

æQÆM; M?B M /®B pÈB Gw ."i K¨ M|B- +€B`€i M¨v +| w M OB •M? ok hbM? M?B
;B +?O K°i +?9iX

"QM; H'v F?m¬M K†i M|M; `€i M?Q i?B m ç®i- aY ;B +?O +| K°i +ªK ;B€+ F?|+ F?
óL;QÆBX X X L;QÆBX X Xô

óL;QÆB +QM 2K M;QÆB ç|5ô

óhY v çB M bo- tBM +?Q T?ûT aY K¶ ibK H¢B +¬M; #^M;5ô aY ;B +?O M?bM iY v
M;Q¢B i`W i` M K†i +| +?9i i?¬M; +ªK- i?b F?¬M; +| #B m H° ;b ?ÆMX Gw ."i M¨v-
ç°M; p¨Q çQÈ+- ç M +ª iY v çB M bo ?„M +kM; T?ªB FQM? M # T?¬MX .M b Q ?„M
M? m- ç m H¨M;QìB i´M; çB M +?O çQ p X L?bM i?'v KS+ ç° K¨ i´M; çB M +?O +C
a m M¨v b) i?m M?"M #¼M ?¼ H¨K ç iY +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M F?¬M; +| F?ª
óæQÈ+`²B- /WM; H¢B Î ç•v5ô iY v çB M bo i?ªM M?B M M|B, ó:BªB i€M5 aY ;B +
h`Á ? v +S p¨v K¨ i M +m°+ b Q\ J¼B M;QìB K†+ /M F?¬M; + K i•K- M?QM; F?B T
iQK- M M ç¨M? T?ªB +?"K`½B iªM çBX L;QìB F?¬M; + K i•K M?'i çQÆM; M?B M
+kM; F?¬M; i? M;ì`¨M;- æ'm h?¬M çB M pšM Hm¬M;B Q ?ªQ pÈB aY ;B - p¨v K¨ H
;B9T çÐ KbM? K°i +?9i M¨QX æQÆM; M?B M- aY ;B +?O imv i ç®B F?¬M; T?ªB
+?9i-ç½ #B i`ä iY v çB M bo F?¬M; ;B9T KbM?- i?b „i H¨ pb K°i HQ /Q M¨Q ç| F?¬
ob i? ?„M F?¬M; ç°M; i?O M[- K¨ çÈB K¼B M;QìB iªM çB ? i-`²B KÈB çB i?2Q iY v
h` M #QQM; i?mv M- Gw ."i +| +?9i #m²M #U+ K¨ M?9M p B- +?ŠM; T?ªB H¨ çB`
+?9i M[H¨ ;•v T?B M T?S+`²BX L?bM •M? ok hbM?- M?'i i?ìB +kM; BK H†M;X

L?QM; i` M #QQM; i?mv M /¨B çQÈ+ M®B pÈB M? m- ç i¨B K¨ M?[M; M?|K +QìM; ;
/` M;?` i?b ç m ;B®M; M? mX Gw KBM? i?¬M #Q- K°i æ'm >Q¨M; + Q iBM? +?d H¨
i?B m MB M FB +| i? i†M; +?Q æ'm >Q¨M; #€i iBM? K°i +€B #¢i i B K¨ F?B M ?„M
ç i¨B M¨v #„i ç¬m +¨M; i`mv M çB i?b +¨M; i` /

dRRX ZXe @ *?QÆM; kRR, h`M; >bM? æ'm Eo

Gw."iT?€i?B M- #•v; Bì#`i F ?„M çB ç M ç•m- H"TiS+ b) tm`i?B M `i M?B m €M
t9+X " B/m ibK óh`mM; p,M K¶B M;`v jeyRR3ô h`QM; M?[M; €M? K„i M`v +| bU ?•
+| ;?2M ;?ûi- çQÆM; M?B M +kM; +| M`M? #ÊX

óob b Q M;QÌB ç€M? M? m H`i - M?QM; M;QÌB M´B iB M; HçB H`M;QÆB- H½Q çQ
pmB p ?ÈM ?Î?ÄBi?,KX æQÆM; M?B M- ç•v +?d H`M?[M; HìB çM pmB +O h€+ J
i„+ ;Bì ç•v bÊ M?'i H` bU M´B iB M;X Gw."i /"T aY h? M? o•M- +kM; H` +| w Km®M

óL;QÆB Km®M M´B iB M; i?b +kM; çÆM ;BªM i?¬B- +,M #ªM F?¬M; +¬M T?ªB ç€M
H M `^M; ði H` h€+ J½ Gw i?O HoM? ?ªB i„+ð H` çQÊ+ `²B5ô Gw."i +QÌB +QÌB i`ª

óo'M ç H` ?B M içB +?Q /M i +| H` ?ªB i„+ - i?b +kM; F?¬M; T?ªB i?O HoM? M[`²B
T?€ ?Ov ?çK ç°B i F?´i•K FBM? /Q M? # Q M?B m M,KX L m H¬M M`v +| i? ç M
im Hmv M çQÊ+ ;b ç| ç°i T?€ i?b KÈB ç€M; ;B€- F?¬M; i?b i?m i?B i[m€ HÈM`²B

óL?bM i?`v G hmv i S?QM; +?Q \ >„M +kM; îi` M i?mv M- +| ;†T M;QÌB #çM +k [m

óG hmv i S?QM; i?b F?¬M; M?bM i?`v- M?QM; M;QÌB [m2M K†i i?b F?¬M; Qi- M?[
M;QÌB i`QM; i? ;BÈB ç|M; #,M;X oQ M?Q ?Q`M; iY +O æçB h?¬M oQÆM; i`B m +

Gw."i ç°i M?B M /WM; #QÊ+ HçB- i`^M? i`¼M; +ªM? +€Q h€+ J½ Gw, ó*?9M; i p
[m€- F?¬M; M M #B m ?B M M?Q [m€ [m2M M? m- M m F?¬M; i?b b) F?¬M; +| ;b i

h€+ J½ Gw +QB M?Q F?¬M; +| p'M ç ;b, ó*MM; H„K i?b #` ;B i +? i`²B çQ p GQ
i?ìB ;B M î ç•v HQ H„M; +?ì çÊB bU S+ ?B T +O M;QÌB F?€+X

óL?[M; i?€M; M;`v M`v b) F?¬M; FûQ /`B ç•m- h€+ J½ GwX L;QÆB F?¬M; +ÁM Km
i?Y p"MK v M[b Q\ *?mv M HBM? iBM? F?€+ F?¬M; +¬M HQ M[- ;Bì HQ +?m`M #
p` ok hbM? iB m i?Q +| i? M? M? +?|M; F?®M; +? K°i +QM i?mv M- ç +?9M; i +
#`i +S H9+ M`QX G`K çQÊ+ F?¬M; \ô

ó*?mv M M`v +| H) F?¬M; +| p'M ç ;b- H€B i?mv M H`M;? +O i - +ÁM p i?Ov i?
b) +| +€+? çÆM; BªM ç ç®B T?|5 æ°B i`QîM; - +?9M; i +| F ?Qç+? KÈB `²B b Q\

ó*kM; F?¬M; iQM? H` F ?Qç+? KÈB- pšM H` M?•M H9+ GQM; i°+ p` +QM M;QÌB t
i ` - M m M?Q ;Bì ç½ ;†T çQÊ+ +€+ M;QÆB- +€+ M;QÆB i?b HçB Km®M ç M h?¬
i M;?o- +?B #^M; +?9M; i +MM; M? m çB ç M h?¬M +?B HoM? pU+ H` çQÊ+ `²BX
ç´B- #îB pb æ'm h?¬M çB M çB M +?O v m +¬m Gw."iT? #Ä h?B M J æ'm F?Q- G
F?¬M; +| bU F?®M; +? +O æ'm h?¬M çB M çB M +?O ç im Hmv MX

J` h?¬M +?B HoM? pU+- F?¬M; M;?B M;ì ;b +?QM? H` HU +?¼M i®i M?'iX

ó:B[GQM; i°+ H` +QM M;QÌB i?"i bU b) tªv ` tmM; ç°i b Q\ô H9+ h€+ J½ Gw ?ÄB p
i? v ç´B- M m i?U+ bU tªv ` tmM; ç°i HÈM- M?[M; M;QÌB M`v +| i? `ìB F?ÄB GQM
M|B çQÊ+X

óL?'i ç`M? T?ªB Mªv bBM? tmM; ç°i5ô Gw."i FB M ç`M? M|B, ó*S +?Q H` #¼M ?¼
b) iQM? +€+? F?B M ?¼ tmM; ç°i5 LQÊ+ F?¬M; ç°M; i?b H`K b Q KÁ #„i çQÊ+ +€

óæQÊ+ i?¬B- p"v +?9M; i +?B M? m ` ?`M? ç°M; - +?mv M SM; +Sm h?B M J h?€
çQ€M +?WM; H` F?¬M; i? K ;B çQÊ+X æÊB b m F?B +?9M; i F?¬M; +? çQÊ+ +Q
i` M +°i #m²K Qi i?m®+ K`m çÄ- +?d +¬M M?bM i?`v /'m ?B m M`v- i?b +| i? ?B m
T?€i /QÊB bU çB m F?B M +O +?9M; i #`i +S H9+ M`Q5ô

h?'v h€+ J½ Gw `ìB çB- Gw."i +kM; F?¬M; Km®M çB /çQ iB T M[ - K` çB p T?Q +
ç°B i?mv M +?B M +O æ'm h?¬M çB MX >„M pšM +?Q çB ç M #QQM; i?mv M +?
;Bª K†+ €Q iQ i æ'm h?¬M çB M çB iÈB ç|M- i?`v Gw."i- p°B M|B, óæB M bo ìB G

L;QÌB i?U+ bU KìB Gw."i- F?¬M; T?ªB H` iY v çB M bo- K` H` i´M; çB M +?O5

æ'm h?—M çB M çB M +?O +^a M; "v ~M i`QM; F?Q M; i?mv M ç F?—B T?K+—H9+ M i`çM; i?€B çdM? T?QM;—H9+ Gw ."i #QÊ+ p`Q F?Q M; i`v #Q K"i K" t ?Q ç|—p`i #bM? i?QÌM; ç| ç M; i?QÎM; i?S+ K°i +€+? iBM? i K°i Hv `QÊm K`m p`M; i`QM; p,, óGw ."i—M; QÆB +kM; H`K K°i Hv—HQçB `QÊm i?m®+ M`v F?—M; M?[M; i?ÆK M; Q æ'm h?—M çB M—M| +| F?—M; Qi +€B HÊB ç®B pÊB pB +im Hmv M +O +QÌM; ;B^aX iÄ p `i ?[m ?<sup>a</sup>Q—b m F?B pÌB ?,,M ç M `²B `|i +?Q ?,,M K°i HB `QÊm—HçB iÄ w ç C L m F?—M; T?^aB #B i`ä i?•M T?"M +O ç®B T?QÆM;—Gw ."i `i F?| +| i? çQ€M ` iW p # M M; Q`B M`vX J°i H½Q ç—m M?Ä #û ?B M ?Á M?Q K°i M; QÌB #bM? i?QÌM; K°i ççB i?9+ p— ?çBX

óh'M; çB M +?O ççB M?•M—i`B m ?Q€M i?m°+ ?ç +| çB m ; b ; B Q T?| b Q\ô M?QM MY T?—M #'i FQM? Qi M?'i H`bU #B m ?B M # M M; Q`BX

óa Q +?S— #'M çB M +?O KÌB M; QÆB m®M; `QÊm +kM; F?—M; çQÊ+ Q\ô

L m H` m®M; `QÊm i?m—M i9v—i?b i?"i H`; †T [m, `²B—M?QM; i'M; çB M +?O ç½ +C Gw ."i +kM; +?d #B i M?"T; B iMv iK+ i?—B—M•M; HB `QÊm + Q +?•M H M—ç€M? çB M M'm i?2Q T?QÆM; T?€T #Q i`mv MX

JMB p` +O `QÊm i?m®+ ?ÆB M?ç i— /Q /QÊ+ HB m M M +| +?9i Fb Hç—M?QM; M? i?m®+ pW p`Q +Æ i? —i?b HB M +| K°i Hm²M; F?Q HQm 'K €T +?av i`QM; FBM? HU+— ?,,M i?'v FBM? Kç+? —M i?m`M i?Q<sup>a</sup>B K€B / +?`m—KÆ ?² K` +| +?9i i?Q<sup>a</sup>B K HQçB `QÊm i?m®+ M`v i?QÌM; tmv M—i?b M?'i ç`M? b) +| i€+ /KM; `i i®i ç®B pÊB óGw ."i—M; QÆB #B i bY /KM; i`M; ?bM? æ'm Fo F?—M; \ô i'M; çB M +?O ç°i M?B M Gw ."i i?"M? i?U+ i`<sup>a</sup> HÌB, óE?—M; #B i5ô K†+ /M i`M; ?bM? æ'm Fo ?mv M /B m— /KM; ;b ç®B pÊB K°i +QÌM; ;B^a +?•M +?QM?—+ Q i?O [mv i ç'm—F?—M; i? i?m HB F?Q iS+ M`v F?—M; i? ; B'm çQÊ+X æQÆM; M?B M—M?[M; HÌB M`v Gw ."i b) F?—M ó`M çB M i`mv M +?Q M; QÆB #° K—M i`M; ?bM? æ'm Fo p"v5ô

h'M; çB M +?O M`v i?"i +| +?9i F?—M; ?B m M'B—iU /QM; HçB Km®M i`mv M +?Q C M`v—i`QM; çB m M`v +| ;b ç| `i Hç\ L?QM; M?B m M; ? i?b +kM; F?—M; ?çB i?•M M`v F?—M; H`K M?[M; +?mv M ; ; €v +?| i`°K—i`M; ?bM? æ'm Fo M`v pW ? v +| M? pmB p ç€T, óo"v i?b T?<sup>a</sup>B ç iç i'M; çB M +?O ççB M?•M `²B5ô

óh`M; ?bM? æ'm Fo +kM; +| M?[M; T?—M p Q i?'T—i`M; ?bM? æ'm Fo i?—M; i?QÌM; ?bM?—K` HçB iB m ? Q F?—M; Qi æ'm F?QX \*ÁM HQçB BM?—iB m ? Q æ'm F?Q Q Fo i?b HçB +`M; /`BX "M çB M i`mv M +?Q M; QÆB #° i`M; ?bM? æ'm Fo M`v—F?— F?Q—K` ç²M; i?ÌB +| i€+ /KM; i?m HB K F?Q iS+ +QÌM; ;B<sup>a</sup>—i`W T?B i?U+ HU+ ç® +ÁM F?—M; i?b F?B M; QÆB ç½ i?m HB K F?Q iS+ +QÌM; ;B^a `²B—i?b M?'i ç`M? H`M; ?bM? æ'm Fo K` i'M; çB M +?O i`mv M i?K +?Q Gw ."i +| i M H` ó—M GQM; F?—M; +| ;b Fb [m€B—æ'm F?Q—pk F?Q—æ'm F?Q +—M; T?€T + Q +'T +O æ'm h?— —M GQM; [mv i +—M; T?€T +| +?9i iBM? pB—pÊB i`B i`Q +O Gw ."i—?ÆM MY M; +ÁM Km®M çç i çQÊ+ ?B m [m^a i`M; ?bM? /MM; æ'm F?Q F?®M; +? F?—M; ;B M—i? i`€+? `^M; Km®M im Hmv M i`M; ?bM? æ'm Fo i?b i`QÊ+ iB M T?^aB çç i çQÊ+ +^aM?

h?b ` i`M; ?bM? æ'm Fo +—M T?^aB /MM; ç M Fo M, M; F?®M; +? F?—M; ;B M—Hw T?S+ içT—+?d H` F?®M; +? €M? b€M; tmM; [m M? KbM? ç M| H€+? [m +Æ i? K ç| b) çç i çQÊ+ ?B m [m<sup>a</sup> i`M; ?bM?X

h`QM; i?ÌB ; B M K°i M; "v— /QÈB bU ?QÈM; /šM +O i'M; çB M +?O—Gw ."i ç½ im i` Gw ."i ç½ ?Q`M iQ`M M,,K çQÊ+ ó—M GQM; [mv iôX

ó"° K—M ð—M GQM; [mv iö M`v +QÌM; ;B<sup>a</sup> i?—M; i?QÌM; Km®M M,,K #,,i çQÊ+ +kM; i pã ;B<sup>a</sup> +| i?B M T?9 i®i M?'i K` i iWM; i?'v—+kM; +—M /, K # M; "vX E?—M; M; QÌB G

M;`v i?b +| i? M„K p[M; `²BXô i?`v Gw .”i bY /KM; i`M; ?bM? æ’m Fo i?m–M i?K+– i F?2M M;ÊBX

Gw .”i bÎ /o +| i?B M T?9 M?Q p”v- K°i K†i H” /Q bU HoM? M;° b•m b„+ +O i´M; çB K†i F?€+ H” çQÆM; M?B M H” /Q FB T i`QÊ+ ç½ ?¼+ [m M?[M; FB M i?S+ p p”i b€M; p” F?¬M; ;B M pQÊi t #’i Fb +QÌM; ;Bª M”Q i`QM; æ’m h?–M æ¢B HK+ M”vX

óh´M; çB M +?O [m€ F?2M `²B- i?m°+ ?¢ +| i? +| iB M i`B M M? M? M?Q i?–M i® çB M +?O ç¢B M?•M +| T?QÆM; T?€T /¢v /¶5ô Gw .”i F?B K i®M M|BX

óæQÊ+ `²B- +kM; F?¬M; t tQ+? ;b M?B m5ô i´M; çB M +?O M?bM b„+ i`ÌB # M M +?9M; i +MM; H M GQM; çªQ F?€K T?€i?U+ ?Q i? M”Q +?S5ô

Gw .”i ;BÌ KÈB ?B m /KM; w +O i´M; çB M +?O F?B i`mv M H¢B i`M; ?bM? æ’m Fo çQÌM; H M GQM; çªQX *| i`M; ?bM? æ’m Fo `²B- i?b +| i? mM; /mM; i?QªB K€B ` t2K ` i´M; çB M +?O ç¢B M”v M”v ?”M? bU- pšM Hm¬M +| +?9i ?ÊT HQ- +?S F?¬M F?B KÈB M?bM i?`vX

óE?¬M; #B i i´M; çB M +?O ç¢B M?•M Km®M çB ç M ç•m\ GQM; ç°M; ? v iM i?B M

”M çB M Km®M i bK GQM; i°+ i°+ i`QÎM;– ç t2K i?U+ HU+ +O H½Q GQM; M”v `®i h´M; çB M +?O +kM; F?¬M; ;B’m /B K w ç²+O KbM?– M|B i?ŠM; pÈB Gw .”iX

æB m M”v pÈB Gw .”i i?b H¢B H” K°i iBM iS+ i®i- i´M; çB M +?O M m ç½ Km®M i? i°+ i`QÎM;– i?b +| i? M|B H½Q ç½ [mv i ç`M? [mv i ç`m K°i i`”MX *?d +–M ? B H½ i?b Gw .”i b) +| +Æ ?°B H M p”Q GQM; ç°M; +Sm h?B M J h?€M? M[5 *?d +| çB m

óh?2Q i?m°+ ?¢ çQÊ+ #B i- GQM; i°+ i°+ i`QÎM; i?•K +Q Î +?¶ b•m i`QM; GQM; ç i bK i°+ i`QÎM;– +?d /U p”Q i`M; ?bM? æ’m Fo M”v- /QÌM; M?Q H” F?¬M; ç€M; iBM

óo”v i?2Q w M;QÆB- H”K b Q KÈB +| i? iB T +”M H½Q GQM; ç•v\ô

óæB m M”v i?m°+ ?¢ +kM; F?¬M; i? M|B i`QÊ+– i`i i?ªv M M çÊB b m F?B H M çªQ

h´M; çB M +?O ;”i ç–m iÄ p ç²M; w- ? B M;QÌB i?B i`B M i`M; ?bM? æ’m F„– ` F?Ä i`ÌB ç½ i®B ç2M- €M? i`,M; pšM +?Q /•M; H M- ç M çm®+ i`QM; ç°B i?mv M b€M; pšM H” K°i KªM; ç2M F`iX æ i?Y M; ?B K ?B m [mª i`M; ?bM? K°i +?9i- Gw .”i i”M ç M i`QÊ+ K†i K°i iQ i æ’m h?–M çB M çªK M?B K M?B K pK +ªM? ;BÈB `²B H”K i FB [mª M?B M K°i +?9i T?ªM SM; +kM; F?¬M; +|X

_ÌB F?ÄB ç°B i?mv M- ? B M;QÌB M;? M? M; M; i` Q H M #Ì #B M- iB M p”Q GQM; +?WM; ?ÆM KQÌB KûiX G–M M”v H M çªQ- Gw .”i +| +ªK ;B€+ M? M?äK ?ÆM M?E T?–M M;mv M M?•M- T?–M F?€+ H” +| i? /U p”Q +QÌM; ;Bª +| i? F?B m +?B M p i´M; çB M +?O ç•v- M?Q p”v M m +| ;†T T?ªB +?B M bo +O GQM; i°+– i?b +kM; F?

Í GQM; çªQ H•m M?Q p”v- Gw .”i +| i? M|B H” i?m°+ çQÌM; MÆB ç•v- `i M? M? b r GQM; i°+ + Q M;¢Q- +| +?9i F?BM? i?QÌM; +QÌM; ;Bª +QM M;QÌB- +?d ç H¢B i` M i` M? +?’T p” /Á tûi i` M #–m i`ÌB- # M M;Q”B GQM; ç°M; ?Q”M iQ”M F?¬M; çB m i

ó” M i`QM; M9B FB +?QM? H” GQM; ç°M; 5ô çSM; i` M [mªM; i`QÌM; T?Q i`QÊ+ G +Y F?´M; H²+O GQM; ç°M; `²B M|BX

óæ¢B #ªM /Q M?+O GQM; i°+– t2K ` +kM; +?d ç M i? i?¬B5ô i´M; çB M +?O M|B bOM; +O M;QÆB ç M ç ;B9T +?9M; i F?¬M; \ô

óv +O i´M; çB M +?O ç¢B M?•M i?m°+ ?¢ F?¬M; `ä5ô

óh?”i F?¬M; `ä b Q\ Gw .”i- M;QÆB F?¬M; T?ªB H” /¢M; M;QÌB M;m M;®+5ô i´M óL m M?Q Km®M /Á tûi i?U+ HU+ +O H½Q GQM; K” ?„M F?¬M; ` i v i?b F?¬M; çQ

Gw .”i H”T iS+ iQ€i K² ?¬B H¢M?– t2K ` ç K M v #ªM i?•M M;Q”B pB + /šM çQÌM;– pQ /K M?Q- pb i´M; çB M +?O– H”K ç€ i?Y p”M;– çB /Á tûi i?U+ HU+ +O H½Q GQ

F?¬- Gw ."i F?| F?,M M|B, óh´M; çB M +?O +€+ ?¢- #ªM HoM? +O i?m°+ ?¢ +?Q
M?B K pK HÈM- M;¨B +| H) M M imv M M;QÌB F?€+ çB ¢5ô

óL;QÆB H¨ bU HU +?¼M i®i M?´iX u M i•K- H½Q GQM; b) F?¬M; ;B i M;QÆB ç•n
w- #´M çB M +?O +kM; F?¬M; M;²B M?bM K†+ F 5ô i•K w i´M; çB M +?O /M b Q +k
iQ¨M F?¬M; ç +?Q M;QÌB F?€+ M;?B p´MX

dRkX ZXe @ *?QÆM; kRk, E?B m *?B M GQM; h°+ h°+ h`QÎM;

óh`QÈ+ iB M M;QÆB +| i? i`B m ?Q€M GQM; bOM; çB ` - ;Bª w ç€M? M? m pÈB GQ
çQÈ+ H½Q GQM; `²B- i?b b) M;?o +€+? F?B m +?B MX æ9M; `²B- M m #´M çB M +
i`ÌB b€M; b) +?QM? i?S+ F? B +?B M pÈB H½Q GQM;- +?Q M M Gw ."i- M m M;QÆ
H½Q GQM; ç M KS+ ç° M?B m M?´i- i?b #´M çB M p¬+MM; +ªK FQ+? M;QÆB5ô

*€B ;b ;¼B H¨ # M;Q¨B i`mM; ?"m M°B i•K ;B M i`€- +€B M¨v i`QM; iQÎM; iQÊM; +
pB + K¨ i´M; çB M +?O ç M; H¨KX L?QM; M;?o Fo H¢B i?b +kM; ç9M;- +| i? H2Q H
+O æ´m h?¬M çB M- M;Q¨B i?U+ HU+ æ´m F?Q +O #ªM i?•M- F?¬M; +| +?9i i?O

óh?m°+ ?¢ i?b +| i? ;„M; ? i bS+- M?QM; +| i? ç¢i çQÈ+ ç M v m +¬m +O i´M; çE
?¢ F?¬M; /€K #ªQ çªK5ô

hB T ç| i´M; çB M +?O i`ª HÌB F?B M +?Q Gw ."i Km®M i?´ ?mv i, óE?¬M; b Q- M
ç K K B i çQ G hmv iS?QM; ç M iB T iK+ F?B m +?B M pÈB H½Q GQM;X L|B +?
F?¬M; M„K +?„+ KQÌB T?¬M i?b b) F?¬M; ç°M; i?O5ô

Gw ."i BK H†M;- F?| i`€+? GQM; h°+ F?¬M; i?Q+? +QM M;QÌB- bQ pÈB GQM; i°+
F?¬M; #B i M,K ç| +QÌM; ;Bª h?QÈM; +´ • GQ ao ç€M? #¢B GQM; i°+ i°+ i`QÎM; +
T?€T iQÆM; iU F?¬M;X

.QÈB bU F?®M; +? w MB K- >Q¨M; FBK ´m HQM; *?B *?B `´i M? M? b m ç½ tm´i ?E
bOM; M¨v iÄ¨ ?QM; T?´M F?€+ i?QÌM;X L|B i?¨i- Gw ."i +kM; +¨M; M;¨v +¨M; i?Q-
F ?Q¢+? +O i´M; çB M +?O- Gw ."i T?ªB çB m F?B M ç *?B *?B p¨ KbM? ç€M? M

æ´m F?Q `U+ `Ð çQÈ+ M M¨ - `´i M? M? i¢Q¨ ?B m SM; M?[M; €M? b€M; `U+ `Ð
M;QÌB K°i `²M; i`2Q HÆ HYM; i` M #-m i`ÌB +¬M; FQ+? HšM M? m- F?Q i? i`¬M;

*?d pW ç€M? +| p¨B ?²B- iW +Y GQM; ç°M; iQ HÈM ç½ tm´i ?B M p¨B +U HQM;- M
+?B M ?Q H FB X Gw ."i M;?B M; M;QÌB- +QÐB H M HQM; *?B *?B- K°i i`¢M; i?+

h?´v ´m HQM; #` [mªM +? - K´v +U HQM; FB H¨T iS+ /WM; H¢B +€+? ç| ?ÆM KQÌB K
i°+ + Q M;¢Q K†+ /M F?¬M; i? +?`m çQÈ+ +ªM? ´m HQM; #` +QM M;QÌB +QÐB H
M;QÌB ç² HQM;X

J°i H€i b m- GQM; i°+ H½Q i°+ i`QÎM; +kM; tm´i ?B M i`QM; ç€K `²M; FB X

L?bM i?´v Gw ."i- H½Q GQM; F?¬M; M?[M; F?¬M; iS+ ;B¨M- K¨ +ÁM +| b„+ K†i pME
h?B M J æ´m F?Q K¨ #´v M v i bK FB K F?„T MÆB F?¬M; i?´v imM; iQ+- i`QM; HÌB
+| i? ç®B T?| pÈB +QÌM; ;Bª .QÆM; J h?B M +?Q ?„M +?mB ç¬m p¬ HQÈB- H½Q
+?¬K +?¨K ?¢ tm®M;X

*?d +| çB m- tm´i T?€i iW HÁM; iU i`¼M; +O GQM; i°+- H½Q GQM; pšM i? M? b„+
."i- M;QÆB Km®M H¨K ;b\ô

óE?¬M; +| ;b- +?d H¨ Km®M M;QÆB i?¬B- H½Q GQM;5ô Gw ."i +QÌB pmB bQÈM; M

óh i`¨M? i`¼M; +ªM? +€Q M;QÆB- M m M;QÆB Km®M¨ i v pÈB GQM; i°+- i?b b
F?„+ M?´i +O GQM; i°+5ô

Gw ."i M?av tm®M; HQM; 'm HQM;- p¶ i v iÄ w #ªM i?•M p¬ ?¢B- b m ç| +QÌB M|B, ç M GQM; ¸°M;- +?d H" Km®M i bK H½Q GQM; i•K bUX G½Q GQM;- F?¬M; +¬M T? +?Q #¼M +?9M; ;BªB i€M ? i çB5ô Gw ."i i?¬M i?€B #bM? ioM?- +?d p"Q Qi M? 'i K h`QÊ+ K†i K'v +?K+ +U HQM;- i?Qç i M?bM Gw ."i +kM; F?¬M; #^M; K°i +QM FB MX K" ç½ FBM? ¸°M; ç M M?B m +U HQM; M?Q p"v- K†i M"v +QB M?Q çQÊ+ +QB i`¼M b Q- H½Q GQM; +kM; F?¬M; Km®M +€+ GQM; i°+ F?€+ M;?2 i?'v +•m +?mv M K" i? w #ªQ +€+ +U HQM; F?€+ ç2K *?B *?B p GQM; ¸°M;X

o`B T?9i b m- i` M [mªM; i`QÌM; +?d +ÁM H¢B Gw ."i p" GQM; i°+ i°+ i`QÎM; çQ h?¬M çB M çB M +?O ç M; i`QM; i`¢M; i?€B i" M; ?bM?X

óGw ."i- i¢B b Q H¢B i?'i ?S `ÌB F?ÄB GQM; i°+ \ô

óh ç•v F?¬M; TªB ç½ i`Î p ç| b Q\ô i`QM; ç¬m Gw ."i ç M; M? M? +?| M; iU ?ÄB F?B m +?B M +MM; H½Q GQM;- M?QM; F?¬M; ç M KS+ +?¼+ ;B" M H½Q [m€ KS+ T?•M #B i M†M; M? - ` i v /B i KbM? H" çQÊ+X

óh`Î p H" i®i`²B- GQM; i°+ b) F?¬M; i`mv +Sm i`€+? M?B K +O M;QÆB- +?d p' ?Q" M i?"M? bS K M? i`m b€i .QÆM; J h?B M +O KbM?5ô

ó*| +¬M i`m b€i .QÆM; J h?B M F?¬M;- /QÌM; M?Q +ÁM TªB +?Ì b m F?B H½Q G çB M +?O [mv i ç'm tQM; `²B KÊB M|B çQÊ+5ô Gw ."i M|B, óG) M"Q GQM; i°+ KmQ .QÆM; J h?B M\ô

óGQM; i°+ çQÆM; M?B M b) F?¬M; pB T?¢K HÌB i? 5 >W- æ'm h?¬M çB M i'M; çB +?Q çç i ç M +ªM? ;BÊB æ'm h?¬MX *QÌM; ;Bª +QM M;QÌB +| çO iQ +€+? F?B m æ'm h?¬M + Q iBM?- M m F?¬M; i?b +,M #ªM H" ç M iQ +€+? +kM; F?¬M; +|5ô

E?~m F?Q i?"i +m²M; M;¢Q5

?d +| çB m F?~m F?Q +O Gw ."i +ÁM +m²M; M;¢Q ?ÆM, ó| iU iBM H" +?mv M i® M;m tm~M ç|- H½Q GQM;- M;QÆB Km®M i pb GQM; i°+ K" ç®B T?| pÊB .QÆM; J +| iU M;mv M ? v F?¬M; +?S\ *€+? ç i iU M;mv M +?QM? H" /MM; pã HU+ ç i T? GQM;- i Km®M ç'm pÊB M;QÆB p" B +?B m- ç t2K M;QÆB `®i +m°+ H" T?¬ i`QÆM i?U+ HU+ çç i iÊB +ªM? ;BÊB æ'm h?¬M +O +QM M;QÌB5ô

óL;QÆB Km®M F?B m +?B M pÊB i \ô Mûi K†i F?¬ ?ûQ +O GQM; i°+ i°+ i`QÎM; H" +QÌB- M?Q i? ç½ M;?2 çQÊ+ HÌB M|B F?¬M; i? iQ M;?` M?'i i` M çÌB M"vX

óE?¬M; TªB F?B m +?B M- K" H" ;B€Q ?m'M- ç +?Q M;QÆB #B i`^M; +QÌM; ;Bª M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; +O GQM; i°+ +€+ M;QÆB5ô M m ç½ Km®M /Á tûi i?U+ HU ;„M; ? i bS+ H" K iB m ? Q i?U+ HU+ +O ?„M- F?¬M; FQ+? ?„M /MM; iQ" M HU+ i?L

óL m i ç€M? +?Q M;QÆB T?K+- M;QÆB b) i?2Q w +O GQM; i°+ iU M;mv M ç®B T

óæ9M;5ô

óh®i5 o"v i?b KÌB ` i v5ô

Gw ."i bmv M;?o- pšM F?¬M; M M çQ S?€ h?B M FB K` X æ'm h?¬M çB M i'M; çB M°B i•K tªQ i`€ FB - `i F?| M|B F?B ç½ M?bM i?'v aB m T?~K h?¬M #BM? `²B F?¬M EBK GQM; +?B +mM; ` - Gw ."i i?®B HmB p" B Kûi- p" M æ'm F?Q iÊB +U+ ?¢M- i? HQm [m M; i" M M;"T K" m b„+- F?¬M; M;WM; T?€i ` •K i? M? æ'm F?Q pM pMX

sQ itQ itQ i

æ'm F?Q ?| KkBi M b9+ i? T?€i ` - # KkB FBK [m M; tû`€+? K" M ç K- # v M? M? T?| pÊB H½Q [m€B p"i /¢M; M"v- i v +O Gw ."i çQÆM; M?B M b) F?¬M; +| H9+ M' ?mv ç M +U+ çB K- i`QM; ç| K°i KkBi M æ'm F?Q pÊB M?•M T?~K `i i®i ç½ #¢Q F

G½Q GQM; iU T?K +| +?O i•K +?†M i•K Hw T?ÁM; imv M +O Gw ."i- ç®B K†i pÈB
?½M +O M,M; HQÊM; æ'm F?Q- /o M?B M H" F?¬M; ? ç°M; ç¢M- ?Q"MiQ"MF?¬M
æ'm F?Q T?ÁM; M;U M?"M M?"i` - +,M #ªM H" F?¬M; +| T?ªM SM; ;b M?B mX

" iB M; p M; HÈM -K -K- KkB i M æ'm F?Q M' imM; i`QÈ+ KªM; æ'm F?Q T?ÁM; M
M' imM; i?"M? K°i p-M; b€M; b€M; H¢M `U+ `ÐX E?¬M; ;B M +?"m bU +?"M ç°M; K
."i F?¬M; i? F?¬M; tm'i` K°i ç¢Q æ'm F?Q i?mšM #`B T?ÁM; M;UX

*ÁM H½Q GQM;- pšM K•v i`¬B MQÈ+ +?ªv çSM; M; v +?¶ ç| - M; Q¢B i`W æ'm F?Q M
çB- +,M #ªM F?¬M; +| #'i FbªM? ?QÎM; M"QX

æ•v +?QM? H" i?U+ HU+ +O K°i GQM; i°+ +QÎM; ;Bª5 J†+ /M F i [mª bÈK ç½ M?Q
M?QM; #B m ?B M bB m M?B M +O H½Q GQM; pšM F?B M Gw ."i F?B T bÈ i`QM
+?O ç½ M|B- GQM; i°+ i°+ i`QÎM; i`QM; HÁM; F?¬M; Km®M H'v K¢M; Gw ."i ?„M-
F?€M;- +Æ ?°B +?Q ?„M i`®M +?¢v F?ÄB +€B +? i 2`^M; MY T?¬M +kM; F?¬M; +

L m M?Q bU MiQ" M +O KbM? ç½ çQÈ+ çªK #ªQ- i?b Gw ."i H¢B +`M; F?¬M; F?€+
F?Q- ?"M; +?K+ KkB i M æ'm F?Q HB M iB T #„M HB M ?²B- H9+ M"v KÈB i?m ?²
HQÈi H M- i?O [mv i M? M? +?|M; /B +?mv M- K°i KªM? ?"M w /`v ç†+ M? M? +?|M
p¬X

"¶M; M?B M; B[i`lB ç'i- K°i +ÆM tQ€v tm'i ?B M #B M i?"M? +m²M; T?QM;- +m²M
#®M; M?B M; BªK tm®M;- i?'T ç M ç° ?ÆB MQÈ+ ç m M;QM; iK H¢B i?"M? #,M; bC
T?QM; F?¬M; M;WM; M;QM; iK M,M; HQÊM;- iK i" T [m M? i?•M Gw ."iX

E?¬M; i - /`iQÊM; i?B M ç` M"v- +?QM? H" pb Gw ."i bY /KM; "¢+? >´ i`mM; ;B B

æ®B K†i pÈB "¢+? >´ i`mM; ;B B æ'm F„ H½Q GQM; +kM; F?¬M; /€K [m€ t2K i?Q
[m'M H'v i?•M i? - æ'm F?Q i,M; p¼i F i tm'i i?"M? K°i ç¢Q æ'm F?Q T?ÁM; M;U ?

L m H½Q GQM; ç½ [mv i i•K T?ÁM; i?O ç +?SM; KbM? i?U+ HU+ +O KbM?- Gw
F?€+? F?Q +?"K`½B b9+ i? - `9i ? i i?B M ç` HBM? F?Q i`QM; T?¢K pB p`B i`,K
æ'm F?Q K` #ªM i?•M ç½ FBM? [m h?B M E?¬M æ¢B *"M *?•m +QÎM; ?| - #,M; bQ
i?•M Gw ."i /o M?B M ç½ ç¢i ç M i bM? i`¢M; F?B M GQM; i°+ i°+ i`QÎM; +kM; ?Q
i?QÎM;X

óG½Q GQM;- +?m~M #`tQM; +?Q \ "´M i?B m;B Km®M ç°M; i?O `²B ç|5ô pB + +
?Q"MiQ"MF?¬M; ç w M?[M; +?mv M F?€+- ç•v H" H-M ç-m Gw ."i;†T- +ªK; B€+

óæQÈ+ `²B- HQ" B M;QlB ? M K¼M- i b) +?Q M;QÆB #B i- GQM; i°+ +QÎM; ç¢B ç M
M;QlB M?Ä #û M?Q i? M"Q5ô

h?O [mv i Gw ."i F?) ç°M;- #,M; bQÆM; tmM; [m M? H"TiS+ im¬M i`"M- M,M; HQ
+€B i M +O æ'm F„ M"v- i`¢M; i?€B T?€ ?Ov i'i +ª i?"i FBM? M;QlB- ?| i?"M? +€+
#„M M?Q #½Q i® p T?Q H½Q GQM;X

æ9M; M?Q GQM; i°+ i°+ i`QÎM; ç½ M|B- i?lB F?„+ M"v- F?ª M,M; i?B M T?9 +QlM
L,M; HQÊM; çB M +m²M; ?mM; ?½M HB M iB T M M p"Q æ'm F?Q T?ÁM; M;U i`QÈ-
pÐ M€i- #,M; bQÆM; im¬M i`"M` i?2Q;B| H®+ ç-v i`lB- T?€i` iB M; i?ûi b„+ M?
ç€ t M? i` M [mªM; i`QÎM;- ç H°` K†i ç'i i?•K ç2MX

*?B m "¢+? >´ i`mM; ;B B æ'm F„ M"v b9+ i? i?"i H•m- i`¼M p M +kM; ç½ +¬M; FC
`²B- M,M; HQÊM; # M #d Q M? FQ+?- ?¬m M?Q ç½ ?Ov iQ" M #° [mªM; i`QÎM; `°
M?QM; H½Q GQM; M;Q M +®- pšM +S i`QM; i`¢M; i?€B HÆ HYM; ;¬M K†i ç'i- +?d
T?ÁM; M;U i?¬B- ç M +ª p` i`Q +kM; F?¬M; +| +?9i i? v ç´B M"Q +ªX

æ M H9+ M"v- i`QM; HÁM; Gw ."i ç½ ?Q"MiQ" M +?"m i?m `²B5

L?QM; M?B K pK i´M; çB M +?O ;B Q bM? pšM +?Q ?Q"Mi?"M?- Gw ."i •K i?-K ç
;B¼M; M|B, óG½Q GQM; [mª M?B M i?U+ HU+ +?„+ +?„M p¬+MM;- i ç€M? K" M;

ç i ç´B +?B m æ´m F„ HÊB ?çB ?ÆM5ô i?O [mv i HçB /B +?mv M- M?B i ç° /Q æ´m
M? M? +?|M; i´Î HçB #bM? i?QÌM;X

óL;QÆB F?¬M; +| +Æ ?°B ç•m5ô GQM; i°+ i°+ i`QÎM; i`-K ;B¼M; [m€i, óL M +?Q
KçM? +O GQM; i°+5ô

J†+ /M M?bM +| p +SM; `„M i`QÊ+ ó„M; bQÆM; #çQô +O Gw .”i- M?QM; HQÊM
iB m ? Q +kM; F?¬M; Qi- F?¬M; #B ii?B m MB M +QÌM; ;Bª HQ`B M;QÌB [m, /` M
/MM; M[- pçM M?´i F?¬M; K v i?m i?B i- K†i KkB GQM; i°+ i°+ i`QÎM; +ÁM #B i ç
F?¬M; +€+? M`Q iB TiK+ #bM? ioM? çQÊ+- [mv ii•K T?ªM FQ+? ç #ªQ p / M? /U
mv T?K+ i MiB miY HQ`B M;QÌB ;? ;ÊK FB X

S?ªM FQ+? +kM; F?¬M; +| p´M ç ;b- i`QM; HÁM; Gw .”i +QÌB HçM? M?çi- ?„M #
imv i ç®B F?¬M; ç ?„M +? i- çB m M`v +| M;?o H` #ªM i?•M +| i? pšMiB M +¬M;

L m HçB b9+ i? "ç+? >´ æ´m F„ i?b /QÌM; M?Q F?¬M; T?ªB H` bU HU +?¼M b€M;
#B M- ç| H` \*?m hQÊ+ i?“K +?Q H` >mv M ok +´T #”+ æ´m Fo F?¬M; HQ H„M; ;b ?QÊ
HQçB æ´m Fo +´T #”+ M`v K†+ /M mv HU+ F?¬M; i? bQ b€M? +MM; "ç+? >´ æ´m
[m€ M; „M- /QÌM; M?Q +kM; +?d H` iMv w K` i?¬B- K` /QÊB i?U+ HU+ +O æ´m h-
M`v +kM; F?¬M; i? +QB i?QÌM;X

æ|M bU i´M +¬M; +O Gw .”i H½Q GQM; K°i K†i HMB HçB K°i K†i F?¬M; M;WM; T?ª
i°+ i°+ i`QÎM; +´TiB M ?bM? `²M;- `´i M? M? b m- HB M #B Mi?`M? K°i ççQ i`M
K†+ /M F?¬M; #^M; GQM; i°+ i°+ i`QÎM;- M?QM; Hm”M p i?•M T?€T M? M? M? M
æ M; H9+ K°i M;QÌB K°i `²M; i` M F?¬M; +´TiB M +´T HmB- æ´m F?Q M? M? +?|M
[mªM; i`QÌM; ç½ #` T?€ M€i p` K`i i`”i iUX

G½Q GQM; `®i +m°+ +kM; #` +?¼+ ;B”M ç Mi`B i ç - i`-K ;B¼M; [m€i, óGw .”i- ç
?m´M M;QÆB i? M`Q ç•v5ô

>bM? `²M; ç°i M?B M M;QM; HçB- p,M #ªM F?¬M; [m Mi•K ç M çÁM æ´m Fo K` Gw
` GQM; ?¬M +U+ HÊM- iB M; GQM; M;•K HB M`mM; ç°M; ?Q`M pk5

aU i´M +¬M; +O GQM; i°+- çÆM; BªM M?´i H` t¬M; i?ŠM; p`Q- HÊB ?çB ?ÆM H` æ
/MM; æ´m F?Q M; M; M;QÊ+ i´M +¬M; i´ ?ÊTX J` ;B®M; M?Q bU i´M +¬M; `²M; M;
i°+ i`QÎM;- i?b H` K°i +€+? i´M +¬M; + Q +´T- i`QM; GQM; i°+ +kM; +?d +| K°i p`B
M?´i ç`M? KÊB +| i? +| çQÊ+ bU i´M +¬M; M`v i?¬BX

h`QM; iB M; `²M; M;•K- Gw .”i H”TiS+ +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i Hm²M; F?Q i„+ M;?)M- ?
æ´m Fo `²B T?€i M|` X h`QM; bU`M ;B´m F?¬M; ;B M T?ÁM; M;U +?mv M ?QÊM;-
/´MiÊB M;U+X G½Q GQM; çQÆM; M?B M ?ç i?O HQm ibM?- F?¬M; /MM; iQ`M HU
T?mM K°i M;KK K€m iQÆB- `ÆB i?ŠM; tm®M; K†i ç´iX

aÎ /o #` #çB M? M? M?Q i? H` #ÎB pb Gw .”i i?”i F?¬M; M;Ì H½Q GQM; F?B T?ªMF
+ Q +´T M?Q p”v- M m H` iQ`M HU+ T?ÁM; M;U- i?b ?B M M?B M F?¬M; ç M KS+
i? 5

dRjX ZXe @ *?QÆM; kRj, æ´m aÄ GQM;

”° /çM; +O Gw .”i imv +| p +?“i p”i- M;mv M M?•M ?„M çB M +m²M; T?mM K€m H`
b M; T?ÁM; M;U ç½ H¼i p`Q bU +¬M; FQ+? +O `²M; M;•M- F?B M +?Q F?Q ?mv i
iQÆB `²B ?„M HçB +ªK i?´v i?QªB K€B M? M?“M; ?ÆM M?B m- i?U+ +?´i +kM; F?

óG½Q GQM; M;QÆB ` i v i?”i ç°+ €+- M m F?¬M; T?ªB #´Mi?B m ;B çO KçM? K)-
+? i `²B- t2K M;ÆTB çB ibK B ;B9T M;QÌB ç®B T?| pÈB .QÆM; J h?B M5ô

óu M i•K5 h b) F?¬M; ç +?Q M;QÆB +? i ç•mX h ?ÄB M;QÆB- ;Bì ç½ T?K+ +?Q
 Gw ."i H m p i K€m i` M F?|2 KB M;- M?ªv H M +QìB, óL?Q p"v K" T?K+ \ L;QÆB +k
 `²B ç| - +QM M;QìB F?¬M; / M?"M i?m M?Q i`QM; iQìM; iQÈM; +O GQM; i° + +€+
 ó*?ŠM; H) M;QÆB +ÁM Km®M ç€M? iB T b Q\ô
 æQÆM; M?B M- T?ªB M¶ HU+ ? i bS+ ç iB m ? Q i?U+ HU+ +O H½Q GQM;- ç H
 ç½ M„K +?„+ T?¬M i?„M; i`QM; i`"M +?B M pÈB H½Q GQM;- ç•v H" M;mv M p¼M;
 L?QM; Km®M iB m ? Q i?U+ HU+ +O H½Q GQM;- +?d /U p"Q i`"M ç'm i v ç¬B F?E
 >ÆM M[Gw ."i +kM; `ä i?U+ HU+ +O KbM? +| ç M K°i MY pšM +?Q çQÈ+ T?€i
 i?"i H" [m€ H½M; T?QX
 óE?¬M; M?[M; Km®M ç€M? iB T- K" +ÁM Km®M ç€M? i?„M; ç|5ô F?~m F?Q Gw ."i ç
 +?9i M?"M `¶B- K°i iB æ'm F?Q ?B M H M i` M i v- tmM; [m M? ?„M K°i i'K T?ÁM
 *| +¬M; +| T?ÁM;- Gw ."i ç M; #`v ` K°i iB M? i? +?B M ç'm iB m ? Q i?U+ HU+X
 G½Q GQM; H„+ +€B ç-m +U+ ç¢B- M|B, ó*QìM; ;Bª +QM M;QìB M;Q M +® ç M M?Q
 L;QìB #bM? i?QìM;- i?'v i /¼ +?Q H" ç m bÈ ? i`²BX s2K ` +QìM; ;Bª +QM M;QìB
 J h?B M i`QM; HìB iB M çQ€M [mª i?U+ F?¬M; T?ªB #bM? i?QìM;X *?d +| çB m-
 MB K iBM +O i ç®B pÈB M;QÆBXô
 óæWM; T?Q HìB M[- H½Q GQM;- iB T +?B m çB5ô i?•M ?bM? Gw ."i F?) ç°M;- M
 çSM; i` M K†i ç'i i?b i?Q+? ?ÉT ç p" M /KM; #° T?€T ó>mv M b€iô ?ÆMX
 æ®B pÈB H½Q [m€B p"i F?¬M; +?9i v m çB K K" +ÁM K¢M? ?ÆM KbM? `i M?B m
 i?'v +€+? /mv M?'i ç FûQ /`B +?QM? H" +€+? /•v /Q M"vX
 *ÁM p bU i'M +¬M; +O `²M; M;•K- Gw ."i iBM H½Q GQM; b m F?B M?bM i?'v KbM?
 ç®B b) F?¬M; bY /KM; H¢B +?B m i?S+ M"v M[X
 Zmª M?B M- ç®B K†i pÈB #° T?€T >mv M b€i ?bM? /¢M; M?Q [m, K} i? K p"Q bU F
 p•M i?O- H½Q GQM; F?¬M; iB T iK+ bY /KM; `²M; M;•K ç i'M +¬M; M[- pbi? H° p
 bU +? M? H +? p ?bM? i? +kM; #`v ` ç| - +`M; H" M?[M; bBM? p"i +| ?bM? i? M?Á
 + QX æ•v H" [mv Hm"i iU M?B M- bS+ M;QìB ? v bS+ `²M; ç m F?¬M; i? i? v ç`B
 L?QM; Gw ."i Km®M H"K +?Q H½Q GQM; #` i?QÆM;- i?b H¢B F?¬M; / /`M; M?Q p
 i? X J°i i?•M i? K¢M? K) pÈB æ'm F?Q T?ÁM; M;U i? K p"Q ç| H" i?B M T?9 +O G
 p•M i?O +?ûK H M KbM? H½Q GQM;- +kM; b) M? M? +?|M; #` #„M ` - M;QÈ+ H¢B b
 ?mv iX
 h?•M T?€T HBM? ?Q¢i +| +?¶ i®i /mv M?'i H"- +Æ i? K¢M? K) +kM; æ'm F?Q F?¬
 Gw ."i- +?d +¬M H½Q GQM; F?¬M; bY /KM; H¢B `²M; M;•K- Gw ."i pšM +| p`B T?
 KbM?X
 h? K K°i +?9i i?b iB m ? Q çQÈ+ K°i +?9i i?U+ HU+ +O H½Q GQM;- Gw ."i ¬K K°
 /KM; #° T?€T ó>mv M b€iô ç M +U+ ç°- i?"K +?Q +kM; +| bU +?m~M #` `9i S?€ h?E
 h`"M ç'm FûQ /`B M?Q p"v F?B M H½Q GQM; +| +?9i #B m ?B M F?¬M; M?šM M¢B
 +Y GQM; ç°M; HÈM FB - GQM; i° + ç M t2K i`"M +?B M +`M; M;`v +`M; ç¬M;X "¼M
 +O KbM? F?¬M; Km®M ;•v i?QÆM; iQ+? +?Q +QM M;QìB FB - M?QM; +S FûQ /`B
 ç®B F?¬M; T?ªB +?mv M; b pBM? [m M; +?Q H„KX
 óL M F i i?9+ `²B5ô H½Q GQM; H¢M? HMM; ?W K°i iB M;- ç°i M?B M +'T i®+ tQ v
 M? M? H¢B pW ?mM; K½M?- GQM; i? F?'M; H² i`QM; M?€v K„i /QìM; M?Q iW iQ
 +O Gw ."i +?mv M i?"M? K°i +QM [m v H®+ tQ€v pÈB i®+ ç° + Q- ;B| H®+ K" pÁM
 F?Q K" H½Q GQM; T?€i ` - H"TiS+ #B M Gw ."i i?"M? K°i +?B +H€ `KM; i`QM; +
 +?K+ Kûi- b m ç| M†M; M iû tm®M; M M ç'iX
 ošM F?¬M; #` i?QÆM; [m€ M;?B K i`¼M;- t2K ` H½Q GQM; M„K `i +?„+ bS+ K¢M

G-M M"v Gw ."i #Á çSM; H M- F?¬M; iB TiK+ F?B m +?B M M[- K" ç H°` #B m ?
GQM; , óh T?K+ `²B5 GQM; i°+ çQ+? i?U+ +QÌM; ç¢B5ô aÐ /o T?K+ `²B H" pb Gv
+O KbM? b m F?B +?B M ç'm b®M; +? i `²B i?b +ÁM H¢B F?¬M; M?B m- +S ç€M
GQM; H" `i M?Ä i?"K +?Q H" F?¬M; +| +?9i aM? ?QÎM; ;bX

ó*?d +| çB m H½Q GQM; M;QÆB +kM; çWM; [m€ ç„+ w- i`QM; +QÌM; ;Bª HQ" B M;
çSM; ç-m ;b +ª- i T?K+ `²B F?¬M; +| M; ?o H" +QM M;QÌB ç m T?K+Xô

óh +?d +¬M M;QÆB T?K+ H" çQÊ+ `²BX "•v ;Bì +| i? +MM; i i`Î p GQM; ç°M; çQ
óE?¬M; +| p'M ç 5ô Gw ."i pmB p i`ª HìBX

L m F?¬M; +| ;b #'i M; Ì tªv ` - b m F?B i`ÌB b€M; æ'm h?¬M çB M i'M; çB M +?O
pÈB H½Q GQM; - K" Gw ."i iBM `^M; - i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M p`B iB M; i`QÊ+ F?E
KQm i9+ i`Q M?Q i'M; çB M +?O imv i ç®B b) F?¬M; +?Q H½Q GQM; +| i?ÌB ;B M
ç`M? b) +| ç°M; ioM? M€Q HQ¢M ;b ç|X

*?d +¬M ? B ç¢B +QÌM; ;Bª +O GQM; i°+ p" +QM M;QÌB iB M ?"M? [mv i ç'm- ?„M
?¶ i`Ê +O \*?B \*?B- Km®M `ÌB F?ÄB GQM; ç°M; ?Q" M iQ" M F?¬M; T?ªB H" p'M ç
i?2Q H½Q GQM; p`Q i`QM; ç°M; - +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M ;b F?¬M; ?ÊT HwX

*?d +| /mv M?'i K°i F?9+ K„+ - ç| H" p¢M M?'i æ'm h?¬M çB M i'M; çB M +?O iU +ªK
`^M; +?Q i? ç€M? #¢B çQÊ+ GQM; i°+ i°+ i`QÎM; - i?b bU pB + b) F?¬M; 'M +?9i
i'M; çB M +?O b) çQ G hmv i S?QM; iÈB çM M; ?`+? +MM; GQM; i°+ i°+ i`QÎM; -
+| i?•M T?"M ç†+ #B i M?Q KbM?- +, M #ªM F?¬M; +| iQ +€+? F?B m +?B M pÈB H

Gw ."i çQÊ+ b„T t T Î K°i +?¶ F?¬M; t i°+ i`QÎM; # M i`QM; ?mv i ç°M; - i`¬M; +QE
M; ®+ M; ? +? ç½ iWM; ç€M? +m°+ pÈB ?„MX

aÄ GQM; F€ i?"i F?¬M; M; ®+ - #ÎB pb #` Gw ."i H"K +?Q i?B i i?ÁB- #•v ;Bì `i +ª
HW /®B M! i?b F?¬M; +ÁM / M?Q p"v M[X

Gw ."i +kM; F?¬M; +| i•K iQ çB HW ;ç i M! - #•v ;Bì çB m #S+ i?B i M?'i H" M? M?
HU+ æ'm F?Q +O #ªM i?•MX "ÎB pb b m F?B i`ÌB b€M; H½Q GQM; p" i'M; çB M +
i?b ?„M pšM +¬M i`¢M; i?€B çdM? T?QM; ç ç M çQÊ+ hM i?B M +?B ç°M; X

L; v H9+ Gw ."i pW KÈB M;²B tm®M; t T #^M; ç`M? iB M ?"M? im Hmv M- i?b ç°i
-K -K -K i`mv M ç MX hB M; p M; ç| „i?ŠM H" T?€i` iW K°i MÆB `it - i`mv M ç
M9B M?Q GQM; ç°M; F?¬M; M; Ì pšM `ä `^M; M?Q i? - +| i? i?'v çQÊ+ iB M; M"v
p M; M"v- Gw ."i ?B m w +QÌB +QÌB- +kM; F?¬M; ç w iÈB #B m ?B M FBM? M; ¢+ +
?²B T?K+ æ'm F?QX

GQM; çªQ ç K M v M?'i ç`M? b) +| K°i ç K F?¬M; v M ioM?- #ÎB pb æ'm h?¬M çB M
F?¬M; +?Q H½Q GQM; +?9i i?ÌB ;B M ç ?²B T?K+X

Zmª M?B M- i`QM; GQM; ç°M; - ç K M v /QÌM; M?Q F?¬M; +| +?9i v M ioM?- F?„T
+QÌM; ;Bª +QM M;QÌB [m'v `®B- i?U+ HU+ +O M?[M; +QÌM; ;Bª M"v ç m F?¬M; i?
/KM; i`M; ?bM? æ'm Fo- #¼M ?¼H†M; H) KÁ ç M T?Q b m GQM; i°+ - #„i ç-m i" T
HûM +kM; F?¬M; [mªM ?B m [mª i? M"Q- HB M i?m HB K F?Q iS+ - ~M i`®M #B M
æQÆM; M?B M ? i i?ªv +?mv M M"v Gw ."i F?¬M; #B i`ä- /QÈB i€+ /KM; +O h?B
F?Q +O Gw ."i i`QM; K'v ;Bì HB M ç½ F?¬B T?K+ çQÊ+ i`¢M; i?€B çdM? T?QM; X
T?€i ?B M b„+ i`ÌB ç½ #„i ç-m b€M; X >B M i¢B- M M ibK +€+? ç #B i çQÊ+ ibM?

óL"v- bÄ GQM; - /šM ` çB ` M;Q" B /¢Q çB- GQM; ç°M; i?"i F?¬M; i?Q+? ?ÊT +?Q
" ;¼B H" bÄ GQM; - +U GQM; FB çQÆM; M?B M H" i?'v F?¬M; pmB `²B- F?¬M; p
ç®B pÈB p` F?€+? ç†+ #B i +O GQM; i°+ M?Q Gw ."i- bÄ GQM; i?"i F?¬M; i? i`K

óG m K²K +?Q b¢+? K°i +?9i5 L?B K pK +O i H" i`¬M; +QB M;QÆB- +?S F?¬M; T?
bÄ GQM; `i iS+ ;B" M- M?QM; ?"m [mª F?¬M; M; ?B K i`¼M; H„KX

óL?B K pK +O M;QÆB F?¬M; HB M [m M ;b ç M i - i +?d #B i H` M m +S i B T i K
M[M|B F?¬M; +?WM; b) i~m ?Ä M?"T K `²B #B M +?SM;- pçM M?"i i?"i bU tªv`
GQM;- M;QÆB b) F?¬M; ;€M? M´B ?"m [mª ç•m ç|5ô

aÄ GQM; F?¬M; ? M;®+ F?¬M; i? K ç w iÈB bU mv ?B T +O +QM M;QÌB tªQ i`€
H M BK H†M; ç i`ª HÌB HçB Gw ."iX

óæQÊ+ `²B- i #B i M;QÆB F?¬M; +| +€B [mv M M`vX o"v i?b- tBM +?d i?` +O i°
?Q†+ F m ?„M iÈB ;†T i - ?Q†+ H` çQ i çB ;†T ?„M H` çQÊ+ `²B5ô

óh°+ i`QÎM; F?¬M; +| i`QM; GQM; ç°M;- +ª ç K ç m p"v5ô bÄ GQM; pšM ç H°` K°
Km®M #B iX

ó>ª\ GQM; i°+ i°+ i`QÎM; #M M`°M M?Q p"v- +ª ç K H`K +?mv M ;b çQÊ+ +?S\ô

óh +| M?"i i?B i T?ªB M|B +?Q M;QÆB F?¬M;\ô

Gw ."i H†M; H) +QÌB, ó*?9M; i HçB ç€M? +m°+ - i, i?Q K°i +?9i +€B ;b ç|Xô

ó*QM M;QÌB tªQ i`€ ç€M; ;?ûi- i b) F?¬M; #` M;QÆB HW M[ç•m5ô

óL m M;QÆB F?¬M; bÊ K„+ HW - i?b i d i?Q +€B ;b b) /Q M;QÆB [mv i ç`M?X h? M
H) M`Q M;QÆB F?¬M; Km®M ç€M? +?Q ?Á HçB- `Y bç+? M¶B M?K+ H-M i`QÊ+ \

*?B m F?Q+? iQÈM; +O Gw ."i F?B M +?Q bÄ GQM; bmv M;?o HçB5 L m i d i?Q +
GQM; +ªK i?`v #ªM i?•M M„K çQÊ+ T?¬M i?„M;X L m M?Q ç½ M„K çQÊ+ T?¬M i?„
i?ŠM; +QM M;QÌB M`v K°i H-M- ç F?¬M; +ÁM +€B +ªK ;B€+ M;~M; ç-m F?¬M; M´E
M[- +m°+ b®M; i`QM; GQM; ç°M; çQ+? i?U+ H` ``i M?`K +?€MX

L;?o iÈB ç•v- F?~m F?Q +O bÄ GQM; +m®B +MM; +kM; i`Î M M ?Á ?Q½M- M;?c
[mv i ç`M? i d i?Q +€B ;b +?S\ô

óæQÆM; M?B M- i`i i?ªv /Q M;QÆBX L?QM; T?ªB M|B i`QÊ+- M m M;QÆB i?m -
GQM; i°+ i°+ i`QÎM; +O +€+ M;QÆBXô

óo"v M m M;QÆB i?m \ô

óL m i i?m - b m M`v i b) F?¬M; ;¼B M;QÆB H` bÄ GQM; M[5ô

aÄ GQM; ç€M; i?QÆM;- i?U+ +?`i i`QÊ+ ;BÌ F?¬M; ? M;?o iÈB pB + H`v çQÊ+ +€
Km®M i bK HçB iU i¬M +O #ªM i?•MX æ M;?` M`v +O Gw ."i HçB i`9M; M; v i BK ç
GQM; ``i bªM; F?Q€B M?"M HÌB, óJ°i HÌB ç½ ç`M?5ô M?QM; F?¬M; ? #B i w ç² i?

L?QM; `®i +m°+ i d i?Q +€B ;b i?b p`M ç M`v HçB H`K F?| bÄ GQM;X æB m bÄ G
i?U+ HU+ pÈB Gw ."i- +S çÆM ;BªM H` ç€M? K°i i`"MX L?QM; +QÌM; ;Bª M`v i?•M
bÄ GQM; F?¬M; i? ç°M; i?O +MM; ?„MX L;?o K°i ?²B H•m- bÄ GQM; KÈB [mv i ç
+| i? çB ` iW # M i`QM; T?ÁM; çQÊ+ F?¬M;Xô

S?QÆM; T?€T i d i?Q +O +O bÄ GQM; i? ?B M i`Q i m +O ?„M F?¬M; ? i?'T5 "
M;QÌB i`¬M; +QB- M?B K pK +O bÄ GQM; H` ;B[+?Q Gw ."i F?¬M; `ÌB F?ÄB +,M
` F?ÄB T?ÁM;- i?b #ªM i?•M ` i v M;„M +?†M HçB +kM; H` pB + çQÆM; M?B M-
i?QÆM;- i`QÊ+ K†i GQM; i°+ i°+ i`QÎM; +kM; +| Hw /Q ;BªB i?Q+?X

óæQÊ+5ô Gw ."i +kM; bªM; F?Q€B M?"M H" M- HçB ?ÄB, óh +| i? /MM; #`i +S +€

aÄ GQM; +kM; F?¬M; ?B m +€B ;b ;¼B H` ó#`i +S +€+? M`Qô- M;Q`B pB + bY /K
M`Q HçB +ÁM +€+? F?€+ \

óæQÆM; M?B M5 h +kM; F?¬M; iBM- M;QÆB +ÁM +| i? +| +€+? ;b ç-m +Æ i`K+ M

*Y +O ç°M; ?mv i ç®B pÈB +QM M;QÌB K†+ /M çO iQ çO + Q- M?QM; bÄ GQM;
+€M?` i?b /QÌM; M?Q +kM; +?2 FQM ?Q`M iQ`MX oÈB i?U+ HU+ +O Gw ."i- Km®
ç®B H` K°i M?B K pK #`i F?ª i?BX o b i? - pšM T?ªB /MM; i`Q5

aÄ GQM; #` i?m /QÈB i v Gw ."i K°i H-M- Km®M +?Q ?„M K„+ HW - M?QM; +kM /"M; ;bX

J°i # M KdK +QÌB M?bM p K†i +ªM? ;B€+ +O bÄ GQM;- K°i # M M;QM; iK æ'm F ç-m Gw ."i ç M; +'T i®+ bmv M;?o- M;?o` K°i +€+? ç'm i`QX

aÄ GQM; F?¬M; ? M;®+ /QÌM; M?Q M?bM i?'m i•K iQ +O Gw ."i- M; M; M?B M M i?O- ç M; bmv M;?o [m, F ;b ç9M; F?¬M;5ô

æ9M; p"v- bÄ GQM;- F?¬M; i? F?¬M; M|B bU iB M #° +O M;QÆB [mª i?"i`'i HÈM KBM? HB M ç½ i,M; + Q M?Q p"vX s2K` i i?"i bU T?ªB +•M M?„+ M?"M i?m `²B5

óL m ç½ M?"M i?m i?b +kM; çWM; ;¼B i H` bÄ GQM; M[- ç² M;®+5ô

óh M|B H` +•M M?„+ M?"M i?m - +?S pšM +?Q M|B H` M?"M i?m M?û- bÄ GQM M;QÆB F?¬M; çQÊ+ ´M ç`M? ç|5ô

óæWM; T?Q HìB- i çÈB M;QÆB tm'i +?B m ç|5ô iU #B i ç'm pä K²K i?b F?¬M; T? GQM; +?mv M +?O ç - #S+ Gw ."i p"Q çQÌM; +MM;X

óo"v çQÊ+ `²B- +kM; M M i?Y5ô Gw ."i pW M|B /Si- æ'm F?Q i`QM; i v HB M M M

dR9X ZXe @ *?QÆM; kR9, L?•M GQM; æ¢B *?B M

L?QM; æ'm F?Q K` Gw ."i T?€i` F?¬M; T?ªB ç€M? p"Q bÄ GQM;- K` H` p€+? i ç®i +O L K JBM? GQm >Ä +O Gw ."i- iQÌM; ç€ H"TiS+ pÐ` K°i H¶ ?´M; HÈMX L /B K iBM? i9v M?'i i?B M ?¢- ç®i ?Ov ç€ +kM; F?¬M; T?ªB bU pB + ;b Fb H¢X

aÄ GQM; M? M? +?|M; ?B m` - Gw ."i Km®M KÎ`°M; +Y - çB m M"v H`K +?Q M| F

óZmª M?B M tªQ i`€5ô bÄ GQM; H'v H¢B iBM? i?¬M- H"TiS+ +| T?ªM SM;- M; v H i?S ? B- i?b +kM; T?€i` K°i ç¢Q æ'm F?Q T?ªM F?€M;- ç #ªQ p #S+ iQÌM;X L ?Ov #S+ iQÌM;- bÄ GQM; Km®M i`'M ;B[ ó+Y HÈMô /`B ?ÆM KQÌB Kûi- i?b`'i F? F?¬M; ;B i +? i Gw ."i- ?„M b) T?€ bU T?ÁM; M;U`²B i`®M` M;Q`BX

> B ç¢Q æ'm F?d M´ -K -K i`QM; i?¢+? i?'i- GQm >Ä K†+ /M F?¬M; ç®i +?€v p€+? M; M; M;QÊ+ +O æ'm F?Q ç½ i¢Q` K'v p i`¢M MSi i` M iQÌM;X

óæ€M; +? i5ô bÄ GQM; M?'i i?ìB M;Æ M;~M- M m +S ç'm æ'm F?Q M?Q p"v- M|E ?Q`M iQ`M ç´ bKTX

ó> ? - bÄ GQM;- #•v ;Bì F M M M?"M i?m F?¬M; T?ªB H` i - K` K` M;QÆB ç|5ô

ob #ªQ p pBM? /U +O GQM; i°+ p` #ªM i?•M- bÄ GQM; çQÆM; M?B M F?¬M; M?" b"TiQ`M #° iQÌM; ç€- +kM; çWM; KÆ` F?ÄB T?ÁM; M"v5ô

o"v i?b i?Y K°i +?9i t2K b Q5 Gw ."i F?¬M; M|B çB M|B H¢B- ç~v æ'm F?Q` M?Q Q M? FQ+? +O æ'm F?Q- p€+? iQÌM; ç½ +| p`B p i`¢M MSi ;Bì pÐ i?"M? K°i ç®M; M +ªM? p€+? iQÌM; bKT tm®M;- #KB #†K KM K`i- M?Q€M; K°i +€B i?•M ?bM? +O G T?ÁM;X

aÄ GQM; bÈK ç½ +| T?ÁM; #`- GQM; /U+ ~M +?S æ'm F?Q KÎ` - T?QM; # +?QM

*Æ i? iQ HÈM +QÌM; ?½M +O GQM; i°+ T?€i ?mv i€+ /KM;- Gw ."i +kM; F?¬M; i`M GQM; /U+ +?'M H¢B #„M M;QÊ+ i`î H¢B p"Q i`QM; T?ÁM;X

ó> ? ? -i ç½ M|B`²B KQm F +O M;QÆB b) F?¬M; i?U+ ?B M çQÊ+ ç•m - i`M; ç„+ w çQÊ+ K°i +?9i- b m ç| K†i HB M #B M b„+- #ìB pb b m F?B Gw ."i #` #„M M;C

iS+ #B M K'i- bÄ GQM; HB M M?"M` i`M; ?bM? æ'm Fo- M?QM; w i?U+ çQÊ+ F?-
M; ,M +^aM ç bU pB + F?¬M; t^av` M[X

aä GQM; ç½ M¶ HU+ ? i bS+ ç +^aK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +O Gw ."i- M?QM; i?S M
GQM; p` Gw ."i+| F?€+ #B i M?QM; F?€+ #B i M`v F?¬M; T?^aB [m€ HÈM c i?S ? B i
im Hmv M i`M; ?bM? æ'm Fo+ Q+'T K`+QÌM; ;B^a+QÌM; ?½M M?'i æ'm h?-M æçB
[m^a+?2 ;B'm F?Q iS+ +QÌM; ;B^aX h? M M K½B +?Q iÈB H9+ Gw ."i tm'i ?B M T?Q
T?B M Km°M ?B m` - #<sup>a</sup>M i?•M HçB #çB K°i H-M M[ /QÈB i v +QM M; QÌB M`vX

*?d+| çB m H-M M`v ç€M? +QÊ+- b ä GQM; ç½ i•K T?K+ F?~m T?K+X

ó"Ä çB #Ä çB- i +?d H` çM pmB +MM; M; QÆB K°i +?9i ç iB m F?B M F?Q^aM; i?ÌB
GQM; M; QÆB F?¬M; +-M T?^aB i?U+ bU çQ i çB ;†T GQM; i°+ i°+ i`QÎM; ç•m5ô
"B i`ä GQM; i°+ `i; B[+? [iQM- HçB +® w F?Q+? iQÈM; X

ó""v #ç- GQM; i°+ M|B +?mv M ç½ F?B M`Q H"i H¼M; +?Q X :B| i b) çQ M; QÆB ç
Gw ."i H"TiS+ çQÊ+ pQB çÁB iB M- M?bM +Æ i? iQ HÈM +O b ä GQM; - +QÌB ?b
çB` M; Q`B ?|M; ;B| ç|5 *?B #^M; - b ä GQM; - +?9M; i HçB ç€M? +QÊ+ +€B; b ç|-
HQM; M; QÆB çB` M; Q`B5ô

óE?¬M; i? M`Q5 h i? - b) F?¬M; ç€M? +QÊ+ #'i +S çB m; b pÈB +QM M; QÌB M[5

aä GQM; ç½ F?¬M; +ÁM iBM p`Q Gw ."i; B^aQ [mv i ç çQ M M[- pb ç T?ÁM; Gw
;¼B # GQM; i°+ F?€+ H MX "®M +U GQM; €T; B^aB Gw ."i çB` F?ÄB GQM; ç°M; -

h` M #Ì #B M ç½ F?¬M; +ÁM ioM? H†M; M[ - i` M i`ÌB- K•v KM /`v ç†+- b|M; #B M p
+^aM? F?B M M; QÌB i #'i M M?Q p"v ?B M M?B M F?¬M; T?^aB iU M?B M ?bM? i?
;B^a+QM M; QÌB p` GQM; i°+ F?¬M; M; WM; `9i` i?B M ç` HBM? F?QX _'i M?B m G
ç^aQ # v iÈB #Ì #B M- ?B M içB b® GQM; i°+ iK i"Ti` M #Ì #B M +kM; ?ÆM +<sup>a</sup>i` ,KX
;B^a+QM M; QÌB t2K` pšM +S H` M?Ä #û ?ÆMX

S?Q t t - Gw ."i+| i? +^aK M?"M çQÊ+ K°i Hm²M; F?Q iS+ +U+ ?çM /Q K°i HU+ Hç
K` i?"M?- /QÈB HQçB F?Q iS+ M`v- bS+ KçM? +O #'i Fb +€ M?•M M`Q +kM; i`ÎM
çQÊ+ Hm²M; F?Q iS+ M`v- Gw ."i ç°i M?B M i?'v KÆ ??- F ?Qç+? t9B ;BK+ +QM M
i? i?U+ ?B M F?¬M; \

*kM; F?¬M; #B i M æS+ GQÊ+ pB M i`QÎM; +m®B +MM; +| # Q M?B m F?^aM, M; p
i?B F ?Qç+? +O KbM?X

"®M; M?B M iW K°i MÆB + Q i` M F?¬M; i`mM; i`mv M ç M K°i iB M; M' p M; M†M
H M M?bM ?QÈM; p T?Q +| iB M; M'- i?b+?d i?'v çQÊ+ K°i ç€K K'v *¬ p•M æ'm
F?¬M; X L; v b m ç|- K°i +QM b|i i`MM; FQ+? HÈM ç M +U+ ?çM iW i` M + Q ;B€M
i? v ç'B- K°i +^aM? +€i # v ç€+?çv

Gw ."i ?ÆB b[M; bÌ- H"TiS+ ?B m` - M m F?¬M; +| ;b #'i M; Ì t<sup>a</sup>v` - i?b+| H) H` G
h?-M çB M i'M; çB M +?O ç M; ` i vX *?d+| çB m i?•M ?bM? +O ? B +QÌM; ;B^a
K•v ç2M- M?bM F?¬M; i?'v çQÊ+ +?B iB i+m°+ +?B M- +?d+| i? çQ€M` KS+ ç
M?[M; ç€K K•v æ'm F?Q F?¬M; M; WM; im¬M i`M` X

*m°+ +?B M M?Q p"v- imv i F?¬M; T?^aB +| i? T?•M i?„M; #çB i`QM; K°i ;B| K°i F
i?ÌB ;B M ç i?U+ ?B M F ?Qç+? +O KbM?X

óh?"i ç€M; iB +- F?¬M; T?^aB i F?¬M; ;B[HÌB ?S - K` H` i°+ i`QÎM; ççB M?•M ;B|
b m F?B ?ÄB M?[M; GQM; i°+ F?€+- b ä GQM; ;B^aB i?Q+? pÈB Gw ."iX

óo"v H9+ M`Q ?„M`^aM? \ô

óæB m M`v i +kM; F?¬M; M|B +?„+ çQÊ+- F?¬M; i? iQM? çQÊ+ i?ÌB ;B M +?QM
F?€+- +?9M; i [m v p GQM; ç°M; i`QÊ+ ç½5ô

Zm v p GQM; ç°M; F?¬M; T?ªB çB m K" Gw ."i ?B p¼M; M?'i- KK+ iB m +O ?„M H ç¢i çQÊ+ KK+ iB m M"v- M?'i ç`M? +¬M M æS+ GQÊ+ pB M i`QÎM; K m +?¡M; t9B i°+tmM; ç°iX æ®B /B M pÊB ç°B i?mv M +O +QM M; QÌB- i'i +ª+QÌM; ;Bªç m H M F?B i?'v T?Q M; Q" B +MM; # M i`€B +¡ K°i +QM i?mv M pÊB +?B + +°i #m²K +¡ K" M?¡M; +QM M; QÌB ç M; F?~M i`QÆM; p" M; QM; i`¼M; FB H¢B F?¬M; +¡ +?9i w ç` óaä GQM; - GQM; i°+ i°+ i`QÎM; +O +€+ M; QÆB ç M; ç€M? +MM; B p"v\ô Gw ."i i?ÌB ;B MX

óJ°i M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª- ?ŠM H" +QÌM; ;BªK¢M? M?'i i`QM; ç€K +QM M; QÌB +€ F?¬M; H¢B i°+ i`QÎM; ç•m5ô b ä GQM; i`"M ç-v iU iBM- ;B¼M; M¡B +¡ +?9i i?QªB óh°+ i`QÎM; +O +€+ M; QÆB M m HÊB ?¢B p"v- i?b b) F i i?9+ +m°+ +?B M M"v M? çBX >ÆM M[- +m°+ [mv i ç'm M; "M M, K +kM; F?¡ ;†T +O ? B ç¢B +QÌM; ;BªM"v- +?9i ç¡5ô

aä GQM; H"TiS+ i?'v F?¡ tY- M m F?¬M; T?ªB ç M; +¡ M?B K pK # M KbM?- M¡ + [mv i ç'm i` M #-m i`ÌB `²BX L?QM; ç®B K†i pÊB Gw ."i ;BªQ [mv i- b ä GQM; +ª 'M i?Ä ?ÆM- +?Q M M b ä GQM; pšM +U imv i, óE?¬M; çQÊ+ - i°+ i`QÎM; ç¢B M? +¡ + M ? iÊB pB + +¡ i? ;B9T GQM; i°+ i?Q€i F?ÄB bU i`¡B #m°+ pÊB i M €+ K ç +?¢v H-M M[ - i H'v +€B ;b ;B Q H¢B +?Q i°+ i`QÎM; ç¢B M?•M ç•v5ô

Gw ."i H"TiS+ ?Q+? KkB, óL m +¡ i? +?¢v i?b i ç½ +?¢v iW H•m `²B- GQM; i°+ + M?Q p"v5ô

aä GQM; M?'i i?ÌB +¡ +?9i iS+ i?ÌB- F?¬M; T?ªM #€+ çQÊ+X G¢B M?bM ç€K #BM [m M?- +kM; F?¬M; HQ H„M; Gw ."i çM ;BÐM ;BÎi`Á ;b- pb i? F?¬M; +¬M i?9+ ;B L?[M; •K i? M? M' p M; i` M #-m i`ÌB +?Q H9+ M"Q M; Êi- bU i`MM; FQ+? +kM; M H9+ M?Ä- K•v ç2M i` M i`ÌB ?bM? i?"M? i?"M? ? B pÁM; tQ€v- /QÌM; M?Q ç M; + pÁM; tQ€v K•v ç2M M? M? +?¡M; im•M i`"M ` - i?dM? i?QªM; tm'i ?B M •K i? M?+ h?-M +QÌM; ;Bª +?¼M i` M F?¬M; ç [mv i ç'm - ?B M M?B M H" F?¬M; Km®M H"K #¡ #B M GQM; çªQX h` M i?U+ i - /QÊB M?[M; çÊi b¡M; i`MM; FQ+? F?¬M; M; WM; +QM M; QÌB i?U+ HU+ v m FûK +?`m çUM; F?¬M; çQÊ+ - M; 'i çBX

Gw ."i F?¬M; Km®M çÊB M[- M?"K K„i H¢B- v2 MB K HB M ? pÊB GQM; bOM; *?B i`QM; GQM; ç°M; - K" ç M; Îi`QM; ç€K GQM; i°+ i` M #Ì #B M- M?Q i? +¡ i? ;BªK aU F?~M i`QÆM; p" M; QM; i`¼M; # M #Ì #B M H9+ M"v ;B®M; M?Q K°i ç®M; +OB hBM?- +¡ i? M?2K M?¡K bU ç®B ç`+? K¢M? K) +O ? B # MX J" GQM; bOM; *?B *? H" >Ä hBM? ç¡5

"¶M; M?B M >Q" M; FBK 'm HQM; T?¡M; H M i`ÌB- ;B[ F?¬M; i`mM; ?B M H M çQÌM K„- b m ç¡ ç€M? p T?Q M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª- `²B M¡ H Q tm®M; - GQM; /U+ p¶K tm®M; #QQM; i?mv MX

óGQM; i°+ i'M +¬M; 5 GQM; i°+ i'M +¬M; 5ô H"TiS+ +¡ +QÌM; ;Bª +QM M; QÌB +?¢v i?¬M; #€Q iBM M"v ç M iWM; ;¡+ M?ÄX .•v +mM; ç M; +, M; `®i +m°+ +kM; #` çSi- FQ+? H"TiS+ H M F?¬M; T?ªM FQ+?- M m H" M; QÌB +~M i?"M- i?b b) T?€i ?B M +?QM? H" i? HU+ ?Q†+ i?•M +~M +O >¼+ pB M G G MX s2K ` - K'v M; "v M"v M a M?"M `¶B `²BX

*QM M; QÌB ç½ T?ªM FQ+?- >Q" M; FBK 'm GQM; H"TiS+ [m v ç-m- # v i`Î p HšM M' ç½ M?2K M?¡K- i`QM; iBM? ?m®M; M"v +kM; F?¬M; +¡ B ?Q†+ GQM; i°+ M"Q ç +?•K M; ÁB i?m®+ M'- ç†+ #B i H" GQM; i°+ - M?bM i?'v 'm GQM; +O KbM? #m? + +m²M; t¬M; H M- i`QM; M?€v K„i ç½ +MM; +QM M; QÌB iK H¢B K°i +?¶X

L?•M GQM; ç¢B +?B M K" Gw ."i KQM; +?¡ `®i +m°+ +kM; çQÊ+ F? B K" M5

h?•M i? iQ HÈM +O GQM; i°+ çQÆM; M?B M H" +¡ Qm i? i?B M T?9- M?QM; M? +kM; M?"M çQÊ+ +?d ç¢Q i€+ +?B M i"Ti? - ?ÆM +?K+ M; QÌB H"Ti?"M? K°i çQ

M;Q`B M`v i`QM; ç| +| +ª M?[M; M;Q`B im Hmv M æ'm F?Q- +?QM ? æ'm F?Q +M
i€+ /KM;- K°i +¬M; M?QM; ? B ?B m [mªX

a m F?B /šM ç-m GQM; i°+ i`MM; FQ+? H-M i?S M?'i- i`"M +?B M i` M Kti ç'i +kM
i` M F?¬M;- #QÊ+ p`Q ;B B çQ¢M ;B^M; +Q +,M; i?ŠM;X

Zm M; +ªM? ?Q`M? i`€M; i`QÊ+ Kti F?B M Gw ."i i?¬K FBM? ?½B- M?[M; +Q`M
çQÊ+ GQM; çªQ- ç m H` iBM? M? +O iBM? M?- Î æ'm h?¬M æ¢B HK+ F?¬M; B
HU+ M`Q ç|- M?QM; Î ç•v- i?b +?d H` K°i +?B M bo #bM? i?Q`M; i`QM; K°i +m°+ +

L?[M; Hm²M; æ'm F?Q pÈB b„+ K`m `U+ `Ð iQÆB ç T t i [m i` M #-m i`B +MM; b|
iB M; `Qi b„+ #ûM +O æ'm F?Q +MM; GQM; M;•K +O GQM; i°+ t2M HšM M?[M; i
F m ` M F?¬M; /Si +O ? B # M- KMB K€m i M? i`"M M;"Ti Q`M #° F?¬M; ;B M- HQ
H-M p¬ ibM? [mûi [m +?B M i`Q`M;- H'v çB iQM? K¢M; +O iWM; +?B M bo +QM M

*?B M i`Q`M; #Î #B M ;B^M; +Q M?B m M;`v i`B- +m®B +MM; i`Î i?`M? K°i ç` M;I

óaä GQM;- +€+ M;QÆB i¢B b Q F?¬M; çB ?¶ i`Ê5ô Gw ."i KdK +Q`B ?ÄB i?,KX
i`QM; M?|K i'M +¬M; i?S ? B- /Q`M; M?Q i'i +ª GQM; i°+ ç m ç½ i? K ;B +m°+ +
i`B +ÁM +| K'v GQM; i°+ H i # v iÈB- ;B M?"T +?B M çQ`M M;`v K°i;? ?½BX C
+kM; b) F?¬M; FûQ /`B [m€ H•m- Qi M?'i H` b m F?B ? B æ'm h¬M +Q`M; ;Bª ç M;
i?S+ çQÊ+ ibM? ?bM? /QÊB #Î #B M- M?'i ç`M? b) ibK +€+? M; ,M +?†MX ob i? -
F?ÄB bU F?®M; +? +O bã GQM; M; v H`Ti S+¬²B b m ç|iB M p hMi?B M +?B

óL?B K pK +O +?9M; i H` i`¬M; ;B[M;QÆB5ô +?B M i`Q`M; p¬ +MM; i? i?ªK F?E
GQM; i°+ i`¬M; +QB Gw ."i T?ªB #B M ç´B M?B mX L?QM; bã GQM; i?`M? i?U+
HQ¢M- M;QÊ+ H¢B H¢B +`M; +ªM? ;B€+ i`¬M; +QB Gw ."i M;?B K M;ti ?ÆMX

æ M H9+ K'm +?®i M`v- Gw ."i +kM; F?¬M; i? /MM; M?m çQÊ+ +QÐM;- /QÈB w M
'm GQM; b m F?B T?€i F?ÎB +m°+ +?B M M½v ;BÎ pšM Hm¬M i`®M i`QM; ç€K [m•I
M[# v H M F?¬M;- # v ç M i` M ç-m bã GQM;- ?mM; ?,M; i'M +¬M; tm®M;

dR8X ZXe @ *?QÆM; kR8, h?€M? L[_`B o`

"i Fb K°i GQM; i°+ M`Q +kM; F?¬M; i? M;ì`^M; 'm GQM; M`v H¢B i'M +¬M; ç²M;
M;•v M;Q`B- GQM; i`ªQ b„+ M?¼M +O 'm HQM; H'v ` iW b m HQM; bã GQM; K°i

aÄ GQM; #` ç m- F m i?ªK K°i iB M; `²B [m v ç-m H¢B- M?bM i?'v F i'M +¬M; KbM
bU F?B T bÊ ç½ ?Q`M iQ`M i? v i? M¶B ç m +O bã GQM; X

L?•M H9+ GQM; i°+ tmM; [m M? ;B"i KbM? HÈM iB M; /MM; GQM; M;[[m€i i?€Q
i`QM; F?¬M; F?Q +| K°i +?9i b|M; F?Q iS+- Gw ."i # v p9i p T?Q hM i?B M +?B ç

"av T?¬M H` /®+ bS+- # T?¬M H` i?B M ç`M?- +?mv M iB Ti?2Q ç•v T?ªB /U p`Q
+?B ç°M; pšM T?ÁM; i?O M;?B K K"i M?Q #bM? i?Q`M;- M m Gw ."i Km®M +Sm h
/Q`M; M?Q H` K°i +?mv M F?¬M; i? ?Q`M i?`M?X L?QM; Gw ."i iBM`^M; ;B[+Q
M?B M tªv ` tmM; ç°i [mv K¬ HÈM M?Q p`v- GQM; i°+ F?¬M; i? F?¬M; çB m M?[M
i`Ê +?B M- çB K M`v- iW pB + M?bM i?'v GQM; i°+ F?¬M; M;WM; H i # v iÈB #-r
T?€M çQ€M ` çQÊ+X

Í +Y +O hM i?B M +?B ç°M;- iW t Gw ."i ç½ M?bM i?'v M æS+ GQÊ+ pB M i`Q`M
iW H9+ M`Q ç½ i?Q€i ` F?ÄB i`"M +?B M K` ?,M M M +| Kti- bÈK ç M i`QÊ+ +Y
."i F?¬M; Km®M ç w iÈB ?„M- i?m HB K F?Q iS+- Km®M i`€M? F?ÄB ?„M i`U+ iB

L?QM; M; v i`QM; F?QªM? F?„+ b„T çti +?•M pÁ hM i?B M +?B ç°M;- Gw ."i ç°i M
iB Ti?2Q ç•v +| tªv ` pB + +¬M ç€M? M? m- i?b H½Q ;B` M`v F?¬M; M;?B M;ì; b

J" ?„M ç½ +| ó—M GQM; [mv iô- M m ç€M? ?„M F?¬M; H¢B- Km®M i?Q€i F?ÄB M
H" p'M ç [m€ HÈMX

õ M æS+ GQÊ+ pB M i`QÎM;- M;¬B ç M bÈK [m€ ç|5ô

ó B\ Gw ."i\ L;QÆB Î ç•m\ô M æS+ GQÊ+ [mª M?B M FBM? ?½B ç M H„T #„T K²K
+kM; H" K°i +QÎM; ;Bª FB M i?S+ mv M #€+ - H"TiS+ M?"M ` i` M +Æ i? Gw ."i +
K°i +€B- K°i ç¢Q æ'm F?Q M?"M M?¢i tm'i ?B M i`QM; i v +O M æS+ GQÊ+ - b m
+?mv M ç°M; +O M æS+ GQÊ+ K" [mûi K°i pÁM; i`ÁMX

M æS+ GQÊ+ i"Ti`mM; `i +?QM? t€+ p"Q p`i`Q +O Gw ."i- [m v i?•M H¢B M|B p
+O M;QÆB i?"i F?¬M; `²B- K¢M? ?ÆM M?B m bQ pÈB i`M; ?bM? ç'm Fo +O G hn
pK +O i ç½ ?Q`M i?"M? - +QM M;QÎB p" GQM; i°+ ç½ F? B +?B M- i ?B p¼M; M;C

óL m i ç`M? Mm®i HÏB- i?b ç½ iB M i?ŠM; p"Q i`QM; ç°M;- b Q H¢B +ÁM +?"Q ?Ä
M; v b m ç| HB M ?ÄB, ó*| #B i i bM? ?bM? +O hM i?B M +?B ç°M; F?¬M; \ " M i`Q

ó*| iBM i®i +kM; +| iBM t'mX hBM i®i H" #BM? bo GQM; i°+ + M? ;B[hM i?B M +?i
çB ` M;Q`B #Ï #B M i`Ê ;B9T `²B- iBM t'm H" ð+,M #ªMö F?¬M; +| M;?o H" i'i +ª-
+ªK M?"M çQÊ+ - # M i`QM; hM i?B M +?B ç°M; Qi M?'i +kM; +ÁM iW # ç M b€m #
HB M i?O +O +?9M; i i?b p®M F?¬M; TªªB H" ç®B i?OXô

óZmªM F?¬M; M´B M?B m +?mv M M?Q p"v- M m ç½ ç M `²B- F?¬M; M?) i v F?¬M;
#QÊ+ p"Q # M i`QM; hM i?B M +?B ç°M;X

S?ÁM; p i`QM; hM i?B M +?B ç°M;- [mª M?B M F?¬M; M;?B K K"i M?Q H—M ç—m i
` p"Q +kM; F?¬M; +| GQM; i°+ ;€+X \*?d +| T?—M HãK T?Q i` M ç°M;- GQM; i°+ i
."i ç€M? +?Q iÆB iª p" + +U HQM; F?€+ ç M; M¬M M|M; çB H¢BX G" K°i i?"M? pE
M?B M H" `i [m M i•K +?9 w ç M i`"M +?B M i` M F?¬M; +O GQM; çªQ- M?[M; +kM
hM i?B M +?B ç°M;- i•K iQ i?b +?d +| i? M¬M M|M; p"v i?¬BX

L m Km®M t•K M?"T p"Q hM i?B M +?B ç°M; iB M p"Q +?¶ +O h?B M J h?€M? M
i°+ iQÈM; [m•M p" # +U HQM; i?b H" +?mv M F?¬M; i? X ó—M GQM; [mv iô +O C
#BM? bo GQM; i°+ #bM? i?QÎM;- M?QM; i`QÊ+ K†i GQM; i°+ iQÈM; [m•M- i`¢M; i
F?¬M; i? t¬M; p"Q çQÊ+ - Gw ."i F?¬M; i? M"Q +| HÁM; iBM çQÊ+X

hQ`M HU+ i?m HB K i•K i?—M- Gw ."i +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K2M i?2Q +QM çQ
i?B M +?B ç°M; iB M iÈB- T?Q b m ?„M- M æS+ GQÊ+ +kM; /MM; i`M; ?bM? æ'm

í p` i`Q +€+? GQM; i°+ iQÈM; [m•M +?d F?QªM; ?ÆM KQÎB Kûi- GQM; i°+ iQÈM;
[m çB H¢B ç°i M?B M /WM; #QÊ+ - €M? K„i +ªM? ;B€+ çQ F?"T #®M T?Q i bK iÁB
H" +ªK M?"M çQÊ+ +| ;b ç| #'i´MX

h`QM; HÁM; Gw ."i F?) `MM; KbM?- /WM; #QÊ+ /€M +?†i +Æ i? H M p€+? ç€X GQ
?Q†+ M?bM [m M? K°i H—M- M?QM; F?¬M; t€+ ç`M? çQÊ+ +| ;b F?€+ i?QÎM;- #Î
#bM? i?QÎM; +| F?Q iS+ +QÎM; ;Bª~M QÊ+ # v` iW T?—M b•m /QÈB ç€v ç°M; T?€i
[m•M +kM; F?¬M; ç†+ #B i +?9 wX hB TiK+ çB çB H¢B H¢B ç—v M¬M M|M;- pW /M
pÈB K'v +U HQM; FB X

J°i +U HQM; i`ª HÏB H¢B K°i iB M;- +MM; pÈB K°i +U HQM; F?€+ M?' + +?•M çB `
M +¢M? Gw ."i p" M æS+ GQÊ+ - GQM; /U+ /QÎM; M?Q t i [m K†i Gw ."iX s2K `
GQM; i°+ ç¢B iQÈM; [m•M b B çB ` M;Q`B i,M; pB MX

L?Q p"v F?¬M; i²B- Gw ."i F?¬M; /B +?mv M M[- K"iB TiK+ /€M KbM? p"Q p€+? iQ
bm v M;?oX L m GQM; i°+ iQÈM; [m•M ç½ +?9 w ç M +m°+ +?B M # M M;Q`B M?Q
M[- #ªM i?•M +kM; b) ` M;Q`B i,M; pB M +kM; F?¬M; +?WM;- ç M H9+ ç| hM i?B M
+| T?ÁM; M;U `²B5

GŠM; H†M; +?Ï çÈB +?WM; ?ÆM MY + M? ;BÏ- GQM; i°+ iQÈM; [m•M F?¬M; `ÏB F
."i KQM; KÄBX Gw ."i F?¬M; i? +?Ï çQÊ+ M[- #„i ç—m K¢Q ?B KiB M p T?Q i`Q

oW KÈB /B +?mv M çQÊ+ p" B Kûi b€i p€+? ç€- i?b GQM; i°+ iQÈM; [m•M ç°i M?B M?bM p T?Q Gw ."i- ?ŠM H" ç½ #B i? "M? imM; +O Gw ."iX ó—M GQM; [mv iô K„i +O GQM; i°+ iQÈM; [m•M çQÊ+ `²B- F?¬M; +?d +! M;?o H" #` H° ? "M? imM;- #B i p i?U+ HU+ +O Gw ."i bQ pÈB GQM; i°+ iQÈM; [m•M H" `i HÈMX

Gw ."i ç M; Km®M ?B M i?•M- ç`M? /MM; i?•M T?"M ç†+ #B i +O KbM? ç®B pÈB G M?QM; M?bM i?'v GQM; i°+ iQÈM; [m•M p¶ GQM; /U+- K°i ç¢Q æ'm F?Q im¬M i?Š F?¬M; T?ªB im¬M p T?Q KbM?- K" H" p T?Q M æS+ GQÊ+ # M +¢M?X

E?¬M; H)- #` M?bM i?'m i`¢M; i?€B i`M; ?bM? F?¬M; T?ªB H" KbM?- K" H" M æS- h`QM; HÁM; Gw ."i `i p mB- +kM; #'i +?'T `i M?B m- i?W /`T GQM; i°+ iQÈM; [m çB i?"i M? M?- çB iÈB ç€v b•m i®B ç2M F?¬M; i?'v ;b # M +¢M?X

æ½ #` i`M +¬M;- M æS+ GQÊ+ +kM; /Si F?Q€i ?B M ?bM?- i?W +Æ v K ?° Gw ."i J°i /¢Q F?¬M; ;B M T?ÁM; M;U #® F i i`QM; M?€v K„i- b m ç! i`QÊ+ æ'm F?Q K" G` iB m i€M i?"M? M?[M; KªM? pÐ F?¬M; ;B M T?•M HQ¢MX

óL; QìB FB iW ç•m ç M- ç M +ª hM i?B M +?B ç°M; K" +kM; /€K t¬M; p`Q5ô GQM; [m€i HÈM- p®M i`QM; HÁM; ç M; M¬M M!M; `®i +m°+ i bK` MÆB ç T?€i iB i- +Æ M æS+ GQÊ+X

Gw ."i F?¬M; ç w iÈB i bM? ?bM? i` M- +`M; F?¬M; ç w iÈB b®M; +? i +O M æS+ [m•M +! i? ç€M? ;K+ ?„M i?b +`M; i®i- M m +! i? HQÐM; #¢B +•m i?QÆM; i?b i?"

h?2Q +QM çQìM; p`Q i?•K mv M- Gw ."i `ÆB t m®M; KQìB K'v Kûi- b m ç! KÈB iW i i?•M KbM?- +9B ç—m M?bM t m®M; T?Q /Æ)QX h?•K mv M i®B i, K+?Q M; QìB i K° /•v tQ+? b„i +?^M; +?`i ?B M H M- i?dM? i?QªM; €M? H M b„+ çÄ b"K ç—v [m, /`X

Gw ."i b m F?B K2M i?2Q /•v tQ+? b„i çB t m®M; ;—M i`, K Kûi- +, M T?ÁM; m +'K +¢ +m®B +MM; +kM; ?B M `X

G¢B K°i H—M M[ç M +?¶ M"v- i•K i bM? +O Gw ."i +! +?9i FQ+? ç°M; X .M b Q i?• /Q h?B M J h?€M? M[+?Q- iU b•m # M i`QM; HBM? ?²M +O Gw ."i- +ÁM `M +?S 'm- M m F?¬M; i?b- Gw ."i b) F?¬M; K¢Q ?B K M?B m M?Q p"v ç M; ?o +€+? +Sm

óJšm i?•M- +QM iÈB +Sm M; QìB ç•v5ô Gw ."i M? M?"M; HBM? ?Q¢i M?ªv p`Q i` h?B M J h?€M? M[i m v i K„- F?m¬M K†i i€B M?Êi p¬ +MM; FQ+? ç°M; X

ó."i M?B5ô +?d ? B +?[- M; QìB T?K M[F?¬M; ? v m Èi M"v M?'i i?ìB i? ?B M `K

óJšm i?•M- +QM Km®M çQ M; QìB `ìB F?ÄB +?®M i, K i®B F?¬M; M;`v ç K M"v M M; QìB p # M T?K i?•M5ô Gw ."i p°B p`M; M!B ;'T- i'i +ª ç m M!B H°M t°M ? i +ªX

óh +! i? çB b Q\ô h?B M J h?€M? M[+?Êi +! +?9i ?QªM; ?®i- m +'K i M i?B M ç°M K" h?B M J h?€M? M[F iW F?B bBM? ` ç½ +! - M m `ìB çB M?Q p"v- M?[M; ?"m ;B[i`QM; i v J i¬M; T?ªB H"K i? M"Q\ L m .QÆM; J h?B M t¬M; ` F?ÄB ç•v H" HK+ i?b T?ªB H"K i? M"Q\ æB- H" +—M T?ªB +! /kM; F?Q K" K€m H¢M?X

óo b b Q F?¬M; i? \ *?d +—M ;B çbM? +?9M; i çQ`M pB M- M?[M; +?mv M F?€+ + M?[M; HìB i`QM; iBK Gw ."i- p" +kM; +?QM? H" iQM? +€+? +O Gw ."iX

óh? M?QM; X X X X X Xô

óE?¬M; +! M?QM; M?` ;b ? i5ô Gw ."i ;¢i T?, M; - i?•M ?bM? H„+ HQ- ç½ H M ç M i` æ½ +ª K M?"M çQÆ+ i•K i bM? +O Gw ."i- p" +kM; #` iQÆM; H¢B çQ`M pB M i m v i ç M[F?¬M; ? +U i m v i- M?bM H M T?—M çdM? Hì Kì +O i M i?B M +?B ç°M; - H" T i S M?B- +! H) +QM M!B ç9M; - +?d +—M ;B çbM? +?9M; i çQ`M pB M- M?[M; +?mv M

" M M;Q`B i M i?B M +?B ç°M;- i` M F?¬M; #l #B M GQM; çªQ- ? B ç¢B +QlM; ;Bª ç
M?B M /WM; i v- K°i M;QlB K°i`²M; ç²M; i?lB tm'i ?B M i` M F?¬M; i`"M +?B M M
ç¢Q F?¬M; ;B M +'K tm®M;- +€+? Hv +?B M ii`QlM; i?"M? p¬ b® F?¬M; ;B M F?¬M
óhQ`M #° /WM; i v5ô •K i? M? i`QM; i` Q +O æ'm h?¬M çB M i'M; çB M +?O i`mv
óh?€M? M[`lB F?ÄB p` i`Q`²B5ô GQM; i°+ i°+ i`QlM; MlB` M;mv M M?•M F?B M
/WM; i vX
h?€M? M[`lB F?ÄB p` i`Q +l w M;?o ;b- K¼B M;QlB H"TiS+ w i?S+ çQÊ+X s t -
ÎT?Q hM i?B M +?B ç°M;- +ªM;¼M M9B H„+ HQ M?Q i? +l K°i +ÆM ç` +?'MX
ó*?B M bo GQM; i°+- +?T i®+ +?¢v iÈB hM i?B M +?B ç°M;5ô GQM; i°+ i°+ i`QlM
;B M +¬K +® i` M +?B M i`QlM;- /šM ç¬m çQ`M # v M? M? p T?Q hM i?B M +?B ç
i?Q€M; b[M; bl-`²B +kM; HB M # v H M i`lB- i?2Q b€i GQM; i°+ i°+ i`QlM; T?B M
*ÁM p +QlM; ;Bª +QM M;QlB- K†+ /M F?¬M; `ä óh?€M? M[ `lB p`ô +l w M;?o ;b-
i`QÆM; M?Q p"v- ?B M M?B M +kM; #B i F?¬M; T?ªB H` +?mv M M?Ä`²B5
`i M?B m æ'm >Q`M;- æ'm h¬M i?"K +?Q H` iY v çB M bo- æ'm h?€M? +QlM; ;Bª M
i?lB i`B M F? B i?•M ?bM?- M? M? +?lM; i?2Q b m GQM; i°+ # v p T?Q hM i?B M
*ªM? iQÊM; T?Q /QÈB #¬m i`lB H"TiS+ i`Î M M p¬ +MM; ?Q`M? i`€M;- p¬ b® GQ
/QlM; M?Q ç M; +?2 ç"v iQ`M #° #¬m i`lB- +ªM? iQÊM; M"v- #'i Hm"M H` GQM; çªQ
H` i`QÊ+ ;Bl imv i +?Q ? +lX
*ÁM Î i`QM; hM i?B M +?B ç°M;- GQM; i°+ i°+ i`QlM; ç M; [m¬M +?B M +MM; M æ
+?'M ç°M; +O iQ`M #° i?•M M9BX GQM; i°+ iQÊM; [m•M`i M? M? w i?S+ çQÊ+`
` +?mv M;b5 G`°? p +O hM i?B M +?B ç°M;- GQM; i°+ iQÊM; [m•M /QlM; M?Q F
M æS+ GQÊ+- i?•M ?bM? K½M? HB i # v T?®+ p`Q # M i`QM; i?•K mv M5
æ®B pÈB GQM; i°+ Î GQM; çªQ +?mv M M;?B K i`¼M; M?'i +?QM? H` +?mv M h?€
+l M;?o H` bU ;B K +¬K .QÆM; J h?B M #` çSi K'i K°i K„itQ+?X E?¬M; B +l i? /
i?lB ;B M M;"M p¢M M,K- ?"m [mª+O pB + K'i çB K°i K„itQ+? b) M?Q i? M`Q\
L?QM; +l i? F?šM; ç`M?- ç•v imv i ç®B F?¬M; T?ªB H` +?mv M ;b imv i plB +ª5

dReX ZXe @ *?QÆM; kRe, " M L;Q`B hM h?B M æ°M;

Gw."i p` h?B M J h?€M? M[ç M; M? M? +?lM; # v p T?Q çdM? +O hM i?B M +?B
i°+ iQÊM; [m•M- ? B # M K°i i` M K°i /QÈB ç M; # v pÈB i®+ ç°`i M? M?- w i?S+
T?QÆM; `²B ç~v æ'm F?Q ç M +U+ ?¢M- ç€M? p`Q M? m-`²B M?Q +l €M? HY Hl2
J°i iB M; ¬K ¬K M' p M;- æ'm F?Q Q M? FQ+? H"TiS+ F?B M /•v tQ+? tmM; [m M
h?B M J h?€M? M[- i?U+ HU+ F?¬M; ? i?m FûK Gw."i- +MM; ?ÊT HU+- F?¬M; M
i°+ iQÊM; [m•MX *?d pb HQ /Q F i` M F /QÈB- M M Gw."i p` h?B M J h?€M? M[#
tm®M; ?ÆM KQlB Kûi- +ÁM GQM; i°+ iQÊM; [m•M +kM; #` ç€M? #"i H M K'v KûiX
óh?€M? M[- pb b Q`lB p`lô GQM; i°+ iQÊM; [m•M M;?B K ;B¼M; [m€i- ;B¼M; MlB
H` K°i GQM; i°+ F?€+- F?¬M; ;B®M; #bM? i?QlM;X
óGQM; iQÊM; [m•M- /U p`Q +€B ;b K` Km®M Kšm i?•M i b®M; i`QM; +?®M i®B i,
óGw."i5\ h?b` H` iB m iY M;QÆB ;BÎ i`Á [m,- MlB +?Q M;QÆB #B i- +?mv M F?€+
+?mv M h?B M J h?€M? M[`lB p`i?b GQM; i°+ F?¬M; F i? i?S çQÊ+5ô
óG` K°i GQM; i°+ K` T?ªB + M? M;K+ p¢M M,K +?Q +QM M;QlB H) M`Q M;QÆB F?¬

óE?¬M; +¬M T?ªB F?Q+? "´M iQÈM; [m•M5 h`QÊ+ F?B M?"M çQÊ+ K M? H M? #1
h?B M +O i°+ i`QÎM; ç¢B M?•M- #'i +S +QM M;QÌB M`Q ?Q†+ H` GQM; i°+ M`Q +
M[çB ç m ;†T H` ;B i5ô

óo"v +kM; T?ªB t2K M;QÆB +| ? v F?¬M; F?ª M,M; 'v5ô

ó."i M?B- F?¬M; +¬M T?Q HÌB pÈB ?„M5ô h?B M J h?€M? M[+kM; F?¬M; T?ªB M
[mv i w HB m HoM? `ÌB F?ÄB hM i?B M +?B ç°M; F?¬M; K`M; +?mv M ;b F?€+- i?
?WM; ?WM;- æ'm F?Q H`T iS+ tm'i ?B M [m M? i?•MX

óJšm i?•M M|B ç9M;- +?9M; i ç€M? ?„M5ô

Jšm iY ç9M; H` i•K i?¬M; i?¬M ?°B- K°i i`€B K°i T?ªB b9+ i? ? B ç¢Q æ'm F?Q-
iQÈM; [m•MX

óE?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?- /U p`Q ? B M;QÌB K` Km®M ç®B F?€M; pÈB #´
iQÈM; [m•M F?¬M; HMB K` #QÊ+ iÈB- GQM; /U+ F?´M; H² i`B M F? B- tQ€v H M
æ'm F?Q K` Gw ."i p` h?B M J h?€M? M[ç€M? iÈBX

_ -K` -K

> B iB M; p M; HÈM- KªM? pÐ æ'm F?Q p,M; F?„T i`QM; i?•K mv M- M?•M H9+ tQ+
h?B M J h?€M? M[/€M +?†i p`Q iQÌM; ç€ # v H M i` MX "¼M ?¼ +kM; F?¬M; Km
iQÈM; [m•M- K` Km®M M? M? +?|M; i?Q€i F?ÄB GQM; ç°M;X

G9+ M`v- iQ`M #° i?•M M9B +?S hM i?B M +?B ç°M; +?´M ç°M; H¬M M[X E?¬M; ;B
M[`ÌB p`- H¬M M`v +?´M ç°M; +`M; i`Î M M K½M? HB i?ÆM- i?ÌB ;B M +?´M ç°M; +
+?´M ç°M; M`v- b„+ K†i GQM; i°+ i°+ i`QÎM; i`Î M M i`„M; # +?X æ•v H` +?mv M +
?„M i`´M i?O hM i?B M +?B ç°M; ç M M vX \*?´M ç°M; M`v `ä`´M; H` ç M iW /QÈB
+| M;?o H`- €+ K ç°i T?€ MÆB ;B K +¬K M?Q i`QM; HÌB iB M çQ€M- /QÌM; M?Q ç

óh?€M? M[5 s2K çB- ç¢B €+ K Km®M ?`M? ç°M; `²B5ô

ó:B K Kšm i?•M i Q5 æ¢B €+ K H` iB M M?•M +O .QÆM; i?`- +| €+ ?ÆM M[+k
M?•M +O .QÆM; i?`- +ÁM GQM; i°+ +€+ M;QÆB ç½ ;B K +¬K ?„M p¢M M,K- M M
Gw ."i M|B ç-v ?ª ? X hmv M|B M?Q p`v- M?QM; i`QM; HÁM; Gw ."i F?¬M; M„K +?
J h?B M F?¬M; +| w ç`M? `ÌB F?ÄB hM i?B M +?B ç°M;- M m F?¬M; i?b çQÆM; M
+?¼M +€+? +?O ç°M; iB M p`Q hM i?B M +?B ç°M; +?`m M?®iX

L m .QÆM; J h?B M i?"i bU Km®M T?€ iM +'K- i?b +| M;?o H` K°i bU pB + p¬ +MM
i?U+, ç| H` HBM? ?²M KÈB i`QM; i? ;BÈB HBM? ?¬M +O .QÆM; J h?B M ç½ ?Q
?„MX

oÈB FBM? M;?B K +O Gw ."i iW +?mv M +O hmv i G•M- i?¬M; i?QÌM; HBM? ?²M K
+?´i +O HBM? ?²M- K¼B i?S v m i?Q+? iQM? M i b) i`€B M;QÊ+ pÈB HBM? ?²M
HBM? ?²M +k v m i?QÆM;- i?b HBM? ?²M KÈB b) `´i ?"MX *ÁM M?[M; M;QÌB p®M
H` M;QÌB K` HBM? ?²M KÈB v m i?QÆM;X

o b i? M,K ç| b m F?B iB m hmv i +| çQÊ+ [mv M F?®M; +? i? ;BÈB HBM? ?²M +O
Gw ."iX

æQÆM; M?B M- M?[M; T?ÄM; çQ€M M`v Gw ."i +?„+ M?„M b) F?¬M; M|B +?Q GQM

óGw ."i- ;BÌ M;QÆB ç½ +Sm h?B M J h?€M? M[- K m M|B +?Q i h?B M J +Ym
GQÊ+ ç€M; +? i K` F?¬M; +? i i`QM; H9+ ?¶M HQ¢M +ÁM ;•v i? K T?B M T?S+- +k
mv M- pW ç€M? pÈB K°i #BM? bo GQM; i°+ pW ?ûi iQ M|B +?mv M pQ Gw ."iX

ó_ F?ÄB hM i?B M +?B ç°M; ?½v M|B5ô Gw ."i p` h?B M J h?€M? M[p°B HQÈi H
iQÈM; [m•M i`B M F? B GQM; /U+ çm´B i?2QX hbM? i? F?¬M; çQÊ+ F?ª [m M- K
[m M çQÊ+- i?"K +?Q M æS+ GQÊ+ +kM; F?¬M; M;?o iÈB- ç| H` M; v H9+ M`v iQ`
p¬ b® GQM; i°+ p` +QÌM; ;Bª +QM M;QÌB # Q T?OX

*ÁM # M i`QM; hM i?B M +?B ç°M;- # M;QÌB ? B `²M;- ç M; ;BŠM; +Q M; v +Y ` ´
ó"´M iQÈM; [m•M K°i H-M M[F?~M +—m h?€M? M[?²B p`5ô GQM; i°+ iQÈM; [m•M
iQÈM; [m•M M`v ;BÌ +kM; p¬ +MM; F?| tY- #`i Hm" M H" Gw ."i ? v h?B M J h?€M?
+| i? +? T?K+ +?S F?¬M; i? ;B iX *S M?Q p"v- #ªM i?•M F?¬M; +€+? M`Q KçM? i
h¬M +`T #B i- M m F?¬M; iQ`M HU+ SM; T?| - Km®M iQ`M i?„M; +kM; F?¬M; T?ªB +
M;QÌB M[i?U+ HU+ F?¬M; i?`T- +| i? ç€M? ç M #`i T?•M i?„M; #çB pÈB i?O p G
+| T?¬M +?B K i? i?QÈM; T?QM;X

óGQM; iQÈM; [m•M- i ç½ [mv i ç`M? çB- M m +ÁM +® w M; ,M i HçB i?b +?d +| i
h?€M? M[+QÆM; M; çM? iW +?®BX

óh?B M K *Ym "B M +¬M; T?€T5 Gw ."i- M;QÆB M|B i`QÈ+ K°i MY çB- M m F?¬
K" ;B9T GQM; i°+ ç|5ô M æS+ GQÊ+ +kM; F?¬M; M;®+- M m M?Q i?U+ bU çÊB ç
h?B M J h?€M? M[HB M i?O- #ªM i?•M b) F?¬M; +| F?ª M,M; ç€M? i?„M; HçBX

hbM? i? M?`i i?ÌB i`Î M M +U+ F€+´ [m€B5

h?`v M æS+ GQÊ+ v m +—m Gw ."i çQ ` h?B M J +Ym #B M +¬M; T?€T- h?B M
i`-K tm®M;- F?¬M; pmB M|B, ó."i M?B- ?„M H" B\ô

ó>¼+ pB M G G M pB M i`QÎM; M æS+ GQÊ+ - ç²M; KBM? içK i?ÌB +O +?9M; i 5ô

óæ²M; KBM? M`v F?¬M; ç€M; iBM5ô h?€M? M[p Kti F?BM? i?QÌM;- ;B¼M; M|B K

óGÊB Q+? ç²M; KBM? poM? pB M F?¬M; ç€M; iBM + "v5, Gw ."i bmv M;?o- pšM i?/
`ÌB F?ÄB hM i?B M +?B ç°M;- +?9M; i pW çB pW M|B5ô

óæQÊ+5ô /QÈB bS+ ?`T /šM +O h?B M J +Ym #B M +¬M; T?€T- M æS+ GQÊ+ bç
pb h?B M J +Ym #B M +¬M; T?€T H" ;B' + K°M; HÈM M?`i +m°+ çÌB +O p`pB M i
M| - M æS+ GQÊ+ ç½ #Ä` # Q M?B m i•K iQ +MM; iBM? HU+ +| H) +?d KbM? ?„
F?¬M; M|B- +?d `B M; pB + ?„M i` ,K T?QÆM; M;`M F #²B /QĐM; G hmv iS?QM; i
+Ym #B M +¬M; T?€T bÆM i`çB +m `KbM? - ç½ çO ç i?`v M;QÌB M`v çB M +m²M;
M[H" iÈB ;B' + K°M;- M æS+ GQÊ+ ?€+| i? F?¬M; çB M +m²M; çQÊ+ b QX

h?O [mv i /B +?mv M M? M?- K°i +?B m æ'm F„ *?m hQÈ+ +`T + Q tû K°i H¶ ?´M; iV
+kM; H" +?mv M M? M?- K°i +?B m æ'm F„ *?m hQÈ+ +`T + Q /Q æ'm h?€M? +QÌM
GQM; i°+ +kM; +`M /®+ iQ`M HU+ T?ÁM; M;UX L?•M H9+ ? B +U HQM; HQ T?ÁM; M
M[# v M? M? ` # M M;Q`B hM i?B M +?B ç°M;X

óJ ;Bª- iMv i•K bÎ /K+ i´M M?•M HÊB F,- /mv ?[m T? išM +QÌM; ;Bª- T?QÆM; F?ª
X X X XôGw ."i +kM; F?¬M; #°B QÊ+ - pW i?®B HmB pW HÈM iB M; ç¼+ h?B M J

óL?Q i? M`Q H" ôT? išM +QÌM; ;Bª- T?QÆM; F?ª i?`M? i?B M K +?B #B Mö\ô M
? B M;QÌB- æ'm F?Q æ'm Fo ç-v b€i w ç€M? p`Q ? B +U HQM; ç M; i?2Q b€i T?Q

Gw ."i çQÆM; M?B M b) F?¬M; M|B +?Q ?„M #B M H`K i? M`Q ç Hmv M çQÊ+ T?
Hmv M- +?ŠM; [m F?¬M; M?`M çQÊ+ M|B, óh +?d +| i`€+? M?B K M|B +?Q M;Q
/mM; w M;?o - pÈB bU i?¬M; KBM? +O pB M i`QÎM; +€+ ?ç- b m M`v iW iW HoM?

*kM; F?ûQ- +?çv ` ç M # M M;Q`B hM i?B M +?B ç°M;- i?b ç¼+ çQÊ+ K°i MY h?B
L; v H9+ # M;WB Gw ."i ?B M i?•M # M M;Q`B hM i?B M +?B ç°M;- +ªM? iQÈM; i`
/MM; K°i iW ç ?bM? /mM; , i M pĐ5

Gw ."i [mª i?`i +| K°i +ªK ;B€+ i M pĐ- +® b®M; +® +? i `ÌB F?ÄB hM i?B M +?B ç°
çQÊ+ # M M;Q`B hM i?B M +?B ç°M;- ?`M; M;`M GQM; i°+ ç M; çSM; M?bM +?^K
GQM; i°+ M`v H" M?[M; +QÌM; ;Bª +QM M;QÌB ç M; M;?B K M;?` çSM; M?bMX Gw .
+ÁM ç M; HB m +? i +?B M ç'm- b Q #•v ;BÌ ç½ i iUm ç-v çO i`QÈ+ hM i?B M +?B

óh?ÌB iB i i?`i H" F?¬M; i ç|5ô Gw ."i M;~M; ç-m M?bM H M i`ÌB5 o m m`i +O #-
çB iW H9+ M`Q- €M? b€M; +?Q M;QÌB i K°i +ªK ;B€+ F?¬M; i?`i- F?B M +?Q Gw .

óGw ."i- i?b` M;QÆB iÈB GQM; çªQ H` ç +Sm h?€M? M[5ô ;B¼M; M|B +O GQM
M;QìB i b[M; b| F?¬M; +€+? M`Q #bM? ioM? çQÊ+, óL?QM; M;QÆB +| i? F?¬M;
?"m [mªM;?B K i`¼M; M?Q i? M`Q5ô

h`ìB ç'i +?SM; ;B€K- Gw ."i i`QÊ+ ;B| +?Q ? +| w ç`M? ç M GQM; çªQ- +kM; +?Q
Kšm i?•M` F?ÄB GQM; çªQX L?QM; bU pB + T?€i i`B M M?Q M;`v ?¬K M v- /Qì
i`QM; - M m F?¬M; i?b ? B i`,K M,K i`QÊ+ p` GQM; i°+ /U M;¬M bQ- H`K b Q /U H
?"M- iWM; im Hmv M h?B M J æ'm F?Q ç2K i?2Q aB m T?~K h?¬M #BM? H M çªQ

*¬M #B i- aB m T?~K h?¬M #BM? i`QM; i?B M ?ç M`v +?d +| KQìB +?QM +€B- +kM
F?ªM,M; i`î i?`M? M;QìB i`QM; HìB iB M çQ€M FB F?¬M; pQÊi [m€ KQìB +?QM M
aB m T?~K h?¬M #BM? bÈK ç½ #ti p¬ •K iQM- F?¬M; M^K i`QM; i v +O #'i +S M;C
M`v +S +?Q H` ç²M; i?ìB im Hmv M i?S æ'm F?Q #` M;?B K +'K M;?B K M;ti i` M
J æ'm F?Q- i?b +`M; H` T?QÊM; K Q H•M ;B€+X h`W F?B H` i?B M w- Gw ."i F?¬
p¬ /mv M p¬ +È HçB t¬M; p`Q GQM; çªQ çQÊ+X

óh°+ i`QîM; ççB M?•M5ô Gw ."i #bM? ioM? i`ª HìB, óL m Kšm i?•M +O M;QÆB T?
i,K M?Q p`v- poM? pB M +?`m M´B F?´ iM +'K- M;QÆB b) M?šM MçB ç +?mv M ç|

*•m ?ÄB +O Gw ."i F?B M H½Q GQM; +| +?9i t'm ?´- M?[M; +?mv M F?¬M; # Q ;
GQM; - H½Q GQM; M m ç²M; w +?ŠM; F?€+ M`Q OM; ?° +€+? H`K +O Gw ."i- +ÁM
H` F?¬M; ?ÊT ibM? ?ÊT HwX

ó>ÆM M[-ô i?`v H½Q GQM; BK H†M; - Gw ."i iB T iK+ M|B, óoB + M?@i .QÆM; J
K°i b B H¬K- H` F i [mª bU ;B Q i` M? +O h?QÊM; +´ +QîM; ;BªX hçB b Q HçB /B
p` +QM M;QìB F?¬M; i? b®M; v M´M- F?B M GQM; i°+ p` +QM M;QìB T?ªB ç´ K€
`ìB F?ÄB hM i?B M +?B ç°M; i?b ç½ b Q +?S- F?¬M; M?) æ'm h?¬M æçB HK+ #` +
K°i +QîM; ;Bª imv i çdM? çSM; H M /mv i`b p` i?®M; i`` b Qìô

L?[M; +QîM; M;¬M +O Gw ."i KÈB M;?2 i?`v +kM; +| ççQ Hw- H½Q GQM; F?¬M; #
i? ;BÈB +QM M;QìB- M?`i i?ìB i? K M;? M HìBX

óGw ."i5ô ç°i M?B M K°i +QîM; ;Bª +QM M;QìB çB` iW i`QM; ç€K GQM; i°+- i?•M
M?QM; +€B +€+? ?„M çSM; i`QM; #-v GQM; i°+- F?Q i? + Q M;'i F?B M ?„M i`î M
æ'm h?¬M çB M çB M +?O H9+ M`v tm'i ç¬m H° /B M- ç½ F?¬M; +ÁM H` H½Q ;Bª #

dRdX ZXe @ *?QÆM; kRd, •M? a€M; >Á "bM?

óGw ."i5ô æ'm h?¬M çB M i´M; çB M +?O M;?B K M;?`, óG`v iQ +€+? æ'm h?¬M çB
+?Q M;QÆB- i?mv i T?K+ h?B M J h?€M? M[i`î p p` i`Q +k5ô

GìB H) F?¬M; i? M;?B M;ì M`v `ä`¬M; M|B +?Q Gw ."i #B i K°i bU p"i- M m F?¬M;
Gw ."i +?QM? H` T?ªM #°B æ'm h?¬M çB MX "'i Hm" M H` K¬M T?ªB M`Q- i? HU+
#°B b) +| M?[M; #B M T?€T K` F?¬M; +-M M|B i?b +kM; `ä`²BX

hbM? +ªM? ç®B M;?`+? imv i ç®B M;QÊ+ HçB HçB FQ+? FQ+? bU ?mM; €+ imv i ç
çdM? +QîM; ;Bª +O GQM; i°+ p` +QM M;QìB- Gw ."i HçM? HMM; i`ª HìB, óL m i M

óL;QÆB +?Q`¬M; M;QÆB +| iQ +€+? M|B F?¬M; b Qìô

óæQÆM; M?B M H` +|5ô h?B M K h?€M? M[i?O çQçM`mM H M- K°i i? M? / Q ;,K
i v M`M; , ó\*€+ M;QÆB F M`Q /€K` i v pÈB ."i M?B- hM i?B M +?B ç°M; K½B K½B
içB5ô

GìB M`v +| +?9i F?Q i`QÆM; - M?QM; Qi` i`QÊ+ F?B h?B M J i¬M; pQÊi pçM /†
GQM; çªQ +?„+ +?„M F?¬M; +| h?€M? M[`²BX J` i`QM; H9+ M`v- hM i?B M +?B ç

+| i`lB KÈB #B i çQÊ+X

"-m F?¬M; F?Q M?'i i?lB ;B^M; +Q- K°i bU # i„+ ç½ #„i ç-m ?bM? i?¬M?5

L;QϕB i`W •K i? M? óiB iB iBô +O æ'm F?Q i`QM; ç€K K'v M;¬M GQM; i°+ p` +QM M;?2 çQÊ+ #'i +S •K i? M? M`Q F?€+X

h`QM; BK H†M; - i?•M M9B # Q #¼+ hM i?B M +?B ç°M; HϕB K°i H-M M[ +?'M ç°M F?Q^M; KQlB T?9iX \*kM; ;B®M; M?Q ç` +?'M i?¬M; i?QlM; - +ÆM +?'M ç°M; M`v HÈM iW i` M çdM? M9B `ÆB tm®M; - K†+ /M F?¬M; H`K i?QÆM; +QlM; ;B^M`Q- M HÈM i`QM; HÁM; M?[M; +QlM; ;B^M`vX

GQϕB /` ç°M; iW K°i S?QM; ?`Q æ'm h?¬M M`v- çQ+? i?U+ çO ç H`K +?Q M; QlB i

a m F?B +?'M ç°M; +?'K /Si- GQM; i°+ i°+ i`QlM; KÈB i?Î /`B MlB, óGw .”i- +?B +?9M; i H`K K°i +m°+ ;B Q /`+? pÈB M; QÆBX L m M; QÆB +| i? ?Q`M i?¬M? HlE b€i .QÆM; J h?B M i`QM; hM i?B M +?B ç°M; - GQM; i°+ b) +?Q T?ûT M; QÆB çQ GQM; ç^Q5 h? M`Qlô

óE?¬M; çQÊ+5 .QÆM; J h?B M #•v ;Bl F?¬M; i? +? i çQÊ+5ô Gw .”i +ÁM +?Q i` çB M +?O ç½ çSM; H M +?®B #ÄX

*•m +?mv M çB K°i pÁM; - +m®B +MM; +kM; i`Î HϕB H` +m°+ T?•M i` M? ;B[H½Q +?OX

óh ç²M; w5, Gw .”i F?¬M; +?9 w ç M bU T?^M ç®B +O æ'm h?¬M çB M i´M; çB M aU pB + ç½ `i `ä `M; - ;B[ GQM; i°+ p` æ'm h?¬M çB M i´M; çB M +?`- Gw .”i T?^M K°i +Æ ?°B b®M; bli- K` bÎ /o HU +?¼M ?ÊT i€+ +kM; GQM; i°+ - K†+ /M ?”m ?¼ H` +| i? çϕi çQÊ+ M; mv M p¼M; HÈM M?'i ?B M M v- çli H` çQ Kšm i?•M ?„M `lB

óGw .”i- M; QÆB ç²M; w +kM; p¬ /KM; - #'M çB M +?O b) F?¬M; +?Q T?ûT M; QÆB H

óG½Q [m, 5ô GQM; i°+ i°+ i`QlM; F?¬M; F?€+? F?Q ;¼B æ'm h?¬M çB M çB M +?O F?¬M; #B i- bl /o M; QÆB F?¬M; Km®M .QÆM; J h?B M #` i`m b€i- çÆM ;B^M H` [m^a- æ'm h?¬M æϕB HK+ +| i? K K°i imv i çdM? +QlM; ;B^iB Ti?W çQÊ+ ? B MY .QÆM; J h?B M- ç` p` +O æ'm h?¬M çB M Î æ'm h?¬M æϕB HK+ b) #` HmM; H v> H` M; QÆB [m€ Q+? Fd `²B F?¬M; lô

óZm^i?“i +| +?9i Q+? F, 5ô h´M; çB M +?O HϕM? HMM; i`^ HlB, óL?QM; H½Q GQM K°i F?B i? HU+ +•M ç®B +O æ'm h?¬M æϕB HK+ #` T?€ pÐ- b) iϕQ i?¬M? #B i# C +?Q F?¬M; Qi bBM? HBM? T?^B K'i KϕM; 5ô

óE?¬M; +¬M T?^B ibK FB K p çϕQ KϕQ ç H'v +Ê- MlB +?Q +MM; +ÁM F?¬M; T?^ çB M b Qlô G½Q GQM; tb KkB +QB i?QlM; X

óL m M?Q MlB F?¬M; çQÊ+- H½Q GQM; - +?9M; i ç€M? iB T5ô

G½Q GQM; i?b F?¬M; Km®M ç€M? iB T- i?S M?'i +QlM; ;B^M?•M HQϕB M`v +U+ F +?d Km®M i`m b€i .QÆM; J h?B M- i`B i ç ;B^B [mvûi ?”m ?QϕM +?Q GQM; ç^Q h´M; çB M +?O i?b ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +?9i ?SM; i?9X

óG½Q GQM; - çWM; K„+ KQm ?„M5ô M?bM` M°B i•K +O GQM; i°+ i°+ i`QlM; - Gw ?„M- M m +| i?lB ;B M`^M? - i?b ;Bl +?9M; i çB i`m b€i .QÆM; J h?B M5ô

óh i`QÊ+ ? i ;B iM; QÆB5ô æ'm h?¬M çB M i´M; çB M +?O M?Qm H¬M; K`v- +kM; M`Q- K°i +¶ æ'm F?Q p¬ ?bM? F?¬M; +| #'i +S # ç°M; M`Q ?QÈM; p T?Q Gw .”i K` bY /KM; i?O çQϕM M?Q €K b€i M?Q p”v- i´M; çB M +?O M`v F?¬M; M?[M; b€i T M[# M; Q`B i`mM; ?”m iQM? +€+? HϕM? HMM; F?B M M; QlB i F?li çQ€MX

Gw .”i i?“K +?Q F?¬M; ? T?€i ;B€+- +?Q `^M; i´M; çB M +?O +?d MlB KB M; mv i`QlM; iBM? M? ?ÆM M; QÆB F?¬M; T?^B H` KM- /MM; GQM; /U+ M? M?¬M; p¶- ç çQÊ+ bU €K b€i +O æ'm h?¬M çB M i´M; çB M +?O5

ó*QM M;QÌB +€+ M;QÆB H9+ M"Q KÈB ?¼+ çQÊ+ bU [m M; KBM? +?QM? çΦB ç•v5
F?€BX

æ'm F?Q p¬ ?bM? ç€M? i?ŠM; ç M iΦQ K°i ?® b•m- H9+ M"v Gw ."i KÈB ?B m KbM?
[m MX L m F?¬M; T?ªB H½Q GQM; M? M? M?Φv i? 'v çQÊ+- 2 `^M; KbM? +? i K" F
æ'm h?-M çB M i' M; çB M +?O M"v- i?"i F?¬M; ` ;bX Gw ."i K v K„M ç½ F?¬M; HU
+?9M; - K" +?¼M ?ÊT i€+ +MM; GQM; i°+X

óGw ."i- GQM; i°+ +| i? +Sm M;QÆB +ª çÌB b Q\ > v H" M;QÆB ç`M? +ª çÌB M"v b
óh' M; çB M +?O- i°+ i`QÎM; - F?¬M; M;çB M;?2 FB M M;?` M"v +O i +?S5ô h?€M
; ,K i`QM; i v- +?"K `½B M|B, ó" i„+ M; "v ?¬K M v- +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q ;Đ #
M;QÆB +| Km®M M;?2 ? v F?¬M;5ô

ó_Y i B H„M; M;?25ô

ósBM H„M; i B M;?25ô

óh` M? ç'm ;B[æ'm h?-M çB M +MM; GQM; i°+- Fb i?"i K'm +?®i F?¬M; T?ªB H" .
i`m b€i ? v F?¬M; - K" H" i?ÌB +Æ i`m b€iX h?"i ` - æ'm h?-M çB M +ÁM KQM; .QA
GQM; i°+ +| ç9M; F?¬M;X aÎ /o æ'm h?-M çB M ?B M M v F?¬M; Km®M .QÆM; J
æ'm h?-M F? QÊ+ +| ?B m HU+- æ'm h?-M æΦB HK+ +| i? K K°i p`imv i çdM? +C
+MM; æ'm h?-M çB MX o"v i?b- M m M?Q bU pB + ç½ ç M MQÊ+ M"v- i +kM; F?-
imM; +O ?"m M?•M .QÆM; i?` ;B[ æ'm h?-M F? QÊ+- i #B i`ä5ô

hbM? i? H"TiS+ #B M ç' B- # i„+ [mª M?B M H" +| ?B p¼M; i?€Q ;Đ5

æ'm h?-M çB M i' M; çB M +?O pm®i +^K M|B, óL m M?Q [mª M?Q h?€M? M[M|B-
i? ?| ;BªB5 *?ŠM; [m H" F?¬M; #B i- ?"m M?•M +O .QÆM; J h?B M FB ~M i?•

ó>„M Î i`QM; i? ;BÈB ç|M; #,M;5ô h?B M K h?€M? M[ H'v iW i`QM; /mM; ;BÈB `
ç² M"v +| ç€M? /'m ç` çB K ?„M ~M i?•MX *ÁM p +?mv M i H"K b Q #B i çQÊ+ M
çQΦi çQÊ+ +m°M / M"v- M|B` i?b`i /`B /ÁM;X Eb i?"i HB M [m M ç M M;QÆB M
+kM; F?¬M; t HΦ; b- i' M; çB M +?O +| H) +ÁM M?Ê +?mv M h?€M? F?Q #` K'i M, I
F?Q ç|- ?ÆM M[+ÁM #` +€+ M;QÆB i`mv b€i ç M KS+ F?¬M; +ÁM +Y +?S +?'T-
K M; i?2Q æ'm h?-M F? QÊ+5 E?¬M; M;Ì iÈB ç9M; F?¬M;5ô

hΦT Gw G° hQ5 h`QM; HÁM; Gw ."i Km®M ?ûi H M- /QÌM; M?Q ?QM; T?'M ç M ç° T

h°K H'v h?€M? F?Q +O æ'm h?-M çB M- p`~M i?•M iΦB i? ;BÈB ç|M; #,M; - +,M #
/ - M;QΦB i`W hΦT Gw G° hQ i?b +ÁM +| i? H" B\ \*?ŠM; H) i`QM; #Q çΦQ +O GQM
hΦT Gw G° hQ ç®B K†i pÈB i?B ?`B +O M?[M; ?"m M?•M .QÆM; i?` F?€+ HΦB +| i
M?Q p"vX h?b` i M M"v +?QM? H" ?"m M?•M +O .QÆM; i?`5

*?ŠM; [m H" Gw ."i M^K KÆ +kM; F?¬M; M;Ì- iB m [m€B M?•M K" ?„M +QB i?QÌM;
i?2Q M?B m #Q K"i ç M M?Q p"vX

o"v i` M æ'm h?-M F? QÊ+- ?ŠM H" T?QM; 'M K°i MY æ'm F?Q +O ? B çΦB +QÌM
.QÆM; J h?B M5 L m +| i? çΦi çQÊ+ ? B Hm²M; æ'm F?Q T?QM; 'M M"v- `²B bY /H
F?¬M; #B i b) F?B M M;QÌB i T?ªB çB M +m²M; ç M +Đ M"Q5

ó>B p¼M; ç•v F?¬M; T?ªB H" F ?Q½M #BM? +O M;QÆB5ô M;?2 çQÊ+ HÌB ç M;?
i' M; çB M +?O /M b Q +kM; #€M iQM #€M M;?BX L?QM; bS+ ?'T /ŠM M"v H" +U+ HÈ
i?` K M; i?2Q æ'm h?-M F? QÊ+ M"v- æ'm h?-M çB M pQÊi M; "M /†K ç M ç•v F?-
iBM? HU+X J°i F?B æ'm h?-M F? QÊ+ #` ?Ov- ;¬M; tB M; i` M ç-m æ'm h?-M çB
p"v bU b®M; +? i +O .QÆM; J h?B M ç®B pÈB æ'm h?-M çB M F?¬M; +ÁM [m M ?
æ'm h?-M çB M +-m +ÁM F?¬M; çQÊ+ M[X

óoÈB F?ª M,M; +O i' M; çB M +?O- i`Î p i? ;BÈB ç|M; #,M; +?di®M i?ÌB ;B M KQÆ
M; "v b m b) çQÊ+ M;?B K +?SM;5ô h?B M J h?€M? M[;BQÆM; +m°M / i`QM; i v

i'M; çB M +?O- `²B HçB F?¬M; MûK- K" iB T iK+ M|B, óL m M?Q i M|B ç9M; bU i
 H'v çQÊ+ æ'm h?¬M F? QÊ+- i'M; çB M +?O +€+ ?ç b) +| +€+? ;b #ªQ çªK M iQ" M
 ó*?mv M M"v çÆM ;BªM i?¬B- M m M?[M; HìB h?B M J h?€M? M[M|B H" ç9M;- î #
 h?¬M æçB HK+ æ'm h?¬M çB M +| i? +?Q .QÆM; i?` ?•m M?•M F? B i?€+ K°i H½M
 ?QîM; /KM; +?Q +€+ i? ? +O .QÆM; i?` ?"m M?•MX "´M çB M +?O +| i? i? i`QÊ
 æ'm h?¬M æçB HK+- M m #´M çB M +?O i?i ?S - i?B M ?ç ç m +| i? +MM; M? m
 i'M; çB M +?O M? K ?B K- M?QM; i`QÊ+ K†i M;"M M;QìB H" T HìB i? - +kM; F?¬M
 h?B M J h?€M? M[H M iB M; , óo"v i?b i®i5ô b m ç| MûK +m°M / p T?Q ?„MX
 óh®i `²B- +?mv M M;"v ?¬K M v +?´K /S i içB ç•v- æ'm h?¬M çB M içK [m v p ç°B i
 h?€M? M[+€+ M; QÆB +| i? î +?¶ GQM; i°+ ?Q†+ +| i? H M i?mv MX æÊB #´M çB
 K°i +?mv M- H'v çQÊ+ æ'm h?¬M F? QÊ+- +?9M; i HB M i?O ç®B T?| pÊB .QÆM;
 ;BªB [mv i ççB ?QçM M"vXô
 h` M GQM; çªQ `®i +m°+ +kM; tm'i ?B M €M? b€M; ?Á #bM?- #-m i`ìB /QìM; M?Q
 +| Gw ."i #B i`ä- €M? `çM; M"v +kM; +?d FûQ /"B çQÊ+ KQìB M;"vX "îB pb hçT Gw
 ;BÊB ç|M; #,M;- i'M; çB M +?O poM? pB M F?¬M; i? çç i çQÊ+ æ'm h?¬M F? QÊ+
 *?d +| çB m- çÊB ç M H9+ i'M; çB M +?O `ä +?mv M M"v- M m F?¬M; +| ;b #'i M;
 QÊ+ ç½ M^K i`QM; i v Gw ."i `²BX *?Q /M +| #,K hçT Gw G° hQ i?"M? i`,K KªM?- G
 æ'm h?¬M F? QÊ+ iW i v iB m [m€B M?•M- Gw ."i ç½ ?ç [mv i i•K `²BX *?d +-M +
 'M æ'm F?Q i`QM; F? QÊ+- ç #ªM i?•M K°i #QÊ+ i`î i?"M? imv i çdM? +QìM; ;Bª-
 ç®B ç-m pÊB M?•M p"i M?Q æ'm h?¬M çB M i'M; çB M +?O- ç M H9+ ç| ?W- B bÊ
 .QÊB bU b„T t T +O æ'm h?¬M çB M +€+ +QìM; ;Bª +QM M;QìB #„i ç-m i?®B HmB
 +äB HÁM; ç-v HQ H„M; M?bM p"Q +Y +O hM i?B M +?B ç°M;- M?QM; +kM; F?¬M
 ?²B p`X
 h?Qç i M?bM i?b hM i?B M +?B ç°M; ç½ i`î HçB i`çM; i?€B ioM? H†M;- i?2Q H½Q
 J h?B M ç½ pMM; pšv F?ÄB i`MM; i`MM; bU F?®M; +? - M?QM; F?¬M; +| F i [mª-
 iM +´KX
 L;QçB i`W pB + iB T iK+ ;B[ HçB HU+ HQÊM; i`M i?O hM i?B M +?B ç°M;- GQM;
 H M? +?Q GQM; i°+ #BM? bo i`î HçB +QÆM; p` +O KbM?X L M /Á tûi i?b çB /Á tû
 i?b i`î p - M M p GQM; ç°M; i?b p GQM; ç°M;X
 Gw ."i #îB pb p°B p" M; Km®M i bK i?´v hçT Gw G° hQ- ç tm'i çQ h?B M J h?€M? M
 ç GQM; i°+ #ªQ p - +ÁM KbM? i?b i`î p ç°B i?mv M +MM; pÊB +QìM; ;Bª +QM M;C
 G'v çQÊ+ æ'm h?¬M F? QÊ+- `²B ;B"i ;B•v GQM; i°+ +?Q T?ûT KbM? /U p"Q h?B
 h?¬M #BM? p" GQM; +?9 çB i`m b€i .QÆM; J h?B M- ç æ'm h?¬M F? QÊ+ +| ?B
 HQÊM; æ'm F?Q T?QM; 'M i`QM; F? QÊ+ ç•v H" F ?Qç+? #•v ;Bì +O Gw ."i5
 L m M?Q F ?Qç+? M"v +| i? i?U+ ?B M i?m" M HÊB- i?b [m€ ?Q" M K„5 Gw ."i ?mM

dR3X ZXe @ *?QÆM; kR3, •+ J sm'i h?

L; v H9+ ç€K ç¬M; +QìM; ;Bª +?"K `½B i M `½- M;¼M M9B ç² b° +?S hM i?B M +?B
 H†M;- i?b K°i +?mv M M;Q" B w Km®M tªv `X

*?mv M M;Q" B w Km®M M"v ç M ç°i M;°i M?Q p"v- H"K +?Q #'i +S F M"Q- F +ª ?
 GQM; i°+ i°+ i`QîM; p" æ'm h?¬M çB M çB M +?O- +kM; ç m F?¬M; +ªK SM; çQÊ+

*?mv M M;Q" B w Km®M M"v H", hM i?B M +?B ç°M; ç°i M?B M bKT tm®M;5

æ9M; p"v- bKT tm®M; 5 J°i M; ¼M M9B ç² b° 'v i` ,K Kûi bQ pÈB KU+ MQÈ+ #B M-
K°i +€B #€M? Kb #` ç tm®M; - H° ` K°i +€B ?® i? "i b•mX >ÆM M[çB m +ÁM [m, /
bKT tm®M; - K°i M; ¼M M9B bKT tm®M; - M?QM; HçB F?¬M; +| iB M; ç°M; M"Q [m€
+'m i? "M? M; ¼M M9B- ç€- #MM ç'i p" M? [M; i?U+ p"i # M M; Q" B i?•M M9B p•M p•
M9B bKT tm®M; - /QÌM; M?Q /QÈB ç€v M9B +| K°i +€B ç°M; i®B i? "i iQ- ?9i i'i +ª K
L; v H9+ bU pB + M"v tm'i ?B M i`QÈ+ K„i K¼B M; QÌB- # Q ;²K GQM; i°+ i°+ i`QÎM
çB M +?O +MM; i'i +ª K¼B M; QÌB p" GQM; i°+- #B m ?B M i` M M? [M; F?m¬M K†i
?bM? ?mM; , +? 'M ç°M; - i M pĐ5

_'i H•m b m- iW # M i`QM; +€B ?® ç½ bKT tm®M; - ?ÆM KQÌB i?•M ?bM? + Q HÈM
i?O p GQM; i°+ +?`m i`€+? M?B K i¬M; +QB hM i?B M +?B ç°M; X *ªK iç i`B t M?
i? +? 'i KçM? K)- M? [M; #BM? bo GQM; i°+ M"v F?¬M; M? [M; F?¬M; #` ûT M€i K" +
óæ•v H" +?mv M ; b\ æ•v H" +?mv M ; b5ô GQM; i°+ i°+ i`QÎM; #` i M pĐ p¬ +MM; ç½
i°+ iQÈM; [m•M KÈB pW +?mB H M iW /QÈB ç'i- HB M i?¬ H¶ ?ÁB M; v- K°i +?9
+kM; F?¬M; +ÁMX

h X X X X X X h X X X X X X h F?¬M; #B i5ô GQM; i°+ iQÈM; [m•M ç€M; i?QÆM
+?9i GQM; b„+- GQM; M?½M KÎ iQ +U+ ççB- K°i #° /çM; F?|+ F?¬M; +| MQÈ+ K„i
aU i? "i H"- #'i +S +QM M; QÌB ? v GQM; i°+ M"Q Î ç•v ç m ?B m K°i +?mv M +U+ Fb
.QÆM; J h?B M- S?QM; ?"Q æ'm h?¬M /mv M? 'i +O æ'm h?¬M æçB HK+- ç°i T?€
hM i?B M +?B ç°M; - ?B M M; M; tm'ii? X

*| çB m- M|B ?B M M; M; tm'ii? /QÌM; M?Q +| +?9i F?¬M; i?Ä ç€M; - pb b m F?B
` - +€B ?® b•m F? 'M; H² pšM ioM? H†M; - ?Q" M iQ" M F?¬M; tm' i ?B M +ªM? iQÈM;
M?Q pB + æçB •+ K tm' i ?B MX

hW bU FBM? ?½B p" i M pĐ H9+ ç-m-; BÌ ç½ H'v iBM? i?¬M- GQM; i°+ i°+ i`QÎM;
iQ" M GQM; M; [X h?2Q i" M; GQM; M; [M"v- M? [M; GQM; i°+ ç M; `9i HmB M? M?
?® b•m- çSM; i? "M? pÁM; i`ÁM # Q p•v H'v +€B ?®- i?¬M b„+ +ªM? ;B€+ ç®B /B M
*ÁM M?•M HQçB +QÌM; ;Bª /QÈB bU +?d ççQ +O æ'm h?¬M çB M- pÈB iQ +€+? H
GQM; i°+X

h'i i?ªv ç½ +?m" M #` - +?d +?| #|M; /€M; ç€M; bÊ FB tm' i ?B M iW +€B ?®- p¬ b® a
+U+ ?çM HB M Q M? FQ+? tm®M; /QÈB5

h`QM; i?ÌB F?„+ bBM? iY M"v- çB m ç-m iB M Gw ."i M; ?o ç M F?¬M; ;B®M; pÈB K
çB- ?„M +?d Km®M M? M? +?|M; `ÌB F?ÁB GQM; çªQ ç€M; +? i M"v5 L?•M H9+ bU
i`mM; p"Q +€B ?®- Gw ."i H†M; H) `ÌB F?ÁB i-K K„i +O K¼B M; QÆB- ç M # M h?B
M|B, óJšm i?•M- +?9M; i çB5ô

h?B M J h?€M? M[+kM; M? M? +?|M; M?"M ` i?ÌB +Æ- ?B m ` w ç`M? +O Gw ."i
/ÁM; M; QÌB çB p T?Q #| #B MX GQM; i°+ i°+ i`QÎM; F?¬M; +?9 w iÈB Gw ."i- æ'
ç M; +?d ?mv ç€K +QÌM; ;Bª +QM M; QÌB p•v [m M? +€B ?®- M?QM; çB m M"v F?¬
iÈB ?"M? imM; +O Gw ."i p" h?B M J h?€M? M[X

Eb i? "i i`QM; ç€K +QÌM; ;Bª M"v- F iQ" M i•K iQ" M w ç†i bU +?9 w H M Gw ."i- F?¬
pB M i`QÎM; M æS+ GQÈ+ b„T i`Î M M çB M +m²M; X o` pB M i`QÎM; +€+ ?ç M"v F
ç°M; - iBM? i?¬M pšM Hm¬M ?QªM; ?®i- K°i # M F?¬M; M; WM; H†T çB H†T HçB ç
#B M +¬M; T?€T K" KbM? KÈB M; ?2 çQÈ+- K°i # M i?b €M? K„i F?¬M; `ÌB F?ÁB Gv
M? 'i ç°M; - i?b K„i +O M æS+ GQÈ+ +kM; ç°M; i?2QX

æ M; H9+ GQM; i°+ +MM; +QÌM; ;Bª +QM M; QÌB p•v H'v +€B ?®- H•K i`"M ç®B K†
J h?B M- Gw ."i- h?B M J h?€M? M[- i?2Q b m H" M æS+ GQÈ+- ç½ ` F?ÁB T?
ç°M; X

*?ϕv i?2Q b m +€+? F?Q^aM; ?ÆM KQÌB Kûi- M æS+ GQÊ+ T?€i HU+- i?•M ?bM?
K†i Gw ."iX Gw ."i+kM; h?B M J h?€M? M[F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +ªK M?"M çQÊ
çm' B- +?d H" F?¬M; +| +€+? M"Q +,i çm¬BX

óGw ."i- +ÁM MY #° +¬M; T?€T- ;Bì+| i? M|B ` `²B ç|5ô

ó*| i? 5 æÊB +?9M; i H M i?mv M `²B- i b) M|B +?Q M; QÆB5ô çÊB H M i?mv M
hbM?- h€+ J½ Gw i`Ê ;B9T- p"v i?b +| i? M„K +?„+ +?mv M ç€M? #ϕB M æS+ GQÊ

ó*?È çM ;BÐM pÊB i 5 "•v ;BìM?[M; GQM; i°+ p" +QM M; QÌB iBM? M? ç m ç M; Î
M; QÆB ç½ M iQ" M `²B5ô M æS+ GQÊ+ F?¬M F?ûQ ?ÆM M; QÌB H"K b Q +| i? /
M; ®+X

æ½ M?Q p"v- Gw ."i /Si F?Q€i H"i #`B M; Y - iB M ç| H"K ` p ?mv M #Q, ó M æS+
+?Q `^M; i b) i?"i bU ç¼+ h?B M J +Ym #B M +¬M; T?€T +?Q M; QÆB Q\ E?¬M; ;
i`QÊ+- ?„+ ?„+- H"i #` ` ç|Xô

L; ?2 i?'v Gw ."i H"i #`B M; Y - b„+ K†i M æS+ GQÊ+ i`Î M M ç€M; bÊ- p¬ +MM; ç€

óGw ."i- #•v ;BìM; QÆB ?®B ?"M pšM +ÁM F`T5ô

ó."i M?B- çWM; ç w ç M ?„M- +?9M; i çB5ô h?B M K h?€M? M[+kM; H" M[- M m F
F?¬M; +?ϕv ` F?ÄB h?B M J i¬M; - +?m /m F?„T æ'm h?¬M æϕB HK+X *?d H" ;Bì
i?m HB K F?¬M; Qi- M m F?¬M; i?b pÊB bU M|M; Mªv M, K ç|- i?'v M; QÌB F?€+ mv ?
bÊK ç½ ç°M; i?O `²BX

óJšm i?•M- M; QÌB +?Q `^M; +?9M; i +ÁM +| i? çB b Q\ô

óo"v i?b ç€M? ?„M5ô

*?[óç€M?ô pW ` F?ÄB KB M; - i`QM; i v h?B M J h?€M? M[/o M?B M tm'i ?B M
ªK b„+- L?•M EB K >ÊT L?'i ç€M? p T?Q M æS+ GQÊ+X æ®B pÊB i?U+ HU+ +O
`ä- + Q ?ÆM KbM?- ç½ çϕi ç M +ªM? ;BÊB æ'm h¬M i?'i iBM?X

J°i æ'm h¬M bÆ iBM? p" K°i æ'm h¬M i?'i iBM? HB M i?O- ç®B T?| pÊB K°i æ'm h?
KB M +QÐM; - M?[M; ? B Kšm iY H9+ M"v +?QM? H"i ?ÌB çB K +O ibM? ?i•M- w +
F?¬M; ç M æS+ GQÊ+ i`QM; K„i KbM?X h?'v h?B M J h?€M? M[ç°M; i?O- Gw ."i
K°i ?²B # ç°M; - S?€ h?B M FB K`"Q`"Q tm'i ?B MX

ó."i M?B- ?ªQ M?B iY- ç M aB m T?~K h?¬M #BM? +kM; +| - KϕM? ?ÆM +? +QM `²

æ®B K†i pÊB F?Q iS+ +?"i +?°B +O aB m T?~K h?¬M #BM? - /o M?B M M æS+ GQ
HQϕM i?b F?¬M; +| +® F`- ? B +?•M çϕT KϕM? i?•M ?bM? #ϕQ F?ÎB- Mû M?€i +?û
? B i v ç°i M?B M tm'i ?B M K°i FBK +-m æ'm F?Q `i HÊMX

" p` +QÌM; ;Bª ` i v ç m imv i ç®B H"i Q i? `i i" M M?šM- M?QM; #i Hm" M H" M
h?B M J h?€M? M[- ç m ,M w i" M HU+ i?m HB K ibM? +ªM? i` M? ç'm- ç i`€M? M;

L?QM; çB m M"v F?¬M; +| M; ?o H" bU i'M +¬M; #`ªM? ?QÎM; - i?•M T?€T H M?
M? M? ç M i" M +MM; - +?d i?'v # ç€K [m M?ªM? ç M p"Q M? m i`B M KB MX æ'n
T?€ ?Ov K¼Bi?S tmM; [m M?- p-M; b€M; i" M ç-v i`Î M M `U+ `Ð iQÆB ç TX

Zm-M +?B M M?Q p"v F?¬M; T?ªB H" çB m Gw ."i KQM; Km®M- M?QM; i?U+ HU+
+QÌM; çϕB- çO +QÌM; çϕB ç ?ϕ K°i +?B M bo GQM; i°+ #bM? i?QÌM; 5 >„M /U p"Q
i?O +O Kšm i?•M- K†+ /M M¶ HU+ i?b +kM; +| i? #i T?•M i?„M; #ϕB- M?QM; +?d
F?Q ? Q i'M ç M K°i KS+ ç° M?'i ç`M?- Km®M ;B[çQÊ+ i? +•M #^M; M"v i?b H" ç€

óGw ."i- çWM; +?Q H"i F?¬M; MÐ ;B i M; QÆBX *?Q /M M; QÆB F?¬M; +?`m M|B-
i?B i? +O M; QÆB i?b i +kM; +| i? çϕi çQÊ+ h?B M J +Ym #B M +¬M; T?€T5 L
ç®B pÊB i K" M|B- +?d H" T?B M iQ€B K°i +?9i- +ÁM ç®B pÊB M; QÆB K" M|B- H
KϕM; - +€B ;b M? +€B ;b M†M; +| H) M; QÆB `i `ä5ô

ó*?QM? p b i H M; QÌB i?¬M; KBM?- KÈB F?¬M; ; B Q h?B M J +Ym #B M +¬M; T
H¢M? HMM; , ó M æS+ GQÊ+ pB M i`QÎM; imv i ç®B F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i`^M; i
i?b +kM; +ÁM M?B m M; QÌB F?€+ im Hmv M h?B M J æ'm F?Q5ô

óh?U+ bU H M?Q p"v- M?QM; i +| i? ?S F?¬M; ; B i M; QÆB- T? #Ä i? ; BÈB HB
> ? ? - iW M v p b m- M; QÆB b) F?¬M; +ÁM ?d M° Q€M i,M; - çQÊ+ b®M; +m°+
`²B5ô

óPi M|B M?ªK- B T? #Ä B +ÁM `i F?| M|B ç|5ô M; QÌB K po ç¢B /QÈB €M? b€M;
h?€M? M[+, M #ªM ç M; i`QM; i`¢M; i?€B F?¬M; bÊ- +?Q /M #•v ; BÌ ç M; ç®B Kti
2`^M; h?€M? M[ +kM; F?¬M; +?9i /Q /U K` +?O ç°M; i'M +¬M; X

óo"v i?b çQÊ+- i b) i®M; iB M Kšm iY M?" M; QÆB tm®M; ç` M; K+5ô M æS+ GQ
i?•M ?bM? +kM; +?"K i` H M- +MM; pÈB i?O [mv i i? v ç´B- æ'm F?Q HQÊM Hì [m
#B M ç´B- p-M; b€M; M; k b„+ b€M; H¢M #`M? i`QÈM; /UM; H M- K°i bS+ K¢M? [m,
#° F?¬M; ; B MX

óæ'm F?Q T?€T i„+ \ 5ô h?B M K h?€M? M[?ÆB b[M; bÌ- H M iB M; FBM? ?¬X

aU F?€+ #B i HÈM M?'i ; B[æ'm h?€M? +QÌM; ; Bª p` æ'm h¬M +QÌM; ; Bª H` æ'm
æ'm F?Q T?€T i„+ +O +?QM? KbM?- bS+ K¢M? ç½ #B M ç M #B M +?'i- +| bU ç°i
i„+ +O #ªM i?•M- F +ª i`QM; i? ; BÈB K` æ'm h?¬M +QÌM; ; Bª #® F i- æ'm h?€M?

óGmB5ô v i?S+ çQÊ+ M æS+ GQÊ+ +| w ç² M¢T Gw . "i p` h?B M J h?€M? M[ p`Q
+O KbM?- h?B M J h?€M? M[?ûi H M K°i iB M; - +'T i®+ HMB H¢BX L?QM; ç½ [m
`¼B +O M æS+ GQÊ+- +?QM? H` /QÈB bU F?®M; +? æ'm F?Q T?€T i„+ +O ?„M
i„+ - Gw . "i p` h?B M J h?€M? M[ +ªK M?"M çQÊ+ i'i +ª æ'm F?Q KbM? T?€i` M?Q
F?¬M; ; •v M M K°i +?9i ; ÊM b|M; - p¬ i? M? pQ iS+ #B M K'i i`QM; €M? b€M; M; k b

J` bS+ K¢M? +QÌM; ?½M p¬ +MM; +O æ'm F?Q T?€T i„+ - b) M; ?B M M€i Gw . "i p`
æ'm F?Q T?ÁM; M; U tmM; [m M? h?B M J h?€M? M[- i`U+ iB T ç H M i?•M i? -
M i`QM; FBM? K¢+? HQm +?mv M +?®M; H¢B- ? B M; QÌB +?d bÊ bÈK ç½ #` tû M

æ'm h?€M? +QÌM; ; Bª +?QM? H` æ'm h?€M? +QÌM; ; Bª- bS+ K¢M? +O æ'm h?€M
F?Q T?€T i„+ i`QÊ+ Kti KbM?- æ'm h¬M +QÌM; ; Bª i`Î M M M?Ä #û #'i HU+5

óGw . "i- ç•v H` M; QÆB +Æ ?°B +m®B +MM; - H` bBM?- ? v H` iY- ç t2K bmv M; ?o

óu M i•K- #´M i?B m ; B i`QÊ+ F?B +? i b) +® ; „M; #¢Q iQ`M #° FBM? K¢+? - +€B ;
çQÊ+5ô Gw . "i +ªK i?´v æ'm F?Q MÆB ç M çB M F?Q ?ªB ç½ ?Q`M iQ`M #` F?®M
+?|M; #` `9i` - Km®M SM; T?| pÈB bS+ K¢M? M; M; M; QÊ+ i`QM; æ'm F?Q T?€T
H¢B bS+ K¢M? æ'm F?Q T?€T i„+ +O K°i æ'm h?€M? +QÌM; ; Bª- t2K` H` çB m F
+O h?B M J h?€M? M[+ Q ?ÆM Gw . "i F?¬M; Qi- M?QM; i`QM; M¶ HU+ +? Q +?®
+¬K +U çQÊ+X

L m M|B H` #` i?B i- i?b +?QM? H` Gw . "i i`QÊ+ ; BÌ +?Q iWM; i?U+ bU HoM? ; B€Q
+O æ'm h?€M? +QÌM; ; Bª X L m +| bU +ªM? ; B€+ i`QÊ+ pÈB iB M? ?m®M; M`v- M
; b M¢T çQÊ+ ? B M; QÌB p`Q æ'm F?Q T?€T i„+ +O ?„MX

h`QM; €M? b€M; M; k b„+ - ? B #° Kti æ'm h¬M +QÌM; ; Bª ç M; p†M p Q KûQ K!- M?
M? M- ç M; T?Q +¬M; bS+ iB m ? Q +?QM? bS+ K¢M? Qi ÄB +O KbM?- +?Ì çÈB ç

L; v H9+ Gw . "i p` h?B M J h?€M? M[imv i p¼M; - ç°i M?B M iW /QÈB M M ç'i +| K
ç| K°i +?mv M `i [m, /` tm'i ?B MX

L; v H9+ M æS+ GQÊ+ ç M; HÆ HYM; ; -M Kti ç'i- iW /QÈB Kti ç'i K°i +€B i9B HÈ
ç M; M? M? +?|M; HÈM H M- ; B®M; M?Q K°i +•v K,M; F?´M; H² K¼+ H M iW /QÈB

*?d K'v ; B•v b m- +•v K,M; M`v #` ç°i T?€- #'i i?B M #'i , ç•K p`Q T?Q i` M €M? b€
F?Q T?€T i„+ +O M æS+ GQÊ+X J` ?"m [mª +O bU p +?¢K M`v H`- p¬ ç`+? æ'm

GQÊ+ F m H M K°i iB M; F m bÊ ?½B M; v i`QM; æ'm F?Q T?€T i„+ +O KbM?- #
T?€T i„+ ?B M M?B M +kM; iB m i€MX

•T HU+ #¶M; M?B M M? çB- Gw .”i p” h?B M J h?€M? M[H¢B i?`v +| +?9i F?¬M; ?
K¶B M; QÌB ç m T?mM ` K°i M; KK K€m5

S?mM çQÊ+ M; KK K€m M”v ` - Gw .”i KÈB +ªK i?’ M? M?äK bmM; bQÈM;- `²B KÈ
H M iW K†i ç’i FB 5

L?bM i?’v +•v óK,M; ô M”v- K†i Gw .”i ç°i M?B M i`Î M M i`„M; # +?5

Zmª M?B M [mª M?B M H” .QÆM; J h?B M5

Pi M?’i- H” ?bM? iQÊM; +O .QÆM; J h?B M5 *Æ /mv M ibM? +Ì- i`QM; iM i?B M
çQÊ+ #€B FB M .QÆM; J h?B M- ?bM? iQÊM; +O .QÆM; J h?B M- +?Q /M +| ?
+| i? M?”M` X L; QÌB i`QÊ+ K†i F?Q pk #’i T?”K- t2K` H” K°i M KiY i`mM; MB M
J h?B M i?b H” B\

æQÆM; M?B M- M æS+ GQÊ+ F?¬M; +| /B K T?9+ çQÊ+ M?bM i?’v HQ bÆM +?•M
i`QÊ+ ç|X >„M ç½ iQM? çQÊ+ ,M +ª M; ½ p F?¬M;- /®+ ? i æ'm F?Q +? i¢Q æ'm
Gw .”i- i?’v +| M; QÌB T?€ ?ÄM; +?mv M i®i +O KbM?- b„+ K†i ç°i M?B M i`-K tm
iÈB +U+ çB K- M|B, ó*9i M; v5 L m F?¬M; H½Q iY b) F?¬M; F?€+? F?Q pÈB M; QA
HQ i`Q- +| H) b) w i?S+ çQÊ+ - M; QÌB i`mM; MB M M”v +| i? iW K†i ç’i +?mB H M
p”v i?b i?U+ HU+ M; QÌB ’v H) M”Q H¢B i?’T ?ÆM M æS+ GQÊ+ ?„M\5

æ€M; iB + H” M æS+ GQÊ+ pB M i`QÎM; +O +?9M; i ç½ ?Q”M ?Q”M K’i çB F?ª
M?’i +O ?„M ?B M M v H” ;B i +? i Gw .”i- i®i M?’i H” ;B i i`QM; M?€v K„i- b m ç;
æ'm h?¬M æ¢B HK+- iB M ?”M? M; ?B M +Sm +~M i?”M id Kd- ç ç¢i çQÊ+ QÊ+ KÆ
J +Ym #B M +¬M; T?€T5

dRNX ZXe @ *?QÆM; kRN, E?mv M * M

”` M æS+ GQÊ+ [m€i HÈM- .QÆM; J h?B M ç°i M?B M i?’v €v M €v- i?B H +QÌB ?
F?¬M; M; Ì b) çKM; M; ”B M?Q p”v- i?”i` i F?¬M; +| €+ w5ô

æB m F?¬M; M; Ì +?QM? H” ibM? ?m®M; M”v- M æS+ GQÊ+ F?¬M; M; Ì- Gw .”i +kM

æ€M? ;B€ H¢B H-M M[- Gw .”i M?’i i?ÌB`MM; KbM?- .QÆM; J h?B M i`QÈ+ K„i-
.QÆM; J h?B M- M?QM; i?¬M i?€B F?Q +?’i i?b H” ? B M; QÌB5 G) M”Q- ç•v H” .Q
KÈB F?®M; +? \ Gw .”i H”T iS+ +ªK i?’v p¬ +MM; #B i?®M;- M m b m F?B T?€i M
+?Q [m’v ç°M; GQM; çªQ ç M HQM; i`ÌB HÎ ç’i- Gw .”i +kM; b) F?¬M; +| +€B +ªK ;B
h?B M i`QÈ+ K†i- H” K°i .QÆM; J h?B M i`QM; i`¢M; i?€B F?B K i®M- F?B M Gw

óL; QÆB- M; QÆB`®i +m°+ H” B\ô i?¬M i`Q M æS+ GQÊ+ M?Q çB M +m²M; `®i +
M?bM i?’v [m€B M?•M i`QÈ+ K„i- ?„M i`Î M M +” H,KX

óh b Q\ L; ”B +| i? ;¼B i H” iB m h?B M- W- ç9M;- i M +O i H” iB m h?B MX *?
+?9i- +€+ M; QÆB i¢B b Q H¢B ç€M? M? m\ô ç°i M?B M +?mv M ?QÈM; M?bM Gw
ó.QÌM; M?Q i [m2M M; QÆB- M; QÆB H” Gw Gw .”i- ç9M; F?¬M; \ô

Gw .”i #B i`ä b m F?B T?K+ /KM; h?B M v m [mª- HBM? ?²M KÈB` çÌB- i?QÌM; b)
HBM? ?²M ;®+- M?QM; F?¬M; iQÎM; iQÈM; çQÊ+ iQM? +€+? +O iB m h?B M M”v
K°i i`ÌB K°i pU+ M?Q p”vX S?ªB #B i`^M;- .QÆM; J h?B M pbim Hmv M h?B M J
#B i# Q M?B m M; QÌB- M?[M; +QÌM; ;Bª +| / M? iB M; ç½ +? i /QÈB i v ?„M 2`^M
i?b H” i€K M; ”M- iW KÈB KÈB +| mv / M? ?B M ?€+? pÈB +€B i M óæ¢B €+ K ô- ç
bÊ +U+ FbX

G) M"Q pb .QÆM; J h?B M ;B i M;Q`B [m€ M?B m- F?¬M; M;¢B ;B i +?|+- M M H
?¢B M?Q p"v\

L?QM; #'i F M|B i? M"Q- i?b +kM; pb iB m h?B M ç°i M?B M ?B M i?•M- KÈB FûC
F?B ç M; +"M F +€B +? i- i`QM; bU p¬ibM? H¢B F?B M +?Q iB m h?B M i`Î +| K°

óh +?QM? H" Gw ."i- iB m h?B M M;QÆB çQ€M F?¬M; b B5ô Gw ."i i?Y M|B pÈB +
ó"ˆM; ?[m- i +| i? M?`M;QÆB ;B9T K°i +?mv M çQÊ+ F?¬M; \ô

ó_ 'i pmB F?B çQÊ+ +®M; ?B M pb M; "B5ô iB m h?B M +Q`B M? X

óh M ç¢B €+ M?•M M"v- ?„M Km®M ;B i i p" Kšm i?•M- iB m h?B M- M;QÆB +| i?
Gw ."i +?d M æS+ GQÊ+- M?'M K¢M? p"Q # +?[ó¢¢B €+ M?•MôX

óh?"i [m€ F?ûQ5ô iB m h?B M p¶i v K°i +€B- +Q`B M|B, óh HU +?¼M +?¶ M"v ç
+€+ M;Q`B ç M; ç€M? M? mX Gw ."i- ? v H" #` ç¢B €+XX•+?- H½Q iB M bBM?- ?½v
ç9M; - +| +?mv M ;b i?b +S M|B ` H" i®i M?'iX L; "B +?Q M; ?2 [m +•m M|B M"v b
M;QÆB- +?ŠM; [m H" KQÊM M;Q`B F?€+ ç€M? +?QM? KbM?X >¬K M v M; "B ;B i
M;QÆB #€Q i?M- +S ç€M? ;B i M?Q p"v- +m®B +MM; ç•m B +| HÈB Q+? ;b ç•m +?

Gw ."i + "M; i? K T?€i çB M5 h`Î M M i Q M?½ i?b i?¬B F?¬M; M|B- +ÁM #B M i?"
M"v i?U+ bU +| +?9i F?B M M;QÆB i F?¬M; +?`m M'BX L m F?¬M; T?ªB #•v ;B`i
b®M; +O Gw ."i p" Kšm i?•M i?b Gw ."i i?"i bU `i ç¢T K°i +K+ ;¢+? p"Q ç-m ?„MX

óhB m h?B M M;QÆB M|B ç9M; - i i?"i F?¬M; Km®M ç€M? M? m pÈB ?„M- M?QM;
`i M?B m- +?QM? H" Km®M +?¢v +kM; F?¬M; +?¢v çQÊ+5ô

hB m h?B M i?Ä K½M ;"i ç-m- [m v b M; M æS+ GQÊ+- F?mv M ;BªB M|B, óL m
ç€M? M? m H" F?¬M; i®i- ?ÆM M[+kM; F?¬M; Km®M ç€M? M? m +MM; M; "B- H½
T?OB i v- çQ`M; B M'v çB- ?€+?ŠM; T?ªB +?mv M i®i ?ÆM b Q5ô

óh®i +€B ç-m M;QÆB5ô M æS+ GQÊ+ +| p #„i ç-m T?€i çB M H MX E?¬M; ?B m
i?Q+? M|B HQ- ¬M p,M i Q M?½- + Q i?•K K¢i i`„+- ç•v H" +?mv M ;b +?SX

óJ„M; +?YB K†+ /M i®i ?ÆM ç€M? M? m K°i +?9i- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H" +?m
M; "B t2K M;QÆB ç½ HÈM im' B M?Q p"v `²B- ç9M; ` M M Î M?" M ?QÎM; MB K pmB
+?¢v ç M ç•v ç ç€M? M? m ç M KS+ F?¬M; +? i F?¬M; i?¬B ô

ó*•K KB M;5ô M æS+ GQÊ+ T?šM M° [m€i H M- +?d p"Q Gw ."i- M|B, óh`W T?B iB
#B M +¬M; T?€T ` - F?¬M; i?b- ?¬K M v ?„M M?'i ç`M? T?ªB +? i5ô

óL´B ;B" M b) ?¢B ; M ç|5 G½Q iB M bBM?- h?B M J +Ym #B M +¬M; T?€T K" M; "i
T?ªB H" p"i ;b i®i ç T- +S +?Q H" M; "B +| `²B- i F?mv M M; "B i®i M?'i F?¬M; M M
?¢B M;Q`B M"v- i?"i bU H" Hmv M +¬M; `²B b) #B M ` ?"M; p¢M tQÆM; +®i F?¬
K" T?ªB ?¢B M?B m bBM? K¢M; +QM M;Q`B M?Q p"v- h?B M Hw F?| /mM;5 h?B M

>B M M?B M- M m M; ?2 iB T M æS+ GQÊ+ b) ;B®M; M?Q v m iBM? i`QM; óæ¢B i
i?„i +´- M M +„i +´ i?b +„i +´X M æS+ GQÊ+ F?¬M; Km®M KbM? b®M; K" #` M|B
ç`M? ç°M; i?O- M?QM; KK+ iB m ` i v F?¬M; T?ªB H" Gw ."i- pb Gw ."i ç®B pÈB
i` M i?Èi `²B- i`Î M;¢B HÈM M?'i #•v ;B`- +?QM? H" i M i`mM; MB M +´ [m€B i M ;

h?O [mv i F?) ç°M; - €M? b€M; M;k b„+ M? M? +?|M; çQÊ+ b9+ i? ç M+U+ ?¢M tm
bU F?¬M; i?'m ?B m M;Q`B i`mM; MB M [m, /` FB - ç®B pÈB ç®B i?O K" KbM? F?¬
i v ?B M M?B M b) F?¬M; MQÆM; i v K°i +?9i M"Q- pW ` i v i?b ç½ H" æ'm F?Q
iB m h?B M p"Q i`QM; æ'm F?Q T?€T i„+ +O KbM?X

L?QM; - M æS+ GQÊ+ +| M^K KÆ +kM; F?¬M; M; ì- M;Q`B K" ?„M ç®B K†i H" K°i S?
;Bª5 L m M æS+ GQÊ+ #B i KbM? ç M; F?B m +?B M pÈB K°i S?QM; ?"Q æ'm h?-
;Bª çªQ F?mvM? i?B M ?¢M"v ?ŠM b) #` bU +ª ; M +O KbM? ?M +?Q ç M +? iX

æ'm F?Q M;k b„+ F?¬M; +?9i HQ H„M; # Q #¼+ H'v iB m h?B M- M; v H9+ M æS+
tû t€+ F i`mM; MB M F?¬M; #B i b®M; +? i F?¬M; ?B m +?mv M M"v ` - i?b iB m

óG½Q iB M bBM?- i i?'v M; "B im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB æ'm h?€M? +QÌM; ;Bª +
 ;BÈB M"v +O M; "B- +ÁM +| +?mv M; b Î æ'm h?-M æ¢B HK+ K" F?-M; H"K çQÊ+-
 H-M F?€+ ;•v F?| / °i p` i?B m MB M\ L m M; "B ç€M? i +| i? H"K M; "B #Èi ;B" M-
 H¢B- ç K†+ M; "B ç€M?5 L?QM; b m F?B ç€M? tQM; - i?b T?ªB ?Á ?ªQ +MM; Gw .
 Í i`QM; æ'm F?Q T?€T i„+ +O KbM? K" +ÁM +| i? #bM? ioM? M?"M M?½ M|B M?Q
 KÈB w i?S+ çQÊ+ bU pB + +| +?9i F?-M; 'MX L?QM; M æS+ GQÊ+ F?-M; T?ªBH
 ç½ i?®B HmBX L M H¢B i?9+ /K+ iQ" M HU+ H-M M[- æ'm F?Q ?bM? i?"M? K°i pÁ
 HQÊM; tQ v i`QM; i®+ ç° + Q- i`QM; F?-M; ;B M i?"K +?Q +ª €M? b€M; +kM; +?B
 hB m h?B M [mª M?B M F?-M; Mm®i HìB- F?-M; p" M /KM; æ'm F?Q ?Q†+ #'i +S i
 K¢M? æ'm F?Q T?€T i„+ +O M æS+ GQÊ+- H¢B +M; F?-M; +| +?9i bmv M; ?o b)
 i?2Q K•v i`-B MQÊ+ +?ªv ç #` ç€M?5
 a m F?B HB M iB T T?€i K'v +?K+ æ'm F?Q Q M? FQ+?- M æS+ GQÊ+ KÈB ?Q" M
 i?S+ çQÊ+- M; QìB i`mM; MB M [m, /` i`QÊ+ K„i- i?U+ HU+ F?-M; T?ªB H" + Q ?Æ
 M?B m5 æ®B F?€M; pÈB K°i +QÌM; ;Bª bB m +T M?Q p"v- i?"i #m²M +QìB ;B®M;
 +?B M pÈB K°i +QM pQBX
 E?-M; ç KbM? iB T iK+ #` +QìB M?¢Q- M æS+ GQÊ+ /WM; i vX
 óhB m h?B M- M; QÆB `®i +m°+ +| H B H`+? i? M"Q\ L; QÆB F?-M; T?ªB M; QìB
 F?-M; T?ªB- H) M"Q M; QÆB H" +QÌM; ;Bª Î h?-M +?B HoM? pU+5ô Î æ'm h?-M æ
 KbM?- `ä`M; M?[M; +QÌM; ;Bª M?Q iY v çB M bo- hS ç¢B J i-M; i-M; +?O- ~M i?
 çªQ +?O- M?[M; M; QìB M?Q p"v F?-M; T?ªB H" b® QiX L?QM; +?Q /M H" +QÌM; ;
 æ'm h?-M çB M çB M +?O- +kM; imv i ç®B F?-M; pmB p ç KbM? #` M¢T p"Q i`QM
 iB M p"Q æ'm F?Q T?€T i„+ +O KbM?- +?QM? H" iB M p"Q H½M? ç` +O KbM?-
 i?"M? +-M; i?b +kM; T?ªB i`ª K°i +€B ;B€`i ç„iX
 hB m h?B M M"v- `®i +m°+ H" +QÌM; ;Bª +T #"+ ; b\ > v M|B +€+? F?€+- ?„M im H
 i? +?®M; H¢B çQÊ+ bS+ K¢M? +O æ'm F?Q T?€T i„+ \
 óG B H`+? +O i b Q- +kM; F?-M; /'m M; QÆB- F?-M; T?ªB H" h?-M +?B HoM? p
 HK+X *?d H"- ç| H" +?mv M`i H•m p i`QÊ+ `²B- MÆB i i?U+ bU bBM? ` - M M H
 L; ?2 ç M ç| - M æS+ GQÊ+ ?ÆB ;B"i KbM?ô M æS+ GQÊ+ +kM; H" M; QìB i?-M; KB
 pW `²B +?ŠM; [m H" pb i•K ibM? pÈB h?B M J +Ym #B M T?€T [m€ #S+ #€+?X L
 H`+? +O KbM?- +?d çÆM ;Bª M p" B +•m- M?QM; M æS+ GQÊ+ HB M HB M iQÎM;
 tm®M;5
 h` M GQM; çªQ- M; Q¢B i`W .QÆM; J h?B M- F?-M; +| +QÌM; ;Bª +QM M; QìB M"
 +| i? +QìB M|B çB K M?B M i`QM; æ'm F?Q T?€T i„+ +O ?„M5 æB m M"v +| M;
 M?½ i`QÊ+ K„i M"v- +| i? +?QM? H" p` S?QM; ?"Q æ'm h?-M +QÌM; ;Bª /mv M?'i
 h?QÊM; +´ +?Q iÈB ;Bì5
 a„+ K†i M æS+ GQÊ+ #„i ç-m i`„M; ` - +M; M; "v +M; i`„M; - i`„M; ç M KS+ /QÌM
 i`QM; bm®i5
 óL; QÆBX X X X X X L; QÆBX X X X X X L; QÆB H" .QÆM; J h?B M\ô
 óh F?-M; T?ªB .QÆM; J h?B M5 h?"i bU- .QÆM; J h?B M ç½ +? i`²B- ?Q†+ ; -
 iB m h?B M5ô
 óæWM; çM pÈB i 5ô M æS+ GQÊ+ #¶M; M?B M i?2 i?û ?ûi H M- b m ç| M? M? +
 M? M?- `i T?M ?ÊT pÈB i?•M T?"M æ'm h?€M? +QÌM; ;Bª +O ?„MX oB M i`QÎM;
 ?B M M?B M F?-M; #B i bU ibM? p h?B M v m [mªX J" #B m ?B M +O iB m h?B M
 .QÆM; J h?B M ç M; +® w çM ;B®M ?„MX h`QÊ+ K†i K°i S?QM; ?"Q æ'm h?-M- H
 M?Q ?„M- M; Q¢B i`W pB + ?"M #ªM i?•M F?-M; i? +| i€K +?•M ç +?¢v i?Q€i +? i-
 M[\

h?'v #!M; +O M æS+ GQÊ+ M? M? +?;!M; #B M K'i- Gw ."i #„i ç-m +Q`B- K°i MK +
M°B i•K- +S +Q`B ç M ç° F?¬M; i? çSM; /"v çQÊ+X *?mv M +! i? F i i?9+ M?Q p
M; Q`B ç M; ibK FB K- ?! ` HçB çQÊ+ i€B bBM? pÈB i?•M T?"M K°i M; Q`B F?B K
+QB H" h?B M w F?¬M; ? v ¬M; i`B ç M; Km®M çM ;BDM K°i +?mv M [m€ HÈM M
ó."i M?B- `®i +m°+ H" +?mv M ;b p"v\ô h?B M J h?€M? M[F?¬M; ?B m ;b ? i F?¬M
?ÄBX

*ÁM iB m h?B M K†i KkB +kM; ç-v M; ?B p'M, óGw ."i- M; QÆB +Q`B +€B ;b\ô
óJšm i?•M- çÊB ç M H9+ i?Q+? ?ÊT +QM b) M!B pÈB M; Q`BX hB m h?B M- M; QÆB
ç M; +! p¬ b® +Q`M; ;Bª +QM M; Q`B p" GQM; i°+ ç M; +?`M; QÆB tm'i ?B M ç!\ô
æQÆM; M?B M #B i`ä`²B- M?[M; ;B ?Ä ç! F?ŠM; ç`M? b) ç€M? M? m +MM; i X
T?Q +?9i HU+ F?Q ç M ç•v Hm¬MXô

óo"v F iB T ç•v- iB m h?B M- M; QÆB ç`M? H"K i? M"Q\ô Gw ."i ?ÄB /ÁX h`QM; H
iQ€M- M m +! i? ç2K K°i M; Q`B iQM? +€+? ¬M ?Á K" i?U+ HU+ +?Q i¬M M?Q iB
i?"i i®i #B i K'v- K†+ /M iB m h?B M F?¬M; i? OM; ?° M?[M; +?mv M t'm KbM? ?
+€+? +O ?„M ?B M M v i?b b) F?¬M; +?Q T?ûT #'i +S F M"Q H"K ?çB KbM?X

Gw ."i #•v ;B!t2K M?Q ç½ ç„+ i°B pÈB æ'm h?¬M çB M p" >¼+ pB M G G M- +ÁM h
H" F?¬M; +?m®+ T?B M iQ€B ç M ibK Gw ."i ?„M- i?b Gw ."i bÊK Km°M +kM; ç M
" i? HU+ ?B M ?€+? M?'i æ'm h?¬M æçB HK+- ;B! ç m +QB M?Q H" F i?M +O Gv
iB m h?B M H"K #M ?° K M? bB m +'T H" çB m `i [m M i`¼M; X

L; ?2 i?'v p'M ç +O Gw ."i- iB m h?B M M; ?o M; ÊB- `²B iª H!B, óh +kM; F?¬M; #
ç M +?¶ M"v +?¶ FB t2K K°i +?9i- i?'v +! M; Q`B ç€M? M? m i?b F?mv M + MX h +
+ªXô

óL m F?¬M; - iB m h?B M- M; QÆB +MM; çB pÈB +?9M; i M?û- +?9M; i ç€M? iQM
M!B Î h?¬M +?B HoM? pU+ +! F?¬M; Qi +?mv M i?9 #`- +?9M; i çB i?Y K°i T?2M-
Gw ."i #` +?mv M i?¬B- KK+ çQ+? +O Gw ."i `•i `ä`"M; - H" Km®M ç2K iB m h?B
+'T bM?X

L?QM; w FB M +O Gw ."i iB m h?B M F?¬M; +-M i?QÆM; HQÊM; i?b ç½ +?®B #Ä
+MM; #'i +S M; Q`B M"Q- M?Q p"v [m€ T?B M T?S+- H½Q iB M bBM? FB ç½ +?çv
+€+ M; QÆB +kM; ç½ çQÊ+ ;BªB [mv i- p"v ` tBM +€Q iW5ô

*?„Ti v p T?Q Gw ."i- M; v H9+ i v +O iB m h?B M çQ tm®M; - S?QM; ?"Q æ'm
F?€+ #B i ç½ Î + Q i` M F?¬M; +ª i`, K Kûi- i?•M T?€T K m H [m, /` M?Q p"v- M; Q
F?¬M; /€K iBM +QM M; Q`B +! i? H"K çQÊ+

d kyX ZXe @ *?QÆM; kky, >"M; >"M? æçB >ªB .U o"Q æ" h?O

h?'v iB m h?B M #B M #'i ;B[i`B- Gw ."i F?;! MûM K°i ?²B K'i iBM?i?¬MX L?QM
K€B- K°i S?QM; ?"Q æ'm h?¬M H"K #ªQ iB m °i æ'm h¬M +Q`M; ;Bª- i?"i H" F?¬M;
G"TiS+- Gw ."i +MM; h?B M J h?€M? M[F?¬M; +?9i +?¬M +?W- +'T i®+ HQÊi p T
[m +?B M i`Q`M; # M #! #B M- +?d i?'v +! K°i #° T?"M +Q`M; ;Bª +QM M; Q`B HQn
;B" v m ç M; [mûi /¼M +?B M i`Q`M; - +Sm +?[i?QÆM; #BM?X æ®B pÈB pB + G
i?Q`M; p" GQM; i°+ M"v F?¬M; ? ç wX

Gw ."i çQ h?B M J h?€M? M[i`U+ iB T çB H M +?B +i?mv M +! #¬B bÆM çÄ i` M
æ9M; M?Q h€+ J½ Gw ç½ M!B- +?B +i?mv M ç½ çQÊ+ ç€M? /'m M"v- ç½ +?m~M #
H9+ M"QX E?B Gw ."i p" h?B M J h?€M? M[H M #QQM; i?mv M- h€+ J½ Gw i?"i H

i`U+ iB T ç M p` i`Q i?mv M i`QÎM; +O KbM? +—K H€BX J°i p`B M?•M HQ¢B +QM
M; Ì t`v` - i?b M?[M; +QÌM; ;Bª M`v +kM; ;B®M; M?Q M?[M; M K bBM? Î >¼+ pB M
M K M?•M #` ó>Q K HQ¢Mô #Q Fo +O •M? ok hbM? +?QM? T?K+X

æ®B pÈB M?[M; M K M?•M M`v- Gw .”i ?Q`M iQ`M iBM iQÎM;- çQÆM; M?B M çB m
iBM iQÎM; •M? ok hbM?X L?[M; M K M?•M M€ /QÌM; M?Q i`QÊ+ ç| ç½ çQÊ+ ?m’M
iÈB p` i`Q i?mv M i`QÎM;- M;QÌB M?´ M2Q i?b çB M?´ M2Q- M;QÆB ;BQÆM; #m²K
+| ? B pã ;Bª +?mv M i`€+? +?ti çSi p€M ;¶ M®B HB M pÈB i?mv M F?€+5

JQÌB T?9i- +?d +—M KQÌB T?9i- +?B +i?mv M ? B +°i #m²K M`v HB M p`i? M? p`i
#m²K çB iÈB #B M `°M; K M? K¬M;X

GQM; çªQ +? i iB i- +m®B +MM; +kM; b„T M|B HÌB i¢K #B i pÈB M| `²BX Gw .”i M
+`M; t - H”T iS+ i?’v i?QªB K€B M? M?äKX “¶M; M?B M- i?’v K°i +?’K ç2M # v `’i
çªQ- K°i H€i b m- iW çB K ç2M +| i? M?bM ` ?bM? /€M;- +?QM? H` K°i +QM `²M;

óæ€M; +? i5 G` GQM; i°+5ô h€+ J½ Gw +?YB #ÈB- imv M #® K M? H M? +O i?m
i®+ HU+ iB M p T?Q i`QÊ+5ô

L?QM; i?mv M +| M? M? ?ÆM M[- i?b M`Q +| i? M? M? ?ÆM i®+ ç° # v +O GQM;
b m ç½ # v [m F?QªM; +€+? p`B i` ,K Kûi ç ç M çQÊ+ +?B +i?mv M ? B #m²KX L`
`²M; M`v- Gw .”i p mB KWM; ç M KS+ /QÌM; M?Q Km®M M?ªv /UM; H MX G9+ `ÌB
[mv M GQM; bOM; *?B *?B +O KbM?- F?¬M; M; Ì - >Q`M; FBK`m HQM; M`v- /QÌM;
+O +?O M?•M +`M; M; `v +`M; KÌ M?¢i- M M /U i?2Q Hm²M; F?Q iS+ K` # v iÈBX

ó ? - *?B *?B- i v m M;QÆB ç M +? i K’i5ô Gw .”i ¬K GQM; bOM; K°i +€B i?”i +?,
K` M;mv M M?•M p mB KWM;- F?¬M; +?d H` iW M v p b m +| i? K K°i #ªQ iB m +QÌ
çB m [m M i`¼M; H`- im Hmv M óGQM; +?B +’K +?9ô +—M GQM; ?mv i5

óG½Q ç¢B- H`K b Q M;QÆB +| çQÊ+ K°i GQM; bOM; p”v5ô h€+ J½ Gw ç½ F?¬M;
K` ;¼B i`U+ iB T H` H½Q ç¢BX L?bM Gw .”i i?•M K”i pÈB \*?B \*?B K` i?’v p¬ +MM; i
H`K #`K M|B, óL m i +kM; +| çQÊ+ K°i GQM; bOM; i?b i®i #B i K’vXô

ó*QM M;QÌB iQM? iÈB ;BÌ M`v- F?¬M; +| #’i Fb +QÌM; ;Bª M`Q im—M T?K+ çQÊ+ K°
KbM? ç•m- Gw .”i- M;QÆB H` M;QÌB ç—m iB M5ô •M? ok hbM? +kM; i?”i HÁM; i€M
K„i M;`v +`M; +| M?B m M;¬B b Q M?ÄX

óL m i ç2K M| ç M T?ÁM; ç’m ;B€- F?¬M; #B i T?ªB çQ ` ;B€ M`Q ç•v5ô Gw .”i ç
KB M; p mB çM X Eb i?”i +S +?Q H` ç2K iQ`M #° FBK i +O æ’m h?—M æ¢B HK+ ç
+kM; imv i ç®B F?¬M; K€B GQM; bOM; +O KbM? çBX `m HQM; K†+ /M +?Q #B
M;QÌB- M?QM; /QÌM; M?Q +| i? M;?2 ?B m i’i +ªX L;?2 i?’v Gw .”i M|B ç2K M| çB
#m²M #½- ? B +€B GQM; M?½M iQ HÈM HQM; H M? M?Q MQÊ+ H° p F?~M +—m- +

óJ°i FBK i +kM; F?¬M; #€M5ô •M? ok hbM? KdK +QÌB, óE?¬M; B /€K Km HQ¢B b
ç•m- €+?- F?¬M; T?ªB `²M; +’T #B i- K` #ªM i?•M H` `²M;- B Km i?b M;QÌB ç| tm

óæ²M; w pÈB +€+? M|B +O ok hbM? iB m i?Q5ô h€+ J½ Gw H”T iS+ T?K ?¼ i? K
M;QÆB H` Km®M i?Q€i F?ÄB \*?B \*?B ç| - ?Q†+ H` M;?o +€+? H`K b Q ç Mm¬B çQ
#B i- HQÊM; i?S+ ,M +O GQM; i°+ `’i FBM? M;QÌB- ?ÆM M[+?d ,M H¢+ F?¬M; ,i

Gw .”i p¶ ç—m *?B *?B- M OB, óæM pÈB M;QÆB +?9i i?¬B- M;QÆB M;Q M M?Q p
+?SX s2K` - .mM; ;BÈB +O i iW M`v p b m b) F?¬M; çUM; #’i +S i?S ;b M[- +?d

ó.”i M?B5ô h?B M J h?€M? M[M?bM *?B *?B- i`-K iQ M|B, ó*| K°i GQM; bOM; K†-
+kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB F?B M +€+ +QÌM; ;Bª F?€+ KÆ QÊ+ - ?ÆM M[- M m K M;
æ’m h?—M æ¢B HK+ - F?¬M; i`€M? F?ÄB F?B M M;QÌB #bM? i?QÌM; ?QªM; bÊ- +?9
` m ` Q M?Q p”v5ô+€+? M;?o +O Kšm i?•M F?¬M; ;B®M; pÈB ç€K ç¬M;- i’i +ª M?
p b +QM +O KbM?X Gw .”i M;?2- K†+ /M `’i +| ç¢Q HQ- M?QM; GQM; bOM; F?¬M; ;
+?2 /’m ç M K°i F?¬M; ;B M F?€+X

óJšm i?•M +| #B M T?€T M"Q F?¬M; \ô L m M?Q h?B M J h?€M? M[ç½ +| ç M; ?` M
#B M T?€TX

_ 'i ç€M; iB +- Gw ."i ç½ çQ€M b B- h?B M J h?€M? M[i`ª HìB, óhQ +QM M?Q p"v-
M[M m F?¬M; +| ; b i? v ç´B- i?b b m M"v M| +ÁM b) HÈM iQ ?ÆM M[Xô

"•v ; Bì *?B *?B iQ + Q +Ð Gw ."i- M?QM; +€B F?´ H" F?B M| i`B M F? B GQM; /U
."i`´i M?B m- ?ÆM M[ +Æ i? F?Ä2 KçM? +O \*?B \*?B- +kM; pQÊit Gw ."i- `ä`
*?B *?B +kM; T?ªB M†M; ?ÆM Gw ."i; 'T # H-M +?S F?¬M; QiX hQÆM; H B +| i?
T?€i i`B M i?"M? K°i +QM`²M; iQ HÈM- ç2K K°i GQM; bOM; iQ HÈM M?Q p"v /B +?
+kM; i?"i bU F?¬M; T?ªB H" +?mv M ; b pmB p X

óh i?b M; ?2 M|B +| K°i HQçB /mM; ; BÈB K" F?¬M; ; B M +O M| +| i? i?m MçT çQÊ
?ªB i†+- FB M i?S+ mv M #€+ +O h€+ J½ Gw F?¬M; B b€M? #^M; X óL?QM; +| i?
p"v ? v F?¬M; i?b F?¬M; #B i- ?ÆM M[HQçB /mM; ; BÈB M"v +kM; F?¬M; +| / i b
iBM? tªQ M?´i +O ©B M?•M i°+ KÈB +| i? +? içQ` çQÊ+Xô

*?d +-M i?S ç² ç| +| i²M içB- Gw ."i iBM b) +| +€+? H"v çQÊ+X ©B M?•M çªQ MÆB
ÎT?Q M K +O æ'm h?¬M æçB HK+- +?d +€+? M? m K°i 2Q #B M`°M; F?QªM; KQ
F?Q €Q ; B€T +O ©B M?•M i°+ M´B iB M; F?„T i?B M ?ç- +| i? içQ çQÊ+ K°i /mM
b®M; i?b F?¬M; T?ªB H" +?mv M F?¬M; i? X

*?mv M M"v Gw ."i; ?B M?È i`QM; HÁM; - +?mv M M"v F?¬M; T?ªB +| i? H"K M; v
i`Î i?"M? K°i +?'K ç2M M?Ä- +?mv M #S+ i?B i M?´i Gw ."i T?ªB ; BªB [mv i #•v ; B
çB HçB i` M #B M H" T?ªB /U p"Q ç€i ?O- H" i?mv M i`QÎM; +?QM? i?S+ +O +QM
+-M bm v M; ?o Fo #QÊ+ ?"M? ç°M; iB T i?2QX

*?9M; i #B i Fo i?m"i ?"M; ?ªB +O æ'm h?¬M æçB HK+ +ÁM +?Q i?m-M i?K+-
t - ç tªv` +?mv M M?Q M; "v ?¬K M v- M; mv M M?•M +?QM? H" pb F?¬M; +| i?S
FB T i`QÊ+ +O Gw ."i, H #`M5 h` M #B M HÈM F?¬M; t€+ ç`M? çQÊ+ T?QÆM; ?Q
i?m-M i9v /U p"Q FBM? M; ?B K +O i?mv M i`QÎM; - i?b F?¬M; i? M"Q iB M ?"M?
t€+ çQÊ+X Eb i?"i ?B M içB Gw ."i F?€`ä- æ'm h?¬M æçB HK+- GQM; çªQ p" h?
M?[M; HK+ ç` ç°+ H" T i` M i? ; BÈB- bÐ /o +?9M; #` h?¬M ?| H" pbi?B m çB bU

Gw ."i ç M # M h€+ J½ Gw- ç-m iB M ?ÄB K°i p'M ç , óL; QÆB #B i #•v ; Bì +?9M; i

óh?2Q FBM? M; ?B K +O i - ; Bì +?9M; i M M çB p T?Q ç¬M; - H½Q ççB- KK+ çQ+

óh?¬M +?B HoM? pU+5ô Gw ."i i`ª HìB F?¬M; +-M M; ?o M; ÊBX h`W h?¬M +?B Ho
MÆB M"Q +| i? +?S ?„M p" h?B M J h?€M? M[X a m F?B ç„+ i°B pÈB # ççB i?
M m M; ®+ M; ? +? F?¬M; #Ä çB K" [m v HçB æ'm h?¬M æçB HK+- i?b +| ; b H" iU b

æ'm h?¬M æçB HK+ bÈK Km°M ; b +kM; T?ªB p - Î ç| +| T?K i?•M H" Gw KBM? K" T
/Q M?5 æQÆM; M?B M- çÈB ç M H9+ Gw ."i +ªK i?´v +| i? i`Î p æ'm h?¬M æçB
+kM; çç i çQÊ+ ç M +ªM? ; BÈB +| i? imM; ?Q" M? F?„T æ'm h?¬M æçB HK+ `²BX

óh?¬M +?B HoM? pU+- ? ? - +m®B +MM; +?9M; i +kM; çQÊ+ çB ç M h?¬M +?B H
pÁ`QÊm` +?9+ KWM; K°i +?9i çB5ô

ó*?9+ KWM; +€B ç-m ´v5ô •M? ok hbM? ; B°B K°i t¬ MQÊ+ HçM? p"Q h€+ J½ Gw,
pU+ Î T?QÆM; ?QÈM; M"Q b Q\ >B p¼M; M; QÆB F?¬M; K°i H-M M[t¬M; ç M K°i
?½M M[Xô •M? ok hbM? ç M; €K +?d b B H-K iB M p"Q GQM; çªQ +O h€+ J½ Gw
óæ'm h?¬M ?"Qô çQÆM; i?ÌB F?B iW h? ; BÈB ç|M; #, M; tm'i T?€i çB h?¬M +?B H
b B b|i p T?QÆM; ?QÈM; [m€ HÈM- +?QM? pb M?Q p"v M M KÈB ç M M?¬K GQM;
+?QM? ; B[h? ; BÈB ç|M; #, M; p" h?¬M +?B HoM? pU+X

óæQÆM; M?B M i #B i5 G" T?Q M K- M m +?9M; i +S iB M i?ŠM; p T?Q M K- i
+?B HoM? pU+5ô h€+ J½ Gw F?ŠM; ç`M?- €M? K„i`çM; `Ð iB +?ÈT M?bM p"Q K
óæÈB` F?ÄB çQìM; #B M M"v- +MM; ç€K ç€M; -K +? i iB i- +?9M; i b) çB m +?dM
iÈB h?¬M +?B HoM? pU+X hçT Gw G° hQ- F?¬M; +-M T?ªB`M M'T M[ - çB` i?´B

h¢T Gw G° hQ ç€M; i?QÆM; M?[M; M;¨v M¨v Hm¬M #` ;B'm i`QM; +Æ i? h€+ J½ G
M;?2 çQÊ+ HìB M|B +O h€+ J½ Gw- H"TiS+ ;B½v ;BK çB` -`ÆB M; v` #QQM; i
h?'v h¢T Gw G° hQ tm'i ?B M- F?|2 KB M; Gw ."i F?) Mî K°i MK +QìBX >„+ ?„+- #
i`QM; K„i Gw ."i- +?ŠM; M?[M; F?¬M; t'm- K¨ H¢B p¬+MM; ç€M; v mX *?d +| çB
p½X æ'm h?¬M F? QÊ+ ç®B pÈB iB m [m€B M?•M K¨ M|B- M?'i ç`M? H¨ i?S ç² +Á
i`U+ iB T Kî KB M; M|B Km®M imv i ç®B H¨ K°i +€+? H¨K M; m tm~M- Gw ."i +¬MK
hQ +?O ç°M; ç2K F? QÊ+ ;B Q ` X
*ÁM H9+ M¨v- Gw ."i +?d +,M /†M h€+ J½ Gw K°i +•m, óL„K i?"i +?„+ T?QÆM; ?QÊ
h?¬M +?B HoM? pU+ ? v F?¬M; - ç m i`¬M; +?ì î M;QÆB +ª5ô b m ç| +MM; h?B M J
i?mv MX
J'v M;¨v HB M F?~M i`QÆM; + Q ç°- F?B M Gw ."i +kM; +ªK i?'v K i KÄB- M?•M HS
çB M ç M; M;®+ M;? +? +?ì .QÆM; J h?B M ?B M i?•M- +?QM? H¨ K°i +Æ ?°B i®
ç M H9+ ?¼ ç`M? i?¬M T?€i ?B M KbM? #B M K'i- M?'i ç`M? b) ibK FB K F?„Ti? ;
i?mv M ? B #m²K M¨v- Km®M ?Q¨M iQ¨M i?Q€i F?ÄB #¼M +?9M; - +?d bÊ +¬M T?
+ÁM +?Q ;BªB i`W- M?'i ç`M? H9+ M¨Q +kM; TªB ;B[çQÊ+ i`¢M; i?€B çdM? T?Q
M?[M; bU pB + #'i M;ì tªv ç M i`QM; iQÆM; H B5
h`€+? bU H¨K T?B M +O #'i +S M;QìB M¨Q- +?d ç GQM; bOM; \*?B \*?B î i`QÊ+ +Y
#^M; i`QM; F?Q M; i?mv M- #„i ç¬m F?¬B T?K+ æ'm F?Q #` ? Q i`MX \*| bU i`Ê ;B9
*?•m- b m K'v ;Bì- æ'm F?Q HB M i`¨M ç¬v ç M çB M F?Q ?ªBX Gw ."i +kM; F?¬M;
ç¢Q h?B M J æ'm F?Q `|i p¨Q FBM? K¢+? - #„i ç¬m çÊi im Hmv M KÈBX h`QM; i?
K¼B i?S M¨v- Gw ."i +¬M TªB M„K çQÊ+ K¼B i?ìB +Æ iB M ?¨M? im Hmv MX
a m F?B im Hmv M GQM; +?B +'K +?9 +O GQM; i°+- Gw ."i +ªK i?'v- GQM; +?B +'
+?Q pB + im Hmv M h?B M J æ'm F?QX J†+ /M F?¬M; i? HQ ;BªB ?mv MªQ i`Q
+ªK ;B€+ +O KbM?X æB K M¨v- i`QM; HìB iB M çQ€M +O GQM; i°+ /QìM; M?Q
çQ€M F?¬M; TªB +¬M K°i +QìM; ;Bª+QM M;QìB- K¨ TªB im Hmv M h?B M J æ'm
hm Hmv M tQM; K'v +€B h?B M J æ'm F?Q *?m h?B M- Gw ."i i?m i? - iW iW Kî K
K„i M?bM H M i` M +Æ i? GQM; bOM; M;²B i`QÊ+ +Y F?Q M;X

dkRX ZXe @ *?QÆM; kkR, >B M J€m Zm M; oBM?

Gw ."i M?'i i?ìB i•K ibM? #'i ç`M?- HQM; bOM; imv i`QM; i? ;BÈB HBM? ?²M HQm
K¨ ç®B pÈB +?QM? KbM? i`mM; i?"M? p¨ i" M i•K- M?QM; ç +?Q ?„M ?B M K€m- F?
+| TªM +ªK F?¬M;X
h?•M i? HÈM M?Q p"v- ?B M K°i +?9i K€m +kM; F?¬M; +| ;bªM? ?QîM; - FB T i`QÈ
F?¬M; TªB M|B b® HQÊM; ?B M K€m pW TªB +| i`Ê ;B9T i? t€+ p¨ iBM? i?¬M
?²- H½Q h?B M ç½ ç +?Q i im Hmv M HQM; +?B +'K +?9- H¢B +?Q i ç¬m HQM; b
i?¬M; [m t Q t Q ç im Hmv M b Q\
Gw ."i +® ibK çO Hw /Q- H9+ M¨v KÈB ç2K t Q t Q ;¼B ç M # M M;QìBX
@ s Q t Q- i?QÆM; HQÊM; pÈB M;QÆB K°i +?9i M?ûX
Gw ."i ¬M M?m b| ç¬m ?Q¨M; FBK 'm HQM; - M;[F?Q ;¬M M?Q M`M? M¼iX
s Q t Q M;?2 ?B m HìB Gw ."i M|B- K„i iQ p¬ i°B M?bM [m Gw ."i- +?ì çÊB Gw ."i
@ G¨ M?Q i? M¨v- t Q t Q- i im Hmv M GQM; +?B +'K +?9 +O GQM; h°+ +€+ M;Q
GQM; +?B +'K +?9 im Hmv M +?QM? H¨ i?¬M; [m Hmv M ?| HQM; ?mv i +?B HU+
i H¨- M;QÆB +| i? +?Q i K°i Qi HQM; ?mv i ? v F?¬M;\

@ E?¬M; #B i H€B i?mv M "X
h€+ J½ Gw ç M; M;²B Î KûT i?mv M # M +çM? +?YB -K H M,
@ *€+ M; QÆB KM K„i +?|- F?¬M; #B i Mû i`€M? b Q\
h` M i?mv M ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M; M; QÌB ç€T HçB- F?¬M; H•m b m- # +€B#
b m ç! M? M?“M; `ÆB p`Q i`QË+ K†i h€+ J½ GwX L?bM i?'v # M; QÌB M`v- Gw .”i F
F?¬M; Km®M ç½ ç M `²BX
h`QM; # M; QÌB M`v- K°i M; QÌB +—K ç—m H` æ'm h?—M çB M iY v çB M bo- +ÁM ? B
> B +€B æ'm >Q`M; >²M; u iQ i - Gw .”i +,M #ªM F?¬M; +! ç p`Q K„i- T?B M iQ€B
M`v- +MM; M æS+ ;B®M; M? m- iY v çB M bo +kM; H` æ'm h?€M? +QÌM; ;BªX æ'm
HoM? ;B€Q [m mv HU+ ç'm F?Q T?€T i„+ - K¬i F?B #` æ'm h?€M? +QÌM; ;Bª p•v ?
i„+ +O KbM?- i?b Gw .”i #B i `ä i?U+ HU+ KbM? #•v ;BÌ M?'i ç`M? +?d +! çQÌM; +
*ÁM i` M +?B + i?mv M ç®B /B M- F?¬M; #B i æ'm h?—M çB M i'M; æB M +?O +! Î
L?bM i?'v iY v çB M bo ;B€ H•K- h€+ J½ Gw M?'i i?ÌB +kM; +! +?9i `mM bÊ- 'T 9M;
iY v çB M bo K†i F?¬M; #B m iB M? M!B,
@ E?¬M; b B- +?9M; i +?O i•K çKM; TªB +€+ M; QÆBX
*~M i?“M ç€M? ;B€ ç€K M; QÌB i` M i?mv M K°i T?2M- H9+ M`v KÈB HçM? HMM; ?Á
@ h?mv M i`QÌM; +O +€+ M; QÆB ç•m- KÌB ` ç•v M!B +?mv MX
@ h?mv M i`QÌM; - i +?QM? H` i?mv M i`QÌM; - +! +?mv M ;b M!B pÈB i - i +ÁM Km
B- iU /QM; çKM; TªB i?mv M +O i X
h?'v iY v çB M bo +kM; F?¬M; M?“M ` KbM?- h€+ J½ Gw i`ª HÌBX
@ L; QÆB +?QM? H` i?mv M i`QÌM; b Q\ L?Q p”v KQM; M; QÆB M!B +?Q i #B i-
i`QM; M`v\
@ h +! M; ?o pK M!B +?Q +€+ M; QÆB #B i b Q\ *?9M; i ;B®M; M?Q F?¬M; +! +! [I
+® w çKM; i?mv M +O +?9M; i - i?“i bU H` #m²M +QÌB- ? B +€B æ'm >Q`M; +! i?
æ®B K†i pÈB h€+ J½ Gw /QM; /`B- iY v çB M bo #¶M; M?B M FQ+? T?€i K°i ççQ
?QËM; h€+ J½ Gw H° ` i?•M T?“M M; ¼+ #`B +O KbM?X hçB æ'm h?—M ççB HK+ -
æ'm h?—M çB M H` FB M i?S+ +Æ #ªM- #ÎB pb F?¬M; #B i HQçB i?•M T?“M M; ¼+ +
h?—M çB M- b m ç! ?®B ?”M +kM; F?¬M; F`TX
L?bM i?'v iY v çB M bo H° ` i?•M T?“M +O KbM?- h€+ J½ Gw +kM; F?¬M; M M +®
M!B,
@ æB M bo ççB M?•M- pÈB i?•M T?“M M; `B i¬M [mw- F?¬M; ç M KS+ +QÈT #!+ Kç
*?9M; i +?d H` Km®M ç M GQM; çªQ ç +! +Æ ?°B T?€i i`B- ?ÆM M[æ'm h?—M ç
+'K +?9M; i H`K M?Q p”v- ç9M; F?¬M; X
@ h +—M FB K i` i?mv M +O +€+ M; QÆBX
hY v çB M bo M!B ` X
h€+ J½ Gw H”T iS+ H ?QªM; H M,
@ EB K i` \ .U p`Q +€B ;b\ *?9M; i +kM; F?¬M; +! ç„+ i°B pÈB æ'm h?—M çB MX
@ h'i +ª i?mv M pB M ;¼B p`Q #QM; i?mv M- i ?v p¼M; M; QÆB F?¬M; +—M TªB ç
hY v çB M bo +,M #ªM F?¬M; M?bM h€+ J½ Gw M!BX
L?bM i?'v iY v çB M bo H M i?mv M- Gw .”i HB M #Q K”i çB iÈBX G9+ M`v M; ?2 çQ
i`QM; HÀM; +kM; i`—K HçBX “Q K”i i` M +?B + i?mv M- M`v M?B m H„K- ç—m iB M

H" + QÌM; ;B^a- imv iY v çB M bo ç m i?m°+ p ?çM; M;QÌB F?¬M; +| iB M; i,K ;b- M
+€B >²M; u iQ i FB F?¬M; M?"M`X

*?Q /M M?[M; M;QÌB M"v F?¬M; +| p'M ç - ?„M Gw ."i +MM; i?B M K h?€M? M[- H
iY v çB M bo- +kM; F?¬M; +?2 /'m çQÊ+ i?•M T?"MX GçB +ÁM ?Q" M; FBK 'm HQM
FQMX

Gw ."i i•K MB K i? v ç´B i?"i M? M?- #ÎB pb bU ç°i M?B M T?€i bBM?- +,M #ªM F?-
v çB M bo +MM; ? B +€B >²M; u iQ i iW ç-m i?mv M #„i ç-m +?"K`½B çB iÈB MÆB

L m ;B'm F?¬M; çQÊ+- p"v +kM; +?d +| i? HB m KçM; K" i?-BX

h€+ J½ Gw +MM; •M? ok hbM? +MM; pÈB M?[M; M;QÌB FB #ÎB pb i`9M; ó>Q K H
T?K+ •M? ok hbM? ç®B T?| ? B æ'm >Q" M; >²M; u iQ i +?„+ F?¬M; +| p'M ç ;bX J
h?€M? M[- HQM; bOM; HB M i?O- +kM; +?Q ?ŠM F?¬M; i? ç®B T?| çQÊ+ +K+ /B

h?B M K h?€M? M[ç½ bÈK #`ç€M? i?S+- H9+ M"v Î b m HQM; Gw ."i- iU ?² +ªK
M;?o ;b- i?B M K h?€M? M[?ç ;B¼M; M|B,

@ ."i M?B- [mv i ç`M? ç°M; i?O b Q\

@ LQÆM;- +?d +-M F?¬M; #`ç~v p"Q ç'm F?Q T?€T i„+- +kM; M„K +?„+ T?-M i?„M

G9+ M"v i`ÌB KQ + "M; H9+ + "M; HÈM- T?QM; #çQ ;"Q i?ûi +MM; M?[M; ;B¼i KQ
HQçB +ªK ;B€+ HçM? #m®i i? 'm tQÆM; X hY v çB M bo +MM; ? B p` >²M; u iQ i #Î
iQ +kM; F?¬M; i? t•K M?"T i?•M i? +O #¼M ?¼ çQÊ+X L?bM i?'v ç'm F?Q ?"Q [r
p` i`Q Gw ."i +MM; i?B M K h?€M? M[~M i?•M- Gw ."i ç½ #„i ç-m H†M; v M b9+ i?

L m Km®M ç€M?- i?b M?'i ç`M? T?ªB ç€M? +?Q iY v çB M bo i`Î i v F?¬M; F`T- im
K°i F?B ;B^M; +Q- ç®B pÈB Gw ."i K" M|B- +| i? i B ?Qç M;"T ç-mX

«K w M;?o M?Q p"v- Gw ."i K†+ F KQ iQ t•K M?"T- K°i K†i i" M HU+ i?m HB K F?Q
ç2K ç'm F?Q b9+ i? ç M +U+ ?çM- +?d +?Ì iY v çB M bo iB M p"Q T?çK pB +-M; F
i" T FQ+?X

a m HQM; hY v çB M bo- h€+ J½ Gw ?B M M?B M ç½ çQ€M çQÊ+ Gw ."i +| ?"M? ç
+?"K`½B ?B M ?B M içB i`QM; HÁM; #~M i v- +?d +?Ì Gw ."i T?€i ç°M;- HB M M?"

a„T iB M iÈB p` i`Q Gw ."i /U ç`M? +-M; FQ+?- iY v çB M bo HçB ç°i M?B M /WM;
J½ Gw- +QÌB M?ç i M|B,

@ h?mv M i`QÎM; +€+ ?ç- i?mv M +O M;QÆB- b€i F?Q i?"i HÈM M?dX

a€i F?Q M;QM; i`¼M; b Q\ .M +?2 /'m i? M"Q- p b€i F?Q F?Q ç^M; ç^M; M"v- pÈB
+ªK ;B€+ çQÊ+ b QX

aU ibM? M?Q i? - h€+ J½ Gw +kM; ç½ i?¬M; bm®i- ? ? +QÌB M|B,

@ æB M bo +€+ ?ç- M;QÆB FB m M;çQ ç½ +?¼+ ;B" M i?mv M pB M +O i X *?9M
K†+ /M M; v +ª +QM FB M ?¬B +kM; F?¬M; #^M;- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB M|B H"

@ >ªQ- i +ÁM H-M ç-m iB M M?bM i?'v +| M;QÌB /€K M|B M?Q p"v ç®B pÈB æ'm h
KçQ ?B K çQ" M ç°B F?¬M; çÆM; BªM`²BX \*?Q M M #ªM çB M + "M; +-M çB m i` K

hY v çB M bo M;[F?Q F?BM? KB i- K" ?„M +kM; +| Hw /Q F?BM? KB i- i?U+ HU+
F?¬M; T?ªB K°i +QM i?mv M M?Q M?Ä H" +| i? +?®M; çĐ çQÊ+X

hY v çB M bo M|B tQM;- iB T iK+ tQ v M;QÌB HçB- iWM; #QÊ+ K°i çB p T?Q i`QÈ

L?QM; Gw ."i`ä`" M;- ç€M? HûM ç½ F?¬M; +| w M;?o - /o M?B M +| ç T?ÁM; iY v
i®i +?m~M #`X

æ¬M;- ç¬M;- ç¬M;X

hB M; #QÊ+ +?•M +O hY v çB M bo i`-K´M p M; H M- M?QM; `ä`" M; H`K +?Q M;C

"¶M; M?B M- K°i ç¢Q ?mv i ?²M; b„+ ç'm F?Q p¢+? T?€ K" M ç K- +MM; ç M p"Q i`
K°i ç¢Q i?B K çB M- ç€M? p T?Q iY v çB M boX hW ç¢Q ?mv i ?²M; b„+ ç'm F?Q
?½M F?€+ +kM; +¬M; FQ+? iÈBX

dkjX ZXe @ *?QÆM; kkj, *?`m h?m *kM; E?¬M; æQÊ+

> B +´ ç'm F?Q M,M; HQÊM; +QÌM; ?½M ç M p"Q M? m- mvi? iQ HÈM H"K? B >²M
#¢Q HmB H¢BX hY v çB M bo +kM; #B M b„+- i v [mv i # v ç°M; - #® F i` K°i ç¢Q
æ'm F?Q Q M? FQ+? i¢B T?Q i` M F?¬M; ;B M; B K +¬K- H"TiS+ M´` ç'm F?Q [m
F?¬M; iB m i€M- HB M iB T Q M? FQ+? iÈBX

E?¬M; i? +?Q iY v çB M bo +! #'i F€+Æ ?°B ç€M? i`a M"Q- Gw ."i +MM; i?B M K h
T?€i ç M KS+ i" M +MM; - ç2K iWM; ç¢Q ç'm F?Q p" M +?mv M iÈB +U+ ?¢M Q M? F

h`QM; H9+ Gw ."i- i?B M K h?€M? M[+MM; iY v çB M bo ç°M; i?O- h€+ J½ Gw- •
i?Ov i?Ov çQ" M # Q p•v H'v ? B p` >²M; u iQ i - ç'm F?Q F?¬M; M; WM; Q M? FQ+?

G9+ M"v #` ? B ç¢B ç'm i¬M +QÌM; ;Bª Q M? FQ+? - iY v çB M bo +kM; F?¬M; /€K
FQ+? M"v T?QÆM; i?S+ çÆM ;BªM M? 'i K" ?[m ?B m M? 'i- K" SM; ç®B HQ¢B Q M
ç'm F?Q +O KbM? #® F i T?ÁM; M; U- ?Q†+ H" i`U+ iB T /MM; ç'm F?Q Q M? FQ+
T?QÆM; T?€T M"Q i®i ?ÆMX

hY v çB M bo +kM; F?¬M; +! M; ?o iW #Ä T?ÁM; M; U+ ?mv M b M; T?ªM FQ+?X >„M
+¬M; FQ+? F?Q i? FBM? M; QÌB- M?QM; i?U+ HU+ +? M? H +?- M m HB m HoM? +
H•m\ J°i F?B ç®B T?QÆM; ç'm F?Q ? Q ? i- pÈB i?O çQ¢M +O KbM? - +kM; F?¬M
b QX

æB K M"v Gw ."i +kM; `ä ``M; - M?QM; ?„M `ä ``M; ?ÆM- M m M?Q F?¬M; /mv i`b +
iY v çB M bo HÊB /KM; ç'm F?Q T?€T i„+ T?ªM FQ+? - p"v ?„M +MM; i?B M K h?€
+kM; F?¬M; +!X >B M i¢B- i®B i?B m +ÁM +! K°i iB ?v p¼M; HB m K¢M; X

æB m H"K +?Q iY v çB M bo F?¬M; +! /U çQ€M çQÊ+ H" K°i +QM `²M; #¶M; M?B M
+O ?„MX

_ä ``M; F?B tm'i ?B M K°i +QM `²M; - imv +?d H" K°i ç-m 'm HQM; - M?QM; GQM; h
iY v çB M bo F?¬M; i? F?¬M; +?9 wX h`QM; H9+ +T #€+? ç€M? ` K°i ç¢Q ç'm F?Q
p - iY v çB M bo +kM; F?¬M; /€K M†M; i v ç€M? +? iX >„M Îi¢B GQM; çªQ M?B m
#B i`ä 'm HQM; i¢B i`QM; HQM; i°+ ;B€i` M?Q i? M"Q- M m M?Q #` GQM; h°+ #B
HQM; - i?b æ'm h?¬M çB M +MM; GQM; h°+ t2K M?Q F i i?•K +Wm ç¢B ?"MX

L?QM; H9+ M"v 'm HQM; H¢B +kM; F?¬M; HoM? ibM? - b m F?B #` +?'M HmB p - H
çB M +m²M; i'M +¬M; tm®M; X

E iW ç! - iY v çB M bo F?¬M; F?ÄB +! +?9i Hm®M; +m®M; i v +?•M- ç½ Km®M ç®B
+¬M; FQ+? - H¢B pW Km®M ` i v M? M?"M; i?Q€i F?ÄB ?Q" M; FBK 'm HQM; - /M
+?B M- M? 'i i?ÌB +kM; +! +ªK ;B€+ i?9+ i?O p¬ b€+?X

J" Î +?B M çQ" M # M FB - ? B p` >²M; u iQ i ç½ +U+ F€M; mv ?B KX E?¬M; #B i p
H¢B F?¬M; +! iB T pB M- i?U+ HU+ ? B p` >²M; u iQ i - +MM; •M? ok hbM? - h€+ J½
+MM; pÈB ?ÆM KQÌB +QÌM; ;Bª i?U+ HU+ +kM; F?¬M; v m M?QÊ+ +?B M ç'm- +! i
çO +?SM; KBM? æ'm h?¬M çB M +QÌM; ?½MX

E?¬M; M; ?o iÈB bU ibM? b) #B M i?"M? HQ¢B ibM? ?m®M; M"v- iY v çB M bo b„+
[m M; H!2 H M- /o M?B M H" ç°M; b€i w `²BX

@ Gw ."i- +ÁM Km®M /¬M; /"B b Q\ L; QÆB +kM; `ä ``M; F i +K+- ?B M i¢B /WM; i
+?O ç¢B M?•M- #ªM çB M +ÁM +! i? tBM +?Q M; QÆB p" B HÌB ?[m Q+?X

s2K` p`iY v çB M bo +€+ ?ç M`v- ç®B pÈB iQM? +€+? Gw ."i +ÁM F?¬M; ?B m`
."i- i?b +kM; F?¬M; +| M|B HQçB M|B M?ªK M`vX

@ æ iç çB M bo +€+ ?ç +| wi®i- #'i [m€- M; QÆB M m ?B M içB ;B i i - i b) +`M; -
h`QM; KB M; ç€T H|B- i` M i v Gw ."i +kM; F?¬M; +?"K- ç'm F?Q HB M iK+ K°i çç
i?B M K h?€M? M[+MM; ?¬ SM; - +, M #ªM F?¬M; ç +?Q iY v çB M bo M?`M ?çX

@ X

G9+ M`v +| K°i iB M; F m i?ªK i?B i p M; H M- b m ç| K°i i?•M i? ?mM; ?, M; M M t
i?`M? K°i +€B +€B ?® M?ÄX J°i i M >²M; u iQ i #` `ÆB tm®M; #QQM; i`m- pšM F?
F?¬M; #B iX

@ .WM; i vX

hY v çB M bo K°i # M #çQ i?®B F m H MX

Gw ."i +kM; F?¬M; +| /WM; i v- i?•M ?bM? M?Q ©M? hMv >bM? H Q H MX "ÎB pb ç
+?B M ç'm +`M; i, M; H M- ç'm F?Q iW i`QM; HÁM; #`M i v H`T iS+ im¬M` X

@ *QB M?Q H` +€+ M; QÆB ?mM; €+- #ªM çB M ?¬K M v M?"M #çBX

hY v çB M bo F?¬M; i? F?¬M; [m M i•K ç M b®M; +? i +O ? B p` >²M; u iQ i - ? B
H`i?m°+ ?ç i`mM; i?`M? M?'i +O KbM?- K'i çB ? B p` æ'm >Q`M; +Q| M; ;Bª- ç®B
+kM; F?¬M; iQM? H` +€B ;bX L?QM; +MM; i'i +ªi? HU+ HÈM; B®M; M? m- ç'm i`
+kM; H`T?B i?Q| M; i`M F?®+X E?¬M; i? #„i çQÊ+ Gw ."i- ?Q†+ H` ;B i +? i Gw .
+| i? /'m /B K +?mv M M`v- +| i? ç bU iB M? ?¬K M v T?€i bBM? #bM? i?Q| M; X

L?QM; K'i çB T?K i€ ç„+ HU+- p` i`Q ?„M Î æ'm h?¬M çB M i +| i? #ÄM; i v- +?d bÈ
F X "ÎB pb HQ H„M; M?Q p`v- iY v çB M bo [mv i ç`M? M?Q| M; K°i #QÊ+- içK i?|
T?B M iQ€B M[X

æ +?Q æ'm h?¬M çB M iY v çB M bo KÎ KB M; +?`m i?m - K†+ F iB M? ?m®M; M`v
h€+ J½ Gw- •M? ok hbM? K` M|B- ç m i m v i ç®B H` K°i bU FB M pBM? [m M; X ob
FQ+?- +?d H` p•v [m M? ? B M; mrQB7 Î; B[X

@ Gw ."i- #ªM çB M M?"M #çB- M; QÆB +ÁM F?¬M; M; WM; i v b Q\

hY v çB M bo i?"i bU H` F?¬M; #B i iQM? +€+? +O Gw ."i- ç9M; p`v- Gw ."i +, M #ªM
/WM; i vX Gw ."i FB T i`QÊ+ #B i `ä ç€M? `„M T?ªB ç€M? ;B`T ç-m- ;B†+ +MM; çQ
v çB M bo ?Á ?Q½M +?ŠM; [m H` M #`B i®i? B p` >²M; u iQ i tQM; - b m ç| HçB
iQ€M M`v Gw ."i i m v i ç®B F?¬M; / /`M; i? i?SX

@ ."i M?B- H½Q ;B M`v ç½ +?`m i?m - +?9M; i M M M; ?2 ?„M M|B M?Q i? M`Q\

h?B M K h?€M? M[+kM; ?B m çQÊ+ M m M?Q /WM; HçB- iY v çB M bo b) F?¬M; ç
i®i M?'iX

@ *?`m i?m +kM; F?¬M; çQÊ+- ç€M?X

Gw ."i ?mM; €+ M|B- +Q| M; ;Bª [mv i ç'm- M; QçB i`W i?U+ HU+- [m M i`QM; M?'i
F?¬M; +| M„K +?„+ +?B M i?„M; - H`K b Q +| i? iB K çQÊ+ i?„M; HÈB ç•vX

@ Gw ."i- M; QÆB `®i +m°+ Km®M i? M`Q\

hY v çB M bo iS+ ;B`M iÈB +U+ çB K- /MM; i?•M T?"M +O KbM? +?`m i?m - ç®B
+kM; +| iB m iY M`v +ÁM Km®M +€B ;b\

Gw ."i M|B,

@ h Km®M KçM; +O M; QÆBX

GÌB pW M|B ` - iY v çB M bo F?¬M; F?ÄB + QÌB iQ- ; B®M; M?Q H` M; ?2 çQÊ+ +?m
i¬M + QÌM; ; Bª- HçB Km®M; B i +? i K°i + €B æ'm h?€M? - +?mv MibM? ?Q M; çQÌM
M?[M; H` H-M ç-m iB M çKM; T?ªB- +ÁM H` H-M ç-m iB M M; ?2 M|B ç MX

h?'v Gw ."i FB m M; çQ imv M #®- +?QM? h€+ J½ Gw- •M? ok hbM?- F +ªi?B M K
M m M?Q ç•v F?¬M; T?ªB Gw ."i pb i` M? i?O HÊB Q+? ç`K T?€M- p"v M?'i ç`M? p

@ Gw ."i- M m M?Q F?¬M; iBM çQÊ+ iY v çB M bo- +?9M; i +| i? ç2K ? B +€B >²
HQm i` M i?mv MX

h€+ J½ Gw F?mv M M?O- ç²M; i?ÌB çQ ` ç M; ?` +O Kbm?X

o'M ç H` Gw ."i [mv i i•K Km®M i`m b€i iY v çB M bo- HQçB [mv i i•K M`v- i`QÊ+
i? v ç´B [m X Gw ."i Km®M; B i iY v çB M bo- iU M?B M +| +`M; i? K HQ H„M; X L?C
i`Î K†i- #` æ'm h?-M çB M çm´B; B i- +| +Æ ?°B /B i i`W K°i +€B çB M bo- pb +€B

L m M?Q ?¬K M v i?"i +| i? ; B i +? i iY v çB M bo- +?ŠM; M?[M; ; BªK #Èi K°i +€B
+ÁM bm v v m i?U+ HU+ ç`+? M?•M- ?ÆM M[+| i? ç®B pÈB æ'm h?-M çB M T?€
+MM; æ'm h?-M çB M i?M ?"M ç½ b•m M?Q p"v- +, M #ªM F?¬M; +€+? M`Q ?| ; Bª
."i ç½ bÈK +?m`M #`X

L?QM; - M; ?2 çQÊ+ h€+ J½ Gw ç M; ?`- Gw ."i /WM; K°i +?9i- ?ÄB,

@ æB M bo +€+ ?ç- M m M?Q i i?"i bU #Ä [m +?Q M; QÆB- M; QÆB M; mv M w ç2K
M?•M +?SM; b Q\

o'M ç M`v ç®B pÈB iY v çB M bo K` M|B- ?„M bÎ /o +?`m i?m - +?QM? H` HQ H„M;
i - M m M?Q ç€T SM; HQm HçB >²M; u iQ i H`K M?•M +?SM; - M?Q p"v i?"M? +?Q
F?¬M; ç€T SM; - +?Q /M #„i Gw ."i +MM; i?B M K h?€M? M[- içB ç'm i?-M çB M H
H•m /`B +kM; F?¬M; +| i? ç M #M i`M i?"i K'i çB ? B +€B i`È i?O ç„+ HU+ M`v çQÊ

G9+ M`v iY v çB M bo +ªK i?'v HQ H„M; - ?„M +?d +| i? [mv i ç`M? içK i?ÌB i?Ä ?
T?€T F?€+ +Sm >²M; u iQ i ` X

dk9X ZXe @ *?QÆM; kk9, >ç a€i h?O

@ h ç€T SM; M; QÆB- M?QM; M; QÆB +kM; T?ªB ç€T SM; #ªM çB M- F?¬M; çQÊ+ i
u iQ i - i Km®M çQ #¼M ?¼ M iQ`M p æ'm h?-M ççB HK+X

@ *€B M`v M; QÆB v M i•K- i?mv M +O M; QÆB +| i? +MM; +?9M; i i`Î HçB æ'm h
h€+ J½ Gw M?'i i?ÌB H`K ` ?bM? /€M; - +| i? H`K ` [mv i ç`M?X

@ Gw ."i- M; QÆB b Q\ L|B M?Q i? M`Q\ æ²M; w F?¬M; \

@ æQÊ+ `²BX

Gw ."i `®i +K+ /WM; i v- +| +?9i i?Î T?b T?Á- ; B®M; M?Q +QÌB K` F?¬M; T?ªB +Q
çB M boX

L?bM i?'v Gw ."i /WM; i v- iY v çB M bo H9+ M`v KÈB tQ v M; QÌB ?QÈM; ? B i M >
H9+ iY v çB M bo tQ v M; QÌB- Gw ."i p K†i p- ?çB ?B M H M K°i iB iBM? [m M; -
H`K +?Q i?B M K h?€M? M[ iQ`M i?•M `mM H M- b m ç| `i M? M? `ä `M; Gw ."i K

Gw ."i ç²M; w ç M; ?` +O h€+ J½ Gw- +?QM? H` Km®M K ?Q†+ iY v çB M bo K` M
b9+ i? ç`m F?Q +?m`M #` ç€M? HûMX h`QM; M?€v K„i hY v çB M bo tQ v M; QÌB-
Gw ."i- +Æ ?°B M?Q p"v ç®B pÈB Gw ."i K` M|B- +`M; +| ; B€i `X

S?€ h?B M FB K p¬i? M? p¬iS+ tû iQ M; K`M ç K- pb i?U+ ?B M ç€M? HûM- Gw
F?Q p`Q S?€ h?B M FB KX .MM; HU+ HQÈM; bB m T?`K i?-M #BM?- ç®B T?| K°i +
+| T?ÁM; M; U- p"v H` çO `²BX

hY v çB M bo i?U+ HU+ pQÊit Gw ."i- çB K M"v F?¬M; ;B^a- M?QM; #ÎB pb +! æ'n
çB M bo K°i i?•M imv #€+? +?B M- M?QM; +MM; +QÌM; ;B^a æ'm h?¬M çB M Hm" M
T?€i bBM? +?B M ç'mX J" T?¬M HÈM ibM? ?m®M; - +?d +¬M M!B ` i?•M T?"M +O
+ÁM w +?Q +?B M ç'm- i?"M? i?"i` M i?Èi bM? bÆB i€BX

æ®B pÈB Gw ."i K" M!B- iY v çB M bo T?€i i`B M +?QM? H" ?Q iQÆB i`QM; M?"
+MM; Gw ."i bQ b€M?- iY v çB M bo +"M; F?¬M; H" ;bX hY v çB M bo M^K KÆ +kM;
MB M KQÌB K'v im' B- HçB ç®B pÈB +?QM? KbM? ç°M; b€i +Æ M?Q p"vX

G9+ M"v S?€ h?B M FB K p¬ i? M? p¬ iS+ ç•K i?ŠM; iÈB ?"m i•K +O iY v çB M bo
E?B hY v çB M bo w i?S+ çQÊ+ M;mv ?B K- iU ?² [m€ Km°MX L?QM; æ'm h?€M?
æ'm h?€M? +QÌM; ;B^a- ç®B Kti pÈB M;mv +Æ- i?•M i? i?2Q #^aM M,M; ?ÆB M;?B
;B^aBX

S?€ h?B M FB K ç•K p"Q #"M i v +O iY v çB M bo- b m ç! ç•K p"Q- iW p B tmv M
h?€M? +QÌM; ;B^a- içB i`QÊ+ Kti bB m T?~K i?¬M #BM? +kM; +?d H" K°i F?®B ç"m
ç'X

hY v çB M bo M?bM [m i" M +®i i` M +€M? i v T?^aB- [m M +^a ç m çÈM- ?„M F?¬M
K¶B +?[K¶B +•m i!2` ,

@ L;QÆB- /€K- €K b€i i \

@ æ9M; p"v- i €K b€i M;QÆB- M?Q i? M"Q\

E?¬M; +! ç€M? i`9M; i`€B iBK iY v çB M bo- Gw ."i +! +?9i i?'i p¼M; - M?QM; K'i
pÈB K°i M;QÌB im Hmv M ç'm F?Q K" M!B- +kM; +Æ ?² H" K°i FQ+? i`Q KçM; - #ÎB
Kç+? #` ? Q i' M F?¬M; M!B- [m M i`¼M; ?ÆM H" F?¬M; +€+? M"Q p ç°M; +?d [m
p" M +?mv M- ç'm F„ +"M; i?b F?¬M; +€+? M"Q i?B i`B M ` X Gw ."i iBM iQÎM; - iY
M"Q bY /KM; ` ç'm F?Q T?€T i„ +O KbM?X

GQçB ibM? ?m®M; M"v- Gw ."i +kM; +! HÁM; iBM #^M; p"Q bB m T?~K i?¬M #BM?
iY v çB M bo- +?Q M M Gw ."i i?¬M b„ + `®i +K+ #„i ç-m i?Q^aB K€B tm®M; X L?QM
#m¬M; HÁM; - ç®B T?QÆM; /M b Q +kM; H" æ'm h?€M? +QÌM; ;B^a- Hç+ ç" +? i; -v

h`QM; H9+ iY v çB M bo T?ŠM M°- Gw ."i H,M; F?¬M; ç€M? ` K°i i`^aQ- ç2K S?€ h
M m F?¬M; +?2 /'m F?Q iS+- ç2K ç'm F?Q +U+ ?çM `!i p"Q S?€ h?B M FB K- i`B
M;QÌB iY v çB M bo- KkB FB K /MM; ;!+ ç° [m, /` ç•K i?ŠM; p"Q iY v çB M boX

hY v çB M bo pW T?ŠM M° pW bÊ- M° +?QM? H" Gw ."i H"i H¼M; €K iQ€M +?QM
#` ? Q i' M- ç'm F?Q HQm +?mv M F?¬M; çQÊM; i?¬M; F?Q€B- H9+ M"v +?"i p"i H
Mû F?¬M; tSM; pÈB i?•M T?"M +O KbM? i`€M? çB S?€ h?B M FB K- M?QM; i` M F
FûQ H K°i ççQ p i K€m i` M HQM;X

J€m iQÆB +?av ` - Gw ."i ç€M? ` ç'm F?Q [m M; ?Q ç•K i?ŠM; p"Q iY v çB M bo-
i` im' B K" H½M? F?®+- #B m H° FB M [mv iX

@ E?¬M; M M- F?¬M; M MX

oQÊi [m€ i'i +^a w HB m K¼B M;QÌB- i?•M H" M?'i ççB æ'm h?€M? +QÌM; ;B^a- iY v

@ Gw ."i- +?d +¬M M;QÆB F?¬M; ;B i i - i imv M i? - i ;B9T M;QÆB ç®B T?! æ'm
i ?B m æ'm h?¬M çB M `ä ?ÆM- M;QÆB /MM; çQÊ+ i - i?"i bU- i i? - i i?"i bU b)

L?bM i?'v iY v çB M bo M!B M,M; H°M t°M +¬m tBM i? i?S- Gw ."i i`QM; M°B i•K pV
+QÌM; ;B^a pb ?B m HU+ +?QM? KbM?- ç•v [m^a i?"i H" ?'T /ŠMX L?QM; H" iY v çB
M;QÌB- Gw ."i M;O +kM; F?¬M; v MX

@ h iB T M?"M i?dM? +¬m +O M;QÆBX

Gw."i M|B- [mv i çQ€M K°i FB K tmv M i?'m i`€B iBK iY v çB M boX G9+ iY v çB M
Km®M #B M K°i æ'm h?€M? i?"M? K` °M? F?¬B H¶B- pÈB ibM? +°M? Gw ."i i`QÈ
#bM? i?QÌM;X

æ9M; H` HQ¢B i•K ibM? M"v- H`K Gw ."i F?¬M; ç w Î i`QÈ+ K†i K¼B M;Q`B #„i ç-n

G9+ M"v i`QM; HÁM; #`M i v Gw ."i F?¬M; M;WM; im¬M ` ç'm F?Q K-m ç2M # Q
i`M +®i iQ€B i?`i F?¬M; M;WM; # v i`Î p +€M? i v T?°B iY v çB M bo- i?•M i? `'

> B iBM?- # b Q- #®M iBM?- M,K iBM?

J½B +?Q ç M +ªM? ;BÈB i€K iBM?- ç'm F?Q i`QM; F? QÈ+ KÈB #` `9i? i- +MM; i
M?B M M?Q M? mX G9+ M"v Gw ."i?¢M? T?9+ Km®M M;'i çBX

hW ç'm i¬M K°i iBM? ç M ç'm i¬M i€K iBM?- Gw ."i ç°i T?€ bm®i #ªv iBM?X L m M
im Hmv M- Gw ."i #B i- M?[M; +QÌM; ;Bª æ'm h?-M ç¢B HK+- iW ç'm i¬M K°i iBM?
M?'i +kM; p"Bi?"T MB M- +| M;QÌB iB m i®M i`,K M,K i?ÌB ;B M +kM; H" +?ŠM; +
`"M; i¢B K'v ;Bì ?Q"Mi?"M? +¬M; pB + M?Q p"vX

æ®B pÈB K°i M;QÌB im Hmv M ç'm F?Q K" M|B- +ÁM +| +€B ;b bQ pÈB +€B ?¢M? T

*?¶ i®i +ÁM F?¬M; +?d +| M?Q p"v- i`ªB [m F? QÈ+ T?QM; 'M ç'm F?Q- i¢B i`QM;
b•m p"Q- FBM? K¢+? Gw ."i H-M M[+?'i T?€- ç° /"v `°M; +SM; +ÄB H"K Gw ."i +k

*MM; Gw ."i ?QM; T?'M FQ+? ç°M; - h¢T Hw H° iQ b b9i iBM? i?-MX :Bì F?„+ M"v-
+€B ;b ;¼B H" ,M i`°K ;" #'i i?"M? +ÁM K'i M„K ;¢QX

@ G½Q- H½Q ç¢B- i¢B b Q +| i? M?Q p"vX

L?bM i?'v Gw ."i i?-M i?€B pmB p - h¢T Hw H° iQ imv i p¼M; H~K #~K M|BX

Gw ."i i` M K†i Kd K B +QÌB,

@ h¢T Hw H° iQ- ç•v H" +| +?mv M ;b\ h H¢B F?¬M; +| +ªK ;B€+ ;b- i +kM; F€ [m
?B M i¢B +ªK ;B€+ T?B i?QÌM; # v #´M; - p i i?QÆM; +k i`QÈ+ FB +kM; i`B i ç F

@ o"v H" i®i `²B- i?'v H½Q ç¢B çQÊ+ +?¶ i®i- bQ pÈB M;Q¢B M?•M i®i ?ÆMX

aU i?"i ç½ #`v î i`QÈ+ K†i- p¬ Hm" M h¢T Hw H° iQ F?¬M; + K HÁM; M?Q i? M"Q- +
ç´BX G9+ M"v+mM;t i?2Q M?Q HÌB +O iB mªB [m€B M?•M- Gw ."i /M b Q +kM; H
ç'm F?Q +?Q ?„M F i?W +kM; F?¬M; iB +X

E? QÈ+ ç'm F?Q ç½ iÈB i v- imv F?¬M; T?ªB iQ" M #°- M?QM; Gw ."i +kM; +ªK i?
F?¬M; ç w iÈB i•K ibM? +O h¢T Hw H° iQ- M;QÊ+ H¢B M;?B M +Sm i?€M? i?¢+?)
i v- b m F?B K'i çB ç'm F?Q T?QM; 'M- H¢B H-M M[F?¬B T?K+ #° /€M; F?¬M; ?

Gw ."i ç-m iB M i?Y ç2K HQM; bOM; i?m p"Q i`QM; /mM; ;BÈB +O KbM?- F?¬M; ;
p"i /ŠM æ'm h?-M F? QÈ+ H" +| i? i?m çQÊ+ p"Q /mM; ;BÈBX æ½ +| F?¬M; ;B M
+| i? ç HQM; bOM; t Q t Q #Ä p"Q çQÊ+ F?¬M; \ L m M?Q +| - i?b ;BªB [mv i çQÊ
M?ÄX

Gw ."i ç2K t Q t Q çB p"Q ;B M T?ÁM; - ç2K K€m +O KbM? iQ+? p"Q p"i /ŠM- /MM;
Gw ."i w MB K pW ç°M; - K°i +´ ?'T HU+ +QÌM; ç¢B iU M?B M bBM? ` - i`QM; H9+ '
?'T HU+ M"v ç½ ç2K t Q t Q ?9i p"Q i`QM; ç|X

s2K ` - p"i M"v K†+ /M F?¬M; T?ªB M?Q i?2Q HÌB +O h€+ J½ Gw H" F?¬M; ;B M /
F?¬M; b B #B i H„KX >B M i¢B p'M ç /mv M?'i H" F?¬M; #B i F?¬M; ;B M +| /mv
F?¬M;X J°i H9+ b m- Gw ."i ç2K K°i ç€K ç'm F?Q i?,K /Á p"Q i`QM; F?¬M; ;B M-
HQM; M;Q¢B i`W +| +?9i ?Q M; K M; - +kM; F?¬M; +| +€B +ªK ;B€+ ;b F?€+X

@ h¢T Hw H° iQ- M;QÆB HW ;¢i i X

Gw ."i b„+ K†i +| +?9i F?¬M; pmB M?bM h¢T Hw H° iQ- i?'v h¢T Hw H° iQ bÊ ?½B
iB mªB [m€B M?•M ç½ HoM? ;B€Q [m - ?„M H" .QÆM; i?` ?"m M?•M i?b i? M"Q- i
+kM; +?d H" K°i +€B / M? T?"M K" i?¬B- ?m®M; ?² Gw ."i +MM; .QÆM; i?` M;Q¢B i
i?®M;X

@ h h

@ L;QÆB H" +€B ;b- +€B M"v F?¬M; T?ªB H" i?€M? i?¢+?- K" H" F?¬M; ;B M /mM
i`mv +Sm M;QÆB KK+ çQ+? HW /®B i H" +€B ;b- M;QÆB H'v i?€M? i?¢+? ;B Q +

h¢T Hw H° iQ i?Î T?“Q K°i +€B- Gw .”i +kM; F?¬M; +! T?€i ?B M ?„M +® ;„M; KQI
h?¬M F? QÊ+- M m F?¬M; ?„MiÎ K†i- h¢T Hw H° iQ i?“i F?¬M; #B i SM; T?! M?Q
@ æB- çB- i b) çQ +?Q t Q t Q- M m F?¬M; +! +?mv M ;b- i çB i`QÊ+X
.M b Q p”i /šM +O æ’m h?¬M F? QÊ+ ?B M i¢B +kM; F?¬M; +! i€+ /KM;- F?¬M;
i?mv M çQ +?Q Gw .”iX
h?šM; ç M F?B Gw .”i çB ` F?ÄB ;B M T?ÁM;- h¢T Hw H° iQ KÈB ç°i M?B M ;B”i
KbM? iB M K’i i”i K M;- H”K b Q pb Gw .”i F?¬M; i`mv +Sm K” +?QM? KbM? M?Q i
+QM K M! `®i +m°+ H” +?mv M ;b tªv ` \
J” i`QM; T?ÁM;- M;?2 çQÊ+ iB M; #QÊ+ +?•M h¢T Hw H° iQ çB t - Gw .”i `®i +K+ M
?ªX

dkeX ZXe @ *?QÆM; kke, " L;QÌB h’ :B i *?!+

G M? ç M? i` M #B M #m®M +?€M- H9+ M`v K¼B M;QÌB `ÌB F?ÄB GQM; çªQ +kM; ç
M?B M ;†T T?ªB K°i b® iB m çªQ- i?b i`QÊ+ K†i H” #B M `°M; K M? K¬M;X .U i?
GQM; çªQ +€+? i?¬M +?B HoM? pU+ +kM; F?¬M; [m€ t - i?mv M #m²K pšM i?m”M
K” çB H•m M?Q p”v pšM +?Q +! iÈB i?¬M +?B HoM? pU+\
Gw .”i KÈB ç-m +ÁM iQM M?B K h€+ J½ Gw- M?QM; +”M; +?çv H¢B +”M; i?’v F?¬M
ç-m HoM? ?ªB i†+ M`v ç®B pÈB FBM? M;?B K +O KbM? p¬ +MM; iU iBM- +kM; F?
@ u M i•K çB- #^M; FBM? M;?B K +O i - +?9M; i çB H” ?QÈM; L K- ç9M; T?QÆM
pU+ `²BX
@ ob +€B ;b +ÁM +?Q iÈB\ h?¬M +?B HoM? pU+ +MM; GQM; çªQ +€+? F?¬M; +! t
@ *€B M`v- i +kM; F?¬M; #B i- i +?d H” K°i M?“ ?”M; ?ªB- F?¬M; T?ªB M?“ iB M
Gw .”i F?¬M; M!B ;b- H9+ M`v +kM; F?¬M; +! H #”M ?”M; ?ªB- M;Q¢B i`W iB T iK
h€+ J½ Gw- iU ?² +kM; F?¬M; HU +?¼M M”Q F?€+X J v K” GQM; h°+ +MM; æ’m
tm’i ?B M- ? i i?ªv pšM +ÁM ;B! K b!M; H†M;X
am®i K°i i?€M; ?”M; i`bM?- bU FB M `®i +K+ +kM; +! #B M ?! X G9+ M`v i`ÌB ?Q”M
h€+ J½ Gw #ªQ KÌB Gw .”i ç M,
@ G½Q ç¢B- ç½ tªv ` +?mv MX
hW H9+ i’M i?,M; ç M i€K iBM? ç’m i¬M- Gw .”i iU iBM +kM; i,M; p¼i- +?mv M iB
FQ+? ç°M; çQÊ+ ?„M- b m F?B M?bM i?’v i M i?mv M pB M ç-m ç-v K² ?¬B- i?ªM
@ L!B çBX
h?’v +?mv M F?¬M; K v ç½ tªv ` - ?ÆM M[bU iB M? +kM; F?¬M; M?Ä- M?QM; p’M
?² [m M ? F?¬M; HÈMX
S?Q i`QÊ+ i?mv M #m²K +! QÊ+ +?WM; KQÌB ?ªB Hw- +! KQÌB +?B + +?B M ?¢K
.”i +! i? M?bM i?’v- ?ÆM KQÌB +?B M i?mv M M`v ç M; HB m +? i +?ûK ;B i HšM M
Gw .”i +! i? M?bM i?’v `ä `”M;- bQM; T?QÆM; +?ûK ;B i- K°i # M +?QM? H” [m•
T?K+ i?®M; M?’i- iB M i?®B +kM; M; v M; „Mi`”i iUX *ÁM # M FB ;B®M; M?Q HQM
ç€K iQÈM; K¢Q i?¬ H¶- ` i v ?mM; €+- M?QM; +,M #ªM H” çÆM çª ç°+ ç’mX
@ h€+ J½ Gw- +! w FB M ;b F?¬M;- +! T?ªB H” [m•M ç°B ç [m®+ M”Q ç! ç M; i`M
F?¬M;ô
h€+ J½ Gw #Ä FQM? pB M p¼M; ` - M?9M M?9M p B M!B,
@ h F?¬M; #B i #¼M ?¼- M m M?Q #¼M ?¼ H” ?ªB i†+- ç m #`i M F?®M G hmv
”i [m€- M?[M; [m•M ç°B FB - i +! +?9i [m2M i?m°+- +?„+ H” ?ªB [m•M ç¢B i?¬M ç

Gw ."i b,,+ Kti +kM; i? v ç´BX

G9+ M"v F?¬M; M; ìtm'i ?B M ?^aB [m•M ç¢B i?¬M ç [m®+ \ >^aB [m•M æ¢B i?¬M ç
t - i` M +, M #<sup>a</sup>M H" i¢B pMM; /mv M ?<sup>a</sup>B K'v i`, K /†K ?"M ? ç°M; - M ?B K pK +?O v n
#B M- #^aQ p +Q /•M +MM; i?QÆM; i?mv M pMM; /mv M ?^aBX L m [m^ai?"i M ?Q h€+
M"v i?m°+ p ?^aB [m•M ç¢B i?¬M ç [m®+ - M ?Q p"v +?QM ? H"- Gw ."i +€+? æ'm h?
Hw K" i?¬BX

@ h€+ J½ Gw- M; QÆB M ?bM `ä`"M; F?¬M; \ L|B F?¬M; +?WM; [m•M ç°B i?¬M +?B
ç [m®+ +| çB K ;B®M; M ? mX

h¢T Hw H° iQ F?¬M; + K HÁM; M|B ` X

h€+ J½ Gw [m^a M ?B M H¢B +¬K H'v FQM ? pB M p¼M; - id Kd [m M b€i MY M; "v- H
?²B ç€T,

@ æ9M; p"v- +€B +?B [m•M ç°B M"v i ç½ iWM; ;†T [m - ?^aB [m•M +O ç¢B i?¬M ç
[m•M +?d ?mvX G¢+ E€ iQÈM; [m•M +? i iB i- i F?¬M; i? F?¬M; M|B ?„M H" K°
F?¬M; Qi ç m F?´X

G9+ M"v F?¬M; +| ;b M; ?B ?Q†+ M[- ?B M M ?B M H" h€+ J½ Gw H¬M M[T?¢K T?^a
çB- F?¬M; +| +?¢v ç M i?¬M +?B HoM ? pU+ - K" H" i`U+ iB T +?¢v p T ?Q æ'm h?-

@ h€+ J½ Gw M; QÆB H" i M M; m M; ®+X

L; Q¢B i`W +?YB #ÈB- h¢T Hw H° iQ +kM; F?¬M; +| #B M T?€T F?€+ ç T?€i iB iX

@ h ç²M; w +€+? M ?bM +O h¢T Hw H° iQX

•M ? ok hbM ? +Q ÌB F?´ H,,+ ç¬m- imv b,,+ Kti F?¬M; +| F?| +QB M ?Q p"v- M ?QM; i?
+?2 /'mX

@ E?¬M; +¬M T ?^aB i`€+? +S h€+ J½ Gw- ?„M ç½ i" M HU+ `²BX

Gw ."i M ?bM H¢B- ç½ i`<sup>a</sup>B [m K¢Q ?B K i`î H¢B æ'm h?¬M ç¢B HK+ - ç®B pÈB Gw
F?€B KBM ? #¢+? - M m M ?Q H"K` H #`M- H¢B i´ +?S+ K°i +?B ç°B i`m çB i?¬M
F?¬M; [m€ F?| F?, MX

@ G½Q ç¢B- H"K b Q #•v ;Bì\

"B i KbM ? T?¢K p"Q b B H¬K HÈM- h€+ J½ Gw p Kti t'm ?´ - +kM; F?¬M; /€K +^aB
ç m F?´ M ?bM Gw ."iX

Gw ."i M ? M ? +?|M; çB m +?dM ? w M; ?o- T ?•M iQ +? ibM ? i? i`QÈ+ K„iX s2K` H
Qi M ?'i T ?^aB î i¢B æ'm h?¬M ç¢B HK+ K°i i? ÌB ;B M M; „M- K" M m Km®M M iQ`M
M ?'i ç`M ? T ?<sup>a</sup>B +?2 /'m i®i i?•M T ?"M +O KbM ?X L ?bM i?`v ç€K ?^aB i†+ +MM; [m•
ç M; ç€M ? M ? m- Gw ."i bmv iQ K°i +?9i- [mv i ç`M ? i`Ê ;B9T ç [m®+ ?^aB [m•MX
HŠM p"Q ç [m®+ ?^aB [m•M- F?¬M; i? M; ?B K¼B M; Q ÌB ibK çQÊ+ K°i +?¶`M i?•M

@ hW ;Bì i`î çB- +?9M; i +?QM ? H" K°i çQ`M ç°B K¢Q ?B K i?`i #¢B- #ÎB pb F?¬M
æ'm h?¬M ç¢B HK+X æ m bM ? K°i +€B i?•M T ?"M i?Q +? ?ÊT- ?B M i¢B- tm'i T ?€
ç [m®+ ?^aB [m•M- +?9M; i ç2K çQ`M ?^aB i†+ ç€M ? #¢BX

@ G½Q ç¢B M; QÆB [mv i ç`M ? ç°M; i?O pÈB ç€K ?^aB i†+ M"v b Q\

@ æ9M; - +?9M; i T ?^aB H'v iQM M ?B K çQÊ+ +O ç [m®+ ?^aB [m•M- M m +| i? î #
/'m çQÊ+ æ'm h?¬M çB M- G G M ?¼+ pB M +MM; iS ç¢B J h¬M; i`mv M½X

@ h ?B m-

hmv i`Ê ;B9T ?<sup>a</sup>B [m•M- ?ÆM M[ i`Ê ;B9T +?Q G¢+ E€ iQÈM; [m•M H"K +?Q h€+ J½
i?ÁB- h€+ J½ Gw +| +?9i F?¬M; [m€ ibM ? M; mv M- M ?QM; ibM ? i? #S+ #€+? - Hw

h?mv M #m²K #îB p"v F?¬M; +| i? v ç´B ?QÈM; çB- K" H" ?QÈM; p T?Q +?B M i`Q
i`QÌM; - ç9M; H" ;B B çQçM ; v +'MX Gç+ E€ iQÈM; [m•M b m F?B T?€i ç°M; +¬M;
HB M Hç+ M?[M; [m•M ç°B F?€+- K" H" K°i KbM? t•K M?"T- içB i` M #B M `°M; i`m
`®i +K+ ç2K ç€K ?ªB i†+ p•v [m M? içB ?ªB pU+ M"vX

æB m H"K +?Q Gç+ E€ iQÈM; [m•M +kM; F?¬M; M; ì çQ" M ?ªB i†+ M"v i?U+ HU+?
çç i; -M ? B M; "M M; QÌB- +Æ ?² i?m MçT i'i +ªM?[M; F iM i°B +O ç [m®+- TªM ç
çQ" M +QÈT #B MX

æ½ #` p•v F?®M- çQ" M ?ªB i†+ ?mM; €+ i?"M? iQM?- M?[M; i M M"v i`QÈ+ F?B`
/ M?- M; QçB i`W F?mv i i?B m iQM? i´ +?S+ +| F, Hm"i` M,M; HU+ çÆM çª ç°+ ç
#ªM M; ,M +ªM F?¬M; M´BX

h` M bQ€B ?çK æ [m®+ ?ªB [m•M- Gç+ E€ M?bM [m•M ç°B M?•M b® Qm i? ç M;
+¬M; M; "v +¬M; i`-K i`¼M; - pÈB i?QÆM; pQM; i?ªK i`¼M; M?Q p"v- ?ªB [m•M ç [m
M; ?B K +?B M i`QÌM; Gç+ E€ ç½ +| i? M?bM i?'v F i +K+ i`"M +?B M ç'm M"v- p¬
H" ?ªB i†+- +QB M?Q i?„M; H" i?„M; i?ªKX J" +?B M ?çK ç½ bÈK /•v /Q +MM; K°i
#ªM ?½K b•m p"Q pkM; #MM F?¬M; +€+? M"Q i?Q€i i?•MX

@ hQÈM; [m•M- +| K°i +QM i?mv M #m²K ç M; ?QÈM; +?9M; i iÈB ; -MX

J°i #BM? bo T?K i`€+? i?2Q /äB #€Q +€QX

Gç+ E€ +ª FBM?- ?ÄB,

@ oB M [m•M +O ?ªB i†+ b Q\

æ [m®+ ?ªB [m•M +?„+ H" F?¬M; #B i +?B M ?çK KbM? î ç•v- K" i?QÆM; i?mv M #
çQ" M- M?bM i?'v HQçB i`"M; /B M +?B M i` M? M"v- i`€M? çB +ÁM F?¬M; F`T- M?C
M M Gç+ E€ +| H) ç½ M?"M ç`M? ç•v H" pB M [m•M +O ?ªB i†+- M m M?Q p"v iBM

@ "K #€Q iQÈM; [m•M- +?B M i?mv M #m²K M"v F?¬M; +| +ì +O ?ªB i†+- +?„+ F?¬
[mv M ?ªB i†+X

Gç+ E€ H9+ M"v +kM; i?Q€M; v M HÁM; - M?bM p T?Q +?B M i?mv M i?-M #QX æ
M?bM` M¡ î i` M K†i #B M i?ÌB ;B M `i H•m `²BX h?mv M #m²K i?m, i?O +kM; F?
M?bM i?mv M #m²K M"v i?ÌB ;B M i`ªB [m i` M #B M çQÌM; /`B- ç m +| p iB m iK
+MM; ?ªB i†+ F?¬M; i? M"Q +| HB M [m M- M?QM; ç•v +kM; F?¬M; TªB i?QÆM;

dkdX ZXe @ *?QÆM; kkd, * æ½ h`î GçB

h?mv M #m²K M? M? +?|M; iB T +¬M +?B M i`QÌM; - içB F?QªM; +€+? +?B M i`QÌ
M; QÌB # v H M i`ÌB- ç€M? p T?Q ?ªB i†+X

" #|M; M; QÌB M"v- M; QçB i`W Gw ."i +MM; •M? ok hbM?- +ÁM +| h€+ J½ Gw i? v ?
+?O i•K Km®M içB i`QÈ+ K†i Gç+ E€ H" T +¬M; - # M; QÌB +kM; F?¬M; +| M¡B M?ª
ç²M; HQçB ç€M?` X

> B + Q iBM? æ'm >Q" M; - +MM; K°i ç'm i¬M i€K iBM?- i?U+ HU+ M?Q p"v ç®B T?
ç Q K´ i`•MX G9+ M"v # M; QÌB F?¬M; M; WM; #B MªQ p` i`Q- MÆB çB [m - +?QM
?mM; €+ i`QÈ+ i?U+ HU+ imv i ç®B ç m M; ½ ;K+X

G9+ M"v Gw ."i ç®B pÈB i?U+ HU+ +O KbM? +kM; ;B[HçB- +'T #"+ ç'm i¬M +QÌM
ç°B- ç¡ +kM; H" iQÈM; H½M? + Q +'T- Gw ."i +ÁM F?¬M; [m€ KS+ #çQ H° i?U+ HU

@ " i M iB m iY i?9B- +€+ M; QÆB `®i +m°+ H" B\

æ°i M?B M tm'i ?B M pB M [m•M çO bS+ T?€ pÐ +?B M i`QÌM; - +€M +•M #„i ç-m ?
M"v i?O HoM? T?QM; [mv M ?ªB i†+ ç†+ #B i iS+ ;B" M- iU KbM? K M; i?2Q K'v i M
M; QÌB Gw ."i p•v [m M?X

@ *?9M; i H¨ ç†+ +¬M; ç [m®+ ?ªB [m•MX

Gw ."i F?¬M; +?9i M; ?o M; ÊB i?m" M KB M; #` +?mv M- €M? K„i ç½ M?„K p¨Q i M
T?ªB #„i pm i`QÊ+- M?B m ?ªB i†+ M?Q p"v- Km®M i`m b€i- +kM; H¨ K°i pB + F?;
i†+- ? i i?ªv ç m ;Bª [mv iX

@ *€B ;b ç†+ +¬M; - i F?¬M; +! M; ?2 M!B [m X

æÊB +?Q Gw ."i çSM; Î # M M; QÌB Gç+ E€- p` ?ªB [m•M iQÈM; [m•M i?€Q tm®M; ?
i v ç2Q içB i`QÊ+ M; U+ Gw ."i,

@ E?¬M; ? M; ?B M; Ì- i'i +ª pBM? /U +O ?ªB [m•M M? /kM; K M; ç M- K" #•v ; BÌ-
i?Q+? ?ÊT +?Q +?B + ?m•M +?QÆM; M"v `²BX M æ² aBM? +€+ ?ç- M; QÆB M?'i ç
+QM /•M +O ççB i?¬M ç [m®+- ?B M içB +?QM? H" K°i +Æ ?°B i®i M?'iX

Gw ."i ?"M F?¬M; i? #|T +? i +€B K" T H½Q M"v- ?„M F?¬M; TªB Km®M ç2K Kb
F?¬M; TªB H" pB + p¬ +MM; ; B M M M b QX

@ Gç+ E€ iQÈM; [m•M ç®B pÈB i +kM; F?¬M; +¬M; +?QM?X

Gw ."i ç€M? TªB + Q ; B¼M; M|B ` ,

@ >B T i`Ê ç [m®+ ?ªB [m•M [mûi bç+? ?ªB i†+- #'i F€ K°i +€B +QÌM; ; Bª M"Q ç m
?°- i +?d H" Î K°i i?ÌB ; B M +?QM? t€+- H" K` K°i pB +X *€B ?m•M +?QÆM; M"v- H
[m•M- K" Gç+ E€ iQÈM; [m•M H" ?ªB [m•M iQÈM; H½M? po ççB M?'i- /mv M?'i +| i
M"vX

Gw ."i i?€Q tm®M; ?m•M +?QÆM; - K°i H¬M M[ç2K i`Î HçB M; U+ Gç+ E€- ç²M; iB
i? M? •K M? p¬ +MM; M|B ` ,

@ Gç+ E€ iQÈM; [m•M- M; QÌB i` M? i?O i?ÌB ; B M +?'K /Sii?¬B- M; "B TªB #B i`^
/B M M"vX

Gç+ E€ H" M; QÌB ç KQm i9+ i`Q çQÆM; M?B M b) F?¬M; ç2K +•m M|B M"v #B m
ç°M; i? M? b„+ iB T M?"M +•m +?mv M Gw ."i `²B M|B K'v +•m- b m ç| çQ i?•M i?
M; ?B i?S+ ?Q M M; ? M? - K M; i?2Q Gw ."i +MM; K°i ç€K T?| iQÈM; +?çv p T?Q

Gç+ E€ ç9M; H" +| ?ªQ i•K- ç²M; i?ÌB +kM; Km®M [m•M ç°B +O KbM? /UM; M M K
KÈB içB M; ?B i?S+ ?Q M M; ? M? M•M; çÐ Gw ."i- +?d H" F?¬M; M; ?o iÈB Gw ."i +k
E€ H" T iS+ w i?S+ çQÊ+- Gw ."i bÎ /o F?¬M; Km®M ç®B K†i +¬M; +?9M; - iU ?² H
M?•M- B F?¬M; Km®M H" K M? ?MM; ç•vX

L m M?Q K°i M; QÌB +| +Æ ?°B H" K M? ?MM; - HçB +U imv i- M?Q p"v F?¬M; i? M
M?'i ç`M? +| ~M i bM?X

æ®B pÈB i?B m M[T?| iQÈM; - Gç+ E€ `i +ªK i?'v ?SM; i?9X J" #ªM i?•M Gç+ E
+QÌM; ; Bª- H" K°i +QÌM; ; Bª- Gç+ E€ ç®B pÈB Gw ."i i`"M ç-v ?SM; i?9X "ÎB pb Gç
F?¬M; +€+? M"Q /Á tûi` i?U+ HU+ Gw ."iX *?ŠM; H) M|B- i?B m MB M M"v ç'm F?
KbM? b Q\

G" ?ªB [m•M ççB #ªM /Q M?- +?B K +S +ªM; i?"M? i?` i®i M?'i- ç [m®+ ?ªB [m•
/Q M?- b•M ?m'M Hmv M- çQÆM; M?B M +ÁM +| MÆB #BM? HQM? ; BªB i`QX J" +€
b ?Q X

Gw ."i çQÊ+ /šM iÈB +€B i`K bÎ M"v- p T?¬M i?B M K h?€M? M[+MM; •M? ok h bM
T?•M T?| [m M [m•M ç2K #¼M ?¼ M #`B içB i`QM; [m•M /Q M? +çM? #Ì #B MX

@ M æ² aBM? +€+ ?ç- " æ² i?m°+ ?ç ?B M içB çB i?2Q i X

" æ² T?K i`€+? MÆB iB T ç½B- ççB F?€B iQÆM; çQÆM; pÈB i`QÌM; T?ÁM; #° ç°B

@ æ¬m iB M i +¬M K M; M; "B çB çB M #ªM; pû- M?[M; #ªM; M"v +¬M çQ ç M ç #°
i•K- M m H" Gç+ E€ iQÈM; [m•M iU KbM? #` M?B K- tûi /mv i +?ŠM; [m H" ?bM?
M?[M; #ªM; M"v tQM; - i?m°+ ?ç K M; M; "B çB +?¼M HU #B i i?UX "B i i?U /U #`
H" K M; "B F?¬M; TªB i?'i p¼M; - b m ç| M; "B +kM; +| b€m iMv i?•M p - #¼M ?¼ ç
Hmv M ?ªB [m•M- ç²M; i?ÌB +kM; iQ [m•M +O M; "BX æQÆM; M?B M- M; "B +| +€B
i? M|B +?Q i #B i- i b) +® ; „M; i?Ä K½M M; "BX M æ² aBM? T?| iQÈM; - i?m°+ ?

s2K ` - " æ² `i i?Q+? ?ÊT +?S+ p` M"v- +ÁM F?¬M; +| +?QM? i?S+ H" i?"M? pB M
."i +kM; +ªK M?"M çQÊ+ 'K €TX

@ *€K ÆM M;QÆB- " æ²- i F?¬M; +| +€B ;b v m +—m ç†+ #B i ;b- /mv M?'i Km®M
#^M; ?[m +O i ç M #B ii?U +O i -

L?[M; ç,M; Fw #^M; FB ``i H``Q`K ``- çB M KK+ H``K Gw ."i T?B M M?'i- H9+ M``v ç
F H``i`QÊ+ b m K•m i?mšMX .M b Q ç [m®+ ?^B [m•M +,M +S +?¶ +?QM? KbM? iç
i?"i bU H``H•mX æB M tQM; #^M; ç€M; ;?ûi M``v- +?mv M F iB T M? iMM; ?ÆM M

æ9M; M?Q " æ² M|B- #B ii?U +€+ [m•M [m M ?^B [m•M K``t•v /UM; ;—M #B M- ç`
i`¬M; p T?Q #B M `°M; t - b m +| i? # Q [m€i +^i?—M HQM; +^M; - ?ÆM M[FB M
`°M; `½B HÈM- çWM; M|B Gw ."i +MM; i?B M K h?€M? M[- h€+ J½ Gw- •M? ok hb
+kM; +| i? p``Q Îi?Q^B K€BX

Gw ."i +?¼M H'v #B ii?U p„M; p - imv ç` T?QÆM; bQ p M?[M; #B ii?U F?€+ M?
i?U +| +?9i +€+? #B i- ç•v H``MÆB KbM? im Hmv M F?¬M; #` [m'v M?B m- ?Q†+ H

Gw ."i p``Q Î- HQM? +—M pK #M `°M- F?¬M; M;WM; p"M +?mv M ç M /KM; +K bBM
M?[M; p"i /KM; M``v ç m H``?M; + Q çŠM;X s2K` ç [m®+ ?^B [m•M- i?"i ç9M; H``
K°i +€B T?| iQÈM; - ç½B M; ° t ?Q M?Q i? - F?¬M; #B i ç #° [m M HÈM FB - #¼M

*m®B +MM; - " æ² +?d ç`M? b€m HQM? +—M pK HQm HçB #B ii?UX

Gw ."i M?bM b€m HQM? +—M pK F m ç M- iWM; M;Q`B K°i ?ÄB iQM? / M?,

@ *€+ M;QÆB M;M pçM çWM; ç2K i H``T?| iQÈM; ç®B ç½B- F€i?"i i +| p"M F?Q i
iQÈM; [m•M i®i M?Q p"vX s2K im´B- +€+ M;QÆB bQ pÈB i +^M HÈM ?ÆM- iW M
ç X

a€m HQM? +—M pK F?¬M; M;?o iÈB Gw ."i ?B M ?Q``M?Q p"v- F?B ?„M T?KM; pK
+| iQM? ibM? i®i M?Q Gw ."i ç•m- F?¬M; F?ÄB K°i ç€K K†i K``v ?ÈM ?ÎX h` M i?U+
iB m #BM? M``v #^M; im´B M? m- p®M iQÆM; ç®B +•m i?¬M;X hçB Gw ."i +?O ç°M
ç½ i?•M [m2MX

@ h?—M HQM; +^M; +| æ'm h?—M çB M ? v F?¬M; \

Gw ."i ç°i M?B M ?ÄB i?,KX

J°i bo #BM? ?²B ç€T,

@ æQÆM; M?B M H``+| - æ'm h?—M ççB HK+ +?d +—M +| M;Q`B Î HçB i?"M? i?`- i?b
HQM; +^M; H``i?B M ?ç ?^B [m•M +?9M; i - æ'm h?—M çB M M?[M; H½Q ;B ?Ä F€
+?mv MX

J°i M;Q`B HQM? F?€+ +kM; F?¬M; + K +?`m `Èi HçB T?Q b m T?K ?¼ ,

@ *?QM? H``- ç [m®+ ?^B [m•M +?9M; i Î MÆB M``v FBM? /Q M? K'v i`,K M,K- i?
tm®M; - içB i?—M HQM; +^M; - ?^B [m•M M|B K°i F?¬M; ? BX

dkNX ZXe @ *?QÆM; kkN, >¬K L v L•M; Gv _QÊm JWm; E?€M? *¬M

L;?2 tQM; H`B M``v- Gw ."i v M i•K M?B m ?ÆMX æ'm h?—M çB M içB æ'm h?—M ç
K¶B iÁ i?"M? i?`- ç` p` æ'm h?—M çB M ç m F?¬M; ;B®M; M? m- Km®M /U p``Q M
ç` T?QÆM; K``ç`M? `X J``æ'm h?—M i´M; çB M- i`W T?B H``t^v` F?B m +?B M
#bM? i?Q`M; +kM; F?¬M; +?2M p``Q tmM; ç°i +€+ i? HU+ ç` T?QÆM;X h?—M HQM
Gw ."i +kM; F?¬M; +—M [m€ HQ H„M;X o T?—M iS ççB J h¬M; +MM; G G M ?¼+ p
i?U+ HU+ F?¬M; +MM; K°i +€B +`T #"+- T?çK pB i? HU+ +MM; æ'm h?—M çB M +`

E?¬M; H•m b m- i?B M K h?€M? M[- #¼M M;Q`B •M? ok hbM? +kM; ç M #B ii?UX
H``ç½B M; ° ``i i®iX

Gw ."i +kM; +| +?9i +^aK F?€B- iW F?B `ÌB F?ÄB G G M ?¼+ pB M iB M p"Q ç|M; T?ÁM; #bM? i?Q`M; +kM; +?Q iWM; +|X

@ G½Q ç¢B- F?¬M; M|B ;¢i M;QÆB- i ç½ +| Qi M?'i # M,K- F?¬M; ç9M;- ?ÆM #®K"i ;B'+ i?Q bQÈM; M?Q i? M"vX

h€+ J½ Gw M;½ +?ÄM; p| tm®M; ;BQ`M; - i?Q+? w /m¶B HQM; ` ,

@ L m +| K,, M[+MM; M;O i?b i?"i imv iX

@ h€+ J½ Gw- çWM; #m¬M; HÄM; +^aM? ;B€+- i çQ€M ?B M i¢B F?„Ti? ;BÈB ibK +kM; F?¬M; #B i H" KbM? +? i M?Q i? M"QX

Gw ."i M;QÊ+ H¢B #^aQ i`b i? M? idM?- h?¬M HQM; +<sup>a</sup>M; æ'm h?¬M çB M imv F?¬h?¬M i'M; çB M K" M|B- K°i +?B ?<sup>a</sup>B [m•M #° ç°B +kM; +QB H" +€B ;bX L m #B i`M"v- +QB M?Q H" ?Q" M; +mM; ç¢B i?¬M ç [m®+- +?d bÊ +kM; F?¬M; M;,M +^aM ç;B iX

@ "B i`²B- H½Q ç¢BX E iB T+| F ?Q¢+? ;b\

@ h +-M ibK ?Q" M +^aM? M iQ" M im Hmv M- M;?o iÈB M;?o HmB- M;Q¢B i`W i?¬M M"QX \*?Q M M h€+ J½ Gw- M;QÆB +kM; çWM; M?"M `¶B- i +-M M;QÆB +?m~M #i?O Qm i9 M?'i- K°i F?B i?ÌB +Æ +?QM Km²B- +?9M; i H M çQ`M; çB i?¬M +?B Ho

@ *ÁM Km®M çB i?¬M +?B HoM? pU+ b QX

h€+ J½ Gw p K†i ç m F?´- H9+ M"v i?¬M +?B HoM? pU+ ?"M? i`bM? i?"i bU H" +Yn KbM? +ÁM T?¢K p"Q F?¬M; Qi b B H-K- pÁM; pQ iÈB æ'm h?¬M ç¢B HK+- h€+ J½ C +?B HoM? pU+ `²BX

@ æQÆM; M?B M- M?QM; M;QÆB v M i•K- H-M M"v +?9M; i F?¬M; +-M i?¬M; [m iB T çB i` M #B MX

@ G½Q ç¢B- +?9M; i F?¬M; +| H° imv M ç²X

@ h +|X

Gw ."i +?d +?d ç-m +O KbM?,

@ "'i [m€ i`QÈ+ F?B H M çQ`M;- i +-M ibK K°i FB M ç² p"i- +€B ç² p"i M"v +| i? i`F?¬M; #` H¢+ T?QÆM; ?QÈM;X

h`QM; H9+ Gw ."i +MM; h€+ J½ Gw #"M Hm" M- K°i bo #BM? +?¢v iÈB i?¬M; #€Q,

@ M T?| iQÈM;- HQM? HB M H¢+ iÈB i`mv M HÌB- G¢+ E€ iQÈM; [m•M KÌB M;QA ç K M v- ?v p¼M; M;QÆB ç M ç9M; ;B\X

o¬ Hm" M M|B M?Q i? M"Q- +| i? +ÁM b®M; i`Î H¢B æ'm h?¬M ç¢B HK+- ?ÆM M[i€K iBM?- im Hmv M GQM; +?B +'K +?9- ç2K i?B M K h?€M? M[i`Î p - +ÁM K M; ç9M; H" i?m ?Q¢+? p¬ +MM; HÈM `²BX

æQÆM; M?B M- +€B +?mv M çB M"v i` m +?¼+ T?B M iQ€B +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B #b HK+ i K ç¢B i? HU+ F?¬M; M|B- +ÁM HQm H¢B G hmv i S?QM; ?"m ?Q¢M- i?"K - h°+- ;•v ` ?"m ?Q¢M p¬ +MM;X

L;?o iÈB M?[M; T?B M iQ€B M"v- Gw ."i F?¬M; F?ÄB +| +?9i ç m ç-m- H¢B F?¬M E?€M? *¬M;X

æ [m®+ ?^aB [m•M E?€M? *¬M; v M i?B i H" T i¢B #B i i?U +O G¢+ E€- i` M i?U+ i?¬M HQM; +^aM;X LÆB M"v +?B K /B M iQ+? H" ç¢B #^aM /Q M? ?^aB [m•M- i'i +^aF M?"- T?ÁM; ®+ ;¬M M;"MX

æ K M v i' +?S+ çϕB v M- +| i? F?¬M; T?ªB M€Q M?B i #bM? i?QÌM;- [m•M M?•
M?•M +U T?9- M?"; B"m [mw i°+ +MM; pÈB i? HU+ K¬M T?B i- HQM? ç€M? i?m -
L?[M; M; QÌB M"v iK i" T Î ç•v- i? K; B v M iB +X

Gw ."i KÈB ç M- +MM; M; QÌB F?¬M; [m2M- ?ÆM M[i" M HU+ M T?"M- +?d HQ #QM
#ªM F?¬M; +| +?O i•K çB ;B Q HQm pÈB M; QÌB F?€+X

L?QM; #ÎB pb M; ?B i?S+ ?Q M M; ? M? M€Q M?B i- Gw ."i ?B M iϕB +QB M?Q H" M
+kM; F?¬M; i? çQÊ+X

@ .B- p` M"v F?¬M; T?ªB i•M M?"K ?ªB [m•M T?| iQÈM; M æ² aBM? +€+ ?ϕ b Q\
_ 'i M? M? HB M +| M; QÌB iB M H M H¬B FûQ H" K [m2MX

Gw ."i +kM; ç" M? T?ªB F?€+? b€Q K°i T?2M- b m ç| [m HQ p" B +•mX a m K°i H€
çB iÈB- +ªK SM; çQÊ+ F?Q iS+ M; QÌB M"v- Gw ."i F?¬M; M; ~M; ç-m- M; ?B K i9+ ç

Zm M [m•M M"v +kM; im' B i` - bQ pÈB Gw ."i F?¬M; HÈM ?ÆM K'v im' B- [m•M ?"K
+?d H" i` M i?•M +kM; F?¬M; +| iBM? i?¬M +O M; QÌB im' B i` #²M; #°i- K" H" bU
Gw ."i i?'v M; QÌB M"v +| HQϕB F?Q iS+ M"v- F?¬M; T?ªB H" çÆM ;BªM- Gw ."i +|
M; QÌB M"v im Hmv M +?QM? H" €K +?9+ +¬M; T?€TX *QÌM; ;Bª im Hmv M +¬M; T
+?'i- i?"K +?Q H" # M M; Q"BX

@ L; QÆB +?QM? H" M æ² bBM? b Q\
Zm M [m•M i` im' B M; [F?Q +kM; F?¬M; +| ?[m ?ªQX æ•v H" H¬M ç-m iB M Gw ."i
;†T T?ªB M; QÌB F?¬M; ?[m ?ªQ M?Q p"vX

Gw ."i F?|2 KB M; F?) KdK +QÌB,
@ æ9M;- i +?QM? H" M æ² aBM?- +€+ ?ϕ +| +?mv M ;b F?¬M; \
@ L; QÆB çWM; +?Q H" i M?Q #¼M ?¼ç M M`M? M¼i M; QÆBX M æ² aBM?- i H
F?Q€B- M|B i?ŠM; ` - ç®B pÈB M; QÆB i`Î i?"M? ?ªB [m•M T?| iQÈM;- i F?¬M; T?

Gw ."i KBM? #ϕ+?- i?b` H" M; QÌB ç M F?B m F?Q+?X "i [m€ pÈB iQM? +€+? +O
T?ªB H" M; QÌB /kM; +ªK tm'i ç-m- K" H" M; QÌB +| HÀM; /ϕX >„M F?B m F?Q+?- 'i
@ GϕT +€i M?o T?| iQÈM; X
Gw ."i i?m ?²B KdK +QÌB- M; ?B K i9+ +MM; F?B K i®M ?²B ç€T,
@ G" Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M Qm €B- #´ M?B K i H" T?| iQÈM;- F€i?"i M æ² aBM? i
?ϕM? ç†+ #B i M"v i M?"M +kM; +ªK i?'v t'm ?´X L?Q p"v çB- Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M
iϕK i?ÌB +kM; F?¬M; M M +?®B iW- K'v M; "v M[- i M?'i ç`M? iU KbM? ?QÈM; G
[m•M +?S+ - GϕT +€i M?o T?| iQÈM;- M; QÆB t2K M?Q p"v +| çQÊ+ F?¬M; \
Gw ."i iϕK i?ÌB M?•M M?QÊM; pb HÈB Q+? iQ" M +K+ +kM; F?¬M; +| +?B K çQÊ+
b Q- GϕT +€i M?o t2K KK+ [m M; Gw ."i HϕB +"M; i? K F?BM? i?QÌM; X
@ M æ² aBM?- M; QÆB +?Q `M; ç2K +?S+ T?| iQÈM; H" +O M; QÆB b Q\ L|B F?
K†+ F M; QÆB M; "v K B M?Q i? M"Q- M; QÆB ?¬K M v H" T?| iQÈM; M; ²B Î +?¶ M
+O KbM? +?SM; KBM? H" F?¬M; +| #¬B M?¼ +?S+ p` M"vX
@ L?Q p"v- i M M +?SM; KBM? M?Q i? M"Q\
@ _ 'i çÆM ;BªM- çª #ϕB i X
h?U+ HU+ +O GϕT +€i M?o- Gw ."i +,M #ªM +kM; F?¬M; ç p"Q K„i- æ'm >Q" M; i€
K°i +€B + 'T #"+X KK+ [m M; Gw ."i M?bM +?mM; [m M? K°i pÁM;- b m ç| M?bM Hϕ
? Q H€M? i` M? +?'T- ç½ bÈK çQ iÈB K°i ç€K M; QÌB p•v t2K- Gw ."i `i Km®M #B
M?o +| çªK HQÊM; F?B m +?B M +?QM? KbM?- +?O w M"v `®i +m°+ H" BX

djyX ZXe @ *?QÆM; kjy, hbM? h? L;?B K h`¼M;

@ L?'i ç`M? T?ªB +| HÌB M|B- i T?KM; #²BX "'i [m€- i`QÌM; ?ÊT ?¬K M v- iU ?² F
GÌB M|B H" G¢T +€i M?o M|B- KK+ [m M; +kM; ç M; M?bM G¢+ E€iQÈM; [m•MX
G¢+ E€iQÈM; [m•M F?¬M F?ûQ M?Q p"v b Q H¢B F?¬M; ?B m w iS +O Gw ."i- pb
."i- i` M K†i #`i ç°M; i? M? b„+- i?ªM M?B M M|B,

@ h i?Q+? T?| iQÈM; i?dM? i?QªM; H¢B Hm" M #`M- ç®B pÈB i'i +ª K¼B M; QÌB K
tmv M M|B +?Q i?m°+ ?¢ +O i #B i- M M çB F?B m +?B M K°i p` T?| iQÈM; - M n
?„M- M?Q p"v +?9+ KWM; M; QÆB- +?S+ p` +O ?„M b) H" +O M; QÆBX \*€B M"v `i
Hm" M F M"Q +kM; p"v- M æ² aBM?- M; QÆB H" ç [m®+ ?ªB [m•M +?9M; i FB m
M; QÆB ç†+ [mv M- M; QÆB +-M iB T M?"M F?B m +?B M +O G¢T +€i M?oX

aU ibM? ç½ `ä `M;- G¢+ E€iQÈM; [m•M /mv i`b G¢T +€i M?o- +| H) bU i?"i +?QM
G¢T +€i M?o F?B m F?Q+? Gw ."i p"vX

æ½ M?Q p"v- Gw ."i M; Q¢B i`W SM; +?B M- iU ?² +kM; F?¬M; +| çQÌM; F?€+ ç ç
E?€M? *¬M; - F?¬M; M; ?o iÈB H" ?²M; K¬M v MX

@ h?m°+ ?¢ `i M; mv M w iB T M?"M G¢T +€i M?o T?| iQÈM; F?B m +?B MX
Gw ."i `®i +K+ M|B ` ,

@ *`M; ?v p¼M; i`"M ç'm +?9M; i +| i? i`Ê ?SM; K¼B M; QÌB m®M; `QÊmX

@ E?¬M; T?ªB i`"M ç'mX

G¢T +€i M?o H¢M? HMM; M|B,

@ G" [mv i ç'mX

@ Zmv i ç'm H" Km®M M; QÌB +? i- G¢T +€i M?o- M; QÆB +?m`M #`i®i b Q\

æ®B K†i pÈB G¢T +€i M?o iB M b€i iWM; #QÈ+- Gw ."i `®i +K+ #„i ç-m i`Î M M +S
hW F?B i ;B M?"T ç [m®+ ?ªB [m•M- i HB M +?m`M #`iM v i?ÌB +? i i`"MX L m
M"v- +?„+ F?¬M; tSM; ç€M; H" +?B M bo ç [m®+ ?ªB [m•M- KÌBX

G¢T +€i M?o M|B i?„M; H"K ç€K #BM? HQM? ?ªB [m•M M?B i HB i p¶ i v- G¢+ E€i
ç-mX

æ€K M; QÌB M? M? +?|M; /¼M` K°i +€B F?¬M; ;B M- ç +?Q Gw ."i +MM; G¢T +€i
;B M M"v i mv M?Ä- #`i [m€ Gw ."i +ªK ;B€+ T?ªB ç®B T?| K°i +€B i€K iBM? æ'm >C

*?"K `½B çB ç M- Gw ."i F?Q€i i v +?†M H¢B,

@ JÌBX

G¢T +€i M?o t€+ i?U+ H" /Q G¢+ E€iQÈM; [m•M K M? H M? ?QÈM; Gw ."i F?B m +
H M? H"K +?Q G¢T +€i M?o +| +?9i F?¬M; ?B m- ?„M F?¬M; `ä G¢+ E€ pb +€B ;b
T?| iQÈM; - H¢B Km®M ?„M +®; „M; ç€M? +? i Gw ."iX

E€i?"i iW ;|+ ç° G¢+ E€ `i / Hw ;BªB- #ÌB pb G¢+ E€iQÈM; [m•M `ä `M;- #^M; p
M?o- +, M #ªM F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O Gw ."i- ç +?Q G¢T +€i M?o ;B i Gw ."i-
` i v F?¬M; +-M T?ªB ;B[ H¢BX L?QM; G¢T +€i M?o iQ" M HU+ ` i v- Gw ."i KÈB +

G¢+ E€iQÈM; [m•M ?SM; i?9 ç®B pÈB Gw ."i- i?"i F?¬M; T?ªB H" #bM? i?QÌM;X

Gw ."i M|B ` +?[ KÌB- G¢T +€i M?o +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- i v [mv i`mM H M- H'
F?Q p" M +?mv M T?Q i` M HQÐB ç Q- i? M? ç Q K"m M•m t€K H"TiS+ /•M; €M? H
ç†+X

@ Gw ."i- i ` i v i W i`QÊ+ ç M M v F?¬M; ç9M; KU+X L m M?Q M; QÆB ?B M i çB ? M?"M KbM? H` K°i M; QìB M?m M?QÊ+- b m ç| +9i` F?ÄB i?¬M HQM; +ªM; H` çQÊ Gw ."i +| +?9i F?¬M; F?€+? F?Q +, i çSi H`B +O GçT +€i M?o- F?¬M; HQm ibM? K @ GçT +€i M?o- M; QÆB K¶B H-M ç€M? M? m ç m /QM; /`B M?Q p"v b Q\ @ æB +? i çB- M æ² aBM?X "

?ÆM M[GϕT+€i M?o +^aK ;B€+ ϕQÊ+- i`QM; ϕ'm F?Q ϕ®B T?QÆM; ~M +?S M,M; H
KbM?X

@ P M?X

G¬B ? ϕ'm F?Q ?mM; ?,M; M MÎT?Q i` M €K ϕ'm F?Q- H"TiS+ ϕ2K €Ki?m°+ iQM
€Ki?m°+ iQM? ϕ'm F?Q +| iQM? ?O i?U+ #` ϕ€M? p,M; ϕB iSi€M- iϕB T?Q i` M T?
KM K"m ϕ2M- K" i? M? HK+ T?~K i`QlM; ϕ Q- +,M #^aM F?¬M; +€+? M"Q i?W M?"M
pĐ pKM iWM; F?9+X

"^aM i?•M +O GϕT+€i M?o ;B®M; M?Q /B m ϕSi /•v- #` ϕ€M? # v` ;B[F?¬M; i`m
K€m iQÆBX J°i FQ+? [m€ M? M?- H"K K¼B M; QlB bÊ ?½B- p" B ;B•v ϕ²M; ?² i`QÊ+
GϕT+€i M?o +?B K ? i i?QÊM; T?QM; ϕB M +m²M; i'M +¬M; p T?Q Gw ."i- M?QM
GϕT+€i M?o #` ϕ€M? p,M; ϕB- # v p"Q K°i ;B M T?ÁM; - +kM; F?¬M; #B i b®M; +?

@ > ? ? X

Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M i?-M b„+ i? v ϕ' B K'v H-M- b m ϕ| ``i M? M? F?¬B T?K+ HϕB
iB M; +QlB iQ +ÎB KÎ,

@ M æ² aBM?- M;QÆB F?¬M; +| H"K #'M iQÈM; i?'i p¼M; - i'i +^a K¼B M; QlB i?'
+?9M; i F?¬M; T?^aB /U p"Q p"M F?Q- K" H" i?U+ HU+- ?B M i?2Q +ÁM /€K M|B
M; m tm~M +MM; F?BM? bm'i M[F?¬M; X

Gϕ+ E€ i?Q+? M|B M?Q i? M"Q Gw ."i +kM; F?¬M; M;,M ϕQÊ+- +?d H" +?„Ti v- F

@ E€ i?"i GϕT+€i M?o i?U+ HU+ +kM; F?¬M; /QÈB i - +?d H" ?„M +?O [m MX

@ M T?| iQÈM; - F?¬M; +-M T?^aB F?B K i®M- ϕ [m®+ ?^aB [m•M H" K°i MQB +?9 i

@ h i?Q+? M;QÆB M?Q p"v- M;QÆB i?ŠM; i?„M i?“M? F?~M M|B pÈB i - i?“i bU- +
 @ ok hbM? iB m i?Q- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; +| M?bM ` - F€ i?“i h€+ J½ Gw ç®B
 çB m ?„M +kM; bÊ ?½B +¬M; T?€T FB +O M;QÆBX
 @ *•K KB M;XGw .”i M;QÆB ?ŠM +kM; #B i- •M? ok hbM? /€K v m /€K ?”M- +¬K çQ
 M;QÆB F?¬M; +¬M T?ªB HQ H„M; +?Q i X h i?Q+? M;QÆB F?¬M; ;Bª- M?QM; F?¬
 +¬M T?ªB pb i?Q€i F?ÄB i K”M;QÆB M?ûi i +?Q M;Q|B F?€+X
 @ h i?’v M;QÆB ?B m H-K- i +kM; F?¬M; +| w iS FB X *?d H” +ªK i?’v- M;QÆB -
 F?ª M,M;X
 “` •M? ok hbM? M|B i`9M; iBK ç2M- Gw .”i +kM; `”i H” t”m ?´ - +kM; +?d v m Èi ;Bª
 ?´ - •M? ok hbM? # K°i ç| ?Q /B K H - M?“K +?€M +¬K i`QM; i v pm®i pm®i- Gw
 ` M”M; ç M; bmv M;?o ;bX .Q /U MY M;”v- KÈB iB TiK+ M|B,
 @ E€i?“i- içB h?B M T?QM; ç [m®+- +| K’v M;Q|B +MM; i [m M ? F?¬M; i-K i?Q
 i?B M T?QM; ç [m®+- çWM; +?Q +€+ M”M; ?B m H-K M;QÆB +MM; i [m M ? X
 @ *?Q M M M;QÆB p°B p½ ;B Q i +?Q h€+ J½ Gw- i®i- Gw .”i- M m M;QÆB +| i? +
 HQÈM; H M ;BQ|M; +O i - i HB M F?¬M; /•v /Q M;QÆB M[- i b) i?2Q h€+ J½ G
 G9+ M”v •M? ok hbM? M?bM Gw .”i- i`QM; €M? K„i i`”M ç-v F?B m F?Q+?X
 @ L m M;QÆB F?¬M; bY /KM; HQçB +¬M; T?€Ti” K¬M- i M;?o- h€+ J½ Gw `”i M;mv
 æ9M; ? v F?¬M; - h€+ J½ Gw\
 @ “` Gw .”i ;¼B p”Q- h€+ J½ Gw ~M i?•M içB T?Q b m K°i +•v ççB i?K +?2 i`|B çB
 H~K #~K M|B,
 @ G½Q ççB- ok hbM? iB m i?Q- ?„+ ?„+- ç K M v i`,M; b€M; i?“i F?¬M; b BX
 @ h€+ J½ Gw- +?9M; i pW M|B +?mv M- M;QÆB ç m M;?2 i?’v çQÊ+ +?SX
 @ E?¬M; +| - i pšM M;?B K i9+ M;„K i`,M; - +€B ;b +kM; F?¬M; +| M;?2 çQÊ+X
 G9+ M”v h€+ J½ Gw pÈB #° /€M; p¬ HçB- M|B /®BX
 @ E?¬M; M;?2 i?’v +kM; F?¬M; +| p’M ç ;b- i ?ÄB HçB M;QÆB K°i +•m- M;QÆB -
 F?¬M;\
 @ J„ M[B K” F?¬M; i?Q+?- +?d +| çB m i H” ?ªB i†+- +?d bÊ F?¬M; p”Q çQÊ+ T?€

djkX ZXe @ *?QÆM; kjk, Gç+ h?Ov

@ ok hbM? iB m i?QX
 Gw .”i +?mv M ?QÈM; €M? K„i M?bM p T?Q ok hbM?,
 @ L?Q p”v- ç i - K M| - ç +?Q i K°i +€B ç’m i¬M +Q|M; ;Bª i€+ ?ÊT +?Q +€+ M;Q
 +kM; F?€ HÈMX
 •M? ok hbM? +¬K i`QM; i v ç| ?Q - +?“K `½B çB ç M i`QÊ+ M;Q|B h€+ J½ Gw- +¬K
 b m ç| ;QÆM; K†i #B m H° +´ [m€B M|B,
 @ u m i?Q+? i b Q\ L;QÆB +| + M çªK FB b Q\
 @ G½Q ççB- i? +?Q i çB- ok hbM? iB m i?Q +?QM? H” K°i ç-m + Q ;B B K i?9-
 i? T?K+ iMM; - i h€+ J½ Gw +kM; F?¬M; +| +€B M,M; HU+ FB ç•mX
 @ a Q- M;QÆB bÊ ok hbM? iB m i?Q ,M M;QÆB T?ªB F?¬M;X
 Gw .”i +?d iB + ` M b„i F?¬M; i?“M? i?ûT K„M; ,

@ h +^aK i? 'v M; QÆB +| i? i?Y K°i +?9i- ok hbM? iB m i?Q F?¬M; T?^aB ç½ M|B- ;BQìM; +O M" M; - M" M; +MM; î pÈB M; QÆB b Q\

@ G½Q çΦB- i +kM; F?¬M; Km®M î î i? "M? M?[M; i?mv M pB M FB - M?Q K°i Hk ç L?[M; M; QÌB FB i`9M; ó>Q K HQΦMô +¬M; T?€T +O ok hbM? i`QM; K„i M; QΦB +| # 'i F€ M?[M; p"i F?€+- +^a M; "v ç-M ç°M- ok hbM? #^aQ H"K ;b i?b H"K M?Q i? - ç H" K°i ç€K ç-M ç°MX

@ h #B i M; QÆB F?¬M; /€KX

•M? ok hbM? F?BM? KB i+-K ç| ?Q M?ûi p"Q i`QM; K²K h€+ J½ Gw- F?¬M; ç w iÈ `ìB çB- b m ç| M" M; i`î p ;B M T?ÁM; +O KbM?X

@ B- h€+ J½ Gw- M; QÆB ç9M; H" F?¬M; i®i- çWM; M|B ok hbM? iB m i?Q- i +kM Gw ."i iB T iK+ F?Q+? iQÈM;X

@ G½Q çΦB- +QM; €B im Hmv M i" K¬M +¬M; T?€T i?"i H" HÊB ?ΦB- i +kM; F?¬M; ?"M +^a çìBX

L?bM ç M i`QM; T?ÁM; ok hbM? b€M; H M- h€+ J½ Gw Mm®i K°i M; KK MQÈ+ #¼iX

@ L m M?Q ok hbM? iB m i?Q F?¬M; bY /KM; +¬M; T?€T ç| pÈB M; QÆB- p"v +?ŠM; H" +^a çìB F?Q€B ?QΦiX

h•K iQ +O M[M?•M- M K M?•M +?9M; i ç•m i?'m ?B m çQÊ+- +€B M"v M; mv ?B F?¬M; +-M T?^aB #®+ ç²M;X

Gw ."i i•K iQ HBM? ?QΦi- t2K ` h€+ J½ Gw i?"i F?¬M; +| + M ç^aK FB X L m M?Q ? „ ç2K T?B M iQ€B M"v ;B^aB [mv i? i- +?d bÊ ç M h?B M T?QM; ç [m®+- ç®B K†i p F?B ç|- pÈB ok hbM? i?¬M; im - b) H"K +?Q M°B #° K•m i?mšMX *?Q M M- Gw ."i i

@ B- aQK HB - t2K ` ibM? ?mvM? ç +O +?9M; i - i T?^aB ;B9T M; QÆB KÈB çQÊ

@ æWM; - çWM; - +€B F?€+ M; QÆB +| i? ;B9T i - HQΦB +?mv M M"v i?b i?m" M i?2

@ h +ÁM +?Q M|B ;B9T M; QÆB M?Q i? M"Q- M; QÆB HΦB +U imv i i b Q\ i`QÈ- K M ok hbM? iB m i?Q ? v F?¬M; \

h€+ J½ Gw pmB p - M|B,

@ æQÆM; M?B M- ok hbM? iB m i?Q tBM? ç T M?Q p"v- i M|B F?¬M; i?Q+? KÈB H

@ o"v M; QÆB F?¬M; M; ΦB ok hbM? iB m i?Q +| ` 'i M?B m M K M?•M b Q\

@ B M|B ok hbM? iWM; +| ` 'i M?B m M K M?•M\ ok hbM? H"K M?Q p"v- +?d H" K° i?M- iU M?Q "Φ+? >´ ç'm F„ +O H½Q çΦB p"vX

@ L; QÆB +| i? M; ?o M?Q p"v H" i®i`²BX

æ®B pÈB iQM? +€+? h€+ J½ Gw `°M; `½B- Gw ."i M; QÊ+ HΦB +| +?9i ?´ i? M- ? „ M +¬M; FQ+? +O ok hbM?,

@ *?¶ M"v +O i +ÁM +| K°i [m^a ?Ä H [m^a +m®B +MM; - h€+ J½ Gw- M; QÆB +?Q +€B ;b b Q\

@ æQÆM; M?B M i #B i- M| H" i?€M? p"i ç®B F?€M; iBM? i?¬M +¬M; FQ+?X G½ i?S M"v p"vX

@ *€B M"v M; QÆB +kM; çWM; [m^aM- ?mvM? ç +?9M; i - [m^a ?Ä H i†M; +?Q M; Q H" K°i HQΦB iBM? i?¬M ? +¬M; FQ+?- +| ?Ä H [m^a- /M +?Q ok hbM? bY /KM; i" +| i? KB M /`+?X

Gw ."i +?d HQ F?Q2 F?Q M; i€M; šm- KK+ çQ+? H"K +?Q aQK HB #ΦQ /ΦMX o T? ó>Q K HQΦMô ? v F?¬M; - +€B M"v Gw ."i +kM; F?¬M; #B iX

>Ä H [m^a M^v i ? " i b U + | + € B ? B m / K M ; M^v ? v b Q \

h € + J ½ G w M ? b M ç ' m F ? Q + O G w . " i # Q H ' v ? Ä H [m^a - H 9 + M^v ? „ M + k M ; + | + ? 9

@ E ? ¬ M ; i B M H ½ Q ç ¢ B b Q - i + ? Q M ; Q Æ B [m^a ? Ä H [m^a - T ?^a B # B i ` ^ M ; - i ? S M ;

; B € i ` ` K ' v i ` , K p ¢ M F B K i ç | X

æ B K M^v G w . " i M | B ` + k M ; F ? ¬ M ; m ' M ; - K ° i ? Ä H [ m<sup>a</sup> - i € + / K M ; K B M / ` + ? ç ®

F Q + ? - ? „ M + k M ; + ? Q t € + ç ` M ? ç Q Ê + \ L ? Q M ; ? Ä H [m^a + U + F € F ? | + | ç Q Ê + - + k

i ` Q M ; ç ' i ? Q M ; - ; B € i ` ` t t d + Á M T ?^a B M | B X

G ½ Q ç ¢ B Î i ` Q M ; b m v M ; ? o + O h € + J ½ G w H " p ¬ + M M ; + ? • M i ? " i p ` ç € M ; i B M - G w

ç ® B F ? € M ; ç Q Ê + p È B i " K ¬ M + ¬ M ; T ? € T + O • M ? o k h b M ? i ? b F ? ¬ M ; + | ; b M ; ? B M ;

G w . " i T ? • M T ? | - h € + J ½ G w , M p " Q ? Ä H [m^a i ? b i ` Q M ; i ? ; B È B H B M ? ?² M + O ? „

M^v h € + J ½ G w K È B Q Ð M M ; U + - F ? Q T ? € + ? ? B M M ; M ; M ? b M G w . " i M | B ,

@ G ½ Q ç ¢ B - i H B M ç B ç • v - L m + | i ? i ? " M ? + ¬ M ; - i M ? ' i ç ` M ? b) ?^a Q ?^a Q +^a K i ¢

@ *^a K i ¢ i ? b F ? ¬ M ; + - M - / M b Q + ? 9 M ; i + k M ; H " ?^a Q ? m v M ? ç X

G w . " i F ? | 2 K B M ; H Æ ç ½ M ; + Q Ì B - ? Ä H [m^a ç ® B p È B ó > Q K H Q ¢ M ô + | i € + / K M ;

i ? " i b U F ? ¬ M ; + | M „ K + ? „ + - # ' i [m € G w . " i ç ® B p È B • M ? o k h b M ? # B i ` ä - + ¬ M " M ; M

` i v p È B h € + J ½ G w - + ? Q M M T ? - M i ? „ M ; + | i ? K p " B T ? - M X G 9 + M^v G w . " i ç B M

ç ¢ Q ç S + - + ? Q M M b m F ? B i ? ' v h € + J ½ G w ç B ç M T ? Á M ; + O o k h b M ? - G w . " i + k

i ? " i ` + k M ; F ? ¬ M ; + | + € B ; b - ? „ M ` ' i M ? M ? H B M ç B M ; O X . M b Q F i [m^a M ; " v ? -

E i [m^a M ; " v ? ¬ K b m H " K G w . " i i ? Q^a K ½ M - o k h b M ? + M M ; h € + J ½ G w i U ?² + k M

T ? € i b B M ? - M ? Q M ; G w . " i # B i ` ä - ç ½ i ? " M ? + ¬ M ; X o T ? - M ? Ä H [m^a T ? € i ? m v i t

` i v ? v F ? ¬ M ; - + € B M^v - G w . " i F ? ¬ M ; K m ® M # B i + k M ; F ? ¬ M ; K m ® M ç B T ? € M ç

t Q M ; - G w . " i M ; ? 2 " æ² M | B p ç ` ç B K i ` m v M i ® M ; i " M T ? € T X

@ h ? b ` M T ? | i Q È M ; + - M + ? Q M ? H " i ` m v M i ® M ; i " M X h B m ? b M ? i ` m v M i ® M ; i

' i [m € + ? d + | i ? i ` m v M i ® M ; K ° i Q i p , M F B M - p " p " i T ? ~ K M ? Ä K " i ? ¬ B X L m M ? Q

+ U H v t - + k M ; + ? d + | i ? ç M h ` m M ; \* ? • m i ? " M ? ? Æ M ? B i ` , K / † K K " i ? ¬ B X

@ " æ² - i K m ® M M ; Q Æ B ; B 9 T i H " K K ° i + ? m v M ç Q Ê + F ? ¬ M ; \

@ æ Q Æ M ; M ? B M - M T ? | i Q È M ; - + ? S + i ` € + ? + O i + ? Q M ? H " T ? K + p K M ; " B X

@ h ? v p ¼ M ; M ; " B + | i ? T ? € B p " B ? m v M ? ç - ç Q + € + # ^ M ; ? [m + O i ç M h ` m M ; *

@ M T ? | i Q È M ; - G ¢ + E € i Q È M ; [m • M ç ½ # ^ M ? B K + ? Q # ^ M ; ? [m + O M ; " B [m • M +

` i F ? ¬ M ; i ? Q + ? ? Ê T X

@ o T ? - M G ¢ + E € i Q È M ; [m • M i i U M ? B M M | B ` ä - M ; Q Æ B + ? d + - M i ` a H Ì B i + | M

i ? ¬ B X

@ æ Q Æ M ; M ? B M X

G w . " i H Q i ? Š M ; ç M + ? ¶ + O h ? B M K h ? € M ? M [- h € + J ½ G w - • M ? o k h b M ? X "

+ ' T # " + F ? ¬ M ; i ? ' T - i ` Q Ê + F ? B H M t 2 M ; U - h € + J ½ G w M ? b M G w . " i p š v i v + ? " Q

s 2 K ` i B m i Y M^v i ® B ? ¬ K [m + k M ; F ? ¬ M ; i - G w . " i + k M ; F ? ¬ M ; + € + ? M " Q F ? „ +

' i F i ? M " Q K " M | B - • M ? o k h b M ? ç 9 M ; H " i m v i b „ + K „ M [X G 9 + b m t 2 M ; U + k M ;

K „ i - G w . " i i • K + k M ; ç t m ® M ; - H 9 + M^v ? „ M ç ½ F ? ¬ M ; + Á M + € B ; b ç H Q H „ M ; ` " M

i ? # m ¬ M ; i v # m ¬ M ; + ? • M H " K + ? m v M + O K b M ? X æ Q Æ M ; M ? B M - ? B M i ¢ B + ? m

H " K m ® M i b K H w / Q ? Ê T H w - ? Q È M ; G ¢ + E € i Q È M ; [m • M ; B^a B i ? Q + ? + ? m v M ç € K

ç B X G ¢ + E € i Q È M ; [m • M b v ` Q È m + ? Q i d M ? - T ? Á M ; i B T F ? € + ? + k M ; F ? ¬ M ; + | i ?

? Q " M ; ç M^v ` Ì B ; B Q Ì M ; - ç ? „ M b Y H w p , M F B M - ? Q † + i ` Q ç ' B K ° i b ® + ? m v M i b

° M^v - + ? Q / M G ¢ + E € i d M ? H ¢ B - + ? d b Ê + k M ; F ? ¬ M ; + | M ? " M ` ¶ B i B T ç ½ B + ? Q M

` F ? Ä B T ? Á M ; i B T F ? € + ? X

Gw ."i ?B M iϕB #QÊ+ çB- ?„M iQM? iQ€M i`Î HϕB +?¶ Î+O KbM?X "¶M; M?B M-
i`mv M ç M- Gw ."i [m v ç-m M?bM HϕB- i?'v K°i i?B m M[Î+€+? ç! F?¬M; t [m A
b m ç! ç•K M; M; #´ /¼+ - i`QM; KB M; i?dM? i?QªM; HϕB T?€i` iB M; F m F?2 F
FB K b¬B i`Q ç'm F?Q- ç'm F?Q im pB i?B m M[ M`v +kM; F?¬M; i?'T- M`M; +! i?
h?B m M[M`v +kM; +?d KQÌB H,K KQÌB b€m im´B- bQ pÈB Gw ."i +ÁM M?Ä ?ÆM
T?¬M M? F?Q- b„+ ç T bQ pÈB *mM; p¬ aQM; - Gw L i?b iQÆM; çQÆM; M? mX G
T?QÌM; ?B m b„+ - i?'v K„ M[i?b b„+ [m, M?`Q iÈB- M?QM; /WM; #QÊ+ ç i?QÎM; i?
*- ;€B FB t2K` im Hmv M i?ÌB ;B M +kM; F?¬M; Qi- pã T?K+ #ϕ+? b„+ bÈK K² ?¬
i? - +`M; `ä `M; ç2K iQ i?€B T?€i /K+ M´B #`i ~M ~M H M ?bM? /€M; K M; QÌBX >
F?¬M; +! +?2 /'m çQÊ+ ;bX

@ GÈM K`i- M; QÌB M`Q /€K `bM? +QB #ªM iB m i?Q Hmv M +¬M; X

*¬ ;€B FB #¶M; M?B M +?9 w iÈB +†T K„i M?bM KbM?- i?b` H` K°i M; QÌB ç M;
F?¬M; F?ÄB iS+ ;B`M H MX E€i?`i Gw ."i çB +QM i` M çQÌM; M`v +MM; +?¶ im H
F?€ t - +QM çQÌM; M`v +?QM? H` i?m`M iB M ç +?Q +€+ [m M [m•M çB HϕB- M m
+kM; +! +?9i ;QÈM; ûTX h?B m M[M`v- M?B m Qi pšM +ÁM +! +?9i +`M [m`v- M m
Gw ."i +kM; F?¬M; iB T iK+ ó_bM? +QB ô M[- b m ç! ?„M tQ v M; QÌB Hv F? BX

@ L; QÆB +! i?€B ç° ;b- K°i +•m +kM; F?¬M; M!B- ç½ M; ?o +?ϕv `²B b Q\

E?¬M; M; Ì- +¬ ;€B FB F?¬M; +! #m¬M; i? - +?ϕv ç M M; ,M iϕB i`QÊ+ K†i Gw ."i X

@ h? i?b M; QÆB Km®M i? M`Q\

> B ?`M; H¬M; K`v Gw ."i M?ûQ HϕB K°i +€B- +! +?9i F?¬M; pmB M!BX L m F?¬M
K°i i?•M ,M K†+ +kM; ?B M H° i?•M T?`M F?¬M; i?'T- Gw ."i +kM; K†+ F M`M; X h
iQi K°i pÁM; - iU ?² M; ?o iÈB çB m ;b- K M; i?2Q p`B T?¬M; BªQ ?Qϕi M!B,

@ E?¬M; Km®M i? M`Q- M; QÆB +kM; H` T?! iQÈM; - +?„+ ?ŠM +kM; +! p`B T?¬M
` K`v +?B m ç'm F„ HÊB ?ϕB +?Q i t2K- i b) #Ä [m +?Q M; QÆB- i? M`Q\

@ J`v +?B m ç'm F„ HÊB ?ϕB b Q\

Gw ."i i?¬K M; ?o- bY /KM; K`v +?B m "ϕ+? >´ ç'm F„ K` M!B- Î ç•v ç +?d bÊ +kM; F
t2K i?B m M[M`v M!B +?mv M F?Q T?€B- /o M?B M ç½ Qi M?B m çQ€M çQÊ+ H B
` F?¬M; #B i- M!B,

@ L; QÆB H` B- i /U p`Q +€B ;b #B m ?B M ` ç'm F„ +?Q M; QÆB t2KX

@ L; QÆB HϕB F?¬M; #B i #ªM iB m i?Q H` B b Q- t2K` M; QÆB +?QM? H` çϕB M
M; QÌB ç2K M; QÆB i?´B # v H M i`ÌB- i?2Q i i?'v- M; QϕB i`W HÈM H M +ÁM +! K`v
+€B ;b [mw ?B K b QX

æ®B pÈB KbM? # M M; Q`B- Gw ."i iW i`QÊ+ ç M M v F?¬M; [m€ +QB i`¼M; - M?'i
i?O- Gw ."i QÊ+ ;b +?QM? KbM? +`M; F?¬M; +! ç†+ çB K +`M; F?¬M; H`K +?Q M; Q
M?'iX L K M?•M K`- [m M i`¼M; M?'i H` M°B ?`K +MM; i?U+ HU+ - HϕB F?¬M; Km
Km®M M´B i`°B M?Q p`v H`K ;b p`vX

@ hB m i?Q F?Q i`QÆM; - F?¬M; +! pB + ;b i?b iϕB ?ϕ +€Q iW i`QÊ+ X

@ *?Ì K°i +?9iX

h?B m M[H`T iS+ b„+ K†i i`¬K tm®M; - H9+ M`v M`M; +U+ F€ K`i ?SM; X sQ M v M
+?QM? KbM?- i M M`Q F?¬M; T?ªB iQÆB +QÌB M`M? #Ê +?QM? KbM?- M; QÌB M`v
i?'v KbM? M?Q i?'v [m, p`v- p°B p½ Km®M +?ϕv M?Q p`v\

@ æϕB M? ?MM; - M; QÆB +ÁM F?¬M; +! #B m ?B M ` ç'm F„ +?Q #ªM iB m i?Q t2

@ æ'm F„ KB M çB- pϕM M?'i ?Ov ?QϕB +€B ;b i #²B i?QÌM; +kM; F?¬M; M´B- +?
çKM; T?ªB ?Q ?Q i?ªQ i?ªQ +€B ;b ç! +kM; F?¬M; M M

h?B m M[+„i çSi HÌB M!B +O Gw ."i,

?B M M?B M H" pb ?"M? ç°M; # M ç K K" +?m~M #`- +€B ?„+ #`Q F?€+? ~M i?•M iç
?ŠM H" +kM; +| +?m~M #`~²BX

"¶M; M?B M H9+ ç|- ?„+ i?•M ?bM? #`Q F?€+? ;B"i ;B"i- b m ç| ?| i?"M? K°i ççQ
."i ç M; içB im Hmv M p¼i iÈBX GQçB i?•M T?€T [m, /`- i®+ ç° M? M? F?¬M; i?
+O ?„+ #`Q F?€+? F?¬M; #B i KçM? ç M M?QÌM; M`QX

Gw ."i +kM; F?¬M; T?ªB i?"i bU F?¬M; ? ? v #B i- ?„M +| i?U+ HU+ ç'm i¬M i€K iE
T?ªB +QÌM; ;Bª i?¬M + 'T- Km®M i?¬M F?¬M; #B i [m, F?¬M; ? v ç M +çM? ?„M ç| i
Hmv M H" H9+ v m Èi M? 'i- #ÎB p"v p¬ Hm" M +QÌM; ;Bª M`Q ç|- içB i?ìB F?„+ M`v
Gw ."i +ÁM Î +?¶ T?B i?QÌM; F?¬M; 'M ç`M? - +?Q M M K†+ /M H" ç M; iB M ?"M?
i•K i?¬M +ªM? ;B€+X

h M ?„+ #`Q F?€+? içB b„+ i`ìB ?Q`M iQ`M i®B ç K M' T Î b m +•v ççB i?K- b m ç
ç°M; +O Gw ."iX L m M?Q ?„M bÈK ç M K°i +?9i i?ìB ;B M- H9+ i?ìB çB K Gw ."i
+?•mô- M|B F?¬M; +?WM; Gw ."i +ÁM +?Q T?€i ?B M çQÈ+X L?QM; ?B M içB-K¶
Î i`QM; +ªK SM; +O Gw ."iX h`QÈ+ K„i ?„+ #`Q F?€+? i?®i M?B M` i v- ?QÈM; G
i v T?€T [mv i pW ç°M; - ç'm F?Q HQm +?mv M F?„T i`QM; FBM? Kç+? i`QM; M?
?ªB- K` ç'm F?Q QÌM; ?½M p¬ +MM; +?ªv ` +Æ ?² ç²M; i?ìB #WM; T?€i- ?QÈM; p

h?'v Gw ."i T?ªM FQ+?- ?„+ #`Q F?€+? iU ?² +kM; F?¬M; +ªK ;B€+ M; Q`B w Kmç
#¶M; M?B M ;"T HçB- i`€M? çQÈ+ ç'm F?Q +O Gw ."i- M? M?"M; HBM? ?Qç i`Æ
#ªQ i`b iQ i? M; ²B t T #^M; - €M? K„i HçB KÎ` - HçM? HMM; M?bM ?„+ #`Q F?€+? i
M?ç i?ÄB,

@ h®B i?B m- + 'T +?Q i K°i Hw /Q çBX

h M ?„+ #`Q F?€+? i?U+ HU+ +kM; F?¬M; i?'T- +kM; H" + 'T #"+ ç'm i¬M- K" i?•M T
;Bì /U çQ€M F?¬M; ` X >„M çB p`Q i?¬M HQM; +ªM; KÈB p`B M; v- M m M?Q i?•M
M; QìB M|B- ?ŠM H" F?¬M; +| +MM; M; QìB F i i?MX *MM; GçT *€i i? +QB H" i?B ç
+kM; F?¬M; +| HQçB i?U+ HU+ M`v- iU ?² +?d +| ? B M; QìB- K°i H" ?„+ #`Q F?€+?
ç M tÁ tûi i?U+ HU+ +?•M i?"i +O KbM?X

L?QM; Gw ."i `i M? M? iW +?®B HQçB /U çQ€M M`v- #ÎB pb F?Q iS+ i` M i?•M ?
FûK [m€ t - çB K M`v- Gw ."i +ªK i?K `ä `M; p¬ +MM; X L; QçB i`W Gç+ E€- +kM; +
? B- p"v i?•M T?"M +O KbM? ç½ #çQ H°- ?„+ #`Q F?€+? H" /Q æ'm h?¬M çB M T?
T?"M +O KbM?X L?QM; +€B M`v iU ?² +kM; F?¬M; ç9M; - /U p`Q T?QM; +€+? ?
?Q†+ H" iS ççB J h¬M; - G G M ?¼+ pB M- K°i F?B T?€i ?B M ?"M? imM; +O K
M?B m b€i i?O iB m i`W KbM? KÈB ç9M; X >ÆM M[ - #®M T?Q - M; QçB i`W ?„+ #`
+QÌM; ;Bª F?€+X Gw ."i i•K MB K i? v ç´B i?"i M? M?- M?QM; HçB F?¬M; i?'v ç-m
ioM?- H B H"+? ?„+ #`Q F?€+? ?„M /U çQ€M Qi M? 'i ?ÆM KQìB HQçB ibM? ?m®M

@ M æ² aBM?- çB i?2Q i X

>„+ #`Q F?€+? M|B tQM; - i?•M ?bM? # v ` M; Q`B +Y b´- M|B HçB K°i +•m H`K +
i?•M T?"M Gw ."i F?¬M; +| #çQ H°X æ½ F?¬M; +| #çQ H° i?•M T?"M- HÀM; ?B m F
F`T M; ?o ;b- HB M çm´B i?2QX

h?2Q b€i ?„+ #`Q F?€+? # v p9i ` F?ÄB [m•M /Q M?- K°i H€i b m HB M çB iÈB i`
#B M- +kM; +?d +| F?QªM; +?WM; i`, K KûiX hU ?² H" bÈ FBM? ç°M; ç M ç [m®+ ?
?ÆM KQìB /†K- H9+ M`v KÈB /WM; HçBX

@ *€+ ?ç pb b Q F?¬M; /MM; +?•M /B M KK+- +?ŠM; H) +| +€B ;b F?| M|B b Q\

@ Jm®M #B i i?•M T?"M +O i b Q\

h`QM; ;B¼M; M|B +O >„+ #`Q F?€+? +| p`B T?¬M i` m iS+,

@ o"v +?QM? KbM? ç°M; i?O çBX

@ æ°M; i?O i?b ç°M; i?O- +?ŠM; H) HçB bÈ M; QÆB b QX

Gw ."i #B i `ä K°i i`"M ç'm i`€M? F?¬M; F?ÄB- ?„M HB M i?9+ /K+ H¬B ? ç'm F?
?QÈM; ?„+ #`Q F?€+? ç€M? ` X .M b Q F?¬M; T?ªB i`"M ç'm bBM? iY- Gw K°i ç¢
+| i? /MM; #ªv i?`M? i?U+ HU+X G9+ M`v +?d i?'v H¬B [m M; ç M p`Q H"THQ ~
F?¬M; i`mM;- b m ç| [m v ç-m ?QÈM; ?„+ #`Q F?€+? ç"TiÈBX

>„+ #`Q F?€+? M? i v ç€M? ` - i¢B i` M çdM? ç-m F itm'i K°i +€B +?„M ç'm F?Q-
@ ob +€B ;b K` F?¬M; ç€M? iQ`M HU+ \ L;QÆB +?Q `^M;- i ibK M;QÆB Hm" M #`M
Km®M ;B i M;QÆBX

>„+ #`Q F?€+? /WM; H¢B K°i +?[ó:B i M;QÆBô- ç'm F?Q [m M? i?•M H"TiS+ #WM
F?¬M; +?2 /'m H° ` X Gw ."i t€+ i?U+ b B `²B- ?„M i?"i F?¬M; M;î ?„+ #`Q F?€+?
`ä `M; F?¬M; +| b€i F?Q- ;Bì T?9i M`v b€i F?Q H° ` M?Q p"vX

hB iB iB K°i ?²B- ?„+ #`Q F?€+? [mª M?B M H` ç°M; b€i +Æ- pW ` i v +?QM? H` ç
p" M /KM; F?¬M; ;B M HU+ HQÈM;X æ'm F?Q F?®M; +? F?¬M; ;B M HU+ HQÈM; i
+¬M ? Q T?Q ç'm F?Q +kM; p¬ +MM; HÈMX æ®B pÈB ç'm i¬M +QìM; ;Bª K` M|B-
i?„M;- +?QM? H` F?¬M; ;B M HU+ HQÈM;X L?QM; ç®B T?QÆM; ç½ /MM; ç'm F?Q
Gw ."i M m +ÁM /MM; ç'm F?Q i?m-M i9v- H` +,M #ªM F?¬M; +| +€+? M`Q +?®M; H

S?€T [mv i i`QM; i v pW ç°M;- ç'm F?Q iÆ M? M iWM; bÈB i`M ` ç-m M;|M i v-
;B M /QÈB bU F?®M; +? +O ç'm F?Q iÆ M? M- H"TiS+ +| [mv Hm"i M´B H MX h-
F?¬M; M;WM; p†M p Q H M- +MM; H9+ ?„+ #`Q F?€+? F?®M; +? F?¬M; ;B M +?B
HQÈM; +m²M; ?½M ç M KS+ i" M +MM;- i?B M ç` M;mv M F?Q çB M +m²M; `9i`
+m²M; T?QM; ;`Q i?ûi- K` î i` M K†i #B M- i?2Q F?¬M; ;B M # ç°M;- tm'i ?B M K
i¢B i`QM; ç€K iQ`M [m - ? i i?ªv bBM? p"i ç m #` M;?B M i?`M? #°i K`MX

@ *€B M`v H` çQÊ+ `²B- M?QM;- Km®M #ªQ p i€M? K¢M;- +?d +| im pB ç'm i¬M H

dj8X ZXe @ *?QÆM; jj8, hQÈM; Zm•M JìB hB +

>„+ #`Q F?€+? M;Q`B KB M; M|B +?mv M- i`QM; i v K°i F?„+ F?¬M; M;WM;- F?¬M
M´B b|M;- i-M; i-M; F?m +? i€M K` ` X GQ¢B ç'm T?€T HB m K¢M; M`v H`K +?Q G
F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ+- #` K°i M;QìB t H¢ /•v /Q [mv i ç'm- ç®B pÈB Gw ."i K`
K°i +?mv M i®iX >ÆM M[i?U+ HU+ M;QìB t H¢ M`v- +MM; KbM? iQÆM; tSM;- H
Km®M +?B M i?„M; ç®B i?O +kM; F?¬M; TªB H` F?¬M; +| F?ª M,M;- M?QM; ç'm
F?¬M; M?ÄX

@ h +kM; F?¬M; Km®M ;B i K°i M;QìB F?¬M; +| i M im´B- M;QÆB M? M? HQm H
+?mv M ç¢i H¢BX

Gw ."i i?•M ?bM? #B M ç´B- ç'm F?Q F?®M; +? F?¬M; ;B M ç€M? M? m +? i b®M
i¢B i`QM; ?Q F?¬M; [m v +?mM; [m M? ?„+ #`Q F?€+? - i®+ ç° M? M? ç M KS+ i" M
M`Q M?bM i?'v `ä i?•M ?bM?- +?d i?'v K°i çQ`M i`MªM? ç2K ?„+ #`Q F?€+? ?Q`M i
>„+ #`Q F?€+? i?U+ HU+ æ'm i¬M #bM? i?QìM;- #` Gw ."i # Q p•v +kM; F?¬M; M?
M?QM; H¢B +`M; i? K M²M; ç"KX "¶M; M?B M- çQ`M i`MªM? HB M iB T p M; H M
•K- M; v b m ç| - p`B çB K FBK iBM? i?2Q i`MªM? T?€i ` - M?^K i'i +ª +€+ T?QÆM
F?€+? #„M M? M? ç MX hbM? ?m®M; M`v- +U+ F€ ;B®M; K°i +€B #€M? t2 M;U - i?
#€M? t2- K` ?„+ #`Q F?€+? H` ?¢+? i•K +O i`K+ t2X

L?"M H`v FBK HQM; +mM; T?€i ` ç'm F?Q M?Q KQ i M +¬M; FQ+?- i?•M i? ?„+
M? M?- M?QM; T?QÆM; ?QÈM; tQ v i`ÁM +MM; pÈB Gw ."i H¢B F?€+ #B i- i?•M ?b
ç°M;X >„+ #`Q F?€+? tQ v i`ÁM- ç'm F?Q KQ i M ;B®M; M?Q;†T HÁ tQ- +?ŠM; M
?„+ #`Q F?€+? #¢Q HB i- M;QÊ+ H¢B #` TªM +?`M i`î p X >B m [mª M?Q p"v- +M
FQM? i`î H¢B- ? B +€+? H`K F?€+ M? m M?QM; F i [mª H¢B ;B®M; M? m ç M Fb /
F„ ;bX s2K ` ?„+ #`Q F?€+?- [mª M?B M +| p`B T?¬M i?O çQ¢MX L;?o iÈB ç•v- G
M;WM; H¢BX

@ æWM; ç€M?- i +kM; F?-M; Km®M #B i M; QÆB H" BX

æ€M; +? i- ?„+ #“Q F?€+? b€i w /“v ç†+- +?ŠM; [m H" +® w H°` K" i?-B- H9+ pW
b€i F?Q +kM; /-M /-M iB m i€MX JK+ çQ+? +O >„+ #“Q F?€+?- Gw ."i çQ€M` ç!
>„+ #“Q +kM; F?-M; +! M; !iÈB Gw ."i H9+ M"v b€M; ;B¼M; M!B,

@ L!B F?-M; ç€M? b) F?-M; ç€M? *€B M"v F?-M; T?ªB H" i?U+ HU+ +?•M i?"i +C

@ L; QÆB M?B m M; Q!B ç M; M; O F?-M; T?ªB H" M; Q!B +! ç¢Q çS+X

Gw ."i M!B tQM; - +kM; F?-M; [m v ç-m H¢B F?-M; M? M? F?-M; +?"K # v i`Î p X
çm´B i?2Q- +kM; F?-M; +! ` i v- K" H" M; ,M Gw ."i i`QÊ+ K†i- b m ç! +?"K`½B K
;QÆM; K†i K" Gw ."i +kM; F?-M; +! t H¢; bX E?m-M K†i M"v- Gw ."i imv M?B M+!
bU F?-M; i? F?-M; [m2M i?m°+- ç9M; H" i M [m•M [m M K" i®B ?-K [m +MM; #"
T?-M GK+ pQÆM; ;B - i¢B b Q T?ªB HûM HûM H9i H9i +MM; KbM? [mv i ç'm- Gw

@ M æ² aBM?- pÈB i?U+ HU+ +O M; QÆB- + K i•K H" K K°i +€B T?! iQÈM; +O G¢
M?•M i" B F?-M; çQÊ+ i`¼M; /KM; `²BX

@ L; mv M H B H" M; Q!B +O GK+ pQÆM; ;B - tBM i?S +?Q i¢B ?¢ +! K„i F?-M; i`Á
?½B- bÊ ?½B `²BX

GQ¢B M; Q!B i?•M T?"M #'i T?"K- Gw ."i +ªK i?'v pB M FQM? K°i +?9i H" i®i ?ÆM)

@ æB i?2Q i - #'M pQÆM; +! i? çQ +?Q M; QÆB M?B m i?S bQ pÈB G¢+ E€ ?ÆM

æB K M"v Gw ."i F?-M; +?9i M; ?B M; !- M?QM; Gw ."i ç²M; i?!B +kM; `ä`"M; - GK
KbM? i`ª; B€- bQ pÈB G¢+ E€ HÈM ?ÆM`'i M?B mX J" p"i Gw ."i Km®M- GK+ pQ
M; ?o iÈB- F?-M; T?ªB i" B T?9- F?-M; T?ªB ç` p`- K" +?d H" F?-M; +! M; Q!B [m
i?'v Gw ."i /Q /U K" F?-M; M!B- GK+ pQÆM; ;B iB TiK+ ?B m b B w M; ?o +O Gw

@ "´M pQÆM; #B i`ä G¢+ E€ pÈB M; QÆB +! æM i" B M; °- M; QÆB +! i? ?B m HÁM
`^M; M; QÆB H" K°i M; Q!B ç€M; ;B€ iQM M?B KX L?QM; ?„M +?ŠM; [m H" K°i iQÈM
?„M +?d H" M?•M p"i M?` HQm- ?Q" M; i?'i ç¢B i?-M ç [m®+ KÈB H" +?¶ i?Q+? ?E
M; QÆB b) ç¢i çQÊ+ p¬i" M pBM? [m M; +MM; i" B T?9X

@ æQÊ+ `²B- GK+ pQÆM; ;B - i b) t2K H¢B w FB M +O M; QÆBX

Gw ."i +ªK i?'v iW +?®B iU ?²+kM; F?-M; [m€i?Ä ç€M; - M?'i H" GK+ pQÆM; ;B

@ a€M; bÈK M; "v K B #'M pQÆM; T?ªB Hv F? B i?-M HQM; +ªM; i`Î H¢B ç ç¬- ?v
i`ª H!B #'M pQÆM; i?mv i T?K+X

GK+ pQÆM; ;B M!B tQM; - ?QÈM; #! #B M # v p9i çBX Gw ."i`'i +ªK F?€B M?È iÈM
i`QÊ+, h? F, ? B KQÆB K®i +! +€B ;b [mw ;B€ M?'i- ç! H" M?•M i" BX s2K` F?-
+kM; F?-M; `B M; ;b i? F, ? B KQÆB K®i- M?•M i" B- poM? pB M H" [mw ;B€ M?
pQÆM; ;B çB ç¢B i?-M ç ç¬- ?B M i¢B ?„M + -M Hw /Q +?Q HK+ pQÆM; ;B #"+
F?-M; T?ªB / ibKX

h•K ibM? +! +?9i 'K S+ i`Î H¢B #B i i?U+ O KbM?- F?-M; M; !i?B Ti?•M i?` p G¢
! ç!X

@ M T?! iQÈM; - G¢+ E€ iQÈM; [m•M !BX

h¢B ?ªB [m•M /Q M? ç` M?"M`¶B p" B M; "v- Gw ."i +kM; Qi M?B m #B i K°i +?9i-
+9- M; v +ª ç M #m´B i®B pšM i" M ç-v iBM? HU+- M?QM; F?-M; #B i i" B m i" T+?
E?-M; T?ªB H" H¢B ibK [m M [m•M- ç M tÁ tûi i?U+ HU+ +O KbM? b QX

G¢+ E€ H-M M"v +kM; F?-M; iQM? iQ€M ;b- ç•v H" v M iB + #bM? i?Q!M; K" i?-B
im´B M"v- i?•M H" K°i ç¢B [m M- G¢+ E€ ç½ ç2K +m°+ b®M; bBM? ?Q¢i #bM? i?Q
?ªQ +Ð M"Q- M?'i H" G¢+ E€ +! KQ!B ? Bi? iY [mw i°+ K„ K¢QX æ¢B iQÈM; [m•
K°i H-M- M; Q¢B i`W i?"M? pB M; B i°+- G¢+ E€ M; šm M?B M +kM; K!B i?m°+ ?¢ ç
[m M ? +ªK ibM?X G9+ M"v- Gw ."i +! K v K„ M i`Î i?"M? M; Q!B K" G¢+ E€ Km®M H

@ æϕB M? ?MM; +O +?9M; i ϕ M ϕ•v- MT? iQÈM; - i ϕ½ +?QHQM? +O i ϕ M H
M M K†+ [m•MT?K+- K" H" K†+ H T?K+ KÈB ϕ9M; X

L?bM i?'v Gw ."i ϕ½ ϕ M- Gϕ+ E€ ?"Q ?SM; p¬ +MM; X " T?¬M ϕ¬M; i? iY p•v [m
Gϕ+ E€ m®M; `QÈm ϕÄ #WM; +^aF?m¬M K†i- i?Î?´M ? MX

@ Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M- i ?B M iϕB + i? i`Î p ϕ´B H T?K+ `²BX

@ E?¬M; +-M F?¬M; +-M- M; ²B tm®M; - i ; BÈB i?B m K°i +?mi pÊ +QM +O i - ϕ•v
G ϕ [m®+- H" pk M[Qm i9 M?'i- ϕÈB H€i M[M" M; M?"v +?QM; QÆB K°i ϕB m bÎ i
i M; ?o F?¬M; H-K- M" M; bBM? ` iϕB T?Q M K i`QM; ; B ϕbM? ϕB m iYm bQ- +€
/Q J½ G} iU i v ϕB m +? X

æB m H"K +?Q Gw ."i FBM? M; ϕ+ F?¬M; i?¬B +?QM? H"- i? iY Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M
+Æ ?? K¶B M; QÌB ϕ m + i mv i F„- F?Q i`QÆM; M?'i +?QM? H" i`QM; ϕ i +ÁM + i K
i°+- ϕQÆM; M?B M M" M; H" ©B M?•M i°+ K„ M[- M?'i ϕ`M? T?ªB /MM; €M? K„i i?~K

@ >^aB >^aB- #¼M M?Ä- Gϕ+ h?Ov H" M[M?B +O i - M" M; F?¬M; T?ªB M iB pÈB i
b Q\

Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M ϕ°i M?B M /QÌM; M?Q H" M?È ` +€B ; b ϕ i- M?bM p K°i ; i + ?°

@ Gϕ+ h?Ov i, i, M iB K¬B ?²M; #` +€ MQÈM; H"K ?Q- i M; ?o M" M; ϕB i` M; ϕB K H
J°i +€B M K ?"B iY ϕ€T- Gϕ+ h?Ov iB m i?Q- i?"i ϕ9M; H" + i mv iQM- Gw ."i +QÌB F
h?Ov iB m i?Q i` M; ϕB K HϕB K' i # Q M?B m i?ÌB ; B MX

G9+ M"v +^aM? iQÈM; FB m /B K tm' i?B M Î v M ?°B- t2K ` Gϕ+ h?Ov iB m i?Q pb v
+€+? , M K†+ X h` M M; QÌB M" M; K†+ K°i #° ?ÊT i? - H"K i¬M /€M; M; QÌB K„ H - Hϕ
?ÊT H¼M i i + ϕ2M- H° ` T?¬M +´ i?B M M; X E€ i?"i Gϕ+ h?Ov tBM? ϕ T- +?Q /M F?
; b- ϕ®B pÈB M K M?•M +kM; + i K°i HQϕB HU+ ?'T /šM iU M?B MX L" M; , M K†+ ϕ T
pÈB v M ?°B ϕ K M v +QB i`¼M; K" i?¬BX

@ E?€B F?€B- MT? iQÈM; - tBM ϕWM; /MM; +€B HQϕB €M? K„i M"v t2K +QM ; €B
M?'i- ϕB m M"v b) H"K i #' i MX

Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M + i +?9i i` m iS+ M?„+ M?Î- H iB M iB M"v +kM; H"K +?Q Gw ."i F
HB M M`M? ? i i,

@ æ9M; p"v- Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M- +QM ; €B +O M; "B i®B M v i?"i tBM? ϕ TX L m
+?9M; i i?•MT?"M +€+? #B i K°i i i`ÌB- i M; ?o h M; ?o [m^ai?U+ Km®M v m M" M; X

GQϕB i?'B T?²M; M"v- ϕ®B pÈB #' i F€ K°i T?K i?•M M"Q K" M iB- ϕ m H" K°i pB +
i?ŠM; i?„M i?"M? F?~M +~M; + i +^aK ; B€+ p¬ ?ϕBX Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M ? ? +QÌB

@ h H" K°i T?K i?•M- #ÎB pb p' M ϕ M"v- +?QM? KbM? +kM; F?¬M; T?ªB H" K°i i'
+O i K°i M[M?•M [mw i°+ ϕ m F?¬M; + i X *?Q M M- MT? iQÈM; - +?d +-M M; QÆ
+O i v m M; QÆB- i mv i ϕ®B F?¬M; T?ªM ϕ®BX

@ S?K i?•MX

Gϕ+ h?Ov ϕB ϕ M # M M; QÌB Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M- i?QªB K€B M iB,

@ *QM M; ?o- +QM ϕ½ v m MT? iQÈM; X

@ S?®+X

Gw ."i F?¬M; M; WM; T?mM i`" Î i`QM; KB M; ` - i?"i + i T?ªB H" M[M?•M F?¬M; M
` - Gϕ+ h?Ov i?ŠM; i?„M M; QÈ+ HϕB H"K Gw ."i i?¬M FBM? FB M +QÌM; + i +?9i F

@ - i?"i p"v +?, M; \

E?B M; ?2 ϕQÈ+ Gϕ+ h?Ov +?QM? KB M; i?W M?"M- Gϕ+ E€ iQÈM; [m•M ; B"i KbM

@ oW i?'v ç½ v m\ G½Q i?B M - Gç+ h?Ov- +QM ;€B i?•M €B +O i - t2K` içB çB
i?W i`mv M i?®M; +O i X æQÊ+ `²B- M T?| iQÈM; - M[M?B +O i ç½ v m M; QÆ
; bK` M|B- ;B v M ?¬K M v H` H çQM? ?¬M `²BX

L?•M T?~K M`v #°+ T?€i +kM; [m€ KS+ K½M? HB i- HQçB K,, M[ M`v- HQçB T?K i
M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ +| çB K F?¬M; +?`m M´BX æ°i M?B M ;B`i KbM? K°i +€BX

@ æ iç ççB iQÈM; [m•M i?`M? iQ`M- i?m°+ ?ç- i`QM; HÁM; i?m°+ ?ç +ªK FQ+? F?
#B m ççiX

@ M T?| iQÈM; - M; QÆB ?ŠM H` +ªK iç #ªM iB m i?Q KÈB ç9M; +?SX

Gç+ h?Ov ?QT K,,i HçB- ?bM? i?`M? K°i +€B çQÌM; pÁM; +mM; ç T K,,i- KB M; Kd
M; QÌB T?B i?QÌM; X G`K` HQçB i?¬M b,,+ i?B m M[K M; QÌBX Gw ."i +ªK ;B€+ b
pW `²B ?,,M iQM? iQ€M ç2K M; QÌB i?m çQÊ+ i` M ;BQÌM; - M|B F?¬M; +?WM; H`K

@ ZmªM ;B - [mªM ;B - H`v `QÊm i®i M?'i K M; H M- pçM i?¬M T?M ?°- Gç+ h?Ov`
i T?ªB +?9+ KWM; KÈB çQÊ+X

Gç+ E€ iQÈM; [m•M F m iQ H M- çB M +m²M; X

@ hçT G•K- M`M; K9 ok u EB K ok bîi`QÌM; M?'i- i F?¬M; i? +?| çÊB çQÊ+ `²B
iQÈM; - +€+ M; QÆB M; ²B p`Q # M +çM? i - +€+ ?`B iY +O i - i v m +€+ M; QÆBX

.QÈB i€+ /KM; +O `QÊm +²M- Gç+ E€ iQÈM; [m•M ?Q`M iQ`M M|B M,M; H°M t°M-
iQM? +€+? mv M; ?B K i`-K´M M; `v i?QÌM; K'i bç+?X Gw ."i +kM; F?¬M; M|B ;b-
M`v H-M ç-m iB M çQM? ?¬M- +S M?Q p`v ç-M ç°M- m K ?Q`M i?`M? \ .mv M?'i ç
çQM? ?¬M +QB M?Q H`K,, M[+U+ T?~KX "i [m€- K,, M[+U+ T?~K+kM; F?¬M; [m€
K,,i +?Q Gw ."i- Gw ."i +kM; ?B m H†M; H) +?m²M F?ÄB v M ?°BX

@ M T?| iQÈM; X

æB ç M K°i +?¶ p,,M; p - Gç+ h?Ov ;¼B Gw ."i HçB- i?QªB K€B M|B ,

@ h +| T?ªB H` [m€ çQÌM; ç°i F?¬M; X

@ a Q +| i? +?S- +| i? çQÊ+ iB m i?Q v m K M- içB ?ç+ Q ?SM; +ÁM F?¬M; F`T-

@ h i?'v +| #m²M #U+ içB i`QM; #KM; +S M|B- iW M v p b m F?B F i?¬M- M; QÆB

@ *€B M`v Gw ."i i?"i bU +¬M K°i +?9i i?ÌB ;B M i?Q+? SM; - p T?¬M F i?¬M- Gw
HQ #[K B- i?"i ç9M; H` ``i F?| H`K +?Q Gç+ h?Ov K°i +€B ?S ? MX

Gw ."i ç°i M?B M +| +?9i i?QÆM; +ªK- +?ŠM; H) ç•v H` +QM çQÌM; +QÌM; ;BªT?ª
."i M; mv M w M iQ`M H`K K°i M; QÌB #bM? i?QÌM; - i` M i? ;BÈB M`v +kM; +| i?
M[H`K H½Q #`- F?¬M; +¬M HQ H,,M; - bBM? ` K°i´ ?`B iY- +m°+ b®M; F?¬M; +¬M
ç M`v +kM; +?d +| i? M; ŠK HçB K` i?¬B- ?,,M +?B K +S i?•M i? Gw ."i- i`Î i?`M?
p`Q ;B i°+ +MM; pÈB +€+ HQçB i? HU+ i` M? ç`mX *kM; F?B M +?Q ?,,M iBM? iç
+| i`Î M M KçM? K)- i`Î M M KçM? M?'i- KÈB +| i? +?QM? i?S+ +| +m°+ b®M; iU /O
+QÌM; ;Bª- M; QçB i`W çB ç M +m®B çQÌM; - +kM; F?¬M; +| çQÌM; [m v p X

@ M T?| iQÈM; - M; QÆB ç M; bmv M; ?o +€B ;b\

L?bM i?'v Gw ."i #B M ?| #`i ç`M?- Gç+ h?Ov •M +¬M ?ÄBX

@ h bmv M; ?o- M m +| K°i M; `v- M; QÆB T?€i ?B M i F€i ?"i p®M +kM; F?¬M; T?ª
M; QÆB b) M?Q i? M`Q\

Gw ."i +| +?9i F?¬M; ç`M? HÁM; - ?,,M F?¬M; ç`M? HÁM; i?QÆM; i´M M`M; X Gç+ h
iQ +QM K,,i- i`-K iQ ?²B ç€T,

@ L m i T?€i ?B M i F?¬M; i?QÆM; M; QÆB- i çQÆM; M?B M `ÌB F?ÄB M; QÆB
çQÊ+X

@ *?d KQM; F?¬M; +| M;¬v M"Q ç|X
Gw ."i`MM; KbM?- +kM; F?¬M; M|B i? K M[- b m ç| p°B p" M; T? M? H¢B +?O ç X
@ M æ² aBM?- i?U+ HU+ +O M;QÆB K¢M? M?Q i? M"Q\ L; v +ª +? i - +kM; F?¬
F?Q T?ÁM; ?° ç +?Q i +¬K FB K +?ûK- +?ŠM; H) M;QÆB bQ pÈB i +? +ÁM K¢M
G¢+ h?Ov M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄB ç M p' M ç M"v- p¬M ç M"v M" M; Km®M #B i M?
@ *€B M"v +MM; i?U+ HU+ F?¬M; [m M ? - K" H" pbi im Hmv M [m K°i HQ¢B +¬M
M"v b) F?¬M; +¬M ;B i, M; ç'm F?Q- M?QM; i?•M i? +| i? i`Î M M M?Q FBK M?Q
K i?m"i çM ;BÐM p"v- i?Q¢i M?bM`i ?mv M /B m- F€i?"i çÆM ;BªM p¬ +MM; X
Gw ."i ;BªQ ?Q¢i +Q`B,
@ L;QÆB F?¬M; T?ªB pb p"v KÈB v m i b Q- M;mv`²B- i i?"i bU H" F?¬M; M M M
@ L;mv M H B H" M?Q p"v- H"K b Q M;QÆB F?¬M; M|B bÈK- i +ÁM iQÎM; `^M; M;C
G¢+ h?Ov K†i +| b„+ ;B" M- Q€M i`€+? M?bM Gw ."i- iU ?² H" Gw ."i +| +?O i•K H
v m M? ?MM; #'i Hm" M i?`B ç¢B M"Q ç m F?¬M; i? v ç´B- Gw ."i +ªK i?`v M m M|B
h?Ov t2K i?QÎM;- pb p"v H¢B M|B,
@ L|B +?Q M;QÆB #B i K°i #Q K"i- M;QÆB +kM; F?¬M; i? M|B +?Q #'i Hm" M F M
@ "Q K"i ;b\
@ E€i?"i im pB ç'm F?Q +O i F?¬M; T?ªB H" æ'm >Q" M; +ªM? ;BÈB- K" H" ç'm i-
h•K iQ i?B m M[? v ç„M çQ- Gw ."i T?B i?QÎM; iBM? iQÎM;- G¢+ h?Ov H¢B M? M
pÈB HQ¢B iB m ibM? M?•M #Q K"i M?`i ç`M? b) i?O F?~m M?Q #bM?X *ÁM M[- +Q
+kM; F?¬M; b Q- M m ibM? ?m®M; F?¬M; ç9M; ?„M b) p¶ p¶ +€B K¬M; `ÎB çBX
@ æWM; çM i - M;QÆB M m H" ç'm i¬M- i +ÁM H" æ'm h?€M?X
G¢+ h?Ov H¢B F?¬M; iBM- Gw ."i Km®M M" M; pmB p - iU M?Q +¬K +¬M; T?€T +
iQÎM;X
@ E?¬M; iBM b Q\ h +?SM; KBM? +?Q M;QÆB t2KX
Gw ."i F?) pQÆM i v- M„K Î 2Q G¢+ h?Ov- b m ç| M;U F?¬M; K" # v H M- ?QÈM; ?Æ
i`mM;X L;U F?¬M; T?B ?"M?- ç•v H" ç†+ i?M +O ç'm i¬M +QÎM; ;BªX G¢+ h?Ov H"
M T?| iQÈM; i?"i bU +| +?9i +´ [m€B- bQ pÈB +?QM? KbM? +kM; F?¬M; HÈM ?ÆM
_ä`" M; ç¢i ç M ç'm i¬M +QÎM; ;Bª- p"v ?„M H" M;Q`B ? v H" [m,\
@ L;QÆB b) F?¬M; H¢B im Hmv M +€B ;b ç†+ i?M +¬M; T?€T KÈB ç¢i iÈB ?B m [m
@ E?¬M; +| HQ¢B +¬M; T?€T M"vX
Gw ."i K M; i?2Q G¢+ h?Ov +?"K`½B ?¢ tm®M;X
@ L;QÆB i¢B b Q TªB i¢B i`QÊ+ K†i +? i ;B'm /B K i?U+ HU+\
æ®B pÈB p' M ç M"v- Gw ."i ç M; [mv i ç`M? i`QÊ+ K†i G¢+ h?Ov #B m ?B M i?U+
@ h ç•v H" bÊ +•v iQ ç|M ;B| - ç'm i¬M +QÎM; ;Bª +kM; F?¬M; TªB H" +?Q +QÎM;
KbM? i?€B [m€- / /" M; çQ iÈB T?B M iQ€BX
@ E?¬M; M;?o iÈB M æ² aBM? M;QÆB HÁM; /¢ +ÁM b•m M? - M|B K m- +ÁM +| +?
@ æ½ F?¬M; +ÁMX
Gw ."i /Si F?Q€i i`ª H`B- M|B /®B H¬M; K"v ç m F?¬M; ç°M; X

@ Gw ."i\

h M Gw ."i- i?•M H" æ'm h?-M çB M iQ i - HçB [m2M i?m°+ p¬ +MM;X > B ;½ T?K
`"M; M?'i- H9+ M"v Î Zm M; JBM? i?-M bÆM- i®B ç +kM; +?d +| /QÊB ibM? ?m®M;
`lB çB- K" M?[M; M;QlB `lB çB FB iW Zm M; JBM? i?-M bÆM çB æ'm h?-M ççB H
H" çB ibK K°i M;QlB i M H" Gw ."iX

@ L;QÆB- M;QÆB MlB M;QÆB #B i Gw Gw ."i b QX

hQ i ç-m HQÐB ç m +| +?9i i?„i HçBX

@ h|K HçB H" +MM; Gw ."i +| [m M ? - i M?È M;QÆB +ÁM +?Q +| iQ +€+? #B i M?

L K M?•M MlB F?¬M; b B- ? B i M +?T i?'T iQ i t€+ i?U+ F?¬M; +| iQ +€+?X

@ *€+ ?ç i?dM? +?l K°i +?9i- i' M; æB M +?O +kM; F?¬M; içB Zm M; JBM? i?-M bA
i?¬M; #€QX

h`QM; ç| K°i i M iQ i /MM; ç'm F?Q ?| /U+- ?QÈM; Zm M; JBM? i?-M bÆM # v p
H•m- i M iQ i M"v HB M K M; i?2Q K°i p` >²M; u ççB iQ i çB iÈB # M M;Q" B bÆM
M"v pW i?'v çQÊ+ ?„+ #`Q M?•M- F?¬M; i? +?l çÊB çQÊ+ ?ÄB i?,K,

@ *€+ M;QÆB #B i `ä Gw ."i `ÆB tm®M; b Q\

L K M?•M +?"K `½B ?²B ç€T,

@ E?¬M; #B iX

J°i ;B¼M; i` m çM H"K +?Q >²M; u ççB iQ i iS+ ;B" M Km®M T?€i i€+- M?QM; M;Q
ç| +ÁM MlB i? K,

@ h +| F?ª M,M; ;B9T çÐ æ'm h?-M çB M ibK çQÊ+ Gw ."iX

@ *€+ M;QÆB `®i +m°+ H" B\ .U p"Q +€B ;b MlB +| i? ibK çQÊ+ Gw ."iX

@ h H" M;QlB Î æ'm h?-M ççB HK+ ?B m `ä Gw ."i M?'i- +?d +¬M ?„M +ÁM ç M; Î
M?'i ç`M? +| i? ibK ?„M` - K†+ /M ?„M ;B'm i`QM; HÁM; ç'i çB M[X

J°i KK+ [m M; Q€M ç°+ ç M KS+ i" M +MM; iW b m i'K K†i Mç +O M K M?•M H°`
M"v- >²M; u ççB iQ i iU ?² M?'i i?lB [mv i ç`M? iBM iQÎM; ?„M- H9+ M"v- M[M?•
+?mv M,

@ *?9M; i F?¬M; +-M æ'm h?-M çB M +| #'i Hm" M ?²B #€Q ;b- +€B M"v +ÁM +?Q

h?b` ç•v H" ? B +?Q M;mv M ;BªX >²M; u ççB iQ i +ÁM ç M; HQ H„M; ? B M;QlB
;B M; ?² F?¬M;- i?b` #¼M ?¼ +€B ;b +kM; F?¬M; Km®M +-m- +?mv M M"v /o M
t2K #¼M ?„M H"K +€B F?d ;B| ;b +| i? ibK` Gw ."i ? v F?¬M;- i|K HçB ç®B pÈB
F?¬M; +| #'i F€i' M i?'i M"Q- M?Q p"v- pb +€B ;b K" F?¬M; i?Y K°i H-MX

@ > B p`- KlB çB i?2Q i X

>²M; u ççB iQ i F?Q€i i v i?O i? KlB- çÊB ? B ?„+ #`Q F?€+? M; M; M?B M iW i`Q
u ççB iQ i iU ?² M?È` +€B ;b ç| - ?ÄB,

@ sBM ?ÄB +€+ ?ç i¬M iQM? ççB / M?X

@ GQM; L;çQ h?B MX

*MM; H9+ ç| - içB T?Q M;Q" B M; "M /†K t - Gw ."i M;²B i`QM; t2 M;U ç°i M?B M
KçM? K°i +€BX hW i?-M HQM; +ªM; tm'i T?€i çB K°i M;"v `²B- /U iQM? F?mv ?-
*?•m i?"M?- iW i`mv M i®M; i" M- +| i? i`U+ iB T i`mv M i®M; ç M ç ç¬X G9+ M
i`U+ iB T M;U F?¬M; T?B ?"M?- M?Q p"v +| i? iB i FB K M?B m i?lB ;BlX L?QM;
i?•M K M; i?2Q [m€ M?B m p"i T?~K- ?ÆM M[Gç+ ;B +?m~M #` H p"i iB M i`B +?
çO +?S KQlB +?B +`QÆM;X æ®B pÈB Gç+ h?Ov ç²M; ?"M?- HK+ pQÆM; ;B F?

i`W T?B H9+ + - M i?B i- p` pQÆM; ;B M`v # M;Q`B i?Qϕi M?bM +| ϕB K i^aM KϕM
F?¬M; iÄ i?€B ϕ°- ; -M ϕ•v +`M; i`-K K†+ Qi M|BX

@ M + + - M;QÆB H`K b Q p"vX

L?bM i?'v Gw ."i #ÎB pb K„i T?ªB M?ªv /UM; ;B®M; M?Q #` ϕB M ;B"i- Gϕ+ h?Ov p
M + + b m F?B `ÎB F?ÄB i?-M HQM; +ªM; - Gϕ+ h?Ov ϕ®B pÈB Gw ."i ϕ½ ϕ´B +€+

@ E?¬M; +| ;b- +| ϕB K i?'i i?-M K`i?¬BX

@ h?2Q i +MM; K°i +?¶- `ä`M; +ÁM /€K i?'i i?-M- i?"M? i?"i M|B- +| T?ªB H` bmv
Gϕ+ h?Ov ?ÌM /¶B- ϕ¬B #`M i v i`„M; M?Q T?'M M? M?"M; ϕ•K p`Q M;U+ Gw ."i-
ibM? v m +m²M; M?B i`²B- Gw ."i F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; H„+ ϕ-mX Gw ."i +QìB
i`QM; M;U+ ,

@ L;QÆB H` +QM ;€B ϕ½ tm'i ;B€- i?W /`T ?B M iϕB i` M? i?O i?ìB ;B M- #^M; F?
?°BX

@ >B M iϕB +kM; F?¬M; +?Q- M m HϕB #` i T?€i ?B M M;QÆB bmv M;?o KB M K
#®M +?[òGϕ+ h?Ov +?mv M /KM; ò

*¬ M`M; i?"i ϕ9M; H` /Q /ÄK ϕ€M; v m- HQϕB i®i ϕ T M; „M M;OB M`v K` +| i?ìB ;
F?¬M; #Ä [m - #`M i v Î iϕB i`QÈ+ M;U+ Gϕ+ h?Ov pm®i p2,

@ h Î +?¶ M`v F?„+ H MX

@ *?€M ;?ûi- F?¬M; +?Q T?ûT bÌ HQϕMX

GQϕB M;[+ªM? M`v- Gw ."i ϕQÆM; M?B M #B i`ä- M°B /mM; M;¬M M;[+MM; w iS
pb p"v +`M; i? K F?¬M; FB M; M ;b +ªX

Gϕ+ h?Ov /M b Q +kM; +?Q # Q ;Bì i`ªB [m M K M?•M i?B m M[- #` i?O T?€T Gv
pm®i T?ŠM; - +ªM; QìB +kM; K K M?kM tm®M; - M;?o ϕB ` HϕB bÈ +?Q t T?m M;?
Gw ."i i•K bBM? Hw ?Q`M iQ`M #bM? i?QìM; - M K M?•M im´B i` - K„ M[i`QM; M;U-
+kM; T?B i?QìM; +QìM; HB i- M m F?¬M; HQ H„M; t2 M;U +€+? •K +kM; F?¬M; i®
MûM HQϕB bBM? Hw Km®M +? i M`v `²BX

G9+ M`v i`ìB +kM; ϕ M ?Q`M; ?¬M- ϕQ`M t2 `®i +K+ ϕB p`Q h`mM; *?•m i?"M?X
æ¬M; æ'm h?-M ϕϕB HK+ H` K°i iÄ i?"M? i?" iQ HÈM- H` +?¶ tmM; v m- #m¬M #€
"„+ p½M; - i?QÆM; H[`i M?B mX GK+ pQÆM; ;B ?B M M?B M +U+ F€ M T?"M- +
T?O ϕ` T?QÆM; - K` HU +?¼M K°i ;B M F?€+? ϕB K +Ð i`mM; Î HϕBX Gϕ+ h?Ov ϕ
+?9i [m2M i?m°+ - MÆB M`v H` K°i iÄ i?"M? T?® HÈM +€+? i?-M HQM; +ªM; ; -M M
iÈB ϕ•v Km b„K K°i Qi p"i iQ- M?[M; [m•M M?•M FB +kM; pmB p K M; i?2Q iB m i
?"M; M,K Gϕ+ h?Ov ϕ M h`mM; *?•m i?"M? F?¬M; +| /QÈB KQìB H-MX

@ M + + - +?9M; i ϕB ` M;Q`B /ϕQ +?ÆB i?¬BX

.MM; [m #[i®B ϕÆM ;BªM- Gϕ+ h?Ov ϕ~v #€i ϕk ` - tQM; HB M ϕ M;?` Gw ."i ϕB
ϕ®B pÈB Gw ."i K` M|B ?Q`M iQ`M Hϕ HŠK- ϕQÈ+ K„ M[ `O ϕB- ?ÆM M[Gw ."i +kM
iÄ i?"M? ϕQÈ+ tQM; H` óE?¬M; ϕ K +?B i?"M?ô M`v M?Q i? M`Q- pb p"v +kM; F
M? m` F?ÄB F?€+? ϕB KX \*?d i?'v /ÁM; M;QìB /`v ϕ†+ ϕB ϕ M- +| i? H` i?"M? i?
[m®+- h`mM; *?•m i?"M? [mª M?B M T?²M ?Q - + Q H-m b M b€i M®B iB T M? m-
HmB iÈB Km b„K M;?d M;ÆB +kM; F?¬M; QiX

Gw ."i +MM; Gϕ+ h?Ov K°i ϕQìM; ϕB /ϕQ- iB M i v Km +?9i Qi ϕ² ,M pti- +kM; H` i?
M?Q i? M? M?"M- Gw ."i ϕ½ H•m F?¬M; +| ?QìM; i?K [m X h`mM; *?•m K„ i?U+ ϕ
Hm" M ϕ² ,M M`B +kM; ϕ m + v- ϕ m +| iB m Èi i`QM; ϕ|X •M p`Q Gw ."i +MM; Gϕ+ h

@ G½Q #ªM- +| i? F?¬M; +?Q +•v Èi p`Q ? v F?¬M;X

Gw ."i +kM; +| +?9i F?¬M; +?`m M´B- K°i # M m®M; MQÈ+ K°i # M ?QÈM; H½Q #ª

@ E?€+? [m M- +€B +•v Èi M"v M m F?¬M; + v b) F?¬M; çO p` `²BX E?€+? [m M +
*?•m `²B- h`mM; *?•m i?"M? +?9M; i ;¼B H" + v i?"M?- +?Î M;QÆB i`Î HçB p" B
Km®M ,M + v K°i H-MX

G½Q #ªM pmB iQÆB ?ÈM ?Î M|BX

@ *?`m F?¬M; çQÊ+- +?`m F?¬M; çQÊ+X

Gw ."i ç~v +?ûM ço - [mv i ç`M? ç-m ?"M;X Gç+ h?Ov pšM +ÁM i?Q+? SM; ?ÆM b
."i F?¬M; ,M- HB M +kM; çSM; /"v,

@ *?9M; i çB /çQ +?ÆB +Y ?"M; i?¬BX

h`QM; H9+ Gw ."i +MM; Gç+ h?Ov `lB çB- K°i i M F?'i +€B ç-m i|+ `®B #M +U+ F
+•v Èi + v i`QM; i v Gw ."i HB m HoM? +?Q p"Q i`QM; KB M;X L;QlB M;? Q Î ç•m
+kM; F?¬M; M;QçB H - Gw ."i M;QÊ+ HçB F?¬M; i? K ç w- /M b Q H½M; T?Q +kM;
FB HçB iB M i v [mÆ H'v K°i +•v ;¶ M´B ;B" M çMM; çMM; t¬M; HçB- K°i K†i K„M;

@ GçB ç•v- K¶B H-M ç m M?Q p"v- #ªQ i bBM? w H"K M?Q i? M"QX

@ hQM? K°i +€B- H½Q M?•M ;B +kM; +| i? i?QÆM;- i?QÎM; +?Q ?„M i?¬BX Gw
F?¬M; M;Î- M;?2 çQÊ+ Gw ."i M|B- i M F?'i +€B FB F?¬M; ? +ªK ÆM- K" HçB M;
;Bç Gw ."i- b m ç| t¬M; H M- #„i H'v +´ €Q Gw ."i- H„T #„T M|B,

@ Gw- Hw

Gw ."i FBM? ?½B- M?bM F„ i?B m +?9i ?ÄM; K'iX L;mv M H B i M F?'i +€B M"v H
bQ G G M ?¼+ pB M i M H" S?b S?bX E?¬M; M;Î S?b T?b HçB HQm Hç+ i`Î i?"M?
Gw ."i i® +?'i i•K Hw pQÊi [m M;QlB i?QlM;- M?'i i?lB +kM; +?Q€M; p€M;X

@ Gw- Hw- Hw

Gw ."i ;B"i KbM? K°i +€B- p°B p" M; iB T HlB M|B,

@ h - i - i H"K b Q p"v\ L? M? #m¬M; i v- #^M; F?¬M; M;QÆB +kM; çWM; ,MX

@ h HB m KçM; pÈB M;QÆBX

S?b T?b `®i +K+ `®M; H M- K°i i v ç~v Gw ."i ` - #"M i v ç'm F?Q #WM; #WM;- iQ
G½Q #ªM FB M^K KÆ +kM; F?¬M; +| M;?o ç M H½Q F?'i +€B ç€M; ;B" M HçB H" K
i` M M;QlB i?9B H„K- #` K'i K°+ +¬M i`QM; i v- +kM; F?¬M; ç w pB + #m¬M #€M-
+¬M; F?¬M; ?B m ` b Q- M" M; +kM; F?¬M; #B i +€B i M F?'i +€B M"v #` i?¬M FBM

@ >ªQ i•K F?¬M; +| ?ªQ #€Q- M + + - ç€M? ?„MX

Gw ."i bÈK ç½ F?~M i`QÆM;- i`QM; HÁM; #"M i v ç m H" K² ?¬B HçM?- K„i i?'v M
+¬M; M?B m- bÊ S?b S?b H'v i M +O ?„M F m ` - p°B ?ÄB,

@ Jm®M ç€M? F?¬M;\ G½Q hY +ÁM bÊ M;QÆB b Q- ç M ç•v çBX

h?•M ?bM? H„+ HQ- +ª M;QlB HB M p¼i H M ;B[F?¬M; i`mM;X S?b S?b ?€+?`m #

@ S?b T?b- ç•v H" +?mv M ;b tªv ` - H"K ççB ççQ bQ F?¬M; HQ- HçB Km®M H"K i
æ M ;B[F?¬M; i`mM;- Gw ."i H"TiS+ #B M b„+- p K†i ?ÆB +| p M`M? M¼i +QlB

@ Gw- Hw- Gw ."i- M;QÆB i M ?¶M çªM M"v- G½Q hY i?"M? +€B /çM; M"v ?¬K M v-
b QX

dj3X ZXe @ *?QÆM; jj3, æçB h?¬M æ æ¬

@ h H"K ?çB\ h H"K i? M"Q ?çB çQÊ+ M;QÆB\

@ Gw ."i M;QÆB M?È H¢B K°i H-M ç¢B ?°B +O G G M ?¼+ pB M #ªv M,K i`QÊ+
M;-K ç²M; w #¼M ?¼ ?®B H° ?¼+ pB M F?€+- æ¶ G¢T +? i iB i- b m F?B #` pB M
H` /Q i b B bYX E i [mª pB M i`QÎM; +?ŠM; M?[M; +€+? +?S+ ç¢B ç¢Q bQ +O i -
F?ÄB G H M ?¼+ pB M X Gw ."i- M;QÆB M|B- +| T?ªB H` ç m H` M;QÎB +O M;QÆ

L|B ç M i bM? ?m®M; #` çm´B` F?ÄB G G M ?¼+ pB M- i`QM; ;B¼M; M|B +O S?
o` ç¢B ç¢Q bQ M`v- iW M?Ä H´v G H M ?¼+ pB M M?Q M?` +O KbM?- ç®B pÊB ?
H` M|B ç®B ?¼+ pB M iQM? , H¢B `i K¢M?- #ÎB p b G G M ?¼+ pB M pÊB i?•M T?
?Q`M? ?`M? F?¬M; bÊ- Km®M ,M +| ,M- Km®M m®M; +| m®M;- Km®M K„ M[+| K„
#ÎB p`v- S?b T?b +?d b® i?¬M; KBM? +| ?¢MX h¢B T?QÆM; /B M i m H m v M ç´m F
M;QÎB- M?QM; ç¢Q HQ SM; ç®B tY i? - M;QÎB M`v ;B®M; M?Q M?B ç²M; X L m F?-
h?€M? +QÎM; ;Bª- +?Q /M G G M ?¼+ pB M F?¬M; +-M ?„M- iM v iB M i bK K°i +?¶

@ S?b T?b- F?¬M; T?ªB i F?¬M; M;?o i? K ;B #ªv M,K ç¢B ?°B- K` H` p b ?`M? i`
HÐ- +€B M`v h b) M;?o +€+? ç M #M i´M i?´i +?Q M;QÆB çQÊ+ F?¬M; X

"i F M|B i? M`Q- t€+ i?U+ Gw ."i +| b BX >ÆM M[# M ç-m Î h?B M T?QM; ç [
i?"i HÈM- M m F?¬M; +| S?b T?b ` i v- +?QM? KbM? +?d bÊ +kM; F?¬M; +| M;`v ?
."i t€+ i?U+ MÊ ?„MX

@ æ M #M i´M i?´i\ æ M #M i´M i?´i M?Q i? M`Q\ L m M?Q M;QÆB i?"i Km®M ç M
;B i KbM? çBX

.M i?U+ HU+ Gw ."i #•v ;BÌ- Km®M ç€M? #¢B S?b T?b +kM; F?| F?,M- M?QM; iQ
i?"M? p´M ç X "'i [m€ p¬ Hm" M tm´i T?€i iW KK+ çQ+? ;b- Gw ."i ç m F?¬M; Km®M

@ L m M?Q ;B i i +| i? H`K +?Q M;QÆB i`Î H¢B G G M ?¼+ pB M- i iU b€i +kM; F
idM? i€Q K°i +?9i çB- +?ŠM; H) M;Q¢B i`W G G M ?¼+ pB M- M;QÆB F?¬M; i? F

L|B H M +m°+ b®M;- S?b T?b +`M; Ov F?m´i- M|B,

@ h p®M ç M; +| +?9i iB M- ç m #` M;QÆB iB m ? i`²B- F?¬M; +| i?•M T?"M ç¢B
i çB +QÊT #|+ b Q\ *ÁM +m°+ b®M; b Q- i +kM; ç½ p`B M;`v +?Q ,M +ÆK MQ ç m
+?Q M M KÊB i?ªK M?Q p`v\

Gw ."i #m²M +QÎB- H¢B +ªK i?´v ç€M; i?QÆM;- S?b T?b- +kM; i?"i bU H`K +?Q M;C

@ E?¬M; T?ªB H` m®M; `QÊm i€M; €B b Q- +?9i iB M ´v Gw ."i i +|X S?b T?b- p b
M v p b m M;QÆB ?½v b®M; +MM; i X

@ a®M; +MM; M;QÆB b Q\ .B- Gw ."i- H`K b Q i?Q€M; +€B M;QÆB ç½ H` ç´m i¬M
K°i +?9i i?b i®i`²BX

@ æ9M; `²B- S?b T?b- iW M v p b m çWM; ;¼B i H` Gw ."i- i ç´B i M H` M æ² aB

Quần áo lụa thiếu niên Ba Đông lúc này mới cẩn thận quay sang Lý Dật đánh giá mấy lần, sau đó cười ha ha, như là Lạc Thủy vừa mới nói vui đùa vậy:

- Ta nói Lạc Kỳ thúc thúc quá kém, làm sao tìm cho người tượng phu như vậy.

Lý Dật tự nhiên thấy Ba Đông nói như vậy không chịu nổi được, nhưng hắn không coi tên quần áo lụa này trong mắt, Lý Dật ăn mặc có chút nông dân vào thành. Hơn nữa Lý Dật vừa mới trải qua một hồi mạo hiểm, vẻ mặt phong trần còn chưa tiêu tán, cùng không loè loẹt quần áo lụa là như thiếu niên này, tự nhiên có vẻ đen gầy một chút.

- Vị hôn phu của thì làm sao vậy? Đông ca ca, làm sao người có thể nói cha ta như vậy.

Vô luận Lạc Kỳ hay Lý Dật, đối với Lạc Thủy mà nói đều là nam nhân tối trọng yếu nhất, Ba Đông làm nhục hai người, Lạc Thủy giận dữ hiện lên trên mặt.

- Ha ha, Lạc Thủy muội muội tức giận bộ dáng thật là đáng yêu. Hảo, hảo, tính ta nói vậy. Bất quá Lạc Thủy muội muội, tiểu tử này thật sự là không xứng với người, quả thực chính là một đóa hoa tươi cắm phải bãi cứt trâu. Người nhìn bằng hữu của ta, người so với hắn mạnh hơn nhiều.

Ba Đông xoay người, chỉ chỉ đám thanh niên cùng nhau chơi đùa, vẻ mặt đắc ý, giống như là hướng Lạc Thủy quở trách vậy.

- Đúng là đầu con lừa, hắn là ai.

Thành linh, Lý Dật nhàn nhạt nói ra một câu. Ba Đông mặt dài, lớn lên còn có điểm giống con lừa.

Lý Dật nói ra câu này không mặn không nhạt, lời nói không nhẹ không nặng làm cả không gian trong sân không khí đều đọng lại vậy.

- An ca ca, đừng nói loạn, hắn là con của Ba Bồ Vi tướng quân.

Lạc Thủy cũng có chút cấp bách, Ba Đông mặc dù là con của Ba Bồ Vi tướng quân, nhưng dù nói thế nào cũng là thổ địa thiếu chủ nhân. Mà Ba gia nguyên vốn là chỗ dựa lớn nhất của Lạc gia tại đế đô, đắc tội ai cũng không thể đắc tội người của Ba gia. Đây cũng là vì Ba Đông trêu chọc bản thân mình, Lạc Thủy cũng không có nổi giận. Lý Dật há lại không rõ ràng Ba Đông là con của Ba Bồ Vi tướng quân sao, nhìn thấy tên thiếu niên quần là áo lượt này, Lý Dật đã sớm đoán được hắn cùng Ba Bồ Vi có quan hệ. Sở dĩ Lý Dật còn khiêu khích, đó là tính cách của hắn.

- Người nói ta là cái gì?

Bị một tên nông thôn trước mặt mọi người gọi mình là con lừa, Ba Đông xác thực cần giải quyết xuống. Lý Dật thần nhiên cười, có điểm thông dong nói:

- Ta không có nói sai, cái mặt người lớn lên giống như con lừa trong thôn chúng ta.

Lý Dật vừa nói như vậy, Lạc Thủy đột nhiên nhin không được “Xì” cười ra thành tiếng, nguyên bản nhìn kỹ, Lý Dật nói có vài phần đạo lý. Không riêng gì Lạc Thủy, những thiếu niên kia cẩn thận đánh giá, lập tức đều cười lại không dám biểu lộ.

- Lạc Thủy, tiểu tử này rốt cuộc là ai?

Sắc mặt Ba Đông tái nhợt nhìn Lạc Thủy, hắn thật sự không cách nào lý giải, một tên nông thôn dám chạy đến nhà mình mà chửi mình. Chẳng lẽ, cái tên tiểu tử này, có cái bối cảnh gì khó lường sao?

- Người này chính là một cái phó tướng của cha ta. Đông ca ca, hắn mới tới đế đô, cái gì cũng không biết, xem là do lỗi của ta, chớ cùng hắn so đo?

Lạc Thủy gấp đến độ nước mắt đảo quanh, cơ hồ muốn chảy xuống, vẻ mặt cầu khẩn nhìn Ba Đông.

- Không so đo sao? Có thể. Nhưng, mặt mũi của ta làm sao bây giờ? Nếu không như vậy, người làm cho hắn chui qua háng của ta, mặt mũi của ta đã trở lại, sẽ không cùng hắn so đo.

- Còn nói không so đo, hắn là vị hôn phu của ta, người bắt hắn làm như vậy, mặt mũi của ta đặt ở đâu.

Nói cái gì, Lạc Thủy cũng sẽ không trơ mắt xem nam nhân chính mình yêu mến chui qua đũng quần người khác, Ba Đông yêu cầu vô lý làm Lạc Thủy nước mắt lập tức ngừng lại, giận dữ vô cùng.

- Vậy cũng đơn giản, vị hôn phu của nàng cũng không cần phải làm như vậy cũng được, mặt mũi của người chẳng phải được bảo vệ sao? Chỗ này của ta nhiều bằng hữu như vậy, tên nào cũng có thể so với hân cường hân hơn trăm lần, nếu người đều không xem trúng, hắc hắc, Lạc Thủy muối muối, không bằng chúng ta là được rồi. Hân là một cái phó tướng, ta cho là ta bóp chết hân tựa như bóp chết một con kiến.

Đối mặt với Ba Đông ngang ngược, Lý Dật lần nữa nói ra một câu kinh người:

- Ba Đông, không bằng như vậy, người chui qua đũng quần ta, ta liền không so đo với người.

- Người chán sống rồi sao, huynh đệ, đánh chết hân cho ta.

Ba Đông nhăn nheo đã đến cực hạn, rốt cuộc chẳng muốn nói nhảm, vung tay lên, chính mình lao ra bên ngoài.

Những tên ăn chơi trác táng, từ trước đến nay đều là do Ba Đông dẫn đầu, lập tức nhận được mệnh lệnh, đều ra sức nịnh nọt Ba Đông, lập tức một trận oanh xuống, vô số quyền cước hướng Lý Dật đánh tới. Lạc Thủy dù sao còn trẻ, lại có một cổ tử anh khí, chính chịu nhục như thế ước gì Lý Dật giáo huấn bọn họ dừng lại, bởi vậy thấy một đám ăn chơi trác táng đánh tới, cũng không ngăn cản, bởi vì nàng biết rõ khả năng Lý Dật, những người này có lợi hại nhiều hơn nữa đối với Lý Dật mà nói cũng không tính là cái gì.

Lúc này đối mặt quyền cước mãnh liệt, Lý Dật căn bản di động cũng không có, chẳng những không có di động, đầu khí cũng không có vận dụng, vẻ mặt cười khể nhìn xem quyền cước “Đông đông đông” trên người mình. Vấn đề là quyền cước tuy nhiên rơi vào trên người Lý Dật, cảm nhận đau đớn lại rơi vào tay nắm công tử bột, trước mắt tên phó tướng, rõ ràng cả người như sắt thép kim loại đúc thành vậy, đánh càng nặng, chính mình càng bị đau.

- Phế vật, ngu ngốc, dùng đầu khí.

Ba Đông cũng nhìn ra, người trẻ tuổi này tựa hồ có chút thủ đoạn, liền ở một bên kêu lên. Được Ba Đông nhắc nhở, những tên quần áo lụa là bỗng nhiên tản ra, mười mấy người vây quanh Lý Dật, đều tự vận chuyển đầu khí, liền hướng Lý Dật oanh kích đến.

- Chờ một chút.

Lý Dật đột nhiên quát.

- Như thế nào? Sợ hãi sao? Sợ hãi đã quá muộn rồi, tiểu tử thối, người hôm nay nếu còn sống đi ra, thiếu gia ta liền không phải họ Ba nữa, Lạc Thủy, tiểu tử này tên gọi là gì?

- Gia gia họ An, danh Là Đồ Sinh. Ba Đông, người không phải nói bóp chết ta liền như bóp chết một con kiến sao? Có dám cùng ta đánh cuộc hay không.

- Đánh cuộc gì? Người có tư cách kia sao?

- Đánh cuộc các người có thể bóp chết ta hay không. Ta liền đứng ở chỗ này, không sử dụng nửa điểm đầu khí, tùy người đánh, nếu ta chịu không được mà hoàn thủ, hoặc là bị đánh cho tàn phế coi như là ta thua, ta thua, người muốn ta chui qua đũng quần hoặc là muốn mạng của ta đều được.

- Nếu ta thua?

- Rất đơn giản, theo ta đổi thành họ An, đổi tên gọi An Đông là được.

- Kiêu ngạo, lời này chính là người nói, vô luận chúng ta đánh đều được sao?

- Đương nhiên, chỉ cần chân của ta di động thoáng cái cũng tính là ta thua.

Một tên hải quân phó tướng mà thôi, Ba Đông nhiều ít cũng biết một chút, có thể lên làm hải quân phó tướng, vậy cũng là cấp bậc Đẩu Hoàng cường giả. Dưới tay hân đều là đám quần áo lụa là, tuy nhiên hết ăn lại nằm, nhưng ở Đẩu Thần đại lục truyền thống thượng võ, tên nào mà không có tu luyện qua đầu khí. Hơn nữa, tại phương diện tu luyện đầu khí, những tên quần áo lụa này trong nhà cũng không tiếc vốn gốc,

những người này dưới tay hắn, cơ bản đều tấn cấp đến Đấu Vương cảnh giới, còn lại cũng là Đấu Sư, mười mấy người đánh một tên đầu gối, chẳng lẽ còn đánh không phế được sao?

- Hảo. Bản thiếu cùng người đánh cuộc một keo.

Đến lúc này, đám công tử bột kia thì càng hăng say, đều đem đấu khí áp súc thể đến cực hạn, sau đó Ba Đông kêu “Đánh” một tiếng, hơn mười đạo đấu khí chảy ra liên hướng Lý Dật oanh kích. Lý Dật xác thực không hề cử động, chẳng những chân không hề động, thân thể cũng hoàn toàn không hề động, hắn có chút nhắm mắt lại, giống như những năng lượng kia cũng không có tồn tại vậy.

- Rầm rầm, rầm rầm.

Hơn mười Đấu Vương Đấu Sư liên hợp oanh kích, cũng không kém hơn một Đấu Hoàng cường giả, nhưng đợt cho đấu khí quang hoa tan hết, Lý Dật vẫn khí định thần nhàn đứng ở nơi đó, kiểu tóc đều không có loạn. Nghe được đấu khí nổ vang, trong nháy mắt có một đám thị vệ võ trang đầy đủ chạy vội tới.

740. Q.6 - Chương 340: Cái Tát Vang Dội

- Thiếu gia, chuyện gì xảy ra?

Nói chuyện là một tên thị vệ trưởng, nhìn xem Ba Đông cùng thủ hạ tạo thành một vòng oanh kích một thiếu niên, thị vệ trưởng nhất thời cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Tô đội trưởng, không liên quan đến người, bản thiếu gia đang huấn một tên nông thôn.

Nhìn thấy Lý Dật bị oanh kích đánh rầm cũng không có, Ba Đông sắc mặt biến đổi. Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, cái tên gọi là An phó tướng, rõ ràng không có sử dụng đấu khí phòng ngự. Điều này sao có thể? Cho dù hắn là một Đấu Hoàng cường giả, nhưng ở tình huống không có sử dụng đấu khí, một cái Đấu Hoàng cường giả so với người thường mà nói, cũng chỉ có thể chất tốt hơn một chút mà thôi.

- Lại đánh! Tất cả đều dùng đấu kỹ.

Đuổi đội trưởng đội bảo vệ qua một bên, Ba Đông hung dữ ra lệnh.

- Đông ca ca, các người đã đánh rồi. An ca ca cũng chỉ đùa với các người một chút, chẳng lẽ thật sự muốn người họ An sao, không bằng tất cả mọi người đều dừng tay, Lạc gia và Ba gia cùng hòa khí mới tốt.

Mất thấy sự tình náo nhiệt càng lớn, Lạc Thủy lúc này mới nhớ tới mục đích của chuyến đi này, vốn là mang lễ vật đến cho Ba gia, kết quả không nghĩ tới, còn chưa thấy Ba Bố Vi, mà đã sinh sự đến như vậy.

- Lạc Thủy, ta không nói giỡn. Lý Dật bình tĩnh mà nghiêm mặt nói:

- Hắn nếu như bị thua, thì nhất định phải mang họ An.

- An ca ca, người cũng náo cũng đủ rồi, đừng làm rộn nữa.

- Ta cũng không có nói đùa, hôm nay người nhất định phải chết ở chỗ này.

Ba Đông hung ác nói, trong giọng nói sát ý sôi trào. Xử lý tên này, nhiều nhất là bị phụ thân quở trách một trận, sau đó cấm bế mấy ngày, dù sao xưa nay hắn náo loạn không ít, trừng phạt như vậy hắn đã sớm quen rồi.

- Cứ tiếp tục đi.

-Dùng toàn lực đánh chết hắn cho ta.

Lần này đám quần là áo lụa oanh kích cũng không có như lần trước, bởi vì lần trước đấu kỹ mọi người áp súc thể thời gian có dài có ngắn, mười tên quần áo lụa là có các loại cấp số đấu kỹ toàn bộ oanh kích xong, trọn vẹn chỉ vài phần thời gian. Nhưng lúc này, có thời gian áp súc đấu khí, làm cho cả trong sân giống như một đồng pháo hoa pháo nổ tung, tiếng bạo liệt, tiếng đấu khí không ngừng vang lên, đấu khí quang hoa sáng lạn đem Lý Dật hoàn toàn bao phủ ở tại trong đó, dĩ nhiên là không thấy rõ thân hình.

- Ba Đông, nếu vị hôn phu ta có chuyện gì, ta sẽ không bỏ qua cho người. Khi nhìn thấy tràng diện như vậy, dù là Lạc Thủy đối với Lý Dật tin tưởng mười phần, trong lòng cũng không tránh khỏi lo lắng.

- Hắn đã chết, ta sẽ có trách nhiệm với Lạc Thủy muội muội, hơn nữa là có trách nhiệm cả đời. Ha ha.

Hơn mười chiêu đấu kỹ liên tục oanh kích, một người không sử dụng đấu khí phòng ngự, cho dù hắn là đấu tôn thậm chí Đấu Thánh cường giả, cũng không thể sinh tồn. Ba Đông thậm chí tin tưởng, sau khi đấu khí quang hoa tan hết, căn bản là tìm không thấy tên phó tướng kiêu ngạo kia, chỉ sợ thân thể của hắn sớm đã bị oanh kích thành mảnh nhỏ rồi.

Lúc này tiếng đánh nhau kịch liệt hấp dẫn tới hơn trăm tên thị vệ tới, đối với cái loại hành hạ như vậy, trên mặt những tên thị vệ này, cũng đều biểu lộ không đành lòng. Đấu kỹ oanh kích rất cực cũng đình chỉ, đấu khí mảnh nhỏ cùng quang hoa cũng bắt đầu chậm rãi tiêu tán, mà thân hình Lý Dật cũng chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người. Một màn này làm ọi người hít thở không thông, sợ dĩ làm cho người hít thở không thông, là vì không có khả năng có sinh vật sinh tồn ở bên trong kia. Nhưng tên A phó tướng, thì vẫn còn đứng ở nơi đó, ngoại trừ y phục trên người có chút lam lũ ra, thân thể của hắn không tìm thấy bất luận tổn thương gì cả.

- An ca ca.

Lạc Thủy mừng rỡ kêu lên, sau đó nhào tới, chăm chú ôm lấy Lý Dật.

- Ai, kiểu tóc rối loạn rồi.

Lý Dật vuốt vuốt mái tóc, vẻ mặt vui vẻ.

- Mẹ nó, gãy quỷ rồi.

Về mặt cực độ khiếp sợ, Ba Đông nhin không được mắng một câu, xem ra nhìn thấy quỷ vậy. Về phần những tên quần áo lụa là kia, sớm đã lâm vào trạng thái hóa đá.

- Ba Đông thiếu gia, a không, An Đông thiếu gia, chúc mừng người kế thừa quang vinh dòng họ của tộc ta.

Lý Dật vẻ mặt mỉa mai nhìn Ba Đông, cố ý đem An Đông thiếu gia bốn chữ nói ra.

- Thúi lắm, bản thiếu gia còn không có ra tay.

Ba Đông tức giận mắng một tiếng, bàn tay vỗ ra, một thanh đoản kiếm kim quang sáng chói xuất hiện ở trong tay.

- Ba Đông, người còn muốn thế nào? An ca ca không hoàn thủ xem mặt mũi của Ba Bố Vi bá bá, người không cần phải khinh người quá đáng.

Lạc Thủy cũng giận dữ, lập tức trở mặt. Ba Đông cầm trong tay thanh đoản kiếm, thanh đoản kiếm này một trong những lễ vật mà năm đó Lạc Thủy theo cha đến để đồ tặng cho Ba gia. Chuôi đoản kiếm này tên là Kim Phong kiếm, là một thanh kiếm cửu phẩm, sắc bén vô cùng, gọt kim đoạn thiết giống như thái dưa, Lạc Thủy biết rõ lợi hại, bởi vậy liều lĩnh ngăn cản.

- Ta chính là muốn giết hắn. Chính là muốn mạng của hắn.

Cố gắng đè nén khiếp sợ cùng kích thích, Ba Đông dĩ nhiên có chút điên cuồng, khuôn mặt dài đều vận vẹo, biến thành dữ tợn. Thanh Kim Phong kiếm cũng làm cho Lý Dật rung mình, là một người từ núi thấy biển máu đứng lên, đối với vũ khí ẩn chứa cái loại sát khí tự nhiên mãnh mẽ. Loại mãnh mẽ này nói cho Lý Dật biết, “Kim Phong kiếm” có thể đứng hàng cửu phẩm, cũng không biết có bao nhiêu cường giả vẫn lạc dưới mũi kiếm này rồi. Trên thân kiếm tỏa ra sát khí lạnh thấu xương, cách năm sáu thước còn là mãnh liệt như thế. Trước mặt long lực tu vi có thể ngăn cản được “Kim Phong kiếm” hay không, điểm này, Lý Dật không có nắm chắc, và hoàn toàn không có nắm chắc.

- Muốn giết hắn, người trước giết ta đã?

- Đối mặt sát khí của Ba Đông, Lạc Thủy chắn trước mặt Lý Dật, vẻ mặt quyết định cùng kiên quyết.

- Bản thiếu không phải không dám, mà là không nỡ, muốn giết người, cũng phải chờ người ngủ với bản thiếu trên giường đã. Lạc Kỳ chết tiệt, gọi hắn một tiếng thúc thúc, nhìn hắn đối với Ba gia còn có giá trị lợi

dụng. Lạc gia chính là chó do Ba nuôi trong nhà, Lạc Thủy muội muội người thật đúng là nghĩ trước mặt bản thiếu bày ra tư thế tiểu thư sao, hừ, nếu không phải người có vài phần tư sắc, con mắt bản thiếu đều lườm nhìn người.

- Bốp.

Hiện trường vang lên ba cái tát thanh thúy vang dội, sau đó mặt Ba Đông con lừa biến thành mặt trư, cũng may răng của Ba Đông cũng không có rơi rụng tại chỗ, thật sự là Lý Dật cũng không muốn đem sự tình cường cứng quá mức. Nhìn thấy Ba Đông bị công kích, gần trăm thị vệ lập tức “Rầm” một tiếng rút vũ khí ra khỏi vỏ, đồng loạt hướng về phía Lý Dật. Lý Dật tát Ba Đông quá nhanh, nhanh đến mức khi Lý Dật đánh xong, những thị vệ kia còn không có nửa điểm phản ứng. Đám Ba gia thị vệ, những người này sứ mạng trọng yếu nhất chính là bảo vệ thành viên Ba thị. Vừa rồi, nếu Lý Dật trong lòng còn có sát ý, những thị vệ này tồn tại còn có bất kỳ giá trị cùng ý nghĩa sao? Nhưng cũng không thể trách những thị vệ này, gặp phải Lý Dật là đầu tôn cường giả như vậy.

- Người, dám đánh ta?

Ba Đông đã hoàn toàn bị đánh cho hồ đồ, trong trí nhớ, từ nhỏ đến lớn, trừ hấn bị phụ thân đánh ra, tựa hồ vẫn chưa có người nào chạm qua hấn một đầu ngón tay. Ba cái tát này, ngoại trừ đau nhức, quan trọng nhất là hấn bị thương tổn đến lòng tự tôn của mình.

- Không có giáo dưỡng gì, ta thay Ba tướng quân giáo người làm người.

Lý Dật sắc mặt bỗng nhiên sáng giọng, sự tình đã đến nước này, cùng lắm thì hấn mang theo Lạc Thủy nhắc chân rời đi, về phần Lạc gia cùng Ba gia quan hệ, hấn cũng chẳng quan tâm.

- Giết hấn rồi! Giết hấn rồi! Ai dám ngăn trở là giết! Giết! Giết! Giết. Ba Đông rất nhanh lui về phía sau, một mặt nhìn bọn thị vệ rống to.

Bàn tay Lý Dật tát ra, nói cho hấn biết một cái sự thật vô tình tàn khốc, thì ra thực lực tên phó tướng này đáng sợ, muốn bóp chết hấn như bóp chết một con kiến vậy, Ba Đông hiện tại cảm nhận được sợ hãi.

- Đủ rồi.

Đột nhiên truyền đến một giọng nói uy nghiêm, cái thanh gươm này rất nhanh đem Ba Đông kêu gào áp chế xuống. Nghe thấy thanh âm gầm nhẹ, những thị vệ kia lập tức đem vũ khí trong tay thu lại, sau đó về mặt cung kính nhìn về phía chỗ thanh âm truyền đến. Một thân ảnh ngự không mà đến, rơi vào trước mặt Lý Dật cùng Ba Đông. Theo điệu bộ này, Lý Dật đã biết thần thánh phương nào giá lâm. Ba Bố Vi trưởng thành ở trong quân đội, đã sớm dưỡng thành một bộ đại thần quân nhân đế quốc, vô luận đi hay là đứng, hấn cùng Ba Đông có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, khi đầu có chút ngẩng lên, như một đầu trâu đực cao ngạo.

- Ba bá bá, ngài vừa tới, ngài bình luận phân xử cho.

- Lạc Thủy, không cần nhiều lời, ta cũng biết.

Ba Bố Vi nhìn Lạc Thủy với vẻ mặt ôn hoà, nhưng xoay người nhìn Ba Đông, biểu lộ khôn mặt giận dữ:

- Đúng là tên không nên thân, ngoại trừ gây sự ra, người còn có thể làm gì? Nếu như người có một nửa bản lĩnh của ca ca người, Lão Tử này đầu cũng bớt vài sợi bạc. Cút. Lăn đến thư phòng đi, không có mệnh lệnh của ta không cho phép rời khỏi thư phòng nửa bước.

Lúc này Ba Bố Vi tướng quân lôi đình rống giận, vô luận Ba Đông có bao nhiêu ủy khuất, đều biến thành một bộ đáng thương như chó rơi xuống nước cống, nửa câu kháng nghị cũng không có, Ba Đông ngoan ngoãn “Cút ” trở về thư phòng.

- Còn các người nữa, các người đều không có tiền đồ, suốt ngày đi theo Ba Đông lêu lổng. Tô đội trưởng, đem bọn họ áp giải về nhà, nói cho cha mẹ của bọn chúng, nói mệnh lệnh của ta, mỗi người một tháng cấm bế.

Lúc này, Lý Dật ánh mắt sắc bén cơ hồ muốn nhìn thấu Ba Bố Vi tướng quân. Từ khi gặp Lạc Kỳ, Lý Dật hiện tại càng thêm cẩn thận rồi. Ba Bố Vi tướng quân, một thân quân nhân khí chất cường tráng, nhìn tựa

hồ là một kẻ vũ phu. Nhưng, nếu như cẩn thận quan sát, thì sẽ phát hiện ánh mắt của hắn nháy động nhiều lần, chi tiết này nói cho Lý Dật biết Ba Bồ Vi tướng quân cũng không phải là một tên vũ phu như biểu hiện bên ngoài, mà hoàn toàn khác biệt, vị tướng quân này tư duy rất sinh động. Lúc này Lý Dật luôn không ngừng tự hỏi cái gì, về điểm này, Ba Bồ Vi chắc chắn đã nhận được tin tức, hoặc là đi vào hiện trường cũng đã lâu, nhưng hắn chậm chạp không hiện thân như vậy, dĩ nhiên là mang theo mục đích nào đó.

- Lạc Thủy chất nữ đừng chú ý, người cũng biết năm tên con trai của ta, cho dù Ba Đông không thành khí nhất, ý vào nhỏ tuổi nhất được mọi người sủng ái, cả ngày luôn gây chuyện... Đi thôi, vào trong nói chuyện.

- Ba bá bá, một cây làm chẳng nên non, chúng ta cũng có chỗ không đứng, mong rằng Ba bá bá thứ lỗi.

Bởi vì lúc trước xung đột, Lạc Thủy cùng Lý Dật cũng không muốn ở Ba phủ lâu, giao lễ vật của Lạc Kỳ, cùng một phong thư xong, hai người ngồi tạm một lát liền cáo từ mà quay về. Ba Bồ Vi cũng giữ lại, chỉ là trước khi đi, ngấm ngầm ánh mắt của Lý Dật thật lâu.

741. Q.6 - Chương 341: Bốn Đại Phú Thương

Sau khi lấy lại dung giới cùng vật phẩm khác của mình, sau đó hai người trở lại ngoại thành phần hoa, Lạc Thủy lúc này cũng khôi phục lại vẻ thiếu nữ nhẹ nhàng.

- An ca ca, hôm nay thật sự là quá thống khoái. Người không biết, tên Ba Đông đáng ghét nhất, ý vào nãi nãi của hắn, suốt ngày không nghề chơi bởi lêu lổng, ai thấy cũng đều đau đầu. Cũng may có Ba bá bá đánh hắn, bằng không chúng ta hôm nay xui xẻo rồi.

Lý Dật thần nhiên nói:

- Người không trách ta thiếu chút nữa làm cho Lạc gia cùng Ba gia quan hệ căng thẳng sao?

- Làm sao như vậy? Người là hôn phu của ta, là do Ba Đông trêu chọc ta trước, người xuất đầu cho ta, ta làm sao có thể trách người được. Giáo huấn tên Ba Đông tiểu tử kia cũng tốt, nhìn xem hắn từ nay về sau còn dám khi dễ chúng ta hay không.

Lạc Thủy nói ra lời này làm cho Lý Dật có chút cảm động, hắn vốn tưởng rằng Lạc Thủy nhiều ít trách hắn không thể ẩn nhẫn, thiếu chút nữa gây ra phiền toái, không nghĩ tới cô nàng lại nguyện đắc tội với Ba gia một trong chín đại vọng tộc để đồ, cũng không muốn chính mình chịu nhục. Cô nàng này, Lý Dật phát hiện hắn thật sự có điểm thích nàng.

- An ca ca, ta hỏi người một vấn đề.

- Ừ?

- Nếu hôm nay Ba bá bá không có kịp thời đi ra, người xử trí tình thế như thế nào?

- Giết Ba Đông, sau đó mang người rời đi.

Lời của Lý Dật nói làm Lạc Thủy giật mình một cái, sau đó dừng bước, quay đầu nghiêm túc đánh giá Lý Dật:

- Thiệt hay giả?

- Đương nhiên là thật sự.

Lý Dật ngay cả Đầu Thần điện tử y đại tư tể cũng dám giết, giết một người của chín đại vọng tộc như vậy, Lý Dật cũng không có chút áp lực nào. Bất quá, trước mặt Lạc Thủy thần sắc sợ run, Lý Dật sáng sủa cười:

- Nói giỡn với nàng thôi, chúng ta cùng lắm thì bỏ đi, bằng bốn sự chúng ta, muốn chạy trốn khỏi Ba phủ còn có vấn đề gì sao?

- Người đương nhiên không có vấn đề, ta thì không nhất định.

- Ta không có vấn đề, người đương nhiên cũng không có vấn đề, chẳng lẽ An ca ca có thể bỏ mặc kệ người sao? Người là vị hôn thê của ta mà.

Hạnh phúc trên gương mặt xinh đẹp của Lạc Thủy có vài phần anh khí hiện ra, tiểu nha đầu lơ đãng nhích lại gần Lý Dật, miệng phần lại trề môi:

- Ai biết được người thật tâm hay là giả toan tính, nếu có cơ hội, bản tiểu thư nhất định sẽ hảo hảo khảo nghiệm người.

Xe ngựa nhanh chóng đi xuyên qua nhai đạo, tiếng động bên ngoài xôn xao không ảnh hưởng đến cảm xúc của hai người. Thấy nổi lòng tiểu nha đầu bình tĩnh trở lại, Lý Dật mới đột nhiên hỏi:

- Người biết lá thư cha người gửi cho Ba lão con lừa có ghi cái gì không?

- Ba lão con lừa, ha ha, An ca ca, người rõ ràng nhìn thấy Ba bá bá như con lừa sao. Khoan hãy nói, người

Bàng Lợi cũng rất muốn biết, mở sòng bạc như thế nào mới có thể tiêu hết hai mươi vạn kim tệ, về tài vụ hẳn là cần hướng Bàng Ba Khắc xin ý kiến.

- Ta nghĩ chúng ta không dùng được nhiều tiền vốn như vậy.
- Có thể xử dụng, nhưng có điểm phiền toái.

Lý Dật nói:

- Bàng Lợi, người có thể nghĩ từ quy tắc trò chơi này có thể kiếm được tiền không?
- An thiếu gia, ta nghĩ ta không có nghe hiểu ý của người.

Lý Dật biết rõ Bàng Lợi không phải là không có nghe hiểu, mà là không thể tin được, vì vậy đành phải nói rõ ràng hơn:

- Sòng bạc tại đế đô là cách kinh doanh mới, chúng ta cần thị trường, hấp dẫn mọi người đến sòng bạc chơi trò chơi. Dựa vào cái gì để hấp dẫn mọi người, đương nhiên là kim tệ, còn có cái gì so với kim tệ càng có lực hấp dẫn hơn đây. Hiện tại, người hiểu chưa?
- Nhưng là... Nhưng là An thiếu gia, hai mươi vạn không khỏi nhiều lắm.

Bàng Lợi yếu ớt đưa ra ý kiến phản đối. Hai mươi vạn kim tệ, cho dù là tại đế đô, cũng là toàn bộ gia sản của gia đình trung bình.

- Không nhiều lắm, một ít cũng không nhiều.

Lý Dật trên mặt hiện lên cười ý vị thâm trường:

- Chỉ cần tìm được một tên coi tiền như rác, khoản đầu tư này có thể toàn bộ thu hồi, hơn nữa ta dám khẳng định, nhưng tên coi tiền như rác như vậy tuyệt đối không chỉ có một, bọn họ người trước ngã xuống, người sau tiến vào sòng bạc chúng ta.

Trong mấy ngày kế tiếp, thời gian Lý Dật hay ở tại sòng bạc, tìm Bàng Ba Khắc hợp tác thật sự là một cái lựa chọn sáng suốt, hết thấy đều tiến hành thuận lợi, Bàng thị sòng bạc rất nhanh khai trương. Cái mới lạ này sự vật rất nhanh đưa tới không ít người tuổi trẻ, mà Lý Dật cố ý quảng cáo, sòng bạc dùng mỗi ngày gần một vạn kim tệ phát ra, loại kiếm tiền hiệu ứng rất nhanh đưa tới càng nhiều người tham gia.

- Hai mươi vạn kim tệ dùng hết, có thể bắt đầu kiếm tiền.

Lý Dật nói với Bàng Lợi, mở sòng bạc kiếm tiền cũng không phải mục đích, mà chỉ là thủ đoạn mà thôi, có vật chất cường đại hậu thuẫn, Lý Dật mới có thể làm càng nhiều sự tình hơn nữa. Nhưng Lý Dật tuyệt không lẫn lộn đầu đuôi, tại Đấu Thần đại lục, chỉ có cường giả, cường giả mạnh nhất mới có thể chính thức tìm được tất cả. Trong những ngày kế tiếp, ngoại trừ Lạc gia tiếp tục bài phỏng thân bằng hảo hữu tại đế đô, toàn bộ tinh lực Lý Dật đều vùi đầu vào trong tu luyện.

Được huyết long châu trợ giúp, Lý Dật có thể rõ ràng cảm giác được tu vi của mình gia tăng với tốc độ kinh người. Nhưng đến đâu tôn tám tinh, muốn tăng lên, mỗi một bước đều vô cùng khó khăn. Bên trong Huyết long châu ẩn chứa huyết mạch chi lực cường hãn, bị thu nạp vào đan điền của mình có vẻ nhỏ bé cũng không có ý nghĩa. Đương nhiên, ngoại trừ tu luyện đấu khí buồn tẻ ra, hẳn cũng đem Lạc Thủy tiểu thư thu phục, xác thực là một đêm trời mưa sấm sét, với bất kỳ một thiếu nữ nào, thân ở trong phòng, nghe tiếng sấm âm âm, tiếng mưa duy trì liên tục, cảm thụ được thanh thoảng thoảng hiện tia chớp, Lạc Thủy tiểu thư tâm lý rốt cục hồng mất, mặc cả nội y bỏ chạy đến phòng Lý Dật.

Đối mặt với vẻ mặt kinh hoàng thất thố, giống như con chim nhỏ tiến vào trọng lòng ngực Lý Dật, nếu như Lý Dật còn không phải là nam nhân bình thường phản ứng mà nói, vậy cũng không có thiên lý nữa. Tại đêm mưa giống đó, trong phòng Lý Dật đồng thời mưa giống báo gió cũng nổi lên...

Tiến vào đế quốc ngày thứ mười, Lục vương gia lâu ngày không hiện thân rốt cục đã tìm tới cửa. Vị Lục vương gia thân phận tôn quý Lý Dật nhận thấy cùng một cường giả dân gian cũng không có quá lớn khác biệt, chưa bao giờ chú ý phô trương cái gì, cho tới bây giờ đều một mình độc lai độc vãng. Đương nhiên, với thực lực của Lục vương gia, tự bảo vệ mình vẫn còn dư sức, mang theo thị vệ tùy tùng ngược lại chỉ là vương vếu. Lục vương gia còn có thói quen cổ quái, tựa hồ thích buổi tối phá cửa sổ mà vào. Phá cửa sổ

tiến vào gian phòng Lý Dật, Lục vương gia tiện tay bố kết một cái không gian cấm cố, rồi mới hướng Lý Dật nói ra:

- An Đồ Sinh, người có việc cần hoàn thành.

- Mời Lục vương gia chỉ rõ.

Lục vương gia cũng không quanh co lòng vòng, thẳng thắn nói:

- Người hiện tại có một cái nhiệm vụ cần người đi hoàn thành, sau khi hoàn thành cái nhiệm vụ này, sẽ phong người giữ chức đô thống để đô phòng vệ quân. Đương nhiên, đây chỉ là mới bắt đầu, bốn vương tin tưởng thực lực của người, rất nhanh sẽ thăng chức.

- Trước tiên nói về nói nhiệm vụ gì đi.

- Giết một người.

- Ai?

- Thất hoàng tử Đại thần đế quốc.

- Thất hoàng tử sao?

Dù là Lý Dật có tố chất tâm lý kinh người, cũng nhin không được lên tiếng kinh hô. Thực có phải là oan gia không, Lục vương gia lại để cho chính mình đi ám sát Thất hoàng tử.

- Thất hoàng tử không phải tại La Lan học viện sao? Hắn đã trở lại sao?

- Người cũng biết nhiều đấy. Không sai, Thất hoàng tử Long An Bang đang trên đường trở lại đế đô. Lục vương gia từ trong lòng ngực lấy ra một bức họa, bức tranh này so với kỹ thuật chụp ảnh kiếp trước Lý Dật kém hơn không chỉ một cái cấp bậc, nhưng mặt mày cực kỳ rất giống, không phải Thất hoàng tử còn có thể là ai nữa đây.

- Nhân lúc trời tối, Thất hoàng tử ngủ lại bốn mươi dặm vùng ngoại ô thành tây, chỗ đó chính là cơ hội người động thủ tốt nhất. Nhớ kỹ, chỉ cho phép thành công không có thất bại.

- Ta có thể biết tại sao không?

Mơ hồ để cho người sai sử, đây là cục diện mà Lý Dật không thích nhất, tuy nhiên biết rõ Lục vương gia căn bản không có khả năng ỉn đáp án, Lý Dật vẫn nhin không được hỏi.

- Ta đơn giản nói cho người biết, đại thần đế quốc hoàng đế Long Diệp đang bệnh nguy kịch, không lâu sau sẽ băng hà. Thất hoàng tử lần này phản hồi đế đô, chính là về tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Cái việc này cũng hông nên nói đầy đủ, biết quá nhiều đối với người không có chỗ tốt gì.

- Ta cần một ít chi tiết, tỷ như cấu tạo đồ trạm dịch, cùng thực lực tùy tùng của Thất hoàng tử, tốt nhất còn có thể cung cấp chi tiết tập quán sinh hoạt của thất hoàng tử.

Lý Dật biết mình căn bản không có lựa chọn, ngoại trừ tiếp nhận. Ám sát, đây là sở trường của Lý Dật, nếu như không phải thời gian vô cùng vội vàng, Lý Dật còn tính thực địa thăm dò địa hình, dùng lựa chọn đường lui tốt nhất. Không phải xuất thân chức nghiệp sát thủ Lục vương gia ngược lại ngờ giết người phiền toái như vậy, nghĩ nghĩ, hồi đáp:

- Sáng mai, những vật này người nói sẽ có người đưa tới, chúng ta phải chuẩn bị kỹ càng. Bất quá, hy vọng người minh xác một điểm, chuyện ám sát thất hoàng tử này, người cũng biết, là một việc vô cùng nghiêm trọng, người đối với bất kỳ người nào cũng phải thủ khẩu như bình, kể cả vị hôn thê của người. Hơn nữa...

Nói đến đây, Lục vương gia dừng một chút, sắc mặt ngưng trọng dị thường:

- Vạn nhất ám sát thất bại, người biết phải nên làm như thế nào rồi?

- Thất hoàng tử không chết, ta thì phải chết, là như thế phải không? Lục vương gia.

- Người rất thông minh, người chết nhất định không phải là người, mà là Thất hoàng tử. Đây là thiên hạ chỉ độc 'Mất hồn đan', người biết khi nào thì nên dùng. Loại độc chất này làm người chết không may mắn thống khổ, bất quá, ta tin tưởng người không dùng đến nó. Chúc người nhiều may mắn.

Chúc Lý Dật vận may, Lục vương gia đánh vỡ không gian cấm cố, thân hình lắc lư, y theo cửa sổ phi thân ra. Sau đó biến mất tại trong bóng đêm, Lý Dật đột nhiên cảm giác được phía sau lưng có cảm giác ẩm ướt. Âm sát một vị hoàng tử, vô luận ở đế quốc nào, đều tuyệt đối là một việc nghiêm trọng nhất. Mặc dù mình cực lực tránh né, hay là thân bất do kỷ. Đã nhất định không thoát khỏi được loại phân tranh này, Lý Dật liền quyết định muốn hảo hảo nghiên cứu tin tức hoàng thất đại thần đế quốc. Tuy nhiên, thời gian của hắn cũng không nhiều, chỉ còn một ngày một đêm nữa mà thôi.

743. Q.6 - Chương 343: Hoàng Trừ Mê Cục

Lục vương gia đi không lâu sau, Lý Dật cũng bắt đầu hành động. Đương nhiên, không chỉ là vì ngày mai đi ám sát, mà là cố gắng xem xét rõ vấn đề hoàng quyền phân tranh. Phải hiểu những bí ẩn này, có một người mà Lý Dật trước mắt lựa chọn tốt nhất. Dùng tu luyện làm danh nghĩa, Lý Dật đem mình ở tại trong phòng.

Nhìn thấy Lạc Thủy nằm ngủ, Lý Dật từ trong dung giới lấy ra bộ hắc bào, đem mình từ đầu đến chân khoác lên. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hiện tại bên ngoài Lạc gia, đây nhân tuyển của Lục vương gia. Chỉ là những nhân tuyển kia, nếu muốn giám thị Lý Dật thì đúng là nằm mơ.

Sau khi thu thập thỏa đáng, Lý Dật vận chuyển đẩu khí tiến vào trạng thái ẩn thân, sau đó đánh ra chỉ quyết, thân thể giống như phi diều, vô thanh vô tức lao vào trong bầu trời đêm. Sau nửa giờ, Lý Dật đã bay đến xa hoa phủ trạch của tứ đại phú thương Bàng gia. Trong nhà Bàng Ba Khắc lúc này đang có buổi tiệc, cũng không biết đang khoản đãi quan lớn quý tộc gì. Lý Dật nghĩ nghĩ, sau đó đáp xuống một chỗ hẻo lánh không người, một thân hắc bào, thoải mái đi tới cửa thông báo.

Là tứ đại phú thương, Bàng Ba Khắc tất phải chú ý đến tất cả thế lực lớn để đồ, nhất là tình báo về hoàng đế bí ẩn, điểm này Lý Dật phi thường rõ ràng. Đối với Lý Dật, Bàng Ba Khắc thấy sắc mặt có chút không được tốt. Dù sao hắn chưa phải thành là viên chính thức của Lạc gia, hơn nữa còn mở sòng bạc kiếm tiền, làm cho kim tệ trôi ra khỏi miệng túi của hắn, bởi vậy Bàng Ba Khắc đối với Lý Dật không khỏi có chút lạnh nhạt.

- An cháu rể, muộn như vậy tới tìm ta nhất định là có việc gì gấp sao, nghe Bàng Lợi nói, người đã vài ngày không có đi tới sòng bạc rồi.

- Người tuổi trẻ việc buôn bán nếu không có kiên nhẫn, nhưng cháu rể, kỳ thật người căn bản không nên ném thử việc buôn bán, loại công tác dễ tiện này thật sự không phù hợp thân phận của ngài.

Tại Đẩu Thần đại lục thương nhân có thân phận không cao, lời của Bàng Ba Khắc nói cũng chưa hẳn không có đạo lý, một người muốn làm một phen đại sự nghiệp, tuyệt đối sẽ không lựa chọn theo thương nghiệp, mà sẽ lựa chọn tu luyện đẩu khí.

- Bất quá, Bàng Ba Khắc lại hiểu sai ý, Lý Dật tìm hắn, cũng không phải là vì sòng bạc nhỏ nhặt này.

- Bàng thúc thúc, ta gặp người vì chuyện khác, nếu như ngài có rảnh.

- Có rảnh sao? Ai, cháu rể của ta hảo, người gặp ta không đúng thời điểm? Nếu là không, ta đã sớm đi giảm béo. Có chuyện gì, ngài cứ nói đi, ta nghĩ Khảm Phổ công tước sẽ tha thứ ta rồi tiệc trong chốc lát.

- Bàng thúc thúc, ta có thể chiếm dùng người không ít thời gian, nếu như ngài hiện tại không có rảnh, ta có thể đợi ngài, nhưng ngài nhất định phải cho ta đầy đủ thời gian, bởi vì ta cùng với ngài đàm chuyện tình trọng yếu phi thường.

Ít nhất đối với Lý Dật mà nói là chuyện trọng yếu phi thường, hiện tại đại thần đế đô, Lý Dật không biết được tin tức gì, tình huống như vậy cực độ nguy hiểm. Đối với Lý Dật kiên trì, Bàng Ba Khắc cũng có chút bất đắc dĩ, lại không muốn đắc tội, nghĩ nghĩ, nói ra:

- Vậy cùng nhau gia nhập buổi tiệc chúng ta thôi, ta nghĩ Khảm Phổ công tước nhất định sẽ rất muốn quen biết người.

- Không được, ta ở tại bên ngoài yến hội đại sảnh chờ ngài, Bàng thúc thúc.

Lý Dật hiện tại thân phận có vấn đề, hẳn không nghĩ kết giao quá nhiều người, dù sao kết giao nhiều một chút bạo lộ thân phận nguy hiểm.

Khảm Phổ công tước ở Bàng phủ trọn vẹn hơn hai giờ, lúc này có vô số người hầu tùm tùm dọn dẹp. Nhìn lão gia mập, Lý Dật thực hận không thể đạp hắn một cước. Sau khi tiễn Khảm Phổ công tước, Bàng Ba Khắc lúc này mới đưa Lý Dật đến một cái tiểu phòng tiếp khách, thân thể to mọng an trí tại trên giường êm chuyên dụng, lúc này mới hỏi:

- An cháu rể, rốt cuộc có chuyện gì trọng yếu cùng với ta đàm luận? Hiện tại có thể nói.

- Là như vậy, ngài biết rõ Lạc Kỳ tướng quân để cho ta cùng Lạc Thủy đến đế đô, đương nhiên không phải đến sống phóng túng.

- Ta cùng Lạc Thủy đã đính hôn, có thể nói là một thành viên Lạc gia, Lạc Kỳ tướng quân đương nhiên hy vọng ta có đại tiền đồ xa hơn, đây là nguyên nhân chủ yếu chúng ta đi vào đế đô.

Đưa đẩy nửa ngày một vòng luẩn quẩn, chủ đề Lý Dật mới vừa chuyển tới đề tài chính:

- Cho nên, ta nghĩ muốn hiểu rõ các mối quan hệ ở đại thần đế đô hoàng thất cùng với chín đại vọng tộc, đương nhiên, ta hy vọng ngài lấy được tin tức không phải loại người nào cũng biết.

Dù cho Bàng Ba Khắc nhảy bén, tự nhiên cũng không hiểu ý tứ của Lý Dật, bất quá, lão cáo già cười cười nói:

- Người muốn biết một ít tin tức sao, cái này, không nói gạt người, ta lại biết rõ một ít, bất quá, đế đô hoàng thất, chín đại vọng tộc thể lực quan hệ cực kỳ rắc rối phức tạp, không phải nói một lát là xong. Hơn nữa, đêm nay cùng Khảm Phổ công tước uống cũng hơi nhiều, nếu không chúng ta hẹn thời gian, hôm nào ta từ từ nói với người.

Bàng Ba Khắc từ chối khéo làm Lý Dật có chút căm tức, nhưng lại không có cách nào phản bác. Hôm nào sao? Lý Dật cũng không có thời gian.

- Vậy ngài đơn giản nói cho ta một chút về người kế thừa hoàng thất đi.

Lý Dật dứt khoát nói thẳng, làm rõ chủ đề.

- Người thừa kế hoàng thất sao, cái này... Cái này không phải có thể nói lung tung, như thế nào? An cháu rể, chẳng lẽ ngài nghe được cái tin đồn gì sao?

Người thừa kế ngôi vị hoàng đế, đối với bọn hắn là thương nhân mà nói, có quan hệ tương lai vận mệnh, cho nên nghe được Lý Dật nói ra việc này, ngược lại đều lắng nghe.

Lý Dật lại cười:

- Ta chỉ muốn biết, hoàng quyền đế đô thể lực nào mạnh nhất, bởi vậy muốn biết mà thôi, cũng không phải là muốn nghe được cái tin tức gì.

Bàng Ba Khắc sao có thể bị một thiếu niên nắm mũi dẫn đi, thấy Lý Dật lùi bước, cũng là cười nhạt một tiếng:

- Hoàng quyền thì sao, từ xưa chính là tiêu điểm của các thể lực phân tranh, không đối gạt cháu rể, hoàng quyền cái này thay đổi đối với Bàng gia chúng ta cũng không có ảnh hưởng lớn lao.

- Đã như vậy, Bàng thúc thúc nhất định chiếm được không ít tin tức.

- Ách, cháu rể của ta, ta thật là có chút hôn mê, chuyện này chúng ta rảnh rồi mới hảo hảo tâm sự, Lạc Kỳ tướng quân coi trọng người như thế, trong lòng ta biết rõ, tự nhiên là đúng mực.

Nói đến đây, lão cáo già cố gắng hoạt động thân thể. Nhưng vào lúc này, một tiếng bước chân truyền đến, trực tiếp đi về phía phòng tiếp khách. Mọi người nhìn thấy Lý Dật ở đây, đều không khỏi sửng sờ, sau đó có vài phần xấu hổ hướng Lý Dật gật nhẹ đầu.

- Bànng Lợi, vội vã như vậy chạy tới đây có chuyện gì?

Người tới chính là Bànng Lợi phụ trách sông bạc, tiểu tử này do dự một chút, tiến đến bên tai Bànng Ba Khắc, nhẹ giọng nói thầm. Thanh âm Bànng Lợi xác thực rất nhỏ, nhưng ở trước mặt Lý Dật là đầu tôn cường giả, dù cho có nói nhỏ hơn mấy lần, cùng nói chuyện lớn tiếng có cái gì khác nhau đâu. Nghe Bànng Lợi nói, trên mặt Bànng Ba Khắc biểu lộ thay đổi mấy lần, cuối cùng, rốt cục biến thành một đóa hoa tươi kiêu diễm.

- Hảo, hảo, ta biết, người đi mau lên.

Bànng Ba Khắc ngồi trên giường êm, lúc này mới cười nhìn Lý Dật:

- Kỳ thật, Bànng Lợi nghĩ nói cho ta biết cũng không cần phải gặt người. Cháu rể, ta nghĩ ta xin lỗi người.

Những vương gia này chính thức ủng hộ Thất hoàng tử, xem ra tin tức nhỏ nhỏ của Bàn Ba Khắc cũng không phải là không đúng, làm ình ám sát thất hoàng tử, chỉ là một cái bẫy. Bởi vì Lý Dật có thân phận chuẩn con rể Lạc gia, một khi trong quá trình ám sát bị bắt hoặc bị giết chết, đó chính là bằng chứng Lạc gia hành thích. Mà thông qua Lạc gia, lại có thể liên lụy các thế lực phản đối thất hoàng tử, kế tiếp, các vương gia có thể danh chính ngôn thuận đối phó những thế lực này.

Về phần một vị vương gia vừa mới nói, hết thấy cũng chỉ là bức bách Ba gia nhượng bộ, vì thế lực chín đại vọng tộc thật sự vô cùng khổng lồ, cho nên các vương gia thông qua cũng không thể đắc tội.

Kế hoạch này xác thực đủ âm hiểm rồi, đương nhiên, nếu như trong kế hoạch thích khách không lựa chọn chính mình, Lý Dật cảm thấy kế hoạch này có thể nói là hoàn mỹ.

- Còn có một chút, chính là muốn tăng mạnh lực lượng Hoàng thành thủ vệ, phòng ngừa những lão gia hỏa kia chó cùng rứt giậu, tiên hạ thủ vi cường trực tiếp đoạt quyền.

- Người nào? Lớn mật.

Đột nhiên một tiếng quát chói tai nổ vang bên tai Lý Dật, sau đó hai đạo dấu khí hùng hậu mãnh liệt một tả một hữu lao tới. Lý Dật lần này giật mình không nhỏ, nhưng dù sao thân cũng kinh qua bách chiến, gặp nguy không loạn, song chưởng đều xuất hiện hai đạo dấu khí tơ nhện đánh ra, dùng phong chưởng xoắn kính thuận thể đem dấu khí mãnh liệt xoắn ra, thân hình chính mình sớm đã tránh ra hơn mấy mét.

- Phan.

- Phan.

Hai tiếng trầm đục vang lên, hai tên thủ vệ bị dấu khí đối phương đập trúng, bởi vì do quá vội vàng ra tay, thân mình hai gã thủ vệ cũng không có dấu khí phòng ngự, đồng thời bị nện ra mấy mét, đâm vào trên thạch bích, bản thân bị trọng thương.

Nghe được động tĩnh, trong bí thất, lập tức một mảnh động tĩnh, khí tức cường giả lạnh lạnh đập vào mặt, có như thực chất bao quanh Lý Dật.

Dùng xoắn kinh thoát khỏi hai gã thủ vệ dây dưa, Lý Dật càng không ngừng lại, thân hình hướng ngoài động lao ra. Đầu Thần điện tổng Điện chủ chết tiệt, thì ra ẩn thân dấu kỹ cũng không phải là dấu khí có thể một mực sử dụng, mà là thời gian nhất định sau liền tự động tiêu tán.

Thực lực của đám thủ vệ vương phủ quả thực không kém, vô số dấu khí oanh kích tới, phong bế động khẩu nhỏ hẹp. Hơn mười đạo dấu khí năng lượng dày đặc ở trước động khẩu, cổ khí thể này cũng đủ làm cho người ta cảm thấy kinh hãi, dù là Lý Dật thân là dấu tôn cường giả, nhất thời cũng vô pháp đột phá, chỉ có thể không ngừng kết xuất từng đạo không gian cấm cố phủ kín trước người.

Mà sau một lát, vài thân ảnh liền từ trong mật thất hiện thân.

- Thích khách lớn mật, ở trong này cũng dám xông vào sao.

745. Q.6 - Chương 345: Gây Xích Mích

Lúc này, Lý Dật nghe được thanh âm, chính là người gọi lão Tam vương gia, quả nhiên là tam vương gia hình dung thô lỗ, có tính nóng như lửa.

Lý Dật tự nhiên không dám lên tiếng, mắt thấy trước sau bị giáp công, giống như con ba ba trong hồ, trong nội tâm luống cuống, cũng không để ý cái động khẩu bị bịt kín, năng lượng mạnh mẽ đánh ra, một đạo không gian cấm cố đột nhiên đập một cái, tại trên mặt đất lưu lại hai cái dấu chân thật sâu, thân hình giống như phi toa hướng ngoài động tháo chạy.

- Muốn chạy sao.

Tam vương gia quát một tiếng, thân hình đuổi theo.

Lý Dật cường chế đột phá, ngạnh sanh đấu khí quang hoa tiêu xạ ra, đem những thủ vệ kia đánh cho thất linh bát lạc. Không gian cấm cố quanh thân cũng trong nháy mắt nát bấy, đấu khí mảnh nhỏ xẹt qua thân thể, lập tức trên thân thể cắt ra mười vết máu. May mà Lý Dật tu luyện “Long chi cấm chú”, có long lực hộ thể, thì với đám đấu khí mảnh nhỏ trực tiếp thương tổn, cũng không phải là cắt ra vài vết máu đơn giản như vậy.

Đấu khí ẩn thân của Lý Dật mất đi hiệu lực cho nên hắn vội vàng đột xuất vòng vây, nhưng sau mười giây thời gian, cả vương phủ có người ở hô to:

- Có thích khách, có thích khách.

Sau đó là thủ vệ không ngừng hướng hòn non bộ lao đến.

Chẳng quan tâm đến vết thương trên người, Lý Dật ngự không mà lao đi, bắn thẳng lên giữa không trung, sau lưng có hơn mười thân ảnh đuổi theo.

Lý Dật phân biệt rõ phương hướng, liền hướng Ba phủ bay đi. Lục vương gia bất nghĩa như vậy, thì cũng xin lỗi Ba Bồ Vi, hắn muốn sử dụng phương pháp di hoa tiếp mộc vậy.

Sau khi tiếp cận Ba phủ, thân ảnh sau lưng có chút ngưng trọng một chút, tựa hồ đang suy nghĩ có tiếp tục truy kích hay không, cuối cùng, những thân ảnh kia lui trở về, chỉ có một người không buông tha đuổi theo. Lý Dật thấy rõ ràng, đó là tam vương gia tính tình như lửa kia.

Cường giả bay đến, Ba phủ lập tức cảnh giác, liền có bốn Đấu Hoàng cường giả lên không ngăn cản Lý Dật, sau đó nghiêm nghị quát:

- Người đến là người phương nào, tại sao tự tiện xông vào phủ tướng quân.

Đấu Thần đại lục ước định, một tòa nhà lãnh địa không được xâm phạm, thủ vệ nói đừng là không có sai.

Lý Dật không nói lời nào, chỉ là trên không trung định trụ thân hình, bắt quá trong nháy mắt, tam vương gia theo tới.

- Người bịt mặt, lộ ra thân phận, nếu không, giết không tha.

- Tam vương gia, nguyên lai là lão nhân gia ngài, làm sao ngài không mời mà tới tựa hồ không hợp lý lắm.

Những tên Đấu Hoàng kia cấp bậc thủ vệ đối với tam vương gia tựa hồ cũng không tôn trọng, ngữ khí có chút lãnh đạm. Bởi vì tam vương gia đến, những thủ vệ kia ngược lại buông lỏng cảnh giác đối với Lý Dật, thậm chí còn muốn bao che. Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu của mình, điểm này ai cũng minh bạch, huống chi Đấu Hoàng thủ vệ khôn khéo vô cùng.

- Gọi Ba lão quỷ đi ra, bốn vương muốn hỏi một chút, khuya khoắt phái người lên vào vương phủ, đạo lý có hợp không?

- Ai phái người lên vào vương phủ?

Một thanh âm bình tĩnh vang lên, bốn sau lưng gã Đấu Hoàng thủ vệ thêm một vị công tử. Công tử có một bộ mặt con lừa, bắt quá so với Ba Đông tiểu tử kia thoát nhìn thuận mắt hơn nhiều, hơn nữa quanh thân một cỗ khí tức hùng hậu, Ba Đông loại quần áo lụa là lại càng không có thể so sánh.

- Ba gia nhị thiếu gia, thích khách lên vào vương phủ ở tại trước mặt, chẳng lẽ người còn muốn chống chế sao?

Tam vương gia chỉ vào Lý Dật, vẻ mặt phẫn nộ, nói.

- Tam vương gia đắc tội nhiều người như vậy, nghĩ người muốn ám sát ngài nhất định không ít đâu, dựa vào cái gì nói vị lão huynh này chính là người Ba gia phái đi?

- Không phải Ba gia người phái đi, hắn tại sao lại chạy tới đây?

- Ngoại giới đồn đãi tam vương gia chỉ số thông minh không cao, xem ra quả thật là nghe danh không bằng gặp mặt, chẳng lẽ chạy đến Ba phủ thì thích khách nhất định là do Ba gia phái đi sao? Chê cười, nếu nói

như vậy, ta phải thích khách giết người, sau đó chạy đến vương phủ người, thích khách này chính là vương phủ người phải ra rồi?

- Người... Người cường từ đoạt lý.

Vị tam vương gia này, quả nhiên là chỉ số thông minh quá kém, Lý Dật cũng không nói chuyện, cứ lẳng lặng đứng ở đó, ước gì song phương đánh nhau, đến khi chó cắn chó, chính mình có thể nhân cơ hội tránh người.

Nếu là địch nhân vương phủ, Ba gia nhị thiếu gia tuy biết người bịt mặt cùng mình không quan hệ, nhưng vẫn cố tình che chở, vì vậy nói:

- Tam vương gia, cái người bịt mặt này rốt cuộc là ai, bản thiếu tự nhiên thẩm vấn, nếu hấn có hành vi làm loạn, tự nhiên giao cho quan lại xử lý. Về phần tam vương gia, dù sao cũng là hoàng tộc, bản thiếu không truy cứu người tự tiện xông vào Ba phủ, người hảo hành động cho tốt nhé.

Lý Dật nghe được âm thầm kinh hãi, không ngờ tư thế chín đại vọng tộc kiêu ngạo như thế, đối phương lại như thế nào chịu nổi, dù sao cũng là hoàng tộc vương gia, Ba gia nhị thiếu gia tính là cái gì, một cái vọng tộc, nhưng cũng không phải là gia chủ, sao có tư cách nói với một vương gia như thế.

- Mẹ, bốn vương đã sớm nhìn người không vừa mắt, Ba Trung, đến đây, chúng ta không chết không ngừng. Bất quá là Ba gia nhị thiếu gia, tam vương gia hung ác tức giận, cũng không thể làm gì được.

- Tam vương gia xin tự trọng, ta và người đều là người có thân phận, há có thể nói đánh liền đánh, nếu bản thiếu không để ý làm bị thương tam vương gia, thì Ba gia cùng hoàng thất mất đi sự hòa thuận.

- Chỉ biết miệng lưỡi người lợi hại nhưng người nhu nhược, muốn chết sao.

Dù tam vương gia nóng nảy, có thể chịu nhịn đến bây giờ dĩ nhiên là một kỳ tích, nhưng hấn cũng không thể nhịn được nữa, đấu khí trong lòng bàn tay bắt đầu khởi động, ra tay chính là áp súc một chiêu đấu kỹ không thấp.

Bốn gã Đấu Hoàng nhìn thấy tam vương gia muốn động thủ, lập tức cũng vận chuyển đấu khí, lách mình đến trước người nhị thiếu gia. Ba Trung lại nhẹ nhàng đẩy thủ vệ ra, vẻ mặt cười khê nhìn tam vương gia, thông dong nói:

- Cho dù thật động thủ, bản thiếu cũng không sợ người.

Thiên địa nguyên khí không ngừng bắt đầu khởi động, hướng quanh thân tam vương gia hội tụ, một điểm bạch quang hỏa diễm chớp động tại song chưởng tam vương gia, trong lúc đó như ánh nến bạch sắc hỏa diễm, năng lượng mạnh mẽ đến mức tận cùng.

- Thối luyện hoa hỏa.

Bạch sắc hỏa diễm đột nhiên bùng lên, hóa thành hình thú, mở cái miệng rộng hướng về phía Ba Trung bổ nhào tới, trong không gian sinh ra một cổ kinh phong, gió lớn trợ thế lửa, ánh đỏ cả bầu trời.

Lúc này, vốn thời cơ Lý Dật thoát là tốt nhất, nhưng Lý Dật nghĩ nghĩ, chỉ thối lui vài mét, tránh được vòng chiến, nhưng lại không rời đi.

Chiêu đấu kỹ này của Tam vương gia, hấn là Chu Tước cao giai, hoa hỏa ở không gian đều mờ mờ ảo ảo đốt thấu, đối mặt năng lượng cường hãn như thế, cùng công kích thô bạo, Ba trung vẫn bảo trì bình tĩnh, sau đó tay khê đảo, trước người có thêm một cái thuẫn màu đen, không cách nào nhìn ra là chất liệu gì cấu thành, nhưng hiển nhiên không là phạm phẩm.

Cái thuẫn được rót vào đấu khí, lập tức tràn ngập màu đen sáng bóng, hoa hỏa oanh kích tại trên tấm chắn, lại không có phát ra tiếng vang quá lớn, cũng không có nổ vang, mà là như hắc động không đấy, tất cả năng lượng đều quỹ dị bị cái thuẫn hấp thu.

- Tam vương gia, bản thiếu không muốn tổn thương hòa khí, chỉ để cho người biết khó mà lui thôi.

- Ba Trung, cái này là hắc la chi thuẫn của người sao? Quả nhiên danh bất hư truyền, đúng là thánh vật phòng ngự.

Nói cũng khôn bằng, đánh cũng đánh không lại, tam vương gia bắt đầu tỉnh táo lại. Ba Trung nói không có sai, thật sự nếu không biết khó mà lui, mình ở Ba gia cũng tuyệt đối không có gì tốt.

- Biết rõ là tốt rồi, xin mời.

Ba Trung làm một cái tư thế xin mời:

- Thứ cho không tiến xa được.

- Ba gia nhị thiếu gia, người cũng không cần đặc ý quá sớm, chúng ta đánh giá còn không có chính thức bắt đầu, thắng bại như thế nào còn rất khó nói.

Nói xong câu đó, tam vương gia không dây dưa nữa, thay đổi thân hình bay vút đi, thoáng qua liền biến mất ở trong bầu trời đêm.

Nhìn thấy tam vương gia bay đi, Ba Trung lúc này mới xoay người lại, nhìn về phía Lý Dật, thản nhiên nói:

- Các hạ, có thể nguyện ý hiện chân dung?

Lý Dật chậm rãi cúi ra hắc bào, vừa chấp tay, cười nói:

- Ba nhị thiếu gia, ngài không biết ta, bất quá Ba Bố Vi tướng quân, còn có đệ đệ Ba Đông đáng yêu của ngài cũng không lạ lắm.

- Vậy ời xuống dưới nói chuyện.

Ba Bố Vi cũng không ngủ ngon, động tĩnh lớn như vậy, đừng nói là cường giả, chính là tạp dịch đang ngủ chỉ sợ cũng bị đánh thức. Bất quá, loại sự tình tam vương gia, tự nhiên Ba Trung ra mặt so với Ba Bố Vi càng thỏa đáng hơn.

- Thì ra là An Đồ Sinh.

Nhìn thấy Lý Dật, Ba Bố Vi có vẻ rất cao hứng, không có vì Lý Dật lên vào vương phủ mang đến cho Ba gia phiền toái mà không có bộ dạng vui mừng.

- Tướng quân, chính là tại hạ.

- Có thể nói cho bốn tướng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra sao?

- Chuyện này Ba tướng quân cũng đừng có hỏi nhiều, tại hạ đêm khuya chạy đến, chỉ là muốn nói cho Ba tướng quân một điểm tin tức vừa mới lấy được.

Nếu Lục vương gia bất nhân, Lý Dật cũng chỉ có thể bất nghĩa. Đại thần đế quốc hoàng quyền vốn không liên quan đến chuyện của mình, Lục vương gia muốn đem mình cuốn vào, vậy náo cho long trời lở đất thôi.

- Đêm mai để đô sẽ có đại sự phát sinh, cái đại sự này nhằm vào Lạc Kỳ tướng quân cùng Ba tướng quân ngài, tại hạ hy vọng ngài có thể chú ý phòng bị.

- Rốt cuộc là chuyện gì, An các hạ, có thể kỹ càng nói cho bốn tướng.

Ba Bố Vi vẻ mặt ngưng trọng, ngữ khí thập phần khách khí nói.

- Cụ thể sự tình gì ta cũng không biết, đã bị tam vương gia bọn họ phát hiện, thật vất vả mới trốn đến nơi đây.

Lý Dật còn có kế hoạch của mình, tự nhiên sẽ không nói thẳng ra:

- Còn có, bọn họ tựa hồ tại thần long cảnh cũng an bài nhân thủ, ra tay với Lạc Kỳ tướng quân, không biết Ba tướng quân có thủ đoạn gì, có thể mau chóng thông tri Lạc Kỳ tướng quân, sớm phòng bị.

- Xem ra Lạc Kỳ không có nhìn lầm người, An các hạ, nhân tình của người, từ nay về sau nếu người gặp được chuyện gì khó khăn, Ba gia sẽ dốc sức giúp người. Bốn tướng hội quân đội chuyên dụng truyền tống trận truyền lại tin tức tình báo của người truyền cho Lạc Kỳ tướng quân, người cứ yên tâm đi.

- Vậy là tốt rồi, tại hạ còn có một chút việc tư cần phải xử lý, sẽ không ở lâu. Đúng rồi, tại hạ thân phận cũng không muốn bạo lộ, hy vọng Ba tướng quân thay tại hạ giấu diếm, nếu không các vương gia tất nhiên muốn gây phiền phức cho ta.

Lý Dật nói xong, hướng Ba Bồ Vi cùng Ba Trung chấp tay cáo từ, sau đó ly khai, lúc này thấy Ba Đông không biết từ nơi nào xuất hiện, tiểu tử này thoát nhìn thành thật hơn nhiều, gọi lại Lý Dật, đến gần hướng Lý Dật cúi mình vái chào, nói:

- Ba Đông ngày trước có nhiều mạo phạm, hiện tại biết sai rồi, mong rằng lão đệ bỏ qua cho.

Lý Dật ha ha cười:

- Việc rất nhỏ, ta căn bản không có để ở trong lòng, Ba Đông thiếu gia, từ nay về sau hay ít ham chơi, đi theo phụ huynh ngài làm chính sự đi.

Mặc kệ Ba Đông xin lỗi chân tâm thật ý hay là do Ba Bồ Vi sai sử, loại tiểu nhân này Lý Dật hoàn toàn không có để vào mắt, tiếp nhận Ba Đông xin lỗi xong, Lý Dật ngự không mà bay đi, xác nhận bốn phía cũng không có cường giả giám thị, lúc này mới hướng Lạc gia bay vút đến.

Trong nhà, Lục vương gia phái giám thị giám sát, bắt quả Lý Dật cẩn thận sử dụng ẩn thân đấu kỹ. Trải qua vừa rồi, Lý Dật ý thức được “Ẩn long quyết” cũng không phải hoàn mỹ, chẳng những ẩn thân thời gian có hạn chế, mà một lần ẩn thân, cũng cần thời gian nhất định khôi phục mới có thể tiếp tục sử dụng.

746. Q.6 - Chương 346: Công Tác Chuẩn Bị

Trong nhà ngược lại là một mảnh sự yên lặng, trong phòng Lạc Thủy im lặng, có thể nghe được tiếng hô hấp của nàng, hiển nhiên nàng đang ngủ say. Lý Dật nghe xong một lát, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

- Ai vậy?

Bị đánh thức trong lúc ngủ mơ, ngữ khí Lạc Thủy có chút không vui.

- Là ta, Lạc Thủy muội muội, mở cửa mau.

- An ca ca?

Nghe thấy tiếng của Lý Dật, Lạc Thủy liền mở cửa. Bên trong là mỹ nữ hiện lên vẻ mặt lười biếng làm cho người ta thấy một hương vị khác, sau khi nhìn thấy Lý Dật, cô nàng triệt để thanh tỉnh, nhưng lại hiểu sai ý, trên mặt thoàng một mảnh rắng hồng:

- An ca ca, khuya khoắt, chàng muốn làm gì.

Thần sắc của nàng thẹn thùng không chịu nổi làm cho Lý Dật tim đập thành thịch, nếu không ở vào tình thế không lạc quan, Lý Dật thật đúng là muốn làm thịch Lạc Thủy. Bất quá, Lý Dật cũng không phải là người dễ dàng xúc động như vậy, Lúc này cũng không phải là lúc cô phụ Lạc Thủy được.

- Lạc Thủy muội muội, ta muốn chuyện trọng yếu cùng nói với nàng.

Nhìn sắc mặt ngưng trọng của Lý Dật, Lạc Thủy vẻ mặt thẹn thùng mà chờ mong, mê mang hỏi:

- An ca ca, đã xảy ra chuyện gì sao?

- Ừ.

Lý Dật gật đầu nói:

- Sự tình còn chưa có xảy ra, nhưng chuẩn bị lại không còn kịp rồi. Lạc Thủy muội muội, nàng tin tưởng ta không?

Lạc Thủy gất giọng:

- An ca ca, ta không tin chàng thì còn có thể tin tưởng ai đây?

- Ta muốn nàng sau hừng đông phải rời đi thôi, ách, có thể giả bộ đi trên đường phố như bình thường, chú ý có người theo dõi hay không, nếu có mà nói, nghĩ biện pháp vứt bỏ bọn họ. Sau đó nàng có thể đến nhà của Bằng thúc thúc. ở tại đó chờ tin tức của ta, ta sẽ tới tìm nàng.

- An ca ca, có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không?

- Bây giờ còn không thể. Nàng chỉ cần theo như lời ta nói là được, nàng đã là nữ nhân của ta, ta nhất định phải bảo vệ nàng an toàn.

Lạc Thủy vẽ mặt mê hoặc nhìn Lý Dật, tựa hồ trước mắt nàng không phải là nam nhân quen thuộc, giờ phút này lại trở nên cực kỳ lạ lẫm, An ca ca có khi có chút thật thà phúc hậu, có khi có chút giảo hoạt, có khi lại có chút bất cần đời, giờ phút này toàn thân đầy khí tức làm cho người bất an, Lạc Thủy nói không rõ đây là một loại khí tức gì, chỉ cảm giác loại khí tức này chính mình không cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của hắn.

- Ta biết.

Lạc Thủy nhẹ gạt đầu, một bộ dạng nhu thuận nghe lời.

- Tiểu nha đầu thực láu lỉnh.

Lý Dật thân mật vỗ vỗ đầu Lạc Thủy:

- Tiếp tục ngủ đi.

Trở lại gian phòng của mình, Lý Dật cởi hắc bào, xử lý thoáng qua vết thương, miệng vết thương được thánh hệ dấu khí cùng Thiên khôn kiện châu tự động phục hồi, sớm đã không còn trở ngại. Xử lý xong miệng vết thương, Lý Dật khoanh chân ngồi xuống, sau đó tiến nhập tu luyện.

Lúc vừa rồi dò xét sự xếp đặt của Lục vương gia, Lý Dật cũng không tính toán hủy bỏ hành động ám sát. Hắn chẳng những không hủy bỏ, hơn nữa, giống như lời của Lục vương gia hành động ám sát chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại. Lý Dật muốn cho kế hoạch giả của các vương gia thành thật, triệt để hủy diệt kế hoạch bọn họ tranh đoạt vương vị.

Sau khi khôi phục thực lực tới trạng thái đỉnh phong, thì sắc trời cũng đã hoàn toàn sáng. Sau khi rửa mặt, gia nhân đã chuẩn bị xong bữa sáng tinh sảo, trên bàn cơm, Lạc Thủy thoạt nhìn có chút tâm thần bất định, xem ra, từ sau khi Lý Dật rời khỏi, tiểu nha đầu cũng không có ngủ nữa. Nhìn thấy nàng lúc này tâm lý có chút cứng ngắc, Lý Dật vẫn một bộ điềm nhiên như không, mà Phì Phì thì trước sau như một uống rượu cùng ăn như lang thôn hổ yết, tựa hồ là muốn đền bù tổn thất khi làm một tên khát cái vậy.

Đang trong lúc dùng bữa sáng, Lục vương gia cũng phái một tên tạp dịch đưa đến tin tức cho Lý Dật. Về điểm này, Lý Dật cũng có thể dễ dàng phán đoán, xem ra tối hôm qua Lục vương gia căn bản cũng không có hoài nghi đến bản thân mình.

Ăn xong bữa sáng, Lạc Thủy liền thu thập mấy thứ quan trọng, sau đó liền dẫn quản gia đi ra khỏi nhà. Trong lúc này, Lý Dật liền tìm được Phì phì, bắt đầu thực hiện kế hoạch.

- Phì phì, người ở chỗ của ta ăn uống miễn phí cũng không phải biện pháp.

Lý Dật vẽ mặt đứng đắn nói.

Phì phì kinh ngạc:

- Người, người muốn đuổi ta đi sao. Vậy cũng không được, ta bị người làm hại thảm như vậy, người chẳng lẽ còn nghĩ không có trách nhiệm sao?

Thần sắc của hắn có vẻ thấy Lý Dật muốn đối với hắn bất lợi, thì sẽ nhào lên liều mạng vậy.

Lý Dật chân thành vô cùng nói:

- Như thế sao được? Ta lại không thiếu tiền, còn sợ nuôi không nổi người sao. Chỉ là ta cân nhắc, người cả đời đứng ở La Lan học viện, đối với học viện cảm tình sâu đậm, đi theo ta cho dù cũng không bằng trở lại La Lan học viện. Cho nên ý của ta là, chúng ta nghĩ biện pháp tống người trở lại La Lan học viện mới được.

- Có biện pháp nào sao? Ta hiện tại đạo sư bình thường đều không tính, chẳng lẽ người muốn ta dùng thân phận học viên đi xin nhập học sao?

- Di, như thế cũng là biện pháp tốt, ta nhớ La Lan học viện không hạn chế tuổi học viên, dùng thực lực của người đi làm học viên hẳn là không có vấn đề gì? Học phí để ta lo đi.

- Cất. Người thật đúng là muốn ta đi làm học viên, nhưng ta không làm được.

Tuy Phì Phì không có chỉ số thông minh không có nghĩa không có lòng tự tôn, Lý Dật cũng đoán ra điểm này, mới cố ý nói như vậy.

- Vậy làm thế nào mới tốt? La Lan học viện không nhận đạo sư sao? Chờ có cơ hội người đi nhận lời mời.

Lý Dật lại bắt đầu làm loạn chủ ý.

- La Lan học viện đạo sư không phải dựa vào thông báo tuyển dụng, đại bộ phận là từ học viên, đương nhiên cũng có đạo sư không phải xuất thân từ học viên, đó là do nhân viên nhà trường cùng tầng lớp cao tầng liên hợp đề danh, nhưng sau đó viện trưởng đồng ý mới được. Người cho rằng tình huống ta hiện tại, có người đề danh sao?

Lý Dật bắt đầu hốt dục:

- Nếu viện trưởng đề danh thì sao?

- Viện trưởng căn bản là không cần đề danh, hẳn có tư cách trực tiếp bổ nhiệm, ngu ngốc.

- Là như thế này sao, người không nói sớm, ta và An Đức viện trưởng tại thế giới đóng băng đã gặp nhau, về sau lại ở Long đảo, có vài phần giao tình, không biết có thể nể mặt mũi của ta hay không?

- Thật không?

Phì phì hai mắt tỏa ánh sáng, như chết đuối vớ được cây cỏ cứu mạng:

- Mặc kệ có được hay không, dù sao cũng phải thử một lần, nói như thế nào, ta cũng ở La Lan học viện cả đời, vì học viện mà cống hiến lớn lao.

Dưới tình thế cấp bách, hẳn cũng không quên, rõ ràng là La Lan học viện vì hẳn tham ăn háo sắc mà cống hiến được không.

- Đó là nhất định.

Lý Dật chăm chú hồi đáp:

- Nơi này cách La Lan học viện cũng không xa lắm, chúng ta liền cùng người đi một chuyến. Bất quá ta cũng nói trước, nếu An Đức qua lão nhân kia không để cho ta mặt mũi, ta cũng không có cách nào.

- Vấn đề này tự nhiên là ta sẽ không trách người. Còn chờ cái gì nữa, chúng ta hiện tại dùng truyện tống trận, ngày mai sẽ có thể đến, nhưng nếu đi trên đường cũng phải mất vài ngày... Ta ở La Lan học viện đi đến đại thần đế đô, cũng mất gần một tháng.

Phí Phí một đường ăn xính từ La Lan học viện đến Đế Đô, cũng thật khó cho Phì phì, làm một Đẩu Thánh cường giả, bết đến trình độ như vậy, thù từ trước đến nay cũng chưa từng có ai như vậy.

- Bây giờ còn chưa được.

Lý Dật làm ra vẻ mặt vẻ khó khăn, tự nhiên làm ra vẻ có chuyện:

- Ta đụng phải một điểm phiền toái, nếu không giải quyết được, căn bản là không thoát được thân.

- Phiền toái gì? Ta giúp người giải quyết.

Giúp Lý Dật giải quyết phiền toái, Phì phì làm việc này cũng không phải là lần đầu tiên.

Thân thể nhẹ nhàng linh hoạt nhảy ra ngoài cửa sổ, thân hình Lý Dật cơ hồ thẳng tắp từ trên nhảy xuống, bay thẳng vào phòng khách quý của thất hoàng tử.

- Còn có một, còn có một thích khách nữa.

Cường giả đều đuổi theo Phì phì, ở lại khách điểm chỉ còn mấy tên Đẩu Vương Đẩu Sư mà thôi, bọn chúng đều trơ mắt nhìn Lý Dật đến gian phòng của thất hoàng tử, cũng không có nửa điểm biện pháp.

Nhưng cái tiếng la này cũng kinh động đến phòng khách quý còn một tên đầu tôn cường giả hộ vệ cho thất hoàng tử, người này biết rõ Lý Dật, chính là thống lĩnh cấm vệ quân.

- Người nào dám đi tìm cái chết, khi Tư Mã là người giấy sao.

Ý thức được đã trúng kế diệu hổ ly sơn, Tư Mã thống lĩnh trong lòng cũng âm thầm lo lắng. Hắn làm sao không cảm giác được thực lực của người áo đen trước mắt này, nếu như chỉ bảo vệ thất hoàng tử, Tư Mã thống lĩnh có đầy đủ tin tưởng, nhưng đánh giết người này, Tư Mã thống lĩnh cảm giác bất lực.

Trên thực tế, Tư Mã thống lĩnh rất nhanh ý thức được, trước mắt hắn phải bảo vệ thất hoàng tử cũng không phải là đơn giản như vậy.

Lý Dật căn bản không có nói nhảm, khi vừa xuất hiện ở cửa sổ, liền dùng lửa đốt dịch quán. Hắn muốn dùng lửa đốt hủy hết thầy tất cả.

Bị liệt hỏa thiêu đốt, Lý Dật muốn bức thất hoàng tử cùng Tư Mã thống lĩnh ra khỏi gian phòng, phi thân ra bên ngoài dịch quán.

Cách làm này làm cho Tư Mã thống lĩnh nội tâm trầm xuống, ý thức được sự tình có chút phiền phức, nhưng, dù sao cũng là một đầu tôn cường giả, Tư Mã thống lĩnh quát lên một tiếng lớn, một thanh huyết sắc trường thương bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay, run lên cổ tay, trong trường thương ẩn chứa đấu khí chỉ lực phát ra sắc lạnh, xé gió công kích Lý Dật.

Tình thế nguy cấp, thất hoàng tử cũng nhìn ra thực lực của tên thích khách phi phạm, trong nội tâm oán trách Lục thúc làm sao tìm được đối thủ đáng sợ như vậy đến ám sát chính mình, chẳng lẽ làm giả hoá thật sao. Thấy Lý Dật cùng Tư Mã thống lĩnh đang đánh nhau, trong tay chỉ quyết bay động, một chiêu Chu Tước cao giai đấu kỹ không ngừng áp súc.

Hiện tại Lý Dật nhìn thấy như vậy, trong nội tâm lại cười thầm không thôi, nếu thất hoàng tử không ra tay, Lý Dật muốn cùng Tư Mã thống lĩnh dây dưa một chút, cũng khó tìm được cơ hội nhất cử đánh chết hắn. Tiến công mặc dù là phòng thủ tốt nhất, nhưng tiến công cũng là cơ hội đối thủ phản kích tốt nhất.

Thất hoàng tử không ngu ngốc, chẳng những không ngu ngốc, mà lại vô cùng thông minh. Chu Tước cao giai đấu kỹ áp súc đến mức tận cùng, thừa lúc Lý Dật cùng Tư Mã thống lĩnh đồng thời giao đấu, thất hoàng tử dùng đấu kỹ “Ám nguyệt Lưu Tinh” cũng kích phát ra.

Chiêu đấu kỹ này đánh ra thời cơ chính xác, nhưng thất hoàng tử xem nhẹ một chuyện trọng yếu, nếu muốn đánh lên thành công điều kiện là thực lực của đối thủ hơn kém không quá lớn, hơn nữa, chiêu này áp súc đấu kỹ quá lâu, cũng rất khó nói là đánh lên.

Mất thấy một đoàn đấu khí hướng chính mình đánh tới, đấu khí lóe sáng, Lý Dật khóe miệng lơ đãng lộ ra một tia cười lạnh tàn khốc. Tay quyết biến đổi, đạo đấu khí liền thu thể, thân hình Lý Dật cấp tốc đung đưa, bàn tay dùng một cái tư thế quỷ dị không ngừng xoắn động, sau đó mang theo năng lượng cường đại lựa chọn phương hướng đánh ra.

Thất hoàng tử phát ra đấu kỹ năng lượng cùng đấu khí Tư Mã thống lĩnh cải biến phương hướng, hai cỗ năng lượng oanh kích cùng một chỗ, nổ lên một tiếng nổ vang, mà tiếng nổ vang cùng nổ lên đấu khí quang hoa, Lý Dật thân hình như quỷ như mị vậy đồng thời hướng về phía thất hoàng tử, một đạo không gian ba động nghiền nát hết thầy cuốn về phía thất hoàng tử.

Cơ hội xảy ra ngay trong nháy mắt, Lý Dật rất là rõ ràng, thời gian của hắn cũng không nhiều lắm, trong lúc này rất nhanh cường giả truy kích Phì phì đều có thể trở lại. Mà bọn họ trở về, nếu như mình không cách nào đắc thủ, thì chẳng những kiểm củi ba năm thiêu một giờ, thân mình còn hãm vào trong hung hiểm.

Không gian chi lực vận vẹo do đấu tôn công kích, cũng làm hao phí không ít đấu khí của Lý Dật, nhưng tại loại phương thức công kích này, thất hoàng tử tu vi chỉ là Đấu Hoàng, lại căn bản không có cách nào đối kháng. Ngay lập tức không gian ba động sắp sửa quần lấy thất hoàng tử, Tư Mã thống lĩnh quát lên một tiếng lớn, đấu khí quanh thân liền linh bùng bùng sáng lên, hướng về không gian chi lực vận vẹo tấn công.

- Phốc phốc phốc.

Vài tiếng trầm đục vang lên, Tư Mã thống lĩnh quanh thân thể bùng bùng đấu khí tất cả đều vỡ vụn, thân hình khô ngô bị biến dạng. Tuy nhiên thân thể Tư Mã thống lĩnh ngăn cản đại bộ phận không gian chi lực, nhưng thất hoàng tử dù sao chỉ là một Đấu Hoàng, Đấu Hoàng cùng đấu tôn hai cái khái niệm hoàn toàn bất đồng, đối với lực lượng tuyệt đối, cái không gian chi lực còn sót lại đơn giản đánh nát đấu khí phòng ngự trước người thất hoàng tử, trực tiếp quần lấy thân thể thất hoàng tử. Sau đó cũng chỉ nghe thất hoàng tử kêu lên thảm thiết, đấu khí cánh chim trong nháy mắt biến mất, nặng nề rơi xuống.

Lý Dật há chịu buông tha cơ hội này, thân hình như ảnh tùy hình, đấu khí trong tay đánh ra, sát ý sôi trào đến cực hạn.

- Bảo vệ hoàng tử điện hạ.

Trên mặt đất những hộ vệ kia tuy bốn sự không cao, nhưng độ trung thành khiến người khâm phục, biết rõ chính mình không cách nào chống lại lực lượng mà mình có thân hèn toái cốt, nhưng vẫn giống như con bướm bướm nhảy lên, ngăn tại trước người thất hoàng tử, dùng huyết nhục của mình thể làm tiêu hao đấu khí năng lượng.

Lúc này thất hoàng tử bị thương không nhẹ cũng xem như an toàn chạm đất, sau khi hấn chạm đất trách mắng mấy câu chính là:

- Lục thúc, ngươi là vương bát đản.

Mất thấy hộ vệ liền chết bảo vệ, Lý Dật không chút nào nương tay, song chưởng đánh xuống, đấu khí như cối xay thịt, đem vô số thân thể xoắn thành huyết nhục. Trong không khí lập tức tràn ngập huyết tinh, loại khí tức quen thuộc này kích thích Lý Dật, càng thêm điên cuồng khu động cối xay thịt.

- Dừng tay, mau dừng tay.

Giữa không trung đột nhiên truyền đến thanh âm, ba bóng người cấp tốc tới gần dịch quán, người kêu gọi đó là Lục vương gia.

Tiếp theo Lý Dật nhảy ra ra tay, đến lúc thất hoàng tử bị thương rơi xuống đất, nói đến thì phiền toái, kỳ thực chỉ diễn ra vài phút. Lý Dật biết rõ bọn người lục vương gia nhất định ẩn núp tại nơi phụ cận, nhưng thật không ngờ đến nhanh như vậy, lúc này thân hình Lý Dật đột nhiên cấp hạ, ý đồ trực tiếp oanh kích tại trên người thất hoàng tử.

Nhưng lúc này, Tư Mã thống lĩnh bị uốn thành bánh quai chèo thấy Lý Dật thẳng bức thất hoàng tử, liền dùng hết một tia đấu khí cuối cùng, tà tà xông tới.

Loại tình huống xông tới này đối với người tu luyện qua “Long chi cấm chú” như Lý Dật mà nói hoàn toàn không có áp lực, nhưng Lý Dật lại mất đi cơ hội cuối cùng đánh chết thất hoàng tử. Chỉ dừng lại một chút, tam vương gia, lục vương gia cùng thập tam vương gia đã đến trước mặt thất hoàng tử.

- Cuồng đồ lớn mật, dám ám sát hoàng tử điện hạ. Mau mau đầu hàng, bốn vương có thể tha cho ngươi không chết.

Lúc này nói ra, lục vương gia âm thầm đưa ánh mắt cho Lý Dật, Lý Dật xem hiểu ý của hắn dừng tay. Lục vương gia còn không biết âm mưu mình bại lộ, còn tưởng rằng Lý Dật còn ở trong lòng bàn tay của mình.

- Đầu hàng sao? Lục vương gia ý tứ có phải là để cho ta nuốt ‘Mắt hồn tán’ sao?

Lý Dật khàn khàn cuống họng, vẻ mặt mỉa mai nói, tuy nhiên người khác không thấy rõ mặt mũi của hắn, nhưng loại mỉa mai ngữ khí mai này ai cũng nghe được.

Lục vương gia nhất thời sắc mặt xấu hổ, đang lúc không biết rõ tình hình hộ vệ cùng đám nhân viên dịch quán đang run sợ xem cuộc chiến, lại không dám nói rõ Lý Dật bỏ dở kế hoạch ám sát. Lục vương gia nhin không được quay đầu trông mắt liếc nhìn thập tam vương gia, ý tứ thập tam vương gia cũng xem hiểu:

- Như thế này mà các người nói là hết sức cẩn thận sao?

Bằng lương tâm mà nói, thập tam vương gia an bài cũng không có gì sơ hở, một cái thiệp thân Đấu Thánh cường giả, một cái đấu tôn thống lĩnh, lại thêm hơn mười Đấu Hoàng, cùng rất nhiều Đấu Vương Đấu Sư, trận thế như vậy cũng đủ đánh một hồi chiến tranh nhỏ rồi, đối phó tên hải quân phó tướng hai mươi tuổi, chẳng phải dễ dàng hay sao? Nhưng sự tình làm sao lại biến thành dạng như vậy? Thập tam vương gia cũng không rõ.

- Lục vương gia, tại sao phải ngăn cản ta giết thất hoàng tử?

Lý Dật trong giọng nói trào phúng càng đậm.

- Giết hẳn đi.

Lục vương gia ánh mắt biến đổi, sát khí lộ ra. Nói thêm gì đi nữa, bí mật biến thành như vậy ai ai cũng biết.

Tính tình tam vương gia nóng nảy động thủ trước, vị Đấu Hoàng đỉnh phong cường giả này cả đời khó gặp đối thủ, đã sớm dưỡng thành thói quen coi trời bằng vung. Đương nhiên, tam vương gia khó gặp đối thủ nguyên nhân lớn nhất, tự nhiên là vid hẳn là đại thần vương triều tính tình nóng nảy, cho nên người có thể đánh bại, cũng không dám dẫm bại hẳn.

Mà bây giờ, không may, tam vương gia đụng phải một người có thể đánh bại hẳn lại không sợ hẳn.

Đối mặt đấu khí tam vương gia đánh ra, Lý Dật chỉ là ngấn gọn dùng một đạo đấu khí đáp lại. Một tiếng bạo liệt vang lên, tam vương gia mặt không còn chút máu giống như bao cát vậy, tạo thành một đường vòng cung duyên dáng hung hăng rơi xuống mặt đất.

Sự tình đã đến mức này, Lý Dật cũng ra tay tàn nhẫn.

Trong lúc Lý Dật một kích đánh tan tam vương gia, một cái thân ảnh ngạo nghễ trống rỗng xuất hiện, đứng ở bên người thất hoàng tử. Một bộ áo bào tro, mắt sâu mũi cao, nhưng ở chỗ đó vừa đứng làm cho người ta gặp phải một cổ áp lực. Nhìn người nọ, thất hoàng tử sắc mặt bất định lúc này mới hòa hoãn xuống, trở nên thoải mái:

- Sử Khắc đạo sư, ngài rốt cục đã trở lại, đệ tử, đệ tử thiếu chút chết rồi.

Sử khắc đại đạo sư xuất hiện, những cường giả truy kích Phì phì cũng lục tục trở về, hơn hai chục vị Đấu Hoàng đem Lý Dật bao vây vào giữa.

749. Q.6 - Chương 349: Dùng Đấu Khí Nói Chuyện

Sự tình biến thành loại tình huống này, Lý Dật không phải là không có nghĩ tới, nhưng sự thật bày ở trước mặt, Lý Dật cảm giác được một tia khổ sấp. Hẳn đánh giá quá thấp sự trung thành của đám hộ vệ này. Bởi vì bản thân Lý Dật cũng không phải quá tin tưởng lòng trung thành của con người, bởi vì hẳn ảnh hưởng rất sâu ở kiếp trước.

Lúc này Lý Dật đang suy nghĩ, người với người căn bản nhất là quan hệ ích lợi, chung quy quan hệ ích lợi mới có thể sinh ra dịch nhân cùng bằng hữu. Những người này dùng máu của mình để chống đỡ đấu khí năng lượng chính mình, làm như vậy là vì cái gì?

Không quản xem bọn hắn làm là vì cái gì, nhưng Lý Dật lúc này gặp phải khốn cảnh rồi.

l n uu ? L ấyấ có g J ư lr lr :

- nhiều.

Một cái Đẩu Thánh, ngoại trừ Tư Mã thống lĩnh đã ngã xuống còn có Lục vương gia đầu tôn, mười Đẩu Hoàng, Đẩu Vương Đẩu Sư mấy chục người, tuy thực lực không có mấy, nhưng Lý Dật hiện tại không hề bỏ qua bọn họ. Những người dùng máu huyết che chắn cho thất vương gia như vậy đáng được Lý Dật tôn trọng, đương nhiên, còn có thêm cảnh giác.

Đại cục đã định, lục vương gia biểu lộ sát khí nhìn Lý Dật, lạnh lùng nói:

- Đối với một cường giả được hưởng tôn kính, ta cho ngươi cơ hội tự sát.

- Tự sát sao?

Lý Dật sẽ không, tuyệt đối không, hắn là nhân vật hung ác, điểm này, lục vương gia cũng không rõ ràng lắm.

Lý Dật không có trả lời, ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời, trên bầu trời đầy sao, trước sau là bầu trời thâm thúy mênh mông.

- Chết tiệt Phì phì, không phải thực lực hơn Sử Khắc sao? Còn cần bao lâu, ngươi mới có thể hiện thân?

Ngoại trừ Sử khắc, Lý Dật hoàn toàn có lòng tin đối phó những người khác. Chỉ cần Phì phì có thể vì chính mình tranh thủ mười phút thời gian, hắn có lòng tin chẳng những toàn thân trở ra, hơn nữa đồng thời tru sát thất hoàng tử, hoàn thành sứ mạng.

Lý Dật nhìn lên bầu trời, trước khi chết cảm khái, làm một cường giả, đây là quyền lợi, cho nên chúng cường giả chỉ cần vây quanh hắn, nhưng không có lập tức động thủ. Lý Dật muốn chính là hiệu quả như vậy, tình huống lúc này, ngoại trừ kéo dài thời gian, có thể xử lý biện pháp cũng không nhiều.

Đương nhiên, không nhiều lắm cũng không có nghĩa là không có, chỉ là không đến phút cuối cùng, Lý Dật cũng không có ý định dùng lá bài tẩy của mình.

Lá bài tẩy là thanh bảo kiếm 2 lưỡi, nhất là Lý Dật hiện tại, vô luận là vận dụng mị ảnh khôi lỗi tử y điện sĩ, hay là siêu phẩm thần binh Phá Thiên kiếm, đều có thể lộ ra với Đẩu Thần điện, Lý Dật dùng tên giả là An Đồ Sinh, muốn yên ổn ở tại đại thần để đồ.

- Vậy thì lão phu tiễn ngươi một đoạn đường.

Tựa hồ nhìn ra Lý Dật cũng không thật sự tự sát, Sử Khắc đại đạo sư nhảy tới, thản nhiên nói. Dù chưa ra tay, vị Đẩu Thánh cường giả khí thế đặc biệt này làm cho Lý Dật cảm nhận được khí tức nguy hiểm, toàn thân lông mao nổi lên.

- Sử Khắc đại đạo sư các hạ, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.

Lý Dật kiệt lực ngăn chặn cảm giác sợ hãi, tận lực làm cho ngữ khí bình tĩnh lại.

Sử Khắc nao nao:

- Ngươi, biết ta?

- Đại danh鼎鼎鼎鼎 La Lan học viện Sử Khắc đại đạo sư, Đẩu Thần đại lục có mấy cường giả không biết?

Lý Dật thuận thế nịnh hót một cái.

Nghàn năm qua nịnh hót lúc nào cũng làm dịu đi tình thế, lúc này Sử Khắc sắc mặt hơi chút nhu hòa lại.

- Tại hạ muốn biết, thất hoàng tử điện hạ trả một cái giá lớn như thế nào để mời chào ngươi? La Lan học

cảm giác này giống như là thời gian đột nhiên biến chậm lại, hoặc nói là động tác mỗi người đều trì trệ lại vậy.

- Long uy, đây là tầng thứ hai cảnh giới long uy của “Long chi cấm chú” công pháp.

Lý Dật tại Long đảo Tù thiên động cùng Long Tộc tướng quân đối kháng, đã từng lĩnh giáo qua phương thức công kích đặc biệt của Long Tộc. Đây là một loại so sánh với đấu khí, cùng đấu kỹ thậm chí tinh thần hệ công kích hoàn toàn bất đồng, tuy cũng không tạo thành thương tổn cho đối thủ, nhưng trong lúc cao thủ thi đấu, mỗi một giây đồng hồ thời gian đều quý giá vô cùng, loại này có thể làm cho thân hình đối thủ trì trệ mấy lần. Hơn nữa, thông qua thực tế, long uy còn có thể quần công, có thể đối với cường giả chung quanh chính mình tạo thành hiệu ứng trì trệ.

Duy nhất làm cho Lý Dật cảm giác có chút cuống quýt chính là, long uy hiệu quả cùng công dụng thực chiến tuy nhiên rất lớn, nhưng long uy sử dụng rõ ràng cần hao phí đấu khí. Theo điểm này xem ra, “Long chi cấm chú” thuộc về Long Tộc cùng nhân loại tu luyện đấu khí, tựa hồ cũng có liên lạc.

Ý thức được đan điền khí hải đấu khí đang bị điên cuồng tiêu hao. Lý Dật lại không chần chờ, thừa dịp long uy làm cho thân hình đối thủ trì trệ, song chưởng đẩy ngang, một đạo lôi hệ đấu khí tuôn ra, theo đấu khí đánh ra, sau đó thân hình gương động, nhanh chóng chạy trốn ra ngoài.

- Đây là cái công pháp gì?

Chúng cường giả kể cả lục vương gia trợn mắt há hốc mồm nhìn qua Lý Dật dự hỏa trùng sinh, trong lòng kinh ngạc đều quên truy kích.

Thân hình Lý Dật thẳng tắp bốc lên, nếu như lúc này lựa chọn thoát thân là thời cơ tốt nhất. Nhưng Lý Dật thân ở giữa không trung, nhìn bao quát phía dưới, trong nội tâm đột nhiên sinh ra một tia khinh miệt không cách nào che dấu. Có thể ở vị trí công kích của một vị đấu tôn cường giả cùng mười vị Đấu Hoàng mà đột xuất vòng vây, cũng làm cho Lý Dật đấu khí đại thịnh, khí thế biến đổi, rồi đột nhiên khôi phục vẻ hung ác.

Không có nhân cơ hội viễn độn, Lý Dật lại không để ý đấu khí hao tổn hơn phân nửa, lần nữa vận chuyển “Long chi cấm chú” công pháp, long uy vô hình lần nữa tạo thành thời hiệu quả. Mà nhân cơ hội này, Lý Dật lao xuống thẳng xuống dưới, mục tiêu là thất hoàng tử.

Ý thức được Lý Dật đang muốn làm gì, ba vị vương gia gần thất hoàng tử nhất cơ hồ đồng thời đem đấu khí vận chuyển tới cực hạn, huy động song chưởng, hướng về Lý Dật đánh ra. Đáng tiếc ba vị vương gia đã rất là cố gắng, nhưng khi Lý Dật lao xuống bắt lấy cổ áo thất hoàng tử đưa hẳn bay lên không trung, đấu khí ba vị vương gia cũng không thể phát ra.

Lý Dật làm như vậy, không chỉ có hung ác, còn càng thêm táo bạo. Lúc này dưới tình huống đấu khí hao tổn hơn phân nửa, bằng vào long uy, tạm thời thoát thân không có vấn đề, nhưng lục vương gia sẽ bỏ qua chính mình sao?

751. Q.6 - Chương 351: Dừng Hiệp Hoàng Tử Làm Vương Gia.

Thất hoàng tử vốn bị thương không nhẹ, bản thân lại bị long uy ảnh hưởng, căn bản cũng không có thể phản kháng. Mắt thấy mình bị hắc bào sát thủ bắt, trong nội tâm sợ hãi đến cực điểm, hô to nói:

- Lục thúc, nhanh cứu ta.

- Còn kêu cứu sao?

Sau khi Long uy tan hết, lục vương gia cùng tam vương gia, thập tam vương gia cùng mười mấy Đấu Hoàng đã sớm phóng người lên, nhưng do cố kỵ an toàn của thất hoàng tử, cũng không có ra tay thôi.

Con tin nơi tay, Lý Dật hơi yên tâm, cố ý dùng cuống họng khàn khàn nhìn Phì phì gương giọng nói:

- Lão quỷ, chúng ta đi.

Đang nỗ lực chèo chống Phì phì như được đại xá, đánh ra một đạo đầu khí, thân hình cấp tốc lắc lư, đi tới gần Lý Dật.

- An Đồ Sinh, buông thất hoàng tử ra, ân oán chúng ta xóa bỏ.

Sự tình đến như vậy, lục vương gia cũng rõ ràng chính mình tử tử bày ra âm mưu xem như triệt để thất bại, hiện tại chỉ cầu cho thất hoàng tử an toàn. Dù sao, thất hoàng tử, bây giờ là quân cờ cực kỳ trọng yếu trong tay các vương gia.

Nhưng lục vương gia dưới tình thế cấp bách, cũng không có ý thức được lục hoàng tử hiện tại trong tay Lý Dật là bảo vật duy nhất bảo vệ tánh mạng. Lý Dật mỉm cười:

- Lục vương gia, người nói xóa bỏ thì xóa bỏ sao? Ta còn không có chơi đùa xong, trò chơi giờ mới bắt đầu.

- Người rốt cuộc muốn thế nào?

- Muốn thế nào? Ta nghĩ cần rất nhiều, lục vương gia người đều có thể thỏa mãn ta sao? Tỷ như, ta nghĩ nhìn lục vương gia trên đường cái tại đế đô chạy, được không?

Lục vương gia đáng thương mặt tái mét, biết rõ Lý Dật cố ý trêu đùa, dùng lời nói chọc giận chính mình, vốn dĩ tâm tính lục vương gia sao có thể khắc chế được, lập tức hung ác nói:

- An Đồ Sinh người cũng không cần đắc ý quá sớm, hoàng tử đại thần đế quốc không chỉ có thất hoàng tử, thất hoàng tử cũng không phải là người duy nhất chúng ta lựa chọn, có tin ta hay không ta cùng người tới đá ngọc câu phần.

- Nếu như lục vương gia cam nguyện ngọc thạch câu phần, hắn cũng không nói ra, mà là trực tiếp động thủ, uy hiếp đàm phán, đều chẳng qua là vì có thể lợi dụng cơ hội tốt nhất mà thôi. Lý Dật biểu lộ thái độ không sao cả:

- Xem ra chúng ta cần hảo hảo nói chuyện, không biết lục vương gia có hứng thú hay không. Vì phán đoán công bình với lục vương gia, người sẽ không đem những thứ rác rưởi này toàn bộ mang theo chứ.

- Hảo.

Lục vương gia xác thực cần một hồi hòa hoãn để đàm phán, ở đại thần đế quốc không chỉ có thất hoàng tử mới có địa vị hoàng tử, nhưng lục vương gia tài bồi thất hoàng tử nhiều năm như vậy, trong đó có cảm tình không nói, thất hoàng tử cũng là được các vương gia công nhận có thể từ chín đại vọng tộc đoạt lại hoàng quyền.

- Chúng ta chỉ có hai người, công bình đàm phán, lục vương gia, ta cho phép người mang theo một người đến cùng chúng ta đàm phán. Nếu như xuất hiện người dư thừa, ta liền không cách nào cam đoan an toàn cho thất hoàng tử.

Lý Dật nói xong, sau đó mang theo thất hoàng tử phân biệt phương hướng đế đô bay vút đi.

Mặc dù hiện tại trong tay Lý Dật, thất hoàng tử há chịu cam tâm làm con tin sao, vì vậy kêu cứu:

- Anh hùng, khuyên người phải có lòng khoan dung, hôm nay tha ta, sau này hảo tương kiến.

- Câm miệng, ta không phải là anh hùng.

Lý Dật chính đang suy tư làm thế nào thoát thân, cái tâm tư đó thất hoàng tử cắt đứt làm hấn tức giận quát.

Nhưng Thất hoàng tử chưa từ bỏ ý định, cố gắng nói:

- Người không phải mới vừa hỏi Sử Khắc đại đạo sư sao, ta làm sao có thể mời chào hấn? Không đối gạt anh hùng, nếu như ta có thể được kế thừa ngôi vị hoàng đế đại thần đế quốc, như vậy Sử Khắc đại đạo sư chính là đại nguyên suất của đại thần đế quốc. Anh hùng, người chịu giúp ta tìm được ngôi vị hoàng đế đại thần đế quốc, như vậy phó nguyên soái binh mã thiên hạ là của người. Ngâm lại, đại thần đế quốc nhân vật

trong quân đội đứng thứ hai, hiệu lệnh vô số quân mã, uy phong, chẳng phải so với làm cái hải quân phó tướng mạnh hơn ngàn vạn lần sao.

- Păng.

Cái tát vang dội vang lên, Lý Dật dứt khoát dùng hành động thực tế để trả lời. Hừ, bất quá là phó nguyên soái, nếu đem ngôi vị hoàng đế đại thần để quốc lấy ra, Lý Dật ngược lại có thể suy nghĩ. Bất quá, ngôi vị hoàng đế đại thần để quốc, là mơ ước của thất hoàng tử có thể lấy ra được sao?

- Người dám đánh vào mặt ta.

Thất hoàng tử vừa thẹn vừa giận, nhưng chỉ trong nháy mắt, nổi giận lại trở nên thỏa hiệp:

- Anh hùng, người rút cuộc muốn thế nào? Ta thay lục thúc thực xin lỗi người, chính là hấn hiện tại cũng biết sai rồi, người cần gì phải ngoan cố như thế, không phải muốn lương bại câu thương sao? Chỉ cần người đáp ứng buông tha ta, đòi tiền, hay là muốn quyền thế, hoặc là cái gì khác nữa, ta cũng có thể đáp ứng cho người.

Thất hoàng tử bất đắc dĩ lại khó hiểu, không biết cái tên hắc bào sát thủ tại sao cố chấp như thế.

- Thất hoàng tử điện hạ.

Lý Dật dùng ngữ khí có chút mỉa mai nói:

- Vật mà ta muốn, bằng người một cái hoàng tử nho nhỏ trả lại không được, sớm cầm miệng lại, đỡ phải chịu khổ.

Lý Dật cuồng kếu khí, lúc này thất hoàng tử rốt cục ý thức được mình tự cứu là bao nhiêu ngu xuẩn cùng không có ý nghĩa, vì vậy thở dài, thành thành thật thật im lặng.

- An Đồ Sinh có thể đi, trong này đã không có ngoại nhân. Chúng ta hảo hảo đàm phán.

Đang sau, lục vương gia nói. Nơi này, cách thành tây dịch quán đã trở thành lịch sử xa vài chục lý, dưới chân một ngọn núi liên miên vô tận.

Bị một vị đầu tôn cùng một vị Đầu Thánh dây dưa, muốn thoát thân cũng không phải một chuyện đơn giản. Lý Dật cũng phải dừng lại, sau đó xoay người trở lại, bàn tay thủy chung cảnh giác đặt lên cổ thất hoàng tử.

- Tốt, có cái gì có thể nói, ta nghe?

Lục vương gia sắc mặt xấu hổ một hồi:

- An phó tướng, người rất cường đại, so với trong tưng tượng của chúng ta còn cường đại hơn nhiều, đặc biệt đồng bọn của người. Ý của ta là, ta nghĩ chúng ta có thể bắt đầu chính thức hợp tác, người giúp ta đối phó địch nhân của chúng ta, mà chúng ta cho người thù lao đủ nhiều. Như thế nào? Người suy nghĩ kỹ đi.

- Còn thất hoàng tử có phải là bình mới rượu cũ không.

Lý Dật khinh miệt trên khóe miệng, đáp lại:

- Ta làm sao tín nhiệm người nữa? Tại vừa mới bị tính kế, ta còn đi tín nhiệm cái người tính toán ta sao, đầu của người có tật xấu còn đầu của ta không có tật xấu?

- Đầu của chúng ta đều không có tật xấu, người không tín nhiệm ta cũng là rất bình thường. Ta vừa mới chỉ là đưa ra đề nghị hợp tác, nếu như An phó tướng có hứng thú, chúng ta có thể thảo luận một cái phương thức hợp tác làm song phương đều thỏa mãn, ta cam đoan song phương tín nhiệm lẫn nhau.

- Người phải nói cụ thể phương thức hợp tác, chỉ có thành lập trên cơ sở tín nhiệm, hợp tác mới có ý nghĩa, ta nói đúng không? Lục vương gia.

Lục vương gia trên mặt hốt nhiên hiện ra một cổ ý vị thâm trường:

- Chỉ cần có thành ý hợp tác, phương thức có thể có rất nhiều. Tỷ như một loại đơn giản nhất, chính là trao đổi con tin. Thất hoàng tử có thể lưu trong tay người, nhưng người phải cam đoan không thể thương tổn hần, mà Lạc gia tiểu thư là vị hôn thê của ngài, thì phải do chúng ta phụ trách chiếu cố.

Lý Dật mi phong tụ lại, trong mắt hiện lên một đám tinh quang:

- Đây là chuyện giữa nam nhân chúng ta, để ột nữ tử yếu nhược vướng vào, lục vương gia, cái này không thỏa đáng.

- Có biện pháp gì sao, việc đã đến nước này, Lạc Thủy tiểu thư đã không thể tránh né mà phải cuốn vào. An phó tướng, nhìn ra được ngài rất yêu nàng, không phải sao? Hơn nữa ngài cũng rất khôn khéo, phi thường khôn khéo, phía trước là đến dịch quán thành tây sắp xếp nàng. Đáng tiếc ngài xem nhẹ một điểm, tại đế đô, bất kỳ một thương nhân nào đều khó có khả năng mạo hiểm đắc tội thế lực chánh trị.

- Có ý tứ gì?

Lý Dật cảm giác sau lưng có điểm mồ hôi ẩm ướt. Lạc Thủy nha đầu kia, thẳng đến ngày đó đính hôn, Lý Dật đều căn bản không có để ở trong lòng, thuần túy một là hần muốn sống yên phận tại Lạc gia, hai là nam nhân cần sinh lý. Nhưng cùng đi đến đế đô, cùng một chỗ vượt qua cuộc sống gia đình, Lý Dật đã đem Lạc Thủy chính thức coi như nữ nhân của mình.

Không sai, Lý Dật không phải là một người tốt, thậm chí về vấn đề nào đó còn là một người có máu lạnh. Nhưng đó cũng không phải nói Lý Dật không có cảm tình, là nhân loại, đều có cảm tình. Cho nên phía sau lưng Lý Dật đổ mồ hôi.

- Chúng ta đây càng thẳng thắn thành khẩn một điểm, cái này có lợi cho chúng ta rất nhanh thành lập quan hệ tín nhiệm. Lạc Thủy tiểu thư chân trước đi vào Bàng phủ thỉnh cầu che chở, Bàng Ba Kỳ chân sau phái người thông tri cho chúng ta. Ta lại càng thành khẩn một điểm, sinh ý của Bàng Ba Khắc có thể có được quy mô hôm nay, không có thế lực chánh trị làm hậu thuẫn thì không cách nào làm được. Người đế đô người cũng biết gia tộc Bàng thị buôn bán cùng một vị vọng tộc giao hảo, nhưng không có người biết rõ, hậu thuẫn chính thức của Bàng Ba Khắc, chính là ta, là lục vương gia ta.

Nói đến đây, lục vương gia nhin không được có chút đắc ý.

Đại thần đế đô các loại thế lực thật đúng là không phải phức tạp bình thường, bất quá Lý Dật hiện tại đã biết rõ một điểm, nếu muốn cứu Lạc Thủy ra cũng chỉ có thể rời đế đô trước, hần và lục vương gia hợp tác chỉ sợ là không thể tránh khỏi.

- Rất tốt, Lục vương gia, người thông minh hơn so với ta tưởng tượng, cũng càng có thế lực. Đề nghị hợp tác của ngài rất tốt, ta cần hợp tác với người thông minh. Bất quá vì chứng minh thành ý của ngài, ta còn là muốn cầu ngài làm cho ta một việc.

Lý Dật đã trở nên phi thường bình tĩnh.

- An phó tướng, người nói đi, tại đế đô ta làm rất nhiều chuyện, rất nhiều người căn bản là tưởng tượng không được.

- Ta ghét nhất là có người phản bội ta, tuy hiện nay nói ra hơi muộn, chúng ta căn bản nhất xung đột chính là căn cứ vào sự phản bội đó. Bàng Ba Khắc dám phản bội ta, ta nghĩ nếu như không cho hần phải trả giá một cái giá lớn, vậy chính không phải là tính cách của ta.

Lục vương gia từ chối cho ý kiến nói:

- Như vậy người muốn Bàng Ba Khắc trả giá một cái giá lớn? Hần chỉ là một thương nhân, một tên thương nhân háms lợi, hơn nữa hần đối với ta trung thành và tận tâm, so với một con chó càng giống chó hơn, nói thật, ta không bởi vì hần phản bội người mà trả giá quá nhiều, bởi vì chúng ta còn cần năng lực xuất sắc kinh thương của hần, ta cùng minh hữu của ta cần vật chất bảo đảm cùng địch nhân chống lại.

Khó trách Bàng thúc thúc keo kiệt như vậy, nguyên lai phú khả địch quốc là mặt ngoài, hần là một con chó trung thành và tận tâm. Bất quá, Lý Dật cũng không bởi vì hần đáng thương mà thương cảm hần, bởi vì phản bội thì không cách nào dễ dàng tha thứ.

- Lục vương gia không phải nói ta ở trong hợp tác lựa chọn tài phú hoặc là quyền lực để báo đáp lại sao? Hiện tại ta có thể lựa chọn, ta lựa chọn kim tệ, vạn thần tác chứng, ta luôn có cảm giác yêu mến kim tệ.

Lục vương gia hiểu ý cười:

- Người vẫn không chịu buông tha Bàng Ba Khắc sao?

- Bàng Ba Khắc không phải là một võ giả, ta sẽ không giết một người không có năng lực hoàn thủ. Như vậy, ta sẽ rất có hứng thú tiếp quản sản nghiệp Bàng gia, đương nhiên, không cần phải huyền não thành tất cả Bàng gia sản nghiệp đều mang họ An. Hơn nữa ta cũng tiếp tục phát huy thiên phú kinh doanh của Bàng Bàng Ba Khắc, để cho hắn dùng thân phận quản gia tiếp tục kiếm tiền cho chúng ta.

Lý Dật rốt cục đưa ra điều kiện đàm phán.

- Đúng là quá điên cuồng. Há miệng là muốn tất cả sản nghiệp của một tứ đại phú thương, nói thật, ta chưa từng gặp qua người tham lam như người.

- Ta không có muốn toàn bộ, ta chỉ muốn một nửa, còn có lục vương gia, đây chính là cơ hội tốt nhất để người chứng minh thành ý hợp tác. Hơn nữa, ta nghĩ, giá trị thất hoàng tử, xa xa không phải kim tệ có thể cân nhắc. Mỹ nữ có rất nhiều, thất hoàng tử có thể chỉ có một.

- Thật ra người là một tên gia hỏa khó chơi.

Lục vương gia chép miệng, vuốt cằm của mình, nhưng trên mặt lại vui vẻ dạt dào:

- Được rồi, ta đáp ứng người. Bàng Ba Khắc đáng thương, hắn thực là một người tốt, hy vọng người đúng là thần tài của chúng ta.

Lý Dật cũng lộ ra loại thoải mái:

- Lục vương gia nói sai rồi, ta An Đồ Sinh hiện tại mới là thần tài của các người.

- Cứ như vậy đi, chúng ta đối đãi Lạc Thủy tiểu thư như một công chúa, ta hy vọng thất hoàng tử điện hạ cũng đồng dạng đối ngộ như vậy

- Yên tâm đi. Ta sẽ coi hắn là bằng hữu của ta và ta thủ hộ ở bên cạnh hắn, cam đoan hắn an toàn, ngoại trừ chỗ ở có thể sẽ không làm các người hài lòng, nhưng hoàng tử điện hạ được hưởng thụ lễ ngộ cao nhất của ta. Đúng rồi, thỉnh lục vương gia chú ý một điểm, ngàn vạn không cần phải cố gắng theo bằng hữu của ta đi cứu thất hoàng tử, đây chính là đối với hợp tác chúng ta khiêu khích nghiêm trọng.

- Điểm này, bốn vương có thể dùng nhân cách đảm bảo. Nhưng nếu có lúc cần thất hoàng tử ra mặt, hắn phải xuất hiện, đương nhiên, người hoặc là bằng hữu của người có thể làm thiếp thân thị vệ của hắn.

752. Q.6 - Chương 352: Có Chút Bí Mật Không Có Thể Biết

Đàm phán rốt cục hoàn thành, lục vương gia cùng Sử Khắc dẫn đầu trở lại đế đô. Nhìn thấy thân ảnh hai người biến mất tại trong trời đêm, Lý Dật cảm thấy có chút đau đầu.

Sự tình nào đến loại tình trạng này, thật vượt ngoài ý liệu Lý Dật.

Động cái gì, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích. Nếu không bởi vì Lạc Thủy tiểu thư, hiện tại một chưởng chụp chết thất hoàng tử, có thể hết phiền toái. Hết lần này tới lần khác, ý nghĩ hung hăng cứ trong đầu Lý Dật. Vứt bỏ nữ nhân của mình, chỉ lo chạy trốn chết, đây là một nam nhân làm được sao? Làm một nam nhân còn không tính, thì còn nói cái gì cường giả? Người không phải muốn trở thành cường giả mạnh nhất sao? Cường giả mạnh nhất, nếu như ngay cả một nữ nhân đều bảo vệ không được, còn có cái ý nghĩa gì.

Vô số câu hỏi trong đầu hiện lên, sau đó Lý Dật thở dài, bắt đầu đối diện phiền toái trước mắt.

Đệ nhất phiền phức chính là Phì phì.

- Tiểu tử thôi, làm sao bây giờ? Người không phải muốn giúp ta đi La Lan học viện sao? Tại sao lại cùng những vương gia kia hợp tác, còn bảo ta giúp người trông giữ tiểu tử này.

Phì phì về mặt lão đại không vui, có một loại cảm giác bị Lý Dật trêu chọc.

- Đừng nói nữa, ta cũng thật không ngờ sự tình biến thành như vậy. Yên tâm đi, lời hứa của ta sẽ không thay đổi, bất quá trước đó, chúng ta muốn cứu ra Lạc Thủy tiểu thư, Lạc Thủy tiểu thư đối đãi người cũng không kém, cứu nàng đối với người mà nói cũng nên làm.

Lý Dật đưa thất hoàng tử giao cho Phì phì, không nhanh không chậm đi về phía đế đô. Phì phì tuy là lão đại không vui, cũng đành phải mang theo thất hoàng tử đi theo:

- Cứu Lạc Thủy nào có dễ dàng như vậy, bất quá trông giữ tiểu tử này ngược lại phiền toái vô cùng, đây chính là cái khổ sai.

- Kỳ thật các người không cần khẩn trương như vậy, ta sẽ hết lòng tuân thủ, lục thúc đã hứa với các người, ta cũng không có chạy trốn.

Thất hoàng tử chen miệng nói.

Thất hoàng tử sẽ thủ hứa hẹn không có chạy trốn vậy có quỷ mới tin, nói như vậy là lừa phì phì mà thôi, thất hoàng tử khôn khéo, sao lại không thể nhìn ra Phì phì tuy thực lực cường hãn, nhưng trên thực tế nếu so với Lý Dật dễ đối phó hơn hàng trăm lần.

- Pằng.

Một bạt tai lần nữa vang lên tại trên mặt thất hoàng tử.

- Là một con tin, người có nghĩa vụ thành thành thật thật đi theo, nhưng không có quyền lợi nói.

Lý Dật nhìn hoàng tử tuyên bố, sau đó lại phân phó Phì phì:

- Tiểu tử này từ nay về sau nếu có dám hành động thiếu suy nghĩ, người cứ đánh hấn như vậy. Kỳ thật, tất một cái hoàng tử thật sự rất là đã ghiền.

- Thật vậy chẳng? Ta cũng tới thử một chút.

Phì phì nói, quả nhiên là mau lẹ bạt tai cho thất hoàng tử một cái. Thất hoàng tử mặc dù có đề phòng, nhưng Phì phì nói đánh là đánh, tốc độ thật sự quá nhanh, đúng là không thể né tránh.

Đã bị Lý Dật cùng Phì phì hồ đồ như vậy, thất hoàng tử ủy khuất nước mắt đều chảy ra, sau đó reo lên:

- Các người đã đáp ứng lục thúc, cái này chính là lễ ngộ cao nhất của các người sao?

- Đương nhiên không phải.

Lý Dật nhìn có chút hả hê cười nói:

- Lễ ngộ này, ta đem người cởi hết quần áo, sau đó treo ngược lên, dùng roi quất vào thân thể của người. Về phần lễ ngộ cao nhất, ta còn chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ tới sẽ nói cho người biết. Thất hoàng tử điện hạ, người muốn thử xem loại lễ ngộ nào?

Thất hoàng tử rốt cục minh bạch một cái sự thật tàn khốc, hai tên sát thủ hắc bào trước mặt này, bọn họ không giăng đạo lý.

Phì phì nhìn muốn nói chuyện lại không dám nói, về mặt bị phần nhìn thất hoàng tử, cong đầu hỏi:

- Lý Dật, cái tên tiểu tử thú vị này, chúng ta đem hấn vắt ở nơi nào?

- Ta cũng không biết... Phì phì, người ngu ngốc.

Lý Dật đột nhiên như bị rần cắn nhảy dựng lên.

Nhưng là đã chậm, thất hoàng tử bỗng nhiên quay sang, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lý Dật:

- A, người là Lý Dật.

Phì phì tự biết nói lỡ, cố gắng vẫn hồi nói:

- An, An Đồ Sinh, hấn gọi là An Đồ Sinh, ta vừa mới gọi sai.

Không khí nhất thời xấu hổ và cổ quái, thất hoàng tử gắt gao nhìn chăm chăm vào Lý Dật, Lý Dật trừng mắt Phì phì, mà Phì phì thì nhìn Lý Dật sau đó lại nhìn thất hoàng tử, tỏ ra một bộ dáng đáng thương sợ hãi.

Cuối cùng, Lý Dật dứt khoát cởi bỏ hắc bào, khôi phục tiếng nói bình thường, sau đó lạnh lùng nói:

- Thất hoàng tử, chúng ta lại gặp mặt.

- Mẹ, khó trách ta cảm giác người rất quen thuộc, chỉ là ta không thể tưởng được người còn dám đứng ở

Tên thủ vệ giữ cửa kia càng khinh thường, chiếc roi vung lên bành bạch vang lên, cơ hồ muốn lướt đến trên mặt Lý Dật:

- Có phiền hay không, người quy củ cũng không hiểu, còn muốn gặp lục vương gia sao, sớm cút ngay, không thì da thịt chịu khổ.

- Quân gia, cái này là người không đúng, ta tới cầu kiến lục vương gia, cũng không phải gặp người. Việc của lục vương gia, người đi thông báo một tiếng đi?

- Người đi chỗ khác đi?

Tên thủ vệ lại khinh miệt hèn mọn, xoay người hướng chỗ khác xem náo nhiệt cười nói:

- Chưa thấy qua người đàn như vậy, các người có hứng thú đi chỗ khác, đại gia ta là chẳng muốn cùng hần phí lời.

Tên bảo vệ thoát nhìn âm hiểm cười cười nhìn Lý Dật nói:

- Ta nói đi chỗ khác, người không hiểu quy củ hay là không thêm hiểu, người ta nói hầu môn sâu giống như biển, nơi này là cửa chính vương gia phủ không phải đối với ai cũng mở. Người là quý nhân, đừng nói chúng ta không làm khó, còn phải quỳ mời người đi vào. Nhưng nhìn xem người, ăn mặc cũng không giống người giàu có? Người phải minh bạch, bây giờ là người cầu chúng ta, đã cầu chúng ta, vậy đặc ý cái gì, hiểu chưa?

- Ta cầu các người làm gì? Ta là tới gặp lục vương gia làm ít chuyện.

Lý Dật vẫn giả ngu.

Những thủ vệ kia lập tức âm âm cười lên, tên âm hiểm thủ vệ nói:

- Tiểu tử này quá dần, người nói như vậy mà cũng nghe được.

Thủ vệ âm hiểm cười đến mặt cả người, sau đó nhìn Lý Dật nói thẳng:

- Huynh đệ chúng ta đi thông báo cho người, người cũng nên xuất ra chút rượu để khao huynh đệ chúng ta. Nhìn người cũng không giống nghèo kiết xác, ít tiền như vậy cũng không nở sao?

- A, các người muốn tiền của ta sao.

Lý Dật thông dong giới lấy ra một kim tệ, những thủ vệ kia lập tức con mắt đều tái đi, không ngờ người này có tiền.

Không ngờ Lý Dật lấy ra kim tệ, lại nhét vào trong dung giới, cổ chấp nói:

- Tiền ta không phải là không có, bắt quá dựa vào cái gì cho các người, chân chạy thông báo vốn chính là chức trách của các người, chẳng lẽ lục vương gia không cho các người lương bổng sao?

Lúc này đám thủ vệ đều giận. Người này thật có tiền, không phải là kẻ nghèo hàn, thấy cầu khẩn trên nửa ngày, những thủ vệ kia cũng sợ trì hoãn gia sự vương gia, tự nhiên vào thông báo. Nhưng thấy người này đùa cợt các huynh đệ, thì không giáo huấn một chút, chẳng phải vương gia phủ thể diện cũng bị mất sao.

Ôm cái tâm tư này, lúc này tên thủ vệ lần nữa đi tới, hung thần ác sát nói:

- Tiểu tử, có tiền rất giỏi sao, rõ ràng dám đến vương gia phủ khoe khoang, hay là cố ý khiêu khích huynh đệ chúng ta?

Còn không là tính dần, liền cố ý khiêu khích đều đã nhìn ra. Lý Dật sắc mặt cũng biến đổi, vẻ mặt ủy khuất nói:

- Rõ ràng là các người cố ý gây khó xử, lại nói ta cố ý khiêu khích, người gọi mọi người đến phân xử.

Lúc này lục vương gia thấy bên ngoài phủ tụ tập mười mấy thị dân, đều thấy người nhà quê chê cười.

Bình thường dân chúng muốn vào vương gia phủ, chuẩn bị cho thủ vệ vài đồng thì là chuyện tình bình thường, nhưng xem ra hôm nay người này phải chịu khổ sở.

- Phân xử? Bình luận sao. Trong này, ai cầm roi người đó chính là vương pháp, Lão Tử hôm nay đến giáo người quy củ.

Tên bảo vệ cầm roi chữ loạn, cây roi trong tay cũng không rảnh rồi, roi da “Bành bạch” vung vẩy, hướng Lý Dật quát xuống.

Lúc này Lý Dật cũng bị đánh cho “Chạy trốn chết”, một bên reo lên:

- Đánh chết người rồi, đánh chết người rồi. Bảo vệ của Vương phủ đánh chết người rồi.

Mọi người vây xem đều cười vang, tên bảo vệ của càn cười nhạo nói:

- Còn không có đánh chết, đánh chết sao người còn hô được như vậy.

- Đánh chết rồi, ta còn có thể hô được sao?

Lý Dật hỏi vặn nói. Không hỏi vặn khá tốt, hỏi lại làm tên bảo vệ cười, bất đắc dĩ thu tay nói:

- Thật là một tên mọt đầu, Lão Tử hứng thú đánh cũng không có, các người ai tới đánh nó?

- Người đánh đủ rồi nhé.

Lý Dật thấy bảo vệ của thu tay lại, đứng lên, quát cường chăm chăm nhìn vào cây roi của tên bảo vệ của:

- Vậy nên đến phiên ta đánh người.

- Lậy trời...

Tên bảo vệ của sắc mặt trầm xuống, lại lần nữa vung roi. Nhưng lời còn chưa nói hết, roi cũng mới giơ lên, tên bảo vệ của sắc mặt đột nhiên biến đổi, vẻ mặt vẻ giận dữ cứng tại trên mặt, thân thể tựa hồ hóa đá vậy.

Mọi người đều không có thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy thân thể Lý Dật lóe lóe, sau đó tên bảo vệ của đứng như hóa đá.

Dù sao ba tên bảo vệ của cũng là người tu luyện đấu khí, tuy nhiên chỉ là Đấu Sư mà thôi, nhưng bọn hắn lập tức ý thức được không đúng, đều tới gần, thuận thế rút ra binh khí của mình.

- Người rốt cuộc là ai?

Tên bảo vệ của thu hồi sắc mặt, vẻ mặt âm thầm nhìn Lý Dật.

- Ta là một người giảng đạo lý.

Lý Dật cười nói:

- Ai đánh ta, ta liền đánh hắn.

Túm lấy chiếc roi trong tay tên bảo vệ của, tiện tay nhẹ nhàng đẩy ra, tên bảo vệ của ầm ầm ngã xuống đất, làm tung bụi đất lên.

754. Q.6 - Chương 354: Đi Lấy Tiền.

- Các người không phải đã nói, ai cầm roi, người đó chính là đạo lý sao?

Lý Dật đùa bốn trường tiên trong tay, có chút mỉa mai nhìn ba tên bảo vệ của.

Ba tên bảo vệ của dù sao cũng là người khôn khéo, biết rõ hôm nay mắt chó nhìn người, nhưng đối mặt nhiều người đi đường vây xem như vậy, muốn chịu thua quả là không còn mặt mũi, tiến thoái cũng không thể, xấu hổ trừng mắt nhìn Lý Dật.

- Đạo lý đã ở trong tay ta, hiện tại ta muốn dùng đạo lý nói chuyện.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, trong tay nhẹ nhàng run lên, trường tiên tựa như linh xà hướng về ba tên bảo vệ cửa quát tới. Thằng đánh cho ba tên bảo vệ cửa kêu cha gọi mẹ, quỷ dị là bị đánh nhưng trốn không thoát khỏi thanh trường tiên.

Những người xem chê cười tên nhà quê, thấy tình thế đột nhiên thay đổi, ngược lại biến thành bảo vệ cửa vương phủ bị đánh, lập tức đều ồn ào bỏ đi, bọn họ sợ vương phủ hộ vệ đi ra, mình cũng không thoát khỏi liên quan.

Ngoài cửa Vương phủ la hét ầm ĩ rồi cục kinh động đến đám hộ vệ, bảy tám tên hộ vệ lao tới, chỉ thấy một thiếu niên tại đó đang quát bảo vệ cửa, lập tức cả giận, hộ vệ trưởng hét lớn một tiếng:

- Dừng tay.

Lập tức đem Lý Dật bao bọc vây quanh.

Lý Dật muốn sự tình náo đại, gặp hộ vệ xuất hiện, vẫn đánh tên bảo vệ cửa. Đáng thương ba tên bảo vệ cửa sớm vết roi khắp người, khí lực khóc hô cũng không có.

Gặp Lý Dật căn bản cũng không có ý tứ dừng tay, hộ vệ kia cũng không có lựa chọn khác, vung tay lên, bảy tám danh hộ vệ lập tức đấu khí bùng bùng, đấu khí trong lòng bàn tay hai tên hộ vệ liền hướng về phía Lý Dật oanh kích đến.

Những hộ vệ này đều là Đấu Sư, trong đấu khí ẩn chứa năng lượng cũng không kém, đương nhiên, chỉ là đối với người bình thường mà nói, đối với Lý Dật đấu tôn cường giả, thật sự không là gì. Nhìn thấy đấu khí vọt tới, đầu Lý Dật cũng không có giờ lên, con mắt cũng không có nhìn xem, tiện tay xoắn một cái, hai đạo đấu khí thay đổi phương hướng, đánh cho ba gã bảo vệ bị đánh cho cháng váng đầu não. Ba gã bảo vệ bị đấu khí đánh ra mấy mét, kết quả đầu đập xuống mặt đất, trong miệng phun máu tươi, đã không cứu được nữa.

Đánh chết người, hơn nữa người chết bảo vệ cửa lục vương gia phủ, những người bình thường đang xem hoảng sợ tán đi. Lúc này mọi người không biết ai gan lại lớn đến như thế, rõ ràng tại trước cửa vương gia phủ, trước mặt mọi người giết người như vậy.

- Người, rốt cuộc là ai?

Chỉ bằng người, còn không xứng cùng ta nói chuyện, báo lục vương gia lão già kia đi ra.

Đánh chết vài tên bảo vệ không biết sống chết, điểm này đối với Lý Dật là không có áp lực.

Thấy Lý Dật nói chuyện ngông cuồng như thế, liền nói “lục vương gia lão già kia”, tên hộ vệ trưởng không còn kiềm chế được, cũng không cần biết thiếu niên này lai lịch ra sao, hướng về phía thủ hạ quát:

- Bắt lại cho ta.

Này điều này cũng phù hợp ước nguyện ban đầu gây hấn của Lý Dật, lập tức cũng không kích giết bọn hắn, chỉ là dùng chưởng xoắn kình cùng những hộ vệ này dây dưa. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, trong cửa lớn lại lần nữa chạy ra một đám cường giả. Nhóm cường giả này so với những hộ vệ kia mạnh hơn vài phần, hiển nhiên là chủ lực võ giả của vương phủ.

- Tiểu tử này giết bảo vệ cửa, nhanh bắt hắn ngay.

Hộ vệ trưởng thấy viện thủ đã đến, khí thế đại chấn, vội vàng hô.

Giết bảo vệ cửa vương phủ? Thấy vậy đám cường giả kia cũng không nói nhảm, nhào lên.

- Lục vương gia nuôi các người đúng là phế vật?

Lý Dật cười nhạt, nói:

- Bản thiếu ngược lại muốn nhìn các người ngăn cản được ta vào phủ không.

Nói xong, Lý Dật nhắc chân hướng cửa chính vương phủ lao vào.

Những cường giả kia thấy Lý Dật muốn xông vào vương phủ, càng sống nhào lên, từng đạo đấu khí quang hoa tại quanh thân Lý Dật tràn ra. Nếu cứ để Lý Dật cứ ban ngày ban mặt xông vào, những hộ vệ này

thể diện đặt đầu đặt, lực vương gia còn nuôi bọn họ sao? Đấu khí phòng ngự hộ thể, Lý Dật không nhanh không chậm đi lên phía trước, nếu có tên nào không biết sống chết ngăn lại đường đi, tiện tay một đạo đấu khí tởn nhện đánh ra.

Một bên đi vào trong vương phủ đi, Lý Dật lại đột nhiên cảm khái rất nhiều, ngày đó tại Vạn triều thành, chính mình trăm bước hoành hành trên con đường Mạc gia, mà đối thủ thực lực không bằng 0,01 % của ngày hôm nay, nhưng trình độ gian nan lại khó khăn đầu chỉ gấp trăm lần. Có thể thấy được, Đấu Thần đại lực thực lực là trọng yếu bậc nào. Có đấu tôn cấp bậc cường giả, chính là Hoàng thành đại thần đế quốc, có chủ tâm đi gây chuyện cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Đương nhiên, Hoàng thành có thể xông vào, có thể lại xông ra hay không, vậy rất khó nói.

Suy nghĩ miên man, bất tri bất giác đã xâm nhập ở chỗ sâu trong vương phủ, cường giả bên người cũng càng tụ càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng mạnh.

Dù sao Lý Dật cũng có để ý, tại lực vương gia nuôi những đám hộ vệ tham lam bảo vệ cửa, Lý Dật cũng không khách khí, sau đó liền động sát ý, ra tay lập tức tàn nhẫn, chỉ thấy dọc đường không ngừng kêu thảm thiết.

- Dừng tay.

Đấu khí nổ vang, đột nhiên một tiếng quát chói tai. Nghe thanh âm này, Lý Dật biết rõ, lực vương gia coi tiền như rác rưởi cục hiện thân.

- Lực vương gia, gặp ngài lão nhân gia không dễ dàng.

- An phó tướng, đây là nói như thế nào, có gì đánh chết hộ vệ vương phủ ta?

Vài cái thủ hộ chết đi, đối với lực vương gia mà nói, tuy không đáng cái gì, nhưng đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ nhân, Lý Dật làm như vậy, hơn nữa là làm cho lực vương gia không còn thể diện đáng nói. Nếu là đang bình thường, cái mặt này cũng ném đi, nhưng hôm nay có thể không giống như vậy. Cùng đi với lực vương gia, Lý Dật nhìn qua, liền phát hiện không ít người quen. Có chín đại vọng tộc Ba gia phụ tử, còn có nhiều quý tộc mà Lý Dật cùng đi Lạc Thủy bãi phóng, đương nhiên, càng nhiều người Lý Dật cũng không nhận ra.

Đang lúc nhiều người có danh tiếng tại đế đô như vậy, Lý Dật cứ như vậy một đường chém giết tiến đến, cũng khó trách lực vương gia mặt mũi hung hăng khó coi như vậy.

- Lực vương gia, ta ở cửa vương phủ yêu cầu bảo cho vương gia, nhưng tên thủ hộ yêu cầu tiền, không cho hẳn còn cầm cái roi này đánh ta, người nói ta thay lão nhân gia vương gia ngài giáo huấn hẳn một chút là đều phải làm? Về phần những hộ vệ này, vừa lên không phân tốt xấu đánh ta, ta cũng không có hoàn thủ, ta hàm dưỡng tốt như vậy, lực vương gia ngài phân xử bình luận cho ta, vấn đề này sai ở đâu?

Vương phủ bảo vệ cửa yêu cầu phải đưa tiền, loại chuyện này lực vương gia cũng không phải là không biết, chỉ là khắp nơi đế đô đều là như thế, liền cũng mở một con mắt nhắm một con mắt. Nhưng nếu bàn về lý, lời của Lý Dật cũng không có một chút nào sơ hở.

Lực vương gia, đây là đạo đãi khách của quý phủ có chút đặc biệt như vậy.

Ba Bố Vi tướng quân làm sao bỏ qua cơ hội thật tốt như thế, thấy lực vương gia sắc mặt xấu hổ, không khỏi cười nói:

- Xem ra An phó tướng cũng là bị ủy khuất mới không thể không ra tay, lực vương gia, xem ra ngài vẫn không quan đến gia vụ.

Vương phủ có đến nhiều nhân vật quyền thế như vậy, chắc nhất định là cùng chuyện tối ngày hôm qua có quan hệ, hơn nữa người đến còn có Ba gia cùng vương phủ đối đầu, xem ra hôm nay lực vương gia cũng đau đầu không ít, lại bị chính mình xông vào, lực vương gia cũng thật sự đủ não tâm can rồi.

- Ai không phải, bốn vương sau đó sẽ điều tra rõ ràng, Ba tướng quân, việc ở dịch quán còn phiền ngài cố sức nhiều hơn, cần phải mau chóng tra ra đạo tặc bắt cóc thất hoàng tử điện hạ mới tốt.

- Cái này không nhọc lực vương gia phân phó, bốn tướng tự nhiên toàn lực ứng phó, chính là hung thủ ở đế đô có bay lên trời, cũng phải đem thất hoàng tử tìm về.

Cái này đơn giản một hỏi một đáp, lại cho Lý Dật rõ được tin tức. Dịch quán bị hủy tự nhiên không tính là cái đại sự gì, nhưng thất hoàng tử mất tích, vấn đề sẽ không nhỏ. Bất quá, Lý Dật biết được tin tức, nếu thất hoàng tử thật sự được Ba Bố Vi tướng quân tìm được mà nói, đây mới thực sự là dữ nhiều lành ít, còn không bằng ở lại trong tay Lý Dật lại an toàn.

- Chư vị, trong nhà đã xảy ra đại sự như vậy, bốn vương cũng không lưu chư vị, mong rằng chư vị hao tâm tổn trí nhiều hơn, dụng hết chức trách, làm cái gì cũng phải tìm thất hoàng tử điện hạ trở về.

Lục vương gia thấy Lý Dật đã đến, tự nhiên là có lời muốn nói, hơn nữa là không thể bị người khác biết được, vì vậy liền bắt đầu tiễn khách.

Đám khách cùng vương phủ quan hệ phức tạp, nghe xong lời lục vương gia nói, liền cái cáo từ mà đi. Thấy mọi người tan hết, lục vương gia lúc này mới xanh mặt, nhìn Lý Dật nói:

- An phó tướng, ngươi cố ý đánh bốn vương sao?

- Lục vương gia quả nhiên là người thông minh, ta nói rồi ta thích nhất cùng người thông minh hợp tác. Dùng giao tình mà nói, đánh mặt ngài, đó cũng là chuyện tình bình thường, không phải sao?

Nhìn thấy Lý Dật có bộ dáng cực độ vô lại, lục vương gia tuy hận đến hàm răng cắn vào nhau, nhưng cũng không có nửa điểm biện pháp, chỉ đành nói:

- Tìm đến bốn vương, có lời gì cứ nói?

Lý Dật ồ lên một tiếng, ngạc nhiên nói:

- Lục vương gia mau quên như vậy sao? Tối hôm qua chúng ta không phải nói qua, để ta tiếp thu sản nghiệp Bàng gia, ngài làm sao lại đã quên nhanh như vậy.

- Bốn vương tự nhiên chưa quên, chỉ là không có nghĩ người vội vã như vậy, hai ngày này, bốn vương chúi đầu dịch quán, làm sao có thời giờ trông nom loại sự tình này, mấy ngày nữa rồi nói sau.

- Để mấy ngày nữa, Bàng gia sản nghiệp cũng được an bài xong, đến lúc đó ta liền tiếp thu một cái thùng rỗng đi.

Lý Dật trong ánh mắt lộ ra làm cho Lục vương gia phát điên, xác thực như thế, nói sản nghiệp Bàng thị gia tộc, ít nhất có hơn một nửa thuộc về lục vương gia phủ. Đáp ứng Lý Dật tiếp thu Bàng gia sản nghiệp cũng chỉ là điều ước bất đắc dĩ, Lục vương gia cũng không có thiệt tình tính toán tài phú chấp tay tặng ột tên địch nhân như vậy.

- An phó tướng, chúng ta đã muốn hợp tác, muốn tín nhiệm lẫn nhau, chẳng lẽ cùng An phó tướng tín nhiệm người khó như vậy sao?

- Tín nhiệm không phải nói ra là được, mà là làm được.

Lý Dật kiên trì nói:

- Mời Lục vương gia cùng tại hạ đi một chuyến đến Bàng phủ.

Lý Dật gần như dùng ngữ khí mệnh lệnh làm cho lục vương gia không nói gì, nghĩ nghĩ, sau đó đáp ứng nói:

- Được rồi. An phó tướng, ngươi thật là người vô lại.

Cũng không để ý vương phủ đã bị Lý Dật khiến ột mảnh huyết tinh, ngay lập tức bảo quân gia chuẩn bị ngựa xe. Trong vương phủ người này gặp chủ nhân chẳng những không có hối tội, ngược lại cùng ác ma kia bình thường sống vai đi ra, điều này làm cho người trong vương phủ kinh ngạc không thôi. Tới bên ngoài cửa chính vương phủ, Lý Dật lại kiên trì xuống xe, trở lại cỗ xe chính mình rồi đi.

Tại trước đại môn vương phủ, Lý Dật cố ý mè nheo, người đi đường bốn phía nhìn xem, bản thiếu chẳng

Sau khi về đến nhà, Lý Dật mới phát hiện trong nhà đã có khách nhân.

Ba thị phụ tử lúc từ Lục vương gia phủ cũng không trở về nhà, mà là chính mình tìm tới Lạc nhà. Hơn nữa thân phận hai vị tôn quý, cư nhiên chờ đợi lâu như vậy. Cái này làm ho đám người hầu Lạc gia sợ hãi không thôi.

- An phó tướng.

Thân là tướng quân, Ba Bồ Vi thói quen dùng quân chức xưng hô người khác:

- Người hôm nay ở lục vương phủ, chúng ta đều thấy được, không hề nghi ngờ, hành vi của người cùng chúng ta có thể công bằng nói chuyện rồi.

Ra tay giáo huấn hộ vệ vương gia phủ một chút mà thôi, Lý Dật ngược lại hoàn toàn không có tỏ thái độ, chẳng qua oán khí Lục vương gia mà rơi tại trên mấy thằng xui xẻo. Bất quá tại trong mắt địch nhân lục vương gia xem ra, cái này tự nhiên là một loại thái độ.

- Ba thúc thúc, tại hạ đối với ngài vẫn công bằng.

Lý Dật thái độ cung kính hồi đáp.

- An phó tướng hẳn là còn nhớ rõ, Lạc Thủy đã từng giao cho bốn tướng một phong thư. Lạc Kỳ tướng quân gửi cho ta phong thư này, toàn bộ nội dung là nói về người. Nhìn ra được, Lạc Kỳ tướng quân hẳn rất coi trọng người, bất quá, coi trọng cũng là thanh kiếm 2 lưỡi. Lạc Kỳ tướng quân đã đem bí mật lớn nhất đều nói cho người, nói đúng là, nếu như người là bằng hữu của chúng ta, như vậy người được chúng ta tín nhiệm, nếu người không phải là bằng hữu của chúng ta, thì địch nhân của chúng ta, người hẳn phải biến mất ở thế giới này. Bất quá ta thật cao hứng nhìn thấy, người đang cùng địch nhân của chúng ta chiến đấu.

- Ta được ngài tín nhiệm sao? Ba tướng quân?

Vì chính mình tìm được minh hữu, để tránh một mình tác chiến, cái này cũng chưa chắc không phải là một loại lựa chọn tốt, cho dù là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

- Đương nhiên, ta cùng Nhạc phụ của người đã có giao tình vài chục năm, tại đại thần đế quốc, Ba gia cùng thần long cảnh Lạc gia quan hệ chính là thịt cùng đồ tể vô cùng rõ ràng. An phó tướng, có hứng thú nói chuyện tối ngày hôm qua không?

Lý Dật hiện tại đã biết, tại trong các thế lực đế đô, thế lực chín đại vọng tộc cao hơn cả thế lực vương gia, Ba Bồ Vi đã có thành ý như thế, Lý Dật mừng rỡ vô cùng. Đã như vậy, tự nhiên muốn trình lên lễ gặp mặt.

- Ba thúc thúc hẳn là còn nhớ rõ ngày đó ta bị tam vương gia đuổi tới quý phủ ngài, sự tình bắt đầu nói từ đó. Ngày đó, lục vương gia đột nhiên tìm được ta, nói là có một nhiệm vụ muốn giao cho ta, hẳn để cho ta đi thành tây dịch quán giết một nhân vật trọng yếu. Bất quá hẳn không có nói cho ta nhân vật trọng yếu rốt cuộc là ai, ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác, cảm thấy sự tình có điểm gì là lạ, ngài biết rõ, ta là một người cẩn thận. Vì vậy đêm hôm đó, ta liền đến phủ của lục vương gia, cố gắng tìm hiểu bí ẩn trong đó. Kết quả lại làm ta chấn động, lục vương gia âm hiểm, căn bản cũng không có tính toán để cho ta ám sát cái đại nhân vật kia, hẳn chỉ là muốn lợi dụng ta, lợi dụng ta để đối phó Thần long cảnh Lạc gia.

Một lắng lắng nghe Ba Bồ Vi đột nhiên chen miệng nói:

- Hẳn làm thế nào lợi dụng người?

- Bởi vì ta là con rể thần long cảnh Lạc gia, ít nhất tất cả mọi người cho rằng như vậy. Bọn họ tại dịch quán thiết hạ âm mưu, một khi ta ra hiện ra, cũng ra tay ám sát cái kia nhân vật đại, liền giết ta, như vậy Lạc gia tự nhiên không thoát khỏi can hệ, đương nhiên, giống như ngài lời vừa mới nói, bởi vì ngài cùng Lạc gia quan hệ, ngài cũng sẽ bị cuốn vào trong đó.

- Đã như vậy, người đi thành tây dịch quán sao?

- Đương nhiên đi rồi, lục vương gia tính toán ta như thế, ta sao lại có thể để hẳn từ bỏ ý đồ. Ta mời một vị bằng hữu, cố gắng thử hoá thật, ám sát chết đại nhân vật kia.

- Kết quả như thế nào?

Nói đến chỗ máu chốt, Ba Bó Vi tướng quân trong mắt tinh quang lóe lên, thân thể nghiêng về phía trước, vẻ mặt đầy chú ý.

- Kết quả của hành động ám sát vẫn bị thất bại, thời khắc máu chốt, không biết chỗ xuất hiện một cái thần bí nhân, cướp đại nhân vật kia đi. Bất quá theo ta quan sát, thần bí nhân kia cùng lục vương gia tựa hồ cũng không phải cùng bọn.

Lý Dật có ngốc cũng sẽ không ngốc nói ra bí mật là thất hoàng tử ở tại trong tay mình.

- Thần bí nhân cướp đi rồi?

- Đúng là thần bí nhân kia thực lực cường hãn. Chính là hãn làm cho cả thành tây dịch quán đều hủy diệt rồi, bất quá bởi như vậy tốt hơn, lục vương gia cũng không có cảm thấy được ta đùa giỡn hãn.

Lý Dật nghĩ nghĩ, vẫn là đem chuyện tình Lạc Thủy nói ra:

- Về phần ta hôm nay xông vào trong vương gia phủ, đó cũng là nhất thời cực kỳ tức giận, lục vương gia âm hiểm sợ ta có nhị tâm, bắt Thủy tiểu thư làm con tin.

- Lục lão quý đã không chế Lạc Thủy? Đáng chết, làm sao ngươi không nói sớm?

- Hơn nữa hãn đến bây giờ còn không có ý định thả Lạc Thủy tiểu thư ra, mà là lợi dụng Lạc Thủy tiểu thư bức bách ta tìm kiếm thất hoàng tử.

Lý Dật phen này chân chân giả giả nói ra, cũng không biết Ba Bó Vi tướng quân có tin bao nhiêu phần, mặc kệ hãn tin hay không, thứ nhất, hãn không cách nào từ lục vương gia tìm được chân tướng, thứ hai, Lạc Thủy tại trong tay lục vương gia xác định là không thể nghi ngờ. Việc này làm cho Ba Bó Vi tướng quân gây áp lực cho lục vương gia, cũng chưa hãn không phải là một loại biện pháp hay. Tuy nhiên Lý Dật biết rõ lục vương gia tuyệt đối sẽ không đơn giản thả Lạc Thủy ra.

- An phó tướng yên tâm, Lạc tiểu thư, bổn tướng nhất định sẽ hết sức đến Lục vương gia đòi người... về thần bí nhân kia, có cái gì đặc thù không?

Xem ra, Ba Bó Vi hứng thú với thất hoàng tử vượt xa hứng thú cứu Lạc Thủy, Lý Dật giả bộ như cố gắng nhớ lại, tự nói:

- Cái thần bí nhân kia là Đấu Thánh cường giả, thấy không rõ khuôn mặt, toàn thân một bộ hắc bào, xem ra giống như là một con dơi.

Ba Bó Vi hỏi:

- Hãn tu luyện là hệ đấu khí gì, sử dụng qua đấu kỹ gì?

- Ít nhất là lôi hệ cùng hỏa hệ đấu khí, về phần đấu kỹ, ngược lại sử dụng hai chiêu, dịch quán là do đấu kỹ của hãn mà bị hủy, bất quá ta nhìn không ra.

Mất thấy hỏi cũng không có giá trị gì, Ba Bó Vi quyết định chấm dứt nói chuyện:

- Vậy được rồi, An phó tướng người nghỉ ngơi trước, nếu có tin tức Lạc tiểu thư ta sẽ phái người thông tri cho người. Người đã cũng nhận rõ lục vương gia âm hiểm, như vậy chúng ta từ nay về sau có thể là bằng hữu, đúng không?

Về vấn đề này, Lý Dật là người thúc thời, vội vàng sợ hãi nói:

- Thuộc hạ không dám cùng tướng quân nói xằng là bằng hữu. Thuộc hạ cũng nghe qua tin tức tướng quân cùng các vương gia không hòa thuận, đã như vậy, thuộc hạ từ nay về sau tận tâm thuần phục tướng quân là được.

- Hảo, hy vọng người sẽ không cô phụ Lạc Kỳ tướng quân ưu ái cùng kỳ vọng đối với người.

Ba Bó Vi đứng lên, đại thủ nặng nề vỗ vỗ bả vai Lý Dật, vẻ mặt biểu lộ khen ngợi.

Xem như kết minh thành công, Lý Dật biết mình tại đại thần để đồ bị cuốn càng sâu. Nếu như không phải lo lắng thân phận bạo lộ, ngược lại cũng không có cái gì, cũng muốn náo long trời lở đất, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội kiếm được chỗ tốt.

Sau khi tiễn Ba tướng quân, Lý Dật lập tức trở về trong phòng, lấy ra huyết long châu, nhưng điều làm Lý Dật thoáng thất vọng chính là, huyết long châu trải qua tối hôm qua, huyết mạch chi lực cũng chưa hoàn toàn khôi phục, bên ngoài hiện ra vẻ phần hồng. Từ khi có huyết long châu, lại thông qua thu nạp thiên địa nguyên khí tu luyện, Lý Dật càng ngày càng không có kiên nhẫn. Đơn giản đem khôi phục thực lực tới trạng thái đỉnh phong, Lý Dật nghĩ nghĩ, vốn đã thật lâu không có nghiên cứu Vô Danh trận pháp bí kíp, lúc này bắt đầu chăm chú nghiên cứu.

Vô Danh trận pháp theo như trình tự phân cấp, là hạ, trung, thượng ba cấp bậc, càng lên cao tác dụng trận pháp cũng càng lớn, sử dụng nhanh và tiện, đối với hạ cấp trận pháp Lý Dật đã lĩnh ngộ cũng cao thâm, như “Kim úng khôn long trận” cùng “Kim úng Đồ Long trận”, Lý Dật có thể thuần thực vận dụng. Theo như công dụng, Vô Danh trận pháp đại khái có thể phân ba loại: thủ, vây hãm, giết. Theo như quy mô, lại có thể phân lớn, trung, tiểu, ba loại.

Loại to lớn cao cấp sát trận, trong bí kíp tự xưng là có thể phá hủy một tòa thành trì, tru sát một chi quân đội. Đương nhiên, trận pháp này bố kết phiền toái lại cần tiêu hao đại lượng thời gian, hơn nữa trước mắt Lý Dật cũng lĩnh ngộ không thấu, lúc này tạm thời buông tha.

Lý Dật bây giờ đối với một loại nhỏ trung cấp sát trận sinh ra hứng thú.

Loại nhỏ sát trận này sở dĩ có thể xếp vào trung cấp trận pháp, có một chỗ tốt lớn nhất là có thể di động! “Kim úng Đồ Long trận” tuy nhiên uy lực không nhỏ, hơn nữa năng lượng có thể không ngừng bổ sung, nhưng khuyết điểm trí mạng nhất là một khi bố kết không cách nào di động. Trong lúc này trận pháp uy lực mặc dù không bằng “Kim úng Đồ Long trận”, nhưng có thể tùy ý di động, thực chiến so với “Kim úng Đồ Long trận” mạnh hơn nhiều.

Dù sao huyết long châu còn chưa khôi phục hoàn toàn cũng không cách nào tu luyện đấu khí cùng “Long chi cấm chú”, Lý Dật liền nghiên cứu Vô Danh trận pháp, thử bố kết trung cấp loại nhỏ sát trận có thể tùy ý di động. Trận pháp này danh tự tên là Động sát, tên của nó chuẩn xác mà ngắn gọn, bất quá bố kết cũng không đơn giản như vậy.

Bố kết một cái sát trận đối với Lý Dật mà nói cũng không phải khó, khó tại khi sử dụng trận pháp này di động, cái này cần nắm chắc phương vị không gian tinh chuẩn, từng cái khớp xương mà động toàn bộ trận, cần tay quyết biến ảo cực nhanh, cơ hồ là tại một giây đồng hồ đồng thời điều khiển mấy, thậm chí hơn mười cái khớp xương điểm vào không gian di động, dù là Lý Dật thủ pháp coi như là nhanh, nhưng vốn là tay quyết thay đổi không kịp, hoặc là không gian nắm chắc còn chưa đủ tinh chuẩn, trận pháp di động khó thành công được.

Trong lúc tu luyện, Lý Dật càng khó khăn càng cố gắng vượt qua, vì triệt để đem cái “Động sát” trận pháp này thuần thực điều khiển, Lý Dật phân phó gia nhân không cho phép quấy rầy, có khách tới chơi cũng công bố không có ở nhà.

Một mặt nghiên cứu trận pháp, một mặt chờ huyết long châu khôi phục hoàn toàn, sau đó tu luyện đấu khí cùng “Long chi cấm chú”, Lý Dật cơ hồ tiến nhập cảnh giới vong ngã. Đợi cho lần thứ sáu hần chứng kiến huyết long châu một lần nữa khôi phục thành vẻ huyết hồng, mới đột nhiên giật mình một cái:

- Tỳ nữa thì đã quên Phi phi cùng thất hoàng tử.

Huyết long châu hoàn toàn khôi phục lần thứ nhất cần một ngày một đêm, như thế tính ra, trạng thái tu luyện vong ngã đã qua sáu ngày. Thời gian dài như vậy, bên ngoài sẽ phát sinh bao nhiêu chuyện xấu, Lý Dật vốn tính toán mỗi ba ngày đổi một chỗ, miễn cho hành tung thất hoàng tử bị phát hiện.

Ý thức được tình huống không ổn, Lý Dật liền hoàn toàn khôi phục huyết long châu cũng chưa kịp tu luyện, vội vàng cất kỹ huyết long châu cùng Vô Danh trận pháp bí kíp, vội vàng ra cửa, chạy tới tòa nhà trọ bản dân kia.

757. Q.6 - Chương 357: Hành Tung Bạo Lộ.

Khá tốt, tối thiểu bên ngoài nhà trọ bản dân hết thấy bình thường, không có dấu hiệu gì. Xác định đằng sau không có cái đuôi, Lý Dật lúc này mới sải bước hướng hầm ngầm cho thuê đi đến.

- Ai, người đứng lại.

Bên cạnh âm thanh nữ cao vang lên, quay mặt lại, chỉ là mập mạp hướng Lý Dật ngoắc lại.

- Đệ đệ của ta.

Lý Dật tiến đến gần.

- Đương nhiên gọi ta là có chuyện gì?

- Người đi nhiều ngày như vậy, tiền thuê nhà mặc dù là giao nộp, nhưng đệ đệ người cùng cái tên mập mạp kia, cũng ăn nhiều, mỗi ngày rượu thịt không ngừng, còn mượn ta hai mươi cái kim tệ, nói là chờ người trở về trả lại.

Bao thuê bà nhìn Lý Dật khê vươn tay, ý là đòi kim tệ.

Hai người còn đang ngủ là tốt rồi, Lý Dật nhẹ nhàng thở ra, thống khoái mà trả kim tệ, lúc này mới đi đến tầng hầm ngầm dơ bẩn.

Nhìn thấy Lý Dật, Phì phì lập tức nhảy dựng lên:

- Thối tiểu tử, đã nói ở vài ngày, người tính hôm nay đã ngày thứ mấy, Lão Tử trên người đều muốn phát mao.

Cũng thật sự làm khó Phì phì, ở loại địa phương này ngày gốc sáu bảy ngày đêm, đó là cản trở giá bao nhiêu nghị lực đây.

Thất hoàng tử thì càng thảm, bị đóng cửa bế lại không gian ẩm cố, cũng không có bước ra một bước, bởi vì khuyết thiếu ánh mặt trời, vẻ mặt trắng bệch, thần sắc cũng là héo hắt vô cùng, ở đâu còn phong phạm của một vị hoàng tử.

- Lý Dật, người cuối cùng đã trở lại, chúng ta tranh thủ thời gian đổi địa phương khác đi.

Thất hoàng tử vẻ mặt đau khổ xác thực làm cho người ta trù mến.

- Hảo, hảo, đổi địa phương khác, chúng ta đi khỏi nơi này.

Lý Dật lặng lẽ cười, giải trừ không gian cầm cố, sau đó đem thất hoàng rời khỏi nhà trọ bần dân.

Kế tiếp đi nơi nào Lý Dật còn không có nghĩ kỹ, chỉ là mang theo Phì phì cùng thất hoàng tử tùy tiện đi lại. Lý Dật không vội, chỉ cần mình ở bên người thất hoàng tử, cũng không phải sợ lực vương gia dùng sức mạnh. Sợ là thất hoàng tử hành tung bị Ba thị phát hiện, chẳng những vạch trần mình nói dối, mà còn gây nguy hiểm cho thất hoàng tử.

Vòng vo sau nửa ngày, Phì phì hỏi dò:

- Tiểu tử, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi?

Trên đường phố, cũng không biết tửu quán nhà ai bay ra mùi rượu và thức ăn thơm phức, dẫn tới bụng Phì phì đại động, nhìn không được nhìn Lý Dật cầu khẩn.

Nghĩ đến Phì phì cùng thất hoàng tử ở địa phương đó sáu ngày, không hảo hảo khao ăn thì có chút không ổn, Lý Dật sáng khoái đáp ứng rồi, nhắc chân hướng tửu lâu đi vào.

- Khách quan, ăn chút gì đó?

Điểm tiểu nhị nhiệt tình chào đón cười đến hân hoan.

- Có phòng sao?

- Có, có, mời ba vị khách quan lên trên lầu.

Cái gian này là tửu lâu ngoại thành, ở chỗ này coi như là đỉnh cấp, nhưng cùng tửu lâu trong thành so sánh lại không biết thua kém bao nhiêu lần. phòng cũng chỉ là phong cách bình thường. Ngồi vào chỗ của mình, kêu tiểu nhị làm món ăn tốt nhất bùng lên, Lý Dật lúc này mới cười nói:

- Thất hoàng tử, mấy ngày nay ủy khuất người. Ta và lục thúc hợp tác tiến hành cực kỳ vui sướng, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là rất nhanh sẽ trao đổi con tin, cho nên kế tiếp, người chỉ cần thành thành thật thật đứng ở bên người chúng ta, ta bảo vệ người lông tóc không tổn hao gì.

Bảy triệu kim tệ dù sao không phải số lượng nhỏ, đối với Lý Dật mà nói, hợp tác đương nhiên là vui sướng.

Thất hoàng tử vừa muốn nói gì, bỗng nhiên chỉ nghe một hồi tiếng bước chân đi lên lầu, Lý Dật vội vàng thủ thế. tiếng bước chân có mười mấy người, tiếng bước chân nhanh nhẹn cho thấy những người này cũng không phải là người thường, mà là người tu luyện đấu khí. Bất quá, trà trộn ở đây, nghĩ đến cũng không mạnh.

Mười mấy người đi đến, liền ngồi cách vách phòng Lý Dật, thừa dịp rượu và thức ăn còn chưa đưa lên, liền thượng vàng hạ cám tán phét.

- Long ca, huynh đệ chúng ta muốn thừa nước đục sao?

- Người nếu sợ không cần phải đi, Long ca, ta cùng đi.

- Đúng vậy, tiểu tử kia quá lợi hại, chúng ta không động thủ, tìm được hành tung vậy đủ sống nửa đời sau rồi.

- Lý Dật lợi hại như vậy, tìm được hành tung lại không bị hắn phát hiện, cũng không đơn giản.

Ở trong đám không biết là tên này nhất gan hay là cẩn thận, nhất thời gọi nước lã.

Lúc này một thanh âm uy nghiêm vang lên, theo thanh âm phán đoán, hẳn là người gọi là Long ca:

- Vì cái gì không đi, tìm hơn một ngàn kim tệ mới mua được bức họa Lý Dật, không đi tìm tiền vốn lợi nhuận trở về cũng đều không có. Ta nói mặt rỗ, cầu phú quý trong nguy hiểm, Đấu Thần điện ra giá cao như vậy, chẳng lẽ là nhiều tiền. Tự nhiên là có chút nguy hiểm rồi.

- Đúng vậy, mặt rỗ, Long ca mời người là cho người mặt mũi, người không muốn thì an tâm làm hộ vệ của người đi.

- Cho dù tìm không thấy, đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, nói không chừng đối với tu luyện cũng có bổ ích.

Vốn là số tiền lớn treo thưởng của Đấu Thần điện hấp mao hiểm cường giả, Lý Dật cũng không để ý, nghe chỉ là cười lạnh, mà trên mặt thất hoàng tử biểu lộ lại cực kỳ phức tạp.

Rượu và thức ăn đưa lên, để tránh nhiều lời, Lý Dật cũng không lên tiếng, chỉ lo vui đầu ăn uống. Nhưng cách vách Long ca lại nói:

- Cha ta đã nghe được tin tức, Lý Dật rất có thể ở cảnh nội đại thần đế quốc chúng ta, theo như lộ tuyến phân tích, bọn họ nhất định là theo phía Đông vùng duyên hải đại thần đế quốc lên đất liền. Hơn nữa nói cho các người biết một cái cơ mật, có thể Lý Dật tiểu tử kia đồng thời trở về Đấu Thần đại lục, còn có mấy người nữa, bọn họ thời điểm hiện tại sử dụng truyện tổng trận bị phát hiện hành tung, hẳn là hướng thiên phong đế quốc. Bất quá không kỳ quái, Lý Dật nguyên vốn là người thiên phong đế quốc.

- Như vậy nói đúng là Lý Dật hiện tại ở thiên phong đế quốc sao?

Tên mặt rỗ nói.

- Không. Đấu Thần điện trải qua sau khi điều tra cho rằng, Lý Dật cũng không có cùng mấy cường giả đồng hành, như vậy phân tích mà nói, Lý Dật nhất định ở cảnh nội đại thần đế quốc. Hẳn không có đảm lượng sử dụng truyện tổng trận, hiện tại tất cả truyện tổng trận, đều được Đấu Thần điện nghiêm mật giám thị.

Trầm mặc sau nửa ngày, một tên lại nói:

- Nghĩ tới đại thần đế quốc diện tích lãnh thổ bao la, muốn tìm ra một người, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Long ca nói:

- Bằng chúng ta mấy người đương nhiên như là muối bỏ biển. Bất quá, hiện tại đến chỗ tìm kiếm Lý Dật người đầu chỉ ngàn vạn. Cha ta sợ dĩ chậm chạp bất động, là đang chờ cơ hội.

- Như vậy hiện tại cơ hội tới rồi sao?

- Theo cha ta phân tích, Lý Dật đã không có trốn ở hoang sơn dã lĩnh, như vậy rất có thể trốn ở trong thành thị.

Nghe đến đó, Lý Dật trong nội tâm cả kinh. Đấu Thần đại lục quả nhiên là chi sĩ tài trí đầy trời, một cái cha của Long ca đều có thể suy tính ra đại khái chỗ ẩn thân của bản thân mình, xem ra sau này nên chú ý làm việc, tuyệt đối không thể để loại sự tình xông vào vương phủ như vừa rồi.

Chỉ nghe Long ca tiếp tục nói:

- Cha ta đã động viên tất cả lực lượng, từ phía Đông vùng duyên hải, một tòa thành thị đều điều tra tới. Công việc này cũng là cực lớn, đúng là thời điểm thiếu người, cho nên tìm tới các huynh đệ, nếu có thể tìm một ít nhân thủ đảm đương là rất tốt.

- Long đoàn trưởng làm việc chính là không giống người thường, hoặc là không ra tay, vừa ra tay là đại thủ bút, nghe nói long đoàn trưởng lần này điều động nhân thủ, không có hơn vạn cũng là bảy tám ngàn.

- Ta muốn cưỡi trời.

Thất hoàng tử lời nói đột nhiên cắt đứt Lý Dật.

- Nghe trộm.

Lý Dật cảnh giác nhìn thất hoàng tử liếc, thất hoàng tử nói chuyện cách vách tự nhiên cũng là rơi vào trong tai, tiểu tử này lúc này đi ra ngoài, không phải là muốn đùa giỡn gì? Lý Dật đối với thất hoàng tử tuy không tính là hiểu rất rõ, nhưng người này cũng tuyệt đối không phải là đèn đã cạn dầu.

Nghiêm túc nhìn nhìn Thất hoàng tử, tiểu tử này ngược lại có vẻ mặt thản nhiên. Làm cho Phì phì cùng hần tiến đến, Lý Dật thật đúng là có chút không yên lòng, nhưng đám người bên vách kia chính là có bức họa của mình.

- Nhịn một chút.

Lý Dật nói.

- Nhịn tới khi nào? Chờ những người kia đi sao?

Thất hoàng tử dùng ngón tay chỉ vách:

- Cơm của bọn hần món ăn còn không có xong, ta sợ đã đợi không kịp.

Lời của thất hoàng tử cũng là thật, nếu thật là mắc tiểu, đợi cho tắm vách mở ra, vậy cũng sợ là không kịp.

- Đừng đùa giỡn.

Lý Dật nghĩ nghĩ, vận chuyển đấu khí sử dụng ẩn thân đấu kỹ, thân thủ đi đến bên người thất hoàng tử, dẫn hần ra khỏi phòng.

Phòng cánh cửa cũng không có, chỉ có một tấm vải màn che đi, hơn nữa rèm vải còn không kỹ càng, lộ ra chút ít chút ít khe hở. Trải qua cách vách, Lý Dật liếc qua, chỉ thấy mười mấy dung mạo khác nhau vây quá chặt chẽ, trong đó có một người tuổi còn trẻ, cũng bắt quá ba mươi tuổi, hình như tên là cái gì “Long ca”.

Lý Dật không khỏi lắc đầu, những cường giả này, thực lực không bằng Long ca, đạt đến Đấu Vương cảnh giới, còn lại đều là Đấu Sư thậm chí còn còn là đấu giả. Xem ra Long đoàn trưởng cũng là thiếu người rồi, những người như vậy cũng đều thuê.

Thất hoàng tử ngược lại không đùa giỡn gì, thành thành thật thật đi nhà xí, thành thành thật thật đại ra nước tiểu, sau đó lại thành thành thật thật về tới phòng của mình.

Lúc này rượu và thức ăn mang lên, Phì phì lập tức liền như lang thôn hổ yết, tự uống một mình, một bộ thêm ăn như ác quỷ. Tướng ăn của thất hoàng tử cũng không tốt hơn, ôm một chân gà gặm đến say sưa. Chỉ có Lý Dật mặc dù đã ăn uống, nhưng nhất cử nhất động cách vách không chút nào thoát ra cảm giác của mình. Rót rượu, chạm cốc, mấy chén sau huyền thuyền không giới hạn, đương nhiên còn có Long đoàn trưởng thổi phồng, thỉnh thoảng lại người nhắc lên rèm vải đi ra ngoài gọi món ăn gọi rượu hoặc là đi tiểu.

Nhất thời rượu và thức ăn bị quét sạch sẽ, Phì phì cùng thất hoàng tử mới vỗ tròn vo cái bụng, một bộ bộ dạng cảm thấy mỹ mãn.

- Chúng ta hiện tại đi, hay là...

Thất hoàng tử nhìn qua Lý Dật nói.

Lý Dật tựa hồ có điểm ngăn người, lại không thấy nói gì, cũng không có nói không đi. Phì phì nhin không được khê gọi một tiếng:

- Tiểu tử, hỏi người, hiện tại đi hay là chờ bọn hần.

Như là đột nhiên bừng tỉnh, trong đôi mắt Lý Dật tinh quang lóe lên, sắc mặt lãnh tuấn vô cùng, trong thanh âm càng lạnh như băng:

- Phì phì, xem trọng tiểu tử này.

Không đúng, quá không bình thường, Cách vách phòng đã có mấy phút thời gian không có bất kỳ phản ứng. Tiếng nói chuyện, tiếng ăn cơm bỗng nhiên dừng lại, giống như điều khiển từ xa nhấn xuống tắt máy vậy, hết thấy dừng. Mà tiếng tim đập, lại bỗng nhiên mãnh liệt lên, hiển nhiên, cách vách phòng mỗi người đều có vẻ rất khẩn trương.

Là chuyện gì mà bọn hần khẩn trương như thế?

Bất luận chuyện tình khác thường, đều có lời giải thích hợp lý, mà hiện tại Lý Dật xem ra, loại khác thường này tựa hồ đối với chính mình. Vô luận suy đoán của mình có chính xác hay không, Lý Dật đều cảm thấy cần có hành động. Thà rằng giết lầm một ngàn, không thể buông tha một cái, câu danh ngôn này, quả thực chính là Lý Dật lúc này muốn làm.

Chậm rãi đứng dậy, Lý Dật xốc lên rèm vải, sau đó kéo dài qua hai bước, trực tiếp kéo ra rèm vải ép vào vách phòng.

Trong lúc Lý Dật kéo ra rèm vải, chính là đã quyết định vận mệnh những cường giả kia.

- Các người, nhận biết ta sao?

Giọng nói của Lý Dật giống như loại băng hàn vạn năm, làm ười mấy cường giả đột nhiên hiện thân, vẻ mặt kinh ngạc cùng bối rối nhìn Lý Dật.

- Ta lại hỏi các người một câu, các người làm sao biết thân phận của ta?

Mặc dù là rèm vải che kín, nhưng là bị Lý Dật cố tình dấu kín, những cường giả này, rốt cuộc làm sao nhận ra thân phận của mình? H   cuộc lên

truy nã cũng không nói rõ thực lực Lý Dật, mọi người chỉ là dự đoán người có thể bị Đấu Thần điện liên kết ba thể lực truy nã, thực lực Lý Dật nhất định sẽ không quá yếu, nhưng theo trên bức họa Lý Dật nhỏ tuổi như vậy, thì thực lực cũng không quá mạnh mẽ. Bởi vì mọi người đều cho rằng Lý Dật là một vị Đấu Hoàng cường giả.

Lúc này Long công tử ý thức được thực lực đối phương ít nhất là đấu tôn, mặt của hắn trắng bệch, sau đó chậm rãi chuyển hướng xám như tro tàn.

Long công tử tuổi chưa đến bốn mươi, theo long đoàn trưởng lưu lạc Đấu Thần đại lục cùng các đại ma thú thâm lâm, cũng đã từng trải qua chiến trận, cho nên rất nhanh bình tĩnh lại, sau đó trầm giọng nói:

- Lý Dật, ngươi đã đưa tới cửa, Long gia xin vui lòng nhận phần đại lễ này.
- Chỉ sợ khẩu vị của ngươi chịu không nổi đâu.

Lý Dật khinh miệt cười, thân thủ tại trước mặt bốn người điểm một vòng, nghiêm nghị hỏi:

- Trừ bọn ngươi ra, còn có ai biết rõ tại tin tức ta ở đế đô?
- Ai biết cũng không có ý nghĩa, bởi vì ngươi đã là của Long gia rồi.

Long công tử cổ tay run lên, từ trong dung giới lấy ra một thanh mặc sắc trường kiếm:

- Binh khí tốt.
- Bằng ngươi còn không đến mức để cho ta sử dụng binh khí.

Đối mặt với bốn Đấu Hoàng, Lý Dật cũng không có hứng thú nói nhảm, chuyển hướng nhìn Phì phì:

- Đám này giao cho ngươi thu thập, ra tay nhanh một chút, đừng làm ra động tĩnh quá lớn.
- Ngươi lại bắt ta làm tay chân cho ngươi.

Phì phì vẻ mặt không vui, nguyên tắc của hắn là không muốn ra tay, nhưng sau đó nói:

- Dao thương không có mất, ai có thể đảm bảo không ăn phải thiệt thòi.

Bất quá, đối với một cái Đấu Thánh cùng bốn Đấu Hoàng thực lực cách biệt một trời, Phì phì đối phó Long công tử cùng ba cái quần sự cũng không khó khăn.

Lý Dật đã dặn dò không cần phải làm ra động tĩnh quá lớn, Phì phì tiến lên trước một bước, tay quyết bay động, đấu khí tơ nhện khổng lồ không gian ba động hướng Long công tử đánh tới.

Đấu Thánh cường giả sử dụng lực lượng không gian pháp tắc, vốn không phải Đấu Hoàng có khả năng tưởng tượng, không gian vặn vẹo chỉ lực trong nháy mắt cắn nát đấu khí phòng ngự của bốn người, sau đó dư thể không giảm giống như sóng cuồng cuốn tất cả lên. Xác thực không có động tĩnh quá lớn, chỉ là vài tiếng “Rầm rầm rầm” trầm đục vang lên, thân thể bốn Đấu Hoàng cường giả lập tức bị đánh thành bánh quai chèo.

Lý Dật cũng thật không ngờ Phì phì ra tay nhanh nhẹn như vậy, hắn cũng không nghĩ tới bốn Đấu Hoàng yếu đến như vậy, căn bản cũng không có bất cứ cơ hội nào, đem bốn người trước mặt diệt sạch. Chẳng những diệt, hơn nữa diệt không một tiếng động.

Bên trong Long gia, cũng không phải ai cũng có tư cách tiến vào, lính đánh thuê bên ngoài hộ vệ nghe được một chút động tĩnh, nhưng cũng không để ý. Với đầu óc của mấy tên lính đánh thuê, tự nhiên không cách nào tưởng tượng được, Long gia công tử lại bị người dùng một chiêu đánh chết.

Trong nội viện lập tức một mảnh tĩnh mịch, Lý Dật liếc qua, cũng chỉ có thể đành vậy thôi, về phần tin tức có tiết lộ đi ra ngoài hay không, chỉ có thể cầu nguyện. Bất quá, nhìn nhìn trên mặt đất thi thể bốn tên Đấu Hoàng cường giả, Lý Dật đột nhiên cảm giác được, cứ như vậy chẳng phải là có chút phung phí của trời sao, Đấu Hoàng cường giả, tại Đấu Thần đại lục coi như là cường giả rồi. Nghĩ tới đây, căn cứ nguyên tắc lợi dụng phế vật, Lý Dật ngược lại tranh thủ lúc rảnh rỗi, luyện hóa đấu khí hạt giống của bốn người. Đấu khí hạt giống của bốn Đấu Hoàng, mặc dù đối với mình tu luyện hiện tại mà nói trợ giúp quá mức nhỏ bé, nhưng so với dựa vào việc thu nạp thiên địa nguyên khí tu luyện còn nhanh hơn gấp trăm lần.

Luyện hóa hết bốn đầu khí hạt giống của Đầu Hoàng cường giả, Lý Dật lúc này mới dất Phì phì, thất hoàng tử phóng lên trời, sau đó hướng trong thành để đô bay đi.

Thân phận chưa chắc đã bạo lộ, Lý Dật chỉ có thể tính toán phương án xấu nhất. Long công tử tìm được tin tức mình ở đế đô, tất nhiên sẽ báo cho Long đoàn trưởng, mặc kệ hắn đến kịp chưa, cẩn thận vẫn hơn, lúc này rời khỏi đại thần đế đô đều là chuyện tình vô cùng cấp bách.

Lý Dật quyết định trực tiếp tìm lục vương gia, đổi Lạc Thủy về, sau đó rời khỏi đại thần đế đô. Đại thần đế đô cũng không còn an toàn, phi thường không an toàn, dù cho tin tức chưa có tiết lộ ra ngoài, những đoàn lính đánh thuê như những con chó điên tìm kiếm mình cũng là một đại tai họa ngầm.

Bên ngoài phủ Lục vương gia, một lần nữa thay bốn gã bảo vệ cửa đang khoác lác huyền thuyên, đột nhiên giữa không trung có ba bóng người hạ xuống. Hơn nữa, bốn tên bảo vệ cửa dụi dụi con mắt, rõ ràng không có đầu khí hóa dục, mà là trực tiếp ngự không phi hành.

- Lục vương gia ở nhà không?

Lý Dật cười tủm tỉm hỏi thăm.

- Tại, tại...Thỉnh chờ một chút, tiểu nhân đi thông báo.

- Không cần.

Lý Dật đi qua tên bảo vệ cửa kia, trực tiếp nghênh ngang đi vào, mới vừa rồi phát sinh thảm kịch, mấy tên bảo vệ căn bản cũng không có ý tứ ngăn trở, trơ mắt nhìn ba người Lý Dật xông vào.

- Lục lão quỷ, đi ra đây.

Lý Dật vừa đi, một bên la lớn.

Vương phủ tạp dịch cùng đám thị nữ nhìn thấy thiếu niên hoành hành không sợ, đều sợ tới mức tán loạn bốn phía, ngược lại những hộ vệ kia nhận ra Lý Dật, nguyên một đám cũng không dám tiến lên, chỉ là xa xa vây quanh.

Người này la hét ầm ĩ rất nhanh liền đưa tới tai lục vương gia, mà ở bên người lục vương gia, còn có Ba tướng quân. Xem ra, Ba tướng quân ngược lại không có lừa dối Lý Dật, hắn đến lục vương gia phủ, là vì Lạc Thủy tiểu thư.

Nhìn thấy Lý Dật kẹp lấy thất hoàng tử đến, Lục vương gia không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu, nhất thời sắc mặt bất định, ngữ khí vẫn còn bình tĩnh:

- Lý Dật, vì cái gì ngươi mỗi lần đến lục vương phủ đều làm ra động tĩnh lớn như vậy?

- Là do ta thích mà thôi.

Lý Dật hời hợt nói, ngữ khí vừa chuyển:

- Vừa vặn, thừa dịp Ba tướng quân cũng ở nơi đây, chúng ta hảo hảo nói chuyện?

- Nói chuyện gì?

- Về Lạc Thủy tiểu thư, ngươi xem, vận khí của ta không tốt, thất hoàng tử tìm được rồi, để báo đáp lại, ngươi có phải thả Lạc Thủy tiểu thư hay không?

Nghe thấy Lý Dật trao đổi con tin, lục vương gia ngược lại vui vẻ:

- Cái này ngươi trước thả thất hoàng tử, bốn vương sai người mang Lạc Thủy tiểu thư đến.

- Phong cách của ta ngươi hẳn là ngươi đã biết, tuyệt đối sẽ không đơn giản tin tưởng bất luận kẻ nào, ngay mặt trao đổi, không ai thiếu nợ nhau.

Lục vương gia nhìn qua Lý Dật vài lần, tuy không biết Lý Dật vì cái gì đột nhiên đưa ra vấn đề đổi con tin, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Lý Dật biểu lộ, không giống như nói giỡn, cũng không giống như đang lừa dối, vì vậy hắn khẽ phát tay, gọi một tên cận vệ, phân phó vài câu, tên cận vệ này liền như một làn khói chạy đi.

- An phó tướng, có thể nói cho bốn vương biết, ngươi tìm được thất hoàng tử ở đâu?

Lục vương gia chỉ là đang trêu tức, nhưng không ngờ trong lúc vô tình nói dối thay cho Lý Dật.

Kỳ thật có nói dối hay không cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, Lý Dật đã muốn rời đại thần đế đô, mặc dù lục vương gia sau khi trao đổi con tin không chịu buông tha chính mình, thì cũng chẳng có vấn đề gì.

- Lục vương gia, hôm nay chúng ta thẳng thắn nói chuyện.

Lý Dật quyết định ngả bài với lục vương gia và Ba tướng quân:

- Kỳ thật tên của ta không phải là An Đồ Sinh, về phần thân phận phó tướng hải quân Thần long cảng, cũng chỉ là một thân phận tạm thời mà thôi.

Lục vương gia cùng Ba Bồ Vi đồng thời cả kinh, tựa hồ dự cảm được cái gì, cùng nói:

- Người là ai?

- Tên của tại hạ, chỉ sợ nhị vị cũng không lạ lắm, Đẩu Thần điện, tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện bỏ ra hai ức kim tệ muốn bắt được ta, ngay cả thi thể của ta cái giá cũng không kém.

Nhìn hai vị quý tộc này, Lý Dật cũng không cần phải lo lắng bọn họ tham tài mà nảy lòng tham, một hai ức kim tệ, tại trong mắt của người bình thường là số trên trời, nhưng đối với hai vị ở trước mắt này mà nói, tối đa cũng chỉ hơi có chút động dung mà thôi.

Ba đại thế lực liên hợp truy nã Lý Dật, chuyện này cả Đẩu Thần đại lục đều biết, thì sao hai vị đại thần đế quốc há lại không biết sao.

- Người chính là Lý Dật?

Lục vương gia cười khổ:

- Bẩm vương sớm nên nghĩ đến là người, Đẩu Thần đại lục, trừ bỏ Lý Dật bị Đẩu Thần điện truy nã, làm sao có cường giả tuổi trẻ đạt tới đầu tôn cường giả như vậy?

Ba Bồ Vi cũng có vẻ mặt kinh ngạc:

- Lý Dật, đảm lượng của người thật là không nhỏ, chịu ba đại thế lực truy nã, lại còn dám ở đại thần đế đô nghênh ngang đi lại như vậy.

- Lục vương gia, Ba tướng quân, các người không phải muốn nghĩ lung lạc ta sao? Hiện tại biết thân phận chân chính của ta, các người có nguyện ý cần tại hạ hiệu lực cho các người không?

Vấn đề này đúng là không tốt trả lời, nếu nói là không muốn, chẳng phải là nói mình quá mức nhất gan nhu nhược sao, đây là hai đại nhân vật cường thế. Nhưng nếu nói nguyện ý, ngay cả hoàng đế đại thần đế quốc, cũng không có đảm lượng thu lưu một người bị tam đại thế lực đồng thời truy như vậy.

- Lý Dật, người loại người không ở trong ao, đại thần đế quốc ta chỉ sợ dung không được người, xem tại người là nhất đại cường giả, bốn vương cũng không phải làm khó người, sau khi thả thất hoàng tử, người hãy rời khỏi đại thần đế quốc.

Đây cũng là một loại từ chối nhã nhặn.

- Chào ngài, Ba thúc thúc thân ái?

Lý Dật trong giọng nói ngữ khí trêu tức càng thêm dày đặc.

Ba Bồ Vi sắc mặt xấu hổ:

- Người trước cùng Đẩu Thần điện giải quyết gút mắc đi, chỉ cần Đẩu Thần điện hủy bỏ truy đối với người nã, đại thần đế quốc vĩnh viễn hoan nghênh người trở về.

Lý Dật lại có chút không nể tình nói:

- Nói như vậy, hai vị cũng không chịu thu lưu tại hạ, vậy được rồi, ta Lý Dật cũng không cố làm gì.

Trong lúc nói chuyện, một đám thị vệ dẫn Lạc Thủy rốt cục hiện thân. Cô nàng thoạt nhìn không có vẻ gì khác biệt, chắc là không có như thất hoàng tử bị ngược đãi như vậy, chỉ là bởi vì bị giam cầm mà không

khỏi có chút tiêu tụy. Sau khi nhìn thấy Lý Dật, Lạc Thủy cũng không để ý mọi người trước mặt, liền lao tới, nghẹn ngào kêu:

- An ca ca.

- Ta không là An ca ca của ngươi.

Lý Dật cười khổ nói:

- Kỳ thật, tên của ta gọi là Lý Dật.

- Lý Dật?

Lạc Thủy vẻ mặt mờ mịt nhìn xem Lý Dật. Đối với tên này, nàng hẳn là không lạ lẫm, chỉ là nàng đối với các loại chuyện tình Đấu Thần điện truy nã, cũng không để ở trong lòng, mặc dù nghe nói qua cũng không có chăm chú nhớ kỹ.

- Đúng, kỳ thật tên của ta gọi Lý Dật, An Đồ Sinh chỉ là tên giả của ta mà thôi.

- Ngươi, ngươi là Lý Dật mà Đấu Thần điện truy nã.

Lạc Thủy rốt cục nhớ tới tên vì cái gì mà nàng có cảm giác quen thuộc như vậy.

- Chính xác, Đấu Thần điện, tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện liên hợp truy nã.

Lý Dật cười nói.

Thất thần một hồi lâu, Lạc Thủy mới đột nhiên bừng tỉnh, reo lên:

- Ta không cần biết ngươi là ai, cũng không quan tâm ai muốn truy nã ngươi, ngươi vĩnh viễn là An ca ca của ta.

760. Q.6 - Chương 360: Chạy Trốn

Lục vương gia không dám giữ mình lại, Ba Bố Vi cũng không dám, ngược lại mình chỉ có một thân một mình, lại không úy kỵ Đấu Thần điện, tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện, Lý Dật đột nhiên cảm giác được khóe mắt có chút ẩm ướt. Cái gì gọi là hoạn nạn gặp chân tình, cái gì gọi là lửa thử vàng, gian nan thử sức, tình ý của Lạc Thủy như vậy cũng làm cho Lý Dật cảm thấy cũng không cô độc.

Nhưng lý trí lo lắng, Lý Dật lại khuyên nhủ:

- Lạc Thủy muội muội, nghe An ca ca khuyên, về Thần long cảnh đi, trở lại bên người phụ thân ngươi đi?

Lạc Thủy ngược con mắt ngập nước, không thể tin được nhìn Lý Dật, u oán nói:

- An ca ca, ngươi là có ý gì?

- Ta...

Lý Dật thậm chí có chút ít nghẹn lời, nhìn qua Lạc Thủy, kỳ thật trong nội tâm, Lý Dật lại chẳng muốn Lạc Thủy đi, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết không thể.

- Lạc Thủy muội muội, ngươi chỉ sợ không biết, hiện tại Đấu Thần đại lục đang truy sát ta, ngoại trừ tam đại thế lực, còn có vô số người vì tiền thưởng của Đấu Thần điện. Ngươi đi theo ta...

- Nhiều nhất là chết chứ gì.

Lạc Thủy kiên quyết nói:

- An ca ca, ngươi cảm thấy nếu như ngươi chết, Lạc Thủy ta sống trên thế giới này còn có ý nghĩa sao?

Lời đã nói như vậy, Lý Dật còn có thể nói cái gì nữa. Sau đó nhìn lục vương gia cùng Ba Bó Vi tướng quân, vừa chấp tay nói:

- Tại hạ cáo từ, xin thay mặt hướng Lạc Kỳ tướng quân chuyển cáo, trừ phi Lý mỗ ngã xuống, nếu không bảo vệ Lạc Thủy tiểu thư an toàn. Cáo từ.

Đẩy thất hoàng tử lại, sau đó nắm tay Lạc Thủy, trong nháy mắt bay lên trời.

Bên trong Vương phủ, hai cái oan gia đối đầu, tựa hồ chưa định thần lại, nhìn thấy Lý Dật cùng Phì phì dắt Lạc Thủy biến mất tại không trung, nhất thời cũng không nói gì.

- Lục thúc, không thể buông tha hắn, lưu lại hắn đối với đại thần đế quốc chúng ta tất là tai họa.

Thất hoàng tử đối với Lý Dật hận thù vô cùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Thất hoàng tử điện hạ, người hắn là may mắn còn có thể sống được trở về.

Lục vương gia không khách khí phản bác nói:

- Chẳng lẽ người thấy được chúng ta có thể ngăn cản một đầu tôn cùng một Đầu Thánh cường giả rời đi sao?

Nếu như lục vương gia vận dụng tất cả tài nguyên, có lẽ có thể làm được điểm này, nhưng hiện tại không có khả năng, hơn nữa, cần phải như vậy sao?

- Xem ra, đại thần đế quốc chúng ta không còn ngày an bình nữa rồi.

Ba Bó Vi tướng quân thở dài, cũng không để ý tới lục vương gia, trực tiếp hướng cửa phủ đi đến.

Trên bầu trời, Lạc Thủy lẳng lẳng tựa ở trên người Lý Dật, cảm thụ được tiếng gió xẹt qua thân thể cùng các loại cảm giác kỳ diệu bên tai. Lạc Thủy chỉ là Đầu Vương cường giả, tuy cũng có thể phi hành, nhưng cái loại cảm giác này cùng người yêu mến phi hành, cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Duy nhất là phì phì không nguyện phối hợp:

- Lý Dật, hiện tại chúng ta phải đi La Lan học viện sao?

- Người ngu ngốc à.

Lý Dật mắng:

- Chẳng lẽ người không biết, La Lan học viện đã truy nã ta sao.

- Dựa vào cái gì, người lại lừa dối ta. Sao người nói An Đức cùng người có chút giao tình.

- Đúng vậy, An Đức cùng ta quả thật có chút giao tình, bất quá, ta cũng chưa nói bằng giao tình của chúng ta thì nhất định có thể làm cho người trở lại La Lan học viện

- Người, người lật lọng, nói chuyện không tính toán gì hết.

- Ta có thể nói chuyện chắc chắn, mang người đi tìm An Đức, bất quá, bằng ta cùng An lão quỷ, người cho là hắn sẽ đồng ý người trở lại học viện sao?

Phì phì tuy dần, cũng biết là bị Lý Dật lừa giỡn, bất quá, Lý Dật xác thực chưa nói qua nhất định có thể khiến cho hắn trở lại La Lan học viện, muốn nói đùa giỡn, cũng chỉ có thể xem như xui xẻo đi.

Nghĩ nửa ngày, phì phì cũng không có n ị a

Nữ nhân đối với loại chuyện này đều rất miễn cảm, Lạc Thủy ngẩng đầu nhìn Lý Dật, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

- Cung Vô song sao, chính là nữ nhân của Lý Dật.

Quân Nhất cười phong lưu, tự nhiên nhận thức một người nam nhân có được càng nhiều nữ nhân càng là hào sực, hẳn cũng không chú ý Lạc Thủy cảm thụ, sau đó nói:

- Vốn ta thiếu chút nữa đắc thủ, nhưng xếp đặt của Lý Dật lão đệ thiếu chút nữa hại chết ta.

Xem ra Quân Nhất đối với Xuân lâu có ấn tượng khắc sâu.

- Người không nói cũng không có người bảo người cầm đầu.

Lý Dật oán hận trừng mắt nhìn Quân Nhất, sau đó nhìn Lạc Thủy yếu ớt giải thích nói:

- Cung Vô Song, nàng là đại công chúa thiên phong đế quốc.

- An ca ca, người biết ta không hỏi cái này, ta muốn biết người cùng Cung vô song quan hệ như thế nào?

- Cái này là sao.

Lý Dật cười ngây ngô nói:

- Cái này sau này hãy nói, sau này hãy nói.

- Hừ.

Lạc Thủy tức giận, hừ một tiếng bước nhanh về phía trước, không hề cùng Lý Dật đi cùng.

- Quân Nhất cười, nếu người dám lại ở trước mặt ta làm phiền, ta sẽ xử ý người.

Lý Dật oán hận uy hiếp nói.

Quân Nhất cười nhưng lại biểu lộ một bộ vô tội:

- Ngu huynh vẫn cho là Lý Dật lão đệ có ngự nữ thuật? Không nghĩ tới thời điểm phục thiếp.

- Lão Tứ, đừng làm rộn, nói chánh sự đi.

Ba hùng lão Đại nói:

- Lý Dật, Đấu Thần điện tại sao phải truy nã người?

- Vấn đề này ta đã trả lời rất nhiều lần, không nghĩ lại trả lời lần nữa.

Lý Dật bất đắc dĩ nói:

- Tóm lại chính là truy nã, lão đại, ta cũng sẽ không liên lụy các người, chúng ta sau này ôn chuyện, ta bây giờ liền muốn đi.

- Lý Dật, không cần phải nói loại lời này, huynh đệ chúng ta nhờ người mới có hôm nay, tri ân đồ báo điểm này huynh đệ chúng ta cũng biết. Chỉ có điều, Đấu Thần điện, tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện vô luận cái nào, cũng không phải huynh đệ chúng ta đắc tội được. Không phải chúng ta không muốn giúp người, thật sự là huynh đệ chúng ta không có năng lực kia. Bất quá ta có thể cam đoan những người nhìn qua người ở trong trấn này không dám hướng Đấu Thần điện mật báo, người bây giờ rất là an toàn.

Lúc này tam đại thế lực truy nã, Ba hùng còn dám đem Lý Dật vào trong nhà mình, Lý Dật đã rất cảm kích. Vì vậy nói:

- Lão đại ý tứ ta hiểu. Chẳng lẽ các người liền định ở đại thần đế quốc sống yên phận sao? Không nghĩ trở về thiên phong đế quốc sao?

- Thiên phong đế quốc là cố thổ của huynh đệ chúng ta, ly khai cũng lâu, chúng ta vẫn hoài niệm cố thổ, nhưng hiện tại chưa có quyết định trở về.

Tam Hoàng lão đại chủ đề vừa chuyển, lại nói:

- Huynh đệ chúng ta tuy nhiên không dám lưu người lại, bắt quá, ngược lại có thể chỉ cho người, cũng không biết người có nguyện ý đi hay không?

Lý Dật trả lời:

- Xin lắng tai nghe.

- Huynh đệ chúng ta từ Thiên phong đế quốc một đường du lịch, từng tại biên cảnh đại thần đế quốc cùng Vân La đế quốc cơ duyên gặp được một vị cao nhân, vị cao nhân này tính tình cổ quái nhưng thực lực thâm bất khả trắc, huynh đệ chúng ta được hãn chỉ điểm mới tấn thăng đến đấu tôn cường giả, nếu không với tu vi của chúng ta, muốn đạt tới đấu tôn cường giả chỉ sợ cũng không phải một năm hai năm. Vị cao nhân không đòi lợi ích, hết thầy chỉ nói cơ duyên, Lý Dật huynh đệ, nếu như người có thể được hãn trợ giúp, tất nhiên có thể thoát khỏi Đấu Thần điện đuổi giết.

Cao nhân? Cái dạng gì cao nhân? Lý Dật biết rõ, Đấu Thần đại lực cũng không phải các cường giả đều nguyện ý lộ mặt, hình thành thế lực hoặc là thuần phục thế lực khác, cũng có cường giả tính đậm bạc, hay là bị kích thích, mà ẩn cư vào sơn dã, không có tranh quyền thế. Chỉ là không biết Ba hùng lão đại nói đến cao nhân, là cao nhân bậc nào.

Bắt quá có hảo ý của Ba hùng lão đại, Lý Dật cũng không thể không cảm kích:

- Vậy đa tạ lão đại chỉ điểm, mặc kệ ta cùng với Cao nhân có cơ duyên hay không, đi một chuyến cũng không sao.

- Chỗ này của ta có một phần địa đồ, đánh dấu đại khái chỗ của Cao nhân đó.

Lão đại lấy ra bản đồ, nơi Cao nhân ở chính là dãy núi Á Bồi giáp danh giữa Vân La đế quốc cùng đại thần đế quốc đó. Dãy núi Á bồi ở Đấu Thần đại lực nổi danh ma thú sâm lâm, ở nơi này, càng không thiếu cao giai ma thú tồn tại. Có thể sinh hoạt tại trong này, thực đủ cũng không đơn giản.

Lý Dật suy nghĩ nói:

- Đấu Thần điện cùng mạo hiểm giả trước đều tập trung ở chỗ hẻm lách của ma thú sâm lâm, chắc hẳn là dãy núi Á bồi này. Kể từ đó, nếu quả thật có thể đặt chân ở Á bồi kéo, ngược lại càng an toàn. Tâm tư đã định, Lý Dật không nghi ngờ gì, nếu không có cao nhân tồn tại, đi Á bồi cũng là lựa chọn không sai.

Dù sao thân phận đã bại lộ, Lý Dật cũng không muốn làm cho Ba hùng rước lấy vô số phiền toái, sau khi cất kỹ địa đồ, nhân tiện nói:

- Ngày hôm nay Thiên phong đế quốc Bắc Đấu tông đền tội, ba vị nếu có biến cố gì, không ngại trở về Thiên phong đế quốc, dù sao chỗ đó mới là cố thổ của ba vị. Với khả năng của ba vị, tất nhiên sẽ được thiên phong đế quốc trọng dụng. Ta cũng không tiện ở lâu, lúc này lên đường tới Á bồi.

Ba đấu tôn cường giả tại đại thần đế quốc cũng chỉ là xưng hùng một cái trấn nhỏ mà thôi, nhưng đến thiên phong đế quốc không giống như vậy, tại tiểu quốc thiên phong đế quốc, ba đấu tôn cường giả, giống như ba chỉ quân đội tinh nhuệ, Lý Dật thật tâm muốn bọn họ có thể trở về thiên phong đế quốc.

Quân Nhất cười hì hì cười nói:

- Lý Dật lão đệ không thể chờ đợi được sao? Ngu huynh còn tính cùng Lý Dật lão đệ đi xuân lâu chơi đùa, còn nhớ chuyện năm đó tại thiên phong đế đô không

- Cút.

Lý Dật liếc qua Lạc Thủy ngồi tức giận cách đó không xa, oán hận quát to một tiếng, nhắc chân bước đi.

762. Q.6 - Chương 362: Liệp Hộ Nữ Nhi

Lý Dật thô sơ giản lược một cái, từ nơi này đến nơi giáp danh giữa đại thần đế quốc cùng vân La đế quốc ít nhất cũng phải mười ngày, tình huống hiện tại lại không có biện pháp sử dụng truyền tống trận. Lúc này mang theo Lạc Thủy đồng hành, chỉ sợ phải mất thêm mấy ngày. Trong lúc này hành tung đã bại lộ, với khả năng của tam đại thế lực, hơn mười ngày nhất định là một đường đầy máu huyết.

Nhận định đoạn đường này nhất định sẽ không yên ổn, Lý Dật dứt khoát không phi hành, sau khi rời khỏi thị trấn, liền đi trên đường lớn. Bởi vì phi hành tất nhiên hao tổn đấu khí, nhất là phụ trọng phi hành, vạn nhất trong lúc phi hành gặp phải cường địch thì có thể rất là hung hiểm. Đi bộ tuy tốc độ thông thả, nhưng có thể bảo tồn thực lực đỉnh phong, tùy thời cũng có thể chiến đấu. Với thực lực đấu tôn cùng Phì Đẩu Thánh, đối thủ tầm thường nghĩ muốn đối phó bọn họ cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Một đường hành tẩu, cũng là gặp không ít người, bất quá đều là người đi đường, mặc dù có người nhiều đánh giá, cũng bị mục quang hung ác của Lý Dật bức trở về. Đi một đoạn, Lý Dật lấy vài kim tệ thuê chiếc xe ngựa, giảm bớt mệt mỏi khi đi bộ.

Đi hai ngày như thế, mọi người đã rời khỏi đại thần đế đô khá xa. Hai ngày cũng gặp gỡ không ít người nhận ra Lý Dật, những người này đều bị Lý Dật dùng thế sét đánh lôi đình giết chết, đối với Đẩu Vương cường giả, Lý Dật cũng không chút khách khí luyện hóa đấu khí hạt giống vừa bọn hắn. Nhưng càng đi về phía trước, Lý Dật cũng càng cảm giác được tình hình không ổn, với trực giác nhạy cảm, đã càng ngày càng rõ ràng cảm giác được phía trước, có lẽ có tầm lưới lớn đang chờ bọn họ xâm nhập.

Cẩn thận, Lý Dật đã không dừng ở khách điểm tửu quán để dừng chân, suốt đêm thuê xa phu mua chút ít thực vật, để tránh được Phì phì cầu nhàu. Buổi tối sơn dã vắng vẻ, Lạc Thủy tuy là danh môn nữ tử, bởi vì đi theo Lý Dật cũng không thấy có vấn đề gì, ngược lại Phì phì đã từng là tên khát cái thì luôn ai oán không ngừng, lúc thì không có ăn không có uống, lúc thì ngại ở dã ngoại nghỉ ngơi làm gân cốt đau nhức. Lý Dật cũng để kệ, hắn muốn than vãn thì kệ hắn, dù sao cũng không than vãn mình.

Một ngày sau, xe ngựa đi đến trước ngọn núi hiểm trở dị thường, phu xe ngừng lại xe ngựa nói:

- Đông gia, phía trước đi không được nữa, dừng ở đây nhé.

Lý Dật không vui nói:

- Người nói như thế nào, đi qua ta trả cho người tiền.

- Đây chính là Bàn long lĩnh, tiểu nhân cũng nói qua Đông gia chỉ có thể chờ Đông gia đến đây. Bàn long lĩnh sơn đạo quá hiểm trở, khúc khúc vô cùng, thật sự không nên đi xe ngựa qua, thỉnh Đông gia thứ lỗi.

Lý Dật nhớ tới, lúc ấy muốn ngựa xe, xa phu thật có nói qua chỉ tới Bàn long lĩnh, lúc này hắn xuống xe, nhìn núi lớn trước mặt. Bàn long lĩnh quả nhiên như kỳ danh, khắp nơi đều là thạch phong hiểm trở, nếu miễn cưỡng xe ngựa đi qua, trên không chạm trời dưới không chạm đất, nhìn xem đều nguy hiểm, cũng khó trách xa phu không chịu đi như vậy.

Loại địa phương này, là nơi an bài phục binh phục kích tuyệt hảo. Đánh giá thoáng Bàn long lĩnh, Lý Dật cũng không quá chú ý. Mấy ngày không ngừng gặp cường giả, Lý Dật cũng đã sớm tập mãi thành thói quen, hơn nữa, vận khí tốt mà nói, còn có thể luyện hóa mấy đấu khí hạt giống, bởi vì như vậy, Lý Dật ngược lại có chút chờ mong, hy vọng đối thủ không đến mức quá yếu.

Huyết long châu mỗi ngày chỉ có thể tu luyện một lần, đối với Lý Dật bức thiết tấn cấp mà nói, dựa vào hấp thu thiên địa nguyên khí tu luyện tiến triển vô cùng thông thả, cho nên luyện hóa đấu khí hạt giống không thể nghi ngờ là một loại lựa tốt nhất. Trước kia không có bị người đuổi giết, thì hắn cũng không vô cớ đi giết hại cường giả để luyện hóa đấu khí hạt giống của bọn họ, đối với Lý Dật mà nói dù sao vẫn không đành lòng, nhưng hiện tại, đã có cường giả đưa tới cửa, trách không được Lý Dật hắn tàn nhẫn.

Đi đến đây sắc trời đã tối, Phì phì không khỏi lại bắt đầu lải nhải:

- Chẳng lẽ đêm nay nằm ngủ tại trên đường, ta đây là lão già khom có thể không chịu nổi.

Sơn đạo thạch bích như đao gọt, một mặt vực sâu không thấy đáy, muốn đi qua cũng khó, lúc này cũng chỉ có thể ngủ lại trên đường. Cách đó không xa, mấy tảng đá hình thành phòng xá xuất hiện ở vách đá, ẩn ẩn ngọn đèn dầu lộ ra trên cửa sổ, làm cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

Phì phì thấy lập tức mừng rỡ:

- Thật sự là ngủ gật có người đưa cho gối đầu, Lý Dật, chúng ta đi tá túc nhờ.

Mấy gian thạch phòng này rất quý dị, rõ ràng xây tại nơi chim không sinh trứng, bắt quá Phì phì cũng không quan tâm nhiều lắm:

- Lão quỷ người trước đi nhìn có cái gì cổ quái hay không, nếu không thì xin tá túc một đêm.

Phì phì đi không bao lâu, liền phản hồi nói:

- Người đa nghi, không có cái gì cổ quái, chỉ có gia đình thợ săn, một người là Đẩu Vương, còn một người là Đẩu Sư.

Nhìn Phì phì không che dấu được vui mừng, Lý Dật lại cảm thấy có chút là lạ.

Đẩu Vương cường giả đi làm thợ săn? Đại thần đế quốc cũng quá xa xỉ rồi, một Đẩu Vương cường giả chỉ xứng là thợ săn? Lý Dật ẩn ẩn cảm giác có chút bất an, bắt quá địa phương này có cường giả, chỉ sợ cũng có cái gì bí ẩn. Lý Dật vừa đi vừa nghĩ, liền hướng nhà đá đi tới.

Nhìn thấy người phụ nữ, Lý Dật mới hiểu được Phì phì vừa rồi tại sao có thể vui mừng. Nguyên lai nữ nhân này tuy ăn mặc thôn trang, nhưng dung mạo xinh đẹp, hai đầu lông mày đều có một cổ phong lưu ý nhị, tuyệt đối là mỹ nữ.

Gia đình thợ săn đương nhiên là nhiệt tình, mời ba người vào nhà, phân phó nữ nhân nấu cơm nấu thịt, chính mình lại cùng ba người Lý Dật hàn huyên. Thì ra hai người săn bắn tại Bàn long lĩnh, xác thực là có chút bí ẩn, bởi vì tại đế đô đặc tội một cái thế lực không nhỏ, bắt đặc dĩ mới tránh sang Bàn long lĩnh. Cuối cùng, gia đình thợ săn ngữ khí vừa chuyển nói:

- Bắt quá cũng là bởi vì họa được phúc, nghĩ tới ta là một cái Đẩu Vương, tại đế đô cũng chỉ như chó giữ nhà, thực không bằng ở chỗ này tiêu diêu tự tại. Mỗi ngày đánh chút dã thú bình thường, mang đến thị trấn thượng buôn bán, chỗ lợi nhuận mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng đủ chi phí gia đình, ta cũng cảm thấy mỹ mãn.

Nói đến đây, ý vị thâm trường nhìn Lý Dật:

- Ta có con gái cũng cần tìm con rể, vì thế ta cũng có chút tâm sự này.

Nữ nhi kia mặc dù đang bận nấu nướng, nhưng cũng không ngừng nhìn trộm ba vị khách, cũng không có dáng vẻ của cô gái thôn quê. Lý Dật đối với nữ tử cũng không có nhìn ở trong mắt, đối với thôn nữ cũng làm như không trông thấy, Phì phì do nhiều ngày chưa có ném qua nữ nhân, sớm đã có chút kềm nén không được, mị nhãn lão không ngừng nhử về phía cô gái.

Nhất thời đồ ăn đưa lên, khách và chủ năm người nói cười thật vui vẻ, Lý Dật mặc dù vẫn cảm thấy gia đình người phụ nữ này có gì đó không quá tín nhiệm, nhưng nghĩ bắt quá là một cái Đẩu Vương, một cái Đẩu Sư, cho bọn hắn mười cái lá gan, cũng không dám đối với hắn cùng Phì phì có tâm tư gì.

Dùng qua cơm tối mọi người nói với nhau một chút ít vấn đề, nguyên lai cũng chỉ có một gian khách phòng, ba vị khách nhân cùng một thiếu nữ, như thế liền có chút không thỏa đáng, chủ nhà hộ săn bắn nói:

- Cũng chỉ có thể ủy khuất Lạc cô nương, cùng nữ nhi của ta ở cùng rồi.

Cái này cũng an bài ổn thỏa, chỉ là Phì phì cùng Lý Dật cùng ngủ một phòng, cũng làm cho Phì phì trần trọc, một bộ dạng ngứa ngáy khó chịu. Lý Dật nhìn ở trong mắt, không khỏi cười nói:

- Lão quỷ người suy nghĩ cái gì, cô nương kia đứng đắn, không phải gái xuân lâu đâu.

Phì phì không cam lòng nói:

- Chẳng lẽ ta không phải là người đứng đắn sao? Ta xem Tiểu Vũ cô nương đối với ta có chút ý tứ, bằng không cũng không nhìn ta như vậy.

Lý Dật thật sự cười khổ, thấy Phì Phì có cảm giác tự sướng đi. Không ngờ qua sau nửa ngày, Phì phì nhìn Lý Dật, cười hắc hắc nói:

- Lý Dật, người cùng Lạc Thủy cô nương đã đính hôn, ta cùng người ngủ một phòng chẳng phải là chậm trễ chuyện tốt của các người sao, không bằng phòng này để cho các người nhé.

- Vậy người ngủ chỗ nào?

- Ta ngủ trên ghế ở phòng khách.

Phì phì thân nhiên đứng lên đi ra ngoài:

- Ta đi cùng Lạc Thủy tiểu thư.

Lý Dật không khỏi cười khổ, ngủ bên ngoài ghế dựa, quý cũng sẽ không tin. Cái lão lưu manh này thật sự bị sắc mê tâm khiêu, thôn cô nếu nguyện ý coi như bỏ qua, như không muốn mà nói thì đến lúc đó chẳng phải rất là xấu hổ. Với trạng thái của lão lưu manh hiện tại, chính là Bá Vương Ngạnh Thượng Cung rồi.

Bất kể thế nào nói, gia đình săn bắn này coi như nhiệt tình chiêu đãi bọn họ một trận, nếu như nữ nhi bị người xâm phạm, thật sự có chút không thể nói được. Lý Dật hạ quyết tâm, nếu thật Phì phì hàng động không được cho phép, thì Lý Dật nhất định ra mặt ngăn lại.

Cũng không biết phì phì dùng biện pháp gì, lại nhờ Lạc Thủy đến khuyên Lý Dật.

- An ca ca, người ở đây cũng thoải mái? Có việc quan trọng hơn sao?

Sau khi tiến vào gian phòng, Lạc Thủy ân cần hỏi Lý Dật.

Lý Dật không khỏi cười khổ, nhưng cũng không nói dối Phì phì, chỉ đành nói:

- Không có gì trở ngại, chỉ là có chút tiêu chảy mà thôi.

Lạc Thủy trên mặt ứng đỏ, sáng giọng:

- Kiểm soát để ta ở cùng người?

- Người muốn lý giải như vậy, ta cũng không phản đối.

Lý Dật đơn giản kéo tay Lạc Thủy, cười tà nói:

- Theo ta một đường lang bạc kỳ hồ, An ca ca rất bắn khoả, có cơ hội đương nhiên muốn hảo hảo.

Trong lúc nhất thời, trong nhà đã đơn sơ một mảnh xuân quang kiều diễm.

Lý Dật tuy cùng Lạc Thủy, thực sự chưa quên chú ý Phì phì, với cảm giác nhạy cảm, Phì phì quả nhiên là vào phòng Tiểu Vũ, lời Tiểu Vũ tuy không nhiều lắm, nhưng cũng không có ý tứ phản cảm. Sau hai người liền không có nói gì, chỉ còn lại tiếng xột xoạt.

Không ngờ Phì phì lại đắc thủ, bất quá nghĩ lại, Phì phì tuy hình dung không chịu nổi, nhưng dù sao cũng là một vị Đẩu Thánh cường giả, từ xưa mỹ nữ yêu anh hùng, nếu là mỹ nữ tự nguyện, hẳn Lý Dật cũng không cần xen vào việc của người khác.

Không bao lâu, bên kia đã XXOO, Lý Dật cũng không tiện nghe tiếp, thu liễm tâm thần, giao trái tim của mình đẩy ngã Lạc Thủy xuống.

Không hề nghi ngờ, đây là một đêm mỹ diệu, những vì sao rất nhanh mắc cỡ trốn trong mây, xuân quang vô hạn diệu thú vô cùng.

Hộ săn bắn ngày hôm sau do thức khuya, ít nhất là so với bốn người đều muộn hơn, với Đẩu Vương cường giả, coi như là không thể nghe đến thanh âm cụ thể, nhưng chuyện gì xảy ra trong nhà mình chắc là hiểu rõ. Thức dậy muộn chính là một chứng minh, hẳn muốn bốn người có thời gian trao đổi.

Phì phì cảm thấy mỹ mãn, sau khi rời giường rõ ràng giúp Tiểu Vũ làm cơm, xem hai người thân mật khăng khít, Lý Dật trực tiếp hoài nghi Phì phì có phải nhìn trúng tà môn công pháp “Hoa mê loạn” của Vũ Tình không nữa.

- Lý Dật, nói cho người chuyện này.

Trong lúc ăn điểm tâm, Phì phì đột nhiên nói ra.

- Ủ?

Phì phì dùng ngữ khí đứng đắn như vậy, Lý Dật nhìn thấy lần đầu tiên, không khỏi ngăn người ra.

- Ta, ta không nghĩ đi theo người, ta muốn lưu lại, ta muốn lấy Tiểu Vũ cô nương làm vợ.

Phì phì nói ra lời này, trong đầu Lý Dật đột nhiên nhảy lên hai từ “Trư Bát Giới” cùng “Cao lão Trang”.

Phì phì nhìn chăm chú, hắn cũng không phải nói giỡn, điểm này từ trên mặt của hắn nhìn ra được. Lý Dật thiếu chút nữa suýt bị một ngụm cơm làm cho nghẹn chết, khi hắn ý thức được thái độ Phì phì nghiêm túc, trong đôi mắt tinh quang lóe lên, chuyển hướng về phía Liệp hộ.

Lúc này, Lý Dật rõ ràng. Trong tay run lên, thanh chủy thủ tùy thân đã xuất hiện ở trong tay Lý Dật, sau đó như thiểm điện đặt tại cổ của nữ thợ săn.

763. Q.6 - Chương 363: Cường Địch Hiện Thân.

- Nói, Là ai sai sử các người?

Lý Dật đồng dạng cũng không nói giỡn, chủy thủ đã vạch phá da thịt hộ săn bắn, một vòi máu tươi theo vết thương chậm rãi tràn ra.

- Lý Dật. Người muốn làm gì.

Ba người trắm miệng một lời, phì phì, Lạc Thủy, còn có Tiểu Vũ, đều đột nhiên thấy xuất hiện biến cố, sợ hãi kêu lên.

Lý Dật lại căn bản không có để ý tới ba người, thanh âm càng thêm âm lãnh:

- Ta hỏi lại người một câu, rốt cuộc là ai sai sử người làm như vậy? Bọn họ ở nơi nào?

- Ta không biết người nói cái gì?

Hộ săn bắn lúc này mới hoàn quá thần sắc, trầm tĩnh nói:

- Ngược lại người nói rõ một chút, ai sai sử ta làm cái gì?

- Chớ giả bộ trước mặt Lão Tử, Người để cho nữ nhi của người câu dẫn bằng hữu của ta, nếu như ta không có đoán sai, nàng vốn cũng không phải là nữ nhi của người.

- Các hạ thực hội hay nói giỡn, chúng ta chỉ là hộ săn bắn bình thường, hảo tâm thu lưu các người dừng chân một đêm, không nghĩ tiền thuê nhà còn chưa tính, phụ nữ chúng ta căn bản cũng không có tính toán thu tiền của các người. Nhưng người vu hãm người tốt, không biết các hạ có ý đồ gì.

Nữ săn bắn một mực chắc chắn không có bị người sai sử.

Lý Dật nhất thời lại cũng không thể làm gì được, chỉ chuyển hướng phì phì:

- Lão quỷ rút lui, nàng là cố ý câu dẫn người.

Sự tình đã rất rõ ràng, địch nhân một mực nắm giữ hành tung của bọn hắn, chỉ là khiếp sợ phì phì có thực lực Đấu Thánh cường giả, mới một mực không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mà cái gọi là hộ săn bắn cùng nữ nhi của hắn, không hề nghi ngờ cũng là địch nhân sử dụng mỹ nhân kế. Xem ra địch nhân đối với hắn cùng phì phì rất là rõ ràng, hơn nữa chủ nhân sau lưng tâm cơ sâu đậm, làm người lại cực cẩn thận, tuyệt không phải dễ đối phó.

- Tiểu Vũ không có câu dẫn, ta thích nàng, tự nguyện lưu lại.

Phì phì trả lời làm cho Lý Dật thất vọng, ngược lại Lạc Thủy càng tin Lý Dật, lúc này cũng kịp phản ứng, cái này là địch nhân dùng mỹ nhân kế ly gián. Vì vậy cũng khuyên nhủ:

- Người phải tin tưởng An ca ca, hắn đã nói nhất định là đúng.

- Không phải như thế.

Phì phì lại bướng bỉnh nói:

- Mặc kệ Tiểu Vũ có phải là câu dẫn ta hay không, tóm lại là ta lưu lại rồi, ta muốn lấy Tiểu Vũ. Người nếu dám đối với nhạc phụ đại nhân của ta động thủ, vậy đừng trách ta trở mặt.

Được rồi, Lý Dật cũng không biết Tiểu Vũ dùng thủ đoạn gì, lại làm cho phì phì như vậy, nửa điểm dư âm quay lại đều không có. Một chiêu này của địch nhân đủ độc rồi, ngoan độc, Lý Dật rất cực cảm nhận được cái gì gọi là mình thương khó đỡ, ám tiến khó phòng, bọn họ có dụng kế, nhưng hắn cũng không thể làm gì được.

Lý Dật xác thực cảm thấy không thể làm gì được, bất đắc dĩ liếc phì phì, bộ dáng phì phì kia, hiển nhiên đã coi là con rể của họ săn bắn, lúc này Lý Dật cảm thấy thương hại hắn, lời cha vợ nói, hắn thực dám trở mặt cùng Lý Dật.

Thu hồi chủ ý, Lý Dật nhìn Lạc Thủy nói:

- Chúng ta đi.

- Lý Dật.

Phì phì ở sau hô:

- Bất kể thế nào mà nói, cảm ơn người giúp ta tìm được vợ rồi.

Lý Dật lại nghĩ một cước đá cái tên ngu xuẩn này trực tiếp bay đến Long đảo. Địch nhân mưu kế thực hiện được, mà phì phì vẫn ngu xuẩn không biết, Lý Dật cơ hồ dùng đầu ngón chân đều có thể nghĩ ra được.

- Lạc Thủy muội muội, phía trước phi thường cẩn thận, nếu như ta không lầm, địch nhân đã mai phục ở phí trước, chỉ chờ chúng ta chui vào.

Đang đứng ở tại trước mặt Lý Dật, Lạc Thủy có chút do dự mà hỏi:

- An ca ca, vậy đối thủ cùng bọn với nữ thợ săn này sao, thật không phải là họ săn bắn bình thường, mà là địch nhân sao?

- Trăm phần trăm khẳng định như vậy, nàng có thấy thôn cô phong lưu trời sinh sao? Nàng có thấy bọn họ vừa thấy người như Phì phì đã yêu sao? Còn có, nàng gặp Đấu Vương chính là thợ săn bắn sao?

- Nhưng tất cả đều tự chúng tìm tới cửa, địch nhân dựa vào cái gì kết luận chúng ta nhất định sẽ đi, lại dựa vào cái gì nhận định Phì phì lại thích Tiểu Vũ?

Lạc Thủy cũng đưa ra lý do chính mình để phản đối.

- Cái này chính nói rõ địch nhân rất rõ ràng đối với chúng ta, phi thường phi thường minh bạch, bọn họ biết rõ Phì phì tham ăn háo sắc, về phần gian nhà đá có thể thật sự là của họ săn bắn nào đó, nhưng chủ nhân chân chính tuyệt đối không phải là phụ nữ hiện tại.

- Ta không nói cho người cái này, dù sao ta tin tưởng người.

Lạc Thủy đột nhiên nói sang chuyện khác:

- Nói như vậy, phía trước chúng ta không phải rất là nguy hiểm sao?

Xác thực là rất nguy hiểm, Lý Dật cũng không phải sợ đối thủ mạnh bao nhiêu, sợ là sợ đối thủ quá thông minh. Tỷ như Phì phì là Đấu Thánh cường giả, nếu như là địch nhân của Lý Dật, hắn ít nhất có thể nghĩ ra mười loại biện pháp đánh bại hắn. Một cường giả, không chỉ có ở phương diện đấu khí tu vi, hơn nữa còn thủ đoạn nữa.

- Bình tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn, Lạc Thủy muội muội yên tâm, chỉ cần ta còn sống, nàng sẽ không có chuyện gì.

Lời tuy như thế, nhưng trong lòng Lý Dật cũng không có cái gì, bất quá Lý Dật đồng thời chờ mong, hắn rất muốn biết địch nhân rốt cuộc là hạng nhân vật gì.

Gian kế được thực hiện thành công, Long Phong lập tức đắc ý cười lên ha hả.

Không có dấu khí phòng ngự, bị mười mấy Đẩu Hoàng cường giả công kích, hậu quả chính là một ngọc tử cũng tưởng tượng được.

- An ca ca, chú ý.

Lạc Thủy thét lên chói tai, trong tiếng thét còn mang theo tiếng khóc, nhưng lúc này Lạc Thủy lại có cảm giác bình thường. Lạc Thủy thét lên phát hiện Lý Dật tiến tới che trước người nàng, điều làm cho Lạc Thủy kinh ngạc chính là, Lý Dật cũng không có một tia kinh hoảng, ngược lại trên mặt hiện ra một nụ cười thản nhiên.

Tất cả dấu khí đều nện lên trên người Lý Dật, dấu khí quang hoa đem hai người bao phủ trong đó.

Sau khi đám quang hoa chậm rãi tan hết, hiện trường ngoại trừ tiếng gió phần phật, cũng chỉ còn lại một mảnh trầm mặc, mỗi người đều đang đợi sau khi quang hoa tan hết, dưới thạch bích cũng không có xuất hiện huyết vụ gì cả.

Nhưng Long Phong thất vọng rồi, hai vị thiếu gia Long gia cùng tất cả các dong binh cũng thất vọng. Sau khi dấu khí quang hoa tan hết, hiện tại trước mặt bọn họ, cũng không phải là cái gì máu huyết, mà là Lý Dật đang tươi cười cùng với Lạc Thủy.

- Điều này sao có thể.

Long phong không thể tin được, không có dấu khí phòng ngự, một người làm sao có thể chống cự được mười mấy Đẩu Hoàng cường giả liên hợp công kích.

- Long đoàn trưởng, trên thế giới này không có gì là không thể.

Lý Dật mỉm cười nói:

- Người cho rằng tiền thưởng Đẩu Thần diện dễ lấy lắm sao?

- Lý Dật, ngươi dùng cái tà môn dị thuật gì?

Nghiêm khắc mà nói, “Long chi cấm chú” cũng xác thực là tà môn dị thuật, bất quá Lý Dật cũng không có nghĩa vụ bẩm báo chi tiết, lúc này sắc mặt trầm xuống, Lý Dật nói:

- Chờ người trước khi chết, ta sẽ nói cho người biết

- Dựa vào điểm tà môn dị thuật, ngươi liền cho rằng vô địch thiên hạ sao.

Long phong dù sao cũng là người đa mưu túc trí, biết rõ tình thế trước mắt không có lạc quan, hắn rất nhanh thu hồi lại vẻ mặt kinh ngạc, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Lý Dật, đồng thời biểu hiện ra loại tự tin như hết thấy ở trong lòng bàn tay mình. Nếu như ngay cả hắn đều mất đi ý chí chiến đấu, thì đám lính đánh thuê làm sao còn tự tin đây?

Nhìn thấu Long Phong miệng cộp gan thỏ, Lý Dật cũng không có lập tức phản kích. Cũng không phải Lý Dật không nghĩ cách phản kích, mà trải qua một phen kịch liệt chém giết, Lý Dật tuy giết chết đại bộ phận lính đánh thuê, nhưng thực lực của mình tiêu hao cũng rất lớn, mà Long phong vẫn ở trạng thái đỉnh phong. Nếu như vãn vãn chỉ có điểm này, Lý Dật cũng không sợ hãi, vấn đề là, phía sau của mình, còn có một mỹ nữ Đẩu Vương yếu ớt, đứng trước những tên này, thực lực Lạc Thủy Đẩu Vương cũng không có năng lực tự bảo vệ mình, chỉ sợ một chiêu đối phương đều tiếp không được. Nếu như Lạc Thủy ngã xuống trong tay đối phương, xác thực là một chuyện phiền phức.

Tâm niệm vòng vo, Lý Dật quyết định không hề khinh xuất, chẳng cần bọn họ nghĩ gì, mở một đường máu chạy ra.

- Vô địch không dám nói, nhưng đối phó với đám phế vật các ngươi còn dư dả.

Lời vừa ra khỏi miệng, Phá Thiên kiếm trong tay Lý Dật đánh ra.

Mắt thấy Lý Dật chẳng những không cảm thấy tiêu hao thực lực, mà vẫn còn sức chiến đấu, những tên lính đánh thuê đều biến sắc. Nhưng lúc này, ngoại trừ liều mạng, tựa hồ cũng không có lựa chọn khác.

Hào khí lập tức cứng lại, khí tức tử vong một lần nữa bao phủ sơn cốc.

765. Q.6 - Chương 365: Đại Khai Sát Giới

Bị khí thể đè nén làm cho người hít thở không thông, những tên lính đánh thuê còn lại có thể ở trong chiến đấu sống sót, ít nhất nói rõ thực lực của bọn họ cũng không tầm thường. Mà Long phong lúc này cũng sức thể đấu khí thật lâu, một thân râu tóc đều dựng, tình hình quỷ dị này khiến người ta kinh hãi.

- An ca ca, người đừng để ý đến, bọn họ cũng không dám làm gì ta, nếu không cha ta nhất định sẽ đem cả cái dong binh đoàn bọn họ diệt trừ.

Nhìn thấy loại tình hình này, Lạc Thủy nhin không được khuyên nhủ.

Lý Dật lại lắc đầu:

- Nếu như ta không có năng lực bảo vệ nàng, Lạc Kỳ tướng quân còn có thể yên tâm giao nàng cho ta sao?

Bỗng nhiên một hồi không gian ba động, trong tay Lý Dật đã có một đồ vật hình dạng kỳ dị, ngay sau đó làm cho chúng cường giả thiếu chút nữa chấn kinh là trong dị hình sự vật này thỉnh thoảng nháy ra một con rồng.

Tuy cùng với quái vật khổng lồ trong truyền thuyết không giống nhau, nhưng sinh vật kim hoàng sắc trước mắt này, rõ ràng là một con rồng thực sự, Trên thế giới này là sinh vật cường hãn nhất, Long Tộc.

- Hoàng kim ấu long?

Thừa dịp chúng cường giả kinh ngạc, hoàng kim ấu long đã được Lý Dật dùng ý niệm điều khiển mang theo Lạc Thủy lẳng không bay thẳng lên trời. Mà cùng lúc đó, đấu khí ba động cuồng hân từ Phá Thiên kiếm phát ra, cùng lúc đó sóng dữ phong ba mãnh liệt tuôn ra ngoài.

- Muốn chạy sao, không dễ dàng như vậy.

Chẳng biết lúc nào, trong tay long phong có thêm một thanh trùy, rồi đột nhiên hóa thành một đạo lôi điện, kéo lê ra một đạo đường vòng cung, sau đó phủ kín Lý Dật ở trên không. Nhưng, Long phong vẫn là xem thường uy lực của siêu phẩm thần binh, lúc này Phá Thiên kiếm đánh vào thanh trùy cứu phẩm vũ khí, sau đó thanh trùy này bắt đầu vỡ vụn. Mà thân hình Lý Dật, sớm đã thoát khỏi vòng vây, hướng hoàng kim ấu long cùng Lạc Thủy đuổi theo.

- Cha, vì cái gì mà không đuổi theo.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Long Phong như đang suy nghĩ cái gì, Long Tỏa vội vàng nói:

Long phong sợ run thật lâu, cũng không trả lời Long Tỏa, mà thần sắc có chút chán nản thất vọng nói:

- Báo tin tức truyền ra ngoài đi. Xem ra, bằng Long thị dong binh đoàn không thể nào đối phó được tiểu tử này.

Vừa rồi một chiêu tương giao, Long phong đối với thực lực Lý Dật lại có nhận thức mới. Hẳn hiện tại rất rõ ràng, nếu như không phải cố kỵ an nguy của thiếu nữ kia, hiện tại đến phiên hắn chạy mà không phải là Lý Dật.

Không thấy đám người Long phong đuổi theo, Lý Dật cũng không bay xa, chạy đến khe núi bí mật rơi xuống. Thân phận hành tung đã hoàn toàn lộ ra, trốn hơn mười dặm cũng không thể thoát được, trước mắt việc cần gấp nhất chính là cần thực lực của mình khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Lý Dật có thể tưởng tượng, kế tiếp các loại cường giả cùng Đấu Thần điện, La Lan học viện cùng tứ đại Ma Tông đi tới, như một đám chó săn tìm kiếm lấy tung tích của hắn.

- An ca ca, chàng không sao chứ? Không có bị thương chứ.

Mắt thấy Lý Dật một thân máu đen, như hung thần ác sát, Lạc Thủy lại lo lắng vừa đau lòng.

Lý Dật một bên ngồi xuống, một bên vỗ vỗ trên người cười nói:

- Đây đều là máu của địch nhân, ta không có chuyện gì. Hiện tại ta muốn khôi phục thực lực, Lạc Thủy muội muội người cùng long sủng hộ pháp cho ta.

Nhìn long sủng xèo xèo, Lạc Thủy không quay đầu lại, cẩn thận quan sát hoàng kim ấu long, cực kỳ hâm mộ nói:

- An ca ca, người sao lại long sủng? Lão thiên ơi, trên người của chàng còn có bao nhiêu bí mật mà ta không biết?

Lý Dật vỗ vỗ khuôn mặt Lạc Thủy, cười nói:

- Nếu nàng yêu mến nó, vậy tặng cho nàng, hẳn gọi là Xèo xèo.

- Xèo xèo, danh tự khó nghe như vậy.

Lạc Thủy hai mắt đảo qua vài vòng, ta phải đặt cho nó một cái tên thật đẹp. Xèo xèo tuy không sử dụng được ngôn ngữ nhân loại, nhưng nghe được đã hiểu, thân mật cọ Lạc Thủy, tựa hồ đối với tên mới rất chờ mong.

Lý Dật mỉm cười, không có trả lời, khoanh chân tiến vào trạng thái tu luyện. Dù sao cũng là thiếu nữ chưa hiểu thế sự, hiện tại đến lúc nào rồi, còn có tâm tư đặt tên cho Long sủng.

Ba giờ sau, Lý Dật đã khôi phục xong, đứng dậy, không để ý Lạc Thủy phản đối, thu hồi Xèo xèo vào trong dung giới. Xèo xèo hiện tại dù sao vẫn là một đầu ấu long, đối phó Đấu Hoàng cường giả không có vấn đề, nhưng gặp được cao thủ chân chính có thể không làm được. Xèo xèo đối với Lý Dật mà nói chính là bảo bối, viên huyết long châu này có Long Tộc huyết mạch chi lực đã bị thu nạp hầu như không còn, khi đó còn cần xèo xèo cống hiến long huyết.

Lúc này đã là giờ Ngọ, Lý Dật bay đến giữa không trung tìm được đại lộ, lúc này mới mang theo Lạc Thủy tiếp tục chạy đi. Mục tiêu hiện tại y là đến dãy núi Á bồi, tìm cao nhân thần bí kia.

Lúc này sắc trời đêm tối đen, đi ra khỏi Bàn long lĩnh là đến một cái trấn nhỏ, cái bàn long trấn này cũng không lớn, một con đường xuyên qua cả trấn nhỏ. Lý Dật cùng Lạc Thủy tiến vào tòa trấn nhỏ, có thể cảm giác được hai bên đường có các loại mục quang đang thầm theo dõi. Những vẻ mặt này phức tạp, mục quang phong phú làm Lý Dật rõ ràng, đám người này đã biết rõ hắn là ai.

- An ca ca, những người này giống như không có hảo ý.

Lạc Thủy cảm giác được những ánh mắt kia tham lam cùng hung tàn.

Lý Dật trên mặt hiện lên một nụ cười khinh thường, dắt tay Lạc Thủy, không nhanh không chậm đi ở trên đường phố. Đi đến một nửa, hai bên đường cửa hàng bắt đầu đóng cửa, một cổ khí tức quỷ dị làm cho cả không gian đều cảm thấy bất an tỏa ra.

Thừa dịp một cái khách sạn chưa hoàn toàn đóng, Lý Dật nhìn thấy tiểu nhị, thản nhiên nói:

- Ở trọ.

- Khách, khách quan. Đánh, đánh, đóng cửa.

Tiểu nhị hoảng sợ nhìn Lý Dật, tựa như xem ma quỷ vậy.

- Đánh mẹ ngươi, cho ngay hai gian phòng thượng đẳng.

Lý Dật tiện tay lấy vài mai kim tệ vất ra, sau đó ôm Lạc Thủy đi lên bậc thang.

- Khách quan, khách quan dừng bước.

Thấy tình cảnh này, khách điểm lão bản vội vàng chạy tới, thở dài không ngừng nói:

- Vị khách quan này, thật sự không phải tiểu diêm không muốn lưu ngài, thật sự là... Thật sự là... Tiểu nhân không dám.

- Vì cái gì không dám? Ta cũng không ăn thịt người.

khách điểm lão bản cũng là sáng khoái, nói thẳng:

- Lý Dật đại gia, ngài tại Bàn long lĩnh đánh chết mười cái Đẩu Hoàng cường giả của Long thị dong binh đoàn hiện tại cũng truyền khắp phương viên trăm dặm rồi. Hiện tại, Bàn long trấn lòng người bàng hoàng, các lộ cường giả kia đều hướng về nơi này tụ tập, cầu đại gia xem tiểu lão đáng thương, bỏ qua cho tiểu lão. Nếu đánh nhau, tiểu điểm ta đây rất có thể bị hỏng.

- Đại gia hôm nay ở nơi này đã định rồi.

Lý Dật đem kim tệ trong dung giới lấy ra, vất lên trên mặt bàn, đánh giá chừng trăm kim tệ:

- Đủ rồi, mua khách sạn người này của người.

Lý Dật nhìn xem các lộ cường giả rốt cuộc là cái nhân vật gì, việc đã đến nước này, ngoại trừ dùng bạo chế bạo, làm những người kia vọng tưởng phát tài biết khó mà lui, tựa hồ cũng không có cái lựa chọn gì khác. Trong tối tăm tựa hồ đều có thiên ý, tu luyện thôn phệ hạt giống đầu khí cường giả mới có thể tu luyện thành công thiên ma đầu khí.

Nhưng cũng không biết, cái địa bàn long trấn nho nhỏ này, lại có bao nhiêu đầu khí hạt giống có thể luyện hóa đây.

Lý Dật cũng mặc kệ trong trấn bé nhỏ này có khí tức bất an, đưa Lạc Thủy về gian phòng của nàng, sau đó trở lại trên giường, lấy ra huyết long châu bắt đầu tu luyện. Huyết long châu một ngày khôi phục một lần, không tu luyện chẳng phải lãng phí một cách vô ích sao.

Huyết long châu huyết mạch chi lực đều bị hút hết, biến thành bạch sắc, Lý Dật đã tu luyện xong, sau đó đi đến cửa sổ, đưa mắt nhìn ra phía ngoài. Ngoài cửa sổ, làm cho Lý Dật có chút động dung.

Ngoài cửa sổ, chẳng biết lúc nào, đã đứng đầy bóng người. Làm Lý Dật động dung chính là số lượng những bóng người này, cơ hồ đứng đầy một dãy phố.

Nhiều người cũng không phải ngoài ý muốn, mà chính là trong thời gian ngắn đã tụ tập nhiều người như vậy, có thể thấy được, tam đại thế lực đối với chính mình truy nã đã đạt đến tình trạng điên cuồng rồi. Bất quá, Lý Dật liếc qua, rất nhanh đối với bọn sát thủ mất đi hứng thú, nhân số tuy nhiều, nhưng cũng không có cao thủ chân chính, thậm chí làm Lý Dật cảm thấy có chút buồn bực chính là những này hầu hết là đầu giả.

Những đám ô hợp này, vô vô cái mong rời đi chỉ sợ cũng không có ai có thể ngăn cản.

Xoay người đi đến vách gian phòng, nhìn thấy Lạc Thủy ôm gối ngủ say, Lý Dật không khỏi mỉm cười, bố kết một đạo không gian cấm cố, bao bọc Lạc Thủy trong phòng. Lúc này ánh mắt Lý Dật mới chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, hàn mang trong mắt phát ra, tiếp theo là một hồi máu tanh,, Lý Dật cũng không hy vọng sẽ bị Lạc Thủy nhìn thấy

Làm xong đây hết thấy, Lý Dật lúc này mới chậm rãi đi xuống thang lầu. Trong khách sạn đã không có một bóng người, lão bản cũng không biết tung tích đâu nữa, Lý Dật đành phải tự mình đẩy cửa đi ra.

Bên ngoài tiếng gió phàn phật, thanh âm ván cửa vỡ vụn, ở bên ngoài những người kia nhìn thấy Lý Dật vô ý thức lui về phía sau mấy bước, sau đó đầu khí quang hoa các màu chớp động, một cổ sát ý sôi trào lên.

Lúc này Lý Dật xuất hiện ở trước mặt mọi người, mọi người đang sôi trào sát ý nhưng đột nhiên bị giới một gáo nước lạnh, bởi vì trên người Lý Dật phát ra sát ý vô cùng mãnh liệt, làm dao động tâm trí con người, ở chỗ sâu trong tâm linh làm ọi người cảm thấy hãi cảm giác, đây là một loại bản năng sợ hãi, không ai có thể chống cự.

Lý Dật cười lạnh lùng:

- Các người, đều chuẩn bị chết sao?

Không người trả lời.

Long uy kinh sợ, những đầu giả kia toàn bộ phát run, sau đó nhìn thẳng Lý Dật, ngay cả dũng khí cũng không có, muốn chạy trốn nhưng không có khí lực, cái trán mồ hôi to như hạt đậu chứng tỏ bọn chúng sợ hãi vô cùng. Đầu Sư cường giả vẻ mặt trắng bệch, cực lực chống lại long uy, từng bước cố gắng trốn khỏi

hiện trường. Chỉ có Đấu Vương cùng Đấu Hoàng cường giả, mới có thể miễn cưỡng vận chuyển đấu khí chống lại long uy.

Nhìn thấy đám Đấu Sư cường giả đều chạy trốn, Lý Dật lúc này mới cầm lấy thanh chủ thủ, trên mặt vẫn lạnh lùng:

- Đã đều chuẩn bị xong, vậy thì bắt đầu đi.

Lúc này chủ thủ mang theo một đám ngân quang, chuẩn xác về phía cổ một tên Đấu Vương, ngay lập tức nổ lên một đoàn huyết vụ, sợi ngân quang đã như quỷ mị gấp lại, lướt về phía cổ một tên không may khác.

767. Q.6 - Chương 367: Thiên Mạc Thành

Bạch Hổ đấu khí Hỏa Long trăm từ một đấu tôn cường giả thi triển ra, uy thế làm cho người động dung, cho dù long thị phụ tử ba người đang ở phía xa xem cuộc chiến cũng phải hít vào một luồng lương khí.

- Lý Dật chết chắc rồi.

Long Lương khẳng định nói, trên mặt hiện lên nụ cười.

- Đúng là cuồng vọng ngu ngốc.

Long Tòa nhà ngũ khí có chút khinh thường:

- Nếu hần có thể đem địa sát làm nhân chứng, nói không chừng đêm nay còn có thể toàn thân trở ra. Thật không biết tiểu tử này trong lòng nghĩ như thế nào, rõ ràng đem địa sát như vậy giết đi.

Chỉ có Long Phong vẫn biểu lộ vẻ mặt nghiêm nghị:

- Còn không nhất định. Lý Dật đã dám ngang nhiên ra tay, nhất định có lý do của hần. Bất quá, giết địa sát, cái tổ ong vô vè này hần chọc rồi, cho dù không có tam đại thế lực treo giải thưởng, tuyệt sát môn cũng tuyệt đối sẽ không buông tha hần.

Long Phong dự đoán không sai, Lý Dật đã dám ra tay đối với địa sát, nhất định có lý do của hần.

Hỏa Long trăm năng lượng dùng phá hủy hết thấy. Lý Dật vọt tới, sau khi đánh chết địa sát căn bản không rảnh bố kết phòng ngự, nhưng Lý Dật vẻ mặt bình tĩnh, hần cũng không có ý tứ thi triển đấu khí phòng ngự. Chính là bố kết đấu khí phòng ngự, đối với lực lượng trước mặt, tựa hồ cũng không có ý nghĩa.

Nhưng, lúc này đấu khí Hỏa Long sắp thôn phệ Lý Dật, trong không gian một hồi ba động, một thân hình khô ngô lao đến.

Bóng người này vừa xuất hiện, các cường giả đang xem cuộc chiến đều kinh hô. Không ai không nhận ra người trước mắt này, một thân màu tím Đấu Thần điện diện sĩ bào, cho thấy thân phận của hần. Chẳng lẽ Đấu Thần điện muốn đuổi giết Lý Dật, nguyên lai tiểu tử này đều đem tử y diện sĩ giết chết.

Đấu khí Hỏa Long năng lượng hoàn toàn oanh tạc trên người mị ảnh khô lồi tử y diện sĩ, nhưng những năng lượng này đối với Đấu Thánh cấp bậc cường giả mà nói, lại không có ý nghĩa.

Hỏa Long cùng tử y diện sĩ dây dưa đồng thời, Lý Dật lại di động. Thân hình giống như quỷ mị, theo đấu khí Hỏa Long cùng tử y diện sĩ xuyên qua, Phá Thiên kiếm khí lại sớm xuyên thấu thân thể Thiên Sát.

Một kích giết thiên sát.

Thiên Sát không thể tin được nhìn ngực của mình tuôn chảy máu tươi ồ ồ, hần có biểu lộ cổ quái rất nhanh biến mất, sau đó thân thể rơi xuống mặt đất lưu lại một âm thanh nặng nề truyền ra.

Cái biến cố này tới quá đột nhiên, mười mấy giây đồng hồ trước, Lý Dật ở vào hiểm cảnh, nhưng hơn mười giây sau, đối thủ lại phơi bày tại chỗ, loại kịch tính tương phản làm ọi người nhất thời không cách nào tiếp nhận.

Giết chết hai cái đấu tôn, Lý Dật lại tựa hồ như cũng không có cảm giác gì, vẫn thông dong dung mà đem mị ảnh khô lồi thu hồi, lại luyện hóa hạt giống đấu khí của thiên địa Nhị Sát, Lý Dật lúc này mới nhìn thoáng qua chúng cường giả, lạnh lùng nói:

- Còn chưa cút sao?

Chúng cường giả như được đại xá, ngay lập tức biến mất hầu như không còn.

- Cha, người không phải nói Thiên Sát địa sát rất lợi hại sao? Làm sao lại chết như vậy.

Long Phong sắc mặt cổ quái, sau nửa ngày xấu hổ, mới oán hận nói:

- Không phải Thiên Sát địa sát vô năng, mà Lý Dật tiểu tử kia thật lợi hại.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

- Không thể hành động thiếu suy nghĩ. Chúng ta. Ách, chúng ta đừng cho hắn chạy. Sẽ có người tới thu thập hắn, hừ, hắn cường thịnh trở lại, có thể giết hết thiên hạ cường giả sao.

Lý Dật trở lại khách điểm, gặp Lạc Thủy trong bố kết không gian cấm cố điềm tĩnh ngủ, không khỏi lộ ra vui vẻ. Nếu như tiểu nha đầu biết bên ngoài máu chảy thành sông, không biết còn có thể ngủ được như thế hay không?

Trong khách sạn đã không có tiểu nhị, Lý Dật chỉ phải tự mình nấu nước, sau đó tắm rửa sạch sẽ, lúc này mới trở lại gian phòng Lạc Thủy, khoanh chân mà ngồi, đem đầu khí khô phục tới trạng thái đỉnh phong. Đan điền khí hải thiên ma đầu khí hấp thu đầu khí hạt giống của hai vị đầu tôn cường giả, dấu hiệu đột phá đã càng ngày càng rõ ràng, chỉ là kém một điểm hỏa hậu. Lý Dật cũng không sốt ruột, với tình thế trước mắt, sau này đưa tới cửa không ít đầu khí hạt giống ình hấp thu.

Hừng đông ngày hôm sau, Lạc Thủy tỉnh dậy.

- An ca ca, tại sao chàng ở trong phòng ta?

Nhìn thấy Lý Dật khoanh chân mà ngồi, Lạc Thủy trên mặt ửng đỏ.

Lý Dật tà mị cười:

- Nhìn thấy Lạc Thủy muội muội ngủ, là hưởng thụ lớn nhất của An ca ca.

- Không có đứng đắn, chán ghét.

Lạc Thủy rời giường, mới phát hiện trong khách sạn đã không có bất luận kẻ nào, không khỏi lẩm bẩm nói:

- Thật sự là kỳ quái, cái khách điểm này tại sao cả tiểu nhị cũng không có?

- Nếu tiểu nhị không có, giường quầy cũng không có.

Lý Dật nhún nhún vai, chỉ tự mình nói đùa một chút, bưng tới chậu rửa mặt cho Lạc tiểu thư.

- An ca ca, cái này đều tại chàng, nhất định là chàng dọa bọn họ sợ chạy.

Lạc Thủy sâu kín nói:

- Không cần phải giết nhiều người như vậy được không? Chúng ta đi Thần long cảnh tìm cha ta, tới Thần long cảnh cũng không tin có người dám tìm phiền phức nữa.

Lạc Thủy hiển nhiên đánh giá thấp tình cảnh chính mình hiện tại, đừng nói là thần long cảnh một cái hải quân tướng quân nho nhỏ, hiện tại Lý Dật, chính là trốn trong hoàng thành đại thần đế quốc, chỉ sợ Đầu Thần điện, tứ đại Ma Tông La Lan học viện tam đại thế lực cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Lắc đầu, Lý Dật vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Thần long cảnh chúng ta sớm muộn phải đi về, nhưng tuyệt đối không phải là đi cầu Lạc Kỳ tướng quân bảo vệ.

Nhìn thấy Lý Dật vẻ mặt bình thản mà biểu lộ kiên quyết, Lạc Thủy khẽ thở dài một cái, sau đó cúi xuống một kiện ngọc bảo, đưa trước ngực Lý Dật.

- Đây là hộ thân ngọc phù mẹ ta cho ta, tặng cho chàng, có cái bùa này hộ mệnh, tà ma ngoại đạo không hại được thân thể của chàng.

Lý Dật chưa bao giờ tin tưởng những bùa hộ mệnh này, nhưng xem tại một mảnh chân tình của Lạc Thủy, hắn trịnh trọng nhận lấy đeo trên cổ.

Đơn giản thu thập xong, Lý Dật mang theo Lạc Thủy liền rời đi khỏi trấn nhỏ. Biết rõ có vô số con mắt nhìn chăm chăm vào, Lý Dật lại giống như hồn nhiên chưa phát giác, dọc theo quan đạo hướng Phía Tây mà đi.

Ra khỏi Bàn long trấn, trên đường lại càng chạy càng hoang vu, trước mắt dần dần xuất hiện vùng đất sa mạc bằng phẳng. Đến nơi này, những người theo dõi không dám gần quá, Lý Dật tới hôm qua liên tiếp giết chết hai gã đầu tôn cường giả, thủ đoạn làm bọn chúng nhìn thấy. Mắt thấy người theo dõi không dám hiện

ra trong tầm mắt của mình, Lý Dật quyết định tốc độ nhanh hơn, triệu ra long súng làm cho Lạc Thủy cười, chính mình ngự không theo sát phía sau.

Thân phận cùng hành tung bạo lộ, Lý Dật một đường đánh tới chính là có tính toán của mình. Hắn tin tưởng trải qua mấy trận giết hại, những Đấu Hoàng cường giả cũng không dám đến trên chọc chính mình, miễn đi không ít phiền toái. Nhưng sự tình luôn có lợi còn có hại, kể từ đó, tam đại thế lực lúc này chắc hẳn tổ chức nhân mã cường đại, sau đó kiên trì chạy đến. Lý Dật biết dùng thực lực bây giờ cũng không dám nói có thể đối phó được Đấu Thần diện cùng những lão quái vật kia.

Cho nên thu mình lại, đó là điều phải làm.

Một đường cấp tốc đi tới, thật cũng không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ba ngày sau đó, bọn họ đã ra khỏi sa mạc, bằng cảm giác phán đoán, hẳn là cách đại thần đế quốc biên cảnh không xa.

Ba ngày đêm chạy đi cơ hồ không có nghỉ ngơi, Lý Dật vẫn còn tốt, Lạc Thủy dù sao chỉ có tu vi Đấu Vương cường giả, không khỏi có chút tiêu tụy. Bởi vì vừa ra khỏi sa mạc, trông thấy xa xa một tòa thành trì không lớn không nhỏ, Lý Dật liền rơi xuống đất mặt, thu hồi long súng, mang theo Lạc Thủy hướng tòa thành trì kia bước đi.

Trên quan đạo, trên đường đi người đi đường cũng không ít, phía trước còn có một chi thương đội, xua đuổi lấy vài chục chiếc xe ngựa, cũng đang hướng phương hướng thành trì mà đi. Lý Dật xem xét lá cờ thương đội này, không khỏi nở nụ cười. Cái thương đội này, có thể không đúng là của mình sao? cờ có điểm giống ngũ hoàn, là do năm cái kim tệ xâu chuỗi lên, đúng là cờ xí của đại thần đế đô Bàng thị thương minh.

Lý Dật mỉm cười, liền bước nhanh tới.

- Các người là đế đô Bàng gia thương đội sao?

Lý Dật nhìn thấy người này giống như là quân sự, cười mỉm mà hỏi thăm.

Lão quân sự cũng ổn trọng, đánh giá Lý Dật, bất động thanh sắc hỏi ngược lại:

- Xin hỏi các hạ có cái gì chỉ giáo?

- Chỉ giáo chưa nói tới, chỉ là cùng Bàng Ba Khắc mập mạp chết bầm có chút giao tình, nhìn thương đội hẳn, tiến lên ân cần thăm hỏi thoáng cái mà thôi.

Lão quân sự cũng là người tinh tế, nhất thời không chính xác Lý Dật cùng Bàng Ba Khắc rốt cuộc là quan hệ như thế nào, nhìn xem thiếu niên này có vẻ mặt phong trần, tuổi lại không lớn, thấy thế nào cũng không giống chủ nhân kết giao. Nhưng Lý Dật thái độ ngông cuồng, cũng làm lão quân sự không thể không chú ý ứng phó:

- Làm phiền các hạ chiếu cố. Xin hỏi các hạ cùng chủ nhân nhà ta xưng hô như thế nào?

Nếu như Lý Dật nói cho lão quân sự, Dàng Ba Khắc chỉ là đại quân gia của mình, không biết lão quân sự có thể cơ tim tắc nghẽn hay không. Mỉm cười, Lý Dật thần nhiên nói:

- Bất quá là anh em kết nghĩa mà thôi. Vị này quân sự, các người muốn vào thành sao? Xin hỏi, tòa thành phía trước là tòa thành gì?

Lão quân sự hồi đáp:

- Đây là Thiên mạc thành, các hạ cũng không biết sao?

Thì ra là thiên mạc thành, nói đến danh tự, Lý Dật ngược lại hơi có nghe thấy. Thiên mạc thành là tây bộ đại thần đế quốc, xa hơn tây chính là dãy núi Á bồi giao giới giữa đại thần đế quốc cùng Xuất Vân Đế Quốc. Thiên mạc thành trấn giữ trọng trấn đại thần đế quốc tây bộ, thành thị mặc dù không lớn, nhưng vị trí địa lý cực kỳ trọng yếu, một mực bảo vệ cho đại thần đế quốc đi thông các nước tây bộ, bởi vậy Lý Dật biết rõ danh hào cái thành phố này cũng không ngoài ý.

- Thì ra đây là thiên mạc thành sao.

Lý Dật khẽ gật đầu, lại nói:

- Lão quản sự tên họ gì?
- Tại hạ họ Phong, còn ngài?
- Ta là ai tốt nhất người không nên biết.

Lý Dật liếc thoáng qua xe ngựa sau lưng lão quản sự, liền không chút khách khí kéo Lạc Thủy vào trong xe, cười nói:

- Phong quản sự ngược lại rất biết hưởng thụ, mượn một chút nhé.

Lý Dật ngang ngược làm lão quản sự không khỏi ngẩn người, đang muốn sinh khí, đột nhiên nghĩ tới điều gì, chằm chằm nhìn vào Lý Dật, giật mình một cái, sắc mặt lập tức trắng bệch:

- Người, người là Lý...

Phong quản sự coi như là tin tức linh thông, nguyên bản đã sớm nên nhận ra người trước mắt, chỉ là hấn thật sự không dám tin tưởng, người này bị tam đại thế lực truy nã, bị vô số cường giả truy sát vật, làm sao đột ngột xuất hiện ở trước mặt mình.

- Biết rõ là tốt rồi, không cần khẩn trương, mượn xe mà thôi... Đúng rồi, Bằng Ba Khắc lão gia hỏa kia không có nói với các người là Bằng thị thương minh chuyển nhượng cho người khác sao?

- Chuyển nhượng Bằng thị thương minh?

Đáng thương cho Phong quản sự, lắc đầu:

- Chưa từng nghe nói qua, chủ nhân thương minh chuyển nhượng cho ai rồi?
- Ta.

Lý Dật giơ một ngón tay, ngược lại cũng không có tức giận. Nguyên bản cũng không có trông cậy vào Bằng Ba Khắc cùng lục vương gia thực giao Bằng gia to như vậy inh.

- Bằng lão quý gia hiện tại đã không phải là thương minh, không tin chờ người trở lại để đo có thể tự mình hỏi một câu. Đúng rồi, thuận tiện mang câu này về cho ta, làm cho hấn có thể ngàn vạn lần không cần phải lật lọng, nếu không nghe lời, ta đối với hấn cũng không nhân từ như vậy. Phong quản sự, hiện tại ta cần nghỉ ngơi, không có việc gì đừng quấy rầy chúng ta.

Lý Dật nói một phen làm cho quản sự nghe được sững sờ, nhưng lão nhân thật cũng không dám phản bác. Cho dù Bằng gia mang thương minh chuyển nhượng đều là lời nói vô căn cứ, nhưng chỉ bằng vào việc tam đại thế lực truy nã người này, cũng không phải một cái thương đội quản sự có thể trêu chọc. Nghĩ nghĩ, phong quản sự còn không có lộ ra, vẻ mặt lo lắng cho thương đội chạy tới Thiên mạc thành.

768. Q.6 - Chương 368: Nữ Nhân Không Có Thể Làm Loạn

Bên trong Thiên mạc thành, hội sở Bằng thị thương minh chiếm cứ một khu vực, mặt đường của hội sở là một dãy bảy tám gian hàng kinh doanh các loại thương phẩm, sau lưng lại là một sân nhỏ cùng vài tòa nhà cùng phòng ở.

Phong quản sự đi đến nơi đây, cần mua thêm bộ phận hàng hóa, đồng thời cũng cần tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục. Nghe được thương đội phải ở chỗ này nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày, sau đó lên đường đi Xuất Vân Đế Quốc, Lý Dật tính định theo thương đội đến dãy núi Á Bồi, bởi vậy trên đường đi cũng có người chiếu cố chu toàn, còn có thể dấu được thân phận, có sao mà không làm? Phong quản sự mặc dù không tình nguyện, nhưng khiếp sợ Lý Dật, cũng có chút thức thời không nói.

Thương đội mới vừa tiến vào hội sở, còn chưa kịp dỡ hàng hàng hóa, chỉ nghe ngoài viện rối loạn một hồi, sau đó một chi quân bảo vệ thành phục sức quân nhân liền xông vào. Những quân nhân này cực kỳ Hung

Sát, không giống quân nhân bình thường mà có chút giống với đạo phỉ. Nhìn thấy những người này, phong quân sự vốn sắc mặt khó coi càng âm u tới cực điểm.

- Trình thống lĩnh, không biết đại giá quang lâm có gì muốn làm?

- Ôi Ôi, ta tưởng là ai, thì ra là phong quân sự. Người hôm nay cái giá thật lớn, đến thiên mạc thành cũng không đến chỗ ta một chút.

Trình thống lĩnh quân gia tùy tiện cười nói, trong ánh mắt không có hảo ý.

- Lần này có phần lễ, tiểu nhân sai người đưa qua?

Phong tổng quản bên người còn có Đại Sát tinh, cũng thật sự không có tâm tư cùng hấn pha trò, đi thẳng vào vấn đề luôn.

Trình thống lĩnh sớm nhảy xuống ngựa, tùy ý đi dạo qua đoàn xe trở đầy hàng hóa, một bên ý vị thâm trường nói:

- Nhóm hàng này giá trị xa xỉ, gần đây thiên mạc thành không yên ổn, nhưng để duy trì yên ổn, thành chủ đại nhân cũng tốn không ít tâm huyết, huynh đệ chúng ta cũng đem ngày tuần tra cảnh giới... A, cái này... Phong quân sự hẳn là hiểu ý ta rồi.

Phong quân sự nếu không hiểu lời nói, sao có thể trở thành quân sự Bàng thị thương minh đội.

- Trình thống lĩnh, về phần lệ phí, chủ nhân nhà ta cùng thành chủ đại nhân đàm phán tốt rồi, tiểu nhân cũng không làm chủ được.

Trình thống lĩnh lập tức kéo xuống mặt, trầm giọng nói:

- Cái này, lão Phong người không dám làm cũng phải làm, không làm cũng phải làm.

Thấy Trình thống lĩnh nổi giận, phong quân sự cũng không dám cường thịnh trở lại, trên mặt hiện lên một tia nịnh nọt, cố gắng hòa hoãn không khí nói:

- Thống lĩnh không nên tức giận, hết thấy hảo thương lượng. Chỉ là không biết thiên mạc thành vì sao không yên ổn? Chẳng lẽ là Xuất Vân Đế Quốc lại có động tĩnh gì sao?

- Xuất Vân Đế Quốc cũng không có can đảm xâm phạm long uy của đại thần đế quốc, vấn đề không yên ổn chính là Đấu Thần điện đám thần còn đang giở trò, cũng không biết bọn họ nghe được tin tức gì, nhận định người bọn họ truy nã Lý Dật sẽ tới dãy núi Á Bồi, kết quả những ngày này, cả thiên mạc thành khắp nơi kêu loạn, các loại cường giả chạy đến thiên mạc thành. Bất quá những đám kia đánh nhau liên tục, làm thiên mạc thành tổn không ít khí lực dẹp loạn.

Những lời này, Trình thống lĩnh cũng vô tâm, nhưng Phong quân sự nghe được kinh hãi vô cùng, ở một bên Lý Dật cùng Lạc Thủy liếc nhau, biểu lộ ngưng trọng lên.

- Cho nên lão Phong phải khao cho huynh đệ chúng ta, cũng không tính là chuyện gì quá phận, còn nữa, chuyện này cũng là được thành chủ đại nhân đồng ý.

- Trình thống lĩnh, cái này thêm vào phần lệ phí, muốn bao nhiêu kim tệ?

- Thì thêm một phần nữa đi.

Trình thống lĩnh nói ra hơi hợ, nhưng ngôn tình suýt nữa làm con mắt phong quân sự bạo phát ra. Nếu như trên đường đi đều theo như cái phần lệ này giao nạp, như vậy một chuyến đường nói là kiếm tiền, chỉ sợ tiền vốn ban đầu đều mất.

- Có thể giảm miễn một phần hay không, dù sao chúng ta cũng quan hệ nhiều năm như vậy, không phải ta lão Phong không muốn giao nạp phần lệ này, thật sự việc mua bán, không chịu được như vậy.

- Đừng nói nhảm, để đô Bàng gia còn có thể thiếu tiền như vậy sao?

Trình thống lĩnh dù sao cũng là quân nhân, mà không phải là người bán hàng rong, há có thể cho phép Phong quân sự cò kè mặc cả như thế, lập tức nổi giận.

Phong quân sự xác thực không muốn chọc nộ quan quân thiên mạc thành, Bàng gia thế lực tuy lớn, nhưng cũng chỉ là thương nhân, vấn đề mà Trình thống lĩnh yêu cầu, hiển nhiên đã vượt ra khỏi quyền quyết của Phong quân sự, do dự sau nửa ngày, phong quân sự còn chưa có đáp ứng, mà chỉ nói:

- Trình thống lĩnh, tiểu nhân khẩn cầu gặp thành chủ đại nhân.
- Thành chủ đại nhân há là người muốn gặp là gặp sao, đừng dong dài, bốn tướng còn có chuyện muốn làm, nếu làm trễ nãi quân vụ, người có mấy đầu đủ để chém đây.

Lý Dật chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, đừng nói mình không phải là chủ nhân chân chính bàng thị thương minh, coi như là như vậy, cũng sẽ không quan tâm việc nhỏ này. Đối với lời nói của Trình thống lĩnh dám cường giả tề tụ thiên mạc thành cảm thấy hứng thú, hy vọng có thể lại nghe được điểm tin tức gì, bởi vậy nhất thời cũng không có rời đi.

Bị trình thống lĩnh bức đến như vậy, phong quân sự cũng không thể làm gì được, không tình nguyện lấy ra tinh tạp của mình, đem thêm vào phần lệ chuyển đến tinh tạp của Trình thống lĩnh.

- Lúc này mới nghe sao.

Trình thống lĩnh thoả mãn nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai phong quân sự, đang định ly khai, trong giây lát lại quét đến Lạc Thủy bên cạnh sân nhỏ, nhân tình sáng lên, cười nói:

- Di, phong quân sự, thương đội người khi nào có bức mỹ nữ này áp trận sao.
- Trình thống lĩnh, nữ tử này không phải là người thương đội chúng ta, chỉ là ngẫu nhiên gặp trên đường, đồng hành cùng một chỗ mà thôi.

Phong quân sự mồ hôi lạnh lập tức rơi xuống, vô ý thức nhìn Trình thống lĩnh cùng Lạc Thủy, trong lúc đó, thần kinh hần yếu ột đã chịu không được rồi. Thiên mạc thành người nào cũng biết, Trình thống lĩnh tham tài háo sắc, nếu là hần nhìn thấy được liền không bỏ qua, một đường đồng hành đi tới như vậy, phong quân sự tự nhiên biết rõ Lý Dật cùng Lạc Thủy quan hệ không giống bình thường, nếu đắc tội Đại Sát tinh kia, vậy triệt để xong rồi.

Trình thống lĩnh một mực thúc thu phần lệ, lúc này nhìn kỹ Lạc Thủy, nhưng lại càng xem càng yêu, mỹ nữ bức này cả thiên mạc thành cũng tìm không ra một hai người, Lạc Thủy tuy có vẻ mặt phong trần, hơi có chút tiêu tụy, nhưng đối với Trình thống lĩnh mà nói, đó là tư vị thanh lệ thoát tục, làm cho hần dục hỏa trùng thiên.

Nhẹ nhàng đẩy phong quân sự ra, Trình thống lĩnh đi đến bên người Lạc Thủy, về phần Lạc Thủy bên cạnh Lý Dật, vị quân gia này ngay cả con mắt đều không có liếc hần một cái.

- Cô nàng thật sự là sinh đẹp, người đến thiên mạc thành làm gì rồi?
- Quân được sao?

Lạc Thủy cực không thích người này, khẩu khí không khỏi ngang ngược. Dù sao cũng là con gái của của hải quân tướng quân, mà bản thân chính là Đẩu Vương cường giả, còn có một đẩu tôn cường giả Lý Dật hậu thuẫn, Lạc Thủy cũng không có đem thống lĩnh nhỏ nhỏ để vào mắt.

- Ôi! Thật lớn, nhưng phạm là người đến thiên mạc thành, cũng không cần được bốn tướng xen vào.

Trình thống lĩnh thấy Lạc Thủy quần áo coi như ngăn nắp, không giống như là người bần hàn, nhưng vẻ mặt phong trần mệt mỏi, cũng không có vẻ quyền quý, còn hần ở thiên mạc thành có chút phân lượng, bởi vậy liền hướng Lạc Thủy sờ tới.

Lạc Thủy há lại cho tay trư của hần sờ tới, lúc này “Pằng” một tiếng, vỗ vào trên gương mặt Trình thống lĩnh. Trong lúc đó, Lạc Thủy cũng chưa dùng tới đẩu khí, nhưng trải qua đẩu khí rèn luyện, một cái tát của Đẩu Vương cường giả cũng đủ ngoan độc, năm vết máu tươi hiện ra ở trên mặt Trình thống lĩnh.

Kỳ thật theo thực lực mà nói, Trình thống lĩnh cũng không dưới Lạc Thủy, chỉ là Lạc Thủy ra tay quyết đoán, thứ hai Trình thống lĩnh nằm mộng cũng không nghĩ ra nữ tử yếu nhược này dám tát hần.

- Người dám đánh ta?

Trình thống lĩnh giận dữ, nhưng Trình thống lĩnh trong lòng vẫn có chút cao hứng, hẳn đối với còn cô nàng này không có lý do ra tay, bây giờ cũng không cần khách khí. Trong sân sáu bảy quân lính thấy Lạc Thủy đánh thủ lĩnh của mình, bọn chúng đồng loạt rút binh khí của mình ra, xông tới.

- Trình thống lĩnh, xin Trình thống lĩnh bớt giận. Tiểu cô nương không hiểu chuyện, cũng không phải là cố ý, kính xin Trình thống lĩnh xem là tiểu nhân, không nên cùng một cái tiểu cô nương so đo.

Thấy tình thế phát triển đến trình độ này, Phong quân sự tiến lên can ngăn, một mặt lấy ra tinh tạp quý giá của mình.

- Cút ngay.

Một chương của Trình thống lĩnh đem Phong quân sự cùng tinh tạp trong tay hắn đập bay. Chỉ cần hắn nguyện ý, kim tệ tùy thời có thể chuyển tới tay, điểm này Trình thống lĩnh xác định không thể nghi ngờ, sắc đẹp của tiểu cô nương này mới là điều hắn cần.

- Tiểu nha đầu, ngươi dám tập kích đại thần để quan, cái này đã phạm vào tử tội. Còn không mau mau bỏ tay chịu trói, nếu là có hiểu biết, bốn tướng có thể tha chết cho ngươi.

- Đại thần để quốc tại sao có thể có loại quan quân chó má như ngươi, nếu không lặn xa thì đừng trách bản tiểu thư không khách khí.

Lạc Thủy há chịu yếu thế, mày liễu dựng lên, nhìn Trình thống lĩnh tràn đầy tức giận.

Lý Dật vẻ mặt vẫn bình tĩnh đứng ở bên cạnh, tựa hồ có chút vui vẻ. Lạc Thủy biểu lộ làm hắn nhớ tới chuyện xưa, tiểu nha đầu này tức giận cũng có một phen tư vị khác, đối với chính mình dịu dàng quả thực là khác nhau một trời một vực.

- Mọi người bắt lấy.

Trình thống lĩnh lui về phía sau một bước, lại không khách khí, vung tay lên bảo thủ hạ bắt Lạc Thủy.

Thấy Trình thống lĩnh thét ra lệnh thủ hạ động thủ bắt người, mấy tên quân quan cùng Trình thống lĩnh đột nhiên cảm giác trước mặt hoa lên, tựa hồ có đồ vật gì cực kỳ nhanh hiện lên, sau đó mới ý thức tới trước ngực mình cảm thấy đau đớn.

Cảm nhận rất nhanh biến mất, bởi vì bọn họ đã không còn ý thức, cả người xụi lơ dưới đi.

Lý Dật dùng thủ đoạn lôi đình chấn vỡ trái tim những tên quân quan này, lòng mày cũng không có nhăn lại, thì thào một câu.

- Nữ nhân của ta cũng dám trêu vào.

Sau đó phân phó nói:

- Phong quân sự, những thi thể này phiền toái các người xử lý xuống. Ta mang Lạc Thủy cô nương đi nghỉ ngơi.

- Ngươi, làm sao ngươi lại giết bọn họ.

Lúc này Phong quân sự đã bất tỉnh, binh lính phòng thủ Thiên mạc thành chết chính là người của Bàng thị thương minh hội nhìn thấy, nếu như tiết lộ ra ngoài, hẳn dù sao cũng liên quan.

Lý Dật cũng mặc kệ, muốn trách chỉ có thể tên thống lĩnh này sắc đẹp ngập trời, ngay cả nữ nhân của hắn cũng dám trêu vào, vì để cho Phong quân sự xử lý, Lý Dật mới chỉ là làm vỡ nát trái tim của bọn chúng, nếu không bọn chúng làm sao lại chết đơn giản như thế.

- An ca ca, ngươi làm thế không phải muốn giết bọn hắn sao?

Lạc Thủy dù sao cũng là thiếu nữ đơn thuần, lúc này cũng không có người ngoài, cũng không khỏi có chút phàn nàn.

Lý Dật cả cười:

- Ai bắt bọn họ đắc tội người? Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, nàng bồn ba vài ngày như vậy cũng đã mệt

Ở đây phòng đấu giá thiên mạc thành lớn nhất, ở vào khu vực phồn hoa nhất, phòng đấu giá là một tòa nhà cao năm tầng lầu, dưới bán các loại tài liệu cùng vũ khí tu luyện. Thấy không đồ gì tốt, Lý Dật trực tiếp mang theo Lạc Thủy lên phòng đấu giá đi đến.

Thấy Lý Dật cùng Lạc Thủy cách ăn mặc lính đánh thuê quá là bình thường, phòng đấu giá cũng không để vào mắt, thu tiền thế chấp, ném ra thẻ bài. Đối với cái loại đãi ngộ này, Lý Dật cũng không có tỏ vẻ phản đối, bọn họ hiện tại là lính đánh thuê bình thường, nếu như ngồi ở trong bao gian, ngược lại sẽ khiến cho người chú ý, cho nên an phận là tốt hơn.

Phòng đấu giá kín hết chỗ, các lộ cường giả vì Lý Dật đến thiên mạc thành, bởi vì không có tin tức, mỗi người đều cực nhàm chán, phòng đấu giá như vậy không thể nghi ngờ là giết thời gian tốt nhất.

Trong phòng đấu giá, một người trung niên nam tử đang giới thiệu một kiện thất phẩm binh khí, mặt hàng này Lý Dật mặc dù không có nhìn ở trong mắt, nhưng thêm thường nó lại có khối người. Sau mấy phen đấu giá, có người dùng năm mươi lăm vạn kim tệ mua được.

Kế tiếp vài món phách phẩm, giá trị cùng bát phẩm binh khí không sai biệt lắm, đều không có vượt qua một trăm vạn kim tệ. Tựa hồ cảm thấy những đại chủ không thú vị chú ý, trung niên nam tử đột nhiên cao giọng nói:

- Kế tiếp cái phách phẩm này, mời mọi người chú ý.

Vung tay lên, chỉ thấy bàn đấu giá đằng sau chuyển ra mấy người, sau đó có mấy mỹ nữ mang ra một cái thùng gỗ. Kỳ thật thùng gỗ này cũng không tính quá lớn, có nhiều mỹ nữ như vậy, rất có thể hấp dẫn ánh mắt mọi người.

- Cái thùng này đồ vật bên trong, là một trong áp trục phách phẩm hôm nay, nó tuy không phải vũ khí, cũng không phải là đấu kỹ công pháp, nhưng đối với một cái võ giả mà nói, nếu như có nó, thực lực ít nhất có thể tăng lên vài tinh, thậm chí một cái cấp bậc.

Nhìn thấy khẩu vị của mọi người, trung niên đấu giá sư lúc này mới chậm rãi đi đến thùng gỗ trước mặt, bỏ ra vải tơ hồng sắc che đây, lúc này một vòng kim sắc quang hoa chói mắt hiện ra, chỉ thấy hiện ra con cóc lớn kim quang xuất hiện ở trong thủy tinh trảo.

- Đây chính là con thất giai kim thiềm thuộc về băng hệ ma thú, thân mình chính là tồn tại cường lực, nhưng quan trọng hơn là thiềm dịch, thánh phẩm tu luyện băng hệ đấu khí. Phòng đấu giá chúng ta thông qua tìm đọc thượng cổ văn, kết luận kim thiềm thiềm dịch, tăng lên tốc độ tu luyện của cường giả băng hệ ước chừng năm đến mười lần.

Lời nói của Đấu giá sư vừa dứt, trong phòng đấu giá lập tức vang lên từng tiếng thanh âm sợ hãi.

- Ta tưởng bảo bối gì.

Lý Dật không khỏi có chút thất vọng, nhìn Lạc Thủy thấp giọng nói:

- Đấu giá sư cố lộng huyền hư.

Thất giai kim thiềm thiềm dịch xác thực làm cường giả thêm thường, nhưng so với long sủng xèo xèo dùng Long Tộc huyết mạch chi lực ngưng tụ huyết long châu, không chỉ kém hơn vài cấp bậc.

Lý Dật nói ra, không khỏi rơi vào trong tai hai cường giả bên cạnh, hai người này cũng không khỏi giận dữ đánh giá Lý Dật. Đối với Lý Dật mà nói những thứ này nhìn không thuận mắt, nhưng với những cường giả này xem ra, cũng là chí bảo tu luyện khó cầu.

Trong phòng đấu giá ầm ầm tiếng thán phục làm đấu giá sư kia có phần thỏa mãn, cười cười, tiếp tục nói:

- Cái này giá một ngàn vạn kim tệ, hiện tại bắt đầu cạnh tranh.

- Một ngàn một trăm vạn.

Đấu giá sư vừa dứt lời, phía dưới đã có người la hét. Người này đấu giá lập tức đưa tới hàng loạt tiếng cười nhạo.

- Lăng gia chủ điên rồi.

- Nếu mua sủng vật như vậy trở về, Lăng gia sợ là muốn phá sản.
  - Mạo xưng là trang hảo hán.
  - Yên tâm đi, Lăng gia chủ sẽ không phá sản, loại thứ tốt này, cuối cùng đắc thủ còn không phải vài vị khách quý kia sao.
  - Cách Lão Tử, cạnh tranh giá cũng không được, các người có can đảm này sao?
- Cuối cùng một câu, Lăng gia chủ nhượng. Nhìn ra được, hần cũng không có cái gì lo lắng, đại khái là bởi vì chính mình tu luyện bằng hệ đấu khí, đối với kim thiềm mà thêm tới cực điểm.
- 1.500 vạn.
- Rất nhanh, từ gian khách quý truyền đến thanh âm đấu giá. báo giá vừa ra, Lăng gia chủ lập tức phai nhạt xuống. Hần mới mở miệng bổ thêm bốn trăm vạn, đã xa xa vượt ra khỏi tài lực của mình.
- Nghe khách quý không ngừng truyền đến thanh âm đấu giá, Lý Dật bắt đầu cân nhắc. Nếu như thất giai kim thiềm được hoan nghênh như vậy, thì huyết long châu giá trị phải như thế nào? Lý Dật cũng không phải là người tùy tiện, mà là tính toán đến thả con tép, bắt con tôm, nhìn xem có thể dùng huyết long châu đổi Bạch Hổ công pháp đấu kỹ hay không.
- Trải qua khoảng thời gian không ngừng hấp thu, Lý Dật có thể cảm giác được huyết mạch chi lực trong huyết long châu đã hao tổn không sai biệt lắm, dù cho khôi phục tới đỉnh phong, có thể từ trong đó thu nạp huyết mạch chi lực cũng thật là ít ỏi. Nếu như có thể dùng huyết long tàn châu này đổi một hai bộ Bạch Hổ công pháp đấu kỹ, Lý Dật cũng nguyện ý.
- Ta đi ra ngoài có chút việc, lập tức trở về.
- Nghĩ đến liền làm, Lý Dật đứng lên, liền hướng khu phòng đấu giá đi đến. Không có huyết long châu, đối Lý Dật ảnh hưởng cũng không lớn, cho dù Xèo xèo không thể lại lấy hạt châu nữa, nhưng mỗi ngày một chút long huyết, hiệu quả cũng không kém hơn huyết long châu.
- Ta cần đấu giá ít đồ.
- Lý Dật nhìn nhân viên công tác phòng đấu giá, sau đó nói thẳng vấn đề.
- Nhân viên này là mỹ nữ xinh đẹp hiển nhiên cho người thanh niên trẻ tuổi này là lính đánh thuê, khẽ vươn tay, ôn hòa nói:
- Lấy ra.
- Lý Dật từ trong ngực lấy ra huyết long châu, tiện tay đưa tới.
- Đây là vật gì?
- Mỹ nữ nhân viên công tác ngăn người, dù sao cũng có kiến thức rộng rãi, ẩn ẩn có chút cảm giác thứ này không tầm thường.
- Huyết long châu.
  - Huyết long châu?
  - Đúng, là huyết long châu.
  - Mời các hạ chờ một chút.
- Mỹ nữ nhân viên công tác đột nhiên như đã gặp quỷ, vội nhảy dựng lên, sau đó chạy về phía sau đài chạy tới, trong lòng vội vàng đem văn kiện trên bàn khiến cho rối tinh rối mù lên.
- Cũng không lâu lắm, mỹ nữ nhân viên công tác mang hai hai lão giám định sư, đến để giám định huyết long châu.
- Huyết long châu. Thật là huyết long châu.

Cuối cùng hai người nhất trí phán đoán, điều phán đoán này làm hai lão giám định sư có chút không thể tự giữ bình tĩnh được. Huyết long châu tuy nhiên còn thừa huyết mạch chi lực nhiều nhất chỉ còn lại một phần mười, nhưng vẫn còn về huyết hồng, đối với người bắt đầu tu luyện, căn bản là tiếp nhận không được. Huyết long châu đối với Lý Dật mà nói có lẽ không tính là cái gì, nhưng cũng đừng quên, huyết long châu cũng là một trong ba mươi ba thiên ma khí. Mười chín thần binh, ba mươi ba ma khí, bất luận một kiện lấy ra, đều làm cho người nổi điên nên tranh đoạt.

Lúc này, từ phía sau đài lại đi ra một cái lão giả, lão giả này bất quá năm mươi tuổi, vẻ mặt uy nghi, sau khi đánh giá Lý Dật một cái, hỏi:

- Xin hỏi các hạ, người làm như thế nào có được huyết long châu?

- Đây là điều rất trọng yếu sao?

- Lão hủ là tràng chủ phòng đấu giá. Vì đối với người mua phụ trách, ngoại trừ đánh giá phẩm chất, ta còn biết rõ lai lịch trong sạch.

- Lai lịch trong sạch sao?

Những thần binh ma khí kia loại nào không phải dùng vô số máu huyết mà thành, nói lên trong sạch, huyết long châu trong tay Lý Dật so với xử nữ còn trong sạch hơn.

- Tràng chủ yên tâm, huyết long châu lai lịch tuyệt đối trong sạch. Về phần lai lịch rất khó nắm bắt. Đấu Thần đại lục mấy trăm năm qua cũng không có xuất hiện qua huyết long châu, tràng chủ còn sợ nó không trong sạch sao?

Tràng chủ Phòng đấu giá gật nhẹ đầu, kỳ thật cho dù nó có điểm lai lịch không rõ, tràng chủ cũng không thật sự cự tuyệt một cái bảo bối như vậy.

- Không biết các hạ muốn đấu giá tiền mặt hay là đổi vật gì?

Trước đó nói rõ, nếu như đấu giá thành công, phòng đấu giá cần thu 0,1 % phí đấu giá.

- Chẳng lẽ Tràng chủ cho rằng huyết long châu dùng kim tệ mua được sao? Đương nhiên là đổi vật rồi, ta cần Bạch Hổ công pháp thủy hệ, mộc hệ hoặc là ám thuộc tính, đương nhiên Bạch Hổ đấu kỹ cũng có thể.

- Các hạ, muốn lão hủ vì huyết long châu mà tổ chức đấu giá.

- Không cần, hôm nay đi.

Lý Dật không có thời gian hao phí tại những chuyện nhỏ nhặt này, hiện tại không ổn định, trời biết ngày mai sẽ phát sinh cái gì.

Có chút hồ nghi nhìn Lý Dật liếc, tràng chủ phòng đấu giá thật sự có chút không hiểu nổi người trẻ tuổi này.

- Còn có vấn đề gì sao?

- Không có. Đấu giá rất nhanh bắt đầu, mời các hạ theo lão hủ đi khách quý phòng.

- Không cần.

Lý Dật nói xong liền đi, trong nội tâm cũng rất chờ mong có thể đổi được một hai bộ Bạch Hổ cấp công pháp đấu kỹ. Hắc hắc, không biết tên nào coi tiền như rác, huyết long châu tuy nhiên vang dội, nhưng huyết long tàn châu dù sao chỉ là tàn châu, huyết mạch chi lực đối Đấu Hoàng trở xuống còn có chút tác dụng, đối với Lý Dật đấu tôn cường giả, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

771. Q.6 - Chương 371: Tạm Dừng Đấu Giá

- Vật phẩm kế tiếp là vật phẩm áp trực hôm nay, thậm chí, ta đảm bảo vật đấu giá này ở bất kỳ phòng đấu giá nào trên Đấu Thần đại lục đều là bảo vật áp trực, đều sẽ là bảo vật cuối cùng. Chúng ta tính toán chuẩn bị mở một buổi đấu giá hội dành riêng cho nó, nhưng vật chủ yêu cầu, cho nên đấu giá là ngày hôm nay. Các bằng hữu của ta, ta không thể không nói, các người thật sự là quá may mắn, các người có cơ hội nhìn thấy một kiện bảo vật mà vô số cường giả mơ tưởng cả đời, nhưng lại ở ngay trước mắt.

Lời nói của Đấu giá sư trầm bổng du dương, ngữ điệu rất cực làm toàn trường đều chuyên chú, tại một mảnh lặng im, đấu giá sư cố ý dừng lại một lát, sau đó mới tiếp tục nói:

- Tin tưởng các vị đều nghe nói qua Đấu Thần đại lục mười chín thần binh, ba mươi ba Thiên bảo, hôm nay cái phách phẩm này, chính là đứng hàng hai bảy ma khí bằng Thiên Bảo- chính là Huyết long châu.

- Huyết long châu.

Ba chữ này khi đấu giá sư nói ra, trong phòng đấu giá đầu tiên là một hồi trầm mặc thật lâu, từng ánh mắt của người đều phóng đến hồng sắc vải tơ che đậy chiếc khay sau lưng đấu giá sư. Những người này, có ai lại không biết ba mươi ba thanh Thiên Bảo có ý vị như thế nào.

Đấu giá sư rất hài lòng với hiệu quả như vậy, xoay người nhẹ nhàng kéo khay ra, quang mang huyết hồng sắc làm cả phòng đấu giá đều bao phủ một tầng huyết sắc sáng rực, ẩn chứa tại huyết long châu là Long Tộc huyết mạch chi lực, tuy đã hao tổn mười phần, nhưng thời điểm này đã khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, nó có năng lượng làm cho huyết mạch người sôi sục.

- Huyết long châu, trải qua giám định sư phòng đấu giá định giá, giá trị bốn ức kim tệ. Đương nhiên, do vật chủ yêu cầu, huyết long châu không đấu giá kim tệ, chỉ đổi thủy, mộc hoặc ám Bạch Hổ đấu khí công pháp, hoặc là Bạch Hổ đấu kỹ. Hiện tại, nếu có đồ vật có thể cạnh tranh, chúng ta sẽ căn cứ mọi người ra giá sau đó trưng cầu vật chủ, cuối cùng mới quyết định ai đạt được huyết long châu.

Trong phòng đấu giá lập tức vang lên một hồi kêu loạn, mọi người tựa hồ mới kịp phản ứng, thần binh Thiên Bảo trong truyền thuyết thật sự xuất hiện ở trước mặt của mình.

- Huyết long châu có phải thật hay không. Tại sao có thể có người lấy loại vật này ra đấu giá.

- Đúng vậy, có thể là người ngu hay không.

- Ta có huyết long châu, đánh chết cũng sẽ không lấy ra.

Ở đây đa số người không thể tin được, đấu giá sư chỉ đành nói:

- Chư vị xin yên tâm đấu giá, huyết long châu trải qua phòng đấu giá mấy vị tập thể giám định sư có thâm niên của chúng ta giám định qua, có thể cam đoan xác thực đó là huyết long châu. Nếu như không đúng, phòng đấu giá đem gấp hai lần giá gốc chuộc lại.

Đấu giá sư nói chắc như thế, chúng cường giả nghị luận cũng dần dần yếu đi. Xác thực, nếu như phòng đấu giá dám cầm thần binh Thiên Bảo lừa gạt người, vậy sau này cũng đừng nghĩ làm ăn nữa.

- Bạch Hổ trung giai thủy hệ công pháp thêm hai ức kim tệ.

Dần dần trong phòng đấu giá bình tĩnh lại, đột nhiên thanh âm vang lên, nguyên bản phòng đấu giá an tĩnh lại một lần nữa sôi trào lên. Ánh mắt của mọi người không khỏi chuyển hướng nhìn lâu hai khách quý phòng.

Dưới ánh sáng hờn ám, có thể mờ mờ nhìn thấy một nam tử trung niên, tướng mạo cực kỳ bình thường, ngược lại phía sau hắn ba cường giả đứng thẳng, mỗi người hung thần ác sát tùy thời muốn nhào tới cắn người một ngụm.

Khách quý phòng ra giá, trên cơ bản sẽ không có chuyện gì, Lý Dật bên người cùng một ít cường giả đều là có tâm tư ôm xem náo nhiệt, muốn biết huyết long châu rốt cuộc rơi vào nhà nào.

- Một bộ Bạch Hổ công pháp thêm hai ức kim tệ tựa như đổi được long châu sao? Các hạ cũng quá bồi nhọ ba mươi ba Thiên Bảo. Ta ra một bộ Bạch Hổ một hệ công pháp cùng một thanh cửu phẩm Đồ Long đao, lại thêm hai ức kim tệ, lại dâng tặng một bộ Chu Tước cao giai đấu kỹ.

Lý Dật nghe xong không khỏi lắc đầu, Chu Tước đấu kỹ đối với hắn mà nói, thật sự không nửa phần hứng thú. Nếu hai người này có thể hợp cùng một chỗ, hai bộ Bạch Hổ công pháp mà nói, hắn hoàn toàn nguyện ý.

- Thiếu thành chủ quả nhiên là quyết đoán bất phàm, bất quá tại hạ muốn mua huyết long châu rồi, cũng chỉ có thể đắc tội.

Hắn dung mạo xấu xí ngũ khí tuy có chút bình tĩnh, nhưng ý kiên quyết không che dấu:

- Bạch Hổ công pháp thêm hai ức kim tệ, lại thêm bốn hoàn Thiên hòa đan.

- Thiên hòa đan? Lý Dật không có nghe nói qua thiên hòa đan là cái gì, tựa hồ người biết cũng không nhiều, đều châu đầu nghị luận. Nhìn thấy loại tình huống này, hắn nhìn trung niên dung mạo xấu xí giải thích nói:

- Ta bảo người cút ngay.

Nói xong câu đó, thiên mặc thành chủ rút cuộc mặc kệ, ý vị thâm trường nhìn Lý Dật một cái, xoay người hướng đấu giá đại sảnh đi đến.

Cái biến cố này làm chúng cường giả đều không hiểu ra sao, thiên mặc thành chủ là nhân vật như vậy, vô luận như thế nào cũng không có đạo lý, con của mình bị đánh thành đầu heo, cũng quả quyết đứng nhìn bàng quan. Loại tình huống này chỉ sợ chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết. Chúng cường giả lại nhìn mục quang Lý Dật có chút thay đổi, trở nên kính mà lại sợ, tên tiểu lính đánh thuê này không biết có cái địa vị gì.

- Lạc Thủy muội muội người ở chỗ này chờ ta, ta đi ra ngoài có chút việc.

Lý Dật rời khỏi phòng đấu giá, sau đó đi vệ sinh. Sau đó cũng không thấy Lý Dật đi ra. Kêu loạn phòng đấu giá, huyết long châu mới chân chính là tiêu điểm, đấu giá tạm dừng càng ngày càng nhiều nhân vật quyền thế mang đến bảo vật. Mà càng nhiều các cường giả đi đến thiên mặc thành, cùng hướng phòng đấu giá tham gia náo nhiệt.

Lúc này Lý Dật đã đi tới bên ngoài phòng đấu giá, chỉ có điều hắn có thể trông thấy người khác, người khác không nhìn thấy hắn mà thôi. Ẩn thân đấu kỹ mặc dù đối mặt cường giả chân chính cũng không nhiều tác dụng thực chiến, nhưng thật vô cùng thích hợp để làm chuyện xấu.

Không sai, Lý Dật tính toán đi làm chuyện xấu.

Không phí nhiều công phu, Lý Dật liền thấy xe ngựa của Quách thiếu thành chủ. Đáng thương Quách đại thiếu, bên người chỉ có mấy tên gia đình, bọn người Lâm tướng quân tựa hồ lưu tại phòng đấu giá. Điều này cũng tốt, làm cho Lý Dật giảm đi không ít phiền toái. Mắt thấy xe ngựa đi đến ngõ nhỏ rất thưa thớt người, Lý Dật đánh ra một chưởng đập vào xe ngựa.

Bởi vì Lý Dật vẫn ở trạng thái ẩn thân, những tên gia đình kia căn bản không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy xe ngựa đột nhiên vỡ ra, Quách thiếu thành chủ ngã lăn xuống đất.

- Mẹ nó, chuyện gì xảy ra.

Quách thiếu thành chủ từ trên mặt đất bò người lên, vọt tới trước mặt xa phu, con mắt tóe ra lửa. Nào ai có xui xẻo như vậy, vừa mới bị tổn thất nặng bị ủy khuất không nói, xe ngựa đột nhiên nổ mạnh, còn có Thiên Lý hay không đây.

Nhưng ngay sau đó, càng một màn quỷ dị đã xảy ra, trước mặt xa phu, cùng với gia đình tùy tùng đột nhiên một dùng tay của mình bóp vỡ cổ họng của mình. Nhìn qua bên người nguyên một đám gia đình ngã xuống, Quách thiếu thành chủ sợ hãi hét lên một tiếng, hướng biệt thự thành chủ chạy vội đi. Nhưng, chỉ chạy được vài bước, thân thể liền đâm vào một khối “Thép tấm”.

- Rốt cuộc là ai?

Quách đại thiếu dù sao cũng không dằn, lập tức ý thức được hôm nay có người quấy phá.

Lý Dật tiêu trừ ẩn thân đấu kỹ, cười mỉm nhìn Quách thiếu thành chủ trước mặt.

- Người? Là người. Người muốn làm gì?

Có thể sử dụng ẩn thân đấu kỹ, vậy cũng đều là đấu tôn cường giả, Quách đại thiếu ý thức được vấn đề nghiêm trọng, hắn liền cảm thấy bất lợi.

- Lấy Bạch Hổ công pháp ra.

Lý Dật ngược lại cũng không có thời gian cùng hắn dong dài, đi thẳng vào vấn đề nói.

- Bằng, dựa vào cái gì?

- Bằng Lão Tử đấu tôn, còn có những thi thể kia.

Lý Dật trên mặt vui vẻ biến mất, mà chuyển biến thành sát ý.

- Hừ, dám uy hiếp ta, nơi này là thiên, thiên mặc thành, cha ta thành, thành chủ.

Đột nhiên có tiếng xương cốt vỡ vụn làm cho người đau răng, nhưng Quách đại thiếu lại hô không ra lời, bởi vì Lý Dật nắm tay hắn, ngoại trừ mồ hôi lạnh to như hạt đậu ra, Quách đại thiếu căn bản cơ hội kêu đều không có.

Hiện tại, Quách đại thiếu rốt cục minh bạch, trước mắt thiếu niên hung lệ này, không chỉ là uy hiếp, hắn thật sự giết mình.

- Ta cho, ta cho.

Phòng đấu giá, huyết long châu đứng hàng hai mươi bảy trong bảng ma khí lần nữa bắt đầu đấu giá. Cùng với lúc trước hoàn toàn bất đồng, lúc này có nhiều khách quý hơn, ai lấy đều toàn lực cạnh tranh.

Lý Dật cũng không có lựa chọn khách quý phòng, mà cùng Lạc Thủy ngồi ở trong góc đại sảnh. Bên cạnh có người tướng mạo hèn mọn bỉ ổi có chút rất quen, đối với các thể lực Đấu Thần đại lực đều thêm giải thưởng của Đấu thần điện mà đến đây, lúc này Lý Dật Lạc Thủy ngồi xuống, hai người cười nói không yên.

Bọn họ nghị luận làm Lý Dật cảnh giác lên.

- Ủ, chính là Đấu Thần điện tổng Điện chủ. Hắn còn dẫn theo hai điện sĩ cường giả.

- Xem ra, chúng ta không có phần, Lý Dật tiểu tử kia nếu là thật dám đến thiên mạc thành, chỉ sợ có một trăm cái mạng cũng đừng mơ tưởng tránh được một kiếp này.

- Ai nói không phải, sau khi đấu giá hội chấm dứt, huynh đệ chúng ta nên đi thôi, Lý Dật tám phần chắc là không biết đi tìm cái chết. Cho dù, cũng không liên quan huynh đệ chúng ta.

- Người nói huyết long châu rốt cuộc rơi xuống trong tay phương thể lực nào?

- đương nhiên là Đấu Thần điện... Nếu như Đấu Thần điện muốn.

- Ta lại cảm thấy việc này chỉ sợ có điểm kỳ quặc, Nói không chừng Đấu Thần điện đến phòng đấu giá, thực sự không phải là vì huyết long châu, mà là vì Lý Dật. Không phải nói Lý Dật ở Long đảo đắc tội Đấu Thần điện sao, cái huyết long châu này chỉ sợ cũng đến từ Long đảo, nếu quả thật là như thế, vật này cho dù không phải Lý Dật, chỉ sợ cùng Lý Dật cũng không thoát khỏi liên quan.

Nghe đến đây, Lý Dật cảm giác sau lưng đầy mồ hôi. Nếu như ngay cả hai cường giả bình thường đều có thể đoán một điểm như vậy, dù Đấu Thần điện tổng Điện chủ sao không thể đoán được đạo lý này. Muốn đấu giá sư, tự chủ trương làm đấu giá tạm dừng, hiện tại thật là có điểm tiến thoái lưỡng nan, nếu rời đi thì có điểm không cam lòng, có thể coi là đấu giá thành công, mình muốn gì đó, nghĩ nắm bắt tới tay thật đúng là phong hiểm.

- Lão hủ đầu tiên cảm tạ chư vị quang lâm.

Trên đài đấu giá, tràng chủ phòng đấu giá tự mình đi lên, tiếp tục đấu giá huyết long châu:

- Chỉ là hy vọng chư vị tại trong quá trình đấu giá không cần phải tổn thương hòa khí, phòng đấu giá biết chư vị đang ngồi đây đều là người có danh tiếng tại Đấu Thần đại lục, huyết long châu tuy hiếm có, cũng bất quá là vật chết. Hiện tại xin mời tiếp tục đấu giá.

Nhiều siêu cấp cường giả như vậy, nhất là Đấu Thần điện tổng Điện chủ hiện thân, tràng chủ phòng đấu giá xác thực là khẩn trương đến cực hạn, những cường giả kia vô luận là người nào nổi giận, muốn hủy đi phòng đấu giá này cũng bất quá nhắc tay mà thôi.

- Chủ nhân vật kia sao xảo trá như thế, không phải muốn thủy, mộc cùng ám công pháp, ba dạng công pháp này ta đều không có, chỉ có hai bộ Bạch Hổ đấu kỹ, hồi hắn không có cần không.

Một cường giả rất nhanh báo giá, trong giọng nói có phần bất mãn, mà không cũng không có lòng tin cùng lo lắng.

- Các hạ đấu giá phòng đấu giá đã ghi chép lại, về phần cuối cùng có thể thành giao hay không, còn cần xem ý tứ vật chủ.

- Âm Bạch Hổ công pháp một bộ, Bạch Hổ đấu kỹ một bộ, còn ra vài ức kim tệ.

Nhân vật đấu giá này ngữ khí trầm ổn hơn nhiều lắm, khai ra bảng giá ngược lại phù hợp so với tâm ý Lý Dật. Chín hệ đấu khí công pháp, dùng ám thuật tính đấu khí công pháp rất khó kiếm được. Một hệ công pháp đã từ trên người Quách thiếu thành chủ đoạt được, hiện tại thiếu ám thủy hệ công pháp, về phần đấu kỹ Lý Dật ngược lại cũng không vội.

Nhưng, không biết đằng sau còn có cái gì càng làm động lòng người hay không.

773. Q.6 - Chương 374: Tàn Châu Giá Trên Trời

Trong phòng đấu giá, đấu giá bắt đầu kịch liệt, đương nhiên cũng có chút cường giả tham gia náo nhiệt, đưa ra một ít vật kỳ lạ quý hiếm cổ quái, phòng đấu giá ngược lại cũng không so đo, đều là từng cái ghi chép lại.

Lý Dật khẩn trương nhất là Đấu Thần điện vẫn không có đấu giá, Đấu Thần điện chiếm gian lớn nhất xa hoa nhất khách quý phòng lầu hai đối diện bàn đấu giá, sau đó từ cửa sổ có thể nhìn thấy không ít. Không nghĩ khiến cho người hoài nghi cùng chú ý, Lý Dật khắc chế tâm tình, không có hướng gian thuê phòng nhìn quanh.

- Thủy hệ Bạch Hổ cao giai công pháp một bộ, Bạch Hổ trung giai đấu kỹ một bộ, thất giai, bát giai ma hạch hai quả.

Trong phòng đấu giá lập tức một mảnh xôn xao, tất cả đều quay đầu nhìn người đấu giá này. Đây là người lần đầu tiên báo ra Bạch Hổ cao giai công pháp. Tuy cùng là Bạch Hổ công pháp, nhưng đề giai cùng cao giai khác biệt một trời một vực. Bạch Hổ cao giai công pháp, chính là tiếp cận Thanh Long cấp bậc công pháp, tại Thanh Long công pháp đấu kỹ cơ hồ chôn vùi ở Đấu Thần đại lục, Bạch Hổ cao giai công pháp chính là tồn tại đỉnh cao.

Nhưng nhìn đến đấu giá giả này, tâm Lý Dật lập tức trầm xuống, trong lòng buông tha cho phương án đấu giá này.

Đấu giá giả dĩ nhiên là An Đức viện trưởng La Lan học viện.

Ma đầu kia, Lý Dật hiện tại không có nắm chắc đi trên chọc hấn, bất quá đã biết rõ trên tay hấn có một bộ công pháp như vậy, luôn có cơ hội đem tới tay. Đấu Thần đại lục đỉnh cấp cường giả, trọng yếu là các loại công pháp đấu kỹ gì đó, bình thường đều tùy thân mang theo tại trong dung giới. An Đức viện trưởng tuy thực lực khủng bố, nhưng không phải là không có nhược điểm, ít nhất tại dĩ vãng có quan hệ, Lý Dật cũng không có hại qua. Ở trên tay hấn lấy có bộ Bạch Hổ cao giai thủy hệ công pháp, Lý Dật có vài phần tin tưởng.

Đủ rồi, Lý Dật không nghĩ đấu giá hội lại tiếp tục nữa, cái ám công pháp Bạch Hổ đấu kỹ cùng kim tệ hấn hiện tại đã hài lòng. Lý Dật đứng dậy, hướng bên ngoài đấu giá đại sảnh đi đến, kêu loạn đấu giá trong sảnh, mọi người chú ý cùng mục quang đều tụ tập tại bàn đấu giá cùng trên người đấu giá giả, căn bản không có người chú ý một cái lính đánh thuê nho nhỏ đang đi.

Đến khu làm việc phòng đấu giá, Lý Dật tìm được mỹ nữ nhân viên công tác, nói quyết định của mình cho nàng.

- Ngài xác định cái phương án này?

- Đúng vậy.

- Ách, cái phương án này còn có một hạng mục công việc, chúng ta sẽ thông báo cho đấu giá giả cùng ngài hiệp thương.

- Tốt. Ta có một cái yêu cầu nho nhỏ, thời điểm ta cùng đấu giá giả hiệp thương, hy vọng đấu giá đừng nên dừng lại.

Mỹ nữ nhân viên công tác ngược lại lạnh lợi:

- Ý của ngài là, huyết long châu sẽ bí mật thành giao đúng không?

- Đúng.

Lý Dật đối với mỹ nữ nhân viên công tác thông minh tỏ vẻ thoả mãn:

- Mỹ nữ người biết, hiện tại phòng đấu giá cường giả muôn hình muôn vẻ, khó bảo toàn không ai đối với huyết long châu mà không động tâm, cho nên vì song phương giao dịch an toàn, ta cho rằng bí mật thành giao là cách giao dịch thích hợp nhất.

- Các hạ xin yên tâm, phòng đấu giá chúng ta hết thảy cũng là vì phục vụ vật chủ cùng đấu giá giả. Mời.

Mỹ nữ nhân viên công tác dẫn Lý Dật tới một căn phòng nhỏ, gian phòng kia có điểm giống ngục giam Lý Dật kiếp trước, chỉ là chính giữa tầng không phải trong suốt, mà là thép tấm dày đặc.

- Xin ngài chờ một chút, chúng ta đi thông tri đấu giá giả tiến đến giao dịch.

Phòng đấu giá lo lắng thật đúng là tri kỷ rồi, loại phương thức bí mật giao dịch này, chẳng những là người khác không rõ song phương giao dịch, đấu giá giả đến cả sắc mặt vật chủ huyết long châu chính là cái gì đều không rõ ràng lắm.

Bí mật giao dịch này cách đấu giá đại sảnh cũng không xa, dùng tai lực Lý Dật, dù cho cách vài bức tường, vẫn có thể nghe được rất rõ ràng thanh âm trong đấu giá đại sảnh. Chỗ đó tiếng người huyên náo, cho dù là đấu giá giả đang ra giá, cũng đang không ngừng gia tăng, trong đại sảnh đấu giá nhất thời thanh âm đấu giá liên tiếp, phi thường náo nhiệt.

Cũng không lâu lắm, liền nghe được cách vách gian phòng có động tĩnh, mà bên cạnh, một cái người chủ sự lão thành phòng đấu giá cũng đứng ở bên người Lý Dật.

- Theo như phương án ta vừa rồi đấu giá, người cần bao nhiêu kim tệ?

Đối phương ngược lại ngay thẳng, mới ngồi xuống đi thẳng vào vấn đề mà hỏi luôn.

Tiền nha, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, Lý Dật từ chối cho ý kiến hồi đáp:

- Người có thể tăng thêm sao? Ta nói nhiều nhất.

Đối phương trầm ngâm một lát, không biết Lý Dật nghĩ gì. Hắn rất rõ ràng phương án đấu giá cũng không tính tốt nhất, thí dụ như cùng An Đức viện trưởng La Lan học viện đấu giá còn kém một mảng lớn, từ nơi này tựa hồ nhiều tiền hơn thì càng nắm chắc lớn hơn một chút. Nhưng vật chủ đã lựa chọn chính mình, hiển nhiên là vật có chỗ cần, nói không chừng có thể không cần quá nhiều tiền? Khó xử nhìn Lý Dật nói:

- Huyết long châu là của người, cũng là người ra giá phù hợp hơn.

- Năm ức.

Lý Dật sư tử đại ngoạn nói ra.

- Năm ức? Lão thiên ơi, người có thành ý hay không.

Phòng đấu giá đối với huyết long châu định giá cũng chỉ có bốn ức, đây không phải cướp bóc là cái gì?

- Ta chưa nói người không thể trả giá,

Lý Dật khí định thần nhân nói:

- Huyết long châu loại bảo vật này, người cũng biết, nếu như không có cơ duyên, cho dù người có nhiều tiền hơn nữa, cũng không thể nào mua được.

- Cái này ta thừa nhận, nhưng bất kỳ vật gì đã đấu giá, đều hẳn là có một giá cả hợp lý. Đi như vậy, ta báo giá hai ức năm ngàn vạn, như thế nào?

- Ba ức.

Lý Dật bình tĩnh bỏ thêm năm ngàn vạn.

- Thật sự là gặp quý, người nghĩ rằng ta dễ có kim tệ hay sao? Hai ức năm ngàn vạn, cái này đã lấy hết của cải nhà ta, đừng quá tham lam được không.

- Ba ức.

Lý Dật bình tĩnh kiên trì, từ trong giọng nói của đối phương, Lý Dật nghe được, cho dù là ba ức, cũng sẽ không lấy hết của cải của đối phương. Có đôi khi, kim tệ tựa như nữ nhân, chen chúc chen chúc vẫn phải có sao.

- Ba ức thật là không nhiều lắm. Cái giá tiền này mua lại, vừa chuyển tay có thể lợi nhuận nhiều hơn.

Bên cạnh nhân viên công tác giắt giấy nói, hẳn tự nhiên là hy vọng giá cả càng cao càng tốt.

Cách vách truyền đến một hồi tiếng nói thật nhỏ, đối phương hiển nhiên cũng không phải là một người, mấy người bắt đầu thương lượng. Vài phút sau, đối phương rút cục nhả ra.

- Được rồi, ba ức thì ba ức, hiện tại giao dịch thôi.

Giao dịch quá trình cũng không phức tạp, phòng đấu giá đối giao dịch phách phẩm đoán chừng là sáu ức kim tệ, bây giờ thu sáu trăm ngàn tiền phí đấu giá, Lý Dật chiếm được hai triệu bốn ngàn vạn tiền mặt cùng công pháp đấu kỹ.

Nếu người kia coi tiền như rác biết rõ bỏ một cái giá lớn mua được huyết long châu cũng chỉ là tàn châu, không biết có thể đền mất hay không. Bất quá Lý Dật rất nhanh liền từ cảm xúc hưng phấn bình tĩnh lại, lúc này phòng đấu giá đối với hắn mà nói, dĩ nhiên cực kỳ nguy hiểm, rời đi càng xa càng tốt, tốt nhất là rời khỏi thiên mạc thành.

Trở lại đại sảnh, đấu giá vẫn còn tiếp tục, bất quá Lý Dật biết rõ rất nhanh sẽ xong.

- Lạc Thủy muội muội, chúng ta đi thôi.

- Đi? Đấu giá còn chưa kết thúc.

Lạc Thủy cũng bị hào khí hiện trường lây nhiễm, rất muốn nhìn một chút cái hạt châu kia làm cho người ta điên cuồng rốt cuộc hội rơi vào nhà nào.

- Không có gì hay để xem, đi thôi.

Lý Dật không khỏi phân trần, kéo Lạc Thủy hướng bên ngoài phòng đấu giá đi đến.

Ngoại trừ chung quanh mấy cường giả hơi có chút kinh ngạc ra, hai người rời đi thật cũng không có khiến cho quá nhiều người chú ý. Ra khỏi phòng đấu giá, gặp bốn phía không người, Lý Dật mới lặng lẽ cười nói:

- Lạc Thủy muội muội, người thật muốn biết chủ nhân huyết long châu chính là ai không?

Lạc Thủy trừng mắt to:

- Ủ? Ta làm sao biết được.

Tiểu nha đầu này thật sự là vô cùng đơn thuần, nếu như Ánh Vũ Tình, chỉ sợ sớm đã đoán được huyết long châu cùng Lý Dật quan hệ rồi.

- Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.

- A, An ca ca, huyết long châu là của người. Chán ghét, tại sao phải gạt ta.

Lạc Thủy nhẹ nhàng tại ôm cánh tay Lý Dật cắn một cái.

Nếu sớm nói cho Lạc Thủy, tiểu nha đầu còn có thể bình tĩnh ngồi xem đấu giá như vậy sao? Lý Dật cười, vừa đi vừa nói:

- Nếu không ta đã không nói cho người biết.

- An ca ca, huyết long châu chỗ tốt nhiều như vậy, là một trong ba mươi ba Thiên Bảo, tại sao phải bán đi.

- Không có tiền.

Lạc Thủy muội muội muốn mua cái gì, ca ca hiện tại còn lại chỉ có tiền.

Lạc Thủy tròn mắt quay tròn vòng vo vài vòng, giả hoạt nói:

- Vậy chàng xuất tiền truy nã Đấu Thần điện, La Nan học viện cùng tứ đại Ma Tông.

- Hảo tâm tình đều bị ngươi phá hủy... Đi thôi, hôm nay Thiên mạc thành rối loạn cực kỳ, các lão quái vật đều đến đây, chúng ta mau chóng đi Á bồi.

Đang muốn tìm chỗ hẻo lánh triệu long súng ra chuồn đi, thì thấy trên đường một vòng người chính vây quanh làm tường quan sát cái gì. Đến gần xem xét, Lý Dật sắc mặt thay đổi.

Trên tường dán một tờ giấy bố cáo, chữ không nhiều lắm, nhưng tự thể rất lớn, dùng sắc hồng bắt mắt viết: Lý Dật các hạ, Lý Na hiện tại trong tay chúng ta, nếu như không nghĩ Lý Na có việc gì, trong vòng một tháng gặp tại Thiên mạc khách điểm. Lạc khoản Đấu Thần điện, tứ đại Ma Tông cùng La Lan học viện.

Lông mày nhéo một cái, Lý Dật mục quang bỗng nhiên sáng giọng. Cũng không phải Lý Na trong tay tam đại thế lực, mà là hần cùng Lý Na quan hệ, người biết cũng không nhiều, tam đại thế lực dựa vào cái gì nhận định dùng Lý Na có thể uy hiếp được hần? Cái này sau lưng, tựa hồ có một tay, mà chủ nhân cái tay này đối với chính mình phi thường hiểu rõ.

- An ca ca, Lý Na là ai?

Cổ này không phải chỗ nói chuyện, Lý Dật lời kéo Lạc Thủy, ly khai khỏi đám người vây xem:

- Trở về thành chủ.

- Không phải nói rời khỏi thiên mạc thành sao? Làm sao còn trở về thành chủ? ... Nhất định là chuyện về Lý Na kia, nàng rốt cuộc là gì của người?

Tiểu nha đầu ghen tuông nồng đậm.

- Nữ nhân của ta.

Lý Dật trực tiếp hồi đáp.

- Nữ nhân của người?

Lạc Thủy không thể tin được nhìn Lý Dật, lẩm bẩm nói:

- Như vậy ta, ta tính là cái gì?

- Nàng cũng là nữ nhân của ta, chỉ cần là nữ nhân của ta, ta cũng không thể để cho các nàng bị thương tổn.

Lý Dật biết rõ, Đấu Thần đại lục mặc dù không có văn minh công nghệ cao như kiếp trước, nhưng có một kiếp này rất không một chồng một vợ, tại Đấu Thần đại lục tất cả các đế quốc, vô luận cái đế quốc cường giả nào, chỉ cần người có đầy đủ năng lực, có thể có đầy đủ mỹ nữ.

- Thì ra là như vậy.

Lạc Thủy lập tức âm thầm, vẻ mặt biểu lộ thất lạc làm Lý Dật cảm thấy không đành lòng, nhẹ nhàng ôm bả vai Lạc Thủy, Lý Dật ôn nhu nói:

- Lý Na từ nhỏ là ở Lý gia lớn lên, cho dù nàng không là nữ nhân của ta, ta cũng không thể để nàng rơi vào trong tay Đấu Thần điện.

- Hay cho là thanh mai trúc mã.

Lạc Thủy giẫy khỏi tay Lý Dật, đi nhanh lên phía trước, xem bộ dáng là tức giận. Bất quá Lý Dật phán đoán một chút, tiểu nha đầu tuy sinh khí, nhưng còn chưa tới tình trạng bão nổi, như vậy cũng tốt, sớm muộn cũng lên ngã bài, sớm một chút muộn một chút tựa hồ cũng không có khác nhau bao nhiêu.

774. Q.6 - Chương 375: Vừa Ăn Cướp Vừa La Làng

Thành chủ biệt thự làm một mảnh hỗn loạn, vô số binh lính ra ra vào vào, tạp dịch ở nguyên một đám như cha mẹ chết, bôn tẩu cuống quít. Nhìn thấy Lý Dật cùng Lạc Thủy tới gần biệt thự, liền có quân sĩ quát:

- Đang làm gì, đi một bên.

Lý Dật gấp chút ít quân nhân lạ lẫm, thực sự không phải là trước giờ bảo vệ cửa tầm thường, cũng không giải thích, chỉ là ăn nói khép nép hỏi:

- Quân gia, ta là khách khanh quý phủ. Xin hỏi, thành chủ biệt thự đã xảy ra chuyện gì?

- Chuyện gì? Đại sự rồi, Thiếu thành chủ bị người giết.

- A, sao phát sinh như vậy.

Lý Dật vô tội biểu hiện ra khiếp sợ:

- Là ai làm?

Không biết, thành chủ vẫn chưa về. Mau vào đi thôi, đã đủ loạn rồi.

Đám binh sĩ mới tới là quang côn, nghĩ đến cũng không có người dám giả mạo khách khanh thành chủ biệt thự, liền cho Lý Dật cùng Lạc Thủy đi vào.

Thành chủ biệt thự, Lý Dật cùng Lạc Thủy ở trong nội viện, những tạp dịch kia người nào cũng đều không nhận biết. Chỉ là đại sự thiếu thành chủ bị giết, ai còn để ý hai người kia. Vừa mới bước vào nội viện, liền gặp phụ nhân ở tại đó gào khóc, khóc đến mức thiên hôn địa ám.

- Thật sự là thật đáng thương. Nhìn thấy phụ nhân bi thương như thế, Lạc Thủy đã quên chính mình đầy ngập ghen tuông, đồng tình nói:

- Cái thiếu thành chủ kia tuy không gì tốt, đáng chết, nhưng mẹ hân đáng thương.

- Thiếu thành chủ là ta giết.

Lý Dật bám vào bên tai Lạc Thủy, dùng thanh âm nhẹ như ruồi muỗi nói.

- A...

Lạc Thủy a nửa tiếng, lập tức dừng, cảnh giác đánh giá bốn phía, may mắn không ai chú ý tới nàng thất thố. Hiện tại, Lạc Thủy xem ánh mắt Lý Dật, đã hoàn toàn như là đang nhìn quý. Giết đứa con người, còn dám chạy nhà nó hỗn ăn hỗn uống, lá gan cùng da mặt An ca ca cũng quá cường hãn rồi.

- Người... Người làm lúc nào? Tại sao phải làm như vậy?

- Ai bảo hân làm nữ nhân của ta tức giận.

Lý Dật nhân cơ hội nịnh nọt.

- Ai bảo người tự chủ trương, ta cũng không muốn làm như vậy.

Mặc dù vẻ mặt oán trách, nhưng Lý Dật có thể cảm giác được bởi vì Lý Na mang đến giữa hai người bằng cớ cũng bắt đầu hòa tan.

- Tốt lắm, không nói, xem nào nhiệt đi.

Hai người đang muốn tiến đến, đột nhiên bên ngoài một hồi rối động, có người kêu loạn lên:

- Mau tránh ra, mau tránh ra, thành chủ đại nhân tới.

Giống như vài đạo kinh phong, vài bóng người nhanh tới, vài cái nô bộc né tránh không kịp lập tức bị đung bay ra ngoài.

- Hi nhi.

Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, thiên mặc thành chủ bỏ nhào vào bên người Quách thiếu thành chủ. Quách thiếu thành chủ bị đuổi trở lại biệt thự giờ cũng đã chết, lúc này thân thể cũng đã cứng.

Lý Dật còn không biết, thiên mặc thành chủ kiếp trước không tích đức, cũng không biết tạo cái gì oan nghiệt, cuộc đời chỉ có một đứa con trai, nếu không dùng quyền thế của hắn, sao lại có thể không nghiêm khắc dạy con, đem hắn bồi dưỡng thành một cường giả. Cũng thật sự là thành chủ phu nhân cùng lão thái thái quá mức cưng chiều, mới thành Quách đại thiếu bốn sự ba phần không có, lại ngang ngược kiêu ngạo như vậy.

- Những gia đình tùy tùng kia đâu? Đều tại nơi nào, mang tới hỏi rõ cho ta sau rồi giết chết.

Nhìn thấy Đẩu Thần đến đây cũng cứu sống không nổi con của mình, thiên mặc thành chủ đứng dậy, mục quang trở nên hung lệ muốn ăn thịt người.

- Trở lại, trở về thành chủ đại nhân, tùy tùng thiếu chủ không ai sống sót, toàn bộ bị hung thủ đánh chết.

- Cái gì? Thật ác độc. Hi nhi, vi phụ thê, nếu không tìm ra hung thủ báo thù cho người thê không làm người.

Một mặt lại ngồi xổm xuống thể, cẩn thận kiểm tra lên thương thế.

Trên người Quách Hi cũng không quá nhiều vết thương, gần kề chỉ là một chỗ, trí mạng một chỗ cổ họng. Cổ họng Quách Hi đã hoàn toàn nát, lấy tay sờ, thiên mặc thành chủ còn cảm giác được xương cổ đứa con cũng hoàn toàn nát bấy.

- Ra tay thật là ngoan độc, Hi nhi rốt cuộc đắc tội với ai? đối với người hạ độc thủ như thế.

Lúc này, Lý Dật sai bước đi ra phía trước, hướng thiên mặc thành chủ nói:

- Thành chủ, tại hạ có chuyện muốn nói.

Nhìn thấy Lý Dật, thiên mặc thành chủ sắc mặt nhất thời có chút cổ quái, nhìn Lý Dật nửa ngày, mới trả lời:

- Có lời gì?

Lý Dật lại không nói chuyện, nhìn quanh mọi người. Thiên mặc biết rõ ý tứ của hắn, cũng lo lắng đến thân phận đặc thù của hắn, giữ im lặng đi đến một gian phòng, lúc này mới nói:

- Có lời gì? Chẳng lẽ người biết hung thủ là ai chẳng? Hay là...

Ngữ khí bỗng nhiên lạnh lẽo, ánh mắt hồ nghi tập trung nhìn Lý Dật, ý tứ không cần nói cũng biết.

- Thành chủ đại nhân, tại hạ mặc dù cùng công tử tại phòng đấu giá có chút hiểu lầm, nhưng còn không đến mức thâm cừu đại hận không chết không ngót, huống hồ tại hạ một mực ở phòng đấu giá, điểm này, chắc hẳn thành chủ đại nhân cũng đã nhìn qua.

- Vậy người có lời gì nói?

- Tại hạ được thành chủ đại nhân không chê, thu lưu trong phủ, một mực cũng vì thành chủ đại nhân tận

Tây thi Đấu tướng quân ngang ngược nói:

- Nhân cách của người rất đáng tiền sao?

Lời nói vừa ra, chẳng những là người tam đại thế lực, chính là binh lính sau lưng Tây thi Đấu tướng quân đều động dung. Một cái Đấu Thần điện diện sĩ cấp bậc cường giả, là tôn vinh bậc nào, tại Đấu Thần đại lục, chính là để vương đại thần vương triều thấy cũng đều lễ đối đãi, một cái quan quân nho nhỏ nói ra lời này, thật là khiến người kinh ngạc.

- Người nói cái gì. Muốn chết.

Điện sĩ ngăn ở cửa ra vào giận tím mặt, trên người nổi lên đấu khí.

Quan quân không biết sống chết cũng không có ý tứ thu tay lại, tiếp tục khiêu khích nói:

- Ta nói sai rồi sao? Đấu Thần điện lão thần côn, chỉ biết mê hoặc thể nhân, theo dân chúng vơ vét tài phú, loại người này nếu là có nhân cách, heo mẹ cũng sẽ lên cây.

Cường giả Khôi ngô không thể nhịn được nữa, chỉ có thể dùng hành động nói chuyện. Một đạo đấu khí chảy ra, cũng không súc thế đến mức tận cùng, nhưng trong đó năng lượng dư thừa cho thấy vị cường giả này thực lực cũng không thấp.

- Không được lỗ măng.

Hắc y điện sĩ khẽ quát một tiếng, bỗng nhiên một cỗ không gian ba động, đạo đấu khí chảy ra lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Điện sĩ đại nhân.

- Tây thi Đấu tướng quân, người cũng bắt quá phụng mệnh làm việc, bản điện không làm khó dễ người. Mời.

Khoát tay chặn lại, ý bảo bọn họ có thể đi vào điều tra.

- Lúc này tất cả đi vào.

Tướng quân rìa ngăn nhắc chân hướng trong khách sạn đi vào, thần khí, lại hoàn toàn không có coi hắc y điện sĩ để vào mắt.

Tướng quân rìa ngăn, dĩ nhiên là Lý Dật đã trải qua hóa trang. Mà sở dĩ có lá gan xông vào đầm rồng hang hổ, dựa vào Lý Dật phán đoán, Lý Na bị tạm giam tại thiên mạc khách điểm. Lúc này là khách sạn lớn nhất, dĩ nhiên tổng bộ tam đại thế lực liên hợp.

- Phòng này là cái gì?

Xuyên qua đại đường, tiến vào sân nhỏ đằng sau, Lý Dật chỉ lên bên trái một tròng kiến trúc trước mặt, sau đó vênh mặt hất hàm sai khiến hỏi.

Hắc y điện sĩ một mực theo sát tại bên người Lý Dật tuy giận dữ, nhưng tổng Điện chủ yêu cầu tạm thời không cần phải đắc tội thiên mạc thành, lập tức cũng đành phải kiềm chế không vui, đáp:

- Ngọc phong lâu ở chính là cường giả La Lan học viện.

- Lau Lan học viện? Ách, liền từ La Lan học viện bắt đầu điều tra.

- Không biết Tây thi Đấu tướng quân điều tra vật gì?

Đương nhiên là lý Na rồi, Lý Dật hừ lạnh một tiếng:

- Bốn tướng phá án, cần hướng điện sĩ các hạ báo cáo sao?

- Tây thi Đấu tướng quân, bản điện xin khuyên người một câu, làm người không cần phải quá kiêu ngạo, nếu không kết cục nhất định sẽ rất thảm.

- Điện sĩ các hạ cái này xem như uy hiếp bốn tướng sao?

- Chỉ là lời khuyên, cảnh báo mà thôi.

- Vậy đa tạ lời khuyên, cảnh báo. Chỉ là không biết vì cái gì, bốn tướng vừa nghe đến Đấu Thần điện, vừa nhìn thấy người Đấu Thần điện, thì có một ngọn lửa vô danh.

Lý Dật nói, vung tay lên, thiên mạc thành chủ inh có khả sai khiến binh lính, liền hướng La Lan học viện ngủ ở Ngọc phong lầu đi đến.

Hôm nay Thiên mạc khách điểm, ngoại trừ đại lâu sau, đằng sau lầu vũ hiện lên hình tam giác, bên trái do La Lan học viện chiếm cứ, như vậy chính tròng giữa lầu chính là Đấu Thần điện, phía bên phải chính là tứ đại Ma Tông.

Vấn đề là Lý Na, đến tột cùng bị dẫu ở nơi nào?

Trước lầu Ngọc phong, có La Lan học viện thủ hộ, nghe nói Lý Dật muốn điều tra tất cả gian phòng, không khỏi đều náo loạn lên.

- Có làm hay không, dám đến địa bàn La Lan học viện điều tra, chán sống rồi sao?

- Thiếu thành chủ bị giết, quan quân chúng ta đánh rầm, chính là thiên mạc thiếu chủ bị người ta giết, cho là cái đại sự gì.

- Điện sĩ các hạ, xin cho phép chúng ta giáo huấn một chút những đồ không biết sống chết này.

- Chư vị.

Hắc y điện sĩ không lộ vẻ gì nói:

- Tổng Điện chủ khoan hồng độ lượng, không muốn cùng con kiến hôi so đo. Bất quá, La Lan học viện các người cũng phải biết An Đức viện trưởng có thái độ gì, cái này, tổng Điện chủ không xen vào, bản điện cũng không xen vào.

Hắc y điện sĩ đã sớm nhìn Lý Dật không vừa mắt, chỉ bởi vì tổng Điện chủ dãn dò, không được phát tác. Bất quá hắc nói cũng không còn sai, tam đại thế lực tuy là Đấu Thần điện cường thịnh nhất, nhưng đối với thế lực khác cũng không có quyền hiệu lệnh. Thậm chí, Đấu Thần điện cùng tứ đại Ma Tông, còn có rất nhiều chỗ không hòa thuận, chỉ là vài năm gần đây song phương không có bộc phát cái gì đại xung đột, cho nên còn có thể miễn cưỡng vô sự mà thôi.

Được hắc y điện sĩ nhắc nhở, lúc ấy liền có một học viên chạy về ngọc phong xin chỉ thị của An Đức viện trưởng.

Bất quá một lát, chỉ thấy cái học viên kia lại chạy về, nói:

- Viện trưởng đại nhân chúng ta nói, thiên mạc thành chủ muốn làm án cũng có thể đến nơi khác đi, La Lan học viện không phải địa phương cho người khác phá án.

- Hừ, viện trưởng đại nhân các người đầu không có vấn đề, nơi này là thiên mạc thành, thiên mạc khách điểm như thế nào thành La Lan học viện.

- Lớn mật.

- Thiên mạc thành chủ chúng ta cũng nói, nếu như trong quá trình phá án xuất hiện phản kháng hoặc là không phối hợp, trao quyền bốn tướng có thể tùy ý giết chết.

- Giết chúng ta? Chỉ bằng mấy người lính các người.

- Người mới là đầu đất.

- Để cho ta giáo huấn hắc một chút.

Quyết định giáo huấn Lý Dật, tuy hắc chỉ là Đấu Vương cường giả, nhưng lường trước một cái chân quan quân chạy mất, tại trước mặt học viên cùng Đấu Thần điện cường giả làm ra náo động này sử lý tốt, nói không chừng còn được An Đức viện trưởng thưởng thức.

Tay quyết vừa động, vị học viên này trong lòng bàn tay lập tức tràn ngập băng hệ đấu khí lạnh cả người.

776. Q.6 - Chương 377: Cường Giả Ngọc Phong Lâu.

Thấy học viên kia muốn động thủ, Lý Dật lui một bước, quát:

- Chẳng lẽ các người dám tập kích để quan.

Lý Dật biểu hiện có chút khiếp đảm, mọi người đều cười rộ lên, học viên càng đắc ý hơn, tới gần một bước, cười nói:

- Không dám ứng chiến, mặt mũi thiên mạc thành chủ đều mất hết.

- Ai nói ta không dám.

Lý Dật cái chày cái cối nói:

- Chúng ta là đến phá án, cũng không phải đến đánh nhau.

- Thật là một cái tên ngu ngốc, người chẳng lẽ không biết đây là địa phương có thể phá án, địa phương nào không thể phá án sao?

- Tốt lắm, vì hoàn thành nhiệm vụ thiên mạc thành chủ giao cho bốn tướng, ta liền cùng người đánh nhau. Nhưng nếu như ta đánh thắng, người phải để cho chúng ta điều tra Ngọc phong lâu.

Học viên bĩu môi khinh thường nói:

- Đánh thắng được ta, đừng nói tiến vào ngọc phong lâu điều tra, chính là Ngọc phong lâu thư viện ta cũng không có ý kiến. Bất quá nếu người bị thua, vậy được biến, rút ra khỏi thiên mạc khách điểm.

- Người có quyết định được sao?

Vấn đề này xác thực làm học viên có điểm xấu hổ, là thủ vệ, địa vị cũng không cao? Hắn căn bản không có nghĩ tới chính mình bại, đã không bị thua, dĩ nhiên là không cần lo lắng hậu quả thất bại. Bị Lý Dật vừa hỏi như vậy, cái học viên này lập tức mặt biến sắc, cắn răng nói:

- Đương nhiên là ta quyết định được.

Thấy vậy, Lý Dật trong nội tâm cười thầm, cũng không nói ra, phất phất tay ý bảo bọn lính thối lui, xuất ra không gian thi đấu.

Hắc y điện sĩ cũng đang trông cậy vào học viên La Lan học viện có thể giáo huấn một chút tên quan quân kiêu ngạo cuồng vọng, bởi vậy cũng mặc kệ, chỉ là mặt không biểu tình đứng ở một bên.

- Xem trọng, tiểu tử.

La Lan học viên lãnh quát một tiếng, tay quyết vừa động, ra tay chính là một chiêu đấu kỹ sở trường.

Chiêu Chu Tước trung giai đấu kỹ này cũng không khó ứng phó, nhưng cái khó là làm thế nào ứng phó mới không bộc lộ ra thực lực chân chính của mình. Những người khác coi như bỏ qua, cái hắc y điện sĩ kia thực lực cũng không phải đùa giỡn, từ khi hắn xuất hiện, Lý Dật toàn lực thu liễm, che dấu thực lực của mình. Nhưng đã muốn động thủ, dĩ nhiên là muốn vận chuyển đấu khí, còn muốn thu liễm thể không đơn giản.

- Dựa vào, chính là đấu kỹ... Đã cho ta sẽ không sao.

Năm đó ở tàng kinh các vạn triều Lý gia trung học tập Bạch Hổ, Chu Tước đấu kỹ rốt cục có đất dụng võ.

Sau khi rời khỏi Long đảo lại tu luyện thổ hệ đấu khí, Lý Dật cùng đấu kỹ bình thường phản kích.

- Bạo liệt thiên kích.

- Ngự phong phá.

- Quyền điệu cuồng tiếu.

La Lan học viên dù sao cũng là danh hiệu, sở học đấu kỹ cũng là pha tạp, hỗn tạp vô cùng, đấu kỹ hai người đối oanh, Lý Dật cẩn cẩn dục dục không chế được khí tức của mình, biểu hiện ra Đấu Vương thực lực.

Mười cái hiệp đấu, sớm đưa tới các lộ cường giả trong khách sạn vây xem, Đấu Vương cấp bậc chi tranh tuy không được mọi người coi trọng, nhưng tối thiểu có thể giải trí. Cùng những người này so với, Lý Dật mang đến hai mươi binh lính có vẻ oai phong vô cùng. Bị nhiều cường giả như vậy xúm lại, mấy tinh binh sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, nếu náo lật ra, hai bên động thủ, còn không làm cho người ta nghiền thành thịt nát.

Mất thấy giấu dốt không sai biệt lắm, Lý Dật cũng không muốn dây dưa nữa, hiện ra vẻ mặt hung ác liêu mạng lệ, gia tăng vài phần đấu khí, một cái Chu Tước đấu kỹ đem La Lan học viên kích bay ra ngoài.

Đấu đến phân thượng, La Lan học viên bị thua cũng vượt quá ý liệu nhiều người. Một mảnh lặng im, hào khí lập tức có chút ngưng trọng.

- Vị quan quân này thủ đoạn thật là lợi hại, để cho ta tới lĩnh giáo một chút.

Tam đại thế lực quan hệ vi diệu, học viên La Lan học viện đang trước nhiều cường giả mất mặt, một học viên lập tức không cam lòng, nhảy ra khiêu chiến.

Lý Dật nhưng lại nhanh bước lui về binh lính, chỉ vào học viên khiêu chiến nói: - Bổng tướng nói qua không phải đến đánh nhau, hắn đã thua, nên để cho chúng ta tiến vào Ngọc phong lâu điều tra.

- Hắn bắt quá là La Lan học viện nhất cấp học viên, với người chỉ đùa một chút mà thôi. Đi như vậy, nếu người đã bại ta, vậy theo đồ ước như trước.

Lý Dật phán đoán một chút, cái học viên này thực lực hẳn là Đấu Hoàng cường giả, đã bại hẳn tuy không khó, nhưng cái này rõ ràng không phải hắn vừa mới bày ra “Đấu Vương cường giả” có thể làm được. Cái này tuyệt đối không thể đánh, thắng sẽ bại lộ thực lực chân thật, thua phải cút đi, cái đó không phù hợp với ước nguyện ban đầu của Lý Dật.

- Người đây mới là nói đùa sao. Hay là học viên La Lan học viện, có thể một câu vui là không giữ lời sao?

Đấu Hoàng học viên trên mặt nóng nảy, nhưng vì học viện, há chịu thỏa hiệp, chỉ là bị thua, đã xấu hổ vô cùng, học viên ngang ngược nói:

- Ta đã nói qua, hắn căn bản không có tư cách đại biểu La Lan học viện nói chuyện. Người nếu muốn tiến vào Ngọc phong lâu, nhất định phải qua cửa ải này.

- Mọi người bình luận phân xử, các người còn có danh dự sao? cho rằng Đấu Thần điện không tư cách, nguyên lai La Lan học viện càng không biết xấu hổ, tam đại thế lực, chẳng lẽ còn danh khí kém cỏi hơn tứ đại Ma Tông còn không biết một điểm liêm sỉ sao?

Lời đã kích như vậy, Đấu Thần điện cùng La Lan học viện cho hắn không đáng một đồng, nhìn như khen ngợi tứ đại Ma Tông, là thanh danh kém cỏi nhất. Nếu như mục quang có thể giết người, Lý Dật sớm đã bị vô số ánh mắt chém thành thịt nát. Nhưng dù sao La Lan học viện vô lý trước, làm cho người ta bắt được điểm yếu, cho nên rất nhiều ánh mắt đều bắt mắt chuyển hướng về phía học viên La Lan vô năng mà khẩu khí cuồng vọng kia.

- Đúng là miệng lưỡi lợi hại, rốt cuộc là có dám cùng ta đánh hay không.

Việc đã đến nước này, Đấu Hoàng học viên cũng chỉ có thể đứng vững vàng trước áp lực lớn tiếng chất vấn.

- Đủ rồi, Còn ngại dọa người không đủ lớn sao?

Bỗng nhiên, từ trong lầu ngọc phong truyền tới một thanh âm uy nghiêm. Không cần nhìn, nghe thanh âm này, Lý Dật biết là ai đến đây.

An Đức viện trưởng hiện thân, Đấu Hoàng học viên lập tức ngừng lại, một câu cũng không dám nói, lén lút thối lui đến một bên. Lý Dật tuy biểu lộ vẻ mặt tức giận, nhưng trong nội tâm cũng không khỏi có chút khẩn trương, người khác coi như bỏ qua, hôm nay khách sạn hiện tại có hai người mà hắn không thể không đề phòng. Một người là Đấu Thần điện tổng Điện chủ, một người khác là trước mặt vì thiên ma đấu khí nổi giận đó là An Đức viện trưởng.

Nếu bàn về trình độ quen thuộc, còn có cái cường giả nào có thể cùng vị viện trưởng này so sánh? Từ góc độ này mà nói, Lý Dật thậm chí muốn thấy Đấu thần điện tổng Điện chủ chứ không muốn thấy hắn.

- Nhìn người nói được, lão nhân, người bình luận cho ta, rốt cuộc là ai có đạo lý?
- Cái gì lão nhân, hẳn chính là An Đức viện trưởng chúng ta.

Một học viên nghiêm nghị quát.

- A, nguyên lai là đại danh đỉnh đỉnh, Đấu Thần đại lục không người không biết không người không hiểu An Đức viện trưởng sao.

Lý Dật hợp thời nịnh hót, sau đó tiếp tục nói:

- Đại nhân vật nên giảng đạo lý, bốn tướng cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, nếu như làm trễ nải công vụ, thiên mạng thành chủ bầm báo lên, chỉ sợ ít ngày nữa đại binh tiếp cận, đến lúc đó, mọi người đều không được đi.
- Người, thật sự chỉ là một tướng quân sao?

An Đức hung ác nham hiểm mục quang tập trung vào Lý Dật, tựa hồ muốn nhìn thấu hẳn vậy.

- Tướng quân chưa nói tới, bốn tướng Tây thi Đấu phó tướng dưới trướng thiên mạng thành chủ, thỉnh An Đức viện trưởng chủ trì công đạo.
- Một cái phó tướng lại có đảm lượng bực này, Hảo, được, ngọc phong lâu người được tiến vào.
- Quả nhiên là đại nhân vật phân rõ phải trái.

Lý Dật cũng không khách khí, càng không muốn tại trước mặt An Đức làm quá nhiều, cùng hai chân không ngừng run rẩy tiến nhập ngọc phong lâu.

Ngọc phong lâu này ngoại trừ xa hoa chút ít, cùng khách điểm cách cục cũng không khác nhiều, La Lan học viện căn bản không cần một phòng lớn như vậy để ở, chỉ là không nghĩ có tạp nhân, cho nên dứt khoát đem toàn bộ lầu cho thuê xuống. Lúc này Lý Dật mang theo binh lính tại các tầng trệt đi một vòng, Lý Dật dựa vào cảm giác cực kỳ nhạy cảm, có thể đoán được Lý Na cũng không tại ngọc phong lâu.

Ra khỏi Ngọc phong lâu, những cường giả vậy kia tán đi hơn phân nửa, nhưng không thấy An Đức viện trưởng.

Gặp hắc y điện sĩ vẫn còn tại đó, Lý Dật liền chỉ vào kiến trúc chính giữa hỏi:

- Trong này lại là những người nào?

Lý Dật cũng vừa kinh vừa vui. Không nghĩ tới lúc này gặp được cái tên lão quỷ tham ăn háo sắc này, hử chính là lão quỷ dù sao cũng là Đấu Thánh cường giả, giờ phút này đúng là lúc dùng người. Tình huống Phì phì thoát nhìn không tốt, một thân quần áo rách nát, râu ria xồm xàm, biểu lộ con mắt đói khát.

- Ta tìm được Lý Dật người rồi. Hộ sẵn sẵn phụ nữ kia quả nhiên là lừa đảo, sáng sớm hôm sau lúc ta tỉnh lại liền phát hiện bọn họ không thấy đâu nữa.

Phì phì buồn bực đến cực điểm, có chút chột dạ nhìn Lý Dật, một bộ dáng tiểu hài tử như phạm vào sai lầm đáng thương.

- Đáng đời.

Lý Dật oán hận nói, lại lật mềm buộc chặt:

- Ngã một lần khôn hơn một chút, từ nay về sau phạm là gặp việc gì, phải có đầu óc mới tốt. Ta còn có chuyện phải làm, người nếu không có chuyện gì thì sau này còn gặp lại.

- Lý Dật, Lý Dật, người đừng vội vàng đi, ta biết rõ sai rồi?

- Sai rồi? Người có biết hay không, người một đêm phong lưu, lại thiếu chút nữa hại chết ta.

- Ta từ nay về sau tất cả nghe theo người, lại cũng không phạm sai lầm, thật sự, Lý Dật... Có thể trước hết mời ta ăn bữa cơm được không, lại tắm rửa, giúp ta mua mấy bộ quần áo sạch sẽ.

Lý Dật thật muốn đập hấn, nếu không dùng được người này, đã sớm nhấc chân rời đi.

- Được rồi, ta liền tin tưởng người một lần, nhưng... Chúng ta bây giờ đang lẩn trốn, người có nơi nào có thể ẩn thân không?

- Có, có, các người đi theo ta.

Được Lý Dật đáp ứng tha thứ hấn, Phì phì tựa hồ lại như nhìn thấy vô số kim tệ vàng rực, cùng với mỹ thực cùng mỹ nữ.

Xem ra Phì phì tại vùng này cũng lẩn lộn vài ngày, đối với địa hình tương đương quen thuộc, đưa Lý Dật cùng Lý Na đến dưới một cái cầu, chỉ vào vòm cầu, có chút không có ý tứ nói:

- Ta mấy ngày nay vẫn luôn ở đây.

Hoàn cảnh tuy kém một chút, nhưng là chỗ Lý Dật hiện tại thích hợp nhất.

- Cái gì, ở đây sao.

Lý Na nhíu lại lông mày, thật sự có chút không cách nào đặt chân.

- Na Na, ủy khuất nàng rồi, chờ trời tối chúng ta nghĩ biện pháp ra khỏi thành.

- Lý Dật, làm sao? Lại bị người đuổi theo nữa.

Phì phì cười hắc hắc, nịnh nọt nói:

- Cũng không cần né, nói cho ta biết là ai dám đánh người! Đánh nhau là ta không sợ.

- Đúng vậy, truy người ta có La Lan học viện An Đức viện trưởng, Đấu Thần điện hắc y điện sĩ, tổng Điện chủ, không có gì bất ngờ xảy ra còn có vài cái tông chủ tứ đại Ma Tông, bất quá ta chỉ có thể xác định có Yểm tông chủ, cái khác là hơn mấy trăm Đấu Hoàng đấu tôn không biết tên. Như thế nào, đi ra ngoài khiêu chiến một chút?

- Hắc hắc, không có khoa trương như vậy chứ, tính một cái, những người khác ngược lại còn có thể đánh một trận, đánh không lại còn chạy trốn, cái Đấu Thần điện tổng Điện chủ kia, có thể không phải lợi hại bình thường, ta đánh không lại hấn.

Nhìn chiếu rách trong khe hở nhìn lên bầu trời, có thể nhìn thấy mỗi khoảng cách nhất định, lại có một Đấu Hoàng cường giả huyền phù trên không trung, cảnh giới phía dưới. Có thể tưởng tượng, trên mặt đất tìm tòi cũng đang hùng hực khí thế, hiện tại, ngoại trừ giấu kín tại phía dưới vòm cầu, tựa hồ cũng không có lựa chọn gì tốt hơn.

778. Q.6 - Chương 379: Tổng Động Viên Toàn Thành

Vào đêm, thiên mạc thành lại không cách nào yên tĩnh, cơ hồ là tất cả cường giả tam đại thế lực, thế lực phụ thuộc tam đại thế lực, cùng với các cường giả tìm vận may đều tập thể hưng phấn lên. Bởi vì Đấu Thần điện đã tuyên bố tin tức, Lý Dật xuất hiện ở thiên mạc thành, hơn nữa đem bức họa Lý Dật hóa trang thành quan quân dán ở tất cả phố lớn ngõ nhỏ thiên mạc thành.

Những cường giả này tại thiên mạc ngày người nhiều ngày như vậy, không phải là đang đợi giờ khắc này sao? Treo giải thưởng lớn như vậy, những cường giả kia cơ hồ đều nổi điên chạy bốn phía, nhìn thấy người có cùng bức họa có vài phần tương tự chính là người đến thiên mạc khách điểm.

Hỗn loạn, ẩu đấu, nguyên vốn là có ngăn cách thế lực sống mái với nhau, tại màn đêm buông xuống, mà bắt đầu trình diễn tại thiên mạc thành.

Đối mặt trận hỗn loạn chưa từng có này, quân coi giữ thiên mạc thành lại quý dị co rút lại, tuần tra đội cũng không có.

Thành chủ biệt thự cũng đèn đuốc sáng trưng, binh sĩ sắc mặt ngưng trọng hiện đầy trong ngoài biệt thự. Bỗng nhiên, một cái tướng mạo mập mạp hèn mọn bỏ quần áo tả tơi đến gần biệt thự.

- Đứng lại. Người nào.

Binh sĩ vốn là khấn trương vô cùng lập tức lộ ra binh khí, chỉ vào người đến.

- Ta tìm thành chủ các người, phiền toái thông báo.

Phì phì cười nói.

- Tìm chúng thành chủ ta có chuyện gì? Người là ai?

- Tây thi Đấu tướng quân để cho ta tới.

- Tây thi Đấu tướng quân?

Người binh lính kia khẽ giật mình, lập tức xoay người chạy như bay. Không bao lâu, liền quay trở về, hướng Phì phì nói:

- Thành chủ đại nhân ời.

Thành chủ biệt thự cũng không bình tĩnh, trong thiên mạc thành tất cả tinh anh cơ hồ đều hội tụ đến thành chủ biệt thự, nghị sự đại sảnh thiên mạc thành chủ khấn trương đi dạo, tản bộ, nhìn thấy Phì phì, lập tức đón chào, hỏi:

- Tây thi Đấu tướng quân? Hắn tại nơi nào?

- Tây thi Đấu tướng quân để cho ta chuyển cáo thành chủ, hắn đã lấy được chứng cứ mấu chốt Đấu Thần điện giết chết thiếu thành chủ, bất quá, cũng bởi vậy bị Đấu Thần điện đuổi giết.

- Hắn ở nơi nào, dẫn ta đi gặp hắn.

- Tây thi Đấu tướng quân nói, hắn tạm thời không có tiện gặp người. Người nghĩ hiện tại thiên mạc thành hỗn loạn như vậy, chỉ cần thành chủ người vừa xuất hiện, há không khiến cho Đấu Thần điện chú ý sao.

Thiên mạc thành chủ nghĩ nghĩ, cũng có đạo lý, liền ngược lại hỏi:

- Tây thi Đấu tướng quân để cho người tìm đến ta, rốt cuộc có cái dặn dò gì?

Lý Dật phân phó lời nói, Phì phì nghĩ nghĩ, mới lên tiếng:

- Tây thi Đấu tướng quân nói ta để cho người biết, hung thủ sát hại thiếu thành chủ tại thiên mạc trong khách sạn, thân phận của hắn cũng rất dễ phân biệt, chính là một người cả ngày đeo mặt nạ, họ Long cường giả tuổi trẻ.

Nghe được tra ra hung thủ sát hại đứa con của mình, thiên mặc thành chủ lập tức không chút nào che dấu sát ý của mình. Nhưng dù sao cũng là người đứng đầu một thành, dưới cơn thịnh nộ vẫn bảo trì cẩn thận. Thiên mặc thành chủ hỏi:

- Tây thi Đấu tướng quân dựa vào cái gì kết luận họ Long chính là hung thủ? Họ Long cùng con ta có thù hận gì?

- Vấn đề này ta cũng không biết, Tây thi Đấu tướng quân chỉ nói cho ta chút ít. Hắn nói, người đến thiên mặc khách điểm đi, tìm được cái họ Long người bị mặt kia là biết chân tướng.

Tuy có điểm khả nghi, nhưng dù sao đang truy tìm hung phạm, nếu Lý Dật khẳng định như vậy, chỉ mặt gọi tên nói ra họ Long người bị mặt, như vậy ít nhất là muốn đi thiên mặc khách điểm hỏi một chút. May mà cái họ Long người bị mặt này, tựa hồ cũng không phải có cái gì đặc biệt lợi hại, ít nhất là tình báo tên này cũng không phải nhân vật gì.

- Bàng phó tướng, chỉnh đốn quân mã, vây quanh thiên mặc khách điểm.

...

Toàn bộ Biệt thự lập tức công việc lu bù lên, trong phòng nghị sự tướng lãnh toàn bộ đứng dậy đi ra ngoài, trong nội viện lập tức truyền đến thanh âm khô giòn ma sát.

- Ta đi đây.

Phì phì thấy Thiên mặc thành chủ trúng kế, liền tính toán rời đi.

- Chậm đã. Các hạ cùng Tây thi Đấu tướng quân quan hệ như thế nào?

Vấn đề này Lý Dật không có nói cho Phì phì trả lời thế nào, cho nên muốn nghĩ, phì phì quyết định hay là không trả lời:

- Ta không nói cho người.

- Ủ? Vì cái gì? Không nói chỉ sợ không được, nếu không đừng muốn rời đi khỏi biệt thự.

- Ta liền rời đi người quản được không?

Phì phì thấy nhiệm vụ hoàn thành, cũng vội vã tính toán trở về báo công, lập tức ngự không nhanh như chớp bay đi.

Ngự không mà đi, ít nhất là dấu tôn cường giả, mà Phì phì năng lực điều khiển không gian, hiển nhiên đã vượt qua dấu tôn cường giả. Chẳng lẽ cái đại thúc bỉ ổi béo mồm này là Đấu Thánh cường giả? Khó trách Lý Dật tiểu tử kia được Đấu Thần điện coi trọng như thế, chân chạy của hắn đều là Đấu Thánh cường giả. Nghĩ tới đây, thiên mặc thành chủ đối với kết quả phá án của Lý Dật lại càng tin vài phần.

Lúc này Phì phì ngự không rời khỏi thành chủ biệt thự, chợt nhớ tới Lý Dật yêu cầu hắn không cho phép phi hành, liền vội vàng hạ xuống, dọc theo nhai đạo hỗn loạn hướng vòm cầu Lý Dật ẩn thân bước đi. Chỉ là Phì phì cũng không biết, bay khỏi thành chủ biệt thự gần như vậy, hành tung của hắn đã tiến vào tầm mắt của Đấu Thần điện an bài trên không trung. Hai cái Đấu Hoàng cường giả nhanh chóng rời khỏi bầu trời, theo đuôi Phì phì đi về hướng vòm cầu.

- Lý Dật, ta đã hoàn thành nhiệm vụ, thiên mặc thành chủ đã bắt đầu điểm binh điểm tướng, muốn đi thiên mặc khách điểm bắt người.

Phì phì dùng ngữ khí gần như nịnh nọt nói ra.

Lý Dật thoả mãn gật đầu, cười nói:

- Vậy cũng tốt. Bất quá tựa hồ còn khiếm khuyết chút gì đó... Phì phì, chúng ta dứt khoát hỗ trợ, người đến thiên mặc khách điểm đi, một Long Ngạo Thiên xuất hiện, nằm tạo điểm hỗn loạn, buộc hắn mau chóng động thủ. Ta cùng Lý Na có thể thừa dịp loạn lạc ra khỏi thành.

- Các người ra khỏi thành, ta đây làm sao bây giờ? Mặc kệ.

Để cho Phì phì đi thiên mạc thành chủ biệt thự báo tin, hẳn biết dù sao Lý Dật còn sống ở chỗ này, có thể tìm trở về. Đi cùng thiên mạc thành chủ đến Đấu Thần điện xung đột, Phì phì thật sự có chút lo lắng tìm không được Lý Dật cái tài chủ này nữa.

- Yên tâm đi, Phì phì, ta làm sao cam lòng vứt đồng bọn. Ta cùng Lý Na ra khỏi thành, sẽ ở gần cửa tây thành chờ người, sau đó chúng ta cùng tiến vào dãy núi Á Bồi.

- Người sẽ không gạt ta chứ?

- Ta đã khi nào thì lừa gạt người chưa. Ngược lại người vì mỹ nữ bỏ rơi ta.

- Hừ, là ta rút lui được không. Còn nói không có lừa gạt ta, nếu không người nuốt lời vắng mặt ở La Lan học viện, ta làm sao trở nên thâm như vậy.

- Được rồi, đừng cãi.

Lý Na vội vàng ngăn lại hai người, sáng giọng:

- Đến lúc nào rồi, các người còn cãi nhau.

Lý Dật cười, nói:

- Hảo hảo, Phì phì, ta không cãi nhau với người, chuyện trước kia chúng ta xem như huê nhau. Người cứ yên tâm đi thôi, nhớ kỹ, gây động tĩnh huyền não càng lớn càng tốt, như vậy, cơ hội chúng ta thoát thân mới có thể càng lớn.

Phì phì biết mình vĩnh viễn không cãi được Lý Dật, ai nói chính hắn là tài chủ.

- Lại muốn gạt ta, xem ta bóp chết người.

Lắm bầm một câu, Phì phì đi ra khỏi vòm cầu.

Trong lúc phì phì đi thành chủ biệt thự báo tin, Lý Dật đã đem đấu khí khôi phục tới đỉnh phong, lúc này tại vòm cầu cảm thấy có chút nhàm chán, liền tính toán cùng Lý Na trò chuyện.

Bỗng nhiên, Lý Dật lông mày nhăn lại, vén lên chiếu rách che đầy vòm cầu thò đầu ra. Chỉ thấy, hai cường giả đang tại vòm cầu thăm nảo, nhìn thấy Lý Dật, đột nhiên lấp bắp kinh hãi, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Đáng chết, Lý Dật thăm mắng một tiếng, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng hai cường giả truy theo. Lý Dật bây giờ còn là Tây thi Đấu tướng quân, hai cường giả hiển nhiên là nhận ra, lúc này mới thức thời chạy trốn.

- Lý Na, Lý Na trong này.

Hai cái Đấu Hoàng cường giả thấy Lý Dật đuổi theo, lập tức triển khai đấu dực bay về phía không trung, đồng thời la lớn.

Lúc này nếu đuổi theo hai gã Đấu Hoàng cường giả, cũng không cách nào ngăn cản hành tung bạo lộ, Lý Dật dứt khoát bỏ qua hai người, bay vút trở lại vòm cầu, bỏ ngục trang Tây thi Đấu tướng quân, lộ ra khuôn mặt thực, kéo Lý Na phía Tây chạy đi.

- Oanh.

Chạy không bao lâu, phương hướng thiên mạc khách điểm liền truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Xem ra bên kia cũng đã đánh nhau, Lý Dật trong nội tâm vui vẻ, ngẩng đầu chỉ thấy giữa không trung những người phụ trách cảnh giới bị cảnh đánh nhau ở thiên mạc khách điểm hấp dẫn, đều bay về phía thiên mạc khách sạn, Lý Dật cũng không do dự, triệu ra long súng chở Lý Na, ngự không mà đi.

- Lý Dật. Hẳn chính là Lý Dật.

Hai cái Đấu Hoàng gặp Lý Dật cũng không có truy đuổi, liền cũng không chạy, tổ chức lên phụ cận một ít cường giả, theo sát Lý Dật.

Lúc này thiên mạc thành, tuyệt đối là Hỗn Loạn Chi Thành.

Hạch tâm hỗn loạn tự nhiên là thiên mạc khách điểm, thiên mạc thành chủ tổ chức quân bảo vệ thành tỉnh nhuệ cùng tam đại thế lực dây dưa, tại thiên mạc chung quanh khách điểm triển khai kịch chiến. Trận kịch chiến này rất nhanh hấp dẫn người của tam đại thế lực phải đi ra điều tra Lý Dật cùng Lý Na, cùng với những lính đánh thuê.

Nhưng dù cho là như thế, có không ít cường giả đuổi kịp Lý Dật, có thể theo kịp, tự nhiên đều ít nhất là Đấu Hoàng cường giả. Hơn nữa, Lý Dật không chút nghi ngờ, đã hành tung bạo lộ, nhất định sẽ có người đi về phía tam đại thế lực bẩm báo, đằng sau sẽ có càng nhiều đối thủ cường đại xuất hiện.

Ngoại trừ trốn, tựa hồ cũng không có lựa chọn tốt hơn.

Thiên mạc thành tuy là trọng trấn, thành thị cũng không khổng lồ, Lý Dật vốn ẩn thân vòm cầu sắt cửa vào thành, cấp tốc bay vút như thế, rất nhanh liền ra khỏi thiên mạc thành. Tại phía sau bọn họ, thiên mạc thành đã loạn thành một hồi bát nháo, không ngừng có đấu khí quang hoa phóng tới giữa không trung, có thể thấy được cường giả thi triển đấu kỹ thực lực không thấp. Mà ở trước mặt Lý Dật, núi non liên miên chập chùng.

Chỗ đó, hẳn chính là Á Bồi. Căn bản Lý Dật trước đó Bắc Đẩu Tam Hoàng lão đại cho hắn xem địa đồ, cái Á Bồi dãy núi tổng thể đi về hướng nam bắc, bề rộng chừng mấy trăm dặm, dài gần nghìn dặm, một tòa dãy núi to lớn, cũng chính là vùng núi này ngăn cách Đại thần đế quốc cùng Xuất Vân Đế Quốc, trở thành một đường ranh giới tự nhiên.

- Lý Dật ca ca, chúng ta phải tới Á Bồi dãy núi sao?

Nhìn núi lớn đen ngòm, Lý Na không khỏi có chút sợ hãi. Á Bồi dãy núi kéo dài, cũng nổi tiếng ma thú sâm lâm, trong lúc này tồn tại đại lượng ma thú.

- Đúng vậy, Na Na.

Lý Dật thoải mái cười, cố gắng làm cho Lý Na bớt khấn trương:

- Chúng ta khả năng phải uống máu dã nhân mà sống.

- Chỉ cần cùng Lý Dật ca ca cùng một chỗ, khó khăn mấy Na Na không để ý, nhưng, chúng ta làm sao vút bỏ bọn họ?

Trải qua một thời gian ngắn bay vút, những người truy kích kia thực lực cũng dần dần phân ra cao thấp, cách Lý Dật gần nhất, ước chừng chỉ có ba bốn cường giả, hẳn là cấp bậc đấu tôn, những người khác vô số điểm đen cũng chỉ Đấu Hoàng cường giả. Nếu như chỉ là những người này, Lý Dật còn không có để vào mắt, sợ là trì hoãn, tinh anh tam đại thế lực vừa đến, vậy thật sự là chấp cánh cũng khó bay thoát.

Nhưng, bị dây dưa như vậy cũng không phải biện pháp, Lý Dật một mặt thoải mái cùng Lý Na nói chuyện, trong nội tâm nhưng lại nôn nóng vô cùng. Xem ra, nếu như không dùng thủ đoạn lôi đình đánh chết những truy tung giả này, hậu quả nhất định sẽ không tốt. Tâm ý đã quyết, Lý Dật nói:

- Na Na, nàg đi trước, ta phải đem những cái đuôi này chặt đứt.

- Không cần, Lý Dật ca ca, ta muốn cùng chàng một chỗ.

- Nghe lời Na Na, tin tưởng ta, Long đảo đều đã xông qua được, còn sợ cái gì, chính là vài cái tên nhãi nhép sao,

Không để ý Na Na có tình nguyện hay không, ý niệm điều khiển long sủng xèo xèo mang theo Na Na hướng Á Bồi dãy núi bay đi.

Lý Dật lại huyền phù ở giữa không trung, lạnh lùng chú nhìn đám truy tung giả.

779. Q.6 - Chương 380: Ta Có Chút Lạnh.

Tựa hồ cảm nhận được trên người Lý Dật càng lúc sát khí càng nồng nặc, đám người kia cách Lý Dật hàng trăm mét xa.

Giăng co.

Ngăn ngủ giăng co, làm cho người ta cơ hồ hít thở không thông.

Một người đối mặt ba bốn đấu tôn cùng mười Đấu Hoàng cường giả, khí thế Lý Dật không chút thua kém. Gió nổi lên, tay áo bông bành.

- Lý Dật, thúc thủ chịu trói đi. Người có thể sống lâu thêm một chút thời gian, chúng ta cũng có thể thu được hơn một ức kim tệ.

Lý Dật có thể không có thời gian cùng bọn họ nói nhảm, trên cổ tay ba động cùng mị ảnh khôi lỗi ba động đồng thời phát ra, sau đó... Sau đó cuộc chém giết bắt đầu.

Mị ảnh khôi lỗi được Lý Dật điều khiển, không gian lực lượng hướng bốn đấu tôn cường giả lao đến, cho dù là toàn bộ đều dễ phòng, tại lực lượng Đấu Thánh hung hãn, bốn đấu tôn liên thủ bố kết không gian cái chắn từng khúc vỡ vụn, không gian năng lượng cực độ vận vẹo xoáy lên trập trập cuồng phong.

Mà Lý Dật lại tay giơ cao Phá Thiên kiếm, nhào vào đám Đấu Hoàng cường giả, thực lực của bản thân chênh lệch cộng thêm siêu phẩm thần binh Tiên Thiên, lập tức đánh tan mười cái Đấu Hoàng cường giả liên thủ.

- Phanh.

- Phanh.

Hai luồng huyết vụ tỏa ra, hai cường giả lập tức rớt thẳng xuống, chắc là không sống nổi.

Vừa ra tụt đánh chết hai vị Đấu Hoàng, mà suất lĩnh bọn này là bốn đấu tôn lại bị mị ảnh khôi lỗi dây dưa, óc còn không mang nổi mình óc. Những người này bị tài phú làm choáng váng đầu óc, lúc này mới bỗng nhiên tỉnh táo lại. Nhìn qua thấy Lý Dật sát ý sôi trào, tựa hồ minh bạch, Đấu Thần điện, La Lan học viện cùng tứ đại Ma Tông vì cái gì chịu bỏ ra hai ức kim tệ.

- Hợp kỹ, toàn bộ hợp kỹ. Chờ đợi viện thủ.

Một cường giả tỉnh ngộ lại, vội vàng cao giọng hô to, kỳ thật cũng không cần phải hấn nhắc nhở. Cái khác cường giả trong lúc khiếp sợ, đều tự giác tụ tập lại, mà ngay cả bốn đấu tôn cường giả, cũng ra sức thoát khỏi mị ảnh khôi lỗi tử y diện sĩ dây dưa, phân biệt chiếm cứ tứ giác hợp kỹ.

Bằng vào Lý Dật cùng mị ảnh khôi lỗi cộng thêm uy lực Phá Thiên kiếm, chặn đánh cường giả hợp kỹ cũng không khó. Nhưng một Lý Dật cũng cần hao phí đấu khí, thứ hai hay là thời gian, thời gian quá quý giá.

Xem ra, vì thoát khỏi những truy tung giả này, phải có hy sinh. Lý Dật tâm ý đã quyết, lướt đến sau lưng mị ảnh khôi lỗi, tay quyết bay động, thiên địa nguyên khí bốn phía nhanh chóng bắt đầu khởi động, nhiệt độ bỗng nhiên tăng lên, từng đoàn từng đoàn sinh ra liệt diễm theo tay quyết Lý Dật tác động mà lượn lờ, cuối cùng hội tụ thành hình rồng.

- Lưu Hỏa Liệt.

Bạch Hổ đấu kỹ Lưu Hỏa Liệt, rừng rực hỏa diễm bạch sắc bỗng nhiên ly thể, giống như từng đạo Lưu Tinh đánh về phía chúng cường giả hợp kỹ.

Dưới khí tức cường đại, chúng cường giả chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, có vài giây đồng hồ hoàn toàn ở vào trạng thái bị lạc, chỉ là bản năng đem toàn bộ đấu khí vận dụng, gia nhập vào hợp kỹ sinh ra phòng ngự năng lượng cự đại.

Ầm ầm một tiếng bạo vang lên, lửa cháy bốn phía, đấu khí mảnh nhỏ cùng không gian năng lượng tàn sát bừa bãi, vài cái đề giai Đấu Hoàng lập tức lòng dạ cứng lại, máu tươi điên cuồng phun ra.

Sau khi khói lửa tan hết, không gian năng lượng cường đại được mị ảnh khôi lỗi lần nữa đánh úp lại. Mà ở phía sau hắn, không thấy bóng dáng Lý Dật.

Lý Dật kỳ thật cũng không đi xa, chỉ là sau khi Bạch Hổ đấu kỹ phát ra, đồng thời thi triển ẩn thân đấu kỹ.

Vì thoát khỏi truy tung, cùng với tình huống càng hung hiểm, Lý Dật quyết định hy sinh mị ảnh khôi lỗi. Tử y điện sĩ Đấu Thánh cấp mị ảnh khôi lỗi tuy khó có được, nhưng so với tính mạng chính mình cùng Lý Na thì không bằng.

Với Lý Dật hiện tại có thực lực cao tinh đấu tôn, điều khiển mị ảnh khôi lỗi có thể đạt tới hơn mười dặm, chỉ là khoảng cách đối với cường giả chân chính mà nói, cũng bất quá hô hấp thời gian. Xa hơn mị ảnh khôi lỗi sẽ không bị khống chế, không bị khống chế mị ảnh khôi lỗi sẽ hoàn toàn đánh mất ý thức cùng sức chiến đấu, cuối cùng vận mệnh là tự hủy diệt.

Nhưng cũng đành phải vậy, mị ảnh khôi lỗi có thể ngăn cản bao lâu, hơn nữa ẩn thân đấu kỹ của mình hỗ trợ, hẳn là có bảy tám phần nắm chắc thoát khỏi những truy binh này, sau đó đi vào dãy núi Á Bồi.

Sau Khi ẩn thân cấp tốc bay vút đi, ước chừng hơn 10' thời gian, Lý Dật đuổi theo Lý Na. Cảm giác được khí tức cường giả bên người, Lý Na đầu tiên là cả kinh, sau thấy rõ Lý Dật chậm rãi hiện thân, lúc này mới mỉm cười.

- Vạn thần phù hộ, chàng không sao chứ.

- Cái linh kiện gì cũng đều không thiếu.

Lý Dật nhún nhún vai, có vẻ phi thường thoải mái. Tuy nhiên trong nội tâm vì đánh mất lá bài tẩy mà nhiều ít có chút ảo não.

- Như vậy chúng ta thoát khỏi truy binh sao?

- Ta nghĩ tối thiểu tạm thời là như vậy.

Lý Dật hồi đáp.

- Cái gì gọi là tạm thời?

- Chính là không có gì bất ngờ xảy ra, đằng sau còn có truy binh lợi hại hơn,

Lý Dật cười khổ hồi đáp.

- Đúng rồi, Lý Dật ca ca, làm sao chàng trên chọc Đấu Thần điện? Còn có La Lan học viện cùng tứ đại Ma Tông?

Vấn đề này, Lý Dật thật đúng là nhất thời không biết đáp lại như thế nào, kỳ thật Lý Dật cũng cảm thấy có chút buồn bực, dùng thực lực đấu tôn hiện tại trên chọc tam đại thế lực, căn bản là không có tư cách, có thể vấn đề chính là đắc tội. Đây cũng là chuyện không có cách nào.

- Đấu Thần điện thấy ta luyện công pháp khó chịu, muốn phế đi công pháp của ta, La Lan học viện sao? Thì là An Đức kia muốn công pháp của ta. Về phần tứ đại Ma Tông, hừ, là bọn hắn đắc tội ta, bọn họ không ngớt tìm ta phiền toái, sau này ta cho bọn chúng biết tay.

- Lý Dật ca ca, chàng rốt cuộc tu luyện cái công pháp gì, làm sao hấp dẫn nhiều người như thế?

- Thiên ma đấu khí.

Chuyện cho tới bây giờ, tu luyện thiên ma đấu khí cũng không cần giấu diếm, hướng chỉ là đối với Lý Na nữ nhân thanh mai trúc mã như vậy.

- Thiên ma đấu khí? Chàng, làm sao chàng tu luyện thiên ma đấu khí? Thiên ma đấu khí không phải đã sớm chôn vùi tại Đấu Thần đại lục rồi sao?

Lại đưa tới vấn đề liên tiếp, Lý Dật mỉm cười, xem một chút, cũng không có phát hiện người theo dõi, một bên đáp xuống dưới, vừa nói:

- Cái này tạm gác lại từ nay về sau nói... Hiện tại chúng ta tiến vào Á Bồi, thừa dịp cường địch còn chưa xuất hiện, trước nghỉ ngơi một chút.

Ban đêm Á Bồi yên tĩnh làm người phải sợ hãi, Lý Dật lấy ra địa đồ Tam Hoàng lão đại ình, đầu ngón tay toát ra một đoàn hỏa diễm, tinh tế xem xét. Trên bản đồ, đánh dấu dãy núi vài cái thành thị trọng yếu làm tham chiếu, thiên mạc thành tự nhiên cũng nổi tiếng trong đó. Theo trên bản đồ, bọn họ bây giờ hiện đang đi về phía Bắc Á Bồi, cái gọi là cao nhân kia thì tại Nam bộ, cách nơi này ước chừng vài trăm dặm gì đó. Địa điểm cao nhân ẩn hiện, đánh dấu hai chữ màu hồng bắt mắt: Thiên hồ.

- Thiên hồ.

Sau khi Lý Na xem địa đồ nhìn thấy hai chữ này, lập tức la hoảng lên.

- Là như thế nào? Na Na, nàng biết thiên hồ sao?

Na Na hồi đáp:

- Tại sao lại không biết, La Lan học viện ngoại trừ giáo sư đấu khí đấu kỹ, còn có nhiều môn học.

Các môn học khác thật đúng là Lý Dật thiếu thốn nhất, dù sao đến Đấu Thần đại lục thời gian cũng không hề dài, chỉ nghe Na Na giới thiệu nói:

- Không tiếp tục? Sợ sao?

Bạch sát khích tướng nói.

- Dựa vào cái gì muốn ta tiến công?

Lý Dật cười, không có rút lui, mà là thu kiếm trở lại, xoay người kéo Lý Na bay vút đi.

Hắc bạch Song Sát không ngờ Lý Dật quang côn nói đi là đi như thế, không khỏi nao nao, lập tức lại cùng đi lên.

Đã phán đoán Nhị Sát chính là phòng thủ không công, đã không cách nào công phá hợp kỹ phòng ngự của Nhị Sát, thì Lý Dật cũng không hề hồ khinh xuất? Lý Dật biết rõ khi nào thì khinh xuất, khi nào thì không nên khinh xuất.

Lúc này, Lý Dật cũng không có lướt đi quá nhanh, mà tốc độ cũng không quá chậm cũng không quá nhanh, hơn nữa cũng không đi thẳng tắp hướng Nam, mỗi lần hơn 10' đều điều chỉnh phương hướng, làm như vậy tự nhiên là tận dụng khả năng thoát khỏi âm sát dương sát truy tung.

Lý Dật đoán chừng hắc bạch Song Sát sẽ không chủ động tiến công, đã như vậy, đùa với bọn họ một chút. Nói trở lại, nếu như hắc bạch Song Sát không sử dụng bằng hỏa hợp kỹ phòng ngự am hiểu nhất, mà chuyển thành tiến công, ngược lại đúng là hỷ vọng của Lý Dật, như vậy mới có thể đánh tan đối phương,

Liên tục hai lần điều chỉnh phương hướng như thế, Lý Dật dứt khoát triệu ra long sủng xèo xèo, làm cho hắc bạch Nhị Sát vô cùng khiếp sợ đem Lý Na đặt trên lưng long sủng. Hai người một rồng giống như lữ hành bình thường càng không ngừng thay đổi phương hướng, nhưng mục tiêu đến thiên hồ lại thủy chung không có thay đổi.

Trận này nói thì dài dòng nhưng lại khảo nghiệm ý chí cùng kiên nhẫn của song phương, giải trừ gánh nặng là Lý Na, Lý Dật hiện tại càng thêm dễ dàng. Bất quá xèo xèo dù sao cũng là ấu long, gánh vác thêm Lý Na bay hơn trăm dặm, liền dần dần thể lực chống đỡ không nổi.

Xèo xèo chính là bảo bối trân quý nhất của Lý Dật hiện tại, có thể không được phép nửa điểm sơ xuất, mắt thấy đi xa như vậy, lộ tuyến phức tạp, lường trước âm sát dương sát một lát cũng đuổi không đến, Lý Dật dứt khoát dừng lại, tính toán nghỉ ngơi một chút.

Lý Dật dừng lại, hắc bạch Song Sát cũng dừng lại, song song không xa không gần mà đứng, cảnh giác nhất cử nhất động của Lý Dật.

Lý Dật cũng không có dị động gì, đem xèo xèo thu hồi, đỡ Lý Na ngồi xuống. Ngược lại Lý Na nhìn hắc bạch Song Sát liếc, lăm lăm một câu:

- Theo đuôi, chán ghét.

Mặc kệ Lý Na có chán ghét hay không, ý tứ hắc bạch Song Sát, đã định rồi.

- Có hai cái bảo tiêu miễn phí, tại sao phải chán ghét?

Lý Dật không cho là đúng, tùy tiện ngồi xuống, ăn cần mà hỏi thăm:

- Nàng có khỏe không? Chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi chạy đi.

- Cõi rồng cũng không tốt, lưng rồng cứng ngắc quá,

Lý Na ai oán nói.

- Vậy chúng ta không cưới long, dù sao cũng sắp đến rồi, nếu không chúng ta tản bộ đi thôi.

Hai người từng câu từng chữ kéo ra, toàn bộ không coi hắc bạch Nhị Sát vào mắt, hắc sát không nhịn được nói:

- Các ngươi rốt cuộc muốn đi đâu?

- Tại sao phải nói cho ngươi biết.

Lý Dật trừng mắt nhìn hần một cái, lấy ra địa đồ, cố gắng xác định phương vị. Chỉ có điều tấm bản đồ này thực sự quá thô lậu, trải qua bảy tám lần chuyển hướng, nhất thời cũng không biết đang ở chỗ nào.

- Các người không phải là muốn đi thiên hồ sao?

Bạch sát chỉ số thông minh hiển nhiên cao hơn hắc sát, rất nhanh liền nghĩ tới điều gì.

- Đúng thì thế nào? Hắc bạch song sát có hứng thú cùng chúng ta đi hội họp với Cửu Giai Ma Thú không?

- Chỉ cần người dám đi, huynh đệ chúng ta tự nhiên phụng bồi.

- Hảo.

Lý Dật chữ “Hảo” vừa ra khỏi miệng, sắc mặt lập tức cứng đờ, hắc bạch song sát cũng có vẻ mặt giống như nhau. Mà Lý Na sắc mặt tái nhợt đến cực hạn, toàn thân không tự chủ run rẩy lên.

Bốn người đồng thời cảm giác được, khí tức một đầu cao giai ma thú như mây đen đầy trời quét tới. Loại khí tức này làm cho người cảm giác bất an, hoàn toàn là đến từ bản năng, đối mặt với địch nhân cường đại cùng nguy hiểm mới sinh ra.

781. Q.6 - Chương 382: Hắc Viêm Bạo Hùng

- Người có biết hay không. Lý Dật, người là một người có cái miệng thú vị lắm.

Hắc sát hung dữ mắng.

Lý Dật cũng rất buồn bực, chỉ có điều thuận miệng nói một câu mà thôi, quỷ mới biết rõ thật sự chạy đến một đầu cao giai ma thú như vậy, may mà hần mở quạ đen còn không đến mức là quạ đen, tới đầu ma thú này, tựa hồ cũng không phải là Cửu Giai.

- Song Sát, các người biết đầu ma thú này sao?

Lý Dật chỉ vào đầu ma thú rốt cục xuất hiện ở trước mặt bọn họ có điểm giống gấu chó hời. Trông đầu ma thú này ác mãnh, cao bảy tám thước, phẳng phất như một pho tượng Thiết Thập đứng sừng ở chỗ đó.

- Hắc viêm bạo hùng. Mẹ ơi, thất giai đỉnh phong ma thú.

Hắc sát mắng một câu, thất giai đỉnh phong tương đương với nhân loại thực lực Đấu Thánh đỉnh phong, mà Lý Dật cùng Song Sát cộng lại là ba cái đấu tôn. Lúc này, Lý Dật đang hy vọng âm sát dương sát mau hiện ra.

- Lý Dật, liên thủ chứ.

Bạch sát nói.

Còn cái gì nói sao? Ma thú không coi các người là bằng hữu còn là địch nhân, theo ánh mắt hần cực độ căm hận cũng có thể thấy được, trước mặt bốn người, sớm đã trở thành món ăn mỹ vị.

- Ngao.

Hắc viêm bạo hùng kêu lên một tiếng, thân thể trầm trọng bước ra như địa chấn chấn động, hướng phía bốn người đánh sâu vào. Trong bốn người, Lý Na thực lực thấp nhất, tại trước mặt bạo hùng uy áp dĩ nhiên là không cách nào di động. Lý Dật thấy thế, nắm lấy eo Lý Na liền bay lên trời.

Hắc bạch Song Sát cũng không dám cùng hắc viêm bạo hùng chính diện đánh ra đấu khí, thân hình cũng bạo thối ra sau.

Đã bị công kích, hắc viêm bạo hùng càng thêm thô bạo, hùng chưởng như thùng nước che ở trước người, đem tất cả đấu khí đều đập toái, thân thể lại không chút nào trì trệ, hướng về Lý Dật cùng Lý Na đánh sâu

vào. Ma thú này có vài phần thông minh, nhận thấy Lý Na thực lực thấp nhất, cũng không quan tâm hắc bạch Song Sát công kích, chuyên đối phó Lý Dật cùng Lý Na.

- Song Sát, chúng ta xong đời, các người cũng đừng mơ tưởng chạy trốn được.

Lý Dật trong lúc cấp bách không quên nhắc nhở, để tránh Song Sát khoanh tay đứng nhìn, mượn đao giết người.

Bất quá Lý Dật nói cũng không phải dọa, với thực lực của hắc viêm bạo hùng, xử lý Lý Dật cùng Lý Na xong lại đối phó hắc bạch Song Sát, cho dù Song Sát có thủ đoạn hợp kỹ, chỉ sợ cũng khó có thể ngăn cản.

Cho nên Song Sát làm ra lựa chọn sáng suốt, tại lúc bạo hùng điên cuồng tấn công, đồng thời đấu khí cũng đánh trúng bạo hùng, lúc này bạo hùng gào khóc tru lên không ngừng, dẫn tới cả rừng rậm như sóng lớn phập phồng. Thất giai đỉnh phong quả nhiên là không bình thường, Lý Dật phía dưới uy áp hắc viêm bạo hùng, ý vào vận bộ quỷ dị, cũng chỉ là có thể miễn cưỡng tránh né.

Đầu súc vật này xem ra chỉ bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, xem ra không để cho hắn ăn một chút đau khổ, thì muốn ráo mán cạn tào. Lý Dật bối rối trầm nghĩ. Thiên ma đấu khí trải qua tác dụng của thiên khôn kiên châu cường hóa, từ trong thân thể tràn ra, huyết hồng hắc đấu khí huyền hóa thành hình rồng, đánh thẳng về bạo hùng.

- Ngao.

Một tiếng thanh âm thật dài vang lên, bạo hùng khê giạt mình, song chưởng không hề phòng hộ, mà là chậm rãi đánh ra, một đạo hắc sắc lạnh như băng hỏa diễm lập tức từ trong lòng bàn tay thoát ra, cùng thiên ma đấu khí quán giao tại một chỗ. Liên tục đấu khí sóng xung kích bốn phía khuếch tán ra, thiên ma đấu khí mặc dù là đấu khí tinh thuần nhất lợi hại nhất, nhưng Lý Dật dù sao chỉ có thực lực đấu tôn, thiên ma đấu khí cũng chỉ tu luyện đến bốn biển, hỏa diễm màu đen đánh nát thiên ma đấu khí, một mực vọt tới trước mặt Lý Dật.

Lý Dật chỉ cảm thấy làn da lạnh lẽo thấu xương, bị màu đen hỏa diễm chạm vào bên ngoài da thịt lập tức kết xuất thành bông tuyết. Không biết đây là cái hỏa gì? Băng hỏa? Hộ thể thánh hệ đấu khí tự động lưu chuyển, đuổi màu đen hỏa diễm hàn ý kia đi.

Nhưng, trải qua một chiêu này, Bạo hùng cũng đình chỉ truy kích, ánh mắt cổ quái nhìn xem Lý Dật, nó chuyển bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, lúc này thân hình cao lớn cũng chuyển đánh về phía hắc bạch Song Sát.

Lúc này, Lý Dật vội vàng triệu ra long súng xèo xèo, đem Lý Na giao cho Xèo xèo.

Hắc bạch Song Sát diễn lại trò cũ, vẫn một trước một sau chọn dùng băng hỏa hợp kỹ, băng thuần cùng hỏa thuần dung thành một đạo phòng ngự cái chắn quỷ dị. hắc viêm bạo hùng lâu công không được, cũng thật sự nổi giận, song chưởng không ngừng phát ra, theo động tác này, từng sợi hỏa diễm màu đen không ngừng theo thân thể khổng lồ hắn bốn phía xông ra, sau đó hội tụ cùng một chỗ, màu đen hỏa diễm lạnh như băng làm không khí bốn phía nhiệt độ đều bỗng nhiên giảm xuống vài phần.

- Không tốt. Súc vật muốn sử dụng đấu kỹ.

Cái gì, ma thú cũng biết sử dụng đấu kỹ. Lý Dật cả kinh, không biết hắc viêm bạo hùng đánh ra cái đấu kỹ quỷ dị gì.

- Lý Dật, mau ra tay, huynh đệ chúng ta xong rồi, các người cũng đừng mơ tưởng chạy trốn.

Hiện tại tới phiên bạch sát nhắc tới Lý Dật.

Mới hờ rằng lạnh đạo lý này Lý Dật hiểu, cho dù hắn và Lý Na hiện đang quay đầu chạy trốn, . Hắc viêm bạo hùng cũng không hoàn toàn có năng lực giết chết hắc bạch Song Sát sau đuổi theo chính mình. Huống chi, Lý Dật cũng không có đường lui có thể đi, đằng sau còn có nhân loại so với ma thú hung tàn hơn.

Cho nên dù cho Lý Dật một vạn lần cũng không tình nguyện đi cứu hắc bạch Song Sát, nhưng vì lợi ích của mình, không thể không nghĩ biện pháp.

Tay quyết bay động, một vòng Huyết Nguyệt chậm rãi xuất hiện ở bàn tay Lý Dật, trong lúc đó Bạch Hổ đấu kỹ thi triển ra, thiên địa gió nổi mây phun, năng lượng hung hãn tàn sát bừa bãi, các loại dị tượng làm cho người biến sắc.

Lúc này ba người một thú đánh nhau, Hắc viêm bạo hùng đang không ngừng thôi phát hỏa diễm màu đen, hắc bạch Song Sát thì bố kết phòng ngự cái chắn bằng hỏa hợp kỹ, mà Lý Dật thì súc thể Bạch Hổ đấu kỹ Huyết Nguyệt cuồng cương. Sở dĩ lựa chọn Huyết Nguyệt cuồng cương, một là vì chiêu này là đấu kỹ Lý Dật hiện tại có uy lực lớn nhất, hai là vì hắc súc thể thời gian dài nhất. Lý Dật hy vọng kết cục tốt đẹp, tự nhiên là hắc viêm bạo hùng đánh tan hắc bạch Song Sát, cũng rơi vào Huyết nguyệt cuồng cương của mình.

- Lý Dật, ngươi làm cái quỷ gì? Nhanh công kích đi.

Hắc sát dĩ nhiên thiếu kiên nhẫn, đối lập thực lực quá rõ ràng, một đầu ma thú thất giai đỉnh phong sử dụng đấu kỹ, tương đương với nhân loại Chu Tước cấp bậc, cũng xa xa không phải hai đầu tôn liên thủ có khả năng chống lại.

Lý Dật đương nhiên sẽ không để ý đến hắc, Huyết Nguyệt cuồng cương đúng là cần thời gian súc thể, chỉ có súc thể đến mức tận cùng, mới có thể làm cho hắc viêm bạo hùng bị thương tổn trí mạng.

- Câm miệng cho ta?

Bạch sát quát.

- Các ngươi, đều phải chết.

Hắc viêm bạo hùng đột nhiên ồm ồm mở miệng nói ra.

Đúng vậy, các ngươi đều phải chết, Lý Dật đột nhiên cảm thấy cảm giác bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, may mà hoàng tước chính là bản thân hắc, loại tâm tình này làm cho hắc cảm thấy vui sướng.

- Ngao.

Hắc viêm bạo hùng lần nữa phát ra một tiếng gầm điên cuồng, theo cái thanh âm điên cuồng gào thét, quanh thân hắc viêm bạo hùng màu đen hỏa diễm đột ngột sau đó triệu hoán, chia làm ba đạo hắc sắc tia chớp, chia ra tấn công vào hắc bạch Song Sát cùng Lý Dật.

Lý Dật không ngờ mục tiêu công kích hắc viêm bạo hùng lại bao hàm chính mình, tia chớp trước mắt màu đen tiêu xạ đến, không còn có bất luận cái gì lo lắng, Huyết Nguyệt ầm ầm bắn nhanh ra.

- Oanh.

- Rầm rầm.

- Rầm rầm rầm.

Hai cỗ năng lượng công kích cực hạn cùng một cỗ lực lượng cực hạn phòng ngự lập tức tạo thành đấu khí mảnh nhỏ bay ra tán loạn, chỗ đứng của ba người một thú bị phá hủy triệt để, nguyên bản cước đạp mặt đất hư không tiêu thất, ba người một thú đều biến thành trạng thái huyền phù. Ba cỗ năng lượng oanh kích giăng co mấy phút đồng hồ, Huyết Nguyệt cuồng cương công kích trúng vào thân thể hắc viêm bạo hùng.

Hắc viêm bạo hùng cũng đánh giá thấp lực công kích của Lý Dật, một tiếng kêu thống khổ thảm thiết đã rơi vào phía dưới cái hố thật sâu, đối diện, hắc bạch Song Sát lại biến mất. Xuất hiện ở vị trí bọn họ, lại là hai người khác.

- Dương sát.

Lý Dật phán đoán không có sai, sau khi màu đen hỏa diễm hắc viêm bạo hùng đánh nát bằng hỏa cái chắn hắc bạch Song Sát, âm sát dương sát kịp thời đuổi tới, hơn nữa ra tay đánh tan màu đen hỏa diễm.

Làm được như thế, hắc bạch Song Sát vẫn bị thương nôn ra máu không ngừng, nếu không có âm dương Song Sát cầm giữ, chỉ sợ năng lực huyền phù ở giữa không trung cũng không có, đã bị rơi xuống rồi.

Âm dương Song Sát hiện thân, đối với Lý Dật mà nói vừa lo vừa mừng. Mà máu chốt, lại rơi vào trên người hắc viêm bạo hùng đang ở trong hố sâu kia.

Hắc viêm bạo hùng mặc dù bị Huyết Nguyệt cuồng cương đánh trúng mà thua thiệt, nhưng hiển nhiên, điểm ấy thương thế đối với một đầu ma thú mà nói, còn không phải trí mạng. Thống khổ tru lên vài tiếng, hắc viêm bạo hùng một lần nữa lại đứng lên, mục quang gắt gao nhìn vào Lý Dật. Chỉ là trong ánh mắt, ngoại trừ cừu hận, còn có một tia sợ hãi.

Ma thú cũng sẽ có sợ hãi, càng là phẩm giai a thú, càng giống nhân loại có tất cả cảm tình cảm giác. Ngược lại là những đề cấp ma thú kia, hoàn toàn bằng vào thú tính cùng bản năng làm việc, mà không lo lắng bất luận cái hậu quả gì.

- Hắc chính là Lý Dật sao?

Nói chuyện là tên Ưc ịch, một người có tướng mạo hèn mọn bỉ ổi. Ở bên cạnh hắc, thì là một người cao gầy, hai người đứng chung một chỗ, Lý Dật cảm thấy kiếp là tổ hợp diễn viên hài tốt nhất.

- Đúng, hắc chính là Lý Dật. Dương sát, may mắn các người tới kịp thời, bằng không huynh đệ chúng ta hủy ở trong tay tiểu tử này.

Giao thủ ba người một thú, chỉ có Lý Dật ngoại trừ hao tổn một chiêu Bạch Hổ đấu kỹ, không có ăn cái thiệt thời gì, điều này làm cho bạch sát ôm hận.

- Dương sát, nói chuyện bằng lương tâm đi.

Lý Dật lập tức đứng dậy:

- Nếu không có ta sử xuất Bạch Hổ đấu kỹ, chỉ bằng hai người các người, có thể tiếp được đấu kỹ của thất giai đỉnh phong ma thú sao? Hay là có người giúp đỡ, liền cho rằng có thể giết ta.

- Mặc kệ người có phải đùa giỡn hay không, Lý Dật, người hôm nay người phải chết ở đây, tối thiểu Thiên Sát địa sát là do người giết chết, điểm ấy xác định không thể nghi ngờ.

Lý Dật nhìn dương sát một cái:

- Người chính là dương sát? Như vậy cái kia là âm sát rồi? Ta lại cảm giác được các người hắc gọi là béo sát cùng gầy sát mới đúng.

- Tuyệt sát môn quả thật có béo sát gầy sát, bất quá ta dám khẳng định người tình nguyện nhìn thấy chúng ta, cũng không muốn nhìn thấy béo sát cùng gầy sát.

Tuyệt sát môn thật đúng là có chút ý tứ, vừa xuất hiện đều là có đôi có cặp, chẳng lẽ những thứ gì sát đều là “Đồng chí”? Kiểm chế ý niệm muốn cười trong đầu, Lý Dật phán đoán một chút tình thế, hắc bạch Song Sát bị thương không nhẹ, mà thân mình chính là phòng ngự, uy hiếp không tính quá lớn. Ngược lại âm dương Song Sát, đối thủ chủ yếu của mình bây giờ.

- Bạo hùng, người có hứng thú liên thủ hay không, xử lý bốn sát này?

Lý Dật xoay người hướng ma thú trong hố sâu hỏi.

Hắc viêm bạo hùng một mực thờ ơ lạnh nhạt nhìn năm tên nhân loại đối khẩu, với trí thông minh của hắc,

Được An Đức viện trưởng cố ý bảo, những đạo sư kia cùng học viên không tiếp tục cố kỵ, hơn mười đạo đấu khí cơ hồ tại cùng một thời gian phát ra, mặc dù không có âm dương Nhị Sát đấu kỹ quý dị, nhưng những cường giả này hợp lực một kích, năng lượng cũng thực sự dư thừa đến cực hạn.

- Ngao.

- Hừ.

Một người một thú lưng vai mà đứng, đối mặt theo đấu khí công kích bốn phương tám hướng vọt tới, hỏa diễm màu đen cùng thiên ma đấu khí màu đen tràn ngập ra, tại quanh thân bố kết thành một đạo đấu khí cái chắn nồng đậm. Bất quá khoảng cách, thân hình một người một thú hoàn toàn bị màu đen cái chắn này che đậy, không thấy thân hình, tựa như hai luồng sương mù màu đen giao hòa cùng một chỗ.

Hắc viêm bạo hùng thân thể vô cùng cao lớn khiến cho hắc ăn không ít thiệt thòi, đại bộ phận công kích năng lượng đều rơi vào trên người hắc. Sương mù màu đen như một đợt sóng tiếp nối điên cuồng tấn công và không ngừng co lại. Không hề có mảnh khỏe, đấu khí oanh kích, hoàn toàn dựa vào đấu khí tu vi của chính mình.

Thân ở trong sương khói màu đen, Lý Dật không ngừng thúc dục thiên ma đấu khí, dưới tác dụng của thiên khôn kiên châu cường hóa hóa thành năng lượng phòng ngự, cực lực chống lại công kích, thân thể Lý Dật đã bị điều động đến cực hạn, trong cái khắc vài hệ đấu khí trong đan điền khí hải không ngừng bị dung nhập thiên ma trong đấu khí, kinh mạch càng khuếch trương đến cực hạn, cố gắng thích ứng đấu khí cuồng hân tuôn ra.

Nếu như cứ đánh tiếp tuyệt đối không phải thượng sách, loại đấu khí này oanh kích phía dưới, căn bản không rảnh sức thể đấu kỹ, càng không hoa chiêu gì có thể sử dụng được.

- Ngao.

Hắc viêm bạo hùng chưa từng đánh qua trận nào buồn bực như vậy, nó không ngừng tru lên, nhưng có khả năng thúc dục đấu khí tựa hồ càng ngày càng ít, hoàn toàn nương tựa thân thể chống lại.

Đối chiến hơn mười phút, đấu khí cực lực rút ra, thực lực song phương đều hao tổn rất lớn.

Nhìn thấy hắc viêm bạo hùng thực lực giảm bớt đi nhiều, An Đức viện trưởng bỗng nhiên lấy ra một thanh huyết sắc trường kiếm, đấu khí rót vào, huyết sắc trường kiếm lập tức linh hoạt, huyết quang hóa thành kiếm quang mờ mịt lượn lờ tại trên cơ thể.

- Chịu chết đi, nghiệt súc.

Huyết sắc trường kiếm rồi đột nhiên rời tay, tăng vọt mấy lần, hướng về phía hắc viêm bạo hùng đâm tới.

- Bạo hùng cẩn thận.

Lý Dật vội vàng lên tiếng cảnh báo. Xem ra An Đức không muốn giết hắc, mà là nghĩ trước loại trừ hắc viêm bạo hùng, khi Lý Dật mất đi chỗ dựa không thể không đầu hàng.

Trong lúc nhiều cường giả công kích phía dưới, hắc viêm bạo hùng đừng nói né tránh, chính là hoạt động cước bộ cũng rất khó khăn, huống hồ một khi né tránh, sau lưng không khỏi sẽ lộ ra sơ hở, cho những cường giả khác thừa cơ công kích.

Lý Dật lên tiếng cảnh báo, đồng thời tâm niệm vừa động, té ra Phá Thiên kiếm. Phá Thiên kiếm chính là kiếm trung vương giả, Tiên Thiên kiếm khí lập tức đem huyết sắc trường kiếm đè ép xuống.

Nhưng An Đức viện trưởng mưu đồ một kích này đã lâu, làm sao để Lý Dật vội vàng ứng đối được. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, hắc viêm bạo hùng bên cạnh thân màu đen hỏa diễm hào quang lập tức vỡ ra một cái lỗ hồng lớn, huyết ồ ồ tuôn chảy ra.

Một kích đắc thủ, An Đức có chút đắc ý, uy hiếp nói:

- Ta xem các ngươi còn có thể kiên trì bao lâu, một khi bạo hùng máu tươi chảy hết, Lý Dật, ngươi chờ thúc thủ chịu trời đi.

Ngoại trừ sử dụng một thanh trường kiếm tạo thành thương tổn cho hắc viêm bạo hùng, An Đức không tiếp tục công kích.

Bạo hùng đáng người cực kỳ cao lớn, lượng máu huyết trong cơ thể cũng thực sự dư thừa, dưới chân hắn, một vũng máu tươi kinh người không nhanh không chậm chậm rãi chảy ra bốn phía.

Đáng chết, Lý Dật trong lòng thầm mắng một câu, đối phương còn có một cường giả không có ra tay, nếu như đánh thành cái dạng này, kết cục cơ hồ là không có lo lắng. Lý Dật bắt đầu nghĩ tới phá vòng vây, có chút di động cước bộ, Lý Dật nhận thức chuẩn ở giữa khe hở vài cái Đấu Hoàng cường giả, đang muốn tính toán lấy đó làm mục tiêu đột phá.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy chân dưới nóng lên, một cỗ khí tức ảm áp dọc theo bên ngoài thân chậm rãi rót vào, hơn nữa nhanh chóng hóa thành đấu khí, chạy tại trong kinh mạch. Chuyện gì xảy ra? Lý Dật trong nội tâm rung mình, có ý thức dẫn đạo dòng nước ảm trải qua kinh mạch rót vào đan điền khí hải.

- Lý Dật, ngươi báo thù cho ta.

Bỗng nhiên xuất hiện một cỗ hấp lực, Lý Dật chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể ở vào một mảnh huyết tinh chất lỏng đậm đặc, có thể cảm giác được máu hắc viêm bạo hùng không ngừng rót vào thân thể của mình, hóa thành từng dòng nước ảm trải qua kinh mạch không ngừng rót vào đan điền khí hải, đấu khí hao tổn khá lớn bỗng nhiên tăng vọt.

Hắc viêm bạo hùng đang giở trò quỷ gì? Chẳng lẽ ma thú này lại muốn đem toàn bộ huyết mạch chi lực truyền thừa ỉnh? Hắc viêm bạo hùng huyết mạch chi lực tuy kém hơn Long Tộc, nhưng dầu gì cũng là thất giai đỉnh phong, mà lại thân thể cao lớn như vậy ẩn chứa máu huyết sao mà kinh người. Lập tức không hề suy nghĩ, Lý Dật thu nhiếp tâm thần, đối với hắc viêm bạo hùng thân thể năng lượng ba động không để ý, tay quyết thiên ma đấu khí, hấp thu máu huyết hắc viêm bạo hùng tốc độ bỗng nhiên nhanh hơn, giống như một máy bơm to lớn không ngừng rút ra máu bạo hùng vậy.

Huyết mạch chi lực tuôn ra chạy vào đan điền khí hải, trong cơ thể thiên ma đấu khí không ngừng bành trướng, dĩ nhiên đến điểm tới hạn đột phá.

Lý Dật kinh hãi lại có chút sầu lo, đột phá cổ nhiên là chuyện tốt, nhưng không biết nhiều cường giả oanh kích hắc viêm bạo hùng còn có thể kiên trì bao lâu.

Cũng không biết hấp thu bao nhiêu máu huyết của hắc viêm bạo hùng, thiên ma đấu khí rốt cục đột phá, tấn thăng đến thiên ma năm biến. Nhưng đấu khí thực lực lại như cũ sắp đột phá mà chưa đột phá, mặc cho Lý Dật điên cuồng công phá mà còn kém một chút.

Bỗng nhiên, thân thể Lý Dật lần nữa cảm nhận được một cỗ hấp lực, tại làm cho người buồn nôn, sau đó đụng phải một cái gì đó cứng rắn vô cùng. Ma hạch, Thất giai đỉnh phong ma thú ma hạch hắc viêm bạo hùng.

Bên ngoài thân thể Hắc viêm bạo hùng, y nguyên bao phủ một cỗ hỏa diễm cái chắn màu đen, chỉ là đám cường giả không đoạn ngừng oanh kích cái lá chắn đó càng ngày càng co rút lại, càng ngày càng hiển yếu ớt.

- Mọi người lại thêm chút sức, bọn họ rất nhanh không chịu được.

Tên La Lan học viện có tài hùng biện kêu lên, kỳ thật không cần hắn nói, cơ hồ tất cả cường giả đều đã nhìn ra điểm này, thắng lợi đã trong tầm mắt, cũng không cần tiết kiệm đấu khí, cả một đám không hề giữ lại đem đấu khí cực hạn toàn lực thúc dục, oanh kích về phía đoàn màu đen cái chắn đang lung lay kia.

- Dừng tay.

Một tiếng khê kêu, long súng xèo xèo mang theo Lý Na bay tới. Lúc này nó nhìn thấy Lý Dật đã bị công kích như thế, Lý Na cùng xèo xèo đều không thể đứng xem.

Bị cái giọng nói này, công kích hơi trì hoãn, An Đức chuyển hướng nhìn Lý Na, lạnh lùng nói:

- Ngươi có lời gì muốn nói?

- Các ngươi làm như vậy không cảm thấy thẹn sao? Nhiều người như vậy đánh một người.

- Cảm thấy thẹn? Ha ha ha, Lý Na, đừng ấu trĩ. Xem tại ngươi là học viên La Lan, ta không cùng người so đo, ngươi nhanh đi đi.

- An Đức viện trưởng, ta có một thỉnh cầu, xin cho ta thử thuyết phục Lý Dật, để cho hắn cùng các người cùng đi gặp Đấu Thần điện tổng Điện chủ.

Rơi vào đường cùng, Lý Na cũng chỉ cố gắng dùng kế hoãn binh.

An Đức trầm ngâm một lát, lưỡng lự trước Lý Dật cùng đã hấp hối cùng hắc viêm bạo hùng cũng sử dụng không ra hoa gì dạng, quan trọng hơn là, hắn thậm chí muốn Lý Dật mất đi sức chiến đấu, lại không nghĩ muốn lấy mạng của hắn.

- Hảo, ta cho ngươi một quả cơ hội. Đều dừng tay.

An Đức mệnh lệnh rất nhanh được học viện cường giả chấp hành, Dương Nhị Sát cũng không dừng tay, y vẫn mãnh liệt oanh kích.

- Lý Dật..

Khẽ hô một câu, Lý Na nước mắt đã chảy ra, nếu không vì nàng, Lý Dật tuyệt sẽ không lâm vào loại tuyệt cảnh này. Nếu như biết rõ sẽ xuất hiện loại tình huống này, Lý Na tình nguyện chết cũng sẽ không khiến Lý Dật lâm như vậy.

Trong lúc âm dương Song Sát dốc sức công kích, đoàn màu đen hỏa diễm cái chắn rốt cục triệt để hỏng mất, thân thể cao lớn hắc viêm bạo hùng ầm ầm ngã xuống, làm cho bụi bặm đầy trời.

Một mảnh yên lặng, không nói gì thực sự yên lặng.

Bụi bặm tan hết, Lý Na đang muốn nhào tới, nhưng trước mắt một màn lại làm cho nàng không có làm như vậy. Trên mặt đất chạy đến thân thể hắc viêm bạo hùng, nhưng Lý Dật lại không thấy.

- Chuyện gì xảy ra? Hay là hắn đã chạy thoát?

Một người học viên phát khô môi, hồ nghi nói.

- Không có khả năng, Lý Dật muốn chạy trốn, cho dù chúng ta không có phát hiện, sao lại có thể thoát được qua con mắt viện trưởng.

Một học viên khẳng định nói.

“- Vậy hắn đi đến nơi nào rồi.

Ánh mắt của mọi người đều chuyển tới trên người An Đức, cố gắng từ chỗ của hắn tìm được đáp án. An Đức sắc mặt phi thường cổ quái, lại có chút khó coi, phán đoán một chút, hắn lạnh lùng thốt:

- Hắn còn chưa chết, chẳng những không có chết...

Bỗng nhiên một tiếng không gian ba động, cắt đứt lời An Đức phân tích.

- Không sai, ta chẳng những không có chết, nhưng lại đã tấn cấp trở thành Đấu Thánh cường giả.

Một thân máu đen Lý Dật cơ hồ nhìn không ra hình người, lau một cái mặt mũi tràn đầy vết máu, lộ ra bộ mặt vừa hưng phấn vừa ngoan lệ. Vừa rồi cũng nguy hiểm thật, nếu như không phải Lý Na cùng xèo xèo cắt đứt công kích của học viện, mà hắc viêm bạo hùng chống đỡ không lâu, mà đúng là học viện công kích hơi trì hoãn, Lý Dật chiếm được thời gian quý giá, hoàn toàn luyện hóa ma hạch hắc viêm bạo hùng, sau đó Lý Dật rốt cục đột phá, tấn chức Đấu Thánh cường giả.

Chẳng những thành công tấn chức, quan trọng hơn là, hiện tại thực lực Lý Dật ở vào trạng thái đỉnh phong. Loại trạng thái này làm Lý Dật cảm giác tràn đầy lực lượng, lực lượng bề ngễ hết thấy.

- Hừ.

An Đức hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên vừa động, hướng Lý Na bắn đi. Theo lý thuyết, đều là Đấu Thánh cường giả, An Đức thực lực còn cao hơn Lý Dật, mà lại chiếm ưu thế nhân số, căn bản An Đức

không nên sợ hãi Lý Dật, cán cân thăng lợi nghiêng về phía bên mình. Nhưng, cũng không biết vì cái gì, An Đức lại không chế không nổi nỗi sợ hãi của mình.

Đúng là loại tâm lý sợ hãi này, làm hấn bỗng nhiên ra tay, cố gắng không chế Lý Na uy hiếp Lý Dật.

Lý Dật ngược lại thực không ngờ rằng An Đức quyết đoán như thế, muốn tiến lên cứu viện không kịp rồi. Mắt thấy An Đức đến gần Lý Na, Lý Na thực lực thấp kém căn bản vô lực phản kháng, long súng xèo xèo xông ra, một đoàn kim sắc đầu khí dừng ra.

Mặc dù là ấu long, nhưng Long Tộc long hệ đầu khí bất luận kẻ nào đều không thể khinh thường. An Đức cũng không dám khinh thường, đầu khí đánh ra, ngăn cản ấu long phun ra kim sắc đầu khí. Chỉ lần dừng một chút, thân hình Lý Dật đã đến bên cạnh Lý Na, Phá Thiên kiếm thành linh ở nơi tay, kiếm phong trực chỉ đánh thẳng về phía An Đức.

- An Đức viện trưởng, người làm như vậy không biết là vô sỉ sao, không nhục thân phận cường giả sao?
- Lý Dật, đừng tưởng rằng tấn chức Đấu Thánh thì đã giỏi, xem ra, chúng ta nên hảo hảo tiến hành một hồi quyết đấu.

784. Q.6 - Chương 385: Nuôi Dưỡng Thiên Hồ Ngư

- Không có hứng thú.

Lý Dật trực tiếp cự tuyệt nói. Tấn cấp tuy kinh hỉ, nhưng Lý Dật cũng không mất đi tỉnh táo, với thực lực bây giờ cùng với Phá Thiên kiếm, không có thể giết hết cường giả trước mắt này, nhưng hao tổn rất lớn, còn cần phải thời gian. Trong này lần qua lần lại lâu như vậy, gây ra động tĩnh lớn như vậy, các lộ cường giả khác nhận được tin tức, nhất định đang cực lực chạy đến, thời khắc này cùng An Đức quyết chiến hiển nhiên không phải lựa chọn sáng suốt nhất.

Bất quá, dùng thực lực bây giờ, mình lựa chọn rời đi cũng không có ai có thể có thể ngăn cản.

- Không dám sao.

An Đức khích tướng nói.

- Đúng, không dám.

Lý Dật quét mắt một vòng chiến trường, sau đó nhìn Lý Na nói:

- Chúng ta đi.
- Muốn đi? Dễ dàng như vậy sao?

An Đức viện trưởng giận dữ, lúc này không thể chế phục Lý Dật, nếu cứ như vậy làm cho hấn chạy thoát, An Đức thậm chí cả La Lan học viện cũng không cần đứng hàng tam đại thế lực nữa.

Song chưởng khép lại, một đoàn đầu khí như đám mây xuất hiện ở trong lòng bàn tay An Đức, theo cổ đầu khí đám mây này không ngừng xoay tròn, một cổ thuật tính đầu khí hoàn toàn bất đồng tại quanh thân An Đức tràn ngập ra.

Đầu khí pháp tắc.

Đấu Thánh cường giả đầu khí pháp tắc, Loại lực lượng này siêu việt đầu tôn về không chế không chế không gian lực lượng, tại trong đầu khí pháp tắc chính mình thì Đấu Thánh vô địch. Đối kháng đầu khí pháp tắc lực lượng, trừ để tránh cho bị pháp tắc đối phương nhốt vào trong, biện pháp duy nhất chính là dùng đầu khí pháp tắc của mình đối kháng.

Lý Dật đối đầu khí pháp tắc lĩnh ngộ nguyên từ ma hạch thất giai ma thú hắc viêm bạo hùng, ma hạch ngoại trừ dùng để tu luyện đầu khí năng lượng, đồng thời ghi chép không gian pháp tắc của chủ nhân đối với lĩnh ngộ đầu khí pháp tắc. Chỉ là, loại tin tức này chỉ có lúc thời điểm tấn chức mới có thể bị đọc được. Nếu để ột cái Đấu Hoàng cường giả thông qua thất giai ma hạch tu luyện, hấn nhiều nhất chỉ có thể thu nạp năng lượng trong ma hạch, nhưng không cách nào lĩnh ngộ pháp tắc lực lượng trong đó.

- Đấu khí pháp tắc? Ta sẽ không sao.

Lý Dật cười lạnh một tiếng, tay phải ở Hư không vẽ một cái, đấu khí rung động nhộn nhạo ra.

- Phốc, phốc, phốc.

Pháp tắc đối kháng cũng không như đấu khí đấu kỹ va chạm có thanh thế kinh người, nhưng theo pháp tắc lực lượng đối kháng tạo thành trình độ phá hư thì loại lực lượng này dưới Đấu Thánh cường giả không cách nào lý giải.

Pháp tắc lực lượng đụng nhau cùng một chỗ, một tảng đá lớn không một tiếng động biến mất, giống như một khối băng hòa tan, không có phát ra một tiếng động, mà cứ thế biến mất.

Một chiêu đấu khí pháp tắc đối kháng, Lý Dật cũng không dây dưa, thu hồi long súng Xèo xèo, một tay nắm lấy eo Lý Na, vô cùng nhanh chóng ngự không mà đi, trong nháy mắt tại không trung lưu lại một điểm đen nho nhỏ.

- Đuổi theo mau.

An Đức không cam tâm, thân hình bạo động, hướng về Lý Dật đuổi theo.

Nhưng tại tốc độ Đấu Thánh cường giả trước mặt, Đấu Hoàng đấu dực phi hành căn bản là không cách nào đuổi kịp, chính là đấu tôn cường giả cũng kém hơn nhiều. Rất nhanh, người truy kích cứ dựa theo đẳng cấp kéo dài ra.

Lý Dật dắt Lý Na cấp tốc bay vút đi, trước mắt, đột nhiên cảnh sắc biến đổi, vừa bay qua một tòa núi cao, một cái đầm xanh biếc như ngọc hồ xuất hiện ở trước mắt. Cái hồ này phương viên hơn mười dặm, bốn phía đều là núi cao vây quanh, trong hồ nhộn nhạo từng sợi lân quang, một mảnh sự yên lặng vô cùng.

Không hề nghi ngờ, đây là thiên hồ.

Nhưng hôm nay hồ tuy đẹp, lại không có tánh mạng khí tức gì, hết thảy đều thực sự yên lặng có chút vô cùng quỷ dị.

- Lý Dật ca ca, chúng ta đến thiên hồ rồi sao.

- Đúng vậy.

Lý Dật bắt đầu dọc theo thiên hồ bay vút. Dựa theo lời Bắc Đấu Tam Hoàng nói, vị cao nhân kia ở tại ven hồ.

Chỉ là truyền thuyết hôm nay Thiên hồ có cao giai ma thú cư ngụ, nơi này cảm giác, đừng nói cao giai ma thú, tại thiên hồ duyên ngay cả cá cùng vật còn sống đều không có nhìn thấy? Chẳng lẽ, những cao giai ma thú kia, đều sinh hoạt tại trong nước sao?

Sau lưng, đại bộ phận truy binh đều bị bỏ xa, chỉ có An Đức cùng một cái Đấu Thánh đại đạo sư kia vẫn xa xa không trung hình thành hai cái điểm đen nhỏ bé.

Lại lại bay vút hơn mười dặm, mắt thấy tới điểm cuối cùng của thiên hồ, chỉ thấy ven hồ đột nhiên xuất hiện mấy gian nhà gỗ.

Lý Dật kích động một hồi, nơi này nhất định chính là chỗ của vị cao nhân ở lại. Không biết cao nhân này, rốt cuộc là cái cấp bậc gì, có như Bắc Đấu Tam Hoàng nói hay không, có nguyện ý giúp trợ chính mình hay không.

Rơi vào trước căn nhà gỗ, Lý Dật không dám đường đột, cao giọng kêu to nói:

- Tiền bối.

- Tiền bối.

Nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, theo lý thuyết, với thực lực cao nhân, khi mình đến hẳn đã sớm cảm giác mới đúng, không có phản ứng, đây là cái tình huống gì.

- Có ai không?

Lý Dật thanh âm đề cao vài lần, đồng thời đi đến trước căn nhà gỗ, thăm dò vào bên trong. Căn nhà mặt trần kiến thiết cực kỳ bình thường, cùng một cái căn nhà nông thôn tầm thường bài trí cũng không khác nhau, chỉ là không có những nông cụ kia thôi. Nhưng xem xét lần vài gian nhà gỗ, cũng không có một bóng người, cũng không có bóng dáng vị cao nhân, chẳng lẽ cao nhân xuất môn đạo chơi sao? Lý Dật có chút thất vọng, lại quay đầu nhìn lại, thân hình An Đức cùng đại đạo sư càng ngày càng gần.

Sau khi tham quan vài gian nhà gỗ thấy dường như rất quen thuộc, giống như ở nơi nào đã từng gặp vậy. Lý Dật thối lui vài bước, chăm chú đánh giá gian nhà gỗ, nhưng nhìn tới nhìn lui, tuy nhìn quen mắt, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra đã nhìn thấy ở nơi nào.

- Giống như không ai, Lý Dật ca ca, làm sao bây giờ, bọn họ rất nhanh đến nơi rồi.

Lý Dật cũng có chút nôn nóng, hai cái Đẩu Thánh cường giả tuy còn có thể đánh một trận chiến, nhưng nếu như cao nhân xuất môn đi xa, thì chuyển đi này coi như công cốc.

- Di, nhà gỗ? Trong này tại sao có thể có người ở lại?

Bất quá khoảng cách, An Đức cùng đại đạo sư cũng đến, nhưng đối với một màn quỷ dị trước mắt này làm hấn giật mình không nhỏ. Phải biết rằng, trong này là trung tâm của ma thú sâm lâm, đừng nói cường giả bình thường, chính là An Đức Đẩu Thánh cường giả, đều không có đảm lượng tới nơi này kiến tạo tiểu biệt thự nghỉ ngơi.

- Lý Dật, đây là chỗ ẩn thân của người sao? Đảm lượng của người cũng không nhỏ.

Tự nhiên mà vậy, An Đức hiểu lắm.

- Đúng.

Lý Dật thuận miệng thừa nhận nói:

- Hoan nghênh quang lâm hàn xá. Bất quá hoang sơn dã lĩnh không có gì chiêu đãi, viện trưởng đại nhân xin hãy tha lỗi.

- Người nghĩ rằng ta tin người sao? Coi như là người hiện tại là Đẩu Thánh, nghĩ tại thiên hồ đặt chân chỉ sợ đều khó có khả năng, huống chi trước người là đẩu tôn cường giả. Nói thực ra, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Không nói những này cho người xa lạ, An Đức viện trưởng, chúng ta thẳng thắn thành khẩn nói chuyện.

- Như thế nào thẳng thắn thành khẩn nói chuyện đây?

- Thẳng thắn thành khẩn chính là tháo mặt nạ xuống, không cần đem mình trang phục thành vẻ đạo mạo, người nói ra trong lòng người muốn, ta nói ra ta nghĩ cái gì, xem xem giữa chúng ta có tiếng nói chung cùng khả năng giao dịch hay không.

- Hừ, ta muốn cái gì người rất rõ ràng.

Bên người chỉ có một đại đạo sư, An Đức sẽ không cần phải quá nguy trang thành chính nhân quân tử.

- Ta nghĩ muốn, chắc hẳn An Đức viện trưởng cũng không phải không biết.

- Người đã tâm quá lớn, đừng nói ta, chỉ sợ Đẩu Thần điện tổng Điện chủ cũng vô pháp thỏa mãn người.

Lý Dật lặng lẽ cười:

- Người hiểu ta An Đức viện trưởng. Người đã không thể cho ta nhiều như vậy, ta cũng không muốn hưởng người yêu cầu quá nhiều, như vậy, người chỉ cần tuyên bố cùng Đẩu Thần điện quyết liệt, để cho ta là La Lan đại đạo sư. Ta nghĩ, dùng thực lực ta bây giờ, làm cái La Lan học viện đại đạo sư, cũng không tính là nhục La Lan học viện.

- Đại đạo sư? Hừ, chỉ sợ là ta đem cái chức vị viện trưởng này tặng cho người, cũng vô pháp thỏa mãn khẩu vị của người.

- Ha ha, thẳng thắn thành khẩn như vậy là được rồi, không sai, người nhường cái chức vị viện trưởng này ta cũng không để vào mắt. Bất quá, khẩu vị của ta tuy lớn, nếu không phải là người có lòng tham không đáy,

ít nhất hiện tại tình huống không cho phép ta có lòng tham không đáy. Ta chỉ cần một cái nơi an toàn tu luyện, chỉ cần An Đức viện trưởng làm được điểm này, như vậy ta thỏa mãn tâm nguyện của người, ta cũng không một chút tổn thất, có cái gì không được chứ?

An Đức bắt đầu lo lắng Lý Dật đề nghị, không thể không nói Lý Dật đề nghị rất hấp dẫn, ít nhất là đối với thiên ma đấu khí công pháp khiến cho An Đức nổi điên, nếu quả thật có thể xử dụng một cái hoàn cảnh tu luyện an toàn đổi một bộ thiên ma công pháp, thật sự là có lợi.

Nhưng Lý Dật biết tính cách An Đức, không đến nỗi tuyệt đối hiểu rõ, mơ tưởng từ chỗ của hắn tìm được nửa điểm chỗ tốt. Mà tình huống bây giờ, cách tuyệt cảnh tựa hồ còn kém cực kỳ xa.

- Người nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng người sao? Không nói gạt người, Lý Dật, ta hiện tại đã đoạn tuyệt từ

786. Q.6 - Chương 387: Nguyệt Hình Cung

Bất quá theo như quá trình súc thể, chiêu Bạch Hổ đấu kỹ này có chỗ tốt lớn nhất thời gian súc thể quá ngắn, từ đầu tới cuối cũng ngắn ngủn vài giây đồng hồ. Nói như vậy, càng là súc thể thời gian càng ngắn, đấu kỹ uy lực thì khá thấp, súc thể ngắn như vậy, chỉ có thể xuất hiện ở đệ giai Bạch Hổ đấu kỹ, có thể đứng hàng Bạch Hổ trung giai, Lý Dật đối với Băng tuyết Liên thiên phá rách nát uy lực thật sự có chút chờ mong.

Từ đầu hồi tưởng lại quá trình luyện tập một lần, phương pháp vận hành đấu khí cũng không có vấn đề, nếu không cũng sẽ không tạo thành thiên địa dị tượng đầy trời bông tuyết như thế, súc thể cũng có chút thành công, mấu chốt của vấn đề, tựa hồ là cách khống chế.

Bạch Hổ đấu kỹ luyện tập cũng không giống như đấu kỹ bình thường, không được có thể một lần nữa làm lại, như vừa rồi kinh nghiệm thất bại, đừng xem vài mỏng manh như thế, làm hao phí Lý Dật không ít thực lực, nếu thất bại lần nữa, đêm nay luyện tập đã có thể là vô dụng.

Cho nên không có nắm chắc, Lý Dật không nghĩ thử lại lần thứ hai.

- Tay quyết của ngươi không có sai.

Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, thanh âm này cực kỳ khàn khàn, tựa hồ là một người cầm cực lực đột phá chướng ngại.

Lý Dật cả kinh, với thực lực chính mình bây giờ, phương viên vài trăm mét gió thổi cỏ lay, hô hấp tim đập đều có thể nhìn ra, một người sống tiếp cận chính mình, mà mình lại không hề hay biết. Phải biết rằng, hiện tại hẳn chính là Đấu Thánh cường giả, có thể lặng yên không một tiếng động tiếp cận một cái Đấu Thánh cường giả, thực lực của đối phương...

- Ngươi là ai?

Quay đầu, một bóng người, thấy không rõ diện mục, hiện ra một cái bóng hình khô gầy. Nhưng là Lý Dật có thể cảm giác được, bóng người này trong hai tròng mắt thâm thúy như hải dương.

Bóng người kia tựa hồ cũng đang đánh giá Lý Dật, sau nửa ngày, mới hồi đáp:

- Ta là ai cũng không trọng yếu, chẳng lẽ ngươi không muốn biết vì cái gì đấu kỹ ngươi không cách nào thành công sao?

- Dĩ nhiên muốn biết rõ.

Lý Dật hồi đáp:

- Nhưng ta càng muốn biết thân phận cùng ý đồ của ngươi hơn.

- Thân phận của ta tạm thời ngươi không cần biết rõ, về phần ý đồ của ta sao... Nếu như ta có ác ý, ngươi hiện tại cũng không còn sống như vậy.

Đây là lời nói thật, chỉ bằng người xa lạ có thể lặng yên không một tiếng động tiếp cận chính mình, đối phương nếu đối với chính mình có ý đồ, cho dù hẳn bây giờ còn sống, cũng tuyệt đối là sống bằng kéo dài hơi tàn.

- Đã không có ác ý, thì phải là hảo ý.

Lý Dật cười, nói:

- Ngươi mới vừa nói tay quyết của ta không có vấn đề, như vậy đấu kỹ của ta nguyên nhân thất bại là cái gì?

- Thời cơ sao.

Người xa lạ khẳng định hồi đáp:

- Người nhất định là chắc hẳn muốn sức thể đến mức tận cùng mới kích phát đấu kỹ, nhưng chiêu đấu kỹ này ta nghĩ hẳn là đạt đến Bạch Hổ trung giai, chiêu đấu kỹ này sở dĩ có thể xếp vào trung giai, ưu thế của nó là thời gian sức thể cực kỳ ngắn ngủi. Không cần chờ đến sức thể quá lâu, tại đấu khí vận hành đến thời khắc cuối cùng nên lập tức thi triển ra, nếu không thời cơ thoáng qua, chiêu đấu kỹ này năng lượng tự tiêu tán.

Nguyên lai là như vậy? Lý Dật đối người xa lạ kính sợ quá nặng, vẽn vẽn nhìn hắn luyện tập một lần đấu kỹ, có thể đoán được nguyên nhân thất bại, phần nhảy bén cùng tu vi này, đều vượt xa hắn.

- Quả nhiên là như vậy sao? Ta đây thử lại một lần nữa.

- Nhớ kỹ, đấu kỹ thi phát xong, có thể liên tục thúc dục tụ tập thiên địa nguyên khí tiến vào sóng công kích, như vậy có thể đạt tới hiệu quả làm ít công to.

Trong không gian lần nữa tràn ngập bông tuyết đầy trời, năng lượng xoáy lên làm gió nổi mây phun. Dựa theo người xa lạ phân phó, Lý Dật căn bản không lo lắng vấn đề sức thể, dựa theo tâm quyết Băng tuyết Liên thiên phá điều khiển đấu khí, tay quyết đồng thời đánh ra.

Trong không gian bông tuyết năng lượng lập tức giống như bị triệu hoán nào đó, tất cả hướng mục tiêu, nhằm khối nham thạch đánh tới. Chiêu Bạch Hổ đấu kỹ này thanh thế không hề kinh người giống Huyết Nguyệt cuồng cương như vậy, ngược lại có vẻ ôn nhu, ôn nhu giống như một hồi băng tuyết. Nhưng, cái băng tuyết này ẩn chứa năng lượng, so với Huyết Nguyệt cuồng cương, tựa hồ là chỉ hơn chứ không kém, khối nham thạch bị băng tuyết xẹt qua, liền biến thành vô số bột phấn hướng không gian bốn phía tan ra.

Chẳng trách Huyết Nguyệt cuồng cương chỉ có thể đứng hàng Bạch Hổ đề giai, mà Băng tuyết Liên thiên phá lại là Bạch Hổ trung giai.

- Dừng ngừng, tiếp tục điều khiển năng lượng còn sót lại.

Người xa lạ nhắc nhở làm Lý Dật có chút tâm động, lần nữa phát ra một đám đấu khí tơ nhện, thao túng bông tuyết năng lượng bốn phía mất trật tự, oanh hướng vị trí nham thạch, cái hố sâu lần nữa đã bị đánh sâu vào, mở rộng không ngừng. Trọn vẹn giằng co ba lượt, bông tuyết năng lượng mới xem như tiêu hao hết.

Chiêu Bạch Hổ đấu kỹ này thật đúng là siêu cường. Lý Dật trong lòng âm thầm kinh hãi, xem ra lựa chọn tu luyện đấu kỹ trước tuyệt đối là một cái lựa chọn sáng suốt. Vừa mới liên tục đánh ra ba đợt công kích, năng lượng tuy nhiên lần thứ nhất có giảm xuống, nhưng chỗ tiêu hao đấu khí, ngoại trừ lần đầu tiên khá lớn, đằng sau hai lần đối với hắn bây giờ mà nói, cơ hồ là không đáng kể. Chẳng khác gì nói, Băng tuyết Liên thiên phá sức thể, đánh ra đều duy trì liên tục công kích,

- Chỉ cần người cho rằng năng lượng còn sót lại là còn có giá trị lợi dụng, có thể vô hạn khống chế phát động công kích.

Người xa lạ nhìn Lý Dật lĩnh ngộ cũng là có ý vị tâm đắc:

- Chiêu đấu kỹ này của người xem như biết, một buổi tối luyện một chiêu đấu kỹ, tiểu tử, người ngộ tính rất mạnh.

- Cái này còn phải đa tạ tiền bối chỉ điểm, nếu không tại hạ chỉ sợ còn muốn đi không ít đường quanh co. Đối với đại ân đại đức của tiền bối, tại hạ cảm động đến rơi nước mắt.

Lý Dật chỉ là nghi thức xã giao ứng phó, không hề hồi thăm lai lịch. Nếu đối phương hiện thân, lại ỉnh chồ tốt, Lý Dật suy đoán, tự nhiên không phải là rảnh rỗi trò chuyện, nhất định sẽ có mục đích của mình. Mục đích này, cho dù không hỏi, chính hắn cũng nhất định sẽ nói ra.

- Tiểu tử, có thể nói cho ta biết người tên là gì?

- Lý Dật.

Lý Dật thành thành thật thật hồi đáp, tin tưởng cường giả như vậy, căn bản là sẽ không có nửa phần hứng thú đối với giải thưởng của Đấu Thần điện.

- A, nguyên lai người chính là Lý Dật, khó trách Đẩu Thần điện coi trọng người như thế, người quả nhiên là có chút thủ đoạn.

- Nếu không có chuyện gì, tại hạ xin cáo từ.

Lý Dật cố phóng ngựa thì có hiệu quả, chỉ nghe nói:

- Chờ một chút, ta còn nói ra suy nghĩ của mình.

- Có lời gì mời nói... Cái kia, sắc trời tựa hồ không còn sớm, ta có thói quen ngủ sớm dậy sớm.

- Lý Dật, người cùng thiên hồ cường giả kia quan hệ như thế nào?

Rốt cục muốn đi vào chính đề, Lý Dật hỏi ngược lại:

- Di, làm sao người biết ta cùng thiên hồ cường giả có quan hệ?

Bị Lý Dật nói đến, người xa lạ kia tựa hồ xấu hổ một chút, trầm ngâm trong chốc lát này mới nói:

- Xem tại ta đã giúp người, Lý Dật, người có thể giúp ta đối phó hắc hán hay không?

- Đối phó lực lực? Nói thật, Lý Dật không có can đảm này, thực lực người xa lạ tuy thâm bất khả trắc, nhưng lực lực có thể đã sớm là Đẩu Thần cường giả, một Đẩu Thánh, muốn một cái Đẩu Thần đối phó đầu thần, vậy nhất định ngại chính mình bị chết không đủ nhanh.

- Nếu nói là cùng ta quan hệ sao, cũng chỉ là như bình thường, giúp người đối phó hắc hán cũng chưa hẳn không thể, nhưng, lực lực có thể là một Đẩu Thần cường giả, ta cho dù có tâm, cũng là bất lực. Tiên bối, ngài hay là tìm người khác đi.

- Có thể tìm được người khác, ta còn tìm người sao?

Người xa lạ ngữ khí lập tức có chút tức giận.

Lý Dật thu hồi tư thế nhắc chân rời đi, ngồi xuống, hỏi:

- Như vậy, người ít nhất phải nói cho ta biết, tại sao phải đối phó một cái Đẩu Thần cường giả.

Trầm mặc một lát, người xa lạ tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì, cuối cùng, người xa lạ thở dài. Theo tiếng thở dài, người xa lạ thân hình đột nhiên biến mất, biến ảo thành một hình tượng xà trượng, hình người mới là bố trí biến ảo. Cái người xa lạ này nguyên là một đầu ma thú, khó trách tiếng nói đặc biệt như vậy.

- Ta là đầu bát giai nguyệt hình cung, đương nhiên, chỉ dùng để nhân loại tiêu chuẩn các người đến xem.

Bát giai ma thú sao, Lý Dật có chút phát khồ đầu lưỡi, dừng xem nguyệt hình cung thoạt nhìn là một con đại xà, nhưng nếu động thủ, chỉ sợ mười Lý Dật cũng không đủ cho hắc nhét kẻ rằng.

Nguyệt hình cung tiếp tục nói:

- Hơn nửa năm trước, cái kia... Gọi lực lực nhé, nhân loại cường giả lực lực đi vào thiên hồ, người biết, thiên hồ vốn là địa bàn của ta, ta tự nhiên sẽ không cho phép hắc xâm phạm lãnh địa của ta. Chúng ta tại thiên hồ kịch chiến một hồi, cuối cùng ta bị thua. Bất quá lực lực nhưng không có giết ta, hắc chê ma hạch ta không đủ tinh thuần, thả ta, sau đó bắt được con của ta, mỗi ngày dùng đầu khí tắm bổ, hy vọng có thể đạt được kết quả mà phù hợp yêu cầu. Hắc chiếm thiên hồ thì thôi, ta đánh không lại hắc rời khỏi thiên hồ cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng con của ta... Người biết, cao giai ma thú sinh con không dễ dàng, ta thật vất vả mới có một đứa con trai, nhưng bây giờ sớm muộn bị người ta lấy đi ma hạch. Lý Dật, nếu như người có thể giúp ta đối phó lực lực, hoặc là nghĩ cách làm cho hắc buông tha con của ta, ta có thể vì người làm bất cứ chuyện gì.

Thì ra ma thú cũng có cảm tình, loại thân tình này làm Lý Dật động dung.

Nghĩ nghĩ, Lý Dật hồi đáp:

- Kỳ thật, ta lại biết rõ lực lực vì cái gì cần ma hạch con của người, hắc cần dùng ma hạch một lần nữa tu bổ một cái giới, cái giới này đối với hắc mà nói, cũng trọng yếu phi thường, muốn cho hắc buông tha cho,

chỉ sợ không phải đơn giản như vậy... Đúng rồi, người vì cái gì không đi tìm ma thú khác đến hỗ trợ, mà tìm ta là một nhân loại?

- Ai nói ta không có tìm ma thú khác để giúp đỡ, chính là cái lực lực kia, hẳn thật sự là lợi hại, chúng ta cần bản không phải là đối thủ của hẳn. Mà người bất đồng, người là nhân loại, có lẽ còn là bằng hữu của hẳn, hẳn nhất định sẽ không nghĩ tới, người giúp ta đối phó hẳn.

- Ai nói ta đáp ứng giúp người đối phó hẳn?

Lý Dật vội vàng phản đối loại thuyết pháp này. Cho dù đáp ứng, cũng không thể có thể đơn giản như vậy, ít nhất phải đem chỗ tốt đến trước.

Nguyệt hình cung tựa hồ cũng tinh thông chuyện tình nhân loại, nói:

- Chỉ cần người đáp ứng giúp ta, ta sẽ cho người rất nhiều chỗ tốt.

- Chỗ tốt gì?

- Chỗ này của ta có rất nhiều bảo bối nhân loại các người cần.

Nguyệt hình cung nói, rõ hẳn lấy ra dung giới, sau đó từ dung giới lấy ra đồ vật bên trong.

Công pháp, đấu kỹ, vũ khí, đan dược, các loại tài liệu, một đồng lớn loạn thất bát tao gì đó, cũng đủ mở một gian cửa hàng. Chỉ có điều, những vật này, Lý Dật đều có chút nhìn không thuận mắt, công pháp, đấu kỹ tốt nhất cũng chỉ là Chu Tước cấp bậc, vũ khí càng không cần phải nói, có Phá Thiên kiếm lợi khí như vậy, còn vũ khí lọt vào pháp nhãn Lý Dật, về phần đan dược tài liệu, những vật này Lý Dật chưa quen thuộc, chỉ là hứng thú cũng không lớn.

Những loạn thất bát tao gì đó, chắc là nhân loại xâm nhập Á Bồi bị đánh chết, những lính đánh thuê kia mạo hiểm đoàn phần lớn là người cùng khổ, cũng xác thực không có vật gì tốt.

787. Q.6 - Chương 388: Liên Minh

Nhìn thấy Lý Dật hứng thú không lớn, Nguyệt hình cung có chút gấp gáp, lại nói:

- Còn có chút đồ tốt, đều giấu ở đáy hồ thiên hồ, không có mang theo trên người, nếu như người có thể giúp ta, những vật này ta toàn bộ cho người.

Những loạn thất bát tao gì đó, nhiều nhất cũng chỉ có thể đổi mấy trăm vạn kim tệ, về phần cái gọi là bảo bối trong sào huyệt, Lý Dật cũng không có ôm hy vọng quá lớn. Chỉ là, nếu như từ chối, lại sợ Nguyệt hình cung then quá hoá giận, đối với chính mình bất lợi. Nghĩ nghĩ, Lý Dật nói:

- Những bảo bối này sao, ta cũng không phải cần. Nếu như người thật sự nghĩ báo đáp ta, không cần đưa ra những vật này, phải giúp ta làm vài việc được rồi.

- Đừng nói mấy chuyện, chính là ngàn việc, chỉ cần ta làm được, nhất định làm được.

Nguyệt hình cung đáp ứng sáng khoái như vậy, Lý Dật cũng không chút khách khí ra giá:

- Người biết ta tại sao phải xâm nhập Á Bồi. Người không cần đoán, không phải là vì săn bắt ma hạch, đương nhiên lại càng không là tới du lịch. Ta bị người đuổi giết, bắt đắc dĩ mới trốn vào đây. Ta muốn người giúp chuyện của ta, tự nhiên cùng địch nhân của ta có quan hệ.

- Có thể nói cụ thể hay không, người là tính toán để cho ta giúp người giết chết cừu nhân của người sao?

Lý Dật đã theo lực lực đi đến, đưa tay vươn vào một cái lỗ thủng sờ lên.

Cái lỗ thủng này tựa hồ không gian có phần rộng rãi, bảy tám vật gì đó ẩn dấu không ít, phía dưới đáy nước Lý Dật nhất thời cũng không có nhìn kỹ, đều cho vào dung giới là được.

Lực lực cường đại đầu khí rót vào thân thể Nguyệt hình cung, toàn thân Nguyệt hình cung lập tức chớp động kim sắc quang hoa, thân thể cũng bắt đầu bành trướng, giống như khí cầu bình thường bành trướng mấy lần, sau đó chậm rãi lại khôi phục nguyên trạng. Nguyệt hình cung khôi phục nguyên trạng, lực lực lần nữa quán chú đầu khí, trọn vẹn tiến hành bốn năm lần như thế, lực lực lúc này mới thu tay lại, nói:

- Nuông chiều cho hư không làm nên chuyện gì, chúng ta đi thôi.

Vẫn là đường cũ phản hồi, ra khỏi đường hầm, đi về phía trước, lực lực đột nhiên đình chỉ, xoay người lại nói:

- Trong nhà tựa hồ lại có khách nhân đến, các người không muốn đi ra ngoài, đi theo ta đối phó tình huống.

Lý Dật cũng ần ần cảm giác được trên mặt hồ có khí tức cường giả, nhưng cũng không rõ rệt, nếu như không phải lực lực nhắc nhở như vậy, căn bản không có phát giác.

Lực lực nói xong, đầu khí khí nang đột nhiên bắn ra khỏi mặt nước, sau đó chợt nghe đến oanh, oanh, oanh liên tục bạo vang. Loại thanh âm đầu khí này va chạm Lý Dật lại quen thuộc, thanh âm này Lý Dật ý thức được, lực lực bị địch nhân phục kích. Theo như đầu khí truyền vào trong nước phán đoán, địch nhân thực lực không yếu, cũng may thoát ra mặt nước là lực lực, nếu là mình, có thể ngăn cản hay không, thật sự rất là khó nói.

Đám cường giả đánh nhau chết sống, Lý Na có thực lực Đấu Vương cấp bậc sắc mặt đều trắng bệch.

- Dật ca ca, địch nhân đến rồi.

- Ủ, không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là Đấu Thần điện cường giả, có lẽ, Đấu Thần điện tổng Điện chủ đến đây cũng chưa biết chừng.

Lý Dật một mặt hồi đáp Lý Na, một mặt ngưng thần tìm kiếm động tĩnh bên ngoài.

Đấu Thần điện ở phía sau đột nhiên tiến công, xem ra đã sớm có dự mưu. Những ngày này bọn họ một mực không có nhàn rỗi, quan sát đến lực lực mỗi ngày lên vào đáy hồ quán chú đầu khí vào Nguyệt hình cung, cho nên mới phải lựa chọn thực lực lực lực nhược điểm có chỗ hao tổn tiến hành công kích.

Trên mặt hồ lần nữa truyền đến thanh âm bạo liệt vang lên, năng lượng dư ba truyền vào đáy hồ, làm Lý Dật bố kết cấm cố chống lại làm cho đầu khí khí nang đều suýt nữa vỡ tan. Nhân số của đối phương tựa hồ cũng không nhiều, nhưng đều là đỉnh cấp cường giả

Làm sao bây giờ?

Lý Dật tại trong ý nghĩ nhanh chóng tự hỏi đối sách, hiện tại bày ở trước mặt hắn, một là trôi lên mặt hồ gia nhập chiến đấu, trợ giúp lực lực một tay, hoặc hai là nhân cơ hội lẩn trốn.

Ba giây đồng hồ sau, Lý Dật làm ra quyết định:

- Na Na, người trước ở tại chỗ này, ta đi ra ngoài trợ giúp lực lực một tay.

Sở dĩ làm như vậy, chính yếu nhất là tin tưởng với lực lực, tính cả cấp ma thú đều có thể đối phó, Đấu Thần điện tổng Điện chủ hẳn cũng không nói chơi rồi.

Đem đầu khí khí nang lưu cho Lý Na, thân hình Lý Dật nhanh phá nước ra.

789. Q.6 - Chương 390: Cuộc Chiến Đỉnh Phong.

Đấu Thần điện tổng Điện chủ một phen chánh nghĩa lắm nên làm lực lực lại có chút không phản bác được, thiên ma đấu khí đã từng đối Đấu Thần đại lực tạo thành nguy hại lực lực há lại không biết, nhưng vô luận nói như thế nào, Lý Dật cũng là tuổi trẻ cường giả thiên phong đế quốc, thực lực thiên phú bậc này, chính là phóng nhân cả Đấu Thần đại lực cũng là số một số hai. Làm thiên phong đế quốc thủ hộ Đấu Thần, vô luận như thế nào cũng không đành lòng chứng kiến tuổi trẻ cường giả bốn quốc rơi rụng.

Lúc này, Lý Dật thấy một cường giả vẫn một mực không có mở miệng nói chuyện, hẳn tựa hồ đoán được tâm tư lực lực:

- Vị cường giả này, nếu như bốn tông đoán không sai, chính là thiên phong đế quốc thủ hộ Đấu Thần. Dựa theo Đấu Thần lúc trước ước định, thủ hộ Đấu Thần chỉ có tại bốn quốc bị địch quốc xâm lấn, gặp phải lúc đại nạn vong quốc mới có thể ra tay. Bốn tông chẳng biết tại sao, người đến Thiên hồ ẩn cư, trong chuyện này có thể có cái gì bí ẩn?

Bách hoa giới cũng là do Lý Dật hủy, lực lực không có giới của mình, Bất quá lời này lực lực tự nhiên cũng không nói cho hắn biết.

Lực lực ngữ khí cũng trở nên cường hoành, xem ra, hẳn tính toán bảo hộ.

- Chư vị, chuyện của ta không nhọc phiền các người trông nom. Nhiều lời vô ích, hôm nay chỉ cần có ta, Lý Dật an toàn là do ta bảo đảm. Về phần thiên ma đấu khí, ta cũng cho chư vị một cái cam đoan hẳn từ nay về sau sẽ không lạm sát kẻ vô tội, luyện hóa cường giả đấu khí hạt giống. Nếu như tin ta, thì thỉnh chư vị rời đi khỏi thiên hồ, nếu không tin.

Lực lực ngữ khí lập tức sương lạnh:

- Vậy cho thuộc hạ tiến lên đi.

Đối mặt Đấu Thần cường giả uy hiếp, tam đại thế lực Lục Đại cường giả cũng không khỏi âm thầm co lại một luồng lương khí, cho dù lực lực hao phí không ít đấu khí, cho dù tam đại thế lực cũng có Đấu Thần điện tổng Điện chủ là Đấu Thần cấp bậc cường giả, nhưng chính thức động thủ, thắng bại thật là rất khó liệu định.

Trên mặt âm tình bất định thay đổi mấy lần, Đấu Thần điện tổng Điện chủ cắn răng một cái, hung ác lệ nói:

- Đã như vậy, ta đây cũng là không có chuyện gì để nói.

- Chờ một chút.

Lực lực đột nhiên liếc qua phòng ốc của mình, nói:

- Chúng ta đổi cái địa phương khác.

Lý Dật buồn bực, cái này đến lúc nào rồi, lực lực còn chú ý tác phẩm nghệ thuật ở phòng ốc của hắn cùng Lý Na chạm khắc gỗ. Chỉ cảm thấy một cổ hấp dẫn chi lực vô hình, thân thể Lý Dật không tự chủ được theo lực lực bắn thẳng đến không trung, sau đó hướng đỉnh núi cao chọc trời bên cạnh thiên hồ lao đi.

Đỉnh núi cao chọc trời là dãy núi Á Bồi, độ cao so với mặt biển hàng nghìn mét, băng tuyết trên đỉnh bốn mùa không tan, nước trong thiên hồ, có hơn phân nửa là đến từ đỉnh núi cao chọc trời này.

Lúc này, lực lực mang theo Lý Dật đứng lặng trên đỉnh núi, sát ý mờ mờ ảo ảo làm tâm thần Lý Dật rung động lắc lư. Có thể làm cho lực lực có loại sát ý này, xem ra cái Đấu Thần cường giả này hộ độc chi tâm đến mức thiết như thế nào.

Sau một lát, tam đại thế lực Lục Đại cường giả cũng bay đến đỉnh núi cao chọc trời, trên đỉnh núi gió lạnh lạnh thấu xương, lập tức đều cứng lại.

- Lý Dật, ngươi có thể đối phó vài người không?

- Hai người.

Lý Dật đưa ánh mắt nhìn An Đức cùng La Lan học viện đại đạo sư, hai người nay đối với Lý Dật mà nói là bấp nhựt. Nhưng hần biết rõ, hần đối phó được càng nhiều, lực lực áp lực càng nhẹ, thắng bại mấu chốt còn tại ở lực lực cùng Đấu Thần điện tổng Điện chủ, hần chỉ cần bảo trì lực lực cùng tổng Điện chủ phân ra thắng bại là được rồi.

- Tốt lắm, người chọn lựa hai người, những thứ khác giao cho ta!

Lực lực ngữ khí thông dong mà bình thản, ngữ khí cùng Lý Dật nói chuyện giống như là hai cái ngoan đồng trộm hoa quả đang chia của vậy.

Lý Dật cười, Nhìn An Đức nói:

- Viện trưởng các hạ, chúng ta ân oán hôm nay triệt để chấm dứt thôi.

- Chính ta cũng có ý đó. Mời.

An Đức thân hình vừa động, ly khai khỏi cái khác cường giả.

Hiện tại, trên đỉnh núi cao chọc trời, Lý Dật quay mắt về phía An Đức cùng đại đạo sư, hít một hơi thật sâu, giữa không trung hàn ý theo hô hấp mà bí nhập tim gan, làm Lý Dật tinh khí thần hơi bị chấn động.

Trong lúc này thiên địa nguyên khí băng thuộc tính ở nơi này rất dày đặc, lực lực rất yêu quý căn nhà gỗ nhỏ cùng các tác phẩm nghệ thuật của mình, ngược lại cho Lý Dật một cái địa điểm quyết chiến tuyệt hảo.

Trong không gian, đột nhiên sinh một cổ uy áp làm cho người ta hít thở không thông, Lý Dật lập tức ý thức được đối thủ đã bắt đầu súc thể, công kích lập tức muốn bắt đầu.

Vài đạo đấu khí tư nhện vô hình từ thân thể Lý Dật tuôn ra, tràn ngập ở giữa không trung tràn ngập phong tuyết càng thêm nồng đậm, băng tuyết mấy ngày liền không cần súc thể, đấu khí dựa vào đấu kỹ công pháp chuyển một lần, tay quyết về động, trong không gian vô số bông tuyết thành linh xoáy lên, ở giữa không trung bay xuống dưới, âm âm thẳng đến An Đức cùng đại đạo sư.

An Đức cũng thật không ngờ Lý Dật vừa ra tay chính là Bạch Hổ cấp bậc đấu kỹ, hần cùng đại đạo sư biến sắc, khổ nỗi đấu kỹ trong tay còn chưa súc thể đến mức tận cùng, cũng chỉ có thể vội vàng phát ra.

Băng tuyết Liên thiên phá đấu kỹ cùng hai chiêu năng lượng chưa hoàn toàn hình thành đấu kỹ va chạm cùng một chỗ, năng lượng cuồng hân làm cả không gian đều vụn vụn, năng lượng tàn toái mất đi khống chế, làm cho đầy trời cuồng vũ, phát ra thanh âm làm cho người cảm giác lạnh buốt cả hàm răng.

- Hảo.

An Đức khen một câu, đúng là không để ý dư uy đấu kỹ còn chưa tiêu tận, thân hình bỗng nhiên vừa động, trong không gian vụn vụn hướng Lý Dật rất nhanh lao đến, trong song chưởng, hai luồng kim sắc đấu khí liền muốn đánh ra.

- Vẫn chưa xong.

Lý Dật mỉm cười, tay quyết lần nữa về động, vài đấu khí tư nhện phi tốc theo trong thân thể tràn ra.

An Đức đột nhiên cảm giác, những tàn toái năng lượng mảnh nhỏ kia không bị khống chế, đột nhiên như là bị ai triệu hoán vậy, đình chỉ xoay tròn, đều hướng hần thôn phệ tới. An Đức biến sắc, thân thể đã đặt ở trong cổ năng lượng này rồi.

Lúc này đại đạo sư cũng không phải ngồi không, nhìn ra một màn quỷ dị này, bởi vì không cách nào giải cứu, liền cũng vô pháp làm gì, chỉ có song chưởng liền phách ra, đấu khí phong ba sóng dữ lại chảy ra liền hướng Lý Dật đánh tới.

Liên tiếp tiếng âm âm bạo vang lên, Lý Dật lần nữa điều khiển năng lượng còn sót lại oanh tảo công kích sóng đấu khí của đại đạo sư.

Chỉ một chiêu này, An Đức cùng học viện đại đạo sư cũng không khinh thị Lý Dật nữ, Băng tuyết Liên thiên phá phát ra đợt ba đào đánh sâu vào, mặc dù không làm cho hai vị Đấu Thánh cường giả tạo thành vết thương trí mạng, nhưng An Đức biểu lộ mặt trắng bệch cho thấy hần đã bị thương không ít.

Trên đỉnh núi cao chọc trời, lực lực cùng Đấu Thần điện, hai đại Ma Tông tông chủ chiến đấu cũng bắt đầu rồi.

Chỗ chiến đấu đó cùng Lý Dật, An Đức chiến đấu hoàn toàn bất đồng, không có tiếng thanh âm kịch liệt bạo liệt, cũng không có đấu kỹ. Chỉ thấy hai đại Ma Tông tông chủ cùng hắc y điện sĩ đề ở sau lưng Đấu Thần điện tổng Điện chủ, không ngừng thúc dục tự thân đấu khí dũng mãnh vào trong thân thể tổng Điện chủ. Mà Đấu Thần điện tổng Điện chủ cùng lực lực cách xa nhau mười mét nhắm mắt đứng im, ngoại trừ trên tay động tác không ngừng, liền không có dấu hiệu chiến đấu.

Đúng vậy, Đấu Thần cường giả chiến đấu, tràng diện cũng không có gì có thể xem. Trên thực tế, loại đấu khí lĩnh vực này so đấu, xa xa vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người. Duy nhất có thể thấy được trên đỉnh núi cao chọc trời đang không ngừng phát sinh biến hóa, cả đỉnh núi giống như đã bị một hòn đá mài cực lớn chà sát, đang chậm rãi giảm độ cao xuống.

Đấu Thần cường giả cùng Đấu Thánh cường giả bản chất khác nhau, Đấu Thần cường giả tại Đấu Thánh cường giả lĩnh vực trên cơ sở đấu khí pháp tắc của mình, có thể sáng tạo ra, tạo ra đấu khí lĩnh vực của mình. Tại trong đấu khí lĩnh vực của mình, Đấu Thần cường giả vô địch. Bởi vậy, Đấu Thần cường giả tranh đấu, chính là đấu khí lĩnh vực so đấu, ai có thể đem đối phương cho vào trong đấu khí lĩnh vực của mình, như vậy thắng cục đã định.

Bởi vậy, cái mặt ngoài này thoát nhìn không có gì, chỉ có song phương Đấu Thần đánh nhau chết sống mới biết được tình thế hiểm ác đến cỡ nào, một khi bị đối thủ ép đối phương vào trong đấu khí lĩnh vực của mình, vậy kết cục là nguyên Thần đều bị diệt thân toái cốt phần.

Khác biệt một bên, tràng diện đồ sộ vẫn đang duy trì liên tục, đối mặt với hai đại Đấu Thánh công kích, Lý Dật vẫn dùng luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại, lần nữa thi triển Bạch Hổ trung giai đấu kỹ Băng tuyết Liên thiên phá. Chiêu này tính thực dụng siêu cường, đấu kỹ thật sự dùng quá tốt, sức thể thời gian quá ngắn không nói, còn có thể liên tục phát động vài lần công kích, trong đó dưới tình huống lấy một địch hai dùng nhược đánh cường, đây là cách đánh không thể bị bại được.

Nhưng, Lý Dật trong nội tâm rõ ràng, loại tình huống này tuyệt đối sẽ không duy trì liên tục quá lâu, Băng tuyết Liên thiên phá dù sao cũng chỉ là Bạch Hổ trung cấp đấu kỹ, tuy có thể đối kháng hai vị Đấu Thánh cường giả, nhưng tự thân đấu khí hao tổn cũng là kinh người. Với tình huống trước mắt, lực lực cùng Đấu Thần điện hai đại Ma Tông phân ra thắng bại trước, đấu khí của mình tuyệt đối không cách nào liên tục sử dụng Bạch Hổ đấu kỹ.

Cho nên lúc này liên tục phát ra Bạch Hổ đấu kỹ Băng tuyết Liên thiên phá, Lý Dật cải biến sách lược.

Thân hình một mặt vội vàng thối lui, đồng thời triệu hồi ra Phá Thiên kiếm. Lợi dụng Tiên Thiên chi lực của siêu phẩm thần binh, có thể kiên trì thời gian càng dài hơn nữa.

- Siêu phẩm thần binh. Hừ, ngươi cho rằng dựa vào ưu thế binh khí có thể bảo vệ tánh mạng sao.

An Đức hừ lạnh một tiếng, tay run lên, một cây trường thương cũng cầm trong tay.

Đây là một thanh trường thương toàn thân xanh biếc, nhìn qua, Lý Dật đoán thanh trường trường thương này phẩm giai không thấp. Kỳ thật cũng không cần nhìn, có thể được An Đức tại thời khắc mấu chốt lấy ra binh khí, là phẩm phẩm sao?

La Lan học viện đại đạo sư cũng triệu ra binh khí của mình, đây là một thanh kiếm.

Ba thanh binh khí hiện thân, trong không gian khí thể phải biến đổi, các thanh binh khí này uống qua vô số máu người sát khí lập tức tràn ngập cả không gian, loại này sát khí này làm cho Phá Thiên kiếm không ngừng kêu lên vù vù.

- Lão bất tử, hôm nay ta cho ngươi xem Phá Thiên kiếm lợi hại.

Cực hạn đấu khí rót vào Phá Thiên kiếm, kiếm thể lập tức tăng vọt mấy lần.

Lý Dật thân hình lại lần nữa lên cao, từ trên cao nhìn xuống, một mảnh kiếm quang sắc bén đánh xuống.

Siêu phẩm thần binh sở dĩ gọi là siêu phẩm thần binh, cũng không phải nói đùa, chỗ kiếm quang đến, trong hư không lập tức nổ lên tiếng xé gió làm cho người điếc tai.

- Hợp kỹ.

An Đức khẩu khí cuồng vọng, cho dù gặp phải một kích Phá Thiên kiếm mạnh nhất, vẫn sáng suốt lựa chọn cùng đại đạo sư hợp kỹ. Một thương một kiếm cùng một chỗ, hai cổ đấu khí quần giao đột nhiên điện xạ ra, nghênh hướng mũi nhọn của Phá Thiên kiếm chặn lại.

Kiểm phong mặc dù chiếm ưu thế, bản thân thực lực mà nói, Lý Dật cùng hai đại Đấu Thánh lại cách xa nhau khá xa, trường thương của An Đức cùng kiếm của đại đạo sư đồng thời bị đánh văng tung tóe thành vô số mảnh nhỏ, mà Phá Thiên kiếm của Lý Dật hung hãn rời tay, thân thể bay rớt ra ngoài, máu tươi phun ra không ngừng.

- Phá Thiên kiếm, cũng không có cái gì hơn.

An Đức qua lạnh lùng nói, vứt bỏ cây trường thương trong tay, từ trong thông dong giới lấy ra một thanh binh khí dị hình. Khẩu khí tuy thoải mái, trong nội tâm lại âm thầm đau lòng, thanh cửu phẩm trường thương này là hắn dùng tâm huyết chế tạo ra, khảm vào chín miếng cao giai ma hạch, nói là chuẩn siêu phẩm binh khí cũng không ngoa, không ngờ một lần giao thủ, là tan thành mây bay.

Lý Dật định trụ thân hình, quay đầu nhìn thoáng qua đỉnh núi cao chọc trời. Chẳng biết lúc nào, đỉnh núi cao chọc trời không còn tồn tại, hiện ra một mảnh đất trống.

Xem ra, chỗ đó thắng bại nhất thời còn chưa phân ra.

Hít sâu một hơi, Phá Thiên kiếm như Lưu Tinh truy nguyệt chọt lóe lên, trở lại trong tay của mình.

An Đức viện trưởng, người sẽ không cho là ta chỉ có chút năng lực ấy thôi sao.

Lý Dật trên mặt kiên nghị hiện lên so với băng tuyết còn lãnh lãnh khốc hơn, cầm Phá Thiên kiếm nhìn hai đại Đấu Thánh phía xa, một cổ vô hình khí tức lại quỷ dị từ trong thân thể của hắn phát ra, nương theo cổ hơi thở này, An Đức cùng đại đạo sư đột nhiên cảm giác được đấu khí trong người kịch liệt ba động, sinh ra một cảm giác sợ hãi.

- Long chi cấm chú, tầng thứ hai, long uy

790. Q.6 - Chương 391: Người Đeo Mặt Nạ

Long uy bức bách, hai đại Đấu Thánh cường giả chỉ cảm thấy trên thân thể mình tựa hồ bị trói buộc không cách nào giãy rụa, mọi cử động trở nên khó khăn vô cùng. Long uy cùng tinh thần hệ công kích bình thường lại bất đồng, tinh thần hệ công kích bình thường hoàn toàn là công kích linh hồn, mà long uy là do Long Tộc vận dụng thiên phú lực lượng.

Lý Dật tuy không phải là Long Tộc, nhưng long uy thi triển ra, tại trong mắt hai đại Đấu Thánh, chính là hóa thân Long Tộc.

Thừa dịp An Đức cùng đại đạo sư bị long uy làm cho hành động trì trệ, Lý Dật không do dự nữa, đấu khí cực hạn rót vào trong Phá Thiên kiếm, thân hình bạo động, hướng về phía hai người hung hăng chém xuống.

Hai đại Đấu Thánh cường giả tuy thân thể trì trệ, ý thức vẫn rõ ràng, mắt thấy Lý Dật lại sử dụng Phá Thiên kiếm lần nữa phát động công kích, sắc mặt đại biến.

- Hợp kỹ, Hợp kỹ.

An Đức kêu to lên, tay quyết cấp tốc vận động, đạo đạo không gian giam cầm bố kết tại trước thân thể, đại đạo sư cũng sắc mặt tái nhợt như người chết, đấu khí khổng lồ không gian cùng với An Đức viện trưởng bố kết phòng ngự vòng. Nhưng do không có cao giai binh khí hiệp trợ, lại đang bị long uy bức bách, cái phòng ngự vòng này so công năng lúc trước, uy lực hơn hàng trăm lần.

- Xin lỗi, tại ta chủ quan rồi.

Lúc này An Đức cũng ý thức được, chọi cứng cngf Lý Dật lúc này là ngu xuẩn cỡ nào, nhưng đây cũng là hành vi bất đắc dĩ. Bó kết phòng ngự năng lượng vừa xong, lực công đánh vào phía sau lưng đại đạo sư, lúc này đại đạo sư hét thảm một tiếng, thân thể trúng phải đòn công kích của Phá Thiên kiếm.

- Phốc.

Tiếng đao kiếm nặng nề va vào da thịt, đại thân thể đạo sư bị chém thành hai đoạn, một trước một sau rơi vào phía dưới thâm cốc.

- Hèn hạ đủ rồi.

Lý Dật không khỏi nhớ lại lúc ở đóng băng thế giới, La Tuyết Phong chính đồ đệ của người nay. Có sư tât có đồ đệ như vậy, hai thầy trò hèn hạ vô sỉ thật đúng là nhất mạch truyền thừa.

An Đức tức giận đến cực điểm, hấn và đại đạo sư hai vị Đấu Thánh cường giả thành danh đã lâu, đấu Lý Dật một tên mới tấn cấp Đấu Thánh cường giả, từ đầu đến cuối chẳng những không chiếm nửa điểm tiện nghi, ngược lại bị động bị đánh, mà đại đạo sư bị đánh chết, điều này làm An Đức làm sao chịu nổi.

Để đại đạo sư đẩy lên phía trước ngăn cản Lý Dật công kích đồng, An Đức tay quyết nhanh chóng về động, không gian chi âm hàn khí nhanh chóng hướng quanh thân hấn hội tụ, kết thành một cái băng cầu, theo cái băng cầu này không ngừng lớn mạnh, năng lượng áp súc bộc phát ra “Pằng, pằng, pằng” thanh âm bạo liệt.

Băng cầu đã đem An Đức hoàn toàn bao vây vào trong đó, cảm giác được trong cái băng cầu này ẩn chứa năng lượng cực đại, Lý Dật sắc mặt lập tức ngưng trọng. Thiên địa dị tượng gió nổi lên, nói cho Lý Dật biết, chiêu đấu kỹ này cũng là Bạch Hổ đấu kỹ.

- Lý Dật, đi chết đi. Bạch Hổ trung giai, Cuồng băng tiểu.

Lựa chọn Bạch Hổ đấu kỹ băng thuộc tính, An Đức cũng nhìn trúng băng thuộc tính dư thừa ở đỉnh ngọn núi cao chọc trời này. Đồng dạng đấu kỹ, tại trong hoàn cảnh bất đồng thì triển ra, uy lực cũng giống như vậy.

Đấu kỹ phát ra, băng cầu đột nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số khối băng, nhằm Lý Dật đánh tới, nhưng đây không phải khối băng bình thường, mà là ẩn chứa năng lượng cực hạn của Đấu Thánh cường giả cùng thiên địa nguyên khí. Những năng lượng kinh người này không ngừng đánh vào bó kết thổ hệ phòng ngự của Lý Dật, nhưng cũng không có bị bắn ra, mà nhanh chóng ngưng kết một chỗ.

Càng ngày càng nhiều khối băng cùng không gian bông tuyết hướng về phía Lý Dật, ngăn ngừa trong nháy mắt, liền đem Lý Dật hoàn toàn bao phủ trong đó.

Thân thể Lý Dật quanh thân băng cầu càng tụ càng lớn, hình thành một cái toàn băng sơn nho nhỏ. Tựa hồ còn ngại không đủ, An Đức cực lực thúc dục không gian băng tuyết, phụ gia tại trên núi băng.

Trên đỉnh núi cao chọc trời không có đỉnh, lực lực cùng Đấu Thần điện tổng Điện chủ, hắc y điện sĩ, hai đại Ma Tông tông chủ đứng lặng một chỗ trên mặt đất, đỉnh núi lúc này đã bị san phẳng thành bãi đất trống. Song phương ở giữa không gian ba động càng ngày càng kịch liệt, trong hư không không ngừng truyền ra không gian bị uốn éo bạo phát ra tiếng vang chói tai. Trong lúc quyết chiến này, tựa hồ cũng đến thời khắc mấu chốt, lực lực căn bản không rảnh tay hiệp trợ Lý Dật.

Bên trong Băng cầu, Lý Dật bó kết thổ hệ phòng ngự đã đến cực hạn, đấu khí phi tốc từ trong đan điền khí hải bị rút ra, sau đó gia nhập vào phòng ngự cái chắn, trì hoãn tốc độ băng cầu nghiền nát.

Tuyệt không dễ dàng nhận thua.

Lý Dật cắn răng gắng gượng, tại áp lực này, thân thể tựa hồ đã phát sinh biến hóa nào đó, trải qua long lực rèn luyện, tại dưới áp lực ngược lại trở nên vô cùng sinh động. Loại tình huống này Lý Dật có một loại cảm giác cực kỳ quái dị, nghĩ hồ hết nhưng không cách nào phát ra âm thanh, toàn thân tràn đầy lực lượng, lại không thể phát tiết ra. Loại lực lượng này cùng lực lượng đấu khí hoàn toàn bất đồng, nó đến từ thân thể hấn, cũng không bị ý thức khống chế, mà hoàn toàn băng vào bản năng lưu chuyển.

Bỗng nhiên, Lý Dật cảm giác được dung giới trên tay có một cổ dị động, tựa hồ là xèo xèo đang cố gắng lao ra khỏi dung giới. Nhưng tình huống trước mắt đang tập trung phòng ngự, đầu còn có thời gian cho nó

đi ra.

Nhất định là xèo xèo cảm nhận được tình huống ta hiện tại, nghĩ ra giúp ta, nhưng nó dù sao chỉ là một đầu ấu long, đối phó Đấu Hoàng hoặc là đấu tôn còn có mấy phần tác dụng, nhưng đối phó với Đấu Thánh cường giả, vậy không thể để nó hi sinh vô ích. Suy nghĩ đã định, Lý Dật cũng không đem xèo xèo triệu hoán ra.

Lúc này Lý Dật một lần nữa thúc dục đấu khí đối kháng bằng cầu, trong dung giới một đoàn huyết vụ lại chậm rãi tràn ra.

An Đức nói lời này rất nghiêm khắc, cũng bắt được chỗ hiểm của phì phì. Phì phì tuy không cần cậy vào La Lan học viện, nhưng đối với La Lan học viện có cảm tình sâu đậm, để cho hắn là địch của La Lan học viện, cái này trái với cảm tình của phì phì.

- Người cho rằng người còn có thể đại biểu cho La Lan học viện sao?

Lý Dật vội hỏi:

- La Lan học viện có loại người như người là viện trưởng là một loại sĩ nhục.

An Đức nghe thấy Lý Dật công kích, mặt đỏ lên, một màn này cũng không có thoát được con mắt của Đấu Thần điện cùng hai đại Ma Tông tông chủ.

-An Đức viện trưởng, truyền tin đi.

Bỗng nhiên, sau lưng Đấu Thần điện tổng Điện chủ, thanh âm hắc y điện sĩ cấp bách nói. Vị này quyền cao chức trọng, thực lực kinh người sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, xem ra thực lực hao tổn đến cơ hồ không thể tiếp tục được nữa rồi.

Nghe thấy hắc y điện sĩ nói như vậy, An Đức từ trong lòng lấy ra một cây pháo bông, đầu khí dừng mãnh tuôn vào, cây pháo bông này bay lên trời, ở giữa không trung nổ tung, ánh sáng màu hồng lóng lánh cả bầu trời, thanh âm càng truyền xa hơn mười dặm.

Mà liền vào lúc này, một bóng người khô héo chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở trên đỉnh cao chọc trời. Cái bóng người khô héo này, Lý Dật nhìn thấy liền nhận ra, chính là bát giai nguyệt hình cung tối hôm qua đi tìm mình.

Bát giai nguyệt hình cung xuất hiện, làm hai vị Đấu Thần đang kịch đấu cơ hồ đồng thời thu tay lại.

Bởi vì, dù ai cũng không cách nào phán đoán thực lực của ma thú này là địch nhân của mình hay là bằng hữu.

Lý Dật có chút đau đầu tình thế trước mắt thật là phức tạp. Đầu bát giai ma thú nguyệt hình cung này hiện thân rốt cuộc là có ý đồ cái gì, Lý Dật cũng không rõ ràng, chẳng lẽ hắn gặp được cường địch, dứt khoát không để ý ước định cùng với Lý Dật, tính toán một lần nữa tìm mình hữu, hay là nhìn thấy Lý Dật gặp được nguy nan, tính toán xuất thủ tương trợ?

- Người là ai?

Đấu Thần điện tổng Điện chủ lạnh lùng nhìn đầu bát giai ma thú cảnh giác nhất cử nhất động của hắn.

Lực lực đương nhiên biết, không nói một lời. Trận đánh nhau chết sống này, hai đại Đấu Thần thực lực đều giảm xuống. Đầu khí linh vực so đấu, đối với đầu khí thực lực hao phí cũng vô cùng kinh người. Lúc này, thực lực ở vào đỉnh phong ngoại trừ Phì Phì đại đạo sư, chính là đầu bát giai ma thú trước mắt này.

Cho nên nguyệt hình cung rốt cuộc là có ý đồ gì, cái này cơ hồ quan hệ đến thành bại của song phương.

Lý Dật quyết định chủ động, cất cao giọng nói:

- Nguyệt hình cung, người tới sao? cũng không có vấn đề gì, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất, xử lý những người này, ta đáp ứng chuyện của người là nhất định sẽ làm được.

Không ngờ, Nguyệt hình cung lại nói:

- Hiện tại, tựa hồ không cần hiệp ước kia nữa.

792. Q.6 - Chương 393: Huyết Nhuộm Đỉnh Núi.

Lý Dật rùng mình, quát hỏi:

- Nguyệt hình cung, người có ý tứ gì? Chẳng lẽ là muốn lật lọng sao?

Những lời đối thoại này làm chúng cường giả đều không hiểu ra sao, ngược lại người có Lực lực tựa hồ nghe ra chút gì đó, mặt không biểu tình hỏi Lý Dật:

- Người cùng hần có phải là có chuyện gì gạt ta hay không.

Lý Dật biết rõ tại trước mặt lực lực che dấu là ngu xuẩn, dứt khoát nói:

- Không sai, chúng ta có một giao dịch. Nguyệt hình cung giúp ta đối phó địch nhân, ta thử cách làm cho người buông tha nguyệt hình cung trong thiên hồ kia. Lực lực, biết rõ ta vì cái gì hỏi người có thể thay thế ma hạch nguyệt hình cung ma không?

Lý Dật thẳng thắn thành nói ra, lực lực trầm ngâm nói:

- Người nghĩ tới ta buông tha cho Nguyệt hình cung mà đi tìm thạch uyên long cá sao? Điều đó không có khả năng, thạch uyên long cá căn bản chính là có thể ngộ nhưng không thể cầu.

- Hiện tại có thể không phải do người.

Bát giai Nguyệt hình cung lạnh lùng nói:

- Lực lực, ta hiện tại có thể giết người, đi cứu con của ta.

Lực lực trên mặt hiện lên một tiếng cười yếu ớt, miễn cưỡng tự tin, thông dong:

- Nguyệt hình cung, đừng cho là ta hiện tại không dấu lại người, người có thể cứu nó sao. Bởi vì, tại trong thế giới linh hồn hần, giữ lại ấn ký của ta, ta chết đi, hần cũng tuyệt đối sống không được.

- Người, Người quá hèn hạ.

- Đây chỉ là biện pháp tất yếu.

Lực lực bất động thanh sắc hồi đáp.

Lực lực cũng quá mức chính trực, Lý Dật thở dài trong lòng, bất kể là thiệt tình hay là toan tính, chẳng lẽ không thể giả đáp ứng sao, để cho bát giai ma thú trước giúp xử lý Đấu Thần điện cùng tam đại thể lực đã? Bất đắc dĩ, cũng chỉ khuyên giải nói:

- Các người đừng cãi, Lực lực, ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp người lấy tới ma hạch thạch uyên long cá. Đương nhiên Nguyệt hình cung, ta cần người ra tay xử lý những người này, nếu không, cùng lắm thì mọi người đều lưỡng bại câu thương.

Lực lực vẫn gian ngoan không thay đổi cật vấn nói:

- Người dựa vào cái gì có thể tìm được thạch uyên long cá?

Lý Dật nghĩ nghĩ, từ thông dong giới trong triệu ra long sủng xèo xèo:

- Ta ngay cả long sủng đều có thể tìm được, thạch uyên long cá có vấn đề sao.

Xèo xèo xuất hiện xác thực làm lực lực chấn kinh, đối với long sủng mà nói, thạch uyên long cá xác thực không tính cái gì. Bất quá, lực lực thở dài nói:

- Đáng tiếc, ta vì Nguyệt hình cung cũng bỏ ra không ít tâm huyết, nếu không nó làm sao sớm như vậy tụt tiến lực giai. Tiếc nghì cho nó sao.

Lời nói này lại làm cho bát giai ma thú mừng rỡ, nếu như lực lực thật có thể buông tha con của hần, ngược lại chiếm thiên đại tiện nghi, thử hỏi ma thú nào có vận khí cao như thế được một nhân loại Đấu Thần cường giả chiếu cố, hơn nữa một ngày tiến hành đấu khí quán chú.

Liên minh rõ ràng cho thấy đối với tam đại thể lực bất lợi, mắt thấy bát giai ma thú cùng lực lực, Lý Dật thỏa hiệp, Đấu Thần điện tổng Điện chủ thiếu kiên nhẫn, gương giọng nói:

- Nguyệt hình cung, người không cần phải thương lượng với bọn họ, chẳng lẽ người thực cho rằng Lý Dật sẽ đi tìm thạch uyên long cá sao? Sau khi xử lý chúng ta, bọn họ sẽ đối phó người.

Bát giai ma thú cũng không đàn, theo như lời của Đấu Thần điện tổng Điện chủ cũng chính là điều hần lo lắng. Xoay người lại nhìn Lý Dật, trong ánh mắt biểu lộ phong phú.

Lúc này, An Đức phát ra tín hiệu bắt đầu sinh ra hiệu quả, chỉ thấy không trung không ngừng có những điểm đen hướng đỉnh núi tới gần. Tuy nhiên hiện tại đỉnh núi cao chọc trời bị đầu khí lĩnh vực của hai đại Đấu Thần cường giả làm giảm trăm mét độ cao rồi.

Đấu Thần điện tổng Điện chủ trước đó hiển nhiên không nghĩ hi sinh vô ích quá nhiều cường giả, theo lý thuyết, với hắc và hắc y điện sĩ, hai vị Ma Tông tông chủ còn có hai đại cao thủ đứng đầu La Lan học viện, hẳn là có thể đối phó được lực lượng cùng Lý Dật. Nhưng lý luận vĩnh viễn là lý luận, kết quả thực chiến, cùng bát giai nguyệt hình cung ma đến, tình thế lúc này cũng không có cách nào đoán trước được kết quả.

Cho nên triệu ra pháo hồi, liền trở thành một loại lựa chọn bất đắc dĩ.

Những cường giả dày đặc kia ngoại trừ tam đại thế lực, còn có một chút dong binh đoàn cùng mạo hiểm đoàn cố gắng đục nước béo cò, tự nhiên cũng có Long phong đối với Lý với Dật hận thấu xương nữa.

Chúng cường giả đến, làm tam đại thế lực khí thế đại thịnh, có thể đuổi tới trên đỉnh cao chọc trời tới, yếu nhất cũng là Đấu Hoàng.

Đối phần đông cường giả mặt như thế, lực lượng sắc mặt có chút khó coi, hẳn không muốn giết người, càng không muốn giết nhiều người vô tội như vậy, nhưng tình thế như vậy, nếu muốn toàn thân trở ra, không áu tui nhuộm khắp cả tòa đỉnh núi cao chọc trời này có lẽ không có khả năng.

- Lực lượng, Doanh doanh, còn có Nguyệt hình cung, nếu như không có vấn đề gì, chúng ta kẻ vai chiến đấu, cùng những cái gọi là cường giả này hảo hảo đấu một hồi.

Đám ma thú bị Lý Dật buộc chặt trên chiến xa, thẳng đến lúc này còn chưa rõ lắm, sự tình làm sao lại biến thành như vậy.

Hai đại Đấu Thần, hai đại Đấu Thánh, bị vây tại đây, chỉ có bốn người, nhưng thực lực làm cho bất luận kẻ nào cũng không dám bỏ qua.

Lúc này càng lúc càng tụ nhiều cường giả đến, bọn người Đấu Thần điện tổng Điện chủ cũng đã thối lui ra đằng sau, tiêu hao thực lực kinh người cần bọn họ tìm cơ hội khôi phục. Mà những pháo hồi kia đến, tác dụng lớn nhất chính là chỗ này.

- Nghe đây, Đấu Thần điện tổng Điện chủ, La Lan học viện viện trưởng cùng với Thiên Ma Tông tông chủ liên hợp tuyên bố, đối với Lý Dật treo giải thưởng đã tăng lên tới mười ức kim tệ, vô luận chết sống, chỉ cần có thể làm Lý Dật mất đi sức chiến đấu, tiền thưởng là mười ức.

Đấu Thần điện một cái tư tế bay vút ra, đem cái tin tức mới nhất này tuyên bố.

Mười ức, giá cũng đủ cao, cao đến mức làm Lý Dật cũng có chút động tâm, đương nhiên, nếu như truy nã đối tượng không phải là hắn.

Bị thưởng hấp dẫn, chúng cường giả bắt đầu khởi động, một cỗ tâm tình hưng phấn quên hết bản năng sợ hãi, chậm rãi hướng vòng vây tới gần. Lúc này cơ hồ là động tác vô ý thức, nhưng càng tụ càng nhiều cường giả, ở trong vòng vây đám cường giả phát hiện, lúc này coi như là hối hận cũng không còn kịp rồi, tầng tầng lớp lớp cường giả đã giống như một ổ kiến điên cuồng, hướng về mỹ vị xông lên.

- Mười ức kim tệ, thượng đế, các huynh đệ.

Không biết người nào trong đám người la hét một tiếng, kịch liệt cảm xúc giống như củi khô nhen nhóm ánh lửa, sau đó không bị khống chế bốc cháy lên. Trong đám cường giả dòng người lôi cuốn, đã không có khả năng lui về phía sau, chỉ có thể ra sức tiến về phía trước, đem đầu khí của mình phát huy đến mức tận cùng, hướng chỗ bốn vị cường giả oanh kích xuống.

Công kích làm cho người quần quýt, rất nhiều người ý thức được bị công kích là cảnh giới bậc nào, bọn họ bắt đầu hối hận, chỉ là hối hận đã quá muộn. Từ chỗ công kích hạch tâm, cùng xuất hiện bốn cỗ năng lượng, giống như một cối xay thịt khổng lồ, vô tình đem bất luận người nào cuốn vào trong đó xoắn thành huyết nhục.

Huyết nhục, trong không gian khắp nơi là huyết nhục. Hai đại Đấu Thần cùng hai đại Đấu Thánh hợp kỹ, năng lượng sao mà khủng bố.

Nhưng cường giả bên ngoài cũng không có ý thức được xảy ra chuyện gì, chỉ là có người không ngừng gia nhập, thẳng đến cõi xay thịt mới hối hận cuống quýt, sau đó bị không gian vặn vẹo chỉ lực xoắn thành huyết nhục.

Trên đỉnh núi cao chọc trời băng tuyết bốn mùa không tan. rất nhanh biến thành đỏ thẫm, mùi huyết tinh nồng đậm đến mức tận cùng làm cho huyết mạch người sôi sục.

- Đủ rồi.

Chỉ nghe lực lực điên cuồng hét lên một tiếng, giết chóc vô cùng đã làm hấn không cách nào bình tĩnh thông dong nữa, sau tiếng hô, lực lực tay quyết biến đổi, bắt đầu khởi động không gian lực lượng co lại, hình thành một cái không gian giam cầm, đem Lý Dật, Phì phì cùng nguyệt hình cung bao phủ trong đó.

Nhưng lực lực phòng ngự lúc này yếu bớt đi, ít nhất là cường giả bên ngoài cảm nhận được lực công kích yếu bớt, ngược lại càng thêm điên cuồng.

- Lực lực, dừng ngừng tay, người nghĩ cứu bọn họ sao, chỉ có trước hết giết một bộ phận, làm cho bọn họ biết khó mà lui, nếu không chính là dung túng bọn họ càng thêm điên cuồng.

Lý Dật khấn trương, bên trong không gian giam cầm của Lực lực, cường giả bên ngoài tuy công không vào, nhưng bọn hấn cũng vô pháp hướng ra phía ngoài công kích.

Vô số cường giả đấu khí oanh kích tại phía trên không gian giam cầm, đây là thực lực Lực lực cũng đã tiêu hao rất lớn. Lúc buổi sáng vì nguyệt hình cung quán chú đấu khí tiêu hao, lại cùng Đấu Thần điện tổng Điện chủ đánh nhau chết sống, lực lực cường đại trở lại, thực lực cũng hao tổn hơn phân nửa, lại bị công kích hao tổn, cho dù cuối cùng có thể khiến các cường giả biết khó mà lui. Nhưng kế tiếp?

Đấu Thần điện tổng Điện chủ bọn họ, có thể đang lợi dụng cơ hội này cực lực khôi phục thực lực của mình, tiến vừa lui, loại chênh lệch này sẽ rất khó đền bù được.

- Không thể chết càng nhiều người.

Lực lực ngoan cố duy trì không gian giam cầm, không vì lời Lý Dật thuyết phục mà thay đổi.

Loại này hành động ngu xuẩn này làm bát giai ma thú cũng hơi bị động dung, lạnh lùng nói:

- Làm sao? Chẳng lẽ người định dùng mạng của mình đổi mạng của bọn chúng sao. Chỉ sợ dù cho người làm như vậy, bọn họ cũng sẽ không cảm kích.

- Bọn họ chẳng những không lĩnh tình là bọn hấn cùng cười nhạo cho, ta chỉ dựa theo ý nghĩ của mình cùng ý niệm làm việc.

- Thật sự là đầu gỗ.

Phì phì đều có chút nhìn không được.

Các cường giả công kích vẫn tiếp tục như trước, lực lực thực lực tiêu hao tổn hại, loại tình huống quần quýt này làm Lý Dật cơ hồ phát điên.

- Lực lực, chúng đều là một đám cường đạo háms lợi, người không đáng cứu bọn họ. Nói sau, nếu người vẫn lạc, thiên phong đế quốc sẽ không có Đấu Thần thủ hộ, chẳng lẽ người nguyện ý nhìn thấy loại tình huống này phát sinh sao?

Lực lực khóe miệng nở ra một nụ cười khổ:

- Sẽ không, không có ta, thiên phong đế quốc còn người nữa. Lý Dật, đáp ứng ta, tu luyện thiên ma đấu khí có thể có rất nhiều phương pháp, đừng có luyện hóa đấu khí hạt giống.

Lực lực ngữ khí làm cho người nghe giống như di ngôn lâm chung, cái này làm cho Lý Dật cảm thấy một hồi chua xót.

Đã trải qua nhiều như vậy, lực lực thực lực siêu phàm, tính tình không màng danh lợi, trạch tâm nhân hậu, cho dù là Lý Dật không phải người tốt, tại trước mặt lực lực, đều sinh ra sùng kính.

- Người cũng không thể chết.

Sau một lát, Đấu Thần điện tổng Điện chủ, hắc y điện sĩ, An Đức viện trưởng cùng Thiên Ma Tông, Yểm Ma Tông hai vị tông chủ xuất hiện ở trước mặt Lý Dật.

Về thực lực mà nói, bọn người Lý Dật cũng không thiệt thòi, có hại chỉ là tâm lý, cùng với tín hiệu cường giả sắp đuổi tới số lượng kinh người.

- Tổng Điện chủ các hạ, các người tới cực nhanh.

- Lý Dật, nghe bản điện nói một câu, thúc thủ chịu trời không cần phải tạo thành hy sinh vô ích.

Xem ra lực lực đến chết, đối với cái vị Đấu Thần điện tổng Điện chủ này cũng là xúc động không nhỏ.

Lý Dật cũng nhin không được tức giận:

- Mẹ mày, Lão Tử tu luyện cái đấu khí gì đó thì liên quan người đánh rắm à. Mấy ngàn mấy vạn dặm truy sát ta, con mẹ nó người ăn no rồi việc không có việc gì có thể làm sao? Chẳng lẽ người cũng như An Đức viện trưởng, muốn thiên ma đấu khí công pháp sao? Nếu là như vậy, ta không cho người biết, mơ tưởng.

- An Đức viện trưởng, người nghĩ tu luyện thiên ma đấu khí sao?

Nghe được Lý Dật lên án, tổng Điện chủ lập tức đưa ánh mắt chuyển hướng nhìn An Đức, ở chỗ sâu trong ánh mắt kia, có sát ý làm cho người bất an.

- Tổng Điện chủ, đừng nghe tiểu tử kia nói hươu nói vượn, ban ngày, hắc không phải còn đang trước mặt thần tôn vu hãm người có chủ ý thiên ma đấu khí sao?

An Đức vội vàng giải thích.

794. Q.6 - Chương 395: Tru Sát An Đức

Nghe thấy An Đức giải thích, Lý Dật trào phúng cười:

- Thật là ta nói hươu nói vượn sao? An Đức viện trưởng, người đường đường là tuyệt đỉnh cường giả, chẳng lẽ dùng khí thừa nhận cũng không có sao?

- Người có tư cách gì để giáo huấn ta. Hừ, đừng có ngoan cố chống lại, Á Bồi chính là nơi táng thân của Lý Dật người.

Đấu võ mồm chính là Lý Dật cường hạng, Lý Dật lập tức phản kích nói:

- Tại hạ đương nhiên là không có tư cách giáo huấn viện trưởng các hạ, về phần nhân phẩm viện trưởng các hạ có vấn đề, tựa hồ cũng không phải không chê vào đâu được, những thứ khác không nói, mượn chuyện ngày hôm nay mà nói. Dem đại đạo sư lên ngăn cản trước mặt địch nhân để ỉnh chạy trốn, loại chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có An Đức viện trưởng có tâm lý tổ chất siêu cường, sát phạt càng quyết đoán mới có thể làm ra được. Ta nói có đúng không? Tổng Điện chủ các hạ.

Hy sinh đại đạo sư đổi lấy an toàn của mình, cái này hoàn toàn là An Đức rơi vào đường cùng vô ý thức tiến hành, nhưng xác thực chứng minh người này âm tàn rồi. Lý Dật lấy việc này nói ra, còn xác thực làm dờ đi mục đích.

- Đó là nội bộ của La Lan học viện, chúng ta không có quyền can thiệp, Lý Dật, bản điện chủ vẫn câu nói kia, xem tại người tuổi còn trẻ tu luyện tới cảnh giới này không dễ, bản điện cũng thật sự cũng không muốn lấy tính mệnh của người. Chỉ cần người tiếp nhận điều kiện của ta, ta dùng danh nghĩa Đấu Thần điện hướng người đảm bảo, tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người. Đây là cơ hội cuối cùng, hy vọng người không cần phải làm ra những lựa chọn không sáng suốt.

Lý Dật nghe được lời của Đấu Thần điện tổng Điện chủ nói, quả thật có vài phần thành khẩn bên trong, chỉ là hắc đưa ra yêu cầu, Lý Dật căn bản không có khả năng tiếp nhận. Bị phế đi thiên ma đấu khí, cho dù lưu lại tánh mạng, cũng bất quá kéo dài tánh mạng mà thôi, mấy trăm năm hoặc là mấy ngàn năm sau, thì nhất định phải chết. Nhưng giữ lại thiên ma đấu khí, thì có thể tu luyện tới phong hào Đấu Thần, mới có thể không bao giờ chết.

- Thật xin lỗi, ta không thể đáp ứng người, tổng Điện chủ các hạ.

Lý Dật quyết đoán cự tuyệt.

- Không biết tốt xấu gì.

Lý Dật duy nhất không quen thuộc Thiên Ma Tông tông chủ quát mắng:

- Lý Dật, người y vào đầu bát giai ma thú, cho là mình còn có tư cách cùng chúng ta chiến đấu sao. Đáng tiếc người còn không có rõ ràng, ma thú cuối cùng vẫn là ma thú, chỉ số thông minh của chúng nó không có cách nào cùng nhân loại chống lại. Đừng đợi cho sự tình không cách nào vẫn hồi lại hối hận, hiện tại đầu hàng chính là lựa chọn tốt nhất.

- Loại người này cùng hần nhiều lời vô ích, động thủ đi.

Tựa hồ là vì hướng mọi người chứng minh chính mình không có cần thiên ma đấu khí, An Đức sốt ruột đòi đánh.

- Lão bất tử kia giao cho ta.

Lý Dật nảy sinh ác độc nói, đã hạ sát ý.

- Đấu Thần điện gia hỏa cũng chỉ có thể do ta đối phó rồi.

Bát giai ma thú cũng là nghĩa khí, ít nhất là so sánh với nhân loại, càng thêm ngay thẳng hơn. Nếu không dùng lập trường của hần, những người này ở giữa tranh đấu hần quan tâm làm gì, đại khái có thể vỗ vỗ cái hông rời đi.

- Thối tiểu tử người thật là chọn lựa tốt, chẳng lẽ để cho ta đối phó hai cái Ma Tông tông chủ sao.

Phì phì không vui, nói.

Cũng không có cách nào, cũng là nhân số bên mình kém hơn. Đã không phải do phì phì báo oán, Lý Dật sớm đã một chưởng phách về phía An Đức, còn bát giai ma thú cùng Đấu Thần điện tổng Điện chủ, hắc y điện sĩ cũng giao thủ. Còn lại hai vị Ma Tông tông chủ tự nhiên cũng sẽ không tự hạ mình đi khiêu chiến Lý Na, đấu khí đánh ra liền hướng đại đạo sư Phì Phì công kích tới.

Trận đánh nhau chết sống này, cùng trận đánh trên đỉnh núi cao chọc trời quyết đấu lại có bất đồng, chúng cường giả đều không có sử dụng đấu khí pháp tắc cùng đấu khí lĩnh vực đối kháng, mà là lựa chọn đấu khí công kích.

Hai đại Đấu Thần, đồng thời ra tay, loại lực lượng này đều rất là kinh người, Lý Na vừa lui lại, rút lui ra sau mấy trăm mét, lúc này mới thoáng định trụ thân hình, khỏi bị đấu khí mãnh nhỏ xâm hại.

Trên mặt, Bát giai ma thú đối phó hai vị cường giả Đấu Thần điện, trên đại thể còn có thể đánh ngang tay, Phì phì tình thế cũng có chút không ổn, trước mặt hai vị Ma Tông tông chủ liền thủ tiến công, chỉ có liều mạng phòng ngự mà thôi.

Mà Lý Dật bên này, bằng vào uy lực siêu phẩm thần binh Phá Thiên kiếm, Lý Dật tựa hồ còn chiếm không ít ưu thế.

Mấy lần giao phong, Lý Dật bây giờ đối với An Đức đã phi thường minh bạch, hôm nay hần tính toán tru sát vị Đấu Thánh cường giả này. Trước khi tấn thẳng đến Đấu Thánh cường giả, đây là chuyện tình không thể tin được, nhưng bằng vào thiên kiện khôn châu cùng Phá Thiên kiếm, Lý Dật có lòng tin tại đồng cấp khiêu chiến đối thủ cao hơn vài tinh.

Đồng dạng, An Đức cũng không ôm từ trong miệng Lý Dật đạt được thiên ma đấu khí công pháp, hần hiện tại một lòng chỉ muốn cho Lý Dật biến thành một cỗ thi thể.

Rồi đột nhiên rời khỏi vòng chiến, Phá Thiên kiếm rời tay, nhẹ nhàng chém về phía An Đức, thừa dịp An Đức ứng phó siêu phẩm thần binh, Lý Dật về động thủ quyết, thiên địa biến đổi, một cỗ hơi lạnh thấu xương có vô số bông tuyết bay ra.

Nhìn thấy Lý Dật Bằng tuyết Liên thiên phá lợi hại, An Đức cũng không dám khinh thường, phát ra vài đạo đấu khí tơ nhện cùng Phá Thiên kiếm dây dưa, thân hình rất nhanh quay ngược trở lại, bản thân lấy ra thanh dị hình băng khí, hướng Lý Dật đập bẻ xuống.

An Đức quan sát cực nhanh, nhanh đến vượt qua Bằng tuyết Liên thiên phá thời gian súc thể quá ngắn.

Nhìn thấy dị hình binh khí kẹp lấy đấu khí năng lượng sắc bén, Lý Dật khoe miệng không khỏi hiện lên một tia âm lãnh. Bỗng nhiên, Lý Dật rất nhanh biến mất, phẳng phất như chưa từng có tồn tại ở đây.

- Ẩn thân đấu kỹ? Hừ, chút tài mọn cũng không biết xấu hổ lấy ra.

An Đức quát một tiếng, năng lực cuồng hãn dựa theo ý niệm nhằm vào khí tức Lý Dật oanh kích tới. Nhưng hãn rất nhanh phát hiện, chính mình oanh kích mục tiêu lại là một phiến hư không, sau đó vô thượng hàn ý phía sau lưng theo hãn đổ xuống.

- Bằng tuyết Liên thiên phá.

An Đức nghĩ cũng không sai, tiến công mới là phòng thủ tốt nhất, nhưng hãn đánh giá thấp vận bộ của Lý Dật quỷ dị cùng ẩn thân đấu kỹ đến từ Đấu Thần điện tổng Điện chủ cao cấp, hai Bạch hổ đấu kỹ Bằng tuyết Liên thiên phá thời gian súc thể ngắn không thể tưởng tượng được.

Bạch Hổ đấu kỹ phát ra, oanh kích về phía phía sau lưng An Đức, Lý Dật biết mình đã đánh cuộc thắng. Mặc dù tính toán đúng, nhưng Lý Dật cũng mạo hiểm quá lớn. Đồng thời sử dụng vận bộ, ẩn thân đấu kỹ, nhưng lại đánh ra một chiêu Bạch Hổ đấu kỹ, lúc này nếu có nửa phần sai lầm, như vậy rất có thể ăn trộm gà bắt còn mất nắm gạo.

Nhưng, cường giả so đấu không có nếu như, sự thật trước mặt Bạch Hổ đấu kỹ hung hãn làm cho An Đức không cách nào bố kết phòng ngự năng lượng.

Dù sao cũng là Đấu Thánh cường giả nổi danh từ lâu, trước mắt chính mình bố kết phòng ngự đã không có khả năng hoàn toàn chống đỡ Bạch Hổ đấu kỹ của Lý Dật, An Đức hung ác, thân hình chợt hiện, đón những bông tuyết không lùi mà tiến tới, cố gắng xé mở một đạo lỗ hổng. Làm cho Bạch Hổ đấu kỹ năng lượng hoàn toàn oanh kích tại trên người của mình, chẳng liệu mạng, ngăn cản được luồng công kích thứ nhất, hãn chuyển biến cùng Lý Dật cận thân triển đấu, bằng cách này khắc chế uy lực Bạch Hổ đấu kỹ.

Ẩn chứa năng lượng cuồng hãn, những bông tuyết rất nhanh đánh nát hộ thể đấu khí của An Đức, trực tiếp xâm nhập, quần áo bị xé nát, vô số lỗ máu xuất hiện ở trên thân thể An Đức.

An Đức có ý đồ không có sai, nhưng trả giá một cái giá cũng rất là thảm trọng.

- Cho rằng như thế này thì xong rồi sao?"

Trước mắt An Đức không để ý thương thế, dị hình binh khí mang theo cực hạn năng lượng đấu khí của Đấu Thánh cường giả hung hăng chém tới, Lý Dật lần nữa về động thủ quyết, bị An Đức xông đến, đấu khí mảnh nhỏ lần nữa hội tụ, đánh thẳng sau lưng An Đức.

An Đức ngoan độc, Lý Dật ác hơn. Dù cho An Đức có dị hình binh khí có thể công phá hộ thể đấu khí phòng ngự của Lý Dật, nhưng Bạch Hổ đấu kỹ đợt thứ hai công kích cũng làm An Đức bị đả kích trí mạng.

Người chết ta sống, lưỡng bại câu thương.

- Xích, xích.

- Phốc.

Dị hình binh khí không có lo lắng đem hộ thể đấu khí quanh thân Lý Dật đánh thành vô số mảnh nhỏ, sau đó đâm thẳng vào ngực Lý Dật, máu tươi đỏ thẫm từ binh khí cũng chậm rãi chảy ra. Mà cùng lúc đó, đấu kỹ năng lượng cuồng hãn giống như cuồng phong đảo qua, đem An Đức cùng Lý Dật cuốn ra mấy chục thước, phát ra một tiếng nặng nề, đập vào trên mặt đất.

- Lý Dật.

Một mực chú ý Lý Dật, Lý Na phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bay vút ra. Chỉ thấy An Đức quần áo tả tơi, thân thể mập mờ nằm trên thân thể Lý Dật không ngừng run nhè nhẹ, máu tươi từ trên người hắt ồ ồ tuôn ra. Mà Lý Dật phía dưới hắt, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt trắng bệch không có chút huyết sắc.

- Lý Dật ca ca, chàng thể nào rồi?

Lý Na khẩn trương, ra sức đẩy An Đức ra. Nhưng thân thể An Đức cùng Lý Dật tiếp xúc thân mật như thế, miệng của hắt tựa hồ còn cắn lấy bờ vai Lý Dật, răng trắng hỗn hợp với máu tươi đỏ thẫm, làm cho người không rét mà run.

- Ta không sao, Na Na, yên tâm đi.

Lý Dật mở to mắt, nhìn thấy Lý Na, thoải mái mỉm cười, tuy nhiên mỉm cười có vẻ miễn cưỡng.

Lý Dật thương có nặng hay không, An Đức có dị hình binh khí cơ hồ xuyên suốt thân thể của hắt, may mà tại thời khắc mấu chốt, Lý Dật chuẩn xác động đậy thân thể, tránh được bộ vị trí mạng. Nhưng thương thể kia nói nhẹ cũng tuyệt đối không nhẹ, bộ ngực bị đâm ra lỗ máu bằng chùy quyền đầu, thương thể kia nếu là đặt vào người thường không có tu luyện qua đấu khí, đây tuyệt đối là vết thương trí mệnh.

Cùng An Đức so sánh, Lý Dật may mắn hơn nhiều. An Đức viện trưởng uy sanh lừng lẫy, đã hoàn bị đánh chết, tất cả nội tạng của hắt đều bị chấn đặc nát bấy. Lý Dật đứng lên đá hai chân lên thi thể, xác định không còn sinh khí, không khỏi có chút đáng tiếc, nếu không luyện hóa biến thành mị ảnh khôi lỗi của mình, vậy cũng thêm một lá bài tẩy.

An Đức ngã xuống không có khả năng gây ra ảnh hưởng với những cường giả khác.

- Lý Dật, mau tới hỗ trợ ta.

Phì phì thấy Lý Dật giết chết An Đức, hưng phấn la hét, ý chí chiến đấu bùng bùng phấn chấn, đôi mắt hai đại Ma Tông tông chủ điên cuồng tấn công bắt đầu có lòng tin thủ thắng.

- Phì Phì đại đạo sư, người có làm hay không, Lý Dật hắt bị thương.

Lý Na bắt mắt thay cho Lý Dật, trong hốc mắt nước mắt cơ hồ muốn tuôn chảy ra.

Bát giai ma thú cùng hai đại cường giả Đấu Thần điện ở giữa quyết chiến cũng bắt đầu gay cấn. Theo đấu khí đến đấu kỹ so đấu, lại đi vào đấu khí pháp tắc cùng đấu khí lĩnh vực đối kháng. Thực lực bát giai ma thú dù sao cũng không có cách nào cùng Lục lực so sánh, Đấu Thần điện tổng Điện chủ có được hắc y điện sĩ cung cấp đấu khí trợ giúp, tuy chỉ có một mình hắc y điện sĩ, nhưng từ trên mặt bát giai ma thú ngưng trọng, hắt cũng đang nỗ lực chèo chống.

Na Na từ thông dong giới lấy ra vài hoàn ích khí bổ huyết hoàn đưa cho Lý Dật ăn vào, miệng vết thương dưới tác dụng của thánh hệ đấu khí, đã bắt đầu lấy mất thương có thể thấy được tốc độ khôi phục, ăn vào được hoàn, Lý Dật cảm giác một dòng nước ấm từ tứ chi kinh mạch chạy đi.

- Mẹ nó, chỉ có chút thương da thịt thì tính cái gì, mau tới hỗ trợ ta, ta nhanh chịu không được.

Phì phì vẫy gọi, nhưng tình huống tự bảo vệ mình vẫn dư sức có thừa.

Thương thể khôi phục một chút, Lý Dật đứng dậy, quét mắt nhìn vào chiến trường, sau đó tề ra Phá Thiên kiếm, đấu khí rót vào, trên kiếm đấu khí năng lượng cuồng loạn không ngừng run rẩy.

795. Q.6 - Chương 396: Thành Toàn

Mắt thấy Lý Dật một lần nữa đầu nhập chiến đấu, Phì phì là người cao hứng nhất. Nhưng làm hắt thất vọng chính là, Lý Dật cũng không có giúp hắt, mà thân hình lác lư, tăng vọt mấy lần Phá Thiên kiếm chém về phía hắc y điện sĩ sau lưng Đấu Thần điện tổng Điện chủ.

- Trước giúp ta a, Ngu ngốc.

- Phì Phì đại đạo sư, người có thể đứng vững.

Lý Na động viên cho phì phì.

Cảm nhận được Phá Thiên kiếm khí vô kiên bất tồi sắc bén vô cùng, hắc y điện sĩ thần sắc rùng mình, phía sau hẳn chính là tổng Điện chủ, ngoại trừ chọi cứng một kích này, tựa hồ cũng không biện pháp xử lý tốt hơn.

Thánh hệ đấu khí đột nhiên phát ra, ở trước mặt hẳn kết xuất một đạo hình phòng ngự thuần, giống như thần quang chói lọi, cái hình phòng ngự thuần này lóng lánh quang mang chói mắt, ầm ầm đem Phá Thiên kiếm siêu phẩm thần binh đè xuống.

Chỉ biết là trong chín hệ đấu khí, thánh khí chữa thương khôi phục tốt nhất, Lý Dật thật không ngờ thánh hệ đấu khí có thể được hắc y điện sĩ tu luyện tới loại cảnh giới này.

- Oanh, oanh.

Phá Thiên kiếm cộng thêm đấu khí năng lượng của Lý Dật, oanh tại phía trên hình phòng ngự thuần, năng lượng tàn sát bừa bãi làm không gian vạn vạo, lan đến gần hai đại đấu khí lĩnh vực của Đấu Thần cường giả.

- Muốn chết.

Đấu Thần điện tổng Điện chủ hừ lạnh một tiếng, hai mắt hơi mở, một cổ đấu khí tư nhện từ đấu khí lĩnh vực, hướng Lý Dật cuốn tới.

Đấu khí lĩnh vực chiến đấu làm không gian lập tức một hồi kịch liệt ba động, một cổ lực lượng không cách nào chống lại đem Lý Dật hút đến.

Lý Dật hoảng hốt, không nghĩ tới Đấu Thần điện cái lão quái vật này cùng Đấu Thần cường giả so đấu đấu khí lĩnh vực còn có thể phân tâm công kích hẳn, Phá Thiên kiếm liên tục chém bổ, cố gắng oanh tán đấu khí tư nhện này.

Nhưng càng là phản kháng, hấp dẫn chi lực này lại tựa hồ như càng thêm mãnh liệt, trên mặt đất, lập tức hiện ra hai đạo vết nứt thật sâu. Nếu như bị cuốn vào đấu khí lĩnh vực của hai đại Đấu Thần cường giả giao chiến, vậy sẽ phát sinh cái dạng hậu quả gì, căn bản không cần nghĩ. Ý thức được điểm này, Lý Na bay xẹt tới, hoàn toàn không để ý chính mình chỉ là Đấu Vương cường giả, một tay cầm thật chặt tay Lý Dật, một tay xử dụng kiếm đâm thật sâu vào trong lòng đất.

Lý Na ra tay, cũng chỉ làm Lý Dật tới gần đấu khí lĩnh vực không gian tốc độ thoáng chậm dần, cước bộ cùng kiếm cùng mặt đất ma sát phát ra âm thanh chói tai, liên tiếp nổ lên, thanh âm làm cho người động dung.

- Buông tay, Na Na.

Lý Dật ý thức được với lực lượng hai người bọn họ, căn bản không cách nào kháng cự lực hấp dẫn này, Lý Na làm như vậy, không khác chôn cùng.

- Ta không, nếu chết cùng chết.

Lý Na cố chấp nắm chặt tay Lý Dật.

Càng ngày càng gần, chỉ còn hai ba thước, trong đấu khí lĩnh vực này thuộc về không gian Đấu Thần cường giả, đủ để nát bấy bất luận cái gì xông vào, lúc này cảm giác hít thở không thông, mà ngay cả Lý Dật Đấu Thánh cường giả như vậy, cũng không khỏi sinh ra cảm giác vô cùng sợ hãi. Lý Na Đấu Vương cường giả không có thực lực, vẫn đang dùng khí giữ chặt Lý Dật.

- Na Na, buông tay.

Lý Dật cơ hồ là dùng ngữ khí mệnh lệnh nói ra. Nhưng Lý Na đã hạ quyết tâm cùng với Lý Dật đồng quy vu tận, mắt thấy khuyên bảo không ngừng, Lý Dật khê cần, khoát tay, Phá Thiên kiếm chém về phía cánh tay trái Lý Na đang nắm lấy.

Mắt thấy Lý Dật muốn tự mình hại mình để cứu Lý Na, con mắt bát giai ma thú có chút chớp chớp, tựa hồ quyết định, tay quyết nhất thời biến đổi, trạng thái giằng co đấu khí lĩnh vực không gian, lúc này không gian ba động kịch liệt phát ra thanh âm “Ti ti ti”.

Lúc này hấp lực dừng lại, mất đi hấp lực, Lý Dật cùng Lý Na lập tức bị phản chấn đi văng ra ngoài.

Nguy hiểm thật, chậm thêm một chút là cánh tay trái Lý Dật chắc bị phế đi.

Lại nhìn trên chiến trường, cái đấu khí lĩnh vực kia cơ hồ hủy diệt không gian, năng lượng cuồng hân tàn sát bừa bãi, còn đối với mặt bát giai ma thú lại khôi phục ma thú hình tượng, nằm co ro trên mặt đất, không biết sống chết.

Đấu Thần điện tổng Điện chủ tình huống cũng không tốt hơn, khoe miệng tràn đầy máu tươi, ngồi ngay đó, nếu không có hắc y điện sĩ tại phía sau hỗ trợ, chỉ sợ hắc khí lực ngồi ngay ngắn cũng không có.

- Ma thú hung mãnh đánh, đáng chết, cũng không muốn sống nữa, rõ ràng vì cứu một nhân loại mà cam nguyện tự sát.

Tổng Điện chủ không thể tin được thì thảo lẩm bầm.

Ma thú hung mãnh, loại cao giai ma thú này có kỹ năng đặc biệt, có thể biến thành bất kể loại cường giả nào. Đấu Thần điện tổng Điện chủ có thể lấy một cái mạng, ngoại trừ vận khí, còn may mắn là hắc y điện sĩ thời khắc mấu chốt ra tay, ngăn cản một bộ phận lực công kích.

Chạy nhanh tới trước mặt bát giai ma thú, chỉ thấy trong mắt ma thú đã không có sinh khí, Lý Dật cũng thật không ngờ, ma thú này rõ ràng vì cứu mình mà sử xuất ra ma chi hung mãnh, tương mình với ma hạch chuyển hóa để toàn bộ công kích, ma thú cũng chính thức chết đi.

- Ta đã tận lực.

Đây là câu Ma thú nói sau cùng.

Ma chi hung mãnh làm Phì phì cùng hai đại Ma Tông tông chủ chiến đấu cũng dừng lại. Trên chiến trường, ngoại trừ dư vị cường giả ồ ồ thở dốc, rất cuộc nghe không được bất luận cái tiếng vang gì.

Bát giai ma thú tuy nhiên ngã xuống, nhưng hai đại cường giả Đấu Thần điện thực lực đại tổn, hai vị Ma Tông tông chủ nếu muốn bắt Phì phì, cũng cần trả giá một cái giá lớn. Trận này có thể được xưng tụng cường giả chi tranh hiếm thấy, rất cuộc ai cười đến cuối cùng thật sự rất là khó nói.

- Lý Dật, các người đi thôi.

Sau nửa ngày, Yểm Ma Tông tông chủ mới hướng Lý Dật giương giọng nói. Tiếp tục đánh xuống, sợ rằng cũng khó.

Nhưng Yểm tông chủ quyết định cũng không có nghĩa là quyết định của tam đại thế lực, hắc y điện sĩ lập tức phản bác nói:

- Yểm tông chủ có gì nói ra lời ấy, chẳng lẽ An Đức viện trưởng chết vô nghĩa sao, tổng Điện chủ đại nhân không công bị thương sao?

- Dựa vào bốn tông xem, Lý Dật tu luyện thiên ma đấu khí cũng là số trời, nếu không, như thế nào ma thú đều hỗ trợ hắn. Điện sĩ, người ta còn là thuận lòng trời.

- Cái gì số trời? Thú lắm, chúng ta cố gắng nữa một bữa, không lo tiểu tử này hôm nay không đền tội.

- Đấu Thần điện còn tin tưởng như thế, Yểm Ma Tông chờ tin tức tốt của Đấu Thần điện.

Yểm tông chủ cũng là quang côn, nói xong nhấc chân bước đi. Đi đến bên người Lý Dật, vị Yểm tông chủ này rất có lòng hiệp nghĩa can nghĩa đảm dừng một chút, nói:

- Lý Dật các hạ, nếu như hôm nay không chết, Yểm Ma Tông tùy thời hoan nghênh các hạ tiến đến làm khách.

Yểm Ma Tông tông chủ thái độ nghịch chuyển làm cho chúng cường giả đều cảm thấy ngoài ý liệu, mà ngay cả Lý Dật cũng giật mình không thôi. Tuy nói cùng Yểm tông chủ từng có gặp mặt một lần, cũng rất là

?ÊT w- M?QM; [m M ? HšM M? m i`QM; ç|- +ÁM F?¬M; ç M KS+ H`K ç®B T?QÆM
T?ªM #°B M?Q p"vX

@ >W- u K i¬M; +?O ?ªQ F?Q T?€+?- +?9M; i F?¬M; +? T?K+ F?¬M; çQÊ+ iB m i
h´M; æB M +?O H¢M? HMM; M|B- #'i [m€ M|B HÌB M"v- HQ H„M; i?"i bU +kM; F?¬M
G•K i`"M T?ªM #°B- /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H" b€M; bm®iX u K i¬M; +?O +MM; C
i?•M ?bM? p9i F?¬M; K" çB- i`QM; M?€v K„i HB M #B M K'i î F?¬M; i`mM;5

@ *ÁM h?B M i¬M; +?O\ *| T?ªB H" +kM; Km®M ç€M? +m°+ K°i H-M\
æ'm h?¬M çB M i´M; æB M +?O çQ €M? K„i +?mv M ?QÈM; M?bM p T?Q h?B M .

o` h?B M J h¬M; +?O M"v i?Q¢i M?bM +MM; u K J h¬M; iQM? M i ?Q"MiQ"MF?€
•K H½M?- M;?2 çQÊ+ ?ÄB- +kM; F?¬M; i`ª HÌB- +?d H" H¢M? HMM; ?W ? B iB M;-

@ h?B M K pW ` - i?b i`,K i¬M; HQ¢MX h?®B iB m iY- M;mv M H B M?[M; HÌB M
+O M;QÆBX

S?b T?b H¢B p¶ iQ K¼M; #"M i v HÈM iB M; ç€M? i`®M; `2Q ?ÁX

s€+ i?U+ çO HQ¢M `²B- iW F?B i`î H¢B æ'm h?¬M ç¢B HK+ ç M M v- K°i çQìM; #` ç
;B|i M? KQ K€m- Gw ."i ç½ +| +?9i Qi +? i H†M;X G9+ M"v M;?2 çQÊ+ +•m FB ç½

@ h i?„M;- Gw .”iX

hU M?Q K°i +QM K Q i?B M i•M p¢M F?´`®i +K+ #„i çQÊ+ +QM +?m°i- G hmv i S
i`QM; i v- H¢B F?¬M; MĐ ç€M? +? iX

@ h?“i ç€M; i?QÆM;- Gw .”i- m´M; i K°i KU+ ç2K M;QÆB i`Î i?“M? i?“M? ç®B i?
+?QM? H`#B m ?B M M;QÆB ?¬K M v [m€ H`K i i?“i p¼M; `²BX ob K°i M[M?•M M
M`v +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q H`K°i M;QÌB +| i? H`K ç¢B bU M;?B TX E€i?“i i?
M;QÆB- ;B i M;QÆB- i ibK i?9 p`MÆB ç•m- ? ? ?

G hmv i S?QM; +U+ F€ ç„+ w- +€B i?“M; HÊB M`v iÊB [m€ F?¬M; / /`M;X æ€M; iB
?“M H-K #-K ?Q`M iQ`M K`i çB w M;?o - #ÎB pb Gw .”i ç½ F?¬M; +| i`B ;B€+- F?¬
çQÊ+ ?„M ç M; ç„+ w M?Q p`vX

@ L m H`M?Q p`v- M;QÆB T?ªB çB +MM; M[M?•M +O M;QÆB i?¬BX

G hmv i S?QM; M|B- T?Q i`M i?Q HQM; iB M ç`m F?Q [m M; ?Q ;B®M; M?Q M?Q

dNdX ZXe @ *?QÆM; jN3, æQÊ+ *Sm oÈi

J„i i?“v G hmv i S?QM; Km®M` i v i`m b€i- +?9M; +QÌM; ;Bª p•v t2K ç m F?¬M; p

@ Gw .”i K¼B M;QÌB HB M i?O i`m b€i- /U p`Q +€B ;b M;QÆB H`M;QÌB çQ¢i +¬M

@ æ9M; p`v- +¬M; H Q M`v iQM? M?Q i? M`Q- G½Q hY +ÁM +? i? B ?mvM? ç \

@ h|K H¢B F?¬M; i? ç °i M;QÌB G hmv i S?QM; +?B K iB M M;?B- M m F?¬M; T?
K`i K¢M; /QÈB FB K Gw .”i `²BX

@ L?QM;

@ >½v ç +?Q æ`m h?¬M çB M i´M; æB M +?O ç M i€+ +?OX

@ h`QÊ+ ? i;B i Gw .”i ç½- iB m iY M`v [m€ /¼ M;QÌB- F?¬M; +? i ç m F?B M M;Q

G8+ M`v K¼B M;QÌB ç m M;?`Hm”M +”M; M;”v +”M; F`+? HB i- B +kM; M;?o Km®
;B®M; M?Q K°i ç€K F M F M- +® ;„M; tû t€+ ,M i?B i? ç°M; p`i p`vX

@ æ m +9i M; vX

J°i i? M?•K H¢M? HMM; p M; H M- +?9M; +QÌM; ;Bª [m v ç-m M?bM H¢B- +?d i?“v
ç iY i`QM; i¬M; ?° i®M; t•K M?“T p`Q i`QM; ç€K M;QÌBX

@ æWM; +½B- i`m b€i Gw .”i i`i +ª K¼B M;QÌB ç m +| +¬M; H Q- +?Q M M i`i +ª K¼
iB M i?QÎM; +€+ M;QÆB K¶B M;QÌB ç m +| i? T?•M ç M- p T?¬M +? i?mvM? ç - /
iB M i?QÎM; M? M? +?|M; [m # M FB ç,M; Fw- [m€ ?¢M F?¬M; çQÊ+ HoM?X

h?B M i¬M; +?O HÌB M|B pW ` - +?9M; +QÌM; ;Bª +kM; p¬ T?€T T?ªM ç®B M[- +?,
æ`m h?¬M çB M i?QÆM; HQÊM; [m X `”i [m€ HÌB M`v H¢B çQ iÊB K°i T?2M ?¶M
+QÌM; i? M;½ tm®M; H”T iS+ i?“M? #€M? i`€B- +kM; #`i F H`F?¬M; H`i?•M ?[m
#„i ç-m çB M +m²M; i?m i?“T i?B i? X

h?B M i¬M; +?O H„+ ç-m- +kM; F?¬M; çB +?9 w- +?mv M ?QÈM; p T?Q Gw .”i- M

@ hB M ?„M H M çQÌM; çBX h´M; æB M +?O +| HÌB Km®M M|B pÈB M;QÆBX

oW /Si HÌB- #¶M; M?B M- i`M #-m i`ÌB tm`i ?B M K°i +€B HK+ ;B€+ ?bM? ç² T?M
F?m +? i€M- +?2 ç”v ?ÆM T?•M MY +ª #-m i`ÌB- ç2K +?9M; +QÌM; ;Bª /QÈB #-m

æ² T?M H|2 ` FBK ?Q`M; b„+ [m M; ?Q [m, /`H9+ b€M; H9+ i®B #B M ?| K`v H-
F?¬M; K°i iB M; ç°M; p T?Q +?9M; +QÌM; ;Bª Q M? FQ+? tm®M;X

E?¬M; +| K°i iB M; ç°M;- M?QM; +€B ç² T?M M`v H¢B `M +?S K°i +´HU+ HQÊM; [
K½M? HB i- F?¬M; ;B M +kM; #` ?| i?“M? ?Q p¬- FBK ?Q`M; b„+ [m M; ?Q ç°i M

H"K i'i +^a K¼B M; QÌB +^a K i?'v K°i K^aM? K Km°B- F?¬M; +€+? M"Q M?bM `äX GQF
 K'v H-M- b m ç! KÈB /-M /-M #B M K'iX G9+ M"v +QM K„i i'i +^a K¼B M; QÌB #„i ç-
 Km°B- ?B M i`QÌM; K°i K^aM? H†M; BKX
 L?[M; +QÌM; ;B^a FB M i?S+ `°M; `½B i`QM; w M; ?o iQ€i ` ? B +?[, K T?€TX
 æ•v H"K T?€T M"Q ç!- K" imv i F?¬M; T?^aB ç'm F?Q ç'm F„X
 o'M ç M"v- i`QM; +?9M; +QÌM; ;B^a +! +QÌM; ;B^a M"Q im Hmv M K T?€T\ *! M; QÌB
 Km°B K T?€T\
 æ€T €M `i M? M? +¬M; #®- #ÎB pb b m F?B +?Q€M; p€M; - G hmv i S?QM; p K†i
 @ Gw . "i #B M K'i F?¬M; i?'vX
 LÆB Gw . "i M^K p"i tm®M; - +?d +ÁM H¢B p" B ; B¼i K€m- p" B ; B¼i K"m çÄ b"K ç½ +
 iU ?² M?Q +?Q iWM; tm'i ?B M- [m, /` #B M K'iX
 @ J M!- B H"KX
 G hmv i S?QM; ?'M ? M M!B- ?„M H" M; QÌB T?^aM SM; ç-m iB M- M; QÌB im Hmv M
 Km®M ç°+ +?B K KQÌB S+ ; B^aB i?QÎM; - H'v Gw . "i #„i çBX
 @ J T?€T bQ\ hBM? HBM? i°+X
 h?B M J h¬M; H¢B M; ~M; ç-m M?bM p T?Q #-m i`ÎB # Q H - i`QM; KB M; T?€i `
 @ *?d +! hBM? HBM? i°+ ç¢B K T?€T bQ- KÈB +! i? +! çQÊ+ K T?€T M,M; HU+ K
 s€+ i?U+ M?Q i? - +?S+ M; ?B T K T?€T bQ M"v i²M i¢B Î i`QM; i`mv M i?mv i- ç½
 F?Q i?`M? ?"M? i`QM; i? ; BÈB HQ" B M; QÌBX *^a æ'm h?¬M ç¢B HK+- M; Q¢B i`W
 ? i?®M; K T?€T- ç½ F?¬M; +! #'i Hm" M HQ¢B +?OM; i°+ M"Q +ÁM im Hmv M K T
 @ h?B M i¬M; +?O- M; QÆB M!B H" hBM? HBM? i°+ K M; Gw . "i çB b Q\ "¼M ?¼ i¢
 i?QÎM; b Q\
 @ h H"K b Q #B i- L; m M; ®+- M; QÆB pb +€B ; b F?¬M; bÈK ç°M; i?OX
 *Sm Gw . "i çB- t€+ i?U+ H" K°i p` hBM? GBM? K T?€T bQ- ?ÆM M[ H" K°i p` ç¢
 +kM; p¬ T?€T i`QÊ+ K†i M?B m M?•M HQ¢B +QÌM; ;B^a M?Q p"v- F?¬M; +QB B p"Q
 çÆM ; B^aM K M; Gw . "i çBX
 æQÆM; M?B M- Gw . "i +kM; F?¬M; #B i çB K M"v- ç'm F?Q FB i [m - +Æ ?² i?QÆ
 ?„M H•K ?¬M K X
 @ æ¢B K ç¢Q bQ- ?„M +ÁM +! i? +Sm b®M; b Q\
 æ†i +•m ?ÄB H" K°i +€B hBM? HBM? i°+ M K iY i?2Q b€i ç¢B K ç¢Q bQ- ?„M T?Q
 ç¢B K ç¢Q bQ iQÆM; ç®B- ?B M M?B M +! +?9i +? M? H +?- +MM; +! +?9i i?Î ?²
 i?Q€i Hv F?ÄB ç€K M?•M HQ¢B +QÌM; ;B^a- ?„M ç½ i" M ? i bS+ HU+X
 @ B #B i çQÊ+- b m F?B çB F?ÄB ç•v- +?9M; i H¢B i bK K°i +?¶ ?^aQ ?^aQ t2K tûi K
 @ æ¢B K ç¢Q bQ- M; QÌB M?'i ç`M? T?^aB +Sm b®M; ?„M- M!B +€+? F?€+- E?^aB a,
 hBM? GBM? M K iY M; [F?Q +U+ F€i ?"M? F?~M- ?„M +! F?m¬M K†i im'M K„ p¬ +M
 /"B +! +?9i M?9+ M?Q+?X
 @ *?ŠM; M?[M; H" E?^aB a„i G•K- K" iQ" M #° hBM? HBM? i°+ +?9M; i ç m F?' bÎX
 æ¢B K ç¢Q bQ #´ bmM; K°i +•m- b m ç! i?m" M i v H'v ` K T?€T iBM? i¢T ?QÈM;
 M?B M K°i ?²B +m²M; T?QM; /•M; H M- # M; QÌB i®+ ç° M? M? ?ÆM F?¬M; +?d K
 # v çB +U+ M? M?X
 " v p9i ç M H9+ i`ÎB i®B- ç½ +€+? • "²B /½v M9B K'v i` , K /†KX J„i i?'v T?Q /QÈB
 K T?€T bQ K M; i?2Q hBM? GBM? M K iY +MM; Gw . "i ?¢ tm®M; X

*~M i?"M ç2K ?,+ #~Q i`€Q i?€Q ` - ?B M ` H¶ i B /~B- Gw ."i î i` M HQM;hBM? G
M~v KÈB ?QÈM; i`'M M?Ä çB ç MX \*€B i`'M M?Ä M~v `i #bM? i?QÌM;- +?¶ M~v p„M
M?•M F?€+? [m çQÌM; çB [m - +?Q M M iBM iS+ +kM; +U+ F€ # i„+X h`'M i` M /
M?Ä- bBM? w +kM; çB m HBM?- F?„T MÆB i`M T?€ F?~M; +?`m M'BX L?bM i?'v +
#ªM H"TiS+ K†i K~v ?ÈM ?Î- ç2K # M;QÌB ç|M iB MX

æ¢B K ç¢Q bQ i?m ? B ;B M F?€+? T?ÁM;- i`U+ iB T çQ Gw ."i p~Q i`QM; T?ÁM

*ÎB #Ä ?,+ #~Q i` M M;QÌB Gw ."i- iBM? +ªM? i`QÈ+ K„i H`K ? B p` hBM? HBM? i°+
H MX "¼M ?¼ +ÁM +?Q iWM; ;†T [m M;QÌB i?QÆM; i? M†M; M?Q p"vX

*?d i?'v Gw ."i iQ~M i?•M M;Q¢B i`W #° K†i- +Æ ?? F?~M; +| K°i F?®B / i?`i ç-v
H"i H M- ç` T?QÆM; M;?B K i`¼M; i?"K +?Q H° ` #¢+? +®iX L;U+ #` M æS+ ç•K
F?~B T?K+ `²B- M?QM; H9+ M~v +kM; K°i H-M M[pĐ iQ M;X J v K~ Gw ."i i?•M i
HQM; HU+ ` M Hmv M- KB M; p i i?QÆM; imv M?B m- M?QM; H9+ M~v ç m F?~M;

@ G½Q i?B M ÆB- ç•v H~ +QM M;QÌB b Q\

hBM? GBM? M K iY ç°M; /mM; M|B- +Æ ?? F?~M; /€K H'v i v çKM; p~Q i?•M i? Gw
G9+ M~v i?b ç¢B K ç¢Q bQ i`M ç`M? ?ÆM M?B m- ?„M /Á tûi K¢+? ç"TGw ."i- iB
KQ K„i K~B Gw ."i- FB K i` b m MY M;~v- KÈB M|B,

@ "° /€M; H~ #` i?QÆM; i?ªK i`¼M;- M?QM; i?QÆM; i? +O ?„M +kM; F?~M; +| M;?
iQÈM; +?9M; i X >B M i¢B T?B M iQ€B HÈM M?'i- +?9M; i ç m F?~M; +| im Hmv

@ *€B ç| p~ +?[i?QÆM; ?„M +| [m M ? ;b b Q\

*MM; M?•M HQ¢B ç®B pÈB hBM? HBM? i°+ K T?€T ? i?®M; F?~M; #B i- hBM? H
T?€T bQ HQm H¢+ [m i? ;BÈB HQ~BM;QÌB FB - ç®B pÈB ? i?®M; ç'm F?Q +O i
*?Q M M hBM? GBM? M K iY +kM; F?~M; +~M F€ [m €B i¢B b Q T?ªB ?ÄB ` p'M ç

@ æQÆM; M?B M H~ +| [m M ? - L|B M?Q p"v- i?QÆM; i? ?„M ?B M i¢B- imv /U
HB m- M?QM; +?9M; i #•v ;B| F?~M; +| #B M T?€T i bK /QÈ+ p"iX h?S ? B ç•v +k
i` ? iX L?•M HQ¢B im Hmv M ç'm F?Q- i?•M KbM? i?b +| +~M; ?B m +?[i?QÆM;
ç M K°i p` +QÌM; ;BªM?•M HQ¢B- b m ç| `|i ç'm F?Q p~Q- H9+ ç| Gw ."i +| i? iU p
+Æ i? - M?Q p"v KÈB +| i? F?~B T?K+ çQÈ+ +~M; H9+ +~M; M? M?X

@ h ?B m- w iS ç¢B K ç¢Q bQ iU M?Q /MM; K€v #ÆK #ÆK MQÈ+ p"v- K°i K€v #Æ
F?B #ÆK MQÈ+ T?ªB K²B MQÈ+- b m ç| €v #ÆK +?¢v çQÈ+X

@ æ9M;- +?QM? H~ w iS M~vX

æ¢B K ç¢Q bQ tQ tQ i v- +| +?9i M~M M|M; M|B,

@ L?QM;- +?9M; i H'v ç•m ` ç'm F?Q ç•v\ oB + +'T #€+? - i`QÈ+ iB M ç2K Gw ."i-
H•m- +?d bÊ ?„M b) +| /B +?SM;X

oW M|B M?Q p"v- hBM? GBM? M K iY +kM; F?~M i`QÆM; H M- ?„M ç M;?` M|B,

@ L m F?~M;- i çB i`QM; i`'M M?Ä ?ÄB t2K K°i +?9i- t2K +| +QÌM; ;Bª im Hmv M [

@ *€B M~v +?d bÊ F?~M; 'M- Gw ."i ?B M i¢B #` æ'm h?~M ç¢B HK+ # i? HU+ i`m
#¢Q H° ?~M? imM;X

@ *?9M; i ç•v +kM; F?~M; i? i`Æ K„i M?bM t2K ?„M ?~M K #`i idM? M?Q p"v çQÈ

æ¢B K ç¢Q bQ M;?o- iU M|B,

@ L m F?~M; çB M?Q p"v- +?9M; i i`QÈ+ iB M ç2K ?„M +Sm idM?- t2K ?„M +| #B

æ¢B K ç¢Q bQ M|B tQM;- HB M i¢B i` M i?•M i? p~ +MM; i? i?ªK +O Gw ."i- 'M
KkB p~ KB M;- ç"TGw ."i;B®M; M?Q +
H,M [m H,M H¢B- pšM ?~M K F?~M; idM? H¢BX

:B^M; +Q MY M; "v- ç¢B K ç¢Q bQ +kM; +| +?9i F?¬M; +?`m M´B- bÊ i?•M i? Gw
 @ *€i "²B- F?¬M; i? F?¬M; M; ?2 HìB M; QÆB- M; QÆB çB i?Y t2K ibK M?•M HQ¢B
 @ >ªQX
 h?`v w FB M +O KbM? +m®B +MM; çQÊ+ ç¢B K ç¢Q bQ iB T M?"M- *€i "²B H"TiS
 ;B M T?ÁM;X
 @ G½Q #ªM5 G½Q #ªMX
 *€i "²B M?ªv p¼i iÈB /QÈB H-m- HÈM iB M; F m iQ F?€+? çB K H½Q #ªMX E?€+?
 +?`Q ç|M- p K†i M`M? M¼i +QÌB,
 @ E?€+? [m M- +| +€B ;b T?•M T?|X
 @ æBM?X
 h? M?•K FBK i / M; ?2 p M; H M- M?bM i?'v FBK i p`M; `U+ `ÆB ` i`QÊ+ K†i H½
 H½Q #ªM +QÌB +`M; pk K`,
 @ E?€+? [m M +| pB + +S pB + T?•M T?|- iB m M?•M M?'i ç`M? H`K çQÊ+X
 @ Jm®M ?ÄB i?,K M; QÆB +?mv M M`vX
 *€i "²B ;?û b€i p`Q F?€+? çB K H½Q #ªM- M?Ä ;B¼M; ?ÄB,
 @ h`QM; i`'M M?Ä +€+ M; QÆB- +| M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª im Hmv M [m ç'm F?Q F
 @ hm Hmv M ç'm F?Q\ F?¬M; - F?€+? [m M- i`'M M?Ä +?9M; i H`K M¬M; M; ?B T
 F?¬M; B im Hmv M ç'm F?Q-
 @ L; QÆB t€+ ç`M? b Q\
 *€i "²B F?¬M; F?ÄB +| +?9i i?'i p¼M;X
 E?€+? çB K H½Q #ªM M; ?o M; ?o- p¶ ç-m K°i +€B- M|B,
 @ - h M?È` `²B- i`QM; i`'M +| K°i [m M; +¬M p¬ H¢B- i?ìB çB K im´B i` Î# M M
 ?„M M|B ?„M H` ç'm ;Bª- #'i [m€ B #B i çQÊ+ - +| H) H` ?„M F?Q€+ H€+ K` i?¬BX
 @ æ'm ;Bª\ æ'm ;Bª H` +€B +'T #"+ +QÌM; ;Bª ;bX
 *€i "²B ?ÄB- #bM? i?QÌM; M; ?2 çQÊ+ M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª ç m H` æ'm >Q`M; ç'
 +| çB K F?¬M; #B i`ä ç'm ;Bª +| iQM? im Hmv M ç'm F?Q +QÌM; ;Bª F?¬M;X
 @ æ'm ;Bª- ?ŠM H` bÆ +'T im Hmv M ç'm F?Q ;Bª- #'i [m€ +| i? +| ç'm F?Q- +?9M
 F?¬M; b BX
 @ L?Q p`v M; QÆB +| i? ;B9Ti ç2K ibK ç M ?„M ? v F?¬M;\
 @ *€B M`v +| i? F?| K` M|B- L; Qm L?` +ª M; `v Î# M M; Q`B çB /¢Q- F?¬M; T?ªB F
 +?QM? H` Km®M ç€M? +m°+- ;¬M ç•v Kî K°i +€B ;b i M H` bÁM; #¢+- i F?mv M F?
 T?ªB çB bÁM; #¢+ ibK- KQìB T?¬M +| i? i¢B ç| ibK çQÊ+ ?„MX
 L; ?2 çQÊ+ p`i`Q bÁM; #¢+- hBM? GBM? M K iY *€i "²B HB M `ìB F?ÄB F?€+? b¢
 ç MX *€i "²B +kM; F?¬M; #B i bÁM; #¢+ H` +€B ;b- +?d #B i H` bÁM; #¢+ Î i`QM; i
 [mª M?B M H` t| iB M; M; QìB ?mv M M€Q- M; ¼M ç M /¬m iQÆB b€M; +MM; i?`i`M
 ?„+ €K ?bM? i?`M? K°i +ªM? iQÈM; iQÆM; T?ªMX

L;?2 çQÊ+ i? M? •K i?B m M[[m2M i?m°+- Gw ."i ç2K K†i +?mv M ?QÊM; M?bM M
?²- €M? K„i i?Ov +?mM; F?¬M; +€+? M"Q çB m +?dM? çQÊ+X L?bM i?B m M[+?2
i? M? •K v m Èi M|B` ,

@ o¬ aQM; i,- H" M" M; b Q\

dNNX ZXe @ *?QÆM; 9yy, Zm•M hY "€Q h?M JQÌB L,K G" Zm€ L?B

h?B m M[+?2 K†i M"v ç9M; H" i?B M T?QM; ç [m®+ ççB +¬M; +?9 *mM; p¬ bQ
KbM?- *mM; p¬ bQM; pmB KWM; p¬ +MM;- L" M; iW i`QÊ+ ç M M v H" i?B m M[+?2
F?¬M; çQÊ+- ibM? +ªK #B m H°` F?¬M; +ÁM ;bX

hmv M?"M` çQÊ+ *mM; p¬ bQM;- M?QM; Gw ."i +kM; F?¬M; +| #B m H° M?B m- F
#B m H°- K" ?„MM F?¬M; +| F?Q HU+ F?®M; +? çQÊ+ #° K†i #B m ?B M` +ªK ib

L?QM; Qi` - Gw ."i ?B M içB ç½ +| w i?S+X æ M çB M F?Q ?ªB F?¬FB i ç'm F?Q
F?Q p"Q K" K°i H-M M[HB M? ?Qç i- h?B M FB M F?¬M +?•m +MM; +'T i®+ tQ v
+QÌM; ?| K'v H-M- b m ç| im¬MªK ççK p¬ [m M;X J¶B K°i ? ç'm F?Q ç m Îi`QM;
i?"M? K°i ç€K K•v ç'm F?Q- ç'm F?Q FB i [m - ç€K K•v HB M +Q`9i HçB i?"M? M;
b€m KB M; ?ç+? i•K M?Q M?Ä [m v +?mM; [m M? i?B M K ç'm F?Q ?ç+? i•KX æ
FQ+? i?Q+? ç'm F?Q H`K /`m- #ªv KB M; iBM? ?ç+? HÈM M?Ä H"TiS+ H|2 b€M;- I

a m ç| +| w i?S+- Gw ."i H`K +?mv M i?S M?i +?QM? H` F?®M; +? i?€M? ? ç'm F
iQ" M i?•MX

hm Hmv M iÈB +ªM? ;BÈB æ'm h?€M? +QÌM; ;Bª- FBM? Kç+? Gw ."i ç m ç½ FB M
F?B bY /KM; ç'm F?Q`i i®i- M?QM; K°i F?B #` ? Q i`MiB M?"M? +?[ i`- FBM? I
F?¬M; TªB +?mv M i®iX E?¬M; M;WM; i?9+ /K+ ç'm F?Q /¼+ i?2Q FBM? Kç+? ?
i` K°i +?9i- [m€ i`bM? M"v pW F?| F?,M HçB #m²M i X h`¼M; i?QÆM;- Gw ."i +,I
i`b i?ÌB ;B M [m€ /`BX J v K" i`ªB [m +?[ i` K°i çQçM FBM? Kç+?- ç½ +| i? i?n
F?Q- M| +| w M;?o H` Gw ."i +| i? iU KbM? F?¬B T?K+ ç'm F?Q iB m ? QX L?QM
?B M içB +| FªM,M; çB m F?B M FBM? Kç+? b® HQÊM; i?"i bU +| ?çM K" iB M ç
E?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- Gw ."i KÈB i?m i? - v m Èi M|B,

@ o¬ bQM;- ç +?Q i M^K tm®M;X

Jm®M K"i i?B i +MM; Gw ."i- M?QM; i`QM; +Æ i? Gw ."i- *mM; o¬ aQM; +kM; #B
."i M;?B K i`¼M;- t€+ i?U+ +kM; F?¬M; TªB K°i H€i +| i? ?Q" M iQ" M F?¬B T?K+
M[M^K- id Kd b„T #` HçB *mM; p¬ bQM; H9+ M"v KÈB ?ÄB,

@ Gw ."i- H" B ç€M? +?"M; i?"M? /çM; M?Q p"v\

o'M ç M"v- Gw ."i i?"i bU F?¬M; +| iBM? HU+ M|B` - +?d H" içB i` M K†i ?B M H
M;QÊ+ HçB,

@ o¬ aQM; i,- M" M; H`K b Q ç M ç•v\ *?¶ M"v H" Î MÆB M"Q\ "¼M ?¼- #¼M ?¼ H"

G9+ M"v ?¬M K tQM; idM? HçB- Gw ."i i?"i bU`i Km®M #B i`ä`"M;- ç T?€M çQ
?B M içBX æ®B pÈB K°i M;QÌB ç½ iWM; H" imv i çdM? b€i i?O K" M|B- içB #i F€
`ä p` i`Q ?Q" M +ªM? +?QM? KbM?- F +ªM;QÌB p" ?Q" M +ªM?- ç m TªB #B i`ä`"

@ h +kM; F?¬M; #B i #¼M ?¼ H" BX

*mM; p¬ bQM; H„+ ç-m- ç®B pÈB p'M ç Gw ."i F?¬M; +| +€+? M"Q i`ª HÌBX

@ Gw ."i- +?"M; F?¬M; #B i i b Q\

*€i "²B FûQ tm®M; ?„+ #¨Q- p K†i +?•M i?“M? M?bM Gw .”iX

@ L;QÆB H¨\

Gw .”i M;~M M;QìB- M?bM i?’v *€i "²B +| +€B H¶ i B /¨B +| i? i`U+ [m M çQ€M çQ
M?QM; i M hBM? HBM? i°+ M¨v- i¢B b Q H¢B tm’i ?B M î i`QM; M¨v\

@ h H¨ *€i "²B- M;QÆB [m M i b Q\

*€i "²B p°B p¨M; M|B,

@ L;QÆB ç½ [m M b Q\ G9+ 'v M;QÆB çQ E?ªB a„i G•K i`î H¢B hBM? HBM? i? ;E
K†i K¨X

E?ªB a„i G•K\ hBM? GBM? h? ;BÈB b Q\

Gw .”i i`QM; w M;?o M?È H¢B iBM? HBM? i?B m M[î T?ÁM; ç'm ;B€-

@ - i?b ` H¨ M;QÆBX L;QÆB ;¼B H¨ *€i "²B\ L?QM;- +€+ M;QÆB H¨K b Q tm’i ?
T?QÆM; M¨Q\

@ G¨ M?Q p¨vX

*€i "²B p°B p¨M; ?²B ç€T,

@ Gw .”i •M M?•M- +?9M; i pšM +?Q [m M M;QÆB ç®B pÈB hBM? HBM? i°+ +| •M
+?9M; i #B i`^M; M;¨B #`¨i M?B m i? HU+ +MM; +QìM; ;Bª æ'm h?–M ç¢B HK+
iS+ M¨v- +?9M; i F?¬M; +| F?ª M,M; i`Æ K„i M?bM t2K •M M?•M +O KbM? H•K p¨Q
+?¼M HU #’i Hm”M +€B ?¨M? ç°M; ;bX *?Q M M- i`ªB [m hBM? HBM? i°+ +?9M; i
` hBM? HBM? i°+ i’i +ª K T?€T bQ po ç¢B çB ç M i? ;BÈB HQ¨B M;QìB +Sm M;Q
ç¢Q bQ +?QM? H¨ K°i i’ i`QM; ç|X *?9M; i ç M ç¢B i?–M ç [m®+ i?B M K¢+ i?“M
ç m +?“K +?•MX sûi i?’v i?•M T?“M iBM? HBM? +?9M; i - +| ç¬B F?B H¨ F?¬M; [m
i çm´B iÈB • "²B- •M M?•M M;QÆB ç½ #` i?QÆM;X

L;?2 ç M ç| - Gw .”i ç°i M?B M +ªK i?’v +ªK ç°M;- iBM? HBM? i°+ M?•M i?“i ç€M; v
+?d H¨ +?QM? KbM? M?’i i?ìB i•K ?mv i /•M; i¨Q- F?¬M; M;?o iÈB M?“M çQÊ+ •M
i°+ i?’v KbM? H•K p¨Q imv i +ªM?- HB M T?€B iBM? M? ` ? i- ç M æ'm h?–M ç¢B

hBM? HBM? i°+ H¨K M?Q p¨v- +?ŠM; H) F?¬M; bÊ +?¼+ ;B”M æ'm h?–M çB M +MM

@ *€i "²B- +| H) +€+ M;QÆB F?¬M; M M H¨K M?Q p¨v- çB m M¨v b) K M; ç M #’i ?¢

Gw .”i M|B ` HQ H„M; +O KbM?X

@ L;¨B M|B +€B ;b ç| - •M M?•MX

*€i "²B +,K T?šM M|B,

@ *Sm M;¨B ?B M i¢B ç½ F?¬M; T?ªB H¨ pB + +O E?ªB a„i G•K- K¨ H¨ M;?o pK +C
i•K çB- hBM? HBM? i°+ +?9M; i +| M,M; HU+ #ªQ p KbM? +MM; M iQ¨M +O M;¨B

hBM? HBM? i°+ +| M,M; HU+ FB ? v F?¬M;- Gw .”i i?“i H¨ +| +?9i F?¬M; `ä¨¨M;X
HBM? i°+ `ä¨¨M;- +?d +Sm E?ªB a„i G•K +MM; *€i "²B M?Q p¨v- ç M i¢B M,M; HU+
#B i`¨i QiX L?QM; t2K *€i "²B #B m H°- /QìM; M?Q KbM? M m Kî KB M; +U imv i h
b) iS+ ;B”M p¨v- Gw .”i +QìB +QìB- +kM; F?¬M; ç²M; w- +kM; F?¬M; +| T?ªM ç®BX

@ *€i "²B- i M;?o +MM; o¬ aQM; i, M|B +?mv M i`QM; +?®+ H€i- +| i? +?S\

*m®B +MM; Gw .”i çQ ` i?dM? +–m M?Q M?ÄX

@ æQÆM; M?B M F?¬M; +| p’M ç X

*mM; p¬ bQM; M?bM M?’i +Y M?’i ç°M; +O Gw .”i- ç½ bÈK t2K *€i "²B H¨K +€B ;b

æ¢B K ç¢Q bQ i?B M w M?„+ M?î,

@ Gw ."i- M; QÆB +-M H" M; ?d M; ÆB + "M; M?B mX

> B p` hBM? HBM? i°+ `lB çB- i`QM; T?ÁM; +?d +ÁM HçB Gw ."i +MM; *mM; p¬ bQ
+?2 K†i- M" M; +| F?m¬M K†i imv i K„ FBM? /B K- +?d H" #ÎB pb çQlM; /"B #¬M #
i`-MX

@ o¬ aQM; i,- içB b Q M" M; ibK çQÊ+ i \ J¼B M; QlB Îh?B M T?QM; ç [m®+- +| F

@ hW F?B ?"M? imM; +O +?"M; tm'i ?B M Î ççB i?¬M ç ç¬ ç M ;Bl- i HB M iW h`
+?"M; X *?d +| çB m- F?„T MÆB i`mv M HQm iBM iS+ [m€ KS+ HmM; imM; - i çB F
T?QM; ç [m®+ i`QÊ+ K„i F?€ i®i- æ'm h?¬M çB M +kM; F?¬M; +| #B M T?€TX

*mM; p¬ bQM; ç2K +?QM? i?•M KbM? pçM /†K ibK Gw ."i MlB ` +U+ F€ M? M?"M;
çQÊ+- K°i +€B i?B m M[tBM? ç T- içB i` M i? ;BÈB +QlM; ;Bª M?Q `WM; ?"M? i`
h?'v Gw ."i i`-K K†+ F?¬M; MlB- *mM; p¬ bQM; HçB MlB,

@ L; QÆB F?¬M; +-M M; ?o [m€ M?B m- i`QÊ+ iB M ç2K i?QÆM; i? /QÐM; +?Q i®i
T?QM; ç [m®+- ? i i?ªv ç m /Q i?B M T?QM; ç [m®+ çªK çQÆM; X

æB i?B M T?QM; ç [m®+ b Q\ Gw ."i H„+ ç-m- i` M K†i ?B M ` K°i iB F?' b€T,

@ h pb L L #€Q i?M i`QÊ+- i b) F?¬M; çBX

@ L L \ L" M; H"K b Q p"v\

@ L L +? i`²BX

L¶B ç m i?QÆM; +U+ ç° tm'i ?B M Î ç¬B K„i Gw ."i- +ÁM +| HY ;B"MX h?'v ?„M #
F?¬M; ç" M? HÁM; ?ÄB +€B ;b- M; "K KB M; MlB b M; +?mv M F?€+,

@ *| i? i?QÆM; i? +O M; QÆB- F?¬M; T?ªB K°i H€i +| i? F?¬B T?K+X h`QÊ+ ç
[m•M iY #€Q i?M KQlB M, K F?¬M; Km°MX

@ JQlB M, K- M?B m H„K- i b) F?¬M; +?l H•m çQÊ+ M?Q p"vX

Gw ."i H-K #-K MlBX

@ *? +?"M; - +ÁM K +?"M; M[- #¼M ?¼ ç m ?v p¼M; +?"M; +| i? i`Î p X

@ J i \ h?B M K h?€M? M[- +€+ M" M; ç m ç½ ç M i?B M T?QM; ç [m®+ `²B b Q\

@ æ9M; p"v- ç m `i i®iX

@ h ç•v + "M; F?¬M; i? p h?B M T?QM; ç [m®+X

Gw ."i FB M [mv i MlB,

@ h p h?B M T?QM; ç [m®+- i K ççB i? HU+ M?'i ç`M? +-m +ÁM F?¬M; çQÊ+- #
M"v iB M +¬M; i?B M T?QM; ç [m®+X

J°i i`"M +?B M h?B M ?²- G G M ?¼+ pB M M; mv M F?Q ççB i?QÆM; - u K J h¬M;
i'M; æB M +?O +kM; #ªM i?•M #` i`¼M; i?QÆM; - M?QM; ç®B T?l pÈB i?B M T?Q
i K ççB i? HU+ ç®B T?l pšM H" /Q /ª- Gw ."i imv i ç®B F?¬M; +| F?ª M, M; ç2K i B
ç [m®+X

@ L?QM; M; QçB i`W i?B M T?QM; ç [m®+- Gw ."i- +?"M; +ÁM +| i? çB MÆB M"Q
h?'v Gw ."i +® +?'T- *mM; p¬ bQM; p°B H H MX

@ hBM? GBM? h? ;BÈBX

Gw ."i M?"M M?çi HçB FB M ç`M? ?²B ç€TX

L, M; HU+ hBM? HBM? i°+- Gw ."i imv F?¬M; T?ªB [m€ `ä`" M; - M?QM; ?B M M?B
bQ pÈB iBM? HBM? i°+ i?¬M #Q i?b +kM; H"K +?Q i K ççB i? HU+ + "M; i? K FB M

K T?€T ? i?®M; +MM; /MM; +mM; iB M i?m"i i`S / M?- +| i? i¢B æ'm h?-M ç¢B H
`"K i`QÌM; i²M K'v M;"M M,K- i? HU+ M?Q p"v +| i? +?SM; KBM?X

@ hBM? HBM? i? ;BÈB b Q\ *?"M; i?"i bU [mv i ç`M? Km®M çB i? ;BÈB iBM? HBM
çB pÈB +?"M;X

æ®B pÈB ç M;?" M"v- Gw ."i F?-M; +| iÄ p T?ªM ç®BX L? ;"i ç-m- KÄB K i M|B,

@ h K i KÄB- o¬ aQM; i,- +€K ÆM M" M;X

Gw ."i [mv i ç`M? çB i? ;BÈB iBM? HBM? H"K \*€i "²B + Q ?SM; - p` iBM? HBM? M
+ Q ?SM; p¬ +MM; - M; Q¢B i`W +Sm Gw ."i` - hBM? HBM? i°+ H"K` [mv i ç`M? #
iQ M?Q M?ÄX "ÎB pb Gw ."i ç½ iWM; +Sm iBM? HBM? i?B m M[E?ªB a„i G•K- ?B
?„MX >Q†+ H" M|B- M m F?-M; +| Gw ."i +Sm E?ªB a„i G•K çB i? ;BÈB iBM? HBM
p` E?ªB a„i G•K F?-M; +| +Æ ?°B #B i M? m- H¢B +M; F?-M; +| ?"B iY ç€M; v m

æ®B pÈB *€i "²B K" M|B- Gw ."i +?ŠM; M?[M; H" M; QÌB hBM? HBM? i°+- ?ÆM M[

a€M; bÈK ?¬K b m- #®M M; QÌB `ÌB çB i`M M?Ä- M; U F?-M; ?QÈM; ç¬M; #„+ æ'm
[m K°i ç K M; ?d M; ÆB- Gw ."i iBM? i?-M i®i ?ÆM M?B m- pb M? M? +?¢v çB- #ÎE
M"Q M; U F?-M; T?B ?"M? Gw ."i /Q ç¢B K ç¢Q bQ- *mM; p¬ bQM; +MM; GQM; bOM
i?2Q- #ÎB M?Q p"v- +| i? KB M çB [m€ M?B m i?ÌB ;B M M; ?d M; ÆBX o¬ Hm"MH
hBM? HBM? i°+- ç®B pÈB iBM? ?m®M; Gw ."i ç m H" p¬ +MM; M M; BªB- i K ç¢B i?
?B m- i¢B ç¢B i?-M ç [m®+ M?B m K°i M;"v- b) M?B m M; mv ?B K +MM; #B M +®

*Æ ?² HB M iK+ F?-M; M; WM; +?¢v çB- #®M M; QÌB ?QÈM; ç¬M; #„+ +Æ ?² tmv M [
HB M ç M ;B Q ;BÈB æ¢B i?-M ç [m®+ pÈB i? ;BÈB iBM? HBM? H" +QM b¬M; HÈ
H" i?m°+ p i? ;BÈB hBM? HBM? i°+- ç| H" ç` T?QÆM; +MM; æ'm h?-M ç¢B HK+

@ Gw ."i - ?Q M M; ? M? M; QÆB çB p"Q i? ;BÈB iBM? HBM?X

æ M; # v [m +QM b¬M; HÈM- ç¢B K ç¢Q bQ p m B iQÆB ?ÈM ?Î M|BX

@ •M M?•M- M;"B iÈB hBM? HBM? i°+ +MM; ;B çbM? +O i F?QªM ç½BX

*€i "²B #´ b m M; M|BX

Gw ."i F?-M; +| i`ª HÌB- K" H" M?bM H¢B æ'm h?-M ç¢B HK+- i`QM; ç¬B K„i ?B M
M?'i ç`M? b) i`Î H¢B- +?Î H9+ i i`Î H¢B- i` M T?B M ç¢B HK+ M"v- M?'i ç`M? b) i?

3yyX ZXe @ *?QÆM; 9yR, h?O >° h?B M aS

" M,K b mX

Í i` M /ÁM; b¬M; ;B€T` M?; B[i? ;BÈB iBM? HBM? +MM; ç¢B i?-M ç [m®+- i`QM
i?'v çQÊ+ M,K M; !M- K°i +€B # ;¶ M?Q M?Ä i¢B /ÁM; b¬M; +m²M +m°M b|M; +® ;„

*® ;„M; +?¢v iÈBX

h` M # ;¶ - +| #ªv M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª pª i` M; ç-v çO- M?bM i`QÈ+ M; U+ #¼M
?mv i ?²M; b„+- +| i? M|B M?[M; M; QÌB M"v i?m°+ K¢Q ?B K çQ" M M"Q ç|X Í ç•v
çQ" M iK i"TX

h` M [m-M €Q HQm H¢B iB m +?Q +® ç`M?- ç #`i ç T?•M #B i çQ" M i? F?€+ M?

"ªv i M K¢Q ?B K çQ" M` bS+ #ÆB # ;¶ - M?QM; - #¼M ?¼ +? Q i?mv M F„ tªQ +kM
HU+ +kM; +| p'M ç - # ;¶ tB m tB m p Q p Q ?QÈM; #Ì # M FB +?¢v iÈBX

*U+ F€ F?-M; +?"m M´BX

@ J°i ç€K +QM HÈMX

J°i ç¢B ?² iY M?bM ;B®M; M?Q H" i?O HoM? ?¢ ;B¼M; K„M; ,

@ hbK +€+ M;QÆB iÈB i?"i bU H" K°i ?²B i B M¢MX

@ G½Q ç¢B- +?9M; i +?d im Hmv M [m ç'm F?Q +kM; F?¬M; +| +? Q i?mv M # Q ;
bY /KM; ç'm /U+- +?9M; i #•v ;Bì +| i? ç M; m®M; i`" `²BX

@ aY /KM; ç'm /U+\ L; m M; ®+- M m M; QÆB Km®M i`î i?"M? #B M; „K +O hBM? GBM;
M; QÆB bY /KM; æ'm >Q" M; ç'm /U+X

J°i çQìM; F?„+ F?~m- +?YB #ÈB- +?d i`Q+? HšM M? m- # ;¶ M?Q M?Ä `®i +K+ +L
F?B b M; #ì # M FB - #ªv p` +QìM; ;Bª ?Ov Hm¬M # ;¶- b m ç| K°i ç-m +?mB p"Q

h`QM; `WM; `KX E?¬M; #B i iB K ?"M? # Q H•m- ç¢B ?² iY ç-m HoM? F?¬M M; Q
H-M M"v K¢Q ?B K ?"M? ç°M; - #QÊ+ ç-m iB M t2K M?Q ?[m FBM? p¬ ?B KX

E iB T- Km®M t2K p" M F?QX L m M?Q +| i? çKM; p"Q iBM? HBM? i°+ M?•M çÆM
GBM?- #ªM; i?U+ HU+ #ªv M; QìB M"v- ?Q" M iQ" M +| i? çÆM ;BªM +? T?K+- p"v H

S?€i i" B- M?QM; M m M?Q #'i ?¢M? ;†T T?ªBi iBM? HBM? K T?€T bQ- M?Q p"v +L
K vX J v K" hBM? HBM? i°+ M?•M iQM? iB M HQÆM; - M m M?Q F?¬M; çB
+?d H" i`WM; T?¢i M?Q M?ÄX

s•K M?"T p"Q i? ;BÈB iBM? HBM?- +kM; F?¬M; +| M; QìB M"Q M; m M; ®+ ç2K iBM?
H" M; mv M M?•M +?O v m +| M?B m HQ¢B +QìM; ;Bª +® ;„M; iB M p"Q i? ;BÈB iB

*€B M"v K¢Q ?B K çQ" M M?Q M?Ä M"v +?Q iÈB #•v ;Bì- p" M F?Q F?¬M; iQM? H" i®
F?¬M; i?'v ;†T [m iBM? HBM? i?B m M[- +kM; F?¬M; +| ;†T çQÊ+ iBM? HBM? K

G9+ M"v- #¼M ?¼ #„i ç-m ?QÈM; i? ;BÈB iBM? HBM? i?ŠM; iB MX

>WM; ç¬M; - #¼M ?¼ çB iÈB K°i +€B b¬M; M?Ä- tmv M i?'m [m #ì b¬M; M?Ä M²M;
K„i H" K #¼M ?¼ ?mv i K¢+? b¬B bK+X

*?d i?'v i` M /ÁM; bm®B- QÈ+ +?WM; +| M, K b€m hBM? GBM? i?B m M[i¢B ç| ;B†

L m L m +| i? ç2K M?[M; hBM? GBM? i?B m M[M"v iQ" M #° çQ p i? ;BÈB HQ" B
`²BX J¢Q ?B K çQ" M ç-m HoM? HB K HB K K¬B +| +?9i F?¬ F?®+- +QM K„i ?B M

æ9M; H" bBM? K M? M[i?¬M +?B m +® iBM? HBM? i?B m M[- [mª M?B M +ª ç€K
/€M; M; QìB mv M +?mv MX

L?QM; ç-m HoM? K¢Q ?B K çQ" M +kM; F?¬M; +| ` # v #„i i'i +ª hBM? GBM? i?B
;B¼M; - M?bM K°i i M HQM? ç€M? i?m M|B,

@ æB +? i¢Q K°i çB K ?¶M HQ¢M- M?[M; i?B m M[FB M?'i ç`M? b) +?'M FBM? M
+?9M; i X o T?¬M M; QÆB- M m hBM? GBM? K T?€T bQ tm'i ?B M iW M v p b m
H" KX a m M"v i`î p - M; QÆB çQÊ+ +?B ? B T?¬MX

@ .U p"Q +€B ;b #„i i H" K\ h F?¬M; çB- i +kM; F?¬M; Km®M #` hBM? GBM? K T
poM? pB M +kM; b) M^K H¢B î ç•vX

@ >¶M çªM- i H" ç°B i`QìM; - ç•v H" K M? H M?X

@ h Km®M # i?"M?X

@ *9iX L?B m M?'i H" ? B i?"M?X

h M HQM? ç€M? i?m KB M +QÐM; ç€T SM; - ç2K i` M M; QìB i'i +ª M?[M; ;b ç€M; ;
#ªQ [mªM- ?„M KÈB +„M `„M; K°i +€B- ç M; ç`M? T?|M; iÈB M?[M; iBM? HBM? i?B

L?QM; M; v H9+ M"v- b m HQM; +O #¼M ?„M- K°i i? M?•K p M; H M,

@ L m M?Q i çB H"K- +€+ M; QÆB T?•M i K'v i?"M?\

"ªv M; QìB FBM? ?½B- [m v ç-m- +?d i?'v K°i i?B m MB M +QìB KdK M?bM #¼M ?¼
hBM? HBM? i°+- M?QM; ?„M F?¬M; +| H¶ i B /¬B- ?B M M?B M F?¬M; T?ªB M; QìB

@ L;QÆB- M;QÆB H" B\

æ-m HoM? FBM? M;¢+ F?¬M; i?¬B- #^M; ?„M i?U+ HU+ æ'm >Q" M; +Q`M; ;B^a- `ä M"v iB T+"M- +€B M;Q`B M"v +kM; i?"i H" [m, /`X >ÆM M[?„M +kM; ,M K†+ v T?H

h¬M; ?„M +| +?9i Qi i" K` pmB p - ç m H"K +?Q M;Q`B i K°i +| +?9i +^K ;B€+ #'i

@ *MM; +€+ M;QÆB ç²M; /¢M;- i H" M?•M HQ¢BX

h?B m MB M FB pmB p /¢i /"Q- +?d +?d hBM? GBM? i?B m M[i`QM; /ÁM; b¬M; F

@ >B M i¢B ;B€i ?`i`Q`M; H" # Q M?B m\

@ æ¢B F?€B p" B- K'v i`,K p¢M FBK i X

*mM; F?¬M; `ä w ç² +O i?B m MB M- +M; F?¬M; `ä i?U+ HU+- M?QM; ç-m HoM? MB M i`QÊ+ K†i M"v- +| K°i HQ¢B +^K ;B€+ F?¬M; `äX

*^K ;B€+ bÊ ?½BX

@ J'v i`,K p¢M FBK i M?B m M?Q p"v b Q- M m ç2K +€+ M" M; iQ" M #° #„i çB- ç•v + p¢MX a€+? b€+?- T?€i i" B +| T?^B H" ç°B i`QÎM; +€+ ?¢\

@ æ9M; p"v- +?9M; i K¶B M;Q`B +kM; +| i? T?•M ç M K'v i`,K p¢M- +^ ç`B M"v ç

æ-m HoM? +m®B +MM; pšM T?€M çQ€M H" i?B m MB M +kM; H" +MM; #¼M ?¼ ;B® +| çB m ?„M +?d +| K°i KbM?X

h?U+ HU+ +Q`M; ;B^a- +| + M ç^K H HQB K°i KbM? t•K M?"T i? ;BÈB iBM? HBM?) T?QÆM; tQM;- ç-m HoM? i`'M ç`M? F?¬M; QiX

@ h?b çB çBX

h?B m MB M ?QÈM; #¼M ?¼ T?'i T?'i i vX

@ æB ç M MÆB M"Q\

@ æB #„i hBM? GBM? i?B m M[X

@ - *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i- +€+ M" M; +| hBM? GBM? K T?€T bQ +?2 +?Î b M?[M; hBM? GBM? i?B m M[FB +| K T?€T bQ HÊB ?¢B\

h?B m MB M i` M K†i pmB p `i M? M? #B M K'i- H¢M? HMM; M?bM ç-m HoM? K F?ÆB ` K°i iB F?BM? i?Q`M; ,

@ æ½ bÊ hBM? GBM? K T?€T bQ- +€+ M;QÆB +ÁM iÈB MÆB M"v H"K ;bX

@ L;QÆB- M;QÆB `®i +m°+ H" B\

æ-m HoM? +^K ;B€+ çQÊ+ +| ;b ç| F?¬M; i®i- K²K KB M; H¢B +| çB K F?¬M; `äX

@ h H" hBM? HBM? i°+ i?O ?° i?B M bSX

h?B m MB M ?ÆB p" B T?¬M i` m iS+ M|BX

G9+ M"v +| K°i +¶ mv €T +?B HU+ M?Q i?U+ +?i iW i` M M;Q`B i?B m MB M T?€i ` ;B^a K¢Q ?B K çQ" M- H"TiS+ +^K i?'v M?Ä #û M?Q +QM FB M ?¬BX

*ÁM i?B m MB M i`QÊ+ K†i- ;B®M; M?Q i?-M i?€M?- H"K #¼M ?„M +,M #^M F?¬M ç-m- K" i` M i?U+ i - /M m®M T?^M F?€M;- i¢B +´ mv €T M"v- M?' + i v ;BÆ +?•M ç

G9+ M"v ç'm F?Q p" M +?mv M +M; i`b i` F?¬M; +?`m M´B- T?^M; T?'i FBM? K¢ K'v H-M- ç'm F?Q +,M #^M F?¬M; +€+? M"Q iW ç M çB M F?Q F?Q ?^B H'v çB ` ç

@ æB i?¬B- çB pÈB i ;†T hBM? HBM? i°+ K T?€T bQX

•K i? M? H¢M? M?Q #,M; # Q ?"K mv M;?B K F?¬M; +?Q +U imv iX

"^av M;QÌB K¢Q ?B K ;BÌ KÈB ?B m ¢QÊ+ #¼M ?¼ ;†T T?^aB +QÌM; ;B^a +?•M +?QM
F?¬M; +| HU +?¼M i®i ?ÆMX

h?B m MB M €T ;B^aB #^av M;QÌB K¢Q ?B K F?¬M; K v ¢B p ?QÈM; ¢®B /B M H" i?-
¢B M; M; [m b¬M; M?Ä- H"K +?Q M?[M; hBM? GBM? i?B m M[FB +?9 wX

@ Gw ."i- H¢B #„i ¢QÊ+ ¢Q" M K¢Q ?B K "X

J°i hBM? GBM? i?B m M[pmB bQÈM; +QÌB M|BX

@ G-M M"v H" #^av M;QÌB- ¢ T?€T bQ ?^aQ ?^aQ ;B€Q ?m'M #¼M ?¼X

@ L?[M; M?•M HQ¢B M"v ¢€M; ;B" M- +?9M; i F?¬M; M M #Ä [m #¼M ?¼- K" #„i #

hBM? GBM? i?B m M[iS+ ;B" M\ M;?` Hm" M- #B m H° T?B i?QÌM; i?Q^aB K€B- K°i
¢|M- iU ?² ¢®B pÈB ¢Q" M K¢Q ?B K +^aK i?'v ?SM; i?9X

@ Gw ."i i?9+ i?9+- #¼M ?¼ i¢B b Q Km®M #„i +?9M; i \

Gw ."i M?ûQ M?ûQ F?m¬M K†i iB m +¬ MQÆM; - H"K #° ?mM; €+ M|B,

@ "¼M ?¼ ¢ m H" ¢¢B T?¬B ¢^aM- Km®M ¢2K +€+ M;QÆB #€M ¢BX "¼M ?¼ M|B iB
#€M K°i M;" M p¢M FBK i X

hB m +¬ MQÆM; i`QM; K„i H"TiS+ iQ€i` i?¬M b„+ bÊ ?½B,

@ h F?¬M; M M #` #€M ¢BX

@ u M i•K ¢B- F?¬M; B /€K #€M iB m +€i H iQ +O i X

Gw ."i F?Q€i i v- ¢2K iB m +¬ MQÆM; MûK H M +´ +O KbM?X *€i H iQ QÈ+ +?WM

*€i G hQ îi` M +´ Gw ."i +kM; H" i?QÌM; tmv M- +kM; F?¬M; bÊ ?½B +?9i M"Q- M;
F?¬M; M;WM;- pW /MM; #"M i v M?Ä #û p¶ ¢¬m Gw ."i- `2Q H M,

@ L;U +?¢v- M;U +?¢vX

æ•v H" K°i iBM? HBM? i?¬M M?Ä #bM? i?QÌM;- ? B #Ì b¬M; M?Ä ¢SM; bWM; b[M; +
T?QM; +€+? FB M i`9+ ?bM? i`ÄMX h?¬M i`¢B i`mM; i•K- H" K°i +€B b•M `°M;- H
iK ?°BX

h¢B b•M `°M; ?ÆB M;?B M;- +?QM? H" +€B i?¬M i`¢B M"v ¢¢B K T?€T bQ îH¢B M
[m^aM Hw- +kM; H" M;QÌB i?O ?°- T?K i`€+? M iQ" M +<sup>a</sup> i?¬M i`¢BX J°i F?B ;†T ¢Q
K T?€T i`B m ?Q€M M?[M; i?¬M F?€+ i`¢B- i?"K +?Q iBM? HBM? +?B M bo hBM?

h¢B i? ;BÈB iBM? HBM? ?ÆM # M,K- ¢®B pÈB +€+ HQ¢B i"TiK+ T?€T i„+ i? ;BÈ
M?B mX

*MM; i? ;BÈB HQ" B M;QÌB M?Q M? m- hBM? HBM? i°+ +kM; +| M;QÌB i?®M; i` +
æbM?X L?QM; +MM; i? ;BÈB HQ" B M;QÌB F?¬M; ¢²M; /¢M;- hBM? GBM? oQÆM;
+? - hBM? HBM? M[pQÆM; +kM; H" i` M / M? M;?o M;QÌB ¢SM; ¢¬m i? + Q M?'i

*MM; M?•M HQ¢B ¢ pQÆM; bQ b€M?- hBM? HBM? M[pQÆM; #bM? i?QÌM; F?¬M;
iBM? HBM? +?B M bo i?®M; i` i? ;BÈB iBM? HBM?- +€+ M" M; +" M; +| F?mvM? ?
i?€B ¢° M; M; ?" M; F i;B QX L m M?Q M;QÆB ¢ M; îi` M +?Ê M?bM i?'v hBM? H
iMv iMM; ¢ÆM ;B^aM +?¼M HU p"i T?~K- +kM; F?¬M; +¬M FBM? M;¢+- K" M;QÌB h
M"v K½B i?"M? i?|B [m2M `²BX

h¢B ? i?®M; pä ;B^a- i? ;BÈB iBM? HBM? +?O v m H" /Q K T?€T bQ +MM; +mM;
F?¬M; T?^aB H" M;Q¢B ;BÈB i?"M? i`mv M +€B /¢M; K T?€T bQ FB X h` Mi?U+ i -
iB T F?®M; +? ? B +?B [m•M ¢°B- i`QM; ¢| K°i +?B +?QM? H" /Q +mM; iB M i?O
æbM? M„K ;B[[m•M ¢°B b® HQÊM; +kM; F?¬M; M?B m- +€B M"v +kM; /Q i? ;BÈ
F?¬M; +| T?€i bBM? +?B M i` M? ¢¢B [mv K¬X íi? ;BÈB iBM? HBM? +?B M i` M
t•K H'M +| [m M ? X L?QM; +,M +Si?2Q Gw ."i [m M b€i- K†+ /M F?¬M; +| ¢¢B HQ

hBM? HBM? i°+ +kM; imv i ç®B F?¬M; T?ªB H¨ +?OM; i°+ çÆM ;BªM #` +?BM? T?K
T?9 #'i F€ K°i hBM? HBM? i°+ M K M[M¨Q- +kM; +| i? i¢B H9+ +¬M i?B i i`î i?¨M
h|K H¢B- ç•v H¨ +?OM; i°+ ç†+ i?M M?'i i` M æ'm h?¬M ç¢B HK+- +| H) H¨ M; Q¢B i
çQÊ+ +?B m +® M?'i- #¼M ?¼K„ K¢Q- i?B M HQÆM; - +| çQÊ+ i?B M T?9 M; ¢Q M
J M; i?2Q #ªv K¢Q ?B K ;Bª iÈB [mªM; i`QìM; - H9+ M¨v \*mM; p¬ bQM; ` ç|M +?¨Q
@ h?m ?Q¢+? F?¬M; M?Ä- t2K ` hBM? HBM? M[pQÆM; pW Km®M # M T?€i ?m•
+?¨M; X
Gw .”i ? ? +QìB- ç2K M?[M; M; QìB K¢Q ?B K FB ;B Q °i hBM? HBM? i°+ +?B M
*mM; p¬ bQM; ,
@ o M?¨- M?bM t2K E?ªB a„i G•K ?¬K M v H¢B H¨K K|M ,M M; QM ;bX
æB p¨Q i? ;BÈB iBM? HBM?- çQÊ+ *€i ¨²B +U+ HU+ KìB- Gw .”i +MM; *mM; p¬ b
*€i ¨²B- ?QîM; i?K M?B m K„ i?U+ K¶B M;¨v E?ªB a„i G•K M'm MQÈM; X E€i ?”i-
iWM; KìB Gw .”i +MM; *mM; p¬ bQM; çB oQÆM; æbM?- ?ÆM M[iQM? iQ€M pb #¼
M?QM; Gw .”i +U imv iX hBM? HBM? i°+ +?Q ?„M ç½ ç¬v çO `²B- ç½ t t pQÊi [m
Zm M i`¼M; ?ÆM H¨- Gw .”i F?¬M; Km®M M; ?o M?B m- ?„M ?B M i¢B +¬M ?Q¨M +
K ç'm F?Q +¬M; T?€TX
@ o M?¨ b Q- ,M +ÆK b QX
h` M #ìp B Gw .”i- *€i G hQ pmB bQÈM; HÈM iB M; M|BX

3yRX ZXe @ *?QÆM; 9yk, >B M h`¢M; *O æ¢B GK+

h` M #¨M ,M- ç² ,M F€i ?”i +kM; `’i çÆM ;BªM- M?QM; i`ªB [m /B m i?O +O E?ªB
KMB i?ÆK K M; QìBX Í ç•v # M, K- ç½ +ªB #B M iQM? +€+? Gw .”iX h¢B i`QM; M?
i?K H’v ç` p` bB m M?B MX

Gw . "i i ? • M K " i p ¶ p ¶ ç - m t Q t Q - ç F ? B M M ! # m - M ; H Ä M ; X > B M i ç B ? „ M ç ½ F ?
p Ð H Q M ; i ? X J ° i ç ç Q ç ' m F ? Q i Æ M ? M + ? " K ` ½ B ç • K p " Q / i ? ` i H Q M ; b O M ; - # ` ç
i S + ? B M ` ? m v i ? ² M ; - i W M ; + ? 9 i H Q M ; ? m v i i ? 2 Q / i ? ` i i ? ~ K i ? ' m ` X

G ' v ç O ` ² B H Q M ; ? m v i - Gw . " i H 9 + M " v K È B / W M ; H ç B - ç 2 K H Q M ; ? m v i H ' v ` ? ' T

æ • v H " M ? [M ; p B + # „ i # m ° + K ¶ B M ; " v i ? U + ? B M - t Q t Q ? Q " M i ? " M ? M ? B K p K -
H Q M ; ? m v i - H B M + ? ç v ` F ? Ä B M ? " ç B ; B Q Æ M ; Q B X s Q t Q ç ½ + " M ; M ; " v + " M ;
Gw . " i ç 2 K ? „ M i ? m p " Q / m M ; ; B È B ç m F ? - M ; i b M ? M ; m v M X " ' i [m € M ! / M b Q +
. " i H Q H „ M ; + ! + € B ; b # ç Q M ; Q È + - ç ç B # ° T ? " M i ? Ì B ; B M ç m ç 2 K M ! M ? ® i i ç B i ` Q

æ 2 K H Q M ; ? m v i ç m H m v M ? ! - Gw . " i H 9 + M " v K È B + ? " K ` ½ B ç S M ; / " v - M ? " M i ? ' v
` ' i M ? Ä X h ? 2 Q i ? U + H U + i ' M + ? S + - i m H m v M + k M ; H " + " M ; M ; " v + " M ; F ? ! F ? , M ? A
[m ^ - + M M ; ç ' m i - M i ` Q È + F B + , M # ^ M F ? - M ; + € + ? M " Q ; B ® M ; M ? m X L m M ? Q i ?
K Q Æ B M , K - + ? d b È # i ` , K M , K + k M ; F ? - M ; i ? i m H m v M i È B æ ' m h ? - M + ^ M ? ; E

h • K i b M ? ? Æ B + ! + ? 9 i m # m ² M ç B ` F ? Ä B i ? ç + ? i ? ' i - H 9 + M " v Gw . " i i ? ' v t Q t Q
h B M ? H B M ? i ° + + ? ç v i ` ® M + ? Æ B ç M X G Q M ; b O M ; t Q t Q + k M ; F ? - M ; T ? ^ B H " # Q
i ° + + k M ; # B i Gw . " i + ! K ° i ç - m ? Q " M ; F B K H Q M ; b O M ; - t Q t Q + k M ; v m K M M ? [M
t Q ? b M ? i ? i m v F ? ' M ; H ² - M ? Q M ; + k M ; + ? Q i È B # ® M i m ' B X

L ? b M i ? ' v t Q t Q + M M ; # ¼ M M ? Ä h B M ? G B M ? p m B p M ? Q p " v - Gw . " i + k M ; F ? - M ;
? ² B i ` Q M ; / m M ; ; B È B - K " H " ç M ! i m v w + ? Æ B ç M - + ? Q M ? K b M ? H ç B ? Q È M ; h B M

J È B ç B ç M [m ^ M ; i ` Q Ì M ; i ? - M i ` ç B - ç ½ i ? ' v * € i " ® B t t ç ! M + ? " Q X

@ Gw . " i - M ! B + ? Q M ; Q Æ B # B i K ° i + € B i B M i S + i ® i X

h ? ; B È B i B M ? H B M ? + m ° + b ® M ; + U + F € # b M ? i ? ^ M - + ! ` ' i Q i i B M i S + t ' m + M M ; i B M
+ Q Ì B - ? Ä B ,

@ * ! + € B ; b i B M i S + ; b i ® i \

@ o W H ' v ç Q È + i ? B T K Ì B + O h B M ? H B M ? M [p Q Æ M ; - M [p Q Æ M ; K Ì B M ; Q Æ B i ?
? ° B X

h B M ? H B M ? i ° + H m " M p ä ç ç B ? ° B ? " M ; M , K i ' + ? S + K ° i H - M - h B M ? H B M ? i ° + K T ?
? B M ` i ? U + H U + + O + ? Q M ? K b M ? - Gw . " i M ; Q È + H ç B + k M ; i W M ; i ? K ; B ? B H
/ M M ; i ? • M T ? " M [m - M + ? 9 M ; i ? K ; B X > „ M i m H m v M ç ' m F ? Q M ? • M H Q ç B - + k M ;
i È B # • v ; B Ì + k M ; F ? - M ; + ! M ; ? o [m + M M ; M ; Q Ì B h B M ? H B M ? i ° + i ? B ç ' m X L ; Q È +
/ M ? i ? K ; B - i m v M ? B M + ? Q i W M ; + ! ç ç i ç Q È + i ? " M ? i Q + ? i ® i X

Gw . " i ? Æ B + ! + ? 9 i F B M ? M ; ç + ? Ä B ,

@ h B M ? H B M ? M [p Q Æ M ; H " K b Q H ç B M ; ? o K Ì B i \

* € i " ® B + k M ; + ! + ? 9 i M ; ? B ? Q t + - M ? Q M ; H " T i S + H B M # b M ? i ? Q Ì M ; i ` Î H ç B - b m v

@ * ! H) H " M [p Q Æ M ; + O + ? 9 M ; i + m ® B + M M ; ç 2 K M ; Q Æ B i ` Î i ? " M ? K ° i T ? - M + O
M " Q \ Gw . " i - + ! ? S M ; i ? 9 + M M ; ç B p È B i i ? K ; B i ? B ç ' m ? v F ? - M ; \

L ! B i ? " i Gw . " i ? S M ; i ? 9 F ? - M ; H È M - K T ? € T - + m M ; i B M + M M ; ç ' m F ? Q ? Q " M i Q
+ ! i ? T ? • M ` i ? „ M ; # ç B - M ? Q M ; i ? " i b U F ? ! + ! i ? b Q b € M ? - # Î B p b F ? - M ; i ? b Q b
+ ? m ~ M t € + ç B m F ? B M i ? U + H U + - K ° i F ? B + M M ; i ? B ç ' m - ` ' i + ! i ? b) t m ' i ? B M i b
H " ç B m Gw . " i F ? - M ; M ; m v M w M ? b M i ? ' v X

@ h M ; ? o ? v H " i ? - B ç B - # ' i [m € i ` ' i M ; m v M w ç B + ' p k + ? Q M ; Q Æ B X

Gw . " i + Q Ì B + Q Ì B - b m ç ! + ? ® B i W X

@ * ? Q M ? H " M [p Q Æ M ; ; Y B i ? Q i È B - K Ì B M ; Q Æ B i ? K ; B - t 2 K ` M [p Q Æ M ; # ? ç +
M ? • M H Q ç B ç ' m F ? Q + Q Ì M ; ; B ^ ` ® i + m ° + + ! i ? U + H U + M ? Q i ? M " Q X . M b Q h B M ?

ç½ K'v M; "M M, K + ? Q iWM; tmM; ç°i- + ? Q M M ç m i`î M M T?B i?QÌM; Hç HŠK- ç
i°+ #B i i? ;BÈB M?•M HQçB- +| H) +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M t'mX

*€i "²B F?mv M #ªQ H"K i•K iQ Gw ."i M?9+ M?Q+?- ç9M; p"v- K T?€T bQ içB æ'm
K†+ /M H" +U+ F€ ?B K i?'v- M?QM; +U+ F€ ?B K i?'v +kM; F?¬M; +| M; ?o H" F?¬
b m ;†T T?ªB K T?€T bQ\ L m M?Q+| i? i? K ;B hBM? HBM? i°+ Hm" M pä ççB 2
i?B m +| i? çç i çQÊ+ FBM? M; ?B K ç®B F?€M; +MM; K T?€T bQ- M?B m K°i Qi
+kM; F?¬M; +| +?¶ t'mX

*?Q M M Gw ."i +kM; F?¬M; +| w FB M- K" H" i?Ä ?B T M|B,
@ o"v çQÊ+ `²B- i`"M ç'm +?WM; M"Q i?b #,i ç-mX

@ "av M; "v b m ç|- ç` çB K içB hBM? GBM? oQÆM; æbM?X h?W +Æ ?°B M"v- K M
+MM; *€i H iQ- +?9M; i +MM; çB hBM? GBM? oQÆM; æbM? +?ÆB p" B M; "v- +?Q
iQ+? i®i +kM; ç€M; çBX

*€i "²B i`lB bBM? iQM? #bM? i?ªM- ç®B pÈB HÈB Q+? F?¬M; +| +ªK ;B€+ ;bX Gw
hBM? HBM? i°+ i? K ;B Hm" M pä ççB ?°B- ç m H" +?S+ p` i`¼M; v m oQÆM; æbM
æQÆM; M?B M- Gw ."i ç®B pÈB K'v +€B +?S+ p` M"v +kM; F?¬M; t2K i`¼M; - [mv
iQ" M H" ?SM; i?9 K" i?¬BX

hBM? GBM? i?¬M M?Ä p` i`Q t t¬B- +€+? hBM? GBM? oQÆM; æbM? Qi M?'i T?ªB
pb ç T?QM; M;W i` M çQÌM; +| +?¶ i`b ?Q½M- *€i "²B M? M? +?|M; çB ç°M; - ç2
i?¬M i`çB i? K ;B i?B ç'm i`B m i" T HçB- i?QÆM; M; ?` M; "v ?¬K b m tm'i T?€iX

L; "v ?¬K b m i?S+ /"v- K°i +?mv M QÊ+ +?WM; K'v +?K+ M; QlB HB M ?QÈM; hB
T?€iX

*MM; M?[M; M"v iQÈM; KçQ im'M K,, +O iBM? HBM? i°+ M K M[+MM; K°i +?¶ H"
M; QlB- ç°B M; k M?Q M?Ä ?Q M i? M? iB m M; [- M; QçB i`W \*€i hQ G ` - +ÁM +| K
çB +kM; F?¬M; ;B®M; i? K ;B i`"M ç'm i`¼M; v m- K" H" ;B®M; M?Q /m tm•M p"vX

h? ;BÈB iBM? HBM? M; QçB i`W ;B€T ;BÈB +?¶ h•v #° +MM; ç|M; #,M; i? ;BÈB- #
H•K- +kM; +?Q iWM; +| M; ?2 M|B [m +| i' +?S+ ççQ T?d- çQÌM; çB +Æ ?² +| i?
?B KX

J°i çQÌM; çB M|B +?mv M- /U i?2Q F ?Qç+? ?"M? i`bM?- i?lB çB K b,, +i`lB i®B ç
æ•v H" K°i +€B +?Ê [mv K¬ F?€ HÈM- +| K'v pçM /•MX a m F?B K¼B M; QlB ç M M
i` M +?Ê ibK Km p"i T?~KX

Gw ."i +MM; *mM; p¬ bQM; /,,i i v çB /çQ- +kM; F?¬M; +| iQM? iQ€M Km®M Km +€
h` M +?Ê hBM? GBM? #m¬M +MM; i? ;BÈB HQ" B M; QlB F?€+ M? m K°i i`lB K°i pU
+MM; p"i T?~K im Hmv M ç'm F?Q- Í ç•v +?QM? H" T?K i`Ê K T?€T im Hmv M +kM
ç² i` M; bS+X

Gw ."i i`QM; i? +ÁM +| K'v S+ FBK i - M?QM; +?d H" iBM? içT içB i? ;BÈB iBM? H
F?¬M; +€+? M"Q H'v ` X "bM? i?QÌM; +m°+ b®M; Î +?¶ *€i "²B- ç m /U p"Q i?m ?Q
çQÊ+ T?€i K°i T?¬M HQÆM; #´M; X

*?Ê ç K +| +?9i T?²M ?Q M€Q M?B i- M?[M; i` M; bS+ T?~K- ç®B pÈB Gw ."i K" I
?SM; i?9- M?QM; ç®B pÈB *mM; p¬ bQM; H" K°i i i?B m M[m´B i` - ?SM; i?9 +| i?

*MM; M[M?•M çB /çQ T?®- HQçB +?mv M M"v- Gw ."i M; QÊ+ HçB ibM? M; mv M +
ç€M? M? m +ÁM ?ÆMX L?bM i?'v Gw ."i F?| FbK MûM i?¬M b,, +F?¬M; FB M M?šM
M½Q M|B,

@ E?¬M; +¬M çB pÈB i - +?¬M; ?½v çB p i`QÊ+ çBX

@ G"K b Q HçB M?Q p"v- +MM; M" M; çB Km ç² H" pBM? ?çM? +O i X

Gw ."i +?d +| i? +QlB F?´ i`€B HQÆM; i•K ç€TX

@ B i B M \

*mM; p¬ bQM; M?bM Gw ."i- `ä `M; H" F?¬M; i?"M? wX

æ9M; p"v- K" M; v +^a Gw ."i KbM? +kM; +| +?9i F?¬M; [m€ iBM iQÎM; X æ M; Km®
M, M; /¶ M; QM /¶ M; ¼i +O KbM?- ç½ i?'v +€+? ç| F?¬M; t ç°i M?B M -K o- K°i ç€
ç|- ~M ~M +ÁM M; ?2 +| M; QÎB +½B M? mX L; mv M #^aM Gw ."i +MM; *mM; p¬ bQM;
t2K M€Q M?B i- M?QM; H„M; M; ?2- iU ?² ç9M; H" i? M? •K *€i "²B- ? B M; QÎB F?
p"i T?~K ç M; +?¼M HU ; b ç|- ?QÊM; +?¶ •K i? M? H ?ûi -K o #QÊ+ M? M? iÈBX

æ~v ` ç€K M; QÎB- +?d i?'v i`mM; i•K t€+ i?U+ H" *€i "²B- E?^aB a„i G•K +MM; *€i
i v +¬K K°i +•v +mM; - +?d H" +•v +mM; çSi; ½v- i?QÆM; M?•M #€M +mM; iB M F?

æ•v H" ©B M?•M i°+ #m¬M #€M i`¼M; +mM; - i¢B b Q +?'i HQÊM; +| p'M ç - M?'i ç`
; ½v MSi` X æ½ #` M; QÆB H"K ?Q- M; QÆB çQÆM; M?B M T?^aB #²B i?QÎM; `²B- K

.M b Q +kM; H" i?QÆM; M?•M- K²K KB M; H M? HÊB #„M ` HB M ?²B- H"K +?Q *€
+?9i T?^aM SM; F?¬M; F`T- b m MY M; `v KÊB M; ?2 *€i "²B v m Êi; B^aB i?Q+?,

@ h +?ŠM; [m H" i?Y t2K- b Q #B i çQÊ+ M| #` ; šv M?Q p"vX

@ L m +?d i?Y +mM; - çSi +kM; +?d +| i? /•v +mM; - H"K b Q +•v +mM; +kM; #` ; šv
+mM; t'm- M; QÆB K°i çB Ki`€+? M?B K F?¬M; +| b Q- /M b Q M| i¢B i` Mi v M; Q
MY - i +kM; F?¬M; +¬M M; QÆB #²B ?Q"MiQ" M #°; B€ +^a- M?Q i? M"Q\

æ M; ?` M"v iU ?<sup>2</sup> +kM; ?ÊT iB M? ?ÊT Hw- \*€i "²B t2K M?Q iB T M?"M `²B- i?'T; B

@ æQÊ+ `²B- +€B +mM; M"v # Q M?B m iB M \

@ L, K M; ?bM FBK i X

@ L, K M; ?bM FBK i \

*€i "²B +?Q i v p"Q i`QM; M; U+ H'v iB M ` H"TiS+ /WM; H¢B,

@ a Q K„+ M?Q p"v\

@ æQÆM; M?B M- ç•v +?QM? iW ©B M?•M i°+ +? i¢Q- +?d H" T?Q +?mv M +?Î ç
H¢B M?QÎM; K°i #QÊ+- i`W HÊB M?m" M- +€B +mM; M"v iQM? #®M M; "M M, Ki`, K
M; "M ? B i`, K M, K KQÆB FBK i - i?"i bU F?¬M; i? Qi ?ÆM M[- i ç½ i?•K ?Ki iB M

æ®B pÈB ç M; ?` M"v- *€i "²B F?¬M; +| w FB M- +?QM? H"

@ h F?¬M; +| M?B m iB M M?Q p"vX

3yjX ZXe @ *?QÆM; 9y9, S?€+? hmv i h`'M h?B M *mM;

*€i "²B t€+ i?U+ F?¬M; +| M?B m FBK i M?Q p"v- M m +| - ?„M ç½ bÈK b^aM; F?Q€
L?bM ç M ç•v- Gw ."i F?¬M; F?ÄB +QÎB K°i iB M; - t2K ` E?^aB a„i G•K M| B F?¬M; +
M"Q- ç m H" +| M; QÎB i` €+X *€B hBM? GBM? i?QÆM; M?•M M"v- imv +?Q çQÊ+ t
i?O çQ¢M M"v- /MM; ç HW ; ¢i iBM? HBM? i°+ M?•M çÆM i?m¬M i?B M HQÆM; - +

@ æ +?Q i iÈB #bM? Hm" M T?•M tYX

Gw ."i çB ` T?Q i`QÊ+- M?"M i`M +mM; Îi`QM; i v *€i "²B- +~M i?"M ç€M? ; B€ p"
[m^a M?B M #` p i +„i çSi- ?B M M?B M H" #` ç°M; [m i v +?•MX h`QM; HÁM; ?B m
bmviQ M|B,

@ *€i "²B- H"K ?Q +mM; çQÆM; M?B M H" T?^aB #²B i?QÎM; X

@ L?QM; Gw ."i- i F?¬M; +| M?B m iB M M?Q p"vX

*€i "²B K°i i?€M; KÈB +| çQÊ+ KQÌB FBK i - i`W +?B` - +| i? iB i FB K ? B # F
M;"M FBK i - ç®B pÈB ?„M K" M|B- +?QM? H" K°i F?QªM iB M HÈMX

@ L?QM;- +€B +mM; M"v M m H" ©B M?•M i°+ +? i¢Q- H"K b Q FûQ H¢B #` +?†i çS
çB K [m, /`²B

@ L;QÆB ?Q`B M;?B +?`i HQÊM; +| p'M ç b Q\

hBM? GBM? i?QÆM; M?•M M?¢v +ªK Gw ."i F?¬M; +| ?ªQ w- H"TiS+ çSM; /"v ;BªE

@ *Y ?"M; M"v +mM; iQ`M #° H" /Q ©B M?•M i°+ +? i¢Q- F?¬M; iBM M;QÆB +| i?
M[- M m +?`i HQÊM; p'M ç - i K°i +€B FBK i +kM; F?¬M; Km®M ?„M i`ªX

@ h?"i F?¬M;\

Gw ."i çQ €M? K„i +?mv M ?QÈM; i`QM; +Y ?"M;- ç•v H" K°i ;B M ?"M; +?mv M #
iQÌM; i`2Q ç-v +mM; iB M `U+ `Ð Km¬M K"mX "QÊ+ çB i?QM; i?ª p`Q i`QM; +Y ?"M
K°i +•v +mM;- ?ÄB,

@ æ•v +kM; H" ©B M?•M i°+ +? i¢Q b Q\

@ æQÆM; M?B MX

@ h ç•v i?Y t2K- M?bM t2K +| i? FûQ çSi ? v F?¬M;X

@ *| i? FûQ çSi tQM; i?b M|B\

@ E?¬M; i? FûQ çSi- iU M?B M +mM; +O M;QÆB F?¬M; +| p'M ç - M?Q p"v M M
çSi- M?Q p"v +| i? M|B `ä +mM; M;QÆB `i +| i? H" ?"M; M?€BX

h?2Q +?¶ ç m #B i- ©B M?•M i°+ +? i¢Q pk F?Q F„i?m"i ç M?`i i?B M ?¢- #¼M ?
FûQ ? i /•v- +kM; F?¬M; i? +| i? FûQ çSiX *?Q M M +Y ?"M; i?QÆM; M?•M ç®B
T?¬M iBM iQÌM;X

L?bM i?'v Gw ."i Km®M i?Y +mM;- *€i "²B HûM H9i H¬B FûQ Gw ."i- M|B F?),

@ *mM; +?„+ H" F?¬M; +| p'M ç - F?ª M,M; i?"i bU H" i T?€i HU+ F?¬M; ç9M; ç2
M;QÌB +O M;QÆB +| # Q M?B m iB M- i b) ibK M;QÌB i?¬M i`¢B F?€+ KQÊM t2K-
Gw ."i KdK +QÌB- M|B,

@ h?Y t2K +kM; F?¬M; b Q- M|B F?¬M; +?WM; +€B +mM; M"v i?"i H" +| p'M ç \

h v i`€B ç€T +mM;- i v TªB +¬K /•v +mM;- ç°i M?B M T?€i HU+- K°i iB M; i? M?
i`,M; `^K- H"TiS+ #` FûQ ç M +U+ ?¢MX G¢B FûQ iB T tm®M;- +?d bÊ /•v +mM; K

@ L;QÆB t2K- F?¬M; +| p'M ç ;b M?ûX

hBM? GBM? i?QÆM; M?•M H"TiS+ M|BX

L?QM; HÌB +O ?„M +ÁM +?Q /Si H9+- i`QM; HÁM; #`M Gw ."i i v H†M; H) i`"M `
+mM; ç M; +,M; +SM; H"K b Q +| i? i?W M?"M M,M; HQÊM; i?"i HÈM M?Q i? - H"Ti
H M, óE? M?5ô

@ X

æ€K iBM? HBM? p•v t2K H"TiS+ T?€i ` K°i ?²B bÊ ?½B- ç m M;?B p'M i` M i?•M i

@ L;Q`B w Km®M- \*?d /Q M;Q`B w Km®MX

hBM? GBM? i?QÆM; M?•M M?`i i?ÌB +kM; +| +?9i FBM? M;¢+- H¢B ibK F?¬M; `
+mM; +SM; +?QM? +?d +| ?ÆM K°i M;"M +?B HU+ KÈB +| i? FûQ ` - +| i? FûQ çQ
H„K- ?m®M; +?B çSi çQ¢M i?•M +mM;X h?QÆM; M?•M H"TiS+ [m v H¢B- ;Ð tm®M
+?Q Gw ."i- M|B,

@ *•v +mM; pW `²B F?¬M; iQM?- M;QÆB i?Y H¢B H¬M M[t2K b QX

h?Y t2K H"K ;b- Gw ."i +kM; F?¬M; M?"M- M?†i H M +•v +mM; [m M b€i tm®M;X *€

@ h¢ M" M; \ ob + € B ; b X

@ > W- M m F? ¬ M; + | i / O + ? " M; ¢ B / ¢ Q + ? Ê ¢ K- + ? " M; + | p " M F? Q i ® i M? Q p " v i
i? - M b Q X

@ L | B ¢ Q Ê + + k M; ¢ 9 M; X

G w . " i i ¢ B i ` M ; Q Æ M; K † i + m M; p ¬ b Q M; ? m M; ? , M; ? ¬ M K ° i + € B - + U + F € [m M; +

@ L ; Q ¢ B i ` W H ' v i ? • M # € Q ¢ € T - i i ? " i b U M ; ? o F ? ¬ M ; + | T ? Q Æ M ; i ? S + # € Q ¢ € T i ®
i ? • M i ? + O i i ? m ° + p M " M ; M ? û X

@ * 9 i X

* | i ? H " K + ? Q p ` ? Q " M ; i ? ' i ¢ ¢ B + ¬ M ; + ? O M " v M | B i K + M ? Q i ? - + k M ; + ? d + | G w
T ? ¬ M H ' v i ? • M # € Q ¢ € T - # ¼ M ? ¼ M ; m v M + M M ; Î K ° i ; B M F ? € + ? T ? Á M ; X * ? d H " +
F ? Q M ; ¢ Q ¢ ½ [m 2 M - # ` G w . " i + ? B K i B M M ; ? B M ? Q i ? - T ? a M F Q + ? H " + ? m v M p

h ? Q € M ; # b M ? i o M ? H ¢ B - G w . " i b m v M ; ? o M | B ,

@ E € i ? " i + € B b B m T ? ~ K + m M ; i ? - M M " v + ? Q i i ? " i b U i € + / K M ; F ? ¬ M ; H È M - i ¢
i ¢ B + k M ; F ? ¬ M ; + - M ; B ' m / B K S ? € h ? B M F B K - ¢ ¢ B F ? a i M v i ? Î B H ' v / M M ; X o ¬ b
i † M ; + ? Q M " M ; M ? û X

* m M ; p ¬ b Q M ; H ¢ B M | B ,

@ a B m T ? ~ K i ? - M # B M ? i ® i M ? Q p " v - ? m ® M ; + ? B + ? " M ; ¢ ½ M ? Ä K € m M ? " M + ? O -
i ` W T ? B + ? " M ; L | B b m i i m H m v M ¢ ' m F , ¢ m + M M ; F B K + | [m M ? - + € B + m M
+ k M ; F ? ¬ M ; H È M X

G w . " i # B i ` ä + m M ; p ¬ b Q M ; M | B H Ì B ó h ` W T ? B M ; Q Æ B ô G " + | w ; b - # Î B p b M ; ¢ B
+ | M | B ` X \* m M ; H B M ? K ° i F ? B M ? " M + ? O - i ? b H " i ` W T ? B + ? O M ? • M ` Æ B ` K M ; M
+ ? O F ? € + - G w . " i K m ® M + ? m v M i † M ; + k M ; F ? ¬ M ; i ? M " Q X

G 9 + M " v - i ` Q M ; | + G w . " i H ¢ B i ` m v M ¢ M ? B i ? M ? • K X

@ h i ? K ¢ O ` ² B - M ; Q Æ B + | i ? H , M t ? v F ? ¬ M ; X

@ h K È B i ? K ¢ O ` ² B - M ; Q Æ B M ; ? o ` ^ M ; i p " M ; Q Æ B + M M ; K ° i + ? ¶ X

@ * | i B M i i B m / B i M ; Q Æ B ? v F ? ¬ M ; \

@ h ? Y t 2 K \

G 9 + M " v S ? € h ? B M E B K G B M ? + M M ; + m M ; H B M ? S ? € + ? i m v i h ` ' M h ? B M * m M ; i
F ? Ä B M ? Q m K " v - t 2 K ` K ° i b Æ M F ? | + ? S ? B ? ' F ? ¬ M ; + ? d T ? € i b B M ? Î M ; Q Ì B ? Q
i ? + k M ; H " M ? Q i ? X

@ * € + M ; Q Æ B ¢ m ¢ W M ; + ½ B M ? m - i W M v p b m + ? m M ; b ® M ; i ? Ì B ; B M + Á M / " B

G w . " i i ` Q M ; ¢ - m m v ? B T X

@ * ? O M ? • M - H " i i È B i ` Q È + - F ? B M + ? Q M | H , M ¢ B ` X

@ . U p " Q + € B ; b \ h ` Q M ; M " v M ; Q Æ B + k M ; M ; ® + ¢ O ` ² B - M M + 9 i ¢ B + ? Q M ? H " M ;

* € B ¢ € K F ? , + F ? ~ m M " v H " K G w . " i w i ? S + ¢ Q Ê + - K m ® M + ? Q ? B H B M ? ? ² M + € B b B
H " F ? ¬ M ; i ? M " Q - ` Æ B p " Q ¢ Q Ì M ; + M M ; + ? d + | i ? H ' v ` S ? € + ? i m v i h ` ' M h ? B M
K b M ? X " ¶ M ; M ? B M - G w . " i M ; ? o ¢ M i ` Q M ; / m M ; ; B È B + Á M + | K ° i F B M p k F ? Q X

h W b m F ? B S ? € h ? B M F B K ¢ ½ F ? ¬ M ; + Á M H " # Q K " i - t 2 K ` F B K H Q M ; + m M ; i U m
H 9 + M " v M ? È i È B - G w . " i p ° B p " M ; H ' v ` - K ° i # M ¢ S M ; H M p W ? Q È M ; * m M ; p ¬ b

@ * € B + m M ; M " v b) ¢ Q + ? Q * € i " ² B - * € i " ² B ¢ B + Y ? " M ; t 2 K + m M ; - M | B ` ä ? , M i Q M

Gw ."i #B i `ä hBM? GBM? +?B M bo- K T?€T bQ +MM; +mM; iB M i?O +kM; F?¬M
K T?€T +?B iB M /MM; +mM; #„M ` +kM; +| i? i`î i?`M? +mM; iB M i?O- +mM; iB
K T?€T i?m° + iQM? ;B i,M; K T?€T iB M mv HU+X L m +| +mM; i®i- *€i "²B i?U+
H M K'v H-MX

EBK HQM; +mM; /M b Q +kM; H` +Ym T?~K pk F?Q- *€i "²B bY /KM; çQÊ+X

@ Gw ."i- +?`M; i?"i bU Km®M ç2K M| +?Q i b Q\ \*€B M`v i?"i bU H` [m€ i®i- ç•v
ç`M? ;B€ i` F?¬M; Qi iB MX

@ sBM M;QÆB i? i?S +?Q- F€i?"i i ç½ bÊK ç2K M| i†M; +?Q M;QÆB- +?d H` M n
[m MX

@ Gw ."i ?mvM? ç - M;QÆB M|B +€B ;b ç|\ h i¢ M;QÆB +ÁM F?¬M; F`TX *| +€B F
i?B ç'm iBM iQÎM; i?"M? iQ+? i®i ?ÆMX

@ Gw ."i i?9+ i?9+- i +kM; Km®M K°i +•v +mM;X

hB m *€i G hQ pm®i p2 FBK HQM; +mM; FBK [m M; +?|B H¼B- M½B i? M? M½B F

Gw ."i ? ? +Q`B- p¶ p¶ +€B ç-m M?Ä +€i H iQ,

@ o`v M;QÆB +¬M T?ªB K m K m HÈM H M- +?î M;QÆB HÈM H M- Gw ."i i?9+ i?9+
+mM; i®i M?'i- +?Q M;QÆB i`î i?"M? M[+mM; iB M i?O hBM? HBM? i°+ Qm i9 M?"

@ E?¬M; M? - F?¬M; M? - i ?B M i¢B Km®MX

hB m iY FB ¬K H'v Gw ."i çM ;BDM p¬ H¢BX

hB m +¬ MQÆM; p¬ H¢B H`K K¼B M;Q`B F?¬M; F?ÄB +Q`B ? ?ªX

L;`v F ?¬K b m- çQ`M M;Q`B i?m i?"T K°i H-M M[ ` çB- /¼+ i?2Q +QM çQ`M; F?
çQ`M; /m bÆM M;Q¢M i?Ov- i`b ?Q½M K'v M;`v- H9+ ç M hBM? GBM? oQÆM; æb
ç¢B ?°B +?d +| ? B M;`v i?`B ;B MX

"ÎB p`v K¼B M;Q`B pW ç M oQÆM; æbM?- +kM; F?¬M; ç w i bK ç` T?QÆM; M;?c
ç,M; Fw #€Q / M?X

Gm"M pä ç¢B ?°B F?¬M; +| çB m FB M /U i?B ?¢M +? - T?"K H` hBM? HBM? i°+ K
+kM; +| i? #€Q / M? i? K ;B - +?Q M M iB M ç M #€Q / M? iBM? HBM? i°+ M?•M
M?B M imv i ç¢B ç b® K¼B M;Q`B ç m ç M i? K ;B i?B ç'mX

hBM? GBM? oQÆM; æbM? î p`Q i? ;BÈB iBM? HBM? p`i`Q i`mM; i•K i` M ç¢B i?ª
FB i? ;BÈB HQ`B i?Q+? FB M i`9+ iQ HÈM ?Q`M iQ`M #`i ç²M;- hBM? GBM? oQÆ
i`9+ M?Ä M? - #`i Hm"M F M`Q +kM; +| i? ç M ?"m ?Q pB M hBM? HBM? M[pQ
Hm"M FB K i` +€B ;bX GQ¢B iU iBM M`v H`K Gw ."i ç m +ªK i?'v F?¬M; i? iQÎM;
M[pQÆM; K` HU+ +MM; [mv i çQ€M K` M|B- M?[M; ç pQÆM; FB çÆM ;BªM +?QM

æQÆM; M?B M- pb ç i`€M? +?Q [m'v `¬v ç M M[pQÆM; # ?¢- hBM? HBM? i°+ i`
M;Q`B çB [m'v `¬v +m°+ b®M; +O M[pQÆM;- /M +?Q çB M; M; [m +kM; b) i?"M? F
?"M? H X

"®M T?Q oQÆM; æbM?- H` MÆB î +O hBM? HBM? i°+ +Ym ç¢B i`QÎM; H½QX *
+°M; ç²M; iB M ?`M? i`QÎM; H½Q ?°B [mv M HU+ + Q M?'i [mv i b€+? +Æ +'m +O
b€+? i`¼M; ç¢B ç m T?ªB i`ªB [m M[pQÆM; +MM; i`QÎM; H½Q ?°B M?'i i`Q i?¬
GBM? +Ym ç¢B i`QÎM; H½Q- i¢B hBM? HBM? i°+ +kM; H` bB m M?B MX

Gw ."i î MÆB M`v i?QÎM; i?S+- çQÆM; M?B M ç m H` ç M iW *€i "²B- M?QM; *€i "²
F?¬M; +| ;b ?SM; i?9- ?„M F?¬M; ¬K +?Q HÈM- i•K M;mv M HÈM M?'i +?QM? H` #B
i? iY tBM? ç T H`K ç² ,M- b m ç| +MM; ?`B iY HQm `QmX

"ÎB pb hBM? HBM? M[pQÆM; KÌB- Gw ."i +kM; F?¬M; +-M #€Q / M? /U i?B- F?B
HBM? i°+ i?¬M; #€Q iQM? / M?- F€ i?"i ?„M F?¬M; T?ªB hBM? HBM? i°+ +?Q M M
Kbm?- K°i +€B oQÆM; æbM? hBM? GBM? HB M +mM; FQM? ?"M? H M|B,

@ Gw ."i +€+ ?¢- M[pQÆM; # ?¢ ç½ T?•M T?|- M m M?Q M?bM i?'v M;QÆB ç M c
;†T M" M;X

hBM? HBM? M[pQÆM; Gw ."i ç½ iWM; i?'v [m K°i H-M- H9+ ?„M pW iÈB i? ;BÈ
/MM; H M;° K°i M? ?MM; ç®B ç½B ?„M- tQM; ?„M H" hBM? HBM? i°+ M? ?MM;-
i¢B oQÆM; æbM? ç`M? +QX L[ pQÆM; # M;Q`B F?B K i®M- F?Q +?'i Qm M?½ b•r
F?„+ b•m 'M iQÊM;X L" M; T?QM; T?¢K i¬M [mw- M; v +ª +mM; p¬ bQM; tm'i i?•M ?

o'M ç H"- # M,K- pb +€B ;b hBM? HBM? M[pQÆM; i`B m i" T Kbm? \

@ Gw ."i- +?9+ KWM; M;QÆB- +| i? çQÊ+ M[pQÆM; # ?¢ i`B m FB M- ç| H" pBM
;BÈB iBM? HBM? KÈB # M,K- ç½ çQÊ+ iB T FB M ? B H-M `²B- i i?U+ ?•K K° M;C

Gw ."i i?ªM M?B M +Q`B,

@ L[pQÆM; +€+ M;QÆB #bm? /` ;¬M ;kB M?Q p"v- Km®M ;†T M" M;- M;QÆB iMv i?
+?Ì- M?'i ç`M? b) M?Q M;m v MX

@ - p"v +MM; +?QM? i?S+ i`B m FB M #'i ç²M;X

*€i "²B p¶ p¶ #ª p B Gw ."i- pmB iQÆB ?ÈM ?Î M|B,

@ h?`B çB K M?bM i?'v M[pQÆM;- i? v i ?QÊM; M[pQÆM; p'M M- M|B +ª M?" *
# ?¢ tBM? ç T ;B®M; M?Q i?€B /QÆM; poM? ?^M;X

3y8X ZXe @ *?QÆM; 9ye, hBM? GBM? L[oQÆM;

smv M [m M;¬B M?" K€B pÁK FB M i`9+ ?bM? i?"M? iW T?QM; +€+? +O iBM? HB
K°i iÁ M?" [mv K¬ F?€ HÈM- i¢Q ?bM? +| FB m FB M i`9+ ?B M ç¢BX Gw ."i #B i
hBM? GBM? oQÆM; æbM?X

@ L[pQÆM; # ?¢ `BX

h`QM; T?ÁM; M;?` bU- ç½ M;²B p•v [m M? F?¬M; Qi iBM? HBM? i°+ M?•M ,M K†+
M"v #B m H° i9+ KK+X J" Î #¼M ?¼ M;²B Î i` M M?[M; #° #`M ;? ?bM? +mM; ç®B
¬K K°i ç¬m iB m bOM; p"i H¬M; tM- /MM; €M? K„i KQM; +?`M?bM +Y ` p"QX

hBM? HBM? M[pQÆM; tBM? ç T Qm M?½ M?Q p"v- iU ?² # M,K i?`B ;B M ç®B p
F?¬M; +|ªM? ?QÎM; ;b- M m M?Q Gw ."i F?¬M; +| M?È H-K- M[pQÆM; HÈM M?'i
im'BX h¢B i` M M;Q`B hBM? HBM? M[pQÆM;- +Æ ?² /mM; ?ÊT i'i +ª Qm çB K +O
çB K i oM?- i`Q M?È T?B T?"K K" F?¬M; i?B m +Æ i`Q- M?'i +Y M?'i ç°M; K¶B iB M
F?¬M; ` #'i Hm" M +€B i"i t'm ;bX

@ h¬M [mw M[pQÆM; # ?¢- Gw ."i ?QÈM; M;"B iÄ p +?•M i?"M? +ªK FQ+?- +ªK i
æ®B K†i K°i M[M?•M M?Q p"v- K" M; v +ª Gw ."i ç m +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?•K T

@ hBM? HBM? i°+ M? ?MM;- +| i? M?bM i?'v M;QÆB KÈB H" pBM? ?¢M? +O i X
L[pQÆM; Qm M?½ M;~M; H M çQ i v,

@ L;²B tm®M; çBX " M,K F?¬M; i?'v- M;QÆB ç½ i?"M? K°i M;Q`B M K M?•M +?•M
Gw ."i i?"M? F?~M ?²B ç€T,

@ " M,K [m hBM? HBM? i°+ ç®B pÈB i +~M i?"M +?B m +® bÈK ç½ pQÊi +~B ;b
pQÆM; # ?ç+ M;ÈB H~K i bÊ ?½BX

hBM? HBM? M[pQÆM; +QÌB K°i iB M;- i`QM; T?ÁM; M;?` bU H"TiS+ K°i K^M? i?

@ Gw ."i- hBM? HBM? i°+ Hm"M pä ççB ?°B +?9M; i - M;QÆB +| i? K ;B F?~M;\

@ h b) i? K ;B X

@ o"v H" i®i `²B- h KQM; M;QÆB H'v çQÊ+ i?S iU + QX

JìB +?QM? KbM? /U ?¼T- b) F?~M; pb ?ÄB KbM? +| i? i? K ;B Hm"M pä ççB ?°B

@ L?QM; i +kM; F?~M; T?^B hBM? HBM? i°+ M?•M- i? K ;B p"v #B i- b) F?B M +

@ a) F?~M; M?Q p"v- hBM? HBM? i°+ M?•M +| +Æ ?°B +MM; K°i M?•M HQçB +QÌM
?çM?X o~ Hm"M i?„M; #çB- M;QÆB ç m çQÊ+ hBM? HBM? i°+ +?9M; i i~M i`¼M;-
;B^ i?S M?'i i? K ;B hBM? HBM? i°+ Hm"M pä ççB ?°BX

@ oBM? ?çM? M?Q i? - L[pQÆM; # ?ç- M;"B i`B m FB M i - F?~M; T?^B +?d H" ç

@ æQÆM; M?B M F?~M; T?^BX

"¶M; M?B M- # M M;QìB Gw ."i- K°i hBM? GBM? M[i`QÎM; H½Q H M iB M; M|B,

@ "ÎB pb M[pQÆM; # ?ç F?~M; H•m i`QÊ+ i?m çQÊ+ K°i T?QM; i?Q ç M iW i? ;B
L[i`QÎM; H½Q M"v Gw ."i+kM; F?~M; Hç HŠK- +Ym ççB i`QÎM; H½Q +| ? B M[i`Q
iBM? HBM? #~B / M? K°i i`QM; i K ççB K ççQ bQX "'i [m€ M|B i?"i- Gw ."i F?~M
H½Q F?Q +?'i #`i T?"K- p T?~M içB b Q F?~M; i?Q+?- +| i? M|B H" +^K ;B€+- F?

@ S?QM; i?Q +O i? ;BÈB HQ~B M;QìB\

Gw ."i /U +^K +€B ;b- i?b i?"Q M|B K°i +•mX

hBM? HBM? M[pQÆM; +| +?9i M?,M M?,M H~M; K"v- iU ?² ç®B pÈB T?QÆM; i?S-
M"v +| +?9i #`i K½M- b m ç| KdK +QìB ?QÈM; Gw ."i M|B ` ,

@ æ9M; p"v- T?QM; i?Q M"v ç M iW æ'm h?~M ççB HK+ æ'm h?~M çB MX h F?~M
T?QM; i?Q M"v M;QçB i`W F?~M; ? +| M°B /mM; +MM; w M;?o F?€+? b€Q ;b- +?d
+| ?SM; i?9 #B i`ä +€B M°B /mM; M"v- æ'm h?~M çB M /MM; K°i +€B ;B€ HÈM M"
HBM? i°+ M? ?MM; +?9M; i X

Gw ."i ç°i M?B M KBM? #ç+?- hBM? HBM? M[pQÆM; K` HU+ HÈM M?'i- i` M i?U
T?ŠM;- pb p"v +kM; F?~M; pÁM; pQ- i`U+ iB T?ÄB,

@ æ'm h?~M çB M Km®M /MM; +€B ;b ç M i` Q ç´B i \ L;"B +| ç€T SM; #¼M ?¼F?

@ E?~M; i? F?~M; i?W M?"M- æ'm h?~M çB M çQ ` çB m FB M T?B i?QÌM; K
M;Q~B S+ FBK i +MM; +€+ HQçB K ?ç+? i`•M [mw ` - i`B HB m ç M i` Q ç´B M;"B
HBM? i°+ +?Q iÈB #•v ;Bì F?~M; i?B m FBK i - K" H" i?B m F?mv i #^M; ?[m M? ?
i°+ H~K #çMX *?9M; i çQÆM; M?B M b) F?~M; ç€T SM;X

G9+ M"v- ? B i`QÎM; H½Q FB HçB +?2M KB M; M|B,

@ L[pQÆM; # ?ç- i M;?o +?9M; i +kM; F?~M; M M ;B'm /B K w iS F?€+ i`QM; T
çB MX

hBM? HBM? M[pQÆM; iU ?² Km®M ? B i`QÎM; H½Q /WM; HçB- M?QM; ?B M M?B
H½Q iB TiK+ M|B,

@ æ'm h?~M çB M /MM; K°i HQçB F?~m F?Q T?B i?QÌM; mv M +?mv M ?QÈM; +?9M
M?Q +?9M; i F?~M; ç€T SM; v m +~m +O #¼M ?„M- #¼M ?¼b) /MM; K°i HQçB T?
M;QÆB ?ŠM H" ?B m w iS M"vX

æ'm h? - M ç B M `® i + K + # „ i ç - m ? " M ? ç ° M ; - G w . " i ç - B K „ i / " v ç † + b € i w X > ^ Q - i F
b ' + € + M ; Q Æ B M ; Q Ê + H ç B F ? B m F ? Q + ? i i ` Q Ê + X

G w . " i M | B ,

@ h - M F Q M ? M [p Q Æ M ; # ? ç - + € + p ` i ` Q Î M ; H ½ Q - + ^ K i ç + € + M ; Q Æ B H " K ? i i ? ^
i m v i æ ' m h ? - M ç B M - i F ? - M ; i ? F ? - M ; M | B - H " b B H - K X

G Î B p W M | B ` - i ` Q M ; T ? Á M ; M ; ? ` b U H " T i S + K ° i K ^ M ? t - M t Q X

@ h M | B F ? - M ; + | b B - t € + i ? U + H " b B H - K X h ` M i ? U + i - + ? Q / M æ ' m h ? - M ç B
b) F ? - M ; ; B ® M ; ` M ç 2 M ` 9 i ç - m p o M ? p B M ~ M i ? • M i ç B i ? ; B Ê B i B M ? H B M ? X L
M ? Q p " v - M [p Q Æ M ; # ? ç - i ç M ; ? ` M ; " B F ? - M ; M M F ? € + ? F ? Q - H Ê M K " i M ? " M H
i ; B Q ` - i ` i i ? Q + ? + ® M ; ? B M p b h B M ? H B M ? i ° + X L ? Q M ; t B M v M i • K - # M , K
F ? - M ; ç ® B T ? | ç Q Ê + i - ? - K M v - # ¼ M ? ¼ + k M ; F ? - M ; + | # B M T ? € T H " K ; b i X

@ M ? ? M M ; + O i - ç • v H " M ; Q Æ B t m ' i T ? € i i ? 2 Q H " T i ` Q Î M ; + O M ; Q Æ B X L ? Q M
h B M ? H B M ? i ° + + ? 9 M ; i - ; B Q ` M ; " B K " M | B - H " ? Q Ê M ; i Q M M ; Q Ð M ; h B M ? H B M
? ç + ? i " B H B m [m w # € m + M M ; # Q M ? B m F B K i + k M ; F ? - M ; ç ' B i ` Î H ç B X E ? - M ;
p ä ç ç B ? ° B - ç 9 M ; H " + , M + S p " Q H Q ç B F ? ^ M , M ; + M M ; M ? • M H Q ç B + Q Î M ; ; B ^ T ? € i
+ - M T ? ^ B i ? K ; B H m " M p ä ç ç B ? ° B - ç + ? Q + € + i ° + M ? • M + O i + " M ; i ? K K B M ?
L ; " B F ? - M ; M ; ç B M ? X

G w . " i # B i - h B M ? H B M ? i ° + p b + ? Q M ? K b M ? i ^ a ; B € - ç ½ p Q Ê i [m + ? Q M ? K b M ? H
M ; Q ç B i ` W + ^ K F Q + ? - G w . " i F ? - M ; i b K i ? ' v i W M ; [; b ç ? b M ? / m M ; + ? Q M ? K b M ?
i ° + X

@ G w . " i - i ? U + H U + + O M ; Q Æ B - i ç B i ? ; B Ê B H Q " B M ; Q Î B - i Q M ? H " / ç M ; i B m + ?

G w . " i + ? € M ; ? û i F ? ~ m F ? Q + ? ' i p ' M + O ? B i ` Q Î M ; H ½ Q M " v - M ? Q M ; i ` Î M ; ç B i b M
p š M F ? € + ? F ? Q ? ^ B ç € T ,

@ L ? ' i H Q m + Q Î M ; ; B ^ X

h U ? ^ i ? " i F ? - M ; M ; Î G w . " i F ? - M ; + ? 9 i M " Q F ? B K i ® M M ? Q p " v - i ` Q M ; T ? Á M ; M
K ° i ? ^ B i ? M ? • K - K o X

@ > W X

> W H ç M ? K ° i i B M ; T ? B i ? Q Î M ; + ? | B i B - K K + [m M ; G w . " i M ? b M i ç B K ° i ; | + T ? Á M
K ° i h B M ? G B M ? M K i Y - h B M ? G B M ? M K i Y M " v + Á M Q i i m ' B T ? B i - + Æ ? ^ + M M ; G
B m H ° H Q ç B F B m + , M ; X

: B Î T ? 9 i M " v - h B M ? G B M ? M K i Y M " v + k M ; ç M ; H ½ M ? M ? ½ M + ? 9 i ? ` G w . " i - i ? 2 Q
? „ M ç ® B p Ê B G w . " i + € B ; ¼ B H " ó L ? ' i H Q m + Q Î M ; ; B ^ ô + k M ; F ? - M ; O M ; ? ° X

h B M ? H B M ? M [p Q Æ M ; i ? • M i ? O M ? M ? " M ; ' M t m ® M ; p " B + € B - w # ^ Q K ¼ B M ; Q Î B

@ M ? ? M M ; + O i - M ; " B + | i ? M | B ç Q Ê + + K i ? K ° i ç B K ? v F ? - M ; \

@ æ ' m h ? - M ç ç B H K + ? i ? ® M ; + Q Î M ; ; B ^ - + Q Î M ; ç ç B M ? ' i H " + ^ M ? ; B Ê B T ? Q M ; ? "
# " + + Q Î M ; ; B ^ M " v - M ; " M p ç M M , K [m - ç ç i i Ê B H Q ç B + ^ M ? ; B Ê B M " v + ? d + | K ° i M
+ Q Î M ; ; B ^ - + € B + ' T # " + M " v - ? B M i ç B i ` M æ ' m h ? - M ç ç B H K + - M ; Q ç B i ` W æ ' m h ?
H Ê M H " i ? O ? ° æ ' m h ? - M + O + € + ç ç B ç [m ® + i ^ M i ç B Î i ` Q M ; F i ; B Ê B - # b M ? i ? Q Î
i ç B æ ' m h ? - M ç ç B H K + X * ? Q M M - i ç B æ ' m h ? - M ç ç B H K + - F ? € B M B K M ? ' i H Q m
+ Q Î M ; ; B ^ X J " i - ç 9 M ; H " æ ' m h ? € M ? + Q Î M ; ; B ^ X

@ æ ' m h ? € M ? + Q Î M ; ; B ^ - ` i H Ê B ? ç B b Q \

h B M ? G B M ? M K i Y p W K Ê B T ? € i ` i B M ; ? W H ç M ? F B - H 9 + M " v H ç B # ' i • K # ' i / Q
H Î B M " v ç ° i M ; ° i - p M ; H M i ` Q M ; T ? Á M ; M ; ? ` b U H " K + ? Q i ' i + ^ K ¼ B M ; Q Î B + ? 9 w X

@ h?B æ'm S?"K i•K + Q F?Q M;¢Q- M;"B F?¬M; M M /MM; HQ¢B F?~m F?Q M"v + M
+?mv M- M m M?Q M;"B +^aK i?'v +| +€B ;b F?¬M; ¢9M; K" M|B- ?B M i¢B +| K°i +€B
GBM? Hm" M pä ¢¢B ?°B- M;QÆB +kM; ibK ¢QÊ+ +Æ ?°B M"v- M m M?Q M;QÆB +k
i M;?o M;"B +¬M i,M; +QÌM; /¢v #^aQ +QM i" B +O M;"B H M;?B ¢BX
hBM? HBM? M[pQÆM; M|B HÌB M"v pb Gw ."i +mM; +'T iBM iS+ T?QM; T?9- i?b`
+QM i" B +O L?"i`QÎM; H½Q u P X h?B ¢'m S?"K ¢®B pÈB Gw ."i F?¬M; H¢ HŠKX
h? ;BÈB iBM? HBM?- +U+ F€ +| i?B M T?9 iBM? HBM? +mM; iB M i?O- HB M iK+
¢QÊ+ p¬ b® pÁM; M;mv i [m - h?B ¢'m S?"K bÈK i`Î i?"M? i?¬M iQÊM; +O hBM? H
"²B bMM; #€B ?„M p¬ +MM;X
L?QM; +kM; F?¬M; +| M;?o ¢ M h?B ¢'m T?"K i?Q¢i M?bM i` im' B M?Q p"v- K" ?„
."i +| i? ?B m ¢QÊ+ - K°i i?B M i" B bB m +'T- M m M?Q +ÁM +| i? #^aQ i`b iQM? +€
" hBM? HBM? M[pQÆM; T? #bM?- h?B ¢'m T?"K i?Q¢i M?bM +| +?9i F?¬M; T?
?QÊM; M[pQÆM; i?B H - M|B,
@ L[pQÆM; # ?¢- i F?~M +¬m ?B M i¢B +?Q i +MM; M;QÌB M?'i HQm +QÌM; ;B^a
@ h b) F?¬M; +?Q T?ûT- h?B ¢'m T?"K- M;QÆB b) `i po ¢¢B M m M;QÆB #Ä ¢QÊ
@ Gw ."i- p"v Hm" M pä i` M ¢¢B ?°B ?v p¼M; M;QÆB b) F?¬M; bÈK #` HQ¢B #ÄX
h?B ¢'m T?"K K M; +?9i F?B m F?Q +? p T?Q Gw ."i M|B- b m ¢| ¢B ` F?ÄB T?ÁM
h?B ¢'m T?"K F?¬M; H T?ûT- H"K 1p i`QÎM; H½Q `i H` t'm ?'- i` M K†i #B m H
F?¬M; [m€ + K i•K p T?Q Gw ."i tBM H¶B M|B,
@ sBM i? i?S h?B ¢'m T?"K i?¬H¶- i M;?o ?„M H" Km®M +?Q i`"M ¢'m F?¬M; ¢ M
?QÎM; HÈM i?U+ HU+X G9+ ¢| M;QÆB /MM; iQ" M HU+ +O M;QÆB- i ?v p¼M; h?I
?²B i?'i #¢B €T +? M?m F?Q +O ?„MX
sBM H¶B i?"M? w ¢€M; ;B€ ?Q" B M;?B- Gw ."i KdK +QÌB,
@ æ½ [mv i ¢`M? i? K ;B - i b) M;?B K i9+ i` M? i"BX
@ æQÊ+ `²B- M? ?MM; +O i - M;QÆB F?¬M; +¬M +?9 w æ'm h?¬M ¢B M ¢®B pÈB
+?m~M #` i`"M ¢'m- M?[M; +?mv M F?€+ ;B Q +?Q i X *| H)- hBM? HBM? i°+ +?9M
+~M; M?B m i` Q ¢'BX
_ÌB F?ÄB M;?` bU ¢¢B b<sup>a</sup>M? hBM? HBM? i°+ - Gw ."i i•K iB M? +| +?9i i`-K i`¼M;X *
KÈB ?QÊM; hBM? GBM? oQÆM; æbM? ¢Q ` v m +¬m- i`QM; +?mv M M"v ¢ M i°i -
L m M?Q #ÎB pb +?QM? KbM?- K" K M; ¢ M +?B M i` M? +?Q hBM? HBM? i°+ i°+
HÁM;X L?QM; M?bM i?€B ¢° hBM? HBM? M[pQÆM; - imv i ¢®B b) F?¬M; iB T M?
h?¬M ¢B M ?Q†+ H" pk HU+ mv ?B T K";B Q` ?„MX E iW ¢| - hBM? HBM? i°+ Î p
HU+ +O æ'm h?¬M ¢B M- /M +?Q hBM? HBM? i°+ +| i? +?®M; ¢Ð ¢QÊ+ - M?QM; i

3yeX ZXe @ *?QÆM; 9yd, h`"M æ'm L;"v h?S L?'i

Gw ."i b m F?B ¢` ¢B K i`Î H¢B #€Q / M? +| +?9i iBM? i?¬M ?Q^aM; ?®i- ¢€K *€i "²
i¢B ¢| +?Î ?„MX Gw ."i +| oQÆM; æbM? +® w pb ?„M +?m~M #` +?¶ Î- M?QM; *€i "
M?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; i?¬M i`¢B- Km®M +?QM? KbM? iU ibK FB K +?¶ ÎX

@ L?bM i?'v M[pQÆM; # ?¢ b Q\ L" M; ¢®B M;QÆB M|B ;b\

L?bM i?'v *€i "²B M?B i HB i i`mv p'M- Gw ."i HW ;¢i ?²B ¢€T,

@ hBM? HBM? M[pQÆM; ?v p¼M; i +| i? Î i`QM; i`"M ¢'m i?B ¢'m- +MM; hBM? G

@ L|B M?Q p"v M[pQÆM; # ?¢ `i t2K i`¼M; M;QÆB `²BX *® ;„M; H M- Gw .”iX

@ L;QÆB +kM; H” *€i "²B- ?ªQ ?mvM? ç +O i X

L;?d M;ÆB p” ²²B T?K+ K°i M;”v- b€M; M;”v i?S # ç M hBM? GBM? oQÆM; æbM? i°+ Hm”M pä ç¢B ?°B HB M +?QM? i?S+ #„i ç-m`²BX Gm”M pä ç¢B ?°B M;”v ç-m i ç€M; M|B- +Æ ?²+?QM? H” /U i?B imv M i?O Î;B[F?B m +?B M- ?ÆM M[+kM;F +?d +| hBM? HBM? i°+ M?•M KÊB +| i? H”K çQÊ+ çB K M”v- i?m +?QM? H” i?m - t m’i ?B M +½B +¼ pb +?mv M i?„M; #¢BX

æB m M”v +kM; F?¬M; i`€+? hBM? GBM? oQÆM; æbM?- #ÎB pb i`”M ç’m i?”i bU [m i?2Q M?Q [mv i„+ i`”M ç’m- M?Q p”v ? B KQÆB i?B ç’m i`QÌM; M;”v ç K F?¬M; M;Ê pÁM; HQ¢B T?ÄM; +?WM; T?ªB +¬M p”B M;”v KÊB ?Q”M i?”M?X

L;”v ç-m iB M ç’m pÁM; HQ¢B- Gw .”i +MM; *€i "²B ç m i?m”M HÊB çª #¢B ç®B i?C ç’mX

hªB [m K°i pÁM; ç”Q i?ªB- M;”v ?¬K b m ç’m HQ¢B +?QM? [mv ?ÆM- hBM? GBM? i?O +MM; K T?€T bQ T?•M #B i ç®B +?B M- +€B pÁM; M”v- ç®B K†i Gw .”i H” K°i

L?bM ` çQÊ+- +€B +mM; iB M i?O M”v +MM; \*€i "²B M?Q M? m- H” K°i iBM? HBM? i?B M HQÆM;- i`QÊ+ F?B i`”M ç’m #„i ç-m- ?„M `i H T?ûT ¬K Gw .”i- F?B K i®M

@ _’i pBM? ?¢M? +| i? +MM; M?•M HQ¢B +QÌM; ;Bª;B Q i?O- i`”M ç’m M”v i +?m

@ h +kM; p”vX

Gw .”i ç²M; /¢M; M?B i iBM? i`ª HÌBX

L?QM; i`”M ç’m M; v iW ç-m- hBM? GBM? K T?€T +mM; iB M i?O T?¬ #”v i?U+ H p”Q i?B M T?9 i?•M T?€T M? M?”M;- hBM? GBM? +mM; iB M i?O M? M? +?| M; /B ç [m€ i`bM? /B ç°M; p”M /KM; K T?€T M;mv M i® ?| i?”M? iB M #„M p T?Q Gw .”i p k M?Q p”v- Gw .”i +?Q +| ;b FBM? M;?B K- #ªM M,M; F i t m’i ç’m F?Q T?ÁM; M;U

@ S? M?- T? M?- T? M?X

J T?€T iB M p k Q M? i¢B T?Q i` M ç’m F?Q T?ÁM; M;U- H”T iS+ M´` - +kM; F? +?„M- K” H” i¢+ ` p”B +€B H¶ ?’M;X a m ç| H¢B H” K’v iB M; +mM; p M; H M- p”B iB T ?QÈM; K’v +€B H¶ ?’M; M? M? #„M ç MX Gw .”i M?”i i?ÌB F?¬M; +€+? M”Q T iB M i?O i?U+ HU+ i¢B i? ;BÊB HQ”B M;QÌB ç¢B F?€B H” +’T b® ;b- +kM; i¢Q i?”

oÈB i?U+ HU+ Gw .”i #•v ;BÌ- ?„M #B i`ä T?ÁM; M;U p` hBM? GBM? +mM; iB M i?C +€B F?| H” T?ªM FQ+? ç° K¢M? v m- #ÎB pb Gw .”i i?”i bU F?¬M; Km®M M?bM i?” #` i?QÆM; i’MX

>Á #bM? i Q M?½ ?bM? i?”M? iQÆM; T?ªM K½M? HB i +?QM? H”- hBM? GBM? + FQ+?- b) iQ”M HU+ SM; T?|- pB KK+ iB m i?„M; HÊB +m®B +MM;X

@ ob +€B ;b F?¬M; ç€M? i`ª- +?ŠM; H) H” t2K i?QÌM; i b Q\

h?”v Gw .”i K°i KU+ T?ÁM; M;U- +,M #ªM F?¬M; +| w iS T?ªM FQ+?- hBM? GBM? +? +| +?9 i F?¬M; p m B M|BX

Gw .”i M;?B K K†i M|B,

@ L;mv M i„+ +O i - i¢B F?¬M; +| i?,K /Á ç®B i?O i`QÊ+ F?B T?ªM FQ+?X J°i F? i`Q K¢M;X

@ h®i H„K- i +kM; F?¬M; F?€+? F?Q M[X

hBM? GBM? +?B M bo H’v ` K T?€T i¢T T?B M- K°i ç¢Q iY FBK b„+ [m M; ?Q H” ` - b m ç| p”B +€B ç² T?M [m, /` Î i`QM; i v- #¶M; M?B M #B M K’i F?¬M; i?”v ;b M|

J T?€T i¢T T?B M ~M +?S K T?€T M,M; HQÊM; `|i p”Q +•v +mM;- F?B M +mM; F

@ J ?| +mM;- +~M i?"M`²BX

Gw ."i K°i KU+ `’i +~M i?"M- p¬ Hm”M SM; ç®B +€B /¢M; ç®B i?O ;b- +~M i?"M K°i
+?B ç®B pÈB iBM? HBM? +?B M bo K” +?QM? KbM? +?Q [m2M i?m°+X

J°i i? M? iY FBK b„+ K T?€T iB M pk tm’i ?B M î i` M /•v +mM;- iB M pk çB M +m²M

@ JÈB ç M b Q\ *?9M; i ç½ ç M iW H•m`²BX
L?•M HQΦB +QÌM; ;Bª iU ?² F?¬M; + Q ?SM; - M; [F?Q +U+ F€ H½M? çΦKX
LQÆM; i?2Q €M? i` ,M; M?bM HΦB- hBM? GBM? i°+ M?•M FB HΦB H` K°i M[iBM?
@ oQÆM; æbM? M?•M pB M i`QM; M; Q`B ?¶M iΦT- i T?ªB çÊB ç M ç K KÈB ibK ç
hBM? GBM? i?B m M[FB ;BªB i?Q+?,
@ M iQ`M H` M?'i- M m H`K +?Q M; QÌB i T?€i ?B M- +?O M?•M M?` i +kM; tQM;
@ *?O M?•M M?` M; QÆB pb +€B ;b F?¬M; iU KbM? ç M\ Gm¬M /U p`Q M; QÆB i`m
i?Ä ç€M; X
@ *?O M?•M +O M; QÆB +kM; F?¬M; F?¬M; +| iÈB- K` H` T?€B M; QÆB iÈB b Q\
hBM? GBM? i?B m M[K²K KB M; +| +?9i H M? HÊB- H`K M?•M HQΦB +QÌM; ;Bª F
M|B,
@ h p` M; QÆB F?¬M; ;B®M; M? mX
@ *| +€B ;b F?¬M; ;B®M; M? m +?9- F?¬M; M|B M?B m- +?9M; i M|B +?€M? bU çB
M`v ç½ +?m`M #` i?Ä ç€M; - t2K +?¶ ç| +€+ M; QÆB F?B M`Q i?b` i v\
@ Gm`M pã çΦB ?°B F?B M`Q i?b +?'K /Siô
@ >¬K M v KÈB i`"M ç'm M; `v i?S ? B- +?d bÊ +ÁM +¬M M, K b€m M; `v i?ÌB ;B M M
@ h´M; æB M +?O +| w iS H` ç M i`"M +?mM; F i i?b ç°M; i?O- M; `v ç| +?QM? H` M
iK i" T`²BX
@ h M?QM; F?¬M; H`K +?O çQÊ+- w iS +O i´M; æB M +?O #ªQ i b) +?mv M +€Q +
+?O M?•MX " M; `v b m b) +| +•m i`ª HÌB i?mv i T?K+X
@ " M; `v b m i®i M?'i KÌB +?O M?•M M; QÆB iU KbM? ç M- çÐ T?ªB i`mv M ç M i
i?ÌB ;B MX
L?•M HQΦB +QÌM; ;Bª +MM; hBM? GBM? i?B m M[M|B +?mv M tQM; - +kM; F?¬M;
` - M?Q i`QÊ+ i?2Q çQÌM; +k T?ªM ?²BX s€+ ç`M? ? B M; QÌB çB`²B- Gw ."i H9-
?QÈM; hBM? GBM? i?B m M[i?2Q /äB ç^M; b mX
æ9M; i?"i F?¬M; M; ÌM?•M T?~K HÊB ?ΦB M?Q p`v- bÈK #B i +| H¬M tªQ M; ° M?Q
p¬ bQM; ` M; Q`B i? ;BÈB iBM? HBM? KΦQ ?B K M?Q p`vX E?¬M; +| ;b #'i M; Ì tª
HQΦB +QÌM; ;Bª FB - +?QM? H` HK+ v çB M bo æ'm h?¬M çB M`²BX
o T?¬M i?•M T?"M hBM? GBM? i?B m M[- Gw ."i iBM iQÎM; ç€T €M +kM; `i M? M
L?QM; H`K Gw ."i KÎ`°M; i¬K K„i +?QM? H`- hBM? GBM? i?B m M[çB ç M # M M; Q
#¶M; M?B M çSM; HΦB- ? B i v iΦB i`QM; ?Q F?¬M; FûQ ` p`B çΦQ K T?€T i?O '
[m M; K M; [m v +?mM; [m M? iΦB i?•M i? M`M; H`T HQ p`B pÁM; - M; v b m ç| i?
K'iX
@ J M| - GΦB H` /B +?mv M iS+ i?ÌB K T?€TX
.B +?mv M iS+ i?ÌB K T?€T H` i?O çQΦM ç +'T K T?€T bQ /MM; ç #ªQ p i€M? KΦ
bQ /B +?mv M iS+ i?ÌB ç M K°i +?¶ F?€+- +€B ç| +MM; ~M i?•M ç'm F„ ?Q`M iQ`M F
i€M? KΦM; - +kM; H` F„ tªQ p¬ i?QÈM; i?Q€i F?ÄB i?2Q /äBX Gw ."i iBM iQÎM; Kb
ç•m çQÊ+- hBM? GBM? i?B m M[i?B i`B M /B +?mv M iS+ i?ÌB K T?€T- +?d /Q +
L?QM; ?„MªQ M½Q i•K ibM? `i M? M? #` [mûi bç+? - i?B m +?9i M[+QÌB ` iB M;
i? i?B m M[HΦB ?B M ` Î# M +ΦM? ?„M- +Æ ?²H` ?„M +| i? M; YB i?'v çQÊ+ KME
hBM? GBM? i?B m M[M`vX

s2K` - hBM? GBM? i?B m M[ i`bM? ç° K T?€Ti?"i bU +| ?çM- /B +?mv MiS+ i?lB
+'T- imv +| i? bY /KM; /B +?mv MiS+ i?lB K T?€T- M?QM; F?¬M; +€+? M"Q çB n
p` i`Q- çB K /lB çB H" çB K iMv wX

L?bM +?mM; [m M? K°i pÁM; - +kM; F?¬M; +| T?€i ?B Mi`çM; i?€B ~Mi?•M +O G
i? v ç´B- HçB i? v i? H° imv M- H9+ M"v KÊB çB p"Q hBM? GBM? oQÆM; æbM?X

hBM? GBM? i?B m M[i`€B F?9+ T?ªB [m'M- tmv M [m # M M; Q" B oQÆM; æbM? F
i•K çB iÊB ; -M- ?B MiçB- +?çv iÊB +?mM; [m M? oQÆM; æbM? MÆB Î +O M[pQA
MÆB M"v- +~Mi?"MiBM? HBM? i?B m M[H-M M[i?B i`B M /B +?mv MiS+ i?lB- H
i?"M? +¬M; i?Q€i F?ÁB i`mv imM; ;Bª Gw ."iX

"'i [m€ Gw ."i +kM; F?¬M; [m€ KS+ªQ M½Q- bU ibM? ç½`'i ?B M M?B M- æ'm h?
+~B ;B€M çB T- iU ?² +?QM? H" K°i p` hBM? HBM? i°+ i`QÎM; H½QX

Gw ."i i`QM; w M; ?o ?B M` ; QÆM; Kti- +?QM? H" u P M?` i`QÎM; H½Q- *€B M"v
;B€+X

J" M; ?B K +?SM; HQçB i`U+ ; B€+ M"v +| ? v F?¬M; +?QM? t€+ +kM; F?¬M; F?| F
+kM; F?¬M; +| çB ?"M? imM; hBM? GBM? i?B m M[M[- K" H" [m v i`Î p +?¶ ÎX

o"M F?Q i?"i H" i®i- K v K„M HB M T?€i ?B M` K M? K®B- Gw ."i i?Qª K½M i?U+
b m ç|`'i M? M? +ªK i?'v K„ K½M çB M; OX

L;`v K B +ÁM +| i`"M ç'mX

L;`v i?S # i`"M ç'm #„i ç-m i`Î M M F`+? HB i- Qi M?'i H" ç®B pÊB ; -M i`, K / M?
ç'm +, M +S M;`v ?¬K [m i?„M; #çB [m M? ç M i´ ?ÊT- F?¬M; ? +® w M #~B K T
i?O [mv i ç'm- #ÎB p"v i?dM? i?QªM; tm'i ?B M K T?€T bQ +MM; K T?€T bQ- +mM
i?O +?B M ç'mX

o¬ Hm" M H" K T?€T bQ ? v H" +mM; iB Mi?O- i`QM; i`"M ç'm hBM? HBM? i°+ - M;
+°i p" +kM; H" K'm +?®i M?'i- H" K +?Q Gw ."i H½M? ?°B ç M ? i?®M; K T?€T bQ

æ®B i?O +O Gw ."i- +?QM? H" K°i im´B i` ççB K T?€T bQ i?U+ HU+ F?¬M; i-K
T?€T bQ ç®B pÊB ç®B i?O +kM; ?[m ?ªQ- ç®B pÊB i?„M; HÊB +MM; pBM? /U ç m
bB m T?"K- H" K +?Q ?„M [m€ KS+ bQ çQ i?„M; #çBX oW H M- h`€i a€M; L; lB ç½ b

*MM; M?•M HQçB +QÎM; ;Bª /MM; ç'm F„ ç²M; /çM; - F„ M, M; K T?€T bQ +kM; M?B
iS+ i?lB- K Km°B i?m"i- ;B i®+ i?m"i- ?mM; K½M? i?m"i- +ÁM +| HQçB +| ?B m
i?m"iX

h`€i a€M; L; lB bY /KM; ?mv M ç•K i?m"i- H¬B ? K T?€T K M; i?2Q K Km°B i?m"i
çB Mi?2Q K T?€T i`QÊM; i`QM; i v h`€i a€M; L; lB çB M tç` - Gw ."i +?Êi +ªK i?'
?mv M [m M; - `mM; ç°M; b'K bûi H¬B çB M ç€M? i?2Q [m M? i?•M- ?bM? i?"M? M
."i ?Q" M iQ" M # Q p•v Î i`QM; ç|X

>mv M ç•K i?m"i i?"i H" HÊB ?çB- ?Q" M iQ" M F?¬M; +€+? M"Q Mû i`€M? K T?€T
iU i?•M HU+ HQÊM; +?®M; HçB- F?¬M; +| #'i F€ HU +?¼M /Q i?W M"QX Gw ."i i
/MM; H¬B +? H¬B- [mv i?B M H¬B T?€T im Hmv M H" H¬B çB Mi? ;B MiBM? i?
?bM? i?"M? K°i ççQ ?² [m M; H¬B çB M +?®M; HçB H¬B çB M K T?€TX

> B +?OM; H¬B çB M ?Q" M iQ" M #'i ç²M; içB [m M? i?•M Gw ."i +MM; tm'i ?B M-
HU+ #çQ M; QÊ+ p +?çK p"Q M? mX *€B ç°M; ioM? M"v +MM; ?Q H -`'i M? M? ?
M; QlB ç M t2KX

@ ."i i?9+ i?9+ +® ;„M; H MX

Gw ."i # Mi B i`mv M ç M HlB +O *€i G hQ H" K +?Q M; QlB F?€+ i?´ ?mv iX

3y3X ZXe @ *?QÆM; 9yN, h`"M æ'm L;"v h?S "

*€i H hQ +´ pk +?Q Gw ."i i?9+ i?9+ +ªK i?´v i`"M ç'm M`v €T HU+ +QÌM; ç¢B- [mv H¬B çB M- +kM; F?¬M; +| M?Q i`QM; /U HB m +O K¼B M; QÌB- K`H`ç M; M; Q`B K i? Gw ."i; B^M; +Q tm®M; X

S?ªB #B i`^M; - [mv i?B M H¬B T?€T im Hmv M` +?QM? H` H¬B çB M iBM? i?m- K T?€T H¬B çB M +MM; ç'm F?Q i?m°+ iQM? H¬B çB M H¢B +kM; F?¬M; ;B®M; M i? bQ b€M?X

h`€i a€M; L; ÌB F?¬M; M; WM; i?9+ /K+ K T?€T HU+ - `| i p`Q i`QM; K i`QÊM; - i`Q + -m FQ+? T?€i H¬B çB M H¢B H-M M[b€M; #WM; #WM; - +® ;„M; /mv i`b mv €T ç

L m M?Q M, M; HU+ +¬M; FQ+? +QÌM; ?½M- ?ŠM H` +| i? bQ b€M? pÈB i? ;BÈB M ."i i`QM; HÁM; •K i? -K ç€M? ;B€i?U+ HU+ +O ç®B i?OX "ÎB pb ç'm F?Q +MM; K iQ`M #´i ç²M; - M; Q¢B i`W K¶B H-M +?B M ç'm iQM? ` - Gw ."i +kM; F?¬M; /€K çA #"+ ç®B SM; X L m M?Q ç®B SM; - i?b ç¢B K T?€T bQ iQÆM; çQÆM; pÈB ç'm i¬M

J ç¢Q bQ ç®B SM; æ'm h?€M? +QÌM; ;BªX

h`QÈ+ K„i h`€i a€M; L; ÌB imv i?U+ HU+ F?¬M; i-K i?QÌM; - M?QM; Î i`QÈ+ K†i Gw ;Bª i?´i bU- +kM; F?¬M; i¢Q çQÊ+ mv ?B TX

> B +?OM; H¬B çB M ç®B F?€M; K´v T?9i ç²M; ?² b m #´i T?•M i?„M; T?K- Gw ."i i?B M H¬B çB M [m M? i?•M #¶M; M?B M #B M K´i- K´i çB i`ÎM; ¢B- K T?€T H¬B

L?QM; K T?€T H¬B çB M M`v Q M? ç M i?•M i? Gw ."i- HB M F?¬M; +€+? M`Q iB ;B M # ç°M; F`+? HB i- K T?€T H¬B çB M #` p†M p Q i?`M? p¬ b® K T?€T KªM? #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i M çBX

h?U+ HU+ ç¢B K T?€T bQ iQÆM; çQÆM; pÈB ç'm i¬M +QÌM; ;Bª- Gw ."i +kM; F?¬ F?Q T?€T i„+ - K`H`ç'm F?Q F?®M; +? F?¬M; ;B M- /MM; F?¬M; ;B M p†M p Q + çB M- M, M; HQÊM; +QÌM; ?½M +MM; ç'm F?Q H`K F?¬M; ;B M p†M p Q- K T?€T K•v F?|BX

h`€i a€M; L; ÌB i` M K†i ?ÆB ç´B- t2K i?ÌB +Æ +kM; H` +U+ M? M?- K„i i?´v K T?€ p•v F?®M Gw ."i- /MM; i®+ ç° +U+ M? M? i` K T?€T i¢T T?B MX v MB K F?®M; H K [m M; iÄ ` #®M T?Q - K°i çQ`M H¬B + -m i?bM? HbM? tm´i ?B M Î i`QÈ+ K†i i`´i M? M?- +`M; +?mv M +`M; HÈM- -K -K K°i iB M; #B MªQ i?`M? H¬B i?9- i`U+ iÈBX

@ G¬B i?9- S?|M; ` X

G¬B çB M ?mM; ?½M M; QM; F i K` i?`M? H¬B i?9- K M; i?2Q H¬B + -m mv HU+ K `²B ç°i M?B M ?QÈM; Gw ."i Q M? FQ+? iÈBX

s2K ` h`€i a€M; L; ÌB ?¬K M v +?m`M #`´´i ç-v çO- HQ¢B i`B m ?Q€M i¢T T?B M ?ŠM H` ? Q T?Q F?¬M; Qi i•K ?mv iX

æ®B K†i pÈB pQÊi +´T F?B m +?B M- iQÆM; çQÆM; pÈB "¢+? >´ ç'm F„ M, M; HQÊ i`¼M; iÈB +U+ çB KX L m [mª i?´i +?QM? H` "¢+? >´ ç'm F„ - Gw ."i SM; T?| pšM +/ T?€T +MM; ç'm F?Q ? i?®M; ?Q`M iQ`M #´i ç²M; - H¢B H`K Gw ."i F?¬M; i? F?¬M

Gw ."i F?¬M; ? T?ÁM; M; U çÆM i?m-M- i v [mv i ?ÆB ç°M; K°i +?9i- bQM; +?QÎ F?¬M; ;B M M?B i ç°i, M; H M- L K JBM? ?Ä ?mv M ?| i?`M? ?bM? `²M; - ç|M H`v

>Ä GQM; +MM; H¬B i?9 i`QM; M?€v K„i +MM; tm´i ?B M K°i +?¶- çB M +m²M; i?¬ ? Q M, M; HQÊM; HŠM M? mX

h`M; /B M ç² b° M?Q p`v- +| i? bQ pÈB +mM; iB M i?O /MM; K T?€T iB M Q M? F ."i +MM; h`€i a€M; L; ÌB [mv i ç'm H-M M[?´T /šM K°i M?|K M; QÌB iÈB t2KX

Gw ."i +MM; h`€i a€M; L; ìB ç m ` bS+ F?®M; +? - #´ bmM; M,M; HQÊM; >Ä GQM; +U ç¢B +MM; H¬B i?9 çB M +m²M; X _9i` K T?€T M; mv M i® FQ+? F?ÎB F?¬M; ;E

@ L; QX

@ L; M; X

>Ä GQM; +MM; H¬B i?9 T?€i` iB M; i KBM?- M,M; HQÊM; +U ç¢B ?Q`M iQ`M ç
ç" T # K°i +€B ?® i?"i b•m- /Q mv i¢B i`QM; F?¬M; ;B M #¢Q p M; H M K`v i`, K H
iB m i€MX

Gw ."i +| +?9i +ªK ;B€+ i?•M i? +| +?9i H v ç°M; - ç•v H` ?B m [mª +O H¬B çB MX
pÈB "¢+? >´ ç'm F„- M?QM; iU ?² bQ pÈB "¢+? >´ ç'm F„ K¢M? ?ÆM K°i +?9i- i?U+
Î æ'm h?-M ç¢B HK+ - +kM; iQÆM; ç®B F?€X E?¬M; #B i h`€i a€M; L; ìB +ÁM +| i?
`i +?Î KQM; - /M b Q i?U+ HU+ +O ?„M +kM; Î i`QM; HÁM; #`M i v +O KbM? K`X

h` M M; Q`B ç¢i çQÊ+ FBM? M; ?B K bmM; i9+ - ç®B Kti pÈB ç®B i?O +`M; M„K +?„

*?Q M M- Gw ."i +kM; F?¬M; p°B T?ªM FQ+? - K` H` +?Î h`€i a€M; L; ìB +¬M; FQ+?

L?QM; h`€i a€M; L; ìB +kM; F?¬M; +| +¬M; FQ+? H¢B H-M M[- ?„M +?^K +?^K M?
+?9i F€ [m€B- M?bm b m MY M; `v- ç°i M?B M F?) +„M K¬B- i?m ?²B K T?€T i`QÊ
`²B H¢B FB M ç`M? M|B,

@ h i?m X

L?Q p`v ç½ M?"M i?m \ æ•v +kM; F?¬M; T?ªB H` K°i hBM? GBM? +?B M bo tSM; ç
hBM? GBM? +?B M bo KBM? #¢+? - #¼M ?¼ /kM; +ªK i?W M?"M i?"i #¢B- i?m +?
[m`v- M?QM; +?d +¬M +?B M ç'm- +ÁM K°i iB ?v p¼M; +?B M i?„M; - #¼M ?¼ imv
+?B M ç'm ç M +MM; X

oÈB h`€i a€M; L; ìB i?U+ HU+ ç¢B K T?€T bQ- +`M; F?¬M; T?ªB +| w +?Q #¢+ M?C

@ L; QÆB t€+ ç`M? Km®M M?"M i?m b Q\

Gw ."i ?ÆB +| +?9i i?"i p¼M; - F?mv M M?O,

@ h M; ?o i`"M ç'm +?9M; i +ÁM ç†+ b„+ ?ÆM M[X

@ h t€+ i?U+ H` i?m X

h`€i a€M; L; ìB i?"M? F?~M M|B,

@ G¬B i?9 K T?€T i¢T T?B M H` H€ #`B i~v HÈM M?"i +O i - H` +O K ç¢Q bQ i +
ç½ pQÊi [m i?U+ HU+ +O i X hB TiK+ ç€M? tm®M; - i +kM; H` i?m X Gw ."i- i T

Gw ."i KdK +Q`B- KÎ` ? B i v i?2Q M; ?B i?S+ ¬K +O hBM? HBM? i°+ - iB T M?"M

h`QM; i`"M ç'm F iB T- *€i "²B ç²M; /¢M; +kM; ç®B Kti K°i +€B K T?€T bQ- ç®B p
i•K iBM? i`"M ç-v #B [m M- ?„M M|B,

@ h i?"i ç€M; ;?ûi i`"M ç'm M; `v i?S # - +€B M`v H` i B M¢M +O i - çQÊ+ `²B- i
KQ`B T?¬M iBM iQÎM; ç€M? pÐ K +?9M; `v i?S # X

.o p½M; *€i "²B K¶B H-M ç m M; ½ p`Q i`"M ç'm M; `v M; Q`B i?S # M`vX

h`"M ç'm #„i ç-m- /U i?2Q Gw ."i T?•M T?| - *€i "²B HQm H¢B K°i i v- bY /KM; +m
KbM?- /MM; i?•M T?€T K m H +MM; ç®B i?O +?ÆB K Q p`M +?m°iX "ªQ çªK +?QM
iB m ? Q i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM; X Gw ."i i?„M; HB M iB T H`K +?Q *€i "²B i
iQÎM; - iBM? HBM? M K iY M; v i?ŠM; +?T ?"M? b€+? HQÊ+ Gw ."i- T?€i` K°i +?E
H`K iBM? HBM? #`M; [m M`i H` #`i K½MX

@ *€i "²B- T?ªM FQ+? çB- T?ªM FQ+? KÈB H` T?ÁM; i?O ?[m ?B m M?"iX

@ L?Q p`v ç€M? iB T ?„M M?"i ç`M? i?m X

@ *?Q i?'v [m +mM; iB M i?O #^aQ i?O M?Q p"vX

J°i KU+ i?ì Æ H¢M? M?¢i Gw ."i T?€M çQ€M ibM? ?m®M; iB m ? Q T?€T HU+ +O
T?€T bQ H'v ` K T?€T i¢T T?B M +?m~M #` i?B i`B M F„ M,M;- Gw ."i KÈB H ?ûi

@ *€i "²B- T?^aM FQ+?X

h?m çQÊ+ +€B iQM ?B m M"v- +€i "²B H"TiS+ i? v FBK HQM; +mM;- K T?€T HU+
K T?€T iB M pk F? M? F? M? F? M? HB MiK+ t¢ ` X hB M; tû ;B| b„+ #ûM H"K K
M;"Q- HB MiK+ #® F i K T?€T T?ÁM; M;U i?mšM- M?QM; Î i`QÊ+ K†i pk F?Q +Yr
T?ÁM; M;U +O ?„M +| p i?"i bU F?¬M; çOX " +?B K T?€T iB M pk M,M; HQÊM;

@ E?¬M; M|B +?Q M;QÆB- ç9M; H" F?¬M; +| w M;?o X
 J°i KbM? çB p"Q i`QM; M?"- +kM; F?¬M; +| +?9 w iÈB T?Q b m M" M;- Gw ."i i` M
 @ æ9M; `²B- M;QÆB +?çv iÈB M?" i H"K ;b\
 *kM; ç½ çB p"Q b•M M?Ä- " hQ #¶M; M?B M [m v HçB- +| +?9i +ªM? ;B€+ +?^K +
 @ "€B T?ÄM; K°i +?9i i¬M FQM? Kšm i?•M +O M;QÆB- i?m"MiB M i†M; +?Q M" M
 M" M; F?¬M; i?Q +?- i M;?o M?[M; ç² +?ÆB M?Ä FB ? v H" i†M; +?Q M;QÆB T?M
 Gw ."i M|B- +kM; F?¬M; [m v ç-m HçB K" çB M? M? ` +Y X

3RyX ZXe @ *?QÆM; 9RR, >mM; J½M? æ€M? *mM; h?O

aU ibM? ç½ pÈB `ä `M;- u P `QÎM; H½Q +?QM? H" M°B SM; +O æ'm h?-M çB M
 F?¬M; #B i- æ'm h?-M çB M +?Q u P i`QÎM; H½Q +?¶i®i; b- +| i? ç K°i p`i`Q
 h?-M çB M K" ?B m HU+X

Gm" M pä ççB ?°B +ÁM ç M; iB T iK+ F?~M i`QÆM; F`+? HB i- Gw ."i ?B M içB ç½
 K T?€T bQ ç®B F?€M;- imv +kM; K'i +?9i Qi F?Q HU+- M?QM; +kM; F?¬M; +| ;b
 M?B m M;QÌB #„i ç-m +?9 w i?U+ HU+ +O M?•M HQçB +QÌM; ;Bª Gw ."i- ç½ F?¬
 i`Íi?"M? M?•M HQçB +QÌM; ;Bª ç-m iB M ç M; iB M ?"M? Hm" M pä i` M ççB ?°B H

*€i "²B +kM; ç M i`"M ç'm M;`v i?S M,K i?b #` i?m - mv HU+ FBK HQM; +mM; i`ªB
 iQ ` i v- H"K +?Q ç®B i?O +ªM? ;B€+- H€ #`B i`v i?ÌB çB K K'm +?®i T?ÁM; i?O
 ?B m [mª HB M ;BªK tm®M;- ?m®M; +?B ç®B i?O +O ?„M- i?U+ HU+ çSM; p"Q F?
 K ççQ bQ-

*| i? ç€M? ç M i`"M ç'm M;`v i?S M,K- t T ?çM; p"Q #€i +QÌM; i`QM;- *€i "²B ç½ +
 #ÎB pb i`"M ç'm #€i +QÌM;- +?Q /M Í ç€M? b•m p"Q iS +QÌM; #` HQçB #Ä- +kM; ç
 hBM? GBM? [m•M ç°BX L?Q p"v- ç` p` *€i "²B içB hBM? HBM? i°+ i,M; H M K°i
 +?B M bo #bM? i?QÌM; /Á tûi #B M ;BÈB- #B M i?"M? [m M [m•M K¼B M;QÌB FQM

h`"M ç'm i?S b€m- ç®B i?O +ÁM HçB +| Gw ."i- h?B ç'm S?"K- M;QÌB +?B M i?"M
 h?€T +MM; +mM; iB M i?O E?Q E€X

E?¬M; #B i H" +® w ? v H" p¬ibM? w- içB iS +QÌM; [mv i ç'm- Gw ."i i`€M? çQÊ+ h
 ?„M +?QM? H" +mM; i?O E?Q E€X

*mM; i?O ?mM; K½M?- içB i? ;BÈB iBM? HBM? T?~K ;B B ;¬M #^M; +m²M; #çQ +m
 E?Q E€ +mM; iB M i?O i?B M T?9 +?d bÊ +kM; imv i F?¬M; FûK ?ÆM *€i "²BX

æ®B K†i ç®B i?O M?Q p"v- Gw ."i +kM; +| +?m~M #`- içB i`"M ç'm M`v ?„M [mv i ç
 h`"M h?B M *mM;X .M +?Q ç®B i?O K ?B m /MM; +mM;- M?Q p"v /MM; +mM; +? +
 i?O i?m i•K T?K+ F?~m T?K+XX

h`"M ç'm M;`v i?S b€m- i`"M ç-m pÁM; #€M F i- Gw ."i ç®B ç-m pÈB E?Q E€X

h`"M ç'm M`v- iBM? HBM? i°+ M?•M ç M t2K +kM; +`M; M;`v +`M; M?B m- i?b ` ?
 KQÌB +?QM +€B- +?d +ÁM HçB +| K°i +€B b•M i`®M;- #® i`Q M?B m ?"M; ;? ç M
 iQÆM; ç®B +| ?çM +?¶M;²B- iBM? HBM? i°+ M?•M i?"i bU M?B m H„K- +?Q M M
 çSM;X

a•M i?B ç'm p`i`Q i®i M?'i çQÊ+ p•v HçB- i` M F?€M ç`B- hBM? HBM? M[pQÆM
 t2K +m°+ +?B MX

>B M i`QÌM; F?¬M; F?Q M?B i HB i H`K i`"M ç'm i`"M ç-v F?~M i`QÆM; +MM; i +
i?Qç i M?bM `i #bM? i?ªM- M?QM; i`QM; M°B i•K +kM; +| +?9i +?Ì çÊBX

@ E?Q E€- `i pBM? ?çM? +MM; M;QÆB ;B Q i?OX

Gw ."i ?[m ?ªQ M|BX

EQ+F +kM; F?¬M; [m€ ?[m ?ªQ- +-K +mM; i`QM; i v,

@ h +kM; `i Km®M M|B M?Q p"v- M?QM; Km®M +?SM; KBM? i?U+ HU+ +O M;QA
FQM? +O i ç®B pÈB M;QÆBX

*QÌM; ;Bª + Q M;çQ Gw ."i `i Hw ;BªB,

@ o"v çQÊ+ `²B- i HB M +?SM; KBM? +?Q M;QÆB t2K H` çQÊ+X

æ'm F?Q +mM; i?O +MM; K T?€T +mM; i?O- ?Q`M iQ`M #i ç²M; - +kM; F?¬M; +| [

EQ+F i?2Q [mv +O #„M ` K°i +?B iB M K T?€T ?Ä /B K- ?mM; K½M? ç€M? +mM; i
F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM; - ?Ä /B K iB M pk K°i T?¬M ? B- ? B T?¬M #®M _²B ç°
;`Q i?ûi H Q ç M- HQçB çB m F?B M K T?€T HU+ HQÊM; M`v i?"K +?Q ç½ pQÊi`
F?®M; +? X

æ'm F?Q HQm +?mv M p`Q +mM; i? - T?€+? imv i h`'M h?B M *mM; H|M; H€M? ?m
K`m ç2M #|M; - F?¬M; M;WM; i`"M ç-v- M;|M i v #m¬M; HÄM; - /•v +mM; T?€i` ó
ççQ +mM; M;mv i ?bM? i?2Q i` M /•v +mM; #m¬M; ` - ç2K F?¬M; ;B M i`QÊ+ Kti b
#`tû MSi i?`M? ?Q p¬- ?B M` ?„+ ç°M; K`m ç2M- K T?€T ?Ä /B K iB M [m M; ?Q
i?m MçT p`Q i`QM; - i`QM; M?€v K„i #B M K'iX

aB m T?~K i?¬M #BM?- [mª M?B M mv HU+ F?¬M; #bM? i?QÌM;X

J°i ?²B p¶ i v M?B i HB i p M; H M F?¬M; M;WM; - imv M?B M +kM; F?¬M; +| B #
i?`M? F?¬M; ;B M K`m ç2M [m, /` +| i? +| M,M; HQÊM; F?OM; #® M?Q i? X

@ _'i pBM? ?çM? +| i? +MM; M;QÆB ;B Q i?OX

E?Q E€;B"i KbM?- M; M; M?B M M|B ` ,

@ L?QM; çWM; iQÎM; `^M; K°i +€B ?mM; K½M? ç€M? +mM; i?O ç½ +| M,M; HU+- M
HÈMX

Gw ."i i?ªM M?B M M|B,

@ JÄB K„i KQM; +?ÌX

> B K T?€T içT T?B M ?mv M T?M içB ? B # M i?•M i? E?Q E€- içT T?B M T?B
+?mB p`Q i`QM; +mM; E?Q E€- H9+ M`v iY FBK +mM; H"TiS+ i`"M K°i i¬M; FBK
+kM; HÈM ?ÆM p`B T?¬M-M,M; HQÊM; #„i ç-m F?ÎB ç°M; H`K +?Q M;QÌB #i MX

J` +MM; H9+ ç|- E?Q E€ HB M p p`B +€B K T?€T i?O 'M- i?2Q K T?€T i?O 'M M
` iY FBK b„+ [m, /`- óE? M? F? M?ô ? B ççQ i? M? •K i?¬ #çQ- i?•M i? +O ?„M i

@ >mM; K½M? ç€M? i?m"i- Gw ."i +?9 wX

*ª i` M i`"M i?B ç'm- +?•M i?`M? K` M?B i HB i Km®M Gw ."i i?„M; - +?d bÊ +kM;
hBM? HBM? i°+ F?€+ ç m ?v p¼M; i°+ M?•M +O KbM? çª #çB M;QçB i°+ \

>mM; K½M? ç€M? i?m"i- ç2K +U+ ?çM K T?€T HU+ +?mv M ?| +¬M; FQ+?- H`K +
K„i çç i çQÊ+ HU+ +¬M; FQ+? i,M; H M ;'T K'v H¬M i?"K +?Q K'v +?K+ H¬M- çQÆM
i?m"i M`v- M,M; HU+ T?ÁM; M;U +O +mM; iB M i?O +Æ ?² H` F?¬M; +|- H` i?ÌB
E?Q E€ bÎ /o M; M; M?B M +?¼M /MM; ?mM; K½M? ç€M? i?m"i- +| H) H` b m F?B
Gw ."i F?¬M; Km®M i?QÆM; i`M ç M hBM? HBM? i°+ M?•MX

>mM; K½M? ç€M? i?m"i iW K T?€T içT T?B M +QÌM; ?| iY FBK +mM; - E?Q E€ ç
M`v iÆ M? M K T?€T iB M F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K i?2Q iY FBK +mM; ?QÈM; C

iB M; ç°M; [m€ HÈM- +?¶ K T?€TiB M HQÈi[m - iU ?²i? M? •K ç m #`i?m MçT-
Gw ."i M?`M F?¬M; çQÊ+ +kM; T?ªB #B M b„+X

GQçB M,M; HQÊM; M"v- M;QM; iK i?`M? K°i K T?€TiÆ M? M HQçB- +kM; ç½ pQÊ
Gw ."iX

h?•M ?bM? +'Ti®+ #çQ i?®B- M?QM; i`QM; i v Gw ."i HçB F?¬M; `ªM? `¶B- K°i K
S?€+? imv i h`M h?B M \*mM; T?€i` - ç€M? i?ŠM; p`Q iÆ M? M K T?€TiB M pk F

@ S? M?- T? M?- T? M?X

h?U+ HU+ æ'm h?€M? +QÌM; ;Bª- +°M; i? K bB m T?~K +mM; i?-M hB M h?B M +
KQ i M +QB M?Q H`FBM? i? ?½B iK+- ç®B K†i pÈB K T?€TiB M- H9+ M"v F?¬M
•K M' p M; `mM; i`lBX

h`K¬M- K T?€TiB M M,M; HQÊM; iU ?²F?¬M; +| #`iB m ? Q- HB M iK+ +MM; ç'
M? m- M,M; HQÊM; ~M +?S ? v +m²M; ?½M FBM? M; QlBX oW HmB HçB- Gw ."i
HmB M[- /U i?2Q [mv i„+- +?QM? H`#`i?m X

"`i?m +kM; F?¬M; T?ªB H`+€B ççB bU ;b- Gw ."i +| i? F?¬M; M; ?o #lB pb ?„M F
HBM? i°+ M?•MX

L?QM; H9+ M"v i?•M ?bM? ç°i M?B M çSM; HçB- i?B M K ç'm F?Q iW ç M çB M
h`M h?B M \*mM; H"TiS+ i`MM; "T` K°i +`?mv i b„+- iB M; HQM; M; •K F?¬M; /S
i` M +mM; ?mv i b„+ +| +?9i ç¼M; +Q HçB- #¶M; M?B M #çQ T?€` - ?| i?`M? ?b
pk i?¬M T? X

>mv i HQM; iQ HÈM ç2K K T?€TiB M pk ?Q`MiQ`Mi?¬M T? p`Q i`QM; ç| - M?QM
pk +kM; F?¬M; K'i çB M,M; HQÊM; - K`H`F?¬M; M; WM; içB i`QM; +Æ i? ?mv i Hç

@ "Ä çBX

Gw ."i [m v i?•M HçB- M?bM ç€K iBM? HBM? b m HQM; `®M; HÈM MlB- ç²M; i?lB i
?mv i HQM; HçB #® F i` K°i +€B F?¬M; ;B M ;B K +-KX

@ P M?X

L?Q +MM; K°i +€B b'K` M i?"i /`B- i?B M ç` #` `mM; ç°M; - ?mv i HQM; +MM; K
?mM; ?½M i`QM; M?€v K„i pĐ iQ M; ` - ç2K F?¬M; ;B M ;B K +-K T?€i M i?`M? iV
+? M,M; HQÊM; - T?€i i€M #®M T?Q X L m F?¬M; +| Gw ."i i`QM; H9+ p°B p`M; #
+MM; pÈB F`Ti?lB M?„+ M?Î- i`"M M"v i'i +ª K¼B M; QlB pQÊi [m M; Q`B w HB m-
i°+ M?•M F?¬M; Qi M; QlB +? i p` #`i?QÆM; X

>mM; K½M? ç€M? +mM; i?O- [mª M?B M +| +?9i i?O çQçMX

>mM; K½M? ç€M? +?'K /Si- / i?`i E?Q E€ HçB F?¬B T?K+ i`„M; MäM- +?d H`HQ
M?ÊiX

@ L; QÆB `ä`M; +| i? iB T çQÊ+ +m²M; ?| +mM; ?mM; K½M? ç€M? i?m"iX

E?Q E€ +| +?9i F?¬M; /€K iBM iQÎM; M?bM Gw ."i- i`QM; €M? K„i T?9+ içTX

@ æ€M? +?Q `i bQÈM; çB- ?B M içB M M ç M T?B M i X

h?B m +?9i M[H`K #`i?QÆM; ç€K iBM? HBM? i°+ M?•M p¬i°B- Gw ."i ?B M içB +
F?¬M; ;B€Q ?m'M E?Q E€ K°i +?9i- ?„M F?¬M; #B i i`lB + Q # Q M?B m +| M?B r

>mv i b„+ H-M M[?B M ?B M içB T?Q i` M T?€+? imv i h`M h?B M *mM; - M,M; i
;B€+ ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M; - ?mv i b„+ +?"K`½B +Q HçB i`Î HçB- b m ç|

E?Q E€ ? B i v ;BÆ H M +-K H'v iY FBK +mM; +O KbM?X

*?B m M"v- EQ+F iBM? iQÌM; - i`W T?B KbM? H-M M[bY /KM; ?mM; K½M? ç€M? i
+€+? M`Q M; ,M +ªM Gw ."i +€B M"v ?mv i HQM; ç€M? b•m p`- K` ?mM; K½M? ç€M?

Km®M /MM; H` +| i? H`T iS+ bY /KM; çQÊ+ - ?„M + - M F?¬B T?K+ K T?€T HU+ iÈ
 +| i? bY /KM; X *?Q /M H` ?„M ?B M içB Mm®i`'i M?B m ç M /QÊ+ F?¬B T?K+ K T
 +, M #ªM F?¬M; +| F?ª M, M; içB ?mv i HQM; Gw .”i T?€i` ?mM; K½M? ç€M? i?m”i
 >B M i`QÌM; K°i KªM? H†M; BK- B +kM; `ä`M; - M m M?Q ç·v F?¬M; T?ªB H` i`M
 b®M; - E?Q E€ ?B M içB +| H) ç½ +? i`²BX hBM? HBM? i°+ +?B M bo #`i?m - hB
 i?`i Hç+ - M?QM; Gw .”i içB i`QM; i`M ç'm- F?¬M; [m M M M; mv +O hBM? HBM?
 i°+ M?·M ç®B pÈB Gw .”i i`M ç-v F?·K T?K+Xh`-K K†+ K°i ?²B H·m- iB M; p¶i v
 HB i p M; H MX
 h`M ç'm M`v /mv i`b i?ÌB ;B M HB M iK+ +kM; F?¬M; iQM? H` /`B- HçB ?Q`M iQ`
 H`K ¼B M; QÌB ç®B pÈB i`M +?mM; F i M; `v K B i`M ç-v F?€i p¼M; X
 L[pQÆM; i` M F?€M ç`B- hBM? HBM? M[pQÆM; Qm M?½- +~M i?”M +?m ç€Q- +|
 tBM? ç T H`K +?Q M; QÌB F?€+ i M M€i +äB HÁM; Î +?¶ b·m i`QM; - +| K°i iB i?¬M
 @ *?9+ KWM; M; QÆB i?„M; çQÊ+ i`M ç'm- M, M; HU+ +O M; QÆB +MM; T?~K +€+
 K„M +| #^M; ?[m M?Q p”vX
 hçB i`M ç'm b m F?B +?`K /Si- i?ÌB çB K imv M i?O ?QÈM; M[pQÆM; ?`M? H - h
 .”i M¡BX
 @ h¬M FQM? M[pQÆM; # ?ç- tûi i?`v #B m ?B M Qm /`- M; `B +| i? # M +?9i ;b ç
 Gw .”i +?, K +?9 M?bM- b m ç¡MY çM MY i?”i M¡BX
 u m + - m M`v H`K hBM? HBM? M[pQÆM; ?ÆB +| +?9i FBM? M; ç+ - M; QÊ+ HçB +aK
 @ L; `B + - M ;b- i +?QM? i?S+ # M +?Q\
 @ L; `B #B i`ä- i ç®B pÈB çÌB b®M; p”i +?`i +kM; F?¬M; +| v m + - m ç†+ i?M ;b- M;
 i?9 iQÆM; ç®B KçM? HB i K°i +?9iX
 L[pQÆM; KdK +QÌB,
 @ Gw .”i +€+ ?ç- i +?QM? i?S+ KÌB M; QÆB ç K M v ç M M?” +O i /MM; #[i®B-
 p` +O hBM? GBM? ç†+ b„+ M?`iX u m + - m +O M; QÆB i?”i bU F?¬M; + Q- i M; ?
 +€B ;b F?| tY ;b ç|X hÈB çB- ?`B iY- M; ²B p`Q # M +çM? i - +?9M; i i?QÎM; i?S+ i
 ç`M? b) +| ?SM; i?9X
 h` M b·M ç'm- h?B ç'm S?”K +MM; K ççQ bQ \*¬M h?€T ç½ p`Q +?¶X æçB F?€B H
 h?B ç'm S?”K b„+ K†i +| +?9i F?| +QBX æ®B i?O +O ?„M *¬M h?€T #ÎB pb h?B æ
 K` +| +?9i #`i M- h?B æ'm S?”K / M? F?Q [m€ HÈM- i?U+ HU+ +kM; H`K +?Q M; QÌ
 +ÁM +?Q +| #„i ç-m- K ççQ bQ F?Q i? ç½ `ÆB tm®M; ?ç T?QM; X
 h`M ç'm M?Q p”v- h?B æ'm S?”K i?”K +?Q bQ pÈB Gw .”i i?ÌB ;B M +`M; M; „M M; O
 p¬i°B ç€M; i?QÆM; ç½ i`Îi?”M? MÆB i`9i ;B”M- #` ç€M? ` i?QÆM; i? F?¬M; [m
 M? X
 h?B ç'm S?”K iB M iÈB ?`M? H - hBM? HBM? M[pQÆM; çSM; H M- FûQ i v Gw .”i
 æ'm S?”KX
 @ L„K +?„+ `²B b Q- +€+ M; QÆB ç m H` hBM? HBM? i°+ FB m M; çQ- i pb hBM? HB
 ?[m M?Q +€+ M; QÆB +kM; +ªK i?’v iU ?`QX h p[M; iBM- i`M ç'm M; `v K B M?’i ç
 b€+?X
 L[pQÆM; mv M; ?B i`QÈ+ K†i- h?B æ'm S?”K +kM; F?¬M; +| ;b F?€+ - +?d H` +| +
 .”i M¡B,
 @ h +?ÌKQM; M; `v K B [mv i +?B MX
 @ E?¬M; T?ªB [mv i +?B M- +?d H` K°i +m°+ i` M? i`BX
 Gw .”i M?”M M?çi ç€T HçB M¡BX

3RRX ZXe @ *?QÆM; 9Rk, æ€M? h`€Q

hBM? HBM? M[pQÆM; v M ?°B +kM; F?¬M; iQM? H` t ?Q - M; Q¢B i`W Gw ."i- M
"²B +MM; +QM +O #¼M ?„M H` *€i H hQX :B v M M?Q M?Ä i?S+ ,M t€+ i?U+ M?
T?QM; +€+? hBM? GBM?- K¶B K°i K|M ,M ç m iBM? bªQ K` b€M; i¢QX

æ®B pÈB p"i i?Q+- Gw ."i #B m ?B M` ?SM; i?9 M²M; ?"m- ç®B pÈB K¶B K°i K|M
b Q- #bM? i?QÌM; ?„M +MM; pÈB *mM; p¬ bQM; ,M ç m H` M?[M; K|M ,M #bM? i?Q

*€i "²B K°i K°i M?` i? K ;B M[ pQÆM; v M ?°B K` FQ+? ç°M; F?¬M; i?¬B- HQ¢B pB
T?ªB hBM? HBM? i°+ M?•M M`Q +kM; +| i? +| çQÊ+- Qi M?'i H` *€i "²B H` iBM? H
F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM;X

h`QM; F?¬M; F?Q ?[m ?ªQ- ç M; H9+ /MM; K„ i?U+- M[pQÆM; çSM; H M,

@ Gw ."i +€+ ?¢- +| i? çB +MM; i ç M ?Q pB M iªM #° F?¬M; \

@ oBM? ?¢M? +U+ F€X

hBM? HBM? M[pQÆM; +Æ i`Q H`K Gw ."i F?•K T?K+- +MM; M; QÌB i?¬M; KBM? M

@ L|B çB- i`QM; H9+ M`v F?¬M; +| +| M; QÌB F?€+X

h`QM; ?Q pB M- hBM? HBM? M[pQÆM; +QÌB KdK M?bM Gw ."iX

B M|B M[M?•M tBM? ç T F?¬M; +| ç-m |+- hBM? HBM? M[pQÆM; i`QÊ+ K„i +?QM
t2K H` +U+ T?~K- Gw ."i H¢B i?m ?²B i?¬M b„+ #'i +¬M çÌB- i`Î M M M; ?B K i9+X

@ L[pQÆM; # ?¢- tBM i? i?S i K¢Q Km°B ?ÄB K°i +•m- hBM? GBM? oQÆM; æbM
#B m ?B M` M?Q p`v b Q\

@ h F?¬M; `ä w +O M; `B L; QÆB +| T?ªB M|B i +MM; +Ym ç¢B i`QÎM; H½Q [m M
i?"i bU F?¬M; #B i M M i`ª HÌB i? M`QX

@ sBM M; `B M|B `äX

L?bM Gw ."i i?"i b•m- +ªK M?"M çQÊ+ Gw ."i +?•M i?"M?- hBM? HBM? M[pQÆM; i

@ *?d +¬M +| [mv M HU+- b) +| i` M? ç'm- ç•v H` +?•M Hw F?¬M; i? v ç`BX hmv i
i`mv M i?®M; - [mv M HU+ +O i ;BªK #Èi M?B m M?'i- M?QM; hBM? HBM? M[pQÆM
M?ÈX *?ŠM; H) M; QÆB M; ?2 çQÊ+ +€B ;b b Q\

@ E?¬M; T?ªB M; ?2 çQÊ+ +€B ;b- K` H` i M?bM` p`B i?S- i i"M K„i i?'vX

@ L; QÆB M?bM i?'v ;b\

hBM? HBM? M[pQÆM; #B m H° M; QM; i`¼M; H MX

@ G` M?Q p`v- M[pQÆM; # ?¢- M; `B +| M; QÌB +| i? iBM ? v F?¬M; \

@ h +| M; QÌB +| i? ç€M; iBM- çQÆM; M?B M oQÆM; æbM? ?° p i`QÎM; H` M; QÌB
#'i F€K°i +€B ç`+? M?•M M`Q ç m +| i? çÆM ;BªM ;B i+? i i - M; `B M M #B i- i
K T?€TX

@ h®i H„K- i i?dM? +¬m M[pQÆM; # ?¢ ç +?Q i K M; oQÆM; æbM? ?° p i`QÎM;
i iWM; ;†T- +€B M`v bQ pÈB +?QM? KbM? M|B` +`M; +| i? H`K M; `B F?„+ b•m`M

hmv F?¬M; #B i Gw ."i i`QM; ?²H¬ #€M i?m®+ ;b- M?QM; hBM? HBM? M[pQÆM; i
i?'v ç M pQÆM; [mv M #`mv ?B TX L m M?Q pQÆM; [mv M `ÆB tm®M; i`QM; i v i
pÈB iQ`M #° hBM? HBM? i°+ M?•M K` M|B +kM; b) H` K°i ?²B i B M¢M- HQ¢B i`€
HBM? M[pQÆM; F?¬M; /€K +| +?9i +?O [m MX

@ h b) / ?° p +O i b m v M ?°B çB ibK M; BX

@ E?¬M; +¬M- i ?v p¼M; v M ?°B b m F?B +?'K /Si ?„M Î# M M;Q¬B +?î i X

Gw .”i +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m i?îB ;B M- iQM? iQ€M K°i +?9i- Gw .”i HB M iQM
#„i ç¬m F ?Qç+? +O KbM?X G9+ M¬v- i?°v K°i oQÆM; æbM? i?` M[p°B p¬M; +?ç

@ *| M;QîB Km®M ;†T Gw .”i +€+ ?çX

Gw .”i +kM; i?“i F?¬M; M;î +| M;QîB ibK KbM? î i`QM; M?“ M[pQÆM;- ç¬m iB M H
M;?o ç M- M;QîB p°B p½ ibK FB K KbM? M?Q p¬v- M;QçB i`W *mM; p¬ bQM; F?¬M

Gw .”i T?€M çQ€M F?¬M; +| b B- t€+ i?U+ H¬ *mM; p¬ bQM; i`î p - *mM; p¬ bQM; i
F?¬M i`QÆM;- iU ?² +?B K çQÊ+ iBM iS+ ;b ç|X

@ o¬ bQM;- ç½ tªv ` +?mv M ;b\

Gw .”i +kM; F?¬M; i`€M? hBM? HBM? M[pQÆM;X

L?bM i?Q€M; [m M[pQÆM;- *mM; p¬ bQM; +kM; F?¬M; +| w iS ;B¬m /B K- K¬ H¬ M

@ h?9 i`B m- æ¬m h?¬M çB M iQM? iQ€M ?QÈM; i? ;BÈB iBM? HBM? T?€i ç°M; i?

L;?2 çQÊ+ i?9 i`B m ? B +?[- Gw .”i +MM; hBM? HBM? M[pQÆM; b¬+ K†i ç²M; i?î

@ _®i +m°+ H¬ +?mv M ;b tªv ` - o¬ bQM; çWM; p°B- iW iW M|B- M|B `ä `¬M;X

@ h içB ;B€T ;BÈB i? ;BÈB iBM? HBM? +MM; i? ;BÈB ç|M; #,M; M?bM i?°v æ¬m
b m F?B #` i çª #çB ?„M M|B KK+ çQ+? +O ?„M içB ç|M; #,M; i? ;BÈB- +?QM? H
h?¬M çB M iQM? iQ€M HÊB /KM; K i?9 ç|M; #,M; i? ;BÈB T?€i ç°M; i?9 i`B m- p
i? M¬Q F?®M; +? K i?9- +€B iQ i FB HçB +kM; F?¬M; #B iX

æ¬m h?¬M ççB HK+ H¬+? bY ç½ iWM; T?€i bBM? [m K¬v H¬M i?9 i`B m M´B iB M;
p¬ Hm¬M i?“M? i`M ? v H¬ M¬M; i?¬M- F?¬M; B b®M; b|i- +ª iÁ i?“M? i?` ç m #
ibM? +ªM? i?ªK i?B i M?Q p¬v #¬i Hm¬M F M¬Q +kM; F?¬M; Km®M M?bM i?°vX

Gw .”i H9+ M¬v KÈB #B i çQÊ+ HK+ v çB M bo M|B +?m¬M #` tQM; H¬ +?d +€B ;b\ a
K i?9 ç|M; #,M; i? ;BÈB T?€i ç°M; i?9 i`B m +¬M; FQ+? i? ;BÈB TiBM? HBM?- ç
ç®B i?“i F?¬M; M;îX

*€+? H¬K M¬v i?U+ bU [m€ •K i¬- +?Q /M Gw .”i F?¬M; T?ªB H¬ M;QîB i®i ç m F?¬M
çQîM; æ¬m h?¬M çB M #B i H¬K ` HQçB +?mv M #d´B M¬vX

@ æ¬m h?¬M çB M H¬K b Q HçB ? M ?çM?Q p¬vX

hBM? HBM? M[pQÆM; M? +? K¬B- hBM? HBM? i°+ M[pQÆM; ç½ F?¬M; +€+? M¬
i? M? M?“M; K¬`mM `¬v H MX

@ h imv i ç®B b) F?¬M; H¬K +?Q HQçB bU ibM? M¬v T?€i bBM? î i? ;BÈB iBM? H

Gw .”i FB M [mv i M|BX

" M M;Q¬B hBM? GBM? oQÆM; æbM?- Gw .”i- oQÆM; æbM? ?° p i`QîM;- +mM; i
iB M; ç°M; ?QÈM; p FB `WM; +•v # v p9i çBX hçB T?Q b m #¼M ?¼- GQM; bOM
H½Q +MM; i?` M[+?,K FB +?9 çB i?2QX

_’i M? M? ç M # M M;Q¬B `WM; +•v- Gw .”i iB M M?“T `WM; +•v- t€+ ç`M? HK+ v ç
KÈB H¬K /’m ?B m T?K+ FQ+? ;¬M +•v ççB i?KX *¬M i?“M F itm’i K°i +€B F?¬M; ;
æbM? ?° p i`QîM; +MM; +mM; p¬ bQM; ?° î i`QM;- Gw .”i HçB T?•M T?| HîB i?` M
i?B i`B M¬M i?•M ç¬m F¬- i?m HB K i•K i?¬M- i?O ?° içB # M M;Q¬B F?¬M; ;B M;E

æÊB QÈ+ +?WM; K°i ;Bî- F?Q iS+ +QîM; ;Bª [m2M i?m°+ iW t ç M ;¬M- `’i M? M?

L?bM i?°v i?` M[- HK+ v çB M bo F?¬M; F?ÄB M;¬M M;QîB- [m€i ?ÄB,

@ L;QÆB H¬ B\

h?`M[i?QϕiM?bM+|+?9iF?~M i`QÆM;- +€B M`v H`K Gw ."i +kM; T?ªB iQ€iK²?
@ *?O M?•M M?" i ϕ K M v i?"i bU +| pB +- F?¬M; i? iU KbM? ϕ MX L`M; ϕ +?Q i
ϕB M bS ;Bª ϕϕB M?•M- F ?Qϕ+? F?ª M,M; +| #B MX
@ G`i? M`Q\ *MM; hBM? HBM? i°+ +€+ M;QÆB H`K pB +i?"i bU H`T?B M iQ€BX
@ >¬K M v Hm"M pä ϕϕB b) tm'i ?B M K°i +?9i M;Q`B w Km®M- +€B Gw ."i FB imv
HϕB #`i?QÆM;- +?Q M M oQÆM; æbM? [mv i ϕ`M?- i`"M +?mM; F i i`b ?Q½M ? B
@ G`M?Q i? M`v\ h`b ?Q½M ? B M;`v- i?b T?ªB H`M;`v FB - +€B M`v b) F?¬M; +.
@ a) F?¬M;- oQÆM; æbM? [mv i ϕ`M? F?¬M; / /`M; i? v ϕ´BX *?O M?•M +ÁM M|B-
T?€i ;B€+- K'v M;`v M v +?9M; i i®i M?'i F?¬M; +-M T?ªB HB M Hϕ+X
@ *?O M?•M M?" M;QÆB i?"i H`+~M i?"M- ϕ´B M;QÆB iÈB HB M Hϕ+ +kM; H`tm'i
ϕ`M? M?Q p"v- b€M; bÈK M;`v FB +?9M; i T?€i ϕ°M;- ϕÈB +?Q iBM iS+ `ÆB p`Q
i`"M ϕ'm iB M ?"M?- ϕ M H9+ ϕ| oQÆM; æbM? i'i M?B M b) +| iBM? M? ϕB ϕ®B T?
+| i? M M M„K +?„+- ϕWM; ϕ2K bU ibM? H`K ?Q ?ϕBX
@ a) F?¬M;X
Gw ."i i?'v i?`M[ ϕ½ M|B tQM;- F iB T +kM; +?d +| i? M`M; iU /Q T?€i ?mvX J v K
+kM; F?¬M; M;?o` M;QÌB HB M Hϕ+ b) #`ϕ€M? i`€Q- +?mv M i`¼M; v m M?'i +k
HÌB- tQ v M;QÌB HB M +€Q iW K`ϕBX L?bM i?'v HK+ v ϕB M bo ϕB t - i?B m M[+?
@ L?•M HQϕB FB - ?„M H`B\

L;QϕB i`W ssPP F?¬M; H`K ` - i` M +Æ #^aM +€B ;b +kM; ç m H`KX Gw ."i çQÆM; M p"v- +QìB +QìB MìB,

@ L`M; ç½ F?¬M; +ì MìB +?Q M;QÆB #B i- i ç•v +kM; F?¬M; M M MìB- b m F?B i` ç M ?ÄB M`M;X >B M iϕB- M;QÆB +?m`M #` tQM; +?Q \

>B M iϕB Gw ."i ç½ +ì #^av i€K T?¬M M„K +?„+ - h?B ç'm S?`K +kM; F?¬M; +ì i? K / u P i`QîM; H½Q- M m F?¬M; - i®B ?¬K [m " iQ #` +?B K ? i iB M M;?B- h?B ç'm F?¬M; #B iX

@ L;QÆB MìB `ä `M; +?Q i - `®i +m° + ç®B pÈB Km°B Km°B +O i H`K +€B ;b\ h?B ç'm S?`K mv ?B T M?bM Gw ."i ?ÄBX

@ h?"i F?¬M; +ì H`K +€B ;b- +?d H` M;šm M?B M ? M K` i?¬BX

h?B ç'm S?`K HB + [m i` M F?€M ç`B- Km°B Km°B +O ?„M M;²B Î # M M;QìB uP +?"K `½B M•M; H M K T?€T i`QÊM; i`QM; i v,

@ h +kM; K†+ F M;QÆB i®B ?¬K [m M;O çQÊ+ M?Q i? M`Q- +`M; çWM; ?v p¼M iϕB- M;QÆB +?m`M #` tQM; +?Q \

@ E?¬M; +ì +?m`M #` +?Q i®i- M;QÆB +kM; b) F?¬M; K°i H-M +?Q i?ìB ;B M i +? Gw ."i #'i +¬M çìB +QìB MìB,

@ L?È [m€- i`QÊ+ M;O K°i ;B'+ `²B

h?B ç'm S?`K ç½ F?¬M; +ì ?SM; i?9 +MM; Gw ."i +?ÆB K²K KûT- i`QM; i v T?€T çϕQ HQm [m M; +`M; F?¬M; M;WM; iW K°i F?Ä #<sup>a</sup>Q i?ϕ+? H`T HQ X K T?€T i`Q F?^aK ç-v +€+ HQϕB #^aQ i?ϕ+? K ?ϕ+? M? M b„+ F?€+ M? m- Gw ."i çQ€M +?WM KB M; #^aQ i?ϕ+?X

"i [m€ K T?€T i`QÊM; HQϕB M`v- Gw ."i F?¬M; ?B m- +?d H` #^M; +<sup>a</sup>K ;B€+- ç² + M;?`+? i?B M- M m F?¬M; +kM; b) F?¬M; çQÊ+ h?B ç'm S?`K iϕB i`"M +?mM; F i

h?B ç'm S?`K ç½ i ` #^aQ #®B- Gw ."i F?¬M; +-K /'m H€ #`B i~vX h•K MB K pW ç° t,K FB H`T iS+ #„i ç-m F?îB ç°M; - i?2Q K°i çϕQ [m M; K M; ?B M ?B M `X

S?€ h?B M FB K i?bM? HbM? MÆB i v- i` M M;QìB Gw ."i F?Q i? H`T iS+ #B M ç F?¬M; ? +?2 /'m H° ` - i`QM; F?¬M; ;B M HQϕB i`b i` M?Q +ì i?U+ +?i p"vX

*' ?ÆB i?î M`v H`K h?B ç'm S?`K b„+ K†i M;QM; i`¼M; - K T?€T HU+ i?9+ /K+ - i`QM; bm®i +ì i'i +<sup>a</sup> #<sup>a</sup>Q i?ϕ+? +kM; #„i ç-m HìM; H€M? iÄ ` [m M; ?Q X

3RjX ZXe @ *?QÆM; 9R9, E i *K+ L`v E?¬M; Zm M > h?„M; "ϕBX

@ >mv M i?B KX

@ .ìB ?²MX

@ J [m M; ç°i i?SX

" HQϕB K T?€T F„ M,M;- +Æ ?² iϕB +MM; K°i i?ìB ;B M #„i ç-m F?îB ç°M; ` - # `i M? M? H½M? ?°B ç M mv HU+ +O MìX a m >mv M i?B K- i`QM; F?¬M; ;B M K°i i?ìB î p`Q i`ϕM; i?€B KMx L?QM; çB K M`v ç®B pÈB Gw ."i i`B ;B€+ +U+ F€ M?çv +ì ^aM? ?QîM; ç M bS+ +?B M ç'mX

©M? ?QîM; bS+ +?B M ç'm Gw ."i- H` F„ M,M; /ìB ?²MX E„ M,M; .ìB ?²M H` K°i HQ +€B M`v H` bî i`QìM; ç†+ #B i+O K T?€T bQ- #îB pb K T?€T bQ #bM? i?QìM; K`

ç'm F?Q im Hmv M ;B^a- M?QM; iBM? i?-M HU+ +U+ F€ +QÌM; FB M- iBM? i?-M +
HQΦB +¬M; FQ+? T?B i?QÌM; F?| +?ÆBX

.M b Q Gw ."i +| /MM; [m i?€M? p"i ?Ä H [m^a +?®M; +U iBM? i?-M ? +¬M; FQ+
?²M K T?€T- +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ M[iBM? i?-M ?Q^aM; ?®iX

L?QM; +€B ?Q^aM; ?®i M"v +kM; +?d H" K°i +€B i?Q€M; [m - HB M H"TiS+ ç½ #`
."i F?m i`K+X \*?QM? H" +€B i?ÌB +Æ +?Êi H|2 H M M"v- +kM; ç€M?` çÁM b€i i?O

J [m M; ç°i i?S- H"K Gw ."i M?È iÈB FB Ti`QÊ+ K°i HQΦB +¬M; +K i?QÌM; /MM;;
M"v +€B /MB çK+ M"v `i M? M? tQ v i`ÁM iΦQ i?"M? K°i K^aM? [m M; K M; i`„M; #

E?€ H„K- Gw ."i M?B Ti?^aM? i?-M i?ÆB- i?B M K ç'm F?Q [m€M +?9 i`QM; S?€
H M- ?QÈM; +?B + /MB p¶ tm®M; X

@ S? M?X

@ P M?X

*?B + /MB #` +?†M M; M; +?ûK i?"M? ? B çQΦM- H"TiS+ K'i çB T?QÆM; ?QÈM;- i
b•m- b m ç| HΦB #„M p`Q ;B[ F?¬M; i`mM; X h?'v iBM? +^aM? M"v- h?B ç'm S?"K K
ç°M;- +?B + /MB #` +„i i?"M? ? B çQΦM #` i`B m ?Q€M HΦB- K°i H-M M[F i?ÊT
iU ?² M? M? ?ÆM p`B T?-M- H-M M[?QÈM; Gw ."i ç€M? iÈBX

J T?€T HU+ [m^a M?B M +MM; ç'm F?Q +| +?9i #`i ç²M;- ç'm F?Q #` Q M? i€M ` -
+kM; F?¬M; T?^aB H" K°i +?mv M çÆM ;B^aM- +?d +| ",M; imv iGB Mi?B M T?€ "ç+
çQÊ+X

s2K ` - F?¬M; ç€M? pĐ çB m F?B M +O h?B æ'm S?"K- i?b çΦB KkB F?Q M M"v [r

@ S?€X

Gw ."i ?ûi HÈM K°i iB M;- S?€ h?B M FB K H-M M[i H M- H9+ M"v +?ûK HB M i
F?Q Mô +?ûK i?"M? #®M çQΦMX *?ûK MSi` K T?€T KkB F?Q M M"v- i?•M ?bM? G
h?B ç'm S?"K #„M çBX

J T?€T bQ FûK M?'i H" + "M i?•M +?B M ç'm- #'i F€ K°i +€B K T?€T bQ M"Q- +kM
F?Q` M Hmv M +| çQÊ+ F?Q HU+ +QÌM; FB MX

J„i i?'v Gw ."i ?QÈM; +?QM? KbM? +¬M; FQ+? iÈB- Km®M pQÊi [m K [m M; ç°i i?
HQĐM; #ΦB +•m i?QÆM; X .M b Q +kM; F?¬M; T?^aB H" i`"M ç'm K" F?¬M; +? i F?-
+?¼M #m¬M; i? K [m M; ç°i i?S- i`QÊ+ M; QÌB F i tm'i K°i çΦQ K T?€T +€B i?mš

J°i +?B m ç„+ i? - Gw ."i +,M #^aM F?¬M; ç +?Q h?B ç'm S?"K +Æ ?°B i?Î /®+ - ç'
HB M iK+ +?ûK #´ ?ÆM KQÌB T?€i p`Q K çΦQ T?€T +€B i?mšM- /Q i? F?¬M; ;B
S?"K /²M ç M KûT b•M i?B ç'mX

J„i i?'v h?B ç'm S?"K HB M iK+ HmB #QÊ+ - #` /²M ç M # M b•M i?B ç'm- hBM? H
M?bM H M- +MM; F m ?Á ?ûi i`Ê mv,

@ h?B ç'm S?"K- h?B ç'm S?"K- h?B ç'm S?"KX

hB M; ?Á ?ûi ?Q b|M; HÈM H"K +?Q h?B ç'm S?"K i,M; i? K /kM; F?Q- F?¬M; ? #
h?B ç'm S?"K i?O 'M pW ç°M;- ? B çΦQ H K [m M; #¶M; M?B M +?ÊT ç°M;- H K [r
h?B ç'm S?"K +kM; ç½ #B M K'iX

*kM; F?¬M; t HΦ ;b /B +?mv M iS+ i?ÌB i?m"i- M?QM;- h?B ç'm S?"K /B +?mv M
b€M? Km°B Km°B +O ?„M KΦM? ?ÆM M?B m H„K- ?Q`M K„ F?®M; +? çQÊ+ T?Q
b m K°i F?„+ - ?„M ç½ tm'i ?B M Î #^{av} i€K i?QÊ+ b m HQM; Gw ."iX o` i`Q M"v- +?Q
?"M? K T?€T +¬M; FQ+? i?Q+? M; ?B M?'iX

@ hY pB K ;B€M; i`ÌBX

h`U+ iB T ;B^aK #Èi T?K i`Ê K T?€T F?¬M; ?B m [m^a- h?B ç'm S?¬K ç2K iQ¬M #° K
içB K T?€T i`QÊM; i`QM; i vX h`QM; F?¬M; ;B M M?B i ç° ç°i M?B M i,M; H M-
M; QìB ?Qì i?î F?¬M; i?¬M; `|i p`Q K¶B K°i i'+ / i?`i +O Gw ."iX hMv i?2Q- ;B[
+U+ ççB K T?€T 'M Fw ?B M` - K T?€T 'M Fw +U+ M|M; M? M? +?|M; `9i` K T
T?Q - ?bM? i?¬M? K°i +€B ibM? +^M? [m, /`X

G9+ M`v Gw ."i çti KbM? i`QM; F?¬M; ;B M b|M; M?B i- +Æ ?² F?¬M; ;B M ç m#
içB # M M; Q`B F?¬M; ;B M M`v- #îB pb ?Ä M; mv M i® #` `9i ? i- HçB HçM? H)Q p
imv iX

L m M?Q +?d H` +U+ M|M; - Gw ."i i?U+ HU+ æ'm h?€M? +QìM; ;B^a- i?W M?"M çB
F?¬M; p'M ç ;bX o'M ç H` +?B m K T?€T F,, M,M; M`v ?B M M?B M HÊB ?çB ?ÆM

Gw ."i çQÆM; M?B M b) F?¬M; ç +?Q h?B ç'm S?¬K b9+i? ç M KS+i" M +MM; b m
+O KbM?- S?€ h?B M FB K i,M; p¼i K'v H-M- M?•M FB K ?ÊT M?'i- +U+ i®+ tQ
'M Fw #„M i?ŠM; ç MX *MM; H9+ ç|- /QÊB bU F?®M; +? +O h?B ç'm S?¬K- K T?€
tm®M; X

@ •K -KX

"çQ HB i F?¬M; M; WM; # M i B- ? B +´ HU+ HQÊM; FBM? M; QìB i`QM; M?€v K„i ç
+QìM; ?½M M?Q ;ÊM b|M; H v ç°M; ?QÊM; #®M T?Q - +?¶ M| HQÊi +?¶ H` K°i K^aM
T?QM; ?mv M T?M î ;B[F?¬M; i`mM; - H`K +?Q +€+ K T?€T bQ FQ+? ç°M; p¬ +M

S?€ i M K T?€T 'M Fw M`v- +kM; H`K +?Q S?€ h?B M FB K F?Q iB m ? Q ?-m M
M; mv M i`çM; X

h?"i H` K T?€T F,, M,M; HÊB ?çB-Gw ."i ç2K i?B M K ç'm F?Q K°i H-M M[ `|i p`
H-M M[i,M; p¼i- F?¬M; ç +?Q h?B ç'm S?¬K T?€i` K T?€T F,, M,M; H-M M[- K
T?€ F?¬M; #´ tm®M; X

h`"M M`v ç'm F?Q +QìM; ;B^a +MM; K T?€T +QìM; ;B^a ç€M? i`"M +?mM; F i t€+ i?
F?Q +MM; K T?€T T?|M; ` iB M; p M; HÊB ?çB- K'v pçM M; QìB içB ?B M i`QìM;
içT •KX

æ®B Kti ç®B i?O +?Q iWM; +|- Gw ."i +kM; F?¬M; +| ?ç i?O HQm ibM?- i`W +?Q
F,, ? v F?¬M; - i?B M K ç'm F?Q +Æ ?² T?€i ?mv ç M +U+ ?çMX J` h?B ç'm S?¬K +
T?€T im pB- i-M; i-M; HÊT HÊT K T?€T F,, M,M; H`K +?Q M; QìB i Kî`°M; i-K K„i

æ'm ; -M K°i ;Bì- K„i i?'v M?'i i?ìB F?| +| i? T?•M` i?„M; #çB- +?9M; hBM? GBM
mvX

@ s2K` - Km®M i?„M; ?„M- +?d +| i? bY /KM; "ç+? >´ ç'm F,,X

Gw ."i iQM? iQ€M- i•K MB K i? v ç´B i?"i M? M?,

@ > v H` /MM; #,M; imv i HB M i?B M T?€i QÆM; ç®B F?€- b9+i? i?ìB ;B M M; „M
i?W M?"M çÊi +¬M; FQ+? i?S M?'i- p T?¬M +¬M; FQ+? ç^M; b m- KbM? +| i? t2

h•K w ç½ [mv i- S?€ h?B M FB K +?ûK` K°i ççQ i?B M K ç'm F?Q +m²M; ?½M- i?
F i K T?€T T?ÁM; M; U- Gw ."i FB K M?"T +´ i v- iU i v T?€T [mv i p ç°M; - i?2Q +
M`v- i`QM; F?¬M; ;B M i?B M ç` M; mv M F?Q M? M? +?|M; #„i ç-m F?îB ç°M; - M
FBM? M; QìB ;B^aK tm®M; X GQçB M; `v /` iQÊM; M`v- +| i? bQ b€M? óhY pB K i`ìB
M?B m- +Æ ?² i'i +^M; QìB t2K ç m iQ¬M i?•M`mM`~v- T?^M; T?'i M?Q ç€M; çSM;

h`QM; F?¬M; ;B M- p¬ b® #¬M; imv i H,M; F?¬M; K` bBM?` - M? M? +?|M; iK i" T-
+?Q M; QìB i +^K ;B€+ ?Qì i?î F?¬M; i?¬M; ç M KS+i" M +MM; X

*^K M?"M çQÊ+ +?B m ç'm F,, M`v /` iQÊM; +U+ F€ FBM? M; QìB- h?B ç'm S?¬K b
h`QÊ+ +?B M ç'm- ?„M +| i? M|B H` H€ #`B i~v H'v` ? i- M?QM; K¶B H-M ç m #` Ç
;B^aBX J` ?„M +?Q`^M; Gw ."i +kM; /MM; ? i iQ¬M HU+- ?B M içB bQ b€M? ç'm F?

+| i? FB M i`b ç M +m®B +MM;X h?"i F?¬M; M;ì- M; v i¢B H9+ M"v- Gw ."i +ÁM +
FBM? M;QìB M?Q i? X

hmv h?B ç'm S?"K ç®B pÈB ? i?®M; ç'm F?Q i? ;BÈB HQ" B M;QìB F?¬M; ?B m`
#,M; imv i HB M i?B M T?€ M"v ~M +?S M,M; HQÊM; +U ç¢B- ç®B pÈB KbM? K T
M;mv M i®- +ÁM F?¬M; +ªK SM; b Q\

@ æ•v H" +€B +?B m b® ;bX

E?¬M; +€+? M"Q F?€M; +U i•K Hw bÊ ?½B- h?B ç'm S?"K çB M +m²M; #® F i K T
M?"M F?¬M; çQÊ+ ?ÄB K°i +•mX

@ "¢+? >´ ç'm F„- #,M; imv i HB M i?B M T?€X

*?[óS?€ô pW ` F?ÄB KB M;- #¬M; imv i ç-v i`ìB iU ?² M?"M H'v i`B m ?Q€M- i?
ç' B- K" çB M +m²M; `Qitm®M;- ç€M? i?ŠM; p T?Q h?B ç'm S?"KX

:B®M; M?Q K°i ?²B KQ ç€ ç€M? p"Q M|+ M?"- H"TiS+ T?€i` iB M; #MK #MK KBM
ç½ F?¬M; +| #'i Hm" M +€B ;b HU +?¼M- F?¬M; ? ;B[H¢B- i?9+ /K+ H M K T?€T
T?ÁM; M;UX

J°i HÈT +¬M; FQ+? +?'K /Si- K T?€T +€B i?mšM +O h?B ç'm S?"K i?OM; H¶ +?¶

L?QM; iU ?² +ÁM +?Q F i i?9+- i?2Q i v [mv i Gw ."i #B MªQ- M?[M; M,M; HQÊM
F?®M; +? iSi€M iU ?² H¢B #„i ç-m M? M? +?|M; ?°B iK H¢BX

@ L?•M HQ¢B æ€M; +? i- h HB m K¢M; pÈB M;QÆBX

h?B ç'm S?"K `i`ä`M;- ?„M +,M #ªM F?¬M; +€+? M"Q i?W M?"M +¬M; FQ+? M"v
i°+- h?B ç'm S?"K ç½ ?Q"MiQ" M çB M +m²M;X

J T?€Ti`QÊM; i'i +ª #ªQ i?¢+? iBM? ?¢+? iQ" M #° ?mv M T?M- tQ v i`ÁM- K'i ç
?¢+? M"v- K T?€Ti`QÊM; i`QM; bm®i b€M; `¼B H"TiS+ªK ç¢K- i'i +ª K T?€THU
ç m #` H'v` - K T?€Ti`QÊM; H¢B ?| i?"M? K°i ç€K #KB #"K- +?"K`½B`ÆB Hª iª

@ * - L;QÆB çB M QX

h` M F?€M ç" B- " iQ ?ûi`-K H KX

h?B ç'm S?"K t€+ i?U+ H" çB M`²B- M m M?Q F?¬M; çB M- K°i +€B K T?€T bQ H
T?€Ti`QÊM; +?QM? KbM? id Kd +? i¢QX

GQ¢B ibM? ?m®M; M"v- H"K Gw ."i i`QM; M°B i•K i`,K K®B +ªK t9+X *| H) i`"M ç'm
F?¬M; M M i?„M; i`"MX h`"M ç'm M"v i?„M; HÈB ç®B pÈB KbM? +kM; F?¬M; +| [m
pÈB h?B ç'm S?"K K" M|B- w M;?o T?B T?"KX

æÊi i?S ? B +¬M; FQ+? ç½ H M /•v- Gw ."i i v [mv i H¢B çbM? +?d tm®M;X

J" +MM; H9+ ç| - h?B ç'm S?"K tm'i ?B M K°i çQ" M M,M; HQÊM; K T?€T +m²M; ?½
T?€ ?Ov ? i i?ªv Q M? iÈBX h?B ç'm S?"K /MM; iQ" M #° K T?€THU+ +ÁM i?W +°
HU+ i` M K T?€Ti`QÊM;- +´ M,M; HQÊM; i`QÊ+ Kti M"v- H"K Gw ."i +ªK ;B€+ KbM

E i +K+ M"v F?¬M; [m M ? i?„M; #¢B- K'm +?®i ?¬K M v H" i` M +?B M i`Q`M;X

Gw ."i i` M Kti ?B M H M p KdK +QìB- i`QM; F?¬M; ;B M #¬M; imv i ç'm F?Q #¶M
K T?€T M,M; HQÊM; ç€M? b•m p"Q Gw ."i p°B p" M; #® F i F?¬M; ;B M ;B K +¬K- ç
Q M? i?"M? p¬ b® KªM? M?Ä- /Q i? F?¬M; ;BªK- i`U+ iB T Q M? i¢B i` M i?•M i?
M"v ç€M? b•m p"Q- i?•M i? Gw ."i H"TiS+ F?¬M; iU +?O çQÊ+ # v`Èi` M;Q" B- #
i?B ç'm- b m ç| M†M; M K" ç" T # Kti ç'iX

@ h?„M; \ h?B ç'm S?"K H¢B F?¬M; +| +?9i M"Q pmB bQÊM;- K°i +€B M;?B p'M +?
K" #¬M; imv i ç'm F?Q ç°i M?B M iB m i€M ? i M?Q p"vX

a m ç| h?B ç'm S?"K M;?B p'M ç½ #` # Q T?O iϕB M?[M; iB M; i`-K i`² F?2M M;Ê
t¬M; p"Q b•M #½B- ç2K h?B ç'm S?"K + Q + Q M•M; H M- /¼+ i?2Q ç'm i`QìM; i
KWM;X

@ L;QÆB F?¬M; b Q +?S\

h`QM; H9+ i?•M i? Gw ."i iB T t9+ K†i ç'i- ç²M; i?ìB- +mM; p¬ bQM; ç½ ç M # M
M?bM- +mM; p¬ bQM; HϕB i?'v `ä `M;- h?B ç'm S?"K +| çQÊ+ i?„M; HÊB M?Q i?

@ E?¬M; +| pB + ;b- i +| HQM; HU+ ?° i? - ``i M? M? b) F?¬B T?K+X

"B M K'i p i K€m i` M F?|2 KB M;- Gw ."i çSM; /"v- ?ÆB +| +?9i H v ç°M;X çQ`M K
M?B M H` +QìM; ?½M- M m F?¬M; +| i?•M i? i`ªB [m HQM; HU+ ` M Hmv M- H9+

@ *?9+ KWM; M;QÆB- h?B ç'm S?"K- hBM? GBM? +?B M bo po çϕB M?'iX

Gw ."i +kM; F?¬M; TªB M`M? M¼i- hBM? GBM? +?B M bo pBM? /U +ªK ;B€+ t€+ i

h?B ç'm S?"K pmB bQÈM; #B m H° +| +?9i +SM; M;„+- M?bM i?'v Gw ."i- HQϕB +
T?€i` K½M? HB iX hW i` M p B hBM? GBM? M K iY M?ªv tm®M;- h?B ç'm S?"K H

@ L;QÆB F?¬M; tSM; +?9+ KWM; i X

.WM; K°i +?9i- HϕB #´ bmM; M|B,

h?B æ'm S?"K i?"M? F?~M M|BX

@ F?~M;- +QM +O i - +?mv M M"v F?~M; HB M [m M ç M M;QÆB- M;QÆB F?~M çB- i +ÁM +| M?B K pK i`¼M; v m Km®M T?•M T?®B +?Q M;QÆBX

E?~M; çQÊ+ # Q H•m- Gw ."i tm'i ?B M ÎT?ÁM; M;?` bU- içB T?Q b m ?„M- H" *m

@ s2K ` ç m ç½ tQM;X

Gw ."i ç€M? ;B€ T?ÁM; M;?` bU- i?'v K¼B M;QÌB i?QªB K€B- ibM? i? / THQçM `

@ h?9 i`B m içK i?ÌB F?~M; +| T?€i bBM?- u P i`QÎM; H½Q T?ªM HQçM F?~M; +| i Km®M +ªK içM?•M HQçB M"v- H" ?„M T?€i ?B M ? ii?ªv- ?ÆM M[/MM; i`Q im i T?€i i`B MX

hBM? HBM? M[pQÆM; ç°M; /mM; M|B,

@ Gw ."i +€+ ?ç H" #^M; ?[m hBM? HBM? i°+ poM? pB M- M?QM; H" i M;?o +kM; +ªK FQ+? +O +?9M; i ç®B pÈB ?„MX >B M içB- hBM? HBM? i°+ i`QÎM; H½Q i?B ç +?Q Gw ."i +MM; h?B æ'm S?"K çªK M?B K i`QÎM; H½Q- F?~M; #B i K¼B M;QÌB

h?B æ'm S?"K i?W M;?B T Kšm i?•M- F i?W +?S+ p` i`QÎM; H½Q iU ?² +kM; F +?B ?„M H" hBM? HBM? i°+ M? ?MM; i?B M i`BX L?QM; Gw ."i- imv i'i +ªK¼B M; i°+ +®M; ?B M `i HÈM- M?QM; /M b Q +kM; H" K°i M?•M HQçB- K" F?~M; T?ªB iB çB K M"v M?'i i?ÌB K¼B M;QÌB /Q /U #'i ç`M?X

@ L[pQÆM; # ?ç- +?S+ p` i`QÎM; H½Q hBM? GBM? i`¼M; v m T?B i?QÌM;- [m M i°+ M?•M- ?ŠM H" iW i`QM; ç€K M;QÌB hBM? HBM? i°+ imv M +YX h M;?o i F?~M

Gw ."i +?®B iW M|BX

@ Gw ."i- M;QÆB bQ pÈB i +`M; +| iQ +€+? ?ÆMX

h?B æ'm S?"K M;[F?Q +| +?9i +´ [m€B- M?QM; `i i?"M? i•KX

hBM? HBM? M[pQÆM; +QÌB +QÌB- /MM; K°i HQçB M;[F?Q i?QªB K€B M|B ` ,

@ Gw ."i +€+ ?ç- M;`M pçM çWM; iQÎM; `^M; +?S+ p` i`QÎM; H½Q F?~M; +~M; çQ hBM? HBM? i°+ T?B M iQ€B +kM; F?~M; +| +?'K /Si- +?9M; i +ÁM +~M ç®B Kti K M?Q F?~M; +| +?S+ p` i`QÎM; H½Q- i H"K b Q v M i•K +?Q M;QÆB bm'i HoM? hB ç®B F?€M; M?[M; K i?9 FB \

oW M|B M?Q p"v- Gw ."i M;QÊ+ HçB F?~M; i®i +?®B iW M[- K" M?[M; i`QÎM; H½Q tm®M;- ç m iÄ p M;mv M w iB T M?"M Gw ."i i?"M? K°i i?"M? pB M i`QÎM; H½Q ?°

@ L[pQÆM; # ?ç- æ'm h?~M çB M T?€i ç°M; i?9 i`B m i?ÌB ;B M imv #` HMB HçB +kM; T?B i?QÌM; ;'T ;€TX oB + M"v F?~M; M M +?"K i` - M?[M; +?mv M F?€+ b m i`B m KÈB H" pB + +'T #€+? M?'iX

Gw ."i #B i`ä- /U i?2Q T?QM; +€+? ?"M? bU +O æ'm h?~M çB M- F?~M; ççi KK+ `i +| i? b m F?B #B i çQÊ+ hBM? GBM? oQÆM; æbM? M°B +?B M #` / THQçM tQ ?ÆM M[ F?~M; T?ªB /K /¶ [m•M ç°B oQÆM; æbM? çB +ªM i?9 i`B m- K" +?•M +?Q iBM? HBM?X G9+ M"v Gw ."i HQ H„M; M?Q HY ç®i i•KX

@ L;QçB i`W oQÆM; æbM? i`QM; p ÎHçB oQÆM; æbM? / THQçM T?ªM HQçM- M?

hBM? HBM? M[pQÆM; i`M ç`M? ?²B ç€T,

@ >B M içB i +~M SM; ç®B i?9 i`B m [m•M ç°B #´ M?B K K°i p` i?®M; bm'i +MM; K æ'm S?"K- M;QÆB +| M;mv M w i?®M; bm'i [m•M ç°B +O i çB / THQçM i?9 i`B m hBM? HBM? i°+X

@ h \

h?B æ'm S?"K i?"i F?¬M; M; ð hBM? HBM? M[pQÆM; H¢B #' M?B K M?Q p"v- #'i F
M; ?`+? H" Kšm i?•M +O ?„MX \*?ŠM; M?[M; ¢ +?Q ?„M F i?W +?S+ p`i`QÎM; H½
bm'i [m•M ¢°B- hBM? HBM? M[pQÆM; F?Q T?€+? #U+ M"v- +?QM? H" Gw ."i +kM
@ Gw ."i +€+ ?¢- M; "B M; mv M w i`î i?"M? i`Ê i?O +O h?B æ'm S?"K ? v F?¬M; - i
H-M i B M¢M M"v\

@ h `i + K i•K i bM? M; mv M +®M; ?B M bS+ HU+X

L m M?Q i?9 i`B m i?"i bU T?€i bBM?- M?Q p"v Gw ."i b) T?ªB iU i`€+? KbM?- /M b
p"v- i'i +ª ¢ m H" #ÎB pb +?QM? KbM? ¢½ ¢QÊ+ hBM? HBM? i°+ +?2 +?ÎX *?d +¬M
M; k M; ,M H¢B i?9 i`B m- +?QM? #BM? bo #bM? i?QÎM; M?'i- Gw ."i +kM; T?B i?Q
L?QM; h?B æ'm S?"K H¢B ¢°i M?B M HÈM iB M; T?ªM ¢®B M!B,

@ L[pQÆM; # ?¢- i T?ªM ¢®B M #`B M"v +O M; "BX

@ \ ob +€B ; bX

hBM? HBM? M[pQÆM; +! +?9i ; B"i KbM?X

@ S?! i?®M; bm'i H" i - K" Gw ."i- ?„M H" M?•M imv M i?®M; bm'iX

h?B æ'm S?"K HÌB M"v ; B®M; M?Q [m, M; iB T K°i [mª #QK- +?'M ¢„+ T?ÁM; M; ?`
pQÆM; ¢ m +! +?9i HmM; H v b„T ¢´X Gw ."i /M b Q +kM; H" M; Q¢B i°+- ¢ +?Q ?
i`QÎM; H½Q ¢½ ¢B p"Q hBM? HBM? i°+ H`+? bY `²BX L?QM; i?®M; bm'i hBM? GBM
¢ªK ¢QÆM; K" M!B- ¢B m M"v H`K +?Q iBM? HBM? +?B M bo + Q M; ¢Q H`K b Q +?
¢ i bM? +ªK +?OM; i°+- hBM? HBM? M[pQÆM; KÈB F?¬M; +! M; ?o ¢ +?Q Gw ."i ¢

@ h?B æ'm S?"K- i `i M; mv M w H`K T?! bQ€B +O M; QÆB- i?"i bU- +€B M"v i?
M; QÆB iÈB ¢ªK ¢QÆM; X

Gw ."i iU M?B M +kM; F?¬M; i? iQÎM; ¢QÊ+- +kM; #, M F?Q, M M?Q hBM? HBM? M
H½QX

L?QM; M?•M imv M i?®M; bm'i- h?B æ'm S?"K ; B®M; M?Q ¢½ ?¢ [mv i i•K- ?„M +O

@ L m M?Q M[pQÆM; # ?¢ F?¬M; i? v ¢´B +?O w- tBM i? i?S- i F?¬M; +€+? M"Q
+?S+ ; bX

æ•v ; ¬M M?Q mv ?B T- hBM? HBM? M[pQÆM; F?¬M; +! i?mv i T?K+ h?B æ'm S?"

@ h?B æ'm S?"K- i Km®M #B i- H" M; mv M M?•M ; b H`K +?Q M; "B FB M i`b ¢ Gv
bm'i\

@ "ÎB pb- /M +?Q Gw ."i H" K°i M?•M HQ¢B K" F?¬M; T?ªB hBM? HBM? i°+- M?QM
?„M i?Q+? ?ÊT ?ÆMX aU +QÎM; ¢¢B +O ?„M- ?„M i`Q im `°M; HÈM- ?„M M?¢v #
F?¬M; F`TX h` M i?U+ i - ?¬K M v i`"M +?mM; F i Hm" M pä ¢¢B ?°B M; QÌB i?„M;
T?ªB i X

*! i? H`K h?B æ'm S?"K hBM? GBM? +?B M bo + Q M; ¢Q M!B ` M?Q p"v- K¼B M; Q
i? F?¬M; M!B H" K°i +€B F€i Q+?X

h`-K M; •K MY M; "v- hBM? HBM? M[ pQÆM; KÈB ?¢ [mv i i•K i`QM; +¬m Gw ."i,
@ L?Q p"v M; "B\ L; "B H" +! w ; bX

L?bM i?'v h?B æ'm S?"K i?"i i•K i?"M? w- Gw ."i +kM; F?¬M; F?€+? F?Q M[- M; ?

@ *?d +¬M +! i? ¢ +?Q i ; B M?"T ¢°B M; k M; ,M H¢B i?9 i`B m- i F?¬M; M; ¢B #'

@ o"v ¢QÊ+ `²B- +€+ i`QÎM; H½Q +O i - M m M?Q F?¬M; +! w FB M; b- i HB M +?C
bm'i hBM? GBM? [m•M ¢°BX

E?¬M; +| K°i M; QÌB M"Q- F?¬M; +| K°i i`QÎM; H½Q M"Q +| w FB M- ; BÌ F?„+ M"v- G
ç½ F?¬M; i`¼M; v m- i`QM; T?ÁM; M; ?` bU iWM; hBM? HBM? i°+ M?•M ç m +QB C
ç®B ç½BX

Gw ."i +kM; ?Q"MiQ"MF?¬M; M; i- ?„M i`îi?`M? i?®M; bm'i [m•M ç°B hBM? HBM?

*?mv M [m€ F?~M + 'T- Gw ."i +?Q +| ` F?ÄB oQÆM; æbM?- K" H" i`U+ iB TiçB oC
;B[HçBX sm'i T?€i K°i +?B [m•M ç°B- +kM; F?¬M; T?ªB H" çÆM; BªM M?Q p"vX C
iB T Gw ."i HQ v ?Q v +Æ ?² Km®M bSi ç-m K i`€MX

L; "v ?¬K b m- Gw ."i bm'i HoM? iBM? HBM? [m•M ç°B HB M ?QÈM; i? ; BÈB iBM?
+Æ ?² K M; çB i`i +ª [m•M ç°B oQÆM; æbM?- F +ª #° ç°B T?ÁM; ?° bm®i ç Ki`B m
pb M; mv M M?•M Hm" M pä ççB ?°B- oQÆM; æbM? `i / /"M; +?B m K° K'v pçM [m•
KÎ çQÌM; ?QÈM; #B M ; BÈB ç|M; #, M; i? ; BÈB çB iÈBX

L m M?Q +U+ i®+ T?B ?"M?- H° i`bM? H" K°i M; "v i?ìB ; B M- M?QM; +| +?9i iBM
?B M M?B M F?¬M; ççi çQÊ+ HQçB i®+ ç° M"vX GÁM; M|M; M?Q HY ç®i- Gw ."i
T?"M- K°i #° T?"M +?B M bo M„K ; B[M; U F?¬M; T?B ?"M?- i?2Q +?QM? KbM? # v
/MM; ?"M? [m•M ; 'Ti®+ H Q iÈB +?B Mi`QÌM; X

"|M; ç K #m¬M; tm®M; - #° ç°B iB M T?QM; +MM; Gw ."i tm'i T?€i- oQÆM; æbM? [n
#, M; i? ; BÈB H" /½v M9B E?m E?„+ X .šv M9B E?m E?„+ ç` i? T?B i?QÌM; /®+ ç
iU M?B M +?Q i? ; BÈB iBM? HBM? i•v #°X *?d +| K°i +€B ?çT +®+ HB Mi?¬M; ?
[mv K¬ i?9 i`B m T?€i bBM?- ?B M M?B M ?çT +®+ M"v i`îi?`M? +?B Mi`QÌM; X

>çT +®+ # Mi? ; BÈB iBM? HBM? ?ÆB M; ?B M; - i`QÈ+ ç| +| t•v /UM; +¬M; bU +M
M; "M M, K F?¬M; bY /KM; - M?[M; +¬M; bU [m•M bU M"v ç½ bÈK ?Q M; T? X oB +ç
H" #„i ç-m t•v /UM; HçB M?[M; +¬M; bU M"vX

J'v pçM [m•M ç°B i`'M ; B[ K°i +€B ?çT +®+ ? T /"B- #BM? HU+ /"v ç†+ i`bM? H"K
Gw ."i `ä`"M; - F?B K i?9 [m•M çQ" M ç€M? b•m p"Q- +€B T?ÁM; i?O T?ÁM; M; U M
#` T?€ pÌX

M #`B i®i ? ii?ªv- Gw ."i p°B p" M; /šM h?B æ'm S?"K- +mM; p¬ bQM; +MM; K°i +
+€B ?mM; K½M? ç€M? +mM; i?O iB M M?"T /½v M9B E?m E?„+ i?m°+ p H½M? ç
[m•M çQ" M Hm¬M çB mi` X

J°i bÆM +®+- ? B # M ?Q" M +ªM? F?€+ #B i- /½v M9B Zm2+F2 K°i # M- #, M; i?B M
M; QçB i`W K°i Qi i?U+ p"i +?`m `ûi- +?QM? H" K°i KªM? i? ; BÈB #, M; imv iX

L?QM; ÎT?B M #, M; imv iM"v ?Q M; pm p¬ +MM; - ?B MiçB bBM? +Æ #WM; #WM;
M; QÌB #'i MX hW i` M F?¬M; i`mM; [m M b€i tm®M; - M; mv M #ªM F?m pU+ M"v +?
M"v iMv w +| i? i?'v çQÊ+ +€+ HQçB K i?9 iQ HÈM`M ?B MX L?[M; K i?9 M"v T?
M- +?9M; M| çB HçB içB #B M ; BÈB- iU ?² ç M; +?Ì çÊB +€B K M? H M? ; bX

@ h`ÌB ç- L?B m K i?9 M?Q p"vX

*?Q iWM; ; †T M?B m K i?9 iKi" T M?Q p"v- *mM; p¬ bQM; b„+ K†i ççB #B M- HûM

L?bM i?'v M?B m + Q ; B B K i?9 ?B Mi?•M M?Q p"v- i`QM; w M; ?o Gw ."i H" T iS
i?"M? i?"M? +?OX L; QçB i`W K i?"M? i?"M? +?O- ?„M F?¬M; #B iK i?9 M"Q +| i
+ Q ; B B K i?9 Î +?mM; ?Á i?m" M M?Q i? X

@ h +| i? Km®M ; †T HçB K°i p` H½Q #^M; ?[mX

Gw ."i i`-K iQ M|B- K mi?"i H" K i?"M? i?"M? +?O +MM; æ'm h?-M çB M HB Mi?C
+?®i H-M M"v i?9 i`B m +?QM? H" Î K i?"M? i?"M? +?OX

3ReX ZXe @ *?QÆM; 9Rd, *?m~M " ` h`QÊ+ E?B *?B M æ'mX

o`Q ç K- K i?9 [m•M çQ`M #„i ç-m ?QÈM; ?çT +®+ ç|M; #,M; i? ;BÈB i"TF i- ibK
K M; i?2Q ç€K M; QÌB *mM; p¬ bQM; çB iÈB ?çT +®+ t2K tûiX *?d i? 'v /QÈB #|M; ç
K^M? i®B i, K- ç€K K i?9 i`¬M; F?¬M; ;BÈB ?çM- F?¬M; +€+? M`Q iQM? ` b® HQ
b® i`¬M; /B M HÈM- M?QM; ibM? ?bM? i`QÊ+ K†i M`v- M?`M F?¬M; çQÊ+ +kM; T?

Gw ."i ç½ M?Q i? - #¼M M; QÌB +mM; p¬ bQM; +`M; FBM? ?½B ç M KS+ i`M +MM;
T?€i ` +€B HQçB F?Q iS+ +m²M; H ?bM? i?`M? F?Q i`¬M; K½M? HB i- M m M?Q
H`im Hmv M [m ç'm F?Q ?Q†+ H`K T?€T +QÌM; ;B^i- i•K i`Q +U+ F€ +QÌM; +QÌ
?m®M; M`v ç½ bÈK F?¬M; +€+? M`Q #bM? `oM? çQÊ+ M[X

J i?9 ÎT?Q b m i"TF i- b m ç|i çB ç KF?mv T?€i ç°M; i"TFQ+?- iBM iS+ M?Q p
K B æ'm h?¬M çB M +?Q `^M; i`M +?mM; F iHm`M pã ççB ?°B F i i?9+X oÈB i?ÌB
T?€i ç°M; i?9 i`B m +?d +ÁM K°i ç K M[i?¬BX

L m M?Q F?¬M; içB # M ç K M; ,M +^M- i?9 i`B m b) F?¬M; i? i`€M? Mû- K` æ'm h
i? 'i #çB- b m F?B K' i çB M°B SM; - ` 'i +| i? +?Q i?9 i`B m ?`M? ç°M; - +?mv M i?
J°i ?²B i B MçM M?Q p"v iU ?²H` F?¬M; i? i`€M? F?ÄBX

a m F?B t2K tûi tQM; +®+ i`Î HçB +?d ?mv +?¶ +O KbM?- Gw ."i i`B m i"Tp`B [m
b€+?X

@ *€+ iQÈM; [m•M- M m M?Q T?€M çQ€M +O i F?¬M; +| b B- ç K ?¬K M v +| i? i?
ç°M; - F?¬M; ? M; ?B M; Ì- i?2Q [m M b€i +O +?9M; i - #¼M ?¼ ç°i T?€ ç9M; H` [m
p ççB ?çT +®+ +?Q i®i- +?9M; i +| i? ç2K i?9 i`B m #|T +? i içB ç•vX h?B æ'm
F?¬M; \

h?B æ'm S?`K b m F?B i`Î i?`M? T?| i?®M; bm' i hBM? GBM? [m•M ç°B- i`QÊ+ ç| h
hBM? GBM? iQÈM; [m•M- +?Q M M ç®B pÈB ?`M? [m•M +?B M i` M?- ?„M bQ pÈB

@ *?QM? H` +U Hv- +?9M; i M? 'i ç`M? T?^B FûQ /`B +U Hv ` X

h?B æ'm S?`K FB M ç`M? M|B,

@ æçB #° T?"M K i?9 H` /U p`Q i?•M i? iQ HÈM ç iB M ?`M? +¬M; FQ+?- K` bU
i +U Hv t iB M +¬M; - p¬ Hm`M +mM; iB M i?O ? v H`K T?€T bQ- ç m +| i? iB M
i?QÆM; X *?Q M M- +?9M; i #`v i`M iW t - i ç M; ?` ç2K +mM; iB M i?O +MM; K
T?•M ç°B ?¶M ?ÊT i€+ +?B M- +, M +S ç°`°M; ?çT +®+ - i çQ€M +?WM; - iWM; T?•M
i?O +MM; #®M KQÆB K T?€T bQ içQ i?`M?X J°i +€B T?•M ç°B K T?€T HU+ ? Q
M?`M- M?Q p"v KÈB +| i? #^Q i`b T?QM; iÄ ?çT +®+ M; ?B K K"iX

*MM; K T?€T i?B M T?9 bQ b€M?- h?B æ'm S?`K i`B M, M; [m•M bU +kM; F?¬M; +
i?9 [m•M çQ`M F?`M; H²- +ÁM +| i? idM? i€Q [m M b i +?B M i?m"i M?Q i? - ç•v H
GBM? iQÈM; H½M? F?€+ F?¬M; i?2Q F`TX

Gw ."i i`-K iQ ;"i ;"i ç-m- #´ bmM; M|B,

@ h ç²M; w +€B +?B M i?m"i M`v- M?QM; imv i ç®B F?¬M; i? F?BM? i?`bS+ +?B
#®M KQÆB +mM; iB M i?O +MM; #®M KQÆB K T?€T bQ- +| H) F?¬M; +| F?^M, M
çQ`M ç€M? b•m p`QX h` M +Æ bÎ +?B M i?m"i +O h?B æ'm S?`K- i Km®M ç2K ççB
iB M i?O içQ i?`M? T?•M ç°B ç°i FQ+?- T?K i`€+? F?^M, M; i` M #-m i`ÌB tm' i ?B
i`Ê ;B9T +€+ MÆBX

@ h +| ç M; ?`X

*mM; p¬ bQM; M|B,

@ *?9M; i +ÁM +| i? i´ +?S+ ççB K ççQ bQ +MM; ?mM; K½M? ç€M? +mM; i?O- p
[m•M çQ`M- ç®B pÈB #¼M ?¼ iB M p`Q [m'v T?€X

@ h F?¬M; ç²M; wX

h?B æ'm S?"K T?^M #€+ +mM; ç M;?` +O p¬ bQM;- ?ÆM M[ çQ ` Hw /Q,
 @ æ¢B K ç¢Q bQ +MM; ?mM; K½M? ç€M? +mM; i?O H` +€B +?„M +m®B +MM; +O
 ?¼ K¢Q ?B K çQÊ+X
 Gw ."i M;?o M;?o- M|B,
 @ æ m +| ç¢Q Hw- ç®B pÈB K i?9 [m•M çQ`M [m'v `¬v +| i? ;B^K #Èi €T HU+ ?¢
 [m•M çQ`M +¬M; FQ+? M; v iW ç¬m- ç¢B K ç¢Q bQ +MM; ?mM; K½M? ç€M? +mM;
 ?"m- M?QM; M|B +?Q #¼M ?„M #B i- F?¬M; +¬M T?^B ? Q T?Q [m€ M?B m i?U+ H
 ;B MX J°i HÈT [m'v `¬v b m H"TiS+ i`Î p T?Q b m F?¬B T?K+ i?U+ HU+- b m ç| t
 [m'v `¬v iB TX
 h`^B [m K°i T?2M i?QÆM; i?^Q- `i M?B m ç®B b€+? +MM; T?QÆM; €M F?~M +`T
 iQÈM; HoM? iBM iQÎM; ç½; B i, M; X J„i i? 'v #® i`Q ç½ ç`M?- Gw ."i #¶M; M?B M M
 @ a m ?°B M;?`- +?d ?mv [m•M ç°B i¢K /Q h?B æ'm S?"K T?| bQ€B F?®M; +? - i
 ;B M M;„MX
 @ Gw ."i- M; QÆB Km®M H`K ;b\
 h?B æ'm S?"K ?² M;?B ?ÄB i?, KX
 Gw ."i +kM; F?¬M; M;?o ;B'm /B K F ?Q¢+? +O KbM?,
 @ >¢T +®+ +?QM? /B M ç®B F?€M; +?d +| i? i` T?¬M M;¼M- i M;?o iB M p`Q ç|
 #^M +O i?9 i`B mX
 @ Zm€ M;mv ?B K- Gw ."i- M; QÆB F?¬M; i? H`K M?Q p"vX
 h?B æ'm S?"K p°B p`M; T?^M ç®BX
 h?B æ'm S?"K T?^M ç®B ?Q`M iQ`M H` tm'i iW +?•M i?`M?- çB K M`v Gw ."i M?bM
 pB + Gw ."i M?i ç`M? T?^B H`KX hBM? GBM? [m•M ç°B h?B æ'm S?"K ?Q`M iQ`M
 H¢B ?¢T +®+- M?B m M?i H` ;B i+? i p`B K i?9- çB K ;B€ i` `v t F?¬M; #^M; çB
 +?O +`M; +| w M;?o ?ÆMX hm v pB + M`v +| M;mv ?B K p¬ +MM; X
 @ h ç½ [mv i ç`M?- h?B æ'm S?"K F?¬M; T?^B H` M;?B p'M i?U+ HU+ +O i X
 @ æQÆM; M?B M F?¬M; T?^B- +?QM? H`- M;`B çWM; [m M M;`B ?B M i¢B i?•M T
 +€B ;b #'i i`„+- ç®B pÈB bo F?Q hBM? GBM? +?B M bo ç^ FQ+? i`Q K M?X
 @ æB K M`v i F?¬M; HQ H„M;- /M +?Q i K'i- h?B æ'm S?"K M; QÆB ç M; Î ç•v mv p
 bo- i iBM iQÎM; #¼M ?¼ +kM; b) +| iBM iQÎM; +MM; K i?9 [m•M çQ`M ?mv i +?B
 @ h +MM; çB pÈB M; QÆBX
 *mM; p¬ bQM; idM? i€Q K` FB M [mv i +?2M KB M; M|BX
 oÈB i?U+ HU+ +O +mM; p¬ bQM; ç'm i¬M +QÎM; ;B^a- t€+ i?U+ H` ;B9T çÐ `i i®i- M
 /` i?QÎM; ?mM; ?B K- ?„M ç½ K'i çB Gw L - F?¬M; M;?o H¢B HB m HoM? ç *mM; p
 @ o¬ bQM;- h b) F?¬M; ç€T SM; M; QÆBX
 h F?¬M; M;?o K'i çB Gw L ç²M; /¢M; H¢B K'i çB M; QÆBX
 G`B M|B ç M ç•v ç½ tQM;- +mM; p¬ bQM; +kM; F?¬M; +| FB M i`b- +?d H` ç°M; /m
 @ h +kM; F?¬M; Km®M K'i çB M; QÆB- Gw ."i- M; QÆB T?^B +~M i?"M- F?¬M; +¬M
 @ h b) æQÊ+ `²B- +S M?Q p"v- i'i +^ K¼B M; Q`B ?`M? ç°M;- i?`B ;B M +O +?9M
 Gw ."i ?°B M;?` ç½ tQM;- çSM; /"v- ç2K hBM? GBM? +€+ iQÈM; HoM? i®M; ` M; Q
 @ h?B æ'm S?"K M; QÆB HQm H¢B- i +| H`B M|B +MM; M; QÆBX
 h`QM; H m p^B- ?B M i¢B +?d +ÁM H¢B +| Gw ."i +MM; h?B æ'm S?"K ç®B Kti K` ç

@ h?B æ'm S?"K- i #B i`ä M;QÆB M;?o +€B ;b\

Gw ."i +| +?9i w iS F?¬M; i®i H„K M?bM h?B æ'm S?"K- iB T i?2Q M|B,

@ h M;?o i +| +?9i Q+? F,- H9+ M"v- i F?¬M; M M HQ H„M; +?mv M +€ M?•MX L
M?bM *mM; p¬ bQM; +| pB +- +?Q M M i i?dM? +-m M;QÆB- h?B æ'm S?"K- p¬ H
M;QÆB #ªQ çªK M iQ" M +?Q p¬ bQM;X

@ h ?QÈM; M;"B i? - +?d +-M +ÁM hBM? GBM? +?B M bo +ÁM b®M;- o¬ bQM; F?
æQÊ+ h?B æ'm S?"K + K çQ M- Gw ."i i?Qª K½M p¶ p¶ #ì p B +O ?„M- iQ€i` +?•

@ *€K ÆM M;QÆB- ?v p¼M; M;QÆB +| i? ?B m çQÊ+ ?"M? pB Q+? F, +O i X

@ h +| i? ?B m çQÊ+ M;"B- ç•v F?¬M; T?ªB Q+? F,- M m ç' B HçB H" i - i +kM; çQ
."i- i +kM; p"v Km®M M;QÆB çQ ` K°i +€B v m +-m- ?v p¼M; M;QÆB +| i? H"K

@ L;QÆB M|BX

@ h Km®M +-m M;QÆB p¬ Hm" M M?Q i? M"Q ç m T?ªB b®M; i`î p - #îB pb M;QA
HBM? i°+ +?9M; i - ?ÆM M[H" i?®M; bm'i [m•M ç°B- H"K T?| bQ€B +O M;"B- i
+O M;"B- M m M?Q M;"B F?¬M; p çQÊ+- i +kM; p"v- imv i ç®B b) F?¬M; +ÁM b
æbM?X

G9+ M"v h?B æ'm S?"K /MM; M;"B i?S+ hBM? HBM? i°+ ¬K Gw ."i #B m çç i ibM? +
i? HU +?¼M HìB- Gw ."i ?v p¼M; +Ð M"Q +kM; T?ªB #ªQ p i? ;BÈB M"vX

Gw ."i ç½ F?¬M; +| # Q M?B m i?ìB ;B M H½M; T?Q- +'i #QÊ+ çB- Gw ."i `ìB F?ÄB
bOM; t Q t Q- i` M HQM; HQM; tOM;- ?QÈM; p ç|M; #,M; i? ;BÈB # v çBX

aî /o HU +?¼M +QÐB t Q t Q- i?S M?'i H" t Q t Q H" iB m HQM; ç½ i`QîM; i?"M?-
+U Hv t T?B ?"M?- i?S ? B H" ?„M F?¬M; M;"B H½M; T?Q #'i Hm" M K°i çB K ç'm
?"M? +kM; H" +-M iB m ? Q ç'm F?QX

GQÈi [m /½v M9B E?m E?„+- i?ìB iB i HçM? +ª M;QìB- Gw ."i F?¬M; F?ÄB`MM;
æ|M; #,M; i? ;BÈB- M' B iB M; H" K i?9 b•K H•K- iU ?² i'i +ª K i?9 ç m iK i" T ç
;BÈB iBM? HBM?- iW F?¬M; i`mM; M?bM ` t - ibM? ?m®M; i` M K†i ç'i M?bM i?'v
T?Q çB H M; i? M;- T?€i` iB M; ;-K H"K`mM; +?mv M ç'i i`ìB- Gw ."i +MM; GQM
i`mM;- ç€K K i?9 iU ?² H" +ª K SM; çQÊ+ F?Q iS+ GQM; h°+- i'i +ª K i?9 ç m /W
ç-m H M M?bM #-m i`ìBX

GQÈi [m F?m pU+ K i?9 iK i" T- Gw ."i ?ç tm®M; ç° + Q- ibK iÁB #®M T?Q X

h?2Q M?Q ç` Hw T?€M çQ€M- MÆB M"v +€+? K i?"M? ç|M; #,M; i? ;BÈB Qi M?'
M?[M; K i?9 M"v H" /Q K i?"M? i?"M? +?O iK i" T HçB- ?„M M?'i ç`M? b) F?¬M; çS
î F # M M"vX Gw ."i +-M T?ªB ibK çQÊ+ ?„M- M; ,M HçB ?„M +-M; FQ+? i? ;BÈB
L?QM; ç|M; #,M; i? ;BÈB b Q K" `°M; HÈM i? - Gw ."i ibK iÁB K" F?¬M; H'v çQÊ+
HQÊM; i?ìB ;B M- K" ?„M HçB F?¬M; +| i?ìB ;B M M?Q p"vX

s2K` - F?¬M; H"K` çB K ç°M; ioM?- #B M`°M; M?Q p"v ibK FBK F?¬M; i? M"Q i
w #ªQ t Q t Q ç€T tm®M; /QÈBX *-m T?9 [mw i`QM; M;mv ?B K- F?¬M; #®+ H M K
i? i?"M? +-M;X

Gw ."i +MM; t Q t Q pW `ÆB tm®M; ç'i- K°i ç€K K H M; tm'i ?B M î i`QM; i-K K„i
+kM; ?ŠM H" M?"M H'v K i?"M? i?"M? +?O i`B m ?Q€M- +?çv iÈB i? ;BÈB iBM? H

J H M; içB T?Q i`QÈ+ Gw ."i i`,K Kûi /WM; #QÈ+ HçB- pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?
t Q t QX

GQM; h°+ mv €T ;•v i?9 €T HU+ H"K i?9 F?¬M; +€+? M"Q F?¬M; +€+? M"Q F?„+
#îB pb +MM; Gw ."i p" +MM; pÈB hBM? HBM? i°+ M?•M î +?mM; i?ìB ;B M [m€ H•
F?¬M; Qi- +kM; pbi? H" M;mv M M?•M +,M #ªM K" K H M; pšM +?Q +?çv i`®MX

h`QÈ+ + - M F? B ç Q imv i K H M; - Gw ."i ç 2K HQM; bOM; F?¬M; ibM? M; mv M i?
t Q Î ç • v - ?ÆM M[F?Q iS+ + QÌM; ; B^a + O KbM? - M?[M; K H M; M"v + kM; + ?çv K'

E?B GQM; h° + #B M K'i - M; QÌB i`QÈ+ K†i M"v i` M M; QÌB + kM; + QÌM; ; B^a F?Q iS
imv i K H M; i`QM; €M? K„i + ?"K`½B ?B M` i?¬ #çQ - + ?"K`½B ?QÈM; p T?Q C

æ M ç • v ç B - #¼M iB m iY - Gw ."i i?m HB K + QÌM; ; B^a F?Q iS+ + O KbM? - iWM; #Q
p`M?Q #`K i?9 mv ?B T p"vX

GQçB ?"M? pB M"v H`K ç €K imv i K H M; MB K iBM i,M; M?B m - i® + ç° #„i ç - m M
Gw ."i KQÌB Kûi - #¶M; M?B M; B i® + - iWM; ççQ i? • M ?bM? ; B®M; M?Q i?B K çB

J H M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+? - Gw ."i + kM; F?¬M; HmB HçB p T?Q b m - S?€ h?B
K„i i,M; p¼i - K°i K^aM? FB K F?Q [m M; ?Q ?QÈM; p T?Q #-v b|B ?Q"M? i^aQ [m

@ L; Q - L; Q - L; QX

J H M; #`S?€ h?B M FB K F?Q i?QÆM; i´M T?€i` i? M? •K i?®M; F?´i?^aK F?®
+ O KbM? T? • M HB i i?"M? M?B m #° T?"MX

Gw ."i pšM F?¬M; M?B m F?Q i?U + HU + ç€M? ; B i - + ?Q M M M; v iW ç - m i` bB
+ ?ûK ; B i p" B + ?K + K H M; - H`K + ?Q ç €K K H M; + ÁM HçB ç°i M?B M w i?S + çQ

@ h + - M T ? ^ B + ? ì i È B i B M i S + t € + i ? " i - ? Q È M ; i ? " M ? + ? O ç ¢ B M ? • M # € Q + € Q i b M ç M ; t € + ç ` M ? i ? ì B ç B K i B M + - M ; - + Y ^ B ? ¢ T + ® + + k M ; F ? - M ; + ! M ? B m i B M ? + ? i - ç • v ç m H " H ¶ B + O æ ' m h ? - M ç B M + € + M ; Q Æ B - M m b È K # M ; " v T ? € i ç ° M ; i Q € B M ? Q p " v X

G w . " i ç ½ M ; - K i ` ° K M ; ? 2 ` - i ¢ B i ` M ç d M ? M 9 B b Q M ; T ? Q Æ M ; ç M ; + ½ B M ? m - K H K + v ç B M b o - + Á M M ; Q ì B F B H " + ? d ? m v i ? 9 i ` B m + - M ; F Q + ? K i ? " M ? T ? ! i ? " M

@ L ? Q M ; - M m M ? Q M ; Q Æ B i ` b ? Q ½ M i B M + - M ; K " i ¢ Q i ? " M ? ? " m [ m ^ M ; ? B K i ` ¼ M + ? ` m M ' B b Q \

G K + v ç B M b o + Á M ç M ; F ? - M ; M ; W M ; i ? 9 + ; B K + K i ? " M ? T ? ! i ? " M ? + ? O ? ¢ H M ?

@ h ; € M ? + ? ` m X

J i ? " M ? T ? ! i ? " M ? + ? O ç S M ; / " v ,

@ h M ; m v M w ; € M ? + ? ` m # ' i + S i ` € + ? M ? B K M " Q - + k M ; b) F ? - M ; K m ® M M ? b M i M ; ? o X

@ L ! B M ? Q p " v - M ; Q Æ B M ? ' i ç ` M ? T ? ^ B ç Ê B b S ; B ^ K M ; i B M i S + p b Q \

a S ; B ^ \ G w . " i ; B " i K b M ? K ° i + € B - b S ; B ^ K " T ? ! i ? " M ? + ? O + Q B i ` ¼ M ; M ? Q p " v - K P i M ? ' i - i ¢ B i ` Q È + F ? B b S ; B ^ i ` Î H ¢ B - i ? 9 i ` B m + - M ; F Q + ? + ? „ + F ? - M ; # B i # „ i ç H Á M ; K ° i + ? 9 i X h ? • M ? b M ? ; B Q Æ M ; ç ° M ; - ? Q È M ; / Q È B b Q Ì M M 9 B [m v p X

Z m ^ M ? B M ; B ® M ; M ? Q T ? ! i ? " M ? + ? O / U ç Q € M - b S ; B ^ ? Q È M ; K i ? " M ? i ? " M ? + ? i ` Q Ì M ; F ? - M ; H • m b m t m ' i ? B M Î i ` Q M ; i - K K „ i G w . " i X a Î / o T ? € M ç Q € M i ? • M T ? ? K i ? 9 - H " p b T ? Q M ; ? K i ? 9 + M M ; + € B K i ? 9 F ? € + - F ? € + M ? m p i ® + ç ° T ? B

J i ? 9 b S ; B ^ F ? - M ; + ? 9 i ? Q M ; K M ; - K " ç - m + U / U + H K Q M ; M " v # v i ® + ç ° ç ¢ i ç S ? Q M ; ? K i ? 9 - ? Æ M M [p ° B p ½ # v ç B - F ? - M ; T ? ^ B p b T ? K + p K i B M i S + F ? ~ M + ? Ì ç Ê B b Q X

æ Q € M ç Q Ê + i b M ? ? m ® M ; M " v - G w . " i i ? • M i ? p - ? b M ? H " T i S + ç B M t ¢ ` - # v i ? ç - m + U / U + H K Q M ; X

* U / U + H K Q M ; i ¢ B K i ? 9 T ? ~ K ; B B + k M ; F ? - M ; i Q M ? + Q - i S ; B B K i ? 9 - + ! ç Q H v t # v b B m + Q Ì M ; - M ? Q M ; ç ® B p È B i ? U + H U + G w . " i # • v ; B Ì K " M ! B - + , M # ^ M H

* ^ K ; B € + ç Q Ê + i ` M H Q M ; K b M ? i ` - K t m ® M ; - ç - m + U / U + H K Q M ; T ? € i ` K ° i i B M i ? Q € M ; / W M ; H ¢ B - b m ç ! H ¢ B + U + H U + # v H M X L ? Q M ; M ; v b m ç ! - H K Q M ; + ? d K M ; i ? 2 Q F ? Q i S + b „ + # û M i Y p Q M ; ç ½ ; € + Î i ` M K t i X h S ; B B K i ? 9 + k M ; F ? - M M ? • M H Q ¢ B - M ? Q M ; ç ½ + ! i ? M ; ? 2 ? B m ç Q Ê + X

@ > B M i ¢ B + ? 9 M ; i ç B + ? Æ B K ° i + € B i ` Á + ? Æ B M ? û X

G w . " i ? m M ; / [M ! B ,

@ h ` Á + ? Æ B i M H " K ¢ Q ? B K H È M - i ? Ä B M ; Q Æ B ç € T h ç Q Æ M ; M ? B M # B i ` ä + ? d + ! ç 9 M ; b B ç - ç 9 M ; i ? b M ; Q Æ B ; " i ; " i ç - m - b B H „ + ç - m - + € B i ` Á + ? Æ B M " v + - m ? Ä B i ? S M ? ' i - M ; Q Æ B + ! M ; m v M w + ? Æ B + € B i ` Á + ? Æ B M " v ? v F ? - M ; X

G K Q M ; i ? S + i ? Ì B ; " i ; " i ç - m X

@ h ® i H „ K - p ' M ç i ? S ? B , M ; Q Æ B + ! T ? ^ B b S ; B ^ i ` m v M H ¢ B i B M i S + ; B [K i ? " M + ? O ? v F ? - M ; \

G K Q M ; i B T i K + ; " i ç - m X

@ o ' M ç i ? S # - i B M i S + K i ? " M ? i ? " M ? + ? O i ` ^ H Ì B i ¢ B i ` M M ; Q Ì B + O M ; Q Æ B b

: "i ç-mX

@ :B Q ` ç•vX

Gw ."i i`QM; i v M„K i?"i +?†i- KkB S?€ h?B M FB K +Æ ?? Km®M +„i / i?`i H K Q
E?¬M; +| #`i F€ HU +?¼M M`Q- H K QM; M;?B M; ç-m b M; +?¶ F?€+- ?QÈM; Gw
K°i [mªM; ¼+ #`B K`m t M? M?¢i tm`i ?B M Î i`QM; KB M; +O M|X

Gw ."i +¬K H`v KB M; M; ¼+ #`B- ç`m F?Q tmv M p`Q- i`QM; M; ¼+ #`B ;?B H¢B M°
ç-m +O ?„M, E ?Q¢+? iB M +¬M; F?¬M; i? v ç´BX

J°i +•m p¬ +MM; çÆM ;BªM- H`K Gw ."i M;?o K`K v K„MX G m çB iBM iS+ M; ¼+ #`
çQ¢M iBM iS+ F?€+ ;?B +?ûT p`Q, L;QÆB #€Q +€Q iBM iS+ ç½ i?m çQÊ+ F ?Q¢
+?Î H M?X

æ2K M; ¼+ #`B K°i H-M çQ p`Q KB M; H K QM;- Gw ."i H9+ M`v KÈB iB T iK+ mv ?

@ æB ibK T?| i?`M? +?O +€+ M;QÆB- K M? H M? ;B Q +?Q ?„MX æQÆM; M?B M-
M?Q M;QÆB /€K çM ;BÐM- ç-m +O M;QÆB +MM; i?•M i? +O M;QÆB +€Q #B i ç

*U /U+ H K QM; çQÆM; M?B M F?¬M; Km®M ç-m +O KbM? +MM; i?•M i? +€Q #B

Gw ."i H9+ M`v KÈB i?m ??B S?€ h?B M FB K- S?€ h?B M FB K F?Q iS+ [m€ KS+
F?¬M; i? +?2 /`m çQÊ+ i`QÊ+ K†i HK+ v çB M bo +MM; K i?`M? T?| i?`M? +?O ç
iS+- #`M i v Gw ."i pšM ç†i i¢B i` M +´ +U /U+ H K QM;X

*U /U+ H K QM; `i M? M? # v p9i ç M i` M çdM? M9B- b m ç| `ÆB p`Q # M M;QìB
b m ç| KÎ` KB M; +O KbM?X # M M;QìB Gw ."i- # M i`€B H`HK+ v çB M bo- # M
+?O- K†+ /M +| `M i?•M ç`m F„ + Q +`T- M?QM; Gw ."i pšM T?ªB +?9 w ç M +U+ ?
+U+ K¢M?- ?ÆB +| b B H-K- F ?Q¢+? +O KbM? b„Ti?`M? H¢B #¢BX

@ h?U+ tBM H¶B- K M? H M? K i?`M? i?`M? +?O- [m•M çQ`M +O i +?Q çQÊ+ iB

@ *€B ;b\ :†T [m,- +€B M`v +?QM? H`J i°+ +€+ M;QÆB ?ÊT i€+ b Q\ G`i H¼M;-
i`QM; i v +€+ M;QÆBX

@ h KÈB F?¬M; [mªM M;QÆB M|B +€B ;b ç|\ h +?d +?`T ?`M? K M? H M? +O i?`

J i?`M? T?| i?`M? +?O [mÆ [mÆ M; ¼+ #`B i`QM; i v- ç„+ w M|BX L|B i?"i- ?„M +
K¢Q ?B K +MM; hBM? GBM? +?B M bo K T?€T +MM; +mM; iB M +?B M ç`m- b m
+?B K H`v iB M M;?BX

@ E?¬M; çQÊ+- +€+ M;QÆB T?ªB iB M +¬M;- H`T iS+ F?ÎB tQÈM; iB M +¬M;X

GK+ v çB M bo ;¬K ?ûi H M- MQÊ+ KB M; +kM; p,M; ç M i` M M;QìB Gw ."iX

@ æB p T?Q i?`M? +?O ç¢B M?•M +?9M; i i?QÆM; HQÊM; çB i?¬BX

J i?`M? T?| i?`M? +?O H¢B F?¬M; +?9i M`Q ç w- tQ v M;QìB b M; +?¶ F?€+- T?•

@ h`mv M K M? H M? +O i - i`i +ªJ i°+ HmB p T?Q b m KQìB /†K- F?¬M; +| K
+€B ;b J i°+ +kM; F?¬M; çQÊ+ #QÊ+ ` F?ÄB ?¢T +®+ MY #QÊ+X

@ S?| i?`M? +?O +€+ ?¢X

GK+ v çB M bo ç°i M?B M bŠM; ;B¼M; M|B,

@ æ`m h?¬M çB M pb ?`M? ç°M; ?¬K M v +?m¬M #`# M,K- #ªM çB M imv i ç®B b
MQM M?Q p`vX

@ L;QÆB Km®M i? M`Q\

L?bM i?'v HK+ v çB M bo #°+ H° #° K†i ?mM; €+- T?| i?`M? +?O +ªM? ;B€+ H M- p
#QÊ+- +`M i?"M +ªM? ;BÈBX

@ J°i ;Bì b m- M;QÆB T?ªB T?€i` K M? H M? J i°+ iB M +¬M;X L m F?¬M;ò +kM
F?€+? F?QX

GK+ v çB M bo imv i F?¬M; T?ªB M|B çM - iW i` M M;QìB ?„M ~M ~M ?B M` F?Q i
çQÊ+ - M m F?¬M;- ?„M i?“i bU +| F?ª M,M; +MM; T?| i?“M? +?O ç°M; i?OX

@ L;QÆB /€KX æ•v +?QM? H` ç` #`M J i°+ - i imv F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O M,
i'i +ª J i°+ b Q\

@ h F?¬M; +¬M ç®B T?| i'i +ª J i°+ - +?d +¬M +? T?K+ M;QÆB H` çQÊ+X

GK+ v çB M bo b€i T?¢i +kM; [mv i çQ€M- pW /Si HìB- K°i +´ ç'm F?Q i`„M; MQ½
i?“M? T?| i?“M? +?O ç€M? iÈBX

*´ ç'm F?Q i`„M; MQ½M M`v +?ªv` F?Q i? +kM; F?¬M; F?Q i`QÆM;- i®+ ç°+kM
F?¬M;;B M +?B HU+ p†M p Q +U+ ?¢M- H`K +?Q ç€K J i?9 +kM; p¬ T?€T ç®B T`
+?S i`QM; ç|X

E?¬M; M;ì HK+ v çB M bo M|B tQM; HB M ç°M; i?O- T?| i?“M? +?O imv +| ç T?ÁM
p°B p`M; #® F i K°i ç¢Q ç'm F?Q T?ÁM; M;U #` ç€M? M€i- ç'm F?Q +ÁM b|i H¢B Q

J°i +?B m ç„+ i? - HK+ v çB M bo ?€ +?`m #m¬M; i v b Q- i?•M ?bM? H¢B iB M H M
i` M +´ K i?“M? T?| i?“M? +?O`²B

.M b Q +kM; H` T?| i?“M? +?O J i°+ - K„i i?`v HK+ v çB M bo /MM; +QÆM; i`ªQ #
K` +?QM? KbM? #ÎB pb #` ç'm F?Q Q M? FQ+? i`9M; H`K +?Q ç'm F?Q p`M ?`M?
+?O +?“i p`i i?Q€i` F?ÄB çdM? M9B- ?QÈM; /QÈB bQìM M9B H,M tm®M;X

æQìM; çQìM; K i?“M? T?| i?“M? +?O- +?d ?mv J i?9 [m•M çQ`M- H¢B /MM; ibM?
M9B- +€+? M`v H`K Gw .”i +kM; F?¬M; F?ÄB +ªK i?`v iS+ +QìBX G¢B M?bM HK+ v
L?Q ©M? hMv >bM? H Q tm®M;X

*€B #B M +® M`v bªv` +kM; M? M? +U+ - M?[M; J i°+ +?B M bo FB H9+ M`v KÈ
M9B çm´B i?2QX

h`QM; H9+ Gw .”i b[M; bì- ç½ i?`v +U /U+ H K QM; K½M? HU+ ;B½v F?ÄB F?®M;
;B[F?¬M; i`mM;- F?¬M; M;WM; H ;¼B- +® ;„M; F?B M ¼B M;QìB +?9 wX L?QM
KªM? ?¶M HQ¢M- +ÁM +| J i°+ M`Q çB +?9 w K°i M;QìB K M; iBM iS+ ç•vX

@ Jm®M +? iX

Gw .”i bŠM;;B¼M; F?) [m€i K°i iB M;- i?W /`T H€Q HQ¢M- i?•M ?bM? #¢Q H M-
?QÈM; +U /U+ H K QM; tmv M [m X

*U /U+ H K QM; iU ;B½v F?ÄB Gw .”i- i?`v ç'm F?Q iÆ M? M Gw .”i ç€M? 9T p T?
#¶M; M?B M ?ÉT H¢B- ç2K i?•M i? #ªQ p - +€M? +?BK G K QM;- +?ŠM; M?[M; H`
+kM; H` T?ÁM; M;U ?° i? X æ'm F?Q Q M? FQ+? p`Q- +U /U+ H K QM; M?Q #|M;
K`v +?K+ i?QÈ+X

J°i iB M; F m i`QìM; H - +U /U+ H K QM; ?QÈM; Gw .”i F?B m F?Q+?- b m ç| +U+
çBX æ¬m iS ;B B K i?9 T?~K ;B B imv F?¬M; + Q- M?QM; #ªM HoM? +?¢v i`®B +
M`v i®+ ç° # v p9i- K` M; v +ª Gw .”i +kM; T?ªB iU i? M i?ÎX

.U p`Q T?QÆM; ?QÈM; M| +?¢v- +U /U+ H K QM; i'i M?B M b) i?¬M; #€Q +?Q K
M?Q p`v- +?QM? KbM? Km®M i`b ?Q½M J i°+ iB M +¬M; ?B m [mª +kM;;BªK #Èi

æ½ M?Q p`v- i?W /`T HK+ v çB M bo +MM; K i?“M? T?| i?“M? +?O ç€M? M? m +?
T?ªB +?B K iB M M;?B KÈB çQÊ+X

GK+ v çB M bo ç½ #` J i°+ +?B M bo p•v [m M? i¢B i`mM; i•K- K i?“M? T?| i?“M?

@ G½Q [m, +? i iB i- /€K ç°M; i?O G½Q hY- ?¬K M v F?¬M; /B i M;QÆB i?b i? /B

@ B iB m /B i B +ÁM`i F?| M|BX

GK+ v çB M bo i?•M ?½K i`QM; pÁM; p•v- M?QM; HçB F?¬M; ? bÊ ?½B- #¶M; M?
p"i- b m ç! #„M p"Q #-m i`ìB- -K -K M' p M; ` X

@ :B i ?„M çBX

J i?¬M? T?| i?¬M? +?O M;?B K M;?` ?ûi H MX

J i°+ +?B M bo H"TiS+ i'M +¬M;- H9+ M"v + Q ;B B K i?9 ç€M? ç M- HK+ v çB I
+•v ;B[#B M HÈM K M? K¬M;X h?•M ?bM? içQ M M- K°i i¬M; ç'm F?Q +€B +?„M
bo #bM? ioM? Mû i`€M? i?9 i°+ +?B M bo K Km°B +¬M; FQ+?X >„M ç M; +?ì çÊB
T?ªM FQ+?X

3RNX ZXe @ *?QÆM; 9ky, *?B M æ'm "„i æ-m

Gw .”i ç M; bmv M;?o ;B i +? i B ç•vX

h?2Q Hw i?mv i- Gw .”i +MM; æ'm h?¬M çB M i?M ?"M pQÊit J i°+- ;B i HK+ v ç
>ÆM M[HQçB ibM? ?m®M; H9+ M"v- +”v p"Q J i°+ +?B M bo- tY Hw HK+ v çB M
F?| F?,MX L?QM; bmv M;?o K°i +?9i- Gw .”i +ªB #B M +?O wX

s2K ` - æ'm h?¬M çB M +MM; J i°+ ?ÊTi€+- +kM; F?¬M; TªB ?Á i?m" M- M m +
?Á i?m" M HçB +? içQ ` p i`€+?- ç®B pÈB Gw .”i +MM; hBM? HBM? i°+ K" M|B-
bQÈM;X :B i +? i æ'm h?¬M çB M HK+ v çB M bo imv +kM; b) ;B i,M; i?M ?"M- M?
i°+ #’i ç²M;- #¼M ?¼ +| i? +?mv M HÈM ?| M?Ä- i`QÈ+ ;BªB [mv i ? i hBM? HBM
HçB ibK J i°+ iQM? b`X

L?QM; M m M?Q- tY Hw K i?¬M? T?| i?¬M? +?O- ç' i`€+? M?B K H M HK+ v çB M b
?"M M;QìB HQçB +O J i°+- æ'm h?¬M çB M +MM; J i°+ `’i +| i? F?¬M; +€+? M

amv M;?o ç½ ç`M?- Gw .”i ç€M? ;B€ ?B M i`QìM; ?¶M HQçM- #„i ç-m +?ì +Æ ?°BX

*Æ ?°B `’i M? M? ç½ iÈB- K i?¬M? T?| i?¬M? +?O i?’v HK+ v çB M bo T?€i` iQM
i?O ç M- i`m b€i HK+ v çB M bo b) i?’i #çB- +”M; F?¬M; ç w ? i i?ªv çB M +m²M; ‘

æ®B K†i K i?¬M? T?| i?¬M? +?O çB M +m²M; iB M +¬M;- HK+ v çB M bo +kM; F?¬
i v [mv i M? M? +?| M; #B MªQ- K°i +?B m *?m hQÈ+ ç'm F„ +¬M; FQ+? p T?Q K

J°i iB M; F`+? HB i p M; H M- ç'm F?Q Q M? FQ+? M,M; HQÈM; H M i`¬M iSi€MX

*Æ ?°BX

Gw .”i F?¬M; /Q /U M[- i?W /`TK i?¬M? T?| i?¬M? +?O ç M; ? i bS+ SM; T?| HK+
•K ?B K ç€M? ` K°i +’ ç'm F?Q iÆ M? M p¬ ?bM?X o¬ ?bM? F?¬M; ;B M # ç°M; ?
T?| i?¬M? +?O- F?B T?| i?¬M? +?O w i?S+ çQÊ+ +’ +U M,M; HQÈM; M"v- Mû i`€M?
+| Fª M,M; M[

æ'm F?Q tmv M [m i?•M i? K i?¬M? T?| i?¬M? +?O- içQ i?¬M? K°i +€B H¶ K€m +

@ X

J i°+ +?B M bo i?’v p"v i?ûi H M- bU T?šM M° F?B M +?Q #¼M ?„M HB m HoM? +
çB M bo `à`¬M; M?’i H" +?mv M; b tªv ` - ç'm F„ +O ?„M ç½ #` K i?¬M? T?| i?¬M
F?¬M; +| M,M; HU+ tmv M i?’m i?•M i? ç®B T?QÆM;- tm'i ?B M HQçB ibM? ?m®
i?¬M? +?O iU b€i- ?Q†+ H" +| +QìM; ;Bª F?€+ ` i vX >B M M?B M T?| i?¬M? +?O i
M?Q p"v M?’i ç`M? +| +QìM; ;Bª F?€+ tm'i i?O `²BX

*® ;^M; +ªK SM; K°i +?9i- M;QçB i`W J i°+ +?B M bo ?QÈM; +?QM? KbM? çB M +
` - HK+ v çB M bo +kM; F?¬M; +| +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +QìM; ;Bª F?€+,

@ sBM ?ÄB H" p` +QìM; ;Bª M"Q tm'i i?O iQÆM; i`Ê- KìB ?B M i?•M iB T M?"M HÁ

GK+ v çB M bo #B i +Q`M;;B<sup>a`</sup> i v;B9T ?„M ;B i +? i K i?“M? T?| i?“M? +?O M”
i•K ;bX

@ oW ,M +QÈT pW H H”M;- +?Q H” J i°+ +?9M; i / #` HW ;¢i M?Q p”v b Q\

i•KX *?d +—M i?9 i`B m T?€i ç°M;- °M? ?QÎM; ç M hBM? GBM? oQÆM; æbM?- ç u
i`Q M[pQÆM;- b m ç! ç2K Gw ."i; B Q +?Q æ'm h?—M çB M- KK+ çQ+? +O #¼M ?
.MM; tªQ i?O i?„M;- ç•v H" w iS i'M; æB M +?O- HÊB /KM; HU+ HQÊM; J i°+ +MM
ççi iÊB ?B m [mª KQM; Km®M M?'iX
L?bM M?bM T?QÆM; ?QÊM; ?çT +®+- imv F?¬M; #B i pb b Q tm'i ?B M ççB HQÊ
i?9 i"TF i M?B m M; "v M?Q p"v- çQ iÊB hBM? GBM? +?B M bo +kM; F?¬M; iQM?
+?WM; u P i`QÎM; H½Q ç½ bÊK ç„+ i?O `²B\ *?Q /M +?Q +|- i`ªB [m i`•M i"TFQ
hBM? GBM? oQÆM; æbM?- æ'm h?—M çB M KK+ çQ+? +kM; ç½ ççi çQÊ+X
æ½ M?Q p"v- H"K ;b +ÁM Km®M ç„+ i°B pÊB h? M; QçB +QîM; ;Bª M[ç•vX
*?Q M M- +•M M?„+ MY M; "v- ?„+ v çB M bo i?Ä ?B T,
@ æQÊ+ `²BX
a m ç! tQ v M; QîB ?QÊM; J i°+ imv M #® K M? H M? çbM? +?d iB M +¬M; X
JQîB T?9i b m- K M? H M? çQÊ+ +?'T ?"M?- M?QM; +ª K i?9 [m•M çQ"MiW +?B M
?ÆM MY + M? ;BîX :-M K°i ;Bî FQ+? HB i +?B M ç'm- i`QM; ?çT +®+ HQm HçB p
ibM? +ªM? +U+ F€ #B i?ªK M"v- H"K Gw ."i [m2M M?bM M9B i?•v #B M K€m +kM; +
L;mv +Æ içK i?îB ;BªB i`W- M?QM; T?B M iQ€B +ÁM +?Q +| +?'K /SiX æ—m iB M
çÆM ;BªM M?Q p"v- M;mv M #ªM ç!M; #,M; i? ;BÊB K i?9 ç½ bÊK M?bM p"Q i? ;B
t•K HQÊ+ i`„M; i`ÊM M"v M; QçB i`W FB M [mv i ç€M? i`ª H"K +?Q #B i F?| K" HmF
#B M T?€TF?€+X
J" æ'm h?—M çB M- bÊK Km°M +kM; #B i u P i`QÎM; H½Q i?'i #çBX æ M H9+ ç! æ'
?ÊTi€+- æ'm h?—M çB M `i +| i? b) T?€B` HU+ HQÊM;- ?B Ti`Ê J i°+ i`B i ç
@ h'M; æB M +?O iB m iY FB içB æ'm h?—M i'M; çB M i?"i F?¬M; \
L?bM ?„+ v çB M bo ?ç H M? çbM? +?d iB M +¬M;- ó—M i? +QîM; ;Bªô M; [F?Q ?
@ E?¬M; /€K HW ;çi HK+ çªQ i?—M iB MX
@ h®i H„K- i çB ibK ?„M ç•v- L?È F„- i`QÊ+ F?B i i`Î HçB- M m M?Q J i°+ +ÁM /€
M?"M i?'v ?"m [mªX
Gw ."i M!B tQM;- ç'm F?Q p"m +?mv M iÊB +U+ ?çM- p¬ +MM; M? M? +?|M; # v p
K'i içB F?¬M; i`mM; X h` M F?¬M; i`mM; pÁM; pQ K°i +€B pÁM; HÊM- Gw ."i pQÊi
iÊB hBM? HBM? i°+X Gw ."i HQ H„M; hBM? HBM? i°+ M?•M F`+? +?B M- 'M i?'i b
*mM; p¬ bQM; F?¬M; #B i +| pB +; b F?¬M; X
h`QM; [m•M /Q M?- i?ªK i`çM;- iW i`QM; ?çT +®+- F?¬M; M; WM; +| i?B i? hBM?
`- ççti î i` M #½B +ÄX h?QÆM; #BM? b® HQÊM; +"M; M?B m- iMv w +| i? i?'v çQ
i?®M; F?'X
@ Gw ."i- M; QÆB ç½ i`Î HçBX
L?bM i?'v Gw ."i- *mM; p¬ bQM; H"TiS+ M?ªv /UM; H M- •M +—M M!B,
@ Gw ."i M; QÆB H"K b Q p"v- b„+ Kti i?Qçi M?bM i?"i F?¬M; i®iX
@ h F?¬M; b Q- #ªQ h?B ç'm S?"K ç M ibK i - i +—M M; ?2 ?„M #€Q +€Q K°i +?9iX
Gw ."i M; ~M; ç—m M?bM *mM; p¬ bQM;- M!B,
@ L" M; +| F?Ä2 F?¬M; X
*mM; p¬ bQM; b„+ Kti i`„M; # +?- i?—M b„+ iB m iKvX
@ h +| i? +| +?mv M ;b b QX
*mM; p¬ bQM; p Kti +QîB F?' ,

@ *?B M ç'm M; v iW ç-m-h?B ç'm S?"K /MM; K T?€T ;B K +-K i Î +?¶ M"v- i +, i°+ ç m F?¬M; +| M?bM i?'vX

E?| i`€+? h?B ç'm S?"K + K çQ M M iQ" M +?Q \*mM; o¬ aQM; M?Q p"v- M?QM; Gv +€+? H"K K†+ /M +| +?9i +U+ çQ M- M?QM; Gw ."i `i i?Q+? M?bM i?'v *mM; p¬ b i'MX

L?bM i?'v Gw ."i i`Î p - h?B ç'm S?"K i?Î /"B K°i ?ÆBX o` ç¢B iBM? HBM? +?B M i F?¬B ;B€T i?"K +?Q /QM? F?¬M; Qi K€m iQÆB- M?QM; €M? K„i b€M; M;ÎB- +ª M; #WM;X

@ Gw ."i- +?9M; i ç€M? HMB J i°+ iB M +¬M;X

h?B ç'm S?"K #€Q +€QX

@ L|B +?Q i #B i iBM? ?m®M; i?QÆM; pQM;X

@ h`QÊ+ K„i hBM? HBM? i°+ pšM H¢+ K°i i`,K #®M KQÆB #ªv +mM; iB M i?O +MM M m M?Q +?B M i`QÌM; i? M? Hw tQM; - K'v +€B M"v F?ª M,M; +ÁM +| i? ;B i,M;X M;`M M;QÌBX

*?B M ç'm b m F?B +?'K /Si- h?B ç'm S?"K pšM i? M? Hw +?B M i`QÌM; - ç®B pÈB pÈB ç®i M;|M i v +O KbM? +ÁM ?B m `ä ?ÆMX

@ h'M i?'i M?B m M?Q p"v b Q\

Gw ."i ç°M; /mM; M|BX

@ L?QM; +?9M; i ç€M? #¢B J i°+ iB M +¬M; æ•v H" K°i F€i Q+?X

h?B ç'm S?"K F?¬M; #B i J i°+ i¢B b Q T?ªB i?®B HmB- Gw ."i +kM; F?¬M; +| M| M"v KÈB i?ªM M?B M M|B,

@ h?B ç'm S?"K- M;QÆB b) F?¬M; ?ÄB i?ÌB çB K +?B M ç'm- i ç M; H"K ;b ç| b Q

h?B ç'm S?"K M;~M M;QÌB- `²B KÈB ?²B ç€T,

@ h F?¬M; #B i- +kM; F?¬M; Km®M ?ÄB- M?QM; i #B i `ä- M;QÆB M?'i ç`M? +?2

h?B ç'm S?"K- +?QM? H" M?Q p"v- K°i F?B M;QÆB ç½ +?BM? T?K+ çQÊ+ ?„M- i'i iÁM; p¬ çB m FB MX

æQÊ+ `²B- Qi M?'i H" i¢K i?ÌB M iQ" M- E?B ?„M ó—M i? +QÌM; ;Bªô iW æ'm h?¬ +kM; F?¬M; /€K H¢B T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X

>B M i¢B ?„M HQ H„M; H"- #QÊ+ iB T i?2Q T?ªB H"K +€B ;b #•v ;BÌ\ S?B M iQ€B

3kRX ZXe @ *?QÆM; 9kk, PÈ+ æ'm

S?B M iQ€B #•v ;BÌ KÈB #„i ç-m- b m ?WM; ç¬M; - M?[M; J i°+ FB H¢B #„i ç-m Î ;¬K ?ûi K½M? HB i H MX a m F?B Gw ."i [m M b€i tQM; - ?„M M?bM ` çQÊ+- M?[M #` æ'm h?¬M çB M [mªM +? çQÊ+- K" H" i?2Q #ªM M,M; +O KbM?X

J i?9 +MM; M?•M HQ¢B +?B M bo #'i ç²M; - M; v +ª K i?"M? i?"M? +?O- +kM; F? +€B J i°+ +?B M bo M"v F?®M; +? imv i ç®B çQÊ+- M m M?Q F?¬M; T?ªB K°i i` [m `²B- M?[M; J i°+ +?B M bo M"v +ªK t9+ +?„+ F?¬M; ´M ç`M? M?Q p"v- H9+ M"v K€m i M?- ç€K J i°+ +?B M bo i?Ov +?mM; pšM +| +ªK t9+ F?¬M; #bM? ioM? çQÊ

*kM; F?¬M; B /€K + K çQ M- M?[M; J i°+ +?B M bo M"v +^aK t9+ H9+ M"Q #°+ T?€
F?¬M; T?^aB Hw i`Q i'M +¬M; i`"M ç` # M T?Q iBM? HBM?X

@ h?¬M; #€Q +?Q +€+ +?B M bo HmB p T?Q b m +Y ^aBX

Gw ."i` H M?X

@ "m¬M; i? +?Q i`"M ç` \

@ E?¬M; T?^aB #m¬M; i? i`"M ç` - K" H" i F?¬M; Km®M H"K +?Q +?B M bo +O +?
J'i çB hBM? GBM? +?B M bo ;B^M; +Q- J i°+ +^aK t9+ #bM? ioM? ?ÆM`'i M?B mX
ç iBM iS+ u P i`QÎM; H½Q i?'i #çB H°` X h?S M?'i H" i?Y T?^aM SM; +O ç®B T?
içB Km®M #B i M?'i- i?S ? B +kM; +| F?^aM,M; +| i? i`b ?Q½M i?9 i`B m H-M M[
#B i çQÊ+ iBM iS+ M"v- ?„+ v çB M bo i'i M?B M p æ'm h?-M i'M; çB M #€Q +€Q-
*?Q M M b m ?WM; ç¬M; - +€+ hBM? GBM? +?B M bo `9i HmB p T?Q b m- Gw ."i
+?B M bo çB H M +€B ?çT +®+ FB X

J i?9 H"TiS+ çB M +m²M; ?ûi H M- M?QM; +^aK M?"M çQÊ+ [m M? i?•M Gw ."i T?
M?[M; ç€K K i?9 +kM; F?¬M; +| i'M +¬M;X

h`QM; ?çT +®+ i?'v J i°+ +?B M bo +Y ç°M; - +kM; H"K æ'm h?-M çB M +QÎM; ;B^a
_ 'i M? M?- iS ççB çB M bo tm'i ?B M Îi-K K„i Gw ."i +MM; J i°+ +?B M bo X

a m ç| ç€M? ;B€- ?„+ v çB M bo HçM? HMM; M|B,

@ Gw ."i- içB b Q M; QÆB HçB tm'i ?B M ÎMÆB M"v\

@ E?¬M; M; ÎiÈB b QX

Gw ."i ?ÆB p`B T?-M i`"Q T?9M; M|B,

@ hçB i`QM; iQÎM; iQÊM; +O ?„+ v çB M bo- i ç½ #` hBM? HBM? i°+ i•M M?"K M[
ç M æ'm h?-M çB M b QX

L; ?2 i?'v M?Q p"v- ?„+ v çB M bo b„+ K†i F?| +QB- ?„M ç9M; H" iQM? iQ€M u P i`
KÊB €T; B^a Gw ."i iÈB çQÊ+X

@ u P p¬ M,M;X

>„+ v çB M bo ?mM; ?,M; K„M; K°i +•m- i?'v u P +?QM? #B M i?'i #çB,

@ Gw ."i- çWM; iQÎM; `^M; +| hBM? HBM? i°+ +?2 +?Î- M; QÆB +| i? p oM? pB M F

@ L; QÆB b B`²BX

Gw ."i #bM? ioM? M|B,

@ "•v ;BÎ F?¬M; T?^aB H" hBM? HBM? i°+ içB +?2 +?Îi - K" H" i - H"K i?®M; bm'i h
içB #^aQ p hBM? HBM? i°+X

@ > ? ? - ? ? ? - i?®M; bm'i hBM? HBM? i°+ \

>„+ v çB M bo F?¬M; F?ÄB +QÎB ? ?^a- +| +?9i F?¬M; [m€ iBM iQÎM; HÎB Gw ."i M|
@ L; QÆB M|B M; QÆB H" i?®M; bm'i hBM? HBM? i°+ \ G`K b Q +| i? M?Q p"v- M; (i°+ +| M; ®+ ? v F?¬M; °i M?•M HQçB H"K i?®M; bm'i [m•M ç°B +O #¼M ?¼X
Gw ."i i`QÊ+ b m #bM? ç` M|B,

@ E?¬M; +-M +QÎB- ç•v H" bU i?"iX æB M bo +€+ ?ç- M; QÊ+ HçB +€+ M; QÆB çQ
J i°+ +'m F i iB M +¬M; iBM? HBM? i°+ F?¬M; i` M? [mv M i? - bU iBM? M"v M|B
+? +QÎBX

@ *?È +MM; #^aM çB M K9 KûT F?m K-B- #^aM çB M F?¬M; ç KbM? #`ç~v pÁM; pÁM; QÆB- +QB M?Q H" ?Ov iQ" M #° hBM? HBM? i°+ i?b iQM? b QX æ•v +kM; H" +? hBM? HBM? i°+ ?"m ç½B M; QÆB M?Q i? - M; QÆB M?šM i•K M?bM i?'v hBM? HBM i?ìB- ?B M içB çB pÈB i ; †T i' M; æB M +?O ççB M?•M- M m F?¬M; - ?"m [m^a M; QÆB

@ æ'm h?¬M çB M ç®B pÈB içB ?ç i?"i ç9M; H" MB K ibM? F?† [m M- ç½ # M, K M?•M ibM? M"v H"K içB ?ç F?•K T?K+X *€+ M; QÆB F?¬M; T?^aB Km®M ibK çQÊ+ i K†i +€+ M; QÆB- +† #^aM HoM? i?b iÈB #„i i çBX

hS ççB çB M bo HB + M? m- iU ?² i?"i ç9M; H" +† w M; ?o M"vX GK+ v çB M bo pÈB +?2 /'m +?9i M"Q M†B,

@ *MM; iB m iY M"v /QM; /"B +€B ;b- +?9M; i +MM; iB M H M- [m"i M; ½ ?„M "²B M L m M?Q +† i? çÆM ;B^aM HìB M†B M?Q p"v- æ'm h?¬M çB M +ÁM +¬M T?Q HÈM F? h?¬M çB M i' M; æB M +?O iU i?•M tm'i K½- ç m F?¬M; +† i? #„i çQÊ+ Gw ."iX "® ;B^a- i?U+ HU+ imv H"K +?Q M; QìB FQM? bÊ- M?QM; Km®M HQM HçB Gw ."i- HçB

@ Gw ."i- M m F?¬M; çB M?Q p"v- +?9M; i b) ç2K •M Q€M i`B iç +?'K /Si tm®M; - ç^aç°+ ç'm- M m M?Q M; QÆB i?"M; #^aM çB M- æ'm h?¬M çB M iW M v p b m F?¬M L?QM; M m M; QÆB i?m - p"v i?b KìB i?2Q #^aM çB M ?QÈM; æ'm h?¬M i' M; çB M GìB +O >„+ v çB M bo +kM; F?¬M; T?^aB H" F?¬M; +† ççQ Hw- # M, K i?ìB ;B M- i T?QM; i?U+ HU+ - T?†M; M?½M æ'm h?¬M ççB HK+ - +kM; ibK F?¬M; ` K'v ç®B i?U

@ >^aQX

Gw ."i M; [F?Q pW +?mv M- HçB +† p F?BM? i?QìM; M†B,

@ *?d bÊ ?„+ v çB M bo F?¬M; H"K +?O çQÊ+ +€B M"v- ç€M? +m°+ +kM; +?Q ?šM çB M i' M; æB M +?O ` K†i H"K +?SM; X

Gw ."i æ'm h?€M? # iBM?- ?„+ v çB M bo ç½ bÈK çB m i` çQÊ+ `ä`"M; - æ'm h?€M? h?€M? # iBM?- M†B M?Q i? M"Q +kM; H" +?B K H'v ççB iB M M; ?BX >m®M; +?B HQçB ç€M? +m°+ M"v- ?„M ?„+ v çB M bo , p"Q æ'm h?¬M çB M- +† i? HÈB /KM; i M?B mX

s€+ ç`M? +€+ HQçB Qm i? +O KbM? b) +?mv M ?† i?"M; HÈB- ?„+ v çB M bo M; [

@ *?šM; H) /MM; i?•M T?"M #^aM çB M- +ÁM F?¬M; tSM; +MM; iB m iY M; QÆB ç€M

@ sSM; M; QÊ+ ? v F?¬M; - +?d H" çB M bo +€+ ?ç M?•M T?~K i?"i bU F?¬M; +† # Ç #` i?m - iU M?B M F?¬M; +† [mv M HU +?¼M- M?QM; M m H" içB ?ç K v K„M i?"M i? H"i H¼M; ? v F?¬M; \

h`U+ iB T #` ?Q`B M; ?B ç M M?•M T?~K- ?„+ v çB M bo +kM; M?'i i?ìB BK H†M; -+

@ o"v M; QÆB Km®M i? M"Q KÈB +† i? iBM iQîM; #^aM çB M\

@ h`QÈ+ çQÊ+ æ'm h?¬M çB M i' M; æB M +?O +€+ M; QÆB ç²M; w- KìB M?•M p"i +m¬+ ç€M? +m°+ M"v KÈB +† i? iB M ?"M?- M m F?¬M; i p" M; QÆB iU ç'm- F?¬M ç' B wX

>„+ v çB M bo bmv iQ K°i +?9i- iU i?'v M„K +?„+ i?"M; HÈB i`QM; i v- i?^aM M?B M

@ *€B M"v +kM; F?¬M; F?†- /MM; / M? p¼M; æ'm h?¬M çB M i - KìB p`B M?•M p"i M +kM; F?¬M; M†B +?ÆBX

æB m M"v Gw ."i +kM; iBM iQîM; - KdK +QìB- +?•M i?"M? M†B,

@ L; QÆB b) F?¬M; bÊ i H"i H¼M; b Q\

@ L; QÆB F?¬M; +† +Æ ?°B FB - #ìB pb M; QÆB M?'i ç`M? T?^aB i?m X

@ h¢B ?¢ M?•M K¢+? KÄM; K M?- #'i [m€ +kM; M?"M` p`B M?•M p"i M´B / M?- p`B
b) +?Q i¢B ?¢ p`B T?-M K†i KkBX ob +¬M; #^M;- F?¬M; #^M; i¢B ?¢ +kM; KìB p`B
HBM? i°+ hBM? HBM? M[pQÆM;- M;QìB F?€+ H`i?B M T?QM; ¢ [m®+ ?Q`M; ¢
+ÁM +¬M æ'm h?-M ¢B M i? v i +?mv M ¢¢iX

L m M?Q ¢´ QÈ+ ¢¢i i?"M?- M?Q p"v H,M [m H,M H¢B- Qi M?'i i?9 i`B m b) FûQ /
+m°+ - T?-M i?„M; +O KbM? +kM; F?¬M; [m€ M?ÄX

J` î ?„+ v ¢B M bo- ¢®B pÈB ¢€M? +m°+ +kM; i`M M; "T ?v p¼M; - i?¬M; [m ¢€M? +
+O Gw ."i +kM; ¢½ ?ÆM # M,K- æ'm h?-M ¢B M +kM; i?"i bU +¬M i`B i ¢ ;BªB [n

@ L?'i ¢`M? b) +?mv M ¢¢i- æ'm h?-M ¢B M +ÁM +| i? i? v M;QÆB ?° i®M; ¢ M i`
+m°+ - +¬M K°i i?€M; i?ìB ;B MX

@ h®i H„K- H'v K°i i?€M; i?ìB ;B M- +?9M; i F?¬M; ;†T F?¬M; p X

@ E?¬M; ;†T F?¬M; p X

> B M;QìB ¢`M? ` ¢´ QÈ+ - ¢ M; Km®M #Ä ¢B- #¶M; M;?2 ;B[F?¬M; i`mM; K°i M;
@ > B M;QìB ¢€M? +m°+ ¢'m- b Q +| i? #Ä [m i K°i # MX

E?¬M; +¬M M?bM- M;?2 i? M?•K M"v- Gw ."i +?d #B i- H`K i?"M? i?"M? +?O ¢ M
#•v ;Bì KÈB iÈB MÆB- ¢9M; H`pQÈi [m€ M;Q`B w HB m +O Gw ."iX h?2Q Hw i?m
K i?"M? i?"M? +?O bÈK M?"M ¢QÈ+ iBM iS+X

J i?"M? i?"M? +?O ¢ M- KÈB H"Ti?"M? ¢´ QÈ+ H¢B Mªv bBM? #B M +®X >„+ v ¢B
b Q æ'm h?-M ¢B M +ÁM i?B m MÊ K°i +€B K¢M; T?| i?"M? +?O- K i?"M? i?"M?
F?¬M; M?„+ iÈB\

@ h?"M? +?O +€+ ?¢- ?ÆM # M,K F?¬M; i?'v- H½Q M?•M ;B M;`B pšM T?QM; i?€

@ Gw ."i- i?®B iB m iY HW i i?"i F?´X

L?È iÈB #ì #B M ¢|M; #,M; i? ;BÈB- K i?"M? i?"M? +?O +ªK i?'v #'i ¢„+ /oX

Gw ."i H†M; H) +QìB- p¬ i°B M?9M M?9M p B,

@ Zm€ F?S ¢½ [m ¢B- ?B M i¢B +?d M|B ?B M i¢BX h?"M? +?O +€+ ?¢- M;QÆB T
;BÈB iBM? HBM?- +kM; F?¬M; ?ÄB i?,K i K°i +?9i- i Gw ."i ?¬K M v i?®M; bm'i
F?¬M; TªB H`Km®M H`K F?| i b Q\

@ L;QÆB H`K iÈB i?®M; bm'i hBM? GBM?\

J i?"M? i?"M? +?O p K†i FBM? M;¢+ p¬ +MM;- M;QÈ+ H¢B Q€M?"M M|B,

@ oW p†M- MÊ +k MÊ KÈB +MM; iQM?X

a m ¢| M?bM ?„+ v ¢B M bo,

@ æ'm h?-M ¢B M +?šM; H) F?¬M; +QB #´M i?"M? +?O ` ;b b Q\

*€B [m M ? M"v M?'i i?ìB T?S+ i¢T- M?QM; +?QM? H`#îB pb T?S+ i¢T- iU ?² +k
t9B ;BK+ M|B,

@ æ'm h?-M ¢B M p®M F?¬M; +| w ¢`M? +?ÆB M;QÆB- H½Q M?•M ;B +kM; ¢WM;

@ "Ä [m #´M i?"M? +?O K°i # M\ >W- J i°+ +?9M; i M?B m +?B M bo ¢ m +? i p¬
+| T?| i?"M? +?O i - #` +? i F?¬M; KBM? #¢+?X æ'm h?-M ¢B M M|B #Ä [m K°i #
K°i KbM? QÈ+ ¢'m- H`K M?Q p"v iU ?² +kM; [m€ ¢€M; `²BX

L|B i?"i- K i?"M? i?"M? +?O i•K + Q F?Q M;¢Q ?„+ v ¢B M bo F?¬M; ¢ i`QM; K„i
H„M; ¢ M ?„M ¢®B pÈB J i°+ +| bS+ªM? ?QîM; HÈM- +,M #ªM +kM; HQìB #B M; ¢

@ o"v M;QÆB Km®M i? M`Q\

>„+ v çB M bo F?¬M; ?[m ?ªQ ç€T H¢BX

@ E?¬M; Km®M i? M¨Q- ç½ ç€M? +m°+ ç'm- #´M i?¨M? +?O iU M?B M +kM; Km®M J i°+ p¨M K M? i M„K ;B[î i¨QM; i v æ'm h?¬M çB M b Q- çB m M¨v H¨K +?Q #´M çQÊ+ pÊB J i°+ +?B M bo ç•vX

J i?¨M? i?¨M? +?O +?†M M; M; K°i +?•M M?Q p¨v- bU iB M? i¨Î M M +| w iSX Gw .”

@ *?ŠM; H) K i?¨M? i?¨M? +?O +kM; Km®M +MM; i ç€M? K°i ?²B b Q\ h F?¬M; M¨Q SM; +?B M ç m M?Q M? mX

G¢B M;?2 K i?¨M? i?¨M? +?O M|B,

@ h +kM; K†+ F H¨ B SM; +?B MX æ½ Km®M ç€M? +m°+ ç'm- +?9M; i +MM; ç h?¬M çB M ` # +QÌM; ;Bª- M;QÆB +MM; hBM? HBM? i°+ # +QÌM; ;Bª- # i?„M; ?´²BX

*¬M; #^M; ç9M; H¨ +¬M; #^M;- M?QM; Gw .”i H¬M; K¨v M?,M H¢B- æ'm h?¬M çB H¨ M?•M i¨B ç¬M; ç9+- i¨W KbM? ` - hBM? HBM? i°+ h?B ç'm S?¨K i?U+ HU+ K¢M ` + Q i?O- i?“i ç9M; H¨ F?¬M; / /¨M;X L?QM;- ç•v +?QM? H¨ +€B ?ªQ +Æ ?°B ;Bª /Q X *| æ'm h?¬M ç¢B HK+ +MM; hBM? HBM? i°+ M[pQÆM; H¨K +?SM;- M m M? æ'm h?¬M çB M / K†i +QB M?Q bQ pÊB iQÌM; i?¨M? ?ÆM M[- +kM; F?¬M; F?ÄB pÊB +?QM? KbM?X

amv M;?o b m MY M;¨v- Gw .”i [mv i ç`M? ç€M? +m°+ K°i F2Q- /M b Q +QB M?Q H +kM; b) F?¬M; i®i ?ÆM +?9i M¨QX

@ hB M ç†i +QÊ+ \ L m K i?¨M? i?¨M? +?O ` i v- +kM; M M K M; K°i Qi iB M ç†i +

o iB M ç†i +QÊ+- K i?¨M? i?¨M? +?O ?B M M?B M +| +?m¨M #`- F?¬M; +?9i ?Q M

@ *€B M¨v iU M?B M- ? B +?9M; i K†+ /M +| +?9i p +?¢K- M?QM; ç½ H•m M?Q p¨v +kM; F?¬M; +| # Q M?B m ?SM; i?9X L;QÊ+ H¢B i? ;BÊB iBM? HBM? bªM p¨i F? +MM; hBM? HBM? i°+ i?m - #´M i?¨M? +?O +kM; F?¬M; M?B m v m +¬m t pìB- i? #´M i?¨M? +?O im bY K°i +?¶ ?¨M? +mM;- #´M i?¨M? iMv i?ÌB Î H¢B H¨ çQÊ+X

3kkX ZXe @ *?QÆM; 9kj, h?mv i S?K+ L[oQÆM;

h?b ` K i?¨M? i?¨M? +?O M?È i?QÆM; i? ;BÊB iBM? HBM?- æ|M; #,M; i? ;BÊB ç m H¨i? HU+ +QÌM; ç¢B- T?Q M K +| G G M ?¼+ pB M F?´M; H²- i•v #° +?QM? M?[M; i? HU+ M¨v J i°+ i?“i ç9M; H¨ F?¬M; i? i¨ m p¨Q- +kM; +?d +| hBM? HBM K¨ i?¬BX

@ *€B M¨v i¢B ?¢ +kM; F?¬M; H¨K +?O çQÊ+X

Gw .”i +?B iB i M|B,

@ hB M ç†i +QÊ+ +O i?¨M? +?O +€+ ?¢- i¢B ?¢ +ÁM +¬M tBM w FB M +O hBM? H HÌB çQÊ+X ”i [m€- M m i? ;BÊB iBM? HBM? K¨ #` i?m - i?b oQÆM; æbM? b) pb +mM;- M?QM; +kM; T?ªB M|B- M m M?Q i?¨M? +?O +€+ ?¢ #´i ?¢M? i?m - +kM; b ?¨M? +mM; +?Q hBM? HBM? M[pQÆM;X

J i?¨M? i?¨M? +?O i¨ M K†i i? v ç´B- M|B,

@ h H¨K b Q +| i? i?´i #¢BX

L?QM; HÌB M¨v +ÁM +?Q M|B ` KB M;- +?d H¨ H¢M? ;B¼M; ç€T SM; M|B,

@ hU M?B MX

@ >ªQ- i¨”M ç€M? +m°+ ç'm M¨v +¨M; M;¨v +¨M; +| w iSX

Gw .”i M? M?¨M; pšv i v- +?mv M ?QÈM; ?„+ v çB M bo,

@ æB M bo +€+ ?¢ +| ¢²M; w ¢ M; ?` +O i?"M? +?O ? v F?¬M; \

>„+ v ¢B M bo ¢½ bÈK iQM? iQ€M `²B- K i?"M? i?"M? +?O K†+ /M H" Km®M KQÊM F?€+? [m M H M M|B- # i?„M; ? B- bQ pÈB KbM? K°i KbM? ¢°+ ¢'m i, H i?„M; +? i? K ? B i`"M ¢'m- +?ŠM; F?€+ M"Q #ªQ ?B K +O ¢€M? +m°+ +ªX *?d +| K°i i-M; i? i?„M; Gw ."i- ? B i-M; #ªQ ?B K- i?2Q ?„+ v ¢B M bo ?B m p hBM? HBM? i°+ - ¢ M?'i i?B M i`B h?B ¢'m S?"K ` - hBM? GBM? iU ?² +kM; F?¬M; +| H'v ` ¢QÊ+ +

@ h? i?b ¢²M; w M?Q p"vX

>„+ v ¢B M bo M|B,

@ *€B M"v ¢' QÊ+ i¢K i?ìB ¢`M? ` M?Q p"v- M?QM; MÆB M"v M; Q¢B i`W i?"M? +? hBM? HBM? i°+ - #ªM ¢B M +MM; Gw ."i M|B ¢ m F?¬M; iQM? iQ€M ; b ? iX \*?9M; i H M- # M; "v b m- +?9M; i H¢B t€+ ¢`M? ¢' QÊ+ - M?Q i? M"Q\

hU ?² +kM; +?d +| i? H"K M?Q p"v- imv Gw ."i t€+ ¢`M? - +?d + - M KbM? FB M i`b ¢`M? b) ¢²M; w bM? ¢€M? +QÊ+ K°i H-M- ?„+ v ¢B M bo +?„+ +kM; M?Q p"v- +?Q M t€+ ¢`M? +m®B +MM; - M?QM; ¢½ +?„+ +?„M `²BX

@ " M; "v b m #´M i?"M? +?O iÈBX

*?d + - M M°B /mM; ¢' QÊ+ F?¬M; i? v ¢'B- ¢ M H9+ ¢| +?'T ?"M? H" ¢QÊ+X

@ *?ì K°i +?9iX

Gw ."i i?'v K i?"M? i?"M? +?O Km®M ¢B- p°B p"m; [m€i,

@ *| i? +?Q J i°+ +?B M bo HmB p T?Q b m KQìB /†K ? v F?¬M; - M m î i`QM; M"

@ h b) HmB KQìB /†K- hBM? GBM? [m•M ¢°B +kM; p"vX

@ J°i HìB ¢½ ¢`M?X

Gw ."i + - m +ÁM F?¬M; ¢QÊ+X

aU ibM? /B M #B M i?"M? M?Q p"v- M; QÊ+ H¢B +| +?9i pQÊi [m€ /U ¢Q€M +O G M"Q- i?9 i`B m mv ?B T i¢K i?ìB ; BªB i`WX G9+ M"v K°i H-M p'ipª K" bm®i ¢ìB M ¢|M; #, M; i? ; BÈB mv ?B T- i?b + - M TªB t2K ¢' QÊ+ K°i i?€M; b mX

h`QÊ+ F?B p ¢ M hBM? GBM? oQÆM; æbM? - Gw ."i iQM? iQ€M HU +?¼M M?•M h?B ¢'m S?"K ` - i`QM; ¢-m ?„M +kM; +?Q +| +?¼M M; QìB i?Q+? ?ÊTX æ®B T?Q i?"M? +?O +Æ #ªM ¢`M? `²B- ?„M p" h?B ¢'m S?"K iQ`M HU+ - T?¬M i?„M; +kM; F?

@ h?"i bU F?¬M; ¢QÊ+ - ¢ i H M ¢BX

L?bM i?'v Gw ."i M; ?o ¢-m Km®M pÐ imM; - *mM; p¬ bQM; M|BX

L m M?Q +?„+ i?„M; ? B i`"M ¢-m- i?b Gw ."i bÈK ¢½ +?¼M M`M; i?B ¢'m i`"M i?S H" ¢'m i¬M +QìM; ; Bª- ¢®B T?QÆM; æ'm h?€M? +QìM; ; Bª +ª ¢®M; - K" M; v +ª æ' ¢€M? i`"M i?S # +kM; +?Q #B i +?WM; - /QÈB HQ¢B ibM? ?m®M; M"v- *mM; p¬ M?Q tQM; - +?d bÊ +ÁM M; mv ?B K i€M? K¢M; - ¢•v H" +?mv M K" Gw ."i F?¬M; Km

@ *ÁM +| K°i i?€M; i?ìB ; B M- i M?'i ¢`M? b) ibK ¢QÊ+ M?•M imv M T?M ?ÊTX

Gw ."i ¢QÆM; M?B M +kM; b) F?¬M; M; ®+ M|B *mM; p¬ bQM; F?¬M; ¢O iQ +€+?X

L?QM; *mM; p¬ bQM; +kM; ?B m w +O Gw ."i- F?¬M; pmB M|B,

@ s2K i?QìM; i +| TªB H" F?¬M; ¢O iQ +€+? b Q\

@ æQÆM; M?B M F?¬M; TªB- o¬ aQM; i, i?"i HÈB ?¢B- M, K ¢| î i?B M T?QM; ¢ [¢'i- i?B m +?9i M[+? i i`QM; i v M; QÆB- i¢B ?¢ M?Q i? M"Q t2K i?QìM; \

h` M ¢QìM; ¢B- i`ìB b€M; iQM; #WM; - +ªM? ¢ T iWM; #WM; - H9+ M"v ?„M +kM; F? i?K +ªM? ¢ T +MM; K„ M[# M +¢M?X

Gw ."i #B i`ä E?^K F€ tm'i i?•M i?QÆM; M?•M- T?b T?b H`K iÈB pB M i`QÎM;- + F?^K F€ b Q F?¬M; HÈB /KM; ç•vX

@ æQ€M F?¬M; ç9M;X

E?^K F€ +QÌB- +kM; F?¬M; +| H`K F?| Gw ."i- p¶ p¶ # Q / i`QM; i v KbM?- M|B,

@ h #•v ;BÌH` i?Q Fw pB M i`QÎM;X

@ «B- i?Q Fw pB M i`QÎM;X

Gw ."i p¶ p¶ #^ p B E?^K F€- ?ÆB p`B T?¬M i` m iS+ M|B,

@ h?Q Fw +O pB M i`QÎM; G G M ?¼+ pB M- i¢B æ'm h?¬M ç¢B HK+- +QB M?Q /šM T?€i ç` +?'MX E?^K F€- M;QÆB i?"M? ç¢B M?•M p"iX

h?Q Fw oB M i`QÎM;- +?S+ p` M`v M|B HÈM F?¬M; HÈM- M|B M?Ä F?¬M; M?Ä- #ÎB ç¢B M?•M +?Q M M ç¬B F?B bQ pÈB T?| pB M i`QÎM; +`M; +| [mv M i? - çQÆM; M? ?m®M; #bM? i?QÌM;- ç®B pÈB S?b S?b pB M i`QÎM; #M M?bM K` M|B- ç` p` E?^K

E?^K F€ ç°i M?B M M;?o iÈB çB m ;b- M?bM #®M T?Q i?,K /Á K°i +€B- FûQ Gw M;QÌB- H9+ M`v KÈB M|B,

@ G½Q ç¢B- H`K b Q M;QÆB ç M G G M ?¼+ pB M- F?¬M; bÊ #` M;QÌB M?"M` b ?¼+ pB M i`mv M½ M;QÆB F?¬M; +| ;B^B i`WX

æ'm h?¬M çB M i K ç¢B i? HU+ K†+ /M ç®B pÈB # M M;Q`B imv M #® Gw ."i ç½ i¬M;- pšM F?¬M; +| #m¬M; HÄM; i`mv M½ Gw ."iX G`K i?Q Fw pB M i`QÎM;- E?^K ."i i¢B æ'm h?¬M ç¢B HK+ # M,K i`QÈ+ ç•v #B M K'i- M?QM; ibM? i? pšM F?¬M; i ç¢B i? HU+ T?€i ?B M ?"M? imM;- T?€B` iBM? M? çm´B;B i- ç| +kM; H`i i M?E

æ®B K†i E?^K F€ M;QM; i`¼M;- Gw ."i K M; i?2Q p`B T?¬M #'i +¬M çÌB- M|B ;BDM

@ h?Q Fw E?^K F€- M;QÆB F?¬M; KÌB i b QX

@ G½Q ç¢B M;QÆB M|B- M?QM; i pb M iQ`M +O M;QÆB bmv M;?o- i p M M;QÆ i¢B G G M ?¼+ pB M M?Q p"v çQÈ+ F?¬M;X

L?bM i?'v E?^K F€ ç®B pÈB +?QM? KbM? pšM FQM? i`¼M; M?Q i`QÈ+- Gw ."i v M p¬ HQ¢M ?Q [m"iX

o¬ HQ¢M ?Q [m"i #ÎB pb ç` p` +?O M?•M i,M; H M- +kM; F?¬M; `€+? M€i M?Q H9- ®+ ç m im bY ç´B KÈB ?Q`M iQ`M- +| F?¬M; Qi i¢T /`+?- çQÆM; M?B M F?¬M; +|

@ G½Q ç¢B- M;QÆB i¢K i?ÌB Î i`QM; T?ÁM; M`v- i T?^B çB ibK pB M i`QÎM; ç MX

@ æWM; M|M; p°B E?^K F€- T?b T?b i M FB M;QÆB +kM; #B i ç M- +MM; ?„M M| ;b- i i?"i H` Km®M +MM; M;QÆB M|B +?mv M- M m M?Q M;QÆB M;mv M wX

Gw ."i ç°i M?B M ?B M i?•M- çQÆM; M?B M F?¬M; T?^B ç M çM - E?^K F€ +kM; H` ."i M;²B tm®M;X

@ G¬B "€+? iB m iY FB i? M`Q\

@ S?b S?b pB M i`QÎM; #B i`ä G¬B #€+? +MM; H½Q ç¢B M;`B [m M ? - pšM Km®M +?d H` æ'm >Q`M; +QÌM; ;B^ F?¬M; +| i? i`Î i?"M? ç¢Q bQ ç'm i¬M +^M? ;BÈB- +?d +| i? ç +?Q ?„M ç^K M?B K ?° p ç°B ç°B i`QÎM; G G M ?¼+ pB MX

Gw ."i i`¬K M;•K ;"i ;"i ç¬m,

@ L;?2 M|B æ¶ G¢T i`Î H¢B i?B M HQM; ç [m®+- M|B ibM? ?m®M; +O ?„M çBX

@ hbM? +^M? ?B M i¢B +O ?'M +kM; F?¬M; i®iX

E?^K F€ iU ?² ç M; bmv M;?o,

@ h?2Q iBM iS+ i M?"M çQÊ+- i?B M HQM; ç [m®+ ?B M içB ;†T T?ªB M°B HQçMX
# ?ç # i?€M; i`QÊ+ #` €K b€i- K†+ /M F?¬M; +| K'i KçM; içB +?¶- M?QM; i?QÆM;
b®M; F?¬M; çQÊ+ # Q H•mX "ÎB pb bU FB M M¬v- G hmv iS?QM; T?| pB M i`QÎM; +

3k9X ZXe @ *?QÆM; 9k8, E >Qç+? oB M h`QÎM; a®M; GçB

@ G hmv iS?QM; içB S?B HQM; ç [m®+ \

Gw ."i H¬M; K¬v M?Qm HçB- i`QM; ç¬B K„i iBM? [m M; t i [m X

@ G hmv iS?QM; T?| pB M i`QÎM; çB S?B GQM; ç [m®+- ç½ ?ÆM K°i i?€M; M v
ç [m®+ F?B M æ¶ i?` ?Q¬M; [mv M F?B K i®M K°i +?9iX L?QM; +€B M¬v +kM; çQ
G G M ?¼+ pB M H¬ +| w ç² F?€+X

>B M M?B M- E?ªK F€ ç®B pÈB +?mv M Gw ."i +MM; G hmv iS?QM; +| K®B i?M F
F?¬M; `ä`¬M; X L?QM; #ÎB pb S?b S?b pB M i`QÎM; #` G hmv iS?QM; #B M i?¬M
S?QM; ç¬v #`i K½MX

@ E?ªK F€- i?2Q M; QÆB /U çQ€M- G hmv iS?QM; + M i?B T i?B M HQM; ç [m®-
+| i? ¬K +€B KK+ çQ+? ;b F?€+ ? v F?¬M; \

@ *€B M¬v +kM; F?| K¬ M|BX h|K HçB- #^M; +ªK ;B€+ +O i - G hmv iS?QM; T?|
i•K- KK+ iB m +O ?„M F?¬M; +?d +?S+ G G M ?¼+ pB M pB M i`QÎM; X h` M i?U+
?¼+ pB M ? v H¬ # M M; Q¬B- +?d +¬M H¬ M; QÎB G G M ?¼+ pB M- +kM; #B i G h
i?"i KÈB H¬ +?•M +?QM? pB M i`QÎM; X S?b S?b ççQ bQ- B- M; QÆB +kM; #B i- M
F?¬M; +| [m€ M?B m v m +¬m ;b F?€+ M[X

G hmv iS?QM; çQÆM; M?B M H¬ +| /½ i•K- ?ÆM M[/½ i•K +ÁM F?¬M; M?Ä- +?Q
+€+? M¬Q / /¬M; i? i?S Gw ."i +ÁM i` M?Q p¬v K¬ KçM? ?ÆM ?„MX æQÆM; M?B M
+| /½ i•K- H¬ i`î i?¬M? p¬ i?QÊM; +QÎM; ;Bª æ'm h?¬M ççB HK+- ççi iÈB T?QM; ?¬
*€B ç| +MM; /K+ p¼M; +O G hmv iS?QM; tQM; #€ æ'm h?¬M ççB HK+ #`i ç²M; X h
+?Q # Q ;BÎ M|B `ä ?„M tQM; #€ æ'm h?¬M ççB HK+- M?QM; Gw ."i i[m€ `ä G hm
+€B ;bX

@ æQÊ+ `²B- F?¬M; +| pB + ;b- E?ªK F€- +€K ÆM M; QÆBX h M; ?o M; ?d M; ÆB K
+?Q ?„M K°i #[i®B T?QM; T?9X

> B M; ¬v +?T i®+ +?çv çB- Gw ."i t€+ i?U+ +kM; ?ÆB +| +?9i KÄB K i- /M b Q ?„M
F?¬B T?K+ i?U+ HU+X o¬Hm" M içB +€B /çM; ?Q¬M +ªM? ;b- +?Q /M H¬ i?Qç i M?
iQ¬M- +kM; T?ªB #ªQ i`b i?U+ HU+ çdM? T?QM; - SM; T?| F?ª M, M; iMv i?ÎB tm'i ?
M; ?B T Gw ."i ` M Hmv M ?¬M; M; ¬vX

"[i®B T?QM; T?9 pQÊi [m iQÎM; iQÊM; Gw ."i- tûi i?`v i?•M T?"M Gw ."i- #[i®B
F?€+?X L; QçB i`W S?b T?b +MM; F?ªK F€- +kM; +?d +ÁM HçB +| G¬B "€+?X

@ *ÁM +| i? ;†T HçB M; QÆB i?"i bU H¬ [m€ i®i- i?•M €B Gw ."iX

L?bM i?'v Gw ."i- S?b T?b /QÆM; ` ? B i v- bQ pÈB /o p½M; i?•M i? +¬M; i? K iQ
?B M M?B M- Gw ."i b) F?¬M; ç +?Q S?b S?b ¬K p¬QX "'i F i? M¬Q M|B- T?b T
KbM?- Gw ."i ç®B pÈB çB K M¬v +| +?9i +ªK FQ+?X

@ S?b T?b- i M; ?o i ?B M içB ;¼B M; QÆB H¬ pB M i`QÎM; X

Gw ."i Mû i`€M? T?b T?b ¬K- +QÎBX

@ *€B M¬v +ÁM T?ªB +ªK iç M; QÆB- H9+ Î • "²B p b Q HçB çQÊ+ H¬K +€B +?| K€
i?"i bU H¬ [m€ v m +?S+ p¬ M¬v- K¶B M; ¬v M?B m M; QÎB +-K p, M FB M M?Q p¬v ç

M;QÆB`ä`M;- i #B i +?[- +ÁM F?¬M; #^M; M;|M i v +O i X h +ÁM T?ªB iB T ç½
FB K`i +,M #ªM F?¬M; #B i- ;? iîK M?'i +?QM? H`i T?ªB /B M i?mv i i`QÊ+ K
i?mv i +O i #bM? i?QîM; +?d +| # +•m, +•m M|B ç-m iB M #¼M M?Ä- +® ;„M; in
H` +?d +| im Hmv M ç'm F?Q +€+ M;QÆB KÊB +| i? i?`M? +QîM; ;Bªc +•m i?S #
+QîM; ;Bª- KÊB iB K çQÊ+ +€+ +¬ M QÆM; M;QÐM; K° i`QM; HÁM; +MM; FBK i X >
i `i ç†+ b„+X æ€M; iB + i ç•v /B M i?mv i K'v H-M- +kM; F?¬M; +| M;QîB KîB i
.M b Q +kM; i`î i?`M? G G M pB M i`QîM; # M,K`²B- T?b T?b i`î M M M|B M?ªK
M`M? ?|i +MM; F?2M i†M; - +?d bÊ ?ÄM; +ª ç-m | + - +€B M`v +kM; F?¬M; F€ [m€B>
@ h?•M €B S?b S?b pB M i`QîM; - t2K` - M;QÆB ç½ i?Q+? SM; +?S+ p` pB M i`Qî
F€- +| i? ç2K K°i i M F?'i +€B +ªB içQ i?`M? pB M i`QîM; G G M ?¼+ pB M- çB m
M'BX
æ®B pÈB Gw .”i pç+? i`-M p i b Q +O KbM?- T?b T?b +kM; F?¬M; M;çB- pmB KW
@ æ9M; p”v- i +kM; F?¬M; M;?o` - +ÁM +| i? /MM; HQçB i?•M T?”M M`v K°i H-M
E?B ç|- +?QM? H` +?Q i K°i +€B +?S+ p` ççQ bQ i ç m +ªK ç°M; ç M`ÆB MQÊ+ K
M;½ tm®M i?”i bU H` +QM K M| [m€ ç€M; ;B€X - i?”i bU H` ç€M; iB +- Gw .”i- tûi
#•v ;Bî- i F?¬M; +€+? M`Q ç2K K„ M[ FB p`Q çQÊ+X *€+ M`M; ç m H` +U+ T?~K K
i•K ?mv i iW +€+ ç [m®+ æ'm h?-M ççB HK+ i?m MçT iÊB- Km®M F?m¬M K†i +| F
+| i?•M ?bM?- M?QM; HçB ç m`i i` im'B- [m M i`¼M; ?ÆM H`- +€+ M`M; bQ pÈB
i`î- i i?”i bU H` [m€ v m +€+ M`M; X
S?b T?b m®M; F?¬M; Qi- ?Q`M iQ`M F?¬B T?K+ T?QM; +€+? i? K`QÊm ?€Q b„+ K
@ S?b S?b pB M i`QîM; - M;QÆB M M #B i- G hmv i S?QM; QÊ+ ;b M;QÆB H`K M?
h?bM? HbM?- G¬B “€+? ç°i M?B M M|B` K°i +•m M?Q p”vX
@ G hmv i S?QM; b Q\ > ? - +?9M; i ?ÊT i€+ `i i®i- M?[M; bU pK pB M i`QîM; ç€
K` ?„M T?K i`€+? +m°+ b®M; `B M; iQ +O i - M m F?¬M; +| ?„M i”M i•K i”M HU+-
çQÊ+ M?B m K„ M[M?Q p”vX
GîB S?b T?b M|B H`K Gw .”i ?ÄM; K'i- +ªK M?”M çQÊ+ +€B ;b ;¼B H` #MM M?½Q
@ *?QM? H` M;QÆB F?¬M; +| M;?o iÈBX
E?ªK F€ +kM; F?mv M M?O,
@ L m +| K°i M;”v- G hmv i S?QM; FBM? H`+? ç½ çO`²B- +m°+ b®M; `B M; iQ +O
+| H) +ÁM +| i? KQÊM M?î i? HU+ æ'm h?-M çB M- ç M T? i`m'i pB M i`QîM; M;
s2K` - G¬B #€+? +MM; E?ªK F€ F?mv M M?O +kM; F?¬M; T?ªB H` H-M ç-m iB M
i?QªB K€B,
@ E?¬M; HQ- +€B +?S+ pB M i`QîM; M`v p®M H` çQÊ+X :†T [m,- Gw .”i M;QÆB t2
i pmB bQÊM;- ? B M;QîB HçB ;B°B MQÊ+ H½ M?Q p”vX
Gw .”i KdK +QîB- M|B,
@ s2K` K M? M;QÆB i?U+ H` K°i i M F?'i +€B- M;QÆB i?Q+? H`K M?Q i? - i +kM
.M b Q M;QÆB +?QM? H` i M F?'i +€B- i +kM; Mm¬B b®M; çQÊ+ M;QÆB- #'i [m€
M[M?Q p”v- i +kM; F?¬M; /€K + K çQ MX
L?[M; HîB M`v ?B m [mª`i`ä`M;- K†i T?b T?b ?B M H M p b•m t - `QÊm iU ?²
@ G hmv i S?QM;- ?„M i?”i bU F?¬M; +?Q i H`K pB M i`QîM; b Q\
@ E?¬M; +| ;b #'i M;î- HQçB iB M? ?m®M; M`v `i M? M? b) T?€i bBM?X
Gw .”i F?ŠM;
æ®B pÈB HîB Gw .”i M|B- T?b T?b `i iBM iQîM;- H9+ M`v `®i +K+ F?~M i`QÆM; H

@ h?®B iB m iY M m i?"i /€K H"K M?Q p"v- t2K i ;B i ?„MX

@ hB m /B i b Q\

Gw ."i +| T?-M ;B m +Êi M|B,

@ h`QÊ+ çWM; p°B M|B- pÈB i?U+ HU+ ?„M #•v ;BÌ- M;QÆB +| i? ? v F?¬M; - +QB
p¬ T?€T ;B i ?„M çQÊ+X h?2Q i çQÊ+ #B i- i`QM; H`+? bY G G M ?¼+ pB M- +Á
T?| pB M i`QÎM; F?mv M M?O +ªB i?B M i€+ T?QM; +m°+ b®M; K` çB iB m /B i ?„
>m®M; +?B- b m HQM; G hmv i S?QM; - +ÁM +| i? HU+ æ'm h?-M çB M- M;QÆB K
F?¬M; çQÊ+ G hmv i S?QM; +MM; æ'm h?-M çB M FB ç•mX

@ h M M H"K +€B ;b #•v ;BÌ\

@ h`QÊ+ iB M ç2K K„ M[ i®i ç T- `QÊm M;QM ç tm®M; ç½X

Gw ."i K°i # M ?²B ç€T,

@ L;QÆB T?ªB #B m ?B M ` K°i #° /çM; ççQ KçQ- €+?- çQÆM; M?B M- +€B M`v +
+| M;?2 ç²M M;QÆB pb im Hmv M ç'm F?Q +| +?9i M;Q`B w Km®M KÈB i`Î M M i? K
+| +?9i M;Q`B w Km®M #B M i`Î p çBX L?[M; K„ M[FB M;QÆB +| i? ibK K°i +?¶
F?¬M; çQÊ+ i?b +| i? m®M; i`°KX a m ç| M;QÆB +—M HmM; Hç+ ççQ bQ +MM; çç
M?B M +ÁM +| ç€K iBM? M? ?¼+ pB MX Zm M i`¼M; M?'i H`- M;QÆB T?ªB +?9 w
+| i? Î# M +çM? ?„M M #`B p`B +€B i B K„i- +| i? M|B- F?B ?„M H9+ im Hmv M +|
H`+? içQ çB m FB M H`K +?Q ?„M T?çK K°i Qi b B H-K- #çB ?QçB / M? /U +O ?

@ *?ì ç½- i +—M ibK ;B'v #9i M?È F„X

S?b T?b M|B- i?"i ç9M; H` /MM; #9i ç ;?B +?ûTX

@ E?¬M; +—M ;?B- E?ªK F€ b) ;B9T M;QÆB ?Q`M i?`M? i'i +ª- +| H) ?„M +ÁM +| i?
+`M; F€ /B m ?ÆMX S?ªB F?¬M; - E?ªK F€\

@ *?d +—M S?b S?b pB M i`QÎM; +?`m i? v ç´B i`B i ç PiM?'i H` #B m ?B M- i M
i?`M? K°i pB M i`QÎM; ?bM? iQÊM; +?|B H¼B M?'i G G M ?¼+ pB MX

@ h®i H„K- F ?Qç+? +?9M; i tQM; H` b®M; HçB pB M i`QÎM;X

Gw ."i iB T iK+ M|B,

@ „i ç—m iW M;`v K B- i ?v p¼M; M?bM i?'v K°i pB M i`QÎM; G G M ?¼+ pB M ç
G hmv i S?QM; mv ?B T- T?b T?b- M;QÆB +| i? iMv i•K bÎ /K+ /mv i`b +m°+ b®M
;?ûi +€B +?S+ i`€+? pB M i`QÎM; `QìK ``- i iBM iQÎM; E?ªK F€ +MM; G¬B #€+? b
?Q`M i?`M?- çQÆM; M?B M- +?S+ pK +O #¼M ?„M +kM; +—M T?ªB i,M; H MX

:Bui;B•v T?b T?b- iU M?B M +kM; H` K°i i`QM; b€+? HQÊ+ Gw ."i ç®B T?| G hmv
M`Q i? v ç´B G hmv i S?QM; +QìM; i? i`QM; ?¼+ pB M- Qi M?'i +kM; b) içQ i?`M
F?¬M; ;B®M; ?B M içB M? M?`M; pmB bQÈM; M?Q p"vX

@ æQÊ+ `²B- S?b S?b pB M i`QÎM; ;B Q +?Q M;QÆB- E?ªK F€- ?B M içB M|B +?Q
ç [m®+ M? M? M?'i\

@ G½Q ççB- M;QÆB Km®M çB S?B GQM; ç [m®+ b Q\

@ æQÆM; M?B M- pb ç +?Q S?b S?b pB M i`QÎM; +`M; i? K´M i?Ä - i M;?o M m
S?B ç [m®+ H` HU +?¼M i®i M?'iX

Gw ."i +m²M; M;¬M- H`K # M;QìB ç M; M;²B ç m #B M b„+ - E?ªK F€ F?| tY M|B,

@ G½Q ççB- F?¬M; T?ªB i ç®B pÈB i?U+ HU+ +O M;QÆB F?¬M; iQM M?B K- K`
;BÌ ``i H` T?S+ içTX L;QÆB ç®B pÈB S?B GQM; ç [m®+ ?Q`M iQ`M F?¬M; #B i; b
+?WM; ,M i?B i i?ÁBX

@ *| T?S+ içT ;b- M;QÆB M|B +?Q i K°i +?9i çB\

iB + M"v- M; Q¢B i`W E?ªK F€- +MM; T?K i?•M +O ?„M E?ªK J½ EûQ- +ÁM +| K°i +
hW HìB ;BÈB i?B m +O E?ªK E€- E?ªK J½ EûQ Km®M i" M K„i M?bM t2K i?U+ HU+
M"v H" i?O i`+? ?° pB M +O E?ªK F€ ;B i°+ tm'i ?B M Î i`QM; v M iB +- çQÆM; M
i?•M T?"M Gw ."iX

@ L;?2 E?ªK F€ M|B- M; "B H" ?¼+ pB M im'Bi` M'B # "i +O G G M ?¼+ pB M -E
i?O i`+? ?° pB M +O i `i Km®M ?QÈM; M; "B i?dM? ;B€Q K°i +?9i p ç'm F„ iBM?
L m M?Q M; "B F?¬M; M; ¢B- i +kM; Km®M KÎ K M; i-K K„iX

>bM? i? iQ HÈM- E?ªK J½ EûQ iU ?² +kM; im Hmv M [m ç'm F?Q F?Q K M; QÌB- ç
Gw ."i i?"i bU F?¬M; Km®M H½M; T?Q ç'm F?Q- M?QM; E?ªK K½ FûQ KÎ KB M; - F?
+?d bÊ E?ªK F€ +kM; F?| M|BX *ÁM i?O i`+? ?° pB M- i?U+ HU+ æ'm >Q" M; çdM?
+ Q `²B- M?QM; ç®B pÈB Gw ."i K" M|B +-M ? Q T?Q i?U+ HU+ +kM; `i H" #û M?
+?"K `½B çSM; H M- ?QÈM; i?O i`+? ?° pB M i?B H M|B,

@ h?O i`+? ?° pB M +€+ ?¢ F?¬M; +-M T?ªB F?€+? F?Q- p"v [m ? B +?B m çBX
h?O i`+? ?° pB M #B i`ä KK+ çQ+? ç K M v i? K ;B v M iB +- +?QM? H" Km®M i?Y
Gw ."i H9+ M"v /M b Q KÈB +?d ? B KQÆB im'B- i?Q¢i M?bM im pB +kM; F?¬M;
M?B M çSM; /"v- çSM; Î ç®B /B M Gw ."i- ;B¼M; M|B M?Q +?m¬M; M|B,

@ hB m ?[m- i +kM; F?¬M; F?€+? F?QX

@ E?¬M; +-M T?ªB F?€+? F?Q- KÌBX

Gw ."i F?Q€i i v +?†M H¢B- FûQ ` iQ i? X

h?O i`+? ?° pB M +| +?O i•K Km®M i¢B i`QÈ+ K†i ç¬M; ;B #B m ?B M ` i?O çQ¢
+?O ç°M; iB M +¬M; - i?"i +kM; F?¬M; +| F?€+? F?Q- ç'm F?Q HQm +?mv M- # "M i
FBK b„+ ç'm F?QX

@ hB m ?[m +~M i?"M `²BX

@ æ2K ? i iQ" M HU+ H" çQÊ+X

Gw ."i +QÌB M?¢i K°i iB M; - i v [mv i ?ÆB ç°M; K°i +?9i- K°i +´ ç'm F?Q T?ÁM; i
tm'i ?B M Î [m M? i?•MX

" F?BM? i?` M?Q i? - i?O ç° ?° pB M +| +?9i F?¬M; M?`M çQÊ+- bQM; +?QÎM; #¶
b„+ ç'm F?Q i`QM; HÁM; # "M i v F? F m K°i iB M; - T?B i®+ ?QÈM; Gw ."i Q M? iÈ
æ'm F?Q /Q æ'm >Q" M; çdM? T?QM; b9+ i? #WM; #WM; im¬M ` - Gw ."i i v T?ªB
i`QM; HÁM; # "M i v H v ç°M; - [m, /` K" iBM? tªQ T?€i HU+ ?QÈM; p T?Q çQ" M i
+?QÎM; tQ„M FQM?- i?QM; /QM; p¬ +MM; X *?d i?'v çQ" M ç'm F?Q [m M; ?Q #¶
;B[F?¬M; i`mM; FûQ H K°i çQÌM; pÁM; +mM; - ?QÈM; i?O i`+? ?° pB M +„M i`ª H

@ >ªQX

h?O i`+? ?° pB M i€M i?QÎM; K°i iB M; - H-M M[ ç€M? ` K°i ç¢Q ç'm F?Q ç2K ç'm
J†+ /M H" i`-K i`² F?2M M; ÈB- i?O i`+? ?° pB M ?B M M?B M +kM; F?¬M; +| +?`m i
K„i ?„M +?ŠM; [m H" p" M /KM; tªQ FbM?- +ÁM F?¬M; iQM? H" i?U+ HU+ +?•M i?"
?„M H" K- +?QM? H" Km®M i?Y ` i?U+ HU+ +?•M i?"i +O Gw ."iX

h?O i`+? ?° pB M i€M i?QÎM; K°i iB M; - ç²M; i?ÌB- i?•M ?bM? çB M t¢ ` - i?•M Î; E
tm®M; X Gw ."i M?Q i`QÈ+ F?¬M; i`€M?- bQM; +?QÎM; ç`v /ÌB çB- ç'm F?Q [m M; i
?° pB M i`QM; M?€v K„i M€i #`v- /Q i? F?¬M; bmv- ?QÈM; p ?° pB M- ç2K ?° pB
F?¬M; H" KªM? ?QÎM; iÈB i?•M i? X

*?B m i?S+ M"v- i?O i`+? ?° pB M ?B m `ª M; QÌB i` im'B i`QÈ+ K„i FB i?U+ HU+

@ hB m ?[m- t2K ` K'v +?B m ç'm F„ F?¬M; HB m K¢M; - +?9M; i F?| +| i? T?•M `

*MM; i?U+ HU+ bQ b€M?- i?O i`+? ?° pB M tY i? +`M; i? K iBM? i?•KX
G9+ M`v E?ªK K½ FûQ M|B,
@ L?`p`F?Q M` i v- M m+€+ M; QÆB HB m K¢M; ` i v- iÁ M?` M`v +?d bÊ #` ?
M; ÆB i`QÊ+ i?¬B- i +ÁM +| +?mv M +MM; pÈB iB m ?[m M|BX
h?O i`+? ?° pB M ;B[ çQÊ+ K†i KkB- ç€T SM; K°i iB M;- b m ç| çB ` X
h`QM; H9+ M`v- E?ªK K½ FûQ M|B,
@ Gw ."i iB m ?[m [mª M?B M H` i?B m MB M i`B im'M- im'B M?Ä M?Q i? - ç'm F?
pB M- M m M; QÌB ÎS?B GQM; ç [m®+- M?'i ç`M? H` M?•M p"i i`K +°iX
Gw ."i K°i H-M M[M;²B tm®M;- ?B m w +QÌB M|B,
@ E?¬M; +-M F?2M M?B m- +| +?mv M KÌB M;`B +S M|BX
@ S?B GQM; ç [m®+ ?¬K M v +| K°i +€B +Æ ?°B- F?¬M; #B i Gw ."i iB m ?[m +| i
M m M?Q i?`M? +¬M;- i`QM; pÁM; K'v i?€M; T?QM; pQÆM; T?QM; ?¬m +kM; +?Q
L?Q M?Ä S?B GQM; ç [m®+ pQÆM;- ?¬m- Gw ."i F?¬M; +| ç p`Q K„i- +?d H` iÄ p
@ sBM H„M; i B M;?2X
@ h?U+ F?¬M; /®B ;¢i Gw ."i iB m ?[m- S?B GQM; ç [m®+ i`QÊ+ K„i +| K°i ?²B ç
çQÊ+- ? i i?ªv H` #ªv M;`v b m i?¬M i çB M +¬M; #®X E?¬M; #B i Gw ."i iB m ?[
i?¬M i çB M ? v F?¬M; \
@ h?¬M i çB M \ æ| H` +€B M;?B i?S+ ;b\
@ Gw ."i iB m ?[m +?„+ +kM; #B i- [m®+ [m•M S?B GQM; ç [m®+ H•K # M?- #ÎB
çQÊ+ K°i pB + +`T #€+?X .U i?2Q H +k S?B GQM; ç [m®+- ?Q`M; i`W M?•M imv
M;?B i?S+ h?¬M i çB M KÈB +| i? t€+ ç`M?X
Gw ."i `ä`M;- ç•v +kM; H` /Q æ'm h?¬M çB M + M i?B T [m®+ +?QM? ç¢B bU- æ'
F?¬M; ?ÄB iK+ bU- M?QM; +?Q iÈB #•v ;BÌ +kM; F?¬M; +| #m¬M; i? HU+ªM??Q
i¢B S?B GQM; ç [m®+ iB m [m®+- +`M; i`U+ iB TªM? ?QÎM;- +| i? i?'v çQÊ+ i`Q
æ'm h?¬M çB M [m€ HÈMX
@ S?B GQM; ç [m®+ ?Q`M; i`W æ¶ G¢T F?¬M; T?ªB ç½ bÈK t€+ ç`M? b Q\ G`K b
Gw ."i #B i`ä +ÁM +® ?ÄBX
@ æ•v +?QM? H` HQ¢M +K+- M m M?Q æ¶ G¢T F?¬M; FB m t p¬ç°- i? K`QÊm ?€
+K+ /B M ?¬K M vX >¬K M v [m®+ [m•M i`¼M; # M? F?¬M; +€+? M`Q #B m ç¢i w
i?•M pQÆM; +-K ç¬m HÈB /KM; æ¶ G¢T F?¬M; iQ +€+? F i?W ?Q`M; [mv M- çQ
L m F?¬M; +| æ¶ G¢T KÌB ç M T?| pB M i`QÎM; G G M ?¼+ pB M G hmv i S?QM;
çB M +kM; i`U+ iB T i?¬M; [m - ç½ #` T? i`m'iX
L;?2 çQÊ+ / M? iU G hmv i S?QM;- Gw ."i F?|2 K„i F?¬M; F?ÄB +Q H¢B- ?ÄB,
@ E?ªK K½ FûQ +€+ ?¢- M;`B Km®M /mv i`b K°i T?QÆM; M`Q\
o'M ç M`v- E?ªK K½ FûQ F?¬M; i? bªM; F?Q€B ç€T M; v- ?ÄB p†M M|B,
@ Gw ."i iB m ?[m +?Q`^M; E?ªK ;B ;B bªM iQ M?Q p"v ç m €T i¢B K°i M; QÌB b Q
E?| i`€+? " G¢+ T?m M|B E?ªK ;B iB M? ?m®M; F?¬M; ´M- i?b` E?ªK K½ FûQ ç
HQ¢B Km #€M M`v imv i?Q¢i M?bM +| HÈB M?m" M K` F?¬M; +| H¶ p®M- M?QM;
iQ`M ?Q`M; i`W æ¶ G¢T i¢B ?B M +MM; M?bM i? K i?m²M; #®M i?•M pQÆM;- p"v
+?mv M i®i ;bX
@ h ?B mX
Gw ."i ?B m w +QÌB- H¢B w p` i?•K i`QÌM; M|B,

@ *?ŠM; H) E?ªK K½ FûQ +€+ ?¢ b) F?¬M; +| wM; ?o ; b b Q\

E?ªK K½ FûQ b[M; b| - +Q|B ? ? p¨B iB M; - `²B KÈB ?²B ç€T,

@ Gw ."i iB m ?[m +?Q `^M; i +ÁM +| i? +| w FB M ; b b Q\

@ E?ªK F€ bQ pÈB æ¶ G¢T K¢M? ?ÆM ; 'T i` , K H-M- M m M?Q æ¶ G¢T ç m +| i? i` F€ +¨M; +| iQ +€+? \

E?ªK K½ FûQ b„ + K†i i? v ç´B- `¨i M? M? M; QM; i`¼M; H M- M; ?B K K†i M|B,

@ Gw ."i iB m ?[m- HQ¢B H|B M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +| i? M|B HmM; imM; X

@ o¨v +QB i F?¬M; M|B ; bX

Gw ."i çSM; /¨v,

@ _QÊm i?`i +kM; MQ M - H|B M|B +kM; M|B tQM; - M m M?Q F?¬M; +| +?mv M ; b F F€- i p M; ?d M; ÆBX

@ G½Q ç¢B- ç i iB M M; QÆBX

E?ªK F€ K°i KU+ F?¬M; +| t2M p¨Q- i?€B ç° •M + - M H¨K G½Q hY ? „M M?bM +| +?9 _|B F?ÄB v M ?°B- Gw ."i M?bM F?ªK F€ ?ÄB,

@ L m +| i? M|B- M; QÆB +| M; ?o H¨K [m®+ [m•M S?B GQM; # v ç [m®+ \

E?ªK F€ i?¨M? i?¨i ?²B ç€T,

@ Jm®M M|B F?¬M; H¨ ; Bª- S?B GQM; ç [m®+ K†+ /M H¨ K°i +€B iB m [m®+ - M? M; Q|B Km®MX :B i°+ +O i K†+ /M +| iB M- /M b Q F?¬M; T?ªB /B K¢+? æ'm h? - F?ª M, M; i`î i?¨M? ?Q¨M; i°+ X

@ *| pB + Hm¬M Hm¬M M; Q¢B H - B M|B +?d +| æ'm h? - M /B K¢+? KÈB +| i? +| ç æ'm h? - M M; Q|B i?O ?° h?B M T?QM; ç [m®+ ç m +| i? M; ½tm®M; - i` M i? ; BÈE F?ª M, M; \ Gw ."i ç½ M?bM i?¨m- i¢B æ'm h? - M ç¢B HK+ - +?d + - M +| çO i?U+ HU +| F?ª M, M; X

@ *?d bÊ æ¶ G¢T iB m iY FB F?¬M; +?¨m- H½Q ç¢B +| w M; ?o ; b i F?¬M; +| w FB ¨` Gw ."i K°i ; BUi ; B•v- E?ªK F€ H¨T iS+ ?SM; i?9- pmB çM ?²B ç€TX

@ h`î p çB- E?ªK F€- i + - M M; ?d M; ÆBX

*?¢v iÈB +?¶ î i¢K i?|B +O KbM? - Gw ."i M?bM E?ªK F€ T?¨i T?¨i i vX

@ G½Q ç¢B- Km®M +?Q M; QÆB i bK K'v K„ M[? v F?¬M; \

@ JB M çBX

Gw ."i +Q|B- pW #QÈ+ p¨Q T?ÁM; X L; ?2 çQÈ+ iB M; #QÈ+ +?•M E?ªK F€ çB t - G +¨B i?2M `²B KÈB iW +Y b´ +?¢v ` - M; U F?¬M; K¨ çB- ?QÈM; S?B GQM; >Q¨M; i? h?|B ; B M +kM; F?¬M; [m€ Km°M- S?B GQM; i?¨M? K°i KªM? ç M çm®+ b€M; i`QM +kM; F?¬M; F?| i bK- +MM; E?ªK i?¨ T?O ç +kM; +kM; F?¬M; t - #'i [m€ # v p9i ? ?Q¨M; i?¨M?X æ M MÆB M¨v- Gw ."i HB M i?B i`B M ~M i?•M ç'm F„ - i¨M HU+ i?m p >Q¨M; i?¨M? T?€i ; B€+ X

L?QM; - S?B GQM; ç [m®+ imv F?¬M; HÈM- >Q¨M; i?¨M? H¢B +kM; F?¬M; M?Ä- b€i M®B iB T M? m- Gw ."i M?¨i i?|B +| çB K F?| F?, M- Km®M iW MÆB M¨v i bK ` M; Q|B ?ÄB KÈB çQÈ+ X

h•K MB K pW ç°M; - Gw ."i HB M `ÆB tm®M; - pW `ÆB tm®M; ç'i- K°i +€B ?Q¨M; çKM; T?ªB Gw ."i- H¨T iS+ HB M F?¬M; +? +´ ? „M- i M M¬ #°+ ç€M; i?QÆM; +ªK ?¬ +kM; F?¬M; T?€i ` çQÈ+ i? M? •K M¨QX

@ h?`M? i?`M? i?"i i?"i i`^ H`B i K'v p'M ç - M m F?¬M; - +´ +O M; QÆB b) #` +?†
 Gw ."i HçM? M?Q #,M; mv ?B T M|B- b m ç| ?ÄB,
 @ G hmv i S?QM; M;K Î +?¶ M`QX
 L;?2 çQÊ+ +•m ?ÄB- i M M¬ #°+ M;QÊ+ HçB i?Î /`B K°i ?ÆBX
 @ L;`B- M;`B M|B H` G T?| pB M i`QÎM; b Q\ >B M ?„M M;K Î i`QM; .B h?B M çB
 @ .B i?B M çB M Î MÆB M`Q- M;QÆB /šM i çBX
 @ L?QM; H9+ M`v +'K çB HçB # M ç K- ?ÆM M[ - M¬ i`B +kM; F?¬M; +| iQ +€+? iB
 @ *€B M`v i F?¬M; b Q- M;Q M M;Q½M çB i?¬BX
 Gw ."i KdK +Q`B M|BX
 L;QçB i`W M;Q M M;Q½M çB- ?Q`M; +mM; M¬ #°+ iU ?² +kM; F?¬M; +| HU +?¼M
 i?•M çB iÈBX JÈB çB +?Q çQÊ+ K'v #QÊ+ - ;†T K°i ç°B im-M i` #BM? HQM? çB i
 @ L;Q`B M`Q\ E?¬M; #B i +'K çB HçB # M ç K b Q- +ÁM /€K F?„T MÆB t¬M; HQçM

3kdX ZXe @ *?QÆM; 9k3, *?2 hçB *´ æ¶ GçT

"` im-M i` #BM? HQM? [m€i- i M M¬ #°+ M`v +?•M i v K K M?kM- M m F?¬M; +| Gv
 ç½ tKB HÆ M;½ tm®M;X h?'v ibM? +^M? M`v- M?[M; i M im-M i` #BM? HQM? +`M
 M¬ #°+ p`B H-M- [m€i ?ÄB,
 @ L;QÆB H` M¬ #°+ M°B +mM; - pb b Q F?¬M; im•M i?O [mv +O t¬M; HQçM F?„T M
 @ L¬- M¬ i`B im•M H M? i`QÎM; +¬M; +?9 i`QM; M°B +mM; - Km®M +¬m ;†T ?Q`M
 @ *-m FB M ?Q`M; iY çB M ?ç\ *| +?mv M ;b b Q\
 L m M?Q p•M; H M? i`QÎM; +¬M; +?9 iÈB ;†T ?Q`M; iY +kM; F?¬M; +-M T?^B MÆ
 M¬ #°+ i?"i bU H` +U+ F€ F?^ M;?BX
 @ L¬- M¬- M¬ i`B
 "` im-M i` #BM? HQM? [m€i M?Q p`v- M¬ #°+ +`M; K²K KB M; i?„i HçB- M|B +?mv
 "¶M; M?B M- i`QM; F?¬M; ;B M óhB iB iBô p`B iB M; M? p M; H M- b m ç| +?mv
 ?B M- iWM; çQ`M iWM; çQ`M ?mv i pK ?B M` K°i K^M? ?mv i b„+ K¬M; HmM; -K
 H`K ?„M +Æ ?² Km®M ?¬M K #`i idM?X
 a m ç| i M M¬ #°+ K°i H-M M[idM? i€Q HçB- #`M i v pW KÈB #m¬M; ` HçB F?Q
 K†i- #^v i€K im-M i` #BM? HQM? i?B i? pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X
 @ :B - ççB ;B - H`K +?Q- i? KçM;X
 h M M¬ #°+ + M ç^K K'i ? i- [m€ `çT i` M K†i ç'i /"T ç-m F?¬M; M;WM;X
 @ æSM; /"v /šM çQÎM; - M m F?¬M; H`K #çM pÈB M?[M; #BM? HQM? FB i?¬B- KJ
 h M M¬ #°+ H"TiS+ M?^v /UM; H M- +?çv i`®M bQ pÈB i?Ä +ÁM M? M? ?ÆM # T
 ."i çQ iQÎM; pB M + Q HÈM- +?d p`Q M|B,
 @ LÆB M`v +?QM? H` .B i?B M çB M +O ?Q`M; iY çB M ?çX
 J°i +?QÎM; ç2K i M M¬ #°+ M; 'i çB- Gw ."i +kM; F?¬M; +| p°B p½ iB M p`Q .B i?B
 +^K i?K .B i?B M çB M K°i +?9i- i` M K†i i?¬M b„+ i`Î M M +´ [m€BX

" M i`QM; .B i?B M ç B M- ;BÌ T?9i M`v +QÌM; ;Bª M?Q `WM;X
.Q M?B m +QÌM; ;Bª ?°B iK K` i?`M?- +ª .B i?B M ç B M ;B®M; M?Q +SM; HçB i?`
FB M i?B i F?¬M; +| F?2 ?Î iB M M?"TX
h`QM; HQçB ?ÆB i?Î M?Q b„i M`v- Gw .”i +kM; F?¬M; +| +ªK ;B€+ çQÊ+ G hmv i
F?¬M;X
L?QM; ç½ ç M ç•v- +kM; F?¬M; i? i v F?¬M; K` [m v p - K†+ /M H` i?B i- Gw .”i +
p i M Si t¬M; p`Q t2KX L? M?`M; T?|M; H M iQÌM; pB M- +ªK i?`v M?[M; i?U+ HU+
pÈB im¬M i` #BM? bo KçM? ?ÆM F?¬M; +?d ;’T KQÌB H¬MX
æ M; Î i`çM; i?€B ~M i?•M- Gw .”i +kM; F?¬M; /€K +?O [m M- M? M?`M; HQÈi p`Q
b€M; i`QM; - ibM? +ªM? i`QÊ+ K„i HçB H`K Gw .”i /Î F?|+ /Î +QÌBX æ T?ÁM; b•K
i`QM; çB M- +kM; F?¬M; T?ªB H` ç M; iB M ?`M? +€B imv i K”i i?QÆM; i?ªQ ;bX
iQM? F?| bY ç´B- ç M; ¬K K„ M[[m¬M €Q F?¬M; +?dM? i m®M; `QÊmX h`QM; ç
i€M; ç m m®M; ç M b v K K- p`B i M ;B ?Ä çB M +m²M; ç m #„i ç¬m ¬K K„ M[#
+QÊ+ - i`QM; ç| p`B +€B ;QÆM; K†i- Gw .”i +kM; F?¬M; Hç HšKX
hçB S?B GQM; ç [m®+ HQçM i?`M? M?Q p”v K” æ¶ GçT pšM +| i? #bM? ioM? ?QÎ
i? - ç`M? HU+ #U+ M`v H`K Gw .”i +kM; F?¬M; i? F?¬M; T?K+- +?ŠM; H)- iB m
iQ`M ç®B T?| hS i?•M pQÆM; b Q\
*MM; # M M M;Q`B i?O p i?MM; b„i #’i ç²M; - i`QM; ççB çB M K°i KªM? Q M? + v M
i`€+ i€M; FB i?U+ HU+ ?ÊT HçB +kM; F?¬M; #`M; K°i ç¬m M; |M i v +O Gw .”iX S?
Gw .”i +?”K `½B çB iÈB # M M;QÌB æ¶ GçT- ?QÊM; # M M;QÌB +O ?„M M|BX
@ æ¶ GçT- ç½ H•m F?¬M; ;†T `²BX
Gw .”i i? M? •K `i M? - M? M?Q `m²B Km¶B- M?QM; æ¶ GçT M; ?2 HçB M?Q iB M
`QÊm `ÆB tm®M; +€B F?2 i?”i b•m +O K„ M[X
@ Gw G½Q- H½Q ççB
æ¶ GçT M?bM [m M? +?mM; [m M?- M?QM; F?¬M; i?’v i?•M ?bM? Gw .”i- iB m iY
[m,X
@ *ÁM M?È `ä H½Q ççB i ç•v b Q- +QB M?Q iB m iY M;QÆB +ÁM +| +?9i HQÆM; i
L? M?`M; H¬B FûQ- ç2K æ¶ GçT FûQ ` - /šM p`Q i`QM; ?”m çB MX æ€K [m¬M €Q H
æ¶ GçT `ÌB iB + +kM; F?¬M; M; ?o iÈB +| K°i ~M i?•M +QÌM; ;Bª i²M içBX
h`QM; T?ÁM; ?”m çB M- Gw .”i ;BªB i`W ~M i?•M ç’m F„- +QÌB KdK M?bM æ¶ GçTX
@ G½Q ççB- i?”i H` M;QÆB :†T [m,- ç•v F?¬M; T?ªB Zm, >²M M;QÆB +?S- i?”i H
b®M; - i M; ?o ç M M;QÆB bÈK #` æ’m h?¬M çB M ;B i +? iX
æ¶ GçT +kM; H` [m M; +¬M- F?¬M; +?2 /’m +?9i M`Q M°B i•K +O KbM? M; ?o ;bX
@ æ’m h?¬M çB M t€+ i?U+ Km®M ;B i +? i i - #’i [m€ #¼M ?„M içK i?ÌB +ÁM F?¬
GçT- M;QÆB M;QÊ+ HçB `’i i?Q +? w- S?B GQM; ç [m®+ K„ M[ ç +?Q M;QÆB H`K
@ æçT ?Q\ h p M M;QÆB- i +| i? +?Q iWM; +| +QĐM; +¬m *? i iB i- H½Q #’i iY
?B M içB +kM; F?¬M; +| M;QÌB +| i? [mªM çQÊ+ i X E?¬M; i?W +Æ ?°B M`v ?ªQ
æ¶ GçT +?ŠM; T?ªB H` F?¬M; +¬M; +?’m çQÊ+ H•m M?Q p”vX > ? - H½Q ççB- i
+ K çQ M H`K +?Q M;`B i?Qª K½MX
Gw .”i ?ÆB H° ` ;B¼M; Kd K B,
@ L;QÆB +?Q H` i iÈB ibK M;QÆB- +?QM? H` pb m®M; `QÊm +?ÆB K„ M[b QX
æ¶ GçT F?) ;B”i KbM?- ?„M ? K K iY m b„+ F?¬M; ;Bª- M?QM; +kM; F?¬M; ;B®M;
i?m ?²B i?€B ç° F?¬M; çSM; ç„M- ?ÄB /Á,

@ G½Q ç¢B- M; ¨B +| +?mv M ;b +S pB + M|B i?ŠM; ` - +?d +—M i æ¶ G¢T +| F?ª M

@ E?¬M; T?ªB i +—M M;QÆB i`Ê ;B9T- K¨ H¨ æ¶ G¢T- ?m®M; M;QÆB ?B M i¢B i

@ G½Q ç¢B M; ¨B M|B i?—M i çB MX ç9M; p¨v- hS i?9+ H½Q ;B¨ FB - ?„M K°i KU+
 ?Q¨B M;?B €K b€i H½Q #'i iY ç9M; H¨ ?„M b B M;Q|B çB H¨K- ç€M; iB + H¨K çQÊ
 bÊ +kM; F?¬M; +| +Æ ?°B i`Î p ;'TX L?QM; ?B M i¢B i ç½i i`Î p - ?„M F?¬M; +Á
 M;¨v b m i?—M i çB M- ?W- +?QM? H¨ M;¨v i¨M i? +O hS i?9+ H½Q ;B¨ FB X

@ L;QÆB +| HÁM; iBM M?Q p¨v b Q\

Gw .¨i ?ÄB,

@ L;QÆB ç M; Î G G M ?¼+ pB M M?B m M,K M?Q p¨v- S?B GQM; i?¨M? +?d bÊ ç
 /U p¨Q +€B ;b p[M; iBM +| i? ç'm çQÊ+ ?„MX

æ¶ G¢T +| +?9i ç„+ w M|B,

@ h çQÆM; M?B M F?¬M; +| i?U+ HU+ +MM; ?„M i` M? ç'm- M?QM; i i¢B G G M
 +kM; F?¬M; +| M;m M;®+X G½Q ç¢B- F?¬M; M|B ;¢i M;QÆB- i K|B G hmv i S?QM
 HQÊ+ i¨M- çWM; M|B H¨ hS i?9+- +?QM? H¨ +ª i? HU+ S?B GQM; i?¨M? Km®M +
 çQÎM; +? iX

L|B ç M G hmv i S?QM;- i`QM; M°B i•K Gw .¨i`MM; KbM?- M?QM; i` M K†i H¢B #'
 ?ÄB,

@ G hmv i S?QM; ç€T SM; ;B9T M;QÆB F i?W M;¬B p`?Q¨M; ç S?B GQM; ç [m
 M;QÆB H¨ ?¼+ pB M- +?ŠM; H) ?„M F?¬M; +| çB m FB M ;b\

@ æB m FB M çQÆM; M?B M H¨ +| - G T?| pB M i`QÎM;- ?v p¼M; i¢B S?B GQM; ç
 h?¨M? H¨T K°i T?•M pB M- G hmv i S?QM; +?Q ?QÊM; [mª M?B M F?¬M; M?ÄX G
 bY- +ÁM F?¬M; pB M i`QÎM; M¨Q iQM? iQ€M M?Q p¨vX JK+ çQ+? i?¨M? H¨T T?•M
 iQÎM;- +?QM? H¨ +® ;„M; KQÊM M?Î T?•M pB M F?®M; +? S?B GQM; ç [m®+- M
 iQÎM; G hmv i S?QM; b) i¢B i'i +ª ç [m®+ i`QM; æ'm h?—M ç¢B HK+ i?¨M? H¨T T?
 M¨v ?Q¨M i?¨M?- G G M ?¼+ pB M F?ª M,M; i`Î i?¨M? i²M i¢B M; M; pÊB ç'm i?—M

¨i [m€- F ?Q¢+? M¨v +O G hmv i S?QM;- Gw .¨i imv i ç®B b) F?¬M; +?Q ?„M i?

@ G hmv i S?QM;- ?„M ?B M i¢B Î MÆB M¨Q\

@ J'v M;¨v M v G T?| pB M i`QÎM; K°i KU+ ç M æ'm h?—M çB M- #ÎB pbi?€B ç° æ'
 KÆ ?²- +?9M; i F?¬M; #B i #¼M ?¼ /mv i`b i ? v H¨ hS i?9+ i¢T +?OM; X

L;?2 i?'v æ¶ G¢T M|B M?Q p¨v- Gw .¨i i?Q€M; v M i•KX æ'm h?—M çB M +MM; G h
 .¨i`ä¨¨M;X hW • ¨²B- G hmv i S?QM; çQÊ+ æ'm h?—M çB M M•M; çÐ- M;?B K M
 ?¼+ pB M M?QM; i?U+ +?'i H¨ pB M i`QÎM;- M?QM; i`ª ;B€ H¨ G hmv i S?QM; T?
 çB MX h¢B çB K M¨v- æ'm h?—M çB M b) F?¬M; +?Q ?„M #'i Hm¨M +€B ;b +Á F K†

>B M i¢B æ'm h?—M çB M +| i?€B ç° /mv i`b æ¶ G¢T ? v H¨ hS i?•M pQÆM;- ç½ M|
 #` iS i?•M pQÆM; i?mv i T?K+X L m M?Q ibM? ?m®M; i?¨i bU H¨ M?Q p¨v- æ¶ G¢T
 pB M;m tm~MX "ÎB pb G hmv i S?QM; OM; ?° ?„M- +kM; b) T?ªB M?QÊM; #° w +?Q
 iU +?Q H¨ ibK çQÊ+ M9B /U HÈM- iU ?² ç®B pÊB HQ¢B ibM? ?m®M; M¨v +ÁM ?Q¨
 H¢B H•K p¨Q iYm b„+X

¨i [m€- Gw .¨i +kM; F?¬M; T?ªB [m€ [m M i•K- çB m ?„M [m M i•K +?QM? H¨ K°i p

@ G hmv i S?QM; ?„M F?B M¨Q i?b i`Î H¢B ?Q¨M; +mM; \

@ h`QÊ+ h?—M i çB M ?„M b) F?¬M; i`Î p G½Q ç¢B- M;QÆB ibK G T?| pB M i`Q
 Km®M i b B M;Q|B çB æ'm h?—M çB M i?¬M; i`B ?„M ? v F?¬M; \

>B M M?B M- æ¶ G¢T ç®B pÊB Gw .¨i +MM; G hmv i S?QM; ?Q¨M iQ¨M ?Q¨M iQ¨M

æŋ GɕT i`ª HÌB H`K i•K ibM? Gw .”i H”T iS+ i`-K i`¼M;X L m M?Q F?¬M; i`Î HɕB-
F?B m +?B M G hmv i S?QM;- p¬ Hm”M K°i [m®+ ;B - ç ç¬ æ'm h?¬M çB M- i?L
i?QÌM;- M m M?Q ç€K # M; i?¬M +¬M FB ` i v- +Æ ?°B ;B i +? i G hmv i S?QM;
@ h®i- M;QÆB +?Q M;QÌB çB ibK ?„M- M?QM; M;”M pɕM H¬M F?¬M; M|B +?Q ?„M
?„M +| i? F?¬M; tm'i ?B M- /MM; / M? M;?o +O M;QÆB- æŋ GɕT- M|B +?Q ?„M
v m T?B i?QÌM; +¬M ?„M i`Î HɕB ?Q”M; +mM;X
J†+ /M +| F?¬M; Qi M;?B p'M- M?QM; æŋ GɕT +kM; #B i iQM? ibM? H½Q çɕB- çB
+ÁM F?¬M; ?„M Km®M M|B ?ÄB +kM; p¬ /KM;- pb p”v bªM; F?Q€B ç€T SM; M|B,
@ E?¬M; +| p'M ç - i`ÌB pW b€M;- i HB M T?€B M;QÌB çB i?¬M; i`B +?Q G T?| p
@ E?¬M; T?ªB çÊB i`ÌB pW b€M;- K” H” ?B M iɕB-
@ >B M iɕB\
@ æ9M;- ?B M iɕBX
Gw .”i M;[F?Q FB M [mv i H`K æŋ GɕT w i?S+ çQÊ+ çB m ;b- M?QM; H9+ M”v- M;Q
?²+kM; F?¬M; +| HU +?¼M F?€+X
@ æQÊ+ `²B H½Q çɕB- i ibK M;QÌB çB i?¬M; i`B G T?| pB M i`QÎM; ç M •+?- #'
M|B +?Q i #B i ibK G T?| pB M i`QÎM; `®i +m°+ +| +?mv M ;b F?¬M;\
JÆ ?² +ªK M?”M çQÊ+ Gw .”i +| w #’i i?B M- æŋ GɕT M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄBX
@ h|K HɕB ç®B pÈB M;QÆB F?¬M; +| ;b- æŋ GɕT- M;QÆB M M #B i i F?¬M; i?Q+
GÌB M|B tQM;- æŋ GɕT `QÊm ç½ idM? ?Q”M iQ”M- b m ç| ;¼B +’K +mM; ?° p - [m
#¼M ?„M +’T i®+ +?ɕv iÈB æ'm h?¬M çB MX
L?bM i?’v +’K +mM; ?° p `ÌB F?ÄB h?B M /B çB M- Gw .”i KÈB H° ` MK +QÌB ?”B
@ >B M iɕB i M|B +?Q M;QÆB #B i KK+ çQ+? ibK G hmv i S?QM;X
Gw .”i +QÌB M|BX
@ G” KK+ çQ+? ;b\
Gw .”i +QÌB HɕB H`K æŋ GɕT +| K°i HQɕB +ªK ;B€+ bÎM i|+ ;€vX
E?¬M; +| i`ª HÌB M; v p'M ç - Gw .”i i?”i b•m M?bM æŋ GɕT- ?ÄB M;QÊ+ HɕB,
@ L;QÆB +ÁM M?È `ä Gw L F?¬M;\
@ Gw M \ æQÆM; M?B M M?È `ä- K°i i`QM; K„ M[M´B iB M; G G M ?¼+ pB MX
@ æ9M;- +?QM? H” M”M;XL?QM; M;QÆB F?¬M; #B i Gw L iB M p”Q G G M ?¼+
+O i X J” # M,K i`QÊ+ M”M; +kM; ç½ +? i- ;B i +? i M”M;- +?QM? H” G hmv i S?

3k3X ZXe @ *?QÆM; 9kN, G h?¬M h æB M

æŋ GɕT `ä `”M; +?QM? KbM? ;†T TªB T?B M iQ€B- +?¼+ çɕB T?B M iQ€B `²BX o
S?QM;- +kM; F?¬M; TªB ?„M +| i? ç„+ i°B çQÊ+- +?Q /M ?„M H” K°i ?Q”M; i`WX
æŋ GɕT p K†i ç m F?’ M|B,
@ G½Q çɕB- M;QÆB •M Q€M pÈB G T?| pB M i`QÎM;- +| i? +?Ì +?mv M MÆB ç•v
@ L;QÆB M|B F?ª M,M; b Q\

Gw ."i HB + tûQ æŧ G¢T- ;B®M; M?Q +Q`B K" F?¬M; T?ªB +Q`B M|B,
 @ *?ŠM; H) M;QÆB i?"i bU +?Q`^M; G hmv i S?QM; b) ;B9T M;QÆB H M H"K ?Q"
 @ æ9M; p"v- #ÎB pb ?„M Km®M /U p"Q i ibK çQÊ+ i?S ?„M +—MX
 æŧ G¢T F?ŠM; ç`M? M|BX
 @ æ´B K°i +€B ?Q" M; ç - ?„M ç²M; /¢M; +kM; +| i? ibK çQÊ+X
 Gw ."i M;?B K i9+ M|B,
 @ >ÆM M[i `ä G hmv i S?QM; - ?„M +"M; Km®M +MM; K°i +Q`M; M?•M ?ÊT i€+ -
 +€B T? p"iX
 "` Gw ."i M|B i?"M? T? p"i- æŧ G¢T +kM; F?¬M; +| w FB M- +€B M"v M;mv M p®M
 +€+? Gw ."i- ?„M ?B M M?B M H" HQ H„M;- i`® K„i MY M;"v- KÊB ?²B ç€T,
 @ G½Q ç¢B- ç•v +?d H" bmv çQ€M +O M;QÆB K" F?¬M; T?ªB bU i?"i\
 @ "'i F H" bU i?"i ? v H" bmv çQ€M +O i - æŧ G¢T- ?B M i¢B i T?ªB +€Q iW K°i
 i`B M i?m" M HÊB- G hmv i S?QM; +kM; ç M ç•vX
 "'i [m€ bU ibM? iB M i`B M iU ?² +kM; F?¬M; i?m" M HÊB- +| ?° p æ'm h?—M çB M
 @ G T?| pB M i`QÎM; K`B çB M ?¢ ç M æ'm h?—M çB M ;†T ?„MX
 G hmv i S?QM; i?€B ç° FB m +,M;- H"K æŧ G¢T +kM; F?¬M; F?ÄB +ªM? ;B€+ H M
 @ G½Q ç¢B- t2K` M;QÆB /U çQ€M +| p" B T?—M F?ª M,M;- G T?| pB M i`QÎM; ?
 æ'm h?—M çB M H¢B OM; ?° hS i?9+- t2K` bU ibM? F?¬M; çÆM ;BªM M?Q i iQÎM
 G hmv i S?QM; F?¬M; ç M ç•v- Gw ."i +kM; +| +?9iªQ M½Q- t2K` Km®M iB T t9-
 i?—M i çB MX
 @ æŧ G¢T- t2K` M;QÆB +—M K°i H—M M[HQ H„M;X
 Gw ."i KdK +Q`B,
 @ Pi M?'i i p" hS i?9+ M;QÆB F?¬M; +| #'i F€ ;B Q ibM? ;bX
 @ L;QÆB ;B9T i - +| çB m FB M ;b b Q\
 @ h +?d Km®M ;B i +? i G hmv i S?QM;X o T?—M B H"K S?B GQM; ç [m®+ ?Q" M
 çB K [m M ? - M m M?Q +| i? i?m" M i v ;B9T +?Q M;QÆB- i M;?o- M m M?Q p¢M
 æ'm h?—M çB M çm´B ;B i- +ÁM +| i? M?B m çB K /WM; +?•M- +Ê b Q K" F?¬M; H

@ h`W T?B i?O ?° æ'm h?-M +?d ç`M? ?Q`M; i?'i M;QÌB i?W F M;½ tm®M;- +-M i`WX

hBX

"¶M; M?B M F?-M; ;B M K°i ?²B # ç°M; iW # M M;QÌB FE?ªK K½ FûQ ç~v ` - +´ F K m H - mv HU+ +QÌM; ?½M H`K i'i +ª +QÌM; ;Bª Î ç•v ç m F?-M; +| F`T T?ªM SM [m, /` +kM; ç½ iB m tç ç M i`QÈ+ K†i iS i?•M pQÆM;X

hS i?•M pQÆM; /M b Q +kM; H` ç'm i-M +QÌM; ;Bª- ?ÆM M[ pb SM; T?| æ¶ GçT- b i?'v # ç°M; ç€M? i?ŠM; p T?Q KbM?- +kM; F?-M; F`T M;?o HçB- bQM; +?QÎM; F?-M; ;B M- ç²M; /çM; /MM; F?-M; ;B M HU+ HQÊM; ç|M çÐX J` +Æ ?² i?O p +O i v- ?ÆM KQÌB ççQ ç'm F?Q +QÌM; ?½M ;B®M; M?Q ?ÆM KQÌB ççQ i?ªB ?²M; - ?Q ç°M; FB im-M `X

@ P M?X

@ P M?- Q M?X

@ P M?- Q M?- Q M?X

L,M; HQÊM; F`+? HB i çKM; p`Q H`K `mM; ç°M; +ª bÆM +®+- F?-M; M;WM; i`mv M?S+ |+X æ'm F?Q +MM; F?-M; ;B M KªM? M?Ä i`M b€i #W #½B- i` M [mªM; i`QÌ K°i KªM? ?¶M HQçMX

E?B i'i +ª KªM? M?Ä +MM; [m M; ?Q +?"K `½B i M ? i- i?•M i? iQ K¼M; +O iS i?• içB i` M K†i ç'i- ?ÆM M[M^K b'T ;†TX *?d +| çB m #ÎB pb M;mv M M?•M pÁM; 2 M?'i i?ÎB +ÁM F?-M; #B i `ä ?„M M?Q i? M`QX J°i #½B K€m iQÆB çÄ i?šK iW i?• H`K +?Q M;QÌB +ªK i?'v #m²M M-MX

@ oQÆM; ;B - pQÆM; ;B X

" M M;QÌB hS i?•M pQÆM; +ÁM K v K„M +| ?° p p°B p`M; ¬K H'v i?•M i? +O ?„M i? M?Q #MM M?½Q `²BX

@ S?•M æB M +?O +€+ ?ç- ?B M içB +| i? K°i H-M M[KÎ` æ'm h?-M F i;BÈB `²

E?ªK K½ FûQ M?`M M?çi M|B- iU ?² ç®B pÈB i?B i? F?'M; H² +O iS pQÆM; ;B ?

L; M; M?B M ` i v €M? +? i iS i?•M pQÆM; - H9+ M`v # M M;QÌB EªK K½ FûQ F? +,M #ªM F?-M; +| M;QÌB iBM iQÎM; KQÌB ;B•v ç²M; ?² ?„M ;B i +? i K°i p` ç'm i-M H`K çQÈ+ bç+? b) HQm HQ€i M?Q p"v- S?B GQM; T?•M çB M æB M +?O +kM; iU i?

@ EªK K½ FûQ- M;QÆB +?d H` K°i i?QÆM; M?•M- +?ŠM; H) +kM; Km®M M?9M; i S?•M æB M +?O M?bM EªK K½ FûQ- €M? K„i M?Q b„T T?|M; ?Ä ,

@ hçB S?B GQM; bÆM i?-M çB M ;B i M;QÌB- ç•v ç½ H` F?B m F?Q+? M;?B K i`¼ çB M `²BX

@ h +?d H` K°i i?QÆM; M?•M- F?-M; +| iQ +€+? M?9M; i v ç [m®+ bU pK "i [m€ iW i`QÈ+ ç M M v +kM; çQÈ+ tQM; F?-M; ç wiÈB +?mv M ibM? ?Q`M; i?'i- M?QM çB M iU ?² `i `ä `M; `²BX

hbM? i? #¶M; M?B M M;?`+? +?mv M- F?-M; +| M;QÌB M;?o ç M EªK K½ FûQ M; M;?o ç M iS i?•M pQÆM; içB ?° p M;?B K K"i M?Q p"v F?-M; +?`m M`B K°i FQ+?X b®M; - i?b K¼B +?mv M ç m i®i M|B- i?„M; +K+ M?'i ç`M? içB # M iS i?•M pQÆM +ÁM b®M; - M;QÌB +? i F?-M; +| w M;?o X L;QçB i`W iS i?•M pQÆM; - K¼B M;QÌB Kç+?- M|B ç9M; H` æ¶ GçT F i?W M;¬B p` ?Q`M; ç H` ?B M M?B M `²BX

æ¶ GçT iU ?² +kM; F?-M; M;ì `^M; EªK K½ FûQ pb +?QM? KbM? tm'i ç-m- M?C +çM? EªK K½ FûQ +9B i?'T ç-m- H½M? F?®+ ;B®M; M?Q K°i F?®B i?B i- ?„M H" i²M içBX

@ > ? ? - æ'm h? - M ç B M H½Q [m, - ? B M i ç B + € + M; QÆB + | KÎ æ'm h? - M F i; BÈ
i`W G½Q hY- B + ÁM + | iQ + € + ? F i?W M; - B p` ?Q`M; ç S?B GQM; ç [m®+X
æ¶ GçT ç„+ w + U+ F€- F?¬M; F?ÄB M; Y K†i H M i`lB + QlB `° H MX
@ æ¶ GçT ç B M ?ç- M; QÆB F?¬M; + - M T?ªB [m€ ç„+ wX L m iS i?•M pQÆM; ç½
+ ?Q F i i?9+ - M; QÆB + | T?ªB M; QlB i?W F K` i?O ?° æ'm h? - M i€M i?`M? ? vF
w iS + O i?O ?° æ'm h? - MX
S?•M æB M + ?O HçM? HMM; M?„+ M?ÎX
@ h?O ?° æ'm h? - M M; QçB i`W i - + ÁM + | i? i€M i?`M? B\ > ? - i`QM; H9+ M`v
?mv i Kç+? \ L; QÆB + | Q- T?•M æB M + ?O + € + ?ç i?•M €B
@ "ªM ç B M t€+ i?U+ F?¬M; + | - #`i [m€ M; QÆB çWM; [m M- M m M?Q i?O ?° æ'm
+ | i? M?Ä K€m M?"M Kç+? \ æ¶ GçT b„+ K†i ç°i M?B M i`Q i`M- H`K i?`M? pB M ?Q`M
F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i?`K M; ?o M?Ä K€m M?"M i?S+ Kç+?X h?O ?° æ'm h? - M ç
ç` p` ?Q`M; i?`i F?¬M; ; BªX L?QM; p b T?ÁM; M; W æ'm h? - M / B Kç+? tm`i ?B M
M?QÊ+ - içB / QÊB i bM? ?m®M; + U+ çQ M- + | i? ç2K + ?B ?mv i æ'm h? - M + O Kb
?Q`M; i?`i- b m F?B + | çQÊ+ æ'm h? - M ?mv i Kç+? / Q ç! F i?W ?Q`M; [mv MX
+ U+ F€ ?B K i?`v- M?QM; + kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; + | T?€i bBM? [m X
æ¶ GçT t9 / M? `ä`M; - i?O ?° æ'm h? - M M m i?`i + | HÁM; T? i`m`i- F?ª M, M; M?
F?¬M; T?ªB H` F?¬M; + | - K` H` `i HÈMX
@ "ªM ç B M KÎ` æ'm h? - M F i; BÈBX
S?•M æB M + ?O M!B ` - HB M Km®M b m`i HoM? i€K ; ½ >²M; u iQ i iB M p`Q ççB ç
@ J M!- t2K ` iY H½Q [m, ; •v F? | / X
æ¶ GçT T?šM ?"M + U+ F€- , p`Q + `K p [m•M + O KbM? ç½ t¬M; H M S?B GQM; bÆ
@ „i HçB æ'm h? - M ç B M H½Q i? - M + ¬M + ?Q i X L; QçB i`W M? [M; [m•M #BM? FB
H` Gw . "iX
L; ?2 çQÊ+ æ¶ GçT ` H M? - #®M ; ½ æ'm > Q`M; + QlM; ; Bª HB + M? m- ç`m / U+ ; B
æB M + ?O HQÈi [m X S?•M ç B M æB M + ?O #`i [m€ H` ç`m i¬M + QlM; ; Bª- K†+ / M
#®M ; ½ æ'm > Q`M; - M?QM; Km®M M?`i + Y ç€M? i M + kM; F?¬M; T?ªB / /`M; M?Q
@ GÈM K`i- / €K Î æ'm h? - M ç B M ; BQÆM; Q BX
J°i i M M K iQ i ; B`M / [- ç² / MM; + 9M; i i`QM; i v + kM; F?¬M; + ?9 w- iB M i v MûK
ç`m F?Q + ?ªv ` H`T iS+ T?€i ` - M; ? M? ?QÈM; p T?Q #®M p` æ'm > Q`M; + QlM
#®M p` ?Q`M; + mM; æ'm > Q`M; ç½ + MM; æ'm h? - M ç B M iQ iQ i ?¶M + ?B M içB H
J` i`QÈ+ ç B M i?l ç€K [mv M [mw + MM; pÈB + QlM; ; Bª iS i?•M pQÆM; K M; ç M- #
iK- ç m + | + ?9 i ?®i ?QªM; - M; QlB i?¬M; KBM? #„i ç-m HQ H„M; + | T?ªB i? v ç´B i
E iW ç!- æ¶ GçT- F?ªK K½ FûQ + MM; æ'm h? - M ç B M K•m i?mšMX o T?¬M G hmv
+ | #`i F€ #B m H° + MM; ?`M? ç°M; M`Q- K°i KU+ i?l Æ HçM? M?ç i M?bM i bM? i? X
?„M `ÆB p`Q i` M M; QlB Gw . "i- ç B K M`v- Gw . "i ç m `ä`M; X
@ h?•M T?"M + O i + ?Q + | #çQ H°- G hmv i S?QM; M^K KÆ + kM; b) F?¬M; M; ?
GQM; ç [m®+ - ?„M + ?9 w i M?`i ç`M? H` #lB p b i ; B i + ? i iS i?•M pQÆM; X
Gw . "i M; ?o M; ÈB- w MB K + kM; + ?Q iWM; + | `lB ç B [m G hmv i S?QM; - H9+ M`v
?„M + ÁM b®M; `lB F?ÄB S?B GQM; ç [m®+X

3jyX ZXe @ *?QÆM; 9jR, L?Ä J€m L?"M h?S+ J¢+?X

@ .WM; i vX

L?bM i?'v æ'm h?-M çB M iQ i +MM; #®M p` æ'm >Q`M; i?B ç'm F?¬M; M; Èi- `®i
H¢BX G9+ M`v G hmv i S?QM; imv i` im`B M?'i- M?QM; H` ç¢B M?•M p`iX G G
M?QM; i?U+ +?'i H` pB M i`QÎM; - +€B i?•M T?"M M`v H` +MM; æ'm h?-M çB M i
æB M +?O Î i`QË+ K†i ?„M ç m i?'T ?ÆM K°i çQ¢MX

L; ?2 i?'v G hmv i S?QM; H M iB M; M; ,M H¢B- M; QÌB /šM ç-m æ'm h?-M çB M iQ
#®M p` æ'm >Q`M; +QÌM; ;B^a +kM; F?¬M; /€K iB M b€i H¢B- H"TiS+ i`Î H¢B # M

@ æ m çWM; +| +½B M? m- ?¬K M v M m H` ?ÄB i?-M i çB M- ? i i?ªv ç m ;B Q
æ¶ G¢T- M; QÆB H` ?¼+ pB M G G M ?¼+ pB M- i iU M?B M b) F?¬M; ç +?Q M;
+?QM? H` æ'm h?-M çB M- M; QÆB ç½ iÈB i? K ;B ?ÄB i?-M i çB M- M M im•M
ibM? t`M; #`vX

G hmv i S?QM; H9+ M`v iÄ i?€B ç°- t2K ` H` K°i #° +¬M; #^M; - M?QM; pšM H` /U
+?O KÎ ` F?ªB æ'm h?-M F i ;BÈBX J†+ /M i?O ?° æ'm h?-M b) F?¬M; M?Ä K€m M
M?"M æ¶ G¢T H` ?¼+ pB M G G M ?¼+ pB M- ?ÆM M[ /MM; iQ i?€B T?| pB M i`Q
+?mv M p¬ +MM; X

h?'v G hmv i S?QM; M|B ` M?Q p"v- æ¶ G¢T +„M ` ,M; K°i +€B- M|B ,

@ >ªQ- p"v t2K K†i KkB G T?| pB M i`QÎM; - T?•M æB M +?O M; QÆB KÎ ` æ'm h?-
+kM; F?¬M; i? /Q æ'm h?-M çB M H½Q [m, +€+ M; QÆB •K i?-K i? Q i€+- +?9M; i
i?O ?° æ'm h?-MX

>ÆB /Q /U- T?•M æB M +?O ç€T SM; M|B ,

@ o"v i?b KÌBX

æ¶ G¢T +| +?9i /Q /U F?¬M; iB M- p¢M M?'i H½Q [m, FB ç°i M; °i ` b€i i?O- +kM;
?² H` M?bM i?'m i•K iQ æ¶ G¢T- E?ªK K½ FûQ F?) KoK +QÌB M|B ,

@ æ½ +?Q T?ûT ?Q`M; iY çB M ?¢ çB p`Q- #^M; M?B m M; QÌB +?SM; FB M- M|B M
Km®M M?Ä K€m M?"M i?S+ K¢+?- ?Q`M; iY çB M ?¢ +`M; F?¬M; +| HÌB M`Q ç M|

@ B M; mv M w- +kM; p`Q çBX

S?•M æB M +?O ?B M M?B M +kM; HQÌB bQ çQ- pW M?' + +?•M- /šM ç-m iB M p`

" M i`QM; ç¢B çB M- M; Q¢B i`W i?Ì T?KM; K°i T?Q iQÊM; æ'm h?-M FBK iQÊM; -
+| p`i ;bX T?•M æB M +?O iB M p`Q ç¢B çB M- #€B FB M æ'm h?-M FBK iQÊM; i`
/"v- i€K ;½ iQ i +kM; p•v [m M? +€+ T?QÆM; p` æ'm h?-M FBK iQÊM; çSM; H¢BX

a m ç| iWM; bÈB ç'm F?Q i`M p`Q- ç2K æ'm h?-M FBK iQÊM; # Q [m M?- ç'm F?Q
FBK iQÊM; iU M?Q b®M; H¢B p"v- F?¬M; M; WM; +| F?¬M; ;B M # ç°M; Î ?¢+? i•K
M?°M M?¢Q ` X \*€B F?¬M; ;B M # ç°M; M`v +`M; M; `v +`M; F`+? HB i- i`QM; ç¢B
#° i? ;BÈB M?Q T?€ i?"M? KªM? M?ÄX "¶M; M?B M- K°i ç¢Q [m M; ?Q ?Q K„i Î
H€M?- b m F?B [m M; ?Q #B M K'i- i? ;BÈB FB tm'i ?B M Î i`QË+ K†i K¼B M; QÌ

S?B GQM; ç [m®+ æ'm h?-M F i ;BÈB +MM; i?B M T?QM; ç [m®+ #€+? ?Q ;BÈB
ibM? +ªM? M?B m HQ¢B ?Q K`m t M? ç T K„i- #®M T?Q ç m H` K°i KªM? ?¬M €K
ç m H` [m€B i?¢+? ç€ HÎK +?ÎK- H`K +?Q M; QÌB i +ªK ;B€+ p¬ +MM; #` ç MûMX

@ GQ¢B +ªM? iQÊM; M`v- +| i? M|B `ä i•K +ªM? ;BÈB +?O- iQM? ibM? p` æ'm h?-
iQ`M #`i ç²M; - ?šM ç½ ;†T [m +€B ;b +U+ F€ #` ç MûM- #ÎB p"v +€B ;BÈB M`v +k

Gw ."i M?bM p`Q F i ;BÈB- +?d i?'v iB M p`Q F i ;BÈB- M; Q¢B i`W K¼B M; QÌB æ'm
T?K iY- G hmv i S?QM; +MM; KbM?- +kM; +?d +| # [mv M [mw +QÌM; ;BªX h`QM;

G hmv i S?QM; +MM; +€B æ'm h?-M +QÌM; ;B^a +?Q ?B M i?•M- i?U+ HU+ +O ?
 æ'm h?-M +QÌM; ;B^a F?-M; tm'i i?O + M i?B T- i`QM; F i; BÈB- ;B^aB [mv i G hmv
 @ h?m°+ ?¢ T?•M çB M æB M +?O S?B GQM; ç [m®+- F?~M +-m i?-M i-M ?B M i
 S?•M æB M +?O ?QÈM; p i`lB t M? +i + Q ;B¼M; M|BX
 a m MY M; ;v- i`QM; F?-M; ;B M- K°i +€B i? M? •K HQÌB #B M; H9+ M`v KÈB K M
 M?šM p M; H M,
 @ h`QM; pÁM; K°i M; ;v ? B H-M KÎ` F i; BÈB- M; QÆB Km®M H`K ;b\
 h? M? •K M`v T?ªM; T?'i iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç²M; i?lB p M; H M- H`K +?O
 +€+? M`Q T?€M çQ€M M; QlB M|B +?mv M Î +?¶ M`QX
 S?•M æB M +?O M; [F?Q +`M; i? K +mM; FQM?,
 @ h?-M i-M- #ÎB pb pW `²B M; QlB F i?W M; -B p` ?Q`M; ç S?B GQM; ç [m®+ M
 i?-M i-M K°i H-M M[ç`M? çQç iX
 @ J`T KçT FB pšM Hç+ \ æ½ M|B pÈB M; QÆB `²B- iB m iY FB T?9+ M; „M- p®M F?
 HçB +S F?-M; iBMX h?“i bU H` T?B M iQ€BX
 oW /Si HlB- K°i #|M; M; QlB tm'i ?B M Î i` M F?-M; X \*?d i?'v M; QlB M`v K°i i?•
 K†i +MM; K`m / ç²M; /çM; - +ª M; QlB H`K +?Q M; QlB i K°i HQçB +ªK ;B€+ +U+ F
 +ª T?•M æB M +?O +MM; K¼B M; QlB +kM; F?-M; Km®M +QlM; ;B^a i®B i, K M?Q p`
 @ L; QÆB +?QM? H` S?B GQM; ç [m®+ ?Q`M; iY- [mª M?B M H` ;B€ €Q i9B +ÆKX
 æ'm h?-M +QÌM; ;B^a €M? K„i +U+ F€ M?çv +ªK- M?bM i?šM; +~K v ?Q T?K+ æ¶ G
 i?QÌM; X
 @ >„M ç9M; H` ?Q`M; i`W æ¶ GçT çB M ?ç- K†+ /M içB G G M ?¼+ pB M M?B m M
 +kM; F?-M; +| çç i iÈBX h?m°+ ?¢ F?~M +-m i?-M i-M pb S?B HQM; ç [m®+ M?Ä
 im'M FB i F?€+ F i?W ?Q`M; [mv M- T?€i /QÆM; [m M; ççB S?B GQM; ç [m®+ X
 @ L; ;\ L?Ä K€m M?“M i?S+ Kç+?\
 æ'm h?-M +QÌM; ;B^a H-M; K`v M?, M HçB- HçM? HMM; M|B,
 @ L; QÆB +?Q `^M; - M?Ä K€m M?“M i?S+ Kç+? iMv w M?Q p`v b Q\ >W- im'M FB
 M?B m im'M FB i M?•M i`B M?Q p`v .B- ? B i M iB m iY M`v- +kM; H` S?B GQM; ç
 æ'm h?-M +QÌM; ;B^a €M? K„i #¶M; M?B M pW +?mv M- M?bM G hmv i S?QM; +M
 @ hçB ?ç T?| pB M i`QÎM; G G M ?¼+ pB M G hmv i S?QM; - ;†T [m i?-M i-M X
 hçB i`QÈ+ K†i æ'm h?-M +QÌM; ;B<sup>a</sup>- G hmv i S?QM; +kM; i?S+ i?lB /mv i`b i?€B
 @ G` M; QÆB b Q- iB m iY\
 æ'm h?-M +QÌM; ;B^a çQ €M? K„i +?mv M ?QÈM; M?bM Gw .”i- €M? K„i b„+ #ûM i
 M?bM i?'mX
 @ o¬ . M?iB m #®B- i?O i`+? ?° pB M E?ªK i?` ;B i°+X
 Gw .”i p K†i H½M? ççKX æ'm h?-M +QÌM; ;B^a- imv ?„M ?B M içB F?-M; +| F?ª M
 F?-M; T?ªB H` F?-M; +| çQÈ+ +?QM? FB MX
 @ L; QÆB +| HQçB i?U+ HU+ M`v K` H` o¬ . M?iB m #®B b Q\ h ?ÄB M; QÆB- M;
 [m®+ ? v F?-M; \
 *| w iS ;b\ *?šM; H) M|B M m M?Q KbM? H` M; QlB S?B GQM; ç [m®+- F?B M +?
 M?“M i?S+ Kç+? b Q\ Gw .”i i•K MB K pW ç°M; - +QlB M|B,
 @ E?B M +?Q M; QÆB i?'i p¼M; `²B- i ç M iW ççB i?-M ç [m®+ X

æ'm h? - M + Q`M; ; B<sup>a</sup> i`QM; €M? K„i [m^a M?B M i?'i p^¼M; - [m v ç - m çB - ?QÈM; T?
@ L; QÆB Km®M M?Ä K€m M?"M i?S+ K¢+?- +kM; T?^aB ibK` M; Q`B M?Q p"v- M; Q
+| B +| i? pW K„i ç•vX
G`B M"v æ¶ G¢T i?Q+? M; ?2- H"TiS+ iB T H`B M|B,

E?ªK F€ ?QÈM; T?•M æB M +?O +MM; #¼M M; QÌB G hmv i S?QM; i?B H - b m ç; +MM; ç€K ?° p Hv F? BX

@ Gw ."iX

*€B #B M +® M"v iÈB [m€ ç°i M; °i- G hmv i S?QM; M?bM Gw ."i- #®M K„i M?bM i? Hm" M +€B ; b M; Kv i` M; X

@ Zmª M?B M H" M; QÆBX

G hmv i S?QM; M; [F?Q b•K H½M? M|B,

@ E€i? "i i bÈK M M #B i- +?d H" i? "i bU F?¬M; i? iBM çQÊ+ - M; QÆB +ÁM /€K + +? iX

. M? iU Gw ."i- imv ç½ +€+? # M, K- M?QM; ç®B pÈB æ'm h?¬M çB M K" M|B- +kM æQÆM; w i?S+ çQÊ+ E?ªK i?` ; B i°+ +€B ; ¼B H" ?° pB M- +?QM? H" Gw ."i K" æ ç•v iQ" M HU+ çm' B ; B i- i' i +ª iQ i ç m p" M bS+ +?ì T?€i ç°M; X

æ¶ G¢T +?¢v tm®M; M9B- M?bM i? 'v +€B #B M +® M"v- +kM; çbM? +?d +QÊ+ #°X ?Q" M; i? 'i #¼M ?° p FB - M? 'i i? ÌB +ÁM F?¬M; +| F` T T?ªM SM; M M SM; ç®B i?

@ L; mv M #ªM +ÁM Km®M +?Q M; QÆB b®M; H•m p` B M; "v- M; QÆB ç½ M; ?o bÈK K i? M? iQ" M M; QÆBX

h`QM; ç²M; iY Gw ."i- iQ" M #° i? ; BÈB ç m F?¬M; +ÁM i²M i¢B- M?[M; v [m M i` M iB m çB K KÆ ?² + „i ?bM? - K" G hmv i S?QM; çQÊ+ tQM; iKM; F?m¬M K†i M? i K†i +O ? „MX

@ s2K ` ?¬K M v- +?9M; i M? 'i ç` M? T?ªB +| K°i M; QÌB tm®M; æ` M; K+X "i [m +? i M?Q p"v- M; QÌB FB - +| H) H" M; QÆBX

Gw ."i ç¬B K„i p¬ i" M b€i w- F?¬M; i? F?¬M; H`K +?Q G hmv i S?QM; bÊ ?½B- / çB M- ?Q" M iQ" M +| i? M|B H" i¢B i` M ç` #` M +O KbM? - M?QM; +ªK ; B€+ ?Qi i? S?QM; +U+ F€ F?¬M; i?QªB K€BX

@ G½Q ç¢B- i b) çSM; î# M M; QÆBX

h`QM; M; „M M; OB F?B T bÊ ?Q½M tm®M; - F?ªK F€ iÄ i?€B ç° M|BX

Gw ."i +| +?9i i` M M- ?QÈM; F?ªK F€ M? ; "i ç¬m- +kM; F?¬M; M|B ; b i? KX *QB T?Q # M KbM? - M?QM; bQ b€M? pÈB æ'm h?¬M çB M iQ i - i?U+ HU+ ç®B T?QÆ

L?QM; i' i +ª ç®B pÈB Gw ."i ç½ F?¬M; i`¼M; v m- ç®B pÈB Gw ."i K" M|B- i`QM; k hmv i S?QM; X h`B i ç /B i i`W ? „M- pb Gw L #€Q i?M- ; BªB [mv i ? i ? "m ?Q¢MX

@ G hmv i S?QM; - •M Q€M ; B[+?9M; i - M; QÆB +kM; çWM; +?Q M; QÌB p¬ i°B i? i K°i KbM? ; BªB [mv i- M; "M p¢M H" M çWM; H`K ` p¬ bdX P i M? 'i +?Q iÈB #•v ; B i ç` +? M?•M ç€M; ; B€X

G hmv i S?QM; +?d b® i?¬M; KBM? bB m + Q- iU M?B M b) F?¬M; #` HQ¢B i?O +?Q +?Q€M; p€M; ç¬m | +- H¢M? HMM; +QÌB- ç€T H¢B,

@ :B[+?9M; i - iU M?B M H" Km®M ?ªQ ?ªQ iQM? iQ€MX "i [m€ i F?¬M; p°B +M h?¬M çB M iU ?² +kM; +MM; M; QÆB M|B +?mv MX æ9M; F?¬M; \ S?•M æB M +?O

@ E?¬M; b BX

hmv i`QÊ+ K†i Gw ."i- T?•M æB M +?O +ªK M?" M çQÊ+ p¬ +MM; €T HU+- M?QM; i? ç [m®+ T?•M çB M æ'm h?¬M çB M- ? „M ç½ F?¬M; +| Hw /Q ; b HmB p T?Q b m,

@ Gw ."i +€+ ?¢- ?¬K M v M; QÆB i?9+ i?O +?` m i`|B- i?2Q #ªM çB M ç M ; †T æ'm M|B- M m F?¬M; - +?mv M ?¬K M v +?d bÊ F?| M|B `²BX

Gw ."i +kM; F?¬M; M;mv M w +MM; æ'm h?¬M çB M /•v /Q - çQÆM; M?B M F?¬M
F?¬M; Km®M içB i` M M; QİB #¼M ?¼H½M; T?Q [m€ M?B m i?U+ HU+X

@ h b) +?Q æ'm h?¬M çB M +€+ M; QÆB K°i +•m i`ª HİB i?Ä ç€M; - #'i [m€ çB m F
ç½X

@ æB M +?O +€+ ?ç- M; QÆB +ÁM ç M; +?İ +€B ;b\

G hmv i S?QM; M; [F?Q #¶M; M?B M b„+ #ûM,

@ æWM; [m M M, K ç; æ'm h?¬M çB M K M? H M? M?Q i? M`QX

L, K ç; æ'm h?¬M çB M i'M; çB M K M? H M? T?•M æB M +?O iU M?B M H`M?È`ä
?"M? imM; Gw ."i- æ'm h?¬M çB M +?B M ç M M; QİB +m®B +MM; - +kM; T?ªB M¶H
M`v- G hmv i S?QM; K M; ` ççQ K"i H M? æ'm h?¬M çB M # M, K i`QÈ+- w ç²H`F
>„M Km®M +?Q æ'm h?¬M çB M H`K T?€Q ?¬B- iB m ? Q i?U+ HU+ Gw ."iX S?•M

@ G T?; pB M i`QÎM; - Gw ."i +€+ ?ç iU ?²pb M; QÆB K`ç M S?B GQM; ç [m®+- #
M v imv i ç®B F?¬M; Hv F? B F?ÄB S?B GQM; bÆM- i?dM? G T?; pB M i`QÎM; v M
?"m i?mšMX

S?•M æB M +?O ç€ +€B #!M; + Q bm M`v- Gw ."i F?; 2 KB M; F?¬M; F?ÄB ;B m +Ê
+MM; æ'm h?¬M çB M [m M ? - +kM; F?¬M; +; i?U+ bU ?Á i?m"M- K`H`+`M; i? K

3jkX ZXe @ *?QÆM; 9jj, æçB E? B a€i :BÈB

hbM? i? #B M ?Q€ F€ HçM?Q i? - F?„T MÆB M?'i i?İB B +kM; F?¬M; +€+? M`Q
S?QM; iU M?B M H` ?v p¼M; æ'm h?¬M çB M tm®M; i v i`QÈ+- +?QM? KbM? M; Q
çB M H`K b Q F?¬M; M; ?o M?Q p"vX

Gw ."i ç²M; /çM; +kM; `ä`M; - p¬Hm"M KbM? ç®B T?; æ'm h?¬M çB M ? v H`G h
T?QÆM; F?€+ b) içQ i?"M? T?B M iQ€B +U+ HÈMX J`E?ªK F€+MM; ?°p +O ?„M
Hw /Q` i v i`QÈ+X *€B +K+ /B M [m, /`# i„+ M`v- ç m H`M; Q`B /U HB m +O K¼

@ > ? ? - Îç•v /B M +kM; çQÊ+ ç;X

*; #B M +®i?b +; +?mv M +Æ- æ¶ GçT iU ?²i?'v çQÊ+ K°i iB ?v p¼M; - [m v HçB

@ G T?; pB M i`QÎM; - Gw ."i- +€+ M; QÆB H`K b Q +ÁM F?¬M; ç'm pä\ G½Q hY ?Q
M€Q M?B i +kM; i®iX

@ h`QM; H9+ M`v æ¶ GçT i?S+ i?İB H, M t çBX

E?ªK F€ iS+ ;B"M F?B M i`€+?X

@ E?ªK F€ M; QÆB +kM; +?È ç„+ w çQÊ+ [m€ bÈKX

æ¶ GçT b„+ K†i i`¬K tm®M; - HçM? HMM; M;B,

@ L; QÆB +?Q `^M; - ?Q`M; i?'i T?ªB /U p`Q p`B +€B ?°p KÈB #ªQ p M iQ`M b
M; QÆB F?¬M; +; iBM iQÎM; çª#çB Gw ."i b Q- M m F?¬M; M?Q p"v- +?9M; i çB H

@ :B Q /`+? \ L; QÆB +; iQ +€+? b Q\

G hmv i S?QM; M?bM æ¶ GçT F?BM? KB i M;B- içB æ'm h?¬M ççB HK+ HQçB ç`
iQ +€+? M;B +?mv M- æ¶ GçT ,M +?ÆB i`€+ i€M; - i?"i bU F?¬M; H¼i p`Q +O T?€T
ççB M?•MX

@ h€K ;½ªM? p 5 L?Q i? M`Q\

æ¶ G¢T M? M?M; M|B` - i¢B +?mM; [m M? i?•M i? +O ?„M- H”T iS+ K°i ?²B F?-
?„+ ;BªªM? p ¸2K æ¶ G¢T # Q [m M?X

@ L;QÆB M;?o Km®M +€B ;b\

G hmv i S?QM; KdK +Q|B M|B- i€K +€B ?Q”M; i?’iªM? p - imv F?-M; ¸O ¸ ¸®B F
+Q|M; ;Bª- M?QM;ªM? p - [mª i?U+ ;B®M; M?Q +¶ K€v ;B i +?|+ - M?’i H” ?Q”M; i?
F?-M; i?’T- M?’i ¸`M? +ÁM iªB [m ?m’M Hmv M ¸†+ i?M- i€K M;Q|B HB M i?O- #
+ªK i?’v T?B M iQ€BX

@ L;QÆB +| i? +?Q i +€B ;b\

æ¶ G¢T ?ÄB p†M M|B- ?„M iU M?B M H” Km®M ?Q”M; [mv M M?’i- #’i [m€ ?Q”M; [
[mv i ¸`M?- G hmv i S?QM; +?Q ?ŠM +?Q ?„M ¸QÊ+X

@ h +’T +?Q M;QÆB #’i Hm”M +€B +?S+ p` ;b+O G G M ?¼+ pB M- i?-M; [m +?
HU+ +O +?QM? KbM?- +| i? ¸Q¢i H¢B S?B HQM; ¸ [m®+ ?Q”M; [mv M ? v F?-M
KbM?X

G hmv i S?QM; ` i v +kM; ?”Q bªM; - /MM; i?U+ HU+ G G M ?¼+ pB M- M m M?Q -
[mv M- t€+ i?U+ +| i? K|B +?”Q K°i ¸€K +Q|M; ;Bª- ¸ M H9+ ¸| H¢B i`H¢B ¸ ¸®
+?Q ?ŠM +| i? SM; T?| ¸QÊ+X

@ æ¶ G¢T- M;QÆB iQM? iQ€M +MM; G hmv i S?QM; ?ÊT i€+- ¸ ¸®B T?| i b Q\

Gw .”i bŠM; ;B¼M; H”K +?Q æ¶ G¢T p¬w i?S+ HmB p T?Q b m K’v #QÊ+- M?QM;
[mv M ?’T /ŠM- H”K +?Q æ¶ G¢T [mv i ¸`M? #Q [m€ ?Q€ HB mX

@ G½Q ¸¢B- ¸WM; i`€+? i p¬ibM?- H”M;QÆB +MM; F?ªK F€ F?-M; M;?o F?Q i
h?-M ¸B M- M;QÆB i?U+ +?Q`^M; i?U+ HU+ +O M;QÆB +| i? ¸®B T?| ¸QÊ+ G T
¸B M\

@ L;QÆB b) ?®B ?”MX

@ *| H) ©M? p - +ÁM +?| +€B ;b- t¬M; H MX

h€K ;½ªM? p ¸²M; HQ¢i ¸€M? ` HQ M ¸ Q +O KbM?- ¸°M; i€+ ¸ m M?’T M?”M; -
wX GQ M ¸ Q MÆB i v- i€K ;½ªM? p i?•M ?bM? #¶M; M?B M /B ¸°M; - #° T?€T [m
M?€v K„i ¸2K Gw .”i p•v [m M? Î# M i`QM;X ©M? p i?•M ?bM? +”M; ¸°M; +”M; M
i”M +MM; - ;B®M; M?Q K°i ¸¢Q i’K K”M ¸2M- ¸2K Gw .”i # Q T?O i`QM; ¸|X

@ >Q”M; i?’iªM? p - [mª M?B M H” +| p”B T?-M i?O ¸Q¢M- HQ¢B ?ÊT F„M”v +”M;
;Bª i?U+ HU+ i,M; H M K°i #”+- ¸’m F„K|K|ªQªQ K”t2M HŠM i”M T?€T p”M /KM;
¸Q¢M ?ÊT F„M”v- M?’i ¸`M? H” ?¼+ +Sm i?B M M?’•M- i?-M; KBM? T?B T?”KX

h•K MB K T?B i®+ +?mv M ¸°M; - Gw .”i i?•M Î i`QM; i’K K”M ¸2M- i?•M ?bM? H¢B
¸¢Q ¸’m F?Q T?ÁM; M;U M?Q +| M?Q F?-M; HQÊM H|i¢B [m M? i?•MX

æ`+? F?-M; ¸°M; i F?-M; ¸°M; - K”t2KªM? p M?Q i? M”Q` i vX

sQ+?X

J’v ¸¢Q #BM? F?Q i? M?•K- #m¬M; HÄM; •K +m®B i?”i /”B- i`QM; i’K K”M ¸2M K
K M; H|M; H€M? ¸ mªK ¸¢K i?’i b„+- i?2Q [m M; ?Q ?Q K„i im¬M` - Gw .”i +ªK i
¸²M; p€+? b„i F?-M; F?2 ?|K M; i?2Q +U+ M|M; ?QÊM; +?QM? KbM? €T #€+? iÊB
æ²M; iY #¶M; M?B M +Q`Ki H¢B- +?ŠM; #B i H9+ M”Q- S?€ h?B M FB K ¸½ ÎMÆI

@ æBX

" M i`QM; #¢+? b„+ [m M; ?Q - i?bM? HbM? im¬M` K°i KªM? ?mv i ?²M; - i?2Q G
iQ|M; ¸²M; p€+? b„i F?-M; F2 ?| #` +?ûK` K°i ¸¢Q H¶ ?’M;X J°i ;½ªM? p p¬i?
K”M ¸2M- #` K°i p i i?QÆM; b•m /QÈB #KM; - HK+ T?O M;k i¢M; ¸ m`ÆB` # M M
¸”M? HÁM; M?bM t2KX

>Q"MiQ"MF?¬M; +| #'i F€ K€M? F?|2- i?U+ HU+ M; „M ;¼M K" M? M? p¬ +MM;- H
H" K•v # vX

L?QM; M;mv +Æ +kM; F?¬M; ;B^aB i`W- Qi M?'i H" i'K K" M ç2M p•v [m M? i?•M Gw .
HMB #QÊ+X L?[M; +?¶ ç€M; bÊ +O ç€K^aM? p M"v- +kM; F?¬M; ?Q"MiQ"MH" i?
#¼M +?9M; F?¬M; +| +^aK ibM? M?•M HQ¢B- i, M?Q bÊ ?½B +MM; M?m M?QÊ+- K°
M"Q^aM? ?QÎM; w +?Q #¼M ?¼ +?B M ç'm- +?Q /M H" +|^aM? ?QÎM;- +kM; +?d +¬M
p¬ ibM? b„+ #ûMX

oW ` i v i ` bB m T?~K i?¬M #BM?- +kM; çO i?'v Gw ."i ç®B pÈB K'v +€B^aM? p
æ½ F?¬M; bÊ +? i- ç m +kM; +?d +| H"K +?Q #¼M ?¼ +? i KÈB H" i?O çQ¢M ;B^a
E?¬M; çÈB^aM? p T?€i ç°M; çÊi +¬M; FQ+? i?S ? B- ç'm F?Q `|i p"Q S?€ h?B M F
ç°i M?B M tQ v i`ÁMX

aB m T?~K i?¬M #BM? +MM; æ'm h?€M? +QÎM; ;B^ai?U+ HU+ +U+ ?¢M- H"K i'K K" M
K'v H-M- i`Î M M KÄM; K M?- ~M ~M ?B M ` i?•M ?bM? Gw ."iX *ÁM i?W #^av i M
HU+ +?®M; H¢B Gw ."i ç€M? b•m p"Q- +U+ HU+ €T b9+ i'K K" M ç2M- i?dM? i?Q^aM
b„+ [m M; ?Q X

@ h ?mv iX

J°i^aM? p K½M? [m€i K°i iB M;- #S+ ` K°i M;KK HÈM K€m iQÆB- T?mM H M i` M
iQÆB FQ+? T?€i- H"TiS+ i,M; p¼i K'v H-MX

@ >ÊTF„- >mv i^aM? +m²M; ç QX

"^av i? M? ?mv i b„+ HQ M ç Q i?®i M?B M `lBi v- ç M p"Q i?"M? K°i K^aM? ?mv i [n
çB- iMv i?2Q- i'K K" M ç2M H-M M[tB i +?ti- K°i H-M M[# Q T?O i?•M ?bM? Gw

@ ©M? p - ;B i M;QlB M"v- i'i +| i`¼M; i?QÎM;X

h?'v^aM? p iU ?² K°i H-M M[+?B K i?QÊM; T?QM;- æ¶ G¢T M?`M F?¬M; çQÊ+ ç

L?QM; i`^aHlB ?„M- +kM; F?¬M; T?^aB i? M? •K^aM? p - ?ÆM M[K€m iQÆB- K°i çO
M€i i`U+ iB T # v ç M i` M K†i +O ?„MX a m ç| æ¶ G¢T ?Q^aM; bÊ T?€i ?B M- ?„M
FB - +Æ ?² H" +MM; ?mv i M?K+ ;B Q ?Á - +,M #^aM T?•M F?¬M; ` i p" M;QÆBX L
`i M? M? ?QÈM; #®M T?Q # v ` - ?bM? i?"M? K°i ?²B KQ ?mv i M?K+X

@ *ÁM +?ì +€B ;b-

G hmv i S?QM; i` M K†i t i [m K°i iB bÊ ?½B- ?QÈM; p T?•M æB M +?O M; ?B K

G hmv i S?QM; i?"i bU M´B ;B" M- T?•M æB M +?O +kM; F?¬M; /€K +?ÆB ç€ #|M;
Gw ."i iU M?B M +kM; b) iB m ? Q F?¬M; Qi i?U+ HU+- M m M?Q F?¬M; i?W /`T
T?K+ H¢B- i€K ;½^aM? p +® ;„M; +?ŠM; T?^aB m´M; T?Q b Q\ S?•M æB M +?O F?
bÊK p" M bS+ +?ì T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X

@ s2K ` ?¬K M v Km®M ç¢B F? B b€i ;BÈBX

>mv i M?K+ KQ K" M;QlB +? i¢Q H" Gw ."i i` M M;QlB H¢B F?¬M; +| MY çB K K†
iÈM #B m H° F?B M +?Q ?„M i?Q¢i M?bM +MM; €+ K +kM; F?¬M; +| ;b F?€+ M?
ç°M; i€+- Gw ."i i?•M ?bM? ç½ ;B®M; M?Q [m, K}- i?m ?Q¢+? T?Q b m ?„M i€M? i

Gw ."i ?"M? ç°M; i?¬ #¢Q- M?'i i?lB H"K æ'm h?¬M çB MiQ i +^aK i?'v #'i M- #¼
/QÈB HQ¢B ibM? ?m®M; M"v- M;Q¢B i`W p¬ bd +?çv i`®B +? i` - +kM; +?d +ÁM
+? i €+ K i?B m MB M M"vX

L?B i ?mv i b¬B i`Q- Gw ."i ç½ ?Q"MiQ"MF?¬M; ç w i?U+ HU+ ?ÆM FûK- i?•M
i" M +MM;- ?Q"MiQ"MKÎ`°M; ` +¬M; FQ+?X

@ S?K+ K - S?K+ K i`"M T?€TX

S?•M æB M +?O i?'v Gw ."i i" M b€i æ'm h?–M çB M iQ i ;B®M; M?Q +?ûK /Q - F?–
M|M; - K² ?–B HçM? iQ M?Q ?ç i ç"m M; ,M F?–M; çQÊ+ `d` X

@ S?K+ +€B K M;QÆBX

Gw ."i i?•M ?bM? FûQ H K°i ççQ çQÌM; pÁM; +mM; [m, /`- S?€ h?B M FB K #S+ i?
.M H" T?•M æB M +?O K°i KU+ +ªM? ;B€+- M?QM; p•M #° i?•M T?€T +O Gw ."i i
M? M? +?|M; - +?d i`QM; M?€v K„i- M;mv M #ªM +ÁM ?ÆM KQÌB Kûi +–M; FQ+? ?
ç M i`QÊ+ K†i T?•M æB M +?OX

hB iB iBX

æ'm F?Q F?®M; +? F?–M; ;B M- T?•M æB M +?O /M b Q +kM; H" ç'm i–M +'T #"+
;B M;B K +–K i`QM; M?€v K„i #® F i` - b m ç|içB S?€ h?B M FB K +?ûK pĐ ?| i
G9+ M"v- i€K ;½ >²M; u ççB iQ i ?° içB # M M;QÌB T?•M æB M +?O ç²M; i?ÌB T?€i
?QÊM; Gw ."iX

@ h`Î HçB T?QM; +?QÎM; - tQ„M HU+X

J°i i v +–K FB K iB T iK+ +–M; ?QÊM; T?•M æB M +?O- i v FB F?–M; M;WM; ç€M
i€K ççQ M,M; HQÊM; ç²M; i?ÌB tQ„M ` M;Q"BX

sQ+?X

JkB FB K T?€i` i? M? •K H"K +?Q M;QÌB T?€i b–K- T?•M æB M +?O i?®B F?–M
h?B M FB K ç€M? p"QX

@ æB M +?OX

h€K ;½ >²M; u ççB iQ i i?'v T?•M æB M +?O ;†T MçM- +"M; F?–M; Km®M b®M; H–

@ G hmv i S?QM; - M;QÆB +ÁM F?–M; ` i v b Q\

S?•M æB M +?O +„M ` ,M; K°i +€B- i?•M ?bM? /B ç°M; - M;çM? b M? b M? i?Q€i F?
p B #` +„i M; M; ?ÆM K°i tQ+?- K°i +€M? i v T?ªB `ÆB tm®M; ç'iX

G hmv i S?QM; pšM F?–M; +| w tm'i i?O- K†i F?–M; #B m iB M?- HçB i?"T T?–M +?
ç°M; +O Gw ."iX

@ G T?| pB M i`QÎM; - KÌB M? M? ` i v çBX

h€K ;½ >²M; u ççB iQ i M?bM K°i +€B +€M? i v T?ªB #` T? #Ä +O æB M +?O- HB

@ Gw ."i- M;QÆB ?B M içB +?d +ÁM HçB #ªv T?–M i?U+ HU+X

G hmv i S?QM; `®i +K+ +?"K `½B KÎ KB M; ,

@ >B M içB ;B i M;QÆB- i ç½ +| i€K T?–M M„K +?„+- #'i [m€- pb ç +?Q M„K +?„
h?–M çB M i`ª i? K +€B ;B€ HÈMX

E?–M; b B- G hmv i S?QM; T?ÄM; +?WM; T?B i?QÌM; +?m~M t€+- Gw ."i i?U+ HU
T?–MX L?QM; G hmv i S?QM; T?ÄM; +?WM; F?–M; çQÊ+ +?QM? t€+- +?Q /M +?c
?„M +kM; imv i ç®B F?–M; +| i€K T?–M M„K +?„+ ;B i +? i Gw ."iX

@ æ'm h?–M çB M iQ i - i M; ?o +€+ M;QÆB +"M; Km®M i +MM; G hmv i S?QM; [

Gw ."i FB K T?QM; M?ªv H M- i`U+ +?d G hmv i S?QM; ,

@ G hmv i S?QM; - iB T M?"M p" M K M? çBX

æ'm h?–M çB M t€+ i?U+ F?–M; M; ?o K°i H–M M[H"K T?€Q ?–B +?Q G hmv i S?
H° p– iB M?- ç½ F?ÆB /"v F?–M; Q i iQ i T?ªM +ªK- t2K €M? K„i +O ?„M bQ pÈB C
.M b Q- ;B i +? i Gw ."i +?d H" K M? H M? æ'm h?–M çB M- +K i? K" M|B- M?[M
+kM; F?–M; K°i +?9i i?M ?"MX

@ h?b iÈB çBX

G hmv i S?QM; H¢M? HMM; +QÌB- i?•M ?bM? i?ŠM; H M- H M ç M K'v +?K+ i?QÈ

@ L L - +QB M?Q H" /MM; ? i K°i; B¼i ?mv i +m®B +MM; - i +kM; Km®M; B i +? i c
M; QÆBX

"€Q i?M i?ÌB F?„+ ç½ iÈB `²B- Gw ."i M; QÊ+ H¢B i`Î M M idM? i€Q- /` i?QÌM; idM
?mv i b¬B i`"Q #¶M; M?B M ?¢ tm®M; X

S?€ h?B M FB K T?QM; K² ?¬B p" K€m ç½ #` i?¬M #BM? i?m M¢T- iU ?² H" +ªK M
i?¬M #BM? iªM ` mv €T +?B HU+- H¢B F?¬M; +| MY çB K iB M; p M; X

@ h?Q HQM; iB M tm'i ?B M çBX

@ > ? - M; QÌB ?B m i X GQM; M[+?ŠM; M?[M; i`ª i?Q HQM; iB M +?Q i - +ÁM iB
i? M"Q- F?¬M; M; ?o iÈB Gw ."i M; QÆB +ªK i?'v +| # Q M?B m T?¬M M„K +?„+ +|

@ E?¬M; +|X

Gw ."i #bM? ioM? b•K H½M? ç M +U+ ?¢M,

@ L?QM; M; QÆB ?¬K M v T?ªB +? iX

3jjX ZXe @ *?QÆM; 9j9, ošM æ >„M *?¢v h?Q€i

@ *? +QÌB- /U p"Q +€B ;b M; QÌB +? i +?QM? H" i - H½Q #^M; ?[m- ç'm H•m M?Q p
#B i- B KÈB H" M; QÌB +QÌB ç M +m®B +MM; X

@ sQ+?X

@ S^M; X

h?Q HQM; iB M `®i +K+ tm'i ?B M Î i`QM; i v G hmv i S?QM; - iB M b Q F?¬M; M; V
tQ+?ô i? M? •K- K°i +´ i? M? •K # ç°M; F?m +? i€M ` X

@ "Èi M|B M?ªKX

h?Q¢B •K M?'i H¢+- M; QÌB FB K #¶M; M?B M ?ÊT M?'i- i`Î i?"M? K°i ç¢Q i" MªM
hmv i S?QM; X

æ®B i?O [m2M i?m°+ M?Q i? - i¢B æ'm h?¬M F i; BÈB +kM; i?Y [m - K°i +?B m M
H" F?¬M; ? ;B[H¢B- p¬ Hm" M H" bB m T?~K i?¬M #BM? ? v H" i?U+ HU+ +O #ªM

@ hÈB ç•vX

G hmv i S?QM; i?•M ?bM? p°B p" M; i?®B HmB- +´ i v F?¬M; M; WM; `mM `mM- i?Q
+€B i`Mv ?bM?- ?QÈM; Gw ."i +¬M; iÈBX

.mM; ?ÊT iB M T?€T i?Q HQM; iB M [mª M?B M mv HU+ ç¢B i, M; - Gw ."i Î p"Q i`M
#ªQ i`b iQ i? +¬M; FQ+?- M?QM; [m M? i?•M ;B®M; M?Q €T HU+ i?U+ +?'i- H¢B
K€BX

æ½ Gw ."i +ªK ;B€+ F?¬M; i?QªB K€B- +kM; F?¬M; H"K +?Q G hmv i S?QM; i?Qª
?bM? i`"M ` - G hmv i S?QM; #B M b„+- ç°M; i€+ i` M i v H" T iS+ i`b i` X

h?W /`T [m M? i?•M €T HU+ /WM; H¢B- Gw ."i K°i FB K +?ûK #´ ` - Q M? KÎ i?Q
?bM? p•v [m M?X

@ GQM; mvX

G hmv i S?QM; FBM? ?½B M|B- #^M; p"Q H`+? /mv i +O ?„M- +| i? M?bM ` Gw
M?QM; çB m H"K +?Q Gw ."i M; Q" B w Km®M +?QM? H" G hmv i S?QM; b m F?B
+?|M; i?m ?²B i?Q HQM; iB M- i v [mv i pW ç°M; - F?¬M; ;B M # ç°M; +m²M; ?½M

æ'm F?Q T?€T i„+ - ?B M M?B M H" w i?S+ çQÊ+ #^M; p"Q #BM? F?Q F?¬M; +€+? +? HQM; mv +?B HU+ Gw ."i T?€i ?mv- G hmv i S?QM; +® ;„M; /šM ç¢Q ç M ç'm F?Q T?€T i„+ +O KbM? p¬ ç`+?X æ'm F?Q T?€T i„+ p" M /KM; imv F?Q- M?QM; ç®B T?QÆM; M; Q¢B i`W /MM; ç'm F?Q T?€T i„+ ç®B F?€M; - +kM; F ibM? ?m®M; M"v- Gw ."i +, M #^M F?¬M; `^M? i?B i`B M HQM; mv +?B HU+X

G hmv i S?QM; iQM? iQ€M +?Q F?¬M; b B- Gw ."i i`W #Ä /MM; ç'm F?Q T?€T i„+ F?¬M; #B M T?€T SM; ç®BX >ÆM M[- i?U+ HU+ +O KbM? +?d +ÁM H¢B #^v i¬M T?QM; - F?¬M; +-M M|B +kM; #B iX

L; ?o ç M çB K M"v- Gw ."i F?¬M; F?ÄB +| +?9i M¬M M|M; - +QB M?Q KbM? +| i? Î ç M?Q p"v F iB T- +ÁM +| i?U+ HU+ ç®B F?€M; æ'm h?¬M çB M b Q\

æ'm F?Q T?€T i„+ HU+ HQÊM; H"K i`QM; F?¬M; ;B M F?¬M; M; WM; bBM? ` # ç° M; Q|B i?¬M T? +MM; #` +„M Mm®i pÈB i®+ ç° iB m ? Q +U+ M? M?X hU ?² H" i? hmv i S?QM; i` M K†i ?B M ?B M K°i iB KdK +Q|B ç„+ wX

*?Q /M H" +€+? t K'v +?K+ i?QÊ+ - ;B[F?¬M; i`mM; T?€T i„+ HU+ HQÊM; p +?¢F tm®M; - H"K æ'm h?¬M \*Q|M; ;B^ ç m t t i^M ` X

@ s2K ` +?d +| HB m K¢M; - M?`i ç`M? ç€M? iB TX

Gw ."i +U+ HU+ i?9+ /K+ ç'm F?Q- i`^B [m i?B M FB M F?¬M +?•m +Q|M; ?| - i? /QÊB +?•M +?"K `½B #QÊ+ ` K°i #QÊ+X æ'm F?Q T?€T i„+ ç®B F?€M; - bQM; T? HQÊM; - +?d H" K°i #QÊ+ M"v- Gw ."i HB M +^K ;B€+ M?Q i¢B # M i`QM; M? K i?¢

@ L; QÆB Km®M H"K ;b\ hU b€i b Q\ > ? ? X

G hmv i S?QM; i`QM; M°B i•K `MM; KbM? - M?QM; M; [F?Q H¢B F?BM? KB i p¬ +M Gw ."i çQÆM; M?B M F?¬M; T?^B M; ?o iU b€i- K" H" +® ;„M; i?m M?Ä H¢B F?Q^M ç2K F?¬M; ;B M i?m M?Ä H¢B i`QM; T?¢K pB- Gw ."i KÈB +| i? €T /KM; F ?Q¢+? i?•M KbM? i`^B [m HQM; HU+ ` M Hmv M iB M ?"M? K°i FQ+? HQDM; #¢B +•m i?C hU ?² w i?S+ çQÊ+ Gw ."i w ç²- G hmv i S?QM; ç²M; /¢M; +?"K `½B HmB p T?Q T?€T i„+ ç®B F?€M; - HmB p T?Q b m +U+ F€M; mv ?B K- ?ÆB +| b B H-K- F?| i` tQ„M i?¬M? K^M? M?ÄX

æ'm F?Q #^M; i®+ ç° FBM? M; Q|B iB m ? Q- i?2Q ibM? ?bM? M"v- +?d bÊ G hmv M?Q F?¬M; +ÁMX

Jm®M ç€M? T?€ +€B +K+ /B M # i„+ M"v- t2K ` F?¬M; +| M; Q¢B HU+ ^M? ?QÎM; i•K MB K tQ v M? M? - i` M M; |M i v /mM; ;BÈB # ç°M; - HQM; bOM; t Q t Q i?bM? i`mM; X

h`^B [m ?ÆM # M, K id Kd +?, M Mm¬B- t Q t Q ?B M i¢B HQM; /U+ i`B M F? B- ç½ i?|B F€i`QÎM; i?¬M? - ç½ +| i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; - +?d H" F?¬M; +| i`^B [m F? `¬M; H„K GQM; bOM; ?B M i¢B ç M i°i +MM; +'T #"+ ;bX

hU ?² w i?S+ çQÊ+ +?O M?•M ibM? +^M? F?¬M; ´M- t Q t Q pW ?B M i?•M- +?QM `²M; +?Êi ?B M- iW i` M + Q M?bM tm®M; G hmv i S?QM; i`M +¬M; tm®M; X s Q t M, M; w i?S+ çQÊ+ ç'm F?Q T?€T i„+ ;B Q +?B M- i`QM; F?¬M; ;B M HU+ HQÊM; +€B F?¬M; ;B M M"v- i?•M ?bM? i¢Q ` K°i +€B çQ|M; p^M; +mM; /mv M /€M; - K" hmv i S?QM; ç€M? tm®M; X

:B[F?¬M; i`mM; ç°i M?B M tm`i ?B M K°i +QM `²M; M?Q p"v- H"TiS+ çQ iÈB T?Q FBM? ?¬X

@ L; ?B i b9+X

G hmv i S?QM; ç M; iQ" M HU+ ç®B F?€M; F?¬M; ;B M T?€T i„+ Gw ."i- i?"i bU p¬
K°i FQ+? M?Q p"vX æ'm F?Q p" M +?mv M iÈB +U+ ?¢M- b m HQM; K°i ç¢Q ç'm F
Km®M +?¼B +SM; t Q t QX

P M?X

æ'm F?Q +€B +?„M #` ç€M? i?"M? p¬ b® KªM? M?Ä- t Q t Q ?bM? `²M; +kM; #` #„L

@ æB +? i çBX

Gw ."i [m€i H M K°i iB M; HÈM- i v [mv i # v ç°M;- i?9+ /K+ +U+ ?¢M ç'm F?Q F?®
+O G hmv i S?QM;X

E?¬M; ;B M M,M; HQÊM; i¢B /QÈB bU F?®M; +? ç'm F?Q T?€T i„+- ç2K p¬ ?bM?
M?Q F?¬M; +ÁM- Gw ."i ç½ ?Q" M iQ" M M„K ;B[+?O ç°M;- ç2K G hmv i S?QM; M?
i„+ +O KbM?X

æ®B pÈB æ'm h?€M? +Q`M; ;Bª [mv i ç'm K" M¡B- #` M?ûi p"Q i`QM; ç'm F?Q T?€
+K+ T?'M i?•M iQ€B +®iX

@ Gw ."i- M; QÆB H¢B i?„M; H-M i?S M?'i- #'i [m€ ç•v F?¬M; T?ªB i?U+ HU+ +O
bOM;X

L¡B tQM; H¡B M"v- i¢B F?¬M +MM; M,M; HQÊM; i?¬M T? X G hmv i S?QM; #¡T M
#B M i¢B i`QM; p¬ ?bM?X

hB m iY M"v `ä `""M; ~M /'m M?Q p"vX

æϕB #° T?"M M;QìB M;?2 çQÊ+ æ'm h?-M çB M +MM; G G M ?¼+ pB M / M? ç-m
+ K HÁM;- +kM; +?d +| i? €T +? iϕB #'i K½MX *| K°i ? B M;QìB FB m M;ϕQ [m2
#~K p" B +•m- M?QM; pšM i?"M? i?"M? i?"i i?"i t T?"M;- i?2Q /ÁM; M;QìB ?QÈM;-
Gw ."i i?m°+ p K°i b® M;QìB i?'T ;B¼M; H~K #~KX

>„M +kM; F?¬M; M;ì Î +?¶ M"v çKM; p"Q M;QìB +O æ'm h?-M çB M +MM; G G M
M;ì- M?[M; +QìM; ;Bª M"v ?QÈM; p T?Q +?QM? KbM? K" iÈBX >ÆM M[ç®B T?Q
ç½ M|B H M ç®B T?QÆM; ç½ H"K i®i +?m~M #`- ?Q"Mi Q"M +| i? çQ€M +?QM? Kb
F?Q iS+ +O KbM?- Gw ."i ~M i?•Mi ϕB b m HQM; K°i +€B i?•M ?bM? + Q HÈM- i
+?mv M ç°M;- iU ibK ç®B b€+?X

o M p M +Y ` p"Q FB Ki` +| K°i çB M bo +MM; K°i çϕB çϕQ bQ æ'm h?€M? +QìM
[m M?- iU M?B M +kM; F?¬M; i?'T ?ÆM +'T #"+ M"vX Gw ."i HϕB iU T?K- +kM; F?-
i? ç²M; i?ìB ç®B T?| K'v æ'm h?€M? +QìM; ;BªX

J°i +?B m M"v- M?'i ç`M? H" +?O w +O G hmv iS?QM; iB m iY FB X hQM? iQ€M
F?¬M; F?ÄB i•K bBM? FQM? M - M;QìB M"v +?QM? H" K°i M?•Mi BX

@ *| i? M? M? K°i +?9i ? v F?¬M;- G½Q hY F?¬M; +| i?ìB ;B MX

h`QÈ+ M;QìB Gw ."i H" K°i M;QìB iQÈM; KϕQ i?¬ H¶ M?bM ç°B M;k +?"K `½B M?9+
T?"M M"MX

hY v çB M bo +MM; çϕB çϕQ bQ FB Ki` M;?B K F?„+- +?Q /M H" ç®B pÈB M[iQM?
iBM? i çB m i` ç®B T?QÆM; ç'm F?Q im pBX æWM; M|B Gw ."i ?B Mi ϕB F?¬M; -
iÈB /`+? /mM; ç'm F„- M m Km®M HW /®B pQÊi [m FB Ki` +kM; F?¬M; T?ªB / /
+?9 M;?B K F?„+- i®+ ç° F?¬M; F?ÄB +| +?9i +?"K- M?[M; M;QìB F?€+ imv #'i K½
M?Q çϕB ?€M M"v K" i?¬BX

@ *•K KB M;X

L;?2 çQÊ+ i`QM; ç°B M;k +| M;QìB + M çªK /€K #'i K½M- iY #`Q çB M bo im´B i` i
" ` iY #`Q çB M bo pW [m€i M?Q i? - çϕB ?€M FB F?¬M; M|B +€B ;b- K¬B ç°M; M
T?€i ` •Ki? M?X

@ æ'm h?-M çB M- b€i F?Q i?"i HÈM [m€X

"¶M; i`QM; H9+ ç| - K°i +€B i? M? •K ?ÆB +| +?9i F?"M F?"M p M; H M- i? M? •K
i`QM; F?¬M; ;B M ç½ #` iY #`Q çB M bo [m€i i?€Q K" H†M; BK tm®M;- HϕB +| p
J¼B M;QìB F?¬M; F?ÄB [m v ç-m M?bM HϕB- +?d i?'v- K°i M;QìB [m-M €Q K°+ K
+m°+ # Q M?B m- H½Q M?•M M?Q ?ϕ+ ;B[#¬v ;" çSM; Î MÆB ç|X G½Q M?•M M"v
+U+ F€+ Q HÈM- p K†i M T;'T #B m H°` ` i M?B mX

@ G½Q M?•M M;QÆB M|B +€B ;b\

@ h M|B- æ'm h?-M çB M b€i F?Q i?"i HÈMX

@ *•K KB M; +O M;QÆB HϕB +?ì FB Ki` - t2K M;QÆB b„T +? i ;B"- i F?¬M; +MM

@ L m F?¬M; i?b i? M"Q\ o`B M,K F?¬M; i?'v- +€+ iB m iY æ'm h?-M çB M HϕB i`
B

h?Î /`B K°i iB M;- M?QM; HϕB ~M +?S +ªK ;B€+ p¬i"Mi M; i?QÆM;X

G½Q M?•M M"v t2K ` +| +?9i F?¬M; çÆM ;BªM- Gw ."i i`QM; M°B i•K pmB p - p` ç€
/ - M;QìB M"v ?Q†+ H" F?¬M; Km®M b®M;- ?Q†+ H" F?¬M; +| ç æ'm h?-M çB M p
ç½ `i ;B"- HϕB F?¬M; +| MY çB K FB M M?šM- i?'v F?ª M,M; +`M; HÈM ?ÆM K°i
æ½ #` F?B m F?Q+? M;?B Ki`¼M; M?Q i? - iY v çB M bo ç•m +ÁM M?`M çQÊ+-
M?•M çB iÈBX

@ L;QÆB H" B\ .€K F?B m F?Q+? æ'm h?-M çB Mi X

@ "ˆM; M; QÆB- iU ?² +ÁM +?Q çO iQ +€+? ?ÄB i p'M ç M"vX
 G½Q M?•M M; [F?Q F?¬M; +| MY T?¬M +ªK iB M?- iU ?² +QM K„i +kM; F?¬M; Km
 bo i`QÈ+ K†iX
 L?Q p"v- iU F?¬M; +| [m€ M?B m HìB ç M|B- i` M +€M? i v hY #`Q çB M bo ç'm F
 ;B M; `°M; ` - +?KT p"Q M; U+ H½Q M?•MX
 "ˆM; HQÆM; i•K K" M|B- i`QM; HÁM; iY v çB M bo +kM; F?¬M; +| b€i w- +?d H" Km
 M?[M; M; QìB F?€+ bBM? i?` T?B- K°i i`ªQ M"v imv ~M +?S ç'm F?Q +?B HU+ K¢M
 +?¶ v m ?¢B +O H½Q M?•MX
 a m K°i F?„+ - +?d i?`v H½Q M?•M ;BÆ i v H M- ç°M; i€+ FB HQÈi M? M?Q H" tm
 /` +?QM? H" +?¶ M"v ç°M; i€+ # v #'M; - iY v çB M bo iU M?Q H€+•v #` +?'M ç°M;
 HU+ +ÁM F?¬M; +| ç¢i iÈB M?'i / M? çB M bo H" +ªM? ;BÈB æ'm h?€M? +QìM; ;Bª-
 HU+ ç'm i¬M i€K iBM?- #` M; QìB ç€M? +?Q # v #'M; M?Q i? - iY v çB M bo i`QM; H
 @ *€+ - +€+ ?¢ ç M i°i +MM; H" B\
 hY v çB M bo M; [F?Q H" T iS+ +mM; FQM?- ´M ç`M? i?•M ?bM?- ?QÈM; H½Q ;Bª i
 G½Q ;Bª pšM +•m M|B FB ,
 @ "ˆM; M; QÆB- +ÁM F?¬M; tSM; #B i`äX

3j8X ZXe @ *?QÆM; 9je, æªQ hB M *?QM? h?S+

a m K°i +?B m- H½Q ;Bª M|B` M?[M; HìB M"v- w iS ?"K t9+ ?Q" M iQ" M #'i ç²M; X
 çBM?- M?QM; MY +€B +€B `„K +kM; F?¬M; +| T?|M; - i`WM; H½Q ;Bª K°i +€B- tQ
 @ > ? - ç¢B F?Q€B M?•M i•K- ç¢B F?Q€B M?•M i•KX
 L?Q H" bÊ M; QìB F?€+ M; ?2 F?¬M; çQÊ+ - Gw ."i HÈM iB M; K|B iQ H MX
 L; "M p¢M HìB M`M? ?|i F?¬M; K†+ - #` Gw ."i F?2M M?Q p"v- H½Q ;Bª FB imv pšM
 K†i- F?¬M; F?ÄB H°` K°i iB ç„+ w F?| +| i? T?€i ;B€+X
 @ L?QM; H½Q hB M bBM?- M; QÆB ? v H" i` M? i?O i?ìB ;B M M; ?o +€+? `ìB çB i
 M M ç„+ i°B- ç„+ i°B #¼M ?¼M?'i ç`M? b) H¼i p"Q i`ª i?M p¬iB M?X
 Gw ."i çB` T?Q i`QÈ+ +?•M i?`M? M?„+ M?îX
 @ >WX
 G½Q ;Bª iW i`QM; H´ KkB T?€i` ?W H¢M? K°i iB M; ,
 @ L m H" bÊ #¼M ?„M- i +¬M ;b T?ªB ç„+ i°B #¼M ?¼X
 G½Q hB M bBM? +| i? iÈB i? "i H" ç9M; H9+ - M m F?¬M; +| K°i +QÈ+ M?Q p"v- ?¬
 H" +| çB K F?¬M; #B i H"K M?Q i? M"Q [m X æ½ +| M; QìB tm'i ç¬m- F?¬M; HÈB
 +?QM? KbM?X
 @ æ½ F?¬M; bÊ ç„+ i°B- H½Q hB M bBM? +ÁM î MÆB M"v b„T t T +€B ;b- b) F?¬M
 "` Gw ."i K°i FQ+? M?Q p"v- H½Q ;Bª FB iU ?² H9+ M"v KÈB F`T T?ªM SM; - ç9M
 M"v +?ìM; QìB iB K iÈB i" M +Y b Q\
 @ h Km®M M?bM æ'm h?¬M çB M +| i? H"K` +€B ;b +´ [m€B >W- çB i?b çBX
 h?Q€M; +?2 /'m i?Q€M; t'm ?´ - H½Q ;Bª ?'i H M €Q #`Q- M; M; M?B M ?QÈM; M; Q
 G9+ M"v- iY v çB M bo ç½ K M; i?2Q #¼M M; QìB ?„+ v çB M bo tm'i ?B M îM; Q`B i
 iY v çB M bo p°B p" M; +?d p"Q M|B,
 @ *?QM? H" ?„MX

>„+ v çB M bo /M b Q i`-K´M ?ÆM M?B m- M;?B K i9+ ç€M? ;B€ H½Q ;Bª- i?´v ?„
i`Q- ç®B K†i æ´m h?-M çB M iS ç¢B çB M bo- ç9M; H` K†i F?¬M; ç´B b„+ - ?Q`M iO
ç p`Q K„iX

@ *€+ ?¢ H B H`+? ` b Q- p b b Q ç®B pÈB æ´m h?-M çB M i #´i FQM?X

*?d bÊ H` iY v çB M bo M|B F?¬M; Qi HÌB €+ w- H9+ M`v ?„+ v çB M bo M;[F?Q +|

@ æ´m h?-M çB M iY v ;B€T çB M bo- ?W ?W- i?“i HÈM b€i F?QX

æ®B pÈB iY v çB M bo- H½Q ;Bª ?B M M?B M +kM; p¬ T?€T #Ä [m - K°i # M iBM?
HU+ +O ç®B T?QÆM;- K°i # M /m¶B ` i v T?ªB F?) pm®i +?ÁK `•m M;•M b„+ +O

*€B M`v ç°M; i€+ çÆM ;BªM- Gw .”i +?9 w iÈB iY v çB M bo H¢B #B M b„+ - i`QM; €
F?| +| i? +?2 /´mX Gw .”i +?mv M ?QÈM; H½Q ;Bª- /Á tûi +kM; H` F?¬M; F?ÄB +ª
i?bM? HbM? +| b€m M;|M i vX *€B M;|M i v ç†+ i?M M?Q i? +| i? i?´v çQÊ+ - M;|M
i v +ÁM Km®M i?QM /`B ?ÆM p`B T?-MX

a€m M;|M i v\ *?ŠM; H) H` b€m +?d çªQ iB M\

@ h?b ` H` çªQ iB M +€+ ?¢X

>„+ v çB M bo +® iU i`M ç`M?- i`QM; ;B¼M; M|B H¢B i?B m p`B T?-M bŠM; ;B¼M

@ æ½ #B i `ä / M? ?`Q #´M iB M- æ´m h?-M çB M iB m [m,- +| TªB H` +ÁM Km®M

@ E?¬M; /€K- +?9M; i H9+ M`v FB K i` +kM; H` #„i #m°+ - H` p b i`mv i bK K°i +€B
æ´m h?-M çB MX L m H` çªQ iB M +€+ ?¢- +?¶ ç„+ i°B FQM? tBM i?¬M; +ªK M?B

@ >WX

a€m +?d çªQ iB M +kM; F?¬M; M?B m HÌB- ?W K°i iB M;- M?´+ +?•M #QÊ+ çBX

@ *?Ì K°i +?9i-

>„+ v çB M bo i?´v b€m +?d çªQ iB M #QÊ+ çB- H¢B p°B p`M; [m€i #ªQ M;QM; H¢B

@ sBM ?ÄB çªQ iB M H` iW ç•m- H¢B Km®M çB ç•m \

@ L;QÆB [mªM çQÊ+ b Q\

@ h¢B ?¢ iU M?B M H` F?¬M; t2M p`Q ?`M? imM; çªQ iB M- +?d H` +| T?-M +| +?
i`QÊ+ çªQ iB M i¢B E?m E?„+ ?¢T +®+ ?B M i?•M- H9+ M`v H¢B iW ç•m K` ç M\

E?¬M; i®i- Gw .”i i`QM; M°B i•K +ª FBM?- +?QM? +?O ç M i?,K- bU i bM? H-M i`Q

Zmª M?B M- M;?2 ?„+ v çB M bo M|B M?Q p`v- b€m +?d çªQ iB M H`T iS+ /WM; #Q

@ h?9B H„K- #´M iB M F?B M`Q çB [m E?m E?„+ ?¢T +®+ E?m E?„+ ?¢T +®+ M
+O #´M iB MX

@ E?¬M; +| çB [m \

>„+ v çB M bo H` ?¢M; i?¬M; im - pÈB / M? p¼M; HK+ +?d çªQ iB M- M m M?Q H9+
+¬M; hBM? HBM? i°+- H9+ M`v ?€ +| w iS T?O M?“M- ?ÆM M[M?bM Mûi K†i +O
;†T K†i [m ?„MX L?Q p`v- GK+ +?d çªQ iB M;†T Í E?m E?„+ ?¢T +®+ FB ?B M M

”i [m€ #`M;Q|B HW /®B- HQ¢B +?mv M M`v +kM; i?U+ bU F?¬M; +| +€B ;b pBM?
`ä- +kM; F?¬M; +| iB T iK+ /•v /Q M[ - M;QÊ+ H¢B iY v çB M bo im´B i` - +QÈT H

@ æªQ iB M H¢B /€K H`K F?¬M; /€K +?`m- M;QÆB M;`v ç| i¢B E?m E?„+ ?¢T +®+
K†i KkBM;QÆB- F?¬M; +| iB T iK+ iB M +¬M; hBM? GBM?- ?W- ç•v +kM; F?¬M; T

;Bª tSM; ç€M;X

@ > ? ? - çB [m i?b i? M`Q- F?¬M; +| çB [m i?b i? M`QX E?¬M; M;?o iÈB #´M
`M iQ+? # KQÆB M,K- +kM; F?¬M; +| M;Q|B M?È iÈB #´M iB M M?Q p`vX

@ æªQ iB M +€+ ?¢X

>„+ v ¢B M bo M|B b M; +?mv M F?€+- ¢½ ?ÄB iÈB +?O ¢ H9+ Mˆv ?„M [m M i•K M

@ *| i? +?Q i¢B ?¢ #B i- ¢ªQ iB M +€+ ?¢ H-M Mˆv ¢B E?m E?„+ /½v M9B- w Km®

@ *€+ M; QÆB [mªM ¢QÊ+ b Q\ hB M ¢ªQ #m²M #U+- M; ?2 M|B E?m E?„+ ?¢T +®+ bo iB m iY- M; QÆB [mªM ¢QÊ+ b Q\

L? 'i ¢¢B ~M i? +QÌM; ;Bª #¶M; M?B M tm' i ?B M Î æ' m h? -M ¢¢B HK+ - iU M?B M ;BªM M?Q p"v- M?QM; HK+ +?d ¢ªQ iB M F?¬M; +?`m M|B `ä w ¢`M? - ?„+ v ¢B M [m€ pšM +?mv M i®i- i®B i?B m pšM +| ¢ T?ÁM; X >„+ v ¢B M bo +?„T i v i?B H M

@ æªQ iB M F?¬M; +?`m M|B ` - i¢B ?¢ +kM; F?¬M; ûT #m°+X *?d Hˆ *?d Hˆ i¢B ;BªK ¢Q ¢ªQ iB M- i¢B ?¢ MˆQ /€K t€+ ¢`M? H9+ Mˆv M; "B Hˆ +?•M +?QM? ¢ªQ iB

G¬M; Kˆv #¢+? M; •M M?ûQ K°i +€B- HK+ +?d ¢ªQ iB M M|B,

@ L; QÆB Km®M M?Q i? MˆQ\ô

@ sBM i?S +?Q i¢B ?¢ K¢Q Km°B- i Km®M FB K i` K°i +?9iX

@ L; QÆB Km®M M?bM K°i +?9i i v +O i +| b m M; |M i v +| T?ªB F?¬M; X >W- i®i-

GK+ +?d ¢ªQ iB M +?"K `½B pQÆM i v ` - `ä `ˆM; i v T?ªB HˆT iS+ pšv ` i¢B i`QM

@ h iÈBX

GQ¢B bU iB M? Mˆv- ¢QÆM; M?B M F?¬M; i? HˆK T?B M ?„+ v ¢B M bo- iY v ¢B M HB M +?¢v iÈBX

@ E?¬M; i?

>„+ v ¢B M bo M? M? iB M; /WM; H¢B- M?QM; ?B M M?B M Hˆ [m€ Km°M- iY v ¢B M +U+ M? M?X L?QM; ?„M `i M? M? M K ¢ m F?´- i?•M ?bM? H M ¢ M i`QÊ+ K†i H +SM; H¢B- b m ¢| #B M b„+- ?B M ` i?¬M b„+ +U+ F€ i?®M; F?´X

@ X

>ûi i?ªK K°i iB M; - iY v ¢B M bo ¢½ # v `Èi ` M; QˆB- i`QM; F?¬M; F?Q HQm H¢B

@ æ² F?¬M; #B i b®M; +? iX

GK+ +?d ¢ªQ iB M ?W H¢M? K°i +•m- #ÎB pb +| b€m M; |M i v- HK+ +?d ¢ªQ iB M i M?" +?"Q ¢|M- +ÁM M?Ä +ˆM; M?"M M?B m HÌB i`Q T?9M; X GK+ +?d ¢ªQ iB M +? M?Q i? - /€K i`QÊ+ K†i tQM; ?¬ F?¬M; T?ªB Hˆ F?¬M; +| - +?d Hˆ tQM; M; QÌB ?¬ M M; QÌB +? iX

hY v ¢B M bo bÌ +€B M; ?`+? H•M Mˆv- +QB M?Q Hˆ ?„M F?¬M; K vX J v Kˆ HK+ +?d M m F?¬M; i€M? K¢M; iY v ¢B M bo +?„+ F?¬M; +ÁMX

o®M i?U+ HU+ +O iY v ¢B M bo- K°i FQ+? +kM; F?¬M; +| HU+ ?QˆM i?O M?Q p"v- M? 'i ¢¢B ~M i? +QÌM; ;Bª- H¢B ¢®B pÈB ?„M K°i +€B p½M #®B M; M; M?B M ` i v

@ æªQ iB M- æ' m h? -M ¢B M p¬ iB M? t9+ T?¢K iB M mv- M?QM; ¢ªQ iB M ¢°M; i? F?¬M; T?ªB bÊ T?B M T?S+X

h¢B i`mv M i®M; +?WM; i`,K M; QÌB- æ' m h? -M ¢B M ¢B M bo #` M; QÌB i K°i FQ+? F?€ HÈM- M m M?Q F?¬M; ¢ÁB H¢B- æ' m h? -M ¢B M iW M v p b m +ÁM i? i¢B æ M; QÌB b QX >„+ v ¢B M bo imv i`QM; M°B i•K i?¬K i`€+? iY v ¢B M bo H¶ K½M; - M /•v- F?¬M; T?€i ` F?¬M; ¢QÊ+X " +€B ¢B M bo- ?ÆM M[~M M9T i`QM; #|M; Hˆ bQ- M m i?"i ¢°M; i?O- ?„+ v ¢B M bo +kM; +?Q +?„+ F?¬M; +| T?¬M i?„M; X

h`QM; H9+ iY v ¢B M bo #` ¢€M? # v- ?„+- #¢+? - ?²M; i K ¢¢B ¢B M bo i?•M ?bM? ;B€+ ¢2K HK+ +?d ¢ªQ iB M p•v [m M? Î i`QM; X

L?bM i?'v +'T #"+ +QÌM; ;Bª #U+ M"v i` M? ç'm- i`mv M i®M; ç¢B çB M ç€K M; QÌ
iS+ ;BªB i€M- i`®M` F?ÄB i`mv M i®M; pB MX Gw ."i çQÆM; M?B M +kM; F?¬M
i?2Q HQ¢M M; QÌB +?ªv` F?ÄB i`mv M i®M; çB MX hmv ?„M +kM; Km®M M?bM K°
+MM; +| +?¶ ?ÆM M; QÌB ;bX

_ F?ÄB i`mv M i®M; pB M- # M M; Q" B +?QM? H" imv i H M; i?"M? T?²M?Q M€Q
M"v H M; i?"M? i¢B ç€K +QÌM; ;Bª ç€M? M? m +? i b®M; i¢Q i?"M? ?Q? Q M?Q i?
F?¬M; +® çQÊ+- i®i M?'i H" HK+ +?d çªQ iB M +MM; ç€K çB M bo ç m #` tY Hw ?Q

h?Q€i Hv ?B K +ªM?- pb F?¬M; Km®M T?€i bBM? i? K bU +®- Gw ."i i¢B i` M çQÌ
?QÊM; E?m E?„+ +?¢v ;'TX

hQM? K°i M; "v- M m M?Q M; U F?¬M; T?B ?"M?- #'i [m€ H" ? B # M; "v H° i`bM?- M
` - ç½ H" +QÌM; ;Bª iK i" T- æ'm h?-M çB M M?'i ç`M? b) i¢B #®M T?Q #® i`Q M
F?„T MÆBX *?Q M M ç M iQ" M- +kM; M; ²B t2 M; U i?b Qi M; QÌB +?9 wX

h` M çQÌM; çB- [mª M?B M M?bM i?'v F?¬M; Qi +QÌM; ;Bª F i#¢M?QÈM; p E?m
çQÊ+ iBM iS+ K" ç M t2K M€Q M?B i- +| H) +ÁM M; ?o Km®M +?B K +?9i iB M M; ?

s2 M; U +?¢v p°B MY M; "v- ç M K°i iÁ i?¬M i` M; - t T?m ç m HÁM; M?bM M; U
."i M|B,

@ E?€+? [m M- i`QM; i?¬M +| K°i iÁ iYm [m€M- F?¬M; #^M; M; ?d M; ÆB K°i +?9i-
#^M; F?¬M; +?¢v tm®M; M?Q p"v- +QM M; U +| i? F?¬M; +?`m M'BX

Gw ."i ;"i ç-m M|B,

@ æÆM ;BªM +?9M; i +MM; M? m ,M K°i +?9i ;bX

L¬M; i?¬M iYm [m€M +U+ F€ çÆM bÆ- #'i [m€ +| K'v ;B M i?¬T?ÁM; X "'i [m€ #îB
H¢B iYm [m€M H¢B +| p" B T?¬M bBM? w- H m +Ä T?Q /QÈB i` M #"M K†i ;? - M;
çB K +?O ?'T i'T T?K+ i?`X

Gw ."i M?bM HQÈi [m - F?¬M; F?ÄB ? B K„i iÄ b€M; - +?d i?'v T?Q /QÈB H m +Ä-
+?B K K°i +€B #"M- i` M #"M K°i #-m `QÊm iY M; ¼+ iBM? bªQ T?B i?QÌM; - ?B M
iYm [m€M +| i? H'v` çQÊ+X

G½Q ;Bª M"v- çQÆM; M?B M H" HK+ +?d çªQ iB MX

Gw ."i K°i çQÌM; çm' B i?2Q- +QB M?Q H" i®+ ç°`'i M? M?- F?¬M; M; ?o iÈB H½Q
/Q - +?ŠM; M?[M; +| i? i?Q€i i?•M- +ÁM +| i? iÈB i`QÊ+ K†i +O KbM?X G½Q ;B

JdK +QÌB- Gw ."i ?QÈM; HK+ +?d çªQ iB M çB iÈBX

@ æªQ iB M +€+ ?¢- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ +| i? îi`QM; M"v M?bM i?'v M; QÆB- t
`'i b•m /-vX

L; ?2 çQÊ+ M; QÌB KÌB ç M- HK+ +?d çªQ iB M ç€M? ;B€ Gw ."i K°i +?9i- ?B M M?
iB m iY M`M? M¼i [m +?QM? KbM?,

@ h?b` - M; QÆB +kM; Km®M +?¢v iÈB E?m E?„+ ?¢T +®+ b Q\

@ æªQ iB M i?'v i ;B®M; F?¬M; \

@ L?Q +€B ;b\

@ L?Q H" i? K ;B M€Q M?B iX

GK+ +?d çªQ iB M H9+ M"v KÈB M; ?B K i9+ M?bM Gw ."i- iU ?² ç®B pÈB M; QÌB i
L? M?"M; ?ÈT K°i M; KK`QÊm,

@ hB m iY- i?U+ HU+ +O M; QÆB +kM; F?¬M; FûKX

oÈB i?•M T?"M HK+ +?d çªQ iB M +MM; i`bM? ç° ? K K ç®B pÈB `QÊm- Gw ."i çQ
F?¬M; Mm®i HÌB- M?QM; Zm2+F2 i`[ ?¢T +®+ ç€M? +m°+ ç'm K M; iQM? i`¼M; ç¢
çB K bÆ b~vX hmv M?B M Gw ."i ?B M i¢B `i Km®M i`Î H¢B ?¢T +®+- M?QM; pšM
@ oB + +O æªQ iB M- H" pB + +O i¢B ?¢- M?B m M?•M i?O M; "B i?B i H" T +kM;
iB M çB i?¬BX
@ hB m iY pšM H" F?¬M; v M HÁM;- > ? - F?¬M; b Q- M?Q p"v +?9M; i çB i?¬BX
GK+ +?d çªQ iB M M|B tQM;- ç½ M; U F?¬M; K" çB- Gw ."i pSi tm®M; /QÈB p" B K E
GK+ +?d çªQ iB M ?QÈM; E?m E?„ + ?¢T +®+ # v ? B ;Bì- T?QÆM; ?QÈM; #¶M; i
æ¬M; L K- Gw ."i +kM; F?¬M; `ä i`QM; ?² H¬ ?„M Km®M H"K +€B ;b- +kM; ç" M? T?
" v ?ÆM iB M; ç²M; ?²- +?d i?'v K°i iÁ i?"M? i`b tm'i ?B M Î i`QÈ+ K„i- iÁ i?"M
+kM; +| p" B p¢M M?•M F?~m- #®M T?Q M9B p•v [m M?- K°i +QM b¬M; HÈM iW M I
:-M ç M M; Q" B i?"M?- HK+ +?d çªQ iB M iU ?² +kM; F?¬M; Km®M FBM? ç°M; M;
tm®M;- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K çB H M T?Q i`QÈ+X
@ æªQ iB M- ç•v H" +€B i?"M? ;b\
Gw ."i F?¬M; F?ÄB iÁ KÁ ?ÄBX
@ o¬ . M? i?"M? M?ÄX
@ o¬ . M? i?"M? M?Ä\ *?ŠM; H) i`QM; M"v +| ?ªQ iYm\
@ >ªQ iYm i?"i F?¬M; +|X
o¬ Hm" M Gw ."i M|B #|M; M|B ;B| - HK+ +?d çªQ iB M +?d H" +® H°M; ?mv M ?Q-
i?"M? M?Ä- HK+ +?d çªQ iB M çB /¢Q- T?QM; i?€B M?"M M?½- +°M; H"K +?Q M; Q
æB /¢Q MY M; "v- HK+ +?d çªQ iB M H9+ M"v KÈB çB p"Q K°i ;B M iYm [m€M- i" M i
hB M +ÁM b®M; `i #B i ?QÍM; i?K- F?¬M; #B i ?„M i¢B óhB M çªQ ô +€B ;b ;¼B H"
@ æªQ iB M- M; QÆB +MM; K i?"M? i?"M? +?O `®i +m°+ F i tm®M; +€B i?M ?"M ;I
GK+ +?d çªQ iB M ? ? +QìB,
@ L; QìB im´B i` +?QM? H" HÁM; ?B m F€- +€B M"v +kM; F?¬M; +| ;b ;B'm /B K- M
.WM; K°i +?9i- iU ?² H" ç M; bmv M; ?o H M M|B iW +?¶ M"QX
@ J i?"M? i?"M? +?O- +MM; +?9M; i ;B Q i bM? +ÁM F?¬M; Qi- M, K ç| - #'M iB M -
#,M; i? ;BÈB H"+? H½K- çB i?ŠM; ç M T?K +°M K i?"M?- #ÎB pb b,M ;B i K'v + Q
i?"M? i?"M? +?OX æ•v H" +?9M; i H-M ç-m HB M ? - #'M iB M F?B ç| i?U+ HU+
Km°B HB M i?O KÈB KB M +QĐM; ç€M? M; M; i vX hB m iY M"v F?¬M; +| +€+? M
iQ€M i`B m ?²B K i?9 ?¶ i`Ê- K v K„M bQ Km°B F`T i?ÌB bY /KM; H€ #°B i~v bQ T?I
i?"M? i?"M? +?O p•v F?®MX
*?mv M +k ?B M ?B M- HK+ +?d çªQ iB M p Kti +´ [m€B- iU ?² H" H•K p"Q i`QM;
@ E?B ç| - çªQ iB M # Q M?B m im´B\
Gw ."i F?¬M; F?ÄB iÁ KÁ ?ÄBX
@ aQ pÈB M; QÆB i?b ?ÆB HÈM ?ÆM +?9i Qi- F?B ç| #'M iB M +ÁM F?¬M; +| i?U+
ç'm i¬M- M m F?¬M; +| K'v +?B m ç'm F„- ç½ bÈK i?m K i?"M? i?"M? +?OX G9+
i?"M? i?"M? +?O- #` K i?"M? i?"M? +?O i`B m ?Q€M K i?9- +K+ /B M M?i i?ÌB
Km®M; B i ?„M +kM; F?| - K i?9 Km®M ç®B T?| +?9M; i +kM; +| çB m +® F}X o b
çQ ` ?Q"; BªB- +?d +¬M +?9M; i `ÌB F?ÄB ç|M; #,M; i? ;BÈB- F?¬M; ? ;B i +?| +
+?mv M +k b) #Ä [m X "°M iB M F?B ç| im´B i` F?Q i?"M?- i¢B i`QÈ+ Kti bQ Km°B
pb p"v çQ ` QÈ+ ? M KQìB M, KX

@ E€i?"i H9+ 'v #´M iB M i?2Q HìB QÈ+ ? M KQìB M,K- +?ŠM; [m H" +?Q KbM? K
b m- K i?"M? i?"M? +?O H½Q; B" FB [mª M?B M ibK iÈB i" M +Y - #´M iB M ç½ bÈ
+kM; F?¬M; Î M?"X J i?"M? i?"M? +?O i?"v #´M iB M HÐ ? M- /QÈB bU; B" M /[HB
i - H" bQ Km°B M,K ç| i?2Q i çB ç|M; #,M; i? ;BÈBX

L|B ç M ç•v- HK+ +?d çªQ iB M i`QM; ç¬B K„i F?¬M; ? +?2 /'m b€i w /"v ç†+- p K
HQM; HçM? iQ€iX

_ 'i i®i `i +QìM; ççB- Gw ."i imv i` M K†i +kM; H° p ç²M; ibM?- M?QM; i`QM; HÁ
h?7 ` H" i?M ?"M; B i pÊ F?¬M; çÊB i`ìB +?mM;- t2K` K®B i?M +O HK+ +?d çªQ
+?O F?¬M; +| +€+? M"Q ?| ;BªBX

@ "´M iB M /QÈB bU; B" M /[- H-M M[iB M p"Q ç|M; #,M; i? ;BÈB- ibK K i?"M? i?
"´M iB M K°i çQìM;; B i ?çB- t•K M?"T ç|M; #,M; i? ;BÈB- ;B i +?|+ + Q; B B K i
#´M iB M / M? ?"Q KÈB F?¬M; M; QìB F?¬M; #B i F?¬M; M; QìB F?¬M; ?B mX "i
F?¬M; +| #ªQ i H" HK+ +?d çªQ iB M- K" H" HK+ +?d K [m•MX *?d H" H9+ M"v- i -
i?"M? +?O- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| çª #çB- #´M iB M HçB #`K i?"M? i?"M? +?O ;•

Gw ."i +QìB i?-K- HK+ +?d çªQ iB M +kM; `i H" bo /B M- `ä`"M; H" KbM? #çB- Hç
i?"M? +?OX *€B M; QìB M; m M; ®+- K°i çQìM; HB T b€i K i?9 t¬M; ç M K i?"M?- +
+kM; F?¬M; +?`m M´B M?B m + Q; B B K i?9 M?Q p"v iB m ? Q- H"K b Q +ÁM F?
i?"M? i?"M? +?OX

@ æ½ i?'i #çB- H"K b Q M; QÆB +ÁM b®M; \

Gw ."i +QìB ?b ?b ?ÄBX

@ æ9M;- H9+ 'v i +kM; #m²M #U+ p¬ +MM;- K i?"M? i?"M? +?O `ä`"M; +| i? ;B i
+| H"K M?Q p"vX o b m i KÈB #B i çQÊ+- K i?"M? i?"M? +?O F?¬M; ;B i i - H" pb
` ?SM; i?9X L; „M M; OM KQìB M,K- i?U+ HU+ +O i i'M +?S+ K°i #"+- HQçB i®+ç
+?O `i H" FBM? M; ç+- Km®M M; ?B M +Sm i X æ€M; iB + +€B H½Q K ç-m M"v ç€M
M; "v b m ç| ç½ #`i ç€M? pÐ T?QM; 'M +?çv i?Q€i` M; Q"BX G½Q K ç-m H9+ M"v
ççB HQÊM; K i?9 i`mv b€i i - F i [mª pšM #`i i`®M` F?ÄB ç|M; #,M; i? ;BÈBX

J°i HìB M?B i ?mv i çB #€Q i?M- F i [mª +?"i p"i i`®M i?Q€i- ç•v +kM; F?¬M; T?ª
FB m M; çQX

@ hB m iY- çWM; +| /MM; HQçB €M? K„i M"v t2K i?QìM; i - #´M iB M ?B m w +O M
ç| - #´M iB M M; ?o #€Q i?M K i?"M? H" F?¬M; +| F?ª M,M;- +?Q /M #´M iB M ç®B
+?O- HçB +| i? ç®B T?| çQÊ+ M?B m + Q; B B K i?9 M?Q p"v b QX *?Q M M #´M
i?"M? +?O- i`QM; pÁM; # KQìB M,K #€Q i?MX G9+ M"v #´M iB M F?¬M; TªB M
i?"M?- #´M iB M /m H`+? i?B M ?ç- ibK FB K +¬M; T?€T ç'm F„ F?„T MÆB ç i,M; i
i`9M; iB M çªQ v M iom? im Hmv MX

*?mv M tQ M|B` - `QÊm i?`i +kM; ,M tQM; X " M M; Q" B b„+ i`ìB +kM; i®B ç2M- H
çSM; H M p¶ p¶ i v,

@ E?¬M; b B #B i H„K- +?9M; i çB H"K +?QM? bU i?¬BX

@ *?mv M tQ +O M; QÆB +?d çÆM; BªM M?Q p"v b Q\ æªQ iB M- M; QÆB F?¬M; T

@ *| M|B çM +kM; i`¼M; v m b Q\ L; QÆB M; ?2 i?b i®i`²BX

GK+ +?d çªQ iB M ç½ çSM; /"v çB` F?ÄB iYm [m€MX

h?"M? M?Ä # M ç K +| +?9i i`+? HB m- i` M K†i T?® +?d +| i?Q i?Èi p" B M; QìBX
pÈB i?"M? M?Ä +| +?9i [m2M i?m°+- tmv M [m T?® /šM Gw ."i pÁM; pQ ?ÆM MY
K°i; B M M?" i?Qç i M?bM M?" +k M; WM; HçBX

L?" +k +?B K /B M iQ+? HçB +| +?9i`°M; `½B- +?B K MQM MY K†i T?®X æSM; Î-
F?ÄB +QìB M|B,

@ æªQ iB M H½Q M?•M ;B +| TªB /šM i iÈB +?®M ,M +?ÆB F?¬M;\

@ h?9B H„K- +€B T?ÁM; M¨v p®M H¨ M?¨ #´M iB M- #´M iB M ç½ p M?¨X

o M?¨\ Gw .¨i M;QÊ+ H¢B ?ÆB ?ÆB FBM? ?½B- i?´v HK+ +?d çªQ iB M F?) ç¨T +Y +Y - M?bM i?´v HK+ +?d çªQ iB M- H½Q ;B¨ H imM; ?Q¨M? M|B,

@ h?B m- i?B m ;B \ h?B m ;B `®i +K+ ç½ i`Î H¢BX

h?¨i ç9M; H¨ p M?¨- t2K H½Q #º+ H½Q G M?Q i? M¨Q- HK+ +?d çªQ iB M F?m¬M M|B,

@ æS +QM i?S ? B- `¨i i®i- M;QÆB +ÁM +?Q +| +? iX

@ > B- çS +QM i?S ? B ç€T SM; i?B m ;B pšM +?Q ? i- ?Q¨M i?¨M?- b Q +| i? - G½Q #º+ M|B +?mv M ç m +| +?9i i?„i- p K†i pmB KWM;- i?¬M b„+ H¢B F?B M +?

@ o¨v K M; i çB M?bM t2K b QX

@ h?B m- i?B m ;B +?9 w- ç¨i M¨v- K†i ç¨i #¨i #bM?- +kM; F?¬M; +ÁM- F?¬M; `ªM

@ æªQ iB M- `®i +mº+ H¨K +€B i`Á ;b\

@ *€B ;b ç m çWM; ?ÄB- çB i?2Q i M?bM b) #B iX

Gw .¨i H¨T iS+ ?SM; i?9- ? B M;QÌB +?O #º+ i?€B çº HÛM HÛM H9i H9i- iU ?² H¨ + tmv M [m b•M `ºM;- çB p¨Q M?¨;B[- ç v H¨ iÁ M?¨ HÈM +?B K /B M iQ+? F?¬M; i?Èi- +kM; F?¬M; i?´v M;QÌB ?¬m F?€+- Kºi KªM? +ªM? i®B i„i ç M- F?„T MÆB iQ p¨vX

h`QM; M?¨ #¨B i`Q +kM; i¬K i?QÌM;- M;Q¢B i`W #¨M i?Ì #® K - #®M T?Q +kM; ç¬ ç M i`QÊ+ #¨M pm¬M;- ¬K +€B #¨M m®M ûQ p¨B pÁM;- i` M K†i ç¨i #¶M; M?B M p M ç| ?B M ` Kºi +€B çºM; F?¨m i®B i,KX

æB p¨Q çºM; F?¨m M¨v- +¨M; +| Kºi KMB i`mv M ` - H¨K Gw .¨i M?¨M F?¬M; çQÊ+ i?¬M; ç¢Q tm®M;- /¬M /¬M tm¨i ?B M Kºi iB €M? b€M;- M?QM; i¢B i` M p€+? ç€ i tm®M;- €M? b€M; +¨M; b€M; M;ÌBX Gw .¨i ç€M? ;B€ QÊ+ +?WM; /QÊB K†i ç¨i #ªv +K+ /WM; H¢BX Jºi +€B i¬M; ?¬K M;-K p¨B i`,K i?QÊ+ pm¬M; i`ÁM tm¨i ?B M Î i`Q

G9+ M¨v +| i? i?´v çQÊ+- ç| +kM; F?¬M; TªB H¨ Kºi ;B M i¬M; ?¬K M;-K #bM? i? çO HQ¢B FB m /€M; +ºi ç€- i`K i` M ?Q p,M i` M; bS+ T?S+ i¢TX :B[ +ºi ç€- Kºi T ç¨B- iªM ` ç¢K H K b•m FQM b„+ [m M; K M;X

@ "B i ç•v H¨ +€B ;b F?¬M;- iB m iY\

@ E?¬M; #B iX

Gw .¨i i?¨M? i?"i i`ª HÌBX

@ æ•v H¨ bQ K¬M i`mv M i?W i`mv M i®M; i`¨M- iB m iY- M;QÆB #B i M| +| i? ç2 M¨Q F?¬M;\

æQÆM; M?B M F?¬M; #B i- Gw .¨i F?¬M; +| i`ª HÌB- +?d H¨ çÆM ;BªM H„+ ç¬mX

@ L|B +?Q M;QÆB #B i +kM; F?¬M; +| p¨M ç ;b- M| +| i? ç2K +?9M; i i`mv M i® >„+ ?„+- i?S i®i- ç€M; iB +- +€B i`mv M i®M; i`¨M M¨v- F?¬M; +| i?¬M +´T im pB ç

@ h?¬M +?B HoM? pU+\ æªQ iB M- M;QÆB Km®M H¨K F?¬M; TªB H¨ çB i?¬M +?B

@ æQÆM; M?B M F?¬M; TªB- iB m iY M;QÆB M i•KX

GK+ +?d çªQ i?¬M iB M +´[m €B +QÌB- tQ v M;QÌB ?QÈM; Kºi ;|+ i¬M; ?¬K M;-K çB iB M ç M ;¬M- çºi M?B M iQª b€M; ` [m M; K M; b€M; +?|B- b m H¢B #¶M; M?B M iW i¬M; ?¬K M;-K b€M; M;ÌB +kM; i`Î M M ?¬M €KX

@ L?" +O i?B m ;B M;QÆB- ?„M çB ç M MÆB M"QX

GK+ ++d çªQ iB M #B M K'i- Gw ."i ?QÈM; H½Q #º+ ?ÄBX

@ h?B m ;B M?" i - ?„M çQÆM; M?B M çB M?bM i?B m T?m M?•M`²BX

@ h?B m T?m M?•M\ i? iY i?B m ;B M?" M;QÆB F?¬M; T?ªB H" #`K i?"M? i?"M

@ L;QÆB H" M|B K ç-m ç|M; #,M; i? ;BÈB FB b Q\ >„M t€+ i?U+ ;B i;B i i?B m M?•M +kM; +?Q +? iX

3j3X ZXe @ *?QÆM; 9jN, > B L[h` M? S?m

G½Q #º+ M|B +?mv M i?"i bU +| +?9i F?¬M; iQM M?B K- +€B ;b ;¼B H" t€+ i?U+ ;E ?²+kM; w i?S+ çQÊ+ H|B KÎ ç-m +O KbM? F?¬M; ç€T SM; - H½Q #º+ M|B tQM; - H

@ *Æ ?² ç½ +? i- K v K„M i?B m ;B F`T i?|B çm´B iÈB- HçB +Sm b®M; HçB *kM; +?d +| ç M ?ÆB i?Î +m®B +MM; - ?¬K M v #ªQ i²M içB T?Q /QÈB # KQÆB M,KX

>„+ - i?"i ç9M; H" #`i ?çM?- HK+ ++d çªQ iB M [mªM?B M H" i?•M K"iX

@ o"v i?B m ;B pb +€B ;b F?¬M; ç2K i?B m T?m M?•M +Sm b®M; HçB\

"ÎB pb Gw ."i +MM; HK+ ++d çªQ iB M i?Qç iM?bM [m M ? F?¬M; i - H½Q M?•M ;B H" M?" i?B m ;B - #ÎB p"v H½Q #º+ +kM; F?¬M; +| M?B m /Q /U- ?²B ç€T,

@ h?B m T?m M?•M H9+ 'v ç½ H" iBK ç" T ç m F?¬M; +| - +?d +?| [mv i€M; X h?B m K¬M ;b- çÆM ;BªM +?d + -M H"K +?Q i?B m T?m M?•M F?¬B T?K+ Kºi ?ÆB i•K Kç- Km®M +?QM? i?S+ ++[+?Q i?B m T?m M?•M- + -M çB i? -M +?B HoM? pU+ - ibK i

h?b` H" i? - Gw ."i #WM; idM? ççB M;º- #ÎB pb i`mv M i®M; i`"M M`v- HK+ ++d çªQ iB M +QçM; +? F?¬B T?K+ i? iY Kºi i•K Kç+?X Jm®M H"K ç M çB K M`v- ç® +`T #"+ +Q|M; ;BªK` M|B +kM; F?¬M; F?| - Gw ."i +kM; +| i? H"K çQÊ+ - M?QM; + M m Km®M H"Kºi M; Q|B +? i b®M; HçB- HQçB pB + M; ?`+? i?B M M`v- +?QM? H" L?QM; i?2Q M?Q H|B HK+ ++d çªQ iB M- F?ÎB çºM; +€B i`mv M i®M; i`"M M`v +| i + -M ç'm i? -M +`T im pB- KÈB çB i? -M +?B HoM? pU+ çQÊ+X *?Q M M çªQ iB M H çç i ç M ç'm i? -M i?U+ HU+ b Q\

L m i?"i H" M?Q p"v- ç€M? +mº+ ç'm MY i?€M; b m i?b +`M; M„K +?„+X *?d H"- Gw M?ÄX

@ h?B m ;B M;QÆB- pb +€B ;b F?¬M; +MM; # M M;Q|B i?B m T?m M?•M- HçB +?ç

@ BX

G½Q #º+ i?Î /`B Kºi iB M; - M|B,

@ h?B m ;B ç®B pÈB i?B m T?m M?•M i?•K ibM?- i`QM; M?" +,M #ªM +kM; F?¬M M[ - +kM; bÊ ç|M; #,M; i? ;BÈB +€B H½Q K ç-m FB iÈB ibK- #ÎB p"v KÈB çB t i? i®i`²B- i?B m T?m M?•M M?'i ç`M? çQÊ+ +Sm`²BX

Gw ."i +MM; H½Q #º+ i`Á +?mv M- i-M; ?-K M; -K Kºi ?²B F?¬M; ;B M # çºM; - Hª ?Q K„i- b m ç| HK+ ++d çªQ iB M tm'i ?B M içB i`QM; i-M; ?-K M; -KX

G½Q ;B iU ?² ç½ F?| + - imv M?B M ç½ H m çB p i MQÈ+ K„i- M?QM; F?¬M; i? i ."iX

@ h®i H„K- iB m iY- +?9M; i çB i?¬BX

GK+ ++d çªQ iB M M; [F?Q #bM? ioM?- ?QÈM; Gw ."i M|BX

G½Q #º+ pºB ?ÄB,

@ h?B m ;B - M;QÆB- M;QÆB Km®M çB ç•m\ F?¬M; K M; i?2Q i?B m T?m M?•M b

@ s2K # M? iU M?B M H" Km®M t2K- #'i [m€ T?ªB [m MY i?€M; i?`B ;B M- +€B
?„Mi F?¬M; +| +?`m + Ki•K`lB çBX æS +QM i?S ? B- +?`i #€Q i?M- i K M; M; C
ç¢B HK+- `®i +m°+ F?¬M; i`Î H¢BX

@ æS +QM i?S ? B F?¬M; çB- +| i? +| w FB M ;b F?¬M;- Km®M ?Q`M i?`M? i?B r
h?b ` H" +?QM? KbM? m´M; T?Q i•K +Æ- +?Q /M #m´B b€M; i¢B iYm [m€M F?¬M
ç M ?'T /šM- H½Q ;B M"v +?d bÊ +kM; +MM; ?„M ?ÊT i€+- M; QÊ+ H¢B +?Q ?„M #m
[m€ #'i F i? M"Q K" M|B- H½Q ;B M"v +ÁM H" K°i M; QlB i`¼M; ibM? i`¼M; M; ?o
b®M; çlB b®M; i?U+ p"i K" +¬ ç°+ ` ?ªB çªQ iU im Hmv M ç'm F?Q- F?¬M; +| +| p
imv i ç®B F?¬M; +€+? M"Q H"K çQÊ+X

"i [m€- +€B M"v +kM; H"K Gw ."i i`B i ç v Mi•K- HK+ +?d çªQ iB M +MM; K i?`M
çÊB i`lB +?mM;- bQ pÊB +?QM? KbM? ç®B pÊB G hmv i S?QM; +Wm ?"M M?Q M?
iQ`M HU+ SM; T?| - F?¬M; +¬M +?QM? KbM? [m Mi•K *| H)- ç•v +kM; H" KK+ çQ+
KbM? i`Î H¢B M?" +kX

_ F?ÄB i-M; ?-K M;-K- i`Î H¢B i`QM; T?ÁM;- Gw ."i ?ÄB /Á,

@ æªQ iB M i?"i p'i pª p M?" K°i +?mv M- F?¬M; Î H¢B K°i ç K b Q\
GK+ +?d çªQ iB M M?bM [m M? T?ÁM; Î- +QlB F?´ M|B,

@ hB m ?[m +?ŠM; H) +?Q `M; i`QM; H9+ M"v +| i? Î H¢B b Q\
@ æS +QM i?S ? B +| i°B- F?¬M; +| +?,K b|+ M?" +kX

@ æS +QM i?S ? B- +€B M"v +kM; F?¬M; i`€+? M; QÆB- H"K F?| M; QÆBX æB i?¬
TªB ibK F?€+? çB Ki®i M?"i ÎX

G9+ M"v ç K ç½ i®B ç2M- i`QM; iB m i?"M? M; Q¢B i`W +| K'v ;B M F?€+? iYm çB
/•M +Q i-K i?QlM; ç m ç½ çB M; OX æB i` M M? B ç¢Q- K°i +´ F?Q iS+ H¢M? H)Q
i`QM; F?¬M; F?Q i`mv M ç M K°i +´ b€i w- imv v m Êi- M?QM; Gw ."i +MM; HK+ +?
M?"M çQÊ+X L; QM; i?¬M +ªK i?K- #¼M ?¼ #B iÎ T?Q i`QÊ+ +| +QlM; ;Bª ç€M? M
M? m- i?•M ?bM? M; U F?¬M; # v çBX

L?QM; F?QªM; +€+? - ? B M; QlB ibK çQÊ+ +?¶ T?€i ` b€i F?Q- t t [mª M?B M M
M? m i`QÊ+ F?€+? b¢MX "ÎB pb +€+? `i t - Gw ."i +ªK i?'v ç€M? M? m H" ? B M[
`i M?B m M; QlBX

@ > ? - ? BiB m M[M"v ç m H" K„ M[- iB m ?[m- +?9M; i çB F?mv M M?O +€+ M"
GK+ +?d çªQ iB M ?ÆB M; [F?Q p`B T?¬Mi` m iS+ M|BX

@ æªQ iB M KB M çBX

@ æS +QM i?S ? B ç m M|B +?Q M; QÆB #B i`²B\
@ VX

L|B tQM; p`B HlB- H9+ M"v Gw ."i +kM; +| i? i?'v `ä Kti KkB +O ? B M[iY ç€M? M
Gw ."i +ªK i?'v +?'M ç°M;- ç'm F?Q HQm +?mv M- i?•M ?bM? /B ç°M; M? M? ?ÆM H
i`MªM? ?QÊM; F?€+? çB K H Q iÊBX

:†T [m,- ? B M[iY ç M; ç€M? M? m F`+? HB i- H¢B H" Hw #,M; +MM; G¢+ h?Ov- +€
p`Q M? m\
E?B p¼i iÊB T?K + "M- i?•M ?bM? Gw ."i H¢B /WM; K°i +?9i- F?¬M; +| çB M; ,M +ªM
HU+ ? B M; QlB M; M; M? m- M?i i?lB +kM; F?¬M; T?•M ` i?„M; #¢B- ?ÆM M[+
?B M M?B M ç m +| +?9i iS+ ;B"MX

@ h Km®M M?bM- +€+? # #®M M,K- i?U+ HU+ ? B K„ M[iB M #°M?Q i? M"Q- +€-
+ªM +kM; F`TX

h?•M ?bM? /WM; K°i +?9i- HK+ +?d çªQ iB M ç½ çB iÈB # M M;QìB- i?'v Gw ."i #
 +QìB MìB,
 @ h? M"Q- iB m ?mvM? ç +MM; ? B K„ M[M"v +ì ;B Q ibM? b Q\ _²B b Q F?¬M; ç
 @ > B M" M; i ç m #B i- ;B Q ibM? +kM; F?¬M; +çMX æªQ iB M- M;"B #bM? T?€M
 M"Q KçM? ?ÆMX
 æªQ iB M [m M b€i i`QM; +?®+ H€i- +?d p"Q Gw #,M; MìB,
 @ E?¬M; +ì ;b #'i M;ì- M" M; M"v i?„M;X
 Gw ."i i` M K†i pmB p - +ì T?¬M ç„+ w MìB,
 @ L" M; ;¼B Hw #,M;- ç²M; i¬M; pÈB i içB i?B M T?QM; ç [m®+- #'i [m€ ç²M; i¬M
 +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; ;b iÈB M" M; i`î i?"M? M[M?•M +O i X o T?¬M M" M; FB -
 ;€B +O i?¬M HQM; +ªM; ?ªB [m•M Gç+ E€ iQÈM; [m•MX æªQ iB M MìB F?¬M; b
 F?¬M; i?m Gw #,M;- M?QM; FBM? M;?B K i?U+ +?B M `ä`"M; F?¬M; +MM; +'T #'
 @ > B K„ M[ç m H" M[M?•M +O M;QÆB\
 GK+ +?d çªQ iB M iW i`QM; €M? K„i Gw ."i M?bM ` - +ì p" B T?¬M ?ÄB i?,KX
 @ s2K M?Q i? çB- M?QM; H9 M"v +ÁM +ì çB K T?B M iQ€B- +kM; F?¬M; #B i ? B
 T?ªB F?mv M + M`²BX
 Gw #,M; iQM? +€+? KçM? K) M?Q p"v çKM; pÈB M;QìB M;Q" B K K i`QM; +SM; M?Q
 #ªQ iQ" M +?Q ? B M;QìB ?Á i?m" M +?mM; b®M;\
 @ æ m /WM; i vX
 J°i ççQ ç'm F?Q ;B K +¬K ç2K ? B M;QìB +€+? i`î ` - Gw ."i ?B M i?•M +QìB F?¬M
 ?ÆB +?9i F?¬M; çQÊ+ iU M?B MX
 @ M + + X
 Gç+ h?Ov M?bM i?'v Gw ."i- pW KWM; pW bÊ- H"TiS+ MìB,
 @ M + + M;QÆB ç½ ç M H" i®i`²B- K m;B9Ti ;B€Q ?m'M M" M; K°i +?9iX
 Gw #,M; F?¬M; MìB K°i HìB- i`QM; €M? K„i #B m H° T?S+ içTiÈB +U+ çB KX
 @ Gç+ h?Ov Km°B Km°B- ?„+ ?„+- Gw ",M; i,- i?"i H" i`MM; ?ÊT M?Q p"v
 @ *€+ M;QÆB #B i M? m\
 *Æ ?² i`,K KB M; K°i HìB- Gw #,M; +MM; Gç+ h?Ov ç²M; i?ìB FBM? ?¬X
 Gw ."i M?bM [m M? K°i pÁM;- M?[M; M;QìB FB #îB pb F?¬M; i?'v M€Q M?B i M?b
 +kM; F?¬M; #B i [m M ? +O # M;QìB M"vX
 @ JìB K¼B M;QìB- iªM- iªM çBX
 Gw ."i i`QÊ+ tm i M K¼B M;QìB ` - b m çì KÈB ?QÈM; Gç+ h?Ov +MM; Gw #,M; M
 @ æ M F?€+? çB K`²B MìB b mX
 "îB pb Gw ."i ?B M ` - î ;B[ ç`+? w +O ? B p` K„ M[- iU ?² +kM; F?¬M; +ì ;BªK #È
 ;B i,M;X GB + K„i M?bM M? m- Gç+ h?Ov i`QÊ+ i?2Q Gw ."i iB M M?"T F?€+? çE
 ` Gç+ h?Ov +MM; Gw ."i [m M ? i?•M K"i- Q€M ?"M Km®M`ìB F?ÄB- M?QM; iU ?
 `,M; K°i +€B- +kM; çB i?2QX
 @ B- M;QìB im´B i` X
 GK+ +?d çªQ iB M H„+ ç-m- H° ` w p` i?•K i`QìM;X
 @ G½Q #ªM- 'v ;B M T?ÁM;X

GQϕB [m M ? M"v F?¬M; i?Q+? ?ÊT tY Hw iϕB i`QÊ+ K†i +¬M; +?9M;X
E?€+? ϕB K H½Q #ªM pmB p +?ϕv ϕ M- F?¬M; M;WM; i?Î /"B M|B,
@ E?€+? [m M- i?"i F?¬M; T?ªB- K'v M;"v M v +kM; F?¬M; #B i +| +?mv M ;b tªv
ϕB K M;O HϕB `i M?B m- i?"i bU F?¬M; +| M?B m T?ÁM; M?Q p"vX >¬K M v +?d +
pb ? B p` +¬ MQÆM; FB +MM; i?m - +?Q M M KÈB T?•M i` M?X
h?b ` H" Gw #,M; +MM; Gϕ+ h?Ov +MM; i?m T?ÁM; K";•v +?B M- F?¬M; +| K•m
;B M i?b K°i ;B M- i`QÊ+ i`€M? ϕB i-K K„i K¼B M;QÌB `²B M|B b mX
@ .QM; /"B +€B ;b- i`QÊ+ K M; #¼M i ϕB iÈB F?€+? T?ÁM;X
@ E?€+? [m M- ϕ•v +?QM? H" T?ÁM; i?QÊM; ϕŠM; M?'iX
Gw ."i F?¬M; i?B m M?'i H" iB M- +?ŠM; Km®M M|B M?ªK M?B m- H'v ` KQÌB K B
H½Q #ªM +"M; •M +¬M- iU KbM? Î T?Q i`QÊ+ /šM ϕQÌM;- ϕ2K # M;QÌB /šM H M i`
@ h?®B iB m iY- +?d +| K°i ;B M T?ÁM;- #´M iB M H"K b Q #•v ;B\`
@ G½Q [m,- M;QÆB iU KbM? ;BªB [mv i i?¬BX
Gw ."i p K†i ϕ m F?´ i`ª HÌB- +kM; F?¬M; [m M i•K ϕ M HK+ +?d ϕªQ iB M M[X
æ M F?€+? T?ÁM; i?QÊM; ϕŠM; +| K°i T?ÁM; tûT- # M i`QM; H" T?ÁM; M;O- # M M
;B M imv F?¬M; M?Ä- ;BQÌM; +kM; +?d +| K°i ;BQÌM; ϕ¬BX L m Gϕ+ h?Ov +MM; G
M"v +kM; /Q /ªX *€ iQM? +O Gw ",M; Gw ."i `ä `M; M?'i- #,M; bÆM K„ M?•M i•K -
b) F?¬M; +MM; K°i M;QÌB M;QÌB t Hϕ +MM; ;BQÌM;X J" Gϕ+ h?Ov i®i t'm +kM; H
[m2M `²BX
@ æ i ;BÈB i?B m K°i +?9i-
L?bM F?€+? ϕB K H½Q #ªM- Gw ."i FB M i`b M|B,
@ Gw ",M; i,- ϕ•v H" Gϕ+ h?Ov- +QM ;€B +O i?¬M HQM; +ªM; ?ªB [m•M Gϕ+ E€ iO
Km°B- Gw #,M; H" i?B M T?QM; ϕ [m®+ ϕ²M; i¬M; i, i,X > ? - F?¬M; i? iQÎM; ϕ
ϕQÊ+ +€+ M;QÆB i`MM; ?ÊT M?Q p"vX E?¬M; ϕ€M? M? m i?b F?¬M; [m2M #B i- ?
@ æ²M; i¬M; i, i,\ M + + - M;QÆB i?"M? i?"i M|B +?Q i #B i- Gw #,M; +MM; M;QÆ
h`U+ ;B€+ +O M[ M?•M +?QM? H" HÊB ?ϕB M?'i- GϕB HB + [m Hw #,M;- ϕ® F` ;?2
p`X
s2K ` +kM; F?¬M; +¬M +?2 ;B'm- Gw ."i +„M ` ,M; K°i +€B- i?ŠM; i?„M M|B,
@ *€+ M;QÆB- ϕ m H" ?¬M i? +O i X
J°i KªM? ioM? H†M;X
sY Hw M?B M[ibM? i`QÌM; HQϕB [m M ? pB /B m +kM; F?¬M; T?ªB H" Gw ."i K ?
iB M ?"M?- HQϕB ibM? ?m®M; ? B M[i` M? T?m M"v HϕB i?"i F?B M M;QÌB ϕ-m`
Gw #,M; +MM; Gϕ+ h?Ov H9+ M"v #B m H° M?'i i`Q- K†i ϕÄ iU ?² Km®M +?ªv ` ?m
KK+ [m M; `ÆB p"Q i` M M;QÌB Gw ."i- w iS +kM; F?¬M; +¬M M;¬M M;[ϕ /B M iª,
@ Gw ."i- M;QÆB T?ªB +?Q i K°i +•m i`ª HÌB i?Ä ϕ€M;X

3jNX ZXe @ *?QÆM; 99y, æ K h®B J" T JÌX

h?"i H•m- Gw ",M; KÈB #m²M #ª M|B,

@ Gw ."i- M;QÆB i?"i bU H" b„+ iQM? F?| bY ϕ´B- M;QÆB +MM; Jϕ+ ;B iB m i?Q

Gw ."i i?"i ç9M; H" ç½ [m M- #'i [m€ çB m M"v +kM; F?¬M; +| i? ?Q"MiQ"MiUi
;¬M ç•v #B M +® [m€ M?B m- ?„M +kM; F?¬M; +| +Æ ?°B i`î p h?B M T?QM; ç [n
F?¬M; +| #B M T?€Ti?U+ ?B MX

@ G" M;QÆB ç½ [m M- iB m i?Q +kM; F?¬M; +| +? iX L;QÆB î # M M;Q"BT?QM;

Gw ."i +?d p"Q çQ" M t2 ?ÄBX
Zm M b€i tQM;- Gç+ h?Ov M|B,
@ *?„+ H" ççB i?–M ?Q" M; ç - #^M; F?¬M; F?¬M; +| T?¬ i`QÆM; HÈM M?Q p"vX
Gw #,M; HçB T?ªM #€+X
h` M i?U+ i - ? B K„ M[ M"v i` M çQìM; çB pšM H" €K ç'm F?¬M; M;WM;- Hw #,M; ç
ç®B- Gç+ h?Ov ç„+ w i?b Hw #,M; +kM; T?ªM #€+,
@ æçB i?–M ?Q" M; ç b„T +? i- H"K b Q ç M i? K ;B M€Q M?B i- i?2Q i i?'v- +?
?Q" M; ç X L;?2 M|B sm'i o•M ?Q" M; ç v m i?Q+? T?¬ i`QÆM;X
@ > B iB m M[m M|B b B- F?¬M; i?'v çQÊ+ +| tQ b Q\
GK+ +?d çªQ iB M +?d p"Q +| tQ T?'T T?ÈB +O çQ" M t2- HçM? HMM; M|B,
@ s2K ` iS ççB J h¬M; +kM; iÈB i? K ;B M€Q M?B iX
S?Q i` M ?mv i b„+ +| tQ- i? m +| iS ççB J h¬M;- +?„+ H" J h¬M;X
h?B M- •+- u K iS ççB K i¬M;- Gw ."i ç®B pÈB J h¬M; +?Q +| iB T t9+ [m - H"Ti
@ æªQ iB M- +| ?SM; i?9 çB ?°B ?¼T J h¬M; ? v F?¬M;\
@ E?¬M; +| ?SM; i?9- h +?d +| ?SM; i?9 ç®B pÈB K i?"M? i?"M? +?OX
æB MY M; "v- çB p"Q K°i +?¶ +?•M M9B- ç°B M;k J h¬M; /WM; HçBX a m ç| HB M
?ÄM;- M?[M; +QìM; ;Bª FB çB çQìM; F?¬M; F?ÄB Q€M F?Q T?|M; H M i`ìBX L?b
;BQÆM; ;B¼M; M|B,
@ *?Q p`- T?Q i`QÊ+ +kM; F?¬M; #B i +€B [mv M [mw M"Q- F?¬M; ç2K +?9M; i ç
çB çÁB +¬M; ççQ F?¬M;\
@ *,i- iB m iY- M;QÆB +kM; F?¬M; #B i b®M; +? i- J h¬M; ç½ /€K #`v +€B i`Á M
M;QÆB- ?W ?W- +?d bÊ +ÁM +?Q çO +?Q M;QìB i bÆB i€BX
@ æ9M; p"v- æ'm h?–M ççB HK+ B K" F?¬M; #B i J h¬M; i¬M; +?O h?¬M; h?B M p
+MM; ?„M çÁB +¬M; ççQ +?ŠM; F?€+ M"Q i`U+ iB T M°T KçM;
@ *?9M; i çB +?"K HçB- /M b Q i?ìB ;B M +ÁM bÈKX
*kM; +| K'v +| i•K ?mv i M|B,
@ æ½ bÈK F?¬M; [m2M M?bM iS ççB J h¬M;- ç€M; iB +i?U+ HU+ i?'T FûK- F?¬M
@ "îB pb +| M;QìB /€K çSM; ` - ?B M içB +kM; ç½ +? i`²BX
æ®B Kti pÈB K¼B M;QìB #`M i€M- Gw ."i +QìB HçM? M|B,
@ L m M?Q i /€K ` - +| TªB +€+ M;QìB /€K +MM; çB pÈB i ? v F?¬M;X *?9M; i +
?„M ;•v ?'M- +?d +–M +–m ?„M M?QÊM; tm'i K°i +€B H®B çB K" i?¬B- v m +–m M"
Gw ."i +| +?O i•K Km®M ;†T J h¬M;- #îB p"v KÈB +| i? t9B ;BK+ M?[M; +QìM; ;Bª
h?'v Gw ."i M|B M?Q p"v- K¼B M;QìB +kM; ?B m çQÊ+ +| p" B T?–M ççQ Hw- iS çç
ççQ Hw- +kM; F?¬M; +?„M H° F?¬M; +?Q M;QìB i çBX "îB p"v HB M +| KQìB K'v
Gw ."i çB ;†T J h¬M;X
Gç+ h?Ov #B i`ä F?ª M,M; Gw ."i- K°i +€B J h¬M; i¬M; +?O ?„M +kM; ç®B T?| çQ
pÈB Gw ."i M?"M i?S+ /M b Q /WM; HçB í oçM i`B m i?"M?- imv Gw ."i i? M? / M?
M?QM; F?¬M; +| i?'v i" M K„i- +kM; F?¬M; #B i Gw ."i ç M i°i +MM; HÈB ?çB ç M
M|B,
@ L;QÆB çWM; i` m +?¼+ M;QìBX

@ ",M; i, v M i•K- M + + b) F?¬M; b Q ç•mX

@ G¢+ h?Ov Km°B Km°B- i p M M; QÆB çWM; ;¼B ?„M H¨ M + + çQÊ+ F?¬M; - M;

@ >„+ ?„+- ;¼B [m2M- bY F?¬M; çQÊ+X

@ u M i•K çB- i +| +?WM; KU+X

Gw .\"i M O B ? B p` K„ M [K°i +•m- HB M /šM KQÌB K'v +QÌM; ;Bª ?QÈM; çQ¨M t2 J

çªQ iB M #B m H° #° /€M; F?¬M; HB M [m M ç M KbM?- ç½ F?¬M; OM; ?° +kM; F?

h?'v +| M; QÌB iÈB ;¬M çQ¨M t2- J h¬M; ?° p H\"T iS+ [m€i,

@ L; QÌB M¨Q\ æSM; H¢BX

Gw .\"i F?¬M; FB m M; ¢Q F?¬M; bB K M`M? i?B H M|B,

@ h¢B ?¢ +¬m FB M J h¬M; i¬M; +?O h?¬M; h?B MX

@ hB m iY Î ç•m` - / M? ?¨Q i¬M; +?O +?9M; i F?¬M; i? ç M; QÆB iMv w ;¼B çQÊ

ç¢B M?•M ç M; M; ?d M; ÆB- M m +?¼+ ;B\"M H½Q M?•M ;B M; QÆB Km®M b®M; +

@ h?b` h?¬M; h?B M iQ i? i?\"i HÈM- M; v +ª æ'm h?¬M çB M i'M; æB M +?O- +

F?¬M; M|B ç¢Q Hw M?Q p\"vX J¼B M; QÌB M|B M|B t2K- +| ç9M; ? v F?¬M; \

GÌB pW M|B` - ç€K +QÌM; ;Bª i?2Q Gw .\"i iB M ç M +MM; M?[M; ?° p FB H\"T iS

ç M çÁB +¬M; ç¢Q- F?¬M; M; ?o iÈB KÈB ? B+•m M|B- i M iB m iY F?¬M; #B i b®

M?Q p\"v- ç½ +| ? B p` M; QÌB HûM H9i +?¢v i`Î p X

L?[M; J h¬M; ?° p +QÌM; ;Bª FB i?b H\"T iS+ b„+ K†i i`¬K tm®M; - K°i M; QÌB i?O

@ hB m iY- M; QÆB H¨ ç M F?B m F?Q+? b QX

@ E?B m F?Q+? +?Q M|B iÈB- +?QM? H¨ K M; i?2Q K¼B M; QÌB ç M çÁB +¬M; ç

i?¬M; [m X

@ *¬M; ç¢Q- iB m iY M; m M; ®+ b Q- i¢B æ'm h?¬M ç¢B HK+ i?U+ HU+ KÈB H¨ +¬M

çQÊ+ ?mvM? ç +?9M; i - çWM; M|B H¨ çB [m - K¨ H¨K çB m ;b +kM; +| i? X

h?'v Gw .\"i Qi im'B- ?° p i?O HoM? i?¬K M; ?o- +?Q /M ?„M iW i`QM; #KM; K #„i

Hmv M iÈB +€B +ªM? ;BÈB ;b ç•v\

@ L; QÆB +| i? H¨K +?O b Q\

Gw .\"i ?ÄBX

@ æQÆM; M?B M`²BX

@ >ªQ- M m i ç€M? i?„M; çQÊ+ +€+ M; QÆB- +?d +¬M +€+ M; QÆB +?Q iQ¨M #° +?

@ >½v #Èi b¨K M; ¬M çB- #ªM ç¢B ;B i? v K†i i¬M; +?O H½Q M?•M ;B ;B€Q ?m'M

>° p i?O HoM? Km®M Î i`QÈ+ K†i K¼B M; QÌB #B m ?B M K°i +?9i- M|B F?¬M; +?v

i?QÎM; i?S+ ç #¢iX h`QM; iB M; [m€i i?€Q- ?° p i?O HoM? `9i i`QÌM; FB K MÆB

iS+ i`¨M M; \"T K¨m iQK H¬B [m M; X

æ'm oQÆM; +QÌM; ;Bª- €+?- im Hmv M H¨ H¬B ? ç'm F?Q- +QB M?QH¨ ?ªQ i?O-

t2K` J h¬M; i?U+ HU+- F?¬M; i? +QB i?QÌM; X

amv M; ?o K°i +?9i- Gw .\"i iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+- i` M K†i ?B M H M K°i iB K

@ o\"v i?b KÌBX

@ h?B M H¬B FB KX

>° p i?O HoM? +¨M; F?¬M; F?€+? F?Q- F?) [m€i K°i iB M; - i`QÌM; FB K tQ v +?m

iB M; b'K- i`U+ iB T ?QÈM; Gw .\"i ç•K iÈBX

Gw ."i i?•M ?bM? F?¬M; +| ç°M;- H¢B F?¬M; i?'v i?B i`B M ç'm F?Q T?ÁM; M;U-
i`€M?- ?„M F?¬M; +QB K°i FB K`M +?S HU+ HQÊM; +O æ'm oQÆM; +Q`M; ;Bª p
@ Jm®M +? i- ç¢B ;B b) i? M? iQ`M +?Q M;QÆBX
*kM; F?¬M; +| #ÎB pb Gw ."i pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- ?° p i?O HoM? FB K K HÁ
i¬M; +?O- ?ÆM M[+| HQ¢B M;[F?Q #'i FQM?- +kM; çO çB m FB M ç ?„M Km®M
EB K T?QM; +€+? Gw ."i +?d +| ?ÆM i?QÊ+- ç½ +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ HU+ HQÊM;
Gw ."i pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- i` M K†i K M; K°i iB KdK +Q`BX
hB m iY M`v bÊ +?€M; p€M; b Q\
> v H`- +?€M b®M;- +| +?O i•K Km®M +? i\
æ€K +Q`M; ;Bª çB i?2Q Gw ."i ?QÈM; J h¬M; çÁB +¬M; ç¢Q H"TiS+ +| K°i +ªK ;B€
F?¬M; [m M i`¼M;- +?9M; i H`K b Q #•v ;B` G¢B +| ? B ;B ?Ä +,M #ªM F?¬M; H
T?€i bBM? K°i K`M- HûM H9i HmB H¢BX
JkB FB K +€+? i?•M i? Gw ."i +?d +| p`B i'+- Gw ."i `®i +K+ +Y ç°M;- ?[m +?QÎM;
KkB FB K i?ŠM; ç" T tm®M;X
Zmª M?B M H` +?Q€M; p€M;- [mª M?B M H` Km®M +? iX
L?QM;- b m K°i F?„+ - i'i +ª K¼B M;Q`B M;? M ?¼M; M?bM i`•M i`®BX
G¬B [m M; H"THQ - ç•K i?ŠM; #`M i v Gw ."i- FB K T?QM; F?¬M; +| ;B®M; M?Q i'
K`H`T?€i` óE? M?F? M?F? M?ô #¢Q p M; H M- b m ç| +ª FB K +?B M,K t #ªv
æ•v H` +€B i` K¬M +¬M; T?€T ;b\ >° p i?O HoM? i`QM; i v M„K +?m¬B FB K- i`Q
L?QM;- +ªK ;B€+ F?B T bÊ F?¬M; +| /mv i`b [m€ H•m- ``i M? M? #` bÊ ?½B i? v i'
#,M; ç†i i v p`Q +´ +O ?„MX
@ h +?Q M;QÆB K°i HÎB F?mv M- +ªM? #€Q çBX
@ EB K +O i - HK+ T?~K #ªQ FB KX
h¢B i`QM; K„i ?° p i?O HoM?- HK+ T?~K pk F?Q ç½ `i i®i `²B- ?ÆM M[?„M pb i k
? Q i®M F?¬M; Qi i•K ?mv iX
Gw ."i H„+ ç-m- i?ªM M?B M M|B,
@ L;QÆB M?"M i?m b Q\
a„+ K†i çÄ iQK- ?° p i?O HoM? #B m H° M M ;BªB iÈB +U+ çB K- ?B M i¢B ?„M ç
H`M;Q`B F?¬M; i? t2K # M;Q`B- M?QM; ç M; K M; i? /B M i¬M; i°+- ?„M pšM +O
@ h pW KÈB M|B çª #¢B +?9M; i - K` F?¬M; TªB H` K°i M;Q`BX
@ >ªQX
Gw ."i +| +?9i T?€i HU+- M|B,
@ *?Q +€+ M;QÆB i•K T?K+ F?~m T?K+X
Gw ."i i`B M H° +?B m i?S+- #®M ;½ J h¬M; +Q`M; ;Bª i?'v i?O HoM? K°i +?B m
bÊK bÊ ?½B iÈB +U+ çB K- +,M #ªM F?¬M; M;?o M K i?Y F?B m +?B M +O Gw ."i
T?€i F?¬M; çQÊ+- i?•M ?bM? pW ç°M; ç2K Gw ."i p•v [m M? Î# M i`QM;- M?QM;
@ hB m iY- i?"i H` +| p`B T?¬M i?O çQ¢M- M? M? ;B€Q ?m'M ç€K J h¬M; M|B M?Q
M`vX
@ h?"i bU H` M;Q`B F?¬M; i? t2K # M;Q`B- H9+ M`v KÈB # Q M?B m im´B- H¢B +
h?'v +| #B M +® M?Q p"v- +| +?9i Qi +Q`M; ;Bª H"TiS+ ?`Q ?SM;- i?Q€M; +| K'v -
Gw ."iX

39RX ZXe @ *?QÆM; 99k, h?¬M; h?B M h¬M; *?OX

@ *ÁM +?ì +€B ;b\ J m ç°M; i?O çBX

Gw ."i Kd K B H"K i M i?O HoM? ° p i?QÆM; í'M HÁM; iU i¬M- , p"Q M?B m M;Q

@ hB m iY M"v +! # Q M?B m impB- +?ŠM; [m H"im Hmv M i" K¬M +¬M; T?€T- +€
E?B T bÊ mv M;?B K +O i?O i`QÎM; - #®M ;½ J h¬M; ç iY F?¬M; +! çQÎM; HmB- T
i`QM; i v ç²M; i?İB ?QÈM; Gw ."i ç€M? ` X

G9+ M"v- Gw ."i F?¬M; +! /MM; HQM; HU+ ` M Hmv M i?•M i? +?¼B +SM; #BM? F?
+?ŠM; M?[M; M? M? ç M ibM? i`çM; H"K +?Q M; QİB F?¬M; i? iQÎM; iQÈM; çQÊ+-
[m - #®M ;½ J h¬M; ç iY ?QªM; bÊ T?€i ?B M- #BM? F?Q i`QM; i v KbM? #B M K

Gw ."i +¬K i`QM; i v #®M i? M? ç Q FB K M? M?"M; tQ M„M- pÁ i?"M? K°i ç®M;
H° #bM? i?QÎM;X

@ >ªQX

*?9M; +QÎM; ;Bª b[M; bÌ +?®+ H€i- ¬K ¬K F m H MX "¼M ?¼ F?¬M; M;ì i?B m MB
çÁB +¬M; ççQ- i?b +kM; F?¬M; +! ç2K i?O çQçM J h¬M; ç p"Q K„i- M?QM; - iB m
ç•vX

@ hB m iY- t2K ` M;QÆB [mv i i•K +MM; J h¬M; F i i?M `²BX

L;B H" H"K +kM; F?¬M; T?ªB H" T?~K çS+ +O i?O HoM? ° p - ?B M içB ?„M ç½ M?
i? M"Q ç®B T?! çQÊ+ i?B m MB M i`QÈ+ Kti M"v- +?Q M M- +?d +! i? H'v / M? iB

@ "ªM i?B m +kM; F?¬M; M;B +MM; pÈB J h¬M; F i b®M; K€BX "'i [m€ M;QÆB ç½
+kM; F?¬M; T?O M?"MX

@ L;QÆB +?ì ç'vX

>° p i?O HoM? M?bM Gw ."i- b m ç; bQ v M;QİB +?çv p"Q ççB #ªM /Q M?- iB M? i?
M,M; F?®M; +? `²BX L;Q" B ` #®M J h¬M; ç iY i?€v i?O HoM? +?çv- +kM; ;BªB i

Gw ."i +kM; F?¬M; +! çm' B i?2Q- HŠM; H†M; +?ì çÊBX >„M Km®M M?bM- J h¬M;
i?•MX

@ h t2K- J h¬M; +kM; F?¬M; T?ªB H" i®i M?Q p"v- M m F?¬M; +! M„K +?„+ imv i
KB M; €+ F?Q- ? v H" bÈK iªM ` X

J°i H½Q i?"M? +QÎM; ;Bª ?ªQ i•K F?mv M M?O- H½Q F?¬M; ç"M? HÁM; i?'v Gw ."i
pb M M;mv +O KbM?X

@ æ9M; p"v- çWM; ,M i`°K ;" +ÁM K' i M„K ;çQ- ç€M? p" B i M ç iY J h¬M; +kM; çC
+! i? /šM iÈB F?B m +?B M J h¬M;X

Gw ."i +QİB M?ç i K°i iB M; - F?;2 KB M; M?ªv H M- H° ` K°i p i"Q T?9M;;

@ L m bÊ ?½B- i F?¬M; M;;M +ªM +€+ M;QÆB- H,M ` ç^M; b m H" çQÊ+X "'i [m€ Î
F?¬M; +ÁM T?¬M +O +€+ M;QÆBX

*; i? çB [m J h¬M; ? v F?¬M; ç½ F?¬M; T?ªB H" p'M ç [m M i`¼M; - ?B M içB M?
Km®M M?bM iB T i?2Q b) T?€i bBM? +€B ;bX

"'i [m€ K°i H9+ b m- +?d i?'v ?° p i?O HoM? FB HB M /šM K°i ç€K KQİB K'v M;Qİ
K'v +QÎM; ;Bª M"v M;QİB ç-m HoM? H" K°i M[M?•M i?¬M b„+ H½M? im'MX L m im'
tQM; iKM; K„M [- +?d H" K°i Kti i?¬ #çQ- H"K +?Q Gw ."i ?ªQ +ªK #B M K' i F?¬M
i,K ?ÆB ç•mX

@ Í ç•m ` /½ iB m iY- /€K F?B m F?Q+? J h¬M; +O i \

@ J„ M[H¬ M; QÌB J h¬M; Q- t2K ` H B H`+? F?¬M; M?Ä- ç€M; iB + #ªM i?B m iV F?¬M; +! i?QÆM; ?QÆM; iB + M; ¼+X

@ GÈM K"i- ç•v H¬ T?| i¬M; +?O +?9M; i - F?¬M; çQÊ+ p¬ H X

" M M; QÌB M[M?•M H¬ K°i ç¢B ?€M M; ?B K M; ?` [m€i- ç'm F?Q [m M? i?•M #WM; + Km®M ç°M; i?OX

@ S?| i¬M; +?O b QX

Gw ."i F?¬M; F?ÄB ?ÆB +! +?9i i?`i p¼M; - J h¬M; i¬M; +?O iQ i? i?"i ç9M; HÈM T?| i¬M; +?O M¬v +?`m +?9i ç m F?´- i?b H½Q ç¢B "Paa b) F?¬M; tm'i ?B M- +?Q

@ æ½ bÈK M; ?2 M|B iS ç¢B J h¬M; p¬ +MM; M; M; M; QÊ+- ?¬K M v pW i?`v- [mª i`mv MX

L; ?2 M? [M; HÌB M¬v- ç®B pÈB J h¬M; +QÌM; i? [m2M- ?Q¬M iQ¬M +?QM? H¬ imv M[i`QM; ç¬B K„ i b€i F?Q H° ` - +kM; F?¬M; [mªM Gw ."i M|B M?ªK- +€M? i v i?Q #B m iB M? M|B,

@ :B i?„M çBX

h?•M •K pW i?®i tQM; - # M M; QÌB ? B +€B ç¢B ?€M K°i °i i?`T i?•M ?bM? pW ç°M ç'm F?Q ç M KS+ i" M +MM; HB M Q M? FQ+? p T?Q Gw ."i X

æ'm >Q¬M; +QÌM; ;Bª M, M; HQÊM; F?¬M; ;B M +U+ ?¢M +! +?9i p†M p Q- t2K ` ? i?U+ HU+ F?¬M; i?`T- ç m iB T + "M #B M ; BÈB ç°i T?€X

L?QM; - ? B M; QÌB M¬v i?U+ HU+ ç®B T?| +QÌM; ;Bª i-K i?QÌM; +kM; i¢K çQÊ+- i h?€M? +QÌM; ;Bª- i?b M?Q `m²B #¼ ç€M? pQBX

æSM; +?„T i v- i?`v ? B ç¢Q ç'm F?Q ç€M? ç M i`QÊ+ K†i- Gw ."i H9+ M¬v i v T?ª F?¬M; ç€M? ` K°i ç¢Q çQÌM; pÁM; +mM; - ~M ~M F?¬M; ;B M # ç°M; ç2K ? B ç¢Q iQ¬M # Q p¬Q i`QM; ç| - M, M; HQÊM; +QÌM; ?Q¬M? i¢B F?¬M; ;B M # ç°M; ?Q¬M i ;b- b m ç| HB M #B M K'i F?¬M; +ÁM i?`v #|M; /€M; i, K ?ÆBX

@ G½Q Ko M[- M; QÌB +O M; QÆB F?¬M; çO iQ +€+? +MM; i ;B Q i?O- M; QÆB iU +kM; T?ªB +~M i?"M- i M|B `²B- i +kM; F?¬M; +! i?|B [m2M i?QÆM; ?QÆM; iB +

æ2K i? +¬M; +O ? B p` æ'm >Q¬M; +QÌM; ;Bª iB m K'i î i`QM; p¬ ?bM? - +?B m i? +O H½Q Jo M[- p F?B T bÊ H|2 H M `²B #B M K'i- T?| J h¬M; H¢M? HMM; M|B,

@ hB m iY [m€ FB m M; ¢Q- ?ªQ- i +?Q M; QÆB H½M? ;B€Q K°i +?9i J h¬M; HÈB L?bM ` çQÊ+- J h¬M; T?| i¬M; +?O F?¬M; i?Q+? M|B M?B m- ;B¼M; M|B pW t i`QM; i v HB M ?QÈM; Gw ."i pmM; iÈBX

@ >„+ - M|B ç€M? HB M ç€M? b QX

Gw ."i KOB +?•M T?€i HU+- M?ªv ` F?ÄB T?¢K pB +¬M; FQ+? - ;B®M; M?Q +QÌB K

@ *ÁM +?Q M|B tQM; çB m FB M ç½ ç'm pä- i?®B T?K M[+! +?²M; +?Q - +! i? iM h?ÌB ;B M H¬ i?B M ç`+? +O M[ M?•M- ?Q i¬M p®M H¬ H½Q Jo M[ i`i F?¬M; Km® M; QÌB M?K+ M?½ M?Q p¬v- J h¬M; T?| i¬M; +?O +¬M; ?"M p¬ +MM; - i` M K†i M?`i p" M +?mv M iÈB +U+ ?¢M- i`QM; i v i`QÌM; iB M i?bM? HbM? i, M; p¼i- i` M iB M `mM `mM HB M M´ H M K°i +°i Hm²M; #, M; pKX L, M; HQÊM; •K ?¬M ç M KS+ i" M - ?Q¬M iQ¬M # Q p•vX

@ Zmª M?B M +! +?9i i?U+ HU+X

Gw ."i bmv M; ?o M|B,

@ h¢B ?¢ KBM? #¢+? +?¶ i¬M; +?O F?| tY- /MM; mv p¼M; i¢B ?¢ iB i+? ? B ¢¢B h¬M; F?¬M; T?K+- +?d bÊ M|B ` +kM; F?¬M; B /€K iBM iQÎM;X h¢B ?¢ ?QÊM; i¬ +?B [mv M M¬v- +kM; F?¬M; +| /½ i•K Km®M F?®M; +? ? B ¢¢B M°B K i¬M; - ?ÆM F?¬M; i? i`Î i?¬M? ¢€K ¬ ?ÊTX v +O i i¬M; +?O +?„+ ?ŠM +kM; KBM? #¢+?X "i ?QÊM; i°+ M?•M ;BªB i?Q+?- i¢B ?¢ iB i+? ¢®B pÈB ? B ¢¢B J h¬M; +| i? F?¬M GQ H„M; i?“i H•m - i¬M; +?O KÈB M|B ,

@ *?mv M M¬v- #´M i¬M; +-M T?ªB +MM; u K i¬M; +?O i?QÆM; HQÊM; KÈB +| i? ¢ ¢QÊ+X

@ *€B M¬v iU M?B M- #'i [m€ ?v p¼M; i¢B i`QÊ+ F?B #„i ¢-m ¢€M? +m°+ ¢´m i`ª H`²B- ?°B ¢`K ¢ M ¢•v i?¬B- p T?¬M b m M¬v ?¬M? ¢°M; M?Q i? M¬Q- ? B p` i¬M; iWX

Gw .”i pmM; i v ¢€M? ` K°i ¢¢Q ¢´m F?Q- ¢2K F?¬M; ;B M ;B K +-K ¢€M? pÐ- b m H - M?´+ +?•M HB M ¢BX

@ Gw .”i +€+ ?¢ v M i•K- F?¬M; [m€ # M;¬v- +?9M; i HB M T?€B bS ;Bª ¢B ibK M; æB ` F?ÄB J h¬M; ¢¢B #ªM /Q M?- Gw .”i +MM; h?¬M; h?B M M;?B K M?B M i?¬M K”i- +€B #B M +® M¬v H`K +?Q i`i +ª K¼B M; QÌB #´i M; Ì- T?| i¬M; +?O #` Gw .”i H M?`M ¢QÊ+ M|B ,

@ h¬M; +?O ¢¢B M?•M- iB m iY i?9B M¬v ¢®B pÈB M;QÆB H`K +€B ;b\

@ E?¬M; ¢QÊ+ p¬ H - p` +€+ ?¢ M¬v H` F?€+? [mw +O i X

J°i +€B ?`K ?² F?€+? [mw iU ?² +kM; F?¬M; i? ;BªB i?Q+? HQ¢B ibM? ?m®M; [m M; QÌB KBM? #¢+? K°i ¢B K- M; QÌB i` im´B +QÌM; ;Bª M¬v imv i ¢®B F?¬M; T?ªB J°i H¬M M[i`Î # M M; QÌB HK+ +?d ¢ªQ iB M- Gw #,M; - G¢+ h?Ov- M?[M; +QÌM; .”i +| +?9i ¢,K ¢,KX "i [m€ KK+ ¢Q+? +O #¼M ?¼ ¢½ ¢¢i ¢ M- J h¬M; ¢½ M?QÊM M?[M; +QÌM; ;Bª M¬v i?¬M; [m X "i i`B #´i ;B€+- Gw .”i M;?B K M?B M i`Î i?¬M? ¢°B M; k M?Q M?Ä M¬vX

39jX ZXe @ *?QÆM; 999, > B L[h?®M; Zm¬M >MM;X

@ M + + - M;QÆB `®i +m°+ /MM; +€B #B M T?€T ;b H`K +?Q J h¬M; M;Q M M;Q J°i ¢QÌM; ?¬M? i`m +kM; F?¬M; i`Á +?mv M- G¢+ h?Ov M?`M F?¬M; ¢QÊ+ ?ÄBX o´M ¢ M¬v ;BªB i?Q+? +kM; `´i T?B M iQ€B- ?ÆM M[#®M T?Q i B p€+? K¢+? `W #B i ¢€T €M +O p´M ¢ M¬v- Gw .”i M?9M M?9M p B- p¬ i°B M|B ,

@ h +kM; F?¬M; #B i- +| H) H` h?¬M; h?B M Km¬M?b M?bM i?´v i X

@ L|B #”v- i F?¬M; i?´v M?Q p”vX E?¬M; M|B +QB M?Q tQM; - ?W- F2Q FB iX

@ GÁM; ?B m F€ +O G¢+ h?Ov Km°B Km°B `´i M†M; - M;QÆB i?“i bU Km®M #B i M;QÆB #B iX

Gw .”i M;[F?Q K”T KÌ H`K G¢+ h?Ov ¢Ä K†i H M- bmv M;?o F?¬M; F?ÄB H¢B M?È i b¢MX h? M i?MM; H`K Hw #,M; +kM; #` H•v- i` M K†i K°i pÁM; ?²M; ?¬QX

@ G¢+ h?Ov Km°B Km°B F?¬M; +-M T?ªB ¢ w ¢ M ?„M- ?„M v m K M i?¬M i?¬M ¢¢ +Æ ?°B H¢B i?m i?“T ?„MX

a m ¢| - ? B p` K„ M[+MM; ¢SM; +MM; K°i +?B M imv MX

*S M?Q i? K°i çQÌM; #m¬M +?mv M i` m ;? Q- +kM; H` i`Á +?mv M ;BªB çB i`+? F?¬M; i?'T- iB M ç° bQ p M;QÌB #bM? i?QÌM; M? M? ?ÆM K'v H-M- H9+ b„+ i`ÌE ç½ t t ?B M H MX

J°i iÁ [m MªB ?B K v m- æ'm h?-M çB M H9+ M`v i?B i H" T K°i +?¶ i`çK FB K b T?"M +QÌM; ;BªX L?QM; +kM; F?¬M; T?ªB #'i Hm" M F M`Q ç m +| i? i?¬M; [m i` [/½v M9B- `i M?B m M;QÌB #` +U imv i iB M p`Q- M?B m M;QÌB M;?bM / ,K t K m i?m" M iB M i bK +Æ ?°B +?B K +?¶ i@i- iU M?B M F?¬M; + K HÁM; `ÌB çB- #ÎB p"v i i?ÌB- MÆB M`v p®M bÆM /½ H9+ M`v ;B®M; M?Q T?® t€ b-K m'i p"vX

æ M MÆB M`v- Gw ."i +kM; F?¬M; p°B [m - çB ?ÄB #€M i?QÆM; Km p`B i`QÈM; # +kM; ?¼+ #° /çM; +€+ +QÌM; ;Bª- HU +?¼M K°i +?¶ ç'i i`€M? ;B| ?ç i`çBX L?[M; FB - iU ?² ç m Î +?mM; [m M? Gw ."i F?¬M; t ç|M; [m•M tm®M;X

a„T t T GK+ +?d çªQ iB M +MM; ? B p` K„ M[ tQM; - Gw ."i H9+ M`v KÈB çB ` i`QÈ ç` T?QÆM; M?B m M;QÌB M€Q M?B i çB /çQX L?[M; +QÌM; ;Bª i-M; /QÈB +?| i F ç½ +| iBM pd ? - +kM; +| M;QÌB +?O [m M T?ÄM; çQ€M- T?-M HÈM M|B F?¬M; iQ ç Î i`QM; HÁM;X h?W /`T i` M çQÌM; i M;„i- ?ÄB,

@ L;?2 M|B i?B M T?QM; ç [m®+ ?Q`M; ç +kM; iÈB- F?¬M; #B i çQÊ+ M #`B Î M J°i +€B ççB ?€M `B M;„M M|B,

@ L?[M; [mv M [mw ?Q`M; i°+ FB - iU M?B M bÈK çQÊ+ KÌB ç M [m MªB- M;?2 M; M?[M; [mv M [mw ?Q`M; i°+ M`v- i`QM; pÁM; KQÌB M;`v içB Zm2+F2 i` [i`QM; ?çT KQÆB +?QM ;B M T?ÄM; t ?Q - #® i`Q bQ pÈB iB m [m®+ ?Q`M; i?'i i-K i?QÌM; +

_B M;„M ççB ?€M #„i ç-m KQÈM ç i`B ç M|B +?mv M +O KbM?- /MM; M;[F?Q F +?QM? KbM? i" M K„i M?bM i?'v [m X Gw ."i F?¬M; i? F?¬M; M?šM MçB M;?2 tQM

@ *?Q p` ççB + - +€+ M;QÆB ç½ M;?2 K°i bU FB M- +€+ M;QÆB #B i`ä i?B M T?C `²B b Q\

h?'v Gw ."i ç®B pÈB i?B M T?QM; ç [m®+ +ªK i?'v ?SM; i?9 M?Q i? - F?¬M; F?ÄB •K i`-K i?'T M|B,

@ hB m iY- H`K b Q M;QÆB Km®M M;?2 i?B M T?QM; ç [m®+ bU- +?šM; H) +MM; b Q\

@ h M?"M Ov i?€+ +O M;QÌB ç M M;?2- ç m H` ?mvM? ç ?QçM MçM- +| #B i ç M

@ h #B i`ä- M;QÌB i?B M T?QM; ç [m®+ # M;`v i`QÈ+ ç½ ç M- T?¬ i`QÆM; F? i?'T M?'i +kM; H` æ'm >Q`M; +QÌM; ;BªX J¼B M;QÌB ç m #B i- i?B M T?QM; ç [m M? F?¬M; ?Á i?m" M- M;?o ç M H9+ M`v ç M; Î Zm2+F2 i` [?çT +®+ b®M; F?¬ h?B M T?QM; ç [m®+ +kM; i?"i bU H` iQ; M HÈM K"i- +¬M; M?B M F?m i`K+ æ'm ç M Zm2+F2 i`[- F?¬M; bÊ æ'm h?-M çB M` i v ? v b QX

*?O ç +MM; K°i +?¶- M?[M; +QÌM; ;Bª FB HçB #„i ç-m i`ÌB + Q #B M `°M; F?Q2 F ."i i bK çQÊ+ iBM iS+ t€+ i?"i- +kM; F?¬M; M;?2 M[- HûM H9i`ÌB çB- p iÈB i`QÈ

h`QM; H m pªB- M;QçB i`W ? B p` K„ M[ +MM; HK+ +?d çªQ iB M- HçB +ÁM +| ? B + i`Î p - ? B M;QÌB FB çSM; H M- K°i M;QÌB + Q ;-v i?B H M|B,

@ *€+ ?ç- içB ?ç ççB i?-M ç [m®+ p•M +?•m >€+? i?' >€+?- p` M`v H` sm'i o•M æ +?O Zmv LçT ;B X

@ - >€+? ;B i`QÎM;- o•M i¬M; +?O- F?¬M; #B i i bK içB ?ç +| pB + ;b\

Gw ."i €M? K„i M?bM ? B M;QÌB- M?bM ` çQÊ+ ? B +QÌM; ;Bª M`v FBM? M;?B K;E # M M;Q`B i`mM; ?"m- Zmv MçT i?b iW i®M- M?QM; ? B H½Q ;B" M`v ç m H` i M; ,

@ E?¬M; #B i +€+ ?ç +| i? M|B `ä i¬M iQM? ççB / M?X

@ *| ;b F?¬M; i? - iϕB ?ϕ ?¼ M- / M? ϕ² aBM?X

Gw ."i i?m" M KB M; M|BX

@ M æ² aBM? \

> B p` +QÌM; ;Bª iU ?² ibK FB K i`QM; ϕ-m i`Q M?È p i M M; QÌB M`v- M?QM; [m +kM; ;BÈB ?ϕ M iϕB ϕϕB i?-M ϕ ϕ¬- iϕB Gw ."i i M ?mv ?Q`M; - M æ² aBM? ϕ½ bÈK +| ibK i?'v ϕQÊ+ p M æ² aBM? i`QM; i`Q M?È- ? B p` +QÌM; ;Bª ϕ m +| +?9 i i?'i p

@ M æ² aBM? +€+ ?ϕ- F?¬M; /®B ;ϕ i M; `B- H-M M`v ?mvM? ϕ +?9M; i ϕ M Zm2 M?B i- +`M; +?O v m +?QM? H` t2K imv i ϕdM? +QÌM; ;Bª +?B i` M? `®i +m°+ ϕ®B ?QÎM; X >B M iϕB +| `i M?B m ϕ²M ϕ½B- M|B æ'm h?-M ϕB M tm®M; /®+- i M; ?o + +| +MM; HQϕB KK+ ϕQ+? M`vX

L|B MY M; `v- >€+? ;B i`QÎM; +kM; F?¬M; +| ϕ H° ` w ϕ²- imv M?B M Gw ."i KÆ ?

@ >€+? ;B w iS- iU ?² H` ?v p¼M; æ'm h?-M ϕB M tm®M; /®+ b QX

GQϕB M; ¬M M; [+?YB #ÈB æ'm h?-M ϕB M M m M?Q #` æ'm h?-M ϕB M #B i ϕQÊ iU M?B M F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i- b„+ K†i ?ÆB ϕ´B- ?B M ` K°i pÁM; ?mM; €+X h?-M ϕB M ?MM; #€ æ'm h?-M ϕϕB HK+ M; `M pϕM M,K- +kM; F?¬M; #B i +? M ÛT # F?¬M; tm®M; /®+- `i M?B m i? HU+ ;B i°+ +?d bÊ+ kM; F?¬M; +| M; `v M´B / M?X ϕQÊ+- M; `B ϕ®B æ'm h?-M ϕB M +kM; F?¬M; +| +€B ;b ?ªQ +ªKX hϕB ?ϕ +MM; w i +| i? ;B M?"T +?9M; i X

@ :B M?"T +€+ M; QÆB\ *€+ M; QÆB H` +€B i´ +?S+ ;b\

@ *?9M; i +kM; F?¬M; +| +€B i´ +?S+ ;b- +?d H` K°i ϕQÌM; iK i? HU+ F?„T MÆB + æ'm h?-M ϕB M tm®M; /®+- +?Q M M F i i?"M? T?€B- ?v p¼M; +| i? H-M M`v tmM M; `v- M?bM ` ϕQÊ+ M æ² aBM? +€+ ?ϕ H` M; QÌB /€K H`K /€K +?`m- F?¬M; #B i ? v F?¬M; \

*€B T?ÛT F?Q+? iQÈM; M`v ϕ®B pÈB Gw ."i ?B m [mª [m€ M?Ä- Gw ."i i?•K #`i F?ª #m¬M; i v M|B,

@ *?d #^M; +€+ M; QÆB- +kM; Km®M ϕ®B T?| æ'm h?-M ϕB M b Q- +| T?ªB H` F?¬

@ hϕB ?ϕ #B i`à #´M bU F?¬M; [m M i`¼M; - M?QM; +?„+ ?ŠM +€+ ?ϕ +kM; M?bM i +€+? M`Q iB M p`Q Zm2+F2 i`[ ?ϕT +®+- iB m i? HU+- bÎ /o F?¬M; +€+? M`Q p`C +MM; æ'm h?-M ϕB M F?¬M; ;B Q ?ªQX L m M?Q +?9M; i +| i? ϕ2K M?[M; M; QÌB F?¬M; T?ªB H` K°i i? HU+ M?ÄX

GÌB M`v +| ϕB K ϕª ϕ°M; Gw ."i- M; ?o M; ?o- i` M K†i +ªK i?'v ?SM; i?9- ?² M; ?B M

@ o'M ϕ H`- +€+ M; QÆB +| i? ϕ2K M?[M; +QÌM; ;Bª M`v ϕ m HB M ?ÊT HϕB b Q\

@ E?¬M; +| ;b #`i M; ì- Qi M?'i +| i? HB M ?ÊT i€K +?QM T?-M KQÌBX

@ >ªQX

Gw ."i F?2M K°i +•m- p¶ p¶ #ª p B >€+? ;B - +QÌB M|B,

@ ``i [m€- i +kM; b) F?¬M; ;B M?"T +€+ M; QÆB- K` M m M?Q +€+ M; QÆB i?"i K i®i- ?½v ;B M?"T +?9M; i X

@ *€+ M; QÆB\

Gw ."i M? M?"M; #|+ M; Kv i` M; ` - t2K ` ϕ½ iWM; tm`i ?B M iϕB +€Q i?` æ'm h? i?ìB ;B M +| p i?"M? i?K+- M?QM; ?bM? /€M; M`v +ÁM +| M; QÌB M?"M ` Î i`QM; H

@ L; QÆB L; QÆB H` Hw- Gw ."iX

L?"M ` Gw ."i- >€+? ;B ϕ-m HQÐB ϕ m +SM; HϕB- /QÈB +?•M +Æ ?² p¬ w i?S+ Hm #ªQ i`b F?QªM; +€+? M?'i ϕ`M?X

@ *?9+ KWM; M;QÆB- ç€T ç9M;- > ? - ibK M;QÌB T?ªM ç®B æ'm h?-M çB M- ibK
+Y `²BX

@ Gw ."i +€+ ?¢- M;"B M m F?¬M; +? - i >€+? i?` ;B i°+ M;mv M w çB i?2Q M;"B

@ sm'i o•M æ Zm®+ o•M i¬M; +kM; M;mv M w çB i?2Q Gw ."i +€+ ?¢X

@ > B M?" +€+ M;QÆB +| i? +?Q çOX

@ *?9M; i #•v ;BÌ ç½ HB M H¢+ #®M M,K i? HU+- i`QM; pÁM; # M;"v- i`QÊ+ [m M
KQÌB ç m ;B M?"T +?9M; i X

Zmv L¢T M|BX

@ L?QM;- +ÁM ? B T?-M KQÌB- +?d bÊ iB i H° +Æ K"iX

@ a) F?¬M;- #ÎB pb #¼M ?¼ +? i H" çQÊ+X

>€+? ;B ?mM; €+ H"K Gw ."i +| +?9i i?QÎM; i?S+- ?„M Km®M /MM; HQ¢B iQM? +€

@ >ªQ-

Gw ."i pm®i +€B KkB K°i # M bmv M;?o- M?[M; +QÌM;;Bª M"v ç m H"iB m i? HU+
H¢B- HU+ HQÊM; +kM; F?¬M; i? #Ä [m - M?QM; /QÊB K„i- +?QM? KbM? +| i? i?
+?S+ #¼M ?¼- i•K MB K pW ç°M;- Gw ."i M?bM >€+? ;B - o•M i¬M; +?O M|B,

@ L m M?Q p"v- i ;BÊB i?B m +?Q +€+ M;QÆB- p` M"v +?QM? H" Gw #,M; Gw iB
G¢+ iB m i?Q- +€+ M;QÆB iW M v p b m H" /Q Gw #,M; +MM; G¢+ h?Ov iB m i?Q T
iB i +? X æ½ ibK MQÆM; iU i - i +kM; + K çQ M +?¶ i®i +€+ M;QÆB imv i ç®B
i?ªv ç m M;?2 i?2Q ?B m H M?- M m F?¬M;- t2K M?Q T?ªM #°BX

æQÌM; çQÌM; ? B ç¢B M K M?•M M;?2 i?2Q ? B i?B m M[+?d ?mv- +€B M"v H"K +?
Gw ."i mv / M? +ÁM ç|- >€+? ;B +?O +MM; o•M i¬M; +?O ç½ iÄ i?€B ç° i?m-M T?
M"Q #€+ #Ä- HB + M? m- M|B,

@ *~M im•M +€+ ?¢ T?•M T?|X

@ *€+ M;QÆB +kM; çWM; KB M; T?K+ i•K F?¬M; T?K+- M|B i?B i +?Q +€+ M;QÆB
pB M G G M ?¼+ pB M i" B + Q- i?U+ HU+ +O M" M; F?¬M; /QÊB +€+ M;QÆB- tY b
#'i +S M;QÌB M"Q +€+ M;QÆBX o T?-M G¢+ h?Ov iB m i?Q- ?W- T?K i?•M +O M"
[m•M G¢+ E€ iQÊM; [m•M- H" K¬M ?´ +?B M[- ?v p¼M; +€+ M;QÆB F?¬M; +-M ç„
Km®M +€+ M;QÆB T?K+ iMM;X

S?2M M"v ç2 /Q¢ H"K +?Q >€+? ;B +?O +MM; o•M i¬M; +?O T?ªB i?"M? i?"i- +mM
b m ç| HmB` M;Q`BX

@ Gw ."i- M;QÆB H"K +€B [m, ;b\

h?'v ? B M;QÌB `ÌB çB- G¢+ h?Ov F?¬M; F?ÄB ?QÊM; Gw ."i bŠM;;B¼M;;

@ *| H-K ? v F?¬M;- ç +?Q +?9M; i çB +?d ?mv M?[M; ç¢B M K M?•M M"v b QX

@ h? M"Q- F?¬M; Km®M H"K K°i M[K ç-m b Q\ > ? - M?[M; +QÌM;;Bª FB t2K i
M[M?•M +O i - çQÆM; M?B M T?ªB H" M[K ç-m `²BX

Gw ",M; H¢B idM? i€Q ?ÆM M?B m- M" M; M?bM ` çQÊ+ Gw ."i Km®M HÊB /KM; M
KbM? H¢B F?¬M; T?•M i?•M- #ÎB p"v i`€+? M?B K M"v ;B Q +?Q M" M; +MM; G¢+ h

@ Gw ."i- M;QÆB v M i•K çB- i +MM; G¢+ h?Ov Km°B Km°B i?m T?K+ M?[M; +QÌM
K°i i vX

L;?2 çQÊ+ Gw #,M; iÄ i?€B ç°- Gw ."i +kM; i?m ?²B #B m H° #'i +-M çÌB- ç°M; ibM

@ L?[M; +QÌM;;Bª M"v M;Q HQM; ?¶ M i¢T- F?¬M; T?ªB SM; T?| / M?Q p"v- Gw ",M
+€+ M;QÆB T?ªB +•M M½Q ?"M; T?K+ #¼M ?¼X *?d +-M i +ÁM i²M i¢B- #¼M ?¼

i +| +€B ;b #'i i`„+- M?[M; M;QlB M`v ç m H` ?´ H M;X æ9M; `²B- +€+ M;QÆB +|
i?B M T?QM; ç [m®+ ç½ /MM; [m +€+ #B M T?€T
Gw .”i M|B ` F ç°+ /QÊ+ î i?B M T?QM; ç ç¬ i?m T?K+ M?[M; iB m i? HU+ FB
/†M /Á,
@ o¢M M?’i +| +€B ;b F?¬M; ç9M; - +kM; F?¬M; +¬M ç w #¼M ?¼- ç M i? ;BÈB iB
@ L|B M?Q p”v- +?9M; i T?ªB i€+? ` \
L;?2 çQÊ+ +€+ M”M; T?ªB HQm i¢B [m MªB- G¢+ h?Ov H”T iS+ +| +?9i F?¬M; ç”M
@ L;¬- i ?B M Km°M Km®M çB [m [m MªBX J i +MM; *mM; ;B ç½ iB M p”Q [m
#¼M ?¼ b) i`U+ iB T çB i? ;BÈB iBM? HBM?- i`QM; H9+ M`v H”K T?B M ? B p`K„
@ æQÊ+ `²B- M?QM; M + + - M;QÆB +kM; T?ªB +~M i?”MX
hmv p¢M T?¬M F?¬M; Km®M- M?QM; G¢+ h?Ov +kM; ibK F?¬M; i?’v +€B Hw /Q ;b
@ G¢+ h?Ov Km°B Km°B M;QÆB çWM; M?B M[ibM? i`QlM; - Gw .”i Km®M H”K +?C
?„M bmv M;?o- ?ªQ ?ªQ bmv M;?o K°i +?9i H”K i? M”Q i?m T?K+ ç€K +QlM; ;Bª M
Gw ",M; /M b Q HÈM ?ÆM p”B im´B- M;Q¢B i`W M?B M[ ibM? i`QlM; - HQ H„M; +?m
@ V- Gw ",M; i,- i M;?2 HlB M;QÆB- M;QÆB M|B H”K M?Q i? M”Q i HB M H”K M?
G¢+ h?Ov +?•M i?”M? M|B- +€B i?€B ç° M`v H”K ? B M;QlB ;¬M M? m ?ÆM- ;B®M
+”M p”vX
@ *S M?Q p”vçB- æªQ iB M- +?9M; i i`î H¢B i`QÈM; #²M; M;?d M;ÆB- ç K M v +
?Q”M i?”M?\
obi? M? / M? ? B p`K„ M[bmv M;?o- Gw .”i +kM; F?¬M; Km®M H¢B T?QM; HQm F
tQ v M;QlB `lB F?ÄB i`QÈM; #²M;X

399X ZXe @ *?QÆM; 998, •M JQlB LQÆM;X

æ K /”B- [m MªB `®i +K+ MioM? H¢B- H®B p”Q [m MªB +?d ç H¢B p”B i M i?O
F?€+ `9i HmB ç M # M +¢M? K°i;B M M?”;¶ i¢K i?lB /UM; H MX J” i`QÊ+ [m MªB
î i`QM; i`QÈM; #²M; +O KbM?- i`QM; çl iB M; M;€v HB M iB T- +MM; iB M; i`MM;
•K H¢ i BX
" M i`QM; F?¬M; ;B M v MioM?- +| ? B +€B i?•MªM? p¬ ?bM? H†M; F?¬M; K°i iB
#²M; - ?QÈM; +Y [m MªB #QÊ+ çBX GK+ +?d çªQ iB M +kM; F?¬M; ibM? M;mv M
@ "´M iB M ç½ p”B i?”T MB M F?¬M; +| bY /KM; [m HQ¢B iB m ç’m F„ M`v `²B- H”
L?QM; Gw .”i FB M i`b- æªQ iB M ç”M? T?ªB i?Ä ?B TX
*Y [m MªB ç€K i?O p M;O ;”M;O ;”i- +?d +ªK i?’v K°i ?²B ;B| i?’B [m - M;~M; ç-
+kM; F?¬M; i?’v #'i +S /` i?QlM; M”Q- ç”M? M;€T K°i +€B- b m çl H¬M M[¬K +€B
h` M çQlM; çB F?¬M; i?B m i`¢K ;€+ M;¬K- pÈB +?S+ M;?B T Gw .”i ` M Hmv M ?”
ç ;b- K” K¶B H¬M ç M i`¢K ;€+ M;¬K +?”K /¬M +QÊ+ #° i?m HB K F?Q iS+- b m çl
ªBX
hW i` M + Q M?bM tm®M; /QÈB- Gw .”i F?¬M; F?ÄB +ªK i?’v FBM? ?½BX Zm MªB
i`QÆM; - M?QM; æ'm h?¬M çB M ?”M? ç°M; +kM; [m €F?Q i`QÆM; - +?d i?’v F?2 M
?¢T p”B /†K- ;¬M KQlB M;”v i?lB ;B M- +?¶ çl ç½ çSM; bWM; b[M; t•v /UM; M?B m
H9+ M`v ç M çm®+ b€M; i`QM; - ç9M; H” i¢Q i?”M? K°i +€B i?’ i`M M?Q M?Ä `²BX

L?bM [m FB M i`9+- Gw ."i M?'i i?`iB +| +?9i b[M; b`- F?¬M; #B i \*mM; #<sup>a</sup>M +MM; M #`B Î ç•mX

h?B M T?QM; ?Q`M; ç tm'i ?`M?- ç°B M;k i?B M T?QM; ç [m®+ +kM; F?¬M; M? +,M T?ÁM; ÎX Gw ."i •K i?-K i?Î /`B- M;QçB i`W /MM; #B M T?€T /Á iB K- iU ?²+k ;b i®iX

æ M F?2 M9B- Gw ."i M?bM HK+ +?d ç^aQ iB M M|B,

@ *?9M; i +?B M? m çB iB K- M|B +€+? F?€+- +?d bÊ ç M ?WM; ç¬M; +kM; F?¬M;

@ *?B M? m iB K\ hB m iY ?? ç²- i F?¬M; #B i +€B ;b Kšm i?•M M;QÆB ç•m- +kM ;?Q`M; ç - +?QM? H` çSM; Î i`QÊ+ Kfi i i +?d bÊ +kM; F?¬M; M?"M #B i #¼M ?¼M ;b i®iX

Gw ."i i?"i ç9M; H` [m M çB- M;?o M;?o p¶ ç-m K°i +€B- H9M; i9M; M|B,

@ o"v ç`M? i?Y i?`iB p"M i?-BX

@ hB m iY `i i?¬M; KBM?- ? v H` ;B^a M;m- +?ŠM; H) F?¬M; bmv M;?o +?9i #B M T

@ *| #B M T?€T i ç½ bÊK M;?o ` `²B- +€B M"v +kM; F?¬M; +| #B M T?€TX

> B M;Q`B K°i # M M|B i?-K- b m ç| iB M p"Q i`M M?Ä- Î h`M M?Ä +| i`¼M; #BM h?-M ççB HK+ +Q`M; ;B^a / M? +?'MX

æ M MÆB M"v- +?ŠM; M?[M; Gw ."i- M; v +^a Hm+ +?d ç^aQ iB M +kM; T?^aB +~M i?"

æ'm h?-M çB M b€M; içQ- M;mv M H B FB M içQ M?" ;¶- M?bM F„ HçB `i +| [mv iB m +?m~M t•v ? B i-M;- +?d H` HÈM M?Ä F?€+ M? m- +?mM; [m M? M?" ;¶ H` b• #`B K°i T?QÆM; i? HU+- p T?-M i? HU+ Î ç•m- i?2Q M?" ;¶ M;QçB +| ;B„i +| tQ M?Q p"v- M;QÊ+ HçB Gw ."i +MM; HK+ +?d ç^aQ iB M i`€M? T?B M iQ€B- ?B m bmv

@ .B- ç^aQ iB M- ç| H` +| tQ T?QÆM; i? HU+ M"QX

hçB æ'm h?-M ççB HK+ H,M H°M M?B m M,K M?Q p"v- Gw ."i FB M i?S+ +kM; `i m +<sup>a</sup> i? HU+ HÈM i?'v M?B m ?ÆM- iU M?B M +kM; M?"M ` F?¬M; QiX L?QM; ?B M +| +?9i ;B®M; HB K ç Q- HçB H`K +?Q Gw ."i +?9 wX hW MÆB b•M `°M; M"v- i? H M?QM; /'m ?B m M"v Gw ."i +kM; F?¬M; +| 'M iQÊM;X

@ "´M iB M içB iB M ç^aQ b®M; K°i KbM? K'v +?K+ M,K- M;QÆB F?¬M; #B i #´M iB M?bM K°i +€B +?ŠM; T?^aB b) #B i b Q\

• p"Q i?U+ HU+ FBM? M;Q`B- i?•M ?bM? HK+ +?d ç<sup>a</sup>Q iB M pW ç°M;- ç½ H€+? Kb h`QM; b•M K°i K^aM? v M i°M?- +?O M?" iU ?? ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +^aM? ;BÈBX > K°i +€B +Y b´ €M? ç M H|2 H M M?bM p"QX

h`QM; +Y b´- /QÈB €M? ç M- HçB +| K°i i?B m T?K tBM? ç T- M•M; [m B ?`K- M?b M;~M M;Q`BX h?2Q M?Q ;|+ ç° M?bM HçB- M?bM F?¬M; `ä M"m; ç M; t2K H` p"i ;k Gw ."i +MM; HK+ +?d ç<sup>a</sup>Q iB M HB + M? m- ç m +| +?9i FBM? M;ç+- F?¬M; M;Î tBM? ç T M?Q p"vX L`M; i?Qç i M?bM K^aM? K B H½M? /B K p" HçM? H)QX

@ L;Q`B Î ç•v +?„+ H` [mv M [mw- tm'i ?`M? pšM F?¬M; [m M K M; i?2Q ;B [mv M iY K„ KçQ M?Q i? K°i KbM? i`¬M; T?ÁM;X

Gw ."i M;?o M;ÊB- i?"i +kM; F?¬M; +| +?9 w- ?QÈM; HK+ +?d ç^aQ iB M M?€v K„i- "¶M; M?B M- +?d i?'v +| K°i iB M; p M; M?Ä- i`QM; T?ÁM; +Y #` ç~v ` - +| +mM; i F m,

@ J¬M +?O- +?ûM i?m®+ b„+ tQM; `²B- K`B M;Q`B /MM;X

J¬M +?O\ h?B m T?K i?Qç i M?bM ;B®M; M?Q F?m T?ÁM; Q€M- F?¬M; M;`B H` T ."i F?¬M; F?ÄB +^aK i?'v ?SM; i?9X

*mM; i` M; i?B m M[ ç2K +?ûM i?m®+ çti içB i`QÊ+ Kti i?B m T?K- b m ç! HB M
M`v KÊB çQ €M? K„i M?bM p`Q +?ûM i?m®+X

@ L; Q`B +Y b´ +! ? B p` +€+ ?ç- MY ç K + M? # `bM? +QB T?K M?•M F?¬M; T?ª

"¶M; M?B M- i?B m T?K FB #m²M #ª M!BX

Gw .”i +ª FBM?- pÈB i?U+ HU+ +O ?„M- HçB iQ`M HU+ i?m HB K- +! i? tmv M [m
T?B i?U+ HU+ ç®B T?QÆM; bQ pÈB ?„M + Q ?ÆM p`B iBM? +?ŠM; H) i?B m T?K
æQÊ+ `²B- +QB M?Q M`M; H` + Q iBM? æ'm h?€M?- +! i? +ªK SM; çQÊ+ bU ?B M`
`²B `ä ``M; M!B `i ç9M; ó> B p` +€+ ?çô- # Q ;²K +ª HK+ +?d çªQ iB M +kM; F?¬M

Zm€ [m, /`- [m€ i` K¬M- HB M iQÎM; ç M i?•M T?”M i?B m T?K- Gw .”i KÊB w i?S+ i

L m M?Q ç½ #` T?€i ;B€+- HK+ +?d çªQ iB M +kM; [m M; +¬M- ;BªB i`W ~M i?•M- M

æ®B pÈB ? B p` F?€+? F?¬M; K!B K` ç M- i?B m T?K #bM? ioM? p¬ +MM; - +! +?9i
i?m®+ M?’T K°i KB M; - i?Î /`B,

@ h?”i F?’X

GK+ +?d çªQ iB M ;B”i ;B”i- +Q!B M!B,

@ *€B M`v +?ûM i?m®+ imv F?! m®M; - M?QM; ç®B pÈB im pB +O M; QÆB HçB `’
M; QÆB iW ç•m +! çQÊ+\\

@ *€+ ?ç +kM; #B i +€B T?QÆM; i?m®+ M`v\\

h?B m T?K b!M; K„i HQm +?mv M- +`M; i? K pk K`X

@ L m M?Q #’M iB M çQ€M F?¬M; b B- ç•v H` h?B M *U+ ?° F?Q + M?X

@ E?¬M; b B- HK+ +?d çªQ iB M +€+ ?ç ç K F?mv ç M i?,K- +?QM? H` +! w +?d ;
H½Q i?€B #` M`v +! ?SM; i?9 b Q\\

h?B m T?K ç½ #B i`ä H B H`+? çªQ iB M- iU M?B M +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; #B

Gw ."i i?'T ;B¼M; [m€i- i?•M ?bM? +U+ i®+ #B M ?mv M- ?bM? i?"M? ç¢Q ç¢Q i" M
i v + "M; ;B®M; M?Q M;¼M M9B ç•K iÊBX

æ•v H" mv HU+ æ'm h?€M? +QìM; ;Bª+MM; bB m T?~K i?–M #BM? i' ?ÊTX

o" B >²M; u iQ i i`€M? F?¬M; F`T #` T?€ h?B M FB K [mûi i`9M; - H"TiS+ ?mv i H
+| H"TiS+ M;½ tm®M; - +kM; #` +?ûK K'i i v +?•MX

@ Jm®M çB b Q- F?¬M; / /"M; M?Q p"vX

J°i KU+ F?¬M; +| KÎ KB M; - #¢+? v çB M bo M?bM +mM; #ªM +MM; i?B M K h?€M
?'M; - ?„M +kM; F?¬M; /WM; i vX h v [mv i imM; # v- K°i ç¢Q F?¬M; ;B M; B K +–K
K h?€M? M[X *kM; K v i?B M K h?€M? M[t2K i?ìB +Æ +U+ M? M?- M;¢M? b M? /

"¢+? v çB M bo i v [mv i H¢B #B M ç´B- F?¬M; ;B M; B K +–K T?€i` # ç°M; F`+
?QÊM; ? B M; QìB i?¬M T? ç MX h?B M K h?€M? M[i?U+ HU+ imv F?¬M; i?'T-
+QìM; ;Bª- ç®B F?€M; F?¬M; ;B M T?€Ti„+ æ'm h?€M? +QìM; ;Bª- ?B M M?B M H
M"v ç M; +MM; p" B ç'm i¬M /•v /Q K°i +?¶X

@ >° ;B€X

L?bM` ?mM; ?B K- [m M? i?•M *mM; #ªM #€i ç¢BªM? p M?'i i ?B M i?•M- ç'm F
+MM; - F?¬M; +® F} ç€M? p T?Q F?¬M; ;B M # ç°M; X

@ S? M?X

@ S? M?X

@ S? M?X

h€K çQ" M ?mv i pK +Æ ?² M´ H M-ªM? p /MM; ?mv i M?K+ i?•M i? KB M +QÐM;
HQÊM; +¬M; FQ+? ?QÊM; p i?B M K h?€M? M[+MM; +mM; #ªMX

39eX ZXe @ *?QÆM; 99d, h?–M h¬M "²B " "M

JMB ?mv i iBM? /"v ç†+ H"K Gw ."i ?mv i K¢+? b¬B bK+- K°i +?B m *?m hQÊ+ ç'm
;Bª HmB H¢B- Gw ."i M?•M FB K ?ÊT M?'i- ?| i?"M? K°i ç¢Q ç'm F?Q +°i b€M; - H

*| i? +ªK M?"M çQÊ+ ç¢Q +°i b€M; ?Q H M"v ~M +?S M,M; HQÊM; ç€M; bÊ M?Q
#ªM F?¬M; `ªM? #[m M i•K ç M i?B M K h?€M? M[- çB M +m²M; #® F i F?¬M; ;B M

Gw ."i T?€` pÁM; p•v- ç€KªM? p b®M; +? i ?°; B€ i?B M K h?€M? M[K M; i?2Q
imv M; B i?b H•m- M?QM; i?ìB; B M +kM; ?ÆM KQìB; B•v M; „M M; OBX J" ?ÆM KQì
+QìM; ç° ç¢i iÊB i`bM? ç° H"K +?Q M; QìB t2K +ªK i?'v bÊ ?½B- M,M; HQÊM; F`+?
iB M; M´ p M; çB + i B- `iM? M? ç2K +€B iB m çB K +?mv M /ìB ç M # M M"vX

GìKì+| i? M?bM i?'v- ç'm F?Q [m M; ?Q H"THQ #`i ç`M? i`QM; #-m i`ìB ç K- K
M M"v # v p9i ç MX

h?ìB; B M- Gw ."i +–M i` M? i?O i?ìB; B M [mw ;B€ +?Q i?B M K h?€M? M[X h`QM
[m•M ç°B hBM? HBM? i°+ +kM; F?¬M; iQM? t - pÈB i?U+ HU+ i?B M K h?€M? M[-
[m•M ç°B hBM? HBM? i°+ M?B m M?'i H" kyö i?ìB; B MX h`W çm´B #„i- Gw ."i iQM
i?O KQìB T?9i i?ìB; B MX

JQìB T?9i i?ìB; B M +kM; F?¬M; iQM? /"B- i?"K +?Q +ÁM T?B i?QìM; M; „M M; OB
i¢B K" M; B- KQìB T?9i b Q K" /"B /^M; /†+X " v ç M MÆB M"v- M; Q¢B i`W ?„+ v çB
+ÁM +| •M KQìB MQÆM; +MM; p" B p` +QìM; ;Bª imv i b€i K¬MX .mv M?'i H"- HK+ -
ç€ tm®M; ;B M; - ?Q†+ H" F?Q M? i v çSM; M?bM- K" H" # v ç M # M M; QìB Gw ."i
."i çSM; Î+MM; +?B M imv MX

@ Gw ."i- +ÁM Km®M T?Q +¬M; T?ªM F?€M; b Q\

o¬ b® imv i ç dM? + QÌM; ; Bª p•v [m M? - ?„+ v ç B M bo M? bM Gw .”i- ; B®M; M? Q H
J” i` M i? U+ i - K¶B M; QÌB ç m +? Q `^M; H” M? Q p”vX Gw .”i + MM; HK+ +? d çªQ iB
+? d H” æ’ m h? €M? - K” F?¬M; T?ªB æ’ m h?¬M hmv HK+ +? d çªQ iB M ç½ iB T +”
æ’ m h? €M? +? QM? H” æ’ m h? €M? - æ’ m h?¬M +? QM? H” æ’ m h?¬M - i`QM; H9+ M”
K°i i`ÌB - K°i pU+ ç ? bM? /mM; X

@ *? ŠM; H) ?„+ v ç B M bo + €+ ? ¢ +? Q `^M; i b) i?9+ i?O +?`m i`|B b Q\

Gw .”i i`ª HÌB H”K ?„+ v ç B M bo H”T iS+ +ªK ; B€+ KbM? +| ç B K M; m tm~MX L, K
p¬ b® + QÌM; ; Bª + MM; æ’ m h?¬M ç B M i’M; æB M +? O Gw .”i ç m F?¬M; +| F?m’i
M; QÌB F?¬M; i?`v F?¬M; [m M i”B F?¬M; `ÆB H - +? B m ?”M; ç®B pÈB HQ ¢B M; QÌ
i€+ /KM; X

@ >ªQ - ç½ M? Q p”v- +kM; çWM; i`€+? æ’ m h?¬M ç B M ? ¢ b€i i?OX

@ *? Ì K°i +?9iX

Gw .”i +? Q [m M M? B K pK + O KbM? H” i` M? i?O i? ÌB ; B M - i?|B [m2M bÌ H M +

@ æB M bo + €+ ? ¢ - i ? ÄB K°i +?9i - M m M; QÆB ç K M v ; B i +? i i - KQÌB M; ”v b
b Q ? QÈM; i? HU+ F?„T MÆB ç ; BªB i?Q +? ç•vX

@ *€B M”v +kM; F?¬M; M?¼+ ç M M; QÆB ? Q i•K i’M i`Q - #ªM ç B M b) `’i + K i•
*QÌM; imv M #® æ’ m h?¬M ç B M ç½ i? M? i`W T?ªM M; ?`+? Gw .”iX o T?¬M ç €M?
M?•M M m M?Q F?¬M; #m¬M; i? - +| i? ç9M; ? M iB T iK+X

@ >ªQ - _’i i®i - #’i [m€ - i + ÁM +| K°i pB + Km®M i?dM? ; B€Q ç B M bo + €+ ? ¢X

@ Gw .”i - M; QÆB M; ?o FûQ /”B i? ÌB ; B M b QX >W - +?9i i”B K¼M - #ªM ç B M b) F
+kM; +¬M ç +?Q +Æ ?°B i?B M T?QM; ç [m®+ i? v ç´B i`B m ç ¢BX æ°M; i?OX

*?9M; +QÌM; ; Bª ç½ bÈK p”M bS+ +? Ì T?€i ç°M; - M; ?2 çQÊ+ K M? H M? ?„+ v ç B M
F?Q ; B®M; M?Q p¬ b® [m M; ?Q - ?QÈM; Gw .”i + MM; HK+ +? d çªQ iB M ç €M? iÈ
M?B m ç €M? Q iX

G9+ M”v ?ÆM KQÌB ç ¢Q ç’ m F?Q ?mM; ?½M HB M ?ÊT +¬M; FQ+? - Gw .”i + MM; H
HU+ - +kM; +? d +| i? ?ÊT F„T?ÁM; M; UX

@ h?®B iB m iY - #’M iB M #`M; QÆB ?½K ? ¢B - pb +?9i `QÊm i? ”i bU H” F?¬M; ç€

@ æªQ iB M M|B ; b p”v - M; QÆB ; B9T i +| i? F?¬M; T?ªB H” pb `QÊm K ¢M? ç M?`
H” M? 2K F i M; ?o X

@ J

GK+ +? d çªQ iB M M?`M F?¬M; çQÊ+ p, M; iK+,

@ ”’M iB M +kM; F?¬M; `ä #`M; QÆB H”K M?Q i? M”Q +MM; iB M ç M - `ä`”M; F?
?ÄM; `²BX

> B ç ¢B æ’ m h? €M? ?ÊT F„- /®+ ? i bS+ +?mv M i•K T?ÁM; M; U - M?[M; +QÌM; ; B
T?€+kM; F?¬M; T?ªB i`QM; K°i H€i H” +| i? H”K çQÊ+X L?QM; i?U+ HU+ +O ? B
HÈM - Gw .”i + MM; HK+ +? d çªQ iB M /mv i`b HB M iK+ H€+?„M +¬M; FQ+? - /MM;
ç° i?m M?Ä H ¢BX

@ æªQ iB M - +?ŠM; H) M; QÆB b®M; H•m M?Q p”v - F?¬M; +| #B M T?€T ; b i®i b Q

@ ”B M T?€T çQÆM; M?B M H” +|X

@ :†T [m, - +| #B M T?€T + ÁM F?¬M; bY ` - +?ŠM; H) M; QÆB Km®M #`M; QÌB Q M

@ ”B M T?€T M”v +?QM? H” M; QÆB K°i KbM? +? Q +?®M; # T?9i +¬M; FQ+? - +?Q
” ¢+? >´ ç’ m F„ L; QÆB +| i? H”K çQÊ+ b Q\

" T?9i- çWM; M|B H" # T?9i- M m M?Q HK+ +?d çªQ iB M`ìB F?ÄB ?ÊT F,, T?ÁM;
M;QìB- +?d bÊ FB M i`b # ;B•v ç²M; ?² ç m F?| F?,M p¬ +MM;X

æ½ M?Q p"v- +€B ;¼B H" #B M T?€T +O HK+ +?d çªQ iB M +kM; +?d H"ªQ ;B€+
E?¬M; ;B M T?ÁM; M;U +€B +?„M ç½ #` €T b9+ ç M +€+? i?•M i? ? B M;QìB #'i [I
+?„M M"v #` +¬M; T?€- M?Q p"v- +?ì çÊB Gw ."i +MM; HK+ +?d çªQ iB M- +?QM?
pKMx

hU ?² ç½ i?'v çQÊ+ HQ¢B F i +K+ M"v- i` M K†i ?„+ v çB M bo`®i +K+ H°` p i?C
S?ÁM; M;U +€B +?„M ?B M i¢B +?d p M p M +€+? K°i i'+- ç€K +QìM; ;Bª p•v +¬M
Q M?` ç'm F?QX

L?QM; K„i i?'v +€B +?„M +O Gw ."i +MM; HK+ +?d çªQ iB M +m®B +MM; b„T bY #
+ªK ;B€+ çQÊ+- i¢B # M M;QìB Gw ."i- K°i +´ F?¬M; ;B M # ç°M; [m, /` im¬M`X
[m, /` M"v ?B M M?B M F?¬M; ç M iW Gw ."i ?Q†+ H" HK+ +?d çªQ iB M- K" H" ç M
*€B F?¬M; ;B M # ç°M; [m, /` M"v /mv i`b HB M iK+ i?ìB ;B M +kM; F?¬M; iQM? /
T?€i ?B M- # M +¢M? Gw ."i +MM; HK+ +?d çªQ iB M tm'i ?B M K°i M;QìBX

L;QìB M"v ?Q" M iQ" M i`®M; `¶M; tm'i ?B M- M m F?¬M; pÈB i?U+ HU+ +O ç€K +
i? ç½ #` Q M? i?"M? i?"i pKM`²BX

L;QìB M"v pW tm'i ?B M- F?¬M; ;B M +€B +?„M +O Gw ."i +MM; HK+ +?d çªQ iB
@ h?¬M i¬M #²B #`MX

L?bM M;QìB M¼- Gw ."i F?¬M; F?ÄB H M iB M; FBM? ?¬- +?d [mv i F?¬M; F?ÄB
T?ÁM; M;U +€B +?„M tm'i ?B M ç¢Q ç¢Q p i`¢M- +ª T?ÁM; M;U +€B +?„M i`"M ç-
hmv F?¬M; `ä pb b Q M;QìB M"v tm'i ?B M i`QM; M"v- i¢B b Q #` T?¬M ç¬M; +QìM
T?€i iW #ªM M,M;- i?B M T?QM; ç [m®+ i?O ?° æ'm h?¬M GU+ HU+ #²B #`M p¬ v
ç'm F?Q F?®M; +? F?¬M; ;B M- ç2K F?¬M; ;B M +?B HU+ `|i p"Q T?ÁM; M;U +€B
.o M?B M H" i?¬M i¬M #²B #`M- i?ìB F?„+ K'm +?®i H¢B tm'i ?B M i?¬M i¬M #²B #
T?€i`²BX L;"v ç| HU+ HU+ i`QÊ+ F?B pšM H¢+ ç2K i`mv M i®M; M;¼+ #`B ;B Q +
M,K b m +Sm Gw ."i K°i K¢M;X

h?¬M i¬M #²B #`M`'i M? M? +kM; M?"M` Gw ."i- +?d +| çB m- ç®B pÈB i M ?Ov
+kM; F?¬M; +| [m€ M?B m ?ªQ +ªKX

@ æ•v H" +| +?mv M ;b\ h?¬M i¬M\ ob +€B ;b i®M; M;¼+ #`B î i`QM; i v M;QÆBX
GB M iB T M;?B p'M- i?¬M i¬M #²B #`M +?ŠM; [m M i•K +QìM; ç`+? p•v +¬M;- HB
@ h?¬M i¬M #²B #`M- p'M ç +O M;QÆB- +| i? b m H¢B ?ÄB ? v F?¬M;- i`QÊ+ ;B
S?B M iQ€B M"v +kM; F?¬M; +| i?¬M i¬M #²B #`M ;B M?"T K" +?mv M +Æ- i? +K
`ä`"M;- +?d H" +| i?¬M i¬M #²B #`M pB M #BM?- T?ÁM; M;U +€B +?„M #` €T b9+
F?m +? i`QÆM;`X

@ h¢B b Q +| M?B m M;QìB M?Q p"v ç€M? M;QÆBX

*ªK M?"M çQÊ+ M;QìB +¬M; FQ+? i?U+ HU+ F?¬M; i-K i?QìM;- i?¬M i¬M #²B #`M

@ h¢K i?ìB F?¬M; +¬M T?ªB ?ÄB p'M ç M"v æªQ iB M- t2K` - F ?Q¢+? +O M;Q
`²BX

@ L;¬- bÊ +€+ M;QÆB /mv i`b F?¬M; çQÊ+X

@ L?QM; +kM; F?¬M; i? F?Q M? i v +?`m +? i çQÊ+X

@ *~M i?"M`²B- #´M iB M Km®M #m¬M; i vX

GK+ +?d çªQ iB M +?"K`½B ç2K ç'm F?Q +O KbM? +?"K H¢BX J'i çB HU+ HQÊM
H-M M[#` €T b9+ H¢BX

h`QM; i?B M ç` F?¬M; [mv Hm"i #„i ç-m F?ÎB ç°M; M; mv M F?Q- #¶M; M?B M M?Q
;B| H®+ tQ v i`ÁM- i®+ ç° tQ v i`ÁM +`M; H9+ +`M; M? M?- /šM ç°M; F?¬M; F?Q
T?QM; -`i M? M? ?| i?"M? K°i +€B T? m ;B| - i`U+ iB T T?B i®+ [m i v [mv i #B

*ª i?B M ç` T?ªB #B M ç´B- F?¬M; +| ;B| - ? i i?ªv ç m ç¼M; H¢B- M; Q¢B i`W iW #
HB i i-M; i-M; K•v ç2MX h-M; K•v ûT iÊB +U+ i?'T- +?B +?Qi +MM; K°i +?¶- i®B ç

L, M; HQÊM; FBM? M; QÌB iW +?d [mv i HK+ +?d çªQ iB M #B MªQ K` F?¬M; çQ¢M-
ç'm F„ M, M; HQÊM; FBM? M; QÌB M?Q i? - +kM; i?"i?B K i?'vX

@ >ÊT F„- S?ÁM; M; UX

>QªM; bÊ- ?„+ v çB M bo [m€i K°i iB M; - +?9M; +QÌM; ;Bª +`T i®+ #® F i +€B +?„
?Q - i¢B p¬i" M €T HU+ H|2` H`K +?Q M; QÌB #`i MX

•T HU+ #m¬M; HÄM; - Gw . "i +MM; i?¬M i¬M #²B #`M i?•M ?bM? H„+ HQ- H"TiS+ p|

o`Q H9+ M`v- HK+ +?d çªQ iB M + Q ;B B "¢+? >´ ç'm F„ +kM; b9+ i? tQM; X ;B[
?"m M?Q +€B T? m ?'T /šM ;B| - b m ç| + Q i®+ tQ v i`ÁM- iU ?² M, M; HQÊM; pk i`
M; Q¢B i`W ?QÊM; +?9M; +QÌM; ;Bª æ'm h?¬M çB M i`-K i`¼M; ç tm®M; - K•v ç2
+?Q M; QÌB FBM? ?½B- i`QM; F?¬M; ;B M ? i i?ªv ç m #B M K'iX

P M?X

h? M? •K +U+ F€ M†M; M p M; H M- p`B +€B >²M; u iQ i im pB F?€i?'Ti`U+ iB T i
F?¬M; T?ªB #` M, M; HQÊM; "¢+? >´ ç'm F„ FQ+? i?QÆM; - K`H` +U+ ç° FBM? bÊ-

æ'm h?¬M çB M +?9M; +QÌM; ;Bª ?ÊT F„ #® F i T?ÁM; M; U +| i€+ /KM; K'm +?®i-
;B®M; M?Q +ÆM b|M; ç°M; i`ÌB- T?QÆM; pB M M; `M Kûi i M i`M?X

GK+ +?d çªQ iB M ç€M? ` +?B m ç'm F„ M`v- Gw . "i +ªK ;B€+ >mv i L; mv i +m²M
M?'i çÆM ;BªM +?QM? H`iB m M?BX * Q iBM? æ'm h?€M? +MM; + Q ;B B "¢+? >´
M?Q p`v- M m M?Q H` æ'm h?¬M +QÌM; ;Bª +MM; h? M? GQM; ç'm F„ \ Gw . "i +kM;
H9+ ç| i¢Q i?"M? +€B /¢M; T?€ ?Q¢B ;bX

@ L; ®+ iB m iY- +ÁM çSM; M; •v ç| H`K ;b\ *ÁM F?¬M; çB K mX

GK+ +?d çªQ iB M ç'm F„ imv i?"i HÊB ?¢B- M?QM; æ'm h?¬M çB M *?Q *QÌM; ?
M; M; M? m- ç9M; H` +?¼B +SM; +?B m "¢+? >´ + Q ;B B ç'm F„ M`vX

æ9M; p`v- M m F?¬M; +?m²M çB- K'v # M; H½Q [m, FB +kM; ç€M? ` K'v +?B m ç
+? i F?¬M; +| +?¶ +?¬MX

39dX ZXe @ *?QÆM; 993, L?•M hmv M æ€M? *m°+ æ'mX

æ-m # MFB +O E?m E?„+ ?¢T +®+ ç°M; ioM? +U+ HÈM- çQÆM; M?B M H`K +?Q
M`v Gw . "i- HK+ +?d çªQ iB M +MM; i?¬M i¬M #²B #`M +?¢v ç M ?¢T +®+ - Î ;B[F
T?QM; ? K T?€T bQ ç|M Î ç| `²BX

@ *ªK FQ+? i?¬M p¢M M, M; - +?d ?mv +?9M; i `®i +K+ ç½ i`Î H¢BX

L?[M; K T?€T M`v FQ+? ç°M; iW ç€v HÁM; X

h?B M K h?€M? M[+MM; *mM; #ªM bÈK ç½ +?¢v iÊB- #'i [m€ #¼M ?¼ #` hBM? HB
/QÊ+ ?[m ?ªQX G-M M`v *mM; #ªM iW i?B M T?QM; ç [m®+ K M; ç M ?° p +MM; ª

@ h F?¬M; +! +® w +?¼+ ;B" M M;QÆB- B- Gw #,M; +MM; G¢+ h?Ov- +€+ M" M; Î E
 çB` M;Q" B ;†T T?ªBX

@ *€+ M" M; i?" i bU ç M ç•v\

*mM; p¬ bQM; +ªK t9+ H¢B F?~M i`QÆM; H M- M?QM; #B m H° F?~M i`QÆM; `i M?
 F?¬M; b Q +ªX

Gw ."i HB M ç2K +?mv M ;†T T?ªB ? B M[i` M? ç'm i¢B F?€+? çB K- +ÁM K M; +€
 +®+ i?m" i K° i H-M- çQÆM; M?B M- +! +?9i +?B iB i i¢B i`QM; F?€+? b¢M- Gw ."

Gw ."i KÈB M¡B,

@ L m M?Q F?¬M; +! ;b #'i M; ì tªv ` - +€+ M" M; ?B M i¢B ç½ M„K ;B[K° i +?B HU
 +?mv M M" v o¬ bQM; çB H" K i v M i•K- M?QM; H9+ ç! +kM; +?d +! ? B M" M; K¡B +

@ E?¬M; +! ;b H¢X

hbM? ç`+? ;¬M i`QM; ; M; i'+- *mM; p¬ bQM; pmB KWM; ;†T H¢B H" T iS+ +ªK i?'v
 H-M H" ? B M" M; - ç®B pÈB M[M?•M M" Q +kM; p¬ T?€T + Q ?SM; çQÊ+X

@ h®i H„K- çWM; M¡M; ;B" M- M¡B +?€M? bU çB- p' M ç M" v i?" i ç9M; H" T?B M M;
 M" v- p¬ bQM; p' i pª`²B- H9+ M" v # M M;Q" B ?¢T +®+ - +MM; Gw #,M; G¢+ h?Ov HE
 H" T T?QÆM; i?S+ HB M H¢+ - ç i bM? ?m®M; +! #B M- +€+ M" M; +! i? +MM; +?9M

Gw ."i M¡B +?QM? bU- *mM; p¬ bQM; +kM; p¬ T?€T T?ªM #€+ - ¬M ?Q" ç€T SM;X

*?QM? bU pW tQM; - iB T i?2Q +?QM? H" i" pB +X

@ o¬ aQM; i,- +?B i v MY i?€M; - +! M?È i ? v F?¬M;X

@ E?¬M; +! X

@ E?¬M; +! F?ª M,M; - i i?QìM; tmv M +kM; F?¬M; +! pB + K" ?„i tb- +?ŠM; H) +A
 b QX o¬ aQM; i, F?¬M; +¬M p¬ i bM? M?Q p"v- i K¶B H9+ i`ìB i®B ç m M; ?o ç M M

J° i K†i M¡B- Gw ."i i v ç½ ¬K- +€B KkB /€M p"Q +¬M +´- M; YB KMB i?ÆK M?" M M?
 bQM;X

@ *?€M ;?ûiX

*mM; p¬ bQM; ;B½v K° i +?9i- M?QM; +QÈ+ #° F?¬M; +! /B ç°M;X

@ ob +€B ;b M[M?•M `ä`" M; v m K M ç m M¡B +?€M ;?ûiX

hW T?Q b m HQM; *mM; p¬ bQM; - ? B i v H¢B /¼+ iW ? B # M #KM; F?¬M; M; WM
 +?¢T M•M; ? B KªM? pªB M?mv MX :B®M; M?Q çB M ;B" i- *mM; p¬ bQM; F?¬M;
 i?•M i? +! +?9i`mM`mMX

@ LÆB M" v H" [m•M /Q M?- Gw ."i M;QÆB F?¬M; H" K #W X

@ æ9M; - H" [m•M /Q M? +O i - [m•M /Q M? +O i /Q i H" K +?O- o¬ aQM; i,- M; Q

h` M i v ç°M; i€+ +`M; i? K #W #½B- M?„K i`9M; FB m ç²MX *mM; p¬ bQM; i?Î ;'T
 F?¬M; ç" M? HÀM; +U imv i- iU ?² +ÁM +! K'v T?¬M +?ì KQM;X

@ E?ÎB #~K i?®M; bm'iX

"¶M; M?B M- +Y ç¢B /Q M? #` ç~v K¢M? ` - K° i +€B hBM? GBM? +?B M bo t¬M; p"
 Kì- hBM? GBM? +?B M bo +kM; p°B M¡B,

@ h?®M; - +?d ?mv- i - i F?¬M; T?ªB +® wX

@ E?€B- F?€B K° i +QM FB M i?" i HÈM- `®i +K+ +?Q i #„i çQÊ+ *! +?mv M ;b F?

*mM; p¬ bQM; K†i ç½ bÈK çÄ H M- +?¢v M?Q ;B! +m®M p"Q i`QM; T?ÁM;X

@ *?d ?mv- M m F?¬M; / /" M; - çÊB H€i M[`²B M¡B b mX

h?@B iB m iY- +?mv M i@i ç½ #` T?€ ?Ov- F?¬M; M|B +| i? p½M ?²B b Q\ Gw ."i i
 @ L|B çB- M|B çBX
 @ æ'm h?¬M çB M pW KÈB T?€B bS ;Bª iÈB- ? M +?d ?mv içB ?çT +®+ ;†T K†i- M
 pB + ç€M? +m°+ ç'mX h?dM? +?d ?mv ç`M? çQç iX
 o°B p`M; M?Q p"v b Q- bm®i ç K ç½ +| T?ªM SM; - t2K ` - ç®B pÈB Gw ."i K M; çB
 h?€M? M[- æ'm h?¬M çB M +kM; i?"i +| +?9i +,K iS+X L?È iÈB pB + ç K M v- Gw
 HçM?- M m F?¬M; +| i?¬M i¬M #²B #`M M;Q`B w Km®M tm'i ?B M- ç K M v KbM? +
 i?B M H ç` pãM; - i?"i ç9M; H` ?mM; ?B K p¬ +MM; - Km®M iQ`M i?•M i`Î` i?"i ç9
 *€B M`v F m H` M;Q`B iQM? F?¬M; #^M; i`lB iQM?- æ'm h?¬M çB M M^K KÆ +kM; i
 +€B æ'm h?€M? +Q`M; ;Bª tm'i ?B M- b m ç| HK+ +?d çªQ iB M +| i? ç€M? ` + Q
 i?•MX
 @ L|B +?Q bS ;Bª- i b m ç| b) ç MX
 L;QÊ+ HçB Km®M M?bM- æ'm h?¬M çB M `®i +m°+ #`v i`Á ;b ç•vX
 L?QM; - +kM; F?¬M; i? +S M?Q p"v iB M ç M- M|B M?Q i? M`Q +kM; Km®M K'v H½
 h?'v hBM? GBM? #BM? HQM? b„+ K†i K`T Kl HmB çB ` M;Q`B- Gw ."i iB M i v ç
 ;B K +¬K T?QM; # +Y ;¶- H9+ M`v KÈB çB p`Q # M i`QM;X
 *mM; p¬ bQM; p K†i YM; ?²M; - +`M; i? K p`B T?¬M pk K`- Gw ."i çB p`Q- p°B p`M
 @ L;QÆB H` b„+ [m,- +ÁM F?¬M; bÊ
 *mM; p¬ bQM; +kM; F?¬M; +| #B M T?€T M|B ` - #lB pb ç¬B K¬B ç½ #` K°i ç¬B K¬
 E?m E?„+ ?çT +®+- ç K M v ;B| +kM; F?¬M; M?Ä- ?„+ v çB M bo p K†i •K i`¬K çS
 i?'B H`K i`Q`M; b K M?'i i?lB T?B m /"i- M?QM; H½M? F?Q H`K F?¬M; F?Q +SM;
 bo M?Ä ;B¼M; M|B i?¬K,
 @ G`K b Q +ÁM +?Q iÈB- i`lB i?"i H` HçM?X
 " M FB - #ç+? v çB M bo M?bM K°i +€B,
 @ o[M; p`M; - ç m H` i?•M T?"M çB M bo- H`K b Q +ÁM t9+ ç°M; M?Q p"vX
 :B| pšM i?'B- # i?•MªM? KK+ [m M; bšM; ;B¼M; - ;B®M; M? m # ç¬m i?'i K H M
 +€+? M`Q M?bM `ä- F?¬M; +€+? M`Q M?bM i?'v p`B /†K i`QM; ççB /Q M? Gw ."i t
 F?¬M; - F?¬M; #B i i K ççB çB M bo +| i? +?ªv K€m KkB ? v F?¬M;X
 @ Gw ."i iB m iY M`v- ?„M +| i? F?¬M; iÈBX
 _®i +K+- ?„+ v çB M bo +ªK ;B€+ M;m M;®+ çSM; +?l Î ç•vX
 @ L m ?„M F?¬M; ç M- +?9M; i çB i?¬BX
 @ >W- F?¬M; ç M- +?šM; H) Gw ."i H` M;Q`B H"i H¼M; b QX
 ob p"v iB T iK+ +?l- J°i ç K H,M [m H,M HçB- H9+ M`v ç½ ;¬M b€M; bÈK- ?çT +®+
 K†+ /M F?¬M; +| #`M; ç|M; #,M; i? ;BÈB ;B€ HçM?- M?QM; +?Q /M H` ;B€ HçM?-
 F?¬M; +| +?9iªM? ?Q`M; - M?QM; - iB M? ?bM? +| +?9i ç m F?' +?"i p"iX
 —M`M- i` M H¬M; KB i K ççB çB M bo- +?šM; #B i H9+ M`Q ç½ tm'i ?B M K°i i¬M
 *?Q ç M H9+ M`v- ?çT +®+ ç®B /B M- K°i #|M; M;Q`B KÈB +?"K `½B çB iÈBX æ9M
 F€M;Q`B M`Q çB # M +çM?X
 Gw ."i i?Qç i M?bM +| +?9i HQ`B #B M; - p K†i M;€T /`B F?¬M; iB M? M;mv M çSM;
 i`,K KûiX
 E?QªM; +€+? M`v- H`T iS+ +€+? t T?çK pB i K ççB çB M bo ` i vX

@ G½Q [m,- F?mv F?Q„i F?¬M; M;O çQÊ+ :†T [m,- ``i M? M? i`ÌB ç½ b€M;- +€+ M ç-v- K°i +?B m "¢+? >´ ç'm F„ FB +O HK+ +?d çªQ iB M F?¬M; +| ç2K +€+ M;QÆ

@ Gw .\"i- M;QÆB +kM; [m€ +QB i?Q`M; æ'm h?-M çB M- M m K°i +?B m "¢+? >´ ç' i i`M T? - æ'm h?-M çB M +ÁM tQM; H¨ ç M?'ii? HU+ æ'm h?-M ççB HK+ b QX

@ æ'm h?-M çB M ç M?'ii? HU+ æ'm h?-M ççB HK+ b Q\ h H¨K b Q F?¬M; #B i T?ªB ç M; F?Q€+ H€+ +?SX

@ L|B F?Q€+ H¨ M;QÆBX

@ h®i H„K- çWM; +½B- iY v M;QÆB +kM; BK KB M;X Gw .\"i- M|B +?€M? bU çBX

@ *?QM? bU +€B Km°B M;QÆB- +?QM? bU F?¬M; i? çÊB ç M?WM; ç¬M; M|B b çSM; H M- K¼B M;Q`B æ'm h?-M çB M ç m #B M i?€B b Q\

G9+ M¨v Gw .\"i +| +?O i•K F?B m F?Q+?X

\" Gw .\"i #¶M; M?B M [m€i iQ- i K ççB çB M bo F?¬M; F?ÄB ?B M H M t'm ?´- iY i?-K,

@ G½Q hY +ÁM i`QM; ;B| `ûi çÊB M;QÆB MY M;¨v\

\"i [m€ bÊ i`Î M;çB mv M;?B K +O ?„+ v çB M bo- pšM M?`M tm®M; F?¬M; M|BX

@ Gw .\"i- çWM; FB m M;çQ- ç K M v iB K M;QÆB- +?QM? H¨ Km®M i?QÆM; HQÊM

@ *ÁM +| +€B ;b +-M i?QÆM; HQÊM;- ç M H9+ ç| Î i`QM; ?çT +®+ ;†T H¨ çQÊ+X

@ \"ªM çB M Km®M i`\"M ç-m ç€M? +m°+ ç'm- ç`M? içB # M;¨v b m- M;QÆB t2K M?

Gw .\"i F?¬M; +?9i M;?o M;ÊB ?²B ç€T,

@ h®i- M m ?„+ v çB M bo p°B p½ +?`m +? i- #ªM i?B m b) i?¨M? iQ¨M +?Q M;QÆB

Gw .\"i +kM; Km®M bÈK K°i +?9i- /M b Q +| HK+ +?d çªQ iB M- i?-M i¬M #²B #¨M /\"B H„K K°M;- #„i ç-m ç€M? +m°+ ç'm bÈK K°i +?9i ç9M; H¨ +-m +ÁM F?¬M; çQÊ+ >„+ v çB M bo M?bM [m M? ?çT +®+- HçB M|B,

@ J†i F?€+- p ç` çB K ç€M? +m°+ ç'm- +€B ?çT +®+ M¨v +kM; F?¬M; i`€M? F?Ä #^M; ç´B ç` T?QÆM; F?€+X

æ M;?` M¨v çQ iÈB Gw .\"i +ªM? ;B€+- F?¬M; TªB H¨ Km®M çM ;BÐM ;b ç| b Q\

@ æ +-M; #bM?- ç` çB K ç€M? +m°+ ç'm /Q M;QÆB iÈB ç`M?- M?Q i? M¨Q\

@ >ªQX

Gw .\"i M?'ii?ÌB +| +?O w HU +?¼M ç` ?bM? +| HÊB M?'i- M?•M iB M M|B, @ G-M i`¼M; ççB æ'm h?-M ççB HK+ i`,K M;¨M M,K [m - ç` çB K iU M?B M +-M HU +?¼ i imv M ç`M? HçB T?€B M;Q`B i?¬M; i`B +€+ M;QÆBX

@ *ÁM +| K°i bU FB M +m®B +MM;- i`\"M ç'm ç-m iB M- ?¬K M v +?9M; i HB M [mv aQ b€M? pÈB ç` çB K ç€M? +m°+ ç'm- p'M ç M¨v +¨M; K'm +?®iX Gw .\"i i`QM; M HçB #'i ç°M; i? M? b„+,

@ >„+ v çB M bo- M;QÆB i`QÊ+ iB M M|B p # p` +Q`M; ;Bª +€+ M;QÆB i? K ;B ç

@ \"ªM çB M- K i?¨M? i?¨M? +?O- +ÁM K°i p` H¨ æ'm h?-M çB M +€+ H½QX

@ \" M i # M;Q`B çB M bo +€+ ?ç ç K M v ç m çQÊ+ M?bM i?'v- H¨ içB ?ç- +MM; H #¨MX

@ h?-M i¬M #²B #¨M b Q\

>„+ v çB M bo ç®B pÈB i M M¨v +U+ F€ Hç HšK- p K†i ?² M;?B M|B,

@ *?QM? H" æ'm h?€M? +QÌM; ;B^a ç K M v ç°i M?B M ?B M i?•M b Q\
@ E?¬M; b B- +?QM? H" ?„MX o T?¬M i?S iU tm'i i`"M- +€B M"v ç M i`"M ç'm `²B
>„+ v çB M bo HçB FB M i`b M!B,
@ hU M?B M Km®M i`QÈ+ ç`M? ` - #^M; F?¬M; ç M H9+ ç! ç€K +QÌM; ;B^a HçB +?d
T?çK bQM; T?QÆM;X
h?b ` ?„+ v çB M bo HQ H„M; M?Q p"v- w ?„M H"- M m M?Q 'M ç`M? tm®M;- ç M H
iU tm'i i`"M F?¬M; +! i? v ç' B M[X
@ h®i H„K- ?„+ v çB M bo- M;QÆB M!B i?S iU tm'i i`"M çBX

39NX ZXe @ *?QÆM; 98y, GQM; aOM; hB M >!

æ®B pÈB p'M ç K'm +?®i +O ç€M? +m°+ ç'm- ?„+ v çB M bo iU M?B M b) F?¬M;
K°i iB M;- M!B,
@ æWM; M;?o çM ;BÐM- #^aM çB M +kM; F?¬M; Km®M +?B K iB M M;?B +O M;Q
ç`M?- M?Q i? M"Q\
*€+? H"K M"v H" +¬M; #bM? M?'i- M?QM; +kM; M;mv ?B K i?"i HÈMX Gw ."i ?B M
i®i M?'i- ç HK+ +?d ç^aQ iB M ç®B T?! K i?"M? i?"M? +?O- ?„M ç®B T?! ?„+ v çB
M"v +! i, H i?„M; `i HÈM- +ÁM i?-M i¬M #²B #`M- +?Q /M F?¬M; i? i?„M; +kM; F
+K+X
@ æB M bo +€+ ?ç- F?¬M; M!B ;çi M;QÆB- HK+ +?d ç^aQ iB M ççB #B m # M i tm
i?"M? i?"M? +?O +! •M Q€M pÈB M? m- M;QçB i`W K i?"M? i?"M? +?O- ?„M b) F?
+?B MX *?Q M M w +O i H" i`"M M"v #¼M ?¼M ?'i ç`M? T?^aB ç'm pÈB M? m `²B-
#^M; p"MF?Q i?¬BX
L!B M?Q p"v- i®B i?B m +! i? #^aQ i`K K°i i`"M i?„M;X
Gw ."i HQ H„M; M?'i HK+ ç^aQ iB M ç'm pÈB æ'm h?-M çB M +€+ H½Q- i`"M M"v ?
+?„+ i?„M;X
h`-K M;•K b m MY M;¬v- ?„+ v çB M bo iU M?B M iU ?ÄB,
@ >^aQ- #^aM çB M M?QÌM; K°i #QÈ+X
L? M?"M; M•M; i v- /QÈB +?•M K°i +K+ ç€ #` ?9i p"Q #`M i v- b m ç! ? B i v 9T p"
@ *ÁM HçB ? B i`QÌM; ?ÊT t2K i?B M wX L m M?Q M;QÆB çQ€M ç9M; +K+ ç€ i`Q
M? m- M m M?Q çQ€M b B- HB M ç€M? +MM; +€+ H½QX
Gw ."i ;"i ;"i ç-m iÄ p ç²M; wX
"i [m€- H9+ M"v- Gw ."i ç½ çQ€M b B- +€B M"v +! w M;?o H" ?„+ v çB M bo ç€M
?„M i?b ç'm pÈB æ'm h?-M çB M +€+ H½QX
æ'm h?-M çB M +€+ H½Q- +?QM? i?S+ bB m +'T H½Q [m€B p"i- i`ìB #B i #¼M ?¼M
+€+ H½Q i?U+ HU+ i` M æ'm h?-M çB M i'M; æB M +?O- +?d bÊ+ kM; F?¬M; +! M
+m²M; M;çQ- içB i`QÈ+ K†i æ'm h?-M çB M +€+ H½Q- +kM; iU M?"M F?¬M; +! T?
+?®i i?„M; #çB M; v îiçB ?„+ v çB M bo +MM; "€+ M?o #€+ ç i?€TX
@ > ? - #^aM çB M F€i?"i `i Km®M +MM; Gw ."i +€+ ?ç [mv i iY +?B M- t2K ` H½Q
çB M +Æ ?°B M"v-
>„+ v çB M bo b) ç„+ w +U+ F€- ?„M F?¬M F?ûQ- iU M?B M M?bM ` çQÊ+- i?-M i-
i-K i?QÌM;- M?QM; FBM? M;?B K i?U+ +?B M +MM; ?„M F?¬M; +MM; +'T #"+X æ
çB M bo i`"M ç-v iBM iQÎM;X

aQ b€M?- Gw ."i €+ HB i ?ÆM M?B mX
@ " M;"v b m ç€M? +m°+ ç'm #„i ç-mX
E?-M; Km®M M!B M?ªK- Gw ."i tQ v M;Q!B `!B çBX
hbM? i? t€+ i?U+ M;?B K i`¼M;- +?d +! # M;"v i?!B ;B M- Gw ."i `ä `M; i`QM; p
M?'i ç`M? T?ªB H`K K°i pB +X
""i [m€ /QÈB K„i- ?„M +`M; +-M çB H`K K°i bU FB M F?€+X
G9+ M`v ?„M T?ªB i`Î HçB ´ +?,M- ¬K i?•M i? K K KçB FB M;O iB TX hQÎM; iQÊ
i?'v H'M +`M +ªM;Q!B H MX
L?QM; çB m H`K Gw ."i +! +?9i i?'i p¼M;- +?QM? H`F?B ?„M i`Î HçB i`QM; ççB /Q
ç½ Hv F? BX Gw ."i i?'i i?-M i`QM; +?®+ H€i- b m ç! K` #„i ç-m M;OX
æQÆM; M?B M H` #ÎB pb F i [mª ç K M v `9i i?,K- H•K i`"M KÈB K`B ;QÆK- +?Q M
i`B m HQM; bOM; t Q t Q ` - H'v HQM; ?mv i- Gw ."i #„i ç-m Hmv M ?! X >mv i# M
`®i +K+ M;"v +`M; i?Q+? SM;- H9+ M`v ç-m +U HQM; M;?B K i9+ M?bM Gw ."i H
M?B M +kM; M;²B tm®M;X J°i pÂM; FBK b„+ [m M; K M; M?`M M?çi ?B M ?B M iç
?`Q [m M; +`M; M;"v +`M; b€M; `U+ - `i M? M? H'M €i M;¼M ç M iBM? i?ç+?- i`Q
b€M; ;B®M; M?Q # M M;"v p"vX
" M M;Q`B æçB /Q M? ç€K i?O p iBM? HBM? T?€i ?B M- i`QM; ççB /Q M? Gw ."i
+?;!B H¼B iW i`QM; F?2 ?Î iB i H° ` - €M? b€M; K½M? HB i# v i?SM ç M +?•M i`B
iB b€M; M`v tmv M i?'m i'K p€M; ¶- +ªK°+ T?ÂM; i?Qç i M?bM ;B®M; M?Q H`K°i
@ h`!B ç- +?¶ ç! tªv ` +?mv M ;b\
@ *?d ?mv F?-M; +! pB + ;b +?S- +?9M; i M? M? çB t2KX
@ *?d ?mv ç M; im Hmv M- M;?2 M!B M?•M HQçB +Q!M; ;Bª H9+ im Hmv M F?-M;
b) #`i~m ?Ã M?"T K X
@ o"v H`K b Q #•v ;B!\
J¼B M;Q!B F?-M; #B i`ä TªB H`K ;b- FBM? M;ç+ M?bM FBK b„+ ?`Q [m M; +?;!B
Gw ."i +kM; +ªK i?'v +€B #B M ?! M`v #`i i?Q!M;- +?d H`HQçB /` iQÊM; M`v +kM
Hmv M ?! HQM; ?mv i+kM; F?-M; +! ;B€M çQçMX
æ M F?B HQM; ?mv i i`QM; ~M +?S ?mv i Kç+? +?B HU+ ?Q`M iQ`M ?'T i?m- Gw .
KÎ K„i ` X
J°i K`M i`QÈ+ K„i H`K Gw ."i i`ÊM K„i M;ç+ M?B M- HQM; bOM; t Q t Q H9+ M`v ç½
çQ`M [m M; +-m- [m M; `U+ b€M; +?2 ? i i?ªv- +,M #ªM F?-M; i?'v `ä ?bM? `²M; t
€M? b€M; M`v KÈB M?çi /-M- i?•M i? HQM; +U+ ççB tm'i ?B M Î i`QÈ+ K†i Gw ."i
>B M içB i?•M i? s Q t Q ç½ + Q ?ÆM Gw ."i K°i i?QÈ+- K°i i?•M HQM; H•M M?Q
[m M; K M; `çM; `Ð- [m M? i?•M T?€i ` F?Q iS+ H`K +?Q M;Q!B i +! K°i HQçB +
ç•v H` Gw ."i #B i +?QM? H`HQM; mvX
s Q t Q- iB M ?! `²B\
@ *?O M?•M- M;QÆB M?"M ` i b Q\
s Q t Q #B m H° - iU ?² M?Q ç M; +Q!B- imv K°i +QM `²M; +Q!B #B m H° +MM; M?
Gw ."i pSM +! i? +ªK ;B€+ `ä `M; çQÈ+ [m€B p"i F?´M; H² ç M; M?bM KbM? +Q!B
@ s Q t Q- +?9+ KWM; M;QÆB i`QÎM; i?`M?X
GQM; h°+ b m F?B iB M ?! - i?•M i? +kM; b) T?€i bBM? #B M ?! - H9+ ç! KÈB +! i
HQçB- i?2Q çB K M`v- GQM; h°+ i`!B bBM? ç½ ?B m M;¬M M;[M?•M HQçB- F?B iB
bY /KM; çQÈ+ K` i?-BX

@ L m F?¬M; iB M ?| i HB M Km®M #`ç +? i- +?O M?•M- i p M M;QÆB- M;QÆB p"Q /mM; ;BÈB çQÊ+ F?¬M; - i`QM; M"v i?"i bU`"i M?"K +?€MX

s Q t Q M|B H"K Gw ."i /Î F?|+ /Î +Q`B- i`QM; M°B i•K F?¬M; F?ÄB +| +?9i €v M€v +^aK i?'v i?"m"MiB M- ç +?Q t Q t Q Î i`mM; /mM; ;BÈB H" +| T?¬M p¬ M?•M ç¢Q HK+ F?¬M; ? i' +?S+ #^aQ p ç°M; p"iX

@ h ç€T SM; M;QÆB- iW M v p b m F?¬M; ç2K M;QÆB M?®i p"Q /mM; ;BÈBX æ iÄ HÁM; i?"M? w +O KbM?- Gw ."i ç2K +€B /mM; ;BÈB FB K°i +?QÎM; ç"Ti M

@ *€K ÆM +?O M?•M- +ÁM +| K°i +?9i- çWM; ;¼B i H" t Q t Q çQÊ+ F?¬M; - i +| i +ÁM +?QM? H" /ÁM; ?¼ GQM; h°+ + Q [mwX

@ æB m M"v +kM; F?¬M; +| i? i`€+? i - B #<sup>a</sup>Q M;QÆB F?¬M; M|B iB M; M;Q`B ç L;QÆB i M H" ;bX

@ h ;¼B H" h¢T h¢TX

Gw ."i +^aK i?'v +?|M; K†i- / M? iU M"v [m€ /"B- M m i`QM; H9+ ç€M? M? m Km®M bÊ i M +kM; F?¬M; ?¬ çO çQÊ+X

@ *€B M"v H" /ÁM; ?¼ +O i - M;QÆB +| i? ;¼B i H" h¢T h¢T- i` M i?U+ i - i¢B G M?Q p"vX

Gw ."i M? M?"M; i?Î` ,

@ h¢T h¢T- M;QÆB #•v ;B`H" K°i ç-m HQM; +?QM? i?S+- i M;?o i?U+ HU+ +O M

@ *€B M"v- i +kM; F?¬M; #B iX

h¢T h¢T +kM; F?¬M; `ä`"M; H„K i?U+ HU+ +O +?QM? KbM? ?B M i¢BX

Gw ."i pm®i +€B KkB M;?o M;?o- M|B,

@ æB- +?9M; i çB i? Q Hmv M K°i +?9iX

@ P M?X

*Y ç¢B /Q M? #`K°i i?•M ?bM? F?'M; H² t¬M; iÈB i?"M? #B M i?"M? p¬ b® K^aM? h¢T h¢T T?€ ?OvX

hBM? HBM? i°+ M?•M ç®B pÈB ç-m HQM; bOM; M"v +O Gw ."i +kM; F?¬M; t H¢ M| ç½ i`Î M M F?'M; H² M?Q p"v- +<sup>a</sup>K ;B€+ i`"M M;"T HU+ HQÊM; - GQM; h°+ i`lB b i°+ M?•M FB +kM; F?¬M; /€K i` m çM HQM; bOM; M[X J'v i?€M; i`QÊ+- +?QM? +kM; +| i? +MM; h¢T h¢T i` m +?¼+X

@ h¢T h¢T- iB M +¬M; i X

@ *?ÆB- ç€M? i?"i H" ? v\

@ æQÆM; M?B M H" ç€M? i?U+- /MM; iQ" M HU+X

E?¬M; /MM; iQ" M HU+ b Q +| i? i?Y` i?U+ HU+ +?•M i?"i +O E F çQÊ+- Gw ." +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- ç®B pÈB v m +-m +O +?O M?•M- ?„M ç½ +| i?|B [m2M T

@ æ¢T- ç¢T- ç¢TX

h?•M i? F?'M; H² ~M +?S HU+ HQÊM; +U ç¢B i`<sup>a</sup>B [m +?¢v H'v ç" ;B i®+- M;?B iÁ M9B M?Ä- h¢T h¢T HÈB /KM; +O i?•M KbM? +QÎM; ?Q" M?- i`U+ iB T?QÈM; G M?B M i,M; K¢M?- GQM; h°+ i?B M T?9 mv €T M?Q p"v +kM; H"K +?Q iBM? HBM?

Gw ."i pW KWM; pW bÊ- FBM? ?½B +´ HU+ HQÊM; M"v +?QM? H" /MM; i?U+ HU+ i? H"K ;b çQÊ+- pmB KWM; +?QM? H"- h¢T h¢T`®i +K+ +kM; ç½ i`Î i?"M? GQM [mv i# v ç°M; - F?¬M; ;B M # ç°M; `mM; ç°M; M?°M M?¢Q T?O FQM i? +¬M; +O

@ " # # X

E?¬M; ;B M`mM; ç°M; F?¬M; M;WM; #¢Q HB i- ? B +´ HU+ HQÊM; ?| i?¬M? p¬ b®
#®M T?Q # v` F?„T MÆBX

h¢T h¢T ?bM?`²M; ç€M? M€i iWM; ç¢Q F?¬M; ;B M;B K +¬K- H`K +?Q Gw .”i +ªK
i? ?mv i M?K+- K`M?Q K°i +¶ t2 i,M; ?¢M; M†M; - ç’m F?Q +O KbM? F?®M; +? F
#ªM F?¬M; +€+? M`Q M; ,M +ªM HQ¢B HU+ HQÊM; M`v ç€M? b•m p`QX h?•M ?bM?
?½M +O h¢T h¢T- ;B[F?¬M; i`mM; - K°i +?B m \*?m hQÊ+ i`mM; ;B B ç’m F„ +O
*?B m M`v H` #,M; ? *?m hQÊ+ i`mM; ;B B ç’m F„- imv mv HU+ +kM; F?¬M; iQM?
h?€M? ç€M? ` - i?U+ bU +kM; F?¬M; TªB +?mv M çM X h`QM; F?¬M; ;B M ?B M
tQ€v ?QÊM; h¢T h¢T +m®M iÊBBX

@ L; QX

*ªK M?“M çQÊ+ i`QM; F?¬M; ;B M i`M ç-v ?¬M w- h¢T h¢T ?Q`M iQ`M tm’i T?€i iW
iB M; `²M; M;•K- i` M i?•M i? FBK [m M; i`M ç-v- M? M? +?|M; ç€M? ` K°i +¶
#¬M; imv i i`QM; F?¬M; ;B M i?B m F?¬M; +ÁM K°i KªM?X

J°i ?Ä ? +U HQM; - Gw .”i +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+- h¢T h¢T T?mM i`Q M;¼M HY
?Q`M iQ`M F?¬M; FûK ?ÆM ?Ä ? ç’m F?Q L K JBM? GQm ?Ä X L K JBM? GQm
ç` ?Ä iBM? F?B i- M?QM; /M b Q +kM; H`/Q M?•M i? im Hmv M K`i?¬M?- K`HY
GQM; h°+X

@ >ªQ- +ÁM +| i?O çQ¢M ;b M[- bY /KM; çBX

@ æ•v +?QM? H` M;QÆB M|B- +?O M?•M- i Km®M /MM; GQM; h°+ ç’m F„X

@ GQM; h°+ ç’m F„\ GQM; h°+ +kM; +| ç’m F„\ h F?¬M; i?’v +| HQM; i°+ /¢v M;QA
Gw .”i b[M; b| ?ÄBX

@ GQM; h°+ ç’m F„ FBK HQM; H` i?O çQ¢M +¬M; FQ+? ç†+ #B i- F?¬M; +¬M +| HC
M?Ê+O i X

h¢T h¢T M|B- K°i # M ç½ ;BQÆM; `°M; ? B +€M?- Km®M +? Q +?®M; i?•M i? F?¬M
tQ€v T?|M; ` - i?2Q HQM; /U+ h¢T h¢T HQÊi ç°M; - i`QM; F?¬M; ;B M iU M?B M bB
+ªM? M`v- +MM; T?B +Æ i`U+ i?,M; +’i +€M? `’i ;B®M; M? mX

>bM?`²M; # v p`Q ;B[F?¬M; i`mM; - h¢T h¢T ç°i M?B M tQ v i`ÁM- M;mv M p®M
+?mv M- ?bM? i?¬M? ç¢Q ç¢Q T?QM; M?“M- T?€i ` iB M; tû ;B| +?|B i B- ?QÊM;

æ•v +kM; F?¬M; TªB H` K i?9 #bM? i?Q`M; T?€i ` T?QM; M?“M- K` H` K°i ç-m +
i`B M ç’m F„- Gw .”i F?¬M; /€K F?BM? i?Q`M; - ?„M +kM; F?¬M; Km®M H`K M;Q`B i
#` bOM; p”i +O KbM? ç€M? #¢BX h` M +´ i v K°i ?²B F?¬M; ;B M # ç°M; - S?€ h?
?B M- M? M? #„M` - M;? M? ?QÊM; ç¢Q ç¢Q T?QM; M?“M F?OM; #®X

@ _-K`-K`-KX

S?QM; M?“M #` iB M i?B M +?B F?Q S?€ h?B M FB K +?ûK i?¬M? KªM? M?Ä- M,M
`½B iB m i€M î i`QM; F?¬M; ;B M p¬ ?bM?X

L?QM; H` ;†T [m,- HQM; bOM; h¢T h¢T iU ?² ç€M? i?¬M? M;?B M- i?•M i? +¬M; +
M?“M +¬M; M;`v +¬M; M?B m- M,M; HQÊM; +¬M; M;`v +¬M; /Q i?W X

@ æO`²B h¢T h¢T- .WM; i v H¢BX

Gw .”i H ?QªM; H MX

38yX ZXe @ *?QÆM; 98R, æB M *€+ G½QX

S?2M M"v Gw ."i i?Qª K½M- M m M?Q ?„M /MM; iQ"MHU+- +kM; F?¬M; #`i?m - ç
#çB +•m i?QÆM; X h?U+ HU+ hçT hçT- H'v im pB iB m +?m~M M?•M HQçB- iQÆM;

L?B m i? K K°i i`Ê i?O H" æ'm h?€M? +QìM; ;Bª- ?„+ ?„+- Gw ."i pmB bQÈM; p¬ +
æ'm h?¬M ççB HK+- bOM; p"i +kM; i?m°+ p K°i #° T?"M i?U+ HU+ +O +QìM; ;Bª
imv ?bM? i? `i HÈM- M?QM; +kM; F?¬M; i`€B pÈB QÈ+ ç`M? ç€M? +m°+ ç'mX

> B ç€M? K°i- i, H i?„M; +kM; + Q ?ÆM- b m F?B pmB KWM; - Gw ."i çB ç M p¶ p¶
hçT hçT- M; QÆB +| i•K M; mv M ;b +S pB + M|B- i M?'i ç`M? b) i?Ä K½M M; QÆB
@ h ç|B- +?O M?•MX

hçT hçT +| +?9i Ov F?m'i ?²B ç€T- ç²M; i?ìB /MM; HQM; /U+ p¶ p¶ #KM; +O KbM?
æ9M; H ; K'v M; "v M v bU iB M? `®B `2M- ç½ [m M +?m~M #`i?U+ p"i +?Q HQM; bC
" [m•M K M; i?`i ç M ç•v- ç +?Q GQM; h°+ +?B M bo +?9M; i ,M MQX

Gw ."i ?QÈM; p hBM? GBM? +€+ +?B M bo HÈM iB M; M|B H MX

hçT hçT t€+ i?U+ ç|B #KM; H„K- #[iB + M"v +Æ ?² ,M ? i T?•M HQÈM; i?`i M; "M
T i`QM; HÁM; ç m t|i- ,M M?Q p"v- ?„M +ÁM +€B; b M'm +ÆK +?Q hBM? GBM? +
o¶ p¶ +€B #KM; T?²M; H M- E F `®i +K+ ?"B HÁM; - M?bM [m Gw ."i,

@ h ç½ ,M MQ- +| +?mv M ;b- +S T?•M T?| i çB H"KX

L?bM ;B ?Ä ?B m +?B M #•v ;B`i?U+ bU /Q i?W iBM? HU+ F?¬M; +?¶ T?€i iB i

@ æWM; +| ;'T- iW M v p b m çB i?2Q i ç m Km®M M; QÆB tm'i HU+ +ÁM `i M?B
[mªM- ç€M? M? m i?b F?¬M; ? iX

G9+ M"v i`ÌB ç½ b€M; - Gw ."i +MM; hçT hçT bQ ç'm î i`QM; [m•M /Q M? ç½ ?'T /š
HK+ +?d çªQ iB M ç MX L?bM i?'v bOM; p"i mv pk ?MM; i`€M; M?Q i? - M; v +ª HI
;Bª +kM; iQ€i ` çQÈ+ p ?•K K°X

G9+ i`QÈ+ HQM; bOM; +?Q p`Q i`QM; /mM; ;BÈB H" #ÎB pb Gw ."i F?¬M; Km®M iB
içB ç½ F?¬M; +| HQ H„M; M?Q p"v- +?Q M M KÈB ç H°`X

@ hçT hçT- # v H M çBX

h?•M ?bM? Gw ."i ?ÆB ç°M; K°i +?9i- b m ç| +ðB b m HQM; +U HQM; X

hçT hçT ç M; i?W iBM? HU+ F?¬M; +?¶ T?€i iB i- H9+ M"v T?€i ` iWM; iB M; M; •K
i`mM; # v H M- çQÈ+ Gw ."i çB m F?B M- ?QÈM; E?m E?„+ # v ç MX h` M K†i ç'i
@€i, Ä9 iK

Lúc này, Lý Dật cũng không có làm cho ba lão quỷ ăn không khí, hơn nữa đúng hẹn đến địa điểm đánh cuộc đấu. Vì có cường giả lược trận, thoát nhìn yếu thế hơn rất nhiều, ngoại trừ thiên phong đế quốc hoàng đế Cung bản cùng Thiên ma Thánh nữ, cũng chỉ có Tinh linh nữ vương, Thi đấu Phàm cùng vài đại ma đạo sư.

- Lý Dật, người cũng đến đúng giờ nhỉ.

Hắc y điện sĩ mang trên mặt một tia vẻ trào phúng, ẩn trong đó còn có ý khinh thường.

- Đáng tiếc ta không có cơ hội thu thập người.

Lý Dật dùng ngữ khí khinh thường hồi đáp:

- Nói như vậy, các người đều chuẩn bị cho tốt tình huống xấu hổ trước mặt các cường giả, vậy thì đừng nói nhảm, đánh cuộc đấu bắt đầu đi.

- Xấu hổ chính là ai, sự thật sự rất khó nói. Trận đấu này chính là ma thành thành chủ cùng lục chỉ đảo tiên, cái này có vấn đề gì không.

Hắc y điện sĩ vừa nói xong, liền cảm giác trên người lạnh lẽo, chỉ thấy lục chỉ đảo tiên mục quang sắc bén nhìn tại trên người mình:

- Người lập lại lần nữa thử xem.

Hắc y điện sĩ lúc này mới biết chính mình không cẩn thận nói qua đến sáu đến tên lục chỉ nghịch lân, cũng không dám nói gì nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng, hướng ma thành thành chủ nói:

- Làm phiền thành chủ.

Sau đó thân hình chớp động, thối lui ra sau.

- Đảo tiên, thời khắc báo thù cho vợ nhi đã đến, có thể ngàn vạn lần đừng cô phụ rượu mạnh thiên hạ đệ nhất của ta nhé.

Dứt lời, cũng mang theo thân tôn bồi bàn rời khỏi đấu trường.

Tất cả cường giả mục quang đều tập trung tại trên người lục chỉ đảo tiên cùng ma thành thành chủ.

- Lão quỷ, thật không ngờ, ân oán của chúng ta lại dùng loại phương thức này giải quyết, bốn tiên cũng thật không ngờ. Nhưng cũng tốt, chúng ta quyết chiến có chúng cường giả chứng kiến, cũng làm cho người chết cũng không trở lên quá tịch mịch.

Cừu hận sâu đậm, sớm đã dung nhập trong máu, căn bản không cần thể hiện ra, trên thực tế, lục chỉ đảo tiên đang nói những lời này, trong giọng nói cũng không có bất kỳ cảm giác nào.

- Cũng đến thời điểm nên giải quyết triệt để, đảo tiên, năm đó người không phải đối thủ của ta, hiện tại cũng sẽ không, người an tâm cùng đi hội hợp với vợ của người đi.

- Ha ha, người vẫn còn tự tin như thế sao, bất quá, tay của người, tại sao phải run rẩy như vậy?

Run rẩy đương nhiên không phải là vì rét lạnh, mà là ma thành thành chủ ức chế không nổi nội tâm sợ hãi của mình. Cường giả quyết đấu, tối kỵ nhất khí thế thất bại bởi đối phương, đạo lý này ma thành thành chủ không phải không biết rõ, nhưng ma thành thành chủ tuy luôn dùng hình tượng kỳ nhân để chỉ trích đảo tiên trước mắt bày, nhưng hấn là một đầu cao giai ma thú, mà ma thú bản năng sợ hãi rất là nhạy cảm.

- Nếu như ta nói người đã thất bại, ma thành thành chủ, người có thừa nhận không.

Khí thế đã thua như thế, ma thành thành chủ biết rõ, lục chỉ đảo tiên nói đúng. Nhưng, cùng lục chỉ đảo tiên kết ra cái đoạn ân oán này, nhất định phải giải quyết, sớm hay muộn cũng tới. Nghĩ như thế, ma thành thành chủ run rẩy song chậm rãi ngừng lại, trên mặt hiện ra vẻ hung ác.

- Thắng bại còn chưa phân, về sau mới biết được.

- Quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, như vậy, để cho bốn tiên tống người xuống Địa ngục vậy.

Lời nói vừa dứt, khí tức đầu khí lục chỉ đảo tiên làm cho chung quanh thân thể hình thành đạo đạo kinh phong sắc bén.

- Ti.

Nhìn thấy lục chỉ đảo tiên muốn động thủ công kích, ma thành thành chủ sợ hãi vùng ra một đạo đầu khí, cố gắng tiên hạ thủ vì cường ngăn chặn lục chỉ đảo tiên. Biểu hiện là một tên miệng cộp gan thỏ, làm lục chỉ đảo tiên hiện lên vẻ mặt khinh thường.

Đầu khí kích phát ra, ma thành thành chủ gào thét thảm lệ, thân hình bỗng nhiên hư hóa, khôi phục nguyên bản hình thù của mình. Đừng nhìn thấy ma thành thành chủ hóa thành hình người thân hình gầy còm, nhưng chân thân hẳn lại rất là khổng lồ, cùng loại với thân thể cự viên giống như một khối sắt thép tấm, cao tầm bốn thước.

Sau khi, ma thành thành chủ biến hóa xong, không chút do dự sử dụng ra bản thân ma thú thiên phú, từng quyền từng quyền lăng không hướng lục chỉ đảo tiên đánh tới.

Mỗi một quyền oanh kích, đều sinh ra bạo âm, đầu cao giai ma thú này bạo âm công kích làm đám cường giả đang xem không khỏi đều lui về phía sau mấy bước.

Vừa ra tay đã liều mạng như thế, kì thực ma thành thành chủ thể hiện sự run sợ trong lòng. Nếu đầu ma thú này lúc trước biết rõ hẳn phải đối mặt với đối thủ là lục chỉ đảo tiên như vậy, không biết hẳn còn có thể chủ động yêu cầu tham dự đánh cuộc đấu này hay không!

- Ha ha ha, lão quỷ, những năm gần đây bốn tiên cũng không có nhàn rồi, vì đối phó một chiêu này của người, chính là bốn tiên bỏ ra không ít công phu.

Mắt thấy năng lượng âm bạo từng đợt từng đợt mãnh liệt lao đến, lục chỉ đảo tiên lật tay vỗ, sáo ngọc thành linh xuất hiện ở trong tay.

Tiếng địch vang lên, đầu khí chỉ lục từ trong tiếng địch thanh du, làm cho người nghe cảm thấy tâm thần chấn động. Âm bạo thanh âm, tại trong tiếng địch dễ nghe tựa như trâu đất xuống biển, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Nhìn ra được, lục chỉ đảo tiên tại một chiêu này của ma thành thành chủ làm hẳn ném qua không ít thiệt thòi, thì ra đây là một chiêu khắc địch của lục chỉ đảo tiên.

- Dễ nghe không? Lão quỷ, cái này còn phải đa tạ người, bốn tiên nguyên bản không thông âm luật, nhưng phải đối phó thiên phú ma thú của người, bốn tiên phải học chiêu thức này. Ha ha ha.

Ma thành thành chủ công kích thất bại, lục chỉ đảo tiên đắc ý ha ha cười, trên mặt càng tràn đầy tự tin:

- Đánh cho sướng đi, hiện tại đến phiên ta.

Đầu khí rút vào, sáo ngọc bỗng nhiên tăng vọt, trong không gian đều là một mảnh thanh âm du dương.

Trên đỉnh núi vốn là gió lạnh lạnh thấu xương, lúc này lục chỉ đảo tiên huy động, khí tức nhập địch, tiếng địch du dương từ trên tay lục chỉ đảo tiên nhẹ nhàng vang lên. Nhưng tiếng địch cùng với lúc trước phá giải ma thành thành chủ bất đồng, cái tiếng địch du dương này lại mang theo một loại bi thương, trong đầu mọi người không tự giác nhớ lại chuyện bi thương chôn sâu ở đáy lòng.

Mà ngay cả trong ý nghĩ Lý Dật cũng hiển hiện rõ ràng cuộc chiến thiên hồ năm đó, Lý Na bị La Tuyết Phong giết chết, cảm xúc một hồi bành trướng, khí tức trì trệ, cơ hồ muốn đi ngược chiều.

Thì ra trong tiếng địch, ẩn chứa tinh thần hệ công kích, chỉ dựa vào chiêu thức này, lục chỉ đảo tiên đã không thẹn với danh xưng ẩn thế cao nhân. Lý Dật rung mình, vội vàng thúc dục thánh hệ đầu khí hộ thân nhiếp thần.

Trong tràng chiến đấu, lục chỉ đảo tiên dùng tinh thần hệ công kích, ma thành thành chủ sắc mặt cực kỳ cổ quái, trên mặt xấu xí cơ hồ muốn khóc lên, trong đôi mắt mang theo vẻ sợ hãi cùng vẻ hung ác.

Khôi phục hình thể ma thú có chỗ tốt lớn nhất là có được thân thể ma thú khổng lồ, nhưng trả giá một cái giá lớn là không cách nào sử dụng đầu khí nhân loại. Chỉ thấy ma thành thành chủ đột nhiên vỗ vào bộ ngực của mình, đến lúc phun ra từng ngụm máu tươi, máu tươi phun ra, lập tức hóa thành một đoàn huyết sắc quang mang mờ mờ ảo ảo, đem hình thể khổng lồ của ma thành thành chủ bao vây vào trong. Tựa hồ

là triệt tiêu được đại bộ phận tinh thần công kích, trên mặt ma thành thành chủ biểu lộ quý dị lúc này mới giảm bớt.

Nhưng sáo ngọc trên tay lục chỉ đảo tiên thủ trung cũng đã quét đến trước mặt hắn, sáo ngọc ẩn chứa đấu khí pháp tắc chi lực, giờ phút này năng lượng đủ để khai sơn phá hải.

- Oanh.

Đánh nát một đạo không gian giam cầm mà ma thành thành chủ vội vàng bố kết, sáo ngọc biến hóa hư ảnh nện ở trên lồng ngực ma thành thành chủ. “Phốc” lần này ma thành thành chủ phun ra một ngụm máu tươi thật lớn, hình thể khổng lồ bay ngược ra sau.

- Một địch này là ta báo thù cho hài nhi.

Không biết có phải chính mình bị tiếng địch ảnh hưởng hay không, lục chỉ đảo tiên lúc này cũng có vẻ mặt bị thương, sát ý lạnh như băng làm cho mọi người sợ run.

- Hảo, Rất tốt.

Thân hình trong lúc bay ngược tại giữa không trung, ma thành thành chủ hóa thành hình người. Biến thành thân thể ma thú đối phó lục chỉ đảo tiên không có hiệu quả, như vậy dùng thân thể ma thú đối phó với Đấu Thánh cường giả, cũng không có ý nghĩa gì.

- Muốn cùng bốn tiên đánh nhau chết sống sao? Ta sẽ thanh toán cho ngươi.

Thu địch vào bên trong dung giới, lục chỉ đảo tiên lúc này tựa như mèo đùa chuột vậy, cũng không có ý định giết ngay đối phương. Trong lòng bàn tay đấu khí di động, cả người khí thể lại biến đổi.

Tình thế trong sân, Chư Cường Đấu Thần điện tự nhiên thấy rõ ràng. Trước đó phân tích, với thực lực của lục chỉ đảo tiên cùng ma thành thành chủ mà nói, trận này bọn họ có tầng năm nắm chắc. Vì khắc chế ma thành thành chủ, lục chỉ đảo tiên chuẩn bị điều hướng về phía ma thành thành chủ, năm tầng nắm chắc, mong muốn vào trạng thái giằng co, mà lúc này xuất hiện cục diện thiên về một bên, cái này làm hắc y điện sĩ cùng Chư Cường Đấu Thần điện sắc mặt khó xem tới cực điểm.

- Tử y, có thể nghĩ biện pháp hay không?

Hắc y điện sĩ biết rõ tử y điện sĩ tuổi trẻ, đầu óc lung lay, lập tức hạ giọng hỏi.

Nếu là đùa giỡn một ít âm mưu quỷ kế, tử y điện sĩ đã dùng, nhưng trong trường hợp này, khi cường giả đối kháng, cũng thật sự làm khó tử y điện sĩ rồi.

- Cái này... Ách, nếu không, trước tạm dừng một chút.

- Tạm dừng? Hừ, cái này cũng gọi là biện pháp sao.

Cùng hình thành tiên minh đối lập, lúc này vẻ mặt của Lý Dật cùng Tinh linh tộc nhân đều vô cùng vui sướng.

- Đảo tiên, không cần cho ta mặt mũi, hung hăng đập hắn.

852. Q.6 - Chương 453: Tân Nhậm Ma Thành Thành Chủ.

Lục chỉ đảo tiên đương nhiên sẽ không nể tình mà buông tha a thành thành chủ, trong lúc Lý Dật hô to lên, đấu khí của lục chỉ đảo tiên liền hướng ma thành thành chủ đánh tới.

Thực lực cao tinh Đấu Thánh, lúc này triển lộ ra, năng lượng giống như một tòa núi lửa yên lặng vọt năm bạo phát, sóng nhiệt mãnh liệt vô cùng, một tầng băng quanh thân lục chỉ đảo tiên rất nhanh chóng bị hòa tan.

Đối mặt với đấu khí công kích của lục chỉ đảo tiên, ma thành thành chủ bình tĩnh lại. Loại đấu khí oanh kích thuần túy này, dưới tình huống thực lực không sai biệt lớn, đều rất khó chiến thắng, trừ phi đánh cho đối phương đấu khí hao hết. Như vậy, mới đánh bại đối phương nhanh chóng được.

Trên thực tế, lục chỉ đảo tiên xác thực không nghĩ sẽ giết ma thành thành chủ nhanh chóng như vậy, cừu hận mấy chục năm rồi, cần từng điểm từng điểm phát tiết ra.

Trên đỉnh núi, đấu khí oanh kích giống như sấm rền, không ngừng phát ra “Rầm rầm rầm” nổ vang, đấu khí mảnh nhỏ bay ra tứ tán, tại bên trong mây mù lượn lờ trông rất đẹp mắt, lúc này chúng cường giả cùng biết, trong đó trình độ hung hiểm vô cùng.

Nhìn thấy một màn như vậy, Lý Dật có chút không vui. Đối với lục chỉ đảo tiên mà nói, đây là cuộc chiến báo thù, muốn đánh cho nhẹ nhàng đối với Lý Dật mà nói, lại là máu chó cuộc chiến, nếu như trận này thua, đằng sau hung hiểm vô cùng, cho nên hắn hoàn toàn không cần trận đấu đẹp mắt, mà chỉ cần thắng lợi.

- Đảo tiên, làm cái trò gì đó, tốc chiến tốc thắng thôi.

Quay đầu lại nhìn Lý Dật một cái, lục chỉ đảo tiên tự tin vô cùng.

- Lão quỷ, hiện tại, bốn tiên vì thế tử trọng thương mà đánh ngươi một chưởng.

- Trọng thương sao? Nàng còn chưa có chết?

- Ha ha, không nghĩ tới sao... Bất quá một chưởng này ngươi tránh không được.

Vừa dứt lời, lục chỉ đảo tiên chỉ quyết thành linh biến đổi, thân hình cũng một phần hai, hai phần bốn, hư hư thật thật đem ma thành thành chủ hoàn toàn vây quanh tại bên trong.

Đây là cái gì đấu kỹ? Đừng nói Lý Dật, mà tất cả các cường giả, cũng không có một người có thể nhận ra.

Ma thành thành chủ tựa hồ cũng hoàn toàn không biết, bất quá hắn mang theo ánh mắt hoảng sợ rất nhanh biến mất tại trong tầm mắt đám cường giả vây xem, bởi vì đạo đạo tàn ảnh, đã đem thân hình của hắn hoàn toàn che kín.

Oanh,

Tàn ảnh bao vây ma thành thành chủ bỗng nhiên co rút lại, tất cả năng lượng toàn bộ hội tụ đến trên người ma thành thành chủ, đánh vào đấu khí phòng ngự của ma thành thành chủ, phát ra bạo thanh âm nặng nề.

Sau khi bạo thanh âm vang lên, thân hình lục chỉ đảo tiên nhoáng một cái, thối lui năm thước, mà ma thành thành chủ thì một nửa thân thể bị cắm ở trên mặt đất, cắm trên băng tuyết cứng rắn... Chính xác là một ma thú nửa người cắm xuống mặt đất.

Về mặt tro tàn, ma thành thành chủ bị cắm xuống nham thạch, sau nửa ngày chưa có lấy lại tinh thần, tựa hồ còn đang suy tính lục chỉ đảo tiên dùng phương pháp gì?

Có chút đắc ý nhìn kiệt tác của mình, lục chỉ đảo tiên ngửa mặt lên trời ha ha cười, trong tiếng cười vô hạn thê lương, làm cho người nghe cảm thấy bi thương vô cùng.

- Chơi đủ rồi, một chưởng cuối cùng này, ta thay ta đánh ngươi, ma thành thành chủ ban tặng, bốn tiên mấy chục năm vì mình đánh một chưởng này, sao, không phụ lòng bốn tiên chứ.

Song chưởng đánh ra, một đoàn đấu khí màu tím chậm rãi hiện ra.

Nhưng vào lúc này, một màn quỷ dị hiện ra, ma thành thành chủ bị dính tại nham thạch, nham thạch quanh thân bỗng nhiên vỡ ra, sau đó xuất hiện đạo đạo vết rạn hướng bốn phía tràn ra, giống như không phải là nham thạch cứng rắn vậy, mà là một khối đậu hũ.

Trạng thái quỷ dị này cùng ma thành thành chủ không quan hệ, bởi vì hắn cũng đang khiếp sợ, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

- Đây là cái tình huống gì?

Lý Dật sững sờ, trong lúc đó, mặt đất vỡ ra một cái khe hở, một cổ khí tức quỷ dị tràn ra.

Khí tức rất quen thuộc, Lý Dật trong nội tâm rùng mình, khí này tức tựa hồ trước đây hẳn từng tiếp xúc qua.

Ầm ầm.

Trên đỉnh núi đột nhiên ngăn không được tiếng rung động, sau đó của mọi người nhìn trần trối, trước thân thể ma thành thành chủ có một ma không ngừng tăng lên. Ngay sau đó, loài rắn ma thú một thân tuyết trắng khổng lồ chậm rãi lộ ra.

Biến cố làm lục chỉ đảo tiên cũng không khỏi sửng sờ, quát:

- Nghiệt súc ở đâu ra? Muốn chết.

Nghiệt súc hiển nhiên không phải tìm chết, thăm dò quan sát hạ xuống, thân thể bỗng nhiên rút trở về, sau một lát, một chút lười biếng biến thành nữ tử xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Xà hoàng tuyết lân?

Lý Dật không khỏi nhẹ kêu lên.

Tiểu Tuyết hiện thân, vẻ mặt giận dữ nhìn lục chỉ đảo tiên:

- Lão nhân là người nào? Rõ ràng là người phá mất giấc ngủ của ta.

- Việc này không liên quan đến ngươi, thức thời đi nhanh lên, bốn tiên cùng ngươi không ân oán.

Ý thức được Tiểu Tuyết thực lực cao giai ma thú, lục chỉ đảo tiên cũng không muốn phát sinh thêm biến cố.

Nhưng đang trạng thái ngủ đông bị người làm tỉnh lại, Tiểu Tuyết tựa hồ cũng không nguyện ý đơn giản bỏ qua như vậy. Hừ lạnh một tiếng, sau đó lạnh lùng nói:

- Lão nhân khẩu khí thật lớn, nếu như ta không đi, ngươi có thể làm gì ta?

Tiểu Tuyết trong ánh mắt chần chờ bất định, không biết vì cái gì ở đây xuất hiện nhiều cường giả như vậy, tựa hồ còn có mấy tên cao giai ma thú, thí dụ như ma thành thành chủ.

- Hừ, bất quá là một đầu thất giai ma thú, trong này là nơi ngươi nói chuyện sao.

Bị người cản trở, lục chỉ đảo tiên cũng giận dữ, ngữ khí không khỏi có chút khó nghe. Thất giai ma thú, tương đương với nhân loại thực lực Đấu Thánh cường giả, ma thành thành chủ cũng có thực lực ấy, nếu không đây có rất nhiều tuyệt đỉnh cường giả, đầu xà hoàng này thật đúng là lực lượng không thể coi thường.

- Tiểu Tuyết, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.

Thấy đảo tiên cùng Tiểu Tuyết nói chút cương cứng, Lý Dật thân hình, bay ra.

- Lý Dật, là người sao? Ha ha, rất là khó gặp được, trước kia nhìn thấy ngươi luôn đánh nhau, lần này lại là người khác.

Lý Dật không khỏi cười khổ, sờ lên cái mũi nói:

- Bởi vì ta còn chưa - sao? Ha rồi, ừ,

Ma thành thành chủ ngã xuống, Tiểu Tuyết tựa hồ cũng không có hứng thú nhìn xem cuộc chiến, cầm trong tay lệnh bài thành chủ, bay về phía vài tên ma thú theo ma thành thành chủ đến, nhìn mấy tên Ma tộc cao giai ma thú này ra lệnh nói: - Thành chủ lệnh bài ở đây, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Ma thú bản năng vốn là tôn trọng cường giả, Tiểu Tuyết khí thế cao giai ma thú làm những ma thú này uy phục, hướng chỉ lệnh bài nghe nói đối với Ma tộc có tác dụng trời sinh khắc chế lại ở trên tay nàng, lão thành chủ đã vẫn lạc, những Ma tộc này không có lý do gì không tôn kính thành chủ mới.

- Thuộc hạ tham kiến thành chủ đại nhân.

- Ha ha, thật là biết điều, ở đây cũng không có chuyện Ma tộc chúng ta, đi.

Thân hình hơi động một chút, bỗng nhiên lại định trụ lại, hướng Lý Dật tà mị cười:

- Lý Dật, cũng đừng quên lời hứa của ngươi, ta tại ma thành chờ ngươi.

Xà tính bản tính dâm, Lý Dật chỉ cảm thấy trên lưng mát lạnh, đi ma thành làm cho Tiểu Tuyết sanh con sao. Quay đầu nhìn cung vô song một chút, cung vô song càng vẻ mặt sương lạnh, tư thế hận không thể nhào tới cùng Tiểu Tuyết liêu mạng.

Trên đỉnh núi, hắc y điện sĩ ngạo nghễ đứng:

- Kế tiếp, bản điện vùng Đấu Thần bồi bàn, cũng đừng để cho bản điện chờ quá lâu.

Thần tôn bồi bàn đã sớm kìm nén không được, hắc y khát vọng ra sức lực báo thù, khiến cho sắc mặt hắc đỏ bừng, trong đôi mắt hung hãn. Nhưng, Lý Dật lo lắng nhất đúng là trận này, khi cường giả quyết đấu, có cừ hận kích phát ý chí chiến đấu còn chưa đủ, lực chỉ đảo tiên sở dĩ có thể thắng, không nói đến cừ hận, mà là ba mươi năm khổ tâm tu luyện đối phó ma thành thành chủ là biết được.

Thần lực bồi bàn thực lực tuy không thua hắc y điện sĩ, hai người tám lạng nửa cân, ý chí chiến đấu cùng khát vọng thắng lợi cũng không kém hơn lực chỉ đảo tiên. Nhưng thần lực bồi bàn kinh nghiệm thực chiến cùng hắc y điện sĩ không cùng một cấp bậc, bàn về giáo quyết cùng hắc y điện sĩ càng không thể so sánh nổi. Nếu không, năm đó ở bách hoa giới, Lý Dật cũng không bằng một cái trận pháp vừa mới nghiên cứu không lâu thiếu chút nữa làm cho hắc y điện sĩ phải đau khổ.

- Thần tôn bồi bàn, ngươi phải cẩn thận, lão quỷ này giáo quyết cực kỳ.

Lý Dật không khỏi nhắc nhở một câu.

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ vì thần tôn báo thù.

Thần tôn bồi bàn bay lên đỉnh núi, không xa không gần đứng ở đối diện hắc y điện sĩ. Trận thứ hai đánh cuộc đấu khí thế cùng trận trước giống nhau đến kì diệu, có một cổ cừ hận không cách nào bị xua tan hàm xúc tại trên thân thể hai người.

Cảm nhận được cổ cừ hận này, hắc y điện sĩ không khỏi hỏi:

- Thần tôn bồi bàn, bản điện cùng ngươi không biết, ngươi vì cái gì hận ta như thế?

- Hắc y điện sĩ, ngươi không biết ta là người phụng dưỡng Đấu Thần cường giả sao?

Hắc y điện sĩ cũng không phải là tiên tri, vấn đề này tự nhiên không cách nào trả lời, lắc đầu, nói:

- Không biết.

- Ta chính là bồi bàn của thiên phong đế quốc thủ hộ Đấu Thần lực lực.

Nghe thấy Thần tôn bồi bàn nói như vậy, hắc y điện sĩ lúc này mới biết đối phương cừ hận mình nguyên nhân do đâu, trong nội tâm rung mình, rồi lại thở dài một hơi. Lý Dật rõ ràng có thể làm ột vị thần tôn bồi bàn đến báo thù, như vậy nếu có Đấu Thần cường giả cũng đang âm thầm báo thù? Thì thật đáng sợ.

- A, thì ra là thế.

- Ba năm trước tại thiên hồ vây công thần tôn, cũng có phần của hắc y điện sĩ ngươi chứ.

- Không sai, bản điện thấy Đấu Thần lực lực khăng khăng một mực, trợ trụ vi ngược cố gắng che chở phản nghịch Đấu Thần điện Lý Dật, cho nên bị Đấu Thần điện tổng Điện chủ đại nhân tru sát. Thần tôn Bồi bàn, bản điện khuyên người một câu, ngàn vạn lần không học người vi phụng dưỡng thần tôn kia, nếu không nghe lời, kết cục chỉ sợ cũng sẽ không tốt hơn.

- Im miệng.

Thần tôn bồi bàn giận dữ:

- Thần tôn lão nhân gia tính tình bình thản, bản tính thuần lương, hẳn đã che chở Lý Dật, vậy nhất định là Đấu Thần điện các người khinh người quá đáng. Hắc y điện sĩ, chúng ta hôm nay chấm dứt cái đoạn ân oán này tại đây.

854. Q.6 - Chương 455: Chiến Tranh.

Hắc y điện sĩ không cam lòng, cố gắng thuyết phục thần tôn bồi bàn. Thở dài một hơi nói:

- Thần tôn bồi bàn, chân tướng sự tình người rõ ràng sao? Người biết Đấu Thần điện tại sao phải đuổi giết Lý Dật không?

Vấn đề này Thần tôn bồi bàn không có suy nghĩ qua, hẳn là người đơn thuần, lực lực chính là tư tưởng cùng linh hồn của hắn, mất đi tư tưởng cùng linh hồn, hẳn không cách nào hiểu được vấn đề.

- Không biết đúng không, như vậy bản điện nói cho người biết, bởi vì Lý Dật tu luyện thiên ma đấu khí.

- Thiên ma đấu khí? Thần tôn bồi bàn là Đấu Thánh cường giả, lại phụng dưỡng Đấu Thần hơn mười năm, Thần tôn bồi bàn tự nhiên là biết thiên ma đấu khí là cái gì.

- Hiện tại người biết rõ Đấu Thần điện vì cái gì đuổi giết Lý Dật rồi chứ. Nếu như lực lực đúng như người nói bản tính thuần lương, hẳn làm sao có thể dễ dàng tha thứ một tu luyện giả tu luyện thiên ma đấu khí tồn tại ở trên thế giới này. Người nên biết công pháp tà ác này dựa vào cái gì để tăng thực lực lên nhanh nhất. Ba năm trước, Lý Dật trắng trợn giết chóc nhân loại cường giả, luyện hóa đấu khí hạt giống của bọn hắn, người có thể đi hỏi thăm một chút, có bao nhiêu gia tộc mất đi gia chủ.

Năm đó lực lực nói cho Thần tôn bồi bàn về thiên ma đấu khí, nhất định cũng đồng thời nói với hắn, không cho phép tu luyện thiên ma đấu khí, cũng đã nói với hắn câu châm ngôn “Thiên ma vừa ra, thì trăm tông loạn” rồi.

Nhưng tại sao, thần tôn lại che chở ột người tu luyện thiên ma đấu khí? Thần tôn bồi bàn đầu óc có chút bung lên, chuyển hướng nhìn về phía Lý Dật.

Lý Dật thính giác nhạy cảm, trên trận Hắc y điện sĩ xúi giục ly gián, Lý Dật đã nghe rõ. Thấy Thần tôn bồi bàn về mặt hồ nghi nhìn chính mình, Lý Dật gương giọng nói:

- Thần tôn bồi bàn, không sai, ta xác thực là tu luyện thiên ma đấu khí, điểm này Đấu Thần đại lực ai ai cũng biết. Ba năm trước đây, ta cũng xác thực giết chóc qua vô số nhân loại cường giả, luyện hóa đấu khí hạt giống của bọn họ. Nhưng người biết tại sao lực lực không tiếc tánh mạng để che chở ta sao? Bởi vì, sau khi được thần tôn cảm hóa, ta đã không thông qua luyện hóa đấu khí hạt giống để tu luyện đấu khí. Đấu Thần điện cũng không dễ dàng tha thứ người có thể khiêu chiến uy nghiêm bọn họ xuất hiện, cho nên mới lấy danh nghĩa thiên ma đấu khí đe dọa hại ta. Thần tôn không đành lòng Đấu Thần điện để hại ta mới ra tay, không ngờ Đấu Thần điện then quá hoá giận, lại đối với thần tôn hạ sát thủ. Thần tôn bồi bàn, người là người không có nhìn thấy tràng diện lúc đó, Đấu Thần điện vô số cường giả vây công thần tôn, muốn đưa hắn vào chỗ chết, tại hạ hiện tại hồi tưởng lại vẫn cảm thấy nhức nhối.

Lý Dật am hiểu, Lý Dật nói ra tràng diện tình cảnh thần tôn chết thảm thiết làm cho Thần tôn bồi bàn ý thức được, vô luận như thế nào, thần tôn chết ở trong tay Đấu Thần điện.

- Hắc y điện sĩ, người đừng vội châm ngòi ly gián, thần tôn chết ở trong tay Đấu Thần điện, khoản nợ máu ta này tự nhiên ta muốn gặp Đấu Thần điện đòi lại. Hãy bớt sàm ngôn đi, động thủ đi.

- Thần tôn bồi bàn, người đừng suy nghĩ nữa, đừng để người tà ác lợi dụng.

Lúc này không cho phép hắc y diện sĩ lại tiến hành thuyết phục, thần tôn bồi bàn tay quyết vừa động, thiên địa nguyên khí bốn phía bắt đầu khởi động, một chiêu đấu kỹ cấp bậc không thấp đã súc thế xong.

Vừa ra tay chính là đấu kỹ, thần tôn bồi bàn chính là liều mạng, hắc y diện sĩ tự nhiên không dám coi thường, tay quyết cũng động.

Hai chiêu đấu kỹ, cơ hồ tại cùng thời khắc phát ra, trận đánh cuộc đấu này cùng trận đầu bắt đồng ở chỗ thực lực hai người sà sà nhau, trình độ đấu khí tu vi cùng đấu kỹ vận dụng thuần thục ngang nhau, mà ngay cả Lý Dật, Đấu Thần điện các lão cũng vô pháp đoán được thắng bại cuối cùng.

Điều này làm Lý Dật lo lắng, tại tình huống thực lực ngang nhau như thế, liều mạng cần phải có tâm trí cùng kinh nghiệm.

Lúc này hai người không ngừng thi triển đấu kỹ, đấu kỹ cấp bậc cũng từ Chu Tước tăng lên tới Bạch Hổ, dù sao cũng là tại bên người Đấu Thần cường giả phụng dưỡng nhiều năm, thần tôn bồi bàn tựa hồ dùng không hết đấu kỹ. Từng chiêu oanh kích hắc y diện sĩ. Mà Đấu Thần điện diện sĩ tu luyện đấu kỹ, kiến thức quảng bác, nghiên cứu đấu kỹ rất nhiều, hắc y diện sĩ ở phương diện này cũng không thiệt thòi.

Đây là một trường đánh cuộc đấu tuyệt đối hoa lệ, đấu khí quang hoa sáng lạn đến mức tận cùng không ngừng oanh kích đối phương, năng lượng hung hãn tàn sát bừa bãi, lực lượng làm đỉnh núi cao đồ sộ không ngừng giảm xuống, hơn mười chiêu đấu kỹ, đỉnh núi bị gọt thành bãi đất rộng. Đáng thương ma thành thành chủ, nơi táng thân cũng không có, thi thể bị quần lấy rơi xuống sơn cốc.

Hắc y diện sĩ lão luyện cũng không vội cầu thắng, kiên nhẫn cùng thần tôn bồi bàn từng chiêu đấu kỹ oanh kích, nhưng từ con mắt của hắn có thể nhìn thấy hắn càng lúc càng tự tin hơn.

Nếu như có thể đánh tiếp như vậy. Thần tôn bồi bàn còn có mấy phần thắng, dù sao dưới tình huống thực lực tương đương, liều mạng đấu khí tiêu hao hầu như không còn. Mà một khi thực lực tiêu hao quá lớn, hắc y diện sĩ có giáo quyết đến mấy chỉ sợ cũng khó sử dụng được.

Lý Dật hy vọng thần tôn bồi bàn thắng được trận đánh cuộc đấu này, bởi vì một khi thất bại, tiếp theo hắn phải đối mặt với Đấu Thần điện Đấu Thần các lão, tại trước mặt một cái Đấu Thần, tuy hắn có chuẩn bị, nhưng nói đến phần thắng, thật sự không có vài phần nắm chắc.

- Thống suất, lính liên lạc thông báo có biến.

Sau lưng Lý Dật, một cao cấp tướng lĩnh tinh linh tộc bỗng nhiên nói.

Chẳng biết lúc nào, một phong hệ ma pháp sư đã đi đến đỉnh núi. Nhìn ra được, người này là phong hệ ma pháp sư bay không từ xa tới, sắc mặt có chút tái nhợt.

- Chuyện gì xảy ra?

Lính liên lạc Tinh linh tộc đi đến, Lý Dật đánh ra một đạo không gian giam cầm đem hai người cách ly, lúc này mới hỏi.

- Hồi bẩm thống suất, chiến sĩ của chúng ta phát hiện, quân đội đại thần đế quốc có dị động?

- A? Đừng nóng vội, từ từ nói.

- Bốn ngày trước, tinh linh chiến sĩ chúng ta bắt được vài tên nhân loại cường giả, mới đầu tưởng bọn chúng đến thế giới tinh linh mạo hiểm, tùy thời bắt Tinh Linh thiếu nữ làm nô lệ, nhưng thẩm vấn xong, mới biết được bọn họ không phải người mạo hiểm bình thường, mà là đội thám tử đại thần đế quốc. Điều này khiến cho Tinh Linh chiến sĩ chúng ta nghi ngờ, lặng lẽ tiến vào đại thần đế quốc dò xét tình huống, lúc này mới phát hiện, tại chỗ giao giới đại thần đế quốc cùng chúng ta thế giới tinh linh, đã có đại quân đồn trú.

Căn cứ di mệnh đại thần đế quốc khai quốc hoàng đế, đại thần đế quốc bất luận quân đội cũng không cho phép bước vào thế giới tinh linh. Cho nên ngàn vạn năm qua, tại đại thần đế quốc cùng thế giới tinh linh, ngoại trừ người mạo hiểm lên xung đột, song phương cũng không hề phòng lẫn nhau.

Lúc này bỗng nhiên xuất hiện đại quân đại thần đế quốc, tâm tư thật sự là có chút khó lường. Chẳng lẽ tân hoàng đế lại coi thường tổ tiên di huấn sao, tính toán tiến công thế giới tinh linh?

Nghĩ đến đại thần đế quốc tân hoàng đế, lúc này thất hoàng tử cũng không xuất hiện ở nơi này, Lý Dật tâm tình lập tức trầm trọng. Xem ra, đại thần đế quốc cũng muốn tại trận xung đột này muốn phân một chén canh, điều này tự nhiên cùng Đấu Thần điện có liên quan. Tại kế hoạch của bọn chúng, một khi đánh cuộc đấu chấm dứt, chỉ sợ cũng sẽ dùng đạo nghĩa, nhanh chóng tiến binh thế giới tinh linh, cùng Ma tộc chia cắt thế giới tinh linh.

Hừ, Đại thần hoàng đế chỉ sợ cũng không suy nghĩ, tổ tiên tại sao phải lưu lại di huấn không cho phép tiến công thế giới tinh linh, tự cho là có chỗ dựa Đấu Thần điện, có Ma tộc phối hợp, có thể được chỗ tốt sao?

Tránh cho loại tình huống này phát sinh, tự nhiên là trận đánh cuộc đấu thắng lợi. Lý Dật tin tưởng, cho dù là đánh cuộc đấu thắng, Đấu Thần điện, đại thần đế quốc, cùng ma thành thành chủ thống suất Ma tộc sẽ không bỏ qua Tinh linh tộc, nhưng tình thế lúc này căn bản bất đồng, Tinh linh tộc chiếm cứ đạo nghĩa, nếu song phương chiến tranh sức chiến đấu ảnh hưởng rất là kinh người.

Nếu Đấu Thần điện đều thua ở đánh cuộc đấu, đối với địch quân sĩ khí sẽ tạo thành như thế nào.

Cho nên, trận đánh cuộc đấu này, Lý Dật rất mong đánh cuộc đấu thắng lợi.

- Thi đấu phạm.

Lý Dật mở ra không gian giam cầm, gọi Thi đấu phạm đến:

- Thi đấu phạm huynh đệ, người lập tức rời khỏi nơi đây, có chuyện trọng yếu giao cho người.

- Lý Dật huynh đệ, đã xảy ra chuyện gì?

- Đại thần đế quốc tại biên giới chuẩn bị chiến tranh, vì ứng đối khả năng ngoài ý muốn, người lập tức đem quân đội ở Khuê Khắc hạp cốc đưa ra biên giới.

- Toàn bộ sao?

Thi đấu phạm có chút hồ nghi xin chỉ thị.

- Đúng vậy, toàn bộ, nhiều nhất lưu lại mấy ngàn người trông coi hạp cốc.

- Nếu Ma tộc tái phát động tiến công thì làm sao bây giờ?

Loại lo lắng này, Lý Dật hoàn toàn không lo lắng nữa, Ma tộc, hiện tại có thể đối phó Đấu Thần điện hay không đều rất khó nói, nhưng chắc chắn không đi đối phó Tinh linh tộc nhân.

- Tuyệt đối không, điểm này người cứ yên tâm đi. Khuê Khắc hạp cốc đã không cần quá nhiều quân đội, yên tâm đi, phán đoán của ta sẽ không sai, chiến trường chính thức, có lẽ là tại biên cảnh đại thần đế quốc.

Cùng lắm thì, thật sự đi ma thành “Hiển thân”, vì Tiểu Tuyết truyền bá hạt giống của mình, tóm lại Ma tộc đã không phải là uy hiếp trọng yếu.

- Hảo, ta tin tưởng người.

Thi đấu phạm hồi đáp, sau đó xoay người linh mệnh đi ra.

- Thi đấu phạm huynh đệ, người chú ý hành động bí ẩn, không nên để Đấu Thần điện nhìn ra Quecke trừ hạp cốc không có Tinh Linh quân đội.

- Vâng, Lý Dật, nếu như đại thần đế quốc hướng chúng ta phát động tiến công, chúng ta tại sao không đón đầu công kích?

- Tình huống này do người toàn quyền xử trí, tóm lại không thể để cho Tinh linh tộc có hại là được. Nhưng, nhất định không thể khinh suất, đại thần đế quốc là Đấu Thần đại lục đệ nhất cường quốc, binh có mấy trăm vạn, nhất định phải chú ý sách lược, điều này ta tin tưởng người có thể làm được.

Thi đấu phạm chỉ huy quân sự không kém hơn Lý Dật, điểm này Lý Dật cũng rõ ràng, nhưng sợ hấn đối với thực lực đại thần đế quốc phỏng chừng không đủ, bởi vậy mới nhắc nhở một phen.

- Đại thần đế quốc cùng thế giới tinh linh chúng ta, đế quốc cchưa chắc đã biết tình hình của chúng ta, nhưng đại tình huống thần đế quốc Tinh linh tộc , chúng ta cũng biết chút ít. Lý Dật huynh đệ, người cứ yên tâm, có tình huống nào ta sẽ kịp thời thông qua ma pháp sư thông tri cho người.

Thi đấu phạm lĩnh mệnh ra đi, điểm nhỏ nhỏ khúc chiết này cũng không khiến cho các Chư Cường khác chú ý. Một lần nữa đưa ánh nhìn trên trận đấu, hắc y điện sĩ cùng thần tôn bồi bàn thi đấu đứng vào thời khắc mấu chốt. Bất quá, tâm tư Lý Dật, đã bắt đầu có chút thất thần, đại thần đế đội dị động, khiến cho hắn phải lo lắng càng nhiều vấn đề.

Xem ra, chiến tranh không thể tránh né rồi.

855. Q.6 - Chương 456: Thanh Long Đấu Kỹ

Lý Dật mục quang nhìn thần tôn bồi bàn cùng hắc y điện sĩ quyết đấu, nhưng trong lòng thì âm thầm xem xét thực lực của hai bên. Trong lúc bất tri bất giác, Lý Dật thỉnh linh phát hiện, mình có thể khống chế thể lực, giống như có thể chống lại cùng Đấu Thần điện, đại thần đế quốc.

Hiện tại uy hiếp lớn nhất là Đấu Thần điện cùng đại thần đế quốc, La Lan học viện từ trước đến nay trứ danh, La Tuyết Phong tuy có thể khống chế một bộ phận đại đạo sư, cố gắng đưa La Lan học viện cuốn vào trong tranh đấu của Đấu Thần đại lục, nhưng Phì Phì ít nhất là trên danh nghĩa viện trưởng, chỉ cần giải quyết La Tuyết Phong, thì chuyện quá dễ làm, tối thiểu có thể cho La Lan học viện ra bên ngoài.

Về phần tứ đại Ma Tông, một khi xung đột bộc phát, Ma Tông sẽ phân liệt, cổ lực lượng này có thể tự hành triệt tiêu, cũng không tính là đại uy hiếp.

Mà Lý Dật bây giờ có thể khống chế thể lực, kể cả Tinh linh tộc, thiên phong đế quốc cùng bốn quốc phía nam, thậm chí có khả năng dưới tình huống vận dụng lực lượng Ma tộc, liên minh lại đối kháng Đấu Thần điện cùng đại thần đế quốc tạm thời chưa nói chiếm ưu thế, nhưng ít ra đã có thể liều mạng. So sánh với ba năm trước bị đuổi giết, bây giờ cách biệt một trời.

Oanh.

Một tiếng âm bạo vang lên làm suy nghĩ của Lý Dật cắt đứt, trước mắt một màn làm Lý Dật có chút rung động. Chỉ thấy trên đỉnh núi bị đấu khí oanh kích thành bình địa, thỉnh linh xuất hiện một cái đại hồ phương viên bốn năm mét, trải qua một chiêu đấu khí này, hắc y điện sĩ cùng thần tôn bồi bàn đều có chút chật vật.

Lúc này thần tôn bồi bàn vẻ mặt trắng bệch, cho thấy đấu khí tiêu hao rất nhiều, mà hắc y điện sĩ khỏe miệng hiện ra một vết máu, tình huống cũng không tốt hơn.

Một chiêu này uy lực kinh người, tựa hồ đối với song phương đều có tác dụng, năng lượng mảnh nhỏ chậm rãi tiêu tán, hai người đều không hện mà cùng tạm thời dừng lại.

- Không hổ là Đấu Thần bồi bàn, với thực lực của người, nếu như gia nhập Đấu Thần điện, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng được?

Châm ngòi ly gián cố nhiên là không được, lúc này hắc y điện sĩ thành khẩn cũng để lộ ra một chút ái tài.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, Đấu Thần điện tư tế, kế tiếp ta sẽ cho người kiến thức, cái gì mới là đấu kỹ chân chính.

Đến lúc này, thần tôn bồi bàn làm sao lại cho hắc y điện sĩ dùng ngôn ngữ thuyết phục chính mình, sắc mặt ngưng trọng, thần tôn bồi bàn bỗng nhiên giơ lên hai tay, ngẩng mặt lên, tựa hồ cầu nguyện cái gì đó.

Mà nhìn như lơ đãng, lại làm hắc y điện sĩ trên mặt kinh hãi.

- Thanh Long đấu kỹ.

Thanh Long đấu kỹ? Chẳng những hắc y điện sĩ khiếp sợ, tất cả mọi người nghe được bốn chữ này, đều không nhịn được thân thể run lên, vô ý thức lui lại thân hình.

Thanh Long đấu kỹ, Lý Dật mặc niệm bốn chữ này, ánh mắt cũng có chút ngốc trệ. Đối với một người tu luyện đấu khí mà nói, Thanh Long đấu kỹ ý vị như thế nào, ai cũng rõ ràng vô cùng.

Nếu như nói Bạch Hổ đấu kỹ còn có khả năng thừa nhận của nhân loại, thì Thanh Long đấu kỹ đã hoàn toàn siêu việt sức tưởng tượng của nhân loại rồi, nó là một loại lực lượng nghịch thiên.

Ít nhất, tất cả cường giả ở đây vẫn chưa có người nào được nhìn thấy uy lực Thanh Long đấu kỹ, chứ đừng nói là có được một chiêu Thanh Long đấu kỹ.

- Không có khả năng, Đấu Thần đại lực làm sao có Thanh Long đấu kỹ tồn tại.

Hắc y điện sĩ kêu gào, thừa dịp thần tôn bồi bàn súc thể, bàn tay hiện lên một vòng đấu khí quang hoa hùng hậu vô cùng, cơ hồ hoàn toàn không có lo lắng oanh kích về phía thần tôn bồi bàn.

Mặc kệ có phải thật Thanh Long đấu kỹ hay không, hắc y điện sĩ không có khả năng cứ trơ mắt nhìn đối phương súc thể thành công, đem chiêu Thanh Long đấu kỹ đánh trên người mình.

Nhưng, hắc y điện sĩ phát ra đấu khí quang hoa, lại bị thần tôn bồi bàn tư thế cổ quái dẫn động thiên địa nguyên khí một mực tập trung tại ba thước bên ngoài thân thể.

Điều này làm cho hắc y điện sĩ càng thêm vững tin thần tôn bồi bàn đang súc thể một chiêu Thanh Long cấp đấu kỹ. Mặc dù không có kiến thức, càng không có tu luyện qua Thanh Long đấu kỹ, nhưng là Đấu Thần điện điện sĩ, hắc y điện sĩ rõ ràng, trong lúc Thanh Long đấu kỹ súc thể sẽ được thiên địa nguyên khí che chở.

Nếu không, loại thanh long đấu kỹ này uy lực nghịch thiên, cho nên thời gian súc thể cũng tương đối dài.

Xác định thần tôn bồi bàn đang chuẩn bị đánh ra một chiêu Thanh Long đấu kỹ, hắc y điện sĩ mặt hiện lên vẻ tro tàn, không có phí công cố gắng ngăn cản, mà thân hình không ngừng lướt động, hóa thành một đoàn tàn ảnh bay vút đi.

Lúc này cũng không biết hắc y điện sĩ đang làm cái gì? Trên trận đấu đấu khí, bỗng nhiên chuyển biến thành loại tình huống này, cũng làm cho người cảm giác có chút buồn cười. Nhưng tại Thanh Long đấu kỹ uy áp, không có người nào cảm thấy dễ dàng.

Thần tôn bồi bàn hai tay lập tức bắt đầu chậm rãi hướng đỉnh đầu đưa lên, theo cái thủ thế biến ảo, thân thể của hắn tựa hồ bắt đầu trở nên trong suốt, một tầng thánh khiết bạch sắc quang mang bao phủ tại chung quanh thân thể của hắn. Trong không gian, cũng không tiêu tán mây mù mờ mịt, chẳng biết lúc nào đã hoàn toàn tán đi, cả không gian ánh sáng bắt đầu trở lên sáng láng, lấy mắt thường có thể thấy ánh dương quang.

Cũng không như Bạch Hổ đấu kỹ súc thể, chiêu Thanh Long đấu kỹ này trong không gian tỏa sáng một cỗ lực lượng nhu hòa đến mức tận cùng, hào quang huyền lệ.

Đây là kinh hỉ ngoài ý muốn, tuyệt đối là kinh hỉ ngoài ý muốn, Lý Dật thật không ngờ thần tôn bồi bàn còn có một chiêu như vậy, một chiêu tuyệt đối rung động lòng người.

Hắc y điện sĩ dù sao cũng tuyệt đỉnh cường giả, lại đoán được thần tôn bồi bàn súc thể chính là một chiêu Thanh Long đấu kỹ không thể phá nổi, hắn bố trí không gian giam cầm, để chuẩn bị đó chiêu Thanh long đấu kỹ của thần tôn bồi bàn.

Đối mặt với Thanh Long đấu kỹ, cao giai cường giả bình thường chỉ sợ sớm đã bị dọa ngốc, chết cũng không biết chết như thế nào. Hắc y điện sĩ lần nữa dùng thực tế chứng minh năng lực thực chiến của mình.

- Người cho rằng như vậy, có thể thoát chết sao?

Dưới khí thế của Thanh Long đấu kỹ, thần tôn bồi bàn ngũ khí cũng trở nên uy nghiêm. Thủ thế biến đổi, trong không gian cường lực biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tất cả ánh sáng tựa hồ hoàn toàn gom đến trong thân thể của hắn, lúc này khiến cho hắn hoàn toàn biến mất, cả người hoàn toàn là, một nhúm cường quang.

Ai cũng có thể cảm nhận được nhúm cường quang này bên trong ẩn chứa lực lượng đáng sợ như thế nào.

Đột nhiên sinh biến, hắc y điện sĩ ở trong không gian giam cầm hiệu dụng lập tức biến mất, trong không gian, thân thể không chỗ che dấu ẩn trốn.

- Thần tôn, thần tôn bồi bàn báo thù cho người.

Bạo rống một tiếng vô cùng bi thương, một đạo cường quang trong nháy mắt bắn nhanh ra, chỗ không gian nó đi qua hiện ra màu đen, tựa hồ không gian đều bị thu nạp trong năng lượng vô cùng mạnh mẽ, hình thành hắc động.

Hắc y điện sĩ thực lực cũng thật sự đạt đến mức độ kinh người, thấy cường quang trí mạng hướng chính mình đánh úp lại, thân hình đột nhiên bạo lên, tốc độ cực nhanh tránh được bó cường quang công kích. Năng lượng bắn bên cạnh thân hắn, trên mặt đất lập tức hiện một cái cái hố to vô cùng. Nếu như, cái bó cường quang này oanh kích tại trên thân thể một người. Không ai dám tưởng tượng sẽ phát sinh cái hậu quả gì.

Nhưng, công kích xa còn không có chấm dứt, cái bó cường quang này kích phát ra, trên thân thể thần tôn bồi bàn quang mang có chút ảm đạm vài phần. Ngay sau đó lại là hai đạo chùm tia sáng đánh úp về phía hắc y điện sĩ.

Hắc y điện sĩ giao quyết thân thể mãnh liệt bắn ra, nhắm ngay phương hướng Tinh linh tộc nhân, mắt thấy thần tôn bồi bàn hai lần công kích đánh úp lại, thân hình càng rất nhanh, trong giây lát chuyển về phía Tinh linh nữ vương.

- Tên gia hỏa hèn hạ vô sỉ.

857. Q.6 - Chương 458: Trận Pháp Mới Thành Lập

Lý Dật không nghĩ lãng phí đấu khí, cười cự long Tạt Tạt lao tới đỉnh núi. dưới đỉnh núi, những người chạy đến xem náo nhiệt bắt đầu thưa thớt, không ngừng có người từ nơi này rút lui, xem bộ dáng là Lý băng cùng Lạc Thủy đã nhận được ám hiệu của cung vô song.

Mà trên đỉnh núi, nhân loại quyền quý cùng cường giả cũng không có thiếu, đúng hẹn mà đến.

Những quyền quý cùng các cường giả này đều huyền phù tại trên đỉnh núi, cùng đợi một Đấu Thánh cường giả khiêu chiến Đấu Thần cường giả.

- Lý Dật các hạ, người tính toán cùng long sủng tham gia chiến đấu sao?

Đứng trang nghiêm tại sau lưng Lý Dật là Tạt Tạt hình thể khổng lồ, Đấu Thần điện các lão nhân nhạ hỏi thăm.

- Không được sao... Người không phải là sợ rồi sao, nếu sợ thì gia nhập Tinh linh tộc chúng ta, với thực lực của người, Tinh linh nữ vương nhất định sẽ trọng dụng, tiền đồ của người bất khả hạn lượng, thay thế vị trí của ta trở thành Tinh Linh thống suất quân đội.

Lý Dật học giọng điệu Đấu Thần điện “Mời chào” các lão, khẩu khí tràn đầy trêu tức.

- Đương nhiên có thể, Bất quá, đáng tiếc long sủng tốt như vậy, cũng muốn chôn cùng người.

Vẫn khẩu khí nhàn nhạ, nhưng trong đó tự tin thông dong làm cho người ta phát điên.

- Ta là tới đưa ma.

Lý Dật cường hoành đáp lại.

- Vậy thì bắt đầu đi.

- Chờ một chút.

...

- Giây hơi lỏng.

Lý Dật cười đến gập cả lưng, nghiêm túc đeo lại giày của mình, Nhưng, nếu như các lão chú ý tới động tác của hắn, sẽ phát hiện hắn động tác không giống người thường. Đáng tiếc chính là, các lão không có chú ý tới.

Một chi tiết thay đổi vận mệnh, Lý Dật vận mệnh cá nhân, Tinh linh tộc vận mệnh, Đấu Thần điện vận mệnh, thậm chí cả Đấu Thần đại lục vận mệnh, Lý Dật dùng thực tế nói cho người biết, chi tiết quyết định thành bại.

Thấy Lý Dật động tác đeo giày, trong không gian đột nhiên ầm ầm ba động rất nhỏ, giống như thiên địa nguyên khí không có quy luật lưu chuyển ba động.

Các lão rất nhanh nhạy cảm phát hiện cổ ba động này, trong ánh mắt tinh quang lóe lên, đánh giá Lý Dật một cái, nhưng cùng lúc đó, không gian ba động bỗng nhiên mãnh liệt. Vô số phong nhận cơ hồ trong nháy mắt hình thành, kẹp lấy năng lượng mạnh mẽ hướng Đấu Thần điện các lão đánh tới.

- Lý Dật các hạ, điểm thủ đoạn nhỏ này không sợ làm mất thân phận của người sao.

Phong nhận công kích, đối với một cái Đấu Thần mà nói, thật sự là chẳng thềm ngó tới, tiện tay hướng trong hư không huy động bàn tay, một tầng đấu khí tơ nhện như có như không giống như có linh tính lượn lờ tại bên người các lão, tự động đón đánh những phong nhận kia, đem hóa giải không còn.

- Tạt Tạt, đánh.

Lý Dật đã đeo xong giấy, sau đó kêu long súng tiến công, thân hình của hắn chợt lui ra, tay quyết không ngừng biến ảo. Nhưng tay quyết, không giống như không chế đấu khí, cũng không giống súc thể đấu kỹ.

Nhận được ra mệnh lệnh Lý Dật tiến công, Tạt Tạt một kêu lên tiếng long ngâm, không chút do dự giương động long dực, hướng về các lão xông tới, một đoàn Liệt hỏa diễm dâng lên.

Tựa hồ là không nghĩ tổn thương Tạt Tạt, ngón tay các lão khẽ động, đấu khí trò chơi bỗng nhiên hóa làm một hình rồng, đánh về phía Tạt Tạt, trong nháy mắt dây dưa cùng một chỗ.

- Các lão, chớ khách khí bọn họ, xử lý bọn họ thôi.

Thấy các lão đã bị Lý Dật đánh lén, xa xa thị đồ không khỏi reo lên. Không ngờ bị các lão liếc mắt một cái.

Hài tử biết cái gì, giết cong rồng mới trưởng thành cũng không phải việc khó, nhưng giết một con rồng, chẳng khác nào chọc giận cả Long Tộc, các lão lịch duyệt tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy. Long Tộc là chủng tộc tính rất mãnh liệt, các lão tin tưởng, nếu như tin tức mình giết chết một con rồng rơi vào tay Long đảo, không được bao lâu, Đấu Thần tổng diện sẽ xuất hiện hàng trăm hàng ngàn Long Tộc chiến sĩ.

Cái này, cũng chính là lý do mà Lý Dật yên tâm lớn mật để cho bảo bối của mình tiến công các lão.

Về phần Lý Dật, hắn đương nhiên cũng không nhàn rỗi, tay quyết không ngừng mà biến ảo, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức tận cùng, đã thấy không rõ thủ thế.

- Tiểu tử kia đang làm cái trò gì cổ quái?

- Giở trò chiêu hồn sao?

- Ta xem hắn là sợ cháng váng, tay chân run rẩy thành như vậy.

Đấu Thần diện chúng tư tể không khỏi cười vang một hồi, đương nhiên cũng có tư tể có chút kiến thức uyên bác lại trầm nói:

- Cái này hình như là thao túng trận pháp nào đó.

Nhưng, cái thanh âm rất nhỏ này rất nhanh bị chìm ngập tại trong cười vang.

Không sai, Lý Dật xác thực là đang thao túng trận pháp, nhưng hắn thao túng không phải trận pháp nào đó, mà là tổ hợp trận pháp.

Ba ngày trước, Lý Dật xác định chỗ đánh cuộc đấu, bố kết xuống mấy chỗ quan khiếu trọng yếu, trong lúc đó lên vào nơi đây không ngừng cải thiện cùng bổ sung. Nhưng hai trường quyết đấu lúc trước, những quan khiếu này ít nhiều bị ảnh hưởng. Hơn nữa, hắn bố kết cũng không chỉ có một trận pháp, mà một tổ trận pháp. Muốn đồng thời thao túng cái tổ trận pháp này, tuyệt đối không dễ dàng gì.

Đây là vũ khí bí mật của Lý Dật, nếu không hắn không khí phách đi khiêu chiến một cái Đấu Thần cường giả như vậy.

Trước hết để cho long súng Tạt Tạt cuốn lấy các lão, sau đó khởi động trận pháp, đây là sách lược của Lý Dật, mà cũng như trong suy nghĩ, các lão cũng không dám hạ sát thủ đối với Tạt Tạt.

Trận pháp khởi động khiến cho thiên địa nguyên khí kịch liệt chấn động, rất nhanh làm cho các lão chú ý, nhưng đối mặt với đầu long súng không đếm xỉa, mà càng không cách nào giết chết, các lão cũng chỉ chú ý, cũng không có để ở trong lòng.

Một cái sát trận loại nhỏ được thúc dục, phong nhận kẹp lấy năng lượng cự đại đánh úp về phía các lão, mặc dù đấu khí tư nhận các lão quần quanh rất nhanh đánh tan thành mây khói, nhưng điều làm cho các lão cảm thấy bất an chính là, cái phong nhận này công kích tựa hồ vĩnh viễn không ngừng, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, ẩn chứa năng lượng càng ngày càng mạnh hơn.

Cự long Tạt Tạt cố chấp mà ương ngạnh, long rực là một mảnh màu đỏ, hỏa hệ kim long cũng không đối phương không dám đối với chính mình hạ sát thủ, càng đánh càng hăng, phẳng phát tinh lực như vô cùng vô tận vậy.

Điều này đối các lão cực kỳ bất lợi, tâm niệm vừa động, nguyên vốn lù lù bất động, các lão bỗng nhiên thân động, giống như một mảnh Khô Diệp, lộ tuyến quỹ dị, nghênh hướng cự long Tạt Tạt.

- Đi.

Các lão quát khê một tiếng, thân thể đã đụng vào trên thân thể Tạt Tạt.

Hoàn toàn trái với quy luật vật lý học, các lão dùng thân thể trăm tám mươi cân đánh vào thân thể Tạt Tạt dùng đơn vị tấn để tính, nhưng kết quả lại làm Tạt Tạt kêu lên một tiếng thảm thiết, bị kích bay ra ngoài.

Các lão vẫn không có hạ sát thủ, chỉ là muốn cho Tạt Tạt một điểm đau khổ, khiến cho biết khó mà lui. Cái này trái với quy luật vật lý học, lập tức đưa tới Đấu Thần điện tư tể ủng hộ vang trời.

Kế tiếp, các lão có thể chuyên tâm đối phó những phong nhận kia, cũng đối phó với công kích Lý Dật phát động.

Khàn.

Đấu khí tơ nhện cuốn động, kích động không khí phát ra tiếng “Tê tê” thanh âm, rất nhanh quét sạch phong nhận. Sau đó hóa thành rồng hình, hướng Lý Dật lao tới.

Lý Dật vẫn bề bộn nhiều việc, về động thủ quyết tốc độ cực nhanh. Đối với các lão đánh úp về phía mình tựa hồ không nữa điểm cảm giác, cái này cũng không thể, đây chính là một Đấu Thần cường giả phát ra công kích, chẳng lẽ hắn không có ý định phòng ngự cùng né tránh sao?

- Tiểu tử này sợ cháng váng sao?

- Tinh linh tộc chuẩn bị nhặt xác cho hắn.

- Cũng không chịu nổi một kích sao.

- Hắn tuy không kém, nhưng các lão chúng ta là hạng người gì. Có thể kiên trì đến bây giờ đã là không tồi rồi.

Cùng Đấu Thần điện tư tể khinh miệt hình thành liên minh đối lập, Tinh linh tộc bên kia ngưng trọng, trên mặt của mỗi người đều có một vẻ bi thương. Đặc biệt là thiên ma Thánh nữ, vẻ mặt không cách nào che giấu, tựa hồ tùy thời chuẩn bị xông lên viện thủ vậy.

- Về sau toàn lực phát động, thành bại xem vào cái đánh cuộc này.

Đây đúng là một hồi đánh bạc, mắt thấy đoàn hình rồng đấu khí cách mình vùn vùn ba bốn mét, Lý Dật không ngừng tay quyết đánh ra rồi cực chậm lại, ngón giữa đánh ra vài đấu khí tơ nhện.

Nhưng vài đấu khí tơ nhện năng lượng không cách nào cùng hình rồng đấu khí các lão địch nổi, hơn nữa phương hướng tựa hồ cũng không đúng.

Nhưng theo vài đấu khí tơ nhện lướt động, cả không gian trên đỉnh núi bị chấn động, trong không gian hư vô, bỗng nhiên hiện ra vô số năng lượng ba động, tạo thành năng lượng toàn qua. Những năng lượng toàn qua này, lại đem hình rồng đấu khí hoàn toàn tập trung lại, hơn nữa rất nhanh tiêu hao không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trận pháp? Các lão hơi kinh hãi, không thể tưởng được tiểu tử này là trận pháp sư. Kế tiếp, càng làm các lão cảm thấy nghiêm trọng, hắn rõ ràng không cách nào nhận ra lai lịch trận pháp này.

Để có được xưng tụng là các lão Đấu Thần điện, các lão chẳng những nghiên cứu, hơn nữa còn tinh thông vài môn trận pháp, đối với các loại trận pháp nguyên lý cùng thủ đoạn thao túng đều có kiến giải bất phạm. Nhưng hiện tại hắn tự đặt mình trong trận pháp, mà hắn tìm tòi cả trong trí nhớ cũng vô pháp tìm được trận pháp này.

- Lý Dật các hạ, trận pháp này học được ở đâu? Gọi là trận pháp gì?

Cũng không vội phá trận, các lão đứng lại, hứng thú nhìn Lý Dật, những phong nhận kia vẫn đang không ngừng cuốn hắn chưa tiêu tán.

- Không biết, chỉ biết là nó có thể làm cho người xuống Địa ngục.

Đây là lời nói thật, Lý Dật xác thực không biết trận pháp này tên gọi là gì.

Nhưng ở trong tai các lão, lại có ý tứ khác.

- Không nói cũng không sao, mà xem ta làm như thế nào phá trận đây.

Trần đầy tự tin cẩn thận quan sát một lát, trong ánh mắt các lão lại lộ ra nghi hoặc. Nhìn thấy Các lão nghi hoặc, nội tâm Lý Dật lại khẩn trương vô cùng, Hảo một cái Đấu Thần điện các lão, quả nhiên có chỗ phi phạm, cũng không có đơn giản công kích trận pháp. Nếu như, hắn thật sự có thể phá giải trận pháp này, như vậy trận đấu này mình chính thua rồi.

- Tạt Tạt, công kích trận pháp.

Thấy các lão không chủ động công kích, Lý Dật triệu hoán long súng đến công kích, dùng năng lượng bổ sung trận pháp.

Các lão vẻ nghi hoặc càng thâm sâu, mắt thấy Tạt Tạt mỗi đánh sâu vào trận pháp, cả trận pháp năng lượng liền tăng thêm một phần, lập tức tỉnh ngộ, không khỏi khen:

- Hảo, Hảo, bộ trận pháp này, nếu như ta không có đoán sai, chính là trận pháp thượng cổ Đấu Thần, cũng là do trận pháp sư Lưu thanh Hà ưu tú nhất sáng lập ra Càn Khôn trận.

Lúc này Lý Dật khẩn trương đến cực hạn, không nghĩ tới mình có thể dùng bản trận pháp bí tịch này, xem ra nó có thể có lai lịch sâu xa, Đấu Thần điện các lão thật là không giống người thường. Bất quá các lão nói một câu kế tiếp, lại làm Lý Dật có chút nhẹ nhàng thở ra.

- Càn Khôn trận, bên trong có Càn Khôn, thiên địa nguyên khí sát thần, giải, tử, khó hiểu, tử. Đây là Càn Khôn trận, trong trận có trận, không cách nào có thể giải. Lý Dật, người từ nơi nào học được bộ trận pháp này?

858. Q.6 - Chương 459: Cục Diện Bể Tắc

Lý Dật khoe miệng nhảy lên, cười nói:

- Ta có nghĩa vụ nói cho người biết sao? ... Trừ phi, người nhận thua, chẳng những có thể dùng nói cho người biết trận pháp này là gì, nhưng trận pháp này nếu truyền thụ cho người cũng chưa hẳn không thể. Như thế nào, có hứng thú không?

Đừng nói ở sâu trong nội tâm, Đấu Thần điện các lão thật là có điểm hứng thú. Nếu không phải tình thế không chết không ngớt, hắn có thể chấp nhận điều kiện của Lý Dật rồi.

Lúc này các lão cũng khó giải, Lý Dật trong nội tâm yên ổn hơn nhiều. Bất quá, Lý Dật đột nhiên rung mình, vạn nhất lão quỷ này đoán sai, cái này không phải là Càn Khôn trận? Trong sách quý Vô Danh trận pháp nâng tên trận pháp tuy nhiều, nhưng cũng không xuất hiện qua hai chữ “Càn Khôn”.

Là một cường giả, hắn muốn nghĩ biện pháp phá giải trước, các lão thận trọng quan sát, mà không phải tùy tiện phá giải. Trận pháp này có đạo lý, bởi vì trận pháp này càng là công kích chẳng khác nào tự bổ sung năng lượng. Nhưng các lão thận trọng có chút quá mức. Hắn không có lường trước được, trận pháp mới bắt đầu năng lượng trước mặt Đấu Thần cường giả thực lực thực sự có thể phá vỡ. Nếu như vừa rồi toàn lực một kích, có thể phá vài đạo trận pháp mà Lý Dật tổ hợp.

Trong lúc vô tình các lão sai sót bỏ lỡ cơ hội tốt.

Trong lúc long súng Tạt Tạt cứng cỏi duy trì không ngừng mà đánh sâu vào phía dưới, cả trận pháp hệ thống năng lượng cũng được duy trì liên tục tăng trưởng. Vẫn không có ý thức được tính nghiêm trọng,

Xuyên qua cửa chính, tại phòng Đẩu Thần tổng điện cực kỳ bí ẩn, ngọn đèn tinh thạch u ám tỏa ra quang mang mờ lung. Đây là một gian phòng bốn vách tường hoa văn trang sức tinh mỹ, phòng không quá lớn, nhưng khắp nơi làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị, nhưng quỷ dị nhất là rõ ràng đặt một cái thân thể thiếu nữ.

Cô gái kia thoát nhìn giống như lâm vào ngủ say, có lẽ là bởi vì thiếu khuyết dương quang, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ lại làm kẻ khác có một loại xúc động muốn vuốt ve. Nàng nằm thẳng tại đó, mặc trên người một bộ thuần tư tề bào trắng, nhưng nhìn ra được, nàng cũng không phải là tư tề, bởi vì tại trên người nàng, không có đeo bất luận cái thân phận ngọc bài gì.

- Vì cái gì còn không được, chẳng lẽ phán đoán của ta sai lầm rồi sao?

Trước người thiếu nữ, Đẩu Thần điện tổng Điện chủ vẻ mặt thống khổ, hẩn thoát nhìn thống khổ lại có chút không cam lòng:

- Ba năm, vì cái gì ta còn không có biện pháp tìm được?

Một lần nữa xòe bàn tay ra, có thể nhìn thấy, trong lòng bàn tay tổng Điện chủ, mờ mịt một vòng nguyệt sắc quang hoa, cái quang hoa chậm rãi tràn ngập tại trên thân thể thiếu nữ, rót vào áo bào cùng da thịt, tên mặt của cô gái chậm rãi nổi lên biến hóa nào đó, có vẻ hồng nhuận.

Bỗng nhiên, tại vị trí ngực thiếu nữ, hiện ra một đoàn quang mang màu đỏ sẫm, cái đoàn quang mang màu đỏ sẫm này như con con mèo nhỏ nghịch ngợm, lập loè hình thái biến ảo.

Dần dần, tổng Điện chủ trên trán bốc lên mồ hôi, chung quanh thân thể bốc bạch sắc quang hoa càng ngày càng nồng đậm.

Đốc, đốc, đốc.

Tiếng đập cửa rất nhỏ vang lên, tựa hồ là sợ tổng Điện chủ bị quấy rầy mà tức giận, tiếng đập cửa có vẻ đã rất nhỏ mà lại cẩn thận vô cùng.

Nghe được tiếng đập cửa, tổng Điện chủ chậm rãi thu thế, khí vụ mờ mịt cùng quang hoa rất nhanh tiêu tán. Đứng dậy, cầm lấy một khối khăn mặt xoa xoa mồ hôi trên trán, tổng Điện chủ lúc này mới mở cửa ra.

Ngoài cửa, một cái Hồng Y đại tư tề cung kính nhìn về phía tổng Điện chủ thì lễ một cái:

- Tổng Điện chủ đại nhân, Khuê Khắc hạp cốc có tin tức mới, sự tình có lẽ có biến hóa nào đó, điện sĩ hy vọng người có thể xem qua tình huống này, hơn nữa làm ra chỉ thị mới.

Nghe được tin tức Khuê Khắc hạp cốc, tổng Điện chủ sắc mặt rõ ràng có chút khó coi, nhưng vẫn biểu hiện bình tĩnh, cùng Hồng Y đại tư tề bước ra khỏi phòng, xuyên qua hành lang âm u mà, tiến vào trong phòng rộng rãi hơn.

Gian phòng này, tựa hồ là văn phòng của Đẩu Thần điện, trong đó có một cái bàn lớn, đằng sau chiếc bàn lớn hai gã tư tề ngồi ở đó, đang đọc qua cái gì, cùng đang viết cái gì, mỗi người thần sắc đều phi thường chuyên chú mà nghiêm túc, làm cho người ta cảm giác chuyện bọn họ đang làm tràn đầy thần thánh.

Nhìn thấy tổng Điện chủ tiến vào, tất cả mọi người đứng dậy khom người.

- Tổng Điện chủ đại nhân, hắc y điện sĩ từ Khuê Khắc hạp cốc truyền tổng tới văn kiện, hẩn hy vọng ngài có thể mau chóng đọc xuống.

Văn kiện cũng không quá dày, có ba trang, nhưng hiển nhiên nội dung cũng không nhẹ nhàng, bởi vì tổng Điện chủ lông mày nhíu lại càng ngày càng gấp, chậm rãi vò nát văn kiện lại.

- Điện sĩ, có một tin tức không tốt lắm, ta muốn nghe xem ý kiến của các người. Chúng ta tại Khuê Khắc hạp cốc hành động cũng không thuận lợi, đánh cuộc đầu tiên hành hai trường rồi, chúng ta thua một trận. Không may, các lão không có giống như chúng ta đoán trước giải quyết thắng cục, sự khác biệt, hẩn bị khốn trụ, tình huống cũng không quá khả quan. Mà càng làm người phần nộ chính là, người chúng ta tại Khuê Khắc hạp cốc tu kiến kiến trúc tạm thời, bị nhân loại cường giả công kích, đúng vậy, chúng ta tổn thất trầm trọng, vẫn lạc ít nhất năm mươi người, đây là một sự kiện vô cùng nghiêm trọng.

- Cái này quá ngoài ý muốn, các lão lại bị vây khốn, ai có thể làm được như vậy?
- Đối thủ của chúng ta là Lý Dật, nhưng cũng không ngờ là hắc y điện sĩ đi làm chuyện này có lẽ là một sai lầm. Hiện tại, các người có cái đề nghị gì tốt không?

Vị điện sĩ kia cảm thấy ngoài ý muốn tiếp tục tiếp lời nói:

- Chúng ta phải đi ngăn cản hắn, nhất định phải hạ quyết tâm, trong thời gian một ngày, thua trận quyết đấu này mà nói, Đấu Thần điện uy vọng cũng không cách nào đền bù tổn thất, những cường giả kia có can đảm công kích Đấu Thần điện là một loại dấu hiệu. Đấu Thần đại lục một mực bắt đầu khởi động thể lực phản đối chúng ta, bọn họ nhất định sẽ thừa cơ hội này hội tụ thành một cổ lực lượng không thể bỏ qua. Nếu như không đem bọn họ bóp chết trong trạng thái mới nảy mầm, tình huống sẽ trở nên phi thường nguy hiểm.
- Ta đồng ý lời áo lam điện sĩ nói, về sau đã kích thích thể lực phản đối Đấu Thần điện. Nếu không, thiên phong đế quốc còn có thể càng ngày càng nghiêm trọng, đến lúc không cách nào khống chế cả thế cục.
- Vấn đề là, sự tình không hề giống chúng ta tưởng tượng đơn giản như vậy.

Một điện sĩ đưa ra cái nhìn của mình:

- Trên thực tế, ta vẫn kiên trì cái nhìn của mình, chúng ta đã không cách nào khống chế cả Đấu Thần đại lục, sáng suốt lúc này là dùng tâm tính đi đối đãi loại biến hóa này. Cái Lý Dật tuổi trẻ kia, có lẽ là thuận theo loại tình thế này mà cảnh cáo chúng ta.
- Hoàng điện sĩ, chẳng lẽ người có thể dung một người tu luyện thiên ma đấu khí tồn tại ở Đấu Thần đại lục sao?

Áo lam điện sĩ thanh âm đề cao vài phần, sắc giọng chất vấn.

Tổng điện sĩ biết rõ, nếu như bỏ mặc những điện sĩ này cãi cọ xuống, khả năng cần nửa tháng thời gian mới có thể làm mọi người thỏa hiệp.

- Được rồi, bất kể như thế nào, Khuê Khắc dãy núi tình thế đã vượt ra khỏi dự đoán của chúng ta, xem ra, ta cần đích thân đi xem. Chuẩn bị truyền tống trận, hai giờ sau... Áo lam điện sĩ, người cùng đi với ta... Ừ, xét thấy tình thế biến hóa, ta cần tổng điện hướng các phân điện phát ra lệnh động viên, tất cả Hồng Y đại tư tế tư tế, cần phải dùng tốc độ nhanh nhất đến tổng điện tập kết chờ lệnh. Có lẽ, chúng ta không thể không bị ép cuốn vào một hồi chiến tranh, đúng vậy, lúc này đem vận mệnh Đấu Thần điện mà quyết định chiến tranh.
- Tổng Điện chủ đại nhân.

Hoàng điện sĩ lớn tiếng nói:

- Lúc này có lẽ phải hắc y điện sĩ đi Khuê Khắc hạp cốc càng bết bát hơn, chúng ta không cần chiến tranh, mà là cần thay đổi củng cố hữu nghị.
- Điện sĩ tiên sinh, mời người rõ ràng, đây là một trường chiến tranh, trong chiến tranh biểu hiện nhân từ là đánh mất điều kiện có lợi, chấp tay tặng thắng lợi cho địch nhân... Được rồi, cứ quyết định như vậy. Đúng rồi, áo lam điện sĩ, mang Lý Na đi theo.

Tại Đấu Thần tổng điện phát sinh cãi cọ, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên cũng đã xảy ra một điểm tranh luận nhỏ.

- Đảo tiên, ta thừa nhận người đối với rượu giải thích so với ta càng sâu hơn, nhưng loại người như người ‘Đạo tu rượu’ tuyệt đối là rác rưởi.
- Dựa vào cái gì nói như vậy, mỗi một chủng rượu đều có chỗ độc đáo, người không thể bởi vì phân và nước tiểu cùng hương vị, chối bỏ ưu điểm của nó.
- Ngay chính người đều thừa nhận hương vị phân và nước tiểu, dựa vào, những rượu này thật tài tình, ta hận không thể bóp chết hắn.

Lý Dật hung hăng mắng, đồng thời chưa quên đánh ra vài đạo đấu khí tơi nhện, thao túng trận pháp bất loạn. Long sủng Táp Táp đã đành chỉ công kích trận pháp, thành thành thật thật đứng ở sau lưng Lý Dật, nghe hai người làm một loại gọi là Đạo tu rượu mà cãi nhau.

Bên trong trận pháp, Đấu Thần điện các lão nhú chặt hai hàng lông mày lâm vào trầm tư, khi thì đứng dậy, trong phạm vi bốn phía đi đi lại lại. Khi thì mặt hiện lên sợ hãi lẫn vui mừng, khi thì lại toát ra biểu lộ thật sâu thất vọng.

Cùng Lý Dật, lục chỉ đảo tiên khí thể ngất trời, Đấu Thần điện lại thủy chung có một cổ khí tức tối tăm. Nếu như không phải có không ít cường giả chứng kiến, bọn họ rất có thể xông lên, cùng Lý Dật liều mạng.

Nhưng coi như là nói như vậy, Lý Dật có long sủng cùng lục chỉ đảo tiên lược trận, cũng chưa chắc sợ bọn họ.

Trong lúc bất tri bất giác, sắc trời đã sáng rõ, gió lạnh thấu xương một lần nữa lại tạo lên một tầng băng sương. Như vậy lại qua một ngày, sáng sớm thái dương lần nữa bay lên, băng sương nhạt dần, trận đánh cuộc đấu vẫn đang diễn ra, ngoại trừ đỉnh núi đã biến mất, trong lúc này tựa hồ cũng không có phát sinh thêm cái gì.

- Các lão, người cố gắng lên, chỉ còn lại có nửa ngày, nếu như đến xế chiều, người còn không nghĩ ra phương pháp phá trận thì phải nhận thua rồi.

Mục quang có chút ngốc trệ, Đấu Thần điện các lão nghe vậy, nâng lên một đôi mắt có chút đục ngầu, khẳng định nói:

- Không cần lâu như vậy, nhanh, ta liền rõ ràng trận pháp này.

Điều này là không thể, vì phòng ngừa điểm này, Lý Dật cơ hồ là cách mỗi một giờ, biến ảo vị trí quan khiếu một lần, nếu như các lão muốn tìm hiểu, đừng nói là hai ngày thời gian, chính là hai năm, hai mươi năm, hẳn chỉ sợ cũng không cách nào phá trận.

Cho nên Lý Dật càng thêm yên tâm, tiếp tục uống rượu, thỉnh thoảng phân phó tinh linh ma pháp sư sau lưng lấy rượu cùng lấy món ăn.

Đến gần buổi trưa, sự tình rốt cục có biến hóa.

860. Q.6 - Chương 461: Tổng Điện Chủ Bội Ước

Biến hóa này cũng không phải các lão có phương pháp thiên tài phá trận, mà là Đấu Thần điện tổng Điện chủ giá lâm. Là nhân vật quyền thế lớn nhất Đấu Thần đại lục, đi tới chỗ nào đều có người nhìn vào, khi hắn xuất hiện ở đỉnh lúc, Lý Dật biểu lộ bất cần đời trong nháy mắt biến mất, trở nên ngưng trọng lên.

- Lý Dật các hạ, ba năm không thấy, người vẫn có phong thái như trước.

Tổng Điện chủ, vẻ mặt mỉm cười, trong ánh mắt Lý Dật, đã có một cổ hàn ý làm cho người cảm thấy sợ hãi.

- Lão quỷ, người rốt cuộc đã tới, loại trường hợp này, thiếu người thật đúng là một loại tiếc nuối.

Lý Dật ngữ khí rất lạnh, nhìn thấy tổng điện chủ, Lý Dật trong óc hiển hiện tình cảnh Đấu Thần lục lục ngã xuống. Sau khi rời khỏi Long đảo, chính mình bị đuổi giết cùng hung hiểm, có thể nói đều là do người này ban tặng, cho nên Lý Dật hiện tại đối mặt với người này lòng cảm giận vô cùng.

- Thời gian trôi qua thật là nhanh, thoáng cái ba năm, bất quá ba năm này, Lý Dật, tiến bộ của người cũng không lớn, mới thăng hai tinh? Đấu Thánh ba tinh, hừ hừ, chút thực lực ấy, tại Đấu Thần đại lục tựa hồ còn chưa đủ kiêu ngạo.

- Có đủ kiêu ngạo hay không không nhọc tổng Điện chủ các hạ hao tâm tổn trí... Xin hỏi, người tìm đến phiền phức ta sao? Hay là tới nhìn Đấu Thần điện tại đánh cuộc đấu thất bại?

- Đánh cuộc đấu còn chưa kết thúc, nói Đấu Thần điện thất bại tựa hồ còn quá sớm.

Lúc bắt đầu hiện thân, tổng Điện chủ vẫn chú ý ở bộ trận pháp tổ hợp. Đối với trận pháp, tổng Điện chủ cũng đọc lướt qua, nhưng nếu bàn về trình độ tinh thông, hiển nhiên cùng các lão không phải cùng một cái cấp bậc.

Nhưng bởi vì như thế, khiến cho hắn sẽ không quá so đo kỹ thuật phá trận, mà là trước tiên nghĩ bản thân mình có được lực lượng.

- Bản điện gặp qua các lão.

Chậm rãi đi đến trước trận, tổng Điện chủ hướng các lão thi lễ một cái.

Nhìn thấy tổng Điện chủ, trên mặt các lão không khỏi hiện ra vẻ xấu hổ, bị tiểu tử trước mặt này giam lỏng, cũng không phải là một chuyện quang vinh gì.

- Ngô, người đã đến rồi.

Không mặn không nhạt qua loa một câu, các lão không có quá nhiều tỏ vẻ.

- Các lão, trận pháp này rất khó phá sao?

- Huyền diệu, thức sự là quá huyền diệu, thượng cổ Càn Khôn trận, đây là Đấu Thần đại lục trận pháp tối tinh diệu, người cho rằng dễ phá như vậy sao?

Nếu không phải các lão tại Đấu Thần điện thân phận địa vị không kém hơn chính mình, tổng Điện chủ chỉ sợ sớm đã nổi giận:

- Lão quý, hiện tại cũng không phải là thời điểm người nghiên cứu trận pháp, người ở trong này ngồi xuống gần hai ngày, làm cho Đấu Thần điện bị mất hai ngày, nếu vẫn không thể nghĩ ra phương pháp phá trận, sự tình càng thêm phiền toái.

- Các lão, người không thể bị đối thủ nắm mũi dẫn đi, vì cái gì muốn tại trên trận pháp phí cân não, dùng thực lực của người, hoàn toàn có thể đem trận pháp này phá đi.

Ánh mắt sáng ngời, nhưng lập tức lại ảm đạm xuống, các lão hồi đáp: - Người bây giờ nói chẳng phải là quá muộn, chính là một cái kết giới nhỏ nhất, cũng cần phải có thời gian, hiện tại khẳng định không còn kịp rồi.

Vấn đề này lão nhân gia trước làm đi? Tổng Điện chủ cố nén nội tâm không vui, nói:

- Với đấu khí pháp tắc linh ngộ, không thể giải khai trận pháp này sao?

- Cái này... Ngô, cái này, ngược lại có thể thử một lần.

Không thể trách các lão cổ hủ, càng là cường giả, vấn đề tự hỏi càng khác hẳn với thường nhân. Nếu không phải có một điểm cố chấp, hẳn há có thể tu luyện tới Đấu Thần cường giả sao. Về phần nói như tổng Điện chủ, cũng bởi vì các lão thân phận quá mức tôn sùng, ngoại trừ tổng Điện chủ, ngay cả hắc y điện sĩ đối với các lão cũng không dám có nửa phần hoài nghi, lại càng không cần phải nói đến chỉ trích.

Bị tổng Điện chủ chỉ điểm, các lão lúc này mới quơ quơ cái đầu cháng váng, chậm rãi đứng lên, bắt đầu nhẹ nhàng về động thủ quyết.

Lý Dật tự nhiên cũng khấn trương lên, tuy trải qua hai ngày không ngừng hấp thu thiên địa linh khí, đối với trận pháp ẩn chứa năng lượng hắn có đầy đủ tin tưởng, nhưng đối phương dù sao cũng là một vị đấu thần cường giả, hắn cũng không muốn chủ quan.

Tiên hạ thủ vi cường.

Trong lúc các lão về động thủ quyết vận dụng đấu khí pháp tắc, trong lòng bàn tay Lý Dật đấu khí tư nhện cũng đồng thời tiêu xạ ra, đấu khí tư nhện kích động, sát năng lượng trận tàn sát bữa bãi bỗng nhiên vừa động, từng đoàn từng đoàn phong bạo mạnh mẽ lập tức hướng các lão oanh kích đến.

Cổ năng lượng này thực sự là hung hãn, làm tổng Điện chủ sắc mặt cũng biến đổi. Những cường giả kia đều bắt đầu chết lặng, càng cảm thấy một hồi sợ hãi, cổ năng lượng này nếu như oanh kích tại trên người mình,

có chín cái mạng cũng không đủ chết rồi. Các lão tuy bị khốn trong trận, Lý Dật cầm hãn cũng không có biện pháp gì, mà lúc này này các lão chật vật như vậy, xác thực quá mức kinh người.

Nhìn thấy phong bạo đánh úp lại, các lão lần này cũng không có lựa chọn nào khác, lợi dụng thân hình cùng tốc độ né tránh, tay quyết về động, một cổ đấu khí vô hình hiện ra khí tức như bạch trăn ngạt ra, phong bạo gặp cổ bạch sắc khí tức, giống như băng gặp được lửa, bị nhanh chóng hòa tan.

Nhưng, cái hai cổ lực lượng này va chạm vào nhau, cũng rất nhanh bị trận pháp hấp thu, một lần nữa trở thành một bộ phận trận pháp, hơn nữa bởi vì thu nạp năng lượng các lão kích phát, trở nên càng cường đại hơn.

- Không được, không thể đánh tiếp như vậy, ngay cả phòng ngự ta đều làm không được.

Các lão kịp thời thu tay lại, một lần nữa không dám vận dụng năng lượng. Cơ hội phá trận tốt nhất đã qua, lúc này muốn phá trận đã quá muộn rồi.

Nhưng Lý Dật rất không tha cho hãn, phát động công kích đối với trận pháp năng lượng hao tổn có hạn, đã động thủ, thì phải cho đối phương ăn đau khổ mới được.

Lúc này đoàn gió bão tàn sát bừa bãi cũng không bởi vì các lão tránh lui mà tiêu tán, ngược lại từng đợt từng đợt mãnh liệt lao đến, đánh cho các lão tối tăm mặt mũi, luồn lên nhảy xuống, chật vật vô cùng.

- Hừ, Lý Dật, người không cần phải khinh người quá đáng.

Tổng Điện chủ hừ lạnh một tiếng, ngón tay giơ lên.

Một đạo đấu khí tơ nhện vô hình kích xạ ra, cuốn lấy Lý Dật.

- Thật không biết xấu hổ.

Lục chỉ đảo tiên khẽ quát một tiếng, thân hình lướt động, chắn trước người Lý Dật, đồng thời bố kết một đạo không gian giam cầm.

- Oanh.

Vô hình đấu khí tơ nhện nhìn như lơ đãng, trong đó ẩn chứa năng lượng cự đại vô cùng, trong nháy mắt đem không gian giam cầm của lục chỉ đảo tiên bố kết đánh nát bấy.

- Lão quỷ, uống người thân phận là Đấu Thần điện tổng Điện chủ, làm như vậy, người từ nay về sau còn có thể ở Đấu Thần đại lục ngẩng đầu làm người sao?

Lục chỉ đảo tiên không khỏi lớn tiếng nói.

- Người thắng làm vua, kẻ bại bị bắt làm nô lệ, đảo tiên, đạo lý này người chẳng lẽ không hiểu sao?

Tổng Điện chủ quá rõ ràng đạo lý nhược nhục cường thực, thực lực mới là đạo lý vương đạo. Bội ước thì như thế nào? Nhiều nhất là bị người cười chê... Hơn nữa chê cười ở sau lưng, ai dám ngay mặt Đấu Thần điện chỉ trích hãn bội bạc sao?

- Hảo một câu người thắng làm vua kẻ bại bắt làm nô lệ, bốn tiên hôm nay gặp lại tổng Điện chủ.

Lục chỉ đảo tiên cùng tổng Điện chủ có một chút chênh lệch, nhưng dưới lòng căm phẫn, lục chỉ đảo tiên ý chí chiến đấu bùng phát, quanh thân đấu khí sôi trào không ngừng.

Đấu Thần điện tổng Điện chủ đột nhiên trở mặt, làm hào khí bất an lập tức khấn trương lên. Đấu Thần điện Chư Cường đều nhìn hình, hướng chỗ Lý Dật vây quanh tới,

- Vô sỉ.

Lý Dật thầm mắng một tiếng, ảnh trận bỗng nhiên phát động, thân thể bốn phía hình thành một cái loại nhỏ phòng ngự cái chắn cao cấp.

Tình thế đột nhiên thay đổi, Tinh Linh ma pháp sư vội vàng phóng ra tín hiệu, triệu hoán Tinh Linh chiến sĩ.

- Ha ha, Lý Dật, người sẽ không cho rằng chỉ dựa vào một hồi đánh cuộc đấu có thể thay đổi Đấu Thần điện quyết tâm giết giết người sao? Đương nhiên, nếu đánh cuộc đấu chúng ta thắng là tốt nhất, nếu không thắng được, vẫn muốn tiêu diệt người.

Tổng Điện chủ hiện ra tư cách tiểu nhân, hoàn toàn mặc kệ đám nhân loại quyền quý cùng cường giả, công nhiên xé bỏ ước hẹn đánh cuộc đấu.

Tình thế diễn biến đến trình độ này, trên thực tế đã nói Đấu Thần điện thua đánh cuộc đấu, kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, chỉ sợ mọi người ở đây đều biết rõ. Vài cường giả thực lực tu vi có hạn, đã sớm thừa dịp hỗn loạn chuẩn bị, để tránh thị phi chọc tới trên người mình.

- Hay tổng Điện chủ đại nhân quả quyết, sớm nên như thế.

La Tuyết Phong nhảy vào trong tràng đấu, một bộ dáng sớm kèm nén không được.

- La Tuyết Phong, bốn viện trưởng mệnh cho người không được can thiệp.

Phì Phì viện trưởng ra lệnh nói.

- Phì Phì viện trưởng, đừng quên chúng ta là La Lan học viện là bằng hữu trung thành nhất Đấu Thần điện, nếu Đấu Thần điện có việc, đó là lúc chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn.

- Thú vị lắm, La Tuyết Phong, người đã bị La Lan học viện khai trừ rồi, từ nay về sau cùng La Lan học viện không có bất cứ quan hệ nào.

Phì Phì cũng không quản viện trưởng không có hiệu lực, chỉ để ý chính mình ngoài miệng khoải hoạt.

Đương nhiên không bởi vì mệnh lệnh của Phì Phì mà ngăn cản được, thiên hạ người nào không biết La Lan học viện chính thức là do La Tuyết Phong nắm quyền, mà không phải “Danh nghĩa viện trưởng” Phì Phì.

Cùng Phì Phì thái độ thiếu kiên nhẫn cho thấy thái độ lập trường của mình bất đồng, Ma Tông cùng Yểm Ma Tông lại không nói thêm gì, chỉ là lãnh nhàn nhìn tình thế phát triển.

- Tổng Điện chủ các hạ, người chắc là rõ ràng, hành vi của người sẽ khơi mào chiến tranh. Đối với người mà nói, rất không may, thân phận của ta bây giờ đã không còn là tiểu nhân vật không xu dính túi, mà là thống suất Tinh linh tộc quân đội.

Đối mặt Lý Dật lạnh lùng cảnh cáo, tổng Điện chủ biểu lộ:

- Đúng vậy, chiến tranh, Đấu Thần điện không tiếc phát động một hồi chiến tranh để tiêu diệt người... Bất quá, người có cơ hội phát phát động chiến tranh hay không, cũng rất khó nói.

Đấu Thần điện tổng Điện chủ là hạng người sát phạt quyết đoán, lúc này tại bên cạnh trận pháp, cách Lý Dật quá mấy chục thước, há chịu buông tha cơ hội này sao, sau khi nói xong, thân hình vừa động, một đạo năng lượng kinh người liền hướng Lý Dật oanh tới. Tổng Điện chủ xem chuẩn Lý Dật đang thao túng trận pháp phức tạp, không cách nào phân thần mới ngang nhiên ra tay. Hẳn quá rõ ràng Lý Dật tuy chỉ có thực lực Đấu Thánh cường giả, nhưng muốn giết chết khó khăn vô cùng.

Đấu Thần Điện chủ ra tay, là có ý đánh lén, vì truy cầu hiệu quả đánh lén, oanh ra đấu khí đối với một cái Đấu Thần cường giả mà nói cũng không đạt được năng lượng cực hạn, nhưng đối với Lý Dật mà nói, loại chấn động công kích này cũng đủ trí mạng rồi.

Lục chỉ đảo tiên một mực thủ hộ tại bên người Lý Dật, tuyệt đối không thể tưởng được đường đường là Đấu Thần điện tổng Điện chủ, chẳng những ngang nhiên bội ước, lại không để ý liêm sỉ ngang nhiên ra tay đối với Lý Dật, mắt thấy đấu khí oanh kích tới, vội không kịp nghĩ, tại trước mặt Lý Dật bố kết một đạo không gian giam cầm.

Trong lúc lục chỉ đảo tiên phản ứng vẫn chậm nửa nhịp, tổng Điện chủ oanh ra đấu khí đem không gian giam cầm chưa hoàn toàn thành hình phá hủy, năng lượng không giảm, tiếp tục oanh kích Lý Dật.

- Lý Dật, chú ý.

Lục chỉ đảo tiên cùng Phì Phì không hẹn mà cùng lên tiếng nhắc nhở.

Đối mặt với đầu khí mạnh mẽ, Lý Dật lại tựa như hoàn toàn không cảm giác, lại không bố kết phòng ngự, cũng không có ý tứ né tránh.

Nhưng, khi đầu khí oanh kích cách Lý Dật không quá nửa mét, thiên địa nguyên khí cấp tốc bắt đầu khởi động xoay tròn, Lý Dật dùng loại nhỏ thủ trận hộ thể cao cấp tự động gây ra.

Cái gì gọi là lo trước khởi hoạ, khi đầu khí chảy ra oanh tại phía trên ảnh trận, phát ra một tiếng nổ nặng nề, trong nháy mắt oanh thành vô số mảnh nhỏ, sau đó năng lượng bị trận pháp thu nạp, ảnh trận năng lượng càng thêm dư thừa.

- Tổng Điện chủ, người thật sự rất vô sỉ.

Lục chỉ đảo tiên nhện không được mắng một câu.

- Hừ.

Tổng Điện chủ da mặt dày, tự nhiên sẽ không bị người mắng một câu vô sỉ mà buông tay, mắt thấy đánh lên cũng không có được hiệu quả, mà tinh linh tộc ma pháp sư cung tiến thủ thấy được tín hiệu đã xuất hiện ở trong tầm mắt, thật cũng không có tiếp tục hạ sát thủ.

- Lý Dật, coi như người tránh được một kiếp. Bất quá, sự tình có thể chưa có chấm dứt. Không bằng như vậy, chúng ta hôm nay thỏa hiệp, người triệt tiêu trận pháp, bản điện bỏ qua cho người, chúng ta từ nay về sau lại tính.

- Nực cười.

Lý Dật trên mặt xẹt qua một vẻ ác lạnh:

- Lão quỷ, chúng ta cũng đánh qua nhiều lần như vậy, giữa chúng ta từng có thỏa hiệp sao?

- Người nhất định sẽ lựa chọn thỏa hiệp, bởi vì, bản điện lần này cũng không phải là tay không tới, mà là mang đến cho người lễ vật.

861. Q.6 - Chương 462: Lý Na Còn Chưa Có Chết?

Với Lý Dật cùng tổng Điện chủ giao tình, Lý Dật rõ ràng tổng Điện chủ lễ vật, nhất định sẽ phi thường làm cho người “Kính hỉ”.

- Đa tạ tổng Điện chủ có ý tốt, vậy cho ta nhìn xem sao.

Tổng Điện chủ hướng sau lưng vỗ tay lên, chỉ thấy một người mặc lam sắc điện sĩ bào từ đám người Đấu Thần điện lách mình đi ra. Áo lam điện sĩ khê đảo bàn tay, bàn tay xuất hiện một cái dung nạp không gian, một lớp không gian ba động, dung nạp không gian lập loè mang theo một đoàn bạch sắc quang mang nhu hòa. Hào quang biến mất, một cái thân thể thiếu nữ liền huyền phù ở giữa không trung.

- Na Na?

Lý Dật chỉ cảm thấy trong ý nghĩ đột nhiên bị oanh tạc, cảm thấy trống không.

Lý nahuyền phù ở giữa không trung, sắc mặt tái nhợt, so với trước kia thoát nhìn thoáng gầy hơn, nhưng làm cho Lý Dật nhiệt huyết sôi trào, không ngờ, nàng vẫn còn sống, Lý Dật có thể cảm giác được trong cơ thể nàng mạch đập yếu ớt cùng tim đập.

Lý na không có chết?

- Thế nào? Lý Dật, cái lễ vật này người có cảm thấy hứng thú không. Ba năm trước đây một trận chiến thiên hồ, người chính là vì người thiếu nữ này mà tâm thần điên cuồng, liều lĩnh liều mạng. Nếu không nghe lời, tình cảnh lúc đó, xảy ra, chỉ sợ người cũng không có thể ngăn cản.

- Lão quỷ, Lý Na giao cho ta, mọi chuyện đều thương lượng tự do. IO điều khiển phù ở m , ng

Loại hậu quả này, nói như vậy chỉ có hai cái, một loại tình huống thế giới linh hồn Lý Dật bị hoàn toàn thôn phệ mà ngã xuống, loại tình huống thứ hai tốt hơn một chút, trong thế giới linh hồn lưu lại một sợi tàn lực, sau đó thành làm một người vô ý thức giống như người sống đời sống thực vật vậy.

- Quá ngu xuẩn, chưa thấy qua người ngu xuẩn như vậy, lập thành linh hồn khế ước còn dám bội ước tại chỗ, cái này không phải là tìm chết sao?

Bởi vì các lão ăn thiệt thòi lớn, tên thị đồng đã sớm đối với Lý Dật hận thấu xương, lúc này mới mở miệng ác khí, lớn tiếng nói ra như vậy.

Trong lúc Lý Dật giống như hóa đá, trong thế giới linh hồn của hắn, giờ phút này đang tiến hành một hồi điên cuồng thôn phệ cùng phản thôn phệ.

Lúc này Lý Dật đang tiến hành một hồi đánh bạc, vì Lý na mà không thể không tiến hành đánh bạc lần này được.

Linh hồn thiêm ước nói cho cùng là đối với thế giới linh hồn công kích, Lý Dật dựa dẫm vào Hồn la quả thánh vật chống cự linh hồn công kích, về phương diện khác linh hồn hắn vốn cường đại vô cùng.

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp khế ước linh hồn cường đại, vốn cho là linh hồn thiêm ước đối với chính mình không có hiệu quả, Lý Dật lúc này mới dám cùng tổng Điện chủ phản bội linh hồn khế ước.

Cổ phong ấn linh hồn chi lực trong khế ước linh hồn đối với thế giới linh hồn Lý Dật tự nhiên là dị thường quen thuộc, vừa tiến vào thế giới linh hồn Lý Dật chúng trắng trợn thôn phệ, tạo thành Lý Dật biểu lộ đồ dẫn.

Nhưng ngay người một lúc, thế giới linh hồn Lý Dật lập tức triển khai phản thôn phệ, hai cổ linh hồn lực lượng giống như hai đạo năng lượng tia chớp kinh người, không ngừng va chạm bạo liệt, làm Lý Dật đau đầu từng đợt, căn bản không cách nào khống chế thân thể, một mực trở thành trạng thái hóa đá.

Mất đi Lý Dật điều khiển, Đấu Thần điện các lão công kích trận pháp lập tức đình chỉ, sau đó năng lượng cực nhanh tiêu tán ở trong hư không. Nhưng, Đấu Thần điện các lão đột nhiên công kích cũng có hại thật lớn, chân nguyên trong cơ thể cơ hồ bị hao tổn hầu như không còn, nguyên vốn thân thể gầy còm càng thêm nhỏ gầy, trên mặt trắng bệch, lúc trận pháp tiêu tán, đã không cách nào đứng thẳng, co quắp té trên mặt đất.

- Các lão, các lão, người thế nào.

Tên thị đồng cấp bước lên phía trước, vẻ mặt lo lắng:

- Điện chủ, còn chờ cái gì, mau giết Lý Dật tiểu tử kia, báo thù cho các lão.

- Gấp cái gì? Còn cần chúng ta động thủ sao? Lý Dật hắn trả giá thật nhiều.

Đối với các lão chết đi sống lại, tổng Điện chủ tựa hồ cũng không quá để ý. Những có các lão đặt ở trên đầu, trên cái thế giới này là người duy nhất có thể áp chế người của mình, nếu như có ngã xuống vài người, đó cũng là chuyện tốt.

Tổng Điện chủ hiện tại không vội, thấy Lý Dật bị khế ước linh hồn thôn phệ biểu lộ đồ dẫn đối với hắn mà nói, là một loại hưởng thụ, một loại cố gắng nhiều năm rốt cục hưởng thụ thu hoạch, hắn cần hảo hảo hưởng thụ quá trình, mỗi một phút mỗi một giây thời gian.

- Tinh linh tộc nhân nghe đây, thống suất các người sắp vẫn lạc, thức thời thì đầu hàng, nếu không cũng đừng trách Đấu Thần điện đối với các người không khách khí.

Tổng Điện chủ cảm giác quá trình mình hưởng thụ đã xong, vì vậy hướng Tinh linh tộc uy hiếp nói.

Trên đỉnh núi lập tức một hồi lặng im, một hồi lặng im này làm cho người hít thở không thông. Đấu Thần điện tổng Điện chủ nói ra những lời này cho thấy một sự kiện, chỉ chờ thế giới linh hồn Lý Dật hoàn toàn bị thôn phệ, kế tiếp, chính là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết. Hoặc là khuất nhục sống sót, hoặc là rơi rụng bị thảm, bọn họ giống không có con đường thứ hai có thể lựa chọn.

Đương nhiên, Đấu Thần điện cũng rõ ràng, Tinh linh tộc là một chủng tộc như thế nào, trong lịch sử, tựa hồ cũng không có xuất hiện tiền lệ qua lâm trận phản bội, như vậy kể tiếp, trên đỉnh núi là một hồi huyết chiến. Giết chóc Tinh linh tộc cùng mấy cường giả La Lan học viện, cộng thêm một lực chỉ đạo tiên thực lực kinh người, bọn họ cũng cần trả giá thật nhiều.

Hết sức căng thẳng, trận chiến đấu muốn khai hỏa, loại cấp bậc chiến đấu này, bất luận kẻ nào cũng không dám nói có thể toàn thân trở ra.

Lặng im.

Lặng im.

Không khí chết lìm lặng cho người hít thở không thông, giống như một quả khí cầu, tùy thời đều có khả năng bạo liệt, mà gây ra thời cơ bạo liệt, chính là thế giới linh hồn Lý Dật bị hoàn toàn thôn phệ, rơi rụng, hoặc là thành một tên phế nhân.

- A.

Bỗng nhiên, một tiếng hét lên làm cho người ta sợ hãi từ trong miệng Lý Dật phát ra, chỉ thấy Lý Dật mãnh liệt bắn dậy, bàn tay không ngừng vuốt đầu của mình, dùng sức cho người rung động, bàn tay đánh vào đầu Rầm rầm rầm.

- Ha ha, có thể kiên trì đến bây giờ, Lý Dật các hạ, linh hồn thế giới của người cường đại không thể tưởng tượng được.

Tổng Điện chủ khoái cảm đã đạt được, tuy không rõ trong thế giới linh hồn Lý Dật rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng loại thống khổ này cho thấy, khế ước linh hồn đối với thế giới linh hồn Lý Dật thôn phệ đã đến tình trạng cuối cùng, hết thấy đều rất nhanh chấm dứt.

Chỉ thấy Lý Dật thân hình giống như con tôm, tại trong hư không vô ý thức đung đưa thân hình, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng thống khổ làm cho người cảm thấy thảm thiết vô cùng.

- Chủ nhân.

Long sủng Táp Táp thấy chủ nhân thống khổ như thế, hướng hồ trong thế giới linh hồn hắc cũng có linh hồn chỉ lực của Lý Dật, chủ nhân thống khổ cũng lây nhiễm sang đầu cự long, long dực giương động, hướng Lý Dật bay đi.

Tại trong tràng đấu, ngoại trừ tổng Điện chủ rất thích nhìn thấy Lý Dật thống khổ, còn có một người khác cũng có cảm thụ đồng dạng, người này có lẽ so với tổng Điện chủ khoái cảm càng cường liệt. Người này, dĩ nhiên là La Tuyết Phong rồi.

- Lý Dật, nhận mệnh đi, người rốt cục chịu thua, tuy không phải thua ở tay của ta, nhưng cũng không có cái gì khác nhau.

Lời của La Tuyết Phong còn chưa có nói xong, hơn nữa cũng vĩnh viễn không có ai biết hẳn kể tiếp nghĩ cái gì. Lý Dật không ngừng cuồng loạn bỗng nhiên giống như một đạo thiểm điện, từ trên cao nhìn La Tuyết Phong đáp xuống, mà ở phía trước thân thể của hắn, vô hình mang theo tiên thiên chi khí Phá Thiên kiếm, tăng vọt mấy lần, năng lượng đạt đến cực hạn.

Đây là cái tình huống gì?

Không chỉ như vậy, long sủng Táp Táp thân hình khổng lồ cũng dùng tốc độ cực nhanh phủ kín đường lui của La Tuyết Phong.

Trên thực tế, trong lúc Lý Dật hướng La Tuyết Phong phát động công kích, thân hình hắn rất nhanh lao tới La Tuyết Phong, góc độ này thích hợp nhất là đánh lên.

Đúng, đây là một kế ám sát.

Ám sát đối tượng, tự nhiên là La Tuyết Phong, Lý Dật quyết định diệt trừ La Tuyết Phong, ngoại trừ vì Lý na báo thù là nguyên nhân trọng yếu nhất, còn là vì diệt trừ La Tuyết Phong, mới có thể đưa Phì Phì từ danh nghĩa thực chất trở thành viện trưởng La Lan học viện được.

Cả đời giảo quyệt mà thông minh tuyệt đỉnh, La Tuyết Phong phạm vào sai lầm duy nhất, đó là sai lầm là trí mạng tuyệt đối. Phá Thiên kiếm trong tay Lý Dật đâm vào hộ thể nguyên khí của hắn, quán thông cả người hắn, La Tuyết Phong liền bố kết phòng ngự cũng đều chưa kịp làm. Hắn giống như là một cái tượng gỗ tay không tác sát, mắt thấy một cái lỗ máu cự đại từ thanh kiếm của Lý Dật xoắn ra càng lớn. Tánh mạng khí tức theo máu tươi chảy ra cực nhanh trở nên dần biến mất.

- Nhận đi La Tuyết Phong, ta đã từng cho ngươi trở thành đối thủ, nhưng thời khắc ngươi ra tay với Lý na, ngươi không xứng.

Đem Phá Thiên kiếm thu hồi trên cổ tay, mắt thấy máu tươi từ cái lỗ to như vậy phun ra, Lý Dật vẻ mặt bình tĩnh dừng ở trước người La Tuyết Phong, giống như dừng ở trước một con chó.

- Ngươi, rất tốt.

Đây là ba chữ cuối cùng La Tuyết Phong lưu lại trên thế giới này, hắn rất nhanh té xuống, dùng một cái tư thế quỳ sát dưới chân Lý Dật ngã xuống. Nhưng vẫn chưa hết, ít nhất là Lý Dật cừu hận còn chưa có phát tiết hoàn toàn, đầu khí xoáy lên thi thể La Tuyết Phong, sau đó huyền phù tại giữa không trung, trong lòng bàn tay Lý Dật phun ra một cỗ hỏa diễm tinh khiết. Ngọn lửa dùng tốc độ cực nhanh đem thi thể La Tuyết Phong hoàn toàn nuốt hết, sau một lát hóa thành tro tàn, từ đỉnh núi lạnh thấu xương bay theo gió lạnh.

- Động đến nữ nhân của ta, nghiền xương thành tro.

863. Q.6 - Chương 464: Ma Thành Phó Ước.

Lý Dật hung ác lạnh như băng, lúc này ngay cả các đồng minh của hắn, cũng không khỏi cảm giác được nổi da gà.

Đối với cái biến cố bỗng nhiên này, Đấu Thần điện cùng ba gã đại đạo sư La Lan học viện cách La Tuyết Phong cũng không xa, cơ hồ hoàn toàn không hề có cử động. Biến cố phát sinh quá là nhanh, một tuyệt đỉnh sát thủ trăm phương ngàn kế vận dụng chiến thuật mê hoặc đánh ra một kích trí mạng, tốc độ vượt ra khỏi thần kinh nhân loại phản ứng. Một kích hoàn mỹ, Lý Dật làm cho Chư Cường linh hội tới cái gì là ám sát.

- Các ngươi.

Lý Dật ngón tay vừa nhấc, chỉ vào ba cái đại đạo sư: - Viện trưởng các ngươi ở đằng kia, cho ngươi thêm môn một cái cơ hội lựa chọn.

Ba gã đại đạo sư hoàn toàn kinh hãi, cơ hồ là vô ý thức di động thân hình, đến bên người Phì Phì.

Làm xong hết thấy, Lý Dật lúc này mới quay đầu lại, cười nhìn qua Đấu Thần điện tổng Điện chủ.

- Lão quỷ, chuyện của chúng ta, là hôm nay tính, hay là tìm cơ hội khác?

Nhất cử giết chết La Tuyết Phong, Lý Dật tâm tình sảng khoái vô cùng, sát ý nhạt đi không ít.

Sắc mặt tổng Điện chủ không thể tin được nhìn Lý Dật, lẩm bẩm nói:

- Ngươi làm như thế nào? Ngươi là gia hỏa hèn hạ vô sỉ, linh hồn khế ước chế phục không được ngươi, vạn thần cũng khiển trách loại người vô sỉ như ngươi.

- Vô sỉ sao? Cùng là lão nhân gia ngài so với tại hạ vô sỉ chỉ sợ không đáng giá nhắc tới. Đối phó người tà ác, ta sẽ tà ác hơn gấp trăm lần. Lão quỷ, trả lời vấn đề của ta, nếu như muốn chiến đấu, đại gia ta phụng bồi, nếu như không nghĩ chiến đấu, hiện tại rút đi.

La Tuyết Phong rơi rụng, chẳng những khiến cho lực lượng hai bên đối lập tiến thêm một bước gần hơn, quan trọng hơn là đối với Đấu Thần điện sĩ khí ảnh hưởng không cách nào tưởng tượng. Hiện tại chủ lực, cũng chỉ còn lại có Đấu Thần điện tinh anh, tổng Điện chủ thần kinh yếu ớt đã không cách nào khiến cho

hắn tiếp nhận đả kích càng lớn... Trời biết cái tên thiếu niên này giảo quyết, trong tay còn có cái lá bài tẩy gì nữa đây. Ăn quá nhiều thiệt thòi, tổng Điện chủ không thể không thận trọng. Hơn nữa... Quan trọng nhất là, tổng Điện chủ rất rõ ràng trạng thái của mình... Khó có thể mở miệng, càng không thể bị người biết được tình huống bí ẩn.

- Sự tình sẽ không cứ chấm dứt như vậy, Lý Dật, người sẽ vì hôm nay mà trả giá xứng đáng một cái giá lớn.

Nói xong câu đó, tổng Điện chủ lại không để ý ánh mắt Chư Cường quái dị, thân hình hướng giữa không trung lao đi, rất nhanh biến mất tại trong tầm mắt mọi người.

Tổng Điện chủ dễ dàng buông tha như thế, đây cũng không phải là tính cách của hắn, nói như thế nào, hiện tại Đấu Thần điện chiếm cứ lấy nhất ưu thế định. Chẳng lẽ, lão quỷ này có cái nỗi khổ gì âm thầm sao?

Thấy tổng Điện chủ rời đi, Đấu Thần điện tư tể không còn lý do dừng lại? Bất quá một lát sau, đều biến mất không còn một nguwoif. Đáng thương các lão, bị người mang đi, các lão lúc rời đi, cố gắng giãy dụa thân thể, thật sâu nhìn Lý Dật, trong ánh mắt biểu lộ, phức tạp đến cực hạn.

Đấu Thần điện bỏ đi, trên đỉnh núi khấn trương lập tức hòa hoãn xuống, đám cường giả thấy thế lực Đấu Thần điện chạy trốn chết, sợ Lý Dật muốn giết chóc.

- Tiểu tử, chiêu thức quá độc, thật sự là kỳ quái, linh hồn khế ước không có hiệu quả, mau nói cho ta biết người làm như thế nào, cũng dạy ta biết đi.

Phì phì hào khí hòa hoãn, lập tức xông tới, cười cười oa oa nói không ngừng.

Bất quá Lý Dật hiện tại cũng không có tâm tình cùng hắn thảo luận những vấn đề này, coi như là hắn nói cho Phì phì là chính mình lợi dụng hỏa la quả cùng linh hồn chi lực cường đại cuối cùng thôn phệ khế ước linh hồn, linh hồn thế giới của mình trở nên càng cường đại hơn, phì phì cũng vô pháp học tập, bởi vì hỏa la quả hắn đã dùng hết rồi.

Lưu lại Tinh Linh ma pháp sư cùng lục chỉ đảo tiên giải quyết tốt hậu quả, Lý Dật ngự không bay đi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về trong đại doanh Tinh Linh tộc.

Trên đỉnh núi biển cổ đã rơi vào trong quân doanh, Tinh linh tộc nhân vui sướng biểu lộ ra, nhìn thấy Lý Dật biểu lộ càng giống như một thần linh.

Trong đại doanh, Lý na lẳng lặng nằm tại trên giường của mình, hô hấp vẫn vững vàng, giống như ngủ say vậy. Cung vô song, lý băng cùng Lạc Thủy canh giữ ở bên người Lý na, trong ánh mắt tràn đầy ân cần, cũng không thể làm gì được.

- An ca ca người rốt cục đã trở lại? Mau đến xem tình huống Lý na cũng không quá tốt.

Hắn là nghe cung vô song cùng Lý băng nói qua Lý na quan hệ cùng mình, trong ánh mắt Lạc Thủy có một tia mập mờ, nhưng càng nhiều là chân thành.

Mặt đối với ba nữ nhân, Lý Dật hơi có chút không được tự nhiên, nếu như giữa các nàng có thể tranh giành tình nhân, như vậy tình huống thân tỷ muội bình thường, thật là khiến người có chút...

- Ta tính toán mang Lý na đi thần chi linh vực.

Lý Dật trực tiếp nói ra quyết định của mình.

- Đi thần chi linh vực? Lý Dật, có làm hay không, tình huống Na Na hiện tại, có thể trải qua vạn dặm bốn ba sao? Chớ nói à các người có thể tìm được thần chi linh vực hay không.

Cung vô song lập tức phản bác nói.

- Điểm này các người không cần lo lắng.

Lý Dật ở nhà cũ của lục chỉ đảo tiên có cái truyền tống trận kia nói ra:

- Ta duy nhất lo lắng chính là ta cùng lục chỉ đảo tiên sau khi rời đi, Đấu Thần điện sẽ động thủ đối phó với thiên phong đế quốc, bốn quốc phía nam cùng thế giới tinh linh, đây là việc ta không yên lòng.

Đôi mắt long sùng không hiểu phong tình, trong đôi mắt Tiểu Tuyết thu ba lưu chuyển, lại cảm thấy hứng thú. Nàng từ trên giường đứng lên, thân thể thướt tha đi đến trước mặt Tạt Tạt.

- Lý Dật, ta sờ hần được không?

- Có thể

- Không thể.

Có thể là thái độ Lý Dật, không thể là Kaka kháng nghị. Dù sao hần chính là một đầu long cao quý, Tạt Tạt làm sao có thể nguyện ý để một đầu ma thú vượt ve chính mình.

- Rốt cuộc là có thể hay là không thể, Long tiên sinh đáng yêu, ta thấy ngươi cần phải nghe lời chủ nhân của ngươi?

Tạt Tạt cũng khó khăn, Long Tộc tôn nghiêm khiến cho hần không cho phép Tiểu Tuyết vượt ve chính mình, nhưng chủ nhân nguyện ý hần cũng phải tuân theo.

- Tạt Tạt, không cần khẩn trương, Tiểu Tuyết không có ác ý, ta nghĩ nàng chỉ là đối với ngươi có điểm hiếu kỳ... Ách, hoặc là còn có chút hư vinh, thỏa mãn tâm nguyện của bằng hữu của ta đi.

Bỗng nhiên, Lý Dật từ trong mắt Tiểu Tuyết tựa hồ đọc được điều gì. Quả nhiên là xà tính bản tính dâm, ma xà tựa hồ đối với Tạt Tạt hứng thú, đã vượt qua chính mình. Bất quá cũng hợp tình lý, vô luận là Ma tộc hay là Long Tộc, máu của bọn hần so với nhân loại thân cận hơn, còn Tiểu Tuyết trên người còn chảy Long Tộc huyết mạch viễn cổ. Nếu như, có thể tác hợp Tạt Tạt cùng Tiểu Tuyết...

- Đúng vậy, ta hoàn toàn không có ác ý, chỉ là muốn kiểm tra sinh vật trong truyền thuyết, cái này là vinh hạnh của ta.

Tạt Tạt quan sát Lý Dật, cuối cùng một thỏa hiệp:

- Được rồi, bất quá nhanh lên, ta sợ ngứa.

Kim hoàng sắc lân phiến đã tôn quý lại xinh đẹp, Tiểu Tuyết ngón tay thon dài mảnh khảnh như là vượt ve một kiện tác phẩm nghệ thuật vậy, chậm rãi mà nghiêm túc xẹt qua thân thể Tạt Tạt, chính như Tạt Tạt nói, loại động tác nhu hòa này xác thực làm cho Tạt Tạt ngứa ngáy, làm cho đầu cự long cao quý nhìn không được vận vẹo thân thể, trên mặt lộ ra nụ cười.

- Tốt lắm, tốt lắm.

Tạt Tạt vội vàng tránh Tiểu Tuyết vượt ve:

- Ngươi đã sờ qua, nên hài lòng thôi.

Tiểu Tuyết đương nhiên chưa có thỏa mãn, nàng bây giờ đối với Tạt Tạt hứng thú càng ngày càng đậm, mà ước hội với Lý Dật hoàn toàn không đếm đến.

- Ngươi gọi là Tạt Tạt? Long tiên sinh thân ái, ta cũng có thể gặp ngươi sao?

- Đương nhiên có thể.

- Tạt Tạt, hoan nghênh ngươi tới ma thành, là chủ nhà, ta nghĩ cần hảo hảo khoản đãi ngươi. Như vậy, nói cho ta biết ngươi muốn ăn cái thịt gì. Theo ta được biết, Long Tộc thuần túy ăn thịt động vật.

Tiểu Tuyết đã bắt đầu câu dẫn, trong mắt mềm mại đáng yêu nhìn:

- Ngươi thật sự là quá mạnh mẽ, thật là đáng yêu, Tạt Tạt các hạ, ta thật cao hứng có bằng hữu như vậy.

Long sùng không hiểu phong tình hoàn toàn không có linh hội tới ý tứ của Tiểu Tuyết, hần cũng thật không ngờ trở thành diễn viên chính, tại suy nghĩ của hần, hần chỉ là trợ thủ cho chủ nhân, chủ nhân mới là diễn viên chính, cho nên hần không có tiếp Tiểu Tuyết, mà là ngoan ngoan đứng ở sau lưng Lý Dật, ngẩng lên đầu cao quý, con mắt cũng không có nhìn Tiểu Tuyết.

- Được rồi, Tạt Tạt, hiện tại ta muốn cùng Tiểu Tuyết hội đàm một điểm chính sự, ngươi đi ra bên ngoài canh gác, ta cũng không hy vọng có ma thú khác nghe lén nội dung nói chuyện của ta cùng Tiểu Tuyết.

Lý Dật đành phải tìm lý do để Táp Táp đi ra.

Táp Táp trung hậu lúc này mới không tình nguyện đi ra ngoài, trước khi đi còn uy hiếp nhìn Tiểu Tuyết, ý là dám làm gì chủ nhân của ta, ta liền liều mạng với người.

- Thành chủ đại nhân.

Lý Dật đầu tiên xưng hô cùng Tiểu Tuyết kéo khoảng cách ra, dùng ngữ khí nghiêm túc đứng đắn bắt đầu nói chuyện:

- Dựa theo ước định, ta tới ma thành, nếu như người không ngại, chúng ta hiện tại bắt đầu, xong xuôi chuyện này, ta còn cần xử lý rất nhiều chuyện.

865. Q.6 - Chương 466: Thương Tâm

Lý Dật thủ đoạn lạt mềm buộc chặt nhưng không dấu diếm qua Tiểu Tuyết, vị tân nhậm ma thành thành chủ này nhìn Lý Dật một cái, khanh khách nở nụ cười:

- Lý Dật ca ca, người thật sự nguyện ý sanh con cùng ta?

- Ta biết rõ cái này rất hoang đường, nhưng đã đáp ứng rồi, ta liền nhất định phải thực hiện ước định, trừ phi... Trừ phi là người buông tha cho ta.

- Tốt, vậy người tới đi.

Nhẹ nhàng vặn vẹo thân thể, Tiểu Tuyết một lần nữa nằm ngã xuống giường, hướng Lý Dật ôm lấy ngón tay, thân svũ mị đến mức tận cùng ắc, giống như trong lúc vô tình toát ra tinh thần công kích.

Lý Dật tâm thần mỉm cười, chẳng lẽ phán đoán của mình sai rồi? Không có khả năng, mà xà bây giờ đối với Táp Táp hứng thú vượt xa chính mình. Mỉm cười, Lý Dật cũng không có hành động, mà là làm rõ nói:

- Thành chủ đại nhân, chẳng lẽ người không biết là có nhân tuyển tốt sanh con cho người sao?

- Thật không?

Tiểu Tuyết ý vị thâm trường nở nụ cười:

- Nhưng lần đầu tiên của ta là thuộc về người, có ai có thể thay thế vị trí của người sao.

- Đừng giả bộ Tiểu Tuyết.

Lý Dật rốt cục nhịn không được:

- Người xem long súng của ta như thế nào?

- Khanh khách, Lý Dật ca ca chính là người thông minh vô địch. Ai, đáng tiếc một đầu long súng người tự ỉnh là siêu phẩm, để cho ta kiểm tra đều ủy khuất như vậy, cho dù ta nhìn trúng hấn thì như thế nào? Ai, thật đau lòng.

Tiểu Tuyết nghĩ thật tốt, nếu như nàng có thể cùng một đầu long huyết thống thuần khiết giao hợp, thì đối với tu luyện của nàng cũng có chỗ lớn thật tốt.

- Cho nên, người mời ta đến nơi này, nhưng hấn là long súng của ta, chỉ cần ta hạ mệnh lệnh, hấn sẽ nghe ta. Thế nào, Tiểu Tuyết, còn có ý định cầu ta không?

- Ta cho người chỗ tốt, rất nhiều chỗ tốt, đủ để khiến người thỏa mãn.

Lý Dật nghĩ nghĩ, nói:

- Tu ta dùng mệnh lệnh hấn, nhưng là một đầu long cao quý, ta cũng không hy vọng hấn bị thương tổn, cho nên, ta cảm thấy được chúng ta phải nghĩ biện pháp tốt, để cho hấn cam tâm tình nguyện cùng người sinh con.

- Biện pháp này đương nhiên là do người tới suy nghĩ, người đối với tính tình của Táp Táp rõ ràng, thứ hai, người có mưu kế tương đối nhiều.

- Điểm thứ nhất ta thừa nhận, nhưng điểm thứ hai... Cái này ... Về phần biện pháp, ta phải hảo hảo suy nghĩ một chút. Tiểu Tuyết, thật sự là cho người chiếm đại tiện nghi, cùng một con rồng sonh con, đó là trong ma tộc người là người thứ nhất rồi.

- Đừng dong dài, nhanh nghĩ đi.

Tiểu Tuyết đều có chút không thể chờ đợi được, trên mặt trắng nõn nổi lên một mảnh ửng hồng, có chút thở dốc. Loại tình huống này, khiến nàng căn bản không giống như Ma tộc vương của đóng băng thế giới, mà chỉ là một thiếu nữ bình thường mà thôi.

- Kỳ thật, biện pháp ta đã có, bất quá, cần một ít tài liệu, trong đó có một loại, còn phải hướng Tiểu Tuyết người cung cấp.

Lý Dật đã tính trước nói.

- Người muốn ta cung cấp cái gì?

- Nước mắt.

- Khanh khách, Lý Dật ca ca người thật là hay nói giỡn, ta không có nước mắt, bởi vì ta căn bản sẽ không khóc.

Đúng vậy, Lý Dật cũng không thấy được Tiểu Tuyết khóc bao giờ, nàng thoát nhìn đều rất vui vẻ, Tiểu Tuyết là một người rất dễ dàng thỏa mãn, ít nhất là đối với nhân loại tham lam. Nhưng Lý Dật xác thực cần nước mắt của nàng, bởi vì hắn nhớ lại một phương thuốc, thiên tính bản dâm ma xà, phối hợp với vài loại tài liệu cũng không khó gặp, có thể thành thánh vật thôi tình.

- Vậy người suy nghĩ một chút về chuyện thương tâm... Nhớ lại, tỷ như người bị người khi dễ.

- Ha ha, cho tới bây giờ đều là ta khi dễ người khác.

- Vậy người có thân nhân bị loài người đi săn hay không qua.

Lời này vừa hỏi, Lý Dật hồi hận.

- Lý Dật ca ca người thật là hay nói giỡn, chẳng lẽ người không biết sao, ta là một linh hồn thể, không có thân nhân... Vấn đề là, người muốn nước mắt của ta làm gì vậy.

Lý Dật có chút bất đắc dĩ:

- Để cho ta nghĩ biện pháp khác. Xem ra ta phải cùng Tạp Tạp hảo hảo đàm luận rồi, hy vọng hắn đối với người có hảo cảm.

Thuyết phục một con rồng cùng một đầu ma xà luyện ái, nhiệm vụ này khó khăn vô cùng, trong lòng Lý Dật hiểu rõ, nhưng không có thôi tình thánh dược, cũng chỉ có thể nỗ lực thử một lần như thế mà thôi. Lý Dật cùng v đi ra ngoài mặt thành, long súng còn tưởng rằng chuyện Lý Dật xong xuôi muốn rời đi, vui sướng theo sát tại đằng sau Lý Dật, cước bộ nhẹ nhàng, hắn thật sự không ưa thích khí tức ma thành đè nén.

- Tạp Tạp, hỏi người vấn đề này.

Lý Dật nhìn như không đếm xỉa tới nói.

- Đừng quá khó là được.

- Không khó, đây là vấn đề Long Tộc thường thức... Một con rồng, bao nhiêu tuổi mới tính trưởng thành?

Tạp Tạp nghĩ nghĩ, hồi đáp:

- Vấn đề này không tốt lắm, bởi vì phán đoán một con rồng có trưởng thành hay không cùng nhân loại các người bất đồng. Nhân loại là dựa theo sinh thời gian sống trên thế giới này để xác định, mà Long Tộc chúng ta, căn bản là có tiến hóa hay không để phán đoán. Nói cách khác nếu như một con rồng không có tiến hóa, thì vĩnh viễn là ấu long, dù cho hắn đã sinh sống trên thế giới này mấy trăm năm.

- Thì ra vậy.

Lý Dật gật đầu nói:

- Nói như vậy, người chính là một đầu long trưởng thành rồi?
- đương nhiên, bởi vì ta đã tiến hóa, bất quá, đây chỉ là lần đầu tiên tiến hóa của ta.
- Tạt Tạt, đã là một đầu long trưởng thành, người có cần một người bạn phải không, ý của ta là, người có một người khác phái.

Lý Dật tìm từ thận trọng dùng hai chữ khác phái này, khác phái này đồng dạng Long Tộc như Tạt Tạt.

Lúc này Tạt Tạt vẫn không có kịp phản ứng, nói:

- Không cần, có thể làm bạn tại bên người chủ nhân ta rất thỏa mãn rồi.

Cái cơ chuyện này có điểm lớn, Lý Dật không biết nên nói như thế nào nữa. Nếu như chính mình hiến thân ở đây cũng là thôi, làm cho Long Tộc cao quý hạ mình với một đầu ma thú, đối với Tạt Tạt mà nói chính là bị làm nhục. Cho nên nghĩ nửa ngày, Lý Dật cũng không có yêu cầu gì quá đáng nói ra miệng. Lý Dật không nói lời nào, Tạt Tạt cũng im miệng, một người một con rồng chậm rãi hướng bên ngoài ma thành đi đến.

Lúc này, có một đầu cao giai ma thú vội vã chạy ra, hướng Lý Dật nói:

- Lý Dật các hạ, tiệc tối thành chủ đại nhân đã chuẩn bị xong, thành chủ đại nhân mời nhị vị vào thành dự tiệc.

Nhất định là Tiểu Tuyết đang âm thầm nhìn xem, thấy Lý Dật không có nói rõ với Tạt Tạt, lại bày trò mà thôi.

- Được rồi, Tạt Tạt, sắc trời dù sao đã tối, chúng ta ở chỗ này qua đêm thôi. Uy, Tạt Tạt, người làm sao vậy?

Long sủng Tạt Tạt bay lên bầu trời bao la, đối với lời nói của Lý Dật hoàn toàn không có nghe được.

Lý Dật không thể không dùng sức cù vào người nó:

- Tạt Tạt, người làm sao vậy?

Tạt Tạt lúc này mới hồi phục tinh thần lại, ngữ khí có chút cổ quái nói:

- Chủ nhân, tộc nhân của ta đến đây.
- Tộc nhân? Long Tộc?

Lý Dật âm thầm cảm thụ một phen, nhưng không có cảm nhận được bất luận cái gì tức Long Tộc gì. Có lẽ là bị che dấu.

- Đúng vậy, bọn họ tới tìm ta.

Tạt Tạt vừa dứt lời, một tiếng long âm từ không trung truyền đến, theo thanh âm này mà phán đoán, ít nhất có chừng hơn trăm dặm, Long Tộc có năng lực cảm giác lẫn nhau thật sự kinh người. Đối phương hiển nhiên cũng nhận thấy Tạt Tạt tồn tại, mới phát ra long ngâm.

Lý Dật trong nội tâm rung mình, ý thức được chuyện nghiêm trọng rồi. Long sủng mặc dù đối với chính mình trung thành và tận tâm, nhưng dù sao cũng là mình dùng thủ đoạn tiến hành khống chế, Long đảo sự tình khác không đề cập tới, nhưng điểm này, cũng đủ để làm cho Long Tộc đối với chính mình thù hận thấu xương.

Đầu ma thú phụng mệnh đến mời Lý Dật cùng Tạt Tạt nhập yến đã sớm sợ tới mức chạy vào trong ma thành.

- Lại một con rồng nữa rồi, đóng băng thế giới sao có thể náo nhiệt như vậy.

Tiểu Tuyết bỗng nhiên hiện thân, trên mặt biểu lộ mềm mại đáng yêu.

- Chủ nhân, chúng ta chạy mau.

Tập Tập cũng không có đáp lại, mà nhìn Lý Dật đề nghị nói... Đây cũng là việc Lý Dật muốn làm.

- Tiểu Tuyết, hiện tại ta có phiền toái, chuyện tình chúng ta sau này hãy nói sau.

Dứt lời cũng không đợi Tiểu Tuyết có bất kỳ phản ứng nào, dưới bàn chân phát lực, hướng ra ngoài ma thành bay vút đi. Tiểu Tuyết đứng là dầm dẫm, tâm đã động đầu chịu buông tha cho, thân hình nhoáng lên một cái, nhắm mắt đuôi theo.

Cấp tốc chạy đến khu vực cấm chế, Tập Tập cảm thụ một chút phương vị đầu Long Tộc kia, sau đó mang theo Lý Dật hướng ngược lại bay đi.

- Tập Tập tiên sinh, vì cái gì người sợ hãi đồng loại của người như vậy?

Tiểu Tuyết cùng Tập Tập bảo trì song song, hứng thú hỏi thăm.

Trải qua phen tiếp xúc này, Tập Tập đối với Tiểu Tuyết ác cảm giảm bớt không ít, hồi đáp:

- Bởi vì ta không muốn trở lại Long đảo, ta muốn đi theo chủ nhân.

- Chủ nhân của người, đối với người trọng yếu như vậy sao?

Vấn đề này Tập Tập hiển nhiên không có nghĩ qua, hần đi theo Lý Dật hoàn toàn xuất phát từ bản năng, về phần có nên hay không nên, có trọng yếu hay không hần hần chưa từng có suy nghĩ qua.

- Ta không biết.

Kaka hồi đáp.

- Nếu như.

Tiểu Tuyết hỏi dò:

- Nếu như chủ nhân của người đem người tặng cho người khác, người sẽ đồng ý sao?

- Đem ta cho người khác?

Vấn đề này đối với Tập Tập mà nói thì càng không thể tưởng tượng được.

- Không có khả năng, chủ nhân của ta làm sao có thể đem ta cho người khác?

- Vậy cũng không nhất định, Lý Dật ca ca, người nói đi?

Ma xà chết tiệt, Lý Dật oán thầm một câu, bỗng nhiên lại cảnh giác lên, Tiểu Tuyết không phải là muốn chiếm Tập Tập thành của mình sao.

- Tiểu Tuyết, người đừng trêu chọc Tập Tập, hần tâm tình bây giờ có thể không tốt lắm.

- Đừng lãng tránh vấn đề của ta, Lý Dật ca ca, đưa Tập Tập cho ta thế nào?

- Hừ!

Tập Tập hừ lạnh một câu, thái độ cho thấy quá rõ ràng.

- Chuyện vui đùa này cũng không thể nói loạn.

Lý Dật lắc lư thân hình, tại trên bờ eo Tiểu Tuyết chọc một cái ý bảo nàng không cần phải gấp gáp. Cái chọc này, Tiểu Tuyết lập tức Khanh khách cười:

- Ta không có nói đùa, Lý Dật ca ca, người không phải đáp ứng ta nghĩ biện pháp để Tập Tập yêu ta sao?

Lý Dật chỉ cảm thấy đau đầu, ma xà muốn chết, đây không phải là công nhiên châm ngòi quan hệ hần và Tập Tập sao.

- Chủ nhân? Điều này có thật không?

Trong giọng nói Tập Tập đột nhiên có loại cảm xúc ai oán, tốc độ phi hành trì chậm lại, đại long trừng mắt nhìn Lý Dật.

Lý Dật vội vàng yếu ớt giải thích nói:

- Ách, trên thực tế, ta là nghĩ cho tìm người một cái bạn gái. Tạt Tạt, người là một đầu long trưởng thành, người cần một người phụ nữ khác phái.

Tạt Tạt dứt khoát phi hành chậm lại, huyền phù ở giữa không trung, nhìn Lý Dật:

- Chủ nhân, người tìm cho ta phụ nữ khác phái, chính là điều xà sao?

Tại trong mắt Long Tộc cao quý, hết thấy sinh vật đều hèn mọn như vậy, huống chi một cái ma xà. Nhìn qua Tạt Tạt biểu lộ bi thương, Lý Dật có chút hối hận, thật không nên câu dẫn hắn, nếu không sự tình đơn giản hơn. Lúc này Tiểu Tuyết nói xong, chính mình đập cái móng rời đi. Hiện tại tốt hơn, chẳng những làm cho Tiểu Tuyết đối với Kaka tâm tâm đại phát, hơn nữa càng dẫn tới Long Tộc Long đảo, cái này phiền toái lớn rồi.

- Tạt Tạt, nếu như người không muốn, không có bất kỳ người hoặc ma thú có thể ép được người.

Nhưng tựa hồ lời nói này không có hoàn toàn loại bỏ nghi kỵ của Kaka, trong đầu đại long không biết suy nghĩ cái gì, sau nửa ngày mới buồn bã nói:

- Chủ nhân, Tạt Tạt thương tâm.

866. Q.6 - Chương 467: Long Xà Diễn Nghĩa

Ba năm ở chung, Lý Dật đối với Tạt Tạt cũng sinh ra cảm tình thâm hậu, nếu như mình nguyện ý, hoàn toàn có thể thông qua sợi linh hồn đi khống chế Tạt Tạt, nhưng trừ phi bất đắc dĩ, Lý Dật không lựa chọn đi làm như vậy.

Nhưng lần này Lý Dật cũng có thể cảm giác được đầu long kia đang truy tung bọn họ. Theo cảm giác của Lý Dật, đây là một đầu Long Tộc chiến sĩ cường hãn, thực lực so với Tạt Tạt mạnh hơn mấy lần. Nếu như động thủ, Lý Dật vận dụng toàn bộ lá bài tẩy của mình tuy không sợ hắn, nhưng không khỏi có kẻ sống kẻ chết, tại trước mặt Tạt Tạt làm như vậy hiển nhiên là không thích hợp.

- Tạt Tạt, thực xin lỗi.

- Khanh khách.

Tiểu Tuyết là người khởi xướng nhưng lại cười đến cười run rẩy cả người:

- Hảo cảm chủ tử tình thâm vô cùng, Lý Dật ca ca, biểu hiện của người làm cho ta hơi có thất vọng. Ta sẽ tức giận, mà một khi ta tức giận, tạo thành cái gì hậu quả, Lý Dật ca ca, người rất rõ ràng.

Tiểu Tuyết thân phận hiện tại, nếu như nàng nguyện ý, có thể triệu hoán cả ma thú đóng băng thế giới, đừng nói hắn là một cái Đấu Thánh nho nhỏ, ngay cả Đấu Thần cường giả, là một đầu Long Tộc chiến sĩ trưởng thành, đều không thể chống lại quân đoàn ma thú. Đáng chết, trong này lại là lãnh địa Ma tộc.

- Người đang uy hiếp chủ nhân của ta sao?

Tạt Tạt nổi giận dùm dùm nhìn về phía Tiểu Tuyết.

- Xem là như thế đi, thân ái Tạt Tạt, kỳ thật huyết thống chúng ta duyên quan hệ cũng không tính quá xa, ta tuy không phải Long Tộc, nhưng trên người của ta chảy xuôi huyết mạch viễn cổ Long Tộc, nếu như có thể cùng người giao hoan, đối với ta và người mà nói, đều có chỗ tốt vô cùng.

- Cút, Ta không bao giờ cùng loại người chán ghét như người giao cấu.

Tạt Tạt không cách nào ức chế cơn giận của mình, không hề cố kỵ nổi giận lên.

Nguy rồi, Lý Dật nhạy cảm ý thức được tình thế không thể khống chế được.

Bất quá, Tiểu Tuyết lại không có nửa điểm tức giận, nàng thoát nhìn tâm tình thật tốt:

- Ngài quá có cá tính, quá mê người, thân ái Tạt Tạt, vấn đề là ta đã thật sự yêu người.

Ngao.

Cự long Long đảo rất cực cũng hiện ra thân hình, từ một cái điểm đen nho nhỏ, nhanh chóng phóng đại thành một đầu quái vật khổng lồ.

Cùng lúc đó, Lý Dật cũng cảm giác được, khí tức cao giai ma thú từ bốn phương tám hướng lao ra. Chắc là Tiểu Tuyết triệu hoán Ma tộc chạy đến, được thành chủ triệu hoán, những Ma tộc cảm giác đối với Long Tộc sợ hãi, đều hướng chỗ ở mình tập kết. Lúc này đóng băng trên thế giới, lập tức bao phủ một cỗ áp lực giống như thực chất.

- Tạt Tạt, ta rất cuộc tìm được người.

Đầu cự long kia dừng ở trước mặt Tạt Tạt, trong giọng nói có chút hưng phấn.

- Trát Khắc thúc thúc.

Cùng đầu cự long kia hưng phấn, ngữ khí Kaka lại có vẻ u buồn:

- Ngài rời khỏi Long đảo, chính là tới tìm ta sao?

- Đúng vậy Tạt Tạt, ba năm qua Long Tộc chúng ta đều vẫn tìm kiếm người, ý của tộc trưởng đại nhân, nếu không có tìm được thi thể của người thì người vẫn còn sống. Long thần phù hộ, hiện tại ta tìm được người rồi.

Bởi vì Long Tộc số lượng rất thưa thớt, hơn nữa sinh nở khó khăn, mỗi một con rồng, đối với Long Tộc mà nói, đều là tài phú quý giá.

Trong lúc vui mừng, cự long Trát Khắc đối với Lý Dật cùng Tiểu Tuyết cũng không nhìn, hưng phấn mà nói:

- Đi thôi, Tạt Tạt, chúng ta trở lại Long đảo đi. Chuyện gì xảy ra, Tạt Tạt, người thoát nhìn sắc mặt khó coi, chẳng lẽ người bị thương sao?

- Không có, ta rất khỏe, Trát Khắc thúc thúc, ta... Ta không thể cùng người trở lại Long đảo.

- Vì cái gì?

- Bởi vì, ta muốn cùng chủ nhân của ta sống chung một chỗ.

- Chủ nhân của người.

Trát Khắc lúc này mới đưa ánh mắt chuyển hướng nhìn Lý Dật, cẩn thận quan sát một phen, đầu cự long chiến sĩ này rất cực nhận ra ba năm trước đây nhân loại này đại náo cả Long đảo:

- Là người, Lý Dật, nhân loại đáng chết, người đã làm gì Tạt Tạt?

Lý Dật nhún vai, vô tội hồi đáp:

- Tạt Tạt là bằng hữu của ta, hắn ở bên cạnh ta so với trở lại Long đảo vui mừng hơn, người phải tôn trọng lựa chọn của hắn.

- Có lẽ, hắn càng muốn cùng ta sống chung một chỗ... Nếu như hắn tại trên người của ta tìm được tin vui về sau.

Tiểu Tuyết không mất thời cơ thêm dầu vào lửa.

- Hừ, một cái nhân loại hèn mọn, một cái ma thú chán ghét, các người, có tư cách gì cùng Long Tộc cao quý làm bằng hữu. Tạt Tạt, ta mang người trở lại Long đảo, cái này không chỉ có cá nhân ta, hơn nữa còn là mệnh lệnh của tộc trưởng đại nhân, chẳng lẽ người cãi lại mệnh lệnh của tộc trưởng đại nhân sao?

Trát Khắc ngữ khí trở nên sắc bén.

Tạt Tạt trên mặt thống khổ, bản năng Long Tộc khiến cho hắn không cách nào không tuân theo mệnh lệnh tộc trưởng, nhưng bởi vì trong thế giới linh hồn tồn lưu sợi linh hồn chi lực của Lý Dật, khiến cho hắn lại

không thể bỏ cảm giác thân cận với Lý Dật được, loại mâu thuẫn này khiến cho hắn không cách nào đưa ra được quyết định.

Nếu như không cần long huyết Tạt Tạt tu luyện, Lý Dật thật muốn giải trừ khổng chế đối với Tạt Tạt, để cho hắn trở lại Long đảo, dù sao chỗ đó mới là địa phương tôta nhất của hắn. Nhưng mất đi đầu long này, dựa vào thu nạp thiên địa nguyên khí tu luyện, tốc độ tu luyện trậm hơn mấy lần. Đối với một người tu luyện đấu khí cường giả mà nói, loại hấp dẫn này đã vượt xa khả năng chịu đựng rồi.

- Long Tộc tiên sinh Tôn quý, mời người đừng làm cho Tạt Tạt khó xử được không, hắn ở bên cạnh ta rất khoái lạc, nếu như vậy đủ rồi.

- Lý Dật, ở nơi này người không được nói, người là địch nhân Long đảo chúng ta.

Một cổ sát khí dày đặc từ trong đôi mắt Trát Khắc hiển hiện ra, dù cho không truy cứu trách nhiệm Lý Dật bắt cóc Tạt Tạt, hắn tại Long đảo láo loạn, cũng đủ để khiến Long Tộc đối với hắn giết không tha.

Cảm nhận được sát ý của Trát Khắc, Tạt Tạt vội vàng nói:

- Jack thúc thúc, mời người trở về nói cho tộc trưởng đại nhân, Tạt Tạt không muốn trở về Long đảo, cùng chủ nhân của ta không có bất cứ quan hệ nào. Ta tại Đấu Thần đại lục sống rất tốt, thỉnh lão nhân gia buông tha ta.

- Tạt Tạt, tại đóng băng thế giới sống rất tốt.

Tiểu Tuyết kiều mỹ chen miệng nói.

- Không có khả năng, ta muốn giết hắn.

Trát Khắc không có nhiều do dự, hắn đã nhìn ra, không giết Lý Dật, căn bản không cách nào hoàn thành mệnh lệnh tộc trưởng mang Kaka trở lại Long đảo.

Long dứt gương động, xoáy lên một cỗ cuồng phong mãnh liệt, Trát Khắc dùng thân thể khổng lồ hướng Lý Dật xông tới.

- Không cần phải làm như vậy, Trát Khắc thúc thúc.

Lý Dật sớm có phòng bị, tay quyết vê động, một đạo đấu khí cái chắn hùng hậu trong nháy mắt bố kết xong, đồng thời lui lại.

Oanh.

Trát Khắc trực tiếp đem đấu khí phòng ngự đánh thành vô số mảnh nhỏ, không có buông tha, long thân bỗng nhiên nổi lên một tầng khí tức màu lam nhạt. Mà theo cổ khí tức màu lam nhạt này bắt đầu khởi động, không khí bốn phía nhiệt độ bắt đầu cấp tốc giảm xuống, đóng băng thế giới vốn rét lạnh càng tăng thêm hàn ý.

Tiểu Tuyết ngữ khí lạnh như băng, cùng tác phong vũ mị lúc trước hoàn toàn như hai người vậy.

- Ta là tới xin lỗi.

Tạp Tạp thành khẩn nói:

- Ta và Ma tộc các người không ân oán, ta không nên đánh trọng thương người.

- Cút.

Tiểu Tuyết không đợi hắn nói xong, nói ra một chữ.

- Ai nha, Tiểu Tuyết, Tạp Tạp, như thế nào nào thành như vậy, nếu không, hai người các người xem mặt mũi của ta, trước xin bớt giận.

Lý Dật cảm giác nếu mình không hiện thân, cái long xà diễn nghĩa này lập tức lại đi vào vào giai đoạn vô đầu.

Bị Lý Dật chặn ngang như vậy, một rồng một xà đều có chút xấu hổ lặng im không nói.

- Tiểu Tuyết, người tới, ta có lời muốn nói với người.

Lý Dật hướng Tiểu Tuyết giơ tay lên, ý bảo nàng tới. Mang Tiểu Tuyết đi đến một nơi xa xa, Lý Dật lúc này mới lấy từ trong lòng bàn tay của mình một đoàn đen sì chán ghét phô bày ra.

- Đây là cái gì, thực chán ghét.

Nhìn thoáng qua, Tiểu Tuyết không nhìn lại lần thứ hai.

- Nước mắt Ma xà cùng Tu La Thảo Cẩn, hắc hắc, còn có mấy thứ gì đó, tuy nhiên phối liệu không được đầy đủ, nhưng hiệu quả thôi tình cũng đủ mạnh rồi.

Phương thuốc điều chế vẫn ở trong trí nhớ của Lý Dật của, tiểu tử kia lưu lại những vật khác cho Lý Dật, những thứ cổ quái lưu lại không ít.

Cũng may Tiểu Tuyết bản tính dâm, cũng không xấu hổ, trên mặt thô bạo mất đi không ít, hiện ra vài phần vũ mị:

- Người định dùng cái này đưa cho long sủng dùng?

- Trước mắt xem, cũng chỉ có thể dùng một chiêu này, mặc dù có điểm... Hắc hắc, có điểm cái kia...

- Vậy thì có sao, nhưng được hiệu quả đi, hắn xem thường ta thì sao. Hừ, hắn là Long Tộc cao quý, ta tính cái gì, trong mắt hắn ta vĩnh viễn chỉ là một đầu xà hèn mọn.

- Lời nói cũng không thể nói như vậy, chẳng lẽ người không biết Long Tộc đều rất trung thành với bạn hữu sao?

Tiểu Tuyết kỳ thật đã sớm tâm động, coi như có thể một lần, đó cũng là một chuyện tốt. Hiện tại nàng lo lắng nhất, là được hoàn chán ghét này.

- Thật sự có thể dùng sao? Đồ chơi này thoạt nhìn thật sự là chán ghét, ta thực khổ sở thay cho Tạp Tạp.

- Đương nhiên là có thể dùng, điểm ấy không cần nghi vấn. Hiện tại vấn đề là làm như thế nào để cho Tạp Tạp vui sướng dùng xuống, nhưng lại hoàn toàn không cảm giác... Ta nghĩ, cái này cần Tiểu Tuyết phối hợp. Hơn nữa, một khi được hiệu phát tác, các người còn phải ở cùng một không gian, nói cách khác, chỉ sợ tràng diện sẽ không quá lịch sự.

- Hừ.

Tiểu Tuyết nhìn Lý Dật, nghĩ nghĩ, hồi đáp:

- Về trước ma thành rồi nói sau.

Xoay người liền đi, trở lại bên người Tạp Tạp, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Tạp Tạp một phen, lúc này mới hơi mỉa mai nói:

- Cao quý Long Tộc tiên sinh, vì cái gì nhất định phải tới đây đưa cùng Ma tộc chúng ta?
- Ta chỉ muốn cầu sự tha thứ của người.
- Muốn ta tha thứ người cũng không phải là không thể được.

Tiểu Tuyết nháy con người nói:

- Người phải giúp ta làm một việc.
- Việc gì?
- Trở lại ma thành ta sẽ nói cho người biết.

Không rõ Tiểu Tuyết trong hồ lô bán là thuốc gì, Tạt Tạt đánh phải đi theo, trong ánh mắt Tiểu Tuyết giảo hoạt làm cho hắn có một chút bất an. Đi đến cửa vào ma thành, Tiểu Tuyết đột nhiên xoay người, ra lệnh những ma thú kia:

- Đều rời khỏi ma thành, không có mệnh lệnh của ta không cho phép tiến vào.

Sau đó chuyển hướng Lý Dật, lén lút đuổi ra bàn tay thon dài:

- Lấy ra.

Lý Dật cũng không có tiến vào ma thành, chẳng những Ma tộc bên ngoài không có tiến vào, mà ngay cả các ma thú trong thành, cũng rất nhanh bị Tiểu Tuyết đuổi chạy ra. Đặt mình trong vô số cao giai ma thú, Lý Dật có một loại cảm giác quý dị, nhìn ra được, những ma thú kia đối với hắn cũng có cảm giác như vậy.

Tạt Tạt đáng thương, lúc này dương nhập miệng sói, trình tiết khó bảo toàn, với thủ đoạn của Tiểu Tuyết, tay cầm thôi tình thánh vật, Tạt Tạt không thể chạy thoát rồi.

Cái gọi là ma thành, chính là một ngọn núi lớn, Ma tộc tinh anh chiếm cứ nơi này, hình thành một cái thành thị cùng loại như nhân loại... Đương nhiên cùng thành thị nhân loại so sánh, ma thành quy mô không lớn lắm.

868. Q.6 - Chương 469: Truyện Tống Trận Mở Ra

Sau khi Tiểu Tuyết cùng Tạt Tạt tiến vào ma thành u hơn nửa canh giờ, Lý Dật cùng đại lượng cao giai ma thú, đều cảm giác được trong ma thành tựa hồ xảy ra tiếng vang gì đó.

Loại thanh âm mập mờ này, ngoại trừ những ma thú ít tuổi, tất cả mọi người đều có thể hiểu nó có ý gì. Loại động tĩnh này, làm cho người cùng ma thú đều có vẻ rất xấu hổ, cũng không nhìn làm cảm thán, rốt cuộc là Long Tộc cùng ma thành thành chủ, mới có thể làm ra động tĩnh như vậy, mà ngay cả ma thành tựa hồ cũng rung động lắc lư, giống như phát sinh một hồi địa chấn vậy.

- Có phải là được lực quá mãnh liệt không, cái độ chấn động này sẽ không đả thương Tạt Tạt chứ.

Lý Dật không khỏi có chút lo lắng, hai giọt nước mắt ma xà, mình đã chia ra làm hai phần, ngoài ra phần thuốc này cũng không tính quá nặng, huống chi long tộc có hình thể khổng lồ như vậy.

Đất rung núi chuyển làm cho thanh âm giằng co hơn một giờ, sau đó mới dừng. Bên ngoài Ma thành, những cao giai ma thú kia cả đám đều có vẻ khó kìm lòng nổi, cảm giác này làm Lý Dật nhớ lại hồi học cấp 2 cùng một đám thiếu niên bất lương cùng xem phim sex.

Lhoảng chừng sau nửa giờ, thanh âm cũng đã dừng lại, Tiểu Tuyết hiện thân ra cửa ma thành, vẻ mặt thần nhiên hạ lệnh:

- Đều không việc gì, các người vào vị trí cũ.

Thần sắc không thấy biểu lộ ngượng ngùng. Xà tính bản dân đúng là như vậy.

Lý Dật có chút quan tâm đến long súng của mình, vội vàng chạy đi, căn cứ cảm giác tìm được Tạt Tạt.

Tập Tập đang tại một gian đại sảnh rộng rãi, gian đại sảnh này chắc là nơi Ma tộc nghị sự, nhưng lúc này đã hoàn toàn lộn xộn, tất cả gì đó đều bị hủy diệt hư hao, mà ngay cả bốn vách tường đều lộ ra rất nhiều hố nhỏ. Có thể thấy trong lúc trước “Chiến đấu” sao mà thảm thiết.

Sau trận đại chiến Tập Tập có điểm vô tình, nằm sấp tại trong đồng gạch ngói đất vụn, vẻ mặt mờ mịt.

- Tập Tập, người có khỏe không?

Lý Dật ân cần mà hỏi thăm.

Thấy Lý Dật hỏi như vậy, Tập Tập nhỏ ra hai giọt lệ. Thất thân với một cái ma xà, điều này làm cho Long Tộc Tập Tập cao quý làm sao chịu nổi.

- Ta sẽ có trách nhiệm với người.

Tiểu Tuyết không biết khi nào tiến đến, vỗ vỗ Tập Tập, cam đoan nói ra lời thề son sắt.

Tập Tập hiển nhiên cũng không có để Tiểu Tuyết phụ trách, vẻ mặt bi thương đứng lên, hần căn bản không để ý tới Tiểu Tuyết, nhìn Lý Dật nói:

- Chủ nhân, chúng ta đi thôi.

Long thuần khiết, Lý Dật trong nội tâm âm thầm buồn cười, trên mặt lại biểu hiện nghiêm túc:

- Thành chủ các hạ, chúng ta cáo từ.

Bất kể thế nào mà nói, nhiệm vụ đã hoàn thành, lời hứa của mình xem như thực hiện xong. Lý Dật mang theo Tập Tập liền hướng bên ngoài ma thành đi đến.

- Các người chờ ta một chút.

Tiểu Tuyết không ngừng theo sát nói.

- Không cần đưa, ta biết làm thế nào đi ra ngoài.

Lý Dật phát phát tay, ý bảo Tiểu Tuyết không cần phải lại kích thích long sủng.

- Ai nói ta muốn tiễn các người, ta là muốn cùng đi với các người.

Tiểu Tuyết vẻ mặt đứng đắn nói:

- Ta nói rồi, sẽ có trách nhiệm đối với Tập Tập. Đã nói đến, thì nhất định phải làm được?

- Ai muốn người phải có trách nhiệm, Không cần.

Tập Tập không chút khách khí nói với Tiểu Tuyết.

Nhưng Tiểu Tuyết nửa điểm tức giận cũng không có, chỉ là đi theo. Ma thành đã khôi phục bình thường, chỉ là những cao giai ma thú kia xem một người một rồng một xà biểu lộ có chút cổ quái.

- Bốn thành chủ muốn xuất môn một thời gian ngắn, các người thời gian này cần phải thận trọng, nếu có ai cái gì thất trách, bốn thành chủ sau khi trở về sẽ nghiêm trị.

Tiểu Tuyết đe dọa, những cao giai ma thú kia tranh thủ thời gian bận rộn lên, tuy bọn họ cũng không biết bận rộn là cái gì.

- Tiểu Tuyết, người thực muốn đi theo chúng ta sao?

Dâm xà có lòng tham không đáy, xem ra là nghiện sẽ rồi, Lý Dật không khỏi kỳ quái. Kỳ thật, có một đầu ma thú thực lực không tầm thường, thời khắc mấu chốt cũng có một chút công dụng, bởi vì từ trong tâm mà nói, Lý Dật cũng không phản đối Tiểu Tuyết đi theo hắn, nhưng lo lắng đến Tập Tập cảm thụ, Lý Dật cũng tỏ ra vẻ phản đối.

- Đương nhiên là sự thật.

- Ta không cần người phụ trách, hiện tại, ta cùng chủ nhân với người không có nữa quan điểm quan hệ.

Kaka cũng lớn thanh kháng nghị.

- Hảo, hảo.

Thấy Tạt Tạt sinh khí, Tiểu Tuyết lập tức ra khuôn mặt vô hại tươi cười:

- Vậy các người đi đường các người, ta đi đường của ta. Cũng không thể nói các người đi địa phương nào, thì không cho phép ta đi đến đó được.

Tiểu Tuyết rõ ràng đùa giỡn một chút cũng không có hại, vừa nói như vậy, vô luận Tạt Tạt hay là Lý Dật, còn không nói gì.

Vì vậy cũng chỉ có thể không đếm xỉa, Lý Dật cùng Tạt Tạt rời khỏi ma thành, liền chuyển hướng Khuê Khắc hạp cốc toàn lực chạy đi. Về phần đầu cự long Trát Khắc kia, vẫn không có hiện thân, theo Lý Dật phán đoán, Long Tộc tuyệt đối sẽ không đơn giản bỏ qua như vậy, bỏ mặc một con rồng ở lại Đấu Thần đại lục, không có gì bất ngờ xảy ra, Trát Khắc trở lại Long đảo báo tin. Bất quá, tạm thời cũng không cần biết nhiều chuyện như vậy, hết thảy đến lúc đó rồi nói sau.

Tiểu Tuyết dĩ nhiên là quyết tâm, trên đường đi không xa không gần theo sát, ngẫu nhiên đi lên nịnh nọt Tạt Tạt vài câu, ân cần không thua gì một thê tử tốt. Điều này làm Lý Dật không khỏi tức cười.

Trải qua một ngày một đêm cấp tốc bốn ba, trời tối ngày hôm sau, Lý Dật rốt cục chạy về trong quân doanh tại Khuê Khắc hạp cốc. Quân doanh hết thảy đều đã làm tốt, Tinh linh nữ vương ly khai về Tinh Linh Vương Đình từ lâu, chờ Lý Dật thống suất trở về an bài lại công việc.

Ở lại Khuê Khắc hạp cốc, tinh linh quân đội chỉ còn lại có ba bốn ngàn người, đại bộ phận quân đội chính quy tinh nhuệ so với tinh linh chiến sĩ mới mộ binh bất đồng, nhóm quân đội này sức chiến đấu hiển nhiên cao hơn không chỉ một cấp bậc.

Trong mấy ngày Lý Dật đi ma thành, tin tức đại thần đế quốc truyền đến chứng thật, bởi vì Đấu Thần điện tại Khuê Khắc hạp cốc bị thua, đại thần đế quốc tập kết quân đội không có tiến ra, đại bộ phận quân đội đã rút về. Xét thấy loại lo lắng này, Lý Dật phái ra một đám tinh linh ma pháp sư cùng cung tiễn thủ tinh anh hộ tống Cung vô song, thiên ma Thánh nữ trở về Thiên phong đế quốc, để cho thi đấu phạm suất lĩnh ba nghìn Tinh Linh quân đội trở lại Tinh Linh Vương Đình.

- Lý Dật huynh đệ, người chẳng lẽ không cùng ta trở lại Tinh Linh Vương Đình sao?

Nghe được Lý Dật để ỉn toàn quyền chỉ huy Tinh Linh quân đội, thi đấu phạm kinh ngạc hỏi thăm.

- Thi đấu phạm huynh đệ, như ngài nhìn thấy, nữ nhân của ta hiện tại sinh tử chưa biết, loại tình huống này, ta làm sao có tâm tư đi làm việc khác.

- Nhưng, vạn nhất ma thú hoặc Đấu Thần điện lần nữa đến thế giới tinh linh phát động tập kích thì làm sao bây giờ?

Thi đấu phạm có chút lo lắng hỏi, hấn lo lắng không phải là không có đạo lý, Đấu Thần điện lần này thất bại, nhưng nguyên khí không bị đả thương, vẫn có thực lực phát động tiến công.

- Ma thú các người cứ yên tâm đi.

Lý Dật chỉ chỉ đại doanh, chính là Tiểu Tuyết đang dây dưa Tạt Tạt:

- Vị kia chính là tân nhậm ma thành thành chủ, Ma tộc hiện tại là minh hữu của chúng ta, nếu nói, chúng nó hiệp trợ chúng ta tác chiến, mà không hề là địch nhân của chúng ta. Về phần Đấu Thần điện... Ta cùng Cung vô song, Lý băng bọn họ cũng thương lượng qua, chuyện tình ta rời khỏi thế giới tinh linh đi thần linh vực, tuyệt đối là bí mật. Hơn nữa, các nàng còn biết giả trang thành bộ dáng của ta hoạt động tại Đấu Thần đại lục.

Kế hoạch này cùng vô song tinh thông thuật dịch dung nghĩ ra được, thấy Lý Dật quyết tâm muốn đi thần linh vực, nàng cũng chỉ có thể ra hạ sách này, do cùng vô song dịch dung thành bộ dáng Lý Dật, mang theo Lý băng cùng Lạc Thủy tại Đấu Thần ngẫu nhiên lộ ra.

Bối rối một ngày, Tinh Linh quân đội được Thi đấu phạm suất lĩnh hướng Tinh Linh Vương Đình xuất phát, Cung vô song, Lý băng cùng Lạc Thủy ba mỹ nữ thì dựa theo kế hoạch đi chấp hành nhiễu loạn tâm

mắt quân địch. Lý Dật tại sau lưng Tạt Tạt chế tác một cái nhuyễn giường tinh xảo, đem lý na đặt ở phía trên, sau đó mới theo lục chỉ đảo tiên hướng Vô Danh trấn nhỏ đi tới.

Vì tránh tai mắt của người, bọn họ lựa chọn ban ngày dạ hành, dùng tốc độ của những cường giả này, hau buổi tối lặng yên không một tiếng động đã tới vô danh tiểu trấn rồi.

Nhà cũ Lục chỉ đảo tiên không ngờ ở nơi dân cư bình thường như vậy.

- Tiểu Tuyết, ngươi muốn theo chúng ta đi thần chi lĩnh vực sao?

Đối mặt vấn đề Lý Dật hỏi, Tiểu Tuyết cười cười, hồi đáp:

- Ta nói rồi, sẽ đối... A không, ta đương nhiên muốn đi theo trưởng phu của ta, hẳn đi đến đâu ta cũng theo đến đó.

Những ngày này, Tiểu Tuyết đã co Tạt Tạt trở thành trưởng phu của mình, hơn nữa chẳng biết xấu hổ vẫn nói có trách nhiệm đối với Tạt Tạt. Sau khi cảnh cáo mấy lần không có hiệu quả, Tạt Tạt cũng chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

- Thật là muốn chết.

Lục chỉ đảo tiên một bên loay hoay truyền tống trận một bên thầm nói:

- Chúng ta là đi trị bệnh cứu người, cũng không phải là tổ chức thành đoàn thể ngăn cản du lịch. Thối tiểu tử người đánh rắm nhiều, ta cũng nói truyền tống trận này cần năng lượng lớn như vậy, có thể đem chúng ta toàn bộ truyền tống đến thần chi lĩnh vực.

Xác thực, cái truyền đạt trận này cùng Lý Dật lúc trước trải qua truyền tống trận đều không giống nhau, thoát nhìn cũng không phải là truyền tống trận to lớn, trời biết hẳn dựa vào cái gì có thể khu động, lại có thể đem người truyền tống đến thần chi lĩnh vực vạn dặm xa như vậy.

- Thối tiểu tử, lúc này nghe lệnh, đem tất cả đấu khí đều oanh kích cây cột, bàn long trụ, ngàn vạn đừng dừng tay. Thần linh phù hộ, cái truyền tống trận này đã có hơn một ngàn năm lịch sử, ta cũng không dám cam đoan nó còn có thể hữu dụng hay không.

Trên ngọc đài bụi bậm, hoa văn đồ án thần bí, thoát nhìn cổ xưa như vậy, thật sự làm cho người ta có một loại cảm giác không tín nhiệm, bất quá Lý Dật có thể rõ ràng cảm ứng được cái truyền tống trận này bên trong ẩn chứa năng lượng rất lớn, nếu như thêm chút cải tạo, cải tạo thành một cái trận pháp, phỏng chừng ít nhất có thể vây khốn hoặc tiêu diệt một cái Đấu Thánh cường giả.

Hết thấy bố trí thỏa đáng, lục chỉ đảo tiên, Lý Dật, Tiểu Tuyết, cùng Tạt Tạt công đảo tiên sư muội cùng

- Nhưng ta so với người tuổi trẻ hơn, người thì không thể có phong cách, nhân sinh tốt đẹp chính là ta còn chưa có hưởng thụ đủ rồi.

- Hai người các người, rốt cuộc có đi hay không, hiện tại các người đầu hàng, sư huynh đệ chúng ta có thể giúp các người làm chứng, để cho tông chủ xử lý nhẹ hơn.

Tựa hồ là có chút kiêng kỵ thực lực Lý Dật, mập mạp ngữ khí khiêm tốn hơn không ít.

- Hoàng đế không vội, thái giám chết bầm.

Lý Dật lẩm bầm, cùng lục chỉ đảo tiên chậm rãi đi ra khỏi vùng cấm địa.

Thăng đến chỗ cách cấm địa hơn trăm thước, Lý Dật mới phát hiện một tòa núi hùng vĩ, dưới đỉnh núi có hai chữ lớn: Cấm địa.

Chỉ cần không phải là người người mù, đều có khả năng nhìn thấu hai cái chữ to này. Vấn đề là bọn họ không phải là xông tới, mà là từ bên trong đi ra, việc oan uổng này, ở đây cũng không ai biết.

Hai bên là đệ tử Thiên Khu tông áp giải, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên bị đưa đến một chỗ sân rộng giống như là luyện võ trường. Sân rộng gần bằng hai cái sân bóng rổ, ở đây có không ít đệ tử Thiên Khu tông đang tập luyện, nhưng Lý Dật nhìn thoáng qua, biết những đệ tử này chỉ là tu luyện giả tương đối thấp cấp. Nghe nói bắt được người tự tiện xông vào cấm địa, những đệ tử kia đều chạy đến xem.

- Hai người các người, thành thật sống ở chỗ này, chờ ta đi thông báo cho trưởng lão.

Xem ra, mập mạp cho rằng bọn họ còn chưa đủ tư cách nhìn thấy tông chủ.

Lý Dật thấy đám đệ tử ăn mặc quái dị, những đệ tử nhìn bọn hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên, vây quanh chỉ trỏ, giống như đùa giỡn hầu tử vậy. Cái tình huống này làm lục chỉ đảo tiên không khỏi chau mày, có một bộ muốn nổi giận vậy.

- Uy, hai người các người từ đâu chạy tới. Thiên Khu tông cấm địa là chỗ trung tâm của tông môn, bốn phía đều có thủ vệ nghiêm mật, hai người các người bốn sự cũng không nhỏ nhẻ.

Nếu như Lý Dật nói cho vị hiếu kỳ này, bọn họ đến từ Đấu Thần đại lục, không biết hắn có thể hôn mê tại chỗ hay không.

- Huynh đệ, nghe chuyện này.

Lý Dật không có trả lời vấn đề của hắn, mà là hỏi ngược lại:

- Dựa theo quy củ Thiên Khu tông các người, tự tiện xông vào... Ách, chính xác ra là xông, là xông cấm địa sẽ phải chịu cái dạng trừng phạt gì?

- Nếu như là bốn tông đệ tử biết rõ rồi mà còn cố vi phạm mà nói, đó đương nhiên là xử bắn. Bất quá các người là ngoại nhân, nếu thật là lầm xông, không có mưu đồ gì. thì xem tâm tình tông chủ đại nhân.

Tên đệ tử hiếu kỳ này biết nhưng không nói hết.

- Tâm tình tốt thì như thế nào? Không tốt thì thế nào?

- Tâm tình tốt thì phế đi tu vi của các người, đuổi ra khỏi tông môn. Tâm tình không tốt, các người phải chết ở Thiên Khu tông rồi.

Nghe xong, đáng tiếc nội dung lại rất là không tốt, ngay cả lục chỉ đảo tiên nghe phương thức trừng phạt như vậy, khóe mắt không khỏi nhảy dựng lên.

- Vậy cũng không nhất định, ta nhớ được thời điểm mới vừa vào tông môn, không phải có hai cường giả cũng xông qua cấm địa, về sau bọn họ đánh bại Tư Mã hộ pháp, kết quả tông chủ tuân thủ hứa hẹn buông tha bọn họ.

- Vấn đề này ta cũng nhớ rõ, nhưng hai người kia cũng không phải là ngoại nhân, mà là hai cái đại đệ tử Thiên Quyền tông, tông chủ cũng phải cho chút mặt mũi.

Có vài tên đệ tử Thiên Khu tông bàn tán lại chuyện cũ, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên nghe tại một bên. Nếu đã có tiền lệ rồi, Lý Dật thoáng thở ra nhẹ nhàng.

Mười phút sau, mập mập mới dẫn đến một vị Thiên Khu tông trưởng lão. Vị trưởng lão này càng béo, tướng mạo giống Phật Di Lặc kiếp trước Lý Dật nhìn thấy vậy. Mập mập này trầm ổn đánh giá Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên, vẻ mặt bình tĩnh vô cùng.

- Hai vị, mời thông báo tính danh tông phái.

- Tại hạ Lý Dật, không tông không phái, cùng sư tôn ta đồng dạng, đều là nhân văn dã hạc, phiêu bạt bốn biển là nhà. Hôm nay lầm xông quý tông cấm địa, thật sự là có lỗi.

Lý Dật khách khí hồi đáp.

- Ngô, không tông không phái, chỉ sợ không có đơn giản như vậy. Xem ra, người có chủ ý Thiên Khu tông cấm địa, thật đúng là không ít. Các người đã không chịu nói, thì cũng đành ủy khuất nhị vị.

- Người muốn làm gì?

- Thiên Phàm, trước phế bỏ đấu khí tu vi của bọn hắn.

Mập mập trưởng lão nói ra nhẹ nhàng, như phân phó tiểu mập mập đi giết con gà bình thường vậy.

Tên Thiên Phàm mập mập tuân lệnh, thân thể đấu khí sôi trào.

Mắt thấy muốn động thủ, những đệ tử liền lập tức thối lui. Tạo thành một cái vòng tròn, bởi vì bọn họ cũng nhìn ra được, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên tướng mạo không tầm thường, cũng không chịu cam tâm bó tay chịu trời.

- Trước phế hẳn đã.

Lý Dật nhìn lục chỉ đảo tiên nói, thân hình lóe lên, trốn ra sau lưng đảo tiên.

- Hừ, ai trước ai sau đều như nhau.

Mập mập Thiên Phàm hừ lạnh, đấu khí vận chuyển tới cực hạn, thân hình bỗng nhiên vừa động, nhưng không có nghe theo ý tứ Lý Dật, đấu khí lượn lơ ở trên năm đầu ngón tay giang rộng ra, chụp vào đan điền khí hải Lý Dật.

Ra tay thật đúng là ngoan độc, một lần muốn phế đan điền khí hải của mình. Với cường giả đan điền khí hải, đó là tu luyện mấu chốt, cơ hồ là bản năng, Lý Dật nghiêng người, tránh đi năm ngón tay, đồng thời một luồng hướng về xương sườn Thiên Phàm đánh tới.

Phanh.

Thấy Lý Dật đánh thọc xương sườn, Thiên Phàm lập tức kêu thảm một tiếng, té ngã về phía sau. Lý Dật không muốn chọc giận Thiên Khu tông, ra tay cũng không ngoan độc, đã đem Thiên Phàm đánh ngã, nhưng đối với hắn không tạo thành thương tổn.

Nhưng trong một cái chớp mắt, cũng chỉ là một chiêu, Lý Dật liền đánh bại một tên Đấu Hoàng cường giả, những tên tông môn đệ tử đều phát ra một mảnh thanh âm sợ hãi, nếu không phải Lý Dật là địch nhân, chỉ sợ không ít đệ tử đều vỗ tay rồi.

- Chà, thực lực như vậy còn nói mình không môn không phái. Nói mau, các người xâm nhập Thiên Khu tông cấm địa ta, rốt cuộc là người nào sai sử?

Mập mập trưởng lão bất động thanh sắc, ôn hoà nói.

Thấy vậy, Lý Dật trả lời:

- Ta tại sao phải nói cho người biết?

- Chà, vậy bản trưởng lão tự mình giáo huấn người một chút.

Mập mập trưởng lão chậm rãi cởi áo bào ra, giao ột người bên cạnh, sau đó tiến về phía trước một bước, mặt không biểu tình nói:

- Các người, ai tới trước? Hay là cùng tiến lên.

Phong độ này có vài phần khí thế cường giả. Chỉ là khẩu khí cũng thật sự quá cuồng ngạo, làm cho lục chỉ đảo tiên cũng không nhịn được nữa.

- Hai đánh một, thắng người cũng sẽ không phục, trận này do bốn tiên đến lãnh giáo người một chút.

Lục chỉ đảo tiên nguyên vốn là thể ngoại cao nhân thoát tục, vô luận tại Đấu Thần đại lục, hay là tại thần chi lĩnh vực, đều làm cho người ta một loại áp lực vô hình. Mập mạp trưởng lão thật cũng không có ý tứ khinh thị, lúc này ngưng trọng đáp lại một chữ:

- Hảo.

- Chờ một chút.

Lý Dật vội vàng chen miệng nói:

- Cũng không thể cứ thế mà đánh nhau, nếu chúng ta thắng, cho chúng ta rời khỏi Thiên Khu tông, không truy cứu việc chúng ta làm xông cấm địa chứ.

Tên trưởng lão suy nghĩ một chút, nhưng ở trước mặt chúng đệ tử Thiên Khu tông, nếu như nói ra mà làm không được, hiển nhiên là tổn hại đến uy vọng trưởng lão, hơn nữa cũng là một loại không tự tin. Cho nên mập mạp trưởng lão suy nghĩ một chút sau, sắc mặt thoáng đổi:

- Nếu như thắng, tự nhiên tha các người rời khỏi Thiên Khu tông. Nhưng, nếu là nhà các người thất bại, vậy phải thành thật khai ra ai phái các người tới, được không?

- Hảo, một lời đã định.

Lý Dật thay mặt lục chỉ đảo tiên quyết định. Dù sao lục chỉ đảo tiên thua, sự tình cũng sẽ không tệ hơn,

Lúc này luyện võ trường các đệ tử mở ra không gian càng lớn, cơ hồ đem cả sân bãi. Lục chỉ đảo tiên cùng mập mạp trưởng lão đứng ở giữa, đều xem kỹ thực lực của đối phương. Cường giả giằng co, đấu khí vận hành cũng không cách nào che dấu, Lý Dật nhìn thấy, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Thiên Khu tông mập mạp, rõ ràng là có thực lực Đấu Thánh cường giả, một tông môn trưởng lão, theo địa vị mà nói, tại thần chi lĩnh vực tối đa cũng là nhân vật trung tầng, hoàn toàn không phải nhất lưu cường giả, lại có thực lực như thế. Tại Đấu Thần đại lục, trưởng lão một phương thế lực, như ở vạn triều Lý gia cũng bất quá Đấu Sư cảnh giới, còn thế lực lớn hơn một chút, là Đấu Hoàng trưởng lão cũng đáng giá kiêu ngạo rồi.

Lúc này hai người đã động thủ, đấu khí đấu kỹ đều thi triển ra, nhưng lại ở cục diện lực lượng ngang nhau. Nhìn ra được, hai người lần đầu giao thủ, cũng biết thực lực đối phương không tầm thường, đều có vài phần giữ lại, không có dùng hết toàn lực.

Đám Thiên Khu tông đệ tử đang xem cuộc chiến, một đám này đều dụng tâm quan sát, trên mặt cũng không có vẻ kinh hoàng. Cuộc chiến Đấu Thánh cấp bậc cường giả, tại Đấu Thần đại lục cũng được là quyết đấu đỉnh phong, đối với những người đứng xem đều là lịch lãm khó có được, nhưng ở nơi này, tựa hồ cũng không tính là hiếm gặp.

Lý Dật càng nhìn càng kinh hãi, xem ra, tại thần chi lĩnh vực cường giả như rừng thật đúng là sự thật.

- Ba ba ba.

Một cái không gian liên tục vận vẹo, lục chỉ đảo tiên cùng Thiên Khu tông trưởng lão so đấu đấu khí pháp tắc. Đến lúc này, hai người đã tiến vào trạng thái liều mạng.

Lục chỉ đảo tiên thực lực Lý Dật rõ ràng nhất, cho nên đại bộ phận tập trung vào trên người Thiên Khu tông trưởng lão, vị này là Đấu Thánh trưởng lão, tựa hồ chỉ tu luyện hỏa hệ đấu khí, công cũng là hỏa, phòng ngự cũng là hỏa, mà ngay cả đấu khí pháp tắc là lộ ra nhiệt độ cực nóng. Mà ở Đấu Thần đại lục, có thể đạt tới Đấu Thánh cảnh giới tu luyện đều là hạng người thiên phú bất phàm, bình thường tu luyện vài hệ đấu khí, lục chỉ đảo tiên tu luyện chính là băng, lôi, phong, thổ bốn hệ đấu khí.

Tiến vào đấu khí pháp tắc đối kháng, trên trận tình thế bỗng nhiên hiểm ác, lực lượng pháp tắc làm không gian không ngừng vặn vẹo, thôn phệ lẫn nhau, năng lượng cự đại xoay tròn làm cả luyện võ trường cuồng phong tàn sát bờ bãi, thiên địa nguyên khí cấp tốc khởi động... Ở thần chi lĩnh vực này thiên địa nguyên khí, rất là nồng đậm? Không biết là Thiên Khu tông cố ý lựa chọn nơi có thiên địa nguyên khí nồng đậm làm chỗ khai tông lập phái hay không, hay là cả thần chi lĩnh vực đều là như thế.

Trên trận, lực chỉ đảo tiên hơi chiếm thượng phong, đấu khí pháp tắc giao chiến làm không gian không ngừng tới gần Thiên Khu tông trưởng lão, nếu bị cái không gian thôn phệ, Thiên Khu tông trưởng lão nhất định thất bại, kết cục là phần thân toái cốt.

- Đều dừng tay.

Bỗng nhiên một cái thanh âm uy nghiêm vang lên

871. Q.6 - Chương 472: Giam Lông

Theo cái giọng uy nghiêm kia vang lên, một cỗ không gian chỉ lực vặn vẹo hướng đấu khí pháp tắc giao của lực chỉ đảo tiên cùng Thiên Khu tông trưởng lão âm âm nổ vang, năng lượng hai cỗ đấu khí pháp tắc từ đó bị ngăn ra. Sau đó một người có cái dáng vẻ uy nghiêm hiện thân, đứng ở giữa hai người.

Hơi đánh giá qua, Lý Dật liền có thể đoán được địa vị người này bất phàm, vẻ thượng vị giả nghiêm tuyệt đối này có thói quen ra lệnh. Trên người lão giả này mờ mờ ảo ảo khí tức cường giả.

- Tông chủ.

Nhìn thấy trưởng giả hiện thân, ngày đó trụ cột tông trưởng lão lập tức cung kính thi lễ một cái, không hề nói nhiều.

Chỉ thấy Thiên Khu tông tông chủ lạnh lùng đánh giá lực chỉ đảo tiên, sau đó khách khí hỏi:

- Các hạ rốt cuộc có lai lịch gì, vì sao xông vào cấm địa, khiêu khích Thiên Khu tông trưởng lão?

- Tông chủ các hạ, ta lầm xông vào cấm địa chứ thật sự không phải cố ý, về phần nói khiêu khích Thiên Khu tông trưởng lão, đây càng không thể. Chỉ vì lời trưởng lão nói, nếu có thể đả bại hắn, hắn không truy cứu việc ta lầm xông vào cấm địa, lúc này mới lãnh giáo hắn. Tông chủ các hạ, mời người tạm thời né tránh, trận thi đấu còn chưa phân ra thắng bại.

Thấy lực chỉ đảo tiên thực lực không tầm thường, ăn nói như vậy, tông chủ cũng sáng khoái:

- La trưởng lão đã thua, không cần so đấu nữa. Các hạ có thực lực như vậy, cũng là người có danh tiếng, vì sao thủy chung không chịu lộ ra danh tính, điều này cũng chẳng trách chúng đệ sinh lòng hiểm nghi.

Lực chỉ đảo tiên thấy tông chủ dễ nói chuyện, cũng không phải là người ngang ngược, do dự một chút, nói:

- Ta muốn nói chuyện riêng với tông chủ các hạ.

Dù sao đều là người lão luyện thành thục, Thiên Khu tông tông chủ khoát tay:

- Mời.

Đi trước dẫn đường, dẫn lực chỉ đảo tiên cùng Lý Dật đi về hướng một gian tiểu các bên cạnh luyện võ trường. Tông chủ cho người dâng trà, lúc này mới bố trí đấu khí phong ấn, chậm rãi nói:

- Hai vị mời nói.

Lực chỉ đảo tiên nói:

- Tông chủ các hạ, thầy trò ta... Ách, kỳ thật, ta cùng với vị tiểu hữu này cũng không phải là thầy trò, chỉ là anh em kết nghĩa, hai ta lại không phải là người của thần chi lĩnh vực, mà là đến từ Đấu Thần đại lục.

Nói ra một câu, làm cho tông chủ biến sắc, lộ ra thần sắc không thể tin được, ngay sau nửa ngày, mới nói:

- Thì ra là thế?

- Chuyện cụ thể như thế nào, vị tiểu hữu cùng tông chủ các hạ nói chuyện, hẳn nhanh mồm nhanh miệng lắm.

Lục chỉ đảo tiên bản tính thanh cao, giải thích dông dài tự nhiên là không nguyên làm.

Lý Dật mỉm cười, nhân tiện nói:

- Tông chủ đại nhân, cái này cũng không có gì cần giấu diếm. Tại hạ Lý Dật, người thiên phong đế quốc Đấu Thần đại lục, vị này... Ách, tên là Đảo tiên.

- Nói nhảm, là người đương nhiên đều có tên, bốn tiên họ Tả tên Kỳ Dương.

- Các hạ họ Tả?

Thiên Khu tông tông chủ sắc mặt biến thành hơi run sợ, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh. Nhưng cái biến hóa rất nhỏ này, cũng không có tránh được con mắt Lý Dật, tựa hồ, có cái gì ẩn dấu trong đó.

- Có cái gì kỳ quái, bốn tiên không thể là họ Tả sao?

Lý Dật tiếp lời nói:

- Tông chủ các hạ không cần chú ý, vị lão quỷ này tính tình có điểm quái dị, yêu mến một người mà ở tại đảo đơn độc ba mươi năm, cho nên được xưng đảo tiên, người cũng có thể gọi hắn là đảo tiên.

- Đấu Thần đại lục tới hai vị cường giả các hạ, bốn tông muốn biết, các người tại sao lại xuất hiện ở cấm địa Thiên Khu tông?

- Vấn đề này, chúng ta đã nói qua vô số lần, lắm xông vào. Chúng ta cùng Thiên Khu tông không ân oán, tuyệt đối không có ác ý gì. Tông chủ các hạ cũng đã thừa nhận đảo tiên thắng trưởng lão quý tông, như vậy kính xin tông chủ các hạ dựa theo nghị định, không truy cứu nữa.

- Thiên Khu tông từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, tuy La trưởng lão cũng không thể đại biểu Thiên Khu tông, nhưng coi như là thành viên trung tâm Thiên Khu tông, các người lắm xông cấm địa bốn tông không truy cứu nữa. Bất quá...

- Bất quá cái gì?

Vừa mới buông câu lại nói luôn.

- Bất quá thân phận nhị vị, bốn tông còn cần xác nhận lại. Nhị vị chỉ sợ không biết, bốn tông gần đây địch nhân vậy hăm, cũng không yên ổn.

Thiên Khu tông tông chủ lời nói phong phú, ý tứ tự nhiên là hoài nghi thân phận Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên. Hoài nghi hai người do thể lực đối địch phái tới, cố ý xâm nhập cấm địa. Lúc này tựa hồ là muốn giam lỏng hai người. Về phần lời nói này cung cấp cho Lý Dật một ít tin tức, địa phương có người thì có tranh đấu, xem ra hôm nay Thiên Khu tông thực lực không nhỏ, nhưng cũng không thể tránh không cuốn vào các thể lực tri tranh.

- Tông chủ các hạ nói ra tại hạ cũng có thể hiểu được, bất quá, các hạ muốn lưu chúng ta lại, cũng phải cho kỳ hạn chứ.

- Ủ, cái này tự nhiên, trong vòng 3 ngày, bốn tông tự nhiên điều tra rõ ràng, đến lúc đó nhị vị muốn ở lại làm khách hay là nguyện cao chạy xa bay, bốn tông tuyệt không ngăn trở.

Thiên Khu tông tông chủ dừng một chút, lại hỏi:

- Bất quá bốn tông có nghi hoặc, mong rằng nhị vị nói rõ.

- Mời hỏi.

Lý Dật cũng đại khái đoán được Thiên Khu tông tông chủ muốn hỏi cái gì.

- Đẩu Thần đại lực cùng ta thần chi lĩnh vực cách xa đâu chỉ vạn dặm, hai người từ vạn dặm đi vào thần chi lĩnh vực, chắc hẳn không phải là đến chơi đùa chứ?

Quả nhiên là vấn đề này, sớm có chuẩn bị Lý Dật ha ha cười:

- Tông chủ các hạ thực nói giỡn, chúng ta đương nhiên không phải đến chơi đùa, không đối gạt các hạ, chúng ta đi thần chi lĩnh vực, xác thực là có chuyện trọng yếu muốn làm. Bất quá chuyện này, tại hạ đảm bảo, tuyệt đối cùng Thiên Khu tông không có nửa phần quan hệ.

Không ngờ truyền tống đến cấm địa, hiện tại Lý Dật tự hỏi, chỉ sợ cũng không phải ngẫu nhiên. Thiên Khu tông tại sao phải phong ngọn núi kia làm cấm địa, có phải là cùng truyền tống trận có quan hệ? Nếu như quả thật như thế, hiển nhiên Thiên Khu tông không muốn người khác biết rõ cái truyền tống trận này. Cho nên Lý Dật đánh chết cũng không nói ra ý đồ chân thật của mình.

Đạo lý đối nhân xử thế hành sự tùy theo hoàn cảnh, lúc chỉ đạo tiên tự nhận không có nhảy bèn bằng Lý Dật, cho nên thấy Lý Dật không để lộ ra ý đồ chân thật, cũng không có lắm miệng chen vào.

- Không thể nói sao?

Tuy là hỏi, nhưng Thiên Khu tông tông chủ nhìn Lý Dật ánh mắt lại có vài phần uy hiếp.

Lý Dật trên mặt lập tức hiện ra vẻ làm khó, sau nửa ngày mới nói:

- Nếu tông chủ các hạ nghĩ như vậy, tại hạ nói ra cũng không sao. Kỳ thật chúng ta đi thần chi lĩnh vực, là vì chữa bệnh. Nửa năm trước, tại hạ bởi vì cưỡng chế đột phá đem đẩu khí tu vi tăng lên tới Đẩu Thánh cường giả, nhưng từ đó về sau vô luận cố gắng tu luyện như thế nào, liền không thể tiến thêm một tấc nào nữa. Nghe nói thần chi lĩnh vực có một vị thần y, có thể chữa được thiên hạ bất luận cái gì nghi nan tạp chứng, bởi vậy không ngại xa vạn dặm bốn ba đến đây cầu trị bệnh.

Đây chỉ là lấy chuyện La Tuyết Phong năm đó nói qua loa, đối với một người tu luyện đẩu khí mà nói, không cách nào tu luyện có ý nghĩa là con đường cường giả gián đoạn, cho nên Lý Dật giải thích cũng coi như là hợp tình hợp lý. Thiên Khu tông tông chủ nhẹ gật đầu, tựa hồ có vài phần tin tưởng.

- Các người muốn tìm thần y, chắc hẳn chính là Thiên Vân Tử rồi, hẳn chẳng những là thần y, hơn nữa còn là cường giả. Đáng tiếc người này hành tung vô định, tính tình quái đản, các người muốn tìm hắn, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy.

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nếu là vô duyên với Thiên Vân Tử lão nhân gia, đó cũng là tại hạ phúc thinh.

- Được rồi, nhị vị ở lại Thiên Khu tông, đợi bốn tông điều tra rõ ràng tự nhiên sẽ trả nhị vị một cái công đạo.

Thiên Khu tông tông chủ đứng lên, giải trừ phong ấn, gọi một đệ tử, nói:

- Hãy chăm sóc hai vị khách quý này, an bài tại Di tâm trai.

Di tâm trai lịch sự tao nhã, tất cả đồ vật đều đủ. Thiên Khu tông chăm sóc cũng thật là cẩn thận, bên ngoài Di tâm trai có đệ tử hai mươi bốn tiếng đồng hồ không gián đoạn thủ hộ.

Nhưng Thiên Khu tông cũng không có hạn chế tự do Lý Dật cùng lực chỉ đạo tiên, tại Thiên Khu tông, bọn họ vẫn có thể tùy ý đi đi lại lại, có vài tên đệ tử đảm nhiệm thủ hộ cùng nhiệm vụ giám thị đối đãi hai người rất là hòa thuận, cười cười nói nói cũng không câu nệ bó buộc.

Đi vào thần chi lĩnh vực ngày hôm sau, Lý Dật ở trong phòng đã sớm cảm thấy phiền muộn, liền nhìn đạo tiên đạo:

- Đi ra ngoài nhìn Thiên Khu tông thế lực rốt cuộc như thế nào.

Đạo tiên hào hứng không lớn, nói:

- Loại sự tình này do tiểu tử người đi làm, bốn tiên uống rượu quan trọng hơn.

Lý Dật đành phải rủ hai tên đệ tử Thiên Khu tông làm bạn đi dạo khắp nơi, ở đây tông môn chiếm cứ một mảnh dãy núi, dựng lên tông môn, ở dưới chân có một cái chợ phồn hoa. Thấy vậy Lý Dật muốn tới chợ dạo chơi, hai gã Thiên Khu tông đệ tử mặt lộ vẻ khó xử, nói:

- Các hạ chớ làm khó huynh đệ chúng ta, tông chủ mệnh lệnh chỉ cần nhị vị không ra khỏi Thiên Khu tông, hết thầy tùy ý.

Lý Dật cũng không làm hai người khó xử, hướng chợ nhìn quanh vài lần, sau đó trở về.

Cũng không đi xa, lại nghe bên ngoài cửa chính Thiên Khu tông một mảnh thanh âm ồn ào, vài chiếc xe ngựa lao đến, làm người người qua đường cuống quýt né tránh, đụng ngã lẫn mấy người. Lái xe vẫn hồn nhiên trực tiếp xông vào cửa chính Thiên Khu tông.

Tình huống dị thường này lập tức dẫn đến một đám Thiên Khu tông đệ tử, chế phục xe ngựa lại. Lúc này thấy trên mã xa có một tên đệ tử người đầy máu, nói:

- Mau đỡ ta đi gặp tông chủ đại nhân, có chuyện lớn xảy ra.

Một ít đệ tử nhận ra người này, vội vàng ba chân bốn cẳng đem người này tiến vào. Thấy vậy Tiểu Ba cùng Lý Dật sắc mặt biến đổi.

- Huynh đệ, đây là cái tình huống gì vậy? Sao có người dám khi dễ đồng tông đệ tử các người sao.

Lý Dật hỏi dò.

- Hừ, nhất định là đám người Thiên Quyền tông kia làm.

- Thiên Quyền tông? Bọn họ cùng Thiên Khu tông các người nghe giống như là một tông môn?

- Ai cùng bọn chúng cùng một tông môn, Thiên Quyền tông đệ tử mỗi người đều âm hiểm, cùng chúng ta đối nghịch cũng không biết mấy ngàn năm, qua mấy trăm năm khó tránh bộc phát một trận chiến quy mô, xem ra loại xung đột này lại sắp xảy ra rồi.

Từ trong giọng nói của tên đệ tử này, không khó nhìn ra hấn vẻ sầu lo.

- Chúng ta cũng đi xem, không biết vị huynh đệ kia mang tin tức gì trở về.

Đối với đề nghị này của Lý Dật, hai gã đệ tử cũng đồng ý, nguyên bản bọn họ rất quan tâm chuyện này, nhiệm vụ của bọn hắn là trông nom giám thị Lý Dật, chính mình không được rời xa Lý Dật. Bây giờ nghe Lý Dật nói như vậy, tự nhiên là mừng rỡ rồi.

Lúc này mọi người đi đến sân rộng, công dụng cái sân rộng này, không phải dùng để luyện võ, mà là dùng để Thiên Khu tông tổ chức đại hội. Hiện tại, trên quảng trường cái này, đã có không ít đệ tử chạy đến, trên mặt mỗi người đều biểu lộ vẻ mặt oán giận.

872. Q.6 - Chương 473: Hồng Môn Yến

Từ trên quảng trường, chúng đệ tử không ngừng bàn tán, Lý Dật nghe thấy cũng biết được tin tức về Thiên Khu tông cùng Thiên Quyền tông.

Thiên Khu tông cùng Thiên Quyền tông nguyên bản là cùng đồng môn, không chỉ có cái hai tông này mà còn có Thiên Cơ tông, Thiên Tuyền tông. Bởi vì tranh đoạt địa vị tông chủ, cho nên tranh đấu gay gắt dẫn đến sát phạt, rồi biến thành thù hận khắc cốt. Trăm ngàn năm qua, song phương sông chết với nhau, không có một vụn cũng có tám ngàn, huyết hải thâm cừu này đã không cách nào hóa giải.

Thực lực La trưởng lão, Lý Dật có biết một chút, chỉ có hỏa hệ đấu khí. Lúc này Lý Dật tâm niệm vừa động, một tầng băng sương đấu khí đã lượn lơ tại quanh thân Lý Dật, U Minh Huyền Băng Quyết băng hệ đấu khí xuất hiện ở lòng bàn tay, làm không khí bốn phía nhiệt độ bỗng nhiên giảm xuống.

- Hừ, người cho rằng băng có thể khắc khắc hỏa sao, cũng phải nhìn người tu vi như thế nào.

Xem Lý Dật mới hai mươi tuổi tuổi, cho dù là từ trong bụng mẹ bắt đầu tu luyện thì có thể tu luyện tới cảnh giới nào. La trưởng lão thân hình chớp động, đạo hỏa diễm huyền hóa thành hình thú, hướng Lý Dật giương nanh múa vuốt đánh tới.

Lúc này bốn phía chiến trường đã có không ít Thiên Khu tông đệ tử, thấy tam đại trưởng lão tự mình ra tay, đều biểu lộ thoải mái, chỉ trông giống như quan sát học tập.

Mắt thấy hỏa diễm tới gần, Lý Dật vỗ tay một cái, đoàn băng bỗng nhiên lớn hơn mấy lần, cấp tốc xoay tròn hướng hỏa diễm cuốn thẳng xuống.

Hai cổ đấu khí năng lượng bạo liệt, băng hỏa đấu khí quang hoa chiếu rọi nửa bầu trời.

Một chiêu đấu khí này đối oanh, một bên tám lạng người nửa cân, không ai chiếm được tiện nghi gì.

Bên kia, Súp, mã hai trưởng lão cùng lực chỉ đảo tiên cũng động tay chân. Súp, mã hai trưởng lão cũng có tu vi Đấu Thánh cường giả, liên thủ oanh kích, lực chỉ đảo tiên cũng chỉ có nỗ lực phòng ngự.

- Thối tiểu tử, còn không mau giải quyết mập mạp kia tới hỗ trợ ta.

Lực chỉ đảo tiên tuy cao ngạo, cũng không tự đại, bị hai đại Đấu Thánh cường giả thực lực không kém hơn mình công kích, căn bản không có phần thắng.

Đạo lý môi hở răng lạnh Lý Dật đương nhiên hiểu, hiện tại cũng không cần biết Thiên Khu tông còn có đối thủ cái gì, cũng không cần biết Thiên Khu tông tông chủ ở phía xa nhìn chăm chăm mình. Trên cổ tay Lý Dật một hồi ba động, Phá Thiên kiếm thành linh xuất hiện, được băng hệ đấu khí rót vào, cả thân kiếm đều tràn ngập một tầng u lam sắc băng sương.

Siêu phẩm thần binh Tiên Thiên, làm La trưởng lão cũng không khỏi rung mình, nhưng vẻ mặt hung ác, hôm trước đã thua lão già kia, hôm nay nếu không thể tại tiểu tử này gỡ lại một ván, hắc chức trưởng lão này sợ rằng cũng chẳng đảm đương được nữa.

Với vẻ mặt hung ác lóe lên, La trưởng lão chỉ quyết bay động, quanh thân hiện ra một đoàn hỏa diễm, hỏa diễm nóng đến mức tận cùng hiện ra sáng ngời, năng lượng mãnh liệt làm không khí bốn phía cấp tốc lưu động, hình thành từng đợt kinh phong, gió trợ thế lửa, làm cho đoàn hỏa diễm càng thêm kịch liệt.

- Hỏa Long trăm.

Một tiếng hét to, quanh thân La trưởng lão hỏa diễm nhanh chóng biến hóa, hóa thành một cái Hỏa Long trực tiếp phóng tới giữa không trung, sau đó dùng tốc độ rất nhanh chém xuống.

Chiêu đấu kỹ này, ít nhất cũng là Chu Tước cao giai, cả bầu trời đều bị Hỏa Long chiếu rọi như hoàng hôn nắng chiều vậy. Năng lượng vô tận bao phủ quanh thân Lý Dật hơn mười mét không gian, phần thiên liệt diễm tựa hồ muốn hòa tan không gian.

- Băng sương bạo.

Trong lúc La trưởng lão súc thế đấu kỹ, Lý Dật cũng không có nhàn rỗi, lúc Hỏa Long nhô lên cao chém xuống, đồng thời, quanh thân Lý Dật vô số băng sương cũng đột nhiên bạo lên, hình thành một đoàn băng sương phong bạo nghênh đón Hỏa Long.

- Oanh.

Tiếng bạo liệt vang lên, băng hệ cùng hỏa hệ đấu khí va chạm vào nhau, trong nháy mắt biến mất tại trong không gian. Tay quyết không ngừng biến ảo, dư âm băng sương đấu kỹ vẫn không đình chỉ, đợt công kích thứ hai hình thành, được Lý Dật điều khiển, đánh thẳng về phía La trưởng lão.

H toàn không ngờ rằng còn có hậu chiêu như vậy, La trưởng lão sắc mặt tái nhợt, thân hình bạo thối, không gian cảm bố kết trước người.

Giao thủ chưa tới mấy phút thời gian, Lý Dật làm cho La trưởng lão kinh ngạc vô cùng, kế hoạch ăn quả hồng mềm tựa hồ là thất bại, vì vinh dự cùng địa vị, La trưởng lão đã hoàn toàn không có đường lui, chỉ có thể liều mạng.

Nhưng, Lý Dật cần nhất thời gian, hắn muốn đánh bại La trưởng lão để sang trợ giúp Lục chỉ đảo tiên.

Không có cho La trưởng lão bất luận cơ hội thở dốc, băng sương đấu khí công kích đến, kế tiếp là năng lượng càng thêm khủng bố.

Băng sương bạo năng lượng bố kết không gian giam cầm va chạm vào nhau, La trưởng lão phát hiện, một thanh binh khí đã tiêu xạ đến thân thể mình.

Thanh kiếm tiên thiên chi khí sắc bén, La trưởng lão biết rõ dựa vào đấu khí hoặc không gian chi lực, không cách nào chống lại cỗ năng lượng này.

Rơi vào đường cùng, La trưởng lão bức ra một ngụm lớn máu tươi, máu tươi phun ra, bàn tay bỗng nhiên nổi lên một đoàn lam u hỏa diễm. Cái đoàn lam sắc hỏa diễm quỷ dị này nhanh chóng phóng lớn lên, mà thân thể mập mạp lại như đang tiến hành giải phẫu, nhanh chóng gãy còm.

Phá Thiên kiếm năng lượng cường hoành, lam sắc hỏa diễm quỷ dị của La trưởng lão vô thanh vô tức tan biến tại vô hình.

- La trưởng lão, đây là đấu kỹ gì, rất là quỷ dị như vậy.

- Hừ, đây cũng không phải là đấu kỹ, mà là bí kỹ.

Nhưng La trưởng lão vì sử dụng cái bí kỹ này, tựa hồ cũng chặt vật, ít nhất thân thể mập mạp áp súc như vậy, nói như thế nào cũng là rơi vào hạ phong rồi.

Chống đỡ một kích sắc bén của Lý Dật, đoàn lam sắc hỏa diễm trong tay La trưởng lão đã yếu ớt. Chỉ thấy vẻ hung ác làm La trưởng lão lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, thúc dục lam sắc hỏa diễm lần nữa tăng vọt, sau đó song chưởng đẩy ra, lam sắc hỏa diễm hướng Lý Dật rất nhanh bắn đến.

Có thể chọi cứng Phá Thiên kiếm tiên thiên chi khí, cái đoàn lam sắc hỏa diễm này năng lượng của nó Lý Dật cũng không dám khinh thị, đấu khí lần nữa rót vào trong Phá Thiên kiếm, Tiên Thiên kiếm khí tăng thêm năng lượng, đón lấy lam sắc hỏa diễm công kích.

- Chấm dứt chiến đấu.

Lý Dật tâm niệm vừa động, tay quyết biến đổi, hàn ý bốn phía đều biến mất, một cỗ hỏa diễm tự nhiên sinh ra.

- Lưu hỏa liệt.

Dùng hỏa chế hỏa, đây là lúc chiến đấu Lý Dật đã nghĩ ngay từ đầu, trước dùng băng hệ đối kháng, làm La trưởng lão cho là mình chỉ biết băng hệ đấu khí, thời khắc mấu chốt lại đột nhiên biến chiêu, dùng Nam Minh hỏa diễm đánh ột kích trí mạng.

Quả nhiên, thấy quanh thân Lý Dật nổi lên hỏa diễm thuần sắc, La trưởng lão thân thể đã gãy còm gương mặt bắt đầu trắng bệch.

- La trưởng lão, lui ra.

Lý Dật hỏa diễm tuôn ra, Thiên Khu tông tông chủ thân hình đã động.

Một cỗ đấu khí tơ nhện rất nhỏ cuốn tới làm không gian vặn vẹo, đem Nam Minh hỏa diễm đều thu nạp, dường như là Lý Dật cho tới bây giờ chưa có phát ra một kích này vậy.

- Lý Dật các hạ, quả nhiên là không thể xem bề ngoài, La trưởng lão thua ở trong tay ngươi cũng là tâm phục khẩu phục. Thanh niên tái tuấn như vậy, đáng tiếc rơi vào trong tay Thiên Cơ tông, như vậy, cũng đừng trách bốn tông ra tay vô tình.

Lý Dật đang tính giải quyết La mập mạp đến giúp Lục chỉ đảo tiên, lúc này thấy Thiên Khu tông tông chủ động thủ, lục chỉ đảo tiên biết rõ nếu cứ chiến đấu, kết cục cũng không thể thắng được.

- Tiểu tử, nhanh trượt đi.

Chữ “Trượt” vừa ra khỏi miệng, song chưởng đánh ra, hai cổ đấu khí đột nhiên phát ra, thân hình lục chỉ đảo tiên bay lên hơn mấy mét. Sau đó Lý Dật cũng không chút do dự, thân hình nhảy lên, cùng chỗ lục chỉ đảo tiên.

- Muốn chạy? Các người có cơ hội sao?

Cơ hội xác thực không lớn, Thiên Khu tông tông chủ thực lực Đấu Thần cường giả ra tay, hai cái Đấu Thánh nho nhỏ chạy trốn chỉ là một loại yêu cầu xa vời. Lúc này, Thiên Khu tông tông chủ đã lướt đến sau lưng Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên, sau đó một cổ đấu khí vô hình hướng Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên đánh tới.

- Hợp kỹ.

- Hợp kỹ.

Cảm nhận được cổ lực lượng không cách nào chống lại, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên cơ hồ là không hèn mà cùng quát to lên một tiếng, hai cổ không gian giam cầm trong nháy mắt xoắn cùng một chỗ, cố gắng chống lại chiêu đấu kỹ của Thiên Khu tông tông chủ oanh kích.

- Âm.

Không gian bị xé nứt làm cho người ta cảm thấy vù vù, khó chịu nói không nên lời, một cổ năng lượng vọt tới, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên giống như một chiếc thuyền lá nhỏ trong biển rộng, thoáng cái bị đẩy ra mấy chục thước.

- Lưu cái mạng lại đi.

Thiên Khu tông tông chủ trong giọng nói lạnh như băng lãnh, sát ý sôi trào đến cực hạn, tay quyết lần nữa bay động, một đoàn màu tím lôi quang lập loè bất định nhanh chóng thành hình, không có bất kỳ người nào có thể hoài nghi trong đó ẩn chứa lực lượng phá hủy hết thảy tất cả.

Tại trước cổ lực lượng này, Lý Dật đột nhiên cảm giác mình giống như con kiến hôi nhỏ bé, đã có thể nhìn thấy tử thần khiêng liêm đao hướng chính mình đi tới, tùy thời có thể thu hoạch tánh mạng của mình.

Nhưng trong lúc Thiên Khu tông tông chủ sắp sửa đánh tới, giữa không trung đột nhiên một đạo sét đánh từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn không có bất kỳ báo hiệu, ngay cả Thiên Khu tông tông chủ cũng không có dự liệu được cái sét đánh này. Hơi sững sờ, đạo năng lượng kinh người đang oanh hướng Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên bị lôi quang chặn lại.

Ầm ầm vang lên, hai đạo lôi hệ đấu khí giống như ở trên không tràn ra một đạo khói lửa, đem trọn cả bầu trời chiếu rọi. Mà khi quang mang sáng lạn chậm rãi biến mất, Thiên Khu tông tông chủ cùng các đệ tử thành linh phát hiện, Lý Dật cùng thân ảnh lục chỉ đảo tiên đã hoàn toàn biến mất.

874. Q.6 - Chương 475: Mỹ Nữ Tiểu La Ly

Tiếng sét lôi đình oanh kích, một thân ảnh lướt đến bên người Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên, khẽ quát một tiếng:

- Đi.

Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên đồng thời ý thức được, đây là cơ hội duy nhất chính mình thoát khỏi khổ cảnh, hai người đem khí tức hoàn toàn thu liễm, sau đó thân ảnh rất nhanh bay đi.

Khi đoàn lửa khói ở quảng trường hoàn toàn tan hết, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên đã không còn thấy đâu nữa.

Bốn phía một mảnh hắc ám, hắc ám bao phủ một bóng người như u linh, nhưng ở trong mắt Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên lúc này, cái bóng u linh này càng giống như là một thiên sứ.

Như ngựa không dừng vó bay vút gần trăm dặm, cảm thấy không có người đuổi theo, bóng đen kia mới dừng thân hình, xoay người nhìn lại.

- Đa tạ ân cứu mạng của các hạ.

Lý Dật khách khí thi lễ.

- Xuống dưới kia nói chuyện.

Tiếng nói người này, sao có vài phần quen thuộc như vậy. Từ không trung hạ xuống, rơi vào một cái rừng rậm, Lý Dật lúc này mới nhớ tới thanh âm này là ai.

- Âu hộ pháp, việc người làm chính là phản bội tông môn.

Lý Dật không khỏi kinh ngạc nói:

Âu hộ pháp vuốt đầu một cái, vẻ mặt cười mỉm nói:

- Vì Lý Dật các hạ mà ta nguyện ý phản bội tông môn, không muốn các hạ chết trong tay tông chủ.

- Âu hộ pháp cũng thật là biết nói đùa.

Lý Dật cũng bị Âu hộ pháp khôi hài nói:

- Đương nhiên là hy vọng Âu hộ pháp phản bội tông môn rồi.

Lục chỉ đảo tiên ngây thơ:

- Không nghĩ bốn tiên nhân phẩm tốt như thế, lại có người phản bội tông môn tới cứu.

Một phen ngửi khí trên tức nhau, làm cho trận chém giết sinh tử cảm giác tan thành mây khói. Lý Dật vẫn không khỏi tò mò hỏi:

- Âu hộ pháp, tại hạ thật sự không rõ, người vì sao cứu chúng ta?

Âu hộ pháp nhìn Lý Dật thật sâu, cười nói:

- Lý Dật các hạ là người thông tuệ như thế, không rõ sao.

- Tại hạ là thật không rõ.

Cho dù Lý Dật là thiên tài trong thiên tài, nhưng dù sao đối với Thiên Khu tông mới hai ngày nhận thức, quý biết rõ trong tông môn tranh đấu. Duy nhất có thể khẳng định, Âu hộ pháp cứu bọn họ, tuyệt đối không phải là vô duyên vô cớ, bất luận là cái gì, đều có một cách giải thích hợp lý. Hiện tại, Lý Dật đợi Âu hộ pháp giải thích.

- Nếu dùng người thì không nghi ngờ người, được rồi, Lý Dật các hạ, đảo tiên các hạ, tại hạ nói thẳng. Tại hạ mặc dù là Thiên Khu tông hộ pháp, nhưng thân phận chân thật, lại là tứ trưởng lão Thiên Cơ tông.

Lời vừa nói ra, tất cả hồ nghi lập tức giải khai. Nhưng không biết, đường đường Thiên Cơ tông tứ trưởng lão làm sao lẫn vào Thiên Khu tông làm hộ pháp, cái này đúng là có điểm lợi hại.

- Tại hạ sinh ra tại một hệ bàng chi của Thiên Cơ tông, gia cảnh bần hàn, thuở nhỏ không có tiếng tăm gì. Năm mười tuổi, một vị trưởng lão trong tông ngẫu nhiên gặp được tại hạ, phát hiện tại hạ có tiềm chất tu luyện đấu khí, vốn muốn dụng tâm dạy bảo. Nhưng thiên duyên trùng hợp, một đạo quân đoàn cuốn Thiên Cơ tông cùng Thiên Khu tông tại khu vực giao giới, hủy thôn diệt trấn, tạo thành nội dân của Thiên Cơ, Thiên Khu tử thương vô số. trưởng lão linh cơ vừa động, đem tại hạ lẫn vào một trong cái thôn bị hủy, sau đó tại hạ có thể tiến vào Thiên Khu tông. Những năm này dựa vào thiên phú cùng cố gắng, tại hạ mới lên tới chức hộ pháp như vậy.

Về phần thân phận tứ trưởng lão Thiên Cơ tông, vậy cũng không cần nhiều lời, tự nhiên là Âu hộ pháp vì Thiên Cơ tông cung cấp không ít tin tức tình báo mới có thể tấn chức.

Thiên Cơ tông trưởng lão thật sự là có mưu tính, nhưng bởi vậy cũng có thể nhìn thấy Thiên Cơ, Thiên Khu như thủy hỏa đối lập, Âu hộ pháp mười tuổi đã vào Thiên Khu tông, nhưng không bị cảm hóa, vì Thiên Cơ tông mà làm nội tuyến, ý chí như vậy cũng thật khiến cho người cảm thán.

- Âu hộ pháp cứu hai người chúng ta, chắc cũng sẽ không chỉ là do hảo tâm.

Lý Dật đem chủ đề vừa chuyển, nói ra:

- Không biết Âu hộ pháp có biết thân phận hai người chúng ta không?

- Tại hạ tin tưởng lời Lý Dật các hạ nói.

Xem ra Âu hộ pháp đối với Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên lai lịch cũng rõ ràng:

- Hai vị từ Đẩu Thần đại lục đến, lại không có ý đồ gì, nhưng đạo lý địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu tại hạ hiểu. Nhị vị cùng Thiên Khu tông thủy hỏa bất dung, như vậy chính là bằng hữu của Thiên Cơ tông. Bằng hữu lâm vào nguy nan, tại hạ tự nhiên muốn xuất thủ tương trợ, lý do này, Lý Dật các hạ coi như thỏa mãn không.

- Thống khoái, nếu Âu hộ pháp coi hai người chúng ta là bằng hữu, hai ta liền gia nhập Thiên Cơ tông.

- Đã như vậy, tại hạ cũng không tiện ở lâu, để tránh Thiên Khu tông phát hiện ra dấu vết đối với tại hạ sinh nghi. Hai vị đem khối ngọc bài này giao cho Thiên Cơ tông đại trưởng lão, hẳn sẽ biết người là bằng hữu của ta. Sau tất cả sự tình, tự nhiên có Thiên Cơ tông đại trưởng lão thu xếp.

Âu hộ pháp nói xong, đem một khối ngọc bài xấu xí đưa tới trong tay Lý Dật, sau đó vừa chấp tay, xoay người rời đi.

Nhìn Âu hộ pháp biến mất tại trong bầu trời đêm, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên không khỏi bồn thần.

- Tiểu tử, làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm sao, tìm Thiên Cơ tông nương tựa thôi.

- gt x / ng i m m

- Vậy tại sao hiện tại mới động thủ?

- Thời điểm ta phát hiện chúng nó, Tiểu Tuyết ma chồn còn nhỏ, ta cũng không phải lần cha mẹ của nó, làm sao cho chúng nó ăn.

- A a, a a, ừ.

Lý Dật cũng không nói ra, chỉ có thể cảm thán trong lòng.

Sào huyết tuyết ma chồn ở cái khe trên vách núi tự nhiên, bên ngoài vết nứt có một khối nham thạch nhô lên che chắn, đem sào huyết bí mật, cũng không biết Ngải du làm thế nào phát hiện ra.

Đến vách núi, Ngải du rút cục nhảy xuống lưng lông trắng, Lý Dật lúc này mới phát hiện, Ngải du đánh hình cực xinh đẹp, nhất là một đôi chân thon dài, cực kỳ hấp dẫn.

Khẽ đảo tay, Ngải du cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một bộ tơ mỏng tinh xảo, sau đó đem một hoàn thuốc màu tím móc tại bộ cơ quan, lúc này mới hướng Lý Dật giương lên tay nói:

- Người cùng ta tiến lên đi, nhưng động tác nhất định phải nhẹ nhàng vô cùng, không cần phải kinh động đến mẹ của tuyết ma chồn.

Lúc này nhìn không ra, tu vi đấu khí Ngải du tiểu thư đạt đến đấu tôn cường, đấu khí khổng chế không gian, động tác nhẹ nhàng giống như một con chim nhỏ. Hai tay dè dặt tiếp cận khối mặt đá, sau đó tiến về vết nứt.

Bên trong vết nứt có cỏ khô, nhưng lại không có vật gì, thấy tình cảnh này, Ngải du lại mừng rỡ:

- Thật tốt quá, mau giúp ta bố trí cơ quan.

Chui vào trong cái khe, Ngải du chợt nhớ tới một vấn đề:

- Người có ẩn thân đấu kỹ sao?

Không chờ Lý Dật trả lời, Ngải du lúc này mới đem kế hoạch bắt con chồn nói ra.

- Chúng ta sắp đặt cơ quan ở sào huyết của nó, sau đó dùng nước thuốc ẩn hình, tuyết ma chồn mũi rất linh, nó mà nghe thấy được có người tới là chạy trốn, cho nên chúng ta dùng không gian giam cầm khí tức của mình. Công tác chuẩn bị làm tốt, hiện tại chúng ta chờ tuyết ma chồn trở lại. Chờ tuyết ma chồn mắc câu, người đối phó mụ mụ của tuyết ma chồn, ta đối phó con chồn nhỏ. Răng Tuyết ma chồn phi thường lợi hại, cho nên động tác của chúng ta phải thật nhanh, nếu không kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Lý Dật nghe được sững sờ, không nghĩ tới mỹ nữ tiểu la ly, lại có những kiến thức này.

Nếu như chuẩn bị thỏa đáng, tuyết ma chồn dường như là biết có người đang thiết hạ bẫy rập, chậm chạp không có hiện thân. Phía dưới vách núi, lục chỉ đảo tiên có chút kềm nén không được, phi thân lên xem.

- Nhanh xuống dưới, nhanh xuống dưới, nếu tuyết ma chồn phát hiện, chúng nó vĩnh viễn không trở về.

Ngải du cả kinh vội vàng nói.

Lục chỉ đảo tiên cực độ buồn bực lui xuống, trở lại vách núi. Lý Dật cũng buồn bực, nhưng vì cùng Thiên Cơ tông quan hệ, cho nên nhẫn nại chờ tuyết ma chồn mẫu tử trở lại.

Sắc trời trở tối, vách núi rút cục truyền đến tiếng xột xoạt rất nhỏ, nghe được thanh âm này, Ngải du hưng phấn lên, tuy ẩn thân nhìn không tới, nhưng Lý Dật có thể cảm giác được không gian giam cầm của Ngải du kịch liệt rung động.

Thanh âm động tĩnh rất nhỏ trong chốc lát, sau đó trên mặt đá hiện ra hai luồng bóng dáng bạch hồ.

Không thể không thừa nhận, hai đầu ma thú xác thực cực kỳ đáng yêu, dùng để làm súng vật phù hợp nhất. Nhưng hai đầu ma chồn tuyết tại động khẩu quan sát, xác định không có dị thường, lúc này mới yên tâm trở lại trong sào huyết.

876. Q.6 - Chương 477: Một Mảnh Xuân Quang Sáng Lạn.

Trở lại sào huyết, hai đầu ma chồn tuyết lập tức bị viên thuốc hấp dẫn. Đối với vật này, Tiểu Tuyết ma chồn hết sức tò mò, muốn chạy đến xem. Nhưng đại tuyết ma chồn lập tức ngăn ở trước người Tiểu Tuyết ma chồn, ngăn lại động tác của nó.

Viên thuốc tản ra mùi thơm nhàn nhạt, hai đầu tuyết ma chồn đi quay chung quanh đánh giá, bộ dạng có chút ít sợ hãi. Rốt cục, Tiểu Tuyết ma chồn không chịu nổi hấp dẫn, thừa dịp mẹ của mình bất thần, bạch quang lóe lên, nhanh chóng đem thuốc viên chộp lấy.

Nhưng ngay lúc này, bộ cơ quan cũng bị xúc động, chỉ nghe két một tiếng, Tiểu Tuyết ma chồn đã bị nhốt tại trong lồng.

- Động thủ.

Ngải du quát to một tiếng, phá vỡ không gian giam cầm, một đạo đầu khí tơ nhện liền hướng chiếc lồng cuốn tới. Mụ mụ tuyết ma chồn cũng phản ứng cực nhanh, phát điên cắn xuống.

Nghe được hiệu lệnh động thủ, Lý Dật đầu khí oanh ra, hướng tuyết ma chồn mụ mụ đánh tới.

Đầu khí cường hãn vọt tới, tuyết ma chồn mụ mụ chỉ phải buông tha hành động, giống như thiểm điện nhảy ra, con mắt màu đỏ phẫn nộ nhìn hướng phát ra đầu khí.

Ngải du đầu khí quán lấy chiếc lồng, một cái không gian giam cầm trong nháy mắt hình thành. Tuyết ma chồn rằng sắc không như bình thường, Tiểu Tuyết ma chồn ý thức được chính mình bị nhốt, lập tức điên cuồng mà cắn, nhưng vài giây đồng hồ sau, liền đem chiếc lồng cắn ra một lỗ hổng. Nhưng đã quá muộn, bên ngoài lồng giam, Ngải du đã bố trí xong không gian giam cầm thành công.

Tuyết ma chồn mụ mụ đã hoàn toàn điên cuồng, thấy Tiểu Tuyết ma chồn bị nguy, rất nhanh bắn về phía Ngải du!

Mà ngay cả Lý Dật cũng không ngờ tuyết ma chồn mụ mụ phán đoán được chuẩn xác như thế, hơn nữa tốc độ cũng thật sự quá nhanh, nhanh đến mức cho dù Lý Dật ý thức được nó muốn làm gì, cũng không có nắm chắc có thể ngăn lại. Ngải du hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng vì đi săn thành công, toàn bộ tâm tư đều ở trên người tiểu ma chồn tuyết.

- Ôi.

Một tiếng kêu thảm thiết, trong hư không tóe ra hai sợi tơ máu.

Cái này có thể chọc giận Lý Dật, Ngải du để cho hần phụ trách con chồn mẹ, mà con chồn không nể tình làm bị thương Ngải du, mà chính hần không kịp hành động. Lúc này đầu khí đột nhiên phát ra, chuẩn xác kích đoàn bóng trắng, kế tiếp chính là mẹ con chồn kêu thảm thiết. Tuy vội vàng mà Lý Dật chưa dùng tới toàn lực, nhưng cũng đủ làm bị thương tuyết ma chồn.

Ý thức được chính mình không phải là đối thủ của hai người trước mắt kia, mẹ con chồn đụng vào mặt đá, sau đó thật sâu nhìn con của mình đồng thời cực kỳ nhanh biến mất tại trong màn đêm.

Ngải du đã đem Tiểu Tuyết ma chồn thu vào một cái dung nạp không gian, trạng thái ẩn thân cũng biến mất, hiện tại có thể nhìn thấy trên vai Ngải du, có hai cái lỗ máu, máu tươi vẫn còn đang chảy ra, nhưng huyết sắc hiện lên màu lục.

Cất kỹ tử ngọc dung nạp không gian, Ngải du lúc này mới chú ý tới vết thương.

- Tuyết ma chồn có độc sao?

Lý Dật khản trương lên.

- Ủ, Con chồn nhỏ không có độc, nhưng trưởng thành có kịch độc.

Ngải du hồi đáp, xem sắc mặt của nàng, ần ần lục sắc.

- Người có không có giải dược?

- Không có.

Mỹ nữ tiểu la lỵ này cũng thật liều lĩnh, Lý Dật cũng không ngại, đột nhiên xem vết thương có hai lỗ máu hấp hút máu ra.

Ngải du trên mặt đỏ bừng, ngẩng lên tay che lại bộ ngực. Vị tiểu thư tông chủ này, từ nhỏ đến lớn, còn không có nam tử nào có can đảm cùng nàng tiếp xúc thân mật như thế, bởi vậy nàng cũng hoàn toàn không có kinh nghiệm. Tuy nhiên biết rõ Lý Dật là vì cứu nàng mà làm như vậy, nhưng tim đập mà không tự chủ được còn nhanh hơn.

- Ngải du, tỉnh táo, chớ khản trương, càng khản trương máu lưu động tốc độ càng nhanh, độc tính phát tác càng nhanh.

- Ta không có khản trương, ta chỉ...

Lý Dật cũng không có tâm tư nghe nàng giải thích, từng miếng từng miếng máu nhả trên mặt đất, thẳng đến lúc hút ra máu đỏ tươi mới thôi.

- Tạm thời không có việc gì, nhưng độc tính tuyệt ma chồn này ta cũng không hiểu rõ lắm, hay là về thiên cơ tông, cho y sư các người đến xem sao.

- Trở lại trong tông rất lâu, tàn độc trong cơ thể ta cũng không có ít, không kịp nữa rồi.

- Vậy làm sao bây giờ? Tiểu thư, ta van người trước chuẩn bị giải dược cho tốt được không.

Lý Dật thật là khẩn cấp, nếu Ngải du tiểu thư có việc gì, chính mình thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo, còn có thể có thù với Thiên cơ tông nữa.

- Người trước để ta nằm ngang.

Ngải du thoát nhìn thật không có vội vã, nhẹ giọng phân phó Lý Dật.

Sào huyết của Tuyệt này ma chồn cũng không quá lớn, Ngải du sau khi nằm xuống cơ hồ chiếm cứ cả mặt đất, Lý Dật chỉ có thể dùng một phương thức không quá lịch sự huyền phù tại phía trên người nàng.

Đều nằm trên mặt đất Ngải du không biết từ chỗ nào lấy ra mấy cây ngân châm dài nhỏ:

- Người đem mấy cây ngân châm này đâm đến đan điền khí hải cùng trái tim của ta, mỗi chỗ một trâm, cẩn thận một chút, đừng đâm trong đan điền khí hải cùng trái tim, nếu không ta liền hỏng đó.

Lý Dật bây giờ đối với cô gái đẹp này càng ngày càng có vài phần kính trọng, tuy chuyện không có hạn cuối, nhưng biết thật sự không ít, rõ ràng còn biết châm cứu, tuy nàng nói phương pháp có bao nhiêu hiệu quả không có ôm nhiều tin tưởng.

Hiện tại vấn đề là, Ngải du mặc trên người bộ trang phục phức tạp này, muốn hẩn chuẩn xác đâm ngân châm đâm xuống, Lý Dật thật sự không có nắm chắc.

- Nhanh lên, muốn đợi ta chết sao?

Lý Dật tay có điểm run, nguyên lai cứu người so với giết người càng khản trương hơn:

- Ta sẽ không chính xác.

- Người không biết đan điền khí hải ở nơi nào sao.

- Đương nhiên biết rõ, chính là...

Cái vấn đề mở miệng có chút không tốt lắm.

- Người sẽ không thoát khỏi...

Nói ra những lời này, Ngải du trên mặt hỏa hồng, nhắm mắt lại, ngực kịch liệt đập phồng.

Lý Dật thề không có nửa điểm tà niệm, mặc dù cô gái đẹp này rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra tà niệm, không thể không do dự, cũng không có nghiên cứu bộ quần áo rớt Ngải du làm như thế nào cởi bỏ, Lý Dật

trực tiếp xé ra, nhưng có đôi khi, tà niệm phải rẽ không chế, khi thân thể Ngải du có thể nói hoàn mỹ tại trước mặt Lý Dật, tay Lý Dật run rẩy càng thêm lợi hại.

- Người, người...

Sau nửa ngày không có cảm giác đến động tác của Lý Dật, Ngải du vừa thẹn vừa vội nói:

-Người.

- Ta chưa từng thấy thứ đồ chơi này, người phải để cho ta thích ứng chứ.

Lý Dật kịp phản ứng, nói ra một câu, để hóa giải xấu hổ. Sau đó định thần, nhặt ngân châm, kiên định đâm xuống. Đan điền khí hải hai quả ngân châm came xuống, Lý Dật than dài, nhưng kế tiếp công tác khó khăn càng gia tăng.

Tại vị trí trái tim Ngải du, nếu muốn châm đụng vào vật làm cho người huyết mạch sôi sục. Hai quả núi đồi no đủ, hoàn mỹ vô khuyết hiện ra ở trước mặt Lý Dật, một mảnh xuân quang sáng lạn, càng làm sắc hỏa...

Nghĩ cái gì vậy, đây là cứu người, Lý Dật không thể không cầm quả ngân châm đâm xuống bắp đùi của mình, mới đem tâm thần chấn nhiếp. Nhưng tay vừa mới va chạm vào chỗ mềm mại, Ngải du không khỏi ngâm khẽ một tiếng, xuân quang đẹp không sao tả xiết đang kịch liệt phập phồng.

- Người, người có thể bảo trì vững vàng hay không, bằng không làm thế nào hạ châm đây.

- Người chán ghét, nhanh lên hạ châm được không.

Thẹn thùng đến mức tận cùng, Ngải du khuôn mặt giống như nhóm lên đồng lửa, ngay cả Lý Dật cũng có thể cảm giác được chỗ đó nhiệt độ cực nóng.

Lý Dật cắn răng một cái, hai quả ngân châm nhanh chóng đâm xuống.

Làm xong đây hết thấy, Lý Dật vội vàng xé rách quần áo Ngải du, đồng thời sắp không cách nào không chế tà niệm. Đã từng ngự nữ vô số, rõ ràng tiểu la lỵ trước mặt khẩn trương như thế, đây là làm hại người có thuần khiết chi tâm. Lý Dật bắt đầu ở trong nội tâm thầm thở dài.

- Uy, các người... Ta nói các người tại sao không ly khai, nguyên lai... Phục người, tiểu tử, cư nhiên còn có tâm tư...

Ngoài động, đột nhiên truyền đến thanh âm hỗn hển của Lục chỉ đảo tiên.

Muốn có chết hay không lão quỷ, không tới sớm không tới lại còn đến trễ. Lúc này Lý Dật nhìn trên thân thể Ngải du y phục không ngay ngắn... Thật sự không cần phải có sức tưởng tượng quá phong phú.

Vừa mới hòa hoãn không khí lập tức lại xấu hổ, Lý Dật đang muốn mắng, lục chỉ đảo tiên lại lách mình đi xuống. Lão gia này hiển nhiên cũng xấu hổ.

Sau nửa ngày không nói gì, Ngải du yên lặng vận chuyển đầu khí, không chế được tàn độc trong cơ thể.

- Tàn độc tuy đang trong cơ thể ta, nhưng đã không xâm nhập vào đan điền khí hải cùng trái tim, như vậy ta có thể vận dụng đầu khí không chế tàn độc. Người hiện tại có thể dẫn ta ly khai.

Lúc này Ngải du tận lực dùng ngũ khí bình tĩnh nói chuyện, nhưng trong giọng nói ý tứ hàm xúc làm chính cô ta cũng ngượng ngùng không thôi.

- Ngải du, ta sẽ vì sự tình hôm nay mà giữ bí mật, cái lão quỷ kia, ta cũng hướng hấn giải thích rõ ràng, hơn nữa làm cho hấn không lộ ra, người cứ yên tâm đi, không có người biết rõ chuyện đã xảy ra hôm nay đâu.

- Tại sao phải giữ bí mật, chúng ta có làm gì đâu.

Ngải du lại biểu hiện ra chuyện bình thường.

Đối với loại tình huống này, Lý Dật có điểm cảm tức, một mảnh hảo tâm ngược lại bị nàng nói không có gì:

- Ta là vì muốn tốt cho người, người là một tiểu thư, thân thể bị người nhìn rất quang vinh sao? Thật sự là hảo tâm coi như là con lừa rồi”

- Người là sợ ta không gả được sao, không quan hệ, ta không có người có thể gả, gả cho người là được, kỳ thật người cũng rất phong nhã.

Ngải du nói ra không có nửa điểm ý tứ nói giỡn. Lý Dật thấy vị tiểu thư này có thể nghĩ như vậy, nhưng lời này nói ra, nghe không được tự nhiên. Đương nhiên Lý Dật là ai, nói gả nhất định có thể gả sao?

Được rồi, Lý Dật quyết định dừng lại vấn đề này, nếu nói nữa muốn chảy máu mũi.

Đem ngải du thu thập xong, bế lên, sau đó rời khỏi huyết động.

Lục chỉ đảo tiên vẻ mặt tức giận nhìn Lý Dật, vừa thấy mặt đã húc đầu một câu:

- Khi Lý Na tỉnh, ta nhất định phải nói chuyện đêm nay nói cho nàng biết.

- Cút, Lão quỷ, người cần bản cũng không có rõ chuyện gì xảy ra, Ngải du tiểu thư trúng độc bị thương, ta tại vì chữa thương.

Bị Lý Dật rống lên, lục chỉ đảo tiên lúc này mới chú ý tới thần sắc Ngải du không đúng, cười hắc hắc:

- Cái này cũng không nhiều, ta nói người con cóc như thế nào ăn được thịt thiên nga.

Vì mau chóng chạy về Thiên Cơ tông, Lý Dật quyết định mang theo Ngải du phi hành, nhưng tuyệt thú phẩm giai không đủ, không cách nào ngự không, mà Ngải du lại kiên quyết lo lắng cho Tuyệt thú về nhà, kết quả cuối cùng, tuyệt thú do lục chỉ đảo tiên khiêng trở về. Lục chỉ đảo tiên rất cực cảm nhận được cái gì gọi là buồn bực, tuyệt thú hình thể không tính quá lớn, nhưng tuyệt đối rất nặng, trên đường đi lục chỉ đảo tiên cầu nhàu không thôi.

Một đường bay vút đi, tốc độ cũng cực nhanh, hai giờ sau, ba người một thú đã bay hai trăm dặm, một tòa thành trì nho nhỏ xuất hiện ở phía dưới.

Cùng Thiên Khu tông xây trên chân núi bất động, Thiên Cơ tông được dãy núi vây quanh thành một cái lòng chảo, nhưng giống nhau chính là trong lòng chảo thiên địa nguyên khí cũng rất là nồng đậm. Xem ra những tông phái trên thần chi đại lục xây trụ sở đều có nghiên cứu.

877. Q.6 - Chương 478: Đứng Vững Gót Chân

Ngải Du tiểu thư bị thương trở về, rất nhanh kinh động khu vực trung tâm, gia phó, y sư đều chạy đến, phá vỡ yên lặng. Từ động tĩnh nơi này xem ra, vị Ngải du tiểu thư rất được Thiên Cơ tông chủ cưng chiều, tại trong tông địa vị đặc thù.

Mà Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên, được mời đến một gian thư phòng.

Trong thư phòng, ngoại trừ Lý Dật, lục chỉ đảo tiên, còn mặt hai người nam tử. Một trung niên, một thiếu niên cùng tuổi Lý Dật tương tự, đứng hầu tại bên cạnh bàn học, mục quang hồ nghi tại trên người Lý Dật quét tới quét lui, cũng không hữu hảo. Mà ở đằng sau bàn học trung niên nam tử nghiêm nghị ngồi ở đó, khuôn mặt tuy hòa ái, nhưng trong ánh mắt đầy vẻ hồ nghi, so với thiếu niên kia không ít hơn bao nhiêu.

- Tông chủ các hạ, sự tình chính là như vậy, đều do tại hạ bảo vệ tiểu thư không chu toàn, mới làm nàng bị thương.

Lý Dật đem tình hình cụ thể ở Cửu Long sơn săn bắt tuyết ma chồn tỉ mỉ kể rõ một lần, Lý Dật xin lỗi nói.

- Cái này cũng không phải là lời nói dối, Ngải du bị thương, Lý Dật xấu hổ thật không thể trốn tránh trách nhiệm.

- Ừ, Người không nên tự trách, muốn trách chỉ có thể trách đứa nhỏ này quá tùy hứng. Người cứu Ngải Du, Thiên Cơ tông sẽ không bạc đãi người, nói đi, người nghĩ muốn cái gì, chỉ cần là Thiên Cơ tông có hoặc là có thể làm được, đều hai tay dâng tặng.

Từ Thiên Khu tông ăn nhiều đau khổ, Lý Dật cũng không dám quá tin tưởng những hảo ý của tông chủ, lần trước bất quá là đáp ứng nhập tông, mà thiếu chút nữa bị mất mạng, lúc này cũng không lung tung muốn cái gì? Cho nên, giả bộ như lo lắng trong chốc lát, Lý Dật mới hồi đáp:

- Thiên Cơ tông tông chủ lời này không khỏi quá coi thường tại hạ, tại hạ làm việc đều là bản phận, không dám kể công tự ngạo.
- Ta xem ngươi là buông cần câu cá lớn hay là có mưu đồ khác. Thiếu niên đứng hầu ở bên đột nhiên nói một câu.
- Thanh nhi im miệng, đối với khách nhân không được vô lễ.

Thiếu niên kia đúng là Ngải Thanh con của Thiên Cơ tông tông chủ, là ca cac của Ngải Du, bị phụ thân quát tháo, Ngải Thanh lại không bỏ qua ý tứ, hỏi nói:

- Ngươi nói người trên đường gặp được A Du, A Du dựa vào cái gì tin ngươi, đệ tử bổn tông cũng không cần, hết lần này tới lần khác muốn người cùng lên Cửu Long sơn săn chồn?

Lý Dật một mực không có lộ ra Âu hộ pháp. Bởi vì thời điểm Âu hộ pháp giao cho Lý Dật ngọc bài nói rất rõ ràng, để cho hắn mang theo ngọc bài đi tìm đại trưởng lão. Trời biết hôm nay trong tông, đại trưởng lão cùng tông chủ có dạng quan hệ gì, cho nên không có đưa ra tin tức kia, Lý Dật tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đưa ra ngọc bài, chuyện tình Âu hộ pháp nói ra, làm hư sự tình cũng chưa biết chừng.

Nhưng đáp lời Ngải thanh vấn đề này, lại cũng không có giải đáp, chẳng lẽ nói cho Ngải thanh, bởi vì thích muối muối của người, cố ý tạo ấn tượng tốt?

- Về vấn đề này, Ngải thiếu tông chủ tốt nhất đến hỏi lệnh muội.

Lý Dật không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời làm Ngải thanh nhất thời im lặng, Ngải tông chủ hiển nhiên không muốn không khí như vậy, cười cười, nói:

- Còn chưa thỉnh giáo nhị vị cao tính đại danh?
- Tại hạ Lý Dật, vị này là Trái kỳ Dương, ngoại hiệu đảo tiên.
- Lúc này cũng không sớm, Lý Dật các hạ, Trái kỳ dương các hạ, xin mời tại Thiên Cơ tông một đêm, hết thấy sự tình ngày mai rồi nói sau. Người tới, đưa hai vị tới phòng khách quý nghỉ ngơi.

Ngải tông chủ cùng Thiên Khu tông tông chủ không có giống nhau, thoát nhìn tính cách càng thêm hào sảng, làm việc làm cho người ta nhận thấy một loại quyết đoán. Nhưng đứa con trai hắn kia, ngược lại cùng Ngải tông chủ khác nhau, thoát nhìn làm cho người chán ghét.

Lý Dật cũng không nói thêm cái gì, theo một đệ tử đi khách xá.

- Tiểu tử, làm sao ngươi không đem chuyện tình Âu hộ pháp nói ra?

Đến khách xá, không có ngoại nhân, lục chỉ đảo tiên lúc này mới hỏi.

- Thời cơ chưa tới, Ngủ. Người ngủ gian ngoài, ta ngủ ở trong.

Lý Dật chẳng muốn cùng hắn nhiều dông dài, nói xong một phen liền lẩn qua lẩn lại, cũng thật sự có chút mệt mỏi.

- Dựa vào cái gì ta ngủ bên ngoài... Ai, tiểu tử, bổn tiên phát hiện tiểu tử ngươi thật sự không đơn giản, cũng khó trách lúc trước Đấu Thần điện đều không thể đối phó được ngươi. Lần này Thiên Khu tông chỉ sợ hỏng bét.
- Thiên Khu tông, hừ, bắt đầu trên tiệc rượu ám toán chúng ta, nhất định là muốn diệt tông.

Lý Dật trong mắt hiện lên sát khí, cho dù không phải là vì Lý na các nàng, chỉ bằng điểm này, Lý Dật cũng tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ an ổn. Hắn có thù tất báo, mặc kệ đây là ưu điểm hay là khuyết điểm, dù sao cũng đặc điểm của Lý Dật.

Lý Dật chìm vào trong giấc ngủ, tại Thiên Cơ tông, Lý Dật không có cảm giác gì bất an, không thể nói vì cái gì, chỉ là một loại bản năng.

Khi tỉnh giấc mặt trời lên cao, sau khi rời giường rửa mặt, liền có Thiên Cơ tông đệ tử đưa tới điểm tâm cùng bữa sáng tinh sảo.

Tại Thiên Cơ tông cũng so với Thiên Khu tông, Thiên Khu tông tuy có thể tùy ý đi lại, bên người còn kèm theo hai cái đuôi, trong này Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên lại hoàn toàn tự do. Bởi vậy dùng qua bữa sáng, Lý Dật đuổi lưng một cái, sau đó liền đi khách xá.

Một đường đi lại, Lý Dật đi đến bên ngoài tông môn, nguyên vốn định mua chút ít lễ vật tặng cho Ngải du, nhưng chợt nhớ tới chỗ mang kim tệ đều cho điểm chủ kia rồi, cũng đành thôi. Trở lại trong tông, nghe được chỗ của Ngải du, liền đi tới. Một đêm lần qua lần lại, đệ tử trong tông cũng biết tông đến người này đã cứu tiểu thư, bởi vậy cũng không có người ngăn trở, ngược lại còn có Thiên Cơ tông đệ tử ân cần dẫn đường.

Ngải du thoát nhìn khôi phục, nhìn thấy Lý Dật, hai gò má nàng không khỏi lại ửng hồng.

- Nghe các đồ đệ của ta nói, người gọi Lý Dật sao.

Lý Dật không có tiếp lời, mà là nói thẳng:

- Ngải du tiểu thư, ta nghĩ muốn hỏi thăm người một ít chuyện, không biết người có thể nói ra hay không.

- Ta lại không biết người muốn nghe là chuyện gì, làm sao biết có thể trả lời hay không.

Lý Dật không khỏi cười khổ:

- Nếu không biết chuyện tình, người nói không biết, cái gì biết thì nói.

Ngải du cũng “Xì” một tiếng nở nụ cười:

- Vậy người cứ hỏi đi.

- Thiên Cơ tông các người có vài vị trưởng lão?

Lý Dật quyết định dò hỏi.

- Có chín vị.

- Cha người cùng mấy vị ấy trưởng lão quan hệ như thế nào?

- Điều rất tốt, cha ta thường nói, đồng tông tức là huynh đệ, đối đãi huynh đệ n giống như đối đãi con cùng nữ nhân của mình.

- Vậy người cha cùng trưởng lão, hoặc là trưởng lão cùng trưởng lão có xung đột hay không?

Vấn đề này, Ngải Du suy nghĩ một phen, lúc này mới nói:

- Đương nhiên là có, cha ta tuy đem tất cả đều đối xử huynh đệ, nhưng cũng có một chút người cảm thấy bọn họ cũng có thể đảm nhiệm chức tông chủ, phản đối cha ta.

- A, vậy thì thật là đáng giận, cha người làm tông chủ là đúng, làm sao có người phản đối hẳn?

- Bởi vì chín vị trưởng lão đều có thể làm được chức tông chủ, năm trước thời điểm tông tộc đại hội, có hai trưởng lão nói đối tông chủ, nhưng về sau đại đa số trưởng lão không có đồng ý, cho nên cha ta lại có thể tiếp tục làm tông chủ.

Rốt cục hỏi đến vấn đề mấu chốt, Lý Dật vội vàng truy vấn:

- Hai cái trưởng lão nói đối tông chủ là vị nào?

- Nghe nói thất trưởng lão cùng đại trưởng lão.

Lý Dật trong nội tâm rùng mình, thầm kêu nguy hiểm thật, đúng là không có đem ngọc bài lộ ra trước mặt tông chủ, nếu không thật đúng là phiền toái.

- Cha người cùng thất trưởng lão, đại trưởng lão bình thường lui tới như thế nào?”

- Bình thường thường xuyên cùng nhau thương nghị tông tộc đại sự... Ôi chao, ta nói là ngươi đến thăm ta, hay là đến nghe chuyện của cha ta.

Rất cực có chút chịu không được Lý Dật dò hỏi, Ngải du bắt đầu phản cảm.

- Hừ, nói dễ nghe.

Ngải thanh hừ lạnh một tiếng nói, sau đó dứt khoát nói:

- Ta hoài nghi là ngươi cố ý tiếp cận muội muội của ta, về phần còn có mục đích gì, cũng chỉ có người tự mình biết. Như ngươi lòng dạ thâm trầm, còn nói gì trời sinh tính thuần lương, làm người ngay thẳng, căn bản là không xứng nhập Thiên Cơ tông.

- Thanh nhi, không thể lỗ mãng.

Thấy ngôn ngữ Ngải thanh quá mức, Ngải tông chủ cũng không khỏi lên tiếng quát tháo.

Bị tông chủ quát lớn một câu, Ngải thanh cuối cùng bình tĩnh chút ít, nhưng vẻ mặt vẫn căm thù nhìn Lý Dật.

- Tông môn này không nhập cũng được, Lý Dật, chúng ta đi.

Lục chỉ đảo tiên đầu có thể nhìn được nữa, căm giận nói một câu, kéo Lý Dật muốn hướng ra ngoài đi. Nhưng, lại bị Lý Dật kéo lại:

- Thiếu tông chủ còn không hiểu rõ lắm, đảo tiên an tâm chờ vội.

Lại xoay người hướng Ngải tông chủ nói:

- Nếu thiếu tông chủ phản đối hai người nhập tông, dựa vào tại hạ, việc này liền hơi hoãn một chút, chắc hẳn thiếu tông chủ sau này sẽ minh bạch, cũng không phải là hấn tưởng tượng cái kia đâu.

- Ngô.

Ngải tông chủ khẽ gật đầu, tựa hồ đồng ý lời đề nghị của Lý Dật.

- Cũng chưa chắc, Tông chủ đại nhân, dựa theo quy củ tông môn về nhập tông, nếu như người khác phản đối nhập tông, như vậy không biện pháp tiếp tục nhập tông nữa.

Nghe vậy, Ngải tông chủ sắc mặt hơi đổi.

879. Q.6 - Chương 480: Luận Bàn

Đại trưởng lão theo như quy củ, đơn giản chính là dùng vũ lực giải quyết vấn đề. Nhất tông nhất tộc, nhân khẩu nhiều, đối với một ít có tranh luận nhập tông, không có khả năng mỗi người đều có thái độ như nhau, dưới tình huống bình thường, nếu như người phản đối quá nhiều, việc nhập tông tự nhiên là không giải quyết được.

Có đôi khi cũng sẽ gặp phải tình huống như Lý Dật bây giờ. cũng người nhảy ra phản đối. Nếu như bởi vì người phản đối mà nghi thức nhập tông gián đoạn, như vậy ý chí tập thể làm như thế nào thể hiện ra. Nhưng nếu như không lo lắng ý kiến của người khác, cưỡng chế nhập tông, người phản đối cùng người nhập tông chỉ sợ cũng khó ở chung. Cho nên, quy củ Thiên Cơ tông nhập có một cái, nếu như phát sinh loại tình huống này, thì cho pháp người nhập tông cùng người phản đối công bình quyết đấu, dùng thắng bại luận kết quả.

Lý Dật không khỏi tức cười, thần chi đại lục văn hóa nhập tông có chút ý tứ, cái quy củ này thật giống như chế độ tập trung dân chủ, đã chiếu cố tập thể còn lại tôn trọng ý chí cá nhân.

- Thiếu tông chủ, người có nguyện ý cùng Lý Dật cùng Trái kỳ Dương các hạ quyết đấu không?

Đại trưởng lão ngữ khí nhàn nhạt, nhưng trong giọng nói bất mãn không cách nào che dấu.

Ngải Thanh sắc mặt cũng thay đổi vài lần, chỉ thấy đám thiếu niên đệ tử trong lòng có ghen tuông thì đánh trống reo hò, lập tức có thêm vài phần dũng khí, cắn răng nói:

- Vậy theo như quy củ trong tông thôi.

Ngải Thanh tuy nhìn như không có phong hiểm, cho dù không phải đối thủ của Lý Dật, Lý Dật cũng không dám đem hấn đánh chết, hấn là thiếu tông chủ, là thần tượng của tông tộc đệ tử tuổi trẻ, nếu là hấn thua ở người ngoài, thể diện đề đâu đây.

- Thiếu tông chủ làm gì cố chấp như thế.

Lý Dật lui một bước:

- Tại hạ vô tình cùng thiếu tông chủ kết thù kết oán sao.

Lý Dật nhượng bộ lời nói uyển chuyển:

- Xem ra Lý Dật các hạ đối với tộc nhân tông ta không rõ ràng, đây cũng không phải là cuộc chiến kết thù kết oán. Người mạnh là vua kẻ yếu bị bắt làm nô lệ, người nếu là có thể đả bại ta, ta liền đối với người tâm phục khẩu phục, tại sao nói là ân oán với người.

Người mạnh là vua kẻ yếu bị bắt làm nô lệ, cái khẩu vị này rất hợp ý Lý Dật, xem ra, vô luận Đấu Thần đại lực hay là thần chi linh vực, tại điểm này đều giống nhau. Thực lực ở tại Đấu Thần đại lực cùng thần linh vực là thế, Lý Dật kiếp trước cảm giác không được? Có lẽ, có địa phương có tình huống này.

- Hảo, đã như vậy, tại hạ liền hướng thiếu tông chủ lãnh giáo một phen. Chỉ có điều, tại hạ muốn nói trước, thực sự không phải là tử đấu, kính xin thiếu tông chủ có một chút liên ngừng lại, không cần phải tổn thương hòa khí.

- Yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình, sẽ không đả thương người đâu.

Cường giả quyết đấu, khí thế chiếm thượng phong rất lớn, đạo lý này Ngải thanh hiểu.

Lý Dật tự nhiên cũng hiểu, bất quá muốn nhìn vào đối thủ, điểm này Ngải thanh chưa đủ kinh nghiệm.

Vì vậy mọi người đi ra khỏi từ đường, đi một đình viện, đem Lý Dật cùng Ngải thanh vây quanh ở chính giữa, nhường ra một cái sân bãi.

Lúc này thực lực thiếu tông chủ, rõ ràng cũng đạt tới Đấu Thánh cường giả, bất kể thế nào mà nói, là tiêu chuẩn cường giả ở thần chi linh vực, vẫn trội hơn Đấu Thần đại lực. Nhưng Ngải thiếu tông chủ, tuyệt đối không có cùng hấn xứng đối tu vi cùng kinh nghiệm thực chiến. Nhất là cổ khí thể cùng sát khí, một cái sinh ra từ núi thủy biến máu, cùng một cái nhà ấm lớn lên, hai người hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau.

Đoán chừng Ngải thanh, điểm này, Lý Dật không có bất kỳ nghi kỵ. Chỉ là, trận thi đấu này cũng không phải là sinh tử tương bác, nên cho cũng muốn cho hấn mặt mũi.

Ngải thiếu tông chủ cũng không có lo lắng nhiều như vậy, tận lực dùng ngôn ngữ tạo ra khí thế của mình:

- Hiện tại nhận thua còn kịp, nếu không Thiên Cơ tông cũng cho người một miếng cơm ăn. Nhưng nếu là thất bại, chắc hẳn Lý Dật các hạ cũng không có thể diện lại tiếp tục lưu lại Thiên Cơ tông rồi.

Vì chính mình kiến tạo khí thế, lần này còn nói thêm:

- Nếu bị thua, rút ra khỏi Thiên Cơ tông.

- Ai thua ai thắng còn đánh qua mới biết được, Ngải thiếu tông chủ, đắc tội.

Lúc này một đạo đấu khí liên oanh kích, thẳng tay đánh ra, không hề có nửa phần mảnh khoe, cổ năng lượng xoáy lên kinh phong, lập tức làm đất cát bay tứ tung.

- Hừ, có chút thủ đoạn sao?

Ngải Thanh không chút nghĩ ngợi, thân hình đột nhiên bay ra, tránh đi đấu khí, lẳng không kích xuống dưới, trong tay đã thành linh xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh, kiếm khí bành trướng, tản ra năng lượng mạnh bạo.

Dù sao cũng vận chuyển đấu khí tu vi, thanh trường kiếm phẩm giai cũng không thấp, một kích này của Ngải thanh cũng không sơ hở.

Nếu như tể ra Phá Thiên kiếm, muốn phá một kích này cũng không khó, nhưng năng lượng va chạm, không khỏi hủy di vũ khí của đối phương, vền vẹn một chiêu mà phá hủy vũ khí, Ngải thanh thì đúng là ném mũi mũi đi.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Lý Dật cũng không chậm, chỉ quyết về động, tầng tầng thổ hệ đấu khí chỉ thuần kết xuất ra, nghênh hướng kiếm phong sắc bén ở giữa không trung.

Xích, xích, xích.

Dưới kiếm phong lợi hại, thổ thuần từng mảnh tan rã, tán thành vô số đấu khí mảnh nhỏ tiêu tán bốn phía, làm hiện trường một mảnh mê ly. Mà Lý Dật cước bộ như loại quỷ mị bắt đầu tránh né.

Một chiêu đặc thế, Ngải thanh há bỏ phí cơ hội tốt, nhân kiếm hợp nhất, đấu khí phát huy đến mức tận cùng, nhắm mắt theo đuôi theo quỷ mị thân pháp Lý Dật, sau đó một kiếm bổ ra. Lúc này người sáng suốt nhìn là biết, nếu cứ đánh tiếp, Ngải thanh nhất định hao tổn đấu khí. Nhưng dám dè tử trong tông, muốn thiếu tông chủ giáo huấn Lý Dật. Thấy khí thế Ngải thanh như cầu vòng, bức bách Lý Dật không khỏi bộc phát ra thanh âm vang trời.

- Chờ một chút.

Lý Dật bỗng nhiên chớp động thân hình, lướt ở một bên, hướng Ngải thanh khoát tay bảo.

- Ủ?

Ngải thanh vô ý thức thu kiếm, huyền phù tại giữa không trung. Lý Dật cũng cười thầm, theo điểm này cũng nhìn ra được Ngải thiếu tông chủ kinh nghiệm lâm địch không đủ. Đối phương nói người ngừng người nhất định phải ngừng sao, đúng là ngu ngốc.

- Nếu đánh tiếp, chỉ sợ không phân ra thắng bại, cái sàn nhà này sẽ bị phá hủy.

Lý Dật chỉ chỉ phiến đá, cười cười, nói:

- Hữu hảo luận bàn, nếu là tạo thành tổn thất ngược lại không đẹp. Chúng ta đến giữa không trung luận bàn thôi.

- Hảo.

Lý Dật cố ý bảo vệ từng cọng cây ngọn cỏ, rất nhanh tại đệ tử trong tông tranh thủ được cảm tình, những tên kia đánh trống reo hò ủng hộ thanh âm yếu đi không ít.

Giữa không trung tình thế vẫn như cũ, chỉ là rời khỏi mặt đất, Lý Dật Vân bộ không cách nào vận dụng, không hề né tránh, mà dùng đấu khí đối cứng.

Đối cứng mấy chục đạo đấu khí, Ngải thanh không có chiếm được tiện nghi, sau một loạt thế công, hần liền có chút ít táo bạo. Một đạo đấu khí oanh ra, tay quyết thành linh biến đổi, trong lòng bàn tay di động một đoàn sáng màu tím quang hoa. Mà theo màu tím đấu khí quang hoa hiển hiện ra, cả trong không gian khí thể lập tức biến đổi, bầu trời bỗng nhiên tối tăm, tầng mây theo bốn phương tám hướng hướng về phía hai người bắt đầu khởi động, trong tầng mây, ẩn ẩn lóe quang lập lòe, làm cho người phải sợ hãi.

Thiên địa dị tượng rõ ràng là Bạch Hổ đấu kỹ, tựa hồ phẩm giai không thấp, ít nhất cũng là trung giai đấu kỹ.

- Ca, người muốn phải liều mạng sao?

Thấy tình cảnh này, Ngải du không khỏi lớn tiếng lên, đối với Lý Dật ân cần vô cùng.

Ngải du nói xong, Ngải thanh trên mặt càng xẹt qua một tia tức giận, trong tay chỉ quyết biến ảo nhanh hơn, tầng mây lóe quang bùng cháy mạnh.

Đấu Thánh cường giả thi triển Bạch Hổ đấu kỹ, Lý Dật cũng không dám coi thường, cũng tận lực phòng ngự nói không chừng ăn phải thiệt thòi. Mắt thấy tầng mây rậm rạp lao tới, Lý Dật tay quyết bay động, cũng súc thế Bạch Hổ đấu kỹ.

Hai người đều đánh ra Bạch Hổ đấu kỹ, hiển nhiên đều đánh ra một điểm chân hỏa, đã trận luận bàn có ý đồ khác khá xa. Nhưng đại trưởng lão cùng tông chủ tựa hồ cũng không có ý tứ ngăn cản, chỉ là sắc mặt thoáng ngưng trọng, thân thể chung quanh ẩn ẩn có đấu khí di động, nghĩ một khi tình huống có chuyển biến xấu, liền ra tay ngăn lại.

Trong lúc Lý Dật súc thể, trong không gian khiến người bất an, vô số băng sương ngưng tụ, âm hàn đến mức tận cùng, không trung lập loè loi quang đều bị đóng băng thành băng trụ.

- Lý Dật các hạ, một chiêu Bạch Hổ cao giai đấu khí Tiên Thiên lôi dẫn này, ngươi cũng nên cẩn thận, nếu gánh không được thì nhận thua, cũng không đến mức đem ngươi nổ thành than.

- Ngải thiếu tông chủ, chiêu đấu kỹ này quả nhiên không như bình thường, có thể được kiến thức đấu kỹ như thế, tại hạ rất là vinh hạnh.

- Hừ, vậy... Đi chết đi.

Khẽ quát một tiếng, ở giữa không trung lôi quang lập loè bất định tựa hồ đã bị triệu hoán, phát ra một hồi tiếng nổ đinh tai điếc óc, vô số u u lam lôi quang hội tụ thành một đạo lôi trụ, hướng Lý Dật oanh xuống.

Lôi trụ năng lượng kinh khủng, Lý Dật cũng là nhìn thấy, Ngải thiếu tông chủ kinh nghiệm thực chiến tuy không tốt, nhưng chiêu đấu kỹ này phát huy cũng rất tốt, thấp tinh Đấu Thánh cường giả chỉ sợ cũng không đỡ được.

Đặt mình trong lôi quang oanh kích, không gian bốn phía giống như đã bị phong ấn, căn bản không có khả năng trốn tránh.

- Băng sương bạo.

Lý Dật cũng không do dự, chỉ quyết bỗng nhiên biến đổi, trong không gian vô số năng lượng cự đại bỗng bình bỗng tuyệt cấp tốc hội tụ, hóa thành hình rồng, hướng đạo lôi trụ thôn phệ.

- Rầm rầm rầm oanh.

Hai cổ súc thể đến mức tận cùng, ẩn chứa thiên địa trong đó bỗng nhiên va chạm vào nhau, trong tiếng nổ vang, mờ mờ ảo ảo có tiếng rồng ngâm cùng thanh âm lôi đình.

- Tốt lắm, ặt mũi như vậy là đủ rồi, nên chấm dứt chiến đấu thôi.

Lý Dật thầm nghĩ, tay quyết biến ảo nhanh hơn, băng sương bạo đệ tam sóng công kích cơ hồ không gián đoạn, rốt cục triệt tiêu năng lượng Tiên Thiên lôi dẫn. Nhưng hai cổ năng lượng thức sự quá mức cường đại, cho dù là trải qua liên tục ba đợt hội tụ, trong không gian có thể điều khiển băng thuộc tính năng lượng cũng đủ dư thừa.

Từ tay quyết Lý Dật biến ảo, Băng sương bạo Bạch Hổ đấu kỹ liên tục công kích, ưu thế bắt đầu lộ ra.

Không ngờ rằng Lý Dật còn một chiêu Bạch Hổ đấu kỹ này, đánh ra tựa hồ không dứt, mắt thấy vô số băng tuyết được Lý Dật điều khiển xoay quanh tại hai người, hội tụ năng lượng càng ngày càng dư thừa, Ngải thanh đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh buốt, cùng sâu tận xương tủy cảm giác sợ hãi. Ngoại trừ phí công bố kết đạo đạo không gian giam cầm, hẳn tưởng tượng không ra chính mình còn có thủ đoạn gì nữa có thể kịp thời hóa giải công kích này.

Ngải tông chủ quanh thân đấu khí đột nhiên tăng vọt, chính hắn rõ ràng tình cảnh con mình nhất.

- Tông chủ, không cần gấp gáp, Lý Dật, hẳn có chừng mực.

Đại trưởng lão tự nhiên cũng biết Ngải tông chủ muốn làm gì.

Băng tuyết bắt đầu khởi động hội tụ thành hình, hóa thành cự thú mở ra miệng thôn phệ, năng lượng cự đại liền muốn đem không gian cắn nuốt.

Không gian giam cầm gấp luống năng lượng trước mặt này giống như giấy, hoàn toàn biến mất tại trong miệng cự thú. Hiện tại, hình thú mở miệng đến mức tận cùng, trong đó ẩn chứa năng lượng cũng đạt tới cực hạn, một ngụm thôn phệ xuống, Ngải Thanh ngay cả tính mệnh có thể giữ được hay không cũng là vấn đề.

- A,

Biến cố đột nhiên như thế, chúng đệ tử Thiên Cơ tông không khỏi phát ra thanh âm sợ hãi, đều là kinh ngạc nhìn giữa không trung sắp phát sinh thảm kịch.

Nhưng, miệng khổng lồ của hình thú cũng không có khép lại, giữa không trung bỗng tuyết chậm rãi tiêu tán.

Lý Dật thu thế lại, vừa chấp tay, thản nhiên nói:

- Thiếu tông chủ, đa tạ.

Không có bất kỳ nghi vấn, Ngải Thanh thất bại, bị bại mà mọi người đều biết, thất bại thảm hại. Tuy Lý Dật xem như cho hấn mặt mũi, không có hạ sát thủ, càng không có sử dụng bất luận lá bài tẩy, trận thi đấu này ít nhất tràng diện xem là tám lạng nửa cân. Nhưng Ngải Thanh tâm cao khí ngạo quen rồi, nhất thời không thể nào tiếp nhận chuyện như vậy.

- Hừ.

Sắc mặt tái nhợt hừ lạnh một tiếng, Ngải Thanh thân hình lắc lư, bay khỏi mắt của mọi người.

- Thanh nhi, nguyện đánh cuộc chịu thua...

Nhưng cho dù là Ngải tông chủ có gọi, Ngải thiếu tông chủ đã biến mất tại trên bầu trời.

- Tông chủ đại nhân, tại hạ có nhiều chỗ đắc tội, mong rằng tha thứ.

Tuy thắng, Lý Dật không có nửa phần sắc mặt vui mừng, hạ xuống hướng tới Ngải tông chủ xin lỗi.

- Quy củ như thế, người có tội gì. Thanh nhi không hiểu chuyện, sửa đổi hấn cũng tốt.

Tông chủ phong phạm, mặc dù đối người đánh bại con mình, Ngải tông chủ nội tâm cũng có chút bất mãn.

880. Q.6 - Chương 481: Trải Qua Thiên Cơ Các

Thấy mọi người không nói gì, đại trưởng lão lúc này mới nói:

- Nếu Lý Dật đã thắng Ngải thiếu tông chủ, như vậy, xin mời tông chủ đại nhân tiếp tục chủ trì nghi thức nhập tông.

Kế tiếp là nghi thức nhập tông lại tiến hành, thẳng đến lúc Lý Dật, lục chỉ đảo tiên tính danh ghi vào tông tộc. Lúc vừa rồi Lý Dật cường thế, hiện tại đã làm cho đám đệ tử thật sâu kiêng kị, cũng có không ít đệ tử

Các lão kia dong dài, Lý Dật đã oán thầm, dựa vào, hôm nay cơ tông cũng thật chơi xỏ, muốn chơi chết để tử sao, hết lần này tới lần khác quét hết ba tầng bụi. Nhất định vị tổ tiên làm người quét bụi cả đời, hận không để đời đời con cháu đều quét bụi.

- Hiện tại các người đều chuẩn bị xong chưa? Nếu như chuẩn bị cho tốt, thì lên bốn tầng thôi.

Thời khắc kích động nhân tâm đã tới, Lý Dật cùng lục chỉ đạo tiên đang tượng tượng tầng bốn, chính là để cao giai công pháp đấu kỹ khắp nơi trên đất.

Nhưng lên tầng thứ tư, cũng chỉ có tám thước vuông, hơn nữa tựa hồ là chỗ ở của các lão, ngoại trừ một giường lớn, không có gì khác.

Đã kiến thức đủ rồi, Thiên Cơ tông đúng là chơi thâm, Lý Dật cùng lục chỉ đạo tiên bình tĩnh không ít, không có tiếp tục nhiều chuyện, cùng các lão nói chuyện.

Các lão cũng không có nói gì thêm, ngón giữa đấu khí di động, một vòng đấu khí quang hoa bắt đầu tràn ngập phòng nhỏ bảy tám thước vuông, trong đấu khí quang hoa, không gian tựa hồ sụp xuống, cảnh vật bốn phía bắt đầu biến ảo, cảnh tượng mê ly hiện ra, sau đó mới bắt đầu chậm rãi định dạng.

Trong lúc này, đây chân chính là cơ các.

Mà chỗ này là kết giới, đối với kết giới, Lý Dật cũng không xa lạ gì, này đây liền phán đoán ra. Cũng khó trách Thiên Cơ tông thiết trí ở ngoài thành, quan hệ đến tông môn hưng suy, công pháp đấu kỹ giấu ở trong kết giới, xác thực so với giấu ở chỗ khác đều yên tâm hơn. Trong kết giới, bố kết kết giới vô địch, trừ phi dụng phải phong hào đấu thần, mà đặt đến phong hào đấu thần, còn đối với tông các cảm thấy hứng thú sao?

Hiện tại Lý Dật cùng lục chỉ đạo tiên hiện ra một đại diện mang phong các cổ xưa, các lão dẫn hai người đi vào đại điện, nói:

- Đi trên đài ngọc vận công điều tức, nếu như có duyên, tự nhiên sẽ có đồ đặc thích hợp cho các người.

Các lão nói tựa hồ còn chưa nói hết, Lý Dật vội nói:

- Nếu là không có duyên?

Lý Dật lời nói còn chưa nói hết, cho nên lục chỉ đạo tiên lại tiếp một câu:

- Chúng ta cũng không thể tự mình chọn lựa sao.

- Nếu là không có duyên, cũng chỉ có thể tay không mà về, những thượng cổ công pháp đấu kỹ này, nếu là ai cũng có thể tu luyện, bốn tông làm sao giấu sâu ở nơi này, còn không xuất ra ngoài sao.

Lý Dật cùng lục chỉ đạo tiên lúc này cũng không nói gì, nếu như các lão phân phó, bước lên ngọc đài, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển đấu khí.

Lý Dật trong lòng còn có vài phần hồ nghi, Thiên Cơ tông cơ các thần thông như vậy sao, tự động phán đoán tộc nhân thích hợp tu luyện cái công pháp đấu kỹ sao gì? Nghĩ nghĩ, đấu khí của mình căn cơ là thiên ma đấu khí, phải cần, tự nhiên là công pháp đấu kỹ cùng tu luyện thiên ma đấu khí có quan hệ. Đến thể giới tinh linh ba năm, đấu khí Lý Dật đề cao hai tinh, đạt tới Đấu Thánh ba tinh, nhưng nguyên bản thu nạp công pháp cũng đã toàn bộ học toàn bộ, hiện tại cũng chỉ thiếu một bộ ám thuộc tính công pháp, có thể đạt tới chín hệ cùng tu nghịch thiên cảnh giới.

Ám thuộc tính công pháp Lý Dật không có tìm được Bạch Hổ cấp bậc phù hợp, thiên ma đấu khí khó khăn nhất dung nhập là hệ công pháp này. Bên trong đan điền khí hải, thiên ma đấu khí cùng tám hệ công pháp đều đã hùng hậu dị thường, lại muốn tu luyện một hệ đấu khí thuộc tính bất đồng khác, lúc đó trình độ hung hiểm cũng có thể tưởng tượng.

Lúc này Lý Dật ngồi xếp bằng tại ngọc đài, thiên ma đấu khí chậm rãi dẫn vào trong kinh mạch, chạy toàn thân, mà ở bên ngoài cơ thể Lý Dật, một tầng huyết sắc nhân nhật hiện ra.

- Di?

Lý Dật trong óc, vang lên tiếng nói của các lão rất nhỏ, tựa hồ thoáng chút trầm ngâm, các lão nói:

- Lý Dật, người tu luyện, cái đấu khí gì?

Lý Dật không dám giấu diếm, cũng trong đầu dụng ý niệm đáp:

- Thiên ma đấu khí.

- Thiên ma đấu khí? Người tu luyện là thiên ma đấu khí.

- Thiên ma đấu khí làm sao vậy, ta không thể tu luyện sao?

Nơi này là thần chi lĩnh vực, không phải đại lục, không có hộ sĩ tự mình là người giữ gìn hòa bình, cho nên Lý Dật yên tâm bẩm báo.

- Thiên ma đấu khí, bản các lão đều chỉ nghe thấy kỳ danh, cũng không được chứng kiến. Lý Dật, người nhiếp thần, tiếp tục vận hành đấu khí, đừng nên dừng lại.

Lý Dật trong nội tâm rùng mình, cường giả kinh nghiệm phong phú có thể thông qua thi thể kinh mạch quan sát đấu khí mà suy ra quy luật vận hành. Nghe các lão nói, tựa hồ đối với thiên ma đấu khí có chút hứng thú. Tốt hơn, còn không có từ phía cơ tông tìm được chỗ tốt, cũng muốn đem cơ mật lớn nhất của mình tiết lộ ra ngoài. Lý Dật nghĩ gì, từ trên thân người đều có thể làm ra công pháp, như vậy dễ dàng tìm được đấu khí công pháp rồi.

Nhưng việc đã đến nước này, Lý Dật cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, tốt xấu các lão không là người ngoài, hơn nữa nơi này là thần chi lĩnh vực, cùng đại lục hoàn toàn khác nhau.

- Ngô, không sai, thiên ma đấu khí quả nhiên tinh diệu, bản các lão nhất thời cũng đoán không ra huyền cơ. Nhưng Lý Dật, thiên ma đấu khí truyền thuyết tại đại lục có một vị cường giả sáng tạo ra, làm sao người lấy được?

- Bởi vì ta đến từ đại lục.

Lý Dật nghe các lão hỏi tới thiên ma đấu khí công pháp, trong nội tâm cũng dễ dàng không ít, dù sao công pháp bậc này, người biết càng ít càng tốt:

- Hơn nữa, tại hạ chính là hậu nhân của vị sáng tạo ra thiên ma đấu khí.

- Thì ra là thế, cũng khó trách. Lý Dật, nghe nói thiên ma đấu khí cần cùng tu chín hệ công pháp, bản các nhìn đan điền khí hải người đã có tám hệ đấu khí, còn thiếu một hệ ám thuộc tính đấu khí..., bản các sẽ đưa cho người một bộ ám thuộc tính Bạch Hổ công pháp.

Lý Dật kích động, cái tông các này mình đi vào, một bụng ăn đầy tro bụi, nhưng tìm được một bộ Bạch Hổ ám thuộc tính công pháp, lại được một vị cường giả hiệp trợ tu luyện, cái này mới là trọng yếu nhất.

Các lão nói xong, Lý Dật liền cảm giác trước mặt bích quang hiện lên, “Sưu” một tiếng, tin tức liên tiếp thấm vào trong óc, quả nhiên là một bộ ám thuộc tính đấu khí công pháp. Lập tức ngưng thần, theo như công pháp vẽ động chỉ quyết. Quanh thân nồng đậm thiên địa nguyên khí ám thuộc tính lập tức cảm ứng, sau đó bằng tốc độ dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Lý Dật.

Lý Dật đã cực lực đem thiên ma đấu khí cùng tám hệ đấu khí đều thu liễm ở trong đan điền khí hải, trong kinh mạch trống rỗng, nguyên khí ám thuộc tính tiến vào kinh mạch, lập tức dọc theo kinh mạch tàn sát bừa bãi. Dẫn vào ám thuộc tính nguyên khí vẫn chỉ là bước đầu tiên của công pháp. Kế tiếp, Lý Dật bắt đầu dựa theo công pháp, đem năng lượng ám thuộc tính trong kinh mạch thu nạp điều khiển, sử dụng lưu chuyển theo như ý chí của mình, hình thành công kích hoặc là phòng ngự đấu khí.

Bước thứ hai tuy có chút hao phí thời gian, nhưng cũng không tính gian nan và hung hiểm. Một bước cuối cùng, đem ám thuộc tính đấu khí rót vào đan điền khí hải, lợi dụng thiên ma đấu khí đem dung nhập vào tám hệ đấu khí kia.

Tám hệ đấu khí đã bị Lý Dật áp chế đến mức tận cùng, ám thuộc tính đấu khí chậm rãi nhập đan điền khí hải, lập tức bị thiên ma đấu khí thôn phệ, cổ căn nuốt cường đại như thế, nghiêm nhiên không chết không ngớt. Vì triệt tiêu cổ lực cắn nuốt này, Lý Dật không ngừng vẽ động chỉ quyết, điên cuồng rút ra trong không gian ám thuộc tính nguyên khí.

Đan điền khí hải, ám thuộc tính năng lượng càng lúc càng nồng nặc, thiên ma đấu khí thôn phệ cũng càng ngày càng mãnh liệt. Lý Dật nóng nảy, quyết định lập tức động thủ đem ám thuộc tính đấu khí cường chế dung nhập vào trong tám hệ đấu khí khác kia.

Nhưng tâm niệm vừa động, tám hệ đấu khí đã sớm rục rịch lập tức không khống chế được nữa, không khống chế được thì hậu quả nghiêm trọng, trình độ nghiêm trọng vượt xa dự đoán của Lý Dật. Hắn vẫn đánh giá thấp ám thuộc tính đấu khí đối với chính mình phá hoại, mười hệ đấu khí hoàn toàn dây dưa một chỗ, dù Lý Dật muốn hạ thủ, cũng không cách nào làm được.

882. Q.6 - Chương 483: Lễ Vật Các Lão.

Lúc này cần nhất chính là tỉnh táo, điểm này Lý Dật hoàn toàn rõ ràng, nhưng vẫn không cách nào khắc chế cảm giác khủng hoảng của mình.

- Lý Dật, tỉnh táo lại.

Thanh âm của Thiên Cơ tông các lão lần nữa vang lên, các lão rốt cục làm Lý Dật thoáng yên ổn, nhưng, các lão kế tiếp nói, lại làm Lý Dật cơ hồ hồng mắt:

- Xem đan điền khí hải của ngươi loạn thành bộ dáng gì nữa, mười hệ đấu khí... Cái này có thể làm thế nào cho phải?

Cái này có thể như thế nào cho phải? Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?

- Nếu thiên ma đấu khí cần đem chín hệ đấu khí dung hợp làm một, nếu không Lý Dật trực tiếp đem ám thuộc tính đấu khí dung nhập vào tám hệ là sao?

- Các lão, ta nhanh không nhận được, ngươi nói làm sao bây giờ.

Lý Dật lúc này xác thực không có quá nhiều lo lắng, mười hệ đấu khí hoàn toàn rối loạn, chúng điên cuồng mà thôn phệ, không ít đấu khí tự hành vận chuyển trong kinh mạch, làm khí huyết Lý Dật ngược dòng, thất khiếu máu tươi đều ồ ồ chảy xuống.

Đan điền khí hải lập tức đều có nguy hiểm bạo liệt, đây là điều Lý Dật duy nhất biết. Ngoại trừ cực lực điều khiển một đám thiên ma đấu khí phòng hộ đan điền khí hải không cho bạo liệt ra, Lý Dật căn bản không có biện pháp làm gì.

Bỗng nhiên, một cổ đấu khí nhu hòa mà mạnh đến mức tận cùng dừng mãnh vào trong cơ thể Lý Dật, như thiểm điện lưu chuyển trong kinh mạch, đem nghịch loạn đấu khí kinh mạch đều ép trở lại đan điền khí hải, cái này làm khí huyết Lý Dật cuộn cuộn chậm rãi dẹp loạn xuống, ý thức cũng khôi phục rõ ràng. Cổ đấu khí nhu hòa kia đến từ Thiên Cơ tông các lão tiến vào trong đan điền khí hải của Lý Dật, liền bỗng nhiên ngang ngược, không phân tốt xấu, đem mười hệ đấu khí đều áp chế xuống.

Ngoại trừ thiên ma đấu khí cường ngạnh còn có mấy phần chống chọi, vùng vẫy, tám hệ đấu khí cùng ám thuộc tính đấu khí vừa mới tu luyện hoàn toàn bị áp chế.

- Làm sao bây giờ?

Lý Dật có chút không hiểu đành phải lên tiếng hỏi.

- Đan điền khí hải các hệ đấu khí đều bị áp chế, hiện tại, thử đem tám hệ đấu khí rót vào thiên ma trong đấu khí.

- Thử xem? Các lão, ngươi có nắm chắc hay không, cái này không đùa được đâu.

- Ai cũng không có mười phần nắm chắc, coi như là ngươi tin tưởng vào thiên ma đấu khí, chỉ sợ cũng không làm cho đan điền khí hải hỗn loạn nữa đâu.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, Lý Dật quyết định đặt cược, chỉ quyết về động, cũng không nhìn tám hệ đấu khí còn dây dưa một chỗ, dẫn xuất một tia thuộc tính đấu khí đưa vào thiên ma trong đấu khí.

- Oanh.

Giống như ở đan điền khí hải nổ vang như sấm rền, Lý Dật cơ hồ đã bị bạo tạc, không nghĩ tới đấu khí lúc này năng lượng lại giúp nhau thôn phệ làm Lý Dật đều không thể tin. Nhưng sau cái bạo tạc này, Lý Dật cảm thấy cả người đều dễ dàng.

Không có lo lắng nữa, Lý Dật cố nén trong cơ thể không ngừng bạo tạc, đem một tia các hệ đấu khí đưa vào trong thiên ma đấu khí.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đan điền Lý Dật đều bị tiếng bạo liệt làm cho chết lặng.

Mà theo chín hệ đấu khí không ngừng bị thiên ma đấu khí thôn phệ, thiên ma đấu khí cũng bắt đầu liên tục đột phá, đạt đến thiên ma bảy biến.

Rất cục hoàn thành, đan điền khí hải có chín hệ đấu khí hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa, chỉ có thiên ma đấu khí cường hãn vô cùng chiếm đan điền, cổ đấu khí mà các lão áp chế kia, tựa hồ cũng bị thiên ma đấu khí thôn phệ.

- Nếu là bản các không có đoán sai, tiểu tử, người đã hoàn thành thiên ma chi biến.

- Cái gì gọi là thiên ma chi biến.

- Người tu luyện thiên ma đấu khí, lại không biết thiên ma chi biến?

Các lão trong giọng nói cực kỳ hâm mộ lại có chút khó hiểu: - Đạt tới thiên ma chi biến ý nghĩa là đấu khí của người tu luyện tiến hành tới trình tự hoàn toàn bất đồng, chẳng những tốc độ tu luyện so với cường giả tầm thường nhanh hơn thập bội, hơn nữa chín hệ đấu khí hoàn toàn dung nhập thiên ma đấu khí, người có thể tùy thời dùng một hệ đấu khí, rất cuộc không cần lo lắng chúng nó ở đan điền khí thôn phệ lẫn nhau, đối với người tạo thành thương tổn.

- Có chỗ tốt như vậy sao?

Lý Dật hơi thất vọng, còn tưởng rằng một khi đạt tới thiên ma chi biến, chính là trực tiếp tấn chức Đấu Thần hoặc phong hào Đấu Thần cường giả?

- Còn không biết dừng, chẳng lẽ người không có phát giác đấu khí của người tu vi đã liên thăng sáu tinh, đạt tới Đấu Thánh đỉnh phong sao?

- A.

Vừa mới chú ý đan điền khí hải biến hóa cùng thiên ma chi biến, hẳn hoàn toàn không có chú ý đấu khí cảnh giới biến hóa, lúc này xem lại, Lý Dật không khỏi cuống hỉ. Đấu Thánh đỉnh phong, cách Đấu Thần cường giả vẹn vẹn một tinh, tuy Lý Dật biết rõ cái một tinh này xa cách một trời, nhưng Đấu Thánh đỉnh phong cùng ba tinh Đấu Thánh, là khái niệm hoàn toàn bất đồng.

- Đa tạ các lão.

- Không cần cảm ơn ta, người đã vào Thiên Cơ tông, đây là người nên được. Bất quá, đừng trách bản các dùng từ tục tĩu nói trước, nếu là người sau này có có ý định phản tộc, người sở hữu được đến hết thấy, bản các đều sẽ đích thân thu hồi... Hiện tại, bản các cho người thêm một kiện lễ vật, cái lễ vật này, cũng chỉ có đạt tới Đấu Thánh tu vi đỉnh ới có thể thu được chỗ tốt... Người mở mắt ra.

Lý Dật mở mắt ra, chỉ thấy một chiếc ngọc bài huyền phù mặt trước mặt mình.

- Đây là một chiêu đấu kỹ, hiện tại tu luyện không được, dùng thiên phú ngộ tính của người, thật cũng không dễ bản các nhiều lời, chính người nghiên cứu là được... Hiện tại bản các phải xem xem Kỳ Dương cần gì.

Lục chỉ đảo tiên Kỳ Dương đang chuyên chú điều tức, có lẽ là thời gian quá lâu dài, lục chỉ đảo tiên dứt khoát mượn trong các thiên địa nguyên khí nồng đậm bắt đầu tu luyện. Lý Dật chỉ cần liếc qua, rất nhanh

nhận lấy lễ vật các lão. Tìm kiếm tin tức ngọc bài, sau đó Lý Dật cũng cảm giác tất cả máu hướng đỉnh đầu, có một loại xúc động muốn nổi điên.

Lễ vật của Thiên Cơ tông các lão, lại là một bộ Thanh Long đấu kỹ.

Thanh Long đấu kỹ, đó là cái khái niệm gì, đây chính là nghịch thiên tồn tại. Ngày đó thần tôn bồi bàn thực lực đấu thánh cường chế sử dụng Thanh Long đấu kỹ lập tức hiển hiện tại trong đầu Lý Dật. Theo như các lão nói, Thanh Long cấp bậc đấu kỹ, tự hồ chỉ có đạt đến Đấu Thánh tu vi đỉnh ới có thể thi triển.

Không từ mà biệt, cũng chỉ một chiêu Thanh Long đấu kỹ này, phối hợp Đấu Thánh đỉnh phong, Lý Dật cũng mười phần tin tưởng tung hoành tại Đấu Thần đại lục, cho dù là Đấu Thần điện Điện chủ, ít nhất cũng có tư cách liều mạng.

Lúc này cuồng hỉ xong, Lý Dật hận không thể lập tức tu luyện Thanh Long đấu kỹ, nhưng lo lắng nơi này ở trong kết giới, có cất chứa công pháp đấu kỹ chí cao, Thanh Long đấu kỹ uy lực có thể hủy các, lúc đó Thiên Cơ tông đem mình không chặt mới là lạ.

Tưởng tượng như vậy, Lý Dật lập tức bình tĩnh lại, thực lực bây giờ, công thêm Thanh Long đấu kỹ, mặc dù ở Đấu Thần đại lục đủ để hoành hành thiên hạ, nhưng ở thần chi lĩnh vực, tựa hồ cũng không có cái gì quá thần kỳ. Ít nhất, Thiên Cơ tông cùng Thiên Khu tông cũng không thiếu đấu thần cường giả. Mà những Đấu Thần cường giả kia, cũng tuyệt đối cũng có tu luyện qua Thanh Long đấu kỹ. Cho nên, vẫn phải cẩn an phận.

Tâm tình vừa mới cuồng nhiệt, lúc này tỉnh táo lại chút ít, Lý Dật lại nghĩ tới phong hào Đấu Thần, cái mục tiêu này, ít nhất bây giờ nhìn lại cũng không phải là quá xa không thể chạm như vậy

Lục chỉ đảo tiên tựa hồ tu luyện cũng đã xong, so sánh với Lý Dật, đảo tiên tựa hồ đơn giản hơn nhiều.

- Lão quý, người có chỗ tốt gì?

Trên mặt Lục chỉ đảo tiên, cũng toát ra vui sướng, loại vui sướng phát ra từ nội tâm này đổi thành người khác coi như bỏ qua, nhưng xuất hiện ở lục chỉ đảo tiên ẩn thế cường giả, thì chỗ tốt cũng không nhỏ.

- Thiên Cơ tông rất hào phóng, truyền thụ bốn tiên một bộ Thanh Long công pháp.

- Thanh Long công pháp?

Lý Dật trông mắt thiếu chút đột ngột nhảy ra, Thần chi lĩnh vực thật đúng là xứng đáng cái tên, Thanh Long công pháp đấu kỹ như vậy không đáng tiền? Có thể đến phòng đấu giá hay không, có bán được không? Lý Dật bắt đầu lo lắng muốn mấy bộ Thanh Long đấu kỹ, sau khi lấy được trở lại Đấu Thần đại lục i làm cho người ta điên cuồng.

- Tốt lắm, ba ngày cũng đến, các người đi thôi, nhưng các người đoạt được bảo vật, tuyệt đối không cho phép tiết lộ cho người khác, bốn tông đệ tử cũng không thể, biết chưa?

- Tuân lệnh các lão chi mệnh.

Hiện tại, lục chỉ đảo tiên đối với các lão cung kính vô cùng. Chỉ thấy giữa ngón tay Thiên Cơ tông các lão đấu khí tơ nhện nghịch động, không gian ba động lần nữa dâng lên, trước mắt phá thành mảnh nhỏ, hết thấy đều chậm rãi biến mất, cảnh vật hiện ra, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên mới phát hiện, bọn họ cũng không trở về thạch động kia, mà là trực tiếp về tới nội tông.

Mà ở trước mặt bọn họ, Thiên Cơ tông tông chủ, cùng vài vị trưởng lão và không ít đệ tử trong tông, về mặt cực kỳ hâm mộ nhìn hai người, nhất thời cũng không có người mở miệng nói chuyện, không khí ngược lại là có chút quỷ dị.

- Chúc mừng nhị vị.

Lúc này tông chủ trước tiên mở miệng, trên mặt biểu lộ cực kỳ chân thành. Xem ra, bọn họ là thông qua cơ quan biết được Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên chiếm được cái gì đó.

- Đa tạ tông chủ đại nhân.

Lý Dật không dám kiêu căng, khiêm tốn thi lễ một cái.

- Ta Thiên Cơ tông, đã có gần mười năm không người tìm được công pháp đấu kỹ, không ngờ hai người các người đều tìm được. Xem ra, thu các người nhập tông, tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt.

Đại trưởng lão thoát nhìn thần sắc không tồi, càng đối với Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên nhập tông có chút tự đắc.

- Được nhị vị các lão thượng thức, truyền thụ công pháp đấu kỹ, bốn tông cũng không thể chậm. Chỉ là bốn tông không có công lao không thể phong chức, như vậy, đại trưởng lão, tạm thời trước hết nhận hai người làm đệ tử, một khi có công lao, phong làm hộ pháp, người coi thể nào?

- Ủ.

Đại trưởng lão đối cái an bài này không có dị nghị, về phần Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên, đối với chút hư danh ngược lại cũng không có cảm giác gì.

- Lý Dật, đảo tiên, các người đi theo ta, có chuyện quan trọng thương lượng.

Tông chủ sắc mặt bỗng nhiên ngưng trọng lên, nói xong liền dẫn đầu bỏ đi.

Đại trưởng lão theo sát phía sau, các trưởng lão khác thì theo theo sát từ trên xuống. Về phần những hộ pháp kia, không có di động, nghĩ cấp bậc không đủ, không có tư cách tham gia trao đổi. Hộ pháp cấp bậc cũng không đủ, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên là đệ tử chỉ có thể đi tại cuối cùng.

Hành lang qua một đoạn đường, lại đi vào một cái mật thất, mật thất không lớn, bố trí tinh xảo, bốn phía cài đặt không ít cơ quan huyền diệu. Bởi vì sự kiện lần trước, Thiên Cơ tông tăng mạnh phương diện phòng bị. Bên trong mật thất ngăn gọn vô cùng, chỉ có một cái bàn, một cái ghế thủ vị, hai bên tất cả có chín cái ghế, vị trí của bốn trưởng lão.

Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên thân phận đệ tử tự nhiên là không có ngồi xuống, chỉ có thể đứng ở một bên. Nguyên bản dựa vào tính nết của lục chỉ đảo tiên, chỉ sợ sớm đã phẩy tay áo bỏ đi, nhưng trải qua một chuyện, đảo tiên hiển nhiên cũng an phận rất nhiều, thành thật đứng thẳng một bên.

Lúc mọi người đi vào mật thất ngồi vào chỗ của mình, Thiên Cơ tông tông chủ cẩn thận đem mật thất hoàn toàn phong ấn tại trong không gian giam cầm, lúc này mới chuyển hướng nhìn mọi người, ngữ khí ngưng trọng nói:

- Hiện tại, chúng ta thương lượng một chút chuyện tình đối phó với Thiên Khu tông.

883. Q.6 - Chương 484: Trở Về Thiên Khu Tông

Trong mật thất không khí bỗng nhiên ngưng trọng lên, tất cả ánh mắt đều đã rơi vào trên người Thiên Cơ tông tông chủ. Lý Dật cũng hào hứng vô cùng, rất muốn nghe xem Thiên Cơ tông đối phó Thiên Khu tông như thế nào? Càng muốn biết, hội đàm trọng yếu như vậy, tại sao phải để cho hắn và lục chỉ đảo tiên tham dự?

Lúc này Ngải tông chủ quét mắt một vòng, sau đó mục quang hữu ý nhìn về Tứ trưởng lão không trên ghế, sau đó mới chậm rãi nói:

- Thiên Cơ tông cùng Thiên Khu tông ân oán, lúc này lên triệt để giải quyết, hiện tại xin mời các vị trưởng lão mỗi người phát biểu ý kiến của mình, bổ sung trước thương nghị kết quả.

Ngải tông chủ nói xong, ngay sau đó đại trưởng lão tiếp lời nói:

- Xét thấy chúng ta lần trước kết quả bị tiết lộ, kế hoạch cần một lần nữa chế định, hành động kéo dài, không thể nóng vội.

- Về nhân tuyển Thiên Khu tông, bốn tông cho rằng, hắn cũng không có được quá nhiều tình báo, nói cách khác, Thiên Khu tông sẽ không có bất kỳ động tác.

- Vậy cũng không nhất định, lão quỷ kia lòng dạ thâm trầm, cho dù tìm được tình báo hữu dụng, cũng không nhất định sẽ lập tức hành động, dùng hành động mê hoặc bên ta. Cái này, không thể không đề phòng.

Thiên Cơ tông trao đổi vấn đề về nhân tuyển của Thiên Khu tông có chiếm được tin tức tình báo hữu dụng hay không mà thảo luận, vấn đề này Lý Dật biết được so với bọn họ nhiều hơn. Nếu như cái nhân tuyển kia thật sự nghe được toàn bộ nội dung, chỉ sợ cũng sẽ không đem hắc ngọ nhận là người nằm vùng Thiên Cơ tông. Nhưng, Lý Dật thức thời không có phát biểu bất cứ ý kiến gì, loại trường hợp này, tựa hồ còn chưa tới phiên hắc lên tiếng.

- Tông chủ nói kỳ ngọ không để cho qua, nhưng đại trưởng lão cũng có vài phần đạo lý, việc này quan hệ đến vận mệnh Thiên Cơ tông, nên có thận trọng.

Xem vị trí, là Nhị trưởng lão lên tiếng:

- Cho nên, theo ý ta, kế hoạch tạm thời không thay đổi, nhưng muốn do thám thật hư Thiên Khu tông cho thỏa đáng.

Nhị trưởng lão nói ra làm đa số trưởng lão phụ họa, vì vậy bố trí lục trưởng lão lẻn vào Thiên Khu tông để thu thập tin tức.

- Lý Dật, nghe nói các người đã ở Thiên Khu tông cảm địa, có thể nói cho bốn tông cùng chư vị trưởng lão nghe hay không.

Ngải tông chủ đột nhiên nhìn Lý Dật hỏi.

Lý Dật đã nghe rõ, đây mới là điều mà Ngải tông chủ muốn hắc cùng lục chỉ đảo tiên xuất hiện ở trong này. Xem ra Tứ trưởng lão đã điều tra tất cả tình huống của hắc và nói lại cho Ngải tông chủ cùng đại trưởng lão, nhưng đối với Thiên Khu tông cảm địa, trên thực tế, Lý Dật cũng không biết được nhiều.

- Ngải tông chủ, thực không dám dấu diếm, đối với cảm địa Thiên Khu tông, đệ tử thật sự lằm xông vào, cũng không có ôm cái mưu đồ gì, cho nên, tình huống cảm địa, hai người đệ tử cũng hoàn toàn không biết gì cả.

- Ha ha, Âu Dương huynh quả nhiên là người sảng khoái, nói chuyện sảng khoái, ta xác thực lần đầu tiên nghe được đại danh của người. Bất quá xem những Thiên Khu tông đệ tử biểu hiện, chỉ sợ cũng không nói quá sự thật.

- Hừ, Thiên Khu tông những phế vật kia, được bọn họ cung kính cũng không có cái gì. Xin hỏi Lý Dật các hạ, vì sao bị những bọn chuột nhất này vây công, muốn tại hạ hóa giải hay không. Đương nhiên, với khả năng của các hạ, muốn rời khỏi bọn chuột nhất này cũng không ngăn ngăn được.

Lý Dật xem như nghe rõ, vị Âu Dương huynh đệ này tựa hồ là muốn kết bạn với mình, cùng mình giao hảo. Về phần tâm tư người này, Lý Dật thừa nhận còn không có nhìn thấu, có tâm tư gì khác thì thật sự rất khó nói.

- Làm phiền Âu Dương huynh.

Lý Dật cũng thật khiêm nhượng, thứ nhất là muốn nhìn một chút vị Âu Dương này rốt cuộc có năng lực gì, thứ hai, kết giao một vị cường giả, tựa hồ cũng không phải là cái chuyện gì xấu.

Thấy Lý Dật đồng ý để mình can thiệp, Âu Dương Tĩnh Miển mỉm cười, giải trừ không gian giam cầm, lúc này mới hướng thiên khu tông chúng đệ tử vẫy vẫy tay, nói:

- Thiên Khu tông chư vị huynh đệ, tại hạ vừa mới cùng Lý Dật các hạ nói chuyện với nhau. Hắn cùng Thiên Khu tông các người chỉ sợ có điểm hiểu lầm, không bằng xem tại hạ mặt mũi, hai bên dừng tay, không biết thế nào?

Thiên Khu tông đệ tử tựa hồ cũng không ngờ Âu Dương Tĩnh Miển nói ra lời này, yêu cầu này, nếu như đối người khác, cũng không chút nghĩ ngợi trực tiếp đập bay. Nhưng Thiên Khu tông chúng đệ tử cũng biết, người song kiếm môn, chính là tông chủ cũng phải cho vài phần mặt mũi.

- Âu Dương các hạ, thật sự không là chúng ta không thể phụng mệnh, chỉ là... Chỉ là Lý Dật, bốn tông chủ ra nghiêm lệnh, hoặc là đuổi bắt, hoặc là giết chết, thật sự không có thỏa hiệp. Thanh Âu Dương các hạ không cần phải khó xử chúng ta.

Thiên Khu tông đệ tử vẻ mặt khó xử cũng không phải giả ra, mà là tự đáy lòng.

- Hoặc là đuổi bắt? Hoặc là giết chết? Thiên Khu tông vị huynh đệ kia, các người có bốn sự kia sao?

Thấy Thiên Khu tông đệ tử không nể tình, Âu Dương Tĩnh Miển ngữ khí cũng vài phần lạnh lẽo.

- Cái này...

Thiên Khu tông đại đệ tử cắn răng một cái:

- Chính là không thể, không được cũng phải toàn lực mà đối phó.

Ngữ khí hung ác này làm cho Âu Dương Tĩnh Miển sắc mặt càng thêm khó coi, bởi vì có mệnh lệnh của môn chủ, tạm thời cũng không nên trở mặt, nhịn nhẫn nói:

- Nếu không thì như vậy, vị Lý Dật các hạ này, do tại hạ phụ trách đưa đến Thiên Khu tông, đi gặp tông chủ các người, như vậy được không.

Đã nói như vậy, Thiên Khu tông đệ tử lại muốn cãi cò nhiều, nghe có vẻ vô lý, cho nên Thiên Khu tông đệ tử liền vội cung kính nói:

- Chúng ta hộ tống Âu Dương các hạ.

Về phần rốt cuộc là hộ tống hay là giám thị, cái này cũng rất khó nói.

Lý Dật lại cả kinh, Âu Dương Tĩnh Miển thực sự có năng lực ở trước mặt Thiên Khu tông tông chủ đắc ý sao? Nếu như không phải như vậy, hắn chẳng phải sẽ đem thân mạo hiểm? Kết giao cường giả tuy trọng yếu, nhưng nếu như phong hiểm quá lớn. Khoản mua bán này làm hay là không làm?

Lý Dật còn đang suy nghĩ đối sách, Âu Dương Tĩnh Miển tựa hồ đoán được tâm tư Lý Dật, thoải mái nói:

- Lý Dật các hạ yên tâm, nếu là song kiếm môn mang người đến, chính là khách nhân của song kiếm môn, Thiên Khu tông tông chủ còn không đến mức đối khách nhân của song kiếm môn vô lễ.

Thấy Âu Dương Tĩnh Miễn nói chắc chắn như thế, Lý Dật cũng quyết định đánh cuộc.

- Song kiếm môn uy danh, tại hạ cũng đã nghe qua, nếu như vậy, chúng ta không ngại trước uống hai chén rượu, đẳng chờ đến hừng đông lại lên đường, như thế nào?

Lý Dật chưa bao giờ đánh cuộc kết quả không có nắm chắc, hẳn cũng không biết rõ song kiếm môn rốt cuộc là thần thánh phương nào, phong hiểm cũng không tránh khỏi là quá lớn rồi.

- Đề nghị này vô cùng tốt.

Âu Dương Tĩnh Miễn nhìn quanh một vòng, chỉ thấy khách điểm sớm bị đánh cho loạn thất bát tao, nhân tiện nói:

- Chúng ta đi uống chút rượu.

Lý Dật cũng ước gì như thế, bọn họ không ly khai, lục chỉ đảo tiên cùng Thiên Cơ tông lục trưởng lão cũng không thể nào thoát thân.

- Vậy thì mời.

Hai người ra khỏi khách điểm, kề bên có một tiệm rượu, hai người liền sóng vai đi vào. Những tên đệ tử kia cũng không dám rời xa, lại không dám đi quá gần, sợ Âu Dương Tĩnh Miễn để ý, chỉ đành phải xa xa theo đuôi hai người đi vào tiệm rượu, một mặt phái người đi Thiên Khu mật báo, một mặt đem tiệm rượu vây quanh.

Chủ tiệm rượu sớm bị hù cho luống cuống, lại không dám không nhận bán hàng, nơm nớp lo sợ đem rượu thịt mang lên.

Đối ẩm một ly, Lý Dật mở miệng nói trước:

- Không đối gạt Âu Dương huynh, tại hạ cùng với Thiên Khu tông hiện tại vào tình thế thế như nước với lửa, Âu Dương huynh mặc dù có tính tác hợp, nhưng chỉ sợ sự tình sẽ không đơn giản như vậy.

Âu Dương Tĩnh Miễn phong thái khinh vân đạm mặc nói:

- Thiên Khu tông lão quỷ kia, tuy lòng dạ thâm trầm, thực lực cũng không tính yếu, nhưng lời của song kiếm môn ta, hẳn cũng không dám không nghe?

- Vì sao?

- Vì sao ư.

Âu Dương Tĩnh Miễn trên mặt lộ ra một tia ý vị thâm trường, cũng không có trả lời ngay, mà là hỏi vặn nói:

- Lý Dật các hạ, người đường xa mà đến, còn không biết tình huống Nam bộ của thần chi lĩnh vực chúng ta?

Lý Dật vội hỏi:

- Xác thực như thế, ta cùng một vị bằng hữu ở chỗ này làm một ít chuyện, không ngờ ngộ nhập cấm địa Thiên Khu tông, lại bị Thiên Khu tông tưởng lầm là nhân tuyến của Thiên Cơ tông, mà bị đuổi giết. Tại hạ xin lắng tai nghe, cũng miễn cho làm quỷ chết oan mớ hồ.

885. Q.6 - Chương 486: Hết Thảy

Thấy Lý Dật nói như vậy, Âu Dương Tĩnh Miễn không khỏi cười lên, bưng một chén rượu nói:

- Quả nhiên không ngoài sở liệu, Lý Dật các hạ, trước uống chén rượu này đã, sau đó ta kể về song kiếm môn cùng thất tinh tông.

- Nếu nói song kiếm môn cùng thất tinh tông, bởi vì quan hệ cũng không tính cạn. Đường nhiên Thất tinh tông lúc đó, song kiếm môn bất quá là một tiểu tông môn, phụ thuộc vào Thất tinh tông mà sinh tồn.

Nhưng sau đó thất tinh tông chia năm xẻ bảy, trong bảy phân tông có không ít đệ tử bởi vì chán nản hoặc là không đành lòng tự giết lẫn nhau sửa tông đổi tộc đầu nhập vào song kiếm môn.

Hớp một khẩu rượu, Âu Dương Tĩnh Miển tiếp tục nói:

- Nhưng đây chỉ là một cái phương diện, song kiếm môn có thể thay thế được Thất tinh tông đứng ở trong lục đại tông môn của thần chi lĩnh vực, do nguyên nhân thất tinh tông phân liệt, quan trọng hơn là song kiếm môn xuất hiện một vị tuyệt thế kỳ tài Âu Dương Trấn Thiên. Tuy chuyện này cũng rất xưa rồi, vị tổ tiên Âu Dương gia này mưu tính sâu xa, một mực cẩn thận tích lũy thực lực, chờ khi thất tinh tông phân liệt. . . Trên thực tế, bảy phân tông cùng bốn môn cũng có không ít lời đồn đãi, nói là bảy tông phân liệt, cũng do vị tổ tiên này của bốn môn ly gián. Ha ha, những chuyện này có phải hay không đã không còn trọng yếu. Tóm lại, bảy đại phân tông ngoại trừ Thiên Cơ tông, Thiên Khu tông, Thiên Tuyền còn đang kéo dài hơi tàn ra, tam tông còn lại đã đầu nhập vào song kiếm tông rồi.

Thì ra là Song kiếm môn là một trong Lục đại tông môn tại thần chi lĩnh vực, Lý Dật bây giờ đối với song kiếm môn có điểm nhận thức. Nếu như thân phận nà mà nói, chính mình là khách nhân của song kiếm môn, tựa hồ là Thiên Khu tông không dám trêu vào. Lúc này cũng yên lòng, Lý Dật lại thử nói:

- Tục ngữ nói trăm răn chết vẫn còn nọc, thất tinh tông tuy xuống dốc, nhưng Thiên Khu tông thực lực không thể coi thường?

- Nếu như tứ đại phân tông có thể liên thủ, thế là một thế lực không nhỏ, nhưng bây giờ đã trễ, đừng nói hôm nay tứ đại phân tông ngăn cách càng sâu, nếu như Liên Minh lại, cũng đừng mơ tưởng thay thế vị trí song kiếm môn. Nhưng...

Âu Dương Tĩnh Miển nói đến đây, đột nhiên ngừng khí vừa chuyển, nói:

- Nhưng song kiếm môn sở dĩ nhiều như vậy không có hoàn toàn chiếm đoạt tứ đại phân tông, cũng có chỗ cổ kị.

- Thiên Khu tông cấm địa?

- Không sai, Lý Dật các hạ quả nhiên thông tuệ. Nếu là song kiếm ép tứ đại phân tông, tứ đại phân tông liên thủ phá giải bí ẩn trong cấm địa thất tinh tông, song kiếm môn nói không chừng cũng ăn phải thiệt thòi.

- Âu Dương huynh biết rõ trong cấm địa thất tinh tông, rốt cuộc có cái gì cổ quái sao?

Tuy biết rõ Âu Dương Tĩnh Miển dù biết rõ cũng không nhất định sẽ nói cho hắn biết, Lý Dật cũng không nhận được tò mò hỏi.

- Trong đó cổ quái, có rất nhiều tin đồn, có người nói trong cấm địa phong ẩn một thanh thần binh, bằng vào thanh thần binh này có thể chém thiên bổ núi, cũng có người nói rằng trong đó ẩn tàng một bộ Thanh Long cao giai nghịch thiên công pháp hoặc là đấu kỹ, còn có lời nói rằng trong đó có Đấu Thần triệu hoán phù, bằng phù triệu này có thể triệu ra Đấu Thần, thậm chí phong hào Đấu Thần. Lý Dật các hạ, người tin loại nào?

Vô luận là tin đồn nào, nghe cũng làm áy trong người sôi sục. Nhưng vấn đề là, đã có đồ tốt như vậy, thất tinh tông tại sao phải đem phong ẩn, không lấy ra điều võ dương oai?

- Tại hạ không dám vọng đoán, nhưng nghĩ đến cấm địa của tông môn đã từng một trong lục đại tông môn, chắc không giống bình thường.

- Lý Dật các hạ, người không phải đi Thiên Khu tông cấm địa sao? Chẳng lẽ không có phát hiện gì sao?

Âu Dương Tĩnh Miển đột nhiên hỏi một câu, vấn đề này làm Lý Dật lập tức cảnh giác lên, tựa hồ hiểu ra ý đồ hắn chủ động cùng mình kết giao.

- Tại hạ đã nói rất rõ ràng, thật là lầm xông vào, cũng không phải là cố ý tiến vào tìm kiếm cơ mật của Thiên Khu tông cấm địa. Cấm địa, kỳ thật cũng chỉ là một mảnh sơn lâm mà thôi, nếu nói là phong cảnh, ngược lại còn có mấy phần thơ mộng, những thứ khác, cũng không có nhìn ra cái gì cổ quái.

- Ha ha, không nói cái này, nhìn ra được Lý Dật các hạ là hạng người trung hậu, nói làm xong tự nhiên là làm xong. Ngày mai ta cần phải đến tìm Thiên Khu tông chủ nói rõ ràng, giải thích hiểu lầm giữa các người.

Được người gọi mình là hạng người trung hậu, đối với Lý Dật mà nói là lần đầu tiên, Âu Dương khôn khéo như vậy, rõ ràng có thể xem ra bản thân Trung hậu, hừ hừ, trong chuyện này dư âm làm cho người hiểu lầm rồi.

Lý Dật đương nhiên cũng sẽ không phản bác người khác đánh giá mình trung hậu, lúc này hắn cũng không ngừng thăm thính các loại tin tức thần chi lĩnh vực.

Thì ra thần chi lĩnh vực đại thể chia làm sau khu vực lớn, theo thứ tự là Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung, cộng thêm một khu vực hơn mười dặm eo biển, lục đại tông môn phân biệt khống chế sau khu vực lớn này. Nhưng khống chế cùng Đấu Thần đại lục hoàn toàn không giống nhau, Đấu Thần đại lục dùng thủ đoạn để quốc hành chính khống chế. Mà ở thần chi lĩnh vực, sáu đại tông môn cũng không thể trực tiếp khống chế phạm vi thế lực trong khu vực, bọn họ cũng sẽ cho các tiểu tông môn một ít lãnh địa cùng không gian sinh tồn, những tiểu tông môn kia phụ thuộc. Đây cũng là vì cái gì mà Âu Dương Tĩnh Miễn có thể làm cho Thiên Khu tông chủ không gây khó dễ Lý Dật, mặc dù không có rõ ràng lắm, nhưng Thiên Khu tông phụ thuộc vào Song kiếm môn thì Lý Dật rõ ràng.

Âu Dương Tĩnh Miễn uống rượu nhiệt tình, cũng không dùng đấu khí bức ra tử lực, mà hoàn toàn tiêu hóa tử lực. Hai người nâng cốc nói cười, một mực uống đến suốt đêm, tiệm rượu tự nhiên là chú ý hầu hạ không dám có nửa câu oán hận, chỉ khổ đám Thiên Khu tông đệ tử, bao quanh tiệm rượu, nửa bước cũng không dám bỏ đi, thần kinh khẩn trương cao độ. Càng thống khổ nghe tiếng cười cỏi mở, cùng mùi rượu và thức ăn, chúng đệ tử đều oán thầm không thôi.

Khó khăn chịu đựng đến hừng đông, mới thấy Lý Dật cùng Âu Dương Tĩnh Miễn dắt tay xuống dưới, hai người đã trở nên thân mật như là huynh đệ, lúc này làm đám Thiên Khu tông đệ tử lại càng oán hận vùng có chút ghen ghét. Có thể quen biết Âu Dương đệ tử, đối với Thiên Khu tông đệ tử mà nói, đều là một chuyện đáng giá khoe khoang.

Ăn uống suốt đêm, cước bộ hai người đều có chút phù phiếm, theo loại tình huống này Thiên Khu đệ tử có thể phán đoán hai người đều không có sử dụng đấu khí bức ra tử lực.

- Uy, các người, đi lấy hai cái giường êm, mang ta lên Thiên Khu sơn, chúng ta uống nhiều quá.

Ỗ vào cảm giác say, Âu Dương Tĩnh Miễn đối với Thiên Khu tông đệ tử cũng khách khí, mà hoàn toàn là dùng mệnh lệnh sai bảo.

Lúc này chỉ cần có thể đem hai cái khoai lang phồng tay này đưa đến Thiên Khu sơn báo cáo kết quả, đừng nói là dùng giường êm, chính là cưỡi trên đầu bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể chấp nhận.

Vì vậy lúc này trên địa bàn Thiên Khu tông, xuất hiện một màn làm cho người không thể tưởng tượng được, tên gia hỏa xông lâm cấm địa Thiên Khu tông bị truy nã. Lúc này say khướt được Thiên Khu tông đệ tử mang về Thiên Khu sơn.

Về phần Thiên Khu tông sau khi nhận được tin tức không có chút nào động tĩnh cùng phản ứng, làm cho đám Thiên Khu tông đệ tử cũng cảm thấy vô cùng buồn bực.

Lúc này Thiên Khu sơn, hoàn toàn như lâm đại địch. Thiên Khu tông tông chủ cùng mười một vị trưởng lão đều tại bên ngoài tông môn chờ, bên cạnh là các đệ tử sẵn sàng, cái trận thế này, đủ để khiến bất luận kẻ nào đều cảm thấy bất an.

Hai cái giường êm rốt cục dừng ở bên ngoài cửa chính Thiên Khu tông, điều làm cho tất cả mọi người có vẻ mặt bi phẫn chính là trên giường êm có hai người trẻ tuổi, đều có chút ngây vang, xem ra giống như giường êm có tác dụng thôi miên, khiến cho bọn họ lâm vào giấc ngủ.

Đương nhiên, Thiên Khu tông tông chủ biết rõ, đây chỉ là biểu hiện giả dối, hoặc nói là người song kiếm môn ý thế hiếp người, dùng loại phương thức này để diễn tả mình địa vị chủ nhân, hạ uy của Thiên Khu tông. Với thực lực của bọn họ, tuyệt đối sẽ không thể có bất kỳ phản ứng nào.

- Âu Dương tôn sư, mời người tỉnh ngủ.

Âu Dương Tĩnh Miễn vô tội nhún vai, mục quang lại nhìn dị động phía dưới, nhìn ra được, hẳn đối với điểm cổ quái này cũng cảm thấy có chút hứng thú.

Đáng chết, Lý Dật cố gắng thông qua trong thế giới linh hồn Tạt Tạt khổng lồ Tạt Tạt hành động, nhưng cách trăm mét xa, thứ hai do ở dưới đất cách ly, cũng không có biện pháp làm được.

Chấn động càng ngày càng vang lên làm Thiên Khu tông đệ tử cảm thấy sợ hãi, có một người rất nhanh chạy xuống núi bẩm báo, những người khác thì vây quanh Lý Dật cùng Âu Dương Tĩnh Miễn.

Sau đó những đệ tử có thực lực không thấp tại Thiên Khu tông cũng đến, Lý Dật lúc này cũng không cách nào vận dụng linh hồn lực khổng lồ hành vi lỗ mãng của Tạt Tạt... Nhưng, cũng không thể trách Tạt Tạt được, nếu chính là Tạt Tạt đi dò đường, mình ở trong truyền tống trận cũng đã sớm chạy đến xem chuyện gì xảy ra rồi.

Thiên Khu tông Sử tông chủ cùng vài vị trưởng lão rất nhanh xuất hiện tại bên ngoài cấm địa, bọn họ nhìn Lý Dật cùng Âu Dương Tĩnh Miễn tràn ngập hồ nghi, nhưng đều cố nén không nói gì, chăm chú nhìn động tĩnh ở dưới đồng đất.

Rốt cục, một tiếng “Rầm” vang lên, một đầu đại long xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Long Tộc.

Thiên Khu tông đệ tử không khỏi quát to lên, có mấy người còn quỳ xuống lạy. Lý Dật lúc này mới nhớ tới Xà tôn giả nói, ở thần chi linh vực coi Long Tộc là thần minh.

Sử tông chủ mặc dù không có quỳ xuống lạy, nhưng trên mặt khiếp sợ đến tột đỉnh, hẳn đương nhiên sẽ không biết đầu long này là đến từ Đấu Thần đại lục, càng không thể tưởng được nó là sủng vật của Lý Dật.

Tạt Tạt đầu thò ra mặt đất, vừa tiếp xúc thế giới bên ngoài, tựa hồ còn chưa có thích ứng, chỉ thấy trước mắt là một đoàn người, căn bản không có phát hiện Lý Dật tồn tại. Mà ngay sau đó, Tạt Tạt long thể cực đại liền bắn lên, tại phía sau hẳn, Tiểu Tuyết có chút không kiên nhẫn nói:

- Mau ra khỏi động, cho ta xem xem, chúng ta đến tột cùng là tới nơi nào?

Một đầu cự long trưởng thành, cùng một tuyệt sắc mỹ nữ, chẳng lẽ... Chẳng những là Thiên Khu tông tông chủ, trưởng lão, đệ tử, Âu Dương Tĩnh Miễn cũng bắt đầu cho rằng Thiên Khu tông cấm địa huyền bí, chính là ở chỗ hai người này.

887. Q.6 - Chương 488: Tứ Đại Thần Y

Lý Dật biết rõ người của thần chi linh vực đối với Long Tộc kính sợ, Lý Dật nhẹ nhàng thở ra. Tạt Tạt lại bắt đầu thích ứng ánh sáng bên ngoài, đồng thời cũng cảm nhận được khí tức Lý Dật, long đầu quơ quơ, tìm được vị trí Lý Dật, lập tức tập trung lại, nó cũng không thèm nhìn bốn phía đang có nhiều người, khe hướng về phía Lý Dật chạy tới.

Thấy Long Tộc chạy tới, những tên Thiên Khu tông đệ tử, kể cả Âu Dương Tĩnh Miễn cũng không khỏi lui về phía sau, thành ra để cho Lý Dật đột ngột ở phía trước.

- Lý Dật các hạ, chú ý, mau lui lại sau.

Âu Dương Tĩnh Miễn cho rằng Lý Dật sợ hãi người, vội vàng nhắc nhở.

Thật sự là không hiểu nổi, người ở thần chi linh vực thật sự so với Đấu thần đại lục mạnh hơn, tại sao lại sợ hãi Long Tộc?

Hồi lâu không thấy, Tạt Tạt bỏ nhào vào trước mặt Lý Dật, cúi xuống cọ đầu vào gương mặt Lý Dật.

Tình cảnh này làm tất cả mọi người ghen hòng nhìn trân trối.

- Lý Dật tên tiểu tử thúì, đem chúng ta ở trong này, các người ở bên ngoài khoái hoạt... lực chỉ đảo tiên lão quý kia?

Tiểu Tuyết cũng không còn khách khí, nổi giận đùng đùng nhìn về phía Lý Dật chất vấn.

- Khoái hoạt? Tiểu Tuyết, người nghĩ rằng chúng ta khoái hoạt, đều thiếu chút nữa chết qua vài lần.

Lý Dật yếu ớt giải thích nói.

- Tiểu Tuyết, không cho phép đối đãi chủ nhân của ta như vậy.

Tạp Tạp ồm ồm nói.

Chủ nhân sao, mọi người Thiên Khu tông nghẹn họng nhìn trân trối đều trừng mắt ra.

Tình cảnh này thực sự quá tại quỷ dị, từ phía địa bàn Thiên Khu tông xuất hiện một con rồng, rõ ràng gọi nhân loại là chủ nhân, nếu như cả nhân đều là Đấu Thần cường giả thì coi như bỏ qua, vấn đề là, hẳn chẳng phải là Đấu Thánh cường giả. Đấu Thánh cường giả, tại thần chi lĩnh vực, tuy cũng không tính là ít, nhưng tuyệt đối xứng là cường giả nhất lưu. Hơn nữa, người này ngay cả thân phận tiểu tông môn trưởng lão hộ pháp cũng không phải, rõ ràng có được một đầu thần minh Long Tộc làm sủng vật, cái này cũng không có Thiên Lý rồi.

Bất quá chuyện tình Thiên Lý hay không, hay là trở mắt đang lúc mọi người phát sinh trước mắt.

Âu Dương Tĩnh Miễn chậm rãi đi về phía trước vài bước, trầm giọng hỏi:

- Lý Dật các hạ, đầu Long Tộc này, là long sủng của người sao?

- Ủ, đi theo ta không ít năm.

Lý Dật gật đầu nói.

- Người là như thế nào phục tùng hẳn? Người đi qua Long đảo?

Lý Dật mỉm cười:

- Cái này trọng yếu sao?

Sau đó hướng Tạp Tạp nói:

- Tạp Tạp, giới thiệu cho người biết, đây là bằng hữu của ta.

- Ngô.

Đối với bằng hữu của chủ nhân của mình là nhân loại, Tạp Tạp hiển nhiên không có hứng thú, kiêu căng từ trong lỗ mũi phát ra một cái âm tiết, ngược lại cùng Long Tộc tôn quý hình tượng có chút phù hợp.

- Tạp Tạp, tại hạ là Âu Dương Tĩnh Miễn, rất vinh hạnh nhìn thấy ngài.

- Chủ nhân, ta đói bụng.

Tạp Tạp cũng không để ý gì tới Âu Dương Tĩnh Miễn làm quen, mà là trực tiếp biểu đạt ý của mình cần.

Vấn đề này dễ xử lý, Lý Dật quay người lại, hướng Sử tông chủ nói:

- Ở đây có thịt không? Lấy thịt, càng nhiều càng tốt.

- Có, có.

Sử tông chủ liên tục không ngừng hồi đáp, sau đó phân phó đệ tử:

- Nhanh đi lấy thịt cho long tôn giả.

Hiển nhiên hẳn đã hoàn toàn quên, Tạp Tạp cùng Tiểu Tuyết, là từ trong Thiên Khu tông cấm địa đi ra.

Những người này hoang mang rối loạn làm cho Lý Dật âm thầm buồn cười, bất quá cũng càng hay. Tạp Tạp thân thể khổng lồ hiện thân, đối cái bí đạo kia là có tính chất hủy diệt, động khẩu rất lớn hiện lên tại đó, Lý Dật cùng sư muội Lục chỉ đảo tiên đã không an toàn. Long sủng Tạp Tạp có thể tạm thời hù dọa

những cường giả thần chi đại lực này, nhưng thực lực nói chuyện, quan hệ ích lợi mới là quyết định chuẩn tắc hành động cao nhất. Kiếp trước có nước Đức có một đại hồ tử cũng đã nói? Có một trăm phần trăm lợi nhuận, mọi người đều nguyện ý đâm đầu vào nguy hiểm.

Một là không làm, hôm nay Lý Dật quyết định đem Lý Na các nàng ra rồi nói sau.

- Sử tông chủ, tại hạ có lời muốn nói với người, mời người tới đây một chút.

Sử tông chủ bây giờ nhìn Lý Dật thần sắc phi thường chi phức tạp, lại cực kỳ hâm mộ cùng có chút ghen ghét và khâm phục, thấy Lý Dật gọi tới, vô ý thức cước bộ liền dời đi, hoàn toàn không có ý thức đến thân phận địa vị cùng thực lực của mình mà bị tiểu tử sai sử.

Đi đến một nơi yên tĩnh, Lý Dật cũng biết không có bố kết không gian giam cầm, mà là trực tiếp bắt đầu nói:

- Sử tông chủ, chúng ta công bằng nói chuyện nhé.

- Ủ, Lý Dật các hạ, bốn tông có nhiều chỗ đắc tội mong ngài thứ lỗi.

- Cái kia cũng không nhắc lại, tại hạ cũng có không nói nữa. Đầu tiên ta cũng lừa người trước vậy, sở dĩ xuất hiện ở Thiên Khu tông cấm địa, là vì... Ách, bởi vì long sủng ta nghịch ngợm, cùng ta trốn chơi, cho nên ta mới tìm được quý tông cấm địa. Lý do này, tin tưởng nếu không của long sủng hiện thân, Sử tông chủ người cũng sẽ không tin tưởng.

Trốn chơi trong cấm địa, chính là hiện tại, Sử tông chủ cũng không quá tin tưởng, nhưng có một đầu cự long còn tại đó, hẳn không tin cũng chỉ có thể tin.

- Nhưng tựa hồ long sủng của ta đem một vài đồ vật rơi vào cấm địa quý tông. Ý của ta là, ta còn cần lại một lần nữa tiến vào cấm địa quý tông, mang thứ đó tìm trở về, thỉnh tông chủ chấp thuận tại hạ tiến vào cấm địa. Tại hạ cam đoan, tuyệt đối sẽ không đối với cơ mật quý tông có nửa phần quan tâm.

Lý Dật đưa ra yêu cầu này, lập tức Sử tông chủ đầu óc bình tĩnh lại. Sử tông chủ vốn cũng không phải là bốn nhân, bởi vì Tạp Tạp xuất hiện mà chấn kinh, cho nên đầu óc có chút ngơ ngẩn. Tiến vào tông môn cấm địa, đây chính là có rất nhiều cường giả thần chi lĩnh vực nằm mơ cũng đều muốn, Thiên Khu tông hàng năm ngăn cản hoặc bắt được cường giả có chủ ý đến cấm địa, không có trên trăm cũng có vài chục người. Thiếu niên trước mặt này, vừa xuất hiện tại cấm địa, hiện tại lại đưa ra điều kiện vào cấm địa, trong chuyện này, rốt cuộc là có cái trò gì?

- Có thể.

Sử tông chủ sáng khoái đáp ứng, nhưng lập tức tăng thêm điều kiện:

- Nhưng cần bốn tông tự mình dẫn đi.

- Sử tông chủ, long sủng của ta đánh rơi vật tại cấm địa, liên quan đến Long đảo Long Tộc, thật sự không thích hợp ngoại nhân tham gia.

Lý Dật dùng Long đảo tới dọa, đồng thời quan sát đến Sử tông chủ.

Nhưng đến lúc này, Sử tông chủ nghi hoặc lại càng sâu, hẳn hiện tại đã hoàn toàn có thể suy nghĩ như bình thường.

- Lý Dật các hạ, cũng không phải bốn tông muốn làm trái, mà việc này quan hệ trọng đại, mà cần bốn tông cùng chư vị trưởng lão thương nghị qua.

Cái kế hoãn binh này nghe cũng có đủ lý do, nhưng Lý Dật không muốn nhìn qua, một khi bí mật truyền tông trận bị tiết lộ, sẽ rơi vào trong tay Thiên Khu tông, chính mình liền không khỏi ỏ vào hạ phong. Hơn nữa, Lý Dật bây giờ hoài nghi, bí mật cấm địa, có thể cùng cái truyền tông trận kia có quan hệ hay không? Hẳn đối với bí mật cấm địa, cũng rất có hứng thú. Vô luận là vũ khí nghịch thiên, hay là Thanh Long cấp bậc công pháp đấu kỹ, suy nghĩ một chút đều làm cho huyết mạch sôi sục.

Tưởng tượng như vậy, Lý Dật thái độ bắt đầu cường ngạnh đứng dậy:

- Không dối gạt Sử tông chủ, lời nói này là thật, cho dù Sử tông chủ không đồng ý, cái cấm địa này của quý tông, tại hạ cũng phải tiến vào.

Mang tông tộc hưng suy trên vai, Sử tông chủ cũng không khỏi cường ngạnh đáp lại:

- Nếu là các hạ cố ý mà nói, vậy cũng chớ trách bổn tông vô lễ.

Hai người nói chuyện với nhau không có sử dụng không gian giam cầm, bởi vậy nội dung tự nhiên cũng bị cường giả xa xa nghe hết, thấy tình thế căng thẳng, Âu Dương Tĩnh Miển đi tới, nói:

- Nếu không là như vậy, Thiên Khu tông các người cũng đừng có tiến vào cấm địa, do tại hạ cùng Lý Dật các hạ tiến vào, như thế nào?

Vô luận là Lý Dật hay là Sử tông chủ, tự nhiên đều biết Âu Dương Tĩnh Miển cũng không có hảo tâm gì, nhưng loại tình huống này, tựa hồ cũng có thể xem là phương pháp thỏa hiệp.

Nghĩ nghĩ, Sử tông chủ đưa ra điều kiện mấu chốt:

- Tốt lắm, tất cả đều dựa vào Âu Dương tôn sứ, nhưng nhiều nhất hai giờ, trong hai giờ nhị vị còn không ly khai cấm địa mà nói...

Hai giờ là đủ rồi, nhưng Lý Dật cũng có điều kiện của mình:

- Cũng mời Thiên Khu tông đệ tử đi chỗ khác, không được ở tại xung quanh, lại không được âm thầm giám thị.

Lý Dật đưa điều kiện làm cho Sử tông chủ tuy không tình nguyện, nhưng vẫn phải tiếp nhận. Điều kiện đã xong, Sử tông chủ quay lại, đồng thời đem chúng đệ tử Thiên Khu tông phân phó tản đi. Sau đó Lý Dật cảm thụ một chút, xác thực không có Thiên Khu tông đệ tử tồn tại, Lý Dật lúc này mới mang theo Âu Dương Tĩnh Miển đi về phía thông đạo.

- Vừa mới đi ra, lại phải đi về sao?

Tiểu Tuyết không vui, lúc này nhìn thấy thế giới mới làm cho nàng hứng thú không nhỏ, nàng cũng không muốn trở về cái lòng đất hắc ám kia nữa.

- Người không muốn sống ở chỗ này.

Lý Dật hơi hột nói.

- Tạt Tạt, người theo giúp ta, ta cũng không muốn xuống dưới.

Tạt Tạt đương nhiên sẽ không cùng nàng, căn bản cũng không có bất luận cái gì đáp lại, mà là theo chân Lý Dật đi về phía thông đạo.

- Túc chết ta.

Tiểu Tuyết oán hận nói, ngoại trừ đuổi theo cũng không có lựa chọn nào khác.

Thông đạo bị long súng Tạt Tạt phá phách, tạo ra một lối đi rộng lớn, lúc này ngoại trừ Tạt Tạt, những người khác rất dễ dàng đi xuống lòng đất. Đã đáp ứng Âu Dương Tĩnh Miển cùng đi, Lý Dật cũng không có tính toán giấu diếm hẳn về Lý na. Sau khi nhìn thấy dưới nền đất còn nằm hai nữ nhân không biết sống chết, Âu Dương Tĩnh Miển tựa hồ như minh bạch cái gì.

- Âu Dương huynh, thực không dám dấu diếm, chúng ta đi đến nam bộ, thực sự không phải là vì những tông tộc này tranh đấu, mà là vì nữ nhân của ta.

- Nữ nhân của người? Nàng bị bệnh sao?

Âu Dương Tĩnh Miển đi đến bên người Lý na, dung mạo Lý na tuyệt lệ làm vị thiếu niên này không nhin trong đôi mắt lóe ra một cổ tình quang, nhưng cổ tình quang cũng lóe lên rồi rất nhanh biến mất.

- Không sai, chúng ta đến tìm kiếm thần y.

Không cần, Lý Dật cũng không muốn nói ra chính mình đến từ Đấu Thần đại lục, chỉ là hàm hồ nói là đến tìm kiếm thần y.

- Không biết Lý Dật các hạ tìm là vị thần y nào?

Chẳng lẽ thần chi lĩnh vực còn có rất nhiều thần y sao? Lý Dật trong nội tâm sững sờ, nói:

- Chỉ cần có thể cứu sống nữ nhân của ta là được.

Chăm chú nhìn Lý na một chút, Âu Dương Tĩnh Miễn thở dài:

- Quả nhiên là bị thương không nhẹ, thương thế bức này, chỉ sợ không phải Tứ đại thần y không thể cứu sống rồi?

- Xin hỏi có tứ đại thần y?

Lý Dật vừa mở miệng hỏi, lập tức biết rõ hỏi vậy. Chỉ thấy Âu Dương Tĩnh Miễn ngẩn người, bỗng nhiên nở một nụ cười, sau đó mới nói:

- Lý Dật lão đệ, ngươi thật là nói giỡn, không phải là không biết tứ đại thần y là người phương nào sao?

Thấy Lý Dật vẻ mặt xấu hổ, Âu Dương Tĩnh Miễn giải thích nói:

- Tứ đại thần y cũng không phải là bốn người, mà là một người mệnh danh là thần y, chỉ vì người này có bốn đại tuyệt kỹ, một là có thể đem người sống biến thành người chết, hai là có thể đem người chết biến thành người sống, ba là có thể đem nhi đồng biến thành người trưởng thành, bốn là ngược lại, cho nên mới được gọi là Tứ đại thần y.

Tứ đại tuyệt kỹ Lý Dật nghe được có điểm hồ đồ, nghe tới nghe qua, hạng tuyệt kỹ đầu còn biết, còn ba cái tuyệt kỹ sau, thật sự là có điểm... Làm cho người khó hiểu.

- Chuyện tình Tứ đại thần y ta lại chậm rãi nói, hiện tại, chúng ta đến tìm hiểu một chút cổ quái trong này thôi.

888. Q.6 - Chương 489: Song Kiếm Môn Phế Vật

Quả nhiên, Âu Dương Tĩnh Miễn tự động cùng Lý Dật tiến vào với mục đích là dò xét bí mật của Thiên Khu tông cấm địa, hơn nữa còn làm ra vẻ kinh thiên địa nghĩa nữa.

- Âu Dương huynh, những ẩn mật ở nơi đây thật sự có trọng yếu như vậy sao? Coi như là có cái gì cổ quái, Thiên Khu tông tìm hiểu nhiều năm như vậy đều không tìm ra, ta và ngươi tại trong hai giờ có thể làm được cái gì?

- Cho nên ta nói Thiên Khu tông phế vật, trông coi bảo bối lại tìm không ra.

Âu Dương Tĩnh Miễn vẻ mặt khinh thường, đã bắt đầu nhìn quanh cái truyện tổng trận dưới mặt đất, một bên nói:

- Xem ra cùng Lý Dật lão đệ kết giao thực là một lựa chọn sáng suốt, nếu không cho dù là dùng thân phận của ta, muốn đi vào Thiên Khu tông cấm địa, sao có thể dễ dàng như thế. Lý Dật lão đệ, ta xem sau khi ra ngoài, ngươi theo ta đi song kiếm môn nhé, Âu Dương môn chủ nhất định sẽ trọng dụng ngươi.

- Cái gì song kiếm môn? Đều là những thứ thể lực gì, nghe là lạ.

Lý Dật còn chưa kịp trả lời, Tiểu Tuyết lại cau mày hỏi.

Thấy Tiểu Tuyết hỏi, Âu Dương Tĩnh Miễn cảm thấy hồ nghi, mục quang nhìn quét qua, tập trung đến trên người Lý Dật:

- Vị tiểu thư này cùng ngươi có quan hệ như thế nào? Nàng chẳng lẽ không phải người của thần chi lĩnh vực sao?

Không ngờ, Lý Dật lại nói:

- Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không gạt Âu Dương huynh, chúng ta xác thực không phải người thần chi linh vực, mà là đến từ Đấu Thần đại lục.

- A, Đấu Thần đại lục?

Âu Dương Tĩnh Miễn lần này giật mình không nhỏ, hắn luôn chú ý tìm kiếm bí ẩn cấm địa lúc này nhìn Lý Dật cùng Tiểu Tuyết, sau nửa ngày mới lẩm bẩm nói: - Đấu Thần đại lục cùng thần chi linh vực đâu chỉ xa vạn dặm, lại còn có biển rộng mênh mông hung hiểm khó lường, các người có chút thực lực ấy, tựa hồ không đủ.

- Chúng ta cũng không phải từ trên biển tới, mà là thông qua truyền tống trận.

- Truyền tống trận? Thần chi linh vực cùng Đấu Thần đại lục có truyền tống trận?

- Không sai, tại trước mặt người.

Âu Dương Tĩnh Miễn kỳ thật đã sớm chú ý tới loại truyền tống trận rồi, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, cái truyền tống trận này rõ ràng đi thông tới Đấu Thần đại lục.

Nhưng mình bạch điểm này, Âu Dương Tĩnh Miễn thoát nhìn có chút thất vọng:

- Chẳng lẽ, cấm địa cổ quái, chính là cái truyền tống trận này.

- Có lẽ như vậy, dù sao đây là một cái đường tắt đi thông Đấu Thần đại lục, nhưng tổ tiên Thiên Khu Tông cũng là kỳ quái, tại sao phải để cho cái truyền tống trận này liệt vào cấm địa?

Lúc này liên tiếp kinh ngạc cũng định thần lại, Âu Dương Tĩnh Miễn bắt đầu di tới, từ trong lòng bàn tay xuất hiện một đoàn hỏa quang sáng ngời, cẩn thận kiểm tra truyền tống trận. Truyền tống trận phủ đầy bụi, đã được Tạt Tạt cùng Tiểu Tuyết phủi đi, lúc này chỉ có âm khí nồng đậm.

- Cổ quái, quả nhiên là cổ quái, cái truyền tống trận này phương thức truyền tống ta chưa bao giờ thấy qua.

Âu Dương Tĩnh Miễn một bên kiểm tra một bên lẩm bẩm nói: - Tựa hồ, định hướng truyền tống trận, mục đích của nó chỉ có một địa phương... Ngô, phương thức khởi động cũng bất đồng, tựa hồ là bị phong ấn.

Xem ra, Âu Dương Tĩnh Miễn đối với truyền tống trận còn có phần có vài phần nghiên cứu, Lý Dật vội hỏi nói:

- Âu Dương huynh, cái truyền tống trận này còn có thể xử dụng hay không?

Lúc trước đến thời điểm vì cứu Lý na, căn bản cũng không có lo lắng làm thế nào trở về, lúc này, Lý Dật đương nhiên là muốn hỏi tường tận rồi.

- Vẫn có thể dùng, nhưng cái truyền tống trận này tựa hồ có phong ấn kỳ quái, nếu như cưỡng chế bài trừ nó, chỉ sợ cái truyền tống trận này sẽ phá hủy. Lý Dật huynh đệ, các người đã thông qua cái truyền tống trận này tới đây, tại sao người đối với nó lại hoàn toàn không biết gì cả.

Lý Dật cười khổ lắc đầu:

- Lúc đến sót ruột cứu người, đâu thềm nghĩ nhiều như vậy.

Âu Dương Tĩnh Miễn chợt phát hiện cái gì, cúi xuống cẩn thận đánh giá truyền tống đài ở giữa truyền tống trận. Đó là một khối bạch ngọc hình bát giác, cũng không lớn, bằng vài cái thước vuông, bên ngoài gập ghềnh, có khắc rất nhiều đồ phù cùng một ít hoa văn.

Âu Dương Tĩnh Miễn cơ hồ đem đầu áp vào ngọc đài, giống như đọc mật mã. Nhưng Lý Dật đối với cái loại truyền tống trận này thật sự là không hiểu, nhìn những hoa văn kia cùng đồ phù, cũng không hiểu gì.

- Thế nào? Âu Dương huynh, có phát hiện gì sao?

Âu Dương Tĩnh Miễn lại tựa hồ như đã quên Lý Dật tồn tại, cũng không để ý đến vấn đề Lý Dật hỏi, nghiêm túc kiểm tra truyền tống đài, lông mày cau lại, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Nhưng công việc Âu Dương Tĩnh Miễn đang làm thì bị cắt đứt.

Cắt đứt công việc đang làm của Âu Dương Tĩnh Miễn, không phải Tạt Tạt, không phải Tiểu Tuyết, càng không phải Lý Dật, mà là Thiên Khu tông.

Oanh.

Lúc này có tiếng vang thật lớn vang lên, Âu Dương Tĩnh Miễn bố kết tại chỗ thông đạo không gian giam cầm bị đánh nát bấy, một hồi bụi bặm tan ra, dưới mặt đất đã có thêm vài người. Những người này, ngoại trừ Thiên Khu tông Sử tông chủ cùng La, Súp, Mã ba vị trưởng lão ra, còn có hai cường giả Lý Dật cũng không nhận ra, nhưng nhìn trợn thề, thực lực cũng không thấp hơn cấp bậc trưởng lão.

- Sử tông chủ, người làm cái gì vậy?

Lý Dật trong nội tâm âm thầm rùng mình, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được một loại cảm giác bất lực. Loại cảm giác bất lực này có cảm giác sợ hãi, mà cảm giác này đến từ Lý na. Lý Dật hiện tại mới biết được cái gì gọi là không muốn lại được. Hắn là một sát thủ, một cái chức nghiệp sát thủ phải có yêu là không thể động tình. Từ khi đi vào thế giới này, chính mình tựa hồ có nhiều thứ phải lo lắng.

- Lý Dật các hạ thật là khờ hay là giả ngu?

Sử tông chủ ngữ khí cực kỳ âm trầm, thanh âm giống như đến từ sâu Địa ngục.

- Hai giờ ước hẹn chưa đến nửa giờ, Sử tông chủ, mời người giải thích hành vi của mình?

- Ha ha, người cho rằng cái nửa giờ này, Thiên Khu tông chúng ta đang đùa sao? Không đối gạt nhị vị, cái nửa giờ này, cũng đã quyết định vận mệnh của các người, mười một vị trưởng lão của ta có bảy vị biểu quyết, quyết định giết các người.

- Giết chúng ta.

Âu Dương Tĩnh Miễn lông mày nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường:

- Các người có bốn sự kia sao? Dù cho các người có bốn sự kia, dám đối với ta động thủ, Thiên Khu tông còn muốn người sống trên thế giới này sao?

- Hừ, có bốn sự kia hay không sau đó liền biết. Âu Dương tiểu tử, người cũng không cần lấy song kiếm môn ra dọa bốn tông. Sở dĩ có bốn vị trưởng lão không đồng ý, chính là sợ đắc tội song kiếm môn các người. Nhưng, bốn tông đã thuyết phục bọn họ, Âu Dương tiểu tử, chết minh bạch đi.

Đối mặt với sát khí lộ ra của Sử tông chủ, Âu Dương Tĩnh Miễn tuy trên mặt biểu lộ bình tĩnh, nhưng Lý Dật chú ý tới trên trán của hắn chảy ra mồ hôi. Âu Dương Tĩnh Miễn càng lợi hại, cũng tuyệt đối không có khả năng một người đấu với một cái tông môn, trước sở dĩ có thể không kiêng nể gì cả, là vì có song kiếm môn dựa vào, nếu như chỗ dựa này mất đi tác dụng, như vậy tình thế rất nguy hiểm.

- Sử tông chủ nói xem, dựa vào cái gì có lòng tin động thủ như vậy.

- Bởi vì hắn.

Sử tông chủ giơ lên ngón tay chỉ Lý Dật, rét căm căm nói:

- Vị huynh đệ này từ Đầu Thần đại lục tới, tại thần chi linh vực không hề có căn cơ? Ha ha, Âu Dương tông sư thông tuệ, chắc hẳn cũng đoán được. Không sai, hắn thích hợp nhất là người chịu tội thay. Giết người, sau đó phế hắn đi, đem hắn bắt giữ đưa cho song kiếm môn lĩnh phần thưởng.

- Sử tông chủ nói giết ta, sau đó giá họa cho Lý Dật các hạ? Hảo mưu tính, thật sự là hảo mưu tính, bất quá Sử tông chủ chẳng lẽ không có nghe nói qua, trên đời không có cái tường nào mà không lọt gió, người đánh cuộc cũng quá lớn đi, tánh mạng Thiên Khu tông toàn bộ tông môn trên vạn người đều mang ra đánh bạc, có đáng không?

- Vốn không cần phải, nhưng ai bảo người vào Thiên Khu tông cấm địa.

Sử tông chủ tựa hồ cũng là lần đầu tiên đi vào cái truyền tống trận này, tuy cùng Âu Dương Tĩnh Miễn, Lý Dật trong lúc nói chuyện, mục quang lại kinh nghi bất định nhìn bốn phía. Hắn quan sát đến truyền tống trận, nhất định cũng hoài nghi đó là bí ẩn cấm địa. Quan sát biểu lộ của Sử tông chủ, Lý Dật tâm sự càng

không bị hấn nhét vào trong Đấu Thần kết giới.

890. Q.6 - Chương 491: Cực Tinh Đại Trận

Hướng phía trước tiến lên, Lý Dật cũng thay đổi, vốn là tính toán lần trốn đến biên giới kết giới, nhưng hiện tại đã bị truy tung, lúc đầu là trốn nhưng hành động lúc này đã diễn biến thành chạy đường dài. Cho nên Lý Dật không muốn đi tìm biên giới kết giới, mà muốn tìm đến trung tâm kết giới.

- Âu Dương huynh, loại phù giới này, rốt cuộc có giới tâm cùng giới linh hay không?

Đối với Lý Dật vấn đề này, Âu Dương lo lắng nửa ngày, mới hồi đáp:

- Giới tâm, ách, hẳn là có. Bất quá giới linh... Giới linh trong kết giới thiên địa nguyên khí không ngừng đậm đặc tkết tinh, cần trăm ngàn năm thời gian tích lũy, cho nên nhất định là...

- Như vậy nếu có giới tâm, người có thể khống chế năng lượng chỗ đó sao?

- Có lẽ là được.

Đúng là có lẽ, Lý Dật quyết định đi tìm giới tâm phù giới, tối thiểu còn có một cỗ năng lượng khả quan có thể lợi dụng. Như vậy người truy đuổi cũng không có biện pháp.

Kết giới phương viên trăm dặm, phải tìm được giới tâm cũng không phải là việc khó gì. Không đến nửa giờ, bọn họ đến một tòa sườn núi nhỏ phát hiện giới tâm phù giới. Cái phù giới này cùng bách hoa giới có chút giống nhau, giới tâm cũng ở miệng núi lửa, đứng ở sườn núi nhìn lại, đó là một cái tinh thạch ngũ thải quang mang, chắc hẳn chính là nơi phát ra năng lượng phù giới rồi.

- Âu Dương huynh, người thử xem, có thể thao túng cái giới tâm này hay không?"

- Hảo.

Âu Dương Tinh Miễn đáp ứng một tiếng, thân hình liền hướng giới giới tâm nhảy xuống. Nhưng, thân hình còn chưa xuống một nửa, một cỗ kháng lực liền từ đồng tinh thạch kia đột nhiên phát ra, đem Âu Dương Tinh Miễn phản chấn lên.

- Không được, căn bản là khống chế không được.

Tinh thạch có lực phản chấn rất lớn, Âu Dương Tinh Miễn có vẻ chật vật, bắt đầu dĩ nhún vai, lắc đầu.

Thời gian cấp bách, Lý Dật cũng không còn cùng gia hỏa không tín nhiệm dây dưa, thân hình hành động cực nhanh.

Một đạo năng lượng không gian giam cầm kinh người hướng miệng núi lửa có chất đầy tinh thạch xuống dưới, đem cỗ lực lượng kia ngăn chặn.

- Xuống dưới, Nhanh.

Lúc này Âu Dương Tinh Miễn, Tạt Tạt cùng Tiểu Tuyết đều tiến vào, Lý Dật lúc này cực kỳ nhanh tại cái động khẩu bố kết xuất một cái thủ trận. Bên trong kết giới thiên địa nguyên khí vốn rất là nồng đậm, nhất là chỗ giới tâm, cho nên thủ trận mới bắt đầu năng lượng cũng cực kỳ cường hãn. Nhưng bọn họ đối mặt với một Đấu Thần cường giả cùng bốn Đấu Thánh, Lý Dật cũng không dám khinh thường, phân phó Tiểu Tuyết, Tạt Tạt cùng Âu Dương Tinh Miễn liều mạng đem đấu khí oanh kích trận pháp.

Một lớp đấu khí oanh kích còn chưa kết thúc, Sử tông chủ cùng bốn vị trưởng lão đã đến nơi.

Lúc này sắc mặt của Sử tông chủ, hiện tại không thể nói là khó coi hình dung. Lúc đầu hẳn tưởng rằng thoải mái, không ngờ gặp Âu Dương Tinh Miễn nói, bị lộ đến trong kết giới, lại tổn thất la trưởng lão. Mà đối phương vẫn bình yên vô sự, đối với Sử tông chủ mà nói, thật sự là có điểm không thể thừa nhận được.

Vừa mới đến giới tâm, Sử tông chủ cũng lười nói nhảm, lật tay vỗ, một đạo đầu khí cuồng hung hân hướng giới tâm cuốn tới. Một kích bi phần, năng lượng cũng cực kỳ kinh người, nhưng vừa phát ra, kích động trận pháp kịch liệt phản ứng, cả không gian kịch liệt ba động, vô số đạo không gian toàn qua xoay tròn đem đầu khí Sử tông chủ bao cuốn, thôn phệ, trong nháy mắt liền nuốt sạch sẽ. Mà tầng ngoài trận pháp, cũng ẩn ẩn xuất hiện vô số vết rạn thật nhỏ.

- Thực lực thật cường hân.

Lý Dật trong nội tâm cả kinh, đối phương cường thịnh, một kích vừa rồi có thể phá hủy trận pháp phòng ngự. Lúc này tay quyết bay động, đầu khí tư nhện không ngừng từ đầu ngón tay kích phát ra, sau đó từ không gian bốn phía năng lượng cuồng vũ, làm cho khí thế trận pháp cũng mạnh hơn vài phần.

Sử tông chủ lại càng thêm kinh hãi, một kích toàn lực, tuy không dùng đầu khí pháp tắc lực lượng, nhưng cũng là đầu khí mạnh nhất. Không gian ba động vô hình hẳn không phải là không có cảm giác được, nhưng hoàn toàn không có để ý. Không nghĩ tới, trong không gian ba động giống như thực chất, lại ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ như thế.

Đương nhiên, Sử tông chủ ngoài miệng cũng không chịu yếu thế:

- Hừ, một cái trận pháp nhỏ nhỏ, cho rằng có thể bảo vệ được các người sao?

Lý Dật nhưng không có không phản ứng, tay quyết như thiểm điện biến ảo, mà trận pháp hẳn điều khiển năng lượng cũng đang không ngừng tụ lại.

Nhìn thấy Lý Dật bố kết trận pháp đỡ được Đầu Thần cường giả một kích, Âu Dương Tĩnh Miễn vui mừng quá đổi, không khỏi khen:

- Thì ra Lý Dật lão đệ so với ta nghiên cứu ngoại môn tà đạo còn hơn, hảo, trận pháp này quá mạnh, có rảnh chỉ giáo giáo ta. Đối với trận pháp, ta cũng là có vài phần tâm đắc.

- Tham thảo tâm đắc về sau nói đi, hiện tại các người nhanh hỗ trợ, toàn bộ đầu khí đều oanh kích phía trên trận pháp.

- Diệu, Diệu. Trận pháp này rõ ràng có thể hấp thu năng lượng, càng đánh càng mạnh. Xem ra, Đầu Thần đại lục quả nhiên có chỗ hơn người, những thứ khác không nói, chỉ bằng trận pháp này, thần chi lĩnh vực rất nhiều.

- Trận pháp cường thịnh trở lại, cũng chỉ là trận pháp.

Phía trên miệng núi lửa, Sử tông chủ cũng nhìn ra cái phòng ngự trận pháp này không phải dễ đối phó như vậy, cũng không có tiếp tục khinh xuất, hẳn ở miệng núi lửa chậm rãi đi đi lại lại, vừa quan sát trận pháp biến hóa vừa nói:

- Âu Dương tiểu tử, Lý Dật, hiện tại thúc thủ chịu trời, bốn tông còn có thể cho các người chết thống khoái, nếu để bốn tông bắt được các người, hừ, nhất định sẽ làm cho các người thống khổ sống không bằng chết.

Bận rộn Lý Dật rút cục tay quyết bắt đầu chậm lại, nhìn thoáng qua miệng núi lửa bao phủ tại trận pháp phòng ngự, Lý Dật thoáng nhẹ nhàng thở ra, khiêu khích nói:

- Có bốn sự, chúng ta sẽ chờ người đến bắt

- Tông chủ, còn chờ cái gì, bắt quá là một cái trận pháp nhỏ nhỏ, chúng ta một kích xuống, hủy diệt nó là được.

Mã trưởng lão tính tình nóng nảy, đã sớm nhìn không được.

- Mã trưởng lão an tâm chờ đợi, đối phó loại trận pháp này, bốn tông tối thiểu có mười loại biện pháp.

Sử tông chủ muốn tính kỹ càng, rốt cục dùng lại, sau đó dò xét một chút. Miệng núi lửa có thể thấy được Tiểu Tuyệt cùng Âu Dương Tĩnh Miễn đang không ngừng đem đầu khí oanh kích, tăng mạnh năng lượng trận pháp.

Tuy nói thật nhẹ nhàng, Sử tông chủ trong lòng cũng dị thường coi trọng, hẳn rõ ràng, nếu không thể phá hủy trận pháp này, ngược lại cho trận pháp này gia tăng năng lượng, sự tình sẽ càng ngày càng phiền toái.

Hơn nữa, còn có chỗ phiền phức, hắn cũng không biết kết giới này trong ba ngày sau đó tự động tiêu trừ, cho nên cũng không dám giết chết Âu Dương Tinh Miễn. Đã muốn phá trận vừa muốn tránh người thương vong, cái này làm cho Sử tông chủ cũng không muốn vĩnh viễn bị nhốt tại trong kết giới này.

- Chưa vị trưởng lão, mời giúp ta giúp một tay.

Giống như hạ quyết tâm, Sử tông chủ hướng bên bốn vị trưởng lão nói:

- Xem ra, về sau phải coi trọng mấy tiểu tử này một chút.

- Tông chủ, chẳng lẽ người dùng ra tông môn bí kỹ sao?

Súp trưởng lão hỏi.

- Không sai, trận pháp này phải một kích phá hủy, nếu không hậu hoạn vô cùng. Đánh ra cực tinh đại trận.

Sử tông chủ trầm giọng quát, thân hình bỗng bành, ctrôi nổi ở phía trên trận pháp. Bốn gã trưởng lão động tác cũng phân biệt chiếm cứ bốn cái phương vị đông, nam, tây, bắc miệng núi lửa.

Bốn gã trưởng lão tay quyết về động, danh sra đầu khí hình trụ đường kính hơn một mét, quang hoa từ song chưởng của bốn trưởng lão tràn ra, bắn thẳng đến phía trên trận pháp, Sử tông chủ, đã bị bốn cổ đầu khí quang hoa vây quanh, lúc này quanh thân sử tông chủ đầu khí lập tức sôi trào, độ cao cũng đang không ngừng từ từ đi lên.

- Lý Dật huynh đệ, nhanh nghĩ biện pháp, Cực tinh đại trận không phải chuyện đùa, trận pháp người, chỉ sợ kháng cự không nổi.

Nhìn thấy cái này trận thế, Âu Dương tinh miễn vội vàng hướng Lý Dật nhượng lên. Còn cần nhắc nhở ư, Lý Dật há có thể cảm thụ không đến trận pháp bên ngoài mãnh liệt đầu khí năng lượng.

Thấy Âu Dương tinh miễn còn ở bên cạnh dong dài nói:

- Cái cực tinh đại trận này chính là Thiên Khu tông bí kỹ giữ nhà, hai người, ba người bốn người thậm chí trăm người cũng có thể thành trận, nhân số càng nhiều thực lực càng mạnh, làm cho người chủ trận đạt được lực lượng càng kinh người. Lý Dật huynh đệ, đừng xem thường cái cực tinh đại trận này. Cũng không phải là đơn giản thực lực gia tăng, thông qua trận pháp, chủ trận tối thiểu có thể phát huy ra thực lực của tất cả đệ tử.

- Không cần phải nói nhiều như vậy, có biện pháp phá giải hay không?

- Không có biện pháp gì tốt, trừ phi trận pháp người năng lượng có thể chọi cứng bọn họ công kích.

- Không có biện pháp thì cầm miệng, đầu khí của người toàn bộ oanh kích trận pháp đi.

Lý Dật thật sự có chút chịu không được, ngoại trừ bố kết phù giới, tựa hồ không có tác dụng gì.

Bên ngoài Trận pháp, cực tinh đại trận năng lượng đã đạt tới tình trạng kinh hãi, một mảnh quang hoa sáng chói bằng mấy lần mặt trời biến cả không gian thành một ánh sáng hư vô, đầu khí điên cuồng gào thét giống như một tòa núi lớn đè xuống, làm cho người ta cảm giác áp bách tột đỉnh.

- Tiểu tử, chịu chết đi.

Sử tông chủ thân hình lần nữa thẳng lên, sau đó bỗng nhiên rơi thẳng xuống. Hộ tống Sử tông chủ rơi xuống, quanh thân xé rách không gian, lực lượng phá hủy hết thấy.

Bên trong Trận pháp, Lý Dật cũng không có nhàn rỗi, thao túng trận pháp năng lượng toàn bộ đánh ra.

Rầm rầm rầm oanh.

Liên tiếp là tiếng nổ nặng nề, cả phương viên trăm dặm kết giới đều mãnh liệt lay động, trời đất trong nháy mắt bị xé nứt, ánh sáng cũng bị năng lượng thôn phệ, bốn phía hiện ra một mảnh hắc ám, tất cả mọi người giống như đặt mình trong vực sâu không đáy vậy.

Trộn vụn qua mấy phút đồng hồ sau, quang mang mới một lần nữa chiếu rọi xuống, miệng núi lửa đã hoàn toàn bị phá hủy, hiện ra cái hố sâu. Sử tông chủ huyền phù ở giữa không trung, sắc mặt kinh nghi bất định

nhìn phía dưới, mà bốn vị trưởng lão thì co quắp té trên mặt đất, vể mặt tro tàn tái nhợt, Súp trưởng lão thậm chí khóe miệng không ngừng phun ra máu. Tại năng lượng đối kích, cực tinh đại trận điên cuồng rút ra đầu khí của bọn hắn, đã làm bốn vị trưởng lão ăn thiệt thòi không nhỏ.

Mà ở giữa hố sâu, cái phòng ngự trận pháp kia cũng đang kịch liệt chấn động. Trận pháp bị cưỡng chế phá hủy, chủ trì trận pháp Lý Dật cũng không thể tránh được tổn thương, gối quỵ xuống, miệng phun máu tươi. May mà những người khác cũng không bị tổn thương, trận pháp tuy bị phá, nhưng năng lượng cực tinh đại trận cũng có bị tiêu hao không còn một mảnh.

- Lý Dật người rất tốt, có thể chọi cứng cực tinh đại trận như vậy.

Huyền phù ở giữa không trung, Sử tông chủ chậm rãi nói:

- Nhưng, người cũng nên biết, người phản kháng phí công, tội gì phải chịu nhiều đau khổ?

Lúc trước Sử tông chủ cũng không định dùng toàn bộ Cực tinh đại trận, để tránh Âu Dương tỉnh miễn thương tổn mà không cách nào rời khỏi kết giới. Nhưng hai cỗ năng lượng vừa mới tương giao, hắn mới hiểu được, một kích trước sức thể năng lượng tựa hồ cũng không thể hoàn toàn phá hủy trận pháp. Mà nếu như một kích không thắng, hắn biết rõ, trận pháp năng lượng tiếp theo vĩnh viễn không cách nào phá giải nữa, cho nên, hắn mới điên cuồng rút lấy đầu khí của bốn vị trưởng lão, một kích tồn lực đánh ra mới phá hủy trận pháp của Lý Dật được.

Hiện tại, trước mặt đám người Lý Dật đã hoàn toàn không có bất kỳ phòng ngự nào, Sử tông chủ hoàn toàn nắm chắc trong tay thắng lợi, cũng không có cái gì ngoài ý muốn.

891. Q.6 - Chương 492: Lương Bại Câu Thương

Lý Dật cũng cố gắng hết sức, nhưng trận pháp cũng vẫn bị hủy. Mất đi phòng ngự trận pháp, bọn họ không cách chống lại Sử tông chủ, nhưng, Lý Dật tuyệt đối không phải loại người dễ dàng nhận thua như vậy.

Thánh khí đầu khí trong người lưu chuyển, chữa trị tổn thương trong cơ thể Lý Dật, ở miệng ứ huyết phun ra làm cơ thể của hắn dễ chịu hẳn đi. Cười nhạt một tiếng, Lý Dật nói:

- Sử tông chủ, ván này xem như đánh ngang tay, người tuy đã thương ta, bốn vị trưởng lão cũng đã tàn phế, hơn nữa, thực lực người cũng tiêu hao không ít. Ta đây còn có vài vị cường giả, cho nên, hươu chết về tay ai còn khó nói.

- Ha ha ha, còn mấy cường giả, người chỉ Âu Dương Tỉnh Miển tiểu tử kia sao? Ngoại trừ hắn đi đường ngang ngỗ tất, ta cũng nhìn không ra hắn có năng lực gì.

- Đừng quên ta còn có một đầu long, Tạp Tạp, buông Lý na xuống, chuẩn bị chiến đấu thôi.

Bởi vì lúc trước bảo vệ Lý na cùng sự muội của lực chỉ đảo tiên, Tạp Tạp chỉ có thể nhìn chủ nhân chiến đấu mà lo lắng, nhưng bây giờ nghe Lý Dật nói như vậy, lập tức yêu cầu Tiểu Tuyết hiệp trợ đỡ xuống hai bệnh nhân, sau đó long nhãn phản nộ gắt gao nhìn Sử tông chủ.

- Tên gia hỏa đáng giận, dám đánh chủ nhân của ta, hừ.

Lúc này Tạp Tạp long nhìn Sử tông chủ làm cho hắn không khỏi có chút kinh hãi, cũng không phải nói thực lực, hơn nữa sâu tận xương tủy Sử tông chủ đối với Long Tộc kính sợ.

- Long Tộc chiến sĩ, bốn tông không muốn cùng người đối địch, mục tiêu của chúng ta là Lý Dật.

Sử tông chủ còn chưa nói xong, bỗng nhiên một cỗ không gian ba động khác thường bắt đầu chậm rãi phát sinh, cỗ ba động này cũng không phải là đến từ Sử tông chủ, cũng không phải đến từ Lý Dật, khi bọn họ truy tìm cỗ ba động này, cũng không khỏi đưa ánh mắt nhìn đến đồng tinh thạch chông chất trên đá. Đồng tinh thạch kia, đang kịch liệt cải biến n, loạn thất bát tao vượt qua sau lưng bọn người Lý Dật, lúc trước

cũng không có người để ý, nhưng lúc này, một cỗ ba động mãnh liệt bắt đầu từ tinh thạch bắt đầu khởi động.

Nhìn thấy loại tình huống này, Lý Dật cùng Sử tông chủ đồng thời biến sắc.

Bên trong ý nghĩ Lý Dật đột nhiên hiện nên cảnh tượng bách hoa giới sụp đổ. Mà cỗ diêm không gian ba động, cả phù giới cũng bắt đầu co rút lại. Đúng vậy, hết thảy đều có thể thấy được tốc độ co rút lại của nó.

Âu Dương tĩnh miên một bên chậm rãi tiếp cận, một bên thì thảo luận bầm. Giống như tự mình động viên mình vậy.

Thấy mình nói ra không có khiến cho năm người Thiên Khu tông có bất kỳ phản ứng nào, Âu Dương tĩnh miên gan lớn hơn, đi đến cách Súp trưởng lão chừng nửa thước, gương bình khí dị hình trong tay, đầu khí vận chuyển tới cực hạn, hung hăng bổ xuống.

Không có bất kỳ chuẩn bị nào, nguyên khí hộ thể của Súp trưởng lão mặc dù bị bình khí tiếp cận, trong nháy mắt tự động bùng bùng phát ra, nhưng Âu Dương tĩnh miên đầu gối cũng là đầu tôn cường giả, lại có ưu thế bình khí, lần này chém xuống, giống như là chém dưa, lập tức đem Súp trưởng lão chém thành hai đoạn. Một dòng máu tươi phun ra đầy mặt và đầu cổ Âu Dương tĩnh miên, nhưng lúc này hắn lại không chần chờ, vài lần nhấp nhô, đem tứ đại trưởng lão đều chém chết. Lúc này hắn thấy không có nguy hiểm, trong lòng lại oán hận những người này đối với chính mình ra tay, cho nên cũng tâm ngoan thủ nạt động thủ.

Hiện tại cũng chỉ còn lại Sử tông chủ, kỳ thật Sử tông chủ trọng thương so với tứ đại trưởng lão càng nặng hơn, nhưng do là Đấu Thần cường giả hắn càng phải cố chống lại để giữ được hình tượng, cho nên lúc này Âu Dương tĩnh miên vẫn hơi do dự một chút.

Lý Dật đành phải động viên cho hắn:

- Không cần phải thương xót người tàn tật, ngấm lại trước hắn đối đãi người như thế nào?
- Tử lão quỷ, đã cho ta là tà môn ngoại đạo để khi dễ, ngươi cho rằng ta chém không chết được ngươi sao.

Không do dự nữa, bình khí dị hình chém xuống.

Nhất đại Đấu Thần cường giả, lại vẫn lạc tại trên tay một cái đầu tôn nho nhỏ, Thiên Khu tông, diệt tộc rồi.

Mất thấy Thiên Khu tông tông chủ cùng trưởng lão đều đền tội, Lý Dật thở dài một hơi, chống đỡ thân thể, đi qua bên cạnh năm cổ thi thể, giữa ngón tay một đạo đầu khí lơ lửng yếu ớt phát ra, đem đầu khí hạt giống của Sử tông chủ cuốn tới. Tuy đã đáp ứng lực lực không hề luyện hóa đầu khí hạt giống cường giả để tu luyện, nhưng một cái đầu khí hạt giống Đấu Thần cường giả, bốn Đấu Thánh cường giả bị hủy ở đây, chẳng phải là phung phí của trời sao.

Lý Dật luyện hóa qua vô số đầu khí hạt giống cường giả, nhưng luyện hóa đầu khí hạt giống của Đấu Thần cường giả lại là lần đầu tiên. Đầu khí hạt giống của Sử tông chủ vừa mới cho vào thể nội, trong đó ẩn chứa năng lượng liên nhanh chóng tại trong kinh mạch bắt đầu khởi động. Nếu không phải Lý Dật đã dung hợp chín hệ đầu khí hoàn thành thiên ma chi biến, chỉ sợ rất khó có thể tiếp nhận lực lượng cường hãn như thế.

Năng lượng của Đầu khí hạt giống vào trong kinh mạch, rất nhanh bị đan điền khí hải dẫn xuất thiên ma đầu khí khổng chế, sau đó hóa thành một bộ phận của mình, có được cổ lực lượng này, Lý Dật có thể vận dụng thánh khí đầu khí tăng mạnh, chữa trị kinh mạch tốc độ cũng nhanh hơn. Lúc này luyện hóa đầu khí hạt giống của Sử tông chủ, Lý Dật liên tục luyện hóa đầu khí hạt giống của bốn vị Thiên Khu tông trưởng lão.

Khi tất cả làm xong, Lý Dật thực lực cũng khôi phục được tám thành. Mà càng làm cho Lý Dật âm thầm mừng rỡ, hấp thu những đầu khí hạt giống cường giả này, tu vi của hắn cũng tiến thêm một bước. Tu luyện tới thất biến thành thiên ma đầu khí, có dấu hiệu đột phá, Đấu Thánh tu vi đỉnh cao cũng hoàn toàn củng cố, mặc dù không có dấu hiệu đột phá, nhưng Lý Dật cảm thụ được, đan điền khí hải đầu khí gia tăng vài phần rồi.

- Lý Dật lão đệ, công pháp của ngươi rất cổ rất quái.

Nhìn thấy Lý Dật làm xong, sau đó chậm rãi mở to mắt, Âu Dương tĩnh miên lúc này mới hít vào một luồng lương khí nói.

- Cổ quái? Có điểm sao.

Lý Dật tâm tình tốt, mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

- Đấu Thần đại lục các người đều tu luyện loại công pháp đấu cơ trực lợi này sao?

Âu Dương tĩnh miển tuy thực lực bản thân không lớn, nhưng kiến thức lại còn không ít:

- Dựa vào hấp thu Đấu khí hạt giống của cường giả khác để tu luyện, nếu tất cả mọi người làm như vậy, ai còn chịu tu luyện đấu khí, chẳng phải là cường giả lúc đó đều muốn tàn sát lẫn nhau? Còn nói ta là tà môn ngoại đạo, Lý Dật lão đệ, công pháp người là tổ tông tà đạo.

- Ai nói Đấu Thần đại lục đều là tu luyện loại công pháp này.

Lý Dật cười:

- Cái này là tuyệt kỹ của ta... Đáng tiếc Sử tông chủ phế đi một cái cánh tay, nếu không cũng không nỡ cho người giết. Tốt lắm, không nói cái này nữa, Âu Dương huynh, chúng ta nghĩ biện pháp rời khỏi tàn giới thôi, chỉ mong không phải phát sinh cái gì ngoài ý muốn nữa.

Từ khi tiến vào phù giới đến nay, phát sinh rất nhiều điểm ngoài ý muốn, hiện tại hắn cũng không cách nào tiếp nhận thêm được nữa.

- Biện pháp ngược lại cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể chờ năng lượng tinh thạch hao hết, cái tàn giới này tự hành tiêu tán rồi?

Âu Dương tĩnh miển nhún vai, bất đắc dĩ nói.

- Nói đúng, là chúng ta còn phải ở trong này ba ngày?

- Cái này có thể không nhất định, những tinh thạch này nguyên bản chèo chống lớn như vậy cũng không thể chống được ba ngày, nhưng hiện tại người cũng thấy đấy, cái tàn giới này bất quá mấy chục thước, một cái kết giới như vậy chỉ sợ cũng không cần nhiều năng lượng.

- Ý của người là chúng ta còn phải ở chỗ này thời gian dài? Rốt cuộc là bao lâu?

Trong kết giới tuy đã không có địch nhân, nhưng ở trong đó không biết bao nhiêu, thật sự cũng làm người không thể chịu nổi.

- Cái này thật sự rất khó nói, không có biện pháp tính ra.

Âu Dương tĩnh miển vẽ mặt đau khổ:

- Dựa theo diện tích mà tính, khả năng cần một hai tháng thời gian mới có thể đem tinh thạch năng lượng tiêu hao sạch sẽ. Nhưng tinh thạch thụ qua tổn thương, nói không chừng ẩn chứa năng lượng đã không còn nhiều... Trời biết, chúng ta kiên nhẫn chờ xem.

- Gặp quỷ.

Lý Dật lẩm bẩm một câu, sau đó đi đến bên cạnh đồng tinh thạch kia, học Âu Dương tĩnh miển quan sát đồng tinh thạch, đồng thời hỏi:

- Có biện pháp gì hay không, có thể hao phí những năng lượng trong tinh thạch này, cái phù giới chết tiệt sớm một chút thì xong đời?

- Biện pháp có lẽ có, bất quá ta không biết... Lý Dật lão đệ, mời người nói có lương tâm một chút, nếu không có phù giới chết tiệt này, người có thể đối phó được Sử tông chủ cùng năm vị trưởng lão không? Người nói như vậy có lừa dối đó.

Bị Âu Dương tĩnh miển nói như vậy, Lý Dật cũng nở nụ cười:

- Hảo, hảo, tính ta nói sai rồi.

Sự thật cũng đúng là như thế, Âu Dương tĩnh miển, bất kể thế nào mà nói cũng là người có công, nếu không có hắn đưa ra cái phù giới này, với năng lực của Lý Dật, cũng vô pháp đối kháng một cái Đấu Thần cường giả cùng năm Đấu Thánh như vậy.

- Lý Dật huynh đệ, người có một thanh kiếm cùng một cây cung rất tốt, một người như người cũng không dùng được nhiều vũ khí như vậy, có hứng thú tặng cho ta hay không?

Âu Dương tỉnh miến vẻ mặt nịnh nọt nói.

- Nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Nếu không có hai thanh siêu phẩm thần binh, giết chết La mập mạp... Nói sau, Lý Dật hiện tại chú ý tinh thạch hấp dẫn. Tuy hắn nhìn không ra cái gì trong đó, nhưng đột nhiên, Lý Dật có một loại cảm giác, những tinh thạch này, tựa hồ cùng dấu khí hạt giống cường giả có chỗ nào đó tương tự.

Đấu khí hạt giống có thể luyện hóa, như vậy những tinh thạch này? Có phải là cũng có loại khả năng này sao?

- Âu Dương huynh, tới. Nói cho ta biết, những tinh thạch này rốt cuộc là vật gì?

893. Q.6 - Chương 494: Biên Giới Đột Phá

Âu Dương tỉnh miến không biết Lý Dật hứng thú đối với mấy cái tinh thạch này, nhưng hắn đối với những môn gọi là tà môn ngoại đạo cũng có nghiên cứu, hơn nữa lại cực kỳ có thiên phú, Âu Dương tỉnh miến lúc này giải thích cho tác dụng của Lý Dật những tinh thạch này.

- Kết giới bình thường, là Đấu Thần cường giả bố kết kết giới, những tinh thạch này đều là do bọn họ thu thập được. Đương nhiên, tinh thạch chia làm rất nhiều loại, tinh thạch trong đó ẩn chứa năng lượng bất đồng, cũng sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thuộc tính kết giới, giống như cái phù giới này chính là một thuộc tính, cho nên mới có cảnh trí thơ mộng như vậy...

- Trực tiếp nói chủ đề chính đi, Âu Dương huynh, ta chỉ cần biết rõ những tinh thạch này là gì?

Nếu cứ như vậy nghe tiếp, Lý Dật hoài nghi có lẽ đến ba ngày sau, kết giới biến mất hắn cũng không rõ những tinh thạch này rốt cuộc là bằng vật gì cấu thành.

- Ách, những tinh thạch này, đương nhiên không thể cùng giới tâm của Đấu Thần kết giới chính tông. Trên thực chất, chỉ là năng lượng tinh thạch bình thường, chỉ có điều được ta rót vào pháp tắc lực lượng cùng không gian quy tắc của Đấu Thần cường giả, người xem cái khối tinh thạch này, nó khống chế kết giới không gian cũng nhỏ, mà khối màu tím, chính là chủ yếu là nơi năng lượng phát ra... Lý Dật lão đệ, người cũng không biết, vì chế tạo cái giới phù này, ta mất bao nhiêu không, thỉnh Đấu Thần cường giả tông môn hỗ trợ. Nhưng cũng đáng giá, không nghĩ hôm nay đã cứu chúng ta một mạng.

- Ý của người là nói, những tinh thạch này, cất giấu không gian quy tắc cùng dấu khí pháp tắc của Đấu Thần cường giả sao?

- Đúng vậy, đương nhiên còn có linh ngộ kết giới của Đấu Thần cường giả, cái này mới là trọng yếu nhất... Lý Dật lão đệ, người muốn làm cái gì?

Lý Dật bắt đầu vẻ động chỉ quyết, bàn tay bắt đầu khởi động thiên ma dấu khí: - Ta xem xem có thể hấp thu năng lượng hay không, nói như vậy, có lẽ cái phù giới chết tiệt này sẽ nhanh hơn biến mất.

Đương nhiên, Lý Dật còn có một mục đích khác, nếu như hấp thu năng lượng tinh thạch, hoặc là hấp thụ lấy dấu khí pháp tắc cùng linh ngộ kết giới của Đấu Thần cường giả, thì hắn có được chỗ tốt không tưởng được.

- A. Ta cảm thấy người không nên làm như vậy, đây là một chuyện cực kỳ nguy hiểm. Người phải biết rõ, đây là lực lượng tinh thuần nhất của Đấu Thần cường giả, có thể người sẽ bị những lực lượng này cắn nuốt.

Có phong hiểm mới có tiền lời cao được, cơ hội tốt như vậy, Lý Dật làm sao có thể bỏ qua. Cho nên Lý Dật không nhìn Âu Dương tỉnh miến nữa, dấu khí từ ngón tay chậm rãi tràn ngập ra, sau đó hướng về phía tinh thạch có ẩn chứa dấu khí pháp tắc.

Lúc này Lý Dật mạo hiểm cũng không phải không có gì nắm chắc, hắn đã có kinh nghiệm luyện hóa đấu khí hạt giống cường giả, những tinh thạch này tuy cùng đấu khí hạt giống nguyên cũng có nhiều chỗ giống nhau.

Thiên ma đấu khí thẩm dò vào trong tinh thạch, lập tức làm cho tinh thạch kịch liệt phản ứng, trong tinh thạch đấu khí pháp tắc cản trở đấu khí tư nhuận.

Lý Dật tay quyết biến đổi, trong đan điền khí hải thiên ma đấu khí bắt đầu khởi động, thông qua kinh mạch tạo thành một đạo đấu khí đám mây đỏ thẫm, đem tinh thạch trong năng lượng bao vây lại. Hai cỗ năng lượng cự đại giao nhau cùng một chỗ, thôn phệ lẫn nhau, lực lượng không gian phù giới vừa ổn định lẫn nữa bắt đầu vận vẹo.

- Lý Dật lão đệ, cầu ngươi đừng làm như vậy, nếu làm không tốt, ngươi sẽ đánh vỡ cân đối phù giới, sẽ hại chết chúng ta.

Âu Dương tỉnh miễn cơ hồ dùng ngữ khí khẩn cầu, nhưng cũng không thể ngăn cản Lý Dật, đấu khí đám mây được Lý Dật điều khiển, giống như một cái lồng giam, một mực khóa chặt tinh thạch lại.

Kỳ thật, tình huống hiện tại, đã không phải là Lý Dật nói ngừng là có thể ngừng được, trong tinh thạch năng lượng mãnh liệt giống như vỡ đê hoàng hà, hướng Lý Dật bổ nhào đến, nếu không thúc dục đấu khí chống lại, Lý Dật cũng sẽ bị xé rách thành mảnh nhỏ. Lý Dật đương nhiên không muốn bị xé rách như vậy, cho nên cực lực thúc dục thiên ma đấu khí, đem đoàn năng lượng bao vây, hơn nữa chậm rãi thu nạp.

Nhưng điều làm Lý Dật vui mừng năng lượng trong tinh thạch, không có vượt quá dự liệu của hắn, quả nhiên là cùng đấu khí hạt giống đồng dạng, hoàn toàn có thể bị thiên ma đấu khí luyện hóa. Bất đồng duy nhất là, cái khối tinh thạch này bên trong ẩn chứa năng lượng không chỉ của một đấu khí pháp tắc Đấu Thần cường giả, năng lượng cường hãn khiến cho hắn hoài nghi có thể vĩnh viễn cũng rút không hết.

Mất đi năng lượng tinh thạch cung cấp, cả phù giới bắt đầu biến thành u ám, giống như mặt trời lặn sau hoàng hôn. Tình cảnh này làm Âu Dương tỉnh miễn lo lắng tới cực điểm, không ngừng lẩm bẩm nói:

- Lý Dật lão đệ, làm như vậy phong hiểm quá lớn, ta thỉnh cầu ngươi ít nhất phải giữ lại khối lam sắc tinh thạch ẩn chứa linh ngộ kết giới Đấu Thần, mất đi nó, kết giới cũng không tồn tại. Còn khối tinh thạch màu tím, nó có công dụng ta vừa mới nói qua, ta không biết ngươi làm như vậy rốt cuộc phát sinh tình huống nào, tóm lại, cái này quá nguy hiểm rồi.

Tựa hồ lo lắng Âu Dương tỉnh miễn quá nhiều Lý Dật, long sủng Tạp Tạp không nói hai lời, long dực cuốn động, đưa hắn đập ngã xuống đất, sau đó thân thể khổng lồ đè ép xuống, cuối cùng dùng một loại phương thức này làm hắn câm miệng.

Cũng không biết bao nhiêu thời gian, tóm lại Lý Dật cảm giác thời gian dài đằng đẵng, thẳng đến đấu khí của mình hao phí hơn phân nửa, mới đưa khối tinh thạch thứ nhất luyện hóa xong. Khoanh chân ngồi xuống, trước đem thực lực của mình khôi phục tới đỉnh phong, sau đó mục quang Lý Dật lại chuyển đến những khối tinh thạch trên đá kia.

Lý Dật lúc này không cách nào ức chế nổi khát vọng thêm muốn năng lượng bên trong những khối tinh thạch kia, tay quyết lần nữa vận động, hướng khối tinh thạch màu tím. Những khối tinh thạch này, Lý Dật có được chỗ tốt, hắn có thể rõ ràng cảm thụ được, giống như đấu khí hạt giống của Sử tông chủ cùng bốn trưởng lão kia.

Nhìn thấy hết thấy, Tiểu Tuyết cũng có vẻ mặt vẻ hâm mộ, nhưng nàng rõ ràng, Lý Dật sở dĩ có thể làm được, là vì thiên ma đấu khí, cho nên nàng cũng sáng suốt không có đi mạo hiểm ném thử qua.

Nhưng điều làm cho Lý Dật tiếc nuối chính là, khi hắn thu nạp tinh thạch, vô luận là thiên ma chín biến hay là đấu khí tu vi cũng đều không có đột phá. Lý Dật có thể rõ ràng cảm nhận được, cách đột phá rất gần, nhưng luôn luôn không cách nào vượt qua, khiến cho hắn đứng ở biên giới đột phá.

- Hiện tại còn một khối tinh thạch cuối cùng, không có gì bất ngờ xảy ra, tiếp nhận có thể đột phá đến cảnh giới Đấu Thần cường giả.

Giờ khắc này, Lý Dật cũng nhận không được nội tâm kích động.

Đấu Thần cường giả, cho dù ở thần chi lĩnh vực, đó cũng là cường giả nhất lưu, mà hãn nhỏ tuổi như vậy đã có thực lực Đấu Thần cường giả, chỉ sợ tại Đấu Thần đại lục, cũng coi là thiên tài trong thiên tài rồi. Đến cảnh giới Đấu Thần, thực lực đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, chẳng những thực lực bản thân tăng nhiều, hơn nữa có thể hoàn toàn phát huy ra thần uy của siêu phẩm thần binh Phá Thiên kiếm. Có thể chém ra một kiếm bổ thiên trong truyền thuyết.

Kèm chế nội tâm kích động, Lý Dật lúc này mới phát hiện, thân ở phù giới đã không có ánh sáng, bốn phía một mảnh âm u, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy Tiểu Tuyết dựa tại trên người Tạt Tạt mà thôi.

- Lý Dật lão đệ, xem ra lo lắng của ta thừa rồi, có lẽ người nói đúng, hấp thu những năng lượng trong tinh thạch này, cái phù giới này mới bị phá hủy. Cố gắng lên, chúng ta rất nhanh khôi phục tự do.

Tạt Tạt thân thể khổng lồ vẫn đang đè nặng Âu Dương tĩnh miển, tiểu tử đáng thương, mặc dù có thực lực đấu tôn cường giả còn không có bị đè chết, nhưng tình cảnh này bây giờ có chút chật vật không chịu nổi.

Nhìn thấy hãn thừa nhận cách làm của Lý Dật, Tạt Tạt lúc này mới buông lỏng hãn ra, đồng thời cảnh cáo nói:

- Lúc chủ nhân ta tu luyện, cấm quấy rầy, để phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma.

Âu Dương tĩnh miển đôi môi giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối thức thời ngậm miệng. Xem ngón tay Lý Dật lúc đó tuôn ra một cổ đấu khí quang hoa...

Thời khắc mấu chốt làm cho người chờ mong đã tới, Lý Dật hít sâu một hơi, tận lực giữ vững bình tĩnh, đấu khí tơ nhện hướng khối tinh thạch mấu chốt cuốn tới.

Nhưng vào lúc này, phù giới âm u bỗng nhiên lại bắt đầu sáng lên, loại ánh sáng này tốc độ rất nhanh, trong lúc Lý Dật còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, đã hoàn toàn biến thành ban ngày. Theo cái ánh sáng này biến hóa, bốn phía không gian cũng bắt đầu khởi động, tất cả cảnh vật cũng bắt đầu vận vẹo, hơn nữa đung đưa.

Quá trình này duy trì liên tục thời gian cũng không dài, ước chừng hơn mười giây, sau đó đều đã xong, Lý Dật phát hiện, bọn họ đã về tới Thiên Khu tông cấm địa truyền tông trận.

- Âu Dương tĩnh miển, người giải thích cho ta, là chuyện gì xảy ra?

Bởi vì thất vọng, Lý Dật nhịn không được lớn tiếng nói.

Có thể an toàn từ trong phù giới đi ra, Âu Dương tĩnh miển cảm xúc rất tốt, hãn nghĩ nghĩ, hồi đáp:

- Lý Dật lão đệ, có lẽ người nghĩ sai rồi, người phải đầu tiên thu nạp khối tinh thạch ẩn chứa Đấu Thần cường giả kết giới lĩnh ngộ, mà không phải những năng lượng tinh thạch kia.

- Người là nói kết giới lĩnh ngộ tinh thạch là mấu chốt nhất sao? Mất đi kết giới thì không tồn tại, ta đương nhiên muốn lưu lại cuối cùng rồi.

- Lý Dật lão đệ, nói thật cho người biết, loại giới phù này, chính ta làm ra, cũng là lần đầu tiên sử dụng, có thể đạt tới hiệu quả như vậy cũng quá tốt rồi, mời người đừng cho ta trở thành thần vạn năng như vậy, cái gì cũng đều hiểu được.

Lý Dật hung thần ác sát hỏi, cũng bởi vì quá mức thất vọng, cách Đấu Thần cường giả một bước ngắn, cơ hồ có thể một chân đạp vào... nhưng ai biết được, có lẽ thu nạp khối tinh thạch cuối cùng, cũng có thể đột phá đến Đấu Thần cảnh giới không. Hãn tưởng tượng như vậy, cho nên tâm tình cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, dù sao lần này chính mình lấy được chỗ tốt rất nhiều.

Dưới mặt đất truyền tông trận vẫn như trước, phẳng phất cái gì cũng chưa có phát sinh qua.

- Lý Dật lão đệ, người xem chúng ta bây giờ phải làm gì?

Trải qua một trận chiến trong phù giới, Âu Dương tĩnh miển đã hoàn toàn coi Lý Dật trở thành lão đại.

Vấn đề này Lý Dật suy nghĩ qua, đầu tiên kiểm tra Lý na cùng sư muội lục chỉ đảo tiên, thấy không có dị thường, Lý Dật lúc này mới nói:

- Sử tông chủ cùng năm vị trưởng lão tuy đã đền tội, nhưng ta nghĩ Thiên Khu tông sẽ không chỉ có chút thực lực ấy, bọn họ ít nhất còn có sáu vị trưởng lão. Hơn nữa không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn còn có các lão siêu nhiên tồn tại. Lúc này, bên ngoài cấm địa chắc đã bố trí trận địa sẵn sàng. Bất quá chúng không có nhìn thấy Sử tông chủ cho nên cũng không dám tùy tiện tiến đến.
- Đã nói như vậy, không bằng chúng ta trước tìm kiếm cái truyền tống trận cổ quái này đã.

894. Q.6 - Chương 495: Mười Quyền Soán Vị

Xem ra, Âu Dương tĩnh miển đối với truyền tống trận cổ quái cảm thấy hứng thú, nhưng Lý Dật hiện tại đã không có hứng thú kia nữa.

- Âu Dương huynh, người muốn tìm kiếm bí mật, cái này nhất định cần phải có thời gian, Thiên Khu tông tuy tạm thời sẽ không tiến đến, nhưng cũng sẽ không quá lâu. Người biết nên làm như thế nào, mới có thể đủ thời gian nghiên cứu cái truyền tống trận này?

Âu Dương tĩnh miển lắc đầu:

- Mời Lý Dật lão đệ nói cho biết!”
- Rất đơn giản, đương nhiên là tiêu diệt Thiên Khu tông, đừng nói cái cấm môn nho nhỏ này, chính là cả tòa Thiên Khu sơn, người muốn lật qua cũng được.
- Tiêu diệt Thiên Khu tông?

Lý Dật khẩu khí to lớn làm Âu Dương tĩnh miển không khỏi co lại. Nếu như tiêu diệt Thiên Khu tông dễ dàng như vậy, song kiếm môn sao có thể khiến nó tồn tại đến tận bây giờ. Dù sao nó cũng có ngàn năm truyền thừa.

- Sử tông chủ đã chết, cơ hội tốt như thế, ta sẽ mau chóng trở lại song kiếm môn bảo vệ môn chủ tình huống này.
- Âu Dương huynh, ta nói là không phải lúc sau này, mà là hiện tại.
- Hiện tại? Người là nói bằng vào mấy người chúng ta tiêu diệt cả Thiên Khu tông?

Âu Dương tĩnh miển triệt để chấn kinh rồi, đây cũng không phải là khẩu khí, mà là điên cuồng. Hắn lập tức phản bác nói:

- Kế hoạch này quá điên cuồng, vượt qua năng lực của chúng ta, chúng ta phải mượn nhờ lực lượng song kiếm môn mới được.
- Dùng lời nói cậy mạnh, chúng ta người đơn lực mỏng, đương nhiên là làm không được. Nhưng Âu Dương huynh có nghĩ tới không, ý tứ tiêu diệt cũng không phải là tiêu diệt ngay.

Lý Dật từ trong lòng giơ lấy ra một vật:

- Đây là lệnh bài của Sử tông chủ tông chủ, là ta thu được, hiện tại có thể có tác dụng rồi.

Âu Dương tĩnh miển tuy còn không biết rõ, nhưng cũng có điểm hiểu ý tứ Lý Dật:

- Ý của người nói là dùng trí?
- Đúng, phải có Âu Dương huynh mới được, huynh là sứ giả của song kiếm môn, cho nên có tư cách tranh giành chức chủ này, mà không ai dị nghị.

Âu Dương tĩnh miển không phải là người ngu dốt, chẳng những không ngu dốt, hơn nữa rất là thông minh. Thấy vậy, Âu Dương tĩnh miển lập tức khoát tay, nói:

- Cái này tuyệt đối không được, song kiếm môn hận nhất môn hạ đệ tử sửa tông đổi tộc, cho dù ta có thể ngụy biến từng quyền, bằng vào khối lệnh bài này chiếm vị trí Thiên Khu tông tông chủ, song kiếm môn cũng không bỏ qua cho ta.

- Âu Dương huynh sợ gì ? Cho người làm tông chủ Thiên Khu tông, tại sao phải sửa tông đổi tộc, người hoàn toàn có thể cho Thiên Khu tông sửa cả danh tự, tỷ như song kiếm phân tông.

Lý Dật bắt đầu nghĩ kế lung tung, hẳn đối với thần chi lĩnh vực tông môn mặc dù có chỗ rõ ràng, nhưng cũng không có cảm động, cũng không biết tông môn đối với những người này có tầm quan trọng không.

- Nào có dễ dàng như vậy, sửa tông đổi tộc đối với là người mà nói vo cùng trọng đại, huống chi là cả tông môn.

- Mặc kệ nó, thử xem đi, thử xem nó sẽ như thế nào, rất có thể khi chúng ta rời đi, cho dù không đối phó được, chúng ta cũng phải đi, hiện tại thực lực Thiên Khu tông, cũng không ngăn cản được chúng ta. Quyết định như vậy, chúng ta đi thương lượng cách làm.

Nói xong lời cuối cùng, Lý Dật hoàn toàn dùng lời nói mệnh lệnh, hẳn thấy Âu Dương tỉnh miễn dong dài, nếu cùng hắn dây dưa, chỉ sợ ba ngày ba đêm cũng không có kết quả.

Bên ngoài Thiên Khu tông cấm địa, vô luận là trưởng lão hay là hộ pháp, đệ tử, lúc này đều có chút cảm giác như là kiến bò trên chảo nóng, thời gian đã hai ngày, trong cấm địa còn không có nửa điểm phản ứng. Sử tông chủ lúc trước tràn đầy tự tin tiến vào cấm địa, bọn họ cũng suy nghĩ qua vô số khả năng, nhưng cũng không ngờ, cấm địa vẫn yên tĩnh như thế.

Trong dự liệu là Sử tông chủ sau khi tiến vào, cùng những người kia đánh nhau lâm vào giằng co, Thiên Khu tông không cách nào đạt được thắng lợi. Nếu xuất hiện loại tình huống này, lục đại trưởng lão mới có thể tiến vào cấm địa.

Nhưng vấn đề là, hiện tại không thấy dấu hiệu đánh nhau, cũng không thấy Sử tông chủ đi ra, hơn nữa hai ngày cũng đã qua rồi

- Đại trưởng lão, ta nghĩ chúng ta vào xem tình hình như nào đã.

Có một trưởng lão đứng ở bên cạnh Đại trưởng lão đề nghị nói.

- Không cần, chỉ sợ là tông chủ cùng song kiếm môn sứ giả có hiệp nghị cần thương thảo.

Vị đại trưởng lão này tuổi khá lớn, thoát nhìn rất ổn trọng, hơn nữa tính kiên nhẫn cũng rất tốt.

- Cũng không lâu như vậy.

- An tâm đi, chúng ta chờ vội, chắc rất nhanh sẽ có kết quả.

Kỳ thật đại trưởng lão cũng cực kỳ thấp thỏm lo âu, nhưng hắn vẫn phải tự mình trấn định. Với thực lực tông chủ đại nhân Đấu Thần cường giả, hơn nữa có thêm năm trưởng lão, đoán chừng vài cái Đấu Thánh nho nhỏ không phải dễ như trở bàn tay sao. Không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra

đ Ồ r Ồ hơoạsq r
a

- Hảo, Hảo, Chúng ta đi.

Thiên Khu tông đại hội thiết lập tại trong tông đại quảng trường, được Âu hộ pháp tổ chức, trên quảng trường tụ tập hơn ngàn người. Thấy vậy, làm Lý Dật cũng không nhịn được có một chút chột dạ. Nếu không thể không chế Thiên Khu tông trưởng lão, như vậy hẳn và Âu Dương tĩnh miển chỉ sợ xương cốt bột phần cũng không còn.

May mà, hơn một ngàn Thiên Khu tông đệ tử đều không rõ chân tướng, đối với việc triệu tập tông tộc đại hội căn bản là không biết.

- Đại trưởng lão, hiện tại người tuyên bố Âu Dương tôn sứ tạm thời nhận chức tông chủ thôi.

Đứng ở sau lưng đại trưởng lão, Lý Dật nhẹ nhàng nhắc nhở. Kỳ thật đại trưởng lão cũng không có chủ kiến gì, người cũng không ngu ngốc, nhưng quyết định tạm thay thế tông chủ, cũng rất là trọng đại.

- Thiên Khu tông đệ tử nghe lệnh, nay tông chủ đại nhân có chuyện quan trọng, tạm thời không thể thực hiện chức trách tông chủ. Nhưng tông môn không thể một ngày vô chủ, lúc này tạm do song kiếm môn Âu Dương tĩnh miển thay mặt tông chủ, do đó tuyên cáo, có tông chủ lệnh bài làm chứng, phạm đệ tử, đều phải tuân theo.

Ầm ầm một tiếng, hơn ngàn người lập tức bàn tán, bắt đầu “Ong ong ông” nghị luận lên. Cho dù tông chủ lão nhân gia ông ta công việc bề bộn, muốn tìm người thay mặt tông chủ, rất có cũng có chứ vị trưởng lão có thể phó thác, cũng không cần đến phiên một người bên ngoài. Thiên Khu tông đệ tử ý thức được đại sự trong tông đã xảy ra. Nhưng lúc này rần rập mất đầu, lại có Âu hộ pháp tại đó:

- Tông chủ đại nhân đã an bài như vậy, tất có đạo lý của người, có người thay thế, chỉ cần có thể làm cho Thiên Khu tông thịnh vượng là tốt rồi.

Đợi mọi người nghị luận yếu xuống, Lý Dật lại ra hiệu cho Âu Dương tĩnh miển, Âu Dương tĩnh miển hiểu ý, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt diễn thuyết. Diễn thuyết của Âu Dương tĩnh miển vì Thiên Khu tông chúng đệ vẽ ra một cái bánh ngọt, kể cả giảm miễn tiến cống song kiếm môn, gia tăng đệ tử Thiên Khu tông tiến vào song kiếm môn tu luyện, dù sao khoắc lác cũng không bị mang thai, Âu Dương tĩnh miển cùng Thiên Khu tông hiểu biết không ít, vô cùng minh bạch những thiên khu tông đệ tử nghĩ muốn cái gì, bởi vậy làm cho bọn họ thích nghe vô cùng.

Mất thấy diễn thuyết sắp chấm dứt, Thiên Khu tông chúng đệ tử nghị luận cũng dần dần tiêu tán, Âu Dương tĩnh miển cũng tính toán chấm dứt diễn thuyết. Đột nhiên thấy một Thiên Khu tông đệ tử chạy vội đến, hướng đại trưởng lão bẩm báo nói:

- Chúng ta bắt được Thiên Cơ tông hai cái gian tế, cái gian tế thật là lợi hại, đã thương không ít đệ tử chúng ta.

- Còn nói nhảm cái gì, còn không mau dẫn tới.

Không đợi đại trưởng lão trả lời, Âu Dương tĩnh miển đã bắt đầu dùng mệnh lệnh của tông chủ.

Tên kia phụ trách bên ngoài dò xét không khỏi nhìn Âu Dương tĩnh miển, hồ nghi nói:

- Các hạ là ai?

- Không được vô lễ, đây là tân nhậm bổn tông tông chủ.

- Tân nhậm tông chủ?

Tên Thiên Khu tông đệ tử kia sắc mặt khó coi, kinh ngạc vô cùng.

- Còn không mau theo lời tông chủ, dẫn gian tế tới đây.

Đại trưởng lão không có chút hảo khí quát to một tiếng.

- Sử tông chủ, lão nhân gia ông ta...

Thiên Khu tông đệ tử khiếp sợ, căn bản không có kịp phản ứng, lời đại trưởng lão nói tựa hồ ngoảnh mặt làm ngơ.

- Sử tông chủ có chuyện quan trọng, không chủ trì được sự vụ, bởi vậy để cho bản sứ thay mặt tông chủ. Người, có vấn đề gì sao?

Âu Dương tĩnh miễn hồi đáp.

Đệ tử kia tuy một bụng hồ nghi, nhưng thấy đệ tử trong tông, thậm chí trưởng lão đều đối với Âu Dương tĩnh miễn không có nửa phần dị nghị, hẳn một cái đệ tử nho nhỏ cũng làm được gì, lập tức đáp ứng một tiếng, đi xuống.

Không bao lâu, chỉ thấy cửa chính có một đám Thiên Khu tông đệ tử chen chúc giải hai cường giả hướng sân rộng đi tới, vừa thấy hai cái gian tế, Lý Dật khỏe miệng không khỏi hiện lên mỉm cười.

Lục chỉ đảo tiên cùng Thiên Cơ tông lục trưởng lão, cũng không biết như thế trở thành tù binh.

896. Q.6 - Chương 497: Phương Án Hợp Tông.

Âu Dương tĩnh miễn đại biểu cho song kiếm môn tại thất tinh tông, đối với Thiên Khu, Thiên Cơ, thiên cơ, Thiên Tuyền bốn tông cũng có chút quen thuộc, bởi vậy vừa thấy lục trưởng lão bị bắt, không khỏi cười nói:

- Lục trưởng lão, người không an phận tại Thiên Cơ tông, chạy đến Thiên Khu tông làm gì?

Thiên Cơ tông lục trưởng lão nằm mơ cũng không nghĩ tới sứ giả song kiếm môn, lại là Thiên Khu tông tông chủ, chỉ là ôn hoà nhìn về phía Thiên Khu tông trưởng lão nói:

- Thiên Khu tông khi nào thì là tay sai của song kiếm môn vậy.

Bốn đại tông môn cùng với cùng song kiếm môn, quan hệ có chút vi diệu. Thiên Khu Thiên Cơ hai tông mặc dù là tử địch, nhưng dù sao sâu xa là cùng một tông môn, nói đến cùng là trong một nhà. Mà song kiếm môn thì bất đồng, thứ nhất là ngoại tông, thứ hai thực lực hơn bốn tông, cho nên Thiên Khu Thiên Cơ hai tông dù có bao nhiêu thâm cừu đại hận, đối với vấn đề song kiếm môn, vẫn bảo trì trình độ ăn ý, cũng không nguyện cùng song kiếm môn quá nhiều quan hệ thân mật, thậm chí tại một ít ích lợi của bốn tông, còn liên thủ đối kháng.

Thấy Thiên Cơ tông lục trưởng lão vừa nói như vậy, Thiên Khu tông đại trưởng lão vẻ mặt có chút không nhận được, nhưng cũng chỉ có thể nói:

- Lục trưởng lão không được vô lễ, Âu Dương tôn sứ bây giờ là Thiên Khu tông tông chủ, thừa hành tông chủ có gì không ổn sao.

- Tạm thời nhận chức tông chủ? Ha ha ha, ha ha ha.

Thiên Cơ tông lục trưởng lão lập tức như là nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian:

- Để một tên tay sai của song kiếm môn làm tông chủ, Thiên Khu tông xu nịnh như vậy đúng là bổn sự không tệ. Nhưng các người dứt khoát đưa Thiên Khu tông chấp tay dâng cho song kiếm môn sao, toàn bộ sửa tông đổi tộc sao.

- Lục trưởng lão không cần mỉa mai ta, đây là ý tứ của Sử tông chủ, chúng ta chỉ là thuận theo. Lục trưởng lão, người chạy đến trên địa bàn Thiên Khu tông, rốt cuộc ý muốn thế nào, dò thăm tin tức gì sao, lại còn có mấy đồng đảng, mau khai mau, có lẽ còn cho người chết tử tế.

- Đã rơi vào trong tay các người, muốn giết muốn lăng trì thì cứ làm, không nên nhiều lời như vậy.

- Vậy đem hai cái gian tế này ra chém.

Âu Dương tĩnh miễn quơ quơ, hẳn cũng không biết lục chỉ đảo tiên cùng lục trưởng lão quan hệ, lên trước mặt Thiên Khu tông đệ tử biểu hiện một chút.

- Âu Dương tông chủ.

Lúc này gầy lùn trưởng lão vội hỏi:

- Lục trưởng lão thân phận bất phàm, chỉ sợ biết không ít việc, không bằng trước lưu lại người này.

Lúc này gầy lùn trưởng lão tự nhiên nhìn ra được Lý Dật mới là tâm phúc của Âu Dương tĩnh miển, hẳn nhìn tên tiểu hoa dạng này cùng Lý Dật xuyên qua, không khỏi ít nhiều đắc tội người này, lúc này tìm được cơ hội gây ấn tượng cho đối phương, cho nên vội vàng hướng Âu Dương tĩnh miển đề nghị như vậy.

Thấy tên gầy lùn trưởng lão nói một câu “Âu Dương tông chủ”, làm cho Thiên Cơ tông lục trưởng lão mới biết Âu Dương tĩnh miển nhận chức tông chủ không phải nói giỡn, mà là sự thật... Tuy việc này nghe có chút không giống thật.

- Thăm tra cái rắm, trước chém răn đe rồi nói sau.

Âu Dương tĩnh miển cũng biểu hiện sốt ruột, đang định mượn cơ này dựng nên quyền uy, đâu thềm coi đề nghị của gầy lùn trưởng lão vào đâu.

- Âu Dương huynh, ta lại cảm thấy đại trưởng lão nói có lý, nếu người không có hứng thú, để ta làm thăm vấn.

Nhận thấy Âu Dương tĩnh miển bây giờ là thay mặt tông chủ, Lý Dật tính là cái gì, là một đệ tử cũng đều không tính, dựa vào cái gì mà thăm vấn gian tế. Nhưng lúc này cũng không có người nào dám đứng ra nói gì, cũng không nghĩ được Lý Dật nói có cái gì không đúng. Hơn nữa Lý Dật cùng lục chỉ đạo tiên quan hệ, những Thiên Khu tông đệ tử cũng không phải không biết, cái gọi là “Thăm vấn”, dùng đầu ngón chân cũng tưởng tượng được ra.

Lý Dật lên tiếng, Âu Dương tĩnh miển cũng không biểu hiện gì, chỉ đành phải nói:

- Làm phiền Lý Dật lão đệ vất vả rồi.

- Các người đi theo ta.

Lý Dật hướng lục chỉ đạo tiên cùng lục trưởng lão phát phát tay, đem hai người tới phía trước sân rộng của một tòa trong đại điện, không có Thiên Khu tông đệ tử, lúc này mới nhìn Lục trưởng lão thì lễ nói:

- Trưởng lão, ngài chịu ủy khuất rồi.

Lục trưởng lão có thể không cảm giác được ủy khuất, hẳn chỉ là kinh ngạc, đến lúc này còn như đang nằm mơ. Lúc trước rơi vào trong tay Thiên Khu tông, bằng thân phận của hắn, cho dù không chết cũng bị lột lớp da, lục trưởng lão đều đã sớm làm tốt tâm lý chuẩn bị. Nhưng chuyện tình đến mức quý dị như thế, hẳn nhất thời còn phản ứng không kịp, còn đâu thấy cái gì ủy khuất.

Lục chỉ đạo tiên nhin không được hỏi:

- Thối tiểu tử, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sư muội các nàng thế nào?

- Lão bà người cùng lão bà của ta đều rất tốt.

Lý Dật thoải mái cười:

- Người cũng đừng trông nom nhiều như vậy, tóm lại, hiện tại Thiên Khu tông do Âu Dương tĩnh miển làm tông chủ, Âu Dương tĩnh miển nghe lời ta. Các người tới rồi, lục trưởng lão, phiền toái người lại Thiên cơ tông thông báo tình huống nơi này, để cho Thiên Cơ tông nhanh chóng tổ chức tinh anh đệ tử, chuẩn bị tiếp thu địa bàn Thiên Khu tông. Về phần đảo tiên, người mang sư muội các nàng mau chóng trở lại Thiên Cơ tông đi. Thiên Khu tông lúc này dù sao không quá ổn định, ai biết đằng sau còn có biến cố gì.

- Thế người thì sao, tiểu tử, người không phải tính toán ở lại Thiên Khu tông làm tông chủ chứ.

- Đã có cơ hội này, tại sao lại không chứ?

Lý Dật đương nhiên chưa quên mục đích bọn họ đến thần chi linh vực, nhưng tìm kiếm thần y cần phải thời gian cùng tinh lực, nếu như có thể khống chế một cái tông tộc, đó là tốt nhất, cho dù không có thể khống chế, vô vô cái mộng rồi đi, dù sao cũng không tổn thất cái gì.

- Bất quá các người tạm thời vẫn không thể đi.

Lý Dật trầm tư nói:

- Thiên Khu tông nhân tâm chưa ổn, hiện tại tha các người đi mà nói, Âu Dương tĩnh miển không được tốt lắm. Ta sẽ nghĩ biện pháp đưa các người rời đi, tạm thời ủy khuất lục trưởng lão ở lại một ngày.

- Thế thì không có gì. Lý Dật, các người thật sự không chế được Thiên Khu tông?

Lục trưởng lão đến bây giờ còn có chút không dám tin, Thiên Cơ tông cùng Thiên Khu tông đấu hơn một ngàn năm, tử thương vô số cường giả, mặc dù chiếm qua tiện nghi, thực sự ném không ít thiệt thòi, Lý Dật bất quá là Đấu Thánh cường giả, dựa vào cái gì tại trong vòng vài ngày chế được Thiên Cơ tông hơn một ngàn lịch sử. Cái này, cũng thật là không có thiên lý rồi.

- Lục trưởng lão, ngài bây giờ có thể đứng trước mặt ta, cũng đủ để nói rõ bất luận cái gì, đúng hay không? Bất quá, đây cũng chỉ là tạm thời, có thể chính thức hoàn toàn khống chế Thiên Khu tông hay không, còn cần Thiên Cơ tông phái ra tinh anh đến hiệp trợ.

Lý Dật hiện tại chẳng qua là một người đệ tử bình thường Thiên Cơ tông, thực lực tuy không tính thấp, nhưng tuyệt không phải nhất lưu, người này từ nay về sau tại trong tông, thậm chí là ở cả thần chi lĩnh vực, chỉ sợ tiền đồ bất khả hạn lượng rồi. Suy nghĩ như vậy, lục trưởng lão đối với Lý Dật thái độ cũng thay đổi hoàn toàn.

- Hảo, ta nhất định sẽ đem tình huống nơi này bẩm báo Ngải tông chủ, để cho tông chủ mau chóng chế định ra sách lược kỹ càng. Lý Dật, chuyện này nếu hoàn thành, chỉ sợ người cũng một bước lên trời, danh vị coi như còn trên ta cũng là chuyện đương nhiên.

- Không dám kể công.

Lý Dật khiêm tốn nói:

- Đây là việc đệ tử đương nhiên phải làm.

Trong lúc này thương nghị thỏa đáng, Lý Dật đi ra khỏi đại điện, trên quảng trường Thiên Khu tông chúng đệ tử cũng chậm rãi tán đi, những hộ pháp trưởng lão thì vẫn y nguyên ở lại bên người Âu Dương tĩnh miển, bởi vì không có được Lý Dật an bài hành động bước tiếp theo, Âu Dương tĩnh miển cũng chỉ tiếp tục ở đó đàm luận tà môn ngoại đạo.

- Các vị trưởng lão, hộ pháp, Âu Dương tông chủ mới bắt đầu, chắc hẳn nói ra suy nghĩ của mình, không bằng, trước hết mở trưởng lão hội. Âu hộ pháp, người trước mang chư vị hộ pháp phân biệt đi các nơi Thiên Khu tông lãnh địa trước, Âu Dương sử giả đại diện tông chủ cần thông tri các nơi.

Những hộ pháp kia giao cho Âu hộ pháp, Lý Dật vẫn yên tâm hơn. Hiện tại phiên toái những trưởng lão này, cũng không thể thời khắc trông coi được, nhưng chỉ cần được mình khống chế, trời biết bọn họ nào thành chuyện gì.

- Đúng đúng đúng, Lý Dật lão đệ huynh đệ của ta, lời hắc nói chính là ý của ta, Âu hộ pháp, chuyện này quan hệ trọng đại, người cần phải hảo hảo đi làm, làm tốt bốn tông tất có tướng thưởng. Các vị trưởng lão, hiện tại xin mời theo ta đi đến phòng nghị sự.

Thiên Khu tông còn lại năm vị trưởng lão, đại trưởng lão không có chủ kiến gì, gầy lùn trưởng lão mặc dù có chút lòng dạ, nhưng trời sinh tính nhu nhược, còn ba cái trưởng lão kia không có chim đầu đàn là tứ trưởng lão, cũng không dám phản bác.

Cùng tông chủ tiến vào phòng nghị sự, Lý Dật cũng không chút khách khí thay thế tông chủ lên tiếng nói:

- Vừa rồi ta cùng với Thiên Cơ tông lục trưởng lão trao đổi một chút, không đổi gạt chư vị, Thiên Cơ tông lục trưởng lão lần này tới Thiên Khu tông, lại không cái mưu đồ gì, chỉ là đến liên lạc Thiên Khu tông, thương lượng một đại sự. Thiên Khu, Thiên Cơ hai tông tranh đấu ngàn năm, tổn thương vô số cường giả, hiện tại Thiên Cơ tông nguyện ý biến chiến tranh thành tơ lụa, hai tông kết minh, không biết các vị trưởng lão có lời gì muốn nói.

Những trưởng lão Thiên Khu tông, tuy nhu nhược chút ít, nhưng cũng không dằn. Lý Dật nói rõ ràng là lời nói dối, nhưng quyền nói chuyện vĩnh viễn nằm ở trong tay cường giả, đạo lý này bọn họ cũng minh bạch.

- Đại sự liên tông, không phải mấy người trưởng lão chúng ta có thể quyết định, dựa theo tông lệ, đại sự như vậy, cần triệu tập tất cả tông môn đệ tử biểu quyết thông qua, cái này...

Phiền toái như vậy Lý Dật cũng chẳng muốn phiền, không khách khí ngắt lời nói:

- Đại trưởng lão, Thiên Cơ Thiên Khu nguyên là một tông, cái này ngươi không phải không biết sao, cái này cũng không phải liên tông, cần gì triệu tập tất cả tông môn đệ tử. Nếu như các vị trưởng lão không có lời dị nghị, ta đây liền thỉnh Thiên Cơ tông lục trưởng lão trở về Thiên Cơ tông gặp Ngải tông chủ, ba ngày sau hai tông hội minh.

Mang trong tay tông môn hưng vong, đại trưởng lão lại không có chủ kiến, cũng vô pháp kiềm chế, thanh âm đề cao vài phần, nói:

- Lý Dật các hạ, ba ngày thời gian không khỏi cũng quá ngắn đi, ít nhất song phương cần phác thảo một cái phương án hợp tông chứ.

- Phương án hợp tông ta đã có.

Lý Dật không chút nghĩ ngợi hồi đáp:

từng đứng trong sáu đại tông môn thần chi lĩnh vực, song kiếm môn cũng không muốn lịch sử tái diễn, cho nên muốn ngăn cản thất tinh tông quật khởi.

- Nếu không, ta trước tiên không đem giam Lý Dật ở song kiếm môn nữa, cùng các người cùng tham gia hành động lần này.

Thật lâu sau, an phó tông chủ mới hạ quyết tâm nói.

- Dứt khoát phải đem tiểu tử kia xử lý, dù sao môn chủ cũng có ý tứ này.

- Không được, xử lý hắn cũng không tới phiên chúng ta, môn chủ nói thời cơ còn chưa thành thực, người này còn có giá trị lợi dụng, ít nhất phải đợi cho chuyện tình thất tinh tông giải quyết xong. Ý của ta là cùng môn chủ giống nhau, người này chưa trừ diệt, tương lai rất có thể là đại địch của song kiếm môn, chỉ cần đem hắn tới song kiếm môn, sẽ không sợ hắn chạy thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta.

Nghe đến đó, lưng Lý Dật mồ hôi cũng bắt đầu xuất hiện.

898. Q.6 - Chương 499: Năm Đánh Một

Song kiếm môn, Lão Tử còn không có chọc các người, mà các người đã bắt đầu tính toán rồi, Lão Tử chẳng qua là đến thần chi lĩnh vực trị bệnh cứu người, đâu có hứng thú cùng là địch của song kiếm môn các người. Lý Dật vừa hận vừa giận, hắn thật sự không muốn trêu chọc song kiếm môn quái vật khổng lồ như vậy, nhưng nếu song kiếm môn trêu chọc trước, hắn cũng không sợ.

Kỳ thật nếu như là song kiếm môn, lo lắng cũng không phải là không có đạo lý, trong vòng vài ngày có thể thu phục một cái tông môn, loại năng lực này mặc dù bất kỳ ai đều cảm thấy bất an. Đối với song kiếm môn địa vị bá chủ mà nói, bọn họ cần làm, chính là phòng ngừa lãnh địa mà mình không chế có tông môn xuất hiện con người nguy hiểm như vậy.

Nghe đến đó, Lý Dật cảm thấy cũng không cần nghe tiếp nữa.

Lúc này hắn chậm rãi rời khỏi, trở lại trong sân, sau đó làm như không có việc gì tiếp tục về trong phòng khách.

- Tiểu tử, người đi nhà xí mà lâu như vậy?

Lục chỉ đảo tiên giễu giễu nói:

- Không phải là tìm thân mật chứ.

- Tìm muội người đấy.

Lý Dật hạ giọng, đem chuyện mình nghe trộm về song kiếm môn nói cho Lục chỉ đảo tiên nghe, tin tức này làm lục chỉ đảo tiên cũng thu hồi vẻ mặt trêu tức, trở nên khấn trương.

- Tự đừng muốn ra tay với chúng ta, xem ra, chúng ta cũng cần phải có đối sách. Song kiếm môn tuyệt đối không thể đi.

- Nói nhảm, chúng ta chẳng lẽ còn muốn đâm đầu chịu chết sao. Đảo tiên, người có cái đối sách gì sao?

- Còn có đối sách gì nữa, chúng ta trở lại Thiên Khu tông đi, chuẩn bị cùng song kiếm tông đánh một trận là được.

Lý Dật trên mặt hiện ra vẻ ác lạnh, sát ý lộ ra nói:

- Cứ như vậy đi, chẳng phải là tiện nghi cho song kiếm môn.

- Người muốn làm gì, tiểu tử?

- Xử lý họ An.

Lý Dật sinh ra sát ý, không chỉ xuất phát từ tâm lý trả thù, cũng là thực sự cần thiết, cứ như vậy lẫn trốn đi, không đến hừng đông cũng sẽ bị phát giác, có thể đi thoát được hay không còn là vấn đề. Mà nếu như thần không biết quỷ không hay xử lý bọn chúng, có thể nhiều hơn đường sống.

Lục chỉ đảo tiên trên mặt một hồi run rẩy, biến sắc nói:

- Họ An thực lực không thấp, chỉ sợ đã là Đấu Thần cảnh giới, bằng thực lực người và ta, chỉ sợ làm không được.

- Làm được hay không cũng phải làm, cũng muốn một lần cho khỏe.

Có được kinh nghiệm thành công tru sát Sử tông chủ Đấu Thần cường giả, hiện tại Lý Dật, khẩu vị cùng đảm lượng lại tăng lên. Hơn nữa, so với tru sát Sử tông chủ càng có lợi điều hơn, bây giờ là bọn họ nắm giữ quyền chủ động.

Ước chừng qua nửa giờ, An phó môn chủ trong phòng khách cùng liễu hộ pháp mới cáo từ rời đi, cảm nhận được khí tức đã đi xa, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên liền đến khách phòng an phó môn chủ, gõ cửa.

An phó môn chủ cũng thật không ngờ là tử thần viếng thăm, có chút không kiên nhẫn hỏi:

- Là ai?

- Lý Dật cầu kiến phó môn chủ đại nhân.

- Đã trễ như vậy, có chuyện gì?

- Tại hạ có chuyện quan trọng thương lượng.

Do dự một chút, an phó môn chủ mới nói:

- Vào đi.

Trên thực tế đối với An phó môn chủ đấu thần cường giả mà nói, một cái cửa bình thường, cũng không có ý nghĩa gì. Lý Dật lúc này đẩy cửa ra, chỉ thấy An phó môn chủ đang khoanh chân ngồi, quanh thân lượn lơ một vòng đấu khí nhàn nhạt. Hiển nhiên là đang định tu luyện, lại bị Lý Dật quấy rầy, khó trách trong giọng nói của An phó môn chủ có chút không kiên nhẫn.

- Lý Dật các hạ, khuya khoắt mà chưa nghỉ ngơi, có chuyện gì?

Đi vào trong phòng, Lý Dật cung kính thi lễ, nói:

- Phó môn chủ đại nhân, tại hạ có một chuyện không rõ, kính xin phó tông chủ đại nhân vui lòng cho biết.

- Ừ?

An phó môn chủ lại ngăn người ra, hỏi:

- Chuyện gì?

- Tại hạ mới được một thanh siêu phẩm thần binh, muốn mời phó môn chủ đại nhân đánh giá một chút.

Trên cổ tay một hồi ba động, Phá Thiên kiếm thành linh xuất hiện, kiếm khí phát ra làm An phó môn chủ tâm thần rung động, nhưng lúc này, An phó môn chủ còn chưa ý thức được Lý Dật tính toán làm gì.

Đấu khí bỗng nhiên tăng lên, khí tức bành trướng làm cả trong phòng lập tức tràn đầy áp lực, lúc này Lý Dật rút đấu khí cực hạn vào Phá Thiên kiếm, sát ý sôi trào bắn thẳng đến An phó môn chủ. Cái tình huống này, hiển nhiên đã sớm bàn tính rồi. Cùng lúc đó, lục chỉ đảo tiên sớm có chuẩn bị chỉ quyết về động, một vòng không gian ba động mang theo khí tức mạnh mẽ cuốn tới.

Đối phó đấu thần cường giả, Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên cũng không dám chủ quan, vừa ra tay tuy vội vàng, nhưng đều là dùng toàn lực, Phá Thiên kiếm chính diện đột kích, đảo tiên sử dụng không gian giam cầm nhốt chặt mục tiêu, hai người phối hợp với nhau cũng rất là nhịp nhàng.

An phó môn chủ dù sao kinh nghiệm thực chiến cũng cực kỳ phong phú, Phá Thiên kiếm sát ý vừa lộ ra, cả thân hình của hắn chợt lui lại, trực tiếp đụng nát vách tường sau lưng, giống như một khẩu đạn pháo bắn ra khỏi khách điếm. Đồng thời tay quyết về động, đạo đạo đấu khí cuồng hân mãnh liệt tuôn ra.

Oanh.

Chỉ một chiêu lần này, khách điểm đã bị oanh kích ra một lỗ thủng cự đại, ba đạo thân hình rất nhanh bắn ra, huyền phù ở giữa không trung.

- Tiểu tử, ngươi dám ám toán ta, ngươi nhất định phải chết.

An phó tông chủ lúc này công phần cực kỳ, vẻ mặt đều có chút vận vẹo. Một vòi máu tươi từ dưới xương sườn hần chậm rãi tràn ra, tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng đau nhức làm cho hần vô cùng thống khổ cũng ảnh hưởng đến thực lực.

- Là người ám toán ta trước.

Lý Dật híp mắt đánh giá An phó môn chủ, đánh lén cũng không quá thành công, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch.

- Người cũng nghe được rồi?

- An phó môn chủ, ta cho ngươi một lời khuyên, mưu đồ giết người nhất định phải làm cho bí ẩn. Nhưng đáng tiếc, cái lời khuyên này, đối với ngươi mà nói đã không có quá nhiều ý nghĩa, bởi vì ngươi không còn có cơ hội sửa lại.

Lý Dật không vội, tuyệt không vội, thời gian nói nhảm càng dài, đối phương máu huyết sẽ chảy càng nhiều, phần thắng bọn họ thì càng lớn. Đánh lén làm cho An phó tông chủ ăn thiệt thòi không nhỏ, nhưng xa không có đạt tới mức làm thực lực đối phương tổn hao quá nhiều. Cái này tiếp theo sẽ có một hồi ác chiến.

- Chỉ bằng các ngươi sao? Hai cái Đấu Thánh nho nhỏ, còn dám khiêu khích Đấu Thần, ngươi nghĩ đánh lén khiến cho ta mất đi sức chiến đấu sao. Các ngươi lên sớm một chút xuống Địa ngục đi, ta sẽ thanh toán cho các ngươi.

An phó môn chủ không nghĩ lãng phí thời gian, quanh thân đấu khí lập tức sôi trào, đấu khí quang hoa màu tím xé rách bầu trời đêm, giống như xuất hiện một cái thái dương màu tím, chiếu rọi phương viên vài dặm. Từ đấu khí tuôn ra, trong không gian bắt đầu bắt đầu khởi động ba động kịch liệt. Chỉ thấy hai tay An phó môn chủ duỗi ra, tựa hồ gọi về cái gì.

- Đảo tiên, động thủ.

Không động thủ, để an phó môn làm chủ gọi ra Đấu Thần kết giới công kích, hần và lục chỉ đảo tiên thật sự xuống Địa ngục.

Sáo ngọc vang lên, lục chỉ đảo tiên cũng sử xuất tuyệt kỹ của mình, trong tiếng ngọc địch ẩn chứa từng sợi không gian chỉ lực vận vẹo cực lực chống lại An phó môn chủ triệu hoán không gian ba động. Tiếng địch mang theo tinh thần công kích làm an phó môn chủ thân thể có chút run sợ, hiển nhiên vì đối phó loại công kích này, cũng cần phân ra không ít tâm tư.

Mà Lý Dật càng không chút khách khí đem đấu khí cực hạn rót vào Phá Thiên kiếm, sau đó bay lên bảy tám thước cao, đáp xuống, khí thể kinh người làm an phó môn chủ cũng không thể không bố kết một đạo đấu khí cái chắn ra phòng ngự.

Lúc này một hồi ầm ầm nổ vang, tam đại cường giả công kích ra năng lượng toàn bộ tiêu hao sạch sẽ.

- Quả nhiên có vài phần thủ đoạn, hừ, cho dù đánh nhau sống chết, các ngươi cũng không phải là đối thủ của ta.

Đấu khí cùng năng lượng không gian mảnh nhỏ còn chưa hoàn toàn tiêu tán, An phó môn chủ tay quyết vừa động, hai cổ đấu khí mờ mờ ảo ảo từ song chưởng mãnh liệt ra, chia ra tấn công vào trên người Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên.

Chính diện đối kháng một cái Đấu Thần cường giả, đối với Lý Dật mà nói là lần đầu tiên, nhưng cùng tình huống đối phó Sử tông chủ so sánh, thực lực Lý Dật cũng tăng lên không ít, chỉ cần an phó tông chủ không vận dụng Đấu Thần kết giới, bằng vào siêu phẩm thân binh, hần cũng có tư cách khiêu chiến.

Đấu khí oanh kích, Lý Dật không tránh né, thúc dục Phá Thiên kiếm trong tay phát huy đến mức tận cùng chém xuống. Mà lục chỉ đảo tiên, tiếng địch biến đổi, trước người kết xuất ra đạo đạo phòng ngự cái chắn. Lúc này, nếu bàn về thực lực, hiển nhiên lục chỉ đảo tiên kém nhất.

Khách điểm không gian, lần nữa truyền đến mấy tiếng bạo liệt nặng nề, sóng xung kích cường hãn làm cho kiến trúc liên tục bị đánh sâu vào, thỉnh thoảng phát ra tiếng thanh âm sụp xuống. Chỉ là đối mặt với tam đại cường giả đánh nhau, tựa hồ cũng không có người nào dám lên tiếng, đều đã sớm lẫn xa rồi.

Nhưng có ngoại lệ, bị đấu khí quang hoa không ngừng chiếu rọi xuống, có một cái thiếu nữ thân ảnh lại lướt gấp hướng chỗ đánh nhau lao đến. Rất nhanh có thể thấy rõ cô gái kia, đúng là Thiên Cơ tông nữ nhi của Ngải tông chủ.

Lúc này giữa không trung chiến đấu đúng là đang đến giai đoạn gay cấn, đấu khí năng lượng cường hãn phảng phất như vô cùng vô tận, ở giữa không trung hướng bốn phía phá hủy hết thảy. Ngải du lại giống như chưa phát giác, gia tốc hướng nơi trung tâm phát ra năng lượng bắn tới.

- Lý Dật, ta tới giúp người.

- Ngải du? Sao người lại tới đây.

Lý Dật vừa mừng vừa sợ, có tiểu la lỵ tuy tuổi còn nhỏ, cũng không có kinh nghiệm cùng người đánh nhau, nhưng thực lực cũng không thấp, có sức chiến đấu, như vậy có thể đánh vỡ giằng co trước mắt.

Ngải du gia nhập chiến đoàn, xác thực cán cân bắt đầu hướng về phía Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên.

Liên tục toàn lực đối kháng, An phó tông chủ căn bản không rảnh bận tâm xử lý miệng vết thương, là một người Đấu Thần cường giả, đấu khí tu vi của hắn trình độ hùng hậu cũng không phải Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên có khả năng bằng được, nhưng Đấu Thần cũng là người, trong thân thể máu huyết cũng có hạn, cứ đánh tiếp như vậy, cho dù không chết bởi đấu khí oanh kích của đối thủ, sợ rằng cũng chết vì hết máu huyết.

An phó tông chủ trong nội tâm suy nghĩ, thấy đánh tiếp không chiếm nửa phần tiện nghi, nhưng nghĩ thoát thân lại có mười phần nắm chắc.

- Lý Dật, Lão Tử nói cho người nghe, hôm nay ta bỏ qua cho người, nhưng từ giờ trở đi, cũng đã chú định là người là người chết rồi.

- Muốn chạy sao, chết đi.

Tuy chiếm cứ thượng phong, nhưng cũng không phải chiếm tuyệt đối ưu thế, An phó tông chủ muốn chạy, bọn họ thật không có biện pháp? Nếu để cho hắn chạy trốn, cùng song kiếm môn lập tức lâm vào trạng thái không chết không ngớt.

Ngao.

Bỗng nhiên một tiếng rỗng ngâm, Tạt Tạt cùng Tiểu Tuyết xuất hiện ở sau lưng an phó tông chủ, long thân khổng lồ chiếm cứ một phiến không gian, một đoàn liệt hỏa điểm làm không gian nhiệt độ kịch liệt bay lên. Nếu an phó môn chủ bị Long Tộc liệt điểm công kích, lập tức sứt đầu mẻ trán, chết vật vô cùng.

Trong lúc Tạt Tạt ra tay, đồng thời, Tiểu Tuyết cũng không có nhàn rỗi. An phó môn chủ vừa thoát khỏi liệt điểm, lúc này thành linh phát hiện, có gì đó đã lặng yên không một tiếng động cuốn lấy thân thể.

- Tiểu Tuyết, chú ý.

Tạt Tạt kinh hãi, Tiểu Tuyết lá gan cũng thật không nhỏ, ma thú thân thể tuy ngang ngược, nhưng đối với một cái Đấu Thần cường giả mà nói, quần quanh gần như thế, phong hiểm thật lớn.

Nếu bị Tiểu Tuyết thân rắn quần quanh, an phó môn chủ chợt cảm thấy khí tức cứng lại, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Cơ hồ là bản năng đem đấu khí ngưng tụ trong tay, hướng trên người đại xà vỗ xuống.

Thấy tình cảnh này, sáo ngọc trong tay lục chỉ đảo tiên, cùng với trường kiếm Ngải du, Phá Thiên kiếm của Lý Dật cơ hồ đồng thời rời tay, mang theo cực hạn đấu khí, hướng đỉnh đầu an phó môn chủ đâm xuống.

899. Q.6 - Chương 500: Đêm Trước Hợp Tông.

Trong lúc sống còn, càng không được phép An phó môn chủ có nửa điểm do dự, bỗng nhiên phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân mình trì trệ, khí tức bỗng thông thuận, trong cơ thể đấu khí phát huy đến mức tận cùng, bàn tay vừa chuyển phách về phía Tiểu Tuyết, lõi hệ đấu khí màu tím có máu tươi phun ra cứng lại thành một cái mặt quỷ, gắt gao bảo vệ phía trên của mình.

- Quỷ huyết thuần.

Ngải du kinh hô một tiếng, sắc mặt lập tức tái nhợt, cơ hồ không cách nào điều khiển được thân hình rơi xuống, mà thanh trường kiếm của nàng cũng đang bị năng lượng quỷ huyết thuần lôi cuốn, biến thành hư vô. Bởi vì vũ khí rời tay cùng chủ nhân có một sợi linh hồn liên lạc, trường kiếm đã bị hủy, ngải du cũng bị thương.

Sáo ngọc của Lục chỉ đảo tiên thì tốt hơn nhiều, cũng không có tổn hại, chỉ bị đẩy lùi ra sau.

Phá Thiên kiếm đâm vào quỷ huyết thuần, một nửa khác lại rung động lắc lư không ngừng, hai cỗ năng lượng không ngừng mà tụ tập bành trướng ra, trong không gian phát ra “Tê tê tê” thanh âm làm cho người đau răng. Nhưng loại tình huống này duy trì liên tục được cũng không lâu, chỉ năm sáu giây thời gian, ầm ầm một tiếng bạo liệt vang lên, quỷ huyết thuần bỗng nhiên phát nổ, mà Phá Thiên kiếm cũng bị đánh bay về giữa không trung, không bị khống chế.

Phốc.

Lý Dật cũng phun ra một ngụm máu tươi, cảm thấy một hồi đau đầu, cơ hồ cũng như Ngải du rớt xuống.

Lúc này an phó môn chủ, đồng thời cũng phát ra “Phốc” một tiếng, chỉ có điều cái tiếng vang này như có lợi khí đâm vào thân thể, theo “Phốc” vang lên, “Rắc rắc ” nứt vỡ. Sau đó mọi người nhìn thấy, long chảo Tạp Tạp đập vỡ đầu An phó môn chủ.

- Tạp Tạp, người đã cứu ta, ta làm thế nào báo đáp người đây.

Tiểu Tuyết lập tức buông lỏng thi thể không đầu, quần đến trên người Tạp Tạp. Rõ ràng là mọi người cố gắng, công lao lại bị Kaka độc hưởng. Nhưng tựa hồ cũng không có ai phản đối, Lý Dật đấu khí cuốn lấy, đem Đấu khí hạt giống của An phó môn chủ thu lại trong dung giới, sau đó nhìn mọi người, nói:

- Mọi người mau bỏ đi thôi.

Trong này đã là địa bàn của song kiếm môn, mọi người đánh nhau thời gian tuy không dài, chỉ có hơn 10'. Nhưng tại trong thời gian này, tình huống nơi này nhất định có người hồi báo cho song kiếm môn, bọn họ cũng không có bao nhiêu thời gian thu thập chiến trường.

Một đường hướng Thiên trụ sơn cấp tốc bay vút đi, sau đó Lý Dật không nhận được nói:

- Ngải du, làm sao người chạy tới đây?

- Ta được đến người đã cùng người song kiếm môn đi rồi, tâm thần bất định, cảm giác có chuyện gì xảy ra. Cho nên ta gạt mọi người đuổi theo các người.

Có thể trợ giúp Lý Dật, Ngải du có vẻ rất vui vẻ, Kaka vừa mới bẻ đầu an phó môn chủ huyết tinh như vậy nàng bây giờ cũng quên luôn, trong giọng nói tràn đầy vui sướng:

- Lần trước người đã cứu ta một mạng, lần này ta giúp người một hồi, chúng ta xem như huề nhau, không ai thiếu nợ nhau.

- Ai nói không thiếu nợ nhau, ta liệu thương cho người, người chỉ có hao phí một điểm đấu khí, nếu thế là ta thiệt thòi à.

Lý Dật nói đến chuyện chữa thương, làm Ngải du không khỏi đỏ mặt lên. Thẹn thùng nói:

- Câm miệng, không cho phép nhắc lại.

Lục chỉ đảo tiên tự nhiên không biết vì cái gì ngải du không muốn Lý Dật nói chuyện chữa thương, Lý Dật cũng chỉ cười mà không nói.

Kỳ thật hắn bây giờ hoàn toàn không có có tâm tư cùng Ngải du nói giỡn, An phó môn chủ này mặc dù mạo hiểm giết chết, cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm, nhưng nguy cơ cũng không có giải trừ, song kiếm môn có hành động phá hư thất tinh tông trùng tông. Càng nghiêm trọng hơn chính là tin An phó môn chủ chết đi làm cho song kiếm môn biết được, mặc kệ có chứng cứ chứng minh là thất tinh tông làm hay không, có thể khẳng định là, song kiếm môn nhất định sẽ coi đây là cái cơ để đả kích thất tinh tông.

Tóm lại, một hồi ác chiến đã không thể tránh né nữa rồi. Tại trường ác chiến này, chính mình sắm vai trò gì đây? Đây là điều Lý Dật không thể không lo lắng. Với hắn tình cảnh hiện tại mà nói, mang Lý na các nàng thần không biết quỷ không hay xa chạy cao bay tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, sự tình có lẽ không đơn giản như vậy, đầu tiên muốn rời khỏi phạm vi thế lực song kiếm môn cũng không phải là việc đơn giản. Cho dù thoát khỏi phía nam thần chi lĩnh vực địa bàn song kiếm môn, nhưng giết một vị phó môn chủ, song kiếm môn cũng không nhịn được cơn tức này.

Lúc này dù sao bọn họ cũng cần phải thời gian cùng tinh lực đi tìm kiếm thần y, một bên bị người đuổi giết một bên duy trì chuyện này hiển nhiên là không có khả năng.

Mà trọng yếu hơn Thiên Khu tông cấm địa truyền tống trận kia, đối với Lý Dật mà nói, có sức hấp dẫn rất lớn. Cũng không phải truyền thuyết bí ẩn trong cấm địa, mà là truyền tống trận. Điều là cùng Đấu Thần đại lục tương thông, nếu như có thể thông qua cái truyền tống trận kia trở lại Đấu Thần đại lục, so với phiêu dương trên biển tốt hơn nhiều.

Mặc kệ nó như thế nào, tại thần chi lĩnh vực đại náo một hồi, thật sự không được, mang Lý na các nàng trở lại Đấu Thần đại lục, dù sao cũng không tổn thất cái gì.

Hạ quyết tâm, Lý Dật bắt đầu tính toán cùng song kiếm môn đại chiến, để có thể có nhiều hơn phần thắng.

Đương nhìn đám người Lý Dật trở lại Thiên Khu sơn, là lúc Thiên Khu sơn náo nhiệt vô cùng. Tụ tập tại dưới chợ Thiên Khu sơn, không chỉ có người của Thiên Khu, Thiên Cơ, Thiên Tuyền bốn tông, còn có rất nhiều tông môn lớn nhỏ tiến đến xem ngày đại lễ.

Lý Dật đắc phản hồi làm cho Âu Dương tĩnh miên cảm thấy bất an, hắn tựa hồ ý thức được cái gì. Hơn nữa Lý Dật nhìn ra được, song kiếm môn cùng hắn liên lạc, hoặc là nói mưu đồ cái gì. Bởi vì vậy tiểu tử này nhìn ánh mắt Lý Dật bắt đầu né tránh, trở nên chột dạ.

- Âu Dương huynh, ngươi có phải có lời gì muốn nói với ta hay không?

Lý Dật đem Âu Dương tĩnh miên vào trong mật thất, đưa mắt nhìn hắn một phút đồng hồ mới hỏi.

- Lý Dật huynh đệ, ngươi, các ngươi làm thế nào mà nhanh trở lại như vậy?

Âu Dương tĩnh miên cố gắng nói sang chuyện khác.

Lý Dật mỉm cười:

- An phó môn chủ có chuyện ngoài ý muốn, không thể dẫn ta đi gặp song kiếm môn môn chủ, cho nên chúng ta trở lại.

- Ngoài ý muốn? Có cái gì ngoài ý muốn?

- Ngươi rất nhanh sẽ biết, nhưng bây giờ, trả lời vấn đề của ta, ngươi có lời gì muốn nói với ta hay không?"

- Ách, có, đương nhiên là có. Hợp tông đại hội ngày mai sẽ tiến hành, ngươi biết, ta đây là tông chủ, hơn nữa thực lực của ta tất cả mọi người rõ ràng, ta sợ ngày mai có cái gì ngoài ý muốn. Nhưng Lý Dật huynh đệ, ngươi trở về thì tốt rồi, có người trong lòng ta an tâm.

- Thật sự an tâm rồi?

Lý Dật giống như cười mà không phải cười nhìn Âu Dương tĩnh miên, làm hắn trên trán đều bốc lên mồ hôi.

- Lý Dật huynh đệ, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì, đừng xem ta như vậy được không, người xem làm trong lòng ta sợ hãi.

- Hảo, Âu Dương huynh, lúc này chúng ta xưng huynh gọi đệ, ta cũng không cùng người so đo. Nói thiệt cho người biết, an phó tông chủ đã chết, mà làm hấn chết, chính là huynh đệ ta.

- A, Lý Dật huynh đệ, người nói cái gì? Các người giết an phó môn chủ rồi sao.

Lý Dật nhìn thấy Âu Dương tĩnh miển hai chân cũng bắt đầu run rẩy lên, tin tức này đã hù sợ hãi, thật sự làm cho hấn sợ hãi. Âu Dương tĩnh miển lá gan cũng không nhỏ, nếu như nhát gan, cũng không dám đến Thiên Khu tông làm tông chủ. Nhưng Lý Dật nói ra tin tức này, thực sự làm cho người chấn kinh rồi, hấn tự nhiên rõ ràng, song kiếm môn phó tông chủ, là bậc nào tồn tại. Cho nên, Lý Dật biết sẽ phải chịu sự trả thù như thế nào.

- Đúng, chúng ta không cần thận giết chết hấn.

Lý Dật nhún vai:

- Tốt lắm, ta đã nói bí mật của ta cho người, Âu Dương huynh, đối với tín nhiệm của ta, ta cần người cũng có thể thông tỏ.

Âu Dương tĩnh miển trên trán từng giọt mồ hôi đã biến to như hột đậu, không ngừng mà hội tụ trên mặt, sau đó rơi xuống. Lý Dật tra sát an phó môn chủ, như vậy, lưu cho Âu Dương tĩnh miển lựa chọn cũng rất rõ ràng, hoặc là tiếp tục hưởng song kiếm môn thuần phục, sau đó bị Lý Dật giết chết, hoặc là phản bội song kiếm môn cùng Lý Dật đứng ở cùng một chiến tuyến.

Nhưng, vô luận lựa chọn loại nào, đều là lựa chọn không tốt.

- Âu Dương huynh nếu không quyết đoạn, huynh đệ ta cũng không miễn cưỡng, dù sao song kiếm môn mới là bốn tông của Âu Dương huynh. Nhưng Âu Dương huynh chắc hẳn cũng minh bạch tính cách làm người của ta, ta có thể thả người rời khỏi Thiên Khu sơn, nhưng lần sau gặp mặt, chúng ta chính là địch nhân không chết không ngớt rồi.

- Lý Dật huynh đệ, ta nói với người.

Âu Dương tĩnh miển đột nhiên cắn răng một cái, hung hăng nói:

- Lúc này ta ở song kiếm môn là cái gì, liền cái rắm cũng không phải, cùng Lý Dật huynh đệ mới lần lộn vài ngày, hỗn đến Thiên Khu tông làm tông chủ. Hơn nữa ngày mai hợp tông đại hội, ta rất có thể trở thành thất tinh tông tông chủ, cầu phú quý trong nguy hiểm, Lý Dật huynh đệ, ta quyết định cùng người phong hiểm.

- Muốn cùng ta duy trì, cũng không phải là ngoài miệng nói là được.

- Ta biết rõ, Lý Dật huynh đệ người hãy nghe ta nói. Song kiếm môn đối với chuyện ngày mai hợp tông đại hội quả thật có âm mưu, bọn họ đã thông qua ta liên lạc sáu vị trưởng lão Thiên Khu tông, hơn nữa cổ động vài cái tiểu tông môn, tính toán tại lúc hợp tông đại hội làm khó dễ.

- Vài cái tiểu tông?

- Cái này bọn họ cũng không có nói rõ cho ta biết, nhưng để cho sáu vị trưởng lão Thiên Khu tông yên tâm có nói hay không, ta cũng không rõ ràng lắm.

- Nói như vậy, những tiểu tông môn đến xem lễ kia, còn có một ít phần tử quấy rối là người Song kiếm môn sao? Bọn họ hiện tại ở nơi nào?

- Người Song kiếm môn một người là họ Liễu hộ pháp dẫn đội, ngụ ở Bằng các, Lý Dật huynh đệ, người hiện tại sẽ

Lúc này áp chế xuống, những đệ tử cảm giận bất bình lúc này mới thu tay lại, đều trừng mắt với nhau, nhưng không ai còn dám tự ý động thủ.

Thấy rối loạn ngừng lại, Ngải tông chủ lúc này mới trở lại trong sân rộng, hướng đại trưởng lão nói:

- Ngài lão đều thấy được chưa, bổn tông xin khuyên một câu, chắc có thiếu thụ giết giây, làm ra hận thù giả như vậy, lúc này ngài thuận theo đại thế, hoàn toàn hợp tông thôi.

- Ngải tông chủ, như lời người nói có ngoại nhân, có phải là chỉ bản hộ pháp sao?

Liễu hộ pháp ngữ khí biến đổi, lớn tiếng chất vấn.

Ngải tông chủ cũng rõ ràng, hôm nay hợp tông nếu muốn thuận lợi tiến hành, không giải quyết Liễu hộ pháp chúng ngài vật này chỉ sợ là không có khả năng. Lập tức dùng ngữ khí cường ngạnh nói:

- Bổn tông chỉ người phương nào, chắc hẳn Liễu hộ pháp trong cũng lòng hiểu rõ, làm gì phải nói ra?

Bằng tu vi một cái Liễu hộ pháp, Ngải tông chủ còn không có để vào mắt, sở dĩ kiêng kị, tự nhiên là sau lưng Liễu hộ pháp là song kiếm môn. Nhưng hiện tại, cũng không phải thời điểm yếu thế. Cho dù là sau khi hợp tông, thất tinh tông muốn cường đại hơn, cùng song kiếm môn xung đột cũng khó tránh khỏi.

- Đúng là bàn tay lật trời.

Liễu hộ pháp cũng biết, chuyện hôm nay tuyệt đối không có khả năng dựa vào ba câu nói xạo là có thể giải quyết, ngữ khí cũng lập tức sắc giọng, vung tay lên, bên người đệ tử mười song kiếm môn thân hình giương động, đem Ngải tông chủ vây quanh ở giữa.

Song kiếm môn có chuẩn bị mà đến, mười tinh nhuệ đệ tử đều là Đẩu Thánh cường giả, mà Ngải tông chủ tu luyện tới Đẩu Thánh đỉnh phong cũng không cách nào đột phá, đây cũng là nguyên nhân thực lực Thiên Cơ tông không bằng Thiên Khu tông. Dựa trên thực lực mà nói, một mình chiến đấu cố nhiên là không úy kỵ bất kỳ một người nào, nhưng quần ẩu, vậy hiển nhiên không có nửa phần phần thắng rồi.

- Liễu hộ pháp, song kiếm môn quản việc cũng quá rộng rồi, chẳng lẽ là nghĩ trên địa bàn Thất tinh tông không có người động thủ sao?

- Làm sao không thể, Ngải tông chủ vừa mới khuyên đại trưởng lão muốn thuận thế, bản hộ pháp cũng muốn dùng những lời này để khuyên một câu, song kiếm môn không cho phép bất luận tông môn nào khiêu khích quyền uy của mình.

- Đại trưởng lão, các người còn có lời gì nói, tối hôm qua thương lượng một đêm cảm thấy phương án hợp tông không công bình sao không nói, chắc là các người tối hôm qua cùng song kiếm môn hợp mưu với nhau. Chắc các người cùng song kiếm môn cấu kết với nhau làm việc xấu, tiếp tục ức hiếp thất tinh tông rồi.

Ngải tông chủ nói đến chỗ đau nhất của năm vị trưởng lão Thiên Khu tông. Thật đúng là không đoán sai, tối hôm qua sau khi yến hội xong, Liễu hộ pháp xác thực cùng bọn họ việc phá hư đại hội hợp tông. Cho nên bị Ngải tông chủ nói ra như vậy, năm vị trưởng lão đều coi như không có nghe thấy gì, chỉ là trầm mặc không đáp.

Thấy thủ hạ của mình vây Ngải tông chủ, Liễu hộ pháp cũng không bỏ qua cái cơ hội thật tốt này, lúc này trầm giọng nói:

- Động thủ.

Song kiếm môn mặc dù là bá chủ Nam vực, nhưng hiển nhiên giết một tông chủ của một tông môn cũng là hiếm thấy, Chư Cường giả đều cho rằng Liễu hộ pháp chỉ là làm bộ dáng gây áp lực cho tông chủ, khiến cho không cách nào tiến hành đại hội hợp tông nữa, nhưng là không ngờ Song kiếm môn thật muốn ra tay diệt ác.

Mà ngay cả Ngải tông chủ đều không ngờ rằng đối phương có sát ý như vậy, nghe được Liễu hộ pháp quát “Động thủ” cũng không khỏi nội tâm rung mình, cũng không kịp nghĩ lại, đầu khí vận chuyển, thân thể cấp tốc xoay chuyển, đầu khí mãnh liệt tuôn ra, đối kháng hơn mười vị đệ tử song kiếm môn phát động đầu khí.

Thấy Ngải tông chủ tiên hạ thủ vi cường, đám đệ tử Song kiếm môn cũng không khách khí nữa, bàn tay đẩy ra, hơn mười đạo đấu khí nhanh chóng bành trướng ra, nhất tề oanh kích vào chỗ của Ngải tông chủ.

Ầm ầm.

Hơn mười đợt đấu khí đối oanh hợp thành một chuỗi thanh âm dài, sau đó một màn làm cho người ta kinh hãi xuất hiện, tại phía dưới đấu khí hình cung của Ngải tông chủ, hơn mười đạo đấu khí chảy ra phẳng phất như bột khí, trong nháy mắt bị gạt rửa không còn, liền đấu khí mảnh nhỏ đều không có tồn tại. Mà đấu khí hình cung uy thế không giảm, trực tiếp oanh kích tại trên thân thể song kiếm môn đệ tử.

Phanh, phanh, phanh.

Mười tên song kiếm môn đệ tử dùng tư thế uyển chuyển phóng người lên cao, ở giữa không trung kéo lê một đạo huyết vụ tràn ngập, thỉnh thoảng rơi xuống trên mặt đất, cũng không biết sống chết như thế nào nữa.

Một kích làm cho hơn mười vị Đấu Thánh cường giả bị thương nằm lăn trên mặt đất, nếu là một Đấu Thần cường giả, cũng không thể làm được điểm này, chẳng lẽ, Thiên cơ tông Ngải tông chủ một mực giấu thực lực, đã là một vị phong hào Đấu Thần cường giả rồi?

Trên quảng trường to như vậy trên, lập tức một mảnh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Ngải tông chủ ở trong sân rộng, trong sắc mặt muôn màu muôn vẻ.

- Ngải tông chủ, người, người, người, chẳng lẽ người đã tấn chức phong hào Đấu Thần.

Sau nửa ngày, Liễu hộ pháp mới lắp bắp nói, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ không ai tin tưởng một màn trước mắt. Nhưng sự thật bày ở đằng kia, mười song kiếm môn đệ tử còn nằm trên mặt đất, không biết sống chết.

Ngải tông chủ trong lòng cũng cực kỳ buồn bực, cái này căn bản là không có khả năng, một kích toàn lực của mình chỉ là bảo vệ tánh mạng, toan tính ép song kiếm môn đệ tử, mở ra một đường bỏ chạy. Nhưng không có nghĩ đến, những tên song kiếm môn đệ tử kia thật không ngờ không chịu nổi một kích, tất cả đều như người bình thường.

Nhưng Ngải tông chủ lòng dạ thâm trầm, dưới loại tình huống này, bị người hiểu lầm thành phong hào Đấu Thần, tựa hồ cũng không phải là chuyện xấu.

- Liễu hộ pháp, thuộc hạ của người toàn bộ tổn thất, dựa theo môn quy song kiếm môn, người có trở lại song kiếm môn, chỉ sợ cũng không cách nào còn sống đi ra. Không bằng, bốn tông tiền người một đoạn đường, được không?

Nếu như đã giết mười song kiếm môn đệ tử, như vậy giết thêm một người nữa, tựa hồ cũng không có cái gì khác nhau, cho nên trong giọng nói của Ngải tông chủ sát ý, đã sôi trào đến cực hạn.

Loại tình huống này, Liễu hộ pháp cũng minh bạch, đừng mơ tưởng được các trưởng lão Thiên Khu tông trợ giúp, con thỏ còn cắn người, huống chi Liễu hộ pháp là cường giả như vậy. Cũng không nói nhiều lời, một đạo đấu khí ngũ thải quang mang từ trong lòng bàn tay Liễu hộ pháp mãnh liệt đánh ra, đánh úp về phía Ngải tông chủ, mà thân hình Liễu hộ pháp, lại thẳng hướng giữa không trung bốc lên mà đi.

- Muốn đi sao, không dễ dàng như vậy.

Ngải tông chủ khẽ quát một tiếng, đấu khí khổng lồ chế không gian, một tầng không gian rung động hướng lên tới mấy mét không trung nhằm về phía Liễu hộ pháp cuốn tới.

Tựa hồ cũng ý thức được Ngải tông chủ sẽ có một chiêu như vậy, Liễu hộ pháp trở tay đánh ra một cổ không gian ba động.

Nhưng lực lượng hai cổ không gian vừa tiếp xúc với nhau, Liễu hộ pháp liền phát hiện, không gian vận vẹo chỉ lực của mình, căn bản chính là đáng chê cười, trong nháy mắt bị đối phương nghiền thành bột phấn, mà khi hấn ý thức được tình huống này tuyệt không có khả năng, hấn cũng vô pháp có ý thức nữa.

Trong không gian phiêu đảng dày đặc mùi máu tươi, mà mùi máu tươi chính là đến từ thân thể Liễu hộ pháp. Dưới không gian chỉ lực vận vẹo, Liễu hộ pháp lại biến thành một đồng thịt nát.

- Phong hào Đấu Thần.

Hiện tại đã không có nghi vấn, Ngải tông chủ làm ra hết thấy, đã vượt ra khỏi năng lực của một cái Đấu Thần cường giả, như vậy, cũng chỉ có “Phong hào Đấu Thần” mới có thể giải thích tràng diện trước mắt mà thôi.

- Ngải tông chủ, mấy người chúng ta là lão hồ đồ bị song kiếm môn xúi giục, thị phi chẳng phân biệt được, đại nghĩa không rõ, mong rằng Ngải tông chủ thứ tội.

Thiên Khu tông gây lùn trưởng lão xem rõ thời cơ nhanh nhất, cũng không để ý trước mắt bao người, hướng về phía Ngải tông chủ cầu xin tha thứ.

Một cái phong hào Đấu Thần tồn tại, có ý vị như thế nào, tất cả mọi người trong lòng hiểu rõ. Coi như là song kiếm môn môn chủ, nghe nói cũng chỉ là chín tinh Đấu Thần, nhìn như cách phong hào Đấu Thần chỉ có hai tinh nữa thôi, nhưng hai tinh này cho dù tu luyện, khó khăn như thế nào.

- Trò hay xem xong rồi, Ngải du, nói cho người chuyện này, người không phải có một ổ Thiên Cơ thử sao? Có thể cho ta một con nuôi thử hay không.

Ngải du tròn mắt đảo lòng vòng một cái, còn không có bị tràng diện huyết tinh vừa rồi làm cho khiếp sợ, xuất thần nói:

- Lý Dật ca ca, cha ta thật là phong hào Đấu Thần sao? Ta sao không biết, cha mười năm trước là Đấu Thánh cường giả, vẫn không có tiến bộ qua, tất cả mọi người biết đến mà.

- Đó là tại cha người che giấu, cố tình chờ đợi thời cơ.

Lý Dật nhàn nhạt cười cười, trên quảng trường sự kiện quỷ dị rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chỉ sợ chỉ có hần Lý Dật cùng Âu Dương tĩnh miển rõ ràng nhất. Để cho song kiếm môn đệ tử có trạng thái thất thường, đương nhiên không phải Ngải tông chủ nhân phẩm bộc phát, đột nhiên từ Đấu Thánh tấn thăng đến phong hào Đấu Thần, mà là tối hôm qua trên yến hội, Âu Dương tĩnh miển thí nghiệm một chút tân dược của mình.

- Thật vậy chăng? Vậy cũng thật tốt quá, Thiên Cơ tông chúng ta từ nay về sau cũng không cần sợ bất luận kẻ nào.

Ngải du vỗ tay, trên mặt vui sướng vô cùng rực rỡ.

- Nếu Ngải tiểu thư tâm tình tốt như vậy, cho ta một đầu Thiên Cơ thử nhé.

- Được, nhưng người phải cẩn thận, chúng nó cũng không dễ dàng nhận chủ, nhưng ta có biện pháp, đúng rồi, ta cần nói cho người biết khống chế chúng nó như thế nào.

Kiên nhẫn nghe xong tuyệt chiêu Ngải du huấn luyện Thiên Cơ thử, làm thế nào nhận chủ, làm thế nào cho nó ăn, làm thế nào thuần dưỡng, nghe được Lý Dật sững sờ, nghĩ thầm người này nếu như sống ở thế giới kiếp trước kia, không trở thành nhà động vật học cũng đáng tiếc.

Đuổi Ngải du đi lên trên quảng trường đang tiến hành nghi thức hợp tông, Lý Dật cũng không có nửa phần hứng thú, mà là khoan chân ngồi xuống, từ Thiên Khu sơn bốn phía nồng đậm thiên địa nguyên khí, bắt đầu tu luyện. Luyện hóa long huyết tuy tu luyện được nhanh, nhưng tham công quá cũng không phải là chuyện tốt, Lý Dật cần thông qua phương thức tu luyện thống nhất đến cùng cố thành quả của mình.

- Tiểu tử, xem ra chúng ta thành công, nhưng kế tiếp, song kiếm môn chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ, chúng ta giết chết một phó môn chủ, một hộ pháp, còn có nhiều tinh anh cường giả như vậy, tại trong mắt song kiếm môn, chỉ sợ chúng ta chết một ngàn lần đều chưa hết tội.

Thấy Lý Dật tu luyện xong, lục chỉ đảo tiên lúc này mới lo lắng cảnh cáo.

Những vấn đề này Lý Dật cũng đã tính qua, hơn nữa ý tứ lục chỉ đảo tiên hần cũng hiểu, hiển nhiên hần không muốn Lý Dật cuốn vào quá sâu, để tránh đến lúc đó tự rước lấy họa, đừng nói cứu Lý na các nàng, chỉ sợ mình cũng như Bồ Tát qua sông vướng bùn, tự thân cũng khó bảo toàn.

- Đáo tiên người yên tâm đi, ta sẽ không quên mục đích đến thần chi linh vực, đại hội hợp tông cử hành thành công, ta lập tức để cho Ngải tông chủ dùng danh nghĩa thất tinh tông treo giải thưởng tìm thần y. Cái này so với chúng ta ở thần chi linh vực tự đi tìm thì nhanh hơn nhiều.

Chưa quên là tốt rồi. Tiểu tử tính tình hiện tại ta xem như rõ ràng, người là người dã tâm quá lớn, đến đâu cũng sẽ không thái bình. Lúc này, nếu bốn tiên không có đoán sai, thần chi linh vực chỉ sợ cũng xui xẻo rồi.

Thần chi linh vực gặp xui hay không, Lý Dật không dám cam đoan, nhưng song kiếm môn, mặc kệ có nguyện ý hay không, sớm muộn cũng phải đấu một trận

902. Q.6 - Chương 503: Tâm Hồn Thiếu Nữ Nảy Mầm

Giải quyết song kiếm môn, đại hội hợp tông tiến triển hoàn toàn thuận lợi, những tiểu tông môn kia được mời đến tính toán thừa dịp gây loạn, thấy song kiếm môn cường giả đều chết, còn đâu còn dám ra mặt nữa.

Lúc này Lý Dật dựa theo biện pháp Ngải du truyền thụ cho cách thu phục Thiên Cơ thử, hợp tông đại hội cũng thuận lợi hoàn thành, tất cả tông môn xem lễ khai rồi tiệc, bốn tông đệ tử có một bộ phận trở lại nguyên tông truyền đạt công việc hợp tông, một bộ khác phận thì lưu tại Thiên Khu sơn... Đương nhiên, hiện tại đã không gọi là Thiên Khu sơn, mà là khôi phục tên cũ là thất tinh sơn.

Thất tinh tông bắt đầu khôi phục, việc vật tự nhiên rất nhiều, những chuyện này hiện tại Lý Dật cũng không quản được, từ Ngải tông chủ cùng Âu Dương tinh miễn phải làm, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện đấu khí, hay là tại Thiên Khu sơn bốn phía đi dạo, hoặc là cùng cùng Lý na rót vào đấu khí tẩm bổ. Lúc này do Lý Dật yêu cầu, thông cáo thất tinh tông tìm kiếm thần y đã rải đi ra ngoài, nhưng Ngải tông chủ cũng nhắc nhở Lý Dật, tứ đại thần y tính nét cổ quái, muốn chính hắn thấy thông cáo tìm đến thăm hỏi bện

- Thất tình tông tới? Các người chờ một chút.

Hộ thành đệ tử lật hìn hai người, sau đó nhanh chóng đứng dậy hướng trong thành đi tới, nhưng hơn 10' sau, dẫn theo một tử bào lão giả đi ra, chỉ vào Âu Dương tĩnh miển nói:

- Bọn họ đến đây.

Tử bào lão giả năm mươi tuổi, trầm ổn nhìn đoàn xe, hỏi:

- Các người là thất tình tông đến sao?

Âu Dương tĩnh miển tiến lên một bước, cung kính nói:

- Hộ pháp, người không nhận ra ta sao? Ta là Âu Dương tĩnh miển đây.

- Âu Dương tĩnh miển?

Lão giả kia nheo mắt lại đánh giá sau nửa ngày, lúc này mới bỗng nhiên nhớ tới:

- Là người sao, là tên tiểu tử thích những môn tà môn ngoại đạo, cũng không phải sai, là song kiếm môn không nhập lưu gì đó, chạy đến thất tình tông làm tông chủ.

Ngữ khí lại có chút khinh thường, bởi vậy cũng có thể biết, Âu Dương tĩnh miển tại song kiếm môn cũng không được tốt lắm... Ngoại trừ có tiếng là biết về tà môn ngoại đạo, tựa hồ có xú danh rất lớn.

- Hắc hắc, Hà hộ pháp giấu cợt rồi, việc này nói đến phức tạp, trong đó có rất nhiều sự ngẫu nhiên cùng trùng hợp, kính xin Hà hộ pháp bẩm báo môn chủ lão nhân gia, Tĩnh miển hướng lão nhân gia giải thích một phen.

- Cái này khỏi cần nói, môn chủ sớm có phân phó, có người thất tình tông đến tiến cống, mang người này đến gặp hần. Nếu là Tĩnh miển người tới, tự nhiên là người đi gặp mặt môn chủ đại nhân rồi. Nhưng, ta nên nói thất tình tông tông chủ bá kiến, hay là nói song kiếm môn Âu Dương sứ giả cầu kiến?

Âu Dương tĩnh miển cũng bất chấp Hà hộ pháp nói có ý chế nhạo, liên thanh nói:

- Dương nhiên là song kiếm môn đệ tử Âu Dương tĩnh miển. Ta vừa rồi không có sửa tông đối tộc, sinh ở song kiếm môn là người ở Song Kiếm môn điểm này kính xin Hà hộ pháp tại trước mặt môn chủ đại nhân nói tốt vài câu.

Thừa dịp người không chú ý, Âu Dương tĩnh miển đem tinh tạp ra lẳng lẽ đút vào trong ngực Hà hộ pháp.

Chỗ tốt tới tay, Hà hộ pháp sắc mặt dễ nhìn không ít, trong lời nói cũng không kỳ quái giống lúc trước như vậy:

- Như vậy cùng ta đi thôi, có thể cẩn thận một chút, đừng đập đầu gập, hư hao tiến cống môn chủ đại nhân trách tội xuống, ta cũng không giữ được người.

Kiểm thành bởi vì gần trăm năm nay mới khởi công xây dựng lên tạo thành đô thành to lớn, con đường xếp đặt được đã rộng rãi hơn, hai bên phòng xá kiến trúc san sát nối tiếp nhau, phố thị vô cùng phồn hoa.

Dưới sự dẫn dắt của Hà hộ pháp, đoàn xe trực tiếp chạy nhanh và khu vực trung tâm của kiếm thành, vô luận là kiến trúc đồ sộ hay là cách ăn mặc của người đi đường, đều có vẻ càng thêm xa hoa khí phái.

Tại trước một cái đại viện, Hà hộ pháp dừng bước, chỉ vào cửa chính nói:

- Người trước để cho đệ tử trong tông giao cống vật, đêm nay sắc trời cũng không sớm, môn chủ đại nhân chỉ sợ không gặp người. Trước tiên ở dịch quán ở một đêm, ngày mai hãy chờ tin tức của ta.

- Còn thỉnh cầu gì hộ pháp tại trước mặt môn chủ đại nhân nói đỡ.

- Âu Dương sứ giả, người cũng biết, coi như là ta, cũng không nhìn thấy môn chủ đại nhân, lời của người ta cũng chỉ có thể chuyển đạt lại. Chuyện người ta biết rõ là được, an tâm nghỉ ngơi đi.

Âu Dương tĩnh miển vẫn không yên lòng, ý vào việc đã đưa tinh tạp, hạ giọng hỏi:

- Chuyện tình ta tại thất tinh tông, môn chủ đại nhân là cái thái độ gì, mong rằng Hà hộ pháp vui lòng cho biết một chút.

- Ta là một cái hộ pháp nho nhỏ, loại chuyện này nào biết được, bất quá, ngược lại nghe được chút ít tin tức nho nhỏ, những ngày này môn chủ đại nhân không ngừng triệu kiến các vị trưởng lão trong tông cùng tất cả tông môn chủ tông chủ nam vực, tựa hồ là có động tác, về phần có phải là đối phó thất tinh tông hay không, cái này khó nói.

Dù sao nhận được chỗ tốt, Hà hộ pháp cũng tiết lộ một điểm tin tức.

- Đa tạ Hà hộ pháp, nếu có thể qua cửa này, sau này tất có thâm tạ.

Âu Dương tĩnh miển đưa ra ngân phiếu không, đưa mắt nhìn Hà hộ pháp đi xa, lúc này mới nhìn Lý Dật nói:

- Xem ra, còn chưa phải là tuyệt lộ, hắc hắc, trong đó rất có đường sống chu toàn.

- Âu Dương huynh tại sao thấy vậy?

Với tác phong của Âu Dương môn chủ, nếu như nghĩ cần hỏi tội ta, há sẽ hành động như thế, để cho chúng ta ở dịch quán như vậy, nếu lúc này chỉ sợ chúng ta vừa vào kiếm thành mượn có quảng vào tử lao. Đã để cho ta ở dịch quán, đã nói lên hẳn coi ta là thất tinh tông tông chủ đối đãi. Lý Dật lão đệ người chỉ sợ không biết, cái dịch quán này không phải là người nào cũng có thể vào ở.

- Đây cũng không phải là cái gì ngoài ý muốn, người vừa mới cũng nghe Hà hộ pháp nói, song kiếm môn đang nghĩ cách đối phó thất tinh tông, nếu như đối lại ta là môn chủ, cũng sẽ không dễ dàng giết chết người. Bởi vì người bây giờ còn có giá trị lợi dụng, thậm chí tại thời khắc mấu chốt còn có thể phát huy tác dụng mấu chốt.

Được Lý Dật một nhắc nhở như vậy, Âu Dương tĩnh miển càng thêm yên tâm, cười nói:

- Nói rất đúng, ít nhất ta bây giờ còn là đệ tử song kiếm môn, như vậy tốt nhất, vô luận môn chủ cùng ta nói cái gì, chỉ để ý ứng đối là được. Ha ha, về nhà, Lý Dật lão đệ, buổi tối ta mang người hảo hảo đi dạo một vòng cái kiếm thành này nha.

Cái gì gọi là đắc ý quên mình, Âu Dương tĩnh miển tốt hơn, nguy cơ thoáng giải trừ, người này đã bắt đầu trầm tĩnh lại.

Nhưng theo như lời Âu Dương tĩnh miển nói, cái dịch quán này không phải là người nào đều có thể vào ở, chính bởi vì điểm này, dịch quán xa hoa trình độ cũng làm cho Lý Dật chưa bao giờ nghe thấy, cùng cung điện Đẩu Thần đại lục hoàng thất so sánh, tựa hồ cũng không kém chút nào. Làm tốt thủ tục vào ở, hai người được phân đến một căn phòng lớn, Lý Dật là “Thiếp thân người hầu” cũng nhờ có giường mềm mại cùng một cái phòng nhỏ.

Tựa hồ là liệu định mục đích tới của thất tinh tông, song kiếm môn đối với Lý Dật cùng Âu Dương tĩnh miển cũng hoàn toàn không có đề phòng, không có giám thị, hết thấy hành động đều tự do, điểm này Lý Dật trải qua nhiều lần quan sát đã xác định. Cho nên khi dùng qua bữa tối, Âu Dương tĩnh miển đưa ra ý kiến đi kiếm thành dạo chơi, Lý Dật cũng không có phản đối.

Kiểm thành chợ đêm cũng có chút phần hoa, nhất là Lý Dật bọn họ ở lại phụ cận dịch quán, càng các loại cửa hàng xa hoa làm choáng ngợp như vào thế giới vàng son. Là thất tinh tông chủ, đi đến kiếm thành làm việc, hiện tại về vấn đề tài chính Âu Dương tĩnh miển không thiếu, tinh tạp mang theo không dưới mười cái, điểm tiêu phí ấy đối với bọn họ hoàn toàn không có áp lực.

Kiểm thành sống về đêm, làm Lý Dật nghĩ tới thế giới kiếp trước, trong lúc này cũng có cùng loại quán bar tửu quán, có cùng loại phòng KTV khiêu vũ cùng với các loại giao dịch u ám. Duy nhất không có là sông bạc, xem ra, trong này cũng là chưa khai phá đất hoang, nếu có thể ở kiếm thành mở mấy gian sông bạc nà nói... Nhưng Lý Dật rất nhanh bỏ đi ý nghĩ này, dù sao trong lúc này là thân chi linh vực, mình cũng không có tính toán ở đây xuất đời.

Ngại cấp bậc quá thấp, Âu Dương tĩnh miển mang theo Lý Dật đi dạo hai con đường, mới đi đến một nơi tên là “Nhân gian bầu trời” sa hoa, sờ lên cái cảm, trong ánh mắt hiện lên một vòng tà ác:

- Chính là trong chỗ này.

Nơi này chính là nơi sa hoa, ngay cả mặt tiền của cửa hàng cũng đã rộng rãi đồ sộ, trên trăm chiếc đèn chiếu ra ánh sáng giống như ban ngày. Mỹ nữ tiếp khách đứng thành một dãy, mỗi mỹ nữ từ khuôn mặt đến dáng người cũng không có thể bắt bẻ được, dù cho như Lý Dật lịch duyệt qua thân thể vô số mỹ nữ cũng cảm nhận được.

- Âu Dương huynh, người trước kia thường tới nơi này?

- Ai.

Âu Dương tỉnh miến thật thở ra một hơi:

- Đây là chỗ sa hoa nhất của kiếm thành, trước kia tuy nghĩ tới, nhưng chưa có cơ hội đi vào.

- Vậy chúng ta hay là đổi cái địa phương khác, loại địa phương này, chỉ sợ không thích hợp chúng ta, dù sao chúng ta cũng không phải là đến chơi đùa, còn có chuyện đứng đắn muốn làm.

Lý Dật khuyên nhủ.

Vấn đề là Âu Dương tỉnh miến khó khăn mới có tinh tạp sung túc bảo đảm, đều đi tới nơi đã từng mơ tới qua vô số lần, đâu còn nghe theo Lý Dật nói, vỗ vỗ bộ ngực, hào sảng nói:

- Không có việc gì, loại địa phương này, có tiền thì có hết thấy, chúng ta hiện tại hoàn toàn có tiền, sợ cái gì. Đi vào.

904. Q.6 - Chương 505: Âu Hộ Pháp

Âu Dương tỉnh miến hào sảng mang theo “Người hầu” Lý Dật đi vào bên trong, sau đó cũng có chút chóng mặt, chỉ thấy khắp nơi lưu kim tràn ngập các loại màu sắc, khắp nơi quyền quý y quan hoa lệ cùng mỹ nữ ưu nhã như thực nữ.

- Các hạ, xin hỏi có cái gì cần giúp đỡ không?

Nhìn thấy Âu Dương tỉnh miến biểu lộ sững sờ, một người phục vụ rất nhanh ra đón chào, phục vụ này cũng bất quá mười mấy tuổi, lớn lên da mịn thịt mềm, trang phục lòe loẹt có chút tương xứng. Chỉ là thấy quyền quý hạng người quen rồi, hẳn nhiên cũng có thể nhìn ra Âu Dương tỉnh miến là lần đầu tiên xuất nhập nơi này, cho nên trong giọng nói cung kính, lại khó nén một tia khinh thường.

- Mỹ nữ, ta muốn mỹ nữ xinh đẹp nhất.

Âu Dương tỉnh miến không che dấu mục đích của chuyến đi này, chỉ có điều thanh âm có chút lớn, đưa tới không ít ánh mắt trào phúng.

- Như vậy xin hỏi các hạ có có hẹn trước không? A, không quan hệ, ta trước cùng chung phòng, không biết ngài muốn cái cấp bậc gì?

- Cái này còn hỏi sao? Đương nhiên là tốt nhất, ta muốn phòng tốt nhất.

- Tốt nhất là số phòng chữ thiên, ách, rất đắt tiền, xa hoa, một ngàn kim tệ...

Lấy ra tinh tạp đã vung đến trên mặt phục vụ sinh,

- Cho hai cái phòng chữ thiên, một gian ta dùng, một gian người hầu của ta dùng.

Âu Dương tỉnh miến khí phách rất cực ngăn chặn phục vụ sinh, khiến cho hắn mỉm cười, sau đó mang Âu Dương tỉnh miến cùng Lý Dật lên lầu 7.

- Chúng ta trong này có nhạc sĩ tốt nhất, ngài có thể lựa chọn mình thích âm nhạc loại nào, ách, đương nhiên còn có giai lệ xinh đẹp nhất kiếm thành... Các hạ, ngài yêu mến ai đó, thanh thuần hay là khêu gợi.

- Đắt tiền nhất.

Âu Dương tỉnh miễn không chút nghĩ ngợi hồi đáp.

Lý Dật cũng không nói gì, người này thuần túy chính là hình dung một nhà giàu mới nổi, đừng nói phục vụ sinh nội tâm xem thường hẳn, liền ngay cả Lý Dật cũng bắt đầu hoài nghi cấp bậc người này có vấn đề.

Chữ thiên số phòng xa hoa tự nhiên không cần nhiều lời, nhưng hiển nhiên, phòng lớn như vậy, cũng không thích hợp hai người tầm hoan tác nhạc, cho nên đánh giá một chút, Âu Dương tỉnh miễn lập tức phân phó phục vụ sinh nói:

- Ta cho người vài cái địa chỉ, người đi tìm vài người đến đây.

Tiểu tử này xem ra cũng muốn tìm hồ bằng cầu hữu đến khoe khoang. Đối với cái vấn đề này, Lý Dật cũng không phản đối, dù sao có thể tiếp xúc nhiều đệ tử trong song kiếm môn, đối với động tĩnh của song kiếm môn càng có nhiều minh bạch. Chắc hẳn cũng là người thông minh, Âu Dương tỉnh miễn cũng lo lắng đến điểm này, mới làm như vậy.

Sau nửa giờ, trong phòng bắt đầu náo nhiệt, Âu Dương tỉnh miễn mời hồ bằng cầu hữu đến đây năm người, tới nguyên bộ chính là bảy cái giai lệ của “Nhân gian bầu trời”. Bảy vị mỹ nữ này tuy rất xinh đẹp, nhưng có loại phong trần, cho dù các nàng cố ý biểu hiện ra nội hàm. Lý Dật qua loa ôm một người trong ngực, tâm tư lại để tất cả trên mấy tên song kiếm môn đệ tử.

- Âu Dương đại ca, người lúc này đại phát, nghe nói hiện tại thất tinh tông đều là người của người.

- Hàng Da, người cũng đừng hâm mộ ta, người nên biết ta đây tông chủ không tín nhiệm, là lấy mệnh đổi lấy, cái này sống chính là trên đầu đao gươm mà thôi.

Tên huynh đệ gọi là Hàng Da song kiếm môn đệ tử nói:

- Bất kể thế nào mà nói, huynh đệ vài cái chúng ta, người bây giờ là tốt nhất. Chờ người tại thất tinh tông ổn định, cũng đừng quên huynh đệ chúng ta, đến lúc đó chúng ta cùng một chỗ sửa tông đổi tộc là được.

Hàng Da nói ra lời này hiển nhiên là nịnh nọt qua loa.

- Hàng Da, kiếm thành đối với thất tinh tông việc có cái gì nghị luận?

- Thất tinh tông hợp tông sự kiện kiếm thành ai ai cũng biết, nghị luận đương nhiên cũng nhiều.

Hàng Da đột nhiên đề thấp giọng, lén lút lút lút nói:

- Nghe nói An phó môn chủ cùng Liễu hộ pháp vẫn lạc tại cảnh nội thất tinh tông, vấn đề này cùng Âu Dương lão đại người có liên quan không?

- Sao có thể có liên quan, ta dù sao cũng là người của song kiếm môn, làm sao ta có cái tâm kia, thực lực của ta các người cũng biết đến, An phó môn chủ một cái ngón tay cũng đủ bóp chết ta rồi. Hàng Da, Âu Dương môn chủ, có động tĩnh gì không?

- Làm sao có thể không có động tĩnh đây, theo ta được biết, kiếm thành bây giờ là ngoài lỏng trong chặt, phân tán tại các nơi là nòng cốt đệ tử đều tập kết đến kiếm thành, chỉ sợ không lâu sẽ có đại động.

Đã được Âu Dương tỉnh miễn cho chỗ tốt, không lộ ra chút ít tin tức hiển nhiên không thể nào, tuy nhiên tin tức này cũng không có giá trị quá lớn, nhưng cũng là tin tức tốt nhất mà Hàng Da có thể cung cấp.

Lý Dật nghe xong nửa ngày, cũng không có nghe được cái tin tức mình muốn, suy nghĩ không khỏi có chút ngắt lời. Song kiếm môn Âu Dương môn chủ làm việc, thật là có chút ít làm cho người không nắm bắt được, càng như vậy, Lý Dật trong nội tâm càng đề phòng, nhưng, Âu Dương môn chủ thuộc về cường giả trí tuệ hình, mà không phải là người ngang ngược, bởi như vậy, tối thiểu có dư âm chu toàn. Đầu trí so đúng khi muốn xem loại tình huống nào, đối với Âu Dương môn chủ loại người này, Lý Dật vẫn nguyện ý đầu trí.

Âu Dương tỉnh miễn cùng Hàng Da nội dung nói chuyện từ thất tinh tông chuyển dời đến trên người mỹ nữ, tại rượu còn tác dụng, đám hồ bằng cầu hữu cũng bắt đầu không yên phận, trong phòng lập tức xuân quang sáng lạn, hương diễm khí tức tại cả phòng phiêu đảng.

Mắt thấy kế tiếp muốn đi vào hương diễm, Lý Dật có chút buồn bực đẩy mỹ nữ bên cạnh ra, sau đó đi ra khỏi phòng, nghĩ đi ra bên ngoài hít thở không khí.

Tầng này toàn bộ là số phòng chữ thiên, tổng cộng bảy tám gian, hơn nữa sinh ý không sai, tất cả phòng đều cũng có thanh âm mập mờ truyền tới. Lý Dật ngồi ở trong sảnh tiếp đãi, phẩm trà thơm, đánh giá khác nhân lui tới.

Lúc này một tên mập làm cho Lý Dật chú ý, mập mập này không giận mà tự có uy thế, hiển nhiên là thượng vị giả mới có thể rèn luyện được. Không hề nghi ngờ người này tại song kiếm môn địa vị tuyệt đối không thấp.

Mập mập ở trong phòng nhiều lần có người tiến vào ra, lúc này Lý Dật thông qua cách cửa nghiêm túc dò xét hẳn. Tựa hồ cũng chú ý tới Lý Dật dò xét, không lâu sau, từ trong phòng mập mập có một cường giả mặt không biểu tình đi đến, nhìn Lý Dật nói:

- Các hạ, chủ nhân nhà ta ời.

Lý Dật bất động thanh sắc phẩm trà, nói:

- Chủ nhân nhà ngươi biết ta sao?

- Cái này ngươi nhìn thấy sẽ biết.

- Nhưng ta còn không có tính toán đi gặp chủ nhân nhà ngươi?

Tên cường giả lập tức sắc mặt trầm xuống:

- Tại kiếm thành, chủ nhân nhà ta nói tuyệt ít người không dám nghe.

- Ít nhất ngươi phải nói cho ta biết lai lịch chủ nhân nhà ngươi.

- Ngươi rõ ràng chủ nhân nhà ta cũng không nhận ra.

Lúc này trên mặt tên cường giả hiện ra một tia khinh thường:

- Ngươi ở bên ngoài tới sao?

- Không sai.

- Đừng lãng phí thời gian để cho chủ nhân đợi lâu, nói như vậy đối với ngươi tuyệt đối không có lợi.

Lý Dật rút cục để chén trà xuống, chậm rãi đứng lên, xuyên thấu qua khe cửa, có thể nhìn thấy mục quang của tên mập mập rơi tại trên người của mình, ánh mắt kia làm cho Lý Dật cảm giác kỳ quái.

Cái gian phòng này người ra vào không ít, nhưng tuyệt đối không có Âu Dương tĩnh miển cùng đám hồ bằng cấu hữu thối nát kia, ngoại trừ mập mập cùng một trung niên, những người khác thoạt nhìn đều là thân phận tùy tùng, mỗi người vẻ mặt rất trang nghiêm. Cùng ngồi đối diện với mập mập là trung niên âm trầm.

Thấy Lý Dật tiến vào, mập mập rất là hòa ái gật gật đầu, hô:

- Người tuổi trẻ, ngồi đi.

Lý Dật cũng không chối từ, tùy tiện ngồi ở đối diện trung niên nhân, cùng hai người hình thành một cái hình chữ “Phẩm”, sau đó cười cười, nói:

- Các hạ mời tại hạ, có phải trong này có giai lệ tốt nhất?

Mập mập ha ha cười, che dấu vị giả khí thể ở trên người mình, thản nhiên nói:

- Nhân gian bầu trời không thiếu nhất chính là giai lệ, ta chỉ là hiểu kỳ, ngươi một người tuổi còn trẻ như vậy, không ở bên trong hưởng thụ lại chạy đi ra bên ngoài uống trà, đây là vì cái gì?

Mập mập chỉ cảm thấy hứng thú, chỉ sợ còn không phải điểm này, chỉ bằng hẳn ra vẻ trung hậu mà mục quang sắc bén, Lý Dật tin tưởng mình ở trước mặt hắn ẩn giấu không được quá nhiều.

- Ta chỉ là một người hầu, hưởng thụ là chuyện của chủ nhân ta.

- Như vậy chủ nhân của người, hẳn là ai ?

- Thất tinh tông tông chủ Âu Dương tinh miễn.

Trả lời hết vấn đề này, Lý Dật bắt đầu chú ý quan sát đến phản ứng của tên mập mạp. Mập mạp quả nhiên có phản ứng, trên mặt co rúm hai cái, trong ánh mắt tinh quang trôi qua, sau đó rất nhanh khôi phục biểu lộ bình thường, thói quen ha ha cười, nói:

- Thất tinh tông tông chủ? Âu Dương tinh miễn, ha ha, tiểu tử kia rất không tồi, nói như vậy, người tuổi trẻ, người là người của thất tinh tông?

- Tại hạ thất tinh tông hộ pháp.

Có thể đi theo tông chủ đến kiếm thành, không có danh phận vừa phải tự nhiên không thể nào nói nổi, cho nên Lý Dật thuận miệng bịa ra thân phận hộ pháp.

- Họ gì?

- Âu.

- Âu hộ pháp, đảm lượng của người không nhỏ, lúc này đến kiếm thành, biết rõ có hậu quả gì không?

Lý Dật nói:

- Tại hạ chỉ có muốn cùng tông chủ đại nhân tới kiếm thành tiến cống, không biết có gì không ổn?

Mập mạp kia nghĩ nghĩ, không có trả lời ngay, hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng mà quơ quơ, những tên hộ vệ đệ tử, kể cả trung niên nhân âm trầm hiểu ý, mang theo vài vị giai lệ lạnh yên không một tiếng động thối lui ra khỏi phòng.

Hiện tại gian phòng to như vậy chỉ còn lại có Lý Dật cùng mập mạp, không có người khác ở đây, mập mạp khí thế nhất thời biến đổi, trên mặt hòa ái dễ gần tựa hồ cơ thể co rụt lại, trở nên nghiêm nghị, mục quang cũng trở nên nghiêm nghị lại. Tiện tay đánh ra vài đạo dấu khí, bố kết một cái phong bế giam cầm.

- Âu hộ pháp, người thật sự không biết ta là người như thế nào sao?

- Có thể tới nơi này, chắc đều là người danh tiếng của song kiếm môn, tại hạ không dám tự tiện phỏng đoán.

- Chính là vài xe tiến cống, đã nghĩ làm cho song kiếm môn quên mất tinh anh cường giả tổn thất sao? Hừ, Âu hộ pháp, thất tinh tông thật to gan, ngay cả song kiếm môn phó môn chủ cũng dám giết, các người sẽ không cho rằng song kiếm môn thật sự bỏ qua chứ.

- Thì ra hộ tống tiến cống cũng không đáng để Âu Dương tông chủ tự mình đến kiếm thành, sở dĩ đến kiếm thành, Âu Dương tông chủ đúng là tự mình tính toán hướng song kiếm môn chủ nắm bắt việc này. An phó môn chủ chết tại bên trong địa bàn của thất tinh tông, thất tinh tông cũng đang truy tra việc này, nhưng chưa có kết quả.

- Hảo, cho dù An phó môn chủ ngã xuống cùng thất tinh tông không có quan hệ, nhưng Liễu hộ pháp bọn họ, đây là sự thật chắc chắn.

Mập mạp ánh mắt lại lần nữa sáng giọng, áp lực như thực chất, làm Lý Dật đều cảm thấy bất an. Cái khí thế thượng vị giả này, từ thân hình mập mạp đáng sợ vô cùng.

Về phần An phó môn chủ cùng Liễu hộ pháp ngã xuống, trong lúc trước khi lên đường thất tinh tông nhiều lần thương lượng qua. An phó môn chủ sự tình tuyệt đối do Thất tinh tông. Về phần Liễu hộ pháp, bởi vì trước mặt mọi người giết chết, muốn chống chế tuyệt không khả năng. Cho nên thương lượng kết quả là, dùng việc Liễu hộ pháp can thiệp bừa bãi, hơn nữa cản trở thất tinh tông hợp tông mà bị giết chết, lý do này tuy miễn cưỡng, nhưng căn bản là sự thật, thứ hai tại tông tộc quan niệm thần chi linh vực, lý do này cũng coi như không có trở ngại. Đường nhiên, thất tinh tông nguyện ý vì việc này đền bù tổn thất, đền bù tổn thất bằng kim tệ.

905. Q.6 - Chương 506: Tứ Đại Sát Thần

Thấy mập mạp nói về Liễu hộ pháp bị giết, Lý Dật cũng không chính diện trả lời, mà là hỏi lại:

- Đó là đại sự tông tộc, ta một cái hộ pháp nho nhỏ cũng không biết nội tình, càng không thể nói, chắc hẳn Âu Dương tông chủ ngày mai gặp môn chủ song kiếm môn có lời giả thích. Tại hạ cũng cảm thấy buồn bực, các hạ tìm đến một cái hộ pháp nho nhỏ, rốt cuộc là có ý đồ, tại hạ đến bây giờ cũng không biết thân phận các hạ là gì.

- Hộ pháp nho nhỏ? Ta cũng không thấy người ở chỗ nào nhìn là một cái hộ pháp nho nhỏ, người tuổi trẻ, với sự lịch duyệt của ta, ta nghĩ người giấu diếm thân phận, người tựa hồ còn non lắm, long xà cũng nhìn không ra, ta cũng không cần tại song kiếm môn lẫn lộn nữa. Âu Dương tông miễn tiểu tử kia có thể lên làm tông chủ thất tinh tông, thì ở thần chi lĩnh vực là một truyện cười, người cũng sẽ không cho là thật chứ.

- Các hạ xem trọng tại hạ, ta thật sự chỉ là một hộ pháp, thân phận các hạ là...

- Ta cho người nói quá rồi.

Âu Dương tĩnh miển hạ giọng lên lên lút lút nói:

- Lý Dật huynh đệ chỉ sợ không biết, tại song kiếm môn, tứ đại sát thần địa vị có chút đặc thù, bọn họ cũng không tham dự đại quyết sách trong song kiếm môn, theo phương diện này mà nói, địa vị của bọn họ lại dưới trưởng lão. Nhưng trên thực tế, tứ đại sát thần đều là nhân vật mà đám song kiếm môn trưởng lão hội đều sợ hãi. Bởi vì bọn họ trực tiếp nghe lệnh của Âu Dương môn chủ, đối với đệ tử trong tông từ trưởng lão cho tới người thường, đều có quyền lực trước giết sau bắt. Đương nhiên cái này cũng không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là, tứ đại sát thần thực lực kinh người, song kiếm môn ngoại trừ môn chủ đại nhân ra, tứ đại sát thần có thực lực mạnh nhất, nghe nói tứ đại sát thần liên thủ, ngay cả môn chủ đại nhân cũng phải hạ phong.

Âu Dương tĩnh miển dong dài Lý Dật cũng đã nghe rõ, tứ đại sát thần có quyền lực trăm trước tấu sau. Đáng tiếc, Âu Dương môn chủ tín nhiệm bọn họ như thế, bọn họ lại ở sau lưng làm ra âm mưu, không biết Âu Dương môn chủ sau khi biết rõ, có thể trực tiếp tức chết hay không.

- Tứ đại sát thần trung, có một tên mập, hẳn tại song kiếm môn tứ đại sát thần địa vị như thế nào?

- Mập mập? Người nói đến sát thần lão đại? Lý Dật lão đệ, làm sao người đối với tứ đại sát thần cảm thấy hứng thú như vậy... Được, ta biết cái gì đều nói cho người biết. Tứ đại sát thần nguyên là huynh đệ, về phần có phải là thân sinh huynh đệ ta cũng không biết, bọn họ đến song kiếm môn có ba mươi hai mươi năm, mập mập lão đại, nghe nói làm người âm hiểm nhất, lão Nhị thực lực mạnh nhất, lão Tam hung tàn nhất, lão Tứ là nham hiểm. Cũng không biết Âu Dương môn chủ từ nơi nào kiếm được mấy kẻ dở hơi này, song kiếm môn đối với tứ đại sát thần hận thấu xương, nhưng vì môn chủ đối với bọn họ cực kỳ tín nhiệm, cơ hồ đem cả quyền sinh sát trong song kiếm môn đều cho bốn kẻ dở hơi này. Chúng ta tốt nhất đừng đụng vào bọn họ, càng không nên đắc tội bọn họ.

Lý Dật lông mày càng nhăn càng chặt, cuối cùng vặn thành một đoàn. Thì ra tứ đại sát thần sửa tông đổi họ, đây cũng không phải là cái tin tức tốt gì. Khó trách tứ đại sát thần mặc dù có thực lực kia, nhưng không có chuyển biến thành. Bởi vì tại thần chi linh vực, quan niệm tông tộc cực kỳ thâm hậu, bọn họ nửa đường sửa tông đổi tộc, nếu như dùng vũ lực soán quyền, làm cho cả song kiếm môn phản kháng. Năng lực của bốn người cường thịnh như thế nào, tại trước mặt số lượng tuyệt đối, cũng hoàn toàn không có phần thắng.

Vấn đề là, Âu Dương môn chủ lại ngu như vậy sao? Bên mình có tứ đại sát thần âm mưu như vậy, hẳn chẳng lẽ không chút phát giác? Điều này hiển nhiên là không có khả năng. Lý Dật nhìn quanh đại điện, trong này rất sâu. Có thất tinh tông trước kia còn có thể bảo toàn, đưa song kiếm môn có thực lực ngày nay. Âm mưu quỷ kế, đối với hắn rất là am hiểu.

Trong lúc nói chuyện, Hà hộ pháp đã trở lại, ngữ khí hấp tấp nói:

- Đi, nhanh cùng ta.

Cũng không biết vì cái gì khiến cho hắn khẩn trương như vậy. Lý Dật cùng Âu Dương tĩnh miển vội vàng đuổi theo, xuyên qua đại điện là một cái sân rộng, chỉ thấy cao chừng trên trăm bậc thang đứng thẳng, trên đó có một tòa kiến trúc hình bát giác to lớn, cho dù là Lý Dật nhìn quen các loại kiến trúc to lớn, tại tòa bát giác kiến trúc này cùng trăm cấp bậc thang, hắn cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Dọc theo bậc thang trên xuống, hai bên là song kiếm môn đệ tử tay cầm lưỡi dao sắc như sừng sừng đón quân địch, cơ hồ là một bước một người. Cái khí thế này làm Âu Dương tĩnh miển mặt lại trắng bệch, nếu không có Lý Dật ở phía sau lưng hăng giữ hắn, chỉ sợ người này khí lực liền bò bậc thang cũng không có.

Đứng ở bậc thang, hiện tại có thể nhìn thấy, tòa kiến trúc hình bát giác, thì ra tòa kiến trúc khổng lồ, dưới có một cái quảng trường to lớn.

Đi một lúc, ba người tiến vào trong đại điện rộng lớn, một đám cường giả trong đó im lặng, còn có một người ngồi ở chủ vị, hiển nhiên chính là song kiếm môn môn chủ.

Song kiếm môn Âu Dương môn chủ tướng mạo không tầm thường, cho dù là ngồi ở chỗ kia, cũng có thể cảm giác hắn đáng người tương đương cao lớn, ước chừng năm mươi tuổi, mặt chữ điền, có một bộ râu rậm

xuống đến trước ngực. Nhưng tại khuôn mặt của hắn, có vẻ mệt mỏi, cũng không khỏi con mắt của Lý Dật. Bất quá tổng thể mà nói, Âu Dương môn chủ là người mà Lý Dật gặp ở thần chi lĩnh vực có được khí chất vương giả nhất.

- Song kiếm môn môn nhị đẳng đệ tử, thất tinh tông tông chủ Âu Dương tĩnh miển xinh ra mắt môn chủ.

Hà hộ pháp thông báo cách xưng hô có chút quỷ dị, nhưng lại làm Âu Dương tĩnh miển thoáng nói lỏng, dù sao vẫn thừa nhận mình thân phận song kiếm môn đệ tử.

Kỳ thật cũng không cần phải Hà hộ pháp lớn tiếng thông báo như vậy, Lý Dật cùng Âu Dương tĩnh miển xuất hiện nơi này, mọi ánh mắt đã tập trung đến trên người bọn họ.

- Đệ tử Âu Dương tĩnh miển bái kiến tông chủ đại nhân.

Âu Dương tĩnh miển hai đầu gối quỳ xuống lạy, Lý Dật cũng không ngờ song kiếm môn cũng làm một bộ như vậy, nhưng ngẫm lại cũng đúng, quyền lực phát triển tới đỉnh phong đều là đại đồng tiểu dị, điểm hình thức ấy cũng coi như là bình thường.

- Nhanh bái kiến môn chủ.

Âu Dương tĩnh miển quỳ lạy lễ, thấy Lý Dật còn như cây cột đứng ở bên cạnh hắn, không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhưng Lý Dật lại làm như không nghe thấy, thẳng tắp mục quang nhàn nhạt nhìn Âu Dương môn chủ. Cũng không phải Lý Dật cố ý làm náo hoặc không muốn quỳ lạy, nếu như không phải đụng vào mập mập sát thân, vì đại cục lo lắng, làm người hầu của Âu Dương tĩnh miển, chính là hắn đã bye bye rồi.

- Người, thấy môn chủ đại nhân vì sao không quỳ?

Lý Dật liếc mắt nhìn người vừa hô quát, thản nhiên nói:

- Tại hạ cũng không phải là đệ tử song kiếm môn, Âu Dương môn chủ là song kiếm môn môn chủ, lại không phải thất tinh tông tông chủ, dựa vào cái gì phải lạy.

Lời vừa nói ra, cả quảng trường không khí lập tức cứng lại, chúng cường giả không ngờ rằng cái “Người hầu” nho nhỏ này hông ngờ to gan lớn mật như vậy, tại chỗ khí thế uy nghiêm như vậy, tiểu tông môn cường giả bình thường đều sớm không tự chủ được quỳ xuống lạy, mà người này vẫn phong khinh vân đạm như thế.

- Lớn mật! ... Tĩnh miển, thất tinh tông đệ tử là ai? Sao không hiểu quy củ như thế.

Âu Dương tĩnh miển gấp đến độ mồ hôi ứa ra, biến sắc nói: - Người này bình thường cũng là lạnh lợi, làm sao thấy môn chủ hồ đồ như thế... Thứ lỗi thứ lỗi, thất tinh tông đệ tử chưa thấy quen mặt, chỉ sợ là tại thân uy của tông chủ đại nhân sợ tới mức hồ đồ. Nếu không, đệ tử thay hắn bái lạy.

Dứt lời quả nhiên lại bỏ nhào quỳ xuống.

- Đủ rồi.

Ngồi ngay ngắn trên thượng vị, Âu Dương môn chủ rốt cục lên tiếng, hai chữ, ảm chứa uy nghiêm làm người không thể kháng cự.

- Các người đến gần một chút.

Thấy bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, thanh âm Âu Dương môn chủ trì hoãn trở nên bình thản.

Hơn mười cường giả, trong không gian to như vậy, là một mảnh vắng lặng, chỉ có thanh âm của bước chân Lý Dật cùng Âu Dương tĩnh miển. Âu Dương tĩnh miển cước bộ có chút trầm trọng, nếu như quan sát được cẩn thận, còn có thể nhìn thấy hai chân của hắn có chút run rẩy. Lý Dật đi rất nhẹ rất, tựa hồ là hơi chút động tác bình thường.

Ngắn ngủn hơn mười thước, Lý Dật cùng Âu Dương tĩnh miển đi có nửa phút, mà trong nửa phút này, Lý Dật cảm giác được, cái kiến trúc này tựa hồ không hề giống chính mình vừa mới nhìn thấy đơn giản như vậy. Trong đây có một cỗ áp lực, làm cho người ta cảm giác hô hấp dồn dập.

Vừa mới cảm nhận được cổ áp lực này, Lý Dật cơ hồ nghĩ vận dụng đấu khí chống lại, nhưng tâm niệm vừa động vẫn cực lực khắc chế. Nhìn Âu Dương tĩnh miển bên người, dưới cổ áp lực này không khỏi kích phát ra một tầng đấu khí bảo vệ thân thể, nhưng càng như vậy, hắn cảm nhận được áp lực càng lúc càng lớn, cho nên mỗi một bước đi làm hắn đều khó khăn vô cùng.

- Tông chủ, không cần khẩn trương.

Lý Dật giả bộ như đến đỡ, một tay khoát lên trên bờ vai Âu Dương tĩnh miển, khí tức hùng hậu xuyên vào trong cơ thể Âu Dương tĩnh miển, đưa đấu khí hắn áp chế xuống, sau đó bản thân cũng lập tức thu liễm khí tức.

Âu Dương tĩnh miển cũng không phải ngu ngốc, lập tức cảm thấy trong kiến trúc cổ quái. Lúc này Âu Dương tĩnh miển không khỏi hổ thẹn, chính mình dầu gì cũng là song kiếm môn đệ tử, mặc dù không có tới qua, nhưng Bát Bảo điện danh chấn đều đã nghe nói qua, không thể tưởng được ở Bát Bảo điện Lý Dật hiểu nhanh hơn hắn, nếu không cho dù Âu Dương môn chủ sẽ không giết bọn hắn, tối thiểu cũng ăn nhiều đau khổ.

907. Q.6 - Chương 508: Nhốt

Khí tức của Âu Dương tĩnh miển vừa thu lại, áp lực đến từ bát giác đỉnh tuy vẫn còn tồn tại, nhưng không hình thành lực công kích, hai người lập tức dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng, mục đích của Âu Dương môn chủ tựa hồ cũng đã đạt được, hắn lạnh lùng nhìn Lý Dật, trầm giọng nói:

- Tĩnh miển, vị thất tinh tông đệ tử này kiến thức thật là bất phàm, hắn tại trong tông đảm nhiệm chức vụ gì?"

- Hồi bẩm môn chủ, hắn là thất tinh tông Âu hộ pháp, có chỗ không biết, xin môn chủ đại nhân khoan thứ.

- Không biết sao? Tĩnh miển ngươi quá lo lắng rồi. Nếu như ta muốn người này, không biết ngươi có bỏ được hay không, Âu hộ pháp trẻ tuổi có thực lực cùng kiến thức như vậy, tại Thất tinh tông đảm nhiệm hộ pháp chẳng phải là nhân tài không được trọng dụng sao... Âu hộ pháp, ta hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng ở lại Song kiếm môn hay không?

Âu Dương tĩnh miển cũng không ngờ môn chủ đại nhân có đề nghị như vậy, nhưng hắn cũng chưa dám đáp ứng, lúc này trên trán mồ hôi lại bắt đầu thấm ra bên ngoài.

- Âu Dương môn chủ làm tại hạ khó xử, Song kiếm môn cường giả nhân tài đông đúc, ta một cái Đẩu Thánh hộ pháp nho nhỏ tính là cái gì. Nhưng tại hạ ham quyền thế phú quý, do đó mà quyết định sửa tông đổi tộc, chẳng phải là bất trung bất nghĩa sao, cho nên cũng mong rằng môn chủ đại nhân thu hồi lời vừa rồi, để tránh cho tại hạ khó xử.

- Hảo, Hảo.

Âu Dương môn chủ nhẹ nhàng vỗ tay lên, nhìn Lý Dật càng cảm thấy hứng thú. Nhưng sắc mặt lập tức biến đổi, cũng khôi phục uy nghi thượng vị giả, thanh âm cũng lạnh tuấn.

- Tĩnh miển, Âu hộ pháp, các ngươi thật to gan, còn dám đến Song kiếm môn.

- Môn chủ đại nhân, tĩnh miển không biết ý gì.

Âu Dương tĩnh miển giả ngu, nói.

- Ngươi cho rằng, giả ngây giả dại là qua sao?

Âu Dương môn chủ ngữ khí tương đương sắc giọng, trong lời nói sát ý cũng là nồng đậm. Nhưng thái độ này cũng không hù được Lý Dật, nếu Âu Dương môn chủ trong lòng thật sự có sát khí, chỉ sợ cũng không nói nhiều như vậy, mà lập tức nắm bắt giam hoặc là trực tiếp giết chết hai người rồi.

- Môn chủ đại nhân, thuộc hạ thật sự không biết tội ở chỗ nào.

Âu Dương tĩnh miển lại quỳ xuống lạy, vẻ mặt đau khổ làm cho người cảm động. Kỳ thật tiểu tử này cũng biết tình huống bây giờ, Âu Dương môn chủ là đang dọa唬, hắn làm ra loại hành vi này thứ nhất tỏ vẻ trung thành, thứ hai cũng là cho đối phương mặt mũi.

- lắm, người đã muốn giả bộ hồ đồ, bốn môn chủ nói cho người rõ.

Ta hỏi người, An phó môn chủ chết như thế nào?

Nói đến chính đề, Âu Dương tĩnh miển trấn định, bởi vì những vấn đề này, hắn đã vô số lần tự hỏi nên trả lời như thế nào.

- An phó môn chủ chết tại cảnh nội thất tinh tông, thất tinh tông đương nhiên là phải điều tra rồi. Nhưng người giết chết An phó môn chủ, tuyệt không phải đệ tử thất tinh tông, sự tình sau khi phát sinh, thất tinh tông cũng đang cho toàn bộ tông môn điều tra việc này, tin tưởng không lâu sau nhất định sẽ ôn chủ đại nhân một câu trả lời thỏa đáng.

Nếu không biết rõ, ngữ khí của Âu Dương tĩnh miển thành khẩn đến mức làm cho Lý Dật cũng tin tưởng hắn nói đúng sự thật.

- Hảo, cho dù An phó môn chủ cùng thất tinh tông không quan hệ, nhưng Liễu hộ pháp cùng mười bảy đệ tử song kiếm môn? Bọn họ cũng cùng thất tinh tông không quan hệ sao?

Liễu hộ pháp là việc phiền toái nhất, Âu Dương tĩnh miển chỉ đành phải cắn răng một cái, nói:

- Liễu hộ pháp xác thực là bị thất tinh tông giết chết. Nhưng cũng xin môn chủ đại nhân nghe đệ tử giải thích.

- Còn có cái gì giải thích, nếu như là đã thừa nhận, tĩnh miển, người cũng biết quy củ song kiếm môn, chỉ cho phép chúng ta khi dễ người khác, cũng không cho người khác khi dễ chúng ta, huống chi người đó còn là một vị hộ pháp, hơn nữa là bị giết chết trước mặt mọi người, xin hỏi thất tinh tông có để song kiếm môn ta vào mắt hay không?

Nói xong, Âu Dương môn chủ thật sự đã nổi giận, nhìn Âu Dương tĩnh miển.

- Môn chủ đại nhân minh giám.

Âu Dương tĩnh miển mồ hôi đầm đìa, sắc mặt đã tái nhợt

- Đệ tử lần này trở về tông môn, mục đích chính là hướng môn chủ đại nhân bẩm báo việc này. Liễu hộ pháp xác thực là thất tinh tông giết chết, nhưng, việc này nói cho cùng, cũng trách không được thất tinh tông, thật sự là tại Liễu hộ pháp sai trước.

- Tĩnh miển, người đi ra ngoài một chuyến không ngờ học xong không ít, bốn môn chủ hoài nghi, người còn là song kiếm môn đệ tử nữa không, hay là Tinh tông tông chủ.

Âu Dương tĩnh miển tâm trí triệt để hổng mất, cũng không thể bảo trì thanh tỉnh, cả người xụi lơ trên mặt đất, không ngừng lẩm bẩm nói:

- Môn chủ đại nhân minh giám, môn chủ đại nhân minh giám.

Một bên Lý Dật cũng âm thầm kinh hãi, Âu Dương tĩnh miển đầu gối cũng là Đẩu tôn cường giả, tại uy thế của Âu Dương môn chủ, lại hoàn toàn không cách nào chấn định được.

Âu Dương tĩnh miển có vẻ hổng rồi, Lý Dật ho nhẹ một tiếng, đành phải mở miệng nói: - Âu Dương môn chủ, người đã nhận định tông chủ có tội, cần gì phải nhiều lời, trực tiếp giết chết là xong rồi.

Lý Dật lời nói hơi hợt, trong không khí cực không hài hòa, làm cho Âu Dương môn chủ cũng cảm thấy kinh ngạc.

- Người tưởng bốn môn chủ không dám sao?

Sau nửa ngày, Âu Dương môn chủ mới từ trong kẽ răng nói ra một câu như vậy.

- Âu Dương môn chủ, ta không thể không nói, người giết chúng ta cũng thì đầu óc cũng như não heo mà thôi.

Lời vừa nói ra, trên quảng trường đều yên tĩnh.

Chỉ sợ, từ nhỏ đến lớn, Âu Dương môn chủ còn không có bị người dùng não heo để hình dung qua cơ trí của mình.

tranh đoạt thần chi linh vực nam vực, sớm muộn phải có một trận chiến. Đối với song kiếm môn, hiện tại có nội chiến, đúng là chuyện Lý Dật cầu cũng không được, tự nhiên muốn tiến vào.

Nói cho cùng, vẫn là vì thất tinh tông có thể tranh đấu mà chiếm cứ địa vị có lợi.

Trong nhà tù, hán tử cùng mập nam tử tựa hồ xác định phương vị, bọn họ tập trung tại chỗ tù thất, liếc nhau, mập nam tử tay quyết vừa động, trong lòng bàn tay một đoàn hỏa diễm phun ra. Mập nam tử đấu khí hỏa diễm tuy không tinh thuần bằng Nam Minh lý hỏa của Lý Dật, nhưng do đấu khí thúc dục, cũng rất nhanh tại trên vách tường đốt ra một cái lỗ lớn.

Nhưng dường như sợ quấy nhiễu đến cái gì, mập nam tử rất là chú ý, trong chốc lát đốt liền dừng lại, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bốn phía, tráng nam tử cùng nữ giả nam trang sắc mặt ngưng trọng, đấu khí quanh thân tràn ngập, đều chờ phát động tình huống hoải nghi.

Loại tình huống này, làm Lý Dật cũng khẩn trương lên, bắt đầu âm thầm đề phòng

909. Q.6 - Chương 510: Tai Họa

Dưới sự nỗ lực của Mập nam tử, cái lỗ hồng trong nhà tù kia càng ngày càng sâu, đã có chiều sâu mấy mét. Nhưng, sự tình đến lúc này lại có chút phiền phức, mập nam tử lại thúc dục hỏa hệ đấu khí đốt, trên tường cũng không biết là từ cái chất liệu gì, không có chút sứt mẻ, rốt cuộc đốt không được.

- Quả nhiên có cổ quái, lão Tam người khoan đã, để cho ta tới.

Tráng hán tử gọi lão mập lại, thúc dục đấu khí, ngay lập tức xuất hiện một đạo sấm đánh ra. Lúc này cũng không dám làm ra quá lớn động tĩnh, một kích này độ mạnh vừa phải, nhưng vách tường phát ra âm thanh muện hưởng, vài mét độ sâu trong động rốt cuộc lóe ra một mảnh lõi quang màu tím, cũng không có hiệu quả gì.

- Để ta đến xem.

Nữ giả nam trang gạt hai người ra, hướng về huyết động nhìn vào.

- Đây là huyền kim thiết.

Nữ tử giả nam trang suy tư nói:

- Nếu cứ đánh nhẹ như vậy chỉ sợ không có biện pháp.

- Nếu như xuất toàn lực, chỉ sợ sẽ bị người phát giác.

- Ta tới thử xem.

Lý Dật nói, đồng thời ý bảo nàng kia đi ra.

Hít sâu một hơi, thúc dục thiên ma đấu khí Nam Minh lý hỏa, một đạo hỏa diễm cuồng hân lập tức phá không mà ra, sau đó cuốn tại huyết động. Trong huyết động bị hỏa diễm tinh khiết đốt cháy, trên vách tường huyết động cuối cùng xuất hiện màu đỏ, Lý Dật lần nữa thúc dục đấu khí, chỗ màu đỏ chậm rãi dung thành chất lỏng, một đám nước thép chậm rãi từ trên thạch bích chảy xuống.

Rõ ràng không thể đốt hoàn toàn thành tro tàn, xem ra huyền kim thiết không như bình thường.

- Thành.

Nữ tử giả nam trang kinh hãi kêu một tiếng, đấu khí đánh ra một đạo bông tuyết đem nước thép đông cứng. Nàng lại đánh giá Lý Dật một cái, trong ánh mắt có một tia khâm phục.

Tầng huyền kim kia độ dày cũng không tính quá dày, bên trong là nham thạch bình thường. Những nham thạch bình thường này, Lý Dật giao áp nam tử lão Tam đốt cháy, chính mình ở một bên, âm thầm vận

chuyển đầu khí khôi phục. Tình huống phía trước chưa biết, mỗi một chút thực lực đều là bảo vật, hẳn phải dùng trạng thái đỉnh phong để đối phó với tình hình trước mắt.

- Lý Dật, người vừa mới dùng đầu khí này là công pháp gì vậy, thật là lợi hại.

Nữ tử giả nam trang không nén được tò mò hỏi, nhưng đối với câu hỏi của cô gái này, Lý Dật cười cười, kiên nhẫn đáp:

- Ta tu luyện hỏa hệ công pháp này gọi là Nam Minh ly hỏa, được xưng thể gian chi hỏa tinh khiết.

- Quả thật không tệ, bất quá được xưng là tinh khiết nhất không khỏi có chút lớn lối, ta từng thấy qua chi hỏa tinh thuần hơn. Nếu giả hỏa điểm đó, huyền kim thiết căn bản là không thành nước thép, mà trực tiếp bị đốt thành tro bụi.

- Thật không?

Đối với lời nói này, Lý Dật còn có nghi vấn, nhưng cũng không quá quan tâm.

Trong lúc nói chuyện, lão Tam lại đem huyết động khuếch trương thêm vài mét, trong lúc này là một tầng đất. Chỉ cần công phu bữa cơm, liền đào ra một cái thông đạo.

- Di, lại là huyền kim thiết?

Lão Tam bỗng nhiên ngừng tay, dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Lý Dật.

Tầng huyền kim thiết này độ dày hơn lúc trước, trọn vẹn dày nửa thước, làm Lý Dật hao phí không ít đầu khí mới tan ra ra một cái thông đạo nhỏ.

Tầng huyền kim thiết này bị triệt để hòa tan, một vòng ánh sáng bỗng nhiên chiếu bắn ra, địa đạo đã đã thông. Bốn người nhìn nhau, tráng hán tử gọi lão Tứ lại, lúc này mới cẩn thận từ thông đạo chui ra ngoài.

Oanh.

Một đạo đầu khí đánh ra, may mà tráng hán tử sớm có phòng bị, cũng đánh ra một đạo đầu khí, hai cổ đầu khí tại trong không gian đụng nhau, dẫn tới một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc. Tráng hán tử thực lực cũng rất cao, đầu khí oanh kích ra thân hình đồng thời lướt gập, chiếm cứ cửa thông đạo.

Lý Dật cũng theo sau lưng lão Tam lách mình ra.

Đây là một khoảng không gian, tựa hồ là một cái huyết động tự nhiên, bốn phía đều là nham thạch, lẫn lộn huyền kim thiết.

Bát Bảo điện bên ngoài có động thiên khác.

- Người đến là người phương nào?

Người hỏi là một lão giả râu dài, râu tóc bạc trắng, sắc mặt lộ vẻ sâu thẳm.

- Song kiếm tông đệ tử Tô Thanh Vân gặp qua tiền bối.

- Song kiếm đệ tử? Các người vì sao...

- Ti.

Quang hoa lóe lên, một thanh binh khí phát ra “Ti ti ti” tiếng xé gió, hướng lão cổ giả bắn tới, lúc này tráng hán tử đã ra tay.

Tráng hán tử ra tay quả nhiên vội vàng đánh lên, cùng lúc đó, lão Tam cùng cùng lão Tứ cũng đồng thời xuất thủ.

Đừng xem thường lão Tứ một bộ ốm yếu, một khi ra tay cay nghiệt vô cùng, sử dụng ám thuật tính đầu khí, chỉ thấy một cổ khí tức màu đen từ trong lòng bàn tay hắn đánh ra, hóa thành ma thú chi hình, phủ kín sau lưng lão giả.

Lúc này bị ba vị cường giả công kích, lão giả kia sắc mặt đại biến, quanh thân đều bị đầu khí hung hãn khổng lồ, áp lực làm hắn không cách nào né tránh.

Oanh, oanh, oanh.

Ba cổ đấu khí đồng thời tại bên người lão giả nổ ra, đấu khí mảnh nhỏ bay tứ tán.

Lão giả vội vàng bố kết phòng ngự hoàn toàn bị oanh tán, bị ám thuộc tính đấu khí ăn mòn, trên mặt hắn tái nhợt bắt đầu hiện ra vẻ tro tàn.

- Thúc thời mới là tuần kiệt, nếu không ta cho ngươi muốn sống không thể muốn chết không xong.

Tráng hán tử hung dữ nói.

- Các ngươi... Các ngươi là sát thần.

Lão giả trong ánh mắt lóe ra một cỗ hận ý, nhưng lúc này hận ý càng nhiều.

- Coi như ngươi còn có mấy phần kiến thức, đã biết rõ chúng ta là sát thần huynh đệ đến đây, ngươi còn không tự sát sao.

- Tứ đại sát thần làm hại song kiếm tông, lão hủ hôm nay cùng các ngươi liều mạng.

- Liều mạng? Ngươi có tư cách kia sao?

Sát thần lão Nhị khước miệng hiện ra một tia trào phúng cùng vẻ khinh thường:

- Hiện tại chúng ta không động thủ, âm độc lão Tứ xâm nhập trong cơ thể ngươi cũng đủ phế ngươi đi.

Xác thực, tình huống lão giả hiện tại cực kỳ không ổn, sắc mặt của hắn trở nên ngăm đen, cái tình huống này làm Lý Dật âm thầm run lên. Lão Tứ bệnh quỷ đồng dạng có loại thủ đoạn này, hắn tu luyện ám thuộc tính công pháp âm độc đến cực điểm, lúc này bị ám thuộc tính đấu khí mảnh nhỏ đánh vào đã bắt đầu hư thối, trong không gian tràn ngập một cỗ khí tức chán ghét.

- Cho dù chết, lão hủ cũng muốn thu đủ.

Lão giả hung ác nói, không để ý âm độc trong người, càng không muốn lãng phí đấu khí ngăn chặn, lúc này thúc dục cực hạn đấu khí hiện lên trong lòng bàn tay, hiện ra một đoàn lam sắc quang hoa sáng ngời.

- Động thủ, đừng cho hắn cơ hội.

Tựa hồ là đối với lão giả này có chút kiêng kỵ, sát thần lão Nhị thét ra lệnh một tiếng, ba vị sát thần lần nữa thân hình xê dịch, dùng hình tam giác vây quanh lão giả ở hạch tâm, ba chiêu Chu Tước đấu kỹ trong nháy mắt phát ra.

Cái không gian này tuy lớn, nhưng muốn dung nạp bốn vị cường giả đánh nhau chết sống hiển nhiên có vẻ chật chội, năng lượng nồng đậm đến cực hạn ở trong không gian tạo thành áp lực.

Từ góc độ quan sát, tam đại sát thần tuy thực lực Đấu Thánh đỉnh phong, nhưng phối hợp phát ra lực công kích tuyệt đối bằng Đấu Thần cường giả.

Lúc này lão giả trúng âm độc, đấu khí đã vận chuyển không thể nhanh được, tại tam đại Đấu Thánh đỉnh phong cường giả liên thủ công kích, tư cách của lão liều mạng cũng không có, không gian giam cầm vừa mới bố kết ra, đã bị lực cường hãn oanh thành mảnh nhỏ, ngay cả bản thể mình cũng nhận được tổn thương trí mạng.

- Song kiếm tông hắc ám sứ giả cũng không có gì hơn.

Xử lý lão giả kia, sát thần lão Nhị có chút đắc ý.

- Hai thúc cẩn thận, lúc này mới là cửa thứ nhất, đằng sau phiền toái còn nhiều.

Nữ tử giả nam trang tinh táo nhắc nhở.

- Y Y nói đúng, tuyệt không thể chủ quan.

Đằng sau là một câu tựa hồ là chuyên môn nhắm vào Lý Dật nói:

- Theo chúng ta dò xét, cấm điện này phòng ngự không chỉ có một hắc ám sứ giả.

- Ta có thể hỏi một câu hay không, các người rút cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ các người không phải là song kiếm môn đệ tử sao?

Lý Dật thật sự không nhận được hiếu kỳ, thì ra hẳn cho rằng mập mập sát thần tính toán mưu nghị, chiếm lấy vị trí song kiếm môn chủ. Nhưng hiện tại xem ra, tình huống tựa hồ cùng mình đoán có chỗ bất đồng, trường hợp này không phải là nội chiến đơn giản như vậy.

- Lý Dật các hạ, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Xem tại lúc người đã giúp chúng ta, ta cũng không ngại nói cho người biết, mấy người chúng ta trên danh nghĩa là song kiếm tông người, trên thực tế là địch nhân của song kiếm tông. Cẩm điện giam giữ, môn chủ chính thức của chúng ta.

- Môn chủ chính thức sao? Chẳng lẽ Âu Dương môn chủ là giả?

- Cũng không phải...

Lời của Sát thần lão Nhị nói cũng chưa có nói xong, bởi vì lúc này bọn họ đã tru sát hắc ám sứ giả, hiện tại gặp phải bốn bên đều là thông đạo. Thông đạo đều cao hai thước, bốn vách tường đều hình thành, có khắc một ít hoa văn.

Đánh giá cái lối đi này, sát thần lão Nhị còn chưa nói hết lời của mình, mà nhíu mày, lâm vào trầm tư.

- Y Y, người có thể nhìn ra được đây là cái trận pháp sao gì?

Nữ tử giả nam trang được gọi là Y Y cũng về mặt trầm tư, sau nửa ngày, mới hồi đáp:

- Trận pháp, chỉ có lúc khởi động mới có thể nhìn ra được mảnh khoe. Nhưng, song kiếm môn đã bày ra trận pháp này trở thành một cái chướng ngại, chắc không chỉ là một loại trận pháp.

- Tốt lắm, ta liền thử trận trước.

Sát thần lão Nhị nói xong, một cổ đầu khí cái chướng ngại thể, sau đó cước bộ chậm rãi bước vào trong thông đạo.

Một bước, hai bước, ba bước... Đã đi mười bước, hiện tại, sát thần lão Nhị đã ở vào giữa thông đạo... Cả cái thông đạo cũng chừng hai mươi bước.

Lúc này, trận pháp khởi động.

Oanh.

Trên thạch bích, những hoa văn kia bỗng nhiên lập loè vô số đạo năng lượng kinh người giống như con mắt bình thường, oanh vào chỗ sát thần lão Nhị.

Trận pháp thật mạnh, với khả năng của Lý Dật lý giải đối với trận pháp, trận pháp trong thông đạo thủ pháp bố kết thuộc về thượng thừa, nhưng cùng chỗ hẳn nghiên tập Càn Khôn trận pháp, tựa hồ không bằng. Nhưng trận pháp này cũng rất tinh diệu, ưu điểm lớn nhất, cũng làm Lý Dật âm thầm trầm trồ khen ngợi chính là khi năng lượng mới bắt đầu công kích cũng đủ làm thực lực dưới Đẩu Thánh cường giả vẫn lạc tại chỗ.

Đối mặt đầu khí công kích cường hãn, sát thần lão Nhị không chút hoang mang, thân thể rồi đột nhiên xoay tròn nghịch kim đồng hồ, mà từ thân thể của hắn xoay tròn, đầu khí cái chướng ngại bên ngoài cơ thể cũng đồng thời chuyển động, chỉ thấy song chưởng không ngừng tung bay, từng sợi đầu khí tơ nhện dùng góc độ quỹ đạo tiêu xạ ra. Tại đầu khí tơ nhện tác động, đầu khí năng lượng của hắn tựa hồ có cái gì triệu hoán, đột nhiên thay đổi phương hướng.

Thủ đoạn của Sát thần, quả nhiên là có chút bất thường, cái thủ pháp xinh đẹp này cùng xoắn kính có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, đồng thời mười bảy đạo đầu khí chảy ra, ngay cả Lý Dật cũng không có nắm chắc làm được.

- Y Y, phá trận như thế nào?

Tuy nhiên đánh ra hơn mười đạo đầu khí oanh kích, nhưng tình thế sát thần lão Nhị cũng không chuyển biến tốt đẹp, thạch bích khắc hoa văn, đầu khí không ngừng mãnh liệt ra, từng đợt từng đợt không dứt. Thủ pháp của sát thần lão Nhị lại tinh diệu, cũng không khỏi có chút rối ren. Loại xoắn kính này, cố nhiên

là cường đại, nhưng một khi phạm phải sai lầm, nhưng chỉ có kết cục phân thân toái cốt.

910. Q.6 - Chương 511: Cuồng Bạo Địa Long.

Sát thần lão Nhị thân hãm hiểm cảnh, làm cho Y Y nữ tử vẻ lo lắng, nhìn chăm chăm vào hoa văn trên thạch bích, cố gắng từ đó tìm ra quan khiếu của trận pháp.

- Y Y tiểu thư, đây chẳng qua là Chưởng Nhân pháp.

Lý Dật nhẹ giọng nhắc nhở.

Qua một hồi Lý Dật nhắc nhở, Y Y bình tĩnh đại ngộ, sau đó cảm kích nhìn Lý Dật, nàng cẩn thận quan sát một chút, trên mặt vui mừng, lúc này cũng không chút do dự đánh ra vài đạo đấu khí hướng thông đạo cuốn tới. Thấy Y Y làm vậy, Lý Dật cũng không khỏi âm thầm tán thưởng, Y Y tiểu thư này đối với trận pháp đúng là kỳ tài.

Đấu khí của Y Y nhanh bắn ra, theo thứ tự đánh trúng thông đạo trận pháp, hoa văn thạch bích quang hoa lập tức ảm đạm, lúc này đấu khí bắn ra cũng dừng lại, đấu khí mảnh nhỏ trong thông đạo cũng chậm rãi tán đi.

Trong thông đạo, sát thần lão Nhị vẻ mặt trắng bệch, hẳn cũng không có ăn thiệt thòi, nhưng lúc này nghĩ mà sợ, nếu như phải chịu đựng vài trận sóng công kích, không biết hẳn có thể hóa giải được hay không.

Trận pháp vừa vỡ, trên thạch bích một hồi “Rắc rắc ” vang lên, sau đó đổ ầm xuống.

- Đi.

Sát thần lão Nhị nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, dẫn đầu mọi người đi ra khỏi thông đạo.

Thông đạo tối đen, năm người thông qua thông đạo tiến vào, ở phía trên có tinh thạch đèn lồng bỗng nhiên phát sáng lên. Có ánh sáng mọi người có thể nhìn thấy, ở trước mặt xuất hiện một đầu ma thú.

- Địa long.

Y Y thấp giọng, trong giọng nói có vẻ bối rối.

- Địa long rất lợi hại phải không?

Đã trải qua vô số ma thú tại đóng băng thế giới, Lý Dật chưa bao giờ thấy qua đầu ma thú trước mắt này. Nó tuy được xưng là long, nhưng lại xấu tới cực điểm, hơn nữa hình thể cũng không phải lớn, nó thoát nhìn giống như là một cái bánh bao lớn vậy, trên thân thể bao trùm một tầng lân phiến, cái miệng rộng, trông như ếch vậy.

- Bát giai ma thú, người nói có lợi hại hay không.

Y Y mặt trắng không còn chút máu nhìn Lý Dật, tựa hồ đối với Lý Dật cô lậ quả vẫn có chút phát điên.

Lý Dật da đầu cũng bắt đầu run lên, Bát giai ma thú, tương đương với nhân loại Đấu Thần cường giả, hơn nữa xuất phát từ thiên phú ma thú cường hãn, thực lực của bọn chúng còn mạnh hơn Đấu Thần cường giả. Mà lúc này bọn họ cũng chỉ có năm Đấu Thánh mà thôi.

- Các người, có thể xông đến nơi đây, cũng rất lợi hại.

Lúc này, địa long lại mở miệng nói chuyện, thanh âm cùng ngôn ngữ nhân loại đồng dạng, có chút ồm ồm.

- Địa long các hạ.

Lý Dật hướng ma thú thi lễ:

- Người thân là tôn quý bát giai ma thú, vì sao cam nguyện để song kiếm môn sử dụng, bị bọn họ nô dịch.

- Ai nói ta bị người nô dịch? Ha ha ha, đây là sào huyệt ta, vào sào huyệt chỉ có chết, cùng song kiếm môn có một cái rằm quan hệ gì.

- Như vậy là chúng ta quấy rầy rồi.

Lý Dật hướng ba vị sát thần cùng Y Y biến sắc, nói:

- Đi lộn chỗ, chúng ta cũng đừng có quấy rầy địa long các hạ nghỉ ngơi.

Ba vị sát thần cùng Y Y tuy không biết Lý Dật muốn làm cái gì, nhưng thấy Lý Dật có chỗ dự mưu, cũng không nói thêm cái gì, lách mình liền hướng đường cũ lui về.

- Đã đến đây, còn muốn đi sao.

Địa long cũng không có ý buông tha, địa long có thói quen sinh hoạt trong lòng đất, ngủ nhiều năm hẩn xác thực không phải song kiếm tông nuôi dưỡng, mà là cùng song kiếm tông đạt thành quan hệ hợp tác. Song kiếm tông phụ trách thực vật, mà địa long thì bảo đảm người xông vào là chết.

Nếu như nhân loại cùng song kiếm tông hợp tác, nhìn thấy kẻ xông vào rời khỏi, thì cũng chẳng muốn xen vào việc của người khác. Nhưng rõ đối với nhân loại, ma thú càng thêm đôn hậu, cho nên Lý Dật mới lui ra ngoài, địa long cũng buông tha đuổi theo.

Địa long, hiện tại Lý Dật rõ ràng, nói là long, kỳ thật chính là một con cóc, hẩn lúc này nhanh chóng vọt ra thông đạo.

Oanh.

Trong thông đạo trận pháp lần nữa khởi động, nhưng lúc này không phải theo như phương thức trận pháp nguyên bản, mà là theo Lý Dật điều khiển mà phát động công kích.

- Đánh,

Trận pháp hiển nhiên trời không được một đầu bát giai ma thú, cho nên khởi động trận pháp, đồng thời, Lý Dật nhìn Sát thần cùng Y Y nói.

Hiện tại ba vị sát thần cùng Y Y mới kịp phản ứng, lúc đầu Lý Dật muốn lợi dụng trận pháp năng lượng trong thông đạo để đối kháng địa long. Mặc kệ có hiệu quả hay không, so với không có còn hơn.

Trận pháp năng lượng, cùng bốn vị Đấu Thánh cường giả kết xuất không gian giam cầm, địa long nhất thời bị nhốt, không cách nào tiến thêm một bước. Nhưng siêu cấp con cóc khí lực thật sự vô cùng cường hoành, năng lượng hung hãn oanh tại thân thể hẩn, chẳng những không có tạo thành thương tổn gì, ngược lại bắn ra, hóa thành đầu khí mảnh nhỏ tứ tán tại trong không gian.

- Xem ra, lực lượng còn thì không cách nào nổ nát địa long.

Lý Dật một bên thao túng trận pháp, hấp thu tán loạn đầu khí mảnh nhỏ chèo chống. Trận pháp này cũng không phải là Càn Khôn trận pháp, có thể mượn nhờ thiên địa nguyên khí cùng năng lượng của người công kích để tăng mạnh trận pháp, nó chỉ có kết giả tại bốn vách tường trận pháp phong ấn đại lượng năng lượng đầu khí. Cho nên mới bắt đầu năng lượng có thể đạt tới rất cao, nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng, sớm muộn sẽ bị tiêu hao sạch sẽ.

Một khi trận pháp năng lượng tiêu hao sạch sẽ, hậu quả là cái gì, chính là dùng đầu ngón chân cũng tưởng tượng được.

- Sát thần, các ngươi chẳng lẽ sẽ không có công kích càng hữu hiệu lực sao?

Lý Dật không khỏi buồn bực nói lên.

- Lý Dật các hạ, người cảm thấy chúng ta bây giờ còn tay để sử dụng đầu kỹ sao?

Sát thần lão Nhị lời nói không giả, bốn người gia trận pháp, cũng là miễn cưỡng ngăn trở địa long, chỉ có một người thoát khỏi hoàn xuống, hậu quả cũng thấy ngay được.

Lý Dật có thể cảm giác được trong trận pháp năng lượng ẩn chứa đang điên cuồng có dấu hiệu khô kiệt, nếu như không nghĩ ra biện pháp, thời gian bọn họ cũng không còn nhiều lắm.

- Chưa vị, chỉ có thể đánh cuộc một lần. Ba vị sát thần dùng tất cả đấu khí, Y Y tiểu thư, người tới điều khiển trận pháp.

Lý Dật nói xong, cũng không nhìn bốn người có tán thành hay không, tay quyết biến đổi, thu hồi đấu khí tơ nhện điều khiển trận pháp, trên cổ tay không gian ba động, Phá Thiên kiếm xuất hiện trong tay.

Lý Dật cũng không có biện pháp, nếu địa long bị khốn trụ, cũng chỉ có thể thử xem siêu phẩm thần binh có thể công phá hay không.

Người kiếm hợp nhất, thiên ma đấu khí bị thúc dục đến mức tận cùng, tựa như một đạo hắc hồng sắc tia chớp xâu vào bụng địa long. Nói chung, bụng ma thú đều tương đối bạc nhược, Lý Dật cũng chỉ lựa chọn như vậy.

- Công bốn chân nó.

Sau lưng, Y Y hô ra tiếng.

Nhưng đã chậm, một kích toàn lực Lý Dật rất mạnh, Y Y vừa mới nói ra, Phá Thiên kiếm chém tại bụng địa long.

Phanh.

Bụng Địa long bị Phá Thiên kiếm chém xuống bỗng nhiên vỡ ra một khe hở, Lý Dật mừng thầm một kích thành công, nhưng lúc này khe hở lại tự động mở to, sau đó xoay tròn, quỷ dị vô cùng.

- Lý Dật, mau lui lại.

Y Y lần nữa hoảng sợ kêu to lên.

Lần này Lý Dật phản ứng rất nhanh bạo thối. Lúc này trên thân thể địa long xì ra chất lỏng hồng vụ tụt rơi xuống, những hồng vụ này cơ hồ phun ra cả thông đạo, trong nháy mắt thông đạo hủ thực cháy đen.

Dù cho có thiên khôn kiên châu bực, Lý Dật cũng không dám cam đoan những độc tố này có thể bị khắc chế hay không.

Ba vị sát thần cùng Y Y bạo thối.

- Lý Dật, người chẳng lẽ không biết địa long công kích chính là long độc sao?

Y Y tức giận chất vấn.

- Không cần phải trách cứ hần, Y Y, đem địa long đánh tới trạng thái cuồng bạo cũng tốt, chỉ cần chúng ta có thể chịu đựng mười phút là được.

- Phiền toái các người giải thích, ta chưa từng nhìn thấy địa long ma thú.

Lúc này, Lý Dật không khỏi nhìn sát thần thỉnh giáo.

- Địa long trên bụng là cấm kỵ, một khi đã bị kích liệt công kích, sẽ kích phát vào trạng thái cuồng bạo, trạng thái cuồng bạo nó phóng ra chất độc có thể trong nháy mắt hủ thực bất kỳ vật gì. Nhưng loại trạng thái này, nó chỉ có thể duy trì liên tục mười phút. Chỉ cần đứng vững mười phút, thì lúc đó là lúc nó yếu ớt nhất.

- Mười phút, vấn đề là chúng ta không chống nổi địa long mười phút công kích.

Y Y không khỏi lên giọng.

- Nghĩ toàn bộ sống sót có lẽ không có khả năng, nhưng chúng ta ít nhất có thể sống sót vài người.

Sát thần lão Nhị trong mắt hiện lên một tia quyết liệt:

- Lão Tứ, người bảo vệ Y Y đi ra, trong này giao cho ta cùng lão Tam.

Lý Dật không ngờ sát thần nghĩa khí như thế, càng không khỏi lần nữa đánh giá Y Y nữ tử. Thân phận của cô gái này, tựa hồ không quá tầm thường, trong lúc nguy cấp, sát thần lão Nhị nghĩ đến chuyện phải bảo vệ nàng.

- Nhị thúc thúc, Y Y muốn cùng các người chiến đấu.

Sát thần lão đại biết rõ, nếu như bị những trưởng lão này tiêu diệt từng bộ phận, với thực lực của sáu người không cách nào đối kháng được. Song kiếm môn vốn hận bọn họ thấu xương, lúc này tìm được cơ hội, không đem bọn họ đánh chết mới là lạ.

Tứ đại sát thần kết thành “Thiên địa sát trận”, đem Long Y bảo hộ chính giữa, Lý Dật cùng Long Y dựa lưng vào nhau, đứng nhìn xem thân hình tứ đại sát thần du động, bốn người tan ra làm một thể, tuy vô lực phản kích, nhưng phòng thủ lại dư dả.

Lý Dật tuy ngoài miệng chưa nói, nhưng trong lòng vẫn có trách cứ tứ đại sát thần lỗ mãng, nếu như kế hoạch từ đầu chỉ cuối nói cho hắn biết, nói không chừng hắn còn có thể nghĩ ra biện pháp. Long phong Vân đúng là muốn chết, dưới tình huống địch cường ta nhược này, thì dùng ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, dây dưa như thế này liệu kiếm được tiện nghi sao?

Long Môn, đều là mãng phu sao?

Thân là nhất đại môn chủ, Long phong Vân đương nhiên không phải là mãng phu, nhưng bị nhốt lâu ngày cảm tức cần phải phát tiết ra. Cùng Âu Dương môn chủ đấu vài phần, hắn tự nhiên là không sợ hãi chút nào, nhưng Long Y lại không ổn, chỉ có bị động, không hề có lực hoàn thủ.

Lúc này Long Phong Vân một chiêu đấu khí đánh ra, thân hình xoay chuyển, như thiểm điện bay lên hơn mười mét, hướng đám trưởng lão song kiếm môn tấn công xuống.

Long phong vân động tác thật sự quá nhanh, những trưởng lão kia còn chưa kịp phản ứng, lực lượng đấu khí đã oanh kích đến, trong nháy mắt đem vòng vây đập tan ra.

- Âu Dương lão tặc, hôm nay tạm tính đến đây, cho người một chút thời gian mua quan tài đi.

Long phong vân đánh tan đám trưởng lão song kiếm tông vây công tứ đại sát thần, đồng thời kết xuất một đạo không gian giam cầm, phủ kín ở sau người, sau đó nói:

- Đi.

- Môn chủ, hiện tại chúng ta đi về nơi đâu? Trở lại Long Môn sao?

- Trở lại Long Môn? Hừ, trở lại Long Môn như vậy chẳng khác nào chịu chết. Long Tà tiểu tử kia cầu mà không được, chúng ta trước tìm một chỗ nghỉ ngơi và hồi phục đã.

- Đi thất tinh tông.

Lý Dật đề nghị nói.

Nếu như có thể mang mấy vị này về thất tinh tông, coi như là cùng song kiếm môn chiến đấu.

- Thất tinh tông? Trên đời này còn có thất tinh tông sao?

- Hồi bẩm môn chủ, có bốn đại phân tông lúc trước một lần nữa thành lập thất tinh tông, vị Lý Dật huynh đệ này, ách, hắn đối với thất tinh tông có sức ảnh hưởng lớn, để cho thất tinh tông thu chúng ta không phải là vấn đề.

Xem ra, sát thần lão đại đối với Lý Dật cũng rõ ràng.

- Không sai, thất tinh tông hiện tại cùng song kiếm môn thế như nước lửa.

Lý Dật nói:

- Huống hồ hai vị tông chủ thất tinh tông cùng tại hạ quan hệ đều không tệ lắm, hẳn là cho tại hạ mặt mũi.

- Hảo, vậy đi thất tinh tông.

Long phong Vân cũng là người làm việc quyết đoán, đáp ứng một tiếng, sau đó phán đoán phương hướng, hướng về thất tinh tông lao đi.

Nhưng, song kiếm môn cũng không trở mặt nhìn đại địch thoát đi, lúc này do Âu Dương môn chủ cầm đầu hơn mười tên cao tinh Đấu Thánh trưởng lão ở phía sau toàn lực truy kích.

Song kiếm môn kiếm thành cách thất tinh tông gần nghìn dặm, muốn một mạch bay trở về thất tinh sơn hiển nhiên là không có khả năng.

- Môn chủ, bọn họ đuổi theo.

Long phong vân quay đầu nhìn lại, lạnh lùng nói:

- Đã đuổi theo, chúng ta tìm một chỗ đuổi bọn chúng đi.

Ngũ khí cũng bình thường, hãn cũng không đem đối phương để vào trong mắt.

- Môn chủ mới thoát được, thực lực không ở trạng thái đỉnh phong, hay là tạm lánh mũi nhọn đã.

Sát thần lão đại đề nghị nói:

- Không bằng do huynh đệ bốn người chúng ta ngăn bọn hãn lại.

- Âu Dương lão tặc, các người không phải là đối thủ của hãn, các người lưu lại, chỉ có một con đường chết.

- Chưa hãn.

Sát thần lão đại phản bác nói:

- Chúng ta cùng Âu Dương lão tặc ở chung cũng có mấy năm, đối với đặc điểm của hãn rõ như lòng bàn tay, liệu mạng đánh một trận tử chiến, chưa hãn không có phần thắng.

- Không được.

Long phong Vân lắc đầu:

- Ta hôm nay chỉ còn có các người trung thành và tận tâm, đoạt lại Long Môn còn cần dựa vào các người, lúc này cũng không thể để tụi bay đi đánh cuộc được.

Một màn này làm Lý Dật cũng hơi tâm động, tuy nhìn ra được, Long phong Vân cùng tứ đại sát thần tuyệt không phải là người tốt lành gì, nhưng loại chủ tử tình nghĩa này coi như là khó có được, tứ đại sát thần vì Long phong Vân, cam nguyện cùng song kiếm môn tiềm phục nhiều năm như vậy. Nhưng, Âu Dương môn chủ cũng không ngốc, vì cái gì không sớm điểm diệt trừ bốn sát thần, ngược lại cho bọn hãn quyền lực lớn như thế, có tư cách tiền trăm hậu tấu đệ tử Song Kiếm môn.

Song kiếm môn cùng Long Môn quan hệ, quả nhiên là có nhiều bí ẩn.

Một đường bay vút đi chưa được mấy giờ, cũng cách kiếm thành xa xa, lúc này là một mảnh dãy núi liên miên không dứt, Long phong Vân thấy người song kiếm môn không ngừng đuổi theo, nhưng lại tốc độ thả chậm, tựa hồ thật sự có tính toán gì đó.

Nơi này, cách kiếm thành đã hơn trăm dặm, bỗng nhiên, chỉ thấy phía dưới một chi đội ngũ, ước chừng vài chục người, cờ hiệu thất tinh tông.

Lý Dật nhìn kỹ phía dưới, không khỏi nở nụ cười. Đội ngũ này là Âu Dương tinh miển suất lĩnh thất tinh tông đệ tử trở về. Long phong Vân cùng bốn sát thần hiển nhiên cũng chú ý tới đội ngũ thất tinh tông này, sát thần lão đại hỏi:

- Lý Dật các hạ, những thất tinh tông đệ tử kia người có thể nhận biết không?

- Biết.

Lý Dật cười nói:

- Nhìn thấy người cầm đầu kia, hãn chính là một trong thất tinh tông chủ Âu Dương tinh miển.

- Cái gì gọi là một trong?

Long phong vân không khỏi hỏi.

- Ách, thất tinh tông gần đây vừa thành lập lại tông, nhất thời còn chưa tuyển ra tông chủ, tất cả là do các phân tông cùng đàm đương.”

Sát thần lão đại tiếp lời nói:

- Hẳn chính là Âu Dương tĩnh miển sao? Theo ta được biết, hẳn bắt quá là con rồi mà thôi, Lý Dật các hạ.
- Tại hạ có chút ít lực, cho nên Âu Dương huynh đối tại hạ nói gì nghe vậy.
- Đã như vậy...

Long phong vân nói:

- Ở chỗ này cùng song kiếm môn kết thúc.

Dứt lời cũng không nhìn những người khác có ý kiến gì, thân hình gấp lại, liền rơi xuống, tác phong chuyên quyền độc đoán thể hiện ra.

Lại nói Âu Dương tĩnh miển cùng thất tinh tông đệ tử trở về thất tinh sơn, đột nhiên nhìn thấy mấy cường giả từ trên trời giáng xuống, không khỏi hù nhảy dựng lên, cho đến khi nhìn thấy Lý Dật, lúc này mới vỗ ngực nói:

- Lý Dật lão đệ, làm sao ngươi cũng tới? Âu Dương môn chủ bỏ qua ngươi rồi sao?

Lời tuy đối với Lý Dật nói, mục quang lại đánh giá Long phong Vân cùng tứ đại sát thần.

- Âu Dương huynh, giới thiệu cho ngươi vài vị bằng hữu, vị này chính là Long Môn môn chủ Long phong Vân, mấy vị này là thuộc hạ Long Môn chủ, ách, là tứ đại sát thần.

Lý Dật giới thiệu nói:

- Vị này chính là con gái của Long Môn môn chủ Long Y tiểu thư.
- Long Môn môn chủ? Long Môn môn chủ không phải là Long Tà sao?

Âu Dương tĩnh miển lời vừa nói ra khỏi miệng đã biết mình nói lỡ.

Lúc này tứ sát thần lão Tam quát:

- Thối tiểu tử, ngươi không muốn sống nữa chăng.
- Long Tà cấu kết Song kiếm môn cướp ngôi môn chủ, ở thần chi lĩnh vực không người không biết. Tiểu nhân gặp qua Long Môn chủ.

Âu Dương tĩnh miển lập tức vội vàng cung kính thi lễ, nịnh nọt nói.

Nhưng cũng không tới phiên bọn họ dong dài, Âu Dương tĩnh miển rất nhanh phát hiện rất nhiều cường giả hướng về chính mình hạ xuống.

- Lý Dật huynh đệ, ngươi, ngươi còn mang đến bằng hữu nào.

Kỳ thật hẳn đã nhìn ra song kiếm môn môn chủ, nói chuyện đều có chút không lưu loát.

Lý Dật lặng lẽ cười:

- Hối rất hay, vài bằng hữu này không mời mà tới. Âu Dương huynh, chuẩn bị khai chiến đi.

Âu Dương tĩnh miển trong nội tâm kêu khổ, cúi đầu hướng bên tai Lý Dật hạ giọng nói:

- Lý Dật huynh đệ, vì huynh bị ngươi hại chết, ngươi biết cái long phong vân này là nhân vật nào sao? Chọc bọn họ, Âu Dương môn chủ tuyệt đối không tha cho chúng ta, ngươi xem việc này có thể làm như thế nào cho phải?

Trong lúc nói chuyện, Âu Dương môn chủ cùng đám song kiếm môn trưởng lão đã rơi vào trước mặt đám người Lý Dật.

- Vì cái gì không trốn đi? Chỉ bằng thất tinh tông vài cái phế vật, có thể giữ được tánh mạng của các ngươi sao?

913. Q.6 - Chương 514: Phá Kén Thành Thân.

Âu Dương môn chủ nói có chút quá sự thật, mười thất tinh tông đệ tử, có thể được chọn trúng áp tải tiến cống, đều là tinh anh đệ tử trong tông, dù thế nào cũng không phải là phế vật, sở dĩ nói như vậy, hiển nhiên là có ý đồ phô trương thanh thế.

Vấn đề là Âu Dương tinh miễn lúc này cũng không có ý chí chiến đấu, thật vất vả từ song kiếm môn thoát thân, hần hiện tại thâm nghĩ mau chóng trở lại thất tinh tông, về phần Âu Dương môn chủ phân phó hần, để cho hần làm nội ứng song kiếm môn, thì một bước đi từng bước, cũng không quản được nhiều.

Nhưng là bây giờ... Thật sự là gặp quỷ, Âu Dương tinh miễn cơ hồ phát điên, ánh mắt nhìn Lý Dật, đều nhanh muốn khóc.

- Âu Dương huynh, thất tinh tông đệ tử đều nhìn ngươi.

Lý Dật mục quang không có hảo ý cười mỉm, ánh mắt của hần Âu Dương tinh miễn có thể hiểu, nhưng cũng không quyết được.

- Tinh miễn, mang tất cả thất tinh tông đệ tử lập tức rời đi nơi này cùng thất tinh tông không quan hệ.

Tuy nói thất tinh tông đệ tử thành phế vật, nhưng Âu Dương môn chủ hiển nhiên không muốn thất tinh tông đệ tử nhúng tay vào, bởi vì Lý Dật cũng là người thất tinh tông.

- Âu Dương huynh, ngươi không thật sự cho rằng việc này cùng thất tinh tông không quan hệ sao.

- Cái này...

Âu Dương tinh miễn nhìn Lý Dật cùng Âu Dương môn chủ, lúc này hần khó xử tới cực điểm. Còn dám thất tinh tông đệ tử lại nóng nảy lên:

- Tông chủ, song kiếm môn không có hảo ý, sớm muộn sẽ có một trận chiến.

- Đúng, cùng bọn họ liều mạng.

- Đây chính là cơ hội tốt.

Những đệ tử này cũng không đàn, song kiếm môn cùng thất tinh tông thế như nước lửa, tự nhiên là cùng Lý Dật nguyện ý cùng Long Môn cường giả liên thủ.

- Một đám phế vật không biết sống chết.

Thất tinh tông đệ tử nóng nảy làm Âu Dương môn chủ nổi giận, quát:

- Tất cả đều diệt cho ta.

Một tiếng hét ra lệnh, song kiếm môn trưởng lão thân hình bỗng nhiên di động, đem thất tinh tông đệ tử cùng với Long Môn cường giả vây vào trong.

Hiện tại, ít nhất là theo nhân số, Lý Dật đã không chiếm ít hơn, nhưng thất tinh tông đệ tử tại trong tông cũng coi là tinh anh, thực lực cùng song kiếm môn trưởng lão lại chênh lệch không nhỏ.

- Các ngươi hợp kỹ phòng ngự, xem ta thu thập Âu Dương lão tặc.

Long phong vân thấy đối phương có hơn mười danh cường giả, hơn nữa lại cùng song kiếm môn ý chí chiến đấu sục sôi, thân hình lướt ra, vọt lên giữa không trung, hướng Âu Dương môn chủ khiêu khích nói:

- Âu Dương lão tặc tới nhận lấy cái chết đi.

- Hảo, Long phong vân, hôm nay chúng ta liền quyết tử chiến.

Âu Dương môn chủ đầu chịu yếu thế, thân hình cũng mãnh liệt bắn ra.

Trong lúc này, song kiếm môn chúng trưởng lão cũng không do dự, nhất tề ra tay, đấu khí cực hạn hướng về phía thất tinh tông đệ tử cùng Long Môn cường giả oanh tới. Lo lắng thực lực kém hơn, tứ đại sát thần bổ kết một đạo không gian phòng ngự, được chúng cường giả hợp kỹ, đem đấu khí của mình rót vào cái phòng ngự này, lập tức không gian phòng ngự giống như thực chất vậy.

- Lý Dật huynh đệ, lúc này bị người hại thảm rồi.

Âu Dương tĩnh miển đến bên người Lý Dật, trong giọng nói đã có chút bất đắc dĩ.

Lý Dật không cho là đúng nói:

- Âu Dương huynh người sẽ thật sự tính toán làm nội gián cho song kiếm môn chứ?

- Mục tiêu của chúng ta, không đắc tội song kiếm môn thì tận lực không đắc tội, người ngược lại hảo, còn trên chọc Long Môn gia hỏa. Người biết bọn họ là ai sao?

Cái này, Lý Dật xác thực là không biết, vừa vặn cũng muốn hỏi Âu Dương tĩnh miển một chút:

- Chính bọn họ nói là Long Môn môn chủ, chẳng lẽ không đúng sao?

- Môn chủ cũng không phải giả.

Âu Dương tĩnh miển cơ hồ đem miệng áp vào bên tai Lý Dật, thanh âm nhẹ đến cơ hồ không thể nghe thấy:

- Nhưng đó là sự thật lâu trước kia, ít nhất cũng bảy tám năm rồi. Hiện tại Long Môn môn chủ gọi Long Tà. Hơn nữa, hôm nay cho dù chúng ta đánh bại Âu Dương môn chủ, mang Long phong vân về thất tinh tông, Long Tà sẽ bỏ qua thất tinh tông? Một song kiếm môn đã đủ rồi, hôm nay lại chọc thêm Long Môn, Lý Dật huynh đệ, người làm không tốt có thể đem cả thất tinh tông đều hủy.

- Có nghiêm trọng như vậy sao? Đúng rồi, Long Môn, rốt cuộc là cái dạng môn phái gì?

- Cái dạng môn phái gì? Người Long Môn đều không có nghe nói qua.

Âu Dương tĩnh miển xem như quái vật nhìn Lý Dật, đúng là Lý Dật, hắn đến thế giới này mới vài ngày, quỷ mới biết được cái gì Long Môn hồ môn. Thần chi lĩnh vực tông môn nhiều vô kể, hôm nay biết đến vài cái tông môn đã khiến cho Lý Dật có chút đầu chóng váng rồi.

- Như vậy người đã nghe sáu đại tông môn chưa?

Lý Dật lắc đầu, hồi đáp:

- Thế thì chưa, ít nhất ta biết rõ song kiếm môn một trong sáu đại tông môn, về phần những thứ khác ta thật không biết.

- Thần chi lĩnh vực sáu đại tông môn, phía nam song kiếm môn, Đông Phương Cửu huyền tông, tây bộ Phong tông, bắc bộ Lục cực môn, mà Long Môn ở trung ương. Thật sự là đã gặp quỷ, cho dù người là người Đấu Thần đại lục, đến thần chi lĩnh vực liền cùng sáu đại tông môn cũng không có nghe nói qua.

- Không đúng, người vừa mới chỉ nói năm đại tông môn, còn có một?

Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung, năm cái, số học Lý Dật còn không có kém.

- Còn có một tông, tự nhiên là thần chi lĩnh vực Long Tộc.

Thông qua Âu Dương tĩnh miển giới thiệu, Lý Dật đối với thần chi lĩnh vực cuối cùng có thể nhận thức, hơn nữa, những tông môn này tựa hồ cũng không phải hòa thuận, tình huống đánh giết giết giết cùng Đấu Thần đại lục không có gì khác nhau.

Lúc này, hai đại cao tinh Đấu Thần liêu mạng, giữa không trung giằng co, thúc dục đấu kỹ đối oanh. Thiên địa không ngừng xuất hiện thiên địa dị tượng, rõ ràng bọn họ đều thi triển Bạch Hổ đấu kỹ.

Mà song kiếm môn các trưởng lão thì không tiếc vốn gốc đem đấu khí oanh kích cái chỗ do thất tinh tông cùng Long Môn cường giả hợp kỹ, lúc này hai trường so đấu nhân số tuy không nhiều lắm, nhưng đánh nhau chết sống tạo ra tràng diện hung lệ. Bầu trời đã sớm bị hai đại Đấu Thần cường giả dùng Bạch Hổ đấu kỹ thúc dục càng không ngừng biến ảo, khi thì mây đen bao phủ, khi thì đậm đặc huyết sắc.

Cuối thời cảnh tượng là cục diện giằng co.

Lý Dật thúc dục thiên ma đấu khí gia nhập vào cái chắn của tứ đại sát thần bố kết. Trong đan điền khí hải, thiên ma đấu khí làm cho người bất an, loại xao động này quen thuộc, làm Lý Dật tim đập thành thịch.

- Xem ra phải thử một lần.

Lý Dật tâm niệm vừa động, thủ thế biến đổi, khoanh chân ngồi xuống. Cái chắn phòng ngự này song kiếm môn trưởng lão công kích vẫn chống đỡ có thừa, ngược lại cũng không cần hắn phải tham gia.

Khoanh chân ngồi xuống, Lý Dật lấy ra miếng địa long ma hạch, tay quyết về động, dựa vào thiên ma đấu khí vận khí nhập kinh mạch, theo nơi lòng bàn tay tràn ra một vòng đấu khí quang hoa, quần lấy ma hạch địa long. Tựa hồ là nhận lấy cảm ứng nào đó, địa long bát giai ma hạch hùng hậu năng lượng nồng đậm lập tức nhập trong kinh mạch.

Lý Dật thân thể chấn động, năng lượng bát giai ma hạch có chút ngoài dự liệu của hắn, trong nội tâm một hồi kinh hãi, thiên ma đấu khí khổng chế được năng lượng này, rót vào đan điền khí hải, từ tâm pháp thiên ma chín biến đem luyện hóa.

- Lý Dật huynh đệ, người cũng có thời gian rồi tu luyện sao.

Ở bên cạnh hắn, Âu Dương tĩnh miển không khỏi cười khổ nói, chỉ là sợ quấy rầy đến hắn, thanh âm cũng không lớn.

Lý Dật cũng không có nghe được lời của hắn, toàn bộ tâm thần đều luyện hóa bát giai ma hạch.

Bên trong Ma hạch ẩn chứa năng lượng tuy lớn, nhưng lúc này thiên ma đấu khí Lý Dật cũng không như bình thường, lúc hấp thu đến một nửa, trong kinh mạch đấu khí bỗng nhiên không bị khổng chế tự động co trở lại, đều đi ngược chiều đan điền khí hải. Mất đi khổng chế, năng lượng ma hạch lập tức tại trong kinh mạch mạnh mẽ đâm tới, may mà kinh mạch Lý Dật rất là cứng cỏi, mà được trải qua long lực rèn luyện, cũng không đến mức bị xông đoạn kinh mạch. Nhưng, trong kinh mạch đau đớn làm Lý Dật cũng không khỏi hừ một tiếng, trên trán bốc lên giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Mà trong đan điền khí hải, thiên ma đấu khí đã áp súc thành một đoàn, đang không ngừng đậm đặc lên, cho đến lúc tụ thành một cái tinh thể.

Tinh thể thành hình, Lý Dật nội thị, chỉ thấy nó sáng bóng không ngừng lập lòe, năng lượng nồng đậm làm hắn cơ hồ cũng khó điều khiển.

Thiên ma tám biến.

Lúc này hoàn thành thiên ma tám biến, mới có thể ở đan điền khí hải hình thành tinh thể như vậy, Lý Dật biết rõ, thiên ma chỉ biến thành công. Nhưng cũng không phải mục tiêu cuối cùng của hắn, hắn cố gắng luyện hóa bát giai ma hạch, là muốn nhất cử đem đấu khí tu vi đột phá đến Đấu Thần cảnh giới.

Chỉ có đột phá đến Đấu Thần cảnh giới, mới có thể dưới loại tình huống này, đánh vỡ cục diện bế tắc.

May mà, bát giai địa long ma hạch còn có một nửa năng lượng chưa có luyện hóa. Lý Dật cũng không có thời gian xem xét thiên ma tám biến, tay quyết về động, thiên ma đấu khí hung hãn dũng mãnh vào kinh mạch, nhanh chóng khổng chế được năng lượng trong kinh mạch.

Đem địa long ma hạch năng lượng khổng chế được, Lý Dật lập tức thân thể thoải mái cực kỳ.

Kế tiếp luyện hóa tốc độ càng thêm rất nhanh, không đến công phu bữa cơm, năng lượng bát giai địa long ma hạch đã bị thu nạp đan điền khí hải.

Nhưng vào lúc này, trong kinh mạch, bắt đầu có ba động dị thường, tựa hồ có vô số ánh sáng hiện ra. Lý Dật sửng sốt, vội vàng nội thị, chỉ thấy quang điểm này có loại văn tự nào đó.

Kết giới pháp tắc?

Lý Dật rất là vui mừng, sau đó nhanh chóng chấn định tâm thần, thúc dục thiên ma đấu khí chạy trong kinh mạch, đem những quang điểm kia đưa vào trong thể giới linh hồn của mình.

Đây là kết giới pháp tắc Đấu Thần cường giả, những pháp tắc này hiển nhiên là đến từ bát giai địa long. Đấu Thánh cường giả, chỉ có linh ngộ kết giới pháp tắc, mới có thể thành công tấn cấp Đấu Thần. Không nghĩ tới, trong địa long ma hạch, lại vẫn ẩn chứa kết giới pháp tắc. Nói cách khác, linh ngộ ma hạch trong kết giới pháp tắc, tu vi Đấu Thần cường giả chính là có thể sờ đến.

Trong thế giới linh hồn, những quang điểm kia bắt đầu bị linh hồn chi lực hấp thu, biến thành pháp tắc nhập trong óc Lý Dật. Lúc này đan điền khí hải cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, thế giới linh hồn tựa hồ đang cùng đấu khí đan điền chiếu rọi lẫn nhau, lực lượng tràn ngập trong thân thể Lý Dật.

Lý Dật có thể cảm giác được, thân thể của mình, thế giới linh hồn cùng đấu khí tu vi, đều bay vọt về chất, hẳn đã thành công tấn thăng Đấu Thần cường giả.

Lúc này là thời khắc song kiếm môn trưởng lão công kích kịch liệt nhất, trong cái chấn mọi người lập tức cảm giác áp lực đại tăng, mỗi người đều thúc dục đấu khí cực hạn chống lại áp lực bên ngoài. Công kích cùng phòng ngự ở giữa không trung hình thành một nửa vòng tròn, vô số đấu khí mảnh nhỏ cùng không gian năng lượng hình thành một cái kén.

Bỗng nhiên, một đạo huyết sắc quang hoa từ trong kén trực tiếp phá tan ra, bay lên trời.

- Lý Dật.

Không ít người đều kinh hô lên.

914. Q.6 - Chương 515: Giả Gái.

Phá kén thành thần đúng là Lý Dật, mọi người không ngờ rằng chính mình tận mắt nhìn thấy Đấu Thần cường giả sinh ra, vô luận là song kiếm môn trưởng lão, hay là thất tinh tông đệ tử cùng Long Môn cường giả, trong tay đều không khỏi trì trệ, công kích cùng phòng thủ lập tức dừng lại.

- Song kiếm môn các trưởng lão, chịu chết đi.

Phá Thiên kiếm ẩn chứa cực hạn đấu khí Đấu Thần cường giả, hiện tại cũng có thể phát huy ra uy lực của mình, một mảnh huyết sắc quang hoa, giống như biển máu, trong nháy mắt bao phủ hơn mười vị song kiếm môn trưởng lão, một nửa chết, một nửa bị thương, đều bị kích bay ra ngoài, văng ra mấy chục thước.

- Đấu Thần.

Mọi người kinh hô. Đấu Thần cũng không có gì kỳ lạ, nhưng dưới trường hợp này tấn cấp Đấu Thần, làm cho người ta cảm giác quỷ dị không nói nên lời.

Trong lúc này, tự nhiên không thể không kinh động đến hai vị cao tinh Đấu Thần chiến đấu.

- Âu Dương lão tặc, hôm nay ngươi nhận bại đi thôi.

Long phong vân cực kỳ đắc ý, cười thoải mái vô cùng. Hắn hiện tại có đầy đủ lý do đắc ý, có thêm một cái Đấu Thần cường giả, tại loại cục diện bế tắc này, cục diện thắng chắc rồi. Nếu như lúc này hắn nguyện ý, Âu Dương môn chủ muốn nghĩ thoát thân chỉ sợ cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Trên trận đột biến như thế, Âu Dương môn chủ cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng hắn không nói một lời, ra tay lại càng hung ác, tựa hồ hy vọng tại mấy chiêu giết chết long phong vân vậy.

Lý Dật dùng siêu phẩm thần binh Phá Thiên kiếm đánh ra thần uy, một chiêu đánh thẳng vào song kiếm môn chúng trưởng lão, lúc này càng không chút lưu tình nào, thân hình như du long, hướng song kiếm môn trưởng lão bị thương tấn công, đúng là đuổi tận giết tuyệt.

Đám trưởng lão bất đắc dĩ, vội vàng tụ lại, dùng hợp kỹ đối kháng Lý Dật.

Nhưng lúc này tứ đại sát thần cùng thất tinh tông chúng đệ tử kịp phản ứng, cũng không để mưu đồ đơn giản của đám trưởng lão thực hiện được, thân hình lướt động, liền hướng song kiếm môn trưởng lão gần nhất nhào tới.

Một hồi hỗn chiến, nhưng bởi vì có Lý Dật, tròng diện ưu thế vừa nhìn là biết. Mà một khi những trưởng lão này bị thu thập sạch sẽ, Âu Dương môn chủ hiển nhiên sẽ phải chịu hai vị Đẩu Thần cùng mấy vị Đẩu Thánh vây công.

Huyết sắc trên bầu trời tràn ra, mùi huyết tinh bắt đầu tràn ngập ở trong không gian.

Thở dài một tiếng, Âu Dương môn chủ đánh ra một đạo đẩu khí ẩn chứa lực lượng pháp tắc, sau đó thân hình vội vàng thối lui, hẳn cũng không để ý sinh tử của chúng trưởng lão mà lui lại.

- Muốn đi? Không có dễ dàng như vậy.

Long phong Vân càng đấu càng cao hứng, há chịu buông tha Âu Dương môn chủ.

Lý Dật cũng không muốn Âu Dương môn chủ trốn về song kiếm môn, thấy đám trưởng lão đều bị thu thập gần hết, liền phân phó nói:

- Âu Dương huynh, nơi này giao cho người. Bốn vị sát thần, Y Y tiểu thư, chúng ta đuổi theo giết Âu Dương môn chủ.

Tình huống bây giờ hoàn toàn khác biệt, người truy kích biến thành người bị truy kích, loại tình huống nghịch chuyển này cũng không tránh khỏi có vài phần hài kịch. Nhưng Âu Dương môn chủ bỏ chạy cũng không có dễ dàng, hẳn bị Long phong Vân dây dưa, căn bản không có biện pháp lui lại, mà không thể không thường xuyên đáp lại công kích của long phong vân. Cho nên Âu Dương môn chủ tốc độ không tăng lên được, ngược lại rất nhanh bị Lý Dật cùng tứ đại sát thần, Long Y đuổi theo.

- Âu Dương môn chủ, nhận thua đi, xem người cũng là nhất đại cường giả, chúng ta lưu cho người chết toàn thây.

- Lý Dật, người rất tốt, lúc này tấn chức Đẩu Thần... Bất quá muốn bốn môn chủ nhận thua, đó là mơ mộng hão huyền.

Thân hãm trong nguy hiểm, đã khơi dậy Âu Dương môn chủ hung ác, làm một bộ cá chết lười rách.

- Âu Dương lão tặc thật sự là ngoan cố, Lý Dật, chúng ta cũng không cần khách khí, người tu luyện chính là thiên ma đẩu khí? Nghe nói Thiên ma đẩu khí có thể luyện hóa cường giả đẩu khí hạt giống, giết Âu Dương lão tặc, đẩu khí hạt giống cho người, nói không chừng tu vi đẩu khí của người lại có thể tiến nhanh, Ha ha ha.

- Hừ, muốn đẩu khí hạt giống của ta, vậy cũng bằng bốn sự mà tới lấy.

Liền vào lúc này, trong không trung có vài cái chấm đen nhanh chóng hướng tới gần, đây là khí tức cường giả cường đại làm cho người kinh sợ.

Cảm nhận được trong cổ hơi thở này ẩn chứa năng lượng cực hạn, Lý Dật quả nhiên tế lên Phá Thiên kiếm, khẽ quát một tiếng:

- Long Môn chủ lui lại, để cho Âu Dương môn chủ nhìn xem siêu phẩm thần binh lợi hại như thế nào.

- Ha ha ha, rất tốt, Lý Dật, tốc chiến tốc thắng.

Long phong vân cũng sợ dè dặt lắm mộng. Nghĩ sớm một chút thu thập Âu Dương môn chủ, thân hình lách sang, cho Lý Dật không gian chém ra Phá Thiên kiếm.

Trên không trung có mấy cái điểm đen rất nhanh chóng, trong lúc nói chuyện đã đến hơn mấy trăm mét. Lý Dật lại càng không nói nhảm, đẩu khí cực hạn rót vào Phá Thiên kiếm, dẫn động siêu phẩm thần binh không ngừng phát ra thanh âm.

Lúc này Lý Dật sử dụng Phá Thiên kiếm hướng Âu Dương môn chủ chém tới, khiến ột hồi không gian kịch liệt, Âu Dương môn chủ vội vàng đẩu khí đánh ra, hình thành một cái phòng ngự không gian năng lượng kinh người.

Uy lực Phá Thiên kiếm lớn đến kinh người, một kiếm chém ra tầng không gian, lập tức phát ra một tiếng nổ nặng nề.

Đấu phù hình thành phòng ngự không gian. trong nháy mắt tan thành mây khói, Phá Thiên kiếm thần uy, Âu Dương môn chủ cũng không dám chọi cứng, thân hình bạo thối.

Một chiêu giao đấu, mấy cái điểm đen liền đã rõ ràng có thể thấy được. Chỉ thấy có năm người, đều là một thân chói lọi, hình thể thần thái đều giống như một người, bọn họ ngay cả trên mặt cũng lóe ra một cổ kim sắc quang hoa, không giống như là chân nhân, mà là năm cụ kim nhân. Năm người tại sau lưng Âu Dương môn chủ dừng lại thân hình, mặt không biểu tình, cũng không nói một lời.

Long phong vân, tứ đại sát thần thấy năm người này, cũng không nói một lời, trên mặt biểu lộ có chút cổ quái.

Lý Dật có thể cảm giác được, đám trang phục cổ quái này thực lực cao hơn đám song kiếm môn trưởng lão, loại thực lực này, cũng không phải chỉ có đấu khí tu vi, mà là năng lực thực chiến.

- Long Môn kim nhân, thấy cha ta vì sao không hành lễ quỳ lạy.

Cuối cùng Long Y nghiêm nghị kêu nói.

Năm cá kim nhân vẫn một bộ không biểu lộ, giống như năm cỗ máy. Lúc này có vẻ Âu Dương môn chủ có điểm cậ nhờ, không khỏi toan tính nói:

- Long phong vân, chỉ sợ người nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ chết tại Long Môn kim nhân thủ hạ chính mình.

Long phong vân cuồng ngạo, cho dù là thời khắc tại kiếm thành hung hiểm nhất, cũng không có e sợ, nhưng đối mặt với năm kim nhân, Lý Dật nhìn thấy ánh mắt của hắn co lại, trong đó khó nén một tia sợ hãi. Có thể làm cho long phong vân sợ hãi, tuyệt đối không phải bình thường, Lý Dật đối với Long Môn kim nhân cũng bắt đầu cảnh giác. Hắn vừa mới tấn cấp Đấu Thần cường giả, gặp được đối thủ, cũng là một loại may mắn.

- Long Môn kim nhân, rất lợi hại phải không?

Lý Dật hỏi.

- Đừng xem thường bọn hắn.

Long Y dựa vào bên người Lý Dật hạ giọng nói:

- Năm kim nhân, là cô nhi cha ta từ nhỏ thu dưỡng, thiên phú đấu khí vượt xa người thường, lại được Long Môn truyền cho công pháp đấu kỹ tinh tú, thực lực không phải chuyện đùa.

- Long Y tiểu thư tựa hồ đã quên nói một câu, Long Môn kim nhân một mực thuần phục môn chủ, cha người còn đối với bọn họ bày ra thủ đoạn, khiến cho bọn họ người không giống không người, quý không giống quý, vô tình vô dục vô niệm, quả thực chính là cỗ móc giết chóc hoàn mỹ. Ha ha ha.

- Người nói như cái rắm, ta vì bọn họ tẩy kinh phạt tủy, phong ấn thể giới linh hồn, còn không phải là vì để cho bọn họ trở thành cường giả càng mạnh. Bọn họ đều không có cảm giác sợ hãi, chỉ có không sợ mới có ý chí chiến đấu hoàn mỹ... Hừ, Long Môn kim nhân lúc này, Long Tà, lặn ra đây cho Lão Tử.

Long phong vân hô lên, không gian một hồi ba động, quả nhiên đi ra một người, chỉ có điều, nhìn thấy người này, long phong vân không khỏi nhẹ ồ lên một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hồ nghi:

- Là người?

- Đúng là ty chức, Long Môn chủ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.

Người này vẻ mặt trắng nõn, mặc dù là nam nhân, nhưng làm cho người ta cảm giác giống như nữ nhân, vô luận thần thái động tác hay là bộ quần áo hồng nhạt, thậm chí ánh mắt của hắn toát ra, chỉ có nữ nhân mới có.

- Long Tà không có tới, hắn không muốn gặp người.

Tên nam nhân giả gái tiếp tục nói... ngữ khí vô sỉ phi thường:

- Long tà nói, song kiếm môn chỉ sợ đã có cố sự, để cho ta mang môn nhân tới xem, quả nhiên là đúng như vậy. Ta nói Long Môn chủ, đều đã nhiều năm như vậy, người không an phận, Long Tà không muốn giết người, người đừng làm rộn nữa.
- Long tà, ta vài hần là huynh đệ, hần ngu ngốc lại hãm hại ta, thù này không báo, long phong vân thề không làm người.
- Oan oan tương báo khi nào mới xong, long tà niệm người là huynh đệ nên không giết người, người phải biết tốt xấu mới được. Huống chi hiện tại Long Môn dưới sự lãnh đạo của long tà thịnh vượng vô cùng, người nếu quấy rối, chính là làm nhiều người phải chết.
- Không nói nhiều, người mang Long Môn nhân chạy trở về Long Môn đi, nói cho long Tà biết, trong ba tháng, ta đến lấy tính mệnh của hần, nói cho hần chuẩn bị tốt quan tài.
- Ô, sát khí thật lớn. Vừa lúc ta muốn đánh nhau.

Tên giả gái tức giận nói:

- Vậy đánh đi, cùng lắm ta đem người bắt lại. Ta nói với Âu Dương môn chủ, để cho tù phạm đào thoát, cái tội này cũng không nhỏ.

Long Trống Trơn ngữ khí cực kỳ nhẹ nhàng, cảm giác giáo huấn con cháu vậy, đường đường song kiếm tông Âu Dương tông chủ sắc mặt cũng không tốt lắm. Thần chi lĩnh vực những tông môn lớn nhỏ, tuy có quan hệ phụ thuộc, nhưng đều tự độc lập, tỷ như thất tinh tông chỉ cần tiến cống song kiếm tông, song kiếm tông cũng không có trực tiếp tại trên lãnh địa thất tinh tông khoa tay múa chân, Long Môn cùng song kiếm môn trên danh nghĩa là hai cái tông môn địa vị bằng nhau.

Lúc này, Âu Dương môn chủ không nhịn được nói:

- Nếu không có tứ đại sát thần cản trở, Long phong Vân sao dễ dàng đào thoát như thế.
- Long Tà không phải đã nói với người rồi sao? Muốn đề phòng tứ đại sát thần, người đều như gió thoảng bên tai rồi?
- Tứ đại sát thần, ta có thể ước thúc được sao?

Nhắc tới tứ đại sát thần, Âu Dương môn chủ không khỏi trên mặt biến sắc. Lúc trước bốn người vâng theo lệnh của Long Tà Long môn chủ, đến song kiếm môn nhập tông, nói là nhập tông, kỳ thật bốn người không phục Long tà mà bỏ đi. Long tà bị người xa lánh, vì chiếm chức Long Môn tông chủ, lại không phải muốn giao cho tứ đại sát thần quyền lực, thế cho nên Âu Dương môn chủ cũng vô pháp ước thúc bọn họ, ngoại nhân không biết, còn nói bốn người liên thủ có thể chống lại chính mình, kỳ thật nếu không có Long Tà cản trở, Âu Dương môn đã không thể nhịn được. Cho nên, long phong vân đào thoát, nói cho cùng chính là trách nhiệm của long Tà rồi.

Long Trống Trơn tựa hồ đối với loại quan hệ này cũng biết quá tường tận, lập tức nói sang chuyện khác:

- Tốt lắm, không nói cái này nữa, sự tình đã xảy ra, nghĩ biện pháp giải quyết thôi. Song kiếm môn cũng đáng thương, thoáng cái chết nhiều trưởng lão như vậy, nguyên khí không biết bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục, nhưng Âu Dương môn chủ yên tâm, Long Môn sẽ không vứt bỏ người.
- Long trống Trơn, người nói nhầm xong chưa.

Long phong vân âm lãnh nói:

- Xem ra hôm nay, ta chỉ có thể tự tay phế bỏ Long Môn đệ tử.

915. Q.6 - Chương 516: Phệ Thiên Lô Kích.

Long phong Vân nhìn đến năm vị kim thân, năm vị kim nhân từ đầu đến cuối đều không nói một lời, sắc mặt như sắt, lúc vừa rồi Âu Dương môn chủ nói đúng, bọn họ chính là cỗ máy giết chóc hoàn mỹ, căn bản không có tính người.

Nhưng kim nhân vẫn là con người, nghe được Long phong vân nói, Long Trống Trơn hướng long phong vân thi lễ.

- Long Môn chủ, kim nhân cảm kích người thu dưỡng, ta cũng biết rõ, người cùng kim nhân có tình phụ tử, loại cốt nhục tương tàn này chúng ta không đành lòng hạ thủ. Động thủ đi.

-Long trống trơn nói hai chữ “Động thủ”, nắm đạo kim quang chớp động, đánh về phía Long phong vân. Những động tác ăn ý, thật sự làm cho người ta rất khó tưởng tượng ra, năm người này tựa hồ là một cái đầu chỉ huy vậy.

- Long Môn kim nhân, ta muốn nhìn Long Tà điều giáo các người như thế nào.

Long phong vân vẻ mặt sâm lãnh, thân hình trong nháy mắt vọt lên mấy chục thước, cùng năm vị kim nhân loạn chiến.

Trong lúc này, Âu Dương môn chủ có vẻ thích ý, hần nhìn Lý Dật, khiêu khích nói:

- Lý Dật, xem ra người quyết tâm cùng song kiếm môn đối đầu rồi... Xin mời.

Lý Dật chú ý Long Môn kim nhân, chỉ thấy giữa không trung Long Môn kim nhân bao quanh long phong vân, thực lực của bọn chúng không tính là quá mạnh mẽ, cũng là cao tinh Đấu Thánh, nhưng năm người có linh hồn liên hệ, cho nên phối hợp hoàn mỹ ăn ý, năm người liên thủ uy lực lớn hơn năm Đấu Thánh liên thủ, tại trước mặt long phong vân cao tinh Đấu Thần cường giả, cũng không rơi vào thế hạ phong, ngược lại có vẻ áp chế.

Hơn nữa, long phong vân vừa thoát khỏi lao tù, thực lực chưa khôi phục, lại cùng Âu Dương môn chủ ác đấu một hồi, cho nên đấu khí tiêu hao rất nhiều.

- Đối phương tuy nhân số ít hơn, nhưng người mạnh nhất bên mình là long phong vân bị áp chế, thực lực ta bây giờ, nhiều nhất là cùng Âu Dương môn chủ bất phân thắng bại,

Lý Dật suy nghĩ nói:

- Hiện tại cũng không biết tên giả gái kia rốt cuộc thực lực như thế nào, nếu như tứ đại sát thần cùng Long Y có thể đánh ngang hần, vậy xử lý đơn giản.

Nghe được Âu Dương môn chủ khiêu khích, Lý Dật bất động thanh sắc nói:

- Tại hạ cùng với song kiếm môn là địch, cũng là bất đắc dĩ, nhưng hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, Âu Dương môn chủ, người là người thông minh, hôm nay song kiếm môn hao tổn hơn mười tinh anh, mà thất tinh tông nhân tài đông đúc. Kể thừ thời mới là tuần kiệt, người cũng nên nghĩ đường lui.

Tại thần chi lĩnh vực là thế giới tông môn tồn tại, đồng dạng với nhược nhục cường thực, người cường, có thể uy phục hết thảy, nhưng tồn tại nguy hiểm, một khi người suy yếu, vận mệnh của người chính là thịt nát xương tam. Long trống trơn hứa hẹn, tối đa cũng chỉ là an ủi, Lý Dật sẽ không cho là thật, Âu Dương môn chủ thông minh như vậy càng không cho là thật. Một khi song kiếm môn hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, Long Môn có thể giúp đỡ song kiếm môn phía nam hay không, thật sự là rất khó nói.

Lý Dật đả kích Âu Dương môn chủ cũng có ảnh hưởng, chỉ thấy trên mặt Âu Dương môn chủ xẹt qua một vẻ lo lắng.

- Người cho rằng song kiếm môn sở dĩ cường đại, dựa vào mấy cái phế vật trường lão sao. Hừ, thất tinh tông muốn ăn song kiếm môn đó là si tâm vọng tưởng.

- Cũng không chỉ có một thất tinh tông.

Lý Dật cười nhạt một tiếng:

- Song kiếm môn lần này yêu cầu tiến cống, chắc nhất định sẽ làm không ít tông môn sinh lòng oán hận, lúc này thiếu một tông môn hô lên, cũng thật sự là trùng hợp, vừa vặn thất tinh tông thành lập, Âu Dương môn chủ, cái này có phải là thiên ý hay không?

Cùng Lý Dật đấu võ mồm, Âu Dương môn chủ tựa hồ còn kém một cái cấp bậc, cho nên Âu Dương môn chủ sáng suốt lựa chọn dùng vũ lực nói chuyện: - Cho dù thất tinh tông thực sự thay thế song kiếm môn, Lý Dật người cũng không thấy được, bởi vì người hôm nay phải chết.

Nói xong một thanh trường kiếm tử mang lập loè đánh ra.

Lý Dật tự nhiên cũng không tính toán cãi nhau là có thể làm Âu Dương môn chủ bị thua, cường giả tranh chấp, ngoại trừ đấu khí tu vi cùng năng lực thực chiến, ý chí chiến đấu cũng là một nhân tố không thể bỏ qua, có thể làm Âu Dương môn chủ nội tâm sinh ra vẻ lo lắng, như vậy đủ rồi.

Dù sao cũng là cao tinh Đấu Thần, hơn nữa cao tinh Đấu Thần thành danh đã lâu, nếu Lý Dật không có binh khí chiếm cứ ưu thế, cảnh giới hẳn còn không ổn định thật sự là rất khó chống lại.

Lý Dật cùng Âu Dương môn chủ giao thủ, tứ đại sát thần cùng Long Y không chút do dự đánh về phía long trống trơn.

Điều làm cho Lý Dật ngoài ý muốn chính là, long trống trơn một bộ ảo ảo, thực lực lại không kém, cũng là đấu thần cường giả, nhưng nhìn ra được, hẳn cùng Âu Dương môn chủ, long phong vân so sánh, không chỉ kém một cấp bậc.

Lúc này, Lý Dật lợi dụng Phá Thiên kiếm cùng Âu Dương môn chủ đấu nhau, trong ý nghĩ không ngừng suy nghĩ đấu pháp.

Bỗng nhiên, Lý Dật đem cực hạn thiên ma đấu khí rót vào siêu phẩm thần binh, Phá Thiên kiếm huyền hóa ra hình rồng, hướng Âu Dương môn chủ thôn phệ. Lúc này, Âu Dương môn chủ cũng không dám khinh thường, thúc dục một đoàn thổ hoàng sắc đấu khí trong lòng bàn tay huyền hóa ra thuẫn bài che ở trước người.

Hình rồng đấu khí đánh ra, Lý Dật nhanh chóng thu kiếm về cổ tay, trong tay lại đồng thời xuất hiện một thanh cung cổ xưa.

Cung kéo lên như nửa vầng trăng, đấu khí tràn đầy tạo thành vật như còn sống, thanh âm vù vù làm àng tai người đầu nhức.

Ba miếng đấu khí tiến vũ không ngừng xé rách không gian, hướng về phía long trống trơn bắn tới.

Tất cả mọi người không ngờ rằng Lý Dật còn có thể giúp tứ đại sát thần, càng không nghĩ đến trong tay hẳn còn có lợi khí như vậy. Chỉ thấy ba miếng năng lượng đấu khí mưa tên xoáy lên một cổ không gian ba động mãnh liệt, dùng lực lượng phá hủy hết thủy thổ về phía long trống trơn.

Long trống trơn làn da mịn mềm. trên mặt xẹt qua một tia hoảng sợ, hẳn bị tứ đại sát thần dây dưa không dứt, căn bản vô lực thoát khỏi đấu khí tiến vũ oanh kích. Nhưng chọi cứng... Bằng vào cảm giác năng lượng của đấu khí tiến vũ, hẳn rõ ràng, không khác gì lấy trứng chọi đá.

Rơi vào đường cùng, chỉ thấy long trống trơn từ trong dung giới, lấy ra một cái thuẫn, không phải đấu khí thuẫn bài, một mặt không phải vàng mà máu tím. Khi cái thuẫn hiện ra, tựa hồ là có ý thức của mình vậy, căn bản không cần phải long trống trơn điều khiển, tự nghiêng hướng Lý Dật đón đỡ đấu khí tiến vũ.

- Long chi hộ thuẫn? Long Môn tam bảo, Long tà đều cho người rồi?

Sát thần lão đại thấp giọng kinh hô.

Ba miếng đấu khí tiến vũ nhất tề oanh kích tựa long chi hộ thuẫn, giống như trâu đất xuống biển, lại không có phát ra nửa điểm tiếng động, tựa như biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Chính một kích toàn lực của Lý Dật trong đó ẩn chứa Đấu Thần cường giả cộng thêm phách tuyệt Trấn Thiên Cung, năng lượng kinh người, kim thiết bình thường chỉ sợ vỡ nát. Long chi hộ thuẫn tròn bình thường như thế, lại có thể ngăn cản được, xem ra, long chi hộ thuẫn cũng là vật phi phàm.

Dựa long chi hộ thuẫn ngăn cản một kích trí mạng của Lý Dật, long trống trơn nhanh chóng đem hộ thuẫn thu hồi dung giới. Thấy tình cảnh này, Long Y vội vàng kêu lên:

- Lý Dật, đừng ngừng tay, long chi hộ thuẫn cần phải thời gian tiêu hao hết năng lượng vừa mới hấp thu, rồi mới tiếp tục sử dụng.

Lý Dật cũng muốn, nhưng đánh lên nguyên vốn là có đầu cơ trục lợi, hắn cũng không nhàn rồi, trước mặt còn có đối thủ siêu cường, đấu khí tiến vũ oanh ra, hắn sớm đã đem vũ khí một lần nữa đổi thành Phá Thiên kiếm, để ngừa Âu Dương môn chủ phản kích.

Nhưng, Âu Dương môn chủ toàn lực chống lại Phá Thiên kiếm, trơ mắt nhìn Lý Dật đánh lên long trống trơn, cũng không có thừa cơ phản kích, mà là thân hình bỗng nhiên vừa động, hướng long phong vân lao đến, một bên lướt gấp, tay quyết phi tốc về động.

Hắn quả quyết nhảy bén như thế làm Lý Dật đều có chút không kịp chuẩn bị. Không thể không thừa nhận, một chiêu này Âu Dương môn chủ đánh trúng chỗ hiểm, nơi này là trận ác đấu máu chốt của chiến trường, còn có Long Môn kim nhân cùng long phong vân thắng bại. Nếu một phương thắng được, đối với một phương khác mà nói, đều là trí mạng.

Lý Dật cũng không không có suy nghĩ đánh lên Long Môn kim nhân, nhưng bởi vì Long Môn kim nhân có năm người, coi như là kích thương một người, hắn cũng không rõ đối với cả đội kim nhân ảnh hưởng như thế nào, cho nên hắn lo lắng chính là một biện pháp khác, trước xử lý tên giả gái long trống trơn, chỉ cần xử lý long trống trơn, tứ đại sát thần cùng Long Y rảnh tay sẽ hiệp trợ chính mình cùng long phong vân, tình thế lúc đó cũng chiếm ưu thế lớn hơn.

Nhưng không có nghĩ đến tên giả gái long trống trơn lại có lá bài tẩy lươn như thế, chiêu đánh lên của mình chẳng những không có hiệu quả, ngược lại, để cho Âu Dương môn chủ có cơ hội phản kích.

Âu Dương môn chủ sát phạt quyết đoán tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn cũng rõ ràng Lý Dật đánh lên, nhất định sẽ có cách bảo vệ bản thân, cho nên phản kích Lý Dật hiệu quả cũng không lớn. Giữa thế trận sống chết như thế, mà Âu Dương môn chủ vẫn toan tính lựa chọn, tầm trí không nói cũng có thể biết.

Lý Dật tâm trí cũng không yếu hơn Âu Dương môn chủ, lựa chọn của hắn cũng không thể dè dặt, muốn trách, chỉ có thể trách hắn đối với long trống trơn chưa rõ ràng. Thật sự đối với tên giả gái, Lý Dật không có hảo cảm, cùng khinh thị.

Cả chiến cuộc, bởi vì thần chi hộ thuẫn mà bắt đầu hiện ra thắng bại.

Trong quá trình Âu Dương môn chủ hướng long phong vân bay vút tới, một chiêu đấu kỹ cũng đồng thời súc thể hoàn thành.

Hơn nữa, nó là một chiêu Thanh Long đấu kỹ, chỉ thấy thiên địa bởi vì Thanh Long đấu kỹ mang đến không gian ba động, ánh sáng vạn vạo, bắt đầu khởi động phong vân, một đạo lôi trụ xé rách bầu trời, trực tiếp hướng Long Môn kim nhân cùng long phong vân oanh xuống.

- Phệ thiên lôi kích.

Thanh Long đấu khí phệ thiên lôi kích đánh ra, phương viên vài dặm thiên địa nguyên khí tựa hồ bị rút không còn một mảnh, toàn bộ thế giới giống như hư vô vậy.

Dưới Lôi trụ, long phong vân thân ở trong vòng vây của Long Môn kim nhân, kích phát đấu khí đến mức tận cùng tại chung quanh thân thể hình thành một cái phòng ngự cái chắn, hắn đã không cách nào lựa chọn, ngoại trừ bố kết ra phòng ngự cực hạn, căn bản không có thủ đoạn đối kháng Thanh Long đấu kỹ.

Còn đối kháng với Thanh Long đấu kỹ, đấu khí cái chắn đơn giản, hiển nhiên là như muối bỏ biển.

- Cha.

Long Y kêu lên thảm thiết, bỏ long trống trơn, hướng long phong vân lao tới, tuy hành vi của nàng đều là vô bổ.

Lý Dật cũng sử dụng Phá Thiên kiếm, bành trướng thành mấy lần, thẳng hướng Âu Dương môn chủ chém ra.

Thắng bại đã phân, hắn cần cố gắng đem tổn thất xuống đến thấp nhất, long phong vân tại Thanh Long đấu kỹ oanh kích bị thua thậm chí rơi rụng đều không ngoài ý muốn, trừ phi hắn có thể đồng thời phệ bỏ Âu Dương môn chủ, nếu không, lực lượng cân đối một khi bị đánh vỡ, bên mình thật sự thảm bại.

- Nghĩ liều mạng sao? Đã muộn rồi.

Ấu Dương môn chủ tay quyết vừa động, lôi trụ hướng long phong vân trong bóng nhiên phân ra, oanh kích về phía Phá Thiên kiếm của Lý Dật.

Liên tiếp tiếng nổ vang lên, năng lượng lôi trụ cự đại hoàn toàn bao vây long phong vân, ăn mòn cái chắn năng lượng không còn một mảnh, sau đó dư uy trực tiếp oanh kích tại trên người hắn, đem long phong vân trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống đất. Lúc này có thể nhìn thấy, trên thân long phong vân lóe ra lôi quang màu tím, cả người cháy đen, cũng không biết sống chết.

916. Q.6 - Chương 517: Tị Nạn

Long phong vân cũng không ngã xuống mặt đất, mà được Long Y ôm lấy, nhưng tình huống long phong vân lúc này rất kém, trên người vẫn còn lôi quang lập lòe, trên da thịt cháy đen, mất đi ý thức, cũng không biết sống chết.

Cùng lúc đó, tứ đại sát thần cũng chạy tới, thân hình bảo hộ hai người.

- Cha, Cha, Người thế nào.

Sát thần lão đại rất là lão luyện, không nói hai lời, một cổ đấu khí rót vào trong cơ thể long phong vân, bảo vệ tâm mạch, sau đó mới an ủi Long Y nói:

- Long Môn chủ còn sống, môn chủ phúc lớn mạng lớn, thù lớn chưa trả, sao có chết ở đây.

- Ai, phúc lớn cũng không phải giả, mạng lớn thì chưa hẳn, bộ dạng này nếu còn sống cũng quá mức ý tứ đi, không bằng để cho Ấu Dương môn chủ tống hắn lên đường.

Giả gái long trống trơn ngũ khí vô sỉ, âm thanh trào phúng nói ra.

Loại người này, vì cái gì không chết đi, Lý Dật hoàn toàn nhẫn nhịn không được, tâm niệm vừa động, phách tuyệt Trấn Thiên Cung lại ở trong tay.

- Kim nhân, hộ vệ.

Nhìn thấy uy lực siêu phẩm thần cung, long chi hộ thuẫn còn chưa tiêu hao hết năng lượng, cũng không cách nào sử dụng, cho nên long trống trơn thân hình hướng Long Môn kim nhân lao tới, đồng thời lớn tiếng kêu cứu.

Lúc này ba tiến bản ra, Lý Dật cũng không nhìn hậu quả như thế nào, đến bên người tứ đại sát thần cùng long thị phụ tử.

- Đi.

Ba mươi sáu kế tảo vi thượng sách, tình thế chuyển biến đột ngột, ngoại trừ đi, hiện tại cũng không có lựa chọn nào khác. Tứ đại sát thần toan tính, sát thần lão Tam công long phong vân, sáu người kết thành một đoàn, hướng thất tinh tông cấp tốc bay vút đi.

- Muốn chạy, có dễ dàng như vậy sao?

Ấu Dương môn chủ cũng buông tha cơ hội tốt, một lần nữa truy kích.

- Kim nhân, bắt long phong vân trở lại.

Lúc này đám Lý Dật chạy trốn chết, nhưng phách tuyệt Trấn Thiên Cung phát huy tác dụng, cung thần uy hiếp cùng oanh kích, truy binh thủy chung bị khống chế tại vài hơn trăm mét không tiến lên được.

Nhưng trải qua liên tục tiêu hao, thực lực mọi người đều hao tổn quá lớn, lúc này chạy đi hiển nhiên cũng không bền bỉ được, lúc này cũng không trực tiếp bay trở về cảnh nội thất tinh tông được. Sát thần lão Nhị đề nghị nói:

- Đại ca, lão Tứ, chúng ta ở phía sau ngăn trở?

Sát thần lão đại lắc đầu, sắc mặt của hắn cực độ khó coi:

- Vô bổ mà thôi.

Cũng không phải sát thần lão đại sợ chết, mà là thực lực ba người cùng truy binh hơn kém nhau quá xa, đối phương thu thập bọn họ cũng không cần hao phí quá nhiều thời gian, lại tiếp tục truy kích cũng không phải có vấn đề gì.

- Nếu không, cùng bọn họ liều mạng.

Sát thần lão Tam tính nết dữ dằn cả giận nói.

- Liều mạng, cũng không có tư cách. Trời không tuyệt đường người, đi một bước tình một bước.

Xem ra, sát thần lão đại cũng không có biện pháp, dù sao tại trước mặt thực lực tuyệt đối, kỹ xảo thật sự có tác dụng quá ít.

- Phía trước, có cái chợ sao?

Lý Dật đột nhiên hỏi.

Sát thần lão đại quan sát nói:

- Nười dậm có một cái chợ... Lý Dật, người hỏi cái này làm gì vậy, có biện pháp nào sao?

- Biện pháp không thể nói, nếu ở trong chợ dễ dàng thoát thân hơn.

- Có vài phần đạo lý.

Sát thần lão đại điều chỉnh phương hướng, mười dặm đường đối với bọn họ mà nói, cũng chỉ một lát công phu, lúc này bay đến hai bờ sông, hiện ra phố chợ san sát nối tiếp nhau. Cái chợ này không lớn cũng không nhỏ, quy mô có mấy vạn người. Sáu người không chần chờ nữa, gia tốc hướng phía chợ rơi xuống.

Ở giữa không trung, Lý Dật liền đánh ra một đạo đao khí cực hạn, oanh kích một tòa kiến trúc, tòa kiến trúc xui xẻo này, bởi vì cao hơn phòng xá bên cạnh mấy tầng mà đã trở thành mục tiêu của Lý Dật, đao khí oanh kích xong, tòa nhà bốn tầng lập tức hoàn toàn sụp xuống, đã trở thành một đồng phế tích.

Bụi bay mù mịt, người đi đường chạy vội tứ tán, một kích này của Lý Dật tại hoa chợ phồn hoa tạo thành một mảnh hỗn loạn.

- Thu liễm khí tức, tán nhập dòng người.

Lý Dật quát.

Lúc này trên đường phố đã loạn thành một đoàn, thị dân không rõ chân tướng thầm nghĩ mau rời khỏi khu vực nguy hiểm này, nhưng bởi vì mỗi người đều nhanh rất nhanh rời đi, ngược lại tắc luôn con đường, khiến cho tràng diện càng phát ra hỗn loạn.

- Mọi người nghe đây, ta chính là song kiếm môn Âu Dương môn chủ, các người lúc này đều đứng tại nguyên chỗ không được lộn xộn.

Giữa không trung, truyền đến tiếng nói của Âu Dương môn chủ, tiếng nói ẩn chứa đao khí, trong một mảnh hỗn loạn, từng chữ từng chữ rõ ràng truyền vào trong tai tất cả mọi người. Âu Dương môn chủ nói ra, không ít người bắt đầu ổn định thân thể.

- Thanh Vân thúc thúc, người nhất định phải dẫn cha ta đi thất tinh tông.

Long Y bỗng nhiên nói ra, sau đó cũng không đợi tứ đại sát thần có bất kỳ phản ứng nào, nhìn thoáng qua long phong vẫn trên lưng lão Tam, cắn răng một cái hướng hướng khác lao đi, cũng học bộ dạng Lý Dật, một đạo đao khí oanh kích một cái khách sạn.

Vừa mới ổn định tình thế, bởi vì Long Y phá hư, lại lần nữa trở nên hỗn loạn. Bởi vì những thị dân kia nghe phát hiện, trong lúc này thật sự là không an toàn, tùy thời sẽ bị vạ lây.

- Y Y...

Sát thần lão đại quát lên một tiếng, đang muốn đi ngăn cản, lại bị Lý Dật kéo lại. Long Y ý đồ làm vậy, bốn sát cùng Lý Dật cũng rõ ràng, nàng tính toán dẫn dắt Âu Dương môn chủ, Long Môn kim nhân rời đi, để cho tứ đại sát thần tranh thủ mang long phong vân chạy thoát, vấn đề là, nàng cực độ hung hiểm.

- Các người hộ tống Long Môn chủ trở lại thất tinh tông, nói cho Ngải tông chủ, cái này là ý của ta.

Lý Dật đè lại sát thần lão đại Tô Thanh Vân, sau đó đuổi theo Long Y.

Long Y một đường bay vút đi, một đường không ngừng mà oanh kích khách điểm tửu quán, cũng không biết bao nhiêu thị dân không may gặp nạn. Thấy vậy Lý Dật không khỏi lắc đầu, nữ nhân này khởi xướng, thật đúng là tâm ngoan thủ lạt, Lý Dật oanh sập tòa đại khách sạn cũng là bất đắc dĩ, ra tay có chừng mực, nhưng Long Y, hoàn toàn là phát điên oanh kích, đầu khí không cần hướng đi. Tùy tiện đánh ra.

Nhưng Long Y làm ra lại cực kỳ hữu hiệu, giữa không trung Âu Dương môn chủ quan sát tình, quả nhiên bị hấp dẫn đến phương hướng này.

- Y Y tiểu thư, người biết sử dụng ẩn thân đấu kỹ không?

Lý Dật đuổi theo hỏi.

- Ẩn thân đấu kỹ ai mà không biết, chút tài mọn.

- Vậy đừng đánh, có người chết đó.

Đã ôm ý định chờ chết, ở vào trạng thái điên cuồng, Long Y lúc này mới thanh tỉnh lại, sau đó dừng tay, nghĩ nghĩ dùng ẩn thân đấu kỹ, trong nháy mắt ẩn tàng thân hình.

- Như vậy có sao? Âu Dương môn chủ cũng không phải là dễ hồ lộng như vậy.

- Tuy không thể hoàn toàn tránh được cảm giác của bọn hắn, nhưng có còn hơn không.

Lý Dật cũng thi triển ẩn long quyết, sau đó suy nghĩ cách thoát khỏi cường địch.

Lúc này mặt đường hỗn loạn bởi vì Long Y đình chỉ công kích, cùng với Âu Dương môn chủ đang không ngừng ra lệnh dẹp loạn. Chỉ cần tràng hỗn loạn hoàn toàn dẹp xuống, với thực lực của Âu Dương môn chủ cùng Long Môn kim nhân, Lý Dật bằng vào thực lực Đấu Thần cường giả thi triển cao cấp ẩn thân đấu kỹ ẩn long quyết cố nhiên là có thể biến mất hành tung, nhưng Long Y không thể nào làm được. Huống hồ, nơi này là địa bàn song kiếm môn, Âu Dương môn chủ hoàn toàn có thể vận dụng thể lực song kiếm môn tiến hành điều tra từng nhà.

- Lý Dật, người nói Thanh Vân thúc thúc cùng cha ta đã ly khai chưa?

- Yên tâm đi, tứ đại sát thần hành sự ổn trọng quyết đoán, chắc hẳn đã thoát hiểm.

Nơi này, đã sát biên giới chợ, cùng chỗ bọn họ khá xa, hơn nữa tứ đại sát thần hướng ngược lại, lúc này đã sớm thoát khỏi phạm vi cảm ứng của cường địch.

- Vậy cũng tốt, Lý Dật, người cũng đi thôi, không cần lo cho ta.

- Người tính ở chỗ này chờ chết?

Lý Dật cười nói:

- Ta ở đây cùng người.

- Nên sao?

Long Y ngữ khí có chút cổ quái.

- Có.

Lý Dật chỉ là thuận miệng vui đùa, bởi vì đầu óc của hắn đang cấp tốc suy tư trợ giúp Long Y thoát thân.

- Người, làm gì đối với ta tốt như vậy?

Ừ? Không đúng, Long Y ngữ khí... Có phải là hiểu lầm chính mình sao, Lý Dật không phải không thừa nhận miệng của mình vị nặng như vậy.

- Ta đối ai cũng rất tốt.

Lý Dật vội vàng xấu hổ qua loa nói.

- Người có phải cảm thấy ta rất xấu hay không?

- Vẻ đẹp của người, ách, chỉ là rất đặc biệt.

Lý Dật thiếu chút nữa nói nathanf quá xinh đẹp.

- Cái gì gọi là đặc biệt? Người rốt có ý gì?

- Y Y tiểu thư, ta nghĩ chúng ta bây giờ muốn lo lắng chính là làm thế nào thoát thân, mà không phải thảo luận vấn đề thẩm mỹ.

Lúc này bọn họ đã xông vào một cái hẻm nhỏ, bên cạnh cái hẻm nhỏ này có một cái giếng sâu. Cúi đầu nhìn một chút, cái miệng giếng này cũng rất sâu.

- Làm gì vậy, người tính trốn trong giếng?

Long Y thấy Lý Dật nhìn cái giếng, có chút khinh thường hỏi.

- Ủ, trả lời chính xác.

Lý Dật lại chăm chú hỏi đáp:

- Thử xem nào, cái miệng giếng này đủ sâu rồi, mới có thể che dấu được khí tức của người.

Khỏi tỏ bày giải thích nhiều, chỉ có nhảy vào giếng sâu. Long Y lúc này nghĩ nghĩ, cũng nhảy xuống.

Nước giếng có chút mát lạnh, hai người thu liễm khí tức, cũng không dám sử dụng dấu khí trừ lạnh, trong lúc Long Y nhảy vào trong giếng, nàng giống như là trầm xuống, Lý Dật vội vàng đem nàng lôi lên. Ở trong giếng, hai người cũng không lãng phí dấu khí sử dụng ẩn thân dấu kỹ, cho nên Lý Dật có thể nhìn Long Y rất rõ.

Ho ra giọt nước trong miệng, Long Y có chút không tốt nói:

- Ta không biết bơi lội.

- Không cần giải thích, người nếu không biết bơi, cũng không chìm xuống.

Lý Dật cười khổ, đành phải nắm eo Long Y, nhưng bởi như vậy, hắn không thể không đối mặt với Long Y.

- Uy, người đó là biểu lộ cái gì .

Thiếu nữ miễn cảm, Long Y dựa vào độ nhạy cảm thấy Lý Dật có cảm xúc ba động.

- Người muốn cho ta có biểu lộ cái gì?

Lý Dật hỏi ngược lại.

- Nam nhân đều không tốt.

Long Y lẩm bẩm một câu, nghiêng đầu đi, nhưng vô ý thức cầm lấy tay Lý Dật, tự hồ sợ hắn đột nhiên bỏ đi vậy.

Bỗng nhiên, bên trên có tiếng bước chân, nghe tiếng bước chân dừng lại, người tới chắc không phải là người tu luyện qua dấu khí, mà là một người bình thường. Nhưng vì tránh phiền toái không cần thiết, Lý Dật một tay che miệng Long Y, sau đó trầm xuống dưới nước.

Đối với một người không biết bơi mà nói, ở sâu trong nước là vô cùng sợ hãi, Long Y đã hoàn toàn mất đi tỉnh táo, trên tay ôm chặt lấy Lý Dật, thân thể cũng quặp lại. May mà giếng này cũng đủ sâu, đáy nước là một mảnh sỏi trào, trên mặt nước hiện ra rung rung động.

917. Q.6 - Chương 518: Cảnh Tượng Kỳ La

Lúc này có người đến mức nước, tựa hồ là một lão thái thái, thủ cước có chút không linh hoạt, từ trong giếng lấy nước đối với nàng mà nói gian khổ vô cùng.

Ở dưới đáy giếng, Lý Dật cùng Long Y, một Đẩu Thánh cùng một Đẩu Thần, lại bị một người lão thái bình thường khiến cho chật vật như vậy, tại thần chi linh vực, đúng là chưa từng có. Long Y không biết bơi, lại càng không biết ở trong nước hô hấp nín hơi. Lý Dật cũng đành bưng chặt miệng của nàng, không cho nàng sặc nước.

Thật lâu sau, Lý Dật mới nghe được cước bộ run rẩy trầm trọng rời đi.

Vội vàng trôi lên mặt nước, Lý Dật lúc này mới buông lỏng Long Y ra, hô hấp từng ngụm từng ngụm.

Bỗng nhiên, Lý Dật thiếu chút nữa đã quên hô hấp, chỉ thấy Long Y mặt đã thay đổi, lúc này hiện lên trước mặt hắn, làn da trắng nõn vô cùng khuôn mặt tinh xảo vô cùng.

Liên tục thở hổn hển mấy hơi Long Y rốt cục trì hoãn lại, cũng phát hiện mục quang của Lý Dật.

- Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ sao.

Long Y nói, trên mặt lại ửng hồng, sau đó cúi đầu.

- Y Y tiểu thư, ảo thuật biến thân thật là giỏi.

Lý Dật định thần lại, không nghĩ tới đáy nước một phen giãy dụa, hoàn toàn tan mất nguy trang, hiện lên thiếu nữ khuôn mặt xinh đẹp như vậy. Lý Dật gặp qua mỹ nữ cũng không ít, nhưng trước mắt thiếu nữ tuyệt đẹp này, làm Lý Dật không khỏi tim đập thành thịch.

- Biến thân vẫn chưa xong.

Lúc này không cách nào tại Lý Dật trước mặt che dấu tướng mạo, Long Y dứt khoát lấy tay sờ mặt, sau đó vuốt chiếc mặt nạ mỏng ra:

- Nam nhân thật sự không phải thứ tốt, Lý Dật, người đừng nhìn ta bằng mục quang như vậy.

- Ách, ánh mắt của ta, có vấn đề gì sao?

Lý Dật cũng có chút xấu hổ, chính mình vừa mới có chút thất thố. Nhưng cũng trách không được hắn, cũng không phải hắn chưa từng gặp qua mỹ nữ, nhưng chưa từng gặp qua mỹ nữ đại biến thân.

- Ta đẹp không?

- Rất đẹp.

- Ai.

Long Y lại thở dài, buồn bã nói:

- Đẹp đối với nữ nhân mà nói, có đôi khi cũng không phải là chuyện tốt.

Cho nên, Lý Dật lập tức cũng biết nàng tại sao phải làm như vậy. Bản thân muốn cứu long phong vân ra, nếu như nàng dùng chân diện mục, tất sẽ trở thành tiêu điểm vô số người, như vậy nhất cử nhất động của nàng sẽ trở nên không còn tự do. Nữ Nhân thích đẹp là thiên tính, nhất là Long Y tuổi trẻ như vậy, ai nguyện ý đem cách ăn mặc mình thành người quái dị như vậy.

- Y Y tiểu thư làm như vậy, tự nhiên có nỗi khổ tâm.

Thấy Lý Dật dùng mục quang “Cực phẩm sắc lang”, đối với Long Y mà nói, ở sâu trong nội tâm có hưởng thụ, hướng hồ, nàng đối với Lý Dật có hảo cảm, cho nên hiện tại rất nguyện ý hướng tới Lý Dật thổ lộ hết tâm sự của mình.

- Ai nói không phải, mới vừa vào song kiếm môn, ta còn không có biến thành cái bộ dáng này, những tên đệ tử tuổi trẻ cả ngày vây quanh ta không ngừng. Về sau vì tránh tai mắt của người, Thanh Vân thúc thúc

cho ta ăn mặc thành như vậy, kết quả người đoán thế nào, thì ra những tên suốt ngày hướng ta lấy lòng, khi thấy ta như đã gặp quỷ vậy. Cho nên nói, đàn ông các người, cũng không phải thứ tốt.

Chẳng lẽ Long Y cho rằng nam nhân không phải thứ tốt sao, vốn kết luận của Long Y, Lý Dật không có phản đối, nhưng chỉ là cười cười, nói sang chuyện khác:

- Cha người cùng Long Môn là có chuyện gì xảy ra?

Nói đến long phong vân, Long Y trên mặt lập tức có một tia âm đạm:

- Cha ta cả đời này rất khổ, hấn sinh ra tại tầng chót nhất Long Môn, từ nhỏ phụ mẫu đều mất, cha dựa vào thiên phú của mình cùng cố gắng, mới từng bước một đi tới vị trí môn chủ. Nhưng cha trở thành môn chủ mới được bốn năm, đã bị Long tà ám toán.

- Long Tà là ai?

- Long tà thân thể cũng rất đáng thương, vốn là đứa trẻ lang thang, lang thang đến Long Môn mới được thu lưu, cùng cha ta kết làm huynh đệ, không ngờ cha ta tín nhiệm hấn như vậy, có tấm bánh đều phân cho hấn một nửa, còn dạy hấn tu luyện đấu khí. Chính vì quyền lực, sắc mê tâm khiêu, lại phản bội cha ta, cấu kết song kiếm môn ám toán cha ta, đưa cha ta nhốt tại Cẩm điện.

- Quyền lực dễ lý giải, cái gì gọi là sắc mê tâm khiêu?

Long Y nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hấn còn không phải tham mộ sắc đẹp mẹ ta, mới để cho Long Môn đại trưởng lão giết giây, ra tay đối với ta cha.

Lý Dật cũng không khỏi thở dài một hơi, nam nhân có hai đại bi ai, huynh đệ phản bội, lão bà ngoại tình, Long Y nói vì mẹ nàng mới bị huynh đệ phản bội, long phong vân cả đời này cũng khổ đủ rồi, lại càng không nói ở bị nhốt ở song kiếm môn bảy năm.

Nhưng, lời của Long Y rất có ý tứ, Lý Dật nhìn ra được, nha đầu kia tâm địa đơn thuần, đều gốc như Ngải du. Loại chuyện tình này, nàng lại thổ lộ hết cho Lý Dật biết.

- Lúc ấy Long Môn có thật nhiều trưởng lão không phục, đều bị long tà cùng đại trưởng lão sắp xếp ra trưởng lão hội. Bốn người Thanh Vân thúc thúc ngẫu nhiên biết được cha ta còn chưa chết, mà là bị giam tại song kiếm môn. Vì cứu ta cha, Thanh Vân thúc thúc chịu nhục, thỉnh cầu Long tà cho bọn họ gia nhập song kiếm tông, để giám thị song kiếm tông. Long tà biết rõ Thanh Vân thúc thúc bọn họ không phục mình, đều mừng rỡ để bọn họ rời đi khỏi Long Môn.

Khó trách tứ đại sát thần tại song kiếm môn địa vị cao cả, ngay cả Âu Dương môn chủ đều không có biện pháp gì, thì ra bọn họ đại biểu Long Môn. Những chuyện giữa tông môn này, thật đúng là làm người đau đầu.

- Lý Dật, nghe Thanh Vân thúc thúc nói, người là từ Đấu Thần đại lục tới có thật hay không?

- Ủ.

Lý Dật cũng không có giấu diếm:

- Người cũng biết Đấu Thần đại lục sao?

- Biết một chút, nhưng không phải nhiều... Người làm sao tới? Nghe nói Đấu Thần đại lục cách thần chi lĩnh vực rất xa? Còn có, người tại sao tới thần chi lĩnh vực? bị cừu gia đuổi giết sao?

Những vấn đề này nhất định đã sớm tại trong nội tâm Long Y, cho nên lúc này tìm được cơ hội, hỏi liên tục.

Chuyện truyện tổng trận Lý Dật không muốn người biết quá nhiều, cho nên đối với Long Y hỏi vấn đề thứ nhất không có trả lời, mà là trả lời vấn đề thứ hai:

- Ta đến thần chi lĩnh vực, là vì tìm kiếm một người tên là tứ đại thần y, nghe nói hấn có thuật khởi tử hồi sinh.

- Tìm tứ đại thần y, tên kia cũng không hay. Người tìm hấn làm gì? Cứu người sao?

- Ủ, cứu nữ nhân của ta. Nàng bởi vì ta mà bị cừu gia đánh thành trọng thương, hiện tại cừu nhân tuy bị ta nghiền xương thành tro, nhưng nàng còn đang trong hôn mê.

Nói đến Lý na, cũng làm cho Lý Dật tạm thời quên mất đang ôm trong ngực cái vưu vật mê người như vậy, trên mặt thổ lộ tâm tình làm động lòng người.

- Nữ nhân của người, nàng thực hạnh phúc.

Thân hình Long Y có chút giật giật, cùng Lý Dật tách ra một điểm. Bị một người nam tử ôm vào trong ngực, sau đó nghe hấn kể rõ cùng một nữ nhân khác thâm tình, đối với bất kỳ một thiếu nữ nào mà nói, đều là một chuyện phúc tạp.

Tựa hồ cũng cảm nhận được Long Y biến hóa, Lý Dật nói:

- Làm cho nàng hạnh phúc là trách nhiệm của ta, nhưng đáng tiếc chính là ta cho nàng hạnh phúc quá ít. Y Y tiểu thư, nam nhân cũng không phải như người tưởng tượng không phải thứ tốt, yêu mến mỹ nữ cũng không phải lỗi của nam nhân, không có thể cấp cho nữ nhân mình yêu thích hạnh phúc, nam nhân đó mới không phải là thứ tốt, theo phương diện này mà nói, ta xác thực không phải là thứ tốt.

- Người vì nữ nhân của mình, từ Đấu Thần đại lục chạy đến thần chi lĩnh vực, ta nếu có nam nhân như vậy, chính là ăn nhiều khổ đau hơn nữa, cũng sẽ cảm giác hạnh phúc.

Lời vừa ra khỏi miệng, Long Y đột nhiên cảm giác mình có chút nói lỗ, trên mặt lại ửng hồng, một bộ thẹn thùng không thể biểu lộ bí mật đáy lòng mình ra được.

Long Y thẹn thùng, làm đã đầy giếng bắt đầu xuân quang kiều diễm, giống như có từng sợi nắng tiết xuống dưới... Mà trên thực tế, bên ngoài trời đã bắt đầu tối.

Lại dùng tư thái mập mờ như vậy, Lý Dật cũng cảm giác có chút khó kìm lòng nổi, hấn từ trước đến nay đối với mỹ nữ cũng không có chút miễn dịch, huống chi lại là mỹ nữ.

- Y Y tiểu thư, Âu Dương môn chủ chắc đã đi xa, chúng ta có thể ra rồi.

- Ách, vạn nhất... Vạn nhất bọn họ còn đang ở gần?

Long Y tựa hồ có chút không quá nguyện ý rời đi.

Liên vào lúc này, bên ngoài lần nữa truyền đến tiếng bước chân, hiển nhiên lại có người đến mức nước. Có kinh nghiệm lần trước, Long Y lần này bưng kín miệng mũi, sau đó hai tay ôm lấy Lý Dật, chìm vào đáy giếng.

Long Y thân thể đã hoàn toàn dán tại trên người Lý Dật, nàng ôm như vậy, đã hoàn toàn vượt qua tình thế. Bỗng nhiên, Lý Dật cảm giác hai mảnh ẩm ướt, môi của nàng dán tại trên môi của mình, sau đó thoát đi. Nha đầu kia là có toan tính? Hay là vô tình ý? Lý Dật có chút không chính xác. Nhưng sau một lát, môi Long Y lại lên, lần này, nàng dừng lại trong chốc lát.

Nếu như nhẩn nại, còn là nam nhân sao? Cho nên Lý Dật không chút do dự liếm môi, sau đó ngấu nghiến. Long Y cả người cũng bắt đầu sợ run, trở nên mềm mại mà hấp dẫn.

Lý Dật tâm niệm vừa động, cũng không để ý tới Âu Dương môn chủ có còn đang ở phụ cận không, tay quyết vừa động, thân thể bốn phía một cổ đầu khí tràn ngập ra, kết xuất một cái không gian giam cầm.

Đã không có áp lực nước giếng, thân thể Long Y càng run lên, mà theo bàn tay Lý Dật tại nàng trên thân thể nàng không ngừng tuần tra, sau đó thanh âm khê vang lên, đối với Lý Dật hấp dẫn cũng đạt đến cực hạn.

- Không cần phải, Lý Dật, chúng ta không thể như vậy?

Long Y yếu ớt nỉ non, nhưng thân thể động tác lại biểu đạt ý tứ khác biệt.

Lý Dật cũng hiểu được như vậy không đúng, nhưng Long Y càng giống như hấp dẫn bản năng nam tính của hắn, nếu như lúc này hắn còn có thể dừng lại hai tay trên thân thể Long Y thăm dò, vậy hắn cũng không phải là Lý Dật.

Lúc này trên giếng tụ tập không ít người, bởi vì thị dân mức nước chợt phát phát hiện nước giếng đột nhiên sôi trào, vì vậy triệu tập hàng xóm đến xem có chuyện gì. Chỉ là bóng đêm hôn ám, là một mảnh tối tăm, bọn họ thật sự không rõ, nước giếng tự dưng mãnh liệt, sau lại giằng co dài như vậy.

918. Q.6 - Chương 519: Tiểu Thiên Ác Ma

Lúc này Lý Dật cùng Long Y ở dưới giếng nước, những thị dân vây xem kia giống như gặp quỷ tứ tán chạy đi, ngược lại khiến cho Long Y cơ hồ mắc cỡ muốn trở lại đáy giếng.

Lý Dật ngưng thần cảm thụ một chút bốn phía, cũng không có cảm nhận được khí tức Âm Dương môn chủ cùng Long Môn kim nhân, long trọng trợn, Lý Dật lúc này mới mang theo Long Y đi vào chợ, hắn muốn tìm khách điểm nghỉ ngơi một chút.

Đối với Lý Dật tìm khách điểm nghỉ ngơi, Long Y lại kiên quyết chối bỏ, nàng hiện tại thâm nghĩ mau chóng đi thất tinh tông, để xác định long phong vân an toàn thoát hiểm hay không, đương nhiên quan trọng hơn là muốn biết long phong vân thương thế như thế nào.

Lý Dật không lay chuyển được nàng, đành phải thừa dịp lúc ban đêm lướt đi.

Đi không được xa, Lý Dật bắt đầu cảm nhận được phía trước có khí tức cường giả, hơn nữa khí tức còn không phải một cái hai người, là một chi đoàn đội, nhân số không dưới mười người. Hơi kinh hãi, hai người rơi xuống đất mặt, cẩn thận đi tới.

Bay qua một sườn núi, chỉ thấy một cái dốc thoải, mười mấy cường giả chính quanh thân đấu khí bùng bùng, cảnh giác bốn phía. Tại chung quanh bọn họ, nửa cái quỷ ảnh cũng không có, cũng không biết bọn họ canh gác làm gì.

- Y Y, người có thể nhận ra bọn họ là ai sao?

Lý Dật hạ giọng hỏi.

Long Y cũng đang cẩn thận quan sát mười mấy cường giả, nhưng thật sự có chút mông lung, hồi lâu mới đáp:

- Bọn họ là người Cửu huyền tông cùng lục cực môn.

Cửu huyền tông, lục cực môn, nếu như Lý Dật không có nhớ lầm, bọn họ chính là thần chỉ lĩnh vực Đông cùng bắc bá chủ. Không biết người hai đại tông môn làm sao lại xuất hiện tại lãnh địa song kiếm môn, hơn nữa còn thần bí như vậy.

Trong lúc Lý Dật miên man suy nghĩ, phía trên dốc thoải bỗng nhiên thoáng hiện một đạo đấu khí.

Thật là quỷ dị, đạo đấu khí trống rỗng xuất hiện giống như là thiên địa nguyên khí tự động hội tụ mà thành, không hề dấu hiệu xuất hiện, hơn nữa mục tiêu hướng đệ tử Cửu huyền tông cùng lục cực môn. Thiên địa nguyên khí sẽ không thật sự tự động hội tụ thành đấu khí, càng không vô duyên vô cớ công kích nhân loại. Nhưng vấn đề là, đấu khí này do người nào vận dụng? Cho dù hắn là trạng thái ẩn thân, chỉ cần vận dụng đấu khí thì không có khả năng thu liễm khí tức, bằng thực lực Lý Dật, nhất định có thể cảm giác được sự hiện hữu của hắn.

Lý Dật không có cảm giác được người đánh lên tồn tại, chỉ có một khả năng, người đánh lên thực lực hơn xa hắn. Với Lý Dật thực lực Đấu Thần cường giả, hơn xa hắn... Chẳng lẽ, phong hào Đấu Thần?

Không có khả năng, đạo đấu khí chảy tuy quỷ dị, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó cũng không phải quá mạnh mẽ, tại một đạo không gian giam cầm của Cửu huyền tông cùng lục cực môn đệ tử bố kết đã bị oanh tấn.

Đây là thực lực phong hào Đấu Thần sao?

- Thật kỳ quái.

Long Y hồ nghi nói:

- Cái đạo đầu khí này, là từ đâu tới?

Lý Dật không có biện pháp trả lời vấn đề này, lúc này đám đệ tử cửu huyền tông cùng lục cực môn tựa hồ cũng không cách nào trả lời vấn đề này. Lập tức có một cường giả cao giọng quát:

- Vị cao nhân nào hạ thủ đoạn, kính xin hiện thân gặp mặt.

Xem ra, bọn họ cũng không thể nhận ra.

Không có bất kỳ lời nào đáp lại, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Cửu huyền tông cùng lục cực môn đệ tử lại khôi phục trạng thái đề phòng, mười mấy cường giả tạo thành một tổ, dựa vào lẫn nhau, đầu khí quanh thân bồng bồng phần chấn, đều rất cảnh giác nhìn chung quang.

Vài phút sau, một đạo đầu khí chảy ra lần nữa trống rỗng xuất hiện, lần này phương vị xuất hiện lại cùng lần trước không tại giống nhau, nhưng giống nhau là, trong đầu khí năng lượng cũng là cũng không quá mạnh mẽ.

- Lại nữa rồi.

Long Y thở nhẹ ra thanh âm, chuyển hướng nhìn Lý Dật, biểu lộ muốn giải thích.

Lý Dật cười cười, ngữ khí thoải mái nói:

- Mặc kệ, cũng không biết cửu huyền tông lục cực môn đắc tội người nào, đây rõ ràng là có người trêu chọc bọn họ.

- Trêu?

Long Y kinh ngạc nói:

- Ai có đảm lượng lớn như vậy, dám trêu Cửu huyền tông cùng lục cực môn. Bọn họ là một trong sáu đại tông môn.

Thân là hai đại tông môn trong sáu đại tông môn, mười mấy cường giả lúc này buồn bực tới cực điểm, bị người trêu như thế, thậm chí ngay cả mặt mũi đối phương đều không có nhìn thấy.

- Rốt cuộc là cái tạp chủng nào, có lẩn ra đây cho Lão Tử.

Cửu huyền tông cùng lục cực môn nhần nại đủ rồi, lúc này phần nộ tới cực điểm, lớn tiếng mắng chửi lên.

- Pằng.

Cái tát vang lên, còn tên cường giả lên tiếng quát mắng trên mặt hiện ra năm dấu tay, mặt đều sưng vù lên.

Hiện tại càng rõ ràng, cửu huyền tông lục cực môn cũng không biết trêu chọc cái cường giả này, lại chịu khổ như thế.

Bị thương một cái bạt tai, tên này trái tim muốn chết, lập tức cũng bất chấp, tiếp tục mắng:

- Tạp chủng, dựa vào cái gì, ta phục vụ người...

Còn chưa có mắng xong, một cổ sức lực đánh úp lại, đưa đầu chân hất bay ra, sau đó nặng nề hướng mặt đất rơi xuống. Tên này thực lực cũng không kém, đúng là bị đóng vào trong lòng đất. Cùng lúc đó, cường giả này xui xẻo cùng đồng bọn xuất thủ, vài cổ đầu khí kẹp lấy lực lượng phần nộ hướng vào hư không.

Dù sao cũng là một trong sáu đại tông môn, đám cường giả tuy không cách nào xác định rõ địch phương vị, nhưng sức phán đoán không kém chút nào.

Ầm ầm một tiếng, trong không gian ba động, một cái thân hình mơ hồ rốt cục hiển lộ ra. Những cường giả khác càng không chần chờ, đã sớm súc thể đầu khí đến mức tận cùng không cách nào phát tiết ra đều hướng thân hình này oanh kích. Những cường giả này thực lực, theo tình huống bọn họ ra tay, chẳng những không kém, hơn nữa rất là cường hãn, đều là đầu tôn Đầu Thánh cường giả.

Tông môn thực lực, Lý Dật hiện tại có thể biết một điểm, như tiêu chuẩn song kiếm môn suy tính, Đấu Thánh cường giả, căn bản là chức vị trưởng lão, mà đấu tôn cường giả thì là tinh anh đại đệ tử trong tông. Xem ra, mười mấy người này, tại cửu huyền tông cùng lục cực môn địa vị không thấp, tuyệt không phải đệ tử bình thường.

Phía trên dốc thoải, mười mấy cường giả rút cuộc tìm được mục tiêu, đấu khí đánh ra, mà mục tiêu của bọn hắn, lại hoàn toàn không có ý tứ đánh trả, lúc này hoàn toàn không thấy rõ thân hình, nhưng có thể khẳng định hẳn không có đánh trả.

- Uy, các người tại đánh cái gì?

Bỗng nhiên, một thanh âm trào phúng vang lên... Cái thanh âm này, cảm giác có điểm quen thuộc.

Cửu huyền tông cùng lục cực môn có hơn mười người đệ tử vội vàng buông tay, hướng thanh âm kia nhìn lại, lúc này có cường giả mặc áo bào trắng cười hì hì nhìn bọn họ, xem nét mặt của hắn, hiển nhiên là cực kỳ vui vẻ, mặt mày đều cười thành tiếng.

Hơn mười người đệ tử cũng minh bạch bọn họ đắc tội không được cường giả, chỉ thấy một vị cường giả hướng Lão Ngoan Đồng thi lễ nói:

- Tại hạ lục cực môn nhị trưởng lão, thỉnh giáo các hạ tôn tính đại danh?

- Hẳn gọi là Dương Cao.

Phía trên dốc thoải, Lý Dật hướng Long Y cười nói:

- Là lão tổ tông của ta.

Lão Ngoan Đồng, đúng là Đấu Thần đại lục phong hào Đấu Thần cường giả duy nhất Dương Cao, ngày đó từ biệt Long đảo, Dương Cao bởi vì từng dùng thiên yêu quả, trong thế giới linh hồn sinh ra linh hồn mới thay thế, Lý Dật nói hắn là Dương Cao dù không sai, nhưng Dương Cao cùng kia Dương Cao này đã sớm như hai người.

Dương Cao không phải Dương Cao kia, phong hào Đấu Thần thực lực lại được kế thừa xuống, với thực lực một cái phong hào Đấu Thần, đối phó mười cái đấu tôn Đấu Thánh cường giả, nửa điểm áp lực cũng không có. nhưng không biết cửu huyền tông cùng lục cực môn nếu như đắc tội Dương Cao, chính là bọn họ đắc tội một phong hào Đấu Thần, chỉ sợ những cường giả này đều bị hù chết.

- Ta họ Dương, tên Cao.

Dương Cao lặng lẽ cười, chỉ vào đám cường giả nói:

- Các người cái nào đi đánh cái móng hắn, ta liền không giết hắn.

Cửu huyền tông cùng Lục cực môn cường giả không ngờ Dương Cao nói ra như vậy.

- Tiểu thiên các hạ.

Lục cực môn nhị trưởng lão nói:

- Không biết chúng ta ở nơi nào đắc tội các hạ, kính xin chỉ rõ.

- Ta có nói qua các người đắc tội ta sao?

Dương Cao rung đùi đắc ý nói:

- Không phải đắc tội ta, ta mới có thể giết các người sao?

Cửu huyền tông cường giả bị triệt để làm cho hồ đồ, bọn họ dùng quan niệm thế tục, đều tin tưởng trên đời không có vô duyên vô cớ bị trêu chọc, vì cái gì mà tới lần này với lần khác cường giả bí hiểm này lại vô duyên vô cớ hận bọn họ?

Lý Dật cũng hơi kinh ngạc, chỉ biết là Dương Cao sớm muộn cũng bị linh hồn mới thay thế, trở thành một người khác, nhưng không có nghĩ đến ngày thay thế Dương Cao lại quái đản như thế. Cửu huyền tông cùng lục cực môn cũng coi tiền như rác.

- Nói như vậy, các hạ không phải muốn cùng lực cực môn khó xử.

Căn bản cũng không có đạo lý có thể giảng, Nhị trưởng lão lực cực môn ngữ khí cũng cường ngạnh, tại ý nghĩ của hắn, đối phương tối đa cũng thực lực Đấu Thần cường giả, bằng bọn họ hơn mười Đấu Thánh đấu tôn cường giả, nỗ lực đánh ra một trận chiến, cũng không phải là không có khả năng.

Dương Cao lại đem cái đầu lắc giống như trống bỏi:

- Khó xử? Đương nhiên sẽ không, ta tuyệt không khó xử, giết mấy người các ngươi là một việc rất đơn giản.

- Kiêu ngạo.

Một cường giả đã sớm kềm nén không được, thấp giọng gầm lên, nói:

- Đệ tử Cửu huyền tông, lên cho ta.

Tên cường giả này là thủ lĩnh của cửu huyền tông, nghe hắn ra lệnh một tiếng, liền có bảy tám cường giả ồn ào, một mảnh đấu khí quang hoa mãnh liệt liền oanh kích ra.

- Đánh thực sao.

Đối với đấu khí mãnh liệt, Dương Cao tựa hồ cũng không thêm nhìn, đón công kích quơ quơ vài cái, sau đó liền nghe được tiếng “Pằng ” vang lên, bảy tám cường giả động thủ thành linh phát hiện, gương mặt của mình cũng bắt đầu sưng phồng lên.

Dương Cao tốc độ quá nhanh làm cho Lý Dật không thể tưởng tượng được, ngay cả Lý Dật đều không thấy rõ động tác hắn là như thế nào.

- Lực cực môn huynh đệ, còn chưa động thủ sao?

Cửu huyền tông trưởng lão che mặt của mình, hắn đã đau nhức vừa lại hổ thẹn, vấn đề là lực cực môn huynh đệ đã sớm choáng váng, nhị trưởng lão càng minh bạch, coi như là môn hạ đệ tử của mình động thủ, cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

- Ta và ngươi liều mạng.

Cửu huyền tông trưởng lão bị thương đến cực điểm, trong tay run lên, lộ ra một kiện binh khí dị hình, lúc này đang cố liều mạng.

919. Q.6 - Chương 520: Lừa Dối Thành Công

Mất thấy Cửu huyền tông trưởng lão liều mạng, Dương Cao cười hắc hắc, nói:

- Ta cũng chơi đủ vậy.

Sát ý lập tức tràn ngập ra.

Lý Dật trong nội tâm vừa động, cao giọng quát:

- Tiểu thiên dừng tay.

Thân hình liền hướng phía dưới bay vút đi, Lý Dật hiện thân tự nhiên có lý do của mình, nếu có thể cứu Cửu huyền tông cùng Lực cực môn trưởng lão, thì cũng không phải một chuyện xấu, thứ hai là lung lạc Dương Cao, như vậy ở thần chi lĩnh vực, mình cũng có thể hoành hành không sợ.

Nghe được Lý Dật la lên, Dương Cao xoay người lại, cổ quái nói:

- Tiểu tử lén lén lút lút nhìn lén chúng ta nửa ngày, có ý gì?

- Ngươi không biết ta sao? Lão tổ tông.

Dương Cao quan sát Lý Dật nửa ngày, đột nhiên tỉnh ngộ nói:

- Người là Lý Dật? Thối tiểu tử, làm sao ngươi cũng chạy đến thần chi linh vực vậy. Ha ha, vừa vặn, hôm nay cùng giải quyết.

- Ngươi muốn giết ta?

Lý Dật hơi kinh hãi, xem ra Tiểu thiên muốn làm ác.

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

- Không có vấn đề, bất quá, dù sao cũng phải cho lý do.

- Lý do chính là ta nhìn ngươi không vừa mắt, phi thường không vừa mắt, ta cũng không biết vì cái gì.

Lý Dật rõ ràng, Dương Cao sau khi sinh ra linh hồn mới, đối với linh hồn cũ bài xích trời sinh, thường thường tập tính có sự khác biệt, cho nên tiểu thiên đối với chính mình trời sinh ác cảm, ngược lại Dương Cao đối với chính mình không sai.

- Ta biết rõ vì cái gì ngươi xem ta không vừa mắt.

Lý Dật trên mặt biểu lộ trấn định:

- Có muốn biết là sao không?

- Ngươi nói xem, nếu nói làm ta hài lòng, nói không chừng có thể không giết.

- Bởi vì ngươi là tổ tông của ta.

- Cái này nói không thông, nào có tổ tông xem tử tôn của mình không vừa mắt.

- Dương nhiên là có, bởi vì ngươi là thiên yêu sinh ra linh hồn, chiếm cứ thân thể lão tổ tông ta, ta thể trả lời đúng không?

Tiểu thiên ngẩn người, đột nhiên cười lên ha ha:

- Coi như là như vậy, thì thế nào, linh hồn Dương Cao sớm đã bị ta hoàn toàn thôn phệ, ngươi có thể hy vọng hấn tới cứu ngươi sao, hiện tại ta muốn làm gì thì gì, đã không có người có thể ngăn cản ta.

Thấy Lý Dật nói trúng bí ẩn lớn nhất của hấn, tiểu thiên sắc mặt cũng có chút cổ quái, làm một linh hồn mới sinh, hấn cũng biết mình đối thân thể này điều khiển không phải là cái quang minh chánh đại gì.

- Thì thế nào? Hấn đã chết, ngươi nói cái gì cũng không thể đem hấn sống lại.

Dù sao đối với chủ nhân tiền nhiệm còn có một tia sợ hãi bản năng. Hấn là tân sinh linh hồn Dương cao khắc chế, cũng không biết tìm thời gian bao nhiêu năm mới có thể cắn nuốt sạch linh hồn chi lực của Dương Cao.

- Ngươi thật sự cho rằng như vậy sao?

Lý Dật thông dong cười cười:

- Bởi vì lão tổ tông thương ta, cho nên ngươi nhất định hận ta, điểm này ta so với ai khác đều rõ ràng, nếu ta dám hiện thân tìm ngươi, tự nhiên không hề sợ thủ đoạn của ngươi, ngươi có muốn thử một chút hay không?

Tiểu thiên đánh giá Lý Dật vài lần, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, khinh thường nói:

- Ngươi bất quá là một cái Đầu Thần sơ kỳ, có thể có thủ đoạn gì đối phó được ta?

- Có thể ngươi cũng đừng quên, trên người của ta có chảy xuôi o huyết mạch của hấn.

- Thì thế nào?

Tiểu thiên có chút bị Lý Dật hù dọa, sắc mặt bắt đầu trở nên ngưng trọng lên. Hấn cũng không rõ Lý Dật đến tột cùng có thủ đoạn gì, nhưng Lý Dật biểu lộ thông dong mà không kiêng nể gì cả khiến cho hấn bất an.

- Cái này đều không rõ, xem ra người kiến thức thật đúng là nông cạn. Người tuy thôn phệ thế giới linh

Ngải tông chủ biểu lộ khó xử muốn nói nhưng lại thôi:

- Người hay là tự mình đến hỏi nàng.

Trong nội tâm Ngải tông chủ không yên rồi đi, Lý Dật hướng về chỗ ở của Ngải du đi đến. Mới đi đến bên ngoài, chợt nghe Ngải du quát to lên:

- Ta không cần người môn trông nom, đều đi ra cho ta.

Đón lấy chính là đồ sứ rơi xuống đất, đập bể thành mảnh nhỏ. Lý Dật biết rõ tính tình Ngải du không màng danh lợi, đối với nữ tỳ phục thị mình chưa bao giờ trách mắng, biểu hiện hôm nay có chút khác thường.

Lúc này Lý Dật đi tới.

- Ngải du, người làm sao vậy?

Lý Dật liền bước lên phía trước, cười nói:

- Nữ hài tử phải dịu dàng, tức giận sẽ sinh ra nhiều nếp nhăn, sẽ biến thành già đó.

- Nói vậy.

- Ta có thể không có nói quàng, người xem.

Lý Dật tiến đến gần sát, chỉ vào trên trán Ngải du, cười nói:

- Chỗ này đã có nếp nhăn.

Lý Dật trong lòng buồn bực, không ngờ Ngải Du lại tức giận như vậy?

- Lý Dật, người đừng trêu ta, ta không vui.

- Tại sao vậy chứ?

Lý Dật không hiểu nói:

- Ai dám trêu chọc Ngải tiểu thư như vậy, thật sự là chán sống rồi sao, nói cho ta biết, ta đi giáo huấn hần.

Ngải du vành mắt cũng đỏ, không có trả lời Lý Dật, thở dài một hơi, trên mặt dày đặc mây đen, làm cho Lý Dật cảm thấy có cái gì đó không ổn.

- Ngải Du, người nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì làm cho người không vui như vậy, có lẽ ta có khả năng giúp đỡ được nàng.

- Người không giúp được ta đâu, đây cũng không phải là lỗi của ai, muốn trách thì trách ta là con gái của tông chủ Thiên Cơ tông.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người nói ra đi.

Ngải du bỗng nhiên nhìn Lý Dật, nói:

- Hôn kỳ của ta cũng sắp đến, ta phải lập gia đình.

Dứt lời, hai giọt nước mắt to như hạt đậu trong suốt liền nhịn không được, từ trong hốc mắt chảy xuống, ở trên gương mặt lưu lại hai dấu vết mờ mờ.

- Lập gia đình?

Lý Dật cả kinh, trong nội tâm cũng nói không nên lời, sau nửa ngày sững sốt, mới cười khổ nói:

- Cái này là chuyện tốt, ta chúc mừng người mới đúng.

- Người thật là ngĩ như vậy sao?

- Người muốn gả cho ai?

- Bách hoa tông thiếu tông chủ Minh Hạo.

Lý Dật chưa từng nghe nói qua, chắc tông môn này cũng không phải là đại tông môn gì, Lý Dật nghĩ nghĩ, hỏi:

- Người sầu khổ như vậy, chính là vì chuyện này sao? Nói như vậy, người không nghĩ gả cho cái Minh Hạo thiếu tông chủ kia chứ gì.

- Ta chưa từng thấy qua hắn, người nói ta có thể gả cho hắn sao?

- Tại sao có thể như vậy?

Lý Dật biết rõ Ngải tông chủ chỉ có một nữ nhi mà thôi, mà nữ nhi của hắn vô luận đấu khí tu vi hay là nhân phẩm đều không tầm thường, Ngải tông chủ đối với nữ nhi càng coi trọng hơn, gần đây xem như là trân bảo, Ngải tông chủ lại đem Ngải du gả ột người mà nàng không biết sao?

- Năm đó Thiên Cơ tông cùng Thiên Khu tông từng có một hồi ác chiến, thời khắc nguy cấp nhờ có Bách hoa tông ra tay viện trợ, nhưng Bách hoa tông cũng không trợ lực hiên Cơ tông không công, bọn họ đưa ra điều kiện chính là hôn ước ta cùng Minh Hạo.

Ngải du buồn bã nói:

- Khi đó, ta chưa đến mười tuổi, sao có thể tự mình tác chủ được.

Thì ra là hôn nhân chính trị, thấy vậy Lý Dật lông mày lập tức nhăn lại, Ngải du đối với chính mình một mảnh thâm tình hắn mặc dù có chút khó có thể tiếp nhận, nhưng quyết không thể trở mắt nhìn Ngải du gả ột người căn bản không biết như vậy.

- Thì ra là nàng muốn nói đến chính sự là việc nàng không muốn gả cho cái gì Minh Hạo đúng không?

- Đây sao là chuyện nhỏ được, ta không làm được cái gì, người chỉ sợ còn không biết hôn ước tại thần chi linh vực hàm nghĩa như thế nào. Bách hoa tông tuy thực lực không bằng thất tinh tông hiện tại, nhưng chỉ cần hôn ước tại trong tay bọn họ, ta nhất định phải gả đi, nếu không i, cả thất tinh tông từ nay về sau tại thần chi linh vực cũng không ngang đầu được lên, cũng không còn có bất luận kẻ nào dám lấy ta.

- Vậy cũng chưa hẳn.

Lý Dật trong lòng tự nói, ta dám lấy người, nhưng hắn cũng không nói ra miệng, mà chỉ nói:

- Nếu người đã không muốn, ta cam đoan với người, không có bất kỳ người có thể ép được người. Ta sẽ không để cho người bị gả cho tên Minh Hạo kia.

921. Q.6 - Chương 522: Cẩm Địa Đắc Ý Ngoại.

Lý Dật cam đoan, làm Ngải du tâm tình có chút chuyển biến tốt đẹp, nàng nhìn Lý Dật, chân thành nói:

- Lý Dật ca ca, người làm như thế nào?

Đối với tập tục kết hôn ở thần chi linh vực, Lý Dật thật sự không hiểu lắm, nhưng tại thần chi linh vực lâu như vậy, có một chút hắn biết thần chi linh vực đối với hôn nhân, cũng khác xa đấu thần đại lục.

Quan điểm tông môn, từ tông chủ cho tới đệ tử bình thường, đều chỉ có một mê tư, cho dù có quyền thế cũng không ngoại lệ. Giữa nam nữ cấm kỵ rất nhiều, cũng chính là điểm này, Ngải du sau khi thân thể bị Lý Dật nhìn thấy, trong nội tâm đã nhận định Lý Dật là trọng phụ của mình, cho nên mới đối đã chân tình với Lý Dật. Khi biết rõ Lý Dật đến thần chi linh vực là vì cứu Lý na, lòng của nàng liền loạn cả lên. Hơn nữa Bách hoa tông lại đem hôn nhân giữa nàng và Minh Hạo đến, cho nên Ngải du bình thường vô ưu vô lưc này tâm tình mới cáu giận như vậy.

Thần chi linh vực quan niệm một chồng một vợ, nhìn từ điểm này, Lý Dật càng muốn ở Đấu Thần đại lục.

- Ta làm như thế nào người cũng đừng có quản, ung dung, vui vẻ là được rồi, tóm lại ta cam đoan người sẽ không gả cho Minh Hạo, trừ phi có một ngày chính người nguyện ý.

- Ta làm sao lại nguyện ý đây.

Ngải du con mắt ngập nước nhìn Lý Dật.

- Ngải Du, ta biết rõ tâm tư của người, chính là, thần chi lĩnh vực, một người nam nhân chỉ có một thê tử, nếu như ta không cô phụ người, ta liền cô phụ Lý na.

Lý Dật nói thẳng:

- Ta cũng thật là khó.

Ngải du tựa hồ nghe ra chút gì đó, hỏi:

- Chẳng lẽ, Đấu Thần đại lục các người, một người nam nhân có thể lấy rất nhiều thê tử sao?

- Đúng, chỉ cần hai bên tình nguyện.

Còn có một chút, Lý Dật cũng không nói gì, như là cần đủ quyền thế cùng tài phú, tự nhiên sẽ có nữ nhân tình nguyện.

- Lý Dật ca ca, khi người trị khỏi cho Lý na, còn có thể trở lại Đấu Thần đại lục không.

- Đương nhiên, nơi đó ta còn rất nhiều chuyện cần làm?

Cũng không biết Đấu Thần đại lục bây giờ là tình trạng gì rồi, chỉ mong Cung vô song thực hiện tốt mưu kế của các nàng, Đấu Thần điện cùng đại thần đế quốc cũng chưa đối phó với thiên phong đế quốc, bốn quốc phía nam, cùng thế giới Tinh linh.

- Người có thể dẫn ta cùng đi?

Hơi chút do dự, Ngải du đưa ra yêu cầu.

Theo như cảm tình mà nói, Lý Dật rất cam tâm tình nguyện, một mỹ nữ ngây thơ như vậy lại là một chuyên gia thuần thú, Lý Dật nếu không muốn đúng là không có thiên lý. Nhưng theo lý trí mà nói, ở đó còn có Cung vô song, Lạc Thủy Lý băng và lý na các nàng, liệu các nàng tiếp nhận thiếu nữ đến từ thần chi lĩnh vực sao? Còn có vấn đề càng phiền toái là, Long Y tiểu thư thì làm sao bây giờ?

Cảm tình cũng được, lý trí cũng tốt, tại ánh mắt tha thiết chờ mong của Ngải du, Lý Dật hiển nhiên không có khả năng từ chối bỏ trả lời:

- Đương nhiên, chỉ sợ Ngải Du sống ở Đấu Thần đại lục không có quen.

- Sẽ không như vậy, chỉ cần cùng Lý Dật ca ca ở cùng một chỗ, ta đến đâu cùng đều sống quen.

Ngải du đứng lên, giống như là đang sống cùng với Lý Dật trở lại Đấu Thần đại lục vậy.

Trong lúc Lý Dật cùng Ngải du nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài có một hồi tiếng động xôn xao, ngoài viện tựa hồ có không ít đệ tử chạy loạn lên. Lý Dật nghiêng tai lắng nghe được cái gì

- Cẩm địa đã xảy ra chuyện.

- Ngải Du, người cứ yên tâm đi, ta đáp ứng chuyện của người rồi, nhất định sẽ thay người hoàn thành. Hiện tại, ta phải đi xem bên ngoài có chuyện gì xảy ra.

- Ta đi cùng với người.

Thất tinh tông đã loạn thành một đoàn, không ít đệ tử đang chạy ra, đại bộ phận lại hướng thất tinh sơn cấm địa lao tới. Thất tinh tông cấm địa, đối với Lý Dật mà nói, không thể xuất hiện bất luận cái sai lầm gì mới được. Trong nội tâm rung mình, thân hình cũng nhanh hơn, làm cho Ngải du có chút theo không kịp.

Thất tinh tông cấm địa vẫn là cấm địa, vô luận tông phong tông ngoại, tự tiện xông vào cấm địa là chết. Đây là Lý Dật hướng Ngải tông chủ đưa ra yêu cầu duy nhất, hơn nữa, vì để an toàn, thất tinh tông đối với cấm địa phòng vệ, thậm chí so với Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên lúc trước càng thêm nghiêm mật hơn.

Đương nhiên, thông đạo cấm địa dưới mặt đất truyền tổng trận, Lý Dật đã nghĩ cách ngăn chặn.

Nhưng hiện tại, cái cửa chắn thông đạo, có hai cường giả đứng đó.

Nhìn phục sức hai cường giả này. Lý Dật thật sự quá quen thuộc, đó là hai người này đều là Đấu Thần đại lục cường giả Đấu Thần điện.

Đấu Thần điện cường giả xuất hiện tại thần chi lĩnh vực, hơn nữa trùng hợp xuất hiện ở cấm địa thất tinh tông, làm sao bọn chúng có thể thông qua truyền tổng trận tới. Mà sự thật này lại làm Lý Dật minh bạch, Đấu Thần đại lục Vô Danh thành nhỏ kia có truyền tổng trận, đã bị Đấu Thần điện phát hiện, hơn nữa Đấu Thần điện còn phái ra cường giả tới, hiển nhiên bọn họ đối với chuyện này rất rõ ràng.

Lúc này trong cấm địa bỗng nhiên xuất hiện hai cường giả, tự nhiên làm cho thất tinh tông liên tưởng đến tình cảnh Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên trước kia. Lý Dật hôm nay địa vị danh vọng, khiến cho bọn họ đối đãi với hai vị khách không mời có vẻ khinh thường dị thường.

Mà hai cái Đấu Thần điện Hồng Y đại tư tế, hiển nhiên cũng bị tình huống trước mắt làm cho sợ hãi người. Đối mặt Đấu Hoàng đấu tôn thậm chí Đấu Thánh thành đàn, hai gã đấu tôn Hồng Y đại tư tế ngoại trừ khiếp sợ thì cũng không làm được gì.

- Hai người các ngươi là ai? Chẳng lẽ không biết nơi này là thất tinh tông cấm địa sao?

Rốt cục, dẫn đầu đuổi tới là Âu hộ pháp, hiện tại hắn gọi là Âu trưởng lão rồi, Âu trưởng lão tựa hồ lo lắng đến hai người này có quan hệ đến Lý Dật, cho nên tuy là khẩu khí chất vấn, lại cũng không quá nghiêm khắc.

- Xin hỏi các hạ, nơi này là chỗ nào? Thất tinh tông là cái thế lực gì?

Mục đích truyền tổng cùng Lý Dật, lục chỉ đảo tiên bất đồng, hai gã Hồng Y đại tư tế hiển nhiên không biết cái truyền tổng trận kia trực tiếp đưa bọn họ truyền đến thần chi lĩnh vực, cho nên vẻ mặt nghi hoặc vô cùng.

Âu trưởng lão cũng là người cơ mẫn, trong nội tâm đã hiểu vài phần, hồi đáp:

- Hai vị là từ Đấu Thần đại lục tới sao, nơi này là thần chi lĩnh vực thất tinh tông cảnh nội.

- Thần chi lĩnh vực?

Con mắt của hai gã Hồng Y đại tư tế trừng lên, trên mặt một hồi cứng còng, nửa ngày cũng không có kịp phản ứng. Chờ khi bọn hắn kịp thời phản ứng, mồ hôi to như hạt đậu đã từ trên trán chảy ra.

- Không sai, nơi này là thần chi lĩnh vực, hai người các hạ, mời nhanh chóng rời khỏi cấm địa, đi gặp bốn tông tông chủ, chờ xử lý.

Hai gã Hồng Y đại tư tế liếc nhau, tựa hồ cũng đang trưng cầu ý kiến, ở đây tụ tập tới mấy trăm thất tinh tông đệ tử, cùng Âu trưởng lão hữu hảo khuyên bảo, bọn họ quyết định nghe theo lời của Âu Dương trưởng lão.

- Chúng ta có thể thấy tông chủ các ngươi, nhưng các ngươi phải cam đoan người của chúng ta an toàn.

- Cái này, xem tông chủ làm sao nói.

Âu hộ pháp nói:

- Tin rằng người cũng không phải cố ý tự tiện xông vào bốn tông cấm địa, bốn tông tông chủ thông tình đạt lý, đợi hỏi thăm xong, nhất định sẽ không làm khó hai vị. Mời.

Âu trưởng lão nói xong, làm cho hai vị Hồng Y đại tư tế cũng có quyết định, sau đó chậm rãi đi ra khỏi cấm địa, đi tới thất tinh tông đệ tử.

- Bắt lại cho ta.

Lại nghe Lý Dật bỗng nhiên hét lớn một tiếng, sau đó xoay người sang chỗ khác, hướng dưới núi thất tinh tông đi đến, đồng thời nói:

- Không giết bọn hần, bắt được đem bọn họ đến phòng nghị sự của Ngải tông chủ, ta muốn thăm thăm vấn bọn họ.

Sau lưng, căn bản không cần thất tinh tông đệ tử động thủ, nhìn thấy những thất tinh tông đệ tử kia đấu khí bùng bùng, hai gã Hồng Y đại tư tế chân cũng đã sớm mềm nhũn.

Trong phòng nghị sự, Lý Dật cùng Ngải tông chủ cũng ngồi, bên cạnh vài cái trưởng lão. Hai gã Hồng Y đại tư tế bị áp giải đến, bọn họ cũng không dám nhìn mọi người trong phòng. Thất tinh tông đệ tử thực lực đã hù đến bọn họ. Tại Đấu Thần đại lục, bọn họ là đấu tôn cường giả, mặc dù không dám nói có thể tung hoành ngang dọc, nhưng cũng là cường giả rất mạnh rồi. Nhưng trước mắt, một loạt đệ tử bình thường, đều là Đấu Hoàng cường giả. Lúc này hai người cũng hiểu, tại Đấu Thần đại lục, một Đấu Hoàng cường giả có thể làm ột gia tộc hưng thịnh ngàn năm, ở đây không tính là gì.

- Các người, nhận ra ta không?

Thấy hai người được dẫn tới, Lý Dật chậm rãi mở miệng.

Hai Hồng Y đại tư tế lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn người nói chuyện, bọn họ đương nhiên nhận ra Lý Dật, tên này cùng Đấu Thần điện đối đầu, có đốt thành tro, bọn họ cũng nhận ra được.

- Người, người là Lý Dật.

Nhưng bọn hần đánh chết cũng nghĩ ra, Lý Dật tại sao lại kiêu căng ngồi ở đây như vậy.

- Nếu đã nhận ra ta.

Lý Dật trong đôi mắt hiện ra âm lãnh:

- Như vậy các người cũng rõ ràng kết quả rồi.

- Không, đừng có giết chúng ta.

Một cái Hồng Y tư tế rốt cuộc không chịu nổi loại áp lực như vậy, ý chí hoàn toàn hỏng mất, cầu khẩn nói:

- Lý Dật, xem chúng ta đều đến từ Đấu Thần đại lục, buông tha cho chúng ta đi.

Lý Dật nhìn hai vị Hồng Y đại tư tế, ngữ khí sâm lãnh làm cho người không rét mà run:

- Bỏ qua người sao? Hừ hừ, năm đó các người đuổi tận giết tuyệt, dù cho ta đến thế giới tinh linh cũng không có buông tha ta, hôm nay còn có mặt mũi nói như vậy sao. Bỏ qua cho các người, các người, cảm thấy có khả năng này sao?

- Chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, truy giết người cũng không phải là chúng ta.

- Nói ra cũng có chút đạo lý.

Lý Dật sắc mặt trì hoãn, nói:

- Nếu muốn ta bỏ qua cho các người cũng không phải là không thể, vậy xem biểu hiện của các người như thế nào.

- Chúng ta minh bạch.

Hồng Y đại tư tế cũng không ngần, thúc thời nói:

- Người muốn biết cái gì, chúng ta nhất định sẽ trả lời hết.

- Hảo, người nói trước đi, còn có người nào đến thần chi linh vực không?

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cùng đi vào thần chi linh vực, hai cái Hồng Y đại tư tế chẳng qua là đi dò đường. Nếu phái người đến dò đường, thì Đấu Thần điện đã tìm được cái truyền tống trận kia rồi.

Quả nhiên, Hồng Y đại tư tế hồi đáp:

- Lần này tiến đến thần chi linh vực, trừ hai người chúng ta, còn có mấy Hồng Y đại tư tế, bốn vị điện sĩ cùng hai vị các lão, ngoài ra, tổng Điện chủ đại nhân cũng tới.

Rất tốt, đội hình rất cường đại, thực lực bậc này, Đấu Thần điện có thể nói là phái tinh anh ra hết. Nhưng Lý Dật thật sự rất vui vẻ, như vậy cũng tốt, cũng dễ dàng giải quyết, tình huống hiện tại cùng Đấu Thần đại lục có thể có sự khác biệt, Đấu Thần điện cường giả đến nơi này chính là không có căn cơ, một cái thất tinh tông nho nhỏ cũng đủ xử lý bọn họ, lại càng không cần nói Tiểu thiên khủng bố tồn tại.

- Còn nữa không?

- Ách, còn có vài vị cường giả đại thần đế quốc, cùng... cùng...

Hồng Y đại tư tế muốn nói lại thôi, sau đó quan sát đến Lý Dật.

- Muốn chết phải không?

- Cùng thiên phong đế quốc đại công chủ.

- Cùng vô song.

Lý Dật không khỏi kêu ra tiếng, hưng cũng ít nhiều minh bạch vì sao hai tên Hồng Y đại tư tế lại xuất hiện ở trong này. Xem ra, kế hoạch bị hở, Đấu Thần điện đồng dạng cũng phạm sai lầm, nếu như bọn họ nhân cơ hội công kích Thiên phong đế quốc cùng thế giới tinh linh, đó mới là điều Lý Dật lo lắng nhất, đáng tiếc bọn họ chạy đến thần chi linh vực, Lý Dật có thể sẽ không khách khí nữa rồi.

922. Q.6 - Chương 523: Trở Lại Truyện Tổng Trộn.

Từ hai vị hồng đại tư tế hỏi ra không ra không ít tin tức có giá trị, Lý Dật cho người đem hai người bọn họ trông giữ, lúc này mới nhìn Ngải tông chủ giải thích:

- Cừu gia của ta đuổi giết đã tới đây rồi. Hai vị vừa rồi này, chính là Đấu Thần điện đại tư tế của Đấu Thần điện, theo như địa vị thần chi linh vực, tương đương với hộ pháp tông môn cường giả.

Ngải tông chủ có chút khấn trương, Đấu Thần đại lục tới Lý Dật, đã đem Thiên Khu tông tiêu diệt, nghe hai vị Hồng Y đại tư tế nói tới cường giả mạnh nhất, hẳn thực lo lắng cho chức thất tinh tông tông chủ của mình.

- Lý Dật, người tính xử trí thế nào?”

- Ngải tông chủ, chư vị trưởng lão yên tâm, việc này cùng thất tinh tông không quan hệ, là ân oán cá nhân của Lý Dật, ta sẽ tự giải quyết, chỉ có thêm một cái thỉnh cầu nho nhỏ.

- Thỉnh cầu gì, cứ nói đừng ngại.

- Thỉnh cầu Ngải tông chủ cùng chư vị trưởng lão cho phép ta tiến vào cấm địa, ách, ta còn cần mang một vị bằng hữu tiến vào.

Thất tinh tông cấm địa, đối với Lý Dật mà nói từ lâu không phải là cấm địa, Ngải tông chủ nhìn chúng trưởng lão một cái, nói: - Bỏ tông cấm địa xuất hiện rất nhiều cường giả, bỏ tông đặc biệt để cho đệ tử Lý Dật trong tông tiến vào cấm địa diệt trừ, các vị trưởng lão có ý kiến gì không?

Chúng trưởng lão cũng không phải ngu ngốc, tự nhiên đều không có nói thêm lời gì.

Thương nghị đã xong, Lý Dật ra khỏi phòng nghị sự, mang theo lục chỉ đảo tiên, long súng Tạt Tạt cùng xà ma Tiểu Tuyết, còn có tiểu thiên, lúc sau ba người hai thú liền hướng cấm địa đi đến. Tựa hồ là cảm nhận được bên ngoài cấm địa dày đặc khí tức cường giả, Đấu Thần điện cho hai vị Hồng Y đại tư tế đi ra dò đường, đúng là con đường lúc trước Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên đã bật lại, hiện tại bị mở ra một lỗ thủng.

Đứng ở trước mặt lỗ thủng, Lý Dật bắt đầu nói.

- Tiểu thiên, hiện tại ta muốn ngươi làm cho ta chuyện thứ hai, chuyện thứ hai này khó khăn có thể vượt qua chuyện thứ nhất. Sau đó từ nơi trong động đất sẽ xuất hiện Đấu Thần điện cường giả, việc muốn ngươi làm, chính là giết chết bọn họ. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, giết chính là nam nhân, không cho phép giết nữ nhân, ngươi đã rõ chưa, thấy nữ nhân chẳng những không thể giết, còn phải bảo vệ nàng cho tốt.

- Giết người, việc này ta rất lành nghề.

Tiểu thiên chẳng hề để ý nói, có thể nhận được nhiệm vụ thứ hai nhanh như vậy, hẳn rất là cao hứng.

Lý Dật lại nhìn lục chỉ đảo tiên, nói:

- Công kích của Tiểu thiên một khi phát động, các người sẽ xông xuống dưới đất truyện tổng trận, tiêu diệt đám cường giả còn lại, phải cẩn thận Cung vô song hiện tại trong tay bọn họ, cho nên việc chúng ta muốn làm là cứu ra cung vô song.

- Vâng chủ nhân.

Tập Tập thần sắc kích động, nhưng đảo tiên lại có chút không tích cực:

- Vì cái gì không cho thất tinh tông ra mặt, nếu không làm sao phiền toái như vậy.

- Đảo tiên, đây là chuyện của chúng ta, tại sao phải để thất tinh tông ra mặt.

Còn có một nguyên nhân là, Lý Dật đã tấn chức Đấu Thần cường giả, Đấu Thần điện, đối với hắn mà nói, đã không phải là cái gì quá thần kỳ tồn tại.

Phân công hết thấy, Lý Dật đi đến trước mặt hai gã Hồng Y đại tư tế, nói:

- Hiện tại, người theo lời ta nói mà đi làm, ngàn vạn đừng đùa giỡn cái gì.

Lý Dật nói, song chưởng tùy ý hướng hai gã Hồng Y đại tư tế đẩy vào thông đạo.

Hai gã Hồng Y đại tư tế lông mày đều nhăn thành một đoàn, sau đó tiến vào thông đạo, Lý Dật thi triển ẩn thân đấu kỹ, thu liễm khí tức, bàn tay cài tại sau vai hai gã Hồng Y đại tư tế, mới chậm rãi hướng dưới mặt đất truyện tổng trận đi tới. Cái lối đi này được long súng Tập Tập mở rộng, ba người bọn họ đi xuống quả thật quá dễ dàng.

Chậm rãi đi xuống, mười giây đồng hồ sau, bọn họ tiếp cận dưới đất truyện tổng trận, đã có thể cảm giác được trong truyện tổng trận dày đặc khí tức cường giả.

- Bọn họ đã trở lại.

Đối phương cũng lập tức cảm nhận được hai vị Hồng Y đại tư tế đến. Cảm thụ được trong truyện tổng trận bất an, nhưng cũng không có khí tức nguy hiểm, Lý Dật biết ẩn thân đấu kỹ đã phát huy tác dụng, lúc trước hắn còn có chút bận tâm Đấu Thần điện tổng Điện chủ sẽ phát hiện ra sự hiện hữu của mình. Nhưng khi chính mình tấn cấp Đấu Thần cường giả, thi triển ẩn thân đấu kỹ ngay cả tổng Điện chủ cũng vô pháp cảm giác được. Hắn nói qua, ẩn long quyết tại đồng cấp cường giả căn bản không cách nào cảm thụ được.

- Mạc Kỳ, nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Một thanh âm trực tiếp hỏi, trong giọng nói có chút bức bối.

Người được gọi là Mạc kỳ Hồng Y đại tư tế đã đi vào, hắn hồi đáp:

- Chúng ta đi đến thần chi lĩnh vực.

- Thần chi lĩnh vực?

Trong truyện tổng trận, cơ hồ tất cả cường giả đều kinh ngạc nhảy dựng lên.

Đấu Thần điện tổng Điện chủ, lam, vàng, bạch, tử bốn vị điện sĩ, mấy người kia thân phận khá phân biệt, ngoài ra còn có bảy tám Hồng Y điện sĩ, tất Lý Dật đều không để mắt đến. Khiến cho Lý Dật coi trọng, là hai vị Đấu Thần điện các lão, hai cái lão nhìn không ra tuổi, chỉ là chỗ hắn đứng, tỏa ra áp lực thật lớn. Ngoại trừ Đấu Thần điện cường giả, dưới mặt đất truyện tổng trận còn có một người khiến cho Lý Dật chú ý, nhưng theo cách phục sức thì không nhìn ra thân phận người này, hắn một thân hoa lệ tử bào, thân thể cân xứng, trên trán không giếm tự uy nghi, ở bên cạnh hắn, có tên đầu tôn Đấu Thánh cường giả, hiển nhiên là thuộc hạ của hắn. Tuy phục sức nhìn không ra thân phận, nhưng căn cứ vào hai gã Hồng Y tư tế cung cấp tin tức, mấy người kia, chính là cường giả đại thần đế quốc.

Mà cung vô song, đã bị vài tên cường giả đại thần đế quốc vây quanh ở giữa, tại quanh thân nàng, có một tầng không gian giam cầm, nhưng thoạt nhìn, Cung vô song cũng không có bị thương, khí sắc bình thường, điều này làm cho Lý Dật nhẹ nhàng thở ra.

- Cái truyền tống trận này thời gian quá lâu, muốn khởi động cần phí chút ít khí lực, ít nhất cần truyền tống trận, thì một lần nữa rót vào năng lượng, thời gian ngắn ngủi như vậy, căn bản là không làm được.

- Vậy người giải thích đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lúc chỉ đạo tiên đã nhảy lên truyền tống đài, xem kỹ thần bí đồ phù trên truyền tống đài. Lý Dật trong nội tâm vừa động, hướng Tạp Tạp nói:

- Đi tìm Âu Dương tĩnh miển đến đây.

Lý Dật trở lại thất tinh tông rạng sáng ngày hôm sau, vốn là không nhanh như vậy, nhưng trên đường có chuyện ngoài ý làm cho hắn còn sợ hãi.

Tạp Tạp đáp ứng một tiếng, rất nhanh đi ra, hơn 10' sau đem Âu Dương tĩnh miển mang tới.

- Âu Dương huynh, hôm nay chúng ta phá giải cái bí ẩn truyền tống trận này nhé.

Lý Dật chỉ vào truyền tống đài, đem tình huống Đấu Thần điện Chư Cường biến mất kể rõ một lần.

Âu Dương tĩnh miển nguyên vốn đối với cái truyền tống đài này cảm thấy cực kỳ hứng thú, lúc này nghe Lý Dật nói như thế, sau đó đáp ứng một tiếng, nhảy lên truyền tống đài, sau đó tinh tế nghiên cứu.

- Nếu như phán đoán của ta không sai, đây là một cửa vào Đấu Thần kết giới.

Âu Dương tĩnh miển trầm tư nói.

924. Q.6 - Chương 525: Kết Giới

- Đấu Thần kết giới?

Lý Dật cùng lục chỉ đạo tiên đồng thời chần chờ nói:

- Chẳng lẽ thất tinh tông bí ẩn, chính là chỗ Đấu Thần kết giới này?

- Nhưng sự tình có chút quỷ dị, cửa vào tựa hồ có một người trận đồ thủ hộ, chỉ có phá giải cái đồ trận này, mới có thể mở ra. Các người nhìn xem, chính là chỗ này.

Âu Dương tĩnh miển chỉ vào truyền tống đài

Trận đồ phù chỗ phức tạp nhất, loại kiến thức này đối với Lý Dật mà nói, căn bản là xem không hiểu những. Nhưng lục chỉ đạo tiên nhìn ra chút gì đó, đầu khí hỏa điểm từ đầu ngón tay thoát ra, để có thể rõ ràng quan sát những đồ án kia.

- Không sai, đây là một đồ trận, khi ta còn bé đã gặp qua, Âu Dương tĩnh miển, cũng khó trách người đoán không ra huyền diệu trong đó, cái đồ trận này là cùng Đấu Thần đại lục Đấu Thần điện có quan hệ.

- Thật không? Chính vì vậy bí ẩn thất tinh tông cấm địa liền bị Đấu Thần điện phá giải?

Lý Dật trong nội tâm có chút bất an, nhưng trong lòng nghi hoặc đã được giải khai. Cái truyền tống trận này cùng với truyền tống đài cổ quái, là do cường giả Đấu Thần đại lục lưu lại, cường giả này cùng sư phụ lục chỉ đạo tiên cùng với Đấu Thần điện đều có quan hệ. Cũng chính bởi vì như thế, Thất tinh Tông hao tài tốn của ngàn năm đều không tìm ra bí ẩn trong đó, không ngờ Đấu Thần điện thời gian ngắn ngủi vậy đã phá giải được, hơn nữa lợi dụng cái Đấu Thần kết giới đào thoát ra.

- Chỉ sợ là như vậy.

Lục chỉ đạo tiên hồi đáp.

- Đạo tiên, Âu Dương huynh, các người có thể mở ra kết giới này không?

Đây mới là vấn đề Lý Dật hiện tại quan tâm nhất.

- Kết giới này có chút cổ quái.

Âu Dương tĩnh miển lại không có trả lời Lý Dật, mà là theo ý nghĩ của mình nói ra:

- Ta dám cam đoan, kết giới này cùng cửa ra vào không cùng một chỗ, cho dù chúng ta tiến vào, cũng không nhất định có thể tìm được Đấu Thần điện cường giả, bọn họ chỉ sợ sớm đã theo cửa ra ra ngoài rồi.

Lý Dật thất vọng, lập tức không cách nào che dấu, không cam lòng mà nói:

- Tại sao vậy?

- Vì vậy cửa ra vào hiển nhiên cũng không phải là cửa chính đồ phù, mà tựa hồ là một cửa dự bị.

Âu Dương tĩnh miên khẳng định đáp: - Hơn nữa, kết giới này, tựa hồ là một cái kết giới vứt bỏ, cũng không có Đấu Thần cường giả duy trì. Năng lượng của nó suy kiệt, nhưng kỳ quái, lại tựa hồ có đồ vật gì đó cung cấp năng lượng.

Nói đến phần sau, Âu Dương tĩnh miên tựa hồ lầm bầm, hẳn đã hoàn toàn lâm vào si mê.

Lý Dật tâm tình không có tốt như vậy, tuy sự tình còn không có hỏng hóc, Đấu Thần điện cường giả chưa có trở lại Đấu Thần đại lục, nhưng những người này, nếu như không diệt trừ, dù sao cũng là mối uy hiếp thường trực, dù sao Đấu Thần Điện tổng Điện chủ cùng hai cái các lão, đều là đỉnh cấp cường giả. Mà trong khi giãy chết, thì Tiểu thiên dù sao không giống lục chỉ đảo tiên, Tạt Tạt đáng tin, ngày nào đó hẳn đổi ý, mình đối với hắn cũng không có biện pháp gì.

Bỗng nhiên, chỉ thấy lục chỉ đảo tiên tuôn ra một cổ đấu khí, đấu khí điểm tại phía trên đồ trận, lam sắc u quang truyền tổng đài vừa mới hoàn toàn biến mất lần nữa lập loè, lưu quang tràn động, không gian ba động bắt đầu càng kịch liệt.

Nhưng, cổ ba động này rất nhanh biến mất, hơn nữa biến mất rất đột ngột, trong chớp mắt lại khôi phục, tựa hồ cũng không có cái gì phát sinh qua.

- Không được, cái đồ trận này phá giải không được,

Lục chỉ đảo tiên thở dài, có chút thất thần, dường như cố gắng suy tư nhớ lại cái gì.

- Không phải người phá giải không được.

Âu Dương tĩnh miên lại nói:

- Mà là cái đồ trận này ẩn chứa năng lượng mở ra lần thứ nhất đã tiêu hao hầu như không còn... nó căn bản là không cách nào rót vào đấu khí năng lượng, nói cách khác...

- Nói cách khác là cái gì?

Âu Dương do dự nói:

- Nói cách khác, cái cửa ra vào duy nhất này cũng cửa ra vào dự bị.

- Đi thôi, trở về.

Lý Dật vung tay lên, quả nhiên nói, nếu Đấu Thần điện thông qua truyền tổng đài bí ẩn, thì bọn họ hiểu về kết giới rõ ràng hơn lục chỉ đảo tiên cùng Âu Dương tĩnh miên nhiều, coi như là truy đuổi vào, đối phương chỉ sợ cũng sớm theo cửa khác ly khai. Cho nên dù không tình nguyện, Lý Dật quyết định khỏi dưới đất truyền tổng trận. Trở lại trên mặt đất, hướng Ngải tổng chủ báo cáo chuyện tình truyền tổng trận, Lý Dật liền về tới trụ sở, sau đó phân phó Thất Tinh tông đệ tử gọi Cung vô song tới. Sau thời gian tiễn biệt gặp lại, Lý Dật cũng vui mừng quá đỗi, liền đem Cung vô song ôm ở trong ngực, trêu đùa nói:

- Có nhớ ta không?

- Không có.

- Thật không.

- Có một chút.

- Thật sự một chút sao?

- Chán ghét.

Tuy chán ghét ôm lấy người của mình, Cung vô song lại không có nửa điểm giãy ra, đầu tựa vào lồng ngực của Lý Dật, buồn bã nói:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi cũng không hỏi xem Lý băng, Lạc Thủy các nàng như thế nào sao?
- Ta đang muốn hỏi, nhưng sợ ngươi ghen, đúng rồi, Vô Song tỷ, nói cho ta một chút về Đấu Thần đại lục. Làm sao ngươi bị Đấu Thần điện bắt được?
- Ai, vấn đề này nói rất dài dòng.

Cung Vô song thở dài, nói:

- Từ khi ngươi cùng lục chỉ đảo dải rời khỏi Đấu Thần đại lục, ta liền giả trang ngươi cùng Lý băng, Lạc Thủy tại Đấu Thần đại lục hành động, Đấu Thần điện thực sự dừng mãi, rất nhanh dò xét hành tung của ta, sau đó mai phục, tại chỗ giao giới Vân Xưởng đế quốc cùng thiên phong đế quốc bao vây chúng ta, ta vì yểm hộ Lý băng cùng Lạc Thủy rút lui, rồi rơi vào tay Đấu Thần điện. Đấu Thần điện vốn là tính lợi dụng ta tới uy hiếp ngươi, bởi vậy thả ra tin tức, muốn trong vòng một tháng ngươi đi Đấu Thần điện tổng điện, nếu không lấy tính mạng của ta. Vì cứu ta, Lý băng, Lạc Thủy bất đắc hướng Đấu Thần điện nói ra, ngươi đã tới thần chi lĩnh vực. Đấu Thần điện nhanh vượt trải rộng cả Đấu Thần đại lục, rõ ràng rất nhanh tìm được truyện tổng trận, sau đó truyền tổng đến nơi đây.

- Lý băng Lạc Thủy các nàng đâu? Không có rơi vào trong tay Đấu Thần điện chứ?

- Không sợ ta ghen tị sao?

Mỹ nữ lãnh diễm cao quý, lúc này nhìn Cung vô song tâm tình cũng rất vui.

- Duy tiểu nhân cùng nữ tử là khó nuôi nhất.
- Ngươi nói cái gì?
- Không có gì, hắc hắc, ta đã biết đáp án, Lý băng cùng Lạc Thủy nhất định không có việc gì, ngươi mới có thể thông dong như vậy.
- Đương nhiên, các nàng cũng không dẫn chạy đến Đấu Thần tổng điện, chỉ là cho người không quan hệ đưa tin.
- Vậy là tốt rồi, nhưng Đấu Thần điện lần này tính là gặp may.
- Bọn họ chạy về Đấu Thần đại lục rồi?

Cung vô song lập tức cũng khẩn trương lên, nàng tự nhiên cũng biết, nếu tổng Điện chủ trở lại Đấu Thần đại lục, thì có hậu quả gì.

Lý Dật thoải mái cười:

- Bọn họ không may mắn như vậy, vẫn đang tại thần chi lĩnh vực, với thực lực của bọn họ, tại thần chi lĩnh vực mặc dù không yếu kém, nhưng cũng không thể tùy tiện tung hoành được. Chỉ cần chọc một cái tông tộc, vậy đủ rồi.

Nhưng quan trọng nhất chính là, Đấu Thần điện trong này không có căn cơ, chết một người là thiếu một người, vận khí không tốt mà nói, không ở được mấy tháng, chỉ sợ cũng tiêu hao không còn.

Cung vô song cũng nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng đẩy Lý Dật ra, dừng ở trước mặt của hắn, nhìn xong, mới nói:

- Tiểu sắc quỷ, nói cho ta biết, có tại thần chi lĩnh vực câu dẫn nữ hài hay không?
- Làm sao ngươi biết?

Nữ nhân giác quan thứ sáu làm Lý Dật lú lỏi, hắn có chút chột dạ hỏi ngược lại.

- Hừ, đừng cho là ta nghe thấy không được, thành thật nói rõ, câu dẫn mấy người?
- A.

Lý Dật chấn kinh, rõ ràng cung vô song đoán được. Trời đất chứng giám, lần này tới thần chi lĩnh vực, thật sự không có tính toán tán gái, nhưng cơ duyên xảo hợp gặp được Ngải du cùng Long Y, về phần những cô gái khác, gặp dịp thì chơi mà thôi.

- Ta mặc kệ người sao, người đợi đến lúc gặp Lý băng thu thập người.

Lạc Thủy, lý băng, cung vô song, lý na, Lý Dật thật là có điểm sợ hãi Lý băng, có lẽ là do năm đó ở vạn triều Lý gia.

- Vô Song tỷ, người đừng làm ta sợ được không, tiểu biệt thắng tân hôn, người xem đêm nay đẹp...

- Cút, mang ta đi nhìn Lý Na.

.....

Lúc này rất nhiều cường giả đang hướng về khu vực song kiếm tông cùng thất tinh tông giao chiến, mà Long Môn cũng phải ra không ít tinh anh đệ tử đến hiệp trợ, đền bù cho trưởng lão song kiếm tông vừa tổn thất.

Về phần cửu huyền tông cùng lục cực môn, lại tựa hồ như không có hưởng ứng, bọn họ càng vui khi nhìn thấy tình thế biến hóa mới quyết định.

Bởi vậy hội minh về trọng yếu, thất tinh tông phải tại hội minh tranh thủ lợi ích lớn nhất, để cho cửa huyền tông cùng lục cực môn mau chóng hành động.

Mà điều làm cho Lý Dật có chút ngoài ý muốn, địa điểm hội minh là ở Vô Hoa cốc cảnh nội bách hoa tông. Bách hoa tông ở giữa thất tinh tông cùng cửu huyền tông, lục cực môn khu vực tam giác giao giới, cả bách hoa tông chiếm diện tích phương viên trăm dặm, đúng là vị trí may mắn, tại tông tộc tranh đấu sinh tồn xuống, bởi vì Bách Hoa tông đứng vai trò trung gian, có thể giải quyết rất nhiều chuyện. Mà cũng chính bởi vì điểm này, tông tộc này mọi việc đều thuận lợi.

Tại trong thế lực khắp nơi, thường thường cũng là tranh đấu khu vực tập trung.

Cái tin tức ngoài ý muốn làm cho Lý Dật có chút cao hứng, xem ra, có thể thuận tay giải quyết việc hôn ước Ngải du cùng Bách hoa tông thiếu tông chủ Minh Hạo. Về phần Lý băng, cũng là sự tình về sau.

Bảy ngày ước hẹn sắp đến, đội ngũ thất tinh tông lần này xuất hành có chút cường đại, ngoại trừ Ngải tông chủ cùng Âu Dương tĩnh miễn ngụy tông chủ, đi theo còn có ba vị trưởng lão, cộng thêm Lý Dật, Tiểu thiên hộ tổng.

Trong tinh anh đệ tử, chỉ ít có hơn mười người. Nhân số không tính là nhiều, nhưng đều là thất tinh tông tinh anh trong tinh anh.

Một ngày cấp tốc đi vội, đội ngũ tại lúc trời tối rốt cục thuận lợi tới Bách hoa tông Thiên la sơn, Thiên La sơn đứng sừng sững tại bình nguyên, phương viên hơn mười dặm, núi non cực kỳ dốc đứng. Trong núi có một cái hạp cốc, hạp cốc đó chính là Vô Hoa cốc.

Điều làm Lý Dật tức cười chính là, Vô Hoa cốc thật sự danh không hợp thực, chẳng những không phải Vô Hoa, hơn nữa khắp nơi có rất nhiều loại hoa nở rộ, bên thành một biển hoa, phải gọi là Bách Hoa cốc mới đúng.

925. Q.6 - Chương 526: Bách Hoa Tông Yến Hội

Thì ra là Bách hoa tông, tông tộc phụ thuộc Thiên Khu tông, bốn tông chữ thiên sau khi thành lập thất tinh tông, bách hoa tông tự nhiên cũng trở thành tông tộc phụ thuộc thất tinh tông, nhưng thất tinh tông một phen nội loạn, đối với mấy cái tông tộc phụ thuộc này lục khổng chế tự nhiên giảm xuống, cộng thêm hai thế lực lớn cửu huyền tông cùng Luch cực môn, hiện tại Bách hoa tông rốt cuộc có thái độ gì, cũng rất khó nói.

Nhưng ít ra trên mặt mũi, Bách hoa tông vẫn tôn trọng địa vị của Thất tinh tông chủ tông. Bách hoa tông tông chủ mang theo trưởng lão hộ pháp trong tông tự mình xuất cốc nghênh đón, lễ nghi cũng tuân thủ nghiêm ngặt tông quy phụ thuộc.

Bách hoa tông tông chủ thoát nhìn có chút hèn mọn bỉ ổi, hình tượng của hắn rất dễ dàng làm cho người ta nhớ tới một người luôn cười nịnh nọt, làm cho người ta có một loại cảm giác không thành thực. Khi hắn đứng ở sau lưng người, làm sau lưng người có dự cảm bị chọc một con dao nhỏ vào.

Lý Dật không nghĩ tới Bách hoa tông tông chủ là một nhân vật như vậy, loại nhân vật này, thoát nhìn khôn khéo cực độ, nhưng khôn khéo quá mức, ngược lại khiến cho hắn biến thành giả tạo, bởi vì bất kỳ một người nào, đều sinh ra đề phòng. Như Đấu Thần điện tổng Điện chủ bề ngoài đôn hậu, mới là người chân chính khôn khéo.

Cung kính đem người thất tinh tông đón vào trong Vô Hoa cốc, tiệc rượu bày lên, khách và chủ nhập tọa, lúc này cũng không nói chuyện chính sự, mà tán gẫu trời cao biển rộng của thần chi lĩnh vực.

Ba tuần rượu qua đi, Lý Dật hứng thú hỏi thăm:

- Vô Hoa cốc rõ ràng nhiều loại hoa như vậy, vì cái gì gọi là Vô Hoa cốc?

Lúc này Bách hoa tông tông chủ hồi đáp:

- Lý Dật các hạ có chỗ không biết, ngay cả ta đây là Bách hoa tông cũng gọi là Vô Hoa tông. Nhưng Vô Hoa cốc vài ngàn năm trước thổ nhượng căn cỗi, cơ hồ không có một ngọn cỏ, ngay cả chim bay cũng không ngừng trú, nơi này mới gọi là Vô Hoa cốc.

Lý Dật càng thêm kinh ngạc, không khỏi hỏi:

- Vậy hôm nay lại thành tình huống này sao?

- Mấy ngàn năm qua, Vô Hoa cốc cũng không biết đã trải qua bao hồi tranh đấu, vô số máu huyết cường giả rơi xuống, thi thể hư thối thành bùn, mới dần dần tạo cảnh tượng như ngày hôm nay. Vô Hoa tông cũng bởi vì thế đổi tên là bách hoa tông, nhưng Vô Hoa cốc cũng vì thế truyền lưu xuống.

Lý Dật không khỏi lú lẫm, làm ột cái không có một ngọn cỏ biến thành nhiều hoa như gấm, thì cần bao nhiêu huyết nhục đây? Bách hoa tông tông chủ nói có khoa trương không, nhưng cũng có thể tưởng tượng được chỗ tam tông giao giới, Vô Hoa cốc đã từng phát sinh quá nhiều trận chiến đấu thảm thiết rồi.

- Không thể tưởng được, Vô Hoa cốc còn có một cách nói như vậy.

Lý Dật cười cười.

- Chỉ sợ Vô Hoa cốc còn có thể càng ngày càng nhiều loại hoa hơn.

Bách hoa tông tông chủ âm dương quái khí nói.

Ngải tông chủ lại nói:

- Chỉ mong sau hội minh lần này, tam tông từ nay về sau thái bình. Minh tông chủ, cửu huyền tông cùng lục cực môn còn chưa tới sao?

- Hồi bẩm Ngải tông chủ, cửu huyền tông cùng lục cực môn đã đến ngoài Vô Hoa cốc, chính chờ hừng đông ngày mai nhập cốc cùng Ngải tông chủ gặp gỡ.

- Bọn họ, vì sao không nhập Bách hoa tông?

Ngải tông chủ lời nói tuy bình thường, nhưng trong đó tự có thâm ý. Tại thế giới tông tộc quan niệm thâm căn cố đế này, Bách hoa tông là tông tộc phụ thuộc thất tinh tông, nếu như tiếp nhận tông tộc trưởng lão khác nhập cảnh, cần phải thông báo chủ tông. Cho nên Ngải tông chủ mới hỏi như vậy, làm Bách hoa tông Minh tông chủ mất tí hí quay tròn nhanh hơn.

Hắn không thể không cân nhắc những lời của Ngải tông chủ có hàm nghĩa gì, rốt cuộc có phát hiện ra Bách hoa tông cùng cửu huyền tông lục cực sáu tông đồng hay không, hay là cố ý thử chính mình?

- Hồi bẩm Ngải tông chủ, vấn đề này, chỉ sợ ngài cũng không nên hỏi ta, thời điểm ngày mai hội mình ngài hay là tự mình hỏi cửu huyền tông chủ cùng lục cực môn chủ đi.

Đối mặt với Bách hoa tông chủ trả lời láu cá, Ngải tông chủ nhẹ nhàng cười, nói:

- Minh tông chủ lúc này có thể thất lễ, đem hai vị khách quý ở ngoài, ngày mai bốn tông nhất định phải xin lỗi cửu huyền tông chủ cùng lục cực môn chủ, hảo hảo yến tiệc chúng ta dừng lại.

Nhẹ nhàng nói ra một câu vui đùa, Bách hoa tông cũng là nhạy bén, nói:

- Chẳng lẽ Ngải tông chủ cảm thấy đêm nay còn chưa đủ phong phú sao.

- Đều là nhân kiệt.

Lý Dật trong nội tâm cảm thán, nguyên một đám cẩn thận trong bông có kim, xem ra, ngày mai hội mình cũng không phải nhẹ nhàng như vậy.

Ngoại trừ điểm tiểu sự ấy ra, cả yến hội coi như khách và chủ tận hoan, gần thời điểm cuối cùng, Bách hoa tông thiếu tông chủ Minh Hạo rút cục lộ diện.

Hôn phu của Ngải du tiểu thư, vô luận tướng mạo hay là khí chất đều cùng phụ thân hần giống nhau, hơn nữa thật đáng tiếc là nhận hết tất cả khuyết điểm của Bách hoa tông chủ... Chỉ sợ, cũng là nguyên nhân Ngải du không có nhìn thấy qua vị hôn phu nàng. Tin tưởng bất kỳ một thiếu nữ nào, đều không nguyện ý cùng một người như vậy trở thành vị hôn phu của mình, cho dù hần là một thiếu tông chủ.

Lý Dật cũng không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, nhưng Minh Hạo bộ dạng quá xấu, lớn lên xấu không thể tả, đối với Ngải Du đúng là con cóc muốn ăn thịt thiên nga.

Nhưng, Minh Hạo thật cũng không sai, ít nhất hần khẩu tài không tồi.

Đến khi tiệc rượu chấm dứt, Bách hoa tông chủ đem mọi người thất tinh tông đến chỗ ở, thái độ cung kính làm người không thể bắt bẻ được.

- Lý Dật các hạ, có chuyện gì các hạ cần, cứ việc phân phó bách hoa tông đệ tử.

Tựa hồ cũng rõ ràng, Lý Dật tại trong thất tinh tông địa vị đặc thù, sau khi an trí Lý Dật đến một căn phòng xa hoa, đều gần với Ngải tông chủ, thậm chí hơn Âu Dương tĩnh miễn nhiều.

- Minh tông chủ, tại hạ thật là có chút chuyện.

Lý Dật ý vị thâm trường cười:

- Chờ người an trí xong mọi người rồi đến phòng ta nhé... Đúng rồi, đừng quên mang theo thiếu tông chủ Minh Hạo.

Bách hoa tông chủ hoàn toàn khách sáo, hần cũng không ngờ Lý Dật nói ra như vậy, để cho hần mang con trai đến, cái lão cáo già phỏng đoán tâm tư người khác quá quen, nhưng đối với Lý Dật, hần cũng không hiểu ra sao cả.

- Lý Dật các hạ, có chuyện gì cứ phân phó, những khách nhân cũng đã an trí rồi.

- Tốt lắm, ngài gọi thiếu tông chủ tới.

Lý Dật cũng bày ra một bộ chủ tông tông chủ, nói xong liền dẫn Tiểu thiên đi vào phòng ngủ. Tiểu thiên có chỗ ở khác, nhưng vì kính sợ Minh thị phụ tử, Lý Dật đặc biệt đem hần mang tại bên người.

- Tiểu tử, có phải tính sai ta sao, xử lý hai cái tặc mi gia hỏa, giết bọn hần ta rất muốn, không tính trong bấy sự kiện... Mẹ nó, hai người này làm cho người ta cảm giác thực không thoải mái.

Thì ra Tiểu Thiên cũng có cùng cảm giác, Lý Dật khoát khoát tay nói:

- Cho dù muốn giết bọn họ, hiện tại cũng không phải lúc, người không cần nhiều lời, có gì cần nói, ta sẽ nhường người triển lộ hai tay, hù dọa bọn họ một chút là được.

- Cần ta tới dọa người? Lý Dật tiểu tử, người cũng có nhiều chủ ý nhỉ.

- Cũng không nhất định dọa người, nếu như đàm phán không thành, lòng ta không tốt, diệt phụ tử bọn chúng cũng được.

Lý Dật thái độ không sao cả, nhưng ngữ khí thật sự ẩn chứa sát ý, với tiểu thiên cường giả như vậy, tự nhiên cũng cảm giác được.

- Còn không sai biệt lắm.

Tiểu thiên lẩm bẩm một câu, có lẽ là Dương Cao nhốt hần quá dài, không có giết, cho nên linh hồn mới sát sinh, sát ý dày đặc.

Bách hoa tông chủ xử lý hiệu quả khá cao, lúc này Lý Dật mới cùng Tiểu thiên nói mấy câu, Minh gia phụ tử đã chạy tới.

- Minh tông chủ, mời vào bên trong.

Lý Dật mở cửa, khoát tay chặn lại, mời hai người tiến vào.

- Không biết Lý Dật các hạ tìm phụ tử ta có gì muốn nói?

- đương nhiên là chính sự.

Lý Dật tùy tiện ở trên giường êm ngồi xuống, vẻ mặt vui tươi hơn hỏ nói:

- Nghe nói thiếu tông chủ ít ngày nữa sắp thành hôn, ta trước chúc mừng một chút.

Minh thị phụ tử là Bách hoa tông chủ, thiếu tông chủ, cũng không phải mạnh về tu luyện đấu khí tu vi, mà là phỏng đoán tâm tư người khác. Lý Dật lời nói rõ ràng có ý tứ trên tấc, nhất thời làm hai người khấn trương lên, nhất là Minh Hạo.

- Đa tạ Lý Dật các hạ, tại hạ cưới vợ đúng là con gái của Ngải tông chủ, chắc hẳn Lý Dật các hạ cũng đã sớm gặp qua, đến lúc đó kính xin Lý Dật các hạ vui lòng uống chén rượu mừng...

Lý Dật phát phát tay, ý bảo hần không cần nói thêm gì nữa:

- Chính là ta nghe nói, Ngải du tiểu thư cũng không nguyện ý gả vào bách hoa tông?

Lý Dật nói những lời này, sắc mặt cùng ngữ khí đã hoàn toàn thay đổi.

Minh thị phụ tử sắc mặt cũng đại biến.

- Lý Dật các hạ có ý tứ gì? Minh Hạo con ta cùng Ngải du tiểu thư sớm có hôn ước, hôm nay là theo như ước hẹn thành hôn... Cái này, cũng không phải do Ngải du tiểu thư nguyện ý hay không.

- Ý tứ Minh tông chủ, các người muốn bức hôn sao?

Lý Dật ngữ khí lạnh lùng làm cho Minh thị phụ tử giật mình, nhưng hai người cũng không đơn giản thỏa hiệp. Minh Hạo nói:

- Lý Dật các hạ, người chỉ sợ là nghe lời đồn, Ngải du tiểu thư làm sao không muốn...

- Ngải Du chính miệng nói với ta.

Lý Dật cũng không che dấu. “Ngải Du” hai chữ vừa ra khỏi miệng, Minh thị phụ tử biết được chuyện này chính là sự thật rồi.

Trong phòng nhất thời im lặng, Lý Dật giống như cười mà không phải cười nhìn Minh thị phụ tử, mà Bách hoa tông chủ giống như bị người tát, vẻ mặt xấu hổ cùng cứng ngắc. Còn trong đôi mắt Minh Hạo, có một cổ đố kỵ không cách nào che dấu lộ lên, hẳn quá rõ ràng mặt mày của mình, người khác không nói, ít nhất là trước mặt thiếu niên Đấu Thần cường giả này, vô luận phương diện nào hẳn cũng kém quá xa.

Nhưng, buông tha cho hôn ước sao? Nếu chỉ là vì Ngải du một mỹ nữ như vậy, Minh Hạo có lẽ buông tha. Nhưng ở thần chi lĩnh vực, hôn ước nặng giống như quốc thư, đã ký kết, chính là thể lực mạnh nhất cũng không dám hủy hoại. Nếu là bách hoa tông cùng thất tinh tông bội ước, chuyện này lan truyền ra ngoài, mọi người khiển trách thất tinh tông, nhưng bách hoa tông cũng rất mất mặt.

Có thể nói, Lý Dật đối với hôn ước Minh Hạo cùng Ngải du, về công hay tư, Minh thị phụ tử đều không thể chấp nhận được.

- Lý Dật các hạ, người nói giỡn sao.

Minh Hạo ngữ khí cũng lạnh lẽo, nơi này dù sao cũng là địa giới bách hoa tông, hắn cũng không có sợ hãi.

- Ta như là đang nói đùa sao? Minh tông chủ, hôm nay ta nói cho người, chính là muốn nói cho người biết, hôn ước Bách hoa tông Minh thiếu tông chủ cùng con gái thất tinh tông tông chủ, hủy bỏ.

926. Q.6 - Chương 527: Vô Hoa Cốc Hội Minh.

- Người không có quyền làm như vậy? Ngay cả Ngải tông chủ cũng không có quyền làm như vậy.

Minh Hạo cuối cùng cũng không nhịn được, lớn tiếng nói lên. Bách hoa tông chủ cũng không có ngăn cản con mình, cơn phẫn nộ trong lòng hắn cũng tới cực điểm.

- Minh Hạo, người chẳng lẽ không bao giờ soi gương sao? Người nhìn xem người người như thế nào, Ngải du tiểu thư một mỹ nữ như vậy, người cũng không biết xấu hổ lấy nàng sao? A, đúng rồi, Ngải du tiểu thư còn để cho ta nói cho Minh thiếu tông chủ, ta thiếu chút nữa thì quên, nàng nói nàng đã có người trong lòng, đương nhiên, người này không phải là Minh thiếu tông chủ rồi.

Lý Dật nói ra một phen châm chọc khiêu khích, mà trên thực tế Lý Dật cũng hy vọng Minh thị phụ tử nhịn không được phẫn uất trong lòng mà động thủ với mình. Nếu như vậy, chính mình giết chết Minh thị phụ tử cũng có lý do.

Tựa hồ cũng ý thức được ý đồ Lý Dật, sắc mặt thay đổi vài lần, lúc này Minh thị phụ tử cũng cố nén nhẫn nại xuống.

Minh Hạo dù sao tuổi còn trẻ, hướng hồ sự tình này lại liên quan đến đến, cho nên biết rõ lúc này cần nhẫn nại, hắn vẫn nhịn không được kêu lên:

- Lý Dật các hạ, người khinh người quá đáng, cũng đừng có ép Bách hoa tông.

- Ép thì thế nào? Chẳng lẽ Bách hoa tông tính cùng thất tinh tông khai chiến sao? Ha ha ha, Minh thiếu tông chủ, người cũng an tâm đi, hãy nghe ta nói, chỉ cần các người tự nguyện từ hôn, ta thay Ngải tông chủ đáp ứng, không cần bách hoa tông tiến cống mười năm? Thế nào?

Mười năm tiến cống, đây cũng không phải là một số lượng nhỏ, cho nên Bách hoa tông chủ có điểm tâm động:

- Cái vấn đề này, kính xin Lý Dật các hạ để phụ tử ta thương lượng.

Nhưng Minh Hạo hiển nhiên không nguyện ý tiếp nhận điều kiện này, hắn lớn tiếng:

- Cha, chúng ta không thể đáp ứng hắn, nếu cứ như vậy bỏ qua hôn ước, mặt mũi Bách hoa tông đặt ở đâu?

Bách hoa tông trọng yếu hơn hay là Ngải du, Ngải du mặc dù chưa từng gặp qua vị hôn phu tương mạo hèn mọn bỉ ổi này, nhưng Minh Hạo đã được nhìn thấy Ngải du thiên tư tuyệt sắc.

- Không có gì thương nghị hay sao.

Lý Dật ngang ngược nói:

- Ta muốn được câu trả lời thuyết phục.

Sau đó nhìn Tiểu thiên đưa ra ánh mắt, một cổ áp lực lập tức tràn ngập cả gian phòng. Khí tức của Phong hào Đẩu Thần cường giả, được Tiểu thiên cố ý cường bức ra, đã không kém hơn tinh thần hệ công kích, Minh thị phụ tử một Đẩu Thánh một cái đầu tôn căn bản không cách nào chống lại khí tức Tiểu thiên phát ra được, hai người sắc mặt đều là trắng bệch, mồ hôi đầm đìa.

- Thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa?

Lý Dật nhìn hai người, câu nghi vấn này làm cho phụ tử hai người nghe tới, nhưng cũng không thể nghi ngờ nó chính là câu mệnh lệnh.

- Hạo, hạo nhi, người nhanh, nhanh đi lấy hôn thư.

- Tiểu thiên, thu tay lại.

Lý Dật có chừng có mực nói:

- Xem ra, hôm nay không giết chóc là không có biện pháp thỏa mãn.

- Ngô, vậy cũng được tính một điều kiện, hiện tại chỉ thiếu người bốn điều kiện.

Tiểu thiên có chút toan tính hồi đáp.

Minh Hạo đi rất lâu mới về tới, xem ra, tiểu tử này vẫn không quá tình nguyện, nhưng lo lắng đến Bách hoa tông chủ còn đang trên tay Lý Dật, cuối cùng vẫn cầm hôn thư về tới trong phòng Lý Dật.

Sau khi nhìn thấy hôn thư, xác định không có vấn đề gì, trên ngón tay Lý Dật dâng lên một vòng dấu khí hỏa diễm, đem hôn thư đốt thành tro tàn, sau đó vỗ vỗ bả vai Bách hoa tông chủ, hữu hảo nói:

- Cái này không phải xong rồi sao, Minh tông chủ, chúng ta từ nay về sau sẽ là bằng hữu, người có thỉnh cầu gì cứ nói, hôm nay các người giúp ta một cái đại ân, ta rất cảm kích phụ tử các người.

- Không dám, Lý Dật các hạ sớm nghỉ ngơi một chút đi.

Cáo già vẫn một bộ cung kính, thi lễ liền thối lui ra khỏi phòng.

- A đúng rồi, đừng quên nói cho Ngải tông chủ một tiếng, nói hôn ước đã hủy bỏ.

Minh Hạo cũng không lập tức rời đi, hắn nhìn Lý Dật, mỗi hận đoạt thể, mục quang cừ hận không che dấu chút nào. Lý Dật thần nhiên nói:

- Thế nào, Minh thiếu tông chủ không phục sao?

- Phục, ta phục.

Minh Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, quay người lại, rất nhanh rời đi.

Mặc kệ Minh Hạo phục hay không phục, dù sao hôn ước cũng đã được hủy bỏ, một cái bách hoa tông nho nhỏ, cho dù bọn họ không phục thì làm được cái gì, đối với diễm này, Lý Dật tin tưởng mười phần, lúc này leo lên giường lớn, lập tức ngủ say.

Lý Dật ngủ một giấc say sưa vô cùng, ngày thứ hai tỉnh lại sắc trời sáng rõ, dùng qua bữa sáng phong phú, đoàn người thất tinh tông cùng bách hoa tông liền ra khỏi tông môn, hướng Vô Hoa cốc đi tới.

Bên trong Vô Hoa cốc tuy là trăm hoa đua nở, thế ngoại đào nguyên, nhưng địa thế rất hiểm ác, hai sơn kẹp một cốc, theo như phương diện quân sự mà nói, thật sự là chỗ tuyệt hảo bố trí mai phục.

Vô Hoa cốc, cửu huyền tông cùng lục cực môn đã sớm đến rồi, nhân mã hai tông nhân số cùng thất tinh tông bách hoa tông tương đương, cầm đầu là hai cường giả uy nghiêm, cũng không cần phải người khác giới thiệu, Lý Dật vừa nhìn thì biết, nhất định là cửu huyền tông chủ cùng lục cực môn chủ, nhưng không biết danh tính cụ thể.

- Ngải tông chủ, hai năm không thấy, từ khi chia tay đến giờ có khỏe không.

- Ưc môn chủ, ngài vẫn tinh thần quắc thước, dấu khí tu vi lại tinh tiến không ít rồi.

Ngải tông chủ cũng lập tức đón chào, Ưc môn chủ lục cực môn chủ tuổi không nhỏ, tinh thần quắc thước, lão gia hỏa này thoát nhìn tinh lực dư thừa, không thấy vẻ già nua chút nào.

Lúc này, bên người Ưc môn chủ là cửu huyền tông chủ, tuổi mặc dù không có lớn bằng Ưc môn chủ, nhưng sắc mặt thoát nhìn già hơn Ưc môn chủ rất nhiều.

Nghi thức xã giao qua đi, Ngải tông chủ ngữ khí biến đổi, nói: - Ưc môn chủ, Lam tông chủ, hôm nay tam tông hội minh, là để đối phó Long Môn cùng song kiếm môn, không biết nhị vị có đề nghị gì?

Úc môn chủ nói:

- Ngải tông chủ quả nhiên là người sáng khoái, hảo, ta đây cũng nói thẳng. Hôm nay song kiếm môn cùng Long Môn cường thế, mưu đồ đối với thất tinh tông. Lục cực môn mặc dù không dám nói là công lý chính nghĩa, nhưng hành vi này không thể nhìn được, bởi vậy lục cực môn trợ giúp thất tinh tông một tay, chống lại Long Môn cùng Song kiếm môn.

Lam tông chủ cũng nói:

- Không sai, Long Môn lực cao thế lớn, từ trước đến nay không đem chúng ta vào mắt, nếu thất tinh tông bị chiếm đoạt, kế tiếp chỉ sợ cũng đến phiên chúng ta, đạo lý môi hở răng lạnh, bốn tông cùng Úc môn chủ xưa nay cũng rất rõ ràng.

Mấy lời đường hoàng tuy xuôi tai, nhưng không phải lời trọng điểm của Úc môn chủ cùng Lam tông chủ, Ngải tông chủ gật đầu nói:

- Long Môn có tâm xưng bá thần chi lĩnh vực chi từ lâu, mượn song kiếm môn làm khó dễ thất tinh tông, chẳng qua là bước đầu tiên kế hoạch. Úc môn chủ, Lam tông chủ, hôm nay song kiếm môn cùng Long Môn cường giả tụ tập tại biên cảnh thất tinh tông, ít ngày nữa liền phát động tiến công, không biết hai vị có đối sách gì không.

- Cái vấn đề này đúng là hội minh chúng ta muốn thương thảo.

Úc môn chủ nói:

- Lục cực môn nhận được tin tức, nếu như tin tức này chính xác, song kiếm môn công kích nửa tháng sau bắt đầu, Ngải tông chủ, không biết thất tinh tông các người chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Úc môn chủ đã có thể rõ ràng ngày, chắc hẳn tin tức này cũng chuẩn xác, xem ra lục cực môn cũng có chút thủ đoạn, tin tức này mặc dù không ngoài ý, lại làm Ngải tông chủ cũng âm thầm kinh hãi. Nếu như chỉ dựa vào thất tinh tông nhất tông, nếu không có chuẩn bị sẵn sàng thì rất khó đối phó được cục diện trước mắt.

- Nửa tháng, thời gian quá cấp bách, mong rằng Úc môn chủ, Lam tông chủ cấp tốc phái ra tông môn đệ tử hiệp trợ thất tinh tông chống lại song kiếm môn.

Đây là mục đích thất tinh tông hội minh, Ngải tông chủ cũng chỉ có thể thẳng thắn nói ra.

- Ngải tông chủ an tâm, ta cùng với Lam tông chủ sau khi thương nghị, cảm thấy trực tiếp phái ra cường giả hiệp trợ, còn không bằng điều quân ép Kiếm thành. Chỉ cần thất tinh tông có thể đứng vững trước song kiếm môn cùng Long Môn, hai tông môn chúng ta có thể đem song kiếm môn nhổ tận gốc. Ngải tông chủ, các người có thể làm được không?

- Một tháng?

Ngải tông chủ hít một ngụm lãnh khí, nho nhỏ một Thất Tinh tông, hiện tại tuy hợp lại bốn tông, thực lực cùng song kiếm môn cùng Long Môn như một cái lạch với con sông lớn, đừng nói là một tháng, nếu như Long Môn, song kiếm môn toàn lực tiến công, chống đỡ một tuần lễ đều có thể không làm được.

- Một tháng quá dài, Úc môn chủ, người nên biết thực lực thất tinh tông, không phải bốn tông vô lực, mà thật sự là lực lượng không đủ, đến lúc đó chậm trễ đại sự, hối hận cũng không còn kịp rồi.

Ngải tông chủ cũng rõ ràng, lục cực môn cùng cửu huyền tông sở dĩ muốn định ra một tháng, chính là hy vọng thất tinh tông cùng song kiếm môn lưỡng bại câu thương, đến lúc đó quyền chủ động hoàn toàn nắm giữ ở trong tay bọn họ, tình thế có lợi công kích song kiếm môn, triệt để chia cắt lãnh địa Song kiếm môn, nếu như tình thế bất lợi, thì án binh bất động, tóm lại cái gọi là liên minh, đối với cửu huyền tông cùng lục cực môn mà nói, là mua bán không vốn. Nhưng đối với thất tinh tông mà nói, thì là mạo hiểm vong tông diệt tộc, cho nên Ngải tông chủ tự nhiên phản đối rồi.

- Ngải tông chủ không cần phải quá khiêm tốn, bốn tông tuy trong nội chiến tổn thất vài người, nhưng vẫn có không ít thủ đoạn bí ẩn, nếu như một tháng đều không chịu được, chúng ta hợp tác cũng khó đạt thành.

Thấy Ngải tông chủ phản đối, Lam tông chủ ngữ khí lạnh như băng, lập tức có ý uy hiếp.

Bất luận cái gì đàm phán cũng không tuyệt đối công bình, nhất là ở thế giới nhược nhục cường thực, thực lực ai mạnh lời nói mới có trọng lượng, Ngải tông chủ tự nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, Úc môn chủ, Lam tông chủ tuy cho thất tinh tông mặt mũi, dùng địa vị ngang hàng đối đãi. Nhưng, mục đích của bọn họ cũng rất rõ ràng, thất tinh tông phải dùng hưng vong cả tông tộc đến đánh cuộc. Nếu như thất tinh tông thật sự có thể đứng vững thì dễ nói, nhiều ít cũng có thể phân chén canh, nhưng nếu thất bại, hậu quả không nói cũng biết.

- Lam tông chủ, Úc môn chủ.

Đứng ở bên người Ngải tông chủ một mực không nói gì, Lý Dật lúc này mới mở miệng, nói:

- Muốn thất tinh tông thủ vững một thág cũng không hẳn không thể, nhưng cần có vài điều kiện.

Ngải tông chủ lại nói:

- Hai vị chỉ sợ hiểu lầm, Lý Dật các hạ là thất tinh tông đệ tử, bởi vì không màng danh lợi cho nên không muốn nhận chức, ý tứ hẳn chính là ý tứ bốn tông, điểm này, kính xin nhị vị không cần hoài nghi.

Ngải tông chủ nói ra những lời này, chẳng khác gì trực tiếp cho Lý Dật cấp bậc tông chủ cùng quyền lực.

- Thì ra là thế.

Úc môn chủ ý vị thâm trường cười, dừng nhìn Lý Dật, hỏi:

- Lý Dật các hạ có thỉnh cầu gì, xin nói nghe một chút.

Lý Dật nghiêm mặt nói:

- Thứ nhất, cửu huyền tông cùng lục cực môn cần phái ra đệ tử hiệp trợ.

Dù cho lục cực môn cùng cửu huyền tông chỉ phái ra một đệ tử, cũng đã bị trói tại trên chiến trường của thất tinh tông cùng song kiếm môn rồi.

Úc môn chủ cùng Lam tông chủ sao lại không biết ý đồ của Lý Dật, nhưng yêu cầu này cũng không tính quá phận, Lý Dật lại không có đưa ra yêu cầu số lượng, hai người trầm ngâm một lát, nhìn nhau, lúc này Úc môn chủ đáp ứng nói:

- Có thể, nhưng chúng ta muốn tập trung lực lượng tiến công Kiếm thành, cho nên nhân thủ có thể phái ra, nhưng tuyệt đối không phái quá nhiều.

Còn có một câu hẳn chưa nói, nhưng Lý Dật, Ngải tông chủ cũng rõ ràng, là tuyệt không phái ra tinh anh, mà chỉ là đệ tử bình thường mà thôi.

927. Q.6 - Chương 528: Đa Nghi Rồi?.

Mục đích thứ nhất đạt được, Lý Dật tiếp tục nói:

- Cái yêu cầu này càng đơn giản, tin tưởng Úc môn chủ cùng Lam tông chủ nhất định có thể đáp ứng. Sau khi giải quyết song kiếm môn, thất tinh tông muốn được chia một nửa lãnh địa Song kiếm môn.

Lời vừa nói ra, Úc môn chủ cùng Lam tông chủ mặt đều biến sắc, hai người nhìn Lý Dật như là một đầu quái vật vậy, trong ánh mắt có chút khinh thường.

- Lý Dật các hạ, yêu cầu này của người tựa hồ có chút sư tử ngọam đó.

Cũng đúng vậy, tại thế giới nhược nhục cường thực này, một con sói rõ ràng dám cùng hai đầu sư tử giành ăn, Lý Dật đưa ra đề nghị này ngay cả Ngải tông chủ cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- So với cửu huyền tông cùng lục cực môn các người, lãnh địa thất tinh tông là ít nhất, chia nhiều một chút cũng là chuyện bình thường, còn nữa, để Thất Tinh tông nhỏ nhỏ chống lại song kiếm môn cùng Long Môn, tất nhiên trả giá đại lượng rồi, chia nhiều lãnh địa cũng là chuyện đương nhiên.

- Hừ, lời nói vô căn cứ, hai tông môn ta không đành lòng để thất tinh tông các người bị hủy bởi song kiếm môn cùng Long Môn, mới có lòng tốt cùng người liên minh, giúp người tránh thoát kiếp nạn này. Lý Dật, điều kiện này, thật là quá mức.

Lam tông chủ ngữ khí bỗng nhiên lạnh lẽo.

- Thật là như vậy sao? Lam tông chủ.

Lý Dật trong giọng nói tràn đầy trêu tức.

- Hừ.

- Khái khái.

Úc môn chủ ho nhẹ hai tiếng, lại gượng cười vài tiếng, cố gắng hòa hoãn không khí khẩn trương:

- Chuyện này hiện đang đàm luận chưa quyết, không bằng tạm thời gác lại, sau này hãy nói.

Ngay cả Ngải tông chủ cũng không hy vọng dây dưa vấn đề này, nhẹ giọng nhìn Lý Dật nói:

- Hiện tại, nói đến yêu cầu này còn quá sớm hay không?

Lý Dật cao giọng nói:

- Hôm nay không nói rõ, sau này không khỏi sảy ra can qua, nhị vị môn chủ hôm nay không nể mặt thỏa đàm, hay là ngày khác dùng binh đao tương kiến?

Thất tinh tông muốn ở thân thần chi lĩnh vực, phục hưng uy thế đại môn phái năm đó, là không thể nào hòa bình quật khởi được, điểm này Lý Dật cùng Ngải tông chủ hiểu rõ, nhưng Lý Dật sử dụng biện pháp này cũng không sáng suốt.

- Ha ha ha, Lý Dật các hạ quả nhiên là có đảm lược.

Úc môn chủ đột nhiên ha ha ha cười:

- Bằng chừng ấy tuổi liền có thực lực cùng gan dạ như thế, phóng nhãn cả thần chi lĩnh vực, có thiếu niên cường giả nào có thể đạt tới cảnh giới như Lý Dật các hạ được.

Câu nói tán dương này nghe chói tai như thế nào, Lý Dật mỉm cười, rất nhanh hiểu rõ thâm ý của Úc môn chủ, hẳn cố ý nói cho Ngải tông chủ nghe, đây là đang cảnh cáo Ngải tông chủ, giữ một người tuổi còn trẻ như vậy ở bên người, vị trí tông chủ của người chưa chắc đã vững chắc.

- Úc môn chủ quá khen rồi, hôm nay chúng ta không cần phải thảo luận vấn đề này trước, yêu cầu thứ hai của ta, có thể đáp ứng hay không?

- Với khí phách tài cán của Lý Dật các hạ, chỉ sợ tương lai cả thần chi lĩnh vực đều là của người. Ha ha ha, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, bốn môn không muốn đắc tội với người, ta đồng ý, Lam tông chủ, người sao?

- Hừ.

Lam tông chủ hừ một tiếng, hỏi đáp:

- Theo ý người, còn có điều kiện gì, cùng nói ra đi.

- Còn có một cái điều kiện cuối cùng.

Lý Dật mỉm cười:

- Nếu cứu huyền tông cùng lục cực môn phái ra đệ tử đến giúp, thất tinh tông nói như thế nào cũng phải tổ về một chút, cho nên thất tinh tông phái ra đệ tử phụ trách liên lạc tiến vào cứu huyền tông cùng lục cực môn, điều kiện này không có vấn đề gì chứ.

Lý Dật rõ ràng, Úc môn chủ cùng Lam tông chủ tuy đáp ứng điều kiện thứ hai, nhưng rõ ràng, đến thời điểm chính thức chiếm được song kiếm môn, hao đại tông môn có đúng hẹn đem một nửa lãnh địa song kiếm môn cho thất tinh tông hay không, hay là thừa dịp thất tinh tông thực lực đại tổn, nhân cơ hội chiếm đoạt thất tinh tông, điều này cũng thật sự là rất khó nói.

Dùng danh nghĩa phái ra đệ tử tiến vào hai tông liên lạc, nhiều ít có thể đánh dò xét điểm hư thật, có thể phòng ngừa hai đại tông môn chọc dao nhỏ sau lưng.

Mấy điều kiện này, Úc môn chủ cùng Lam tông chủ lại sẵn khoái đáp ứng.

Tam tông hội minh đến lúc này xem như cơ bản hoàn thành, còn cụ thể chi tiết Lý Dật không hề xen vào, mặc cho Ngải tông chủ. Dù sao Ngải tông chủ cũng không phải đèn đã cạn dầu, có Lý Dật mở ra cục diện, Ngải tông chủ cũng biết Thất Tinh tông chính diện chống lại song kiếm môn cùng Long Môn, tự nhiên cũng đòi cái giá lớn, cho nên đàm phán coi như thuận lợi.

Hội minh chấm dứt, cửu huyền tông cùng lục cực môn cũng không có tâm tư gì nhiều, sau đó cáo từ rời đi khỏi Vô Hoa cốc. Nhìn qua đám cường giả rời đi, Ngải tông chủ đột nhiên thấp giọng nói với Lý Dật:

- Lý Dật, buổi tối ngươi phạm phải sai lầm?

Lý Dật có chút ngẩn người, cười trả lời:

- Minh thị phụ tử đến chỗ ngươi cáo trạng?

- Ngươi thực đốt thư cầu hôn rồi sao? Việc này lan truyền ra ngoài, thất tinh tông chỉ sợ bị người chỉ trích, thôi thôi, đều đến tình trạng này, cũng chẳng quan tâm những chuyện nhỏ nhặt nữa.

Quay đầu nhìn Minh Hạo, lắc đầu, thanh âm thấp hơn:

- Hôn thư đốt đi cũng tốt, thấy Ngải Du phải lấy người như vậy, ta đây làm cha... Khái khái, trở lại thất tinh tông thôi.

- Ngải tông chủ, các ngươi không trở về bách hoa tông sao?

Bách hoa tông chủ bước lên phía trước hỏi.

- Tình thế khẩn cấp, chúng ta trực tiếp trở lại thất tinh tông, Minh tông chủ cũng cần chuẩn bị một chút, song kiếm môn cùng Long Môn đại binh tiếp cận, thất tinh tông còn cần Bách hoa tông hiệp trợ.

- Cái này tự nhiên.

Bách hoa tông chủ nhìn nhìn sắc trời, nói:

- Lúc này cũng không sớm, Ngải tông chủ không bằng trở lại bách hoa tông dùng qua cơm trưa, yến hội cũng đều chuẩn bị xong rồi.

- Không được, chính sự quan trọng hơn, chờ đến lúc đánh bại song kiếm môn, lúc đó bốn tông tái thiết yến hội khoản đãi tất cả tông môn khách quý.

Ngải tông chủ tâm tư phóng túng, quay đầu suất đội rời đi. Lý Dật trong nội tâm vừa động, thấy Bách hoa tông chủ nhiệt tình như vậy, bên trong tựa hồ có cái gì đó, chẳng lẽ phụ tử lại vì hôn ước bị hủy mà sinh ra dị tâm sao?

- Ngải tông chủ đi trước một bước, để cho đệ tử đến tiếp nhận bách hoa tông khoản đãi.

Ngải tông chủ cũng không có ý thức được Bách hoa tông chủ có dị tâm, nghe Lý Dật nói như vậy, mới cảm thấy có cái gì không đúng, ý vị thâm trường nhìn Lý Dật một cái, cười nói:

- Tốt lắm, cũng đừng mê rượu, mau trở về Bách hoa tông.

Thấy Lý Dật đáp ứng lưu lại, Minh thị phụ tử trong mắt xẹt qua một tia ác lạnh, nhưng tia hung ác này rất nhanh trôi qua, Bách hoa tông chủ cung kính nói:

- Lý Dật các hạ, mời.

Lý Dật cũng không dư thừa, chỉ dẫn theo Tiểu thiên, theo mọi người bách hoa tông tiến vào trong tông môn, yến hội cũng không phải giả, trình độ phong phú cũng không kém tối hôm qua, Minh thị phụ tử hầu hạ hai bên, Lý Dật thản nhiên ngồi thượng vị. Ngồi vào chỗ của mình, sau đó Lý Dật cười mỉm nói:

- Tối hôm qua có nhiều chỗ đắc tội, mong rằng tông chủ, thiếu tông chủ thứ lỗi.

- Lý Dật các hạ, chuyện Ngải du tiểu thư thân phận tôn quý, thiên tư quốc sắc, khuyển tử cũng không xứng. Ngược lại Lý Dật các hạ, cùng Ngải du tiểu thư chính là trời đất tạo nên một đôi, bốn tông mời người một ly.

- Minh tông chủ nghĩ như vậy là tốt nhất.

Lý Dật cũng không khách khí, bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, có thiên khôn kiền châu trong người, hẳn cũng không cần phải lo lắng Minh thị phụ tử tại trong rượu và thức ăn hạ độc.

Minh Hạo xu nịnh mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng coi như thức thời, khách và chủ lúc này nói cười vui vẻ.

Cơm rượu no nê, Minh tông chủ lại nói:

- Không biết Lý Dật các hạ lập tức chạy đi trở lại thất tinh tông, hay là nghỉ ngơi ở đây.

Lý Dật chính là có chủ tâm muốn xem Minh thị phụ tử có cái mưu đồ gì, duỗi lưng một cái, nói:

- Tự nhiên là muốn nghỉ ngơi ở đây.

- Hạo nhi, đưa Lý Dật đến gian phòng nghỉ ngơi đi.

- Vâng, phụ thân... Lý Dật các hạ, mời.

Gian phòng chính là gian phòng tối hôm qua đã nghỉ, Lý Dật thản nhiên đi vào, lúc này để cho Tiểu thiên tự do hoạt động. Rồi mới hướng Minh Hạo nói:

- Minh thiếu tông chủ, người thật sự không hận hủy hôn ước sao?

Vấn đề này làm trên mặt Minh Hạo xấu hổ một hồi, nhất thời có chút không biết trả lời làm sao, chỉ nói:

- Quá khứ đã qua rồi... Lý Dật các hạ nghỉ ngơi thật tốt nhé.

Dứt lời liền lách mình ly khai.

- Chờ một chút.

Lý Dật lại nhẹ nhàng giữ lấy Minh Hạo, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Hôm nay đối đầu kẻ địch mạnh, hy vọng phụ tử các người nên biết, nếu có cái gì bất mãn, cũng chờ chúng ta cùng song kiếm môn giải quyết xong rồi nói sau, nếu như không nghe lời, cũng đừng trách ta không khách khí.

Một câu uy hiếp trắng trợn, làm Minh Hạo trên mặt thoát đỏ thoát trắng, có chút dùng sức giãy khỏi tay Lý Dật, cũng không quay đầu đi ra khỏi phòng.

Không biết lời Lý Dật uy hiếp có tác dụng gì không, hay là Minh thị phụ tử càng căm thù hơn, Lý Dật nghỉ ngơi xong, cũng không thấy Minh thị phụ tử có cái gì dị động, lúc này làm cho Lý Dật có chút thất vọng, hẳn thật sự không thích Minh thị phụ tử, cho nên muốn tìm lấy cơ đem hai người giết đi.

Nếu Minh thị phụ tử không có động tĩnh, Lý Dật cũng không thể động thủ, dù sao cũng không phải chuyện tốt, không có cơ diệt được, về tình về lý đều không thông.

Nghỉ ngơi xong, cáo biệt Minh thị phụ tử, Lý Dật mang theo Tiểu Thiên trở về thất tinh tông.

Bên trong Thất tinh tông, đã có hành động, tông môn triệu tập môn hạ đệ tử, tiểu tông môn phụ thuộc đều phái ra cường giả hội tụ tại thất tinh sơn, không khí chiến tranh bắt đầu tràn ngập. Kỳ thật lúc trước thất tinh tông cũng đã thông cáo qua các thế lực trong lãnh địa rồi.

Lúc này thất tinh sơn bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều cường giả như vậy, không khỏi loạn cả lên, thất tinh tông lúc này mới thành lập tông, tất cả tông môn phụ thuộc vẫn còn hiềm nghi lẫn nhau, bởi vậy làm cho Ngải tông chủ không khỏi lo lắng.

Không có thực chức vẫn là rất tốt, Lý Dật lúc này trên danh phận là thất tinh tông đệ tử, có chuyện gì tự nhiên cũng không tới phiền hấn đi xử trí, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, chính là cùng Cung vô song cùng đi thăm Lý na, hoặc là vấn an Long phong vân.

Vui vẻ nhất vẫn là Ngải du, Lý Dật cũng không có đến việc Minh Hạo từ hôn, mà là Ngải tông chủ nói cho Ngải du biết.

- Lý Dật ca ca, người làm như thế nào?

Ngải du nhin không được đi hỏi Lý Dật, nàng cũng không quan tâm đến việc thất tình tông bức bách Minh gia phụ tử từ hôn đối với danh vọng tông tộc sinh ra ảnh hưởng gì.

- Đương nhiên là dùng hành động rồi.

Lý Dật cười mỉa nói:

- Từ hôn rồi, cũng may người chưa thấy qua Minh Hạo tiểu tử kia, nếu không, người nhất định sẽ ba ngày ăn không ngon.

Lý Dật khoa trương nói làm Ngải du cười khanh khách, nhưng hồ nghi nói:

- Thiệt hay giả, có xấu như vậy không?

- Không tin người đi Bách hoa tông nhìn xem thì biết.

- Ta không cần đi.

Ngải du cong miệng lên, sau đó sắc mặt là lạ hỏi:

- Cung vô song cô nương, cũng là nữ nhân của người sao?

Lý Dật không khách khí hồi đáp:

- Vô Song tỷ đi theo ta từ Đấu Thần đại lục đến thế giới tinh linh ba năm, người xem có đúng hay không?

- Ai.

Ngải du thở dài, rất chân thành nói:

- Làm sao người nhiều nữ nhân như vậy, vị Long Y kia, có tính không?

- Long Y, ta biết nàng so với người còn muộn hơn, nhiều nhất, chỉ có thể coi là bằng hữu.

- Như vậy ta thì sao?

Ngải du rút cục hỏi tới vấn đề mấu chốt:

- Ta có tính không.

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngải Du ửng đỏ hai gò má, một bộ thẹn thùng vô cùng.

- Đương nhiên tính, chỉ sợ người không chịu theo ta đến Đấu Thần đại lục.

- Người nhất định phải trở lại Đấu Thần đại lục sao?

Ngải du sâu kín hỏi.

- Đương nhiên phải đi về rồi, nơi đó còn có rất nhiều phiền toái cần phải giải quyết... Nói sau, thần chi linh vực có thể không được phép một nam nhân lấy nhiều vợ. Ngải Du, đến lúc đó người theo ta cùng đi nhé.

Ngải du ngậm miệng:

- Chính là ta không nỡ bỏ lại cha ta, ta đi, hẳn nhất định sẽ thương tâm.

- Cái vấn đề này đơn giản, chúng ta bảo vệ tốt cái truyền thống traten kia, người từ nay về sau vẫn là có thể tùy thời trở về, hơn nữa thuận tiện cực kỳ, một chốc đã đến. Thật sự sợ Ngải tông chủ nghĩ tới, nếu không, chúng ta trước sinh tiểu Ngải du đi.

- Đi, chán ghét,

Ngải du mặt lập tức hồng lên.

928. Q.6 - Chương 529: Nội Tâm.

Thời gian nhàn nhã luôn không dài, ở hoa cốc trở về không đến ba ngày, thất tinh sơn lần nữa xao động. Lần này xao động là do sát thần lão đại cùng lão Nhị mang đến. Hai vị sát thần rất nhanh được dẫn tới trước mặt Lý Dật, Ngải tông chủ, Long Y cùng mọi người.

- Thanh Vân thúc thúc, các người tìm được tứ đại sát thần sao?

Long Y hỏi.

Sát thần lão đại mập mạp trên người đầy mồ hôi, liền hồi đáp:

- Tìm tìm được rồi, nhưng tứ đại sát thần y không chịu theo chúng ta đi thất tinh tông.

Sát thần lão Nhị bổ sung nói:

- Chúng ta khuyên can mãi, tứ đại sát thần y cũng không chịu, thế cho nên động thủ... Đáng tiếc, hai người chúng ta không phải là đối thủ của hắn.

Lý Dật mới biết tứ đại sát thần y chẳng những y thuật tinh, có thuật khởi tử hồi sinh, hơn nữa thực lực không thấp, với thực lực sát thần lão đại lão Nhị đều không thể đối phó được, như vậy ít nhất cũng là Đấu Thánh đỉnh phong rồi.

- Y Y tiểu thư, hai người ta không hoàn thành nhiệm vụ, kính xin Long Môn chủ giáng tội.

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, Thanh Vân thúc thúc, người dẫn ta đi gặp tứ đại sát thần y, nhất định cầu hắn đến thất tinh sơn một chuyến.

Sát thần lão đại khó xử nói:

- Cái này chỉ sợ không dễ. nhưng tứ đại sát thần y có nói một câu, nếu là có tâm cầu y, có thể mang người đến, hết thấy đều xem cơ duyên, có cơ duyên không lấy một xu, không có cơ duyên vạn kim không chữa trị.

Mang sự muội của mình, lực chỉ đảo tiên cũng không khởi tiền lên nói:

- Dưa hấu xanh không ngọt, nếu tứ đại sát thần y nói như vậy, chúng ta liền dẫn bệnh nhân đi tìm hắn là được. Hừ, chỉ cần người đưa đến, chữa hay không, không phải do hắn.

Đây cũng là ý tứ Lý Dật, tứ đại sát thần y danh khí rất lớn, cái này có thể lý giải, nhưng thực tế là người nói hữu duyên trị liệu, không hữu duyên không cứu thì đúng thật là xin lỗi rồi.

- Hai vị sát thần, tứ đại sát thần y ở nơi nào?

- Ở Đấu Thần cốc.

- Đấu Thần cốc?

Long Y cùng Ngải tông chủ không khỏi kêu ra tiếng, sắc mặt đều biến đổi.

Lý Dật, đám người lực chỉ đảo tiên mặc dù không biết Đấu Thần cốc là chỗ gì, nhưng nghe tên thì biến nó ở trong cảnh nội Long Môn, vì vậy hỏi:

- Cái Đấu Thần cốc có cái gì cổ quái.

- Lý Dật các hạ không biết.

Ngải tông chủ hồi đáp:

- Đấu Thần cốc mặc dù tại Long Môn cảnh nội, nhưng ngay cả Long Môn cũng không trêu chọc nổi, nghe nói trong Đấu Thần cốc ẩn cư đều là Đấu Thần cường giả, những Đấu Thần này ẩn cư ở đây, nghiên cứu đột phá đến Phong hào đấu thần. Tứ đại sát thần y ở nơi này, mà hai vị sát thần có thể bình yên trở về đã là rất may mắn rồi.

Một nơi mà Đấu Thần cường giả tụ tập, xác thực cũng không có ai dám đi trêu chọc. Tứ đại thần y không phải nói là phiêu bạt bất định sao, làm sao hấn đến Đấu Thần cốc như vậy, nhất định có ý đồ gì đó. Lý Dật hỏi:

- Ngoại trừ tứ đại thần y, các người có nhìn thấy người nào khác không?
- Nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp vô cùng, nhưng không biết cùng tứ đại thần y có quan hệ như thế nào.
- Làm sao lại đi cùng nữ nhân như vậy.

Lục chỉ đảo tiên nói:

- Ngồi ở chỗ này thảo luận cũng không ra vấn đề gì, các người có đi không, dù sao ta à muốn mang sư muội đến Đấu Thần cốc.

Xem ra cũng không có lựa chọn khác, Lý Dật nói:

- Nếu ở Long Môn cảnh nội, Long phong vân môn chủ lại là đối đầu với Long Môn, xem ra một chuyến này sẽ không an bình, không bằng như vậy, chúng ta tìm cách nào thuận tiện tiến vào Long Môn cảnh nội.
- Chúng ta nhìn xem người nào muốn tiến vào Long Môn cảnh nội đã.

Lục chỉ đảo tiên nói ra, mọi người đều tức cười. Ba bệnh nhân là Lý na, đảo tiên sư muội, Long phong vân tự nhiên là phải đi rồi, mà đưa Lý na đi, Lý Dật tự nhiên cũng phải đi cùng, đảo tiên vợ chồng tự nhiên không cần phải nói. Về phần long phong vân, vậy càng náo nhiệt hơn, tứ đại sát thần cùng Long Y nữa là tất cả mười người. Hơn nữa muốn đi Đấu Thần cốc, Lý Dật cũng phải mang theo Tiểu thiên. Lý Dật, lục chỉ đảo tiên chuẩn bị đi, Cung vô song cũng quả quyết không chịu một mình ở lại Thất tinh sơn, cho nên cũng cùng đi.

Ngải tông chủ cũng ý thức được loại tình huống này, đám người này một khi rời đi, thực lực thất tinh tông càng tổn hao nhiều, vì vậy khuyên nhủ:

- Không bằng, chúng ta đánh lui song kiếm môn cùng Long Môn rồi nói sau.

Nhưng vô luận lục chỉ đảo tiên hay là Long Y, tứ đại sát thần, một khi biết được tứ đại thần y ở đâu, cũng còn nhẫn nại được. Nhưng Lý Dật, luôn hy vọng Lý na sớm bình phục mới có thể an tâm.

- Ngải tông chủ yên tâm, căn cứ tình báo của lực cực môn cùng cửu huyền tông, song kiếm môn cần hơn mười ngày mới có thể phát động tấn công, với tốc độ của chúng ta, nếu như sự tình thuận lợi, hơn mười ngày cũng đủ rồi. Đến lúc đó chúng ta cũng không cần trở lại thất tinh sơn, trực tiếp tiến tới chiến trường là được.

Ngải tông chủ thấy đám người Lý Dật đã quyết định như vậy, muốn ngăn cản cũng không được, chỉ đành phải nói:

- Nhanh chóng lên đường sớm về sớm.

Mọi người ra khỏi phòng nghị sự, liền hành động, bởi vì nhân số thật sự quá nhiều, Lý Dật liền muốn dùng biện pháp, để mọi người giả trang thành thương nhân, lại chuẩn bị mấy chiếc xe ngựa, đem ba bệnh nhân an trí trong xe, làm như có vài xe hàng hóa, cung cờ xí hiệu buôn hóa trang thành thương đội, lúc này mới rời đi thất tinh sơn, hướng về Long Môn đi tới.

Thất tinh tông cảnh nội một đường không nói chuyện, với tốc độ của bọn họ, rất nhanh liền rời khỏi địa giới thất tinh tông, vì vượt qua song kiếm môn, đội ngũ xuyên qua địa giới bách hoa tông, bởi vì “Thương đội” thật sự có chút cổ quái, bị bách hoa tông đệ tử chặn lại. Minh thị phụ tử sau khi chạy đến, lập tức nhìn thấy Lý Dật.

Bách hoa tông lãnh địa không lớn, nửa ngày công phu đã đi qua, sau đó liền tiến nhập một vùng núi non trùng điệp, bay qua những sơn linh này, liền tiến nhập lãnh địa Long Môn. Thương đội ngụ trang chỉ đi trên con đường nhỏ, thông qua chợ cũng không ngừng lại, sau đó dùng tốc độ nhanh hơn đi qua. Những thị dân bình thường tuy cũng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không có người chú ý. Sau hai ngày, mọi người đã xâm nhập cảnh nội Long Môn.

Mấy ngày liền bốn ba chạy đi, đối với Lý Dật, đảo tiên, tứ đại sát thần mà nói cũng không có gì, nhưng mọi người sợ bệnh nhân không chịu nổi, nhất là Long phong vân, bệnh tình chưa biết như thế nào, đi đường thường xuyên nôn ra máu. Cho nên đến buổi tối thứ hai, Lý Dật đành phải phân phó đến một cái chợ nghỉ ngơi một đêm.

Cái chợ này cũng không lớn lắm, mọi người đi đến khách điểm cũ nát, nghỉ trọ qua đêm. Bản thân ở Long Môn, Lý Dật không dám khinh thường, đợi mọi người nghỉ ngơi, hắt lại nhảy lên nóc phòng, một bên khoanh chân tu luyện, một bên ngưng thần lắng nghe động tĩnh.

Bỗng nhiên một tiếng động tĩnh, mở to mắt ra, chỉ thấy cung vô song cũng lặng yên không một tiếng động leo lên nóc phòng.

Cung vô song mặc váy dài, tại dưới ánh trăng mờ lung tẩn ra quang mang nhũ sắc, khiến nàng thoát nhìn thánh khiết cao quý vô cùng. Nhẹ khế đi tới bên người Lý Dật, lần lượt ngồi xuống, cung vô song ôn nhu nói:

- Ta tới cùng người.

Lý Dật thu thế tu luyện, tâm thần lại cảnh giác nhất cử nhất động bốn phía.

- Vô song, hai ngày mệt nhọc, Vô song, người đi nghỉ ngơi đi.

- Ta không phiền, muốn tìm người trò chuyện. Lý Dật, chẳng lẽ người không muốn cùng ta trò chuyện sao?

Lý Dật nhướn miệng cười:

- Vô song nói gì vậy, ta sợ người mệt nhọc thôi. Người có cái gì cứ nói, ta nghe.

- Lý Dật, có một vấn đề ta thủy chung không rõ, không biết người có thể trả lời ta không?

Cung vô song trong giọng nói đột nhiên có một loại hương vị tang thương, cùng tuổi của nàng có chút không hợp:

- Người có thể nói cho ta biết, chúng ta tu luyện đấu khí trở thành cường giả, rốt cuộc là vì cái gì không?

Vấn đề này, đối với Lý Dật mà nói lại đơn giản vô cùng, hắt hời đáp:

- Vì tự do.

- Tự do? Chẳng lẽ người không tự do sao? Nhiều người như vậy không có tu luyện qua đấu khí, bọn họ không tự do sao?

Cung vô song liên tục hỏi vặn, hiển nhiên lời của Lý Dật không có làm nàng thỏa mãn.

Lý Dật không có trả lời ngay, mà là nghĩ nghĩ, tựa hồ lâm vào trong trầm tư. Lý Dật rất khó có lúc nghiêm túc như vậy, trong bóng đêm mờ mờ, hắt giống như là phù điêu, góc cạnh rõ ràng, không tính anh tuấn, nhưng có anh khí làm người không thể bỏ qua.

- Lúc trước ta tại Vạn triều Lý gia còn chưa có tu luyện đấu khí, về sau, chính là một trưởng lão nho nhỏ cũng dám tính toán ta, vì vị trí gia chủ mà hãm hại ta. Nếu như không phải ta bắt đầu tu luyện, trở nên mạnh mẽ, ta đã chết mấy lần rồi, người đã chết còn có tự do sao? Về sau ta thông qua thực lực của mình làm chỗ dựa cho Lý gia, như vậy, ta tối thiểu tại Lý gia đã lấy được tự do vô thượng. Nhưng cái tự do này đối với ta mà nói còn chưa đủ, bởi vì Vạn triều thành còn có Long gia, Mạc gia đối với Lý gia ta nhìn chăm chăm. Thẳng đến lúc ta trừ đi Long gia, Mạc gia, ta cả Vạn triều mới được xưng là tự do.

Lý Dật chậm rãi nhìn cung vô song giải thích tự do.

Cung vô song cũng là một người thông tuệ, có chút hiểu được nói:

- Ta hiểu ý tứ của người, người cố gắng tu luyện đấu khí, cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn, chính là muốn được càng nhiều tự do. Nhưng vấn đề là, đây là cuối cùng sao? Người không có khả năng chinh phục cả Đấu Thần đại lục cùng thần chi linh vực.

- Ai nói không có khả năng, chỉ cần ta đạt đến phong hào Đấu Thần, có thể vô địch, lúc đó là tự do tuyệt đối.

- Phong hào Đấu Thần?

Cung vô song không khỏi hít vào một ngụm lãnh khí, thở dài: - Đấu Thần đại lục cùng thần chi lĩnh vực từ xưa đến nay cường giả vô số, nhưng có bao nhiêu người có thể trở thành phong hào Đấu Thần. Chúng ta biết, Dương Cao một người. Đáng tiếc kết quả của hắn cũng không tốt đẹp gì.

- Dương Cao kỳ thật không tính là phong hào Đấu Thần chân chính, muốn trách thì trách hắn quá tham công liều lĩnh. Nghiêm khắc mà nói, Dương Cao đã chết rồi, thay thế hắn chính là Tiểu thiên, nhưng Tiểu Thiên mặc dù có được thực lực phong hào Đấu Thần, nhưng hắn cũng không thể là phong hào Đấu Thần, dù sao đấu khí tu vi không phải do hắn bắt đầu tu luyện lại từ đầu, cho nên hắn căn bản không cách nào hoàn toàn điều khiển năng lượng chính mình có được. Mà ta, ta muốn trở thành phong hào Đấu Thần, lại có thể điều khiển loại lực lượng này.

Lý Dật nói, cung vô song có thể nhìn thấy trong mắt của hắn lập loè ánh sáng.

- Khẩu vị của ngươi thật là lớn.

Cung vô song tựa hồ lúc này mới nhận thức được Lý Dật:

- Phong hào Đấu Thần đã không phải là đấu khí tu vi, nghe nói tu luyện tới phong hào Đấu Thần, cần hiểu thấu đáo thiên địa huyền diệu, lĩnh hội tới vạn vật sinh tử, mới có thể bắt diệt.

- Ta tin tưởng có chí ắt làm nên. Vô Song tỷ, chờ ta trở thành phong hào Đấu Thần, ta nhất định đem các người đến thế giới tinh linh, cũng không để ý tới thế gian tranh đấu, kỳ thật, ta không thích giết người, thật sự không thích chiến tranh.

929. Q.6 - Chương 530: Lý Dật Cũng Không Nghĩ Tới.

Lời của Lý Dật nói ra làm Cung vô song nhin không được bật cười lên, trong tiếng cười nhẹ nhàng còn có vẻ trêu tức:

- Tự ngươi nói xem, từ Đấu Thần đại lục đến thần chi lĩnh vực, ở đâu đánh nhau không có phần của ngươi, muốn ta tin ngươi không thích tranh đấu, không thích giết người, đúng là để cho ta tin heo mẹ sinh dê còn đáng tin hơn.

Thấy cung vô song nói như vậy, Lý Dật cũng cười:

- Chờ ta đột phá đến phong hào Đấu Thần, cũng không cần ta giết người, chỉ cần triển lộ thực lực của mình, lúc đó cũng không có ai nguyện ý đắc tội ta.

- Nhưng hiện tại, trừ phi bị buộc đến tuyệt đường, cũng không có người muốn trêu chọc ngươi.

- Vậy cũng không nhất định, nơi này là Thần chi lĩnh vực, Đấu Thần cường giả ở nơi này tuy được coi như là nhất lưu cường giả, nhưng cũng không phải vô địch. Người muốn giết chết ta, cũng không chỉ một hai người... Ừ?

Lời nói của Lý Dật còn chưa dứt, đột nhiên ừ một tiếng, sau đó nghiêng tai ngưng thần, tựa hồ nghe đến động tĩnh gì đó.

- Làm sao vậy?

- Chỉ sợ có người muốn trêu chọc chúng ta.

- Có người sao?

Cung vô song cũng ngưng thần lắng nghe, nhưng nàng chỉ nghe được, ngoại trừ tiếng côn trùng đêm ra, cũng không có phát hiện cái gì.

- Đám người này thực lực không yếu, Vô Song, ngươi nhanh đi báo ọi người, ta lúc này muốn biết bọn đó là ai.

- Ừ, ngươi chú ý.

Cung vô song cũng dứt khoát, thân hình nhoáng một cái, bay lên nóc nhà.

Khoảng cách vài dặm đối với những cường giả kia mà nói cũng chỉ là chớp mắt, lúc này thấy ba cái bóng người nhanh chóng tiếp cận cái chợ, bọn họ quan sát hạ xong, sau đó hướng Lý Dật bay đến.

- Xin hỏi các hạ là ai?

Ba người rất nhanh đứng ở trước mặt Lý Dật, ba người này đều là hắc y dạ hành, trên đầu cũng bịt kín chiếc khăn màu đen. Một người cầm đầu mục quang lãnh khốc, từ trong giọng nói phán đoán là một trung niên nhân trầm ổn.

- Tại hạ bất quá là một thương đội hộ vệ.

Lý Dật nhàn nhạt hồi đáp:

- Ba vị là người ở đâu?

- Được rồi, nếu như ta không có đoán sai, các hạ chính là Lý Dật rồi.

Lý Dật rung mình, coi như là mình có chút danh khí, cũng không thể bị người nhìn mốt cái liền nhận ra như vậy. Thân phận đối phương không rõ, Lý Dật cũng không có chối bỏ, cũng không có khẳng định, âm thầm đề phòng.

- Lý Dật các hạ không nên hiểu lầm,

Trung niên trầm ổn giải thích nói:

- Tại hạ là Tùng Cẩn, chính là đệ tử của Lục cực môn, bảy năm trước lên vào Long Môn, hôm nay là đàn chủ Long Môn Thiên Hòa đàn. Hôm qua tìm được tin mật báo, thất tinh tông đem người phái ra một chi đội ngũ nguy trang thành thương đội hộ tống Long phong vân đi trước Đấu Thần cốc cầu y. Tin tức này tại hạ không dám giấu diếm, nói ra để tránh chư vị gặp Long Môn vậy công, bởi vậy mới đi tìm chư vị như vậy.

Thì ra vậy, Lý Dật nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mồ hôi lạnh không phải vì lục cực môn cùng Long Môn. Mà là nhanh như vậy đã có người mật báo cho Long Môn, hơn nữa tin tức cung cấp chuẩn xác, Lý Dật suy nghĩ cũng không có nghĩ thấu ra vấn đề.

Cho dù thất tinh tông có nhân tuyển Long Môn, mà thành lập Thương đội chỉ có vài tâm phúc trưởng lão trong tông cùng Ngải tông chủ biết rõ, chứ đừng nói là hộ pháp cùng đệ tử bình thường.

- Tùng đàn chủ, ta muốn biết tin tức từ nơi nào phát ra, nếu là có người hướng người báo cáo, người nên biết rõ ai là nhân tuyển chứ.

Tùng đàn chủ do dự một lát, mới nói:

- Tin tức lại không phải do nhân tuyển Long Môn xếp vào, nếu như những nhân tuyển này, với chức vị của tại hạ, còn chưa có tư cách biết được. Người thông báo tin tức cho ta chính là....không phải là người Thất tinh môn.

- Bách hoa tông phụ tử Minh thị?

Lý Dật lập tức nghĩ tới đây là phụ tử, cùng nhau đi tới, ngoại trừ tại Bách hoa tông, Bách hoa tông dù sao cũng là tông môn phụ thuộc, bọn họ cũng không tiện thương tổn tánh mạng đệ tử Bách hoa tông, cho nên chỉ đành phải lộ ra thân phận. Nếu như bạo lộ, nhất định là Bách hoa tông làm.

- Không sai, Lý Dật các hạ quả nhiên thông tuệ.

Hảo một đôi phụ tử, quả nhiên ra tay xuất thủ. Lý Dật trên mặt sát khí hiện nên, chờ chuyện nơi này xong xuôi, trở lại thất tinh tông, chuyện thứ nhất chính là làm cho Minh thị phụ tử biến mất khỏi thần chi lĩnh vực.

- Với Tùng đàn chủ phán đoán, Long Môn mất bao nhiêu thời gian có thể tìm được chúng ta?

- Đã tìm được rồi.

Tùng đàn chủ mỉm cười:

- Ta đây không phải tới rồi sao?

Sau đó thần sắc lập tức nghiêm túc, nghiêm mặt nói:

- Ta tuy thân là đàn chủ, nhưng vì không muốn bạo lộ thân phận, cũng không thể giấu diếm quá nhiều, hai vị thuộc hạ này là tâm phúc của ta cũng không cần phải lo lắng. Theo ta phán đoán, lúc này Long Môn cường giả đang tập kết, Lý Dật các hạ, mời nhanh chóng mang Long phong vân đi tạm lánh mấy ngày.

Lúc này cả khách điểm cũng oanh động lên, Cung vô song đã đem mọi người đánh thức dậy, Lục chỉ đảo tiên, Long Y, tứ đại sát thần cũng đang ở trên nóc nhà. Nghe được Tùng đàn chủ nói, càng không do dự, xe ngựa thương đội cũng không bận tâm đến, mang theo ba bệnh nhân cùng Tùng đàn chủ bay vút đi.

- Tùng đàn chủ, người tính mang bọn ta đi hướng nào?

Lý Dật có chút không yên đuổi theo hỏi.

Tùng đàn chủ quay đầu hồi đáp:

- Lý Dật các hạ yên tâm, ta đều có an bài thích đáng, bảo đảm chư vị an toàn, không có việc gì.

- Người sẽ không tính đem chúng ta đến Long Môn chứ?

Không biết tại sao, Lý Dật có một loại dự cảm không lành, loại dự cảm này hoàn toàn không có lý do giải thích, mà thuần túy là một loại cảm giác, cảm giác của hắn cũng không sai.

- Ta đương nhiên sẽ không ngu xuẩn như vậy, nếu Lý Dật các hạ lo lắng như vậy, nói cho người biết cũng không sao, cách đây bốn mươi dặm chính là Thiên la sơn, trên núi thiên la có Vô cực động, Long Môn tuyệt đối không thể tưởng được các người đi vào vô cực động. Mà nơi này vạn nhất bị phát hiện, chúng ta cũng có thể thủ được.

- Vô cực động?

Nghe Tùng đàn chủ muốn dẫn bọn hắn đi Vô cực động, sát thần lão đại lập tức nói:

- Nghe nói Long Môn Thiên la sơn có vô cực động, trong đó có bát giai ma thú, vạn nhất chúng ta bị phát hiện, Long Môn cường giả cùng ma thú trong ngoài công kích chẳng phải là không ổn sao.

Lại nghe Tùng đàn chủ ha ha cười, nói:

- Thiên la sơn vô cực động có bát giai ma thú, nhưng lại không chỉ một đầu, là một đôi Kim tình thú. Nhưng hai tháng trước đã bị Long Môn phái ra cường giả giết chết rồi, cho nên ta mới nói chỗ đó an toàn nhất, bởi vì không có người nào nghĩ tới các người dám tránh ở nơi đó.

Tùng đàn chủ nói như vậy, tựa hồ cũng có chút đạo lý, sát thần lão đại nghe xong im lặng không nói gì nữa, Lý Dật vẫn có cảm giác không tốt.

Bốn mươi dặm lộ trình đối với cường giả mà nói không quá xa, lập tức Thiên la sơn hiện ra trước mắt. Thì ra thiên la sơn là một tòa ma thú sâm lâm.

Tùng đàn chủ tựa hồ đối với chỗ này có chút quen thuộc, hắn giải thích thiên la sơn thuộc thiên hòa đàn quần hạt, cho nên Long Môn phái ra cường giả tiêu diệt đôi kim tình thú, thiên hòa đàn tự nhiên cũng tham gia.

Bỗng trong lúc đó, một cái động khẩu u ám xuất hiện ở trước mặt mọi người, cái động loạn thạch đá lởm chởm, cao bốn năm thước, rộng ba bốn mét, tại dưới ánh trăng hiện ra làm cho người cảm thấy bất an. Lý Dật ngưng mắt nhìn một chút bốn phía. Hắn cũng không có phát hiện ra cái gì dị thường.

Lập tức tứ đại sát thần, Long Y dùng đầu khí nâng Long phong vân nên, lục chỉ đảo tiên ôm sư muội của hắn, cung vô song mang theo Lý na, Lý Dật thì đi cuối cùng, đoàn người theo đầu khí hỏa diễm hướng vô cực động đi đến.

- Lý Dật các hạ, các người ở nơi này tạm lánh mấy ngày, để tránh hiềm nghi, ta cần trở lại Thiên Hòa đàn, sau khi Long Môn chấm dứt tìm tòi, ta sẽ đích thân đến đưa chư vị rời đi... Nghe nói các người phải đi vạn thân cốc tìm kiếm tứ đại thần y, đến lúc đó ta sẽ dẫn các người đi vào trong đó.

- Làm phiền Tùng đàn chủ rồi.

Tùng đàn chủ khách khí nói:

- Thất tình tông là minh hữu lực cực môn, giúp các người chẳng khác nào giúp lực cực môn, Lý Dật các hạ không cần phải khách khí, nếu như vô sự, tại hạ xin cáo từ.

Nhìn Tùng đàn chủ rời đi, Lý Dật cũng vô pháp, đám người mình thực lực tuy không kém, nhưng dù sao có ba bệnh nhân, có thể như Tùng đàn chủ nói, tránh đi Long Môn cường giả là tốt nhất. Tiện tay bố kết một đạo không gian giam cầm phong bế cái động khẩu, để phòng ngừa ma thú xâm nhập, cũng có thể ngăn trở nhân loại cường giả phát hiện.

Bố kết xong không gian giam cầm, lúc này Lý Dật mới tăng cước bộ đi vào vô cực động.

Vô cực động động khẩu tuy không lớn, nhưng bên trong lại là động thiên khác, đi vào, cũng không biết có độ sâu bao nhiêu, vì che dấu khí tức cường giả, mọi người đi vào chỗ sâu nhất đi đến.

- Dừng lại.

Bỗng nhiên, Lý Dật kinh hãi kêu một tiếng, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Hắn dừng bước lại, khép hờ hai mắt, ngưng thần cảm thụ. Cao giai ma thú khí tức càng ngày càng rõ ràng tiến vào cảm giác của Lý Dật, hơn nữa, đối phương cũng cảm nhận được nhân loại cường giả xâm nhập, bắt đầu đi đến.

- Có ma thú.

Đi ở phía trước, tứ đại sát thần cùng lực chỉ đảo tiên được Lý Dật nhắc nhở, lập tức cũng ý thức được.

- Đúng, nhưng cấp bậc không thấp.

- Trừ phi là cửu giai ma thú, nếu không với thực lực của chúng ta cũng không cần sợ hãi.

Lực chỉ đảo tiên nghe được lời này, cũng cảm thấy không có vấn đề, nhưng Lý Dật lại dự cảm bất tường.

- Chúng ta rút lui.

- Nếu là một đôi kim tình thú, chúng ta cũng có thể thu phục, Lý Dật, tiểu tử ngươi không phải có tâm đảm sao, làm sao lần này...

Lực chỉ đảo tiên lời nói còn chưa nói hết, đột nhiên nghĩ tới điều gì:

- Ngươi là là tùng đàn chủ kia?

- Đúng, Tùng đàn chủ cố ý đem chúng ta dẫn đến vô cực động.

Nói đối đôi kim tình thú như vậy, thì Tùng đàn chủ là nhân tuyến của lực cực môn cũng là nói dối. Nếu như Tùng đàn chủ không phải nhân tuyến của lực cực môn, như vậy... Tình thế nghiêm trọng rồi.

Đám Lý Dật đều không ngốc, tất cả đều khẩn trương lên, cố gắng hướng ngoài động rút lui.

Nhưng Lý Dật phát tay ngăn lại:

- Đây là bẫy của Long Môn, lúc này, bọn họ đang chờ chúng ta đi ra ngoài. Cùng lúc này đi ra ngoài, không bằng trước hết giết đôi kim tình thú, như vậy tối thiểu chúng ta không đến mức hai mặt thụ địch.

- Đúng là có đạo lý.

Lực chỉ đảo tiên cẩn thận đặt sư muội xuống, sau đó chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này, hai đầu kim tình thú đã xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Đây là một đôi ma thú thể hình cũng không quá lớn, cao hơn hai thước, thân dài bốn thước gì đó, hình thể chúng nó cực kỳ cân xứng, tràn đầy lực lượng, nếu không lo đến nó có lực công kích trí mạng, thì nhất định sẽ có quý tộc bắt về làm sủng vật. Lúc này hai đầu kim tình thú hiện ra, nhưng nó có chút do dự, chúng nó dừng lại trước mọi người hơn trăm mét,

ánh mắt cừu hận phát ra, trong mồm gầm nhẹ để bày tỏ cho đối thủ biết đang xâm nhập vào lãnh địa của nó.

930. Q.6 - Chương 531: Bẫy Sự Kiện Hoàn Thành

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, không phải sào huyệt của mình, hai đầu bát giai ma thú có thể buông tha công kích với đám nhân loại này, nhưng nơi này là sào huyệt của bọn chúng, không phải nơi cho đối phương tùy ý đi đến được, cho nên do dự một chút, chúng nó chậm rãi đi tới.

- Tiểu thiên, hiện tại đều nhờ vào ngươi.

- Ngươi đừng nói hàm hồ như vậy, có thể nói rõ ràng, cần ta làm cái gì?

Tiểu thiên giao hoát nhìn Lý Dật, vẻ mặt vô lại, Lý Dật bắt đầu đi lắc đầu, nghĩ lừa dối người này thật sự quá khó khăn:

- Hảo, ta muốn ngươi làm sự kiện thứ tư, chính là xử lý hai đầu bát giai ma thú này.

Nếu như không có tiểu thiên, phải sống mái với hai đầu kim tình thú cũng không phải là không thể, nhưng Lý Dật, đảo tiên, tứ đại sát thân cũng nhiều ít phải cố sức, mà lúc này có tay chân siêu cấp tại chỗ thì không sử dụng.

- Bình tĩnh, việc này cần phải tính toán cẩn thận.

Tiểu thiên nhân cơ hội trả giá nói:

- Một kiện sự giết hai đầu ma thú, chẳng khác gì làm hai kiện sự, tiểu tử, cái này được tính là hai sự kiện.

- Vậy cho dù hai sự kiện, xử lý bọn chúng, ngươi vẫn thiếu ta hai sự kiện.

Lý Dật cùng Tiểu thiên cái nhau làm mọi người tuy nghe được nhưng cũng không hiểu, nhưng thực lực tiểu thiên, bọn họ vẫn có thể cảm giác được. Lúc này trước mặt là một đôi kim tình thú đã cách mọi người chỉ có 20m, khoảng cách này đã ở vào phạm vi công kích của song phương.

- Nhân loại đáng chết, lập tức rút ra khỏi sào huyệt của ta, nếu không đem các ngươi nghiêm trị.

Hùng kim tình thú phát ra thông điệp cuối cùng, nếu như không phải tình thế bất đắc dĩ, bọn người Lý Dật cũng không có hứng thú trên chọc vợ chồng ma thú, nhưng tình huống bây giờ, diệt trừ chúng nó, kẻ tiếp lại càng gian nan.

- Tiểu thiên, đừng lo lắng.

Siêu cấp tay chân tiểu thiên thét ra, thân hình vừa động, thân thể giống như một chiếc lá hướng kim tình thú bay đến, cả người hắn giống như một trang giấy, đã hoàn toàn mất đi sức nặng, giống như quỷ mỵ. Phong hào Đấu Thần cường giả ra tay, cũng không giống người thường.

Cảm nhận được thân thể Tiểu thiên mang đến uy áp, thân hình đôi kim tình thú bỗng nhiên tách ra, hai luồng quang mang màu vàng bao phủ tại trên thân thể, tránh đi công kích của tiểu thiên, hai đầu kim tình thú từ hai bên đồng thời huyền phù tại giữa không trung nhằm về phía tiểu thiên lao đến. Giống như hai đạo kim quang giao tụ, huyết động u ám bỗng nhiên phát ra một đoàn kim quang, rồi sau đó, vang lên thanh âm nhức óc. Xem ra, cho dù là phong hào Đấu Thần, muốn đồng thời đối phó hai đầu bát giai ma thú, cũng không phải dễ dàng. Dù sao bát giai ma thú, cũng tương đương với nhân loại Đấu Thần cường giả, hơn nữa xuất phát từ thể chất ma thú đặc thù, cho nên thực lực mạnh hơn Đấu Thần cường giả. Mà đôi ma thú vợ chồng, đối mặt với nhân loại xâm nhập sào huyệt chúng nó, vô luận là ý chí chiến đấu hay là phối hợp lẫn nhau, đều tăng cường, cho nên cùng tiểu thiên giao thủ, tạm thời không rơi vào hạ phong. Mà tiểu thiên, bởi vì Lý Dật không có nói chính xác mất bao nhiêu thời gian giải quyết vấn đề, cho nên hắn cũng không nóng nảy, mà là lợi dụng thân thể phiêu hốt của mình cùng hai đầu ma thú dây dưa, ý đồ cũng rõ ràng, chờ đợi đôi kim tình thú thực lực tiêu hao tới trình độ nhất định mới giải quyết. Vấn đề là, Lý Dật không thể đợi thời gian lâu như vậy.

- Tiểu thiên, tốc chiến tốc thắng, không cần phải chơi đùa như vậy.

Lý Dật đành phải kêu lên, tiểu thiên giao hoạt hiển nhiên ý thức được cả cơ hội cò kè mặc tói, hần bình tĩnh hồi đáp:

- Cái này có phải tính là một cái nhiệm vụ?

Lý Dật tức giận đến mức mũi đều muốn bốc khói trắng lên, người này đã nhập ma, trong đầu đều nghĩ đến bảy sự kiện, Lý Dật thật sự là hối hận, sớm biết như vậy, lúc trước đưa ra bảy mươi sự kiện rồi. Lý Dật vốn muốn cự tuyệt cái yêu cầu không hợp lý này, nhưng lúc này, Lý Dật cảm giác được cường giả khí tức. Không chỉ là một, cũng không phải hai cái ba cái... Mà là rất nhiều cường giả.

- Cho người mười phút, xử lý bọn họ, người còn thiếu nợ ta một sự kiện cuối cùng.

- Năm phút đồng hồ không chấm dứt, thì cũng không tính sao?

- Cút.

Tiểu thiên tựa hồ cũng cảm giác mình quá mức, không có lại tiếp tục cò kè mặc cả, thân hình phiêu hồ bỗng nhiên dừng lại, chỉ quyết về động, một vòng thiên ma đầu khí mãnh liệt tuôn ra, lúc này cả trong huyết động không gian ba động.

- Ha ha ha, quả nhiên giao thủ, Tùng đàn chủ, lần này người có thể lập công lớn.

Thanh âm quen thuộc, đúng là thanh âm ảo lả, nếu không phải là long trống trơn thì là ai đây. Long trống trơn lúc này mang đến không chỉ năm tên Long Môn kim nhân, cường giả đứng ở phía sau hần, chỉ ít có trăm người, một mực kéo dài hướng ra ngoài động, cũng không biết rốt cuộc đến đây bao nhiêu người. Người đứng bên cạnh Long Trống Trơn, chính là người dẫn Lý Dật tiến vào Thái Cực động. Nhìn thấy bọn người Lý Dật cùng đôi kim tình thú, Tùng đàn chủ thoạt nhìn rất là vui sướng:

- Nói Đấu Thần đại lục tới một tên tiểu tử thực lực phi phàm, trí mưu siêu quần, xem ra cũng không có gì hơn, một tiểu thủ đoạn là đã bị trúng kế rồi.

Lý Dật hổ thẹn, lúc này thật đúng là sai lầm rồi, thứ nhất Tùng đàn chủ hành động quá mức tinh xảo. Tin tức Minh thị phụ tử thông báo bọn hần tiến vào Long Môn lãnh địa, cái này hần là không giả, nếu không Tùng đàn chủ tuyệt đối không có khả năng biết được nhiều như vậy, nhưng Tùng đàn chủ cùng Long trống trơn không có đơn giản tiểu trừ, mà là lợi dụng tin tức này đem bọn họ dụ đến vô cực động, đây là một chiêu cực kỳ âm hiểm, tuy làm như vậy chẳng khác nào bán rẻ Minh thị phụ tử... Đáng thương cho Minh thị phụ tử chỉ lo báo tư oán, nằm mơ cũng không nghĩ ra bị người khác bán đứng như vậy.

- Tùng đàn chủ, người trình diễn phi thường xuất sắc.

Lý Dật trên mặt bình thường:

- Bất quá kế hoạch của các người nhiều nhất chỉ thành công một nửa, nghĩ muốn mạng của chúng ta, còn phải có bản lĩnh thật sự.

- Ai nói muốn mạng của người, Lý Dật.

Long trống trơn ảo lả cơ hồ làm Lý Dật hồng mắt:

- Chỉ cần các người giao ra long phong vân, những người khác chẳng những có bình an rồi đi, còn sẽ được Long Môn bảo vệ, hộ tống các người đến Đấu Thần cốc. Như thế nào? Suy nghĩ đi.

Long trống trơn là người có trí tuệ, hần thấy tứ đại sát thần cơ hồ là hộ vệ bên người long phong vân, cảnh giác nhìn, mà ngay cả Long Y cũng vô ý thức lui lại hai bước. Dù sao bọn họ cùng Lý Dật không có tính mệnh giao tình, dưới loại tình huống này, ngay cả tứ đại sát thần cũng rất có thể bán đứng đối phương.

- Tên ảo lả, người cho rằng có thể ly gián chúng ta sao, nói thiệt cho người biết, bằng vào các người những phế vật này, bản thiếu còn không có để vào mắt.

Lý Dật nếu không kiên quyết tổ thái độ, thì chi đội ngũ nho nhỏ này chỉ sợ cũng tan vỡ mất. Oanh một tiếng vang thật lớn, cắt đứt suy nghĩ của mọi người. Chỉ thấy tiểu thiên ngạo nghễ lẳng không, mà đôi kim tình thú thì nặng nề nện ở trên thạch bích, đem thạch bích tạo thành cái hố sâu. Trong không gian không

ngừng vận vẹo, dư uy làm cho người rung động không thôi. Nhưng chiến đấu cũng không có chấm dứt, đôi kim tình thú bị tổn thất nặng nề cũng chưa toàn bộ đánh mất đi sức chiến đấu, ngược lại chúng nó ý thức được nhân loại cường giả trước mặt đáng sợ, mà ý thức được hậu quả... đôi kim tình thú tại trên thạch bích đồng thời kim quang tiết ra, bốn con mắt bắn ra bốn đạo kim quang giống như bốn khỏa thái dương chói mắt, làm cả huyết động tỏa ra quang mang chói mắt.

Hai đầu bát giai ma thú đồng thời thi triển thần thông của mình, Tiểu Thiên cũng không dám khinh thường, vừa mới chiếm tiện nghi rất nhanh biến thành ngưng trọng, trong tay không ngừng bay động chỉ quyết, trong huyết động bắt đầu khởi động thiên địa linh khí cuốn thành trận trận cuồng phong, sinh ra một cỗ lãnh ý. Phong hào Đấu Thần cường giả cùng hai đầu bát giai ma thú đánh ra một kích, làm ọi người ở trong huyết động quên đi mục đích của mình, chú ý tập trung đến kim sắc quang hoa cùng những thân ảnh mờ lung kia.

- Lão Tử không có thời gian.

Kim sắc quang hoa bỗng nhiên truyền đến tiếng nói của Tiểu Thiên, sau đó một đoàn sương mù màu đen dày đặc từ trong kim sắc quang hoa sinh ra, dùng tốc độ cực nhanh đem kim sắc quang hoa bốn phía thôn phệ. Nửa phút sau, sắc quang hoa chói mắt kim không thấy đâu nữa, giao chiến trong huyết động là một mảnh hắc ám, đấu khí hỏa diễm tựa hồ cũng bị hấp thu, căn bản không có bất luận ánh sáng nào cả.

Oanh, tiếng nổ rung trời làm ọi người vội vàng bưng tai, hơn nữa duy trì liên tục, cả huyết động bắt đầu sụp xuống. Đỉnh đầu thạch bích như bị phân ra, rạn nứt, sau đó từng khối đá rơi xuống dưới đất.

- Động muốn sụp xuống rồi.

Trong hỗn loạn cũng không biết ai nói lên một tiếng. Giống như địa chấn, ai cũng bắt đầu diên cuồng lao ra khỏi huyết động. Phải biết rằng, vô cực động ở Thiên la sơn, trên mặt cơ hồ đều là núi, nếu như sụp đổ xuống, lực lượng siêu việt nhân loại, chính Lý Dật cũng trong lòng sợ hãi.

- Ha ha ha, trời cũng giúp ta, nơi này chính là phần mộ cho các người.

Éo lả hưng phấn kêu to lên:

- Giam cầm bọn họ, giam cầm bọn họ.

Thân hình của hắn rất nhanh bạo thối, tháo chạy về phía cửa động. Những Long Môn kim nhân cùng các đệ tử nghe được mệnh lệnh, cũng kịp phản ứng, trăm đạo đấu khí bố kết thành không gian giam cầm lấp kín hơn mười mét cửa động, với thực lực Lý Dật, cho dù có thể đánh vỡ, cũng cần phải có thời gian. Mà bây giờ, huyết động sụp xuống tốc độ rất nhanh, bọn họ hiển nhiên không có đủ thời gian.

- Lý Dật tiểu tử, sáu sự kiện ta đã hoàn thành cho người, mười phút, tuyệt đối không có vượt qua.

Trong hỗn loạn, một tay Tiểu thiên mang theo thi thể hai đầu kim tình thú, thần thái ngạo nghễ, đối với nguy hiểm tựa hồ không có để ý, chẳng những hoàn toàn không có để ý, hắn đối với tràng diện này tựa hồ còn đắc ý, hơn nữa chủ động đưa ra một cái nhiệm vụ cuối cùng:

- Xem ra, cơ hội sự kiện thứ bảy cũng tới rồi, Lý Dật, có muốn ta trợ giúp các người thoát khỏi hay không?

-Người có điều có thể nhận sao?

- Trong lúc này, không có gì mà phong hào Đấu Thần không làm được.

Lý Dật còn có thể lựa chọn cái gì, không do dự nói:

- Được rồi, sự kiện thứ bảy chính là mang bọn ta rời khỏi vô cực động.

- Cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực.

Mới vài ngày công phu, đã làm xong bảy sự kiện rồi, tiểu thiên sáng khoái vô cùng, đem thi thể hai đầu kim tình thú nhét vào dung giới của mình, tay quyết khê nhúc nhích, đấu khí màu đen giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào đậu hũ, tại trên đỉnh đầu oanh mở ra một cái lỗ hổng, sau đó thân hình trực tiếp bay lên, quát:

- Đi.

Mọi người cũng không chút do dự, đi theo sau lưng tiểu thiên, thẳng hướng phía trên không, liên tiếp đất đá bị đầu khí của tiểu thiên hóa thành hư vô, đoàn người bay thẳng lên trời, khi bọn hắn chui từ dưới đất lên a, Lãng không, gặp dưới lòng bàn chân, cả ngọn núi giống như bị rút xuống, ầm ầm sụp đổ. Một màn này, làm tất cả cường giả, đều hít vào một ngụm lạnh khí. Nếu như lúc này, bọn họ còn đang ở bên trong,... Đó là hậu quả gì?

931. Q.6 - Chương 532: Cốc

- Bấy sự kiện đã toàn bộ hoàn toàn, Lý Dật tiểu tử, chúng ta từ biệt, từ nay về sau ai cũng không nợ ai.

Mọi người còn đang trong kinh hãi, lại nghe Tiểu Thiên hô, thân hình đã bay lên.

- Tiểu thiên! Người đừng đi, chúng ta bàn một chút.

Tuy đã được thoát đại nạn, nhưng mất đi tiểu thiên siêu cấp tay chân, Lý Dật trong lòng cũng tiếc hận vô cùng. Tất cả đều do Long Môn chết tiệt, thoáng cái làm ra bấy sự kiện. Không đúng, muốn trách còn phải trách Minh thị phụ tử. Lý Dật nghiêng răng nghiêng lợi thâm nghĩ, từ nay về sau, Minh thị phụ tử cũng đã là người chết rồi.

Lúc này Lý Dật nhận thức được, Đấu Thần cùng phong hào Đấu Thần cách biệt một trời. Phong hào Đấu Thần nắm giữ thiên địa pháp tắc cùng Đấu Thần cường giả chính là hai cấp độ, Đấu Thần cường giả thuộc về người, nhưng phong hào Đấu Thần, Lý Dật đột nhiên rõ ràng, phong hào Đấu Thần mới chân chính là thần, trong thiên địa đã không có bất cứ chuyện gì có thể làm khó được phong hào Đấu Thần.

- Đi thôi.

Đội bụi bặm thiên la sơn tan hết, Long Môn rất nhanh sẽ phát hiện bọn họ cũng không có chết ở đây, bọn họ được thừa cơ hội này thoát khỏi Long Môn.

Xác định phương hướng, đám Lý Dật mang theo ba cái bệnh nhân hướng về Thiên la sơn bay vút đi.

Bay được hơn mười dặm, Cung vô song mang theo Lý na đã cố hết sức, Lý Dật ôn nhu nói:

- Đưa Na Na giao cho ta.

Đầu khí cuốn lấy, ôm Lý na vào trong ngực của mình. Trải qua một phen đường dài, Lý Dật thấy được mạch đập Lý na có chút loạn, hiển nhiên trong lúc tiểu thiên cùng đôi kim tinh thú đánh nhau sống chết cũng bị ảnh hưởng.

- Lý na nàng không sao chứ.

Cung vô song hiển nhiên cũng cảm thấy mạch lý na dị thường, có chút lo lắng hỏi.

- Không có việc gì, chỉ có một điểm chấn động khiến ạch tượng ảnh hưởng.

Lý Dật không muốn làm cung vô song lo lắng, ra vẻ thoải mái nói. Kỳ thật Lý na có sao không, trong lòng của hắn cũng không biết.

Lại bay chừng trăm dặm, thực lực mọi người đều tiêu hao không ít, Lý Dật lo lắng lúc này gặp phải cường địch, chỉ sợ vô lực ứng phó, cũng không dám nghỉ ngơi, hướng phía hoang sơn dã lĩnh đáp xuống, phái ra hai cái sát thần dò xét chung quanh, những người còn lại thì khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu khôi phục đầu khí.

Chúng cường giả đều không có trải qua đánh nhau chết sống, chỗ hao phí đầu khí có hạn, khôi phục cũng đều rất nhanh, không đến hai giờ, đều khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Thấy mọi người đều khôi phục xong, Lý Dật triệu tập sát thần lão đại, lục chỉ đảo tiên thương lượng:

- Long Môn đã biết rõ chúng ta đi Đấu Thần cốc, tuyệt đối sẽ không thiết hạ một cái chướng ngại, lúc này bốn phương tám hướng đi thông Đấu Thần cốc chỉ sợ đều bày ra nhân tuyến, tình huống giống trông khua chiêm bay qua, không khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa, sát thần lão đại, đảo tiên, các người có biện pháp gì tốt né qua nhân tuyến Long Môn?

Hiện tại không có cách nào khác, Lý Dật hỏi đảo tiên cùng sát thần lão đại, thì đúng là một vấn đề khó khăn. Mấu chốt là mang theo ba cái bệnh nhân, nếu như với tâm tính mọi người, dù là đâm rỗng hang hổ chỉ sợ cũng không sợ.

- Đều không có biện pháp gì tốt sao?

- Nếu không có, đợi bay đến Đấu Thần cốc, do chúng ta đi dò đường, nếu quả thật có nhân tuyến có thể liên giết, không thể giết thì đem Long Môn cường địch dẫn dắt rời đi, để cho lão Nhị lão Tam dẫn mọi người nhập cốc cầu y, chỉ cần vào Đấu Thần cốc, chính là nơi Long Môn môn chủ cũng không dám tự tiện xông vào bắt người.

Sát thần lão đại đưa ra đề nghị tuy chưa hoàn mỹ, phong hiểm cũng lớn, nhưng lúc này cũng không có biện pháp nào hơn.

- Được rồi, cứ thế mà làm.

Lý Dật gật gù đầu, đang muốn đứng dậy phân phó mọi người tiếp tục chạy đi, lại nghe sát thần lão đại bỗng nhiên nói:

- Lý Dật, cảm ơn người.

Lý Dật ngẩn người, thản nhiên cười nói:

- Lão đại khách khí, ta giúp Long Môn chủ chính là tự giúp chúng ta, chúng ta bây giờ là cùng một thuyền, làm gì khách sáo như thế.

Lý Dật nói rất đúng, long phong vân hiện tại tuy bất tỉnh nhân sự, nhưng dù sao cũng đã từng là Long Môn môn chủ, tại Long Môn vẫn còn có chút uy tín, năng lực của hắn không chỉ có thực lực, quan trọng hơn là có lực ảnh hưởng. Cho nên Long Môn mới coi trọng như thế, tại thời khắc tông môn đại chiến hết sức căng thẳng, vẫn không quên phái ra đại lượng cường giả đuổi giết Long phong Vân.

- Lời tuy như thế, nhưng tại hạ vẫn muốn tạ ơn. Chỉ cần lần này có thể đem môn chủ cứu sống, vô luận chúng ta có thể đoạt lại Long Môn hay không, ta Tô Thanh Vân đều thiếu nợ người một cái đại nhân tình, sau này có bất kỳ khó khăn, chỉ cần Lý Dật huynh đệ phân phó một câu, tứ đại sát thần cũng sẽ hết sức đi làm.

- Lão đại nói ta nhớ kỹ, nếu không chết, tương lai nhất định sẽ cho người cơ hội trả món nhân tình này.

Lý Dật cũng không khách sáo, nhận khoản nợ nhân tình này, sau đó xoay người hướng chúng cường giả nói:

- Tất cả mọi người đứng lên, phía trước còn rất nhiều chuyện phiền toái.

Trong hành trình, chi đội ngũ này căn cứ vào Lý Dật an bài, sát thần lão Nhị cùng lão Tứ ở phía trước dò đường, lão đại cùng lão Tam bảo vệ hai cánh, lục chỉ đảo tiên thì phụ trách căn phía sau, bảo đảm đằng sau không có truy binh. Ba bệnh nhân hộ tạt hạch tâm, phân biệt do Long Y, cung vô song cùng Lý Dật mang theo. Cả đội ngũ di động hình vuông, chung quanh bảo trì khoảng cách tại trong vòng mười dặm. Kể từ đó tuy tốc độ có chỗ giảm xuống, nhưng có thể bảo vệ tốt ba cái bệnh nhân.

May mà kế tiếp thuận buồm xuôi gió, bay đi một ngày một đêm sau, sát thần lão đại nói Đấu Thần cốc đã tới gần.

Dựa theo kế hoạch trước đó, Lý Dật, sát thần lão đại cùng lục chỉ đảo tiên dàn xếp mọi người trong sơn động nho nhỏ, sau đó liền cùng sát thần lão đại, lục chỉ đảo tiên cẩn thận tiếp cận Vạn thần cốc.

Trên đường đi, nghe sát thần lão đại giới thiệu: - Vạn thần cốc vốn là Ma tộc lãnh địa nổi tiếng, đại lượng ma thú chiếm cứ lãnh địa thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm, hơn nữa sinh sôi nảy nở ra vô số cao giai ma thú. Nhưng hai hơn ngàn năm trước, trong hạp cốc đột nhiên xuất hiện một đám Đấu Thần cường giả, bọn họ có mục đích, từng bước tiêu diệt những Ma tộc này, hao tổn mấy chục năm thời gian, lúc này cao giai ma thú Đấu Thần cốc tiêu diệt không còn, còn lại Ma tộc không thể đối kháng nhóm nhân loại cường giả này, cũng đành phải rời xa vạn thần cốc, đi nơi khác sinh sống.

Nói đến chuyện xưa lại làm Lý Dật có chút nghi hoặc, không khỏi hỏi:

- Những Đấu Thần cường giả này tại sao phải phí khí lực lớn như vậy tiêu diệt Ma tộc?

- Vấn đề này, hai ngàn năm qua cũng không biết có bao nhiêu thuyết pháp truyền lưu tại thần chi lĩnh vực, nhưng cũng chỉ là suy đoán mà thôi, có người nói nhóm cường giả này là một tông môn ẩn thế, nhìn trùng vạn thần cốc hoàn cảnh đặc biệt, nghĩ chiếm cứ nơi này lĩnh ngộ phong hào Đấu Thần. Cũng có người nói nhóm Đấu Thần cường giả này là từ nơi khác tới, về phần mục đích thì không biết. Còn Vạn thần cốc, ta cùng lão Nhị đi qua một chuyến, chỗ đó thiên địa linh khí nồng đậm, xác thực là hơn nơi khác không chỉ gấp mười lần.

Thần chi lĩnh vực địa phương bình thường, so với Đấu Thần đại lục thiên địa linh khí đều nồng đậm hơn mấy lần, nếu như sát thần lão đại nói, vạn thần cốc xác thực là một chỗ tu luyện tự nhiên tuyệt hảo.

- Nhưng cũng có người nói, nhóm Đấu Thần cường giả này, là tất cả các lão đại tông môn thần chi lĩnh vực, vứt bỏ tông môn tranh đấu, đi vào vạn thần cốc nghiên cứu phong hào Đấu Thần. Bởi vì tại thần chi lĩnh vực, tuy Đấu Thần cường giả không ít, nhưng phong hào Đấu Thần vạn năm không có một. Có rất nhiều giả thuyết, nhưng chân tướng rốt cuộc như thế nào cũng không ai biết.

- Bọn họ có mục đích gì không liên quan chuyện của chúng ta, chỉ cần không cản trở chúng ta tìm tứ đại thần y là được.

Lục chỉ đảo tiên nói.

- Thế thì không, tứ đại thần y mặc dù tại Đấu Thần cốc, nhưng cũng không phải là cùng những Đấu Thần cường giả kia ở một chỗ, mà là sống một mình, lần trước chúng ta ở đó hai ngày, cũng không thấy Đấu Thần cường giả lộ diện.

Sát thần lão đại nói ra làm cho Lý Dật cùng lục chỉ đảo tiên yên lòng.

Một đường lướt đi, Đấu Thần cốc liền hiện ra trước mắt. Đấu Thần cốc khí tượng quả nhiên cùng nơi khác bất đồng, tuy cũng chỉ là núi non, nhưng sơn cốc cao chót vót, đám sương lượn lờ, chảy dài không biết điểm cuối cùng, thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm, quả nhiên là nơi tu luyện đấu khí tuyệt hảo.

Nhưng lúc này, ba người Lý Dật cũng có thể cảm giác được, một mảnh Linh sơn tứ thủy kia cất dấu vô cùng sát khí. Loại sát khí này là do đại lượng cường giả hội tụ mới có thể sinh ra.

- Thế nào? Xem ra chúng ta đoán không sai, Long Môn bày ra không ít phục binh.

Sát thần lão đại vẻ mặt lạnh lùng.

- Nếu là đầm rồng hang hổ, chúng ta cũng đành phải xông vào.

Lục chỉ đảo tiên vẻ mặt kiên quyết, nói.

- Nếu không như vậy, Tô lão, ta và người đi hấp dẫn phục binh Long Môn, đảo tiên, người trở về mang bọn người Long Y nhập cốc.

- Hảo, Lý Dật huynh đệ, người đi bên trái, ta đi phía bên phải, nếu như có thể giết ra, gặp tại thiên la sơn, rồi trở về nghênh đón mọi người.

Nhiệm vụ phân công xong, Lý Dật cùng sát thần lão đại cũng không bí mật nữa, bay hướng giữa không trung, mới bay vài trăm mét, liền gặp hơn mười cường giả lao đến. Nhìn thấy đối phương, Lý Dật cùng sát thần lão đại một tả một hữu bỗng nhiên tách ra, hướng hai bên Đấu Thần cốc bắn đi.

Trước mặt cường giả lao đến cũng phân thành hai, hướng hai người đuổi theo.

Lý Dật cũng không có nói nhảm, đấu khí lưu chuyển đến mức tận cùng, đấu khí hung hãn giống như một đạo cuồng lôi, hướng Long Môn cường giả oanh kích.

Giữa không trung vang lên hai tiếng nổ, sát thần lão đại cũng giao thủ. Một chiêu tương giao, hai người cũng không ngừng lại, cực tốc lao đi, lướt vào đám sương bao phủ Đấu Thần cốc.

Giữa không trung nổ vang, rất nhanh kinh động càng nhiều Long Môn cường giả, một mảnh cường giả đồng nghệt lập tức bay lên trời, cũng chia thành hai hướng, truy kích Lý Dật cùng sát thần lão đại.

Lý Dật quay đầu lại quan sát, Long Môn lần này hạ vốn gốc, truy kích có hơn trăm người, mà trong đám người này đa số là Đấu Thánh, đấu tôn cường giả. Nhưng hơn trăm cường giả hợp lực với ưu thế về số lượng, chỉ sợ hấn cũng rất khó chiếm được tiện nghi, muốn toàn thân trở ra, cũng rất khó khăn. Ngược lại sát thần lão đại, hấn chỉ là Đấu Thánh cường giả, muốn thoát thân chỉ sợ trả giá rất nhiều.

Nhưng lúc này, Lý Dật cũng không thể quan sát được sát thần lão đại, sát thần lão đại cùng hấn hấp dẫn truy binh bay đi, rất nhanh biến mất tại đám sương mờ.

Lý Dật lúc này cũng tiến nhập bên trái Đấu Thần cốc, chỉ nghe sau lưng một Long Môn cường giả nói:

- Lý Dật, nhanh đầu hàng đi, phía trước chính là Đấu Thần cốc, tự tiện xông vào Đấu Thần cốc có hậu quả gì không cần ta nói ngươi cũng biết.

Lý Dật lúc này mới nhớ tới sát thần lão đại nói qua, chính là Long Môn môn chủ cũng không dám tùy ý trêu chọc cường giả trong Đấu Thần cốc.

- Không có can đảm thì chạy trở về đi, nếu không cùng chúng ta tại Đấu Thần cốc đại chiến một hồi.

Lý Dật thoáng chậm dần, hù dọa những truy binh này, muốn để cho bọn hấn phản hồi mà gặp phải lực chỉ đảo tiên thật thảm.

Thân hình Lý Dật dừng một chút, cùng Long Môn cường giả cách gần hơn, hiện tại, Lý Dật đã có thể cảm giác được rất nhiều cường giả hội tụ.

932. Q.6 - Chương 533: Du Đấu Long Môn Đệ Tử

- Thiếu niên Đấu Thần Lý Dật, ngươi rất không tồi, đáng tiếc không có thay tông dõi tộc, hôm nay ngươi phải chết ở Đấu Thần cốc.

Thủ lĩnh đội truy kích Lý Dật này là một đại hán mặt đen, tướng mạo cực kỳ thô lỗ, nhưng trên người hấn tỏa ra khí tức âm trầm, hiển nhiên cũng là gia hỏa một tay nhuộm vô số máu tươi.

Nhưng dù sao thực lực chênh lệch, đối mặt với đối thủ như vậy, Lý Dật không có áp lực, lúc này định trụ thân hình, quay lại nói:

- Các hạ trong Long Môn là người thế nào?

- Long Môn hộ pháp Trái nghĩa Sơn, vâng lệnh môn chủ, tới đây thu nạp mạng nhỏ của ngươi.

- Thật sự là nói lớn không sợ đau đầu lưỡi sao.

Lý Dật nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trên người tỏa ra khí tức đáng sợ.

Cổ khí tức cường giả này làm cho Long Môn cường giả nhin không được phải thối lui, Trái hộ pháp sắc mặt cũng biến hóa, tay run lên:

- Hừ, ta cũng không tin có thể chống được nhiều người của chúng ta như vậy.

- Nói như vậy, Trái hộ pháp thật tính thử một lần rồi?

Trên trăm vị cường giả, Lý Dật cũng biết rõ mình không kham nhiều như vậy, nhưng một trận chiến này nhất định phải đánh, có khả năng đánh chết bao nhiêu, thì mới có thể ngăn chặn bọn họ, vì tranh thủ cho lực chỉ đảo tiên, Long Y nhập cốc tranh.

Mà Long Môn đệ tử chính là vì Lý Dật tới, cũng không thể lui bước.

Không vực dày đặc sát ý bắt đầu tràn ngập ra, Lý Dật đương nhiên không vội động thủ, đứng chấp tay, âm thầm đem khí tức cường giả của mình phát ra đến mức tận cùng, dùng cái khí tức này uy hiếp đối phương.

- Chết cho Lão Tử.

Trái hộ pháp tựa hồ ý thức được, nếu như mặc cho Lý Dật uy hiếp như vậy, thuộc hạ của mình chỉ sợ vô tâm ứng chiến, về tâm lý có lẽ bị hỏng mất.

Nghe được Trái hộ pháp ra lệnh, hai cái Long Môn đệ tử bên cạnh hẳn nhìn nhau, một tả một hữu đánh về phía Lý Dật, đã sớm súc thể đấu khí đến mức tận cùng đồng thời oanh ra. Hai gã đệ tử thực lực không thấp, cũng là cốt ruột lập công, đấu khí oanh ra càng dùng tư thế liều mạng, một tả một hữu chém về phía Lý Dật.

- Vậy trước tiên tổng hai người các người lên đường đã.

Cũng không thấy Lý Dật động tác như thế nào, hai cổ năng lượng oanh đến phụ cận hẳn, tựa hồ như gặp khí cầu co giãn, bỗng nhiên thay đổi phương hướng, uy thế mạnh hơn ba phần, quay lại oanh thẳng về phía hai gã Long Môn đệ tử. Hai gã Long Môn đệ tử có chủ tâm liều mạng, ra tay đều là hung ác đến cực điểm, động tác chém bổ hết sức.

Nhưng bọn chúng nằm mơ cũng không ngờ Lý Dật cũng không có sử dụng đấu khí oanh tán đấu khí của bọn chúng, mà là đem hai đạo đấu khí quý dị phản chấn trở về.

Oanh, oanh.

Hai tiếng trầm đục vang lên, binh khí trong tay hai gã Long Môn đệ tử từng khúc vỡ vụn, bọn họ còn chưa kịp bố kết phòng ngự cái chần, đấu khí phản chấn đã oanh kích tại trên người bọn họ. Hai cổ máu tươi bắn ra, hai gã Long Môn đệ tử lập tức rơi thẳng rớt xuống dưới, cũng không biết sống chết như thế nào nữa.

Lý Dật một chiêu cử trọng nhược khinh đánh bại hai gã Đấu Thánh cường giả, như không đếm xỉa tới, kì thực cũng là toàn lực đánh ra. Một chiêu dọa người như thế làm Long Môn cường giả vô ý thức lui lại vài mét, nhìn Lý Dật. Đấu Thần cường giả đã bại hai Đấu Thánh cường giả, cũng không kỳ lạ gì, nhưng nhẹ nhàng thoải mái như thế, thì vài tinh Đấu Thần cường giả cũng không làm được?

Nếu đám Long Môn cường giả biết rõ Lý Dật mới là Đấu Thần một tinh, không biết bọn họ có thể cầm đầu hũ đám chết chính mình hay không.

- Thế nào? Trái hộ pháp, tiếp tục để cho thuộc hạ của người toi mạng chứ, người tới trước đi?

- Cũng không phải, chúng ta đi lấy tánh mạng của người.

Đấu khí bùng bùng đánh ra, trường đao trong tay Trái hộ chém ra, lập tức phát ra thanh âm vù vù điếc tai:

- Huynh đệ cùng tiến lên, vây lấy hắn.

Lý Dật đương nhiên sẽ không để cho Long Môn đệ tử vây công đơn giản như vậy, khi Trái hộ pháp vừa dứt lời, Lý Dật đã có động tác, nhưng động tác của hắn thật sự quá nhanh, hơn nữa cũng quá đột ngột, thân hình bỗng nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh, như du long, trong nháy mắt cuốn vào trong đám đệ tử Long Môn.

Đám Long Môn đệ tử tên nào cũng là thân kinh bách chiến, vô luận kiến thức hay lịch duyệt đều là người nổi bật đệ tử trong môn, nhưng bị Lý Dật nhanh như vậy xông đến, cũng chưa có lấy lại tinh thần, tức khắc liền có hơn mười người rớt xuống, chết sống không biết.

- Dựa vào, hợp kỹ, ngu xuẩn, hợp kỹ.

Trái hộ pháp là người thô lỗ, lập tức liền hùng hùng hổ hổ nói lên. Long Môn đệ tử lúc này mới kịp phản ứng, nhanh chóng đến bên người Trái hộ pháp.

Vấn đề là, Lý Dật căn bản không có ý định cùng bọn họ giằng co, một hồi xung đột giết chết vài Long Môn đệ tử, thân hình càng không ngừng lại, tiếp tục hướng Đấu Thần cốc bay vút đi.

Ăn thiệt thòi như vậy, nếu cứ như vậy trở về, tông môn cũng sẽ không bỏ qua cho Trái hộ pháp, lúc này hẳn cần rằng một cái, quát:

- Đuổi theo cho ta, không giết Lý Dật thì không bỏ qua.

- Trái hộ pháp, phía trước chính là Đấu Thần cốc.

Tên đệ tử thật sự không muốn đi truy đuổi một cái Đấu Thần cường giả, nhất là một tên sát ý như vậy.

Đuổi cho Lão Tử, đuổi tới chân trời góc biển cũng phải xử lý hẩn.

Trái hộ pháp đã hoàn toàn phát điên, người này trời sinh tính tình thô lỗ, nhưng làm người có phần nghĩa khí, thoáng cái hao tổn nhiều huynh đệ như vậy, hẩn huyết mạch sớm đã sôi sục rồi, đừng nói là Đấu Thần cốc, ngay cả Diêm La điện chỉ sợ cũng dám xông vào.

Lại đi hai dặm, thân hình Lý Dật dừng một chút, chậm rãi định trụ lại thân hình, xoay người lại, nhìn Trái hộ pháp cười nói:

- Ta cũng không phải mỹ nữ, cứ đuổi không bỏ như vậy sao?
- Thối tiểu tử, không giết ngươi, Trái nghĩa Sơn thề không làm người.
- Vậy chỉ sợ ngươi cũng không làm gì được.

Lý Dật vẫn phong khinh vân đạm, nắm đó chính mình mới thực lực đấu tôn, Đấu Thần điện xuất động cường giả mạnh như vậy đều không thể làm gì được mình, hôm nay chỉ có đàm người như vậy mà cũng đuổi theo mình.

- Các huynh đệ xông lên.

Lời vừa nói ra, Lý Dật lần nữa khởi động thân hình, nhưng lúc này, Long Môn đệ tử đã có phòng bị, chỉ có hai cường giả bị Lý Dật oanh kích giữa không trung, đệ tử còn lại đều sử dụng hợp kỹ, cũng thoát khỏi đòn sát thủ của Lý Dật đánh ra.

Xem ra phải sử dụng lá bài tẩy, Lý Dật tâm niệm vừa động, thân hình bỗng nhiên bay lên mấy chục thước, Phá Thiên kiếm đã ở trong tay. Thiên ma đấu khí rót vào Phá Thiên kiếm, cả kiếm thể đều tràn ngập một tầng sắc đen.

- Ý thiên phá không kiếm, phá, phá, phá.

Chu Tước cao giai đấu kỹ cũng không tính là cái gì, nhưng ở tu vi Đấu Thần cường giả cùng siêu phẩm thần binh tiên thiên chi khí, lại phát ra năng lượng kinh người. Kiếm khí màu đen kịt lỵ thể, giống như ở giữa không là một mảnh mây đen, hướng Long Môn cường giả chém tới.

Long Môn đệ tử lần nữa hợp kỹ, bố kết một tầng năng lượng phòng ngự cái chắn, chỉ nghe ầm ầm một tiếng vang lớn, Long Môn đệ tử hợp kỹ bố kết phòng ngự cái chắn bị một chiêu Chu Tước đấu kỹ làm cho ầm ầm vỡ vụn, đấu khí mảnh nhỏ mang tất cả không gian rung động, mà cùng lúc đó, thân hình Lý Dật lần nữa như du long từ Long Môn đệ tử bay vút qua, nơi đi qua, một đoàn huyết vụ nổi lên, phần còn lại là chân tay bị cụt bay ra bốn phía.

Ngắn ngủn trong nháy mắt, Long Môn cường giả lần nữa hao tổn hai mươi người.

- Trái hộ pháp, chúng ta đổi cái địa phương khác lại chơi đùa nhé.

Lý Dật không ham chiến, sau khi chiếm được tiện nghi, xoay người liền bỏ đi.

Trái hộ pháp hiện tại cũng đã nhìn ra, Lý Dật đây là đang trêu bọn họ, hơn nữa còn có toan tính đem bọn họ hướng Đấu Thần cốc dẫn đến. Nếu như Trái hộ pháp thông minh hơn, hẩn sẽ nghĩ tới mục đích Lý Dật làm như vậy, nhưng là người thô lỗ, lúc này đã hoàn toàn phần nộ mê hoặc thần trí, trong ánh mắt hẩn sung huyết chỉ có thân ảnh Lý Dật, trong ý thức cũng chỉ có một ý niệm, bằng phương thức nhanh nhất vô cùng tàn nhẫn nhất làm cho địch nhân ngã xuống.

- Thối tiểu tử, ta liều mạng với ngươi.

Liều mạng, cũng phải cần thực lực, hiển nhiên thực lực Trái hộ pháp còn không đủ liều mạng. Lý Dật đã đang ở mấy xa hơn chục thước, thân hình lại gia tốc rồi đi.

- Trái hộ pháp, chúng ta không cần đuổi theo tiểu tử kia, hẩn có chủ tâm dụ dỗ chúng ta đuổi theo hẩn.

Long Môn đệ tử thật sự không muốn đuổi theo, đúng là quá phí công, đuổi theo cũng chẳng làm gì được?

- Hừ, Lão Tử cũng không tin đầu khí của hắc không có cực hạn, đợi cho đầu khí của hắc dùng hết, chính là thời điểm chúng ta giết hắc.

Vì vậy tiếp tục, Lý Dật mấy lần ngừng, Long Môn đệ tử liền chết một đám, cho đến khi xâm nhập Đấu Thần cốc, hơn trăm Long Môn cường giả cũng hao tổn một nửa. Nhưng Trái hộ pháp đoán trước cũng không phải là không có đạo lý, phen này lần qua lần lại, thực lực Lý Dật cũng tiêu hao không ít.

Lúc này, Lý Dật dẫn Long Môn đệ tử đã bay đi trăm dặm, xem tình huống, nếu như thuận lợi, lực chỉ đảo tiên cùng mọi người cũng có thể nhập cốc. Lý Dật lúc này mới nghĩ cách thoát thân, nếu như cứ du đấu như vậy, cũng có khả năng giết hết Long Môn đệ tử, nhưng bản thân hắc hao tổn cũng thật là lớn, nếu vì thế gặp phải cường địch, cũng khó bảo toàn.

Tâm niệm vừa động, Lý Dật hạ xuống độ cao, hướng một ngọn núi dốc đứng rơi xuống. Nương theo sương mù trong Đấu Thần cốc, Lý Dật thi triển ẩn thân đấu kỹ, đồng thời thu liễm khí tức cường giả, trong nháy mắt bí mật thân hình, sau đó đứng ở một cây đại thụ che trời nhìn Long Môn đệ tử.

Long Môn đệ tử theo sát Lý Dật, nhưng mới ra khỏi sương mù, lại phát hiện thân hình Lý Dật không thấy đâu nữa, Trái hộ pháp ngưng thần cảm thụ, ở nơi thiên đị linh khí nồng đậm, khí tức cường giả lúc này cũng không còn sót lại chút gì.

- Lý Dật tên rùa đen rút đầu, lặn ra đây cho Lão Tử.

Trái hộ pháp lập tức căng to lên, hắc cũng là Đấu Thánh cấp bậc cường giả, Lý Dật không thể trong nháy biến mất, cho nên hắc rõ đối phương nhất định là sử dụng ẩn thân đấu kỹ, bởi vậy muốn dùng ngôn ngữ đem Lý Dật kích thích hiện thân.

Nhưng Trái hộ pháp dùng tư thế người đàn bà chanh chua chửi đồng đều sử dụng ra, cũng không thấy có bất kỳ động tĩnh gì. Kỳ thật Lý Dật đứng ở trên đỉnh đầu hắc, ẩn long quyết ẩn thân lúc này triển lộ ra, đừng nói là một đám đầu tôn Đấu Thánh cường giả, chính là Đấu Thần ở đây, chỉ sợ cũng cảm thụ không được Lý Dật tồn tại.

Trái hộ pháp mắng nửa ngày cũng mệt mỏi, ngồi một chỗ trên tảng đá, không cam lòng nhưng lưu lại cũng vô ích, đúng tức giận không có chỗ phát tiết, lúc này có một tên Long Môn đệ tử tiến đến, đề nghị nói:

- Trái hộ pháp, Lý Dật đã chạy rồi, không bằng chúng ta trở về phục mệnh đi.

- Phục mệnh? Phục cái muội người đi, chúng ta lấy cái gì phục mệnh, người không có bất được, ngược lại làm cho hắc đả thương mười mấy huynh đệ chúng ta, trách nhiệm này là do ta đảm đương cũng không phải là người.

Nghĩ nghĩ, Trái hộ pháp đột nhiên đứng lên, ra lệnh:

- Gởi tín hiệu cầu viện, chúng ta tại nơi này tìm tòi, tên khốn kia nhất định chưa đi xa, không giết hắc chúng ta toàn bộ chết tại cái Đấu Thần cốc này.

Những Long Môn đệ tử kia tuy không muốn, nhưng Long Môn môn quy cực nghiêm, rơi vào đường cùng cũng không dám cãi chày cãi cối, lập tức giữ vững tinh thần, dùng chỗ này làm hạch tâm, hướng bốn phía tìm tòi, bên người Trái hộ pháp có một đệ tử lấy từ trong lòng ngực một quả đạn tín hiệu, ngưng tụ đầu khí bắn lên bầu trời, lập tức tại trên bầu trời tràn ra một đóa hỏa diễm quang hoa.

Cái tín hiệu này tuy có thể đưa tới viện thủ, nhưng Trái hộ pháp cũng rõ ràng, trong Đấu Thần cốc cường giả cũng sẽ bị kinh động. Một khi kinh động Đấu Thần cường giả trong cốc sẽ có hậu quả gì, Trái hộ pháp cũng không có biết rõ, nhưng hiện tại cũng không quan tâm nhiều.

933. Q.6 - Chương 534: Thiếu Nữ.

Lý Dật quyết định thoát thân, cũng không muốn trêu chọc đám Long Môn đệ tử, vì không muốn lộ hành tung, tự nhiên cũng không nỡ không phi hành được. Đám Long Môn đệ tử cũng tản ra, ở xung quang tuy tìm Lý Dật.

Ở cách đó không rất xa, bỗng nhiên nghe được tiếng địch vang lên, trong tiếng địch réo rắt, tại đám sương mù tạo cho người cảm thấy thoát tục. Nhưng ở nơi hoang sơn dã này, lại là chỗ Đấu Thần cường giả ẩn cư, không hiểu ai có hào hứng như vậy, chẳng lẽ là... Đấu Thần cường giả ẩn cư sao?

Lúc này Long Môn đệ tử, cùng Lý Dật cũng đều kinh hãi, nếu là Đấu Thần cường giả ẩn cư, thì tới cũng quá nhanh rồi, tín hiệu Long Môn phát ra chưa tới năm phút đồng hồ.

Mọi người đang kinh ngạc, lúc này thấy một mục đồng cười trâu từ trong rừng chạy ra. Con trâu này cực kỳ to lớn, trực tiếp hướng Long Môn đệ tử đi tới, tốc độ cũng không chậm.

Thấy một đứa bé, Trái hộ pháp cũng yên ổn hơn nhiều, thô lỗ nói:

- Uy, tiểu hài tử, ngươi là ai? Làm sao chạy đến nơi này chặn trâu như vậy? Nhà của ngươi ở đâu?

Mục đồng quắc mắt nhìn xuống, nhìn Trái hộ pháp nói:

- Đại hán, ngươi là ai vậy? Sao chạy đến đây chơi, chủ nhân nhà ngươi là ai?

Tiểu hài tử bộ dáng mới mười tuổi, vẻ mặt ngây thơ, lúc này làm một bộ đứng đắn nghiêm trang, làm cho người cảm giác buồn cười. Nhưng lúc này cũng không có người cười được, tiểu hài tử này dù sao cũng không giống như là người tầm thường được.

Trái hộ pháp sắc mặt thay đổi vài lần, ngữ khí trở nên khách khí, nói:

- Chúng ta là Long Môn đệ tử, bởi vì truy đuổi một tên đào phạm. Tiểu huynh đệ, nhà của ngươi ở đây sao?

Đứa bé kia tựa hồ cũng không có nghe nói qua Long Môn, đôi mắt trong veo nhìn Trái hộ pháp, sau đó quay tròn mấy vòng, mới nói:

- Ta tại sao phải nói cho các ngươi biết, các ngươi chẳng lẽ không biết, nơi này ngoại nhân không thể dễ dãi tỷ thấy, các ngươi thăm rồi.

- Tỷ tỷ? Chị ngươi là ai?

- Tỷ tỷ của ta chính là tỷ tỷ ta.

Trái hộ pháp cắn răng, vẫn nhìn xuống không có tức giận, hần tự nhiên cũng rõ ràng người ở Đấu Thần cốc, tuyệt đối không phải là người thường.

- Tiểu huynh đệ, chúng ta bây giờ vẫn chưa thể rời đi, ta cho ngươi kim tệ, ngươi nói cho tỷ tỷ không đuổi chúng ta đi được không?

- Kim tệ?

Mục đồng nhướng mắt, hỏi:

- Ngươi tính cho ta bao nhiêu kim tệ?

Trái hộ pháp vỗ dung giới, lấy ra mười mấy kim tệ, tất cả đều nhét vào trong tay mục đồng:

- Đều cho ngươi.

- Hừ, có vài kim tệ mà cũng nghĩ hối lộ ta.

Mục đồng không chút suy nghĩ, ném kim tệ đi, nói:

- Đều đi nhanh đi, tỷ tỷ của ta sắp tới rồi.

- Chị ngươi cũng không thể không nói đạo lý chứ, sơn cốc này cũng không phải nhà của các ngươi, dựa vào cái gì nàng không cho chúng ta ở đây.

- Đại hán cũng không thể không nói đạo lý nhé, sơn cốc này chính là nhà của chúng ta, vì cái gì cho các ngươi ở đây.

- Hài tử, dám học đại gia ta nói chuyện, xem ta giáo huấn ngươi như thế nào.

Trái hộ pháp không thể nhin được nữa, trước bị Lý Dật đả kích, làm bản tính hấn ác liệt vô cùng, lúc này bị mục đồng trêu chọc, tính tình nóng nảy lập tức nổi lên.

Lý Dật đang muốn ly khai, nhưng lúc này thấy có chuyện xưa, dù sao ẩn thân đấu kỹ đối với đám Long Môn đệ tử mà nói là không cách nào phát hiện, vì vậy dừng bước, quan sát tình thế.

Trái hộ pháp đấu khí tuôn ra, mục đồng còn chưa có phản ứng, Đại Ngưu gầm nhẹ một tiếng, thân hình đột nhiên chuyển động, lao tới.

Trái hộ pháp mặc dù thô lỗ, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc, tỷ tỷ tiểu hài này sắp tới, hiện tại lại không rõ lai lịch thế nào, cần phải bắt tiểu hài tử mới có thể nắm quyền chủ động.

Thấy Trái hộ pháp hành động, lập tức đám Long Môn đệ tử vây quanh, trong tay đấu khí đánh ra, nhưng cũng không dám đả thương đứa bé kia. Mà nhằm vào đại ngưu đánh tới.

- Các người dám đánh trâu của ta, ngưu ngưu, đâm chết bọn họ.

Tiểu hài tử thấy tọa kỵ của mình đã bị mấy tên cường giả công kích, vừa tức vừa đau lòng, lớn tiếng ra lệnh nói. Đại Ngưu tựa hồ cũng có thể nghe hiểu được tiếng người, lập tức không khách khí, vung ra bốn vó, hướng đám Long Môn đệ tử công kích.

- Phế vật, nhiều người như vậy chẳng lẽ còn không chế trụ nổi một đầu ngưu sao.

Trái hộ pháp giận dữ, thân hình đột nhiên vừa động, trường đao xoay chuyển, hướng móng vuốt đại ngưu chém ra.

Đại Ngưu dù sao cũng ngu xuẩn, đao của Trái hộ pháp chém ra hung ác cực kỳ, chỉ nghe “Phốc” một tiếng, trường đao chém xuống móng trâu. Đại Ngưu bị đau, thân thể đột nhiên quay lại, điên cuồng công kích.

- Giết đầu ngưu này, chúng ta nướng ăn.

- Các người dám... Tỷ tỷ, Oa, Tỷ tỷ mau tới đi, có người muốn giết ngưu ngưu.

Đứa bé kia bị chế trụ, nghe nói ác nhân trước mặt muốn giết ngưu, lập tức khóc lớn lên, la hét tỷ tỷ mau tới.

Long Môn chúng đệ tử đều thêm nghe tiểu hài tử khóc rống, đều lấy ra binh khí, làm thành một vòng hướng Đại Ngưu điên cuồng tấn công. Lý Dật thấy, Đại Ngưu ma thú phẩm giai thất giai, chỉ dựa vào thể trạng cường kiện mới có thể kiên trì đến bây giờ, lúc này Long Môn chúng đệ tử vây công, lập tức trên người có vô số vết thương, tạo thành một đầu huyết ngưu.

- Dừng tay lại.

Bỗng nhiên một tiếng khê kêu, những kia Long Môn đệ tử cũng là quá chuyên chú tại giết chết đầu kia ma ngưu, lại đều không có chú ý tới một cái thiếu nữ đã xuất hiện ở bọn họ phụ cận. Thiếu nữ này đứng là tuổi trẻ, làn da giống như nõn nà, không thi phấn trang điểm vẽ mặt tố dung, tuy là một thân thôn cô cách ăn mặc, nhưng mi thanh mục tú, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo khéo léo, làm lòng người động.

Lúc này mỹ nữ vẽ mặt giận dữ, tức giận nói:

- Các người tại sao muốn bắt đệ đệ của ta, giết trâu của hấn sao?

Long Môn đệ tử đã sớm ngây người, cũng thật không ngờ tỷ tỷ tiểu hài tử lại xinh đẹp như vậy, nghe thấy lời quát hỏi, lúc này mới tỉnh ngộ lại, Trái hộ pháp nói:

- Người chính là tỷ tỷ của hấn sao? Tiểu hài này quá tinh nghịch, người thân là tỷ tỷ của hấn sao không giáo dưỡng cho tốt?

- Ta giáo dưỡng hay không liên quan gì đến các người?

Thiếu nữ vẽ mặt hồ nghi, nhìn đám Long môn đệ tử.

Tựa hồ nhìn ra thiếu nữ này không ràng thế sự, Trái hộ pháp nói:

- Chuyện này không liên quan đến chúng ta, đệ đệ của người không biết lễ phép, chúng ta giáo huấn một chút, người phải cảm tạ chúng ta mới đúng.

Trái hộ pháp có chủ tâm muốn phủ đầu cô gái, cô gái tựa hồ nghĩ mãi mà không rõ vì cái gì đối phương bắt đệ đệ của mình, đả thương Đại Ngưu, mình còn phải cảm kích bọn họ nữa.

Trái hộ pháp lại nói:

- Chúng ta cũng không cần người cảm tạ, nhưng chúng ta ở chỗ này tìm một người, người không cản trở là được. Nếu như có thể, người mang đệ đệ của người rời đi.

Cô gái kia tuy đơn thuần, nhưng cũng không ngu ngốc, lập tức phản ứng nói: - Các người tự tiện xông vào Đấu Thần cốc, còn muốn ở chỗ này tìm người, ngoan ngoãn cùng ta đi gặp cốc chủ, nếu không nhất định phải chết.

- Nữ oa oa khẩu khí thật cuồng vọng, không dối gạt các người, chúng ta là người Long Môn, người khác sợ Đấu Thần cốc các người, Long Môn chúng ta không sợ.

- Long Môn là cái gì? Cốc chủ nói qua, tự tiện xông vào Đấu Thần cốc, vô luận là ai, đều phải chết.

Thiếu nữ nói, trên mặt xẹt qua vẻ không đành lòng, nhìn ra được, nàng cũng không phải là người thích giết người.

Lời của Thiếu nữ làm Trái hộ pháp biến sắc, hắn trên miệng nói không sợ Đấu Thần cốc, nhưng trong nội tâm run sợ vô cùng. Trước mặt thiếu nữ này tuy không rành thế sự, nhưng hắn cũng có thể cảm thụ được, ít nhất là đấu khí tu vi, căn bản là không kém hắn, thậm chí còn mạnh hơn hắn.

Thiếu nữ đã cưỡi xuống Hồng Lăng, sau đó đấu khí rót vào, Hồng Lăng đột nhiên thăng tấp.

- Ta muốn giết các người.”

Thiếu nữ ôn nhu nói ra làm Lý Dật tỷ nửa cười lên, hắn cũng chưa gặp qua cảnh sinh tử chém giết, lại có người trước khi giết người lại ôn nhu như thế.

Thiếu nữ nói ra ôn nhu, nhưng ra tay cũng không nửa điểm ôn nhu, Hồng Lăng trong tay cũng không biết là dùng chất liệu gì, bị nàng phát lực giống như thiết chùy, hung hăng đánh về phía đám Long Môn đệ tử.

- Các huynh đệ không nên khách khí, vây quanh nàng.

Trái hộ pháp rống lên, chỉ huy Long Môn đệ tử đem thiếu nữ bao bọc chung quanh, sau đó hơn mười đạo đấu khí mãnh liệt liền hướng nàng oanh kích đến.

Đấu Thần cường giả.

Lúc này Lý Dật cũng giật mình, thiếu nữ tuổi trẻ này chừng hai mươi năm tuổi, đã đạt đến Đấu Thần rồi, hắn đạt tới ngày nay chịu biết bao đau khổ, lúc này hắn cũng thật sự muốn biết, thiếu nữ này tu luyện như thế nào thành Đấu Thần cường giả.

Nhưng Lý Dật cũng nhìn ra được, đấu khí tu vi thiếu nữ này tuy đạt đến Đấu Thần cường giả, nhưng kiến thức lịch duyệt cùng kinh nghiệm thực chiến đều không bằng hắn.

Trước mặt đám Long Môn cường giả vây công, thiếu nữ hiển nhiên cũng cố hết sức, ngoại trừ vẻ mặt trắng bệch liều mạng bố kết xuất không gian giam cầm phòng ngự, cũng không có sức hoàn thủ. Kỳ thật với thực lực của nàng, dù không có siêu phẩm thần binh, cũng hoàn toàn có thể vận động linh vực sát thương đối phương.

- Giết nàng, không lưu lại dấu vết.

Ý thức được thực lực thiếu nữ, Trái hộ pháp lần nữa hiển lộ ra bản tính hung ác của mình. Hắn rõ ràng hậu quả cùng Đấu Thần cốc kết thù xuống, hiện tại có khả năng chính là giết chết đôi tỷ đệ này, sau đó mau chóng thoát thân, nếu không lưu lại dấu vết, chỉ sợ hậu họa vô cùng.

934. Q.6 - Chương 535: Cốc.

Kỳ thật trước một thiếu nữ thanh thuần như vậy, mà Long Môn đệ tử lại đại đa số đều là người tuổi trẻ, bởi vậy đều có chút không hạ thủ được, nếu không, sáu bảy mươi đầu tôn Đẩu Thánh cường giả toàn lực oanh kích, ngay cả Lý Dật cũng không nhất định có thể chịu đựng được. Lúc này Trái hộ pháp ra lệnh, đám Long Môn đệ tử mặc dù không đành lòng, nhưng cũng đành phải thúc dục đầu khí, lúc này trận thế lập tức biến đổi, đầu khí dày đặc chảy ra, giống như phong ba sóng dữ đem thiếu nữ tuổi trẻ hoàn toàn bao bọc trong đó, dưới năng lượng kinh người, thiếu nữ bố kết phòng ngự cũng đang dần bị tan rã, tình thế lập tức nguy cấp vô cùng.

Bỗng nhiên, hai tiếng kêu thảm thiết vang lên làm công kích có chút dừng lại, Long Môn đệ tử cùng Trái hộ pháp nhìn ra, chỉ thấy hai gã đệ tử bắt đứa bé kia chỉ còn thân thể, đầu của bọn chúng bay vào trong bụi cỏ, từ trên mặt biểu lộ, cũng không biết rõ mình vì sao bị giết.

- Lý Dật.

Trái hộ pháp không ngu ngốc, nhưng lúc này ngu ngốc cùng không ngu ngốc có gì khác nhau, bởi vì hắn đột nhiên ý thức được, hiện tại song phương thực lực đã nghịch chuyển. Với thực lực Long Môn đệ tử hiện tại, vô luận là đối phó Lý Dật hay là đối với thiếu nữ đều chưa tính là yếu, nhưng đồng thời đối phó, hai Đẩu Thần cường giả... Trái hộ pháp kết cục đều hiểu rõ.

- Không sai, đúng là Lý Dật gia gia.

Quyết định giết chết đám Long Môn đệ tử, ẩn thân đầu kỵ Lý Dật giải trừ, Phá Thiên kiếm xuất hiện trong tay, đánh ra một kích thu hoạch tánh mạng hai tên Long Môn đệ tử.

Long Môn đệ tử tâm lý đều hoàn toàn hỏng mất, vài kẻ tính toán bỏ chạy.

- Các huynh đệ, liều mạng.

Trái hộ pháp đã có tâm tư liều chết, đầu khí rót vào trường đao, hướng Lý Dật chém xuống. Lý Dật sở dĩ không có giết hắn, là vì kế hoạch dự định, nhưng hiện tại, hắn đã tính xóa sổ đám Long Môn đệ tử, cho nên, Trái hộ pháp cũng không còn may mắn nữa.

Đón trường đao của Trái hộ pháp, Lý Dật chém ra Phá Thiên kiếm, thiên ma đầu khí màu đen lượn lờ chính diện nghênh tiếp.

Ầm.

Trường đao của Trái hộ pháp trong nháy mắt nát thành vụn sắt, hướng bốn phương tám hướng bay đi, mà thân thể của hắn, cũng bị dư thế của Phá Thiên kiếm, cơ hồ tách ra làm hai nửa.

Một kích giết chết Trái hộ pháp, làm cho đám Long Môn đệ tử triệt để đánh mất đi ý chí chiến đấu, đã có một nửa người bắt đầu thoát khỏi chiến trường. Còn một nửa khác, cũng không có may mắn như vậy, biến thành quỷ dưới Phá Thiên kiếm.

Nhìn thấy Lý Dật ra tay, làm cho Long Môn đệ tử chạy trốn hơn một nửa, thời gian cũng ngắn ngủn vài phút mà thôi, trong khoảng thời gian này, thiếu nữ cũng không có ra tay. Nếu như có nàng cùng phối hợp, đám Long Môn đệ tử chỉ sợ một người cũng chạy không thoát.

Lúc này khó khăn lắm mới đem địch nhân giết hết, Lý Dật thu kiếm lại, hướng thiếu nữ nói:

- Cô nương, tại hạ Lý Dật, xin hỏi phương danh là gì?

- Tỷ tỷ của ta gọi Thanh Nhi, oa a, ca ca ngươi thật là lợi hại, thoáng cái đã giết nhiều phế vật như vậy.

Thiếu nữ còn chưa nói, ngược lại đứa bé kia chạy tới, hưng phấn mà kêu lên.

- Chết thật là nhiều người, vậy phải làm sao bây giờ?

- Tỷ tỷ, bọn họ đều là người xấu, chết sạch sẽ, cốc chủ nhất định sẽ thưởng.

Lý Dật nói:

- Tiểu tử kia, người tên gọi là gì?

- Ta gọi là Thanh Vũ, nhưng người có thể gọi ta là mao đầu, tỷ tỷ của ta đều gọi ta như vậy.

- Mao đầu, chúng ta nhanh rời đi thôi, nơi này mùi máu tươi nặng nề, ta không thích.

Thiếu nữ nhìn nhìn Lý Dật, rất nhanh rũ xuống mí mắt, sau đó kéo đệ đệ của mình.

- Ai, đáng tiếc người người ta nuôi chết rồi.

Mao đầu Thanh Vũ thở dài, cũng không có nhiều ưu thương, rất nhanh cao hứng lên:

- Tỷ tỷ, người mang vị ca ca này về nhà chơi nhé.

- Mao đầu đừng hồ đồ, Đấu Thần cốc không cho phép ngoại nhân tùy tiện xông vào.

Thiếu nữ tựa hồ có chút ngại ngùng, cũng không dám nhìn Lý Dật.

Lý Dật mỉm cười, nói:

- Ta đây cũng vào được, Thanh Nhi cô nương không phải nói tự tiện xông vào Đấu Thần cốc, đều giết hay sao? Làm sao không động thủ?

- Ca ca hay nói giỡn.

Mao đầu cơ linh, cười nói:

- Người không tự tiện xông vào, rõ ràng là nhìn thấy ta cùng tỷ tỷ của ta bị người vây công, mới chạy tới cứu, người là ân nhân cứu mạng của chúng ta, cốc chủ nhất định cũng ban thưởng cho người.

Lời của Mao đầu nói làm cho Lý Dật tim đập thình thịch, bất kể thế nào mà nói, mình cũng xem như giúp Đấu Thần cốc một chút, Đấu Thần cốc thiếu nợ mình một phần nhân tình. Nếu như thuận lợi, lực chỉ đảo tiên nhất định đã nhập cốc, nhưng tứ đại thần y tính tình quái đản, có thể đáp ứng hay không cũng là một vấn đề. Nếu quả thật như mao đầu nói, Đấu Thần cốc cốc chủ muốn thưởng inh, không bằng đến lúc đó thỉnh cầu, để cho Đấu Thần cốc cốc chủ hướng tứ đại thần y gây áp lực, có thể có điểm tác dụng rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Dật bất động thanh sắc lấy lui làm tiến nói: - Mao đầu có hảo ý ta tâm lĩnh, nhưng xem ra, Thanh Nhi cô nương tựa hồ cũng không muốn ta nhập cốc, quên đi, chúng ta cáo từ.

- Ai nói ta không muốn cho người nhập cốc.

Thấy Lý Dật làm bộ phải đi, Thanh Nhi rút cục mở miệng nói:

- Người cùng chúng ta cùng nhập cốc, nhưng người phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể trong cốc xông loạn, cũng không thể nói lung tung, ừ, người ngàn vạn không thể để cho người khác biết rõ người tự tiện nhập cốc, tựa như Mao đầu nói, người là vì nhìn thấy chúng ta gặp được nguy hiểm mới tới cứu giúp.

- Biết rồi.

Lý Dật trong nội tâm vui vẻ.

- Ca ca người tên là gì?

Thấy tỷ tỷ đồng ý mang Lý Dật nhập cốc, Mao đầu vui vẻ, một tay dắt Lý Dật, một tay nắm Thanh Nhi, vừa đi vừa nói.

- Ta gọi là Lý Dật, Mao đầu, nhà các người ở đâu?

- Không cho phép hỏi loạn.

- Hảo, không có hỏi nữa.

Lúc này đi không đến mấy trăm mét, Lý Dật bỗng nhiên cảm giác được một cổ khí tức cường giả hướng bên này lan tới, khí này tức tuy chỉ có hai người, nhưng khí tức nồng đậm, mạnh hơn trăm danh đệ tử Long Môn nhiều. Nếu như Lý Dật phán đoán không sai, hai người này đều là đấu thần cấp bậc cường giả.

Lý Dật nao nao, dừng bước.

- Lý Dật người không cần khăn trương, đây là béo gầy hai vị thúc thúc.

Thấy Lý Dật khăn trương, Thanh Nhi vội vàng trấn an nói.

Béo gầy hai vị thúc thúc rất nhanh từ trong đám sương hiện ra, hai người đi đến, thấy Lý Dật lập tức cảm giác lên.

- Thanh Nhi, có chuyện gì xảy ra?

Gầy thúc thúc nói ra, mục quang lại nhìn Lý Dật, trong ánh mắt có vẻ ác lạnh.

- Ta cùng tỷ tỷ gặp phải người Long Môn, bọn họ muốn giết tỷ tỷ cùng ta, tỷ tỷ đánh không lại, sắp bị bọn họ giết, may mắn có vị ca ca này kịp thời đến kịp, béo thúc thúc, gầy thúc thúc, nếu không có vị ca ca này, các người chỉ sợ cũng không thấy được hai chúng ta rồi.

Mao đầu hơi khóc nức nở, rất nhanh làm béo gầy hai vị thúc thúc biểu lộ hòa hoãn xuống, sau đó nhìn Lý Dật, trong ánh mắt không còn địch ý.

- Vị các hạ này, đa tạ xuất thủ cứu giúp.

- Việc rất nhỏ, không đáng nói đến.

Lý Dật mỉm cười, nói.

Béo thúc thúc lại nhìn Mao đầu hỏi:

- Làm sao người biết người Long Môn, bọn họ tại sao muốn giết người cùng Thanh Nhi?

- Chính bọn họ nói ra, ta sao biết được bọn họ tại sao phải giết chúng ta, nhưng nghe bọn hắn nói, Người khác sợ Đấu Thần cốc các người, Long Môn chúng ta không sợ, sớm muộn muốn đem Đấu Thần cốc san thành bình địa, tóm lại những lời này, không nên nói cho cốc chủ.

Mao đầu cơ linh cực kỳ, nói ra mấy câu, cơ hồ đem Long Môn cùng Đấu Thần cốc kết thù.

Nhưng Mao đầu nói chuyện có độ tin cậy cũng không quá cao, béo thúc thúc quát:

- Mao đầu người nói không đáng tin lắm... Thanh Nhi, là như vậy sao?

- Ủ, bọn họ xác thực là người Long Môn, hơn nữa ngang ngược cực kỳ, có sáu bảy mươi người, vừa lên là quần công ta, ta đánh không lại bọn chúng, nếu như không phải có Lý Dật kịp thời đến, ta chỉ sợ cũng chết trong tay bọn họ.

Hồi tưởng lại trận chém giết kịch liệt, Thanh Nhi tựa hồ còn có chút sợ, trên mặt bắt đầu hiện ra vẻ tái nhợt.

Thấy Thanh Nhi vừa nói như vậy, béo gầy hai vị thúc thúc không tiếp tục hoài nghi nữa:

- Đấu Thần cốc cùng Long Môn từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, làm sao đột nhiên có người Long Môn ỷ tiện xông vào Đấu Thần cốc như vậy?

- Cũng rất khó nói, Đấu Thần cốc tại Long Môn cảnh nội, bọn họ đã sớm xem Đấu Thần cốc như cái đinh trong mắt, chắc là tự mình thực lực tăng nhiều, nghĩ thắng được Đấu Thần cốc.

- Cũng có thể như vậy, nghe nói Long Môn là đại tông môn, chắc có tâm tư với Đấu Thần cốc đây.

- Việc này chúng ta cần báo cáo cốc chủ, xem cốc chủ nói như thế nào.

- Lý Dật...

- Người đi theo ta, cốc chủ từ trước đến nay thưởng phạt phân minh, Lý Dật cứu Thanh Nhi, tại Đấu Thần cốc có ân, cần bẩm báo Cốc chủ.

Thương lượng xong, gầy thúc thúc mới nhìn Lý Dật nói:

- Chúng ta mang người nhập cốc, nhưng người cũng không thể xông loạn, nếu là có cái mưu đồ gì, sớm nên rời đi, nếu không, cốc chủ cũng sẽ không tha cho người.

Mưu đồ có một chút, nhưng cùng Đấu Thần cốc không quan hệ, Lý Dật thản nhiên nói:

- Nghe qua Đấu Thần cốc uy danh, tại hạ rất kính ngưỡng, có thể vào cốc một chuyến, thì cũng tính không uổng phí. Kính xin hai vị thúc thúc chiêu cố.

- Kính cái rắm, người cho rằng Đấu Thần cốc là cái nơi gì tốt, chúng ta muốn rời khỏi mà không thể, tiểu tử người ngược lại còn kính ngưỡng.

Béo thúc thúc lẩm bẩm, lời này mặc dù nói thâm, nhưng lại làm Lý Dật run lên, xem ra, cái Đấu Thần cốc này cũng thực sự không phải thể ngoại đạo nguyên gì, trong đó tựa hồ còn có bí mật? Nhưng lại làm cho Lý Dật hứng thú.

935. Q.6 - Chương 536: Cốc Quỷ Di.

Đấu Thần cốc cũng không quá lớn, nam rộng chừng bảy tám chục dặm, dài hai trăm dặm, lúc này Lý Dật cùng Thanh Nhi tỷ đệ, béo gây thúc thúc ở đi vào khu vực trung tâm.

Nơi này, có một tòa thành trấn nhỏ nhỏ, nhưng cùng thành trấn bình thường bất đồng, tất cả kiến trúc nơi này c đều ngay ngắn trật tự, hiển nhiên là dựa theo ý đồ của người nào đó mà tạo dựng lên. Tòa thành trấn này bốn phía là núi vây quanh, chính giữa lại vô cùng bằng phẳng, rõ ràng là do nhân lực tạo lên.

Dùng nhân lực tạo ra khu vực bằng phẳng như vậy để kiến tạo thành trấn, cũng không biết người này tại Đấu Thần cốc bỏ ra bao nhiêu tâm tư cùng tinh lực đây. Nhưng ngẫm lại, Lý Dật cũng thấy bình thường, dù sao nơi này Đấu Thần cường giả tụ tập, muốn làm được như vậy, tựa hồ cũng không phải là khó.

Những kiến trúc này hình tròn, ngoại trừ chính giữa là ba tầng thạch lâu ra, những kiến trúc không khác mấy, đều là làm bằng gỗ.

- Đến rồi, nơi này chính là Đấu Thần cốc.

Thanh Nhi tỷ đệ ở tầng trệt ngôi nhà, bên trong vật cụ đều cực kỳ đơn giản, ngoại trừ dụng cụ cuộc sống, không có gì dư thừa. Nhưng bài trí cực kỳ sạch sẽ.

Trên đường đi cũng gặp phải vài Đấu Thần cốc cường giả, nhưng những người này thoát nhìn thần sắc đều rất lạnh lùng, đều có thần thái không liên quan đến ai cả.

Đem Lý Dật cùng Thanh Nhi tỷ đệ đến nhà trệt, béo thúc thúc mới nói:

- Lý Dật, người ở đây một đêm, chờ chúng ta bẩm cốc chủ xong, sau đó nghe cốc chủ định đoạt.

- Làm phiền hai vị thúc thúc.

Lý Dật cung kính đưa tiễn hai vị cường giả rời đi, lúc này mới quay đầu lại nhìn ba gian nhà trệt.

- Lý Dật ca ca, người nói cho ta một chút về thế giới bên ngoài nhé.

Mao đầu lại quần bên người Lý Dật không tha.

Lý Dật kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ người chưa bao giờ rời khỏi Đấu Thần cốc sao?

Tiểu mao đầu vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta từ nhỏ sinh ở trong này, cốc chủ có lệnh, chưa cho phép bất luận kẻ nào tự tiện rời cốc, nếu không giết không tha.

Đấu Thần cốc quy củ thật quỷ quái huyết tinh, động tý là muốn mạng người, điều này làm Lý Dật cảnh giác lên.

- Mao đầu, chính mình đi chơi, đừng cãi khách nhân.

Thanh Nhi phát phát tay, đuổi đệ đệ ra khỏi phòng. Nhưng mao đầu vừa đi, thanh Nhi lại có chút hối hận, hiện tại nàng cùng Lý Dật ở chung, thiếu nữ cùng nam tử trẻ tuổi ở chung một phòng làm nàng có chút chân

tay luống cuống, nhưng tận lực tránh nhìn thẳng Lý Dật, bộ dáng không giống như tại trong nhà mình, mà là đang ở nhà người ta.

Lý Dật trong nội tâm cười thầm, trước mặt như vậy, ngàn vạn lần đừng bày ra bộ dáng du côn, vì vậy hắn bày ra một bộ chính nhân quân tử, hỏi:

- Thanh Nhi cô nương, người cũng là từ nhỏ sinh ở Đấu Thần cốc sao?

Có chủ đề, thanh nhi lung túng cũng giảm bớt, hỏi đáp:

- Ta cũng không phải, tới Đấu Thần cốc cũng mười năm, không từ mười năm trước, ta theo cha mẹ đi vào Đấu Thần cốc, liền không có đi ra ngoài.

- A, cha mẹ của các người đâu, sao không thấy bọn họ.

- Cha mẹ của chúng ta đi cực thiên thánh cảnh, cũng không trở về.

- Cực thiên thánh cảnh?

Lý Dật hỏi:

- Đó là nơi nào?

Thanh Nhi nói:

- Cực thiên thánh cảnh là do cốc chủ kết xuất một cái kết giới, chỗ đó bốn mùa hoa nở, mỗi người đều có cuộc sống khoái hoạt, trường sinh bất tử, hơn nữa không có tranh đấu, không giống người thế gian tranh đấu... Nhưng, muốn đi cực thiên thánh cảnh cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhất định phải đạt tới cảnh giới phong hào Đấu Thần, mới có vinh hạnh đặc biệt này.

Lý Dật giật mình, sau nửa ngày chưa có hồi tỉnh lại, thì thào hỏi:

- Nói như vậy, cha mẹ của người, bọn họ tu luyện đến phong hào Đấu Thần cảnh giới?

- Đúng vậy, bằng không làm sao có thể đi cực thiên thánh cảnh. Ta chỉ muốn cố gắng tu luyện, sớm muộn cũng có một ngày có thể đi tới chỗ đó, chỉ có điều đáng tiếc đệ đệ của ta, để cho ta lo lắng thật lớn.

Lý Dật đột nhiên rõ ràng, chẳng lẽ thuyết pháp trong truyền thuyết là thật sự, những Đấu Thần cường giả này tụ tập ở chỗ này, chính là vì tu luyện tới phong hào Đấu Thần? nhưng, cực thiên thánh cảnh lại không có nghe nói qua, hơn nữa nghe không có điểm tín nhiệm.

- Thanh Nhi cô nương, người vì cái gì lo lắng đệ đệ của mình?

- Mao đầu hắn không cách nào tu luyện đấu khí, đã mười mấy tuổi, vẫn là một người thường, chỉ sợ đời này đều không đi tới cực thiên thánh cảnh được.

Lý Dật còn đang vì chuyện cực thiên thánh cảnh, dù sao phong hào Đấu Thần cũng là giấc mộng của hắn, nhưng nếu hắn tu luyện tới phong hào Đấu Thần cảnh giới, cũng không đi cực thiên thánh cảnh nhàm chán kia.

- Thần cốc có bao nhiêu người đi cực thiên thánh cảnh?

Thanh Nhi nghĩ nghĩ, hỏi đáp:

- Cái này không rõ, nhưng hàng năm đều có ba bốn người.

Lý Dật càng kinh ngạc, cả kinh nói: - Hàng năm ba bốn? Nói đúng là hàng năm đều có ba bốn cường giả tu luyện tới phong hào Đấu Thần?

Không ngờ ở đây sản xuất phong hào Đấu Thần lại nhiều như vậy.

Vấn đề này có điểm quỷ dị, Lý Dật bằng vào dự cảm, thấy có điểm bất bình thường.

Thanh Nhi nhàn nhạt nói:

- Cái này có cái gì kỳ quái, cốc chủ chúng ta ở chỗ này, chính là vì dễ dàng ọi người tu luyện, hơn nữa có thể phối chế một loại ích khí đan, đối với đấu khí tu luyện rất tốt, Đấu Thần cốc thiên địa linh khí cùng ích khí đan phụ trợ, tu luyện của chúng ta so với bên ngoài, chỉ sợ nhanh hơn thập bội cũng là bình thường.

Lý Dật gật gù đầu, nhưng trong lòng lại nghi hoặc, Đấu Thần cốc chủ rốt cuộc là thần thánh phương nào, hẳn tại sao phải triệu tập đến Đấu Thần cường giả nhiều như vậy, tại sao muốn tạo ra cực thiên thánh cảnh, hơn nữa trợ giúp những Đấu Thần cường giả này tăng lên tới phong hào Đấu Thần cảnh giới? Làm sự nghiệp công ích sao?

- Thanh Nhi cô nương, người hiện tại có thể đem ích khí đan cho ta nhìn một chút được không?

Thanh Nhi nói:

- Ích khí đan nào có thể dễ dàng có được như vậy, ích khí đan luyện chế không dễ, Đấu Thần cốc nhân số rất đông, chỉ có công lao, cốc chủ mới có thể tưởng thưởng.

- A.

Lý Dật tựa hồ minh bạch, nói: - Đấu Thần cốc tụ tập những người này, cũng là bởi vì ích khí đan sao? Đều có cái công lao gì mới có được ích khí đan? Đúng rồi, Đấu Thần cường giả Đấu Thần cốc các người mỗi ngày đều làm những gì?

Kỳ thật về nhân số Đấu Thần cốc, Lý Dật theo kiến trúc quy mô cũng phán đoán đại khái, trong này cư dân ước chừng có hơn ngàn, nếu như ngoại trừ mao đầu trưởng hợp đặc biệt như vậy ra thì đều là Đấu Thần cường giả... Lý Dật cũng không dám suy nghĩ, lại hỏi một câu:

- Đấu Thần cốc đều là Đấu Thần cường giả?

Thấy Lý Dật hỏi liên tiếp, Thanh Nhi cũng không biết trả lời như thế nào, xoa xoa tay suy tư một hồi, mới hồi đáp:

- Đấu Thần cốc có bảy tám trăm Đấu Thần, nhưng cốc chủ có nghiêm lệnh, Đấu Thần không được tùy ý kết giao, phạm vào cốc quy thì đừng có mơ được ích khí đan. Béo gây thúc thúc là vì phụ mẫu ta đi vào cực thiên thánh cảnh, được cốc chủ cho tới chiếu cố chúng ta. Nếu muốn được ích khí đan, biện pháp cũng có rất nhiều, tỷ như tiếp nhận nhiệm vụ đi ra ngoài cốc tìm kiếm Đấu Thần cường giả gia nhập Đấu Thần cốc, còn chém giết ngoại nhân xâm nhập Đấu Thần cốc...

Nếu như Thanh Nhi đối với thế sự hiểu một chút, nhất định sẽ cảm giác được ý tứ của Lý Dật hỏi như vậy, nhưng nàng là một thiếu nữ đơn thuần, đối với vấn đề Lý Dật hỏi đều trả lời, cũng không có nửa phần hồ nghi. Kỳ thật cũng không trách được nàng, Thanh Nhi mười tuổi nhập cốc, trong Đấu Thần cốc cường giả lại không quan hệ với nhau, cho nên kinh nghiệm cùng lịch duyệt, đối với nhân tâm hiểm ác nàng cũng không hay biết.

Đây cũng là vấn đề Lý Dật muốn hỏi nhất, Thanh Nhi trả lời hết làm cho Lý Dật đối với Đấu Thần cốc nhiều minh bạch. Nhưng hiểu rõ càng nhiều, trong lòng Lý Dật nghi hoặc cũng càng nhiều.

Sự tình tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Hỏi một phen, Lý Dật thấy cũng không còn vấn đề có giá trị nữa, nhân tiện nói:

- Thanh chỉ cô nương, người còn bận việc gì đi thôi, ta cùng Long Môn đánh nhau chết sống, cũng cần khôi phục đấu khí của mình.

Thanh Nhi như trút được gánh nặng, vội hỏi:

- Ta đi nấu cơm.

Liền chạy đến phòng bếp.

Trong này Lý Dật khoanh chân ngồi xuống, về động chỉ quyết, vận chuyển thiên ma đấu khí, Đấu Thần cốc nồng đậm thiên địa linh khí, tu luyện rất tốt.

Khó khăn lắm đến trời tối, Lý Dật lúc này mới thu thể đứng dậy, đã thấy Thanh Nhi và Mao đầu trước bàn ăn chờ đợi mình rồi.

Thanh nhi trù nghệ thuật nhìn cũng không tệ lắm, chỉ có điều nấu ăn có chút kỳ quái, không có gạo và mì là món chính, món chính là thịt nướng, Đấu Thần cốc không có lương thực, nhưng đông vật rất nhiều.

- Lý Dật ca ca, nhanh ăn cơm đi, ta đều đói chết rồi.

Mao đầu thấy Lý Dật kết thúc tu luyện, nhin không được kêu lên.

Lý Dật cười cười, không khách khí ngồi xuống, sau đó khen:

- Thơm quá.

- Đương nhiên, tỷ tỷ của ta làm cơm ngon lắm, Lý Dật ca ca, người lưu lại đĩa, tính là tỷ ta mời chào Đấu Thần, nói như vậy, tỷ tỷ có thể được cốc chủ ban thưởng.

- Ban thưởng có cái gì tốt, chờ ta tu luyện tới phong hào Đấu Thần, muốn đi cực thiên thánh cảnh, đến lúc đó ai nấu cơm cho người ăn.

Bị tỷ tỷ quát tháo một câu, mao đầu thè lưỡi, không nói, ngược lại Lý Dật nhin không được hỏi một câu:

- Tu luyện tới phong hào Đấu Thần, nhất định phải đi vào cực thiên thánh cảnh sao?

- Đó là đương nhiên, không vào cực thiên thánh cảnh, sao có thể hoàn thành đột phá. Lý Dật, người thật sự có hứng thú?

- Đối với phong hào Đấu Thần có điểm hứng thú.

Lý Dật ý vị thâm trường cười:

- Nhưng, cực thiên thánh cảnh miễn đi, ta vẫn yêu mến cái thế giới tranh đấu và mỹ nữ này hơn.

936. Q.6 - Chương 537: Người Đàn Bà Xinh Đẹp Đan Đá.

Ăn xong cơm tối, một đêm không nói chuyện, ngoại trừ có chút lo lắng đến Lý Na, nhưng Lý Dật cũng không có tâm tư khác, thừa dịp Đấu Thần cốc thiên địa linh khí nồng đậm mà chuyên tâm tu luyện.

Còn bên trong phòng Thanh Nhi, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm rất nhỏ, Lý Dật thính lực siêu nhiên, có thể nhận được thanh âm xoay người, nha đầu kia tựa hồ mất ngủ. Nếu như ở bên ngoài, đối với mỹ nữ thanh lệ thoát tục như vậy, Lý Dật rất ó khả năng đến gần, nhưng đang ở Đấu Thần cốc, hắn cố kiềm nén lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, béo gầy hai vị thúc thúc liền đi tới, nhìn Lý Dật nói:

- Cốc chủ gần đây có việc, cũng không gặp người được, chúng ta cũng không có biện pháp thông báo, Lý Dật, người ở đây mấy ngày?

Lý Dật có chút buồn bực, mà lúc này rời đi cũng không cam lòng, nhưng Lý Na làm cho hắn lo lắng, nghĩ nghĩ, nói:

- Nghe nói tứ đại thần y tại Đấu Thần cốc, ta có một số việc muốn đi tìm hắn, hai vị thúc thúc, ta có thể ở chỗ tứ đại thần y được không?

Béo gầy hai vị thúc thúc nhìn nhau, béo thúc thúc hỏi:

- Người tìm tứ đại thần y làm gì?

- Cái này... Ách, không dối gạt hai vị thúc thúc, ta tu luyện đấu khí có tai họa ngầm, lúc này tuy không phát tác, nhưng cuối cùng không phải là biện pháp. Lần này tới Đấu Thần cốc, cũng chính là nghe nói tứ đại thần y ở nơi này, may trùng hợp gặp được Long Môn cường giả, mong rằng hai vị thúc thúc thành toàn.

Lý Dật nói ngọt, gọi hai người là thúc thúc, làm cho khoảng cách cũng thân cận hơn.

- Cái này, chúng ta không làm chủ được, tứ đại thần y tại Đấu Thần cốc có vị trí đặc thù, như vậy đi, người chờ chúng ta gặp cốc chủ phu nhân, nể như nàng đáp ứng, chúng ta liền dẫn người đi cầu tứ đại thần y.

- Làm phiền hai vị thúc thúc.

Lý Dật không ngờ Đấu Thần cốc còn có cốc chủ phu nhân, thấy hai vị thúc thúc rời đi, không khỏi nhìn thanh Nhi hỏi:

- Cốc chủ phu nhân là nhân vật gì?

Mao đầu cướp lời nói:

- Cốc chủ phu nhân đương nhiên là lão bà của cốc chủ rồi

- Ta muốn biết, cốc chủ phu nhân, nàng tại Đấu Thần cốc có địa vị gì?

Thanh Nhi đáp:

- Cốc chủ rất bận rộn, thường xuyên ra ngoài, hoặc là bế quan, nơi này do cốc chủ phu nhân xử lý sự vụ trong cốc.

Lý Dật “A” một tiếng, lâm vào trầm tư.

Béo gầy thúc thúc đi cũng không lâu, rất nhanh liền trở về, nhìn Lý Dật nói:

- Cốc chủ phu nhân đồng ý, chúng ta đi thôi.

Mao đầu nghe thấy vậy, liền tung tăng như chim sẻ, reo lên:

- Ta cũng muốn đi.

Béo gầy thúc thúc đối với tiểu mao đầu cũng rất là hiền lành, nhưng cảnh cáo nói:

- Đi cũng được, nhưng không được hồ đồ.

- Hiểu rồi.

Mao đầu muốn đi, Thanh Nhi không yên lòng, cũng nói:

- Ta đây cũng đi.

Tứ đại thần y ở cách cốc không xa, nhưng cũng ở trong Đấu Thần cốc, cốc quy là không được tự tiện xông vào, tại trong Đấu Thần cốc không hạn chế tự do mọi người, cho nên hai vị thúc thúc liền gật đầu đáp ứng.

Năm người liền bước đi.

Hơn mười dặm đường, đối với Đấu Thần cường giả mà nói, cũng là công phu bữa cơm. Chỗ ở của Tứ đại thần y cách Đấu Thần cốc không xa, có mấy căn phòng ốc mới tinh, chắc là mới tạo ra không lâu.

Xa xa, Lý Dật nhìn thấy mấy gian phòng ốc, tựa hồ có không ít người. Lại gần một chút, nhìn thấy những người kia, là lục chỉ đảo tiên cùng đám người Long Y, Lý Dật có thể cảm giác được, bên ngoài cốc khẩu có không ít Long Môn cường giả, nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, bọn họ cũng không dám vào cốc.

Béo gầy hai vị thúc thúc hiển nhiên cũng nhìn thấy tứ đại thần y gia có một đám khách không mời mà đến, lông mày lập tức chau lại, bất mãn nói:

- Tại sao có thể có nhiều người như vậy?

Lý Dật biết giấu diếm không được, cười nói:

- Hai vị thúc thúc, những người kia đều là bằng hữu của ta, mong rằng ngài giơ cao đánh khẽ.

- Bằng hữu của người? Chẳng lẽ bọn họ không biết Đấu Thần cốc không thể tùy tiện đi vào sao?

- Biết rõ, nhưng nếu không vào cốc bọn họ sẽ mất mạng, ở ngoài cốc cũng mất mạng, chẳng phải vào cốc thử thời vận còn hơn không?

- Cốc chủ có lệnh, tự tiện xông vào...

- Béo thúc thúc, mọi người đi tìm tứ đại thần y.

- Nhưng, giết một người tự tiện xông vào Đấu Thần cốc, có thể được một hoàn ích khí đan.

Gầy thúc thúc liêm liêm môi, hiển nhiên có chút tâm động, ở đây nhiều người xông vào như vậy, trong mắt hắn, đều là ích khí đan.

- Gầy thúc thúc.

Thanh Nhi sáng giọng:

- Lý Dật đã cứu tánh mạng của chúng ta, người không thể đổi đãi bằng hữu của hắn như vậy.

Béo thúc thúc hiển nhiên cũng muốn nường tay, một tay giữ chặt gầy thúc thúc, nói:

- Chúng ta trở về đi, chuyện nơi đây chúng ta cái gì cũng không biết.

Lại cảnh cáo Thanh Nhi nói:

- Nha đầu cũng không ngốc, để cho người khác biết sẽ không tốt.

Dứt lời cũng không để ý gầy thúc thúc, lôi kéo quay trở về.

Lúc này Lý Dật cùng Thanh Nhi ngự không bay vút đi, rất nhanh đến chỗ của tứ đại thần y.

Nhìn thấy Lý Dật, đám người lục chỉ đảo tiên reo lên, đảo tiên nói:

- Thối tiểu tử, chúng ta còn tưởng rằng người bị đuổi tới chân trời, không nghĩ tới đã trở lại nhanh như vậy.

Mà Cung vô song có chút cổ quái nhìn Thanh Nhi, ánh mắt có chút không vui.

Lý Dật cũng không nói chuyện của mình, hỏi:

- Thế nào? Tứ đại thần y đáp ứng trị liệu không?

Kỳ thật thấy vẻ mặt uể oải, cầu y cũng không thuận lợi.

- Mẹ, tứ đại thần y đưa ra cái giá thật là lớn, đừng nói đáp ứng trị liệu, đến bây giờ ngay cả mặt cũng không có thấy.

- Không thấy?

Lý Dật đưa ánh mắt nhìn về phía nhà gỗ đóng chặt, hai tay đập mạnh.

Lúc này cử mở ra, một phu nhân mặt xinh đẹp, vẻ mặt vgiận dữ nói:

- Đập chết đầu người, thúc thời cút nhanh lên.

Thiếu phụ xinh đẹp mới ba mươi tuổi tuổi, nhưng tư thái đều cực kỳ tức giận, há miệng chính là chửi rủa. Lúc này Lý Dật giật mình, sau đó cười nói:

- Tại hạ Lý Dật, từ Đấu Thần đại lục đường xa mà đến, hy vọng tứ đại thần y xem tại chúng ta thành tâm thành ý, cứu bằng hữu của ta.

- Người từ đâu liên quan tới lão nương, người thành tâm thành ý thì sao, đám vương bát đần, các người đều chết hết đi.

Thấy người đàn bà danh đá, nếu không phải lo lắng đối phương cùng tứ đại thần y có quan hệ, Lý Dật đã sớm tát rồi, xinh đẹp thì thế nào? Xinh đẹp cũng không thể mắng chửi người như vậy.

- Mỹ nữ, đừng hung hăng như vậy được không, không nói gạt người, Đấu Thần cốc hôm nay chúng ta đã đến, cũng không có khả năng tay không mà về, tứ đại thần y nếu chịu trị thì hết thấy dễ nói, nếu không, chỉ sợ chúng ta không để yên đâu.

- Đồ dê con mất dịch, người đây là uy hiếp lão nương?

Người đàn bà danh đá chỉ vào Lý Dật mắng to lên:

- Người tiểu hài tử, mẹ ngươi không có dạy ngươi lễ phép sao? Gặp lão nương cũng không để nói chuyện, còn dám uy hiếp lão nương sao, nếu không cút đi xem lão nương thu thập ngươi.

Mở miệng một tiếng lão nương, người đàn bà đánh đá cũng không sợ đem mình già rồi, Lý Dật ngoại trừ cười khổ cũng có chút bất đắc dĩ, hiện tại hắn mới hiểu được lục chỉ đảo tiên vì cái gì thần sắc như vậy, chắc hẳn là bị chửi rửa rồi.

Thấy Lão nương mắng đủ rồi, Lý Dật vẫn tươi cười:

- Mỹ nữ, có thể để cho tứ đại thần y đi ra nói chuyện hay không, tại hạ có thứ tốt muốn nói với tứ đại thần y.

- Thứ tốt?

Người đàn bà đánh đá xinh đẹp giật mình, vô ý thức hỏi:

- Có gì tốt?

- Người để tứ đại thần y đi ra sẽ biết.

- Cút. Ai cần thứ tốt? Đồ dê con mất dịch cũng muốn lừa gạt lão nương sao, còn không cút đi. Tứ đại thần y không rảnh thấy các ngươi.

Thấy người đàn bà đánh đá không dễ bị lừa gạt, Lý Dật nói thứ tốt là thuận miệng bịa chuyện, tính toán gặp tứ đại thần y. Thấy người đàn bà chanh chua chửi một chập, Lý Dật sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Người đàn bà chanh chua, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt có phải không?

- Dám mắng ta...

- Ta còn đánh ngươi.

Lý Dật cũng là người quyết đoán, không có cùng người đàn bà đánh đá tiếp tục mắng xuống, đấu khí tơ nhện liền hướng người này cuốn tới.

Thiếu phụ xinh đẹp thực lực cũng không thấp, là Đấu Thánh cường giả, nhưng không ngờ Lý Dật dám động thủ, vội vàng không kịp bố kết phòng ngự, lách mình né tránh.

Lý Dật tuy ra tay, nhưng cũng không dám quá mức, một chiêu đấu khí tơ nhện này cũng không dùng tới toàn lực.

Thiếu phụ xinh đẹp cả kinh lách trốn trong phòng, nhất thời không dám hiện thân. Trong lúc này lục chỉ đảo tiên vội vàng tới giữ chặt Lý Dật nói:

- Tiểu tử, ngươi có làm hay không, chúng ta đến để van cầu người, không phải đến đánh nhau.

Lục chỉ đảo tiên vốn thanh cao cao ngạo, nhưng tánh mạng của sư muội tại trong tay người khác, không khỏi ngăn Lý Dật lại.

- Nữ nhân khinh người quá đáng, không giáo huấn một chút nàng có thể nhịn xuống sao.

Lý Dật nói, đúng là không quan tâm, liền hướng trong phòng lao vào.

Cái phòng này cùng Thanh Nhi hoàn toàn tương phản, khắp nơi bình bình lọ lọ bày ra đầy phòng, lúc này càng có lộn xộn vô cùng. Gian phòng Tứ đại thần y cũng rất rộng.

Người đàn bà đánh đá bị Lý Dật làm cho sợ tới mức không biết chạy đi đâu, Lý Dật nhìn qua, không nói hai lời, liền hướng phía sau tiểu viện đi đến, sau đó nói to:

- Đấu Thần đại lục Lý Dật cầu kiến tứ đại thần y, thỉnh tứ đại thần y gặp mặt.

Nói ra vài tiếng, nhưng lại không hề có động tĩnh gì, Lý Dật ở trong sân, lẳng lặng cảm thụ khí tức cường giả, rất nhanh tập trung ở vị trí thiếu phụ, nhưng cũng không tự tiện xông vào, chờ tứ đại thần y bước ra.

937. Q.6 - Chương 538: Nỗi Khổ Tâm Của Thần Y

Lý Dật đợi thật lâu, trong gian phòng mới có động tĩnh, vẫn là người đàn bà đánh đá đi ra, nhưng lúc này trong giọng nói thành thật hơn nhiều:

- Người gọi Lý Dật, thấy người đến cầu y, người đi ra ngoài trước, tứ đại thần y hiện tại rất bận, có rảnh sẽ ra ngoài gặp người.

Thấy câu trả lời thuyết phục, Lý Dật cũng không muốn quá mức, thi lễ, cung kính nói:

- Tại hạ ở ngoài cửa xin đợi.

Nói xong liền lui ra ngoài.

Thấy Lý Dật đi ra, lục chỉ đảo tiên liền vội vàng hỏi:

- Nhìn thấy tứ đại thần y chưa?

Lý Dật cũng không trả lời, chỉ là thản nhiên nói:

- Lại chờ một lát, nếu tứ đại thần y không ra, chúng ta bắt hẩn trở lại thất tinh tông.

- Chúng ta cũng có ý nghĩ này

Sát thần lão Nhị cũng nói:

- Nơi này đầy thị phi, nếu như bị Đấu Thần cốc cường giả phát hiện, chỉ sợ sự tình không đơn giản.

- Lý Dật, người tới.

Bỗng nhiên, lại nghe cung vô song ngữ khí có chút lạnh lùng nói.

- Chuyện gì, Vô Song tỷ, có chuyện gì nói đi.

Lý Dật cười, ngoan ngoãn theo sát cung vô song đi vào một chỗ hẻo lánh. nơi ở Tứ đại thần y tràn đầy một mảnh vụ khí mờ mịt.

- Lý Dật, cô gái kia cùng tiểu hài tử là ai?

Quả nhiên là việc này, Lý Dật thản nhiên nói:

- Đương nhiên là Đấu Thần cốc Đấu Thần cường giả, có vấn đề gì sao?

- Đấu Thần cường giả? Người là nói bọn họ đều là Đấu Thần cường giả?

Cung vô song cũng giật mình, Thanh Nhi coi như bỏ qua, đứa bé kia mới mười năm tuổi.

- Bọn họ là tỷ đệ, tỷ tỷ gọi là Thanh Nhi, Đấu Thần cường giả, tiểu hài tử đệ đệ của nàng gọi Thanh Vũ, lại hoàn toàn không có tu luyện qua đấu khí. Vô Song tỷ đừng hiểu sai.

- Chính người mới hiểu sai.

Cung vô song mặt không còn chút máu nhìn Lý Dật, nói:

- Ta chỉ là muốn biết rõ, người ở Đấu Thần cốc gặp những gì? Hai tỷ đệ nàng có ý đồ gì.

- Người xem họ có mưu đồ sao?

Lý Dật liền đem chuyện như thế nào dụ dỗ Long Môn đệ tử tiến vào Đấu Thần cốc, như thế nào gặp được Thanh Nhi tỷ đệ đều nói ra:

- Đấu Thần cốc có chút quỷ dị, sau khi giải quyết chuyện tứ đại thần y, ta còn muốn trở lại gặp Đấu Thần cốc chủ.

- Vấn đề là tứ đại thần y cũng khó chơi, hơn nữa hẩn thực lực bất phàm, chúng ta thật bắt hẩn trở lại thất tinh tông cũng không phải dễ dàng.

Lý Dật lặng lẽ cười:

- Vô Song tỷ, người nghĩ rằng ta và người thật sự muốn bắt bọn họ sao, cố ý nói như vậy hù dọa bọn họ một chút mà thôi. Tứ đại thần y cùng người đàn bà đánh đá kia bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, hiện tại có ta cùng Thanh Nhi Đấu Thần cường giả, bọn họ thành thật nhiều hơn.

Trong lúc này Lý Dật cùng vô song nói chuyện, bỗng nhiên lại nghe một thanh âm mỗi một truyền đến:

-Ai là Lý Dật?

Tứ đại thần y cũng không nuốt lời, quả nhiên lộ diện. Tứ đại thần y trong mắt Lý Dật về hình tượng thần y khác khá xa, thần y dáng người gầy lùn, sắc mặt tái nhợt mệt mỏi, tựa hồ mấy tháng không có nghỉ ngơi, ngay cả nói chuyện cũng có chút hữu khí vô lực, tràn đầy cảm giác mệt mỏi.

- Các hạ chính là tứ đại thần y sao?

Lý Dật thân hình đến bên người lão giả mệt mỏi, cung kính thi lễ, nói:

- Tại hạ chính là Lý Dật, mạo muội quấy rầy mong thần y thứ tội.

- Không cần phải nói nhảm, người theo ta.

Nói xong xoay người đi vào, Lý Dật nhìn hẩn đi lại lỗ mãng, nhưng cũng không giống bình thường. Một Đấu Thần cường giả, Lý Dật thấy vậy cũng rất là kinh ngạc. Xem ra, thần y cũng không giống có bệnh, hẩn chỉ là mệt mỏi, mệt mỏi đến cực hạn mà thôi.

Tứ đại thần y đem Lý Dật dẫn vào tiểu viện, đánh ra một đạo đấu khí đem gian phòng phong bế lại, lúc này mới nói:

- Lý Dật, người có lời gì nói đi, ta không thể có thời gian lãng phí cho người.

- Thần y các hạ, tại hạ thấy người mệt mỏi không chịu nổi, rốt cuộc là có nguyên nhân gì?

- Đồ dê con mất dịch, ai cần người lo quản việc này?

Người đàn bà đánh đá lại nhượng lên, lông mày dựng thẳng nhìn Lý Dật.

Tứ đại thần y phát phát tay, ý bảo người đàn bà đánh đá im miệng, sau đó nhìn Lý Dật nói:

- Tiện nội có chuyện trong lòng, bởi vậy không khỏi tách tình nóng nảy, Lý Dật đừng trách. Bằng hữu của người, không phải ta không muốn trị liệu, mà là thật sự không có thời gian cùng tinh lực, các người sớm rời đi, tìm lương y khác thôi.

- Thần y các hạ, người đang bận cái gì?

Lý Dật đã mờ mờ cảm thấy hai người có nỗi khổ âm thầm.

- Ai.

Tứ đại thần y thở dài, nói:

- Người có chỗ không biết, đã ba tháng ta không ngủ không nghỉ, lúc này đừng nói chữa bệnh cho bằng hữu của người, nhưng còn một tháng, nếu là ta không thể đem vật kia chế ra, ngay cả ta cũng xong đời.

Lý Dật càng thêm hứng thú, thấy tứ đại thần y bộ dáng như vậy, liền phỏng đoán nói:

- Đấu Thần cốc chủ bảo người giúp hẩn phối chế vật gì?

- Làm sao người biết?

Người đàn bà đánh đá ngạc nhiên, nói.

Lý Dật cũng chỉ là suy đoán, nhưng cũng không phải đoán bừa. Có thể ở Đấu Thần cốc đêm ngày làm việc, ngoại trừ vì Đấu Thần cốc chủ, còn có thể vì ai đây?

- Không sai, Đấu Thần cốc chủ hạn ta bốn tháng phải điều chế xong Thiên Dương đan, hiện tại đã qua ba tháng, chỉ còn một tháng... Ai.

- Thiên Dương đan? Đó là cái gì?

- Ta cũng không biết Thiên Dương đan có tác dụng gì, phương thuốc này có sẵn, do Đấu Thần cốc chủ cung cấp, nhưng phương thuốc này, người chỉ sợ cũng không biết, nhưng cách điều chế rườm rà vô cùng, mỗi loại tài liệu phân lượng điều phối càng không được nửa điểm sai lầm, ba tháng qua, ta cũng không biết hủy bao nhiêu tài liệu, thiếu một chút là không thể thành công.

Lý Dật yên lặng nhẹ gật đầu, ngay cả thần y đều tổn hao ba tháng không cách nào điều phối thành công, có thể thấy được Thiên dương đan phối chế khó khăn như thế nào. Đây chắc là đồ tốt, Đấu Thần cốc chủ không biết muốn làm gì?

- Thần y các hạ lo lắng như thế, nếu là phối chế thành công, chắc hẳn Đấu Thần cốc chủ cũng sẽ có hồi báo.

- Hồi báo cái rắm.

Người đàn bà đánh đá không khỏi nói lên:

- Hai con ta bị bắt làm con tin, nếu trong vòng bốn tháng không cách nào điều phối ra Thiên Dương đan, con chúng ta sẽ bị mất mạng.

Kỳ thật Lý Dật vẫn nghĩ đến, Đấu Thần cốc chủ có thể để cho tứ đại thần y bán mạng như thế, tất nhiên có thủ đoạn nào đó.

Đây là một tin tức, nếu Đấu Thần cốc chủ dùng được, tự nhiên chính mình cũng có thể dùng được, Lý Dật mỉm cười:

- Nếu là ta có thể cứu con gái của các người, thần y các hạ, ngài có nguyện ý cùng chúng ta trở lại thất tinh tông?

- Cứu ra?

Tứ đại thần y nhãn tình sáng lên, nhưng tinh quang rất nhanh lại ảm đạm xuống, hần lắc đầu, nói:

- Muốn từ Đấu Thần cốc cứu hài nhi của ta ra, nói dễ vậy sao.

- Cái này cũng không nhọc đến thần y phí, ngài còn công việc, có thể trong một tháng điều phối ra Thiên Dương đan là tốt nhất, lúc này ta cũng động thủ, chúng ta hai người cùng hành động, như thế nào?

- Chỉ cần người có thể cứu con của chúng ta ra, đừng nói là cứu bằng hữu của người, ngay cả mạng của chúng ta cũng cho các người?

Người đàn bà đánh đá lúc này cũng không còn đánh đá, vẻ mặt đau khổ. Cũng khó trách người người đàn bà này tính tình đánh đá thô bạo như thế, bởi bất kỳ một cái người mẹ nào, nếu con mình bị người bắt để uy hiếp, chỉ sợ đều biến thành loại tính tình này.

- Tốt lắm, chúng ta một lời đã định. Nếu như ta thất bại, cũng sẽ không ảnh hưởng đến thần y.

Lý Dật cũng không quấy rầy thần y điều phối Thiên Dương đan nữa, thi lễ, sau đó rời đi. Bỗng nhiên bên ngoài ầm ầm, Lý Dật cả kinh, hướng ra phía ngoài đi ra.

Bên ngoài, đã trở thành một cái chiến trường.

Ba vị sát thần, đảo tiên, Long Y, cùng vô song cùng Thanh Nhi tạo thành một vòng, bảo hộ Thanh Vũ cùng ba người bên nhân. Mà bên ngoài có vài chục người đang huyền phù ở giữa không trung, đấu khí đấu kỹ không ngừng đập xuống.

Đám người này đều mặc trang phục hắc y, mặc dù không có đeo huy hiệu Long Môn, nhưng ngoại trừ Long Môn đệ tử, còn có ai dám xâm nhập Đấu Thần cốc? Lúc này là do Long Môn cũng không muốn đắc tội Đấu Thần cốc, lại không cam lòng để Long phong vân được cứu trị, bởi vậy mới tổ chức một đám tinh anh đệ tử đến ám toán.

Nhóm Long Môn đệ tử này thực lực có chút kinh người, trong đó có đấu thần cấp bậc cường giả, Lý Dật cũng vô pháp do dự, trên cổ tay một cỗ ba động, Phá Thiên kiếm chém về phía Long Môn đệ tử gần nhất.

Long Môn đệ tử “Di” một tiếng, cổ tay xuất hiện cái thuẫn che ở trước người.

Khanh.

Một tiếng giòn vang, cái thuẫn màu tím nứt ra, tán thành mảnh nhỏ, sau đó Long Môn đệ tử bị bắt trong tay, Phá Thiên kiếm chém ra, làm cho tên Long Môn đệ tử bị thương. Điều này làm cho Lý Dật kinh hãi, phát chém này tuy vội vàng, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó cũng đủ để gạt sạch ngọn núi, lúc này lại bị cái thuẫn ngăn cản, có thể thấy được cái thuẫn cũng không phải là vật tầm thường.

Long Môn đệ tử kinh hãi kêu một tiếng:

- Lý Dật.

Nghe thế Long Môn đệ tử kêu lên sợ hãi, lộ vẻ cả kinh, lúc này liền có một giọng ẻo lả vang lên:

- Lại là người, Vì cái gì mỗi lần đều gặp người? Thật sự là chán ghét, các người đem hấn giết, ai giết hấn, đất phong trăm dặm tự lập nhất tông, ngoại thường năm ngàn vạn kim tệ.

Tên ẻo lả ra tay hào phóng, có thể thấy được hấn tức giận Lý Dật tới cực điểm.

- Tên ẻo lả, Lão Tử trước xử lý người.

Lý Dật sát ý sôi trào, thân hình đột nhiên gấp lại, Phá Thiên kiếm khí đẩy ra, trực tiếp hướng long trống trôn chém xuống.

- Cứu mạng.

Long trống trôn bất quá là Đấu Thánh cường giả, cũng không chống được Lý Dật Đấu Thần cộng thêm một thanh siêu phẩm thần binh, lập tức kêu cứu.

Long trống trôn thực lực tuy không cao, nhưng ở Long Môn địa vị lại bất phàm, thấy long trống trôn gặp nạn, những Long Môn đệ tử kia lập tức buông tha phòng ngự, vô số đấu khí hướng Lý Dật oanh tới.

Phá Thiên kiếm phong mang biến đổi, quay chung quanh thân thể Lý Dật kéo lê một đạo vòng tròn, một cổ thiên ma đấu khí đen đặc cùng Phá Thiên kiếm, đem đánh về phía đấu khí của đám Long Môn

Giữa không trung, lập tức nổ lên tiếng đinh tai nhức óc.

938. Q.6 - Chương 539: Cuộc Đấu Nhìn Như Có Hại.

Mặc dù không có xử lý ẻo lả long trống trôn, nhưng một kích này của Lý Dật, cũng làm Long Môn đệ tử vậy công lập tức tan rã.

- Người chính là Lý Dật sao? Rất tốt, quả nhiên có chút thực lực.

Lý Dật xoay chuyển ánh mắt, nhìn vào tên Đấu Thần cường giả này, lạnh lùng nói:

- Biết rõ là tốt rồi, các người tốt nhất biến nhanh lên, nếu không, Đấu Thần cốc chính là mộ địa của các người.

- Người tuổi trẻ thật càn rỡ, Đấu Thần cốc là mộ địa của ai còn rất khó nói. Thúc thời, mang theo bằng hữu của người rời đi thôi, mục tiêu của chúng ta là Long phong vân, những người khác chúng ta không có hứng thú.

Đấu Thần cường giả cũng ý thức được tình thế, song phương có hai Đấu Thần cường giả, mà ba vị sát thần, đảo tiên, Long Y cùng cung vô song thực lực đều không kém, Long Môn có thể thắng được, thứ nhất cần trả giá rất lớn, thứ hai cũng cần phải thời gian, mà ở trong Đấu Thần cốc gây ra động tĩnh lớn như vậy, thật sự rất khó tiêu diệt địch nhân mà không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn. Cho nên, ly gián là một lựa chọn.

Lý Dật khoe miệng khinh thường:

- Nhưng mục tiêu của ta là cả Long Môn?

- Quả nhiên là không biết sống chết, người cho rằng Đấu Thần cũng rất giỏi sao? Ta ở Long Môn, Đấu Thần cường giả cũng chẳng qua là trưởng lão. Người tuy là Đấu Thần, muốn cùng Long Môn đối địch, không khỏi quá buồn cười rồi. Nhưng nếu người đầu nhập Long Môn, tương lai cắt đứt khai tông, trở thành nhất

đại tông chủ cũng có khả năng. Lý Dật, một bên đại đạo, một bên châu châu đá xe, cho người ba phút lựa chọn.

- Ba giây đồng hồ là đủ rồi.

Lý Dật vẻ mặt khinh thường, sắc mặt trở nên lạnh lùng:

- Ta cũng không muốn giết một người Vô Danh, báo tên đi.

- Long Môn Thất trưởng lão Ánh trường Thiên, nếu như vậy, quyết một tử chiến thôi.

Ánh trưởng lão thấy kế ly gián không có kết quả, sát ý cũng sôi trào lên, võ dung giới, rút ra một cây trường thương, mũi thương. Nhắm về phía Lý Dật đâm tới, nhìn thực lực tên đại khái năm tinh đấu thần.

Năm tinh cùng một tinh Đấu Thần, chênh lệch rất lớn.

Nhưng điều này không phải Lý Dật lo lắng nhất, Lý Dật lo lắng nhất chính là Thanh Nhi, nàng tuy có tu vi Đấu Thần cường giả, nhưng năng lực thực chiến, cùng đối phương không cùng một cấp bậc.

- Ánh trưởng lão sát khí thật lớn, xem ra, người muốn giết tại hạ rồi.

- Thương của bản trưởng lão, không có người nào chống được. Lý Dật, người có sợ hay không, nếu sợ, hiện tại vẫn còn kịp.

- Sợ? Ha ha, quả thật có điểm, nhưng, Ánh trưởng lão tin tưởng như vậy, chúng ta không bằng đánh cuộc một chút?

- Đánh cuộc?

Loại trường hợp này đưa ra đánh cuộc, làm cho Ánh trưởng lão cũng không ngờ, nhưng Ánh trưởng lão cũng hỏi:

- Đánh cuộc như thế nào?

Lý Dật nói:

- Ánh trưởng lão không phải nói ta nếu gia nhập Long Môn, nói không chừng có thể khai tông lập phái sao? Chúng ta đánh cuộc, nếu như người thắng, ta liền gia nhập Long Môn. Khi ta gia nhập Long Môn, vị Long phong vân tự nhiên cũng là địch nhân là của ta, bằng hữu của ta tự nhiên cũng là địch nhân của bọn hắn, khi đó chúng ta chẳng những không cản trở, còn hiệp trợ Ánh trưởng lão đối phó long phong vân cùng ba vị sát thần. Nhưng nếu như vạn nhất Ánh trưởng lão thua...

- Thì thế nào?

- Cũng không cần nhiều lời, người phải mang theo Long Môn đệ tử rời khỏi Đấu Thần cốc. Về phần ân oán của chúng ta, sau này lại chấm dứt sau?

Khoản mua bán này, Ánh trưởng lão cảm thấy có lời, năm tinh đối với một tinh là chiếm đại tiện nghi, tiểu tử trước mặt này tuy cũng là Đấu Thần cường giả, nhưng dù sao mới bao nhiêu tuổi đây, kiến thức lịch duyệt kinh nghiệm thực chiến mình hẳn không thua hắn. Nếu như thắng, giết long phong vân vạn đã đóng thuyền, còn có thể vì Long Môn mời chào thêm người tuổi trẻ cường giả, đây đúng là một cơ hội.

Tự định giá một phen, Ánh trưởng lão hỏi đáp:

- Người không biết đồ ước này người bị thiệt sao?

- Không thiệt thôi.

Lý Dật vẻ mặt bình tĩnh:

- Bởi vì ta khẳng định thắng, cho nên không thiệt thôi.

Khẽ lắc đầu, Ánh trưởng lão thở dài:

- Thấy qua kẻ càn rỡ, nhưng chưa thấy qua kẻ càn rỡ như Lý Dật, được rồi, ta đáp ứng điều kiện của người, mời.

- Chậm đã, Ánh trưởng lão, người có thể làm chủ hay không. Trong các người ta thấy ảo ảo mới là người quyết định.

Long trông trơn lập tức nói:

- Người nói ai ảo ảo, không thích nghe người nói như vậy, thật sự là chán ghét.

Không chỉ là đám Lý Dật, ngay cả Long Môn đệ tử tựa hồ cũng có chút chịu không được, Ánh trưởng lão dù sao thân phận không thấp, hơn nữa nhìn ra được, hẳn đối với long trông trơn cũng không có ấn tượng tốt, ngang nhiên nói:

- Người lo lắng ta không làm chủ được sao? Hảo, chúng Long Môn đệ tử nghe, nếu như ta bị thua, các người liền lập tức rời khỏi Đấu Thần cốc?

Long Môn đệ tử cùng kêu lên.

Rất tốt, Lý Dật muốn đứng là cái hiệu quả này, một tên năm tinh Đấu Thần tuy thực lực rất mạnh, nhưng có hai kiện siêu phẩm thần binh, cộng thêm thiên khôn kiên châu phối hợp, hẳn tin tưởng nhất định có thể chiến thắng. Hơn nữa đồ ước hẳn có thể buông tay buông ứng phó. Nhìn như đánh cuộc đấu có hại, nhưng Lý Dật biết, hẳn mới là người chiếm thiên đại tiện nghi.

- Ánh trưởng lão thật sự là người sáng khoái, ha ha, xem ra Long Môn cũng không chán ghét như vậy, nói không chừng bản thiếu nhất thời tâm động, trực tiếp gia nhập Long Môn.

Lý Dật tuy nói như thế, thân hình lại bay lên không trung, nhìn Ánh trưởng lão khiêu khích nói:

- Năm tinh Đấu Thần, tới chơi mấy chiêu.

- Đồ không biết sống chết, cho người kiến thức.

Màu đen trường thương run run, từng vòng không gian rung động lập tức hướng sau lưng Lý Dật đâm tới.

Hai người cách xa nhau chừng chừng ba mươi thước, mũi nhọn của trường thương thẳng đâm đến sau lưng Lý Dật, giống như gần trong gang tấc vậy, xem ra cây thương này cũng là vật phi phàm, ít nhất là cửu phẩm thần binh.

Lý Dật cũng không trở lại, thiên ma đấu khí hóa thành hình rồng, đánh ra. Trên không trung nổ vang, hai cỗ năng lượng làm không gian vặn vẹo.

Sau khi bay lên cao trăm thước, lúc này Lý Dật mới đứng lại, nhìn Ánh trưởng lão, đối diện năm tinh Đấu Thần, Lý Dật cảm nhận được một loại áp lực cực lớn, cường giả thực lực càng mạnh, binh khí phát ra tác dụng lại càng nhỏ, tuy binh khí trội hơn đối thủ, nhưng Lý Dật rõ ràng, thắng bại thật sự khó liệu.

Ti, ti, ti.

Trường thương trút xuống cực hạn đấu khí hỏa thuộc tính, sau đó đánh ra hỏa diễm ngập trời, giống như một đầu Hỏa long.

- Xuyên vân liệt diễm thương.

Chiêu này cùng binh khí dung hợp, thể lực kinh người, năng lượng hỏa thuộc thiêu không gian, nơi hỏa diễm đi qua một mảnh dày đặc hắc khí, thậm chí ngay cả không gian đều có thể thiêu đốt.

Tránh đi mũi nhọn, Lý Dật trong nội tâm vừa động, thân hình quỷ dị di động, đem vận bộ vận dụng đến tận cùng, đồng thời bàn tay đánh ra vài sợi đấu khí tơ nhện, cũng không chọi cứng chiêu đấu khí này, mà là vận dụng phong chưởng xoắn kính, hóa giải năng lượng kinh người.

Năng lượng gặp phải phong chưởng Lý Dật xoắn trở lại lập tức mất đi phương hướng, nhưng cỗ lực lượng này sao mà lớn như vậy, phong chưởng dù sao cũng là đệ giai đấu kỹ, tinh xảo có thừa mà uy lực không đủ, đại bộ phận năng lượng tuy tan mất, nhưng thực sự không phải là toàn bộ.

Liệt hỏa đấu khí, Lý Dật bị cuốn ra mấy chục thước, mới định trụ thân hình.

- Tiểu tử, biết lợi hại chưa.

Một chiêu chiếm tiện nghi, Ánh trưởng lão khí thế đại thịnh, đắc ý kêu to.

Xác thực lợi hại, xuyên vân liệt diễm thương dư âm đều có thể xé rách hộ thể đấu khí Lý Dật, khiến cho hắn thoát nhìn có chút chật vật.

- Cũng không tệ lắm, nhưng hiển nhiên không phải thực lực mạnh nhất của Ánh trưởng lão, lại đến đi.

- Hảo, lúc này ta lại làm hạ nhiệt độ.

Ánh trưởng lão nói, tay quyết về động, quanh thân tràn ngập khí tức lập tức biến mất không còn thấy dấu nữa, mà chuyển biến thành một cỗ âm hàn băng hệ đấu khí, băng hệ đấu khí tuôn ra, bốn phía nhiệt độ bỗng nhiên giảm xuống. Mà phía trên xuyên vân thương, cũng lập tức dày đặc đấu khí băng sương.

- Xuyên vân bảo tuyết thương.

Đem đấu kỹ dung nhập binh khí, Ánh trưởng lão đánh ra chiêu xuyên vân bảo tuyết thương, hiển nhiên so với hỏa hệ công kích càng thêm mạnh mẽ, xuyên vân liệt diễm thương chỉ là Chu Tước cao giai, nhưng bảo tuyết thương một khi súc thể, thiên địa dị tượng bắt đầu ba động.

Trong bầu trời bao la, rồi đột nhiên sinh ra mây đen, những mây đen này tựa hồ bị hấp dẫn tới, sau đó áp tới.

Bạch Hổ đấu kỹ Đấu Thần cường giả, Lý Dật cũng không dám dùng phong chưởng chống lại, lúc này cũng không phải như ước nguyện ban đầu, là đi tiêu hao thực lực của đối phương.

Tâm niệm vừa động, Lý Dật chỉ quyết nhanh như thiểm điện, tại quanh thân không ngừng kéo lê một đám đồ phù quỹ dị, đồng thời thân hình vội vàng thối lui.

Động tác này làm Ánh trưởng lão có chút kinh ngạc, theo như lẽ thường, hắn súc thể Bạch Hổ đấu kỹ, đối phương hoặc là sử dụng Bạch Hổ đấu kỹ thậm chí cao cấp hơn để chống lại, hoặc là đem phòng ngự cái chắn bố kết ra. Nhưng, Lý Dật quanh thân cơ hồ không có một tia đấu khí, hơn nữa nhìn tay quyết, lại càng không súc thể đấu kỹ gì.

- Muốn chạy, Hừ, quá muộn rồi.

Mặc kệ đối phương làm cái gì cổ quái, Ánh trưởng lão đối với một chiêu đấu kỹ này tin tưởng mười phần, vội vàng súc thể xong, cũng sợ Lý Dật trốn ra khỏi phạm vi đấu kỹ công kích, tay quyết biến đổi, bông tuyết đầy trời tựa hồ bị cảm ứng nào đó, nhanh chóng hội tụ thành hình thú, hướng Lý Dật công kích.

Mà ở phía trên xuyên vân thương, một cái băng long khổng lồ đồng thời đánh về phía Lý Dật. Hình thú bông tuyết là đợt công kích thứ nhất, chỉ vậy khôn đối thủ, mà xuyên vân thương băng long, mới là chiêu trí mạng. Một chiêu “Xuyên vân bảo tuyết thương”, Ánh trưởng lão cũng không biết giết chết bao nhiêu cường giả rồi, lúc này hắn tin tưởng cũng sẽ không ngoại lệ.

Nhưng, Ánh trưởng lão thật không ngờ, lúc này đã xảy ra ngoại lệ.

939. Q.6 - Chương 540: Còn Thiếu Tám Cái

Lúc này ngoài thân thể Lý Dật bỗng nhiên sinh một tầng chắn mơ hồ, tầng phòng hộ này dường như không phải là đấu khí hoặc không gian phòng ngự, mà là trận pháp ba động.

Lúc này năng lượng bông tuyết hình thú, ầm ầm đâm vào tầng chắn này, sau đó tiêu tán... Cũng không thể coi nó vô tung vô ảnh, mà những bông tuyết năng lượng này tựa hồ bị tầng chắn hấp thu, làm cho tầng chắn càng cứng cố hơn.

Ngay sau đó, đấu khí băng long cũng ập đến...

Thân ở trong trận, hai tay Lý Dật đã nhanh chóng kết ấn, thiên địa linh khí nồng đậm bị điên cuồng rút ra, hình thành đạo đạo kinh phong, nhưng băng long đấu khí trước mặt, Lý Dật cảm giác vẫn chưa đủ. Đấu Thần cường giả cùng cửu phẩm binh khí phát ra Bạch Hổ đấu kỹ, năng lượng quá mức kinh người.

- Đấu khí băng long! Bạo! Bạo! Bạo.

Ánh trưởng lão liền hô lên ba tiếng “Bạo”, băng long mở ra miệng rộng, đem Lý Dật cùng ảnh trận đồng thời thôn phệ.

Phanh! Phanh! Phanh!

Hai cổ năng lượng điên cuồng dây dưa cùng một chỗ, mà ở trong trung tâm, Lý Dật cảm giác được năng lượng vô cùng vô tận đang xé rách, thôn phệ...

- A! Lý Dật.

Trên mặt đất, nhìn lên không trung kịch liệt chém giết, cung vô song sắc mặt tái nhợt. Tuy nàng đối với Lý Dật tràn đầy tin tưởng, nhưng Ánh trưởng lão dù sao thực lực cũng cao hơn Lý Dật bốn tinh Đấu Thần.

- Yên tâm đi vô song tiểu thư, Lý Dật tiểu tử này mạng lớn, không chết được đâu.

Lục chỉ đảo tiên an ủi nói.

Mà một bên Long Y, sắc mặt cũng biến sắc, bởi vì trường so đấu này thắng bại, đối với những người khác mà nói, còn có thể chạy trốn, nhưng Lý Dật bại, thì cha con long thị chết không có chỗ chôn.

- Lý Dật, cố gắng chịu đựng nhé.

Long Y thật sự quá khẩn trương, đôi bàn tay rất nhanh nắm chặt vào nhau.

- Tỷ tỷ, người nhanh đi giúp Lý Dật ca ca.

Tiểu mao đầu Thanh Vũ tuy cùng Lý Dật mới quen biết, nhưng hẳn rất thích Lý Dật.

Thanh Nhi cũng muốn đi giúp, nhưng đây là đánh cuộc đấu, nàng xông vào thì Long Môn đệ tử cũng không khoan tay đứng nhìn.

Giữa không trung, Ánh trưởng lão cũng vô cùng đặc ý, mắt thấy băng long đang thôn phệ Lý Dật, hẳn cảm thấy chưa đủ, vì triệt để tiêu diệt tên thiếu niên Đấu Thần cuồng ngạo này, lần nữa rút cực hạn đấu khí vào xuyên vân thương, sau đó đâm đến Lý Dật.

Khanh.

Xuyên vân thương phát ra “Ba ba ba” thanh âm xuyên thấu không gian, nhưng mũi thương nhọn đâm vào thì bỗng nhiên “Khanh” một tiếng, Ánh trưởng lão thầm kêu không ổn, nhưng cũng không còn kịp, đầu thương cửu phẩm xuyên vân thương một một tiếng gãy, Ánh trưởng lão thu thể lại, sau đó lui lại.

- Ánh trưởng lão, người đánh cho rất sướng đi, bây giờ nên đến phiên ta.

Lúc vừa rồi băng long liên tục công kích, Lý Dật tay quyết đánh ra, chuỗi cửu phẩm xuyên vân thương này hóa thành bột phấn. Tiếp theo Lý Dật hét to một tiếng, ba điểm hắc sắc quang mang hiện lên như Lưu Tinh truy nguyệt, đánh úp về phía Ánh trưởng lão.

Chỗ Càn Khôn trận pháp tinh diệu, là chỉ cần đứng vững ở luồng công kích thứ nhất, có thể không ngừng hấp thu năng lượng công kích chuyển hóa làm phòng ngự. Ánh trưởng lão nằm mơ cũng không nghĩ ra Lý Dật có thể nhanh phát động phản kích, đấu khí mưa tên từ thần binh phách tuyệt Trần Thiên Cung Tiên Thiên, nhanh chóng bắn ra.

Lý Dật phát hiện phách tuyệt Trần Thiên Cung dùng để đánh lén thật sự là quá thuận tay, hai thanh siêu phẩm thần binh, một cái cận chiến một cái đánh lén thật sự là thiên y vô phùng, bởi vì như vậy sẽ không ai nghĩ tới, trên người một cường giả lại có hai thanh siêu phẩm thần binh như vậy.

Ba miếng đấu khí tiến vũ bắn ra lập tức nghịch chuyển.

Nhưng đối với chiến song phương, cho dù Long Môn đệ tử cố tình viện thủ cũng không thể được.

Ánh trưởng lão dù sao cũng thành danh đã lâu, mắt thấy ba miếng đấu khí tiến vũ công kích tuy không có khả năng hoàn toàn né tránh, thân thể có chút di động. Ý đồ của hắn là tránh chỗ hiểm, để cho đấu khí tiến vũ đâm vào thân thể.

Nhưng Ánh trưởng lão cũng không ý thức được, phách tuyệt Trần Thiên Cung bắn ra đấu khí tiến vũ, ẩn chứa ý thức của Lý Dật.

Phốc, phốc, phốc...

Ba miếng đấu khí tiến vũ bắn vào thân thể Ánh trưởng lão, nhưng vượt quá dự liệu của Ánh trưởng lão, là ba miếng đấu khí tiến vũ cũng không có xuyên ra.

Lúc này sắc mặt Ánh trưởng như tro tàn, sau đó hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, đấu khí bắt đầu bành trướng.

- Lý Dật, ngươi...

Bắn.

Ba tiếng bạo vang lên, ngăn Ánh trưởng lão nói, hiện tại, chỉ có thần chết mới Ánh trưởng lão nói cái gì. Ánh trưởng lão chết quá mức thảm thiết, cả người cơ hồ đều bị xé nát, vô số huyết nhục bị năng lượng thôn phệ hóa thành hư vô.

Thân thể Ánh trưởng lão bạo liệt, đồng thời thân hình Lý Dật di động, mặc kệ huyết vũ đầy trời, đấu khí tư nhện quần lấy đấu khí hạt giống của Ánh trưởng lão.

Thứ tốt cũng không thể lãng phí, tuy đáp ứng lực lực không giết người lấy đấu khí hạt giống để tu luyện, nhưng cũng không thể phung phí của trời.

Đấu Thần năm tinh cường giả, đấu khí quả nhiên năng dư thừa, Lý Dật đem hoàn toàn luyện hóa, đấu khí tu vi tăng lên, đột phá đến Đấu Thần hai tinh. Như vậy, nếu như có thể luyện hóa tám đấu khí hạt giống Đấu Thần cường giả, chẳng phải đột phá đến phong hào Đấu Thần rồi sao?

Còn thiếu tám cái Đấu Thần nữa, đương nhiên tám cái Đấu Thần đều phải là địch nhân, Lý Dật liếm liếm đầu lưỡi, nếu như lúc này có người nhìn thấy hắn, mọi người nhất định sẽ cho là một ác ma.

Luyện hóa đấu khí hạt giống Ánh trưởng lão, Lý Dật mới chậm rãi huyền phù tại trước mặt Long Môn đệ tử, ngang nhiên nói:

- Thế nào? Đều chưa đi sao?

Đám Long Môn đệ tử rất muốn đi, kể cả tên Đấu Thần cường giả kia, Ánh trưởng lão bị chết quá thảm thiết, làm cho đám Long Môn cường giả tâm lý chấn động mãnh liệt.

- Coi như số người gặp may, nhưng người cũng chớ đắc ý quá sớm, họ Ánh ta sớm xem không vừa mắt, có thể mượn tay của người giết hắn cũng tốt. Chúng ta đi, hừ, Lý Dật, lần sau lại mang trưởng lão lợi hại tới thu thập người.

Long trông trơn tuy ảo ảo, nhưng hắn vẫn có thể phán đoán tinh tường, bên hắn tổn thất cường giả mạnh nhất, tuy Long Môn nhân số chiếm ưu thế, nhưng thực lực đã hoàn toàn kém hơn rồi, sau khi nói lời uy hiếp, cũng nhanh chóng biến mất tại không trung.

Những Long Môn đệ tử kia thấy long trông trơn dần dần rút lui, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đội Long Môn cường giả tán đi, Lý Dật phân phó nói: - Nơi đây đã không nên ở lâu, trận đánh này chắc hẳn đã kinh động Đấu Thần cốc. Đảo tiên, ba vị sát thần, các người nhanh chóng mang mọi người trở lại thất tinh tông đi.

- Trở lại thất tinh tông? Chính là tứ đại thần y còn không có chữa thương cho Long Môn chủ?

Sát thần lão Tam lập tức nhảy dựng lên.

Lục chỉ đảo tiên cũng nghi ngờ nói:

- Lý Dật, ngươi không đi sao?

Lý Dật cũng không còn thời gian giải thích, nói:

- Cho người hai phút thời gian rời đi, chậm thêm chỉ sợ cũng không còn kịp rồi. Về phần tứ đại thần y, các người yên tâm, ta nhất định sẽ đem hấn trở lại thất tinh tông.

Lúc này Lý Dật vô luận là đấu khí tu vi hay là cách làm việc quả quyết cùng năng lực, cũng được mọi người tán thành, cho nên mệnh lệnh của hấn, sát thần lão Tam cũng không nói thêm gì nữa, mọi người nhanh chóng hành động, đem long phong vân, lý na cùng đảo tiên sư muội hướng ngoài Đấu Thần cốc bay đi.

Thấy mọi người rời đi, Lý Dật cũng nhẹ nhàng thở ra. Hiện tại kế hoạch cần phải cứu con gái của tứ đại thần y ra, lúc đó mới có thể mang tứ đại thần y đi thất tinh tông. Đấu Thần cốc tuy cường giả như rừng, nhưng cũng không phải đáng sợ như vậy, Đấu Thần cường giả chẳng qua là vì ích khí đan mà cam tâm nhập cốc, bọn họ chỉ cần tấn thẳng đến phong hào Đấu Thần mà thôi, như vậy cũng không cấu thành uy hiếp quá lớn, mà như vậy tựa hồ có thể lợi dụng được.

Đấu Thần cốc chủ, Lý Dật xác định muốn gặp.

Không ngoài ý liệu Lý Dật, đảo tiên, sát thần mới rời đi chưa đầy năm phút, Đấu Thần cốc hiện ra một đám cường giả, đám cường giả này tới cực nhanh, chỉ trong nháy mắt cũng đến nơi rồi.

Người cầm đầu, Lý Dật hiện tại đã có thể thấy rõ ràng, lại là một nữ nhân, nữ nhân này khoảng bốn mươi tuổi, gương mặt bảo dưỡng vô cùng tốt, nếu như không phải Lý Dật đối với nữ nhân có nghiên cứu, thì nói nữ nhân này mới hai mươi tuổi cũng sẽ có người tin.

Lúc vừa rồi đánh nhau chết sống, rõ ràng đã hấp dẫn cốc chủ phu nhân tới. Nhưng như vậy cũng tốt, thất tinh tông cùng Long Môn, song kiếm môn chiến sự vô cùng cấp bách, Lý Dật cũng không có bao nhiêu thời gian tại Đấu Thần cốc đông dài.

Cốc chủ phu nhân mang theo bảy tám Đấu Thần cường giả đi đến, sau đó thấy rõ hết thảy, cuối cùng nhìn trên người Lý Dật.

Nàng cũng không nói lời nào, tại trên người Lý Dật, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn Thanh Nhi, hỏi:

- Thanh nhi, nơi này có chuyện gì xảy ra?

Thanh Nhi khẩn trương tới cực điểm, nàng phát hiện ngoại nhân tự tiện xông vào Đấu Thần cốc mà không ra tay ngăn lại, nhất định sẽ phải chịu xử phạt.

- Cốc chủ phu nhân, vừa mới có một Đấu Thần cường giả tự tiện xông vào Đấu Thần cốc, Thanh Nhi cô nương kịp thời ra tay, đã đem tên Đấu Thần cốc Long Môn cường giả giết chết.

Thấy Thanh Nhi lung túng, Lý Dật nói ra.

- Ta hỏi người sao? Thanh Nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Cốc chủ phu nhân trừng mắt nhìn Lý Dật, lại tiếp tục quay đầu quát hỏi Thanh Nhi, nàng biết rõ Thanh Nhi cô nương sẽ không nói dối. Mà Lý Dật, bằng cảm giác nàng cũng biết tiểu tử này nói chuyện không quá tín nhiệm.

Nhưng được Lý Dật nhắc nhở như vậy, Thanh Nhi cũng không phải dằn, thấp giọng trả lời:

- Vừa rồi, xác thực là có người xâm nhập Đấu Thần cốc, bất quá đã bị, bị ta giết rồi.

- Thật sự sao? Xâm nhập Đấu Thần cốc là ai? Vậy là cường giả cấp bậc gì? Người làm thế nào giết? Còn có, người vì cái gì đến nơi này?

Cốc chủ phu nhân không có buông tha Thanh Nhi, liên tiếp thẩm vấn, làm cho trên trán Thanh Nhi mồ hôi to như hạt đậu chảy ra.

940. Q.6 - Chương 541: Cốc Chủ Phu Nhân.

Thấy Thanh Nhi khẩn trương, Lý Dật sợ nàng để lộ ra sơ hở, không khỏi làm cho Cốc chủ phu nhân nghi ngờ, vì vậy lặng lẽ chọc và người Tiểu mao đầu Thanh Vũ. Mao đầu mặc dù có chút sợ vị này cốc chủ phu

nhân này, nhưng dù sao so với tỷ tỷ của hắn cơ linh nhiều hơn, lập tức nói:

- Cốc chủ phu nhân, tỷ tỷ của ta không biết ăn nói, Ngài đừng làm khó dễ nàng. Sự tình vừa rồi ta cũng tận mắt nhìn thấy, không bằng để ta trả lời thay nhé.

- Tiểu mao đầu, ta cảnh cáo ngươi cũng đừng có nói dối, nếu không ngươi cũng biết cốc quy xử phạt như thế nào rồi.

- Ta nào dám. Ta cam đoan nói những lời nói đều là thật.

- Sáng hôm nay béo thúc thúc không phải xin chỉ thị từ cốc chủ phu nhân rồi sao, chúng ta đã được cốc chủ phu nhân cho phép mới mang Lý Dật tới gặp Tứ đại thần y. Nhưng đến nơi này, mới phát hiện ngoài đại môn của tứ đại thần y có một đám cường giả, những cường giả kia lại quấy rầy tứ đại thần y, nhưng tứ đại thần y không chịu. Tỷ tỷ của ta liền tiến lên trách hỏi bọn chúng tại sao tự tiện xông vào Đấu Thần cốc, nào biết bọn họ ỷ vào người đông thế mạnh, còn nói cái gì Long Môn cũng không sợ Đấu Thần cốc, tỷ tỷ của ta tức giận, liền theo như cốc quy cùng bọn họ đánh nhau. Không ngờ Long Môn những tên hỗn đản kia thực lực thật rất mạnh, tỷ tỷ của ta một mình khó chống lại được, may nhờ có Lý Dật ca ca viện thủ, mới đánh chết một người, còn lại đám kia giải tán lập tức. Sự tình chính là như vậy, cốc chủ phu nhân nếu không tin, tìm tứ đại thần y hỏi lại cũng được!”

Tiểu mao đầu nửa thật nửa giả, ngữ khí biểu lộ cũng giống như đực, nếu như không phải tự mình nhìn thấy, chỉ sợ Lý Dật cũng bị hắn giấu được.

Cốc chủ phu nhân nhìn mao đầu, sau đó không có nhìn ra sơ hở, mới nói:

- Tạm thời tin ngươi, tứ đại thần y công việc bề bộn, sẽ không đi hỏi hắn. Thanh Nhi, ngươi giết kẻ xông vào, theo lý được phần thưởng ích khí đan, ngươi trở lại Đấu Thần cốc cùng ta. Chúng ta đi.

Dứt lời, cũng không nhiều dừng lại, xoay người đi luôn.

- Lý Dật, trở lại Đấu Thần cốc tới gặp ta.

Tại phía xa hơn trăm mét, cốc chủ phu nhân đột nhiên nhìn Lý Dật quát.

Lý Dật đáp ứng một tiếng, mắt thấy mọi người đều bỏ đi, lúc này chỉ còn lại có hắn và tỷ đệ Thanh Nhi, trong không khí còn có mùi huyết tinh, không ngừng quanh quẩn.

- Lý Dật ca ca, ngươi thật lợi hại, một chiêu cung tiễn bắn thủng Long Môn tạp chủng so với tỷ tỷ của ta mạnh hơn nhiều.

Nguy cơ giải trừ, Tiểu mao đầu lập tức đứng lên, hắn là người không biết không sợ, tỷ tỷ của hắn đến bây giờ cũng chưa có lấy lại tinh thần, nhìn nhìn Lý Dật, buồn bã nói:

- Nguy hiểm thật, chúng ta cũng trở về đi.

- Hảo, chúng ta cũng trở về.

Lúc này Lý Dật ôm lấy tiểu mao đầu, cùng Thanh Nhi bay về Đấu Thần cốc.

Trở lại chỗ ở, Lý Dật cũng không đi gặp cốc chủ phu nhân, sau đó ngồi xuống đem thực lực của mình khôi phục tới đỉnh phong. Đấu Thần cốc chủ cùng cốc chủ phu nhân tâm tư khó dò, hắn cần bảo trì tốt thực lực.

- Thanh Nhi, nghe nói ngươi hôm nay giết Long Môn cường giả?

- Đúng vậy, béo thúc thúc, các người làm sao mà biết được?

Thanh Nhi trả lời có chút yếu ớt, hiển nhiên là không có thói quen nói dối.

- Cốc chủ phu nhân nói,... Thanh Nhi, ngươi khẩn trương cái gì, đây là chuyện tốt, có được được ích khí đan, thực lực của ngươi lại có thể tiến thêm một bước.

- Ta, ta không có khẩn trương, béo thúc thúc, ngươi xác định chính là vì chuyện này sao?

- Ừ? Đương nhiên, chẳng lẽ ngươi còn có chuyện gì sao?

- Không có, không có.

- Lý Dật, hẳn có ở đây hay không, cốc chủ phu nhân nói cho các người cùng đi, nàng có chuyện nói với Lý Dật.

Nghe được động tĩnh bên ngoài, Lý Dật cũng thu thế lại, sau đó cùng tiểu mao đầu Thanh Vũ đi ra. Cốc chủ phu nhân tin tức linh thông, bọn họ mới vừa về đến nửa giờ, béo gầy thúc thúc đã tìm tới cửa rồi.

- Nghe nói người hôm nay lập công, cốc chủ phu nhân cũng có phần thưởng cho người. Ngàn vạn lần nhớ kỹ, sau khi được phần thưởng nhất định phải bái tạ, lời không thể nói, không nên nói, nhất là không nên hỏi thì ngàn vạn lần đừng hỏi, đây là cốc quy Đấu Thần cốc, trái với cốc quy tại Đấu Thần cốc chỉ có một loại trừng phạt, người hiểu chưa?

- Không hiểu.

Lý Dật lắc đầu, nhưng hẳn đoán được cái trừng phạt kia là cái gì.

- Thật không hiểu sao? Chỉ cần trái với cốc quy, vô luận lớn nhỏ đều bị giết chết.

Tuy đã đoán được, nhưng nghe béo thúc thúc nói ra, Lý Dật không khỏi trên lưng phát lạnh, cái cốc quy này, cũng quá con mẹ nó bá đạo rồi. Phóng nhân cả thiên hạ, cũng chưa từng thấy qua quy củ huyết tính như thế.

- Tốt lắm, điều nên nhắc nhở ta cũng nhắc nhở người rồi, chính các người phải chú ý.

Cốc chủ phu nhân ở Đấu Thần trung tâm, nơi này kiến trúc xây dựng bằng đá. Cách bố trí có thể nói là xa hoa, khắp nơi lưu kim tràn ngập các loại màu sắc, hoàn toàn là phỏng theo phong cách hoàng thất mà bố trí. Thấy được vợ chồng cốc chủ, biết cách hưởng thụ xa hoa trang sức, làm được như vậy chỉ sợ cũng hao phí không ít tâm huyết.

Dẫn Lý Dật cùng Thanh Nhi đến bên ngoài nhà đá, béo gầy thúc thúc rời đi, sau đó có một cường giả khác dẫn Lý Dật cùng Thanh Nhi tiến nhập trong phòng khách.

Cốc chủ phu nhân đã sớm chờ tại đó, nàng ngồi ở trên giường êm, đang uống trà thơm, thoát nhìn cùng với một bà chủ gia đình bình thường không có gì khác nhau, phục sức cũng đối lại váy rộng thùng thình, thậm chí, bởi vì trang phục này, cốc chủ phu nhân còn thể hiện ra một thần thái vũ mị.

- Các người, còn phải chờ ta sai người đi mời.

- Cốc chủ phu nhân chê cười, chúng ta nào có lá gan kia, chỉ là vừa vừa về nhà, cần nghỉ ngơi một lát, nhưng không ngờ cốc chủ phu nhân cho người gọi đến nhanh như vậy.

- Ta gấp gáp người không biết cũng thì thôi, chẳng lẽ Thanh Nhi, người cũng không biết sao? Biết rõ ta gấp gáp, mà còn đến muộn, Thanh Nhi, người biết tội chưa?

- Cốc chủ phu nhân muốn trách tội thì trách tại hạ, Thanh Nhi cô nương trở về muốn gặp cốc chủ phu nhân, nhưng tại hạ nghĩ khôi phục đấu khí, cho nên mới trì hoãn thời gian.

- Khôi phục đấu khí?

Cốc chủ phu nhân tựa hồ ý thức được cái gì:

- Lý Dật, tới gặp ta tại sao phải khôi phục thực lực, chẳng lẽ người cho rằng ta sẽ đối với người bất lợi sao?

- Ha ha.

Lý Dật cười khan vài tiếng, nữ nhân này không có đạo lý:

- Cốc chủ phu nhân, nếu cốc chủ phu nhân thật muốn gây bất lợi với tại hạ, chỉ cần ra lệnh, nhất định có vô số Đấu Thần muốn làm chuyện này. Tại hạ vợ và khôi phục đấu khí kỳ thật cũng có nguyên nhân bất đắc dĩ, Ngài đã nghe béo gầy hai vị thúc thúc nói qua, trên người của ta có chút bệnh trạng, nếu như hao phí đấu khí trong ba giờ chưa khôi phục, thì vĩnh viễn không cách nào khôi phục nữa, cho nên...

- Căn bệnh sao, nếu thế không cùng các người so đo. Thanh Nhi, người tới đây.

Cốc chủ phu nhân nói xong, từ bên cạnh lấy ra một cái hộp ngọc sau đó lấy ra một viên thuốc, đưa cho Thanh Nhi, thần nhiên nói:

- Đẩu Thần cốc thưởng phạt phân minh, người hôm nay lập được công lao, đây là phần thưởng của người. Viên thuốc cũng không lớn, như trứng chim, toàn thân hiện ra màu tím sáng bóng, có thể cảm giác được bên trong ẩn chứa năng lượng đấu khí hạt giống cường giả.

- Tạ cốc chủ phu nhân.

Thanh Nhi quỳ xuống lạy, sau đó đứng dậy, ở trước mặt cốc chủ phu nhân đem ích khí đan nuốt xuống. Đây cũng là cốc quy.

Ích khí đan ăn vào, Thanh Nhi lập tức khoan chân mà ngồi, về động chỉ quyết, một cổ đấu khí tràn ngập ra, hiển nhiên đan dược đang phát huy hiệu lực, cần vận dụng đấu khí luyện hóa. Lý Dật trong nội tâm rung mình, ích khí đan cùng thiên ma đấu khí luyện hóa đấu khí hạt giống cường giả có nhiều chỗ tương tự.

- Lý Dật, người liên tiếp lập hai công lao, muốn được tưởng thưởng cái gì. Đáng tiếc người không phải người của Đẩu Thần cốc, cho nên ích khí đan không thể cho người.

- Tại hạ cũng thuận tay làm, không cần tưởng thưởng gì cả.

Kỳ thật Lý Dật rất muốn làm cho Đẩu Thần cốc ra mặt cùng Long Môn đấu một trận, nhưng nghĩ đến lĩnh thưởng phải quỳ lạy thì cũng thôi. Đàn ông dưới đầu gối là vàng, dù thế nào cũng không thể quỳ như vậy. Còn nữa, trải qua hai ngày này, Đẩu Thần cốc cùng Long Môn thù hận cũng đã kết xuống, chỉ cần lại đây làm một chút quỹ dị là được.

- Thật sự không cần phần thưởng sao?

- Không cần.

- Khó mà có được, Đẩu Thần cốc thưởng phạt phân minh, công có phần thưởng, sai có phạt... Lý Dật, người theo ta tới chỗ này.

Cốc chủ phu nhân đứng dậy.

Lý Dật nhìn thoáng qua Thanh Nhi đang ngồi luyện hóa ích khí đan, có chút không tình nguyện theo cốc chủ phu nhân. Dù sao hắn đã quyết định chủ ý, cốc chủ phần thưởng dù là bảo bối gì, quỳ lạy không được.

Cốc chủ phu nhân mang theo Lý Dật đi ra phòng tiếp khách, dọc theo một cái lối đi, bỗng nhiên là trong tầng hầm ngầm có một cái ao, trong ao nước ấm mờ mờ, vụ khí trắng sữa, trên mặt có vài bông hoa tươi, tỏa ra mùi thơm ngát sâu kín truyền tới.

Đây là hồ tắm ôn tuyền, chẳng lẽ cốc chủ phu nhân ban cho, chính là tắm ôn tuyền? Trong ôn tuyền tựa hồ ẩn chứa thiên địa linh khí, hiển nhiên đối với tu luyện đấu khí cũng rất có ích lợi.

Trong lúc Lý Dật nhìn, chỉ nghe thanh âm cốc chủ phu nhân đột nhiên trở nên có chút kiều mỹ:

- Phần thưởng này, người là người thứ hai nhận được, Lý Dật, thoát ra.

941. Q.6 - Chương 542: Hấp Dẫn.

Tắm rửa đương nhiên phải cởi quần áo ra rồi, đây là vấn đề cơ bản, tuy việc này gượng ép làm cho Lý Dật có chút không vui, nhưng hắn là một đại nam nhân, còn sợ lão bà trước mắt này sao? Cho nên do dự vài giây đồng hồ, Lý Dật bắt đầu cởi cúc áo.

- Người thoát y sai rồi.

Cốc chủ phu nhân ngừng khí lại càng thêm vũ mị:

- Ta không phải nói người thoát y chính mình, mà là giúp ta.

Oanh.

Trong đầu Lý Dật như có cái gì oanh tạc, không khỏi bị thương nói: A di, người bao nhiêu niên kỷ rồi? Bảo dưỡng tuy còn rất trẻ, nhưng dù sao cũng hơn bốn mươi tuổi, cái tuổi này có tư cách làm mẹ ta đó.

Thấy Lý Dật thất thần không có động thủ, cốc chủ phu nhân lại đến gần Lý Dật, nhỏ nhẹ nói: - Chẳng lẽ người không có nghe được lời của ta sao? Ta ban cho người, chính là thay ta rửa một ôn tuyền, chẳng lẽ, người không muốn sao?

- Cốc chủ phu nhân, ngài vui đùa quá lớn, ta không còn là tiểu hài tử, sớm đã phát dục thành thực, tắm rửa cho người, cái này còn không thích hợp.

Lúc này mà để cho Đẩu Thần cốc chủ đội nón xanh thì phong hiểm thật lớn, nếu như bị Đẩu Thần cốc chủ biết được, mạng nhỏ chính mình chỉ sợ cũng xong.

- Bộ dáng của ta như đang nói đùa sao? Ta xem người, cũng không phải là thiếu nam ngây thơ đi. Nhưng người cũng đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là phần thưởng người tắm rửa cho ta, cũng không nói cho người tiến thêm một bước nào nữa.

Cái ngữ khí này muốn chết, nhưng ý tứ hoàn toàn có ự khác biệt, Lý Dật sao lại không hiểu được đây.

- Cái phần thưởng này, ta có thể không nhận hay không?

Lý Dật đau khổ nói.

- Đương nhiên là không thể.

Thấy Lý Dật khước từ không chịu động thủ, cốc chủ phu nhân đã có chút tức giận, là một người phụ nữ xinh đẹp, lúc này cảm thấy tự tôn bị thương tổn, đối với nữ nhân, nhất là cốc chủ phu nhân mà nói, đây là đả kích cực kỳ trí mạng.

Lý Dật không nghĩ muốn đắc tội nữ nhân quyền thế, cho nên hần đành chấp nhận vậy.

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.

Lý Dật trả lời một tiếng, ngón tay đụng về phía ngực cốc chủ phu nhân... cúc áo cốc chủ phu nhân ở giữa hai vú, hơn nữa hơi có chút căng.

Nhưng cốc chủ phu cũng không nghĩ tới, Lý Dật tuy tuổi không lớn lắm, hai đời lịch duyệt cộng lại, cũng ngự nữ vô số, trên mặt không có chút nào ửng hồng, càng không có tay run, thấy cúc áo thật chặt, Lý Dật có chút dùng sức, dứt khoát kéo rơi xuống.

Xuân quang hiện ra.

Cốc chủ phu nhân chẳng những làn da bên ngoài bảo dưỡng vô cùng tốt, mà bên trong, hai vú cao ngất, lại tràn đầy cảm giác co dãn, nhất là hai điểm phần hồng, làm Lý Dật không khỏi muốn phun máu mũi.

Đối với kết quả này, cốc chủ phu nhân có chút thoả mãn, thấy Lý Dật ngừng tay, cười nói:

- Người sẽ không cùng ta tiến vào ôn tuyền sao.

- Đương nhiên.

Lý Dật âm thầm vận một đám đẩu khí ổn định thân thể, lúc này mới cười nói:

- Cốc chủ phu nhân có làn da, chỉ sợ thiếu nữ tuổi trẻ cũng so sánh không được, trứ nhan thuật này chỉ dạy cho ta đi.

- Lý Dật, tiểu tử ngươi xem ra trải qua rất nhiều nữ nhân, còn am hiểu sâu đạo lý này. Nói thực, người hiện tại muốn làm gì?

Cốc chủ phu nhân tiếp tục dụ hoặc lấy Lý Dật.

Cốc chủ phu nhân cũng là một mỹ nữ, da thịt đáng người cũng không một chút tỳ vết, nhưng cũng không có nửa phần ngưng ngưng, lại làm Lý Dật không thể phản cảm:

- Đương nhiên là muốn tắm rửa cho cốc chủ phu nhân rồi.

Thấy Lý Dật kiên quyết, lại làm cốc chủ phu nhân có chút chống đỡ không được, chuyện nam nữ cũng cùng cường giả so đấu, khí thế ai chiếm thượng phong, thì chiếm lợi thế.

- Cốc chủ phu nhân không nên vội vã, tại hạ còn muốn hảo hảo thưởng thức một chút.

Khí thế chiếm thượng phong, Lý Dật tâm tính thoải mái, ở phía sau trêu đùa.

- Tiểu sắc quỷ, nhìn ra người không phải người tốt.

- Cốc chủ phu nhân nói đúng rồi, tại hạ thật đúng là không phải người tốt, nhưng trên thân thể tại hạ lại có vật thứ tốt, cốc chủ phu nhân có muốn nhì không.

Cốc chủ phu nhân xem như triệt để thất bại, nàng úp mặt xuống ôn tuyền, cũng không quay đầu lại, ngữ khí không hề mập mờ, nói:

- Lý Dật, người chê ta lớn tuổi, hay là bởi vì ta là cốc chủ phu nhân?

Lý Dật thuận tay quơ lấy khăn mặt, đi đến sau lưng cốc chủ phu nhân, cũng nghiêm trang nói:

- Cốc chủ phu nhân dung mạo nhất lưu, là nam nhân cũng khó thoát sinh ra ham muốn. Tại hạ tuy không phải là chính nhân quân tử, nhưng cũng biết mỹ nữ nào không thể ra tay. Cốc chủ phu nhân thân phận tôn quý, cùng tại hạ có cách biệt một trời, tại hạ kính ngưỡng còn không kịp, không dám tiết độ.

Phen này cốc chủ phu nhân cũng nghe vẻ nịnh nọt, nhưng bất kể thế nào, lời này coi như xuôi tai.

Cốc chủ phu nhân khẽ gật đầu, Lý Dật lại cầm khăn mặt dính vào nước ao ấm áp chà nhẹ nhàng trên vai cốc chủ phu nhân.

Ôn tuyền nhiệt độ tương đối cao, người thường tiêu thụ không nổi, nhưng cốc chủ phu nhân ở trong suối nước nóng, làn da lập tức mầu hồng. Cảnh xuân quang kiều diễm, Lý Dật tỉ mỉ lau sạch lấy thân thể cốc chủ phu nhân, ngẫu nhiên xẹt qua chỗ mẫn cảm, cốc chủ phu nhân thân thể không khỏi run lên, nhưng cũng không nói ra lời khiêu khích.

- Lý Dật, gia nhập Đấu Thần cốc chúng ta chứ.

Bỗng nhiên, cốc chủ phu nhân nói, trong giọng nói lại thêm vài phần rõ ràng.

- Ủ?

Lý Dật hơi sững sờ, không nghĩ tới cốc chủ phu nhân đưa ra thỉnh cầu như vậy.

- Người không muốn sao?

- Cũng không phải không muốn, gia nhập Đấu Thần cốc có được ích khí đan đề cao tốc độ tu luyện, đối với bất luận cường giả mà nói đều rất hấp dẫn. Nhưng tại hạ cũng không có thiếu phiền toái cần phải xử lý, lời đề nghị của cốc chủ phu nhân tạm thời không được.

Lý Dật thành thật trả lời.

Cốc chủ phu nhân trên mặt xẹt qua thất vọng, bỗng nhiên lại hỏi:

- Người biết ta tại sao phải dụ dỗ người không?

Tựa hồ, đến đúng vấn đề, Lý Dật trong nội tâm rùng mình, không có trả lời ngay, trên tay lại tiếp tục kỳ cọ. Hẳn biết rõ cốc chủ phu nhân sẽ đưa ra đáp án.

- Đấu Thần cốc chủ, cho ta làm như thế.

Nghe được câu này, Lý Dật cảm giác tay mình có điểm nhu nhuyễn, cơ hồ đoán không chừng, hẳn tựa hồ cảm giác được có đôi mắt, thông qua lỗ thủng nhìn vào trong ôn tuyền.

- Cốc chủ, hẳn tại sao phải làm như vậy?

- Người sợ?

- Ta thừa nhận, có điểm sợ.

- Không cần sợ, ta không ngại nói cho người biết một bí mật, cốc chủ, hẳn không phải là nam nhân.

Được rồi, Lý Dật thừa nhận mình bây giờ hồ đồ, cốc chủ phu nhân trời sinh thích chơi đòn cân não, từ lúc gặp đến giờ, Lý Dật nội tâm đâm ra hồ đồ. Một nữ nhân mà nói trượng phu của mình không phải là nam nhân, hiển nhiên nam nhân này ở phương diện năng lực. Xem ra, cốc chủ phu nhân, nàng cũng sống thú tiết rồi.

- Cốc chủ tìm tứ đại thần y, là muốn khôi phục năng lực nam nhân sao?

Lý Dật lập tức nghĩ tới tứ đại thần y đang hết lòng phối chế Thiên Dương đan.

- Người đã đoán sai.

Cốc chủ phu nhân lắc đầu, lần nữa làm cho Lý Dật có một loại cảm giác phát điên:

- Cốc chủ nàng là một nữ nhân.

- Tứ đại thần y phối chế Thiên Dương đan không phải...

- Người cũng biết tứ đại thần y tại phối chế Thiên Dương đan, Thiên Dương đan cũng không phải là phương thuốc khôi phục công năng nam nhân, mà là phụ trợ đan được đột phá đến phong hào Đẩu Thần.

Lý Dật đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, Đẩu Thần cốc chủ là một nữ nhân, mà nữ nhân này uy hiếp tứ đại thần y vì nàng phối chế Thiên Dương đan, để đột phá đến phong hào Đẩu Thần.

- Cốc chủ phu nhân.

Xưng hô hiện tại của Lý Dật có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không có cách xưng hô tốt hơn:

- Cốc chủ phu nhân, Ngài tại sao phải nói cho ta biết những thứ này?

- Đương nhiên là ta muốn người tắm rửa cho ta.

Cốc chủ phu nhân ngữ khí lại càng thêm kiều mỵ:

- Lý Dật, người không cần gọi ta là cốc chủ phu nhân, người gọi ta là Tiểu Nhiễm, đây là tên của ta.

- Tiểu Nhiễm, cốc chủ cho người thử ta, vậy có mục đích gì?

- Lý Dật, ta đã nói nhiều, người nhớ kỹ, hôm nay ta nói hết thảy, người nửa chữ cũng không muốn tiết lộ ra, nếu không người nhất định sẽ bị chết. Tốt lắm, phần thưởng của ta ban cho xong rồi, người có thể đi.

Tiểu Nhiễm nhẹ nhàng tiếp nhận khăn mặt trong tay Lý Dật, hạ lệnh trực khách.

Lý Dật còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng Tiểu Nhiễm đã không chịu lại nói thêm cái gì, hẳn cũng không hỏi tiếp, mang theo một bụng nghi vấn, rời đi.

- Lý Dật, người thật sự cứ đi như vậy sao?

Lý Dật đứng lại, cười tà nói:

- Tiểu Nhiễm người muốn để cho ta thưởng thức người?

Tiểu Nhiễm đối với lời đùa giỡn của Lý Dật cũng không ngại, ngược lại hỏi thăm:

- Nếu như, ta trẻ hai mươi tuổi, người còn có thể bình tĩnh như vậy sao?

- Sẽ không.

Lý Dật cũng không nghĩ che dấu ý nghĩ chân thật của mình, huống chi cũng che dấu không nổi, nữ nhân này có giác quan thứ sáu.

- Ít nhất, người rất thành thực, người đi đi, chờ người lập nhiều công lao, ta còn ban cho người.

- Cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực.

Lý Dật bước nhanh rời khỏi, về tới phòng tiếp khách. Trong phòng tiếp khách, Thanh Nhi đã đem ích khí đan hoàn toàn luyện hóa xong, đang chờ Lý Dật:

- Lý Dật, người được ban cho cái gì?

942. Q.6 - Chương 543: Âm Mưu

Thanh Nhi hỏi vấn đề này làm cho Lý Dật không biết trả lời như thế nào, một bên phát tay nói:

- Cốc chủ phu nhân thưởng ta vài cái bí mật.

- Bí mật? Bí mật gì?

Thanh Nhi không khỏi tò mò hỏi.

- Nếu là bí mật, đương nhiên là không thể nói.

Lý Dật trả lời cũng không có lừa gạt Thanh Nhi, Lý Dật xác thực là biết được vài điều bí ẩn về Đấu Thần cốc.

Thanh Nhi thề lưỡi, cười nói: - Là ta hỏi sai rồi, một chuyện này có thể không uống công, thực lực của ta cũng tăng lên vài tinh, hiệu quả ích khí đan quả nhiên là kinh người.

Thanh Nhi tâm tình vui vẻ, nhưng sau đó lại ưu sầu nói:

- Nếu ta đạt tới cảnh giới phong hào Đấu Thần, nhất định phải đi Cực thiên thánh cảnh, đến lúc đó, mao đầu làm sao bây giờ?

- Mao đầu vì cái gì không thể tu luyện đấu khí?

Lý Dật đột nhiên hỏi.

- Không phải không thể, mà là cha mẹ ta tại trước khi đi cực thiên thánh cảnh dặn đi dặn lại, không cho phép mao đầu tu luyện đấu khí.

- A? Vì cái gì?

Lý Dật không khỏi dừng bước, hồ nghi nhìn Thanh Nhi hỏi.

- Cái này ta cũng không biết, dù sao chính là không cho phép tu luyện, hơn nữa muốn ta thì không thể để cho đệ đệ tu luyện.

Cái này kì quái, đến Đấu Thần cốc Đấu Thần cường giả, làm gì có ai không muốn tu luyện tới phong hào Đấu Thần? Cho dù cha mẹ Thanh Nhi tỷ đệ cho rằng Thanh Vũ tư chất không tốt, cũng không thể không cho Thanh Vũ tu luyện đấu khí như vậy. Trong chuyện này, chắc là có bí ẩn gì đó?

- Cha mẹ người không nói rõ sao?

- Ta khi đó còn nhỏ, không hiểu nhiều, chỉ nghe cha mẹ tựa hồ đã thương nghị qua, nói cái gì Cực thiên thánh cảnh chỉ sợ cũng không như người tưởng tượng, nhưng về phần rốt cuộc nói những thứ gì, ta thật sự không biết.

Thanh Nhi nói không biết, vậy nhất định thật sự không biết, Lý Dật cũng không hỏi tiếp, sau đó cùng với Thanh Nhi về tới chỗ ở.

Béo gầy thúc thúc vẫn chờ tại đó, bọn họ cùng cha mẹ Thanh Nhi tỷ đệ có quan hệ không tệ, đối với Thanh Nhi tỷ đệ rất quan tâm, nghe nói Thanh Nhi có được ích khí đan, hơn nữa luyện hóa tăng lên một tinh, đều vô cùng vui sướng. Về phần Lý Dật chiếm được cái gì, bọn họ cũng không có hứng thú.

- Được rồi Thanh Nhi, vậy người nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta đi, người cần củng cố cảnh giới vững chắc.

Hai vị thúc thúc cáo từ, lúc này Thanh Nhi đáp ứng một tiếng, nấu cơm cũng chẳng quan tâm, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Lý Dật nhàn rỗi vô sự, liền cùng Thanh Vũ hàn huyên, thuận tiện tìm hiểu tình hình cụ thể Đấu Thần cốc, Thanh Vũ cũng nói rõ tất cả.

Đến trời tối, Thanh Nhi mới chấm dứt tu luyện, đến phòng bếp làm cơm.

Dùng xong bữa tối sau, mọi người theo thường lệ trở về phòng nghỉ ngơi. Nói thật, Đấu Thần cốc cuộc sống cũng thật là buồn tẻ, như Thanh Nhi tỷ đệ, còn có thổi lửa nấu cơm, những nhà khác, Lý Dật chưa từng gặp qua nửa điểm khói lửa, hẳn thấy những người này ngoại trừ tu luyện là tu luyện, chỉ là ngẫu nhiên được cốc chủ gọi đến, hoặc là tiếp nhận nhiệm vụ để có được ích khí đan, mới rời khỏi nhà của mình.

Nhưng Thanh Vũ hài tử ở loại hoàn cảnh này lớn lên, vẫn còn có thể bảo trì thiên tính hoạt bát.

Lên giường, tiểu mao đầu Thanh Vũ vẫn không buông tha Lý Dật, quần quít hỏi hẩn về thế giới bên ngoài. Thế giới bên ngoài, Lý Dật thật sự không biết nên miêu tả về phương diện nào cho tiểu mao đầu. Sinh hoạt tại Đấu Thần cốc, đã là một loại may mắn, cũng là một loại bất hạnh. May mắn chính là, trong này, cơ hồ không có phân tranh, bất hạnh là trong này vận mệnh không cách nào tự quyết được, mà nằm ở trong tay hai nữ nhân.

Lý Dật vẫn đem thế giới bên ngoài nói cho tiểu mao đầu, nghe được, tiểu mao đầu mơ màng:

- Khi nào thì ta cũng có thể đi ra bên ngoài thì tốt rồi.
- Cái này cũng không khó, người cũng không phải thành viên chính thức Đấu Thần cốc, chờ lúc ta rời đi, xinh cốc chủ mang người rời đi, thế nào?
- Cái này rất tốt, có được cốc chủ đáp ứng hay không còn là một vấn đề, hướng hồ tỷ tỷ của ta là người Đấu Thần cốc, nàng không thể ly khai, ta lại không đành lòng rời khỏi tỷ tỷ, thật sự là khó.
- Ta đây đem tỷ tỷ người mang đi?

Tiểu mao đầu lập tức cả kinh nói:

- Không được, người định hại chết tỷ tỷ của ta, chẳng lẽ người không biết, bọn họ đều dùng qua một loại đan dược gì đó, khi ly khai Đấu Thần cốc, đan điền sẽ bị bạo liệt mà chết.
- Có thể như vậy sao? Thế còn người ra ngoài mời chào Đấu Thần cường giả, vì sao lại có thể bình yên ra vào?
- Bởi vì bọn họ lúc rời đi lại phục dụng một loại dược hoàn, tại trước khi dược tính mất đi hiệu lực trở về là được rồi.

Điều này Lý Dật cũng không ngờ.

- Người yên tâm đi, tiểu mao đầu, ta không nắm chắc trước mang người cùng chị người ra ngoài, nhưng ta mang các người ra ngoài, ta bảo đảm an toàn cho các người... Tốt lắm, không còn sớm, người nên ngủ đi.

Lúc này nửa đêm, tiểu mao đầu cũng mệt mỏi, Lý Dật nói vài cái, tiểu tử kia lâm vào ngủ say. Dụng tâm cảm thụ một chút cách vách, Thanh Nhi đêm nay ngủ ngon, cũng không có như đêm trước trằn trọc.

Lý Dật cảm thụ Đấu Thần cốc thiên địa linh khí dư thừa, lại không đành lòng phung phí của trời, khoan chân ngồi xuống, tu luyện.

Không ngờ, trong lúc này, đột nhiên lại cảm giác được một cỗ khí tức cường giả mơ hồ đến.

Đấu Thần cốc cường giả như mây, có khí tức cường giả này xuất hiện cũng không kỳ quái, nhưng cỗ khí tức cường giả này, lại hướng về phía chỗ ở Thanh Nhi tỷ đệ mà đến. Hơn nữa tiếp cận, có chút lén lút. Lý Dật trong nội tâm vừa động, đẩy ra cửa sổ, nhìn vào trong màn đêm.

Lặng yên tiếp cận, cỗ khí tức này cũng ý thức được Lý Dật tồn tại, thân hình có chút đình trệ, sau đó mới tiếp tục hướng phía trước, nhưng toàn thân bao phủ tại trong hắc bào đứng ở trước mặt Lý Dật.

- Các hạ là ai? Khuya khoắt lén lút tới nơi này làm gì?

Hắc y nhân kia lẳng lặng nhìn Lý Dật, mới nói: - Người chính là người vừa tới Đấu Thần cốc được cốc chủ phụ nhân triệu kiến sao?

Ngữ khí có chút là lạ, nhưng nghe được, là thanh âm nam nhân, tuyệt không phải một nữ nhân.

Lý Dật còn lo lắng nữ cốc chủ ngũ nam nhân kia làm cái gì cổ quái, nghe được thanh âm này, mới hơi yên lòng một chút, thông dong nói:

- Chính tại hạ là Lý Dật, xin hỏi các hạ tôn tính đại danh?

- Ta tên gì người tạm thời không cần biết rõ. Ta chỉ muốn hỏi người một việc, người chỉ cần nói cho ta biết là được.

Lý Dật nghe xong, người này tuy quý dị, nhưng trong giọng nói cũng không có ác ý. Vì vậy đáp:

- Vậy cũng phải xem ta có thể nói cho người biết hay không... Giữa chúng ta không biết nhau, người sẽ cho là ta phải có nghĩ vụ nói cho người biết sao.

- Ta muốn người nói, tự nhiên là người cần nói, hơn nữa tốt nhất từ đầu chí cuối, nói như vậy, đối với người mới có lợi, nếu không, chúng ta đều bất lợi.

- Vậy người hỏi đi, rốt cuộc muốn biết những thứ gì?

Trầm ngâm một lát, người nọ hạ quyết tâm, trầm giọng hỏi:

- Chúng ta muốn biết, hôm nay cốc chủ phu nhân triệu kiến người, cùng người nói những gì?

Lý Dật rung mình, đối phương hỏi những lời “Chúng ta” có phần có thâm ý, hắn nói đứng ở trước mặt Lý Dật, nhưng hiển nhiên không phải một mình hắn hỏi vấn đề này.

Đến khi tên này hỏi vấn đề kia, lại làm Lý Dật không khỏi nheo lại con mắt, cười nói:

- Thật sự là không khéo, các hạ, cốc chủ phu nhân xác thực đối tại hạ nói qua một ít lời, nhưng cốc chủ phu nhân đồng thời cũng cảnh cáo, những lời bí mật kia không thể nói.

Lý Dật cũng muốn khơi mào cho đối phương hứng thú, hắn rất muốn biết, người áo đen trước mặt này đại biểu cho ai, có lai lịch gì, thấy hắn có thể tự do xuất nhập Đấu Thần cốc, người này tất nhiên là người trong Đấu Thần cốc. Một người Đấu Thần cốc, chạy tới tìm hiểu chuyện tình cốc chủ phu nhân, cthi yếu tố nguy hiểm rất nhiều ở bên trong.

- Nhưng chúng ta quả thật rất muốn biết rõ.

Người áo đen tựa hồ cũng lo lắng, nghĩ nghĩ, hắn tựa hồ quyết định, cắn răng một cái, nói:

- Lý Dật các hạ, người đi theo ta.

Xác nhận đối phương không có sát khí, cũng không có ác ý gì, Lý Dật đáp:

- Hảo.

Lập tức, người áo đen đi về phía trước, thân hình đi trong bóng đêm, rất nhanh liền rời khỏi Đấu Thần cốc, hướng một ngọn núi đi đến.

Leo lên tòa đỉnh núi, người áo đen quay đầu ngưng thần, xác nhận không ai theo dõi, lúc này mới nắm bắt chỉ quyết, chỉ thấy trên đỉnh núi bỗng nhiên mở ra một lỗ hổng.

- Lý Dật các hạ, xin mời.

Lý Dật cũng quang côn, không chút suy nghĩ liền đi vào. Bên trong không gian rộng rãi, có bốn cường giả ngồi ở trong đó, bọn họ tựa hồ đang biện luận cái gì, Lý Dật cùng người áo đen bỗng nhiên đến làm bọn họ dừng lại, đồng loạt nhìn vào người Lý Dật.

- Ta đem hắn mời tới.

Người áo đen cũng lột xuống cái khăn đen mặt, lộ ra diện mục của mình. Người áo đen này tướng mạo đường đường, trên trán có một cổ anh khí, làm cho Lý Dật cảm giác, người này không xấu.

Nhưng, dưới mặt đất có bốn cường giả, một người hắn cũng không nhận ra.

Những người này ở trong này, khẳng định không phải làm chuyện tốt. Nhưng Lý Dật cũng không ngại, chuyện tốt cùng chuyện xấu đều là nói tương đối, chỉ cần việc này đối với chính mình có lợi, chuyện xấu cũng là chuyện tốt.

- Chư vị, không biết mời tại hạ, có lời gì muốn nói?

Lý Dật nhìn chúng cường giả thi lễ, thần sắc thông dong.

- Lý Dật các hạ, trước đừng vội nói, ta trước tự giới thiệu. Ta họ Đơn, tên Tấn Quyền, ba năm trước đi vào Đấu Thần cốc. Chỉ có điều nguyên nhân tại hạ đến Đấu Thần cốc, cũng không vì Cực thiên thánh cảnh, mà đến điều tra tình huống gia huynh.

Hắc y nhân nói ra, sau đó ngồi vây quanh bốn cường giả, hướng Lý Dật từng người giới thiệu, sau đó mới tiếp tục chính đề:

- Chúng ta hoài nghi, cái gọi là Cực thiên thánh cảnh của Đấu Thần cốc chủ, chỉ là một âm mưu.

943. Q.6 - Chương 544: Lam Băng Kết Giới

Lúc này Lý Dật cảm thấy kinh ngạc một chút. Xem ra, cái Đấu Thần cốc mặt ngoài như một cái đầm, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động rồi.

Tuy trong nội tâm khiếp sợ, nhưng trên mặt Lý Dật lại bất động thanh sắc, cười nói:

- Các hạ nói Đấu Thần cốc chủ thiết hạ âm mưu dẫn người nhập cốc, nhưng đến tột cùng lừa các ngươi cái gì?

- Cái này chính là vấn đề chúng ta muốn biết.

Đơn tấn Quyền nói:

- Lý Dật các hạ, kính xin các hạ nói cho chúng ta biết cốc chủ phụ nhân nói với người nói những gì.

Đấu Thần cốc Đấu Thần cường giả, đối với Lý Dật là cái rắc, nếu như có thể lợi dụng được thì càng tốt, nhưng Đấu Thần cường giả đều bị rửa qua não, mà còn được Đấu Thần cốc chủ vừa đâm vừa xoa, không thể rời khỏi được Đấu Thần cốc, thì cũng không có giới trị lợi dụng. Chỉ bằng năm cường giả trước mắt này, cùng tâm cơ Đấu Thần cốc chủ so sánh, tựa hồ còn kém hơn rất nhiều.

Lý Dật không nghĩ sai, hẳn hiện tại cần cứu con gái của tứ đại thần y mang đi, những chuyện khác cũng không muốn tham gia.

- Cốc chủ phụ nhân khen ngợi ta, nhưng bởi vì ta không phải người Đấu Thần cốc, cho nên không được ích khí đan, cốc chủ phụ nhân còn khuyên ta gia nhập Đấu Thần cốc, chỉ có điều ta còn có một số việc chưa có giải quyết, cho nên không có đáp ứng. Không biết chư vị còn muốn nghe những cái gì?

- Thật sự sao?

Đơn Tấn Quyền đương nhiên cũng không tin lời nói của Lý Dật, vẻ mặt hồ nghi không hề che dấu tại trên mặt.

- Hừ, những lời này lừa gạt chúng ta, thật cho là chúng ta dễ lừa gạt sao.

Bốn Đấu Thần cường giả ngồi ở bên cạnh bàn, một người tướng mạo tương đối thô lỗ bỗng nhiên đứng dậy, chỉ vào Lý Dật nói:

- Nói thiệt cho người biết, người hôm nay không thành thật nói ra, cũng đừng nghĩ rồi đi.

- Người đây là uy hiếp ta sao?

Lý Dật biến sắc, nhìn thẳng tên cường giả kia. Năm đánh một, hần tuy không phải là đối thủ, nhưng những người này không quang minh chính đại, chỉ cần động tĩnh xảy ra, quấy nhiễu Đấu Thần cốc chủ, như vậy xong đời rồi.

- Lý Dật các hạ không cần chấp nhặt cùng hần, chúng ta cũng không dám miễn cưỡng, chỉ là các hạ xem tại hơn trăm Đấu Thần cường giả Đấu Thần cốc, giúp chúng ta một lần.

Đơn Tấn Quyền vẻ mặt chân thành nói, vừa chỉ chỉ cái ghế bên cạnh:

- Các hạ cũng không cần trả lời ngay, ngồi xuống nói chuyện trước.

Lý Dật thích mềm không thích cứng, Đơn Tấn Quyền vừa nói như vậy, sắc mặt liền hòa hoãn xuống, hướng bên cạnh ngồi xuống.

Đơn Tấn Quyền cũng cực kỳ khôn khéo, tựa hồ nhìn ra Lý Dật lo lắng, sau khi Lý Dật ngồi xuống, thông dong nói:

- Lý Dật các hạ lo lắng năm người chúng ta không đối phó được Đấu Thần cốc chủ sao? Nếu như là như vậy, các hạ cứ yên tâm đi, Đấu Thần cốc chủ tuy tâm cơ thâm trầm, nhưng cũng chỉ là một Đấu Thần cường giả. Chỉ cần chúng ta có thể phá vỡ âm mưu của hần, làm đám Đấu Thần cường giả Đấu Thần cốc tỉnh lại, thì Đấu Thần cốc chủ có ba đầu sáu tay, chúng ta cũng có thể bức bách hần giải trừ cấm chế, thả mọi người xuất cốc.

Lý Dật vẫn là bất động thanh sắc nói:

- Người luôn miệng nói âm mưu, âm mưu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Vấn đề này, phải nói đến bảy mươi năm trước, bảy mươi năm trước, huynh đệ của ta Đơn Tấn Đồng vừa mới tấn chức Đấu Thần cường giả, cũng không biết gia huynh từ nơi nào nghe được tin tức, đi tới Đấu Thần cốc. Lúc đó chúng ta cũng không có chú ý, nếu như Đấu Thần cốc thật có thể tấn thăng đến phong hào Đấu Thần, tu thành bất tử bất diệt thân, mặc dù là tiến vào Cực thiên thánh cảnh cũng không có vấn đề gì. Nhưng năm năm trước, ta lại ngoài ý muốn chiếm được một kiện ngọc bội, cái này ngọc bội này bề ngoài bình thường, tạo hình tinh mỹ, cũng đáng mấy vạn kim tệ, đây là ngọc bội của gia huynh, chính là vật đính ước của gia huynh cùng chị dâu. Chị dâu mất nhiều năm, khối ngọc bội này gia huynh nhìn vật nhớ người, từ trước đến nay quý như vật chí bảo, cho dù hần tiến nhập Cực thiên thánh cảnh, nhất định cũng sẽ mang theo, tuyệt không rơi vào trong tay người khác.

Nói đến đây, Đơn Tấn Quyền dừng một chút, tựa hồ là cho Lý Dật chút thời gian tiêu hóa chuyện này.

- Ý của người là nói, huynh trưởng của người không có tiến vào Cực thiên thánh cảnh?

- Gia huynh tính tình ta hiểu rõ nhất, ngọc bội lưu lạc tại bên ngoài, như vậy gia huynh hơn phân nửa là chết rồi.

- Chỉ bằng một khối bội ngọc kết luận Đấu Thần cốc có âm mưu, như vậy không khỏi quá vô đoán rồi.

Đơn Tấn Quyền nói:

- Đương nhiên không phải một sự kiện này, ta nhập cốc ba bốn năm, cũng nhận được một ít bằng chứng, nghi hoặc lớn nhất là Đấu Thần cốc chủ đã có thể làm ra ích khí đan đạt tới phong hào Đấu Thần, vậy hần tại lại chỉ là một Đấu Thần cường giả? Còn có, ba bốn năm nay, ta biết, đạt tới phong hào Đấu Thần là tiến vào Cực thiên thánh cảnh mới phong hào Đấu Thần thì cũng có ít nhất là năm người, những cường giả này, cứ ở lại cực thiên thánh cảnh sao, bọn họ chẳng lẽ quên cả trời đất, không muốn rời đi?

Đơn Tấn Quyền nói ra nghi ngờ của mình, lúc này trong huyết động trầm mặc. Về phần Đấu Thần cốc quỷ bí, Lý Dật cũng không rõ ràng lắm, nhưng hần vẫn lo lắng, cho nên Lý Dật đứng lên nói:

- Xem ra Đấu Thần cốc có chút kỳ quái, nhưng cái đó cùng tại hạ không quan hệ, chư vị, chuyện của các người ta cam đoan không lộ ra trước bất kỳ ai, về phần cốc chủ phụ nhân cùng ta nói những thứ gì, ta cũng có thể tiết lộ cho các người.

Lý Dật nói ra làm năm vị cường giả đều ánh mắt sáng lên.

- Cốc chủ phu nhân nói cho ta biết, Đấu Thần cốc chủ không phải là một người nam nhân, mà là một nữ nhân.

- Nữ nhân?

- Đúng, nữ nhân, ta cũng không biết cốc chủ phu nhân tại sao phải nói cho ta biết.

Lý Dật tà tà cười:

- Có lẽ là nàng nhìn thấy ta háo sắc, nghĩ dụ ta gia nhập Đấu Thần cốc.

- Đa tạ Lý Dật các hạ, nhưng, tin tức này, có đáng tin?

- Có thể tin cậy được hay không chính do các người phán đoán, tóm lại cốc chủ phu nhân chính miệng nói như vậy, ách, có lẽ chúng ta không nên lại gọi nàng là cốc chủ phu nhân.

Lý Dật vừa nói, một bên đã đứng lên:

- Nếu như không có chuyện gì khác, ta phải đi về.

- Đấu Thần cốc chủ, tại sao có thể là nữ nhân?

- Nàng vì sao che dấu thân phận nữ nhân? Có mục đích gì?

- Trong lúc này tất có bí mật.

Bốn Đấu Thần cường giả lập tức bàn luận, Đấu Thần thô lỗ reo lên:

- Mặc kệ nó, chúng ta đồng loạt đi tìm hấn đi, với thực lực năm người chúng ta, còn sợ không chế phục hấn sao. Nếu chúng ta chế phục cốc chủ cùng cốc chủ phu nhân, không sợ bọn họ không giải trừ cấm chế, thành thật giao ra toàn bộ bí mật.

- Không thể lỗ mãng.

Đơn Tấn Quyền lẳng không ấn xuống, ý bảo mọi người im lặng, lúc này mới nhìn Lý Dật:

- Nếu các hạ không muốn cùng chúng ta làm bạn, chúng ta cũng không miễn cưỡng, việc đêm nay, mong rằng các hạ không lên tiết lộ nửa phần, đa tạ.

Nói xong thì lễ thật sâu.

Đơn Tấn Quyền thoát nhìn tuy tướng mạo còn trẻ, nhưng bộ dạng trung niên, Lý Dật đoán tối thiểu nhất cũng trên trăm tuổi rồi, thấy người này thi lễ, Lý Dật cũng trả lễ, nói:

- Vấn đề này, các vị cứ yên tâm.

- Vậy thì mời trở lại.

Đơn Tấn Quyền phát phát tay, một đạo đấu khí tơ nhện từ đầu ngón tay phát ra, lay động hướng về phía cửa ra vào địa huyết.

Đạo đấu khí tơ nhện sắp tới cửa địa huyết, lại bỗng nhiên quay về, năng lượng xoay quanh, không gian cả huyết dâng kịch liệt ba động.

- Không tốt.

Lý Dật trong nội tâm thầm kêu không ổn, vừa muốn ra tay, nhưng lúc này bốn Đấu Thần cường giả bên cạnh bàn ngấm hiểu, bốn đạo đấu khí đồng thời tại quanh thân Lý Dật kết xuất tầng tầng không gian giam cầm. Đơn Tấn Quyền, tâm cơ sâu chỉ đậm không thua gì Đấu Thần cốc chủ, chính là Lý Dật cũng không nhìn ra.

Đơn Tấn Quyền chỉ quyết bay động, một tầng một tầng không gian rung động đẩy ra, cả huyết động ánh sáng rất nhanh bị vụn vụn, cảnh vật trở nên mờ đi.

Loại tình huống này giằng co sau vài phút, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, một cái không gian xuất hiện ở trước mặt Lý Dật.

Đáng chết, những người này rõ ràng đem hấn đến Đấu Thần kết giới. Trong kết giới, bố kết kết cường giả giới vô địch. Lý Dật rõ ràng, lần này mình bị khốn trụ, hơn nữa kết giới này một mảnh Băng Lam, khắp nơi tầng băng cùng bông tuyết, nhiệt độ cũng cực thấp, thậm chí phải vận chuyển đầu khí mới có thể chống được giá lạnh.

- Xin lỗi, Lý Dật các hạ, việc này quan hệ tới tính mạng, không thể không ủy khuất các hạ một thời gian ngắn. Đợi chúng ta giải quyết Đấu Thần cốc chủ, tự nhiên sẽ thả các hạ rời đi.

Đơn Tẩn Quyền xin lỗi không phải là giả tạo, mà là chân thành. Lý Dật cũng không trách hấn, đặt mình trong hoàn cảnh này, có lẽ hấn cũng làm như vậy. Nhưng vấn đề là, hấn có thể không có nhiều thời gian, một tháng, nếu là hấn không mang con gái tứ đại thần y ra thì rất là phiền toái.

- Đơn Tẩn Quyền, người điên rồi.

Lúc này Lý Dật rõ ràng Đơn Tẩn Quyền có thể điều động lực lượng kết giới, lực lượng này mình tuyệt đối không cách nào chống lại.

- Lý Dật các hạ an tâm, cáo từ.

Đơn Tẩn Quyền tiện tay tại trong không gian đánh mở ra không gian, thân hình lóe lên liền biến mất không thấy bóng dáng.

Lý Dật bất đắc dĩ, trong nội tâm ảo não, cả đời bị người tính toán vô số, cũng tính kế vô số người, không nghĩ tới lại lật thuyền trong mương, may mà Đơn Tẩn Quyền không có sát ý, nếu không thì có thể mất mạng rồi.

Những bông tuyết này bên trong kết giới tuy rét lạnh, nhưng rất là xa hoa, khắp nơi đều là thể giới lam băng. Lý Dật cảm thấy chán nản đi lại mấy vòng.

Vòng vo vài vòng, Lý Dật đối với kết giới này cũng có chút minh bạch. Lam băng kết giới cùng những kết giới lúc trước có chút bất đồng, đây là một kết giới phong bế, cả giới giống như một cái đại băng cầu.

- Nếu như ta đục lỗ cái băng cầu này, không chừng có cơ hội đi ra?

Lý Dật nghĩ nghĩ, trên đầu ngón tay bốc lên một tầng Nam Minh ly hỏa.

- Làm như vậy quá mạo hiểm, kết giới thuộc về một không gian khác, vạn nhất xuyên thấu ra không gian khác, như vậy liền trở về Thần chi chi lĩnh vực hy vọng nửa phần cũng không có.

Suy nghĩ miên man, Lý Dật cuối cùng không có mạo hiểm. Bỗng nhiên, phía trước có một tòa Tuyết Phong xuất hiện ở trước mặt, Tuyết Phong hình nón cực kỳ trơn nhẵn, đột ngột đứng vững tại trước mặt, bốn phía lam sắc quang hoa phản xạ, lộ ra sắc thái quý dị.

- Tòa Tuyết Phong này, chắc hẳn là chỗ giới tâm, mình cần dò thám xem sao.

944. Q.6 - Chương 545: Đơn Tông.

Tòa Tuyết Phong cực cao, mặt ngoài lại cực kỳ bóng loáng, cũng không biết kết giới này có bày ra cái cấm chế gì không, Lý Dật phát hiện không cách nào ngự không phi hành. Cho nên hấn phải từng bước leo lên. Nhìn qua vụ khí mờ mịt trên đỉnh núi, Lý Dật cũng không khỏi phải hít vào một ngụm lạnh khí, Tuyết Phong cao như vậy, nếu không dựa vào phi hành trèo lên, yif cũng không dễ dàng gì. Nhưng Lý Dật hiện tại không thiếu thời gian. Sau khi quan sát Tuyết Phong, Lý Dật vươn tay ra, có chút dùng sức, sau khi được long lực rèn luyện, hai tay giống như cương thảo liền chộp vào tầng băng móc ra một cái động lớn. Sau đó Lý Dật bắt đầu hướng giới tâm từng bước một leo lên. Sau trăm bước, Lý Dật cũng leo lên gần trăm mét, nhìn xuống phía dưới, là một mảnh mông lung. Dưới tình huống không cách nào ngự không phi hành, độ cao cao như vậy nếu như té xuống, chỉ sợ không chết cũng trọng thương.

Đơn Tản Quyền quả nhiên tâm cơ thâm trầm, chỗ kết giới này cũng bất thường, giới tâm được bảo vệ tốt như vậy, xem ra chính mình càng thêm phải chú ý. Càng lên cao, gió càng mãnh liệt, mà cầu thành tầng bằng Tuyết Phong, cũng càng cứng rắn. Thế cho nên Lý Dật không thể không hao phí đầu khí oanh kích. Răng rắc, một khối lớn băng bị Lý Dật oanh kích rơi xuống, phát ra tiếng nổ liên tục. Đứng ở nơi này, Lý Dật cười khỏ, hẳn cảm thấy ngu ngốc, không phải từ chỗ này đánh thông đến giới tâm còn dễ dàng và mất ít thể lực hơn sao, Lý Dật bắt đầu oanh kích tầng băng trước mặt. Đầu khí tơi nhện giống như dao và cửa sắc bén, đem tầng băng cắt gọt xuống, ném xuống dưới. Vì có năng lực ứng phó với khả năng phát sinh ngoài ý muốn, Lý Dật cũng không có nóng lòng đã thông giới tâm, mà khoanh chân khôi phục đầu khí, bảo trì thực lực.

Nhưng bởi như vậy, tốc độ lại chậm lại, ở trong kết giới không có ban ngày lẫn ban đêm, Lý Dật cũng không biết mất bao nhiêu thời gian, băng đạo đã đào được vài trăm mét, hiện tại hẳn không thể không dùng hỏa hệ đầu khí trực tiếp đem tầng băng hòa tan, như vậy hao phí đầu khí mặc dù nhiều hơn, nhưng giảm bớt việc vận chuyển khối băng rườm rà. Bỗng nhiên, bàn tay Lý Dật phát ra đầu khí hỏa diễm hòa tan ra một tầng băng, sau rồi đột nhiên tiêu xạ ra năm sáu thước, thì ra ở phía trước đã không có tầng băng ngăn lại.

Đứng ở cửa thông đạo mới mở, Lý Dật không khỏi sững sờ, chỉ thấy Tuyết Phong, so với chính mình tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều. Tại trong không gian thật lớn này, băng trụ nổi thẳng đỉnh. Băng trụ hơi nước mờ mịn, khắp nơi bông bành bông tuyết sắc sỡ. Lý Dật có thể cảm thụ được trong những bông tuyết này, năng lượng ẩn chứa vô cùng lớn, xem ra Đơn Tản Quyền là một băng hệ cường giả. Mới có thể đem băng hệ đầu khí tu luyện tới cực hạn cảnh giới, thực sự làm Lý Dật cảm khái không thôi.

- Người nào? Đang lúc Lý Dật quan sát, trước mặt một hỗn độn mảnh mê ly, đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai. Sau đó vài bóng người chậm rãi hiện tại trước mặt Lý Dật. Những người này, tuổi đều không lớn lắm, bốn nam một nữ, đều là một thân trắng thuần, thoạt nhìn cũng anh tuấn lãng.

- Các người là ai?

Lý Dật không khỏi sững sờ, không ngờ rằng cái giới tâm này, lại có người.

- Đây là băng giới Đơn tông chúng ta, người vào bằng cách nào?

Bốn nam một nữ có một người đứng ra quát hỏi. Đơn tông băng giới? Lý Dật bỗng nhiên cảm thấy kết giới này, cũng thực sự không phải là do Đơn Tản Quyền tạm thời bố kết, mà là tông môn chi giới. Chắc là Đơn tông trần tông chi giới, như vậy vài người trẻ tuổi, là Đơn tông đệ tử kiệt xuất, mới được phép tiến vào trong giới tu luyện, Lý Dật mỉm cười, hỏi đáp:

- Ta cũng không muốn đến, Đơn Tản Quyền đưa ta tiến đến, ta cũng không có biện pháp.

- Lớn mật, đại danh Đơn tông chủ mà người dám tùy tiện nói loạn như vậy.

- Đại sư huynh, ta xem sự tình có chút quỷ dị, băng giới không được tông chủ hoặc là vài vị trưởng lão cho phép, tuyệt đối không vào được.

Bên cạnh một đơn tông đệ tử nhắc nhở, người được gọi là đại sư huynh Đơn tông cũng vẻ mặt hồ nghi, nhưng xem Lý Dật tuổi cũng không lớn, lúc này vẻ mặt bất đắc dĩ cười khỏ, thật cũng không nghĩ đến là nhân vật lợi hại, nhân tiện nói:

- Tiểu tử, người nói xem, Đơn tông chủ làm như thế nào tổng người vào.

Đơn Tản Quyền lấy ra kết giới này, Lý Dật rất là khó chịu, thấy bốn nam một nữ Đơn tông, thì ra là đệ tử trong tông Đơn Tản Quyền, liền có chủ tâm gây chuyện, nhân tiện nói:

- Đơn Tản Quyền lão già kia nói trong tông có mấy tử tôn, thiên tư vừa nát lại không chịu cố gắng, bởi vì để cho ta tiến đến đốc thúc các người tu luyện, cho nên đem ta tổng vào đây.

Lý Dật chỉ nói năng bậy bạ, lại sớm đã chọc giận bốn nam một nữ Đơn tông đệ tử. Có thể đi vào băng giới, bốn nam một nữ đều là Đơn tông tuổi trẻ nổi bật, bọn hắn là người liên quan đến tông môn hưng suy, chẳng có ai là không mất ăn mất ngủ cố gắng tu luyện?

- Thả người rầm thú, Đơn tông chủ rời khỏi tông môn mấy năm, hẳn rồi đi còn chưa mở, sao biết chúng ta tiến vào băng giới tu luyện. Nếu người còn nói lời đầy mê sảng, đừng trách chúng ta đối với người không

khách khí.

Bốn nam một nữ, đều là Đấu Thánh cường giả, nhưng tinh cấp không cao, đều ở ba tình. Thực lực như vậy cũng không thấp, nhưng tại thần chi lĩnh vực nhìn thấy quá nhiều tuổi trẻ cường giả, Lý Dật cũng đã sớm tập mãi thành thói quen, hơn nữa bốn nam một nữ tuy đấu khí tu vi không cạn, nhưng vừa nhìn biết đều là đóa hoa nhà ả, kinh nghiệm thực chiến cùng mình không thể so sánh, muốn đối phó bốn nam một nữ này, cũng không cần tốn hao bao nhiêu khí lực. Vấn đề là Đơn Tấn Quyền tâm cơ thâm trầm, coi như là thời điểm rời Đơn tông còn chưa có Tông môn hội vũ, nhưng nhất định biết rõ trong băng giới có Đơn tông đệ tử tồn tại. Hắn tổng chính mình tiến vào băng giới, chỉ sợ cũng sẽ không chỉ là vì nhốt chính mình bhuw vậy? Hắn phải có ý đồ khác? Thu hồi thái độ bất cần đời, Lý Dật sắc mặt nghiêm chỉnh lại, nói:

- Đơn tông chủ các người, hắn không có nói với các người qua, tại sao phải rời khỏi tông môn, mấy năm không trở về sao?

Bốn nam một nữ hiển nhiên cũng không rõ ràng lắm vấn đề này, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, có người đứng ra trả lời.

- Cũng không biết vì sao? Ta nói cho các người biết, Đơn tông chủ các người đang tại Đấu Thần cốc, hắn hiện tại đang ở hiểm cảnh, cử tử nhất sinh.

- A.

Thấy Lý Dật khẳng định như thế, bốn nam một nữ kinh nghiệm sống chưa nhiều cũng không nghi hoặc, rất nhanh liền tin. Đấu Thần cốc tại thần chi lĩnh vực thanh danh cực kỳ vang lên, nói Đơn tông chủ tại Đấu Thần cốc gặp nguy hiểm, những Đơn tông đệ tử này càng tin tưởng hơn.

- Người, lời người nói đều thật sự sao? ... Đơn tông chủ cho người đến Đơn tông báo tin sao? Có lẽ Đơn tông chủ là có ý tứ này, chỉ là không có nói rõ.

Lý Dật nói: - Có tin hay không là tùy các người... Đúng rồi, Đơn tông ở địa phương nào? Cách Đấu Thần cốc xa không?

Lý Dật hiện tại lo lắng, phải để Đơn tông đệ tử mở kết giới ra rồi chạy về Đấu Thần cốc.

- Đơn tông tại tây bắc phong Tông, cách Đấu Thần cốc mấy ngàn dặm. Vị huynh đệ kia, người tên là gì? Đến từ tông môn nào?

Thiếu niên cường giả ngữ khí cũng hòa hoãn xuống.

- Các người, chỉ sợ không biết rõ.

Lý Dật kiên cường nói, liếc nhìn năm Đơn tông đệ tử. Năm Đơn tông đệ tử thấy Lý Dật không hề để ý tới bọn họ, liền lui về phía sau, lui vào trong sương mù mờ mịt, sau đó bắt đầu thương lượng. Thanh âm của bọn hắn tuy thấp, nhưng thực lực Lý Dật vẫn nghe rõ ràng.

- Không giống như là lừa đảo, ngoại trừ Đơn tông chủ, cũng chỉ có chư vị trưởng lão hợp lực mới có thể mở ra kết giới.

- Vấn đề là hắn rốt cuộc là ai?

- Trông không được nhiều như vậy, chúng ta nên thông tri cho chư vị trưởng lão, để cho bọn họ định đoạt.

- Sư muội nói, đại sư huynh, người cần chú ý.

- Lời tuy nói như vậy, nhưng chúng ta thật vất vả tiến vào băng giới tu luyện, nếu như mở ra kết giới, ý nghĩa là chúng ta lần này tu luyện đã xong, cái này...

- Đại sư huynh...

Đây là thanh âm người nữ đệ tử hờn dỗi:

- Tông chủ đại nhân gặp chuyện lớn, có bằng chúng ta tu luyện không?

- Vậy được rồi.

Đại sư huynh trầm mặc, tựa hồ là hạ quyết tâm, nói:

- Các người đi giới trì trước, thông tri chư vị trưởng lão để mở ra kết giới, ta lại đi hội họp với nhân vật bí mật kia.

Phân công xong, bốn gã Đơn tông đệ tử khí tức dần dần đi xa, đại sư huynh lúc này mới trở lại trước mặt Lý Dật, ngưng ngưng nói:

- Vị huynh đệ kia, nếu chúng ta không xứng biết rõ, làm phiền huynh đệ dời bước đi gặp bốn tông trưởng lão nhé.

- Còn không sai biệt lắm.

Lý Dật mỉm cười, đối với kết quả này thoả mãn, tối thiểu là có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này. Trong lúc này thiên địa linh khí, nhất là băng nguyên tố cực kỳ dư thừa, nhưng đối với hắc Đẩu Thần cường giả mà nói, đã không có cái lực hấp dẫn gì. Huống chi hắc chỉ có một tháng thời gian, cũng muốn sớm một chút rời đi.

- Vậy thì mời các hạ.

Đơn tông đại sư huynh làm một cái thủ thế “Thỉnh”. Cái giới tâm này lại không có cấm chế, có thể ngự không phi hành. Lý Dật theo Đơn tông đại sư huynh tiến vào sương mù mờ mịt, lướt đi chốc lát, hai mắt tỏa sáng, tất cả khí vụ đều biến mất, một cái tứ phương ngọc trì xuất hiện ở trước mặt. Trong ao ngọc, nước màu lam có chút nhộn nhạo, cũng không biết vì nguyên nhân gì, rõ ràng giá lạnh như vậy mà không đông thành băng, ngược lại còn có nhiệt khí. Chắc hẳn, đây là giới trì kết giới.

- Đại sư huynh, trưởng lão bọn họ đã có đáp lại, chờ chúng trưởng lão đến đông đủ, có thể mở ra kết giới.

- Ngô.

Chỉ hơn 10’ sau, giới trì có chút nhộn nhạo càng ngày càng kịch liệt, theo cái kịch liệt ba động này, một cái toàn qua chậm rãi sinh ra. Đợi cái toàn qua này bỗng nhiên định dạng, Đơn tông đại sư huynh mới hướng Lý Dật nói:

- Các hạ, xin mời.

Lý Dật không chút suy nghĩ, thả người nhảy vào trong ao. Theo không gian một hồi vận vẹo, thoáng trong lúc đó Lý Dật cũng đã ra khỏi băng giới, đưa thân vào trong một cái đại điện xưa cũ. Chắc hẳn, đây là Đơn tông. Trong đại điện, lóe ra ngọn đèn tinh thạch tươi sáng, thì ra bên ngoài đã là đêm tối. Nhưng trong ngọn đèn tinh thạch, có năm trưởng lão đang khoanh chân ngồi, nhìn thấy Lý Dật hiện thân, năm vị trưởng lão đều hiện lên vẻ kinh ngạc, sau nửa ngày chưa có lấy lại tinh thần lại. Bọn họ không ngờ rằng trong kết giới Tông môn, lại hội đột nhiên xuất hiện một người xa lạ. Trong lúc kinh ngạc, năm vị kiệt xuất đệ tử Đơn tông cũng hiện thân.

- Đơn kiệt. là có chuyện gì xảy ra?

945. Q.6 - Chương 546: Long Môn Bí Sử

Đơn kiệt Đơn tông đại sư huynh thấy trưởng lão quát hỏi, vội bước lên phía trước một bước, thi lễ, sau đó bẩm báo:

- Đại trưởng lão, người này, đột nhiên xuất hiện ở băng giới giới tâm, hẳn. . . Hẳn có tin tức trọng yếu, lại không chịu tiết lộ cho chúng ta biết.

- Cái tin tức trọng yếu gì, có thể hơn việc tu luyện của các người sao?

Đơn tông đại trưởng lão tướng mạo cực kỳ uy nghiêm, lộ ra khí tức âm lãnh, xem ra, xem ra hẳn tu luyện băng hệ đấu khí, hơn nữa tính cách cũng là một người âm trầm.

- Đệ tử minh bạch, nhưng, nhưng tin tức này cùng Đơn tông chủ có quan hệ.

- Tông chủ?

Đại trưởng lão thể hiện ngưng trọng lên, ánh mắt âm lãnh nhìn Lý Dật hai phút, lúc này mới hỏi:

- Người, rốt cuộc là ai?

Lý Dật nói:

- Đại trưởng lão, người cũng đừng hỏi ta là người như thế nào, Đơn tông chủ tổng ta vào băng giới, chỉ có điều muốn để ta cho truyền lời nói, truyền lời xong ta liền rời đi, người cũng không cần biết rõ ta là người như thế nào.

- Đơn tông chủ muốn người nói cái gì?

- Đơn tông chủ hiện tại ở Đấu Thần cốc, tình huống không tốt, những thứ khác, các người đi xem thì biết.

Lý Dật nhìn đám trưởng lão tại đại điện cũng có thể nhìn ra được, Đơn tông cũng không phải là đại tông môn thực lực hùng hậu gì. Quả nhiên, nghe được ba chữ Đấu Thần cốc, năm vị trưởng lão tất cả đều biến sắc. Tông chủ gặp nạn, tông môn tự nhiên không cách nào bỏ mặc, nhưng thanh danh Đấu Thần cốc hiển hách, hiển nhiên không phải Đơn tông nho nhỏ có thể trêu chọc được.

- Người nói Đơn tông chủ tiến nhập Đấu Thần cốc? Người, người làm sao mà biết được?

Đơn tông đại trưởng lão ngữ khí đại biến, dĩ nhiên không cách nào bình tĩnh, trên mặt hiện ra uy nghiêm lúc này cũng biến sắc.

- Ta đương nhiên biết rồi, bởi vì ta ở Đấu Thần cốc bị Đơn tông chủ đưa vào băng giới.

Năm vị trưởng lão lúc này cũng đã tin, băng giới kỳ lạ, ngoại trừ năm vị trưởng lão ra, cũng chỉ có Đơn tông chủ mới có thể mở ra. Nếu là Đơn tông chủ tổng hấn tiến vào băng giới, như vậy theo như lời hấn nói, tự nhiên cũng không là giả. Lúc này đại trưởng lão thái độ lập tức hòa ái, đi đến trước mặt Lý Dật, nói:

- Trong này không phải chỗ nói chuyện, mời các hạ tới phòng nghị sự nói chuyện.

- Cứ như vậy đi, ta đã nói xong, các người cũng không cần giữ ta lại.

Lý Dật nói, nhắc chân liền hướng ngoài đại điện đi ra.

- Các hạ xin dừng bước.

Đơn giản một câu như vậy, hiển nhiên cũng không cách nào xóa tan sự nghi ngờ của Đơn tông chúng trưởng lão, Đấu Thần cốc đó là cái địa phương gì, há nói đến là đến, nói đi là đi, thiếu niên này cũng quá điên cuồng rồi. Hơn nữa, tiểu tử này bị đưa vào băng giới, không biết đã xảy ra chuyện gì? Đây mới là điều Đơn tông muốn biết nhất.

- Việc này liên quan đến Tông chủ, không phải trò đùa, mong rằng các hạ nói cho kỹ càng, Đơn tông vô cùng cảm kích.

Lý Dật dừng bước lại, nói:

- Ta là Thất tinh tông đệ tử, bởi vì vô tình xâm nhập Đấu Thần cốc, bởi vậy mới nhìn thấy Đơn tông chủ các người, hấn nói hấn tiến vào Đấu Thần cốc, là vì điều tra huynh trưởng của hấn tại Đấu Thần cốc. Nhưng, sự tình chỉ sợ không dễ dàng như vậy, hấn hiện tại bị cấm chế của Đấu Thần cốc, đã không cách nào rời khỏi Đấu Thần cốc. Cho nên để cho ta tới truyền lời.

- Tông chủ đại nhân vì sao không rời khỏi được Đấu Thần cốc?

- Bởi vì cấm chế, một khi tự ý rời khỏi Đấu Thần cốc sẽ bị chết thảm thương.

- Tông chủ đại nhân có nói để cho chúng ta hành động như thế nào hay không?

Vấn đề này không có, nhưng để trả lời như vậy có chút không hợp lý, cho nên Lý Dật bịa chuyện nói:

- Đơn tông chủ nói, Đơn tông thế đơn lực bạc, đối với Đấu Thần cốc không có biện pháp gì, chuyện của hấn các người cũng đừng có quản. Ách, Tông môn không thể vô chủ, cho các người tuyển tông chủ tạm thời, nếu như hấn không trở lại, thì lúc đó vẫn có tông chủ tạm thời.

Câu trả lời này hợp tình hợp lý, năm vị trưởng lão cũng không thấy gì sơ hở, đều tin. Cuối cùng, đại trưởng lão mới nói:

- Làm phiền các hạ truyền lời, Đơn tông tuy là tiểu tông môn, cũng chú ý đạo đãi khách, lúc này đã vào đêm, mời các hạ ngủ lại một đêm, sáng hôm sau các hạ muốn đi hay lưu lại, làm gì cũng được.

Đại trưởng lão lời nói khách khí, Lý Dật thực sự đoán được tâm tư của hắn. Đối với tin tức trọng yếu, những trưởng lão này chỉ sợ muốn trắng đêm không ngủ để thương lượng đối sách, nếu như nghĩ đến cái vấn đề gì, nhất định còn có thể tìm hắn hỏi thăm, đương nhiên không thể để hắn chạy đi được. Bên ngoài xác thực đã tối, ở lại một đêm cũng tốt, Lý Dật đáp ứng nói:

- Vậy phiền nhiều Đơn tông.

- Các hạ tôn tính đại danh?

- Lý Dật.

- Hảo, Đơn Kiệt, đưa Lý Dật các hạ đến khách quán khách quý nghỉ ngơi đi... Ngô, sau khi đưa đến khách quán, các người đều đến phòng nghị sự, có chuyện quan trọng phân phó các người.

Lập tức đám người Đơn Kiệt mang Lý Dật rời đi, hướng khách quán trong tông đi đến. Đánh giá kiến trúc ven đường, Lý Dật cảm thấy Đơn tông giống như Bách hoa tông, thuộc về tam lưu tông môn. Khách quán hiển nhiên là chỗ tiếp đãi khách quý, tất cả vật cụ đều xa hoa, còn có ba gian rộng rãi.

- Lý Dật các hạ còn có cái gì phân phó sao?

Được đại trưởng lão coi là khách quý, Đơn Kiệt cũng không dám chậm trễ, ngữ khí càng thêm cung kính. Chỉ có điều, xem Lý Dật tuổi cũng không lớn lắm, hơn nữa một bộ ngông cuồng, Đơn tông đại đệ tử hiển nhiên cũng không phục, khách sáo khó nên một tia lạnh lùng. Lý Dật đưa tay ra mời mời:

- Ai, gối đầu một mình khó ngủ, nếu là có hai mỹ nữ cùng ngủ thì tốt rồi.

Mục quang lại nhìn Đơn tông nữ đệ tử, nữ đệ tử tư sắc bình thường, nhưng dù sao cũng là thiếu nữ, cũng có mấy phần động lòng. Thấy Lý Dật khinh bạc, vài tên Đơn tông đệ tử lập tức vẻ mặt hiện lên không cam lòng, nhưng Đơn Kiệt cũng lão luyện, nói:

- Lý Dật các hạ hay nói giỡn, nếu như có rãnh rỗi, chúng ta cáo từ, chư vị trưởng lão vẫn còn chờ chúng ta đến.

- Đi thôi.

Lý Dật chỉ là xem Đơn Kiệt có chút không vừa mắt, nhưng cũng không phải có nghĩ sinh sự, lập tức phát phát tay. Thấy Đơn tông đệ tử rời đi, Lý Dật muốn lên giường nghỉ ngơi thật tốt, sau đó sáng hôm sau rời đi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Đấu Thần cốc. . . Nhưng Lý Dật đang định đi ngủ, trong tai lại truyền đến thanh âm cường giả bay tới.

- Người nào? Chẳng lẽ Đơn tông muốn ám toán chính mình?

Lý Dật như linh miêu trượt ra cửa sổ, đồng thời thi triển ẩn thân đấu kỹ thu liễm khí tức. Dù sao tại một cái tông môn, Lý Dật tuy không sợ bọn họ, nhưng cũng phải đề phòng một chút.

Nhưng hướng bay của cường giả này lại không phải hướng về phía hắn bay tới, chỉ thấy một đạo nhân ảnh nhanh chóng xẹt qua, sau đó rơi vào một tòa kiến trúc Đơn tông, chung quanh quan sát một lát, liền rơi xuống. Có cái gì cổ quái? Lý Dật lòng hiếu kỳ nổi lên, ý vào ẩn long quyết của mình ẩn thân vô song, liền hướng phía thần bí nhân lao đến.

Dạ hành nhân không phải không biết đạo nơi này có phần đông đệ canh gác, lại cứ như vậy rơi xuống? Lý Dật tiếp cận, thì ra chính là phòng nghị sự của Đơn tông, chỉ thấy năm vị trưởng lão cùng đám Đơn Kiệt trong sảnh, ngoài ra, còn có một dạ hành nhân, nhưng lúc này trên mặt hắn cái khăn đen đã bỏ đi, lộ ra khuôn mặt. Dạ hành nhân tuổi cũng không lớn lắm, nhưng thần tình lạnh lùng, địa vị tựa hồ còn hơn Đơn tông đại trưởng lão, chiếm cứ chủ tịch phòng nghị sự. Mà trước mặt dạ hành nhân, Đơn tông trưởng lão đều có chút nơm nớp lo sợ, chỉ nghe đại trưởng lão nói:

- Bí sử đại nhân, xin hỏi Long Môn chủ rốt cuộc có cái chuyện gì quan trọng phân phó?

Long Môn chủ? Lý Dật giật mình, có thể làm Đôn tông trưởng lão thái độ cung kính như thế, chỉ sợ ngoại trừ thần chi linh vực Long Môn ra, thì còn là ai.

- Ngô, đây là người chuẩn bị nhân thủ sao?

Bí sử mục quang nhìn mọi người một cái.

- Chúng ta nguyên bản định nhân thủ rồi, cơ duyên xảo hợp, có năm Đôn tông đệ tử kiệt xuất, ở trong kết giới bế quan, đêm nay mới xuất quan.

- Nhân tài kiệt xuất? Hừ, cũng không gì hơn.

Dạ hành nhân vẻ mặt khinh thường, không hề cố kỵ thể diện Đôn tông nói:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, chỉ cho phép hoàn thành, không cho phép thất bại, hiểu chưa?

- Đôn tông nhất định đem hết toàn lực ra làm.

- Có phần tâm tư này là tốt rồi. Các người nên biết Phong tông thiếu tông chủ Phong Đứng Nam sắp cưới vợ là con gái của Lục cực môn đại trưởng lão chứ.

- Cái hôn ước định ra nhiều năm, thần chi linh vực ai ai cũng biết.- Long Môn chủ yếu do các người làm, chính là hủy đi hôn ước này. Hôm nay thần chi linh vực Long Môn, song kiếm môn cùng cứu huyền tông lục cực môn vào tình thế như nước lửa. Nếu Phong tông cùng Lục cực môn hôn nhân đạt thành, như vậy phong tông tất nhiên hướng cứu huyền tông cùng lục cực môn, đối với Long Môn thật rất bất lợi, rõ chưa?

- Thuộc hạ minh bạch, nhưng, chúng ta phải làm như thế nào, kính xin bí sử đại nhân bảo cho biết.

- Ta muốn các người giả trang thành cứu huyền tông đệ tử đi ám sát phong tông thiếu tông chủ, làm cho hôn nhân hóa thành bọt nước, còn có thể ly gián ba đại tông môn nghi kỵ lẫn nhau, mà chúng ta thì đục nước béo cò.

- Ám sát Phong thiếu tông chủ?

Chỉ thấy năm vị trưởng lão sắc mặt đồng thời biến đổi, biểu lộ sợ hãi đến cực độ. Đôn tông là tam lưu tiểu tông môn trong lãnh địa phong tông, nếu như sự tình bại lộ, đừng nói phong tông sẽ trả thù như thế nào, tại thần chi linh vực quan niệm tông môn sâu đậm, Đôn tông chỉ sợ cũng sẽ bị nước miếng vùi dập.

- Thế nào? Đại trưởng lão không dám, hay là không muốn? Đôn tông đã nguyện ý cùng Long Môn hợp tác, muốn xuất ra điểm thành ý đi.

Ẩn thân ở bên, Lý Dật lúc này cũng nghe đại khái, chắc là Đôn tông cũng biết thần chi linh vực có hai đại trận doanh đối lập, bọn họ lựa chọn Long Môn, cho nên tính phản bội phong tông chủ tông. Tông môn tranh đấu, loại đổi tông môn tuy ám muội, nhưng cũng bình thường. Nhưng giết chủ tông thiếu tông chủ để đầu nhập vào địch nhân, thì rất là trơ trẽn, cho nên đại trưởng lão nhất thời cũng do dự bất định, không hạ được quyết tâm.

- Đây là đại sự, Đôn tông tông chủ lại không có ở tại trong tông, cái này. . . Cái này. .

- Có làm hay không đại trưởng lão, bản sứ vẫn về Long Môn chủ phục mệnh. Huống hồ nguyện ý vì Long Môn hiệu lực, cũng không chỉ một Đôn tông, Long Môn có nhiệm vụ trọng yếu giao cho các người, phúc khí của các người có phúc mà không biết.

Loại phúc khí này, hiển nhiên không phải bình thường, Đôn Tông chúng trưởng lão nhất thời im lặng, ai cũng không hạ được tâm, nhưng cũng không dám cự tuyệt Long Môn bí sử.

- Vì đôn tông, đệ tử nguyện ý vì Long Môn hiệu lực.

Bỗng nhiên, Đôn Kiệt mở miệng nói.

- Đôn kiệt.

Đại trưởng lão sắc giọng nói:

- Không được tự ý.

- Người tên gì?

Long Môn bí sử lại cảm thấy hứng thú, ngữ khí dừng một chút, hướng Đơn Kiệt hỏi.

- Thuộc hạ Đơn Kiệt, nếu như nhiệm vụ thất bại tự nhiên lấy cái chết tuân tòng, tuyệt không liên lụy Đơn tòng.

- Hảo! Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, khó trách Long Môn chủ coi trọng các người như thế, Đơn tòng tuổi trẻ tiểu bối lại làm cho người lau mắt mà nhìn. Đại trưởng lão, người cũng thay đổi cách nhìn đi.

Long Môn bí sử trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, vừa mới là “Không gì hơn cái này”, hiện tại đã là thay đổi cách nhìn. Đơn Kiệt tỏ thái độ, đã làm Đơn tòng chúng trưởng lão không có đường thoái lui, chỉ thấy đại trưởng lão có chút thở dài một hơi, nói:

- Đơn Kiệt, việc này quan hệ đến bốn tòng hưng vong, các người xuống dưới hảo hảo chuẩn bị một phen đi.

946. Q.6 - Chương 547: Phong Thiếu.

Đơn Kiệt cùng bốn vị Đơn tòng đệ tử trẻ tuổi đi ra khỏi phòng nghị sự, lúc này Long Môn bí sử mới đem mật lệnh của Long Môn chủ truyền cho Đơn tòng trưởng lão. Kế hoạch của Long Môn chủ cũng không phức tạp, Lý Dật sau khi nghe xong, bắt đầu cân nhắc biện pháp. Lý Dật rõ ràng, đối với kế hoạch này, là mấu chốt của hai trận doanh thần chi linh vực. Theo như thực lực mà nói, Long Môn cùng Song kiếm môn thực lực hơn một chút, nếu như Phong tòng trung lập bởi vì thiếu tòng chủ bị ám sát mà hướng về phía Long Môn, như vậy thực lực của hai bên trực tiếp bị ảnh hưởng, lúc đó không cần đấu võ, Cửu huyền tòng cùng Lục cực môn đã thua hơn phân nửa rồi. Thời gian cấp bách, đội ngũ Phong tòng đón đầu sáng mai sẽ đến Lục cực môn. Lý Dật cũng không còn thời gian báo tin cho phong tòng nữa, hơn nữa làm như vậy cũng không sáng suốt, bởi vì trong tay không có chứng cứ. Cho nên, Lý Dật quyết định chính mình hành động. Một đêm không có chuyện, Lý Dật ngủ xong, sáng sớm hôm sau, ở bên ngoài có một hồi tiếng động ồn ào đánh thức. Lý Dật biết rõ, đây là đội ngũ Phong tòng đón đầu đến đây rồi.

Phong tòng ở trong sáu đại tòng môn của Thần chi linh vực, địa vị cùng với Đấu Thần đại lục đế quốc, Thiếu tòng chủ cưới vợ, chính là lấy thái tử phi. Cho nên đội ngũ đón đầu cực kỳ hùng hậu, tình kỳ phát phối. Đội ngũ đón đầu đi đến địa giới Đơn tòng, Đơn tòng tự nhiên theo như lệ cũ ra khỏi tòng môn nghênh đón rồi, Lý Dật xen lẫn trong đệ tử Đơn tòng chen chúc đi lên. Chỉ nghe Đơn tòng đại trưởng lão chào hỏi một phen, sau đó nói:

- Phong thiếu tòng chủ đón đầu quan trọng hơn, lão hủ sẽ không trì hoãn nhiều, Đơn tòng đã chuẩn bị mười tám đệ tử, theo Phong thiếu tòng chủ đi đón đầu.

Nói xong khoát tay chặn lại, phân phó Đơn Kiệt cùng một đám đệ tử đến trước mặt Phong thiếu tòng chủ.

- Rất tốt, đã làm phiền chư vị huynh đệ Đơn tòng.

Phong thiếu tòng chủ sắp cưới vợ, thoát nhìn tâm tình tự nhiên rất tốt, những tòng môn phụ thuộc này phái ra đệ tử gia nhập đội ngũ đón đầu cũng là bản phận, hắn cũng không để ý nhiều, tùy tiện nói lớn vài câu, sau đó cho đội ngũ lên đường. Trong lúc này mười tám đệ tử Đơn tòng sắp xếp đội ngũ, rất nhanh chóng gia nhập vào đoàn người.

Lý Dật thấy thế, hướng Đơn tòng đại trưởng lão nói: - Náo nhiệt như vậy, ta đây cũng không lưu lại, đi xem Phong tòng đón đầu một chút.

Đơn tòng đại trưởng lão có chuyện trong lòng, cũng không chú ý lưu Lý Dật lại, ôn hoà nói:

- Ngài cứ tự nhiên.

- Cáo từ.

Lý Dật rất nhanh đuổi theo đám người Đôn Kiệt. Lúc này Đôn Kiệt thấy Lý Dật vô thanh vô tức đi vào đội ngũ, hơi kinh hãi, nói: - Lý Dật các hạ, sao ngươi lại tới đây?

- Đại trưởng lão bảo ta đi xem Phong tông đón dâu, không được sao?

Đôn Kiệt đương nhiên không có quyền nói với Lý Dật không được, trên mặt vẫn vui vẻ, nói:

- Phong tông đón dâu, ngay cả thần chi lĩnh vực là một đại sự, có rất nhiều người chú ý, Lý Dật huynh đệ, Phong tông quy củ rất nghiêm, ngươi không cần phải xông loạn nhé, mời đi theo chúng ta.

Lý Dật mỉm cười, cũng không đáp lại. Đội ngũ đón dâu trên đường rầm rộ, hiển nhiên là có chủ tâm phô bày giàu sang.

Đến giáp giới lục cực môn, đội ngũ liền tạm thời nghỉ ngơi, đợi sáng hôm sau, qua sông đón dâu. Mà dựa theo kế hoạch Long Môn, đêm nay hành động. Đội ngũ đón dâu ước chừng có một nửa người thuộc về Phong tông, mà một nửa người là từ tông môn phụ thuộc. Lập tức Phong tông ở tại bờ sông nghỉ ngơi, tông môn phụ thuộc cũng ở chung quanh phong tông. Đôn Kiệt lựa chọn điểm hạ trại cũng có suy nghĩ qua, cách chỗ phong tông thiếu tông chủ không xa, dễ dàng cho việc quan sát động tĩnh của Phong thiếu tông chủ. Bờ sông hoang vu, lập tức có một đám nhân mã sôi trào, tất cả tông môn cỡ xí pháp phối, lại có những tông môn đệ tử tụ cùng một chỗ bàn tán nói chuyện, hoặc uống rượu mua vui hoặc bàn luận đấu khí đấu kỹ, bởi vì đây là tiệc vui, Phong tông cũng để mọi người tùy tâm sở dục, cũng không can thiệp. Lý Dật một đường tới lui, nhìn xem khắp nơi, cũng không có người để ý đến hắn. Sắc trời dần dần tối xuống, bên cạnh bờ sông nhóm lên từng đống lửa, Lý Dật lúc này mới tiếp cận chỗ của phong tông thiếu tông chủ. Trước mặt, là phong tông đệ tử canh gác, thấy Lý Dật lén lén lút lút, lập tức có một Phong tông đệ tử quát:

- Không thấy đây là lều lớn của Phong thiếu tông chủ sao? Đến nơi khác đi dạo đi.

Ngữ khí cũng không quá nghiêm khắc.

- Phiền huynh đệ thông báo, tại hạ có việc muốn gặp Phong tông thiếu tông chủ.

- Có việc ngày mai rồi nói sau, Phong thiếu tông chủ đang cùng vài vị chủ sự trong tông thương lượng công việc ngày mai đón dâu.

Lý Dật nói:

- Chuyện của ta, so với đón dâu còn trọng yếu hơn gấp trăm lần.

Phong tông hộ vệ suy nghĩ một chút, nói:

- Ngươi nói trước là chuyện gì?

- Chuyện trọng yếu như vậy, ngươi, chỉ sợ còn không được biết rõ.

- Ngươi...

- Thành thật đi vào thông báo đi, làm trễ nãi đại sự này ngươi có thể đảm đương nổi đâu.

Phong tông hộ vệ sắc mặt xấu hổ, trừng mắt nhìn Lý Dật, nhưng sau đó xoay người đi vào thông báo. Chỉ trong chốc lát, hộ vệ kia đi ra, tức giận nhìn Lý Dật nói:

- Phong thiếu tông chủ cho ngươi đi vào.

- Đa tạ.

Lý Dật nhắc chân đi vào trong trướng. Chủ trướng cực kỳ rộng rãi, chừng trên trăm thước vuông, nghe nói qua phong tông ở chỗ bình nguyên, có cuộc sống du mục, xem ra tiêu chuẩn dựng trướng bằng cũng cực kỳ cao minh. Trong trướng, lượn lờ mùi thơm, chỉ thấy năm sáu người đang ngồi trên mặt đất, dường như đang thương lượng cái gì, thấy Lý Dật tiến đến, đều ngừng lại, đưa ánh mắt nhìn Lý Dật.

- Ngươi muốn gặp ta sao?

Phong tông thiếu tông chủ tâm tình rất tốt, ngữ khí cũng hòa ái dễ gần. Phong thiếu tông chủ chừng hai mươi lăm sáu tuổi, hình tượng thô lỗ, có thể nói tính tình dữ dằn, nhưng bởi vì trong người vui vẻ, tính cách mới hơi đổi mà thôi.

- Người chính là Phong thiếu tông chủ?

Lý Dật thì lễ, tự báo tên mình:

- Tại hạ Lý Dật.

- Lý Dật? Người là người tông môn nào?

Phong thiếu tông chủ cũng không để ý, tự cho là đệ tử tông môn phụ thuộc.

- Tại hạ là thất tinh tông đệ tử.

- Thất tinh tông?

Nghe xong, Phong thiếu tông chủ cùng mấy người đang nghị sự đột nhiên biến sắc:

- Người chính người thúc đẩy bốn tông xác nhập thành thất tinh tông, Lý Dật?

- Không sai.

Xem ra sáu đại tông môn chính là sáu đại tông môn, tin tức linh thông vượt xa Đơn tông, Lý Dật cũng không nghĩ tới, mình ở thần chi lĩnh vực lại là nhân vật nổi danh.

- Lý Dật các hạ, nghe nói thất tinh tông cùng song kiếm môn, Long Môn khẩn trương, làm sao người đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Vấn đề này tất nhiên không thể trả lời, Lý Dật nghĩ nghĩ, tránh nặng tìm nhẹ nói:

- Ta là tới cứu tính mệnh của người.

- Cứu tính mạng của ta?

Phong thiếu tông chủ ngẩn người, sau đó như là nghe được chuyện buồn cười nhất vậy, cười lên ha hả:

- Lý Dật các hạ thực nói giỡn, nói như thế nào cứu tính mạng của ta?

Lý Dật nhìn vài cái chủ sự, nói:

- Những người này đều là người phong tông, có đáng tin không?

- Có chuyện cứ nói đừng ngại, đều là nhân vật trọng yếu phong tông.

Thấy Lý Dật biểu lộ ngưng trọng, Phong thiếu tông chủ cũng thu hồi vẻ vui vẻ, cùng đợi Lý Dật giải thích.

- Vậy thực không dám dấu diếm, tại hạ ngẫu nhiên biết được, Đơn tông cấu kết Long Môn, ý muốn ám sát Phong thiếu tông chủ, phá hư hôn nhân. Hành động ám sát, định tại đêm nay.

Lời Lý Dật vừa nói ra, trong trường lập tức im lặng. Thần chi lĩnh vực bây giờ, nhân vật trọng yếu phong tông tự nhiên không không rõ ràng lắm. Nhưng hôn nhân, trong phong tông nội bộ cũng tranh luận, không ít trưởng lão cho rằng Long Môn, song kiếm môn thực lực chiếm ưu thế, không nên cùng cừu huyền tông và Lục cực câu kết minh, mà dùng lợi tránh hại, để chiếm lợi ích cho phong tông. Nhưng Phong thiếu tông chủ Phong Đứng Nam cùng con gái của Lục cực môn đại trưởng lão yêu nhau đã lâu, lúc này hẳn quyết giữ ý mình của mình, hôn nhân mới có thể tiếp tục.

- Tin tức của người, từ nơi nào có được? Có bao phần đáng tin?

Nhưng đang mang hôn lễ, Phong đứng Nam cũng không thể không tin Lý Dật. Lý Dật đem tối hôm Đơn tông nghe được Long Môn bí sử cùng Đơn tông trưởng lão thương lượng kể rõ một phen, cuối cùng, mới nói:

- Nói miệng không bằng chứng, kỳ thật Phong thiếu tông chủ muốn chứng minh lời của ta là thật cũng dễ dàng, chỉ cần cẩn thận phòng bị, qua tối nay chân tướng hết thấy rõ ràng.

- Vấn đề là...

Một cái phong tông chủ sự nói:

- Chúng ta tuyệt không thể để cho Phong thiếu tông chủ gặp nguy hiểm.

- Đúng, Vạn nhất không được.

- Hừ, ta lại không tin, chính là vài Đơn tông đệ tử, có thể làm gì ta.

Phong thiếu tông chủ hào khí can vãn nói.

- Không bằng như vậy đi. Lý Dật đề nghị nói:

- Làm phiền Phong thiếu tông chủ đêm nay đến nơi khác, đêm nay lều lớn do tại hạ đến hưởng dụng. Như thế nào?

- Người không sợ chết sao?

- Ta không sợ chết.

Lý Dật tự tin nói. Phong thiếu tông chủ tuy thực lực không thấp, nhưng cũng chỉ là một Đẩu Thánh cường giả, nếu lọt vào vây công của đám người Đơn kiệt thì dữ nhiều lành ít. Nhưng, với thực lực của đám người Đơn kiệt, muốn từ trong tay Lý Dật chiếm được tiện nghi cũng không đơn giản như vậy, điểm này, Lý Dật tràn ngập tự tin.

- Chư vị thúc bá, các người xem?

Phong thiếu tông chủ nhìn vài cái chủ sự phong tông, trưng cầu ý kiến của bọn họ một chút, mấy chủ sự tự nhiên vui vẻ để cho Lý Dật thay thế Phong Đứng Nam, đều gật đầu tán thưởng.

- Đã như vậy, Lý Dật huynh đệ, người cũng nên cẩn thận. Về phần bên ngoài, ta sẽ làm an bài, chỉ cần Đơn tông dám ra tay, ta cam đoan bọn họ không còn con đường trở về.

- Thế thì không cần, ngày đại hỉ Phong thiếu tông chủ, động huyết quang có thể là điềm xấu, chỉ cần bắt giữ thôi.

- Ha ha ha, nói đúng.

Phong thiếu tông chủ cũng kịp phản ứng, đúng vậy, tại sao phải giết, bắt lấy sau này làm bằng chứng, một cái Đơn tông nho nhỏ, phong tông tuyệt đối có thể nuốt trôi, hơn nữa có cái bằng chứng này, phong tông có thể thoải mái. Thương nghị xong, Phong thiếu tông chủ cùng Lý Dật đổi quần áo, sau đó được Phong tông chủ chủ hộ tống đi ra. Trong này còn vài cái chủ sự cùng Lý Dật lại thương nghị một hồi, cũng tự đi ra ngoài an bài, sau đó chờ Đơn kiệt chui đầu vào lưới.

947. Q.6 - Chương 548: Thần Bí Nhân

Đám người Đơn kiệt chuẩn bị hành động, Lý Dật một mực đợi cho đêm dài, tất cả chúng tông đệ tử đều trở về trường bông, bên cạnh bờ sông một mảnh yên tĩnh sau. Chủ trường bông vẫn hun hương như trước, Lý Dật hưởng thụ đãi ngộ, cũng là trong lòng thần nhiên. Phá hư đám hỏi lục cực môn cùng phong tông, đối với Long Môn hết sức quan trọng. Bọn họ tuyệt đối sẽ không đặt tại trên người Đơn tông, đằng sau Đơn kiệt, Lý Dật có thể cảm giác được mục quang chú thị đây hết thấy. Đây thuần túy chỉ là bản năng, cũng không có căn cứ.

- Xin hỏi Phong thiếu tông chủ?

Bỗng nhiên ngoài trường có người hỏi phong tông hộ vệ.

- Các người là ai?

- Chúng ta là đệ tử Thiên tông, bổn tông trưởng lão muốn gặp Phong thiếu tông chủ.

- Thiếu tông chủ đã ngủ rồi, có việc ngày mai nói sau.

- Cái này... Được rồi, ta trở về hỏi bổn trưởng lão.

Xem ra Đơn tông muốn xuất thủ, tên Thiên tông này đến xò xét. Quả nhiên, ngoài trường đối thoại không lâu, liền nghe được vài tiếng động, có vài tên hộ vệ trúng chiêu, bị mê ngất đi. Theo như phong tông an bài, chủ trường hộ vệ triệt bỏ một nửa. Thấy vài tên hộ vệ trúng chiêu, bốn phía chủ trường xuất hiện khí tức

năm tên cường giả lập tức vọt tới, không cần nghĩ, Lý Dật biết đây là Đơn kiệt. Năm tên đơn tông đệ tử bắn nhanh tới lều lớn, năm đạo đầu khí đánh ra, xuyên thấu trường bông da trâu, oanh kích đại. Không thể không thừa nhận, đám người Đơn kiệt ra tay tàn nhẫn cực kỳ. Nếu không có sớm phòng bị, chính là Lý Dật Đầu Thần cường giả, bị năm tên Đầu Thánh đột nhiên công kích, bị đánh chết chưa nói tới, nhưng sợ rằng ăn không ít thiệt thòi.

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng vang thật lớn, năm đạo bằng hệ đầu khí hung hãn đến cực điểm bắn thẳng đến, tại trên lều xé mở một cái động to. Một kích không trúng, bọn người Đơn kiệt càng không do dự, lao vào, năm thanh trường kiếm ẩn chứa bằng hệ đầu khí cực hạn, đem Lý Dật vây chặt lại. Thủ đoạn thật ác độc, hoàn toàn dùng đầu pháp liều mạng. Lý Dật trong mắt tinh mang lóe lên, song chưởng đánh ra, năm đạo đầu khí cơ hồ đồng tấn công năm vị Đơn tông tuổi trẻ. Lý Dật cũng không muốn giết bọn họ, ra tay lưu lại đường sống, đầu khí pháp tắc ẩn chứa đầu khí oanh ra, bốn phía một mảnh thanh âm leng keng, năm thanh trường kiếm tất cả đều vỡ vụn.

- Người, người là ai.

Tay cầm tàn kiếm, Đơn kiệt hiện tại đã không kịp phản ứng nhìn đối thủ. Bọn họ sớm biết, Phong thiếu tông chủ chỉ là Đầu Thánh cường giả, cho dù Đầu Thánh đỉnh phong, cũng không khả năng một chiêu chấn vỡ trường kiếm năm người phẩm giai không thấp.

- Đơn kiệt, người không có đạo đức.

Lý Dật duỗi lưng một cái, lười biếng đáp lại. Nghe thanh âm Lý Dật, đầu khí mảnh nhỏ rất nhanh tiêu tán, hiện tại Đơn kiệt mới nhìn rõ người đứng ở trước mặt bọn họ, đó là Lý Dật.

- Lý, Lý Dật?

Thấy không ổn, Đơn kiệt xem thời cơ cũng rất nhanh, trầm giọng quát:

- Đi.

Nhưng lúc này, không khỏi quá trẻ, Lý Dật nói:

- Làm gì đi vội vã như vậy, đã đến đây, xin mời chờ vội.

Ngoài trường có một đám thanh âm huyền ảo, lúc này có người lớn tiếng la hét:

- Bắt thích khách.

Đã sớm an bài tại ngoài trường, phong tông cường giả đem trường bông đều thoát đi, hơn trăm phong tông cường giả xuất hiện ở chung quanh bọn người Đơn kiệt. Mà nhân số đạt đến mấy trăm người. Còn những người khác nghe được động tĩnh cũng không ngừng tụ tập tới, đem chung quanh chủ trường vây quanh chặt như nêm cối. Lúc này đám người Đơn kiệt vẻ mặt trắng bệch, kết cục như vậy cũng không cần suy nghĩ nhiều.

- Nói đi, người là người Đơn tông?

Phong thiếu tông chủ từ trong đám người đi ra, mục quang lạnh lùng nhìn Đơn kiệt, vẻ mặt lạnh lạnh sát ý.

- Ai nói ta là người Đơn tông, chúng ta là Cửu huyền môn đệ tử.

- Cửu huyền môn đệ tử?

Phong thiếu tông chủ trên mặt hiện lên vẻ khinh thường: - Cửu huyền môn cùng phong tông không có ân oán, cũng không, tại sao phải ám sát ta?

- Chúng ta làm sao biết, đây là mệnh lệnh của Cửu huyền môn chủ, chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.

- Không chịu thành thật? Tốt lắm, đừng trách ta không khách khí.

- Kết trận.

Nhìn thấy Phong thiếu tông chủ muốn bảo mọi người động thủ, Đơn Kiệt gầm nhẹ một tiếng, sự tình đã đến trình độ này, hắn cũng đem sinh tử không để ý, hành động thất bại, hắn chỉ cầu thân phần cứu huyền tông đệ tử chết đi:

- Sao Bắc Đẩu Ngũ Hành trận, Các huynh đệ, giết một người đủ, giết hai người lợi nhuận.

Đơn tông năm vị cường giả tuổi trẻ đều ngoan cố chống cự lại, nhanh chóng dựa thân hình, kết thành trận pháp phòng thủ, đấu khí tràn ngập quanh thân tụ lại một thể. Đơn tông đấu khí tu luyện có chút đặc thù, đệ tử trong tông đều tu luyện bằng thuộc tính đấu khí, bằng hệ đấu khí từ Đơn tông sinh sôi nảy nở đến cực hạn. Hôm nay Ngũ Hành trận cùng Đơn tông có tương quan, đồng thời bằng hệ đấu khí và phải có năm người kết trận, mới có thể hoàn toàn hòa tan làm một thể. Chỉ thấy bằng hệ đấu khí nồng đậm đến cực hạn lượn lờ tại chung quanh năm người, làm nhiệt độ bốn phía cấp tốc giảm xuống.

- Ngoan cố chống cự, Sao Bắc Đẩu Ngũ Hành trận, có thể ngăn cản mấy trăm cường giả Phong tông sao?

Phong thiếu tông chủ ngoài miệng mặc dù nói khinh thường, nhưng trong lòng cũng âm thầm kinh hãi, Đơn tông trấn tông chi bảo “Sao Bắc Đẩu Ngũ Hành trận” cũng có chỗ hơn người, năm Đẩu Thánh cường giả liên thủ, có thể vượt cấp khiêu chiến. Nếu có mấy trăm người xông lên, bắt được năm người này cũng phải trả giá không nhỏ. Vấn đề là bọn họ đi đến đây, cũng không phải là đến đánh nhau giết người, mà là đón dâu. Người chết là diêm xấu, chết càng nhiều người càng xấu. Tuy nhìn ra Phong thiếu tông chủ khó xử, Lý Dật cũng không có chủ động đi ra giết giặc. Thành công ngăn trở kế hoạch Đơn tông ám sát, Lý Dật hiện tại sắc mặt ử dột. Hắn có một loại cảm giác xấu, chính có đôi mắt đang nhìn hết thấy. Loại cảm giác này làm Lý Dật không thoải mái, hắn đột nhiên minh bạch, Đơn tông xung phong chẳng qua là pháo hôi, thủ đoạn Long Môn, chỉ sợ còn ở phía sau. Nhưng Long Môn rốt cuộc có thủ đoạn gì, Lý Dật lại hoàn toàn không biết. Đúng là cảm giác không biết nguy hiểm, mới khiến cho hắn mặt sắc mặt ngưng trọng, Phong thiếu tông chủ cùng Đơn Kiệt giằng co hắn cũng không chú ý, toàn bộ chú ý đều ở bốn phía doanh địa.

- Đơn Kiệt, không phải muốn chúng ta động thủ sao?

Đơn Kiệt dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, làm Phong thiếu tông chủ cực kỳ cảm tức, bị tông môn phụ thuộc phản bội, thì bất luận một chủ tông nào cũng không thể chịu đựng được, huống chi là hắn tính nết vốn nóng nảy.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, nếu muốn tánh mạng của chúng ta, phong tông cũng cần trả giá rất lớn.

- Phá trận cho ta, mấy tên phế vật băm thành thịt vụn.

Phong thiếu tông chủ tính nết thô lỗ, quát lạnh một tiếng, hạ lệnh công kích. Hơn trăm phong tông tinh anh đệ tử lập tức chấp hành, vây quanh đám người Đơn Kiệt, đấu khí đều nhất loạt đánh ra, còn một nửa vọt lên trên không, từ trên cao oanh kích, cứ thế thay phiên công kích. Cuối cùng Phong tông đệ tử cũng đánh ra toàn lực, đánh ra, Đám người Đơn Kiệt có Sao Bắc Đẩu Ngũ Hành trận tinh diệu cũng uống công. Đơn Kiệt tuy cũng rõ ý đồ đối phương, nhưng thực lực sai biệt quá lớn, bọn họ ngoại trừ vận dụng trận pháp cổ thủ, cũng không có biện pháp xử lý.

- Lý Dật huynh đệ, đa tạ ân cứu mạng.

Thắng cục đã định, Phong thiếu tông chủ đi tới bên người Lý Dật, thành khẩn nói. Đơn tông phái ra năm tên thích khách, thực lực cũng làm hắn sợ hãi, nếu không có Lý Dật nhận được tin tức, trước đêm tân hôn, chỉ sợ cũng bị ám sát chết rồi.

- Phong thiếu tông chủ không cần phải khách khí, ta làm như vậy cũng không phải vô duyên vô cớ. Phong tông cùng lục cực môn có hôn nhân, ba đại tông môn mới có thể hợp tác đối kháng Long Môn cùng song kiếm môn được, đây là một việc thất tinh tông muốn thấy.

Lý Dật cũng không dấu diếm ý đồ của mình, nói:

- Nhưng việc đêm nay, chỉ sợ mới bắt đầu, trò hay chính thức còn đang phía sau?

Phong thiếu tông chủ cũng không ngần ngại, xuống giọng nói:

- Người nói là Long Môn?

- Phong thiếu tông chủ cho rằng Long Môn i đơn giản đặt cược trên người Đơn tông sao?
- Mẹ nó, ta chỉ muốn kết hôn nữ nhân ta yêu thích, Long Môn chết tiệt còn đến gây khó dễ như vậy.

Phong thiếu tông chủ hùng hùng một hồi, sau đó gói tới một thuộc hạ, phân phó nói:

- Mở rộng phòng ngự, cách doanh địa năm mươi dặm.

Trên chiến trường, đang không ngừng oanh kích, đám người Đơn kiệt đấu khí điên cuồng bị rút ra, đấu khí băng hệ quanh thân bắt đầu yếu bớt, hiển nhiên đã không cách nào chống lại nữa.

- Liều mạng.

Đơn kiệt hai mắt đỏ hồng, đã đến bờ biên giới sụp đổ, vì phòng ngừa chính mình hỏng mất, hấn hung ác hú lên một tiếng quái dị:

- Sao Bắc Đẩu hung mãnh đánh.

Theo lời nói của Đơn kiệt, năm người nhanh chóng chuyển đổi thân hình, sao Bắc Đẩu Ngũ Hành trận bỗng nhiên biến đổi, thiên địa nguyên khí bốn phía ba động, dâng lên trận trận cuồng phong, băng hệ đấu khí ảm đạm xuống một lần nữa nồng đậm lên, một cái băng long chậm rãi hiển hiện tại trước mặt mọi người. Băng long xoay quanh năm người Đơn kiệt, không ngừng vụn vỡ bành trướng, tại vô số đấu khí đấu kỹ oanh kích bay thẳng đến chân trời

- Hung mãnh đánh.

Oanh

Băng long bỗng nhiên tiêu tán, hóa thành vô số tiểu Băng long, vây phong tông đệ tử oanh xuống. Tiếng kêu thảm thiết lên tục vang lên, phong tông đệ tử thực lực cũng tiêu hao rất lớn, không ngờ tới đám Đơn kiệt có thể phát ra một kích cường hãn như thế, lập tức có mấy Phong tông đệ tử bị kích bay ra ngoài, phun ra máu tươi, sau đó mới ngã xuống đất không biết chết sống. Một kích này cũng làm cho tất cả phong tông đệ tử sợ hãi biến sắc. Phong thiếu tông chủ càng có vẻ mặt khó coi, một chiêu “Sao Bắc Đẩu hung mãnh đánh” xé mở vòng vây, đám người Đơn kiệt thực lực cũng gần khô kiệt, cũng không có ham chiến nữa, khe quát một tiếng:

- Đi.

Năm bóng người bắn thẳng lên giữa không trung, cố gắng đào thoát đi. Nhưng sao có dễ dàng như vậy, Phong tông tinh anh đệ tử tuy bị oanh tán, nhất thời không cách nào tổ chức truy kích, nhưng đội ngũ hơn ngàn người, có rất nhiều Đấu Hoàng đấu tôn, thậm chí Đấu Thánh cường giả, lập tức liền có vô số bóng người ngự không đuổi theo, đem Đơn kiệt bao vây lại.

- Hảo hài tử, các ngươi không sai, ta sẽ không để cho các ngươi ngã xuống.

Bỗng nhiên, trên không trung có một thanh âm uy nghiêm vang lên. Thanh âm này, không ai có thể nghe ra là từ phương hướng nào truyền tới, nhưng nó lại có mặt khắp nơi, mỗi người đều nghe được rõ ràng. Lý Dật cảm thấy rung mình, hấn biết rõ trò hay đã bắt đầu. Theo thanh âm uy nghiêm này, xuất hiện một bóng người ở giữa không trung, huyền phù tại phía trên đám người Đơn kiệt. Người này, tựa hồ từ trong không gian bỗng nhiên xuất hiện, cho dù là Lý Dật dùng toàn bộ tinh thần cảm thụ, cũng không có cách nào cảm nhận được hấn ở nơi nào đến, làm thế nào hiện thân. Thần bí nhân này, thực lực quá đáng sợ.

948. Q.6 - Chương 549: Thực Lực Khủng Bố.

Thần bí nhân đột nhiên hiện thân, thực lực lại vô cùng kinh người.

Lý Dật nhìn vào thần bí nhân, một loại cảm giác không thoải mái chiếm cứ thể xác và tinh thần hấn. Thần bí nhân này, thức sự quá quý dị, toàn thân hấn bao phủ một tầng sương mù, căn bản thấy không rõ dung mạo, hắc vụ quanh thân không ngừng cuộn cuộn, tựa hồ cố ý làm ra để che dấu bản thân.

- Người là cường giả Long Môn sao?

Phong thiếu tông chủ tuy nội tâm kinh hãi, nhưng vẫn hỏi. Xem ra Lý Dật phán đoán đúng thật, Long Môn không có chỉ đặt vào Đôn tông hành động, cho nên còn có thủ đoạn khác.

- Ta là ai, người còn không xứng biết rõ. Phong Đứng Nam, đừng tưởng rằng có hơn một ngàn phệ vật hộ vệ là người có thể tránh được một kiếp hôm nay.

Hắc vụ thần bí nhân trong khí tức âm trầm, làm Lý Dật cũng cảm thấy sợ hãi.

- Hải tử, người tên là gì?

Thần bí nhân tựa hồ cũng không vội ra tay, mà nhìn về phía bọn người Đôn kiệt, ngữ khí trở nên hòa ái.

- Ta gọi là Đôn kiệt, đây là bốn sư đệ sư muội.

- Ngô, các người rất tốt, ta cần người như vậy, yên tâm đi, các người không có việc gì. Hiện tại, cầm lấy cái này, hướng phía Nam đi, có người nhìn thấy vật này sẽ có an bài cho các người.

Thần bí nhân cũng không muốn lộ ra thân phận của mình, cũng không muốn vạch trần thân phận đám người Đôn kiệt.

Trong sương mù bay ra một ngọc bài nho nhỏ, đưa tới trong tay Đôn kiệt, Đôn kiệt cũng không do dự, nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn, sau đó hướng phía Nam bay đi.

Lúc này không có bất cứ người nào có can đảm truy kích, trơ mắt nhìn Đôn kiệt rời đi.

Thấy Đôn kiệt rời đi, đoàn hắc vụ lúc này mới phiêu động, một mực bay tới chỗ Phong Đứng Nam cùng Lý Dật, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Phong Đứng Nam, Lý Dật, các người không tồi, đáng tiếc là địch nhân, nếu như nguyện ý đầu nhập vào môn ta, hôm nay các người cũng không phải chết.

Chính thức đối mặt, Lý Dật cũng yên ổn xuống, thần bí nhân hiện tại có thể đoán được, cũng có thực lực Đấu Thần cường giả. Chỉ cần đối phương không phải phong hào đấu thần, Lý Dật tin tưởng nhất định có biện pháp đối phó, huống chi bây giờ dưới tình huống nhân số chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhưng vì cái gì, ở sâu trong nội tâm, vẫn cảm thấy bất an.

Cường giả cùng cường giả, dù cho đấu khí tu vi hoàn toàn giống nhau, nhưng sức chiến đấu chân thật cách biệt một trời, điểm này Lý Dật rõ ràng. Thần bí nhân trước mặt, cho cảm giác năng lực người này vượt ra khỏi đấu khí tu vi của hắn.

Đối thủ như vậy mới là khủng bố.

Khắc chế nội tâm sợ hãi, khóe miệng Lý Dật nhảy lên, hiện lên vẻ mỉm cười:

- Người nói ra thân phận lai lịch của người, nói không chừng ta cùng Phong thiếu tông chủ nhất thời tâm động, nguyện ý sửa môn đầu nhập cũng chưa biết chừng.

- Người sẽ không.

Thần bí nhân khẳng định nói:

- Lý Dật, người để cho ta tự mình giải quyết vấn đề, người biết cái này ý nghĩa như thế nào không?

- Ý nghĩa người muốn giết ta.

- Không phải muốn giết người, mà là người tuyệt đối nhìn không thấy mặt trời ngày mai. Ta ghét nhất bắt chó đi cày xen vào việc của người khác, một người hai mươi tuổi Đấu Thần cường giả, người có thể can rở, nhưng cũng phải nhìn đối tượng, can rở đến trên đầu ta là không may mắn.

- Ta cũng muốn nói cho người biết, đối thủ càng có tính khiêu chiến mới có ý tứ, ta còn rất muốn biết, người rốt cuộc có thể làm gì ta?

- Hãy bớt sàm ngôn đi, ai đi lên thử xem tên giả thần giả quỷ này.

Lúc này, Phong thiếu tông chủ hai mắt sung huyết, nảy sinh ý ác độc quá.

- Thiếu tông chủ, có ta.

Một Phong tông đệ tử sớm đã kềm nén không được, cầm trong tay trường kiếm, hỏa diễm hóa thành một đạo Hỏa Long, bắn về phía đoàn hắc vụ.

Người này không sợ, dùng tánh mạng chứng minh thực lực của thần bí nhân.

Chỉ thấy trong sương mù, một đám vụ khí tràn ngập tới, không ngờ một đạo vụ khí hóa giải Hỏa Long, sau đó bắn xuống phong tông đệ tử. Cũng không có bất kỳ tiếng động, tên Phong tông đệ tử đột nhiên mềm nhũn. Ngay sau đó “Phanh” một cái, thân thể phong tông đệ tử bạo liệt ra, bị phân giải thành vô số mảnh nhỏ rơi ra bốn phía.

Thần bí nhân tựa hồ có chủ tâm muốn uy hiếp mọi người, ra tay tàn nhẫn tới cực điểm.

Nhưng thần bí biểu hiện ra thực lực, làm Lý Dật sắc mặt đại biến. Một Đấu Thần cường giả giết một Đấu Thánh cường giả, nhưng không cần vũ khí mà giết lưu loát như thế, coi như là Lý Dật, cũng tự không cách nào làm được.

- Thức thời chán vỡ đan điền khí hải, còn có thể lưu toàn thân, nếu không, đây cũng là tấm gương.

Một chiêu giết chết phong tông đệ tử, thần bí nhân cũng có chút thoả mãn, nhìn Lý Dật cùng Phong thiếu tông chủ nói.

- Biết muội người.

Phong thiếu tông chủ kinh hãi, lớn tiếng nói:

- Lên cho ta, giết chết người này, đất phong trăm dặm, tự thành nhất tông.

Đất phong khai tông, vô luận tông môn nào đều là ban thưởng vô thượng, được loại ban thưởng này, chính là một bước lên trời.

Cho nên, tất cả phong tông đệ tử tuy sợ hãi thực lực thần bí nhân, nhưng hấp dẫn cực lớn cùng với thói quen phục tùng mệnh lệnh đều hướng về phía thần bí nhân đánh tới.

Trên trời dưới đất, hơn mười cường giả trước sau đem đấu khí của mình đánh ra.

Rầm rầm rầm

Lúc này, thần bí nhân không có sử dụng thủ pháp quỷ dị, mà là từ trong sương mù lóe ra một cái chắn lam sắc đấu khí, ngăn cản chúng cường giả oanh kích.

- Phong thiếu tông chủ, đi.

Thừa cơ hội này, Lý Dật hướng Phong Đứng Nam khê quát một tiếng.

Lý Dật đã nhìn ra được, Phong tông tuy người rất đông, nhưng thực lực cũng không thể chiếm ưu thế. Thần bí nhân tuy không cách nào giết hết mọi người, nhưng hắn nếu muốn giết người nào đó, chỉ sợ cũng không thể ngăn trở hắn.

Cho nên, loại tình huống này, tam thập lục kế tẩu vi thượng sách.

Nhưng Phong thiếu tông chủ hiển nhiên không cho là như vậy:

- Đi? Người để ta bỏ lại tông môn đệ tử, một mình chuồn đi. Hừ, ta muốn nhìn, cái tên giả thần giả quỷ này có năng lực như thế nào.

- Ta có năng lực gì, người rất nhanh sẽ biết.

Đối mặt vô số cường giả vây công, thần bí nhân vẫn có thể chú ý tới bọn họ, xem ra, coi như bọn họ muốn chuồn đi cũng không có dễ dàng như vậy.

Bỗng nhiên, quanh thân thần bí nhân màu đen khí vụ bắt đầu đậm đặc lên, khí vụ không ngừng cuộn cuộn giống như mực vậy, hơn nữa không ngừng bành trướng, tạo thành thế giới hắc ám thôn phệ.

- Hắc ám pháp tắc.

Đấu khí pháp tắc giống như vũng bùn, năng lượng hung hãn đánh vào mỗi một cường giả, cho dù là Lý Dật, cũng cảm nhận được vô cùng áp lực.

Mà đang ở áp lực như vậy, Lý Dật xuất thủ.

Không xuất thủ không được, nếu để thần bí nhân cứ giết chóc, phong tông tâm lý hỏng mất. trên cổ tay Lý Dật một hồi ba động, Phá Thiên kiếm xé mở hắc ám, chém ra.

Liên tiếp thanh âm sấm rền, lực lượng hắc ám pháp tắc đã bị đánh sâu vào, phá thiên kiếm hình thành từng đạo sát khí sắc bén, liên tiếp va chạm.

- Xuất thủ? Hừ hừ, không sai, thực lực Đấu Thần cường giả, cộng thêm siêu phẩm thần binh, người có tư cách cùng ta đấu một trận chiến.

Vấn đề là Lý Dật cũng không muốn cùng thần bí nhân đấu chiến, hắn muốn mau chóng thoát thân, thần bí thực lực quá mức cường đại, không phải hắn có khả năng chống lại.

Đây không phải thời điểm khinh xuất.

- Có tư cách đấu một trận chiến sao?

Lý Dật cười lạnh nói:

- Ta thừa nhận người rất cường đại, nhưng muốn thắng ta cũng khó.

- Có lòng tin là chuyện tốt... Ta có chút không đành lòng giết người, nếu như người có thể đầu nhập vào môn ta, ta sẽ trọng dụng người.

- Muốn ta đầu nhập vào người, trừ phi người có thể giết được ta. Có thể giết ta hay không phải đánh qua mới biết được. Cho nên, lời của người nói vô ích.

- Ha ha ha, có ý tứ, hảo mồm miệng, miệng của người so với kiếm của người lợi hại hơn... Nói như vậy, tối nay, chúng ta không chết không ngớt rồi?

- Không chết không ngớt.

Lý Dật nói xong, Phá Thiên kiếm tế lên, ý niệm điều khiển nhằm đoàn hắc vụ chém xuống.

Mà đồng thời chém xuống, thân hình Lý Dật vọt vàng thối lui, thoáng cái bay lên hơn trăm mét. Thần bí nhân cười lạnh:

- Trước thu thập người, người cho rằng chút tài mọn cứu được phong tông phế vật sao?

Một chuồng đánh ra, chấn khai Phá Thiên kiếm, thân hình Như Ảnh Tùy Hình bay theo.

Thần bí nhân thực lực tuy cường hãn, nhưng cũng không phải vô địch, hiện tại quan trọng nhất là muốn cho Phong Đứng Nam thoát hiểm, đến lúc đó, hắn cho dù đánh không lại thần bí nhân, thoát thân cũng dễ dàng hơn.

Ôm ý nghĩ như vậy, Lý Dật bay lên không trung, sau đó điều khiển Phá Thiên kiếm chém ra một kiếm, mà thân hình lại cực nhanh bay đi.

Phá Thiên kiếm uy lực không thể khinh thường, thần bí nhân có cường hãn hơn nữa, cũng không dám lấy thân thể của mình cùng siêu phẩm thần binh chọi cứng, đành phải vận chuyển đấu khí chấn khai Phá Thiên kiếm ra. Mà trong nháy mắt, Lý Dật đã lui vài trăm mét rồi.

Cứ như thế, Lý Dật dẫn thần bí nhân khỏi phong tông doanh địa. Mà thần bí nhân cũng biết Lý Dật tính toán làm gì, không khỏi cười lạnh nói:

- Nhìn không ra người tuổi không lớn, tâm cơ lại rất sâu, xem ra, hiện tại diệt trừ người, so với diệt trừ Phong Đứng Nam càng vô cùng cấp bách hơn.

- Lời nói cũng đừng nói dễ như vậy, Long Môn có cường giả như vậy cũng là một tai họa, ai diệt trừ ai vẫn rất khó nói.

Tuy nói, thân hình vẫn vọt vàng thối lui.

- Ta xem người muốn trốn cũng không dễ dàng như vậy.

Lúc này khí vụ bỗng nhiên biến đổi, một mặt đầu khí thuần bài xuất hiện ở trước mặt, sau đó hắc vụ dùng tốc độ cực nhanh hướng Lý Dật lao tới.

Oanh

Phá Thiên kiếm nện ở trên tấm chắn đầu khí, phát ra thanh âm nặng nề, rõ ràng không có chém vỡ đầu khí thuần bài, hơn nữa bị phản chấn trở về.

Không để cho Lý Dật suy nghĩ nhiều hơn, màu đen khí vụ hóa thành một đạo màu đen tia chớp, hướng tới Lý Dật.

949. Q.6 - Chương 550: Thiên Cơ Thử Bảo Vệ Chủ Nhân

- Đây là vật gì?

Cảm thụ được khí vụ có cái gì đó, thần bí nhân cũng không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng. đây chính là vũ khí bí mật của Lý Dật, nếu như không phải thần bí nhân vô cùng cường đại, Lý Dật không nỡ dùng đến. Quay lại, Lý Dật hồi đáp: - Đây là Thiên Cơ thử, gọi là phệ tâm thử, thần chi linh vực độc vật đệ nhất, chỉ cần bị hấn cần được, trong vòng ba ngày đan điền khí hải không thể không chế, đầu khí nghịch hành kinh mạch, trúng độc cốt nhục chia lìa, chết không toàn thây.

Phệ tâm thử không phải giả, chỉ có điều lợi hại trình độ đó được Lý Dật thuận miệng khuyếch đại gấp trăm lần, hấn có chủ tâm làm cho thần bí nhân có điều cố kỵ.

- Giải được, Thối tiêu tử, đưa giải được ra, nếu không người chết cực kỳ thảm.

- Có người chôn cùng, chúng ta trên đường xuống hoàng tuyền cũng không tịch mịch.

Xem ra thần bí nhân đã bị cắn trúng rồi, cũng không thể trách hấn, Thiên Cơ thử tốc độ thật sự vô cùng nhanh, không trúng chiêu mới kỳ quái. Mấy hơi thở sau, thần bí nhân thân pháp cực nhanh cùng Lý Dật kéo gần lại, thần bí nhân lúc này muốn sống cố gắng bắt lấy Lý Dật, lúc này Lý Dật chính là mục đích trọng yếu nhất, tạm thời tánh mạng Phong Đứng Nam không lo.

- Ngàn vạn đừng vận dụng đầu khí, nếu không, độc tính phát tác nhanh hơn.

Lý Dật nửa thật nửa giả nói, làm thần bí nhân tốc độ chậm lại, tuy nhìn không ra biểu lộ, nhưng Lý Dật cũng có thể cảm thấy hấn đang lo lắng. Không đuổi theo là không thể nào, nhưng muốn đuổi theo, không vận dụng đầu khí càng không có khả năng, hấn chỉ có thể vận dụng đầu khí thấp nhất, cho nên tốc độ chậm lại.

Nhưng, làm cho Lý Dật vui mừng chính là giữa hai người khoảng cách càng kéo dài. Hiện tại Lý Dật bắt đầu lo lắng tìm biện pháp thoát thân, nói dối phệ tâm thử chỉ có thể gạt được nhất thời, với thực lực thần bí nhân, chỉ sợ rất nhanh sẽ phát hiện ra. Đến lúc đó có thể thoát khỏi hay không? Bằng giới, Lý Dật trong đầu bỗng nhiên hiện lên cái chữ này. Hiện tại chính mình cũng chưa quen thuộc địa phương này, chỉ có tiến vào bằng giới, mới có thể triệt để thoát khỏi thần bí nhân này truy tung.

Tâm ý đã quyết, Lý Dật phán đoán một chút phương hướng, hướng Đôn tông lao đi. Mà chỗ của Đôn tông cũng không quá xa, đội ngũ đón đầu tuy đi suốt một ngày, nhưng hai gã Đầu Thần cường giả cấp tốc lao đi, cũng chỉ mất mấy tiếng đồng hồ. Lúc này hai người khoảng cách càng xa, song phương đều không thể nhìn thấy nhau, chỉ có thể bằng vào khí tức cảm thụ đối phương tồn tại.

Bay đến Đôn tông, Lý Dật không chút khách khí đánh ra một đạo đầu khí, đem kết giới đại diện đánh nát bấy. Cái động tĩnh này lập tức làm kinh động đến Đôn tông cường giả hiện thân.

- Lý Dật?

Đôn tông đại trưởng lão thấy Lý Dật quay lại, đứng ở trước đại diện kết giới, không khỏi lên tiếng kinh hô.

- Đại trưởng lão, mời các người lập tức mở ra bằng giới, nếu không, chuyện tình các người cầu kết Long Môn phản bội chủ tông một chữ không lọt ra ngoài.

Thời gian cấp bách, Lý Dật cũng không còn dòng dài, đi thẳng vào vấn đề.

- Ai cầu kết Long Môn...

Đơn tông đại trưởng lão cơ hồ vô ý thức chống chế. Hiển nhiên hắn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

- Cho người hai phút thời gian quyết định.

Lý Dật không chút khách khí cắt đứt lời:

- Hai phút sau, các người chỉ sợ cũng không có cơ hội.

Đơn tông chúng trưởng lão nhìn nhau, Lý Dật nói ra làm cho bọn hắn minh bạch. Nhưng bọn hắn không rõ Lý Dật tại sao muốn bọn họ mở ra băng giới, chỗ đó là nơi tông môn đại đệ tử tiến hành tu luyện, cũng không bảo bối gì, Lý Dật đây là... ?

- Lý Dật các hạ, ngài dù sao cũng phải nói rõ ràng.

- Một phút đồng hồ

Lý Dật lạnh lùng tính thời gian, đồng thời thân hình có chút hiện lên, một bộ tùy thời muốn rời đi. Cái này thật cũng không phải giả bộ, vạn nhất Đơn tông không bị uy hiếp, nhất định sẽ không chịu mở ra băng giới, như vậy Lý Dật cũng chỉ có thể tiếp tục bỏ đi.

- Có chuyện gì hãy hảo hảo nói, mời tới phòng nghị sự thương lượng.

- Các người đợi đến vong tông diệt tộc đi.

Lý Dật đang định đi, đại trưởng lão lúc này mới chịu thua, vội vàng quát:

- Mọi người, mở ra băng giới, Lý Dật các hạ mời.

Đại trưởng lão ngữ khí rất nhanh, bởi vì hắn đột nhiên kịp phản ứng, đối với người này biết đại bí mật tông môn, nếu như có thể đem hắn nhốt vào băng giới, chẳng phải là một chuyện tốt? Lập tức không do dự nữa, bảo bốn trưởng lão đi vào trong đại điện, bước trên ngọc điện. Lý Dật cũng do dự một chút, bởi vì thần bí nhân khí tức đã đến gần, không cách nào chờ được nữa.

- Đánh cuộc một lần.

Lý Dật cắn răng một cái, bước vào trong đại điện. Hiện tại Đơn tông đại trưởng lão phân phó năm gã trưởng lão, năm cổ đầu khí quán giao tại một chỗ, trong đại điện trần trần không gian ba động, cửa băng giới mở ảo mở ra.

- Lý Dật, người chạy đi đâu? Đưa giải được ra đây, nếu không cũng đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Tên ngu ngốc này còn không có kịp phản ứng, còn đang muốn giải được? Xem ra thần bí nhân quá đàn, hoặc là quá quý trọng tánh mạng của mình.

- Người chỉ sợ là đuổi không kịp.

Lý Dật ở trong đại điện hiện lên một cổ không gian gọn sóng, cửa vào đã mở ra, lập tức không chút nghi ngại, song chưởng chém ra, hai cổ đầu khí hướng Đơn tông hai gã trưởng lão oanh kích. Cũng không hạ sát thủ, chỉ là đã thương làm cho trong thời gian ngắn băng giới không cách nào mở ra nữa. Hai gã trưởng lão cũng chưa kịp chuẩn bị, lập tức bị đập bay ra, mà Lý Dật cũng đã chui vào đạo không gian gọn sóng. Nhưng sắp biến mất, Lý Dật khóe mắt thấy được một đoàn khí vụ đen đặc cũng đang hướng không gian gọn sóng bắn đến.. Bóng đen này trong băng giới vừa hiện thân, Lý Dật khoát tay, Phá Thiên kiếm trút xuống kiếm thể, năng lượng cực hạn vận sức chờ phát động.

Sau một lát, Lý Dật không nguyện thấy tình huống đã xảy ra, trong không gian bỗng nhiên vỡ ra một khe hở, đoàn hắc vụ tràn ngập tiến vào.

- Đi tìm chết.

Sớm vận sức chờ phát động Phá Thiên kiếm, năng lượng làm không gian vặn vẹo, muốn đem đoàn hắc vụ xé rách. Lý Dật phóng ra thời cơ không thể rất tốt, nhưng đoàn bóng đen này thực lực cũng quá kinh người, cả đoàn hắc vụ còn không có hoàn toàn tiến vào băng giới, cảm nhận được uy thế Phá Thiên kiếm, đoàn sương mù liên tiếp hóa ra mấy đầu khí thuần bài, đón Phá Thiên kiếm.

Oanh, oanh, oanh... Phá Thiên kiếm liên tiếp nổ nát đầu khí thuần bài, dư thế cũng bị tiêu hao hầu như không còn, mắt thấy không cách nào xuyên thấu hộ thể đầu khí thần bí nhân, Lý Dật thở dài, thu hồi Phá Thiên kiếm.

- Ngoan độc.

Thần bí nhân khen một câu:

- Nếu không tinh người quá thấp, đánh lên liền đã thành công.

- Có thành công hay không cũng không sao cả, người vận dụng đầu khí như thế, hắc hắc...

- Ta mà chết, người cũng sống không được.

- Người không chết, ta càng sống không được.

Kỳ thật Lý Dật cũng thấy đối phương đuổi theo mà không thoát được. Cho nên, hiện tại chính mình dựa vào “Giải được” mà thôi. Tóm lại, tình thế rất bất lợi, Mà thần bí nhân lúc này lại sợ “Độc tính” phát tác, cho nên muốn chế phục Lý Dật trước, để buộc hắn giao ra “Giải được”. Vấn đề là hai vị Đấu Thần cường giả tranh chấp, cũng không thể dùng toàn lực? Hai người giằng co nhau, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, nhất thời đều không nói gì.

- Lý Dật, chúng ta tránh lưỡng bại câu thương, không bằng làm cái giao dịch.

Dù sao mạo hiểm “Độc tính” nguy hiểm tùy thời phát tác, cuối cùng thần bí nhân là người thiếu kiên nhẫn, lên tiếng đề nghị nói.

- Giao dịch gì? Nói nghe một chút.

- Người cho ta giải được, trong Long Môn, chức vị dưới trưởng lão tùy người chọn, sau này Long Môn nhất thống thiên hạ, cho người đất phong ngàn dặm, như thế nào?

Thần bí cường giả đưa ra giá rất mê người, nhưng đối với Lý Dật cũng không có nửa điểm hấp dẫn, đất phong có nhiều hơn nữa cũng đối ứng với thực lực, nếu thiên hạ cho người, người cũng giữ không được.

- Đất phong ngàn dặm, nghe rất không tồi... Chỉ có điều, chỉ sợ ta lấy ra giải được, sau một giây sẽ phơi thây tại trong băng giới.

- Không, ta từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh.

- Mười đỉnh cũng không hữu dụng, người cho ta tiểu hài tử mười tuổi sao?

- Nếu không tin lời này, cũng là đơn giản, chúng ta lập thành dùng linh hồn khế ước, thế nào?

Đang liên quan đến tánh mạng, thần bí nhân ngữ khí cũng chân thành.

- Cái này cũng được, nói cụ thể điều kiện đi?

- Người giao cho ta giải được, ta lần này không giết người, nếu như người nguyện ý sửa tông, Long Môn cấp cho người ngàn dặm đất phong, tự lập nhất tông, thế nào?

- Có chút vấn đề, lần này không giết ta, có thể thần chi linh vực sau này vẫn có thể chạm mặt.

Trầm mặc một hồi lâu, thần bí cường giả không thể không nói:

- Hảo, chỉ cần người giao ra giải được, ta vĩnh viễn sẽ không giết người.

Điều kiện này, Lý Dật tương đối hài lòng, linh hồn khế ước đối với hắn mà nói chính là miễn tử phù, lập tức thống khoái đáp ứng nói:

- Thành giao.

Thần bí cường giả thấy Lý Dật đáp ứng, lập tức lấy ra hai khối ngọc bài, đem nội dung lời hứa cùng cổ linh hồn chi lực rót vào ngọc bài, sau đó một đám hắc vụ quần lấy ngọc bài đưa đến trước mặt Lý Dật. Lý Dật tiếp nhận ngọc bài, đầu khí thăm dò vào, xác nhận trong ngọc bài ghi lại hứa hẹn không sai, cũng đem một đám linh hồn chi lực của mình rót vào, sau đó đưa ra.

- Hảo, giao dịch thần công, chúng ta nên chúc mừng một chút.

Lý Dật vui mừng quá đỗi, sớm biết thần bí nhân ngu ngốc như thế, rõ ràng không có trúng độc đều không rõ ràng, còn tiến vào băng giới?

- Người trước lấy giải được ra.

950. Q.6 - Chương 551: Trở Lại Cốc

Thấy thần bí nhân muốn giải được, Lý Dật cố nén vui vẻ, đáp:

- Giải được này là độc môn bí phương của ta, cần một chỗ chế tác, trước người tránh đi, để tránh người học được.

- Hừ, có linh hồn khế ước, nếu người là nghi lừa giỡn, chú ý linh hồn khế ước cần trả.

- Cho nên người càng yên tâm, nếu là lừa giỡn, ta xong đời trước rồi.

- Biết rõ là tốt rồi.

Thần bí nhân lẩm bẩm một câu, xoay người đi ra chừng trăm mét. Lúc này Lý Dật ẩn giấu ở một khối băng, cởi áo lấy ra một cái bánh, sau đó dùng đầu khí cuốn lại trộn cùng bông tuyết, cuối cùng tạo ra một viên thuốc đen sẫm vàng vàng xanh xanh.

Làm xong hết thấy, Lý Dật mới đi đến chỗ thần bí cường giả nói:

- Tối lấy giải được đi.

Thần bí cường giả nhặt Giải được lên, quan sát nói:

- Đây là cái giải được gì, bên ngoài còn có một tầng băng.

- Nói đúng, giải được này phải dùng băng làm thuốc dẫn, cho nên tạm thời chế tác, nuốt xuống giả được chất độc.

Thần bí cường giả quan sát một chút, cũng nghi đến linh hồn khế ước trong tay, cũng không sợ Lý Dật lừa giỡn cái gì, lập tức ném vào trong miệng, nuốt xuống. Nhưng Lý Dật chế thuốc hơi lớn, nuốt vào cũng phải mặt đỏ tía tai, chật vật không chịu nổi.

- Hương vị như thế nào?

Lý Dật thấy hắn nuốt xuống, thiếu chút nữa không nhịn được cười.

- Ta làm sao biết, người không phải nói ta nuốt xuống sao?

Lý Dật cực kỳ hối hận, sớm biết như vậy sẽ không cho hắn nuốt, mà bắt hắn nhai. Nhịn cười, Lý Dật nói:

- Chúng ta giao dịch xong, hiện tại, làm thế nào rời khỏi băng giới.

Giải được ăn vào, thần bí cường giả tâm thần trấn định, ngữ khí cũng biến thành kiên cố:

- Tại sao phải rời đi? Chúng ta trước tính tính sổ cái đã.

- Có ý tứ gì?

- Ta không thể giết người, hừ, cho người chịu chút đau khổ cũng có thể. Thối tiểu tử làm hỏng Long Môn đại sự, ta có thể nhịn được sao.

Bỗng sự trở mặt quá nhanh, Lý Dật coi như là kiến thức. Nhưng điều này không dọa được Lý Dật:

- Qua sông đoạn cầu sao, vậy cũng phải nhìn xem người có bổn sự kia hay không.

- Có hay không người rất nhanh sẽ biết.

Một đám hắc vụ rất nhanh tràn ngập ra, hướng về phía Lý Dật nhanh bắn tới.

Dù sao có tánh mạng phù bảo vệ thân thể, Lý Dật cũng không úy kỵ, hiện tại thử xem thực lực của Long Môn thần bí. Cũng không có tể ra Phá Thiên kiếm, đấu khí lưu chuyển, thiên ma đấu khí đột nhiên phát ra.

Ầm ầm một tiếng, hai cổ đấu khí quần giao một chỗ, thôn phệ lẫn nhau, sau đó dần dần tan ra l.

- Cũng có bản lĩnh đó.

Thần bí cường giả tay quyết biến đổi, đấu khí quanh thân bắt đầu khởi động, hóa thành một Hắc Long. Hiện tại Lý Dật xuyên thấu qua Hắc Long nhìn thấy dung mạo mơ hồ của Thần bí nhân. Hắc hình tượng cũng không quỷ dị như vậy, sự khác biệt, thần bí nhân này tuấn lãng, thần thái uy nghi, vừa nhìn biết là một thượng vị giả. Nhưng lúc này Lý Dật cũng không thể lạc quan, gương mặt người này thể hiện hung ác, hận không thể đánh Lý Dật thành phế nhân.

Hắc Long kia, được thần bí cường giả điều khiển, không ngừng xoay quanh, hóa thành một đầu đấu khí ma thú, lao xuống.

Cảm thụ được năng lượng, Lý Dật biến sắc, Phá Thiên kiếm tể ra, đón lấy Hắc Long bắn xuống.

- Chê cười, người cho rằng một thanh siêu phẩm thần binh có thể đối phó ‘Hắc mai Linh Long’ của ta sao?

Thần bí cường giả cười lạnh, động tác cũng nhanh chóng, đấu khí hóa rồng không chuyển lạ, nhưng làm Lý Dật khó hiểu là đấu khí Hắc Long lại không phải đơn giản là đấu khí chi long. Phá Thiên kiếm chém ra, không một tiếng động, cũng không có thanh âm va chạm. Mà đấu khí Hắc Long bỗng nhiên biến ảo hình thái, một mảnh hắc vụ dày đặc đưa hắc hoàn toàn vây quanh, năng lượng điên cuồng ăn mòn hộ thể đấu khí quanh thân, làm cho Lý Dật cảm giác mỗi một lần chém bổ đều không thể nhắc lên, tựa hồ chém về phía hư vô vậy.

Đây là cái tình huống gì, sau khi chém liên tục vài kiếm, Lý Dật không hề phí đấu khí, mà đem đấu khí cực hạn hóa thành phòng ngự, đối kháng màu đen khí vụ ăn mòn. May mà cổ lực lượng này tuy chỗ nào cũng có, nhưng bởi vì công kích vô cùng cự đại, cũng không có quá mức lợi hại, ăn mòn thông thả nhưng hữu hiệu.

- Người yên tâm, ta sẽ không giết người, cũng sẽ không muốn người gia nhập Long Môn, ta muốn phế đi đan điền khí hải của người, là một tên phế nhân đối với Long Môn cũng không có bất cứ uy hiếp gì, ha ha ha, Lý Dật, đây là kết cục đối nghịch cùng ta.

Cực hạn dưới áp lực, đấu khí trong cơ thể Lý Dật bắt đầu không bị khống chế. Nếu nói như vậy, thần bí cường giả muốn phế đan điền khí hải của hắc, cũng chưa chắc làm được.

Trong ánh mắt tinh quang chợt lóe lên, Lý Dật khống chế được đấu khí vận chuyển trong cơ thể, trong thế giới linh hồn một đám linh hồn lực lượng cường đại cùng đấu khí dung hợp, thiên địa pháp tắc linh vực vận hành ra.

Tấn cấp Đấu Thần cường giả, Lý Dật lần đầu tiên sử dụng đấu khí linh vực của mình. Bị nhét vào trong linh vực hắc ám, trong nháy mắt tiêu tán ở trên không.

Trong Đấu khí linh vực, Đấu Thần cường giả vô địch.

Mấy hơi thở sau, đấu khí Hắc Long vây quanh Lý Dật dĩ nhiên biến mất không thấy đâu nữa, mà đấu khí linh vực cũng đang bị Lý Dật khống chế, hướng về thần bí Long Môn cường giả lan ra.

- Chỉ bằng một cái phá long nghĩ phế bỏ đan điền khí hải của ta, người không biết là chuyện buồn cười không?

- Ngô, Đấu khí linh vực, đây chính là muốn tiêu hao không ít đấu khí, sử xuất đấu khí linh vực cũng không cứu được người.

Thần bí Long Môn cường giả nói xong, động tác cũng không chậm. Thân hình cấp tốc bạo thối, sương mù màu đen dày đặc lần nữa tràn ngập ra, mà ở chung quanh thân thể của hắn, đấu khí lĩnh vực rung động bắt đầu khuếch tán ra.

Khanh

Hai đạo đấu khí lĩnh vực vừa mới tương giao, liền phát ra thanh âm bạo liệt, trong nháy mắt hình thành một cái không gian đấu khí lĩnh vực giao chiến, tại không gian này, đấu khí mảnh nhỏ tàn sát bừa bãi vụn vụn, thôn phệ hết thảy. Trong Bằng giới, cả thể giới bông tuyết, bị hai đại Đấu Thần cường giả dùng đấu khí lĩnh vực giao chiến, cả không gian đều trở nên cực kỳ không ổn định, bị chấn nát ở giữa không trung.

Đấu khí lĩnh vực giao chiến, là thủ đoạn cường đại nhất của Đấu Thần cường giả, mà giao chiến không gian, tại trong Đấu Thần kết giới, khí thể chiến đấu, đã kinh động đến Đơn Tấn Quyền.

Thần bí Long Môn cường giả đấu khí lĩnh vực đang không ngừng mở rộng, áp chế Lý Dật, khí vụ màu đen hình thành một mảnh mây đen, chậm rãi bao phủ đỉnh đầu Lý Dật.

- Người rốt cuộc là gì của Long Môn?

Dưới Mây đen, Lý Dật khó có thể thừa nhận áp lực, Long Môn thần bí, chỉ sợ là Lý Dật đối mặt đối thủ mạnh nhất, thực lực của hắn thật sự không thể tưởng tượng được, không có gì bất ngờ xảy ra, hắn là thực lực Đấu Thần đỉnh phong, cùng phong hào Đấu Thần chỉ có một bước ngắn.

- Ta là người như thế nào, đã không còn trọng yếu, bởi vì người rất nhanh sẽ thành một tên phế nhân, mà một phế nhân, ta sẽ không giết người, nhưng nhất định sẽ có rất nhiều người muốn giết người, ha ha ha, tiểu tử, không nghĩ tới sao, người cho rằng một phần linh hồn khế ước có thể chế trụ ta sao? Nằm mơ rồi.

- Cũng chưa chắc.

Lý Dật không nhúc nhích, thần nhiên nói:

- Chỉ cần ta hiện tại tán đi đấu khí lĩnh vực, sẽ phát sinh cái hậu quả gì người cũng tinh tường.

Lý Dật nếu đột nhiên buông tay, không hề nghi ngờ hắn lập tức sẽ bị đấu khí thần bí cường giả cuồng xé thành mảnh nhỏ, mà Lý Dật chết ở đấu khí lĩnh vực, ý nghĩa hắn giết Lý Dật, linh hồn khế ước cản trở cũng làm cho linh hồn thể giới của hắn hủy diệt.

Đây là lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận, thần bí cường giả ý thức được điểm này, vô ý thức buông lỏng tấn công.

- Cho nên, ta có thể làm cho người chịu chút đau khổ. Bởi vì linh hồn khế ước có quy định ta có thể giết người, tình huống kế tiếp người chỉ có thể bị đánh.

Thừa dịp thần bí cường giả khí thể yếu một chút, thể công Lý Dật lập tức mãnh liệt, khu vực giao chiến hướng thần bí cường giả chùng năm sáu thước.

Thần bí cường giả cũng không ngờ Lý Dật chơi như thế, Lý Dật nói đúng, dựa theo linh hồn khế ước ước định, Lý Dật đại khái có thể yên tâm lớn mật công kích, mà hắn không cách nào hạ sát thủ.

- Khanh, khanh, khanh...

Vô tận năng lượng rung động cả bằng giới, tựa hồ rất nhanh muốn sụp xuống vậy, bỗng nhiên, bằng giới bắt đầu khởi động lực lượng đấu khí lĩnh vực, cổ năng lượng này từ trong kết giới thiên địa linh khí dư thừa, dùng tốc độ cực nhanh hội tụ bên người Lý Dật cùng thần bí cường giả.

Sau đó không gian bắt đầu vụn vụn, hơn mười giây sau, bằng tuyết thể giới trước mặt Lý Dật bỗng nhiên biến mất, một cảnh tượng quen thuộc xuất hiện ở trước mặt. Hắn đã vào Đấu Thần cốc, ở trước mặt hắn, chính là Đấu Thần trấn nhỏ, kiến trúc quen thuộc, rất nhanh nhận ra nơi ở của Thanh Nhi.

Mà ở trước mặt hắn, ngăn cách hắn và thần bí cường giả, đúng là chủ nhân bằng giới, Đơn tông tông chủ Đơn Tấn Quyền.

Trở lại Đấu Thần cốc rồi?

Tin tức này đối với Lý Dật mà nói quá tốt, trong này, cho dù người khác không ra tay, chỉ cần Thanh Nhi ra tay, thần bí cường giả chỉ sợ cũng chống đỡ không được. Lại càng không cần phải nói hấn tự tiện xông vào Đấu Thần cốc, đã xúc phạm cốc quy Đấu Thần, muốn giết hấn sau đó đi Đấu Thần cốc chủ đổi lấy ích khí đan

- Đơn tông chủ, dù sao ta không được cốc chủ ban thưởng, không bằng đem cơ hội lập công này tặng cho người.

Lý Dật chỉ vào thần bí cường giả nói:

- Người chẳng lẽ không cảm thấy được rất giống một hoàn ích khí đan sao?

- Đây là Đấu Thần cốc sao?

Thần bí cường giả ngữ khí cũng cực kỳ cổ quái.

- Không sai, nơi này chính là Đấu Thần cốc, người tự tiện xông vào Đấu Thần cốc đã xúc phạm cốc quy, hiện tại cho người hai lựa chọn, một là gia nhập Đấu Thần cốc, được cốc chủ phân công, hai là ta giết người.

Đơn Tấn Quyền ngữ khí lạnh lùng nói, tuy hấn đến Đấu Thần cốc mục đích không phải ích khí đan, nhưng có thể được, tại sao lại không nhận chứ?

- Muốn giết ta đổi ích khí đan, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Thần bí cường giả tựa hồ đối với ích khí đan cũng không xa lạ gì, Đấu Thần cốc uy danh hiển hách đối với hấn mà nói, cũng không có gì. Cho dù Lý Dật cảm giác, thần bí cường giả đối với Đấu Thần cốc cũng không xa lạ gì, chẳng những không xa lạ, tựa hồ còn có chút quen thuộc nữa.

951. Q.6 - Chương 552: Cốc Chủ.

Thấy thần bí cường giả thái độ cường ngạnh, Đơn Tấn Quyền cũng không nói thêm gì, trong lòng hiện lên một đoàn bông tuyết, Đơn tông đem bằng hệ đấu khí tu luyện tới cực hạn cũng không như bình thường, chỉ là đấu khí lưu chuyển bốn phía nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, khắp nơi bông tuyết.

- Lý Dật, lần này coi như người mạng lớn, nhưng lần sau đừng để cho ta gặp người.

Thần bí cường giả tựa hồ cũng không có ý định cùng Đấu Thần cốc cường giả động thủ, nói xong những lời này, sau đó liền tính toán rời đi.

Nhưng, Đơn Tấn Quyền đã động thủ, để cho kẻ xông vào rời khỏi Đấu Thần cốc, đồng dạng cũng bị trừng phạt, mà phương thức Đấu Thần cốc trừng phạt, chỉ có một loại, là phải chết.

Nhưng không ngờ bằng long từ trong tay Đơn Tấn Quyền nhanh bắn ra, hơn nữa nhanh chóng phóng đại lên, bổ nhào vào hắc vụ thân thể thần bí cường giả.

Đối với bằng hệ đấu khí, thần bí cường giả cũng không dám khinh thường, màu đen sương mù quanh thân hóa thành một đạo cái chắn, hung hăng đỡ lấy bằng long.

Tiếng nổ kịch liệt vang lên, bông tuyết cùng huyết sắc đấu khí mảnh nhỏ tứ tán bắn ra, năng lượng không bị khống chế xoay tròn bốn phía, hủy diệt một mảng rừng cây.

- Đơn tông chủ không cần khách khí, người này đã không còn thực lực.

Lý Dật nét mặt nhẹ nhàng thoải mái, xem người khác đánh nhau, nhất là người đối đầu với mình, đây tuyệt đối là một loại hưởng thụ. Nhưng lời nói cũng không có sai, thần bí cường giả cường thịnh trở lại, cũng chỉ là người tu luyện đấu khí, thực lực cũng đã tiêu hao nhiều. Lúc này trước mặt Đơn tông chủ, xác thực không có nửa phần ưu thế.

Trong lúc này đấu khí nổ vang, rất nhanh đưa tới Đấu Thần Chư Cường chú ý, thần bí cường giả cùng Đơn tông chủ so đấu đến chiêu thứ hai, đã có vài bóng người từ Đấu Thần trấn rất nhanh lao đến.

- Ha ha, lúc này người là có chạy đằng trời.

Lý Dật vỗ tay cười nói, tâm tình tốt tới cực điểm.

- Ta cũng không nghĩ vậy.

Thần bí cường giả ngữ khí trấn định, tựa hồ thấy bảy tám Đấu Thần cường giả như không khí vậy.

Mấy bóng người lao đến, đúng là cốc chủ phu nhân cùng Đấu Thần cường giả.

Lý Dật cho rằng, bọn họ vừa đến, sẽ vây lấy thần bí cường giả, sau đó tru sát. Trên thực tế, mấy cường giả kia xác thực đem thần bí Long Môn cường giả vây quanh, chỉ chờ cốc chủ phu nhân ra lệnh một tiếng sẽ ra tay. Nhưng Lý Dật chú ý tới, cốc chủ phu nhân sau khi nhìn thấy Long Môn thần bí cường giả, sắc mặt trở nên phi thường kỳ quái.

- Người đã đến rồi?

Sau nửa ngày sau, cốc chủ phu nhân toát ra một câu như vậy.

Bọn họ, chẳng lẽ bọn họ biết nhau? Lý Dật cảm thấy rung mình, cảm giác có điềm xấu.

- Linh Quyên, các người vẫn khỏe chứ?

Một câu đơn giản khách sáo, lúc này lại quý giá vô cùng, thần bí cường giả rõ ràng hô tên của cốc chủ phu nhân, chỉ sợ cũng không quen biết đơn giản như vậy, trong Đấu Thần cốc cùng cốc chủ phu nhân, cũng không có người nào biết tính danh cốc chủ phu nhân. Thần bí cường giả cùng cốc chủ phu nhân quan hệ cũng không phải bình thường.

- Đại sư huynh, không ở tại Long Môn làm môn chủ của người, chạy đến Đấu Thần cốc làm cái gì?

Lời Cốc chủ phu nhân vừa nói ra, Lý Dật thiếu chút tròn mắt đều trường ra. Thì ra tên này là Long Môn môn chủ?

Long Môn môn chủ, là bậc nào tồn tại.

Lý Dật tuyệt đối không thể tưởng được Long Môn môn chủ lẻ loi một mình xuất hiện ở bờ sông. Nhưng nhớ tới, hẳn muốn Lý Dật đầu nhập vào Long Môn, ngoại trừ trường lão ra tùy ý Lý Dật chọn lựa, ngoại trừ Long Môn môn chủ, chỉ sợ cũng không có người nào có quyền thế như vậy.

Chỉ thấy Long Môn môn chủ chậm rãi đem khí vụ màu đen thu vào thể nội, hẳn nhìn thấy trong ánh mắt cốc chủ phu nhân, đã có một vòng nhu tình:

- Sư muội, ta cũng không phải cố ý nhập cốc, đều là do tiểu tử này...

Cốc chủ phu nhân lồng ngực kịch liệt phập phồng, nàng không khách khí cắt đứt lời của Long Môn môn chủ:

- Hừ, đã đến đây, ta liền mang người đi gặp nàng. Nhưng nàng là muốn giết người, hay bỏ qua ta và người không thể làm chủ được.

- Ta không muốn gặp nàng.

Long Môn môn chủ thái độ kiên định nói:

- Coi như ta chưa từng tới.

- Phát sinh qua chuyện này, vĩnh viễn không có biện pháp thay đổi, có lẽ đây là thiên ý, ân oán giữa chúng ta hôm nay kết thúc, người còn muốn trốn tránh sao?

Lý Dật i không hiểu ra sao, nhưng có thể kết luận là cốc chủ phu nhân cùng Long Môn môn chủ có quan hệ.

- Muốn ta gặp nàng cũng có thể.

Long Môn môn chủ xoay chuyển ánh mắt, nhìn Lý Dật, lạnh lùng nói:

- Người trước giết hẳn đi.

- Giết hần? Lý Dật? Đại sư huynh, với thực lực của ngươi, còn không đối phó được hần sao? Dù sao ngươi hiểu rõ ta nhất, ngươi không nên uy hiếp ta như vậy, bởi vì ngươi hôm nay đã xúc phạm Đấu Thần cốc quy, Đấu Thần cốc quy bất luận kẻ nào cũng không thể xúc phạm được, kể cả ngươi, đại sư huynh.

Long Môn môn chủ đương nhiên không phải giết không được Lý Dật, mà là không thể giết. Thấy Long Môn môn chủ vẻ mặt xấu hổ, Lý Dật cười hắc hắc nói:

- Sư huynh sư muội các ngươi, không liên quan đến ta, ta chỉ bàng quan mà thôi.

- Tiểu tử này gian tà vô cùng, ta cùng hần có linh hồn khế ước, cho nên không thể giết hần, ngươi giúp đỡ ta, đem hần xử lý đi.

Long Môn môn chủ hiện thân, lúc này ở trước mặt cốc chủ phụ nhân, ngữ khí... Cùng Long Môn môn chủ khác quá xa.

- Hần lại gian tà, vượt ngươi sao? Thế mà ngươi còn có mặt mũi nhờ ta giúp ngươi giết hần, hừ, ngươi hôm nay có thể còn sống rời khỏi Đấu Thần cốc hay không, còn muốn xem sắc mặt của nàng, có tư cách gì tới yêu cầu ta. Ta hỏi lại ngươi một câu, ngươi rốt cuộc có đi gặp nàng hay không?

Lúc này Lý Dật, Đơn Tấn Quyền kể cả cốc chủ phụ nhân, còn gần mười tên đấu thần cường giả, Long Môn môn chủ tuy tự tin, cũng không dám nói có thể đối phó được những người này, đừng nói đối phó được, chính là muốn toàn thân trở ra đều có chút khó khăn. Nghĩ nghĩ, Long Môn môn chủ rủ xuống mí mắt, thở dài:

- Sư muội, ngươi thật sự không nghĩ nhân tình, muốn đuổi tận giết tuyệt sao?

- Ta đuổi tận giết tuyệt?

Cốc chủ phụ nhân sắc mặt trầm xuống, ngữ khí sắc giọng, thanh âm cũng cao lên:

- Ngươi hỗn đản vong ân phụ nghĩa, còn không biết xấu hổ nói ta đuổi tận giết tuyệt, chúng ta đối đãi ngươi như thế nào, ngươi lại hỏi báo chúng ta như thế nào? Xem ra nàng nói đúng, ngươi chính là nham hiểm, vĩnh viễn nham hiểm.

- Ta lúc đầu làm như vậy cũng là tình thế bất đắc dĩ, sư muội, ngươi cùng nàng không giống, kỳ thật... Ta.

Liếc mắt bốn phía, Long Môn môn chủ một bộ muốn nói lại thôi:

- Ngươi nên biết lòng của ta.

- Im miệng.

Cốc chủ phụ nhân cơ hồ mắc bệnh tâm thần vậy, nàng xem Long Môn môn chủ ác độc, làm cho Lý Dật rất vui sướng, xem ra, bọn họ chẳng những không hòa thuận, tựa hồ còn thù không đội trời chung, thật là khéo, Lý Dật đã bắt đầu không ngăn được hưng phấn, nếu như Long Môn môn chủ hôm nay chết trong này, đối với Long Môn mà nói, tuyệt đối là một đả kích không nhỏ, chỉ sợ chấn động cả thần chi lĩnh vực, bắt lấy cơ hội này, đối với thất tinh tông mà nói, tuyệt đối là một thời cơ tốt.

- Cốc chủ phụ nhân, cũng không nhọc đến ngươi hao tâm tổn trí, giao Đơn tông chủ cho ta.

- Ngươi cũng im miệng.

Cốc chủ phụ nhân như lão hổ, gặp ai cũng muốn cắn.

- Được rồi, ta và ngươi đi gặp nàng.

Long Môn môn chủ thấy cốc chủ phụ nhân thật sự nổi giận, cũng đành phải thỏa hiệp nói:

- Hôm nay đã rơi vào Đấu Thần cốc các ngươi, muốn chém giết muốn các ngươi cứ làm.

Nói xong hướng cốc chủ phụ nhân đi tới:

- Dẫn đường đi.

Cốc chủ phụ nhân nhìn hần một cái, không nói cái gì nữa, xoay người sang chỗ khác, hướng Đấu Thần trấn đi tới.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên thấy Long Môn môn chủ thân hình nhoáng lên một cái, khí vụ màu đen quanh thân thốt nhiên phát ra, trong sương mù hắc vụ lượn lờ, chống đỡ lại thể công của cốc chủ phu nhân.

- Sư muội, là người bức của ta, ta cũng không muốn làm như vậy.

Cốc chủ phu nhân chưa có xoay người, nhưng từ thân thể nàng kịch liệt run rẩy, có thể thấy rõ tâm tình của nàng ba động mạnh liệt. Sau nửa ngày, nàng mới sâu kín trả lời:

- Ta biết, người sẽ giết ta.

- Chỉ cần người để cho những người thối lui, ta sẽ không giết người. Người để cho ta đi gặp nàng, ta chỉ có một con đường chết, nàng đã hận ta tận xương, tuyệt đối không có khả năng buông tha ta. Sư muội, coi như là người giúp ta.

- Nếu như ta không đáp ứng lời của người, người sẽ giết ta hay không?

Cốc chủ phu nhân xoay người lại, mục quang nhìn Long Môn môn chủ, nàng đã bình tĩnh lại rồi.

- Không.

Long Môn môn chủ cắn răng một cái:

- Người không vì mình trời tru đất diệt, đừng bức ta hung ác, sự tình gì ta đều làm được.

Trên thân kiếm của Long Môn môn chủ hắc vụ phun lên tại thân thể cốc chủ phu nhân, tại bốn phía thân thể của nàng hình thành một cái chắn, một mực không chế cốc chủ phu nhân, Long Môn môn chủ hướng Đấu Thần cường giả bốn phía quát:

- Điều lui cho ta, nếu không nghe lời, ta sẽ giết nàng.

- Giết cốc chủ phu nhân, người cũng đừng muốn sống rồi đi.

Đơn tông chủ đột nhiên đến gần hai bước, uy hiếp nói:

- Đấu Thần cốc chúng ta là địa phương nào, sao có thể cho phép người kiêu ngạo.

Đơn tông chủ vẻ mặt chính khí, nhưng hắc b trốn không thoát khỏi con mắt Lý Dật, hắc đang sợ cho thiên hạ không loạn đây. Lý Dật thờ ơ lạnh nhạt, cũng hy vọng những điều này xảy ra, xử lý Long Môn môn chủ, về phần cốc chủ phu nhân sống chết, cùng Lý Dật không có quan hệ.

- Sư muội, có người không hi vọng người còn sống?

Long Môn môn chủ khôn khéo, lập tức ý thức được đơn Đơn Tấn Quyền làm như vậy, tựa hồ có mục đích, cười lạnh nói.

Cốc chủ phu nhân không sợ động, buồn bã nói:

- Sư huynh, có người cùng ta chôn cùng, cũng đáng, người động thủ đi, ta tuyệt không phản kháng.

Giằng co, tình thế lập tức giằng co, mọi người đều có mục đích riêng phải đạt được, đều là hết sức căng thẳng, vận chuyển đấu khí dẫn động thiên địa linh khí, ngoài ra cũng không có thanh âm khác.

Cơ hồ làm cho người hít thở không thông, bỗng nhiên, một cổ hương khí đánh úp lại, mùi thơm phi thường dễ ngửi theo trận gió thổi qua, tràn ngập hơi thở mỗi người.

Men theo hơi vị, Lý Dật quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người ngự không mà đến.

Đầu tiên nhìn thấy, Lý Dật đoán được, bóng người thanh tú này chính là Đấu Thần cốc chủ. Hắc một thân áo trắng, thân hình có vẻ hơi gầy, thoát nhìn cùng tứ đại sát thần lão Tứ giống nhau đến kì lạ, như ốm yếu thư sinh. Nhưng hai đầu lông mày khí chất kém xa, Lý Dật chưa từng gặp qua có người làm cho người ta cảm giác lạnh như vậy, ngay cả Lý băng cũng không như vậy.

Nhìn Đấu Thần cốc chủ, cả người giống như băng điêu, hàn ý thấu xương có thể cảm thụ được.

952. Q.6 - Chương 553: Cốc

Đấu Thần cốc chủ bỗng nhiên hiện thân, làm cho trong mắt Long Môn môn chủ cũng không cách nào ức chế vẻ sợ hãi. Một nhân vật có thể làm Long Môn môn chủ nhân vật sợ hãi như vậy, thật đúng là rất hiếm rồi.

Lúc này có hương thơm dày đặc tràn ngập cả không gian, Đấu Thần cốc chủ nhẹ nhàng huyền phù ở trước mặt mọi người, sự cường đại khí tràng của nàng áp bức, cũng không có người nào dám nói một câu, lại càng không dám làm ra một động tác nào cả.

Quan sát tình thế, Đấu Thần cốc chủ đối với hết thảy sớm đã hiểu rõ, ánh mắt của nàng nhìn Long Môn môn chủ, sau đó mới nói:

- Người đi theo ta.

Ngữ khí lạnh lùng đến cực hạn, giống như là hai khối băng tuyết va chạm vào nhau phát ra thanh âm, ngữ khí này không để cho người phản kháng. Hiện tại Lý Dật có thể thấy rõ gương mặt của Đấu Thần cốc chủ, nếu như gặp ở chỗ khác, Lý Dật tin tưởng Đấu Thần cốc chủ chính là một tiểu thư khuê, nàng mi thanh mục tú thần sắc hơi có chút bệnh, cùng cốc chủ phu nhân hoàn toàn khác biệt.

Lý Dật thật sự không thể tin, chỗ này có hai tỷ muội, làm thế nào lại có năng lực hiệu lệnh trên trăm Đấu Thần cường giả? Xem ra, người không thể xem bề ngoài được.

Đấu Thần cốc chủ căn bản không có nhìn Long Môn môn chủ, sau khi lạnh lùng hạ mệnh lệnh, bắt đầu chậm rãi bay về Đấu Thần trấn.

Kỳ quái là, Long Môn môn chủ thở dài một tiếng, cũng không nói gì thêm, thu hồi kiếm, sau đó thành thật bay theo Đấu Thần cốc chủ.

- Lý Dật, người làm thế nào đem hắn đến?

Thấy hai người rời khỏi, cốc chủ phu nhân nhìn Lý Dật, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Cái này, người phải hỏi Đơn tông chủ.

Lý Dật thấy chuyện không liên quan đến mình, đem bóng cao su đá cho Đơn tông chủ.

- Chuyện gì xảy ra? Đơn tông chủ.

- Cốc chủ phu nhân, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng vừa vừa cảm nhận được Đơn tông kết giới có dị động, bởi vậy mở kết giới ra, không ngờ hai người kia xâm nhập kết giới, ở bên trong đánh nhau chết sống, bởi vậy đưa bọn họ đi ra.

Đơn tông chủ tự nhiên không chịu nói là nhốt Lý Dật vào băng giới, về phần Lý Dật tại băng giới có hành động gì thì hắn không rõ ràng lắm.

Đơn tông chủ trả lời cốc chủ phu nhân, sau đó âm thầm nhìn về phía Lý Dật.

Cốc chủ phu nhân thấy sự tình phức tạp, nhất thời cũng không có tâm tình để ý tới, nói:

- Đều đến thủy uyên các chờ đó, sau đó ta lại hỏi các người sau.

Nói xong, cũng hướng về Đấu thần trấn bay đi.

- Lý Dật huynh đệ, đa tạ.

Lý Dật không có vạch trần, Đơn tông chủ cũng rất là cảm kích, ý tứ đương nhiên còn có thâm ý khác, bởi vì sự tình cũng chưa xong, Đơn tông chủ cần Lý Dật tiếp tục giấu diếm xuống.

- Đừng vội đa tạ, Đơn tông chủ, ta ghét nhất có người đứng tại sau lưng ta đâm ta, Đơn tông băng giới các người không phải là nơi tốt.

- Xin lỗi huynh đệ, nhưng một điểm âm hàn này đối với Lý Dật huynh đệ cũng không là cái gì. Nhưng cũng không biết, vì cái gì Long Môn môn chủ cũng xâm nhập trong băng giới.

- Đừng nói sang chuyện khác, chúng ta còn không có tính xong.

Kỳ thật Lý Dật cần phải cảm tạ Đơn tông chủ, nếu không có Đơn tông chủ đem hắc nhốt vào băng giới, thì làm sao phá hư được âm mưu của Long Môn đây? Đương nhiên, lời này Lý Dật tự nhiên sẽ không nói với Đơn tông chủ.

- Xin Lý Dật các hạ tin tưởng, ta cũng không ác ý, chỉ là thận trọng mà thôi.

- Được rồi, xem người không có ác ý, ta cũng không so đo với người. Chúng ta đi đến thủy uyên các, hôm nay Đấu Thần cốc có trò hay xem rồi.

Thủy uyên các tại Đấu Thần cốc, khi bọn họ đến, đã không thấy bóng dáng ba người. Chỉ thấy khí tức băng cảm giác, Lý Dật biết rõ bọn họ ở trong tầng hầm ngầm.

Nhưng khoảng cách quá xa, không nghe được ba người nói những thứ gì. Lý Dật ngồi không yên, hướng Đơn tông chủ nói:

- Đi, chúng ta cũng nhìn náo nhiệt đi.

- Chúng ta chờ vội, chọc giận Đấu Thần cốc chủ không phải tốt đâu.

- Nếu người sợ thì đợi ở đây.

Lý Dật cũng không phải là người trong Đấu Thần cốc, cùng lắm vỗ vỗ cái mông rời đi, càng là địa phương nguy hiểm càng là có chuyển cơ, nói không chừng con gái tứ đại thần y bị nhốt ở đây?

Tâm ý đã định, Lý Dật cũng không quan tâm đến Đơn tông chủ, tiến vào cái ôn tuyền kia.

Ôn tuyền bốn phía đều là bạch ngọc, kín kẽ, tìm không thấy lỗ thủng, Lý Dật nghĩ nghĩ, đầu khí lưu chuyển tại thân thể bố kết một đạo cái chắn, sau đó nhảy vào trong ao.

Quả nhiên, cái ôn tuyền này dưới lại có động thiên khác.

Nước trong Ôn tuyền nóng bỏng dị thường, cơ hồ đạt đến 100 độ, tuy có đầu khí cái chắn hộ thể, Lý Dật vẫn có thể cảm nhận được ôn tuyền ẩn chứa năng lượng kinh người. Xem ra, cái ôn tuyền này cũng thực sự không phải là ôn tuyền bình thường, hơn nữa càng đi vào chỗ sâu, cái ôn tuyền này nhiệt độ càng cao, trong đó ẩn chứa khí tức cũng càng mãnh liệt hơn.

Phía dưới, giống như một cái giếng, lặn xuống mấy chục thước, nhìn mực nước, Lý Dật phán đoán, ít nhất đã hơn hai trăm độ rồi.

Lại nặn sâu hơn mười thước, Lý Dật có thể cảm thụ vị trí ba người, lựa chọn phương hướng, mới tiếp tục thúc dục đầu khí ngược dòng nặn xuống.

Lại đi vài chục mét, Lý Dật chậm rãi trôi lên mặt nước, một cái không gian thật lớn liền hiện ra tại trước mắt của hắn.

Cái không gian này, khắp nơi một mảnh đỏ rực, không ngừng có nước nhỏ xuống, rơi vào trên mặt đá, phát ra “Xích xích xích”, sau đó rất nhanh bốc hơi, có thể thấy được những nham thạch này nhiệt độ cũng cực kỳ khủng bố. Mà cái nhiệt khí sôi trào kia tạo thành mạch nước ngầm chảy, liền xuyên qua cả mặt đất, cũng phản xạ ra hồng sắc.

Ở chỗ này, là chỗ rất tốt tu luyện hỏa hệ đầu khí, trong đó ẩn chứa hỏa nguyên tố vô cùng vô tận.

Ở nơi này, bên cạnh sông ngầm, có một cái bóng người huyền phù tại cách mặt đất bốn năm mét, quanh thân hắn bị một tầng xích hồng khí vụ bao phủ, nhưng cũng không dày đặc, vẫn có thể nhìn ra đó là một cái thân khô. Mà tỷ muội Đấu Thần cốc chủ thì đứng ở bên cạnh thân khô, Long Môn môn chủ quỳ rạp trên đất.

- Long Tà, Sư phụ ở trên, người dám ở trước mặt lão nhân gia thế nào?

Người nói chính là Đấu Thần cốc chủ, lúc này mặt của nàng lạnh như băng toát ra vài phần hàn ý.

- Linh Thiên sư muội, linh môn đối với ta có đại ân, điểm này trong lòng ta biết rõ, nhưng sư phụ lão nhân gia, hắc quá mức cổ chấp, rơi vào kết cục này cũng không phải chỉ do một mình ta.

- Người còn không hối cải

Cốc chủ phu nhân vội vàng quát:

- Tỷ tỷ một lòng vì người, người lại khăng khăng một mực, đúng là làm cho người chết không có chỗ chôn.

- Linh quyền sư muội, ta hôm nay là Long Môn môn chủ, tất cả đều do liễu mạng mới có được, linh môn tuy đối với ta có ân, nhưng ta vì linh môn làm không ít chuyện, xem như đã thanh toán xong. Muốn ta vì sư phụ tức trực bên linh cửu mười năm, cũng không thể được, trước mắt Long Môn lâm vào phong ba thật lớn, nếu ta ở đây mười năm, như vậy tất cả khổ cực của ta tạo thành sự nghiệp sẽ bị tan thành mây khói.

- Cái gì phong ba thật lớn, là vì Tu La Môn hồ ly tinh sao.

Lúc này cốc chủ phu nhân nói, trong giọng nói nồng đậm ghen tuông không chút nào che giấu.

- Linh quyền sư muội, người không thể nói Tử thiên như vậy, nàng là người vô tội.

- Vô tội? Nàng vô tội, chẳng lẽ chúng ta thì có, nếu không có Tu La Môn hồ ly tinh, làm sao người lại mưu phản linh môn, nhận giặc làm cha, làm sư phụ tức chết, hại ta linh môn tan rã.

- Linh quyền, không cần cùng hấn nói nhiều như vậy.

Đấu Thần cốc chủ cắt lời, lạnh lùng nói:

- Long Tà, ta hỏi lại người một câu, người có nguyện ý trong này tức trực bên linh cửu sư phụ mười năm hay không?"

Long Môn môn chủ Long Tà hiển nhiên cũng biết rõ câu trả lời của mình sẽ thu nhận cái dạng hậu quả gì, nhưng để hấn ở trong này tức trực bên linh cửu, hiển nhiên không có khả năng. Cho nên trầm ngâm sau nửa ngày, hấn hồi đáp:

- Ta nói rồi, chỉ cần các người rời khỏi Đấu Thần cốc, chúng ta cùng chiếm đoạt cả thần chi linh vực, đến lúc đó thiên hạ Long Môn cùng linh môn mỗi người một nửa. Đây có gì không tốt, các người vì cái gì hết lần này tới lần khác không chịu như vậy.

- Người vẫn không trả lời vấn đề của ta.

- Vì sư phụ tức trực bên linh cửu cũng không phải không thể, nhưng ít nhất phải một năm sau, để ta giải quyết đại sự Long Môn đã.

- Nói như vậy, người không muốn rồi?

Đấu Thần cốc chủ ngữ khí rất bình tĩnh, trong đó mang theo khí tức băng lãnh, ngữ khí này cũng làm cho Lý Dật rung cả mình.

- Linh thiên, người không nên ép ta.

- Người đang ép chúng ta.

Linh thiên tựa hồ không nói tiếp, bàn tay nhẹ giơ lên, thân thể huyền phù ở giữa không trung bỗng nhiên ẩn vào một cái không gian. Sau đó nàng mới nhìn long tà, trong giọng nói đã tràn đầy sát ý:

- Đã như vậy, thì người vĩnh viễn ở cùng với sư phụ.

Vừa nói xong, một vòng đấu khí liên hướng Long Tà đánh ra, cỗ đấu khí này lại làm Long Tà biến sắc, quanh thân giống như một lọ mực vậy, màu đen khí vụ dày đặc lượn lờ ra, tại bên ngoài hình thành một cái đấu khí hộ thuẫn màu đen.

Rào rào một tiếng, Linh Thiên vạn chuyển đấu khí hung hăng oanh kích đấu khí hộ thuẫn màu đen, vang lên tiếng kim thiết, đấu khí hộ thuẫn rất nhanh hiện ra vết rạn, sau đó tan rã ở trên không trung.

Dưới mặt đất Lý Dật nhìn cũng không khỏi sợ hãi, cái cô nương lạnh như băng, thực lực ngay cả Long Môn môn chủ cũng không bằng được.

- Linh Thiên sư muội, người đừng ép người quá đáng.

Tựa hồ cũng cảm thấy lui xuống như vậy sẽ có thương tích, long tà nghiêng rằng nghiêng lợi nói lên.

Nhưng những lời này hiệu quả bằng không, Linh Thiền đấu khí oanh kích xuống, nện thẳng đến chỗ Long tà liều mạng bố kết phòng ngự, căn bản không có dư âm phản kích.

- Lý Dật, người tại đó lắm la lắm lét làm cái gì?

Cốc chủ phu nhân nhìn Lý Dật hỏi.

Bởi vì muốn bố kết đấu khí cái chắn chống đỡ nhiệt độ cao của ôn tuyền, Lý Dật không có biện pháp sử dụng ẩn thân đấu kỹ thu liễm khí tức, cho nên cũng không có tính giữ bí mật, thấy linh quyền hỏi, đơn giản liền từ trong ôn tuyền nhảy ra, cười nói:

- Xem não nhiệt thôi.

953. Q.6 - Chương 554: Kẻ Diên.

- Xem não nhiệt?

Linh Quyền không khỏi cười khở, đường đường Đấu Thần cốc chủ cùng Long Môn môn chủ, vô luận người nào ở thần chi linh vực cũng đều làm cho người sợ hãi, không nghĩ tới một tên Đấu Thần thấp tinh nho nhỏ trốn ở chỗ này xem não nhiệt.

- Cốc chủ phu nhân, tên Long Môn môn chủ thật sự là đáng chết, không bằng người cũng cùng lên đi.

Lý Dật xúi giục.

- Cái tràng não nhiệt này không phải người có thể xem, thừa dịp tỷ tỷ của ta hiện không rảnh, người hay đi đi, tốt nhất là rời khỏi Đấu Thần cốc, vĩnh viễn cũng không trở lại.

Linh Quyền cảnh cáo, trong giọng nói cũng có một phần ân cần.

Lý Dật đang có nhiệm vụ cứu con gái của tứ đại thần y, hắn không thể rời khỏi Đấu Thần cốc.

- Dịch nhân của dịch nhân chính là bằng hữu, tối thiểu, ta và các người có cùng chung một dịch nhân, tên Long tà kia thực lực thâm bất khả trắc, ta ở chỗ này, nhiều ít có thể giúp đỡ.

Lý Dật không nghĩ rời đi, cho dù tìm không thấy con gái của tứ đại thần y, hắn cũng muốn tận mắt nhìn thấy Long tà bị giết chết.

- Ai nói long tà là dịch nhân của chúng ta? Xem ra người không biết gì, người quá ngu ngốc rồi, tốt nhất không cần phải ra tay, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Linh Quyền cảnh cáo một câu, xoay người nhìn trận giao đấu, không để ý tới Lý Dật.

Lúc này Long tà cùng Linh thiền đã oanh kích ra hơn mười đạo đấu khí, cả dưới mặt đất lẫn trong không gian đầy đầy đấu khí mảnh nhỏ tàn sát bừa bãi, năng lượng mãnh liệt trong không gian không cách nào tiêu tán, làm cho cả không gian đầy giấy khí tức.

Một đạo đấu khí cực hạn oanh ra, Linh thiền bỗng nhiên tay quyết biến đổi, tại tay quyết của nàng dẫn dắt, hỏa hệ trong không gian vô tận, năng lượng bỗng nhiên bắt đầu khởi động, nhám thạch màu đỏ diên cuồng rút ra, nhiệt độ cực tốc giảm xuống. Năng lượng vô tận hội tụ tại bốn phía thân thể Linh thiền, đem nàng hoàn toàn nuốt hết.

- Linh thiền, người diên rồi sao? Trong này sử dụng đấu kỹ, muốn chúng ta đồng quy vu tận sao.

Long Tà hoảng hốt, đối mặt Linh thiền súc thế đấu kỹ, hắn cũng vô pháp phản ứng, một đạo lại một đạo hộ thuẫn màu đen bố kết ra, cũng hình thành một cái đấu khí đoàn màu đen.

Chiêu đấu kỹ Linh thiên ít nhất là Bạch Hổ trung giai, nhưng ở dưới mặt đất không cách nào quan sát thiên địa dị tượng, nhưng nhìn màu đỏ không gian chậm rãi biến thành xanh, cũng đủ chứng minh chiêu Bạch Hổ đấu kỹ này uy lực to lớn. Tựa hồ tất cả hỏa nguyên tố đều bị rút không còn, hội tụ tại chung quanh thân thể linh thiên, hình thành một cái hỏa cầu khổng lồ.

Dưới mặt đất, đoàn hỏa cầu ánh sáng càng thêm chói mắt.

- Người sẽ bị hủy lúc này.

Trong không gian truyền đến tiếng Long tà kinh sợ cực kỳ, nhưng trong không gian đã bắt đầu vận vẹo, thanh âm của hắn cũng trở nên phiêu diêu, Lý Dật hiện tại đã nhìn ra, thực lực của hắn tuy mạnh, địa vị cũng cao, nhưng người này lại rất sợ chết.

Cũng khó trách Lý Dật có dùng độc hù dọa hắn, Long tà là người quá sợ chết, cho nên Lý Dật mới có cơ hội chạy trốn tới Đấu Thần cốc như vậy.

Nghĩ vậy, Lý Dật lập tức muốn cười ra tiếng... Tuy tình huống hiện tại cũng không buồn cười.

Long Tà cảnh cáo cũng không phải không có đạo lý, dưới mặt đất dù sao cũng chỉ bằng đá cấu thành, hơn nữa không gian lớn như vậy, nếu như bị một Đấu Thần cường giả sử dụng Bạch Hổ đấu kỹ đánh vào, lúc đó có thể bị sụp xuống.

Mà Linh thiên là nữ nhân lạnh như băng, làm việc hoàn toàn không sợ hậu quả, đối với lời Long tà cảnh cáo, nàng tựa hồ không có nghe thấy, vẫn sức thể đấu kỹ.

- Sư huynh, tại người phản bội linh môn, người nên nghĩ tới ngày hôm nay... Chết thì có gì đáng sợ sao? Ta có thể chứng kiến sự sợ hãi của người, sư huynh hãy tiếp nhận tử vong đi.

Đây là câu nói Linh thiên nói dài nhất, trong giọng nói lạnh như băng ý tứ yếu đi không ít, Lý Dật có thể nghe ra một vòng nhu tình.

Nhưng nhu tình cũng chỉ thoáng một chút rồi biến mất, rất nhanh đã bị vô tận sát ý thay thế, hỏa cầu ẩn chứa năng lượng cực hạn phát ra một tiếng nổ vang, sau đó đánh đến Long tà. Linh thiên dùng đấu pháp liều mạng, nàng không có điều khiển hỏa cầu to lớn ly thể công kích, mà là cả người cùng hỏa cầu cùng nhào tới.

Cảm nhận được cỗ năng lượng ẩn chứa hủy thiên diệt địa, long tà vội vàng thoái lui, sau đó dùng đấu khí màu đen tăng tăng tra lại trước thân thể, phát ra hơn hai mươi cái đấu khí thuần bài.

Rầm rầm rầm...

Hơn hai mươi cái đấu khí thuần bài, phát ra hai mươi thanh âm nổ vang, năng lượng vô tận phát tán bốn phía, phá hủy hết thấy. Nham thạch chậm rãi khôi phục màu đỏ bị đấu khí mảnh nhỏ bắn tung tóe, dưới mặt đất cuồng vũ cát bay đá chạy. May mà dưới mặt đất cũng không có sụp xuống, do nham thạch không ngừng trải qua nhiệt độ cao rèn luyện, hiển nhiên đã cứng ngang kim loại rồi... Xem ra Linh thiên sở dĩ ngang nhiên ra tay, cũng không muốn cùng Long tà táng thân cùng một chỗ.

Một đường oanh kích đấu khí thuần bài, hỏa cầu quanh thân linh thiên cũng không ngừng yếu bớt. Tại chung quanh thân thể của nàng, vẫn tràn ngập lên khí tức hỏa diễm, mà Long tà, đã không còn đấu khí thuần bài phòng ngự.

- Sư huynh, linh thiên tổng người ra đi.

Linh thiên cũng không có dừng tay, song chưởng khép lại, tại song chưởng của nàng lần nữa xuất hiện một cái hỏa cầu nho nhỏ. Nhìn hỏa cầu này, Lý Dật lúc này mới hiểu được, đây mới là chiêu cuối cùng của linh thiên. Bên trong Hỏa cầu ẩn chứa năng lượng, cũng không kém hơn đại hỏa cầu lúc trước.

Khí tức tử vong bao phủ tại trong đôi mắt long tà, hắn đã không kịp bố kết phòng ngự, lúc này vội vàng bố kết đấu khí phòng ngự, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

- Một chiêu này, chính là sư phụ không có truyền cho ta, đó là 'Niết bàn long châu' sao?

Mắt hiện ra vẻ tro tàn, long tà đã không có bất cứ hy vọng nào, nhưng có một chút không cam lòng, cùng cực độ khát vọng.

- Đúng, sư phụ dạy ta chiêu ‘Niết bàn long châu’ này chính là vì đối phó người.

Linh thiên trong mắt hiện ra vẻ kiên quyết, bàn tay nhẹ phẩy ra, hướng long tà oanh kích.

Oanh

Đấu khí hỏa cầu mãnh liệt muốn nổ tung lên, một ít tiểu đoàn hỏa cầu bên trong ẩn chứa năng lượng, lại cường hãn vô cùng, dư ba oanh ra, làm thân thể Lý Dật cũng bay động lên, hung hăng đụng vào một khối thạch bích.

Mấy phút đồng hồ sau, dưới mặt đất dư uy đấu khí mới chậm rãi tan hết, tuy mãnh liệt như thế, nhưng Lý Dật tâm tình rất tốt. Hắn rõ ràng long tà vừa mới bắt đầu bị động, thật cũng không thua kém Linh Thiên nhiều, nhưng ”Niết bàn long châu” đúng là khắc tinh với Long Tà.

Nhưng Lý Dật nhìn dưới mặt đất không gian màu đỏ, Long tà đã không thấy đâu nữa.

Dưới mặt đất, chỉ còn lại hai tỷ muội Linh thiên, hơn nữa, tình huống hai tỷ muội tựa hồ cũng không tốt, nhất là linh quyền, nàng ngã vào trong lồng ngực linh thiên, cả trước ngực máu tươi dính đầy.

- Linh quyền, người làm sao phải làm vậy?

Cúi người nhìn muội muội, trong hốc mắt Linh thiên nước mắt chảy ra. Ngực khí của nàng vẫn lạnh như băng, nhưng nhìn ra được, nàng lúc này cũng không lạnh như băng. Chỉ là, sắc mặt linh thiên càng tái nhợt.

- Tỷ tỷ, ta, ta cũng không biết tại sao phải làm như vậy? Có lẽ ta còn không bỏ được hắn, dù sao, hắn, hắn là của ta người đàn ông đầu tiên.

- Hắn là một nam nhân xấu, không đáng người vì hắn như vậy.

- Ta biết, biết rõ hắn xấu, nhưng...

Linh quyền tiếng nói có phần yếu ớt, tánh mạng của nàng cũng không sống được bao lâu:

- Tỷ tỷ, kỳ thật người, người lại làm sao muốn giết hắn? Cái này, đây chính là số mệnh tỷ muội chúng ta.

- Linh quyền, người thật khờ, thật khờ.

- Người cũng là.

Linh quyền đột nhiên giãy dụa thân thể:

- Có lẽ, chúng ta đều, đều quá cố chấp, tỷ tỷ, trên thế giới này nam nhân, cũng không phải chỉ có mình Long tà, nếu không chúng ta cũng không thống khổ như vậy.

Linh thiên từ ánh mắt linh quyền nhìn Lý Dật, lẩm bẩm nói:

- Người nói là hắn sao?

- Người, người không muốn giết hắn...

- Ta muốn giết hắn, đều là hắn hại chết người, nếu không có hắn đem long tà đến, làm sao phát sinh chuyện như vậy, chờ ta tu luyện tới phong hào Đấu Thần, Long tà chính là con kiến... Đều là tiểu tử này, hủy kế hoạch của chúng ta, ta muốn giết hắn, nhất định phải giết hắn rồi.

- Không, không, tỷ tỷ, người đáp ứng ta một việc, không được giết hắn, hắn là một nam nhân tốt.

Đây là cái tình huống gì? Nghe được tỷ muội thảo luận sống chết của mình, Lý Dật đầu óc bắt đầu vận chuyển. Linh quyền sắp chết, nhất định là thời khắc mấu chốt đã thay long tà ngăn lại “Niết bàn long châu” công kích, tỷ muội này, thật sự là kỳ lạ, đều điên cuồng không thể nói lý.

Nhưng lúc linh quyền sắp chết còn đang cầu tình tình, Lý Dật cuối cùng chậm rãi hướng chỗ hai tỷ muội đi tới.

- Linh quyền, chẳng lẽ, ngươi còn tin tưởng nam nhân sao?

Linh thiền tựa hồ không có cảm giác được Lý Dật tới gần.

Trên mặt Linh quyền hiện lên một vòng sáng rọi, khiến cho nàng thoát nhìn càng thêm quyền rũ động lòng người:

- Kỳ thật, ta chưa từng có đối với nam nhân thất vọng qua...

Sau đó nói xong, linh trên mặt quyền sáng rọi liền phai nhạt, ánh mắt của nàng còn mở to, nhưng đã không còn sinh khí rồi.

954. Q.6 - Chương 555: Thì Ra Cũng Vũ Mị.

Cảm thụ được thân thể muối muối dần dần lạnh đi, Linh thiền tựa hồ như thành một pho tượng vậy, nàng ôm lấy thân thể Linh quyền, như là ôm một cái bảo bối. Thật lâu sau, nàng khôi phục khí chất băng lãnh, sau đó đứng dậy, đem thi thể Linh quyền lên, lúc này không gian một hồi ba động, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Hiện tại, Linh thiền mới chú ý tới Lý Dật, túm mục không có bất kỳ biểu lộ nhìn Lý Dật, cũng không biết nàng đang suy tư cái gì.

- Muối muối của ta không muốn ta giết ngươi,

Nhưng sau đó mở miệng:

- Nhưng ngươi cho rằng có khả năng đó sao?

- Khả năng sao.

Lý Dật bất động thanh sắc nói:

- Bởi vì ngươi hiện tại không có thực lực giết ta.

Lần đầu tiên nhìn thấy Linh Thiền, Lý Dật cũng cảm giác được nàng tựa hồ có bệnh gì đó không tiện nói ra, hiện tại loại cảm giác này theo thực lực của nàng đại tổn mà càng thêm rõ ràng. Có lẽ, do tứ đại thần y luyện chế Thiên Dương đan có nguyên do.

Thấy Linh Thiền nói với chính mình những lời này, Lý Dật tiếp tục nói:

- Đối với Linh quyền tiểu thư, ta thật đáng tiếc, nhưng nàng cam tâm tình nguyện chết, đối với nàng mà nói, đây cũng không phải việc tiếc nuối.

Linh thiền vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, yên lặng nhìn Lý Dật:

- Cốc chủ, tuy ta không rõ các ngươi xảy ra chuyện gì, nhưng Long Tà kia, hắc chết một trăm lần cũng đáng.

- Im miệng.

Linh thiền thanh âm cũng không lớn, nhưng ngữ khí tức giận:

- Long tà có nên chết hay không không phải do ngươi tới bình phán. Lý Dật, ngươi nói nhiều như vậy, không muốn chết đúng không?

- Đúng.

Lý Dật thành thật thừa nhận:

- Ta vẫn chưa thể chết được.

- Ngươi nói đúng, ta hiện tại không có thực lực giết ngươi.

Linh Thiên ngữ khí trì hoãn:

- Vậy người vì cái gì không giết ta?

Lý Dật cười:

- Người đoán đúng, ta xác thực nghĩ qua như vậy. Nhưng chúng ta có cùng chung địch nhân, ta tại sao phải giết người, hoặc chúng ta có thể hợp tác.

- Hợp tác? không có khả năng, người ta duy nhất tín nhiệm cũng đã chết, ta cũng không tín nhiệm bất luận kẻ nào.

- Cũng bởi vì muội muội của người chết, cho nên người mới người giúp người quản lý những Đấu Thần cường giả kia, không phải sao?

Lý Dật nói ra những lời này, làm Linh thiên không thể không nhìn hẩn một cái.

- Khó trách Long tà muốn giết người mà giết không được, Lý Dật, người rất thông minh, nếu như người thông minh mà có thực lực như ta và Long Tà, cả thần chi lĩnh vực này chỉ sợ đều bị người dẫm nát dưới chân. Ta không biết người có dã tâm hay không, nhưng muốn cùng ta hợp tác cũng không phải là không thể.

Linh Thiên khoát tay, đấu khí quán lấy một hạt lam sắc được hoàn đưa tới trước mặt Lý Dật:

- Ăn nó, ta có thể tín nhiệm người.

- Đây là vật gì?

Lý Dật cầm trên tay hỏi.

- Khẳng định không phải vật gì tốt, nhưng bây giờ rất có tác dụng, nó có thể để cho chúng ta tín nhiệm nhau.

Linh thiên ngữ khí uy nghiêm, làm Lý Dật có một loại xúc động không cách nào kháng cự, tựa hồ ngữ khí của nàng có tinh thần hệ công kích.

Lấy lam sắc được hoàn ném vào trong miệng nuốt xuống, Lý Dật lúc này mới cười nói:

- Hiện tại có thể nói cho ta biết đồ chơi này có cái gì cổ quái chưa.

- Đây là ta căn cứ thiên địa linh khí đặc thù của Đấu Thần cốc để luyện chế đan dược, nó tên gọi là gì cũng không trọng yếu, người chỉ cần nhớ kỹ, ly khai Đấu Thần cốc, người tuyệt đối sống không quá hai canh giờ.

Quả nhiên là như vậy, trong Đấu Thần cốc Đấu Thần cường giả đều dùng loại đan dược này mà bị khống chế tại trong tay Đấu Thần cốc chủ. Lý Dật sắc mặt bình tĩnh, cũng không để ý, nói:

- Hiện tại chúng ta đã có thể tín nhiệm lẫn nhau, cốc chủ, có thể nói cho ta biết, các người cùng Long tà ân oán ra sao?

- Nói cho người biết cũng không sao, nhưng nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện, chúng ta về trước đi.

Linh thiên tuy thực lực đại tổn, có bệnh không tiện nói ra, nhưng rời khỏi nơi này cũng không cần tốn nhiều sức. Dọc theo sông ngầm trở lại hồ tắm, Linh thiên đột nhiên như có điều suy nghĩ nói:

- Cái ôn tuyền này tựa hồ càng ngày càng nóng.

Vô tâm nói một câu, lại làm Lý Dật nội tâm vừa động.

Trở lại phòng thủy uyên các, Đơn Tấn Quyền đón chào, nói:

- Cốc chủ đại nhân, thuộc hạ vâng lệnh cốc chủ phụ nhân chờ ở đây.

- Đơn tông chủ, người trở về đi.

- Cốc chủ đại nhân.

Đơn Tấn Quyền nhìn Đấu Thần cốc chủ một cái, sau đó xoay người rời khỏi.

Thấy Đơn tấn quyền lui ra, Linh thiên lúc này mới hiện ra vẻ mặt mệt mỏi, nàng thoạt nhìn tình hình không tốt, vẻ mặt có bệnh. Trước là cố nén, hiện tại chỉ có Lý Dật ở đây, nàng không cần phải che giấu bệnh của mình.

- Cốc chủ phu nhân, người không sao chứ?

Lý Dật ân cần hỏi một câu.

Không ngờ, linh thiên không khách khí nói:

- Ta nếu có việc gì, người càng dễ uy hiếp ta, bức ta lấy giải được sao?

Thật là một người đa nghi, Lý Dật cười khổ, hắn đối người này tuy chưa nói tới hảo cảm, nhưng hợp tác lại thành tâm. Cùng linh thiên hợp tác, ngoại trừ đối phó Long tà, có lẽ còn có thể cứu được con gái của tứ đại thần y.

- Cốc chủ đại nhân quá lo lắng, Đấu Thần cốc phong vân biến hoá, cũng không phải là từ nước đầm, cốc chủ phu nhân chắc lo lắng, mà là cường giả trong Đấu Thần cốc.

Lý Dật cũng không nói chuyện về Đơn Tấn Quyền.

- Người là nói Đơn tông chủ sao, hừ, vài phế vật, cũng muốn tại dưới mắt ta chơi thủ đoạn, ta cũng không có đem bọn họ để vào mắt.

Thì ra Đấu Thần cốc chủ đã rõ. Nhưng đối với Lý Dật có thiện ý nhắc nhở, Đấu Thần cốc chủ vẫn có một tia cảm kích.

- Cốc chủ đại nhân biết là tốt rồi, ngược lại làm tại hạ lo lắng. Tại hạ hộ pháp cho cốc chủ đại nhân, ngại trước khôi phục thực lực rồi nói sau.

Đối với đề nghị này, Đấu Thần cốc chủ cũng không có cự tuyệt, sau một phen ác đấu khiến thực lực nàng đại tổn, hiện tại Linh quyền đã chết, nàng chỉ còn có thể trông chờ vào Lý Dật mà thôi.

Nghĩ nghĩ, Đấu Thần cốc chủ lấy ra một hoàn đan dược, đưa cho Lý Dật, nói:

- Đã hợp tác, ta cũng tặng người lễ vật, vừa rồi chính là độc dược, nhưng cái này lại là thuốc bổ, nuốt nó đi thôi.

Thuốc bổ, tự nhiên là ích khí đan, Đấu Thần cốc chủ đánh ra thủ đoạn vừa đấm vừa xoa. Lý Dật tiếp nhận ích khí đan, sau đó nuốt xuống, sau đó khoan chân mà ngồi, một bên hộ pháp cho Đấu Thần cốc chủ, một bên luyện hóa ích khí đan.

Ích khí đan nuốt xuống, cũng không cần chính mình luyện hóa, trong đan dược ẩn chứa năng lượng liên tục động tràn ngập kinh mạch, chỉ cần dựa theo Thiên ma đấu khí công pháp đem đấu khí nhập kinh mạch, hấp thu cổ năng lượng này, đối với Lý Dật đơn giản hơn nhiều. Nhưng ích khí đan, có đấu khí hạt giống cường giả, nhưng bên trong đan dược tựa hồ có chút tài liệu, có thể dung nhập trong kinh mạch, để cho các cường giả dễ dàng hấp thu.

- Thiên ma đấu khí của ta cùng đấu khí công pháp bình thường khác nhau, nếu có thể hấp thu đấu khí hạt giống cường giả đi, ích khí đan này thật là tốt, nếu như phán đoán của ta không sai, ích khí đan này là do đấu khí hạt giống luyện chế mà thành, như vậy thủ đoạn luyện chế tà ác so với thiên ma đấu khí còn tà ác hơn. Đấu Thần cốc chủ, thật đúng là quá tà dị rồi.

Nhưng làm cho Lý Dật vui mừng chính là, ích khí đan nho nhỏ ngưng tụ năng lượng vượt quá dự liệu của hắn, sau khi hoàn toàn luyện hóa, đấu khí của hắn có dấu hiệu đột phá. Đây là một chuyện tình đáng sợ, nếu có đủ ích khí đan không ngừng luyện hóa không biết có thể trực tiếp tấn thăng đến phong hào Đấu Thần cảnh giới hay không?

Loại này hấp dẫn này, Lý Dật hiện tại mới lý giải những Đấu Thần cường giả Đấu Thần cốc kia tại sao lại cam tâm nghe Đấu Thần cốc chủ sử dụng, trừ bỏ ăn vào đan dược làm bọn họ không cách nào rời khỏi Đấu Thần cốc, chỉ sợ có không ít cường giả hướng về ích khí đan mà đến. Dù sao tu luyện tới phong hào Đấu Thần, đều là tâm nguyện của Đấu Thần cường giả..

Sau khi luyện hóa ích khí đan, Lý Dật thấy Đấu Thần cốc chủ còn đang khôi phục, sau đó khoan chân mà ngồi, lợi dụng Đấu Thần cốc nồng đậm thiên địa linh khí tu luyện. Dù sao dựa vào thiên địa linh khí tu luyện mới là cơ bản nhất của đấu khí tu vi, vô luận sử dụng thủ đoạn gì nhanh chóng đề cao, thì trụ cột cũng không thể vững được.

Lại qua hai giờ, mới nghe được Linh thiên nói:

- Lý Dật, ta tốt lắm.

Khôi phục tới đỉnh phong, khí sắc Linh Thiên lại lạnh như băng, mặt nàng tái nhợt đã đỏ ửng, khiến cho nàng hiện ra vài phần vũ mị. Đấu Thần cốc chủ, thì ra cũng vũ mị, tuy nhiên cái vũ mị này cùng Linh quyền thực nữ hoàn toàn khác nhau.

- Không cho người xem ta như vậy.

Ý thức được Lý Dật dùng ánh mắt thẩm mỹ đánh giá mình, Đấu Thần cốc chủ sắc mặt càng lạnh hơn.

Lý Dật cười cười, thu hồi mục quang. Nếu đổi cách ăn mặc nữ nhân, Đấu Thần cốc chủ cũng coi là mỹ nữ, có lẽ công lao ôn tuyền, da thịt nàng bảo dưỡng cùng thiếu nữ cũng không có gì khác nhau.

- Cốc chủ đại nhân giả trang nam nhân, hẳn là có bí ẩn chứ?

- Không có gì bí ẩn, ta không thích là nữ nhân, ta muốn làm nam nhân.

Đấu Thần cốc chủ nói ra làm Lý Dật mở rộng tầm mắt, không ngờ thế giới này lại có người biến tính như vậy.

- Nam nhân có cái gì tốt?

- Bởi vì nam nhân đều không tốt... Ta muốn làm nam nhân, sau đó làm cho rất nhiều nữ nhân yêu ta, sau đó ta lại nguyên vút bỏ các nàng, đây là quyền lợi nam nhân, không phải sao?

Lý Dật tức cười, không biết sự tình làm sao biến thành như vậy. Được rồi, hẳn thừa nhận Đấu Thần cốc chủ có điểm biến thái... Với kinh nghiệm của Lý Dật, lão bà độc thân nhiều ít đều có điểm biến thái, mặc kệ nàng thoát nhìn tuổi trẻ cỡ nào. Về phần Đấu Thần cốc chủ, xem xét thì biết về mặt cảm tình đã bị thương tổn, mà người thương tổn nàng, tám phần là tên Long tà kia.

955. Q.6 - Chương 556: Chuyện Cũ Của Linh Môn

Cái chủ đề này cũng không làm cho người vui sướng, Lý Dật không nghĩ tới lãng phí thời gian với loại vấn đề này, cũng nhận tra Linh thiên tựa hồ lâm vào chuyện cũ, không thể tự kèm chế, trên mặt biểu lộ thay đổi.

Thật lâu sau, Linh thiên tựa hồ từ chuyện cũ trở lại trong hiện thực, khôi phục khí chất lạnh như băng.

- Người không phải muốn biết chuyện Linh môn cùng Long tà sao? Linh môn tại Thần chi linh vực là một ẩn tông, không tranh quyền thế, sinh tồn ở trong cửa kết giới, năm đó Long tà còn không có một xu dính túi, hẳn tại Long Môn đệ tử không có tiền đồ. Long Tà tính tình cổ quái, vì tư lợi, đắc tội Long Môn quyền quý, bởi vậy cùng Long phong vân lưu lạc thần chi linh vực. Nếu không có sự phụ ta cứu hắn, chỉ sợ hắn sớm đã xong đời.

Nói đến đây, Linh thiên ngưng một chút mới tiếp tục nói: - Sự phụ đem Long tà mang về Linh giới, thu làm đệ tử, bởi vì hắn lớn tuổi hơn ta cùng linh quyền, bởi vậy liền trở thành sư huynh của chúng ta. Ta cùng linh quyền từ nhỏ sống ở Linh giới, không ra khỏi Linh giới một bước, nhận thức nam nhân ngoại trừ sự phụ thì cũng chỉ có hắn. Long tà đến, sử tử muội chúng ta khó tránh khỏi... Lý Dật, người đang chê cười chúng ta sao?

Lý Dật vội vàng thu hồi vui vẻ, nghiêm mặt hồi đáp:

- Không có, đây là thường tình, không gì đáng trách.

Lý Dật đoán rằng, tỷ muội Linh thị thấy sư phụ mang về một nam nhân, hơn phân nửa là muốn vì tỷ muội tìm một vị hôn phu, vấn đề là có hai nàng? Hai thiếu nữ, cùng một người nam nhân tướng mạo tuấn lãng... Không thể không thừa nhận, tướng mạo Long Tà tuyệt đối có thể làm chết thiếu nữ mười sáu tuổi... Ba người trong lúc đó sẽ phát sinh cái dạng gì, Lý Dật dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng được.

- Ta cùng linh quyền cùng Long tà đều thuận lợi, hẳn đùa bốn tỷ muội chúng ta, dù sao việc này cũng được, nếu như hẳn chịu an phận ở Linh giới, cùng hai nữ chung một phu cũng có thể. Chúng ta được sư phụ dạy bảo, có tỷ muội chúng ta giúp đỡ, tu vi của long tà tăng mạnh, hẳn cũng bắt đầu không thành thực. Do hẳn quần quít, sư phụ đáp ứng để cho tỷ muội chúng ta cùng đi ra ngoài, lúc này Long Môn đã xảy ra biến cố, long phong vân lúc trước cùng hẳn lang thang, đã mượn nhờ thế lực Tu La Môn, khống chế Long Môn.

Quả nhiên, nghe linh thiên nói:

- Long phong vân cực lực mời long tà trở lại Long Môn, long tà mới đầu khiếp sợ uy nghiêm sư phụ, cũng không đáp ứng, thẳng đến hẳn gặp được Tu La Môn hồ ly tinh kia. Tu La Môn cùng Linh môn giống nhau, đều là ẩn tông, người ở thần chi lĩnh vực biết cũng không nhiều. Linh môn cùng Tu La Môn lại có đại thù, hơn nữa là tử thù, nếu như không phải đều tự sinh hoạt tại trong kết giới, chỉ sợ một ngày cũng không thể sống yên ổn. Long tà vừa thấy hồ ly tinh kia, liền quỷ mê tâm hồn, trong mắt hẳn tỷ muội chúng ta, nửa sợi lông cũng không đáng. Vì tìm được hồ ly tinh, long tà xúi giục sư phụ, trợ hẳn phản bội huynh đệ long phong vân, đoạt được Long Môn. Đợi cho sư phụ biết rõ hẳn sơ dĩ làm như vậy, dĩ nhiên là vì một nữ nhân Tu La Môn, lập tức giận không kềm được, liền muốn đi tìm hẳn tính sổ. Không ngờ ác đồ nhờ hồ ly tinh thông tri Tu La Môn, Tu La Môn phái ra hai vị đỉnh cấp cường giả mai phục, sư phụ ta từ đó ngã xuống. Long tà mặc dù không có tự động thủ, nhưng hẳn chính là tên phản bội sư môn, hung thủ hại chết sư phụ.

Nói đến đây, ngữ khí linh thiên càng băng lãnh, nghe được Lý Dật không khỏi có chút vẻ sợ hãi, sợ nàng không khống chế được tâm tình. Cái chuyện cũ linh môn này, làm Lý Dật cảm khái rất nhiều, tên Long tà, thật đúng là đủ tà môn, linh thị tỷ muội, tuy không tính là thiên tư quốc sắc, nhưng tuyệt đối là mỹ nữ, mà thân mình lại có thực lực cường hãn, chính là làm con rể, một điểm cũng không có nhục đến hẳn... Tưởng tượng như vậy, Lý Dật đối Tu La Môn hồ ly cảm thấy vô cùng hứng thú.

Một nữ nhân, đẹp đến trình độ gì, mới có thể làm một người nam nhân phát rồ, phản bội sư môn hại chết sư phụ?

- Qua nhiều năm như vậy, ta cùng linh quyền ẩn thân Đấu Thần cốc, vì tu luyện tới phong hào Đấu Thần cảnh giới, sau đó hủy diệt cả Long Môn, vì sư phụ báo thù.

Lý Dật chen miệng nói:

- Kỳ thật, với thực lực của các người, hơn nữa Đấu Thần cốc nhiều Đấu Thần cường giả như vậy, các người có thể dẹp yên Long Môn.

- Người sai rồi Lý Dật, Long Môn chỉ là biểu hiện thực lực ra ngoài, thực lực Long Môn chân chính, hẳn Tu La Môn sau lưng, giết một Long tà tuy không khó, nhưng không phải là mục tiêu cuối cùng của ta, mục tiêu cuối cùng của ta, là phải đem Tu La Môn nhổ tận gốc, làm cho tất cả địch nhân của sư phụ chôn cùng.

Sát ý vô hạn, từ trên người linh thiên phát ra, làm Lý Dật cảm giác rất lạnh. Lý Dật đột nhiên có chút chần chờ, cùng một nữ nhân như vậy hợp tác, có phải là có điểm... Đáng sợ không.

- Tu La Môn, ách, còn linh môn người nữa, rốt cuộc là dạng gì?

Linh thiên nói, đã phá vỡ khái niệm thần chi lĩnh vực, Lý Dật muốn biết ẩn tông rốt cuộc là dạng tồn tại gì.

- Ẩn tông chính là tông môn sinh hoạt tại trong kết giới, sơ dĩ sinh hoạt tại trong kết giới, đều là có nguyên nhân bất đắc dĩ. Tỷ như linh môn chúng ta, cũng là bởi vì đắc tội Tu La Môn. Sợ Tu La Môn quét sạch, cả linh môn chỉ còn sư phụ, cùng tỷ muội chúng ta mà thôi.

- Tu La Môn, rất lợi hại phải không?

- Thần chi lĩnh vực đệ nhất ẩn tông, người nói có lợi hại hay không... Kỳ thật ta cũng không rõ thực lực Tu La Môn, chỉ là nghe ta sư phụ nói qua, Tu La Môn có phong hào đấu thần tồn tại. Cho nên ta phải tu

luyện tới phong hào Đấu Thần. Bởi vì ta muốn đối phó không chỉ là Long tà, còn có cả Tu La Môn. Sớm muộn có một ngày, ta sẽ đem Tu La Môn tiêu diệt sạch sẽ, sau đó làm cho Long tà tận mắt xem xét, hẳn lúc trước lựa chọn sai lầm như thế nào.

Cho nên, linh thiên cũng không muốn giết long tà? Nhưng chính mình đem long tà trêu chọc đến Đấu Thần cốc, long tà lại chết cũng không chịu tức trực bên linh cửu sư phụ mười năm, linh thiên mới quyết định hạ sát thủ như vậy.

Lý Dật cuối cùng cũng rõ linh thị tỷ muội, còn có Linh môn, Tu La Môn, Long Môn quan hệ. Nhưng hẳn hiện tại đau buồn, thì ra tưởng rằng tìm được Đấu Thần cốc chỗ dựa như vậy, có thể thoải mái thu phục Long Môn, kết quả lại thêm Tu La Môn, xem ra, thần chi lĩnh vực ẩn dấu rất thâm sâu.

- Đấu Thần đỉnh phong đột phá đến phong hào Đấu Thần, khó như vậy sao?

Linh thiên thực lực, đã sớm tại Đấu Thần đỉnh phong rồi, nàng có thể luyện chế ích khí đan, theo lý thuyết sớm tấn thăng đến phong hào Đấu Thần, chẳng lẽ ích khí đan đối với Đấu Thần đỉnh phong không hữu hiệu sao?

- Ngàn vạn lần khó khăn;

Linh thiên nói ra bốn chữ, sau đó phát phát tay:

- Người đi đi, ta mệt mỏi rồi.

Một Đấu Thần cường giả, tuyệt đối sẽ không bởi mệt mỏi, linh thiên mệt mỏi, chỉ sợ là tâm mệt mỏi.

Lý Dật thức thời cáo từ đi ra, trong Đấu Thần tiểu trấn nơi này lớn nhất, cũng chỉ còn lại có linh thiên. Đi tới cửa, Lý Dật đột nhiên cảm giác được nữ nhân này, đáng sợ mà vừa đáng thương!

Trở lại trong phòng thanh thị tỷ đệ, tiểu mao đầu Thanh Vũ lập tức nhảy tới, lôi kéo Lý Dật, reo lên:

- Người mấy ngày nay đi đến nơi nào, làm hại ta cùng tỷ tỷ đều đi tìm như vậy.

Tiểu mao đầu vui sướng tự đáy lòng làm Lý Dật động dung, làm cho hắn tìm về cảm giác ở thế giới tinh linh. Kiếp trước thói quen nghề nghiệp nói cho Lý Dật biết, hắn sống ở thế giới tinh linh vài năm, Lý Dật càng ngày càng cảm giác mình vi phạm thói quen nghề nghiệp, trở nên có chút đa tình.

- Các người tìm ta làm gì? Ta cũng không phải người Đấu Thần cốc, sớm muộn phải ly khai.

Lý Dật cười nói.

- Tỷ tỷ nói, đợi nàng đến cực thiên thánh cảnh, sẽ đem ta phó thác cho người, người cũng không thể vứt bỏ ta được.

Tiểu mao đầu phi thường khẩn trương chờ mong Lý Dật trả lời.

- Vấn đề là.

Lý Dật nghi ngờ nói:

- Ta và các người có quan hệ gì sao? Dựa vào cái gì để ta mang theo tiểu mao đầu không hiểu chuyện chạy khắp nơi, ta cũng không có cái nghĩa vụ kia.

Tiểu mao đầu cũng nhìn ra Lý Dật có ý trêu chọc hắn, đứa bé lanh lợi trông mắt vừa chuyển, trêu chọc nói:

- Cái này đơn giản, ta để tỷ tỷ ta gả cho người, người chính là tỷ phu của ta, chúng ta có quan hệ, đúng không.

Vừa nói một bên còn hướng Thanh Nhi, lúc này Thanh Nhi đỏ mặt vỗ tiểu mao đầu nói:

- Ai bảo người nói vậy, ai bảo người tìm tỷ phu cho tỷ tỷ.

- Ý kiến hay.

Lý Dật vỗ tay nói:

- Dứt khoát không cho tỷ người đi cực thiên thánh cảnh, tỷ phụ mang bọn người ra khỏi Đấu Thần cốc, thế giới bên ngoài rất lý thú, tiểu mao đầu, người không phải vẫn muốn đi ra ngoài chơi sao?

- Lý Dật, người đừng hồ đồ.

Thanh Nhi vừa thẹn vừa vội, trên mặt đất nếu có khe hở, nàng nhất định không chút do dự chui vào, quay người lại đi về phía phòng bếp:

- Ăn cơm.

- Ăn cơm sao, tỷ phụ.

- Không cho phép gọi vậy.

- Ta không có gọi vậy, tỷ, người để cho Lý Dật làm tỷ phụ của ta nhé.

- Lại nói lung tung không cho phép ăn cơm.

- Đêm nay ta muốn ngủ một mình.

Xem ra tiểu mao đầu hiểu được không ít.

Thanh Nhi còn không có kịp phản ứng:

- Vậy người tìm chỗ cho Lý Dật ngủ đi?

- Ha ha ha...

Lý Dật không khỏi thoải mái cười ha hả, tiểu mao đầu cũng cười xấu xa, Thanh Nhi lúc này mới hiểu được ý tứ tiểu mao đầu, vội nắm chặt lỗ tai tiểu mao đầu, hung ác nói:

- Thối tiểu tử, tỷ nuôi không người mà người lại nói mấy chuyện xấu.

- Tỷ phụ cứu ta.

Ừ, vui vẻ khoái hoạt kỳ thật chỉ đơn giản như vậy, Lý Dật đột nhiên cảm giác từ đôi tỷ đệ, tìm được một loại xúc động nội tâm làm hắn cảm động. Hắn đột nhiên sinh ra một ý niệm trong đầu, nếu như có thể thuận lợi giải quyết hết phiền toái thần chi linh vực cùng Đấu Thần đại lục, hắn muốn tạo ra một cái kết giới, một cái như bách hoa giới, sau đó đem tất cả người hắn quan tâm dẫn vào kết giới, sau đó cống một cuộc sống hạnh phúc. Hắn đột nhiên minh bạch, một người nam nhân vĩ đại, cũng không phải hắn đánh bại nhiều hay ít cường giả, chinh phục toàn bộ thế giới, mà làm cho những người yêu hắn có cuộc sống hạnh phúc.

Lý Dật không nghĩ phải nhìn chuyện Lý na tái diễn nữa.

956. Q.6 - Chương 557: Ích Khí Đan Làm Sao Tới

Hai ngày bình tĩnh, Đấu Thần cốc tựa hồ lại khôi phục bình thường, Linh thiên không có đem chuyện Cốc chủ phụ nhân đã chết công bố ra, tựa hồ cũng không có Đấu Thần cường giả chú ý, bọn họ chỉ chuyên tu luyện, và tìm cách được ích khí đan.

Nhưng Lý Dật lại rõ ràng, Đấu Thần cốc vì không có Linh quyền nên cực không ổn định, Linh thiên quá lạnh lùng, nàng không muốn cũng không am hiểu quản lý Đấu Thần cốc, hơn nữa đám người Đơn Tấn Quyền cũng bắt đầu khởi động, Đấu Thần cốc bề ngoài bình tĩnh, chuyện xấu cũng bắt đầu trở nên rõ ràng.

Đến buổi tối ngày hôm sau, ngay cả Thanh Nhi, tựa hồ cũng cảm nhận được Đấu Thần cốc bất thường.

- Lý Dật, ta có cảm giác sắp xảy ra chuyện gì?

Trong lúc ăn cơm tối, Thanh Nhi nhìn Lý Dật nói ra.

Trực giác của nữ nhân Lý Dật đã linh giáo qua, hắc cười cười, an ủi:

- Đấu Thần cốc nhiều Đấu Thần cường giả như vậy, còn có thể xảy ra chuyện gì, ai dám tìm Đấu Thần cốc phiền toái đây?

Thanh Nhi nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có chút đạo lý, nhưng nàng vẫn không yên lòng:

- Vạn nhất xảy ra chuyện gì, người không cần lo cho ta, cứ dắt tiểu mao đầu ra ngoài cốc, để cho hắc có cuộc sống bình thường.

- Ta thấy bình thường mà?

Tiểu mao đầu lại bủ môi, bất mãn nói.

- Chị người không phải nói người không bình thường, mà là cuộc sống Đấu Thần cốc không bình thường, trong này đều là một đám người điên.

- Béo gầy thúc thúc cũng là kẻ điên sao?

- Đương nhiên, nhưng điên khủng thấp hơn một chút, bọn họ đều muốn trở thành phong hào Đấu Thần bất tử bất diệt.

- Lý Dật ca, người sao? Người có phải kẻ điên hay không?

- Ta?

Lý Dật bị tiểu mao đầu hỏi mà sửng sốt, nghĩ nghĩ mới cười nói:

- Xem như thế đi, người có thể đem đấu khí tu luyện tới Đấu Thần cảnh giới, đều là kẻ điên.

Trong lúc đang ăn cơm nói chuyện, lại nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, sau đó tiếng đập cửa vang lên. Thanh Nhi đi mở cửa, đem béo gầy hai vị thúc thúc đi vào.

- Thanh Nhi, Đấu Thần cốc chủ bảo chúng ta đi tìm người.

Béo thúc thúc thần sắc có chút không thích hợp.

- Đấu Thần cốc chủ tìm ta? có chuyện gì sao?

- Cực thiên thánh cảnh đêm nay mở ra, có thể đưa người đi cực thiên thánh cảnh, cái này là chuyện tốt.

Gầy thúc thúc trong mắt xẹt qua một tia cực kỳ hâm mộ.

- Cực thiên thánh cảnh, nhưng ta chỉ có năm tinh tu vi, điều này sao có thể.

Sự tình tới quá nhanh, Thanh Nhi nhất thời còn không cách nào tiếp nhận. Tiến vào cực thiên thánh cảnh nàng khát vọng bấy lâu, nhưng bây giờ nàng cảm thấy sợ hãi, khát vọng có thể cùng cha mẹ đoàn tụ, mà sợ hãi, là vì tiểu mao đầu.

- Thiệt hay giả?

Lý Dật lông mày nhăn lại, không khỏi hỏi tới.

- Đấu Thần cốc chủ cũng không nói rõ nguyên nhân, là chúng ta suy đoán, nhưng đêm nay cực thiên thánh cảnh mở ra lại là sự thật.

Thanh Nhi vành mắt đã đỏ lên, nàng nhìn tiểu mao đầu, lại nhìn Lý Dật, sau đó mới nức nở nói:

- Nếu là thật, Lý Dật, tiểu mao đầu ta van người chiếu cố.

- Yên tâm đi, tiểu mao đầu sẽ được ta chiếu cố.

- Tỷ tỷ, người thật sự có thể gặp lại ba ba nương nương sao?

Tiểu mao đầu cũng không nghịch ngợm, tỷ đệ sống nương tựa lẫn nhau tại Đấu Thần cốc, cảm tình thâm hậu vô cùng. Tiểu mao đầu mặc dù vạn lần không muốn, nhưng hắc cũng biết tâm nguyện lớn nhất của tỷ tỷ là cùng cha mẹ đoàn tụ.

- Còn không nhất định, đi gặp cóc chủ đại nhân rồi nói sau.

Béo thúc thúc thúc giục:

- Cóc chủ đại nhân gọi gấp, Thanh Nhi người mau đi đi, trì hoãn thời gian làm cho cóc chủ mất hứng kgoong tốt đâu.

- Thanh Nhi, ta mang tiểu mao đầu đi cùng người, thuận tiện cầu cóc chủ, để cho hắn cho phép ta mang tiểu mao đầu rời khỏi Đấu Thần cốc.

Buông xuống bát đĩa, Lý Dật cùng tỷ đệ Thanh Nhi rời đi, hướng chỗ ở Đấu Thần cốc chủ đi đến.

Bỗng nhiên, Lý Dật cảm giác tay mình tay bị người dắt. Nghiêng đầu lại, mới phát hiện chẳng biết lúc nào Thanh Nhi đi tới bên cạnh hắn, cầm thật chặt Lý Dật. Thanh Nhi bởi vì quá khẩn trương, có chút mồ hôi ẩm ướt ra.

- Thanh Nhi không cần khẩn trương, cái này là chuyện tốt.

Lý Dật an ủi.

- Ta, không phải khẩn trương.

Trước có béo gây thúc thúc, đằng sau tiểu mao đầu đi theo, Thanh Nhi không có cơ hội nói ra, chỉ là trong tay lại có động tác, nằng nhẹ nhàng vặn bàn tay Lý Dật, cầm chặt lại.

Lý Dật tuy hiểu ý, cũng không nói cái gì, chỉ có thể nắm chặt tay Thanh Nhi, tận lực thả chậm cước bộ, để đường đi càng dài một chút.

Nhưng chỗ ở của Đấu Thần cốc chủ đã xuất hiện ở trước mặt, Lý Dật buông tay ra, Thanh Nhi nói:

- Con đường này, là con đường ta đi hạnh phúc nhất.

Thẹn thùng, sau đó nàng cực kỳ nhanh đi vào.

Đấu Thần cốc chủ, cũng có bốn Đấu Thần cường giả đang ngồi, Thấy Thanh Nhi đã đến, Đấu Thần cốc chủ cũng không nhiều nói nhiều, chỉ là thói quen lạnh như băng:

- Đến đến đông đủ, đi đi.

- Cóc chủ đại nhân, xin chờ một chút.

- Lý Dật, người có lời gì nói?

Linh thiên đã hoàn toàn khôi phục uy nghiêm Đấu Thần cốc chủ, mà không phải hai ngày ốm yếu trước đó.

- Cóc chủ đại nhân muốn mang Thanh Nhi đi cực thiên thánh cảnh sao?

...

- Thanh Nhi đi cực thiên thánh cảnh, đệ đệ Thanh Vũ của nàng không người chăm sóc, khẩn cầu cóc chủ đại nhân cho ta chăm sóc Thanh Vũ.

- Cái này có cái gì không được.

Linh thiên dứt lời, nhấc chân liền muốn đi.

- Cóc chủ đại nhân, ta còn có một thỉnh cầu.

- Nói.

- Ta muốn nhìn Cực thiên thánh cảnh mở ra như thế nào, thuận tiện đưa tiễn Thanh Nhi cô nương.

- Không được.

Linh thiên nhìn Lý Dật, lạnh lùng cảnh cáo:

- Mặc kệ giữa chúng ta có cái ước định gì, tự ý xuống, chết.

Nói xong không hề để ý tới Lý Dật, cùng đám Đấu Thần cường giả đi về ôn tuyền.

Còn đám Đấu Thần cường giả sắc mặt vui mừng, đều có chút không thể chờ đợi được, còn một Đấu Thần cường giả Lý Dật nhân ra, chính là người cùng Đơn tông chủ thương lượng đối phó Đấu Thần cốc chủ. Nét mặt của hắn khẩn trương và mất tự nhiên, đi ở cuối cùng.

Sau khi biến mất hai phút, xem chừng bọn họ đã tiến nhập ôn tuyền, Lý Dật lúc này mới thần sắc nghiêm túc dặn dò tiểu mao đầu:

- Người ở chỗ này chờ ta, nhớ kỹ, không cho phép chạy loạn.

- Lý Dật ca, người muốn làm gì?

Tiểu mao đầu cũng không tinh nghịch, nghiêm túc hỏi.

- Ta muốn đi dò thám cực thiên thánh cảnh, cái này chỉ sợ quan hệ lấy vận mệnh chị người, tiểu mao đầu, nhất định phải nghe lời, ở tại chỗ này.

- Nhưng Đấu Thần cốc chủ nói, người xông vào chết, Lý Dật ca, người không cần phải đi mạo hiểm như vậy.

- Người yên tâm đi, ta cùng Đấu Thần cốc chủ có bí mật ước định, coi như là bị nàng phát hiện, nàng cũng sẽ không thật sự giết ta.

Đấu Thần cốc chủ có thể giết chính mình hay không, Lý Dật cũng không dám xác định.

Đem tiểu mao đầu an trí tại một chỗ bí ẩn, Lý Dật lúc này mới cẩn thận đi đến ôn tuyền. Ôn tuyền nước ấm tựa hồ lại cao hơn không ít, điều này làm Lý Dật không khỏi mặt sắc mặt ngưng trọng. Cả Đấu Thần cốc, tứ phía là núi vây quanh, chính giữa lại là một cái hồ nhỏ, nhưng là một cái ôn tuyền, cùng với địa huyết tựa hồ có liên quan.

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ những chuyện này, Lý Dật hơi hơi do dự, sau đó không có sử dụng bất luận cái đấu khí phòng ngự gì, thi triển ra ẩn thân đấu kỹ, thu liễm khí tức, thả người nhảy vào ôn tuyền.

Cho dù là trải qua long lực rèn luyện, đạt tới điểm nước sôi, nhưng vẫn làm Lý Dật một hồi run rẩy. Nhưng Lý Dật rõ ràng, với thực lực Đấu Thần cốc chủ, chỉ cần mình thoáng hiển lộ ra một tia khí tức, cũng sẽ bị nàng phát giác.

Bởi vì không cách nào sử dụng đấu khí thúc dục, Lý Dật lặn xuống có chút vất vả, nước càng ngày càng nóng, chỉ có thể dựa vào cảm giác, sờ soạng lặn xuống.

Lý Dật trôi lên mặt nước, cẩn thận sờ lên bờ sông ngầm, sau đó hướng không gian dưới mặt đất nhìn lại, hắn rất nhanh quên hết thân thể đau đớn. Chỉ thấy dưới mặt đất không gian, Đấu Thần cốc chủ khoanh chân ngồi, bọn người Thanh Nhi ở bên cạnh nàng.

Thanh Nhi, thô lỗ hán tử cùng hai Đấu Thần cường giả, nhưng hiện tại chỉ còn lại có ba người. Thiếu, đúng là thiếu một người. Mà ba người Thanh Nhi, tình huống lúc này cũng có chút quỷ dị, bọn họ đồng dạng khoanh chân ngồi xuống, ngồi ở chung quanh Đấu Thần cốc chủ hai thước, mỗi người đều buông xuống cái đầu, giống như mất đi ý thức.

Mà lúc này, Đấu Thần cốc chủ quay mắt về phía một Đấu Thần cường giả, trong lòng bàn tay một đám đấu khí màu đen liên tiếp vào đan điền khí hải, bị đấu khí tơ nhện của nàng kích phát, tên Đấu Thần cường giả kia, đấu khí hạt giống đang bị lấy ra.

Lấy ra đấu khí hạt giống Đấu Thần cường giả, Đấu Thần cốc chủ tay quyết biến đổi, lần nữa phát ra vài đấu khí tơ nhện, đem đấu khí hạt giống bao quanh, Đấu Thần cốc chủ từ trong dung giới của mình lấy ra mấy thứ, đồng thời dùng đấu khí luyện thành khí vụ, gia nhập vào trong đấu khí hạt giống.

Hắc khí vụ bắt đầu co rút lại, càng co lại càng nhỏ, chậm rãi hình thành một cái đan dược.

Ích khí đan.

Ích khí đan luyện chế từ đấu khí hạt giống Đấu Thần cường giả.

Kỳ thật đối với bí mật này, Lý Dật cũng biết luyện hóa giống như lực lượng đấu khí hạt giống.

Bởi như vậy, sự tình đơn giản hơn nhiều, Đơn Tấn Quyền bọn họ hoài nghi rất đúng, cực thiên thánh cảnh chính là một âm mưu, Đấu Thần cốc chủ “Chấn nuôi” những Đấu Thần cường giả này, cũng không phải là vì trợ giúp bọn họ tấn thăng đến phong hào Đấu Thần, sau đó đưa bọn họ đến cực thiên thánh cảnh. Những Đấu Thần cường giả này, chẳng qua là nàng dùng để lấy ra Tài liệu đấu khí hạt giống, để lung lạc những Đấu Thần cường giả này, Đấu Thần cốc chủ cũng sẽ phân ra một bộ phận đấu khí hạt giống dùng để ban thưởng.

Thiên ma đấu khí đã đủ tà ác rồi, Đấu Thần cốc chủ luyện chế đấu khí hạt giống thủ đoạn càng tà ác hơn mấy lần, mà cách làm của nàng, làm cho Lý Dật cũng phải hoảng sợ.

Ích khí đan luyện chế xong, linh thiên cũng không có thu vào dung giới, mà liền đem ích khí đan nuốt xuống. Sau đó, nàng có chút điều chỉnh thân thể, đưa ánh mắt nhìn Thanh Nhi.

957. Q.6 - Chương 558: Chuyện Xấu

- Thanh Nhi, nguyên bản ngươi không cần phải chết nhanh như vậy, ai bảo ngươi câu dẫn Lý Dật tiểu tử kia. Nam nhân đều không phải thứ tốt, ta giết ngươi là vì cứu ngươi ra khỏi hố lửa, ngươi không cần phải hận ta.

Đấu Thần cốc chủ thì ào ào nói, sau đó ngón tay khẽ nhúc nhích, một vòng hắc ám đấu khí tỏa ra từ đầu ngón tay kích phát ra.

Tì

Phanh

Màu đen đấu khí tỏa ra không có kích tại đan điền khí hải Thanh Nhi, lại bị một cỗ đấu khí khác đánh tan.

Dù cho biết rõ không địch lại, Lý Dật không xuất thủ cũng không được.

Đấu khí tán đi, Lý Dật biết ẩn thân cũng không có ý nghĩa gì, sau đó giải trừ trạng thái ẩn thân, hiện thân tại trước mặt Đấu Thần cốc chủ.

Ẩn long quyết hiệu quả phi thường tốt, ngay cả linh thiên cũng không ngờ rằng Trình Giáo Kim nửa đường giết ra, nàng nhú lại lông mày nhìn Lý Dật, nguyên vốn khuôn mặt băng hàn che một tầng sương dày đặc.

- Lý Dật, mặc kệ chuyện của ngươi, lần xa đi.

Đấu Thần cốc chủ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

- Cốc chủ, ngươi muốn luyện hóa đấu khí người khác xác thực ta mặc kệ, nhưng là Thanh Nhi, ngươi không thể làm như vậy?

- Bọn họ đều là nô lệ của ta, ta muốn đối với bọn họ như thế nào, không mượn người xen vào. Xem ra chúng ta có hợp tác ng, ngươi lập tức biến đi, ta không cùng người so đo.

Lý Dật ngữ khí trì hoãn, mang theo một tia khẩn cầu:

- Ngươi đối một người khác đi, Đấu Thần cốc nhiều Đấu Thần cường giả như vậy, Thanh Nhi thực lực cũng không tốt nhất, luyện hóa đấu khí hạt giống của nàng cũng không phải lựa chọn sáng suốt.

- Không có người nào có thể thay đổi biến ý chí của ta. Hừ, Lý Dật, đừng cho là ta không biết ngươi cùng Thanh Nhi quan hệ, cuộc đời ta hận nhất là nam nhân câu dẫn nữ nhân, nữ nhân câu dẫn nam nhân, đều không phải là thứ tốt. Thanh Nhi, nàng đáng chết.

Biến thái, Lý Dật trong lòng hung hăng mắng một câu, chính mình không chiếm được người trong lòng, lại không hy vọng nam nữ yêu nhau, đây là điển hình tâm lý thay đổi. Nhưng bây giờ Thanh Nhi trong tay Đấu Thần cốc chủ, Lý Dật vẫn tận lực uyển chuyển ngữ khí nói:

- Chỉ cần người buông tha Thanh Nhi, người bảo ta làm cái gì cũng được, ta có thể vì người đối phó Long Môn, đối phó Tu La Môn.

- Ta thiếu thấp tinh Đấu Thần sao? Ha ha ha, Lý Dật, người cũng quá đề cao chính người rồi, ta và người hợp tác, nói cho cùng cũng chẳng qua là nuôi một nô lệ, nhiều hơn một hoàn ích khí đan, người thật đúng là coi trọng mình rồi?

- Nói như vậy, ta là không có lựa chọn nào khác?

Nhìn thấy Linh thiên biến thái, Lý Dật ngữ khí cũng trở nên lạnh lên, ánh mắt hắc có chút nheo lại, một cổ đấu khí hùng hậu bắt đầu tràn ngập tại quanh thân.

Đấu Thần cốc chủ Linh thiên có chút khinh thường:

- Muốn cùng ta động thủ, người còn chưa đủ tư cách, người vốn đang có thể sống lâu một chút, chính người muốn tìm chết, cũng trách không được ta.

Đấu Thần cốc chủ vô tình hai ngày trước, bộ dạng ốm yếu không chịu nổi còn hiển hiện tại trong đầu Lý Dật, đảo mắt lại lãnh khốc vô tình như thế, Lý Dật có điểm hối hận hai ngày trước không có giết nòng, khi đó hẳn có cơ hội.

Hai người không nói thêm gì nữa, đều tự ngưng thần vận chuyển đấu khí, tình thế hết sức căng thẳng.

Ngay vào lúc này, khí tức cường giả cơ hồ đồng thời tiến vào trong ý thức hai người, khí tức cường giả lại không phải một người hai người, mà là một đám người. Một đám đấu cường giả phát ra khí tức, coi như là một người không có tu luyện qua đấu khí, chỉ sợ cũng sẽ cảm thụ được, huống chi Lý Dật, Đấu Thần cốc chủ Đấu Thần cường giả như vậy.

- Xem ra, người có phiền toái.

Lý Dật mỉm cười, cảm xúc khẩn trương hòa hoãn xuống. Những người ở phía sau, xâm nhập dưới mặt đất không gian đương nhiên là Đấu Thần trong cốc Nô lệ Đấu Thần rồi. Mà những người này, Lý Dật không cần suy nghĩ cũng biết là cùng Đơn Tấn Quyền có quan hệ.

Những Thần cường giả này Đấu tới cực nhanh, chưa đến một hai phút thời gian, một đám từ dưới sông ngầm nhảy ra.

Khoảng chừng ba mươi mấy Đấu Thần cường giả, đồng loạt đứng ở bên cạnh sông ngầm, yên lặng nhìn Lý Dật, Đấu Thần cốc chủ cùng với đám Thanh Nhi đang hôn mê.

Những Đấu Thần này, mặc dù được Đơn tông chủ giết giây xâm nhập dưới mặt đất không gian, nhưng Đấu Thần cốc chủ xây dựng ảnh hưởng rất lớn, về mặt những người này đều thấp thỏm lo âu, có vẻ cực kỳ khẩn trương. Đấu Thần cốc quy cực kỳ nghiêm khắc, chạm đến cốc quy cũng chỉ có một loại trừng phạt đó là chết.

Đấu Thần cốc chủ vẻ mặt bình tĩnh, tựa hồ ba mươi mấy Đấu Thần cường giả giống như không khí vậy, trên mặt hiện ra một tia khinh thường, rất nhanh lạnh lùng nói:

- Đơn tông chủ, người muốn tạo phản sao?

Đơn tông chủ đã dám thêu dệt câu chuyện, cũng đã làm tốt tính toán xấu nhất, lập tức trấn định tâm trí, đáp lại: - Cốc chủ đại nhân, tạo phản chưa nói tới, nhưng ta cùng các vị cường giả đều rất ngạc nhiên, rất muốn nhìn một chút, cái gọi là cực thiên thánh cảnh rốt cuộc là mở ra như thế nào?

Mục quang lại không nhìn thấy Đấu Thần cường giả bị Đấu Thần cốc chủ rút lấy đấu khí hạt giống mà bắn khoắn.

- Các người muốn nhìn cực thiên thánh cảnh thật không? Hảo, ta sẽ thanh toán cho các người, nhưng xem qua cực thiên thánh cảnh, các người đều phải chết, bởi vì các người đã xúc phạm Đấu Thần cốc quy.

Đấu Thần cốc chủ ngón tay khê nhúc nhích, vài đấu khí lơ lửng xé mở ra một cái không gian, từ nơi không gian, vô số cổ thụ khô hiển hiện tại trước mặt mọi người, đều là Đấu Thần cường giả đã bị rút lấy đấu khí hạt giống.

- Phụ thân, Mẫu thân.

Thanh Nhi đột nhiên kêu thảm một tiếng, nhìn về phía hai cổ thụ khô, thanh âm tê lương đến cực điểm.

Lý Dật một mực âm thầm rút đấu khí vào Thanh Nhi, trong lúc Đấu Thần cốc chủ mở ra không gian, rốt cục đem nàng từ trạng thái hôn mê tỉnh lại.

Thanh Nhi khóc thê lương, phát ra hồi âm duy trì liên tục, làm tất cả mọi người đều sợ hãi.

- Hiện tại các người đã nhìn thấy cực thiên thánh cảnh rồi... Không sai, đây là cực thiên thánh cảnh, bọn họ ở bên trong cũng sẽ không cảm thấy thống khổ, bọn họ vĩnh viễn tồn tại, còn sống cùng chết, có cái gì khác nhau đâu? Bọn họ cùng sự phụ g muội muội chôn cùng, hẳn là cảm thấy vinh hạnh mới đúng.

Đấu Thần cốc chủ biến thái có chút ít điên cuồng, căn bản không để ý chúng Đấu Thần cảm thụ, thao thao bất tuyệt nói:

- Các người đã biết bí mật này, cửa chính cực thiên thánh cảnh cũng đã hướng các người mở rộng, các người tính toán chính mình đi vào, hay là do ta tới tổng các người vào?

- Lão yêu bà.

Đơn tông chủ kinh sợ, quát mắng:

- Người làm nhiều việc ác, người nên tiến vào cực thiên thánh cảnh chính là người, mà không phải chúng ta.

- Quả nhiên là một cái âm mưu, chúng ta rút lui.

- Giết nàng.

- Đúng, giết nàng.

Chúng Đấu Thần nhất thời tình cảm xúc động phần nộ, bọn họ đã quên sợ hãi, lớn tiếng quát mắng, nguyên rửa, hận không thể lập tức đem Linh thiên xé thành mảnh nhỏ.

Nhưng, những Đấu Thần cường giả này cũng chỉ là quát mắng, nguyên rửa, lại không một người có can đảm động thủ trước.

- Giết ta? Ha ha ha, coi như các người có bốn sự kia, các người cũng vĩnh viễn không thể ly khai khỏi Đấu Thần cốc, cái đó cùng tiến vào cực thiên thánh cảnh có cái gì khác nhau đâu.

Đấu Thần cốc chủ trong tiếng cười rửa lại bất động thanh sắc, nhìn mọi người tức giận, mới ôn hòa nói.

Xác thực như thế, nếu như không thể tu luyện tới phong hào Đấu Thần, không tồn tại cái gì cực thiên thánh cảnh, Đấu Thần cường giả như vậy đứng ở Đấu Thần cốc không có nửa điểm ý nghĩa, ai cũng sẽ không cam lòng vĩnh viễn ở chỗ này. Mà rời khỏi Đấu Thần cốc, lại nắm giữ ở trong tay Đấu Thần cốc chủ, đây đúng là một chuyện tình túng quẫn.

Lo lắng đến điểm này, Đơn tông chủ cố gắng thỏa hiệp nói: - Cốc chủ đại nhân, người làm cái gì cùng chúng ta không quan hệ, chúng ta thậm chí muốn sống sót, tự do tự tại, cho nên chúng ta có thể thỏa hiệp, người đem cấm chế giải trừ, chúng ta không giết người, như thế nào?

Vấn đề là Đơn tông chủ nói đối với Đấu Thần cốc chủ còn không quá để ý, nếu như Đấu Thần cốc chủ dễ dàng thỏa hiệp như vậy, nàng cũng không phải là người biến thái.

- Theo ta bàn giao dịch, các người còn không xứng. Ta thật vất vả đem các người đến Đấu Thần cốc, làm sao có thể đơn giản tha cho các người rời đi, ta tu luyện tới phong hào Đấu Thần còn muốn dựa vào đấu khí hạt giống của các người.

Đơn tông chủ đề nghị là hạn độ yêu cầu thấp nhất, yêu cầu này bị Đấu Thần cốc chủ cự tuyệt, bọn họ đã không có bất luận cái đường lui gì rồi.

- Như vậy nói, chúng ta chỉ có lưỡng bại câu thương, coi như là không thể rời khỏi Đấu Thần cốc, chúng ta tối thiểu còn có thể sống được, nhưng người cùng sư phụ sư muội của người chôn cùng.

Đơn tông chủ cũng phát ra hung ác, ngữ khí điềm nhiên nói:

- Người sẽ không nghĩ đến người có thể giết chết ba mươi mấy Đấu Thần chúng ta sao. Chỉ cần chúng ta liên thủ, không sợ không thể bắt sống người, đến lúc đó người nhất định sẽ chịu một cuộc sống tàn khốc nhất, không sợ người không khuất phục.

Đấu Thần cốc chủ lại tự phụ, thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không thể bằng vào thực lực tru sát những Đấu Thần cường giả này, điểm này không hề nghi ngờ.

Nhưng vấn đề là, Đấu Thần cốc chủ sở dĩ có thể tạo ra một Đấu Thần cốc, đem phân đông Đấu Thần cường giả như thế dựa vào lòng bàn tay, là dựa vào thực lực của mình.

- Ai có thể giết Đơn tông chủ, người đó có thể giải trừ cấm chế rời khỏi Đấu Thần cốc.

Chỉ lần một câu này, dưới mặt đất trong không gian không khí lập tức quỳ dị lên.

Đấu Thần cốc chủ đánh ra một chiêu này, hiển nhiên vượt quá ý liệu của Đơn tông chủ, hiện tại hắn mới cảm nhận được cái gì gọi là xuất đầu trước là ngu ngốc. Mà Đơn tông chủ, vừa mới phong quang vô hạn đại biểu đàm phán, thoáng chốc liền trở thành mục tiêu mà đám đấu thần nhắm vào.

Cái này lực hấp dẫn quá lớn, từng Đấu Thần cường giả đều rõ ràng, muốn từ Đấu Thần cốc chủ chiếm được tiện nghi tuyệt đối không phải dễ dàng, năng rất có thể đến chết cũng sẽ không giải trừ cấm chế. Sự khác biệt, nếu như giết chết Đơn tông chủ có thể được giải trừ cấm chế, như vậy tại sao lại không làm?

- Người, các người làm cái gì như vậy?"

Đơn tông chủ sợ hãi đến cực điểm, sắc mặt cùng ngữ khí đồng thời biến đổi, bây giờ không phải là Đấu Thần cốc chủ muốn đối mặt ba mươi mấy người Đấu Thần cường giả vậy công, mà là Đơn Tấn Quyền.

- Đơn tông chủ, người không phải nói mang chúng ta tới đây, là vì mọi người sao? Người hy sinh đi.

Một Đấu Thần cường giả u ám nhìn về phía Đơn tông chủ nói.

- Các người không nên trúng kế lão yêu bà ly gián, như vậy chúng ta sẽ bị nàng tiêu diệt từng bộ phận, chúng ta xông lên, không sợ không thể chế phục nàng, làm cho nàng giải trừ cấm chế.

Nhưng Đơn tông chủ lớn tiếng nói lại không có nửa điểm hiệu quả, những Đấu Thần cường giả kia đã xông tới, giống như một đám lang trước đầu cừ non. Đơn tông chủ nói, những Đấu Thần cường giả khôn khéo này ai không hiểu, nhưng vấn đề là, những Đấu Thần cường giả này cũng là một đám ô hợp, không ai chú ý người khác chết đi sống lại, mỗi người đều hy vọng mình có thể được Đấu Thần cốc chủ giải trừ cấm chế, rời đi cái địa phương quỷ quái này.

Đây là bi kịch của Đơn tông chủ, hắn không có lo lắng đến, hắn chỉ cứng ngắc xuất đầu, đối với mình đại biểu cho đám Đấu Thần, nhưng không có lực khống chế.

Oanh

Đấu khí đột nhiên phát ra, khi đấu khí chảy ra, lại không phải là ở những người vậy công Đơn Tấn Quyền.

- Đấu Thần cốc chủ, ta muốn vì cha mẹ của ta báo thù.

Đánh ra một đạo đấu khí, nhưng mục tiêu của nàng lại là Đấu Thần cốc chủ.

Chuyện xấu ngoài ý muốn, ngay cả Lý Dật cũng bất ngờ.

958. Q.6 - Chương 559: Càng Ngày Càng Loạn

Ai cũng không ngờ rằng Thanh Nhi thốt nhiên ra tay như vậy, ai cũng không ngờ rằng tình thế phát triển như vậy. Thanh Nhi thấy thi thể cha mẹ kích thích, thần trí cũng có chút mê ly, nàng căn bản không để ý bất luận cái hậu quả gì, trong ý nghĩ chỉ có một ý niệm, thì phải là vì cha mẹ báo thù.

Đấu khí đánh ra, Thanh Nhi tay quyết bay động, tại khi nàng thúc dục đấu khí, dưới mặt đất trong không gian thiên địa linh khí cấp tốc hội tụ, năng lượng đấu khí càng thêm cường hãn đánh ra.

Vấn đề là Lý Dật rất nhanh nhìn ra, Thanh Nhi có đấu khí tu vi tuy đạt tới thực lực Đấu Thần năm tinh, nhưng nha đầu kia không có tu luyện qua đấu kỹ, phương thức công kích nàng chính là đấu khí chảy ra. Điều này cũng không phải do Thanh Nhi, nàng tại Đấu Thần cốc tu luyện đúng là đấu khí, không có bất kỳ người nào dạy nàng đấu kỹ hoặc là các thủ đoạn sát nhân. Tại trong mắt Đấu Thần cốc chủ, tác dụng của nàng chính là luyện chế ích khí đan, thủ đoạn đấu kỹ sát nhân, đối với tu luyện đấu khí hạt giống không có vấn đề gì.

Nhưng Đấu Thần năm tinh cường giả không muốn sống đánh ra đấu khí oanh kích, năng lượng cũng thật là cường hãn. Đấu Thần cốc chủ cũng không dám coi thường, Thanh Nhi nha đầu kia đã hoàn toàn điên rồi.

Lúc này tại quanh thân Đấu Thần cốc chủ tràn ngập màu đen đấu khí cái chắn chống đỡ Thanh Nhi, đồng thời Đơn tông chủ đã kịp phản ứng, hắc khởi xương tiến công trước, thân hình bỗng nhiên di động, trong tay một thanh tàn nguyệt binh khí rất nhanh bắn ra, phủ kín đường lui của Đấu Thần cốc chủ.

Đơn tông chủ đánh ra một kích không có bất cứ vấn đề gì, thời cơ thích hợp, phương hướng chuẩn xác, lực lượng cũng cường đại đến cực hạn, Đấu Thần cốc chủ bị Thanh Nhi bỗng nhiên tới điên cuồng công kích vẫn đang bị động, thấy Đơn tông chủ đánh ra dị hình binh khí cùng đấu khí đồng thời đánh úp lại, cũng đành phải phân thân bố kết hai đạo đấu khí cái thuẫn.

Ầm ầm mấy tiếng vang lớn, dư âm dưới mặt đất trong không gian chấn động không ngừng, nam thạch màu đỏ tại đấu khí mãnh nhỏ đánh sâu vào tàn sát bừa bãi.

Đấu Thần cốc chủ hiển nhiên là ăn chút thiệt thòi, bị chấn đến trên thạch bích, trên mặt hiện ra thần sắc có bệnh.

- Còn đứng ngây đó làm gì? Đấu Thần cốc chủ lão yêu bà căn bản không chịu nổi một kích.

Thấy được hy vọng sống sót, Đơn tông chủ vội vàng lớn tiếng hét lên.

Đấu Thần cốc chủ suy nhược, khiến ảnh hưởng nàng nhiều năm xây dựng bắt đầu hòa tan, xu lợi tránh hại đều là thiên tính mỗi người, giết chết Đơn tông chủ chỉ có thể một người rời khỏi Đấu Thần cốc, nhưng nếu quả thật có thể chế phục Đấu Thần cốc chủ, nói không chừng có biện pháp làm nàng khuất phục.

Ôm tâm lý như vậy, các Đấu Thần cường giả bụng dạ khó lường, bắt đầu chuyển dời đến trên người Đấu Thần cốc chủ.

- Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy.

Đấu Thần cốc chủ vỗ dung giới, lấy ra một hạt đan dược, sau đó ăn hạt đan dược này vào, hoàn đan dược này cũng không phải là ích khí đan, toàn thân hiện ra hào quang thánh khiết.

Nhìn thấy hạt đan dược này, Đấu Thần cường giả nhin không được kinh hô lên:

- Thiên Dương đan.

Thiên Dương đan, Lý Dật cũng là giết mình, tứ đại thần y luyện chế Thiên Dương đan thành công rồi sao?

- Không sai, đây là Thiên Dương đan.

Đấu Thần cốc chủ nhanh chóng đem đan dược nuốt vào, sau khi nuốt hoàn đan dược này, thần sắc trên mặt rất nhanh biến mất, một cỗ đấu khí thánh khiết hào quang bao phủ thân thể của nàng, khiến nàng thoát nhìn có cảm giác uy nghiêm.

- Ta vốn định luyện hóa vài cái đầu khí hạt giống sau đó sử dụng Thiên Dương đan đánh sâu vào phong hào Đầu Thần, các người hủy kế hoạch của ta, mỗi người đều chết chưa hết tội.

- Thiên Dương đan càng lợi hại, chẳng lẽ có thể để cho người giết chết mọi người chúng ta sao?

Lúc này Đơn tông chủ cũng không có bất luận đường lui, lúc này càng không thể bày ra nửa phần yếu thế, nếu không kết cục chính là chết không toàn thân, điểm này hẳn so với người khác đều rõ ràng. Cho nên mặc dù Đầu Thần cốc chủ dùng Thiên Dương đan, thực lực thoát nhìn khủng bố như thế, hẳn cũng chỉ có thể tận lực cố động những Đầu Thần cường giả vậy công.

Hết sức căng thẳng.

- Các người, sảo cái rắm.

Một mực thờ ơ lạnh nhạt, Lý Dật đột nhiên quát lớn, sau đó không nhanh không chậm đi tới giữa Đầu Thần cốc chủ cùng chúng Đầu Thần cường giả. Nét mặt của hắn rất buông lỏng, nhưng giờ phút này dưới mặt đất trong không gian không khí khẩn trương có chút không hợp nhau.

- Lý Dật, người giúp ai?

Đơn tông chủ lạnh lùng hỏi thăm.

- Ta đương nhiên là giúp Đầu Thần cốc chủ, chẳng lẽ còn giúp người sao.

Lý Dật lập trường chẳng những làm cho ngoài ý liệu Đơn tông chủ, ngay cả Đầu Thần cốc chủ cũng thật không ngờ.

- Lý Dật, tại sao người phải giúp nàng?

Thanh Nhi không thể tin được nhìn Lý Dật:

- Nàng là kẻ thù bất cộng đái thiên của ta.

- Thanh Nhi, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, những người này tuy thực lực cũng không tệ, nhưng chúng chỉ lo chính mình, một đám xứng đáng là một đám ô hợp, đừng quên người còn có đệ đệ, người phải sống sót chăm sóc hắn.

Lý Dật đưa ra lý do của mình, tuy cũng không đầy đủ, sau đó hắn nhìn Đơn tông chủ:

- Xin lỗi, vì rời khỏi Đầu Thần cốc, đành phải mượn mạng của người dùng dùng một lát.

Lý Dật chặn ngang biến cố, thiếu niên cường giả này thông dong làm chúng cường giả đều không yên, bọn họ đều do dự gian nan lựa chọn lập trường của mình.

- Hừ, lấy mạng của ta, vậy cũng phải nhìn các người có cái năng lực kia hay không.

Có hay không, cần đánh qua mới biết được, trong này không phải bằng giới, Lý Dật đối phó Đơn tông chủ có nắm chắc.

- Lý Dật, người tại sao phải giúp ta?

Đầu Thần cốc chủ sâu kín hỏi thăm.

- Cốc chủ đại nhân người cũng không nên nuốt lời, ai giết Đơn tông chủ, có thể tìm được danh ngạch giải trừ cấm chế.

- Quyết không nuốt lời.

- Lý Dật, người trợ trụ vi ngược.

Đơn tông chủ chỉ vào Lý Dật, cố động những Đầu Thần cường giả kia:

- Mọi người cùng nhau xông lên, chém đôi cầu nam nữ này băm thành thịt vụn. Thanh Nhi cô nương, đây là đại cừu nhân của người mà, người mau ra tay đi.

Nhưng nhìn thấy Lý Dật lựa chọn lập trường, cũng đã làm thanh nhi thất thần, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới Lý Dật cùng đại cừu nhân cùng một giuộc.

- Ta muốn giết ngươi, không liên quan Đấu Thần cốc, cũng bởi vì một ít nguyên nhân ngươi không biết.

Lý Dật cười, theo nụ cười của hắn, Phá Thiên kiếm biến ảo ra, không có nửa điểm do dự rồi đột nhiên bắn ra.

Mặc dù có đề phòng, nhưng Lý Dật ra tay quá mức quỷ dị, siêu phẩm thần binh đánh lên, ẩn chứa cực hạn thiên ma đấu khí, Phá Thiên kiếm giống như một đạo tia chớp, hướng Đơn tông chủ đâm tới.

Cảm nhận được Phá Thiên kiếm ẩn chứa năng lượng cường đại, tàn nguyệt dị hình binh khí của Đơn tông chủ phi tốc xoay tròn, kết thành một cái hình tròn bằng thuẫn. Nhưng vội vàng bố kết hình tròn bằng thuẫn, tại siêu phẩm thần binh đánh sâu vào, rất nhanh vết rạn che kín, sau đó ầm ầm vỡ vụn.

Đục lỗ bằng thuẫn, Phá Thiên kiếm thế đi không giảm, mà một cổ đấu khí Lý Dật chảy ra cũng đồng thời đánh ra, Phá Thiên kiếm ầm ầm lao tới.

Liên hoàn công kích làm cho Đơn tông chủ, ăn thiệt thòi không nhỏ.

Nhưng lúc này, Thanh Nhi nha đầu lại đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cũng không biết nàng nghĩ tới điều gì, hữu chương thôi động, đấu khí tuôn ra, oanh kích Đơn tông chủ.

Thanh Nhi vừa động, Đấu Thần cốc chủ cũng không có nhàn rỗi, đấu khí chảy ra, một đám hắc đấu khí tơ nhện tinh chuẩn xuyên thấu qua, mục tiêu là Đơn Tấn Quyền.

Đấu Thần cốc chủ đánh lên một chiêu này có thể nói hoàn mỹ, làm Lý Dật sát thủ đều có chút tự than thở không bằng.

Lý Dật, Đơn tông chủ, Thanh nhi ba người tạo thành cơ hội, mà Đấu Thần cốc chủ đúng là nhạy cảm bắt được cái cơ hội này mới thành công tru sát Đơn tông chủ. Nếu không với thực lực của Đơn tông chủ, cũng không mất mạng bởi một chiêu của Đấu Thần cốc chủ.

Nhưng một chiêu này bị mất mạng, đối với những Đấu Thần cường giả kia sinh ra ảnh hưởng trí mạng, bọn họ nguyên vốn bất định, lúc này Đơn tông chủ biến thành một cỗ thi thể, bọn họ càng không có lý do gì đối kháng Đấu Thần cốc chủ. Nhưng không đối kháng, cũng không có ý nghĩa là bọn họ có thể sống được.

- Ta và ngươi liều mạng.

Thanh Nhi tuyệt vọng phóng tới Đấu Thần cốc chủ, bàn tay đấu khí bùng bùng đánh ra, quả nhiên một bộ liều mạng. Nhưng thân hình nàng mới động, Lý Dật so với nàng nhanh hơn, đánh ra một cái không gian giam cầm phủ kín ở trước mặt nàng.

Thanh Nhi có Lý Dật đối phó, Đấu Thần cốc chủ cũng không để ý, nàng thông dong đem đấu khí hạt giống Đơn tông chủ luyện hóa thành ích khí đan, đưa nhập dung giới của mình, lúc này mới nhìn những Đấu Thần cường giả kia, trầm mặc sau nửa ngày, buồn bã nói:

- Các ngươi xúc phạm cốc quy, toàn bộ đều đáng chết. Ta hiện tại cho các ngươi một cơ hội, cơ hội này các ngươi có một nửa người có thể bình yên rời khỏi Đấu Thần cốc.

Những lời này đã làm những Đấu Thần cường giả kia đấu khí triệt để tan rã, mỗi người đều nghe rõ ràng.

- Các ngươi hiện tại có ba mươi hai người, ta cho các ngươi một cái cơ hội, giết chết một nửa người, một nửa người có thể được giải trừ cấm chế rời khỏi Đấu Thần cốc.

Vẫn là thuật ly gián cũ, nhưng mà hữu hiệu. Dù sao có một nửa có cơ hội, những Đấu Thần cường giả từ xưa nay tự phụ không ai phục ai đều tin tưởng mình có thể trở thành người được rời khỏi Đấu Thần cốc. Đấu Thần cốc chủ nói, làm không khí trong không gian lập tức quỷ dị, một nửa đối một nửa, nhất định có hỗn chiến thảm thiết, nhất thời cũng không có ai động thủ trước, đều là thối lui mấy bước, cùng bảo trì khoảng cách an toàn.

Dưới mặt đất không gian, đột nhiên yên tĩnh giống như chết.

- Chúng ta không cần phải rút lui, Đơn tông chủ đã bị nàng hại chết, nàng sẽ không bỏ qua chúng ta, chúng ta không cần phải tự giết lẫn nhau.

Một cái Đấu Thần cường giả tố chất tâm lý tương đối yếu kém rốt cục lớn tiếng ồn ào lên. Lời của hắn nói, hiện tại đã trở nên không có ý nghĩa, Đấu Thần cốc chủ mở ra điều kiện đã đủ mê người, một nửa cơ hội sinh tồn, cũng đủ làm những Đấu Thần cường giả này điên cuồng.

- Ta trước hết giết người.

Đấu Thần trong mắt hiện lên một tia kiên quyết, dẫn đầu phát động.

- Đều dừng tay.

Mắt thấy loạn cục, Đấu Thần cường giả chết đi sắp mở ra, bỗng nhiên một tiếng quát lạnh rõ ràng truyền vào trong tai mọi người. Thanh âm này đến từ trong sông, Lý Dật quen thuộc, Đấu Thần cốc chủ quen thuộc hơn, đó là Long Môn môn chủ Long Tà. Người này không biết khi nào tới không gian này, nhưng vừa lúc tình thế nghiêm trọng, lực chú ý từng người đều đang chú ý mọi người xung quanh. Không ngờ lúc này hắn lại xuất hiện

Lý Dật cũng không khỏi nhíu mày, xem ra, tình thế hôm nay rất khó đoán trước.

- Long Tà, người không trở về Long Môn, còn muốn chạy đến tìm cái chết sao?

Nhìn thấy Long Tà hiện thân, Đấu Thần cốc chủ sắc mặt không khỏi biến đổi.

- Người tại sao không gọi ta là sư huynh?

- Thời khắc Linh quyền chết đi, người chính là địch nhân không chết không ngớt rồi.

- Đáng tiếc người nhất định phải thua, Linh thiên sư muội, người quá cố chấp, vốn thực lực cùng tài hoa của người, nếu như gia nhập Long Môn, ta không ngại cho người một chức phó môn chủ. Nhưng hiện tại, người không thể không chết.

959. Q.6 - Chương 560: Âm Mưu Của Long Tà

Long Tà hiện thân, trạng thái biến đổi, những Đấu Thần các cường giả như kia rần rắt đầu, tựa hồ thấy được hy vọng, lập tức có một Đấu Thần cường giả nói:

- Long Môn chủ, làm sao người bây giờ mới đến, Đơn tông chủ đã chết rồi.

- Hại chết Đơn tông chủ cũng không phải là ta, mà là các người. Ta đã nói với người rồi, không thể giải quyết vấn đề này, các người lại không tin, mới cho nàng cơ hội.

Nghe đám người này nói chuyện, Lý Dật rõ ràng, Đấu Thần cốc chủ cũng rõ ràng, hai ngày nay Long Tà cũng không có rời khỏi Đấu Thần cốc, không những hắn một mực tiềm phục tại Đấu Thần cốc, hơn nữa còn cùng Đơn tông chủ. Khó trách Đơn tông chủ có đảm lượng như vậy, chắc hẳn Long Tà chính là sau lưng thôi thúc.

Lời của Long Tà nói làm cho những Đấu Thần cường giả kia không khỏi hổ thẹn, mắt thấy Long Tà xuất hiện, Đấu Thần cốc chủ cũng không nói thêm cái gì, mà từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc, đưa cho Lý Dật nói:

- Đây cũng là giải dược giải trừ cấm chế, rời khỏi Đấu thần cốc.

- Đa tạ cốc chủ đại nhân.

Lý Dật rõ ràng ý tứ của Đấu Thần cốc chủ, cung kính thi lễ một cái, sau đó nuốt xuống dược hoàn.

Sự thật còn hơn lời nói, Đơn tông chủ mặc dù không phải Lý Dật trực tiếp đánh chết, nhưng nếu không có hắn động thủ, Đấu Thần cốc chủ không có khả năng đánh chết Đơn tông chủ.

- Các người còn có ai muốn dược? Rất đơn giản, giết Long Tà là dược.

- Ha ha ha, sư muội, một chiêu này của người ác độc, nhưng, người còn chưa ý thức được chính mình phạm vào một sai lầm. Chư vị, giải được tại trong dung giới nòng, giết nòng, mỗi người đều có phần.

Long tà quả nhiên nhay bén, Đấu Thần cốc chủ nghe thấy cũng phải biến sắc.

- Long tà, ta trước giết người.

Đấu Thần cốc chủ nói xong, càn không khách khí, tay quyết về động, thúc dục đấu khí pháp tắc, sau đó đấu màu đen khí cấp tốc đánh ra, ngay cả không gian cũng bị thôn phệ.

Vừa ra tay chính là sử dụng lực lượng đấu khí pháp tắc, đúng là Đấu Thần cốc chủ sát ý đã đến cực hạn.

Long tà cũng không sợ chút nào, trên mặt hần xẹt qua một tia đắc ý ẻ, giống như hồ đã đoán được thủ đoạn của Đấu Thần cốc chủ, cũng không có thi triển đấu khí pháp tắc của mình chống lại, mà chỉ đơn giản bố kết một đạo đấu khí cái chắn.

Trong Đấu khí pháp tắc, cường giả vô địch. Một đạo đấu khí cái chắn sao có thể ngăn cản được pháp tắc lực lượng của Đấu Thần cốc chủ, đây là một vấn đề thường thức, huống chi Đấu Thần cốc chủ thực lực còn trên hần, long tà đâu óc có vấn đề sao? Rõ ràng dùng một đạo đấu khí cái chắn để chống lại lực lượng pháp tắc.

Mà ngay cả Lý Dật cũng không biết long tà có ý gì, nhưng hần khẳng định, long tà tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, hần sở dĩ làm như vậy, tự nhiên có có đạo lý.

Lý Dật nhìn Đấu Thần cốc chủ, xem người đem Đơn tông chủ cùng ba mươi mấy Đấu Thần cường giả ngăn lại như thế nào, sự thật cũng chứng minh phán đoán của hần đúng, nhưng hần cũng thật không ngờ long tà đột nhiên hiện thân, long tà hiện thân làm cho trận này kết cục khó có thể dự đoán. Chỉ là lo lắng đến hần và long tà, cùng Long Môn quan hệ, Lý Dật càng không có đường lui, chỉ càng thêm kiên định đứng ở trên lập trường Đấu Thần cốc chủ. Điểm này, Lý Dật cũng không cách nào lý giải.

Nhưng lúc này không gian tràn đầy điện quang thạch hỏa, ẩn chứa Đấu Thần lực lượng pháp tắc màu đen oanh kích tại long tà bố kết đấu khí tấm chắn. Chỉ nghe oanh một tiếng vang lên, đấu khí thuần bài bị triệt để oanh tán. Điểm này, không thoát khỏi ý liệu của mọi người, nhưng một màn kế tiếp lại không có bất luận kẻ nào tưởng tượng được.

Sau khi đấu khí pháp tắc lực lượng của Đấu Thần cốc chủ nổ nát đấu khí cái chắn của long tà, cũng không có đem đối phương cho vào pháp tắc của mình tiến hành tiêu sát, ngược lại, Đấu Thần cốc chủ đột nhiên dừng tay.

Đấu khí pháp tắc lực lượng bỗng nhiên biến mất, dưới mặt đất cùng trong không gian là một mảnh yên lặng quỷ dị.

- Long tà, người làm cái gì?

Đấu Thần cốc chủ cũng không thể bình tĩnh, cũng không phải nòng không nghĩ tiếp tục công kích, mà là do nguyên nhân nào đó mà không cách nào nữa tiếp tục công kích.

Gian kế thực hiện được, long tà đắc ý cực kỳ, ngửa mặt lên trời cười dài, sau đó mới đắc ý nói:

- Sư muội, ta cho người chết tâm phục khẩu phục... Tứ đại thần y, thỉnh hiện thân.

Lúc này, có hai bóng người hiện thân.

Người hiện thân đúng là tứ đại thần y cùng thê tử, tứ đại thần y vẻ mặt mệt mỏi, ngoại trừ mệt mỏi, còn có cực độ là bất an, mà thê tử thần y, cũng biểu lộ bực hần.

- Tứ đại thần y, nói cho cốc chủ đại nhân, Thiên Dương đan, là vật gì?

Đấu Thần cốc chủ nghe mà biến sắc, lạnh lùng nói:

- Tứ đại thần y, người dám phản bội ta? Cầm giải được đến cho đối phương?

- Tại hạ cũng là bất đắc dĩ, nếu muốn phối chế dương đan, không có mấy năm, thậm chí mấy chục năm, căn bản là không được, cốt chủ đại nhân cho ta ba tháng thời gian, thật sự vô cùng khó xử tại hạ, cho nên tại hạ không thể không đánh cược một lần.

- Sư muội, hai ngày này ta làm hai sự kiện, đó là thành công làm cho Đơn tông chủ tới tìm người phiên toái, đương nhiên, đối với cái phế vật này ta cũng không có ôm quá lớn hy vọng, cho nên ta lại làm chuyện thứ hai, đó là nhờ tứ đại thần y luyện thành Thiên Dương đan.

Long tà đắc ý cực kỳ, nói:

- Đáng tiếc hôm nay Thiên dương đan hiệu quả cũng không phải cho người tấn chức phong hào Đấu Thần, mà là cần người một vận dụng đấu khí pháp tắc sẽ phong ấn đan điền khí hải của người, ha ha ha, thế nào, hảo sư muội của ta, người nhận thua chưa?

Long tà, thật đúng là đủ tà rồi, thì ra hai ngày này hắn một mực hoạt động tại Đấu Thần cốc, cũng không biết dùng biện pháp gì, rõ ràng xúi giục tứ đại thần y dùng Thiên Dương đan giả đến dụ Đấu Thần cốc chủ, sau đó lợi dụng năng cần đấu khí hạt giống của Đấu Thần cường giả xúi giục Đơn tông chủ, tên này đúng là lòng dạ thâm sâu.

- Long tà, người thật ác độc.

Đại thế đã mất, đan điền khí hải Đấu Thần cốc chủ bị đóng cửa, dưới loại tình huống không cách nào sử dụng đấu khí, đó là một con đường chết.

- Sư muội, xem hiện tại linh môn đối đãi ta không tệ, ta sẽ không giết người, chỉ phế bỏ đan điền khí hải của người, đem người nhốt tại Long Môn, chỉ cần người an tâm sống bình thường, Long Môn sẽ để người sống đến chết già.

- Lý Dật, tiếp lấy.

Đấu Thần cốc chủ đột nhiên đem dung giới của mình ném về phía Lý Dật:

- Giải trừ cấm chế giải được trong dung giới, hủy nó đi.

Không cách nào sử dụng đấu khí, cũng không cách nào bảo vệ dung giới, Đấu Thần cốc chủ hiện tại ngoại trừ tín nhiệm Lý Dật, cũng không có lựa chọn khác.

- Hủy rất đáng tiếc.

Lý Dật cầm lấy dung giới trong tay, mục quang nhìn đám Đấu Thần cường giả, thản nhiên nói:

- Ta và các người không oán không cừ, không cần phải thiết phải để các người vĩnh viễn nhốt tại Đấu Thần cốc.

Lại nhìn long tà:

- Nhưng, ta cùng vị Long Môn môn chủ này, có quan hệ không chết không ngớt, cho nên, các người chỉ cần hợp lực giết chết hắn, giải được mỗi người một phần.

- Hừ, dung giới tuy trong tay người, nhưng chỉ là thấp tinh Đấu Thần, có năng lực bảo vệ được sao?

- Bảo vệ không được, ta còn không có năng lực hủy diệt nó sao?

Hơn ba mươi Đấu Thần cường giả lúc này khó xử cực kỳ, long tà lòng dạ sâu như biển bọn họ đã lĩnh giáo, cùng người như vậy hợp tác, trong nội tâm bọn họ thật sự cảm thấy không an tâm, nhưng Lý Dật thiếu niên cường giả, đồng dạng cũng không đơn giản. Cho nên biện pháp tốt nhất là chờ, cho nên hơn ba mươi Đấu Thần cường giả đều ôm ý nghĩ như vậy, một người cũng không động thủ.

Hiện tại chuyện tình tựa hồ trở nên đơn giản, Lý Dật cùng long tà, ai có thể xử lý được đối phương, chính thức tìm được giải được.

Nhưng, tựa hồ còn có chuyện xấu.

Lý Dật nhìn vợ chồng tứ đại thần y, nói:

- Các người đã lựa chọn cùng ta hợp tác, thì không nên cùng long tà hợp tác, bắt quá ta hiện tại cho các người thêm môn một cơ hội, chỉ cần các người giúp ta giết long tà, con gái của các người, ta cam đoan không mất một sợi lông.

- Người có đảm bảo được không?

Thê tử Thần y hỏi.

- Cốc chủ đại nhân, người thấy thế nào.

- Giết long tà, ta không so đo các người lấy Thiên Dương đan lừa gạt, lập tức còn thả con của các người, nếu không chỉ có đường chết.

- Tứ đại thần y, người nghĩ thông suốt, con của các người ở trong Đấu Thần cốc, chỉ cần giết Lý Dật cùng cốc chủ, chúng ta sẽ cứu con của các ra...

- Long tà, người sai rồi, bọn họ không tại Đấu Thần cốc.

Tứ đại thần y liền vội vàng hỏi:

- Con của ta, bọn họ tại nơi nào?

- Tại Linh giới.

- Linh giới?

- Không sai, linh môn kết giới của ta, hiện tại ngoại trừ ta, trên đời này không có người thứ hai có thể mở ra. Tứ đại thần y, nếu ta chết, con của các người vĩnh viễn đứng ở trong Linh giới.

- Long tà, để mạng lại.

Thần y thê tử sốt ruột cứu con, cũng không quản được chuyện nhiều như vậy, quát lên một tiếng, hai đạo đấu khí liên hướng long tà oanh kích đến, thê tử đã động thủ, tứ đại thần y lại càng không nường tay, đấu khí oanh ra, thân hình lại hộ vệ tại trước người thê tử.

Vợ chồng Tứ đại thần y một Đấu Thần một đấu Thánh, thực lực cũng mạnh, nhưng đối phó long tà Đấu Thần đỉnh phong thì còn chưa đủ. Hai người động thủ, Lý Dật cũng không do dự, tại trước mắt ba mươi mấy Đấu Thần cường giả, hắn đã không có đường lui, chỉ có đánh bại long tà hoặc là chiếm thượng phong, mới có thể triệt để làm cục diện ổn định.

Đối mặt hai đại Đấu Thần một Đấu Thánh cường giả công kích, long tà không sợ hãi chút, cũng không phòng ngự, mà là dùng công chế công, trong nháy mắt đánh ra vài đạo đấu khí, đem công kích tấn công mình đều tan rã. Long tà là người khôn khéo, hắn tự nhiên biết rõ lúc này không thể yếu thế nửa phần, chỉ cần lộ ra nửa điểm chiến bại, những Đấu Thần kia, rất có thể giải tán lập tức, đem chính mình tru sát triệt để.

Long tà thực lực cũng thật là khủng bố, ba người vây công, đúng không có nửa điểm chiến bại, điều này làm cho Lý Dật cũng âm thầm kinh hãi.

- Đừng che chở ta, giết hắn đi.

Thần y thê tử lớn tiếng kêu lên. long tà giao quyết dị thường, hắn nhìn ra được tứ đại thần y cực kỳ để ý vợ con của mình, đối với Lý Dật cùng tứ đại thần y công kích chỉ là hóa giải, lại rút ra tinh lực đối phó thê tử thần y, dùng cách đó hấp dẫn tứ đại thần y ra tay cứu viện, kể từ đó, áp lực hắn liền giảm nhiều.

Đấu sau nửa ngày, song phương cũng bất phân thắng phụ, lúc này tình thế hay thay đổi, vô luận là Lý Dật hay là long tà, đều không có dùng ra thực lực cực hạn, cho nên chưa có thể đảm bảo không có biến cố phát sinh, cho nên mọi người đều cần bảo trì thực lực để ứng phó việc ngoài ý muốn.

960. Q.6 - Chương 561: Tuyệt Đối Không Nghĩ Tới

Điều này cũng không có vượt qua ý liệu của Lý Dật, nha đầu kia đã hoàn toàn ở vào trạng thái mơ hồ, trong mắt của nàng chỉ có Đấu Thần cốc chủ cừu nhân giết cha mẹ mình, thấy Lý Dật, vợ chồng tứ đại thần y cùng long tà càng khó hoà giải, rốt cuộc kềm nén không được, nhân cơ hội giết chết cừu nhân.

Lý Dật một mực chú ý đến nàng, Thanh Nhi vừa ra tay, Phá Thiên kiếm Lý Dật liền cũng tiêu xạ ra, oanh kích về phía hai người.

- Lý Dật, ngươi thật sự muốn bảo vệ ác ma này sao?

Thấy Lý Dật can thiệp, Thanh Nhi thần sắc kinh ngạc, nhìn Lý Dật, thần sắc thăm thiết đến cực điểm.

- Thanh Nhi, long tà mới là địch nhân lớn nhất, ta phải muốn giết hắn.

- Nói như vậy, chúng ta chỉ có thể đứng ở trận doanh bất đồng rồi?

Thanh Nhi cắn môi, kiên quyết nói.

- Thanh Nhi, ngươi muốn là địch nhân của ta sao?

Lý Dật nói, liên hợp cùng với Đấu Thần cốc chủ đối phó long tà, là lựa chọn lúc này của hắn, chỉ cần có thể xử lý long tà, thì từ nay về sau lại đối phó Đấu Thần cốc chủ, nhưng chuyện này cũng không có nắm chắc, Thanh Nhi nha đầu đơn thuần cũng không minh bạch đạo lý này. Đang tại trước mặt Đấu Thần cốc chủ, Lý Dật cũng vô pháp hướng nàng giải thích rõ ràng, chỉ phải cắn răng một cái, nói:

- Vậy ngươi cứ việc động thủ, nhưng đây không phải là cách lựa chọn sáng suốt gì.

Đan điền khí hải của Đấu Thần cốc chủ bị đóng cửa, không cách nào sử dụng đấu khí, vào lúc này, chính là một cơ hội hoàn hảo, Thanh Nhi oán hận nhìn Đấu Thần cốc chủ, lại chuyển hướng nhìn Lý Dật, cuối cùng cũng không động thủ nữa.

- Lý Dật, ngươi tới.

Thấy Thanh Nhi dừng tay, Đấu Thần cốc chủ đột nhiên nhìn Lý Dật giương giọng nói.

Lúc này chiến cuộc giằng co, long tà tuy thực lực kinh người, nhưng không thể xem nhẹ thế tử thần y được, có hai đại Đấu Thần, hắn muốn thắng được trận này, cũng không phải đơn giản. Lý Dật nghe được Đấu Thần cốc chủ gọi, thu kiếm về cổ tay, nhưng lại tế ra pháp quyết Trấn Thiên Cung, đấu khí tiến vũ “Xích xích xích” phá không lao ra, mà thân hình đến bên người Đấu Thần cốc chủ.

- Cốc chủ, có cái gì phân phó?

- Lý Dật ngươi có nghĩ đã bại được long tà?

- Đại tỷ, ngươi không phải nói nhảm sao?

Lý Dật dở khóc dở cười, nói.

Đấu Thần cốc chủ trên mặt hiện ra một vẻ kiên quyết, nói:

- Tốt lắm, ta liền truyền cho ngươi một chiêu đấu kỹ chuyên môn đối phó long tà, chiêu đấu kỹ này tuy phẩm giai không cao, chỉ là Bạch Hổ trung giai, nhưng đối phó long tà cũng đủ rồi.

Nói xong lấy ra một khối ngọc bài, đem tin tức rót vào, đưa cho Lý Dật.

Lý Dật không ngừng bắn ra đấu khí tiến vũ, lại bớt thời giờ bóp nát ngọc bài, ngọc bài hóa thành một đạo bích quang chui vào mi tâm, tin tức dưng mãnh vào trong óc, tâm pháp Bạch Hổ trung giai đấu kỹ “Niết bàn long châu” liền khắc vào trong óc Lý Dật.

Đem tâm pháp này nhớ kỹ, lại thử mô phỏng mấy lần phương pháp vận hành đấu khí, chừng mười thành nắm chắc, Lý Dật lúc này mới thu cung lại.

- Long tà, nếm thử Niết bàn long châu.

Niết bàn long châu bốn chữ làm trên mặt long tà run rẩy, hiển nhiên là cảm thấy sợ hãi. Cái cảm giác sợ hãi này, long tà cũng phải liều mạng, kết xuất một đạo đấu khí cái chấn cực hạn, mặc cho vợ chồng tứ đại thần y oanh kích, hắn cũng không trả lại, màu đen đấu khí lượn lờ ở bên cạnh hắn, bắt đầu phi tốc xoay tròn, đem thân hình long tà triệt để bao phủ trong đó.

Cũng cùng lúc này, Niết bàn long châu của Lý Dật cũng bắt đầu súc thể. lúc Lý Dật súc thể, trong không gian nguyên vốn dư thừa thiên địa linh khí hỏa thuộc tính điên cuồng hướng quanh thân hắn vọt tới. Dù sao cũng là mới học, Lý Dật đối với chiêu đấu kỹ này không chế không đủ tinh thuần, làm cho cổ hỏa điểm có chút khoa trương.

Xoay quanh, tại quanh thân Lý Dật hỏa điểm càng ngày càng mãnh liệt, mà trong không gian xuất hiện nhiệt lượng vô tận, bởi vì Lý Dật điên cuồng rút ra nhiệt độ không khí rất nhanh giảm xuống, tựa hồ tất cả nhiệt độ đều tụ tập đến quanh thân Lý Dật. Những màu đỏ nham thạch cũng bởi vì nhiệt độ kịch liệt giảm xuống, hiện ra thanh sắc.

- Bạch Hổ trung giai, niết bàn long châu.

Tiếp theo Lý Dật quát khê, vợ chồng tứ đại thần y thức thời tách ra, sau đó bao phủ tại một đoàn hỏa cầu hướng long tà bắn tới.

Một chiêu này, cùng hai ngày trước Đấu Thần cốc chủ dùng nó đối phó long tà cũng giống nhau. Nhưng khác nhau duy nhất chính là, long tà dù sao đối với tại Niết bàn long châu có nhận thức, hắn biết rõ cái chiêu Bạch Hổ trung giai đấu kỹ này là sát chiêu lợi hại nhất.

Oanh.

Hỏa cầu hung hăng nện ở cái trán trước người long tà bố kết, nổ lên rung trời, trong tiếng nổ một đoàn không khí màu đen bị xé nứt thành vô số mảnh nhỏ, được long tà liều chết duy trì mới miễn cưỡng không bị tán đi. Sau đó, Lý Dật bị bắn ngược lại mấy mét, hiện tại trong lòng bàn tay của hắn, một đoàn hỏa cầu nho nhỏ lại hiện ra.

Lý Dật hiện tại mới hiểu được chỗ tinh diệu chiêu Bạch Hổ trung giai đấu kỹ này, luồng thứ nhất đánh sâu vào tủy cường hãn, nhưng kỳ thật chỉ bước đệm cho sát chiêu. Sau khi đợt công kích thứ nhất, đối thủ tự bố kết phòng ngự cường thế nhất, điều này kỳ thật đã bị mắc lừa. Bởi vì đợt công kích thứ nhất Niết bàn long châu căn bản không phải mục đích sát thương địch nhân, mà là hấp thu năng lượng.

Va chạm ngắn ngủi, hai đại Đấu Thần cường giả đấu khí ẩn chứa năng lượng cũng bị hấp thu vào đoàn hỏa cầu nho nhỏ trong lòng bàn tay Lý Dật. Cái này, sau đó chính thức là đòn sát thủ long châu.

- Long tà, người thua.

Lý Dật cũng là không khỏi đắc ý, rất hiển nhiên, phòng ngự long tà có trăm ngàn chỗ hở, tuyệt đối không có khả năng ngăn cản được “Long châu” oanh kích.

Long tà cũng minh bạch điểm này, hắn xác thực là sắp thất bại, thua ở tuyệt học sư môn. Trên mặt tro tàn, dù cho là biết rõ không cách nào chống đỡ một chiêu Niết bàn long châu, long tà vẫn đem đấu khí thúc dục, đấu khí màu đen vô tận lượn lờ ra, cố gắng tu bổ chỗ sơ hở kia. Kỳ thật, cái này đã không có quan trọng, cho dù một kích này Lý Dật cách giết không được hắn, nhưng bị thua có kết cục gì, long tà thông minh tuyệt đỉnh tự nhiên rõ ràng nhất.

Lý Dật đương nhiên cũng sẽ không cho hắn quá nhiều thời gian, tay quyết vừa động, đoàn hỏa cầu nho nhỏ trong lòng bàn tay như là nhận lấy triệu hoán nào đó, nhanh như thiểm điện oanh kích long tà.

Tiếng bạo liệt vang lên, lúc này toàn bộ năng lượng long châu, Bạch Hổ trung giai đấu kỹ oanh tại cái chấn long tà bố kết, trong nháy mắt đem tầng cái chấn này đánh cho nát bầy, sau đó dư uy đều công kích trên thân thể long tà.

Long tà đấu kỹ năng lượng hộ thể hắn bị oanh thành mảnh nhỏ, hộ thể đấu khí cuối cùng bảo vệ kích hắn bay ra ngoài, nện xuống thạch bích, sau đó té trên mặt đất. quần áo Long tà đều rách nát, râu tóc đều tán loạn, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi, khiến cho hắn trở nên chật vật vô cùng.

Rõ ràng không có hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu, thực lực long tà cũng vượt quá ý liệu của Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ.

Nhưng hiển nhiên, hắn đã bị trọng thương, cũng không có khả năng đối kháng Lý Dật nữa, ba mươi mấy đấu thần lúc này lập tức phát ra thanh âm ủng hộ, một bộ kích động thay Lý Dật xử lý long tà. Thấy vậy, Lý Dật quyết định cho bọn họ có cơ hội này, nói:

- Các người giết hắn rồi, mỗi người một hạt giải được, tuyệt không nuốt lời.

Dù cho Lý Dật không làm bất luận cái cam đoan gì, ba mươi hai Đấu Thần cường giả tuyệt đối không buông tha cơ hội thật tốt trước mắt này, lập tức liền có hai Đấu Thần cường giả thân hình nhoáng lên hướng long tà đánh tới, muốn đoạt công đầu.

Long tà trọng thương cũng không có thời gian điều trị, đem tụ huyết bức ra, miễn cưỡng vận chuyển đấu khí, hai đạo hắc vụ hướng hai tên Đấu Thần oanh kích.

Oanh.

Oanh.

Hai Đấu Thần cường giả sơ suất quá, bọn họ không ngờ rằng long tà còn có lực công kích... Bọn họ cơ hồ không có bất kỳ phòng bị, đấu khí màu đen oanh kích đến vội vàng bố kết cái chắn, lập tức đem cái chắn đánh nát bấy.

Mất thấy hai Đấu Thần cường giả bắn trở lại, Lý Dật quát:

- Cùng tiến lên, giết long tà, tất cả mọi người có thể tìm được giải được.

Còn lại 30 danh Đấu Thần cường giả cũng không tiếp tục chần chờ...

Ba mươi đạo đấu khí cùng một thời gian đánh ra, tuy những người này không dùng tất cả thực lực của mình, nhưng dù sao cũng là ba mươi Đấu Thần cường giả, một kích hợp lực, đừng nói long tà Đấu Thần tu vi, coi như là tấn thẳng đến phong hào Đấu Thần, chỉ sợ cũng không có khả năng đơn giản chống lại được,

Tình cảnh này đối với Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ mà nói, là rất vui mừng, ba mươi đạo thuộc tính đấu khí bất đồng đánh ra, giống như trong không gian tràn ra một đóa tử vong lửa khói, hướng long tà oanh kích đến.

Nhưng đêm nay có vô số điều ngoài ý muốn.

Những điều ngoài ý muốn, không có bất kỳ người nào, kể cả long tà cũng không nghĩ tới, dưới loại tình huống này còn có thể tồn tại điều ngoài ý muốn như vậy.

Ba mươi đạo đấu khí đánh ra, nhưng không có đánh tại trên người long tà, mà giống như đụng phải bức tường. Sau đó có một màn quỷ dị hiện ra, ba mươi đạo đấu khí đụng phải bức tường bỗng nhiên phản chấn trở về, hướng 30 Đấu Thần cường giả bạt lại.

Không thể tưởng tượng được, tuyệt đối không có khả năng. Coi như là long tà dù không có bị thương, cũng không thể làm được, huống chi là hắn đang bị trọng thương như vậy.

Mà quỷ dị xuất hiện một đạo cái chắn, cũng bại lộ ra ẩn thân cường giả.

Tựa hồ cũng ý thức được ẩn thân đấu kỹ của mình không có bất cứ ý nghĩa gì, sau khi giả trừ trạng thái ẩn thân, một hài tử mười mấy tuổi hiện ra tại trước mặt mọi người.

- Tỷ tỷ, tỷ phụ, địa phương nào nhiệt như vậy, cũng không dẫn ta đến chơi sao?

Rõ ràng... Lại là tiểu mao đầu Thanh Vũ.

Lý Dật cảm giác gấp trở ngại, đêm nay hết thấy ngoài ý muốn. Tiểu mao đầu Thanh Vũ, là đệ đệ Thanh Nhi, rõ ràng dùng ẩn thân đấu khí đến đây.

Cái con mẹ nó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Thanh Vũ?

Thanh Nhi lên tiếng kinh hô, vô ý thức đi tới.

Nhưng Lý Dật hành động nhanh hơn, chắn trước mặt của nàng, trầm giọng nói: - Thanh Nhi, có vẻ cổ quái, không nên tới gần hần.

- Ta tại sao phải nghe người.

Thanh Nhi không tin Lý Dật.

Lý Dật cũng không giải thích thêm, ngăn trở Thanh Nhi, xoay người nhìn Thanh Vũ nói:

- Tiểu mao đầu, người che dấu thật sâu.

- Lý Dật ca ca, hảo tử phụ của ta, bản thân thông minh tuyệt đỉnh, đúng là vẫn còn bị ta lừa. Ha ha ha, người nhất định rất buồn bực sao.

Tiểu mao đầu Thanh Vũ lúc này khí chất đã hoàn toàn không giống như hài tử choai choai, tuy hình tượng của hần vẫn như thế, nhưng ngữ khí của hần biểu lộ, lại hoàn toàn giống như cường giả trưởng thành.

961. Q.6 - Chương 562: Một Chiêu Đánh Khấp Thiên Hạ

Lý Dật xác thực rất buồn bực, buồn bực tới cực điểm, hần bị người đùa bỡn, hơn nữa là tên giống hệt như Thanh Vũ, chỉ sợ cũng không có hảo ý gì.

- Tiểu mao đầu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, người lúc nào tu luyện đấu khí?

- Tỷ tỷ, vì báo đại thù cha mẹ, ta đương nhiên muốn tu luyện đấu khí.

Thanh Nhi cũng quá đơn thuần, căn bản không có chú ý tới Thanh Vũ có vẻ mặt mỉa mai, ngược lại nghiêm túc hỏi:

- Người sớm biết cha mẹ đã vắng sao?

Nữ nhân a nữ nhân, Lý Dật chỉ có thể ở trong nội tâm cười khổ, cho dù Thanh Vũ sớm biết cha mẹ đã vắng, nếu hần thật là Thanh Vũ, mới bao nhiêu tuổi đây, huống chi lại không có người chỉ đạo, làm sao có thể tu luyện thành cảnh giới kinh khủng như vậy.

- Không có, ta cũng là vừa mới biết.

Thanh Vũ rất muốn mê hoặc Thanh Nhi, tiếp tục bịa chuyện nói:

- Ta vừa mới tu luyện đấu khí.

- Thanh Vũ, người...

Thanh Nhi lúc này cũng nhìn ra Thanh Vũ nói lung tung, nhưng nhất thời lại ghen lời, không biết nên đáp lại như thế nào.

- Hần không phải là Thanh Vũ.

Hiện tại hồi tưởng lại, nếu như đứa bé trước mắt này không phải là Thanh Vũ, hần há lại hiểu được chuyện nam nữ, nói ra câu làm Thanh Nhi mặt đỏ tim đập? Thật sự là sơ suất quá, rõ ràng không có nửa điểm nghi ngờ Thanh Vũ giả mạo.

- Ha ha ha, không sai, Thanh Vũ đứa bé kia, từ lúc ba tháng trước cũng đã cùng cha mẹ của hần đoàn tụ rồi.

Tên này đặc ý cười nói:

- Hảo tử phụ của ta, coi như người thông minh, người đã là người thông minh, thì nên biết nên làm như thế nào đi.

- Người, rốt cuộc là ai?

Tên này biến sắc, trầm giọng nói:

- Tu La Môn Tu La Thăng Thiên.

Tu La Môn? Cường giả ở đây, ngoại trừ Lý Dật, Đấu Thần cốc chủ cùng long tà, biết rõ cái ẩn tông này, thì tất cả tựa hồ cũng không biết, hơn ba mươi tên đấu thần nhìn nhau, cũng nhin không được bắt đầu nghe Tu La Môn nói cái gì.

- Tu La Môn cường giả, người chừng nào thì xâm nhập Đấu Thần cốc.

- Linh thiên, người có năng lực thật lớn, chỉ cần tại thần chi linh vực làm ra Đấu Thần cốc thanh thế hiển hách. Đáng tiếc người thông minh quá mức, Đấu Thần cốc động tĩnh quá lớn, mới đưa tới Tu La Môn chủ chú ý, bởi vậy phái ta tới điều tra.

- Người... Người làm gì Thanh Vũ?

Thanh Nhi hoảng sợ, trên mặt biểu lộ gần như tuyệt vọng.

- Hắn đã chết.

Tu La Thăng Thiên không có hứng thú cùng Thanh Nhi dong dài, tiếp tục hướng Đấu Thần cốc chủ linh thiên nói:

- Thức thời, theo ta đi gặp Tu La Môn chủ, lão nhân gia có lẽ xem người là truyền nhân linh môn cuối cùng mà cho người một con đường sống. Tại Đấu Thần cốc, đối với người không có chỗ tốt gì.

Sau khi, nghe được tin tức Thanh Vũ đã chết, Thanh Nhi ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự. Cái nha đầu này đơn thuần, vừa mới tìm được tin tức cha mẹ ngã xuống làm thần trí nàng mê loạn, hiện tại đệ đệ duy nhất cũng không còn, loại đả kích này nàng đã không có khả năng thừa nhận nữa.

Nhưng không có người nhân hạ trông nom chú ý nàng, thấy Tu La Môn cường giả đã đến, cao hứng nhất là long tà.

- Thăng Thiên huynh đệ, chúng ta nhanh rời đi thôi, đi tìm Tu La Môn chủ, phái thêm cường giả đến tiêu diệt Đấu Thần cốc.

- Lúc này rời đi thôi? Long Môn chủ tiếc mệnh sao, chúng ta người Tu La Môn, cũng không phải chuyện gì đều tùy tiện đi cầu viện môn chủ.

Dù đến cứu long tà, Tu La Thăng Thiên trong giọng nói lãnh ý cũng không chút nào che dấu. Hắn chuyển hướng nhìn Lý Dật cùng Linh thiên, thoát nhìn ngây thơ cùng nghiêm nghị:

- Lý Dật, linh thiên, ta cuối cùng hỏi các người một lần, các người có nguyện ý cùng đi với ta gặp Tu La Môn chủ hay không?

Đây là ccaau nói tối hậu, Lý Dật cùng linh thiên nhìn nhau, trong ánh mắt phức tạp vô cùng!

Tu La Thăng Thiên biểu hiện ra thực lực quá kinh người, không nói đến linh thiên không cách nào sử dụng đấu khí, cho dù thực lực nàng ở vào trạng thái đỉnh phong, muốn một kích xua tan ba mươi Đấu Thần cường giả, cũng không có khả năng.

Lý Dật nở nụ cười, nhún vai nói:

- Ta không phải là người Tu La Môn đệ tử, lại không oán lại thù, Tu La Môn chủ chỉ sợ cũng không hứng thú gặp ta.

- Tu La Môn chủ thích nhất là kết giao với thiếu niên anh hùng, nếu không có như thế, năm đó cũng sẽ không thu lưu Long phong vân, còn trợ giúp hắn đoạt được chức môn chủ Long Môn môn. Về phần vị long tà này, nói thật Tu La Môn chủ cũng không thích, chỉ là trở ngại tình cảm, mới yên lặng để Long Môn nội loạn, long tà tiểu tử mới thay thế long phong vân được. Nói nhiều như vậy, Lý Dật, ta chính là muốn nói cho người biết, Tu La Môn mặc dù không có danh vọng như Long Môn, nhưng ở thần chi linh vực, hoàn toàn lật tay che trời.

Cho dù Tu La Môn thực lực không tầm thường, cũng không cần khoe khoang như vậy. Nếu có bản lãnh lớn như vậy, vì cái gì không thống nhất thần chi linh vực? Xem ra Tu La Môn tựa hồ cũng có làm như vậy.

- Tu La Môn chủ đã ái tài như vậy, người không ngại trở về nói cho hắn đến Đấu Thần cốc gặp ta.

Lý Dật nói mặt không đỏ tim không nhảy, một bộ ngữ khí thiên kinh địa nghĩa.

Đáng tiếc thần chi linh vực không có chuyện về Lưu Bị ba lần đến mời Khổng Minh, Tu La Thăng Thiên cười lạnh nói:

- Bằng người, tựa hồ còn không xứng để cho Tu La Môn chủ lão nhân gia tới gặp người như vậy.

- Vậy không tiễn.

Lý Dật khoát khoát tay, làm tư thế xin mời.

- Ta cũng có thể đi, nhưng ta phải mang đi con rể Tu La Môn.

Tu La Thăng Thiên chỉ long tà, nói.

Đây chính là chỗ mâu thuẫn, Lý Dật tuyệt đối không có khả năng buông tha long tà, hậu hoạn thả hổ về rừng vô cùng. Nhưng Tu La Thăng Thiên hiển nhiên cũng không trơ mắt nhìn Long Môn môn chủ vẫn lạc tại nơi này.

- Không có khả năng, long tà, hắn hôm nay phải chết ở chỗ này.

Lý Dật kiên quyết nói.

- Nói như vậy, chúng ta hôm nay phải đánh một trận?

Lý Dật cũng không muốn cùng đối thủ đối kháng như vậy, nhưng không thể để Long Tà đi, sự tình đã đến mức này, mọi người cũng không có đường lui. Hơn nữa trong tay hắn còn có Lã bài tẩy có thể đánh.

- Giết chết Tu La Thăng Thiên, chẳng những có thể được giải được, mỗi người còn được một hoàn ích khí đan.

Lý Dật quyết định cho những người này ném mật ngọt, giải được tự nhiên là không thể cho, nhưng ích khí đan sao... Lý Dật từ trong dung giới lấy ra 30 hạt ích khí đan, hướng những Đấu Thần cường giả kia. Hắn không đau lòng, mà linh thiên lại đau lòng đến cực điểm, một hoàn ích khí đan chính là đấu khí hạt giống của một Đấu Thần cường giả.

Thấy ích khí đan, 30 vị Đấu Thần cường giả lập tức phấn chấn, ích khí đan không phải mục đích của bọn hắn, nhưng Lý Dật hành động nói rõ, hắn đem giải được phân phát ọi người, chỉ bằng điểm này, đã làm cho bọn họ đánh cuộc một lần. Tu La Môn cường giả càng lợi hại, thật có thể chống lại được 30 vị Đấu Thần cường giả sao?

- Các người dám hướng ta động thủ sao?

Tu La Thăng Thiên sắc mặt ngưng trọng lên, lạnh lùng uy hiếp nói:

- Đã có thể tu luyện tới Đấu Thần cường giả, các người cũng tuyệt đối không phải một mình, hôm nay dám động thủ, ta dám cam đoan, Tu La Môn nhất định sẽ làm cho các người vong tông diệt tộc.

Lời nói này nói ra, làm chúng Đấu Thần cường giả không khỏi dao động, Tu La Môn, bọn họ tuy không rõ ràng lắm, nhưng theo Tu La Thăng Thiên biểu hiện ra thực lực, tuyệt đối không phải là đèn cạn dầu, thoát nhìn tên này, lời uy hiếp của hắn có khả năng trở thành sự thật.

- Giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích, Tu La Môn sẽ không biết người chết như thế nào.

Lý Dật dứt lời, không để cho Tu La Thăng Thiên cơ hội giải thích, thân hình hắn bức thẳng tới, cực hạn đấu khí rót vào Phá Thiên kiếm, lăng không kích xuống, Phá Thiên kiếm quang hóa thành một đạo hình cung, dùng lực phá hủy hết thấy hướng tu la thăng thiên đánh ra..

Tu La Thăng Thiên cười lạnh một tiếng, đối với công kích Lý Dật cũng không có bố kết đấu khí phòng ngự, cũng không có kích phát đấu khí chống lại. Chỉ thấy bàn tay hắn bỗng nhiên phát ra một đạo đấu khí to

nhện hình quạt, khi đấu khí tơ nhện quán giao, trong nháy mắt đem đạo hình cung kiếm quang Lý Dật phủ kín. Lúc này đấu khí tơ nhện giống như vô số linh xà, hướng kiếm quang quán quanh, sau đó phản chấn trở về!

Lý Dật bây giờ rõ ràng, Tu La Thăng Thiên sở dĩ có thể trong nháy mắt bắn ngược hơn ba mươi đấu khí Đấu Thần cường giả, cũng không phải nói thực lực của hắn mạnh hơn bao nhiêu, có thể đối kháng ba mươi Đấu Thần cường giả, mà là đấu kỹ này.

Tu La Thăng Thiên tựa hồ là có đấu kỹ đặc thù, cái đấu kỹ này có thể phản chấn công kích của địch nhân.

Thân hình tại giữa không trung, Lý Dật liên tục tránh được đạo kiếm quang phản chấn trở về, càng không do dự, lần nữa chém xuống.

Tu La Thăng Thiên tựa hồ có một chiêu đánh khắp thiên hạ, lập tức đánh ra một chiêu đấu kỹ quỷ dị kia đem tất cả công kích lực lượng hoàn toàn phản chấn trở về. Hai chiêu thoáng qua, Lý Dật bắt đầu ý thức được chuyện tình nghiêm trọng.

Vị Tu La Môn cường giả này, ngoại trừ một chiêu này tựa hồ không biết dùng chiêu khác không, điều này thoát nhìn buồn cười, nhưng kì thực khủng bố. Lý Dật rõ ràng, bất luận một chiêu đấu kỹ gì, nếu như tu luyện tới cảnh giới cực hạn, đều phát huy ra uy lực kinh người, Tu La Thăng Thiên một chiêu đánh khắp thiên hạ, hiển nhiên là chiêu này có thể phản chấn đấu kỹ lực lượng địch nhân, chiêu này hắn luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi.

Mà chiêu đấu kỹ, xác thực có chỗ hơn người, hắn thoát nhìn rất ôn nhu, chỉ là phản chấn công kích địch nhân, đối thủ đã có thể phát công kích lực lượng, tất cũng có năng lực hóa giải, cái đấu kỹ này thoát nhìn cũng không có lực sát thương, nhưng nghĩ lại, nếu như tìm không thấy biện pháp phá giải cái đấu kỹ này, như vậy Tu La Thăng Thiên đã ở vào thế bất bại. Mà một cường giả đấu khí tu vi sâu dày hơn, cũng là có hạn độ, vượt qua cái hạn độ này, khi đấu khí hao cạn kiệt, như vậy chính là lúc Tu La Thăng Thiên ra tay đánh chết.

Đương nhiên, loại đấu kỹ này có khuyết điểm cũng rõ ràng, hắn cũng không cách nào tốc thắng đối thủ, chỉ có thể chờ đợi đấu khí đối thủ hao hết. Nhưng chỉ sợ có rất ít cường giả ý thức được, còn đem mình đánh cho sức cùng lực kiệt, chờ đợi đối thủ thừa dịp hư hao sao. Cho nên chiêu đấu kỹ này, đúng là vẫn còn tự bảo vệ mình, phòng ngự có thừa mà công kích không đủ.

- Tu La Thăng Thiên, chiêu này của ngươi tinh diệu cực kỳ.

Công mấy chiêu không có hiệu quả, Lý Dật dứt khoát dừng tay lại, hứng thú nhìn đối phương.

- Đây chẳng qua là một chiêu Chu Tước trung giai đấu kỹ, gọi là ‘Chấn động Càn Khôn’, thế nào, ngươi có hứng thú học sao?

Chấn động Càn Khôn, chiêu đấu kỹ này cùng phong chiêu Lý Dật cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nhưng phong chiêu cũng không có tinh chuẩn như thế, càng không có khả năng tại cùng một thời gian phản chấn ba mươi Đấu Thần cường giả. Tu La Môn đáng sợ, từ chỗ tên Tu La Thăng Thiên là có thể thấy được.

- Tu La Thăng Thiên, ngươi không chỉ có một chiêu ‘Chấn động Càn Khôn’ này chứ?

- Đối với ngươi đủ rồi, ta dùng một chiêu này đánh khắp thiên hạ, đến nay còn chưa gặp người có thể phá giải một chiêu này.

962. Q.6 - Chương 563: Hủy Diệt Cốc

- Lúc này cũng chỉ có thể nói vận khí người tốt.

Biết rằng Tu La Thăng Thiên nói quá lên, Lý Dật biết, mặc dù chiêu đấu kỹ này có thể phản chấn lại được rất nhiều chiêu đấu kỹ, nhưng tin tưởng trên đời này không có bất kỳ chiêu đấu kỹ nào có thể đánh khắp thiên hạ.

- Vận khí tốt nhiều năm như vậy, hôm nay cũng sẽ không ngoại lệ.

Tu La Thăng Thiên cũng biết chỗ thiếu hụt của chiêu đấu kỹ này, lập tức thỏa hiệp nói:

- Ta còn nói câu kia, người để cho ta mang long tà đi, ta lập tức rời khỏi Đấu Thần cốc, tuyệt không dừng lại nửa phút. Nếu không, chỉ có chiến đấu tới cùng, ta cũng muốn nhìn một chút, người có bao nhiêu đấu khí có thể lãng phí.

- Các người, động thủ cho ta,

Lý Dật lấy ra cái nhẫn linh thiên cho hắn, một cổ hỏa diễm từ đầu ngón tay mãnh liệt tuôn ra, sau đó nhìn 30 Đấu Thần cường giả nói:

- Nếu không động thủ, ta sẽ phá hủy cái dung giới này, các người vĩnh viễn ở trong Đấu Thần cốc.

Cái uy hiếp này ngay lập tức có công hiệu, 30 Đấu Thần cường giả bị dồn đến tuyệt lộ, cũng không thể chú ý Tu La Môn rốt cuộc làm gì, Tu La Thăng Thiên cuộc có bao nhiêu lợi hại, lần nữa tấn công xuống, đấu khí đấu kỹ không ngừng huy động đánh ra.

Đối mặt với công kích hung hãn đến cực hạn, Tu La Thăng Thiên thu hồi thái độ tùy tiện, sắc mặt trở nên ngưng trọng, toàn thân hắn cơ hồ đều kích phát ra đấu khí tơ nhện, những đấu khí tơ nhện này thóa thành vô số linh xà, quấn lấy đấu khí của đối phương, sau đó phản chấn trở về.

Trong không gian, nhất thời rực rỡ cực hạn, đấu khí quang hoa trong không gian chiếu lên sáng lạn, đấu khí mảnh nhỏ đánh sâu vào không gian, những thạch bích cứng cõi kia bị một tầng tầng đấu khí đánh vào vỡ nát ra.

- Chấn động Càn Khôn được xưng một trong Tu La Môn tứ đại đấu kỹ, xem ra quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhìn trước mắt một màn này, linh thiên cũng không khỏi khen thầm. Dùng lực lượng một người ngăn cản 30 vị Đấu Thần cường giả, đấu khí này đúng là nghịch thiên. Nhưng Lý Dật càng quan tâm một vấn đề khác:

- Cốc chủ, có biện pháp phá giải không?

- Có lẽ có, nhưng ta không biết.

Linh thiên nhíu lại lông mày đáp.

Lúc này, Lý Dật nhìn xem ba mươi Đấu Thần cường giả đang không ngừng bị lực lượng phản chấn trở về, sau khi lực lượng đánh vào, không gian thạch bích bắt đầu xuất hiện vết rách thật sâu, sóng nhiệt vô tận làm vết rách càng to lên.

Nhìn xem vết rách cuộn cuộn tỏa ra sóng nhiệt, Lý Dật nghiêm túc đánh giá không gian này, bỗng nhiên có một cái ý nghĩ từ trong đầu của hắn hiện ra.

- Cốc chủ, người có nghĩ là long tà cùng Tu La thăng Thiên cùng chết.

- Nói nhảm.

- Tốt lắm, mời người đáp ứng ta một việc, nếu người có thể đáp ứng ta chuyện này, long tà cùng Tu La Thăng Thiên nhất định phải chết.

- Hừ, khoác lác... Người nói ta đáp ứng người sự tình gì?

Lý Dật nhìn nhìn tứ đại thần y cùng thần y thê tử bên cạnh thần sắc bất định, nói:

- Thỉnh cốc chủ thả con gái của tứ đại thần y ra.

- Mơ tưởng, Tứ đại thần y cầm Thiên Dương đan giả lừa gạt ta, hại đan điền khí hải ta bị đóng cửa, trở mắt nhìn địch nhân mà không thể động thủ, còn muốn để cho ta buông tha con hắn sao.

Nghe được lời nói của Đấu Thần cốc chủ, tứ đại thần y nói: - Đan điền khí hải của người tuy bị đóng cửa, ba ngày sau tự động giải trừ. Cái này cũng trách không được ta, người cho ta thời hạn quá ngắn, ba tháng căn bản không cách nào luyện chế ra Thiên Dương đan, ta ngoại trừ cùng long tà hợp tác thì không có lựa chọn nào khác.

- Tứ đại thần y nó cũng đúng, không bằng do ta làm chứng, chỉ cần người thả con gái của tứ đại thần y, sẽ vì người phối chế Thiên Dương đan, thế nào?

Thấy Đấu Thần cốc chủ còn do dự, Lý Dật lại nói:

- Tứ đại thần y sớm muộn sẽ phối chế ra Thiên Dương đan cho người, mà cừu nhân của người thì giao cho ta, giao dịch này người không có hại.

- Nhiều nhất ba năm, trong ba năm này ta nhất định sẽ phối chế ra Thiên Dương đan cho người.

Tứ đại thần y thề nói.

Đấu Thần cốc chủ dù sao lúc này không khác nào phế nhân, năng cũng không có quá nhiều cò kè mặc cả, nói:

- Được rồi, bọn họ tại trong Linh giới, bất quá ta lúc này không cách nào vận dụng đấu khí, mở ra Linh giới, ba ngày sau đan điền khí hải của ta mở ra, ta sẽ thả bọn hắn... Lý Dật, người nói, người có biện pháp nào có thể giết chết long tà cùng Tu La Thăng Thiên.

- Ta muốn hủy diệt cả Đấu Thần cốc.

Lý Dật trong mắt hiện lên một tia tinh quang, sau đó phân công nói: - Thần y các hạ, vợ chồng các người mang Đấu Thần cốc chủ cùng Thanh cô nương rời khỏi Đấu Thần cốc đi thất tinh tông, chuyện nơi đây giao cho ta.

- Rời khỏi Đấu Thần cốc? Lý Dật, người muốn làm gì?

- Cốc chủ, Đấu Thần cốc đã bị Tu La Môn nhìn vào, người cũng không thể ở lại, vậy hãy để cho nó trở thành mộ chôn của long tà cùng Tu La Thăng Thiên. Tứ đại thần y, đây là giải được, ra khỏi Đấu Thần cốc, cho Thanh cô nương ăn vào.

Lý Dật từ trong thông dong giới lấy ra giải được đưa cho tứ đại thần y, sau đó nói:

- Đi.

Vợ chồng Tứ đại thần y cũng không chần chờ nữa, mang theo Đấu Thần cốc chủ cùng Thanh Nhi, đấu khí hộ thể, bay đi.

Thấy bốn người này rời đi, long tà thấy rõ ràng, nhưng cũng vô kế khả thi, Tu La Thăng Thiên tại ba mươi Đấu Thần cường giả vây công, ốc còn không mang nổi mình ốc, thì còn làm gì được.

Xem chừng tứ đại thần y đã mang theo Thanh Nhi cùng Đấu Thần cốc chủ lên trên mặt đất, thân hình Lý Dật lúc này mới bay động, hắn ở trong không gian cấp tốc bay vút, thỉnh thoảng thân thủ tại trong hư không huy động vài cái, khiến ột tia không gian ba động.

- Lý Dật, người làm cái gì cổ quái.

Nhìn Lý Dật hành động quỷ dị, long tà cũng có vẻ mặt bất an, hắn ở trong kết giới của Tu La Thăng Thiên bố kết, nghiêm túc nhìn nhất cử nhất động của Lý Dật. Với kiến thức lịch duyệt của hắn, mà cũng không nhìn ra Lý Dật bố kết cái trận pháp gì.

- Ta đang tạo mộ địa cho các người.

Lý Dật trong miệng nói, trên tay lại không rảnh rỗi. Một cái kim úng khốn long trận khó khăn bố kết xong, đem ba mươi Đấu Thần cường giả cùng long tà, Tu La Thăng Thiên đặt bên trong trận pháp.

- Hừ, một cái phá trận pháp, cũng muốn vây được chúng ta sao?

Đối với long tà, Lý Dật chỉ lạnh lùng cười, sau đó tế ra Phá Thiên kiếm của mình.

Cực hạn thiên ma đấu khí rót vào trong Phá Thiên kiếm, cả kiếm lập tức nổi lên đấu khí quang hoa đồ sộ, Lý Dật thân hình bỗng nhiên bạo lên, sau đó lẳng không chém xuống... Cũng không phải là chém về phía long tà, cũng không phải Tu La Thăng Thiên, mà là mặt đất màu đỏ.

- Ha ha ha, người choáng váng sao, hay là chê đấu khí quá nhiều.

Thấy Lý Dật chém xuống mặt đất, long tà nhin không được cười ha hả, tuy hấn cảm thấy cực độ bất an.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, dưới mặt đất lập tức vỡ ra một cái lỗ thủng. Không gian nham thạch tại nhiệt độ cao, cùng thực lực Lý Dật Đẩu Thần cộng thêm uy lực siêu phẩm thần binh Phá Thiên kiếm, chém xuống thành một lỗ thủng cực lớn.

Lý Dật cũng không để ý tới long tà cười nhạt, lần nữa lướt thân hình, cực hạn đầu khí hướng mặt đất chém xuống. Lỗ thủng càng thêm cự đại lộ ra, ở trong đó có nham thạch nóng chảy tuôn ra. Cả dưới mặt đất Đẩu Thần cường giả oanh kích, nguyên vốn cực không ổn định, tựa hồ tùy thời sụp xuống, lúc nhiệt lượng thiêu đốt, càng làm cho khí tức hơi bị cứng lại.

- Lại hạ xuống là được rồi.

Lý Dật bối rối, tại quanh thân bố kết một tầng băng hệ đầu khí cái chắn, sau đó đem toàn bộ đầu khí rót vào trong Phá Thiên kiếm, một kiếm chém thiên bổ xuống mặt đất bắt đầu khởi động nham thạch nóng chảy.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Liên tiếp thanh âm nổ vang từ dưới đất truyền đến, bị Lý Dật chém ra, nham thạch nóng chảy dâng lên mấy mét, sức mạnh to lớn tự nhiên làm cho người ta không khỏi kinh hãi.

Lý Dật đã thu hồi Phá Thiên kiếm, tay quyết bay động, quanh thân băng hệ đầu khí tầng tầng phát ra, hình thành một cái băng cầu cự đại vô cùng, đưa hấn hoàn toàn bao phủ trong đó.

Bỗng nhiên một tiếng nổ làm cho người ta hồn phi phách tán, dưới mặt đất nham thạch bắt đầu triệt để vỡ tung ra, nham thạch nóng chảy sôi trào từ chỗ Lý Dật chém ra dâng lên, hủy diệt và thôn phệ hết thảy.

- Núi lửa, núi lửa phun trào.

Không biết tên nào đầu tiên ý thức được điểm này, hoảng sợ hô lên, ba mươi Đẩu Thần cường giả cùng Tu La Thần Thiên đồng thời dừng tay, hoảng sợ nhìn ra nham thạch nóng chảy từ dưới đất mãnh liệt phóng ra. Lúc này đối với mọi người, đều gần như tuyệt vọng, cho dù hấn là một đẩu thần cường giả. Tại trước mặt sức mạnh to lớn của tự nhiên, lực lượng của nhân loại lúc này nhỏ bé. Đẩu Thần cường giả cùng Tu La Thần Thiên kịp phản ứng nghĩ đến chuyện chính là phóng tới sông ngầm, cố gắng thoát khỏi nơi này. Nhưng, bọn họ lúc này mới ý thức tới Lý Dật trước bố kết trận pháp pháp quá dị kia là gì.

Kim úng khốn long trận cố nhiên là trời không được hơn ba mươi cá Đẩu Thần cường giả, nhưng đồng thời bọn họ ra sức oanh kích trận pháp, dưới mặt đất nham thạch nóng chảy mãnh liệt phun ra.

- Thật sự là âm hiểm.

Nhìn băng cầu bao vây lấy Lý Dật, long tà trên mặt biểu lộ phức tạp cực kỳ, hấn cũng không có bối rối, mà là từ trong lòng giãi ra một khối ngọc bài nho nhỏ, sau đó bóp nát.

Dù cho thân ở trong băng cầu, Lý Dật vẫn có thể cảm nhận được bốn năng lượng phía, nham thạch nóng chảy dùng tốc độ nhanh chóng đổ đầy cả không gian, hơn nữa còn đang không ngừng tuôn ra, dưới mặt đất áp lực càng ngày càng lớn.

Càng lúc áp lực gia tăng đến tột đỉnh, lại đột nhiên buông lỏng, sau đó Lý Dật cảm giác thân thể của mình nham thạch nóng chảy bay lên. Mà hấn bố kết phòng ngự băng hệ, cũng đang bị năng lượng thiêu đốt, dùng tốc độ nhanh chóng hòa tan biến mất.

Lúc tầng băng hệ cái chắn này triệt để biến mất, Lý Dật phát hiện, mình thân ở trên không Đẩu Thần cốc, vội vàng lướt tới, thoát khỏi nham thạch núi lửa vây quanh. Tuy thoát được đại hiểm, Lý Dật không khỏi một thân mồ hôi lạnh, nếu chậm thêm một hai phút, hấn cũng không dám cam đoan có thể thoát được núi lửa phun hay không.

Cúi đầu hướng Đẩu Thần cốc nhìn xuống, quả nhiên không ngoài sở liệu, tứ phía núi vây quanh Đẩu Thần cốc, đúng là ở vào bên trong miệng núi lửa, lúc này cả Đẩu Thần cốc đã hoàn toàn biến mất, mà chuyển

biến thành nham thạch nóng chảy. Cái nham thạch nóng chảy này bao trùm cả Đấu Thần cốc, dưới loại tình huống này, nếu không có tiền xuống dưới đất, Đấu Thần cường giả có thể may mắn thoát khỏi cũng không nhiều, huống chi dưới mặt đất cũng tràn đầy nham thạch.

Không có gì bất ngờ xảy ra, long tà cùng Tu La Thăng Thiên đã triệt để tan thành mây khói.

Lý Dật tâm tình sảng khoái vô cùng, cũng ly khai khỏi nơi đây, trở lại thất tinh tông, bỗng nhiên thân hình dừng lại, cải biến phương hướng, hướng về Đấu Thần cốc bay vút đi.

963. Q.6 - Chương 564: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Làm cho Lý Dật thay đổi chủ ý, đó là cùng nham thạch nóng chảy trong lúc có thi thể Đấu Thần cường giả. Xem ra, Đấu Thần cường giả cũng nhanh, tại núi lửa bỗng nhiên phun trào, vẫn còn kịp phản ứng. Thân thể của hắn bị nham thạch nóng chảy đốt cháy hoàn toàn thay đổi, nhưng còn có một tầng băng hệ đấu khí lượn lờ tại bên ngoài thân thể, không có triệt để xong đời.

Đấu Thần cốc chủ linh thiên cho hắn dung giới có ích khí đan, đều được hắn phân phát cho những Đấu Thần cường giả kia, trước mắt Đấu Thần thi thể này, đối với Lý Dật mà nói chính là ích khí đan. Tuy đáp ứng lực lượng không thể dựa vào luyện hóa đấu khí hạt giống cường giả để tu luyện, nhưng với thi thể Đấu Thần ở trước mặt mà không lợi dụng, cũng quả là ngu ngốc rồi.

Đơn giản kiểm tra lại đạo đức, Lý Dật bay vút đến, đem thi thể Đấu Thần cường giả cuốn tới, sau đó không chút khách khí lấy ra đấu khí hạt giống của hắn. Thiên ma đấu khí luyện hóa đấu khí hạt giống, cũng không phải như Đấu Thần cốc chủ cần đấu khí hạt giống luyện hóa thành ích khí đan. Ngắn ngủn hơn 10' sau, Lý Dật liền đem cái đấu khí hạt giống luyện hóa xong.

Nếm đến quả ngon ngọt, Lý Dật cũng không trở lại thất tinh tông, thân hình bắt đầu bay vút, tại phụ cận Đấu Thần cốc chờ đợi.

Vận khí không tệ, rõ ràng lại tìm được mười thi thể Đấu Thần cường giả, đem những đấu khí hạt giống từng cái luyện hóa, làm Lý Dật cơ hồ muốn hoan hô lên, đấu khí tu vi tăng thêm vài tinh, đạt đến Đấu thần năm tinh.

Bởi như vậy, hành trình Đấu Thần cốc rất có giá trị, chẳng những đưa tứ đại thần y trở về thất tinh tông, còn tìm được Đấu Thần cốc chủ thực lực kinh người làm minh hữu, hơn nữa tru sát Long Môn môn chủ Long Tà.

Tình thế qua tốt.

Duy nhất một điểm đau buồn là ẩn tông Tu La Môn quá thần bí. Lần này giết chết một tên Tu La Tahwng Thiên, xem như triệt để đắc tội với Tu La Môn... Nhưng cho dù không giết Tu La Thăng Thiên, thì Tu La Môn là chỗ dựa sau lưng Long Môn, cùng Tu La Môn kết thù, đó cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lại cẩn thận tìm tòi một lần, xác định không có thi thể Đấu Thần có thể lợi dụng, Lý Dật lúc này mới phân biệt phương hướng, hướng thất tinh tông bay vút đi. Bay được không xa lắm, lại đột nhiên nhìn thấy trên mặt đất phía trước, mười mấy cường giả ngồi vây quanh thành một vòng, không biết là làm cái gì.

Lý Dật lòng hiếu kỳ nổi lên, hướng về mười mấy cường giả kia đáp xuống.

Thì ra là Đấu Thần cường giả Đấu Thần cốc, trong đó hai người Lý Dật biết mặt... Chẳng những nhận ra, mà lại rất là quen thuộc, đó là hai vị thúc thúc béo gầy chăm sóc tỷ đệ Thanh Nhi. Bọn họ có mạng lớn, rõ ràng trốn ra khỏi Đấu Thần cốc. Nhưng điều này cũng không kỳ quái, chừng trăm vị Đấu Thần cường giả, cũng không thể bị một ngọn núi lửa phun trào nuốt hết, luôn luôn có người may mắn thoát khỏi.

Những người này may mắn thoát khỏi gồm mười Đấu Thần cường giả, lúc này tình huống phi thường không tốt, bọn họ khoanh chân ngồi, đang cố gắng chống lại lực lượng cấm chế trong thân thể. Nhìn bọn họ thống

khổ, bộ mặt vặn vẹo cùng mồ hôi to như hạt đậu, lực lượng cấm chế cũng không phải là bọn họ có khả năng thừa nhận, đều đến bờ biên giới sụp đổ.

- Béo gầy thúc thúc, các người khỏe không.

Lý Dật trong nội tâm thầm kêu trời cũng giúp ta, mười cái Đấu Thần cường giả tại Đấu Thần cốc thoát nhìn bình thường, nhưng đặt ở ngoài Đấu Thần cốc, thì bất luận người nào cũng không cách nào bỏ qua lực lượng này.

- Lý Dật?

Nhìn thấy Lý Dật đã đến, béo gầy thúc thúc đều có vẻ mặt kinh ngạc, nhưng bọn hắn lúc này bị cấm chế phát tác, biểu lộ kinh ngạc rất nhanh biến mất, một bộ xem như không để ý tới.

- Các người làm sao vậy?

Lý Dật biết rõ còn cố hỏi.

- Đấu Thần cốc bị hủy, chúng ta muốn rời đi, nhưng... Đấu Thần cốc chủ đặt cấm chế, xem ra cũng không phải nói dối, chúng ta chỉ sợ sống không được bao lâu.

- Thế thì cũng chưa chắc.

Lý Dật thoải mái nói:

- Cái cấm chế này muốn giải trừ kỳ thật cũng không khó, các người có thể thử một lần?

Béo gầy thúc thúc nhìn Lý Dật như là người si nói mộng, căn bản cũng không tin, nhìn Lý Dật cũng không thèm nhìn, chuyên tâm vận chuyển đấu khí đối kháng lực lượng cấm chế.

- Ủ, nơi này có một hoàn đan dược, có thể giải một năm cấm chế, người thử xem.

Lý Dật cầm trên tay, cũng không nói giải dược này có thể triệt để giải trừ cấm chế, mục đích đương nhiên rõ ràng, hắn cần lực lượng của nhóm Đấu Thần cường giả này.

Thấy Lý Dật lấy ra đan dược, béo thúc thúc cũng đoạt luôn, không chút do dự nuốt xuống. Giải dược ăn vào, béo thúc thúc trên mặt thống khổ chậm rãi biến mất, khí sắc cũng trở nên hồng nhuận, chỉ ngắn ngủn mấy phút đồng hồ, lại khôi phục như thường.

Hiệu quả nhất thời làm đám Đấu Thần cường giả rung mình, sau đó cùng kêu lên:

- Có còn hay không?

- Còn.

Lý Dật lại nhún vai nói:

- Ta lại không cùng các người có giao tình gì, dựa vào cái gì muốn đem giải dược đáng giá như vậy cho các người dùng.

- Ta và người có giao tình, ta và người có giao tình.

Gầy thúc thúc thấy béo thúc thúc lấy được giải dược, thấy được hy vọng, chạy về phía Lý Dật, trong miệng lớn tiếng la hét.

Béo thúc thúc cũng vì hắn lên tiếng xin xỏ:

- Lý Dật các hạ, xem Thanh Nhi tiểu thư, cho huynh đệ của ta một hạt giải dược.

- Ta đây cũng không thể cho không được.

- Nếu được giải dược, cả đời này làm trâu làm ngựa cho người cũng nguyện ý.

Thống khổ cùng tử vong, gầy thúc thúc ý chí đã hỏng mất, đâu còn có nửa phần phong phạm Đấu Thần cường giả, chỉ còn kém là hướng Lý Dật dập đầu.

Chỉ cầu làm trâu làm ngựa cho Lý Dật, muốn triệt để giải trừ cấm chế, ăn vào xong, hừ, cũng chỉ có trời biết.

Lý Dật nói:

- Xem các người thống khổ như thế, ta cũng tâm không đành lòng, nói thật, những thuốc này hoàn cũng không phải của ta, mà là thay người bảo quản, lại không tùy tiện đưa cho người. Như vậy, các người đều có thể xử dụng cái giá lớn để mua những thuốc này, ta cũng có thể trả lời thỏa đáng với người ta, các người nói có đúng hay không?
- Ta là Bạch Thủy tông tông chủ, nguyện ý dùng cả tông tộc đổi lấy giải dược.

Một cường giả nói lên.

Những Đấu Thần cường giả khác cũng đều há miệng, có người nguyện ý dùng tông môn để đổi, cũng có người dùng vài ức kim tệ, thậm chí có một Đấu Thần cường giả đều lấy nữ nhi của mình đem ra. Những cường giả này, có thể tu luyện tới Đấu Thần cảnh giới, đều là nhân vật trọng yếu, hoặc là thân phận tông chủ, môn chủ, đưa bằng giá làm Lý Dật hoàn toàn tâm động.

- Tốt lắm tốt lắm, thuốc này chỉ có thể giải trừ các người một năm cấm chế, đưa giá lớn các người không thấy thiệt thòi sao?

Lý Dật lật mềm buộc chặt, tiện thể cường điệu giải dược cũng không phải một lần vất vả mà suốt đời nhàn nhã.

- Giá trị, Giá trị. Chúng ta nguyện ý đổi như vậy.

Đây cũng không phải là đơn giản một năm kỳ hạn, lúc này đó là mạng sống.

- Tông môn các người, kim tệ, nữ nhân, ta thật cũng không hiếm, không bằng như vậy, ta cho các người giải dược, một năm này các người phục vụ ta, nghe ta phân công, một năm sau, ta cho các giải dược triệt để giải trừ cấm chế, thế nào?

Còn có thể như thế nào, mười Đấu Thần cường giả liên tục gật đầu, bị người đem ra sử dụng một năm đổi một cái mạng, nói như thế nào đều là chuyện nhỏ.

Cái gọi là một năm kỳ hạn, Lý Dật cũng không sợ những Đấu Thần cường giả này đổi ý, lập tức đem giải dược phân phát xuống. Một năm thời gian, cũng đủ hấn lợi dụng bọn họ đối kháng song kiếm môn cùng Long Môn. Cái này thu hoạch ngoài ý liệu này, làm Lý Dật cơ hồ muốn cười trộm ra tiếng.

Thấy Đấu Thần cường giả giải trừ cấm chế, Lý Dật lúc này mới mang theo chi lực lượng này cấp tốc chạy tới thất tinh tông.

Trên đường đi, Lý Dật cũng không lên mặt, từng người hỏi thăm tính danh cùng tông môn, hảo ngôn hảo ngữ lung lạc bọn họ. Cấp tốc bay vút một ngày, dĩ nhiên ra khỏi Long Môn địa giới, tiến nhập lãnh địa song kiếm tông.

Sau khi tiến vào song kiếm tông, liền có thể cảm giác được cảnh nội song kiếm tông khẩn trương, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cường giả hướng về phương hướng thất tinh tông bay vút đi. Nhưng nhóm người Lý Dật thực lực thật vô cùng khủng bố, cũng không có người nào dám tiến lên trêu chọc, Lý Dật nhân tiện nói:

- Các người đi bắt song kiếm tông đệ tử, ta muốn thẩm vấn bọn họ.

Rời khỏi thất tinh tông thời gian lâu như vậy, cũng không biết tình thế bây giờ như thế nào, Lý Dật cần phải biết một ít tin tức.

Nghe Lý Dật nói như vậy, lập tức liền có hai Đấu Thần cường giả lên tiếng, sau đó bữa cơm công phu, liền áp hai cái đấu tôn cường giả trở lại trước mặt Lý Dật.

Hai cái đấu tôn cường giả đều là song kiếm tông đệ tử, sớm đã bị nhóm người Đấu Thần cường giả này phát hiện ra khí tức sợ tới mức chân đều mềm nhũn ra, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ ra cảnh nội song kiếm tông đột nhiên có nhiều Đấu Thần cường giả như vậy.

- Hai người các người, là song kiếm tông đệ tử sao?

Lý Dật quát hỏi, làm cho hai ten này quỳ xuống. Một tên có lá gan hơi lớn một chút hỏi đáp:

- Ta, chúng ta là song kiếm tông đệ tử, xin hỏi các, các hạ có cái gì phân phó?

- Không có gì phân phó, chính là hỏi các người mấy câu.

Lý Dật thản nhiên nói:

- Các người vội vã chạy đi nơi nào?

Song kiếm tông đệ tử thấy Lý Dật thái độ hòa ái, lá gan cũng lớn hơn hỏi đáp:

- Vâng lệnh song kiếm môn chủ, chúng ta chạy tới thiên ưng lĩnh tham chiến.

- Thiên ưng lĩnh? Đó là cái địa phương gì, mà chiến với ai?

- Các hạ chẳng lẽ còn không biết sao? Song kiếm tông cùng thất tinh phản tông khai chiến, ta song kiếm tông hướng chỗ đó, đã đánh vào cảnh nội thất tinh tông, hôm nay thất tinh tông cậy vào thiên ưng lĩnh quan ải trú đóng, bởi vậy song kiếm môn chủ hạ lệnh đệ tử trong tông tất cả đều tham chiến, cần phải trong vòng ba ngày chiếm được thiên ưng lĩnh.

Đã khai chiến, Lý Dật trong nội tâm âm thầm căm giận, nhưng nghe được chiến sự đang dây dưa tại thiên ưng lĩnh, rồi mới có thể đẩy mạnh tiến công thất tinh tông, điều này nói rõ thất tinh tông cũng không phải không chịu nổi một kích, mà có vài phần thực lực.

- Thiên ưng lĩnh ở địa phương nào?

- Thiên ưng lĩnh không xa, khoảng trăm dặm lộ trình.

- Mang bọn ta đi.

Lý Dật không để ý đến hai cái song kiếm tông đệ tử hồ nghi, bọn họ nhịn không được hỏi:

- Các người... Các người là ai?

- Địch nhân.

Lý Dật lạnh lùng đáp lại một câu, sát khí lạnh lạnh làm hai song kiếm tông đệ tử thức thời không hề nói nhảm cái gì, ngoan ngoãn ở phía trước dẫn đường.

Thiên ưng lĩnh quả nhiên không xa, ngựa không phi hành cũng khoảng tiếng đồng hồ, càng đến gần phụ cận thiên ưng lĩnh, khí tức cường giả lại càng phát ra nồng đậm, nơi có vô số cường giả hội tụ mà biến thành khí tức, có như thực chất tồn tại, làm bất luận mọi người cảm giác được bản thân mình nhỏ bé.

Lúc Lý Dật cùng mười Đẩu Thần cường giả đuổi tới, thiên ưng lĩnh chiến đấu đã bắt đầu, chuẩn xác mà nói, đến gay giai đoạn cần, hiện ra trước mặt Lý Dật, là một lập thể chiến trường, Lý Dật đánh giá một chút, ước chừng có hơn vạn cường giả tại mặt đất cùng không trung đồng thời khai chiến, tràng diện đồ sộ làm cho người động dung. Đấu khí đấu kỹ va chạm, tại trong không gian hiện ra rất nhiều đóa hoa hoàn mỹ, năng lượng tàn sát bùng nổ gập gềnh lấy tánh mạng cường giả, đặt mình trong đó là bất cứ người nào, đều tựa như lá buồm trong biển lớn mênh mông, căn bản không cách nào nắm giữ vận mệnh của mình, chỉ có thể vô ý thức dùng tất cả lực lượng của mình đi đánh chết địch nhân.

Đây là Lý Dật lần đầu tiên đối mặt một hồi chiến tranh, loại chiến tranh này cùng trong tương tượng của hấn hoàn toàn bất đồng, cùng chiến tranh vũ khí lạnh kiếp trước hoặc là hỏa khí chiến tranh cũng không giống, chiến đấu song phương là dùng phương thức vũ khí lạnh tiến hành hỏa khí chiến tranh mới đạt tới trình độ kịch liệt như vậy.

Chiến tranh, rốt cục bắt đầu rồi.

964. Q.6 - Chương 565: Thay Đổi Chiến Cuộc

Nhìn chiến tranh kịch liệt, Lý Dật hít thật sâu một hơi, hẳn cần thời gian thích ứng đi vào thế giới này. Tràn diện này tuy nằm trong dự liệu, nhưng vẫn đột ngột quá mức, làm Lý Dật có cảm giác mê muội.

- Lý Dật, người muốn chúng ta đi tham gia chiến đấu sao?

Những Đấu Thần cường giả kia hiển nhiên còn không rõ lập trường Lý Dật, chỉ là bằng cảm giác, Lý Dật dẫn bọn hắn, đến trận chiến tranh này có quan hệ, nhưng bọn họ cũng không biết đứng ở phương nào mà thôi.

- Đúng, chúng ta muốn tham gia chiến đấu.

Lý Dật phục hồi tinh thần lại, con mắt hiện lên một đạo tinh quang:

- Ta cầu các vị.

- Lý Dật các hạ khách khí, người đã cứu chúng ta, cho dù không có giải được một năm sau, đây cũng là việc chúng ta phải làm.

Mặc kệ lời này có phải dối trá hay không, nhưng lúc này Lý Dật nghe rất là dễ nghe.

Chiến trường tuy hỗn loạn, nhưng tựa hồ là hẹn ước trước đó, song phương chiến đấu để tránh ngộ thương, đều mặc vào phục sức tương phản. Thất tinh tông đệ tử mặc áo bào màu đen, mà song kiếm tông đệ tử thì thuần một sắc áo trắng. Đoán được điểm này, Lý Dật nói:

- Định nhân là y phục màu trắng, thấy y phục màu trắng thì thả sức giết chết.

Nói ra những lời này, làm hai gã tù binh song kiếm tông co lại.

Lúc này, Lý Dật cũng không có quên bọn họ, nhìn hai gã song kiếm tông đệ tử nói:

- Đưa hai người bọn họ tể cờ, sau đó tiến công.

Lúc này tình thế chiến trường bắt đầu rõ ràng, song kiếm tông đệ tử nhân số cùng thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối cho nên lấn quyền chủ động, cơ hồ mỗi một thất tinh tông đệ tử đều phải đối mặt với hai đến ba địch nhân vây công, nếu như không phải quan niệm tông tộc sâu đậm, những thất tinh tông đệ tử này đều liều mạng, thất tinh tông chỉ sợ đã sớm tan tác rồi.

Trên chiến trường, hơi nghiêng về song kiếm môn, song kiếm môn đại trưởng lão đứng lặng ở phía sau lược trận thoả mãn nhìn chiến cuộc trước mắt, hẳn vãng mệnh trong vòng 3 ngày phải đánh hạ thiên ưng linh, xem ra nhiệm vụ này có thể một ngày là hoàn thành. Phía sau Thiên ưng linh, thất tinh tông không có nơi nào địa thế hiểm yếu có thể thủ, chỉ có thể lui về thất tinh sơn cố thủ, là chủ soái đại quân, song kiếm môn đại trưởng lão có lý do cao hứng.

Nhưng song kiếm môn đại trưởng lão rất nhanh cao hứng không nổi nữa, bởi vì đại thế trên chiến trường đã mất, đột nhiên có một đám cường giả từ khu vực giao chiến của song phương giết ra. Cho dù là cách xa vài dặm, song kiếm môn đại trưởng lão cũng có thể cảm thụ được, đám cường giả này mang đến khí tức đầy áp lực.

Rõ ràng, con mẹ nó đều là Đấu Thần cường giả.

Mười Đấu Thần cường giả cường lao vào, giống như một thanh giáo nhon đâm vào một khối đậu hũ, làm cho tất cả cường giả song kiếm môn đều liên tiếp ngã xuống.

Hoành hành xâm nhập chiến trường, lúc trước Lý Dật phân phó, mười Đấu Thần cường giả phân tán ra, đều không chế một khu vực, vài trăm mét, tất cả song kiếm môn đệ tử tại trong đó đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Mười mấy cường giả, tại trên vạn người trên chiến trường tựa hồ cũng không tính nhiều, nhưng mười cái Đấu Thần cường giả liên thủ, thì tuyệt đối có sức mạnh khủng bố. Trên chiến trường hai tông đệ tử liều mạng, cấp bậc cao nhất cũng là Đấu Thánh cường giả, trong đó Đấu Hoàng cường giả chiếm cứ tuyệt đối về nhân số, mà trên mặt đất đánh nhau chết sống, chẳng qua là Đấu Hoàng cường giả. Bị mười Đấu Thần cường giả công kích, bị đánh tan là không thể tránh khỏi.

- Đây là có chuyện gì? Cái nhiều Đấu Thần như vậy sao.

Song kiếm tông đại trưởng lão nhảy dựng lên, lớn tiếng quát hỏi song kiếm môn hộ pháp trưởng lão bên người. Tại thần chi linh vực, chỉ có tông chủ môn chủ mới có thể đạt tới Đấu Thần cảnh giới, tông môn như sáu đại tông môn, cũng có một ít trưởng lão đạt đến Đấu Thần cảnh giới, mười Đấu Thần cường giả, ý nghĩa là mười tông môn trưởng lão, tông chủ môn chủ cường giả đến đây.

Cho nên ý nghĩ đầu tiên của song kiếm môn đại trưởng lão, nhóm cường giả này là do lục cực môn cùng cửu huyền tông viện quân. Nhưng, cái này không thể, căn cứ tình báo, chiến đoàn của song kiếm môn cùng thất tinh tông cùng một chỗ, cửu huyền tông cùng lục cực môn đã tích cực chuẩn bị chiến tranh, bọn họ tuyệt đối không có khả năng điều nhiều tinh anh như vậy đến giúp thất tinh tông.

Đối mặt song kiếm môn đại trưởng lão quát hỏi, lại không có ai có thể cho hắn một câu trả lời.

- Điều tiến lên cho ta.

Song kiếm môn đại trưởng lão hung ác nói, đây là một chiến trường không thể thua, sở dĩ không thể thua, thứ nhất hắn tại trước mặt song kiếm môn chủ lập quân lệnh trạng, ba ngày không chiếm được thiên ưng lĩnh, xách đầu trở về gặp môn chủ. Thứ hai kết quả trận chiến đấu này, tất cả tông môn cả thần chi linh vực đều quan tâm, nhất là các phụ thuộc tông môn trong lãnh địa song kiếm môn.

Chiến tranh trước khi bắt đầu, thất tinh tông trắng trợn tuyên bố thất tinh tông muốn đoạt môn vị sáu đại tông môn. Thất tinh tông muốn trở thành sáu đại tông môn, như vậy song kiếm môn đặt ở đâu? Nếu trận máu chốt này song kiếm môn bị thua, thì không thể nghi ngờ tạo cho thất tinh tông thanh thế không cách nào bàn cãi.

Một khi song kiếm môn bị thua, thì những tông môn phụ thuộc đều không chịu nổi mà phản bội, vậy song kiếm môn bị thất tinh tông lật đổ cũng có thể.

- Đại trưởng lão, chúng ta hay là tránh đi mũi nhọn, trước tiên lui lại, lấy tình huống nơi này báo cáo ôn chủ đại nhân,

Một hộ pháp cẩn thận đề nghị nói, cũng không phải hắn sợ chết, mà là bọn họ là trưởng lão, muốn đối kháng mười Đấu Thần cường giả, căn bản là lấy trứng chọi đá.

- Tránh muội người.

Đại trưởng lão rõ ràng nhất chiến dịch này ý nghĩa trọng yếu, không phải hắn không nghĩ lui lại, mà là đại thế bức bách, không được phép hắn thoái lui.

Trong lúc đại trưởng lão bị cường bức, song kiếm môn bị chết càng nhiều.

Thân ở chiến trường, Lý Dật quan sát đến cả chiến cuộc, bọn họ đột nhiên xâm nhập, tuy ổn định lại, nhưng gần vạn song kiếm môn đệ tử, chính là đứng cho người giết, cũng là cần hao phí không ít thời gian cùng tinh lực. Vậy đánh tiếp Lý Dật cũng không muốn, mới lâm chiến trường, hắn căn bản không rõ lắm thế cục bây giờ, ai có thể bảo chứng song kiếm môn chỉ có chút thực lực ấy, thời khắc máu chốt sẽ không phải ra đại quân.

Cho nên song kiếm môn đại trưởng lão chỗ đó vừa động, Lý Dật cũng đoán được, đám cường giả, cùng hộ vệ ở chung quanh, chính là chỗ hạch tâm địch quân.

Bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước phải bắt vua.

- Béo thúc thúc, gây thúc thúc, các người đi theo ta.

Mặc dù sức một mình giết những cường giả kia cũng được, nhưng trải qua nhiều như vậy, Lý Dật càng ngày càng ổn trọng, huống chi hắn hiện tại có thể lợi dụng người, vì cái gì không đem sự tình tiến hành ổn thỏa.

Lý Dật mang theo hai vị Đấu Thần béo gây thúc thúc, dùng hình tam giác hướng song kiếm môn đại trưởng lão lao đến.

- Lý Dật.

Song kiếm môn đại trưởng lão kinh hô một tiếng, hắc hắc cười cũng không ngờ, Lý Dật có thể mang đến nhiều Đấu Thần cấp bậc cường giả như vậy.

- Đại trưởng lão, nhiều ngày không thấy, gặp mặt sống chết, nạp mạng đi.

Không có nói nhảm, cách xa hơn mười thước, Phá Thiên kiếm Lý Dật liền phóng ra kiếm quang, năng lượng hung hãn từ đạo này kiếm quang này tiêu xạ ra. Béo gầy thúc thúc được hiệp trợ Lý Dật, càng cực lực muốn biểu hiện một chút, hai người bốn chưởng, bốn đạo đấu khí đan vào nhau, giống như sóng lớn xé rách không gian, phát ra “Tì tì tì” thanh âm.

Tam đại Đấu Thần cường giả, một thanh siêu phẩm thần binh, mà cũng chỉ có song kiếm môn đại trưởng lão Đấu Thần cường giả, cho nên thực lực đối lập cách xa nhau quá nhiều.

Lúc này năng lượng mãnh liệt lao đến, cảm nhận được cỗ năng lượng này không cách nào chống lại, song kiếm môn đại trưởng lão cùng chúng trưởng lão hộ pháp lúc này chỉ còn có một cách là hợp kỹ phòng ngự/

Oanh, Oanh, Oanh, Oanh, Oanh.

Năm cỗ lực lượng tại song kiếm môn đại trưởng lão hợp kỹ bố kết phòng ngự hộ thuẫn tạo ra năm tiếng nổ vang, trong tiếng nổ vang, phòng ngự hộ thuẫn ầm ầm vỡ vụn, năm cỗ lực lượng dư uy còn tại, oanh thẳng đến thân thể song kiếm môn chúng cường giả. Trong không gian lập tức toát ra hơn mười đoàn huyết vụ, ngoại trừ đại trưởng lão miễn cưỡng dùng hộ thể đấu khí kháng trụ, tất cả song kiếm môn cường giả đều dưới một kích này bị đánh bay ra ngoài, hai tinh anh đệ tử trực tiếp trồng xuống mặt đất, không biết sống chết.

- Đại trưởng lão, cho người một cơ hội, mệnh lệnh cho các đệ tử của người lui về song kiếm tông.

Lúc này song kiếm môn đại trưởng lão thấy đại cục căn bản không còn gì nữa, nếu như có thể lấy được tánh mạng thất tinh tông đệ tử, khoản này mua bán vẫn có lời.

Nhưng song kiếm môn đại trưởng lão cũng không linh tình... Thật cũng không muốn cảm kích, mà là quân lệnh trạng đã lập ra, hắc hắc không có cơ hội cảm kích, lập tức hung ác nói:

- Thất tinh tông nguyên vốn là phụ thuộc song kiếm môn, lãnh địa thất tinh tông chính là ta lãnh địa song kiếm môn, người nói thối như thế nào.

- Nói như vậy, đại trưởng lão người muốn tính mệnh ở tại chỗ này rồi?

- Thật cũng không nhất định.

Ôm tâm tư chết cùng, song kiếm môn đại trưởng lão lúc này kiên quyết, Đấu Thần lưu chuyển, một đoàn lôi cầu màu tím xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắc hắc.

- Không biết điều, béo gầy thúc thúc, chúng ta thanh toán cho hắc hắc.

Trong bàn tay màu tím của song kiếm môn đại trưởng lão rất mạnh, tựa hồ còn ngại năng lượng không đủ dư thừa, song kiếm môn đại trưởng lão càng bức ra một ngụm máu tươi lớn, phun vào trong lôi cầu, lôi cầu màu tím bỗng nhiên thêm vào một đoàn huyết sắc. Chiêu đấu kỹ này tác động, toàn bộ chiến trường lập tức một mảnh huyết sắc, trong không gian thiên địa linh khí bắt đầu khởi động, hình thành đạo đạo cuồng phong.

- Huyết viêm lôi đình.

Trong khí thể phán đoán, một chiêu Bạch Hổ cao giai đấu kỹ súc thể thời gian không thể ngắn ngủi, mà năng lượng trong đó cũng dư thừa đến cực hạn, cũng khó trách có thể xếp vào Bạch Hổ cao giai.

Huyết sắc lôi cầu trong bàn tay Song kiếm môn đại trưởng lão bỗng nhiên tiêu xạ ra, một phần hai, hai phần ba, chia ra tấn công vào Lý Dật cùng béo gầy thúc thúc.

Song kiếm môn đại trưởng lão dùng toàn bộ năng lượng chuyên tấn công một người nào trong ba người, nói không chừng còn có thể làm Lý Dật hoặc béo gầy thúc thúc phải căng cứng chống đỡ, nhưng hắc hắc quá tham lam, lòng tham đến cổ gồng dùng một chiêu đấu kỹ xử lý ba Đấu Thần cường giả. Lôi cầu năng lượng chia ra làm ba, dĩ nhiên là yếu đi không ít.

Lúc này Bạch Hổ cao giai đấu kỹ oanh kích xuống dưới, Lý Dật cùng béo gầy thúc thúc cũng không dám có chút chủ quan, một mặt bố kết phòng ngự, một mặt cấp tốc bạo thôi, khó khăn lắm mới đưa lòi cầu năng lượng triệt để tiêu hao sạch sẽ.

Hóa giải một chiêu Bạch Hổ đấu knày ỹ, Lý Dật sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Đại trưởng lão, đánh cho sướng thôi, hiện tại nên đến phiên chúng ta.

Nhìn béo gầy thúc thúc dùng hình tam giác đem song kiếm môn đại trưởng lão vây quanh, ba chiêu phẩm giai không thấp đấu kỹ đồng thời bắt đầu súc thể.

965. Q.6 - Chương 566: Có Điểm Phiên Toái

Lý Dật súc thể chính là tuyệt học đầu tiên của hắn, Bạch Hổ đấu kỹ Huyết Nguyệt cuồng cương, chiêu đấu kỹ này uy lực, theo tu vi đấu khí hắn đột nhiên tăng mạnh, đã hơn hắn năm đó tại Vạn triều Lý gia rồi.

Mà béo gầy thúc thúc súc thể, cũng là Bạch Hổ đấu kỹ, ba vị Đấu Thần cường giả đồng thời súc thể ba chiêu Bạch Hổ đấu kỹ, dẫn động thiên địa dị tượng tựa như ngày tận thế vậy, trong không gian sớm mây mù đậm đặc che kín, ép tới làm cho người ta cảm giác hít thở không thông.

Thiên địa dị tượng tận thế này, chiến trường kịch liệt chém giết bắt đầu chậm rãi dừng lại, song kiếm môn cùng thất tinh tông chúng đệ tử đều tự thối lui về phía, đưa mắt nhìn ba vị Đấu Thần cường giả đang dẫn động Thiên địa dị tượng. Tất cả mọi người đều rõ ràng, bọn họ có chiến đấu hay không cũng đã trở không trọng yếu, một kích mấu chốt này chính là phân thắng bại.

Thân ở vòng vây của ba đại Đấu Thần cường giả, song kiếm môn đại trưởng lão cơ hồ tuyệt vọng. Ngoại trừ dùng tất cả đấu khí chuyển hóa thành phòng ngự, hắn tựa hồ cũng vô pháp làm được cái gì. Màu tím lòi thuần được hắn không ngừng rót vào máu huyết của mình, trên không gian nổi lên huyết sắc dày đặc.

Nhưng cái lòi thuần này, cũng còn chưa đủ để phòng ngự tam đại Đấu Thần cường giả đồng thời dùng Bạch Hổ đấu kỹ công kích.

Điều càng làm cho đại trưởng lão tuyệt vọng là, hắn biết rõ thân hãm cứu tử nhất sinh, những đám trưởng lão hộ pháp cùng song kiếm tông tinh anh đệ tử, lại không ai đi lên trợ hắn giúp một tay, bọn họ đều há miệng rộng, hoảng sợ nhìn một màn đáng sợ phát sinh ở giữa không trung.

Kế tiếp mới là một màn đáng sợ xảy ra.

Ba chiêu Bạch Hổ đấu kỹ năng lượng cơ hồ tại cùng một thời gian oanh kích song kiếm môn đại trưởng lão, dưới năng lượng phá hủy hết thảy, chỗ hắn bố kết phòng ngự, tại luồng thứ năng lượng nhất oanh kích đã tan thành mây khói. Lý Dật thậm chí còn không có sử dụng Huyết Nguyệt đợt thứ hai công kích, thì phát hiện mục tiêu công kích của bọn hắn, song kiếm môn đại trưởng lão đã triệt để không thấy.

Đúng vậy, dưới năng lượng của tam đại Bạch Hổ đấu kỹ oanh kích, song kiếm môn đại trưởng lão bị oanh thành thịt vụn, sau đó bị thiêu đốt thành tro bụi, nếu như không phải trong không khí có mùi da thịt cháy khét, song kiếm môn đại trưởng lão tựa hồ không có tồn tại... Đáng tiếc, đấu khí hạt giống đều không có tồn tại.

Sau khi hợp lực một kích oanh diệt song kiếm môn đại trưởng lão, Lý Dật ngạo nghễ bay đến trước mặt song kiếm môn chúng đệ tử, trầm giọng nói:

- Trong các ngươi còn ai ra ứng chiến.

Không ai đi ra ứng chiến, Lý Dật quát hỏi, song kiếm môn mất đi chủ soái như rắn mất đầu liền buông lỏng trận tuyến, sau đó cũng không biết là ai bắt đầu trước, cả chi quân đội bắt đầu bỏ chạy.

Lý Dật thật cũng không có để cho thất tinh tông đệ tử truy kích, hắn triệu hồi phân đội Đấu Thần cường giả của mình, điểm danh một chút, tổng cộng mười ba người, cũng không thiếu một ai.

Trong lúc điểm danh, sớm có một đám thất tinh tông cường giả vây quanh Ngải tông chủ cùng Âu Dương tĩnh miên tông chủ đi ra đón chào.

- Lý Dật huynh đệ, người tới thật là đúng lúc.

Âu Dương tĩnh miên mừng rỡ, không khỏi đi lên chào hỏi.

Mà ngay cả Ngải tông chủ trầm ổn, thấy cuộc nghịch chuyển, cũng khó kìm lòng nổi nói:

- Lý Dật, người đã trở lại là tốt rồi, đã trở lại là tốt rồi.

- Thất tinh tông đệ tử Lý Dật gặp qua Ngải tông chủ, Âu Dương tông chủ.

Lý Dật cũng không thất lễ, cung kính trả lời.

- Chỗ này không phải là chỗ nói chuyện, Lý Dật người đi theo ta... Âu trưởng lão, người phân phó đệ tử trong tông thanh lý chiến trường, nhanh chóng chinh đồn, để phòng ngừa song kiếm môn công kích. Lý Dật các hạ, mời.

Đưa tay nhường lối, ý bảo Lý Dật đi cùng hẳn.

Nhưng cùng một câu “Các hạ” xưng hô, minh bạch thân phận địa vị Lý Dật không dưới Ngải tông chủ rồi.

Trở lại trong đại doanh thất tinh tông, Ngải tông chủ nói với Lý Dật về tình hình chiến cuộc.

Thiên ưng linh chiến dịch, song kiếm môn cùng thất tinh tông đã giao thủ qua hai lần, hai lần trước song kiếm môn còn có Long Môn cường giả viện thủ, thất tinh tông thương vong thảm trọng, lui đến thiên ưng linh. Tựa hồ thấy thất tinh tông đại thế đã mất, mà lục cực môn cùng cửu huyền tông xuất quân, Long Môn cường giả mới rút về, còn chuyện còn lại giao cho song kiếm môn giải quyết.

Nếu như không phải Lý Dật bỗng nhiên mang theo mười Đấu Thần cường giả đến, Long Môn, song kiếm môn tấn công như vậy, thất tinh tông xác thực không cách nào chống cự song kiếm môn công kích nữa.

- Chúng ta cũng đã tính lui về thất tinh sơn cùng song kiếm môn tử chiến.

Âu Dương tĩnh miên đã hoàn toàn coi mình là người thất tinh tông, trên thực tế hẳn cũng xác thực không trở về được, tiểu tử này cùng Lý Dật cùng một chỗ ngăn song kiếm môn chủ truy kích, đã sớm đem hẳn xếp vào danh sách phải giết.

- Những Đấu Thần cường giả kia, bọn họ lai lịch thế nào?

Ngải tông chủ hiển nhiên càng quan tâm vấn đề thiết thực.

Lý Dật minh bạch ý tứ của Ngải tông chủ, hẳn nhất định là lo lắng những cường giả này chỉ là ngẫu nhiên cùng Lý Dật cùng một chỗ, sau khi ra tay giải quyết những nguy cơ này liền rời đi, vì vậy nói:

- Những Đấu Thần cường giả này là ta tại Đấu Thần cốc kết giao bằng hữu, ách, Ngải tông chủ yên tâm, người điều khiển bọn hắn, tên nào dám không nghe lời nói, người nói ta một tiếng, xem ta trừng phạt bọn họ như thế nào.

Mọi người trợn mắt kinh ngạc, kết giao một đám Đấu Thần cường giả như vậy cũng thôi, mà nghe Lý Dật nói, đám Đấu thần nàu giống như thủ hạ của mình vậy.

- Lý Dật các hạ, bọn họ thật sự nguyện ý ở lại thất tinh tông, giúp thất tinh tông chống cự song kiếm môn sao?

Ngải tông chủ vẫn còn có chút không dám tin tưởng, hỏi thêm một câu.

- Yên tâm đi, Ngải tông chủ của ta... Đúng rồi, lực chỉ đảo tiên, bọn họ trở lại thất tinh tông chưa?

- Sớm sẽ trở lại, Lý Dật huynh đệ, chuyện tình tứ đại thần y thế nào?

Âu Dương tĩnh miên ân cần hỏi thăm.

Xem ra tứ đại thần y thẳng đến thất tinh tông rồi, không có dừng ở thiên ưng linh, nghĩ vậy, Lý Dật có chút không yên lòng, nói:

- Ngải tông chủ, tứ đại thần y lúc này cho dù không có đến thất tinh sơn thì chỉ sợ cũng đang trên đường, ta phải trở lại thất tinh tông một chuyến, lúc này có những Đấu Thần cường giả kia, có thể ổn định lại thế cục.

- Không phải dừng lại thế cục có thể ổn định, chúng ta hoàn toàn có năng lực phản kích.

Ngải tông chủ thấy Lý Dật nói lời như vậy, có mười Đấu Thần cường giả, Ngải tông chủ có đầy đủ tin tưởng đánh tới kiếm thành, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Long Môn sẽ không nhúng tay vào.

- Vậy là tốt rồi, việc này không nên chậm trễ, ta đi trước.

Lý Dật lo lắng tứ đại thần y, lập tức cũng không muốn nói nhiều, Âu Dương tĩnh miên cũng nói:

- Ta ở tại chỗ này cũng không có quan trọng, Lý Dật huynh đệ, không bằng cùng người trở lại thất tinh tông.

Hắn rất thức thời, tên ngự tông chủ ngoại trừ có tác dụng tâm lý nhỏ nhoi dă kích mấy tên song kiếm môn đệ tử, xác thực không có công dụng gì.

Lý Dật ra khỏi đại doanh, tìm béo gầy thúc thúc, phân công bọn họ cho Ngải tông chủ chỉ huy, lúc này mới mang theo Âu Dương tĩnh miên ngự không hướng thất tinh sơn bay đi.

Một đường cũng là không nói chuyện, trở lại thất tinh sơn, sắc trời đã tối, lúc này thất tinh tông còn chưa nghe được tin tức chiến cuộc thay đổi, đắm chìm tại trong cảm giác bất an. Âu Dương tĩnh miên trở lại thất tinh tông, nói ra thiên ưng linh đánh tan song kiếm môn, hắn cũng không quên đem sự tích Lý Dật huynh đệ thêm mắm thêm muối kể rõ một phen, làm cho không khí ở Thất Tinh Tông hoàn toàn thay đổi, mọi người hào khí bừng bừng.

Đối với Lý Dật thì cũng không quan tâm, điều làm cho hắn vui mừng chính là thê tử tứ đại thần y, khi hắn cùng Âu Dương tĩnh miên trở lại không lâu, cũng mang theo Đấu Thần cốc chủ cùng Thanh Nhi về tới thất tinh tông.

Tứ đại thần y bốn ba một ngày, Lý Dật để cho Âu Dương tĩnh miên phái hầu ở lại, an bài Đấu Thần cốc chủ cùng Thanh Nhi, sau đó mới tìm lục chỉ đảo tiên.

Lục chỉ đảo tiên, cung vô song cùng Long Y, tứ đại sát thần cũng không có tham gia chiến dịch thất tinh tông cùng song kiếm môn, bọn họ canh giữ ở thất tinh sơn, đã làm tốt chuẩn bị cùng song kiếm môn tử chiến. Hiện tại Lý Dật trở về, nhưng lại mang đến tứ đại thần y, nhất thời làm những người này vui mừng khôn xiết.

- Ha ha, Lý Dật tiểu tử, người thực mới được tứ đại thần y, ta cùng Long Y tiểu thư đánh cuộc, đánh cuộc người không mang trở lại được.

- Lão quỷ, chẳng lẽ ngươi hy vọng ta không mang trở lại.

- Đương nhiên không phải, tiểu tử, mau đưa tứ đại thần y đến cho xem bệnh sư muội ta.

- Mọi người đã đến, người còn gấp cái gì, hơn nữa ta đảm bảo hắn sẽ không cự tuyệt trị liệu cho sư muội của ngươi, người cứ yên tâm, hắn hiện tại trong tay ta, không sợ hắn không khuất phục. Tứ đại thần y bốn ba một ngày, trước hết để cho hắn nghỉ ngơi một đêm đã.

- Nói cũng phải, tiểu tử, người nói xem, người làm như thế nào mang tứ đại thần y về đây?

Vấn đề này nói rất dài dòng, Lý Dật nhất thời cũng không biết nói từ đâu, chỉ là lừa gạt nói:

- Người quan tâm nhiều như vậy làm gì.

Lý Dật cũng có chút mệt mỏi, từ Đấu Thần cốc hỗn loạn, chính hắn cũng không có sống yên ổn, lúc này trở lại thất tinh tông, việc hắn muốn làm nhất, chính là ngủ một giấc ngon lành. Đương nhiên, hắn biết rõ bây giờ còn không phải thời điểm hưởng thụ, tuy có thể qua loa với lục chỉ đảo tiên, nhưng có một người hắn không cách nào qua loa, chẳng những không cách nào qua loa, còn cần hảo hảo giải thích.

Sau khi Âu Dương tĩnh miên làm công tác hậu cần an bài xong, Lý Dật hiện tại muốn đối mặt với một điểm phiền toái.

- Đi Đấu Thần cốc một chuyến, lại mang về đến hai nữ nhân, Lý Dật, người càng ngày càng mạnh rồi.

Không có người ngoài ở đây, cung vô song không chút khách khí nhường mày nói.

- Vô Song tỷ, người nói oan uổng ta, thật sự, nữ nhân kia người cũng thấy đấy, đều là lão yêu bà, khẩu vị của ta cũng không có nặng như vậy, thật sự là oan mà... Ách, nhưng ta nói cho người biết, người ngàn vạn lần chớ trêu chọc nàng, nàng chính là Đấu Thần cốc cốc chủ, thực lực không giống bình thường.

- Đấu Thần cốc chủ? Đấu Thần cốc chủ là một nữ nhân? Làm sao người mang nàng đến đây?

- Vô Song tỷ, cái này thật sự là một lời khó nói hết, tóm lại, không phải như người tưởng tượng đâu.

- Còn nữ nhân kia không phải là lão yêu bà?

- Nàng gọi Thanh Nhi, thân thể rất đáng thương, từ nhỏ cùng với cha mẹ tiến nhập Đấu Thần cốc, cha mẹ của nàng lại bị Đấu Thần cốc chủ rút lấy đấu khí hạt giống mà chết, những năm gần đây nàng cùng sống với đệ đệ, mà đệ đệ của nàng lại bị Tu La Môn cường giả chiếm cứ thân thể. Ai, người nói nàng đáng thương không. Vô Song tỷ, người cũng là biết rõ ta là người, mềm lòng, người nói ta có thể vứt bỏ nàng hay không?

- Người không phải là lừa gạt ta chứ?

Cung vô song theo bản năng vẫn duy trì cảnh giác.

- Lừa người bị ngũ lôi oanh đỉnh... Đúng rồi, ngàn vạn lần đừng trước mặt Thanh Nhi nói đến Đấu Thần cốc chủ, nàng hiện tại hận Đấu Thần cốc chủ thấu xương... Ôi, mệt mỏi quá, Vô Song tỷ giúp ta ngủ đi.

Lý Dật vận eo bẻ cổ nói sang chuyện khác, lại mập mờ nói:

- Gối đầu một mình khó ngủ quá, ai có thể làm ấm giường nhỉ, trên người mệt mỏi quá, nhớ có người mát xa quá.

Cung vô song không khỏi hé miệng cười, nhẹ nhàng sáng giọng:

- Nằm xuống.

Sau đó vươn tay ra, bóp nhẹ tay Lý Dật.

966. Q.6 - Chương 567: Đại Công Cáo Thành.

Lúc Lý Dật tỉnh lại, đã có thất tinh tông đệ tử tiến đến hầu hạ rửa mặt, sau đó dùng bữa sáng phong phú, Lý Dật mới đi đến chỗ ở của tứ đại thần y. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tứ đại thần y khí sắc cũng khôi phục không ít, cơ hồ hai tháng ngủ không ngon giấc, tứ đại thần y bây giờ nhìn lại khôi phục một điểm thần thái, không giống như trước thần sắc ồm ồm.

- Thần y các hạ, làm phiền người đi xem bệnh bằng hữu của ta.

Lý Dật cũng đi thẳng vào vấn đề, hẳn đến Đấu Thần đại lục đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nói cho cùng chỉ là vì lúc này, Lý na chưa khỏi, Lý Dật không thể bình tĩnh được.

Tứ đại thần y cũng không từ chối, sáng khoái nói:

- Mời Lý Dật các hạ dẫn đường.

Thất tinh tông trong một gian phòng nhiệt độ ổn định, Lý na lẳng lặng nằm, trên mặt tuyệt mỹ có chút tái nhợt, khí tức nàng mặc dù rất yếu nhưng vẫn đều đều, những ngày này làm bạn với nàng là Cung vô song không ngừng rót đấu khí vào, lúc này cũng ngồi ở trước giường Lý na.

Điểm này, cung vô song làm Lý Dật vô cùng cảm động.

- Vô song, nàng khổ cực rồi.

Lý Dật nói.

Thấy Lý Dật cùng tứ đại thần y tiến đến, cung vô song đứng lên, không để ý đến Lý Dật khách sáo, hướng tứ đại thần y chân thành thi lễ, nói:

- Làm phiên thần y.

Tứ đại thần y khoát khoát tay, trực tiếp tại bên giường Lý Na đứng lại, một đám đầu khí tơ nhện từ đầu ngón tay hắt trần ra, chậm rãi tiến vào lý trong kinh mạch Na. Tứ đại thần y chẩn đoán bệnh cực kỳ cẩn thận, hắt khép hờ hai mắt, không chế được đầu khí tơ nhện lúc mạnh lúc yếu chạy vào toàn thân kinh mạch Lý Na, khoảng chừng nửa giờ, tứ đại thần y mới mở mắt.

- Vị bằng hữu kia của người.

Tứ đại thần y nhìn Lý Dật nói:

- Nàng có thể sống đến bây giờ cũng hao phí người không ít tâm huyết, người nói cho ta biết trước người trước kia dùng qua loại thuốc nào?

Vấn đề này Lý Dật lại không đáp được, chỉ thành thật nói:

- Cái này ta thật sự không biết, ta thấy nàng đến giờ, chỉ cần rút đầu khí duy trì là được rồi.

- Không biết cũng không có cái gì quan hệ, ta mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng nguyên lý kéo dài tánh mạng tương thông, cũng sẽ không xảy ra ngoài sở liệu của ta. Nhưng bằng hữu người hôn mê thời gian thật sự quá dài, ta cũng không thể chữa trị nhanh được.

- Thần y cứ yên tâm trị liệu, tóm lại, so với tình huống hiện tại cũng không tệ hại hơn.

Tứ đại thần y suy tư một lát, nói:

- May mà nàng được chăm sóc vô cùng tốt, thân mình lại có thể chất bất phàm, ta lại có một cách có thể thử một lần, trong lúc này có vài hoàn đan được, người cho nàng ăn vào, sau đó ta dạy cho người một bộ tâm quyết chữa thương, do người cùng bằng hữu của người thi triển.

- Ta?

Lý Dật có chút kinh ngạc, vội vàng nói:

- Cái này chỉ sợ không ổn đâu.

Hắn có thánh hệ đầu khí tuy có công hiệu chữa thương, nhưng Lý Na gặp phải trạng thái này, cũng không phải đơn giản đầu khí có thể trị hết, huống chi Lý Dật đối với y đạo thế giới này hoàn toàn không biết gì cả, thay tứ đại thần y thật sự có chút không tin tưởng.

Tứ đại thần y hiểu ý cười:

- Lý Dật các hạ yên tâm, ta cho người đi làm tự có chừng mực. Nếu như ta đoán không lầm, người cùng bằng hữu của người quan hệ thân mật không giống bình thường, làm nàng tỉnh lại càng nắm chắc. Bởi vì theo thể chất của nàng cũng không lo ngại, sở dĩ bất tỉnh nhân sự, chủ yếu là nàng đã bị phong ấn thế giới linh hồn, tựa hồ có người cố ý không muốn làm cho nàng thức tỉnh. Ta đây có vài hoàn đan được, chính là trợ giúp nàng phá tan phong ấn thế giới linh hồn, lại được ta dạy cho người tâm quyết chữa thương, ngược lại có bảy tám phần nắm chắc.

Đầu Thần điện lão bất tử. Lý Dật trong nội tâm oán hận, nhất định là Đầu Thần điện lão quỷ không muốn Lý Na thức tỉnh, mới tại trong thế giới linh hồn nàng động tay chân.

Tâm tư quay lại, Lý Dật đáp:

- Nghe theo thần y các hạ phân phó.

Lập tức tứ đại thần y đem đan dược giao cho cung vô song, sau đó truyền thụ Lý Dật tâm quyết chữa thương. Hết thấy phân công xong, tứ đại thần y nói:

- Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, ta có khả năng làm, cũng chỉ có chừng này, nếu không còn cách nào làm tỉnh lại bằng hữu của người, tại hạ cũng bất lực. Người chỉ để ý theo mà làm, cho dù không thể thành công, sự tình cũng sẽ không xấu... Ta đi xem những bằng hữu khác.

Nói xong xoay người liền đi.

Cung vô song đã đem đan dược tứ đại thần y đưa cho Lý Na ăn vào, Lý Dật cũng không do dự, đem Lý Na ôm vào trong ngực, bốn tay nắm chặt, sau đó hít một hơi thật sâu.

- Lý Dật, điều này có thể được không?

Cung vô song có chút không yên tâm, hỏi.

- Tứ đại thần y không phải đã nói rồi sao? Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, chưa thử chưa biết được.

- Cố gắng lên Lý Dật, cố gắng lên Lý Na.

Cung vô song nắm chặt Lý Dật khuyến khích, vì không quá rầy Lý Dật, cũng lui ra khỏi phòng.

Đem một đám thánh hệ đấu khí chậm rãi rót vào trong kinh mạch lý Na, Lý Dật dựa vào tâm quyết tứ đại thần y truyền thụ, từ đan điền khí hải lý Na dẫn xuất một đám đấu khí. Lý Na mặc dù đang ngủ say lâu ngày, nhưng đấu khí đan điền khí hải lại tràn đầy, được Lý Dật kích phát, lập tức liền có một cổ đấu khí cường đại tuôn ra.

Lý Dật dẫn đạo cổ đấu khí vận hành tại kinh mạch toàn thân lý Na, sau vài cái chu kỳ, Lý Dật có thể cảm giác được thân thể lý Na bắt đầu ấm áp, xem ra tứ đại thần y nói không sai, thân thể lý Na đã không lo ngại, hoàn toàn có thể thức tỉnh, do thế giới linh hồn đã bị phong ấn, ngăn trở thân thể thức tỉnh.

Kế tiếp chính là bước mấu chốt, được thánh hệ đấu khí Lý Dật dẫn đạo, hai cổ đấu khí nhu hòa mà hùng hậu tụ hợp thành một chỗ, hướng thế giới linh hồn lý Na.

Ầm ầm một tiếng bạo vang lên. Lý Dật biết trong thế giới vang lên một đạo phong ấn vô hình đem đấu khí hai người phản chấn trở về, cổ lực lượng này cường đại đến cực điểm, giống như bàn thạch vậy, một mực không chế thế giới linh hồn lý Na. Lý Dật tăng lên đấu khí, nhưng cũng không dám sử dụng quá mạnh mẽ thiên ma đấu khí để tránh tổn thương thế giới linh hồn lý Na.

Liên tục đánh sâu vào mấy lần, lại thủy chung không thể phá tan phong ấn chi lực.

Bỗng nhiên Lý Dật rõ ràng cảm giác được một cổ lực lượng khác lao qua, cổ lực lượng này so với Lý Dật cùng lý Na đấu khí lại càng thêm nhu hòa, chúng nó cũng không có trực tiếp oanh kích phong ấn, mà là giống như một cổ thanh tuyến, chậm rãi rót vào trong phong ấn. Cổ lực lượng này chắc hẳn chính là do đan dược của tứ đại thần y tạo ra.

Lý Dật trong nội tâm vui vẻ, trong lúc đan dược thẩm thấu, phong ấn tựa hồ càng thêm mềm dẻo.

- Lý Dật, là người sao?

Bỗng nhiên một cái thanh âm suy yếu vang lên, làm cho Lý Dật thiếu chút nữa khí huyết nghịch hành, thanh âm này là do lý Na phát ra. Tứ đại thần y cũng không có nói qua khi lý Na tỉnh lại, có thể cùng ý thức của nàng trong thế giới linh hồn trao đổi.

Nhưng, nghe được thanh âm lý Na, Lý Dật không khỏi vô cùng mừng rỡ, vấn đề này đã có tiến bộ.

- Na Na, là ta, ta là Lý Dật.

- Ta... Ta đây là tại nơi nào, vì cái gì ta cũng nhìn không thấy, cũng không thể động dây thân thể, Lý Dật ca ca, ta có chuyện gì không?

Lý Dật nhìn xuống nội tâm vui sướng cùng kích động, an ủi, nói:

- Na Na, người đừng có gấp, ta đang chữa thương cho người.

- Chữa thương? A, đúng rồi, ta nhớ lại ta bị La Tuyết Phong giết? Nhưng, ta vì cái gì còn có thể cùng người nói chuyện, đây là nằm mơ sao?

- Đây không phải nằm mơ, Na Na, người cũng chưa chết, người còn sống, linh hồn của người thế giới bị Đấu Thần điện lão quỷ phong ấn, ta hiện tại muốn làm chính là giải trừ cái phong ấn này cho người, sau đó người có thể thức tỉnh, trở thành một người bình thường.

Lý Na một hồi trầm mặc, sau nửa ngày mới đáp lại: - Cái này có thật không? Thật tốt quá, Lý Dật ca ca, ta muốn nhìn lại người.

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm cho người bình thường trở lại.

Lý Dật lần nữa thúc dục thánh hệ đấu khí nhu hòa, đồng thời hỏi:

- Na Na, người bây giờ có thể khống chế đấu khí trong đan điền khí hải không?

- Ta thử xem... Ừ, có thể.

- Hảo, hiện tại chúng ta đồng loạt phát lực, phá tan thể giới linh hồn phong ấn.

Lý na tựa hồ là rất muốn nhìn thấy Lý Dật, nàng cơ hồ là thúc dục toàn bộ đấu khí, trong kinh mạch dung nạp cực hạn đấu khí, đồng thời còn muốn dung nạp thánh hệ đấu khí của Lý Dật.

Ý thức trong thể giới lần nữa truyền đến thanh âm nổ vang, ngay sau đó Lý na thống khổ kêu lên.

- Na Na, người không sao chứ?

- Không sao, đau quá.

Đã có thể cảm giác đau đớn, nói rõ lý na cũng không có gì trở ngại, Lý Dật yên lòng, khuyên nhủ:

- Không nên gấp gáp, chúng ta có nhiều thời gian, từ từ sẽ đến.

Phong ấn chi lực tựa hồ có thể hấp thu đấu khí trong cơ thể lý na, sau oanh kích lại bị đan dược có lực lượng mềm mại làm phong ấn lại trở nên cứng cõi. Lý Dật trong nội tâm âm thầm sốt ruột, chẳng lẽ cũng là câu tứ đại thần y mưu sự tại nhân thành sự tại thiên sao, chẳng lẽ cái phong ấn này lại không cách nào đánh vỡ.

Lý Dật đương nhiên không cam lòng, thúc dục đấu khí lần nữa vận hành tại trong kinh mạch lý na, liên tục oanh kích mấy lần, phong ấn chi lực vẫn lại lù lù bất động.

- Không được rồi, Lý Dật ca ca, ta căn bản xông không qua lực lượng phong ấn.

- Người làm được, Na Na, chẳng lẽ người nghĩ vĩnh viễn bảo trì trạng thái hôn mê như vậy, chúng ta chỉ có thể ở trong ý thức thể giới trao đổi sao? Người không phải muốn nhìn mặt mũi ta sao? Ta ở bên cạnh người, người sẽ không cảm thụ được ta.

Lý na một hồi trầm mặc, theo lời Lý Dật nói, nàng sao không nghĩ ra? Nhưng nàng được Lý Dật thức tỉnh một đám linh hồn lực lượng quá yếu ớt, đem so với phong ấn ngoan cố, thật sự không có ý nghĩa.

- Lý Dật ca ca, ta nhất định phải sống lại, muốn làm bạn ở bên cạnh người.

Lý na đột nhiên kiên quyết nói ra.

Lý Dật đột nhiên cảm giác thân thể Lý Na trở nên nóng rực, cái cổ nhiệt này, cảm giác tựa hồ đến từ máu huyết, nó cường đại đến mức làm cho Lý Dật cảm giác bất an.

- Na Na, người muốn làm gì?

- Ta muốn dùng huyết mạch chi lực của ta phá tan cái phong ấn này.

- Không cần đâu, Na Na, làm vậy. kinh mạch bị hao tổn.

Nhưng Lý Dật cảnh cáo cũng không có tác dụng, Lý na đã hạ quyết tâm:

- Cho dù kinh mạch bị hao tổn, từ nay về sau không thể tu luyện đấu khí, ta muốn sống lại, Lý Dật ca ca, ta muốn nhìn thấy người.

Rồi đột nhiên có âm thanh muện hưởng từ trong thể giới linh hồn truyền đến, huyết mạch chi lực hung hãn hướng tầng phong ấn thể giới linh hồn đánh sâu vào, kinh mạch lý na nhanh chóng bành trướng, huyết mạch chi lực tuôn ra lập tức co rút lại, sau đó kinh mạch như là mất đi co dãn, cũng vô pháp thừa nhận nhiều đấu khí. Lý Dật ý thức được, lý na từ nay về sau chỉ sợ không thể tu luyện đấu khí.

Không thể tu luyện thì không thể tu luyện, Lý Dật tin tưởng dùng thực lực chính mình bây giờ, hoàn toàn có năng lực bảo vệ nàng, lại cũng không để nàng bị bất cứ thương tổn gì.

Huyết mạch chi lực hung hãn đánh sâu vào, tầng phong ấn thể giới linh hồn Lý Na rốt cục bắt đầu tan rã, giống như bị rút sạch, phong ấn rất nhanh sụp xuống.

- A.

Một tiếng kêu vang lên, Lý Dật cảm giác được thân thể Lý Na giật giật. Lý Na thức tỉnh, nàng mở mắt ra, ánh mắt kỳ quái nhìn Lý Dật.

Sau nửa ngày, Lý Na mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói:

- Lý Dật ca ca, người thay đổi rồi.

Không thể thay đổi sao? Hơn ba năm, Lý Dật sớm đã không còn Lý Dật quần là áo lụa nữa, thân thể càng khỏe mạnh, bộ mặt càng thêm sắc bén.

- Người một chút cũng không có thay đổi... vẫn xinh đẹp như vậy.

Không biết có phải nguyên nhân hôn mê hay không, bộ mặt Lý Na vẫn như ba năm trước đây, tựa hồ không có nửa phần biến hóa.

Lý Na vươn tay ra, nghiêm túc vuốt ve mặt Lý Dật, giờ khắc này, toàn bộ thể giới đều giống như không tồn tại, trong ánh mắt của nàng, nàng không tiếc tổn thương kinh mạch, vĩnh viễn không cách nào tu luyện đấu khí, là để muốn gặp mặt Lý Dật.

967. Q.6 - Chương 568: Một Ngày Vui Sống

- Chúng ta đây là đang ở đâu?

Xem kỹ sau nửa ngày, xem đủ khuôn mặt Lý Dật rồi, Lý Na mới đột nhiên ý thức phát hiện được vấn đề.

Lý Dật tà mị cười:

- Người đoán đi.

- Thiên phong đế quốc?

- Không đúng.

- Không đoán, Lý Dật, người nói mau.

Lý Dật tâm tình thật tốt, cố tình trêu chọc nàng, thấy nàng không thể đoán được, lập tức cười nói:

- Nơi này là thần chi linh vực tên là tông môn thất tinh tông.

- Thần chi linh vực?

Lý Na thiếu chút nữa lại hôn mê:

- Người nói đây là thần chi linh vực.

- Đúng vậy, nếu không đến thần chi linh vực, bệnh của người sao không thể trị được.

Bỗng nhiên có một giọt nước mắt xuất hiện ở trong mắt Lý Na, nàng yên lặng nhìn Lý Dật:

- Người nói, vì cứu ta, người từ Đấu Thần đại lục chạy tới thần chi linh vực sao?

- Kỳ thật từ Đấu Thần đại lục đi đến thần chi linh vực cũng không khó.

Lý Dật thấy Lý Na chảy lệ, tận lực dùng ngữ khí thoải mái nói:

- Chúng ta tìm được một cái truyện tổng trận, có thể trực tiếp truyền tổng tới... Không nói những thứ này nữa, Na Na, người vừa mới tỉnh lại, ta mang người đi ra ngoài đi dạo nhé.

Đi thần chi lĩnh vực cũng không khó, nhưng kinh nghiệm này cũng cực kỳ nguy hiểm, đương nhiên những lời này Lý Dật cũng không nói cho Lý Na biết.

Thất tinh sơn dù sao cũng là thánh địa của thất tinh tông một trong sáu đại tông môn ngày xưa, phong cảnh tú lệ, Lý Na đã hôn mê mấy năm, khi nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp tuyệt trần như thế, cho nên những phiền não cũng vụt ra khỏi đầu, một mực chạy ra ngắm cảnh. Làm cho Lý Dật đằng sau cùng cung vô song cũng cảm khái rất nhiều.

- Lý Dật, nàng hiện tại đã tỉnh, mục đích chúng ta đi thần chi lĩnh vực coi như là đạt được, cũng đến lúc trở lại Đấu Thần đại lục rồi?

Cung vô song nói.

Lý Dật nghĩ nghĩ, hồi đáp:

- Hiện tại chưa thể trở về, Đấu Thần Điện chủ cũng đi thần chi lĩnh vực, Đấu Thần đại lục tạm thời không có việc gì. Nơi này, Đấu Thần điện không có căn cơ, cũng là cơ hội tốt trời ban để tiêu diệt Đấu Thần Điện, cho nên ý của ta là trước tiên đi tìm đám người Đấu Thần điện tổng Điện chủ, đem bọn họ giải quyết, sau đó mới trở lại Đấu Thần đại lục.

- Như vậy thì lại vướng vào tranh đấu của các tông môn của thần chi lĩnh vực?

- Tông môn tranh đấu, chúng ta đã cuốn vào rồi, lúc này cũng chỉ có thể liều mạng, thành công có thể inh đường lui, vạn nhất từ nay về sau tại Đấu Thần đại lục có biến cố gì, chúng ta còn có thể tìm được nơi sống yên ổn. Vạn nhất thất bại mà nói, chúng ta cũng không tổn thất gì, nhiều nhất nhắc chân rời đi là được... Đúng rồi, Vô song, truyện tổng trận kia bây giờ như thế nào rồi?

- Truyện tổng trận, ta cùng đảo tiên, Âu Dương tĩnh miễn lạng lẽ đi vào, bỏ ra thời giờ cùng tinh lực, là có thể chữa trị được.

Cung vô song đúng là cung vô song, cũng không cần Lý Dật nhiều lời, cũng đem thời gian làm cho hắn. Thất tinh tông truyện tổng trận, đối với Lý Dật mà nói, tầm quan trọng không cần nói cũng biết. Hiện tại cấm địa bí mật, ngoại trừ kết giới quỷ dị ngăn cản cái truyện tổng trận này. Về phần nó tại sao truyện tổng trận liên thông với Đấu Thần đại lục, tại sao cùng sư môn đảo tiên có liên quan hệ, thực sự là chưa tìm hiểu được.

- Vô song, dưới mặt đất truyện tổng trận giao cho người cùng đảo tiên tìm hiểu, các người nghĩ cách mau chóng chữa trị để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra. Về phần ta, ta muốn đấu một trận cùng với song kiếm môn và Long Môn.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, Lý Dật đến thần chi lĩnh vực lâu như vậy, tuy đã trải qua không ít hung hiểm, nhưng thu hoạch cũng rất là phong phú, ít nhất thực lực đã tăng lên tới Đấu Thần năm tinh, tiến bộ vượt xa tại thế giới tinh linh.

- Tất cả do người tác chủ, nhưng người phải cẩn thận, thần chi lĩnh vực không thể so với Đấu Thần đại lục, cường giả thật sự rất nhiều, người tuy bây giờ thực lực Đấu Thần, nhưng cũng không phải vô địch, vạn nhất... Vạn nhất người chết tại nơi này, ta làm sao nói với Lạc Thủy, Lý Băng các nàng đây.

Nói đến Lạc Thủy, Lý Băng, Lý Dật lại có chút bối rối. Hiện tại một thêm Lý Na, cùng Thanh Nhi, Long Y như vậy, các nàng nếu có thể ở chung hòa thuận thì rất dễ nói, vạn nhất... Thánh hiền nói, duy nhất tiểu nhân cùng nữ tử là khó nuôi nhất.

Buôn chuyện một hồi, Lý Na hướng bọn họ chạy tới.

- Loại cảm giác này thật tốt, Lý Dật ca ca, Vô Song tỷ, ta thật sự hôn mê ba năm sao?

- Đúng vậy, người một mực ngủ như vĩnh viễn không tỉnh vậy.

Thấy Lý Na đi tới, cung vô song cũng không cùng Lý Dật thương lượng nữa, vẻ mặt thản nhiên mỉm cười.

- Na Na, người phải cảm ơn Vô Song tỷ, nàng cũng liên tục rót đấu khí cho người.

- Còn dùng người nhắc nhở sao, Vô Song tỷ là chị ruột của ta, ta sẽ cả đời đối tốt với nàng.

Sự hòa thuận là tốt rồi, Lý Dật hiểu ý cười, đã thấy xa xa lục chỉ đảo tiên cùng sư muội đi ra. Đảo tiên sư muội được chăm sóc rất tốt, đã khôi phục thanh tỉnh, nhưng thân thể còn suy yếu, cần lục chỉ đảo tiên đỡ nâng mới đi đi lại lại được.

Nhưng Lục chỉ đảo tiên rất hài lòng, xa xa nhìn Lý Dật cười nói:

- Tứ đại thần y quả nhiên danh bất hư truyền, người khác ngàn vạn lần khó khăn, trong tay hắc cũng chỉ có vài hoàn đan được là giải quyết xong. Ha ha ha, Lý Dật, ta và ngươi nói vài lời.

Lý Dật lúc này để hai mỹ nữ chơi đùa, hắc cùng lục chỉ đảo tiên đi tới, nhưng lúc này hắc cũng đoán được lục chỉ đảo tiên muốn nói gì.

- Đảo tiên, nếu muốn trở về, phải đem truyện tổng trận chữa trị tốt.

- Ha ha, tiểu tử, khuyết điểm của ngươi cùng ưu điểm đều là quá thông minh, chỉ nói như vậy thôi, ngươi có tính toán gì không.

Lục chỉ đảo tiên hiện tại cảm thấy mỹ mãn, rất là vui vẻ.

- Ta cũng không có như lão nhân gia người tiêu điều tự tại như vậy, coi như là về tới Đẩu Thần đại lục, còn có một đồng phiền toái lớn. Cho nên ta tính trước lưu lại giải quyết hết phiền toái, ngươi sao, đảo tiên, ngươi có tính toán gì không.

- Ta đã cùng sư muội thương lượng rồi, trở lại đảo tiên, sống quãng đời còn lại. Lý Dật, ngươi có cần ta hiệp trợ hay không?

Hảo ý của Đảo tiên, Lý Dật chỉ có thể tâm linh, tại thần chi linh vực, lục chỉ đảo tiên có thực lực Đẩu Thánh cường giả, cũng không có nhiều tác dụng, huống hồ Lý Dật cũng không muốn bọn họ gặp phải nguy hiểm, nếu đảo tiên hiệp trợ chính mình mà vẫn lạc, thì ai chăm sóc sư muội hắc?

- Đương nhiên cần người hỗ trợ, ta mời tứ đại thần y về trị sư muội của ngươi, chẳng lẽ tự nhiên lại chiếm được chỗ tốt như vậy sao.

Lý Dật cố lộng huyền hư, nói.

Lục chỉ đảo tiên sững sờ, sau đó hồ nghi nói:

- Ngươi muốn ta làm cái gì?

- Tu bổ Thất tinh tông cấm địa truyện tổng trận, đây là đường lui của chúng ta, nếu tại thần chi linh vực hỗn không nổi, chúng ta chạy về Đẩu Thần đại lục vậy. Nếu là chữa trị tốt, ngươi cũng có thể mang sư muội của ngươi trở về.

Yêu cầu này, không cần Lý Dật đắn đo, lục chỉ đảo tiên cũng sẽ đi làm, lập tức thoải mái cười nói:

- Với thủ đoạn cùng bốn sự của tiểu tử, còn có chỗ nào hỗn không được. Nhưng cái truyện tổng trận này cần phải sửa chữa tốt, Đẩu Thần đại lục cùng thần chi linh vực cũng rất xa, có nó là gần ngay trước mắt. Ta đoán tiểu tử ngươi, tính toán chinh phục thần chi linh vực cùng Đẩu Thần đại lục rồi.

Lục chỉ đảo tiên đối với Lý Dật rất minh bạch, ở sâu trong nội tâm Lý Dật quả thật có ý nghĩ như vậy, chỉ cần chinh phục thần chi linh vực, tùy tiện kéo mười mấy Đẩu Thần cường giả đến Đẩu Thần đại lục, thì quét ngang hết thấy. Đại thần đế quốc cùng Đẩu Thần điện cường đại đến mấy đi chăng nữa, mười mấy Đẩu Thần cường giả có thể đem cả Hoàng thành cùng Đẩu Thần tổng điện đánh thành bụi phấn.

Lý Dật cũng không chối bỏ, cười nói:

- Người hiểu ta nhất là đảo tiên, lúc này chúng không quấy rầy sư huynh muội các ngươi nữa.

Nói xong cũng đến bên người Cung vô song cùng Lý na, sau đó thông thả đi đến chỗ ở của long phong vân.

So với việc Lý na cùng đảo tiên sư muội, thương thế long phong vân còn nghiêm trọng hơn, tứ đại sát thần cùng Long Y đang lo lắng chờ đợi, tứ đại thần y ở trong nhà, cũng không biết tiến hành như thế nào.

Thấy Lý Dật đi đến, tứ đại sát thần cùng Long Y vội vàng xông tới, đầu tiên là nghe xong tình huống Lý na, nghe nói Lý na cùng đạo tiên sư muội cứu chữa thành công, đầu tiên là chúc mừng một phen, sau đó cũng đỡ khăn chương hơn, cũng tin tuuwngr thần y ứu chữa được.

Quả nhiên, hơn 10' sau, tứ đại thần y đi ra.

- Cha ta thế nào?

- Long Môn chủ chữa xong chưa?

Cơ hồ là trăm miệng một lời, tứ đại sát thần cùng Long Y cùng Lý Dật đều hỏi. Tứ đại thần y liên tiếp cứu chữa ba người bệnh, thoát nhìn cũng có chút mệt nhọc. Nhưng tâm tình của hần cũng không tệ lắm, hồi đáp:

- Long Môn chủ đã không có cái gì đáng ngại, thương thế của hần cần phải an dưỡng, ta vì hần chữa trị kinh mạch bị hao tổn, nhưng còn cần mấy ngày điều dưỡng, đan dược điều dưỡng ta lại không có có sẵn, nhưng tài liệu thật sự cũng không khó tìm, lúc này ta ghi phương thuốc, tài liệu các ngươi phải chuẩn bị đầy đủ mới được.

Nghe tứ đại thần y nói như thế, tứ đại sát thần cùng Long Y mới hoàn toàn thở dài ra một hơi.

Làm xong tất cả, tứ đại thần y mới nhìn Lý Dật nói:

- Lý Dật các hạ, việc ôm nay nên làm, ta đã làm, nhìn người nói với Đấu Thần cốc chủ, đợi cấm chế đan điền khí hải giải trừ, mở ra Linh giới, thả con gái của ta ra.

- Vấn đề này người yên tâm, Đấu Thần cốc chủ hiện tại đã không phải là Đấu Thần cốc chủ ngày xưa.

Lý Dật vỗ vỗ dung giới, cười nói:

- Bảo bối khổng chế Đấu Thần cốc cường giả trong tay ta, bằng vào năng một Đấu Thần cường giả, thực lực có mạnh hơn nữa cũng không thể làm gì được, ta tự có biện pháp đối phó nàng.

Đây cũng lời nói không phải an ủi tứ đại thần y, Đấu thần cốc chủ lúc này rơi vào trong tay Lý Dật. Chỉ cần nàng thành thật, cùng thất tinh tông đối phó Long Môn cùng Tu La Môn, Lý Dật tự nhiên sẽ không làm khó nàng.

Thấy Lý Dật nói như vậy, tứ đại thần y lúc này mới thoáng yên tâm, cáo từ đi ra.

Đến hôm nay, là ngày Lý Dật đi vào thần chi lĩnh vực vui sướng nhất, các phương diện thể lực an bài thỏa thỏa, Lý Dật hiện tại bắt đầu cân nhắc làm như thế nào để đối phó Long Môn cùng Tu La Môn thần bí kia.

Nhưng đến buổi tối, một cái tin tức xấu làm thay đổi tất cả.

Buổi tối, Âu Dương tĩnh miển đột nhiên chạy đến tìm Lý Dật, truyền cho hần một tin tức do thất tinh tông đệ tử bẩm báo, Long Môn môn chủ cùng Long Môn cường giả đã tới thiên ưng lĩnh, Long Môn cùng Song kiếm môn có thể phát động phản kích.

968. Q.6 - Chương 569: Lai Khách.

Nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của Lý Dật là không có khả năng. Long Môn môn chủ Long Tà, tại Đấu Thần cốc trong núi lửa phun trào, đã sớm hóa thành tro tàn rồi, nếu không phải như thế, hần nán nã tại Đấu Thần cốc tìm kiếm Đấu Thần cường giả đấu khí hạt giống rơi rụng, sao không phát hiện ra Long Tà.

- Gọi đệ tử truyền tức tin tới, ta muốn hỏi cho rõ ràng.

Âu Dương tĩnh miển lại nói:

- Ta đã hỏi rất rõ ràng rồi.

- Bảo người đi gọi thì đi gọi đi.

Lý Dật tâm tình khó chịu, ngữ khí tự nhiên cũng cứng ngắt. Làm cho Âu Dương tĩnh miển phun ra đầu lưỡi, lập tức làm theo.

Truyền tin đệ tử là một thiếu niên, tại trước mặt Lý Dật cũng không luống cuống, hồi đáp: - Ngải tông chủ để cho đệ tử trở về bẩm báo cho Âu Dương tông chủ cùng Lý Dật các hạ, theo thám tử thất tinh tông chúng ta dò thám biết được, thiên ưng linh xuất hiện đại lượng Long Môn cường giả, số lượng ước chừng ngàn người, xem bộ dáng tùy thời triển khai phản kích. Ý tứ của Ngải tông chủ để cho Âu Dương tông chủ tuyên bố triệu tập thất tinh tông môn toàn bộ hưởng thiên ưng linh tập kết. Mặt khác, Ngải tông chủ còn phân phó, cần phải mời Lý Dật các hạ cấp tốc đi đến thiên ưng linh.

- Ta hỏi người, Long Môn môn chủ tại thiên ưng linh sao?

- Tại...

- Long Môn môn chủ Long Tà sao?

Vấn đề này làm tên thất tinh tông đệ tử ngẩn người ra, mới hồi đáp:

- Long Môn môn chủ đương nhiên là Long tà rồi.

- Các người làm sao biết đó là Long tà, xác định không có lầm chứ?

- Loại tin tức tình báo trọng yếu này làm sao có thể nhầm được, không có mười phần nắm chắc, thám tử chắc chắn không báo về.

Xem ra Long tà còn chưa có chết? Tiểu tử này coi như là mạng lớn, Lý Dật trong nội tâm rùng mình, quơ quơ tay về phía đệ tử truyền tin, suy tư một lát, lúc này mới nhìn Âu Dương tĩnh miển nói:

- Việc này không nên chậm trễ, Âu Dương tĩnh miển, người cũng đừng có đi thiên ưng linh nữa, thất tinh tông tạm do người chủ trì, ta mang theo Đấu Thần cốc chủ cùng Tứ đại sát thần đi Thiên ưng linh.

- Ta đi cũng không có tác dụng gì, hắc hắc, Lý Dật huynh đệ, người cũng phải cẩn thận nhé, thực lực Long Môn môn chủ kinh người, chỉ sợ người cũng không phải là đối thủ của hắn.

Long Môn môn chủ chẳng những thực lực kinh người, hơn nữa tâm cơ hắc vô cùng thâm trầm, lần này đại nạn không chết, càng hận chính mình thiếu xương, Lý Dật xác thực cần phải để ý đối phó người này.

- Âu Dương huynh, ta còn có một việc muốn cần người làm.

- Còn khách khí làm gì, hiện dưới ai chẳng biết ta là người của người, người có chuyện gì cần phân phó là được.

Âu Dương tĩnh miển rất là quang côn, giống như làm cái bóng của Lý Dật là chuyện tình vinh quang vậy, nói ra mặt không đỏ tim không nhảy.

Lý Dật không nhịn được cười một tiếng, nói:

- Cái cấm địa truyện tổng trận kia, người cùng lục chỉ đảo tiên, cung vô song mau chóng chữa trị cho tốt nhé.

- Yên tâm, ta rõ ràng, đây là đường lui của chúng ta, cho dù đánh không lại Long Môn cùng song kiếm môn, chúng ta cũng có thể thông qua cái truyện tổng trận này chuồn đi. Hắc hắc, cùng lắm thì ta cùng đi với người đến Đấu Thần đại lục chơi đùa mà thôi.

Hiểu như vậy là tốt rồi, có nghĩ là Âu Dương tĩnh miển nhất định sẽ chữa trị truyện tổng trận. Lý Dật yên tâm, cáo từ Âu Dương tĩnh miển, cũng chẳng quan tâm đến việc nghỉ ngơi nữa, suốt đêm mang theo long súng Táp Táp, xà ma Tiểu Tuyết, Đấu Thần cốc chủ cùng tứ đại sát thần, vốn không có ý định mang theo Long Y, nhưng Long Y vẫn kiên trì muốn đi Thiên ưng linh, Lý Dật cũng đành phải mang nàng đi theo.

Long phong vẫn được thất tinh tông đệ tử chăm sóc, theo góc độ chuyên nghiệp mà nói, so với Long Y còn tốt hơn gấp trăm lần.

Bảy người hai thú từ trong màn đêm, hướng thiên ưng linh cấp tốc bay vút đi.

Đến thiên ưng lĩnh giờ, cũng đã nửa đêm. Thiên ưng lĩnh ở trong màn đêm, là một mảnh yên tĩnh, tựa hồ cuộc chiến chém giết thảm thiết một ngày trước chưa từng có tồn tại qua. Ngoại trừ có từng đồng lửa đốt lên, căn bản nhìn không ra chiến trường huyết tinh. Nhưng trong không khí vẫn còn mùi huyết tinh từ trong trận gió đêm xẹt qua, mới có thể làm cho người cảm nhận được ở đây có chỗ bất thường.

Trời đêm càng yên tĩnh, khí tức cường giả càng nồng đậm đến mức tận cùng tụ hợp thành một mảnh hàn ý âm trầm.

Đám người Lý Dật tiếp cận doanh trại, rất nhanh làm cho thất tinh tông đệ tử phụ trách cảnh giới chú ý, nhận ra Lý Dật, đệ tử kia vội hỏi:

- Lý Dật các hạ, Ngải tông chủ đã sớm chờ ngài, nhanh đi theo ta.

Nói xong, lập tức đưa đám người Lý Dật đến doanh trường của Ngải tông chủ.

Nhìn thấy Lý Dật, Ngải tông chủ cũng là mừng rỡ, xoa xoa tay nói:

- Lý Dật các hạ, người tới cũng nhanh.

- Ngài hãy nói tình huống hiện tại đi.

Lý Dật cũng không có nghi thức xã giao khách sáo, nói thẳng vào vấn đề.

- Buổi trưa hôm nay, thiên ưng lĩnh đột nhiên xuất hiện rất nhiều Long Môn cường giả, theo ta phái thám tử đi ra xem xét, đúng là Long Môn môn chủ suất lĩnh một hơn ngàn người tiến đến tiếp viện cho song kiếm môn. Hơn ngàn người này cũng không đáng sợ, đáng sợ chính bên trong hơn ngàn người này có ít nhất là mười tên Đấu Thần cường giả. Bọn họ chỉ sợ là hướng về phía Lý Dật các hạ mà đến.

- Người xác định là Long Môn môn chủ tự mình suất lĩnh sao?

Lý Dật vẫn rất quan tâm đến vấn đề này, mười mấy Đấu Thần cường giả tuy khủng bố, nhưng Lý Dật thà rằng nhiều hơn mười mấy Đấu Thần cường giả cũng không muốn Long Tà còn sống.

Đáng tiếc là Ngải tông chủ trả lời khẳng định:

- Buổi chiều hôm nay Long Tà đã đến thiên ưng lĩnh dò xét qua một hồi, ta tận mắt nhìn thấy, tin tức này vô cùng xác thực.

Ngải tông chủ trả lời khẳng định, làm Lý Dật rõ ràng Long Tà không chết, lúc ấy ở không gian dưới mặt đất long tà đã trọng thương không có khả năng sống sót, hẳn nhất định là mượn nhờ truyền tống ngọc bài chạy trốn.

Hiện tại, cần nhìn thẳng vào vấn đề là long tà vẫn còn sống.

- Ngải tông chủ, đối với chiến tranh ta không hiểu nhiều, ta muốn biết, nếu như thiên ưng lĩnh lần này khai chiến, thất tinh tông có mấy phần phần thắng?

Ngải tông chủ cũng vẻ mặt sầu lo:

- Nhiều nhất ba phần, Long Môn cùng song kiếm môn nhân thủ hơn chúng ta gấp hai lần, Đấu Thần cường giả chúng ta cũng không hề chiếm ưu thế... Hơn nữa, Long Môn cường giả cùng Long Tà xuất hiện, đối với sĩ khí tông ta tạo thành ảnh hưởng tương đối lớn, nếu như đem những nhân tố này ra mà nói, phần thắng chỉ sợ ba phần cũng chưa được.

Khó trách Ngải tông chủ vội vã như vậy gọi Lý Dật tới, hẳn cũng vô kế khả thi.

- Cửu huyền tông cùng Lục cực môn như thế nào? Ngải tông chủ không có cầu viện sao?

- Những lão cáo già này, chúng ta vẫn cầu viện, nhưng hai tông phái này lại phái ra một ít nhân thủ tới, đều là đệ tử bình thường trong tông, nhưng cũng không chịu nghe theo điều khiển của ta, căn bản không thể trông cậy vào.

Những lão cáo già kia, quả nhiên là ngư ông, chờ đợi thời cơ tốt nhất ra tay, bọn chúng muốn thất tinh tông làm tiêu hao thực lực song kiếm môn cùng Long Môn, về phần thất tinh tông có bao nhiêu tổn thất, hiển nhiên cũng không phải là vấn đề bọn họ quan tâm.

Rõ ràng tình huống này, Lý Dật cũng trầm mặc không nói, xem ra nguy cơ ở Thiên ưng lĩnh, cũng không do Thiên ưng lĩnh, mà muốn giải quyết tình thế nguy hiểm này, vẫn là do Cửu huyền tông cùng lục cực môn.

- Lý Dật các hạ, người xem...

Thấy Lý Dật vẻ mặt ngưng trọng không nói, Ngải tông chủ thử thăm dò nói:

- Người xem có còn biện pháp nào hóa giải tình thế nguy hiểm trước mắt?

- Ngải tông chủ, ta muốn đến cửu huyền tông cùng lục cực môn một chuyến.

Lý Dật nghĩ gì Ngải tông chủ cũng không rõ ràng lắm, nhưng vấn đề là, thiên ưng lĩnh bây giờ tình thế vô cùng cấp bách:

- Chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần, cho dù lúc này cửu huyền tông cùng lục cực môn xuất binh cũng không còn kịp rồi.

- Ta nhưng chưa nói muốn cửu huyền tông cùng lục cực môn tiếp viện chúng ta.

Lý Dật chủ ý đã định, lập tức thông dong nói:

- Coi như là cầu bọn họ cũng sẽ không đến. Cho nên ý nghĩ của ta, trực tiếp làm cho bọn họ tấn công Long Môn.

Vây Ngụy cửu Triệu sao, đây là biện pháp duy nhất Lý Dật bây giờ có thể dự đoán được, Long Môn sở dĩ có thể phá ra tinh anh cứu viện song kiếm môn, là do bọn họ không có bị công kích, cho nên mới không có sợ hãi đem mười Đầu Thần cường giả kéo đến thiên ưng lĩnh.

Ngải tông chủ nhẹ gật đầu, lại lắc đầu, hẳn tuy không hiểu Vây Ngụy cửu Triệu là cái gì, nhưng đạo lý là rõ ràng.

- Không nói đến cửu huyền tông cùng lục cực môn có thể nghe lời Lý Dật các hạ lời xuất binh công kích Long Môn hay không, tình thế Thiên ưng lĩnh hôm nay, nhanh đến trời vừa sáng sẽ có chiến tranh, chúng ta có thể chịu đựng được hay không còn khó nói trước.

Lý Dật mỉm cười, trả lời:

- Ngải tông chủ là người thông minh, nếu cửu huyền tông cùng lục cực môn muốn chúng ta làm pháp hồi liều mạng cùng song kiếm môn và Long Môn, chúng ta tại sao phải nghe lời như vậy?

- Ý tứ Lý Dật các hạ là gì?

- Đánh không lại, chúng ta không chạy sao?

Một câu bưng tỉnh người trong mộng, kỳ thật điều này cũng không có phỉ do Ngải tông chủ không đủ thông minh, hẳn dù sao cũng là nhất tông chi chủ, tại thần chi lĩnh vực quan niệm tông tộc thâm hậu này, lãnh địa tông tộc chính là căn bản, Ngải tông chủ tự nhiên cũng không thể đem mỗi một tác lãnh địa đem dâng cho Song kiếm môn cùng Long Môn.

Mà Lý Dật thì bất đồng, hẳn tuy là đệ tử thất tinh tông, nhưng ý thức của hắn hiển nhiên không phải là tranh đoạt lãnh địa.

- Quan trọng nhất là bảo tồn thực lực, chỉ cần thực lực còn, thất tinh tông chúng ta hôm nay mất đi, tương lai nhất định sẽ đoạt lại gấp bội. Lãnh địa Thất tinh tông mặc dù không lớn, cũng có phương viên ngàn dặm có thể chu toàn. Đương nhiên, chúng ta cũng không thể khiến cho Song kiếm môn thống khoái, chỉ cần bọn họ xâm nhập lãnh địa thất tinh tông, có thể tùy thời quấy rầy bọn họ. Cho nên ý của ta là, việc này không nên chậm trễ, Ngải tông chủ, người an bài xong đi, đêm nay liền đem chủ lực thất tinh tông rút lui khỏi thiên ưng lĩnh.

- Ngô, ta hiểu.

Ngải tông chủ khôn khéo hơn người, một điểm nói ra liền hiểu thấu, lúc này không thể tranh giành lãnh địa, cho nên cần ổn thỏa sách lược. Nhưng hắn còn có chút lo lắng nói:

- Chủ lực vừa động, song kiếm môn không có khả năng không phát hiện ra, nếu bọn họ nhân cơ hội đuổi giết, chỉ sợ chúng ta ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

- Cái vấn đề này, Ngải tông chủ không cần phải lo lắng, ta cho Đấu Thần cường giả đi quấy rối bọn chúng, các người có thể thừa dịp hỗn loạn rút lui.

Vấn đề này Lý Dật đã sớm lo lắng đến.

Ngải tông chủ nhìn Lý Dật thật sâu, hần chột phát hiện cái thiếu niên Đấu Thần cường giả hai mươi tuổi này, chẳng những thiên phú kinh người, hơn nữa tâm cơ cũng thâm trầm, xử sự quả quyết, cùng tuổi của hần thật sự không xứng, chẳng lẽ, cái gọi là thiên tài đây sao?

Đem công việc xem xét một lần, Lý Dật đi ra khỏi doanh trường, tìm mười ba Đấu Thần cường giả, chuẩn bị áp dụng chính sách yểm hộ thất tinh tông lui lại.

Đối phương tuy cũng có số lượng Đấu Thần cường giả tương đương, nhưng tại nơi không gian rộng lớn như ở nơi này, Đấu Thần đối đầu với Đấu Thần, chỉ cần không phải tử đấu, toàn thân trở ra cũng không có vấn đề. Lý Dật đem kế hoạch tác chiến quấy rầy của mình nói với mười ba Đấu Thần cường giả biết, sau đó mới cười nói:

- Lúc này muốn làm phiền chư vị, nhưng nhiệm vụ đêm nay thoải mái, chính là mang cường giả đối phương chơi trò đùa mèo vờn chuột, mọi người nhớ lấy, mục tiêu của chúng ta không phải là cùng bọn họ liều mạng, khi thấy được dưới Đấu Thánh cường giả, có thể thuận tay xử lý luôn, Đấu Thánh Đấu Thần cường giả thì bỏ qua, chúng ta cần bảo tồn thực lực để lui quân lại.

Nói một phen, làm chúng Đấu Thần đều hiểu.

Thiên ưng linh một bên khác, bên ngoài doanh trường song kiếm môn, Long Môn, Long Tà dường như có điều gì suy nghĩ nhìn qua phương hướng thất tinh tông, trên mặt biểu lộ có chút cổ quái.

- Hần đến đây.

- Long Môn chủ, người nói ai tới?

Cùng tại bên người Long tà, Song kiếm môn Âu Dương môn chủ hỏi.

969. Q.6 - Chương 570: Thiên Ưng Linh Dương Oai

Long Tà xoay người, yên lặng nhìn Âu Dương môn chủ, trên mặt hiện lên một tia oán độc:

- Lý Dật đến đây.

- Lý Dật?

Đối với Lý Dật, Âu Dương môn chủ cũng không lạ lắm, hần hủy song kiếm môn Bát Bảo điện, cứu đi Long phong Vân, Âu Dương môn chủ ấn tượng hần khắc sâu, cho nên có phần bất an nói:

- Phá hủy Đấu Thần cốc, thiếu chút nữa làm cho Long Môn chủ chết tại Đấu Thần cốc là Lý Dật sao?

- Trừ hần ra còn có thể là ai, Âu Dương môn chủ, cẩn thận một chút, ta có dự cảm, người này sẽ không dừng lại như vậy, hần im lặng là chờ chúng ta tiến công, hần đêm nay nhất định sẽ ra chiêu, đúng vậy, nhất định sẽ ra chiêu... không biết hần rốt cuộc muốn làm gì?

Tại Thiên ưng linh, song kiếm tông bị nhục, đối với song kiếm môn cùng Long Môn mà nói, đều là một cực chuyện kỳ nghiêm trọng. Bởi vì chiến trường này tại thần chi linh vực hết sức căng thẳng, có thể tạo thành một hồi chiến tranh lớn. Nếu như song kiếm tông không lo lắng rất nhanh giải quyết chiến đấu, trận chiến tranh này có thể khống chế được, nhiều nhất chỉ có một vài tông môn tham gia.

Nhưng nếu như chiến sự giằng co, thực lực song kiếm môn tiêu hao đến trình độ nhất định, lúc đó cửu huyền tông cùng lục cực môn cho rằng có thể có lợi, rất có thể nhân cơ hội liên hợp với Phong tông, nhổ tận gốc song kiếm tông, Long môn... lúc đó chiến tranh lan cả thần chi lĩnh vực, hơn nữa sẽ cải biến cách cục của sáu đại tông môn thần chi lĩnh vực mà ngàn năm chưa thay đổi.

Đây chính là nguyên nhân mà Long Tà cùng Âu Dương môn chủ đồng thời xuất hiện tại Thiên ưng lĩnh.

Dưới thế công như chẻ tre, bọn họ cho rằng thất tinh tông có thể phá, cũng không nghĩ tới tại thiên ưng lĩnh.

- Long Môn chủ, Lý Dật tuy lợi hại, nhưng trên chiến trường năng lực cũng là có hạn, đại khả không cần lo lắng.

Thấy Long tà vẻ mặt sâu lo, Âu Dương môn chủ an ủi nói.

- Người biết cái gì.

Long Tà không khách khí nói:

- Ta thà thấy đối phương xuất hiện hơn mười Đẩu Thần, cũng không muốn nhìn thấy hãn xuất hiện ở thiên ưng lĩnh... Âu Dương môn chủ, người nghĩ có biện pháp gì xử lý hãn.

- Xử lý Lý Dật?

Âu Dương môn chủ vẻ mặt khổ sáp nói.

Cũng may, lúc này song kiếm môn đệ tử tiến đến giải trừ xấu hổ cho Âu Dương tông chủ, tên kiếm môn đệ tử kia lao đến, kêu lên:

- Thất tinh tông phát động đánh lén.

- Đánh lén? Hừ, Âu Dương tông chủ, ta đoán không lầm, Lý Dật rốt cục ra chiêu, người phải cẩn thận, tiểu tử này tâm cơ thâm trầm, không phải dễ đối phó như vậy, lui về phía sau mười dặm, chú ý trúng kế.

Âu Dương môn chủ nhìn sau lưng Long Môn chủ, không khỏi có chút khinh thường nhếch miệng, thầm nghĩ:

- Cái tên Long Môn chủ, lá gan cũng quá nhỏ, địch nhân đánh lén một chút mà lui về phía sau mười dặm, chẳng phải là nhường người khác chí khí, diệt uy phong của mình. Nhưng điều, Long Môn không phải song kiếm môn, nhất là tổn thất đại lượng trưởng lão cường giả song kiếm môn không chịu được, Âu Dương môn chủ tuy khinh thường, nhưng vẫn đem ý của Long Tà truyền đạt xuống.

Thấy song kiếm môn buông lỏng, bắt đầu lui bước, Lý Dật huy động Phá Thiên kiếm giết chết đệ tử song kiếm môn xong, trên mặt không khỏi hiện lên một tia cười lạnh.

Xem ra Long môn đã có kinh nghiệm, lui về phía sau mười dặm cũng không sai, tối thiểu để cho thất tinh tông rút lui ra khỏi chiến trường cũng có nhiều thời gian hơn.

Lúc này Lý Dật cùng mười ba Đẩu Thần cường giả xâm nhập song kiếm môn, có đám cường giả thực lực kinh người này, đừng nói ứng chiến, chỉ cần tưởng tượng tràng diện kinh hãi hai ngày trước, cũng đủ làm đám song kiếm môn đệ tử chân mềm nhũn ra rồi.

Mắt thấy song kiếm môn đệ tử giống như thủy triều lui về phía sau, Lý Dật cùng long sủng Tạt Tạt, bay tới, nói:

- Tạt Tạt, đi hù dọa những người kia một chút.

- Tuân mệnh, chủ nhân.

Tạt Tạt đáp ứng một tiếng, giương động ong dục cấp tốc bay vút đi, thỉnh thoảng phát ra một tiếng long âm.

Long Tộc là chủng tộc cường đại nhất thế giới này, thân mình có vô thượng uy nghiêm, mà tại thần chi lĩnh vực sùng bái long tộc, lúc này long ngâm truyền khắp cả thiên ưng lĩnh, lập tức khiến cho song kiếm tông rối loạn.

- Long Tộc.
- Long kỵ sĩ.

Đối với song kiếm tông đệ tử không rõ chân tướng mà nói, Long Tộc xuất hiện trên chiến trường, tựa hồ có ý nghĩa là Long Tộc ủng hộ thất tinh tông, mà Long Tộc biểu thị như vậy chứng tỏ thất tinh tông sắp thay thế song kiếm môn trở thành một trong sáu đại tông môn.

Về phần long kỵ sĩ chúng ta, thì thoải mái hưởng thụ lấy khoái cảm, một người một con rồng hiện tại đã hoàn toàn ly khai khỏi đám hơn mười Đấu Thần, đang không ngừng dọa đám song kiếm môn đệ tử, lúc này cũng không có một đệ tử nào của song kiếm môn dám ngượng không khiêu chiến.

- Song kiếm môn đệ tử nghe đây, thất tinh tông được Long Tộc che chở, nếu không đầu hàng sẽ bị tru sát.
- Long Tộc có dụ: Song kiếm tông vong, thất tinh tông hưng tộc.
- Thiên đạo luân hồi có báo ứng, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Phối hợp với long ngân của Long sủng Tạt Tạt, Lý Dật đấu khí phát ra, đem theo dệt long dụ truyền vào đám song kiếm môn đệ tử. Sự thật thì cũng không có trông cậy vào mấy câu nói lui binh, hấn có ý đồ gây ra hỗn loạn, để thất tinh tông có thể thông dong rút lui, sau đó bắt đầu hấn xúi giục cửu huyền tông, lục cực môn cùng Long Môn khai chiến.

- Lý Dật, người cho rằng bằng vào một con rồng, có thể ở trước mặt ta điều võ dương oai sao?

Bỗng nhiên một thanh âm uy nghiêm phóng lên trời.

Long Tà biết rõ, nếu hấn không hiện thân ngăn Lý Dật lại, song kiếm môn cùng Long Môn đệ tử triệt để hỏng mất.

Đối mặt long Tà, Lý Dật cũng ngừng lại, long Tà quả nhiên là long Tà, ngăn ngừa hai ngày khôi phục như thường, thực lực cũng không vì sự kiện Đấu Thần cốc mà ảnh hưởng.

- Mạng của người thật lớn.

Lý Dật cười cười:

- Núi lửa đều không thể giết chết người, coi như người mạng lớn.
- Ta chết sao, người đánh giá đối thủ hơi thấp, cho nên vì không để cho người thống khoái, ta làm sao có thể chết trước người được. Lý Dật, không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, hôm nay chúng ta quyết nhất trận tử chiến.
- Quyết trận tử chiến? Lý Dật cũng không ngốc, tuy hấn thực lực tăng lên tới Đấu Thần năm tinh, nhưng trước mặt Long Tà Đấu Thần đỉnh phong cường giả còn chưa có ưu thế.
- Ngày khác đi, hôm nay không rảnh.

Lý Dật thúc dục Tạt Tạt, tà tà xẹt qua Long Tà, hạ thấp độ cao, đấu khí đánh về phía đám song kiếm tông đệ tử, lập tức hù dọa trên mặt đất một mảnh thanh âm.

Long Tà hai mắt sung huyết, hướng về phía Lý Dật cùng Tạt Tạt truy kích. Nhưng Lý Dật kiên quyết sách lược, căn bản không chính diện giao phong, một mặt cùng Long Tà chơi trò mèo vờn chuột, một mặt oanh kích đám song kiếm môn đệ tử.

Mười ba Đấu thần cường giả, tại song kiếm môn đệ tử tạo thành hỗn loạn thật lớn, tại trong hỗn loạn, đừng nói là đi chú ý thất tinh tông, song kiếm môn hiện tại đã ốc còn không mang nổi mình ốc rồi.

Trên chiến trường liền xuất hiện một màn buồn cười, chỉ thấy Đấu Thần song phương bay đầy trời, nhưng không ai giao thủ, chính là chơi trò mèo vờn chuột. Làm cho đám song kiếm tông đệ tử không may ở trên mặt đất, thành linh bị đấu khí đánh ra đánh chết.

Lúc này Thất tinh tông đã rút lui ra khỏi thiên ưng lĩnh, Lý Dật mới hô một tiếng, chúng Đấu Thần cường giả ngấm hiểu, cùng phát tán bốn phía, thoáng cái liền trở thành điểm đen ở trên không trung.

Long tà linh giáo qua tâm cơ Lý Dật, tuy trong nội tâm cực kỳ không cam lòng, nhưng cũng không dám mệnh lệnh truy kích.

Thoát khỏi song kiếm môn cùng Long Môn, thấy không có người đuổi theo, Lý Dật dựa theo kế hoạch, cười Tạt Tạt hướng Tây bắc bay vút đi. Thần chi linh vực tây bắc, đó là lãnh thổ của Phong tông. Lý Dật biết rõ, nếu như trực tiếp đi lục cực môn hoặc cửu huyền tông, cũng không có nắm chắc thuyết phục hai đại tông môn ra tay công kích Long Môn.

Mấu chốt là ở Phong tông.

Bay hơn mười dặm, thấy phía trước tứ đại sát thần, Long Y cùng Đấu Thần cốc chủ, Tiểu Tuyết đã đợi.

-Làm sao lâu như vậy... Tạt Tạt không có sao chứ.

-Xà ma Tiểu Tuyết ân cần nhìn Tạt Tạt nói.

Lý Dật mang nhiều người như vậy cũng không phải là tổ chức thành đoàn thể đi ngấm cảnh, mà là có thâm ý của mình. Long phong vân dù sao cũng đã từng là Long Môn môn chủ, bởi vậy mang Long Y cùng tứ đại sát thần có thể đại biểu long phong vân. Có Long Môn cường đại, Lý Dật cũng rõ ràng bằng thực lực thất tinh tông, căn bản không kém. Nhưng ở sâu trong nội tâm mà nói, Lý Dật cũng không hy vọng Long Môn cùng song kiếm môn bị ba đại tông môn chia cắt, như vậy tất gia tăng thực lực ba đại tông môn này, như vậy thất tinh tông muốn xuất đầu càng khó hơn.

Tốt nhất kết cục giúp đỡ long phong vân một lần nữa đoạt lại Long Môn môn chủ, mà thất tinh tông thì thay thế song kiếm môn trở thành một trong sáu đại tông môn. Như vậy thế lực cân đối. Cho nên hẳn muốn dẫn tứ đại sát thần cùng Long Y, dùng thân phận long phong vân đàm phán.

Về phần Đấu Thần cốc chủ, tên gia hỏa hỉ nộ vô thường mà thực lực kinh người này trên người, Lý Dật cũng có chút không yên lòng.

Cùng những người này hội hợp, bảy người hai thú hướng Phong tông bay đi.

Phong thành, là thần chi linh vực thành thị to lớn, cùng song kiếm môn kiếm thành nổi danh. Trải qua cả ngày cấp tốc chạy đến, đến lúc hoàng hôn, phong thành xa xa đã có thể nhìn thấy.

- Lý Dật, vì cái gì mang bọn ta đến phong thành?

Long Y có chút không biết rõ ý đồ Lý Dật.

- Tìm bằng hữu giúp đỡ.

Lý Dật thần bí hề hề cười, nói:

- Ta cũng không biết bằng hữu có giúp hay không.

- Người tới thần chi linh vực mới bao nhiêu thời gian, làm sao có nhiều bằng hữu như vậy.

Long Y nhin không được lắm bầm một câu:

- Ngược lại so với ta còn nhiều hơn.

Đoàn người đi đến phong thành, rất nhanh đã bị phong tông đệ tử phát giác, gần đây thần chi linh vực tình thế khẩn trương, phong thành tự nhiên cũng tăng mạnh đề phòng, một đám cường giả tiếp cận như vậy, không bị phát giác mới là lạ

- Phong tông đệ tử sao? Ta muốn gặp thiếu tông chủ các người.

Thấy cự long bên người Lý Dật, vài tên phong tông đệ tử kinh hãi, nói chuyện đều có chút bất hợp tác:

- Người, các người là ai, gặp thiếu tông chủ làm gì?

- Ta là bằng hữu của thiếu tông chủ các người, ta gọi là Lý Dật, thỉnh cầu huynh đệ đi thông báo.

Dù sao cũng là đề van cầu người, Lý Dật ngữ khí hiền lành.

Vài tên đệ tử cũng chỉ là Đẩu Hoàng, tại trước mặt Đẩu Thần Đẩu Thánh, sớm đã có chút chân mềm lại. Thấy Lý Dật về mặt thân mật, cũng lập tức đáp ứng.

- Chư vị mời theo ta đi khách quán, về phần thiếu tông chủ tại hạ đi thông báo.

- Cái này tự nhiên.

Lý Dật mỉm cười, nhưng ta tin tưởng, Phong thiếu tông chủ tuyệt đối sẽ ra gặp. Dù sao Phong thiếu tông chủ, hẳn xem như đại ân nhân. Chẳng những đã cứu tánh mạng của hắn, còn bảo vệ hắn và lục cực môn đại trưởng lão.

Lập tức mọi người đi theo phong tông đệ tử, bay về phía một tòa khách quán, phong tông đệ tử đem bọn người Lý Dật an bài xong, lúc này mới rất nhanh tiến vào trong phong thành thông báo phong tông thiếu tông chủ.

970. Q.6 - Chương 571: Đào Hoa Không Sai

- Ha ha ha, Lý Dật huynh đệ, sao ngươi lại tới đây? Cũng không thông báo trước một tiếng, để ta ra khỏi phong thành nghênh đón.

Phong thiếu tông chủ nhiệt tình, ngược lại vượt quá ý liệu của Lý Dật.

- Người gặp việc vui tinh thần sung sướng, tuần trăng mật xong Phong thiếu tông chủ đúng là hăng hái, thoát nhìn càng thêm phong tư hiên ngang.

- Phong thiếu tông chủ rượu mừng cũng không kịp uống một ly, lần này ngươi phải mời rượu.

Lý Dật cũng là không chút khách khí đòi uống rượu.

- Cái này không cần phải nói... Không cần phải ở khách quán, đến nhà của ta ở đi.

Không khỏi phân trần, kéo Lý Dật đi ra ngoài, làm những người đi theo đều là sững sờ, thậm chí không có đắc tội cái tên gia hỏa mang theo long súng này.

Phong thành, vẫn còn không khí vui mừng, khắp nơi còn lưu lại không khí thiếu tông chủ kết lương duyên, không khí này, cơ hồ đều làm người ta quên mất tình thế của thần chi lĩnh vực biến hoá kỳ lạ.

Lý Dật một đường quan sát hết thấy, dù sao cũng là một trong sáu đại tông môn, phong tông thành trúc nguy nga, sân nhà khoáng đạt, khắp nơi hiển lộ hoàng gia khí phái. Nhưng so sánh với song kiếm tông, phong tông khí tượng rõ ràng muốn ôn hòa hơn rất nhiều, có lẽ phong tông trước sau có quan hệ đến lập trường trung lập.

Thần chi lĩnh vực sáu đại tông môn, ngoại trừ Long đảo Long Tộc, phong tông, cửu huyền tông, lục cực môn, song kiếm tông cùng long môn. Cửu huyền tông cùng Lục cực môn truyền thống minh hữu, hai tông địa vị ngang hàng. Mà song kiếm tông cùng Long Môn, trên danh nghĩa cũng không phải chủ tông cùng tông môn phụ thuộc, nhưng bởi vì Long Môn một nhà độc đại, hai tông liên minh là Long Môn chiếm cứ địa vị chủ đạo, Long Môn cơ hồ nói một không hai. Ở vào địa vị trung lập phong tông từ trước đến nay mặc kệ hai phe lôi kéo, mà phong tông thì sáng suốt lợi dụng loại tình huống này tích lựa chọn trung lập, thứ nhất là phong tông dân phong thuần hậu không muốn chiến tranh, thứ hai cũng cần bản tông sinh tồn.

Nhưng mà thiếu tông chủ Phong đứng Nam yêu thích nữ nhân Lục cực môn đã cải biến loại tình huống này, thần chi lĩnh vực tình thế cán cân nghiêng về phía Lục cực môn cùng Cửu huyền tông.

Trận phong ba này chính là hôn nhân chính trị, khiến cho phong tông không cách nào bảo trì trung lập nữa, phong tông một mực tranh luận được mất, thậm chí có trưởng lão còn muốn cắt bỏ địa vị của Phong Đứng Nam. Nhưng hết thấy, Lý Dật cũng không rõ ràng lắm.

- Lý Dật huynh đệ, lúc này đến Phong tông, không phải là đến du sơn ngoạn thủy chứ? Có chuyện gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm, nhất định sẽ giúp.

Phong đứng Nam nói càng khách khí, trong nội tâm Lý Dật càng không yên lòng, Phong đứng nam cảm kích chính mình không giả, nhưng dù sao cũng là nhất tông thiếu tông chủ, tuyệt đối sẽ không bởi vì chính mình cứu tánh mạng của hắn, mà đem cả vận mệnh tông tộc đều đáp tại...

Lời nói nhập chính đề, Lý Dật dứt khoát nói thẳng:

- Phong thiếu tông chủ quả nhiên thông tuệ, Phong huynh cũng biết rõ tại hạ có việc mà đến, cũng cần nhờ Phong huynh giúp đỡ.

Phong đứng Nam hiểu ý cười, đáp lại:

- Theo như quy củ của thần chi lĩnh vực, chủ tông cùng tông môn phụ thuộc tranh đấu, tông môn khác không có quyền can thiệp, huống hồ, việc này liên quan thật lớn, nhưng nếu ta có giúp, cũng cần tìm được phụ thân cùng chúng trưởng lão thông qua, nếu không, ta cũng không quyền điều binh cứu viện thất tinh tông.

- Phong thiếu tông chủ hiểu lầm, ta hôm nay đến phong tông, cũng không phải muốn phong tông xuất binh cứu viện thất tinh tông.

- A? Vậy ý của người là...

Lý Dật thần nhiên nói:

- Ta nghĩ phong tông xuất binh đánh Long Môn.

Lời vừa nói ra, Phong đứng Nam thân thể run lên, lời thỉnh cầu này vượt qua dự đoán của hắn, nếu như chỉ là xuất binh hiệp trợ thất tinh tông, nhiều ít còn có thể nói được, nhưng công kích Long Môn, cái này... với Lý Dật kiếp trước mà nói, chính là khơi mào thế chiến vậy.

- Đánh Long Môn?

Phong đứng Nam cười khổ lắc đầu, nói:

- Lý Dật huynh đệ, ý nghĩ của người quá ly kỳ.

- Chẳng lẽ phong tông cam nguyện ở góc tây bắc, cam tâm Long Môn chiếm cứ trung tâm thổ địa thần chi lĩnh vực sao?

- Người nói không sai, Phong tông, cửu huyền tông, lục cực môn thậm chí song kiếm tông, đều muốn cắn một miếng thịt Long Môn xuống, nhưng vấn đề là, chúng ta không có khẩu vị lớn như vậy, dù cho cắn xuống, cũng rất khó tiêu hóa được.

Lý Dật cũng không cùng hắn biện luận, chân thành nói:

- Phong thiếu tông chủ, tại hạ cũng biết việc này liên lụy thật lớn, cho dù ta hôm nay thuyết phục người cũng không có ích gì. Không bằng như vậy, người đem Phong tông trưởng lão có thể quyết đoán giới thiệu cho ta, để ta thuyết phục bọn họ thuyết phục phụ thân của người phong tông chủ, như thế nào?

Đề nghị này Phong đứng Nam ngược lại không có biện pháp cự tuyệt, nhưng hắn tin tưởng, cho dù Lý Dật có nói rơi rằng, chỉ sợ cũng không cách nào thuyết phục đại đa số trưởng lão đồng ý cách làm của hắn. Chủ động công kích Long Môn, chính là cửu huyền tông cùng lục cực môn đều muốn làm nhưng vẫn không thể làm được.

Đã tin tưởng Lý Dật không cách nào thuyết phục bọn họ, Phong thiếu tông chủ cũng là mừng rỡ bán cho Lý Dật nhân tình này, lập tức nói:

- Phong tông từ trước khởi xướng trưởng lão trị tông, cha ta mặc dù thân là tông chủ, tại mang tông tộc tồn vong đại sự, thực sự chuyên quyền độc đoán không được, tại trưởng lão hội biểu quyết, phụ thân cũng chỉ có thể có 1 phiếu, về phần ta, hiện tại không có quyền bỏ phiếu. Phong tông trưởng lão hội có tám trưởng lão, cộng thêm cha ta, tổng cộng là chín người, Lý Dật huynh đệ ít nhất phải thuyết phục năm vị trưởng lão trong đó, mới có thể để Phong tông xuất binh công kích Long Môn.

Lý Dật vừa nghe vừa gật đầu, cuối cùng, mới nói:

- Đa tạ Phong thiếu tông chủ, còn có một việc muốn thiếu tông chủ làm, ta nghĩ thiếu tông chủ an bài một tiệc rượu, mời bát đại trưởng lão đều đến.

Phong đứng Nam nói:

- Lý Dật huynh đệ đây là rắp tâm bất lương rồi.

Không sai, đây là hồng môn yểm, Lý Dật cười nói:

- Thiếu tông chủ minh giám, tại hạ xác thực là rắp tâm bất lương.

Phong đứng Nam ha ha cười, nghiêm mặt nói:

- Lý Dật huynh đệ, không phải ta đối với người không có lòng tin, nhưng đám trưởng lão này nguyên là một đám ngoan cố, đã ngoan cố lại nhất như chuột, chính là ta lấy nữ nhân lục cực môn, bọn họ đều lấy lý do chọc giận Long Môn để phản đối, nếu không ta kiên trì vài năm, Lý Dật huynh đệ người cũng không có cơ hội cứu ta. Cho nên Lý Dật huynh đệ, người đừng ôm quá nhiều, mà mau chóng tìm biện pháp khác đi.

Nếu có những biện pháp khác, Lý Dật cũng không tìm Phong tông, tại phong tông hẳn ít nhất còn có Phong đứng Nam, mà cửu huyền tông và Lục cực môn đám gia hỏa mắt cao hơn trời, chỉ sợ sẽ không đáp ứng.

- Phong thiếu tông chủ, địa điểm tiệc rượu để ta định, chờ ta chọn địa điểm xong, sẽ cho người thông tri người, đến lúc đó người đem tám vị trưởng lão mang đến, ta tự có biện pháp thuyết phục bọn họ.

Thấy Lý Dật nói ra, cũng không nói thêm gì nữa, đứng lên nói:

- Chỉ cần Lý Dật huynh đệ phân phó là được... Người trước nghỉ ngơi một chút, ta đi an bài.

- Đa tạ Phong thiếu tông chủ, hôm nay không còn kịp rồi, thời gian vào buổi tối ngày mai.

Tạm biệt Phong đứng Nam, Lý Dật lúc này mới đến trước mặt tứ đại sát thần, đem kế hoạch của mình nói ọi người, sau đó phân công nhiệm vụ cho tứ đại sát thần. Sau đó Lý Dật về phòng, thừa dịp rảnh rỗi tu luyện. Nhưng quay người lại, đã thấy Long Y ở cạnh cửa, thần sắc phức tạp nhìn hắn.

- Long Y tiểu thư, còn có vấn đề gì sao?

Lý Dật không khỏi ngăn người.

Long Y mím môi nói:

- Không có vấn đề thì không thể cùng người nói một chút sao?

- đương nhiên có thể.

Nha đầu kia đúng là cổ quái?

Long Y tựa tại cạnh cửa, thần sắc cổ quái nhìn Lý Dật, lại không nói lời nào, ngược lại khiến cho Lý Dật có chút không được tự nhiên. Lúc này Lý Dật quan sát Long Y sắc mặt cổ quái tự nhiên cũng nhìn ra chút gì đó, tự nhiên đào hoa bộc phát không ngăn cản nổi, không biết mình không cẩn thận ở đâu, làm cho nha đầu này xuân tâm mạnh động.

- Long Y tiểu thư, người có lời gì muốn nói, đừng như vậy nhìn ta được không.

Thấy Lý Dật nói như vậy, Long Y trên mặt lập tức hiện ra thần sắc xấu hổ, cố làm ra vẻ trấn định hỏi:

- Lý Dật, người biết vì cái gì lần này ta không có ở lại thất tinh tông chiếu cố cha ta, lại muốn với các người đi ra không?

- Người là muốn cho long phong vân sớm ngày đoạt lại Long Môn môn chủ.

Lý Dật biết rõ đây nhất định không phải đáp án chính xác.

Quả nhiên, Long Y nói:

- Người sai rồi, bởi vì, tại thất tinh tông, có Cung vô Song, cùng Lý Na, còn có Thanh Nhi.

Long Y ấp a ấp úng, có chút cổ quái.

- Đến tột cùng là tại sao vậy?

- Người thật sự không biết.

...

- Điều này cũng không có thể trách người, người dù sao không phải người thần chi linh vực. Năm đó cha ta bị nhốt tại song kiếm tông Bát Bảo điện, ta từng thề, ai có thể cứu được cha ta, ta liền... Lấy thân báo đáp.

Long Y mỹ nữ như vậy, nếu là lấy thân báo đáp, phỏng chừng không có nam nhân nào cự tuyệt, Lý Dật cũng là nam nhân bình thường, cho nên không có lý do gì cự tuyệt.

- A, thì ra là như vậy.

Long Y thẳng thắn như thế, lại làm Lý Dật đôi mắt nàng không được tự nhiên, Lý Dật hẳn dù sao không phải là không có nữ nhân, nhưng, cái này... Nhiều ít có điểm xấu hổ.

Thấy Lý Dật từ chối cho ý kiến, Long Y lại nói:

- Ta biết rõ Lý Dật người tuổi trẻ, tu vi lại cực cao, bên người cũng không thiếu nữ nhân, người như không quan tâm ta cũng không có vấn đề gì, ta vẫn là tuân thủ lời hứa của mình, khi ta là nữ nhân của người, người làm như thế nào cũng không trọng yếu.

Lời nói này, hiển nhiên là Long Y lo lắng thật lâu, lúc này nói đến lại bình tĩnh dị thường.

Lý Dật nở nụ cười, hẳn chỉ có thể dùng cười để che dấu vẻ xấu hổ của mình, nhưng cái nụ cười này, nhiều ít có điểm tự giễu:

- Y Y, chuyện này, chuyện nơi này sau khi xong, ta còn phải trở về cùng cung vô song nói chuyện... Vô Song tỷ đã có thể tiếp nhận Thanh Nhi, cũng nhất định sẽ tiếp nhận người.

- Người, Vô song có thể tiếp nhận ta hay không đều không trọng yếu, ta chỉ là muốn đem những lời nói này nói ra, ừ, cái này là đủ rồi.

Nói xong câu đó, Long Y dùng hết tất cả dũng khí, xoay người liền đi, biến mất tại trước mặt Lý Dật.

Trong không khí ẩn ẩn mùi thơm ngát từ thân thể thiếu nữ tỏa ra, cái mùi thơm này làm Lý Dật có chút si mê, vì cứu phụ thân mà lấy thân báo đáp, điểm này sao nghe có vẻ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của vậy. Nhưng Long Y nói câu kế tiếp, ngược lại làm Lý Dật cảm động, đó là chân tình, tuyệt không phải bị miễn cưỡng. Nếu như là miễn cưỡng, Long Y vốn không cần thực hiện lời hứa năm đó, dù sao hẳn đến từ Đẩu Thần đại lục cũng không biết?

Mùi thơm ngát bay tại trong mũi, Lý Dật búng tay, tự nhủ:

- Long Y tiểu thư, ta nhất định thu nàng.

971. Q.6 - Chương 572: Chạy Hoàng Cổ Khí Tán

Địa điểm Tứ đại sát thần lựa chọn tổ chức yến hội hoàn toàn phù hợp yêu cầu của Lý Dật, nơi đây là một sơn trang ở vùng ngoại ô phong cảnh đẹp tú lệ. Phong tông đệ tử trời sinh tính bình thản, tựa hồ so với tông tộc đệ tử khác càng biết hưởng thụ cuộc sống, cho nên có rất nhiều chỗ ăn chơi cùng phong cảnh thơ mộng. Khác với các tông tộc khác cả ngày đều bận về việc tu luyện đấu khí, đề cao thực lực bốn tông, đối với bọn họ mà nói, giải trí cùng hưởng thụ đều rất là xấu hổ.

Lý Dật dùng danh nghĩa Phong thiếu tông chủ bao cả tòa gia trang, ngăn cản tất cả khách nhân, sơn trang lão bản đều có chút cảnh giác, nhưng sau đó thấy tám vị trưởng lão phong tông cùng Phong thiếu tông chủ lục tục đi đến, sơn trang lão bản vội vàng chạy ra đón tiếp. Sơn trang tuy tiếp đãi qua không ít nhân vật nổi tiếng, nhưng khách nhân như hôm nay, cả cuộc đời cũng chưa thấy.

Lúc này bát đại trưởng lão rất ăn ý, theo thứ từ tám trưởng lão đến đại trưởng lão đảo tiến vào. Bằng vào lịch duyệt của Lý Dật, hẳn đối với tính cách của những trưởng lão này đại khái minh bạch.

Trong những trưởng lão này, có vài vị cùng Lý Dật đối mặt, thật cũng không lạ lắm, thấy Lý Dật tận lực xu nịnh, cũng là rất quen.

Cuối cùng đi cùng với đại trưởng lão là Phong Đứng Nam.

- Đại trưởng lão, vị thiếu niên này là người đã cứu ta một mạng Lý Dật các hạ.

- A, quả nhiên là thiếu niên xuất anh hùng, Lý Dật các hạ tuổi trẻ như vậy đã có tu vi như vậy, thật là khiến người ca ngợi.

Phong tông đại trưởng lão thân thể cường tráng, cả người thể hiện ra phong độ thông dong cùng uy nghi.

- Đại trưởng lão quá khen, tại hạ bình thường mà thôi.

Đem vị trí thủ tịch để cho phong tông đại trưởng lão, Lý Dật cùng Phong đứng Nam ngồi cạnh hai bên.

Lý Dật cũng không vội nói chính sự, đều làm đông tác nghi thức xã giao, cùng nói ra những lời xu nịnh, làm cho khách và chủ lập tức hòa hợp, công thêm ở sơn trang này rượu và thức ăn cũng thật độc đáo, tiệc rượu rất là vui vẻ hòa thuận. Nhưng, Lý Dật cũng không phải thật sự mời những trưởng lão này đến uống rượu, mà những trưởng lão kia tự nhiên cũng biết vị thất tinh tông thiếu niên này cũng không phải vì hâm mộ rượu cùng thức ăn của sơn trang này. Lúc này song phương đều có mục đích riêng phải đạt được, nhưng cũng là do chưa phá bỏ mà thôi.

Lúc này Lý Dật cực lực mời rượu, Phong thiếu tông chủ cảm giác say, thấy Lý Dật cùng chúng trưởng lão cũng không dùng đấu khí bức ra tử lực, bởi vậy có chút cảm giác chống đỡ không được. Thấy tình cảnh này, Lý Dật mỉm cười, gọi một thị nữ, nói:

- Thiếu tông chủ mệt rồi, các người dìu hắn đi nghỉ ngơi một lát... Ách, các người đều lui ra ngoài, trong này không cần các người phục thị, ta có lời cùng với chư vị trưởng lão nói chuyện.

Phong tông trưởng lão biết rõ lúc này đi vào chính đề rồi.

Lúc này thị nữ đáp ứng một tiếng, dìu Phong thiếu tông chủ ra khỏi phòng. Phong thiếu tông chủ vừa đi ra ngoài, sát thân lão Tam lão Tứ liền đi theo, đưa hắn vào một gian khách phòng, hai đạo không gian giam cầm lập tức đem cái khách phòng này phong ấn lại, cho dù bên ngoài trời sập, Phong thiếu tông chủ cũng không cảm giác được gì.

Trên tiệc rượu, Lý Dật ho nhẹ hai tiếng, mở miệng nói:

- Chư vị trưởng lão, các người cũng có thể rõ ràng ta hôm nay xuất hiện ở Phong tông, cũng không phải là đến mời chư vị uống rượu, mà là có vật chuyện quan trọng cùng với chư vị trưởng lão thương nghị,

Phong tông đại trưởng lão đã sớm ngờ tới Lý Dật sẽ nói như vậy, vội vàng tiếp lời nói:

- Phong tông khai tông lập phái mấy ngàn năm có thể truyền thừa không ngừng, điều chính yếu nhất chính là lập trường, vô luận tất cả đại tông môn có tranh đấu như thế nào, chúng ta cũng không tham gia.

- Đại trưởng lão nói có mười phần đạo lý, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, đại trưởng lão có biết Đơn Tông cầu kết cùng Long Môn không.

- Đơn tông đã bị chúng ta chế phục, đã đổi tông chủ mới, đơn tông đã không còn tồn tại.

- Thủ đoạn của Phong tông, thời gian ngắn ngủi như vậy đã thu phục chuyện này. Nhưng tại hạ hôm nay cùng chư vị thương nghị, cùng Đơn tông không quan hệ.

Lý Dật dừng một chút, quét mắt nhìn đám trưởng lão, nhẹ vỗ tay ra, lúc này Long Y đi đến.

Chúng trưởng lão đang chờ Lý Dật miệng yêu cầu Phong tông xuất binh viện trợ thất tinh tông, không ngờ Lý Dật đưa ra một mỹ nữ, không biết hắn có ý gì? Chẳng lẽ muốn lợi dụng sắc đẹp đến dụ những lão gia hỏa này sao?

- Chư vị biết rõ người này là ai không? ... Nàng chính là con gái của Long Môn môn chủ trước đây.

Thấy tám vị trưởng lão kinh ngạc làm Lý Dật thoả mãn, vì vậy tiếp tục nói:

- Chắc hẳn chư vị trưởng lão cũng đoán ra được mục đích ta mang Long Y tiểu thư tới nơi này. Không sai, Long Môn môn chủ hôm nay là Long Tà là người tham lam, tính cách thô bạo, dã tâm của hắn, chỉ sợ không tại một cái Long Môn. Chờ Long Môn thu thập các tông môn khác xong, đại trưởng lão, người cho rằng Phong tông còn có thể chỉ lo thân mình được sao? Long Môn càng cường đại, nhưng trong tông có rất nhiều môn nhân đệ tử còn hoài niệm môn chủ cũ, cho nên có sự trợ giúp của Phong Tông thì Long Môn rất có thể đổi chủ.

- Lý Dật các hạ, người nói nhiều như vậy, cùng Phong tông có quan hệ gì? Long phong vẫn còn sống, cái này rất tốt, chúng ta cũng hy vọng long phong vẫn thay thế long tà trở lại Long Môn. Chỉ là, đây là sự vụ nội bộ Long Môn, phong tông chúng ta không tiện can thiệp.

- Đại trưởng lão, long phong vẫn tuy còn sống, nhưng Long Môn dưới sự khống chế của Long Tà bảy năm, cũng đã bền chắc như thép, cần ngoại lực mới làm cho long phong vẫn có cơ hội. Đây là cơ hội của phong tông, chỉ cần phong tông xuất binh công kích Long Môn, lục cực môn cùng Cửu huyền tông cũn đều tham gia. Đến lúc đó long phong vẫn lại hiện thân tại Long Môn, lúc đó không cần chúng ta động thủ, Long Môn cường giả chỉ sợ cũng trừ long tà đi.

Long Môn liệu có tình huống như vậy hay không, Lý Dật cũng không biết, mục đích nói như vậy tự nhiên là muốn thuyết phục đám trưởng lão.

- Vấn đề là, Lý Dật các hạ, coi như là phong tông chúng ta xuất đầu, trợ giúp long phong vẫn đoạt vị trí môn chủ, thì đối với phong tông chúng ta có chỗ tốt gì? Chúng ta cũng không thể không công ủng hộ Long phong vẫn được.

Một trưởng lão thẳng thắn, không lưu tình nói ra.

Lý Dật nhìn Long Y, nói:

- Y Y, Long phong vẫn cha người nói với người như thế nào, người nói cho chư vị trưởng lão nghe,

Long Y dựa theo mưu kế Lý Dật sảo đạt nói:

- Nếu như cha ta có thể trở lại Long Môn, Long Môn nguyện cùng tất cả đại tông môn ký kết hiệp nghị vĩnh không xâm phạm nhau.

Long Môn độc đại, tại tất cả tông môn thần chi lĩnh vực, Long Y nói ra, ngược lại có chút phù hợp phong cách của phong tông, phong tông tối phản đối chiến tranh, muốn sống an toàn. Đây cũng là điều Lý Dật nghiên cứu phong cách sống của phong tông mà cố ý bịa đặt ra.

- Nghĩ mặc dù tốt, bất quá... Bất quá, để cho phong tông ta phái ra nhiều đệ tử đi làm chuyện này, ách, cái này chỉ sợ tại trưởng lão hội không thông qua.

- Trưởng lão hội?

Lý Dật mỉm cười:

- Chúng ta hiện tại không phải đang mở trưởng lão hội sao, nếu không, lúc này biểu quyết thôi.

- Lý Dật các hạ nói đùa à.

- Ta cũng không nói giỡn.

Lý Dật thu hồi vui vẻ, sắc mặt ngưng lạnh:

- Các vị trưởng lão hảo hảo suy nghĩ một chút, an phận chờ đợi Long Môn thu thập các tông môn khác xong rồi đến thu thập phong tông, hay là trợ giúp long phong vẫn trở lại Long Môn, tạo cho thần chi lĩnh vực an tĩnh thái bình?

Phong tông bát đại trưởng lão trầm mặc một lát, đại trưởng lão mới sâu kín nói:

- Lý Dật các hạ nghĩ như vậy dù không sai, nhưng Phong tông trước sau trung lập tuyệt không thể cải biến được.

Phong Đứng Nam lúc trước nói được không sai, đám trưởng lão này đã ngoan cố lại nhất gan, nếu muốn thuyết phục bọn họ, xem ra phải dùng thủ đoạn khác rồi.

- Nói như vậy, chư vị trưởng lão quyết tâm sẽ không xuất binh công kích Long Môn sao.

Lý Dật ngữ khí lạnh lùng, ánh mắt nhìn bát đại trưởng lão.

Mục quang lạnh lùng làm cho không khí trong phòng trở nên khẩn trương lên. Đại trưởng lão sắc mặt trầm xuống, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Như thế nào? Lý Dật các hạ, giọng nói của ngươi, chẳng lẽ còn muốn bức chúng ta sao.

- Nói đúng, đại trưởng lão.

Một ánh mắt tà ác từ trong mắt Lý Dật lóe lên rồi biến mất, Lý Dật lạnh lùng nói: - Nếu nói đạo lý cùng các người không thông, thì cũng đừng trách ta trở mặt.

- Ngươi muốn làm gì?

- Ta không muốn làm gì, mà cần các người làm một chút chuyện.

Lý Dật trên mặt hiện lên một tia biến hoá kỳ lạ:

- Các vị trưởng lão có hứng thú, có thể thử một lần vận hành đấu khí, nhìn xem ta nói đúng không.

- Ngươi ở trong rượu hạ độc.

Thử một lần, phong tông đại trưởng lão quá sợ hãi, cũng không phải hấn không đa mưu túc trí, nhưng thiếu niên có thể làm cho Phong thiếu tông chủ ra mặt, bọn họ đánh chết cũng không liệu đến Lý Dật dùng loại thủ đoạn cực đoan đối phó bọn họ.

Hơn nữa, bọn họ bị vậy cũng không tính là oan, lúc này Long Y nói:

- Đây thực sự không phải là độc dược, chư vị trưởng lão yên tâm, nó không lấy mạng của các người, chỉ là làm cho các người không cách nào vận hành đấu khí, các người cũng nên cẩn thận, không cần phải đi dùng đấu khí giải độc, nếu không, có thể hủy đi đan điền khí hải của các người. Đây là Chảy hoàng cố khí tán.

- Ngươi, ngươi nói, chẳng lẽ là ‘Chảy hoàng cố khí tán’ ?

- Đại trưởng lão quả nhiên uyên bác, không sai, đây là ‘Chảy hoàng cố khí tán’, chỉ cần chư vị trưởng lão không vận dụng đấu khí, cũng không có ảnh hưởng chút nào.

Vấn đề là, đấu khí là căn bản, nếu không cách nào sử dụng đấu khí, coi như là cường giả, cũng như là một người bình thường... Thậm chí so với người bình thường còn không bằng.

- Lý Dật các hạ, ngươi cũng dám ra tay đối với chúng ta như vậy sao, hừ, chẳng lẽ ngươi cho rằng, bằng vào ‘Chảy hoàng cố khí tán’ có thể làm cho chúng ta khuất phục sao?

Đại trưởng lão phân nộ, đứng lên, hung hăng nhìn Lý Dật.

- Đại trưởng lão nói đúng, bằng vào ‘Chảy hoàng cố khí tán’ đương nhiên sẽ không để cho vài vị trưởng lão đức cao vọng trọng khuất phục ý chí của ta, cho nên, ngoại trừ tại trong rượu bỏ thêm một chút hương liệu, ta còn làm một việc, chắc hẳn các vị trưởng lão cũng rất có hứng thú muốn biết.

- Ngươi, ngươi còn phạm phải?

- Đại trưởng lão, cháu gái của ngươi lạnh lợi đáng yêu, còn có cháu nội tam trưởng lão... Ách, các người yên tâm, bọn họ hiện tại rất tốt, hảo, mấy hài tử cùng một chỗ chơi đùa vui vẻ. Nhưng các người tạm thời không thể gặp được.

- Ngươi còn ra tay đối với người nhà của chúng ta sao.

Tam trưởng lão cũng đứng lên, sắc mặt tái mét. Nếu người nào quen thuộc với Tam trưởng lão cũng biết, Tam trưởng lão nổi dòng đơn bạc, cũng chỉ có một người cháu nội nà thôi.

- Tam trưởng lão dừng nói khó nghe như vậy, ta chỉ có dùng danh nghĩa các vị trưởng lão mang mấy hài tử ra chơi, chỉ cần chúng ta thỏa đàm, hết thấy đều khôi phục như thường.

Vừa mới đứng lên, vài trưởng lão cùng nhìn nhau một cái, lại chán nản ngồi xuống.

972. Q.6 - Chương 573: Thu Phục Bát Đại Trưởng Lão

Đây là thời khắc muốn chết, Lý Dật chậm rãi ngồi xuống, bưng lên chén rượu:

- Ta sẽ cho các người một chút thời gian, nhưng cũng không quá dài, bởi vì thất tinh tông đã không nhiều thời gian, các người chắc rõ điểm này.

- Không cần nhiều lời, cho dù giết chúng ta, chúng ta cũng không làm.

Đại trưởng lão đột nhiên một vỗ bàn nói.

Đúng là chết vẫn bảo thủ, Lý Dật hận không thể một chương đánh chết hắn. Nếu như không phải lo lắng đến hắn là một trong tám đại trưởng lão, vẫn còn giá trị lợi dụng, giết một cái trưởng lão như vậy đối với Lý Dật mà nói cũng không có là gì. Khẽ lạnh lùng cười, Lý Dật âm trầm nói:

- Mấy người các người sống đủ rồi, chết cũng không có gì tiếc nuối, nhưng con cháu của các người, bọn họ cuộc sống mới bắt đầu, cứ như vậy bị hủy ở trong tay các người, có phải thật sự là đáng tiếc điểm? Đại trưởng lão có lo lắng qua chưa.

- Đại trưởng lão, ta thấy chúng ta tấn công Long Môn cũng chưa chắc là không thể.

Tam trưởng lão thấy vậy, hắn là dòng độc đinh, không nghĩ có thể bị chặt đứt hương hỏa.

- Tam trưởng lão.

Tam trưởng lão dường như không thấy giọng nói nghiêm khắc của đại trưởng lão, mà phân biệt nói:

- Long Môn tuy mạnh, nhưng cùng Phong tông, Lục cực môn cùng Cửu huyền tông liên thủ, cũng chưa chắc bị thua...

- Tam trưởng lão.

Đại trưởng lão ngữ khí càng thêm sắc bén.

- Có lẽ Lý Dật các hạ nói không sai, những năm gần đây Phong tông chúng ta đều quá bảo thủ, ở thần chi lĩnh vực tranh đấu, phong tông chúng ta chỉ lo giữ thân mình chỉ sợ là koong thể. Đại trưởng lão, chư vị trưởng lão, ta đồng ý thỉnh cầu của Lý Dật các hạ, lúc này công kích Long Môn.

Lời của Tam trưởng lão vừa nói ra, Phong tông chúng trưởng lão sắc mặt cổ quái. Lúc này Lý Dật biết rõ, bên trong bát đại trưởng lão, cũng chỉ có tam trưởng lão có thể khiêu chiến cùng đại trưởng lão, Nhị trưởng lão trời sinh tính tình không màng danh lợi, địa vị mặc dù cao, nhưng lại không có chủ kiến. Lúc này thấy Tam trưởng lão cùng đại trưởng lão tranh cãi, trong lòng hắn mừng thầm, nhìn bọn hắn cải cọ.

Đại trưởng lão cùng Tam trưởng lão tranh cãi với nhau rất nhanh có các trưởng lão khác gia nhập, có ba người ủng hộ đại trưởng lão, hai người ủng hộ Tam trưởng lão, chỉ có hai trưởng lão không có tỏ thái độ.

-Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, sau đó sát thần lão đại lạnh lùng nói:

- Người nào, đứng lại.

- Ta tới tìm chủ nhân chúng ta.

- Chủ nhân nhà các người là ai?

- Chủ nhân của chúng ta là đại trưởng lão.

Lý Dật đứng dậy, mở cửa, nhìn thấy một tên quản gia lão già đứng ở cửa ra vào, đang cúi đầu khom lưng nói với tứ đại sát thần.

- Người là quản gia của đại trưởng lão sao?

Lý Dật ngữ khí hòa ái hỏi.

- Ta là quản gia đại trưởng lão... Xin hỏi chủ nhân nhà ta có ở trong này không?

- Có, mời vào.

Lão quản gia đi vào phòng, cũng cảm thấy hơi sững sờ, không nghĩ tới tám vị trưởng lão phong tông đều ở đây, hơn nữa nhìn sắc mặt, mỗi người đều giống như đang tranh luận với nhau. Nhìn qua, lão quản gia hướng đại trưởng lão nói:

- Lão gia, phu nhân cho ta tới hỏi người, ngài khi nào thì trở về?

- Có cái gì sao, xong việc ở đây ta sẽ trở về.

Đại trưởng lão ngữ khí có chút bất thiện.

- Phu nhân nói, đã trễ như vậy, tiểu thư phải uống thuốc, nếu trưởng lão không có trở về, ta trước đem tiểu thư mang về...

Nói đến cháu gái, đại trưởng lão sắc mặt tái nhợt, những tên ngu xuẩn này, bị người lừa cũng không biết, còn ở nơi này cãi nhau, thấy đại trưởng lão sắc mặt không rõ, lão quản gia cũng không dám tiếp tục nói, nhìn đại trưởng lão, muốn nói nhưng lại thôi.

- Quản gia, tiểu thư hôm nay không quay về.

Lý Dật chậm rãi tới, đưa tay nhẹ nhàng khoát lên trên vai của hắn.

- Không trở về nhà? Cái này... Như vậy sao được, tiểu thư mỗi ngày đều phải uống thuốc.

- Vậy cũng không có biện pháp... Lão quản gia, người cũng đừng đi trở về nữa.

Lý Dật trên tay bỗng nhiên dùng sức, chỉ nghe một tiếng tiếng răng rắc rất nhỏ vang lên, thân thể lão quản gia chấn động, lập tức xụi lơ xuống.

- A.

Chúng trưởng lão không nghĩ tới Lý Dật động thủ, không khỏi kinh hô một tiếng, lúc này đại trưởng lão càng giận dữ, lần nữa vỗ bàn đứng lên. Nếu như vì không thể sử dụng đấu khí, chỉ sợ đã sớm cùng Lý Dật liều mạng rồi.

- Người, người có ý gì?

- Có ý tứ gì đại trưởng lão thật sự không hiểu sao? Ta nghĩ nói cho các người biết, sự kiên nhẫn của ta là có hạn, càng muốn nói cho các người biết, ta muốn giết người. Hiện tại chỉ là một quản gia, nếu như mục đích của ta không đạt được, các người, cùng người nhà của các người, ta đều giết.

Ma quỷ, tuyệt đối là ma quỷ. Lý Dật vẻ mặt dữ tợn, quanh thân sát ý sôi trào, hung dữ nói:

- Nếu các người không ra tay, thất tình tông xong đời, như vậy ta cũng muốn kéo lên các người chôn cùng. Hiện tại sự kiên nhẫn của ta có hạn, ta muốn các người lập tức quyết định xuất binh, ba ngày sau tấn công Long Môn, nếu không ta sẽ giết rất nhiều người, rất nhiều rất nhiều người.

Lý Dật sát khí hoàn toàn phát ra, thiếu niên Đấu Thần cường giả trước mắt này, lúc này phát ra âm thanh lãnh khốc làm cho người sợ hãi, cho dù là Đại trưởng lão, trên lưng cũng toát mồ hôi. Lý Dật không phải nói giỡn, cũng không chỉ là uy hiếp, tại trước trước mặt là cỗ thi thể, chúng trưởng lão lúc này mới rõ ràng Lý Dật đã điên cuồng rồi.

- Các người không phải sợ tấn công Long Môn làm cho phong tông tổn thất sao? Như vậy ta hiện tại nói cho các người biết, các người không tấn công Long Môn, thì cũng phải trả giá lớn, hơn nữa càng thêm thảm trọng.

Liên tiếp bị uy hiếp, đại trưởng lão chán nản ngồi ở trên ghế, ý chí của hắn đã triệt để hỏng mất rồi.

- Ba ngày thời gian thật sự quá ngắn, nếu như có xuất binh, chúng ta cũng phải mở trường lão hội thông qua mới được, sau đó tuyên bố triệu tập đệ tử trong tông, nếu tính ra không có mười ngày nữa tháng thì không cách nào làm được.

- Đại trưởng lão, người cho là ta ngu ngốc sao? Phong tông vì ứng phó tình thế của thần chi lĩnh vực phát triển, đã sớm tại phong thành tập kết một chi hai vạn đệ tử tinh nhuệ đội ngũ. Chi đội ngũ này tùy thời có thể xuất phát, về phần triệu tập, phong tông mặc dù không có truyền lệnh qua, nhưng cũng ngầm hướng tất cả tông tộc phụ thuộc phát ra lệnh tùy thời tập kết. Ta hiện tại muốn người làm, đem đội ngũ hai vạn người giao cho ta chỉ huy, công kích Long Môn.

Chỉ cần chi đội ngũ này được Lý Dật mang đi ra ngoài, vậy phong tông không thể giữ vai trò trung lập nữa, sau này cho dù Lý Dật không yêu cầu, bọn họ cũng sẽ cùng Long Môn khai chiến toàn diện.

Chúng trưởng lão không ngờ Lý Dật đối với Phong tông nắm rõ như vậy, đại trưởng lão thở dài một hơi, nói:

- Lý Dật, người phải hiểu chỗ khổ của phong tông chúng ta.

Thấy đại trưởng lão thỏa hiệp, Lý Dật sắc mặt trì hoãn, nói:

- Ta sẽ không hại phong tông các người, dù sao thiếu tông chủ các người còn là bằng hữu của ta. Tương lai đả bại Long Môn, các người cũng sẽ có hồi báo. Hiện tại, nên ký văn kiện thống nhất.

Lý Dật lấy ra văn kiện đã sớm chuẩn bị, văn kiện này ủy quyền cho Lý Dật trở thành Phong tông tướng quân, chỉ huy hai vạn phong tông đệ tử tinh nhuệ làm tiên phong tấn công Long Môn.

- Văn kiện ủy thác này, ta cũng không có quyền ký tên, cần tông chủ đại nhân đồng ý mới được.

- Đại trưởng lão còn muốn đùa giỡn ta sao? Chỉ cần bát đại trưởng lão đồng thời ký tên, liền có hiệu lực thi hành, người nghĩ rằng ta tùy tiện làm như vậy sao?

Chúng trưởng lão biết rõ đêm nay bọn họ đã thua ở thiếu niên ác ma Đấu Thần này rồi, lập tức tam trưởng lão ký tên, các trưởng lão khác mặc dù không tình nguyện, nhưng thực sự rơi vào đường cùng rồi đành ký tên xuống.

Lssy được uỷ dụ, Lý Dật rất là hài lòng, sắc mặt cũng hòa hoãn xuống, ngữ khí cũng trở nên hòa ái:

- Chư vị trưởng lão, đêm nay tại hạ đắc tội các vị cũng thật sự là bất đắc dĩ. Nhưng chư vị trưởng lão yên tâm, chỉ cần hảo hảo hợp tác, ta tuyệt đối sẽ không làm tổn hại phong tông. cứ như vậy, không tiễn các vị, về phần giải được Cổ khí tán, sau khi ta xuất chinh tự nhiên sẽ phái người tặng cho chư vị trưởng lão. Còn có vài vị tiểu thư thiếu gia, đến lúc đó cũng xin trả lại.

Chúng trưởng lão như được đại xá, cũng bước chân đi ra.

Có uỷ dụ cầm nơi tay, Lý Dật cũng không sợ bọn họ đổi ý. Cung kính đem tám vị trưởng lão trở về, lúc này Lý Dật đi tới gian phòng Phong thiếu tông chủ nghỉ ngơi. Phong Đứng Nam lúc này uống vài chén giải rượu, đã tỉnh rượu, thấy Lý Dật tiến đến, vội hỏi:

- Tiệc rượu đã xong sao? Thật sự là không có ý tứ, tửu lượng của ta không tốt lắm, làm cho Lý Dật huynh đệ chê cười.

- Tiệc rượu đã tan, ta đưa Phong thiếu tông chủ trở về nhé.

- Mấy cái trưởng lão, người có thể thuyết phục được bọn họ không?

- Điều thuyết phục xong, bọn họ đồng ý xuất binh công kích Long Môn.

Lý Dật hời hợt nói.

- A.

Phong Đứng Nam quả thực kinh hãi, tuy hắn giúp Lý Dật tổ chức trận tiệc rượu này, từ trong nội tâm mà nói, hắn căn bản cũng không có trông cậy vào Lý Dật có thể thuyết phục những trưởng lão ngoan cố kia.

Nhưng hiện tại, trong một buổi tối, Lý Dật lại có thể thuyết phục tám cái trưởng lão, điều này làm sao có thể làm được đây.

Thấy Phong đứng Nam vẻ mặt khiếp sợ, Lý Dật cười ha hả lấy ra uỷ dụ, cười nói:

- Chúng trưởng lão không chỉ có đáp ứng ta trong vòng ba ngày xuất binh tấn công Long Môn, còn uỷ nhiệm ta làm tiên phong đại tướng quân. Được chúng trưởng lão coi trọng, huynh đệ ta thật sự là hổ thẹn.

Văn kiện giấy trắng mực đen ở trước mặt, không phải là hấn không tin, mà hiện tại nét mặt của hấn giống như nhìn thấy heo mẹ sinh ra thành nhai con, thiếu chút nữa tròng mắt đều lồi ra. Sau nửa ngày, mới lẩm bẩm:

- Lý Dật huynh đệ, người làm như thế nào. Phải biết rằng, hôn lễ của ta cũng phải mất mấy năm tranh đấu.

- Vấn đề này người tốt nhất không nên biết.

Lý Dật cất kỹ uỷ dụ, ý vị thâm trường nói:

- Kỳ thật tám vị trưởng lão phong tông đều rất rõ đại nghĩa, đã sớm không quen nhìn Long Môn độc đoán, hắc hắc, lúc này không còn sớm, ta đưa Phong thiếu tông chủ trở về.

Nếu Phong đứng Nam biết rõ thủ đoạn Lý Dật thuyết phục tám vị trưởng lão, không biết hấn có cảm tưởng thế nào. Nhưng Lý Dật tin tưởng tám vị trưởng lão tuyệt đối sẽ không đem chuyện đêm nay để lộ ra. Đường đường phong tông bát đại trưởng lão, lại bị thiếu niên uy hiếp như vậy.

Quan trọng hơn, trong đám trưởng lão, tám người cũng đặc tội không ít người, có không ít cừu gia, nếu như biết rõ đan điền khí hải của họ bị bế tắc, không cách nào sử dụng đấu khí, chỉ sợ có không ít người nhân cơ hội chọc một dao sau lưng.

Trên đường trở về thành, Phong đứng Nam không ngừng hỏi Lý Dật dùng phương pháp gì thuyết phục tám vị trưởng lão, đều bị Lý Dật giấu không nói. Khi tiến vào trong thành, Lý Dật bỗng nhiên nói:

- Ta muốn gặp mặt phong tông chủ, không biết thiếu tông chủ có thể dẫn kiến hay không.

Phong thiếu tông chủ vội hỏi:

- Đương nhiên không có vấn đề, cha ta đã sớm muốn gặp người, ân nhân cứu mạng của ta rồi.

- Nhưng đã trễ thế như vậy, sẽ không quấy rầy phong tông chủ nghỉ ngơi chứ.

- Không có gì đáng ngại, từ trước đến nay cha ta ngủ rất muộn, lúc này nhất định còn đang ở thư phòng xử lý công vụ, ta mang người đi, cha ta nhất định sẽ rất cao hứng.

Lý Dật rõ ràng, hiện tại tuy thu phục bát đại trưởng lão, nhưng muốn triệt để khống chế phong tông, kéo phong tông cùng Long Môn tranh hùng, Phong tông chủ không thể bỏ qua.

973. Q.6 - Chương 574: Phong Tông Chủ

Phong tông chủ quả nhiên vẫn tại thư phòng, trước mặt hấn là một chồng công văn, cơ hồ đem cả người hấn đều che kín.

Lý Dật nhìn thấy như vậy, xem ra tông chủ làm cũng không phải nhẹ nhàng như vậy, đổi thành Lý Dật, sau khi nhìn thấy chồng công văn như vậy có lẽ bị ung đầu lên mất.

- Phụ thân, đây là Lý Dật.

Phong tông chủ lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Lý Dật một cái, đứng dậy, cười nói:

- Lý Dật các hạ, hoan nghênh đến Phong tông, ngày trước cũng may khuyển tử được các hạ cứu, ta đây làm cha, thật sự là vô cùng cảm kích, đại ân này không có lời nào cảm tạ hết được, Lý Dật các hạ nếu có việc gì, phong tông nhất định tương trợ.

Phong tông chủ thân hình cao lớn, mày rậm, mũi thẳng, mục quang sáng ngời, đều lộ ra uy nghiêm thượng vị giả.

- Phong tông chủ quá khen, cứu thiếu tông chủ là trách nhiệm của tại hạ.

Phong tông chủ nhìn kỹ Lý Dật:

- Đứng Nam tính cách bướng bỉnh, vì hôn nhân, mà gây ra bao chuyện, còn suýt nữa lâm vào đại họa. Lý Dật các hạ tuy tuổi còn trẻ, nhưng vừa nhìn là biết là nhất biểu nhân tài rồi, nếu hấn bằng nửa người ta cũng an tâm rồi.

Lý Dật là người của hai thế giới, có lịch duyệt phong phú, làm sao Phong đứng Nam có khả năng bằng được. Phong tông chủ tán dương Lý Dật, hấn lúc này cũng chỉ là đậm đậm cười, nói:

- Thiếu tông chủ tướng mạo anh tuấn, là nhân tài hiếm có, tại hạ sao bằng được... Không đối gạt Phong tông chủ, tại hạ đêm khuya mạo muội đến quấy nhiễu, thật đúng là có sự yêu cầu phong tông chủ, không biết có thể cùng phong tông chủ nói chuyện một mình hay không?

Phong tông chủ phát phát tay, đuổi Phong đứng Nam cùng hai nữ đệ tử phong tông đứng hầu đi ra, lúc này mới nói:

- Lý Dật các hạ là vì việc của thất tinh tông cùng song kiếm môn mà đến đây sao?

Lý Dật thử nói:

- Phong tông chủ minh giám. hôm nay thất tinh tông chính tại ngày sinh tử tồn vong, mong tông chủ ra mặt cứu thất tinh tông.

Phong tông chủ là người thông tuệ, đã sớm liệu Lý Dật sẽ nói như vậy, lập tức mặt lộ vẻ khó xử, mời Lý Dật ngồi xuống, sau đó mới chậm rãi nói:

- Theo lý thuyết Lý Dật các hạ có đại ân với phong gia, cứu viện thất tinh tông là việc nghĩa phải làm. Nhưng việc này quan hệ ta phong tông hưng suy, ta lại là phong tông tông chủ, vô luận chuyện gì, đều phải lo lắng đến phong tông, mà không thể dùng công làm việc tư được.

- Phong tông chủ nói tại hạ hiểu, nhưng việc tại hạ nói cũng thực sự không phải là muốn phong tông xuất binh hiệp trợ thất tinh tông chống lại song kiếm môn, mà là có mưu đồ khác. Ta cam đoan phong tông chẳng những không có tổn thất, còn còn có lợi ích rất lớn.

- A?

Phong tông chủ ánh mắt sáng ngời, cười hỏi:

- Là như thế nào?

- Phóng nhãn thần chi lĩnh vực hôm nay, một hồi phân tranh chỉ sợ là không cách nào tránh khỏi. Thất tinh tông cùng song kiếm môn tranh đấu nhìn như chỉ là chủ tông cùng phụ thuộc tông chi tranh. Nhưng thực ra cứu huyền tông, lục cực môn đã sớm nhìn vào, trước mắt sở dĩ án binh bất động, chính là muốn cho thất tinh tông làm tiêu hao thực lực song kiếm môn cùng Long Môn, sau đó bọn họ liền thủ công kích Long Môn, điểm này, chắc hẳn Phong tông chủ so với tại hạ rõ ràng hơn nhiều. Cho nên, phong tông liền có thể lợi dụng điểm này.

- Lý Dật các hạ, người nói, Phong tông làm như thế nào mới có thể có lợi?

Phong tông chủ đã hoàn toàn bị lời lẽ của Lý Dật hấp dẫn, hấn nghiêm túc nhìn Lý Dật, tựa hồ muốn từ trong ánh mắt Lý Dật nhìn ra ý đồ chân thật.

- Phong tông từ trước đến nay ở vị trí trung lập, mà Long Môn, song kiếm môn thì cùng cứu huyền tông, lục cực môn không hòa thuận, cho nên Long Môn cùng song kiếm môn đang cùng cứu huyền tông lục cực

tông đang điều binh đánh nhau. Đây là cơ hội Phong Tông, chỉ cần Phong tông công kích Long Môn, cần thì có thể tiến quân thần tốc, thẳng đến Long thành.

Phong tông chủ không khỏi khẽ gật đầu, nhưng lập tức lại lắc đầu:

- Lời này tuy là không giả, nhưng coi là đến long thành, với thực lực phong tông, chỉ sợ không tiêu hóa được Long Môn.

- Phong tông chủ thông tuệ, chẳng lẽ còn cần tại hạ nói rõ sao? Chỉ cần phong tông vừa động, lục cực môn cùng cửu huyền tông sao có thể nhẫn nại được, thế tất phóng ra. Đến lúc đó tình thế là song kiếm môn bị thất tinh tông níu kéo, mà Long Môn thì ba mặt thụ địch. Bọn họ chỉ biết gần đây cùng lục cực môn, cửu huyền tông giao chiến, còn phong tông gặp được lực cản nhỏ nhất, có thể nói căn bản là không có. Đến lúc đó chỉ cần đánh hạ Long thành, những thứ khác không nói, chỉ cần tài sản dự trữ trong Long thành, cũng đủ để vượt tổn thất chiến tranh mà Phong tông bỏ ra.

Lý Dật lấy lý do thoái thác làm cho Phong tông chủ thật sự có điểm tâm động. Là tông chủ trong sáu đại tông môn, nói phong tông chủ không có dã tâm là không có khả năng. Lý Dật phân tích xác thực là rất có đạo lý, từ ngàn năm nay, phong tông cùng Long Môn giáp nhau, luôn luôn phải đề phòng, nhất là tình thế khẩn trương như hôm nay, Long Môn càng đem lực lượng tinh nhuệ đến biên cảnh của cửu huyền tông cùng lục cực tông.

Long Môn mặc dù ở thần chi lĩnh vực là một nhà độc đại, hơn nữa Long môn ở giữa chiếm ưu thế, nhưng ở góc độ nào đó cũng là hoàn cảnh xấu, hấn tứ phương tiếp giáp bốn đại tông môn, một khi chiến tranh toàn diện xảy ra, Long Môn sẽ rơi vào cảnh ba mặt thụ địch.

Phong tông đột tập, dừng nói Long Môn không thể tưởng được, chính là lục cực môn cùng cửu huyền tông chỉ sợ cũng không ngờ tới

- Không thể tưởng được, Lý Dật các hạ mới bằng tuổi này mà đã có kiến thức như vậy, ha ha ha, nghe buổi nói chuyện này, bằng đọc sách mười năm.

- A.

Phong tông chủ tán dương, Lý Dật từ chối cho ý kiến.

Buổi nói chuyện làm nhiệt huyết xúc động, lập tức có hành động. Hơn nữa Lý Dật dù sao cũng thân phận là đệ tử thất tinh tông, lần này có lý do xúi dục các tông môn đại chiến, để cho thất tinh tông thoát khỏi khốn cảnh.

- Thời cơ có thể rất nhanh trôi qua, lục cực môn cùng cửu huyền tông tùy thời có thể hướng Long Môn khai chiến, phong tông chủ cần phải quyết định thật nhanh

- A.

- Lý Dật các hạ yên tâm, ta sẽ mau chóng triệu trưởng lão hội, chỉ cần trưởng lão hội thông qua quyết nghị, phong tông lập tức phát binh tấn công Long Môn, chỉ có điều... Chỉ có điều vài vị trưởng lão phong tông có chút bảo thủ, chỉ sợ sẽ không đơn giản làm ra loại quyết định này.

Phong tông chủ nói thẳng ra.

Lý Dật cười, nói:

- Cái trưởng lão hội này không cần mở, không đối gạt phong tông chủ, tại đã gặp phong tông tám vị trưởng lão rồi.

Lý Dật dùng danh nghĩa Phong đứng Nam mời rượu bát đại trưởng lão, chuyện này cũng sẽ không dấu diếm được tại mắt phong tông chủ, nhưng kể tiếp Lý Dật nói ra vấn đề khiến cho phong tông chủ mở rộng tầm mắt. Lý Dật nói:

- Tám vị trưởng lão đều đã đồng ý kế hoạch tấn công Long Môn.

- Bát đại trưởng lão đồng ý xuất binh sao?

Phong tông chủ kinh ngạc, tựa hồ là hồ nghi nhìn Lý Dật.

- Không sai, bát đại trưởng lão nhất trí, lại lập uỷ dụ... Ách, uỷ nhiệm tại hạ làm đại tướng tiên phong, thỉnh phong tông chủ xem qua.

Giấy trắng mực đen, tám cái chữ kí quen thuộc hiện ra, làm phong tông chủ triệt để như đang phát mộng. Điều này sao có thể?

- Lý Dật các hạ, người làm thế nào thuyết phục được bọn họ?

Sau nửa ngày, phong tông chủ mới hồi phục tinh thần lại. Nếu muốn thuyết phục bát đại trưởng lão nhất trí xuất binh đột kích Long Môn, đừng nói là thiếu niên ngoại tông, mà ngay cả chính là hãn phong tông chủ chỉ sợ cũng không thể khiến bát đại trưởng lão cùng đáp ứng như vậy.

- Bởi vì lời tại hạ đề nghị có đạo lý, hơn nữa đối với phong tông mà nói, cũng là cơ hội tốt. Chỉ cần ta dẫn đầu đánh vào Long thành, như vậy sẽ kiếm được lợi ích lớn nhất. Tương lai thần chi lĩnh vực đứng đầu năm đại tông môn chỉ sợ cũng không phải Long Môn, mà là phong tông.

Phong tông chủ cười khổ nói:

- Xem ra, ta có thái độ cũng không trọng yếu, nếu là bát đại trưởng lão đều đồng ý, cái sự tình này cũng không có cái gì thương lượng nữa, ngày mai trưởng lão hội thông qua là được.

- Nếu như tại hạ có thể được phong tông chủ ủng hộ, vậy càng hoàn mỹ. Ta sợ dĩ làm như vậy, đương nhiên cũng là có chút ít tư tâm, mục đích chính vẫn là vì giải cứu thất tinh tông, nhưng phong tông cũng sẽ có không ít chỗ tốt, loại hợp tác này tất cả mọi người có lợi thì vì cái gì không làm?

Đúng vậy, vì cái gì không làm? Phong tông chủ nhìn uỷ dụ Lý Dật đưa cho, để trên bàn sách, sau đó trịnh trọng ký tên của mình vào.

- Lý Dật, uỷ dụ đề cập đến hai vạn người, đều là phong tông tinh anh, hiện tại giao cho người, người cũng không thể tùy tâm sở dục, cứu thất tinh tông tuy trọng yếu, nhưng cũng phải vì lợi ích phong tông. Người làm được sao?

- Thỉnh phong tông chủ yên tâm, ta nhất định sẽ sử dụng tốt chi đội ngũ này đánh vào Long thành. Bát quá đội ngũ tiếp theo phong tông chủ cũng phải nhanh đuổi kịp, dù sao Long thành sao cũng là trụ sở của Long Môn, chỗ đó có đại lượng tinh anh cường giả của Long Môn, đến lúc đó chỉ sợ còn có một trận đánh ác chiến.

- Đánh Long Môn, phong tông tự nhiên là dùng toàn lực ứng phó.

Nghĩ nghĩ, lại nói: - Để cho Đứng nam làm phó tướng của người nhé, cũng là cơ hội học người một ít bản lãnh. Lý Dật các hạ, người kiên thúc làm ta mở rộng tầm mắt, dùng năng lực của người, chỉ sợ không phải một cái thất tinh tông nho nhỏ có thể dung được người. Trên đời này không có vĩnh viễn địch nhân, cũng không có vĩnh viễn bằng hữu, vô luận phong tông cùng các hạ là địch là bạn, xem vào hôm nay chúng ta hợp tác như thế nào.

Hảo phong tông chủ, nhưng hãn lo lắng lại dư thừa, Lý Dật cũng không có tính toán tại thần chi lĩnh vực xưng vương, xưng bá.

- Phong tông chủ nói quá lời, thất tinh tông đã tâm thay thế song kiếm môn mà thôi, tuyệt đối không có dã tâm xưng hùng thần chi lĩnh vực. Về phần ta, ta chỉ là một đệ tử thất tinh tông bình thường, lại càng không có cái dã tâm gì.

- Ha ha ha, mặc kệ có dã tâm hay không, Lý Dật các hạ nhớ kỹ lời của ta là được.

Sự tình có thể được thuận lợi như vậy, Lý Dật tâm tình thật tốt, tự nhiên là đáp ứng.

Cáo biệt phong tông chủ, ra khỏi thư phòng, Phong thiếu tông chủ lập tức đón chào, ân cần dò hỏi:

- Lý Dật huynh đệ, người cùng phụ thân nói cái gì?

- Khái khái.

Lý Dật ho nhẹ hai tiếng, cười nói:

- Thiếu tông chủ, phụ thân người cho người làm phó tướng tiên phong, hắn còn nói muốn cho người đi theo ta học ít thứ. Người... Sẽ không phản đối chứ.

- Ta sao lại phản đối, đại tướng quân, năng lực của người nguyên vốn là trên ta, làm phó tướng của người cũng không phải là điều sỉ nhục.

Một đường nói giỡn, hai người trở lại chỗ ở mới tách ra. Đến nửa đêm, Lý Dật cũng có chút mệt mỏi, lập tức trở lại chỗ ở, ngã đầu nằm ngủ, đêm nay hắn ngủ thật say để hồi phục tinh thần để đối phó với những tình huống xấu.

974. Q.6 - Chương 575: Chiến Tranh Bộc Phát.

Ngày hôm sau, phong tông trưởng lão hội diễn ra, trưởng lão hội đạt thành quyết nghị nhất trí chưa từng có, quyết định lập tức phái ra tinh nhuệ đệ tử đột tập Long Môn, mục tiêu là Long thành

Bí mật quyết nghị này xong, cả phong thành cũng bắt đầu có một loại nghiệt ý, phong tông các bộ đều bởi vì cỗ máy chiến tranh thúc đẩy mà vận chuyển lại. một chi đội ngũ hai vạn người sắp tham gia chiến tranh.

Bận việc cả ngày, thẳng đến sau màn đêm, đội ngũ mới rời khỏi phong thành, hướng Long Môn biên cảnh cấp tốc đi tới

Hành quân chiến tranh cũng không phải Lý Dật cũng không am hiểu lắm, nhưng thời kỳ trước từ chiến tranh lạnh tiến hóa thành chiến tranh vũ khí nóng, cho nên sinh ra vô số chiến pháp quân sự.

Ở cái thế giới này, chiến tranh tương đối đơn giản, chính là dùng thực lực đối kháng nguyên thủy nhất. Tại đấu khí thực lực oanh kích, căn bản chơi không quá nhiều chiến pháp đa dạng, cho dù chiến thuật người vận dụng, không có thực lực, sẽ bị đối phương cản trở mà rơi rụng.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Lý Dật đại tướng quân phán đoán cần phải có chiến pháp, tạo thành một chi quân đội hùng mạnh quét qua Long Môn.

Tại Lý Dật đốc thúc, cái chi tiên phong này căn bản là không cố kỵ, dùng tốc độ nhanh nhất hướng long thành phóng tới.

Hai ngày hai đêm hành quân gấp, bọn họ rốt cục đã tới biên cảnh, hơn nữa dùng thế sét đánh lôi đình quét sạch mọi thứ tồn tại.

Tại Long Môn cơ hồ đều không cảm giác được tình huống, Lý Dật thu thập hết các chi bộ đội biên phòng, sau đó nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, bắt đầu rất nhanh hành quân tiến lên, hiện tại hắn đã chính thức tiến vào cảnh nội Long Môn. Khi hắn tiến đến Vạn châu thành, chiến tranh xem như chính thức bạo phát.

Vạn châu thành là từ phong tông đi thông Long Môn cảnh nội, vị trí địa lý cực kỳ trọng yếu. Nó là một tòa thành cỡ trung, Long Môn cũng là không dám chủ quan, trong thành có được đại lượng cường giả trấn thủ. Mà vạn châu thành chủ, là thần cấp cường

Lúc này Lý Dật tiến đến, thoáng chốc chấn động, sau đó hạ lệnh công thành, trận chiến đầu này trình độ kịch liệt lại vượt quá Lý Dật đoán trước, sau khi cả vạn châu thành kịp thời phản ứng, cơ hồ là tất cả cường giả tu luyện qua đấu khí đều gia nhập chiến đấu, những người này không phải là chiến sĩ chính quy hộ thành mà là mới gia nhập để hộ thành.

Chiến đấu giằng co nửa ngày, do chiếm ưu thế tuyệt đối, quân đội phong tông mới hoàn toàn chiếm được thành. Nhưng cũng tổn thất hơn mười cường giả.

Cuộc chiến Vạn châu thành thảm thiết vô cùng, trận chiến đầu này cũng rất nhanh truyền khắp cả thần chi lĩnh vực, làm cho tất cả mọi người chú ý từ thất tinh tông chuyển hướng về Long Môn cảnh nội.

Sáu đại tông môn Long Môn, lại bị phong tông công kích, điều này đừng nói long môn không thể tưởng được, mà lục cực môn cùng cửu huyền tông cũng không nghĩ ra, ngay cả thất tinh tông sau khi nghe được

tin tức này, cũng là cực kỳ mờ mịt, bọn họ còn không thể tin Lý Dật nhanh như vậy có thể làm cho phong tông công kích Long Môn.

Nhưng kế tiếp, Lý Dật suất lĩnh hai vạn nhân mã không có khả năng thuận buồm xuôi gió, đối với Long Môn tuy không cách nào triệu tập lực lượng đủ mức đối kháng, nhưng ở thần chi lĩnh vực quan niệm tông tộc cực kỳ nồng hậu, rất nhanh có cường giả tự phát gia nhập vào trong đội ngũ chống lại Phong môn.

Vạn châu thành cuộc chiến còn tạo thành hậu quả, cửu huyền tông cùng lục cực môn cũng không cam chịu rút lại phía sau đều đem quân đội của mình hướng biên cảnh Long Môn phát khởi tiến công. Ngày xưa Long Môn cường đại, hiện tại đã trở thành một khối thịt béo trong mắt ba đại tông môn, đều nhào tới cắn lên một ngụm, sợ chậm cũng sẽ bị người khác nuốt hết.

Thần chi lĩnh vực, chiến tranh bắt đầu từ vạn châu thành mà bộc phát, trận chiến vạn châu thành quy mô cũng không lớn, nhưng ý nghĩa là quân đội Lý Dật khiêu chiến Long Môn tiến công, sau đó tụ càng nhiều Long Môn tông môn cường giả, tụ thành một cổ lực lượng cường đại, đối kháng lại Phong môn.

Lúc này lý Dật hành quân đến Vân thủy thành, cùng Long thành cách xa hai ngày hành quân. Lúc này cường giả tụ tập tại Vân Thủy thành, theo phong tông thám tử dò thám biết, chỉ sợ hơn mấy vạn. Những cường giả này thực lực tuy không tính là mạnh, nhưng số lượng lại vượt qua phong tông. Mà phong tông không muốn tại Vân thủy thành tổn thất quá lớn, bởi vậy mục tiêu của bọn hắn là Long Thành, mà không phải là Vân thủy thành.

Lúc này ba đại tông môn liên thủ cùng đánh, Long Môn kịch liệt chống lại, Mà tam đại tông môn cường giả tung hoành ngang dọc tại cảnh nội Long Môn, từng bước hướng về Long thành, Về phần song kiếm tông tiến công thất tinh tông cùng Long Môn đệ tử, đã sớm lui về Long Môn cảnh nội, thậm chí song kiếm môn đệ tử đều bị điều đi hiệp trợ phòng ngự

Cho nên Lý Dật cùng Phong đứng Nam cùng phong tông cường giả sau khi thương nghị quyết định bỏ qua vân thủy thành, tuy xa hơn một trăm dặm đường, nhưng có thể giảm bớt tổn thất vô vị.

Ngày hôm đó, đại quân đang hành quân trong núi sâu, bỗng nhiên có thám tử đến bẩm báo:

- Phía trước hai mươi dặm có hai chi quân đội chém giết, một phương là Long Môn, một phương khác tựa hồ là lục cực môn.

Nghe được tin tức này, Lý Dật hơi kinh hãi, hắn không thể tưởng được lục cực môn tiến nhanh như vậy, rõ ràng cũng tới gần phụ cận Long thành. Vì vậy Lý Dật cho quân đội dừng lại, sau đó cùng phong đứng nam tiến đến thăm dò tình hình.

Chỉ thấy trên một cái dốc thoải, quả nhiên có mấy trăm người đang chém giết. Ở vào chỗ trung tâm có chừng trăm cường giả, đang bị ba bốn trăm người chung quanh vây công. Phong tông nhận ra tiêu chí lục cực môn, không khỏi reo lên:

- Không tốt, người Lục Cực môn bị Long Môn vây quanh. Chúng ta muốn đi cứu viện hay không?

Lý Dật hí mắt dò xét, bỗng nhiên trong mắt hiện lên một tia tinh quang, sau đó hiện lên vui vẻ.

- Phía trước chính là lục cực môn?

- Nhất định là lục cực môn, cỡ gì bọn họ ta nhận được.

Phong đứng nam nói:

- Chúng ta đi cứu bọn họ, dù sao hiện tại xem như mình hữu.

- Không đi.

Lý Dật kiên định nói

- Vì, vì cái gì?

Phong đứng nam có chút khó hiểu nhìn Lý Dật, cái chuyện này không hợp tình lý, ba bốn trăm Long Môn cường giả tuy thực lực đều không kém, nhưng dù sao nhân số có hạn, phong tông thuận tay giải vây cũng không cần tổn hao khí lực gì, cỡ sao mà không làm.

- Không đi chính là không đi.

Lý Dật hứng thú ngồi xuống, hít mắt vui sướng thưởng thức cuộc chiến giữa Lục cực môn cường giả bị bao vây.

Song phương chiến đấu khí lực cũng đều sắp kiệt quệ. Nhất là lục cực môn cường giả, hợp kỹ bố kết phòng ngự bắt đầu có chút cố sức, xem ra cũng cầm cự không được bao lâu.

- Vì cái gì, Lý Dật huynh đệ, người cho ta một lý do đi.

Phong đứng Nam lớn tiếng la hét, hấn lấy lục cực môn nhân, yêu ai yêu cả đường đi tự nhiên đối với lục cực môn có cảm giác thân cận, không đành lòng xem đám lục cực môn cường giả chịu khổ cùng đoàn diệt.

- Bởi vì mấy người kia.

Lý Dật chỉ chỉ mấy cường giả chỗ hạch tâm, nói:

- Bọn họ cùng ta giống nhau, cũng không phải người của thần chi linh vực, mà là đến từ Đấu Thần đại lục, hơn nữa rất không may chính là, bọn họ là địch nhân của ta, lâm vào tình trạng không chết không ngớt. Bọn họ đi vào thần chi linh vực, chính là đến truy sát ta. Ta tại sao phải cứu bọn họ? Mấy cường giả, đứng là vài cái lão quỷ Đấu Thần điện Đấu Thần đại lục, cũng không biết làm thế nào gia nhập lục cực môn, ngay cả quần áo đều đổi thành quần áo đệ tử lục cực môn, xem phục sức, của những người này tại lục cực trong môn địa vị cũng không cao. Nghĩ đến đường đường là Đấu Thần điện tổng Điện chủ lại mặc quần áo bình thường của lục cực môn đại đệ tử, Lý Dật cảm thấy cười bể cả bụng.

Thần chi linh vực không phải chỗ chơi đùa, tại lục cực môn đại tông môn, một cái ngoại tộc thì làm được gì, ở trong tông môn, muốn có địa vị cần phải lập được nhiều công lao. Tổng Điện chủ hiển nhiên muốn lập nhiều công lao, cho nên rất ra sức bổ sung năng lượng cái chắn.

- Thì ra là như vậy.

Phong đứng nam lúc này mới hiểu được nguyên nhân Lý Dật thấy chết mà không cứu, nhưng lại có chút không cam lòng nói.

- Chúng ta trước cứu người lục cực môn, sau đó giết mấy cái cừu nhân của người, được không?

- Thiếu tông chủ, người cũng không nên bởi vì tư lẩn công, trong cuộc đại chiến, vì tranh đoạt Long Môn lãnh địa, rất khó nói phong tông cùng Lục Cực môn từ nay về sau là địch hay là bạn, cho nên người phải nhớ kỹ, ngoại trừ phong tông, tông môn khác chết càng nhiều càng tốt, đã hiểu chưa?

Nếu phong tông chủ nói để cho phong đứng nam đi theo chính mình học chút ít, Lý Dật cũng không khách khí giăng giải.

- Trước nhìn rồi nói sau, muốn không ra tay thì ta nhìn nhìn lại tình huống.

Lý Dật nói ra

Lý Dật tiếp cận, dốc thoải song phương đánh nhau sống chết tự nhiên cũng cảm giác. Lập tức liền có lục cực môn cường giả nói:

- Các người chính là phong tông đệ tử? sao thấy chết mà không cứu như vậy?

Ai cho các người chứa chấp đám người tổng Điện chủ Đấu Thần điện? Nếu như có thể mượn Long Môn xử lý Đấu Thần điện, Lý Dật cũng không cần phải lãng phí sức lực, về phần cứu lục cực môn cường giả, đó cũng là do bọn họ xui xẻo.

Thấy phong tông đệ tử hiện thân, Long Môn cường giả thế công càng thêm sắc bén. Những Long Môn cường giả thực lực cũng quả thực không kém, Lý Dật phán đoán một chút, cũng có mấy tên đấu thần cường giả. Không biết hai nhóm người tại sao chỗ này sống chết với nhau?

Đấu Thần điện bọn người cũng nhìn ra Lý Dật, bọn họ đương nhiên không rõ ràng Lý Dật vì sao lại cùng phong tông đến đây, nhưng lúc này tình huống nguy cấp, cũng không khỏi lên tiếng nói:

- Lý Dật, thì ra là tiểu tử người.

- Tổng Điện chủ đại nhân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.

Thấy đám người Đấu Thần điện nhận ra mình, Lý Dật cũng không lảng tránh, di động thân hình hướng chiến trường tiến đến.

- Không việc gì muội người à.

Tổng Điện chủ cấp hỏa công tâm, cũng không trầm ổn được, lớn tiếng nói:

- Không thấy ta bị người vây công sao?

- Thấy được, nhưng cùng ta có quan hệ gì? Các người chết, ta sẽ rất vui vẻ, ngủ cũng sẽ an tâm hơn.

Tổng Điện chủ vẻ mặt hắc tuyến, cả giận nói:

- Người còn chưa có chết ta làm sao có thể chết đây, không ra tay cũng xong, sau này sẽ tính sổ.

Hai người một chọi một đáp, mọi người cũng biết chút ít mách khéo, lúc này có Lục cực môn đệ tử nói:

- Phong tông huynh đệ, mấy tên này gần đây gia nhập lục cực môn, còn không có trải qua nghi thức sửa tông đối tộc, không coi là đệ tử lục cực môn chính thức.

975. Q.6 - Chương 576: Thỏa Hiệp

Lý Dật lãnh khốc nói:

- Sống chết của các người đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Cứu các người lại không có chỗ nào tốt.

- Ta là lục cực môn Tứ trưởng lão, xin hỏi vị kia có phải là Lý Dật các hạ... Lý Dật các hạ, người muốn chỗ tốt sao? Chỉ cần có thể cứu chúng ta, vô luận người muốn chỗ tốt gì, ta đều đáp ứng người.

Tứ trưởng lão là thủ lĩnh, thấy Lý Dật, liền vội vàng nói ra.

- Ta muốn chỗ tốt rất đơn giản, chỉ cần các người trước tiên đem mấy tên đệ tử mới nhập tông giết đi, ta liền cứu các người.

- Mấy lời nói cho là thật sao?

Nếu như giết chết mấy cường giả Đấu Thần điện cùng đại thần đế quốc có thể đổi tánh mạng của bọn hắn, tứ trưởng lão cũng sẽ làm không chút do dự.

- Đương nhiên, ta nói đều thật.

Trận chiến Vạn châu thành, thanh danh chủ soái Lý Dật càng đại chấn, cả thần chi lĩnh vực phàm là người có chút kiến thức, tin tức linh thông đều biết hắn chỉ huy Phong tông công kích Long Môn.

- Chờ một chút.

Thấy lục cực môn phản bội, tổng Điện chủ cũng có chút khẩn cấp. Hắn hiện tại ý thức mình thật sự chết tại nơi này.

- Lý Dật, người không phải muốn chỗ tốt sao? Ta cho người, chỉ cần người cứu chúng ta, Đấu Thần điện không hề đuổi giết người, cũng sẽ không làm khó thiên phong đế quốc cùng thế giới tinh linh.

Nếu như trước kia, điều kiện tốt như vậy Lý Dật đều đáp ứng. Nhưng hôm nay không phải so với lúc đó, hiện tại Lý Dật khẩu vị đã lớn hơn rồi, hắn cũng không muốn buông tha đám người lúc trước luôn đuổi giết mình, nhưng ngẫm nghĩ Lý Dật đột nhiên linh cơ vừa động, cười nói:

- Tổng Điện chủ, người cùng vài vị điện sĩ, hai vị các lão, đây chính là Đấu Thần đại lục nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, các người nhiều người như vậy, nói chừng giá tiền rất cao.

Lý Dật cò kè mặc cả.

- Người rút cuộc muốn thế nào?

- Người làm Đấu Thần điện tổng Điện chủ cũng lâu lắm rồi? Chẳng lẽ người không biết ngán sao, không bằng thay đổi người khác đi.

Lý Dật nhìn trúng vị trí Đấu Thần điện tổng Điện chủ, cũng không phải tham quyền lực, mà chỉ là muốn không chế Đấu Thần Điện, người thân mình ở Đấu Thần đại lục an toàn mới bảo đảm.

Tổng Điện chủ ngữ khí biến đổi, lạnh lùng nói:

- Ý của người là muốn chức vị Đấu Thần điện tổng Điện chủ?

- Thật thông minh.

- Nằm mơ.

- Lục cực môn huynh đệ, lời của ta nói xong, các người có thể động thủ, xử lý vài người này, hai vạn phong tông đệ tử của ta lập tức giải vây cho các người.

Lúc này hơn trăm đệ tử lục cực môn đang vò đầu thời khắc sinh tử, đối với mấy tên vừa mới nhập tông cũng không thích, lục cực môn tứ trưởng lão lúc này cũng dùng tính mạng bọn họ để đổi tánh mạng mình và chúng đệ tử. Lập tức sát khí hiện ra, liền có đệ tử lục cực môn ra tay, tính toán đối phó đám người tổng Điện chủ.

- Lý Dật, coi như người hung ác.

Tổng Điện chủ không có đường lui, lập tức bố trí năng lượng cái chắn bảo vệ mọi người, sau đó hô lên.

- Ta đáp ứng người.

- Thật sự sao? Đấu Thần điện tổng Điện chủ, đây cũng không phải là lời nói giỡn, người đừng hối hận nhé.

Lý Dật được tiện nghi còn khoe mẽ, giống như cười mà không phải cười nhìn tổng Điện chủ.

Thực ra tổng Điện chủ chính là dùng kế tạm thời, chỉ cần trước giải nguy hiểm, sau khi trở lại Đấu Thần đại lục, tính toán đối sách đối phó với Lý Dật.

- Đấu Thần điện chưa bao giờ đổi ý.

Đối với tổng Điện chủ nói Lý Dật vẫn giữ thái độ, nhưng bây giờ Lý Dật cũng không cần giết tổng Điện chủ. Mà là muốn không chế Đấu thần điện. Cho nên thỏa hiệp, có đôi khi cũng là một loại sách lược đúng đắn.

Lúc này trên chiến trường, bởi vì có thêm Lý Dật cùng phong tông, Long Môn cường giả công kích càng thêm mãnh liệt, làm cho phòng ngự cái chắn của lục cực môn bắt đầu xuất hiện vết rạn, hơn nữa tốc độ nhanh chóng mở rộng.

- Phong thiếu tông chủ, động thủ đi.

Lý Dật nhàn nhạt phân phó nói, lúc này phong tông tinh nhuệ đệ tử lập tức xung phong liều chết tiến lên, làm cho đám Long Môn đệ tử cũng dùng hết toàn lực, khi phong tông đệ tử đánh sâu vào, dưới tình huống đó cường giả liên tục rơi rụng, mà phía sau đội ngũ phong tông đệ tử xung phong nghiền nát giải quyết hết đám Long Môn cường giả.

Trận chiến đấu giằng co chừng mười phút đồng hồ, ngoại trừ số ít Long Môn cường giả chuồn mất, thì một nửa bị giết, một nửa khác thì bị bắt làm tù binh.

Thừa dịp cơ hội phong tông thu thập chiến trường, Lý Dật cũng không cùng Đấu Thần điện tổng Điện chủ nói chuyện, mà đi gặp lục cực môn tứ trưởng lão, nói:

- Tứ trưởng lão, tại hạ Lý Dật.

- Thì ra người chính là Lý Dật các hạ, cung kính đã lâu.

Tứ trưởng lão ngữ khí có chút ôn hòa, Lý Dật vừa mới ra tay cứu viện, tứ trưởng lão trong lòng cảm kích cho nên dùng vẻ mặt hòa nhã nói chuyện.

- Tứ trưởng lão, bọn họ làm thế nào gia nhập lục cực môn?

Thấy Lý Dật hỏi về đám Đấu Thần điện cường giả, tứ trưởng lão tức giận nói:

- Mấy tên này cũng không biết từ nơi nào xuất hiện, tại lục cực môn xông loạn khắp nơi, môn chủ đại nhân thấy bọn họ thực lực cũng không tầm thường, hôm nay lại là lúc dùng người, bởi vì có lòng yêu tài, cố ý thu nạp bọn họ vào tông môn. Nhưng mấy người này cả ngày thần thần đạo đạo, tựa hồ có cái mưu đồ gì. Bởi vậy trong tông có nhiều đệ tử phản đối. Môn chủ đại nhân đành phải chờ bọn hắn có công lao với Lục cực môn mới cho chính thức nhập tông.

- Nói như vậy, mấy người còn không phải là đệ tử chánh thức của Lục cực môn.

Không phải là tốt rồi, nói vậy, Lý Dật đối phó tổng Điện chủ càng không chỗ cố kỵ

- Tứ trưởng lão, các người tại sao xuất hiện trong này, lại cùng Long Môn đánh nhau?

Vấn đề này, Tứ trưởng lão cũng không muốn trả lời, hiển nhiên liên quan đến cơ mật lục cực môn. Hắn chỉ là qua loa nói:

- Ta vâng lệnh môn chủ đại nhân, tìm kiếm đường tắt đi đến Long thành, không ngờ gặp phải Long Môn mai phục.

Nghe một chút đối phương vô ý lộ ra một chút, nhưng Lý Dật không để ý, nếu đối phương không chịu lộ ra, truy vấn cũng không hữu dụng, hiểu ý cười, nói:

- Như vậy tứ trưởng lão hiện tại định làm gì? Cùng chúng ta đồng hành, hay là đi tìm kiếm đường tắt?

- Trận chiến này lục cực môn tổn thất hơn phân nửa, gặp phải Long Môn chỉ sợ là đỡ nhiều lành ít... Đúng rồi, Lý Dật các hạ, các người muốn đi hướng nào. Ta nghe nói các người đang muốn công kích Vân thủy thành sao?

- Vân thủy thành tạm thời không đánh, chúng ta thẳng đến Long thành.

Lý Dật cũng không giấu diếm, bởi vì bọn họ muốn tiến nhập Long Môn Cảnh nội, trên đường đi gặp ít gặp cường ngạnh chống cự, cho nên tuy chỉ có hai vạn nhân mã, nhưng lại tới gần Long thành nhanh nhất.

Một chi đội ngũ, lục cực môn ngay cả có tâm, cũng không có năng lực cùng bọn họ cạnh tranh công kích Long thành. Lúc này việc cần lo lắng chính là thực lực chi đội ngũ này, có thể nắm bắt Long thành hay không, hay là chờ hai tông đến cùng tiến hành công kích.

- Thì ra là như vậy, xem ra môn chủ đại nhân sở liệu...

Thiếu chút nữa nói lộ ra miệng, tứ trưởng lão vội vàng nói sang chuyện khác:

- Long Môn tuy đại thế đã mất, nhưng trăm rần chết vẫn còn nọc, hơn nữa song kiếm môn cùng ở phía sau, Lý Dật các hạ, không phải ta đối với phong tông lo lắng, cũng không phải sợ các người chiếm công đầu, mà là chút thực lực các người, muốn ăn Long thành, chỉ sợ khẩu vị quá lớn rồi.

- Cái này không cần tứ trưởng lão lo lắng, cũng may ngẫu nhiên gặp tứ trưởng lão, xin mời tứ trưởng lão theo chúng ta cùng đánh Long thành.

Lục cực môn tứ trưởng lão không do dự sảng khoái nói:

- Tốt, đối với Long Môn, đánh giết ở nơi nào cũng đồng dạng.

Lúc này, Lý Dật suy đoán nhóm lục cực môn rất có thể hướng về phía sau phong tông mà đi, dù sao tình thế bây giờ Long Môn bị ba mặt vây công, hiện tại lục cực môn cứu huyền tông kể cả phong tông đều lo lắng trận đại hỗn chiến này làm như thế nào để chiếm nhiều lợi ích nhất.

Lý Dật cười, nói:

- Có cường giả lục cực môn gia nhập, phong tông càng như hổ thêm cánh, ha ha ha, xem ra Long Môn vận số đã hết.

Lý Dật lập tức liền phân phó Phong đứng Nam đem những đệ tử lực cực môn sắp xếp lại, làm xong hết thấy, hần mới cho người gọi Đấu Thần điện tổng Điện chủ tới.

Lúc này phong tông đệ tử sớm đã xây dựng một cái doanh trường tạm thời, Lý Dật cũng cố ý sĩ diện, tại doanh trường bố trí long sủng Táp Táp cùng xà ma Tiểu Tuyết canh giữ, ngoài ra còn có lực cực môn trưởng lão cùng phong tông trưởng lão ở hai bên.

Đấu Thần điện tổng Điện chủ được đưa đến, hai chân cũng có chút mềm nhũn, thứ nhất Lý Dật thực lực bây giờ không thua hần, thứ hai lúc này Lý Dật tại thần chi lĩnh vực thanh danh vang dội, mà hần Đấu Thần điện Điện chủ tại Đấu Thần đại lục tuy vinh quang vô hạn, nhưng nơi này, ngay cả là đệ tử chính thức của lực cực môn cũng không được, cho nên nói về địa vị hần có xách giày cho Lý Dật cũng không xứng.

Lý Dật cũng không nói chuyện, đánh giá tổng Điện chủ.

- Lý Dật, người tìm bản điện, có lời gì muốn nói.

Tổng Điện chủ tuy bề ngoài tỉnh táo, lực cực nghi bảo trì khí thể thượng vị giả. Nhưng đáng tiếc thân phận địa vị thậm chí phức tạp đều làm hần không được tự nhiên. Mà khẩu khí hần nói chuyện, càng làm cho Tứ trưởng lão lực cực môn quát:

- Người hiểu quy củ hay không, ngay bản trưởng lão đều không thể xưng một tiếng Lý Dật các hạ.

Nghĩ đến đám Đấu Thần điện tại thần chi lĩnh vực địa vị cao cả, cũng không thể đầu nhập vào tông môn, cho nên tứ trưởng lão hiện tại chính là thượng cấp, quát tháo hần cũng là việc thiên kinh địa nghĩa, tổng Điện chủ đáng thương hé ra nét mặt già nua nhần nhin, mới nói:

- Lý Dật các hạ, tìm tại hạ có gì phân phó?

Lý Dật tùy tiện tựa vào giường êm, liếc xéo tổng Điện chủ, giọng mỉa mai nói.

- Tổng Điện chủ các hạ, người có chuyện gì muốn nói với bốn tướng.

Lúc này trên mặt tổng Điện chủ âm tình bất định, hần biết rõ Lý Dật ám chỉ cái chức tổng Điện chủ, nhưng... Không cam lòng, bọn họ từ Đấu Thần đại lục đến thần chi lĩnh vực, là tới đuổi giết Lý Dật, chẳng những đuổi giết không thành, ngược lại đem chức tước của mình tặng cho Lý Dật.

Cho nên, tổng Điện chủ nhất thời trở mắt, không biết đáp lại như thế nào.

976. Q.6 - Chương 577: Ba Huỳnh Đệ Ân Thi

- Thế nào? Tổng Điện chủ các hạ, người mau quên như vậy sao?

Lý Dật giọng nói lộ ra vài phần hàn ý:

- Người nói rằng Đấu Thần điện nhất ngôn cửu đỉnh sao?

- Cái này... Ta là nói, nhưng chức vụ tổng Điện chủ, cũng không phải hoàn toàn do ta định đoạt, cần phải được Đấu Thần điện chúng điện sĩ đề cử, còn cần các lão thông qua...

- Lúc này ta không cần biết, ta chỉ muốn biết, ta khi nào thì có thể gọi là tổng Điện chủ đại nhân.

Thấy Lý Dật hỏi như vậy, tổng Điện chủ phần nộ nhưng cũng không dám để lộ ra, lần này tới thần chi lĩnh vực, đều là tinh anh của Đấu Thần điện, nhóm người này nếu chết tại thần chi lĩnh vực, thì Đấu Thần điện cũng chỉ là danh nghĩa. Hơn nữa, hần ý thức được, nếu như thất tình tông truyền tổng trận kia còn hữu dụng, Lý Dật tùy thời có thể mang theo chúng cường giả đánh giết Đấu Thần đại lục.

Nghĩ vậy, tổng Điện chủ cảm thấy khổ tâm, hần khổ tâm đuổi giết thiếu niên này nhiều năm, không ngờ hần lại trưởng thành như vậy, ở trước mặt hần, Đấu Thần điện không còn là cái gì cao cao tại thượng nữa, trên thực tế Đấu Thần điện đã bị hần hoàn toàn dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Thiên ma vừa ra, thì trăm tông loạn, xem ra câu cổ lão này nói không chỉ Đấu Thần đại lục, hơn nữa còn áp dụng tại thần chi lĩnh vực.

Tổng Điện chủ thở dài, chán nản nói:

- Việc này ta sẽ lo liệu, Lý Dật các hạ yên tâm đi, đợi trở lại Đấu Thần đại lục, tại hạ sẽ mang các hạ đi Đấu Thần tổng điện, triệu tập điện sĩ cùng các lão, cử hành nghi thức nhường ngôi, đem chức vụ tổng Điện chủ nhường ngôi cho Lý Dật các hạ.

Thấy tổng Điện chủ ngữ khí thành khẩn, Lý Dật lúc này mới hòa hoãn sắc mặt, gật gù đầu, nói:

- Tổng Điện chủ, người cũng minh bạch, người đã không có cách nào ngăn cản ta tại Đấu Thần đại lục. Coi như là người còn sáng suốt, cho là thật sự chọc giận ta, ta sẽ làm cho Đấu Thần điện tại Đấu Thần đại lục triệt để biến mất cũng không phải là không thể. Được rồi, người đi xuống đi, đã chưa có gia nhập lục cực môn, cũng không cần ở đây, hãy ở bên cạnh ta... Tứ trưởng lão, người không có ý kiến chứ?

- Tự nhiên rồi.

Tứ trưởng lão thản nhiên nói, hắn vốn không thích Đấu Thần điện mất tên gia hỏa âm trầm này, có thể để cho bọn họ rút ra khỏi lục cực môn, tứ trưởng lão cam tâm tình nguyện. Với thực lực lục cực môn, thật cũng không thiếu vài cái Đấu Thánh Đấu Thần cường giả.

- Phong thiếu tông chủ, người đi an bài một chút, ách, sắp xếp bọn họ trong đội ngũ... Bọn họ đều là bằng hữu ta từ Đấu Thần đại lục tới, thiếu tông chủ người cũng muốn hảo hảo chiêu cố bọn họ.

Phong đứng Nam hiểu ý nói:

- Lý Dật tướng quân yên tâm, ta nhất định sẽ đem bọn họ chiêu cố cẩn thận.

- Vậy là tốt rồi...

Bỗng nhiên, bên ngoài doanh trường truyền tới tiếng nổ của đấu khí, đấu khí bạo liệt xen lẫn tiếng kêu thảm thiết.

Lý Dật cả kinh, mọi người nhìn nhau trực tiếp đi ra ngoài.

Chỉ thấy nơi phong tông tạm giam Long Môn tù binh một mảnh hỗn loạn, bốn năm cường giả mạnh mẽ đâm tới, mấy thân ảnh này lướt động cực nhanh, đạo đạo đấu khí quang hoa oanh kích phòng thủ của phong tông đệ tử, như vào đi vào chỗ không người vậy.

Lý Dật hành động cũng rất nhanh chóng, nhưng khi bọn hắn phá trường bằng ra, mấy tên cường giả này đã giải cứu được Long Môn tù binh, hai tên hộ vệ những tù binh này hướng Long thành cấp tốc bay vút đi, còn lại ba người ở phía sau ngăn chặn phong tông đệ tử truy kích.

Năm cường giả dám tập doanh, Lý Dật giận dữ, không chút nghĩ ngợi đuổi theo. Tại phía sau hắn, đó là đám Đấu Thần điện cường giả.

Lúc này mấy cường giả tuy đột tập đắc thủ, nhưng phong tông cường giả cũng kịp phản ứng, đều bay lên trời, cố gắng ngăn cản những địch nhân này thoát đi. Bị bọn họ ngăn trở như vậy, ba cường giả không khỏi chậm lại, rất nhanh bị bọn người Lý Dật đuổi theo, sau đó bao vây.

Ba tên này tuổi cũng không lớn, mới ba, bốn mươi tuổi mà thôi, nhưng đều là đấu thần cường giả, lúc này bị chúng cường giả vây quanh, nhưng sắc mặt cũng không thay đổi, quay lưng với nhau, lạnh lùng nhìn đám Phong tông cường giả xông tới.

- Các người là ai? Long Môn đệ tử sao?

Đã vây quanh, Lý Dật cũng không động thủ, hắn thật sự muốn biết, vài cái Đấu Thần cường giả này có đảm lượng, dám tập doanh giải cứu Long Môn tù binh như vậy.

Đối với lời Lý Dật quát hỏi, ba cường giả lại như không có nghe thấy, đấu khí quanh thân tạo thành một mảng, đang súc thể đấu khí, cũng không có ai đáp lại câu hỏi của Lý Dật.

- Đây là phong tông tiên phong đại tướng quân Lý Dật hỏi các người, còn không mau trả lời.

Thấy ba tên này trầm mặc không đáp, có một phong tông đệ tử quát.

- Không cần hỏi, ta biết rõ bọn họ là ai.

Lục cực môn tứ trưởng lão nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, mấy cường giả này chính là người của Tu La Môn.

Tu La Môn? Tuyệt đại đa số người ở đây đều có vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên cũng không có nghe nói qua Tu La Môn. Có thể thấy được ẩn tông này nổi tiếng cũng không quá cao, nhưng thoát nhìn ba người này đều là Đấu Thần cường giả, vậy Tu La Môn cũng không giống bình thường.

- Thì ra là cường giả Tu La Môn.

Lý Dật sắc mặt cũng biến đổi, lạnh lùng nói:

- Xem ra Tu La Môn rốt cục cũng thiếu kiên nhẫn rồi.

- Lý Dật các hạ, ngươi cũng biết Tu La Môn?

Tứ trưởng lão vốn muốn khoe khoang kiến thức, hẳn cũng thật không ngờ Lý Dật cũng biết Tu La Môn, hơn nữa nghe ngữ khí tựa hồ đối với Tu La Môn còn rất quen thuộc.

- Long Môn cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là ẩn tông sau lưng này, tứ trưởng lão, xem ra, chúng ta thật không thể liều lĩnh.

Tứ trưởng lão đồng ý nói:

- Ngô, chúng ta chọn đóng quân ở đây, đợi lục cực môn cứu huyền tông hai đại tông môn đến, sau đó tổng tiến công Long thành.

- Trước thu thập mấy tên này đã.

Kỳ thật Lý Dật càng muốn biết những tên Tu La Môn cường giả rốt cuộc có cái gì hơn người, xem ra vài người này cũng chỉ là ba tinh Đấu Thần?

- Xử lý bọn họ.

Sớm đã xúm lại, phong tông đệ tử liền ầm ầm xông tới, ở phía trước có vài mươi đệ tử đã sớm súc thế đấu khí đến mức tận cùng liền oanh kích ra. Vốn cho là ba Tu La Môn Đấu Thần cường giả nhất định sẽ hợp kỹ bố kết phòng ngự, nhưng ngoài ý muốn chính là, khi bọn họ thấy phong tông đệ tử công kích, thân hình ba Đấu Thần cường giả bỗng nhiên di động, sau đó song chưởng vỗ ra, đấu khí quét thẳng về phía phong tông đệ tử.

Một chiêu đánh ra, ba vị Tu La Môn cường giả như tia chớp lui về, vẫn là lưng áp vào nhau, không hề sợ hãi đứng trước vô số địch nhân.

Hảo thân pháp quỷ dị, Lý Dật cũng không khỏi thầm khen một tiếng, thân pháp này đúng là không hơn bộ pháp của mình.

Đợt công kích thứ nhất thất bại, Tu La Môn cường giả không có ai bị thương, ngược lại phong tông hao tổn vài người đệ tử, có mười người bị thương, lúc này Phong đứng nam hỗn hển, hung ác nói:

- Trở lên.

Lúc này, phong tông đệ tử gia nhập vây công đã đạt đến hơn trăm người, hơn trăm phong tông đệ tử huyền phù ở giữa không bao vây, sau đó đấu khí hướng ba gã Tu La Môn cường giả oanh kích xuống.

Lúc này phong tông đệ tử cùng phát ra đấu khí, dĩ nhiên nhìn không ra thân hình ba vị Tu La Môn cường giả. Lý Dật chỉ có thể bằng khí tức cảm nhận được, thân hình ba vị Tu La Môn cường giả lại lần nữa tách ra, nhưng lúc này, bọn họ cũng không có rời quá xa, ba vị cường giả nhanh chóng biến ảo thân hình, đồng thời đấu khí tơi nhện trong tay, từng đợt từng đợt không gian hắc động thật lớn, làm cho tất cả đấu khí phong tông đệ tử phát ra đều thu nạp vào trong đó.

Phong tông đệ tử oanh kích mấy phút đồng hồ, trên trăm Đấu Hoàng đấu tôn Đấu Thánh không thương tiếc thực lực oanh kích, cổ năng lượng này vốn không phải ba thấp tinh Đấu Thần có khả năng thừa nhận.

Nhưng điều làm ọi người mở rộng tầm mắt, khi oanh kích chấm dứt, đấu khí mảnh nhỏ chậm rãi đánh tan, ba Tu La Môn Đấu Thần cường giả vẫn lưng giáp nhau, mặt không biểu tình.

Cái tình huống này làm cho người hồng mắt, nhưng may mà lúc này phong tông đệ tử ngoại trừ tiêu hao đấu khí, ngược lại cũng không có tổn thương.

Trước mặt Lục cực môn tứ trưởng lão, phong tông hai lần đánh vào không có kết quả mà chết người, Phong đứng Nam không khỏi quát:

- Đánh cho ta, ta xem bọn hần có bao nhiêu đấu khí có thể tiêu hao.

- Chờ một chút.

Lý Dật chặn lại nói:

- Để cho ta tới chơi đùa.

- Lý Dật huynh đệ.

Phong thiếu tông chủ thấp giọng khuyên nhủ:

- Vài tên này có chút quý dị, người bây giờ là chỉ huy phong tông, vạn nhất có biến cố gì, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng sĩ khí phong tông.

Hần lúc này không muốn Lý Dật mạo hiểm.

Lý Dật cười cười, thản nhiên nói:

- Cũng bởi vì có chút quý dị, ta mới có hứng thú. Yên tâm đi thiếu tông chủ, cho dù đánh không lại, chẳng lẽ bỏn sự ngay cả tự bảo vệ mình cũng không có sao?

Thân hình lay nhẹ, đã đến trước mặt ba tên Tu La Môn cường giả.

Ba cường giả này một người áo bào trắng, một người tử bào, một người áo lam. Phía trên áo bào thêu đồ kỳ quái án, ba người đều không có sử dụng vũ khí. Lúc này Lý Dật có thể cảm thụ được, ba cái cường giả này, mờ mờ ảo ảo có liên lạc nào đó, chẳng những là đấu khí, bọn họ tựa hồ có liên lạc với nhau tạo thành lực lượng thần bí. Cổ lực lượng thần bí này, Lý Dật hiện tại cũng vô pháp xác định lai lịch, nhưng tuyệt đối không phải do ba cái Đấu Thần cường giả này phát ra. Nếu không, với thực lực ba người bọn họ, tuyệt đối không có khả năng ngăn cản trên trăm phong tông đệ tử đồng thời oanh kích.

Lý Dật ra tay, cũng không phải nghĩ thể hiện ở trước mặt mọi người, cũng không phải vì tánh mạng tất cả phong tông đệ tử, mà muốn nghiên cứu nơi phát ra cổ lực lượng thần bí.

- Thủ hạ ta không giết Vô Danh cường giả, ba người các người, báo tính danh đi.

Đối mặt Lý Dật, ba cường giả cũng không còn bình tĩnh như trước, sắc mặt của bọn hần cũng ngưng trọng, thấy câu Lý Dật hỏi, lập tức tử bào Đấu Thần liền hồi đáp:

- Tu La Môn đệ Ân chính thiên, ân Chính, ân chính Hải, còn các hạ đây là?

- Lý Dật.

- A, Người chính là Lý Dật.

Tử bào cường giả Ân chính Thiên mục quang kinh nghi nhì ra, sau đó rất nhanh bình tĩnh lại:

- Người nghĩ dùng lực lượng một người đấu ba huynh đệ ta sao?

Lý Dật lạnh lùng cười:

- Chỉ sợ ba huynh đệ không làm gì được.

Ngoại trừ Ân thị ba huynh đệ, Lý Dật cảm thấy hứng thú cổ lực lượng thần bí.

- Ánh mắt thật độc.

Ân chính Thiên nhìn phương hướng Long Môn tù binh bỏ chạy, bỗng nhiên nói:

- Đi.

Long Môn tù binh đã sớm biến mất tại không trung, khí tức cũng không cảm thụ được, chắc đã chạy hơn mười dặm.

- Muốn đi? Cũng không có dễ dàng như vậy.

Lý Dật cũng không để bọn họ thông dong rời đi, quát lên một tiếng quát chói tai, thân hình bạo lên, đồng thời đầu khí không chế không gian, một đạo không gian giam cầm cường hãn hướng ba người bao phủ xuống.

Ân thị ba huynh đệ thân hình di động, thấy không gian giam cầm bao phủ xuống, lại cũng không ngừng thân hình, ba người nhanh chóng trao đổi thân hình, một đạo chỉ lực toàn qua bỗng nhiên sinh ra, đem năng lượng không gian giam cầm của Lý Dật đều thu vào cái toàn qua kia.

977. Q.6 - Chương 578: Bầu Trời Bao La Nhiễm Thành

Thừa dịp không gian giam cầm chưa có bị hoàn toàn hấp thu, cùng ý thức của mình còn mơ hồ liên lạc, Lý Dật ngưng thân cảm thụ, không khởi chấn động, cái toàn qua chỉ lực này năng lượng khủng bố vô cùng, hần hiện tại mới hiểu được vì cái gì phong tông công kích không có nửa điểm tác dụng.

Đi vào trên thế giới này, Lý Dật được nhìn thấy vô số sự vật cường hãn, thí dụ như ở long đảo tù thiên động, hoặc là lực lượng phá hoại của kết giới sụp xuống, nhưng tất cả cùng hần cảm nhận được năng lượng toàn qua, cảm giác như là đệ tử gặp sư phụ vậy.

Ba thấp tinh Đấu Thần cường giả, tại sao có thể phát ra năng lượng cường hãn như thế? Câu trả lời là tuyệt đối không phải là đấu kỹ, cũng không phải là trận pháp... Như vậy, đây là cái năng lượng gì?

Thấy Lý Dật kinh ngạc, ba vị Đấu Thần Tu La Môn cường giả cũng không có do dự, thân hình lướt gấp, hướng Long thành cấp tốc bay đi.

- Mau đuổi theo, đừng để cho bọn họ chạy thoát.

Phong thiếu tông chủ thấy Lý Dật sững sờ, liền tự chủ trương ra lệnh cho phong tông đệ tử.

Nhưng Lý Dật rất nhanh ngăn hần lại:

- Đừng đuổi theo.

- Vì cái gì. Lý Dật, không thừa dịp mấy cái tên lạc đàn mà xử lý bọn họ.

- Chúng ta không giữ được bọn họ.

Lý Dật khẳng định nói.

- Nói đùa gì vậy, vài tên gia hỏa Tu La Môn tuy thực lực không tệ, nhưng sao có thể là đối thủ của hai vạn của ta đệ tử?

Phong thiếu tông chủ vẻ mặt do dự.

- Người nguyện ý dùng tánh mạng hai vạn phong tông đệ tử đi giết ba Tu La Môn cường giả?

Lý Dật hỏi vặn một câu, làm cho phong đứng nam tắc khẩu. Lời này mặc dù có khoa trương, nhưng bằng Lý Dật phán đoán, thật muốn quyết tâm giết bọn hần cũng không phải là không thể được, dùng tánh mạng hơn mấy ngàn phong tông đệ tử có lẽ có thể làm được... Loại mua bán lỗ vốn này hần đương nhiên không làm.

- Ba cái tên này thật sự lợi hại như vậy sao.

Thấy Lý Dật thần sắc ngưng trọng, phong đứng nam lúc này mới cảm giác được sự việc vô cùng nghiêm trọng.

- Không phải lợi hại, là phi thường lợi hại.

Lý Dật như có điều suy nghĩ qua ba cái chấm đen, lẩm bẩm:

- Nhưng lợi hại còn không phải bọn họ, mà là lực lượng sau lưng bọn hắn.

- Lý Dật các hạ, người dò xét cái gì?

Tứ trưởng lão cũng tiến đến gần, sau đó hứng thú mà hỏi thăm. Hắn mặc dù biết Tu La Môn, cũng biết Tu La Môn ẩn tông không phải chuyện đùa, nhưng đến tột cùng lợi hại nơi nào, Lý Dật tựa hồ nhìn ra chút gì đó môn đạo, tự nhiên sẽ không bỏ qua gia tăng cơ hội kiến thức lịch duyệt.

- Ta hiện tại cũng nói không tốt, nhưng có thể khẳng định cỗ lực lượng này không phải của ba cái cường giả này, mà là tựa hồ mượn nhờ cái lực lượng gì đó.

Càng làm Lý Dật lo lắng chính là Tu La Môn thoát nhiên hiện thân, điều đó nói rõ một vấn đề, chỉ cần là Tu La có năng lực duy trì Long Môn, cho nên mới phải làm như vậy. Trận này nhìn như ổn thỏa, tựa hồ lại gia tăng chuyện xấu rồi. Xem ra, cũng bị chú ý, không thể khinh thường được.

- Phong thiếu tông chủ, ở chung quanh tìm kiếm địa điểm đóng quân phù hợp, chúng ta không đi... Lại phái người liên lạc cửu huyền tông lục cực môn.

Có thể vượt lên trước đánh hạ Long thành là chuyện tình Lý Dật tha thiết ước mơ, nhưng hiện tại không có khả năng.

- Liên lạc lục cực môn giao cho ta.

- Tứ trưởng lão xung phong nhận việc.

- Việc này không nên chậm trễ, thỉnh tứ trưởng lão mau chóng khởi hành, liên lạc đến lục cực môn, ta nghĩ mời lục cực môn thương nghị Long thành đại sự.

- Cái kia tự nhiên.

Tứ trưởng lão cũng không chút éo dãi, mặc một quần áo nhẹ dẫn theo lục cực môn hộ pháp tự đi tìm lục cực môn chủ.

Thấy không có ngoại nhân, Lý Dật lúc này mới phân phó phong đứng nam: - Thiếu tông chủ cũng cần nhanh chóng phái thủ hạ đặc lực về bẩm báo phong tông chủ, để cho chủ lực phía sau hắn không nên gấp gáp, thu phục tông môn làm trọng, tận khả năng xâm chiếm địa bàn, về phần Long thành, chỉ sợ sẽ có chút biến cố, cho nên ở chỗ tốt mới là trọng yếu nhất.

- Lý Dật huynh đệ quả nhiên mưu tính sâu xa, ta đi viết mật tín.

Nói xong cũng xoay người đi làm việc.

Đội ngũ rất nhanh lựa chọn một người chỗ đóng quân xuống, trong lúc này cách Long thành hai trăm dặm, nếu phi hành tự nhiên dùng không mất bao lâu, nhưng đại quân tiến lên lại cần hai ngày thời gian.

Tại Dương cốc mấy ngày, hết thấy gió êm sóng lặng, tựa hồ bọn họ thủ vệ bình thường, đừng nói Tu La Môn cường giả không có hiện ra thân, mà chính là Long Môn đệ tử cũng không có thấy. Xem ra, Long Môn vì ứng phó lục cực môn cùng cửu huyền tông xác thực sức cùng lực kiệt.

Bảy ngày sau, lục cực môn cùng cửu huyền tông sứ giả cũng đã đến, nhưng bọn hắn mang đến tin tức cũng không quá tốt, Tu La Môn không có xuất hiện ở phong tông, nhưng lại không ngừng xuất hiện ở chiến trường lục cực môn, cửu huyền tông cùng Long Môn, lúc này do có Tu La Môn can thiệp, hai tông lại bị ngăn cách năm trăm dặm Long thành, không tiến thêm được một bước.

Long Môn hiện tại đã có thể khống chế lực lượng đều tập kết tại năm trăm dặm Long thành, tựa hồ tính toán tại khu vực này cùng lục cực môn cửu huyền tông triển khai quyết chiến.

Muộn một ngày sứ giả cửu huyền tông đã đến đưa cho Lý Dật một tin tức, Long Môn đã phát ra hoà đàm, hy vọng tất cả đại tông môn tạm dừng can qua, dùng hoà đàm thay mặt chiến tranh. Mà cửu huyền tông đã đáp ứng, đang cùng lục cực môn hiệp thương hoà đàm, cửu huyền tông hy vọng phong tông cũng có thể phái ra sứ giả gia nhập hoà đàm.

Xem ra cửu huyền tông cũng tổn thất không nhỏ, hơn nữa cũng không có cái biện pháp gì tốt đối phó Tu La Môn, chỗ tốt đã ném đi không ít nên thu tay lại, nếu như cứ dựa theo hiện tại chia cắt địa bàn, phong tông cũng không hài lòng. Cho nên cùng Phong thiếu tông chủ thương nghị, Lý Dật quyết định cùng Phong thiếu tông chủ cùng nhau đi tới hoà đàm, địa điểm là Nhiễm thành.

Nhiễm thành ở vào Long thành Đông Phương, Long thành đi thông Đông Phương, hiện tại cũng là chiến trường cửu huyền tông cùng Long Môn tranh đoạt. Nơi này là nơi song phương lựa chọn.

Vì chuẩn bị lần này hoà đàm, Lý Dật có không ít an bài, hơn nữa tỉ mỉ lựa chọn tùy tùng. Những tùy tùng này kể cả phong tông thiếu tông chủ Phong đứng Nam, ngoài ra còn có Tam trưởng lão cùng nhị trưởng lão, còn Đẩu Thần cốc chủ, tứ đại sát thần cùng Long Y, long sủng Tật Tật cùng xà ma Tiểu Tuyết.

Đem quyền chỉ huy phong tông tạm giao cho lục trưởng lão, sau đó mọi người chạy tới nhiễm thành.

Nhiễm thành, tòa trọng trấn quân sự trọng yếu, trải qua chiến hỏa rửa tội, đã hoàn toàn không thể gọi là một tòa thành thị, mấy lần kịch liệt tranh đoạt, cả tòa thành cơ hồ tìm không thấy một gian kiến trúc hoàn hảo, đầu khí cường giả oanh kích, không chút nào kém máy bay ném bom. phế tích, khí tức huyết tinh, cùng với dân chúng vô tội không cách nào kịp thời an trí, thì thể làm cho người nhìn qua mà biến sắc. Mà ở nhiễm thành là bầu trời bao la, tựa hồ cũng lộ ra một cổ hồng sắc huyết quang, huyết quang có vẻ âm hồn không tiêu tan tràn ngập tại bầu trời nhiễm thành, làm cho người ta có một loại cảm giác cực độ bất an.

Xem ra, Long Môn cùng hai tông chiến đấu, so với tưởng tượng của Lý Dật thảm thiết hơn.

Cửu huyền tông tông chủ tự mình đến nghênh đón Lý Dật, loại đãi ngộ này, Lý Dật không có cảm giác gì, ngược lại làm cho Phong thiếu tông chủ có chút thụ sủng nhược kinh. Dù sao Lý Dật thân phận chỉ là một tướng quân, mà trưởng lão tới đón tiếp coi như là cấp cho đủ mặt mũi rồi.

- Vô Hoa cốc từ biệt, Lý Dật các hạ lại tinh tiến không ít, thật sự là hậu sinh khả ứ.

Cửu huyền tông chủ tư thế oai hùng, nhưng nhiệt tình phi phạm.

Lý Dật ha ha cười, nói:

- Lam tông chủ quá khen, tại hạ thiếu niên hết sức lông bông.

- Nếu không có tuổi trẻ khinh cuồng, sao có thể đảm đương đòn công kích của Long Môn. Tuổi trẻ khinh cuồng, ha ha, hay cho tuổi trẻ khinh cuồng, chúng ta những lão gia hỏa này làm việc chần chẫn. Người xem, cái này không tốt sao? Long Môn cũng không thấy được như thế nào, không phải cùng dạng ngoan ngoãn sao?

Cửu huyền tông chủ nói thật nhẹ nhàng, nhưng trong ánh mắt của hắn, Lý Dật nhìn ra vẻ đau buồn.

- Cửu huyền tông xác thực không chịu nổi một kích, nhưng Tu La Môn có chút khó chơi, tông chủ các hạ, không biết chiến sự như thế nào?

- Ba ngày trước cũng đã ngừng lại... Trước không nói nhiều, trở lại trong đại doanh nói chuyện, lục cực môn chủ cũng sớm đã đến. Lý Dật các hạ trước nghỉ ngơi một chút, buổi tối bốn tông cho tẩy trần cho các người, sau đó thương thảo đại sự.

Một đường không ngừng nghỉ đuổi tới Nhiễm thành, đám Lý Dật xác thực cũng cần nghỉ ngơi hồi phục. Dù sao Nhiễm thành hiện tại, cơ hồ hội tụ cường giả tinh anh nhất thần chi lĩnh vực, mà tất cả tông tộc quan hệ cũng vì diệu vô cùng, nói là hoà đàm, ai có thể đảm bảo không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Cho nên quan trọng nhất là thực lực, Lý Dật cần bảo trì trạng thái thực lực đỉnh phong.

Cửu huyền tông chủ vì chuẩn bị chỗ ở tạm thời, tuy nhiên thô lậu một chút, nhưng coi như rộng rãi, còn có cả đình viện rộng rãi. Trở lại gian phòng của mình, Lý Dật tâm vô tạp niệm bắt đầu khôi phục đầu khí của mình.

Từ Đấu Thần cốc luyện hóa đại lượng đấu khí hạt giống Đấu Thần cường giả tấn thăng đến Đấu Thần năm tinh, cảnh giới Lý Dật cũng đã vững chắc, tại nơi cường giả như rừng, Lý Dật thực sự hy vọng tăng lên thực lực của mình. Với thực lực hiện tại Đấu Thần năm tinh, đối phó long Tà cường giả đều có chút miễn cưỡng, trời biết Tu La giới còn có bao nhiêu cường giả tồn tại.

Cho nên hiện tại đem đấu khí khôi phục tới đỉnh phong, Lý Dật cũng không có bỏ dở, mà là về động chỉ quyết, rút ra bốn thiên địa linh khí phía thu hút vào trong kinh mạch của mình.

Tu luyện đối với tu vi Lý Dật hiện tại mà nói, tiến triển đã trở nên chậm chạp.

- Chủ nhân.

Bỗng nhiên vang lên bên tai thanh âm long súng Tạt Tạt, Lý Dật vội vàng thu thế, mở mắt ra, chỉ thấy long súng Tạt Tạt tại cửa sổ nhìn vào. Tạt Tạt hình thể thật sự vô cùng khổng lồ, nơi này căn bản cũng không có chỗ ẩn dung thân, cho nên hắn chỉ có thể đợi ở bên ngoài.

- Tạt Tạt, ngươi có chuyện gì?

- Ta nghĩ ta có lễ vật muốn tặng cho ngươi.

Tạt Tạt vẻ mặt đặc ý nhìn chủ nhân của mình, có chút mang theo vẻ nhỉnh nọt.

Lý Dật đứng dậy, mở cửa phòng đi ra ngoài sân, cười nói:

- Tạt Tạt, ngươi có cái lễ vật gì muốn tặng cho ta?

Tạt Tạt cũng không trả lời, mà là dùng hành động để nói, toàn thân hắn bắt đầu nổi lên ẩn ẩn huyết sắc, tầng huyết sắc này càng ngày càng sáng ngời, sau đó chậm rãi hướng Tạt Tạt hội tụ, rất nhanh cổ Tạt Tạt một mảnh màu đỏ. Tình cảnh này, Lý Dật cũng không xa lạ gì, năm đó thời điểm đạt được huyết long châu, Tạt Tạt chính là làm như vậy.

- Huyết long châu?

Lý Dật không khỏi có chút kinh ngạc:

- Cái huyết long châu này giống như gà mái đẻ trứng, còn có thể không ngừng sinh ra sao?

Đem huyết long châu nhỏ ra, đưa đến trên tay Lý Dật, Tạt Tạt lúc này mới thở dài một hơi, nhìn thấy hắn bức huyết long châu ra hao phí Tạt Tạt không ít tinh lực, hắn có chút tiều tụy.

- Một viên cuối cùng, Long Tộc cả đời chỉ có hai quả huyết long châu, một viên là Tiên Thiên huyết long châu, một viên là sau khi trưởng thành mới có thể ngưng kết thành. Huyết long châu này cũng mới vừa ngưng kết, ta nhìn thấy chủ nhân vội vàng muốn tăng lên thực lực, cho nên đem ra.

Lý Dật nhất thời im lặng, Tạt Tạt đối với chính mình thật sự vô cùng vô tư, đã làm cho người ta cảm động lại không đành lòng, đi theo chính mình bốn ba lâu như vậy, Lý Dật hiện tại cũng không chỉ là lợi dụng thực lực, mà thật tâm bắt đầu thích đầu cự long. Nhìn qua huyết long châu, Lý Dật thầm nghĩ: Nếu chuyện tình thần chi linh vực chấm dứt, hắn giải trừ linh hồn khống chế đối với Tạt Tạt, để cho nó trở lại Long đảo, dù sao chỗ đó mới là địa phương long tộc sinh tồn.

Nhưng bây giờ, cần luyện hóa huyết long châu quan trọng hơn.

978. Q.6 - Chương 579: Đón Gió

Cửu huyền tông chủ an tiệc rượu tại nơi ở của hắn, tuy là kiến trúc tạm thời, nhưng nơi này cũng rất xa hoa, đúng là cửu huyền tông chủ biết hưởng cuộc sống xa hoa.

Tiệc rượu long trọng không chỉ có Lý Dật mà tiệc rượu có hơn mười bàn, tham gia có hơn trăm người. Những người này đều là những người có thanh danh tại thần chi linh vực, mỗi cái dặm chân đều làm cả thần chi linh vực run lên.

Lục cực môn chủ tinh thần quắc thước, thoát nhìn tướng mạo chính trực, thậm chí có chút thật thà phúc hậu, nhưng người nào cũng biết, người này ở thần chi lĩnh vực khôn khéo vô cùng. Lúc này trên bàn tròn, tổng cộng có mười hai người ngồi.

Rượu được ba tuần, cửu huyền tông chủ nói:

- Chúng ta vừa ăn vừa nói, chư vị, đối với chuyện của Long Môn, chư vị có ý kiến gì không?
- Lam tông chủ là chủ nhà, trước tiên nói ý nghĩ của người đi.
- Ha ha, lục cực môn thật sự là khách khí, ta đây cũng không dám dấu diếm, cửu huyền tông yêu cầu cũng không cao, hiện tại tất cả tông môn khổng chế thông qua lãnh địa chiếm được. Long Môn lại bồi khoản, cửu huyền tông cam đoan không mấy may tơ hào.

Xem ra cửu huyền tông có không ít chỗ tốt, ít nhất trên địa bàn cướp được.

Cửu huyền tông có lợi, Lý Dật cũng càng có lợi, nhưng lục cực môn đối với địa bàn chính mình đoạt được không hài lòng lắm, cho nên lục cực môn chủ mới chậm rãi nói:

- Lam tông chủ, đề nghị này nhìn cũng hợp lý, nhưng cần thận phân tích, tựa hồ có điểm không thỏa đáng.
- Tất cả bằng bốn sự, có cái gì không thỏa đáng?
- Lời tuy như thế, nhưng mọi người đều biết, chỗ lục cực môn cùng Long Môn giáp giới đất đai cần cỗi, mà Long Môn trọng binh đều tập kết tại cửa ải lục cực môn, chiến tranh lần này lục cực môn hao tổn đệ tử nhiều nhất, đánh cũng gian khổ nhất. Thử hỏi, cái này công bình sao?

Cửu huyền tông chủ lập tức phản bác nói:

- Cửu huyền tông cũng tổn thất mấy ngàn đệ tử, mà còn ra tay hiệp trợ cho lục cực môn... Như vậy dựa vào cách nhìn của môn chủ, phải phân chia như thế nào?
- Lục cực môn chủ cũng không vội trả lời, mà là bắt đầu tính toán, người này đối với binh lực tam tông, tổn thất nhiều nhất, sau đó mới nói:
  - Tam tông chúng ta liên minh đối phó Long Môn, đối mặt với tình huống bất đồng, tổn thất cũng bất đồng, nếu để cho người ít xuất lực được chỗ tốt, còn người xuất lực nhiều lại được ít, điều này không khỏi làm lục cực môn đệ tử không phục.

Lý Dật xem như đã hiểu, cửu huyền tông Lam tông chủ cùng lục cực môn Úc môn chủ diễn kịch, thì ra là hướng về phía chính mình. Nhưng ngầm lại cũng là đương nhiên, phong tông dùng hai vạn binh lực, mới tổn thất vài trăm người, chiếm địa bàn cơ hồ bằng cửu huyền tông cùng lục cực môn, hơn nữa thẳng tiến Long thành, chiến tích này tự nhiên khiến hai tông hâm mộ cùng ghen ghét. Lam tông chủ cố ý đưa ra việc tự chiếm lĩnh địa để hoà đàm, cũng là thay lời Lý Dật nói, sau đó lại để Úc môn chủ phản bác, cho nên bọn họ diễn kịch cũng rất tốt.

- Úc môn chủ nói cũng có vài phần đạo lý... Ách, Phong thiếu tông chủ, ý của người là?

Phong đứng Nam nói:

- Nếu không có phong tông xuất thủ trước, sau khi Long Môn cùng song kiếm môn diệt thất tinh tông xong lại quay đầu đối phó chúng ta, chỉ sợ chúng ta cũng không chống đỡ được. Nhưng điều này cũng nói sau, hiện tại Long thành còn chưa có chiếm được, chúng ta lại ở trong này thảo luận phân phối ích lợi, không khỏi làm cho Long Môn chế giễu. Không bằng như vậy, hoà đàm lấy phương viên năm trăm dặm Long thành, về phần những địa phương khác, đợi cùng chiếm Long Môn xong định đoạt, Lam tông chủ, Úc môn chủ các người thấy thế nào.

Lý Dật khẽ gật đầu, xem ra Phong đứng Nam cũng không điên.

- Nếu là chúng ta còn chưa có thương lượng tốt, còn thế nào hợp tác, cho dù hợp tác thành công, tương lai lại bởi vì ích lợi phân phối mà trở mặt, khó bảo toàn Long Môn không lợi dụng. Phong thiếu tông chủ, nếu không, vẫn là mời phong tông chủ đến?

Lục cực môn chủ không cho phong đứng nam thể diện, phong đứng nam lập tức lạnh lùng nói:

- Phong tông chủ cho ta đại biểu phong tông đến hoà đàm, ta có quyền quyết định hết thảy. Đương nhiên, ta không để cho người khác khi dễ phong tông chúng ta.

- Ai muốn khi dễ phong tông các người.

- Tốt lắm tốt lắm.

Phong đứng nam cùng Úc môn chủ dừng cải vả, lam tông chủ vội vàng hoà giải, cười nói:

- Hôm nay chính yếu nhất là uống rượu, sự tình có thể sau chậm rãi bàn lại. Thiếu tông chủ bốn tông mời người một ly.

Thấy không khí chuyển biến tốt đẹp, Lý Dật bỗng nhiên nói:

- Chư vị, thân phận của ta bây giờ tuy là phong tông đại tướng quân, nhưng ta dù sao cũng là đệ tử thất tinh tông, cho nên ở trong này ta có một câu muốn nói. Thất tinh tông trong chiến tranh tổn thất thảm trọng nhất, nếu không có thất tinh tông hấp dẫn chủ lực song kiếm môn cùng bộ phận Long Môn đệ tử, tam tông các người căn bản không có cơ hội tiến quân thần tốc như vậy. Cho nên, các người phải dựa theo kết quả Vô Hoa cốc hội minh, ủng hộ thất tinh tông trở thành sáu đại tông môn. Yêu cầu của ta không nhiều lắm, chỉ cần địa bàn song kiếm môn, trên thực tế nơi này vốn thuộc về thất tinh tông, địa bàn Long Môn thất tinh tông tuyệt không tham gia.

Lý Dật nói ra đột ngột, ngữ khí cũng trầm ấm, nhưng thái độ kiên quyết dị thường, thái độ kiên quyết làm lam tông chủ cùng Úc môn chủ cũng không thể phủ quyết. Nhưng cho dù bọn họ muốn phủ quyết, cũng không tìm thấy lý do, thần chi lĩnh vực hỗn loạn, đúng là thời cơ thất tinh tông nổi dậy, mà cống hiến cùng hy sinh lớn nhất cũng là thất tinh tông.

- Phong tông có ủng hộ thất tinh tông trở thành sáu đại tông môn không.

- Ngô, Lý Dật các hạ, song kiếm môn đại thế đã mất, chỉ cần thất tinh tông có thể thu thập được, chúng ta cũng đồng ý thất tinh tông tiếp nhận lãnh địa song kiếm môn.

- Lục cực môn cũng đồng ý.

- Đa tạ chư vị thành toàn.

Lý Dật thay Ngải tông chủ tạ ơn.

Nói xong sau đó đứng lên nói:

- Tại hạ tử lực không tốt, trước cáo từ trước.

Lý Dật mặc kệ những tông môn này lục đục với nhau, mục đích hắn đã đạt tới, lúc này là lúc hắn muốn rời khỏi nơi này.

Đứng ở sườn núi, Lý Dật quan sát Nhiễm thành, nhận thấy chiến tranh đúng là có lực phá hoại kinh người. Hắn có mục đích đi vào thần chi lĩnh vực đã hoàn thành, cũng làm cho thất tinh tông trở lại địa vị sáu đại tông môn, Lý Dật cũng nên trở lại Đấu Thần đại lục, dù sao nơi này cũng không thuộc về hắn.

- Lý Dật.

Một thanh âm thanh thúy mà ôn nhu từ phía sau lưng vang lên, không cần nhìn, Lý Dật cũng biết là Long Y.

- Y Y, người cũng không ở trong đó sao?

- Lý Dật, cha ta làm sao bây giờ?

Long Y đi thẳng vào vấn đề nói.

- Y Y, người muốn nói Long Môn bị tam đại môn chủ chia cắt sao.

Lý Dật xoay người lại, hiểu ý cười:

- Yên tâm đi, ta cũng vậy không hy vọng ba đại tông môn so với thất tinh tông cường đại hơn quá nhiều. Tình thế bây giờ không phải chúng ta tự nghĩ như vậy, Long Môn tuy cố thủ Long thành, nhưng thực lực cũng không có hao tổn quá lớn, trong lúc này có vẻ không bình thường.

- Cái gì không bình thường?

- Người không có cảm giác được sao? Cửu huyền tông lục cực môn bị ngăn tại Long thành năm trăm dặm, đây chẳng lẽ là trùng hợp? Hơn nữa chúng ta cũng tiến vào khu vực này thì gặp Tu La Môn cường giả, cho nên ta thấy tình thế không bình thường.

Long Y rùng mình, nói:

- Người nói Long Môn tính toán tại khu vực này tiến hành quyết chiến? Bọn họ không phải thật tâm muốn hoà đàm.

- Đúng, Ta dự đoán Tu La Môn cố thủ Long thành năm trăm dặm, hơn nữa bọn họ bây giờ còn chưa có chuẩn bị tốt, cho nên đưa ra hoà đàm để kéo dài thời gian. Một khi lục cực môn cùng cửu huyền tông tiến vào khu vực năm trăm dặm, hừ, ai thắng ai thua rất khó nói. Cho nên cái gọi là chia cắt, rất có thể Long Môn tiêu diệt chủ lực lưỡng tông xong, chính là chiếm đoạt lục cực môn cùng cửu huyền tông.

- Có đáng sợ như vậy không? làm sao người không nói ra, để cho tam tông phòng bị.

- Ta có ngu như vậy sao? Ba đại tông môn chết sống đâu có liên quan tới ta, ta muốn làm, chuyện thứ nhất chính là làm cho thất tinh tông chiếm được đệ bần song kiếm môn, quay về địa vị sáu đại tông môn. Chuyện thứ hai chính là cho long phong vân cha người một lần nữa khổng chế Long Môn. Về phần thế lực sáu đại tông môn, nên bảo trì cân đối. Y Y người yên tâm, ta sẽ có chừng mực.

Lý Dật chậm rãi nói làm cho Long Y nhẹ nhàng thở ra, lời nàng vốn định chất vấn cũng nuốt trở vào, buồn bã nói:

- Cảm ơn người, Lý Dật, cảm ơn người làm hết thảy cho ta cùng ta cha làm.

- Không cần cảm ơn được sớm như vậy, đây cũng là ta suy nghĩ vậy, có thể thực hiện hay không còn muốn nhìn Long Môn cùng Tu La Môn đang làm cái gì... Đúng rồi, Y Y, người đối với Tu La Môn biết rõ bao nhiêu?

- Tu La Môn, ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là ẩn tông này rất quỷ dị, bọn họ không ở trong thần chi lĩnh vực, mà là ở trong một cái kết giới. Từ khi ta còn bé, có một lần thấy qua Tu La Môn cường giả, ngày đó ta đi thư phòng tìm cha ta, đẩy cửa phòng ra nhìn thấy một gia hỏa quái dị đang cùng cha ta lớn tiếng tranh luận cái gì đó. Nhưng cũng chỉ là gặp mặt một lần đã bị cha ta mắng ra khỏi thư phòng, cha ngày đó tính tình rất nóng nảy.

- A, nói như vậy, Long Môn cùng Tu La Môn cũng thực sự không phải hòa thuận, hai bên tựa hồ có quan hệ hợp tác. Đáng tiếc cha người không nghe lời, chúng ta đối phó Tu La Môn có điểm nắm chắc.

Long Y ngẩng đầu lên nhìn Lý Dật, lời nói có ý trêu tức nói: - Thì ra người cũng nắm chắc, ta thấy sự tình gì đều cũng đều ở trong lòng bàn tay của người.

Lý Dật cũng cười:

- Ta bắt quá chỉ là một cái năm tinh Đấu Thần, tại thần chi lĩnh vực, cường giả đấu khí tu vi cao hơn ta chỗ nào cũng có, ta dựa vào cái gì có thể khổng chế hết thảy.

- Người có thể, tại trong suy nghĩ của ta, người chuyện gì đều có thể làm được, cùng đấu khí tu vi không quan hệ.

Ngốc nha đầu, tại thế giới người mạnh là vua, nào có việc gì đều có thể, thực lực cùng trí tuệ, lại vào một điểm vận khí, Lý Dật mới tại thần chi lĩnh vực trà trộn đến ngày hôm nay, nhưng nói tới khổng chế hết còn quá khoa trương. Nói thí dụ như cái Tu La Môn thần bí, cùng với ba cái Tu La Môn cường giả động thủ đánh ra năng lượng toàn qua quỷ dị, đều làm cho Lý Dật xúc động thật lớn.

- Không ai có thể khống chế hết thủy, tựa như cha người năm là Long Môn môn chủ cũng đều làm không được. Y Y, chúng ta chỉ cần cố hết sức đi làm là được... Đúng rồi, ta nghĩ ta sáng tạo một cái kết giới, người biết có cách làm cụ thể không?

979. Q.6 - Chương 580: Tiêu Dao Tửu Khách

Thấy Lý Dật đột nhiên nói muốn sáng tạo kết giới, Long Y hồi đáp:

- Vấn đề này người xem như hỏi đúng người, ta tuy cũng không có thực lực Đấu Thần, nhưng từ khi còn bé đối với kết giới cảm thấy hứng thú đặc biệt, ta đã nghiên cứu qua tri thức phương diện này. Lúc này người trước tiên nói muốn bố kết dạng kết giới gì?

- Ủ, một cái thể giới giống Thiên đường, có hoa, có cỏ, có bầu trời, có dòng suối nhỏ, không cần quá lớn, nhưng thích hợp cuộc sống nhân loại.

- Cần đấu khí mặc thuộc tính, người là mặc thuộc tính sao?

Lý Dật cười nhạt một tiếng:

- Ta là chín hệ cùng tu, có thể sử dụng tùy ý các loại thuộc tính đấu khí.

Nghe vậy, Long Y hiển nhiên bị chín hệ cùng tu hù sợ. Cho dù là tại thần chi lĩnh vực, muốn chín hệ cùng tu cơ hồ không thể. Bởi vì thuộc tính đấu khí bất đồng có tác dụng khắc chế lẫn nhau, hai chủng đấu khí giúp nhau thôn phệ thì cũng thôi, chín loại đấu khí ở đan điền khí hải làm sao điều hòa?

- Người thật là không gì không làm được. Được rồi, chín hệ cùng tu, ta nhớ người có thể sáng tạo một cái kết giới hoàn toàn bất đồng. Kết giới chính yếu nhất chính là tinh thạch năng lượng, làm giới tâm, vì cả kết giới cung cấp năng lượng, tinh thạch tuy không khó tìm, nhưng cần không ít, tổn hao cũng không thiếu...

- Tiền không là vấn đề, ta có rất nhiều tiền. Như vậy Y Y, người đem tài liệu phải cần ghi vào một danh sách, ta cho người chậm rãi gom góp.

Long Y thấy hứng thú hỏi:

- Người muốn kết giới làm gì?

- Tạo một cái thể giới thuộc về ta cùng nữ nhân của ta.

Long Y đỏ mặt lên, nàng không biết kết giới này có vị trí của mình hay không, nhưng Lý Dật đã nói ra, xem ra, Lý Dật đã tiếp nhận nàng rồi.

- Ta biết rằng.

- Biết rõ cái gì?

Lý Dật vịn lấy bả vai Long Y, cười nói:

- Người nguyện ý đi thể giới kia của ta sao?

- Nói nhảm.

Long Y oán giận nói.

- Nói nhảm, nguyện ý hay là không muốn, ta nghe không hiểu, ách.

- Không nói với người nữa... Cũng không biết cha ta đã khỏi hẳn hay không...

- Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, trở về đi.

- Còn đi uống rượu.

- Không, quay về chỗ ở.

Lý Dật không muốn đi lẫn vào ba đại tông môn, ở trong địa bàn Long Môn, hắn hiện tại muốn làm nhất là tăng lên thực lực của mình, hắn có một loại dự cảm, ba đại tông môn này không hề giống như bọn họ thể

hiện mặt ngoài thoát nhìn thuận lợi như vậy, Long Môn cũng tuyệt đối sẽ không chịu nổi một kích như vậy, cho nên chuyện tình càng gian nan còn ở phía sau. Lúc này Lý Dật đang định xoay người lại, trong lúc đó lại có cảm giác có ánh mắt từ bên cạnh hướng chính mình phóng tới. Trực giác của Lý Dật luôn chuẩn xác, hơn nữa điều làm Lý Dật có chút kinh hãi, là người rình coi chính mình, dùng chính thực lực của mình bây giờ cũng tuyệt không đến mức không có cảm giác. Trừ phi đối phương là đấu thần cường giả, hơn nữa sử dụng đấu kỹ giống như “Ẩn long quyết”. Lý Dật hướng về phía cảm giác nhìn lại, đã thấy trên sườn núi rất xa, một thân ảnh đang tại ngọn lác lư.

- Người nào?

Lý Dật cùng Long Y cơ hồ cùng một thời điểm hướng bóng người kia lao tới. Thấy Lý Dật cùng Long Y hướng chính mình chạy tới, bóng người kia cũng không rời đi, mà ở tại chỗ bất động trên ngọn cây. Lúc này trên ngọn cây, có một người đang bán ngồi bán nằm, cầm trong tay một cái túi rượu, đang nhiều hứng thú nhìn Lý Dật cùng Long Y.

- Các hạ là ai?

Thấy một người đi đến, mặc dù là có bộ dáng lười biếng đến cực điểm, nhưng đều có một loại khí thế thoát tục, Lý Dật cũng không dám đường đột, ngữ khí hòa hoãn xuống.

- Một tiêu dao tửu khách mà thôi.

Lão giả kia có chút ngồi dậy:

- Hai người các ngươi không ở bên trong ăn uống, chạy ra bên ngoài làm gì, thì ra là một đôi tiểu tình lữ?

Long Y đỏ mặt lên, sắc giọng:

- Không được xen vào.

- Ha ha, ta đương nhiên là không xen vào, vậy các ngươi cũng đừng trông mong ta là người như thế nào.

- Các hạ chẳng lẽ không biết đây là nơi dừng chân của đại quân cứu huyền tông sao? Nếu cứ xông tới, rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm các hạ là thám tử Long Môn.

Trước mắt là cường giả thực lực khó lường, Lý Dật đương nhiên sẽ không cho là Long Môn có thám tử cao thâm như vậy, hắn cũng chỉ muốn làm cho người này lộ ra thân phận. Lão giả tựa hồ là nhìn thấu tâm tư Lý Dật, mặt lộ vui vẻ, vẫn không có trả lời vấn đề Lý Dật, lại bỗng nhiên hỏi một câu:

- Người chính là Lý Dật?

- Tiền bối nhận ra tại hạ?

- Nhận ra hay không chưa nói tới, nhưng Lý Dật người hiện tại thanh danh vang dội, chỉ sợ thần chi lĩnh vực cũng không người không biết đến người. Thành lập lại thất tinh tông, khiêu chiến song kiếm môn, hủy diệt Đấu Thần cốc, khơi mào tông môn đại chiến, Lý Dật, người nếu tại thần chi lĩnh vực một hai năm, Đấu Thần đại lục không biết sẽ bị người làm thành bộ dáng gì nữa.

Cái này đừng nói là không nhận ra, đơn giản đối với chính mình rõ như lòng bàn tay, Lý Dật không khỏi sau lưng lạnh cả người, tiêu dao tửu khách, tựa hồ là vì chính mình mà tới.

- Tiền bối quá khen, tại hạ chẳng qua là thuận thế làm, ruồi bọ không lẫn trong khe hở trứng, nếu không có tất cả đại tông môn muốn vậy, thì tại hạ dù có thiên đại năng lực cũng không làm thành những chuyện này. Cho dù không có ở đây, thì kết cục thần chi lĩnh vực cũng sẽ phát sinh, chỉ có điều hình thức có chút khác nhau mà thôi.

- Ha ha, hảo một cái tự phát triển, một câu nói đem trách nhiệm của mình từ chối không còn một mảnh.

- Người rốt cuộc là ai?

Long Y có chút kềm nén không được, bằng trực giác của nữ nhân, Long Y nhận định người tự xưng là tiêu dao tửu khách tuyệt đối không phải là tiêu dao tửu khách, mà giống là một địch nhân.

- Ta đã nói rồi, các người có thể gọi ta là tiêu dao tử khách... Long Y tiểu thư, long phong vân cha người có khỏe không?

- Người nhận ra cha ta?

- Cùng tiểu tử này đồng dạng, chưa nói nhận ra. Nhưng thanh danh Long Môn môn chủ, chính là tuổi tiểu hài tử ở thần chi linh vực ba chỉ sợ cũng không lạ lắm.

Tiêu dao tử khách như có điều suy nghĩ nhìn Long Y, thần sắc hơi có chút cổ quái.

- Cha ta đã sắp khỏi hẳn, không nhọc tiền bối hao tâm tổn trí.

Long Y tựa hồ đối với tiêu dao tử khách có cảnh giác, nhưng lời nói cũng không phải giả, long phong vân được tứ đại thần y điều trị, lúc này cũng có thể khôi phục rồi.

- Xem ra thần chi linh vực nhất định có một hồi đại kiếp... Lý Dật người nói không sai, hết thấy cũng chỉ là thuận theo. Nhưng ta lại có chút tò mò, người bắt quả là năm tinh Đấu Thần, tại thần chi linh vực, cũng không coi là nhất lưu cường giả, dựa vào cái gì có thể nhắc lên lớn sóng gió như thế.

Nói xong, khoát tay, một cái đấu khí xoáy thốt nhiên phát ra, cấp tốc xoay tròn hướng về phía Lý Dật đánh ra.

Tiêu dao tử khách ra tay quá đột nhiên, với tính cảnh giác của Lý Dật, hấn đối mặt với bất luận cái cường giả gì mà nói, đối phương trước khi ra tay hấn đều có dự cảm, hoặc là nói là có trực giác, nhưng tiêu dao tử khách ra tay hấn căn bản không có nửa điểm chuẩn bị. Trong nháy mắt, đấu khí xoáy đã gần trong gang tấc, Lý Dật cũng không do dự, mặc dù không ngờ tới đối phương sẽ ra tay như vậy, nhưng sự cảnh giác vẫn phải có, thân hình vội vàng thối lui. Trong đan điền khí hải thiên ma đấu khí cấp tốc tuôn ra, một đạo đấu khí hướng đạo đấu khí xoáy đón đỡ.

Lặng yên không một tiếng động, Đấu khí chảy ra giống như trâu đất xuống biển, không có phát ra nửa điểm tiếng động như quy về hư vô... Tình cảnh này rất quen thuộc, mắt thấy tiêu dao tử khách ra tay tập kích Lý Dật, Long Y cũng không do dự, vỗ dung giới, lấy một thanh trường kiếm màu tím, mang theo đấu khí mũi nhọn kéo lê một đạo tia chớp hình chữ thập, hướng về phía tiêu dao tử khách đánh ra. Tiêu dao tử khách cũng không có di động, vẫn là tư thế nửa nửa nằm, ngón cái ngón trỏ khê bắn ra, lần nữa phát ra một đạo đấu khí xoáy, đem tia chớp chữ thập thu vào trong đấu khí toàn qua của mình, mà cũng không có nửa điểm tiếng động.

- Tiểu nha đầu không cần lo lắng, ta sẽ không giết tình lang của người, nếu muốn biết hẳn rốt cuộc có thủ đoạn gì.

Nói xong câu đó, tiêu dao tử khách lại di động. Ngọn cây trâm xuống còn chưa bắn lên, tiêu dao tử khách thân hình đã đến cấp tốc lui về phía sau Lý Dật, giang rộng ra năm ngón tay bắt cổ áo Lý Dật. Tại trong thế giới đấu khí, sử dụng loại thủ pháp giống như cầm nã Lý Dật kiếp trước chiến đấu, Lý Dật lần đầu tiên nhìn thấy. Mắt thấy năm ngón tay tiêu dao tử khách như cương trảo chụp vào lồng ngực của mình, lập tức không chút nghĩ ngợi, một đám hắc hồng sắc đấu khí liền oanh kích ra. Trong lúc đó giang rộng ra năm ngón tay bỗng nhiên phát ra đấu khí xoáy, đem đấu khí năng lượng Lý Dật vừa mới phát ra đều hấp thu, mà cương trảo không xuyên thấu hộ thể đấu khí Lý Dật, sau đó nắm chặt cổ áo Lý Dật,

- Cũng không gì hơn.

Một chiêu bắt lấy Lý Dật, mặt tiêu dao tử khách lộ ra vẻ bất mãn, nghi hoặc lại càng sâu. Lý Dật rõ ràng, với thực lực của tiêu dao tử khách, chính mình thật sự kém quá xa, nếu như đối phương trong lòng có sát ý, hẳn đã là một cỗ thi thể. Nếu không cách nào thoát khỏi, Lý Dật dứt khoát ngừng lại thân hình, huyền phù ở giữa không trung, hỏi:

- Tiền bối, người rốt cuộc muốn làm gì?

- Không muốn làm gì, chính là muốn nhìn năng lực người một chút... Kỳ quái, theo như thực lực của người, chắc không phải là đối thủ long tà mới đứng, chính vì cái gì mà long tà tiểu tử kia ăn thiệt thòi lớn như vậy trong tay người, ngay cả hấn cũng bị chết trong tay người, thật sự là kỳ quái.

Tiêu dao tử khách mục quang nghi hoặc nhìn Lý Dật, quái nhân này rốt cuộc lai lịch thế nào, đối với mình lại tinh tường như vậy.

- Tiền bối, như lời người nói hắn là ai ?
- Người thật là không biết? Trong Đấu Thần cốc là cường giả Tu La Môn?
- Đấu Thần năm tinh xử lý Đấu Thần đỉnh phong... Lý Dật, người tự giải quyết cho tốt đi.

Tiêu dao tử khách nói xong, thân hình đột nhiên hướng phế tích nhiệm thành phiêu dăng mà đi, tốc độ cực nhanh làm cho người không thể tưởng tượng được. Thấy tiêu dao tử khách đi xa, Long Y kinh hồn chưa định lúc này mới tiến lên, ân cần nhìn Lý Dật:

- Người không sao chứ?
- Ta không sao, bởi vì hắn cũng không muốn giết ta.

Lý Dật cũng nhìn qua thân ảnh cơ hồ muốn biến mất kia, vẻ mặt mờ mịt. Xử lý một cái Đấu Thần đỉnh phong cho là cái gì, cẩn thận cũng không phải dựa vào thực lực của mình, mà là mượn nhờ sức mạnh to lớn của tự nhiên. Nhưng người tự xưng là tiêu dao tử khách, hắn mới thực sự là cường giả, nếu như đối phương có ác ý, mình có chín cái mạng cũng không đủ rồi.

- Lão gia hỏa này, người có thể đoán được là ai sao?
- Ẩn tông Tu La giới cường giả;

Lý Dật dùng ngữ khí khẳng định hồi đáp. Nhưng, kỳ quái chính là hiện tại ba đại tông môn cùng mình thủy hỏa bất dung, hơn nữa đối phương còn biết người bị giết là Tu La Môn cường giả, nếu có cơ hội, tên Tu La Môn cường giả này chính là muốn tánh mạng của mình. Có thể có cơ hội tốt như vậy, hắn vì cái gì không có động thủ? Lý Dật một mặt trầm tư, một mặt hướng chỗ ở của mình đi đến.

980. Q.6 - Chương 581: Tu La Giới

Phong thiếu tông chủ đến khuya mới về, bởi vì sau yến hội, ba đại tông môn lại suốt đêm tiến hành bàn bạc, kết quả bàn bạc làm Phong Đứng Nam cực độ phẫn nộ, vừa thấy Lý Dật nói:

- Dựa vào cái gì bắt chúng ta giao ra một nửa lãnh địa, hai cái lão bất tử kia, khi dễ ta tuổi còn nhỏ, đối đãi ta như thế, hừ, thật sự là tức chết.

Lý Dật lại ôn hòa nói:

- Cũng đừng tức giận, nếu như bọn họ không yêu cầu như vậy mới kỳ quái? Chuyện này cũng nói sau, Long Môn cũng không đồng ý để cho các người chia cắt địa bàn của chúng đâu.
- Có đồng ý hay không hiện tại cũng không phải do Long Môn.

Phong đứng Nam nói:

- Hiện tại ta cũng không tin một cái Tu La Môn có thể ngăn cản được, nếu có thể ngăn cản được, bọn họ còn đưa ra hoà đàm làm gì.

Lý Dật mỉm cười, cũng không có đem điều mình hoài nghi nói cho Phong đứng Nam.

- Phong thiếu tông chủ, chuyện tình phong tông các người hiện tại cùng ta không quan hệ, ta dù sao cũng là đệ tử thất tinh tông, mặc dù phong tông đại tướng quân, ta cảm giác cũng quá không được tự nhiên, cho nên, hai vạn phong tông đệ tử, vẫn là thiếu tông chủ tự mình chỉ huy.

- Cái gì? Lý Dật huynh đệ, người không phải nói đùa chứ.
- Ta không có nói giỡn.

- Làm sao người có thể như vậy.

Phong đứng Nam đem chuyện yến tiệc vút sau đầu, lớn tiếng hét lên:

- Trong lúc mấu chốt, người buông tay mặc kệ, phong tông làm sao bây giờ?

- Ta chưa nói mặc kệ, chỉ có điều quyền chỉ huy quân đội giao trả lại cho người. Trên thực tế, ta đoạt lấy chức đại tướng quân, lúc ấy tại phong tông không phải bát đại trưởng lão không phục sao?

Lý Dật lặng lẽ cười:

- Hiện tại có thể nói cho người biết, ta phục được cho bát đại trưởng lão, gọi là ‘Chảy hoàng cổ khí tán’, mặt khác, còn lấy danh nghĩa trưởng lão đem tiểu bảo bối bọn họ tập trung lại.

- Người... thì ra... Ha ha ha, Lý Dật huynh đệ, nếu ta sớm biết một chiêu hữu hiệu như vậy, ta cũng không cố gắng vài năm làm gì, mà dùng một chiêu này thì tốt rồi.

Phong đứng Nam cười lên ha hả, vẻ mặt có chút hả hê. Xem ra, hẳn đối với đám trưởng lão kia không có hảo cảm gì.

- Đây là giải được ‘Chảy hoàng cổ khí tán’, sau khi người nhìn thấy tám vị trưởng lão giao cho bọn họ, còn có bảo bối của bọn họ nữa, lúc này cũng đã sớm về nhà. Phong thiếu tông chủ, người thật sự không trách ta làm như vậy sao?

- Phong tông phải cảm tạ người, nếu không làm sao có thể có cục diện hôm nay, với tính mạng mấy trăm đệ tử đối lấy Long Môn ngàn dặm ốc ổ, làm sao có thể trách người được.

Phong đứng Nam động tình nói:

- Mặc kệ từ nay về sau có chuyện gì phát sinh, chỉ cần ta còn là phong tông thiếu tông chủ, hoặc là tông chủ tương lai, Phong tông cùng thất tinh tông vĩnh viễn không phải là địch nhân, mà là bằng hữu.

Lý Dật cười, nói:

- Đa tạ Phong thiếu tông chủ, nhưng ta cũng không có cái quyền lợi kia hứa hẹn với người, ta chỉ có thể hứa hẹn, ta Lý Dật vĩnh viễn là bằng hữu phong tông.

- Được rồi được rồi, hai đại nam nhân tại trong này nói chuyện, tối rồi không đi nghỉ sao.

Một bên Long Y cắt đứt lời bọn họ:

- Cũng không còn sớm, đều nghỉ ngơi đi.

Lúc này xác thực đã về đêm, Lý Dật cáo từ Phong đứng nam, trở lại gian phòng của mình, mới mở cửa, thình lình thấy Đẩu Thần cốc chủ ngồi ngay ngắn ở trong phòng của hắn, cũng không biết là đến từ lúc nào.

- Cốc chủ, người còn không có nghỉ ngơi?

- Ta không muốn nghỉ ngơi.

Đẩu Thần cốc chủ sắc mặt âm trầm đáng sợ.

- Ta nghĩ đi giết long tà, người có nguyện ý theo giúp ta hay không.

- Long tà?

- Đúng, long tà, ta có thể cảm giác được, hắn ở trong quân doanh Long Môn.

- Ta tại sao không có cảm giác được.

Lý Dật cười cười, cố gắng làm hòa hoãn khí tức âm lãnh của Đẩu Thần cốc chủ:

- Ý nghĩ của người không khỏi có chút kỳ lạ, cho dù long tà tại kề bên này, bên cạnh hắn nhất định là cường giả tụ tập, đến lúc đó là ai giết ai vẫn rất khó nói.

- Người sợ chết sao.

Nếu như Lý Dật là một người sợ chết, thế giới này sẽ không có người không sợ chết. Ai, Lý Dật nghĩ nghĩ, đề nghị nói: - Long Môn hiện tại đang hồi mạt lộ, chúng ta không nên đi mạo hiểm như vậy, chờ lúc công phá Long thành, ta cùng người liên thủ tru sát long tà, bây giờ ở nơi này bình tĩnh đi.

- Người thật sự cho rằng ba đại tông môn có thể đánh được Long thành?

- Cốc chủ không cho rằng như vậy sao?

Lý Dật tâm động, xem ra Đấu Thần cốc chủ đối với ẩn tông rõ ràng hơn so với những người khác, điều này tựa hồ cũng chứng minh suy đoán của mình rồi, Long Môn cùng Tu La Môn đang có đại kế hoạch, kế hoạch này rất có thể nghịch chuyển cục diện.

- Ngu xuẩn, nếu như Long Môn dễ dàng bị diệt như vậy, Long Môn cũng không phải là Long Môn, long tà cũng không phải là long tà rồi.

- Chẳng lẽ Long Môn còn có lá bài tẩy gì có thể đối phó hơn mười vạn cường giả?

- Dương nhiên là có.

Cuối cùng đến câu mấu chốt, Lý Dật cũng không tiếp tục hỏi tiếp, mà là nghiêm túc nhìn Đấu Thần cốc chủ. Hẳn tin tưởng Đấu Thần cốc chủ đã nói là có lý do, sẽ nói những gì mình biết đều nói ra.

- Các người không biết Long Môn, cũng không biết Tu La Môn. Trên thực tế, Long Môn cùng Tu La Môn là một tòa băng sơn, bộ phận Long Môn nổi trên mặt nước, mà Tu La Môn thì là bộ phận đáy nước. Tu La Môn cường đại, người không cách nào tưởng tượng được đâu.

Lý Dật cố ý hồ nghi nói:

- Nếu Tu La Môn lợi hại như vậy, vì cái gì không ra tay giải vây, lại bị tam tông đánh cho như vậy, mà hôm nay bắt đắc dĩ đưa ra hoà đàm?

- Được rồi, người nghe ta giải thích. Người biết Tu La Môn rốt cuộc là cái tông môn gì sao? Vấn đề này, nói đến hơn năm nghìn năm trước thần chi linh vực, khi đó không có sáu đại tông môn, mà chỉ có Thiên Nhất môn. Hiện tại người biết rõ cái tông môn này, tuyệt đối trên bàn tay.

Nói ra chuyện này, Đấu Thần cốc chủ vẻ mặt có vẻ phiền muộn.

- Thiên Nhất môn thế lớn như thế, không ngờ năm nghìn mà có ít người biết đến như vậy sao?

Lý Dật tiếp một câu, làm cho Đấu Thần cốc chủ từ trong trầm tư giật mình tỉnh lại.

- Lúc đó Thiên Nhất môn chủ có hai huynh đệ, vì tranh đoạt chức môn chủ mà triển khai tranh đấu, trận tranh đấu này càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng phát triển trở thành chiến tranh của cả thần chi linh vực. Cùng trường chiến tranh năm đó so sánh, tông môn cuộc chiến hôm nay hoàn toàn không đáng nhắc tới. Kỳ thật ngay lúc đó Thiên Nhất môn chủ cũng không có chết, hẳn đã chán ghét cuộc sống thế tục, bởi vậy dùng tâm huyết một đời sáng tạo ra một cái kết giới, hơn nữa hoàn toàn trầm mê tại trong kết giới. Chiến tranh giằng co nhiều năm, làm cho dân chúng lâm vào lầm than cầu cứu Thiên Nhất môn chủ. Thiên Nhất môn chủ trong cơn giận dữ, hẳn đút tất cả tinh anh cường giả, kể cả hai đứa con trai hẳn toàn bộ đưa vào trong kết giới. Hai phe trận doanh thần chi linh vực mất đi nhân vật lãnh tụ, hơn nữa kiêng kỵ thiên nhất môn chủ, chiến tranh cuối cùng kết thúc. Nhưng trải qua hơn mười năm chiến tranh rửa tội, thần chi linh vực đã không có khả năng khôi phục như trước. Thiên nhất môn chủ không để ý tới sự vụ thế tục, thần chi linh vực liền phân liệt thành vô số đại tiểu tông môn, đây cũng là nơi rất nhiều tông môn tồn tại. Vì không để cho huynh đệ tranh chấp làm cho thần chi linh vực hỗn loạn, thiên nhất môn chủ hạ lệnh tất cả tông môn không được đề cập ba chữ Thiên Nhất môn. Đối với tất cả tông môn tranh đấu, thiên nhất môn chủ ngoại trừ đưa tên khơi mào chiến loạn tiến vào trong kết giới, đồng thời phái ra năm tên đệ tử đặc lực, đem thần chi linh vực chia làm năm bộ phận Đông Nam Tây Bắc Trung, đây cũng là năm đại tông môn. Nhưng thiên nhất môn chủ cũng thật không ngờ, mấy ngàn năm truyền thừa xuống, năm đại tông môn cùng với vô số đại tiểu tông môn lại phân tranh không ngừng.

Lý Dật không khỏi hỏi:

- Chẳng lẽ thiên nhất môn chủ cũng không biết loại tình huống này sao?

- Ai biết được? Hắn có lẽ biết rõ nhưng chẳng muốn quan tâm đến mà thôi, nghe nói hắn sáng tạo Tu La giới kết giới là một nơi thế ngoại đào nguyên, trong cuộc sống phồn hoa cần có gì đều có, hắn chỉ sợ sớm đã sa vào trong đó, để thần chi linh vực vút ra sau đầu. Nhưng có thể khẳng định, Tu La Môn không bỏ mặc ba đại tông môn tiêu diệt Long Môn, bởi vì mấy ngàn năm phân tranh, chỉ có Long Môn Long thị còn là hậu nhân của đệ tử Thiên nhất môn, cũng là lực lượng Tu La giới trực tiếp khống chế.

- Thì ra là thế...

- Cho nên ta nghĩ trước khi Tu La chính thức ra tay, trước bắt lấy long Tà, Lý Dật, người có nguyện ý theo giúp ta hay không?

Vấn đề này Lý Dật cần phải suy nghĩ, ám sát long tà đây không phải là một chuyện nhỏ, nếu vội vàng hành động như vậy không khỏi đường đột rồi, thấy Lý Dật do dự, Đấu Thần cốc chủ có chút không nhẫn được, nói:

- Cho dù người không đi, ta cũng sẽ đi một mình.

- Được rồi, ta đáp ứng cùng người đi, nhưng có một cái điều kiện, hết thấy đều nghe theo ta chỉ huy, thời cơ chín muồi chúng ta động thủ, không thể miễn cưỡng hành động.

- Nói nhảm, người nghĩ rằng ta ngốc à.

Đã nói như vậy, Lý Dật cũng không có phản đối nữa, lập tức hai người đơn giản thu thập, thay dạ hành hắc bào, lặng yên không một tiếng động rời khỏi quân doanh, hướng về nhiệm thành bay tới. Nhiệm thành đã hoàn toàn bị hủy, Long Môn cường giả tụ tập tại một dãy núi. Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ thi triển ẩn thân đấu kỹ, thu liễm khí tức cường giả, xuyên qua nhiệm thành phế tích. Trong phế tích cũng không còn người sống, khắp nơi đều là thi thể, hiển nhiên là cửu huyền tông hay là Long Môn, đều không có tâm tư thanh lý chiến trường, khắp nơi đều là tử vong khí tức, tình cảnh thê thảm làm Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ không khỏi âm thầm cảm khái. Bỗng nhiên, hai người sắp rời khỏi nhiệm thành phế tích, phía trước có khí tức cường giả, nhân số cũng không nhiều, thực lực cũng không mạnh, những cường giả này bí mật chui vào một cái phòng sụp xuống, tựa hồ hết sức thu liễm khí tức của mình, nhưng trước mặt Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ, sao có thể hoàn toàn thu liễm được. Lý Dật trong nội tâm vừa động, cũng không để ý Đấu Thần cốc chủ có nguyện ý hay không, hướng chỗ đó đi tới. Không có gì bất ngờ, mấy cường giả này chính là lính gác Long Môn, lúc này Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ tiếp cận, bọn họ vẫn không hề hay biết.

- Mẹ nó, để cho chúng ta đến chặn thủ ở cái địa phương quỷ quái này, vạn nhất cửu huyền tông phát động tiến công, thì sao.

Một Long Môn đệ tử bụng đầy bực tức oán giận nói.

- Ai bảo chúng ta là tiểu đệ tử, bị lấy ra làm pháp hôi... Chúng ta cầu nguyện hoà đàm có thể thuận lợi hoàn thành đi.

- Đàm cái muội người, chẳng lẽ người không nhìn thấy Long Môn chủ dùng kế hoãn binh, trò hay chính thức còn ở phía sau.

- Vậy chúng ta chẳng phải là chết chắc sao... Ai, lúc trước vị kia còn ở đó, không biết có thể nào thành như vậy hay không?

- Đừng nói lung tung, chú ý đầu của người...

981. Q.6 - Chương 582: Ước Đấu

Một đạo không gian giam cầm đem phế tích hoàn toàn bao lại, lúc này Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ mới xông vào, năm tên Long môn đệ tử mới đột nhiên cảm giác có gì không đúng, nhưng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng vừa mới thảo luận về long Tà Long bại lộ... Nhưng trừng phạt cũng sẽ không tới nhanh như vậy.

- Long tà có trong quân doanh hay không?

Lý Dật cũng không muốn cùng bọn họ nói nhiều, đi thẳng vào vấn đề.

- Ai? Người... Người rốt cuộc là ai?

Long Môn đệ tử kinh hãi, đều rút ra binh khí, nhưng đấu khí của bọn hắn quá thấp, căn bản không cảm giác Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ tồn tại.

- Đừng hỏi ta là ai, các người chỉ cần biết rằng cái mạng nhỏ của các người hiện tại nắm giữ trong tay của ta. Cho người thêm cơ hội lần thứ nhất, long Tà, hắn ở nơi nào?

- Ta, chúng ta sao biết Long Môn chủ ở nơi nào.

- Đã không biết vậy các người sống cũng không có giá trị gì.

Một đạo đấu khí oanh ra, nện ở trên người tên Long Môn đệ tử, bị một kích mãnh liệt như thế, Long Môn đệ tử tiếng kêu cũng chưa kịp phát ra, đập vào trên vách tường, cả người xụi lơ xuống dưới, không biết sống chết.

Lý Dật thô bạo làm áy tên Long Môn đệ tử quá sợ hãi, một tên lớn tuổi vội vàng nói:

- Đại gia đừng giết chúng ta, Long, Long Môn chủ buổi tối còn đang trong quân doanh, nhưng lúc này chúng ta cũng không rõ ràng.

- Nói như vậy cũng không bằng chưa nói.

Lý Dật lần nữa ra tay, chấm dứt tánh mạng tên đệ tử lớn tuổi này. Dùng thế sét đánh lôi đình xử lý hai tên Long Môn đệ tử, còn lại ba tên chân đều mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, đập đầu loạn lên.

Lý Dật giải trừ trạng thái ẩn thân, sau đó lấy quần áo Long Môn đệ tử, sau đó mặc vào.

- Cốc chủ, phiền người cũng đổi y phục.

- Người muốn làm gì?

Đấu Thần cốc chủ rõ ràng dụng ý của Lý Dật, nhưng có chút ghét quần áo thi thể kia dơ bẩn, không muốn mặc vào.

Ba gã Long Môn đệ tử cũng không vùng vẫy, vội vàng lấy lòng nói:

- Hai vị gia yên tâm, chúng ta không nói lung tung.

- Các người dám sao?

Lý Dật không lưu tình, trừng mắt, thiếu chút nữa đem bọn họ tam hồn lục phách đều hồng mất.

Lúc này thấy Đấu Thần cốc chủ cũng mặc quần áo của Long Môn đệ tử, Lý Dật nói:

- Hiện tại mang bọn ta đi quân doanh tìm long tà.

Ba gã Long Môn đệ tử liền đáp ứng, lập tức năm người, đi về phía Long Môn quân doanh đi đến.

Liên tục qua hai trạm kiểm soát, lúc này mới tiến vào trong quân doanh.

- Chỗ đó chính là đại doanh Long Môn chủ, nhưng chúng ta không thể được đến gần, ngài buông tha huynh đệ chúng ta thôi, chúng ta biết rõ lợi hại, cam đoan không dám nói lung tung.

Lý Dật mục quang nhìn nơi tên Long Môn đệ tử chỉ, đó là một khe núi, tạm thời dựng mấy căn nhà gỗ.

- Có ta ở đây, các người đều có thể tiếp cận được.

Lý Dật nhẹ nhàng nói, khởi bày giải, hướng về mấy căn nhà gỗ đi đến. Hai gã Long Môn đệ tử không ngừng kêu khổ, cũng không thể tránh được, chỉ có thể đi về phía trước.

Mới đến chỗ rẽ, bỗng nghe một tiếng hét lớn nói:

- Người nào không hiểu quy củ, đây là địa phương nào mà dám xông loạn.

- Chúng ta có quân vụ trọng yếu cần bẩm báo Long Môn chủ.

Lý Dật không chút hoang mang nói.

- Có quân vụ cần bẩm báo, cũng không được xông loạn... Chờ, ta đi báo cáo Long Môn chủ.

Long Môn đệ tử cũng lạnh lẽ, ngoài miệng tuy nói như vậy, đánh chết hắn cũng không nghĩ đến địch nhân nguy trang, thứ hai cũng sợ làm trễ nãi quân tình trọng yếu, bởi vậy chạy vội đi bẩm báo.

Cũng không đến hai phút, đệ tử kia liền trở về nói:

- Long Môn chủ không có ở đây, phó môn chủ nói ta mang bọn người đi gặp hắn.

Lý Dật không khỏi thất vọng, hỏi:

- Long Môn chủ đi đâu?

- Cái này chúng ta cũng không biết... Người hỏi nhiều như vậy làm gì, nhanh đi theo ta.

Đi qua vài tòa nhà, mọi người đến sở chỉ huy Long Môn, cho dù là ban đêm, nhưng Long Môn đệ tử ra vào cũng không dứt. Thấy bọn người Lý Dật tiến vào bên trong, đệ tử kia mới phân phó nói:

- Ở chỗ này, phó môn chủ sẽ tới các người.

Dứt lời xoay người liền đi, trở lại cương vị của mình l.

Đây là một gian phòng khách nho nhỏ, ngoại trừ có mấy chiếc ghế cũng không có vật gì khác. Ba gã Long Môn đệ tử bất an ngồi không yên, thỉnh thoảng nhìn trộm Lý Dật.

- Điều thành thật một chút, đối với các người không có chuyện gì.

Lý Dật xuống giọng uy hiếp.

- Tiểu nhân biết rõ, tiểu nhân biết rõ.

Một lúc sau, quả nhiên nghe được một thanh âm từ truyền ra:

- Thật là muốn chết, mấy tên không hiểu quy củ, muốn tìm Long Môn chủ, nếu là không có tình huống trọng yếu, ta đem chân của các người cắt đứt.

Một tên bất nam bất nữ ẻo lả, nhưng Lý Dật lại quen thuộc cực kỳ.

Long trống trơn, Long trống trơn là Long Môn phó môn chủ, có thể điều động Long Môn kim nhân.

Lý Dật cả kinh, vội vàng cúi đầu, chỉ thấy long trống trơn không có chú ý tới dung mạo mấy tên đệ tử, ngẩng đầu ưỡn ngực, quát:

- Có việc nói mau, ta rất bận.

- Báo cáo phó môn chủ, chúng ta phát hiện cửu huyền tông hương bên này tập kết, chỉ sợ đêm nay sẽ có hành động.

Lý Dật ách cuống họng giả tạo nói.

- Có hành động sao?

Long trống trơn sững sờ, hiển nhiên có điểm không quá tin tưởng cái “Tình báo” này.

- Xác thực như thế.

Ba tên Long Môn con tin cũng phụ họa, cùng là nịnh nọt Lý Dật.

- Có chút chuyện như vậy, cũng muốn gặp mặt Long Môn chủ, ta xem các người không muốn sống rồi.

Long trống trơn cả giận nói:

- Cút ngay.

Lúc này có một cỗ năng lượng không gian chi lực đột nhiên sinh ra, cuốn lấy long trống trơn, lần này ra tay, cũng không phải Lý Dật, mà là Đấu Thần cốc chủ. Lý Dật cũng không ngờ Đấu Thần cốc chủ lại đột nhiên động thủ như vậy.

Long trống trơn thực lực kém xa Đấu Thần cốc chủ, mà hắn cũng không ngờ bốn tông đệ tử lại ra tay như vậy, đến lúc không gian giam cầm vọt tới mà kgoong có nửa điểm phản ứng.

- Phản, phản rồi, Người muốn làm gì?

Long trống trơn tuy ý thức được sự tình không đúng, nhưng không có nửa điểm biện pháp, chỉ có thể mở miệng cộp gan thỏ kêu gào.

Nếu Đấu Thần cốc chủ đã ra tay, Lý Dật cũng không che dấu thân phận, ngẩng đầu lên, cười nói:

- Long trống trơn, người nhận ra ta sao?

- Lý Dật? Mẹ nó, làm sao người chạy đến nơi này, thật sự là gặp quý... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nữ nhân này là ai?

Hiện tại hắn mới phát hiện người ra tay chính là nữ nhân, một nữ nhân đáng sợ.

- Long tà, hắn ở nơi nào?

Đấu Thần cốc chủ ngữ khí sáng giọng.

- Lý Dật, lá gan của các người thật là lớn, rõ ràng chạy đến Long Môn còn hỏi chỗ môn chủ, ha ha ha, người cho rằng bắt được ta liền hữu dụng sao? Các người hiện tại thân hãm nhà tù, có chấp cánh cũng không thể bay.

- Ta hỏi người long tà ở nơi nào?

Đấu Thần cốc chủ căn bản không có tâm tình cùng long trống trơn đấu võ mồm, trên tay vừa động, không gian giam cầm co rút lại, không gian thật lớn vặn vẹo đem long trống trơn vặn ép tới.

- Long trống trơn, người thành thật một chút mới tốt, người biết nàng là ai không?

- Cái bà nương này rốt cuộc là ai?

Thân ở không gian giam cầm vặn vẹo, long trống trơn cũng thống khổ không chịu nổi, lúc này đã kinh động không ít Long Môn cường giả đều lao ra, nhưng thấy tràng cảnh này, nhất thời cũng không dám xông lên.

- Nàng chính là Đấu Thần cốc chủ, ha ha ha, danh đầu này người không lạ lắm chứ.

- Đấu Thần cốc cốc chủ? Kỳ lạ, các người làm sao cấu kết với nhau. A... Đấu Thần cốc chủ, người điểm nhẹ, thực muốn giết ta sao?

- Nếu không muốn chết, nói cho chúng ta biết long tà tiểu tử kia ở nơi nào.

- Long Môn chủ, hắn... Hắn trở lại Long thành.

- Trở lại Long thành rồi? Ngày mai tất cả tông chủ hoà đàm, hắn trở lại Long thành? Người nói dối.

- Cốc chủ, mạng nhỏ ta hiện tại trong tay người, làm sao ta dám nói dối. Long Môn chủ thật sự trở lại Long thành. Về phần ngày mai hoà đàm, do ta toàn quyền đại diện, người muốn giết ta, ngày mai sẽ không có người đi tham gia hoà đàm. Cho nên, người tốt nhất là không nên làm vậy.

Đấu Thần cốc chủ muốn giết long trống trơn cũng không có áp lực nào, nàng cũng không chú ý cái gì tới tông hoà đàm, nàng hiện tại chỉ có ý nghĩ giết chết long tà!

- Cốc chủ, chúng ta trở về đi, xem ra long tà dự cảm được người tới giết hắn, cho nên đã sớm chạy rồi.

- Hừ, người cho rằng Long Môn chủ sợ các người sao, hắn có chuyện quan trọng mới về Long thành. Các người muốn khiêu chiến hắn, lưu lại lời nói, ta an bài cho các người thời gian, Long Môn chủ cũng muốn giết người đấy.

- A? Thật sự sao?

Lý Dật cảm thấy hứng thú, cười nói:

- Nếu là long tà thật sự nguyện ý cùng ta chiến một trận, vậy ở nhiệm thành phế tích được không?
- Ta nghĩ Long Môn chủ nhất định sẽ tình nguyện, ha ha ha, đảm lượng của người thật là không nhỏ.
- Người có thể làm chủ được sao?
- Hoàn toàn có thể.

Long trông trơn dùng ngữ khí ảo lả nói ra:

- Vậy sau hoà đàm, Long Môn chủ cùng các người quyết đấu.
- Ta không đợi được lâu như vậy, ba ngày sau, quá thời hạn không được.
- Ba ngày thì ba ngày.
- Tốt lắm, hiện tại long trông trơn sẽ cùng chúng ta rời đi.

Thấy long trông trơn cùng Lý Dật định ra ngày quyết đấu, Đấu Thần cốc chủ tay quyết vừa động, không gian giam cầm co lại thành một đoàn, cũng không nhìn Long trông trơn có nguyện ý hay không, kẹp lấy hần hướng bên ngoài quân doanh đi ra. Lúc này Long Môn cường giả tuy nhiều, nhưng bọn chúng cũng rõ ràng, chỉ cần Đấu Thần cốc chủ dùng sức, long trông trơn cũng sẽ bị nghiền thành một đồng huyết nhục, cho nên cũng không dám đến gần.

Một lần nữa trở lại nhiệm thành phế tích, Lý Dật nói:

- Cốc chủ, thả long trông trơn ra, loại phế vật này, giết một trăm cũng không có tác dụng gì.
- Hừ, vậy cũng phải cho hần chút lợi tức.

Đấu Thần cốc chủ hận Long Tà, sao đơn giản buông tha long trông trơn như vậy, tay quyết vừa động, không gian giam cầm đấu khí tự nhiên sinh ra, giống như lưỡi dao sắc bén, cắt xuống hai cái lỗ tai của long trông trơn.

- A. Mụ la sát, người thật là một kẻ điên... Ai u...
- Cút.

Một chớp mắt long trông trơn đập xuống, Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ cũng không do dự, hướng cửu huyền tông bay vút đi. Chuyển mạo hiểm mặc dù không có đạt được mục đích, nhưng cũng có chút thu hoạch.

- Lý Dật, người cảm thấy long tà, ba ngày sau có tới tham gia quyết đấu không?

Đấu Thần cốc chủ có chút không yên tâm nói.

- Hần nhất định sẽ đến, cũng giống như người rất muốn giết hần, long tà cũng rất muốn giết ta, cho nên hần nhất định sẽ tới.
- Vấn đề là, người chỉ là Đấu Thần năm tinh, cùng long tà chênh lệch rất nhiều, người phải biết rõ, càng là cường giả, mỗi một tinh tu luyện cũng vô cùng khó khăn, bởi vậy chênh lệch năm thật sự không nhỏ, người có nắm chắc thắng không?
- Không có.

Lý Dật thành thật hồi đáp:

- Nhưng long tà muốn đả ta, cũng không có dễ dàng như vậy. Người không phải đã dạy ta một chiêu đấu kỹ chuyên môn khắc chế hần sao.
- Chiêu đấu kỹ đó ta đã dùng qua hai lần, long tà tuyệt đối sẽ không lại thua lần thứ ba, với thực lực của hần, hiện tại chỉ sợ nghĩ ra một chiêu đối phó.

Thấy đằng sau cũng không có truy binh của Long Môn, Đấu Thần cốc chủ định trụ thân hình, sau đó xoay người lại nghiêm túc nhìn Lý Dật:

- Nhưng người yên tâm, có ta ở đây, người chắc chắn không thể bại bởi Long Tà được.

982. Q.6 - Chương 583: Đỉnh Phong

Lời của Đấu Thần cốc chủ nói làm cho Lý Dật không hoài nghi, lập tức cũng dừng lại thân hình, cười hi hi nói:

- Cốc chủ đại nhân có phải muốn dạy ta tuyệt chiêu để đối phó long tà không?

- Người đi theo ta.

Cốc chủ từ chối cho ý kiến, đi ra phía dưới một đồng phế tích, từ nơi này có thể thấy được trước đó là một căn phòng lớn.

Đáp xuống phế tích, Đấu Thần cốc chủ dùng đấu khí phá ra đá vụn, tìm được một cái lối đi, sau đó tiến vào không gian phía dưới. May mắn bọn họ tìm được một khoảng trống. Trong này tuy dơ bẩn, nhưng may mà không có thi thể, bởi vậy cũng không có mùi hôi thối.

Lý Dật không biết cốc chủ tại sao phải đem hắn đến nơi này, nhưng hắn tin tưởng cốc chủ sẽ ỉn chỗ tốt.

- Lý Dật, với thực lực người bây giờ, muốn đả bại Long tà là không thể, cho nên, ta phải trợ giúp người. Nhưng người cũng phải đáp ứng ta, thay ta giết long tà.

- Không phải thay người, ta cùng long tà, chỉ có thể có một người sống ở trên thế giới này, chẳng lẽ không đúng sao?

- Vậy là tốt rồi.

Linh Thiên nói một tiếng, sau đó chậm rãi ngồi xuống, một tầng đấu khí màu đen rất nhanh từ thân thể của nàng tràn ngập ra, đấu khí màu đen không ngừng xoay tròn, rất nhanh đem cả thân hình của nàng che lại. Vô tận đấu khí năng lượng khiến cho không gian từng đợt ba động.

Lý Dật không biết nàng muốn làm cái gì, chỉ đành lẳng lặng đứng ở một bên nhìn xem.

Đấu Thần cốc chủ Linh Thiên tựa hồ toàn bộ đấu khí của mình đều rút ra, cả không gian đều bị màu đen đấu khí bao phủ, tuy những đấu khí này cũng không có công kích Lý Dật, nhưng thân ở trong đoàn đấu khí, Lý Dật cũng không thể không sử dụng đấu khí hộ thể.

Bỗng nhiên, tất cả màu đen đấu khí tựa hồ nhận lấy cái gì đó triệu hoán, bắt đầu co rút lại, dùng tốc độ cực nhanh lùi về đến bên người linh thiên, thân hình của nàng cũng bắt đầu chậm rãi hiện lên.

Hiện tại có thể nhìn thấy, vô tận đấu khí không ngừng ngưng tụ tại song chưởng linh thiên, một cái đấu khí hình cầu xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng.

- Cốc chủ, người muốn làm gì?

- Lý Dật, ta muốn đem tất cả đấu khí tu vi của ta đều chuyển cho người, cái này bằng chúng ta hợp lực, ta cũng không tin chúng ta hợp lực còn không đánh bại long tà, ha ha ha, Lý Dật, luyện hóa cái đấu khí hạt giống này đi.

Linh thiên nói, bỗng nhiên thân hình chấn động, đấu khí hạt giống phá thể ra.

Lý Dật sợ hãi, hắn cũng không ngờ rằng Đấu Thần cốc chủ lại lấy ra đấu khí hạt giống của mình ỉn. Đối với một đấu khí cường giả mà nói, đấu khí hạt giống cùng tánh mạng của mình giống nhau, nếu như linh thiên rút ra đấu khí hạt giống của mình, tuy không đến mức bị chết, nhưng từ nay về sau chính là người thường, vĩnh viễn cũng không thể sử dụng hoặc là tu luyện đấu khí. Linh thiên hận long tà không già, có thể một trả cái giá lớn như vậy làm cho Lý Dật nằm mơ cũng không ngờ linh thiên làm như vậy.

- Còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh luyện hóa đấu khí hạt giống của ta.

Đấu khí hạt giống ly thể, linh thiên lập tức suy yếu, tiếng nói cực kỳ nhỏ.

- Cốc chủ... Vạn nhất ta giết không được long tà, chẳng phải là phụ ngươi sao.

Linh thiên trả một cái giá thật sự quá lớn, làm cho Lý Dật áp lực cũng quá lớn.

- Giết không được long tà, ngươi cũng không cần còn sống.

Lý Dật thề lưỡi, không tiếp tục nhiều chuyện, linh thiên cũng chỉ nói như vậy.

Ngón tay đẩy ra một đám đấu khí hạt giống cuộn tới, Lý Dật vê động chỉ quyết, dẫn đạo thiên ma đấu khí trong cơ thể mình đem đấu khí hạt giống thu vào đan điền của mình. Đấu khí hạt giống của Đấu Thần cốc chủ vừa tiến vào đan khí hải Lý Dật đan, tựa hồ là ý thức được bị luyện hóa, lập tức điên cuồng xung đột.

Cái đấu khí hạt giống này cùng cường giả bình thường chết đi hoàn toàn bất đồng, cường giả bình thường trước khi vẫn lạc nhất định sử dụng qua đấu khí, đấu khí hạt giống năng lượng cũng không ở trạng thái đỉnh phong, mà linh thiên tặng cho Lý Dật đấu khí hạt giống, chẳng những không có hao tổn chút nào, hơn nữa càng ẩn chứa tất cả đấu khí. Cổ năng lượng này cường hãn đến tình trạng đáng sợ.

May mà cổ năng lượng này dù sao cũng là ở trong đan điền khí hải Lý Dật, bị đan điền khí hải Lý Dật khắc chế, mặc dù tả xung hữu đột, thực sự cũng không cách nào thoát khỏi thiên ma đấu khí Lý Dật khống chế.

Lý Dật một bên cẩn thận khống chế đấu khí hạt giống, một bên cẩn thận thăm dò năng lượng luyện hóa đấu khí hạt giống.

Từ đấu khí hạt giống linh thiên năng lượng từng chút bị luyện hóa, đan điền khí hải Lý Dật bắt đầu cuộn cuộn, gần như năng lượng khủng bố cơ hồ không cách nào khống chế. Lý Dật không dám cường thịnh hấp thu trở lại, mà cố gắng khống chế tốt đấu khí hạt giống, trước đem thiên ma đấu khí trong cơ thể mình dẫn xuất đan điền khí hải, vận hành tại trong kinh mạch.

- Toàn bộ luyện hóa, không cần phải lãng phí.

Bên người lại truyền đến thanh âm Đấu Thần cốc chủ.

Lý Dật đương nhiên sẽ không lãng phí cái đấu khí hạt giống này rồi, đan điền khí hải thiên ma đấu khí liền bắt đầu luyện hóa đấu khí hạt giống.

Trời gian trôi qua cũng không biết bao lâu, đấu khí hạt giống linh thiên mới bắt đầu luyện hóa xong, thiên ma đấu khí dĩ tràn ngập tại trong kinh mạch Lý Dật hung hãn đến cực hạn, đem kinh mạch Lý Dật vô cùng mịn màng.

Kế tiếp, Lý Dật bắt đầu dẫn đạo thiên ma đấu khí trong kinh mạch trở lại đan điền khí hải.

Bỗng nhiên, đan điền khí hải có một cỗ nhiệt lực bắt đầu khởi động, tất cả thiên ma đấu khí hoàn toàn mất đi khống chế, bắt đầu quay chung quanh Lý Dật, thiên kiền khôn châu phi tốc xoay tròn. Xoay tròn, co rút lại, trong kinh mạch thiên ma đấu khí cũng nhanh chóng tự động rút vào đan điền khí hải, sau một lát, năng lượng mãnh liệt biến mất, đan điền khí hải yên lặng. Lý Dật kinh hãi, nội thị mới phát hiện tại đan điền của mình, thiên kiền khôn châu quay chung quanh hình thành một cái tinh hạch màu đen, lập lòe huyết sắc.

Đấu Thần cường giả một lần nữa đem đấu khí luyện thành tinh hạch, đây không phải là Đấu Thần đỉnh phong sao? Lý Dật cuồng hỉ, không nghĩ tới luyện hóa đấu khí hạt giống Đấu Thần cốc chủ có thể tăng lên năm tinh, đạt tới Đấu Thần cảnh giới đỉnh cao.

Lý Dật thật không ngờ, ngay cả Đấu Thần cốc chủ cũng sợ ngây người, lẩm bẩm nói:

- Ngươi rõ ràng đạt đến Đấu Thần cảnh giới đỉnh cao?

- Nếu như ta không có tính sai, đúng vậy, rõ ràng đạt đến Đấu Thần cảnh giới đỉnh cao.

- Cũng không cần quá kinh ngạc, ta đã sớm nhìn ra, ngươi tu luyện đấu khí có chút quỷ dị, cùng pháp môn tu luyện sư môn ta có điểm chung, chỉ sợ cũng chính bởi nguyên nhân này, mới khiến cho ngươi hấp thu đấu khí hạt giống của ta có tác dụng càng lớn.

Điểm này, Lý Dật cũng đoán được, pháp môn tu luyện của sư môn linh thiên cùng thiên ma đấu khí có điểm chung, đều dựa vào hấp thu đấu khí hạt giống cường giả tu luyện, nhưng khác nhau chính là linh thiên cần đấu khí hạt giống cường giả chế thành ích khí đan, mà thiên ma đấu khí có thể trực tiếp luyện hóa đấu khí hạt giống. Bởi vậy trên ý nghĩa mà nói, thiên ma đấu khí càng cao cấp hơn.

Bởi vì thăng lên năm tinh mà Linh Thiên mất đi đấu khí, cho nên Lý Dật cũng không có biểu hiện thái quá mức hưng phấn. Lập tức thu thể, đứng dậy, hướng Đấu Thần cốc chủ nói:

- Đa tạ cốc chủ, ta nhất định sẽ cố gắng tru sát long tà.

Lúc này Lý Dật mới phát hiện, xuyên qua khe đá, từng ánh mặt trời chiếu đến, trời cũng bắt đầu sáng rồi.

- Không cần nhiều lời, chúng ta đi thôi.

Mở ra hầm đá loạn gạch, mới phát hiện bên ngoài chẳng những là ban ngày, hơn nữa giống như giữa trưa. Thì ra Lý Dật luyện hóa đấu khí hạt giống, đã hao phí thời gian nửa ngày.

Mới đi ra, bỗng nghe một tiếng quát:

- Người nào.

Lúc này thấy hai cửu huyền tông đệ tử đứng ở trước mặt hai người, Lý Dật thanh danh mặc dù vang dội, nhưng cửu huyền tông đệ tử lại chưa từng gặp qua, tự nhiên cũng không biết một nam một nữ là địch là bạn, tự nhiên là lớn tiếng nói lên.

Lúc này Lý Dật mới chú ý tới, thì ra Long Môn cùng ba đại tông môn hoà đàm đã bắt đầu. Bởi vì song phương không tín nhiệm, đem địa điểm hoà đàm lựa chọn tại nhiệm thành phế tích, tham gia hoà đàm lần này, ngoại trừ Long Môn phó môn chủ long trống trơn, cửu huyền tông lam tông chủ, lục cực môn úc môn chủ cùng phong tông Phong thiếu tông chủ ra, còn có bốn tông tinh anh đệ tử, những đệ tử này cảnh giác bốn phía, để ngừa đối phương. Quát hỏi Lý Dật cùng Đấu Thần cốc chủ là cửu huyền tông đệ tử, cũng là đệ tử tại phụ cận cảnh giới.

- Ta là Lý Dật... Hoà đàm đã bắt đầu sao?

- Người... Người chính là Lý Dật các hạ?

Hai gã cửu huyền tông đệ tử chấn động, nằm mơ cũng không nghĩ tới người từ dưới đất trui lên chính là Lý Dật, lập tức lấp bắp nói:

- Lý, Lý Dật các hạ, tối hôm qua huynh đệ tìm khổ, thì ra người ở đây lý... Ủ, hoà đàm bắt đầu một hai giờ, cần ta thông báo không?

Nơi này cách địa điểm hoà đàm cách mấy trăm mét, bắt với thị lực Lý Dật cùng nghe không có vấn đề chút nào, cho nên hần khoát tay áo, nói:

- Không cần phiền toái, ta trong này nhìn xem là được rồi... Đúng rồi, phiền toái vị huynh đệ đem nạng đến phong tông đệ tử.

Đấu Thần cốc chủ vừa mới mất đi đấu khí hạt giống, thân thể so với người bình thường còn suy yếu hơn, cho nên cần nghỉ ngơi.

Đấu Thần cốc chủ chống đỡ đến bây giờ, cũng là choáng váng, lập tức cũng không chối từ, được hai cửu huyền tông đệ tử nâng lên rồi đi.

Trong lúc này Lý Dật mới nghiêm túc nghe song phương hoà đàm.

- Ta xem chư vị không có thành tâm, nói cái gì hoà đàm, quả thực chính là đánh cướp.

Long trống trơn tiếng nói vang vọng, đã chói tai còn có chút buồn cười.

- Long phó tông chủ muốn nói đánh cướp cũng chưa hẳn không thể, thực không dám dấu diếm, hôm nay nguy cấp, long phó tông chủ chẳng lẽ còn nghĩ điều ước này mà chiếm được tiện nghi sao?

Phong thiếu tông chủ dù sao tuổi trẻ, lập tức biểu đạt ý đồ chia cắt Long Môn.

- Lam tông chủ, úc môn chủ, chẳng lẽ các người cũng nghĩ vậy sao? Nếu như là nói như vậy, Long Môn cùng các người quyết tử chiến, cũng không hòa đàm nữa. Điều kiện các người muốn đáp ứng, Long Môn chủ không đem ta xé thành mảnh nhỏ mới là lạ.

- Không có thành ý, chỉ sợ là Long Môn các người, mà không phải chúng ta. Chúng ta đều là tông chủ, môn chủ tự mình đến, mà Long Môn chủ các người lại có chuyện quan trọng phải về Long thành, xin hỏi long phó môn chủ, thần chi lĩnh vực hôm nay, còn có chuyện gì so với hoà đàm quan trọng hơn sao?

Lam tông chủ lạnh lùng nói.

- Nếu Long Môn chủ nơi này, ông ta chỉ sợ đã sớm phẩy tay áo bỏ đi, các người lại đến chia cắt Long Môn lãnh địa, chỉ chờ cho chúng ta phương viên năm trăm dặm, cái vấn đề này buồn cười quá.

- Xem ra hai giờ chúng ta lãng phí, long phó môn chủ, người nói một câu, đáp ứng hay là không đáp ứng.

Phong thiếu tông chủ gây sự nói.

- Điều kiện này, thật là không thể đáp ứng.

Long trông trơn cũng cố chấp hồi đáp.

- Phong thiếu tông chủ cũng không cần gấp gáp, long phó môn chủ chỉ sợ cũng khó xử, đi như vậy, thời gian cũng không sớm, trước đều tự trở về, buổi chiều bàn lại.

Mắt thấy tình thế bế tắc, úc môn chủ vội vàng hoà giải nói.

983. Q.6 - Chương 584: Lợi Nhuận Đầy Bát Doanh

Long trông trơn mong muốn Úc môn chủ xuống bậc thang, nhân tiện nói:

- Đàm phán đã hơn nửa ngày, cùng các người nói chuyện thật sự so với đánh nhau còn hao tâm tốn sức hơn, ta cần nghỉ ngơi, sau giờ ngọ rồi nói sau.

Dứt lời cùng với Long Môn cường giả đi ra, cũng không lại để ý tới tam tông.

Phong thiếu tông chủ không cam lòng nói:

- Úc môn chủ làm gì vậy, sao lại thả hần đi, cái tên bất nam bất nữ này không có thành ý, nói chuyện cả một buổi sáng, cũng không có phương án gì, chỉ cần chúng ta phản đối, hừ, như vậy đàm phán, đừng nói nửa ngày một ngày, chỉ sợ là một năm nửa năm cũng không ra kết quả gì.

- Phong thiếu tông chủ tuổi quá trẻ tuổi, Long Môn đã hướng chúng ta cầu hoà, chỉ sợ cũng đã sớm tính toán, nhưng nếu để cho tình huống diễn ra quá nhanh, cũng sợ bên trong Long Môn phản đối, cho nên, chúng ta cần kiềm chế, chỉ cần ấn định phương án hiện tại, sớm muộn gì Long Môn cũng phải khuất phục.

Úc môn chủ cười ha hả nói.

Hoà đàm không vui, mọi người bắt đầu rút khỏi nhiệm thành phế tích. Lý Dật cũng không có quấy rầy mọi người, lui trở về.

- Lý Dật huynh đệ, người tới hôm qua chạy đi đâu, hại chúng ta một phen tìm kiếm.

Trở lại chỗ ở, vừa thấy được Lý Dật, Phong thiếu tông chủ liền ân cần hỏi thăm.

Lý Dật cười nhạt một tiếng, nói:

- Ta đi tìm Long Môn chủ ước định quyết đấu.

- Long Môn chủ? Long Môn chủ không phải tại Long thành sao? Chẳng lẽ là long trông trơn ẻo lả đang gạt chúng ta?

- Long tà xác thực không ở nhiệm thành, ước đấu của ta là cùng long trông trơn định ra.

- Chuyện này đáng tin sao?

Phong thiếu tông chủ không khỏi hứng thú hỏi.

- Long tà rất muốn giết ta, ta cũng rất muốn giết long tà, chuyện này tám chín phần là thật.

Lý Dật cũng không nói chắc chắn, dù sao đáp ứng hần không phải là long tà mà là long trống trơn.

Phong thiếu tông chủ suy nghĩ, tựa hồ là nghĩ tới chuyện gì, nói:

- Đây là cơ hội, Lý Dật huynh đệ, người nghĩ nếu như người có thể tru sát long tà, như vậy Long Môn chính là rần mất đầu. Nếu như chúng ta thừa cơ hội này trực tiếp đánh Long thành thì thế nào. Ta phải đi tìm Úc môn chủ cùng Lam tông chủ hảo hảo thương lượng một chút. . . Ách, vấn đề là Lý Dật huynh đệ, long tà thực lực kinh người, nghe nói đã là Đấu Thần đỉnh phong rồi, cách phong hào Đấu Thần chỉ có nửa bước, người có thể đánh thắng được hần sao?

- Có thể đánh thắng hay không, phải đợi đánh qua mới biết được, hiện tại người trả lời cho ta, ta cũng trả lời không được.

Lý Dật nhún nhún vai, vô tội đáp.

Phong thiếu tông chủ hưng phấn xoa xoa hai tay, hỏi Lý Dật tại sao phải cùng long trống trơn ước định quyết đấu, hần hiện tại trong đầu tâm tư đều ở việc Lý Dật cùng long tà quyết đấu:

- Cuộc quyết đấu này chúng ta nhất định phải thắng, chẳng những muốn thắng, hơn nữa còn giết chết long tà. Đương nhiên, muốn làm được cũng không dễ dàng, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp tốt. Lý Dật huynh đệ, người chờ ta, ta nói cho lam tông chủ cùng Úc môn chủ, nói không chừng bọn họ có biện pháp tốt.

Phong thiếu tông chủ đi không đến mười phút sau thì trở lại, chẳng những hần trở về, còn mang theo lam tông chủ cùng úc môn chủ. Theo trên mặt bọn họ biểu lộ có thể nhìn ra được, bọn họ đều cực kỳ quan tâm đến trận quyết đấu này, thậm chí vì cuộc quyết đấu mà tổ chức long trọng. Dù sao nếu như bằng vào Lý Dật có thể tru sát long tà, như vậy bọn họ không cần phải phí miệng lưỡi hoà đàm, mà là có thể thừa chiếm lấy Long thành.

- Lý Dật các hạ, chỗ này ta có một lọ thiên tủy dịch, có thể làm cho người nhanh chóng khôi phục đấu khí.

Trong lúc hai cường giả thế lực ngang nhau, lam tông chủ đưa cho bình thiên tủy dịch chính là lá bài tẩy, có thể được lam tông chủ lấy bảo bối ra trợ giúp Lý Dật, chắc hần không phải nước thuốc bình thường khôi phục đấu khí. Lý Dật nói lời cảm tạ, cũng không khách khí, nhận lấy thu vào trong ngực.

Thấy lam tông chủ đưa cho linh dịch cứu huyền tông bí chế khôi phục đấu khí, úc môn chủ cắn răng một cái, lấy ra một mảnh ngọc bài, nói:

- Đây là một bộ Thanh Long đề giai đấu kỹ, ba ngày thời gian tuy không dài, nhưng Lý Dật các hạ thiên phú linh ngộ, cũng có thể nắm giữ tám chín phần mười.

Thanh Long đấu kỹ, Lý Dật tìm đập thành thịch, mặc dù là đề giai, nhưng có thể đứng vào Thanh Long đấu kỹ, uy lực chỉ sợ cũng là kinh thế hãi tục. Thanh Long đấu kỹ cùng thiên tủy dịch, Lý Dật có nhiều hơn một lá bài tẩy. Bởi vì Thanh Long đấu kỹ uy lực cự đại, nhưng cũng cần tiêu hao đấu khí xa xỉ, bởi vậy Đấu Thần cường giả so đấu, sử dụng Thanh Long đấu kỹ cũng không nhiều lắm. Nhưng có thiên tủy dịch khôi phục đấu khí như vậy, Lý Dật có thể lớn mật sử dụng Thanh Long đấu kỹ.

- Đa tạ Lam tông chủ, úc môn chủ.

Lý Dật cất kỹ ngọc bài, nói:

- Tại hạ nhất định làm hết sức, chỉ có điều long tà thực lực phi phàm, nếu nói là đã bại hần, tại hạ còn có mấy phần nắm chắc, nhưng tru sát hần, cái này. . . Tại hạ thật sự cũng không dám đảm bảo.

- Lý Dật các hạ không cần lo ngại, phóng nhân cả thần chi lĩnh vực, dám nói có thể tại tru sát long tà, chỉ sợ cũng chỉ có những phong hào Đấu Thần tồn tại trong truyền thuyết. Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, Lý Dật các hạ làm hết sức là được.

- Úc môn chủ, chúng ta cũng không có trông cậy vào Lý Dật các hạ có thể tru sát long tà, nếu như có thể thắng là tốt nhất, đối với sĩ khí đệ tử long tà mà nói, cũng đã kích thật lớn.

Thấy lam tông chủ, úc môn chủ đều có lễ vật đem tặng, Phong thiếu tông chủ nhất thời sắc mặt trầm, sau đó suy nghĩ, lúc này mới cắn răng một cái, từ trong ngực lấy ra một quả ngọc bài, nói:

- Chỗ này của ta cũng có một chiêu Thanh Long đấu kỹ, thiên tử dịch tốt như vậy, một chiêu Thanh Long đề giai đấu khí, chỉ sợ đều là lãng phí, không bằng hai chiêu Thanh Long đấu kỹ đồng sử dụng, long tà nhất định sẽ không chịu nổi.

Lý Dật trong nội tâm vui mừng, cùng long quyết đấu thật có giá trị, đầu tiên là Đấu Thần cốc chủ công hiến ra đấu khí hạt giống của mình, làm cho chính mình tu vi đấu khí tăng lên tới Đấu Thần đỉnh phong, sau đó lại thu hoạch hai chiêu đấu kỹ cùng một lọ thiên tử dịch, vụ mua bán này còn chưa mở màn, lợi nhuận đã nhiều như vậy.

Kỳ thật tấn thăng đến Đấu Thần đỉnh phong, tại trên thực lực không thua long tà, Lý Dật cũng đã có bảy tám phần nắm chắc có thể chiến thắng, ngoài ra hẳn có thiên kiện khôn châu ma khí như vậy. Tuy nói thiên kiện khôn châu tại khi Lý Dật tấn thăng đến Đấu Thần cường giả, phát huy tác dụng đã không lớn, nhưng cũng mạnh hơn không ít. Thứ hai có hai kiện siêu phẩm thần binh, những điều kiện này, có thể nói có bảy tám phần nắm chắc.

Hiện tại tăng thêm hai chiêu Thanh Long đấu kỹ, phần thắng đã thật là lớn, coi như đem long tà tru sát tại chỗ, cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Trong nội tâm tuy nghĩ như thế, nhưng Lý Dật ngoài miệng lại lưu con đường:

- Long tà dù sao cũng cường giả thành danh đã lâu, chúng ta có gì đó, hẳn chỉ sợ cũng không thiếu, hy vọng ba vị cũng không nên hy vọng quá lớn, để tránh thất vọng càng lớn.

- Lý Dật các hạ khiêm tốn, chúng ta có thể đưa cho người, không chỉ chừng này? Long tà những năm gần đây hành tẩu thần chi lĩnh vực, cũng ra tay không ít lần, đối với hẳn, chúng ta đều có vài phần minh bạch, chúng ta nói ra những gì mình biết về long tà, như vậy, người quyết đấu cũng có vài phần lợi thế.

Lam tông chủ có hảo ý Lý Dật tâm lĩnh, hẳn và long tà quyết đấu, đối với long tà cũng không hiểu nhiều.

- Chúng ta còn muốn tạo thanh thế lớn hơn, cuộc quyết đấu này khiến ọi người người đều biết, ha ha ha, chỉ cần long tà thất bại, cho dù không chết, Long Môn cũng đừng mơ tưởng đứng trong sáu đại tông môn thần chi lĩnh vực.

- Lam tông chủ. So sánh với Phong thiếu tông chủ cùng lam tông chủ, Úc môn chủ càng thêm ổn trọng, hẳn nhắc nhở:

- Chúng ta cũng muốn chuẩn bị, Lý Dật các hạ thắng là tốt nhất, nhưng nếu vạn nhất bị thua, chúng ta nên ứng đối như thế nào?

- Lý Dật huynh đệ nếu thua, tam tông ảnh hưởng cũng không lớn, dù sao không phải thân phận đứng đầu tông môn, ha ha, một trận chiến này, còn không có đánh cũng đã thắng vài phần.

Phong thiếu tông chủ dương dương đắc ý nói.

- Cứ nói như vậy, chỉ cần Lý Dật các hạ thắng, tam tông chúng ta lập tức hướng Long thành tiến quân. Ba ngày này, chúng ta cũng muốn lợi dụng một chút, trước tiên ở quân doanh thiết hạ truyện tổng trận loại nhỏ, để kịp thời truyền lại tin tức, đến lúc đó tam tông liên thủ, trước tiên đem Long Môn diệt đã.

Ba người vẻ mặt hưng phấn ý, cùng thương lượng ra một cái kế hoạch, đối với kế hoạch này, ba người thành tâm hợp tác, không có tranh luận gì.

Một mực hoà đàm đến xế chiều, ba người mới đi nhiệm thành phế tích. Lý Dật mặc dù không có đi cùng, nhưng cũng biết buổi chiều hoà đàm, cũng không phải chia cắt lãnh địa Long Môn, mà là thương thảo việc quyết đấu.

Quả nhiên, sau khi chấm dứt buổi chiều hoà đàm, Phong thiếu tông chủ liền vội vàng tìm Lý Dật, hưng phấn nói:

- Lý Dật huynh đệ, việc quyết đấu đã định ra rồi, nhưng không phải ba ngày sau, mà là bảy ngày sau, hai cái lão hồ ly dùng mồi cường giả thần chi lĩnh vực đến chứng kiến, cũng là vì sau khi quyết đấu, công kích Long Môn cũng chuẩn bị sẵn sàng. Chỉ cần Lý Dật huynh đệ thắng được trận đấu này, vô luận là có thể tru sát long tà hay không, đến lúc đó chúng ta lợi dụng nhiệm thành thắng chiếm Long thành.

Đối với lời Phong thiếu tông chủ nói, Lý Dật cũng không dị nghị, nhưng bởi như vậy, cuộc quyết đấu này cũng không phải là quyết đấu giữa Lý Dật cùng long tà nữa, mà quan hệ tất cả đại tông môn thần chi lĩnh vực. Áp lực như vậy, không biết các đại tiểu tông môn có trợ chiến đưa tặng lễ vật hay không?

- Cho nên bảy ngày này, Lý Dật huynh đệ đừng quan tâm đến vấn đề khác, mà chuyên tâm chuẩn bị quyết đấu là được.

Đúng rồi, bảy ngày này phải lĩnh ngộ hai chiêu Thanh Long đấu kỹ, đây cũng nhiệm vụ không phải đơn giản, Lý Dật cười nói:

- Xem ra cuộc quyết đấu này, ta chỉ có thể thắng không được phép thua, nếu là thua, thì thực xin lỗi Phong thiếu tông chủ cùng Lam tông chủ cung cấp Thanh Long đấu kỹ cùng thiên tủy dịch của Úc môn chủ.

- Vậy cũng được. . . nhưng vạn nhất bại trận, đối với chúng ta cũng ảnh hưởng không lớn, nhưng tiêu diệt Long Môn chỉ sợ không thể dễ dàng. Trong bảy ngày này, nếu như Lý Dật các hạ tu luyện có cái gì cần cứ việc nói, với thực lực tam tông chúng ta, chỉ cần là thần chi lĩnh vực có, tam tông chúng ta cũng có.

Lý Dật lại nói:

- Ta cũng không cần gì, chỉ là có một việc muốn nghe, long tà có binh khí lợi hại gì không?

- Cái này, cũng không có nghe nói qua, bởi vì chưa từng có người thấy long tà sử dụng binh khí. . . Hoặc là những người gặp qua đều đã chết rồi.

Về vấn đề vũ khí, Lý Dật biết Đấu Thần đại lục có mười chín thanh thần binh Thiên Bảo, ba mươi ba thanh ma khí, chắc là ở thần chi lĩnh vực cũng vũ khí có phẩm giai bất phàm. Đường nhiên tu vi Đấu Thần, khi thực lực tương đương, binh khí thường có tác dụng rất quan trọng.

Với thân phận địa vị long tà như vậy, không có có thanh binh khí lợi hại, thật sự là một chuyện không thể tin được.

984. Q.6 - Chương 585: Bế Quan Chuẩn Bị Chiến Tranh.

Trong mấy ngày kế tiếp, quả nhiên không ai lại tới quấy rầy Lý Dật, mà ngay cả Phong thiếu tông chủ, cả phòng ở cùng sân nhỏ đều giao cho Lý Dật, bảy ngày bế quan tu luyện mặc dù rất ngắn, nhưng thật sự quan hệ trọng đại, tam tông rất hy vọng Lý Dật có thể thắng.

Hai ngày trước, toàn bộ tinh lực Lý Dật đều dùng vào hai chiêu Thanh Long đấu kỹ. Hai chiêu Thanh Long đấu kỹ, một là đề giai lôi hệ đấu kỹ, uy lực cực lớn, nhưng chỉ có một lớp công kích, hơn nữa tiêu hao đấu khí cũng rất nhiều, về phần Phong thiếu tông chủ cho hấn Thanh Long trung giai đấu kỹ thì khá hơn, chẳng những có thể phát động vài lớp công kích sắc bén, mà tiêu hao đấu khí cũng ít hơn.

Hai chiêu Thanh Long đấu kỹ, một chiêu luyện một ngày, chín tầng uy lực đấu kỹ Lý Dật đã có thể phát huy ra.

Ngày thứ ba, nhiệm thành phế tích bắt đầu náo nhiệt lên, các phương thế lực từ thần chi lĩnh vực chạy đến, hiển nhiên đều nghe được tin tức quyết đấu mà chạy đến, hoặc là trợ uy, hoặc là tăng mạnh thực lực cho ba đại tông môn.

Đến ngày thứ năm, Ngải tông chủ mang theo Ngải du cùng Cung vô song cũng đến nơi.

Tông môn đại chiến bộc phát, Long Môn không rảnh bận tâm đến thất tinh tông, ngay cả song kiếm môn đệ tử cũng điều ra rất nhiều tinh anh hiệp trợ Long Môn kháng địch. Cho nên thất tinh tông chẳng những thu phục lãnh địa của mình, còn thừa cơ phản kích, hơn nữa Lý Dật thu phục Đấu Thần cốc mười ba Đấu Thần cường giả hiệp trợ, đã công chiếm song kiếm môn tông kiếm thành, hiện tại cùng song kiếm môn còn sót lại cùng Long Môn cường giả giảng cơ tại biên cảnh Long Môn.

- Lý Dật các hạ, thất tinh tông làm phiền người, nếu không đã gặp phải hung hiểm cực độ rồi.

Ngải tông chủ đã không đem Lý Dật là thất tinh tông đệ tử đối đãi.

- Ngải tông chủ nói thế nào, đây là trách nhiệm của đệ tử trong tông.

- Lý Dật, đợi đại cục ổn định, ta tính toán đưa thất tinh tông tông chủ vị truyền cho người, nghĩ đến Âu Dương tông chủ cũng sẽ không có ý kiến gì, ý của người như thế nào?

Ngải tông chủ vẻ mặt chân thành, không giống như cố ý thử Lý Dật. Kỳ thật Ngải tông chủ cũng rõ, với uy vọng Lý Dật hiện tại, để cho hắn đảm nhiệm thất tinh tông tông chủ cũng là mục đích chung, dù sao Ngải du hiện tại cùng Lý Dật quan hệ mập mờ... Ngải tông chủ nửa điểm thiệt thòi cũng không mất, dù sao đều là người trong nhà sao.

- Lý Dật sợ hãi, Ngải tông chủ, người là thất tinh tông tông chủ mới là việc thiên kinh địa nghĩa, về phần Âu Dương tinh miển tiểu tử kia, nếu như hắn ngoan ngoãn nghe nói, cho hắn một cái hư danh phó tông chủ là được, không cần làm cái gì song tông chủ như vậy.

Lý Dật đối với cái gì tông chủ hứng thú thật sự không lớn, hắn hiện tại đối với kết giới có hứng thú hơn nhiều.

- Các người không chỉ nói những lời này.

Thấy Lý Dật cùng Ngải tông chủ nói chuyện không đâu vào đâu, Ngải du lại cắt đứt lời bọn họ, nhìn Lý Dật nói:

- Lý Dật ca ca, người biết ta vì cái gì muốn cùng cha đến nhiệm thành không?

- đương nhiên là đến xem Lý Dật ca ca đánh nhau rồi.

- Không phải, ta muốn nhìn Thiên Cơ thử, nó ở nơi nào, ta sao không cảm giác được nó.

Ngải du rất giỏi điều giáo ma thú, cũng cực yêu thích ma thú, nàng nói như vậy, xác thực nàng quan tâm đến Thiên Cơ thử đưa cho Lý Dật.

- Thiên Cơ thử sao.

Lý Dật vẻ mặt làm khó, hồi đáp:

- Bị một cái tát của long tà đánh chết, nhưng, Thiên Cơ thử đúng là lập công lớn, nếu không có nó, nàng chỉ sợ cũng không còn gặp được Lý Dật ca ca nữa rồi.

Thiên Cơ thử chết, Ngải du rất là khó chịu, nhưng nghe nói Thiên Cơ thử vì cứu Lý Dật một mạng mà chết, còn khiến cho long tà ăn phải đau khổ. Cho nên nghe đến đây Ngải du mỉm cười.

- Ai, đáng tiếc, xem ra... tặng thêm cho người một đầu Thiên Cơ thử nữa rồi.

Ngải du nói xong, phát ra vài tiếng cổ quái, từ trong tay áo thoát ra một đầu Thiên Cơ thử tinh thần vô cùng phấn chấn, sau đó Ngải du đưa cho Lý Dật.

- Ngải du, ta cũng không dám cam đoan, vạn nhất nuôi nó bị chết người sẽ cùng với ta liều mạng à.

- Nuôi chết đương nhiên muốn liều mạng với người rồi, chẳng qua nếu dùng để cứu mạng, thì ngoại lệ.

Xem ra Ngải du cũng không trách hắn.

Nói vài câu, Ngải tông chủ cũng không quấy rầy Lý Dật bế quan tu luyện, tuy còn có rất nhiều sự tình muốn cùng Lý Dật thương lượng, nhưng cũng không nói, sau đó mang theo Ngải du rời khỏi chỗ ở của Lý Dật.

Cung vô song vẫn chưa đi, trong lúc Lý Dật cùng Ngải du nói chuyện, nàng chỉ tầm tầm nhìn Lý Dật, thấy hai phụ tử của Ngải tông chủ đi khá xa, lúc này mới buồn bã nói:

- Ngải du là cô nương rất tốt, tuy đấu khí tu vi không cao, nhưng tâm tư kín đáo lại rất giỏi thuần phục ma thú, đúng nhân tài khó có được.

- Nói như vậy Vô Song tỷ đồng ý ta cùng nàng...

Lý Dật lập tức trơ mặt ra cười nói.

- Đâu có chuyện gì liên quan tới ta, những chuyện tình này, ta mới không có tâm tư chú ý... Đúng rồi, cùng người nói chuyện đứng đắn, thất tình tông cấm địa truyện tổng trận đã chữa trị tốt, chúng ta thí nghiệm qua một lần, thành công trở lại Đấu Thần đại lục, chuyện này, trước mắt chỉ có ta cùng đạo tiên, Nam Cung tính miễn biết rõ, người xem, muốn tiếp tục giữ bí mật hay không?

- đương nhiên rồi, chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ cho bất luận người nào biết.

Lý Dật nghĩ nghĩ, lại nói:

- Ta cũng không biết đã thông truyền tổng trận từ thần chi lĩnh vực đi Đấu Thần đại lục, đối với mọi người mà nói là vui hay họa, nhưng bí mật này chỉ cần chúng ta có thể giữ kín không truyền ra bên ngoài, coi như là một việc tốt.

Có cái truyền tổng trận này, chẳng khác nào lưu lại một ình đường lui, mục đích mình đến thần chi lĩnh vực đã đạt được, kế tiếp lấy được là quyền lợi, cho dù không chiếm được chỗ tốt, cũng có thể tùy thời trở lại Đấu Thần đại lục. Cho nên lúc này trong nội tâm Lý Dật lập tức yên ổn.

- Lý Dật, nghe nói người cùng với Long Môn môn chủ quyết đấu, cái này có thật không?

- đương nhiên là thật.

Lý Dật không cho là đúng nói:

- Có vấn đề gì sao?

- Ta cùng Lý na đều rất lo lắng, kỳ thật người không cần làm như vậy, mục đích của chúng ta đã đạt được, Lý Dật, cùng chúng ta trở lại Đấu Thần đại lục thôi, sau đó đem truyền tổng trận hủy diệt, thần chi lĩnh vực phiền toái cùng chúng ta không quan hệ.

Cũng không thể trách Cung vô song, đến thần chi lĩnh vực không lâu đối với cung vô song mà nói, thần chi lĩnh vực đều không có nửa điểm quan hệ. Mà Lý Dật thì bất đồng, hắn đã cuốn vào trong đó quá sâu, lúc này bỏ đi, cho dù trở lại Đấu Thần đại lục hủy truyền tổng trận, cũng sẽ có không ít thần chi lĩnh vực cường giả vượt biển đi Đấu Thần đại lục tìm hắn. Hơn nữa, vì bằng hữu ở thần chi lĩnh vực, hắn cũng không thể bỏ đi, trừ phi là bất đắc dĩ.

Tất cả, Lý Dật cũng không muốn giải thích thêm, chỉ thần nhiên nói:

- Vô song yên tâm đi, nhiều nguy nan như vậy ta đều đi tới, còn sợ một cái Long Môn môn chủ sao? Cho dù đánh không bại hắn, năng lực tự bảo vệ ta vẫn có.

- Chính là long tà làm tông môn chi chủ, chỉ sợ không dễ đối phó như vậy, người ngàn vạn lần không thể khinh thường.

Lý Dật cười:

- Ta đánh nhau, khi nào thì khinh thường đối thủ chưa?

- Vậy được rồi, ta cũng vậy không quấy rầy người bề quan.

Thấy Lý Dật quyết tâm yếu quyết đấu, Cung vô song cũng không nói gì thêm nữa.

- Người bảo trọng nhé.

Sau đó liền lui ra ngoài.

Trong mấy ngày kế tiếp, Lý Dật ngoại trừ tu luyện đấu khí, ổn định cảnh giới Đấu Thần đỉnh phong, cơ hồ cái gì cũng không quan tâm. Miếng huyết long châu năng lượng dư thừa, khi hắn cực lực rút ra, huyết sắc rất nhanh biến thành trắng nhạt. Đấu Thần đỉnh phong, là nhân loại tu luyện đấu khí cực hạn, năng lượng huyết long châu đối với Đấu Thần cường giả mà nói, cũng có vẻ như muối bỏ biển. Dem năng lượng huyết long châu hấp thu hơn phân nửa, đối với đấu khí tinh hạch trong đan điền khí hải Lý Dật cơ hồ không có bao nhiêu tác dụng.

Bể quan ngày thứ sáu, Lý Dật lúc này mới đi ra khỏi chỗ bế quan, đêm nay hắn cần phải buông lỏng xuống.

Biết được Lý Dật xuất quan, Phong thiếu tông chủ rất nhanh đón chào, vừa hưng phấn lại có chút khẩn trương nói:

- Lý Dật huynh đệ, ngày mai quyết chiến có lòng tin không?

- Sẽ không thua.

Lý Dật nói không thua cũng không nói nhất định thắng.

- Ai, Lý Dật huynh đệ người cũng không biết, trong mấy ngày này, nhiệm thành địa phương quỷ quái quá thực náo nhiệt, có rất nhiều cường giả, đều muốn tận mắt nhìn thấy người cùng long tà đại quyết chiến. Những người này, chỉ sợ thừa dịp long tà bại, sau đó nhân cơ hội cắn hấn một ngụm. Lý Dật huynh đệ, tình thế rất tốt, đều chờ người dǎ bại long tà, người ngàn vạn lần không thể thua nhé.

Lý Dật cùng Phong thiếu chủ ở trên sườn núi quan sát xuống dưới, chỉ thấy nhiệm thành phé tích, quả nhiên rất nhiều cường giả, những cường giả này phục sức cũng không có tiêu chí tông môn, hiển nhiên đều là tán tu. Tại thần chi lĩnh vực, cũng không phải mỗi người đều muốn đầu nhập vào tông môn, cũng có một số người tự do tự tại tứ phương, không có chỗ ở cố định, nghe được nhiệm thành náo nhiệt, tự nhiên đều đến xem qua.

Lúc này tụ tập tại nhiệm thành phé tích, chỉ sợ cũng hơn mấy ngàn người.

- Đây chính là một chi lực lượng không nhỏ, Phong thiếu tông chủ, người chẳng lẽ không có tính toán kết giao bọn họ.

- Những cường giả này, mỗi người đều tự do quen rồi, tự cao có vài phần thực lực, đâu chịu thụ quy củ tông môn ước thúc. Nhưng bọn họ thích náo nhiệt, cũng muốn nhìn Long Môn cùng ba đại tông môn quyết đấu, bên nào thắng, bọn họ sẽ giúp phương đó, cho nên Lý Dật, có thể tìm được những người này trợ lực hay không, còn phải nhìn vào người.

Lý Dật không khỏi cười một tiếng, đúng là người thắng làm vua kẻ bại làm thảo khấu. Một đội ngũ mấy ngàn người, mặc dù tông môn đại chiến cũng có tác dụng mấu chốt, nhưng không đầu nhập vào bất luận tông môn nào mà hành tẩu tại thần chi lĩnh vực, những người này đều cũng có chút thủ đoạn, nếu như có thể tìm được những người này trợ lực, ngược lại mới có thể áp đảo Long Môn.

- Phong thiếu tông chủ, ta đã chuẩn bị tốt, sẽ chờ hừng đông quyết chiến long Tà... Ách, đúng rồi, người biết cung vô song đang ở nơi nào không?

- Người gặp cung vô song tiểu thư làm gì?

Phong thiếu tông chủ cũng không hiểu ý của Lý Dật. Nhưng Lý Dật cũng không nói rõ, cho nên Phong thiếu tông chủ hỏi xong, làm Lý Dật có chút xấu hổ, đành phải ho nhẹ một tiếng:

- Cái này, người cũng đừng hỏi, ta tìm nàng, nhất định là có việc?

- Nàng cùng Long Y, Ngải du tiểu thư ở cùng một chỗ, cách đây cũng không xa, ta dẫn người đi đi.

Phong thiếu tông chủ tựa hồ cũng nghĩ tới điều gì, vẻ mặt mập mờ nói.

- A.

Lý Dật lập tức thất vọng:

- Cửu huyền tông cũng thật là keo kiệt, không thể an bài các nàng ở một mình sao? Ách, tính một cái, ta ở chỗ này.

985. Q.6 - Chương 586: Quyết Đấu Trước Giờ

Thần long điện nguy nga hùng tráng của Long tông ở Long Thành lúc này lại đèn đuốc sáng trưng. Nơi này là hạch tâm có quyền thế nhất của Thần chi lĩnh vực, Thần long điện lúc này đang vô cùng trang nghiêm, các đến từ trưởng lão hộ pháp của Long tông cung kính đứng hai bên dưới điện, cho dù rất khẩn trương cũng không dám thốt ra tiếng.

Trên chiếc ghế sập màu vàng rực rỡ chính giữa đại điện lúc này lại để không. Chiếc ghế này vốn thuộc về môn chủ Long môn, đại diện cho quyền lực cao nhất trong Thần chi lĩnh vực, là thứ khiến vô số người mơ ước có được, cũng là thứ khiến bao người sợ hãi.

Chuyển qua tường ngăn của đại điện, ở hậu điện của Thần Long điện, lại có chút âm u, hậu điện rộng lớn nhưng trông không thoát nhìn giống như một huyết mộ, mang tới cho người ta một loại cảm giác âm trầm không cách nào ức chế. Trong hậu điện âm trầm này có một nữ nhân có khuôn mặt tuyệt mỹ khiến toàn bộ tràng diện có chút quỷ dị. Nữ nhân này không còn trẻ, ít nhất cũng phải bốn mươi tuổi, nhưng thời gian tựa hồ đặc biệt ưu ái nữ nhân này, tựa như không có bất cứ một vết tích thời gian nào lưu lại trên mặt nàng, da nàng trắng như tuyết hơn nữa lại rất mịn màng, ngoại trừ khí chất cao sang đẹp đẽ chỉ nữ nhân trung niên mới có, bất luận nhìn từ phương diện nào, đều không thấy nàng có vẻ già nua.

Nữ nhân trung niên tuyệt sắc ngồi ngay ngắn bên cạnh chiếc bàn gỗ, như có điều suy nghĩ, phía sau nàng, Long Tà lại nóng nảy đi đi lại lại.

Xem ra trong lòng Long Tà cực kỳ bất an, giống như một con thú bị giam cầm miệng hân thì thảo nói:

- Đám lão gia hỏa kia, lúc này là lúc nào rồi, còn không hồi âm cho ta, giỏi lắm, Long Môn cũng cùng bị phá hủy với bọn họ rồi!

Nữ nhân trung niên tuyệt sắc tựa hồ bị lời nói của Long Tà động chạm, nàng chậm rãi đứng lên, cử chỉ ưu nhã.

- Long Tà, chuyện này cha ta cũng không thể hoàn toàn làm chủ, không thể trách ông ấy!

- Không làm chủ được thì hân còn làm Tu La môn chủ làm gì. Nhược Thủy, thực xin lỗi, ta không nên lớn tiếng với nàng như vậy, thế nhưng việc này quan hệ đến sinh tử của Long môn ta, Tu La môn đến bây giờ còn do dự bất định, nàng kêu ta không nên nóng sao được?

Nữ nhân trung niên tuyệt sắc được Long Tà gọi là Nhược Thủy ôn nhu nói:

- Nếu cha ta nói đêm nay sẽ báo tin cho người, vậy nhất định sẽ cho người tin tức, người cứ an tâm mà chờ đợi.

- Nhưng trời vừa sáng, ta phải xuất hiện ở Nhiễm thành rồi!

- Quyết đấu với Lý Dật, thật sự quan trọng như vậy sao?

Nhược Thủy hỏi xa xôi.

- Bất kể Tu La môn có đáp ứng thỉnh cầu của ta hay không, cuộc quyết đấu này vẫn rất quan trọng, nếu Thần Chi lĩnh vực đã chú định phải tẩy bài một lần nữa, tại sao Long Môn không nhân cơ hội này diệt trừ những tông môn khác, hừ, muốn đấu với Long Tà ta, ta nhất định phải khiến tất cả bọn chúng xong đời.

- Long Tà, sát cơ của người quá nặng, cái này không có lợi đối với người.

Nhược Thủy nhẹ nhàng nói một câu, sau đó không hề để ý tới Long Tà, nàng lại ngồi xuống bên cạnh bàn, dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

- Người đang suy nghĩ gì vậy, Nhược Thủy, không phải người đang nghĩ đến Long Phong Vân chứ!

- Ài, người vẫn hay đa nghi như vậy!

Trong hậu điện một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, nữ nhân trung niên tuyệt mỹ vẫn ngồi lẳng lặng, còn Long Tà lại như một con thú bị nhốt, đi đi lại lại không có mục đích.

Qua hồi lâu, trong hậu điện bỗng nhiên dâng lên một luồng không gian chấn động, một cây cột đá trong điện tản mát ra hào quang u lam. Cùng với luồng chấn động và hào quang u lam lập lòe, có một thân ảnh chậm rãi hiện ra trong cột đá.

Nhìn thấy người này, Long Tà vội vàng chạy tới hỏi thăm:

- Tu La môn chủ đáp ứng thỉnh cầu của ta rồi sao?

Người kia vốc người mập mạp, vẻ mặt dối trá, thấy Long Tà, liền cười ha hả mà nói:

- Môn chủ đã đồng ý kế hoạch của Long môn chủ, nhưng....

- Nhưng cái gì?

- Cũng không có gì, nếu đã vận dụng lực lượng của Tu La giới, chuyện này chỉ có thể thành công chứ không thể thất bại, vạn nhất thất bại sẽ có hậu quả gì, Long Môn chủ chắc hẳn cũng tính tường!

- Xin Tu La môn chủ yên tâm, chỉ cần hẳn chịu điều động lực lượng của Tu La giới, tam đại tông môn chính là thịt nằm trên thớt, xem ngày mai ta sẽ thu thập bọn hắn như thế nào. Ha ha, đại sự có thể thành, Long Môn sẽ chính thức hùng bá toàn bộ Thần chi lĩnh vực!

Nhược Thủy thấy dáng vẻ cực kỳ đắc ý của Long Tà, liền lắc đầu, sau đó đứng dậy nhẹ nhàng rời đi.

- Vậy cứ quyết định như vậy!

Người nọ dứt lời, một lần nữa ẩn vào trong cột đá của hậu điện, thoáng cái biến mất.

Long Tà cười to mấy tiếng, biểu lộ hốt hoảng đã biến mất, thay vào đó là vẻ đắc chí vừa lòng. Hắn quay người lại, sải bước vượt qua tường ngăn, đi tới trên đại điện của Thần Long điện.

- Tu La môn chủ đã đồng ý kế hoạch của chúng ta, hiện tại hết thảy đều theo kế hoạch làm việc, ai làm trễ nãi sự tình, giết không tha!

Ngay khi Long Tà đang đắc chí vừa lòng, bắt đầu chấp hành kế hoạch hùng bá Thần chi lĩnh vực của mình, trên phế tích Nhiễm thành, lại đang diễn ra một màn quỷ dị. Phế tích Nhiễm thành, đã bị cường giả tới từ các nơi trong Thần chi lĩnh vực vọt tới chiếm lĩnh, những cường giả vô cùng kiêu ngạo này tụ tập trên phế tích Nhiễm thành, chờ mong trận quyết đấu đỉnh phong đấu thần sau hừng đông, để thời gian chờ đợi bớt đơn điệu nhàm chán, đám người bọn họ tốp năm tốp ba tụ tập lại một chỗ, uống rượu bắt chuyện, ngẫu nhiên cũng sẽ phát sinh một số xung đột nho nhỏ, gây xôn xao một vùng.

Trong đám ồn ào đó, náo nhiệt nhất vẫn là hai lão gia hỏa đang đấu đố, hai người này nhìn không rõ tuổi tác, lúc này đang khấn trương nhìn chăm chăm vào hai con đế cực lớn đang kèn cựa nhau. Hai con đế này lớn bằng bàn tay, tính cách tương đối nóng nảy, cũng đã bị thương không nhẹ, nhưng vẫn quấn chặt vào nhau, đáng vẻ không chết không từ bỏ.

- Lão quỷ, con đế của ngươi thua rồi!

- Chưa chắc, con đế của ta có tuyệt chiêu đấy!

Trong miệng lão quỷ thổi ra những tiếng huýt sáo dồn dập, nghe thấy tiếng huýt sáo, con đế đã bị đứt một chân giống như được tiêm thuốc trợ tim, nổi điên nhào tới, ra sức cắn xé đối phương.

- Ngươi làm trò kỳ quái gì vậy, trong tiếng huýt sáo có trò kỳ quái!

Lão quỷ còn lại tỏ vẻ không vui, chỉ vào đối thủ bắt đầu trách móc.

Lão quỷ kia cười hắc hắc, hẳn xác thực đã giở trò quỷ, trong tiếng huýt sáo ẩn chứa lực đấu khí, lập tức cũng không phủ nhận:

- Được rồi, ta thua. . . . . Lão quỷ, ngươi tên là gì?

- Ta sao? Ngươi gọi ta Tiểu Thiên là được rồi! Chúng ta lại đi bắt một con đế khác đấu tiếp!

- Không đấu nữa, ta phải đi rồi!

- Không có tí sức lực nào!

Tiểu Thiên có chút không vui, thấy lão quỷ phải rời đi liền vội vàng hỏi:

- Lão quỷ, chơi với ngươi rất vui, ngươi tên là gì? Có thể tìm ngươi ở đâu?

- Trong tên của ta cũng có một chữ thiên, tên là Giang Thiên Nhất, ngươi không tìm được ta đâu, nếu hữu duyên tất nhiên sẽ gặp mặt!

Giang Thiên Nhất! Đám cường giả đứng xem xung quanh bất giác đều toàn thân chấn động, lại nhìn lão quỷ kia đã sớm đi xa, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

- Giang Thiên Nhất, hắc hắc, nếu đã biết tên thì không sợ không tìm được người!

Tiểu Thiên thì ào ào lẩm bẩm nói.

- Lão quỷ, người biết người vừa đấu đố với người là ai không?

Cường giả bên cạnh không khỏi hảo tâm nhắc nhở. Đáng tiếc hảo tâm của bọn hắn lại không khiến Tiểu Thiên cảm thấy hứng thú, hắn chỉ thản nhiên nói:

- Chẳng lẽ các người biết hắn ở nơi nào?

- Tất cả mọi người trong Thần chi lĩnh vực đều biết, Giang Thiên Nhất chính là Tu La giới chủ, dĩ nhiên là sống trong Tu La giới rồi.

- A, thì ra là sống trong kết giới, như vậy cũng có chút phiền toái, nhưng nếu thật sự muốn tìm cũng vẫn có thể.

Tiểu Thiên vẫn lẩm bẩm nói.

- Lão quỷ người mất trí rồi sao, dám đến Tu La giới tìm Giang Thiên Nhất, người có biết người ta được phong hào là cường giả cấp bậc Đấu Thần hay không, không cẩn thận chọc vào hắn, người có chín cái mạng cũng vô dụng.

- Phong hào Đấu Thần? Ha ha ha, khó trách chúng ta hợp ý như vậy, người tưởng chỉ một mình hắn được phong hào Đấu Thần sao?

- Đúng là điên rồi, chẳng lẽ người cũng là....?

- Đoán đúng rồi!

Tiểu Thiên nói xong, cũng mặc kệ mọi người chỉ trích như thế nào, lấy từ trong dung giới ra một tấm thảm bần rách rưới, quàng lên người, lập tức chìm vào giấc ngủ say.

- Thật đúng là tên điên!

Đám cường giả xung quanh thấy thế liền kêu lên.

Đêm ngày càng khuya, xung quanh phế tích Nhiễm thành rơi vào cảnh tượng vô cùng yên tĩnh, chỉ là sự yên tĩnh này lại dấy động lên một luồng khí tức khiến người ta bất an. Không ai có thể xác thực tại sao lại có loại cảm giác bất an này, nhưng nó xác thực đang tồn tại.

Ở phương đông, tia nắng ban mai cuối cùng đã xé mở màn đêm, khi ánh mặt trời bắt đầu chiếu đến, các cường giả xung quanh phế tích Nhiễm thành cũng bắt đầu tỉnh lại.

Đây là một ngày rất đẹp, trời âm trắng, xung quanh tràn đầy sức sống và tinh thần phấn chấn của buổi sớm. Quang cảnh này thật sự không thích hợp với cảnh giết chóc.

- Lý Dật huynh đệ, người chuẩn bị xong chưa?

Mới sáng sớm, Phong thiếu tông chủ đã ở ngoài cửa kêu gào, tiểu tử nóng nảy này chỉ hận không thể lập tức bắt đầu quyết đấu.

Bảy ngày vất vả bế quan tu luyện, đêm nay Lý Dật ngược lại ngủ rất ngon, không hề mộng mị, nghe thấy Phong thiếu tông chủ kêu to, rất nhanh tỉnh lại.

- Hắc hắc, Lý Dật huynh đệ, xem ra khí sắc của người không tệ, chúng ta cũng đã chuẩn bị xong, phía bên Long Môn cũng phái người tới, ta định thời gian quyết đấu vào một giờ sau, không có vấn đề gì chứ Lý Dật huynh đệ.

- Không có vấn đề.

Lý Dật thờ hững đáp.

Mang theo Lý Dật rời khỏi chỗ ở, dưới núi ba đại tông môn bao gồm tất cả đầu não phụ thuộc tông chủ lớn nhỏ, đủ có mấy trăm cường giả đều tha thiết nhìn Lý Dật. Lam tông chủ và Úc môn chủ lập tức cầm đầu nhiệt tình chạy ra đón chào:

- Lý Dật các hạ khổ cực rồi, trận chiến hôm nay quan hệ trọng đại đến tam đại tông môn, tất cả xin làm phiên Lý Dật các hạ.

- Lam tông chủ khách khí rồi, đây cũng là chuyện của Lý Dật ta, đương nhiên phải dốc hết toàn lực mà làm.

- Tối qua chúng ta có thương nghị, nếu hôm nay Lý Dật các hạ có thể chiến bại Long Tà, đợi sau khi thu thập Long Môn, Thần chi linh vực tùy Lý Dật các hạ chọn một chỗ, đất phong ba nghìn dặm, tự lập nhất tông, tuyệt không nuốt lời!

Lý Dật nhú mày, phúc lợi này không tệ! Nhưng Ngải tông chủ ở bên cạnh lập tức tiếp lời nói:

- Trận chiến này bất luận thắng bại, Lý Dật các hạ cũng sẽ được thăng nhiệm lên chức tông chủ Thất Tinh tông!

Ngải tông chủ đưa ra hứa hẹn này trước mặt các cường giả, hiển nhiên tâm ý đã quyết.

Hứa hẹn của Ngải tông chủ thật sự nằm ngoài dự liệu của mọi người, nhưng tính ra cũng là chuyện hiển nhiên. Nơi được cường giả tôn quý như Thần chi linh vực, thực lực danh vọng của Ngải tông chủ hiện tại đã kém hơn Lý Dật một bậc, cho dù chiếm cứ vị trí tông chủ cũng khó được mọi người kính phục, hơn nữa Lý Dật lại là con rể của hắn, nước phù sa cũng không chảy ruộng người ngoài.

- Chư vị, tại hạ và Long Tà quyết chiến, cũng không phải vì danh lợi, đất phong ba nghìn dặm, chức vụ tông chủ Thất Tinh tông xin miễn đi, chỉ nguyện sau trận chiến này, có thể khiến Thần chi linh vực thái bình, từ nay về sau không còn có chiến tranh tàn sát, tại hạ cũng đủ vui lòng.

Lời này của Lý Dật một nửa là hoa mỹ, một nửa cũng là cảm xúc trong lòng. Đứng ở phe tích Nhiễm thành, muốn nói trong lòng Lý Dật không có xúc động cũng không thể nào.

Lời nói của Lý Dật đương nhiên được các cường giả vô cùng tán dương, đều là tán thưởng Lý Dật rất biết đại nghĩa, khiến Lý Dật nghe thấy ngược lại không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Lúc này, ở phương hướng Long Môn cũng đã tuôn ra một đám cường giả, bay vút đến phía trên phe tích Nhiễm thành, người cầm đầu đội mũ kim sắc, thần sắc kiêu ngạo, coi trời bằng vung, đương nhiên chính là đối thủ của Lý Dật, Long Môn môn chủ Long Tà!

986. Q.6 - Chương 587: Quyết Đấu Bắt Đầu.

Nhìn thấy Long Tà lộ diện, ba đại tông môn cũng đình chỉ thanh âm tán dương buồn nôn, vây lấy Lý Dật bay về hướng Nhiễm thành.

Bay đến chỗ cách đám cường giả Long Môn trăm mét, đám cường giả lúc này mới dừng lại.

Trên trời dưới đất mấy ngàn đấu khí cường giả, trận thế này ngay cả Lý Dật cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, những cường giả này không giống với những cường giả của Đấu Thần đại lục Thiên Hồ vây công mình, bọn hắn đều là cường giả ít nhất trên Đấu Hoàng, còn cường giả Thiên Hồ vây công mình, thậm chí ngay cả Đấu Sư cũng có.

Dưới sự vận chuyển đấu khí rút ra thiên địa linh khí của vô số đấu khí cường giả, bầu trời trong xanh rất nhanh biến mất, hơi mù trầm trọng bất giác bao phủ trên đỉnh đầu mọi người.

- Long Môn chủ từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Ngược lại Lý Dật lại là người mở miệng trước, ngữ khí thoải mái. Tiểu tử này thật sự mạng lớn, núi lửa phun trào cũng không thiêu đốt được hắn, hơn nữa xem ra cũng không chịu bất cứ tổn thương nào.

Long Tà lại không có vẻ mặt thoải mái giống như Lý Dật, hắn nhìn cực kỳ âm trầm, khuôn mặt kéo dài, giống như ai đó mượn gạo hán mà chưa trả vậy.

- Lý Dật, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

- Vậy sao?

Lý Dật lấy từ trong tay áo ra một con thiên cơ chuột khác đưa cho hắn, cười nói:

- Ta lại không cho là vậy!

Nhìn thấy thiên cơ chuột, cơ bắp trên mặt Long Tà run rẩy, oán hận nói:

- Tên tiểu tử gian hoạt nhà ngươi, còn muốn lấy phệ thiên chuột ra hù dọa ta sao, loại ma thú này căn bản không có độc, lần trước bị lừa thật khổ!

Tên khoa học của thiên cơ chuột xác thực là phệ thiên chuột, vốn tiểu tử này khi trở về Long Môn đã cố ý điều tra. Lý Dật cười lạnh lẽ, nếu hù dọa không được, vậy thì đành phải thu vào.

- Long Môn chủ quả nhiên lợi hại, xem ra Đấu Thần cốc chủ nói không sai, chiêu đấu kỹ đó đối phó với người cũng không có tác dụng gì. Vậy được rồi, hôm nay ta dùng thực lực chân chính đánh bại ngươi, cho ngươi thua tâm phục khẩu phục!

Nghe đến đó, các cường giả mới biết được Lý Dật và Long Tà cũng không lần đầu tiên giao thủ, chỉ là giữa bọn hắn rút cuộc có ân oán gì, mọi người vẫn mơ màng không hiểu nổi.

- Hôm nay ngươi muốn giở trò cũng không dễ dàng như vậy đâu, nhưng dựa vào bản lĩnh thật sự, hừ, ngươi có bản lĩnh đó sao?

- Ta có hay không, đợi lát nữa ngươi sẽ biết.

Lý Dật cười nhạt, giơ tay lên, cường giả của ba đại tông môn hiểu ý, bắt đầu chậm rãi thối lui, thấy cường giả của ba đại tông môn thối lui, Long Tà cũng đuổi Long Môn đệ tử. Giữa không trung phía trên phệ tích Nhiễm thành, chỉ còn lại Lý Dật và Long Tà đối mặt với nhau.

- Long Tà, chẳng lẽ ngươi không muốn biết, thuốc giải hôm đó ngươi ăn vào là là vật gì sao?

Cường giả giằng co, kiêng kỵ nhất là tâm tình nóng nảy, Lý Dật đương nhiên muốn chọc giận Long Tà.

- Hừ, không muốn biết, tóm lại không phải vật gì tốt.

Long Tà thực sự thông minh hơn người, không muốn mắc lừa.

Lý Dật cười ha ha, vẻ mặt vô sỉ vui vẻ cười nói:

- Kỳ thật nói cho ngươi biết cũng không sao, giải được đó xác thực là độc môn giải được của ta, hơn nữa cho dù cho ngươi phương thuốc, trừ ta ra, trên thế giới này cũng không có bất kỳ người nào có thể điều phối ra. Bởi vì trong cơn cầu đó chính là ta phân và nước tiểu của ta, ha ha ha, Long Môn chủ ngươi nói cái này có được tính là độc môn giải được hay không!

Một cảm giác muốn nôn mửa tự nhiên sinh ra, với định lực của Long Tà đã sớm có thể thờ ơ trước cảnh núi non sụp đổ, nhưng nghe thấy giải được hắn ăn vào hôm đấy lại là phân và nước tiểu của Lý Dật, cơ bắp trên mặt hắn vẫn không nhịn được bắt đầu vận vẹo, dạ dày sôi sục như muốn tuôn trào những thứ bên trong ra.

- Đừng nôn, nhiều ngày như vậy rồi, có muốn nôn cũng nôn không ra.

Lý Dật thấy hắn ra sức khắc chế cơn nôn mửa của mình, vội vàng khéo léo lòng người mà khuyên nhủ.

- Lý Dật! ! Ngươi đi chết đi!

Tất cả tiếng phản nộ hóa thành một tiếng hét to, Long Tà hóa phản nộ ra sức lượng, khí màu đen mờ ảo quanh người thốt nhiên đại tác, hóa thành sương mù màu đen dày đặc bốc lên cuộn cuộn.

Lý Dật đã kích thích phản nộ cực lớn của Long Tà, lập tức cũng không dám chủ quan, thủ quyết niết động, đầu khí trong đan điền khí hải bỗng nhiên tuôn về hướng kinh mạch, chảy ra ngoài cơ thể, ngoài cơ thể hình thành một tầng bình chướng đầu khí màu đỏ thẫm.

- Chịu chết đi!

Long Tà bị phản đến tột đỉnh bỗng nhiên hóa thành một đạo thiểm điện màu đen, kẹp lấy đầu khí giống như sương mù dày đặc mạnh mẽ bắn về hướng Lý Dật, đầu khí mãnh liệt tấn ra xé rách không gian, khi

tới gần Lý Dật chừng hai mươi thước, từ trong đoàn sương mù đầu khí bắn ra một đạo đầu khí hình đao, nghiêng nghiêng chém xuống người Lý Dật.

Cảm nhận được uy lực cực lớn ẩn chứa trong đầu khí hình đao này, Lý Dật cũng không dám chủ quan, giữa ngón tay đạo đạo đầu khí tởn nhện xoáy lên tầng tầng rung động không gian, nghênh đón đầu khí hình đao!

- Keng, keng ——

Hai luồng đầu khí chạm vào nhau, phát ra tiếng giao minh kim thiết giống như thực chất.

- Người chỉ có chút thủ đoạn như vậy sao?

Đánh bay đầu khí hình đao của Long Tà, Lý Dật ra vẻ khinh thường nhẹ nhàng nói.

Long Tà lúc này đã hoàn toàn ở trong đoàn sương mù đầu khí màu đen vô tận, căn bản không thấy rõ nét mặt của hắn, nhưng cảm xúc lúc này của hắn, Lý Dật lại hoàn toàn có thể cảm giác được. Long Tà đã hoàn toàn giận điên lên, căn bản không để ý tới châm chọc khiêu khích của Lý Dật, liên tục tung ra mấy đạo đầu khí hình đao rách không gian, chém về phía Lý Dật.

- Lão bất tử này, vừa bắt đầu đã dốc sức liều mạng sao!

Lý Dật ngạc nhiên nói, thân hình cấp tốc lùi lại, sóng động không gian từng vòng từng vòng hình thành một đám bình chương phòng ngự trước người. Như vậy rất tốt, Lý Dật chính là muốn chọc giận Long Tà, lại khiến hắn dốc sức liều mạng tiến công. Loại chiến đấu cấp bậc này, Lý Dật tuyệt đối sẽ không ôm suy nghĩ chiến thắng một cách dễ dàng. Trong tình huống các thể lực có sức mạnh ngang nhau, chỉ có tận lực hao tổn thực lực của đối thủ, mới có thể tạo cho đối thủ một kích trí mạng vào giờ khắc quan trọng.

Giữa không trung hai đạo thân hình vừa tiến vừa lui, quấy đảo chấn động không gian một hồi giống như long trời lở đất, nhìn thấy Long Tà vừa tiến lên đã chiếm cứ ưu thế chủ động công kích, đám đệ tử Long Môn nửa là xu nịnh nửa là khuyến khích Long Tà, lập tức phát ra tiếng ủng hộ vang trời. Chỉ có điều không ít cường giả cũng nhìn ra được, Lý Dật mặc dù lui về phía sau, dáng vẻ mệt mỏi phòng thủ, nhưng thắng bại của cuộc quyết đấu này, thật sự còn rất khó nói.

Sau khi liên tục đánh về phía Lý Dật hơn mười đạo đầu khí hình đao, Long Tà lúc này mới định trụ thân hình, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Chuyện này là thế nào? Lý Dật, người rõ ràng đã có thực lực Đấu Thần đỉnh phong? Chuyện này sao có thể?

Từ Đấu Thần ngũ tinh đến Đấu Thần đỉnh phong, theo như thường thức của người bình thường, nhất định phải cần thời gian mười mấy năm hoặc mấy chục năm, mà trong thời gian mười mấy năm lên tới Đấu Thần đỉnh phong đã coi như thần tốc rồi. Cho nên, sau khi Long Tà liên tục tấn công mạnh mẽ hơn mười đạo đầu khí thăm dò thực lực của Lý Dật, cũng không khỏi sinh ra kinh hãi.

- Chuyện này rất kỳ quái sao? Cho nên Long Tà, ta cho người biết, người muốn giết ta, tốt nhất là thừa dịp hôm nay, nếu không mấy ngày nữa, ngay cả xác giày cho ta người cũng không xứng.

Lý Dật vẫn kiên quyết quán triệt ý đồ của mình, kích thích Long Tà sử dụng toàn lực công kích mình.

- Lê nào đồ ngu ngốc Linh Thiên đã... Lý Dật, có phải Linh Thiên đã đem hạt giống đầu khí cho người luyện hóa không?

Long Tà cũng không phải kẻ ngu ngốc, nhú mày như nghĩ tới điều gì:

- Linh Thiên rõ ràng hận ta đến trình độ như vậy, ngay cả đầu khí hạt giống cũng chịu tặng cho người, ha ha ha, đáng tiếc, Linh Thiên sư muội, người cho rằng đưa đầu khí hạt giống cho tiểu tử này là có thể giết được ta sao? Người sai rồi, Thần chi linh vực đã không còn ai có thể giết được ta!

Lúc này mặc dù không nhìn thấy rõ biểu lộ của Long Tà, nhưng từ trong ngữ khí của hắn, Lý Dật nghe ra được, tâm tình lúc này của Long Tà tuyệt đối không tốt.

- Long Tà, người đã xa lánh chúng bạn, ngay cả sư muội của người cũng hận người đến chết, người còn sống làm gì, chi bằng thành toàn cho ta, vung đao tự vận đi, nói không chừng thấy người thức thời, ta còn có thể nhặt xác cho người, về sau hàng năm tế điện!

- Nói láo! Ta mới không muốn chết, ta sẽ không chết, ta muốn tu luyện tới phong hào Đầu Thần, ta muốn trở thành bất tử bất diệt! Bất cứ ai cũng không cách nào ngăn cản ta làm được điểm này.

Bi phần đến cực điểm, tâm tình phức tạp của Long Tà càng hung ác, song chưởng tạo thành hình cung, đầu khí cực hạn mãnh liệt ngưng tụ trong lòng bàn tay, một đoàn năng lượng màu đen nổi lên lôi quang màu tím.

Linh khí thiên địa xung quanh rất nhanh bắt đầu khởi động, bầu trời vốn âm trầm giống như nhận được triệu hoán nào đó trong linh khí thiên địa kịch liệt, sương mù dày đặc càng ngày càng thấp, phẳng phất như lơ lửng trên đỉnh đầu Lý Dật. Từng đạo thiểm điện màu tím hướng ứng theo lôi quang trong lòng bàn tay Long Tà, phát ra tiếng nổ bạo liệt đình tai nhức óc.

Đấu kỹ Bạch hổ, Lý Dật cả kinh, nhưng lại lập tức vui mừng,...xem ra Long Tà đã thật sự bị mình kích thích nổi điên, chỉ cần đứng vững sau đòn công kích này, một khi hắn biểu hiện ra dấu hiệu đấu khí tiêu hao quá lớn, như vậy thì xin lỗi, Lý Dật sẽ cho Long Tà một đòn phản kích trí mạng.

- Bạch hổ cấp cao —— Tử Thần Chi Lôi!

Quả nhiên là đấu kỹ cấp bậc Bạch Hổ, chiêu đấu kỹ Bạch hổ cấp cao này tên là Tử Thần Chi Lôi, là đấu kỹ cường hãn nhất Lý Dật từng nhìn thấy từ trước đến nay, lôi cầu súc thể đến cực hạn thay thế khí vụ màu đen lượn lờ quanh người Long Tà, hắn hoàn toàn bị một đoàn lôi cầu lôi quang màu tím đan xen vây quanh, năng lượng vô tận vẫn dùng tốc độ cực nhanh tuôn về hướng đoàn lôi cầu này, dị tượng giữa thiên địa càng ngày càng rõ ràng, bày biện ra một cảnh tượng giống như tận thế.

Lý Dật đương nhiên cũng không nhàn rỗi, đồng thời với Long hổ súc thể “Tử Thần Chi Lôi”, hắn cũng bắt đầu dốc sức liều mạng bố kết một tầng đấu khí phòng ngự, năng lực phòng ngự thổ hệ đấu khí mạnh nhất bị hắn rút ra đến mức tận cùng, lợi dụng bình chướng đấu khí được kết từ thổ hệ đấu khí này từng đạo nối tiếp nhau, phòng ngự đấu khí thổ hệ dồi dào năng lượng giống như một tòa thành lũy chắc chắn, che dấu Lý Dật thật sâu bên trong.

- Tử Thần Chi Lôi, Tử Thần hàng lâm!

Thủ quyết Long Tà khẽ động, đoàn năng lượng kia bỗng nhiên giống như bị co rúm, tán đi hình dạng, hóa thành vô hình.

Lý Dật ở bên ngoài hai mươi mét cũng đồng thời cảm nhận được một luồng áp lực giống như sóng dữ phong ba, dưới luồng áp lực cực đại nhưng vô hình này, bình chướng thổ hệ đấu khí mà hắn xây dựng liên tục vỡ vụn, trong hư không, vô số lôi quang màu tím phá không mà ra, phát ra tiếng lôi bạo lách tách.

Thế của năng lượng lôi hệ trước mắt như chẻ tre, giống như muốn chém vỡ tầng phòng ngự cuối cùng của mình, Lý Dật cũng không kịp suy nghĩ, siêu phẩm thần binh Phá Thiên kiếm bất ngờ xuất hiện trên tay, đấu khí Thiên Ma cực hạn rót vào trong cơ thể Phá Thiên Kiếm, vội vàng thối lui mấy mét, sau đó lẳng không hạ kích.

Ầm ——

Trong tiếng nổ kịch liệt, lôi hệ đấu khí vô hình nhưng có năng lượng kinh người cứ thế bị đánh bay một đạo lỗ hổng, dọc theo đạo lỗ hổng này, thân hình của Lý Dật lao đến, Phá Thiên kiếm chỉ còn cách Long Tà ngoài hai mươi mét!

Long Tà tựa hồ không ngờ rằng Lý Dật dưới đấu kỹ Bạch hổ cấp cao còn có thể phá lớp vòng vây công kích của mình, sắc mặt biến hóa, nhưng không tránh né, thủ quyết lại như bay mà động, tựa hồ hóa thành hư ảnh. Theo thay đổi thủ quyết của Long Tà, lôi hệ đấu khí vô hình bị Lý Dật chém rách nhanh chóng khép lại, khóa Lý Dật bên trong.

Có thể được xưng là đấu kỹ Bạch hổ cấp cao quả nhiên cũng không phải chuyện đùa, sau khi kích phát còn có thể khống chế năng lượng, hình thành công kích! Năng lượng lôi hệ vô tận xung quanh giống như tường

đồng vách sắt giáp công mà đến, Lý Dật cũng không cách nào nghĩ nhiều, Phá Thiên kiếm cấp tốc chém xuống, lại một lần nữa tạo ra một khe hở, sau đó phóng lên trời, hóa giải dây dưa của năng lượng đấu kỹ Bạch hổ này.

- Đấu kỹ Bạch hổ cấp cao, cũng không có gì!

Thân ở giữa không trung, Lý Dật liếc nhìn Long Tà ở phía dưới, mặt lộ vẻ khinh thường nói.

987. Q.6 - Chương 588: Bắt Được Rồi?

Thấy Lý Dật chỉ tổn thương ít lông tóc mà hóa giải được đấu kỹ Bạch Hổ cấp cao của mình, Long Tà càng có vẻ mặt khó coi, đương nhiên ngoài miệng hắn vẫn không chịu thua, lạnh lùng đáp lại:

- Có thể phá chiêu đấu kỹ Bạch Hổ này của ta cũng không phải năng lực của người tài giỏi, mà là binh khí của người siêu phẩm, hừ, siêu phẩm thần binh, được, chúng ta cùng đấu binh khí.

Còn chưa nói xong, trong tay hắn đã hiện ra một đoạn Thiêu hỏa côn...Thứ này xác thực cực giống Thiêu hỏa côn, dài không đến hai ba thước, toàn thân ngăm đen, không sáng bóng, nhìn thế nào cũng giống như một đoạn Thiêu hỏa côn.

- Thiêu hỏa côn của người cũng là siêu phẩm thần binh sao!

Lý Dật khinh thường nói. Trên mặt hắn mặc dù tỏ vẻ khinh thường, nhưng Thiêu hỏa côn kia vừa hiện thân, trong không gian liền xuất hiện một loại áp lực chặt chẽ giống như thực chất, nếu đoán không sai, cây Thiêu hỏa côn này tuyệt đối không bình thường như vẻ ngoài của nó.

- Thiêu hỏa côn? Ngu xuẩn, ngay cả siêu phẩm thần binh cột trụ trời cũng không biết, cũng uống người được xưng tụng là nhất lưu cường giả!

Cột trụ trời? Lý Dật bỗng nhiên có một loại cảm giác buồn cười, một thanh siêu phẩm thần binh, làm thế nào lại có ngoại hiệu giống như một bộ phận nào đó trên cơ thể nam nhân chứ. Được rồi, cột trụ trời, Lý Dật nhún cười, nghiêm mặt nói:

- Xem cột trụ trời của người có lợi hại không... Nhưng mong không phải loại trong ba mươi giây đã giải quyết xong vấn đề.

- 30 giây quá nhiều, mười giây là giải quyết xong!

Lý Dật cười khở, thú vị cho rằng tên nam nhân Long Tà này cũng quá khiêm tốn, mười giây đã giải quyết xong?... Nữ nhân nào nguyện ý làm thế!

Đột nhiên những tiếng nổ vang thấp thoáng khiến tâm tư Lý Dật trở lại trên người Long Tà, cột trụ trời sau khi được Long Tà rút đấu khí đã tăng vọt mấy lần, năng lượng cực hạn xung đột trong cột trụ, những tiếng nổ vang kia cũng là phát ra từ trong cơ thể cột trụ trời.

Muốn mười giây đã giải quyết xong vấn đề, Long Tà cũng không lãng phí thời gian, hai tay vung mạnh cột trụ trời dồi dào đấu khí, thân hình như mũi tên, bắn về hướng Lý Dật. Cái tên cột trụ trời mặc dù có chút buồn cười, nhưng uy lực tuyệt đối không hề thua kém Phá Thiên kiếm, Lý Dật nghiêm nghị, cũng muốn thử xem cây gậy được xưng tụng là cột trụ trời này rút cuộc lợi hại như thế nào, không lùi mà tiến tới, mũi nhọn của Phá Thiên kiếm thẳng tắp đón đỡ cây côn.

Keng ——

Hai thanh siêu phẩm thần binh va vào nhau, tạo ra một tiếng giòn vang, sau đó một đạo sóng xung kích bỗng nhiên phát sinh ở chỗ hai người đối kháng, tản ra ngoài mấy trăm mét. Một chiêu giao nhau, thân hình Lý Dật rơi thẳng xuống!

Lý Dật vẫn là đánh giá thấp uy lực của cột trụ trời, dưới áp lực cực lớn, thân hình của hắn không cách nào điều khiển mà tự động rơi xuống, khí huyết trong lồng ngực cũng cuộn cuộn. May mà Phá Thiên kiếm cũng không bị tổn thương, chỉ là Thiên Ma đấu khí ẩn chứa trong đó đều bị tiêu hao sạch sẽ!

Chiêu này đã chứng minh một sự thật, đồng dạng là siêu phẩm thần binh, Thiêu Hỏa côn bề ngoài xấu xí nhưng nhất định xếp trên Phá Thiên kiếm. Xem ra, Lý Dật không chiếm được tiện nghi về binh khí.

Khi rơi đến phía trên phế tích, Lý Dật mới không chế được thân hình!

Trong đám đệ tử Long Môn đương nhiên lại bộc phát ra thanh âm trầm trồ khen ngợi, những lời tán dương ngút trời khiến bản thân Long Tà cũng có chút đỏ mặt.

Còn tam đại tông môn lại lặng ngắt như tờ, một chiêu rất đơn giản, thực lực thuần túy cộng thêm đối kháng của binh khí đã chứng minh rất rõ ràng, thực lực của Long Tà tuyệt đối ở trên Lý Dật.

- Lý Dật ca ca, cẩn thận!

Ngải Du bất chấp vẻ rụt rè của thiếu nữ, quan tâm kêu to.

Lý Dật nhìn thoáng qua phương hướng của đám người Ngải Du, cố gắng kèm chế khí huyết cuộn cuộn, để lộ khuôn mặt tươi cười hơi có vẻ tái nhợt xanh xao để các nàng yên tâm. Một mặt không chế thân thể từ từ đứng dậy, một mặt Lý Dật lại thúc dục thánh hệ đấu khí khôi phục đấu khí ngược chiều trong cơ thể mình.

- Thế nào? Tiểu tử, biết lợi hại chưa!

Long Tà cực kỳ đắc ý, thần sắc càng tỏ ra kiêu căng.

- Mười giây vẫn chưa giải quyết xong vấn đề, ta còn sống!

Lý Dật cũng giữ vẻ mặt khinh thường, tỏ vẻ không sao cả.

- Người cho rằng đây là uy lực mạnh nhất của cột trụ trời sao? Hừ, thật là một tên ngu ngốc!

Long Tà nói xong, thân hình lại đột nhiên khê động, cột trụ trời hóa thành mũi tên, bay thẳng về ngực Lý Dật.

Đã biết lợi hại của cột trụ trời, lần này Lý Dật không dám đón đỡ, thân hình lướt gấp, né tránh oanh kích của cột trụ trời, cầm Phá Thiên kiếm trong tay, võ dung giới, Phách Tuyết Trấn Thiên cung đã thành linh xuất hiện nơi tay.

- Hảo tiểu tử, rõ ràng còn có hai thanh siêu phẩm thần binh...Nhưng, như vậy cũng không cứu được người!

Long Tà vẫn không buông tha, như hình với bóng theo sát Lý Dật.

Long Tà cũng quá chủ quan, một chiêu đắc thế lại khiến cho y tựa hồ quên hết tất cả, hoàn toàn không để ý đến cây siêu phẩm thần binh chứa đầy Thiên Ma đấu khí đỏ thẫm này. Nhưng điều khiến Lý Dật vui mừng là, trong ba mũi tên đấu khí mà hắn liên tục bóp cò lại có một mũi tên bạo kích! Bạo kích của Phách Tuyết Trấn Thiên cung có thể sinh ra uy lực gấp mấy lần, chỉ là Lý Dật không cách nào khống chế được loại bạo kích, hắn chỉ có thể hoàn toàn dựa vào vận khí và nhân phẩm bộc phát.

Đại khái là nhân phẩm của Long Tà quá kém, cho nên nhân phẩm của Lý Dật mới bạo phát.

Hai mũi tên đấu khí đầu tiên không nằm ngoài dự liệu bị Long Tà huy động cột trụ trời đánh bay, nhưng khi hắn tựa hồ dựa vào bản năng oanh kích mũi tên đấu khí thứ ba, mũi tên bạo kích này lại không bị đập bay, mà phân thành hai nửa dưới một kích của cột trụ trời, lướt qua cột trụ trời, bay thẳng về hướng Long Tà.

Biến cố này xảy ra quá nhanh, cho dù Long Tà cố gắng né tránh nhưng căn bản không kịp, mũi tên đấu khí phân ra làm hai, chui vào vai Long Tà. May mà Long Tà cũng hiểu tình thế cực nhanh, không ưi tên đấu khí nổ tung trong cơ thể mình, dưới cường bức của đấu khí hộ thể, mũi tên đấu khí không chui vào được cơ thể bị ép bay ra từ sau lưng.

Toàn thân Long Tà đau đớn, tổn thương xuyên suốt này cũng không ảnh hưởng gì đến chỗ hiểm, đối với một Đấu Thần cường giả mà nói, cũng không tính là chuyện gì, nhưng đau đớn là Long Tà không tránh được, hơn nữa, quan trọng nhất là...y thật sự quá mất mặt!

Lúc này đến phiên đệ tử của tam đại tông môn phát ra thanh âm ủng hộ, bọn hắn đương nhiên không rõ đây là Lý Dật bộc phát nhân phẩm, đánh ra bạo kích của Phách Tuyết Trần Thiên cung, tất cả đều cho rằng đây là sách lược của Lý Dật, đầu tiên dùng hai mũi tên đầu khí mê hoặc Long Tà, lại lấy tuyệt kỹ đả thương địch thủ, tiếng ủng hộ vang trời lập tức vang vọng toàn bộ bốn phía Nhiệm thành.

- Hai thanh siêu phẩm thần binh đánh một cây Thiêu Hỏa côn, thắng cũng không vui vẻ gì.

Lý Dật thu hồi Phách Tuyết Trần Thiên cung, đề nghị nói:

- Chúng ta vẫn nên thi đấu khí đấu kỹ, thế nào hả?

Long Tà đúng là cầu còn không được, hắn cũng không biết rõ Lý Dật tổn thương hắn chỉ là nhân phẩm bộc phát, trong lòng hắn thật sự vẫn còn kiêng kị đối với cây Phách Tuyết Trần Thiên cung này, thấy Lý Dật thu hồi cung, đề nghị chỉ thi đấu đầu khí đấu kỹ, đương nhiên là vui vẻ đáp ứng, lập tức cũng thu hồi Thiêu Hỏa côn của mình.

Đánh tới lúc này, Lý Dật cũng không còn phòng ngự nữa, hắn quyết định thử chiêu độc môn “Niết Bàn Long Châu” khắc chế Long Tà!

Theo như Đấu Thần cốc chủ Linh Thiên thuyết pháp, sau khi Long Tà liên tiếp chịu tổn thương dưới chiêu này, tất nhiên sẽ nghĩ cách phá giải, nhưng đây cũng chỉ là phỏng đoán của Linh Thiên, thử thêm một lần cũng không ảnh hưởng gì.

Lý Dật biến đổi thủ quyết, hỏa nguyên tố trong thiên địa bắt đầu điên cuồng tuôn về hướng quanh người hắn, một đoàn hỏa diễm đột nhiên sinh ra. Nhìn thấy trận thế này, Long Tà thông minh tuyệt đỉnh đương nhiên cũng biết Lý Dật muốn làm gì, lạnh lùng nói:

- Thật sự là ngu xuẩn, ngươi còn muốn cho ta chịu thiệt dưới chiêu này sao? Đạo lý quá tam ba bận mà ngươi cũng không hiểu.

Long Tà cũng không bỏ kết phòng ngự. Với sợ hãi của hắn đối với “Niết Bàn long châu”, thừa dịp Lý Dật sức thể, chỉ sợ sớm đã không ngừng bỏ kết tám chắn phòng ngự. Lúc trước khi Linh Thiên lần đầu tiên sử dụng chiêu đầu kỹ này, Long Tà đã bỏ kết được hơn hai mươi đạo tám chắn phòng ngự, cuối cùng vẫn bị Linh Thiên đánh cho nát bấy tất cả, lần đó nếu không có Linh Quyền chống đỡ, chỉ sợ Long Tà cũng đã bỏ mạng ở phế tích Nhiệm thành rồi.

Xem ra, Long Tà thật sự đã có cách đối phó “Niết Bàn long châu”, bằng không hắn cũng sẽ không bình tĩnh như thế!

Trong lòng Lý Dật khẽ động, nhưng vẫn sức thể đầu kỹ!

Hỏa diễm quanh thân Lý Dật càng ngày càng rừng rực, năng lượng thiêu đốt thiên địa khiến cho nhiệt độ trong không gian kịch liệt tăng lên, dưới áp chế của tầng mây dày đặc, luồng năng lượng nóng rực không có chỗ phát tiết, lập tức như thiêu đốt tất cả cường giả, mồ hôi trên trán mọi người liên tục toát ra!

Sức thể hoàn tất, Lý Dật bị ngọn lửa hoàn toàn vây khốn bên trong, mang theo hỏa cầu oanh kích về hướng Long Tà.

- Chiêu này đối với ta đã vô dụng rồi, ngu ngốc!

Về mặt bình tĩnh, Long Tà vô dụng giới. Một tám chắn phong cách cổ xưa hiện ra trước mặt hắn. Tám chắn này cực kỳ cổ xưa, phía trên có khắc những hoa văn tinh tế dày đặc, tựa hồ còn ẩn chứa chút năng lượng ma pháp, giống như cảm ứng được năng lượng rừng rực của “Niết Bàn long châu”, trên tám chắn màu xám đen lập tức nổi lên một tầng băng lam.

Cùng lúc với tầng băng lam hiện ra, hỏa diễm quanh người Lý Dật cấp tốc bị rút ra, sau đó thu nạp tiến vào bên trong tám chắn, trong giây lát biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Đây chính là pháp bảo đối phó “Niết Bàn long châu”, người không ngờ ta có thượng cổ bằng thuẫn, chuyên môn khắc chế ngọn lửa của người....ha ha ha...

Nhưng Long Tà rất nhanh không cười nổi, hỏa diễm quanh người Lý Dật rất nhanh bị thượng cổ bằng thuẫn hút vào không còn một mảnh, tình huống này khiến cho Long Tà cảm giác được có cái gì không đúng, với uy lực của “Niết Bàn long châu”, cũng không thể bị hấp thu toàn bộ năng lượng nhanh như vậy được.

- Người vui mừng quá sớm rồi!

Lúc này Lý Dật chỉ còn cách ngoài bốn mét, trên mặt hắn hiện lên một tia giảo quyết vui vẻ. Trong lòng bàn tay của hắn, chính là một khối bằng cầu không lớn nhưng năng lượng đầy đủ dồi dào...Có trời mới biết hắn làm thế nào mà đồng thời sức thể được hai loại đấu kỹ thuộc tính hoàn toàn trái ngược nhau!

Càng đáng sợ hơn là, chiêu đấu kỹ sức thể này của Lý Dật lại không phải đấu kỹ bình thường, mà là Thanh Long đấu kỹ Lam tông chủ tặng cho hắn.

Thanh Long cấp thấp, Huyền Băng Thiên Phá!

- Không thể nào!

Trong mắt Long Tà chợt lóe lên vẻ sợ hãi, dựa vào lịch duyệt của hắn, đương nhiên biết rõ đoàn bằng cầu trong lòng bàn tay Lý Dật có dư vị như thế nào, đây là một chiêu Thanh Long đấu kỹ thật sự! Chỉ là hắn không thể nào ngờ được, Lý Dật lại dùng “Niết Bàn long châu” làm thủ thuật che mắt, lén lút sức thể chiêu sát thủ thật sự này!

- Chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Lý Dật mỉm cười, bằng cầu trong lòng bàn tay bỗng nhiên phóng đại, không gian vừa mới còn nóng bỏng thoáng cái trở nên lạnh lẽo, nhiệt độ hạ xuống quá nhanh khiến cả không gian như bị đông cứng, khắp nơi lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Ầm...

Bằng cầu ầm ầm nổ vang, vô số mảnh vỡ bay tán loạn trong không gian, nhưng cũng không mất đi khổng chế, theo thủ quyết biến đổi của Lý Dật, năng lượng bằng hệ vô tận giống như hình thành một biển bằng xung quanh người Long Tà!

Đây chính là chỗ lợi hại của Thanh Long đấu kỹ Huyền Băng Thiên Phá, tất cả năng lượng hóa thành vô hình, như khổng chế toàn bộ không gian xung quanh người bị công kích, người bị công kích giống như bị chìm đắm trong biển lớn mê mông, bất luận người có sức mạnh cường đại như thế nào, lại không có hề chút sức lực trong biển cả bao la vô tận.

Năng lượng bằng hệ mãnh liệt gào thét xung quanh Long Tà, sau đó nhanh chóng co rút lại, sau khi bằng cầu không ngừng rút ra thiên địa linh khí xung quanh bắt ngờ thành hình, nhốt chặt Long Tà trong phạm vi khoảng mười thước.

Mới đầu mọi người còn có thể nhìn thấy Long Tà không ngừng thúc dục đấu khí chống lại sự co rút của bằng cầu, nhưng rất nhanh, dưới năng lượng cực hạn, Long Tà trở nên hoàn toàn bất động, hắn bị đông cứng trong bằng cầu, giống như một miếng hổ phách cực lớn.

- Bắt được rồi?

Lý Dật ngược lại không ngờ Long Tà lại bị đánh bại nhanh như vậy, hắn mới sử xuất một chiêu Thanh Long đấu kỹ đã dễ dàng chế định được Long Tà? Nhưng chuyện này thật ra cũng không thể trách Long Tà, nếu muốn trách chỉ có thể trách Lý Dật quá âm hiểm, rõ ràng dùng “Niết Bàn long châu” để che mắt sử xuất chiêu Thanh Long đấu kỹ. Đối phó với Thanh Long đấu kỹ, cho dù Long Tà biết được tình huống, cũng cần phát huy toàn bộ thực lực chống lại, trúng chiêu trong tình huống không biết gì tựa hồ cũng có khả năng.

Lúc này phế tích Nhiễm thành hoàn toàn im lặng, ngay cả tam đại tông môn nhất thời cũng quên mất ủng hộ, tất cả mọi người tựa hồ còn đắm chìm trong cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

988. Q.6 - Chương 589: Chúng Ta Trúng Chiêu Rồi

- Chúng ta thắng rồi!

Nghe thanh âm, hẳn là Phong thiếu tông chủ Phong Lập Nam dẫn đầu phát ra tiếng hoan hô, sau đó thanh âm ủng hộ của tam đại tông môn liên vang vọng toàn bộ không gian.

Long Tà xác thực bị băng cầu đông cứng, hẳn vẫn không nhúc nhích, mặc dù có thể khẳng định hẳn vẫn chưa đến mức bỏ mạng, nhưng tựa hồ cũng không có sức mạnh phản kháng, bằng không, sao hẳn lại không tận lực phá băng mà ra.

Sắc mặt đám đệ tử Long Môn trắng bệch, bọn hắn do dự một lát, sau đó cũng không biết tên nào cầm đầu lao về phương hướng quân doanh, ngay sau đó, trưởng lão hộ pháp của Long Môn cũng không thể nào ngăn cản được, tất cả Long Môn đệ tử bắt đầu rút lui. Bọn hắn một mực rút lui đến quân doanh, sau đó lập tức cảm giác ở quân doanh cũng không an toàn, bắt đầu liều mạng chạy trốn về phương hướng Long Thành.

Nhìn thấy tình huống này, Phong thiếu tông chủ vội vàng nói:

- Lam tông chủ, Úc môn chủ còn chờ cái gì, mau dùng Truyền Tống Trận truyền tin tức ở đây, đại quân tam lộ cùng tiến công về hướng Long Thành!

- Phong thiếu tông chủ, tại sao ta cứ cảm giác chuyện này tựa hồ có chút không thích hợp!

- Úc môn chủ, người còn do dự cái gì? Sự thật đã bày ra trước mắt, Long Tà đã đền tội! Long Môn tiêu đời rồi.

- Phong thiếu tông chủ.

Lam tông chủ cũng nhíu mày nói:

- Có lẽ sự tình quá thuận lợi, ta cũng có cảm giác tương tự Úc môn chủ, trong chuyện này tựa hồ có cái gì cổ quái... Thuận tiện nhắc nhở một chút, Long Tà vẫn chưa chết, hẳn chỉ là bị vây khốn.

- Thế nhưng đệ tử Long Môn đã tháo chạy, đây là một cơ hội trời ban.

Lam tông chủ và Úc môn chủ liếc mắt nhìn nhau. Hậu bối trẻ tuổi như Phong Lập Nam đương nhiên không thể so sánh với hai lão hồ ly lòng dạ thâm trầm, nhưng bọn hắn cũng không nhìn ra bên trong chuyện Long Môn tháo chạy có chiêu trò gì. Xác thực phải tận dụng thời cơ, một khi Long Môn trì hoãn quá mức, một lần nữa tuyển ra môn chủ, như vậy lại phải hao tổn một phen công phu, tổn thương vô số đệ tử.

Cho nên sau giây phút do dự ngắn ngủi, Lam tông chủ vẫn hạ lệnh cho Cửu Huyền Tông tiến công Long Thành. Truyền Tống Trận đồng thời cũng truyền tông mệnh lệnh đến chiến trường của Phong tông và Lục Cực môn.

Trên phế tích Nhiễm thành, Lý Dật lộ vẻ mặt cổ quái quan sát băng cầu rộng hơn mười thước. Long Tà rõ ràng còn sống, chỉ là khí tức cường giả của hắn ngày càng trở nên nhạt yếu đi. Lẽ nào hẳn thật sự bị mình vây khốn rồi sao?

Không có khả năng, với thực lực của Long Tà, cho dù trúng chiêu, cũng tuyệt đối không thể hoàn thành trong một chiêu đầu kỳ Thanh Long cấp thấp! Trong này nhất định có cái gì cổ quái! Nhìn thấy đệ tử của Cửu Huyền Tông đã bắt đầu điên cuồng trùng kích về hướng Long Môn đệ tử, Lý Dật thầm thấy không ổn, chỉ là với lực lượng của một mình hắn, chỉ sợ cũng không cách nào ngăn trở.

Lúc này, bọn người Lam tông chủ, Úc môn chủ còn có Phong Lập Nam cũng phi tới, bọn hắn vây quanh băng cầu cực đại, biểu lộ cũng giống như Lý Dật, đều cảm giác được có chút kỳ quái.

- Mặc kệ, chúng ta hợp lực, tiêu diệt Long Tà trước rồi nói sau!

Phong Lập Nam hung ác nói, đầu khí trong lòng bàn tay bắt đầu khởi động.

- Đúng, tiêu diệt Long Tà!

Lam tông chủ cũng phụ họa nói.

Đề nghị này Úc môn chủ đương nhiên cũng không phản đối, lập tức ba người cùng Lý Dật phân tứ phương đứng lại, từng người vận chuyển đấu khí cực hạn, chuẩn bị oanh kích khối băng cầu cực đại kia.

- Long Tà, chúng ta cùng tiến đưa người quy thiên!

Long Tà ở trong băng cầu, xem ra cũng không cách nào sử dụng đấu khí, dưới oanh kích liên thủ của tứ đại cường giả, dù lợi hại cũng khó lòng chạy thoát vận mệnh bỏ mạng, điểm này đã không còn nghi ngờ.

Trước khi động thủ, Lý Dật lại một lần nữa đặc biệt xác nhận, đúng vậy, bên trong xác thực là một người sống có mạch đập và tim đập.

- Động thủ đi!

Lý Dật cũng không hề do dự, Thiên Ma đấu khí thúc dục đến mức tận cùng, sau đó đột nhiên đánh về hướng băng cầu.

Bốn đạo đấu khí điên cuồng hung hãn đến cực điểm không hề do dự cùng đánh lên băng cầu cực đại bằng cầu thoát chốc ầm ầm tan rã, năng lượng như nuốt chửng không gian, ngay cả băng cầu cũng bị đánh vỡ không còn một mảnh.

Tất cả như biến mất dưới sự trùng kích của đấu khí mãnh liệt.

- Long Tà đâu rồi? Sao không thấy hấn?

Nghi vấn của Phong Lập Nam cũng là nghi hoặc của Lam tông chủ và Úc môn chủ, một người sống rõ ràng cho dù bị đánh thành bã vụn, tối thiểu cũng phải lưu lại mùi huyết tinh. Thế nhưng ở đây lại không có, Long Tà phẳng phất giống như bốc hơi.

- Hấn chạy rồi!

Lý Dật thất vọng nói. Khi bọn hấn liên thủ oanh kích, năng lượng điên cuồng hung hãn đánh nát tầng băng, Lý Dật rõ ràng cảm giác được có một luồng chấn động mơ hồ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cái này nhất định là chấn động do Long Tà sử dụng ngọc bài gì đó truyền tống sinh ra. Lý Dật không khỏi cảm thán vì để tên gia hỏa này chạy mất, tên Long Tà này thực ra là một kẻ yêu thương tánh mạng hơn tất cả. Xem ra, lúc nào hấn cũng chuẩn bị ngọc bài truyền tống, vào thời khắc mấu chốt sẽ sử dụng bảo vệ tính mạng.

- Chạy rồi sao?

- Đúng, chạy rồi!

Lý Dật sầu lo nói:

- Hơn nữa chỉ sợ hấn không bỏ chạy đơn giản như vậy, Long Tà nhất định đã sắp xếp một âm mưu gì đó, nếu không với thực lực của hấn, cũng không thể nào bị đánh bại nhanh chóng như vậy.

- Hấn bỏ chạy cũng không có vấn đề gì, dù sao hấn cũng đã thất bại, đám Long Môn đệ tử đã hoàn toàn mất sĩ khí, bất kể hấn có âm mưu gì, chúng ta cứ tiến thẳng đến Long Thành, tiêu diệt Long Môn trước rồi nói sau.

Phong Lập Nam hăng hái nói, nhìn phía xa đệ tử Cửu Huyền Tông đã vượt qua dãy núi đối diện Nhiễm thành, một đường truy kích.

Đấu khí cường giả có tốc độ công thủ cực nhanh, nhất là tinh anh cường giả tiên phong, đều là cường giả cấp bậc trên Đấu Hoàng, có thể ngự không phi hành. Cho nên quân đội của Thần chi lĩnh vực tác chiến, đặc điểm chiến thuật có chút bất đồng, không có các loại kỹ xảo trận pháp gì, tất cả hoàn toàn là dựa vào đấu khí thực lực của cường giả hai bên.

Với tốc độ trước mắt này, trong một hai ngày đánh tới Long Thành cũng không phải không có khả năng.

- Ta luôn cảm giác có gì đó giáo quyệt, Lam tông chủ, để chắc chắn chúng ta nên rút lui.

Lý Dật vô cùng lo lắng, nghiêm túc đề nghị.

- Hiện tại rời khỏi chỗ sợ không còn kịp, mệnh lệnh của chúng ta là lật đổ Long Thành, cũng chính là trước khi xông tới Long Thành, ba nhánh đại quân sẽ không dừng lại!

Lam tông chủ thấy sắc mặt Lý Dật bất thiện, cũng cảm giác được có chút không ổn, chỉ là bọn hắn đã không thể không chế tình thế hiện tại.

Lý Dật chỉ lo chuẩn bị chiến đấu với Long Tà, căn bản hoàn toàn không biết gì kế hoạch của bọn hắn, Lý Dật suy nghĩ rồi nói:

- Đuổi theo mau, lệnh cho đệ tử Cửu Huyền Tông nhanh chóng trở về!

Nói xong Lý Dật cũng cấp tốc lướt đi, như nước thủy triều tuôn về hướng Long Thành, đuổi theo đệ tử Cửu Huyền tông.

- Lý Dật huynh đệ quá lo lắng rồi, có cái gì đáng sợ chứ, Long Môn đã sơn cùng thủy tận rồi.

Phong Lập Nam đuổi theo phía sau, khuyên bảo Lý Dật.

Nhóm đầu não của tam đại tông môn cũng cấp tốc theo đuôi.

Bọn họ cứ thế đuổi theo hơn mười dặm đường, đệ tử Cửu Huyền Tông nhất tề xông lên lúc này cũng căn cứ vào thực lực mà kéo dài khoảng cách, đệ tử tinh anh xông lên phía trước đã không cách nào nhìn thấy, còn đệ tử thực lực hơi kém lại bị bọn người Lý Dật đuổi theo.

- Lam tông chủ, nhanh ra lệnh cho bọn họ rút lui trở về.

- Lý Dật các hạ, mũi tên đã bắn đi không thể nào quay đầu, chuyện đã đến nước này, chi bằng chúng ta đánh cược một phen.

Cũng không phải Lam tông chủ không tín nhiệm trực giác của Lý Dật, mà là hắn thấy tình cảnh này nếu thực sự có âm mưu gì đó, có rút lui hay không cũng không thể nào tránh khỏi tổn thất, như vậy chi bằng liều mạng một phen, bởi vậy cũng không nghe theo ý kiến của Lý Dật.

Cái này cũng không trách được Lam tông chủ, tình thế đã mất khống chế, chỉ có thể để nó tiếp tục phát triển, về phần tốt hay xấu, trước khi đến Long Thành cũng chỉ có thể thuận theo ý trời.

Nhìn thấy chiến trường hỗn chiến, Lý Dật cũng rất nhanh ý thức được điểm này. Sau khi Lý Dật ý thức được, hắn bỗng nhiên đứng lại, không tiến về trước nữa.

Cảm giác nguy hiểm càng ngày càng rõ ràng khiến Lý Dật biết rõ Long Môn nhất định đã bày ra bẫy rập gì, nếu bọn hắn cứ xông vào như vậy, kết cục sẽ chỉ là tự tìm đường chết. Thật ra hắn hoàn toàn không để ý đến sinh tử của tam đại tông môn, vấn đề là hắn cần phải bảo vệ Cung Vô Song, Ngải Du và cả Long Y Y vẫn ở bên cạnh các nàng.

Nhưng vấn đề là đã quá muộn, ngay khi Lý Dật đứng lại định quay về, trong không gian truyền đến chấn động điềm xấu.

Chấn động rất nhỏ tựa hồ không phát giác được, rất nhanh bắt đầu trở nên mãnh liệt, không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Không hay rồi, chúng ta trúng chiêu rồi!

Ở đây đều là đấu khí cường giả, bọn họ rất nhanh ý thức được tình hình không ổn từ trong chấn động này, luồng chấn động không gian này quá bất thường, từ khi nó bắt đầu đến khi kịch liệt chỉ kéo dài trong nháy mắt, không gian chấn động kịch liệt như cắn nuốt tất cả sự vật giữa thiên địa. Những cường giả kiến thức rộng rãi này chưa từng nhìn một loại chấn động không gian nào có năng lượng lớn lao như thế, từ xa đến gần, tất cả cảnh vật cũng bắt đầu vặn vẹo, không thứ nào may mắn thoát khỏi.

Lý Dật cũng kinh hãi không thôi, lực chấn động này giống như một vòng xoáy, cuốn tất cả vào bên trong. Trước mặt năng lượng cực đại này, năng lực của con người càng trở nên nhỏ bé, cho dù hắn là một Đấu Thần cường giả hoàn toàn không nhỏ bé.

- Hợp kỹ phòng ngự!

Lý Dật hét lớn một tiếng, đám cường giả xung quanh lúc này mới kịp phản ứng. Lúc này cường giả xung quanh, đều là nhân vật trọng yếu trong tam đại tông môn, bọn họ đều có đấu khí tu vi cấp bậc trên Đấu Thánh Mấy chục cường giả bỗng nhiên chuyển động, vờn quanh người Lý Dật, một tầng bình chướng đấu khí năng lượng kinh người lập tức được triển khai, bao trùm lên mọi người.

Nhưng dưới năng lượng cực đại giữa thiên địa, bình chướng này tựa như một chiếc thuyền lá lênh đênh trên biển lớn mênh mông, hiển nhiên vô cùng nhỏ bé, lực không gian chấn động không ngừng vụn vỡ tấm bình chướng này, cẩn thận thăm dò giống như từng chút một tiêu hao năng lượng trong đó.

Bên trong bình chướng, các cường giả cũng ý thức tình thế không ổn, tựa hồ đều sử dụng ra năng lượng đấu khí cực hạn. Nhưng tất cả đều phí công, chấn động không gian chịu lực cản, càng có thêm nhiều năng lượng giống như được triệu hoán lao về hướng bình chướng. Trong không gian chấn động cường hãn, bình chướng rất nhanh tan rã, Lý Dật chỉ cảm thấy tất cả cảnh vật trước mắt như mờ ảo, sau đó tất cả biến mất, trước mắt chỉ còn lại một vùng không gian trống rỗng mờ mịt.

Sau khi tất cả khôi phục lại, Lý Dật mới phát hiện, bọn hắn đang đứng trong một kết giới. Đúng vậy, đây là một kết giới, một kết giới không khác biệt lắm với thế giới bên ngoài, núi non sông nước đều giống như thế giới hiện thực. Nhưng Lý Dật vẫn phán đoán được, đây không phải thế giới hiện thực, mà là một kết giới. Bởi vì thiên địa linh khí trong kết giới và phương thức đặc biệt tiến vào kết giới của bọn họ, khiến Lý Dật biết rõ hơn ai hết đây là một kết giới.

Chỉ là. . . . . Lý Dật bỗng nhiên có một loại cảm giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kết giới gì mà lại có năng lượng lớn như vậy, có thể thu nạp nhiều người như vậy vào bên trong, hơn nữa còn trong tình huống bọn họ dốc sức liều mạng.

Bình thường mà nói, Đấu Thần cường giả khi bố kết kết giới sẽ lưu lại một hoặc mấy cửa ra vào, để mình và người mình cho phép ra vào. Nhưng bản thân kết giới khủng khiếp này tựa hồ đang ở trạng thái mở, có thể nhét sự vật vô hạn vào trong kết giới của mình. Bởi vì Lý Dật dò xét phát hiện, tiến vào kết giới, chẳng những có tinh anh hạch tâm của tam đại tông môn trước đó hợp kỹ đối kháng sự thu nạp của kết giới,

Mà ngay cả phần đông đệ tử của Cửu Huyền Tông cũng bị thu nạp vào.

- Lý Dật các hạ, người nói không sai, Long Môn quả nhiên âm hiểm, thiết hạ một bẫy rập lớn như vậy, chúng ta trúng chiêu rồi.

- Lam tông chủ, tự trách mình cũng không có tác dụng, hiện tại nên suy nghĩ làm thế nào rời khỏi kết giới này... Trong các người có ai đoán ra nơi này là kết giới nào không?

989. Q.6 - Chương 590: Quyết Đấu Chính Thức.

Trong kết giới, Đấu Thần bố kết kết giới hoặc là cường giả được phong hào Đấu Thần sẽ có thủ đoạn điều khiển năng lượng của kết giới, vì vậy có thể nói là tồn tại vô địch trong kết giới. Hiện tại Lý Dật rất bức thiết muốn biết chủ nhân của kết giới này. Nếu như chủ nhân của kết giới này là Long Tà, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng.

- Có quý mới biết rõ, nhưng đây nhất định không phải là kết giới của Long Tà, hắn cũng không có loại thủ đoạn này, nếu hắn có, chỉ sợ cũng sẽ không chịu hòa đàm.

- Cái đó cũng chưa chắc, nói không chừng Long Tà chính là cố ý mượn hoà đàm hốt gọn tất cả chúng ta!

- Kết giới cường đại như vậy, ta cũng cảm thấy không phải Long Môn có thể làm được.

Lam tông chủ, Úc môn chủ và Phong thiếu tông chủ ở một bên la hét ầm ĩ không ngớt, Lý Dật thì chỉ quan tâm đến chủ nhân của kết giới và những người nào bị thu nạp vào trong kết giới.

Ngưng thần cảm thụ thoáng qua, phạm vi của kết giới này vô cùng rộng lớn, căn bản không cách nào cảm giác được điểm cuối cùng, số lượng cường giả ở trong này cũng không ít, trong vài dặm tối thiểu có mấy ngàn cường giả đấu khí đủ loại cấp bậc tồn tại, mật độ này tương đối đáng sợ.

-Hoan nghênh tiến vào Tu La giới!

Bỗng nhiên một thanh âm từ phía chân trời truyền đến, thanh âm này, rất nhiều người đều có thể nghe được, đó là thanh âm của Long Tà.

Mặc dù đã mơ hồ đoán được kết giới này chính là Tu La giới, nhưng biết được sự thật này từ trong miệng Long Tà, Lý Dật vẫn không khỏi rung mình. Quả nhiên là Tu La giới, như vậy phiền toái càng lớn hơn rồi!

- Long Tà, ta đã để ngươi bỏ chạy một lần, có gan thì đánh qua đây, đừng đứng im sử dụng truyền tống ngọc bài, rất mất nhân phẩm đấy!

Lý Dật lớn tiếng kêu la khiêu khích về hướng chân trời.

- Ha ha ha.

Cùng với một tràng cười dài, một đạo hư ảnh từ phía chân trời chậm rãi hiện ra, quả nhiên là Long Tà. Lúc này Long Tà đặc ý tới cực điểm, tự phụ chấp tay sau lưng, phía sau hắn, là hơn trăm tên tinh anh cường giả của Long Môn. Long Tà hoàn toàn không để ý đến mĩ mai của Lý Dật, lạnh lùng nói:

- Lý Dật, ngươi thật sự nghĩ rằng ngươi đã đánh bại ta sao? Không sai, ta quả thật đã bị trúng kế của ngươi, bị ngươi vây khốn trong băng cầu, chỉ có điều nếu một băng cầu nhỏ bé như vậy có thể vây khốn được ta, ta còn là Long Tà nữa không? Sở dĩ ta không đánh phá băng cầu, tiếp tục quyết đấu, là vì ta muốn nhân cơ hội dẫn các ngươi tiến vào năm trăm dặm bên ngoài Long Thành, chỉ có tất cả cường giả ở trong khu vực này mới có thể bị thu nạp vào trong Tu La giới.

-Phạm vi năm trăm dặm?

Con số này khiến tất cả cường giả đều hít một ngụm lạnh khí. Nếu đúng như lời Long Tà đã nói, ba nhánh đại quân của tam đại tông môn lúc này đều ở trong phạm vi năm trăm dặm của Long Thành, cũng chính là tinh anh chủ lực của tam đại tông môn lúc này đều ở trong Tu La giới?

Nếu chuyện như vậy thì nghiêm trọng rồi!

- Long Môn chủ quả nhiên có khẩu vị quá lớn.

Trong lòng Lý Dật mặc dù kinh hãi, trên mặt vẫn tận lực che giấu, thản nhiên nói:

- Muốn một hơi nuốt trọn tam đại tông môn, khẩu vị của Long Môn chủ quá lớn, coi chừng tiêu hóa không được.

- Vèn vèn chỉ có hơn mười vạn quân đội, Long Môn ta vẫn có năng lực tiêu hóa, cái này cũng không làm phiền Lý Dật các hạ hao tâm tổn sức, bởi vì không lâu nữa, ngươi cũng không cần hao tâm tổn sức, khi đó ngươi đã là một cỗ thi thể rồi. Ha ha ha!

- Long Môn chủ, ngươi định mượn nhờ lực lượng của Tu La môn sao!

Lý Dật thăm dò nói.

- Còn cần vận dụng lực lượng của Tu La môn sao? Chỉ cần trong Tu La giới, dựa vào lực lượng của Long Môn ta cũng đủ đối phó với các ngươi rồi..

Lời này của Long Tà hơi có chút miễn cưỡng, nếu như có thể mượn nhờ lực lượng của Tu La môn, Long Tà làm sao có thể cự tuyệt, hắn nói như vậy, hiển nhiên là vì cường giả của Tu La môn có nỗi khổ gì đó, không cách nào trực tiếp ra mặt. Điều này làm cho Lý Dật hơi yên tâm một chút, nếu không có cường giả Tu La môn quý dị viện thủ, cho dù đang ở trong kết giới Đấu Thần, Lý Dật cũng tin tưởng với thực lực của tam đại tông môn, nhất định sẽ có cách thoát khỏi vây khốn.

Bản thân Lý Dật cũng không phải lần đầu tiên đối diện với Đấu Thần kết giới, huống chi còn có thể vận dụng nhiều lực lượng như vậy, hẳn thật sự không tin mấy chục đầu khí cường giả sẽ bị một kết giới nhỏ bé như vậy tiêu diệt.

- Nếu đã như vậy, Long Môn chủ còn nói lời vô dụng làm gì?

-Ta cần gì sốt ruột, người sốt ruột chính là các ngươi...Trước hết cứ nhốt các ngươi vài ngày, áp chế nhuệ khí của các ngươi, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Long Môn ta, nếu như ta nguyện ý, hoàn toàn có thể vây khốn các ngươi cả đời, các ngươi phải vĩnh viễn ở lại trong Tu La giới! Ha ha ha!

Long Tà lại cười như điên, dáng vẻ đắc ý đầy gian kế.

Hắn nói vậy khiến Lý Dật càng thêm yên tâm, với phong cách hành sự của Long Tà, nếu quả thật có năng lực kia chỉ sợ không dùng đến mồm mép đã trực tiếp tiêu diệt tất cả đệ tử môn chủ của tam đại tông môn. Hắn sợ dĩ không làm, chỉ có một loại giải thích, đó là hắn cũng không phải Tu La giới chủ, căn bản không thể điều khiển năng lực của Tu La giới. Nhưng hắn thật sự có khả năng giam giữ bọn họ mấy ngày. Một khi đệ tử của tam đại tông môn bị nhốt mấy ngày, ý chí chiến đấu không khỏi bị hạ thấp, đến lúc đó Long Môn nắm giữ quyền chủ động lại tùy thời quấy rối một phen, ưu thế của tam đại tông môn sẽ tan rã.

Còn về chuyện bị vây khốn cả đời, loại chuyện ma quỷ này, Lý Dật đương nhiên không tin. Mặc dù nói trong kết giới Đấu Thần cường giả là vô địch, nhưng Đấu Thần kết giới, bất luận bố kết hoàn mỹ bao nhiêu, chắc chắn cũng sẽ có nhược điểm, dựa vào những cường giả này và mấy chục vạn hậu viện cường đại, Lý Dật tin tưởng nếu như bọn người Long Tà thật sự không quan tâm, không đến mấy ngày, bọn họ sẽ nghĩ cách thoát ra.

Cho nên Long Tà lúc này không động thủ không phải không muốn, mà là vì hắn không thể.

- Long Tà , ngươi vì thiết hạ bẫy rập này mà phải mượn kết giới của Tu La giới, chuyện này chỉ sợ cũng hao phí không ít tâm tư. Đáng tiếc, cuối cùng ngươi vẫn không thể mượn quyền khống chế của Tu La giới, cho nên muốn giết chúng ta, tựa hồ Long Môn còn phải hi sinh không nhỏ.

Tâm tư bị Lý Dật đoán đúng, sắc mặt Long Tà lập tức trở nên khó coi, oán hận nói:

- Lý Dật, ngươi cũng không cần dùng ngôn ngữ hù dọa ta, không sai, ta không có năng lực có được toàn bộ lực lượng của Tu La giới, nếu không các ngươi đã sớm trở thành bột mịn rồi. Nhưng ta lại có ưu thế các ngươi không cách có được, đó là có thể ra vào Tu La giới bất cứ lúc nào, hừ, chỉ dựa vào điểm này, các ngươi nhất định phải chết!

Điểm này, Long Tà ngược lại không hề khoát lác, khống chế chìa khóa ra vào Tu La giới, Long Môn có thể dựa theo ý đồ của mình tùy thời xuất nhập, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Long Môn, ba đại tông môn xác thực đang ở vào vị trí phi vô cùng bất lợi.

- Long Tà, đó là chuyện giữa ngươi và tam đại tông môn, ta hiện tại chỉ muốn biết, quyết đấu của chúng ta vẫn tiếp tục, hay là ngươi thừa nhận mình thua?

-Ta thua? Buồn cười, ta giả vờ thua chỉ là vì muốn dẫn các ngươi tiến vào phạm vi trong vòng năm trăm dặm của Tu La giới ở Long Thành, ai nói ta thua...Lý Dật, đây là ngươi muốn kích ta tiếp tục quyết đấu với ngươi, được thôi, nếu ngươi đã nóng lòng muốn xuống địa ngục, ta sẽ thanh toán cho ngươi.

Lý Dật phóng người lên, lơ lửng trước mặt Long Tà và hơn trăm cường giả Long Môn, vẻ mặt lạnh lùng không che giấu:

-Vậy thì bắt đầu đi!

-Hừ!

Long Tà hừ lạnh, khoát tay áo, ý bảo Long Môn cường giả sau lưng thối lui.

Quyết đấu hiện tại mới xem như chính thức bắt đầu!

Chuyện nhục nhã ăn phân đối với Long Tà mà nói là không cách nào thừa nhận, thừa dịp trên thế giới này chỉ có một mình Lý Dật biết rõ, hắn nhất định phải giết hắn, bằng không chuyện này lan ra ngoài, hắn làm sao có thể trở thành tồn tại “Vĩnh cửu bất hủ” của Thần chi linh vực. Hơn bất cứ lúc nào, Long Tà rất muốn giết chết kẻ đang đứng trước mặt mình.

Lý Dật cũng đồng dạng như vậy, tiêu điểm và hạch tâm của loạn tông môn đều nằm trên người địch nhân trước mặt, giết chết hắn mới có thể cởi bỏ tất cả mâu thuẫn, mới có thể không phụ sự ủy thác của Đấu Thần cốc chủ.

Giữa không trung, sát ý sôi trào rất nhanh lây nhiễm đến tất cả chư vị cường giả bên trong Tu La giới, bọn hắn đã quên tình cảnh lúc này, lực chú ý hoàn toàn đã bị quyết chiến của hai đại Đấu Thần đỉnh phong thu hút.

Một người là cường giả có quyền thế nhất của Thần chi linh vực, một người là cường giả thanh tú mới quật khởi trong mấy tháng gần gũi, quyết chiến của hai đại Đấu Thần đỉnh phong không nghi ngờ gì có thể thay đổi lịch sử của Thần chi linh vực, và ảnh hưởng đến cục diện lợi ích của năm đại tông môn.

Đấu khí đen đặc bắt đầu tràn ngập, hoàn toàn che đậy thân thể Long Tà.

Lý Dật lại xuất chiêu trước, một đạo Thiên Ma đấu khí màu đỏ thẫm, không có bất kỳ chiêu trò gì đánh về hướng Long Tà. Đấu khí đối oanh, với lực lượng cực hạn bức bách đối phương dùng lực lượng đồng dạng đối kháng, đây là độ sức thực lực, cũng là sách lược chính xác nhất lúc này của Lý Dật.

Quyết chiến làm nóng người bên ngoài Tu La giới, từ tiêu hao đấu khí mà nói, Lý Dật lấy phòng thủ chiếm cứ ưu thế, hiện tại hắn cần dùng công kích để tiêu hao thực lực lớn nhất của đối phương.

Cũng không chú ý tới sách lược này của Lý Dật, lúc này Long Tà lại hiểu lầm đây là đấu pháp liều mạng của Lý Dật trong khốn cảnh hiện tại, với cá tính của hắn, đương nhiên không chịu để Lý Dật đánh bại tại đây, bởi vậy cũng không sáng suốt lựa chọn phòng ngự để bảo tồn thực lực, mà triển khai đấu khí đối oanh với Lý Dật.

Đấu khí đối oanh, đây là phương thức công kích đơn giản nhất, nguyên thủy nhất của đấu khí cường giả, cũng là cách tiêu hao thực lực đấu khí lớn nhất của đối phương.

Từng đạo đấu khí được Lý Dật và Long Tà mãnh liệt đánh ra, mạnh mẽ nổ vang giữa hai bên, tạo ra từng đoàn đấu khí hỏa diễm cực lớn, chỉ có điều ngọn lửa này nhìn không đẹp lắm, mảnh vỡ đấu khí màu đen mang theo khí tức tử vong và khắc nghiệt, điên cuồng quấy nhiễu toàn bộ thiên địa.

Đồng dạng là Đấu Thần đỉnh phong, mặc dù năng lực thực chiến có cách biệt một chút, nhưng tu vi đấu khí lại không kém bao nhiêu, bởi vậy loại đấu khí đối oanh này tựa hồ cũng không thể tạo ra tác dụng mang đến chiến thắng trong một kích. Về điểm này, Lý Dật và Long Tà đều biết rất rõ. Hai bên tựa hồ đều cố gắng tiêu hao thực lực của đối phương trước, sau đó lại dùng đòn sát thủ dành cơ hội chiến thắng, cho nên giống như có sự ăn ý, đối oanh cũng trở nên kịch liệt dị thường.

Lúc này ở trong Tu La giới, Phong thiếu tông chủ cũng không còn cuồng ngạo như trước, hắn dù sao còn trẻ, kinh nghiệm không nhiều lắm, lúc này sớm có chút bối rối không cách nào ức chế, thấy Lý Dật và Long Tà kịch liệt đối oanh đấu khí, không khỏi lo nghĩ hỏi Lam tông chủ và Úc môn chủ:

-Lý Dật có bao nhiêu phần thắng?

Vấn đề này, Lam tông chủ và Úc môn chủ rất khó trả lời, cường giả quyết đấu, dưới tình huống thực lực ngang nhau, biến số thật sự quá nhiều, nếu so về vũ khí, tâm tư nhạy bén, đan dược hay giáo quyết thậm chí còn cần nhờ một chút vận khí.

- Phong thiếu tông chủ yên tâm đi, Lý Dật có Thiên Tủy dịch của chúng ta tương trợ, đối oanh đấu khí như vậy đối với hắn mà nói chỉ có lợi không có hại.

Cuối cùng Úc môn chủ yếu ớt an ủi.

Sau khi đối oanh hơn trăm đạo đấu khí, lúc này Lý Dật mới vội vàng thối lui hơn mười mét rồi dừng lại.

- Thế nào, đấu khí kiệt quệ không thể tiếp tục được nữa sao!

Long Tà tỏ vẻ khiêu khích nhìn Lý Dật, đáng vẻ đắc thắng.

- Người cảm thấy có thể sao?

Lý Dật bất động thanh sắc, vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra sắc thái:

- Bây giờ thử xem đấu kỹ của ta có lợi hại không!

-Được! Vậy chúng ta so đấu kỹ.

Long Tà vui vẻ đáp ứng. Thủ quyết biến đổi, đầu khí màu đen lượn lờ quanh thân hóa thành vô số đao hình, lưỡi đao màu đen giống như thực chất, không ngừng phát ra thanh âm kim thiết.

Sức thể vốn lại là sở trường của Lý Dật.

- Huyết Nguyệt Cuồng Cương.

Cùng với đầu kỹ sức thể này của hắn, khí thể giữa thiên địa bỗng nhiên biến đổi, bầu trời bên trên Tu La giới bỗng nhiên sinh ra đạo đạo thiểm điện huyết sắc. Từ khi tấn thăng đến phong hào Đấu Thần, đồng dạng cũng là một chiêu Bạch Hổ đầu kỹ “Huyết Nguyệt Cuồng Cương” nhưng uy lực ẩn chứa trong đó lại hoàn toàn khác biệt, điểm này cũng có thể thấy được từ thiểm điện nhấp nháy kinh người giữa tầng mây trên không trung.

990. Q.6 - Chương 591: Long Khiếu Cửu Thiên

Bên trong Tu La giới, ngoại trừ tiếng nổ và chấn động do đối chọi đầu kỹ của Lý Dật và Long Tà, ngày càng có nhiều cường giả bị thu hút tới, số lượng lúc này đã đạt đến mấy ngàn người, bọn họ đều không ngoại lệ nín hơi tập trung tư tưởng, theo dõi cuộc chiến đấu giữa không trung, không có người nào phát ra tiếng động.

Quanh người Long Tà có những lưỡi đao đầu khí màu đen lượn lờ.

- Xoẹt.

Lúc này có bốn đạo giống như thiểm điện màu đen bắn về hướng Lý Dật, tiếp theo lại có nhiều hơn, phong nhận đầu khí giống như lưu tinh màu đen lướt đi trong tiếng xao động kịch liệt của không gian, năng lượng vô tận với khí thể xé rách tất cả tuôn về hướng Lý Dật.

Lý Dật càng không chần chờ, thủ quyết khê động, thiểm điện huyết sắc trên tầng mây lẳng không hạ kích, đánh xuống phong nhận đầu khí đang lao về phía mình, trong đầu kỹ có năng lượng đầu khí của bản thân Đấu Thần cường giả, hơn nữa thu nạp lực của thiên địa linh khí, dưới sự tương giao của hai chiêu đầu kỹ, toàn bộ Tu La giới tựa hồ cũng chấn động, thanh âm va chạm điếc tai vang lên không dứt. Lực trùng kích cường hãn làm cho tất cả mặt đất trong phạm vi đối kích ngàn mét đều bị bóc một tầng, lộ ra mặt đất trắng bệch của Tu La giới.

Rất may tất cả mọi chuyện cho đến lúc này đều được tiến hành theo suy nghĩ của Lý Dật. Sau chiêu đầu kỹ oanh kích này, thực lực đầu khí của Lý Dật bị tiêu hao không ít, nhưng đồng dạng, Long Tà cũng hao tổn cực lớn.

Ôm ý nghĩ như vậy, Lý Dật bắt đầu thi triển đầu kỹ cấp bậc Thanh Long của mình. Giữa không trung, nghiêm nhiên trở thành sân khấu biểu diễn đầu kỹ, các cường giả nhìn các loại đầu kỹ bay lượn trước mặt mà hoa mắt, trùng kích cuồng loạn bờ bãi đã lật tung mặt đất, Tu La giới vốn thanh sơn lục thủy sinh cơ dạt dào, lúc này nghiêm nhiên đã trở thành một hoang mạc cực lớn.

Băng Sương Bạo ——

Lưu Hỏa Liệt ——

Niết Bàn Long Châu ——

Phong Tuyết Liên Thiên. Phá...! Phá...! Phá...!

Đầu kỹ cường hãn điên cuồng rút ra linh khí thiên địa bên trong Tu La giới, đồng thời cũng điên cuồng rút ra đầu khí của hai đại Đấu Thần cường giả, đầu khí vô tận từ trong tinh hạch đầu khí của đan điền khí hải tuôn ra, khiến cho đầu khí tinh hạch vốn ngấm đen cũng bắt đầu nổi lên màu trắng.

- Không sai biệt lắm, đầu đến bây giờ, đầu khí của hai người đều tiêu hao hơn phân nửa, đây là thời điểm sử dụng tuyệt chiêu đặc biệt.

Lúc này là lúc sử xuất chiêu đấu kỹ cuối cùng, Lý Dật nhanh chóng lấy ra Thiên Tủy dịch từ trong dung giới.

Không hổ là thuốc tiên khôi phục, Thiên Tủy dịch vừa mới nhập vào cơ thể, Lý Dật liền cảm giác được một luồng nhiệt lưu tự lưu chuyển trong kinh mạch, thiên địa linh khí xung quanh nhanh chóng bị rút ra, sau đó dừng mãnh tuôn vào trong đan điền khí hải, hóa thành lực đấu khí của mình. Nhìn vào bên trong, tinh hạch đấu khí trong đan điền khí hải đã nhanh chóng khôi phục thành vẻ ngăm đen.

- Long Tà.

Lý Dật chỉ vào vô số cường giả đang quan sát, có chút giấu cợt nói:

- Ta và người lấy tư cách cường giả Đấu Thần đỉnh phong, cũng không thể cứ so tài những đấu kỹ không nhập lưu này, chỉ bằng chúng ta tỷ thí đấu kỹ Thanh Long!

- Hừ, Thanh Long đấu kỹ. Với trình độ tiêu hao đấu khí của người bây giờ, còn có thể thi triển Thanh Long đấu khí hay sao? Nếu người còn có thể thi triển, ta nhất định sẽ nhận thua. Nhưng nếu người không thi triển được Thanh Long đấu kỹ, ngược lại đan điền khí hải bị rút hết, chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Long Tà khinh thường nói, hần nhiên không chú ý tới Lý Dật dùng Thiên Tủy dịch.

- Mọi thứ luôn luôn có ngoại lệ! Nếu người đã không dám dùng Thanh Long đấu kỹ, ta ngược lại muốn nhìn người tiếp một chiêu này của ta như thế nào!

Nói xong, Lý Dật mỉm cười quỷ dị, thủ quyết thay đổi, một vầng sáng rực rỡ hiển hiện trong lòng bàn tay.

Cảm thụ được vầng sáng màu vàng lấp lánh trong lòng bàn tay Lý Dật, sắc mặt Long Tà biến đổi, chỉ có điều vầng sáng phát ra khí tức chặt chẽ khiến một cường giả Đấu Thần đỉnh phong như hần cũng cảm nhận được cảm giác khó thở. Xem ra Lý Dật tuyệt đối không phải kẻ mặt dày, hần thật sự muốn sử dụng chiêu Thanh Long đấu kỹ!

Nhưng điều này sao có thể, đánh tới lúc này, hần làm sao còn có thực lực sử dụng Thanh Long đấu kỹ chứ?

Không kịp suy nghĩ, dưới sự kinh hãi Long Tà lại một lần nữa đánh ra siêu phẩm thần binh cột trụ trời của mình, đấu khí rót vào, cột trụ trời tựa như sống lại, lập tức tăng vọt mấy lần, sau đó đánh thẳng về hướng Lý Dật.

Đối mặt với Long Tà tận lực phá hư mình sức thể Thanh Long đấu kỹ, Lý Dật chỉ nhẹ nhàng khẽ động, vầng sáng màu vàng trong tay liền phân ra một sợi, nghênh đón công kích trực diện của cột trụ trời.

Một tiếng nổ vang lên, điều khiến Long Tà trợn mắt há mồm chính là cột trụ trời sau khi được tăng thêm lực đấu khí của mình lại bị vầng sáng đấu khí màu vàng thoát nhìn như lơ đãng kia đánh bay ra ngoài.

Còn quang hoa trong lòng bàn tay Lý Dật cũng không chịu ảnh hưởng, cấp tốc di động, đồng thời bành trướng, sau đó hóa thành hình rồng cực lớn.

- Thanh Long đấu kỹ, Long Khiếu Cửu Thiên!

Đột nhiên một tiếng rống ngâm vang lên, kim long đấu khí cực lớn điên cuồng tuôn ra, tạo ra từng đợt chấn động không gian, tất cả mọi thứ trong không gian phạm vi trăm mét đều bị rung động này nuốt chửng, hiện ra một hắc động cực lớn.

- Thật sự là Thanh Long đấu kỹ!

Long Tà lắp bắp nói, quên cả phản kháng, trơ mắt nhìn cự long hoàng kim hóa thành tấm màn đen tử vong trong mắt mình.

Long Tà nhanh chóng bị cuốn vào trong đấu khí cự long, dưới năng lượng cường hãn này, hộ thể đấu khí của Long Tà rất nhanh bị xé mở, sau đó xoắn thân thể hần thành một bánh quai chèo thê thảm.

Biến cố này tới quá nhanh, không biết do Long Tà đã quên sử dụng Hồi Thành Quyển, hay vì trong Tu La giới không cách nào sử dụng, nhân vật cả đời cường quyền như vậy cuối cùng vẫn bỏ mạng!

Đấu khí kim long chậm rãi biến mất, thi thể quỷ dị của Long Tà lơ lửng giữa không trung, thân thể của hắn đã bị vạn vạo mấy vòng, xương cốt kinh mạch toàn thân đều vỡ vụn.

Đấu khí nâng thân thể Long Tà lên, Lý Dật không chút khách khí lấy ra hạt giống đấu khí của Long Tà trước mặt mọi người, sau đó bắt đầu luyện hóa. Cho dù đấu khí bản thân Lý Dật đã tiêu hao hơn phân nửa, nhưng sau khi luyện hóa hạt giống đấu khí của cường giả Đấu Thần đỉnh phong hoàn tất, Lý Dật vẫn cảm giác được đấu khí trong đan điền khí hải bắt đầu khởi động dồi dào, hoàn toàn bổ sung lượng đấu khí hao tổn khi sử dụng Thanh Long đấu kỹ trước đó.

Lý Dật tru sát Long Tà, bên trong Tu La giới vô cùng yên lặng, vô số cường giả tựa hồ còn không cách nào tiếp nhận sự thật này, môn chủ Long Môn có quyền thế nhất trong Thần chi linh vực, vậy mà thật sự đã bị một thiếu niên Đấu Thần tru sát! Mặc dù mọi người đã chờ mong nhìn thấy chuyện này từ rất lâu, nhưng khi giờ khắc thật sự này xảy đến, lại khiến người ta có một loại cảm giác hư huyền giống như nằm mộng.

Cho đến khi Lý Dật luyện hóa hết hạt giống đấu khí của Long Tà, đệ tử Cửu Huyền Tông lúc này mới kịp phản ứng, tất cả đồng thanh kêu lên, xông về hướng gần trăm tên đệ tử tinh anh của Long Môn được Long Tà dẫn đến.

Trước mặt ưu thế số lượng tuyệt đối, đám tinh anh đệ tử Long Môn sớm đã mất đi ý chí chiến đấu vì cái chết của Long Tà lúc này đã như chó nhà có tang, làm gì còn tâm tư ứng chiến, chìa khóa mở cửa Tu La giới lại nằm trong tay Long Tà, hắn vừa chết, hơn trăm tên đệ tử tinh anh Long Môn khẳng định cũng sẽ bị chôn vùi cùng Long Tà.

Những kẻ này sau khi trải qua một phen phản kháng kịch liệt ngắn ngủi, cuối cùng cũng xuống địa ngục với môn chủ của bọn chúng.

Nhìn qua chiến trường đã dần dần bình ổn, về mặt Lý Dật đầy ngưng trọng.

- Lý Dật huynh đệ, người thật sự giết chết Long Tà rồi, chuyện này thật khó tin, tin tức này nhất định sẽ chấn động toàn bộ Thần chi linh vực.

Phong thiếu tông chủ hưng phấn cực độ, tựa hồ người giết Long Tà không phải Lý Dật, mà chính là bản thân hắn.

Lý Dật cũng không vì lời nói của Phong Lập Nam mà thoải mái hơn, hắn tỉnh táo nói:

- Long Tà chết rồi, chúng ta cần phải nghĩ cách khác rời khỏi Tu La giới, hiểm cảnh của ba đại tông môn còn chưa giải trừ, chỉ sợ phiền toái còn ở phía sau?

- Sợ gì chứ, Lý Dật huynh đệ nói phiền toái chính là chỉ Tu La môn. Hừ, cho dù Tu La môn lợi hại, cũng không thể tiêu diệt hết mấy chục vạn cường giả của tam tông chúng ta!

Giết chết Long Tà, niềm tin của Phong Lập Nam không ngừng tăng vọt, bỗng nhiên cũng có chút khinh thường với Tu La môn.

Lam tông chủ và Úc môn chủ vẫn tương đối tỉnh táo, bọn hắn biết rõ lực lượng cường đại nhất trong kết giới này đối với Giới Chủ mà nói cũng chỉ là mây bay.

- Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, quân đội của ba đại tông môn có lẽ đều bị nhốt vào trong Tu La giới, Lam tông chủ, Úc môn chủ, bước đầu tiên vẫn là tập trung tất cả mọi người lại một chỗ.

Tất cả mọi người không có ý kiến gì đối với đề nghị này của Lý Dật, cường giả của ba đại tông môn nhanh chóng hành động, phái ra mấy đội cường giả, chia thành nhiều phương hướng đi liên lạc với đệ tử tam tông bên trong Tu La giới.

Những cường giả được phái đi rất nhanh đã có hồi âm, bọn hắn lục tục mang về rất nhiều đội ngũ cường giả chạy lung tung trong Tu La giới, có không ít đội ngũ cường giả lại cảm ứng được độ sức kịch liệt ở đây, tự mình chạy về.

Trong Tu La giới không phân ngày đêm, cũng không biết qua bao lâu, đệ tử của ba đại tông môn mới dần dần tề tựu. Tất cả tông môn kiểm tra lại nhân số, số lượng cường giả bị nhốt vào trong Tu La giới nhiều đến bốn mươi vạn. Bốn mươi vạn đấu khí cường giả, tựa hồ đại diện cho tồn tại vũ lực cường đại nhất của

Thần chi lĩnh vực. Rắp tâm của Long Môn thật sự hiểm ác, uy lực của Tu La giới cũng thật sự khủng khiếp, rõ ràng có thể chứa nạp nhiều cường giả như vậy.

Hiện tại, bọn người Lý Dật cũng cơ bản biết rõ địa vực của Tu La giới, kết giới địa vực siêu cấp này rộng lớn vượt ra khỏi tưởng tượng của thường nhân, dựa theo thuyết pháp của Long Tà, lấy Long Thành làm hạch tâm, phạm vi năm trăm dặm đều là phạm vi dung nạp của nó, như vậy kết giới này chỉ ít có bán kính năm trăm dặm!

Lý Dật không cách nào tưởng tượng kết giới rộng lớn như vậy cần có năng lượng khổng lồ như thế nào chèo chống!

Sau khi tập trung tất cả đội ngũ cường giả lại một chỗ, ba đại tông môn bắt đầu thảo luận kế hoạch hành động kế tiếp.

- Long Môn hiện tại nhất định còn chưa biết tin tức Long Tà đền tội, cho nên Thần chi lĩnh vực hiện giờ vẫn chưa gặp nguy cơ gì, mấu chốt quan trọng lúc này là chúng ta làm thế nào rời khỏi Tu La giới?

Vấn đề của Úc môn chủ khiến cho các cường giả đều muốn nổ đầu.

Đúng vậy, làm thế nào rời khỏi kết giới cấp bậc khủng bố này chứ?

- Ta ngược lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhìn thấy mọi người suy nghĩ sâu xa vấn đề rời khỏi Tu La giới, Lý Dật bỗng nhiên nói:

- Nơi này được xưng Tu La giới, chắc hẳn là địa bàn của Tu La môn, thế nhưng trong chúng ta, kể cả những đội ngũ cường giả khác, rõ ràng đều không phát hiện bất kỳ một cường giả Tu La môn nào, cái này có phải có chút kỳ quái hay không.

- Há lại chỉ có kỳ quái, chuyện này hoàn toàn không hợp lý!

Một trưởng lão Lục Cực môn lớn tiếng trách móc.

- Cũng không có gì kỳ quái.

Úc môn chủ lại nói:

- Có lẽ đây là Long Môn muốn gây chuyện mê hoặc, căn bản không có Tu La môn gì đó, bọn chúng cố ý bịa đặt ra Tu La môn để hù dọa mọi người.

- Không đúng.

Lý Dật phản bác nói:

- Nếu Tu La môn không tồn tại, Long Tà chính là Giới Chủ Tu La giới, như vậy, hẳn còn cần quyết đấu với ta sao? Hẳn có thể trực tiếp vận dụng lực lượng của Tu La giới là có thể giết chết tất cả chúng ta!

Những lời phản bác của Lý Dật cũng không có ai có thể giải thích, cũng không cách nào phản bác, thấy mọi người không nói, Lý Dật tiếp tục phân tích nói:

- Theo ta thấy, Tu La giới xác thực tồn tại, chỉ có điều Tu La giới cũng có nỗi khổ âm thầm của mình, khiến cho bọn hắn không cách nào tùy ý hành động, tựa hồ như chịu cái gì cản tay. Bọn hắn giao Tu La giới cho Long Môn, còn bản thân lại tránh né giao phong chính diện với chúng ta.

Phong Lập Nam nói:

- Lý Dật huynh đệ nói không sai, khả năng này rất lớn. Nhưng vấn đề là, biết rõ những điều này thì có tác dụng gì?

- Có tác dụng gì hay không ta không biết, nhưng muốn rời khỏi Tu La giới, nhất định phải dựa vào Tu La môn. Xem ra, chúng ta cần thiết lập quan hệ với Tu La môn rồi.

- A..., ta cũng đồng ý ý kiến của Lý Dật các hạ.

Lam tông chủ nói:

- Chúng ta có thể phái đi mấy đội ngũ tìm kiếm, dò xét từng góc ngách trong kết giới, dù thế nào nhất định cũng phải tìm ra hành tung của Tu La giới.

Đề nghị của Lam tông chủ nhận được sự nhất trí thông qua của mọi người, lập tức liền có mấy hộ pháp xuống dưới an bài, hơn mười phút sau, ba đại tông môn đã sắp xếp bảy tám đội ngũ, bắt đầu tìm kiếm trong Tu La giới.

991. Q.6 - Chương 592: Tu La Giới Tâm

- Phế vật, đồ phế vật Long Tà này!

Tên nam tử áo trắng tức giận la hét.

- Cũng không thể hoàn toàn trách Long Tà được, hắn đã cố gắng tận lực.

Nam nhân mập mạp an ủi nói:

- Chuyện đã đến nước này, cũng không cần quản nhiều như vậy, môn chủ đại nhân, bằng bất cứ giá nào, chỉ cần chuyện có thể thành, lão gia tử cũng sẽ không làm gì ngài đâu?

- Sẽ không làm gì ta?

Sắc mặt của nam tử áo trắng vẫn không có dấu hiệu hòa hoãn, hắn lớn tiếng chất vấn:

- Ta mắc kẹt trong kết giới chết tiệt này đã mấy ngàn năm rồi, chẳng lẽ ngươi còn không biết hay sao?

Nơi chết tiệt này là một huyết động, bốn vách tường xung quanh mặc dù được trang trí kim tiền hết sức tinh xảo, tất cả đồ dùng trong phòng cũng vô cùng xa hoa, nhưng tất cả đều lộ ra một loại cảm giác lạnh lẽo như băng, giống như khí tức phát ra từ trên người nam tử áo trắng.

Nam tử áo trắng này tương đối tuấn mỹ, toàn thân lộ ra một luồng khí tức ôn nhu, ngược lại có mấy phần giống như nữ nhân tuyệt mỹ tên gọi Nhược Thủy trong long điện Long Môn thần, chỉ có điều bên trong vẻ ôn nhu của nam tử áo trắng lại lộ ra một luồng khí lạnh. Hơn nữa, một người đã sống mấy ngàn năm, nhưng trên mặt lại không hề có nếp nhăn, nhìn hắn cũng không quá bốn mươi tuổi, điều này càng làm người ta có một loại cảm giác quý dị.

- Vậy ý tứ của môn chủ đại nhân là...?

Nam nhân mập mạp vẫn giữ biểu lộ khiêm tốn hèn mọn, trên khuôn mặt vốn quen đối trá có một loại ý tứ hàm xúc vô si.

- Tên Lý Dật đó rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao ngay cả Long Tà cũng giết được?

- Chuyện này... tiểu nhân cũng không biết rõ, chỉ nghe nói hắn từ Đấu Thần đại lục đến đây, hắn đến Thần chi linh vực cũng chỉ mấy tháng, nhưng đã khiến Thần chi linh vực huyền não long trời lở đất, cục diện trước mắt cũng có quan hệ lớn lao đến hắn.

- Tiểu tử này đến từ Đấu Thần đại lục? Ta cũng không phải chưa từng đến Đấu Thần đại lục, ở đó một Đấu Hoàng cường giả có thể uy bá một phương, Đấu Thánh cường giả là tồn tại vô thượng, Đấu Thần tựa hồ không có dấu tích, một nơi hoang dã như vậy làm sao có thể xuất hiện một người mạnh như thế, hoang đường, điều này sao có thể!

- Xác thực là có chút hoang đường, nhưng sự thật đúng là như thế, Lý Dật chính xác là đến từ Đấu Thần đại lục, hơn nữa mục đích hắn đến Thần chi linh vực cũng rất rõ ràng, đó là cứu một nữ nhân từng vì hắn mà bị thương!

- Vì một nữ nhân mà bất chấp nguy hiểm đến Thần chi linh vực sao?

Nam tử áo trắng cau mày, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, tựa hồ như nghe được một chuyện gì đó không thể tưởng tượng:

- Một cường giả đấu khí chân chính nên vô dục vô cầu, loại người có tính cách như vậy cũng có thể tu luyện tới Đấu Thần đỉnh phong, thật sự là chuyện lạ...Không nói những chuyện phiền lòng này nữa, người thấy nên giải quyết cục diện hỗn loạn trước mắt như thế nào?

- Môn chủ đại nhân anh minh thần võ, chuyện đại sự này sao lại hỏi tiểu nhân!

- Bớt nói mấy lời khách sáo trống rỗng đó đi, người có chủ ý gì thì nói, không có thì rút đi!

Nam tử áo trắng không kiên nhẫn hét lên một tiếng.

- Kỳ thật, cũng không cần phải lo lắng, tam đại tông môn hiện tại bị cấm nhập Tu La giới, dĩ nhiên không cách nào thoát thân, chúng ta chỉ cần ngồi xem kỳ biến là được rồi. Chỉ cần lão gia tử không trở lại, tất cả mọi chuyện bên trong Tu La giới còn không phải tùy ý môn chủ đại nhân ngài làm chủ sao?

Nam tử áo trắng hiển nhiên cũng không hài lòng lắm với câu trả lời này, hần nhủu mày nói:

- Yên lặng theo dõi kỳ biến? Để cho hơn mười vạn cường giả chiếm cứ Tu La giới? Như vậy mà người cũng nghĩ ra, hơn nữa lão gia tử, có trời mới biết sẽ xuất hiện lúc nào.

- Môn chủ đại nhân, Long Tà chết rồi, chẳng lẽ ngài quên còn có Long Phong Vân sao!

- Long Phong Vân?

Nam tử áo trắng như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nếp nhăn trên trán bắt đầu giãn ra. . . . .

Ở một không gian khác, trong Tu La giới bị tam đại tông môn chiếm cứ, đệ tử của tam đại tông môn đã dần dần yên lặng lại sau lúc hỗn loạn ban đầu. Không có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, cũng không có cường giả Tu La môn trong truyền thuyết, mà Long Tà lại bị Lý Dật tru sát, bốn mươi vạn đấu khí cường giả hội tụ một chỗ, không có người nào cho rằng có thể không đối phó được lực lượng nào.

Lý Dật vì tru sát Long Tà lập nhiều công lớn, dùng thân phận đệ tử bình thường của Thất Tinh tông thắng được uy vọng cực lớn, lúc này tất cả cường giả tựa hồ đều đang nghị luận về thân phận lai lịch của Lý Dật, điều này khiến cho đám người Lam tông chủ, Úc môn chủ cũng ý thức được, thiếu niên cường giả này đã thống trị được nhánh liên quân này về mặt thực chất ý nghĩa.

Lúc này, Lý Dật đang ngồi trên một tảng đá lớn, bên cạnh hắn có mấy đệ tử của Phong tông và Cửu Huyền tông hộ pháp.

Lý Dật cần khôi phục đấu khí của mình, đồng thời vững chắc luyện hóa tu vi hạt giống đấu khí của Long Tà. Từ trên mặt hắn, không nhìn ra bất cứ vẻ ngang ngược kiêu ngạo gì của cường giả đương đại, gương mặt nam nhân cũng không tính là vô cùng tuấn tú, nhưng trên đó lại lộ ra vẻ cương nghị, khiến cho hắn có một loại khí chất không giống người thường.

Đấu khí Thiên Ma màu đỏ thẫm giống như một đoàn sương mù lượn lờ quanh người hắn, sau khi bị hắn rút ra, xung quanh tạo thành kinh phong không nhỏ, từng sợi thiên địa linh khí rót vào bên ngoài cơ thể hắn, trải qua kinh mạch dung nhập vào trong đan điền khí hải...

Không biết qua bao lâu, Lý Dật mới mở mắt, thu thế kết thúc tu luyện.

Cách đó không xa, một căn nhà gỗ đã được nhanh chóng dựng lên. Đối với mấy trăm tên đấu khí cường giả mà nói, tạo một căn nhà gỗ mang tính tạm thời cũng không phải chuyện gì quá sức.

Trong căn nhà gỗ, các đầu não của tam đại tông môn đang nghị luận gì đó, thấy Lý Dật đi tới, Phong Lập Nam vội vàng nói:

- Lý Dật huynh đệ, báo cho người biết một tin tốt, Tu La giới tâm đã được tìm thấy, người xem tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

- Tìm được giới tâm là tốt rồi, chúng ta đi xem trước rồi hãy nói.

Chỗ mấu chốt nhất của Đấu thần kết giới chính là giới tâm, chỉ cần tìm được giới tâm, thì có thể tìm được cách rời khỏi Tu La giới, điểm này hoàn toàn không cần nghi vấn.

Đám cường giả lập tức cũng không chần chờ, lưu lại đại quân, chỉ suất lĩnh chừng trăm tên đệ tử tam tông cấp bậc Đấu Thánh, Đấu Thần đi theo tên đệ tử tìm được giới tâm bay về hướng chỗ sâu trong Tu La giới.

Vị trí trung tâm của Tu La giới cực kỳ kín đáo, cũng may tên đệ tử Lục Cực môn nhạy bén, có thể phát hiện ra mảnh khốe trên một bãi cỏ hoàn toàn không có gì dị thường. Trên bãi cỏ đã bị khoét ra một tảng cỏ rộng hai thước, mở ra một đường thông đạo cực nhỏ, theo đường này đi xuống, có thể nhìn thấy một hầm đất sâu không thể lường.

Cảm thụ được chấn động năng lượng kịch liệt bên trong hầm đất này, Lý Dật tựa hồ cũng xác định nơi này chính là Tu La giới tâm.

- Nơi này là Tu La giới tâm sao ?

Lý Dật cũng không dám hoàn toàn xác định, ngó đầu xuống nhìn, sau đó lại quay sang hỏi tên đệ tử Lục Cực môn dẫn đường:

- Các người xuống dưới xem qua chưa?

- Với tu vi của đệ tử, nào dám tiến vào một nơi như vậy!

Tên đệ tử kia lập tức sợ hãi nói.

- Người nói cũng phải...Ai đi cùng ta xuống đó xem xét ?

- Chúng ta cùng đi xuống, đi nhiều người, có phiên toái gì cũng dễ giải quyết.

Phong Lập Nam đề nghị nói.

Mọi người mặc dù ồn ào phụ họa, nhưng không khỏi có chút tâm thần bất định, loại kết giới ngàn năm như Tu La giới chỉ sợ đã sớm thai nghén ra giới linh cực kì khủng bố, lực công kích của loại giới linh cấp bậc này rút cuộc đáng sợ đến cỡ nào, chính là bất cứ kẻ nào cũng không cách nào tưởng tượng.

Không gian dưới mặt đất bất ngờ lại vô cùng rộng rãi, trong không gian tràn ngập sương mù màu ngà sữa, trong sương mù như ẩn chứa năng lượng thực chất, nếu không phải những cường giả này đều là cấp bậc Đấu Thánh, chỉ sợ đã không thể di động trong sương mù có năng lượng kinh người này.

Tình cảnh này lại khiến ọi người càng thêm vững tin nơi này chính là Tu La giới tâm.

Ở trong giới tâm, Lý Dật cũng cảm nhận được một loại bất an mơ hồ, năng lượng trong Tu La giới tâm hoàn toàn không giống như trong Bách Hoa giới, Băng giới mà hắn đã nhìn thấy, Bách Hoa giới là kết giới thuộc tính mộc, còn Băng giới đương nhiên là kết giới thuộc tính băng, nhưng thuộc tính của Tu La giới này lại không cách nào phán đoán, ngược lại có chút tương tự như Thiên Ma đấu khí được dung hợp từ nhiều loại thuộc tính bổ kết mà thành.

Hơn nữa năng lượng trong Bách Hoa giới, Băng giới cũng không thể so sánh được với năng lượng cực đại trong Tu La giới.

- Nghe nói tìm được giới tâm, đánh ra giới linh, chế phục giới linh là có thể rời khỏi kết giới, không biết loại thuyết pháp này có thật hay không?

Phong Lập Nam ở một nơi như vậy càng thêm sợ hãi, thanh âm nói chuyện cũng có chút run rẩy.

- Sự tình chỉ sợ không đơn giản như vậy, cho dù chúng ta có thể chế phục giới linh, nó cũng không thể đem tất cả mọi người ra khỏi kết giới.

Úc môn chủ cũng lo lắng nói:

- Nhưng chỉ cần động đến giới linh, Tu La giới chủ sẽ hiện thân, đến lúc đó, lại phải nghĩ cách đối phó với Tu La giới chủ.

- Ở trong kết giới của mình, giới chủ sẽ có sức mạnh vô thượng, vạn nhất trở mặt....

- Phong thiếu tông chủ, cái này người còn không nghĩ ra sao, Tu La giới chủ đến bây giờ vẫn không động thủ, đã nói lên hẳn cũng không muốn làm gì chúng ta. Hơn nữa hiện tại Long Tà chết rồi, sự thật đã đúc thành, ta cũng không tin hẳn sẽ nhẫn tâm ra tay đồ sát bốn mươi vạn tinh anh cường giả của Thần chi linh vực!

Những lời Lam tông chủ nói cũng chính là suy nghĩ của Lý Dật. Tu La môn kín đáo khó dò như giếng cổ vạn năm, cái này rút cuộc không phải là cách, Lý Dật sở dĩ muốn tìm Tu La giới tâm, chính là muốn bức Tu La giới chủ hiện thân, như vậy mới có cơ hội, bằng không làm sao biết được Tu La môn rút cuộc có ý đồ gì.

Trong lúc nói chuyện, đám cường giả rốt cục đã phá tan khí vụ màu ngà sữa, hiện tại hiện lên trước mặt bọn hắn chính là tinh thạch năng lượng giới tâm trong dự liệu.

Chỉ là quy mô của tinh thạch này quá lớn, hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Tinh thạch kéo dài vô tận tựa hồ như cấu thành một ngọn núi nhỏ, dưới vầng sáng ngũ thải mờ mịt càng hiện ra vẻ đồ sộ mà hoa lệ.

Ở đây không thiếu những cường giả trình độ cao nhất và nhân vật có quyền thế nhất của Thần chi linh vực, nhưng nhìn thấy tình cảnh như vậy, cũng không khỏi hít một ngụm lãnh khí, nguồn năng lượng xa hoa này không biết phải tốn hao bao nhiêu tâm huyết mới có thể thu thập được.

Mặt khác nguyên nhân khiến các cường giả hít một ngụm lãnh khí là, năng lượng khổng lồ như thế rút cuộc sẽ thai nghén ra giới linh cường đại cỡ nào?

Cho dù bọn hắn có thể đánh ra giới linh, bọn hắn có năng lực chế phục không?

Tất cả đều là đáp số chưa biết!

- Tu La giới không hổ là đệ nhất kết giới của Thần chi linh vực, năm đó Giang Thiên Nhất vì kết giới này, cũng không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết tinh lực, không ngờ tới bây giờ lại trở thành lao tù của chúng ta, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể mạo hiểm, chỉ là không biết Tu La giới chủ hiện giờ có phải vẫn là lão nhân gia Giang Thiên Nhất hay không.

- Úc môn chủ cũng biết chuyện của Giang Thiên Nhất, không cần lo ngại, chuyện đã qua mấy ngàn năm rồi, cho dù Giang lão môn chủ còn sống ở Tu La giới, hẳn cũng sẽ không vì chút việc nhỏ ấy mà làm khó những tiểu tử hậu bối chúng ta. Hơn nữa, có thể được gặp một lần lão nhân gia như Giang lão môn chủ cũng là phúc phận của tất cả chúng ta...Lý Dật các hạ, nếu không có vấn đề, chúng ta hãy động thủ?

Úc môn chủ và Lam tông chủ biết rõ chuyện của Giang Thiên Nhất cũng không có gì kỳ quái, nhưng những người khác, kể cả Phong Lập Nam lại có chút khó hiểu.

- Giang Thiên Nhất là người nào? Tu La giới chủ sao? Lam tông chủ, Úc môn chủ, các người quen hẳn sao?

- Quen? Khi Giang lão môn chủ xưng là bá chủ Thần chi linh vực, tổ tông mười tám đời của chúng ta còn chưa xuất thế!

- Lam tông chủ không cần nhiều lời, những chuyện này chúng ta cũng không nên lộ ra.

Vì vậy ánh mắt của mọi người đều nhìn về hướng Lý Dật, chờ hắn quyết định, có phải nên thử đánh ra Tu La giới linh hay không.

- Làm đi!

Lý Dật đột nhiên quát:

- Lão tử ngược lại muốn xem xem Giang lão quỷ rút cuộc muốn làm trò quỷ quái gì, hẳn nhất chúng ta ở đây cũng không có chút lợi ích nào.

992. Q.6 - Chương 593: Tu La Giới Linh

Lý Dật quát mạnh làm đám cường giả không khỏi giật mình, nhưng Lý Dật đã nói làm nó, vậy thì phải làm, hơn trăm tên cường giả xếp thành một hàng vây quanh tinh thạch lớn bằng ngọn núi nhỏ còn có vẻ rộng rãi.

Hơn trăm đạo tấm lụa đấu khí, hơn nữa toàn bộ là cường giả có tu vi cấp bậc Đấu Thánh Đấu Thần, uy lực này nếu lấy tiêu chuẩn kiếp trước của Lý Dật tính toán, ít nhất cũng tương đương mấy vạn tấn bom.

Năng lượng tương đương mấy vạn tấn bom oanh kích lên đồng tinh hạch quang hoa ngũ thải, cũng chỉ khiến khí tức bên ngoài tinh thạch xao động động, chứ không thể phá vỡ kết cấu của tinh thạch này.

Oanh kích cả buổi như vậy, phía trên tinh thạch mới bắt đầu tuôn ra một luồng chấn động hung hãn, trong sự kinh ngạc của đám cường giả, một con thần thú khắp người lóe ra ngũ thải quang hoa xuất hiện trước mặt mọi người. Con thần thú này thân dài hơn mười mét, đáng vẻ cực kỳ ác hung hãn, nhưng nhìn từ hình thể của nó, lại có một loại mỹ cảm khó nói. Luồng khí thể và hình tượng này cũng rất tương xứng với đệ nhất kết giới Tu La giới của Thần chi linh vực.

- Xuất hiện rồi!

Thấy giới linh xuất hiện, các cường giả đều không khỏi lui về phía sau một bước, kinh hãi kêu lên khi nhìn thấy con quái vật khổng lồ trước mặt.

- Tu La giới linh quả nhiên không tầm thường, đừng do dự, nhanh chóng công kích!

Dưới tiếng hô quát của Úc môn chủ, những cường giả kịp phản ứng cũng không do dự, tấm lụa đấu khí cấp tốc lao về phía Tu La giới linh. Trên trăm đạo đấu khí, tương đương năng lượng của mấy vạn tấn bom đều đổ xuống người Tu La giới linh. Sau khi hứng chịu công kích vô cùng cường hãn này, ngũ thải quang hoa quanh người Tu La giới linh bùng cháy mạnh mẽ, hình thành đạo đạo hỏa diễm giống như hào quang, bình thường bị trăm đạo đấu khí oanh kích, lập tức vỡ vụn, năng lượng cuồng loạn phát tán ra bốn phía.

- Cẩn thận, đừng đánh chết nó, đánh chết giới linh, Tu La giới cũng xem như bị sụp đổ, đến lúc đó chúng ta coi như xong đời!

Nhìn thấy dáng vẻ của Tu La giới linh đã không còn rõ ràng bên trong mảnh vỡ đấu khí cuồng loạn, Úc môn chủ liền có chút lo lắng, sợ các cường giả ra tay không biết nặng nhẹ giết chết Tu La giới linh.

Chỉ có điều Úc môn chủ vừa mới nhắc nhở, lại bỗng nghe thấy một tiếng kêu, chỉ thấy Tu La giới linh phá tan chiếc vòng năng lượng do hơn trăm đạo đấu khí cấu thành, dĩ nhiên xung đột xảy ra, lắng không hạ kích, đánh về phía hai cường giả gần nó nhất.

Hai gã đệ tử không may của Lục Cực môn không kịp phòng bị, kêu lên thảm thiết, đã bị Tu La giới linh áp chế dưới thân thể, nháy mắt không còn khí tức.

- Dùng hết toàn lực, bằng không tất cả chúng ta đều xong đời!

Úc môn chủ vội vàng đổi giọng.

Hơn trăm cường giả cấp bậc Đấu Thánh Đấu Thần hợp lực sẽ có lực lượng như thế nào, nhưng Tu La giới linh chẳng những bị thương, hơn nữa còn có thể phản kích làm bị thương đối phương. Thực lực của giới linh này quả thật khủng khiếp đến cực điểm, nếu phân chia theo tiêu chuẩn của ma thú, có lẽ được tính là Cửu giai. Tuy nhiên giới linh và ma thú vốn không cùng loại, không thể nào đánh đồng như nhau. Giới linh chỉ có thể sống trong kết giới, năng lượng của bọn chúng cũng tới từ kết giới và phụ thuộc vào kết giới, rời khỏi kết giới rất nhanh sẽ bỏ mạng.

Tu La giới linh lao ra khỏi vòng vây của các cường giả, càng không có trói buộc kiêng kỵ, điên cuồng tấn công đệ tử của ba đại tông môn, rất nhanh lại có thêm mấy đệ tử Đấu Thánh bị tàn sát.

- Hợp kỹ!

Lý Dật hét lớn một tiếng, đương nhiên không có người nào có thể đối phó được với giới linh này, chỉ có thể tạm thời hợp kỹ phòng ngự rồi nói sau.

Nghe thấy tiếng hô của Lý Dật, các cường giả lúc này mới kịp phản ứng, thân hình lướt động, vây quanh Lý Dật, một đạo bình chương năng lượng kinh người trong nháy mắt hoàn tất bố kết.

Trăm tên cường giả công kích giới linh mặc dù không có hiệu quả gì, nhưng muốn dốc sức phòng ngự thì vẫn dư dả.

Chỉ có điều lực lượng của giới linh lại đến từ kết giới, kết giới bất diệt, lực lượng của giới linh cũng vô cùng vô tận, Lý Dật rất nhanh ý thức được điểm này, nếu như mặc cho Tu La linh giới oanh kích phòng ngự bố kết của bọn họ, đám người bọn họ sớm muộn cũng sẽ xong đời vì tiêu hao đấu khí.

- Phân thành ba tổ.

Lý Dật quyết đoán chỉ huy nói:

- Một tổ dùng toàn lực, một tổ dùng một nửa thực lực, mặt khác một tổ nắm chặt khôi phục đấu khí!

Mọi người linh ngộ, bởi vì không ai biết rõ bọn hắn sẽ còn dây dưa với Tu La giới linh chết tiệt này bao nhiêu lâu, muốn tiếp tục phòng ngự, chỉ có thể dựa vào mọi người thay phiên chèo chống.

Lập tức đệ tử tam tông phân thành ba tổ theo các tông môn, tuân theo phân công của Lý Dật, một tổ toàn lực duy trì bình chương phòng ngự, một tổ khác chỉ tiến hành bổ sung khi trên bình chương xuất hiện vết rạn, còn một bộ phận khác lại khoanh chân mà ngồi, niết động chỉ quyết, bắt đầu cố gắng khôi phục đấu khí.

- Tình huống mặc dù đã tạm thời ổn định, nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Lý Dật cũng không gia nhập bất cứ một tổ nào, trên thực tế bất luận là công kích ngọn núi tinh thạch bức ra giới linh, hay là oanh kích giới linh, bố kết phòng ngự, hắn đều không ra tay. Những chuyện này có chừng trăm cường giả là được rồi, hắn cần bảo trì thực lực đỉnh phong, để đối phó với biến cố có thể xảy ra.

- Nhưng giới tâm gây ra động tĩnh lớn như vậy, chắc hẳn Tu La giới chủ cũng đã sớm cảm giác được, nhưng tại sao đến lúc này hắn còn chưa xuất hiện?

Tu La giới chủ trong dự liệu vẫn không xuất hiện, trong giới tâm không phân biệt ngày đêm, các cường giả bận rộn ứng phó, không ai tính toán được đã chèo chống bao nhiêu lâu. Tu La giới linh cũng không chút nương tay đối với những cường giả tùy tiện xâm nhập vào giới tâm, dựa vào lực lượng không bao giờ cạn kiệt, điên cuồng trùng kích tam bình chương đấu khí mà các cường giả cực khổ chèo chống.

Tuy chia làm ba tổ, nhưng trải qua chèo chống kéo dài, đệ tử tam tông cũng bắt đầu cảm nhận được mỗi mệt.

Tu luyện đến cảnh giới Đẩu Thánh cường giả, cho dù mười ngày nửa tháng không nghỉ ngơi, đối với những cường giả này mà nói cũng không có vấn đề gì, nhưng không ngừng khôi phục đấu khí như vậy, sau đó lại sử dụng đấu khí, dù sao cũng vô cùng tiêu hao tâm trí, đấu khí có thể khôi phục thông qua thiên địa linh khí dồi dào bên trong Tu La giới, tâm thần hao tổn lại chỉ có thể dựa vào lực ý chí chèo chống.

Chỉ có Lý Dật lặng lẽ tính toán thời gian cho bọn hắn chèo chống, những cường giả này dựa vào lực ý chí ương ngạnh, rõ ràng cũng đau khổ chèo chống hai ngày qua.

Nhưng hai ngày qua đi, những cường giả vốn tràn đầy tinh khí, lúc này cũng tiêu tụy không chịu nổi, sắc mặt mọi người đầy u ám, khuôn mặt gầy rộc đi.

- Làm như vậy không phải cách, Lý Dật huynh đệ, chẳng lẽ ngươi không có cách nào tốt hơn sao?

Lý Dật chỉ cười khổ:

- Thực lực của Tu La giới linh quá mức cường hãn, nó có thể mượn lực lượng của kết giới, căn bản không phải thứ chúng ta có thể chống lại.

- Vậy chúng ta làm như thế còn có ý nghĩa gì nữa, sớm muộn chỉ còn đường chết.

Phong Lập Nam bỗng nhiên linh cơ khẽ động:

- Nếu một phần ba cường giả có thể miễn cưỡng phòng ngự ở giới linh, như vậy chẳng phải nói trong chúng ta tối thiểu có hai phần ba cường giả có cơ hội đào thoát sao?

Lời này vừa nói ra, hào khí trong giới tâm lập tức khẩn trương! Lời này thật ra có vài phần đạo lý, nếu để tất cả mọi người hao hết đầu khí, bỏ mạng trong giới linh, chỉ bằng hi sinh một phần ba cường giả... Nhưng vấn đề là, hi sinh một phần ba người nào?

Lúc này, đoán chừng không có bất kỳ người nào nguyện ý muốn ở trong một phần ba đó!

- Chúng ta rút thăm đi!

Phong thiếu tông chủ đề nghị nói.

- Không rút, nếu sống thì cùng sống, phải chết thì cùng chết!

Lam tông chủ lại kiên quyết chối bỏ đề nghị của Phong Lập Nam. Thật ra cũng không Lam tông chủ ngay thẳng, mà chuyện này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí, ai có thể bảo chứng một phần ba cường giả rút thăm ở lại còn có thể liều chết bố kết phòng ngự?

- Vậy mọi người sẽ cùng chết sao?

.....

- Không cần rút, rốt cuộc hắc đã tới rồi!

Trong không khí nặng nề, Lý Dật bỗng nhiên nói.

- Ai đến?

Phong Lập Nam vừa thốt ra lời này đã hối hận, vấn đề này chứng tỏ hắc không hề có đầu óc.

Vừa nghe thấy Lý Dật nhắc nhở, mọi người lập tức cảm nhận được một luồng khí tức âm hàn, luồng khí tức âm hàn này khiến tất cả mọi người như đặt mình trong một hầm băng, đám cường giả này chưa từng gặp một người nào lại có thể tản phát ra khí tràng cường đại như vậy, lập tức tất cả đều nín thở.

Một nam nhân áo trắng xuyên thấu qua khí vụ màu ngà sữa, đột ngột xuất hiện trước mặt mọi người.

Khí tức âm hàn chính là từ trên người này phát ra, hắc khoảng chừng bốn mươi tuổi, nhưng từ trên khí chất của hắc có thể phán đoán, hắc tuyệt đối không chỉ chừng ấy tuổi. Cả người hắc giống như một bức tượng điêu khắc bằng tuyết, tạo cho người ta một loại cảm giác lạnh như băng không cách nào tới gần. Người này vừa hiện thân, cục diện nóng bỏng ngút trời trong Tu La giới tựa hồ lập tức hạ nhiệt độ.

- Người chính là Tu La giới chủ sao?

Lý Dật hỏi.

Nam nhân áo trắng âm hàn cau mày, ánh mắt nhìn về hướng Lý Dật, y cũng không trả lời vấn đề của Lý Dật, mà chỉ yên lặng quan sát hắc. Lý Dật bị quan sát như vậy, bất giác sau lưng không khỏi nổi da gà, loại cảm giác này thật sự không dễ chịu.

- Người chính là Lý Dật.

Những lời này của nam nhân áo trắng vô cùng cổ quái, không biết là nghi vấn hay là khẳng định, lại tựa hồ bao gồm cả hai.

- Đúng, ta chính là Lý Dật.

Lý Dật không che dấu trả lời. Hắc thật sự không ngờ mình lại nổi tiếng nhanh như vậy, một cường giả quỷ dị tùy tiện xuất hiện liếc mắt đã có thể đoán được thân phận của mình. Bên trong bình chương đầu khí không chỉ có một người trẻ tuổi là hắc, Thân chi lĩnh vực cũng không giống như thế giới kiếp trước của hắc, có ti vi, internet.

- Ta không phải Tu La giới chủ!

Mặc dù phủ nhận thân phận Tu La giới chủ của mình, nhưng Tu La Linh giới nhìn thấy nam nhân áo trắng xuất hiện, vẫn đành chỉ công kích, yên tĩnh đi tới bên cạnh hắn, sau đó ngoan ngoãn ngồi chồm hổm xuống, tựa hồ như muốn phủ định lời nói của nam tử áo trắng.

- Được rồi, ta mặc kệ người có phải Tu La giới chủ hay không, ta muốn biết người định xử trí chúng ta như thế nào?

- Xử trí các người như thế nào?

Sắc mặt nam tử áo trắng lộ vẻ cổ quái, lạnh lùng nói:

- Vấn đề này ta cũng rất muốn biết, ta nên xử trí các người như thế nào? Người nói ta nên xử trí các người thế nào?

Lời nói này quá kì quái, khiến cho Lý Dật một lần nữa hoài nghi người này có phải là một kẻ điên của Tu La môn hay không. Nếu cho bọn người Lý Dật lựa chọn, đương nhiên là muốn y để bọn hắn rời khỏi Tu La giới rồi.

- Rút cuộc người là người nào?

- Ta là Tu La môn chủ, chứ không phải Tu La giới chủ...Lý Dật, ta mang đến cho các người một người, người này người nhất định rất muốn gặp.

- Ai?

- Long Phong Vân, xuất hiện đi!

Long Phong Vân! Lý Dật chấn động, không ngờ Tu La môn chủ lại có thể tìm được Long Phong Vân.

Theo tiếng gọi của Tu La môn chủ, trong sương mù màu ngà sữa lại xuất hiện một bóng người, người này không phải là Long Phong Vân sao? Long Phong Vân xem ra đã hoàn toàn khôi phục, trải qua điều trị của bốn Đại thần y, hắn đã hoàn toàn khỏe mạnh, thậm chí so với lần đầu gặp Lý Dật, càng giống như một cường giả nhất lưu.

Long Phong Vân liếc nhìn những cường giả bên trong bình chương đấu khí, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Lý Dật.

- Lý Dật các hạ, Long môn chủ chịu rất nhiều ân huệ của người, trước tiên xin cảm tạ trước.

- Long Môn chủ không cần khách khí, ta cứu người cũng chưa hẳn không có tư tâm, hiện tại Long Tà đã chết, người đoạt lại chức môn chủ Long Môn đã không còn bất cứ chướng ngại gì.

- Điều đó chưa chắc!

Nam tử áo trắng tự xưng là Tu La môn chủ lại thản nhiên nói:

- Lý Dật, người cho rằng, kẻ nào mạnh thì có thể đảm đương vị trí môn chủ Long Môn sao? Người sai rồi, môn chủ Long Môn không phải kẻ nào cũng làm được, cũng không phải do Long Môn định đoạt, lại càng không phải Long Tà hay Long Phong Vân định đoạt, mà là ta, Tu La môn chủ!

- Ý tứ của Tu La môn chủ là....

Tu La môn chủ nói:

- Đúng vậy, thừa dịp hôm nay đầu não của ba đại tông môn đều tụ tập tại đây, thật sự bớt đi không ít phiền toái, hiện tại, chúng ta sẽ nói tới cuộc chiến tông môn ở đây.

993. Q.6 - Chương 594: Tu La Môn Chủ

Tu La môn chủ cuối cùng đã nhắc đến chủ đề chính, ba đại tông môn kể cả Lý Dật lập tức trở nên khẩn trương. Nhưng Tu La môn chủ nhắc đến xong lại không tiếp tục nói tiếp, mà chỉ đưa tay vuốt ve Tu La giới linh ở bên cạnh, tựa hồ như muốn dùng loại phương thức này nhắc nhở cường giả của ba đại tông môn, bọn hắn đã hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của hắn, cái hắn gọi là nói chuyện, trên thực chất chính là mệnh lệnh.

- Tu La môn chủ rút cuộc có lời gì, xin cứ nói.

Vẫn là Phong Lập Nam không nhin được, lớn tiếng trách móc. Lúc này Phong Lập Nam cũng biết rõ, dù sao sự tình cũng không thể tồi tệ hơn nữa.

- Người là ai?

Tu La môn chủ bình thản hỏi.

- Tại hạ là thiếu tông chủ Phong tông Phong Lập Nam!

- Phong thiếu tông chủ, lần này cuộc chiến tông môn chính là do Phong tông các người dẫn đầu gây xích mích, Phong tông khiêu chiến dẫn đến hỗn loạn tông môn, tội này không nhỏ, vậy thế này đi, phạt Phong tông các người cắt nhường một nửa lãnh địa cho Long Môn. Phong thiếu tông chủ thấy thế nào?

- Nói láo!

Mặc dù biết rõ trước mặt Tu La môn chủ, bản thân mình không bằng một con kiến, nhưng chuyện liên quan đến vinh nhục tông môn, Phong Lập Nam nhất thời cũng không kìm nén được, lớn tiếng kháng nghị nói:

- Long Môn làm nhiều chuyện bất nghĩa, có ý đồ khiêu khích khắp nơi, độc bá Thần chi linh vực, xâm phạm lợi ích của ba đại tông môn, đến lúc mất hết, Phong tông ta dẫn đầu xuất kích, đó là thay trời hành đạo, có tội gì phải trừng phạt. Ta thừa nhận Tu La môn các người có thực lực cường đại, nhưng cũng không thể lấy mệnh ức hiếp Phong tông ta!

- Phong thiếu tông chủ nói sai rồi, người có ý đồ khiêu khích khắp nơi, độc bá Thần chi linh vực, không phải Long Môn, mà là Tu La môn ta, Long Môn, chẳng qua là phụng mệnh Tu La môn ta làm việc mà thôi.

Tu La môn chủ thẳng thắn nói như vậy, làm cho Phong Lập Nam nhất thời nghẹn lời. . . . .

Chỉ nghe Tu La môn chủ tiếp tục nói:

- Về phần Cửu Huyền tông và Lục Cực môn, các người mặc dù không phải dẫn đầu công kích Long Môn, nhưng trải qua thời gian dài đối địch với Long Môn, đã sát thương vô số đệ tử Long Môn trong trận loạn tông môn, tội này cũng không nhỏ, cũng phạt các người nhường xuất một nửa lãnh địa, các người có ý kiến gì không?

Không có ý kiến mới lạ!

Chỉ có điều dưới sự uy hiếp của Tu La môn chủ, Lam tông chủ và Úc môn chủ thâm trầm già dặn kinh nghiệm không giống với Phong thiếu tông chủ, trực tiếp chống lại Tu La môn chủ.

Lam tông chủ nói:

- Trận loạn tông môn này, nếu nói ai có lỗi cũng mất công đạo, Cửu Huyền tông ta tuy sát thương nhiều Long Môn đệ tử, nhưng bốn tông cũng thương vong thảm trọng.

- Lam tông chủ nói rất đúng, Lục Cực môn ta và Cửu Huyền tông liên minh đối kháng Long Môn, cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nếu Tu La môn chủ thừa nhận đây là Tu La môn chủ sử, như vậy đương nhiên sẽ thiên vị Long Môn, cái gọi là trừng phạt của môn chủ các hạ kêu chúng ta làm sao tâm phục khẩu phục.

Tu La môn chủ lạnh lùng cười nói:

- Ta có nói muốn làm các người tâm phục khẩu phục sao? Ta chỉ muốn các người khẩu phục là được, trong nội tâm có phục hay không cũng không phải chuyện của ta. Long Phong Vân sắp tiếp nhận vị trí môn chủ

Long Môn, ta hỏi lại các người một câu, ba đại tông môn các người có nguyện ý nhượng xuất một nửa lãnh địa bồi thường tổn thất của Long Môn không?

Uy hiếp, đây tuyệt đối là uy hiếp! Sắc mặt Lam tông chủ và Úc môn chủ không khỏi trắng bệch, bọn hắn cuối cùng cũng hiểu rõ, Tu La môn chủ căn bản không phải người nói chuyện đạo lý. Nói chuyện đạo lý với một người không nói chuyện đạo lý là chuyện ngu xuẩn hơn bất cứ điều gì, nhưng vấn đề là không nói đạo lý cũng chỉ có thể dùng vũ lực, nhưng hiện tại sinh tử của ba đại tông môn đều nằm trong tay đối phương, nói chuyện vũ lực tựa hồ cũng vô dụng.

- Tu La môn chủ.

Lý Dật mở miệng nói:

- Lãnh địa của Long Môn chính là nơi lớn nhất trong tất cả các tông môn, hiện tại người lại muốn ba đại tông môn cắt nhượng một nửa, làm như vậy chỉ bằng đứt khoát để Long Môn độc bá Thần chi lĩnh vực đi, cần gì phải làm phiền toái như vậy.

Đối với đề nghị này của Lý Dật, Tu La môn chủ không khỏi trách móc nói:

- Người cho rằng ta không muốn sao.

Nhưng tựa hồ ý thức được mình lỡ lời, y lập tức lại nói:

- Thần chi lĩnh vực có sáu đại tông môn, đây là truyền thống từ xưa đến nay, đừng ai nghĩ đến chuyện mưu toan độc bá, hừ!

Vấn đề là, nếu kêu ba đại tông môn cắt nhượng một nửa lãnh địa, thế lực của Long Môn sẽ càng thêm khổng lồ, kỳ thật trên thực chất các tông môn đã đánh mất tư cách khiêu chiến với Long Môn, điều đó và độc bá cũng không có gì khác nhau.

Lý Dật đột nhiên tỉnh ngộ, xem ra, Tu La môn chủ không phải không muốn độc bá, mà là có băn khoăn gì đó, khiến cho hắn không cách nào tiêu diệt ba đại tông môn khác trên danh nghĩa.

- Tu La môn chủ, nếu chúng ta không chịu thì sao?

Sau khi hiểu rõ điều này, Lý Dật lớn mật hỏi ngược lại.

- Không chịu cũng không sao, các người cứ vĩnh viễn ở lại trong Tu La giới đi, ta sẽ kêu Long Phong Vân tìm người có thể hợp tác trong tông môn các người, như vậy tuy phiền toái một điểm, nhưng hiệu quả lại rất tốt. Lý Dật, người thấy thế nào?

Ánh mắt Lý Dật lại chuyển hướng về phía Long Phong Vân:

- Long Môn chủ, người thì sao, Long Môn tình nguyện làm con rối cho Tu La giới sao?

Long Phong Vân thoáng xấu hổ, nhưng vẻ xấu hổ này cũng chỉ thoáng qua:

- Lý Dật các hạ, người có đại ân huệ với ta, theo lý mà nói ta nhất định phải báo đáp, nhưng việc này quan hệ tới hưng suy tồn vong của Long Môn ta, ân oán cá nhân, Long môn chỉ có thể đợi kiếp sau báo đáp.

- Lý Dật, người muốn xúi giục Long Môn phản bội Tu La môn ta cũng phí công, ta cho các người thêm một cơ hội, có đồng ý hay không?

Chuyện này đối với ba đại tông môn mà nói cũng không dễ quyết định, nghe thấy uy hiếp của Tu La môn chủ, lập tức có không ít tinh anh đệ tử bắt đầu trách móc:

- Chúng ta nguyện cùng sống chết với, quyết không để hắn uy hiếp!

- Đúng! Chúng ta không tin hắn thật sự có thể giết chết tất cả mọi người!

- Tu La môn chủ gì chứ, chẳng qua cũng chỉ muốn hù dọa chúng ta mà thôi.

Lam tông chủ và Úc môn chủ đều tỏ vẻ không quan tâm đến lời nghị luận của những đệ tử này, dù sao bọn hắn cũng biết rõ lợi hại, hai người thật sự không muốn đắc tội với Tu La môn chủ quyền thế phi phàm.

Nhưng Lý Dật lại không có cùng quan điểm. Tu La môn chủ tuy có quyền thế và năng lực khá lớn, nhưng dù sao vẫn không phải là tồn tại vô thượng trong Tu La giới. Tồn tại vô thượng trong Tu La giới vẫn là Tu La giới chủ. Hiện tại xem ra, muốn có chuyển cơ, chỉ có thể gửi gắm hi vọng ở Tu La giới chủ.

Vấn đề là, bọn hắn gây ra động tĩnh cực lớn như vậy ở Tu La giới tâm, tại sao Tu La giới chủ vẫn chưa xuất hiện.

Suy nghĩ một lát, Lý Dật nói:

- Kỳ thật muốn ba tông môn đáp ứng thỉnh cầu của người, cũng không phải không có biện pháp, Tu La môn chủ, người có hứng thú nghe hay không?

- Người nói nghe xem.

- Chúng ta đều là võ giả đấu khí, đã không cách nào đạt thành nhất trí, vậy chi bằng dùng phương pháp đơn giản nhất nguyên thủy nhất giải quyết vấn đề.

Trên mặt Tu La môn chủ hiện lên vẻ khinh thường:

- Người muốn nói, các người sẽ thi đấu với ta?

- Đúng, chỉ cần người thắng được ba đại tông môn, ta sẽ thay mặt ba đại tông môn đáp ứng yêu cầu người đưa ra. Nhưng nếu người thua...

- Ta thua sao? Ha ha ha, thật đúng là chuyện cười cực lớn, nếu ta thua mấy con kiến hôi các người thì còn xưng làm Tu La môn chủ làm gì...Được, nếu ta thua, sáu đại tông môn vẫn sẽ phân chia địa vực như trước, thế nào hả?

Lúc này Lý Dật không có ý kiến, nhưng Úc môn chủ lại có ý kiến.

- Cái này không công bằng, nếu chúng ta thua sẽ mất đi một nửa lãnh địa, còn nếu thắng lại không hề có lợi ích nào cả.

- Đúng vậy.

Phong Lập Nam lập tức phụ họa:

- Nếu người thua, Long Môn tối thiểu phải xuất ra một nửa lãnh địa phân cho ba tông môn chúng ta.

- Ngu xuẩn!

Tu La môn chủ hét lớn:

- Cho các người giữ lại lãnh địa trước kia cũng đã là may mắn lớn lao, các người còn dám yêu cầu này nọ.

Trong khi Lam tông chủ và Phong thiếu tông chủ coi trọng số đo của cuộc cá cược thì Úc môn chủ lại càng coi trọng tính khả thi của trận thi đấu này, hắn nhẹ giọng nói:

- Tu La môn chủ thật sự là kẻ phi phạm, ta thấy nếu đơn độc chiến đấu tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, chi bằng dựa vào tính cách cuồng ngạo của hắn kích động hắn, ba người chúng ta cùng tiến lên, thế nào hả?

- Được, để ta kích hắn.

Phong thiếu tông chủ chủ động xin đi giết giặc, sau đó cao giọng nói với Tu La môn chủ:

- Tu La môn chủ các hạ, được, chúng ta đáp ứng yêu cầu của người, nhưng chúng ta cũng có một thỉnh cầu.

- Nói!

- Môn chủ các hạ thật sự bất phạm, nếu như đơn độc chiến đấu, chẳng phải là bôi nhọ thanh danh của ngài...

- Hãy bớt sàm ngôn đi, ý của người là muốn cả ba người cùng tiến lên đúng không... Cầu còn không được, tránh cho ta lãng phí thời gian, đến đây đi!

Tu La môn chủ nói xong, vỗ Tu La giới linh, Tu La giới linh hiểu ý, thân hình nhoáng một cái, chui vào bên trong đồng tinh thạch, thoáng cái biến mất!

Ba đại tông môn cũng đồng thời bỏ bình chướng phòng ngự, trải qua hai ngày liều mạng chiến đấu không nghỉ ngơi, những cường giả này đều đã mệt mỏi. Lam tông chủ, Úc môn chủ và Phong thiếu tông chủ thân thể phi phàm, đương nhiên không cần liều mạng như thế, nhưng vì duy trì bình chướng không bị đánh vỡ, cũng đã hao tổn không ít thực lực.

Sau khi vây quanh Tu La môn chủ, đấu khí quanh người Lam tông chủ, Úc môn chủ và Phong thiếu tông chủ đều bùng bùng bốc lên, nghiêm túc quan sát vị đối thủ cường hãn mà cường ngạo của bọn hắn.

Tu La môn chủ lại không hề có dấu hiệu thi triển đấu khí, trên mặt hắn hiện ra vẻ vô cùng khinh thường, cứ yên lặng đứng đấy, hoàn toàn không có ý xem trọng ba vị đối thủ cũng được xem là cường giả nhất lưu của Thần chi linh vực.

- Lẽ nào hắn là cường giả phong hào Đấu Thần?

Lý Dật sửng sốt, trong lòng lo lắng, mấy đạo đấu khí lơ lửng phát ra thăm dò Tu La môn chủ cũng vô thanh vô tức biến mất, căn bản không có bất cứ hồi âm gì. Với thực lực của Lý Dật bây giờ, ngoại trừ phong hào Đấu Thần, tựa hồ cũng không có cường giả cấp bậc gì có thể né tránh được thăm dò của hắn.

Phong hào Đấu Thần! Chỉ cần nghĩ đến danh từ này, toàn thân Lý Dật lại có một loại cảm giác huyết mạch sôi sục!

Xem ra, Tu La môn chủ cuồng ngạo, cũng vì có vốn liếng cuồng ngạo của y! Lý Dật bất giác toát mồ hôi lạnh cho ba vị môn chủ tông chủ, nếu sớm biết Tu La môn chủ là cường giả phong hào Đấu Thần, Lý Dật cũng sẽ không tùy tiện khơi mào thi đấu giữa bọn họ. Hắn vốn tưởng rằng, Tu La môn chủ chẳng qua có cường giả có tu vi Đấu Thần, như vậy, bất luận y có thủ đoạn cường hoành gì, ba đánh một vẫn có vài phần chiến thắng.

Nhưng nếu Tu La môn chủ là cường giả phong hào Đấu Thần, như vậy đừng nói đến phần thắng, có thể tiếp được mấy chiêu mà còn sống đã là may mắn cực lớn rồi.

Bọn người Úc môn chủ tựa hồ cũng đã biết rõ thực lực thật sự của đối thủ, trên lưng ba người thoáng chốc cũng nổi da gà.

- Các người sợ sao?

Tựa hồ như cảm nhận được chấn động tâm lý của ba đối thủ, trên khuôn mặt khinh thường của Tu La môn chủ hiện lên vẻ giễu cợt.

Ba người Lam tông chủ xác thực là đang sợ, là cường giả đấu khí nhất lưu, bọn hắn quá rõ phong hào Đấu Thần có ý nghĩa như thế nào rồi. Chỉ có điều, lúc này đang ở trước mặt đệ tử tinh anh của bốn tông, ba nhân vật quyền thế há lại có thể thừa nhận cảm giác sợ hãi vô cùng trong lòng mình.

- Sợ người, hừ, buồn cười, Phong Lập Nam ta ngoại trừ sợ thê tử, còn chưa từng sợ qua ai đó!

Phong Lập Nam cố nén sợ hãi, lớn tiếng quát lên.

- Vậy thì động thủ đi, ta đã không kiên nhẫn được nữa. Phong thiếu tông chủ!

Phong Lập Nam đã bị dồn đến đường cùng, hơn nữa dù sao hắn cũng còn nhiệt huyết tuổi trẻ, lập tức vỗ dung giới, lấy ra một thanh trường kiếm màu xanh, đấu khí rót vào, thân hình bạo khởi từ trên không trung lao xuống, đấu khí trên mũi kiếm tuôn ra, bão tố lao về hướng Tu La môn chủ vẫn đứng yên tại chỗ không hề có bất kỳ dấu hiệu thi triển đấu khí nào.

Thấy Phong thiếu tông chủ ra tay, Úc môn chủ và Lam tông chủ cũng không cách nào do dự nữa, từng người lấy ra binh khí tốt nhất, hai đạo đấu khí lăng lệ ác liệt kẹp lấy binh khí tiên thiên đánh về hướng Tu La môn chủ.

Đối mặt với oanh kích liên thủ của tam đại cường giả, Tu La môn chủ chỉ duỗi nhẹ ngón tay, chỉ nghe thấy ba tiếng nổ “Tách tách tách” vang lên, ba vòng xoáy đấu khí cấp tốc tuôn ra đầu ngón tay của hắn.

Ba vòng xoáy đấu khí này nhìn rất bình thường, chỉ ít không có chỗ nào đặc biệt, cảm giác khí thể căn bản không chịu nổi một kích.

Nhưng điều khiến cho tất cả cường giả trợn mắt há mồm chính là, công kích hung hãn của ba người Lam tông chủ trước mặt ba vòng xoáy đấu khí này tựa hồ như chuột thấy mèo, tất cả đều bị cuốn vào lạng yên không một tiếng động, không phát ra một chút động tĩnh nào.

994. Q.6 - Chương 595: Kẻ Dở Hơi Hiện Thân

Với thực lực của Tu La giới chủ, có thể hóa giải oanh kích của ba người, cũng không nằm ngoài dự liệu của Lý Dật, nhưng hóa giải nhẹ nhàng như thế, cũng khiến cho Lý Dật rung mình. Nếu như đổi lại Lý Dật ở vào vị trí của Tu La môn chủ, Lý Dật thừa nhận bản thân không làm được như vậy. Điều này cũng chứng tỏ rõ ràng, thực lực của Tu La môn chủ vượt xa hẳn, Tu La môn chủ xác thực đã đạt đến tồn tại nghịch thiên, là một cường giả phong hào Đấu Thần!

Sau khi một kích liên thủ bị Tu La môn chủ dễ dàng hóa giải, ba người Lam tông chủ nhất thời thối lui. Bọn hắn đưa mắt nhìn nhau, lập tức ngẫm hiểu, ba người có thể nhìn ra được, Tu La môn chủ tự phụ tựa hồ cũng không vội đoạt công kích đánh bại bọn hắn, nếu như vậy, bọn hắn ít nhiều còn có cơ hội, vậy thì phải nhân cơ hội thì triển lực công kích mạnh nhất của mình.

Lam tông chủ và Úc môn chủ đều là cường giả cấp bậc Đấu Thần, Phong thiếu tông chủ xếp sau, nhưng cũng đạt tới thực lực Đấu Thánh cửu tinh.

Hai vị Đấu Thần một vị Đấu Thánh cửu tinh, phương thức công kích mạnh nhất của bọn hắn, không thể nghi ngờ chính là đấu kỹ cấp cao.

Sau khi ngẫm hiểu, từng người bắt đầu súc thể đấu kỹ! Loại cuộc chiến dốc sức liều mạng này, ba người cũng không lưu lại lực lượng, mặc dù Lý Dật nhìn không ra tên đấu kỹ súc thể gì, nhưng từ đủ loại dị tượng trong Tu La giới cho thấy, đấu kỹ của Phong thiếu tông chủ là cấp bậc Bạch Hổ, còn đấu kỹ của Lam tông chủ và Úc môn chủ hiển nhiên cấp độ rất cao.

Tam đại đấu kỹ đồng thời chuẩn bị, trong Tu La giới tâm mặc dù không gian rộng lớn, nhưng phong vân cũng bắt đầu hỗn loạn. Ngọn núi tinh thạch phát ra thanh âm vu vu, quang hoa ngũ thải bên ngoài lập loè bất định, khí vụ màu ngà sữa tức thì điên cuồng bị rút ra, khiến cho toàn bộ giới tâm trở nên lở mớ.

- Xem chừng phải liều mạng rồi, ha ha ha, ba tên phế vật dốc sức liều mạng thì thế nào chứ!

Mặc dù nói như thế, nhưng Tu La môn chủ cuồng ngạo cũng giữ sắc mặt ngưng trọng khi đối mặt với công kích đấu kỹ Bạch Hổ, Thanh Long của hai đại Đấu Thần, một vị Đấu Thánh.

- Thanh Long trung giai—Tử Viêm Thiên Hàng!

Thanh Long trung giai của Lam tông chủ có uy lực mạnh nhất trong ba chiêu đấu kỹ, cũng là chiêu phát ra đầu tiên, một Lôi long khổng lồ lóe ra vàng sáng khiến cho người ta hoa mắt, lôi điện màu tím phát ra thanh âm đinh tai nhức óc, với tư thái như muốn thôn tính tất cả đánh về phía Tu La môn chủ.

- Thanh Long cấp thấp—Liệt Diễm Phần Thiên!

Đấu khí Thanh Long cấp thấp của Úc môn chủ từ mặt khí thể mà nói, xác thực kém hơn Lam tông chủ một bậc, nhưng trong hỏa diễm điên cuồng hung hãn lại ẩn chứa ngọn lửa vô cùng tinh khiết, tựa hồ cũng không kém cỏi so với Nam Minh Lưu Hỏa mà Lý Dật tu luyện. Hỏa diễm hùng hực xuất hiện trên không trung như vây chặt Tu La môn chủ bên trong, tựa hồ như che đậy thân hình của y.

Xem ra, đấu kỹ Bạch Hổ cấp cao của Phong thiếu tông chủ mặc dù chỉ kém hơn một bậc, nhưng uy lực lại kém hơn không ít.

Ba chiêu đấu kỹ cấp bậc khủng bố trước sau tuôn ra, mục tiêu của bọn chúng là Tu La môn chủ lúc này cũng thủ quyết phi động, cùng với thủ quyết của Tu La môn chủ hóa thành hư ảnh giống như biển ảo, một đám khí tức bàng bạc từ chỗ ngọn núi tinh thạch bắt đầu tuôn ra.

- Thật không biết xấu hổ, đánh không lại còn muốn nhờ lực lượng của Tu La giới.

Lý Dật nhảy bèn nắm bắt lấy cơ hội mĩa mai, mưu đồ nhiều loạn tâm trí của Tu La môn chủ.

- Tiểu tử thôi biết cái gì!

Tu La môn chủ giải thích :

- Đây là chỗ đặc biệt trong công pháp của ta!

Dưới sự dẫn dắt của công pháp đặc biệt, toàn bộ năng lượng của Tu La giới tựa hồ cũng bắt đầu bao vây quanh người hắn, cùng lúc với ba chiêu đấu kỹ cấp bậc khủng bố thi triển ra, một đấu khí hình rồng cũng đồng thời hình thành. Mấy đấu khí hình rồng tựa hồ có thêm tí vạn, sinh ra quanh người Tu La môn chủ. Những đấu khí hình rồng này dưới sự dẫn dắt thủ quyết của Tu La môn, cuốn theo năng lượng cực đại vô tận xung quanh.

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, năng lượng tứ đại cường giả kích phát ra tràn ngập toàn bộ giới tâm, không gian rộng lớn lại có thể dung nạp năng lượng khủng khiếp như thế, theo tiếng nổ vang mãnh liệt, mặt đất che dấu giới tâm bị xóc lên toàn bộ, để lộ ra thiên không rộng mấy trăm mét.

Không biết từ lúc nào, bầu trời đã trở nên âm trầm, mây đen dày đặc hiển nhiên chịu ảnh hưởng chiến đấu của tứ đại cường giả hội tụ tới. Dưới bầu trời âm trầm, xung quanh bên ngoài giới tâm, đứng đầy các cường giả của ba đại tông môn nghe được động tĩnh mà vọt tới. Chỉ là đối mặt với chiến đấu cấp bậc này, những đệ tử tông môn chỉ có tư cách đứng xem.

Trong giới tâm, oanh kích của tam đại đấu kỹ giằng co hơn mười phút, dưới từng đợt oanh kích nối tiếp nhau, ngoại trừ ngọn núi tinh thạch cấu thành kết giới, tất cả mọi thứ trong giới tâm, kể cả những khí vụ màu ngà sữa có năng lượng kinh người bảo vệ giới tâm cũng bị đánh tan.

Tu La giới tâm ẩn nấp ở dưới đất, hiện tại đã hoàn toàn hiện ra bên ngoài, giống như trong một miệng núi lửa.

Oanh kích Thanh Long đấu kỹ hao tổn đấu khí rất lớn, sắc mặt của ba đại cường giả đều trắng bệch, bọn hắn không hèn mà cùng dừng lại, muốn xem xem công kích cường đại mà bọn hắn có thể kích phát rút cuộc có thể dành được hiệu quả gì!

Chỉ có điều hiệu quả lại làm bọn hắn vô cùng thất vọng!

Dư âm của lôi quang màu tím ánh vẫn mơ hồ lập loè, Tu La môn chủ ở trong mảnh vỡ quang hoa đấu khí đang dần dần tản đi, về mặt bình thân, xem ra hắn cũng chịu chút thiệt thòi nhỏ, sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, nhưng cũng chỉ có vậy, đấu kỹ Thanh Long của hai đại Đấu Thần cường giả cộng thêm đấu kỹ Bạch Hổ cấp cao của một cường giả Đấu Thánh, rõ ràng không hề thương tổn đến nửa sợi lông của hắn...Chuyện này cũng quá mức tưởng tượng.

Thực lực của phong hào Đấu Thần quả thật quá nghịch thiên!

- Đánh thoải mái chưa, bây giờ có phải nên đến phiên ta rồi không?

Bị ba người oanh kích một hồi, Tu La môn chủ hiển nhiên cũng thật sự nổi giận, sắc mặt hắn trầm xuống, trên khuôn mặt vốn âm hàn lạnh lẽo như băng hiện lên một tầng sương mỏng.

Nghe thấy câu nói của Tu La môn chủ, Lam tông chủ, Úc môn chủ và Phong thiếu tông chủ ngược lại không chút do dự, vô cùng ăn ý phi thân vọt đến một chỗ, đấu khí tựa hồ giống như đã qua vô số lần thao diễn mãnh liệt tuôn ra, ngưng kết tại chỗ, hình thành một bình chướng đấu khí.

- Các ngươi cho rằng một bình chướng đấu khí có thể ngăn cản ta sao?

Tu La môn chủ tiến lên một bước, vòng xoáy đấu khí trong lòng bàn tay càng ngày càng lớn, năng lượng xung quanh còn chưa tan hết, trước mặt vòng xoáy này đều không ngoại lệ bị hấp thu vào.

Lại là chiêu này! Lý Dật rung mình, hắn hiện tại đã có thể vững tin vòng xoáy cổ quái này có liên hệ chặt chẽ với kết giới. Nói cách khác nguồn gốc năng lượng của Tu La môn chủ, cũng không phải hoàn toàn là đấu khí tu vi của mình, mà giống như giới linh, có thể mượn nhờ năng lượng của kết giới!

Nghĩ đến đây, Lý Dật lại không khỏi thở ra một hơi lạnh khí, nếu quả thật như vậy, đừng nói đến bọn người Lam tông chủ, cho dù là quân đội mấy chục vạn cường giả của ba đại tông môn, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Tu La môn chủ!

Trên tràng diện, vòng xoáy đấu khí trong lòng bàn tay Tu La môn chủ đã quăng ra ngoài, vòng xoáy đấu khí rời tay, thành linh căng phồng lên, như một quả khí cầu được mạnh mẽ thổi hơi, nhét bọn người Lam tông chủ vào bên trong. Ở trong vòng xoáy đấu khí này, bình chương do ba người bố kết giống như miếng băng mỏng, rất nhanh tan rã vỡ vụn...

- Tu La môn chủ xin dừng tay!

Lý Dật vội vàng kêu lên:

- Ba đại tông môn xin nhận thua.

Đúng vậy, bọn người Lam tông chủ đã thua hoàn toàn, ngay cả một chiêu của Tu La môn chủ cũng không tiếp nhận được. Điều này cũng không thể trách ba vị cường giả vô năng, mà vì thực lực của Tu La môn chủ thật sự vô cùng khủng bố.

Thấy Lý Dật bật ra âm thanh nhận thua, thủ quyết của Tu La môn chủ biến đổi, một giây trước vòng xoáy đấu khí còn có năng lượng hung hãn đến tận cùng bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh. Tu La môn chủ cũng không muốn giết ba người này, bởi vì bọn hắn còn có giá trị lợi dụng, vì vậy liền dựa vào tiếng kêu của Lý Dật để xuống thang.

- Nhận thua là tốt rồi, đừng quên ước định trước đó của chúng ta!

Tu La môn chủ kiêu căng nói.

- Không phải là ba tông môn nhượng xuất một nửa lãnh địa sao? Chuyện này dễ thôi.

Lý Dật cười nhạt, lại nói:

- Hôm nay Tu La môn chủ cao hứng như vậy, chi bằng chúng ta chơi lớn một chút.

- Chơi lớn một chút? Lý Dật, ngươi có ý tứ gì?

Lý Dật tiến lên một bước, đang muốn trả lời, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm nói:

- Thú vị thật, Lý Dật, ngươi muốn chơi trò gì, có cần ta chơi cùng không?

Thanh âm này chẳng những dọa Lý Dật nhảy dựng, mà cũng làm cho Tu La môn chủ nhú mày, bởi vì, hắn rõ ràng không biết người phát ra thanh âm này đã tiến vào Tu La giới tâm từ lúc nào!

Trái lại, Lý Dật sau giây phút hoảng sợ, trên mặt lập tức hiện ra biểu lộ vui sướng. Hắn không thể không vui sướng, bởi vì hắn thật sự quá quen thuộc với thanh âm này, mặc dù chưa thể xác định lão gia hỏa tình quái này có chịu giúp mình hay không, nhưng bất luận nói thế nào thì vẫn tốt hơn là một mình đối mặt với cường giả như Tu La môn chủ.

- Tiểu Thiên, hiện thân đi, ngươi đến đây lúc nào?

Không gian chợt chấn động, một lão đầu quái dị xuất hiện trước mặt mọi người, lão đầu này ăn mặc lôi thôi, không khác gì một tên ăn mày, hắn vừa xuất hiện, liền chạy đến bên cạnh Lý Dật, lôi kéo Lý Dật hỏi:

- Ngươi thật sự không cảm giác được sự hiện hữu của ta sao?

- Không có! Tiểu Thiên, đấu kỹ tàng hình của ngươi thật lợi hại.

Lý Dật tiện tay tặng bốc Tiểu Thiên.

- Vậy còn ngươi?

Tiểu Thiên lại bỏ qua Lý Dật, chạy đến trước mặt Tu La môn chủ, chỉ có điều hắn và Tu La môn chủ chưa quen thuộc, nên cũng không tới lôi kéo Tu La môn chủ.

Tu La môn chủ vừa khiếp vừa căm ghét trừng mắt nhìn Tiểu Thiên, thản nhiên nói:

- Không có!

- Ha ha ha, nói như vậy, đấu kỹ tàng hình “Nhìn không thấy” mà ta mới sáng chế đã luyện thành? Ha ha, Lý Dật, người có muốn học chiêu đấu kỹ tàng hình này của ta hay không, nó rất lợi hại, ít hao phí đấu khí, hơn nữa có thể tàng hình trước mặt bất cứ cường giả đấu khí nào.

Nếu vào lúc bình thường, Lý Dật ngược lại còn có mấy phần hứng thú, chỉ là trong giờ khắc này, Lý Dật thật sự không còn tâm tình đó.

- Tiểu Thiên, làm sao người lại xông vào Tu La giới? Ở đây tuyệt đối không dễ chơi, lập tức phải đánh nhau rồi.

Lý Dật dùng cách lật mềm buộc chặt.

- Ta nghe nói ở đây có đánh nhau, ta khó khăn lắm mới đột phá không gian xông vào đây. Lý Dật, người nói bây giờ muốn chơi lớn, rốt cuộc là chơi cái gì, cho ta chơi với, ta sẽ không để người chịu thiệt, lấy chiêu đấu kỹ tàng hình này để đổi!

Tu La giới chủ cũng không nhin được nữa, cả giận nói:

- Người rút cuộc là người nào, dám xâm nhập vào trong Tu La giới của ta, thức thời thì rút nhanh lên, bằng không đừng trách ta không khách khí!

- Sát khí lớn thật, người kêu ta rút đi sao? Như vậy há không phải là quá mất mặt!

Tiểu Thiên nhất thời ngạc nhiên, chỉ tay vào Tu La môn chủ mắng:

- Đừng tưởng ta không biết, người có tướng mạo bên ngoài rất đường hoàng, nhưng thật ra là một lão quái vật sống mấy ngàn năm. Lão quái vật mãi mãi vẫn là lão quái vật, vậy mà người lại xem mình giống như một công tử ca, cái mặt người rút cuộc dày bao nhiêu, không biết xấu hổ sao? Nếu ta là người, đã sớm tìm kẻ đất chui vào rồi, còn ở nơi này giả bộ gì chứ!

Những lời mắng chửi này khiến Tu La môn chủ tựa hồ choáng váng:

- Người, người, người...

Tu La môn chủ lắp bắp một hồi nhưng không hề có lực hoàn thủ trong tiếng chửi rửa liên hồi của Tiểu Thiên. Xem ra những ngày này Tiểu Thiên cũng không phải là không có tiến bộ, tối thiểu bản lĩnh chanh chua chửi đổng như đàn bà của y, ngay cả Lý Dật cũng tự than thở không bằng.

995. Q.6 - Chương 596: Chơi Lớn Một Chút

Tiểu Thiên bỗng nhiên xuất hiện, càn quấy một hồi, làm cho không khí bên trong Tu La giới nhất thời hòa hoãn xuống, cường giả của ba đại tông môn tựa hồ đều không nhin được bật cười, mặc dù tình cảnh này kỳ thật cũng không thể cười.

Đội Tiểu Thiên mắng đã đời, Tu La giới chủ lúc này mới kịp phản ứng, hắn đã trấn định tâm thần, lạnh lùng nói:

- Xem ra, người muốn tìm ta gây hấn rồi?

Tiểu Thiên phủ nhận nói:

- Ta không nói như vậy!

- Vậy người rút cuộc muốn làm gì?

Tu La môn chủ tựa hồ cũng bị Tiểu Thiên làm cho phát điên. Nếu không phải thấy thực lực Tiểu Thiên thâm sâu khó lường, Tu La môn chủ chỉ sợ sớm đã tát hấn nổ đom đóm mắt.

- Ta không muốn làm gì? Cái này người phải hỏi Lý Dật, không phải hán vừa nói muốn chơi lớn đấy sao?

Tu La môn chủ biết rõ không thể nói chuyện đạo lý với quái nhân này, lập tức cũng không thèm để ý tới Tiểu Thiên, chuyển hướng sang nói với Lý Dật:

- Người còn muốn chơi trò gì nữa, ba đại tông môn đã thua, chỉ cần hoàn thành ước định cắt nhường một nửa lãnh địa cho Long Môn, ta cam đoan các người chẳng những có thể còn sống rời khỏi Tu La giới, hơn nữa còn được sống thoải mái hơn rất nhiều người.

- Đó là chuyện của ba đại tông môn.

Lý Dật ngược lại từ chối rất dứt khoát, tựa hồ như chuyện thi đấu không phải do mình chọn lựa.

- Ta chỉ là một đệ tử bình thường của Thất Tinh tông, vì nhìn không quen hành vi của Tu La môn chủ người, cho nên muốn cùng người đấu một trận!

- Người còn chưa đủ tư cách, Lý Dật, cho dù năng lực của người vượt qua bất cứ người nào trong ba người bọn họ, cũng không thể nào là đối thủ của ta, người bớt rước sỉ nhục về mình đi.

- Thế thì chưa hẳn, Tu La môn chủ không phải không dám chứ. Chúng ta chơi lớn một chút, ta tin tưởng Tu La môn chủ nhất định sẽ có hứng thú, chỉ cần người có thể thắng ta, ba đại tông môn đừng nói cắt nhường một nửa lãnh địa, từ nay về sau mặc cho Long Môn hiệu lệnh, thế nào hả?

- Không phải người mới vừa nói người chỉ là một đệ tử bình thường của Thất Tinh tông sao? Tiền đặt cược người hạ được sao?

Tu La môn chủ nắm chặt điểm yếu của Lý Dật.

- Ta đúng là một đệ tử bình thường của Thất Tinh tông, nhưng ... Lam tông chủ, Úc môn chủ, Phong thiếu tông chủ, nếu ta thua bởi Tu La môn chủ, các người có nguyện ý cúi đầu xưng thần với Long Môn hay không?

Về mặt của Lam tông chủ, Úc môn chủ và Phong thiếu tông chủ lúc này đầy uể oải, bọn hán không lo lắng đến tánh mạng, cũng không chịu thiệt quá lớn, nhưng ba người liên thủ nhận thua Tu La môn chủ trước mặt đệ tử bốn tông dù sao cũng không phải chuyện huy hoàng gì cho lắm, hơn nữa dựa theo ước định, một nửa lãnh địa của bốn tông cũng đã bị cắt đi, sau khi trở về, làm thế nào ăn nói với đệ tử bốn tông? Nghe thấy Lý Dật lại bày trò đưa mình ra đánh bạc, lập tức Phong thiếu tông chủ cũng lớn tiếng hỏi đáp:

- Lý Dật là bằng hữu tốt nhất của Phong tông ta, cho dù hán muốn toàn bộ Phong tông ta, Phong tông cũng đồng ý cùng hán!

Phong thiếu tông chủ tỏ thái độ như vậy, Lam tông chủ và Úc môn chủ đồng dạng cũng là lộn chết không sợ nước nóng, đều tỏ vẻ bốn tông có thể làm tiền đặt cược, áp trên người Lý Dật.

- Thật không ngờ tiểu tử người lại có uy vọng lớn như vậy trong ba đại tông môn.

Tu La môn chủ nghiêm mặt nói:

- Xem ra, không đánh bại người, người sẽ không chịu phục, vậy được rồi, ta chơi với người, xem xem sau khi người thảm bại còn có thể giở trò gì nữa.

- Chiêu trò của ta, người nằm mơ cũng không nghĩ đến! Ta muốn biết, nếu như Tu La môn chủ người thua cuộc, sẽ lấy cái gì ra?

Lý Dật khẽ mỉm cười, cũng không phủ nhận bản thân không chân chính, ba đại tông môn vốn cũng đã thua, nên đúng hên cắt nhường lãnh địa, nhưng hán hết lần này đến khác muốn chặn ngang một cước, chuyện này ít nhiều có chút không chân chính.

- Người nói đi, tùy ý người?

Lý Dật liếc nhìn Tu La giới xung quanh nói:

- Nếu đã chơi lớn, vậy thì đánh cược Tu La giới này đi, nếu người thua, phải giao Tu La giới lại cho ta!

- Ha ha ha, thật đúng là một tên gia hỏa càn rỡ không có lý trí, được!

Tu La môn chủ không nhịn được phá lên cười, kỳ thật tiền đặt cược có như thế nào đối với hắn mà nói, thật sự cũng không sao cả, bởi vì hắn tin tưởng bản thân sẽ không thua, cũng không có khả năng thất bại.

- Lý Dật các hạ, tội gì ngươi phải khổ như vậy?

Long Phong Vân này giờ vẫn giữ im lặng, lúc này mới khuyên nhủ:

- Chỉ cần ta ở vị trí môn chủ Long Môn, nể mặt ngươi, cam đoan sẽ không để cho ba đại tông môn chịu thiệt!

- Đa tạ hảo ý của Long Môn chủ! Chỉ có điều ta được ba đại tông môn tín nhiệm như vậy, nếu không can đảm tương báo thì ta quá nhẫn tâm. Hơn nữa, Tu La môn chủ mặc dù lợi hại, nhưng cũng không phải không có sơ hở, ngươi cứ đợi xem kịch vui đi!

Dáng vẻ tràn đầy tự tin của Lý Dật khiến Tu La môn chủ hơi chấn động, chẳng lẽ, tiểu tử này đã nhìn ra chút môn đạo gì đó?

- Lý Dật, thì ra ngươi định đánh nhau với hắn, chuyện này cứ giao cho ta, thế nào hả?

Tiểu Thiên không kiên nhẫn nói, giống như sợ không chen miệng nói một câu sẽ bị người ta xem như người câm.

Lý Dật đương nhiên hiểu rõ thực lực của Tiểu Thiên, nhưng vấn đề là Tu La môn chủ đồng dạng là phong hào Đẩu Thần cường giả, Tiểu Thiên có bao nhiêu phần thắng hắn thật sự không nắm chắc. Bởi vì hắn chỉ chơi đùa, chứ không phải vì trách nhiệm, có thể đánh không được thì phải tay mặt kệ, cho nên Lý Dật thật sự không cách nào đem trách nhiệm này giao cho y.

- Ta có thể hiểu được tâm tình muốn đánh nhau của ngươi, nhưng trận này là chuyện của ta và Tu La môn chủ, ta cam đoan ngươi sẽ có đánh nhau!

Lý Dật khéo léo cự tuyệt thỉnh cầu tham chiến của Tiểu Thiên, làm cho Tiểu Thiên mất hứng.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, ta sắp không đợi kịp rồi!

Sự kiên nhẫn của Tu La môn chủ chỉ có hạn, hắn cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trên người tên thiếu niên cường giả này, bởi vì thời gian của hắn rất quý giá, nhất là ở Tu La giới tâm. Tu La giới tâm gây ra động tĩnh lớn như vậy, lão gia chỉ sợ sớm đã trên đường trở về rồi, nếu trước khi y quay về, mọi chuyện còn chưa giải quyết xong thì phiền phức lớn.

Cho nên Tu La môn chủ bất chấp thân phận, có tư thế gây khó dễ.

- Đừng sốt ruột, ta phải làm nóng người trước!

Lý Dật vẫn không chút hoang mang mà bắt đầu vận vẹo thân thể, đồng thời nói:

- Ngươi vừa đánh một trận, ta không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, thừa dịp ta làm nóng người, ngươi nên nắm chặt cơ hội khôi phục thực lực của mình, đừng để đến lúc đó lại quỵt nợ!

Động tác làm nóng người của Lý Dật chính là động tác tập thể dục thường thấy trên đài, động tác cổ quái này khiến các cường giả mở rộng tầm mắt, không biết hắn muốn làm trò gì. Lý Dật không động thủ, Tu La môn chủ ỷ vào thân phận của mình, cũng không bắt ngờ phát động công kích. Với tính tự phụ của hắn, đương nhiên sẽ không ngồi xuống khôi phục đấu khí giống như Lý Dật nói, lập tức chỉ lạnh lùng nhìn Lý Dật nhảy lên nhảy xuống. Chỉ là trong lúc lơ đãng, Lý Dật đã thò tay vẽ ra mấy tấm bùa cổ quái trong hư không.

Tất cả chuyện này đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Tu La môn chủ, nhìn trong chớp lát, hắn lạnh lùng nói:

- Muốn bố kết trận pháp gì cứ quang minh chính đại mà làm, còn bày ra động tác làm nóng người gì chứ, nực cười!

Được, nếu đã như vậy, Lý Dật cũng không làm động tác trái ba vòng phải ba vòng nữa, thân hình lướt động cấp tốc du tẩu trong Tu La giới tâm, động tác trên tay cũng không ngừng.

Tu La môn chủ cũng không ngăn cản, chỉ lạnh lùng quan sát, với bản chất tự phụ, hẳn đương nhiên sẽ không tin tưởng một Đấu Thần cường giả có thể giở trò bịp bợm gì trước mặt hắn.

Trận pháp của Lý Dật trọn vẹn bố kết chừng mười phút, trong mười phút quý dị này, Tu La giới tâm trở nên vô cùng im lặng, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Lý Dật đang bận rộn không ngừng, nhưng nói thật, cũng không có người ôm nhiều tin tưởng và hy vọng vào hiệu quả mà hắn có thể tạo ra. Dù sao thực lực Tu La môn chủ vừa mới biểu hiện ra thực sự quá kinh hãi.

Trọn vẹn bỏ ra chừng mười phút, lúc này Lý Dật mới làm xong, phủi tay, khẽ ngắt một chỉ quyết tạo ra sóng động không gian, sau đó một trận pháp cực đại xuất hiện trong Tu La giới tâm. Trận pháp cực đại này dung nạp cả Tu La môn chủ và chính hắn vào bên trong, lúc này quanh người Lý Dật đồng dạng còn có một trận pháp cỡ nhỏ bảo hộ xung quanh.

Trận pháp mới thành lập, cảm thụ được chấn động không gian quý dị này, Tu La môn chủ bỗng nhiên biến sắc.

- Được rồi, hiện tại có thể bắt đầu!

Lý Dật nói xong, cũng không đợi Tu La môn chủ đáp lại, đấu khí trong tay tuôn ra, một đạo đấu khí từ trong khe hở mở ra của ảnh trận đánh về hướng Tu La môn chủ.

Tu La môn chủ tựa hồ vô thức niết động chỉ quyết, một vòng xoáy đấu khí mơ hồ liền xuất hiện trong tay y.

Nhưng trên gương mặt Tu La môn chủ hiện tại đồ đầy mồ hôi, vòng xoáy đấu khí vừa mới xuất hiện kia dưới sự vung vẩy của y, cũng không bành trướng đón đỡ oanh kích đấu khí của Lý Dật, mà sau khi hắn vung ra bỗng nhiên tựa như bọt khí hoàn toàn biến mất, giống như chưa từng tồn tại.

Nhưng tám lạng đấu khí của Lý Dật lại thật sự tồn tại, không có trở ngại của vòng xoáy đấu khí, tám lạng đấu khí rắn chắc đánh vào lồng ngực Tu La môn chủ.

Chỉ nghe một tiếng “Bịch” trầm đục, thân thể cao lớn của Tu La môn chủ bỗng nhiên bắt đầu phiêu đảng, phun ra một ngụm máu lớn, thân thể vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, sau đó nặng nề nện xuống trên bình chương trận pháp, rồi bắn ngược lại mặt đất.

Cử tọa phải sợ hãi!

Lúc này trong đầu tất cả mọi người đều hiển hiện ba chữ rất lớn:

- Không thể nào!

Điều này sao có thể xảy ra! Một Đấu Thần cường giả lại có thể đánh sập một phong hào Đấu Thần! Điều này hoàn toàn trái ngược với thường thức của đấu khí cường giả. Cho dù Tu La môn chủ đã đánh qua một trận, lại tự phụ không chịu khôi phục, cho dù Tu La môn chủ không phải đối thủ của Lý Dật, nhưng cũng không đến mức ngay cả một đạo đấu khí vô cùng bình thường của Lý Dật cũng không ngăn cản nổi!

Không thể tưởng tượng! Thật sự không thể tưởng tượng!

Những cường giả ở đây đương nhiên đều hy vọng Lý Dật có thể thắng, nhưng khi kết quả dùng loại phương thức này hiện ra trước mặt mọi người, vẫn không có bất cứ kẻ nào dám tin vào hai mắt mình, ngay cả Phong thiếu tông chủ vô cùng sùng bái Lý Dật, nhất thời cũng không kịp phản ứng, hắn cũng sờ nhìn Tu La môn chủ phun máu tươi ngã trên mặt đất, lại nhìn Lý Dật có vẻ rất bình tĩnh, tựa hồ như chuyện này không hề có quan hệ đến mình, mới nói:

- Lý Dật huynh đệ, ta bị ngươi làm cho hồ đồ rồi, rút cuộc ngươi đã giở trò gì vậy!

Há lại chỉ có Phong thiếu tông chủ hồ đồ, Lam tông chủ, Úc môn chủ, đệ tử tinh anh của ba đại tông môn, kể cả một trong hai đại phong hào Đấu Thần ở đây là Tiểu Thiên, cũng u mê không hiểu chuyện gì. Chuyện không có khả năng đã xảy ra trước mặt bọn họ, không phải do bọn hắn không tin, mặc dù phần lớn bọn hắn cũng đoán được Lý Dật nhất định đã giở trò gì, nhưng dưới sự sai biệt cực lớn về thực lực, trò giáo quyết bình thường lại há có thể khiến ột Đấu Thần cường giả đánh ngã một Phong Hào Đấu Thần chỉ trong một chiêu.

Phong hào Đấu Thần là tồn tại nghịch thiên như thế nào chứ!

Tu La môn chủ bị thương không nhẹ, hấn nôn ra mấy ngụm máu lớn, chậm rãi đứng dậy, trong ánh mắt lạnh như băng lộ ra sắc tro tàn. Vết thương này còn chưa đến mức trí mạng với hắn, nhưng quan trọng nhất là thể diện, bị đánh ngã trước mặt nhiều người như vậy, thất bại này làm hắn nhất thời có loại cảm giác xấu hổ vô cùng.

- Lý Dật, ngươi quả nhiên có chút thủ đoạn, ta trúng chiêu của ngươi rồi!

- Ngươi định nhận thua sao? Tu La môn chủ, ta không ép buộc ngươi, ngươi hoàn toàn có thể đánh tiếp!

Lý Dật cũng không vội ra tay nữa, mà đồng dạng lấy ánh mắt lạnh như băng quan sát đối phương. Trên mặt hắn, tràn ngập sự tự tin và thông dong vô cùng.

996. Q.6 - Chương 597: Hai Con Đế Cực Lớn

So với vẻ tự tin thông dong của Lý Dật, vẻ tro tàn trên mặt Tu La môn chủ càng ngày càng trầm trọng, hấn phí công hung ác nói:

- Kêu ta nhận thua, đừng mơ tưởng!

Nói xong thủ quyết khê động, một vòng xoáy đầu khí lại một lần nữa hiện lên trong lòng bàn tay. Chỉ có điều khi Tu La môn chủ vung ra vòng xoáy đầu khí này, vòng xoáy đầu khí rất nhanh bạo liệt giống như bạo khí.

Nhìn thấy màn này, Lý Dật lắc đầu, khuyên nhủ:

- Ngươi làm vậy chỉ phí công.

Tu La môn chủ lúc này mới nhụt chí, nhưng có chút không cam lòng hỏi thăm:

- Làm sao ngươi nhìn ra được?

Lý Dật muốn hắn thua tâm phục khẩu phục, liền thản nhiên nói:

- Ta vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao cường giả Tu La môn ngươi mỗi lần công kích hay phòng ngự đều sẽ xuất hiện vòng xoáy đầu khí, cho đến vừa rồi ngươi sử dụng lực vòng xoáy cực đại đánh bại ba đại tông môn, ta mới đột nhiên lĩnh ngộ được, thực lực của cường giả Tu La môn, cũng không phải tới từ bản thân, nguồn gốc lực lượng của các ngươi chính là Tu La giới! Cho nên, cường giả Tu La môn các ngươi mới không rời khỏi Tu La giới, cho dù rời khỏi, cũng phải ở khu vực Tu La giới có thể khống chế, đó chính là phạm vi năm trăm dặm xung quanh Long Thành. Ta nói không sai chứ!

Giải thích của Lý Dật cuối cùng đã khiến ọi người hiểu rõ chỗ quý dị của Tu La môn, khó trách bọn hắn chỉ có thể dựa vào Long Môn đến thống trị Thần chi lĩnh vực, cũng chỉ có thể dẫn dụ mấy chục vạn quân đội của ba đại tông môn xâm nhập vào xung quanh Long Thành mới có thể dung nạp vào bên trong Tu La giới. Chỉ có điều, cho dù bản thân hiểu rõ điều này, cũng không có lực hoàn thủ lại Tu La môn chủ, Lý Dật làm sao có thể đánh bại Tu La môn chủ?

- Ngươi nói không sai, nếu như ta có thể rời khỏi Tu La giới, nếu sử dụng đầu khí Thần chi lĩnh vực đã sớm thuộc về ta rồi!

- Nếu đã biết khởi nguồn lực lượng của ngươi, ta có thể chặt đứt liên hệ của ngươi với Tu La giới. Bất hạnh vô cùng đối với ngươi lại là may mắn vô cùng đối với ta, ta vừa vận bố kết trận pháp này, sức mạnh của trận pháp này đối với Tu La giới ẩn chứa uy lực cực lớn chỉ sợ không bằng một giọt nước với biển cả mênh mông. Nhưng trận pháp này có thể ngăn cách hữu hiệu liên lạc của ngươi với Tu La giới, nói cách khác, Tu La môn chủ hiện tại căn bản không cách nào hấp thu được sức mạnh bên trong Tu La giới. Chỉ có điều khiến cho ta không ngờ chính là, ngươi ngoại trừ lấy sức mạnh từ Tu La giới, bản thân rõ ràng không hề có đầu khí tu vi. Nhưng rất kỳ quái, tại sao ngươi lại là phong hào Đầu Thần cường giả!

Những lời nói của Lý Dật hoàn toàn giải thích cho nghi hoặc của tất cả mọi người, hiện tại đã không có người chỉ trích Lý Dật ôm tâm tư thắng lợi. Đây không phải là may mắn, nếu không có tâm tư nhay bén, không có hành động quyết đoán và trận pháp đặc biệt kia, cho dù Lý Dật đã biết Tu La môn chủ có liên hệ với Tu La giới cũng không có cách đánh bại được hắn.

- Ta nhận thua, nhưng ngươi cũng đừng quá đắc ý, Lý Dật, đánh bại ta, không phải ngươi, cũng không phải bản thân ta, mà là lão bất tử kia, hừ, sớm muộn sẽ có một ngày, ta biết sử dụng đấu khí tu vi của mình để cho ngươi biết cái gì là cường giả phong hào đấu thần thật sự!

- Ta rất mong chờ, nhưng hiện tại, ngươi nên thực hiện hứa hẹn đi.

Thực hiện hứa hẹn chính là giao Tu La giới lại cho Lý Dật, chuyện này đối với Tu La môn chủ mà nói là chuyện nghiêm trọng không thể gánh vác, khi hắn đáp ứng thuận tụy vì cho rằng bản thân đã nắm chắc thắng lợi, căn bản không có ý thức mình sẽ thất bại, hơn nữa lại còn thua hoàn toàn như vậy. Lúc này thấy Lý Dật đưa ra chuyện hứa hẹn, lập tức im lặng.

Thấy Tu La môn chủ vẻ mặt xấu hổ không đáp lại, Lý Dật lại nói:

- Xem ra Tu La môn chủ muốn lờ hẹn rồi... Nói đùa thôi, môn chủ không cần quá để ý, nhưng chuyện của ba đại tông môn...Yêu cầu của ta cũng không quá đáng, năm đại tông môn của Thần chi linh vực vẫn phân chia địa vực như cũ, lãnh địa của Song Kiếm môn do Thất Tinh tông tiếp quản, yêu cầu này không quá đáng chứ!

Đây chính là ý đồ của Lý Dật, mặc dù ba đại tông môn cũng không hài lòng với ý đồ này.

Cần nhắc đến điểm này, Lý Dật tiếp tục nói:

- Đương nhiên ba đại tông môn cũng chịu tổn thất không nhỏ trong trận loạn tông môn này, Long Môn ít nhiều phải đưa ra chút bồi thường!

Lúc này Tu La môn chủ vẫn ở trong trận pháp Lý Dật bố kết, vẫn không cách nào hấp thu được năng lượng của Tu La giới, bởi vậy hắn thật sự rất khó phản bác lời nói của Lý Dật. Nhưng với thân phận của hắn, nếu đáp ứng dưới sự uy hiếp Lý Dật, vậy thể diện đã gây dựng năm ngàn năm qua thật sự không còn gì nữa.

- Nếu đã hứa với người ta, vậy thì phải giữ lời!

Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, thanh âm này cũng không lớn, nhưng từng chữ đều truyền đến tai mọi người.

Nhìn về hướng thanh âm này phát ra, lúc này Lý Dật mới phát hiện trong Tu La giới tâm chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một người. Người này cũng không sử dụng đấu kỹ tàng hình lén vào Tu La giới tâm như Tiểu Thiên, nhưng trong rất nhiều cường giả ở đây lại không hề có người nào phát hiện ra sự xuất hiện của hắn, tình cảnh này, thật sự khiến người ta cảm thấy quỷ dị, quỷ dị đến mức sờn hết cả gai ốc.

Nhìn thấy người này, trái tim Lý Dật nhất thời loạn nhịp. Người này, hắn cũng không xa lạ gì, chính là khách uống rượu tiêu dao với Long Y Y hôm đó.

Khách uống rượu tiêu dao vẫn giữ dáng vẻ có chút lười biếng, hắn nhìn Tu La môn chủ, trong ánh mắt có một tia bất mãn rên rứt không thành thép.

- Ngươi rốt cục cũng hiện thân rồi, Tu La giới chủ, chắc hẳn không phải lão nhân gia ngươi mới đến.

Lý Dật thần nhiên nói.

Quan hệ giữa người này và Tu La giới, Lý Dật sớm đã suy đoán, lúc này y hiện thân trong Tu La giới tâm, lại dùng giọng điệu và ánh mắt này nhìn Tu La môn chủ, như vậy tất cả mọi việc đều đã rõ ràng. Nếu Lý Dật đoán không sai, khách uống rượu tiêu dao chính là Tu La giới chủ Giang Thiên Nhất, còn Tu La môn chủ chỉ là một trong hai người con trai của y!

- Lý Dật, xem ra hôm đó ta đã quá xem thường ngươi, đấu khí tu vi của ngươi tuy không được xem là trình độ cao nhất, nhưng tâm tư nhạy bén đúng là thiên hạ vô song. Được rồi, Tu La giới xem như bại bởi tay ngươi, nhưng thứ ngươi đánh cược lại không thể lấy. Cho dù ngươi thắng, cũng không lấy được Tu La giới, bởi vì, ta mới là Tu La giới chủ!

Lý Dật mỉm cười:

- Ta cũng không định dành Tu La giới trên tay Tu La môn chủ, chỉ là muốn nói cho hắn biết, làm người thì cần phải khiêm tốn!

- Đúng, làm người thì cần phải khiêm tốn...Nhưng người bây giờ ngược lại có một cơ hội, một cơ hội thắng được Tu La giới thật sự!

- Xin ngài chỉ giáo cho?

- Ván bài vừa rồi của các người có không công bằng, bởi vì người cũng biết rõ, người đánh bại hẳn không phải người. Ta có thể cung cấp cho các người một điều kiện đánh cược công bằng. Nếu như người có thể đánh bại hẳn dưới điều kiện này, như vậy, ta chấp nhận Tu La giới bại bởi tay người. Lý Dật, người nên biết rõ, chỉ có ta mới có thể ứng thuận hứa hẹn này, hơn nữa tất nhiên cũng sẽ tuân thủ hứa hẹn này!

Cường giả như Giang Thiên Nhất, Giới Chủ của Tu La giới, nếu như hẳn muốn đổi ý hoặc căn bản không cần đổi ý, với năng lực của hẳn, chỉ cần hẳn muốn, hoàn toàn có thể dựa vào lực lượng của Tu La giới giết chết toàn bộ cường giả bên trong Tu La giới. Nếu hẳn đã nói công bằng, vậy thì nhất định sẽ công bằng, nếu hẳn nói sẽ tuân thủ hứa hẹn, như vậy Lý Dật cũng không cần hoài nghi.

Lần này rất đáng đánh cược.

- Được, vậy thì tại hạ sẽ đánh cược với Tu La môn chủ, chỉ là không biết sẽ đánh cược như thế nào?

- Tu La môn chủ vì bị ta cấm chế, cho nên không cách nào sử dụng đấu khí bản thân, vì vậy hẳn mới thua người, Lý Dật các hạ cũng không muốn thắng không vẻ vang chứ. Ba ngày sau, ta sẽ giải trừ cấm chế cho hẳn, đến lúc đó sẽ đánh cược lại, nếu như Lý Dật các hạ còn có thể thắng hẳn, Tu La giới sẽ thuộc về người.

- Nếu như ta thua thì sao?

- Cho dù người thua, có ta ở đây, Tu La giới cũng sẽ không xen vào chuyện của các tông môn, các người tự mình xử trí!

Lợi ích không tệ, bất luận thắng thua đều không thiệt thòi, cuộc giao dịch này rất đáng làm. Lý Dật sáng khoái nói:

- Được, vậy ba ngày sau quyết chiến Tu La giới tâm, không gặp không về!

- Không gặp không về...Chư vị xin mời đi theo ta, đã đến Tu La giới, lão già ta cũng muốn tận lực tiếp khách, ba ngày này, chư vị sẽ ở Tu La động phủ của ta!

Chính sự bàn xong, Tiểu Thiên sớm đã không kềm nén được từ xa xông tới, kéo tay áo Tu La giới chủ Giang Thiên Nhất nói:

- Được lắm, lão quỷ này, thì ra kết giới này là do người làm ra. Ta đã kiếm được mấy con đế lớn ở đây, nào, chúng ta đấu một trận.

Giang Thiên Nhất lặng lẽ cười, chỉ vào Lý Dật nói:

- Người muốn nói con đế này sao?

- Hẳn là một con người, làm sao là con đế của ta được, lão quỷ, mới vài ngày không gặp, người đã trở nên ngu xuẩn rồi sao?

Tiểu Thiên cổ quái nhìn Giang Thiên Nhất, một con người sao có thể trở thành một con đế được, hẳn thật sự có chút không hiểu rõ.

Giang Thiên Nhất không để ý, chỉ vào Tu La môn chủ nói:

- Hẳn là con đế của ta.

Sau đó lại chỉ Lý Dật nói:

- Hẳn là con đế của người. Ba ngày sau, chúng ta sẽ đấu hai con đế này, thế nào hả?

Tiểu Thiên giờ mới hiểu được ý tứ của Giang Thiên Nhất, không khỏi vỗ tay kêu hay nói:

- Lão quỷ ta quả nhiên không nhìn lầm người, người đúng là một kẻ thú vị, được! Hay lắm, ba ngày sau chúng ta sẽ đấu hai con đế này.

- Cho nên trong ba ngày này, người phải dạy dỗ con đề của người thật chu đáo, nếu người thua trước mặt nhiều cường giả như vậy, thì đúng là không còn thể diện gì nữa!

- Yên tâm yên tâm, tiểu tử này vốn cũng có chút cổ quái, chỉ cần ta dạy dỗ cho hắn chút bản lĩnh trong ba ngày, đấu với con đề của người cũng không phải không có phần thắng.

Tiểu Thiên tử ra rất thú vị, hào hứng cực cao, lập tức chuyển tới trước mặt Lý Dật, lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, trong ba ngày này, người chính là con đề của ta, tất cả mọi việc đều phải nghe theo ta, bằng không coi chừng ta vịn tay chân của người xuống.

Tuy đã định ra định ước, nhưng Lý Dật thật sự không có bao nhiêu phần thắng, trước đó hắn công nhiên khiêu khích, đó là vì nhìn thấy phần thắng chắc chắn, hiện tại ván bài này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi khống chế của hắn. Đấu Thần đỉnh phong và phong hào Đấu Thần mặc dù chỉ hơn kém một bậc, nhưng thực lực của cả hai đã cách biệt một trời một vực, trong thời gian ba ngày ngắn ngủn, trừ phi Tiểu Thiên đem tất cả thực lực của mình chuyển sang người Lý Dật, bằng không có dạy cho hắn bao nhiêu bản lĩnh cũng phí công.

Nhưng Tiểu Thiên dù sao cũng là phong hào Đấu Thần thành danh đã lâu, hơn nữa tính tình cổ quái, nói không chừng còn có chút thủ đoạn, có sự trợ giúp của hắn, còn tốt hơn trăm lần so với tự mình tu luyện. Nghĩ đến đây, Lý Dật cũng cam tâm làm con đề của hắn.

Lập tức hai lão quỷ dắt theo “con đề” của mình rời khỏi Tu La giới tâm, bay vút về hướng Tu La địa phủ mà Tu La giới chủ đã nói. Đệ tử tinh anh của ba đại tông môn cũng bám sát phía sau, chuyện đã đến bước này, đã không còn trong phạm vi bọn hắn có thể khống chế được, khó khăn lắm mới đến được đệ nhất kết giới trong truyền thuyết của Thần chi linh vực, tại sao không thừa cơ đi thăm thú một chút cái gọi là Tu La động phủ này?

Thì ra Tu La động phủ cách chỗ giới tâm cũng không xa, nói là địa phủ, kỳ thật cũng không phải nằm dưới mặt đất, nó là một khoảng không được đào ra, có lẽ ban đầu khi Giang Thiên Nhất sáng tạo ra kết giới này đã chủ ý tạo thành. Tu La động phủ nằm trong hai ngọn núi, bên ngoài động phủ hoa thơm mọc khắp nơi, cây cối xanh um.

Chỉ có điều chỗ Tu La động phủ lại có một cấm chế, cho nên đệ tử của ba đại tông môn mới không phát hiện ra.

Đi vào trong Tu La động phủ, cảnh gấm vóc xa hoa càng làm cho các cường giả lú lẫm, những người ở đây đều có thân phận phi phàm, chưa có người nào chưa từng nhìn thấy cảnh giàu sang phú quý, nhưng tình cảnh vàng son lộng lẫy như trước mắt, đúng là cả đời chưa từng nhìn thấy. Toàn bộ động phủ dùng hoàng kim làm tường, châu báu làm đèn, càng kỳ diệu hơn là mặc dù Tu La động phủ ở trong sơn thể, nhưng bố cục các nơi đều rất thoáng mái, không hề có vẻ chật chội nhỏ hẹp, sau khi nhìn kỹ, mỗi một chi tiết đều có ý nghĩ sáng tạo.

Nhìn thấy đám cường giả lú lẫm, Tu La giới chủ Giang Thiên Nhất cũng tỏ vẻ đắc ý, nhìn mọi người nói:

- Tu La động phủ này của ta như thế nào?

Mọi người đương nhiên đều tán thưởng, giờ mới hiểu tại sao Tu La giới chủ lại muốn dẫn bọn họ tới, thì ra là muốn khoe khoang.

- Đẹp thì có đẹp, nhưng nơi này rất nhanh sẽ không còn thuộc về người, mà là của ta!

Trong thanh âm tán thưởng bỗng nhiên vang lên tiếng nói bất hòa của Lý Dật.

997. Q.6 - Chương 598: Tạo Sự Chú Ý Của Giới Linh

Tiến vào Tu La động phủ của Tu La giới, nhìn thấy vẻ xa hoa trong động phủ, mọi người đều không khỏi cảm khái, nhưng chỉ có Lý Dật có suy nghĩ này, hơn nữa còn bất hòa nói ra.

Nghe Lý Dật nói như vậy, Tu La giới chủ ngược lại không để ý, chỉ lạnh lùng đáp lại một câu:

- Muốn có Tu La giới, vậy cũng phải dựa vào bản lĩnh mà lấy, đừng chỉ biết khua môi múa mép.

Lúc này mọi người dĩ nhiên đã tiến vào bên trong Tu La động phủ, thì ra trong động phủ hoa lệ này, còn có không ít đệ tử Tu La môn, chỉ có điều những đệ tử sống ở nơi gấm vóc xa hoa này đều có chút sắc mặt chết lặng, chỉ đến lúc nhìn thấy cha con Giang thị mới thi lễ, nói khách sáo vài câu, về phần những người khác, bọn hắn tựa hồ căn bản giống như không nhìn thấy.

Đệ tử Tu La môn mặc dù không ít, nhưng so với động phủ tương đối lớn này, thật sự lại trở thành không nhiều, Lý Dật liếc nhìn đánh giá, nếu như mật độ đệ tử Tu La môn giống như tất cả các nơi hắn đã đi qua, vậy thì toàn bộ Tu La môn ước chừng chỉ có hai, ba ngàn người. Một tông tộc có hai, ba ngàn người tựa hồ cũng không được xem là một tông môn độc lập ở Thần chi linh vực, nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn. Đương nhiên Tu La môn có chỗ bất đồng, đó là hai, ba ngàn đệ tử Tu La môn này, không có người nào bỏ qua sự hiện hữu của bọn hắn.

Hai tòa sơn thể cực lớn bố trí hai, ba ngàn người, đương nhiên là rộng rãi có thừa, cho nên Tu La môn có đầy đủ không gian an bài cho cường giả của ba đại tông môn. Lý Dật được phân phối đến một gian phòng, sự xa hoa khắp nơi tạo cho người ta một cảm giác đây không phải phòng cho người ở.

Khi vừa mới nhập thất đang còn sợ hãi thần phục vẻ hoa lệ của Tu La động phủ, liền có nữ đệ tử Tu La môn bưng bánh ngọt đồ uống tiến vào. Các nữ đệ tử này đều rất xinh đẹp, bên trong sự xinh đẹp còn lộ ra vô cùng thanh thuần, hiển nhiên từ nhỏ các nàng đã sống trong thế giới đơn thuần của Tu La môn, không có trải qua thế sự gì.

- Mật ong ngâm với rượu Thất giai ma phong, điều hòa kinh mạch, có ích lợi rất lớn đối với đấu khí tu vi; chè mật ong, dùng mấy loại nguyên liệu chỉ có ở Tu La giới mới có thể chế thành, ích khí thông huyết. . . .

Không biết là ý tứ của Tu La giới chủ, hay đây là quy củ của Tu La giới, trong mỗi khay của nữ đệ tử Tu La đều lấy ra một vật, giới thiệu một phen, như sợ những khách nhân không biết lợi ích của những đồ ăn thức uống này.

Giới thiệu xong, nữ đệ tử Tu La môn liền có ý định rời đi.

- Mỹ nữ, đợi đã nào...!

- Sao?

Nữ đệ tử Tu La môn thoáng sững sờ, giống như các đệ tử khác, nữ đệ tử này cũng có vẻ mặt ư ám, nhìn Lý Dật giống như nhìn một bức tượng. Chỉ có điều khi Lý Dật âm thầm cảm thụ cũng không khỏi sợ hãi, khá lắm, thực lực của nữ đệ tử Tu La chính là cao tinh Đấu Tôn!

- Những vật này mặc dù tốt, thế nhưng ăn một mình cũng không có gì thú vị, chi bằng, người lưu lại ăn cùng ta.

Nữ đệ tử Tu La hiển nhiên không ngờ rằng Lý Dật sẽ nói như vậy, nàng ngậy người kinh ngạc, một lúc lâu mới hồi đáp:

- Giới Chủ chỉ kêu ta đưa đồ cho người, không kêu ta ăn cùng người.

- Vậy Giới Chủ các người có nói phải hầu hạ ta thật tốt không?

- Cái này thật ra là có, Giới Chủ nói không được để mất lễ nghĩa của Tu La giới chúng ta.

- Đúng vậy, đây là ta kêu người ăn cùng ta, nếu như người không ăn cùng ta, ta sẽ mất hứng, ta mất hứng chứng tỏ lễ nghĩa của các người không chu toàn, có đúng không?

Bị Lý Dật bắt bí như vậy, nữ đệ tử Tu La hiển nhiên có chút bối rối, suy nghĩ ăn cùng khách nhân cũng không có gì thất lễ, nàng liền ngồi xuống, cầm miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng. Ăn vài miếng, thấy Lý Dật cười mỉm nhìn mình, liền nói:

- Ta ăn cùng ngươi, sao ngươi không ăn!

Lý Dật tựa hồ như muốn bật cười thành tiếng, nữ đệ tử Tu La tử này thật sự quá tinh khiết, lời nói khách sáo từ miệng nàng lại trở nên rất thích hợp.

- Ta nhìn ngươi ăn cũng đủ rồi... Ngươi tên là gì?

- Mọi người đều gọi ta là Nhạc Bát Nữ.

- Thật đúng là cái tên kỳ cục, rất đặc biệt.

Nhạc Bát Nữ lại thản nhiên nói:

- Có gì kỳ cục chứ, ta họ Nhạc, là đứa con thứ tám trong nhà, đương nhiên kêu là Nhạc Bát Nữ rồi. Ngươi hỏi cái này làm gì?

- Không có việc gì, tùy tiện hỏi mà thôi. Đúng rồi, Nhạc Bát Nữ, ngươi chưa từng rời khỏi Tu La giới sao?

- Đúng vậy, chưa từng rời khỏi.

- Nếu là ta, ta cũng không nỡ rời đi, Tu La giới quá tráng lệ, bên ngoài động phủ lại là non xanh nước mát, có thể sống ở Tu La giới thật sự là một loại hạnh phúc.

Nghe Lý Dật nói như vậy, trên mặt Nhạc Bát Nữ thoáng chốc hiện lên vẻ chán nản, thở dài nói:

- Không phải chúng ta không muốn rời đi, mà là không thể rời đi, Tu La giới có giới quy, hơn nữa trên người chúng ta đều có cấm chế, rời khỏi Tu La giới sẽ không cách nào sử dụng đấu khí. Nghe nói thế giới bên ngoài vô cùng tà ác, khắp nơi đều là mạnh được yếu thua, nếu như không thể sử dụng đấu khí, chúng ta vừa đi ra ngoài cũng sẽ bị người ta giết chết.

- Nhưng mà...

Lý Dật tiếp tục thăm dò nói:

- Ở bên ngoài Tu La giới, ta cũng từng nhìn thấy đệ tử Tu La môn, bọn hắn có thể sử dụng đấu khí.

- Đó là những người đã được Tu La môn chủ cho phép, mặc dù rời khỏi Tu La giới, nhưng vẫn có thể mượn nhờ lực kết giới.

- Nếu có thể, ngươi có muốn tới thế giới bên ngoài Tu La giới không?

Vấn đề này Nhạc Bát Nữ hiển nhiên chưa từng nghĩ đến, sau một hồi do dự nàng mới nói:

- Ta... ta không biết, nhưng trước kia thật ra từng xảy ra chuyện có người trốn khỏi Tu La giới.

Nói chuyện hồi lâu với Nhạc Bát Nữ, Lý Dật cũng có thêm nhiều nhận thức về Tu La giới, từ trong khẩu khí của Nhạc Bát Nữ hắn có thể nghe ra, cuộc sống trong Tu La giới, tựa hồ cũng không phải chuyện gì hạnh phúc, cuộc sống ở đây vốn quá đơn điệu, ngàn năm như một, hạnh phúc duy nhất là không có gì lục đục với nhau, tất cả mọi việc đều có Tu La môn chủ phân công, bọn hắn lại càng không phải suy nghĩ mình nên làm gì, chỉ cần làm theo phân phó của Tu La môn chủ là được rồi.

Cuộc sống như vậy rất khó nói là hạnh phúc, hay là bất hạnh!

Khi Lý Dật đang có rất nhiều hứng thú tìm hiểu Tu La tộc thần bí, Tiểu Thiên đã mãnh liệt xông vào, lão gia hỏa này căn bản không có thói quen gõ cửa, vừa tiến vào đã túm lấy Lý Dật:

- Con đế này, ngươi còn có tâm tư nói chuyện phiếm với mỹ nữ sao, nhanh đi theo ta.

Không để Lý Dật phân trần, y đã kéo hắn về gian phòng của mình.

Lý Dật biết rõ, đây là Tiểu Thiên muốn dạy “con đế” mình, để tránh bị mất mặt trong cuộc đánh cược ba ngày sau.

Quả nhiên, sau khi dẫn Lý Dật đến phòng mình, Tiểu Thiên trước tiên bóp nhẹ lên người Lý Dật một cái, lúc này mới cảm thán nói:

- Còn trẻ như vậy đã tu luyện tới Đấu Thần đỉnh phong coi như là kỳ tích rồi, nhưng chút thực lực ấy muốn đối phó với con đề của lão quỷ vẫn không đủ.

- Vậy người có cách gì tốt không?

- Cách gì tốt? Người xem tu luyện đấu khí là trò chơi sao, vừa chớp mắt đã nghĩ đến cách tốt rồi? Chưa nói đến những cái khác, tu vi đấu khí còn chưa đề thăng thì những cái khác đều vô dụng.

Tiểu Thiên xoa xoa tay, nhưng trên mặt lại lóe ra cảm giác hưng phấn, xem ra trò chơi tràn ngập tính khiêu chiến này khiến hắn có chút phấn khởi rồi.

- Người nói là Đấu Thần đỉnh phong tăng lên tới phong hào Đấu Thần? Theo ta được biết, đây không phải chuyện người bình thường có thể làm được.

- Đúng, người bình thường tốn hao hàng trăm, hàng ngàn năm cũng chưa chắc có thể, nhưng tiểu tử người có chút không tầm thường, thuộc tính đấu khí của người rất kỳ lạ, thật ra có chỗ kỳ diệu giống như ta. Được, suy nghĩ một chút, nhất định sẽ có cách!

- Vậy người cứ từ từ suy nghĩ đi.

Vừa rồi trong phòng mình, Lý Dật chỉ lo nghe ngóng chuyện của Tu La giới, lúc này hắn mới lấy đồ trên bàn Tiểu Thiên ăn. Đồ ăn thức uống của Tu La giới chẳng những có đủ loại công hiệu thần kỳ như Nhạc Bát Nữ đã nói, hơn nữa hương vị cũng tuyệt đối nhất lưu. Đáng tiếc lợi ích của những thứ này đối với đấu khí không phải nhất thời có thể biểu hiện ra, càng bất lực trong việc làm tu vi của Lý Dật tăng vọt.

- Xem ra, chỉ có thể tới giới tâm thử thời vận.

Suy nghĩ thật lâu, Tiểu Thiên cắn răng nói với Lý Dật:

- Đừng ăn nữa, đi với ta đến chỗ giới tâm.

- Giới tâm sao!

Lý Dật ngược lại có chút do dự, suy nghĩ của Tiểu Thiên không tệ, trong tình huống này, nguồn gốc năng lượng có thể cung cấp cho tu vi đấu khí của hắn có bước đột phá, chỉ sợ cũng chỉ có những tồn tại ở Tu La giới tâm. Nhưng vấn đề là, chỗ đó có thần thú Tu La giới linh đáng sợ, không phải Lý Dật không có lòng tin đối với Tiểu Thiên, mà là giới linh kia thật sự vô cùng khủng khiếp.

- Đúng, cứ làm như vậy đi, đấu khí Thiên Ma của người có thể hấp thu năng lượng của giới tâm, tuy chỉ có ba ngày ngắn ngủi, nhưng cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần.

- Vấn đề là trong giới tâm có giới linh trông coi, nó sẽ không cho phép ta ăn cắp năng lượng của giới tâm.

- Giới linh cứ giao cho ta!

Tiểu Thiên vỗ ngực tự tin nói.

Được rồi, Lý Dật cũng quyết định đánh cược một lần, dù sao đây cũng là biện pháp duy nhất trước mắt của bọn hắn. Vì vậy hai người rời khỏi Tu La động phủ, tiến về phương hướng Tu La giới tâm.

Đệ tử của Tu La môn ngược lại cũng không có ai để ý tới những cường giả này, vì vậy bọn hắn hành động rất tùy ý. Hai người rất nhanh đã tiến đến Tu La giới tâm, chỗ giới tâm chịu sự phá hư kịch liệt trước đó, đã hiện ra hoàn toàn trong bầu trời, thể tích thạch giống như ngọn núi nhỏ cũng hiện ra rõ ràng giữa ban ngày, hiển nhiên Tu La môn còn chưa kịp khôi phục. Trong giới tâm, khí vụ màu ngà sữa bị đánh tan lúc này lại bắt đầu chậm rãi hội tụ, những vẫn còn rất nhạt yếu.

- Tiểu tử, không cần ta nhắc nhở người nên làm thế nào chứ.

- Dùng Thiên Ma đấu khí luyện hóa những năng lượng bên trong tinh thạch kia, nhưng lão gia hỏa, người xác thực làm như vậy được không?

- Ngụ ngốc, được hay không cứ thử rồi sẽ biết?

Lời nói này khiến Lý Dật cũng không đông dài nữa, bay vút đến bên đồng tinh thạch chính giữa giới tâm, sau đó ngồi xếp bằng xuống, niết động chỉ quyết, lập tức vận chuyển Thiên Ma đấu khí trong kinh mạch.

- Lão gia hỏa, ngươi cần phải gánh đỡ giúp ta, vạn nhất gánh đỡ không được giới linh, con để ta làm không tốt sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Phương pháp giải quyết của Tiểu Thiên mặc dù có tính khả thi nhất định, nhưng điều kiện quan trọng nhất là hẳn phải gánh vác được giới linh, bằng không trong khi Lý Dật đang tu luyện bị giới linh công kích, hậu quả sẽ khó mà lường được.

- Yên tâm, Tiểu Thiên ta là ai chứ, ta căn bản không phải con người, mà là Phong hào Đấu Thần nghịch thiên!

Tiểu Thiên vỗ lồng ngực, tỏ vẻ cực kỳ không vui đối với nghi vấn của Lý Dật.

Lý Dật cũng không nghĩ nhiều nữa, thu liễm tâm trí, cùng với Thiên Ma đấu khí vận chuyển trong kinh mạch, năng lượng dồi dào bên trong tinh thạch giới tâm bị dẫn dắt, lập tức tuôn về hướng quanh người Lý Dật.

Luồng năng lượng cường đại đến mức tận cùng vọt tới, toàn thân Lý Dật chấn động, mặc dù không dám đảm bảo trong vòng ba ngày có thể có đột phá, nhưng nếu có thể tu luyện ba ngày như vậy, lợi ích đối với bản thân cũng không thể đo lường.

- Tiểu tử ngươi chuyên tâm tu luyện đi, chuyện bên ngoài cứ giao cho ta, có phong hào Đấu Thần ta làm hộ pháp cho ngươi, cũng không biết tiểu tử ngươi có phúc phận bao nhiêu.

Tiểu Thiên cũng nhanh chóng triển khai tư thế.

Cùng với Lý Dật không ngừng rút ra, năng lượng bên trong tinh thạch giới tâm bắt đầu cấp tốc khởi động, quang hoa ngũ thải bên ngoài tinh thạch, xinh đẹp đến cực điểm cũng vô cùng quý dị. Năng lượng tinh thạch dũng mãnh tuôn vào trong kinh mạch Lý Dật, bị Thiên Ma đấu khí đưa vào đan điền khí hải, sau đó hóa thành tu vi đấu khí của mình, miếng đấu khí tinh hạch chịu đựng động này, lập tức cũng sáng lên, lấp lánh màu đen sáng bóng.

Thấy có hiệu quả, Lý Dật càng không chần chờ, thúc dục đấu khí cực hạn của mình, cường độ hấp thu tăng vọt. Thời gian của hắn có hạn, vì vậy nhất định phải dốc sức liều mạng!

998. Q.6 - Chương 598: Tạo Sự Chú Ý Của Giới Linh

Tiến vào Tu La động phủ của Tu La giới, nhìn thấy vẻ xa hoa trong động phủ, mọi người đều không khỏi cảm khái, nhưng chỉ có Lý Dật có suy nghĩ này, hơn nữa còn bất hòa nói ra.

Nghe Lý Dật nói như vậy, Tu La giới chủ ngược lại không để ý, chỉ lạnh lùng đáp lại một câu:

- Muốn có Tu La giới, vậy cũng phải dựa vào bản lĩnh mà lấy, đừng chỉ biết khua môi múa mép.

Lúc này mọi người dĩ nhiên đã tiến vào bên trong Tu La động phủ, thì ra trong động phủ hoa lệ này, còn có không ít đệ tử Tu La môn, chỉ có điều những đệ tử sống ở nơi gấm vóc xa hoa này đều có chút sắc mặt chết lặng, chỉ đến lúc nhìn thấy cha con Giang thị mới thi lễ, nói khách sáo vài câu, về phần những người khác, bọn hắn tựa hồ căn bản giống như không nhìn thấy.

Đệ tử Tu La môn mặc dù không ít, nhưng so với động phủ tương đối lớn này, thật sự lại trở thành không nhiều, Lý Dật liếc nhìn đánh giá, nếu như mật độ đệ tử Tu La môn giống như tất cả các nơi hắn đã đi qua, vậy thì toàn bộ Tu La môn ước chừng chỉ có hai, ba ngàn người. Một tông tộc có hai, ba ngàn người tựa hồ cũng không được xem là một tông môn độc lập ở Thần chi linh vực, nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn. Đương nhiên Tu La môn có chỗ bất đồng, đó là hai, ba ngàn đệ tử Tu La môn này, không có người nào bỏ qua sự hiện hữu của bọn hắn.

Hai tòa sơn thể cực lớn bố trí hai, ba ngàn người, đương nhiên là rộng rãi có thừa, cho nên Tu La môn có đầy đủ không gian an bài cho cường giả của ba đại tông môn. Lý Dật được phân phối đến một gian phòng, sự xa hoa khắp nơi tạo cho người ta một cảm giác đây không phải phòng cho người ở.

Khi vừa mới nhập thất đang còn sợ hãi thán phục vẻ hoa lệ của Tu La động phủ, liền có nữ đệ tử Tu La môn bưng bánh ngọt đồ uống tiến vào. Các nữ đệ tử này đều rất xinh đẹp, bên trong sự xinh đẹp còn lộ ra vô cùng thanh thuần, hiển nhiên từ nhỏ các nàng đã sống trong thế giới đơn thuần của Tu La môn, không có trải qua thế sự gì.

- Mật ong ngâm với rượu Thất giai ma phong, điều hòa kinh mạch, có ích lợi rất lớn đối với đầu khí tu vi; chè mật ong, dùng mấy loại nguyên liệu chỉ có ở Tu La giới mới có thể chế thành, ích khí thông huyết. . . .

Không biết là ý tứ của Tu La giới chủ, hay đây là quy củ của Tu La giới, trong mỗi khay của nữ đệ tử Tu La đều lấy ra một vật, giới thiệu một phen, như sợ những khách nhân không biết lợi ích của những đồ ăn thức uống này.

Giới thiệu xong, nữ đệ tử Tu La môn liền có ý định rời đi.

- Mỹ nữ, đợi đã nào...!

- Sao?

Nữ đệ tử Tu La môn thoáng sững sờ, giống như các đệ tử khác, nữ đệ tử này cũng có vẻ mặt u ám, nhìn Lý Dật giống như nhìn một bức tượng. Chỉ có điều khi Lý Dật âm thầm cảm thụ cũng không khỏi sợ hãi, khá lắm, thực lực của nữ đệ tử Tu La chính là cao tình Đầu Tôn!

- Những vật này mặc dù tốt, thế nhưng ăn một mình cũng không có gì thú vị, chi bằng, người lưu lại ăn cùng ta.

Nữ đệ tử Tu La hiển nhiên không ngờ rằng Lý Dật sẽ nói như vậy, nàng ngây người kinh ngạc, một lúc lâu mới hồi đáp:

- Giới Chủ chỉ kêu ta đưa đồ cho người, không kêu ta ăn cùng người.

- Vậy Giới Chủ các người có nói phải hầu hạ ta thật tốt không?

- Cái này thật ra là có, Giới Chủ nói không được để mất lễ nghĩa của Tu La giới chúng ta.

- Đúng vậy, đây là ta kêu người ăn cùng ta, nếu như người không ăn cùng ta, ta sẽ mất hứng, ta mất hứng chúng tổ lễ nghĩa của các người không chu toàn, có đúng không?

Bị Lý Dật bắt bí như vậy, nữ đệ tử Tu La hiển nhiên có chút bối rối, suy nghĩ ăn cùng khách nhân cũng không có gì thất lễ, nàng liền ngồi xuống, cầm miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng. Ăn vài miếng, thấy Lý Dật cười mỉm nhìn mình, liền nói:

- Ta ăn cùng người, sao người không ăn!

Lý Dật tựa hồ như muốn bật cười thành tiếng, nữ đệ tử Tu La tử này thật sự quá tinh khiết, lời nói khách sáo từ miệng nàng lại trở nên rất thích hợp.

- Ta nhìn người ăn cũng đủ rồi... Người tên là gì?

- Mọi người đều gọi ta là Nhạc Bát Nữ.

- Thật đúng là cái tên kỳ cục, rất đặc biệt.

Nhạc Bát Nữ lại thản nhiên nói:

- Có gì kỳ cục chứ, ta họ Nhạc, là đứa con thứ tám trong nhà, đương nhiên kêu là Nhạc Bát Nữ rồi. Người hỏi cái này làm gì?

- Không có việc gì, tùy tiện hỏi mà thôi. Đúng rồi, Nhạc Bát Nữ, người chưa từng rời khỏi Tu La giới sao?

- Đúng vậy, chưa từng rời khỏi.

- Nếu là ta, ta cũng không nỡ rời đi, Tu La giới quá tráng lệ, bên ngoài động phủ lại là non xanh nước mát, có thể sống ở Tu La giới thật sự là một loại hạnh phúc.

Nghe Lý Dật nói như vậy, trên mặt Nhạc Bát Nữ thoáng chốc hiện lên vẻ chán nản, thở dài nói:

- Không phải chúng ta không muốn rời đi, mà là không thể rời đi, Tu La giới có giới quy, hơn nữa trên người chúng ta đều có cấm chế, rời khỏi Tu La giới sẽ không cách nào sử dụng đấu khí. Nghe nói thế giới bên ngoài vô cùng tà ác, khắp nơi đều là mạnh được yếu thua, nếu như không thể sử dụng đấu khí, chúng ta vừa đi ra ngoài cũng sẽ bị người ta giết chết.

- Nhưng mà...

Lý Dật tiếp tục thăm dò nói:

- Ở bên ngoài Tu La giới, ta cũng từng nhìn thấy đệ tử Tu La môn, bọn hắn có thể sử dụng đấu khí.

- Đó là những người đã được Tu La môn chủ cho phép, mặc dù rời khỏi Tu La giới, nhưng vẫn có thể mượn nhờ lực kết giới.

- Nếu có thể, người có muốn tới thế giới bên ngoài Tu La giới không?

Vấn đề này Nhạc Bát Nữ hiển nhiên chưa từng nghĩ đến, sau một hồi do dự nàng mới nói:

- Ta... ta không biết, nhưng trước kia thật ra từng xảy ra chuyện có người trốn khỏi Tu La giới.

Nói chuyện hồi lâu với Nhạc Bát Nữ, Lý Dật cũng có thêm nhiều nhận thức về Tu La giới, từ trong khẩu khí của Nhạc Bát Nữ hắn có thể nghe ra, cuộc sống trong Tu La giới, tựa hồ cũng không phải chuyện gì hạnh phúc, cuộc sống ở đây vốn quá đơn điệu, ngàn năm như một, hạnh phúc duy nhất là không có gì lục đục với nhau, tất cả mọi việc đều có Tu La môn chủ phân công, bọn hắn lại càng không phải suy nghĩ mình nên làm gì, chỉ cần làm theo phân phó của Tu La môn chủ là được rồi.

Cuộc sống như vậy rất khó nói là hạnh phúc, hay là bất hạnh!

Khi Lý Dật đang có rất nhiều hứng thú tìm hiểu Tu La tộc thần bí, Tiểu Thiên đã mãnh liệt xông vào, lão gia hỏa này căn bản không có thói quen gõ cửa, vừa tiến vào đã túm lấy Lý Dật:

- Con đế này, người còn có tâm tư nói chuyện phiếm với mỹ nữ sao, nhanh đi theo ta.

Không để Lý Dật phân trần, y đã kéo hắn về gian phòng của mình.

Lý Dật biết rõ, đây là Tiểu Thiên muốn dạy “con đế” mình, để tránh bị mất mặt trong cuộc đánh cược ba ngày sau.

Quả nhiên, sau khi dẫn Lý Dật đến phòng mình, Tiểu Thiên trước tiên bóp nhẹ lên người Lý Dật một cái, lúc này mới cảm thán nói:

- Còn trẻ như vậy đã tu luyện tới Đấu Thần đỉnh phong coi như là kỳ tích rồi, nhưng chút thực lực ấy muốn đối phó với con đế của lão quỷ vẫn không đủ.

- Vậy người có cách gì tốt không?

- Cách gì tốt? Người xem tu luyện đấu khí là trò chơi sao, vừa chớp mắt đã nghĩ đến cách tốt rồi? Chưa nói đến những cái khác, tu vi đấu khí còn chưa đề thăng thì những cái khác đều vô dụng.

Tiểu Thiên xoa xoa tay, nhưng trên mặt lại lóe ra cảm giác hưng phấn, xem ra trò chơi tràn ngập tính khiêu chiến này khiến hắn có chút phấn khởi rồi.

- Người nói là Đấu Thần đỉnh phong tăng lên tới phong hào Đấu Thần? Theo ta được biết, đây không phải chuyện người bình thường có thể làm được.

- Đúng, người bình thường tốn hao hàng trăm, hàng ngàn năm cũng chưa chắc có thể, nhưng tiểu tử người có chút không tầm thường, thuộc tính đấu khí của người rất kỳ lạ, thật ra có chỗ kỳ diệu giống như ta. Được, suy nghĩ một chút, nhất định sẽ có cách!

- Vậy người cứ từ từ suy nghĩ đi.

Vừa rời trong phòng mình, Lý Dật chỉ lo nghe ngóng chuyện của Tu La giới, lúc này hắn mới lấy đồ trên bàn Tiểu Thiên ăn. Đồ ăn thức uống của Tu La giới chẳng những có đủ loại công hiệu thần kỳ như Nhạc Bát Nữ đã nói, hơn nữa hương vị cũng tuyệt đối nhất lưu. Đáng tiếc lợi ích của những thứ này đối với đấu khí không phải nhất thời có thể biểu hiện ra, càng bất lực trong việc làm tu vi của Lý Dật tăng vọt.

- Xem ra, chỉ có thể tới giới tâm thử thời vận.

Suy nghĩ thật lâu, Tiểu Thiên cắn răng nói với Lý Dật:

- Đừng ăn nữa, đi với ta đến chỗ giới tâm.

- Giới tâm sao!

Lý Dật ngược lại có chút do dự, suy nghĩ của Tiểu Thiên không tệ, trong tình huống này, nguồn gốc năng lượng có thể cung cấp cho tu vi đấu khí của hắn có bước đột phá, chỉ sợ cũng chỉ có những tồn tại ở Tu La giới tâm. Nhưng vấn đề là, chỗ đó có thần thú Tu La giới linh đáng sợ, không phải Lý Dật không có lòng tin đối với Tiểu Thiên, mà là giới linh kia thật sự vô cùng khủng khiếp.

- Đúng, cứ làm như vậy đi, đấu khí Thiên Ma của ngươi có thể hấp thu năng lượng của giới tâm, tuy chỉ có ba ngày ngắn ngủi, nhưng cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần.

- Vấn đề là trong giới tâm có giới linh trông coi, nó sẽ không cho phép ta ăn cắp năng lượng của giới tâm.

- Giới linh cứ giao cho ta!

Tiểu Thiên vỗ ngực tự tin nói.

Được rồi, Lý Dật cũng quyết định đánh cược một lần, dù sao đây cũng là biện pháp duy nhất trước mắt của bọn hắn. Vì vậy hai người rời khỏi Tu La động phủ, tiến về phương hướng Tu La giới tâm.

Độ tử của Tu La môn ngược lại cũng không có ai để ý tới những cường giả này, vì vậy bọn hắn hành động rất tùy ý. Hai người rất nhanh đã tiến đến Tu La giới tâm, chỗ giới tâm chịu sự phá hư kịch liệt trước đó, đã hiện ra hoàn toàn trong bầu trời, thể tích thạch giống như ngọn núi nhỏ cũng hiện ra rõ ràng giữa ban ngày, hiển nhiên Tu La môn còn chưa kịp khôi phục. Trong giới tâm, khí vụ màu ngà sữa bị đánh tan lúc này lại bắt đầu chậm rãi hội tụ, những vẫn còn rất nhạt yếu.

- Tiểu tử, không cần ta nhắc nhở ngươi nên làm thế nào chứ.

- Dùng Thiên Ma đấu khí luyện hóa những năng lượng bên trong tinh thạch kia, nhưng lão gia hỏa, ngươi xác thực làm như vậy được không?

- Ngu ngốc, được hay không cứ thử rồi sẽ biết?

Lời nói này khiến Lý Dật cũng không dè dặt nữa, bay vút đến bên đông tinh thạch chính giữa giới tâm, sau đó ngồi xếp bằng xuống, niết động chỉ quyết, lập tức vận chuyển Thiên Ma đấu khí trong kinh mạch.

- Lão gia hỏa, ngươi cần phải gánh đỡ giúp ta, vạn nhất gánh đỡ không được giới linh, con để ta làm không tốt sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Phương pháp giải quyết của Tiểu Thiên mặc dù có tính khả thi nhất định, nhưng điều kiện quan trọng nhất là hắn phải gánh vác được giới linh, bằng không trong khi Lý Dật đang tu luyện bị giới linh công kích, hậu quả sẽ khó mà lường được.

- Yên tâm, Tiểu Thiên ta là ai chứ, ta căn bản không phải con người, mà là Phong hào Đấu Thần nghịch thiên!

Tiểu Thiên vỗ lồng ngực, tỏ vẻ cực kỳ không vui đối với nghi vấn của Lý Dật.

Lý Dật cũng không nghĩ nhiều nữa, thu liễm tâm trí, cùng với Thiên Ma đấu khí vận chuyển trong kinh mạch, năng lượng dồi dào bên trong tinh thạch giới tâm bị dẫn dắt, lập tức tuôn về hướng quanh người Lý Dật.

Luồng năng lượng cường đại đến mức tận cùng vọt tới, toàn thân Lý Dật chấn động, mặc dù không dám đảm bảo trong vòng ba ngày có thể có đột phá, nhưng nếu có thể tu luyện ba ngày như vậy, lợi ích đối với bản thân cũng không thể đo lường.

- Tiểu tử ngươi chuyên tâm tu luyện đi, chuyện bên ngoài cứ giao cho ta, có phong hào Đấu Thần ta làm hộ pháp cho ngươi, cũng không biết tiểu tử ngươi có phúc phận bao nhiêu.

Tiểu Thiên cũng nhanh chóng triển khai tư thế.

Cùng với Lý Dật không ngừng rút ra, năng lượng bên trong tinh thạch giới tâm bắt đầu cấp tốc khởi động, quang hoa ngũ thải bên ngoài tinh thạch, xinh đẹp đến cực điểm cũng vô cùng quý dị. Năng lượng tinh thạch dũng mãnh tuôn vào trong kinh mạch Lý Dật, bị Thiên Ma đấu khí đưa vào đan điền khí hải, sau đó hóa thành tu vi đấu khí của mình, miếng đấu khí tinh hạch chịu đựng động này, lập tức cũng sáng lên, lấp lánh màu đen sáng bóng.

Thấy có hiệu quả, Lý Dật càng không chần chờ, thúc dục đấu khí cực hạn của mình, cường độ hấp thu tăng vọt. Thời gian của hắn có hạn, vì vậy nhất định phải dốc sức liều mạng!

999. Q.6 - Chương 599: Vây Công Giới Linh

Khi Lý Dật điên cuồng rút ra, toàn bộ giới tâm đều mơ hồ chấn động. Quang hoa ngũ thải phóng đại, tựa hồ bắt đầu sinh ra lực chống cự, năng lượng tinh thạch của giới tâm, là vì duy trì tồn tại của toàn bộ kết giới, chứ không phải dùng cho hấp thu.

Khi chấn động mơ hồ này trở nên mãnh liệt, trong ngũ thải quang hoa bên ngoài tinh thạch bắt đầu chấn động, rất nhanh một con thần thú mặc ngũ thải quang hoa, từ trong tinh thạch biến ảo mà ra.

Là thần linh bảo vệ giới tâm, giới linh đương nhiên sẽ không cho phép năng lượng tinh thạch bị - đánh cắp.

- Ha ha, giới linh rốt cuộc hiện thân rồi, ta cũng có chuyện phải làm rồi.

Tiểu Thiên lớn tiếng cười, hắn không e ngại, sớm có chuẩn bị, thủ quyết khê động, một đạo giam cầm không gian mang theo chấn động không gian mãnh liệt cuốn về hướng Tu La giới linh.

Giới linh giận tím mặt, phát ra một tiếng gầm, một đoàn thiểm điện ngũ thải liên lao về hướng Tiểu Thiên.

Tiếng ầm ầm vang lên, giới linh trực tiếp tách rời không gian giam cầm cố Tiểu Thiên bố kết, dư thế không giảm, bắn thẳng đến chỗ Tiểu Thiên.

- Thật là lợi hại!

Tiểu Thiên biến sắc, tựa hồ cũng không ngờ rằng Tu La giới linh có uy lực lớn như vậy, lập tức triển động hành hình, cũng không dám trực diện xung đột với Tu La giới linh, từng đạo bình chương đấu khí bảo hộ bên ngoài cơ thể, thân hình bắn thẳng đến phía chân trời.

Bồn ý của Tiểu Thiên không tệ, hắn sợ quấy nhiễu Lý Dật tu luyện, muốn dẫn Tu La giới linh rời khỏi giới tâm, ra ngoài giới tâm dò sức.

Nhưng giới linh cũng không phải ma thú bình thường, trí tuệ của nó không thua kém con người bao nhiêu. Thấy Tiểu Thiên không đối chọi lại mình, cũng không truy kích, thân hình lộn nhào giữa không trung, ngược lại đánh về phía Lý Dật.

Giới linh hiển nhiên biết rõ Lý Dật mới là “Người ăn cắp”, là mục tiêu chủ yếu của nó!

Thấy tình cảnh này, Tiểu Thiên khẩn trương, một mặt kêu lên:

- Đừng đụng đến con đẻ của ta.

Một mặt vội xông xuống, tám lạng đấu khí trong lòng bàn tay hung hãn đến cực điểm oanh kích về phía thân thể cao lớn của Tu La giới linh. Tu La giới linh vẫn không thềm để ý đến oanh kích của Tiểu Thiên, mà bắt chập tất cả đánh về phía Lý Dật. May mà Tiểu Thiên thấy thời cơ rất nhanh, tám lạng đấu khí cũng đánh tới trước khi giới linh bỏ nhào vào Lý Dật, chịu luồng trùng kích có sức mạnh khổng lồ này, thân thể giới linh bất giác nghiêng đi, móng vuốt sắc bén như thép tựa hồ xẹt qua mặt Lý Dật.

Cho dù như vậy, phong mang tiên thiên của giới linh vẫn quét qua mặt Lý Dật, khiến hắn có cảm giác đau đớn, nếu không phải thân thể của hắn đã trải qua rèn luyện của long lực, trên mặt chí ít cũng nở hoa rồi.

Giới linh hiện tại xem như đã minh bạch, nếu không quét ngã Tiểu Thiên trước, nó cũng không cách nào công kích được mục tiêu mình muốn công kích nhất.

Sau khi định trụ lại thân hình, Tu La giới linh xoay người lại, đồng tử cực lớn nhìn chăm chăm vào Tiểu Thiên....

Tiểu Thiên rơi xuống giữa giới linh và Lý Dật, vẻ mặt kinh hãi bất định, lẩm bẩm nói:

- Lão quỷ, giới linh của ngươi thật sự lợi hại, ngươi có thể đem nó đi hay không.
- Các ngươi chủ ý đánh giới tâm, nếu giới linh ngồi nhìn mặc kệ thì còn gọi là giới linh gì nữa.

Thì ra khi Lý Dật hấp thu năng lượng giới tâm, Tu La giới chủ Giang Thiên Nhất đã cảm nhận được dị thường, vội vàng lao đến.

- Tu La giới tâm có năng lượng vô hạn, cho dù chúng ta hấp thu một ít, kết giới cũng không có gì đáng ngại, lão quỷ, đừng nhỏ mọn như vậy, nếu không phải con đẻ của ta có thực lực quá yếu, ta cũng không có ý tứ này... Hai lão ca chúng ta thương lượng một chút, ngươi dẫn con thần thú này đi trong ba ngày, thế nào hả?

Tiểu Thiên trơ mắt cầu xin Tu La giới chủ.

- Ngươi thật không biết đủ, ta không ra tay can thiệp cũng đã là nể mặt ngươi lắm rồi.

Giang Thiên Nhất cười khở nói:

- Ta cho ngươi thời gian ba ngày, nhưng ta cũng sẽ không mang giới linh đi, tất cả cứ thuận theo ý trời!

Nói xong cũng không nghe Tiểu Thiên nói gì nữa, thân hình khẽ động, trong nháy mắt đi xa.

Lúc này Lý Dật đã lặng lẽ thu thể, đình chỉ tu luyện.

Vừa rời màn giới linh đánh về phía mình thật sự vô cùng hung hiểm, lúc này hồi tưởng lại Lý Dật vẫn toát mồ hôi lạnh. Tên Tiểu Thiên này hành sự ít nhiều có chút không đáng tin, đối với loại người này, quá tín nhiệm tuyệt đối là một chuyện có thể dẫn đến mất mạng. Cho nên mặc dù hắn vẫn khoanh chân ngồi tu luyện, nhưng trên thực tế lại đang suy tư đến những cách khác.

- Tiểu tử, đừng dừng lại!

Cảm nhận được năng lượng tinh thạch từ từ bình ổn, Tiểu Thiên vội vàng quát.

Lý Dật dứt khoát đứng dậy, nói với Tiểu Thiên:

- Nếu không chúng ta dứt khoát chế ngự con thần thú này rồi tu luyện, nếu không cũng không thể thanh nhàn.
- Tiểu tử, có phải ngươi không tín nhiệm ta, sợ ta không làm gì được giới linh.

Biết rõ là tốt rồi, xem tình hình này, tỷ lệ Tiểu Thiên chế định được giới linh thật sự không cao, nhưng Lý Dật đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức nói ra, hắn chỉ lặng lẽ cười nói:

- Lúc ta tu luyện cũng không hy vọng có một thần thú ở bên cạnh gây ồn ào, nếu ngươi có thể khiến nó câm miệng, vậy thì ta sẽ không quản các ngươi nữa.

Kêu không cho giới linh quấy rầy Lý Dật tu luyện, Tiểu Thiên còn có thể miễn cưỡng, nhưng không cho giới linh gào rú, cái này...có chút khó làm.

Suy nghĩ một lát, Tiểu Thiên nói:

- Tốt, mài đao không ngại công đồn củi, vậy chúng ta chế định tên đại gia hỏa đó trước. Xem ta lấy pháp bảo, thu thập tên gia hỏa này.

Dứt lời, Tiểu Thiên vỗ dung giới, lấy từ bên trong ra một hộp ngọc màu tím.

Lý Dật tràn đầy chờ mong với hộp ngọc màu tím kia, xem ra phong hào Đấu Thần vẫn là phong hào Đấu Thần, vẫn còn có át chủ bài.

Lấy ra hộp ngọc, thủ quyết Tiểu Thiên khẽ động, loại bỏ phong ấn phía trên hộp ngọc, sau đó một tiếng kêu dài mà Lý Dật vô cùng quen thuộc vang lên! Từ trong hộp ngọc toát ra một cái đầu rồng cực lớn.

Lý Dật choáng váng, cái Tiểu Thiên gọi là pháp bảo, lại là long sủng Tạt Tạt của hắn..., đợi đã, vấn đề là Long Sủng Tạt Tạt tại sao lại chạy vào trong hộp ngọc không gian của Tiểu Thiên?

- Chủ nhân, tại sao ngươi lại ở đây?

Tạt Tạt nhìn thấy Lý Dật lập tức mừng rỡ kêu lên.

- Vấn đề này lẽ ra ta phải hỏi ngươi mới đúng.

Mặc dù nói với long sủng Tạt Tạt, nhưng ánh mắt Lý Dật lại rơi xuống trên người Tiểu Thiên.

- Tên bại hoại này đã bắt ta và Tiểu Tuyết.

Tạt Tạt lập tức trách móc Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên sau một hồi sững sốt, bỗng nhiên vỗ đầu nói:

- Xong đời rồi, làm sao ta lại quên con rồng này là long sủng của ngươi, thật là đáng chết!

Về mặt hắn thoáng chốc ử rử, Tiểu Thiên vốn định chiếm Tạt Tạt ỉnh, ai ngờ không cẩn thận lại để lộ ra. nguyên vốn định đem tạt tạt chiếm thành của mình đấy, một ít tâm lại khoe khoang đi ra.

Hiện thân cùng lúc với Tạt Tạt chính là Xà Ma Tiểu Tuyết, cũng may năng lực của Tiểu Thiên không nhỏ, rõ ràng bắt được con rồng và con rắn này. Sau khi bọn người Lý Dật bị nhét vào Tu La giới, Tạt Tạt ở bên ngoài tìm kiếm tung tích của Lý Dật, không may gặp lúc Tiểu Thiên nổi lòng xấu xa. Nhưng hiện tại Lý Dật cũng không có tâm tư suy nghĩ đến những vấn đề này, Tạt Tạt đến đây cũng tốt, ít nhất lúc này có thể có công dụng không nhỏ.

Tạt Tạt hiện thân, Tu La giới linh hùng hổ lập tức có chút ít hụt hơi. Tu La giới linh tuy không phải ma thú, nhưng chỉ cần là sinh vật có trí tuệ, trước mặt Long uy thiên phú cũng có chút sợ hãi không cách nào ức chế...Mặc dù từ phương diện thực lực mà nói, thực lực của Tu La giới linh không hề thua kém Tạt Tạt, ngược lại vì giới linh có thể không ngừng hấp thu năng lượng kết giới, thực lực của nó còn vượt xa Tạt Tạt.

Bốn đánh một, hiện tại phần thắng lại gia tăng thêm rồi.

- Chủ nhân, chúng ta phải đối phó với ma thú xinh đẹp này, hay là đối phó với tên xấu xa này!

Lý Dật hồi đáp:

- Thứ nhất, đây không phải một ma thú xinh đẹp, mà là giới linh của Tu La giới; thứ hai, tên xấu xa này là bằng hữu của chúng ta. Cho nên, người chúng ta phải đối phó chính là Tu La giới linh!

Tạt Tạt hiển nhiên có chút không hiểu, người xấu biến thành bằng hữu, điều này khiến nó có chút khó chịu, nhưng hiện tại cuối cùng nó cũng đã biết rõ nhiệm vụ. Góc đầu rồng cực lớn lên, Tạt Tạt rống một tiếng thị uy về phía Tu La giới linh.

Uy nghiêm thiên phú của Long tộc khiến cho Tu La giới linh lui về phía sau một bước, nhưng giống như một con chó, cho dù đối mặt với kẻ địch cường đại cũng sẽ không lùi bước, dù cho kẻ xông vào là một con sói. Tu La giới linh đồng dạng cùng dùng một tiếng gào rú hô ứng, kiên định quyết tâm bảo hộ Tu La giới tâm.

- Tạt Tạt thân yêu, ta tới giúp ngươi.

Xà Ma Tiểu Tuyết kêu lên, khôi phục thân thể ma thú.

Một rồng một rắn phối hợp ăn ý, tạo ra chấn động không gian, phân tử hữu phóng tới Tu La giới linh. Trước mặt Tu La giới linh cực lớn, Long Sủng Tạt Tạt cũng có mấy phần kém sắc. Dưới trùng kích mãnh liệt nguyên thủy nhất, trong giới tâm phát ra một tầng sóng xung kích cực lớn. Dựa vào va chạm trong nháy mắt này, thân thể của Xà Ma Tiểu Tuyết đã quán lên thân thể khổng lồ của Tu La giới linh.

Bị một con rắn cuốn lấy tuyệt đối không phải là một chuyện vui vẻ, nhất là con rắn này còn là một ma thú có thực lực kinh người, thực lực của Tu La giới linh tuy cường hãn dị thường, nhưng đối mặt với Tiểu Tuyết xảo diệu quanh người mình, không cách nào bắt được, cũng không cách nào cắn xé, giới linh nhất thời không thể làm gì. Tuy nhiên hộ thể linh khí của giới linh cường đại dị thường, hơn nữa quan trọng nhất

chính là giới linh căn bản không cần hô hấp, Tiểu Tuyết mặc dù đã quấn chặt nó, nhưng không cách nào có thể lợi dụng lực quấn quanh như sinh vật bình thường.

- Ha ha, pháp bảo của ta thật đúng là có tác dụng.

Tiểu Thiên vô cùng đắc ý, tựa hồ như xem hai con yêu thú này là của mình.

- Tiểu Thiên ngươi lược trận đi, bọn chúng chỉ sợ không phải đối thủ của giới linh, nhưng có ba người, các ngươi có thể dây dưa với giới linh. Ta tranh thủ tu luyện!

Lý Dật một lần nữa định ngồi xuống, ý định lợi dụng cơ hội hiếm có này hấp thu năng lượng của tinh thạch giới tâm.

Nhưng Lý Dật vẫn đánh giá thấp thực lực của Tu La giới linh, hắn vốn tưởng rằng Tạt Tạt, Tiểu Tuyết, cộng thêm Tiểu Thiên, ít nhất có thể dây dưa với giới linh một khoảng thời gian. Sự thật chính là Lý Dật vừa mới ngồi xếp bằng xuống, còn chưa kịp thúc dục Thiên Ma đấu khí, chỉ thấy năng lượng kịch liệt trong giới tâm bắt đầu khởi động, vô số luồng khí xoáy đầu khí lừng không sinh ra. Những luồng khí xoáy đầu khí này mang theo năng lượng cường đại cuốn về hướng Tiểu Tuyết đang quấn quanh người giới linh, mấy miếng vải rách lập tức bị cuốn đi.

Tiểu Tuyết không thể chịu được năng lượng cực lớn này, buông lỏng thân thể, nhanh chóng trượt đi.

Dưới sự tẩm bổ của luồng khí xoáy đầu khí, thân thể khổng lồ của Tu La giới linh lại một lần nữa tăng vọt, hình thể cực lớn này khiến người ta sờn hết gai ốc. Lẽ nào Tu La giới linh còn có thể gặp mạnh đấu mạnh, thăng cấp chiến đấu sao?

Lý Dật rung mình, sắc mặt Tiểu Thiên cũng kinh hãi, lẩm bẩm nói:

- Xem ra, chúng ta chủ ý đánh Tu La giới tâm không phải ý kiến hay. Tiểu tử, nếu không chúng ta rút lui đi.

Quả nhiên là tên gia hỏa có ý chí bạc nhược, mới gặp chút khó khăn Tiểu Thiên đã muốn rút lui.

- Không được, chúng ta phải ở đây tu luyện, trừ phi ngươi có cách gì khác để ta cấp tốc đề thăng tu vi.

Lý Dật vẫn bướng bỉnh nói. Tu luyện ngắn ngủi trước đó đã cho hắn nếm được mùi vị ngọt ngào, hắn há có thể buông tha sao.

- Nhưng chúng ta thật sự không đối phó được với giới linh này.

- Vẫn chưa liều mạng làm sao biết không đối phó được. Bây giờ là bốn đánh một, chúng ta có cơ hội không nhỏ.

- Nhưng nguy hiểm vẫn rất lớn, xem bộ dạng Linh giới là phải liều mạng rồi, thứ này đánh thì đánh, nhưng lại không thể dùng sức quá nhiều, vạn nhất đánh chết nó, kết giới này coi như xong đời, chúng ta cũng xong đời. Cho nên tiểu tử, lựa chọn sáng suốt nhất, vẫn là bỏ đi.

Tiểu Thiên đã quyết định đi. Đối với hắn mà nói, tất cả mọi chuyện chỉ là trò chơi, nếu vì trò chơi mà mất mạng thì thật không đáng.

Thấy Tiểu Thiên nói xong liền có ý muốn rời khỏi Tu La giới tâm, Lý Dật cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài, hiện tại có hai lựa chọn bày ra trước mặt hắn: Đi hay ở lại?

1000. Q.6 - Chương 600: Niết Bàn Trọng Sinh

Tiểu Thiên giữa đường phủ tay, tình thế lập tức trở nên nghiêm trọng, trong mắt Lý Dật hiện lên một tia hung ác, nói với Tu La giới linh:

- Chúng ta sẽ đấu một trận.

Tựa hồ như nghe hiểu lời nói của Lý Dật, Tu La giới linh phát ra một tiếng gầm trầm thấp, bỏ qua Long Sủng Tạt Tạt và Xà Ma Tiểu Tuyết, hóa thành một thiểm điện năm màu bắn về hướng Lý Dật. Giới linh không ngu ngốc, nó hiển nhiên nhìn ra được Lý Dật mới là chủ nhân của những con vật này, nó rõ ràng hiểu được đạo lý bắt vua trước khi bắt giặc.

Tu La giới linh lần này dùng toàn lực để tấn công, thân thể kéo động không gian, hình thành một luồng lực vận vẹo, năng lượng khí vụ màu ngà sữa tựa hồ như chịu sự triệu hoán nào đó bắt đầu hội tụ, hóa thành đạo đạo phong nhận lừng lẹ ác liệt, cuốn về hướng Lý Dật.

- Chủ nhân coi chừng!

Tạt Tạt thấy Lý Dật gặp nguy hiểm, cũng bất chấp nguy hiểm, cánh rồng giương lên, lao về phía Tu La giới linh.

Công kích của giới linh thật sự vô cùng hung mãnh, bản thân nó chính là do năng lượng biến thành, toàn thân tràn ngập sức mạnh vô cùng mãnh liệt, căn bản không phải thứ thực lực của mình có thể chống lại.

Nhưng Tạt Tạt đã phi thân nhào tới, Lý Dật cũng không có đường lui, rút Phá Thiên kiếm ra, rót năng lượng cực hạn vào bên trong, một kích hung hãn đủ để chém nứt sơn thể, oanh kích về hướng giới linh!

Ba luồng sức mạnh tựa hồ đồng thời va chạm, sóng xung kích giống như sóng lớn điên cuồng xé rách tất cả mọi thứ trong không gian!

Phá Thiên kiếm chém xuống, phân Tu La giới linh thành hai nửa, tản ra vô số vầng sáng năm màu, Lý Dật bất ngờ đột nhập vào trong quang hoa này, sau đó tất cả năng lượng hóa thành một đạo giam cầm, nhốt Lý Dật vào bên trong.

Linh giới không phải thú thật, mà là thể năng lượng!

Lý Dật hiện tại đưa người vào trong năng lượng vô cùng vô tận, lực lượng đến từ kết giới dĩ nhiên vượt qua năng lượng cực hạn của bất cứ người nào. Luồng năng lượng này ăn mòn hộ thể đấu khí của Lý Dật, đe dọa thân thể của hắn.

Không xong rồi! Bị giới linh vây khốn rồi. Lý Dật rung mình, sắc mặt ngưng trọng đến cực hạn, hiện tại thân thể của hắn đang ở trong giới linh, chung quanh là quang hoa mê ly, dưới áp lực cường đại, Thiên Ma đấu khí trong đan điền khí hải hoàn toàn mất khống chế bị rút đi, bỏ kết hộ thể đấu khí xung quanh cơ thể.

Chỉ là loại phản kháng bản năng này dưới áp bách lực lượng vô cùng vô tận xung quanh cũng chỉ cực kỳ phí công, hộ thể đấu khí vừa mới tuôn ra, đã bị vầng sáng năm màu ăn mòn không còn một mảnh!

Loại cảm giác này cũng không thoải mái gì, Lý Dật phát hiện trong hoàn cảnh này, bản thân đã hoàn toàn không cách nào khống chế đấu khí vận chuyển, nếu cứ tiếp tục như vậy, đấu khí bên trong đan điền khí hải sẽ nhanh chóng kiệt quệ sạch sẽ, một khi mất đi che chở của hộ thể đấu khí, thân thể của mình sẽ bị năng lượng giới linh điên cuồng xâu xé.

Lý Dật hiểu rõ điểm này, nhưng lại hoàn toàn vô lực chống lại, bởi vì hắn đã không cách nào khống chế Thiên Ma đấu khí mãnh liệt lưu chuyển trong cơ thể.

Trong đan điền khí hải bỗng nhiên có chút dị động, đấu khí điên cuồng. Sau khi đấu khí bị rút ra, đan điền khí hải rất nhanh trở nên trống rỗng, nhưng vì đối kháng với áp lực cực lớn quanh người, hộ thể đấu khí vẫn đang cực lực rút ra đấu khí bên trong đan điền khí hải. Dưới áp lực này đấu khí tinh hạch bắt đầu trở nên sáng bóng, nó từ từ bành trướng, hạch tâm cứng rắn cùng với sự bành trướng bắt đầu mềm hoá. Trong bốn nguyên đấu khí của Đấu khí cường giả, năng lượng tác phát tuôn ra đan điền khí hải, thông qua kinh mạch tràn ra bên ngoài cơ thể, trở thành một bình chướng đấu khí phòng ngự màu đen như mực.

Trong lòng Lý Dật càng lo lắng như lửa đốt, đấu khí tinh hạch là bốn nguyên đấu khí của cường giả đấu thần đỉnh phong, mất đi bốn nguyên này, đấu khí sẽ không còn chỗ dung thân, cũng chính là hắn đang tổn hao lực lượng của bốn nguyên để đối kháng với áp lực của giới linh, chỉ có điều hiện tại đối kháng này đã không chịu sự khống chế của mình.

Xong đời rồi! Đấu khí tinh hạch không bị khống chế mà bành trướng, mềm hoá, sau đó hóa thành bốn nguyên đấu khí, gia nhập vào trong hộ thể đấu khí. Theo tốc độ này, tối đa là mấy giờ, đấu khí tinh hạch

cũng sẽ bị tiêu hao không còn, đến lúc đó cho dù mình bất tử, cũng sẽ trở thành một người bình thường, rốt cuộc không cách nào tu luyện đấu khí.

Ầm! Ầm! Ầm!

Quanh người Lý Dật đột nhiên kịch liệt chấn động, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng rỗng gầm của Tạt Tạt. Thì ra Tạt Tạt nhìn thấy Lý Dật bị giới linh nuốt vào trong cơ thể, bắt đầu trùng kích giống như phát điện. Còn giới linh cũng đang sử dụng năng lượng cực hạn để “Tiêu hóa” vị Đấu Thần cường giả vô cùng khó tiêu hóa trong cơ thể mình.

Mỗi một lần trùng kích của Tạt Tạt, đều khiến cho quang hoa ngũ thải quanh người giới linh thêm phần ảm đạm, thân hình cũng có chút thu nhỏ lại. Giới linh hiện tại không có tinh lực phản kích Tạt Tạt, hiện giờ việc nó có thể làm được chính là lợi dụng thân thể cường hãn của mình để chống chọi.

Nhưng như vậy cũng chỉ khổ cho Lý Dật đang ở trong cơ thể giới linh, hắn vốn còn chịu đựng được lực ăn mòn của giới linh, nhưng hiện tại còn phải chịu đựng chấn động cực lớn này.

Không biết qua bao lâu, đấu khí tinh hạch trong đan điền khí hải rốt cục trở nên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng một đám bốn nguyên đấu khí cũng đã biến mất, đan điền khí hải hoàn toàn trở nên trống rỗng...

Mất đi sự duy trì bốn nguyên đấu khí từ đan điền khí hải, hộ thể đấu khí quanh người Lý Dật lập tức yếu đi, rất nhanh dưới áp lực cực lớn biến mất hầu như không còn.

Lý Dật không cam lòng bỏ mạng như vậy trong linh thể của Tu La giới! Đấu khí hoàn toàn tiêu hao sạch sẽ, hắn hiện tại chỉ còn lại vốn liếng duy nhất để chống lại “Tiêu hóa” của giới linh.

Tâm niệm vừa động, vận dụng tâm pháp Long chi cấm chú, thân thể Lý Dật có chút cong lên, hắn có thể cảm giác mình đang thu nhỏ lại, từng bộ phận trên cơ thể đều như rút lại, từ lông tóc đến móng tay, cũng bắt đầu co rút. Áp lực điên cuồng đến từ giới linh có ý đồ xé rách thân thể của Lý Dật, dưới sự thống khổ cực đại, Lý Dật chấn động tâm thần, không ngừng vận dụng long lực co rút cơ thể, để tránh bị xé nát. Hắn càng co càng nhỏ, cho đến khi co lại bằng một đấm trẻ.

Dù vậy, năng lượng cực đại của giới linh vẫn đang không ngừng rót vào trong cơ thể co rút đến cực hạn của Lý Dật, giống như sắt thép trùng kích vào cơ thể.

Lý Dật thống khổ, giới linh đồng dạng cũng không khá khẩm hơn, thứ khó tiêu hóa trong cơ thể tựa hồ làm cho giới linh phát điện, trong khi lực trùng kích của long sủng Tạt Tạt cũng càng ngày càng mạnh. Tạt Tạt cũng cảm nhận được chủ nhân đang phải chịu áp lực cực lớn trong cơ thể giới linh, nó giống như phát điện trùng kích vào giới linh, ở một góc khác, Xà Ma Tiểu Tuyết khôi phục hình người, không ngừng từ xa đánh ra tám lụa đấu khí.

Kiên trì! Kiên trì! Tuy không biết kiên trì đến cuối cùng sẽ có kết cục gì, nhưng Lý Dật ngoại trừ gắt gao giữ vững tinh thần, vận dụng long lực, cũng không có cách gì tốt hơn.

Bỗng nhiên, những năng lượng cuồng loạn rót vào cơ thể Lý Dật bắt đầu dọc theo kinh mạch rót vào trong đan điền khí hải của Lý Dật. Cùng với luồng năng lượng này, đan điền khí hải trống rỗng bị co rút thành đầu đinh của Lý Dật giống như ruộng đồng gặp mưa xuân, nhất thời được thấm ướt. Một đoàn năng lượng vô hình mà cường hãn lấy sức mạnh tương phản chống đỡ.

Đây là một loại cảm giác vô cùng thống khổ, đan điền khí hải đang cố gắng bành trướng ra ngoài, còn áp lực cực lớn xung quanh lại đang ép Lý Dật không ngừng co rút lại, loại cảm nhận này khiến Lý Dật tựa hồ không cách nào giữ vững tinh thần.

Biến hóa dị thường bên trong đan điền khí hải làm cho Lý Dật vô cùng thống khổ, nhưng cũng khiến cho Lý Dật vui mừng, bởi vì hắn đã thành công khi thử không chế luồng sức mạnh này.

Đấu khí bất ngờ sinh ra này dưới điều khiển của Lý Dật, nhanh chóng lưu chuyển dọc theo kinh mạch, cùng với loại lưu chuyển này, áp lực cường hãn vô cùng nhất thời hóa thành năng lượng giống như thiên địa linh khí, bị thu nạp hết vào bên trong.

Lý Dật vui mừng càng không do dự, cũng không để ý trên người hắn rút cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, thúc dục đấu khí điên cuồng rút ra năng lượng xung quanh.

Tình huống dị thường này làm cho Tu La giới linh phát điên, nó có ý đồ phá hủy năng lượng của Lý Dật, nhưng cuối cùng lại bị tên cường giả ngoan cố này hấp thu. Nó không ngừng gây áp lực, lại khiến cho đối phương hấp thu nhanh hơn.

Biến cố này tới quá đột ngột, quá trình cũng cực kỳ ngắn ngủi, trong nháy mắt, hình thể cực đại của Tu La giới linh đã rút nhỏ còn một phần ba, cùng với áp lực xung quanh biến thành dòng suối ngọt ngào bên trong đan điền khí hải của Lý Dật, thân thể Lý Dật bắt đầu khôi phục.

- Tạt Tạt, đừng đánh nữa, có tình huống mới rồi.

Vẫn là Tiểu Tuyết đứng bên cạnh phát hiện ra chuyện không đúng, vội vàng ngăn cản Long sủng vẫn đang điên cuồng công kích.

Tạt Tạt lúc này cũng kịp phản ứng, trừng mắt hoảng sợ nhìn màn quỷ dị trước mặt.

Tu La giới linh vì khôi phục sự cường đại của mình, dốc sức liều mạng hấp thu năng lượng của giới tâm tinh thạch và kết giới, nhưng năng lượng này rót vào trong cơ thể, rất nhanh bị tên cường giả tham lam hấp thu mất.

- Rút cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

- Ta nghĩ chủ nhân của người đột phá rồi!

- Đột phá? Đấu thần đỉnh phong đột phá, đây chẳng phải là phong hào Đấu Thần sao!

Khi hình thể của Tu La giới linh thu nhỏ lại còn một nửa, rốt cuộc nó cũng tỉnh ngộ, nếu như tùy ý để Lý Dật hấp thu năng lượng của mình, như vậy toàn bộ giới tâm đều bị hắn hấp thu hết. Tu La giới linh không cam lòng dốc toàn lực, đột nhiên tán đi thân hình của mình, hóa thành vô số quang hoa ngũ thải, nhả Lý Dật ra ngoài.

Thân thể Lý Dật đã hoàn toàn khôi phục thành bình thường, quanh người hắn tản ra vàng sáng đấu khí nhàn nhạt, xem ra giống như bình thường, nhưng tựa hồ lại có chút không giống. Từ trong thân thể hắn, tản mát ra một luồng khí chất khó nói, phảng phất như thân thể của hắn không phải bằng thịt, mà là một loại tồn tại khí tức siêu việt, một loại tồn tại vĩnh hằng.

Chỉ có Lý Dật mới có thể cảm nhận được loại cảm giác hiện tại này, Niết Bàn trọng sinh, hắn biết rõ mình đã không còn là mình trước kia, thân thể nhẹ nhàng mà thư thái, sức mạnh vô cùng rực rỡ bên trong từng tế bào của cơ thể. Đan điền khí hải của hắn vẫn hư vô, nhưng chỉ cần tâm niệm, là năng lượng đấu khí hung hãn lại được sinh ra.

Cái này chính là cảm giác của phong hào đấu thần sao?

- Ha ha, ta đột phá rồi!

Lý Dật gần như phát điên, thân hình bắn lên, như một viên đạn thủy tinh, nhảy múa xung quanh. Đột phá này thật sự quá bất ngờ, giống như gặp được đường sống trong cõi chết, cho nên cũng khiến cho Lý Dật vô cùng vui mừng. Mặc dù hắn không biết rõ trên người mình rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này Lý Dật cũng mơ hồ biết rõ, sở dĩ hắn có thể đột phá thành công, tấn chức phong hào đấu thần, đầu tiên là phải cảm tạ long lực tu luyện của mình, thứ hai là phải cảm tạ Tu La giới linh. Nếu không phải nhờ long lực cheo chống, hơn nữa cải tạo thân thể của mình, hắn đã sớm trở thành bột phấn dưới áp lực cực lớn của Tu La giới linh. Nhưng nếu chỉ có long lực hiển nhiên không đủ, có thể đột phá được, mấu chốt vẫn là nhờ Tu La giới linh điên cuồng đè ép, hộ thể đấu khí rút lấy đấu thần tinh hạch, làm điều kiện để đột phá.

Tất cả mọi việc đều quá đột ngột và ngẫu nhiên, kỳ diệu hơn là hắn lại ở trong luồng năng lượng dồi dào tận cùng bên trong giới tâm của Tu La kết giới, Lý Dật ở trong cơ thể của giới linh, thông qua luyện hóa giới linh hấp thu năng lượng tấn cấp, cái này nhanh gấp trăm lần so với bản thân luyện hóa năng lượng kết giới.

Tu La giới linh chỉ ngây người đứng nhìn Lý Dật giống như con chim sẽ bay múa xung quanh, về mặt bị phần, nó ý đồ một lần nữa hấp thu năng lượng kết giới đi oanh kích cường giả loài người này, nhưng Lý Dật đã ra khỏi giới tâm, thân hình cấp tốc lướt động khắp nơi, như để chúc mừng bản thân đã tấn chức.

Long súng Tạt Tạt và Tiểu Tuyết đương nhiên cũng không ở lại giới tâm, lập tức theo đuôi. Lúc này ở Tu La giới tâm bừa bãi, chỉ còn lại Tu La giới linh đang chìm trong suy tư, cuối cùng chậm rãi tán thành ngũ thải quang hoa, chui vào trong ngọn núi tinh thạch.

Khi thấy màn chúc mừng đã đủ, lúc này Lý Dật mới tỉnh táo lại.

Đột phá tấn chức tất nhiên là chuyện tốt, nhưng chuyện tốt lúc này vẫn không tiện khoe khoang, bởi vì đối thủ sắp tới của hắn đồng dạng cũng là một cường giả cấp bậc phong hào đấu thần, muốn chiến thắng đối thủ như vậy, hắn đồng dạng không có quá nhiều nắm chắc. Phong hào đấu thần được xưng là bất tử bất diệt, Lý Dật thật sự không rõ lắm, cuối cùng hắn có bỏ mạng trong chiến đấu hay không, bởi vì bất luận là Thần chi linh vực hay là Đấu Thần đại lục, đều không có ghi chép về phong hào Đấu Thần nào đã bỏ mạng.

Nhưng hiện tại, bản thân ít nhất cũng có vốn liếng chiến đấu rồi!

1001. Q.6 - Chương 600: Niết Bàn Trọng Sinh

Tiểu Thiên giữa đường phải tay, tình thế lập tức trở nên nghiêm trọng, trong mắt Lý Dật hiện lên một tia hung ác, nói với Tu La giới linh:

- Chúng ta sẽ đấu một trận.

Tựa hồ như nghe hiểu lời nói của Lý Dật, Tu La giới linh phát ra một tiếng gầm trầm thấp, bỏ qua Long Súng Tạt Tạt và Xà Ma Tiểu Tuyết, hóa thành một thiểm điện năm màu bắn về hướng Lý Dật. Giới linh không ngu ngốc, nó hiển nhiên nhìn ra được Lý Dật mới là chủ nhân của những con vật này, nó rõ ràng hiểu được đạo lý bất vua trước khi bắt giặc.

Tu La giới linh lần này dùng toàn lực để tấn công, thân thể kéo động không gian, hình thành một luồng lực vận vạo, năng lượng khí vụ màu ngà sữa tựa hồ như chịu sự triệu hoán nào đó bắt đầu hội tụ, hóa thành đạo đạo phong nhận lăng lệ ác liệt, cuốn về hướng Lý Dật.

- Chủ nhân coi chừng!

Tạt Tạt thấy Lý Dật gặp nguy hiểm, cũng bất chấp nguy hiểm, cánh rồng giương lên, lao về phía Tu La giới linh.

Công kích của giới linh thật sự vô cùng hung mãnh, bản thân nó chính là do năng lượng biến thành, toàn thân tràn ngập sức mạnh vô cùng mãnh liệt, căn bản không phải thứ thực lực của mình có thể chống lại.

Nhưng Tạt Tạt đã phi thân nhào tới, Lý Dật cũng không có đường lui, rút Phá Thiên kiếm ra, rót năng lượng cực hạn vào bên trong, một kích hung hãn đủ để chém nứt sơn thể, oanh kích về hướng giới linh!

Ba luồng sức mạnh tựa hồ đồng thời va chạm, sóng xung kích giống như sóng lớn điên cuồng xé rách tất cả mọi thứ trong không gian!

Phá Thiên kiếm chém xuống, phân Tu La giới linh thành hai nửa, tản ra vô số vàng sáng năm màu, Lý Dật bất ngờ đột nhập vào trong quang hoa này, sau đó tất cả năng lượng hóa thành một đạo giam cầm, nhốt Lý Dật vào bên trong.

Linh giới không phải thú thật, mà là thể năng lượng!

Lý Dật hiện tại đưa người vào trong năng lượng vô cùng vô tận, lực lượng đến từ kết giới dĩ nhiên vượt qua năng lượng cực hạn của bất cứ người nào. Luồng năng lượng này ăn mòn hộ thể đấu khí của Lý Dật, đè xuống thân thể của hắn.

Không xong rồi! Bị giới linh vây khốn rồi. Lý Dật rùng mình, sắc mặt ngưng trọng đến cực hạn, hiện tại thân thể của hắn đang ở trong giới linh, chung quanh là quang hoa mê ly, dưới áp lực cường đại, Thiên Ma đấu khí trong đan điền khí hải hoàn toàn mất khống chế bị rút đi, bố kết hộ thể đấu khí xung quanh cơ thể.

Chỉ là loại phản kháng bản năng này dưới áp bách lực lượng vô cùng vô tận xung quanh cũng chỉ cực kỳ phí công, hộ thể đấu khí vừa mới tuôn ra, đã bị vàng sáng năm màu ăn mòn không còn một mảnh!

Loại cảm giác này cũng không thoải mái gì, Lý Dật phát hiện trong hoàn cảnh này, bản thân đã hoàn toàn không cách nào khống chế đấu khí vận chuyển, nếu cứ tiếp tục như vậy, đấu khí bên trong đan điền khí hải sẽ nhanh chóng kiệt quệ sạch sẽ, một khi mất đi che chở của hộ thể đấu khí, thân thể của mình sẽ bị năng lượng giới linh điên cuồng xâm xé.

Lý Dật hiểu rõ điểm này, nhưng lại hoàn toàn vô lực chống lại, bởi vì hắn đã không cách nào khống chế Thiên Ma đấu khí mãnh liệt lưu chuyển trong cơ thể.

Trong đan điền khí hải bỗng nhiên có chút dị động, đấu khí điên cuồng. Sau khi đấu khí bị rút ra, đan điền khí hải rất nhanh trở nên trống rỗng, nhưng vì đối kháng với áp lực cực lớn quanh người, hộ thể đấu khí vẫn đang cực lực rút ra đấu khí bên trong đan điền khí hải. Dưới áp lực này đấu khí tinh hạch bắt đầu trở nên sáng bóng, nó từ từ bành trướng, hạch tâm cứng rắn cùng với sự bành trướng bắt đầu mềm hoá. Trong bốn nguyên đấu khí của Đấu khí cường giả, năng lượng tác phát tuôn ra đan điền khí hải, thông qua kinh mạch tràn ra bên ngoài cơ thể, trở thành một bình chướng đấu khí phòng ngự màu đen như mực.

Trong lòng Lý Dật càng lo lắng như lửa đốt, đấu khí tinh hạch là bốn nguyên đấu khí của cường giả đấu thần đỉnh phong, mất đi bốn nguyên này, đấu khí sẽ không còn chỗ dung thân, cũng chính là hắn đang tổn hao lực lượng của bốn nguyên để đối kháng với áp lực của giới linh, chỉ có điều hiện tại đối kháng này đã không chịu sự khống chế của mình.

Xong đời rồi! Đấu khí tinh hạch không bị khống chế mà bành trướng, mềm hoá, sau đó hóa thành bốn nguyên đấu khí, gia nhập vào trong hộ thể đấu khí. Theo tốc độ này, tối đa là mấy giờ, đấu khí tinh hạch cũng sẽ bị tiêu hao không còn, đến lúc đó cho dù mình bất tử, cũng sẽ trở thành một người bình thường, rốt cuộc không cách nào tu luyện đấu khí.

Ầm! Ầm! Ầm!

Quanh người Lý Dật đột nhiên kịch liệt chấn động, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng rùng rợn gầm của Táp Táp. Thì ra Táp Táp nhìn thấy Lý Dật bị giới linh nuốt vào trong cơ thể, bắt đầu trùng kích giống như phát điên. Còn giới linh cũng đang sử dụng năng lượng cực hạn để “Tiêu hóa” vị Đấu Thần cường giả vô cùng khó tiêu hóa trong cơ thể mình.

Mỗi một lần trùng kích của Táp Táp, đều khiến cho quang hoa ngũ thải quanh người giới linh thêm phần ảm đạm, thân hình cũng có chút thu nhỏ lại. Giới linh hiện tại không có tinh lực phản kích Táp Táp, hiện giờ việc nó có thể làm được chính là lợi dụng thân thể cường hãn của mình để chống chọi.

Nhưng như vậy cũng chỉ khó cho Lý Dật đang ở trong cơ thể giới linh, hắn vốn còn chịu đựng được lực ăn mòn của giới linh, nhưng hiện tại còn phải chịu đựng chấn động cực lớn này.

Không biết qua bao lâu, đấu khí tinh hạch trong đan điền khí hải rốt cuộc trở nên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng một đám bốn nguyên đấu khí cũng đã biến mất, đan điền khí hải hoàn toàn trở nên trống rỗng...

Mất đi sự duy trì bốn nguyên đấu khí từ đan điền khí hải, hộ thể đấu khí quanh người Lý Dật lập tức yếu đi, rất nhanh dưới áp lực cực lớn biến mất hầu như không còn.

Lý Dật không cam lòng bỏ mạng như vậy trong linh thể của Tu La giới! Đấu khí hoàn toàn tiêu hao sạch sẽ, hắn hiện tại chỉ còn lại vốn liếng duy nhất để chống lại “Tiêu hóa” của giới linh.

Tâm niệm vừa động, vận dụng tâm pháp Long chi cấm chú, thân thể Lý Dật có chút cong lên, hắn có thể cảm giác mình đang thu nhỏ lại, từng bộ phận trên cơ thể đều như rút lại, từ lông tóc đến móng tay, cũng bắt đầu co rút. Áp lực điên cuồng đến từ giới linh có ý đồ xé rách thân thể của Lý Dật, dưới sự thống khổ cực đại, Lý Dật chấn động tâm thần, không ngừng vận dụng long lực co rút cơ thể, để tránh bị xé nát. Hắn càng co càng nhỏ, cho đến khi co lại bằng một đấm trẻ.

Dù vậy, năng lượng cực đại của giới linh vẫn đang không ngừng rót vào trong cơ thể co rút đến cực hạn của Lý Dật, giống như sắt thép trùng kích vào cơ thể.

Lý Dật thống khổ, giới linh đồng dạng cũng không khá khẩm hơn, thứ khó tiêu hóa trong cơ thể tựa hồ làm cho giới linh phát điên, trong khi lực trùng kích của long sủng Tạt Tạt cũng càng ngày càng mạnh. Tạt Tạt cũng cảm nhận được chủ nhân đang phải chịu áp lực cực lớn trong cơ thể giới linh, nó giống như phát điên trùng kích vào giới linh, ở một góc khác, Xà Ma Tiểu Tuyết khôi phục hình người, không ngừng từ xa đánh ra tám lạng đầu khí.

Kiên trì! Kiên trì! Tuy không biết kiên trì đến cuối cùng sẽ có kết cục gì, nhưng Lý Dật ngoại trừ gắt gao giữ vững tinh thần, vận dụng long lực, cũng không có cách gì tốt hơn.

Bỗng nhiên, những năng lượng cuồng loạn rót vào cơ thể Lý Dật bắt đầu dọc theo kinh mạch rót vào trong đan điền khí hải của Lý Dật. Cùng với luồng năng lượng này, đan điền khí hải trống rỗng bị co rút thành đầu đinh của Lý Dật giống như ruộng đồng gặp mưa xuân, nhất thời được thấm ướt. Một đoàn năng lượng vô hình mà cường hãn lấy sức mạnh tương phản chống đỡ.

Đây là một loại cảm giác vô cùng thống khổ, đan điền khí hải đang cố gắng bành trướng ra ngoài, còn áp lực cực lớn xung quanh lại đang ép Lý Dật không ngừng co rút lại, loại cảm nhận này khiến Lý Dật tựa hồ không cách nào giữ vững tinh thần.

Biến hóa dị thường bên trong đan điền khí hải làm cho Lý Dật vô cùng thống khổ, nhưng cũng khiến cho Lý Dật vui mừng, bởi vì hắn đã thành công khi thử không chế luồng sức mạnh này.

Đầu khí bất ngờ sinh ra này dưới điều khiển của Lý Dật, nhanh chóng lưu chuyển dọc theo kinh mạch, cùng với loại lưu chuyển này, áp lực cường hãn vô cùng nhất thời hóa thành năng lượng giống như thiên địa linh khí, bị thu nạp hết vào bên trong.

Lý Dật vui mừng càng không do dự, cũng không để ý trên người hắn rút cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, thúc dục đầu khí điên cuồng rút ra năng lượng xung quanh.

Tình huống dị thường này làm cho Tu La giới linh phát điên, nó có ý đồ phá hủy năng lượng của Lý Dật, nhưng cuối cùng lại bị tên cường giả ngoan cố này hấp thu. Nó không ngừng gây áp lực, lại khiến cho đối phương hấp thu nhanh hơn.

Biến cố này tới quá đột ngột, quá trình cũng cực kỳ ngắn ngủi, trong nháy mắt, hình thể cực đại của Tu La giới linh đã rút nhỏ còn một phần ba, cùng với áp lực xung quanh biến thành dòng suối ngọt ngào bên trong đan điền khí hải của Lý Dật, thân thể Lý Dật bắt đầu khôi phục.

- Tạt Tạt, đừng đánh nữa, có tình huống mới rồi.

Vẫn là Tiểu Tuyết đứng bên cạnh phát hiện ra chuyện không đúng, vội vàng ngăn cản Long sủng vẫn đang điên cuồng công kích.

Tạt Tạt lúc này cũng kịp phản ứng, trừng mắt hoảng sợ nhìn màn quỷ dị trước mắt.

Tu La giới linh vì khôi phục sự cường đại của mình, dốc sức liều mạng hấp thu năng lượng của giới tâm tinh thạch và kết giới, nhưng năng lượng này rót vào trong cơ thể, rất nhanh bị tên cường giả tham lam hấp thu mất.

- Rút cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

- Ta nghĩ chủ nhân của người đột phá rồi!

- Đột phá? Đầu thần đỉnh phong đột phá, đây chẳng phải là phong hào Đầu Thần sao!

Khi hình thể của Tu La giới linh thu nhỏ lại còn một nửa, rốt cuộc nó cũng tỉnh ngộ, nếu như tùy ý để Lý Dật hấp thu năng lượng của mình, như vậy toàn bộ giới tâm đều bị hắn hấp thu hết. Tu La giới linh không cam lòng dốc toàn lực, đột nhiên tấn đi thân hình của mình, hóa thành vô số quang hoa ngũ thải, nhả Lý Dật ra ngoài.

Thân thể Lý Dật đã hoàn toàn khôi phục thành bình thường, quanh người hắn tản ra vàng sáng đầu khí nhàn nhạt, xem ra giống như bình thường, nhưng tựa hồ lại có chút không giống. Từ trong thân thể hắn, tản mát ra một luồng khí chất khó nói, phẳng phất như thân thể của hắn không phải bằng thịt, mà là một loại tồn tại khí tức siêu việt, một loại tồn tại vĩnh hằng.

Chỉ có Lý Dật mới có thể cảm nhận được loại cảm giác hiện tại này, Niết Bàn trọng sinh, hẳn biết rõ mình đã không còn là mình trước kia, thân thể nhẹ nhàng mà thư thái, sức mạnh vô cùng rực rỡ bên trong từng tế bào của cơ thể. Đan điền khí hải của hắn vẫn hư vô, nhưng chỉ cần tâm niệm, là năng lượng đầu khí hung hãn lại được sinh ra.

Cái này chính là cảm giác của phong hào đầu thần sao?

- Ha ha, ta đột phá rồi!

Lý Dật gần như phát điên, thân hình bắn lên, như một viên đạn thủy tinh, nhảy múa xung quanh. Đột phá này thật sự quá bất ngờ, giống như gặp được đường sống trong cõi chết, cho nên cũng khiến cho Lý Dật vô cùng vui mừng. Mặc dù hắn không biết rõ trên người mình rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này Lý Dật cũng mơ hồ biết rõ, sở dĩ hắn có thể đột phá thành công, tấn chức phong hào đầu thần, đầu tiên là phải cảm tạ long lực tu luyện của mình, thứ hai là phải cảm tạ Tu La giới linh. Nếu không phải nhờ long lực cheo chống, hơn nữa cải tạo thân thể của mình, hắn đã sớm trở thành bột phấn dưới áp lực cực lớn của Tu La giới linh. Nhưng nếu chỉ có long lực hiển nhiên không đủ, có thể đột phá được, mấu chốt vẫn là nhờ Tu La giới linh điên cuồng đè ép, hệ thống đầu khí rút lấy đầu thần tinh hạch, làm điều kiện để đột phá.

Tất cả mọi việc đều quá đột ngột và ngẫu nhiên, kỳ diệu hơn là hắn lại ở trong luồng năng lượng dồi dào tận cùng bên trong giới tâm của Tu La kết giới, Lý Dật ở trong cơ thể của giới linh, thông qua luyện hóa giới linh hấp thu năng lượng tấn cấp, cái này nhanh gấp trăm lần so với bản thân luyện hóa năng lượng kết giới.

Tu La giới linh chỉ ngậy người đứng nhìn Lý Dật giống như con chim sẻ bay múa xung quanh, vẻ mặt bi phần, nó ý đồ một lần nữa hấp thu năng lượng kết giới đi oanh kích cường giả loài người này, nhưng Lý Dật đã ra khỏi giới tâm, thân hình cấp tốc lướt động khắp nơi, như để chúc mừng bản thân đã tấn chức.

Long sủng Tạt Tạt và Tiểu Tuyết đương nhiên cũng không ở lại giới tâm, lập tức theo đuôi. Lúc này ở Tu La giới tâm bừa bãi, chỉ còn lại Tu La giới linh đang chìm trong suy tư, cuối cùng chậm rãi tán thành ngũ thải quang hoa, chui vào trong ngọn núi tinh thạch.

Khi thấy màn chúc mừng đã đủ, lúc này Lý Dật mới tỉnh táo lại.

Đột phá tấn chức tất nhiên là chuyện tốt, nhưng chuyện tốt lúc này vẫn không tiện khoe khoang, bởi vì đối thủ sắp tới của hắn đồng dạng cũng là một cường giả cấp bậc phong hào đầu thần, muốn chiến thắng đối thủ như vậy, hắn đồng dạng không có quá nhiều nắm chắc. Phong hào đầu thần được xưng là bất tử bất diệt, Lý Dật thật sự không rõ lắm, cuối cùng hắn có bỏ mạng trong chiến đấu hay không, bởi vì bất luận là Thần chi linh vực hay là Đấu Thần đại lục, đều không có ghi chép về phong hào Đấu Thần nào đã bỏ mạng.

Nhưng hiện tại, bản thân ít nhất cũng có vốn liếng chiến đấu rồi!

1002. Q.6 - Chương 601: Cuộc Chiến Phong Hào

Lý Dật trở lại Tu La động phủ, Tiểu Thiên Mã đi ra đón chào:

- Ha ha, tiểu tử, ngươi cũng chạy ra? Tu La giới linh không có đem ngươi ăn sao?

Lý Dật cười nhạt một tiếng:

- Ngươi hy vọng ta bị giới linh ăn sao?

- Cũng không phải, ngươi bị ăn, ba ngày sau không có gì có thể đùa... Di, tiểu tử, ngươi thoát nhìn sao không giống với lúc trước?

- Chỗ nào không giống với lúc trước?

- Không biết, tóm lại nhìn ngươi tựa hồ cùng trước kia không giống.

Tiểu thiên nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lý Dật, cuối cùng hiểu ra nguyên nhân, cũng không có sử dụng đấu khí tìm tòi nghiên cứu thực lực Lý Dật. Nếu như hắn làm như vậy, nhất định chấn kinh đến cảm rơi xuống.

Lý Dật cũng không nói đến chính mình tấn chức, phát phát tay:

- Ngủ, Ngủ.

- Ngủ cái gì, chúng ta thời gian không nhiều lắm, đến lúc đó ngươi đừng là ta thua quá khó nhìn...

Lý Dật căn bản không có để ý tới hắn, trở lại chỗ ở của mình, khoan chân điều tức, củng cố thực lực của mình. Thực lực Phong hào Đấu Thần không giống với lúc trước, đấu khí vận chuyển, cả người cảm giác thư thái lâng lâng như muốn bốc lên.

Tiếp theo ba ngày sau, Tiểu thiên vẫn không ngừng dây dưa với Lý Dật, truyền cho hắn mấy thứ đấu kỹ sở trường, lại chuẩn bị cho hắn vài hoàn đan dược. Lý Dật cũng không có cự tuyệt vui lòng nhận lấy, tuy hiện tại hắn đối với quà tặng của Tiểu thiên cũng không có bao nhiêu hứng thú. Ba ngày này, đại đa số thời gian hắn đều đặt ở việc củng cố tu vi đấu khí của mình.

Ba ngày sau thoáng qua đi, trận đánh cuộc đấu rất nhanh đã đến, trận Tu La giới đánh cuộc đấu, Giang Thiên cũng rất là thận trọng, cơ hồ tất cả Tu La Môn đệ tử đều đi tới chung quanh giới tâm vây xem, mà ba đại tông môn, cũng có vạn người đến trợ uy. Ba đại tông môn cũng rõ ràng trận chiến này của Lý Dật, cơ hồ chính là quyết định cục diện của thần chi linh vực. Trước kia ba đại tông môn bại bởi vì Tu La Môn chủ, theo như hẹn ước phải cắt nhường một nửa lãnh địa cho Long Môn. Nếu như Lý Dật có thể chiến thắng Tu La giới, thì khống chế Tu La giới, cũng như khống chế Long Môn. Với lập trường của Lý Dật, năm đại tông môn hy vọng duy trì linh vực, cho nên ba đại tông môn cũng đều hy vọng Lý Dật có thể thắng... Đương nhiên, xét thấy Lý Dật cùng Tu La Môn chủ thực lực sai biệt, loại hy vọng này tại trong lòng của bọn họ cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Nhìn vào Lý Dật, Tu La giới chủ Giang Thiên mới giải trừ Tu La Môn chủ cấm chế trên người, Tu La Môn chủ thoát khỏi Tu La giới, hiện tại, Tu La Môn chủ không cách nào mượn nhờ lực lượng kết giới, nhưng đồng thời cũng khôi phục thực lực phong hào Đấu Thần.

Đây là Giang Thiên muốn công bằng quyết đấu.

Khôi phục thực lực bản thân, Tu La Môn chủ thoát nhìn càng tràn đầy tự tin, có thể mượn nhờ kết giới năng lượng tuy có thể phát huy uy lực càng lớn, nhưng dù sao cũng không phải là lực lượng của mình, đối với đấu khí cường giả mà nói, không cách nào sử dụng lực lượng của mình chiến đấu là một loại thống khổ lớn lao.

- Lý Dật, ta muốn ở trước mặt nhiều người đem ngươi xé thành mảnh nhỏ.

Tu La Môn chủ thanh âm như băng, ba ngày trước bị sỉ nhục vẫn còn rõ trước mắt, mà bây giờ, đúng là cơ hội báo thù.

Lý Dật bĩu môi:

- Ta rất sợ đó.

- Lý Dật tiểu huynh đệ, chúng ta phải ký một phần linh hồn khế ước, để phòng ngừa song phương thay đổi.

Một bên Giang Thiên tỉnh táo đề nghị nói.

- Linh hồn khế ước thì miễn đi, nếu ta thua cũng không có cách nào đổi ý, đây là ta đang ở trong kết giới của ngươi. Còn tại hạ cũng không nghĩ có nghĩ là thua Tu La Môn chủ, ngươi nghĩ đổi ý thì ta cũng không ngăn cản được. Nói sau, dùng danh vọng giới chủ thân phận, còn không đến mức vì một cái Tu La giới mà tự hủy danh dự.

Tu La giới chủ nhẹ gật đầu, thần nhiên nói:

- Vậy thì bắt đầu thôi.

Nói xong cũng không thấy làm ra động tác như thế nào, thân thể liền lui về phía sau.

Hiện tại trên đấu trường, cũng chỉ còn lại Tu La Môn chủ cùng Lý Dật. Mà ở chung quanh, có hơn vạn người đang vây xem.

- Ta đã lâu không có sử dụng qua đấu khí của mình.

Tu La Môn chủ nhẹ nhàng cảm thán một tiếng, một cổ đấu khí vô hình lượn lờ quanh thân của hắn:

- Trong vòng ba chiêu, ngươi tất bại.

- Chú ý nói lớn đau đầu đầu lưỡi.

Lý Dật nhàn nhạt đáp lại:

- Ta chưa bao giờ nói ra chuyện không có nắm chắc, ngươi nên biết là như vậy.

- Vậy dùng đấu khí nói chuyện đi.

Đấu khí nói chuyện, kết quả là hai người làm cho không gian bỗng nhiên vắng vẻ, đối với Lý Dật Tu La Môn chủ căn bản là khinh thường dùng đấu khí oanh kích, mà là trực tiếp sử dụng đấu khí pháp tắc chỉ lực của mình. Đấu khí pháp tắc không gian vắng vẻ, bên trong không gian vắng vẻ, hết thảy sinh vật toàn bộ trở thành bột mịn.

Theo khí thế nhìn ra, Tu La Môn chủ tính toán trong vòng ba chiêu giải quyết vấn đề.

Lý Dật tâm niệm vừa động, trong đan điền khí khí hải, đấu khí điên cuồng vận chuyển, phong hào Đấu Thần cường giả, đấu khí tu vi đã hoàn thành đột phá về chất, linh ngộ thiên địa pháp tắc, thiên địa bắt diệt, tỏa ra lực lượng vô cùng.

Đưa tay đáng ra thủ ấn, đấu khí mãnh liệt bố kết thành pháp tắc chỉ thuộc về mình, nghênh hướng không gian năng lượng của đối phương.

Pháp tắc đối kháng pháp tắc, không gian đối kháng không gian, Lý Dật cũng không thiết thời gì, hắn cũng không muốn chiếm tiện nghi, hắn kiên nhẫn chờ đợi.

Đấu khí pháp tắc đối kháng, không gian hư vô xuất hiện ra một hắc động, những hắc động này thu nạp năng lượng thiên địa vô tận.

- Di?

Tu La Môn chủ nhướng mày, đấu khí pháp tắc giống nhau, Đấu Thần cường giả cùng phong hào Đấu Thần cường giả có khả năng thi triển ra uy lực không cùng một tầng thứ, Lý Dật rõ ràng lấy chọi cứng, nhưng lại dùng đấu khí pháp tắc chỉ lực.

- Thật kỳ quái sao?

Nhìn ra Tu La Môn chủ có vẻ kinh ngạc, Lý Dật bất động thanh sắc nói:

- Chúng ta cùng đi thẳng vào vấn đề thôi.

Tay quyết biến đổi, đấu khí pháp tắc chỉ lực xoáy lên không gian sóng lớn, mở rộng ra một mảnh lĩnh vực. Tại trong lĩnh vực, Lý Dật chính là vương giả, chính là tồn tại vô thượng, đấu khí lĩnh vực cấp tốc khuếch trương, dùng Lý Dật làm hạch tâm, quấy nâng lên vô số tầng không gian, dựa theo ý chỉ của Lý Dật, sáng tạo hết thảy cùng phá hủy hết thảy.

- Đấu khí lĩnh vực, hừ, ngươi tự tìm đường chết.”

Trong cuộc chiến Đấu khí lĩnh vực, năng lực cực hạn của Đấu Thần cường giả, trong đấu khí Đấu Thần cường giả là vô địch. Nhưng Đấu Thần cường giả đối với linh ngộ thiên địa pháp tắc cùng phong hào Đấu Thần thì vô cùng yếu ớt. Bởi vì đấu khí lĩnh vực tồn tại ở trong thiên địa pháp tắc.

Hai đại cường giả liều mạng dùng đấu khí lĩnh vực đối chiến, lúc này có vô số người vây xem không khỏi lui về phía sau vài trăm mét, trong Tu La giới, đã hoàn toàn không có không gian tồn tại.

Nhưng vấn đề lúc này, Tu La Môn chủ đang không ngừng thúc dục đấu khí lĩnh vực mở rộng ra để áp chế Lý Dật, rốt cục đột nhiên tỉnh ngộ: Đối phương không có khả năng chỉ là Đấu Thần cường giả, với thực lực của Thần chi lĩnh vực của mình, căn bản không phải Đấu Thần cường giả có khả năng chống lại.

Cái này có ý nghĩa là...

- Lý Dật, điều này không có khả năng.

- Hết thấy đều có thể.

Lý Dật cũng rõ ràng, lúc này hắn cũng vô pháp giấu diếm thực lực của mình.

1003. Q.6 - Chương 602: Cuộc Chiến Phong Hào 2

- Người vẫn một mực giấu diếm thực lực của mình?

- Người sai rồi, Tu La Môn chủ, trên thực tế, ta vừa mới tấn chức phong hào Đấu Thần.

- Không có khả năng, không có khả năng, chỉ ngắn ngủn ba ngày, người liền từ Đấu Thần tấn thăng đến phong hào Đấu Thần, đúng là không có đạo lý.

- Xác thực là không có đạo lý, nhưng đây là sự thật.

Lý Dật trong giọng nói bao hàm trên tức:

- Tu La Môn chủ, hiện tại, người còn cho rằng trong vòng ba chiêu có thể đả bại ta sao?

Đúng là không có khả năng, cùng là phong hào Đấu Thần, không có khả năng trong vòng ba chiêu đánh bại. Tu La Môn chủ trên mặt xấu hổ, khí tức quanh thân hắn băng cứng lúc này sôi trào sát ý.

- Cho dù người là phong hào Đấu Thần, hôm nay cũng phải chết mà thôi.

Nhiều sát ý như vậy về phía chính mình, Lý Dật hàm dưỡng dù cho rất cao, lúc này cũng bắt đầu động sát cơ. Huống chi Lý Dật cũng không phải là người có hàm dưỡng thật tốt, đối với địch nhân, hắn có thể so với địch nhân càng ác độc hơn.

- Lời của người, đồng dạng cũng là lời ta muốn nói.

Cổ tay một hồi ba động, Phá Thiên kiếm đã ở trong tay.

Có trong tay siêu phẩm thần binh Tiên Thiên kiếm khí, Lý Dật khí thế lập tức biến đổi, đấu khí vô hình rót vào, Phá Thiên kiếm vu vu không ngừng, kiếm phong mở ra một đạo hình quạt, bao phủ quanh thân Lý Dật.

Truyền thuyết thượng cổ, Đấu Thần cường giả bằng vào Phá Thiên kiếm, một kiếm chém Phá trời, Lý Dật thân là phong hào Đấu Thần, một kiếm này oai lực lúc này là như thế nào?

Lý Dật rót đấu khí cực hạn vào Phá Thiên kiếm, kiếm thể điện cuồng tăng vọt, bắn ra hơn mười mét.

Oanh.

Một kiếm chém thiên bổ, làm nổ nát không gian Đấu Thần lĩnh vực, thiên địa đột nhiên chấn động, năng lượng mất đi khổng lồ mang tất cả lực lượng tỏa ra, cả không gian tối sầm lại.

Năng lượng khủng bố đánh sâu vào, Tu La Môn chủ thân thể bị bắn lên, như điều đứt dây bắn thẳng lên trời, biến thành một điểm đen.

- Hảo kiếm, nhưng người cũng không cần đắc ý quá sớm, siêu phẩm thần binh, ta cũng có vậy.

Trên không trung truyền đến thanh âm Tu La Môn chủ mơ hồ, sau đó một đạo lam sắc chói lọi hiện lên bầu trời. Bên trong lam sắc quang huy, một cái chấm đen nhanh chóng phóng đại, dùng thế bôn lôi đánh xuống dưới.

- Tu La Kiếm, một kiếm diệt thiên địa.

Cảm thụ được không trung có lực lượng hủy diệt hết thảy, Lý Dật cắn răng một cái, trong đôi mắt hiện lên một tia kiên định, hắn cũng không lùi không tránh. Mà lúc này hắn cũng không cách nào tránh lui.

Oanh.

Lam sắc quang huy chém xuống, chỗ trung tâm, Tu La Kiếm cùng Phá Thiên kiếm tương phong, năng lượng thô bạo hình thành làn sóng xung kích. Tại làn sóng xung kích, chúng cường giả vây xem không thể không hợp kỹ bố kết phòng ngự, để phòng ngừa loại năng lượng này thương tổn.

Tu La Môn chủ vô cùng nhanh chóng hạ xuống, lực áp Lý Dật, một mực vọt tới mặt đất, dư thế vẫn không giảm, mặt đất bị đánh ra, một cái hố sâu rất lớn hiện ra, cái hố này sâu hơn trăm thước, hoàn toàn nuốt sống thân hình Lý Dật cùng Tu La Môn.

Duy trì thanh âm liên tục nổ vang từ trong hố sâu truyền ra, sau đó phóng lên trời là một mảnh đất đá bụi bặm xen lẫn không gian vụn vụn chỉ lực khủng bố bay lên, che đầy cả bầu trời.

Tuy chỉ có hai cường giả đối chiến, nhưng tràng diện, dùng thiên quân vạn mã để hình dung, cuộc chiến của hai đại phong hào Đấu Thần, làm tất cả cường giả ở đây đều nín hơi ngưng khí, đứng nhìn xem.

Bỗng nhiên mặt đất nứt ra, dọc theo hố sâu rạn nứt, đón lấy một tiếng nổ vang mãnh liệt, phương viên ngàn mét đất đá hóa thành mảnh nhỏ, lan tràn phóng tới không trung.

Lúc này, Lý Dật cùng Tu La Môn chủ, hai đại phong hào Đấu Thần cùng hai thanh siêu phẩm thần binh, đánh ra năng lượng kinh hãi bậc nào.

Tu La Môn chủ nói là trong ba chiêu giải quyết đúng là chê cười, nhưng bây giờ hắn tựa hồ cũng đã quên lời nói ngông cuồng của mình, yên lặng nhìn Lý Dật, trên mặt biểu lộ bất định. Thực lực của thiếu niên này, thật sự không kém chính mình, hắn mới bao nhiêu tuổi, ngay cả số lẻ, số lẻ của mình cũng không bằng.

- Phong hào Đấu Thần giết được sao? Hoặc chúng ta quyết đấu căn bản không có ý nghĩa.

Trải qua một phen giao thủ, Lý Dật cũng không cho là mình tất thắng, cái nghi vấn này một lần nữa hiển hiện tại trong đầu của hắn.

- Đã là tánh mạng đều sẽ chết, chỉ cần xuất hiện một người ngã xuống. Mà ta nhất định làm cho người chết đi.

Tu La Môn chủ lời nói lạnh như băng, sát ý cũng không có nửa phần nhạt đi.

Nhưng đối với lời Tu La Môn chủ nói, Lý Dật có chút hoài nghi. Phong hào Đấu Thần cường giả có thể mượn thiên địa lực lượng, đấu khí không suy, mà đối với đấu khí cường giả mà nói, chỉ cần có đủ đấu khí, hoàn toàn có thể duy trì chiến đấu liên tục. Trừ phi, có một loại lực lượng siêu việt thiên địa, đánh vỡ sự cân bằng này.

Tại trước mặt phong hào Đấu Thần cường giả, hết thảy kỹ xảo đều không tính, tựa như một con kiến vô luận biết sử dụng chiêu thức tinh diệu như thế nào, đều không có khả năng đả bại một đầu voi.

Lý Dật trong óc suy tính thủ đoạn, nhưng mỗi một lần đều bị hắn chối bỏ, Thanh Long đấu kỹ tuy thực lực mạnh, nhưng Lý Dật rõ ràng không mạnh hơn lực lượng thiên địa.

Chẳng lẽ cũng chỉ có thể liều mạng, cho đến khi song phương tâm thần đều hao hết?

Tu La Môn chủ tựa hồ cũng nhận ra điều như vậy, hắn cũng không có quá nhiều thủ đoạn đối phó với Lý Dật.

Hai người nhìn nhau, trong thiên địa là một mảnh lặng im, hai đại phong hào Đấu Thần không tiếng động bỗng xoáy lên khí tức tràn ngập mỗi ngõ ngách không gian.

- Đánh mau, nhìn hai người cùng chết.

Buồn bực Tiểu Thiên nhin không được, lớn tiếng nói về phía Lý Dật cùng Tu La Môn chủ.

- Câm miệng.

Tại phía sau hần long súng Tạt Tạt ồm ồm quát to một tiếng.

- Không cần phải lãng phí thời gian, Lý Dật, chúng ta đều lộ ra lá bài tẩy của mình.

Tu La Môn chủ chậm rãi giơ Tu La Kiếm lên, sau đó nắm trong tay, toàn thân Tu La Kiếm ngăm đen đã nhuộm màu máu, trên kiếm là một mảnh xích hồng hỏa diễm, chiếu rọi cả bầu trời.

Đây là cái gì?

- Tu La Kiếm linh, hiện thân.

Theo lời Tu La Môn chủ triệu hoán, kiếm khí hỏa diễm hóa thành hình rồng, tại trên Tu La Kiếm, chính là Tu La Kiếm linh.

- Kiếm Linh thật cường đại.

Một thanh âm tại trong thế giới linh hồn Lý Dật, đó là Phá Thiên Kiếm Linh, cảm nhận được khí tức đồng loại, tựa hồ hần cũng có chút rục rịch.

- Có gì đặc biệt hơn người, chúng ta liên thủ, nhất định có thể đả bại hần.

Lúc này cung linh phách tuyệt Trần Thiên Cung, thanh âm có chút lười biếng, cùng không cho là đúng.

- Vấn đề là hai gia hỏa gần đây thủy hỏa bất dung.

Lý Dật không khỏi đáp lại nói:

- Ta lại hy vọng các người liên thủ.

- Lần này cần phải liên thủ, chủ nhân, người đã có thể nguy hiểm, người kia đã tể ra Kiếm Linh chi lực.

Lý Dật hỏi:

- Tể ra Kiếm Linh là như thế nào?

Phá Thiên Kiếm Linh nói:

- Chúng ta là siêu phẩm thần binh, linh lực cùng thiên địa pháp tắc chi lực liên thông, cho nên mới phải đạt được Tiên Thiên chi lực. Hần dùng huyết hiến tế, đây là muốn hủy binh khí của mình để đạt được thiên địa lực lượng siêu việt, chủ nhân, người thật sự gặp phải nguy hiểm.

- Cho nên, chúng ta liên thủ.

Cung linh cũng lười biếng nói.

- Vấn đề là ta cũng không muốn hủy các người.

- Người không nghĩ hủy chúng ta, ba chúng ta cũng xong đời.

- Kỳ thật.

Cung linh cắt đứt Phá Thiên kiếm, nói:

1004. Q.6 - Chương 603: Cuộc Chiến Phong Hào 3

- Kỳ thật ta có biện pháp, Phá Thiên Kiếm Linh, chúng ta hợp kỹ, như vậy chủ nhân không cần hiến tế chúng ta.

- Hợp kỹ? Các người cũng có thể hợp kỹ.

Thấy cung linh một nhắc nhở như vậy, Phá Thiên Kiếm Linh tựa hồ cũng nghĩ tới điều gì, nói:

- Có thể, người không cần phải sử dụng đấu khí tiến vũ, ta bắn đến nơi, ta sẽ lợi dụng cái thanh phá cung này đạt được lực lượng thiên địa siêu việt.

- Ai là phá cung, người mới là phá kiếm.

- Thiếu một chữ, ta vốn là Phá Thiên kiếm.

Lý Dật:

Ồ... bó tay

Tu La Môn chủ, Tu La Kiếm linh vừa hiện thân, thiên địa lực lượng cuồng loạn đến mức tận cùng liền bắt đầu tuôn ra, thiên địa lực lượng vô cùng vô tận hóa thành hỏa diễm, thiêu tận hư không.

- Tu La Kiếm linh, mang theo huyết mạch lực lượng của ta, hủy diệt hết thảy.

Hình rồng Tu La Kiếm Linh rít gào một tiếng, tựa hồ là đáp lại Tu La Môn chủ thỉnh cầu cùng triệu hoán, khanh, Khanh, Khanh. Tu La Kiếm trong nháy mắt vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, dung nhập trong kiếm linh kia.

- Chủ nhân, mau động thủ đi, nếu không động thủ không còn kịp rồi.

Lý Dật không hề do dự, võ dung giới, lấy ra phách tuyết Trấn Thiên Cung. Tay trái cầm cung, tay phải giơ cao kiếm, đấu khí chỉ lực vô tận dũng mãnh rót vào trong hai thanh siêu phẩm thần binh, cũng phát ra khanh khanh không dứt.

Lúc này Tu La giới linh khí tức đã bắt đầu khởi động thành một mảnh hải dương hỏa diễm, nóng rực thôn phệ hết thảy không gian, trong không gian cũng bị đốt thành hư vô.

Phong hào Đấu Thần cường giả mượn nhờ siêu phẩm thần binh phát ra thiên địa lực lượng siêu việt, tràng diện cực kì khủng bố, đã làm kinh sợ vô số cường giả, tại dưới áp lực cực hạn, tất cả mọi người huyết mạch đều sôi sục, giống như thân mình bị cuốn vào trong chiến đấu vậy.

- Tiểu tử, Lý Dật, khúc khúc của ta.

Tiểu thiên la to đứng dậy:

- Người đứng vững cho Lão Tử.

- Người phải thua, lão quỷ, không có người nào có thể ngăn cản được lực lượng hủy diệt của siêu phẩm thần binh... Đáng tiếc Tu La Kiếm, trên đời này mất đi một thanh siêu phẩm thần binh rồi.

Tu La giới chủ nhàn nhạt đáp lại.

Phàm là sự tình luôn luôn có ngoại lệ, cho dù là chuyện tình Tu La giới chủ nhận định.

Lúc này vô tận hỏa diễm cuốn lấy trong không gian, bỗng nhiên truyền đến leng keng thanh âm không dứt thanh âm, leng keng càng ngày càng dữ dội, bỗng nhiên một đạo kim sắc quang hoa từ biển lửa nổ tung lên, thiên địa hết thảy đều biến mất, chỉ còn lại kim sắc quang hoa...

Sau khi kim sắc quang hoa tan ra, mọi người mới chậm rãi khôi phục thị lực, trước mắt một mảnh mơ hồ dần dần hiện ra.

Trong không gian, còn lưu lại kim sắc dư quang, tại trong trung tâm vàng sáng, Lý Dật một tay cầm kiếm một tay cầm cung, huyền phù tại giữa không trung, kim sắc chói lọi khiến cho hắn thoát nhìn không phải là một người, mà là Thần.

Thấy Lý Dật trước mặt, Tu La Môn chủ vẻ mặt tái nhợt, trên tay hắn đã không có vật gì, trên người quần áo cũng biến mất.

Hai bên so sánh, ai thắng ai bị đều rõ ràng.

- Sao có thể như vậy?

Tu La giới chủ không khỏi thì thào...

- Ha ha ha, tiểu tử, ngươi thắng... Ta thắng, lão quỷ, ngươi nhận thua đi.

- Ta không nhận thua.

Về mặt chán nản, Tu La Môn chủ lại bỗng nhiên nghiêm nghị hết lên, sau đó hần thúc dục đấu khí, một bộ còn muốn liều mạng.

Nhưng Tu La Môn chủ cũng không có bất kỳ động tác, Tu La giới chủ đã đến gần bên cạnh hắn, vài đạo đấu khí tơ nhện lập tức quấn quanh tại trên người hắn.

- Thua chính là thua, chẳng lẽ ngươi còn dọa người chưa đủ lớn sao?

Vài đạo đấu khí tơ nhện trong nháy mắt kết xuống cấm chế tại trên người Tu La Môn chủ, Tu La Môn chủ đấu khí lập tức biến mất. Làm xong đây hết thấy, Tu La giới chủ lúc này mới nhìn về phía Lý Dật, nghiêm mặt nói:

- Lý Dật, ngươi thắng, ngươi được Tu La giới.

- Giới chủ các hạ quả nhiên là nói mà có chữ tín, kỳ thật ngươi có thể đổi ý.

- Đổi ý? Tại sao phải đổi ý?

Tu La giới chủ đột nhiên mặt lộ vẻ cổ quái, đến gần bên người, nhẹ giọng cười nói:

- Năm đó vì sáng tạo Tu La giới, cơ hồ hao tổn ta ngàn năm thời gian, ta cho là có một cái kết giới như vậy, ta liền thỏa mãn, nhưng là ta sai rồi. Ngươi cho rằng cái Tu La giới chủ này tốt như vậy sao? Hắc hắc, Tu La giới giao cho ngươi, đợi ngươi đến xử lý phiền toái đi.

- Ách.

Lý Dật nuốt nuốt yết hầu khô ráo:

- Có thể nói phiền toái gì sao?

Thừa dịp bây giờ còn không có tiếp nhận, Lý Dật cảm thấy cần phải biết rõ, không cần phải mất sức của chín trâu hai hổ, nhận lấy một cái đại phiền toái trên người, vậy cũng thiệt thòi vốn gốc rồi.

- Cái này ngươi từ nay về sau nhận thức đi.

Tu La giới chủ cười, thuận tay khê vẩy, tinh thạch giới tâm một hồi ba động, Tu La giới linh hóa thân ra, thân hình khổng lồ liền bay tới.

Thấy Tu La giới linh đã đến, Tu La giới chủ nói:

- Lý Dật, linh hồn chi lực của ngươi rót vào giới linh, từ nay về sau Tu La giới sẽ là của ngươi.

- Cái kia... Ách, có thể nói cho ta biết trước hay không, Tu La giới có phiền toái gì?

- Ngươi thật muốn biết?

- Đương nhiên.

Tu La giới chủ tiến đến bên tai Lý Dật:

- Ngươi phải biết rằng, vì duy trì cái cự đại kết giới chết tiệt này, ngươi càng phải không ngừng thu nạp năng lượng tinh thạch... Cái này coi như xong, nhưng chính yếu nhất chính là, cả ngày sẽ có người tới xin chỉ thị cái này xin chỉ thị cái kia, ngươi căn bản không có biện pháp sống yên ổn qua ngày. Cho nên mấy năm nay ta đều chạy đi, chạy lại, vừa nghe nói ngươi muốn là Tu La giới chủ, cũng không ai dám thân cận ngươi, nhất là cùng mỹ nữ, hắc hắc.

Lý Dật cũng cười:

- Thật hạnh phúc phiền toái, phiền phức của ngươi cho ta đi.

Lập tức cũng không lại do dự, linh hồn chỉ lực rót vào giới linh, thay thế Tu La giới chủ Giang Thiên.

- Lão quỷ, đi, chỗ này của ta có thượng phẩm kim quan khúc khúc, chúng ta tìm một chỗ đầu một trận đi.

Xong xuôi chính sự, Tu La giới chủ cũng không để ý tới mọi người, kể cả con của mình là Tu La Môn chủ.

Thấy Giang thiên lấy Tu La giới giao cho Lý Dật, Tu La Môn chủ tức giận, khí tức lạnh như băng khiến cho hắn thoát nhìn giống như là một người chết.

- Tu La Môn chủ, người tới.

Lý Dật giương lên tay.

- Lý Dật, người còn muốn thế nào?

- Người phải gọi ta là giới chủ đại nhân... Đúng rồi, Tu La Môn chủ, từ nay về sau ta không ở Tu La giới, trong lúc này hết thấy đều giao cho người. Còn có, đừng quên thường xuyên phái người đi ra ngoài thu nạp năng lượng tinh thạch.

Lý Dật bên cạnh phân phó nói, hắn cũng không đi trông nom những chuyện phiền toái kia, có Tu La Môn chủ, vì cái gì không hảo hảo lợi dụng?

- Lý Dật, người sẽ không khu trục Tu La Môn?

- Đương nhiên sẽ không, đuổi Tu La Môn, Tu La giới còn gọi là Tu La giới sao? Ách, trừ người ra, những người khác ta đều giải trừ cấm chế, để người không có việc gì cũng ở Tu La giới.

Nghe Lý Dật nói giải trừ cấm chế cho Tu La Môn đệ tử, những Tu La Môn đệ tử luôn bất an lập tức kinh hãi lên, không biết có người nào ngăn đầu lên hô:

- Giới chủ anh minh.

Sau đó đồng loại thanh âm liền tại chung quanh Tu La giới tâm vang vọng lên.

1005. Q.6 - Chương 604: Cuộc Chiến Phong Hào 4

Bị khí thế này lây nhiễm, đệ tử ba đại tông môn cũng đồng thời đánh trống reo hò.

- Lý Dật vạn tuế.

Tu La động phủ, trong đại sảnh rực rỡ, Lý Dật một thân kim sắc hoa phục tùy tiện ngồi ở thủ vị. Mà ở trên đại điện, Đẩu Thần điện tổng Điện chủ cùng với điện sĩ, các lão cùng đại thần để quốc cường giả đang không ngừng bất an cũng ở trong đó.

Đột nhiên bị triệu đến Tu La giới, cũng làm cho đám Đẩu Thần đại lực cường giả bất an, khi bọn hắn đến Tu La giới, lại gặp phải tin tức tuyệt đối rung động:

- Lý Dật đã trở thành Tu La giới chủ, nói đơn giản, bọn họ đã trở thành con kiến hôi của “Tội phạm truy nã” ngày xưa rồi.

Nhưng bọn hắn lúc này lại thân bất do kỷ, không cách nào kháng cự vận mệnh an bài, thái độ cực kỳ bất an nhìn người ngồi trên đại điện. Trước đó bọn họ còn ôm lấy ảo tưởng, hy vọng tìm được cơ hội giải quyết Lý Dật, sau đó nghĩ cách trở lại Đẩu Thần đại lực, cũng không nghĩ tới ở nơi thần chỉ lĩnh vực chết tiệt này.

Hiện tại, mỗi người cũng biết, bọn họ ảo tưởng triệt để bị phá tan.

- Tổng Điện chủ các hạ, người nên biết ta vì cái gì tìm người tới đây?

Lúc này, Lý Dật không cần dùng cái gì phô trương tới dọa bọn họ, cả trong đại điện, đều là Đẩu Thần đại lực cường giả. Nhưng, khi hắn tận lực phát ra khí thế phong hào Đẩu Thần cường giả, mười danh cường giả trước điện đều một có cảm giác muốn quỳ gối xuống.

- Lý, lý... Giới chủ đại nhân, tại hạ minh bạch.

Thật sự nếu không minh bạch, tổng Điện chủ cũng không cần là tổng Điện chủ nữa.

- Minh bạch là tốt rồi.

Lý Dật thần nhiên nói.

Đấu Thần điện tổng Điện chủ võ dung giới, một thanh quyền trượng xuất hiện ở trong tay của hắn.

- Đây là quyền trượng của Đấu Thần điện tổng Điện chủ, giới chủ đại nhân, Đấu Thần điện có ngài trở thành tổng Điện chủ, thật sự là phúc của Đấu Thần điện. Tại hạ cam đoan từ nay về sau biến mất, sẽ không xuất hiện tại Đấu Thần đại lục cùng trong tầm mắt của ngài.

Nhẹ võ quyền trượng toàn thân vàng óng, Lý Dật đột nhiên cảm khái.

Ba năm trước đây, Đấu Thần điện đuổi giết chính mình, thanh quyền trượng đại biểu thế lực cường đại như vậy, cường đại đến mức chính mình chỉ có thể cố gắng thoát thân. Còn kém chút nữa mất đi nữ nhân của mình yêu thích, nhưng hiện tại, chỉ cần mình nói ra, thanh quyền trượng này cũng được cung kính đưa đến trước mặt của mình.

Đúng là người mạnh làm vua thế giới sao?

- Quyền trượng ta nhận, bất quá, người cũng không thể rời khỏi Đấu Thần điện, hiện tại, ta bổ nhiệm người là Đấu Thần điện phó tổng Điện chủ, tất cả sự vụ ngày thường giao do người quản lý.

Lý Dật rõ ràng, Đấu Thần điện tổng Điện chủ, so với Tu La giới chủ càng biết việc hơn, đã có sẵn nhân thủ như vậy không sử dụng mới là ngu ngốc.

- Có thể... Nhưng không có lệ cũ...

- Có thể phá lệ, quyết định như vậy, các người lập tức trở về Đấu Thần đại lục, tin tức này truyền ra ngoài. Về phần ta, ba tháng sau, ta sẽ đích thân tới Đấu Thần tổng điện, chính thức cử hành tiếp nhận nghi thức nhậm chức tổng Điện chủ. Hào hào chuẩn bị một chút đi, hy vọng nghi thức sẽ không để cho ta thất vọng, ta muốn nhìn thấy tất cả tai to mặt lớn Đấu Thần đại lục, kể cả Tinh linh tộc Tinh linh nữ vương.

Hiện tại Lý Dật dùng ngữ khí mệnh lệnh, tổng Điện chủ không có phản bác cái gì:

- Các người đi thôi.

Đuổi đi đám Đấu Thần điện cường giả, Lý Dật chậm rãi đi ra khỏi đại điện. Bên ngoài đại điện, chính là sân rộng phía trước Tu La động phủ, mà ở hai bên cửa đại điện, xà ma Tiểu Tuyết tựa ở thân thể khổng lồ long sủng Tập Tập, long cùng xà thích ý phơi nắng, lâm vào ngủ say.

Lý Dật không có quấy rầy bọn họ, mà đi về phía sân rộng. Tu La Môn đệ tử sau khi được cho phép, hơn phân nửa đệ tử đều chạy ra ngoại giới đi lịch lãm, bởi vì Tu La động phủ này có chút thanh tĩnh.

Trong sân rộng có một cái ao không lớn, cũng là cửa ra vào Tu La Môn liên thông ngoại giới.

Nhìn thấy Lý Dật đi tới, Tu La Môn chủ thi lễ nói:

- Giới chủ, ngài tự mình đến rồi?

- Ừ.

Lý Dật nhẹ gật đầu;

- Thời gian trọng yếu như vậy, ta đương nhiên muốn đích thân đến đây.

- Bọn họ còn cần một chút thời gian mới có thể đến.

- Không quan hệ, ta ở chỗ này chờ.

Quyết chiến đã qua hơn mười ngày, Tu La Môn chủ đã hoàn toàn thích ứng vị giới chủ mới này. Kỳ thật hẳn phát hiện, vị giới chủ mới này ở chung cũng rất tốt, ít nhất so với cha hắn càng dễ nói chuyện.

Cái Tu La giới này gần như hoàn mỹ, bởi vì đã đổi giới chủ mới, trước kia đều có một loại lạnh như băng không còn sót lại chút gì, trong không khí có gió nhẹ, ẩn hương hoa, dương quang chiếu xạ đại địa, hết thảy có vẻ ấm áp và tràn đầy sinh cơ.

- Bọn họ đến đây.

Bỗng nhiên, trong ao một hồi không gian ba động, theo cái ba động này, có vô số người tiến vào.

Lúc này Lý Dật thấy rất nhiều người tiến vào, người đầu tiên đi trước là Cung vô song, sau khi tiến vào Tu La giới, nàng liền cười hì hì nhìn Lý Dật nói:

- Người gọi mọi người đến, mấy ngày nay một đường bôn ba, người cảm ơn ta làm sao?

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ta chỉ có thể lấy thân báo đáp.

Lý Dật vẽ mặt cợt nhả cười, sau đó đem mục quang chuyển hướng nhìn sau lưng Cung vô song.

- Dật nhi...

Lúc này Thiên ma Thánh nữ tiến lên, nhẹ vỗ mặt Lý Dật, lúc này mẫu thân nhu tình hiển lộ ra. Ở sau lưng nàng, Lý Hàn cũng theo sát một bên.

- Phụ thân mẫu thân, những năm này đã lo lắng.

Lý Dật nhiều ít vẫn có chút áy náy, tuy thiên ma Thánh nữ cùng Lý hàn chỉ là cha mẹ trên danh nghĩa.

- Nói cái gì vậy, Dật nhi, ta và nương có đứa con như ngươi là đáng kiêu ngạo. Lý gia, cũng không lo lắng bị người khi dễ.

- Cha, từ nay về sau chỉ có chúng ta khi dễ người khác.

Lý Dật lặng lẽ cười, lại nghiêm mặt nói:

- Các người từ nay về sau sẽ ngụ ở tại Tu La giới, trong này cái gì cần đều có, cuộc sống hết thấy phồn hoa mà ta cũng có thể cho các người.

- Nương không muốn cái gì phồn hoa, ta và cha người chỉ là muốn nhìn người một chút, chúng ta về Thiên phong đế quốc vạn triều thành lý gia.

1006. Q.6 - Chương 605: Đại Kết Cục

Thiên ma Thánh nữ đột nhiên sắc mặt cổ quái, kéo Lý Dật qua một bên, nói khẽ bên tai:

- Ta chỉ muốn ôm cháu nội, Dật nhi, ta hỏi ngươi, những cô nương này, ngươi rốt cuộc hợp ý người nào?

Nói xong, liếc qua mọi người bên cạnh cái ao.

Bên cạnh cái ao, là một mảnh Oanh Oanh Yến Yến, cung vô song, lý băng, lý na, Lạc Thủy, thanh nhi, Long Y... Ánh mắt của các nàng nguyên vốn tại trên người Lý Dật, nhưng tựa hồ là ý thức được thiên ma Thánh nữ cùng Lý Dật đang thấp giọng thương lượng, vì vậy tất cả đều quay mặt đi, thấp giọng nói thầm.

Vấn đề này sao, rất đơn giản. Lý Dật tà tà cười, nhìn thiên ma Thánh nữ nói:

- Con đều hợp ý... Không quan hệ, Tu La động phủ nhiều phòng như vậy, một người mười gian đều đủ. Về phần cháu nội, người ôm không hết.

Thiên ma Thánh nữ hơi lộ vẻ giận:

- Dật nhi, ngươi có thể đứng đắn một điểm hay không, hôn nhân đại sự không thể đùa bỡn được.

- Ta nói rất đúng, cha ta không có tam thê tứ thiếp, cũng không thể để cho ta độc thủ một cành hoa. Nương, chuyện này người cũng đừng quản, chỉ cần chờ ôm cháu nội là được rồi.

Lý Dật nói, hướng cung vô song giương lên tay, lớn tiếng nói:

- Vô song, nàng tới đây.

Cung vô song đi đến, tại trước mặt thiên ma Thánh nữ bảo trì hình tượng thực nữ.

- Các người đang nói thầm cái gì đó?

Lý Dật cười hì hì hỏi.

Cung vô song nhìn nhìn thiên ma Thánh nữ, tựa hồ có chút khó xử, nhưng nàng vẫn nói:

- Cần phải sắp xếp lớn nhỏ.
- Sắp xếp cái gì lớn nhỏ?

Lý Dật cùng thiên ma Thánh nữ cơ hồ là cùng hỏi thăm.

- Nói nhảm, không phân biệt lớn nhỏ, tỷ muội chúng ta từ nay về sau xưng hô như thế nào. Lý Dật, chúng ta thương lượng từ nay về sau người còn dám đi ra bên ngoài trên hoa gheo nguyệt, hừ, xem chúng ta thu thập người như thế nào.

Nói ra như vậy, chúng mỹ nữ đều chấp nhận.

Thấy Cung vô song nói như thế, thiên ma Thánh nữ cười thở dài một hơi, lặng yên đi đến bên người trưởng phu.

Thiên ma Thánh nữ không ở bên, Lý Dật nói:

- Vô Song tỷ, sắp xếp lớn nhỏ như thế nào?
- Còn không biết sao, căn cứ theo như ngày sinh tháng đẻ, nhưng Thanh chỉ không quá nhớ rõ ngày sinh của mình, cho nên chỉ sợ có điểm phiền toái.

Lý Dật ha ha cười:

- Cái này có phiền toái gì, vô cùng đơn giản, các người chỉ cần công nhận là được. Nhưng Vô Song tỷ, người cũng không phải sắp xếp, người nhất định là đại phòng của ta.
- Cút.
- Đúng rồi, còn có một vấn đề trọng yếu, chuyện tình cùng phòng an bài như thế nào? Hay là cùng một chỗ...
- Cút.

Cung vô song không khách khí nữa, dương tay phát xuống, đáng vào thân thể long lực Lý Dật đã được rèn luyện cũng không có nửa điểm hiệu quả.

- Tốt lắm, không náo loạn với người, ta phải đi hội họp các lão bằng hữu, Tác Mã Lý tên hải tặc kia cũng tới?
- Đúng vậy a, hần nói muốn tới tìm người tính sổ.
- Tìm ta tính sổ? Tính sổ cái gì?

- Người không phải để cho hần tạo thuyền sao? Hần nói thuyền tạo tốt lắm, nhưng bây giờ có truyện tổng trận, hần sống làm gì... Lý Dật, cái này cũng không phiền toái, trước mặt người còn có phiền toái hơn nữa.

Thấy vậy, Lý Dật không khỏi lộ ra vẻ khổ sở:

- Vô Song tỷ, ta cho người dẫn người, làm sao người mang phiền toái cho ta... Rốt cuộc là cái phiền toái gì?
- Chính người nên đi xem.

Tay chỉ ra, hướng về trong đám người, xuất hiện một cái thân ảnh xinh đẹp.

- Mạc nhu tâm.

Lý Dật thấy chuyện này cũng không phải chuyện đùa, từ khi hần rời khỏi vạn triều thành, hần không có tạm biệt qua nàng, cơ hồ quên nàng rồi.

- Vô Song tỷ, vì sao mang nàng đến?
- Cái này cũng không phải là ta, chính nàng muốn tới, chính người phải tự đi giải quyết.

Lý Dật bất đắc dĩ, kiên trì đi về phía Mạc nhu tâm nhu. Gần bốn năm không thấy, mạc nhu tâm có vẻ càng thêm thành thực, giống như quả Đào chín mọng. Nhìn thấy Lý Dật, mạc nhu tâm sắc mặt cũng trở nên cổ quái. Trước nàng vẫn dấu kín sau lưng mọi người, cho nên Lý Dật không có phát giác.

- Mạc tiểu thư, ngươi cũng tới, chúng ta... Chúng ta cũng nên nói chuyện.

Đã không cách nào lảng tránh, vậy chính diện đối mặt thôi.

Lý Dật cùng mạc nhu tâm đưa nhau rời xa chỗ mọi người, nhất thời cũng không nói gì.

- Lý Dật, ngươi lỡ hẹn.

Sau nửa ngày, Mạc nhu tâm mới lạnh lùng nói.

- Đúng vậy, ta lỡ hẹn.

Lý Dật thành thật thừa nhận, ngày đó tại Mạc gia, hai người định ra ước hẹn ba năm, đáng tiếc từ ba năm đó, hẳn một mực cũng không có cơ hội trở về Thiên phong đế quốc, càng không có cơ hội đi thực hiện cái ước định này.

- Ngươi đã lỡ hẹn, đó chính là ngươi thua... Ngươi còn nhớ rõ năm đó ta đã nói cái gì sao?

- đương nhiên nhớ rõ.

Lý Dật cười nhạt một tiếng:

- Ngươi nói nếu như ta thua, muốn đem ta cắt thành mảnh nhỏ, để cho ta chết không toàn thân.

- Ngươi nếu còn nhớ rõ, vậy hiện tại còn có lời gì nói?

- Không có chuyện gì để nói, ngươi hiện tại có thể động thủ, cắt ta thành mảnh nhỏ.

Lý Dật nhàn nhạt cười, với tu vi hiện tại cùng long lực rèn luyện, cho dù Mạc nhu Tâm dùng cực hạn đấu khí cộng thêm vũ khí tốt nhất trên người nàng, muốn đem Lý Dật cắt ra, cũng không phải dễ dàng.

- Ngươi... Ngươi thật sự để cho ta cắt ngươi?

Mạc nhu Tâm ngữ khí lạnh như băng, nhưng lại bắt đầu phát run.

Lý Dật thu hồi vẻ bất cần đời, nghiêm mặt nói:

- Mặc kệ ngươi tin hay không, năm đó ta đối với ngươi như vậy, nhưng thật ra là bị người khác hãm hại, bọn họ nghĩ đoạt vị trí gia chủ Lý gia... Bất quá, ta một chút cũng không hối hận, Mạc tiểu thư, kỳ thật ngươi cũng không hối hận, không phải sao?

Bị Lý Dật đánh trúng nội tâm, Mạc nhu Tâm khí tức lạnh lùng lập tức tan rã, nàng nhào vào trong ngực Lý Dật, rung động thanh âm nói:

- Lý Dật, ngươi là tên hỗn đản, đúng là đại hỗn đản, ta hận ngươi, hận ngươi cả đời, ta muốn dây dưa ngươi cả đời, cả đời ngươi đều đừng thoát khỏi tay của ta.

Mạc nhu Tâm bổ nhào vào trong lòng ngực của Lý Dật, làm cho Lý Dật nhớ lại chuyện hơn ba năm trước, thời điểm mình mới tới Đấu Thần đại lục, khi đó hẳn gây ra nhiều vấn đề, nhưng hẳn cũng thật không ngờ, người ở thế giới này có quyền thế nhất là Đấu Thần điện tổng Điện chủ, Tu La giới giới chủ, đều bị hắn dẫm nát dưới chân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-than>